C 21806 LF
.28070

REPRODUCED FROM THE COPY IN THE

HENRY E. HUNTINGTON LIBRARY

FOR REFERENCE ONLY. NOT FOR REPRODUCTION

LEXICON GRÆCO-LATINUM NOVUM:

IN QUO EX PRIMITIVORUM & Simplicium fontibus Derivata atque Compoſita (ordine non minùs Naturali, quàm Alphabetico,) breviter & dilucidè deducuntur.

Cui appendix eſt exactiſsimus Græci Idiomatis Index

Operâ & ſtudio

IOANNIS SCAPULÆ.

Ad hæc,

Auctarium extat Dialectorum omnium à IACOBO ZVINGERO *Phil. & Med. Baſil. in expeditas ſuccinctáſque tabulas compendioſè redactarum.*

EDITIO NOVISSIMA,

Prioribus omnibus quibuſcunq; auctior, annexo copioſiſsimo Latino Indice Laurentij Martij Palatini induſtriâ ſelecto, & (ut ex comparatione factâ liquet) innumeris propemodum in locis emaculatior reddita.

Huc acceſsit etiam LEXICON Etymologicum *Linguæ Græcæ*, in quo non tantùm Etymologia vocum primigeniarum (quas vocant) quæ in ampliore Lexico Alphabeticè diſponuntur, & in Autoribus uſitatis ſparſim occurrunt, enucleatè oſtenditur: Verumetiam Analogia, quam *Lingua Latina* & *Anglica* habent cum *Græca*, liquidò indigitatur.

In uſum tyronum φιλελλήνων qui Litteris Græcis ſe dedêre, concinnatum.

Opus quale antehac nunquam prodiit.

Autore,

IOANNE HARMARO

Ex celeberrima Academia OXONIENSI.

Τὰ νοωτὰ παγκῶς.
Veritas una, non unius.

LONDINI,
Typis THOMÆ HARPERI, Impenſis IOCOSÆ NORTON, & RICHARDI WHITAKERI. Proſtant ad Inſignia Regia, in Cœmeterio *D. Pauli.*
CIↃIↃCXXXIIIX.

REVERENDISSIMO IN CHRISTO PATRI,

AC

HONORATISSIMO DOMINO,

D. GULIELMO,

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI,

totius Angliæ Primati ac Metropolitano, Potentissimo Regi *CAROLO* ab intimis Consiliis, & Academiæ OXONIENSIS Cancellario.

QUo jure, Græcum hoc Lexicon, Honoratissime Præsul, alii in regionibus transmarinis publici juris fecerunt: eodem ego volumen idem, non sine magno sumptu, non sine intima solicitudine, non sine summo labore, non sine imminentis periculi metu (peste nuper latiùs gliscente) hìc in Anglia, Excellentissimæ Reverentiæ Vestræ Favore fretus; tum, in Litteras Græcas Amore Tuo publicè perspecto, testato, agnito, ex optimorum exemplarium fide, Typis exscribendum curavi, Tuoque Nomini inscribere ausus sum. Siquidem, monente Pindaro,

— ἀρχομένῳ δ' ἔργῳ πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. —

Huic profundissimi poëtæ consilio ut possim obsequi, veniam esse mihi clementissimè concessam, mihi abunde gratulor. Ille enim Nominis Tui splendor huic operi alioquin obscuro lumen afferet. Ergo nihil est quod impendiò magis exoptem, quàm ut hoc opus, non modò nunc affectum, sed etiam (summâ manu impositâ) sub Auspiciis Tuis perfectum, Tuo etiam probetur calculo, cujus titulo illustrabitur. Id quod ego majore cum fiducia sperare me posse arbitror, quum non adeò ob privatum aliquod emolumentum, hæc imprimendi provincia primùm fuerit a me suscepta; sed potiùs, ut ab hoc minimè vituperando conamine, aliquid saltem honoris in communem Patriam redundet. Si minùs autem ex voto res cesserint, (quod tamen existimare, Libro emaculatiùs, & locupletiùs, quàm antehac usquam, edito esset aliquo modo injurium) — in magnis vel voluisse sat est. Sicut enim (ut cum Apuleio loquar) ad supplicium

plicium satis est meditari punienda : ita ad laudem satis est conari prædicanda. Quod verò in hoc suscipiendo pariter, & conficiendo negotio maximè spectandum censui, illud quidem erat commune Litterariæ Reipublicæ commodum : Cujus, in confesso est apud omnes (quorum animos vel unâ rerum notitiæ & rationis guttâ natura imbuit) Excellentissimam Reverentiam Vestram studiosissimam semper extitisse, & etiamnum esse. Sed nec Tu, ut summus hodie (secundùm optimum, & Regem, & Regum, Carolum) Litterarum Bonarum omnium Fautor, indigenis tantùm intra Britanniei Regni pomœria degentibus meritissimè innotescis: verumetiam suavissima Nominis Tui pariter, & Virtutis fama jampridem ad Exterarum Gentium aures permanavit. Porrò, nemo non novit Te non tantùm Litteratorum omnium (quorum Artes Virtutes exornant, quorum eruditioni morum probitas accedit) quàm benignissimè curam gerere: (ut in gravissimis Regni negotiis taceam Te esse βασιλέως ὀφθαλμὸν καὶ κατάσκοπον) sed etiam vel mei ordinis hominibus favere minimè dedignare, qui, quantâ maximâ possunt diligentiâ, in Litteratorum studiis promovendis elaborant. In Tuas itaq; manus, Excellentissime Dⁿᵉ. in Tuam solius tutelam, primum hoc moliminis mei in codicibus Græcis excudendis specimen auspicatò recipiendum, ego Tuis pedibus advolutus, humiliter, & supplex affero, offeroq;. Quicquid autem susurrones malevoli (siqui sint) de meo quoquo modo Litteris & Litteratis inserviendi studio, aut senserint, aut etiam (immeritò) dixerint, non est, utì spero, quòd magnopere laborem, Benignissimo Clementiæ Vestræ Favonio primis hisce cœptis meis adspirante. Illam, Illam Deus Opt. Max. in divini Luminis gloriam, in Ecclesiæ pacem, in Serenissimi Caroli felicitatem, in Reipub. tranquillitatem, in Linguarum & Artium patrocinium, in Litteratorum solatium, in Academiæ *Oxonienſis* ornamentum, quàm diutissimè conservet. Illud ardentissimè comprecatur,

Honoratissimæ Reverentiæ vestræ

in

omni officio & observantia

devotissimus

VV HITAKERUS.

LECTORI CANDIDO

Curatores Preli εὖ χαίρειν.

Etsi non inficias imus, Erudite Lector, varias hujus vulgaris Lexici, quod in hunc usq; diem Ioanni Scapulæ, *ut ejus Autori, imputatum est, editiones in regionibus exteris olim extitisse, & etiamnũ esse: nos tamen, a quibus, ad hunc librum Typis Londinensibus excudendum, Bibliopôlæ rogatu, in quem omnes hujus Impressionis sumptus recidunt, cura preli Græci est suscepta, non veraciter minùs, quàm audacter asserimus, editionem hanc nostram, quam cum summo labore & pervigilio adornavimus, aliis Exoticis iisque ultimis, quotquot sunt (absit verbo invidia) longè emendatiorem esse. Illa enim (quæ vocant) Errata, quibus altiore quadam indagine & scrutinio singulas tantùm non paginas scatere animadvertimus (quæ Typothetarum certè incuriâ irrepserant) cribratione hac nostrâ, quàm potuimus diligenter, excussimus. Porrò, exemplaria cum exemplaribus conferentes, integros quosdam versiculos, qui aliquammultis in locis desiderabantur, suis sedibus restituendos curavimus, & quasi hiantes lacunas adimplevimus; ne, scilicet, imperfectior sensus (quo non paucæ periodi laborârunt) exspectatione sua veteranos, tyrones profectu, defraudaret. Et hoc quidem fecimus zelo tantùm Boni Publici adducti, ut hoc Volumen, omnibus Linguæ Græcæ cultoribus apprimè utile, vel operâ nostrâ primùm nostratibus, deinde extraneis quibuscunq; ex usu foret: Ut ne Docentes in sua instituenda pube tantopere desudarent; & Discentes haurirent ea, quæ non sint postea respuenda & revomenda. Id quod calamitosè nimis compluribus passim obtigisse compertum est. Quo evenit, ut ii, qui ad Græcorum fontes consenuere, nihilosecius, tot tantisq; laboribus exantlatis, evasere, si non prorsus ἀναμάρτητοι, certè ὁλιγαμάρτητοι. Quapropter, nulla pestis exitialior, nihil Reipub. Literariæ funestius esse potest, quàm Libri mendosè editi: ideo, quòd intus recepti, veluti nociva pocula, discentium animos erroris veneno imbuant. Hanc maculam pariter & querelam (quoad ejus fieri potuit) effugere conati sumus, ne conflaretur nobis vituperium, aliis verò crearetur periculum. Neq; tamen confirmare possumus, hunc librum, quem nunc in lucem emittimus, omni planè vacare culpa. Certè, non tam Sufferi sumus, aut tam putidè deliri, ut obliviscamur nos esse homines, nedum ἀναμαρτήτους. Siquidem, ut vulgò dicitur, ἁμαρτάνει καὶ σοφὸς σοφώτερος. Nec profectò fieri potuit, quin in diuturnis istis excubiis aliquando dormitaremus. Sed nec ideo par esse aut æquum censemus, ut quis hoc nostrum qualecunq; studiũ vel insuper habeat, nedum calumnietur: ut nec frumentum abjiciendum arbitramur, quòd post crebras ventilationes factas aliquid ervi aut lolii in acervo resideat; aut (ut cum Petronio & Lipsio loquamur) venustam faciem esse minùs decentem ob nævum aliquem, aut verrucam. Siquid autem minùs rectum in hoc volumen admisimus, aut etiam humanitus commisimus, magnitudo operis crimen minuet. ——veniam petimus, dabimusq; viciſsim.*

Ne multi simus, hæc semper fuit & voti & instituti nostri Summa, nocere nemini, prodesse omnibus, placere optimis. Tu itaq;, Lector Benevole, conatus nostros æqui consule, & Vale.

LECTORIBVS GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS

S. D.

DVABVS potissimùm de causis, ut mihi quidem videtur, plerique que Græcarum literarum studium aspernantur, aut certè segnius amplectuntur. Vna est, quòd earum præstantiam & utilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit Poëta, —*ignoti nulla cupido*. Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc unum dicam, quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritia, saltem mediocri, doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discendum videatur. Nam quum vitæ hujus curriculum Deus Opt. Max. brevissimis terminis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longóque temporis intervallo percipi posse arbitrantur: ut ad ea quæ minus difficultatis præ se ferunt, minúsque temporis requirunt, animum adjiciant. Hinc illa liberalium artium & disciplinarum compendia emanârunt, quæ studiosis non solùm utilia, sed etiam necessaria esse docti semper judicârunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescentum animos, ab hujus linguæ tam eximiæ, tam utilis, tam necessariæ studio deterritos fuisse, atque etiamnum deterreri constet: operæprecium me facturum existimavi, si eam (contra vulgarem illorum opinionem, à quibus immensa atque inexhausta esse prædicatur) tum brevem, tum facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditor via occurrisset, omnes ejusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in unum veluti fasciculum congessi: primariæ tanquam basi ac radici cæterarũ primum locum assignavi: huic reliquas inde ortas primò simplices, deinde compositas certo ordine digestas subjunxi. Hoc enim pacto futurum speravi, non solùm ut singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atq; dissipata cernebantur) suo loco collocatis, integrum corpus repræsentaretur, quod uno intuitu cerni posset; sed etiam ut primitivorum, in quibus intelligendis omnis, aut certè præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerum cuivis pateret. Primitivorum enim propriâ & nativâ significatione cognitâ, derivatorum, quantocunq; fuerint numero, significationes assequi quàm non sit difficile, nemo ignorat: siquidem derivata suorum primitivorum vim sequi, composita suorum simplicium significationẽ retinere solent: non secus ac liberi parentum, ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, rivi fontium ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium & radicum, ex quibus pullulant, naturam servare consueverunt. Singula autem ad suum primitivum ita revocavi, ut interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm suâ serie tractanda reservaverim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diversam sortiantur originem, sæpenumero dubium incertumque est quo potius referri debeant. Varia enim sunt hominum judicia, verissimumque illud est, quod vulgo jactari solet, *quot capita, tot sententiæ*: adeoque quotidiana experientia testatur, tam varium & mutabile esse unius ejusdemq;

ejusdemq; hominis judicium, ut quod modò probârit, idipsum mox improbet, & contra. Multa etiam sunt, quorũ etymon licèt unicũ efferatur, ab aliis recipitur ab aliis vero repudiatur: malui autẽ suum cuiq; judiciũ liberũ relinquere, quàm audaciùs quidquam pronunciare. Etyma verò ex optimis quibusque scriptoribus desumpta adscripsi, non quidem quæcunque inveniri potuerunt, quum ex iis non pauca sine dubio sint futilia & ridicula, sed quæ rationi magis consentanea visa sunt: cujusmodi etiam nonnulla adjeci, de quibus penes alios erit judicium. Qua in re eo audacior fui, quod pleraque ex iis, quæ a me profecta esse putabam, ab aliis jam annotata postea animadverterim. Enimverò idem nobis faciendum arbitror, quod antiquos illos Platonem, Aristotelem, Plutarchum & alios clarissimos viros feciſse videmus, qui vocum origines diligenter investigârunt, & ex nominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius Labeonem Antistium Latinarum vocum origines rationésque percalluisse, eáque scientiâ ad enodandos pleroſque juris laqueos usum fuisse. At quisquis Græcarum dictionum origines rationésque percalluerit, haud dubiè eâ scientiâ instructus pleroſque nodos, qui apud probatos autores passim occurrunt, enodabit: errores plurimos præsertim ex cacographia natos emendabit: de propria cujusque vocis significatione rectè judicabit. Quamvis autem illi plurima etyma solerter excogitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris investiganda reliquerint.

Primam sedem interdum nomini, interdum verbo minùs scrupulosè assignavi: sequutus ordinem, qui mihi in quaq; classe visus est commodior & facilior.

Nonnunquam derivata in duas pluréſve classes pro diversa primitivi significatione distinxi: ubi tamen observandum est, unum idemq; derivatum aliquando in singulis classibus adscribi, prout ad diversas significationes extenditur: ut videre licet in Ἀγορά, in Ἄγος, in Αἰτία, in Ἄλς, in Ἄπλοω, in Ἀρχή, in Κῆδος, in Κλείω, & aliis nonnullis.

Composita à suis simplicibus sejuncta juxta seriem alphabeti collocavi, eáque pro variis formis in varias itidem classes distribui.

Inter composita ea tantùm adscribere placuit, in quibus primitivum, cujus tractatio præcessit, ultimum locum occupat: ne eadem sæpiùs iterarentur.

Multa superflua, multa νόθα καὶ κίβδηλα, quæ Lexicis perperàm intrusa sunt, rescidi: & peregrina & barbara non pauca (qualia sunt Hebraica aut Syriaca ἀδάμ, ἀββαβᾶ, γέεννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον, item Latina, ut ἀρτεμὼν artemo, ἀσσάριον assarius, ἅλιξ alica, δέκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egesta, εἰδοῖ idus, ἴουστος justus, κάγκελος cancellus, κεντυρίων centurio, κῆνσος census, κοδράντης quadrans, κολωνία colonia κυστωδία custodia, λεγεὼν legio λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca, μεμβράνα membrana, μόδιος modius, μοῦστον mustum, νοτάριος notarius, νόμμος nummus, ξέστης ξέστος sextarius: unde ἡμιξέστης semisextarius, ὀξύγγιον axungia, ὄγκία uncia, περικόκκια vel πρεκόκκια præcocia, πρητώριον vel πραιτώριον prætorium, πωμήριον pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα rheda, σαξίφραγον saxifragum, σικάριος sicarius, σιμικίνθιον semicinctium, σουδάριον sudarium, σπεκουλάτωρ speculator, σοῦβλα subula, ταβελλιὼν tabellio, ταβέρνη, ταβερνεῖον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος titulus, τέσσερα tessera, φένλη fœx, φενεστέλλα feneſtella, φαινόλης penula, φόρον forum, φραγέλλιον sive φραγγέλλιον, flagellum, φραγελλοῦν flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis usurpata, qui ea à Romanis sumpserunt, excluſi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis, non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Homi-

Hominum & locorum propria (nisi quum fiunt appellativa) non adscripsi: quòd peculiares de iis extent libri. Verbalia a præteritis passivis formata (quorum quæ a prima singulari fiunt, vel in μαι, vel in μων, vel in μος desinunt: quæ a secunda, vel in ις vel in ία præcedente σ, aut ξ, aut ψ: quæ à tertia, vel in της, τικὸς, vel in τος, vel in τήριον, vel in τρον finiunt) verbis passivis proximè subjunxi, ut formationis ratio melius appareret.

In hoc autem opere absolvendo quum plurimum temporis contrivisſem (remorante me partim operis ipsius prolixitate, partim functione mea, partim denique privatis occupationib.) incidi fortè in thesaurum ab Hen. Steph. constructum: cuius solâ inscriptione lectâ, existimavi me actum egisse. Verùm quum thesaurum illum penitiùs introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepantia, diverso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsa cognovissem, idque amicorum oculis subjecissem, eorum judicio fretus, multisque rationibus adductus, hæc tandem in lucem prodire permisi. At verò, ne thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de litteris meritum debitâ laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non gravabor. Quum enim in eo thesauro tanquam in penu locupletissimo dictionum vim & proprietatem melius exprimi, significationes distinctiùs collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diversas constructiones diligentiùs observari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, & alii in Græca lingua cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, plenius contineri & accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi comperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodavi, consultis iis quoque authoribus ex quibus illa in thesaurum fuerunt relata, paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas non nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescens lectori tædium afferret, emptorémve pretii magnitudine deterreret. Sicut autem in eo thesauro multa vocabula adjecta sunt, quæ in aliis Lexicis desiderantur: ita etiam non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atque adeò quamplurima ab iis qui diurnâ nocturnáque manu versant exemplaria Græca quotidie adjici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex compositis, in quorum numero, utpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum divitiæ tantopere jactatæ: verùm de eorum significatione, quantocunque agmine inveniantur, ex aliis ejusdem formæ compositis, quę satis numerosè hîc inserta sunt, quum non solùm judicare, sed etiam (quod semper licuit sempérque licebit) innumera ad eandem formam fingere, & in usum proferre cuivis in Græcis authoribus vel mediocriter versato facile sit, non est quòd ea quisquam cum studiorum suorum detrimento hinc abesse putet.

Quoniam porrò propositum initio mihi fuerat, primitiva cum simplicib. derivatis, ordine alphabetico disponere: ideò derivata à primitivis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec non obscuriora quędam composita duabus lineolis juxta eorum seriem inclusi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri: simplicem quidem aut suo loco, aut in illis de quib. dixi lineis: compositam verò in simplici, consideratâ posteriore ejus parte, atque ideò terminationes compositorum in quib. simplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inserere decreveram. Verùm ab amicis monitus, me hoc compendio tyronibus non satisfacturum, alium indicem ita construxi. Dictionibus alphabeticâ serie dispositis, primitivas majusculis literis descripsi: derivatas, idem literarum initium habentes, & primitivum suum proximè vel præcedentes vel sequentes, in suo primitivo quærendas

das esse ostendi, adjectis his vocibus, *cum derivatis*: Exempli gratia: quum ἀγλαρεῖα, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρυτὴς, ἀγγαρύω, ἄγγαρος sese in sua serie proximè sequantur, eorum primitivum ΑΓΓΑΡΟΣ solùm adscripsi, addito, *cum derivatis*: reliqua ibidem quærenda esse indicans. Sic Φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικὸς, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος, quæ initiales literas & syllabas similes habent, in suo primitivo Φιλόσοφος simili ratione notato inveniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicavi, partim oblivione, partim aliis de causis prætermissas. Dictiones per dialectum aliquam à communi usu deflectentes (quæ poëtis sunt familiares, necnon inter solutæ orationis scriptores, Herodoto & Hippocrati Ionica dialecto uti solitis) indicabit tractatus de dialectis, ut eas hìc annotare non fuerit necesse. Passivæ verborum terminationes sæpius in activis erunt quærendæ. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo scripta invenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ scripta quærentur.

Hæc sunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos esse existimavi: ut & scopum mihi propositum & methodum à me servatam intelligeretis, ac proinde minore cum molestia in hoc opere versari possetis: ex quo si quid opis & adjumenti vestris studiis accedere sensero, me suscepti laboris, quidquid molestiæ & tædii attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oscitanter aut perperam scripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata sunt) eorum veniam me à vobis impetraturum spero, si errare humanum esse cogitaveritis: si, quamvis tenues & perexiguæ sint vires, juvandi studium mihi non defuisse vobis persuaseritis: si denique temporis & otii in hisce perficiendis demensi brevitatem cognoveritis. Non enim quod volumus id possumus, neque quod possumus, id per otium præstare semper licet. Valete.

IN IOANNIS SCAPVLÆ LEXICON GRÆCO-LATINUM

ad LECTOREM.

ATlantem memorat vatum veneranda vetustas
Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quòd astrorum motus, Solisque labores,
Et Lunæ instabiles noverat ille vias.
At Scapulam, *quem nulla probè non cognita Græci*
Vocula sermonis, syllaba nulla fugit,
Quidni (par causa est) commentum imitata priorum
Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus utri gravius? dicat quem pressit utrumque.
Utilius sed utrum? Græca revolve, scies.
Tu tamen hæc inter, Scapulæ *gratare, faveque,*
Tot peregrè advectas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem
Discere quot stellas axis uterq; rotat.

In idem.

ASsere nunc geminos vario sed tempore Atlantas:
Cœlifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos cœli percalluit ignes:
Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

In idem.

QVæ Scapula *ex variis veterum penetralibus olim,*
Carpserat, in propriam condideratq; penum,
Nunc eadem referans, magno sibi parta labore
Prodigus exiguo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superant Græcæ vel frustula linguæ,
Hic totidem Latiis reddita, Lector, habes.

AD STVDIOSAM IUVENTVTEM

ex HORATII consilio.

GRaiis ingenium, Graiis dedit ore rotundo
Musa loqui, Graiis sponte Minerva venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergò,
Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos inquam Juvenes, vos exemplaria Græca
Versate assiduâ nocte dieque manu.
At cuncta ut pateant, nec quicquam fortè legenti
Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit Scapula *hicce comes, quo fido interprete voces*
Quamlibet abstrusas, quilibet excutiat.

Bellumbrani.

In

In ejusdem Lexicon.

Κείμηον εἰνὶ λόγοις Ἑλλείων πλεῖστον ἐκείνου
Προφρονέως ἠμεῖν πολλοὶ ἔλιξαν ἀεί.
Προφρονέως μὲν ἔλιξαν ἔμιξαν Λ᾽ εὐθλὰ κακοῖσι,
Μέτρα βίβλου τοίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόοιο᾽ ἑ μὲν πόνοι οὐκ ἐτάλασαν
Ἀνιλεῖν, ἕ λέσται ἔργα τάλ᾽ ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ νῷ φοῖβος φατ᾽ ἔφαπε
Δεικνύμενον μεθόλῳ ῥήματ᾽ Ἀχαιὰ νέῃ.
Οὗτος ἄρ εἰν ὄρχοις θ᾽ σχήμοσι πᾶσαν ἔθηκε
Λέξιος θ᾽ πορίλω τὸν κόπον ἐξαρύων.
Ὀ᾽ρχεῖον θ᾽ αὐθῇ τεύξεν, σωάγχρεν ἀπάσαις
Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμε.
Ἀμφοτέρας τοίνυν τὸν μέλλον χερσὶν ἕλοιτο,
Ἑλλάδος θ᾽ μαθίης πάντες ὅσοισι μέλῃ.

In idem.

Natura miraris opus, quo germina ſtirpi
Artifici nexu tam bene juncta vides.
Naturam ſequitur, methodo qui compare voces
Explicat, annectens ordine quamque ſuo.
Qui fontes harum reſerat, rivoſq; ſequentes
In ſua deductis flumina cogit aquis.
Is SCAPVLÆ *labor eſt. fruere & mirare viciſſim:*
Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

Viti Merkelii.

IOAN. SC. *LECTORI.*

MOmus ait nihil eſſe novi dare lexica: verùm
Hoc ego contendo Lexicon eſſe novum:
Eſſe novum nihil eſt, inquit, niſi conferat: atqui
Non caret hæc novitas utilitate ſuâ.
Quæ prius hîc illîc variè diſperſa jacebant,
Hîc ſunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hîc voci ſedes defertur prima parenti,
Quam certo ſoboles ordine ſubſequitur.
Hîc multa à nullis tractata prioribus inſunt,
Fertilis ex doctis Hellados hauſta libris.
Nil igitur temerè ſtatuas: ſed perſpice Lector,
Maturo expendens ſingula judicio.
Tum ſi quod ſtudiis opus afferat hocce levamen,
Faverit optatis aura ſecunda meis.
Si minùs id profit, ſequere utiliora docentem:
Ingenii vires quod potuêre, dedi.

LEXICON GRÆCO-LATINVM.

A

Prima eſt apud Græcos litera quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo Articulo neutrius generis, in utroque numero declinatur, quum alioqui ſit indeclinabile: idem & de reliquis eſt intelligendum. ¶ Interdum eſt nota numeralis, ſignificans primum, ſicut βῆτα ſecundum, γάμμα tertium: & ſic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados ſive Odyſſeæ vocatus fuit ἄλφα, ſecundus βῆτα, tertius γάμμα, & ſic deinceps. Ut autem hæ literæ, quum numerales ſunt ab aliis diſcernantur, lineolam illis quidam ſuperponunt, alii accentum acutum. ¶ In Apoc.c.1. ἐγώ εἰμι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Chriſtus eſſe A, quòd omnium rerum principio ſit antiquior, dicitur eſſe Ω, quòd ſit omni fine poſterior, ut verè ſuis illi conſtet æternitas.

In compoſitione verò, multiplicem habet uſum. ¶ Aliquando eſt στερητικὸν, (q.d. privativum.) i. privandi vim obtinet, ut βίβλιος. ſibilis, ἀβίβλιος, inſtibilis. ſic κακὸς, ἄκακος, σοφὸς, ἄσοφος, ἁμὸς, ἄμαμος, φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic & in verbis, ἀνθρωπορραφῶ, ἀγαπάω, &c. Quòd ſi dictio, cui præfixum eſt α, à vocali incipiat, inter utramque vocalem plerunque interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut in ἀνάξιος, ἄνισος, ex α & ἄξιος, ἴσος. Aliquando in hac ſignificatione opponitur particulæ δύ: ut δύμορφος, ἄμορφος, δύχαρις, ἄχαρις. ¶ Contrà eſt aliquando ἐπιτατικὸν, (q.d. intenſivum) h.e. vim addit ſignificationi, vel magnitudinem, vel multitudinem denotando, ut in ἀχανὴς, ἄβιος, ἄχλυς, ἄξυλος, &c. ¶ Interdum eſt ἀθροιστικὸν, q.d. coacervativum ſeu collectivum, ut in ἅπας, ἀοὶδαὶ. Inhis tamen poteſt α cenſeri ἐπιτατικὸν. In quibuſdam etiam vocibus ἁθρόος (i. ſimul) ſignificare traditum eſt, ut in ἀδελφὸς, ἀθλιβής, &c. ¶ Interdum indicat ſimilitudinem vel æqualitatem, ut volunt quidam in ἀδελφὸς, ἀγάμορος, ἀγαλακ]τος, ἀτάλαν]τος. Interdum ſignificat μόνωσιν, inquit Euſtath. qui ἀμαζονας dictas eſſe vult quaſi μονομάζους. Sic & in ἀπλῆν, quod ſonat μόνον πλοῦν, i. ἓν q.d. ἁπλοῦν. ¶ Interdum ſignificat διὰ γῶν, vel μικρὸν, ut ἀμαδὶς pro ὀλιγομαθὴς, ſic ἀφυὴς pro μικροφυὴς. ¶ Aliquando idem quod δύς, ut ἄζατος pro δύσβατος, & ἀπήεστος pro δυσεύρετος, item ἀδύμας, quaſi δυσδίμας. ¶ Aliquando ſignificat κακὸν: ut in ἄζηλος & ἀζηλία apud Sophoclem. Et in ἄθεος, ut ἄθεος δίκη apud eundem. Sic in ἀφυὴς, ἄξενος, &c. ¶ In una eademque voce nonnunquam duplicem accipit interpretationem: interdum enim vel σφῆσιν vel κακὸν ſignificat, ut in ἀκαρδίης. Aliquando vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν eſſe poſſe cenſetur: ut in ἀοὶδέες, ἅπας. In quibuſdam vocibus accipitur vel privativè, vel pro ὁμοῦ: ut in ἄκοιτις, ἄλοχος. In aliis ſignificat vel μικρὸν vel κακὸν: ut in ἀτυφὴς. Ubi verò nullũ ex præcedentibus uſum habet, pleonaſticum eſſe putatur: ut in ἄταχος pro τάχος, ἀσπερὶς pro σπερὶς, ἀπαμέρα pro ἀπαμέρα. ἀλαπάζω pro λαπάζω. ¶ Interdum α geminatur, & eſt aut utrumque privativum: ut in ἄδατος apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀνάπηρος pro ἄπηρος ex πεῖρος, in ἀνὰ πυρὸς pro ἄπυρος ex πυρ δαίομαι: aut eſt prius ἐπιτατικὸν, & poſterius στερητικὸν. ut in ἀδάητος, inquit Euſtath.

Α᾽ (cum ſpiritu aſpero & accentu) articulus eſt poſtpoſitivus neut. gen. plur. num. ſignificans, quæ: ab Ὅς, de quo vide ſuo loco. ¶ Eſt & pronomen poſſeſſivum pro ἑᾶ, ſua: ut τὰ ἄεσσι δώμαθ᾽ ἵκεσθαι, apud Homer. Sic ἅς pro ἑὰς etiam ponitur.

Ἄ (cum aſpero & circumflexo) eſt adverb. apud Dores ſignificans, quò, ὅπως, ut Theocr. Idyll. 13. Ὁ δ᾽ ἁ πόλις ἄγον ἐχάρευ, quò pedes ducebant, ibat. ¶ Apud eundem poëtam ἁ πάχυς, (ſcholiaſtes exp. χῆ πάχυς, addens ſubaudiendum eſſe imperativum ἔρχου. ¶ Eſt etiam adverbium ſimilitudinis apud Hom. Iliad. ζ. Αἶκα κακὸς ὢ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο: ubi tamen quædam exemplaria habent ὡς pro ἕ. Eſt & particula admirantis, inquit Euſtath.

Ἆ (cum tenui & circumflexo) vox eſt hominis ſuccenſentis, quiritantis aut commiſerantis, ut Lat. ah, hei, heu. Eſt etiam perterriti ac perturbati: Ut Lat. chem, vel echo. Eſt & admirantis, ut Lat. vah, aut eho: ut ſæpe apud Hom. Ἆ θεοὶ, & Ἆ δειλοὶ, &c. Eſt etiam optantis, utinam, ut teſtantur Heſychius, Suid. & Euſtath.

Ἄ Ἄ (geminatum, tenui & circumflexo notatum) adverb. hominis perterriti, vel deterrentis, ſeu reprimentis, Ariſtoph. in Pluto, ἄ ἄ, τίνι δῆτα καὶ μοι πεφυσᾶς. Et in Veſp. ἀ ἀ τί μέλλεις ὁρᾶν. Eurip. in Oreſte. Ἆ ἆ, τί δῆτα μέλλετ᾽ ἐξακείζετ᾽ αἰθέρα. Πτηρῶις. ¶ Item ἄ ἄ, vel ἀ ἀ, ſæpe eſt dolentis atque ingemiſcentis, aut quiritantis adverb. ut Lat. heu heu. Eurip. in Rheſo, Α᾽ ἆ, ὀδυρὴ μοι τέθρεπ. & in Oreſte, Α᾽ ἆ, ἀδικῶ ἀδίκως τοτ᾽ ἆρ᾽ ἔλαχεν.

Α᾽ ἀ, adverb. ridentis: ut & apud Lat. ha ha he. Euſtath.

Α᾽Α᾽Ζ Ω, Fut. ἄσω, Præt. ἄκα, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Ariſtotel. in Probl. ſect. 34. φυσῶσι δὲ 38 ψυχρὸν, ἀλλ᾽ ὧν ἡ θερμόν. ◆ fictum à ſono quem inter exhalandum edimus.

Α᾽ασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

Ἄ ἄπυ, vide in Α᾽πύω. Α᾽ζάκιον, &c. in Α᾽ζαξ.

Α᾽ΒΑ᾽Λ Ε, utinam. Heſych. ¶ Eſt etiam idem quod φεῦ, heu, ut in Epigr. Α᾽ζᾶλε χαιρεῖν μὲ κατέκλυσε κύματα πόντε.

Α᾽Β Α Ξ, ακος, ὁ, abacus. Perſio eſt tabula in quam mathematici numeros, lineas, aut quaſvis figuras ſeu digrammata ducunt. Pythagorica menſa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiam pro quavis tabula calculatoria. vide ἀζάκιον. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, ſive alveus aleatorius, σανὶς πεττευτικὴ inquit Euſtath. ¶ Item tabula ſive menſa, cui vaſa quælibet ad uſum quotidianum comparata imponebantur, Ammon. ¶ Item canistrum, ut colligitur ex Poll.l.6.c.12. Numeratur etiam inter vaſa ſive inſtrumenta coquinaria, apud eundem ejuſdem libri c.13. ¶ Vitruvio abacus ſignificat tabulam quandam, quæ ſupponitur epiſtyliis ſive capitulis columnarum. Idem abacum in podiis vocat planitiem, quæ ſedilis vicem præbet. ¶ Obſervatum eſt illud, ſolis latitudinem ſcienter abacum dici, eadem, qua diſcus, notione, inquit Cœl. Rhod. ¶ Α᾽ζαξ pro ἀλαλᾶ vide in Βάζω.

Α᾽ζάκιον, ου, τὸ, pro ἄζαξ, tabula calculatoria. Polyb.l.5. ὄντως γὰρ ἐοικότι πραγματικοῖς ταῖς ὑπ᾽ ἄκρα ἀζακίων ψήφοις. Hinc ortum, ut peritiam ſupputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris conſuetudo vocaverit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. ut ſuprà in Α᾽ζαξ. Plut. in Catone. καπηλεῖον ἀζάκιον τι πρὸς γεωμετρικῶν πραγματειδιον. ¶ Item vas ad ferenda opſonia commodum, Athen.l.11.

Α᾽ζαμίσκος, ου, ὁ, teſſella pavimenti, apud Athen.l.5. (dum. Poll.

Α᾽Β Α Ρ, αρος, τὸ, placentæ genus, apud Æſchylum.

Α᾽Β Ρ Α, ſive ἄβρα, ας, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honeſtiora miniſteria domi ſuæ alunt, quibuſque utuntur pediſequis. Euſtathius annotat eſſe vocabulum ἐπιχώριον, à Græcis (ut & alia multa) uſurpatum. Legitur apud Menandrum in Pſeudaracle. & Gen. 24. & Exod. 2.

Α᾽Β Ρ Ο᾽Σ, ὕ, ὁ, mollis, effœminatus, delicatus: ut ἁβρὸς γυναικῶν, apud Lucianum. ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herodot. in Melpomene. Α γε δυροὶ ἁβρὸς ἀνδρῶν ἐστι, καὶ χρυσοφόρος τε μαλιστα. Dicitur & de re: ut ἁβρὰ κλίναι. Æliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. χαριτόρρυτος καὶ διάνθης, quoniam prata, quò floridiora & viridiora, eo ſunt pulchriora. Α᾽βρὰ πράσσειν exponitur πολυτελῶς. ¶ Item feſtivus, lepidus. Luc. in Judicio dearum, τὰ μὲν γυναῖκα πρέπειν, ἢ ἁβρὸν μᾶλλον καὶ ἀγυιᾶτιν. ¶ Item magnificus, gravitatem præ ſe ferens, elatus: unde ἁβρὸς Θάψινος apud Eurip. in Med. magnificè ſeſe inferre.

◆ Etymologicus deducit ex α privativo & βάρος, ut ſit quaſi ἄβαρος, ὁ κούφως βαίνων. alii ab ἅπτω, ut ſit q. ἀθαφὴς, qui facilè tangi poteſt.

Α᾽βρῶς, molliter, delicatè, feſtivè, magnificè, &c. Eurip.

Α᾽βρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Xenoph. Præd.l.8.

Α᾽βροσύνη, ἡ, idem, Eurip. Exponitur etiam φαυδρότης.

Α᾽βρύω, f. ῦσω. orno, ſplendidum reddo. Æſchyl.

Α᾽βρύομαι, ornor, nitesco, cultum mihi comparo. Cum dativo rei, Athen.l.12. οἳς ἓν ὁ ἧβρ γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. Item glorior, inſolesco, magnificè me infero. Plato in Apoll. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλωπόμην τε καὶ ἠβρυνόμην ἂν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ταῦτα.

Α᾽βείομαι, idem quod ἀβρύνομαι, Heſych.

Compoſita.

Ε᾽ναβρύω, idem quod, ἀβρύνω.

Ε᾽ναβρύνομαι, idem quod ἀβρύνομαι.

Πάναβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πόδαβρος, qui mollibus delicatiſque pedibus eſt. Themiſt.

Α᾽Β Ρ Ο᾽Τ Η, ητος, ἡ, nox. Aliquando per ſe ponitur: aliquando

cum

cum nomine νύξ, & tum plenus est sermo: ut Il. ξ, 362 ἐπεκλήθη δὲ Νὺξ ἀβρότη. ◆ derivatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α privativo, quod noctu lateant mortales. ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐξεπίτηδες βοᾶσθαι, i. quod privata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, & Etymol.

A'βεστεύω, ῶ, Ion. ἤσω, P. ευσα, noctu occurro. Hesych. Significat etiam pecco.

A'βεστάμενος, ου, ὁ ἢ ὅ, peccator, peccatrix. Hesych.

A'βεστίνη, ἡ, peccatum, ἁμαρτωλή. idem. Hesych.

A'βεστάζω, F. ξω, P. χα. aberro in via, aut in nocte evagor. Il. κ, μήπως ἀβεστάζοιμεν ἀϋπλόοισιν, i.ne aberremus alter ab altero. ubi Eustath. ait ἀβεστάζειν esse aut τὸ βροτῶν ἁπονυκτέρευειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβεστίᾳ ἁπονυκτάζειν, i. in nocte evagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τοῦ βροτὸν τοῦ βροτοῦ μὴ πως σωφρονήσειν, i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

A'βεσπεξις, εως, ἡ, aberratio, deflexio de via. Eustath.

A'μεβέσω, (assumpto μ) aberro, ut & ἀβεστάζω. Il. π, 379 ἔγχεσι δ' οὐ H'μεβεσαν ἐλλάλον. Il. ε. H'μεβεσαν, οὐδ' ἔτυχες, ubi annotat Eust. hæc proverbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atque idem his duobus verbis significari ἐκ παρομοίου: fierique ἤμεβεσαν vel ex ἀβέσω, per pleonasmum τοῦ μ, vel ab ἅμαρτες, mutando α in ο, & trajiciendo β, nec non inferendo β, ad elegantiorem sonum, ut fit in μαμβεῖς, & in μεσημβρία, aliisque hujusmodi.

A'μεβεσεῖν, cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀποτυχεῖν βεβλῆσθαι. Item χρυσᾶσθαι, apud Hesych.

A'B PO'TONON, five, ἀβέβροτον, ου, τὸ, abrotonum: herba seu planta perpetuò virens: ◆ sic nominata, διὰ τὸ ἀεὶ ὑπὸ φαίνεσθαι ἀβρὸν καὶ ἁπαλὸν, quòd aspectu sit mollis & tenera. Nicander in Ther. Καὶ μὴν ἀβεσπέτοιο, τό, τ' ἄγχιον οὔρεσι θάλλει A'ρχμὸν ὑπὸ βάτοις. Vide Theophrast. hist. plant. l. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβεσπέτοιον. vide & Dioscor. l. 3. c. 29.

A'βεσπίτου & ἀβεσπίτης, ου, ὁ, confectus ex abrotono. ut ἀβεσπίτου ἔλαιον sive ἀβεσπίτινον μύρον, apud Dioscor. l. 1. c. 61. Et ἀβεσπίτης οἶνος, apud eundem l. 5.

A'B P T N A, τὰ, Hesychio, συνάμινα μύρα. Sic & apud Athen. l. 2. A'βεωνα, συνάμινα. ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μύρα.

A'B T P TA'K H, ης, ἡ, barbaricum edulium ex porris, cardamo, granis mali punici, & ejusmodi aliis quibus ineſt τὸ ὀριμύ. Theopomp. in Theseo, H'ξεν ἡ Μήδου γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλείων πυθεῖ ἢ κεφάνων ἀβυρτάκη. Utitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen. l. 3. Luc. in Lexiph. καφυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

A'γάαμαι, ἀγάομαι, vide in A'γάω.

A'Γ A Θ O'Σ, ὴ, ὁ, bonus, probus: ut ἀγαθὸς ἀνὴρ, & ἀγαθὴ γυνή. Plat. & Xenophon. Dicitur & de re, ut ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, strenuus. Il. ρ, Τῶν δ' ἅμα πάντων βίη καὶ κάρτος ἀπέβη ἔξοχ' ἀφεῖναι, H' κακὸς, ἢ ἀγαθός. Et Thucid. l. 2. οἱ ἢ ἀγαθοὶ πιμπόντ) τοῖς σφετέροις ἀφικόμενοι ἄβλοις ἀφετῆς. ¶ Item prudens. Apoll. Hom. Il. 7, Μαῦ' ὅτινος ἀγαθὸς φρεσὶν ἠδὲ νοήσαι· A'χιλλεῦ, annotat Eust. significare vel strenuum vel prudentem. ¶ A'γαθὰ πεφύγματα, res secundæ, apud Thucid. l. 3. In eadem significatione usurpatur & ἀγαθὰ sine subſtantivo, Xen. Sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod fauſtum felixque ſit. ¶ A'γαθὰ δαίς, Il. λ, lautum & opiparum epulum. ¶ Item præſtans, excellens, ut βοῦς ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθὸν τὸ πολεμικόν. Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸ πόλεμον, apud Plut. Et ἀνὴρ ἐς πᾶσα ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus vel aptus: ut ἀγαθὸς ῥαπτῆτας, ἀγαθὸς τοξότης, ἀγαθὸς σκυτοτόμος. Et cum infin. ἀγαθὸς ἰατρεύειν. Plut. peritus equitandi. ¶ Item utilis. Cum genit. Theophr. ἀγαθὸς τὸ ἱερεῖς νόσου, utilis adverſus comitialem morbum. Cum dat. ut Od. ϱ, Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ φῶτ' ἐμμεναι ἀνδρὶ πένητι. Et cum præpoſitione πρὸς: ut ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἔλκη. Theophr.

A'γαθὸν, οῦ, τὸ, (ſubſtantivè) bonum: ut ἀγαθὸν ὁ χρὴν ἐκ αὐξει σφοτοκιβυθῶ, Cic. interpr. ipſum bonum creſcendi acceſſionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono uſurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τ' ἀγαθὸν de ſummo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, utilitas: ut ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Item Pæd. 3. σωὶ τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἢ σωὶ τῷ σῷ ζημίᾳ. cum infin. Il. ω, ἀγαθὸν ἢ γυναικὶ φίλῳ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, utile eſt, juvat, cœtert. ¶ A'γαθὰ (plur.) opes, facultates, & caſuſvis generis bona. Xen. πολλαὶ ἢ ἄμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν ἐπεσπέ. Pro beneficiis: ut ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia conferre in aliquem, apud Iſocrat. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Iſocr. de pace, τοῖς δ' ἀγαθοῖς οἷς ἐγκεῖται ἐν τῇ ψυχῇ, τότε κόσμεσθε, ἢ τὰς ὠφελείας ὧν δεόμεθα τυγχάνομεν.

◆ Fit ἀγαθὸν ex ἀγαοὸς (quod eſt verbale ex ἄγαμαι ſeu ἀδέχομαι) abjectione σ & mutatione τ in θ, inquit Etymol. & Euſt. Hic tamen ἄγαμαι hac voce includi tradit, atque ideo nullum nec comparat nec ſuperl. habere. Irregulares autem comparativi ſunt ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρέσσων, κρείττων, λωίων, χείρων. Et ſuperlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

A'γαθὼς, uſuliter. Hippocr.

A'γαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro Θεότης (de Deo dictum) Greg. A'γαθοσύνη idem, Rom. 15.

A'γαθικὸς, ὴ, ὸν, probus: ἀγαθικὴ proba, rectè, & cum virtute facta vel dicta. Suid.

A'γαθώσω, F. αω, bonum efficio, beneficio afficio. Dionyſ. Arcop. A'γαθωθώμαι, bene affectus ſum. Nehem. c. 2. & Dan. 6.

A'γαδίζομαι, bona dico. Ariſtoph. Δεῖ τὰς ἐπίσεις καζαδιζομένας ἀγαθεῖν.

A'γαδίς, δος, ἡ, Heſychio faſciculus fili ſeu ſtaminis colligati, glomus. unde ἀγαδῶν ἀγαδίδες, bonorum glomi, apud Poll. proverbium de opibus extructis & affatim cumulatis, ſumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris conſtat. Apud Suidam legitur etiam ἀπὸ ἀγαδῶν ἀγαδίδες: quod proverbium eſſe dicit ὅτι ἢ δι' παρόντων ἀνὸ' ὧν ἀνηγέκτησαν ἐφέτεσον. ac ſi ἀγαδίδες eſſent acervi ſeu cumuli bonorum. ¶ Significat ἀγαδὶς etiam πᾶν σπυρίδιον. Euſt. Heſych.

Compoſita.

A'νδραγαδία, ἡ, ſtrenuitas, fortitudo. Ariſtoph. in Pluto. Item actio digna forti viro, quaſi ἀνδρὸς ἀγαθᾶ ἔργον. Xen. & Plutarch. Item officium viri boni, probitas.

A'νδραγαδίζομαι, fortem virum me præſto, fortiter me gero. Et probum virum me præſto. Thuc. l. 3.

A'νδραζαδέω, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἐγκελαδεμένος ἀνδραζαδεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἠγωνίσατο. Et cum accuſ. apud eundem, ἢ πολλὰ ἐν διαφόροις χώροις ἰων δραζαδηκέναι λέγεται. Dicuntur viri ἀνδραζαδεῖν, ipſæ autem res ἀνδραζαδεῖσθαι, i. fortiter geri.

A'νδραγάδημα, τὸ, facinus viro forti dignum, actio viri fortis, & res fortiter vel præclarè geſta.

A'νδραγαδὴς, ὴς, ὲς, qui facinora edit viro forti digna, virum fortem ſe præſtans, fortiter ſe gerens.

Αὐτάγαδος, ut καλὸς καγαδὸς, i. καλὸς ἢ ἀζαδὸς, bonus, ſtrenuus, honeſtus.

Καλοκαζαδία, ἡ, (id eſt, καλὸς καζαδὸς) probus, bonus, honeſtus, qui eſt abſolutæ & conſummatæ probitatis. Ariſtot.

Καλοκαζαδίαι, ἡ, probitas, integritas & honeſtas. Xen. Apud Iſocr. eſt καλοκαζαδία ἕξεων, morum honeſtas ſeu integritas.

Καλοκαγαθικὸς, ὴ, ὸν, uſurpatur pro καλοκαζαθὸν, apud Plut.

Μισαζαδία, ἡ, odium bonorum, ſeu bonarum rerum.

Παναγαθὸν, omnino bonus, optimus, Plat. epiſt. 8.

Παταγαθία, ἡ, paterna ſtrenuitas, patris aut patrum ſtrenuitas & fortitudo. Plut. in Apoph.

Φιλάγαθος, amans bonorum.

A'ριλάγαθος, qui non eſt φιλάγαθος, Exponitur & benignitate carens.

Εὐπαιᾳγαθὸς, qui honeſtis delectatur ſtudiis, & virtutem amplectitur, apud Strab.

A'γάϊος, ἀγάϊος, &c. vide in A'γάω.

A'ΓA'A A Ω, F. λῶ, P. αλκα, orno, inſignio, decoro. Plat. de leg. l. 11. ἐς ὅ τιν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Ariſtoph. in Pace, καὶ σε Διοῦσιον ἀγαλλόμην ἀεί. ◆ Euſt. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò ſcribit ἀγάλλομαι, dici quaſi πρὸς ἄγαλμ ἢ ἄγαν ἅλλομαι.

A'γάλλομαι, ornor, inſignior, decoror: ſed uſurpatur potiùs ut deponens, pro, exorno me. Il. σ. τὰ δ' κορυθαίολος Ε'κτωρ Αὐτὸς ἔχων ὠμοισιν ἀγάλλετ'. ¶ Item glorior: ut ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ὅτι τούτῳ, glorior hac re, jacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infin. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμενος βοηθῆσαι ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item obſecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei Od. ϵ. τῇδε ἀγαλλόμεθα Διὸς οὐφῳ. Xen. οἱ ἢ χαίρουσι τοῖς ἴδιοις πυκοῖς ἀγαλλόμενοι. Invenitur & cum accuſ. Epigr. l. 3. Et cum infin. apud Non.

A'γαλμα, τὸ, ornamentum, obſectamentum. Hom. & Æſchyl. ¶ Item ſimulachrum, ſtatua, Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα Cicero formas interpr. Uſurpatur & metaph. ut κορδίας ἄγαλμα, Syn.

A'γαλμάτιον, ου, τὸ, ſtatua parva, imagunucula. Luc.

A'γαλματίδιον, ου, in ſtatuam verto. Licephr. in Alex.

A'γαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia ſunt apud Eccl. ſcriptores pro exulto, lætitia geſtio, ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. 16. ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν ἢ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4. χαίρετε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. ἔξεμι ἢ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθαι.

A'γαλλίαμα, τὸ, & A'γαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, Luc. 1. ἢ ἔσαι χαρὰ σοὶ ἢ ἀγαλλίασις. Greg. Nazian. ἀκατασχέτῳ ἀγαλλιάσει ἢ ἀφρεσωσίλῳ ἐκπαῖ ἀθέλαι.

A'γαλὲς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

E'παγάλλομαι, (compoſ.) pro ἀγάλλομαι, exulto Il. π. Μᾶδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ ἢ δηϊότητι. Item ſuperbio, efferor, καὶ ἐπαγάλλεσθαι ὡασρίσεις, apud Baſil.

A'-

A Γ A'A O X O N, lignum quoddam eſt, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno ſimile, odoratum, & guſtu adſtringens, ut inter alia tradit Dioſc. l. 1. c. 21.

A'γαμαι, vide in A'γάω.

A'TA N, adverb. nimis, immodicè, ſupra modum. ut ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat, nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro valde, vehementer. Xen. Pæd. 1. ἀεὶ ἀφροδίσιων ἢ διαλεγόμενα φεῦε τοῦ ἄγαν νέος. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adjectivi, ut ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœmin. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris adverbiis. ◆ In compoſitione aliquando γ amittit, aliquando in aliam mutat: ut ἀγακλεὴς, ἀγάῤῥοος, &c.

A'TA NAKTE'Ω, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris ſenſu afficior. Dioſc. l. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺ ὀδύνας ἐν τῇ γνάθῳ. ¶ Item indignor, ſtomachor, ægrè fero. Et conqueror, Iſocr. de Pace, ἀγανακτεῖν ἐπὶ τοῖς μὴ τὰ αὐτὰ ἐπαίνοις τιμωμένοις ἐρεμῶ. Sæpè etiam dicitur ἀγανακτεῖν ὅτι τινί. Et cum Præpoſit. πρός aut ἐπὶ, in caſu rem ſignificante. In caſu autem ſignificante perſonam dicitur, ἀγανακτεῖν τινί, & σοὶ πικρα, & κατὰ τινος. ¶ Item gemo σένω, apud Plat. inquit Heſych. ◆ Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compoſitum dicant. Ego ex ἄγαν & ἄγνυμι (frangor) cujus præteriti tertia perſona ἄγνυ, deſinit poſſe ciſſimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

A'γανακτήσασθαι dicitur voce mediâ pro ἀγανακτῆσαι. Luc.

A'γανάκτησις, εως, ἡ, dolor, doloris ſenſus. Plat. ¶ Item indignatio, ſtomachatio. Thuc. (dum. Plat.

A'γανακτητὸς, ὴ, ὸν, unde ἀγανακτητὸν, indigné ferendum, querendum.

A'γανακτικὸς, ὴ, ὸν, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert caſus incommodos: Plat.

Compoſita.

Διαγανακτέω, ῶ, peregrè fero, indignor.

Επαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Περαγανακτέω, valde indigné fero. Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condoleſcentia. apud Ariſtot.

Τ'περαγανακτῶ, ſupra modum indignor, vehementiùs ſtomachor vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτῳ pro ἀγανακτῶ ὑπὲ τούτῳ.

A'γαλλόμενος, vide in A'γάω, i. frango.

A'γανδὸς, vide in Γάνδος. At ἄγανδος in A'γω. i. frango.

A'γάομαι vide in A'γάω.

A'ΓA Π A'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honeſto & inhoneſto amore uſurpatur. Xen. apomn. 1. τοὺς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺ ἑταίρους. Dicitur aliquando ἀγαπᾶν τοῦτο ἀντὶ ἑκείνου, vel ἀγαπᾶν τοῦτο μᾶ ἑκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπᾶν τοῦτο ἐκὶ πλείονι ἢ τὸ ἑκείνου. Item ἀγαπᾶν μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infinit. ἀγαπᾶν τοῦτο ποιεῖν. Ariſtot. Oecon. 2. ἀγαπῶντας πέφυκεν φθονεῖν. ¶ Item amicè & hilariter accipio, Od. ϕ, Οὐ νεκά σ' ἐγὼ πρῶτον ἐσεῖδον, οὐδ' ἀγάπησα. ¶ Item oſculor, ut ait Euſtat. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum eſſe, & pro, ſatis eſſe, ſufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὸν δικτάτορα τύχῃ, ſecundo loco contentum eſſe. Et Thuc. l. 6. ἐκ ἀγαπήσαντες τὸν ἐν τῇ παρόντι ἡσυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπᾶν τοῖς διδυπαιδεύοις, acquieſco arbitrorum ſententiæ. In qua ſignific. ἀγαπᾶν idem eſt cum ἀρέσκομαι. Et cum infinit. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα. apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπᾶ σωὼν μαῖ.

A'γαπόωμαι, ῶμαι, amor, diligor. Ariſtot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: unde ἀγαπώμενον & ἀγαπεμένην pro ἠρεμένην & ἡμυόμενον, amaſius & amaſia, ſeu amica. Luc.

A'γάπημα, τὸ, dilectio. Item res ſeu perſona quæ diligitur. Cratis Philoſ. in quodam Epigr. Χαῖρε Ἰσὰ δίκαιον ἀνδρῶν ἀγάπημ' ἀνάκτων.

A'γάπησις, ἡ, pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐραστικὴ, q. d. dilectio amatoria. A'γαπησμένος, ὴ, ὸν, idem cum ἀγαπητός. Suid. (toria.

A'γαπητὸς, ὴ, ὸν, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, jucundus. Arriſt. Eth. l. 9. c. 12. τοῖς ἐφῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατον ἐϛι. ¶ Exp. & unicus: ut Xen. υἱὸς ἀγαπητὸς, & παρόσον ἀγαπητὸν. Et Homer. ἀγαπητὸν ἰδὲς: filius certè, qui unicus eſt, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητὸν ἔϛι, cum infin. boni conſulendum eſt. Ariſtot. Eth. l. 9. c. 10. ἀγαπητὸν ἢ φίλως ὁλίγως διῆσθαι, i. bene nobiſcum agi putandum eſt, ſi vel paucos inveniamus amicos.

A'γαπητὼς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. Item ſatis, ſufficienter. Herodian. δεῖ ἢ ἀγαπητὼς ἔχειν ἕκαστον παῦτῆς, oportet unumquemque ſuis contentum eſſe.

A'γαπτικὸς, νιm diligendi habens, Heſych.

A'γαπτὸς, ὴ, ὸν, amandus. Plat. de Rep. l. 2.

A'γαπτέον, ſubaud. ἐϛὶ interdum dicitur pro, acquieſcendum eſt, contentum eſſe oportet.

A'γάπη, ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Chriſtianorum convivia, ſic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis cauſſa eſſent inſtituta. Jud. epiſt. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπαι, pro φίλημα. Euſtath.

A'γαπίζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Muſæus, ἀγαπίζε μιλήσεται ἔσσιμον ἔρωτον. Item comiter & blandè atque hilariter aliquem excipio, benevolentiæ ſigna alicui exhibeo, amplector ſeu amplexor. Od. π. Ὡς ἢ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Phœn. uſurpavit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξίων. νέκυας τοὺ παιδὸς ἀγαπίζων ἐμοῦ, &c. cadaver condens ſeu procurans, exequias præbens.

A'γαπίζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ.

Compoſita.

A'μφαγαπάω, deamo, valde amo, chariſſimum habeo. poëticum.

A'μφαγαπάζω, idem, A'μφαγαπίζομαι, voce media pro eodem. Πεφαγαπάω, valdè amo.

T'περαγαπάω, idem quod ὑμφαγαπάω. Herodian. l. 1. Ὑφηγάπα ἢ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. utitur & Dem.

A'ΓA P I K O'N, οῦ, τὸ, agaricum: radicis ſeu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de qua Dioſc. initio libri 3. & Plin. l. 52. c. 9. Eſt & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rurſum Dioſc. in præfatione libri 6.

A'ΓA Σ T A Λ I'Σ, frutex unâ cum radice, unde Ammoniacum liquorem eliciunt, ut tradit Dioſc. l. 3. c. 98.

A'γαυὸς, &c. vide in A'γάω.

A'ΓA'Ω, γῶ, F. ήσω, P. ηκα, & (quod magis eſt in uſu) A'γάομαι, ῶμαι, demiror, cum ſtupore miror, ſtupeo. Od. ω. Οὔτε τι θαυμάζειν θεσπέσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. ¶ Item pro invideo vel ὑμνόομαι, teſte Euſt. Od. ϵ. Οἵ τε θεοὶς ἀγάασθε παρ' ἀνθρώποις δίκαιοι. ¶ Idem Euſt. ann. ſignificare etiam odiſſe, apud Hom.

A'γυιὴ, ἡ, admiratio, ſtupor, obſtupefactio. Od. χ, ἄγυιὰ μ' ἔχει. Sic & Od. π. ¶ Apud Tragicos, honor, veneratio, Heſych.

A'γαϛὸς, ὴ, ὸν, admirabilis, item invidioſus. Suic. Heſ. Etym.

A'γνιὸς, ὴ, ὸν, admirabilis, ſtuporem excitans. Il. ε, ὅδ' ὄγνιός. & Plut. in Pericle. χρήμασιν ὅσιν ὄγνιός.

A'γαὸς, ὴ, ὸν, (Æolicè pro ἀγαθὸς, à γάω, ſecundum alios tamen à γείω) admirabilis, præclarus, illuſtris, Heſ. Item venerandus, σεμνὸς. Euſt. Il. γ. κήρυκες ἀγαοί. ¶ Ponitur pro ſuperbo & arrogante, apud Hom. ἀγαοὶ μνηστῆρες.

A'γαίομαι, admiror. Opp. Hal. 4. Εἶϛ' ὀγαιόμενοι πολυήεντον.

A'γαυὸς, vide in Γαῦος.

A'γαίω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Euſt. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obſtupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & ὑμνέομαι, ſuccenſeo, indignor.

A'γάομαι, uſitatius eſt quàm ἀγάω, & ſignificat etiam, admiror, inquit Etym. Od. υ, ἀγάομαί σε κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνομαι. alii μεμφομαι. ¶ Item ſuccenſeo, indignor, vel invideo. Cum dat. Heſiod. in Erg. Τῷδέ τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγάεϛ), ubi tamen exponitur etiam μέμφεϛ). Et cum accuſ. Plut. ἐκ ἄγαίομαι ϑεῶν ἔργα, neque deorum operibus invideo. ¶ Item invideor, φθονοῦμαι, Suid.

A'γαμαι, idem in proſa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγάομαι, admiror. Conſtruitur cum accuſ. vel rei vel perſonæ. Dicitur enim ἀγαμαι σε τὸ φρόνημα, & ἀγαμαι σε τῆ φρονήματι. (ſubaudito adverbio ὕψηλα) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plut. ἀγάμενος ἢ παρουσίας. Sic & Dem. pro cor. τίς γὰρ ἂν ἀγάσαιτο ἢν ἀνδρῶν ἐκείνων ἢ ἀρετῆς; Vide & ἀγάζομαι infrà. ¶ Item laudo, probo, Plat. ἀγάμαι σε τῶν ἀπόκρισιν. ¶ Afferuntur & aliæ ſignificationes pro, indignor, invideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo ſumit hoc verbum ſua tempora.

A'γαθύνω, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: ut ἀγαθύνας λέγειν. Ariſtot. Rhet. 3. Exp. & libenter.

A'γάλλομαι, poëtico pleonaſmo dicitur, pro ἄγαμαι, Od. π, Οὔτέ τι θαυμάζειν ἐκ ἐθέλω τόσον, οὔτ' ἀγάλλομαι.

A'γάζομαι, ejuſdem cum præcedentib. ſignificationis & originis: à quo hæc tempora frequentia ſunt apud poëtas (quædam & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην. fut. ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγάσθην. aor. med. ἠγασάμην. Et part. ἀγασάμενος, ἀγασσάμενος, ἀγασσάμενος & poëticè ἀγασαίμενος. Significat igitur admiror, ſuſpicio. Variè conſtruitur. Cum accuſ. rei. Il. θ, Μὴδὲ σὺ ἀγασσάμενος. Sic Iſocr. in Paneg. ἀγαθέντα τῶν ἀφετῶν αὐτῆς. Et cum dat. rei, Xen. Pæd. 6. ἀγασθεὶς τῇ λόγῳ. Jungitur & perſonæ caſib. vel genitivo: Xen. ἄγασαί τε αὐτὸ ἢ ἐπῄνησε φίλῳ ἀνδρὶ ἢ. Vel dat. Xen. apud Suid. ὅτι τινὶ ἀγασθεῖ ἢ ἐραστῇ ἢ. Θαυμάσω πρὸ inquit, vel accuſ. idque frequentiſſimè. Il. γ, Τ' δ' γέρων ἠγάσατο, φρόνησέ τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τῶν γυναικῶν. Interdum jungitur caſibus rei & perſonæ ſimul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸν ἐ ϑεράποντα, vel ἠγάσθην τῶν ϑεραπόντων αὐτὸ. Item veneror. Anth. epigr. l. 1. σὺ δὲ ζωσυναὶ νηῦς Ω' ς Θέμις, ἡ πλόων Γ'λῶ ἠγασσάμην. ¶ Item indignor, ſuccenſeo. Il. ν, -εφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι Η'ϊτ'. Et cum acc. Od. β, -ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, ubi volunt quidam ſubaudiri δηϊ. ¶ Item invideo. Il. ϕ, -ἀγασσάμενοι σφὶ νίκην. Et cum accuſ. rei. Od. δ. Α'λλά τὰ μὲν ϑεὸς αἰὲν ἀγάσσατο δῖος ἀνάσσων. Vide & ἀγάομαι, ſuprà.

A'γασμα, ατος, τὸ, veneratio, vel quod veneramur, Suid. Heſ. Euſt.

A'γασθὴς, ὴς, ὲς, admirabilis, admiratione ſumma dignus. Xenop. Hell. 2. ὀκείνου ἢ κείκω τῶν ἀνδρῶν ἀγασθέν. Apud Hom. ἥδ' ἀγασθὲν,

γειν, vel ἐκπληκτικόν, i. stuporem afferens : vel ἐπίφθονον, invidiosum, Eustath.

Α'γαθός, Α'γαθή, Α'γαθόν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Α'γαμαι & ἀγασίς.

Α'ξιάγαστος, admirandus, admirabilis. Syn.

Ε'ξάγαστος, admirandus, Hesych.

Ε'πάγαμαι, admiror ob.

Τ'ῶπάγαμαι, demiror, vehementer & supra modum miror. Suid.

Α'γγεῖον, &c. vide in Α'γγος.

Α'ΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur regum nuntii seu tabellarii : tabellarii qui ex successione literas perferunt, Persica consuetudine. Solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur. Æschylus ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur ἄγγαρος, latiùs etiam pro quovis, qui aliquid bajulat : exponiturque ἀχθοφόρος, βεζάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ καθ' ὁμοῦ, hoc est, mansiones ac diversoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso divertebant.

Α'γγαροφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος. Suid. Eust.

Α'γγάρευε, idem cum ἄγγαρος.

Α'γγαρεύω, cogo seu adigo ad ministerium ἀσχολεῖν præstandum. Interpres Matth. c. 5. annotat ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum, vel ferendum aliquid : quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cujusvis equos vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum, ut hodie apud Turcas. Idem Matth. cap 27. simpliciter accepit pro, cogo, adigo, compello.

Α'γγαρεύτης, ου, ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad cursum aut aliquod aliud servitium obeundum. Hesych.

Α'γγαρεία, ας, dicitur officii illius præstatio, hoc est : quum quis ad currendum vel bajulandum aliquid adigitur. Et coacta ac invita servitus, & servitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Α'γγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγηΐον. Herodot. l. 8.

Α'ΓΓΕΛΛΩ, λῶ, P. κω, nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, Hom. & Thuc. Et apud Plut. in Parall. ἀγγέλλειν ἐς τὸν πόλιν τῷ ὑπάτῳ. Participium ἀγγέλων nuntians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἀγγέλω. Herodot.

Α'λέγω fit ἀνάλεγα & κατὰ συγκοπὴν ἀγγέλω, mutato γ in χ, inquit Etym. Eustathio autem ἀγγέλω videtur ab ἄγω deduci.

Α'γγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Ajace, Τάδ' ἀκριβῶς τ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι. Α'γγελμα, τὸ, nuntium, res quæ nuntiatur. Herodot. 7. τὰ ἀπορρήτα τῶν κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Α'γγελος, ου, ὁ, ἡ, nuntius, nuntia. Xen. Pæd. 2. ἦ δὴ ἄγγελον, ὅπως εἰδὼς ταῦτα, ἔπεμψε. Et Il. ω, ἀγγελος μὲν πρῶτα. Sic ἄγγελος Γ'εις, Il. β. ¶ Pro nuntio Dei, κατ' ἐξοχήν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα seu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thucyd. 7.

Α'γγελικός, κὴ, κὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. ἀγγελικῇ διωκόμενος. ¶ Α'γγελικὴ, saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen. l. 14.

Α'γγελίας, ου, ὁ, poët. idem quo ἄγγελος.

Α'γγελιώτης, ου, ὁ, idem Callim. & Mulæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, nuntia. Callim. ¶ Α'γγελιῶτης πάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική.

Α'γγελίεια, ῆ, itidem poët. pro nuntia. Orph. in hymno Auroræ. Α'γγελίεια Ζεύς.

Α'γγελία, ῆ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thucyd. 3. πλὴν μὴ ἀπὸ τῆ Ε'υνθρασίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ο, ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. ¶ Item rumor, fama. Thuc. l. 6. ἡγοῦ δ' ἐνὶ αἱ ἀγγελίαι δυσὶν ἦ τῶν. ¶ Pro relatione, secundum quosdam, apud Herodot. l. 1. θωμαστὴν ἦν ἀγγελίην, exp. primas partes in consulendo oraculo & referendo.

Composita ac primùm ex ἀγγέλω & verbalibus cum præposit.

Α'ναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio, expono, refero, narro. Cum dativo rei & accusativo personæ, ficut ἀσχολῶ.

Α'ναγγέλομαι, nuntior, nuntius de me adfertur. Plut. in Pericle, ἀναγγέλθη τεθνηκὼς αὐτός.

Α'παγγέλλω, idem quod ἀναγγέλλω. Il. ι. -ἀπαγγεῖλαι ἦ πάσαν χρὴ μῦθον ἀμφαδόν. Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Γ'ηδίῳ βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω σοὶ τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur & ἀπαγγέλλειν σφίσι τινὶ. Plut. ¶ Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denuntio. ut ἀπαγγέλλω σοι ἐγὼ ἀφ' ὑμῶν, affertur ex Libanio, pro, denuntio tibi litem. ¶ Item pronuntio, enuntio, i. coepum mentis eloquor, Dem. κἀδεῖς πώποτ' ἀπήγγειλαν, ἅπαντα τὸ δ' ἦθος παρεσκεύασ τοῖς ἀκούσι. Item memoriter recito, Synes.

Α'παγγέλλομαι, pro ἀσχέλλομαι, Plat. Xen. Plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω, Plat. Pol. l. 2.

Α'παγγελία, ῆ, enuntiatio, pronuntiatio. Videtur sumi ab Herm. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Α'παγγελτήρ, ῆρος, ὁ, nuntius, index. in Anth. Epigr.

Α'παγγελτικός, enuntiativus. Affertur ex Seneca, & τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

Διαγγέλλω, nuntio circumquaque, vel per diversa loca, divulgo, Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν ἀφῆξιν εἰς τὰς πόλεις. Α' Bud. exp. etiam, denuntio, offero, prodo. ¶ Item pro edico vel indico, ut ἐσαγγέλλω. Herodian. l. 1. -τῇ ἑξῆς διαγγελθείσης. Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renuntio, refero. Xen. Pæd. 8. εἰσαγγέλητε ἐμοὶ ταῦτα. ¶ Item defero, postulo, accuso, in jus voco. Ifocr. ἐμοὶ ζῆν μὴ ἐξεῖναι, Εἰσαγγελὼν εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατὴρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγελεὺς pro delatore, apud Ifæum. Dicitur & εἰσαγγέλλω τι τῷ δήμῳ. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renuntior, referor. Dem. Item deferor, accusor. Demosth. Plut.

Εἰσαγγελία, delatio; accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur Εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem.

Α'ναισαγγελίας φάσιν δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læsæ majestatis nos.

Εἰσαγγελεύς, ἕως, ὁ, qui nuntiat adventum alicujus. Peculiariter de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum, & illum ad eum admittendi. Bud. admissionalem vocat, ἀπὸ εἰσαγγελῶ, Iapud Herodot. & Luc. ¶ Item delator. proprié ὁ τῇ δημοσίων καὶ μεγάλων μιαιτῶν, inquit Suid.

Εἰσαγγελικός, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

Ε'ξαγγέλλω, renuntio, certiorem facio. Propriè est nuntiare iis qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τοῖ βασιλεῖ τὰ ἐκεῖ τὰ πάμπολλα. In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ὑπόρρητα, efferre arcana seu secreta, vel prodere, evulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺ πολλούς. Item nuntio, seu nuntium perfero, seu jussa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enuntio, indico. idem quod ἐρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Hermog.

Ε'ξάγγελος, ου, ὁ ἡ, ὁ, de quo nuntius allatus est, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ε'ξαγγελτικός, nuntiativus. Apud Aristot. in Probl. ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referti potest.

Ε'ξάγγελος, ου, ὁ ἡ ἡ, proprié qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt, Hesych. & Amm. Sumitur & generaliùs. Thuc. 8. αὐτὸς φροβούμενος τὸ στρατεύμα ἐξάγγελος γίγνῃ. ¶ Item index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens : ut in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ε'ξαγγελία, ἡ nuntiatio, vel nuntium. Item evulgatio. Item enuntiatio, ἑρμήνεια, Hermog.

Ε'παγγέλλω, denuntio, indico : ut ἐπαγγέλλω πόλεμον vel πόλεμόν, Polyb. Sic Thuc. στρατιὰν τε ἐπαγγέλλων, ἐς τοὺ ξυμμάχους. ¶ Item denuntio & condico, hoc est, constituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ ἦ ἐς Λάκαιναν ἦκον, οὐδεὶς ἀλλήλοις ἐπήγγελτον ἐστάσεις. ¶ Item denuntio & edico. Cum infin. Demosth. πρὸς Μακρητ. ἐπαγγειλάμενοι ὁ ἀνθύπατος τοῖς στρατικοῖσιν ἀναιρεῖν ἦ διώκειν. ¶ Item edico, pronuntio, i. promitto in publicum. Herodian. τοῦ τε δήμου τὰς νομὰς ἐπήγγελε, i. congiaria pronuntiavit. ¶ Item indico, profiteor, vel significo me velle. Xen. Pæd. 8. πόλεσιν ἀξυδρούσαις ὧν ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἐπιοῦσι, sæpe amici non significant in rebus necessariis quid sibi opus sit. Item defero, nomen alicujus defero. ut ἐπαγγέλλειν φεύγοντα τοῦ θεσμοθέτας.

Ε'παγγέλλομαι, denuntior, indicor, condicor. ut δεῖπνον ἐπαγγελμένου, cœna condicta. Item promittor, ὃ δὲ τὰ ἐπαγγελθέντα, οὔτε τὰ ἠκεκλημένα, neque promissa, neque minæ, Greg. ¶ Item deponens fig. posco, vel significo me velle, significo, quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis. Dem. pro cor. ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγέλλωμαι ἡδέως, βέβαιόν ὅτι Φιλίππῳ δώσω. ¶ Itidem dep. politicor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xen. ἐπαγγέλλομαι δὴδώξειν, polliceor me doctorum. ¶ Item profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xen. Apomn. l. 1. Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vendito me, glorior. Xen. Oecon.

Ε'πάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promissio. Ifocr. Item professio. Plat.

Ε'παγγελικός, ad promissionem pertinens.

Ε'παγγελτικῶς, per promissionem. B.

Ε'παγγελία, denuntiatio. Item promissio. Plut. Et sæpe in novo Test. Item genus quoddam accusationis, apud Poll.

Decomp. Α'νεπάγγελτος, non denuntiatus, non indictus, ut πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, sua sponte aliquid faciens. Ifocr. ad Demosth. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς κινδύνοις τοῖς φίλοις βοηθῇς, ultro subvenias, non expectes dum rogeris. (Plut.

Κατεπαγγέλλω, nuntius qui rei interfuit, qui non alio utitur nuntio, Arrian 4. αὐτὰγγελτοι ἦ ἀκόσιος ἐγένοντο. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & fausta nuntius. qui fausta nuntiat. Eurip. & Εὐαγγέλιος : ου, τὸ, fausta felixque nuntium. lætum nuntium. App. de nece Ciceronis, τῷ Α'ντωνίῳ ἀγγέλων διαφέροντες. veteres plurali numero sæpiùs usurparunt. ὑπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένοι κήρυξ, Aristides, ἀπὸ εὐαγγελίων χαίρειν, Luc. gratia quæ habetur pro læto nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον καὶ ἐξοχήν, dicitur à Christianis annuntiatio infignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberavit. Interdum per Metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat. ut 1. ad Cor. 9.

Ἐκκατάγγελμα, pro κατάγγελμα, Plut. in Rom. ἐκκατάγγελμας ἀγῶνας qui ludos indixit.

Προκατάγγελμα, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. & 2. Cor. 9.

Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius. Il. ο, Iris dicitur θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Παράγγελμα, denuntio, condico, ut constituentes solent. Plat. in Phæd. παρήγειλαμεν ἓν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς ἐφικόμενοι τάχιστα εἰς τὸ ἑπόμενον ἦ ἥκομεν. ¶ Παράγγελμα ὑπὸ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam. invito ad cœnam. ¶ Item in Pand. Græcis, mulier prægnans post divortium dicitur παράγγελτον τῷ ἀνδρὶ, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo : & maritus ἀνεπίπαρράγγελτον, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παράγγελτον εἰς δίκην diem dicere in judicijs publicis, denuntiare judicium. ¶ Item jubeo, impero, denuntio hoc esse faciendum. Xen. Pæd. 6. παράγγελλε τοῖς ἑαυτῆ ἑφόροις. Et Θεσσαλοῖσιν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præcepta imperatoris Θεσσαλοῖσιν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis ut arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico. Actor. c. 5. Item denuntio, i. accerso amicos, Lys. pro Eratosth. φίλους κωλύοντας, ἂν μὴ ἐκ τοῦ δήμου ἦκωσιν ὑμῖν τοὺς ὁπηνδηδοκιμασμένους ἡμέραν Θεσσαλοῖσιν ὑμῖν ὡς ἀσφαλέστατα μὴ αὐτοὺς εἰσφέρειν. Hinc factum (inquit Bud.) ut Θεσσαλοῖσιν petere significet, i. ambire magistratum, ἦ δεξιώσεσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ἐπὶ τῇ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarchus, οἱ τὰς ἀρχὰς Θεσσαλοῦντες, ὀνείρου χρόνου χρηγῶ. Idem in Cæsare, αὐτόμολον ὀδόντων αὐτῷ Θεσσαλοῖσιν ἐς ὑπατείαν ἀπόντι, ἐπὶ δὲ ἦν φίλων. Alicubi etiam apud eundem Θεσσαλοῖσιν dicitur absolutè qui ambit, & est candidatus. ¶ Παράγγελμα εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn.

Παραγγέλλομαι, unde τὸ Θεσσαλλόμενον, quod imperatur, mandatum, ut Θεσσαλλόμενα πιεῖν. Xenoph.

Παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xenoph. Est etiam interdictum vetitumque, Dem. & pro hortamento confilioque. Ifocr. ad Dem.

Παραγγελματικός, præceptivus, denuntiativus, item adhortativus.

Παραγγελματικῶς, præceptivè, denuntiativè, tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur & adhortativè.

Παραγγελτικός, præceptorius. Item prohibitorius, Bud.

Παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipse præcipiendi actus. Xen. & Plat.

Παραγγελία, idem. Arist. Eth. 2. Item ambitus, prehensatio, petitio magistratus cum prehensatione. App. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Α'νυπόθεσγέλλω, vide Θεσσαλοῖσιν, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appian. Πομπήιος ἦ ἐς τὸν ὑπεξίαν ἀντιποιήσεται Δομιτίου. ¶ Α'νυπόθεσγέλλεται, ipse actus τὸν ἀντιποθεσγέλλειν, sive de marito dicatur, sive de compete. Α'νυπόθεσγέλτως, sine mandato, sine cohortatione. Polyb. (titore. Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionys. Halic.

Πρεσβεγέλλω nuntio circumquaque. Thucyd. Πρεσβεγέλλοντες πᾶσι ἐπὶ τοὺς ἐπιτηδείους. Idem l. 2. ναῦς τε ἀπὸ τῆ ξυμμάχου καὶ πόλεις, per urbes denuntiabant. Πρεσβεγέλλομαι, ut παρασκευὴν πρεσβεγελλομένων καὶ πόλεις, apud eundem Thuc. l. 4. apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur.

Προσαγγέλλω, prænuntio, Xenoph. Pæd. 3. οἱ δὲ ἀεὶ μᾶλλον ἐσιόντες προσαγγέλλουσι.

Προσάγγελμα & προσάγγελσις prænuntiatio. (νόσων, Plut.

Προσάγγελος, prænuntius vel prænuntia. προσάγγελοι καὶ προδρομοι

Προσαγγέλλω, nuntio, ut ἀσχέλλω. ¶ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre seipsum, apud Luc.

Προσαγγελεύς, emissarius. B.

Προσαγγελία, nuntium, pro, ἀσχελία, apud Polyb. exp. & προσαγωγὴ, ab Hesych.

Συναγγέλλω, simul nuntio.

Συναγγελεύς, qui unà mittitur nuntius.

Τ'ῶπάγγελος, q. d. cibum nuntio. Mulæus, Νεῦμασι λαξπεδίοισιν ὑπαγγέλουσα Λεαγρῆν.

Τ'ῶπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex Α'γγελος & ἀσχελία sine præpositione.

Α'νάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Α'νάγγελος μάχη pugna nuntio carens, i. ex qua ne nnus quidem evasit, nuntius cladis futurus.

Ἀρχάγγελος, archangelus, qui angelicam functionem primus exequitur.

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est, qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. Thuc. l. 3. αὐτάγγελοι δ' αὖ ἐδόσαν.

Αὐτάγγελος, nuntius qui rei interfuit, qui non alio utitur nuntio, Arrian 4. αὐτάγγελοι ἦ ἀκόσιος ἐγένοντο. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & fausta nuntius. qui fausta nuntiat. Eurip. & Εὐαγγέλιος : ου, τὸ, fausta felixque nuntium. lætum nuntium. App. de nece Ciceronis, τῷ Α'ντωνίῳ ἀγγέλων διαφέροντες. veteres plurali numero sæpiùs usurparunt. ὑπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένοι κήρυξ, Aristides, ἀπὸ εὐαγγελίων χαίρειν, Luc. gratia quæ habetur pro læto nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον καὶ ἐξοχήν, dicitur à Christianis annuntiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberavit. Interdum per Metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat. ut 1. ad Cor. 9.

ὲν τῷ διαγγελίῳ ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic ejusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Od. ξ. v. 152. διαγγελίου δέ μοι ἔσται. Et Ο'λύμπιος, οὔτ' ἂρ ἐγὼν διαγγελίου πεδὰ ποσὶ. Plut. opusc. Utrum Athen. &c. διαγγέλου ἐκ εἰσὶτὰ κρίσις ἀπόσπασλαν. ¶ Item διαγγέλια plur. num. sacrificium ob lætum nuntium. Hocr. in Areop. ὑπὲ ποσοῦ ταῦς πρεσβεῖσιν διαγέλια ἦ δὶς ἦδη τοῦτ' ἐγένετο. Xen. Ἐλλ. 1. ἤδυε τὰ διαγγέλια.

Εὐαγγελικός, evangelicus, ad Evangelium pertinens.

Εὐαγγελίζω & διαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media usitatior est apud veteres scriptores, quam act. vs. Arist. in Equit. -λόγους ἀγαθὸς φέρων, διαγγελάσθαι παρῆκεν, ὑμῖν βέλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adjunctum habet accus. Antiphon. ὡς πρὸ τῆ πατρὸς μεγάλας δυνάμεις διαγελάζόμενον. ¶ Item διαγελίζομαι, victoriam nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam quæ διάγελον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum absolutè ut 1. Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, ut Act. 8. vel rei, ut Actor. 10. Gal. 1. & Actor. 5. Interdum cum dat. ut ad Rom. 1. Ponitur etiam passive, ut 1. Pet. 1. & ad Heb. 4.

Εὐαγελιστής, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic vocantur in novo Testamento, qui erant secundi ab Apostolis, quoſque illi tanquam affectas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti : ut ad Eph. 4. Postea verò ædificatis jam ecclesiis, quum & Apostolorum & Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur.

Θεαγελεῖς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ παντήγυρεις dicuntur.

Γ'σάγελος, angelis par & æqualis aut similis, Luc. 20. ca.

Γ'σαγγέλους, ut ἐπαγγέλους βιβῆτες apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians.

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακαγγελτικὸν, Soph. dicit τὰ καλὰ ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

Παλινάγγελος, nuntius. qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych.

Ψευδάγγελος, nuntius mendax, falsa nuntians. ὁ ψευδῆ ἀγγέλων, apud Aristoph.

Α'ΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet : velut dolium, mulctra, urna, &c. Il. β. Ο'πλοισίν τ' ἄγγεα, ἦ ἀσσον ἀφορᾷ ἄπαντα. Aristot. de mundo οἷς τε ἐξ ἄγγους βίνεται σφαῖραν, &c. in prosa tamen sæpiùs usurpatur ἀγγεῖον.

Α'γγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plut. ἀγγεῖοις τε βεβαρυμένοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὑπόπωτον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, κατὰ θέλα ἦν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. Apud Aphrod. Probl. l. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ, exp. medicinales cucurbitas. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum sive receptaculum sanguinis. Unde, ἀγγειολογία. Gal. ad Glauc.

Α'γγειώδης, εος, ὁ ἡ ὠ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et subſtantivè ἀγγειώδες, capacitas tanquam vasis.

Α'γγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀσχεῖον, Suid.

Composita.

Ε'ξαγγίζω, evacuo è vase. Hippocr.

Καπαγγίζω, in vas defundere vel condere. Dioſc.

Κανεαγγία, & Ionicè κανεαγήϊη, ἡ, vasorum vacuitas, & inanitas, & peculiariter vasorum corporis : pro, inedia, fames, Hippoc. Poll. l. 6. c. 6. ſcribit Plat. comicum dixiſſe & κανεαγγίαν.

Κανεαγικὸς, ut κανεαγικὰ πεῖν, apud Hipp. idé quod κανεαγγίαι.

Κανεαγικῶς, eorum more quib. vaſa ſunt vacua in Coac. progn.

Κενεαγγίειν, habere vaſa vacua & inania. Hippocr. Α' Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μετεκγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere & transfundere. Græci ſynonymo verbo ἀφέδρευω. Dioſc. Μετάσιμος, ου, ὁ, elutriatio, decapulatio. Dioſc.

Α'ΓΕΙΡΩ, F. ερῶ, P. ἤγερκα. & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω ut vult Euſt. & Etym.) congrego, colligo. Hom. Il. γ, Πάντῃ ὅπη πάσσας ἐπάγερε ἐπείπερ ἀγείρεμ. Thucyd. Ξυμμάχους τε ἀγείροντες : ſed frequentius συναγείρω in proſa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cum accuſ. rei. Od. ρ, -ὡς ἂν πύρια καὶ μησὶ ἄγειρε ἔρι. Euſt. annotat hinc eſſe ἀγυρτιάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμός. Et cum dativo personæ. Luc. ὡς ἀγείροιεν τῷ ωπτεῖ σῳ ἄνδρες. Sic & Plut. ἀγείροντι τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa, ut refert Euſt. ex Ælio Dionyſ.

Α'γείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Α'γείρεθαι συμβὰς ἐς ἕδρα, dicit idem, ut Lat. recolligere ſe, vires, animum. Il. χ.

Α'γερωχὸς, οῦ, ὁ, & Α'γέρωκος, ου, collectio, congregatio. Poll.

Α'γερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo.

Α'γερέθομαι, congregor. Il. α, -ἐς Ἀυλίδ' ἵνας Α'χαιῶν Η'γερέθοντο. Η'γερόμαι, ώμαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ, -ἵνα μάχ σφιν ἐπιφραδὸν ἠγερέσθαι.

Α'γερώχῳ, part. per ſyncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus, qui congregatur. Od. θ, -ἁμπλίνθῳ βεβηκὼς ἀγερωχῷ τε καὶ ἱδρῶτι Α'χαιῶν.

Α'γρεὺς, Α'γμεὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ, ac primùm ex ἀγείρω cum præpositi.

Διαγείρω, colligo, congrego.

Ἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ, Ἐσαγείρετο λαός. Item activa significat. pro recolligo: ut, -ἐσαγείρετο θυμόν. Il. ε, & φ.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. α, λαὸν ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπάγερσιν τῶν φρενῶν ποιέεσθαι.

Περιαγείρω, circumquaque congrego, undiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circundor. Plat. Poll. l. 5. ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι ὑπὸ τῶν ἑταίρων.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω.

Συναγείρομαι, idem Od. ξ, -ἤδη ξυναγείρεται Ὀδυσσεύς. Item congregor. &c.

Alia composita formata tanquam ab ἄγερμαι syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτοχειρί-α, ὁ, ἡ, quem quis pro suo arbitrio eligit & capit. ὁ αὐτοσχεδιαζόμενος. Ὀλ. τ. Εἰ γάρ ποτε εἰμ' αὐτοχειρία πάντα βροτοῖσι. Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico, quasi ζωλὸν ἀγείρω, inquit Eust. vide & in comp. ex Α'γρα.

Γ'ωναξέπται in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenoph.

Παλινάγρετ-ος, Eust. exp. ὁ ἐκ μετρμέλης ἀναπάλιν ἀγειρόμενος. Dicitur παλινάγρετος, quod revocatur, retractatur, quod revocari, retractari potest. Il. α, -κ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν, &c.

Πάναγρον, ου, τὸ, tens genus: quasi τὸ πάντα ἀγείρον, vel πάντοθεν ἀγειρόμενον, quòd undique contrahatur ad comprehendendam prædam, vide & in comp. ab Α'γρα.

Συναγερμάδ-ος, pro συναγειρόμενος, vel συναγερθείς, cõgregatus.

Α'ναβαίεια, quomodo huc pertineat, vide in comp. ab Α'γερ.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέκομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idē quod θυμὸν ἀγείρω. Od. π. Ἐν δ' ἔπεσον θυμηγερέων. Οὐμηγερέες, congregati simul. Il. α, Οἱ δ' ἐπὶ ἓν ἤγερθεν, δυσηγερέες τ' ἐχέχυντο.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes cogens. Jovis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp. ab Ε'γείρω.

Στερεοπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Jovis epith. Hesych.

Πεσηρρεων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'γε'λη, ης, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη. ut Il. λ. & σ, & Od. μ. Utitur & sine hoc genit. Od. ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσαι πώεα οἰῶν. Apud eundem dicitur etiam de equis. Il. τ, Ἵ' ἅμαξ δ' ἐπὶ ἀγέλῃ ἕλασσε θρεπτηρίας ἀγαυοῦ. Dixit etiam λύκων ἀγέλαι Bianor. in Epigr. ¶ Dicitur & de avibus. Sic Soph. in Ajace, πτιλωῖαι ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλας, gregatim. ¶ Dicitur & de hominibus, ut Lat. grex. Sic Pind. πρὸς ἑνῶν ἀγέλαν. Et Athen. ἀγέλαι μειρακίων. ◆ Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Α'γέλαδον, ex armento, i. gregè. Apoll. Rhod.

Α'γεληδόν, gregatim. Il. α. Et metaph. turmatim, acervatim. Phil.

Α'γελήτης, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ut βῦς ἀγελήτης.

Α'γελαῖ-ος, ου, ὁ, idem. ut βῦς ἀγελαία, Od. κ. Et ἀγελαῖα ζῶα, quę Cic. congregata & congregabilia vocat, quidam gregalia, alii socialia interp. apud Arist. Pol. 1. ubi his opponuntur σποραδικά. ¶ Item trivialis, vilis 3 ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰατρίδες, Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρτοι, Athen. Dicitur & de hominibus, ut Lat. gregarius, ut ἀγελαῖοι σοφισταί, Ifocr. in Panath.

Α'γελαιών, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascitur armentum, vel in quo stabulatur. Suid.

Α'γελικός, ἡ, όν, congregatilis. Athen. l. 7.

Α'γελάζω, f. σω, congrego. (φᾶσι γὰρ αἱ τριζόνες, &c.

Α'γελάζομαι, congregor, aggregor. Aristot. ἀγελάζονται ὅ αἱ

Composita.

Α'πμαγελάω, ῶ, Hesych. exp. ὁ ἀπιμάζων καὶ τῷ ἀγέλῃ μὴ συμπαπηδῶν, i. qui ipernit gregem & ab armento se abgregat. in epigr.

Α'πμαγελάω, ῶ, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Arist. hist. an. l. 9. c. 31. Ἀπόλλων ᾧ οἱ παῖδες, ὅτεν ἀπμαγελήσαντες, ἄπονα καὶ θῶκες ἔνθα

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. & consocio. (Σπείων.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι, exp. gregatim vivo, apud Aphr. de anim. l. 2.

Συναγελασμός, aggregatio. armenti sive gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio in Geop. (ἀγέλαια.

Συναγελαστός, congregabilis, ut συναγελαστὰ ζῶα, quæ & quasi ὃς ἄμετο ἐν ῥῆξιν ὑπὸ ὄχνῃ, i. quem facilè vehat currus. Idem Eust. ait Periclymenum ab Homero dici ἀγέλαρχον, quasi ἀρχηγὸν βοῶν καὶ κεφάλαιον εἰς ὃ ἀναβιβάσετο, quod videlicet in quodlibet animal & quamvis arborem se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγελαίχας, quod quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες ὀχλῳ (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum, ferox. ◆ Apud Etymol. est, πικρὸ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut ὀβρὸ τὸ ἄγαν μεγαυχεῖν.

Α'γαυρόχαις, superbè, ferociter. Pol. 2. ἀγαυρόχαις ἠβῶν λίαν ὑπερφάνως.

Α'γαυρό-α, ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem.

Α'γκυμα, vide in ἀγόμαι, inter der. ab Α'γω, i. duco.

Α'γκύς, ἀγίλ-ος, &c. vide in Α'γ-. Α'γκτήρ, in Α'γω, duco.

Α'γκών, vide in Α'γω, i. duco.

Α'Γ Ι Ο Σ, ε, ὁ, sanctus, item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῶν ἱερῶν καὶ ἁγίων ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Α'γιον, τὸ (substantivè) ut ἅγια ἁγίων, sancta sanctorum, locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἁγία.

◆ Etym. dicit ab ἄζω fieri ἄζιος, deinde ἅγιος. Alii formare malunt ab ἄγ-ος significante rem sacram. Sunt & qui deducant ab α privat. particula & γῆ, quasi à terrenis rebus segregatus.

Α'γίως, sanctè.

Α'γιότης, ητ-ος, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Pro quo & ἁγνοσύνη, vel potius ἁγνωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Α'γίαζω, ῶ, sanctifico, sanctum reddo.

Α'γιάζω, σω, sanctifico, consecro, item veneror.

Α'γιάζομαι, sanctificor, consecror.

Α'γιασμός, οῦ, ὁ, sanctificatio, purificatio, Greg.

Α'γίασμα, τὸ, idem Suidas accipit pro templo, in Psal. David.

Α'γιασία, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Α'γιαστήριον, ου, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Παναγ-ος, omnino sanctus vel purus.

Τεισαγ-ος, ter sanctus, sanctissimus. Damasc. τεισάγ-ος ὁ θεός.

Α'ΓΚΑΙ, αί, insultatus nominativus, secundum quosdam, à quo est accus. ἄγκας apud Poëtas, ut ἄγκας ἐλεῖν, Od. ν. in ulnas sumere, ulnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Iliad. ξ. habere in ulnis, amplecti. Alii tamen ἀγκὰς adverbium esse putárunt, ejusdem formæ cum ἀνδρικὰς & ἐκὰς. ◆ Etym. ex ἄγκων deducit.

Α'γκάζω vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in ulnas sumo, ulnis amplecto, ulnis attollo. Il. ξ, -οἱ δ' ἅμα νεκρὸν ὑπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Τ-ψι μάκα μεγάλως.

Α'γκάλη, ἡ, ulna. Ex ἀγκὰ factum interjecta syllaba αλ tradit Eust. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἔγκατα δὲ τὸν οὖν ὅπι τὰ ἀγκάλας. Usitatius est plurali numero ἀγκάλαι. Sic Xenoph. Pæd. 7. ἐν ταῖς ἀγκάλαις φερόμενοι αὐτὸς ἀγαπῶντες. Dicuntur etiam ἀμφίων ἀγκάλαι, sinus portuum. (plexabundè. Eust.

Α'γκαλικός, q. d. ulnatim, vel ulnari quadam complexatione, amplexabundè. Eust.

Α'γκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Α'γκάλισμα, τὸ, quod ulnis amplexamur, vel quod in ulnis gestamus. apud Luc.

Α'γκαλές, ίδ-ος, ὁ, idem apud poëtas quod ἀγκάλη, itidemque usitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus. Plutarcho interprete, falciculus quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis. Plut. in Romulo. vide Hesych. Poll. & Eust.

Α'γκαλ-ὸ, idem quod ἀγκαλές, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη & derivatis.

Εὐαγκαλίζομαι, Bud. interpr. amplexabundè gesto, amplexor, accipio in ulnas, ulnis complector, Greg.

Εὐάγκαλ-ος, ου, ὁ, ἡ, quem facilè complecti possumus. Item portatu facilis. Æschyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idem quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur bajuli & calones παραγκαλίζεσθαι quum de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophocl. in Antig. μηδὲ κακὴ δίκτυν ὀρχᾶτο παραγκάλισμα.

Περιαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι sive ἐναγκαλίζομαι.

Τ'παγκάλ-ος, puer qui in ulnis gestatur, apud Suid.

Α'ΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus. Od. ϛ, -ἰχθύσασιν γραπτοῖς ἀγκίστροισι, piscabantur uncis hamis. Et Luc. in Tim. ἢ πετὰ ἢ ἐμπολιν, ἐξώδης τε καὶ ἀλιεὺς καὶ μυείσ τὰ ἀγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἁπαντ-ος τοῦ σώματ-ος ἔχοντα, οἷς πλησιάσαντας ἅπαντας ἐξάγειν ῥᾴδιος ἁπάντων. i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet, &c. ¶ Capitur & pro quovis unco secundum quosdam. ◆ Etym. ab ἄγω derivat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Α'γκιστρ-ὸν, pro ἄγκιστρον, apud Basil.

Α'γκιστρόω, ῶ, f. ώσω, hamo capio. Η'γκιστρωμένος, hamo captus. Synes. Et per metaph. qui ita detinetur ut clabi seu effugere non possit, velut, hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμένοι αἰκίαις ὑπὸ ἀσωτίας, hamatæ cuspides sagittarum, pro, hami formam habentes.

Α'γκιστρωτός, ή, όν, hamatus, hami formam habens.

Α'γκυ-

Α'γκιστρόω, hamo piscor. Item cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo: interprete Budæo. ¶ Per metaph. est Helychio ὑφαίνειν, venari & δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet.

Α'γκιστρεύα, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plat. de leg.

Α'γκιστρότης, hamiota. Α'γκιστρικὴ (sub. τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

Πολυάγκιστρ-ος, ου, τὸ, (comp.) exp. frequentia hamorum. Arist. de an. lib. 4.

Α'ΓΚΟΙ'Ν Η, ῆς, ulna. Et frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, ulnæ. Poëticum est, Od. λ. Τείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι διὸς μεγάλοιο μιγῆσαι. Et Jul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλετο μητρείαις. ◆ Fit ex ἀγκὼν quasi ἀγκώνη, mutato ω in οι inquit Eust.

Α'γκοινίζω, ulnis amplector, idem quod ἀγκαλίζομαι.

Α'ΓΚΟΣ, ε-ος, τὸ, vallis, convallis. Iliad. ν. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βάσδ' ἄλκαρ Φαιστὸς πῦρ Οὐρί-ου ἀζαλέοιο. Xen. ἀπαβ. 4. dicit ὑπὸ τοῖς ἀγκεσί τε καὶ μυρσίναις τῶν ὄρεων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse δύσκολα καὶ τραχέα καὶ λασία. ¶ Item editus locus montis, ut inquit Bud. ◆ Dici ἀπὸ τῆς ἀγωνίας, (quod pro αἰωνιάζος per syncopen à poëtis usurpatur) tradit Eustat. Etym. verò ἀπὸ τῆς συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Α'γκιον, ου, τὸ, vallis parva, vallicula. Aristot.

Compositæ.

Βαθυάγκιος, ος, ὁ, ἡ, ũ, profundas valles habens, ut in Anth. Epigr. Βαθυάγκιες dicuntur Alpes.

Μετάγκιον, ου, exp. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quo sit mistio aquarum seu in quem confluunt & ingurgitantur aquæ. Item ipse aquarum gurges ibi collectus, Hom. Il. δ.

Συνάγκεια, convallis, id est, locus in quo duæ valles inter se cõveniunt. Sunt qui idem esse putent cum μισγάγκεια. A Suida exp. συνδενδρῶν τόπων, unde apud Theoph. συνάγκειαν αὐτοῦσιν.

Α'γκτήρ, &c. vide in Α'γγω.

Α'ΓΚΥ'Λ Η, ης, ἡ, jaculi genus. Sic usus videtur Eurip. in Oreste, scribens, Ο' δὲ πεύκας, ὁ δ' ἀγκύλας, Ο' δὲ ξίφος ἀφίκοπον ἐν χερσὶν ἔχων. ¶ Α'γκύλιν, fuisse lorum medio jaculo alligatum, (Latinis amentum dicitur) videtur ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀμέντια, ὑπὸ τῶν ἐπιγωνιζῶν, ἢ διότι ὑπὸ τὸ μέσον ἀγκώνας λαμβανόμενοι βάλλουσιν. Quinetiam ἀγκύλιν dictam fuisse ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου ἰακοῦ (id est, lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, l. 4. ἐστὶ δὲ τὸ πρόσφυ ἀσπὶς ξύλον, ὃν φορεῖ ἐκ τῆς ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de collatis canum loquens dixit, οἱ δὲ ἐμπίπτες ἀγκύλας ἔχουσι τῷ χειρί, id est, ansas, lora videlicet quibus digiti inseri possent. Hesychius quoque ἀγκύλας tefiatur dicta lora in calceis. ¶ Α'γκύλη, incurvatio cubiti, inflexio cubiti, ἡ καμπὴ τῆς ἀξιῶν-ος, inquit Hesych. In qua signif. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλιον significare opus quoddam tabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi, hoc autem dicit, quia L X X. Interpr. vocem Hebraicam קְרָסִים transtulerunt ἀγκύλας. Exod. c. 26. ¶ Α'γκύλον (inquit in lex. Bud.) pro fustragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theophr. in hist. eccles. 4. ἄλλοι τὰς ἀξιὰς ὑπικνουμένοι περὶ ἀξέσεις, poplitibus dextris fuscisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. l. 15. Hesych. ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristoph. schol. ait ἀξιὰλιν appellari ipsam cottabi projectionem. ¶ Α'γκύλια præterea dicuntur contrarii articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic & Paulus Ægin. ἀξιύλας & ἀξιυλώσεις vocatas ait articulorum astrictiones, τὰς δὴ ἀρτήρων κατοχάς. ¶ Α'γκύλη ἐν γλάσσῃ, sive ἀγκύλιον, est Æginetæ vitium linguæ, vide Α'γκυλογλωσσον, in Γλῶσσα.

Α'γκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ, ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῆ ἁλύσεως. ¶ Α'γκύλια, ancilia, genus quoddam scutorum seu peltarum, ut Plut. vult in Numa. ¶ Α'γκύλιον, vitium quoddam in lingua quod & ἀξιύλιν dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον.

Α'γκυλόομαι, ώμαι, f. ὠσομαι, p. ωμαι, unde ἔρως κραταιὸν ἠγκυλωμένον, apud Athenæum, manu tenens quasi jam vibraturus, ut ὑπηγκυλωμένος.

Α'γκυλόομαι, ώμαι, unde Η'γκυλωμένος, qui morbo laborat, ἀγκύλαι & ἀξιυλώσεις dicto.

Α'γκυλόω, jaculor, ἀξιύλῳ vibro.

Α'γκυλιστής, ῆ, ὁ, jaculator. Etym. Eust.

Α'γκυλοδρόμος pro ἀγκύλου ἔχων apud Hippocratem, id est, ansulatum, five ansulam vel annulum habens.

Compositæ.

Διαγκυλέω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem significant. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesychio, digitos amento jaculi inseruisse: & generalius etiam, paratum esse, nimirum more jaculatorum qui immissis in amentum haftæ digitis, jaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ε'ναξιυλόομαι, idem quod ἀξιυλόομαι, & quidem frequentiùs. Plut. ἰδὼν τινα τῶ στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναξιυλούμενον, i. amentanté.

Μεσαξιυλον, amentatũ jaculum, ὡσπάγκυλα δίκοντα. Arrian. in 6.

Α'ΓΚΥ'Λ Ο Σ, η, ὁ, aduncus, curvus, ut ἀξιυλα τόξα. Il. δ. Item curvus, incurvus, & σκολιὸς, id est, tortuosus, ut exp. Hesych. ¶ Metaph. etiam aliquando usurpatur, ut Latinè tortuosus: ut ἀξιύλα ἐφευρήματα τῆς σοφιστῶν, apud Luc.

Α'ξιύλως, aduncè, tortuosè.

Α'ξιυλότης, ητ-ος, ἡ, in fœm. gen. ἀξιυλότητος, in neutro ἀξιυλότερος, poëticè pro ἀξιύλος, η, ον.

Α'ξιυλόω, ῶ, curvo, incurvo, tortuosum reddo.

Α'ξιυλόομαι, ώμαι, recurvor, incurvor, Aristoph. ἠξιυλωμένος ὄνυξας, curvatos seu curvos habens ungues. Et Gal. ad Glauc. πολλὰ δὲ ἤδη τελέως ἠξιυλωμένα τε καὶ κακοδωμένα. ¶ Item ἠξιυλωμένος in alia signif. vide in Α'ξιύλη.

Α'ξιύλωσις, incurvatio, recurvatio. Item peculiariter, morbus quidam in articulis. apud P. Æginetam.

Α'ξιύλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Chom.

Κατηξιυλωμένος, (comp.) pro ἠξιυλωμένος, dicitur à Greg. de

Α'ΓΚΥ Ρ Α, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄξιυρον αἴρειν, ancorans solvere, vel potius eximere, evellere, tollere, quod fit quum in altum navis agitur & littore. Plut. in Pompeio, ἀξιυρεῖν αἴρειν καλοῦσιν, ἀνεξόδους, πλοῦν αἰώραν, ζῆν ἐν αἰθέρι. ¶ Metaph. usurpatur pro præsidio, seu subsidio, ut apud Eurip. Hecuba filium suum vocat ἄξιυρον οἴκων, præsidium & quasi columen suæ familiæ. Luc. μέα μοι ἴσως ἐκείνη ἄξιυρος ἐπὶ δέρος χθ-ός, i. una mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est, nondum omnia expertus sum, nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ Item uncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ' ἀξιύραις ποὶ καλοῦντες ἀφαιροῦσι. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum. ◆ Grammatici deducunt ὑπὸ τῶ ἀξιύλου καὶ ῥέω, à curvitate & fluo.

Α'ξιυρ-ός, ᾶ, f. ώσω, ancora five ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀξιυρωτὸς λόγ-ος dicta est oratio Epiphanii, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam & fuciendam.

Α'ξιυεύω, f. ύσω, supplanto, verbum est palæstricum, ut inquit Aristoph. schol. in equit.

Α'ξιύεισμα, τὸ, supplantatio. Suid.

Α'ξιύειον, ου, τὸ, diminut. ancora parva, Luc. ἀξιύειον αἰωρεύσαντας.

Α'ΓΚΩ'Ν, ῶν-ος, ὁ, cubitus five cubitum. Tradunt propriè esse locum curvaturæ, seu flexus brachii, ὑπὸ τῆς ἀξιεῖδος ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὄπεον, i. quòd superjaceat unum os alteri, sed pro toto cubito accipi Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀξιῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. ἐπ' ἀξιῶν-ος κεφαλὴν ὀρέξαι. Et Athen. lib. 4. ὑπεῖν τὸν ἀξιῶνα ὅπι τὸ σφυρὸν κεφαλὴν ὀρέξαι. ¶ Significat etiam, ut volunt quidam, curvaturam manus. Sic accipi putant quidam. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατ' ἀγκῶνα μέσον, ἀξιῶν-ος ἔνερθεν. Ponitur & pro quocunque flexu membrorum, ut πὼ χείρε σφοντύθητα τῆ πάλαρε, πυρὶ τ' ἀξιῶνε τὸ ὦμα. In equis genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatria, δείσειν φλεβοτομεῖν ὑπὸ τὸν ἀξιῶνα καὶ βραγχίονα. ¶ Α'ξιῶναι, Vitruvius appellat confluxum qui rectum angulum describit. Transfertur & ad alia. Unde Plin. Lat. cubitum appellat, l. 3. & l. 2. Tributur etiam parietibus, muris, promontoriis, flumini, Sic Il. π. ὑπ' ἀξιῶν-ος βῆ τείχε-ος. Et Herod. in Euterpe, Νεῖλε ἀξιῶνε, Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur & ad littorum sinus, ut apud Soph. in Ajace maſtig. Οἱ δ' ἐπὶ χέρσ-ος ἀξιῶνας, οἱ δ' ἐπ' Ἴλιος Ζητεῖτ' ἴσ-τας. Item ἀξιῶν, rupium five p. ctarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac cataputarum. Item ἀξιῶνες, cornua citharæ, Hesych. Item in foribus pars quæ alio nomine ἀρχιδικὶς appellatur.

Α'ξιωνίσκ-ος, ου, ὁ, (dim.) parvus cubitus. ¶ Metaphoricè, Exod. 26. δύο ἀξιωνίσκους τῇ συλῳ τῇ ἑνὶ αὐτῶν πέντε ἔστεγον τῇ ἑτέρῃ. Ubi vetus interpres incastraturas vertit, quidam recentiores, denticulos, alii cardinales, alii ex Vitruvio commissuras & catenationes. ¶ Α'κωνίσκοι, inquit Suidas, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

Α'σκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus φοῦσθαι quasi flexus me verto. De fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis.

Α'σκάω, Α'σκῶ, Α'σκάλη, quomodo huc petineant, vide suis locis. Compositæ.

Α'πασκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Γαλιάσκων, qui est brevibus lacertis, sive ὑπὸ τῆ γαλῶ, id est, à felibus, five aliunde ducto nomine, inquit Gal. Vide Poll.

Διασκωνίζομαι, cubito innitor, sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens, apud Suid.

Διασκωνισμός, reclinatio in cubitum.

Ε'νασκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ε'σασκωνίζω, manus lateribus infero, ut cubiti emineant. Aristoph. in concionant.

Ε'πισκωνίζομαι, exp. ἐπιτρόμομαι.

Παρασκωνίζομαι, cubito repello, five submoveo, aut arceo, importunè cubito propello, & obvios vel admotos protrudo. Luc. in Timone, de quodam Helluone, σφαρτάζων ὥσπερ ἐκπῶν τὰ ὄλα, καὶ τὸ πλησίον παρασκωνίζοντα. Capitur & generaliùs pro, repudio, ut & Διασκρούομαι, cubito enim solemus ob-

lata

lata rejicere, quum pudet accipere. Alciphr. in epist. παρῃσχυνόμην τὸν ἔρωτα βυλόμενος, χρυσίον πέμπειν, id est, summovere ab amica & longè amoliri, inquit idem Bud.

Τ' παγκάπια, τὰ, cubitalia, quæ cubitis supponuntur, apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

Α'ΓΛΑΟ'Σ, ᾶ, ὁ, splendidus, clarus, fulgens, illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν αὐτοειλὸν τε καὶ ἀγλαὸν. Cic. interp. fulgentem sine nubibus atris. Sic Od. γ. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher, ut Od. ξ. πάτερ ἀγλαὲ τέκνε. Et Hesiod. in Erg. ἀγλαὸ μηείε.

◆ Ab ἄγλη, id est, splendor, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt.

Α'γλαΐα, ῆ, splendor, nitor. Hom. Hesiod. ¶ Item pulchritudo, χάλλος. Hom. ¶ Item ornatus, decus. Hom. Od. ρ. Sic & Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas five lætitia & gloria, apud Soph. in Electra, Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονασάμενοι παιδὸς αὐδώσητε ἔρια. Sic Hesiod. in scuto, τὰ δ' αὖδηκε ἐν ἀγλαΐαις τε χορῇς τε τέρψιν ἔχον. ¶ Item una ex tribus Gratiis, apud Hesiod. in Theog.

Α'γλαΐζω. Fut. ίσω. illustro, id est, illustrem & splendidum reddo, splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno, Hom. Od. σ.

Α'γλαΐόωμαι, splendeo vel spendesco, niteo, splendidus reddor. Apud Dionys. Areop. pro irradior. Item illustror, illustris reddor, ornor, decoror, Pind. de Olymp. 1. ἀγλαΐζεῖ δὲ καὶ μυσικὰς ἐν ἀοιδαῖς. Exponitur &, gaudeo.

Α'γλάϊσμα, τὸ, ornamentum, honestamentum. Æschyl.

Α'γλαϊστός, optabilis, pretiosus, Hesych.

Α'ϝελαϛ, pro ἄγλαὸς, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. ubi tamen quidam legunt ἀγλαιεῦς.

Composita ab ἀγλαΐζω.

Α'παγλαΐζω, dehonesto. Anth. Bpigr.

Β'παγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentius me effero ob, me jactito ob. Il. σ. ὑ δὲ ἐφαιδρὸ Διηνεὸς ἐπαγλαιείδς.

Ε'παγλαΐζω, oblecto, Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι, adornor.

Α'ΓΛΑΪ'Η, ῆ, apud Hippocr. in Prorrh. majore. ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπόλευκον ἕλκη, subalba cicatrix in oculis, in Conc. præmot. οἱ λιθιῶντες ὀπίσω, ut in lexico Hippocrateo tradit Gal.

Α'ΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita, seu nuclei, quæ alio nomine βᾶγες dicuntur, à Theophr. γήλεες, ab aliis ὄνυχες & σκελίδες, à Columella spicæ. Dioscor. l. 2. cap. 182. de allio, καλοῦσι δ' τὰς ἐν αὐτῷ βᾶγας, ἀγλίδας, Aristoph. in Acharn. ἧκ' (scilicet σκορόδου) τοὺς ἀφωβαίους μύες Πάσυκυι τὰς ἀγλίδας ἐξορύσοντες, quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effodiris.

◆ Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὐάγλις, bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos, de capite allii. Nic. in Alexiph. Εὐάγλις κάθειμι νέον σκορόδοιο πόδιτον.

Α'γμα, &c. vide A'γω, id est, frango.

Α'ΓΝΟ'Σ, ῆ, ὁ, castus, purus, pudicus, ut ἀγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et λέμμα ἁγνὸν, corpus castum, seu impollutum, apud Naumach. Et cum genit. ut σίγαλ τῆς ἀφροδίσιον, puræ à rebus venereis, Plut. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in Antigon. ἡμεῖς ἁγνοὶ τῶνδ' πλιάδι πλὴν κόρῳ. Et cum genit. ut ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus à cæde, Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δικαίου, apud Eurip. purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quovis modo pollutus est. Plut. ἐν καθ. βίωμ. negat. ἁγνὸν fuisse eos quorum funus curatum fuisset, & quibus structum sepulchrū tanquam mortuis.

◆ Apud Etym. scribitur ἀγνὸς & dicitur esse ab ἀγίζω, facto inde ἁγανὸς, à quo per syncop. ἁγνὸς, ut à πιέζω fit πυκνός. Leg. & paulò antè ἁγνὸς ab ἅζω deductum, ut fit ἁγὰς, ἁγανὸς & ἁγνὸς.

Α'γνὴς, ἐῶ. ὁ ᾖ, ἡ, pro ἁγνὸς five ἁγνὴ etiam dicitur apud Poëtas.

Α'γνῶς, castè, purè, pudicè. Hesiod. in Erg. ἁγνῶς ἢ καθαρῶς.

Α'γνότης, ητος, ἡ, castitas, castimonia, pro quo ἁγνεία Ionicus usurpatur.

Α'γνίζω, castus sum, castitatem five castimoniam colo, purus & impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes, Plut. in καθ. βίωμ. διατὶ πολλάκις τοῦ ἀγνίσοντος ἀσπείρων ἀπέχεσθε. Hesychius significare ait, purus sum à rebus Venereis, & à mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re, abstineo hac vel illa re. Plut. ἐαυτὸν ἀφροδισίων ἀγνεύσω καὶ οἴνου καὶ ἀφθαλμίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ δὲ ἀγνεύσαντες ἐμὲ ξυλλέγειν ἀνεῖπον κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θῆρες, à cujusvis animalis cæde temperant, nisi eorum quæ immolant. ¶ Item in act. signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro, ut Α'γνίσειν τὴν πόλιν, apud Antiph.

Α'γνεία, puritas, castitas, castimonia. Ionc. Soph. Item in activa signif. expiatio, lustratio.

Α'γνεύμα pro ἁγνεία, apud Eurip.

Α'γνευτικὸς, ὴ, ὁ, castitatis aliquid habens, castitatem aliquatenus servans. Α'γνευτικῶ ζῶα. Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς, id est, casta libidinosis.

Α'γνευτήριον, ου, τὸ, locus in quo mens expiari debet & à contagione vitæ civilis expurgari, vel locus religiosus in quo animus à contagione vitæ civilis purgantur. Greg.

Α'γνίζω, purifico, lustro, expio. Plut. in Rom. καθαρμοῖς ἥγνισε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo, Apoll. Rhod. ἥγνισαν ἴσταμα μήλων, ¶ Item corrumpo, apud Soph.

Α'γνίζομαι, purificor, expior, unde ἠγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

Α'γνισμὸς, ῦ, ὁ, purificatio, expiatio, lustratio, Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἄγνισμα, τὸ.

Α'γνιστικὸς, ὴ, ὁ, expiandi five lustrandi vim habens, expiandi facultate prædituς, ut ἀγνιστικὸν πῦρ. Eust. in Hom.

Α'γνιστήριον, ου, τὸ, locus ubi fit expiatio, vel id quo fit expiatio.

Α'γνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere, aut qui expiavit aliquem. Hesych. ut ἀγνίτης ἅλς, divinum sal. apud Lycophr.

Α'γνῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'παγνῶ, non castus, impudicus, impurus. Greg.

Α'φαγνίζω, purifico, expio. Greg.

Δύσαγνῶ, malè castus, hoc est, impurus, spurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eurip. πυρὶ καθαγνισαι δόμους, exp. καθαρὰ θυσίαι, ἢ καθοσιῶσαι. Apud Soph. in Antiq. καὶ ὡς καθαγνίσαι pro ὡς ἅγνος ὢ ἐμαυτὸν, inquit schol.

Πανάγνῶ, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνεύω, prius purifico seu lustro.

Α'ΓΝΟΣ, ου, ὁ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. ◆ Dicitur quasi ἀγνὸς, ut colligi potest ex his Dioscor. verbis, lib. 1. cap. 136. ἀνόμασαι δὲ ἄγνῶ διὰ τὸ πὶς ἐν τοῖς διαφοείοις ἀγνιδύσας γυναικαις ἐσθέρουσα χρῆσθ αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc, alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Athenienfium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγνον pictum tradit. Apud Theophr. ἄγνῶ exp. ἀσπερίνα. Item pro pisce, apud Α'γνίδιος, q.d. viticeus. (Athen.

Ε'λαίαγνῶ, ου, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens, cujus descriptionem habes apud Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 11.

Α'ΓΝΤΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores, qui & λεῖα nominantur. Poll. l. 7. c. 10.

Α'γνυμι, &c. Α'ρνυμι, &c. vide in A'γω.

Α'ΓΟΡΑ', ῆ, forum. Locus εἰς ὃν ἀγείρε ὁ λαὸς (id est, in quem congregatur populus) inquit Eust. derivans ab ἀγείρω, ut & Etym. Od. ᾧ κηρύσσων ἀγορὴν καρηκομόωντας Α'χαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur judicia, forum judiciale, ἀπὸ τοῦ βυλὴ μείς ἐν δικαστηρίῳ. Xen. Hell. 5 ἐν ᾧ δὲ ἡ ἐκ βυλὴ ἐκαθητο, ἐν τῇ ἀγορᾷ στᾷ. Dem. pro cor. κᾷ πῶ ἀγοραν ἀδικῶ μαι. Α'γορὰ πάλωσε, apud Aristot. hora qua refertum est hominibus forum. ¶ Item concio, id est, ipsa multitudo congregata. Il. α. λάσσε δ' ἀγορὴν πορὲ νηυσὶν Α'χαιῶν. Sic apud Æschin. ἀγορὰ ποιῆσαι, concionem advocare. ¶ Item concio, id est, oratio quæ apud concionem populi habetur. ut Od. δ. ὅτε πόνων ἀμ' ἀπάλυς, ὅτ' ἀγορᾶνδε. Item pro ipsa facultate concionandi, quæ & Α'γορητὴ vocatur. Il. β. ἀγορῇ νίκᾶς γέρων ἦσ Α'χαιῶν. Et Il. σ. ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνονες ἐσὶ καὶ ἄλλοι. ¶ Item locus in quo res venales exponuntur, forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς, ἐκπραθ' πῶν. Et cum genit. Aristot. 7. Polit. ἀγορὰ τῆς ὠνίσεως, forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλικῶν. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro vœnire solent. Aristot. Oecon. σωπηρεσιαν τὴν τε σῖτον πομπὴν καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὴν ἄλλην, καὶ ἡ ἄλλων ἀγορὰν. Xen. ἀγορὰ δ' ὠνῆ, annona vilis. ¶ Item emptio. Poll.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, forum judiciale.

Α'γορᾶῖος, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, forensis, ad forum judiciarium pertinens. Herodian. 7. ἐκ τῆς ἀγορᾶῖς διαφορᾶς. Et Plut. in Fab. ἀγορᾶῖος χάρις, forensis gratia. ¶ Item forensium rerum peritus, vel forendibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγορᾶῖος δὲ καὶ πολιτικὸς. ¶ Vide & alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Α'γορᾶζω, f. άσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est, in foro judiciali. Hesych. Vide & alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, id est, forum rerum venalium.

Α'γορᾶομαι, ώμαι, ἠγορᾶσάμην, primo versu Il. δ. videtur esse pro consultabat, aut consultabat simul & concionabantur. vide Eust.

Περιαγορᾶζω, qui circa forum versatur, circumforaneus, rabula, loquaculeus. Suid.

Α'γορεὺς & ἀγόρτης, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, oratio quæ &c.

Α'γορεύομαι, εύμαι, ἠγορεύσαμην, p. ημαι, concionor, διημηγορῶ, Il. α. Ο'ς σφιν δ' ἀγορὴν ἀγορήσατο καὶ μετέπεσπε. ¶ Item simpliciter pro λέγω, id est, dico, poëticum.

Α'γορητὴς, οῦ, ὁ, concionator, orator. Il. α. λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, vocatur Nestor. Α'γορητὺς, ύος, ἡ, concionandi ars five facultas eloquentiæ in concionando, eloquentia. Odyss. θ. ὕτε φυλὼ, ὅτ' ἐς ἀγῶνα,

ἠνίκα, ὅτ' ἀγορητύς. Α'γορητὸς, ὴ, ὁ, unde superl. ἀγορητάτος pro λογικώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

Α'γορεύω, f. εύσω, idem quod ἀγορεύομαι, verba facio pro concione, ut propriè in confessu hominum verba facio & concionor. Dem. pro cor. πρώτα μὲν ὃ μὴ φεύξ. τίς ἀγορεύειν βύλεται; Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, pro orationem habere, apud Phil. in Heroicis, & ἀγορὴν ἀγορεύειν, Il. β. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ, Il. η. ὣς ἔτ' ἐμοὶ φίλα παῦτ' ἀγορεύες. Sic Herodot. l. 6. πέμπων κήρυκα ἠγορεύσαι τάδε. Interdum cum gemino accus. rei & personæ, ut Od. ρ. Δαιμόνι' ὥτέ τι σὲ ῥέζω κακὸν, ὥτ' ἀγορεύω. Interdum mutatur accusativus rei in adverbium. Luc. in Dial. ἑλιεὺς inscripto, ἤκουσα πὸ τυύτους κακῶς ἠγορεύσον. Jungitur & præpositionibus, ut Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Aristot. l. 5. eth. c. 1. οἱ νόμοι πεεὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Arist. autem in Ranis, ἀγορεύω πνὰ ἐμὲ μὴ βασιλεύειν, pro veto seu prohibeo quis me torqueat.

Α'γρέω, f. ήσω, ejusdem cum ἀγορεύω est significationis, sed in compositione duntaxat usitatum, nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere eum Eust. qui περιηγεῖν ex ἀγορεύω deducit.

Composita ac primum ex ἀγορὰ & ἀγορεύω, sine præpositione.

Α'λληγορέω, ῶ, (quasi ἄλλο ἀγορεύω, id est, ἀγορεύω,) aliis verbis significo, sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synes.

Α'λληγορῆς dicuntur ea quorum interpretatio assertur diversa à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

Α'λληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

Α'λληγορητὴς, ὁ, interpres allegoriæ.

Α'λληγορία, ᾶ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Vide Fab.

Α'λληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus, ἀλληγορικὸ δ' ὄνειρος, Eust. Et ἀλληγορικῶ μεθόδῳ, apud Hermog.

Α'ναλληγόρητος, (decomp.) qui citra allegoriam exponitur. Eust.

Δημηγορῶ, ῶ, ὁ, qui ad populum in concione verba facit, orator, concionator, Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Item adjectivè, q.d. concionatorius, oratorius, ut δημηγορους πράξ, apud Eurip. & δημηγόρου ῥήθ pro in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi studiosa potiùs quàm commodandi, ut Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικὸ ἢ δικανικὸ γένοιντο.

Δημηγορῶ, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺ λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγορῶντες, concionatores. Est & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui, populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gor.

Ε'τυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q.d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρους, benedicè.

Εὐηγορεία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρος, divina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dam. 37. Et pro Theologo apud eundem.

Ι'ηγορέω, ex æquo loquor, id est, æquè liberè loquor, pari libertate loquendi utor. Ι'σηγορέσιν μετὰ πᾶσιν, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ι'σηγορία, æqua loquendi libertas five potestas. Et generaliter pro juris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti.

Κακηγορέω, maledico, vitupero, convitior, κακηγορεῖν τινα, Plat. de Rep. 2.

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορέστερος & κακηγορέστατος, apud Poll.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum, unde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio injuriarum.

Κακήγορον, ου, τὸ, pro eodem, & ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana & futila verba. Plat. Pol. 10.

Κρηναγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. l. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter scyphos verba facit, qui inter pocula fabulatur.

Λαλεγορέω, procaciter loquor, vel præceps fum in loquendo, incontinens fum in loquendo, ut λαλεγορέμεν.

Λαλεγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax, vel qui incontinentis est oris, ὁ λαλεγὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐὼν, ut Eust. exp. Il. ϒ.

Μακηγορεῖν, longa uti oratione, prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός.

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor, exp. etiam magna jacto. Luc. de sacrif. φαίνει γὰ (οἶμαι) ἄνω ὄντα μεγαληγορῆν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τί, pro magnificè de re aliqua loqui,

magnificis verbis rem aliquam extollere. Herod.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, jactabundus. Xen. Luc.

Μεγαληγορία, magniloquentia, magnificentia verborum. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodib. Eurip. φύλακας νυκτηγορῆσι.

Νυκτηγορία, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prædico, cum gravitate loquor, apud Phil.

Σεμνήγορος, qui graviter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio gravitatem præ se ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicujus tractatio. Dionys. Long.

Τ'μναβόεως, ω, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. ut ὑμναφόρης Α'πόλλων, in Epigr.

Τ'ϒπηρέης, vel ὑπηρέσης, ου, ὁ, & apud poëtas ὑπάρχης aut ὑπάρχεσης, q. d. altiloquus, qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. α. & Od. ϱ. & Basil. Pro eodem est ὑπηρήτωρ apud Suid. & Etym.

Τ'ϒπηγορία, q.d. altiloquentia. Et generaliter pro superbia. Greg.

Χρησιωγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησιωρηγόρος, vel χρησωιδόρης aut χρησμῳδόρης, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. & Æschyl. in Prometh.

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Hesych.

Ψευδηγορία, ipsa mendacii actio, seu mendacium dicere. Alciphr.

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω, cum præposit.

Α'παγορέω, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur ἀπαγορεύομαι. Aristot. in Probl.

Α'πάγορημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπάγορημα opponit.

Εἰσηγορεία, accusatio, querimonia. apud Suid.

Ε'πηγορῶ, accuso, incuso. Item queror seu conqueror.

Ε'πηγορία, accusatio seu incusatio, querela. Dion. Legitur & apud Suidam, ἐπηγορείαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, adversus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. Interdum cum genit. personæ: ut Hocr. καταφορᾶσι πνὲς ἡμῖν ὡς ἐν ὀφθαῖς βουλομένους. vel cum genit. rei. ut Dem. κατηγορῶ τῆς παρεσκευάσθαι. Et cum duplici genit. Phalaris Megarenf. κατηγορῶ τῆ ἐμαυτῶ τ ἀναλγησίας, ὅτι &c. stupiditatem meam condemno. Interdum cum genit. personæ & accusativo rei: Plut. in Lycur. τῶτο κατηγορῶσιν Α'γησιλάου. Et contrà annotatur dici, κατηγορῶ σε φόνου. Jungitur etiam accusativo vel personæ, ut Chrysost. ad Rom. 4. ὃ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ, vel rei, ut Xen. ἧκ' ἄλλων ὠσείαν κατηγόρει, Nonnunquam cum præpos. Dicitur enim κατηγορέω κατά τινος, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ σε περὶ τότου, apud Thuc. Et κατηγορῶ τότε ὑπέρ σε, apud Plut. ¶ Item indico, arguo. Dem. ἵνα ἢ τῶτ' αὐτὸ τὸ δηλῶν καὶ κατηγορῶν, ὅτι πᾶν τὸ ὑφ' ἡμῶν κατεσκευάσθαι. Apud Luc. πολλὰ κατηγορῆσαντες ἀπεφοσκαλέων, exp. ineptiam multam præ se ferentes. ¶ Κατηγορῶ τινος ἐπείνε, vel ἐπ' ἐπείνῳ, vel ὑπὲρ ἐπείνε, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo. Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορίαι, ῶναι, accusor, reprehendor. Dicitur καὶ κατηγορεῖται σε, de hoc accusaris, q.d. hoc dicitur adversus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de. Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖται τ, pro, appellatione ipsa significari & declarari, vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. l. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur, crimen quod alicui objicitur, Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum. Aristot.

Κατήγορος, accusator. Æsch. in Ctes. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio, κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου, Dem. accusatio mei. In pass. significatione. ¶ Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι decem, ad quas vox omnis simplex refertur, vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationem pertinens. Item pro accusatore, five delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ θεσπιστις, pro ὑποφαντικὴ, cui oppon. ἐπιφαντικὴ, dedicativa & abdicativa.

Decomp. A'κατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Α'νθυπατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. Α'νθυπατηγορῶμαι, vicissim accusor. ¶ Α'νθυπατηγορεῖσθαι dicuntur apud Dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quæ inter se vicissim prædicati & subjecti vicem obtinent. Arist. & Philop.

Α'ρχιπατηγορία, mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ος, ὁ ᾖ, ἡ, qui vel quæ facilè accusari potest. adversus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. τῶν ἧσσ Α'θηναίων δι' κατηγόρητον ὄσαι πόλεις.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Περικατηγορία, præcedens accusatio. Thuc.

Περισσατηγορία, insuper accuso, ultrà accuso. Xenoph. ἐὰν δέ σε περισσατηγορήσω ὅτι, &c.

Συγκατηγορία, simul accuso. ¶ Item simul prædico, ea significatione qua vulgus κατηγόρημα, prædicamentum vocat. Συγκατη-

παρηγόρημα apud dialecticos, q. d. comprædicamentum. A quibusdam redditur vox confignificativa, id eſt, ſignificans aliis adjuncta, non per ſe, ut omnis, nullus, quidam, Συκατηγορηματικὸς, confignificativus. Συζατηγορηματικῶς, confignificative.

Παρηγορῶ, hortor, παρακαλῶ. Heſych. Apoll. Rh. Arg. 2. παρηγορῶντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce paſſiva ita ſumitur, ut παρηγορᾶτο ἀπὸ τῶν βασιλέων. ¶ Item conſolor. Item conſolandi gratia dico, ut apud Apoll. Rhod. τί δέ μοι ταῦτα παρηγορέεις, id eſt, παραμυθοῦμαί με λέγεις; conſolatorie dicis? ¶ Item ſolor, (eo ſenſu quo dicitur aliquis ſucceſſus ſolari priorem calamitatem) Plut. in Publ. χαλάσται μὲν πάθας παρηγορεῖ. Item lenio, mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὴ πᾶσιν ἴσως ἐξ ἀρχῆς παρηγορεῖν καὶ παραμυθεῖσθαι τοῦτο.

Παρηγόρημα, adhortatio. Item conſolatio, vel hortamentum, ſolamen.

Παρηγορητὴς, ex Cicer. citatur pro, conſolabilis.

Παρήγορος, hortator vel hortatrix. Item conſolator vel conſolatrix, Apoll. Rh. Arg. l. 1. παρήγορε μῦθοι, verba conſolatoria.

Παρηγορία, adhortatio, item conſolatio, mitigatio. Plut. de exilio, παρηγορίαν ἔχει, καὶ σωτηρίαν τῷ λυπουμένῳ. (Gal.

Παρηγορικὸς, conſolatorius, conſolandi vel leniendi vim habens. Decomp. Α'νυπαρηγόρητος, viciſſim conſolor, mutuam conſolationem affero.

Α'παρηγόρητος, inſolabilis, qui conſolatione flecti non poteſt. Plut. in Galba, ἀπαρηγόρητοι πᾶσι ἄρξασιν ἦσαν, exp. nullam principum conſolationem admittebant.

Α'παρηγόρητος, inſolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος, vix conſolabilis, conſolatu difficilis.

Δυσπαρηγόρητος, ut δυσπαρηγόρητος ἔχειν, vix poſſe conſolatione flecti, ſive leniri.

Εὐπαρήγορος, æquo animo, q.d. facilem ſe præbendo conſolantibus, vel facilè conſolationem admittendo. in epiſt. Plutarch.

Περιορῶ, exp. compello, ſaluto, περιορισμός.

Περιορήμενα, alloquium. Et apud Eurip. ſalutatio.

Περιορητὴς, compellator, alloquutor, ſalutator. Æſch. in Prom. Τίφαι τ' ἄπιστοι αἱ περιορητοὶ δρύες, quercus quæ unumquenque venientem ad ſe compellabant, oracula fundentes, unde fatidicæ vocantur à Seneca. Cum genit. apud Soph. in Antigona, Οὗτος ἰκνεῖμου συγμάτων περιορητὴς, id eſt, ſupplex precib. ut ſalutarem deam. ¶ Apud Them. Phyſ. l. 5. ἐδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ παθῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖον τε καὶ περιορητὸν, exp. familiare.

Περιορητικὸς, compellativus, ſalutativus, περιορητικὸν, quo utimur in compellando, vel ſalutando.

Περιορητία, alloquutio, alloquium, appellatio, compellatio. Item appellatio quod eſt nomen, ut quum dicitur aliquid περιορητίαν ἔχειν ὑπό τινος, appellationem habere ab aliquo, denominatum eſſe ab aliquo. Apud Hermog. nomen appellativum.

Decomp. Α'περιόρητος, inſalutatus, Cicero in epiſt. de Pompeio fugiente loquens, urbem, omnes nos ἀπροσηγόρητους, expertes ſui conſilii relinquebat.

Α'περιόρητος, qui ſe compellari ſive ſalutari non permittit præmoroſitate, vel activè, qui non lubenter compellat ſive ſalutat.

Α'προσηγορία, negle&tum ſalutandi officium. q. d. inſalutatio. Vide Proverb. apud Eraſm. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui ſe difficilem præbet in alloquiis, cui opponitur εὐπροσήγορος. Poll.

Δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile ſit. Poll.

Εὐπροσήγορος, libenter ſalutans, affabilis, qui benignè & comiter appellare ſolet, Iſocr. Εὐπροσηγορία, affabilitas, Iſocr. ad Dem. τῷ μὲ ὄντι γένει φιλοφροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δ' φιλοφροσηγορία μὲ, τὸ φροσφωνεῖν τοῦ ἀπαντῶντας, εὐπροσωπία δ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν.

Φιλοφροσήγορος, ſalutandi ſtudioſus. Iſocr. Φιλοφροσηγορία, ſalutandi ſtudium. Iſocr.

Συνηγορέω, ῶ, protocinor, patrocinio meo defendo, cauſam alicujus ago. Dem. & alii, cum dat. Invenitur etiam συνηγορῶ ὑπέρ τινος, apud Ariſtot. in Rhet. l. 1. ¶ Interdum eſt aſſentior, aſtipulor, apud Dem.

Συνηγορία, aff. pro defendor patrocinio.

Συνήγορος, advocatus, patronus, ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cujus cauſam defendit & tuetur. Æſch. in Cteſiph. ¶ Fuit & magiſtratus quidam. Meminit Ariſt. & Harp.

Συνηγορία, patrocinium, defenſio cauſæ. Syn.

Συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinii merces, videlicet drachma, Ariſtoph. in Veſp.

Α'συνηγόρητος, (comp.) patrocinio deſtitutus. Baſil.

Compoſita ex ἀγορεύω.

Α'ναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel ſignifico, prædico. Dem. pro cor. ἀναγορεύσας ἐκ τοῦ θεάτρου, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Et pro appello, palam appello, ſeu voco. Plut. in Demetrio, καὶ βοῶντες ἐπέλαθον ἀποξαίνειν τὸν Δημήτριον, ἀνῆρε καὶ ἐνεργέτην ἀναγορεύοντες. ¶ Item ſaluto, eo ſenſu quo dicitur ſalutare imperatorem. Et pro declaro vel renuntio, ut declarare conſulem, vel renuntiare. Plut. in Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεύσαι. Herodian. στρατὸν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα κελεῖ, i. auguſtũ illũ declarat.

A'γορεύεσθαι, paſſ. ſequitur activi ſignificationes, Dem. pro cor. ἐστεφανῶτο καὶ νικᾶν ἀπηγορεύετο.

A'ναγόρευσις, proclamatio, prædicatio. Dem. ¶ Item renuntiatio, declaratio.

A'ντηγορῶ contradico ſeu obloquor. Ariſtoph. αὐτηγορεῖν τοῖς ἀρχοῦσι τοῦ πολέμου.

A'πογορεύω, veto, interdico. Herod. ἀπηγόρευον Σκύθοισι ὑπὸ Καίνεως μὴ στρατεύειν ἔτερον ἔτος. Idem in Thalia, πολλὰ μὲν μαντικὴν ἀπηγορεύοντων. Et cum μὴ (quæ abundat) ut Æſchin. ἀπηγορεύοντος μὴ στεφανῶν τοῦ Δημοσθένους. Plat. Pol. 1. ἐμοιγε ἀπηγόρευε ὅπως μὴ τῶν ἀποκεινοῦμαι. Item cum accuſat. Plut. in Theſeo, ἀπηγορεύθη σοὶ τὸν φόνον. ¶ Item fatiſco, elaſſeſco, defatigor, frangor. Syneſ. μὴ τε ἐκεῖναί ποτε φρὸς τὰς ὠδῖνας ἀπηγορεύσειαν, pro μὴ ἐκκάμοιεν, ne elaſſeſcant. Interdum cum dativo rei, ut ἀπηγορεύθη τῷ πολέμῳ, Demoſt. Et cum φρὸς habente accuſ. apud Luc. ἀπηγορεύειν φρὸς κρίνοντα. Et cum participio. ut apud Xen. in Cyneg. ὥστε ὅτε λέγων ὅτε ἀκούων οὐκ ἐκείνην ὕδεις ἀπηγορεύει. ¶ Item animum deſpondeo, animo concido, ſpem abjicio. Plut. in Galba, ὑφ' τὸ ἐλπίζον ἐκλιπεῖν, ὑδὲ ἀπαγορεῦσαι πατάξαντι ἔδωκεν οἱ ἀεὶ αὐτὸν ὄντες ἀεὶ μαστες.

A'παγορεύομαι, vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπαγόρευται. Idem in Fabio, ἀπαγόρευτο κρὸ νόμου ἵππον κρέασθαι.

A'παγόρευμα, interdictio. Et peculiariter vetitum & interdictum magiſtratus (ſicut ἀπόρρητα) oppoſitum τῷ προστάγματι, apud Plutarch. Paul. juriſc. edictum prohibitorium appellat.

A'παγορεύσεις, ἡ, interdictio, ἀπαγορεύσεις συμβολικὴ δηλοῦσι, myſticum quoddam ſignum ut à thiaſis abſtinerent. Quint. l. 9. c. 2. ¶ Item defatigatio, citatur ex Plut. in Antonio.

Διαγορεύω, explicitè dico & diſtinctè, tracto, differo, diſputo, apud Dionyſ. Areop. ¶ Item ſancio, edico, διαπίζω, διαζηλῶ, Heſych. vel nominatim edico. Item præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, cavere, Theod. hiſt. eccleſ. 4. νόμῳ διαγορεύει παρὰ ἀξίαν ἢ ἐξουσίας ὑποτάσσεσθαι, lex claris verbis cavet. Item jubeo, itemque veto. Plut. in Graccho, τῷ δὲ μειρακίῳ διηγόρευσαν ὑπὸ τέκτοσι καθῆναι πάλιν, ἢ καθῆναι, imperavit. Item ὡς αὐτοκέλευστον τῆτο διαγορεύσας, pro poteſtate hoc vetans. Interdũ etiam opponitur τῷ συναγορεύω, ut διαφέρουσα τῷ συμβούλῳ, ut ſcribit idem ex Suida, qui addit apud Iſæum διαγορεύων accipi pro διάφορα καὶ τὰ αὐτὰ λέγων. Item cum accuſat. perſonæ, apud Luc. διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala jacit in Plat.

E'ξαγορεύω, profiteor, in publicum & palàm effero, notum reddo. Plut. ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτῆς κακά. ¶ Eſt etiam eloqui, exprimere, enarrare, inquit Bud.

E'ξαγόρευσις, indicatio rei arcanæ. Item confeſſio, declaratio ejus quod in mente habemus. Greg. vide & Poll.

E'παγορεύω, inſuper dico, facto alicui dictum aliquod adjicio.

Καταγορεύω, defero, indico, i. κατεμηνύω, arcanum enuntio, prodo. Iſoc. καταγορεύω τ' ἀληθῆ, & Thuc. καταγορεύων τῷ φίλῳ, citatur pro, ad amicum querelam defero. Suid. gen. perſonæ jungi ait.

Κατηγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio. Apud Plut. de orac. pro expoſitione ſive ſignificatione. ἐπεμφὴν ποιεῖ τὰ αἰδῶτα κατηγόρευσις.

Περαγορεύω, prædico, prænuntio, item prædmoneo. Xen. Pæd. 3. εἰ δὲ πρὰ φύγοντα λήψεται, φρονηφόνα ἦν οὐκ πολεμίῳ χρήσιτο. ¶ Significat etiam denuntio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuatio. Thuc. lib. 1. ᾗ τοῦ Ἑλλήνας φρατεγορεῦσαι αὐτονόμους ἀφίεναι. Ipſe etiam præco περαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herod. in Thalia, κήρυξ περηγόρευε τὰς ἐν μέσοις. ¶ Item teſtor, conteſtor, apud Syneſium. ¶ Et cum accuſ. rei, ut περαγορεύω πολέμιον, indico vel denuntio bellum, apud Thuc. & Them. ¶ Προαγορεύω κρίσιν, diem dico, Plut. in Ageſilao. Bud. ait περαγορεύειν apud Plat. de leg. eſſe eorum qui diem dicebant ob cædem admiſſam, qui indicebant accuſationem, ut rei in ſordib. eſſent, & interim εἰρχθῆναι eſſent ἔξω ἱερῶν.

Περαγόρευσις, prædictio, prænuntiatio. Hippoc. lib. 2. aphoriſ. ¶ Eſt & φροαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur ſacris, donec lata eſſet ſententia. Poll.

Περαγορευτικὴ, (ſcil. ὀπτικὴ) ars divinandi ſeu prædicendi.

Περαγορεύω, compello, ſaluto. Thuc. l. 3. καὶ φροσαγορεύει σὺν ἑαλδὰ ὠκείᾳ γλῶσσαι ἱέρπε. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorem, apud Herodian. Idem ἀξιώσας & περσαγορεύειν copulat. l. 1. & 2. Cum infinit. Xen. προσαγορεύω σοι χαίρειν, te ſaluto, tibi ſalvere dico. Et Plat. de leg. προσαγορεύειν χαίρειν, jubeo valere. Item appello, nomino. Apud Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, hujuſmodi vocatur nominib.

Προσαγόρευσις, compellatio, ſalutatio. Luc.

Προσαγορευτικὸς, compellativus, ſalutativus, vel ſalutatorius, ut κλητικὴ, προσαγορευτικὴ, apud gram.

Decomp. Α'προσαγορεύω, reſaluto.

Συναγορεύω, aſtipulor, aſſentior. συναγορεύω σοι ταῦτα. Thuc. in his tibi aſſentior. q.d. tecum dico. Item tueor & defendo ſententiam aliquam. Xen. Eſt etiam, tueor cauſam alicujus, patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. Τ' ἀθηναίους συναγορεύων τῇ ἀρωὶ

ἡμῶν. Thuc. ᾗ ἠσείλησε καὶ τοῦ Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοῖς ἑαυτῶν τοιούτοις. Apud Philonem, οἱ συναγορεύοντες, qui cauſas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio, ὅτε περὶ ἱλισιὰς θεῶν συνηγόρευον οἱ μάντεις περὶ τέρατος, quæ vates fieri renunciabant.

Υ'παγορεύω, veto, forbjicio, viciſſim reſpondeo, ſermonem excipio, Lucian. Item ſubjicio, id eſt, poſt factum verba addo, apud Theodor. in hiſt. Eccl. ¶ Item nuncupo, dicto. Plut. τὸν Α'λεξιφάρμακον Κοισυρίωνα ὑπηγόρευσαν. Xen. in Oecon. τὰ ὑπαγορεύόμενα γεγράφειν. Et pro, dicto, id eſt, ſuadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τότε μὲ ἀδικῶ κάνοτέον, ὅταν γε καὶ τύλα ὑπαγορεύῃ, τοῦ δ' ἐπίπαν, ὠδ' εἰ τύλα συμπατεῖ ὑπηγόρευτο. Apud Syneſium, οἷς ἐγὼ τότε ἢ δυνάμεις ὑπηγόρευσα, exp. ut facultas ſuppeditavit. ¶ Item προοιμιάζομαι. Suid.

Υ'πορρομαι, idem quod ὑπαγορεύω, apud Baſil.

Υ'πορρόησις, dictatio, ipſa dictandi actio. Item hortatio. Joſeph. ὑπαγορεύσεις A'ππάπης, Antipatri hortatu ſive impulſu.

Υ'πορρεομαι, loquor pro aliquo, id eſt, in defenſionem alicujus, patrocinor alicui, Ariſtot.

Derivata ab ἀγορὰ, id eſt, forum rerum venalium.

A'γορᾶιος, pro εἰς ἀγορᾶν (Ionicè pro εἰς ἀγορὰν) in forum. Hom.

A'γορᾶθεν, pro ἐξ ἀγορᾶς, è foro. idem.

A'γορᾶῖος, ος, ὁ, ἡ, in foro verſans, ad forum rerum venalium pertinens, circumforaneus, ἀγορᾶῖος ὀχλος, Xen. Hell. 6. turba in foro verſans, turba circumforanea. ¶ Ariſtot. Pol. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγορᾶῖον, quæ in vendendo & emendo occupata eſt. Sic Luc. Act. 17. σεσλαδώμεθα ἡμῖν ἀγορᾶίων τινὰς ἀνδρας. Dicitur & ἀγορᾶῖος Mercurius, qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγορᾶῖος, (ut & Lat. circumforaneus) pro vulgari, triviali, vili, contemptibili. Ariſtoph. in Ranis, Μὴτ' ἀγορᾶῖος, μήτε κακὸλεκτος ὢν, μήθ' ἡμῖν, ὧνδ' ἀπάνεργος. Et ἀγορᾶῖα καὶ καπηλικὰ ἐνθυμήματα, apud Lucian. Et Ariſtot. Eth. 8. φιλίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. A'γοραῖότερος, α, ον, pro ἀγορᾶῖος, circumforaneus, in foro verſans. Athen. lib. 10. ὡς καὶ κἀκῆθεν ἦν ἀγοραιότερων εἰ τὸ ἐκ γυδὲν συζωνιδίων. Poteſt accipi & pro iis qui inter circumforaneos contempiores erant.

¶ A'γόραιος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

A'γοραίως, (q.d. circumforaneè) ſcurriliter, non graviter. Plut.

A'γορεύω, in foro verſor. Herodot. in Mel. κατιμαδόντες ἀγορεύοντα κλείσαι. Sic Thuc. l. 6. καὶ ἐσελδόντες ὑπερεχόντες τῶν πόνων. Sic Ariſtoph. ἀγορεύσω τ' ἐν τοῖς ἄνασιν ἐξὸν A'ειστρατίου. ¶ Item, emo, mercor. Ariſtoph. in Plut. τοῖς ἀδελφοῖς ἀγορεύσω χιτώνιον. Iſocr. ad Nicocl. διορεᾶς ὑμεῖς πολὺ ἀκείονα ἀγορεύετε πρὸς ἡμᾶς ὀλίγον ἢ πολίτων.

A'γόρεσμα, emptio, Ariſtot. in Oecon. Et res empta. Plut. nu. ἀγορέσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Æſch. adverſus Cteſiph. τὰ τὰ ἀγορέσματα ὀλυμπιάδι ἀγορεζοντος. ¶ Polluci & Heſych. ἀγορέσματα ſunt ὤνια. Suidæ autem αὐτὰ τὰ ἐμπεμπόμενα.

A'γορασμὸς, emptio.

A'γόρασις, εως, ἡ, emptio, Poll. ex Plat.

A'γορασία, ας, ἡ, emptio, ut ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio & venditio. in Pand.

A'γορασπὸς, emptuno, ut ὧν ἐπὶ τῶν ἐχθυοπωλεῖα ἀγορασπὸν φαίνεται.

A'γορασὴς, ῆ, ὁ, emptor, Ariſtot. in Oecon. 2. περὶ δὲ τῶν σωνηθῶν τῆ ἀγορασῆ ἔλεγεν, &c. peculiariter emptor opſoniorum, opſonator. Jul. Poll. & Athen. l. 4. Sic apud Menand. in Phania, φειδωλὸς ἐῶ καὶ μάγειρ' ἀγορασίς.

A'γορασικὸς, ἡ, κὸν, ad emptionem pertinens, Plato in Soph.

Compoſita ab ἀγορεύω.

A'ντηγορέζω, viciſſim emo.

E'ξαγορέζω, pro ſimplici ἀγορέζω. Interdum pro redimo, cum genit. rei & accuſ. perſonæ, ut ἐξαγορεύει κόσμον μεγάλης πηλῆς.

Περαγορεζεῖν, opſonia coëmere.

O'ψαρυελοσκοι γαλαδῶναι, porculi, ſubrumi, (hoc eſt, qui adhuc ſub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. l. 4. Laconicum eſt vocabulum.

Πολλαγόρεσσα, multa emens, emax. vide Poll.

Περαγορεζω, q.d. præemo.

Περαγορεσία, præemptio.

Περαγορεσὴς, ου, ὁ, præemptor.

Α'ΓΟΣΤΟΣ, εῦ, ὁ, ἡ, veneratio, res quam veneramur, res ſacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & luſtratio, apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum, ſcelus, per antiphraſin, vel potius per ὑποφασμὸν, ut vult ſcholiaſtes Sophoclis. ¶ Expon. & piaculare crimen, ut apud Herod. l. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐκέλευδε, cum piaculari crimine tueri. Α'γος ἐλαύνειν, apud Thuc. ſcelus expiare, hoc eſt, ſceleratos ipſos, qui piaculum admiſerunt exterminare, pro quo dicit Soph. uno verbo ἀγνιλατεῖν. In qua ſignif. ſcriptum inveniur etiam ἄγος cum tenui. ◆ Euſt. deducit ab ἄζω, id eſt, veneror. At Sophoclis ſcholiaſtes ab ἀγαμαι videtur velle deducere, citans hoſce Homeri locos, ἄγη μ' ἔχει, & ὡς σε γυῖα ἄγαμαι.

Ex derivatis autem & compoſitis quædam alteram tantùm, quædam utramque retinent ſignificationem.

A'γνὸς, ὸν, ὁ ἡ, (pro quo frequentius uſurpatur, comp. ἐναγὴς) ſcelestus, devotus, ſacer, qui piaculum commiſit. Hipponax, Ὧ ς οἱ ἅ ἀγὸς βυπόλῳ κατηρῶντο.

A'γίζω, fut. ίσω, ſanctifico, conſecro. Item adoleo, ſanctè uro. Ariſtoph. in Pluto, Ἐ πειτα ταῦθ' ἥλιξ ἐὶν εἰκτὰν πηδ.

A'γισδω, ſanctifico, item perago quæ ad ſacrificium pertinent. Suid. Exponitur etiam veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγισδῶ φρὸ τὰ θεῖα. Item caſtimoniam ſervo, Dem. contra Neæram, ἁγισδῶ καὶ εἰμὶ καθαρὸς καὶ ἀγνὸς ὑπὸ τῶν ἄλλων ὅσ' ἐ καθαρεύόντων καὶ ἀφ' ἁγδρὸς σωφροσύνης. Scribitur & ἁγιστέω, ῶ, apud Heſych.

A'γιστεία, ἡ, ſanctimonia, puritas. Item cultus deorum, Suid. Exponitur etiam, ſacrorum peractio, ceremoniarum peractio. Item ſacrum, res divina. Plut. in Romulo, ἡ φρὸ τὸ πῦρ ἁγιστεία, & ipſæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Iſocr. in Buſir.

A'γνεώς, immundus ſum & ſordibus inquinatus, Il. ζ. κατὶς ἴσα πᾶσ' ἀγνεώσας ὅσ φάτνη. At ἀγνὸς, vide ſua ſerie.

A'γὸς, A'γὸς, quomodo hinc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita.

A'ναγὴς, ές, ὁ ἡ, ἐν, impurus, Suidæ, item purus, Heſych.

E'ναγὴς, idem quod ἀγνὸς, impurus & ſacer, piacularis. Plut. περὶ τ' Ηροδ. κακ. vocat Φιλιππίδιον ἐναγῆ. Thuc. ᾗ ὑπὸ τότε τῆ φόνῳ ἐναγεῖς ἢ ἀλιτήριοι τ' θεῶ ἐκαλέντο, quaſi quorum capita devota deæ atque ſacrata eſſent. Sic Æſchin. ἐναγὴς ἔσω τῆ A'πόλλωνος. ¶ Item pro pio & ſancto, ut ἐναγὴς.

E'ναγὼς, piè, ſanctè. Philo de vita Moſ. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι καλδίοι μόχον ᾗ κριὸς δύο.

E'ναγικὸς, piacularis, de re dicitur, ut ἐναγὴς de perſona. Plut. in pol. præc. ἐν ᾗ μέμφεται ἐναγικῶν φερομένων θήτων τοῦ κότων καὶ ὑφροδίκων.

E'ναγίζω, ſacra mortuis facio, parento. Paul. τότε ὁ E' πιμενώδας Σκαδάσω καὶ τοῖς πισὶν ἐνίγκε τε ᾗ ἤνεγκε. Item cum accuſ. pro immolare, vel ſimpliciter pro offerre parentandi cauſa, ſive pro parentatione, ut apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herodot. ἥρωα ἐναγίζεσι, heroi parentant. Etym. vult inter cætera ſignificare φονεύειν, id eſt, occidere.

E'ναγισμὸς, ῦ, ὁ, parentatio. Plut. πιεσθεὶς ἐναγισμοῖς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα, inferiæ.

E'ξάγιστος, ος, ὁ ᾗ ὄν, ſcelestiſſimus, impuriſſimus. Dem. & Æſch.

Εὐαγὴς, ſanctus, ſacer, purus, ut ἐυαγὲς ἱερροσυλίαμων. Nonn. Sic apud Phil. ἐυαγὴς φρᾶξις. Apud Ariſtot. de mundo, κόσμος λαμπρᾷ τῇ ἐυαγείᾳ. exp. mundus claritate ſinceriſſima prædituſ. Interdum ἐυαγὲς ὄσ, exp. fas eſt, Plut. Alias ſignif. vide in comp. ex A'γω.

Εὐαγίως, ſanctè, purè, rité.

E'υαγὲω, ῶ, ſanctè ago, purus ſum. Theocr. Id. 27. A'υτὶς τ' ἐυαγὲοιμι καὶ ἐυαγὲοιην ἀδύμα.

E'υάγητος, ος, ὁ ᾗ ὄν, purus, ſplendidus, Ariſtoph. in Nub. ἀροσέρᾳ φύσιν ἐυάγητον. Vide itidem comp. ex A'γω.

Καθαγίζω, conſecro. Exponitur etiam, ſolvo juſta, perago exequias, offero mortuo ſacrificium aut epulum ſuper ſepulcrum. Item, de luctu, πρόφορ ᾗ πὰς πὰρ' ἡμῖν χρᾶὲς ᾗ πὲς καθαγιζομένοις ὀπ' ᾗ πάφων. Ponitur ſæpe pro adoleo, uro, cremo, ut καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item uro ad odorem excitandum, ut apud Paul. ᾗ δὲ ἱερεῖων τοῦ μηρὸς θυσιοῦ, τύλαι δ' ἀρκάδιαι ξύλοις καθαγίζεσι, κωμυδίνοις ᾗ δμὲ τοῖς μηροῖς φύλλον τὸ πεφερωτ' συγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. ſignificat polluo, teſte Heſych.

Καθαγισμὸς, conſecratio. Item parentatio, parentalia, apud Luc de luctu.

Συσκαθαγίζω, (decomp.) unà conſecro, unà adoleo. Item unà uro. apud Paul. vide in καθαγίζω.

Παναγὴς, omnino ſanctus vel purus, ſanctiſſimus, puriſſimus, Παναγὲς, ἰδ', ᾶ, exp. dies ſacra. (Heſych.

A'ΓΟΣΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, ſecundum quoſdam eſt interior manuum pars, aliis manus pars extrema, aliis cubitus, ulna · aliis palma: ἔγδα θεὰ γόνται τὰ ὀστᾶ ᾗ δεξιλύλιαι, ᾗ ἀξυωτα καὶ τὰς σκυτάλιδας καμπτομένων, inquit Euſt. alludens ad Etymon. Hom. Il. Λ. Il. υ. Il. ξ. Il. ρ. ὁ δ' ἐν κονίσι πεσὼν ἕλε χεῖρ' ἀγοῦ. Sic apud Theoc. idyll. 17. Νυμφίον ἐν μεγάροισι, γυνὰ φιλέλπετ' ἀγοῦ.

A'ΓΡΑ, ᾶς, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. ἁλιᾶς inſcripto, ἁγάπνων, ὦ φιλοσοφία, ὡς πὼ ἀγρᾶν πεφίμε. Sic Xen. in Cyn. ὡς ἀγρᾶν ἕλοιεν ἄγραν. ¶ Item ipſe venandi actus. Od. χ. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ. Sic Plut. ſymp. 8. πασῶν ἰχθύος ἄγρα καὶ σαγήνεια. A'γρη πόντος, marina piſcatio, Nonn. E'ύθηρος ἄγρα, facilis & fecunda venatio. in Epigr. ◆ Ab ἄγρᾶ quidam derivant, fortaſſe quòd agri ſint venationi apti.

A'γρεύω, ſ. εύσω, p. ευκα, venor, ſive feras ſive aves ſive piſces venatu capio. Xen. in Cynegetico. τοῦ κυνηγέτας μὴ καλύειν διὰ τὸ μυδὲν ᾗ ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. ¶ Item, capto, per metaph. (ut apud Lat. venor & aucupor) τὸ ἀγρεύειν ὀδῶν, apud Phal. in epiſt. Sic ἀγρεύω ὕπνον, in Epigr.

A'γρεύομαι, venatu capior. Hiodor. in Epigr. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ' ἥγρεύσε, captus cepit.

A'γρευμα

Α᾽γέλια, τὸ, quod venatu captum eſt, præda venatu quæſita. Lycoph. Item metaph. ut præda Lat. captura, res quovis modo capta & ſtudio ac labore parta. Α᾽γελίματα, ſpolia vocat Eurip. in Androm. inquit Heſych.

Α᾽γελίας, ου, ὁ, venator, Callim. & Theocr.

Α᾽γελίτης, ου, ὁ, venator, Callim. & Theocr.

Α᾽γελίτης, idem, apud poëtas.

Α᾽γελικός, ἡ, κόν, venandi peritus, ut Α᾽στεμις ἀγελικὴ ἦλθ᾽ ἐπὶ σὲ ἰὼν, Euſt.

Α᾽γελὶς, ἴδος, ὁ, qui eſt ſuper venationem, id eſt, venationi præfectus, Neptuni epith. apud Lucian.

Α᾽γέμων, venator, Heſychio.

Α᾽γεμὼν, ab Æſchylo dicitur tidica, vel lampas aut haſta, ἀπὸ τῶν ἀγελάων ἢ λαμπάδων.

Α᾽γέω, ὦ, ἐ. ἦσω, p. ηκα, idem quod ἀγελάω, ut in Epigr. Phaniæ. Αἶτε σὺ γ᾽ ἐν κύρτῳ μελαγκεύθοις, αἶτε πὺ ἀγεῖς Μορμύρον. Imperat. ἄγει, hortandi vim habet, idemque valet apud poëtas, quod age, agedum, agefis. Eſtque tranſlatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione, Il. ε. Od. ρ. Et in plur. ἀγεῖτε, Od. υ.

Α᾽γεσία, ἡ, idem quod ἀγελάσιος, venatio, in Epigr.

Α᾽γεσώ, ὦ. ἐ. ώσω, p. ωκα, idem quod ἀγελάω.

Α᾽γεώσω, idem quod ἀγελάω, & de omni genere venationis dicitur, ut de piſcium venatione, Od. ε. Γ᾽χθὺς ἀγεώσων.

Α᾽γεώσης, ου, ὁ, venator, item operarius, Heſych. ¶ Item genus phalangii, Nicand. in Theriac.

Α᾽γεώσιος, idem quod ἀγεώσης, apud eundem in Alexiph.

Α᾽γεωτῆρ, ῆρος, ὁ, venator. Item rufticus.

Α᾽γείζομαι, irritor. Factum eſt ἀπὸ τῆς ἀγελομένων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγειδῶσιν, apud Hippocr. exp. ἄγεσι χολῶσιν.

Α᾽γκυς, & Γείτ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽ναγεία, ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Α᾽ναδρία, τὰ, ſpolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prædatur. Hom. Il. ξ. Οἷς πε δὴ ἀφὸν ἀναδρίαι τεύχεα πάντ᾽ ἀϊδηλεύει Α᾽χαιῶν Η᾽εσθ᾽ ἑπτὶ, &c. Euſtathius duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγελούμενα ἢ ἀγειρόμενα.

Α᾽ναγρ, infelix circa venationes, infelix venator. Heſych.

Α᾽ναγρία, ſpolio, unde ἀναγρεύσεις, Heſych. exp. ἀφαιρέσεις.

Βαλανάγρα, ἡ, clavis dicitur, ἀπὸ τὸ ἀγρεύειν τὸν βάλανον, Xen. Hell. 5.

Βοάγρια, τὰ, ſpolia, quæ ἐκ τῆ βοὸς ἀγρεύεται, id eſt, ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου, τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus, ut docet Euſt.

Γαλεάγρα, ἡ, accipitur pro decipula vel potiùs pro cavea ferrea & quodam carceris genere, apud Athen. Pollux. lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω, ὦ, infelici captura utor, malè & infeliciter venor.

Δυσαγρία, mala ſeu infelix captura & venatio.

Εὐαγρέω, ὦ, in captura felix ſum, prædæ copiam habeo, Athen. & Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ, felicitas & bonus ſucceſſus in captura, proſpera captura. Item pro feritate & ruſticitate, apud Lucian.

Ζαγρεύς, à poëtis dicitur Bacchus, quaſi ὁ πολὺ ἀγρεύων. Intelliguntur autem ὑ χθόνιοι, Διόνυσον, quem Plutonem eſſe exiſtimant: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.

Ζωαγρέω, ὦ, f. ήσω, p. ηκα, vivum capio, à cæde conſervo, vitæ alicujus parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, id eſt, ἀγρεύω, Il. ζ. Ζώγρει ἀφ᾽ ἡμῖν ὑἱέ. Thuc. lib. 2. αὐδρὰς τε τὸν μὲ ἀπέλεσαν, παῖς δ᾽ ἐζώγρησε. Sic apud Xen. & cæt. ¶ Item vivifico, vegeto, vegetum reddo, Il. ε. πεὶ ἦ ποιῆ βορέαο Ζώγρει ὀπωπείσια κακῶς κακαεπόα Συιδ. ubi Euſt. exp. ἀνίζωπύρει, ἀγείρεται τῶν ζωῶν. Alibi dicit ζωγρεῖν eſſe τὸ ζωὸν τινὰ ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide & in comp. ab Α᾽γείρω.

Ζωαγρία, ἡ, ſpiſe actus capiendi vivum aut vivos, unde ζωαγεία λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωαγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conſervatione. Scribitur & ζωαγρεία, apud Polyb.

Ζωαγρεῖον, ου, τὸ, vivarium. Euſtathius ſcribit peculiariter dici de piſcibus. Dicitur tamen & de aliis animalibus.

Ζωάγριον, ου, τὸ, præmium pro vita ſervata. Herodot. δώσω λάμψοντα ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob ſervatam Croeſo vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum vix trahenti. Hom. Od. θ. ἅπ μοι ἀφῶτη ζωάγρι᾽ ὀφέλλεις.

Θηέγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. item captura, id eſt, res capta.

Θηεγρήτης, ου, ὁ, venator.

Κρεάγρα, ἡ, inſtrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuſcina & harpago ἀπὸ τῆ κρέα ἀγρεύειν. Ariſtoph. in equit. ἀχ᾽ τῇ χρεάγρᾳ τὴν ἀγαπόδων ἁλκὶ μύλου ἐς πεφυκότ.

Κρεαγρεύς, ἑῶ, ἧ, idem. In Epigr.

Μοιχάγρια, quæ perſolvit, qui in adulterio eſt deprehenſus, vel quæ pro comprehenſione mœchorum perſolvuntur, Od. θ. τὸ δ᾽ ἐοικὰς γε᾽ ὀφέλει.

Μύαγρος, ου, ὁ, qui mures venatur ſeu captat. Idem cum μυοθήρας, ſerpentum ſpecies. Eſt & herbæ nomen.

Μυάγρα vero, muſcipula, decipulum, inſtrumentum quo mures capiuntur.

Μύαγρος, qui capit muſcas, Nicand. in Ther. Eſt & herbæ nomen, Dioſc. l. 4. c. 117.

Ο᾽δοντάγρα, inſtrumentum chirurgicum ad evellendos dentes, forfex, forficula, Plut.

Ο᾽ρνιθαγρότης, ου, ὁ, auceps.

Ο᾽σάγρα, ἡ, forceps ſeu volſella qua oſſa eximuntur, Gal.

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus, ſic dictum quaſi πᾶσα ἄγρα ἀγρεύον, omne genus prædæ capiens, Iliad. ε. vide & in compoſitis ab Α᾽γείρω. Dicitur & Παράγρα.

Πεδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. Pæd. lib. 1. & apud Plut. in Erot. Ἀφεῖσαν ἔπειξε πεδάγρας. παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quaſi ἡ τῶ ποδὸν ἄγρα. ¶ Eſt etiam articularis morbus, quum pedum articulos noxius humor infeſtat. Athen. l. 12. κατατρύφων τῶν ποδάγρας πολὺς ἦν ἐφ᾽ αὐτοῖς. Et Plut. ποδάγρας ἀπαλάττ. Ποδαγρεύς & ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagroſus. Dioſc. Τὰ ποδαγρικὰ, ſubaud. πάθη, podagrici dolores, ſeu morbus podagricus, podagra apud Theophr. Idem Dioſc. l. 5. c. 138. ποδαγρικὸς δυνάμεις vocat medicamenta quæ podagram lenire poſſunt.

Ποδαγρέω, ſive ποδαγρεύω, ὦ, podagra laboro, podagricus ſum. Utrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Dioſc. l. 2. c. 39. ποδαγρεῶντας ἢ χειμαίνοντας ὠφελεῖ.

Πολυάγρα, qui multam capit prædam, in Epigr.

Πυρεάγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus, Il. σ. Od. γ. Pro eodem in Epigr. dicitur πυρεσβήτης καρυήν.

Ῥιζάδεσμα, inſtrumentum quo chirurgi ſpicula extrahunt. Paul. Æg.

Σύαγρος, qui ſues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam ſubſtantivè de apro, ut ibid. Athen. annotat.

Συάγριος, five συάγριος, aprugnus, qui eſt ex apro, ut συάγριον κίαρ, apud Dioſc.

Συαγρίδες, αἱ, piſcium genus, apud Athen. l. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet, ut ποδάγρα. pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἢ ἄγρα ποδὸς ſeu ποδῶν. Sunt tamen qui hoc derivari malint ἀπὸ τῆ ἕλκους, ut ſit quaſi χειρέλκα, ποδέλκα, &c. poſito ρ pro λ.

Α᾽ΓΡΟΣ, ου, ὁ, rus, ager, Od. α. ἐπ᾽ ἀγρῶ νόσφι πόλιο. Herodian. l. 1. ἐπ᾽ ἀγρῶ διατρίβειν, ruri ago. Ariſtot. pol. 5. ὅπ᾽ ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quiſque poſſidet, Od. ϒ. Α᾽γρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item ruſticitas, ut ἀγρῶ πλέως, plenus ruſticitate, Heſych. ◆ Etym. dicit ἀπὸ τῆ ἀρῶ τὸ ἀεργεῖν fieri ἀέργος καὶ ἄγρος. Paulò poſt deducit ἀπὸ τῆ ἀγῖνω, ὁ σημαίνει τὸν οἰδήσαντα, ut ſit ὁ πρὸ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Α᾽γρόθι, Α᾽γρόθεν, Α᾽γρόθε, adverbia, pro quibus in proſa ſæpe dicitur, ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγρῦ, εἰς ἄγρὸν, id eſt, in agro vel ruri, ex agro ſeu rure, in agrum ſeu rus.

Α᾽γελίον, ου, τὸ, agellus, apud Arrianum.

Α᾽γερτήρ, ῆρος, ὁ, agreſtis, ruſticus, ut ἀγερτῆες ἐλαῖαι, in Epigr. pro ἄγριαι, agreſtis olea. Homerus & ἄγριος (capras) & ἡμιόνους (mulas) ἀγερτῆρας vocat ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (cervas) idem Hom. dicit ἀγερτῆρας, quòd natura agros & ſylvas colant, unde & cerva ſylvicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγερτῆρα, Il. φ. cui Xen. vota facere vult venatores. Poſſit etiam exponi venatrix, ut ſit idem quod ἀγρότης.

Α᾽γρότης, ητ, ὁ, ruſticitas. Α᾽γρότης, ου, ὁ, ruſticus vir, Od. π. οἷσί τε τέκνα Α᾽γρότα ἐξείλοντο, id eſt, homines ruſtici. Exp. etiam, venator, ab Heſych.

Α᾽γρίς, ἡ, ruſtica mulier, id eſt, ruri educata. In Epigr. ἀγρὶς κύων pro Diana. Et ἀγρὶς ὀμφαίνη, ibid. Exp. & venatrix.

Α᾽γριώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo ruſticus. Il. λ. κωΐης τε καὶ ἀϊδρείης ἀγριώτατος.

Α᾽γρὶς, ου, ὁ, ruſticus, idem quod ἀγρότης. Suid. ex Ariſtoph.

Α᾽γρικός, ἡ, ἀγρίκ, Atticè, ruſticus qui in agro vivit. Ariſtoph. in Nub. ἀγρικὸν ὦν, ἐξ ἄστεος. ¶ Item adjectivè, ruſticus, ut ἀγρικὸν βίον, apud eundem. Et apud Luc. ἀγρικὸν γυνή. ¶ Item imperitus, inſcitus, illepidus, inurbanus, qui in ſignif. dicitur etiam ruſticus metaphoricè. Plat. in ſymp. πεὶ σῦ τι ἐγὼ ἀγρικὸν δοξάζων. Et Plut. in Artox. ἤδιξεν ὑ ἀγαεὸς τοῖς παρῦσιν ἢ ἀγρικός. Apud Ariſt. Rhet. 1. oppon. τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem ſignif. metaphoricè ſæpè uſurpatur compar. quum innuitur non planè ruſticus, ſed duntaxat aliquantùm ruſticus, ſubruſticus & ſubagreſtis, Lat.

Α᾽γρίκως, ruſticè, ruſtico more. Theocr. in Bucoliſco. ὑ μαθ. Suid. Α᾽γρίκως φιλεῖν. Item imperitè, illepidè, Philoſtr. in epiſt. Et ἀγριώτερος, ſubruſticè, Plut. Pol. 2.

Α᾽γρικία, ἡ, ruſticorum habitatio, locus in quo ruſtici habitant, ἢ τὸ ἀγρικὸν οἴκημα, inquit Euſt. ager, rus, villa, Plut. ¶ Item ruſticitas, inurbanitas, Ariſtot. in Eth. & Rhet. l. 3.

Α᾽γρικάνος, ου, ὁ, ruſticanus, ut ἀγρικανικὴ παιδιά, in can. 17. Chal. conc.

Α᾽γριζόμαι, f. ίσομαι, ruſticè agor vel loquor, ineptio, Plat. in Theæt. ἐγὼ γὰρ φιλολογίας ἀγριζόμαι.

Α᾽γρικάζομαι, ſum ἀγρικος, ſum ruſticis & agreſtibus moribus. Heſych.

Α᾽γρὸς, ου, ὁ, ἡ, agreſtis, ruſticus, ruralis. De rebus dici ſolet quas agri producunt; ut ſunt herbæ, quibus Latini ſativas ſeu hortenſes oppoſuunt. Sic ἀγρία μαλάχη, quæ & ἀγριομαλάχη. Sic ἄγριος ἀπὸ τῆ ἀγρία, quæ & ἀγρεικαία dicitur. Sic & animalia quædam ad differentiam aliorum ejuſdem generis quæ inter homines alantur, & οἰκιόχαφη vocantur, ut ἄγριοι ὄνοι, qui & ὄναγροι. Item oves, ἄγριοι apud Xenoph. Sic ἄγριοι σῦες, qui & σύαγροι, ut plurimum verò ἀγρία oppountur τοῖς ἡμέροις, animalia præſertim, nonnunquam & quæ terra gignit, ut apud Xen. in Cyneg. ὅπε γὰ ἀγρίαι μὲν αἱ ἄμπελοι συγκαλύπτουσι, τὰ ἢ ἄγρια γήπεα διακλύνται. ¶ Item ἄγριος Bud. exp. ruſticus, qui urbanitatem non novit nec ferre poteſt; qui & ἄγροικος vocatur. Ariſtot. Eth. 4. ὁ δ᾽ ἄγριος εἰς τὰς παιδιὰς ὁμιλίας ἀγρεῖος. Quidam exp. agreſtis morbus, incultus, horridus & inſulſus. ¶ Item ἄγριος (ſicut Lat. agreſtis) per metaphoram pro fero ſumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens, qualis eſt animalium quæ fera dicuntur. Nam ἄγρια interdum abſolutè dicuntur ipſæ feræ, ſubaudiendo ζῶα, ut Latinè feræ abſolutè dicitur. Subaudito ſubſtantivo, bellùs aut belluæ, aut animantes. Hom. Iliad. ε. Βάλλειν ἄγρια πάντα τὰ τρῶες ὑφειον ὕλην. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, irmitis; atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Iliad. α. ἠὲ ἀνδρὸς ἀγρίου καὶ ἀπηνέος, apud Plat. in Minoë, copulantur ἄγριος & χαλεπὸς. Apud Xenophon. ἄγριοι & ἀνάξιοι opponuntur; Pæd. 1. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus, Il. φ. ἀγρίη πόληος. Α᾽γρίη δυσὶ. Il. 1. Et ἄγριον μῖσος. apud Lucian. Α᾽γριον ἦλθ, Theophr.

Α᾽γρία ponitur etiam pro, ἀγριότης, feritas. Il. ω. -λέων δ᾽ ὡς ἀγρίᾳ εἰδὼρ. Item proverbialiter pro, ἀγρίως. Heſiod. in Aſp.

Α᾽γριέλαιος, ου, ὁ, ἡ, ferus, vel feritatem præ ſe ferens.

Α᾽γριάω, F. ώσω, agreſte reddo. Item efforo, i. efferatum reddo, vel ſimpl. exaſpero. In paſſiva voce & ſignif. frequentius uſurpatum reperitur ἀγριόομαι.

Α᾽γριωτὸς, ὴ, ὸ, efferatus.

Α᾽γριαίνω, F. ανῶ, idem quod ἀγριόω: ſed minùs uſitatum. ¶ Item tyrannum facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter poſitum, ferocio, ferociter aga; efferor, Plut. de aud. ἀγριαίνοντάς πεῳ τὸ παρόντας. Don. Hal. Archæol. i, ἢ ἧ λύκαινα ἢ ὑδρα ἀγριαίνουσα, ἧ ἀπροσπαυτὴ σφοδρά.

Α᾽γριαίνομαι, ὕμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter poſitum. Plut. Plat.

Α᾽γριεύω, ferus ſum, vel potiùs ferus fio. Heſych.

Α᾽γριμάδες, ὑ, ἡ, ὰ, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγελαῖα τοῖς πολιτικοῖς, ut oſtendit Euſtat.

Α᾽γριόπις, ὴ, herbæ ſpecies, de qua Dioſc. lib. 4. c. 30. & Theophr. l. 1. hiſt. pl. & Ariſtot. l. 5. de nat. pl. & Hieronym. in c. 10. Oſeæ ἔδεδε τὸν ἀγριόπα dicta, quod ibi proveniat: hinc comp. χαμαιάγριοπις, arundinaceum gramen, de quo Dioſc. l. 4.

Α᾽γρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽γαγρος, ου, ὁ vel ἡ, capreæ, capra vel caper ſylveſtris. Dicitur & ἀγαγρεύω, pro αἴξ ἄγριος.

Α᾽παγειόω, ὦ, agreſte ſeu ſylveſtre reddo. Item effero vel exaſpero, irrito. Theophr.

Α᾽παγείωσις, ipſa actio qua aliquid ſylveſtreſcit, mutatio in ſylveſtrem naturam. Item efferatio, exaſperatio. Theophr.

Α᾽παγρικίζομαι, ad mores ruſticos redigor. Gregor.

Βοάγριον, ου, τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus, ut docet Euſt.

Διαγριαίνω, efferor vel exaſperor, exacerbor.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exaſperor; exacerbor.

Ἐξαγειόω, idem quod ἀπαγειόω.

Ἐξαγειώσις, idem quod ἀπαγείωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, ſed magis uſitatum.

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agreſtis, ferus.

Ἐπαγρίδιον, idem quod ἀπαγρίδιον, ſed minùs uſitatum.

Ἴππαγρος, equi ſylveſtres ſeu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, aſinus, ferus.

Ὀναγρίον χρῶμα, color qualis eſt onagrorum, i. color cilicinus.

Παράγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl. -ἀπὸ σκυλάκων παραγείνεσθαι.

Α᾽ΓΥΙΑ, ἁ, vicus, via. ea ſignificatione qua dicuntur viæ urbis pro vicis. Il. ε. Ἴλιός ἐξαλάπαξε πόλιν χείρεσσι δ᾽ ἀγυιὰς. Xen. Pæd. 2. ὅπε ἡ κατωτέρω τ᾽ ἀγυιὰ τ᾽ ἀφῖκτο τὸ βασίλειον ἐξεστιν εὐθὺ πορεύεσθαι ἄνω ἢ ὅθ᾽ ἐκεῖνος πάππος ἦν. ◆ Heſych. ἀγυιὰν αἰτ appellari ab ἄγειν & γνῖα, quòd per eam ducamus γνῖα (membra) id eſt, incedamus. Etymolog. & Euſtath. ſimpliciter ab ἄγω deducunt: ut αἴθυια ab αἴθω, & ſimilia. A᾽ Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐπιπλήκεις ὁδοί, i. longæ viæ: quod non habeant γνῖα (i. membra: neque κάμψεις, flexus, anfractus. Vel ab ἄϊανο derivatur. ut Stephanus ex Heracleone refert. ¶ Α᾽γυιὰ item vicinia, inquit Heſych. addens exponi etiam σεσωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diverſa ſunt.

Α᾽γυιάς, ἀνος, ὁ, ἀνα, ſt ans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Heſych. Vel (ut alii) columna ante fores ſtans; in ſummæ parte acuta. Vel (ut Euſt.) columna Apollini ſacra ſtans pro foribus. Apollo quoque ſic nominatur, quaſi viis præpoſitus urbanis, vel quia in viis colitur, q. d. viarius. Pherecrates, ὃ διακόσ᾽ ἀγυιὰς, παῖπ σὺ μίμνησο μι. Sic & apud Ariſtoph. in Veſpis, cujus vide ſchol. vide & Suid. & Macrob. In accuſat. plur. facit ἀγυιᾶς & ἀγυιᾶς per Synæreſin, vel per Synalœphen. ut apud Ariſtoph. & Dem. κτισάτ᾽ ἀγυιᾶς.

Α᾽γυιάτης, Apollo dictus, eadem ſignificatione qua ἀγυιάς.

Α᾽γυιᾶ ἰδ, ἰδ, ὸ, ut ἀγυιάτιδες Θεοὶ πυραι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur ut ἀλεξίκακος, inquit Euſt.

Α᾽γύω, eo. Non conjugatur ultra præter. imperf. ut νεοὶ ἄγυιον, & ſimilia.

Εὐρυάγυια, (comp.) ης, ὁ ἧ ἡ, latas vias habens, ut Il. β, πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

Α᾽ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, cœtus, multitudo collecta atque congregata. idem quod ἀγορὰ, & ab eadem origine, παρὰ τὸ ἀγείρειν, unde ἀγορὰ ἀγορίς, & Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις, ut tradunt grammatici. Od. γ. Ἶξον δ᾽ ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ω, Εἰν νηῶν ἀγύρει.

Α᾽γυρέω, congrego, in unum cogo & colligo. Heſych.

Α᾽γυρίζω, idem Heſych.

Α᾽γυρισμὸς, ὦ, ὁ, congregatio, collectio. Heſych.

Α᾽γυρμὸς, ὦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, ejuſdemque originis. Heſych. ¶ Item circuitio quæ fit ad collegendam ſtipem, à verbo ἀγείρειν ſignificante inter alia ἀθροίζειν ἢ ἀθροτοιεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ ut apud Euſt. tradit Ælius Dionyſ. Hal: Ptitur Athen. lib. 8.

Α᾽γύρτης, ου, ὁ, is qui congregat & cogit in unum, ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat. Heſych. & Suid. ¶ Α᾽γύρται nominantur etiam circulatores & præſtigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua oſtentant; eaque prædicantes divendunt, miſere ſimplici populo imponentes, Euſt. Sic dicti non tam quòd ἀγείρωσι καὶ συναγωσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ σείλασι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt & divinandi peritiam jactant, apud Suidam. ¶ Α᾽γύρτης, exponitur etiam ab Heſych. & Suid. σφενδόνης, ἐπαίτης, πλανῆς, mendicus, qui circumit & ſtipem petit. Apion. in Epigr. Κανδαύλου γενόμην τὸ πάλαι φίλος ἀμφὶς ἀγύρτης. ¶ Eſt etiam nomen jactus teſſerarii, teſte Suida. Heſ. & Euſt. ¶ Adjectivè quoque exp. συφετώδης, confuſaneus, item φιλοκερδὴς, item ἰδιώτης, Heſych. & Suid.

Α᾽γυρτικὸς, & ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτας: vel quaſi eſt ἀγύρτης, ut ἀγορτικὸν πλῆθος, turba & multitudo ἢ ἀγυρτῶν. Plut. Et ἀγυρτικὸς λόγος, apud eundem. Et ἀγυρτικὰ λογοπαίγνια, quales ſunt circulatorum.

Α᾽γυρτώδης, exp. & συφετώδης, à Suida.

Α᾽γυρτεία, circulatio, præſtigiæ, impoſtura.

Α᾽γυρτὸς, ὸ, ὁ, congregatus, collectus.

Α᾽γυρτύζω, idem quod ἀγυρέω & ἀξυρίζω & ἀγυιοσυναγείρω, i. cogo & colligo in unum. Odyſſ. τ, εἰνὶ δ᾽ ἔμε ἐς τὸν ἡγεμόνα ἐκάστῳ δυσὶ μνήμασ᾽ ἀξυρτύζειν πολλὰ ἐπὶ γαῖαν ἴόντι, pecunias cogere ſeu colligere.

Compoſita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρτα (inquit Bud.) qui ſtipem cogebant matri deorum, tympana geſtantes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες ſignificantur, natioque hominum præſtigiatrix, & circulatrix & blagitatrix ſtipis. Plat. in lib. 2. de Rep. ἀγύρτας vocat. Ariſtoph. Rhet. γ. ἔφη ἀμύητον αὐτὸν εἶ. ὁ γὰ μητραγύρτᾳ ἀνὴρ ἀγύρτης, ἀλλὰ δᾳδοῦχος. Solebant autem hi μητραγύρται μυεῖν τὰς γυναῖκας τῇ μήτρι τῇ Θεῶν; ut Suid. tradit.

Μητραγυρτέω, ὦ, matri deûm cogo ſtipem, Athen. l. 12.

Ὀμηγυρίς, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum, Il. υ. Α᾽λλ᾽ ἴμεν ἀλυσπόν ἢ ἐπὶ μεῖ᾽ ὁμηγυρίς ἄνδρων.

Ὀμηγυρίζω, congregare, in eundem locum cogere. Od. π, ὁφὶν κέλευσ᾽ ὁμηγυρίσασθαι Α᾽χαιὰς. Εἰς ἀγορὰν.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus ſeu conventus, publica celebritas, ut quum die feſto; ludis ſolennibus aut celebri mercatu tota aliqua gens unum in locum convenit, velut in Græcia, ludis Olympicis; Iſthmiacis, Pythicis, Nemeæſis: feſto item ſacrorum Eleuſinotum, Panathenæorum & ſimilium. Apud Demoſthen. pro cor. in pſephiſmate Byzantiorum, ἐν τοῖς ἑορτοῖς καὶ πανηγύρεσι, Γ᾽ὄλυμ. καὶ Νέμεα καὶ Ο᾽λύμπια καὶ Πύθια. Apud Gregor. Λιτὸν παρελθεῖν πανήγυριν. ἢ πανηγύρεις πᾶν ἐπιζητεῖν, miſerum eſt præteriiſſe celebrem mercatum, & poſtea negotiationem requirere. Pompas etiam, ſpectacula aut convivia, quæ publicè à regibus principibuſve exhibentur, πανήγυρεις nominant. Athen. lib. 5. de Antiocho, ἀγαγὼν δ᾽ ἐπανήγαγε τὴν πανήγυριν τὴν πομπείαν ἣν ἐπιτελέσθη σαι. Herodian.

l.3. θυσίας τε κ) ἑορτάς, θέας τε κ) πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέχε. Dicitur autem διαλύειν πανήγυριν, apud Xenoph. Et contra, πανηγύρεις συνάγειν, apud Isocrat. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν συντελεῖν, apud Athen. ¶ Hesychio est etiam laus encomiúmve alicujus in publico conventu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protageridæ ἐπὶ δάφνῃ πανηγύρεις, apud Athen. lib.4.

Πανηγυρικός, ῦ, ὁ, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conveniens: ideoque celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus, ut πανηγυρικὰ θέα, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὰ φρόνηματα. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοί, laudem personæ reive alicujus in cœtu celebri decantantes. Plut. & Isocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. verò & καπηλευτικῶς. Plutarch. in sym.4. τὸ ἔπος παμμιγὲς σῶμα κ) πανηγυρικόν: quod ex multis diversisque mixtum & conflatum sit. ut πανήγυρις, ex omnigena hominum colluvie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè, pomposè, splendidè. Greg. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω, sive συντελῶ, festum panegyrin agito, festum ludosve panegyricos celebro, ferior. Herodian. lib.1. ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo. Poll. Transitivè quoque usurpavit Greg. pro, panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico. Ubi ait πανηγυρισθήτω τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμός, festi panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Πανηγυριστής, ῦ, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosque conventus celebro.

Συμπανηγυρίζω, unà festum ludosve panegyricos celebro, Exp. & concelebro. (scunt.

Παρθεναγύρται, dicuntur qui confratriæ divæ virginis stipem po-

Συναγύρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

ἌΓΧΙ, (adverb.) propè, juxta. Cum Genitivo, ut ἐγγὺς & πλησίον, Iliad. θ. -τάχα δ' Ἕκτωρ ἄγχι γένοιτο, sic, ω. -ἄγχ' αὐτοῖο καθίζετο πότνια μήτηρ. Interdum cum dat. ut Iliad.ψ. -τάχα δ' ὀφίσιν ἄγχι γένοιτο. Item fine casu, Il.π. Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore: ut Il.π. -κ) ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, i. & venturus est valdè propè, i. brevi.

Ἄγχιστα proximè. Jungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τῦ γένους ὄντες, idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες & οἱ ἐγγύτατα γένους, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & fine casu ponitur: ut ἄγχιστα ἐοικώς, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis: nam & Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα.

Ἄγχιστος, ῦ, ὁ κ) ἡ, propinquissimus, proximus, Apud Euripid.

Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει, genere proximus patri.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, cognatus, propinquus, Luc. in Timone, εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτῦ, ἀγχιστεὺς κ) μαθητὴς αὐτῦ ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενής, ut vult Hesych.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus sum, H. ¶ Item propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus, γνώσεσθε τῷ θ' ὅτι ἐμοὶ μὲν ἀγχιστεύειν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνων γεγονόσιν οὐκ ἦν. Jure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accus. Josue 20, jure cognationis rem venditam redimo: & Ruth, capite ultimo, propinquitatis jure duco uxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεῦσαί σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis jus, propinquitas generis, cognatio. Item jus successionis legitimæ. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex (inquit) refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. jus succedendi ab intestato. ¶ Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarch. de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Ἀγχιστεῖον, ου, τό, idem Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro κατ' ἀγχιστείαν, ut notat schol.

Ἀγχιστικός, ῦ, ὁ, (adject.) ad ἀγχιστείαν pertinens, ad cognationem pertinens. ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστίνδην, secundum gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Moschopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἔγγιστα τῦ γένους, i. ἀγχιστίνδην, matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Ἀγχιστίνδην, jurans, id est, propè aras jurans, apud Solonem, Hesych.

Ἀγχιστῖνος, ῦ, ὁ, vel Ἀγχιστῖνος: q.d. propè stans, Eust. Il. ε. de ovib. Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ propè alias stantes, & minimo spatio invicem distantes, aliæ aliis contiguæ, addensatæ, coacervatæ & quasi conglobatæ, aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur. Eustat. admonet, vocis hujus antepenultimam per ι scribi, ut ab ἄγχι & ἵσταμαι factam, mutando ι in η: quum cætera derivata ab ἄγχι servent ejus ι.

Ἀγχοῦ, idem quod ἄγχι. Herodot. l.1. πεπτώκει δὲ πυθόμενος ἀγχοῦ εἶναι στρατὸν ᾤχετο φέρων ἐς κεῖμαι. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Unde nomen ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω, proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi.

Ἀγχόθι, idem quod ἀγχοῦ sive ἄγχι. Od. ν. -ἀγχόθι δ' αὐτῆς.

Ἀγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἔναγχος, (comp.) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. ἔναγχος γὰρ ποτε ὑπ' ἀλφιταμοιβῦ παρεχόπην. Dionys. Halycar. l.6. ἔναγχος δὲ νῦν τῦ χρόνυ, exponitur, nunc autem.

ἌΓΧΩ, F. ξω, P. χα, strangulo, suffoco, constringo fauces, Luc. in dial. αἰδοῖ, τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσελθών; quid strangulas Helenam. &c. ¶ Accipitur & pro, quovis modo constringo sive coërceo, pro περισφίγγω sive θλίβω. Luc. in Lapit. οὐδὲ ἄγχει τοὺς μαθητάς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς, ab Hesych. ἄγξαι exp. etiam frænare.

Ἄγχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Liban.

Ἀγχόνη, ἡ, suffocatio, strangulatio. Diosc. lib.6. cap.24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς, ad restim res rediret. Et pro suspendio, i. ipsa actione quæ est in suspendendo. Philo de mundo, θάνατον ὁ καθαρεὶν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Item pro re quæ angit & cruciat aliquem. Æschin. περὶ παραπρ. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη κ) λύπη τούτῳ, i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Ἀγχονιμαῖος, ου, ὁ, ad laqueum pertinens, ut ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo:

Ἀγκτήρ, ῆρος, ὁ, in quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth.3. exp. fibula. ἀγκτῆρας ἐπιθεῖναι, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo, quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

Ἀγκτηριάζω, F. σω, ancteræ constringo, constringo fibula quæ ancter dicitur.

Ἀγκτηριασμός, constrictio per ancterem.

Ἀγκτηλιάζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἄγχω, Hesych.

Ἄγχουσα, ἡ, anchusa herba, de qua Dioscor. l.3. c.23. Quidam ἀγχοῦσαν vocant ad differentiam participii ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν videtur, quod habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam.

Ἀγχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco & coloro. Ψευδάγχουσα, herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ὄγχνη sive ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνδράγχος, ου, ὁ, virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor. Ἀνδράγχνος, idem, ut vult Eust.

Ἀνάγχη, q.d. præfocatio obluctans & obsistens. Sic appellantur inveterati faucium tumores, qui discuti non possunt, ex Ulp.

Ἀπάγχω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strangulans. Od.τ. -ὁ μὲν λαὶς νεβρὸν ἀπάγχων.

Ἀπάγχομαι, suffocor, strangulor, frequenter pro strangulare seipsum, mortem sibi laqueo consciscere. Thuc. κ) ἐν τῷ δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et Theocr. idyll.3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Ἀπαγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Ἀπαγχονίζομαι, strangulor, suspendor cum strangulatione. Laërt. in Diog. ἰδὼν ποτὲ γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπαγχονισμένας.

Ἀπαγχονάω, ῶ, idem quod ἀπαγχονίζω. Chrysost. ἀπαγχονῆσαι πρὸς τὰ ὦτα.

Ἀργυράγχη, fictitia vox, q.d. argentangina. Usurpatur de iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Gall. lib.11. cap.9. & Plut. in vita Demosth.

Δεράγχης, ἐος, ὁ κ) ἡ, collum constringens & suffocans.

Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo.

Κατάγχω, offoco, suffoco, Basil. λιμῷ καταγχόμενος, πνιγόμενος ὑπὸ κρύους.

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ species, quam scribit Aëtius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota factaque difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore respirare, & canum in morem linguam exerere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμαγχέω, ῶ, fame neco, inedia neco, q.d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. Unde λιμαγχονούμενον apud Basil.

Ὀροβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει περιπλεκόμενος κ) περιλαμβάνων, ut docet Dioscor. & Theophr. Vide & Plin.

Παρδαλιαγχές, aconiti genus pantheras suffocans & strangulans Plin. lib. 18. cap.27, & l. 27. c.2. & Aristot. de anim. lib. 9. cap.6. Diosc. l.4. c.77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo, q.d. circumstrangulo, circumjectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Ægin.

Συναγχικός, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη alia anginæ species quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

Ὑάγχη, angina porcina, anginæ species, qua sues corripi solent. Plin. lib.8. cap.51.

Στόμα-

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἌΓΩ, F. ξω, P. ἦχα, & Atticè ἄγηχα, & pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor.2. ἤγον, & Atticè ἤγαγον, quod maximè est in usu. Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici & tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρὸς σε, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipsa etiam ὁδὸς (i. via) dicitur ἄγειν εἰς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo sensu & ferre usurpatur Latini. ut apud Plat. in Apol. τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, i. qui maximas copias duxit ad Trojam. Cicer. interpret. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusativo, ut ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος apud Xenoph. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tum exp. affero. ut ἄγειν δῶρα τινί, afferre alicui dona, apud Xen. Sic apud Isocr. τοῖς βασιλεῦσι δῶρα ἄγειν, ἢ χαλκόν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Et pro invehere, ut Dem. pro cor. πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, bellum in Atticam invehis. Quum autem inanimata (veluti naves aut currus) dicuntur nos ἄγειν, tunc exp. vehere: ut Xen. ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας. ¶ Metaphoricè usurpatur etiam pro adducere, ut ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. Item pro abducere. Il.ι, Τινὰς δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere. ut apud Dioscor. ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, ciere urinam, menses, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere alvum, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere. ut Il. β, κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accusat. & infinit. Apoll. Arg.1. Ὄντ' ἂν ἄγῃ χρεῖος, ἄνδρας ὑπὲρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat interdum & quandam violentiam, & exp. rapere, trahere: ut apud Æschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα κ) ἀναγκάζειν ἀποκρίνεσθαι, ad tribunal & judicium rapere. Ἄγειν κ) φέρειν, est diripere, populari & expilare. Isocrat. in Archid. ἄγειν κ) φέρειν τοὺς πολεμίους. Metaphoricè etiam usurpatur ἄγειν κ) φέρειν, sumpta à bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν κ) καίειν. ut Xen. Ἑλλ. 3. ἦγον κ) ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia significantibus accusativis jungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: ut Gal. ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, septimā agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: & ἄγειν ἑορτὴν agere festum: ἄγειν ἀργίαν, ferias agere. At ἄδειαν ἄγειν, in securitate agere. Aliquando utendum est verbo, sum: ut ἡσυχίαν ἄγειν. Dem. quietum esse, σχολὴν ἄγειν, otiosum esse. ἄγειν ἀπαστίαν, jejunum esse, apud Aristoph. ἄγειν πένθος, in luctu esse, quæ phrases uno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, jejunare, lugere. ¶ Jungitur & variis præpositionibus. Cum διὰ positum, sæpe exprimitur per verbum habeo. ut διὰ τιμῆς ἔχειν τινὰ apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere, ἄγειν δι' εὐχῆς, apud eundem, in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic διὰ φροντίδος ἄγειν curæ habere, vel curare. διὰ φυλακῆς ἔχειν, custodiam agere vel custodire. Cum ἐν. ut ἄγειν ἐν τιμῇ, Paus. pro ἄγειν διὰ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Syn. in sororum numero habere, sororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, id est, æstimare: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ. duco te æqualem mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysost. τοῦτο κ) περὶ χρημάτων ἀγόμεθα, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro, appendo, ἕλκω. ut apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice, πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem. τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plut. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ἰθύνειν. Sic opp. ἄγειν τὴν ναῦν, gubernare navem, Hall.2. ¶ Apud Gal. ad Glau. lib.1, ἄγειν τοὺς πυρετούς, exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Luc. In Anach. ὑπὸ παιδείας ἐλέσθαι οἷς ἄγειν τε κ) τρέφειν αὐτούς. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plut. Videtur aliquando peculiariter sumi pro allicere seu pellicere. Herodian. lib.3. πάντας ἦγεν, δι' ἀμνηστίαν. ¶ Item absolutè, i. sine casu positum, ire, agere se: unde & ἀγυιάν, i. vicum seu viam urbis dici volunt. Sic utitur Homer. ut notat Hesych. Sic & Matth. cap. 26. & Ioan. cap.11.

¶ Item Ἄγω, F. ξω, P. ἦχα, Aor.1. ἦξα & Atticè ἔαξα, significat frango, rumpo. ut ὕλην ἄγειν, apud Homer. ι, κλᾶν, ut exponi posse ait Eust.

Hujus postremæ significationis derivata & composita separatim apponentur, post omnium derivatorum & compositorum ad præcedentes signif. pertinentium enumerationem.

Derivata ab Ἄγω, i. duco.

Ἄγε, adverb. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur unus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum plurali etiam jungitur. Odyss. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. Sæpè additur particula δή, ut Xenophon. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Aristoph. in Plutarcho. ἄγε δή, ἄγε μοι, pro ἄγε, εἰπέ μοι. In Plur. Odyss. φ, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xen. Pæd.5. ἄγετε τοίνυν καταλίπωμεν.

Ἄγομαι, F. ἄξομαι. P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, advehor,

dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis. Xenoph. Pæd. 3. κ) τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχον. ¶ Usurpatur & pro adducor, abducor, deducor, ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ apud Paus. rapi vel trahi ad mortem. ubi sub. ὁδόν. ¶ Interdum usurpatur & pro habere, ut & φέρεσθαι. Sic Greg. in epit. Basilii, τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, i. sic res nostræ sese habeant, sic nobiscum agatur. ¶ Item ἄγεσθαι κ) φέρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristophan. & Isocrat. ¶ Ἄγεσθαι φόνου apud Plut. homicidii accersi, sive arcessi. ¶ Item regor, gubernor. ¶ Item formor, instituor, educor. Xenoph. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à pueritia bene instituti. Et Aristot. in Eth. ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Usurpatur & de canib. à Xenoph. in ἀπομν. 4. ¶ Item oblector, ducor delectatione alicujus rei. Plut. in Ant. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον κ) κηλούμενον. ¶ Item ἄγομαι deponens pro ἄγω, duco, ut πόσον δὴ ἄγεται στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. ¶ Item pro, mecum duco, inquit Bud. ut conviva vocatus umbram ducit, Xenoph. Pæd. 2. καταγνοὺς γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄνδρα ὑπέρδασυν. Item affero, Od. ζ. -ἵνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς ποταμὸν πλυνέουσα. ¶ Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ. apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore prosequi. ¶ Item veho, trajicio; Xenophon. γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ¶ Item in nexum abduco. ¶ Item pro accipere, admittere. Xen. Pæd.1, ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, i. quibus conditionibus in societatem ascivit. ¶ Item pro fovere & protegere, ut gallina pullos suos. ex Aristot. an.9. ἀναπαύονται δὲ ὑφ' ἑαυτοὺς ἀγόμενοι τοὺς νεοττοὺς κ) οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ. Plut. in Solone. i. seni puellam uxorem ducenti. Sic apud Aristophan. νύμφην ἄγεσθαι: Et ἄγεσθαι γυναῖκα, uxorem ducere, matrimonium contrahere. unde ἡγμένος γυναῖκα, pro marito, Arrian. Aliquando tamen non additur accusativus γυναῖκα. Interdum usurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat uxorem, i. de patre filio suo uxorem stipulante, h. e. μνηστευόμενος. Paus. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσάνδραν γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plut. in Catone, τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, h. e. despondendam curavit.

Ἠγμένως Suidæ πεπαιδευμένως, eruditè.

Ἀγωγή, ἡ, ductus, adductio, & abductio, item portatio sive importatio, vectio, vectura, advectio. ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου. Aristot. Rhet.1. ductus & sensus legis. ¶ Item eductio. ut ἀγωγὴ ἐμμηνίων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Diosc. ¶ Item mutatio, apud Aristot. quum dicit γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alexan. Aphrod. in Topic.6. ¶ Item institutio, educatio. ut ἀγωγὴ παίδων. Plut. Et Luc. in Nigrino, ἡλικίας τε κ) τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχάζω. ¶ Item ratio victus, diæta. ut ἐμψυκτικὴ ἀγωγή, apud Gal. Et ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem. Et ἀγωγὴ θεραπευτική, apud Diosc. ¶ Item pro διαγωγὴ & δίαιτα, Aristot. ¶ Item cultus in herbis & arboribus, sive cultura. Theophr. histor. pl.1. ¶ Item contextus ductusque & structura orationis oratoris. Dion. Hal. ¶ Item via. Et profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych.

Ἀγώγιμος, ου, ὁ κ) ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd.6. πεῖραν ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, experiebatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plutarch. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, proclivis sive pronus ad voluptates. ¶ Item quem advehere licet, aut qui advehi solet. vel qui importari potest ex uno loco in alium. ut Plut. in Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἦν τὸ σιδηροῦν νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. Apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ navi vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ καταδεδικασμένοι, i. judicati: aliique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι, Dem. πρὸς Νικοσ. i. ne addicar cui debeo. Vide plura in Comm.

Ἀγωγός, ῦ, ὁ κ) ἡ, dux viæ, ὁδηγός, inquit schol. Thucyd. l.2. A Suida exponitur προπομπός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum. ut apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habens, sive eliciendi aut ciendi: ut ἀγωγὸς ἐμμηνίων, apud Diosc. Et Plut. in Lycurgo, δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγός, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione adducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγός, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν. Ab Hesych. exp. etiam ἐπίβολος.

Ἀγωγός, ῦ, ὁ, subst. aquæ ductus. ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus.

Ἀγωγεύς, έως, ὁ, dux viæ, sicut ἀγωγός. ¶ Item qui litem intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi, Xen. Pro eodem dicitur ῥυταγωγεύς.

Ἀγώγιον, ου, τό, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγίομαι, ῦμαι, unde ἀγεόμενος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur, apud Herodot.

Ἄγημα, τό, agmen elephantorum, equitum & peditum quod regem anteibat, Hesych. & Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis

equi-

equitibus & gravis armaturæ militibus. Plut. in Eumene. τοὺς ἐφ' ἵππων καὶ ὁπλιτικοὺς εἰς ἄγημα συνηγάγετο. Et Xen. in Laced. Pol. λαβὼν τὸ ἄγημα ἢ τοὺς μόνους ἱππέας ἢ βασιλεῖς. Exp. & cohors ex felectis equitibus & gravis armaturæ militibus.

Α'γωπῆς, οῦ Θ., ὁ, vector. Item pars colli quæ eſt inter ὠμοπλάτας & φάρυγγα, à vehendo, ut quidam putant. Vide Poll.

Α'γωπος dux. Lexic. φοιζΘ· ἀγώπωρ μέλεων.

Α'γνίω, ῶ, (poët. pro ἄγω, à quo fit ἀγνῶ, ut οἰγνῶ ex οἴγω: deinde per pleonaſmum literæ ι, ἀγνιῶ) affero, apporto, advehо. Od. ζ, -ἐκασΘ· ἐπ' ἦμαρ μῆλον ἀγνιέμεν.

Comp. Α'ποαγνίω, ῶ, idem quod ἀγνίω. ut α'ποαγνεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀποαγνέειν ἀργύριον vel φόρον, pendere tributum, apud eundem.

Ε'παγνέειν, adducere, admovere. Herodot. ἐπαγνέειν στρατὸν ἄζας, admovere ipſis capras.

Κατανίω, ῶ, deorſum fero vel veho, deveho, è loco ſuperiore fero. Od. κ, -κάθ' ὑ-ληκῶν ὄρίων κατανίσσον ὕλην.

Α'ξω pro ἄγω, formatum è futuro. ut οἴσω pro φέρω. Od. ξ, Α'ξεσθ' ὕδωρ ἢ ἄειστον. Et Il. θ, Ε'κ πόλιΘ· δ' ἄξασθε βόας.

Comp. Α'νάξω pro ἀνάγω: unde ἀναξιδίδες, Ceres dicitur, quæ munera ex terra ſubvehit & ſubmittit.

Α'γγέλλω, Α'γείρω, Α'γκυλε, Α'γκών, Α'κατΘ., Α'ξιΘ., Αὐγὴ, Η'γέομαι, Ι'ξός, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'νάγω, ſuſtollo, tollo, ſubveho, erigo, ſurſum veho. q ἀνω ἄγω. Retinet tamen in quibuſdam ſignif. vim præpoſitionis ἀνά. Hoc. in Helene, εἰς θεὸς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plutarc. in Numa, ἀνῆγθ εἰς πυθ, ad honores evehebat. Α'νάγω πλοῖον, navem ſubduco vel ſubveho, pro, è portu in altum educo, è portu ſolvo. ¶ Item reduco, refero, Ariſtot. pol. 5. πάντα γὰ ἀνάγεται τὸ ἐν τὰ πολιτικὰ φεῦ τούτας τὰς ὑπολήψεις. Item refero (eo ſenſu quo dicitur referre ad Senatum) ut εἰς τοὺ δέκοντας ἀνάγειν. ¶ Α'νάγειν ὀπὸ πόδα, referre pedem, Xen. Item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero. φερσήγω, Act. 7. ¶ Item pro ἀπάγω, abduco. apud Xen. ¶ Item rejicio, emitto, ut ἀνάγειν αἷμα. Gal. & Diſcor. ¶ Item educo, extraho, ejicio, itidem apud Dioſc. ut ἀνάγει σκόλοπας. ἀνάγει τὰ ὀστᾶ, & ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονΘ·. ¶ Item evado apud Ariſtot. lib. de part. an. 4. ¶ Item retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3, παρηγγύησεν ὀπὸ πόδα ἀνάγειν ἐξω βέλους. ¶ Item inſtituo, educo, doceo, Xen. ¶ Item indico ſceleris autorem & in cum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. ſæpe quod eſt Ionicæ linguæ, ut ait Euſt. Sic Il. θ, Οἱ δ' ἐ-ὴ ἐς Ε'λίκλιμ τε καὶ ἄιγας ὑπὸρ ἀνάγεσθαι.

Α'νάγμαι, ſuſtollor, tollor, &c. Greg. & Matth. cap. 4. Item reducor, referor. Ariſtot. Item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πῦελος. Item inſtituor, educor. Xenoph. καλῶς ἀναγθείσας κυίας. Item abſolutè poſitum ſolvo, è portu ſolvo. Nam qui ſolvit è portu, in altum educitur ſive ſubducitur aut ſubvehitur. Il. α, ἀνάρτο μὴ φρατὸν ἄφωὰ Α'χαιῶν. Et Xen. Hel. 1, ἀνήχθη δ' ὑπὸ Τυδέως. Interdum cum ὑπὸ. ut ἀνήχθην ὑπὸ Βρασίδου apud Plat. de leg. ſolvi à Brunduſio. Dicitur etiam ἀναγθῆναι ναυσὶ, apud Xen. Et apud eundem ipſæ naves dicuntur ἀναγθῆναι. Apud Platon. de leg. ἀνάγκαια οἷς ἐφωτίσαν, pro, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, ut ἀνάγκῃ συμίσιον, Herod. ducere uxorem.

Α'ναγωγὴ, ἡ, ſubductio, ſubvectio, elatio, apud Greg. Naz. Peculiariter ſic appellatur à theologis intellectus noſtri velùti ſubvectio ad inveſtigandum reconditiorem alicujus loci ſenſum. Item ſic dicitur ἔκβασις, exitus è portu, vel q.d. ſolutio è portu, qua tum naves è portu in altum ſubvehuntur. Dicitur & ἀναγωγὴ ἧθ' νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Ariſtot. ἧθ' ρῦ τὰ ὄντ. lib. 4. Item rejectio, emiſſio. ut ἀναγωγὴ αἵματΘ·, Gal. & Diſcor. Item redhibitio. Plat. Item inſtitutio, diſciplina. ut ἡ ἧθ' παίδων ἀναγωγὴ. Plut. Sic & ἀναγωγὴ ἧθ' ευσθῆ, apud Theophr.

Α'ναγωγὸς ζωὴ, dicta eſt à Dionyſio theologo vita quaſi ſublimpeta. ¶ Διώλαμις ἀναγωγὸς, exp. ſubductrix facultas ſive potentia. Sic apud Athen. lib. 1. ἡ πύελος ἐσὶν ἀναγωγὸς, vim habet extrahendæ ſeu eliciendæ ſalivæ. At ἀνάγωγΘ·, vide in comp. ex ἀγωγὴ ſine præpoſitione.

Α'ναγωγικὸς, ὲ, ὁ, q.d. ſubvectivus, ſubvectitius. Areth. in Apoc. cap. 16. Α'ναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur myſtica, & quæ à ſenſibus nos ἀνάγωσι (i. ſubvehunt vel ſubducunt) ad intellectualia. Unde τὰς ἀναγωγικὰς apud theologos, quum ſenſus literalis, ut vocant in ſpiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ ſenſus remotiſſimos atque abſtractiſſimos exquirit. Α'ναγωγικῶς, myſticè, apud Greg. Naz.

Α'ναγωγίδες, ὲων, ἡ, quod alligatur alicui rei, quaſi ad eam ſuſtollendam. Euſt.

Decomp. Α'ναπάγω & ἀνταπάγομαι, ex adverſo in hoſtem prodeo, obviam hoſti prodeo. Propriè ſonat, ſolvo ad prodeundum in hoſtem. Thuc. l. 8. ἐκ δ' Α'ζίδος ἀνταπῆγον ἧ αὐτοί.

ΔυσαναγωγΘ·, qui ægrè rejicitur vel excreatur. Dioſc.

Ε'παγάγω, reduco. ut ἐπαγάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας. apud Platon. ἐπαγάγειν ἀφῆ τὸ φῶς, in lucem reducere. Item revoco, ut Plat. epiſt. 7. ἐμαυτὸν ἐπαγαγὼν ὑπὸ ἧθ' τότε κακῶν, me revocavi à malis quæ tum erant. Apud Æſchin. in Cteſiph. ἐπαγάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸν ἐιρηλίου, me refero ad pacem, id eſt, orationem refero. Item reduco, id eſt, retroſus ago, ut Xenoph. ἀναβάλλεται τὰ ἀεισθεά, ἐπαγάγει ἧ τὰ ἀξιά. Item rejicio ad majorem poteſtatem, ut & ἀνάγω, Ariſtot. Pol. 4. ἀλλ' ἐπαγαγέσθω πάλιν ὁπὶ τοὺς ἄρχοντας, rejiciantur plebiſcita ad magiſtratus. Item poſitum ἀμεταβάτους pro redire, Heſych. Ε'παγάγομαι idem quod ἀνταπάγω. nam exp. è portu erumpo in hoſtem, ut cum eo conflicturus. Polyb. & Herodot. Α'ντεπαγάγω, viciſſim ſeu è contrario reduco & reveho. Thucyd. lib. 4 ἀντεπαγάγεσθαι ὠρὸς Α'θηναίων ναῦς ἐκκαίδεκα.

ΕὐαναγωγΘ·, qui facilè rejicitur ſive excreatur. Dioſc.

Τ'πεξαγάγομαι, clàm è littore ſolvo & enavigo, navem aſcendens lateo, & me mari ſubduco. Thuc.

Α'πάγω, abduco. ſæpe oppoſitum habet φερσήγω. ut Ariſtot. Probl. ſect. 31, ὁ μὲν ἐγγὺς φερόμενος ἂν τ βλάπῃ ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Interdum pro, avoco, ut & Lat. abduco. Thuc. lib. 2. ἧ ὑπὸ ἧθ' πλείονων δεινῶν ἀπάγειν πρὸς γνώμην. ¶ Interdum ſignificat peculiariter, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco, ad ſupplicium rapio aut ad judicem. Demoſth. ¶ Item reduco. Ariſtoph. in Nub. Α'παγε ἢ ἔφασον ἐξαίσιος οἴπνοδε. Et Ariſtot. Oecon. 2, ἐκείνους πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. ¶ Α'πάγειν φόρον, pro afferre tributum, citatur ex Ariſtoph. Et ἀπάγειν δασμόν. Xen. pendere tributum.

Α'ποάγομαι abducor. Item ad ſupplicium rapior. Item reducor. Item activa ſignif. pro abduco mecum. Xen. Item pro, averto, depello, ut apud Lyſiam, ἀφεῖν ἀπὸ γλῶθ ἧ ὑποψίαν. Greg.

Α'πρηξ, apage, agaſpis. Adverbium eſt rejicientis, ſive abominantis: vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter poſitus, ſive uſum adverbii habens. Interdum cum accuſat. utapud Gregor. ἀπαγε τὸ ὄφλημ τοῦτοναι, id eſt, abſit ut de eo tanquam Deo quicquam ſervile intelligas ſignificatum à ſcriptura. Et cum genit. frequenter. ut Philo de vita M. l. 3. ἀπαγε βλάβης, ἧ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Sic Syneſ. ep. 23, ἀπαγε τῆς ὀργῆς. Et cum εἰς. ut ἀπαγε εἰς μακαρίαν, proverb. apud Ariſt. Vide Eraſm.

Α'παγωγὴ, abductio. Item peculiariter, abductio in carcerem, conjectio in carcerem. apud Polyb. & Eſajæ 4, cap. Item ſcriptum quod magiſtratui exerebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Vide Suid. Heſych. & Poll. Item reductio. ut εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγῆς. Bud.

Α'παγωγὴ vocatur etiam ſyllogiſmus apud Ariſtotelem, in quo de minoris certitudine dubitatur, quæ tamen æquè aut magis credibilis eſt ipſa concluſione · vide cap. 18. l. 2. pr. anal. ubi aliam ἡ ἀπαγωγῆς ſpeciem conſtituit.

Α'παγωγὸς, ὲ, ὁ ἧ, abductor, expulſor, expellendi vim habens, cui opponitur ἐπαγωγΘ·. Gorg. in Encom. Hel. ἅσ γὰ ἐφοβοι διὰ λόγων ἡδοναὶ ἐπαγωγοὶ ιδῇ ἡδονῆς, ἀπαγωγὶ ἧ λύπης γίνον), id eſt, adductrices voluptatis, abductrices mœroris.

Α'πακτΘ·, abductus, Α'πακτίω, ῶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph. in Ajace, Καὶ δῶμ' ἀπάκτει.

Decomp. Συναπάγω, ſimul abduco, ſimul abripio. Unde συναπαγμὸς, ſimul abducor, ſimul abripior. ad Gal. cap. 2. Et 2. Pet. 3.

Διάγω, traduco, trajicio, tranſmitto, ut διάγειν τὴν στρατιάν. Item διάγω σε ὧρος τοῦτον, tranſmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicunt etiam διάγειν τὸν βίον, trajicere vitam. Sic διάγειν τὸ γῆρας, ἢ ἀϊῶνα, ἢ χρόνον, τὴν ἡμέραν, apud Xen. Ponitur abſolutè & pro degere, vitam traducere, vivere. ut διάγειν ἐν δίαιτα νίᾳ. Ariſtoph. Et apud Dem. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro verſari, ut Latdicunt agere in aliquo loco, Herod. lib. 1. τὸ τελευταῖον διάγοντΘ· ἐν φρουρίῳ τῷ Κομιδοῦ. ¶ Item rego, vel facio ut vivas. Hoc. τοὺς τὸν βαρβάρων τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶδ διάγειν, i. ita regere & ducere ut in concordia vivant ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philoſtrat. διάγω ὑπὸ τοῦ λόγου, à ſermone teneo. ¶ Item diduco, divarico. Ezech. cap. 17.

Διαγωγὴ, traductio, trajectio, tranſportatio. Item traductio, ſenſu quo dicimur vitam traducere. Ariſtot. Pol. 8. ὠρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Eſt etiam inſtitutum vitæ. Ariſtot. in Polit. Et Plat. itidem in Polit. ¶ Item oblectamentum quo tædium vitatur, ut ſunt ludicræ actiones & παιδιαὶ inquit Bud. ex Ariſtot. & Strab. ¶ Item ſtatio. Herodian. lib. 4. νύκτωρ διὰ τῆ πυρίης ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς ναῦς χειμαζομένας.

Διαγωγικὸν τέλΘ·, vectigal. Strab. l. 4.

Διάκτωρ, ὁ, internuntius. A' Suida & Heſych. exp. etiam διάκτορΘ·. Ex hujus genitivo factus nominativus ΔιάκτορΘ·, exp. ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q.d. qui tranſmittit nuntia. Mercurii epith. Il. β, Ζεὺς διάκτορον ἀργειφόντην. Apud Non. διὰ διάκτορΘ· ὥρης, hora vitæ nuntia, vel adminiſtra. Διακτόρεως, ab Η. exp. pacificè. Διακτορεύω, functio perferendi mandata, utfacium internuntii. vel id miniſterium, apud Theophr. de hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Decom. Ε'κδιάγω, agito ſeu dego in, verſor in.

ΕὐδιάγωΘ·, citatur pro qui eſt jucundi converſatus. ex Dioſc.

Περιδιαγωγὴ, aff. pro, aquæ ductus longior, Plut.

Συνδιάγω, ſimul dego, ut συνδιάγω ὑμῶν, vobiſcum dego ſeu verſor. Dioſc. & Ariſtot.

Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Hoc. ad Nicocl. τὰς σὺ δίκας εἰσάγοντας. Sic Xenoph. τοῖς κρίνουσιν ἑαυτοὺς εἰσάγειν. ¶ Item introduco, ut quum in ſcriptis noſtris perſonas introducimus ſoquentes. ¶ Item in judicium liſto. Demoſth. ἐσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui & εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Demoſthene. ¶ Item in unum adduco. ut Il. μ, -ποτιμῶν ὠρὸΘ· εἰσαγάγοντες. Item pro ἱστάναι, vel ἵστασθαι accipitur. Il. τ. Λαοδίκην ἐνάγουσι θυγατρῶν ἧθ' ἀείσιον. Polyb. controverſam dirimo. Διεξάγω, traduco, ut & διαγωγὴ. Syn. ¶ Item tranſactio, compoſitio, controverſiæ diremptio, apud Polyb.

ΔυσεξάγωΘ·, qui difficilè educitur vel exportatur, difficilis exportatu.

Ε'πεξάγω: Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur. ut ἐπεξάγειν equitatus. De exercitu dicitur viam faciente compoſito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ' ἐπεξῆγον ὅπ γραπῆς ὥρας ἑκάστοτε ἐπεξῆγε.

Ε'πεξαγωγὴ, progreſſio exercitus compoſito agmine. vel eductio exercitus. Bud.

Α'ντεπεξάγω, ex adverſo progredior, vel in ſcursum. invadenti hoſtiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω & ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hoſtes, infeſto exercitu eo in hoſtes. Dem. in epiſt. Philipp.

Περιεξάγω, prior educo. ut vulgò exporto.

Συνεξάγω, ſimul educo. ut συνεξάγω στρατὸν. Exponitur etiam, ſimul expello.

Υ'πεξάγω, ſubduco, ſubtraho, Chryſoſt. de ſacerd.

Ε'πάγω, induco, inveho, infero. Plat. in Timæo, ἡ νόσος γίγνεται τῇ ἐπιῤῥύτῳ φύσει τοιεῖν. Item importo, ἔξωθεν ἄγω. Interdum aſciſco, vel accerſio. In qua ſignific. frequentius dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem & laudo teſtem. ¶ Ε'πάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκλω τινί, apud Demoſth. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινί, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo vel illido. ut Ariſtophan. in Veſp. ἀλλ' ἐπαγε τῷ σὶλω γνάθον, impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. ¶ Item porro, veho, Thuc. lib. 1. δύο γὰ ἄμαξας ἐναντίας ἀλλήλαις τοὺ λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero poſt aliud, adjicio, alia atque alia addo. Plutarch. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργον, verbis opus ſubjungens. ¶ Item ſtipo, obſtruo. Theophr. ἧ παῦτα ἐπιβάντες τῇ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito. Thuc. lib. 1. ἄνδρες ἧθ' Α'θηναῖοι ἐπῆγον αὐτὸς κρύφα. Et proflecto, perſuadeo, ut Lat. adduco. Od. ξ. Η' μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ ςήθεσσιν ὄτρυν, Οἷόν σ' ὐδ' ὑμέναι φῶ ἐπήγαγον ὐδὲ σε πιθέσθαι. ¶ Ε'πάγω Πέρσαις, apud Herod. lib. 6. duco excercitum adverſus Perſas. ¶ Ε'πάγων, ουΘ·, ὁ, artemo, trochlea in cujuſdam machinæ radice collocata. Vitruv. l. 12.

Ε'πάγομαι introduco ſive induco, apud Thuc. Item importo, Thuc. lib. 1. ἧ ἐκ θαλάσσης ὧν νέον) ἐπέφερΘ·. Item accerſo & aſciſco. Demoſth. αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγειν) δικαίαν, ſponte ſua ſervitutem ſibi aſciſcunt. Huic ſignificationi vicina eſt qua ponitur pro, cito autorem & laudo teſtem, qui enim citat autorem, eum velut aſciſcit. Ariſtot. de part. an. lib. 3. τῶν γὰ λόγων τινὲς, ἐπαγόμενοι ἧ τὸν Ο'μηρον. Apud Xenophon. exponitur etiam, adipiſcor. Item pro interjicere, intercalare, apud Herodotum in Euterpe. Item pro, ſuperinduco, ſuperinvebo. Plat. de legibus lib. 11. ωηγεμὰν μὴ ἐπαγάγῃσθον. Accipitur & pro mecum duco. Herodot. lib. 7. πολὺ π φλῶΘ· ἐπαγόμενΘ· ἐφαῦ. Et pro, flecto, perſuadeo, Philo de vita M. lib. 2. πάντως γὰ ἐπάγεται ἧ συνεπιῤῥοπεῖ. Citatur ex Plutarch. ἐπάγων) πολεμίους, pro congrediuntur cum hoſtibus. Dicitur paſſiva ſignif. τὰ ἐπαγόμενα, quæ ſequuntur, quæ adjiciuntur.

Ε'πάγιμΘ·, Ionica ſyncope pro ἐπαγόμενΘ·.

Ε'παγωγὴ, importatio, ut Thucyd. lib. 5. ἐπαγωγὴ ἧθ' ἐπιτηδείων. Item invaſio hoſtilis, apud eundem Thuc. Item pellacia & illecebræ. Platon. lib. 2. de Repub. Item ordinum ſeries & conſequutio deinceps continuata. ut in exercitu compoſito agmine procedente, quum ordines deinceps alii poſt alios procedunt. Et quo ἐπαγωγὴ dicta eſt argumentatio quæ ex conceſſis ſenſim laqueos texit ad irretiendum eum qui ſemel ſe interrogandum præbuit. A' Cic. & Fab. inductio appellatur. Ariſtot. rop. 1.

Ε'παγωγὸς, inductivus, i. vim habens inducendi. ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς. Item vim habens perſuadendi, perſuaſorius, blandus, pellax, illecebroſus. frequens eſt apud Thuc.

Ε'παγωγεῖς, dicti certas quaſdam lites ἐιμιλίως ἐπάγοντες. Poll.

Ε'παγώγιον, ν, τὸ, præputium. Dioſc. lib. 3. cap. 25. ubi ἐπαγώγιον ita dictum annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel ὑπὸ τῆ ἐπάγω, quod ſit idem cum ἐπαγωγὶς, ut videtur Hen. Steph.

Ε'πακτὸς, adventitius, tranſlatitius & profectitius, ut apud Herodot. in Polym. ἀρετὴ ἐπακτὸς virtus quæ aliunde acceſſit, Ε'πακτος ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. item ἔπακτος ὁμιλΘ·, imber impetuoſus & procelloſus, teſte Suida. Ε'πακτὴ ἡμέρα, interjecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula ejuſdem appellat rationem vulgarem qua colligitur curſus lunaris ab imperitis. Ε'πακτὸν δέκον, apud Hoc. ad Demoſthenem exp. jusjurandum delatum, & ab alio impactum non ſponte ſuſceptum.

Ε'πακτὴς, ῆ Θ·, ὁ, venator, Euſtathius ait ſic dictos eſſe venatores

tores, vel ὡς ἀεὶ πεπαυμένους, οἷον κωφὰς, ἢ ἕτοιμα: vel ὡς ἐπαυομένους τοῖς ὑπείροις, ἢ ὑπὸ πολεμίων ἀνίκτου ἐπιόντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κωνηγοὶ οἱ τοὺς κυνὰς ἐπιστρέφοντες, ἢ δίκτυα, ἢ ὄπλα.

Ἐπακτῆες, venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες. Hesych.

Ἐπακτίες, ἰδ. ἡ (& apud Nicand. ἐπακτύη, ε, τὸ,) navigiolum, navigium piscatorium. Xen. Hell. 1. σὺν πέντε πεντηρεσι, καὶ ἐπακτείδι.

Ἐπακτικός, ὴ, ὁ & ἡ, illex, illecebrosus: ut Dioscor. ἐπακτικὴ διὰ τῶν ἡδονῶν τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶ φθοροποιός, ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. ¶ Ἐπακτικὸς λόγος, habentes ἐπαγωγὴν i. inductionem. Ἐπακτικῶς per inductionem, utendo inductione, singula æstimando percurrendoque. Aristot.

Decomp. Κατεπάω, aff. pro, induco, invito, infero.

Συνεπάω, expon. colligo, consringo, adduco. Συνεπάομαι, una mecum duco.

Κατεπάω, deduco, deorsum ago sive duco, quasi κάτω ἄγω, Plut. in Numa, καταγαίῳ τ' Δίᾳ μασθ' ἑπόμενος ἐκείνης, deduxisse Jovem arte magica, sicut Virg. dicit, cœlo deducere lunam. Apud Lucian. κρόκιον καταῦσαι & ἕειαι καταῦσαι, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2. ὡς Ἐρυσὶς κατάγει τοὺς ἀφικομένους, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: ut κατάγειν τὸ γένμα, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem scribit pro, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) appellere navem seu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herodot. 3. in mare deducere seu devolvere. Item, duco. ut apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κατάγειν θείαμβον, apud Plutar. in Fabio, ducere triumphum. ¶ Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν ὁ τὸ πολέμιον χρυσὸν, exp. qui ex bello aurum reportavit. ¶ Item reduco Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὸν, qui urbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam, sæpe apud Thuc. Xen. Paus.

Κατάγομαι, deducor, descendo, hinc καταγόμενοι ὑπὸ γῆρως, exp. à genere descendentes. Et apud Plut. in Numa, ἀρχὴ δὲ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατήγαγε τῶν γεμμάτων ἀκριβῶς διήκοντων, ad hunc deduci stemmata. Item appello in, &c. appello in portum sive applico, καταγάλεω: cui oppon. ἀνάγομαι, solvo è portu. Item reducor in patriam. Hinc καταγόμενοι, reduces. Item diversor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Κατάγιον, appulsus in portum, applicatio, Arist. Est etiam reditus exulum in patriam. Item manso & diversorium. statio. apud Herodot. Appian. & Herodian. Item sedes, i. locus sedendi, apud Lucian.

Κατάγιον diversorium. Καταγωγεὺς, cui opponitur ἀναγωγεὺς, i. mysticus, apud Areop.

Κατάγμα, τὸ, quod netur, glomus.

Decomp. Ἐπικατάγομαι, post alium applico vel appello. Dicitur à Thucyd. navis ἐπικατάγεσθαι, quæ appellitur post aliam. lib. 4.

Συγκατάγω, una reduco, adjuvo in reducendo exulem, vel reducentes adjuvo. Isocrat. & Æschin.

Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoveo. Herodian. l. 3. πάσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μετάγειν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μεταγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγεὺς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὸν ἄνθρωπα παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγεν ἐκμοῦ ὄντα τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de legibus lib. 4 παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τῆς λέσχης. Lysias, τοῦτον παρήγει εἰς τὸ δῆμον, testem producit in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo, μεγαλωθὲν ἄξει τὸ πόκα τὸν ἄνθρωπον, quum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, id est, derivare. ut apud Plutarch. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύξασιν εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis in planiciem derivare. Usurpatur & à grammaticis pro derivare: unde παράγωγα derivata. ¶ Item promoveo, proveho, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἑαυτοῦ. Chrysost. ¶ Item differendo & disputando fallo. Alexan. topic. 1. Item, verba do, & à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. ut παράγειν ἀναπείσοντας, apud Platon. 2. de Repub. Sic Plutarch. in amat. narrat, οἱ τοὺ ἐφόρου λαβόντες λόγους παραγάγοντες. Item pro depravare vel potius pervertere. apud Philostr. & Antiphontem. Accipitur & pro pervertere, in propria significatione. Unde παραγωγὴ, perversio. Est etiam verbum militare significans, porrò agere & promovere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem & circumveniendos hostes. Xenophon. ἐκ τούτου παρῆγον οἱ Δακεδαιμόνιοι εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenophon. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo. ut Matth. 9. & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thuc. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε τῷ παῖ τοιῶνδε πολιῶν παράγεσθε. Item lib. 1. καλῶς αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον ἀφίστασθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μᾶλλον ἢ μάχῃ παραγόμενοι.

Item pro præterco, ut παράγω. 1. Ioh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγει). Et post, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi in lucem sive proferendi.

Παραγωγὴ, productio, quo sensu dicitur producere in mediú vel in rerum naturam. Item deductio, derivatio, apud grammaticos, volunt item nonnulli ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adjicitur: dicitur & παραγωγικὸς pro eodem. Item deceptio: Dem. ἀδύνατον καὶ παραγωγὰς λόγων. Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei. Item perversio in Hippiatria, ἐκ τοῦ ἐκβολὴ, ἀλλὰ παραγωγή.

Παραγωγὸς, derivativus, deductivus. Vocabulum gramm.

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium, seu portorium circumvectionis. Polyb. ἀξιώσαντες καταλῦσαι αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Vide Poll. Παραγωγίζειν, portorium exigere, vectigal poscere. Polyb. ἰδιάζοντα αὐτοὺς ὑποβιάζειν τὸ παραγωγίζειν. desistere eos coëgerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Ἀντιπαράγω, hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγὴ, apud eundem Polyb.

Εὐπαραγώγητος, qui vel quæ facilè decipitur. cui verba dare facilè est, Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10. ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἔστι πάντα ἡμῖν ταῦτα, quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. in Vespis, Φέρε πρῶτ' σε περιάγω τὴν ταχίστην πανταχοῦ. ¶ Item circumago, id est, verso, unde περιάγεται. ¶ Item circumeo, lustro. ut Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi sæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγουσιν pro, vides circumvagantes. Est etiam converto. Plat. Pol. 2. τυχεῖν τῶν σφενδόνων τὸ δυκυλίου περιαγόντα σφᾶς ἑαυτὸν εἰς τὸ ἔσω ἢ χειρός. Cicer. Offic. 3. interpr. ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco, Aristot. Pol. 2. χρὴ μικρὸν περιάγειν πρὸς τὸ ἕτερον πολίτευμα. Et Herodian. libr. 4. εἰς αὐτίν τε μάνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὁπίσω, attrahere manus post terga vel retorquere, vincire, Plut. ¶ Item redigo, afficio tandem. Dioscor. 6. σχεδὸν δὲ αἱ ἅπασι πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτάτας φαντάσεις τὸ σῶμα διαθέσεις, ad similes affectiones redigunt.

Περιάρομαι etiam dicitur pro, circumago, me cum duco, Xenoph. Pæd. 2. περιάγη τόπο τὸ μεσέλιον. Item pro, adducor tandem. significat & fessim ægre ire ño. Herodian, ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγαγε. 1. adductus est tandem ad conditiones concordiæ & amicitiæ. Item pro, redigor, περιαχθῆναι εἰς τὸ, &c. redigeris, &c. a-pud Them. Vide Comm. Bud.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus, Aristot. & Plut.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιαγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, (apud poetas) rotundus, q.d. circumactus aut circumactilis: idem quod περιτερὴς, ut περιαγὲς δίνημα. Significat & curvum, ut apud Apoll. Rhod. περιαγὴς ἄκρη, ecp. curvum littus. Sic περιαγὲς πέζον apud Dionys. de situ orbis. Item astrictus, circumvinctus, q. d. circumadductus: ut περιαγὴς χεῖρες.

Ἐρωτ Θ, apud quendam poëtam.

Περίαντ Θ, ος, ὁ καὶ ἡ, versatilis. Athen. καὶ ἀπὸ τῶν περιάντων ὑδάτων καταπιόντες. Ἡσιοδος.

Decomp. Ἀντιπεράγω, in contrarium converto. Syn. ad Anast.

Ἐμπεράω, circundo.

Εὐπεριαγώγ Θ, circumactu facilis.

Συμπεράω & συμπεράομαι mecum duco, vel mecum quoquo versum duco. Xenoph. in Hierone, ἀπλησιάζων ἀεὶ οἷον ἕλξ συμπεράγειν καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν συμπεραγωγός, qui vel quæ adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Περάω, deduco, perduco, promoveo, proveho. Xen. περαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν. apud Plutarc. περάγειν εἰς ἀξίωμα, provehere ad dignitatem vel honores. Sic & apud eundem in Galba πολλὰς ἐφ' ἡγεμονίας. ¶ Item provcho vel impello, incito, stimulo. Isocrat. ad Philip. ὅπ τῶν ὁμόνοιαν περαγαγεῖν. Sic Aristor. Rhetor. 3. περάγειν εἰς γέλωτα, & περάγειν εἰς πάθ Θ. Et cum infinit. Thucyd. περάγει πάντα κινδυνεύειν. ¶ Περάγω εἰς φόβ Plat. epist. 7. in lucem profero vel produco. ¶ Item produco, de lenone dictum: unde περαγωγός. ¶ Item educo, abduco. Cum accus. & genic. Aristot. Oecon. 2. περάγων αὐτὰς ἐπ πόλεως μικρόν. Sic Eurip. περάγειν δάκρυα ὑμμάτων, emittere sive effundere lachrymas. ¶ Item neutraliter, præco, prægredior, præcedo. Plut. de musica, καὶ ὡπτε περάγειν, μήτε ὑσελίζειν, nec præcedere nec subsequi. Xenoph. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τῷ χωρὶ περάγωσι, temerè procurunt. Et cum accus. frequenter apud Matthæum & Marcum. ¶ Item, progredior, procedo. Aristotel. Oecon. 2. τόπον δὲ ἢ ὕψος περᾶν, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. περάγειν ὁδὸς ἄσυ, Et Metaph. Dem. ὅπ πολὺ περάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. ¶ Περάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb.

¶ Item præcello, anteeo. Dioscor. περάγει ἡ πεπὶν ἅπ βοτανῶν ἡ Στεμφυλίνη.

Περάγομαι, provchor, evado. Demost. ἐπειδὴ πάρ εἰς τοῦτος περήλθομεν τοὺς λόγους, quando huc usque ego dicendo provectus sum. Apud Xenoph. ἀπορεῖν. 1. εἰς φιλοσοφίαν περαχθέντας, exp. delapsos. Item provchor, ut provchor ad honores. Plutarch. Idem Plut. activa significatione copulavit, τιμῶν καὶ περαγόμενος. ¶ Item, pellicio, adhortor, impello, Arist. Pol. 2. περάγει τοὺς πολίτας ὅτε πλείους πείσαι τοὺς, i. allicit, impellit.

Περιγωγία, & ἀποπεριγωγία, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota & remota interpretatur. Idem περιγωγία vertit etiam producta, præposita & præcipua: ἀποπεριγωγία, rejecta. De finibus lib. 3.

Περαγωγὴ, promotio, provectio. Et peculiariter, provectio ad honores. Plutarch. οἱ ἐν περαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro institutione (quæ ἀγωγὴ appellari solet quasi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit. lenocinium, περαγωγεία.

Περαγωγὸς, perductor, sive productor, leno, prostitutor, qui alio nomine μαστροπὸς. Æsch. contra Timarch. καὶ τὸν περαγωγὸν χαλεπῶς κελεύειν.

Περαγωγικὸς, q. d. ad lenocinium aptus. A' Bud. exp. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionys. Areop.

Περαγωγεύω, perduco, perductor sum, prostituo. Phocyl. Μὴ περαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. Pellicio quibusdam verborum lenociniis aut aliis artibus. Apud Xen. διὰτι μὲ ἔφη, ὡς Καλλίαν ταπεὶ προσαγαγούσα τοῦ σοφοῦ Περδίκκου.

Περαγωγεία, perductio, lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγίας, Epist. ad Attr. lib. 1. Legitur & προαγωγία, apud Poll. & Suid.

Περιάγω, adduco, admoveo. cui opponitur ἀπάγω. Aristotel. Problem. sect. 31. ὁ μὲν ἐγχὺς προσάγει ἀεὶ τὴ βάλπια ἰδίαν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. προσάρυσαι τὸ θωμὸ, aræ admovere. Et Chryl. τοὺς ὕμνους τοῦ θεοῦτον προσάγειν. ¶ Item adhibeo, admitto. Ifæus, οὐτε δῶλος προσῆγε. ¶ Item injungo, impono. Apud Herod. προσάγειν ὅρκους, deferre jusjurandum, jurejurando adigere. ¶ Περσῆγεν πρὸς ἢ βίαν, referre ad palum. Aristot. ¶ Item neutraliter positum, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarchus in Galba, προσῆρεν ἐπαπειλοῦσι τοῖς ξίφεσιν. Idem in Pomp. τοῖς τεταπεφίκοντα ἔτεσι προσῆκεν, proximus erat 40. annis. Et cum πρὸς: ut apud Hippocr. πρὸς ἢ τὸ ὑδρωπικὸν προσίρυσι. Item allicio, concilio, Plut. in Public. ἐμμελὴς προσάγων φοβερὸν ἀνδρα.

Περσάρομαι, ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ἐκεῖνόν τε προσαγάγετ, &c. Item ascisco, προσκτῶμαι, ut apud Plutarch. in Rom. προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ. Item allicio, concilio. Isocrat. in Plat. ἀξιώσαντα προσάγεσθαι τοὺ Ἕλληνας; Idem περὶ μὲν ἢ ἐκπαίδευς, τοὺ ἢ τοῖς ἄλλοις ἀναγκαίοις προσάγεσθε. Item pro accedo. ut προσάγω. apud Gregor. ἵνα μᾶλλον περσάγωμ τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Aristot. in Probl. περσάρομαι ὄφθην, pro, cibum capio.

Περσαγωγὴ, accessus, additus. Plutarch. Item accessus & adiitus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc περσαγωγὰς dictos, ad Ephes. 2. & ad Rom. 5. Sunt qui admissionem vertant. Item appropinquatio. unde περσαγωγὸν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propiùs admovere copias suas. Item exp. adjunctio, apud Thucyd. l. 1. Ἐκ περσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide.

Περσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. Thuc.

Περσαγωγεύς, qui aditum præbet, admissionalis. Item, conciliator, interpres, sequester, emissarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum & περσαγωγὰς appellantur. Christum Gregorius nostrum περσαγωγὸν vocat, i. conciliatorem & interpretem.

Περσαγωγίνης, idem qui & περσαγωγεύς, Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Erasm. προσαγωγίδας, interp. exploratores.

Περσαγώγιον, ου, τὸ, instrumentum fabrile quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid. Est etiam διαζώνης. Hesych.

Συνάγω, congrego, colligo, ut συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, summam colligere, apud Aristotelem. Συνάγειν εἰς ἓν aff. ex Demost. pro, in unum colligere. Συνάγειν ὀδόντον, apud Demost. conflare invidiam. ¶ Item concludo, cunctinor, quod & colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item contraho quod apertum est, id est, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Aristoph. in Neb. contrahere supercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα. apud Xen. Apud Aristot. lib. de sanit. an. διοίγοντες ἢ συνάγοντες δηρεύσαι τὰ ἰχνεύδια τὰ μικρά. ¶ Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ ἢ παῖδον ἀλλήλοις συνάγοντες ἀγαθότερόν τε καὶ βιαιότερον. ¶ Item conjungo, consocio. Aristot. de mundo, τὰ ἄῤῥενα συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδείαν. Hom. συνάγειν ὑμῖνλιν & συνάγειν ἄρπα (pro) conferre pugnam. q. d. consociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν τὰς χεῖρας

pro conserere manus, dixit in Publ. Ponitur & pro concilio, apud Herodian. l. 4. ξυναθέοντας τοὺ ἀδελφοὺς ἢ μήτης συνάγειν ἐπεχείρει. Et alibi sæpe. Idem alibi dicit, συνάγειν τοὺ παῖδας εἰς φυλακήν. ¶ Item compoto, apud Athen.

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipse colligendi seu congregandi actus, ut apud Thuc. lib. 2. Συναγωγὴ τῆ πόλεων, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conventus. In Testamento novo dicitur peculiariter de conventu Iudæorum seu loco ipso in quem convenire solebant ad scripturam tractandam. Quidam exp. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, acervus. Basil. συναγωγὴν τῆ χάλακτ Θ, exp. copia lactis. ¶ Item contractio: ut συμπὸς οὖν ὁ πῶς τῆ προσώπου συναγωγὴς, &c. apud Isocrat. ¶ Et conclusio, συμπέρασμα, Themist.

Συναγωγὸς, collectivus. aptus ad colligendum vel conjungendum, ut λιτρικὸς συναγωγός. Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς, collector, coactor. Lys. συναγωγεῖς ἢ πόλεως. Item congregator & conciliator, apud Plat. in symp.

Συναγώγιον, convivium quod ex symbolis fit. compotatio. Athen lib. 8.

Συναγώμιθ Θ, collectilis, collatitius. ut συναγώμια δῶπα, apud Athen. quæ & τὰ συναγώγια.

Συνάγμα, τὸ, sedimentum, lotii quasi collectio. Gall. Hippoc.

Συνάξις, collectio, congregatio, conventus. Eust. Sic peculiariter dictus est à quibusdam theologis conventus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipsius cœnæ.

Συνακτὴς, ῆς Θ, ὁ, collector vel contractor & astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralium quodam genus, quod describitur à Iosepho in Antiq. Συνακτῆριον, ν, τὸ, accumulatio, cumulus. Hesych.

Συναικτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus, aptus ad colligendum seu cogendum. unde συναικτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello, 4. Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγ Θ, synagogamotus. cui interdictum est synagoga. Ioan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγ Θ, princeps synagogæ. vel præfectus synagogæ. apud Marcum & Lucam. Ponitur & adjectivè: ut ἀρχισυνάγωγ Θ εἰρήνη apud Areopag. quæ est præcipuè autor congregationum.

Ἀσυνάγωγ Θ, à synagoga alienus, à synagogaexclusus.

Ἀσυνάκτ Θ, qui vel quæ congregari non potest. insociabilis. Activè etiam dici putatur pro, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπαραίνων, ut apud Eurip. ἀσυνάκτοι λόγοι.

Δυασυνάκτ Θ, qui difficulter cogi seu colligi potest.

Ἐπισυνάγω, aggrego, post alium colligo seu congrego, vel insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Matth. 23. & Marc. 13. c. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. c. 2. Thessal. 2. cap.

Εὐσυνάγωγ Θ, qui vel quæ facilè congregari potest. Item ἐὐσυνάγωγ Θ τῶν Θ τοῖς πεπαιδιμένοις, Arist. Poll. 8. Locus in quem facilis est importatio.

Ὑπάγω, subdueo, clàm eximo. Il. λ. Ἔκτορ δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεύς ἐκ τε κονίης. Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν. Dioscor. subducere alvum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρ. Apud Hom. Il. π. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo ejus posteri dixerunt (ut annotat Eust.) ὑπάγειν ζυγῷ, sub jugum ducere, subdere jugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν ἀκπισιέρ τῇ ἀκμίλλῃ, in Timone. ¶ Item subjicio, subdo jugo. Aristid. τὰ ὄπλα τοῖς ἀθλίοις ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xenoph. in Hipp. περιῆλθ πρὸ πολεμίας εἰς ὑποψίας ὑπάγειν. ¶ Item defero, in judicium adduco, accuso. Xenoph. ἡμεῖς μὲν ὧν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς περδιδόντα ὑμᾶς, postulamus proditionis, vel reum facimus. Pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod Bud. exp. deferre & ad judicium exhibere judicandum. Dicitur & ὑπάγω σε δανάτ, apud Herodotum & Xenoph. accuso te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστήριος, apud Luc. subjicere judiciis. ¶ Item neutraliter positum pro, me subduco, retrocedo. ut ἀναγκάζουσιν ὑπάγειν, apud Aristot. Citatur ex Aristoph. ὑπάγεθ' ὑμεῖς ἢ ὀλῶ, pro, subducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum, fa: fido, demittor, & alunem submitto, in coitu. Aristot. lib. 5. an. ¶ Item pro περάω, procedo, progredior. Plut. ¶ Et simpliciter pro, eo. Aristoph. in Nub. ὕπαγε, τί μέλλεις; Et sæpe apud Matth. Marc. & Ioan.

Ὑπάγομαι, subducor, jugo subdor. ut apud Luc. ὑπαχθησόμεθ Θ τῷ ζυγῷ. Item pro, subjicio mihi, subjugo, apud Lucam. Item pro, clàm induco, &c. ut ὑπάδω. Apud Herodian. αὐτοὺ ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπαγάγειν. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν. Demosth. pro cor. dicit, ἐὰς ἐγθρὸν καὶ πόλ Θ & ἀσπίσιδα ἢ πόλεων ὑπαξόμενον ὑπὸ τύπον, impulsis & provectis. Et cum infinit. apud Dem. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐπιφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Et pro, dolo adduci, decipi. Plutar. Apud Dem. ὑπάγεται exp. à Bud. productus est vel adductus, prorrusus. Item

pro

pro suadere. Apud Xenoph. ἀναξ. lib. 2. Item deferor, accusor. Xenoph. ¶ Item, insurgo, apud Xenoph.

Τ' παγωλῆ, subductio, ut ὑπαγωγὴ κοιλίας. Dioſc. Eſt etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur, cui opponitur ἡ ἀγωγὴς, apud Thuc. quæ quia interdum ſubdola eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω ſignificante ἐξαπατῶ & pellicio. ¶ Item ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris. Unde ὀχεία ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſtot. de hiſtor. an. lib. 6.

Τ' παγωγὸς, ſubductivus, vim habens ſubducendi, ut ὑπαγωγὸς κοιλίας, Dioſc.

Τ' παγωγὸς, inſtrumentum fabrile. Sunt qui tormentum eſſe putent aut aliquid hujuſmodi quod calones oneri ſupponunt, ut pulvini uſum præſtet: quale eſt quod Feſtus ceſticillum appellat. Ariſtoph. in Avib.

Decomp. Α'νδυπάγω, recriminor, viciſſim accuſo. Thuc. 3. ἀνδυπάγει αὐτῶν τοὺ πλυσποντίους πόντε ἄνδρας.

Τ' περάγω, exupero, excello. apud Suid.

Τ' περαγόντως, (q.d. exuperanter) ſupra modum.

Alia compoſita: formata ex ἀγωγὴ ſeu ἀγωγὸς, citra præpoſit.

Α'γγειλιαγωγὸς, ῦ, ὁ, ἡ ἀγγειλίδος ἄγων, qui manipulos ſeu faſciculos (propriè φρυγάνων) vehit navigio aut ſuper jumento. Poll.

Α'γγειλιαγωγεῖν, manipulos ſeu faſciculos vehere. Euſtat. ex Pauſan.

Α'γάγωγ@ (accentu poſito in antepenult.) ε, ὁ ἡ, q.d. ineductus, qui inſtitutus non fuit, qui caruit inſtitutione. Eſt enim compoſitum ex α privat. & ἀγωγὴ. Exponitur etiam cui non contigit inſtitui ut decebat. ut ἀναγωγοι παῖδες. & ἀναγωγοι ἵπποι, apud Xenophon. ¶ Item contumax, intractabilis, quaſi qui duci nequeat. ut ἀναγωγ@ ἵππ@, equus indomitus. apud Xen. ¶ Item diſſolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶ Item indoctus, imperitus, ἀπαίδευτ@, apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀναγωγὸς vide in ἀνάγω. Ἀναῤῥῶς contumaciter. Item petulanter, injuriosè, contumelioſè. Athen. 13. Item imperitè, indoctè, ineptè, apud eundem. Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quum quis per plura ſingularia progrediens, univerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſſimum eſt.

Α'ναγωγία, ῆ, defectus diſciplinæ. Item diſſoluta vita & animus juvenis indomitus. Plut.

Γεροντιαγωγὸς, qui ſenem inſtituit ſeu erudit.

Γεροντιαγωγεῖν, ſenem inſtituere, mores ſeniles formare. Plut.

Δημαγωγὸς, q.d. plebis ſeu populi ductor. qui plebem ſcit ducere quò vult, cujus conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur, utpote qui ſit gratioſus. Ariſtot. Pol. 4. & Plat. 5.

Δημαγωγία, ῆ, popularitas, gratia & auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum utitur. Plut.

Δημαγωγῶ, ῶ, populum duco & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui favorem populi aucupatur, per quem cum ſibi obſequentem reddat. Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμεν@, πρὶν ὅτου ἐ δίξειν δημαγωγὴν παρασκευάζοντων τοὺς πολλὰς ἁμαρτεῖν πόντερ@. Apud Iſocr. exp. populum ſive remp. moderari. in hoc ad Nicocl. loco, καλὸς δημαγωγήσεις, ἐὰν τε ὀχλοποιεῖσθαι ἐᾷς, καὶ τε ὑζεις ζόμεν@ παυομένοις. Latiùs etiam extenditur pro conciliare ſeu allicere gratiam, emereri. Cum accuſ. apud Plut.

Α'πιδημαγωγῶ, ῶ, viciſſim populum mihi concilio. Euſt.

Decomp. Ε'κδημαγωγῶ, idem.

Κατεδημαγωγῶ, idem. Syneſ. unde κατεδημαγωγήμεν@. Plut. in Pericle, cum accuſ. ſuperans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo. Plut.

Δυλαγωγῶ, in ſervitutem redigo. Theophr. cum accuſ.

Δυσάγωγ@, ος, ὁ ἡ ῆ, qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, contumax, ut δυσάγωγ@ ἵππ@, contumax equus.

Ε'λεφαντηγωγὸς, qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγ@, ductilis, qui facilè duci poteſt: unde pro tractabili & docili accipitur. Ariſtot. Pol. 7.

Θεαγωγία, exp. deorum ſeu ſuperorum evocatio, apud Naz. 6.

Ἱππαγωγὸς, q.d. equorum ductorius. ut ἱππαγωγοὶ νῆες, naves ad trajiciendos equos. Philoſtr.

Κυφαγωγὸς, leve onus ferens. Xen. de re eq.

Κυναγωγὸς, canum ductor. Xen.

Λοχαγωγὸς ductor λόχυ, i, turmæ.

Λαφυραγωγῶ, ſpolio, prædor, deprædor, diripio, Propriè eſt ſpolia abduco. Plutarch. de l. ed. πόλεμ@ χρὴ ὑ λαφυραγωγεῖ ἀρετῶ.

Μυσαγωγὸς, ὕ, ὁ, vel ἡ, initiator ſicut μύστης, qui initiatur ſeu initiatus, ſacris videlicet. Greg. Eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt, ducere ſoleat, ſi credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσαγωγία, officium ejus qui μυσαγωγὸς vocatur. vel actio illa initiandi ſacris. Unde exp. &, initiatio in ſacris. Greg.

Μυσαγωγῶ, ῶ, initio ſacris. myſteria doceo ſeu ſacra. Greg. cum accuſat. Μυσαγωγητὸς, ad ſacra myſteria jam introductus, initiatus.

Μειαγωγὸς, ὕ, ſignificat, τὸ μεῖον ἄγων, minus pondero. In Apparatiis patres pro filiis offerebant ovem. eam ferunt oportuiſſe aliquanto minus pendere ſolito pondere, ideoque τοὺ φερέτρεως ἐπὶ τῷ ζυγῷ τὸ ἱερεῖον ὑπορωῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Α'μειαγώγητ@ χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: ſeu quæ non ponderatur. cujus pondus non examinatur.

Νεκραγωγῶ, mortuos duco. Luc.

Νωτιαγωγὸς, dorſo vehens, dorſuarius. In Hippiatr.

Ξεναγωγὸς, ductor hoſpitum, idem cum ξεναγὸς, de quo infrà, ξεναγοὶ eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt, ducere ſolent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγωγῶ, ῶ, duco hoſpitem ad ea quæ viſenda ſunt. Item hoſpitem ſuſcipio, hoſpitio ſuſcipio.

Decomp. Α'ξεναγώγητ@, non ductus ab hoſpite. Euſtath. in Proœm. in Iliad.

Ο'δοντιαγωγὸν, ῦ, τὸ, dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. l. 2. c. 4.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens, ſeu vehendo vino aptus. ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ο'πλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus, milites armatos vehens. ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ο'χλαγωγὸς, qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores. Joſeph. contra Appionem lib. 2.

Ο'χλαγωγῶ, ῶ, populum ſeu popularem turbam concito, Strabo lib. 4. Eſt etiam idem quod δημαγωγῶ. Unde Bud. vertit etiam, plebem ad res novas ſolicito, factioſæ turbæ ducem me præbeo.

Ο'χλαγώγιον, quum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, pueri inſtitutor ſeu pueroram & eorum quaſi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alii exp. ductor pueri ſeu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant, magiſter. Frequens apud Plutarch. Luc. & Xenophon. Inveniturque παιδαγωγὸς παίδων, apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. ut quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plutarch.

Παιδαγωγία, ῆ, inſtitutio puerilis quæ proficiſcitur à pædagogo. ipſa actio inſtituendi pueros & mores eorum formandi. Plutarch. Et generalius etiam, inſtitutio. unde παιδαγωγία ἐφ' τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Tranſlatum eſt etiam ad plantas, ab eodem Plut. in lib. de pueris educandis: πύ̓οπτα ἡ (δένδρα) ὀφθῆς παιδαγωγίας ἐγκαρπα γίνον ἡ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸ, ad pædagogum ſeu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγ@, oratio qualis eſſe ſolet pædagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more, Nazian.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q. d. locus in quo pædagogus puerum inſtituit. Et pro ludo literario, apud Dem. pro cor.

Παιδαγωγέω, ῶ, inſtituo pueros. vel inſtituo tanquam pueros aut puerum. Euripides in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Quidam interp. erudire apud Luc. Et pro moderor & rego, Gregor. item pro fræno. Item à veſtigio ſequor ſectorque Plato de Rep. l. 10.

Παιδαγωγέομαι, οῦμαι, ego puer inſtituor, vel inſtituor ut puer. Item generalius pro, inſtituor, erudior ad rem aliquam, apud Plutarch.

Decomp. Α'παιδαγώγητ@, ος, ὁ ἡ ῆ, qui inſtitutus non fuit in pueritia. qui caruit inſtitutione pædagogi. Item qui regi nequit vel qui rectorem & moderatorem non habet. Apud Ariſtot. eth. lib. 4. cap. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ, præſertim verò in metaph. ſignificatione. ut διαπαιδαγωγεῖν τ' χαεὸν, Plutarch. in Sertorio, moderari occaſionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare ſe tempori, ſervire tempori. Sic & in Numa, διαπαιδαγωγῶν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio & inſtituo. mutato inſtitutionis genere erudio. apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, in diverſum inſtituo, apud Lucian.

Πομπαγωγὸς, pompam duco.

Ῥ'υπαγωγὸς, lorum quod fræno inſeritur & quo equus ducitur, habena vel lorum equi. Xenophon. in Hippo. Dicitur & ſimpl. ἀγωγός.

Σιτηγὸς, frumentum vehens, ſeu frumento vehendo aptus, ut σιτηγοὶ νῆες, Thucyd. naves frumentariæ. Sic & Xenoph. Hell. 5. σιτηγικὰ πλοῖα.

Σιτηγία, frumenti advectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adveho. σιτηγεῖν σιταγωγίαν, Luc. frumentariam advehere.

Σκευαγωγὸς, vaſa ſeu inſtrumenta vehens. ut σκευαγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur & σκευαγοὶ, qui vaſa & utenſilia caſtrenſia bajulant aut vehunt. Xenoph. Pæd. 8.

Σκευ@

Σκευαγία, vaſorum, utenſiliumque caſtrenſium vectio.

Σκευαγῶγ@, ῶ, vaſa & utenſilia caſtrenſia veho ſeu bajulo, ſarcinas & impedimenta veho. Apud Dem. & Æſchin. σκευαγωγεῖν ἐν τῇ ἀρχῇ.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danao. σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, ὡ̓ αὐτοκρατῶν διδάσκων.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chryſoſt. de Sacerd.

σκληραγωγία τῷ σώματ@.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, ſpolio. Heſ. & Euſt.

Τ'δραγωγὸς, aquam educens, ut ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. Exp. etiam aquator, id eſt, cui aquandi ſeu aquæ advehendæ cura commiſſa eſt. Accipitur, & ſubſtantivè pro aquagio ſeu aquæ ductu, id eſt, ὑδραγωγία, & ὑδραγωγεῖον, ut Eccleſiaſtici c. 24. Et 4. Reg. c. 18.

Τ'λαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Τ'λαγωγία, ipſa lignorum vectura, ſeu materiei comportatio.

Τ'λαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporto. B.

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et ſubſt. in fœm. gen. feneſtra. ut apud Luc. διὰ τ' φωταγωγοῦ.

Φωταγωγία, lucis ſeu luminis allatio, item illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino, & pro inſtituo in divinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, ut ſeſſor equum. Et pro fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego veluti fræno, fræno, refræno. Luc. cum accuſ. & Jacobi cap. 3.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit, ut cæcum ducere ſolemus cui viam præimus, ὁ χειρ ἄγων: ut act. Ap. c. 13. Et apud Plut. Interdum generaliter pro deductore ſeu duce, ut apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu ſeu deducendi. à Suida exp. auxilium.

Χειραγωγῶ, manu duco, ut cæcus duci ſolet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quaſigue viam præit ad ornamenta magnaque faſtigia aſſequenda. Herodian. lib. 6. κατ' ἀλίγον αὐτὸν χειραγωγήσας ἡ τύχης.

Ψυχαγωγὸς, ductor ſeu deductor animarum, ὁ καπάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδ@, Heſychius. Mercurii epith. Item qui animas ex inferis educit & evocat, reſponſaque ab ipſis de rebus quæſitis poſtulat. Plut. Item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. ut Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt, ut ſit qui animas captivas in ſuum ſervitium abripit.

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Ariſtot. de arte poëtica, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν, appoſitiſſima res ad alliciendos & oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio, ut quum animæ ſacrificiis & carminibus educuntur ſeu evocantur ab inferis, & interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita ſunt. Greg. Nazian. contra Jul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio & oblectatio. Athen. lib. 4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco ſeu educo, Luc. Item animum flecto & attraho ſeu allicio: animum oblecto. ut apud Athen. lib. 13. Interdum cum accuſativo conſtruitur, & exp. animum oblecto, ſeu animum allicio: ut apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ὁ ψυχαγώγει. Et Iſocr. in Enag. enco. τῆς συμπεσείας ψυχαγωγῶν τὸν ἀκόουντας.

Ὑποζαγὸς, bilem ducens ſeu educens. Gal.

Alia compoſita ex ἄγω, itidem ſine præpoſitione diverſam à ſuperioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent α verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγὸς, ὕ, ὁ, præſes, dux, autor. Iſocr. ad Nic. ὁ τῆς γένες ἡμῶν ἀρχηγὸς, autor generis vel princeps generis. Ἀρχηγικὸς, principalis, præcipuus, Areop.

Ἀρχηγὸς, ὕ, ὁ, præſes, princeps, dux, apud Herodot. & Xen. Dorice ἀρχαγέτης pro eodem. Ἀρχηγὶς, fœm. gen. ut ἀρχηγὶς Α'θηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγατέω, principatum obtineo, præſum. Ἀρχηγατέω, idem.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auſpicor.

Βικάγωγ@, ου, ὁ, armenti ductor. Βικαγωγὸν, ὕ, τὸ, ὑπὸ βοῶν εἰλκωμένον ξύλον, ut tradit Heſychius dicens Laconica eſſe hæc duo vocabula.

Εὐάγ@ς, ῆ, ὁ ἡ ῆ, apud Suid. exp. δ' ἀσυγμένῳ. Sic ἐυαγὲς μέλαινα, in Anthol. Epigram. lib. 1. exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur & facilè. Sic ἐυαγὲς πεδίον apud Herodot. in Euterpe, ventus ſecundus, & ad optatum portum ducens ſeu ferens. Vide etiam aliam ſignif. in comp. ex Α'γως.

Θερήκειον, ου, τὸ, currus quo meſſis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, ut à quibuſdam exp. teſte Heſychio.

Ἱππάρχης, idem quod ἱππαγωγὸς. Diodor.

Κορεγῶ, ῶ, puellam ſeu virginem abduco. Heſych.

Κωμῳδὸς, venator, venatrix: q.d. canum ductor.

Κωμῳδία, ῆ, venatio, venatus. Soph. in Ajace. Κωμῴδιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κωνηγέω, ῶ, venor. Athen. l. 12. τὸς θηρεύειν διωκόντας. Et pro veſtigare hominem, apud Plat. in Epiſt. Κωνηγέτης & κωνήγετος, venatio, venatus. Xen. Plut.

Κωνηγέτης, venator, Κωνηγέτης, ὁ, ἡ, ὁ, venatrix, Hom. & Xen.

Κωνηγετικὸς, ad venationem ſeu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis ſtudioſus, vel venationi deditus & aptus, apud Athen. Item (ſubaudito ſubſt. λόγ@) liber de arte venandi, Xen. Κωνηγετικῶς (quaſi dicas venatorie) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συγκωνήγ@, ος, ὁ, venationis ſocius, ſimul venans.

Συγκωνηγέω, ῶ, ſimul venor. Inde συγκωνηγέτης, idem quod συγκωνηγός.

Φιλοκωνήγ@, venationis amans, venationis ſtudioſus. Plut.

Λοχαγὸς, qui ductat cohortem ſeu centuriam quæ λόχ@ dicitur. Ductor λόχυ: ſeu ὁ περὶ τ' ἀεὶ τῆ λόχυ. Ariſtot. Xenoph. Plut.

Λοχαγία, præfectura cohortis, Ariſtot. Pol. 6.

Λοχαγέω, ductor ſum λόχυ, cohortem duco. Item inſidiis ſtruendis ſum præfectus. Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγατέω, ductor ſum λόχυ.

Λοχαγέτης, Dor. pro λοχηγέτης, cohortis ductor, ſeu λοχαγὸς.

Μοιρηγέτης, parcarum dux ſeu qui fatum prævius anteit. Alciphr. ὦ μοιρηγέται θεοὶ καὶ μοιρηγέτια δαίμονες.

Μυσηγέτης, Muſarum ductor. Apollinis epith. Plutarch. Vide Pauſaniam.

Ναυηγὸς, navium ductor, claſſis præfectus. Item naufragus. Vide & comp. ab ἄγω, frango.

Νεκυηγὸς, mortuorum ſeu manium ductor, qui mortuos traducit. Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγὸς, de quo ſuprà. ¶ Item ductor ſeu dux exterriorum militum, qui præeſt ſeu imperat externis militibus. Thuc. & Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitem ad ea quæ viſenda ſunt apud Lucianum cum accuſativo. Heſychius & Suidas volunt ſignificare etiam ξενοδοκεῖν. Greg. & Plat. Iteni, peregrinos inſtituo moribus patriis. Theodoretus hiſtorię eccleſiaſt. lib. 1.

Ξεναγία, munus ejus qui eſt dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militum numerus: de quo lege Ælianum.

Ξυλαγὸς, qui ligna vehit, lignator vel etiam qui ligna bajulat. ξυλαγοὶ naves apud Ulpianum, naves lignariæ, quæ ligna conveliunt. Ξυλαγέω, ῶ, ligna veho vel porto, ligna conveho vel bajuloi Poll. lib. 7.

Ο'δηγὸς, dux viæ ſeu itineris. Plut. in Alex. Ο'δηγία, deductio.

Ο'δηγέω, dux itineris ſum, duco, τὴν ὁδὸν ἄγω. Cum accuſat. Phocyl. & Act. c. 8.

Decomp. Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viæ ſum, deduco.

Καθοδηγία, deductio, ut ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco & monſtro viam. Epigram.

Περιοδηγὸς, dux viæ, perductor.

Οὐραγὸς, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quod ἄρχ nominatur) ſeu extremi agminis dux. Cui opponitur λοχαγὸς. Xen. & Polyb. Vide & lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. & Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Α'ναυραγέω, (decomp.) idem cum ῥαγέω. Bud. ex Polyb.

Ο'χηγὸς, qui rivos ducit. Il. ρ. Nonn. generaliùs etiam uſurpavit fœm. gen. pro ductrix, ut ἓξ πεπε ὡφὴ Εὐσεβίης ὀχηγός.

Ο'χηγία, rivorum ſeu aquarum ductus, irrigatio.

Ο'χηγέω, ῶ, rivos ſeu aquas duco, irrigo per rivos.

Ποδηγὸς, (pro quo Dorice ποδαγὸς) q.d. pedum ductor, id eſt, qui pedibus viam monſtrat præeundo. idem cum ὁδηγὸς, dux in epigr. Et pro aſſecla, Soph. in Antig.

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monſtro. Plato epiſt. 7. αὐτὸν χρεὼ τῶ δείξαντ@ ποδηγεῖν, ſe abſque viæ indice dirigere, ſeu greſſum ſuum dirigere abſque duce, ut ii, qui norunt quà eundum ſit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor & dirigor, viam faciens. Vel ducor ab aliquo præeunte & pedes meos veluti ducente, id eſt, via mihi monſtratur, ducor. Gal. & Athen. Συμποδηγῶ, (decomp.) unà duco ſeu deduco, & viam commonſtro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, idem cum ποδηγὸς. Lycophr. ποδηγέτης σελὴν λαμπὴς, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ, ut ποδηγετεῖν ἐς τὸν ἀλήθειαν, Philo de vita Moſ. l. 3.

Πυρακτέω, ῶ, in igne verſo & candefacio. Hom. Item uro & incendo, apud Baſil.

Πυρακτόω, ῶ, pro eodem. Πυράκτωσις, actio ipſa in igne verſandi.

Σιτηγὸς, ὕ, ὁ, idem cum σιτηγωγὸς. Σιτηγέω, idem cum σιτηγωγέω. Dem. σιτηγοῦντες ἐς τὸν Ῥόδιον, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγὸς, ὁ, ὁ, dux exercitus, ſeu qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τ' ςρατὸν, imperator, ut ἀγαθὸς ςρατηγὸς, Xen. in Cyn. Et cum gen. ut ὁ Ῥωμαίων ςρατηγὸς. Athen. lib. 10. Sic ςρατηγὸς τῆς ἱερᾶς

Act. 4.

Act. 4. præfectus templo, qui præest custodiæ templi.

Στρατηΐς ναῦς, interdum exp. prætoria navis.

Στρατηΐα, ἡ, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plut. & Aristot. Et pro peritia τῆ στρατηγίᾳ. Lucian. & Plutarchus.

Στρατηΐάω, ῶ, affecto seu ambio στρατηΐαν, imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam seu prætura affecto. Joseph.

Στρατηΐκός, ἡ, ὁ, imperatorius, ut στρατηΐκὸν σοφίσματα, Plut. in Fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit: id est, στρατήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ, qui imperatoris seu ducis officio fungi probè novit, vel aptus ad obeundum munus imperatorium. Plut. Hocr. Aristot. ¶Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam; vel ad eam gerendam deligi solet, quomodo apud Latinos prætorii dicuntur & consulares. Plut. & Luc. Item pro prætorius, (acceptum possessivè) ut οἱ στρατηκοὶ στρατῶται, apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηκή, (sub. ὁπλίσις seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur, peritia ducendi exercitus: quæ & στρατία. Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur & subst antivè τὸ στρατηκὸ, sicut τὸ πολιτικὸ. Στρατηκώτατος, imperatorissimus.

Στρατηλὶς, ΙΔΟς, ἡ, idem quod στατηκὴ, ut στρατηλὶς πύλη, porta imperatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet, Plutarchus. Et στρατηλὶς ναῦς, navis qua prætor seu imperator vehi solet. Thucydides & Plutarchus.

Στρατήϊον, ου, τὸ, domicilium, τῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris, Suidas ex Plut. Accipitur & pro prætorio, apud eundem Plut. & Synes. Pro castris accipitur apud Sophoc. in Ajace. Pro eodem scribitur & στρατηΐον.

Στρατηλάω, ῶ, exercitum duco, τὸν στρατὸν ἄγω, dux sum exercitus, exercitui præsum, imperatoris & præfecti officio fungor. Interdum absolutè. ut Isocrates ad Philipp. οἱ πρὸς ἀμφοτέρους ἀδικοῦντα, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. & apud Athenæum lib. 12. στρατηγεῖν ἐκ ὀπίσω. Interdum cum dativo personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, ut apud Plutarchum, στρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sæpe cum genitivo: ut apud Plutarchum, τὸ ναυτικὸ στρατηγεῖν patriæ ducem se præbere. Et Thucydides libro 1. ἐστρατήγει δὲ τοῦ ναυτικοῦ, navalium copiarum dux erat, classi præfectus erat. Interdum cum accusativo, itidem pro, dux sum. Demosthenes. στρατηγεῖ πάντα ὑφ' Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinit. & signif. ftratagemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso λαθεῖν τὸν Κράσσον ἐπιόντα τῆ πατρὶ στρατηγόντες; arte imperatoria affectantes & molientes.

Στρατηλάομαι, ῶμαι, imperio ducis pareo, imperatori subjectus sum, ut milites & cohortium præfecti, regor ducis imperio. Demosth. στρατηγεῖσθαι ὑπ' ἄλλου. Apud Synes. ὑπὸ λιμῦ στρατηγεῖσθαι. Dicitur & πόλεμος στρατηγεῖσθαι, pro, geri, administrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro ἀρτιστρατηγῶμαι, ftratagemate vincor, seu vincor arte imperatoria, Greg.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum, vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus seu solers consilium quo imperator exercitus hostem circumvenit. Plutarch. Hocr. Στρατηγήματος, idem, quod στρατηγικὸ. ut στρατηγημάτων, idem quod libri quos Frontinus conscripsit.

Στρατηγίτης, idem quod στρατηγός.

Decomp. Α'ντιστράτηγος, ου, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, & proprætor, legatus prætoris, legatus consulis. Pro legato prætoris, apud Demetr. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. & Plutarch. Α'ντιστρατήγω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item sum hostium imperator.

Α'ντιστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exauctoratus. Dem.

Α'ρχιστράτηγος, summus imperator qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum. 1 Reg. cap. 12.

Α'στρατηγικὸς, ὴ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator, unde superl. Α'στρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, aff. ex Cic. epist. ad Atticum. Α'στρατηγία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, seu ductandi exercitum imperitia.

Α'στράτηγος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Art. 13. lib. 7. Exp. & duce carens. Διαστρατηγῶ, munus imperatoris obeo.

Εὐστρατηγῶ, ῶ, aff. pro, bene impero exercitui.

Καταστρατηγῶ, ῶ, stratagemate supero, solerte & imperatorio aliquo facinore subjugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. καταστρατηγημὸς, stratagemate circumventus, astutia imperatoria oppressus.

Παρασστρατηγῶ, ῶ, imperatoris exercitus assessor sum & collega, præter summum imperatorem etiam ipse dux sum exercitus, idem quod συστρατηγῶ, Plutarch. aff. παρασστρατηγοῦντες etiam pro, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui & ipse στρατηγὸς est, qui & ipse ducis seu imperatoris officio fungitur, seu collega imperii militaris, aut collega in prætura. Thucydides lib. 2. Συστρατηγῶ, ῶ, unà στρατηγῶ. sum etiam ipse στρατηγὸς, collega sum in ductando exercitu, seu in prætura præfecturave collega sum. ¶ Interdum cum accusativo, ut & στρατηγὸς, pro, unà & ego stratagemate aliquo molior seu machinor. Strabo lib. 6. συνεστράτηγει τῷ πατρὶ τὰ καὶ Θήβας, unà cum patre stratagematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas.

Τ'ποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) imperator qui summo imperatori paret. Alii exp. imperator secundarum partium, Poll. l. 1. c. 10. Τ'ποστρατηγῶ, ῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταμίχορος, qui salsamenta advehit. Apud Athen.

Τ'φρηχὸς, fulcus aquarius, aquæ ductus, aquagium. Hesych.

Φορτηγὸς, item φορτιαγωγὸς, sub. ναῦς, onera vehens navis & q. d. onerum vectrix, quæ Lat. oneraria.

Φορτηγὸς, de bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro eo mercaturæ genere quæ exercetur navibus onerariis. Affertur ex Aristot. Polit. 1. Φορτηγικὸς, ut φορτηγικὰ πλοῖα, apud Xen. onerariæ naves.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγὸς, bilem educens, seu bilem evacuans & purgans, bilem expellens. Hippocrates. Apud quem & χοληγάζει, pro eodem & χολπαγικός.

Χορηγὸς, dux & magister chori, qui chorum ducit, qui chorum anteit, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus, seu qui choros celebrandos agitandosque certa mercede suscipit à populo. Vide Demetrium. Byzantium libro 4. ἀπὸ ποιήματος, & Athen. lib. 14. & Libanii argumentum in oratione Demost. contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuêre qui sumptus aliquos præberent, quivis suppeditatores seu subministratores. Plut. in Pericle, ἀκολαθεῖ δὲ χορηγὸς τῶν γυναικῶν, largus subministrator. Et Chrysost. ἢ ἄλλον ἁπλῶς τῶν ὑπηρετῶν χορηγὸν, omnimque aliorum suppeditatrix est oratio. Dicitur & χορηγὸς pro χορηγὸν, qui chorum ducit, ὁ τῶν χορῶν ἄρχων. Hesych.

Χορηγία, ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione sumptuum in ludos choricos, ut apud Plutarchum, καὶ χορηγία πολυτελὴς ἐξεπονήθη. Hinc generaliter ponitur pro quavis erogatione & largitione seu suppeditatione, nec non pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. lib. 1. χορηγίαις ὑδὲν ἀπέτεμεν, nullum sumptum recusans, Polybius, πολίαις δυνάμεσι καὶ χορηγίαις;

Χορηγεῖον sive χορήγιον, & χορηγεῖον, ου, τὸ, locus in quo chori seu choreæ ducuntur, Locus choris destinatus. Item locus in quo chorus à choragio suis ornamentis instruitur & apparatur. Vitruvius lib. 5. cap. 9. Vide & Poll. lib. 4. cap. 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandóque choro necessaria sunt. Ornamenta & instrumenta chorica quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνιζομένοις. Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu, vel etiam loco unde apparatus depromitur, accipi potest apud Athen. lib. 12. Et generaliter pro quavis schola & ludo, ut & χορηγὸς pro quovis magistro.

Χορηγὸς, ῶ, chori dux sum, chorum duco, choro præo, seu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius pro, doceo, erudio, Dorica dialecto. Veluti Epicharmus in Ulysse transfuga usurpasse comperitur. ¶ Item choragus sum, choragi munere fungor, hoc est, choris sumptus præbeo. Choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Isocrates, Plutarchus. Item pro, sumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum dativo personæ, Aristot. Ethic. 4. cap. 2. ᾧ κωμῳδὸς χορηγῶν. Item præbeo, suppeditо, subministro, largior. Demosth. ad epist. Phil. βασιλεὺς ἅπαντα χορηγῶν ἡμῖν ἀφθονῶς. Et Polyb. l. 3. τὰ δὲ ἅπλα Κελτοῖς πᾶσιν ἀκριβῶς ἐχορήγει τὸ φιλόπολον τοῖς ὁπηδοῦσιν, liberaliter suppeditabat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγῶσις, dicitur aliquis cui sumptus præbentur & subministrantur, seu cui suppeditantur omnia, seu cui suppeditant & suppetunt omnia, vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἀρέσει χορηγεῖσθαι οἱ παῖδες. ut pueris optima suppeditentur. Et cum dativo instrumenti. Aristot. ethic. 10 cap. 9. dicit Solonem beatos censere τὸν μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic & Diodorus. σωίσει τὸλιν κεχορηγημένη. Item res aliqua χορηγῶσις dicitur pro præberi, suppeditari, subministrari. Theodor. hist. eccles. lib. 3. τοῖς ἐξ τοῦ χορηγωμένοις ὀφειλὴ τὰς ἐπιζευίσας πτόλεις.

Χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγῶται, id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur, suppeditatio. Plut.

Decomp.

Decomp. Α'νθιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi. qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio choragо splendore & magnificentia choragij. Exp. &, qui contrà suppeditat.

Α'ντιχορηγῶ, ῶ, sum antichoragus, irt choragi certo. Dem.

Α'χορήγητος, qui non χορηγεῖται & suppeditatur, cui non subministratur, qui non suppetit. ut apud Aristot. Polit. 4. ἀχορήγητον τὸ ἕτερα ἢ τῶν ἀναγκαίων, rebusque etiam necessariis non suppeditari, id est, carere, seu egere rebus necess. Ponitur & sine casu. Ethic. lib. 1. Α'χορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ε'πιχορηγῶ, insuper præbeo, insuper subministro & suppedito, insuper sufficio & suggero. Exponitur & suppedito, subministro. ad Colos. cap. 2. ἐπιχορηγούμενα. Paulus transitivè usurpat pro, suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratisque instrui.

Ε'πιχορήγημα, τὸ, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem, suppedditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi & constituti cibi: posseque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quæ postremo loco præbentur sodalibus. ut τὰ ἐπισιτίσματα quæ ultimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ε'πιχορηγία, ejusmodi suppeditatio qua aliquis suppeditatur instruiturque re aliqua ad Ephes. cap. 4.

Καταχορηγῶ, absumo suppeditando, absumo in choragia, consumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum. Item suppedito, largior, erogo: vel etiam effundo & largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγῶ, idem cum χορηγῶ, suppedito, subministro, præbeo. Athen. lib. 4. Παραχορήγημα. Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuisse τὸ τέτταρτον, ὑποκριτὴς ἢ ὑπορχηστὴς ἕξατο, ut in Æschyli Agamemnone.

Συγχορηγῶ, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus sum, conferò & ipse aliquid in choragium.

Composita remotiora.

Α'μαξα, Α'ναγνα, Α'ναξ, Θάλαμ, Θύρα, Σιαγὼν, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

¶Derivata ab ἄγω, i. frango.

Α'γνῦμι & ἄγνυμι, frango, rumpo. Ulpurarur potius quàm ἄγω, sed. tempora sumit ab ἄγω, E. ξω, P. ᾶχα. Aor. 1. ἦξα, & Atticè ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. ὄλλυ ἄγειν exponi posse κλᾶν, id est, frangere. Il. ϱ. Τῆς δ' ὄξ αὐχὴν' ἔαξε.

Α'γυμαι, frangor, rumpor, Od. κ. νηῶν θ' ἅμα ἀγομβιάων. Hesiod. ὅσσ' ἢ σφέων ἄγυτο ἠχώ. Herod. ποταμὸς ὅσοι κάμπας πολλὰς ἀγνύμενος. Præt. med. ἦγα, insuit. pro quo Atticè ἔαγα in usu est Il. δ. πλὰν ἀλλ' ὄβριες ὀγκοὶ, pro ἐάγασιν, fracti sunt.

Α'γὰ, ἡ, fractio, ruptio, fractio fluctus, inquit Suid. & Etymol. ἐγὰ ἀφρώδων, curruum fracturæ sive fractiones. Eurip.

Α'γὴ, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vultus, quasi fractura cutis, Hesych. vide & in Α'γάω.

Α'γμα, τὸ, fractio, vel potius fragmentum. Exp. & κάταγμα.

Α'γμὸς, ὁ, ὴ, idem quod ἄγμα, fractio, unde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Α'γμοὶ, loca montosa & præcipitium habentia, abrupta sive præcipita loca. Nicand. in Ther. κοίλη τε φάραγξ καὶ πραγὴς ἀγμοὶ. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδηλαι φυλάσσεται ἐπὶ ἀκόλιστα ἀγμῖς. exp. αἰγιαλὸς, littora.

Α'γκλὸς, ὴ, ὸν, pro quo dicitur ἠγκλὸς, exp. mutilus, ruptus, fractus, cavus, qui facilè frangi potest, unde, ἠγκλίλυ κάλπιν ἀσκομβόλιον, apud Etym. ex quodam poëta.

Α'γνὸς, fractus. Suidæ ξύλον ἄγναον vocatur lignum fractum, vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγναια ξύλα vocantur Secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κεκνόμενα, i. κοπέλια.

Α'κτὴ, Α'κτὴν, Α'ξίνη, Α'ξων, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Α'γὴς, ΙΔΟς, ὁ, ἡ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. λ. Χερσὶν ἔλων βόπλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀάατες. Sic Apoll. Rhod. δύμ ἀάατε dixit, pro ἄῤῥηκτον. ¶ Ab Etym. exp. & πολυῤῥωγὴς, ut α vim augendi habeat.

Ε'ναγεῖς, loca in quibus stantes naves à ventorum injuria tutæ esse possunt. Ubi ἰσὰ, id est, ποτὶ ἄγνυται, quod ventus non possit illuc pervenire, inquit Eustath. Od. ε.

Κατάγω, (pro quo dicitur κατηγύω & κατήγνυμι) confringo, refringo, diffringo: yel simpl. frango. Plat. in Phædro, ᾗ μὴ ὑπὸ χρωτὸς κατηγμένοι μέρος ὠδὲν, &c. & Xen. ᾗ παῖ ὑγιὰς κατάγνυσι, frangunt animos, metaphoricè pro, enervant. Κατηγὴς ὄσῦν & κατεαγὼς ὀσῦν, apud Gal. os fractum.

Κατεαγὸς τὸ οὖς, apud Philost. in Heroicis, aures fractos, pro fractas habens aures. Dicitur & κατέαγμαι, unde κατεαγμένος, apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Dioscor. ὀσῶν κατάγματα. Pro eodem dicitur ἄγμα, apud Hippocr.

Κατακτὸς, ὴ, ὸν, fragilis. Dioscor. Κατάκτης, fractor.

Decomp. Α'μυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum seu amygdalorum fractor. Et de homine, & de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo nuces franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκατακτος, difficilis fractu, apud Dioscor.

Ε'πικατάγνυμι, aff. pro insuper frango, ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q.d. circumfringo, pro, circunquaque frango, vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ω'τοκάταξις, ovorum fractio, Lucian.

Ω'τοκάταξις, ἐως, ἡ, aurium fractio. Poll. lib. 2. Exponitur & atrium contusio ex ictu & plaga. Ω'τοκατακτὴς, ου, ὁ, dicitur is cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλαδίας, Hesych. Suid. Eust.

Κυματωγὴ, dicitur pro ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἄγνυται. Herodot.

Ναυαγὸς, ὁ, ὴ, naufragus. Xen. Hell. 1. ὡς ἀκέλευστοι τῶν ναυαγῶν.

Ναυαγία & ναυάγιον, naufragium: Lucian. ναυαγίᾳ κεχρημένος, naufragium passus. Idem Luc. in Herm. οἱ ἐκ τῆς ναυαγίων σωθέντες, ex naufragio servati. Ponitur & Metaph. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ναυάγια οἴκων, οἰκοφθορίσεις ἡγεμόνων. ¶ Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento navis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur; ut sunt tabulæ ex naufragio. Thucyd. τά τε ναυάγια ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνείλοντο. Sic & Xen. Hell. 1. ἀφείσαν τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λαφύρῳ ναυαγίου διαπρεσβεύεται. Metaphoricè in hac quoque signif. capitur. Plut. in Polit. præc. Δημάδης τὸ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι.

Ναυαγέω, naufragium facio. Demosth. & Metaph. pro, jacturam facio, vel naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγὸς, ὄν, ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus. In Epigr. ναυηγὸς ναῦς, & ναύηγοι ἀέθλοι, & ναυηγὸς μόρος. Vidè & in comp. ex Α'γω, i. duco, Ναυηγὴς & ναύηγος, naufragium poët. pro ναυαγία & ναυάγιον. Ναυηγέω, pro ναυαγέω, reperitur & apud Polyb.

Περιάγνυμι vel περιαγνύω, circumfringo, confringo torquendo, contorqueo. Chion. in Epistola ad Matridem, ᾗ περιαγνύουν τὸν βεκχάρα.

Περιαγὴς, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Συναγὼ, confringo. Od. ξ. τῆσι ξυνέαξαν ἄξονα.

Α'Γ Ω'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, vel certamina ludorum. Expon. & simpl. ludi. Varia autem ἀγῶνων genera distinguuntur additis adjectivis, ut apud Xenophontem. ἀγὼν ἱππικὸς ἢ γυμνικὸς, certamen equestre & gymnicum. Sic apud Plutarch. ἀγῶνες σφαιρωδῶν ἢ αὐλητῶν ἢ κιθαρῳδῶν, &c. Sic apud Athen. ἀγὼν πολυτελὴς & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum pro ἀγῶσις intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ; id est, certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Lucian. in Anach. metaphoricè, ἐξω τῦ ἀγῶνος, alienus à re & instituto, pro quo idem dicit ἐξω τῦ σκοπῦ. ¶ Significat & ipsum spectantium certamen multitudinem; ut Il. ω. Λάὸν δ' ἀγὼν, λαοὶ ἢ θεὸς ὅτι τῆσι ἄκαρσι Ἐσκίδνατ' ἴσνεα. Ibi annotat Eustath. ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος. Dicitur & de congregatarum navium multitudine. ut Iliad. π. Α'υτὸς ἓξ ἀγὼ μιὴν νηῶν ἐν ἀγῶνι. ¶ Significat & locum in quo certamen ipsum editur. itidem apud Homerum, sæpe & Thucid. ¶ Ponitur & pro templo, Iliad. η. (ut volunt Etymolog. & Eust.) Αἴτε μοι ἀγὼνας δεῦρο δίσσατε πάντα ἀγῶνα. aff. ex vet. grammat. & pro κύκλῳ, & κυκλοτερὴς τόπος. ¶ Item certamen, bellum. Demosth. pro cor. σφῶν τὸν φίλιππον λυῖ ἡμῖν ὁ ἀγὼν. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. ¶ Est & generaliter concertatio quævis seu contentio, studium & contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in significatione Isocr. pluraleni etiam numerum usurpat, sive pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plutarchum, εἰς ἀγῶνα καθίσταται περὶ πνῦ, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item actio fabulæ in scena. videlicet de qua certatur in theatro. Aristot. de poëtica. ¶ Item actio forensis. Hocr. in Paneg. σφῶς τὸς ἀγῶνας τὸς περὶ τῆ ἰδίων συμβολαίων σκοπῶσι. ¶ Item periculum, judicium, reatus. ut εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι, periculum creare, in discrimen vocare, accusare, & κατηγορῆς εἰς ἀγῶνα, postulatus, reus, qui in reatu est. Demosth. Interdum conjunguntur ἀγὼν & κίνδυνος, ab Hocr. & Demosth. ¶ Item periculum, discrimen, in prima signif. ut ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν, vitæ discrimen, Xen. Et apud Euripidem in Med. κὰν τοῦδ' ἀγὼν μιγῶς, ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. Et in hoc maximum discrimen est, utrum malum capias an bonum, vel potius res est plena aleæ & periculi.

Α'γῶνα παρέχειν, Esa. c. 7. pro, molestiam exhibere.

Ε'γκρίνω, Grammatici hanc vocem deducêtam putant ex γνῶμα & α privat. ut sit ὁ γνῶσιν ὐκ ἔχων τινῶν, & proinde κυκλοτερὴς, vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quod afferat molestiam.

Α'γωνίζομαι, F. ἰσομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ἴσμαι, certo, certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philostr. ἀγωνίζομαι τὰ λύμασια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. & ἀγωνίζομαι μάχλω apud Plut. Dicitur & ἀγωνίζομαι ὑπό τινος ἢ, apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ πολλῆς ἢ ἀθέτης. Dem. pro cor. i. certo de honore & gloria, aut consequenda aut conservanda. Dicit idem Dem. ibidem ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro quenda & conservanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo: πολλμῶ apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam, id est, ὑποκρίνομαι ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, actione

actione fabulæ certare adversus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certatione fabulæ certare adversus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certo judicio, ut faciunt qui causam orant apud judices, apud Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, provocationis causam judicio persequi, appellationem in judicium deducere. ¶ Item causam dico, periclitor judicio, ut ἀγωνίζεσθαι ἀδικημάτων, Demoſt. falſi cauſam dicere, reum falſi eſſe. Et generaliter pro, periclitor.

Α᾽γώνισμα, τό, certatio, certamen, Plut. ¶ Item palma, i. præmium certaminis, ut tradunt Suid. & Heſych. ¶ Item à Suida exp. ſtudium, diligentia. Sic Ariſtid. in Panath. ἓν ἦδη τῶν ἀγωνίσματος πολίτου, in hoc unum omni ſtudio incumbens. ¶ Item oſtentatio quæ ſit in turba, ſive apud turbam, ab eo videlicet qui ſpecimen ingenii ſui vult edere. Dicitur de ſophiſtis ſæpiſſimè ingenii oſtentandi cauſa decertantibus orationum politarum & comptarum ſcriptione. Ab Heſych. exp. ὀχληρὰ ἐπίδειξις. ¶ Item actio fabulæ. Apud Ariſtotelem, Α᾽γώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Ariſt. ita dicitur, ut Bud. ait.

Α᾽γωνιαμός, οῦ, ὁ, certatio, itidem ut ἀγώνισμα. Dion. hiſt. l. 16.

Α᾽γώνιος, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Α γωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἵπποι ἀγωνιστῶν, equi certatores, i. ad certamina exercitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor ſcenicus, ludio, hiſtrio. Demoſth. & Athen.

Α᾽γωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamen committitur. Ariſt. in Panath. Item quod datur certatoribus, Heſych.

Α᾽γωνιστικός, ὴ, ὸν, certatorius ad ἀγωνιστὰς pertinens. Apud Ariſt. Rhet. 1, ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis conſtitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus eſt ad certamina.

Α᾽γωνιστῶς, certatorie, certatorum more.

Α᾽γωνία, ἡ, certamen, ἀγών. Iſocr. in Euag. ἐξὸν τῶν μισητῶν, ἢ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὑπέρχειν. ¶ Heſychius ait ſignificare palæſtram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æſtuatio. Proprie eſt timor quo corripitur is qui in certamen deſcenſurus eſt: ſed per catachreſin ponitur pro quovis timore. Ariſtotel. in Problem. ait eſſe timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggreſſuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damaſcenus eſſe dicit, φόβον ἀσπυχίας. Demoſth. pro cor. ἔτι δ᾽ ὧν ὁ φίλιππος ἐν φόβῳ πολλῷ ἀγωνίᾳ. Item.

Α᾽γώνιος, ου, ὁ ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Iſth. hym. 4, ἀγώνιος αἴθλας vocat labores qui ſunt circa certamina. Α᾽γώνια ἀγωνία, vocat Greg. Naz. bona contentione ſumma comparanda. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præſes, à Pind. in Iſth. hym. 2. Euſtathius autem ἀγώνιος θεὸς vult eſſe apud Æſchylum τὸς ἀγοραίους, i. fori præſides, aut (ut & Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens ſeu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Sophoc. in Ajace. ¶ Item angulo carens, vide in compoſitis ex Γωνία.

Α᾽γωνία᾽ω, ῶ, certo, ἀγωνίζομαι, apud Iſocr. teſte Suida. ¶ Item anxius ſum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio, ὡς εἰκὸς ἦν δικαίως τὸν θεὸν ἐπὶ φανερωθέντι τηλικούτῳ ἀγωνιῶντα. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν πὼ τὸ ὑπεναντίον ἔφοβη. Et cum infin. ut apud eundem, τὸ μὲν ἡγεμὼν λέγειν τὸ φανὸν ἡμῶν. Et cum μὴ, apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ διαφθαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Dicitur etiam ἀγωνιᾷν is qui alioqui metu vacuus ſit, quum nimirum aut ſperato bono excidit, aut in ipſo periculo quod metuebat, eſt conſtitutus. Item ab Heſych. exp. periclitor.

Α᾽γωνιῶμαι aff. pro ἀγωνιῶ. Ariſtot. Rhet. 1.

Α᾽γωνιάτης, ου, ὁ, trepidator, formidator, apud Diog. Laërt.

Α᾽γωνιάζω, pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philoſtrato.

Compoſita : ac primùm ex ἀγὼν & ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Α᾽αγώνιστος, ὁ ἡ, ὸ, qui non certat, qui certamen non experitur, iners, ut ἀναγώνιστος ἀθλητὴς, apud Xenoph.

Α᾽ντιγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. prælio aliquem excipio. Cum dat. Xen. Pæd. 1. Item pro, adverſor, refragor. Apud Thucyd.

Α᾽ντιγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti ſe opponit, qui certamen ſcripit adverſus alium, adverſarius. Plut. Exponitur etiam, æmulus, ut apud Iſocr. ἦν μείζονα ἀντιγωνιστὴς ; ſuperiorum æmulus.

Decomp. Α᾽ναντιγώνιστος, ου, ὁ ἡ, ὸ, cui nullus in certamine ſe opponit, vel ſupponere poteſt, adverſus quem nemo certare poteſt. Unde pro inexpugnabili & invicto ponitur. Thucyd. lib. 2. & Herodian.

Δυσαντιγώνιστος, exp. moleſtus adverſarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui ſecundas fabulæ partes agit. Dem. & Luc. pro, ſecundarius, qui ſecundas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιῶ, ſecundas fabulæ partes ago. Item ſecundam orationem habeo in judicio. Δευτερολογῶ. Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. Ut διαγωνίζεσθαι πρὸς πολεμίους, apud Xen. Pæd. 1. Dicitur & διαγωνίζομαι σὺν τινι, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, ſive ad extremam dimicationem. Bud. ex Æſchin. ¶ Et pro conari, apud Gazam.

Ε᾽ναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τρόπῳ, hoc in loco certo, Plut. apud Thuc. Ἐπεὶ δὲ ἤρξατο ὅσον τὸ γλῶ παρέχητε διὰμῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui faviſtis Græcis adverſus Medos pugnantibus.

Ε᾽ξαγωνίζομαι, unde decomp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, priùs certo. Ariſtot. Rhet. 3.

Ε᾽παγωνίζομαι, poſt alium certo. Greg. in Encomio Macc. σοφιστικοῦ πατρὸς, ἐπαγωνίσασθαι παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, ſecundo loco cauſam orare, vel perorare, ut inquit Budæus ex Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarchum in Fabio, ἐπαγωνίζεσθαι τῷ Α᾽ννίβᾳ, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accuſ. apud Luc. Plut. & ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, ſubactio. Thuc.

Decomp. Α᾽κατανώνιστος, inexpugnabilis. Chryſoſt.

Δυσκατανώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκατανώνιστος, expugnatu facilis. Unde ex conſequenti accipitur pro parùm valido.

Προαγών, præludium certaminis. Plut. Item prælusio actionis oratoriæ. Plut.

Περαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. & Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, ſive pugno, propugno. Philo, ὧν ὑφηγεῖσθαι καὶ περαγωνίζεσθαι κυβούτου πόνου.

Πέραγωνιστὴς, propugnator, defenſor. Lic.

Περαγωνιστὴν, præjudicialis cauſa, ut vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, hiſtrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in ſcena agit. Plutarch. Interdum additur genitivus δράματος, ut apud Lucianum de cal. Exponitur & actus princeps & quaſi præſultor. Item antefignanus, Occumenio in Acta. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quovis certamine, atque adeò in quovis negotio locum tenet, princepſque eſt.

Προταγωνιστέω, ῶ, id eſt, πρωταγωνιστῶ ἐμοὶ, primas partes in ſcena ago. Non ſolùm autem de actoribus ſcenicis dicitur, ſed etiam de oratoribus, ἐπὶ ἧ τῶν πρεσβείων λαχόντων, primam orationem habeo in judicio. Liban. apud Demoſt.

Συναγωνίζομαι, unà cum alio certo, q.d. concerto, certamen adjuvo, certaminis ſocius ſum. Ponitur pro, opem fero, auxilior, apud Thuc. ſæpe. Συναγωνίζομαι τύποις, apud Demoſth. ad hæc conficienda operam meam unà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in Epiſt. πολλοῖς συναγωνιεῖμαι, multos meo patrocinio juvi.

Συναγωνιστὴς, certaminis ſocius, certanti opitulans.

Τεταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & ultimas, ut in vita Æſchinis legitur, unde hoc illi Demoſthenes pro cor. probroſè objicit. Item de vili & contempto homine dicitur.

Τεταγωνιῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Τ᾽ραγωνίζομαι, cum genit. ut ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propugno ſeu defendo urbem.

Compoſita facta ex ἀγωνία & ἀγώνιος.

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius ſum. Citatur ex lib. 2. Macchab. c. 3, ἀγωνιῶντες pro, trepidantes. Item διαγωνιάω μὴ, vereor ne, apud Suidam.

Ε᾽υαγώνιος, ου, ὁ ἡ, ὸ, ad certamina pertinens, certaminibus ſeu ludis aut ſpectaculis conveniens, Plut. Lucianus autem εὐαγώνιον νόμον dixit legem athleticam. Sic & εὐαγὼν ἀθλητὴς appellatur Mercurius ab Ariſtoph. in Pluto, tanquam certaminum præſectus, & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine verſatur. Chryſoſt. ¶ Item ad certamen compoſitus & comparatus, certamini accinctus. Syneſ. A᾽ Plut. εὐαγώνιος ἵππος appellatur quæ in prælio geſtabatur. Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum & pro forenſi, ut à Dionyſ. Halic. ¶ Item pavidus, apud Baſil.

Ε᾽ξαγώνιος, ου, ὁ ἡ, ὸ, ad certamen non pertinens, qui eſt extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur quæ ad cauſam non pertinent, vel ad ipſam quaſi concertationem cauſæ: aut generalius, quæ ad rem de qua agitur non pertinent : quæ ſunt πάρεργα, vel ἀσυμβόλητα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, τῷ πρὸ τοῦ ἀσυμφέροντος.

Συναγωνιάω, una cum alio anxius ſum, anxietatis alicujus vel trepidationis particeps ſum, aut ſocius. Plutarch. de Socrat. dæmonio, αὐτὸν δὲ ἧ τὰς ἑταίρας συναγωνιῶντας δ᾽ηλοῖ ἧ κύων παρεῖναι.

A᾽ξιξις, vide ἐξιξις, in O᾽νίν. A᾽ννιν.

Α᾽Δ Α᾽ΡΚΗΣ, ος, ὁ, adarces : quædam quaſi concreta ſaliſugo. vide Dioſc. l. 5. c. 137. & Plin. l. 32. c. 10. & l. 20. c. 22.

Α᾽Δ ΕΛΦΟ᾽Σ, ου, ὁ, frater. propriè frater uterinus, ſit enim à διὰ τῶν ἀδελφὸς, (uterus) & α ſignificante ἅμα pro ὁμοδελφος. Quod etymon traditur ab Ariſtotele. Pollux, Athenæo, Etymologo, & aliis, aut etiam à nomine ἀδελφὸς, quod

Græco-

Græcorum lingua (ut Numenio placet) unum ſignificat. unde ἀδελφὸς dicitur frater quaſi jam non unus. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Apud Plat. de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοὶ, fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς ἀνεψιὸς, avunculus. ¶ Item adject. pro, geminus. Xen. χεῖρε τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τ᾽ ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἐστὶν ἀνθρώπου, quæcunque gemina hominibus creavit. ¶ Item adjectivè, ſimilis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τἀλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφῶν ἐπωνυμιῶν ὀνόματα. Sic Iſocr. in Buſir. ἀδελφὰ περὶ ἐρημένων. Et cum dat. Baſil. ἀδελφὰ τούτοις.

Α᾽δελφὴ, ſoror, germana, ὁμοσπορὰς ἀδελφὴ, ſoror ex eadem matre. Ariſtoph. in Nubibus. ¶ Item ſimilis, congrua. Plato ep. 7. σοφίαν ἀδελφὴν τῷ ἀφέδρᾳ.

Α᾽δελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Eccleſiaſt. ſcriptores.

Α᾽δελφικὸς, fraternus. Chryſoſt.

Α᾽δελφικῶς, fraternè. Joſeph.

Α᾽δελφίζω, F. ίσω, fraternum meum appello, fratris appellatione voco, fratrem eſſe dico. Iſocr. in Æginetico, ἔφην νυὸν ἀδελφίζειν αὐτὸν ὑπερφρόνως. ¶ Α᾽δελφίζειν ſ. eſt etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. ut Gal. & Erot. exp.

Α᾽δελφίζω, fraterna communio & ſocietas, qualis eſt fratrum : ſeu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

Α᾽δελφεὸς, οῦ, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφὸς. Il. β. χ. Ζηνὸς ἀδελφεόν. Utitur & Herod. Dicitur & ἀδελφιὸς ab iiſdem. Α᾽δελφεὸ, ſoror. Sophocl.

Α᾽δελφίδιον, τὸ, diminut. fraterculus. apud Ariſtoph. in Nub.

Α᾽δελφιδῆς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel ſorore : aut ſororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida. ἀνεψιός. Plut. in Publ. φεύγει θάτερον ἀδελφιδῶν ἐξέμεσις καταρρεῖν. fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, ut docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος, apud Herodot. lib. 6.

Α᾽δελφιδῆ, neptis ex fratre vel ſorore.

Compoſita.

Α᾽νάδελφος, ου, ὁ ἡ, ὸ, fratre carens ſeu fratribus. Xen.

Α᾽νήρἀδελφος, levir, mariti frater.

Α᾽πάδελφος, qui eſt loco fratris, vicem præſtans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex utroque parente. Soph.

Ε᾽ξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici ſcribit Phrynichus. Ε᾽ξάδελφη, ἡ συγκαπηλεύουσα τὸν θεῖον, ἢ τὸ θείας, in Pand. Δυσεξάδελφοι dicti filii περὶ ἐξαδέλφων. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, avunculus.

Μισάδελφος, fratris ſeu fratrum oſor.

Μισαδελφία, fratris ſeu fratrum odium. Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus.

Συνάδελφος, qui fratrem ſeu fratres habet, cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xenoph.

Φιλαδελφος, fratris ſeu fratrum amans. Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem ſeu fratres propenſus Plutarch. Apud Chriſtianos ſic vocatur amor quo ſeſe proſequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falſus frater, qui fraternitatem Chriſtianam mentitur, 2. Cor. 11. & Gal. 2.

Α᾽Δ Ε᾽Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Il. γ. Ὡς ὄφελον δύναπός μοι ἀδεῖν ηκυδς. Et apud Hipponact. ἀδηκὰ βελὴ, placuit conſilium. Et Herodot. in Terpſ. ἧ πείθειν τοῦτο ἐσπαρτήτας ἀδήνους, i. & hæc faciens Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem & pro, aſſentior, in Calliope, ἐγὼ ἧ ὧν τούτῳ ἔφεκα ἥκιστα Αἰγινήτῃσι ἀδέμαι, μᾶλλε τοῖσι πᾶσι ἀρίστοισι. Ubi obſervandum ἀδέμαι tanquam ab ἄδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui vide in Α᾽δέω.

Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cujus fut. 2. ἄδῃ, inquit Euſt. Α᾽δῶν, ῶ, ὁ, lætitia, gaudium. ἀδῶν φρονῶν, inquit Etym. Ab eodem exp. & ἀφροσύνη.

Α᾽δώνιν, ή, voluptas. Heſych.

Α᾽δώνιος quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Αὐθάδης, (comp.) ους, ὁ ἡ, (q.d. ſibi placens) arrogans, ſuperbus. De eo propriè dicitur qui ſibi placet, ſibi plaudit, ſibi eſt pulcher, (ut quidam dixit) ſic ut cæteros omnes præ ſe contemnat. Exp. & pervicax. Sic dicitur quaſi αὐτοάδης, id eſt, ὑπὲρ ἀδῆν, ex eo quòd ſibi placeat, & quidem ita ut etiam congreſſus aliorum vitet & cum nemine commercium habeat, ut ſcribit Ariſtot. eth. lib. 1.

Αὐθαδῶς, arroganter, ſuperbè.

Αὐθαδεία & αὐθαδίᾳ, ας, arrogantia, ſuperbia, pervicacia. Plat. in epiſt. ἡ αὐθαδείᾳ, ἑρημία. ξυνοικῶν. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Αὐθαδίζομαι, arroganter me gero, ſuperbè me gero. pertinaci ſuperbia utor & contumacia, ut qui ſupplicare judicibus non ſuſtinet, Plat. in Apol.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia : vel potius arrogans dictum ſeu factum. Æſchyl. in Prom.

Compoſita.

Α᾽παυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι. Plut.

Ε᾽παυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem. apud Suid.

Τ᾽παυθαδίζομαι, q. d. ſubarroganter me gero.

Α᾽Δ ΗΜΟΝΕ᾽Ω, ῶ, F. ήσω, graviſſimè angor & præ mœrore concido animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Euſtat. deducit à nomine ἄδω, (i. ſatietas) ut ſit, quaſi nimia dolorum ſatietate fatiſco. Item terreor, terreſco, paveſco. Xen. Hell. 4, οἱ κὶτ, ἀδημονῆσαι τὸς ψυχάς. Et Matth. 26. cap. de Chriſto dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. ¶ Quidam exp. ſum externus & extra populi conſortium vivo. tanquam ſit compoſitum ex α & δῆμος.

Α᾽δημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens & triſtitia, ut ἀδημονία ψυχῆς. Plut. in Numa, æger animus.

Α᾽δημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονία ſeu ἀδημονία κατέχομαι. Heſ.

Α᾽Δ ΗΝ & Α᾽δδίως, (adverb.) affatim, abundè, largiter. Ponitur interdum abſolutè, ut Il. ε, Α᾽νδρῶν εἰ λοιβόν ἐπισσεύειε δέπαϊ μέλαν ἀδδίως. Sic & in proſa ſæpè. Interdum cum genit. ut Il. τ, ἀδδίως ἐλάσσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide, τούτων ἀδδίως ἔχομεν. de iis ſatis ſuperque. Sic dicitur & ἀδδίως ἔχω τῆς φαγεῖν. Ab Heſych. exp. etiam ἀθρόως & ἀδιάκοπως.

Etymologiſtes derivat ab adverbio ἄδην, quod ſignif. diù : ut præfixo α congregandi ſignificationem habente, & cum pleonaſmo literæ δ, fiat ἀδδίως. Euſtathius vult ἄδδιος ſignificare propriè ad ſatietatè uſque : & cognationem habere cum verbo ἀδδέω ac nomine ἄδδω tenui ſpiritu notatis, exiſtimat : unde & ſimplici δ ſcribi mavult, ſicut ἀδδηδὼς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, forteſſe ab ἀδέω derivatum eſſe ἄδδιος. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἄδδιος eſſe Atticam vocem, pro ἀφθόνως. Reperitur etiam aſpirata prima hujus adverbii litera.

Α᾽δδω, ἄδδῳ, Α᾽δδη, Α᾽δδηδὼς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Α᾽Δ Η᾽Ν, ένος, ὁ, glandula : pars corporis ſimplex, ſpongiæ modo mollis, rara & friabilis. Autori definit. med. eſt συσφοβὴ τις ἔμφυσ ἢ σαρκώδη. Vide & Alex. Aphr. Probl. 1. 2. l. 12. & Poll. l. 2.

Α᾽δενώδης, εος, ὁ ἡ, ὸ, glandoloſus, ut ἀδενώδης σὰρξ, apud Gal.

A᾽δης, vide in Α᾽ίδης.

Α᾽Δ ΙΝΟ᾽Σ, ῆ, ὸ, confertus, denſus, multus, frequens. ut Il. β. μελιτοδέων ἀδίνων. Et ibidem, μυῶν ἀδινάων. Etymol. ait eſſe ab ἄδω ſignificante ἀδιαλείπτως, i. ſemper, unde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, i. continuus & intermiſſionem non habens. ¶ Α᾽δινὸς ζόφος. Iliad. χ, confertim veniens gemitus. Α᾽δινὸν κῦμ, Od. τ. Heſychius vult eſſe animum qui aſſiduè conſtriatur. Α᾽δινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ & denſæ lachrymæ. vel miſerabiles lachrymæ. ¶ Α᾽δινὲ μῆλα, Od. α, ab Etymol. exp. oves non magnæ. A᾽ Didymo exp. graciles. ¶ Etymol. ἀδίνην vult ſignificare etiam ἀπαλὴν, i. molle.

Α᾽δινῶς, confertim. unde compar. ἀδινώτερον. Od. π. ¶ Euſtath. vult ſignificare etiam ἡρέμα. Il. τ, ἀδίνως ἀνενίκαπο. ubi tamen quidam exp. confertim & miſerabiliter.

A᾽δμωλία, &c. vide in Γ᾽σημι.

Α᾽Δ Ρ Α᾽Χ Ν Η, ἡ, adrachne : arbor quædam, de qua Plin. l. 13. cap. 22, & Theophraſt. hiſt. pl. libro 1, cap. 7, & lib. 3. cap. 16. & lib. 4, cap. 4.

Α᾽Δ Ρ Ο᾽Σ, ᾶ, ὸ, à Suida & Heſychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, craſſus. Apud Herodotum lib. 1, καρπὸς ἀδρὸς, exp. fruges adultæ, ἀδρὸν δένδρον apud Dioſcor. lib. 1, craſſa arbor, dura arbor, ſpecioſa & fortis. Apud Plutarch. opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, ἐπιτάττει ἧ τοῖς μὲ ἀδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς βιαιοτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μίκρας & ἀδρὰς, l. 6. Item Plutarchus in Solone πῦρ ἀδρὸν appellat ignem validum. Apud Ariſtophanem ἀδρὸς πόλεμος, magnum bellum, id eſt, acre ſeu vehemens. Α᾽δρότερον explicatur etiam habitior, & ἀδρότερον διαπλᾶν, liberaliùs & largiùs cibare, apud Gal. Etymol. exp. χορδὰς, delectamur magnis & χορδῆσιν. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μίαν ἧ ἀδρὸν τὴν ψυχὴν. Iſocrates in Panath. τοῖς ἀδροτέροις ἐπιτῆν ἧ πολὺ βελτίονα ἧ ὁπλῖτ. χαρακτὴρ ἀδρὸς, character uber. Gell. interpr.

Α᾽δρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & craſſitudo, abundantia. Hom.

Α᾽δροσύνη, ἡ, idem, ſed magis poëticum, Heſiod. in Erg.

Α᾽δρύνω, F. υνῶ, craſſum reddo, in juſtam magnitudinem vel craſſitudinem adduco. Theophraſt. de cauſis pl. 4. ἀδρύνει τοὺ ὄγκους, exp. craſſiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἀδρύνομαι, apud eundem.

Α᾽δρύνομαι, craſſeſco, craſſus fio. juſtam craſſitudinem aut magnitudinem acquiro, aut ad juſtam craſſitudinem pervenio, tugeſco, grandeſco. Herod. lib. 1. Ε᾽ξαδρυνθὲντος (comp.) ad perfectam venire granditatem ſeu maturitatem. Hippocr.

Α᾽ δρωσις, εως, ἡ, crassatio, maturitas, perfectio fructuum. apud Aristot. & Theophrast.

Α δρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem vigoremque perduco.

Α᾽ δρύομαι, ῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Plat. Pol. 6. ἧβῇ ἢ σωμάτων ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ αὐξάνεται. Nonnunquam & neutraliter ponitur, sicut ἀδρωθώ, unde ἥδρυνεν, adultus, apud Diosc. l. 2

Α᾽ δρυπις, ἐως, ἡ, maturitas apud Basil.

Α᾽ Δ Ω, F. άσω, fatio, expleo, Il. ε, -αιμαι᾽ ἄσαι ἄρηα. Et Il. ε, Ο᾽ ὐ τ᾽ ἄσαμι πεφυμένῳ ἢ οἴνοι ὲπῆρον. In pass. voce idem significat, Il. τ, Μή με ὀφέλ᾽ ὀπίσω καλέσητε ὑπὲξ ποτιτ Θ. Α᾽ σαῦς φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Κ᾽ σαι δὲ πολίοιο μυκτῆρα ἀρσενὸς ἀνθῶν, i. κόριον. Schol. At ἄδω cum α diphthongo impropria, vide in Α᾽ είδω. ❧ Dictum quasi ἀΐδω per contractionem, ex adjectivo ἠδύς. Vide & ἀδέω, infrà.

Α᾽ ση, ης, ἡ, fastidium, (quod sæpe consequitur satietatem) item nausea. Dioscorides ἀνορεξίαν ἰῶν᾽ ἢ ϛομάχου ἄσθμα παρέχει. Volunt quidam esse idem quod Hippocrati ἄλυσμον ἢ ἀλύσιν. Α᾽ σηρὸς, ᾶ, ὁ, fastidium afferens, molestus. Α᾽ σηρῶς, molestè.

Α᾽ σθενὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, fastidio & nausea laborans, ex repletione cibum fastidiens. Gal. in Præd. Hippoc. Φιλῶ δὲ μᾶλλον ἀσθενῆ ἢ κεκμηκότα, &c. Et ἀσθένεις διαθέσεις, nauseosæ affectiones, ut quidam exponunt. Nauseosa etiam res ἀσθενὴς dicitur, ut κρόμμυον ἀσθενές, apud Dioscor.

Α᾽ σάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauseo, fastidio laboro. unde Α᾽ σᾶν apud Hipp. Gal. ἐν τοῖς γλαίσμασι exponit πυρᾶν, item περισκόρως ἢ ἐπιρρόως διατίθεσθαι. Et ἀσώμενον idem quod ἀσιώδεες. Gal. lib. 7 κῆ τόν. Ποιεῖ δὲ ϛρὸς τὸν ἀσωμένον. Dicitur etiam de animi molestia. unde apud Herod. ἀσηθείη τῇ ψυχῇ.

Α᾽ δη, ές, τὸ, (vel Α᾽ δέη, ᾶδέη, ᾶς juxta Etym.) satietas, defatigatio (quæ est laboris velut satietas) præsertim satietatem sequens, id est, fastidium. Il. λ. de lignatore. ὡσεί τ᾽ ὀκορέσσατο δυσὶν Τέμενον ἐν ϛείρῃσι μαχητὸν, ἀδέη τε μινύηται θυμόν. Eustathius deducit à verbo ἀδέω, quod dici fertur pro ἀνήδεω. alii contrà à nomine derivatum esse verbum existimarunt. Nonnulli verò ab ἀσάω, quidam & ab ἀδέω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ὀξύϛης, i. acetum, citante Dinolocho.

Α᾽ δὴς, ες, ὁ, abundans, largus, satietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Α᾽ δίω, abundé. Vide suo loco.

Α᾽ δέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior, propriè pro defatigatione. Il. κ. Μήτε μ᾽ ϛομάτῳ ἀδηκότες ἠὲ καὶ ὕπνῳ labore fatigati & insomnia. Od. α, -μοι ἔειτ᾽ ἀνηθείς ἐρυμαγδὸν Δείπνο ἀδήσειε, i. ἀηδιάσῃ. Vult enim Eust. ἀδέω per crasin factum esse ex ἀνηδέω. Quidam ab ἄδω deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Hesychio sunt ἄδω ἔχοντες καὶ πεπαιρεωκότες. Dicitur & ἀδηκότες pro ἀδηκότες, ut Il. κ, ϛομάτῳ ἀδηκότες. At Α᾽ δέω cùi aspero, vide suo loco.

Α᾽ δηκτέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽ τος, ὁ, ἡ, ἡ, insatiabilis: per crasin pro ἄαϛος α privat. & ἄσαι. Iliad. ε, τύσσον ἔϕεϛ᾽ Α᾽ ρηϊ ἄτος πολέμοιο. At ἄατος vide in Α᾽ τάω.

Α᾽ Ε Θ Λ Ο Σ, ὁ, certamen Herod. 1, ἐπιτελεσάντων ϑ᾽ ὧν Περσέων τὸν ϖρωτεύοντα ἀέθλου. Odyss. ϑ, Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρϕθησαν ϕρέν᾽ ἀέθλοις. Etymolog. ait significare etiam locum certaminis. ¶ Item labor. ut ἀέθλοι Ulyssis. Odyss. α. Ubi Eustathius ait ἀέθλους appellari quasi ἄεις ἐκ ἀν τῆς ἐξέλοι, quos quis nolit. ut sit ex α privativo & verbo ἐθέλειν. At Etym. ἀέθλον (in neut. gen. pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλειν esse compositum & α epitatico: ut sit quasi quod quis valde velit & cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem dicit à τλάω (tolero) factum esse τλόν, & α præfixo ἀτλον, mutato τ in ϑ, ἄθλον.

Α᾽ έθλος, ου, τὸ, præmium certaminis de quo reportata est victoria. Il. ψ, Νικᾶν δ᾽ ἐκείῳ ἄεθλα λέϱιτός τε πεπύσθεός τε. Theocr. Idyl. 22, Χρήσασες δ᾽ ὦρ᾽ ἐπιδηρ᾽ ; χρήσασες καπιδήσεα ἄεθλον ; ¶ Item ἄεθλα pro ἄεθλοι, i. labores. ut in Anth. Epigr. Χαῖρ᾽ Ι᾽ Σκίκη μεῖ᾽ ἄεθλα, μεῖ᾽ ἄλγεα πικρὰ θαλόσσης.

Α᾽ εθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miseria, ab Hesychio exp. ἀγωνία.

Α᾽ έθλιος, ᾱ, ὁ ἢ ἡ, præmium reportans, ἀέθλοϕόρος de homine & de equo dicitur. Callim. Poteèt & ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιϛὴς, certator equus, apus ad certamen.

Α᾽ έθλιος, ᾱ, τὸ, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ. -ἅτε ποσὶν ἀέθλια γίρα ϕέρεσθον ἀνδρῶν.

Α᾽ εθλίω, F. σω, certo, dimico, pugno. Il. δ, Α᾽ λλ᾽ ὄγ᾽ ἀεθλεύῃ ϖερὶ ϖαντὶ ζέτο. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω.

Α᾽ εθλεύων ϖερὶ ἄνακτ Θ ἀμενὸν μάχῃ.

Α᾽ εθλητὴς, ᾶϱ Θ, ὁ, certator. ἀθλητὴς, in prosa.

Α᾽ εθλίω, ῶ, F. ήσω. Ρ. ηκα, idem quod ἀέθλω. Herodot. 1, ϖρωτέρους ἀεὶ κακῶς ἀέθλιον ϖερὶ ϛρὸ Τεγεήτας.

Α᾽ εθλητὴς, ᾶϱ Θ, ὁ, idem quod ἀεθλητὴς. Α᾽ εθλητὴς, idem.

Α᾽ ΣΛΟ Σ, ου, ὁ, certamen idem in oratione soluta, quod in carmine ἄεθλον, ex quo etiam fit, crasi literarum α & ε. Α᾽ θλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra : certamina Pythica. Α᾽ θλοι ἡϱακλέους, Herculis labores, apud Isocrat. Dicitur & de quovis labore seu laborioso negotio. ut Plut. in Cam. ὅτ Θ ϛάσεις ϑ᾽ ἄθλον ἐκκοσίους.

Α᾽ θλον, ου, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur. idem quod νικητήριον apud Xen. Hell. δ. Usurpatur & pro cujusvis egregii facinoris præmio. Thuc. l. 2, ὃς ἢ α᾽ χαδοῦ ϖημένου) τοῖς ϖρώτοις ἄθλοις ὀφθῆς. In malam partem etiam usurpatur pro mercede alicujus sceleris, i. pœna. apud Lysiam. Item pro ἄεθλον, i. labor, æruмna. in epigr.

Α᾽ θλάω, ῶ, certo, certamen ineo: (ut ἀεθλάω) apud Apoll. l. 2. Aliquando significat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Α᾽ θλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem in prosa quod ἀεθλέω in carmine.

Α᾽ θλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur. Plutarc. in symp. Aliquando ipsa certandi actio, i. ἄεθλησις.

Α᾽ θλησις, ipsa certandi actio, certatio athletarum, sive exercitatio athletica. Aliquando & de quavis certatione sive exercitatione, pro, ἄσκησις.

Α᾽ θλητὴς, ᾶ, ὁ, certator, athleta propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus est. ut ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

Α᾽ θλητὴς, ᾶϱ Θ, ὁ, idem, sed poëticum est.

Α᾽ θλητικὸς, ή, όν, athleticus, ad athletas pertinens. athletis conveniens. ut ἀθλητικὸν ἀγῶνες, apud Plut. Α᾽ θλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Aristot. Pol. 8.

Α᾽ θλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Α᾽ θλιος, ᾱ, ὁ, miser, ærumnosus, malis exercitus. ut ἀθλίη ὁ Αἰγίαλεύς, apud Plut. Apud Hocrat. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος & δυϛυχέϛατος. Α᾽ θλίως, miserè, ærumnosè. ut ἀθλίως διάκειμαι, miserè me habeo. Dem. Α᾽ θλιότης, ητ Θ, ἡ, miseria, ærumna.

Composita.

Α᾽ γαθλος, ᾱ, ὁ ἢ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

Αἰϱίαθλος, præstantissimus in certaminibus. in epigr.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto. Hesych. cum accus.

Ε᾽ ναθλος, ᾱ, ὁ, idem quod ἀθλιος, præmium certaminis. Et generaliter pro quovis præmio seu mercede. Herodor. lib. 1.

Εὐζαθλος, strenuè certans. Pind.

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκονποσιοῖς αὐτὸς καταθλῶντας, jaculandi peritia inter se certantes.

Πανάθλος, omninò miser, miserrimus. Soph. in Philoct. Et in fœm. πανάθλία Eurip.

Πεντάθλος sive πένταθλος, quinquertium, quinque certamina, πυξὶν, δρόμῳ, ἅλμα, δίσκῳ, ϖάλῃ. Herod. πένταθλος ἐπασκέω.

Πενταθλὰ sive πανταθλὰ, ῶν, ὁ, quinquertio, qui illis quinque certaminibus victor evasit. vel victor quinque gymnasticorum certaminum. Plut. Item qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliacῶν. 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ ϑεολογίᾳ ϖανάθλου, qui omnes philosophiæ partes complexus est. B.

Πενταθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum certo. Paus. Eliacῶν 2.

Πολυάθλος, qui multa vicit certamina.

Συναθλος, certaminis socius, certaminis adjutor.

Συναθλέω, ῶ, simul certo, sum particeps certaminis aut adjutor. Ex Chrysost. de sacerd.

Τειραθλος, ter miser, miserrimus, infelicissimus. Luc. in Som. Φιλαθλος, amans certaminum aut etiam laborum.

Α᾽ Ε Γ, adverb. semper, perpetuò. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ ϖαντὸς ϑεοῖς ἐχθϱὸν ἢ βδέλυϱον, semper & ubique duis invisum. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpositivo. ut ὁ ἀεὶ χϱόνος, sub. ὢν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες ϑεοὶ, immortales dii, apud Xen. ¶ Nonnunquam dicitur ἀείϖο ϖ pro ἀεὶ, apud Thucyd. Dicitur & ἐς ἀεὶ ϖτίδεσθαι pro ἀεὶ, & aliquando pro, in perpetuum. Scribitur & εἰϖαεὶ conjunctim. ¶ Item ἀεὶ pro ϖωϱοχέϛης, sine ulla intermissione. Odyss. Β, ϑ᾽ ὐδ᾽ ἀεὶν ἔχϱη ϖαϱφέλα ἔϱγα, Dicitur ἀεὶ etiam de brevi tempore, ut docet Suid. ex Homer. ἔχϱη ϖόνῳ ἡμέϱῃ ἐς ἀεί. Idem annotat & Eust. Il. ζ. & alibi. Sic & ἐϖιαεὶ apud Soph. ϖ ἐϖιαεὶ λεπλασϖίτε χϱόνου. ¶ In compositis interdum amittit ι, ut ἀένα Θ quod vide in Νέω. Apud Eurip. in Medæa, δ᾽ ὐ᾽ ἀεὶ accipitur pro, ἕως ἀέϖη, hucusque.

Αἰεὶ apud poëtas pro ἀεὶ, dicitur. Nonnulli tamen ἀεὶ ex ἀεὶ factum esse contendunt, abjecto. Il. β, ϖᾶσϖερ ϖαϱὰ ϖαῖδα ϕέϱουσ᾽ ἀεὶ.

Αἰὲν, idem apud poëtas quod ἀεὶ. Il. α, -ϑεοῖ δὲ αἰὲν ἐόντες.

Α᾽ ϊδὴς, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, sempiternus, perpetuus, æternus. ut αἰὼν ὁ ϖᾶν Θ, Hesiod. Et αἰδὴς ὀϱθὴ, immortalis gloria, Plutarc. in Pericle. ¶ Τὸ αἰδὲς (substantivè ponitur pro, æternitas. Hinc ἐξ αἰδέος, ab æterno. ab ævo. ἐς αἰδέος. in æternum, in ævum. Ab ἀεὶ derivat Hesych. sicut à ϑεοῖς, ϖϱόνοις.

Α᾽ ϊδίως, sempiternè, in perpetuum.

Α᾽ ϊδότης, ητ Θ, ἡ, æternitas, perpetuitas. ut apud Aristot. 2. de mundo, αἰδιότης ὁ ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (comp.) coæternus, unà æternus : ut Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

Α᾽ Ε Γ Δ Ω

Α᾽ Ε Γ Δ Ω, F. σω, P. ᾱσα, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas : ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω. Interdum sine casu : ut Odyss. ϑ, ϖϖὶ δημιοὺς ἐποϱώμησιν ἀείδειν. Sæpe cum accusativo ut Il. initio, Μοῦσα ϖάϱεδε θεὰ. Et cum accusativo personæ, Theocrit. Id. in Char. Μῶσα μ᾽ ἔϖεσι ἔϖτι, ϑεὸς ϑεαὶ ἀείδοντι. Item cum dat. ut ἀείδω σοι, cano tibi, id est, in tuam gratiam : Odyssææ χ, δς τε ϑεοῖσι ϖ ἀνθϱώϖοισιν ἀείδει. Propriè dicitur de poëtis, ut de oratoribus λέγειν. ❧ Fit ex α epitatico & verbo εἴδω, cognosco : quòd rerum multarum cognitio poëtis tribueretur.

Α᾽ εσμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, cantilena seu canticum. ut εἰκὼν ἀοιδὴ ἄεσμα apud Greg.

Α᾽ οιδὴ, ῆς, cantio, cantilena, carmen : ut ἀοιδὴ ϖεωτάτη, Od. α. Et ἀοιδῆς ἐπιτελέμβϱ Θ, Od. ϕ. ¶ Expon. & fama. Od. χ, -ᾗ οἱ Α᾽ χαιοὶ Οἴσουσι κλέος ἀ᾽ ϱὺ ϖᾶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Et Od. ω, conjungit ἀοιδὴν & ϕῆμιν.

Α᾽ οίδιμος, ᾱ, ὁ ἢ ἡ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quovis modo celebratur, & cujus clarum est nomen. Tam de re quàm de persona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔϱγον. ¶ Apud Homer. in malam etiam partem usurpatur, ut & famosus & nobilis apud Lat. Iliad. ζ, Α᾽ νδϱὸϛ ϖοτὲ ϖαῖδα ϑ᾽ ἀοίδιμα ἐσσομένοισι. i. famosi.

Α᾽ οιδιάω, ῶ, idem quod ἀείδω. Od. ϰ, Καλὸν ἀοιδιάει.

Α᾽ ΐδω, idem quod ἀείδω seu ᾄδω. Annotat. Hesych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

Α᾽ δω (cum α) F. ᾄσω, & ᾄσομαι, P. ᾖσα, idem quod ἀείδω, & ex eo factum unde & α habet ι subscriptum ᾇδω, cano, canto. ᾇδειν ϖεὶ αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accusat. nonnunquam pro, cano, interdum pro, decanto, celebro. ᾇδειν ϖόλεϛ᾽ ἐγέϱσιε, apud Dem. Sic ᾇδειν ἐγκώμιον. Aristoph. in Nub. canere carmen de laudibus alicujus. Pro, celebro, in passiva præfertim voce ponitur. ut Luc. in Somn. ἐϱᾷϛ ϑ᾽ Ὁμηϱικὸν ὡϛ ϖαϱὰ ϖάντων ᾄδε Θ. Propriè autem ᾇδεσθαι dicitur quod versibus decantatur.

Α᾽ σμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen. ut ᾆσμα ἐφωτικὸν, Luc. & ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

Α᾽ σμάτιον, ᾱ, τὸ, cantiuncula. Α᾽ σμὸς, ῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4. cap. 9.

Ω᾽ δὴ, ῆς, idem quod ᾆσμα. Xen. Pæd. 1, διὰ ϛόματ Θ ἐϊϱον ἢ ἐν ὠϱγῷ ἢ ἐν ὠδαῖς.

Ω᾽ δός, ῦ, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro folio (id est, cantilenæ genus) dabatur. apud Athen.

Ω᾽ δικὸς, ῆ, ὁ, canorus. ut ϕϖὶκώτϱεϕ Θ ἦϑ᾽ κύκνων, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, musices peritus, Athen. 12. Ω᾽ δικὸς, canore. Aristot.

Ω᾽ δεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium. Locus (inquit Hesych.) in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum prius quam theatrum esset constructum. Vel locus (ut alii exponunt) formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, & schol. Aristoph. in Vesp. Α᾽ ηδὼν, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Α᾽ ντᾴδω, contrà cano, occino. Capitur etiam pro, compono carmen adversus aliquem, apud Luc. teste Budæo.

Α᾽ ντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri respondens. Apud Comicos sic vocatur ἀντιϕοϕὴ, inquit Suid.

Α᾽ ηδὼν, ὁ, qui cantu mutuò respondet, qui occinit. Suidas ex Epigramm.

Α᾽ ᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus. Interdum sine casu, ut apud Aristot. in Probl. Interdum cum dat. ut Plat. de leg. lib. 7, ϑεὸν ϫϑ᾽ ὅλη τῇ ἁϱμονίᾳ ἀᾴδειν. ¶ Et metaph. pro, discrepo, dissentio. itidem cum dat. apud Dionys. Areop. Et cum genit. apud Justin. Mart. Τῆς Ὀϱφέως ἀᾴδει ϖοιήσεως, ab Orphei poësi discrepat. Et cum ϖϖὸς, ut Plutar. ἀᾴδουσιν ϖϖὸς τὴν καθεστῶσαν ϖολιτείαν, ὥσϖεϱ ἀϱμονίαν. Et fine casu apud Luc. ὀϱθῶϛ ἀᾴδομεν, pro, abhorrens.

Α᾽ ᾴδὴς, ῆς, ὁ ἢ ἡ, absonus, dissonus. Item abhorrens. Item non placens. Item qui malum sonum edit.

Α᾽ ᾴδω, ῶ, idem quod ἀᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀᾴδω, dissono. ut Heracl. apud Aristot. συνᾴδειας συμμεϱεῖ μόνον ϫ διαϕεϱεῖ μόνον, σωᾴδὴν ϫ διᾴδὴν.

Ε᾽ ξάδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine solvo. Cui signif. opponitur ἐπᾴδω. Item incantationibus sive cantibus ejicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, Plut. in Symp.

Ε᾽ πάδω, poëticè, & ἐπᾴδω in prosa, accino. Cum dat. Xen. ᾇδὴ σειϱιῶσι ἐναῦλον τοῦ Ὀδυσσέως, ἣν ϖοτε Οἰμίϖου. Et quod eundem, ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chrysost. κἂν μυϱίαις ἡμᾶϛ ἐπᾴδωσι τοῦ Ὀδυσσέως τὰ ἄκοιτα. ¶ Ε᾽ πάδω σοι τῦτο, incanto tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter & instò adhortando. Ε᾽ παοιδὴ, incantatio, carmine illicior. Et pro activo, ut ἐπᾳοιμι ὑμῖν, apud Luc.

Ε᾽ παϱμα pro ἐπῳδὴ, incantamentum. Gregor. Vocantur item ἐπᾴϱματα, cantilenæ quales pueris nutrices canunt, ut vulgò annotatur.

Ε᾽ ποιδὴ & ἐποιδὴ apud poëtas, & ἐπῳδὴ in prosa, incantatio, Cicer. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpl. carmen. Odyss. τ, -ἐκ᾽ ἀοιδῆϱ δ᾽ ἀΐμα κελαινὸν Ε᾽ ϰάδον. Polyb. apud Suid. ϖάσης ἐπῳδῆς ϫ ϖαϱαϕοϱᾶς ϫ ϖειϑαϱχίαϛ Θ ϖείσαν ἐλάμβανον. ¶ Item versus intercalaris, qui & ἐπικλησίημα, & ϕϱύαγμα. ut scribit schol. Theoc.

Ε᾽ πῳδὸν, quod odæ accinitur. vulgò verticulum vocant, Bud. annotat. in epist.

Ε᾽ πῳδὸς, incantator. Euripid. in Hippol. Α᾽ ϱ᾽ ἔϰ ἐπῳδὸϛ ϫ χάϱις πέφυχ᾽ ὅδε ; Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud.

Ε᾽ πῳδῶν librum veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unius genus esse in quo versus ita inter se connexi sint, ut alter sine altero auditi non possit : quorum prior ϖεϱῳδικὸν, i. præcinens : posterior ἐπῳδικὸν, quasi succinens vocatur : ut in elegiis hexameter est ϖεϱῳδικὸϛ. pentameter, ἐπῳδικός.

Decomp. Ε᾽ ξεπᾴδειν excantare, seu incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. in Oed. Colon. Φίλων ἐπῳδοὺϛ ἐξεπᾴδηϖα.

Κατεπᾴδω, incanto. Plat. in Gorg. ϫ ϰατεπᾴδοντές τε ϫ χαϱτὰ ὄντες. Item mulceo ut incantatores solent, sic tamen ut in bonam partem nonnunquam accipiatur. ut apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοὺϛ, mulcendo mulcere tanquam carminibus. Dicitur & κατεπᾴδω σε, pro, cantu te oppugno, vel cantu expello. apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, simul incanto, unà cum alio incanto. Et τῦτο συνεπᾴδω, hoc simul accino.

Καπηλέω, poëticè, & καπᾴδω in prosa, occino, cantu obstrepo. Eurip. Etpro, incanto. ut apud Herodot. καπηλέειν ἀνήμῳ. Vide Bud.

Παϱαηλέω, ῶ, τὸ παϱαηλοῦν σοι, cano apud te. Od. χ.

Παῳδὴ, ῆς, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Parodias scribo. Laërt. in Bione. ¶ Ab Hesych. exp. etiam χλευάζω.

Παῳδὴ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum, apud Athen. lib. 14. Abusivè etiam in versificationis ac fermonum imitatione servatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παῳδὸς, parodiarum scriptor, ut Sopater. apud Athen.

Παῳδία, idem quod ϖαῳδὴ. unde ϖαῳδίῶν ϖοιη Θ, Ath. l. 15. Est (inquit Camer.) quum alterius poëtæ versus jocosè in aliud argumentum transferuntur. Est etiam ϖαῳδία Hermogeni, quum quis ubi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est, de suo) oratione soluta eloquitur.

Παῳδικὸς, adject. ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Πεϱιᾴδω, circunquaqs cano q. circumcino. Plutar. καναὶ ϖαν χϱῷ ϖεϱιᾳδόμενον, culicum turba perstrepens.

Πεϱίᾳσις, q.d. circumcentus, vel circumsonantia. Plut.

Πεϱιᾳοιδὴ exp. ἡ ἐγκύκλιε Θ ᾠδὴ, ab Hesych. & Suid.

Πεϱιῳδέω, ῶ, incantamentis & magica arte circumvenio & obtundo. Bud. ex Luc.

Πεϱᾴδω, unde ϖεϱᾴσμα, τὸ, præcentio, hoc est, cantus præludii. id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione ϖεϱαύλιον dicitur, in citharæ pulsatione ϖεϱαυλϱισμὸϛ & ϖεϱκιθάϱισμα.

Πεϱῳδικὸς, vide suprà cùm ἐπῳδικὸς, in ἐπῳδὸς.

Πεϱῳδῶ, accino, ut ϖεϱῳδῶ τῖς μέσοις, apud Aristoph.

Πεϱῳδὸς, qui musicis instrumentis accinit. Πεϱῳδὸς ὄϱγανα, Polluci instrumenta musica quæ pulsantur, quia soler illis vox accinere. ¶ Item consonus, congruens, non discrepans. quasi cantu congruens, vel cantum congruentem habens. Pro quo frequentiùs dicitur συμῳδὸς.

Πεϱῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam, teste Polluce.

Πεϱῳδιακὸς, ad accentus pertinens. ut ϖεϱῳδιακὸϛ κανὼν, apud grammm.

Πεϱῳδίον, canticum quod diis canitur. Α᾽ Suida exp. ὕμν Θ. Vide & ϖεϱῳδὸν in comp. ex ᾄδω.

Συμᾴδω, concino, consono, consonum cantum edo. cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro, consentio, astipulor. Cum dat. Aristot.

Συμῳδὸς, concinens, consonus, cantus socius. Luc. Apud Aristot. Eth. 1. lib. Non absonus, congruus. Apud Aristoph. συμῳδὸϛ σοι ϕϱονῶ, pro, συμᾴδω σοι, tibi astipulor.

Συμῳδία, concentus. Luc.

Τ᾽ ᾴδω, succino. Apud Luc. τἀναδὼν & ϖεϱιᾴδειν copulantur.

Alia composita : ex ᾠδὴ & ᾠδὸς facta fine præpositi.

Ἀϱιῳδὸϛ dicti rhapsodi, utpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis versuum. Eust.

Αὐλῳδὸς, ῦ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 12.

Αὐλῳδία, ἡ, tibiarum cantus.

Αὐλῳδικός, ad tibiarum cantum pertinens. ut αὐλῳδικὸν νόμος. Item tibiarum cantus peritus. ut αὐλῳδικὸς πανηγυρικός.

Θεσπῳδός, & poëtice Θεσπιῳδός, vates fatidicus. Idem quod Θέσπις ἀοιδός, apud Hom. Poëtarum & vatum epith.

Θεσπῳδέω, ῶ, varicinor, oracula cano seu fundo. In Axiocho, οἱ πολλοὶ τὴν Θεσπῳδοῦσιν τὰ ἀεὶ ἢ βίον διαφθείρειν, carminibus vitæ miseriàs canunt.

Θεσμῳδῶ, leges & instituta sacra cano seu do. Areth.

Θρηνῳδός, qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter, qui concluctus plorat in funere, ut ait Horatius. Alii Θρηνῳδὰς, propriè dictos putant, quos Hom.vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt.

Θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαῳδὸς & κιθαρῳδοιδὸς, ὕ, ὁ, citharœdus, qui cithara canit. vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus est, citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. in Vesp. & Plut.

Κιθαῳδία, ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαῳδικός, citharœdicus, Aristoph. in Ran.

Κιθαῳδέω, ῶ, cithara cano, vel citharam pulso eique accino. Plut.

Κωμῳδὸς, q.d. χαὶ κώμους ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor. Alii tamen partim à κῶμος seu κωμάζω, partim à κωμὴ deducunt. ὅτι ἐν χωρίῳ κώμαι ᾠκουν.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia. Vide Aristor.in lib. de poët. scholiasten Aristoph.item Eust.& Etym. nec non Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις & διασυρμὸς & ἐπιτίμματα, itidemque Eust. tradit, κωμῳδὰν veteres definisse ὕβριν & ἀσέλγειαν.

Κωμῳδικός pro, comicus.ad comœdiam pertinens,aut comœdiæ conveniens. ut κωμῳδικὸν ἔπος apud Aristophan. comica carmina. Κωμῳδικὴ μείγνυμι. Demetr. Phal.comœdiæ convenientia.Ab Eust. exp. etiam λογικός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno, irrideo: ut videlicet in vetere comœdia fiebat. idem quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Aristoph. in Pluto. & apud Athen. Κωμῳδήμενα, τὰ, quod dicitur mordendi causa & ridicula. Bud.

Decomp. Α'παχωμῳδέω, ῶ, comicè decanto vel dico : vel etiam comicè taxo. Basil.

Διαχωμῳδέω, idem quod χωμῳδέω.

Ε'πικωμῳδῶ, pro eodem,vel etiam insuper irrideo.Plat.in Apoll.

Παρεγχωμῳδεῖν, obiter perstringere & taxare, seu aliquo modo taxare & perstringere, idque comico more.

Τ'πικωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Λυρῳδὸς & λυρικοιδὸς, ὕ, ὁ ἢ, lyricen. qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδικὸς, lyricè, seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus , lyrica modulatio.

Μαγῳδὸς, Histrionum genus ad Comicum accedens. Athen.l. 14 Et μαγῳδία, ibidem.

Μελῳδὸς, cantor seu modulator carminum quæ mele vocantur. vel generalius, modulator. Luc.in Alcyone. A' Cam. exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia, apud Athen.

Μελῴδω, ῶσ, modulor. cano cum modulatione,qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Athen.

Μελῳδητὸς, qui canitur cum modulatione. Plut.

Decomp. Ε'μμελῳδέω, ῶ, modulando pronuntio, modis musicis mando. Greg.

Προσωμελῳδέω, ῶ, admodulor.

Μονῳδὸς, poëta qui sub una tantùm persona argumentum aliquod exponit. Lycophron in sua Alexandria. unde μονῳδικὸν πόλημα , poëma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ qui soli cantant aliquid sine choro , ut Electra Sophoclea in luctu & dolore.

Μονῳδεῖν & Μονῳδία, est quum unus tantùm in scena canticum recitat & non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde est ut μονῳδεῖν usurpatum fuerit pro θρηνεῖν, & μονῳδία pro θρῆνος, nænia, carmen funebre.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur proverbialiter, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. καὶ παλινῳδῶν ἀφῆς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus ad vitia prolabuntur, velut vitam bene actam retractantes vitis se dedendo.

Παλινῳδία, recantatio vel cantus priori contrarius , inquit Hesych. Vel sententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Isocrat. in Helenæ encomio παλινῳδία vocatur Stesichori recantatio de vituperatione Helenæ , vel ejus liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδὸς, ὕ, ὁ ἢ, vario modulamine canens,cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς σφιγξ, Soph.

Ῥαψῳδὸς, carminum contextor & quasi consutor, qui ea poëmata quæ rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano, ὡς ἢ ὑμεῖς φατὲ, σύ τε καὶ Η'σίοδος ὁ ῥαψῳδός. Spinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in Oedipo de tyranno. Frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδὸς interpretatur carminis heroici recitatores , apud Plat.de republica 3. ὑδὲ ῥαψῳδὰ τε ἅμα καὶ ὑποκριτικὴ ἓν θεωρεῖται. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ο'μηεισαι, ut scribit Athenæus libro 14.

Ῥαψῳδία, contextura carminum (hexametrorum præsertim) & quasi consarcinatio : de qua lege in Ῥαψῳδῶ. Aristoteles de poëtica καθόλου χαριέντως ἐπέσπειν ἱστορικώτερον, μικτὸν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων ἡδὺ μίσγων. Idem Rhetoricôn 3. καὶ ὅτι εἰς τὴ πραγμὰ καὶ ῥαψῳδίαν ὁλὸ παρῆλθεν.Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poësin, in unum quasi corpus consutam , quum antea ejus membra divulsa à quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur : (& citatur ex Luc. ῥαψῳδία ἢ ἰλιὰς ὅλη, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poësin eo nomine appellâsse) sed ita inscribuntur singuli etiam libri. ¶ Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Hesych.

Ῥαψῳδέω, ῶ, carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino, ἢ τὸ ῥάπτειν ᾠδάς, ad quod etymon alludens Pindarus rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur & pro carminibus decanto, sive celebro : propriè autem carminibus heroicis & quidem ita contextis. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔστι τοῖς παιδείοις τὰ αἰρέσεις ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam significat , carmine heroico perscribo , vel trado, ut apud Lucianum , εἰπὲ ἤν μοι εἰ ἀληθῆ ἔδαν ἃ ἀφ Ο'μηρου ἢ Η'σιοδου ἀεὶ ἐπιῤῥαψόμενος ἐῤῥαψῳδήσειν. ¶ Frequentissimè usurpatur pro rhapsodias recito, vel carmina recito alicujus poëtæ , ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isocrates in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri & aliorum poesi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ο'μηρον ῥαψῳδεῖν. Ipsimet quoque autores sua poemata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politicôn 10. Lucianus autem quendam Homeri versus fermoni suo accommodantem ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Invenitur dictum & de recitatione scriptorum historicorum, ut apud Lucianum ἀεὶ ἢν ὅπ τὴμ. &c. ὡσ ἢ πάντας αὐτὸς ἢ συγγραφικὸς πλὴν ἢ, ᾠδῇ τὸ ἀληθὲς τὰ αὐτὰ ῥαψῳδῶν, πλὴν, &c. ¶ Item ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recensere, oratione redundanti uti, ut apud Greg. in Epist.

Ῥαψῴδημα, mendacium, nugæ, Hesychio & Suidæ.

Decomp. Α'ποῤῥαψῳδῶ, verba fundito , manuter multa prologuor. Xen. Pæd.3.

Ε'πιῤῥαψῳδῶ , recito more eorum qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc.

Καταῤῥαψῳδεῖν nugari.

Ῥάψῳδοι pro ῥαψῳδοὶ & ῥαψῳδῶν pro, ῥαψῳδία, quidam scribendum putaverunt,quòd in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Eust.

Σπγῳδὸς,itidé qui & ῥαῳδῳδὸς, per σίγμα intelligêdo ῥάῳδον. Eust.

Τραγῳδὸς, qui cantando captum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca olei fæce tragœdiam vocari maluerunt, idcoque primùm vocatam fuisse τραγῳδίαν. Extat libellus de tragœdia & comœdia,quem consule.vide & Athen.lib.2. & Eust.apud quos plura reperiuntur de etymo hujus vocis. Petrò τραγῳδὸς propriè aiunt nominari actores tragediarum. Usurpatum reperitur tàm de poëta quàm de actore tragœdiæ.

Τραγῳδία dicitur ἢ ὅπ τράγῳ ᾠδή. Passim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. Vide Plat. in Minoë, & Aristotel. in lib.de arte poët. & Eraſm. in Chiliad. Ut plurimum circa res graves & atroces versabatur id fabulæ genus : ideóque interdum pro, δεινοπάθεια accipitur, teste Suida ex Aristoph.

Τραγῳδάριον, q.d. tragœdiola, i. parva vel levis tragœdia.

Τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum: seu tragœdorum proprius. Aristoph. in Ran. Pro quo dicitur sæpiùs τραγικὸς.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. & tragicè decanto, apud Luc. & Demosth.

Decomp. Α'τραγῳδῆτὸς, ὑ, ὁ ἢ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est, tragico fastu & ostentatione carens.Luc. Ε'ξαγαγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. ut τραγῳδέω. A' Bud. exp. cum ingenti commiseratione narro, Greg. Item tragicè aliquid narro, apud Theophrast. Item admirationem cieo , vel ita narro ut in admirationem evadere rem velim, Polyb. Item tragicè augeo & amplifico, apud Polyb. τὰς ὑπηχίας ἀφ ἢ γνωθὶν ἐκτραγῳδῶσα καὶ σωαυξῆσαι.

Ε'πιτραγῳδῶ, idem quod præcedens, apud Theophr.& Plut. in Pericle. Περιτραγῳδεῖν, pro eodem.

Παρατραγῳδέω, tragicè exaggero vel exclamo. grandiate verborum tragica rem effero. Παρατραγῳδῶ, exp. tragicus.

Περιτραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo,ut Strabo. Περιτραγῳδὼν ἢ τύπις Καλυδῶνος, Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τραγῳδὸς, tragicus. qui nimirum ob musti utrem certat carmine, seu qui poëmata agit canitque perunctus fæcibus uti ea loquitur Horat. Aristot. de arte poët.

Τραγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse convitiis & dicteriis incessere perunctum fæcibus ora, quoniam olim plaustris insidentes & peruncti fæcibus ora invehi solebant in obvios quosque. unde & proverb. ex plaustro loqui.

Τρι-

Τριῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία. διὰ τὸ μὴ ὄνπω σφόδρα ἐπιθυμεῖν πλὴ ἀρχαίων, σφυρὶ χρίοντ τὰς ὄψεις. vel quoniam τρία ἐπιθλον ἐπάθλου ἔκειτο, id est, νέον οἶνον. sunt enim & qui musti usum eis præmii vice datum fuisse dicant. Vide Athen.lib.2.

Ὑμνῳδὸς, hymnorum cantor,qui carmina pangit,qui carmina decantat. Gregor. Nazian.cum genit.dixit, ὑμνῳδὸς θείας ᾠδῆς, quod exp.hymnos de divina majestate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio : vel etiam hymnus qui decantatur apud Phalarin.epist. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. Plat.de leg.lib.3. Jucrdum pro, oracula edo,responsa do. ut Eust.apud Dionysi.de situ orbis annotat. Et pro ἀκούσεως ἀξίων, Eust.

Ὑλῳδὸς, studiosus cantus, Aristoph. Φιλαοιδὸς, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat.de leg.

Χρησμῳδὸς, q.d. oraculorum cantor. qui oracula edit. fortilegus, fatidicus. Plato in Apol.Socr.

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum. vel vaticinatio.Poll.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor,divino , Xen. in Apol. Socr. βούλομαι ἐγὼ χρησμῳδῆσαί σοί π. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur seu respondetur. Plat.in epist. κύριὰ τὰ νῦν κεχρησμῳδῆμενα ἔσται, modò edita oracula rata sunt futura. Apud Aretiam χρησμῳδοῦμεν, Bud. exp. oraculum mihi datur, divinitùs mihi revelatur.

Χρησμῳδήμενα, quod oracula editum est; oraculum , vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδὸς qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία, Psalmorum cantatio,decantatio carminum seu cantionum , earum peculiariter quas David cecinit olim psallens seu lyam pulsans. Greg.

Ψαλτῳδὸς, videtur esse ὁ τὸ ψαλτὰ ᾄδων , & idem cum ψαλμῳδὸς, qui canit carmina seu cantilenas quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent, Vel etiam qui voce simul canit & psallit. ut sit ex Ψαλμ. Paralip.lib.2.cap.5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano simul voce & psallo. Paralip.lib.2.cap.6.

Ψαλτῳδὰ idem cum ψαλμῳδία.

Α'Ε ΙΤΡ Ω, F. ἀειρῶ, tollo,attollo; erigo,eveho; κυφίζω, quasi ἐκ ἀσ ἀΐω, inquit Eustath.ll. ἡ, ᾧ ἀπαίτησι φίλας ἀνα χεῖρας ἀείρει. Eſl. θῆ – Διὸς ἄντα πελάσσετον ἠγὺς ἀείρει, i. attollere.

Κείρειν τὰ ἵππα. apud Apoll. in Argon. quidam exp. tollere arma seu ferre. At Il. τ, ἔντεα (i.arma) dicuntur ἀείρειν Achillem,id est,pennarum more in altum erigere. Θάρσ ἀείρειν metaphor. dicitur, ut Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere : ut Il.Μὴ ἐμοὶ οἶνον ἄειρε. ¶ Item simul necto. de qua signif. vide in compositis ex Εἴρω, i. necto.

Α'ἴσσω, in significatione activa pro ἀείρω. ut Il. ζ, Τῶν ἓν' ἐπεσσύμενη Κρίθη σάκος Α'ϊαντος. ¶ Apud Herod. l. 7. ἀεὶ ἐφέρμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, bellum barbaro inferentes. Alii exp. bellum adversus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor, vehor, evehor,apud Hippocr.Hom. & alios.

Ἀΐσσω, adverb. cum portatione, vel portando.

Ἀΐσσω, idem quod ἀείρω , & ab eo formatum : ut ἀεῖσσω ab ἀείρω. ¶ Interdum etiam pro κρεμῶ, i. suspendo,ut vult Eust. Α'ϊσσόμενοι pro ἀείρομαι, unde ἠερίσσοντο, Il. β. Pro eodem reperitur & ἀεῖσσομαι in præsenti, formatum ex præterito imperfecto,secundum quosdam.ut Il. γ, -φρύνες ἠερίσσον). Exponitur auerem interdum, ἐις ἀέρα εἴρομαι, in aërem attollor. ut Il. φ, ἀχρίδες ἠερίσσον). Exp. & ἀμμιαι, id est, pendeo, pendulus vel suspensus sum, in propria figura. ut Il. β, -Νύσσοι πυχνοῖσιν ἠερίσσοντο , à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur & metaphoricè pro, inconstantem esse, vel nihil certi & constituti habere, animi dubium esse. ut Latinè, suspenso animo esse dicitur,qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. ut Il. γ, Αἰεὶ δ' ἀθανάτοιων ἀνδρῶν φρένες ἠερίσσονται, juvenum mentes semper sunt instabiles.

Α'ερτίζω, F. σω, tollo,attollo, porto. Apoll.Argon.2, -ἐπιμανδύης ἠρτίζεν Οὐρὸς ἠλιβάτοιο πόδεσσι, portabat subtalarum in humeros.

Α'ίρτάω, idem quod ἀείρω. Unde pass. ἀερτάομαι, ᾶμαι, cujus part. πάρτιμαι, suspensus sum, in Anth. Epigr.

Α'ορ & Α'ρας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'ναείρω, tollo in altum,attollo,clevo. ut Il. ϕ, Η'μ' ἀνάειρε ἢ γὰ σι. Accipitur etiam pro, tollo & aufero. ut Il. ϕ, Μηείονας δ' ἑτέρους δύο ῥεῖσπε πάλαπτα Τέκτα[ν].

Α'ναερτάζω, idem.

Α'ντιείρω, contrà attollo,adversùs quempiam attollo. Et ἀντιαίρομαι pro eodem. Herodot. ἀντιαείρεπαί σφι χεῖρας.

Ε'ξαείρω, extollo, elevo. Hippocr.

Ε'πιείρω, superattollo, attollendo impono. Herodot. ἐπιάειρεν ὤωσιον. Et simpl. pro attollo, erigo, & excito, sollicito.

Περιφέρδομαι & περιηερίδομαι , attollor, suspendor: unde Il. σ, -τοπαρὰν ἢ πόρῃ.

Alia comp.ex ἀείρω in ἀορ- definentia, sive ἠορ- cum η diphthongo impropria. Utraque enim scriptura reperitur,

Α'πήορ, ος, ὁ ἢ ἡ , ex alto dependens, item altus, sublimis, in alto situs.

Α'πήορος, ος, ὁ, idem. ut in Epigr. κλῶπες ἀπήορες.

Ε'πήορος, sublimis. Apollon. Arg.2. ἐπήορος δ' ἐφέβη' ὑ ὄφιδιον. Reperitur & ἐπήωρ apud Greg. ᾧ χρημα δ' ἔδωκεν ἐπήωρον.

Κατήορος, dependens, emissus. Apoll.Arg.lib.2.

Δυσαέλιος τελευταῖος κατήορος.

Μετήορος, sublimis. apud poëtas pro μετέωρος. Il. θ , -τὸ ἢ κ' ἔυτε μετήορος πάντα ἠδύνοι. ¶ Capitur etiam pro, suspensio & animi dubio. Item μετήορον , quod instabile est , tanquam in aëre suspensum, ut, -μετήορος δ' ὡς ἐκ φανῆφι.

Μετέωρος autem, vide sua serie.

Παρήορος & Συνήορος, quamvis sint ejusdem terminationis,non sunt ejusdem originis.Utrumque vide inter comp. ex Ε'ιρω, i.necto.

Α'Ε Λ Α Α, ἡ, procella,turbo. Dicta putatur ἀπὸ τῦ ἄημι. i. spirare, & εἰλεῖν convolvere seu intorquere. Unde & exp. ἄημα σωσφραμμένον, & ἀνέμων σωφρονῆ.Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo velut crispans mare. Il.ρ, Οἱ δ' ἴσαν ἀγριάλων ἀνέμων ἀπόλεμοι ἀέλλη. Il. λ, ὑπαὶ ἐκ ἴσ ἀέλλη. Iliad. β. -Ἰώ θεὰ ἀελλὰ Χειμέτεαι ἐπέλασσαι.

Α'ελλόδης, ες, ὁ ἢ ἡ, procellosus. Exp.& velox, à Suida.

Α'ελλὴς, ες, ὁ ἢ ἡ, procellosus , turbinis in morem convolutus, ut Il. γ, -κονίσαλος ἀΐρυτ' ἀέλλης.

Α'ελλήεις, εσσα, εν, idem. Unde fœm. ἀελλήεσσα, procellosa, ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορεύειν, cita via & velox.

Α'ελέω, ῶ, F. ήσω, convolvo,vario. Hesych.

Α'έλλομαι, flo, spiro.

Α'ελλὼ, nomen uni ex harpyis inditum , quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας & ventos rapidissimos. Hesiod.

Ζάλη & Κονίσαλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'Ε'Ξω, augeo, accumulo. Odyss. ο, -ἀλλὰ ἔοι αὐτῷ Ε'ργον ἀξέσσαι Θεοί. ¶ Item proveho, promoveo. Hesiodus, Ε'ργων initio. Ρ'εῖα δ' ἀείζηλον μυρίδιν, ᾧ ἀδήλον ἄξεις, i. facilè (Jupiter) illustrem attenuat, & ignobilem provehit. & in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀρετὴς ἄτερ ὅλος ἐπτω ἄνδρας ἀξέσσι. Etymon vide in Αὔξω.

Α'έξομαι, pass. augeor, vel crescо. Il. λ, ᾧ ἀέξετο ἰσόρροθος ἦμαρ.

Αὔξω, F. αὐξήσω, & præterium ηὔξηκα, Aor. 1, ηὔξησα tanquam ab αὐξέω. Idem quod ἀέξω, augeo. unde opponuntur ἀύξειν & μειοῦν apud Aristotelem Rhetor.2. Ἰσοκρατ. in Panathenaico, τὰ μὲ μικρὰ ἢδ' ἀσεμμάτων ῥᾳδίων τοῖς λόγοις αὐξῆσαι, i. res parvas verbis augere facile est. Αὔξειν τοῖς ἡμαῖς , augere honoribus, & ornare, apud Xenophontem. ¶ Item in pass. signif. augeor, crescо, ut apud Alexandrum Aphrod. αὐξῆσι τρίχες, crescunt capilli. ✤ Eustathius postquam dixit αὔξεσθαι esse φασιπόνειν verbi αὐξεσθαι, (quod & de act. voce intelligendum est) addit, esse ἄξω pro ἐπάξω, & ἄξω pro οὐκ ἐπάξω, ac per crasin ἄξω , sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω; dicit αὔξω cum pleonasmo Æolico literæ υ. & ἀξέσθω esse τὸ μὴ ἐπάγεσθαι ἢ κατὰ φύσιν φασκοντες , ἀλλ' εἰς μέγεθος φερομένην μᾶλλον τῆ καταρχὰς.

Αὔξομαι, pass. augeor, crescо, incrementum accipio. Dem. Xen. Isocrat: Item vires accipio; invalescо; roboror. Xen.Pæd.6. πῶ ἢμῖτερα ἐδωδήτερα γίγνεται ; πῶ ἢ ἧσσ πολεμίων αὐξήσεται. Nonnunquam ponitur pro, inclarescere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum. Athen.7.

Αὐξητικὸς, ὕ, ὁ, augendi vim habens. Ut αὐξητικὴ δύναμις, apud Aristot. ¶ Accipitur etiam passivè pro, crescens, excrescens, vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophrast. ἔστ δ' ἓν τὰ εἰς μᾶλλον αὐξητικὰ μᾶλλα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοίνιξ, κυπάρισσος, ᾧ ὅλως τὰ μονοστέλεχα, id est, (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, & si qua unistirpia.

Αὔξη, ἡ, incrementum, apud Suidam, qui exponit etiam βλάστησις, i. germinatio.

Αὐξὶς, unde αὐξίδης apud Aristot.de animal.lib.6. thunnorum piscium fœtus, quia paucis diebus adolescunt.

Αὐξιμος, ος, ὁ ἢ ἡ, idem quod αὐξητικὸς. A' Bud.in lex.expon. ad auctum & incrementum accommodatus. Xen.in Cyneg.

Αὐξάνω idem quod ἀύξω.

Αὐξάνομαι, idem quod ἀύξομαι.ut αὐξάνεται) πείχες.apud Arist.

Αὐχμὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp.ex ἄυξω & derivatis inde.

Α'μαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuêre præcisi, ut tradit Theophr.hist.pl.lib.3.cap.8.

Α'ναυξήσ, ος, ὁ ἢ ἡ, qui augeri non potest, incremento carens. Aristot.

Α'ναυξὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, qui non auget , qui incrementum non dat. ut ἀναυξὴς γόνος , apud Theophrast. ¶ Accipitur etiam passivè pro, qui non augescit. qui incremento non augetur. Aristotel. in 1, de cœlo, ἀγήρατον ἢ ἀθάνατον ἢ ἀναυξὲς ἢ ἀνεπιδοτον. Reperitur & ἄναυξον neutro genere, idem significans quod ἀναυξές. Plut. de anim. solert. ἀλλὰ ἀτελὲς μόνον ἢ ἄναυξὸν.

Δυσαυξήσ, qui difficulter augescit & increscit. Theoph.

Δυσαυξὴς, idem. Theoph.

Ε'ξαύξω, sive ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo, seu supra modum augeo.

Ε'ξαυξάνω, immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr.
Ε'παυξάνω, sive ἐπαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Theophrast. de causis pl. lib. 1 , πρέφειν ἢ ἐπαυξεῖν δωίαν τὰ σωιζόμενα. Et Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere & amplificare.
Ε'παυξάω, augeri, amplificari, crescere.
Ε'παυξήσις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum.
Ε'παυξή, idem. Plat. de leg. (tum.
Εὐαύξης, qui benè seu facilè augescit & increscit. Theophr.
Παλιναυξής, recrescens, renascens. Non. Παλιναυξὴς τιμή.
Παραυξάνω, sive παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo.
Π αρυξήσις, incrementum, accretio. Diosc.
Πολυαυξής, multum augescens. qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi. (Theophr.
Περιαυξάω sive περαυξάνω, antè augeo. Et in pass. περαυξᾶ) apud
Περιαυξὴς , ut περαυξῆες morbi dicuntur ab Hippocr. qui accidunt ætate jam progressis, ut Gal. exp.
Περισαύξω sive περισαυξάνω, adaugeo, insuper augeo.
Περισαύξησις, accretio, accrementum.
Συναυξάω sive συναυξάνω simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, uberiorem reddo. Aristot. in Eth.
Συναυξάνομαι , simul cresco seu augeor , cum aliquo cresco seu accresco. Herodian. lib. 1.
Τ'περαύξω sive ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.
Τ'περαυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Vel (ut Bud. interpr.) nimium cresco. Andoc.

A'ἐράλιω, ἀερίζω, ἀερτάζω, vide in A'είρω.
A'ερήτη, ἀερείζω, ἀέρεω, &c. vide in A'ήρ.

A'ΕΤ Ο'Σ, ῦ, ὁ, aquila. de cujus avis generib, vide Plin. l. 10. c. 3, & Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 32. A'ετὸς ἐν νεφέλαις, proverb. de quo vide Suid. & schol. Aristoph. & Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κατ' ἀέτωμα, dictum etiam ἀέτωμα, ut Suidas tradit. ¶ Hesychio est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum, ut Poll. quoque lib. 1, ait.
◆ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἵστε θῆ, quod posterius etymon affert etiam Eust.
A'ετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετώδες, aquilarum genus, interdum etiam mos aquilinus.
A'ετωμα. τὸ, idem quod ἀετὸς peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis specimen repræsentante. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectum elevatum est. in lex Hip.
A'ετιδέυς, pullus aquilæ.
A'ετίτης λίθος, lapis aëtites. de quo Diosc. & Plin.
A'ετιος, aquilinus. ut ἀέτιον πῆχυν, & ἀέτιον κρέας, apud Suidã.
Αἰετὸς, pro ἀετὸς (Atticè vel Ionicè) aquila. Odyss. ο, Διξὸς ὄρνις.
Αἰετός. Utitur & Herod. ¶ Item aquila : piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium, lib. 5. cap 5.
Αἰετώδης, ης, ὁ, qui ex aquilarum genere , seu aquilis similis. Oppianus de venat. lib. 3. Αἰετώδεται φύλα πολυζώοι τε κορῶναι.
Composita.
A'λιάετος, sive ἁλιαίετος, aquila marina. Aristot. de animal. l. 8. c. 3. Et Levit. c. 11.
Βυρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τῆς ἀφπάζειν, teste Hesychio. q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης : per jocum autem βύρσαι vocat Athenarum urbem.
Γρυπαίετος, quidam exp. adunca aquila apud Aristoph. in Ranis.
Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus, lib. 9. cap. 32.
Γ'ραπαίετος, grandis aquila, aut monstruosum animal ex aquila &
Μελαναίετος, aquila nigra aut pulla. (equo.
Νυκταίετος, aquila nocturna.

A'Ζ Ω, pro vario spiritu varia significat. A'ζω igitur cum tenui, sig. ficco, arefacio: ut tradunt Etymol. & Eust. derivantes ex α privat. & ζῶ, quoniam τὰ ἐξαέρα ἐσ'ερῆ) τῆ ζῇν. Hesiod. γύναι α σπείρειν ἄζει, i. ξηραίνει. ¶ Significat etiã τὸ ἀζόμαι φοβεῖσθαι τῷ σώματι δεδιέναι, inquit Eustat. & Etym. à qua est verbale ἄζομα, de quo vide suo loco.
A'ζω verò cum aspero significat veneror, colo, σέβομαι: ut tradunt Etymol. & Eust. derivantes à χάζω significante ὑποχωρῶ, quoniam ὃν σεβόμεθα, τοῦτο ὑποχωροῦμεν, i. quem veneramur, via ei cedimus. ut apud Soph. ὑδὲν ἄζομαι, exp. σεβόμενον. Sed magis est in usu vox passiva. ¶ Derivata ex A'ζω cum tenui.
A'ζομαι, siccor, arefco. Il. δ, de populo arbore succisa, Η'φθι τ' ἀζομένη πεπτεώτι παρ' ὄχθας. ¶ Ab Hesych. exp. etiam ἀγαναπαύομαι ex Eurip. Sic & Hesiod. in Theog. -ρεοκηδὲς θυμὸν ἀζομένη.
A'ζα & Ionicè ἄζη, ἡ, suligo, fordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Ab Hesych. exp. Ξυστὰ, χυτρόποδα, δίφρος. Od. χ, ἀείδω δὲ μάγον πεπαλαγμένον ἀζῃ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δείφη δὲ πυρὸν ἄζῃ γλίσχρῃ ἐλαίῃ μορφῶσα.
A'ζαλέος, ᾶ, ὁν, aridus, siccus, Il. λ. Πολλὰς ἢ ὑῶς ἀζαλέας, &c. Et Od. ῥάος δ' ἄξεσθαι ἄχθος Τ'λαὸς ἀζαλέης. Et Il. η, βῶν ἀζαλέων, scutum bovis tergore intectum.
A'ζαίνω, idem quod ἄζω, Suid.
A'ζάνω, idem. A'ζάνομαι, arefio seu aresco, siccor, siccesco. Hom.

hymno in Venerem. A'ζάνε') μὲ φῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά.
A'σις, Αὐγωδὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.
Γ'αχαζω, (comp.) ex βάκτω) vestimenta deficco. Hesych.
¶ Derivata ex A'ζω, cum aspero.
A'ζομαι idem quod ἄζω, sed magis in usu. Il. ε, Α'λλ' ὃ γε δὴ δεῦρ' ἐμὲ μᾶλλον ἀζέτο. Et Il. α, A'ζόμενοι Διὸς υἱὸν, i. reverentes.
A'σ, A'γ, O'σ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

A'Η Δ Ω'Ν, όνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. Hesiod. ad Etymologiã alludẽs videtur ἀηδόνα vocasse ὀπιδνηπιάχην ἀοιδὴν. Od. τ, χλωρηΐδ' ἀηδόνι. Lycophron Sirenas appellat ἀηδόνας, οἷς κάλλη ἀείδουσαι, inquit Eustat. i. festivè canentes. ¶ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας, tibias. ◆ Sunt qui ab ἀεὶ & ᾄδω derivari velint, quòd luscinia semper cantet. ubi semel incœperit.
A'ηδὼ, ὁ, ᾶ, ὃν, per contractionem, idem quod ἀηδόν. Sophoc. in Ajace, Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Η'σει δύσμορος.
A'ηδονὶς, lusciniola, vel luscinia. Theocritus Idyl. , -αἴτ' ὁμοῖον Μουσοπόλ Διάφνις πῶσιν ἀηδονίσι, si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt luscinïæ. (ἐρεζόμενοι ὑπὸ Λήνδων.
A'ηδονίδες, ὧν, ὁ, idem quod ἀηδόνες, Theocritus, Οἷοι ἀηδονίδες
A'ηδόνειος, ᾱ, ὸν καὶ ος, ὴ, ὸν, ad luscinïam pertinens, ἀηδόνειον ᾠδὴν, luscinïæ cantio, & pro eodem ἀηδόνιον μέλος. Var.

A'ῆμα, ἄημι, &c. vide in A'ω.

A'Η'Ρ, ἀέρος, ὁ, aër, unum ex quatuor elementis, ἀέρος ἀκρόσια, apud Athen. lib. 8, aëris vel cœli temperies. Apud Plutarc. dicit quidam poëta, ἀσφὰρ τὰ ἄνεμος. Lat. haurire aërem. ¶ Πρὸς τὰ ἄνεμα ἀνίεναι, apud Aristoph. sub dio commorari. Apud Plut. ὑπαυδᾶν ἀέρι, aër qui undique patet. ¶ Usurpatur etiam in plur. num. ut ἀέρων φθοραὶ, aërum corruptiones, pestilentiæ, &c. ἀέρων κράσεις, apud Chrysost. ¶ In fœm. gen. fig. caligo, aër tenebrosus. ut Il. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι, Α'λλ' ἀμφὶ σὲ νύκτα βαθεῖ κατέχευε θύελλα, quem locum vide apud Gell. l. 13 c. 19. Exponitur etiam ἀόρατος : Sunt qui accipiãt pro inferis seu infernis tenebris apud Theoc. Idyl. 17. Α'ὲξ πᾶσ' ἀκίνητον, ὅσον πᾶσι ὑκλὴ νύξ, ubi tamen potest & pro tenebris accipi. Juxta Erotianum in suo lex. ἀὴρ est etiam nostèr spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophoclis schol. dicit ἀὴρ ὃν ἀναπνεόμεθα. Ibidem ait esse graveolentem halitum per fedem. ¶ Notant etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1 ἐν τῷ ἀέρει τῷ βαλανείῳ χεόμενοι. ◆ Etymol. dicit derivari vel ex ἄειρω, quia in aëre animalia quædam αἴρονται. i. sursum attolluntur, aut quod aër sit κύφος, i. levis. (nam αἴρειν est κυφίζειν) aut ex ἄω, ι. spiro, quod ejus motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eust. quem vide Il. ρ. Quidam grammatici censent derivari ab α privat. & ἠέρ'ρ, quòd aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis & syderibus. Quæ etymologia convenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. δοκησίσοφος, & ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon hujus vocis investigans dicit, ἢ ὅτι αἴρει τὰ κάτω ἡ γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ ἀυτῆς γίνεται ῥέον τε.
A'ερώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, aërius, qui est in aëre, ad aërem pertinens. Apud Aristot. de mundo. ἀέριος φύσις, aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viventia.
A'ερίας, ου, subst. caligo, apud Æolos, ut inquit Hesych.
A'ερώδης, idem quod ἀέριος, aërius. Dicitur & A'ερῶδης pro eodem. ut Diosc. 5, ἀερώδης τῶν χρόων. ¶ A'ερώδης significat etiam obscurus, caliginosus. Hesych. (Hes.
A'ερηΐ, ος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀερώδης. Item multus, immensus,
A'ερόεις, εσσα, ὁ, obscurus, caligmosus. poëticum est.
A'ερίζω, aërius fum, aut aëria sum natura prædituus. ut ἀερίζων ἀτμὸς, apud Diosc. Item qui purus est aëris modo, non crassus.
H'λιος, ἠέριος, ὁ vel ἡ, pro ἀὴρ apud poëtas. pro tenebris, caligine, seu nubilo aëre ut plurimùm usurpatur, idque feminino genere potiùs quam masculino, & opponitur τῇ αἴθρῃ Il. ρ.
H'εέρθην, adverb. ex aëre pro ἐσ' αἰθέρ', in Anth. Epigr.
H'εροειδὴς, ὁ. tenebrosus, caliginosus. ut πέφριχ' ὑπερθεν, Il. 8.
H'ερίη, ης, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans. qui est in aëre. Il. γ. Η'ερίαι γλήνεσσι, aëriæ grues. ¶ Est etiam mattinus, ab ἦρ, de quo vide in Αἰγεύς.
Αὔεργ, quomodo huc pertineat; vide suo loco.
Composita.
Διαήριος, pro ἀέριος, à Luciano novè & jocosè dictum pro δηλητήριος, apud Hom.
Δπηέριος, pro ἠέριος, aërius. unde διηέριαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2.
Δυσηερίη, ης, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem. Strabo.
Δυσαερία, ᾱ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.
Ε'ναέριος, τὰ, quæ sunt in aëre, aëria.
Ε'ναερίσιος, in aërem subvehere. Hesychio ναυτιωλίσαι.
Ε'ξαερώδης, in aërem converti, in aërem abire, evanescere. Hippocr. de nat. infant. ἐξαερῶσθαι γὰρ τὸ ὑγρὸν τῷ ἀέρι.
Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

A'ησις, ἄϋτη, &c. Vide in A'ω.

A'Η'ΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonasmum habere τοῦ υ scribit

scribit pro ἄσυλος, ab ἄσαι significante βλάπτειν, exponit autem ὁ ἀβλαβὴς ἢ ἀπονος in quo peccatum est, inconveniens. Idem Etymol. scribit, ἀήσυλα dici τὰμὴ τέρποντα, facta compositione ex α privativo & verbo ἤδω, ut idem sig. quod ἀηδῆ, molesta & ingrata. Hom. Iliad. δ. ἦτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.

A'ΗΤΟΣ, exp. ἀκόρεστος, ἄπαυστος, insatiabilis, inexplebilis. Item πολύς, μάγας, δεινός. Il. φ. Θάρσει ἄατον ἔχων κῆρ. Sic & Hesych. ἄατες, Æschylum in Athamante pro μαχαίρας usurpâsse annotat.

A'Θ Α'Ρ Α, & Atticè ἀθήρη, Æolicè autem ἀθήρα, transpositis literis (ut tradit Schol. Aristoph. in Pluto) poltis seu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. scribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθήραν edere. Apud Plinium ἀθήρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quidam tamen ab ἀθηᾶ derivari putant.
A'θήρωμα, (quod & A'θήρωμα) tuberculum in capite nasci solium, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Celsius libro 7. cap. 6.

A'Θ Ε'Λ Γ Ω, f. ξω, fugo, vel mulgeo, fuctu vel mulctu detracto, Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab Hes. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal, & Erotian.
A'θηλάζεις, pro attractione poni videtur, apud Hippocr. de artic. χρονιωτέρη μὲ ἀθηλάζεις, &c.

A'θηλέζω, A'θηλείη, ἀθηλεώδης, vide in A'θήλ.

A'Θ Η' Ρ, έρος, arista, pars spicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum est. Ab Erotiano autem, ἀθήρες illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Sic Dioscorides quoque ἀθήρες de avena usurpat. ¶ Generaliter & de frumenti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis aristæ) à Xen. usurpatur, quum dicit, τὸ θέρος τοῦ ἀθήρος διαλύσει. Sic & à Luciano in Anacharside, ἢ μὴ ἐγκλιῇ ἢ τοῦ ἀθήρος ἀποφυσῶντα. unde & ἀθήρες, exposuerunt quidam veteres grammatici, στάχυες ἀχρεῖοι, (q. d. spicæ degeneres) ut sint ita dicti quasi ὃς οὐ ἔστ θρεπτέον. Quæ etymologia ponitur ab Eust. ¶ A'θηᾶ (inquit Gal.) significat apud Hippocr. non solùm quod in hordeo acutum est, ut in lib. 2. de morbis : sed & ejus partis summum quæ in cuspide sagittæ πώγων (barba) appellatur, ut τ' ὀπτὸ. lib. 5. Citatur & ἀθὴρ, pro mucrone gladii, apud Plut. in Cat. τὸ ἐξ ἀγκυλίδων λαβὸν ἐφασσατο ἢ κατενόησεν, ὡς δ' ἔιδεν ἐσπάνιον τὸν ἀθῆρα ἢ τὴ ἀκμὴν διαμένοντα. ubi tamen alii aliquid particularius esse putant. Hesych. Æschylum ait ἀθῆρα vocâsse τὸ ὁπτὸν ἐσχατον.
A'θηρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, aristatus, ut ἀθηρώδης στάχυς, aristata spica ; Gazæ.
A'θεείζω, F. ίσω, vilipendo, parvipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθήρας. Eustathius dicit ἀθηείζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῆς ἀθήρων, quas agricola ὡς ἀξίων ὀνείζειν, id est, metere dedignatur. Jungitur accusativo, ut Il. α. ἢ τοτὲ μ' οἷγ' ἀθηείζον. Odyss. θ. Τῶν δ' ἄλλων ἀν'ρ τὸν μὲν ἀϊόντα, ὑὸν δ' ἀθηείζων, Apud Apoll. Rhod. Arg. 2. genit. jungitur, -νύμφης ἀθηείζε λιτοῖν.
A'θείη, ης, atherina, piscis. Arista, Gazæ apud Arist. lib. 6. de hist. anim. cap. 17. Eust. ab ἀθηείζω deductum videri ait.
A'θέεις, & per pleonasmum literæ ν αὐθένεις, ενος, ὁ, idem quod ἀδὴς, arista. Hesychius αὐθένεια inter cætera significare ait non solùm τὰ ἄκρα τῶν ἀκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κάντρα. Hesiodo Ipsicio loquens, Α'χρον ἐπ' αὐθένιον καρπὸν θέεν, ὀξὺ στόμαχος, Α'λλ' ὅτε πυρούμενον αὐθένι δρομάσασε πόδεσσι, &c. Sic quidam exp. αὐθενίων. Il. υ.
E'ξαθηείζω, (comp.) idem quod ἀθηείζω.

A'πηεξ, vide in A'πέγω.
A'πλάω, ἀπλίζω, ἄθλος, ἆθλον, &c. vide in A'εθλος.

A'Θ Ρ Α Γ Ε' Ν Η, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. Vide Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. ultimo.

A'Θ Ρ Ε'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, video, cerno, intueor. Cum accus. ut Aristoph. in Nub. ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ. Interdum cum præpositione εἰς, ut Il. κ. ἦτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε. ¶ Item dispicio, circumspicio, considero, perpendo. Itidem cum accus. ut Ilocr. ad Philipp. ἐπὰς ἀθρήσεις ἢ σκέψαιτο τὰς πρὸ ἄλλων συμφορᾶς. Interdum sine casu, vel cum ὅπως : ut Xen. in Symp. ἀθρητέον ἢ πῶς ποτε, &c. vel cum πότερον, ut Plat. in Crit. ἐκ τούτων δὴ ἀθρεῖ πότερον, &c. vel cum μὴ, idem in Gorgia, ἀθρεῖ μὴ τῶν ἢ τὸ ἀγαθὸν, &c. ◆ Deductum esse putatur à verbo Σκοπῶ per syncopen, præfixo α epitatico : vel à δρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, & δ verso in θ. Utramque etymologiam habent Etymol. & Eust. Aspirari autem illud α secundum Atticos tradit idem Eust.
A'θρίματα, videntur esse dona quæ offerebantur sponsæ quum ipse primùm retegebat & dempto velo sponso & cognatis præbebat conspiciendam, quæ & θεώρητρα eandem ob rem nominabantur, Hesych. sunt munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbios.
A'θρέα, videre cupio. Suid.
Composita.
A'παθρέω, ῶ, perspicio, attentè considero. Thuc.
Διαθρέω, ῶ, dispicio. Aristoph. in Neb. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει.
Ε'ναθρέω, ῶ, cõspicio, cõspicor. Il. γ. Εἶσε ἰὼν ὄφρ' ἴδηται Αλέξανδρον.
Ε'ναθρεῖν, fixis oculis intueri. H.
Κατανθρέω, ῶ, inspicio vel perspicio. Hesych.
Περιαθρέω, ῶ, circumspicio, attentè sive diligenter considero; Hes.
Περιάθρησις, circumspectio, diligens consideratio.
A'νθρωσσ ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'Θ Ρ Ο'Ο Σ, ᾱ, ὁ, confertus, in unum collectus, coacervatus, aut densus; frequens, aut universus, simul totus, simul omnis, ut ἀθρόα πόλις, apud Thuc. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic ἄθροι ἀθρόοι in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. usurpatur. Il. ζ. ἀλλ' ἀθρόοι ὀμιθήσετε, Luc. in Pseud. Δεινεῖων τε χρὴν ἀθρόων ὑπολομέων. Apud Xen. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις, i. dispersis. Apud Hom. ἅτερ est ἀθρόα πάντα, ut Il. χ. Od. α. Od. ξ. Apud Gal. ad Glauc. 1. ἀθρόας καινώσεις, exp. effusæ evacuationes. Sic & κάτω σις ἀθρωστέρας, ibid. ¶ A'θρόον aiunt Eust. & Etym. sign. etiam αφρῶδον repentinum, οἱονεὶ τὸ ἄκαιρον ἀφρόν. In qua signif. tradit idem Eustat. Atticos solitos tenuare, ob α privativum : at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (ut moris est α collectivum) ut sit ἀθρόον quasi ἅμα θρόν, i. unà cum strepitu, vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θορύβῳ, i. πολλῷ πνεύματι. Ait præterea Etymol. hanc vocem pro repentino ἐκπαραπροσωδίας, pro collecto σφαρδαμῶδες, simul & ἰκανῶδες. ¶ A'θρόως autem proparoxytonon vide in compositis ex θρόος.
A'θρόος, confertim, universè, summatim. Exp. & confestim. Luc. ἀμπαῶν ἀθρόους, totus repentè lapsus. Pro ἀθρόως dicitur interdum ἀθρόον adverbialiter, ut apud Thuc. ἀθρόον ἐμβοήσαντες.
A'θροότης, ητος, ἡ, universitas, q. d. confertitudo. Alex. Aphr.
A'θρυς, idem quod ἀθρόος, & est factum ex eo per syncæresin : ideoq; quidam cum circumflexo scribendum putârunt : sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum & ut tenui spiritu notaretur, licèt Atticè aspireturr. Aristoph. ἄθρυς ὧσαν τοὺ θρασυμάχους ἀθρους. Sic ἄθρυν ἐφατίσθην pro exercitu conferrim copiis instructo. Habet & comparat. ἀθρύτερον, apud Athen. & Gal.
A'θροίζω, F. σω, P. κα, congrego, colligo, congero, coacervo. Plat. epist. 7. εἰς μίαν πόλιν πᾶσιν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Ilocr. de pace, ἐκ ὀλίγων ἀνθρώπων εἰκὸς πολλὰς πόλεις ἀθροίζεσθαι.
A'θροίζομαι, congregor, colligor. Plut. in Rom. ἀθροιζόμενος πρὸς αὐτὸν, confluentes ad illos. Apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, Bud. exp. contrahi in seipsum, hoc est, apud se esse.
A'θροισμα, τὸ, congregatio, i. res congregata, cœtus vel accervus, seu congeries. Exp. & πλῆθος, multitudo, ut ἄθροισμα πλοίων.
A'θροισμὸς, ὁ, & ἀθροισις, εως, ἡ, congregatio, id est, ipsa congregandi actio.
A'θροίσιμος, q. d. congregatorius, sive congregatitius. ut ἀθρόισιμος ἡμέρα, apud Greg. dies quo populus congregatur.
A'θροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector. (bens.
A'θροιστικὸς, congregativus, collectivus, vel vim congregandi habens. Συναθροίζω (comp.) coacervo, colligo. Synes. ep. 141 ὑπεσὶ τότε μὲ ὄμιλον ὑπὸ τ' μανίης αὐτὸ συναθροίσειεν. Apud Plat. in Phædone, συναθροισθείη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὐτὴν, videtur esse quod Cic. dicit Tusc. 1, animus à negotio omni sevocatus, & secum esse coactus. Συναθροισις & συναθροισμὸς, coacervatio, congeries. Est tamen συναθροισις potius ipse coacervandi actus. Et συναθροισμὸς, id quod coacervatum est, ideoque rectè exponitur, congeries. Est etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. Vide & apud Rutil. Lup.

A'Θ Υ'Π Ω, ludo, lusito. ut pueri quisquilias colligentes humi & construentes. Apud Herodian. παῖδον ἀθύρειν exp. puer ludibundus. Dicitur de quovis lusus puerilis genere. Philo, ὡς παῖδες παρ' ἀλλήλοις ἀθύροντες, οἱ λίμνας γεωλόφους ἀνασκάπτουσι. Generaliter etiam de quovis ludente dicitur, & exp. παίζω. ◆ Eust. vult ex α privat. & nomine θύρα esse factum, quasi qui ἀθύρει privatam januamentem habeat. cujus derivationis rationem nimis longè petitam esse suspicatus Henricus Stephanus dicit ἀθύρειν ideo significare ludere, quòd extra fores domus potius quàm in ipsa ædimo ludi soleat. Idem Eustath. tamen etiam ait à θύω derivari, i. prorruo, prorumpo. Etymol. quoque ἄθυμα dicit esse παρὰ τὸ ἄνω θύειν & additum esse ρ, ut in ἀείδειρε pro ἄειδε. Et tunc α erit epitaticum.
A'θυμα, τὸ, lusus, ludus, ludicrum. Proprie lusus puerilis, Il. οὐ παίσον ἀθύμασι νηπιάχοισιν. ¶ Item oblectamentum. Od. σ, δὴ δ' ἐπὶ δὲ μ' ἀθύματα θυμῷ. Exp. & ἀγαλμα, ornamentum. Suid. ex Epigr.
A'θυμάριον, ου, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquens, ὥρας δ' ἀθυμάριον ἄρνυτο σύλακας, gestabat ursi catulum, oblectamentum suum, vel delicias suas.
A'θυρόμαι, idem quod ἀθύρω. Exp. & σκιρτῶ, id est, salsito, nempe ludendo, exultim ludo.

Compositа.

Α᾽ραδυφρα, τ᾽, idem quod ἁβρυφρα, ludus, vel id quo quis ludit.
Περισυδρω, ludo cum, colludo cum, Hesych. (Eust.
Σκαλαδυφρα, ludibundus fodio seu fodico, vel fodiens seu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω seu σκαλεύω & ἁδυφρα. Alicubi tantùm sig. vel fodico vel ludo, ut exp. ab Hesych. Aristoph. in Pace tectè usurpavit pro inire seu coire. Η᾽ μείεαι᾽ ἰδών, ὑπαδυμήσῃ καὶ βάλῃ τι σκαλαδύφρα, i. σωπαπᾶτα, ut exp. Sch.
Σκαλάδυφμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαδρυμάπον, ludicra, seu ludicræ nugæ. Aristoph. in Nub.
Συναδύφω, simul cum alio vel aliis ludo. Mosch. idyll. 2. Τῶν ἀεὶ συναδύφων.

Α᾽ Ι, pro εἰ, si. Utuntur hac particula Dores. Theocrit. Αἴ τὶ πτερύσσομαι. Apud Thucydidem. Dorico sermone, ᾗ αἴ πα τὶ Λακεδαιμόνιοι πάϊδα ἔχοντι. Plutarch. in Lycurgo, αἴ δὲ λῷς, πείραν λαβέ. Item αἴκα Doricè. ut apud Thucydidem, eodem libro, αἰκα αὐτὸς ἀκῇ. Apud Hom. frequenter cum particula κε sive κεν. Il. ϛ. & ω. αἶκα πίθηαι, si parueris, si pareas. Iliad. θ. αἴ κέν τ᾽ ὀΐσας Δαναοῖσιν ἀρήγῃσι. Et αἴκ᾽ ὅπισ πισε apud eundem, si quo modo, si fortè aliqua ratione, Iliad. α & β. Apud eundem, αἰ κέ ποθι, vacante ποθι, Αἴ μὴ nisi, εἰ μὴ, apud Theocritum, Idyll. 5. Αἰ μὲν τὸ φλάσαμι. ¶ Ut autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἴ. Ferè autem subjungitur κε, ut Iliad. ζ. Αἴ γὰρ Ζεύς τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων Η᾽ οἷοί᾽ ὦς, &c. Odyss. υ. Αἴ γὰρ τῶν ξείνε ἐνὶ Φαίηκεσι τελέσειε Κρονίων. & Herodot. lib. 1. αἴ γὰρ τῶν θεοί ποιήσειαν ὑπὲρ νόον νησεῖ, ἢ ὦδε τι κατὰ νοῦν ἐστὶ ἀδεῖν. Greg. Naz. junxit aoristo indicativi, Αἴ ἔνεγκ᾽, ὅ τέ με ὑπερὸν ἐπὶ σπλάγχνοισιν ἔδυκας. Est autem αἰ pro αἴθε per apocopen, ut Snidas tradit, Etymologicus vult αἴ dici pro εἰ significante εἴθε, mutato ε & α. At αἰ, est plurale articuli præpositivi fœm. gen. à sing. ἡ, ut αἱ γυναῖκες.

Α᾽ Ι, vel Α᾽ Ἰ, hei, heu, Eheu. Αἰ (inquit Eustathius) est etiam δυσφοικτόν, i. quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes. Item μεμπτικόν, i. quo utimur alicui fuscentes. ut apud Aristoph. αἰ τάλαν, hei miser. Suidas autem scribit αἴ cum tenui & circumflexo esse θρηνητικὸν, luctus significationem habens, vel luctui aptum. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circumflecti. At Eustathius, αἴ pro εἴθε, utinam, & pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, δυσφοικτὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu acuto notat. Raro autem solum positum, frequenter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio invenitur & solum & geminatum. ut Κύπριδες δ᾽ ἁ μορφὰ σὰ Ἀδωνὶς Κύφριδος, Αἰ αἰ in versu sequenti, Ὡραία θαητὰ λέγοντι, ᾗ αἰ δηὖτε αὖ τὸν Ἄϊδωνιν. I idem circa finem, Τ᾽μαὶ ὑκέτ᾽ ἀενάοιδρον μέλος ᾠδήσει αἰ αἰ. Αἰ αἰ ᾗ τὸν Ἄϊδωνιν ἔτι πάλιν, αἰ ὑμύλιον. Ponitur & absque casu, ac tum ferè geminari solet. Soph. in Ajace, Αἰ αἰ, τίς ἂν ποτ᾽, &c. ¶ Interdum terque quaterque repetitur. ut apud Lucian. in dial. Philop. αἰ αἰ αἰ αἰ ἦ μὰ κυνῶν ἐλπίδων. At αἰ, est plurale artic. postp. fœm. gen. à sing. ἡ, quæ apud poëtas significat interdum etiam, hæ, vel illæ.
Αἰδέω, Αἰανὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἶα, vide in Γαῖα.

Α᾽ Ι Α᾽ Ζ Ω, F. ξω, lugeo, lamentor. Fit ab αἰ, i. heu, ut docent grammatici. Soph. in Ajace, πῶν γὰρ πέρας ἔχ᾽ ὅτι αἰάζειν ἐμοί. Cum acc. ut in epitaph. Adonidis, Αἰάζω σ᾽ Ἄδωνιν, ὑπαιάζουσιν ἔρωτες.
Αἰαγμα, τ᾽, τὸ, gemitus, lamentatio. Eustath. Αἴαγμα dictum ait, παρὰ τὸ ἄξιαι αἰαγμάτων πεδεῖν. ex eo quòd passus esset digna gemitibus.
Αἰαπτὸς, ὴ, ὸ, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus, lugubris, ex Aristoph.

Compositа.

Δυσιάκτ᾽, ὑ, ὁ ᾗ, graviter aut miserabiliter defletus. Exponitur & qui non facilè lugetur, & qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Macchabæorum tertio, αὐτὴ πικρὸς ᾗ δυσιάκτου θανάτου. Redditur & lugubris, ut sit pro αἰακτός. Item qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.
Ε᾽πιαίζω, allamentor, illachrimor. Lucianus de hyacintho loquens, ἔτι ᾗ χείμασι ἔχον ἀπαλὸν τὸ νεκρῷ. Idem in libro de luctu, ὥσπερ τὸ μὲν ἐπιαίζοντες.
Τ᾽ραιάζω, q.d. sublamentor, ex Epigr.

Α᾽ Ι Α Ν Ο᾽ Σ, ὴ, ὸ, vel Αἰανὴς, ῆος, ὁ ᾗ, gravis & acerbus vel luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse ab αἴ ter factum. Idem ait λιμὸν φάσῃ, appellari vel famem gravem & molestam, ab αἴ αἴ: vel perpetuam, ab αἰὲν. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἐμοὶς αἰανῆ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine factam esse illam particulam αἴ: & esse hic αἰανῆ pro θρηνητικῆ. Idem ia hoc Ajacis hemistichium, -ψυκτὸς αἰανὴς κύκλῳ, ait αἰανὴς κύκλῳ sonare ὁ σκοτεινὸς καὶ ἀδιάλειπτος, i. tenebrosus, vel perpetuus.
Αἰανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽ Ι Β Ο Γ᾽, adverbium indignantis seu dolentis, ut οἴμοι, teste

Suida & Hesychio. Aristoph. Αἰβοῖ, τί λαρεῖς; Idem αἰβοῖ τάλαι, hei miser. Interdum admirantis, teste eodem Hesych. Aristoph. in Neb. Αἰβοῖ πονηρὸν γ᾽ οἶδα, &c. i. papæ. Ponitur & ὀπὶ ἡδονῆς, ut annotat Suidas afferens ex Aristoph. Αἰβοῖ, ὡς ἥσυ ἡδὺ τὸ πηδᾶν γλυκύτερον.

Α᾽ Ι Γ Α Ν Ε᾽ Α, ὴ, (& Ionicè αἰγανίη) & Αἰγανέη, ῆς, τὸ, jaculi vel spiculum, tragula. Hesych. Ἀπὸ τῶν αἰγανέων ἰμάτιον ἠγνωλάσσῃ, quòd hastarum seu jaculorum aut spiculorum amenta sive anteriorent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc jacula nominata dicentibus quòd ἐνδυνέουν εἰς αἰγᾶν ἄγραν, quòd apta sint capiendis capris. Odyss. δ. Αἰσσοισιν πέρπουσι καὶ αἰγανέῃσιν ἰοῦσαι. Apollon. Rhod. Argon. 2. ὑφέρατο Πηλεΐδης Αἰγανέην. Suidæ est jaculum parvum ex solido ferro: Eustathio genus hastæ leve & longum, παρὰ τὸ κατ᾽ αἰγᾶν ἰέσθαι, quòd in capras mitteretur.

Α᾽ Ιγιλωψ, vide in Α᾽ἴσσω.
Αἰγίν, αἰγιαθ᾽, &c. vide in Αἴξ.

Α᾽ Ι Γ Ε Ι Ρ Ο Σ, ὴ, ὸν, populus, seu propriè populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, ut videre est apud Theophr. hist. plant. l. 3. cap. 1. & de caus. pl. lib. 5. cap. 8. itemque apud Dioscor. l. 1. c. 114. & Aristot. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri schol. deducit ἀπὸ τῆς ἐγείρεσθαι ἢ αὐτῆς αἰσθήσεως. Homerus hanc arborem vocat μακρὴν Od. κ. & μακεδνὴν Od. ρ. Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo αἴσσω. Schol. verò Apollonii ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἕρᾳ αἴσσειν ᾗ κινεῖσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ κατέχεσθαι ὑπὸ τῆς αὔρας.
Ἐξαιγειρώδης dicitur ἡ λεύκη, (populus alba) i. in nigram mutari, ut testatur Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 21.

Α᾽ Ι Γ Ι Α Λ Ο᾽ Σ, ὸ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ἢ φύλ.) ἐν αἰγιαλοῖς. ✤ Quidam deduxerunt ἀπὸ τοῦ τὰ ἅλατα γίνεσθαι ἐν αὐτοῖς. Mihi facilior & simplicior videtur deductio ποιεῖν τὸ ἀγειν τὰ ἅλατα, ut & synonymũ ἀκτὴ ab eodã ἄγω (i. frango) deducitur.
Αἰγιαλίτης, ὰ, ὸ, litoreus: ut αἰγιαλίτης ἀμμος, Diosc. l. 5. Exp. & in litore habitans. in fœm. gen. αἰγιαλῖτις, ιδ᾽, litorea, ut αἰγιαλῖτιδα γαλῆν, Archias in Anth. epigr.
Αἰγιαλώδης, ᾳ᾽, ὸ ᾗ, ὴ, idem.
Αἰγιαλεύς, piscator, litoreus, quasi in litore degens, apud Alciph.
Παραιγιαλίτης, (decomp.) exp. ut αἰγιαλίτης, apud Athen.

Α᾽ΙΓΙΘΑΛΟ᾽Σ, ῆ, ὸ. parus, avis inimica apibus, apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. & l. 9. c. 15. & 40. Vide & Plut. in l. de odio & invidia.

Α᾽Ι Γ Ι Θ Ο Σ, ἁ githus, avis de qua vide Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & Plin. l. 10. c. 74. Scribitur & αἰγίοθ᾽, à Gaza vocatur salus.

Αἰγινόεις, αἰγίς, &c. vide in Αἴξ.

Α᾽ Ι Γ Ι Λ Η, ὴ, fulgor, splendor, ut χαλκῷ αἴγλη Iliad. ζ. Sic αἴγλη ἠελίοι ἢ σελήνης, Od. ρ. Apud Aratum ὀλίγη αἴγλη. Cicero exp. tenui cum lumine. Aristides in Romæ encomio, πόλεως τὴν ὑπὸ λαμπρῶν αἴγλην ᾗ χάεσι. Poëticum tamen est. ¶ Hesychio est etiam χιτὼν, apud Soph. in Tereo. χιτὼν & πέπλ, apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλαι sed αἴγλαι μυσίαν, idem quod μυσίαν, Poll. lib. 6. cap. 12.
Αἰγλήεις, ἐντ᾽, fulgens, splendidus, coruscus. Il. α. αἰγλήεντ᾽ ὀλύμπου. In fœm. gen. αἰγλήεσσα, splendida. In obliquis fit etiam crasis. Reperitur enim αἰγλῶντα pro αἰγλήεντα, ut πιμπλῶντα pro πιμπλέντα, apud Hom.
Α᾽γλαὸς, Γλαϊν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositа.

Παναγλήεις, omnino lucidus splendidusque, Eurip.
Σκηπταυχλα᾽, ὰ, ὸ ᾗ, ὴ, fulgorem avertens. Aristoph. in Neb.

Α᾽ Ι Γ Υ Π Ι Ο᾽ Σ, ῦ, ὸ, à veteribus dicebatur qui à recentioribus, γύψ, ut tradit Suidas, id est vultur: avis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Iliad. π. αἰγυπιοὶ χαμψώνυχες ἁρπυιοκάπαλ. Soph. in Ajace, πασσυδίῃ ἀπὸ πᾶσιν ὄρνιξι μάχαι αἰγυπιῶν ὑπεδύοντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγια. Agathias quoque scholasticus αἰγυπιὸν & γύπα de eadem volucre dici hoc epigram. innuit. Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κῆ γλῶ δύο γῦπες ἔδηκιν. Ἡμᾶς δ᾽ ζῶν ἧας τέσσαρες αἰγυπιοί.

Α᾽ Ι Γ Ω Λ Ι Ο᾽ Σ, nomen avis nocturnæ seu noctivagæ, ululam Latini appellant. Scribitur & αἰγώλι᾽. Vide Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 17.

Αἰδέομαι, αἴδεσις, αἰδήμων, &c. vide in Αἰδώς.

Α Ι[d] Δ Η Σ, apud poëtas & ἀΐδης, in soluta oratione, ου, ὁ, Orcus, tartarus, inferi. Od. μ. ὑπὸ λίθετε δῶμ᾽ Ἀΐδαο. Et Il. φ. Πέμψεν εἰς Ἀΐδαο. ubi subauditur δῶμα vel alius ejusmodi accusativus. ¶ Nonnunquam est ipse deus inferorum Pluto. Il. ο. Ζεὺς ᾗ ὑπ᾽, πείσμαι δ᾽ Ἀΐδης ἐκέχειτο ἀέκοντι. ¶ Item mors. in Anth. Epigr. Ἢ ῥα Ἀΐδαο μέλοιτε σφῷν ἀμφὶς ἔσχ᾽ ὠδίς. ¶ At αἰδὴς vide

vide in comp. ex Εἴδω, i. video. ✤ Fit ex α privat. & ἰδεῖν aoristo 2 verbi εἴδω, i. video. Est enim α ἴδηλος locus tenebricosus, & (ut dixit Virg.) sine luce domus. Vide etiam ἀΐδης in fine hujus classis.
Α᾽ϊδηλ᾽ος, ου, ὸ ᾗ, ὴ, tenebricosus, ut Soph. in Ajace, ἀΐδηλον ἀΐδην. Vide & alias signif. in comp. ex Εἴδω, id est, video.
Α᾽ϊς, ἀΐδ᾽ος, pro ἀΐδηλος. Il. α. -ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Et Odyss. κ. ἔμπεδ᾽ ἀΐδος ἐκ κατέλθῃς. & Od. λ. -ἐδὼν δ᾽ ἔμεναι ἀΐδ᾽ος εἴσω.
Ἄϊδος δὲ & Ἀΐδ᾽ος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδ᾽ος δόμον.
Ἀΐδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, deus inferorum. Hesych. Ἰωὶ Ἀΐδωνεὺς ἥτοι.
Ἀΐδηλ᾽ος, ὰ, ὸ ᾗ, ὴ, lethalis. Hesych.
Ἄϊδις (cum α habente ι subscriptum) ιδ᾽, ὁ, in prosa idem quod ἀΐδης, ex quo factum est per synæresin. Ponitur læpe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ἄ.δ᾽ος, sub. οἶκον, & ἐν ἄ.δ᾽ι, sub. οἴκῳ.

Α᾽ϊδ᾽ος, vide in Α᾽εί.

Α᾽ Ι Δ Ω͂᾽ Σ, ὁ, & per crasin ῶς, in dat. αἰδῖ, in accus. αἰδῶ, vel αἰδῶ, ut quidam, pudor, verecundia. Interdum in bonam partem, ut apud Soph. αἰδὼς λαθεῖν, pudore tangi. Et Il. ο. Ὦ φίλοι, αἰδὼς ἐστ᾽ ᾗ μᾶλ᾽ ὄκνος ἐνὶ θυμῷ. Ἀχαιῶν τ᾽ αἰδέσθω, Et cum genit. ibidem, ᾗ αἰδὼς θεὸς ἐνὶ θυμῷ Ἀχαιῶν αὐξοπάτων, id est, verecundiam vobis incutiant alii homines. Quatenus sit laudabilis αἰδὼς, vide Aristot. Eth. l. 3. c. 11. & l. 4. c. 15. Interdum in malam partem. ut apud Hom. Αἰδὼς ὦν ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. ¶ Item reverentia, veneratio, observantia, per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reveremur & colimus. Xen. p. 2. l. 1. τοῖς ἄλλοις αἰδοῦς τυγχάνειν. Od. θ. τιμῆς ἐμμορέμεν εἴνι ᾗ αἰδοῦς. Apud Plut. in Rom. αἰδοὺς τῶν βασιλέως, regis reverentia. Idem in Solone, αἰδοῦς μὲ ἐν ᾗ πόλει ᾗ τιμὴν ᾗ ἄλλη πᾶσι, id est, reverebantur & honorabant eum omnes. ¶ Item membrum genitale, inguen, pudenda. Il. ξ. Χλαῖναί τ᾽ ἠδὲ χιτῶνες περὶ αἰδοῖ᾽ ἐμάρψαντ᾽ αἰδῶ ἐμφυσικαλύπτει. Et Dion. Halic. in ἀέχ. Τ᾽ πᾶς ὠσιμένης πὼ αἰδῶ τῶν ὑφαῶν. ✤ Etym. & Eust. πὼ αἰδῶ dictum volunt, à non videndo, ex α privat. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere, unde proverb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Erasm. in Chil.
Αἰδ᾽ος, ου᾽, τὸ, idem quod αἰδοῖς.
Αἰδῆ᾽ος, ὰ, ὸ, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reverendus. Od. θ. -φίλῳ πατρὶ γήμειε, Δαναὸς τ᾽ αἰδῆος τε. Et Od. λ. Καὶ τ᾽ αἰδηότερος ᾗ φίλτερ᾽ ἀνδράσιν ἔλθω. Item in activa sig. verecundus. Od. ρ. -κακὸς δ᾽ αἰδῆ᾽ ἀλήτης. Et Il. ϛ. παρὲξ ἰὼν αἰδήσῃ.
Αἰδήσιος, adverb. cum reverentiâ, cum observantia. Od. τ.
Αἰδήσιον, ὰ, τ᾽, subst. inguen. In plur. αἰδήσια, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant ἀπὸ τοῦ αἰδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ. ᾄσχυντα, quasi αἰδήσια, Thuc. 1. διαζώματα ἔχοντες περὶ τὰ αἰδήσια οἱ ἄθλοι. Et Herodot. 2. ἐκ τῆς αἰδήσιον ἡ δυσαρέσ᾽. A Gaza exp. testiculi, coles.
Αἰδησιάδης, ᾳ᾽, ὸ ᾗ, ὴ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.
Αἰδοῖκός, ῆ, ὸ, ad inguen pertinens, ut αἰδοῖκῷ φάρμακα, apud Æginet.
Αἰδοῖ᾽ος, poët. pro αἰδῆ᾽ος, ut ὁμοῖ᾽ος pro ὁμοῖ᾽ος, venerabilis.
Αἰδέομαι, ούμαι. Fut. ήσομαι & ήσυμαι, pr. ἀτ. ᾐδεσάμην, aor. 1. ᾐδέσθην idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. Xen. Pæd. 1. αἰδέσθαι τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ. -τὰ δὲ σ᾽ αἰδέο, κύ μ᾽ ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor. ut Il. χ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Il. δ. Αἰδεῦμαι βασιλῆ᾽ ἐνίπτην αἰδήσιον. ¶ Item pro pudet me, verecundia tangor. ut αἰδέομαι πάϊ, horum me pudet. Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ Τυμοῦδος. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ζ. ᾗ δ᾽ παρέβητ᾽ ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, & injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαι αἰδέσθεν ἐδοῦς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placeo, exoro. Dem. contra Aristocr. ᾗ φάσγανον ὃς αὐ αἰδέσασι πάλ᾽ ἐν ᾗθεσι τὸ πεπωδότ᾽ον. Vide Harpocr. & Hesych. Usurpatur & in signif. pass. utpote cujus inveniatur aor. ἀδῶ & compositum κατασδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένῳ, exoratus, placatus.
Αἰδέσιμος, ον᾽, ὸ ᾗ, ὴ, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῆ ῥητόρων αἰδεσιμώτατος. Ponitur in virtute apud Aristot. in eth. lib. 2. & 4.
Αἰδεσιμόνως, verecundè, pudenter, cui opponitur θρασέως apud Xen. in symp. Αἰδεσιμόνεως, ῶς, Ε. ίστ, verecundus sum, verecundiâ servo.
Αἰδέσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus & tuitio, ultionis animadversionisque remissio. Dem.
Αἰδέσιμος, ὰ, ὸ ᾗ, ὴ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδῆ᾽ος, venerabilis, reverentia dignus. Apud Greg. est, dignus qui exoret ¶ Apud Paulan. αἰδέσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum' ἄπλον.
Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio. q.d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδέσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τῆς φρονήσεως τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.
Αἰδεστὸς, ὴ, ὸ, reverentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum. Plut.
Αἰδώσιμος, etiam dicitur pro αἰδέσιμος. ut Od. θ. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας, & Plut. in symp. 3. ἐκέλλειν τὸ δυμάτων τὸ αἰδεσιμώτατον.

Compositа.

Α᾽ναιδὴς, ὲς, ὸ ᾗ, ὴ, impudens, inverecundus. Od. ρ. Ὄφρ᾽ ἂς πᾶς ὑμῶν ἀναιδὴς ἦσθ᾽ ἀγορεύειν. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα, Aff. & pro eo cujus nos non pudet. ut ἀναιδέστατ᾽ τοῖς ἀκολάστοις minimè pudendus intemperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus sensu carentibus, ut λάας ἀναιδήσι. Iliad. δ. & Od. λ. Et ἀναιδὴς πέτρα. Il. ν. Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum adverbialiter ponitur, ut ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aspectu esse, impudentiam oculis præ se ferre.
Α᾽ναιδῶς & αναίδεως, impudenter.
Α᾽ναίδεια, ὰ, impudentia, inverecundia, Hom. Demost.
Α᾽ναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Hinc ὑβριναιδεύομαι, impudentia vincor. Aristoph. in Equit.
Α᾽ναίδη᾽ος, ὁ ᾗ, ὴ, accipitur pro αἰδῆ᾽ος, impudens.
Α᾽ναιδιμένως, absque ulla reverentia, & q.d. irreverenter: seu absque ullo pudore, impudenter. Gal.
Α᾽ναιδιδέω, ῶ, q.d. pudenda mutilo, præputium seco, circumcido. Poll. lib. 2.
Ε᾽παιδέομαι, ούμαι, pro simplici αἰδέομαι, erubesco, verecundia afficior, unde ἐπαιδεδέσμαι, apud Eurip. me pudebit. Ε᾽παιδεδείς, reveritus. Plat. de leg.
Κατασδέω, ῶ, (quod & αἰδῶ, sed rariùs) erubescere facio, pudore perfundo, & ad veneretionem cogo vel impello, flecto animum. Plut.
Κατασδέομαι, ούμαι, revereor, valdè revereor. Aristoph. in Nub. κατασδέσθητι πατρῴων Δίαι. Item pro, perpudet. Plut.
Κίναιδ᾽ος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt, ita dictus ὑπὸ τῆς κινεῖν ᾗ αἰδῶ, id est, τὸ αἰδῆσιον. vel quasi κινὸς αἰδοῦς, Plut in Polit. ¶ Sic dicitur & gemmâ quæ erythræus etiam lapillus appellatur, Arrian.
Κιναιδία, cinædica obscœnitas sive impuritas aut impudicitia. Æschin.
Κιναιδίζομαι, cinædice me gero, impuritate & obscœnitate cinædos imitor. Κιναιδισμὸς, obscœnitas cinædica, apud Eust.
Κιναίδιον, avicula quæ & ἰυγξ, teste Hesych. ᾗδ᾽ τὸ κινεῖν τὸ αἰσθῆσιον, unde & σεισοπυγις, dicitur. Lat. motacilla.
Α᾽κίναιδ᾽ος, (decomp.) exp. ὁ μὴ κινῶν τὸ αἰδεῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non est, sed castus & pudicus. Suid.
Κυϊναιδ᾽ος, impudens ut canis, Hesych.
Κίναιδ᾽ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αἰεί, αἰὲν, vide in Α᾽εί.
Αἰετὸς, vide in Ἀετός.

Α᾽ Ι Ζ Η Ο᾽ Σ, ῆ, ὸ, (pro quo & ἀζηὸς) juvenis, qui juvenili robore viget, παρὰ τὸ ἀεὶ ἀκμὴν ἢ ἀεὶ ἀίσσειν ζέειν, facta compositione ex α epitat. & verbo ζέω, quòd juvenes ferveant & calidiores sint atque animosiores. Il. υ. τὸν ἀρηΐθοον αἰζηὸν. Il. ξ. βοὸς θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. in Erg. Πεντηκοντούτεος ἀζηὸς ἔπαυρε. Et Herodot. 1. ἐκ τῆς αἰθήλων ἡ δυσαρέσ᾽. A Gaza exp. testiculi, coles.
Αἰζηιάδης, ὲ᾽, ὸ ᾗ, ὴ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.
Αἰδηΐκός, ῆ, ὸ, ad inguen pertinens, ut αἰδηΐκῷ φάρμακα, apud Æginet.
Αἰδηΐ᾽ος, poët. pro αἰδῆ᾽ος, ut ὁμοῖ᾽ος pro ὁμοῖ᾽ος, venerabilis.
Αἰδόμαι, ώμαι. Fut. ήσομαι & ήσυμαι, pr. ἀτ. ᾐδεσάμην, aor. 1. ᾐδέσθην idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. Xen. Pæd. 1. αἰδέσθαι τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ. -τὰ δὲ σ᾽ αἰδέο, κύ μ᾽ ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor. ut Il. χ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Il. δ. Αἰδεῦμαι βασιλῆ᾽ ἐνίπτην αἰδήσιον. ¶ Item pro pudet me, verecundia tangor. ut αἰδέομαι πάϊ, horum me pudet. Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ Τυμοῦδος. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ζ. ᾗ δ᾽ παρέβητ᾽ ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, & injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαι αἰδέσθεν ἐδοῦς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placeo, exoro. Dem. contra Aristocr. ᾗ φάσγανον ὃς αὐ αἰδέσασι πάλ᾽ ἐν ᾗθεσι τὸ πεπωδότ᾽ον. Vide Harpocr. & Hesych. Usurpatur & in signif. pass. utpote cujus inveniatur aor. ἀδῶ & compositum κατασδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένῳ, exoratus, placatus.
Αἰδήσιμος, ον᾽, ὸ ᾗ, ὴ, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῆ ῥητόρων αἰδησιμώτατος. Ponitur in virtute apud Aristot. in eth. lib. 2. & 4.
Αἰδησιόνως. verecundè, pudenter, cui opponitur θρασέως apud Xen. in symp. Αἰδησιόνεως, ῶς, Ε. ίστ, verecundus sum, verecundiâ servo.
Αἰδήσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus & tuitio, ultionis animadversionisque remissio. Dem.
Αἰδήσιμος, ὰ, ὸ ᾗ, ὴ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδῆ᾽ος, venerabilis, reverentia dignus. Apud Greg. est, dignus qui exoret ¶ Apud Paulan. αἰδήσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum' ἄπλον.
Αἰδησιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio. q.d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδήσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τῆς φρονήσεως τὸ αἰδήσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.
Αἰδηστὸς, ὴ, ὸ, reverentia dignus, idem quod αἰδήσιμος, sed minùs usitatum. Plut.
Αἰδώσιμος, etiam dicitur pro αἰδέσιμος. ut Od. θ. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας, & Plut. in symp. 3. ἐκέλλειν τὸ δυμάτων τὸ αἰδεσιμώτατον.

Α᾽ΙΖΩΤΟ᾽Σ, ὴ, ὸ, (pro quo & ἀζηὸς) juvenis, qui juvenili robore viget, παρὰ τὸ ἀεὶ ἀκμὴν ζέειν, facta compositione ex α epitat. & verbo ζέω, quòd juvenes ferveant & calidiores sint atque animosiores. Il. υ. τὸν ἀρηΐθοον αἰζηῶν. Il. ξ. βοὸς θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. in Erg. Πεντηκοντούτεος ἀζηὸς ἔπαυρε. Et Herodot. 2. ἐκ τῆς αἰθήλων ἡ δυσαρέσ᾽. A Gaza exp. testiculi, coles.
Αἰζηιάδης, ὲ᾽, ὸ ᾗ, ὴ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.
Αἰδηΐκός, ῆ, ὸ, ad inguen pertinens, ut αἰδηΐκῷ φάρμακα, apud Æginet.
Αἰδηΐ᾽ος, poët. pro αἰδῆ᾽ος, ut ὁμοῖ᾽ος pro ὁμοῖ᾽ος, venerabilis.
Αἰδόμαι, ώμαι. Fut. ήσομαι & ήσυμαι, pr. ἀτ. ᾐδεσάμην, aor. 1. ᾐδέσθην idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. Xen. Pæd. 1. αἰδέσθαι τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ. -τὰ δὲ σ᾽ αἰδέο, κύ μ᾽ ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor. ut Il. χ. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic Il. δ. Αἰδεῦμαι βασιλῆ᾽ ἐνίπτην αἰδήσιον. ¶ Item pro pudet me, verecundia tangor. ut αἰδέομαι πάϊ, horum me pudet. Plut. Od. ζ. αἰδέομαι γὰρ Τυμοῦδος. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ζ. ᾗ δ᾽ παρέβητ᾽ ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, & injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαι αἰδέσθεν ἐδοῦς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placeo, exoro. Dem. contra Aristocr. ᾗ φάσγανον ὃς αὐ αἰδέσασι πάλ᾽ ἐν ᾗθεσι τὸ πεπωδότ᾽ον. Vide Harpocr. & Hesych. Usurpatur & in signif. pass. utpote cujus inveniatur aor. ἀδῶ & compositum κατασδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένῳ, exoratus, placatus.
Αἰδήσιμος, ον᾽, ὸ ᾗ, ὴ, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῆ ῥητόρων αἰδησιμώτατος. Ponitur in virtute apud Aristot. in eth. lib. 2. & 4.
Αἰδησιόνως. verecundè, pudenter, cui opponitur θρασέως apud Xen. in symp. Αἰδησιόνεως, ῶς, Ε. ίστ, verecundus sum, verecundiâ servo.
Αἰδήσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus & tuitio, ultionis animadversionisque remissio. Dem.
Αἰδήσιμος, ὰ, ὸ ᾗ, ὴ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδῆ᾽ος, venerabilis, reverentia dignus. Apud Greg. est, dignus qui exoret ¶ Apud Paulan. αἰδήσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum' ἄπλον.
Αἰδησιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio. q.d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδήσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τῆς φρονήσεως τὸ αἰδήσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.
Αἰδηστὸς, ὴ, ὸ, reverentia dignus, idem quod αἰδήσιμος, sed minùs usitatum. Plut.
Αἰδώσιμος, etiam dicitur pro αἰδέσιμος. ut Od. θ. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας

Αἴθεν, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Α῾Ι Ο Ρ Α, vel Ionicè αἰόρη, aëris serenitas, aër serenus & sudus, cui opponitur ἀχλύ, Il.ε. ἀλλὰ σὺ ῥύσαι ὑπ᾽ ἠέρ᾽ ἠδ᾽ ἠέρι δῖαν Α῾χαιῶν, Ποίησον δ᾽ αἰόρλιν. ◆ Fit ab αἴθηρ, ut tradit Euſt.

Αἰόρ Θ-, ᾱ, ὁ, pruina, frigus matutinum. Od. ξ. Αἰόρῃ δ᾽ ἠμύετο, δεδυκυῖαν ἠέλιον ἐσιδοῦσα. à Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἰόρδες, ᾰ, ὁ, ſtans à ſerena parte cœli ventus. Heſ.

Αἰορινὸς, ᾰ, ὁ, matutinus. Heſ.

Αἰόρω, ῶ, conturbo tempeſtate ſeu procella. Heſych. & Suid.

Αἰόρ Θ-, ᾱ, ὁ, ſerenus, ſudus, ut apud Dioſc. αἰόριον κατάσκυμα. Theocr. Id. 4. Χῶ Ζεὺς ἀλλοκα μὲ πέλει αἴθερ Θ- ἀλλοκα δ᾽ ὗει. Nunc pluit, & claro nunc Jupiter æthere fulget. ¶ Αἰόρι Θ- ἠχῶ. apud Nonn. periphraſticè pro tonitru. ¶ Item ſubdialis, qui eſt ſub cœlo, qui eſt ſub aëre, vel ſub Jove frigido, ut apud Luc. τὸ αἴθριον ἢ αὐλὴς, ſubdialis pars atrii. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. καὶ ἀνοσώλων πάγων αἰθρία καὶ δύσκρυος φλὸξ θέλει. Et tunc ſit ab αἴθρ Θ-.

Αἰθρία, ᾱ, aër ſudus & ſerenus, ſerenitas, ſudum. Vide Ariſtot. de mundo. Huc opponitur ὑμίχλη. ¶ Exp. & nocturnum ſerenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam ſub dio.

Αἰθριάζω, F. άσω, ſereno, ſerenum reddo, illuſtro. Ariſtoph. in Probl. αἰθριάζειν ἢ ἄδειν & ὑπνεῳῇ ποιεῖν, opponit. ¶ Item pro, in ſereno cœlo verſor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno ſereno expono, ſeu ſub dio per noctem expono, Hippocr.

Compoſita.

Α῾λεξαίθειον, aff. ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Α῾παθριάζω, ſereno. Ariſtoph. ὁ Ζεὺς ἀπαθριάζει πως περῴλας.

Διαθριάζω, abſolutè ponitur, apud Xen. pro diſſerenare. Exp. & ſub dio agere.

Ε῾παίθειος, ſubdialis, qui eſt ſub dio, ut ἐπαίθειοι τόποι, Theoph.

Ε῾ξαθρειάζω, ſereno cœlo expono. Exp. &, in ſereno habeo, ſub dio teneo. Item ad ſolem expono, inſolo.

Συνεξαθρειάζω, (decomp.) ſub dio unà pono.

Μεξαίθειον, vel (ut alii) μεξαθρία, ſerenitas pluviis hyemalibus permixta. Aſſertur ex Hippocr. & Theophr.

Τ῾παιθρος, & ὑπαίθρ Θ-, idem quod ἐπαίθρ Θ-, unde ἐν ὑπαίθρῳ τόποις, Luc. Item ἐν ὑπαθρῳ, Xen. ſub dio. Τ῾παθρα, τὰ, pro caſtris Polybium dixiſſe putat Bud.

Α῾Ι Θ Τ Ι Α, & Ionicè Αἰθύη, ἡ, mergus, avis de qua vide Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. cap. 60.

Α῾Ι Θ Ω, uro, incendo, accendo. Cum accuſativo. Herodot. in Melpomene, τὸ δὲ λοιπὸν ἤροιεν τε ἐς τὸ πῦρ ἐμβάλλω καὶ πῦρ αἴθοιεν. ¶ Interdum eſt neutrum abſolutum, ardeo, fulgeo, pro αἴθομαι. Soph. in Ajace, ὡσὶν᾽ ὕπνῳ κλαμπῆγες ὄπλῖτ᾽ ἤθον, ardebant, vel fulgebant.

Αἴθων, ων, ἡ, particip. quæ urit aut uritur. quæ ardet, quæ ſplendet. ¶ Interdum tranſit in nomen ſubſtant. & ſignificat porticum domus, diciturque αἴθων vel quaſi αἰθουσὼν ἀπὸ τῆς ἠλίου, quæ caleſit aut illuſtratur à ſole: vel διὰ τὸ αἰθῆσθ᾽ ἐν αὐτῇ τὸ χειμῶνος, quòd hyeme caleſiant homines in ea, ut Etymol. ait Od. σ. ὄρῃ ἴκετ᾽ ἀγελίῃ Α῾θόωσις τε θύρας. Il.υ. Ε῾λόντες δ᾽ ἐς δόμον Διὸς περφαγέοντο Ξεσσὶ αἰθόωσιν ἐρίζηλον. Sunt autem αἴθουσαι ξυσταὶ, ut Euſtathius ait, ſubdiales porticus ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθόσας appellare ſcholiaſtes ἔφησε ait.

Αἴθομαι, paſſ. ardeo, uror, ut αἰδοίμυιον πῶϱ, Iliad. π. & apud Pind. initio Olym. hymni 1.

Α῾ιστὴρ, ῆρ Θ-, ὁ, incenſor, qui incendit. Opp. de piſc. lib. 5. Δαλὸν ὑπ᾽ ἀμφιπόνων μεγάλων αἰστῆρα φέροντες.

Αἶθ Θ-, ος Θ-, τὸ, ardor, æſtus, Heſych. ¶ Dicitur etiam πῦρ μὲν ἡ φλὸξ, inquit ſchol. Apollonii Argon. 3. ἢ δ᾽ ἀμφὶ τε δῆϊον αἶθος Βάλνεν ἀτε σκεφανὴ.

Α῾ϊδὴς, ῆς, ὁ, ardens, flagrans. Item ambuſtus. Euſtathius ait αἰδὴν apud Ariſtoph. ſignificare ἀπλῶς φρακωδῆ, id eſt, in carbones redactum. Callim. in hymno in Dianam ἀποδῖλω αἰδῆ appellat cinerem nigrum, ut ait ſchol.

Αἰθάεις, εντ Θ-, ὁ, ex uſtione niger vel etiam ruber, ut apud Nicand. in Alexiph. αἰθάνντ Θ- ἐχίνε. (Etym.

Αἴθω, ῶ, ὁ καὶ ἡ, quod facilè comburitur, ut αἴθνια ξύλα apud Αἰθάλικες, puſtulæ in ſumma cute, ex igni, aut aliunde: dictæ ἀπὸ τῆς αἴθεσι. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.

Αἴθων, ων Θ-, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικὸς (combuſtorius) comburendi vim habens, ut apud Lycophr. φρυγὴ αἴθων. ¶ Significat & ſplendidum, ut αἴθων σίδηρ Θ-, apud Hom. exp. ferrum ſplendidum aut nigrum, ut inquiunt gramm. αἴθωνες λίζυτες lebetes ſplendidi & nitentes, aut qui igni urantur, ut ait Euſt. ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur equus, leo, homo: à colore niger ſeu rutilus, aut fervidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. & Soph.

Αἰθάλη, ἡ, fuligo, λιγνύς, apud Dioſc. & Gal. & Luc. Exp. & cinis, & nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam, favilla, à Gaza, in Alexand. Aphrod. lib. 1.

Αἴθαλ Θ-, ος, ὁ, ſubſt. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adject. uſtus, toſtus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, εντ Θ-, ὁ, fuliginoſus, fuligine oblitus, ut Vulcanus αἰθαλόεις Ἥφαιστος dicitur ab Heſiodo. Item ardens, reſplendens, coruſcus, ſplendidus, ut αἰθαλόεις κεφαυνὸς, ob cædem exulare. Sic autor & Sophocles, item Eurip. in Oreſte. ¶ Heſychius ait Sophocleum in Electra αἷμα vocaſſe τὸν μέλανα, id eſt, enſem. Paul & Suidas annotat. ¶ Item, conſanguinitas. Ariſtoteles Pol. 2. ἐξ ἡμῶν αὐτὸ, ὁ δ᾽ ἀδελφὸν ἐκπὸ θεσσαλοφόβου, ἢ κατ᾽ ἄλλου τινὰ ὁμόαιμον, ἢ πρὸς αἷμα τ Θ-, ἢ κατ᾽ οἰκειότητα καὶ κυδίστας. Apud Sophoclem οἱ πρὸς αἷματ Θ-, conſanguinei. ¶ Item genus, ſemen. Iliad. ζ. υ. Ταύτης τοι γλωσσῆς τε καὶ αἵματ Θ- ἠδὲ γένος ἐστὶ. ubi per γένος pater conſideratur, in αἷμα autem mater, ut Heſychius tradit. Et pater filium vocat ſanguinem ſuum. Od. σ. Εἰ ἐτεὸν γ᾽ ἐμὸς ἐσσὶ καὶ αἵματ Θ- ἠμετέροιο.

Αἱματῶν, ῶν, τὸ. q. d. ſanguiculus, exiguus ſanguis.

Αἱματικὸς, ὴ, ὸν, ſanguineus, conſtans ſanguine, ut αἱματικὸς χυμὸς Alex. Aphr.

Αἱματίνν Θ-, ος, ὁ καὶ ἡ, idem, ſed minus uſitatum.

Αἱματηρὸς, ἡ, ὸν, ſanguinolentus, cruentus. Soph.

Αἱματίεις, εντ Θ-, ὁ, ſanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, ες Θ-, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus, a Gal. Nonnunquam idem eſt quod ſanguineus, ſanguine prædita. apud Ariſtot.

Αἱματία, ἡ, jus nigrum quod uſitatiſſimum Lacedæmoniorum exercitudium: ut ait Poll. Αἱματαπὶς χρῶνται, apud Athen. inteſtinum fartum ſanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites, lapis ſic dictus vel quòd ſanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd ſanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. cap. 16. & Dioſc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, ſanguinaria, unde αἱματῖτιδες φλέβες apud Hippocr.

Αἰματὴν, ῆνος, ὁ, ſanguinolentus, cruentus. Hom. Il.ε.

Αἰματήρης, ες Θ-, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, ες Θ-, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus, a Gal. Nonnunquam idem eſt quod ſanguineus, ſanguine prædita. apud Ariſtot.

Αἱματία, ἡ, jus nigrum quod uſitatiſſimum Lacedæmoniorum exercitudium: ut ait Poll. Αἱματαπὶς χρῶνται, apud Athen. inteſtinum fartum ſanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites, lapis ſic dictus vel quòd ſanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd ſanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. cap. 16. & Dioſc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, ſanguinaria, unde αἱματῖτιδες φλέβες apud Hippocr.

Αἰματὴς, ῆ, enſis, gladius, apud Soph.

Αἱματίζω, ſanguinem elicio. Ariſtot.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore ſeu ſanguine inficio, ſanguinolentum reddo. Item interficio, ut Heſ. & Etym. tradunt.

Αἱμάτωμα, cruentor. Item in ſanguinem vertor. Gal.

Αἱμάτωσις, & ἐξαιμάτωσις, aff. pro ſanguificatio, ſanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, & Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοῖσιν ἢ χεῖρες αἱμάξαι Coëpiſ, manus cruentare. ¶ Interdum ſignificat, vellicando ſanguinem elicio, vellico, ita ut ſanguinem eliciam.

Αἱμύσσομαι, cruentor, ſanguine inficior. apud Soph. & Luc. exp. & occidor, apud eundem Soph.

Αἱμακλὴς, ῆ, ὁ, ſanguinolentus, ut αἱματηροὶ ῥανίδες, apud Eur.

Αἱμασιὰ, ᾶ, ἡ, ſepes. Propriè (inquit Suid.) ſepes quæ ſpinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱμάσσονται earum ſpinis qui eas ingrediuntur. Theocr. ¶ Item macceria, ſeptum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱματωδὴς, ες Θ-, ὁ καὶ ἡ, ſepis vel macceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱματιαὶ. Exp. & macceriosus, apud Plat. de leg.

Αἱμαλὴς, ῆ, ὁ, ſalgamarius, apud Dioſc.

Αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, ſuprà, Heſych. Suid.

Αἱμόω, ῶ, idem quod αἱματόω, Heſych.

Αἱμαλέ Θ-, ſanguineus, cruentus, in Epigr.

Αἷμ Θ-, ος, ὁ, locus arboribus denſus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος Θ-, ὁ, cruentus. Eurip. Ἄτ᾽ αἵμων pro ἀνήμων, id eſt, perfus. Iliad. α. αἵμονα δῄοις.

Αἱμώντα σῦκα, ficuum genus in Paro inſula, ita dictum ob rubo-rem, inquit Athen.

Αἱμύλ Θ-, Α῾μύλον, Α῾μύνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita. Ex quibus deſinentia in μων poëtica ſunt.

Α῾ναιμ Θ-, ος, ὁ καὶ ἡ, ſanguine carens. Ariſtot. Exp. & exanguis.

Α῾ναιμὴν, ſine ſanguine.

Α῾ναιμία, ἡ, ſanguinis privatio, q. d. carentia ſanguinis.

Α῾ναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμ Θ-, Hom. Il.ε.

Α῾ναίματ Θ-, ος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen.

Α῾ναίμακτ Θ-, non cruentus aut cruentatus, non ſanguinolentus. Unde & ἀναιμακτὶ adverb. non cruentè, ſine ſanguine. Heſ.

Α῾ναιμωτὶ, q.d. incruentatè, abſque cruentatione. Latini dicere ſolent, incruenta pugna, vel Martè incruento. Ennius dixit ſine ſanguine & ſudore. Scribitur & ἀναιμωτὶ. Hom. & Apoll. item Luc. Herodian. Phot. & alii.

Α῾νδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta ſylveſtris. Sic dicitur quòd ejus flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manent. Vide Dioſc.

Αὔσαιμος, qui eſt ejuſdem ſanguinis, τῶν αὐτὸ αἷμαπερ ὤν. Unde αὐσαίμονες, fratres, Heſychio. Citatur ex Anthol. Epigr. Et αὐσάιμονι, idem, apud Lycophr.

Α῾φαιμάσσω, ſanguinem elicio, ſanguinem detraho, ut ἀφαιμάξαι ἵππους in Hippiatria. Α῾φαίμαξις, ſanguinis detractio.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, cruentus, apud Erotian.

Ε῾ναίμ Θ-, ων, ὁ καὶ ἡ, ſanguine prædituſ. Herod. τοῦτοι δὴ οἱ γίνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. ¶ Item ſanguinolentus, cruentus, ſanguine adhuc ſtillans. ut ἔναιμον ἕλκ Θ-, & ἔναιμον τραῦμα, apud Dioſc. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. Ideo exponi ſolet, medicamentum ſiſtendo ſanguini aptum.

Ε῾ξαιμ Θ-, ſanguine deſtitutus, qui multum ſanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ε῾ξαιμάτου, in ſanguinem verto. apud Aphr. in Probl. Ε῾ξαιμάτωσις, ipſa actio vertendi in ſanguinem; ſanguinis effectio, à Bud. exp. ſanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ε῾ξαιματοποιὸς, vim generandi ſanguinis habens. apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω, (decomp.) τῷ, unà cruento. Et paſſ. συνεξαιματοῦμαι, unà cruentor. Philo de vita Moſ. lib. 1. συνεξαιματοῦται δ᾽ αὐτῷ λίμναι.

Ε῾ξαιμόομαι, cruento, vel valdè cruento. ut apud Syneſ. ἐξαιμόμενον τῷ ἴσαιμον (quaſi ἴσον αἷμα) ſiſtens ſanguinem, ſiſtendi ſanguinis vim habens, aut aptus ad ſiſtendum ſanguinem. τὸ ἴσαιμον φάρμακον apud Gal. & Ægin. Item herba à ſiſtendo ſanguine ſic appellata, quæ & ἰσαίμων, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 15.

Κεθαιμ Θ-, ſanguinolentus, cruentus. ut κεθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Κεθαιμάω, cruento.

Κεθαιμάσσω, itidem pro, cruento, vel valdè cruento. Κεθαιμακτὸς, cruentatus, cruentus.

Λείαιμ Θ-, (ὁ λειπόμβῳ Θ- αἵματ Θ-) cui ſanguis deficit, cui minus eſt ſanguinis quàm oportet. Gal. Exponitur etiam decolor & pallidus.

Λειαιμέω, ῶ, ſanguine deſtituor. exanguis & pallidus reddor. Ariſtot. in Probl.

Ο῾λιγαιμ Θ-, vel potius ὀλίγαιμ Θ-, cui parum eſt ſanguinis, apud Alex. Aphr.

Ο῾λιγαιμία ſanguinis paucitas.

Ο῾μαιμ Θ-, conſanguineus: frater vel ſoror, apud Soph. Interdum & adjectivè ponitur. unde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Antig.

Ο῾μαίμων, idem, Poëtica ſunt.

Ο῾μαιμοσωΐη, conſanguinitas, in Anthol. Epigr. Eſt item fraternitas.

Decomp. Αὐσάιμ Θ-, idem quod ὅμαιμ Θ-.

Συωμαίμων, frater vel ſoror.

Πολύαιμ Θ-, multum ſanguinis habens, ſanguine abundans. Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, ſanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo ſanguine. Ariſt. de gen. anim. lib. 4.

Πολυαίματ Θ-, idem quod πολύαιμ Θ-, Plut. in ſymp. 5. πολυαίματον τὸ ἦπαρ.

Σώαιμ Θ- & σωαίμων, conſanguineus, frater, vel ſoror. Poëtica ſunt ambo.

Τ῾περαίμωσις, nimia ſanguinis abundantia. Poll.

Τ῾φαιμ Θ-, ſubtus ſanguinem habens. cui ſubeſt ſanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, & φιλαίμ Θ-, ſanguinis amans, ſanguinis avidus, ſanguinarius. φιλῶν τὸ αἷμα, Heſych.

Κύαμ Θ-, Πόλεμ Θ-, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Α῾Ι Μ Τ῾Α Ο Σ, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, blandus, feſtivus, lepidus, affabilis. Ab Heſychio exp. ἀστ Θ-. Item σωφρὼν, & ὑζυὸς ἐν τῷ λόγῳ. Uſurpatur nonnunquam de perſona. ut Plutarch. in Eumene, ἐπαθὼν μὲν ὧν δεινὸς, αἰμύλ Θ- ἢ πιθανὸς. Anthol. Epigrammatum. 3. κόμη αἰμύλ Θ-. Sæpiùs de ipſa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἰμύλον τὸν ῥητορικὸν ἐκεῖνον ἐν τῷ διαλόγῳ, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus, αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τοῦ λόγου σου. ¶ Item in malam partem, illecebroſus, deceptor, blanditiis decipiens. Heſiod. in Theog. δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Α῾μυλίοισι λόγοισι. Sic apud Plat. αἰμύλ Θ- ἔφως, exp. impoſtor, pellax. Exp. & aſſentator. ◆ Quidam volunt eſſe tanquam forma, diminutivi factum ab ἄϊμων, pro ἀϊμων, i. peritus. Euſtathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἰμυλία, ἡ, feſtivitas, lepor. Plut. οὔτε ἀφροσύνια καὶ φαυλότης ἔχει τοσοῦτον αἰμυλίας καὶ χάριτος.

Αἰμύλιος, ᾱ, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἰμύλ Θ-. ut αἰμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Heſiodum.

Αἰμύλλω, decipio. unde χρεμύλ Θ- vir quidam dictus ab Ariſtoph. quaſi αἰμύλλων τοὺ χρεωφειλέτας, is decipiens creditores.

Αἴμων, vide in Δαίμων.

Α῾Ι Ν Ο Σ, ου, ὁ, apologus, dictum fabuloſum, aut proverbiale, ſermo ſeu oratio proverbialis. Euſtathio eſt oratio fabuloſa & obſcura & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ ſequuntur, Αἶν Θ- eſt oratio fabuloſa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucillius Tarræus in primo de proverbiis. Α῾ brutis animantibus, ut apud Archilochum, αἶν Θ- τις ἀνθρώποισι ὡς ἀρ᾽ ἀλώπηξ, &c. Sic Heſiodus, Νῦν δ᾽ αἶνον βασιλῆς ἐρέω, ὥδ᾽ ἴρηξ, &c. A᾽ plantis autem, ut apud Callimachum, ἄκρις δὴ ἀ αἶνον. ἐν κοτε Πύλῳ ἀκριδὶ, &c. Videtur pro μεσημία poni à Theocrito, quum ἐν Κωϊσκαις dicit, Αἶν Θ- δὲ λέγα πὶ πις; ἔδα κ᾽ τιὸ Θ- ἀρ᾽ ὕλαν. ¶ Item ſimpliciter pro quolibet

libet dicto capitur, ut inquit Eustathius. Od. ξ. Ω᾽ γέρον, αἴν᾽ ὀμῷ τοι ἐμὸμμον ὃν κατέλεξας. ¶ Item assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eustath. hinc fieri dicens αἰνέω᾽ς pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic & αἰνεῖν pro assentiri usurpatur. ¶ Item laus, encomium, aut oratio laudatoria. Od. φ. -τί με χρὴ μητέρ᾽ αἰνεῖν; quid opus habeo laudematris, seu laudatione? Apud Athen. 15. quidam poeta, Εἰς σὴν γλαῦκ᾽ ἀπόπτιμ᾽ ἰοῦσ᾽ εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι & αἰνίττομαι (Atticè) obscurè significo, obscurè vel occultè innuo, involucro quodam verborum significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accusativo, ut Plat. in Apoll. τότ᾽ αὖ εἶπ᾽ ὃ ἐγὼ φημὶ σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς, ᾧ τί ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. πῶς ἀποφήναιτ᾽ αἰνιττόμενος. Interdum cum præpositione, εἰς vel πρὸς: ut apud Æschin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, id est, occultè me significans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα, per hoc significo aërem, Plat. Aliquando & cum infinitivo, ut apud Plut. in Themist. αἰνίττομαι παρέξειν τὰ ἐξελήλυθα. Dicitur & αἰνίττομαί τι τοιόδε, pro occultam seu obscuram do hujus rei significationem. Ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφορᾷ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Usurpatur & in passiva significatione, ut χρησμὸς ἠινιγμένος, apud Aristoph. oraculum obscurè editum. Et apud eundem, τὰ δ᾽ ἠνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt.

Αἰνιγμώδης, ης, ὁ, ἡ, ænigma. Athen. 10. Sæpe dicitur δι᾽ αἰνιγμῶν, id est, per ænigmata, obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c.

Αἴνιγμα, τὸ, idem. Quidam exp. scirpus, ambages verborum, oratio verborum involucris tecta. Apud Athen. 10. Dicitur δι᾽ αἰνιγμάτων ut & δι᾽ αἰνιγμῶν, Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè, occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicujus rei apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λόγον etiam significabat, ut refert Eust. quia οἱ λοχῶντες βέλον᾽) κρύπτειν καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ τὸν σκότον αἰσαῦ ἦπαν.

Αἰνιγματώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè (id est, obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, fermone obscuro utor.

Αἰνιγματισμὸς, fermone ænigmatico uti solitus, qui sermone ænigmatico uti gaudet, apud Greg.

Αἰνικτὸς, ὴ, ὁ, ænigmaticè & obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus. Suid. ex Soph.

Αἰνικτικῶς, ὁ ἡ ἡ, idem Αἰνικτικείως, ænigmaticè, obscurè, cum involucris & ambagibus verborum. Æschylus in Prometheo.

Αἶνη, ἡ, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 8. ἐπὶ τὴν ἐν αἶνῃ μεγίστῃ δὴ στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, id est, esset in maxima æstimatione inter duces.

Αἰνῶ, ῶ, F. ήσω, vel ἤσω, sed ἤσω magis antiquum est, & à poëtis Ionicè usurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ἤνεκα, laudo. Exp. & approbo, seu comprobo. Od. π. εἰ δ᾽ ἐκ αἰνήσουσιν ἀκόντητες κακὰ ἔργα. ¶ Item assentior. Cum dativo personæ apud Apoll. Arg. 2. Α᾽γκαίῳ δὲ πάλαι γ᾽ ἤνησαν ἑπαίριον, id est, Ancæo multi ex sociis assensi sunt. ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuso. Sic sumi dicit Plutarch. apud Hesiod. Νῦν δ᾽ ἀλίγῳ αἰνεῖν, μεγάλη δ᾽ ἐν φορτίᾳ θέσθαι. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua, ut ait Ælius Dionysius apud Eust. At in hac significatione Pausanias ibidem scribit ἀλεῖν non αἰνεῖν, dicens ἀθεῖν significare πᾶσαν, apud Phereeatem & Aristophanem in pace. unde comp. πεπανεῖν.

Αἰνεία pro αἰνέω interjectio 1.

Αἰνέομαι, οῦμαι, pro αἰνῶ, Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthus, Hom. -ὃς μὲν ἔγωγε Αἴνημ᾽. ὁ γὰρ, &c.

Αἰνετὸς, ὴ, laudatio vel assensio. Αἰνέσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνεσία quoque reperitur apud Callim. & Apoll. Rhod.

Αἰνετὸς, ὴ, ὁ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprædicator. Hippocr. ἀεὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι, F. σομαι, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. & admiror, ab Hesychio. Iliad. ν. ἀεὶ δή σε ἕεστῶν αἰνίζομ᾽ ἀπιστον. Sic & Iliad. θ. ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω, obscurè significo, apud Eust. & Suid.

Composita ab αἶνος & αἰνέω.

Ε᾽παινῶ, ῶ, ὁ, laus, laudatio, ut apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ δὲ νέοι ἡδὺ φορεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicujus, citatur ex Plutarch. in Lycurgo. Ε᾽παινὴ, Hesych. ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Vide in Αἶνος.

Ε᾽παινέω, ῶ, F. έσω & ήσομαι (& interdum apud poëtas ήσω) laudo. Ifocrat. in Panath. πᾶσι γὰρ ἔστιν αὐτὸν ἐπαινέσαι. Dicitur & ἐπαινῶ σε παῖδα, pro χρὴ παῖδα, in his te laudo, apud Plat. Et ἐπαινῶ σε ἢ τέχνης, sub. ἕνεκα, apud Julian. Imp. in epist. ¶ Item approbo, assentior, ut exponit Eust. Il. ε. μᾶλλον ἐπαινήσαντες. Et cum dativo, Iliad. σ. ἔκπεκε δὲ χὴ ἐπαίνησαν κακὰ ωπόωντι.

Ε᾽παινίω, laudor. Interdum cum accusativo solo, interdum & quidem sæpiùs cum accusativo, præpositione interjecta, ut Philost. ἐπαινέσαι πῶν ναυπλίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem. Ε᾽παινούμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ε᾽παινεμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.

Ε᾽παινετὸς, laudandus, vel laudabilis.

Ε᾽παινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus, laudatus. Chrysip. pus, τὸ δ᾽ ἀξιῶν ἐπαινετὸν. Et ἐπαινετὸς τῷ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους.

Ε᾽παινετῶς, laudabiliter, ita ut laudem mereatur. Ε᾽παινέτης, ου, ὁ, laudator. Ε᾽παινετικὸς, laudatorius, vel ad laudandum propensus.

Decomp. Α᾽ντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo. Xen.

Α᾽ξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, præ. dicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος & παρέ-φλογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Προσεπαινῶ, priùs laudo, vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adject. astipulator vel astipulatrix, qui vel quæ assentitur aut comprobat, ut συνέπαινός εἰμι τῷδε, comprobo hoc.

Συνεπαινέω ῶ, collaudo, Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, astipulor, assentior. Plut. apud Herodot. ἐ συνεπαινέω, dissentio vel dissuadeo.

Υ᾽περεπαινέω, ῶ, supra modum laudo. apud Æschin. & Aristot.

Καταινέω, ῶ, comprobo, annuo, assentior, acquiesco. Thuc. lib. 4. Ἀριστεὺς δ᾽ ἢ τοῖς ἄλλοις κατήνει. ¶ Item concedo aliquid petenti, annuo petitioni alicujus, ut τῷ παῖδι vel τῷ δυσπετῆ καταινεῖν, Euripides & Plutarch. Sunt qui interp. spondeo vel despondeo.

Καταίνεσις, exp. assensus vel approbatio: item sponsio.

Decomp. Συσκατ-αινῶ, adject. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συσκαταινῶ, ῶ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor, Xen.

Συ-καταίνεσις, idem quod καταίνεσις.

Παραινέω, ῶ, suadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παραινῶ σοι τόδε, vel παραινῶ σοι ποιεῖν τόδε, Plat. Xen. Thuc. Plut. Interdum cum solo dativo personæ, pro consilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum sit. ¶ Interdum pro admoneo simul & percipio, vel præcepta do. ut Bud. exp. apud Ifocr. ad Philipp. ¶ Interdum etiam videtur esse jubentis pro imperio, sive imperantis aliquid fieri, inquit Hen. Steph. ut apud Aristoph. in ranis. παραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραίνεσις, adhortatio, admonitio, consilium quod datur. Thuc. Xen. Ifocr. Gellius ad castigationem & emendationem pertinere vult lib. 6. cap. 14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor.

Παραινετικὸς, κὴ, κὸν, adhortatorius, suasorius, monitorius, ut παραινετικὸς λόγος, Ifocr.

Παραινετικῶς, exhortativè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (deocomp.) simul exhortor, unà cum aliis hortor, vel simpliciter pro παραινῶ. Suid.

Πολύαινος, ος, ὁ ἡ ἡ, multum laudatus, multa laude dignus, ut Ulysses apud Hom. Iliad. κ. Ex eodem aff. & pro loquax, garrulus, Iliad. λ.

Ποπαίνιος, recens, q.d. recens & jam modò dictus. Hesych. Eust.

Συναίνιος, assentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. lib. 1. ὡς ἀνεπιδικάστως συναινεῖν καὶ ἑπαίνοις ἕπεσθαι. Apud Xenoph. Pæd. 8. βέλομαι ἢ πατὴρ σοι συναινέσαι.

Συναίνεσις, comprobatio, assensus.

Συναινέτης, comprobator, qui assentitur.

Συναίνη, pro eodem, exp. enim ὁμόψηφος ab Hesychio.

Υ᾽περαινετὸς, supra modum laudabilis.

Composita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro, & velut per ænigma. tacitè & obscurè innuo. Basil. & Plutarch.

Υ᾽πονοίττομαι, subobscurè declaro sive innuo, ænigmaticè significo, tacitè & occultè innuo, apud Demosth. & Plut.

Α᾽ΙΝΟ᾽Σ, ὴ, ὸ, gravis, horrendus, horribilis. Il. θ. αἰνὸν ἄχος, gravis mœror. Od. μ. αἰνότατον κακὸν, graviſſimum malum. Iliad. ψ. φυλομις αἰνὴ, pugna horrenda. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπὸν. Hesiod. in ἔργοις. ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰνοί. Od. λ. Ὡ᾽ς ὄκ αἰνότερον καὶ κωΐτερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κεφάλης, Iliad. α & ξ. In compositione gravem seu horrendum, Item malum & infelicem significat, ut in αἰνόγαμος, αἰνόδρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, ut in αἰνοβίης. ¶ Αἰνὸν ὄνειαρ, apud Hom. exponit Eustathius obscurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. ¶ Αἰνέ, adverb. pro αἰνῶς, ut αἰνὲ χολωθὶς apud Callim. hymno in Delum, graviter succenſuit. ◆ Fieri volunt à δεινὸς, abjecto δ & mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eustathius. vel à δεῖς, pugna, ut fiat δεῖνὸς & δεινὸς, abjecto autem δ, αἰνὸς. H. Steph. ab adverbio αἶ mavult deducere, aut etiam ex αἰαπὸς ab αἰ derivato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, graviter, horrendè. Iliad. κ. ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς δείδω, graviter metuo, vel graviſſimè. Poteſt etiam exponi valde, ut Iliad. γ. Αἰνῶς ἀθανάτοισι θεᾶς εἰς ὦπα ἔοικε, immortalibus deabus valde ſimilis eſt facie. Od. α. φιλέσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer.

Αἰνώδης,

Αἰνώδης, ης, ὁ, ἡ, gravis & horrenda. Iliad. η, Η᾽ δὲ δὴ λάθεν πάντ᾽ ἰόντα σὺν αἰνὸν ἄνδρα, ex malo malè, vel, cum gravi malo, à gravibus malis, ſive poſt gravia mala.

Αἰνότης, ητ᾽ος, ἡ, gravitas. Exp. & δεινότης.

Αἰνὼς, quomodo huc pertineat, vide in Αἶ.

Α᾽ΙΝΥΜΑΙ, capio: idem quod καμπύλην & αἰρέω, Od. φ. ὅσσ᾽ ἀνὴρ ἀϊδυὸν αἰνύσσατο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ. ἀλλά με Ὀδυσῆος πόθος αἴνυται, capit me deſiderium Ulyſſis. Sic Heſiod. in Aſp. Τοῖς δ᾽ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Affertur & αἴνυμαι κορυθν χθονὸς, fructus terræ capio, ſeu percipio fructus quos terra dat.

Compoſita.

Α᾽ναίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Α᾽παίνυμαι, idem Il. ν. Τρῶάς, τὰ κταμένων ἀπαίνυμαι, quæ interfectis adimo, ſeu detraho: arma nimirum. Et Od. ξ, Ζεὺς δ᾽ ἀπαίνυτο μοῦνον reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ε᾽ξαίνυμαι, eximo, vel extraho, Heſych.

Παραίνυμαι, aufero. Heſych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Expon. & περιλαμβάνω, περιέχω.

Α Γ᾽Ξ, αἰγὸς, ἡ, capra. Interdùm & ὁ αἴξ, caper, ut apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δ᾽ πάντες τὸν αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Ariſtot. de nat. anim. 3. αἰγὶ φυσῶντι τὸ πῦρ. Apud eundem de nat. an. l. 8. αἴξ ἀγρία, caper ſylveſtris. Et apud Hom. αἴξ ἀγρία, Lat. capra. Euſtath. vult Attico more in maſculino genere uſurpari. Fieri aiunt à verbo αἴσσω: ut ſit primùm αἰξ, deinde per ſynæreſin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, ſignum cœleſte. Vide Proclum. ¶ Item avis quædam in aquis verſans. Citatur ex Ariſtot. de nat. anim. lib. 8. c. 3.

Αἰγεῖος, ου, ὁ ἡ ἡ, caprinus, hircinus. Il. γ, & Od. ζ. Α᾽σπὶς ὀν αἰγέῳ, Apud Athen. πυρὸς αἰγειοῖο, & κρέατα αἰγεια. Αἰγὸς etiam pro eodem dicitur, unde fœmininum αἰγὴν, quod abſolutè nonnunquam ponitur, ερο, pellis caprina: ſubaudito nomine δορά. Heſychius. in Melp. Dicitur & αἰγῆ per contractionem, ut λεοντῆ κυνῆ pro λεοντείη κυνέη, &c.

Αἰγανόεις, εντος, ὁ, (adject. poët.) capris abundans, ut αἰγανόεντα σύρετα, apud Hom.

Αἰγίοχος, ου, ὁ, caper juvenis, qui Lat. dicitur hœdus, & à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, ου, τὸ, idem.

Αἰγίς, ίδος, ἡ, pellis caprina. idem quod αἰγὴν. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. Quidam ſcutum eſſe volunt, ut docet Euſt. Il. ο. In qua ſignif. nonnulli volunt αἰγίδα dici ὑπὸ τῆ αἰγὸς, ſed ab αἴσσω, vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ γεμιάτων inquit Dionyſ. apud Euſt. ¶ Item quiddam quod meditullio pini arboris innaſcitur, apud Theophr.

Αἰγίων, ωνος, ὁ, caprile. At Αἴγων, ωνος, nomen paſtoris, Theocr.

Αἴγιλο᾽ς, herba quædam capris grata. Theocr. Id. 5. ᾧ᾽ ἐμαὶ κύπασσον τε καὶ αἴγιλον αἴγας ἔδην᾽).

Α᾽ΙΟ᾽ΛΟΣ, ος, ὁ, ἡ, varius, variegatus. Il. η, πάντ᾽ αἰόλον. Et, Il. ε, πάντα αἰόλα. Sic & nos dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (ut volunt grammm.) diverſis ſtellis ſit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. 1. multiplex, implicitus, ambagioſus, ut apud Lycophr. Ε᾽λυσε χρησμῶν, ὡς φρὶν αἰόλον σόμα. unde αἰολόστομος. Euſt. in Od. κ, ait memoriæ proditum, virum prudentem fuiſſe Æolum: à quo proverbialiter dicatur etiam qui verſutus ſit. ¶ Porphyrius vult ſignificare velocem, & deduci ab ἄελλα. unde αἰολόπωλος expon. πολὺ πόδας ὠκύς. Itidem Euſt. Il. τ, annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem eſſe ac πόδαργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur ſcari piſcis altera ſpecies, ut refert Euſt.

Αἰόλλω, vario, variego, Nic. in Ther. Α᾽λλοῖ δ᾽ ἐγχλοάουσα λεπὶς φερωνὴ κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. & verto, volvo. Od. υ, ῥαδέα ἕνδυε καὶ ἕρυσε αἰόλλεν. Exp. & πλανῶ.

Αἰόλλομαι, varior, variegor. Item varius fio. Heſiod. in Aſp. ὅτ᾽ ἄμφαλος αἰόλλοιτο.

Αἰολλὼ, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλλητο apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολλὼ ω ſeu αἰολόομαι, vagor, erro, ut exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego, item verſutè ago. Item Æolico ſermone utor: ἀπὸ τῆ Αἰολέων.

Αἰολίας, ου, ὁ, piſcis nomen apud Athen. lib. 1.

Compoſita.

Κορυθαιόλος, ου, ὁ ἡ ἡ, variam habens galeam, id eſt, variegatam, ut κορυθαιόλος Ε᾽κτωρ. Iliad. β. Exp. & ornatam habens galeam. ¶ Vel qui eſt αἰόλος ἐις μάχην μὴ ἄπαων, quæ ὄπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante ταχὺν qui armatus, celer eſt ad pugnam, i. agilis & expeditus. q. d. expeditè pugnam ciens, belliciſus. Scribitur & κορυθαίολος. ¶ Κορυθαίολα νείκη. Ariſtoph. in Ran. jocosè dixit ad κορυθαίολον Hectorem alludens. i. acres & aſperæ pugnæ, Steph.

Παναιόλος, omninò varius, multùm variegatus, ornatu multùm ratio infignitus. ut σάκος παναίολον apud Heſiodum. Exp. παμποίκιλος ab Heſych.

Α᾽ΙΟΝΑ᾽Ω, ῶ, aſpergo, perfundo, καταντλῶ. Gal. αἰονᾶσιν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν ἢ χρῆ. Idem cum alia conſtructione uſus eſt, αἰονᾶν ἢ τὰ δὲ πολέα δι᾽ ὕδατ᾽ ῥεῖται. Exponitur etiam, deſuper irrigo, & ſuperfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit. κατιέναι & λέειν, idem κατανλεῖν.

Αἴονησις, εως, ἡ, perfuſio, κατάντλησις, ut Erot. exp. apud Hippocr.

Compoſita.

Ε᾽παιονέομαι, οῦμαι. perfundo, irrigo, Nic. in Alexiph. ut 462.

Α᾽λλοτε πυθμένοισιν ἐπαιονέωσιν λοεβῆσι, aliàs calidis perfunde lavacris.

Καπαιονάω, idem quod αἰονάω: nam Galen. καπαιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καπαίονησις, perfuſio, fotus. καπαίονησις ἡ χρὴ καφαλῆς, in balneis, Bud. ex Euſt.

Α᾽ΙΠΥ᾽Σ, ὺ, ὸ (fœm. gen. αἰπεῖα. neut. αἰπύ), altus, excelſus in edito loco poſitus. Il. β. -Δίς τ᾽ αἰπὺ πολιῆσφιν αἰπὺ τῆχ᾽ ἀπὸ πάντων, αἰπὺς δύλ᾽ apud Heſiod. αἰπεῖα κολώνη, Iliad. β. ¶ Item gravis, ingens. Item difficilis, ut Lat. arduus, gravis, ut αἰπὺς πόν᾽. Sic αἰπὺς ὄλεθρ᾽, grave exitium, Il. ϱ.

Αἰπύπ᾽ος, ὁ, idem quod αἰπὺς, altus.

Αἰπό᾽ς, ὸ, ἡ, altitudo, celſitas, ὕψ. Apud Eurip. σεῖς αἰπὸ᾽ς ἔρχεται exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάματ᾽ος, labor. Heſych.

Αἰπύς, πὺ, πὺν, idem quod αἰπὺς, αἰπὺ, πεῖα, πὺ. ut πόλιν αἰπὺν Il. ρ. Αἰπείης, ης, ὁ, idem, ut Apoll. Arg. 2, καὶ χάσσον αἰπείητα. In anth. epigr. αἰπήεντα κορυφάς, alta procella.

Αἰπεινός, ὸ, ὁ, idem quod αἰπύς. ut Γ᾽λαον αἰπεινὸν, Il. ϱ. Πήδασον αἰπεινὸν, Il. ζ.

Αἰπεινόω, ῶ, F. ώσω, idem. Æſchyl. in Prometh.

Α᾽ΙΡ Α, ας, ἡ, malleus, σφύρα, ut Etymol. exp. afferens ex Callimacho, λαβρη δὲ πυρ᾽ Η᾽φαίστοιο καμίνοις Ε᾽σφερε, αἱ ἑκατὸν ἔργα διδασκόμεναι, Heſychio quoque eſt σφύρα, nec non ἀξίνη, ſecuris: apud quem tamen paroxytonòs ſcriptum αἶρα. ◆ Derivat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum, vel per metathesin à ῥάω, pro ῥάια, à quo itidem ῥαιστὴ dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ πυπτόμενα. ¶ Eſt etiam ſemen frumentaceum ex frumenti corruptione proveniens. quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥάια, i. φθορά, ut tradit Etymol. Suidæ eſt frumenti corruptio: Heſych. verò αἶρες exp. ἀγρίαι βοτάναι, herbas agreſtes ſeu ſylveſtres. unde & οἵτοι καθαροὶ αἶρσθ᾽, apud Theophr. hiſt. plant. lib. 8. c. 5. & αἶρῶν ἄλαδε ἀφ apud Hippocr. Eſt & aliud vitium quod Siculo frumento peculiare eſſe tradit Theophr. in loco citato: veruntamen αἷς αἱ δὲς καὶ ἀκ ὥσπερ αἶρες βαρὺ καὶ καφαλαγές. At φλοιὸν ἢ αἶρες eſſe μονόλοπον ſcribit idem lib. 1, ejuſdem operis, cap. 8.

Αἰειν᾽ος, ὴ, ὸ, lolianeus.

Αἰειν᾽ος, ου, ὁ, lolianeus, è lolio confectus. ut αἴειτον ἄλευρον apud Dioſc.

Αἰειώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, lolio plenus, in quo multum eſt lolii: ſeu permixtus lolio, Theophr. ¶ Exp. & lolianeus.

Ε ξαιρέομαι, (comp.) ῶμαι, in ſolium vertor ſeu tranſeo, Theophr.

Α᾽ΙΡΕ᾽Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα (aor. 2. εἷλον, & Fut. 2. ἑλῶ, ab inuſitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum judicio magis recepta ſunt quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio vel invado, occupo. Il. α. -κουης ἕλε θεὰ λευκώλενος, coma prehendit Peliden. Xenoph. Pæd. 1, ἥγεμον πάντες ἕαυτῶν. Apud Plat. αἱρεῖν πῶν ἀρχῶν, occupare imperium. Sæpè ſignificat curſu capere, id eſt, currendo aſſequi & comprehendere. Xenoph. Pæd. 4. τὸν δὲ φεύγοντα αἱρεῖν, τὸ δὴ ὑπολύκων ἀναστρέφειν. Hinc & venatores apud Heſiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, & apud Lucianum in dial. Ven. & Cupidinis. de Diana ἐμὲ δ᾽ ἔφατο ἕλεσθαι καὶ ἑλέφαν καὶ ταχέας καὶ καπαπτοδέας ἐλάφους καὶ ἀγροτέρας αἱρεῖν τε δώκειν καὶ καπαπτοδέειν. Per metaph. inanimata quoque (velut ὕδωρ, πῦρ, λίθον, &c.) apud poëtas præſertim dicuntur nos αἱρεῖν, ut Iliad. λ, ὡς δ᾽ πυ᾽ ὑπὸ Αἰγείτῳ Αἰγείτω, neque ſomnus quenquam occupet. Iliad. β, ὡς δ᾽ σ᾽ λίθον Αἰγείτω, neque te capiat oblivio. Iliadis γ, -καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inceſſit me cupido, ſive deſiderium. Od. α, ἐμὲ γὰρ ἡ χλωρὴν δέος αἱρεῖ. ¶ Item, deturbo, everto. Et expugno, ſubigo. ut Baſili, ὡς ἡμᾶς γε ἀν᾽ αἱρήσεις, nos non expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν πῶν ἄγκλων, apud Dem. expon. vincere judicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν πῶν ἀγκλων apud eundem, obtinere cauſam ſuam in accuſando aliquo. vincere accuſando. ¶ Item convinco & damno, pro quo dicitur & ἁλίσκω. Æſchin. in Cteſiph. ὑπὸ αἱρεῖτε παρανόμων ἑαυτῶν ἢ Ε᾽λλήνων ἢ δήμου ἢ Θεσσαλῶν. Sic & Ariſtoph. in Nub. κλέπτα δίκην ἐλόντες, & metaph. convinco, evinco. ut ὁ λόγ᾽ αἱρεῖ. apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ apud Æſchin. ratio evincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio. Sophocles apud Suidam, πολεμῶ δ᾽ ὐδὲν᾽ ἀνδρὰ ἐκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, i. nullum improbum occidit ultrò.

Αἱρέομαι, οῦμαι, F. ήσομαι, aorist. 1, ᾑρέθην, aor. 2. εἱλόμην, (in activa ſignif.) capio, ſumo. Od. ξ, δόρπον ἑλόντο. Thuc. παῦ δ᾽ ὑπὸν τε

ϗ σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum & somnum capere. Aliquando exp. capesso, ut αἱρεῖσθαι τὰς πρᾶξεις. Sic & apud Xenoph. αἱρεῖται τὴν ὁδόν. ubi tamen quidam malunt vertere, eligo. ¶ Item antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua significe. jungitur interdum cum ἀντί, ut Aristot.eth.9. ἀντὶ πάντων αἱρεῖσθαι τὸ ἡδύ, honestatem præ cunctis omnibus rebus. Xen. ἐλέσθαι δηλαδὴ ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς χρείττοσι, malle servire quàm bellare, vel præferre servitutem bello. Interdum cum σύ. Herodot. 1, πόλεμον σὺ ἐπιλύσῃς αἱρέῃ; Sic Plutarch. ἡσυχίαν σὺ τιμᾶς αἱρῇ; Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo,αἱρεῖται τὸ δὲ μᾶλλον ἢ τέλος. Sic Xen.αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελεύθερος ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur, ut apud Isocrat. in Euag. αἱρήσομαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ' αἱρήσομαι, nolo, apud Laërt. ¶ Item, eligo, deligo. Dem. αἱρεῖσθε φίλους, αἱρήσομαι τὴν ὁδόν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eundem,eligere judicem, vel (ut alii) designare,creare. ¶ Item, opinor, censeo, sectam aliquam consector, ut philosophi faciunt. ¶ Item, in passiva significe. capior, comprehendor. item reus peragor, convincor, manifestus sum, ἁλίσκομαι. item eligor, deligor, vel designor, creor,frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως Thuc. ¶ Item, electio, vel optio. Isocrat. de pace. ἐπὶ τῇ αἱρέσει τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerum errantes. Αἵρεσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiam αἵρεσις γραπτὴ, electio vel creatio imperatoris. ¶ Item, conditio, ut in Pand. καλὴ αἵρεσις, bonis conditionibus. ¶ Idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est, voluntas & propositum, apud Polybium. ¶ Item secta, dogma.Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis. Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item, apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei consonum.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, hæreticus in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fœm.gen.unde αἱρεσιώτης πολιτεία, receptа apud hæreticos.

Αἱρέσιμος, ου, ὁ, qui capi potest. Xen. Pæd.5.

Αἱρετὸς, ὴ, ὸν, eligendus præaliis, q.d. eligibilis, optabilis, expetendus, ut βίος αἱρετὸς, Aristot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος, potius eligendus, optabilior. Et in neut.gen. αἱρετώτερόν ἐστι, optabilius est, satius est. ¶ Item electus,delectus,vel creatus, ut ἄνδρες αἱρετοὶ δικασταί.

Αἱρέτης, ου, ὁ, electror, unde αἱρέτις, ἡ, electrix, Sapient.8, αἱρέτης τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, ὴ, ὸν, qui eligit aut qui aptus est ad eligendum. Exp. & pass. qui deligitur. Αἱρετικὸν συμβόλαιον, sub conditione factum, in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur qui à recepta sana doctrina ita aberrat ut contempto Dei & Ecclesiæ ipsius judicio insententia permaneat, & Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω,F. ἰσω, P.ιτω,eligo,deligo,optabile judico,amplector,ut ἠρεμίαν αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Demag. Sic & Matth.12. ¶ Item, sectæ hæreticorum adhæreo : Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas, αὐτὸς βίᾶν αἱρετιζόμενος.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit.Laërt.Item,sectator, qui partes alicujus sequitur, Polyb.

Ἑλετὸς, τὴ, τὸν, qui capi seu prehendi potest. Hom.Il. 1.

Ἕλωρ, Ἕλδωρ, Ἔλαχις, Ἕλκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρῶ, ῶ, aufero,tollo. Plut. in Numa, ἓν τὰ πύλαια ἀνεῖλε τῶν. Item, everto, ut ἀναιρεῖν πόλεις, Demosth. Dicitur & ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, abrogare leges , apud Æschin. ¶ Item, è medio tollo, interficio. ut ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam : propriè quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio, unde & ἀναιρῶσιν ψῆφοι, quibus oppon. σώζουσι. ¶ Item capio, in manus sumo. Propriè tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ὅσα ἐξέβαλον. ¶ A'ναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone , ἀνεῖλεν ἀμφοτέρους ἡ Πυθία, utrisque responsum dedit. Dicitur & ἀνεῖλε τὸ μαντήϊον, apud Herodot. Et cum accus. ut Plato de leg.9. ὃν σ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ.

A'ναιρόμαι, ῶμαι, activa signif. pro ἀναιῶ, aufero, tollo, apud Plat.de leg.l.11. ἀναιρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, id est, è medio tollere, abolere, abrogare, & pro circumducere, vel expungere. ut ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν. Et pro interficere,apud Polyb. ¶ Ponitur & pro auferre, i. ut sortem propriam accipere, apud Paul. Pro verbo ἀναιρεῖσθαι (quum vinco,& reporto præmium significat) Cicero solet dicere , auferre. ¶ A'ναιρεῖσθαι παῖδας, tollere liberos, dicitur duplici signif. pro suscipere. Sic Plutarch. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος, & pro, non exponere , fed educandos curare. Sic Hermogen. ὥσει εἰ ῥῆτορων τις ἐκκλησιαστὴν ἀνελόμενος ἐξεπαίδευσε οἱ Ἀθηναῖοι τὸν ῥήτορα. Μεταφορὰς ἀναιρούμενοι ἐκφέρουσι. Est præterea ἀναιρεῖσθαι, tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autem vel ἀναιρεῖσθαι τινὰ, vel ἀναιρεῖσθαι τοὺ νεκροὺς,sive τοὺ τετελευτηκότας. i. sepelire, apud Isocrat. & Dem. Sic dicitur & ἀναιρεῖσθαι τοὺ ναυαγοὺς, apud Xen. ¶ Item capio, sumo in manus.Et propriè , è terra sublatum capio, sive tollo de terra, ut ἀναιρεῖν suprà. Hesiodus. Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λᾶαν ἀλεγεφα-

Et Aristot. de mundo , ὁ ᾗ ἀεὶ δὴ ἀναιρεῖται. ¶ Item suscipio, aggredior. ut ἀναιρεῖσθαι πόλεμον , Plat. A'ναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xenophontem. A'ναιρεῖσθαι πόνους , apud Herodotum. ¶ Item , pro excipere, recipere ad sese. Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chrysostomo. ¶ Item, pro demereri sibi aliquem, conciliare sibi aliquem, conciliare sibi gratiam alicujus. Xenoph. Pæd.2. πῶς σὲ ἄρχῃ ἀνὴρ ὅστις ἀνήκοος ἦ; ¶ Item pro concipere & gravidam esse apud Herodotum. ¶ Item in pass. significe. auferor, tollor.ut ἀναιρεῖσθαι τὸ ἀνάδημα. Gregor. Item evertor. Demosth. αἱ ἀνῃρημέναι αἱ πόλεις αὐτῆς. Dicuntur & νόμοι ἀναιρεῖσθαι, abrogari. Item interficior. ut ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. Item tollor (de puero exposito dictum) apud Isocrat. ad Philip. A'ναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, sive quod à vate editur. A'νῃρημένα χρήσματα, receptæ & dissolutæ pecuniæ, apud Demosth.

A'ναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio. Item everſio. ut ἀναίρεσις τῶν πλοίων. Item, abrogatio, antiquatio, abolitio, rescissio, ut ἀναίρεσις τῶν νόμων. Item interfectio. Item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν , sublatio cadaverum ad sepeliendum, vel (ut alii) cadaverum collectio.unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι.

A'ναιρετὸς, ὴ, ὸν, ablator, sublator. Item everſor , & interfector, interemptor.

A'ναιρετικὸς, exitiosus,lethalis , mortifer. ut ἀναιρετικὸν νόσημα, apud Aristot.

Decomp. A'ντιαναιρεῖσθαι, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναιρόμαι, ῶμαι, signif. act.suscipio, capesso, Luc. ¶ Item de medio tollo & neco. apud Polyb. ¶ Item signif. pass. ultra concipior, de fœtu dictum, apud Herodot. Ἐπαναίρεσις, occisio, cædes, apud Polyb.

Περιαναίρω, ῶ: insuper occido. Herodot.lib.1. περιαπέλων τῇ ᾗ τοὺ παῖδας τοὺς Κλεάνδρου. ¶ Item, insuper respondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu oracul. τῷ Πυθίᾳ περιανεῖν. Περιαναίρομαι, insuper suscipio. Thuc.l.7.

Συναναίρω, ῶ, simul perimo, simul aufero. Al. Alphr.

A'ναίρομαι, ῶμαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus. Plato de leg. l.6. ἄλλος ἀναιρεῖσθαι χρὴ παῖδα. Et cum genitivo personæ, ἀναιρεῖσθαί τότε, apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero, antepono. q.d. præeligo. cum accus. & genit. apud eundem Syn.

A'φαιρῶ, ῶ, aufero, adimo. Dicitur ἀφαιρῶ τῦτο , & ἀφαιρῶ σε τῦτο, & frequentius ἀμφαιρῶ σε τῦτο. Reperitur & ἀφαιρῶ ἀπό σε, apud Plut. in lib. de Rep.

A'φαιρόμαι, ῶμαι, (pro quo & ἀποαιρῶμαι apud Hom. & Herodot.) itidem pro , aufero , adimo , detraho. Dicitur ἀφαιρεῖμαι σε τῦτο , & ἀφαιροῦμαί σε τῦτο : interdum etiam ἀφαιροῦμαί σε τῦτο, apud Isocrat. Plutarch. Xenoph. ¶ A'φαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Demosth. & ἀφαιρεῖσθαι ἐκ ἐλευθερίας apud Luc. est vindicare in libertatem vel asserere in libertatem. ¶ A'φαιρεῖσθαί τινὰ , apud Dem. exp. ejus animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass. signif. ἀφαιρῶμαι τῦτο, aufertur mihi hæc res.Sic ἀφαιρεῖσθαι τὴν ἀρχὴν apud Plut. in Public. regno spoliatus, cui regnum ademptum est.

A'φαίρεμα vel ἀφαίρημα, τὸ , ablatio, vel potius quod aufertur, Greg. ¶ Item, quod pro donario eximitur & seligitur. Exod.cap.35. Item,alicæ genus ita dictum à cortice sive tunicis zeæ ablatis, apud Plin. A'φαιρεματικὸς, & ἀφαιρηματικὸς, q.d. ablativus. Apud philosophos pro abstracto : quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Comm. A'φαιρεματικῶς vel ἀφαιρηματικῶς, q.d. ablatorié, vel abstractorié. per abstractionem , apud Phil.

A'φαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio , detractio, cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. & Aristot. Apud gramm. est figura , quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Item, quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur. Athen.l.8.

A'φαιρέτ@-, ὼ, ὸν ᾗ, qui vel quæ auferri potest. Item, exemptilis, ut cortex arboris exemptilis, cui oppon. ἀναφαίρετ@-.

A'φαιρεθῆναι pro ἀφαιρεθῆναι apud Herodot.

Decomp. A'ναφαίρετ@-, qui vel quæ auferri non potest. ut virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα.

Δυσαφαίρετ@-, ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest.

Εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφαίρετος, in libertatem asserere. Dem.

Ἐπαφαίρω, ῶ, insuper demo seu detraho, Gal.

Παρεξαφαίρεσις, ademptio.

Παρεξαφαίρω, ante adimo seu aufero, præcerpo.

Προσαφαίρω, ῶ, insuper aufero. Dem.

Διαίρω, ῶ, divido,distribuo. Plut, in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθ@-. Apud Plat. de leg. Διαιρεῖν κλῆρον. ¶ Item pro, findo,vel fisco.ut διελόντες τὸν ὄφιν. apud Thuc. & Xen.Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ Διαιρῶ τῦτο , explano hoc , & ex Theophrasto.

Διαιρόμαι, ῶμαι, act. sig. pro, divido, partior. apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, differo : itidem apud Plat.de Rep.Vide exempla apud Bud. Item pass. pro dividi, distribui : ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. Διῃρημένος, divisim, separatim.

Διαίρεσις, divisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur σωναιρέσει. Exponitur & discriminatio , differentiarumque adnoratio, earumque rerum quæ ad rem constituendam pertinent, apud Theophr.

Διαι-

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. divisibilis,qui dividi potest.Exp.& separabilis. Aristot. Eth.1, σωμάτες & διαιρετὸν inter se opponit. Apud Xen.Pæd.4. opponitur σωσθέντα, & exp. διαιρετὸς ἐκ πολλῶν ὑπὸ τῦ πυρὸς, qui divisus est. ¶ Item fissilis. ¶ Διαίρετ@- λόγῳ explicabilis ratione, Thuc.lib.1. Διαιρετὸς, divisim, separatim.

Διαιρέτης, ου, ὁ, divisor, distributor. apud Greg.Naz.Διαιρετικὸς, qui aut facultatem dividendi habens vel separandi.aptus ad dividendum. Plut. de primo frigido, ᾗ ὅλως τὸ μὲ πῦρ διακριτικὸν ὂν ᾗ διαιρετικὸν, i. omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικῶς, q.d. cum quadam dividendi facultate. Exp. & divisim. Plut.

Decomp. A'διαίρετ@-, individuus, inseparabilis, ἀχώριστ@-, Aristot. Item pro non diviso citatur ex Aristot. Poll.1.

A'ντιδιαιρῶ, ex opposito divido, oppono ad divisionem. Aristot. top.6. A'ντιδιαίρεσις, divisio ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετ@-, difficilè divisibilis, cujus divisio difficilis est.

Εὐδιαίρετ@-, qui facile dividi potest. facilè scissilis, Theophr.

Καταδιαιρῶ, ῶ, divido.

Περιδιαιρῶμαι, insuper divido, nova divisione utor, aliam divisionem adjungo. Aristot.Rhet.3.

Συνδιαιρῶ, simul divido, simul distinguo.apud Gregor.Naz.

Τ'πδιαιρῶ, subdivido,particularibus divido. Τ'πδιαίρεσις, subdivisio. Apud Dialecticos utrumque.

Ἐξαιρῶ, ῶ, eximo, eruo,educo, extraho,aufero.Plato in Cratylo, ἐξαιρῶν τὰ γράμματα & ἐπιμελῶς inter se opponit Isocrat. in Panath. φρονοῦσιν ἃ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπαιροῦντο τὰς διαφοράς. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. Il. π, Κύριλλ' ἐπεὶ ἐξ ἐμοὶ γένος ἐξέλον ἔμεν Ἀχαιῶν. Xen.Pæd.7, ἀκεοδύνια τοῖς θεοῖς ἐξαιρῶν ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc.lib.4, τὰ Νίσαια διὰ τῦ ἐξαιρεῖσθαι χρόνου γομιζόντες, εἰ ἀρὰ βοηθήσαι πύλας, ἐξαιρῶν, &c. Et Herodian.lib.3. πάντ' ἂν ἦνεν πειρώμενοι καὶ τὰ πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur & de hominibus pro subjugare. apud eundem, Thuc.lib.8.

Ἐξαίρομαι in act. sig. eximo, extraho : ut apud Hom. & Hesiod. ἐξέλετο φρένας. Sic apud Plat. in Ione, ἐνὶ τῶν θεὸς ἐξαιρεῖται ἑκάστων νῦν, τότ' ἄλλῳ χρῆται ὑπηρέτῃ ᾗ χρησμῳδῷ. Sic Isocrat. τὰς ῥᾳδίας ἐξαιρῶ τῶν πολλῶν. Dicitur & ἐξαίρομαί σε τῦτο : ut apud Plut. in Rom. βλαισὲ ἐξελοῦσθαι τοὺ ἀδικοῦντας. ¶ Item secerno, seligo. ut apud Homer. Iæpe. Sic apud Xen. Pæd.5. ἵνα ἐξαιρούμενοι σε αὐτῶν. ¶ Item effero, expono, ut Demosthen. in Dionys. ἐξαιρῶ & σῖτον ἐν τῇ ῥᾴδῃ κἀπὸ ἀποδίδοται. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lysiam, Isocrat. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo, tanquam eximium. Odyſſ.ξ, καί μοι μάλα πάγχυ μέμφε πάντα Τῶν ἐξαιρεῖμαι μῦθοι κἀκά. Et Xen. Pæd.5, ἵνα ἐξαιρούμενοι σοὶ αὐτοὶ. ¶ Item in pass. sig. eximor,extrahor. ut ὑπεκδὺν τὸ ἀλγὸν ἐξαιρεῖται, Cicer. interpr.quum dolor detractus esset. Interdum cum accus.ut apud Plat.in Gorg.ἐξαιρεῖσθαι τὴν ἀδικίαν τοῦ τῦ ἀνδρὸς ἀδικεῖν ; i. quibus exempta est injustitia. Item deligor, secernor, ut apud Thucyd. lib.3. Δημοδόκῃ ἐξῃρῆσθαι, Demostheni exemptæ sunt.

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio. ut ἐξαίρεσις λίθων , apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur. ut apud Eust. ἐδ'ἐπεξε πάντα τὰ ἐντὸς ἥδ'ἐξ ᾗ ἐξαίρεσις. ¶ Item locus in portu in quem merces è navibus eductæ exponuntur. Poll.l.9. ¶ Ἐξαίρεσιος ὄλκη, actio qua quis experiebatur adversus eum qui servum abduxisset, & liberum asseruisset. Suid.

Ἐξαίρεμα, ου, ὸ ᾗ ἡ, exemptilis, qui eximi potest, ut ἐξαίρεμα ἡμέρας, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Aristotel. in Oecon. & Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετ@-, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus. ut ἐξαίρετοι χωλάκαι. Il. β, & κύνες ἐξαίρετοι. Od. δ. Apud Thucyd. ἐξαίρετον ποιεῖν, seligere, seponere. Significat etiam receptum. id est, exceptum, & qui non venit in sortem, Bud. ¶ Item, peculiaris,apud Dem. qui & copulat cum ἴδι@-. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετον τῆ ἡλίᾳ δυσμῶν, exemptum à Solis occasu.

Ἐξαιρετὸς (oxytone) qui ejicitur, vel potiùs ejectitius. Suid.

Ἐξαίρετος, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm, peculiariter. Herodot. & Plut. Ἐξαιρετ@-, evertendus, dignus qui evertatur. Polyb.

Ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus.

Decomp. Περιεξαίρομαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαίρω, ῶ, una diripio sive populor. adjuvo in diripiendo. Demosth.

Τ'πεξαίρω, ῶ, & Τ'πεξαίρομαι, ῶμαι, clàm aufero vel averto, interverto, subduco, subtraho. Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαίρομαι, excipio sive recipio, id est, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (ut vult idem) excipio , id est, in pacto contineri nolo. ut apud Athen.l.10. Τ'πεξαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem.l.3.c.8.

Ἐξαίρομαι, ῶμαι; pòst eligo, post alium eligo, id est, substituo in locum alius qui fuerat electus, vel pass. post eligor, &c. Thuc.

Καθαιρῶ, ῶ,dejicio,deturbo,deduco. Aristoph.in Neb. καθελοῦμαι νύκτωρ τὸν σκιλλοῦν. Ponitur etiam metaphoricè ut & dejicio, Lat.Theodor. Eccles. hist.2, καθελεῖν τῦτο ἐπίτηδες ἐλθὼν, episcopum abdicaverunt & dejecerunt. ¶ Item, everto, diruo. Thuc.3. ᾗ τείχη καθελεῖν. Item everto,subverto , pessundo, metaphor. signif. apud

cundem. ¶ Item pro, abrogo, rescindo. ut καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno. apud Basil. Item occido, interimo. apud Soph. in Trach. ¶ Item comprimo,reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo. ut καθαιρεῖν τὴν ὑπερφάλκειαν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα apud Plut. Καθαιρεῖν ὀφθαλμὸς, Il. λ, & Od. λ, & ω , claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρῶ ἀγῶνα. vinco certamen susceptum. Plut.

Καθαίρημα, dejicior, everto. Item imminuor. ut act. Ap.c. 19.

Καθαίρεσις, dejectio, deturbatio. Item everſio, subverſio, cædes. ut καθαίρεσις Γιλιανῦ, apud Herodian.lib.3. Item damnatio. apud Basil. Item depressio, cui oppon. ὕπαρσις, apud Greg. ἄνξησις apud Aristot.

Καθαίρετης, dejector, everſor. Thuc. Exp. & demolitor, vastator interfector. Καθαιρετικὸς , evertendi vim habens. unde καθαιρετικὸ φάρμακα. Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quæ suprà modum aucta sunt.

Decomp. A'καθαίρετ@-, exp. inexpugnabilis vel qui pessundari non potest, qui everti non potest. ut πύργ@- ἀκαθαίρετ@-. Suid.

Δυσκαθαίρετ@-, qui vix everti potest.

Εὐκαθαίρετ@-, qui facilè everti potest.

Δυσπαρεγκαθαίρετ@-,qui difficulter detrahi seu demi potest,Theophr.l.5.hist.pl.

Συγκαθαιρῶ, unà everto,in evertendo adjuvo. Theophrast. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρέει ἀγῶνας pro συγκαθαιρεῖ, ego. certamina obtinet, vel vincit.

Παραφῶ, ῶ, diruo, aff.ex Thuc. Invenitur & apud Eurip. παρεῖλες pro, detraxisti.

Παραιρῶμαι, adimo, aufero. Cum accus. apud Dem. & Aristot. Interdum cum duobus accus. ut Aristid.in Panath. ᾗ παρείλοντο Ξέρξου τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτὸς, Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accusativo & genitivo. Xenoph. βαλλόμ@- τοῦ σωματοειδὲς αὐτῆ παραλθεῖν. Dicitur & παραιρεῖμαί σε τῦτο, privo te hac re, adimo tibi hanc rem.

Παραφαίρομαι, apud admitur aut detrahitur. Exp. & recisio. Thuc.

Παρεφαίρεσις, ademptio, detractio. Arist.diminutio, apud Thuc.

Περιαιρῶ, ῶ, circumvalvo vel in circuitu. Item pro circumcido, amputo.Theophr. de causis pl.l.3.c.16, περιαιρεῖν τοὺ ὀφθαλμοὺ ἀπὸ κλάδων. Item detraho.ut Herodian.l.2, τὰ τε ξιφίδια περιαιροῦσιν αὐτῶν.

Περιαιρῶμαι, idem. ut περιαιρεῖται τὸ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (ficut ἀφαιρῶμαι) ut Demosth. in Midiam, ἵνα περιαιρεθεὶς ὦ τῦ ὄντος, ἵνα μὲ ἂν ὑβρίζοι. Item pass. auferor. item evertor. περιαιρεθὴν ἄμπελ@-, vitis putata. Περιῃρημέν@-, exponitur etiam eversus,vel profligatus apud Thuc. Aff. ex Demost. & pro, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio,circumamputatio. Theophr. de hist.pl.l.4. c.17, περιαίρεσις τῦ φλοιῦ. Περιαιρετὸς , exemptilis. ut περιαιρετὰ ὑφθαλμοὶ, Luc.

Εὐπεριαίρετ@-, (comp.) qui facilè detrahitur. Theophr.

Περιαιρῶ, ῶ,promo,depromo. ut apud Luc. καθὼς ἂν ἐκ ταμείου περιαιρῶν.

Προαιρόμαι, ῶμαι,in signif. act. præfero, antepono,præoptо,malo, q.d. præeligo. Herodot. l.6 , τὰ παρόντ@- κινδύνου , τὸ μᾶλλον προελόμενοι ἀνεδέξατο τὴν τιμωρίαν. Interdum cum ἀντὶ aut μᾶλλον.ut Xen. διέπαυον ἀντ' αὐτῆ προαιρετέον ὦ. Arist, Poll.5.c.11. προαιρῶμαι μᾶλλον κερδαίνειν. ¶ Item, constituo,statuo,mihi certum est. Item consultò seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur & aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιρεῖμαι πρό τινο, mihi propositum est hoc facere. Et προαιρῶμαι τῦτο, (non sequente infinitivo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot.in Ethicis , προαιρεῖσθαι quidam exp. eligere : alii consilium capere:alii confectari seu amplecti certo consilio,aut etiam consectanda proponere. ◆ Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi ᾗ πρό ἑτέρων αἱρεῖσθαι, ut tradit Aristot. de voce προαιρετὸν agens.

Προαιρετὸς, spontis humanæ & arbitrarius, Aristot. in Ethic. Προαιρετὸν,quidam exp.id de quo consilium capitur. alii id ad quod certo proposito ferimur. vel id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus τὸ ᾗ πρό ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς,qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur.cum genit. apud Arist.Ethic. 5. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ἐνέργειαι ex. actiones à proposito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικὴ κινῆσις, voluntarii motus.

Decomp. A'προαιρεσία, ἡ,temeritas,inconsiderantia.Hippocr.ep. ad Demag.

A'προαίρετ@-, involuntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito & consulto. Arist. Ethic.c.8.

A'προαιρέτως, involuntariè,non sponte,non consultò,non de industria.

Αὐτοπροαίρετ@-,libero arbitrio agens. Αὐτοπροαιρέτως,sui ipsius arbitratu,sua sponte. Bud.

Περσυμβουλεύομαι allego,insuper lego, sive deligo. ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἵνα παρὰ τὴν προσυλλόγ@- Καρήλιον. Sic & in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit sibi collegam.

Σωωτρέω, ῶ, simul everto, simul profligo. Thucyd. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνῄρει, καὶ τὰ πόρρω διαίτης διεσῴζοντο. ¶ Item contraho in unum. Item simul complector quasi contrahendo. Odyss. υ, Χαλκῆναι δ' ἐπὶ πᾶσι θύρας ἐνδοθεν ἔμμεν ἀραρυίας. Dicitur & de sermone. ut Thuc. Τοῖ σωιελὼν δὲ κύκλα πάσιν ἐνδοθεν, ξωιελὼν μάλιστα ὧν δυνάμενος, id est, πολλὰ ἐν τῇ ἐχούσῃ ἐπαίειν, ξωιελὼν μάλιστα ὧν δυνάμενος, id est, contrahens in pauca, paucis complexus. Et per dar. ut apud Xen. ὡς δὲ σωιελόντι ἐπαίειν. Et per accus. Greg. in Jul. l. 1, καὶ σωιελόντα φάναι, τίνι πιόντων, &c.

Σωωτρέωμαι, simul evertor. Thucyd. l. 8. τὰ δὲ Ἀθηναίων παρὰ σωωτρέσθησαν, simul universa eversum iri. ¶ Item contrahor. Ἀ Gramm. σωωτρεῖσθαι dicitur vox in qua fit synæresis figura.

Σωωτρεσις, contractio, complexio, Gregor. Apud Gramm. est figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσωωτρέπτος, (dec.) q. d. incontractè, pro, absq; cótractione. Eust.

Τσωτρέω, subtrahо. Il. ϱ. Τῶν δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thucyd. pro, subduco, l. 4. καὶ Ἀθηναίους ῥᾷον καθυπήκοντες ὑφαιρούντες ἀνδρῶν τοῦ ξυμμάχους.

Τσαιρέωμαι, pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑπερημῶ τὰ ὕδωρ καὶ παρχαράσσω. ¶ Item surripio, fusturor. Arist. de anim. lib. 9. ὑφαιρεῖται τὰ κέρδη ὁ κόκκυξ ἢ, ἂν ἔχῃ, fusturatur corvo.

Τσαίρεσις, subtractio, subductio. Item diminutio. Hesych.

Τσαιρέτειρα, ἡ, obstetrix. Hesych.

Ἀσυδαίρεσις, (decomp.) subtractio, aut subductio mutua. quum quid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Alia comp. ex αἴρεσις, sine præpos.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, & in pl. ἀρχαιρέσιαι. item Ἀρχαιρέσια, τὸ, comitia q. d. electio magistratuum. Aristot. & Plut. & Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitiis interfum, ad comitia eo. Item creo & designo in comitiis magistratum. Plut. Exp. & magistratum ambio. Plutarc. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑφ' Ὀθωνος, pro Othone ambientes.

Σωαρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, canditato faveo. Plut.

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demensum, id est, frumentum quod quis singulis mensibus à σιτομέτρῃ aufert, stipendium. Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentum & stipendium præbeo. Aristot. Oec. 2.

Alia comp. ex αἱρετὸς, itidem sine præpos.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ ϰ' ἡ, voluntarius, sponte aneus, sponte invectus, ut Σκύται δ' αὐθαίρετοι, Xen. αὐθαίρετα πήματα, Pyth. in carm. aur. ¶ Apud Thuc. l. 1, ἐως ἐσι αὐθαίρετοι ἀμφοτέροισι ἡ ἀξυελία, in amborum arbitrio & potestate posita. Ἀ Schol. exp. αὐτεξούσιοι.

Αὐθαιρέτως, ultro, sponte.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis, facilè expugnabilis. Xen. Item qui facilè eligi potest, electu facilis.

Παλιναίρετος, rursum creatus, qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Vide Hippocr. & Suid.

Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. Citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγόνοτα ϰ διεφθαρμένα.

Ἀ Ι Ρ Ω, F. ἀέρω. P. ἤερϰα, tollo, i. attollo, ursum tollo, eveho, subveho. Il. ϱ, ὡς εὐθὺς τὸν ϰίνησαν ἀέρσαντες Ἀχαιοί. Apud Aristophan. in ὀϰλολ. ζείεσε ἀέρειν, expon. manus attollere, vel porrigere. ¶ Item, augeo, amplifico. Demosthen. contra Midiam, σεσῴμαι ἐγὼ ταῦτ' αἴρων ἡ φοβούμενος πυϑώ. Nonnunquam dicitur λόγον αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, fumo. Soph. in Antig. -μάϑημ' αἴρειν χρεί, sumere in manum. Aristophanes in Ranis, ἀέρε ϰἀπόβιβε, cape plectrum. Sic & metaphoricè, ut αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contrà ἀέρειν δηλίαν, apud Sophoclem in Ajace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat & afferre: ut Aristoph. in Pace, Ἆβρ' ἀέρε μάζαν ὡς τάχιστα ϰαὐθέρω. ¶ Item tollo, id est, aufero, de medio tollo, everto: ut apud D. Joann. ἀέϑεν ἐ τόπον ϕῶ τὸ ἐὸν ϑ'. Et Lucam 23. ἀέρε τοῦτον, δοῦλον γ' ἡμῶν ἢ Βασιλέα. ¶ Item, moveo, id est, solvo, proficiscor, abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum dativo ναυσὶ aliquando cum præpositione ἐϰ aut ἀπὸ juncta genitivo. Thucyd. Dicitur & ἀέρειν τὰς ναῦν, ut Latinè solvere navem & ἀπὸ τ' ὑπὸ aliquando additur: ut apud Thucydidem lib. 1. Item ἀέρειν, castra movere. item de quavis profectione terrestri. Plutarchus in Publicola, ἀέρντες μεγάλῳ φαντῷ. Thucydides, ἀέρας ἐπορεύϑησαν ἐπὶ τὰς Μαϰεδονίας. ✤ Putatur factum ex δέλεον, sicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Observandum est autem aoristum ἆρα & ἄειρα interdum habere ι subscriptum, interdum non habere & sic in cæteris modis, itidemque in compositis.

Αἴρομαι, F. ἀέρομαι, P. ἦρμαι, (in activa signif.) tollo, erigo: ut αἴρεσθαι πανίσια, erigere vela. Plutarcho. Item porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio. πλὴν ἥδιστα ἂν ἀνεμαρτυρήτοις σοφὰ μέλεσιν αἴρεσθαι. Apud Demosthen. ἀσχήμονα ἐπὶ ϑεῷ ὄμνυσιν αἴρεσθαι. Apud Demosthen. ἀσχήμονα ἐπὶ ϑεῷ ὄμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quàm φέρειν: ut apud Aristophanem in Ranis, Οὐϰ ἂν ἀσχαίτ' ἂν' ἐπτὰν Αἰγύπτιοι, id est, quos ferre non possint, quos non tulerint vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Μ' οὐϰ ἂν ἀνέχοιτ' ἄλλος ἀνθρώπου φύσις, quod non natura humana patiendo ferat. ¶ Item, sumo, capio, capesso, πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere. Soph. in Ajace, Δίϰας ἀσχίμιλλ' ἦλθ' φοβοῦσ' ἀπὸ πάσῃ, pœnas de interfectoribus sumerem. Sic apud Euripidem in Rhesso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugam capessere. ¶ Item fero, reporto, ut αἴρεσθαι μάϑος apud Homer. & Hesiod. Sic αἴρεσθαι νίϰην apud Plutar. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι Il. μ. Accipitur & in malam partem: ut ϰαϰὸν ϕάτιν ἄειρε apud Soph. in Ajace, reportes infamiam. ¶ Item suscipio, id est, incepto, aggredior, ut apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. Possit etiam exponi, bellum inferre, ut apud Thuc. ἦρε χεὶ ἐπὶ τοὺς βαρβάρους πόλεμον ἄειρας, his bellum inferre. Apud Antiph. ϰίνδυνον ἄειρασθαι, suscipere periculum quod & adire vel subire dicitur. ¶ Item, (pass. signif.) tollor, attollor, evehor. Item erigor. Luc. in Somnio, ἀειρεὶς δ' ἐς ὑψηλὸν ἐγὼ ἐπεπόϑειν. Item metaphoricè Demosthenes de Philippo, Olynth. 2. διὰ τοῦτον ἦρϑη μέγας, q. d. per hæc evectus est ad magnam potentiam, vel evasit magnus. Usurpatur μεταφορεϊϰῶς etiam aliter: ut quum dicitur ἀρϑεὶς τοῖς ἐλπίσι. Interdum & αἴρεσθαι per se ponitur. ut apud Plutarchum in Fabio, ὁ ἢ δῆμος ἦρτο, ϰ μὴ χαρεὶς εἰς ἀγορὰν συνέστρεφε populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ Item, tollor, auferor: unde ἀρϑεῖσα τραπέζα, sublata mensa vel remota.

Αἰερμόν ἠλίῳ apud Aristot. exp. sole abeunte.

Ἄερσις, ϲως, ἡ, elevatio, sublatio, evectio, ut ἄερσις ἧβῆ κυμάτων, apud Arist. de muudo. Sic ἄερσις ἢ ζύμης apud Naz. tumor fermenti. ¶ Item ablatio, detractio. Diod. l. 5. c. 157. ἄερσις τοῦ χῶν ἄραν.

Ἄρδω, exp. alrè, agiliter, apud Soph. in Ajace. Πυδῦντ' ἄρδω Ἐπτορ' ὑπὸ τείχεσιν τάφῳ; Ab Eustat. exp. φοϱϱίδιω, apud Eurpid. in Alceστide, -νίϰων ἤδη περίφοβοι Φέρσειν ἄρδιμν ἐς πάθον τε ϰ πυρᾶν. ¶ Item penitus, funditus, prorsus, omnino. Æschin. contra Ctesiph. ἅ γ' ἡ πόλις Ἑλλάδα ϰ πᾶσι πόλεσι ἄρδιμν ἀπεϱγάσατο. Et Eurip. in Phœnissis, τί μ' ἄρδιμν ὧδ' ἀπωστ' ἐπίνεις Κρέοντ

Ἄρπῆρες, arteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio additо, quò commodè levari possint ab athletis. Artemid. lib. 1. Vide ἀλτῆρες in Ἅλλομαι.

Ἄϱσα, Ἀϱσώϱα, Ἀϱσίρα, Ἀϱῆς, Ἀϱσηρος; Ἀϱτος, Ἀρμαλιὰ, Ἀρτύμαι, Ἄϱορ. Ἀορτὴϱ, Ἡϱῆς, singula quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαίρω, fustollo, fursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀνταίρω, contrà attollo, fustollo, erigo. Expon. & contrà destruo.

Ἐπαναίρω, elevo, attollo. Thuc. l. 7. ἐπανῄρετο πὸν βακτηρίαν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, adversus quempiam attollo, ut ἀντῄρε τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulus ἀντάϱειν, contrà assurgere, apud Strab.

Ἀντάϱομαι, idem quod ἀντάϱω, ut χεῖρας ἀντηερμένους, Thuc. 3. Et ὅπλα ἀντηερμένοι, apud eundem l. 1. ¶ Capitur etiam, pro, refisto, reductor, renitor. Dicitur autem ἀντάϱειν seu ἀντηρεῖσθαί τινι, ut apud Luc. & ϰρὸς πνα apud Plut.

Ἀντηρὰς, insurrectio, q. d. ipsa actio attollendi manus adversus aliquem.

Ἀντάϱτης, Hesych. tyrannus qui insurgit adversus regem.

Ἀπαίρω, proficiscor navi, solvo. Item aliquando simpliciter discedo, abeo. Polyb. lib. 2, ἀπῆρε χεὶ ἡμῖν φίλων ἐς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν ϰαϑ' ἑσπέραν, proficisci ad legationem, apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπὶ οἶϰον, vel, οἴϰαδε, solvere domum, redire domum. Interdum cum genit. ut apud Herodianum, ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἀπάϱας τ' Συρίας, ἦλθεν ἐς τὴν Νιϰομήδειαν. Sic apud Eurip. ἀπᾶρες πατρίδ'. Interdum etiam sine casu. Dem. ᾗ οἱ ϰαθ' ὁδὸν ἀπᾶρχαπαι εἰ τὸ φίλτατον. Interdum ἀπαίρω πὴν ναῦν dicitur, ut Lat. solvo navem. Herodot. ἵνα ἀπαίρωσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Item tollo, aufero, detrahо.

Ἀπαίρομαι, auferor, ut apud Evangelistas, ὅταν ἀπαρϑῇ ἀπ' αὐτῆς ὁ νυμφίος.

Ἀπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, supellex qua ssse instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ii qui aliunde proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod 37, & Judith. 2. Item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικὸς ad profectionem paratus. Hesych.

Συωαπαίρω. Decomp. simul abeo, simul migro.

Διαίρω, tollo, attollo, erigo. ut διῆρκα τὸ πάλαι, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω ut apud Xen. in Γ' ϰυν. & διαίρειν ἐτε ὑ. Ϟ, apud Greg. & Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ σῶμα apud Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire. ¶ Item trajicio. Polyb. l. 1, οἱ διαφυγόντες τὸ πόϱον ἀσφαλῶς.

Διαίρεμαι, tollo, &c. Apud Aristot. de mundo, διαφεϱόμην pro διέφεϱον Διηνεϰῶς, erectus, sublatus. Item pro διηρϰώς, ut apud Luc. & Plut. διηνεϰὲς τὸ ἀκοντας.

Δίαρμα, elatio. Hermogen. Item trajectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictú, unde ἡ ἐν διάρσει ϰάμη. Polyb. l. 2.

Εἰσπίρω, infero. Εἰσπέρας) ἡ τράπεζα apponitur mensa. Cam.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. ut ἐξαίρειν ἐϰ γῆς, Aristot. de mundo. Exp. & in sublime rapio. apud Luc. ¶ Item effero, exporto. ut apud Euripidem, ἐξαίρετε Θανόντ', efferre ad moriendum. & Θῆρες ἐξαίρες χθονὸς, pro, à terra feras excitat. ¶ Item aufero, eximo. Plato in Cratylo, Σωϰράτην δ' ἐξαίρω τῆ λόγῳ. Xen. ἐξαίρετο τῷ ἔπαιρω ϰ χαλινόν. Et Gal. ἐξαίρειν τὸ ϰαπύσκασμα. ¶ Item moveo castra, Polyb. 2. ἐξαίρωντες πανταὶ τοῦ στρατόπεδου.

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. παλαὶ τε ἐξῄρϑη μάχης, Gal. ἐις ὄλεθρον ἐξαίρεσθαι, Dionys. ἐξαρϑεῖσα ὑπὸ ϰαρδίας ἀπιθείς, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐπ' ἄπειρον, erigi spe, Soph. Itidem apud Plut. de leg. ἐξαρϑεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, fastu elatus. Item effero, exporto. Od. ι. ¶ Item, è medio tollo apud Plat. eximo vel promo, cum præpos. ἀπὸ apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἐξάρμα, sublatio. Et peculiar. poli sublatio sive elatio. cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα & ἐξάρμα πλῆυ apud Strab. Exponitur & impetus.

Decomp. Υπεξαίρω & Ὑποξαίρομαι, eximo, summoveo, rejicio. Plato in Theæt. ἐπὰ Ὑποξαίρομαι, ϰ ἀποϑέλλω. Item clàm de medio tollo. Xen. ἅπαν ἢ πὸ ἀνδρείως σὺν ἢ φίλων Ὑποξαίρωντα.

Ἐπαίρω, (& apud poëtas ἐπαείρω) attollo, erigo. ut ἐπαίρειν πὸν φονὸν, Dem. pro cor. ¶ Item metaph. ut Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. Dem. pro Cor. οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπᾶρες. Idem in Mid. ἃ νυῖ ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro cor. τὰ σεῖ τότων πολλὰς ϰ ὑφασεὶς ἐπαιρόμενος τῇ πίλει πὸν λόγον. Sic præt. ἐπαιμμένος pro ἐπαιρϰώς. apud Plut. Item metaph. impellor, adducor, erigor. Thucyd. l. 3. ἢ ϰέρδει ἐπαιρόμενοι. Sic ἐπαιρεῖς ἐπ' ἐλπίδ, erigi spe, seu excitari. Et cum infin. Isocrat. ad Phil. ἐπαίρεθλιν πάλιν συγχαίρειν ϰαὶ αὐτῆς. Item pro efferri, inflariunde ἐπαιρόμενος & ἐπαιρεθείς, elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἐπ' τινος, apud Polyb. Et aliquando ἐπαίρεσθαι ὑπί τινι. ut apud Xen. apomn. l. 1. ἐπαιρόμενος ὑπὶ πλούτῳ, sed frequentius ἐπαίρεσθαί τινι. Xenoph. Thuc. & Herodian.

Ἐπαιρσις & ἔπαρσις (quod frequentius est) elatio, elevatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, exuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, insolentia. Greg. voluptatis etiam habet signif. ut quum Stoici definierunt ἡδονὴν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐν αἰρετῇ ὑπακοὴν ϰαϑ' ἕρμην.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quòd ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo. apud Aristoph. in Lysistr.

Συωεπαίρω, una attollo. Exp. & una excito. Xen.

Ἐπανταίρω, attollo, subveho in altum. Item effero animo. Plut.

Καταπεταίρομαι, efferor, seu effero me adversum. Gregor. Naz.

Καπαίρω (de navigantibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. ἐϛῆρε μὲν τὴ σὺν παντὸς εἰς Κύειν δον. Et pro, descendo, sæpè apud eundem, ut testatur Bud. Exp. etiam, advenio, proficiscor, & aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Vide B.

Κάπαρας, appulsus navium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαπαίρω, (decomp.) decumbo, delabor, q. d. defilio super. Plutarc in Pompeio, διδυσμῶν ἀλλοφύλοις ἐπικεῖσϑαι ϰαὶ ὥσπερ ὄφεσιν ἐπικαπαίρειν. Exp. &, descendo, & deferor.

Λογχάφορος, ου, ὁ ϰ' ἡ, lanceatus, qui lancem fertrà λόγχῃ & ἄφω: apud Eurip. vide in comp. ex Ἀίφω.

Μεταφέρω, transfero, inquit Bud. Theophr. de caus. pl. l. 1, τὸ ϑρυπτόμενον ἐϰ τῆ ἔνεϰ τῶν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρὸν, unde μεταφορὰ & translatus. Est etiam muto, transmuto, ut scribit idem Bud ex Dem.

Μέταιρος, translatio. ut μέταιρον δέλεθαι apud Theophrast. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετάφορος, sublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετάφορα, quæ à circulo lunæ ad stum usque terræ pertinent, ut scribit Plut. lib. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετάφορα πῆς, quæ altum tenent & in salo sunt.

Μεταφέρω, ῶ, in altum vel sublime tollo. unde apud Herodot. μεταφερωθεὶς ὑφ' ὕδατος. in sublime evectus.

Ξιφήρης, ους, ὁ ἡ ἦ, ensifer. Ἀ Ξίφος & ἄφω. Vide & comp. ex Ἀίφω, ὁ solo in sublime eveho. Aff. ex Eurip. (Ἀ' φω.

Πεδάφορος, qui è solo in sublime evehitur, sublimis. Aristoph. in Avib. & Luc.

Πεδήφορος, idem apud Nicand. in Ther. (πεζαίφορος.

Πεζαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. ἐπέλαθον ὡς φίλον Πεζαίρειν, affero, exhibeo. ut apud Pherecr. πεζαίρει τὸ ϰρέϊον. Item sumo. ut πεζαίρεσθαι ζωήν, Gal.

Πεζόφορμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πεζόφορσις, exhibitio cibi, vel usus cibi. Hippocr.

Συωαίρω, una cum alio attollo, adjuvo in attollendo. Item cum alio tollo, id est, aufero, mecum tollo. ut apud Aristot. de gen. an. l. 2, ἡ ἄνθρωπος ἄλλα συωῆρε ϰαὶ συωαίρομαι. ¶ Item συωαίρειν & συωαίρομαι λόγον ϰαὶ ἦλϑον, Matth. 18. conferre rationes cum servis. ¶ Item adjuvo, opitulor. Philop. in Procl. l. 2. ἄλλως τε ϰ συωαίρειν τῇ Πλάτωνι οὐϰ ἦ τὸ χείμιον ῥᾳθύμως ἐπιγειολάμενοι. Ubi Bud. verti posse existimat vel opitulari vel astipulari.

Συωαίρομαι, itidem pro opitulor. (& quidem frequentius quàm συωαίρω.) Herodian. l. 7, συωαίρεσθαι τῇ ϰοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συωαίρομαί σοι ἐπ' ϰίνδυνον vel τῷ ϰινδύνῳ, apud Thucyd. tibi opem ferto in periculo.

Τ'αναίρω, attollo, elevo.

Τπεραίρω, extollo, vel effero suprà. Interdum simpl. extollo sive effero, ut Luc. in dial. Ἔρωτ. ϰ ὅσοι πὴν φιλοσοφίας ὑπεραίρω ὑφὸ ἀνοπὴν πὸν ϰεφάλαιον ὑφήϰοοι. ¶ Item, excedo, supergredior, antecello, supero. Plut. in Lyc. ὑφῆϱε τῇ ΝΕχῃ πὸν πίστιν. Interdum cum genit. ut Paul. πολὺ γὰρ Ῥωμαίων Ἄνδρας πολὺ δίνη ϰ ὑφῆϱε πᾶν πανταχῇ τοῦ ϰόσμου. Interdum sine casu ponitur: ut ὑφαίρεσα ἀνωρτὰς, apud Greg. Dicitur & de navigantibus, sicut ϰαπέφω, Polyb. l. 1, Ἀ'νεωρ τὸ πέλαγος ὑφῆρε ἐπέβαλε τῶν ἀπὸ ταινάρου νεωρίων, id est, superato pelago.

Υπερεφέρω, exuperor, superor. Gregor. ϰ πὸν ὑπερέφερον ἡμᾶς ἁμαρτίαι ϰάπω βάλλων ὑφερεφυλίω πῶ ϰρείττονι. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Thess. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμφίφορος, Βάφος, Ἡμίφορος, Μάφορος, Οἰνοφόρος, Τπος, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

Ἀ'ής, vide in Ἀ'ίδης.

Ἀ'ΙΣΑ, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati præses, ut Il. υ, -ἄσπ' οἱ αἶσα Γενούμην ὑπόπιον λίγα. Sic & Od. ν. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. Cum infinitivo Od. ε. ὀπ γὰρ νύ μοι αἶσα βιώναι, id est, adhuc mihi fatú est vivere: vel potiùs fatale est. Sic Il. ω, εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut ϰαϰὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ι, & τ. ¶ Item pars, portio, ut Od. ι, -λαὸν ὑπὸ ϰηδ' αἶσαν. ¶ Item officium, unde ϰατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ, Ἔ'ϰτορ ἐπεὶ οὐ ϰατ' αἶσαν ἐοείϰοσας, ὀὐ ὑφὸ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

✤ Ἄ'ϊσα, ἴσης, dicitur quasi ἢ ἀεὶ ἴσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult esse quasi ἢ δεὶ ἴση, i, par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à διὰ, i. divido, quasi διΐσα adjecto δ, quasi ἢ ἐϰάστῳ μεμεισιμένη, i. unicuique divisa.

Αἴσιος, ος, ὁ ϰ' ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. ut Xen. Pæd. 1, ἀσφαλὲς ϰ βέβαιον τὰ αἴσιον. Sic βέβαιος αἴσιος. Plut.

Αἰσίως, fauste, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιώσαμεν, ἤγαμεν, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιώμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ος, ὁ ϰ' ἡ, fatalis. ut αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ, & χ. Nonnunquam dicitur αἴσιμός ἐσι, pro αἶσα ἐσί, ut Il. ο. ¶ Item αἴσιμον, decens quod est ex officio. ab Hes. expon. δεξιὸν, ἁρμόδιον, συμφέρον. Il. ϱ, -δτ' ἄγγελον αἴσιμα εἰδῇ, Odyss. θ, Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ, αἴσιμα ἔρϱα ἔρϱα. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officium vel qui facit quod decet. Od. ϕ, φρὶν δ' ἀφένας αἰσίμη ἦδε. (decet Suid.

Αἰσιμία, ἡ, divinatio, μαντεία. Exp. & ϰαθῆϰον, officium quod Αἰσιμίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπάισιος, ου, ὁ ἡ ἦ, infaustus, malì augurii, inauspicatus, ut ὄρνιθες ἀπάισιοι. Eust. Et σύμβολον ἀπάισιον, omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ ϰ' ἡ, (diversè accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens. ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. β. ¶ Item qui decenter & ex officio aliquid fácit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, idque observat. Item ἄρμιος, ἀρμιωτάτη, ἀρμιώτατος, apud Greg. Dicitur & de navigantibus, sicut ϰαπέφω, Polyb. l. 1, Ἀ'νεωρ τὸ πέλαγος ὑφῆρε ἐπέβαλε τῶν ἀπὸ ταινάρου νεωρίων, id est, superato pelago.

Υπεραίρομαι, exuperor, superor. Gregor. ϰ πὸν ὑπεραίρομαι ἡμᾶς ἁμαρτίαι ϰάπω βάλλων ὑφερεφυλίω πῶ ϰρείττονι. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Thess. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμφίφορος, Βάφος, Ἡμίφορος, Μάφορος, Οἰνοφόρος, Τπος, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

Ἀ'ής, vide in Ἀ'ίδης.

Ἀ'ΙΣΑ, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati præses, ut Il. υ, -ἄσπ' οἱ αἶσα Γενούμην ὑπόπιον λίγα. Sic & Od. ν. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. Cum infinitivo Od. ε. ὀπ γὰρ νύ μοι αἶσα βιώναι, id est, adhuc mihi fatú est vivere: vel potiùs fatale est. Sic Il. ω, εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut ϰαϰὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ι, & τ. ¶ Item pars, portio, ut Od. ι, -λαὸν ὑπὸ ϰηδ' αἶσαν. ¶ Item officium, unde ϰατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ, Ἔ'ϰτορ ἐπεὶ οὐ ϰατ' αἶσαν ἐοείϰοσας, ὀὐ ὑφὸ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

✤ Ἄ'ϊσα, ἴσης, dicitur quasi ἢ ἀεὶ ἴσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult esse quasi ἢ δεὶ ἴση, i, par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à διὰ, i. divido, quasi διΐσα adjecto δ, quasi ἢ ἐϰάστῳ μεμεισιμένη, i. unicuique divisa.

Αἴσιος, ος, ὁ ϰ' ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. ut Xen. Pæd. 1, ἀσφαλὲς ϰ βέβαιον τὰ αἴσιον. Sic βέβαιος αἴσιος. Plut.

Αἰσίως, fauste, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιώσαμεν, ἤγαμεν, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιώμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ος, ὁ ϰ' ἡ, fatalis. ut αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ, & χ. Nonnunquam dicitur αἴσιμός ἐσι, pro αἶσα ἐσί, ut Il. ο. ¶ Item αἴσιμον, decens quod est ex officio. ab Hes. expon. δεξιὸν, ἁρμόδιον, συμφέρον. Il. ϱ, -δτ' ἄγγελον αἴσιμα εἰδῇ, Odyss. θ, Τίσιν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ, αἴσιμα ἔρϱα ἔρϱα. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum qui colit officium vel qui facit quod decet. Od. ϕ, φρὶν δ' ἀφένας αἰσίμη ἦδε. (decet Suid.

Αἰσιμία, ἡ, divinatio, μαντεία. Exp. & ϰαθῆϰον, officium quod Αἰσιμίων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπάισιος, ου, ὁ ἡ ἦ, infaustus, malì augurii, inauspicatus, ut ὄρνιθες ἀπάισιοι. Eust. Et σύμβολον ἀπάισιον, omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ ϰ' ἡ, (diversè accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens. ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. β. ¶ Item qui decenter & ex officio aliquid fácit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, idque observat. Item ἄρμιος, ἀρμιωτάτη, ἀρμιώτατος, apud Greg. Dicitur & de navigantibus, sicut ϰαπέφω, Polyb. l. 1, Ἀ'νεωρ τὸ πέλαγος ὑφῆρε ἐπέβαλε τῶν ἀπὸ ταινάρου νεωρίων, id est, superato pelago.

Υπεραίρομαι, exuperor, superor. Gregor. ϰ πὸν ὑπεραίρομαι ἡμᾶς ἁμαρτίαι ϰάπω βάλλων ὑφερεφυλίω πῶ ϰρείττονι. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Thess. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμφίφορος, Βάφος, Ἡμίφορος, Μάφορος, Οἰνοφόρος, Τπος, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

Ἀ'ής, vide in Ἀ'ίδης.

Ἀ'ΙΣΑ, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati præses, ut Il. υ, -ἄσπ' οἱ αἶσα Γενούμην ὑπόπιον λίγα. Sic & Od. ν. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. Cum infinitivo Od. ε. ὀπ γὰρ νύ μοι αἶσα βιώναι, id est, adhuc mihi fatú est vivere: vel potiùs fatale est. Sic Il. ω, εἰ δέ μοι αἶσα Τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut ϰαϰὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ι, & τ. ¶ Item pars, portio, ut Od. ι, -λαὸν ὑπὸ ϰηδ' αἶσαν. ¶ Item officium, unde ϰατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ, Ἔ'ϰτορ ἐπεὶ οὐ ϰατ' αἶσαν ἐοείϰοσας, ὀὐ ὑφὸ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

✤ Ἄ'ϊσα, ἴσης, dicitur quasi ἢ ἀεὶ ἴσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult esse quasi ἢ δεὶ ἴση, i, par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à διὰ, i. divido, quasi διΐσα adjecto δ, quasi ἢ ἐϰάστῳ μεμεισιμένη, i. unicuique divisa.

Αἴσιος, ος, ὁ ϰ' ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. ut Xen. Pæd. 1, ἀσφαλὲς ϰ βέβαιον τὰ αἴσιον. Sic βέβαιος αἴσιος. Plut.

Αἰσίως, fauste, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιώσαμεν, ἤγαμεν, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιώμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ος, ὁ ϰ' ἡ, fatalis. ut αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ, & χ. Nonnunquam dicitur αἴσιμός ἐσι, pro αἶσα ἐσί, ut Il. ο. ¶ Item αἴσιμον, decens quod est ex officio. ab Hes. expon. δεξιὸν, ἁρμόδιον, συμφέρον. Il. ϱ, -δτ' ἄγγελον αἴσιμα εἰδῇ, Odyss. θ, Τίσι

μι ἡ ἀδυναμεῤῥωστ⊙, ῆ, &c. Nonnunquam cum accusativo, absque participio. Idem Pæd. 1. αἰσχύνομαι τὸ πῆρ πλημμον. Isocrat. ad Demonicum, ᾗ τῶ τῶν ὀνείτων γνώμην αἰσχύνῃ, sic illorum mentem cognoscens. Habet & genitivum in similibus phrasibus, ut αἰσχύνομαι ἡ πῆρ λόγων ἡδ⊙νῆτ⊙. Plutarchus in Fabio, αἰσχυνόμενοι ⊙ ἀπὸ τῆς ἀσθενείας suam imbecillitatem sentiens, suæ imbecillitatis conscius. Apud Thuc. jungitur genitivo, interjecta præpositione ἀπὸ, lib. 1, ἀπὸ ὧν ἂν αἰσθάνεσθαι ἡμῶν γε δύνεῖτε. ¶ Usurpatur etiam pro, scio, apud Areopagitam, ut ait Bud.

Αἴσθημα, ἀτ⊙, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus, Aristot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, ut εἰσὶ ᾗ τῆ ἀνθρώπ⊙ σώματ⊙ αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστική, sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἰσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, sensio, ipsa actio vel passio sentiendi. Thucyd. 2. τὸ μὲ λυπᾶσθ⊙ ἔχειν ἡδὺ πῶ αἰσθησιν ἔχ⊙σιν, mœror seu molestia sensum habet unicuique, i. vim hanc ut sentiatur, vel unusquisque mœrorem sentit. Apud Plutarchum πῶς ἂν τις ὑφ' ἡβρ. &c. πῆ καθαρῶν ἢ ὑγιαινόντων (οἱ χῶροι) αἰσθησιν ἂκ ἔχ⊙σι, non sentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψῦξεώς τν⊙ αἰσθησιν ἔχ⊙σι, expon. frigoris sensu afficiuntur, i. frigus sentiunt. Αἰσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur, Xen. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, sensu affici alicujus rei, vel rem aliquam sentire, Isocrates ad Demonicum. Dicitur διαφθείρειν πῶ αἴσθησιν νυός, qui non sentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium : pro loco.

Αἰσθητ⊙, ὴ, ὸ, (sensibilis, tensilis) sub sensum cadens, qui sensu percipi potest : ut αἰσθητὸς ἀκοῆ, cadens sub sensum aurium. αἰσθητὸ, Cicero interpretatur sensus moventia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi solent.

Αἰσθητ⊙ς, (q.d. sensibiliter) ita ut sensu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μᾶλ⊙ ἐν τοῖς μᾶλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητ⊙ς πλησέν δξι.

Αἰσθητικ⊙ς, ὴ, ὸ, sentiendi vim habens, sensui præditus, ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, sentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam passive, quod sensu percipi potest, quod sub sensus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὑπ' ὠὴν αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ὤ, τὸ, sentiendi instrumentum. Nonnulli exp. domicilium sensus. Interdum cum genit. exp. simpl. instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, instrumentum audiendi vel auditus, id est, auris. Sic αἰσθητήριον ὀσφρ⊙ς, instrumentum videndi seu visus, id est, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agun .

Composita.

Α'ναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum, defectus sensuum, stupor, sensuum sive sensus vacuitas. Athen. 12. ¶ Item, stoliditas, dementia, stupor, stupiditas. Demosth. in Timocratem.

Α'ναίσθη⊙ς, ὸ, ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi, non sentiens. Galenus, ἀναίσθη⊙ν ὡσ ὀργὴ ὧν πάσχῃ, non sentit quæ patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητ⊙ πῆ κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali sentiens. Item in passiva significatione, qui non sentitur, sensum effugiens, qui sub sensum non cadit. Sic ἀναίσθητ⊙ δύνατ⊙, apud Thucyd. l. 4. ¶ Item stupidus, quasi sensu communi carens, stolidus. Demosth. pro corona, ἀλλὰ σφᾶς ὑπὸ τῶ ἐκκλὴς ἐι ἡ ἀναίσθητ⊙ Αἰσχίν. Apud Thucyd. τὸ ἀναίσθητον substantivè pro ἡ ἀναισθησία.

Α'ναίσθητος, sine sensu, sine sentiendi facultate. Metaphoricè pro stupidè, stolidè. unde ἀναίσθητος ἔχειν & ἀναίσθητως διάκεισθαι, stupidum esse, apud Isocratem.

Α'ναίσθητ⊙ς, ὄ, sum sine sensu, interprete Cicerone. Apud Basilium ἀναίσθητ⊙ν, cum genitivo, pro ὐκ αἰσθάνομαι, non sentio, ἀλλ' ἐλεᾶν αὐτὸ τὴν πλησίαν ἀναισθήτως πῆ συμφορῶν. Capitur & metaphoricè. Demosthen. pro corona, ἐπαινέσομαι δ' ὑπὲρ ἐμαυτ⊙ῦ, πολὺ μᾶλλ⊙ ἀναισθήπῆ ὅμως δ' ἐπαινέσομαι stupidus & quasi communi sensu carens.

Α'ναίσθητ⊙μαι, idem quod ἀναισθητῶ, sed Atticos tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere, vel ἀναισθητέν, non ἀναισθήδεῖν.

Διαισθάνομαι, perſentisco, perſpicue percipio, vel planè sensu percipio. Aristot. de gen. anim. l. 5. λέγ⊙ γὰρ τὸ ὄζειν, ὅτι μὲ τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μᾶλιστα πῆ ὀφθαλμῶν διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητ⊙, sensu non valens, hebetem sensum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον μέρος, expon. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (substantivè) hebetudo sensus.

Δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio. Gal.

Ε'παισθάνομαι, sentio pro αἰσθάνομαι. Greg. ὅτε μὲ ἐπαισθάνεσθαι τῶ κρύος διὰ πῶν ἔκτασιν. Et de rebus quæ sensu animi percipiuntur : ut apud Sophoclem, -ὐδὲν πῆ δ' ἐπαισθάνη κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνη) πῆ συμφορῶν. Et cum accusativo intelligo, audio : ut Soph. τὸν σὸν δ' εἰς ἐνθάδ' ἐμῦλ⊙ μόρον.

Ε'παίσθημα, ατ⊙, τὸ, sensus, effectus sensûs, id est, sensus. Plut.

Decomp. Α'νεπαισθήτ⊙ς, qui non sentitur. Luc. & Areopag.

Α'νεπαισθησία, ita ut non sentiatur. Συνεπαισθάνομαι, una sensum & fructum percipio, ut exponitur apud Greg.

Εὐαίσθητ⊙, sensu valens, sensum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπ⊙ εὐαισθητότατον πῆ ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (substantivè) sensus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, pro eodem, ut apud Laërtium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτότης, sensuum vigor & integritas.

Καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph.

Παραισθάνομαι, in sensu fallor, non sum satis compos exacti sensus. Plat. in Theæt. ὅτι τε ἀβ⊙υλήσει ἢ παρέσ⊙ν, ἢ ἄλλ⊙ τι παραισθάνεσθ⊙ λέγ⊙. Exponitur etiam percipio, certior fio, cum genit. Xen.

Περιαισθάνομαι, præsentio, ante sentio. Plut. in Publicola, πῶν περιαισθανόμενοι. Apud Thuc. cum genit. περιαισθάνεσθαι τῆ φρᾶ, præsentire adventum exercitus. Περιαίσθησις, præsensio.

Συναισθάνομαι, unà cum alio sentio, id est, sensu percipio. Plut. de civili charitate loquês, συναισθανόμεν⊙ς καὶ συναχθῆν δηλήσεσι, sensu rei alicujus unà tangi. ¶ Dionys. theol. ὅπ⊙ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἴσμεν πῆ συμβάσεως καὶ ἴσμεν, nobis conscii nostri fumus & sic novimus.

Συναίσθησις, apud medicos, q.d. conscientia morbi. Bud.

Α'ΙΣΙΜΟ'Ω, ῶ, F. ὥσω, P. ωκα, insumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym. vide in Α'ναισιμόω, comp.

Composita.

Α'ναισιμόω, ῶ, pro eodem. Eust. vult ἀσωμῶν esse sumptus facere in ea quæ decet : ἀναισιμῶν esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen ἀναισιμῶδαι, ut plurimum pro αἰσωμῶδ⊙ : ut ἀναισιμῶται πῶς ἐρια ζωμβύοις, in operarios absumptum est, sive impensum. Apud Herodot. autem ἀναισιμῶδη ὁι τῆ πάρι ἡ γῆ, exp. egesta est è fossa humus.

Α'ναισιμώματα, Hesych. exp. ἀναλώματα sumptus.

Καταισιμῶτ⊙, unde apud Hippocr. κατασισμῶ), Gal. exp. καταλίσκεται.

Α'Ϊ'ΣΣ Ω, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo. Item erumpo, prosilio. In usu est potissimum apud poëtas in Anth. Epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Α'ντίον αἴξασα δ' ἡ πατ⊙ ἤλασε λόγχ⊙. Eustat. vult apud Homerum esse festinare, & ῥᾳδίως δπάναι. Utitur tamen & in aliis significat. Il. φ, Γ' φοιὸς αἴσσων. Apud Soph. κατ' ἴχν⊙ αἴσσω, vulgò exp. per vestigia feror. Hom. φασγάνῳ αἴξας, exp. ense insurgens. Item αἴξας τοῖς ὄπλοις, concussis armis proripiens sese, & αἴξαντες ὀβελ apud Euripidem, Marte percitu. Cicero vagari interpretatus est in hoc Homeri loco, τὸ ἡ σαιὰ αἴξ⊙σι. Est in usu & in soluta oratione, licet rariùs. Laërt. αἴξει ὁπὶ πῶν κωμικὼν φιλοσοφίαν, impetu contendere, ut Bud. exponit. Idem apud Plut. αἴξειεν ἐν ὑπαίθρῳ, exp. cum impetus subire possit dicere. Apud Plut. in Pompeio, ὡσπὶ ἡ Πομπήιον δῶνὶς αἴξας, interpret. αἴξας insiliens.

Α'ίσσομαι, idem quod αἴσσω, ruo, prosilio, exilio, Il. γ, -ὲκ δ' μαι ἔγχος Η'ἐχθῆ παλαμῆφιν ἑτοίσιον, id est, exilit. Hesiod. in Theog. -χείρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, cum impetu erumpebant, ut exp Steph.

Α'ϊγδην, adverb. impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1. -ῆλασεν ωεχὸν ἀϊγδην.

Αἰγὶς, procella. vide κὰ πατάσσω. vide & in Αἴξ.

Α'ϊκὴ, ῆ, motus alicujus qui irruit, violentus motus. impetus. Il. ᾳ ὐδ' ἄρα τὰ γε πέξων δίεξε αμεὶς ἀμῶν ὑδὲ τ' ἀκόντων.

Α'ΐκης, idem quod αἰκαὶ ὀφμὴ, à nominat. sing. αἴξ.

Αἴσσω, etiam dicitur pro α'ΐσσω, irruo, &c. Unde & αἴξω, irruam, & ἤξα, irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ἤξε pro, frustra laboravi. apud Soph. in Ajace, ἡ φεῖς τ' Ὀυσλόγιον ὅσ' ἤξεν χέρα, id est, manum violenté admovit seu cum impetu, ut exp. Steph

Αἶξ, Αἰτὸς, Αἰχμὴ, Αἰσυπτὴ, Α'ἴλω, Α'γγὰ, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Α'ραίσω, ruo, prosilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ, -οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνὴΐξαν γελόωντες. Et Il. χ, v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ἡ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ὡ' ἀυτὸν ὑλαγμὸν πολέσι πῆ κυνῶν.

Α'ναΐσσω, etiam pro eodem dici annotatur, & aff. ex Aristoph. Pluto. ἐφθὸν ἀναΐξας.

Α'παΐσσω, prosilio, cum impetu abeo. Ex Soph. citatur pro, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu transeo. Æginet. Exponitur & emico, ut διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ε'σαίσσω pro eodem aff. ex Aristoph. in Nub.

Ε'ξαΐσσω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ε'ξαΐσσω, idem apud Aristoph. in Pluto, ἐξηπάτηλ⊙ν δύ' ἀνδ⊙ ὀφάκοντ' ὀκ τὸ πεδ.

Περιεξαΐσσω, prior proruo.

Ε'παΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ. Η' μὴ μοι μελέα πολλὰ ἐπαΐσσων ωελήσει, in me irruebant hastili, e Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφ⊙, pro, ensem cum impetu movens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et simpl. pro Καταΐξ, procella, ut quæ cum impetu ingruat. (irruo.

Καταιγὶς, idem quod αἰγὶς, sed ultatius est Aristotel. de mundo, ᾗ γε μᾶλλ⊙ βιαίων πνευμάτων καταιγὶς ὠὴ δὲι πνεῦμα ἄνωθεν πνέον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici solet seu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β, Ω's δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρ⊙ βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρ⊙ ἐπαιγίζων.

Καπάϊσσω, impetuosè seu irruendo. Apoll.

Decomp. Περιφερεκαπάϊσσω, exp. antrorsum cum impetu. Apoll. Arg. 2. -ὑγερέ κύμασι λάβρ⊙ν. Περιφορὸς καπάϊσσω κύλικς ἑλάσε.

Καρυδαΐξ, ικ⊙, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cujus galea varie agitatur. Unde pro impetuoso vel violento, pro strenuo de-

denique ac forti accipitur, ut χορυδαϊὸλ⊙.

Μέλαναιγὶς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans, ex Plut.

Μετάϊσσω, exp. μεταδιώκω, insequor, Il. ϙ. Καὶ μὲ μετάϊξας μάρψῃ παρὰ σῆμα πόδεσσι.

Μετάϊγδην insequendo cum impetu. Apoll. Arg. 2.

Περάϊσσω, prætereo, pertranseo. Propriè autem, cum impetu pertranseo. Exponitur etiam proripio me raptim, prorumpo. Il. ε. Α'λλὰ παρὶξεῖρ λελιημένῳ⊙. &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυάϊξ. Il. ε. Sic πολυαΐξ πόλεμ⊙. Il. α.

Συναΐσσω, simul irruo, unde apud Hesiod. καί τε συναΐσσῃσι ὠσεὶ ζοὸ ὧρ ἐόντες, id est, simul irruebant, vel in se mutuò irruebant.

Συναϊγδὸν, simul, uno impetu. Vide Suid.

Τειχάϊκας, (Od. τ. Δωείης τε τειχάϊκας) volunt esse ὧν αἱ ἡ ⊙ἰκαφαλαίας πείχες αἴνυσι, τυτέσι σείοντα χῆ πόλεμον, id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. Quidam annotant ita dici, qui assidue versantur in prœliis, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas, è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Exp. & capillati & quassantes crines. Sunt & aliæ expositiones, quas vide apud Eust.

Τ'πάϊσσω, clàm prosilio. Exponitur & subrepo, apud Hom. Il. β. Βωμὸν ὑπαΐξας.

Α'ναξ & Παιφάσιμ⊙, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἰσήρ, vide in Αἴσω.

Α'ΐσ⊙, &c. vide in Εἶδω, id est, scio.

Α'Ϊ'ΣΤΑΟΣ, ᾳ, ὁ, iniquus, nefarius, flagitiosus. Odyss. α & ε. Μή τις ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν, ὁρᾶσθ' ἡ ἦπιν ⊙ἶσι βασιλῆος, ὠμὸν δ' φρεσὶν αἴσιμα εἰδῶς. Α'λλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἰν ἡ αἴσυλα ῥέζοι. Item Il. υ. bis, Η' μὲ κερτομέῃ ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθ.

✠ Eustat. derivat παρὰ τὸ ἀ αἴσης συλᾶσθ⊙, quasi αἰσόσυλ⊙, aut simpliciter, παρὰ τὸ συλᾶν, ut fit a epitat. & pleonasmus τῦ ι, aut ἀφ⊙ῦ τὸ ἄσυ (quod est ἐλαΐ-λαι) τὸ αἴχνον, hoc est, δίκαιον, aut simpliciter παρὰ τὸ ἄσυ, id est, βλάβ-λαι, pleonasmo τῦ ι, unde & synonymum ἀήσυλ⊙ deductum putatur, pleonasmo τῦ π. Eadem habet etiam Etym.

Α'Ϊ'ΣΤΜΝΗ'ΤΗΣ, ᾳ, ὁ, vel Αἰσυμνητὴ, ῆς⊙, ὁ, certaminis præses & curator, ἀγωνοθέτης, five βεᾳδούτης, apud Homerum Od. θ. αἰσυμνῆτ) δὲ κρτοὶ ἐνὶκα πάντες ἀνέσυν Δήμιοι. ut fit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως νεμητικὸς πῆ δίκαιον καὶ πῶ ἀγῶνα, ut ait Budæus. Eustathius autem ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴρ esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert & alias etymologias, ut αἰσυμνητὴρ fit ὁ πῆ αἰσίων μνήμη πεποιθ⊙. ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem, cjus operis l. 4. ait quosdam μονάρχας à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνήτης, ἰδ⊙, ἡ, regina, eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas, data cuipiam per electionem, nam Aristot. Pol. 3. cap. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῆ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (ut inquit) αἵρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμάω, ῶ, regno, impero. Euripidi in Medea, ut docet Hes. Eurip. verba hæc sunt ἥτατμ ab initio, τήμας κρίνετ⊙ πατὴρ ὃς αἰσυμᾶ χθονός.

Αἰσυπτὴρ, ῆρ⊙, ὁ, five Αἰσυήτης. Secundum quosdam, idem qui & αἰσυμνητὴρ, ut quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυντὴρ dicitur adolescens, qui valde est robustus, ex α epitatico & σύω, id est, ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυντὴρ, decens, moderatus, derivando ab ἄϊσυ. Secundum quosdam, pastor. Aut qui facilè huc illuc movetur, ab αἴσυειν. Hæc Eustathius in illum, Il. α. versum, Βῆ δ' ἴμεν κάρη αἰσυντῆρες ὁοικοῦς.

Α'Ϊ'ΣΚΟΣ, ε⊙, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas, Xen. Pæd. 2. οἷς δὲ ἐδόκη τὸ σχῆμα πῶ αἰδρὸς ὑβριβαλλον αἶσχ⊙ς, ut videtur faciem hominis fœditate modum omnem excedentem, vel supra modum fœdam & deformem. Sic apud Plut. πῆνικ⊙ αἶσχ⊙ς μετ' ὀργῆ. ¶ Item, probrum, dedecus, infamia. Od. σ. Ζοί κ' αἶσχ⊙ς λῶν τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Il. γ. copulantur αἴσχ⊙ς καὶ ὀνείδεα. ✠ Etymol. vult per fynæresin factum esse ex ἄϊσχ⊙ς, deducto ex α privat. & ἴσχω, ut fit quasi quod quis habere nolit.

Αἰσχάνω, ῶ, f. ἀσω, dedecoro, infamo. Αἴσχασις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, ὸ, ὰ, ὸ, turpis, fœdus, deformis, cui opponitur καλὸς. Plut. in præc. connub. πῶ μὲ αἰσχρὸν ἐπαιρόμενὸν τὴ ἀρετῆ, πῶ δὲ καλὸς, &c. Αἰσχρὸν ἔσπαρ, Il. ζ. & ν & ω. ¶ In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substantivum) turpitudo, probrum, dedecus. Dem. pro cor. φεῦσόν' αἰσχρὸ τῦτο καὶ ὀνειδῆ. In comparativo gradu αἰσχρότερ⊙ vel αἰσχίων. In Superl. αἰσχρότατ⊙ & αἴσχ⊙. Ponitur & adverbialiter, αἰσχρῶς, pro, turpissimè, fœdissimè, ut αἰσχρῶς πεφίαν φέρεις.

Αἰσχρῶς, turpiter, Il. ϒ. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπον.

Αἰσχρότης, ητ⊙, ἡ, turpitudo, fœditas. Exp. & obscœnitas.

Αἰσχήμων, ον⊙, ὁ καὶ ἡ, turpis. In Anth. epigr. Αἰσχήμων ἔνδυμα καὶ ἀπύτπλημ⊙ ἀνέδυσα.

Αἰσχύνη, ῆς, pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubescimus, Unde à philosophis definitur, metus justæ reprehensionis. Vide Gell. lib. 19, cap. 6. Interdum tamen est, ἀιδὼς, id est, verecundia seu honestus pudor, ut apud Soph. in Ajace, Α'ΐδ⊙ς, ᾗδ⊙ πάρεστ' δικαίᾳ δ' ὁμῦ. Et apud Isocr. ἡγῦ μᾶλλ⊙ σωτῆ κόσμ⊙ν, δίκαιόλ⊙, δίκαιοσύλ⊙, ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύλῃ πεσεῖν ἡ πόλει, dedecore afficere civitatem. Quod Plato in Apoll. dicit. αἰσχύλ⊙ τῆ πόλει θεὰδ⊙σιν. Interdum significat ἄτυρυm alicui illatum. Isocr. in Panèg. ἐπ δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν δίκαιλας.

Α'ισχύν⊙, f. υ⊙ῶ, pudefacio, erubescere facio. Item dehonesto, fœdo, deturpo, cui opponitur τὸ καλλύν⊙. Il. σ. χρύσειρ δ' ἡγήσατ⊙ρ. Significat & infamo, dedecoro, dedecore afficio, Il. ζ. Μηδὲ γθὼ πατέρ⊙ δίκαιλύθη. Interdum stuprum offero. vitium offero, stupro. Lyf. ἐαῦ τις παῖδα δίκαιλύθῃ.

Α'ισχύνομαι, f. ὔμαι, pudefio, me pudet. Cum inf. Her. 1. δίκαιχύνομαι ἀπομοσέειν. Sæpe cum part. Xen. Pæd. 3. δίκαιχύνομαι παρανῶν, Dem. pro cor. πεθνεάτων δ' ὐκ δίκαιύθη κατηγόρ⊙ν. Cum dat. ut apud Xen. Pæd. 5. δίκαιχύνομαι τῆ αἰτία, Aristophan. in Nub. δίκαιύνομαι τοῖς δίκαιοῖς. Et sæpe cum accus. Od. φ. Α'λλ' δίκαιυθέμ⊙ι φάτιν αἰδήρ⊙ν. Greg. πῶ κατὰ θεὸν δίκαιυθύμ⊙ν. Cum hoc casu sæpe significat revereri. Interdum cum præpos. ὑπὸ vel ἐν, ut Æsch. contra Ctesiph. δίκαιύνεται ὑπ' οἷς ἡμάρτηκα, cum suorum peccatorum pudet. Et Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἔρ⊙ις δίκαιυθύμ⊙ι. Sic ad Philip. 1. ὅτ' ἐν ὑδενὶ δίκαιύθ⊙μαι. ¶ Item pro αἰδέομαι, revereor. Isocr. ad Dem. πῶ χρήσ⊙ς ἡμᾶ, πῶ ᾗ φίλως δίκαιύν. Sic Xen. Pæd. 1. δίκαιυθύμ⊙ν ᾗ πατέρ⊙.

Α'ίσυντ⊙ς, ῦ, ὸ, pudendus, cujus nos pudere debet, citatur ex Phocyl.

Α'ισυντηλὲς, ῦ, ὲ, verecundus, pudibundus. Aristot. in eth. pro eodem ponit νέως αἰδήμ⊙νας & δίκαιυντηλύς. Item, δίκαιυντηλύς, pudorem movens seu afferens, vel pudendum. Aristot. Rhet. 2.

Α'ισυντηλία, verecundia, habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. Α'ισυντηλᾶς, verecundè, pudibundè.

Α'ισυντηρὸς, idem quod δίκαιυντηλύς. Plato, δίκαιυντηρύτερ⊙ς μᾶλλον τῦ δέ⊙ντ⊙.

Composita.

Α'ναίσυντ⊙ς, ⊙, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Dicitur & de persona & de re. Dem. Thuc. &c.

Α'ναισυντύν⊙ς, impudenter, inverecundè, Plat.

Α'ναισυντία, ῆς, impudentia, inverecundia. Plato in Apoll. & Aristot. Rhet. lib. 2.

Α'ναισυντέω, ῶ, impudenter ago, impudentia utor, impudenter me gero. Jungitur cum præpos. ἐφεῖς & πρὸς, ut ἀναισυντ⊙ ἐφεῖς ᾗ ἀληθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισυντ⊙ πρὸς τύτ⊙, hujus rei me non pudet.

Α'ναισχυντηλία, idem quod αἰσχυντία.

Decomp. Α'ναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia utor. Plat. in Apoll.

Α'ναισχύν⊙μαι, impudenter attento. apud Chrysost.

Διαισχύν⊙μαι, vereor, erubesco, ut δίκαιχύν⊙μαι.

Ε'παισχυντ⊙ς, ⊙, ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine conjunctus, turpis. Suid.

Ε'παισχύν⊙μαι, erubesco, verecundor, me pudet, vel valde erubesco, ἐπαισχύν⊙μαι τῦ ὀνόματ⊙, Herodot. Et cum acc. ut ad Rom. c. 1. ὐκ ἐπαισχύν⊙μαι τὸ ἐναγγέλιον. Sic Marc. 8. cum partic. apud Sophoclem, ὑδ' ἐπαισχύν⊙ῃ λέγων. Cum infinitivo, ut ἐπαισχύν⊙μαι καλεῖν.

Α'νεπαίσχυντ⊙ς, (decomp.) inverecundus, impudens, Basil. in epist. pro αἰδέσιμ⊙ς. Α'νεπαισύν⊙ς, inverecundè, impudenter, pro αἰδεσίμ⊙ς. Naz.

Καταισχύν⊙, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύν⊙ν παρθενίαν apud Plut. in Numa, quæ virginitatem polluit. A Bud. exp. notam & infamiam inuro, apud Antiph. ἵνα δὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lyf. τοῖς πρὸ ἡμῦ πῶ νόμ⊙ς τὰς ἀλλοτρίας κατασχύν⊙ντ⊙ γυναῖκας. Καταισχύν⊙μαι, pudefio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro, erubesco, me pudet. Hocrates, Καταισχυνθῆτε γὰ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν πῆ ἡμετέρων, quum eos virtutis nostrorum pudaisset.

Παραισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis, turpissimus. Παραίσχ⊙ς, superl. in Anth. epigr.

Τ'περαίσχ⊙ς, supra modum turpis seu fœdus, apud Xenoph.

Τ'περαισχύν⊙μαι. supra modum verecundor.

Α'Ϊ'ΤΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, peto, postulo, posco. Cum accus. rei, ut Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβεῖν. Cum accus. personæ, ut Xen. Pæd. 4. σὲ δ' ἔτι ἐμοὶ χρήσ⊙ς, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις. Cum accus. personæ & rei simul, ut idem Xen. Pæd. 8. ἐμὲ πολλὰ δὴ οἰκέ⊙ σῖτον αἰτῶσι, πολλοὶ δ' πεῖν. Sic Æsch. in Ctesiph. μέλλοντες δ' αἰτεῖν πῶ θεῶν τ' ἀγαθῶ. Dicitur etiam ἀπὸ τίνα τινὰ, petere hoc abs te. Et cum infinit. Il. ζ. ἤτεε σφέα λιέσθαι, petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν, apud Isocr. in Areop. & Aristoph. in Pluto. Α'ιτέομαι, ῦμαι, idem quod αἰτῶ eademque fervat construct. ut δίκαι δίτῦμαι, apud Aristoph. in Nub. æqua postulo. Et δίτ⊙ς τάγαθὰ

πεμψαδε παρ' ἡμᾶς θεὰν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. significat etiam utendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor, &c. apud Thuc. Plat. & alios.

Αἴτημα, τό, petitio, postulatio, postulatum. Vide Bud. in Pand.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem, Isocrat.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητὸς, ὴ, ὸν, petendus, qui peti debet vel potest. Αἰτητικὸς, ὴ, ὸν, petax, id est, propensus ad petendum, flagitator & procax, apud Aristotelem in ethic. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (sed apud poëtas duntaxat) id est, peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè & neutraliter, ut Od. ρ & τ. Aliquando cum accus. ut Od. ρ. Αἰτίζαν ἀκόλους.

Αἴτιος, ι. ὁ, mendicus. ἐπαίτης.

Αἰτοκόλης, ου, ὁ, recto fcommate pro αἴτης, ut Euft. annotat Od ξ. Alioqui nomen eſt proprium.

Compoſita.

Α'παιτέω, ῶ, repoſco, repeto, exigo. Cum duobus accuſ. Ariſtoph. in Nub. ἀπαιτῶ με τὸ χρεῖον. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ἐφεληθέντα παρ' σε. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere. Dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere, Luc.

Α'παίτημα, repoſcor, exigor. Cum duobus itidem accuſ. Dicitur enim ἀπαιτῶμαι τὸ χρέον.

Α'παίτησις, repetitio, exactio. Α'παιτητὸς, promptus ad repoſcendum, vel qui frequenter repoſcit, ſeu qui repoſcere ſoleт.

Dacomp. Α'ντιπαιτέω, viciſſim repoſco, ſeu exigo. Thuc. 3.

Περιαπαιτέω, inſuper repoſco ſeu exigo.

Ε'ξαιτέω, ῶ, poſco, mihi dari peto. Dicuntur ἐξαιτῶ τινα, & ἐξαιτῶ σεαυτὸν. ἐξαιτῶ ὑπὸ πωνίας, expoſco ad pœnam. ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, expoſco ad quæſtionem, in qua ſignif. ἐξαιτῶ frequentiſſimè uſurpatur ſine adjectione, apud Iſocr. Plut. &c.

Ε ξαιτοῦμαι, expoſcor ad pœnam, ut ſemoſth. dicit ſe ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ φιλίππου. Dicitur & ſignificatione act. pro ἐξαιτεῖν, id eſt, depoſcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (ſignificatione itidem activa, & quidem præcedenti contraria) pro depoſcere reum, deprecari rei pœnam, noxæ & periculo reum eximere, Æſchin. ἐξαιτεῖν) χαλεπὸς ἦν παρεῖναι, poſtulant reorum delationes precibus ſuis condonari. Xen. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ὅπου πὲρ ἀρχῆς, i. deprecata, vel cum deprecatione ſua periculo eum liberaſſet. Et ſimpliciter pro impetrare, ut apud Eurip. ἐξαιτήσαι τὰ σφάλματα. Et Plut. ἐξαιτήσατο πὲρ Α'σπασίας δικαίως ἦν δικαίων, à judicibus exoravit, vel deprecatus. ¶Sumitur & paſſivè in hac poſteriori ſignificatione apud Lyſiam.

Ε'ξαίτησις, ipſa actio depoſcendi aliquem, ad ſupplicium videlicet, poſtulatio ad quæſtionem. Item, deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Α'ντιξαιτέω, ῶ. (decomp) contrà ſeu viciſſim expoſco.

Ε'παιτέω, ῶ, inſuper peto vel poſt aliud peto. Il. ψ. Item ſtipem peto, mendico. Athen. l. 8.

Ε'πάιτησις, mendicatio.

Ε'παίτης, ου, ὁ, qui ſtipem petit ſeu corrogat, mendicus. Item, circulator & γαμμπποιὸς, inquit Bud. apud Chryſoſt.

Μετοπαιτέω, ῶ, inter alios peto, vel unà cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro, partem peto, ſicut ωπαιδίαμαι, pro, partem do, inquit Bud. Sic Dem. ἢ περ τότων αὐτ' ἦν εἰλάσατ, ωπαίμην. Item, ſtipem peto, mendico, quaſi unus poſt alterum peto, vel poſt petitum unum alterum peto, ut exponi poſſe ſcribit Steph. Ponitur interdum abſolutè, interdum cum accuſativo, ut apud Luc. οἱ πὼ ἐφήμεροι ζῶλω μετοπτῶσι.

Μετάπτης, mendicus, idem qui & ἐπαίτης, apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι, ῶμαι, deprecor. Exp. & recuſo, averſor, repudio, ut παραιτεῖσθαι κόλασιν. Plut. deprecari & recuſare ſupplicium. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον Ariſtid. & Plut. Φειδιτίδης τὸν πόλεμον apud eundem Plut. in Pericle. Sic μεγαιτεῖσθαι δεῖπνον, apud Halic. recuſare prandium. μεγαιτεῖσθαι γυναῖκα, apud Plut. in Apophth. uxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, μεγαιτέομαι λέγειν, pro, ſuperſedebo dicere. ¶ Item, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro, ut Θεμιστοκλῆς πὸν ψυχὸν apud Herodot. in Clione, deprecari vitam, orare ut vitæ parcatur. Sic dicitur Φειδιτεῖσθαι πνά, apud Plut. Dicitur etiam Φειδιτεῖσθαί σε, à te veniam impetro, te exoro, apud Ariſtophan. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι ἀεὶ πνὰ, id eſt, aliqua de re apud Ariſtid. ¶ Item, deprecor, id eſt, depello ſeu removeo quaſi deprecando. ut Φειδιτέομαί σε τ' ἀμύνεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuſo, apud Lucam, cap. 14. ¶ Item pro ſimplici αἰτέομαι, precor, rogo, ut deprecor (interdum pro ſimplici precor) vel pro poſtulo aut poſco, ut docet Bud. Sic Ariſtoph. in Equit. ὃν δ' αὐτοῦ Φειδιτούσθαι, unum hoc eos rogemus. Sic Φειδιτεῖμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. Φειδιτεῖμαί σε τοῦτο ποιῆν, & παραιτέομαί σε καὶ πειθῆν.

Παραίτησις, deprecatio, ſæpiùs pro vehementi precatione, quàm pro recuſatione, ut apud Plat. in Gorg. οὐκτῷ μὲ ὖν ἐχ λεπὰ ἐχ φίλων παρῆτησε ἐν ὄχλῳ ἰδῆ ὧσης ἢ κρίσεως, χρήσιμα, amicorum preces ſupplices & deprecatio apud pop. multum valent. Item, veniæ petitio, apud Thuc. lib. 1. & Plut. in Numa. Eſt etiam venia, id eſt, gratia & indulgens conceſſio, inquit Bud. ex Plat. de leg. l. 11. Item, excuſatio, apud Syneſ. & Baſil.

Παραιτητὴς, deprecator. Παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Α'παραίτητος, ου, ὁ, ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens, Plato. Θεοὶ Φειδῆ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δικαστής. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος ἀεὶ τὸς ξυβωλίας, ſeverus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita Moſis, ἀπαραίτητος πὼ ὀργὼ, implacabili ira prædirus. Dicitur etiam de re, ut ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος τιμωρία, apud eandem Phil. Apud Plut. Dioſc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. inevitabile periculum. Α'παραίτητος, inexorabiliter, cum ſeveritate inexorabili. Thuc. Plutarch. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro ἀπαράτητος, inexorabilis, implacabilis. Æſchyl.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω, ῶ, inſuper peto. Xen in Apoll. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶ. ¶ Item, ſtipem peto, mendico, ut ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Iſoc. in Areop. ἢν προσαιτῶ πὸ ἐντυχόντας. Προσαίτης, qui ſtipem petit, mendicus, Plut. Chryſoſt.

Α'ΙΤΗΣΙΣ, ως, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inſcribitur αἴτης, ubi annotat ſcholiaſtes πὸν ἐρώμενον à Theſſalis vocari αἴτας (ſicut Aleman etiam τὰς ἐφεξῆς κόρας appellat αἴτας) ὥσπε τὸ ἐρώμενον εἰσάγειν ἢ εἰσφέρειν τὸν ἔρωτα πὸ ἀγαπῶντι. Sic & Etym. & Euſt. apud quos plura vide. ¶ Suidæ eſt etiam ὀμωνυμὸς, impetuoſus.

Α'ΙΤΙΑ, ἡ, cauſa, ratio. Plato in Timæo, διὰ δὴ πὼ αἰτίαν ἢ τὸν λογισμὸν ὑπεκτήσατο, hanc rationem habuit ut abſolveret, Cicerone interprete. Idem αἰτίαν παρέχω, cauſæ primæ. Dicitur etiam apud Iſocr. τότε πὼ αἰτίαν ἔχειν, vel τότε πὼ αἰτίαν σοι ἀπέχθημαι, aut ὑπείληφα, pro, hoc mihi acceptum fertur, hujus rei cauſa ſum vel dicor eſſe. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔχε τὸ πόλεμος, culpam belli ſuſtinuit, culpatus fuit ob bellum. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ὅτι τότῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ἑαυτῷ, apud Luc. inſimulor mendacii. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω παύτων, accuſor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ πνὸς. Thuc. accuſari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro, accuſo, inſimulo, culpo, apud Thucyd. Pro eodem dicitur & ἐν αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀραὶ τίθημι, apud Iſocratem. His contraria ſunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine abſolvere. Αἰ ἴαν ἐνδέχηται. (inquit Budæus) in ſe crimen recipere. In plurali, ſæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμί. gravia crimina mihi objiciuntur.

Derivata ex Αἰτία, id eſt, cauſa.

Αἴτιον, ι, τὸ, ſubſtant. cauſa, ratio, ut αἴτια χίλια ἢ αὐτοτελῆ, cauſæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel ἀναγκαιοτάτα cauſæ antecedentes, αἴτια φερόμενα, proximæ cauſæ. Gregor. Naz. τὸ φερόμενον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης, ης, ὁ, ἡ, ἢ, cauſalis, ut αἰτιώδεις συμβάσεις, apud Grã.

Αἴτιος, ι, ὁ, fœm. αἰτία, neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in cauſa eſt, vel cauſa rei alicujus, autor, Ariſtoph. in Plut. πάντων αἴτιος ἢ τ' κακῶν ἢ τ' ἀγαθῶν. Dem. π ποτ' ἐν αἴτιον ἦν, &c. quid in cauſa eſt cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία Ariſtotel. de mundo, ἡ ἐν ὀφρῦσι δύσμορος σύμπτωσιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. Aliam ſignif. vide in Αἰτία, id eſt, cauſa. Comparat. αἰτιώτερος, qui magis eſt cauſa vel in cauſa. Superl. αἰτιώτατος, qui maximè eſt in cauſa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, cauſam attribuo ſeu affigno, cauſam eſſe dico, accipitur fero, imputo. Ariſtot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται πὰς ὄψεις, cauſam cibis attribuunt. Apud Theophr. de cauſis plant. lib. 5. cap. 8. ἀμφοῖν τότοιν αἰτιάσαιτό πς πὼ ἀδύνειαν, utrumque aliquis imbecillitati imputaverit. Plato in Phædro, ἢ ὄναρ ἀπὸμαι πὸ ἐντεπὼς Θεὸς, hoc acceptum geniis loci refero. Exp. etiam cauſor, ut apud Dem. pro ſor. ἐξὸν δ' τ' ἰσοξὸ χάρας ἠπάτο ἦ. Aliam ſignif. vide in αἰτία, id eſt, culpa.

Αἰτατὸς, q. d. cauſatus, id eſt, ex alio tanquam ex cauſa procedens, ut ὁ ὑὸς τῶ Διὸς ὢν ἔστ αἰτὸς, ἀλλ' αἰτατὸς, ἢ τὸ πτόημα ὢν αἴτιον ἀλλ' αἰτατόν. Dicitur etiam ἀπατὸν, id cujus cauſa ſeu ratio redditur. Exp. & id quod pro cauſa ſive ratione affertur.

Compoſita.

Α'ραὶτος, ου, ὁ, ἡ, ἢ, cauſam non habens, cujus cauſa nulla eſt, ut αὐταὶτος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc ſenſu dicitur Θεὸς αὐταὶτος, apud Damaſc. & Greg. Naz. Item. qui in cauſa non eſt cur aliquid fiat, qui non eſt autor, qui in cauſa non eſt hujus vel illius rei. Cum genit. ut apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam ſignif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Α'ναίτιος, abſque cauſa, ſine cauſa, nulla præcedente cauſa, ut Alex. Aphr. ωὐδὲν ἀναίτιος γίνεται. Sic à theologis dicitur Deus eſſe αὐταίτιος.

Ε'παιτιῶμαι, cauſam ſeu cauſas affigno. Plato in Phædro, ὑδὲ πῃ

πῃς αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διανοηθῆν τὸ θρέγματα. Aliam ſignif. vide in Αἰτία, id eſt, culpa.

Μεταίτιος, qui unà cum alio in cauſa eſt alicujus rei, particeps. Xen. Hell. 5. οἱ μὲ σφαγεῖς ἢ οἱ μεταίτιοι τῶ ἔργω. Exp. & ſimp. autor & cauſa alicujus facti, à Bud. & citatur ex Herodoto, ὃς μάλιστα μεταίτιος τῶ φόνω ἦν δέω.

Συμπαίτιος (comp.) ut σωναίτιος, adminiculum primæ cauſæ, inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in cauſa eſt, vel qui in cauſa eſt, autor, pro adjutor. Exp. & ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δ' ἦθ' αἰσχρῶν τὸ δεῖν παραίτιον γενέσθ' ὑκ ἀλλογον.

Περιαίτιος, ώμαι, cauſam affigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui ſimul cum alio vel aliis in cauſa eſt alicujus rei autor. Xen. Pæd. 1. ἡδονῆς μὲ ἢ ἀγαθῶ πνὸς ωναίτιος ἀν, καὶ ὦ δι' ἡδονήν.

Συναίτιον, ι, τὸ, ſubſt. cauſa adjutrix vel adjuvans cauſa.

Derivata ab αἰτία, id eſt, culpa, crimen.

Αἴτιος, ι, ὁ, F. αἰτία, neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpandus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor, Il. χ. ἔπ μοι αἴτιοι ἐσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dii certè culpandi ſunt. Herodot. lib. 1. ὑδὲν ἑώντας αἴτιος ἀναάστως ἐπάπσε. Ab Euſtat. exp. ſons vel reus, & ſupplicio dignus. ¶ Apud Dioſc. καπνοφόρος αἴτιος, exp. veterno obnoxii.

Αἰτιάομαι, ώμαι, f. άσομαι, accuſo, culpo, criminor, Dem. pro Cteſiph. ἐγὼ δὲ Αἰσχίνην ὑδενὸς αἰτιώμαι ἦθ' ἐν πολέμῳ πεφευγόνα. Apud Chryſoſt. αἰτιᾶσθαί σε εἰς ὑβρηφανίαν, accuſo te ſuperbiæ, item, in paſſ. ſignif. accuſor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ διὰ τὸ θεοῦ βέλημα καὶ πάντας ὁ αἰτιώμενος, id eſt, ſi dignus eſt qui accuſetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accuſatio, Plut. in Publ. τῶν δὴ θεοῦ τὸν αἰτίαμα ἦθ' Οὐολόσιον ἐλάμβανον. Uſurpatur & pro αἰτία, crimen. Heſych.

Αἴτιασις, ως, ἡ, idem quod αἰτίαμα, A Bud. exp. accuſatio & querela.

Αἰτιατικὸς, ὴ, ὸν, criminatorius, accuſatorius, ut αἰτιατικὴ πῆθωσις, apud grammm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιῶμαι.

Αἰτιάζομαι, accuſor, culpor, ut exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. οἱ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμβροι ἐναντίως, qui ob id incuſabantur quaſi id obſtitiſſent.

Compoſita.

Α'ναίτιος, ι, ὁ ἡ, ἢ, à quo culpa rei alicujus abeſt, culpa vacans, non accuſandus, ut αὐαίτιος ἀφεσσυλης, apud Xen. dementiæ non accuſandus. Item, inſons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν. ἐσσί τοι ὑμῖς αὐαίτιον αἰτιάασθε.

Α'ναιτίως, inculpatè.

Ε'παίτιος, qui eſt in culpa, culpandus, ut ἐπαίτιον τότω, Thucyd.

Ε'παιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo vel incuſo, inſimulo, culpam in aliquem confero, Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμβρος μὲ φόνου crimináatus me homicidii. Et Plato in epiſt. ἐπαιτιῶμαι τὸ μὴκῶ ἦ πορείας, in longitudinem itineris culpam rejicio.

Συναιτιάομαι, (decomp.) ſimul criminor, ſimul vel unà accuſo. Plin. in Periclę, ὧς συναιτιᾶται τῆ Λακωνισμῶ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuſo, inſimulo. Cum accuſ. apud Demoſth. καταπάβρμβρος παύτα, hæc criminis loco objiciens. ¶ Καταιτιαθεὶς, paſſiva ſignificatione apud Polyb. lib. 3.

Α'καταίτιατος (decomp.) ος, ὁ ἢ, ὸν, q. d. non accuſabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Heſych.

Μικραίτιος, de parvis rebus expoſtulans, vel parvam ob cauſam. Περαιτέομαι, ώμαι, ante criminor, ante accuſo. ad Rom. cap. 3.

Περιαιτιάομαι, ῶμαι, inſuper accuſo vel criminor.

Τ'παίτιος, obnoxius crimini ſeu facinori, non inſons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ἀναίτιος ἦθ' δίκεῖ. Dicitur etiam ἀναίτιος εἰμὶ σοι. obnoxius ſum tibi. Xen. & ἀναίτιος εἰμὶ τῶδε. Plut. Τὰ ἀναίτιον. (ſubſt.) culpa. Bud. in epiſt. 1. Τ'παιτιάω, reddendo ſe crimini obnoxium, reprehenſionem merendo.

Α'υπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ non affinis, ut αὐυπαίτιος ἀκαρπεία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querelus, qui levi de cauſa quemvis culpare ſoleт. Xen. Exp. etiam, contentioſus, litigioſus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, ſubſt. exp. propenſio ad accuſandum, apud Plut.

Αἴφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia claſſe compoſ. ex φαίνω.

ΑΙΧΜΗ, ἡ, cuſpis, mucro, ut ἀιχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro haſta ſive lancea uſurpatur. Exponitur & haſtile, ſpiculum, telum, ut Iliad. μ. ἢ ἀνοιγομένη δαμοκλείς Α'ιχμὴ ὲν χερσῶν. Pro bello etiam ſumitur, ut τὸ ἕλε ἀιχμὴ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, ἀιχμὴ πεφοσκότητο πολλῶ χρόνω. ◆ Dicitur ἀπὸ τῆ αἵματα χέειν, id eſt, à fundendo ſanguine, vel ab αἴσσω, ut tradit Etym.

Α'ιχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicoſus, Il. ζ. ἀιχμητὴς ἀκοντιστής. Αἰχμητὴς, bellatrix, haſtæ perita.

Α'ιχμάζω, f. σω, jaculor, vibro, Il. δ. Α'ιχμὰς δ' ἀιχμάσσει πεύκεσι.

Α'ιχμίον, haſta, Heſych.

Compoſita.

Ο'μαιχμος, ου, ὁ ἢ, ἢ, ſocius in bello, commilito.

Ο'μαιχμία, ἡ, belli ſocietas. Herodot. ὁμαιχμίαν σωπέμπειν πρὸς ἦ Πέρσαν. Ο'μαίχμιος, pro eodem. Heſych.

Μεταίχμιον, ι, τὸ, ſpatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ ἦθ' ἀιχμῆθ, id eſt, σταδμάπον. Vel quaſi μεσαίχμιον, ut tradit Euſtath. Eur. in Phœniſſ. κἀν μεταιχμίοις Ο'ρκος σωὴν ἵνα ὁμωμόκειν σφαλάσας. Per catachreſin, dicitur & de interſtitio quod eſt inter res quaſlibet. Herodot. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον ἦ γὴν κεκτημένων.

Πένταιχμος, quinque cuſpides ſeu mucrones habens, in quinque cuſpides ſeu mucrones diviſus. Epigr.

Σωίαιχμος, idem quod ὁμαιχμός. Suid. & Heſych.

Α'ΨΑ, (adverb. temporis, poët.) ſtatim, continuò, vel citò, celeriter. Il. ϐ. αἶψα δ' ἔπειτ' ἀγορὴν, &c. Sic alibi ſæpé. ◆ Euſtat. deducit ab ἀήτω.

Α'ιψηρὸς, ὸν, ὁ, celer, citus. Od. δ. αἰψηρὸς ἦ κόρ κρυεροῖο χόλοιο. Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, ut docet Heſych. unde λαιψηρὸ χόνατα, & λαιψηρὸ πόδες, & λαιψηρὸ βέλη, apud Homer. Schol. Ariſtoph. & Suid. deducunt à λάω.

Α' Ι' Ω (poëticum) audio. Cum genit. Od. ξ. οἱ δὲ δὴ βοῆς αἴουσιν Ariſtoph. in Nub. αἴε σῆ παρηδέ, patri tuo auſculta. Cum accuſ. Il. κ. Νέστωρ δὲ θορὸν κτύπον αἴεν. Α'ΐουσις, Heſychius exponit etiam αἰσθανόμβρος. ¶ Item exp. ἀκούω, in qua ſignif. derivatur ab ἄω. Il. ο. ἐπεὶ φίλον αἶον ὄπωρ. Euſt. exp. ἀπήνεον.

Α'ΐδω (pro quo dicitur & αἴσω) idem quod αἴω, id eſt, ἀκούω, αἰσθάνομαι, & ex eo factum eſſe tradit Euſtath. Item, pro ἀπήνεον, vide in Α'ω.

Οὖας, & ὦς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ε'ισαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. Φθογγῆς εἰσαΐουτα. cum accuſ. Epigr. lib. 4. τὰ πίσγων εἰσαΐουτα μέλῶ.

Ε'παΐω, audio, Item, intelligo, ſentio. Ariſtoph. in Veſp. καταγελῶμβρος δ' ὐκ ἐπαΐεις, non ſentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. ◆ Π' ρωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, ſermonem Romanum intelligo. Cum accuſ. Soph. ◆ Βαρβάρων γλῶσσαν ὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. ὐκ ἐπαΐεις ὐδὲν πᾶσι ὁμιλοσκῆς.

Ε'παΐσιος, ος, ὁ, ἡ, ἢ, is de quo auditum eſt, qui innotuit. Herod. in Euterpe, ὡς ἐπαΐσιος ἐγένετο πότο φιλοσοφίμβρος, quod ubi reſcitum eſt eum feciſſe. Apud eundem ἐπαΐσιον ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehenſi.

Α'νεπαΐστος, (decomp.) non inauditus, vel qui inauditi nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἀγνωστος, ab Euſt.

Α' Ι Ω'Ν, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas. Dicitur quaſi ἀίεν ὤν, ut docet Ariſtot. 1. de cœlo. Philo de mundo, ἐν αἰῶσι δὲ ὔτε παρελήλυθεν ὐδὲν, ὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab ævo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternum, pro quo & ἐπ' αἰῶνος. ab ævo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternum, pro quo & ἐπ' αἰῶνος. ¶ Item ſeculum, id eſt, 70, annorum ſpatium, juxta Hieron. Περὶ αἰῶνος, apud Areop. ante ſecula. ¶ Item vita, tempus vitæ hominis, ut & Lat. ævum, apud Hom. Herodot. & Xen. in hac ſignif. ponitur etiam fœminino genere apud poëtas. Il. χ. αἰῶν' ἦ φίλης ἀίσσης ἀμειβόμενος. ¶ Item, ſpinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Α'ιώνιος, ος, ὁ ἢ, ὸν, æternus, ſempiternus, Plat. Plut. & alii. ¶ Item, ſeculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους, ut Herodot. teſtatur lib. 3.

Α'ιωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in paſſ. ſignif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Compoſita.

Δηναιώνιος, ος, ὁ ἢ, ὸν, longævus, annoſus, Heſych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themiſt. & Greg.

Συνδιαιωνίζω (decomp.) unà ſum æternus, æternitate cum alio ſeu aliis fruor. Greg. (Soph. in Oedip.

Δυσαίων, cui ærumnoſa eſt vita, qui vitam miſeram degit, miſer.

Εὐαίων, qui vita eſt beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philoct. vocatur ὅστ' εὐαίων, id eſt, ὁ καλῶς ἄγων ἦ ζῶν. ut ſcribit ſchol. in Epigr. εὐαίων βίος, q.d. vita ævi felicis.

Μακραίων, longævus, annoſus. Soph.

Περιαιώνιος, qui fuit ante omne ævum ſeu ante ſecula, omni æternitate prior. Greg. Naz.

Α' Ω Ρ Ε' Ω, ῶ, f. ήσω, in ſublime attollo, ſurſum tollo, elevo, effero, eveho, ſubveho. Item, ſuſpendo. Demoſthenes pro corona, ὄρεις πὸ παρείας ἁλῶσαν ἢ κατεπὴς ἀίωσαν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες ἀίωσι παυπέρυγων ὁπὸ νώτων Νίκα ἰσοείθμους ὤας ἀέναπτον. ◆ Ab αἴρω fieri ἀίρω, interjecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἴωμα, ſurſum vel in ſublime attollor, evehor, ſubvehor, volvor, ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus novis immineo. Plut.

Αἴώρημα, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, ſubvectio. Item ſuſpenſio, in Anth. epigr. Et pro geſtatione accipitur & penſili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, ως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα ἡ κρεμάθρα, hoc eſt, vas penſile, apud Plat. in Phædone. ¶ Item geſtatio, vel penſilis exercitamenti genus, ut ſunt lecti penſiles quibus ægroti utuntur, Plut.& Plat.leg.7. ¶ Item ἀγχόνη, i. ſuſpendium, vel ipſe funis, quo quis ad ſuſpendium utitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, id eſt, elatio, exaltatio. Suid. & Euſt.

E'ωρα pro αἰώρα, ſcribunt Græci lexicographi. Sic ἐωφήμα, ἐώφημα, ἐώρησις, ἐωρίζω & ἐωρίζημα.

Compoſita.

A'πωρέομαι, ῶμαι, in ſublimi protendor, vel pendeo. Exp.à Bud.etiam, dependeo, ſuſpenſus ſum. Luc. ἄλλοτε ἤ πολὺ τῆς γῆς ἀπεωρέμενοι. Apud Heſiod. -ὁπὶ ἦ ἰζάνῃσι δράκοντες ἥιοι ἀπηωρεῦντο, dependebant. (ὀζοί.

A'ωήρ, idem quod ἀπηωρημένον. Od. μ, -ἀπήωρεν δ' ἔτυπε

A'πωρήσιος, ſuſpenſio, qua aliquid ſuſpenditur, & dependere ſinitur.

E'παιωρέομαι, ῶμαι, ſuſpenſus agitor. Apud Hippoc. ἐπαωρέμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi initabiles & qui perpetuò moventur.

E'παιώρημα, apud Alex. Aphr. exp.quod in urina ſublime ſupernatat ſpecie aranearum.

E'πωρέομαι, ῶμαι, attollor, efferor, erigor. Herodian. κέφοις ἐμματαίοις ἐπωρώμενος ἐλπίσι, ſpe inani elatus & geſtiens. ¶ Item impendeo, immineo, ingruo. Herodian.lib.5. ξίφος ἐποτρεπέσθαι τοῖς ἀυχέσιν ἐπωρώμενον. Apud eundem, κίνδυνῳ ἐπωρώμενος, periculum impendens. Item immineo, hoc eſt, occaſionem quæro. Plut. in Timol. ἐπαωρώμενοι τοῖς πεφγμασι. (φαυτοί.

Καπωρέομαι, ῶμαι, dependeo. Heſiod. -δώδωνοι ἦ κατηωρεῦντο

Μετήωρος, ſublimis, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παρωάω, ῶ, ſuſpendo, eo ſenſu quo dicitur collo ſuſpendere.

Παραωρεῖσθαι, ſuſpendi. Herod. in Polym. ἐγγειλάτα πρὸ τῶν ἀξίων ὑπεῖχε παραωρεῖσθαι ἐν τῇ ζώνῃ. Apud Herodian.l.3. παρῳήρεστό τε αὐτῷ ξίφος, enſe accinctus erat.

Περαώρημα, in quod ſuſpenditur,id quo aliquis cinctus eſt.Item, laqueus ſuſpendio aptus.Poll.

Τ' ἀφραωρέω, ῶ, ſuperextendo, ſuperappendo. Dioſc.

A'ΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, ſive A'καδήμια, Athenis dictus fuit locus quidam publicus ab Academo quodam qui eum conſecravit, vel ab Echedemo, ut quidam volunt, unde & E'κεδήμεια vocata fuit, & E'κεδήμεια, ſive E'κεδήμεια. ut Plut. in Theſeo refert. Conſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis,monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidemque erat gymnaſium in quo ſeſe philoſophi in primis exercebant, ut & in Lyceo. Unde Plut. in Sylla dicit, ὁπλευσάντες ἦ τὴν ὕλην, ἐπιχείρουν τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τῶν τε Ἀκαδημίαν ἐκείρε δενδροφορωτάτην προαστείων ὄντα, καὶ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph. in Nub. locum fuiſſe indicat etiam exercitiis dicatum. ait enim, Ἀλλ' ἓν λιπαρὲς γε καὶ ἀνθοῦσες ἐν χορυσσίοις διαπεπλεγς, Οὐ σμίλακι καὶ πῶ ἀγρέᾳ πεφολικτρέφηλ', οἷά φρ οἱ νῦν, Ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν καπνὸν τοῦ πῖς μοείαις ἀποδρᾶσες, decurres ſub ſacris Minervæ olivis. Vide & Pauſ. in Attic. ¶ Ἀκαδημίαι δὲ dicta fuit nova ſecta philoſophorum qui in Academiæ gymnaſiis docebant. ut apud Plut.initio Bruti, διαφερόντως δ' ἐσπουδάκει περὶς τὸν ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ πῶ νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν ἀ πάνυ προσιμῶν, ἐξήγητο ἦ παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur qui ſeſe in Academia exercebant docendo & diſputando. Athen.l.11.Λέοντ' τῶ Ἀκαδημαϊκῶ. Et aliquando pòſt, πεῖσαι δέ τινας καὶ νῦν ὄντ Ἀκαδημαϊκῶν τινας ἀνοσίως καὶ ἀθέως βιόντας. Itidem Luc. in Piſcatore, δείξομεν γαρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅσων ἦ ἄλλων ἐσμὲν εὐσεβέστεροι.

A'κάζω, A'κάνη, vide in A'κή.

A'ΚΑΚΑΛΙΣ, acacalis, ſemen fruticis cujuſdam naſcentis in Ægypto. Dioſc.l.1.c.119.

ΑΚΑΛΗ'ΦΗ, ἡ, urtica : herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Dioſc.l.4. ¶ Eſt & animal marinum, de quo Gell.l.4.c.11.Vide & Ariſtot. hiſt. anim.l.4.& Athen.l.3.

✤ Sic dictam volunt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὸν ὀφθαλμὸν vel per antiphraſin. παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλλῆ ὀφθαλμὸν, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur & ἀκαλήφη.

A'καλλὲς, vide ἤκαλον in H'κα.

A'ΚΑΝΘΑ, ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus, ἄκανθα ἀζλία, ſpina ſylveſtris, Dioſc. ἄκανθα λευκὴ, ſpina alba, Dioſc.In plur. ἄκανθαι, ſpinæ, quales ſunt in rubis. Dioſc. ἡ βάτ ἄκανθας μικρὰς ἔχουσα. Dicuntur & ἄκανθαι ἦ ῥόδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, ut hyſtricis, echinis, piſciis,&c.apud Athen.& Plut. ¶ Eſt & ſpina dorſi. Herodot. in Melp. ἐπεὰν τάχιστα ἔνδοσε πρὸ τῶν ἄκανθων ξύλον ὀρθὸν διεκδυσωσι μέχρι τῆς τραχήλου. Vide Galen. ¶ Item pro ἀσθένεια τῆς ὀρθοκοντίου, inquit ſchol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictæ ſunt per metaph. (ut Lat. ſpinæ) difficultates, moleſtiæ, ſive ſalebræ, ſcrupuli,ut apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῆ ζητήσεων ἐκλύειν. ✤ Dicta eſt ἄκανθα παρὰ τὸ ἀκλινὲς, quia ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ.

A'κανὶς frutex eſt qui(ut ait Dioſc.)ſpinæ albæ ſimilis eſſe creditur. Dicitur & Arabica ſpina ſeu Ægyptia. ¶ Eſt etiam avis nomen, apud Ariſtot. quam alii luſciniam eſſe volunt, alii carduelem, dicta à ſpinis quibus paſcitur. Theocr. Idyl.7. A'ειδὴν κόρυδι τ' ἀκανθίδι. Eadem dicitur & ἀκανθυλλὶς, teſte ſchol. Theoc. ¶ Sunt etiam qui adjectivum eſſe putent, apud Phaniam in Anthol. Epigr. χαλκίδες ἰωὶ δὲ φέρης φίλ' ἀκανθίδες.

A'κανθιον, ᾳ, τὸ, q.d. ſpinula. ¶ Eſt etiam herba ſimilis albæ ſpinæ. Dioſc. Scribitur & ἀκανθίον.

A'κανθώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, acanthus arbor, de qua Theopr.l.3. hiſt.pl.c.4. ſic dicta quia ſpinis plena eſt. Sunt qui fruticem, ſunt qui ſpinoſam eſſe herbam tradant. ¶ Item echinus ſeu erinaceus,vel (ut alii) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum votum ferè corpus. Idem dicitur & ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

A'κανθώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, ſpinoſus, ſpinis abundans vel ſpinas habens. Theophr. Item dumoſus, ſenticoſus. Herodot. 1. ἐπὶ γαρ τε χέρσ ἦ Περσικῆς ἀκανθώδης. Item, aculeatus, aculeis horrens. ¶ Item metaphor. difficultatibus & moleſtiis plenus,ut διὸ ἀκανθώδης, apud Suid. (ophr.

A'κανθώδης, κὴ, κὸν, ſpinoſus, idem quod ἀκανθινθς, apud Theophraſt.

A'κανθικὴ, appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

A'κανθίνεος, ερτθς, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, ut ἀκανθίνεον πεδίον, Nic in Ther.

A'κάνθινθς, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, ſpineus,ex ſpinis factus,ex ſpinis contextus, ut ἀκανθίνῳ σχεδίῳ, apud Evang. Et ἀκάνθινα ξύλα, Dioſcor.

A'κανθίων, ωνθς, ὁ, ſpinetum, ſenticetum. Moſchop. & Euſt.

A'κανθόω, ῶ, f. ώσω, ſpinoſum ſeu aculeatum reddo.

A'κανθῶμαι, ſpinoſus ſeu aculeatus fio vel ſum, ſpinis ſeu aculeis horreo, Theophr.

A'κανθίζω, ſpinoſum reddo. Exp. & ſpinoſus ſum,ſpiſſis horreo.

A'κανθίας, ᾳ, ὁ, cicadæ ſpecies,ut ait Heſych. At Suid. tradit eſſe ejus epithetum, ex eo quod inter ſpinas canat. ¶ Item, ſpinax piſcis apud Ariſtot. de nat. an. l.6. c.10. Vide & Athen. lib. 7.

Compoſita.

A'κάνθη, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, ſpinis carens, ſeu aculeis, non aculeatus, apud Theophr.

E'ξακανθῶ, idem quod ἀκανθῶ.

E'ξακανθῶμαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. ut apud Baſil. in epiſt. ad Libanium, μάμ ἔφασι δέ ποτ ᾗ ἐγκλήμασί τὰ γεάμματά σε ἐξηκάνθωται.

E'ξακανθίζω, (q. d. ex ſpino) ſpinis privo, ſpinas evello.

E'πικανθίζω, leviter aculeatus, ſpinis ſubhorrens. Theophr.

Ἐβπίκανθα, herba quæ & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd foliis ſuis longiùs ſerpat, hæreat & nitatur. Dioſc. lib. 3. cap. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, ſentis canina, de qua Ariſtot. an.l.5.

Λευκάκανθα, ſpine alba, ἄκανθα λευκὴ. Vide Dioſc. l.3. cap. 22.

Μονάκανθ, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, unicam ſpinam habens. Ariſtot.

Οξυάκανθα vel ὀξυάκανθη, acuta ſpina, arbor eſt, de qua Dioſc. lib. 1. cap. 123.

Πεεικαρπάκανθ, ſpinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.

Μυάκανθ, myacanthus. A Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 4. numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent, ut phleos, ononis, tribulus.

Πολυάκανθ, genus ſuffruticis, ſic dictum à multitudine ſpinarum. Theophr. hiſt. pl. lib. 6.

Πτερὰκανθ, ramos habens ſpinoſos ſeu aculeatos, apud Theophraſt.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυρεάκανθα, pyracantha, planta quædam. Dioſc. & Nicand.

Τραγάκανθα, q.d. hircina ſpina) frutex eſt, de quo Dioſcor. & Theophr.

Φυλλάκανθ, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, ita dicitur planta quæ foliis eſt ſpinoſis ſeu aculeatis, ut acanus, eryngium,enicus. Theophr. hiſt. pl.l.6.c.1.

Χονδράκανθ, ſpinam habens ex cartilagine, ſeu ſpina cartilaginem habens,cartilagineus.

A'κάνη, vide in A'κή.

A'ΚΑΡΝΑ, ἡ, acarna, genus ſuffruticis apud Theophr. hiſt. pl. l.6. c. 3 & 4. pro quo quidam legunt ἄκορνα, Heſychio eſt ἀκόρνη, laurus.

A'ΚΑΤΟΣ, ὁ ᾗ ἡ, genus navigii actuarii. In Anthologia epigram. Λυθεῖσ ἀκάτιον τεσσοσίης ὅτε ναῦπας ἀδίστερον ἤρ' ἀΐδης πεύσας ἀρπόφατος. Apud Herod. eſt navis oneraria, in Polymnia ſcribentem, ᾗ τοῦ ἐν τοῖσι ἀκάτιοισι στιμφορῆσι ἐόντας, id eſt, in actuis frumentariis. Quidam poëta apud Athen. l. 1. Φορτηγὸς videtur ὀπισθοπόρος appellare ἀκάτος; dicens Φορτηγὸς δ' ἀκάτος Κάρες ἀλὸς ταμίαι. ¶ Bayfius de re navali, A'κατ etiam dicitur à Thucydide & Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, ᾗ πῶ ναυῒ (ἄκατ δὲ λῦ) ὡς ἐφῆς μεγαι ᾗ βίαιον πᾶν ὑπεστωσάμενοι. ¶ Item, genus poculi , metaphoricè ſic dicti à magnitudine vel à concavitate Euſtathius ſcribit eſſe φιάλην πλατοειδῆ. ✤ Tradit Etym. deduci

---

deduci ab ἄγω, duco, quaſi ἀκπὸς pleonaſmo τῆ α. (ut & Lat. actuaria navis, quæ facile huc illuc agi & duci poteſt) vel à nomine ἀκπὸ utpote quæ ἀπ' ἀκπῆς εἰς ἀκπὸν πλεῖρ γέτυ.

A'κάτιον, ᾳ, τὸ, parva acatus. Apud Thucyd. ἀκάτιον ἀμφηρικόν. ſchol. annotat eſſe navigiolum, quod utrinque remis agitatur, in quo unuſquiſque remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

A'κάχμαι, &c. vide in A'χω.
A'κάνθ, vide in comp.ex Κεάζω.

A'ΚΕ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ἀέσομαι & ἤσομαι, ſano, medicor, medeor; ut Il. σ. A'λλὰ σύ γε μοι αὖθι πέδε κατὰ ἕρκος ἐλὼν ἀκέσσαι, ulcus hoc ſana, ulceri huic medere. Apoll. Argon.2. ἕλκεα τ' ἀνθρῶν Οὐτιδανῶν ἀκίοντο. Rurſum Hom. dicit ἀκέσσδ δ' ἄνα, Il. χ. ſedare ſeu reſtringuere ſitim. ¶ Item mederi, metaphoricè. Herodot. in Thalia, ὥ τοι δὴ ἀκώλυτόν τε ὑποφεύγεται. Od. κ. ἀλλ' ἀκέσασθε θᾶσσον ἀκωτῇ τοι φρένες ἐσθλαὶ. ¶ Capitur & pro expiare, apud Platonem Pol.2. δυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτέ τι ἀδίκημά τε γέγονεν ἀυτῷ ἢ θεοῖν ἢ ἀνθρώποις, ἀκέσασθαι, mederi ſceleribus, id eſt, ſcelera expiare. ¶ Item pro farcire, reſarcire, Ariſtot. de phalangio, πάλιν ὀφυᾶ θεῖς τὸ ὕδωρ, ἀκεσαμένη θερμῷ τὸ διερρωγός. Sic Lucianus ἀκέσθαι τὰ διερρωγότα. Idem μισθῶ ἀκέσθαι τὰ ὑπρὰ ἦ κατεδηλήθη. ¶ Item farcire, metaphoricè, Xenoph. ἀπορίας ἦ φίλων τὰς ἦ ἀγνοιαν ἐπειρῶν γνώμῃ ἀκέσθαι, id eſt, damna quæ amici in re familiari paſſi erant ex ignorantia, farcire conſilio conabatur. A'κέω etiam inveniri teſtatur Heſychius, qui ἀκέωσι exponit θεραπεύσει, à quo A'κεῖτ interdum paſſivè accipitur pro ſanari. Item pro farciri, νόσοι ἦ ἀκεσθείσης apud Pautaniam, ſanato autem morbo, & Heſ. ἀκλώλυται exponit θεραπεύθυσιν.

A'κεσμα, τθ, τὸ, & ἄκεσμὸς, ᾗ, ὁ, ſanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὑγίασμα, ſanitatis recuperatio,q.d. convaleſcentia.

A'κέσμιος, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, ſanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

A'κεσμὸς, ᾗ, ὁ, idem quod ἄκεσμα. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσεως, exponit ἰάσεως. Exponitur etiam ὑγίασμα,valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

A'κέσιμος, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, ſanabilis, medicabilis, ἀκεστός. Item valens ad ſanandum.

A'κέσιος, dicitur Apollo quaſi ἀκέσιμος, à facultate ſanandi qua præditus eſt : nam & arti medicæ præeſſe fertur.

A'κεστὸς, ᾗ, ὁ, ſanabilis,medicabilis,idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il.ν. Ἀλλ' ἀκακώμεθα θᾶσσον. ἀκαστὴ τι φρένες ἐσθλαὶ, exp.faciles emendatu ſunt mentes virorum bonorum.

A'κεστὴς, ᾗ, ὁ, medicus. Et Metaph. ſartor. Xen. Pæd.1.

A'κεστὶς, ίδθς, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς, ut habet Dioſc.l.5.c.84.

A'κεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus. Item q.d. ſartorius,vel ad farciendum aptus,aut farciendi peritus. A'κεστικὴ (ſ. τέχνη) ars medicandi, vel ars farciendi. Plut.

A'κέστρια, ᾳ, medicatrix, item ſartrix.

A'κέστρα, ᾳ, acus, Luc. in dial. Merc. & Char. ᾗ ἀκέστρων ὑπὸ τῆ ἰσίω, acum ad velum ſarciendum.

A'κέστωρ, ορθς, ὁ, idem quod ἀκεστὴς,-medicus. Apud Eurip. ἀκέστορ φοῖβε. A'κεστεία, ᾗ, medicina, ars medica. Apoll. Arg.2.

A'κεστεικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. A'κεστεικὸν, q.d medicinaliter. A'κεσωεὶς, & per ſyncop. ἀκεστὶς, medicatrix, utrumque apud Hippocr.

A'κείομαι, Ionica epentheſi τῆ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π. ἐπεὶ οἱ ἔπλε' ἀκείομενοι. Et Metaph. Odyſſ. ξ. Νῆας ἀκειόμενον πὲς οἱ ξυνίεμεν ἔλαται, refarcientem naves. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῶ ἀκειομένη.

A'κὸν, ᾳθ, τὸ, medela,remedium, ἐμβρυὸν ἄκον, vide apud Columl.7.c.3. Et metaph. κακὸ ἄκον. Il. ι. ἄκον ποιεῖσ apud Plut. remedium afferre.

Compoſita.

A'νήκεστ, ᾳ, ὁ ᾗ ἡ, inſanabilis, immedicabilis, cui nullum remedium adhiberi poteſt, ut ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστθ διαφορᾷ & ὀργῇ ἀνήκεστθ. à Plut. Dicitur & ἀνήκεστον κακὸν, malum graviſſimum, vel inexpiabile, apud Iſoc.

A'νηκέστως, inſanabiliter, ut ἀνηκέστως ἔχω, inſanabili morbo teneor. Item graviſſimè, exitialiter. Exp. & crudeliſſimè apud Herodor. & Plut.

Βελόκακον, ᾳ, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibuſdam dicitur ὁ βέλπαμὸς, ut habetur apud Dioſc.

E'βακόμαι, ῶμαι, medeor, ſano vel perſano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ. & Od. γ. placare iram. Et pro farcire, Euſt. Inventitur eadem ſignif. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέῖα, ῶ.

E'ξάκεσις, ſanatio.

E'ξακεσικὸς, ſanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστ pro ἀνήκεστθ, apud poëtas interdum.

Παγκακὴς, ές, ὁ ᾗ ἡ, omnia ſanans, omnibus morbis medens, ex Strab.

Παγκάκεια, ᾗ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quaſi omnia ſanans, de qua vide Dioſcor. lib. 3. & Theophraſt. & ſchol. Nicand. Eadem herba dicitur πάγκακος & πάνακ à Galen. ad Glauc. lib. 2. unde ὑπὸ πάνακ, panacis ſuccus. Dioſc.

Παγκάκης οἶνθ, vinum ex panace confectum, Dioſcorid. l.4. cap. 72.

A'νακ, Φάρμακον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

A'κέων & ἀκὴν, vide in comp. ex Χαίνω.

A'KH', ῆος, ἡ, mucro, cuſpis, acies ferri. In compoſitione præſertim uſurpatur,hinc formantur & deducuntur ſequentia.Etym. deducit ab ἧκω, ut ſit quaſi ἧκη vel ἵκὴ, ἦ διὰ πάντὸς ἵκται.

A'κάζω, acuo. A'κάζεται, acuor, unde ἠκάσμένθ, & ſine incremento ἀκασμένθ, deinde ἀκαχμένθ, mutato σ in χ, acutus. Od. α. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχθ ἀκαχμένον ὄβριμον ἔγχθ, id eſt ἠκονημένον, vel ἐτοιμοθόον, inquit Heſych. vide Euſt.

A'κὶς, ίδθς, ἡ, generaliter ponitur pro acumine ſive acie, ut ὀρύγων ἀκὶς, in Anth. epigr. Apud Dioſc. l. 3. αὐάνει ἀκίδας, alii exp. aculeos, alii cuſpides,quidam & ſpicula. Quidam volunt peculiariter eſſe ſagittæ cuſpidem.

A'κιδώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, cuſpidis ſagittæ formam habens, acuminatus in modum cuſpidis ſagittæ.

A'κιδωτὸς, ᾗ, ὁ, q.d. cuſpidatus, (tanquam ab ἀκιδών) ut ἀκιδωτὸν βέλθ.

A'κωκὴ, ἡ, idem quod ἀκὴ,(& ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, ut tradit Etym.) mucro, cuſpis, acumen. Il. χ. A'ψτερὸν δ' ἀπιλοῖο δι' αὐχέρθ ἦλυθ' ἀκωκή. Et Luc. in dial. Antiſth. & Cereris, τῇ πέλτῃ ἀπεκρύπτοντο πῶ φοβερὸν ἦ παῖλαν ἦ ἀκωκὴ.

A'κωνα, ᾗ, & Ionicè ἀκώνη, idem quod ἄκαινα, teſte Heſychio, ejuſdemque eſt originis, nimirum παρὰ τὸ ἀκλινὲς. Item virga paſtoralis aculeo præfixa , à Theſſalis primùm inventa , ut annotat ſchol. Apollon. lib. 3. Ab hujus ſimilitudine ſic dicta eſt etiam virga illa decempedalis qua menſores in agris dimetiendis utuntur, ut idem ſchol. tradit, afferens hunc Callimachi verſum quo ambas illas ſignif. complexus eſt , Ἀμφότερον κέυτρθν τε βοῶν ᾗ μέτρον ἀρούρης. Has ἀ κράνας. Euſt. ſcribit eſſe κάμακας denominatas περὶ τὸ τετάσθαι τὸ κράνεδς τοῦ ἐσίζοντος ἀεὶ γῆς,οἷς ἦ αὐτῶν ἦ ἴσα ἀίσσεσθ. Quod Etymon affert etiam Etymol.

A'κων, ωνθς, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, ejuſdemque originis. Heſych. Euripidem ita nominare ait ſpinas quibus dorſum piſcis horret, addit tamen eſſe etiam κανθάρου εἶδ. ¶ Eſt etiam herba quædam ſeu frutex ſpinoſus & aculeatus. Theophraſt. hiſtoria plantarum lib. 6. cap. 1. & lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 4.

A'κωνικὸς, acanicus, qui acani eſt, vel qualis eſt acani. Theophr.

A'κωνώδης, q d. acanaceus, ſpeciem acani gerens, ſeu qui ex acani genere eſt, ut quum dicitur planta aliqua eſſe ἀκανώδης.

A'κώνιον, diminut. ſpinula. Heſych.

A'κωνίζω, acanum imitor, acani ſpeciem gero. Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 4.

A'κώνη, A'κωνα & ἄκαινα, &c. A'κωνὶ, ἀκωνίζω, &c. A'κωνδα, H'κα, ſingula quomodo huc pertineant,vide ſuo loco.

Compoſita.

A'ήκης, ες, ὁ ᾗ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non eſt facta acies , ſeu qui cote non eſt factus acutior, obtuſus, hebes, ut ἀήκης ξίφθ, apud Suid.

A'μφήκης, ες, ὁ ᾗ ἡ, utrinque acutus, anceps, ex utraque parte incidens, quaſi ἀμφιακὴς, ut ἀμφήκης ἔγχθ, apud Soph. in Ajace. apud Ariſtoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶτ, metaph. lingua anceps, id eſt, ancipitem uſum habens.

A'νακωχὴ, induciæ, pars ſequeſtra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἔχειν δὲ αὐακωχὴν ᾗ μέλλοντ τοῦ βαρβάρθ. ¶ Et generaliter, requies,laxamentum, ut αὐακωχὴ κακῶν. Thuc. dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, (id eſt, quòd ſurſum verſus habeantur telorum cuſpides, inducirum tempore) tradunt ſchol. Thucyd. Suidas & Etymologus, atque alii quidam grammatici. Vide & ἀνέχω inter compoſita ab E'χω.

Εὐήκης, valde acutus , q.d. bene acutus. Apoll. Arg. 2. εὐήκεα φάσγανα. Sic alibi, εὐήκης αἰχμὴ exp. ᾗ δὲ ἦ ἀκὴς ἔχουσα.

Νήήκης, ut νηήκες ξίφθ, enſis quem aliquis nuper ſeu recens acuit. Heſych.

Πεεήκης, acutus, vel admodum acutus.

Πεφήκης, præacutus, Heſych.

Ταναήκης, & ταυήκης, protenſam habens aciem, ſive longam, ἦ ἀκλινῆ ἄχρι τοῦ ἀφεστεωμένου, ut ταναήκης χαλκὸς, & ταυήκης ἄορ, apud Hom. ¶ Item protenſus, longus; tanquam per μεταφορὰν ὀνόματος à ταυῦ factum, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut ſcribit Euſt. Il. π. ταυήκεας ὄζους, id eſt, ἐκτεταμένας.

Ταναηλὶς, protenſam habens aciem, ab ἀκὶς, idem quod ταναήκης, ſive ταυήκης, apud Heſych.

A'κιδνὸς, vide in comp. Κιδνάω.

Α᾽ΚΙΝΑ᾽ΚΗΣ, Etymologo jaculi Perſici genus, ϖαρὰ τὸν ϰυ῀ον. Heſychio eſt non ſolum haſta Perſica (ut Suidæ quoque) ſed etiam enſis. Et in ea ſignificatione potius accipi liquet ex Herodot. qui in Polym. ait, ϰ᾽ Πέρσησιν ξίφος, τὸν ἀκινάκεα ϰαλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt & per eum jurárunt. Luc. in Anacharſ. εἰ σεται ὡς ὁ ϻατὴρ Διὸ ϰαὶ ϖᾶσα τὸν ἀκινάκλην. Et in Scytha, ϖερὶ ἀκινάϰου ϰ᾽ Ζαμόλξιδος, τ῀ ϖατρῴου ἡμῖν θεοῦ. Apud Herodotum per ω ſcribi, ἀκινώκης, annotat Etym. quaſi nimirum ὠκεῖαν, id eſt, ὀξεῖαν ἔχων τ῀ ἀκμὴ.

Α᾽ΚΙΝΟΣ, acinus, herbæ genus quod & ἄκαν῀ nominatur, Latinè ocimaſtrum. Vide Dioſc. l.3.c.5. & Plin. l. 21. c.27.

Α᾽ϰὶς vide in Α᾽ϰή.

ΑΚΚΩ, οῦς, ἡ, Acco. mulier quædam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita ſit ad ſpectacium cum imagine ſua, perinde atque cum alia muliere confabulari, ut hinc vulgo, quæ ſtultitia aut ineptius aliquid agerent, ἀϰκίζειν dicerentur, & Α᾽ϰκῆς nomine compellarentur. Illud etiam moribus hujus mulieris adfuit, ut recuſaret quæ tamen cupiebat. Α᾽ϰκίζομαι, ſimulatè recuſo, fictè aſpernor, fingo me nolle quum maximè velim. Eſt etiam generaliter, ſimulatione utor, idem quod ϖεροσποιέομαι. Plut. in Symp. 1. ϻικρὰ ϱ᾽ ἐϖ῀ ἠνείσϖοτο ϖαϱεϱτέμϐοι. Et Syn. epiſt. 121. σὺ δ᾽ ἀϰκῇ ϰ᾽ ϰατεϕϱονθίσῃ. Sæpe de mulieribus dicitur & ſcortis quæ ut pluris ſe addicant, moroſiora ſe præſtant, nec facilè ſe exorari ſinunt. Significat etiam (ſi Suidæ credimus) idem quod γωνιϰίζομαι & ϕωϱέαν. Vide Eraſm. in prover. Α᾽ϰκισμὸς, οῦ, ὁ, ficta recuſatio, ſimulatio qua quis utitur fingens ſe accipere nolle quod tamen vult. Philoſtr. in epiſt. λαῖϚε, λαῖϚε ϰ᾽ σύ, τὸν ἀϰκισμὸν ἀϕεὶϚ τὸ σύϱϱηθον. Eſt etiam ficta recuſatio in alia qualibet re. Luc. ϖαὐτα δὴ ϕείσεων ἀϰκισμόν, ſublata omni tergiverſatione, ut exponit Eraſm.

Α᾽ΚΜΗ᾽, ῆς, ἡ, cuſpis ſive acies. Il.ϰ. ὀϖῖ ξυϱὸν ἵσταται ἀϰμὴ῀. Sic dicitur à Plut. ἀϰμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem unguium. Sic ἀϰμὴ ὀμμάτων, apud Ælian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. Exp. & νεότης à Suida. Medici ἀϰμὴν ætatem conſiſtentiæ & virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt ut apud Ariſtot. Ethic. 8. cap. 1. ubi amicitiam τοῖς ἐν ἀϰμῇ ϖρὸς τὰς ϰαλὰς ϖεῤῥέσεις conferre ait. Interdum dicitur ἀϰμὴ τ῀ ἡλιϰίας & ἡλιϰία τ῀ ἀϰμῆς, apud Gal. Sic ἀϰμὴ τῆς βίου apud Xen. Et ἀϰμὴ τῆς ζωῆς, apud Athen. Dicitur etiam abſolutè nonnunquam, ut οἱ ἐν ἀϰμῇ ὄντες, qui firma ſunt ætate & vigente. Exp. & juvenes, adoleſcentes. Sic apud Luc. εἰς ἀϰμὴν ϰατῆϚη. Sic apud Ioſcrat. ſæpe. Dicitur & de aliis, ut νοσήματ῀ ἀϰμὴ, morbus jam adultus, ἀϰμὴ ὀδύνης, ἀϰμὴ ϰαϰῶν. Α᾽ϰμὴ ἀγῶν῀. B.exp.intenſio certaminis, apud Paul. Sic Ϝέϱες ἀϰμὴ, æſtatis vigor, id eſt, illud æſtatis tempus quo maximè viget calor. ¶ Eſt etiam cujuſque rei ſummum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Eſt etiam ἡμέϱης, inquit idem Bud. id eſt, punctum ſive articulus temporis ex aliqua agi debet, momentum, ut apud Heſiod. ἀϰμὴ ϰαλεῖ, ϰαμέϱϚ ϰαλεῖ. Dicitur interdum ἀϰμὴ ϰαϱῆ, interdum ϰαμέϱϚ ὧν ἐϖ᾽ ἀϰμῆς, nonnunquam etiam ſolùm ἀϰμὴ cum infinit. Ioſcr. ad Nic. ϰϱέϖϱον ϱ᾽ τ῀ ἀϰμῆς ἦβῆ ϰαιϱῶν ϖυγμαχίαν. Idem ad Philipp. ϖϱᾶτ῀ δὲ ϖϱῶ᾽ ἀϰμῆν ἡλιϕθεν. ¶ Α᾽ϰμὴ dicuntur etiam vari, quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, ut docet Caſſius Probl. 33. ✤ Deducitur ab ἀϰὴ, pleonaſmo literæ μ, quod etymon convenit primæ ſignificationi, aut à ϰάμνω, unde per ſyncopen ϰμῶ, & α privativo, quod juventus non facilè defatigetur, ut nec ſol qui ideo ἀϰάμας ab Homero dicitur, vel à ϰάμνω ſignificante ϖονῶ, & α epitatico, quod in vigore ætatis labores facilius ſuſcipiantur & perferantur. Quod etymon convenit ſecundæ ſignificationi.

Α᾽ϰμαῖ῀, ος, ὁ, vigens ætate, florens ætate, integer ævi. De eo dicitur qui ætate viget ſimul & robore, ἀϰμαίων λέϐη apud Plut. Dicitur interdum ἀϰμαῖος τῶν ἡλιϰίων. Transfertur & ad alia, ut ἀϰμαιότατ῀ χειμὼν, maximè vigens hyems. Apud Gregor. ϖεϱιμεμιϹίϕϑαι τῷ ϕαντάσϖατον. Apud Luc. ἀϰμαῖ῀ τῶν ὀϱχηϚῶν. Et ἀϰμαίη ϖεϱὶ ἔϱωτα, in Anth. epigr. ¶ Item pro tempeſtivus, ut in Anth. epigram. ἀϰμαίῃ ϱοῖζος ϖῆ δϱύμ῀. Et Soph. in Ajace, Πᾶ Τεῦϰϱ῀ ; ὡς ἀϰμαῖ῀, εἰ βαίη, μόλοι, quàm tempeſtivus ſi acceſſerit, adveniat. ¶ Item maturus, ut ἀϰμαῖα ϖαῤῥᾶν῀, apud Luc. nubilis virgo.

Α᾽ϰμάζω, Ϝ.σω, vigeo vel floreo ætate, ætate ſum firma. Item ſum vegetus & validus per ætatem, polleo juvenili robore. Ioſcr. de pace, τοῖς δὲ νεωτέϱοις ϰ᾽ μᾶλλον ἀϰμάζουσιν ἢ ἐχϑ῀. Α᾽ϰμάζοντας νεότητι ϖολλῇ, Thucyd. 2. Sic ἀϰμάζων ἡλιϰίᾳ. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re, ut ἀϰμάζειν ϖλούτῳ, apud Herodot. Et apud Æſchin. in Cteſiph. ἀϰμάζ᾽ ν ναυσὶ ϰ᾽ χϱήμασι ϰ᾽ ϖόλει ϖϱαττῶν. Apud Plat. in Fab. ἀϰμάζων ϖεϱὶ δωμάϱων. Dicitur de variis etiam rebus, ſicut & ἀϰμὴ, ut ἀϰμάζον νόσημα, ἀϰμάζων ϖόλεμ῀. Α᾽ϰμαζούσης ἡμέϱας, apud Herodian. ipſo meridie. Et apud eundem ἀϰμαζούσης νυϰτὸς, nocte intempeſta. Xen. ἀϰμάζοντ῀ τὸ σίτε, adultis jam frugibus. Apud eundem ἀϰμάζ᾽ ν τὰ ϖεϱὶ γαμετ῀, expon. res ſunt in ipſo articulo, res ſunt in cardine.

Α᾽ϰμητὴς, οῦ, ὁ, ſtrenuus, validus, robuſtus. Herodian. lib.1. ϖεϱὶ ϰύϱιον χϱησάτου τε ϰ᾽ ἀϰμαιοτάτῳ ϖνεύσει.

Α᾽ϰμὴν, ῆν, ὁ, adultus vel florens & ſuperans, ut inquit Bud. ex Od. ϰ. Α᾽ϰμὴν δὲ διελθὼν, pro jejunus, vide in Γ᾽ημάς.

Α᾽ϰμὴν, adhuc, etiam nunc, idem quod ἔτι. Videtur hoc adverbium dici ϰατ᾽ ἔλλειψιν, quaſi ϰατ᾽ ἀϰμὴν, in ipſo negotii fervore, ut ἀϰμὴν φιλοσοφεῖς apud Iſocr. ad Dem. ſedulò, ſtrenuè, aſſiduè, ſummo ſtudio philoſopharis. ¶ Item, etiam eo tempore, apud Polyb. ubi tamen quidam expon. aliquandiu.

Compoſita.

Ε᾽ναχμὸς & ἔναχμ῀, vegetus, robuſtus.

Ε᾽ναχμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invaleſco. Suid.

Ε᾽ξαχμάζω, idem quod ϖαϱαχμάζω, vigere deſino.

Ε᾽ϖακμὴ῀, ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, idem quod ἔναχμ῀. Dioſc. Ε᾽ϖακμον Bud. eſſe dicit, quod eſt acie exacutum, vel quod aciem ſeu cuſpidem habet, ex Dioſc.

Ε᾽ϖακμάζω, vigeo, vegeta ſum ætate. Et ἐϖακμακὼς, vigens, adoleſcens, validus, vegetus.

Ε᾽ϖακμασιὰς, invaleſcens paulatim, vel ſenſim effervеſcens, apud Gal.

Παϱαχμὴ, vigoris remiſſio, languor, quum res aliqua inclinat & minuitur. Apud Gal. ϖαϱοξυσμῶν ϖαϱαχμαὶ, acceſſionum remiſſiones, quas vulgo declinationes medici appellant. Sic ϖαϱαχμὴ ϖϱοτέϱη῀, & cujuſvis morbi, tempus quo ſe remittit & mitеſcere incipit. ¶ Item ſenilis ætas & flacceſcens, quando jam robur conſenеſcit.

Παϱαχμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elanguеſcit aut jacet, vel vigorem amitto, flacceſco, hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè, exponitur & conſeneſco, marceſco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Participium, ϖαϱηϱμαϰώς, propriè, vigoris tempus egreſſus aut vegetam ætatem. Expon. & emeritus, qui conſenuit. ¶ Transfertur & ad alia, ut & Lat. marceſcere, flacceſcere. Xenoph. in Symp. τὸ δὲ ϖ῀ ἄϱα αὖθ᾽ ϖαχὺ δίνᾳ ϖαϱαχμάζει. Sic apud Plutarch. in Bruto, ὅταν ϖαϱαχμάζῃ ϰ᾽ ϖαϱῳδῇ τὸ τ῀ ἐϱγ῀ς, id eſt, quum deferbuerit ira.

Παϱάχμασις, vigoris amiſſio. q.d. effœtatio, ut & quidam exp. apud Theophr.

Παϱαχμασιϰὸς, cujus remiſſus eſt vigor, ut ϖυϱεμασιϰὴ ἡλιϰία apud Galen. ætas jam vergens & inclinata. Et ϖαϱαχμασιϰὸς ϖυϱετός.

Συναχμάζω, ſimul vigeo & ætate floreo, ut συνήλιϰμαζε Τοξάϱις, Bud.

Συνήλιϰασεν αὐτῷ, exp. temporibus ejus floruit ſeu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συναχμάζουσα ὑπορη. Epigr. lib. 2.

Υ᾽ϖέϱαχμ῀, ætatis florem egreſſus, vel qui exceſſit ætatis vigorem, ætatem vegetam egreſſus, 1 Cor.7.

Υ᾽ϖϱακμάζω, ætatis vigorem excedo, vel vegetior ſum quàm &c. Utitur hoc verbo Myron Prienenſis apud Athen.lib.14.εἰ ϖνες ὑϖϱακμάζοιεν ϖϱὸ οἰκειϰλιοῦ ὀϖτανεναι.

Α᾽ϰὴ, vide in Α᾽ϰάω.

Α᾽ΚΟ᾽ΛΟΤΘΟΣ, ὁ ϰ᾽ ἡ, pediſſequus, vel pediſſequa, comes, aſſectator, Demoſthenes contra Midiam, ἀϰολούθως ϖϱοῖς ὃ τύϖτεσϑαι αὐτὸς ἐχϑ῀. Lucianus in Nigrino, ϕοϱτικὸς ἀϰολούθων ὄχλῳ, invifus ſive odioſus ob comitum turbam. Apud Platonem in Sympoſio, διὸ δὴ ϰ᾽ τ῀ Α᾽ϕϱοδίτης ἀϰόλουθ῀ ϰ᾽ ϑεοῦ᾽ποτ᾽ γέγονεν ὁ ἔϱως. Dicitur etiam ἀϰόλουθον quicquid ſequitur vel conſequitur, conſequens. Cum genitivo, ut τότε ἀϰόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum, ἀϰόλουθον & ϖεσσόμενον opponuntur. ¶ Item ἀϰόλουθ῀, conſentaneus, congruens, conveniens. Hermogenes, ϰ᾽ γίνε῀ ἢ ϑέσις ἀϰόλουθ῀. Demoſthenes pro corona, ἀϰόλουθα τούτοις ϖεϱῆϖεν. Apud Xenoph. in Oecon. cum genitivo ἀϰόλουθα ἀλλήλων exponitur conjuncta inter ſe. Α᾽ϰόλουθον vult Suidas ſignificare ſimile, hoc in loco, ἀϰόλουθον ἀπὸϹη τι τέλ῀ τῆς ϖεϱὶ τέϱπειας ἐνεϱγείας. Α᾽ϰόλουθον, ſub. ἐϛὶ, conſentaneum eſt, vel reliquum eſt. Greg. de divinitate εἰδέναι δὲ ἀϰόλουθον ἦν. Apud Baſilium, ἀϰολουθότεϱον ἦ῀, magis conſentaneum erat. ✤ Componitur ex particula α ſignificante ὁμῦ & ϰέλευθ῀.

Α᾽ϰολούθως, conſequenter, ut apud Dioſc. 6. ἀϰολούθως τούτοις, conſequenter his, poſt hæc. ¶ Item convenienter, conſentaneè, Plutarch. ἀϰολούθως τούτῳ εἴϱη῀).

Α᾽ϰολουθία, ας, ἡ, aſſectatio, comitatus. Syneſ. epiſt. 101. ὃς ἐϰ εἰϰὸς, ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀϰολουθίαν τ῀ ἡδυεπῶν. Α᾽ϰολουθίαν φύσεως ἀσυμϕώνου. Philo de vita Moſ. l.2. ubi exponitur, ſectam. ¶ Item conſequentia, conſequutio. Philo de mundo, ἀϰολουθίαν τ῀ φθοϱᾶς ἔχε, id eſt, continet diſſolutionis conſequentiam. Κατ᾽ ἀϰολουθίαν, Herodianus dicit pro, per gradus quoſdam. ¶ Item convenientia, congruentia. ϰατ᾽ ἀϰολουθίαν, congruenter, convenienter. Philo de vita Moſis, l.3.

Α᾽ϰολουθέω, ῶ, Ϝ. ήσω, P. ηϰα, ſequor, aſſector, comitor. Dicitur autem ἀϰολουθεῖν τινι, & ϰατά τιν῀, interdum & ϰατὰ τιν῀ϛ. Luc. in dearum judicio ὁμοῖς ϱ᾽ μὴ βεϐαίως ἀϰολουθεῖτέ μοι. Demoſth. in Androtionem, χαίϱας ἀϰολουθεῖν ωὖ᾽ ἑαυτ῀. ¶ Exponitur etiam famulor, pediſſequus ſum, vel à pedibus ſum, aut ſequor.

quor tanquam famulus. ¶ Item ἀϰολουθεῖν, conſentaneum eſſe, convenire, congruere. ut ἀϰολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter ſe conveniunt & congruunt, ſive conſentiunt. Et ἀϰολουθεῖ impерſonaliter poſitum, pro, conſentaneum eſt, vel potius conſequens eſt. Ariſt. in Pæd. Ἀϰολουθεῖ χαῖ ὄντιν ἀϰολουθεῖ τὸ ἐν ᾠδῇ. ¶ Item ἀϰολουθεῖν, ſequi aliquem vel aliquid, i. formam ejus ſequi, imitari. Luc. ἐν δ᾽λῃ ϕωνῇ ἐντων, τῷ γὰϱ τότε σῶμα ϕασὶ τὸν τυϱέννης ἀϰολουθῆσαντες, ϰ᾽ μιμησαμένους αὐτὸ τὸ ϖάθος. Item ἀϰολουθεῖν τινι, ſequi aliquem, i. alicujus exemplum, alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Α᾽ϰολουθεῖν τῷ λόγῳ, aſſequi intelligentiam orationis, intelligentia conſequi orationem, Plato in Phædro.

Α᾽ϰολούθημα, τ῀, τὸ, & Α᾽ϰολούθησις, εως, ἡ, conſequentia, conſequutio. Item aſſectatio, vel conſectatio. Ariſtot. Naz.

Α᾽ϰολουθητιϰὸς, ὴ, ὸν, ſequax, ſequi ſolitus, vel proclivis ad ſequendum aut conſectandum. Ariſtot. Rhet.2. ἀϰολουθητιϰοὶ τοῖς ϖεὶ τὰ ἀφοϱδίσια ὀϖτυμίαις. Item 1.Ethic. ad Nicom.cap.3. ἀϰολουθητιϰὸς ὢν τοῖς ϖάθεσιν. Sic ἀϰολουθητιϰὸς τ῀ λόγῳ ſequax rationis, vel propenſus ad ſequendum rationem, id eſt, rationi obtemperandum.

Compoſita.

Α᾽ναϰόλουθ῀, ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, (q.d. inconſequens) non reſpondens præcedentibus. Α᾽ναϰόλουθον, (inquit Eraſmus) eſt vitium orationis quando non redditur quod ſuperioribus reſpondeat : ut ſi in oratione ponatur ϱ᾽, & non ſequatur δέ. ¶ Item, non conſentaneus, inceptus, ἀνάϱμοσ῀, apud Hermog. ut inquit Bud.

Α᾽ναϰολουθία, ας, q.d. inconſequentia. ut ἀναϰολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non reſpondent iis quæ jam dicta ſunt. Demetr. Phal.

Α᾽ντιϰολουθέω, ῶ, viciſſim ſequor, Laërtius in Zenone, τὰς δ᾽ ἀϱετὰς φασὶν ἀντιϰολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ε᾽ξαϰολουθέω, ῶ, ſequor, conſequor. vel uſque ſequor. 2.Pet.2.

Ε᾽ϖιϰολουθέω, ῶ, ſubſequor. vel ſimpl. ſequor. Plut. in Camillo, τὸν ἄλλως ἐϖαλλόντων ἐν τάξει ἐϖιϰολουθεῖν. Plut. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐϖιϰολουθοῦντες. Dicitur & ὄϖισθεν ἀϰολουθεῖν τινὶ, apud Ariſtoph. Sic & Matth.10. ἀϰολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro aſſectari eam in bonam quàm in malam partem, apud Æſchin. ¶ Ε᾽ϖιϰολουθεῖν ἔϱγῳ τινὶ, & apud Plat. de rep.2. ἐϖιϰολουθεῖν τῷ ϖαϱαϖλησίῳ perſequi opus aliquod. Exp. & operi inſtare ſeu rei agendæ. Sic & 1. Tim.5. Et pro aſſectari, inquit Bud. apud Æſchin. Item perſequor, ſector. ¶ Item, animadverſione & intelligentia conſequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ε᾽ϖακολούθημα, τὸ, quod conſequitur ex alio, appendix.

Ε᾽ϖακολούθησις, conſequentia, conſequutio. Plut.

Ε᾽ϖακολουθητιϰὸς, q. d. conſequutus. qui conſequitur. qui reſpondet & refertur. Item, τὸ ἐϖακολουθητιϰὸν, conſectarium

Καταϰολουθέω, ῶ, ſequor, ſector, ſeu aſſector. Item, ſequor, (id eſt, aſſentior, accedo opinioni) vel obſecundo, obſequor. Greg.

Παϱαϰολουθέω, ῶ, ſequor, aſſector, comitor. Luc. in Alcyone, παϱαϰολουθεῖ τοῖς ἀνδϱάσι. ¶ Item ad animum tranſlatum animadverſione & intelligentia aſſequor dicentem, Æſchin. ϰ᾽ παϱαϰολουθεῖν ἀμαθῆς. Sic & Lucæ cap.1.

Παϱαϰολούθησις, ſequela, conſequentia. Vide Gell.lib.6.cap.1.

Decomp. Διαϰαϱαϰολούθησις, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè conſequi poſſumus. Quintil. lib.4.cap.1. Διαπαϱαϰολούθησ῀ cauſæ, genus eſſe dicit quod obſcurum appellatur. Εὐπαϱαϰολούθησ῀, quem intelligentia facilè conſequi poſſumus, intellectu facilis. Ariſtot.rhet.lib.1. Item acutus ad res intelligentia conſequendas, qui facilè res intellectu percipit. Heſych.

Συμπαϱαϰολουθῶ pro ϖαϱαϰολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Plat.in Polit. ϰαλῶς τῷ λόγῳ συμπαϱηϰολούθηϰας.

Συναϰόλουθ῀, comes. Quidam exp. correſpondens.

Συναϰολουθία, correſpondentia.

Συναϰολουθέω, ῶ, ſimul ſequor, comitor, aſſector. Plato epiſtola 7. ἡμῖν ἕως ἀϰολούθησον ϖεῖς Διονύσιον, Ioſcr. in Areop. συνεϖόμην᾽) ϰ᾽ συναϰολουθεῖ τοῖς ϱ᾽ ϖλουσίοις ϰ᾽ τοῖς δυναστείαις ἀνοια. ſtultitia divites comitatur. ¶ Et pro, ſequor, imitor, apud Athen.lib.1.

Φιλεϰλουθ῀, qui libenter ſequitur, qui libenter eſt ἀϰόλουθ῀, apud Ariſtoph.

Α᾽ΚΟ᾽Ν Η, ἡ, cos. Iſocrat. ϰ᾽ γὰϱ ἡ ἀϰόνη, αὐτὴ ϱ᾽ ὁ τέμνων, τῷ ὀ ξέϖι ὀξέα ϖοιεῖ, cos non ſecat, ſed gladios acuit. Ξυσὸς εἰς ἀϰόνην, ſub. ὑϖοσ. & ἀϰόνῳ σιτίζεις, vide Eraſm. ¶ Item thya arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta. & apud Theophr. hiſt. pl. lib.8. ut annotat Gal. in lex. ✤ Etym. deducit ab α epit. & ϰονᾶω ſignificante ϕδείϱω ϰ᾽ λεπίδω, aut etiam idem quod ἐνεϱγῶ. vel ab ἀϰή.

Α᾽ϰονάω, ῶ, Ϝ. ήσω. P. ηϰα, acuo, exacuo. Luc. in Tim. ὅπως ἢ ϰεϕαυῶν ἀϰονῆσωντες ὑϖοσϰιδάσουσι. ¶ Metaph. pro, incito, impello. Herodianus. ὑϛ ὠμότητα ἠϰόνησε τὸν τ῀ Μαξιμίνε ψυχήν.

Α᾽ϰονδομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act.fig. Xen.Hell.7. ϖάντες ϑ᾽ ἠϰονῶντο ϰ᾽ λόγῳσι.

Α᾽ϰώνημα, τὸ, incitamentum. Metaph.

Α᾽ϰώνιον, ου, τὸ, cos ſeu coticula. Dioſc.lib.1.cap.130.

Α᾽ϰόνιτον, ου, τὸ, aconitum herba venenata, de qua Dioſc. lib.4. & 6. ✤ Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus ſeu ἐν τοῖς ἀϰόναις provenit. Quod etymon ſequutus Ovid. Metamorph. lib.7. cecinit : Quæ quia naſcuntur dura vivacia caute, Agreſtes aconita vocant. Et Plin.lib.27.cap.3. Naſcitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant : (& ideo aconitum aliqui dixere) nullo juxtà ne pulvere quiddam nutrientes; hanc aliqui rationem nominis attulêre. Alii quoniam vis eadem in morte eſſet quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, ſtatimque admota velocitas ſentiretur. Theoph hiſt.pl.lib.9.cap.16. ἀϰόνιτον, appellatum ſcribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat. Steph. τὰς ἀϰόνας eſſe dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatû διὰ τὸ ϖολλῇ ϖ῀ ἐν αὐτῷ ϖεῖς ἀϰόνας ϖεϖοιηϰέναι λίθων, quoniam ib. multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominar. τὸ ἀϰόνιτον venenum alio nomine dictum ϰύνειον, διὰ τὸ (inquit) ϖεϱιϕέϱεσθαι ἐν τόϖῳ Α᾽ϰόναις ϖαλαιῷ.

Α᾽ϰονιτιϰὸς, ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid miſtum habens. Xenoph. de venat. ἀλίσϰεται ϑ᾽ τὰ ϱ᾽ ἐν τοῖς ϑέϱεσι ϕαϱμάϰῳ διὰ δυσϕοϱίαν ἀϰονιτιϰῷ, propter aſperitatem regionis capiuntur aconito.

Compoſita ab ἀϰονάω.

Διαϰονάω, acuo ſive exacuo.

Καταϰονάω, ῶ, acuo, corrumpo & attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Eurip.

Νεαϰόνιτ῀, ος, ὁ ϰ᾽ ἡ, recens, acutus. ſchol. Soph. in El. & Heſych. Νεήϰονης, idem Heſych.

Παϱαϰονάω, ῶ, exacuo, incito. Xenoph. Pæd.6. ϖαϱοξυνῶν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

Περιϰονάω, inſuper acuo.

Α᾽ϰοντίζω, &c. vide in Α᾽ϰων.

Α᾽ΚΟΡΝΑ, ῆ, nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάναθα, à Theophr. hiſt.pl.l.1.c.16. Vide & l.6.c.3.& 4.

Α᾽ΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Dioſc. lib.1.cap.1.&, Theophraſt. hiſt.pl.lib.2.& Plin.25.cap.13.

Α᾽ϰοείτης οἶν῀, apud Dioſc. lib.5. vinum ex acoro confectum ſeu acoro conditum.

Α᾽ϰ῀, vide in Α᾽ϰέομαι.

Α᾽ΚΟΣΤΗ᾽, ῆς, ἡ, hordeum : Item generalius quivis cibus, ſeu quodvis alimentum. ut Euſt. docet. Il. ζ. Heſych. Cypria dialecto τὸν ϰϱιθὴν vocari ἀϰοστὴν annotat. Utitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάϰι δ᾽ ἐσθρύλεσας ἐν ὑστιϕάγοισιν ἀϰοστῆς, id eſt, ἐν ϖοϱϱωτάτῳ δὲ ϰειϑιᾶς, inquit ſchol. qui ϰειϑήνλου ϖτισάνην, hic verbis indicari ait, & ἀϰοστὰς dici τὰς ϰείθας, ϖαῤῥᾳ τὸ ἄϰ῀ ϖοιεῖν τοῖς νοσοῦσι ϖτισάνας.

Α᾽ϰοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum, Il. ζ. ubi ait, Ὡς δ᾽ ὅτε τις ϛατὸς ἴσαϖ῀ ἀϰοστήσῃσι ϖόϱϖ῀ βοῦς ἀϖολεύσας. Ἀϰοστέω ἀϖὸ τ῀ ὀϱχάτου ἐϖὶ τὸν ἀϱοτῆϱα ἐϖιϰϱούω. Et ἀϖὸ τ῀ ὀϱχάτου ἀϖολύω. Alios autem velle hoc ἀϰοστῶσαι per ſyncopen dictū pro ἀϰολαϛῶσαι ſeu ἀϰολάϛαι διαϛεῖλαι, nonnullos interpretari ἠσυχάσαι, nimirum ϖαϱὰ τὸ ἀϰλῶ (ἄγων ἡσυχῶς) ϛλῶαι. Eſſe alios qui ſcribant ἀϱοτήσας, & exponant ῥυπωθείς, ſordibus coinquinatus : derivantes hoc verbum ex α privativo & ϱοῖτ῀, ſignificante ſordes, ideoque poëtam ſubjunxiſſe, ἐωδώϛ λύεδαι. Eædem propemodum expoſitiones habentur apud Etym. Meminit & Heſychius harum interpretationum, ſed præfert eam quæ ἀϰοσήσας, accipit pro ἐν ἀϰμῇ ἡλιϕίᾳ῀, quaſi ἀϰμήσας : quam Ariſtonici eſſe ait. alios verò gloſſographos exponere ϰειλιάσας, ἀϖὸ τ῀ ϖαχυνσῆς, ἀϖὸ τῶν ϖαχυνθέντων, videlicet ὑπὸ τῦ ἀϰ῀ ϖῆναι, hoc eſt λαμϐάνειν. Poni autem ἀϰ῀ ἐϖὶ τ῀ ἀϖὸ ϖαύσεως τῦ τε κιμᾶ ϰ᾽ τ῀ ἀλ῀ας patere ex Homerico hoc hemiſtichio, ϖόντ᾽ ἀϰοστὸ τε ϑ᾽ ἁλὰς.

Α᾽ϰυᾶς, &c. vide in Α᾽ϰων.

Α᾽ΚΟ Υ᾽Ω, P. σω, P. ϰα. Aor.2. ἤϰουσ, audio, auribus percipio. Cum genitivo perſonæ : ut Il. τ. ἀϰούοντες βασιλῆ῀, Xen. αὐτὸ βοῦς ὀϖ῀ ϕίλων διαλεγομένω, audivi ipſum de amicis etiam diſſerentem. Cum genitivo rei : Plutarch. in Othone, ἤϰουσ῀ ϖοῦζε ϰ᾽ βοῆς ὀϖ῀ ϑέρεος, pro prolixis tumultum & clamorem audiit. Cum accuſat. rei, Xen. ἀϰούειν τὰ ἀληϑῆ. Sic ἀϰούειν ϕωνὴν τιν῀, Dem. & Iſocr. Odyſſ. γ. μῦθον ἀϰούσας. Cum genitivo perſonæ & accuſativo rei. Xenoph. τῦτο ϖολλῶν ἔϕη ἀϰούειν, hoc ſe ex multis audire dicebat. Sic & Plut. & Dem. & alii. Cum præpoſitione : ut τῦτο ἀϰύω ϖαῤῥᾴδιον, vel ϖαῤῥᾴδιόν ϛιν, Herodot. &c. Dicitur & ἀϰύω ταῦτα ϖαῤῥᾴδιόν ϛε, & ἀϰύω ταῦτα ϖαῤῥᾴδιόν ϛε ϖεϱὶ τ῀ ϖεϱιγιγνόμεν. & ἀϰύω ταῦτα ϖαῤῥᾴδιόν ϛε ϖεϱὶ τ῀ ϖεϱιγιγνόμεν ϖεϱὶ. & ἀϰύω ϛε ϖαῤῥᾴδιόν ϛε, non præcedente accuſativo. Cum participio accuſativi caſus. ut ἀϰύω ϛε ὄντα, audio te eſſe. ponitur etiam interdum abſolutè. Iliad. ο, Οὐδ᾽ ἀϰούομ᾽ ἐϛί. ¶ Item audio, i. mihi dicitur, ut Heſiod. in Erg. Εἰ δ᾽ ϰε ϰακὸν

ἔπαιες, πόρα κ' αὐτὸς μᾶλλον ἀκούσας, si malum verbum alii dixeris ſtatim ipſe aliud pejus audies, id eſt, tibi dicetur. Sic & Plutarchus, λέγοντές ἃ θέλεσιν, ἀκούσαι, ἃ μὴ θέλουσιν. ¶ Item audio, i. intelligo, ex auditu ſcio aut reſcisco, vel didici. ut Xen. Pæd. 1. ἤκουσα ἀνδρὸς ἥδη τὰ ἔργα διαφερόντως θαυμάζοντος τὸν Κῦρον. Cyrum jam res viro dignas gerere audiit vel intellexit. Et Il. ω, Καὶ σεῦ τέρεν τὸ κακὸν ἄκουμεν ὀλίσθη. ¶ Item audio, auditor ſum, diſcipulus ſum. Laërt. Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δέ φασι μόνου. ¶ Item audio, dicto ſum audiens, auſculto, obtempero. Plut. in Lycurgo, τὰ μὲν ἀκούειν ἁπλῶς ἐπὶ πάντων ἤδη θεραπόντων ἐστὶ δωμαϊκῶν, imperare neſcientibus parere non ſuſtinent. ¶ Item audio, i. intelligo & interpretor, ut docet Bud. Themiſtius in 2. de anima, ἀπλῶς ἔφην ἀκούειν τὸ πάντων ἀπόντων ἢ ὀνομάτων, hæc ſimpliciùs intelligenda. ¶ Item audio, i. vocor, appellor, dicor. ut ἐδάλὲ ἄκλεα, apud Theocr. Sic Luc. ἐδ' ἀναίσχυντος πολυπαθὴς ἀκούειν. Apud Herodot. πότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουσαν ἢ μαινάδων ὀφρῦσι. Dicitur & κακῶς ἀκούω ἀπὸ τύχης, malè audio, vituperor, & contra. εὖ ἀκούω, bene audio, laudor, Plut. & Plat. & Thuc.

Ἀκέουσα, paſſ. audior. Hom. & Plut. &c. Item, media voce, (unde F. ἀκέσσομαι. P. Atticum ἀκήσομαι) activam habet ſignif. ut ἀκέω. Luc. τὰ δὲ μὴ τοῦτα ἀχέει ὦ κατὰ ἐσύνετα ἀκέσασθαι. Plut. in Camillo, πολλὰ δὲ ἡμῖν καὶ ἀκμὴς ἀκμῆτες ἀνδρῶπον. Dem. pro cor. ἄπερ εἰκότως ἀκέσασθέ μου, quæ meritò ex me auditis.

Ἀκουσμα, τὸ, res quæ auditur. Apud Xen. ἔπαυσε dicitur eſſe ἥδιστον ἀκούσμα. Exp. & auditio. ¶ Item, auditio diſcipuli, i. quod audit diſcipulus ex præceptore. Apud Iſocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ Item, auditio, fama, rumor. Heſych. Ἀκούσματον, auditiuncula. Exp. narratiuncula, ſermunculus. Luc.

Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor. Iſocrates. Item diſcipulus. Dionyſius Hal. 1.

Ἀκουστὸς, ὴ, ὸν, (q.d. audibilis) ſub auditum cadens, qui audiri poteſt. Xen. & Iſocr.

Ἀκουστικὸς, ὴ, ὸν, ad auditum pertinens, ſive ſenſum audiendi. ut ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. auditus ſenſus, ſive audiendi. Sic πέρι ἀκουστικὸς, appellatur foramen teres quod eſt in medio aurium, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν, apud Alexandrum Aphrodiſæum. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ diſcipuli illo quinquennio quo taciti auſcultabant.

Ἀκοὴ, ἡ, auditus, ſenſus audiendi, vel auriũ, vel auditus, facultas audiendi. Item, auditus, auditio, id eſt, ipſa audiendi actio. Thuc. 7. ἔκπληξιν τε ἅμα καὶ ἀποχρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem ſimul & auditus privationem. Ἀκοῆς ἀξιόω, auditu dignus, ſive auditione, id eſt, qui audiatur. Sic ἀκοῆ οἶδα, auditu novi vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαιότατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Plutarch. de audiendo. ἅμα τῇ ἀκοῆς ἐξερρύη τὸ ἡδύ, ſimul auditionis voluptas effluxit, id eſt, quæ audiendo ſeu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ Item auris. ut plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαί pro auribus, ut ὦξες, pro oculis. Luc. in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποτρέψαι, ὡς μὴ τι ἐπ' ἀκούσμαι πῶσι, aures obturo, ne adhuc audiam iſta. Æſchin. in Cteſiph. κλῄσοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, obrepentes veſtris auribus. ¶ Item, aures, Cicerone interpr. nam quod Plato in Timæo dicit, ὅσ' ἀκοῆς ἐσφὰ ἔνεστι, vertit, nec auribus egebat. ¶ Item, auditio, id eſt, rumor, ſive fama. Plat. in Timæo, ὃ δ' ἓν ἡμῖν λόγον ἐσυνήνεκται ὅτι παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetuſta. Et numero etiam plurali Thuc. lib. 1. τὰς ἀκοὰς ἧσσον θεραπεύειν παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, ſive de rebus præteritis. ¶ Item, obedientia, citatur ex 1. Reg. cap. 16.

Ἀκοή, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus, auditio. Il. π, ἔκ θεον δέ τε γίνετ' ἀκοή. Et Od. δ. ὃ δ' ἔξετ' ἀκοὴ παῖδος ἀκουόν.

Ἀκοΐζω, F. ἰσω. apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio. Pſal. 50. ἀκουτούς μοι ἀγαλλίασιν. In Cant. Sol. cap. 2. ἀκούσον μου τὴν φωνὴν σου. ¶ Ἀκοΐζειν τὸν λόγον, citatur ex Ariſtot. pro, obtemperare rationi.

Ἀκοϊτικὸς, ὴ, ὸν, obtemperans, obediens. Bud. ex Ariſtot.

Ἀκκάζομαι, audio, in prima ſig. Od. ι. ἀκαπνιόωντι δ' ἀνὰ πάσαι' ἀκκάζοντο ἀοιδοί. At Il. δ. ἀκκάζεσθαι θυάτειρι, vocari ad cœnam.

Ἀκκεδάομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita : ac primùm cum præpoſ.

Ἀπακέω, idem quod ἐπακέω, inaudio, vel auſculto. Sophocles in Electra, θέλεις Μενοίκου παῖδ' ἀπακέσαι τάχα, ὡς τεθάλῃς. hoc viciſſim audies, id eſt, hoc tibi viciſſim dicetur.

Διακέω, audio (ut diſcipulus loquentem præceptorem audit) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi, id eſt, diſcipulus. Interdum cum genitivo rei quæ à præceptore docetur : ut διακούσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentiùs cum accuſativo : cui interdum additur præceptoris nomen in genitivo : ut apud Laertium, de Eudoxo, πρῶτα μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonem epiſt. 7. Διονύσιος τὰ ἄπλα διακηκοότες, exp. qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ Item, ad finem uſque audio. Xenoph. ἵνα τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα τελέως διακούσας καταμάθῃ. videtur tamen poſſe & pro ſimplici ἀκούειν ſumi. ¶ Item pro ἀκούω. Plato Polit. πρὸς πάντ' διακούσας, hoc ex aliquibus audiviſti, vel auditu cognoviſti. Xen. Pæd. 1. διήκουε πάντων. Rurſum Plat. 1. de Republ. διακούσαι τὸν λόγον ſermonem audire. Et in paſſ. voce διακέσθαι τὰ πάντων, auditu rarum.

Ἐπακέω, vel Ἐπακούω, exaudio (ea ſignificatione qua dicitur à Cicerone, ut idem omnes exaudiant, voce clariſſima dicam) Thuc. lib. 5. τῶν Ἀλκιβιάδῃ κατηκόοντων ἐπήκοον. Ponitur & pro, pareo, ab eodem Thucydide lib. 1. & alibi. In Teſtamento novo, & apud LXX, interpretes pro, exaudio (illo etiam ſenſu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic & paſſ. Εἰσὶ κόσμοι, exaudior, preces meæ exaudiuntur. ut Matth. 6. ὅπ ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσον). Dicitur & ipſa precatio εὐσυκέσθαι, ut Luc. 1. διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ Item ſimpliciter pro, ἀκούω, apud Sophoclem, τῶν δ' ἐσσάκης τ' ἀνδρός.

Ἐπακάω. q.d. inaudio, audio.

Ἐπήκοος, exp. audiendi facultate præditus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακόπαντες τὴ φωνὴς ὑπ ἀκειδῶς, quum vocem clarè non exaudiſſent.

Ἐξήκοος φωνῆ, apud eundem in Numa, vox quæ vel cujus ſonus ad aures pervenire poteſt.

Ἐπακούω, exaudio. ut ἐπακύσας δ' ἀρῆς ὁ θεὸς, apud Plutarchum. Sic Lucianus in Timone, ἐπακμὴ σοι τὰ πάντα ὁ Ζεὺς ἐπακύσας ἥδ' ἀράων. Item, audio, id eſt, ſum dicto audiens. Heſiod. κεἰ νυ δίκης ἐπάκουε. ¶ Item ex præceptore audio & diſco : ut, ἤρετο δὲ γεγωμέτρηκεν· ἀι μουσικῆς ἐπακήκοεν. ¶ Item, pro, ἀκούω audio. Homerus Odyſſ. ξ. v. 328. Διὸς βαλὼ ἐπακοῦσῃ. Idem cum accuſativo itidem, Ἡλίου δ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum cum accuſativo rei & genitivo perſonæ, in Caucaſo, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herodot. cum rei etiam genitivo, βουλεύματων ἐπακούειν. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, τυράννης τῆ φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακοσμὸς, exauditio. Aſſertur ex Aretha.

Ἐπακοὴς, qui auditur, vel inaudiri poteſt.

Ἐπακοὸς, auditor. Heſiodus in Oper. -ἀγορῆς ἐπακοὸν ἔστω.

Ἐπήκοος, idem. ut Plato de leg. lib. 6. ἐπήκοος δ' ἢ καὶ θεατὴς τούτων ἡμῖν δίκαιν. Apud Xen. autem ἀφαδ. 2. ἐπεὶ δ' ἔσηται ἐς ἐπήκοον, in locum unde exaudiri poſſent.

Κατακόω, exaudio. Plato in Euthydemo, ὁ δ' οἷος τέλιν θεοὺς κατακύειν ὑπὸ τῆ ὄχλυ. Sic uttur & Thuc. 2. ¶ Item dicto ſum audiens, obtempero. Demoſthenes Olynth. 1. ὦ γὰρ ἀνίδεις τὰ κατακύειν πρὸς ἐιτοί.

Κατήκοος, ὁ, ἡ, dicto audiens, morigerus. Plato Pol. lib. 5. κατήκοος τῆ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ θεραπεύοντος à Plutarcho in Fabio, conſilio prudentis obtemperans. ¶ Item, ſubjectus alicui, qui eſt in ditione ac poteſtate alicujus. Pauſanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι ἐιμὶ pro, ſum tibi ſubjectus. ¶ Item, attentus, ut ἔσω κατήκοος ἐν Epigr. citatur, attentus ſis, audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγων, pro ἀκροατὴς, auditor.

Περακούω, perperam audio, vel non rectè audio, fallitur meus auditus, ſeu falluntur aures meæ. Plutarchus in Theſeteto, παρέχειν τε καὶ θεᾶσθαι καὶ θεωρῆσαι πλῆθος, in plurimis eos oculi, aures, mens fruſtrantur. vel, eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Plato in Protagora, ὑπὸ ἀκόνης καὶ θεᾶσθαι inter ſe opponit Budæus apud Galenum, θεᾶσάσας γάρ τις, ὥσπ πολλὴν διαφοιτήσαν. exp. καλῶς σωθεὶς, καὶ ἐν ὑγιὲς ἐπαῖσαν ἥδ' λεροῦν. Sic & Plutarch. lib. utra anim. prudent. θεᾶσάντες ἔνιοι βοίαιας ὄρτυγι οἶον τὰς θρυαὶς χρῶσθαι τοῦ παλαιὸς. Exponitur etiam, oſcitanter & negligenter audio, apud Polybium, θεᾶσάμενοι δ' ἥδ' λεροιέων. Et οὐδὲν ἧ θεᾶσθαι ἀεὶ τῶ Κλεομένους παρόντος. ¶ Item, audiens ſic tranſmitto quaſi non audierim, apud Syn. epiſt. 5. ὅπ τὶς ἀσθενῆ σύνεσιν ἐδὼν παρεῖδεν ἢ ὀκνήσας παρήκουσεν. Ubi verti etiam poteſt, ſe audiſſe diſſimulavit. Sic etiam Lucianus initio orat. quæ inſcribitur judicium vocalium, ἧ παρήκοον εἶναι δῆ λεροιέων ὑπὸ τὸ μεσείτητος, audire me diſſimulabam. ¶ Item audire nolo, apud Polybium. Hinc & pro, dicto audiens non ſum, non obtempero, non pareo. Luc. in Caucaſo, ὡσὰ δεῖ ἀνασκολοπεύσαι αὐτῆκα θεᾶσάσθαι τὸ ὑπηγματος ; Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ ἢ ὀκνήσας παρήκουσεν. Ubi verti etiam poteſt, ſe audiſſe diſſimulavit. Sic etiam Lucianus initio orat. quæ inſcribitur judicium vocalium, ἧ παρήκοον εἶναι δῆ λεροιέων ὑπὸ τὸ μεσείτητος, audire me diſſimulabam. ¶ Item audire nolo, apud Polybium. Hinc & pro, dicto audiens non ſum, non obtempero, non pareo. Luc. in Caucaſo, ὡσὰ δεῖ ἀνασκολοπεύσαι αὐτῆκα θεᾶσάσθαι τὸ ὑπηγματος ; Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm & quaſi furtim audio, clàm ſermonem ſublego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα θεᾶσηκέει hæc clanculum audiendo cognoverat. Exp. & ſubauſculto. ut Ariſtoph. in Ranis, ἧ θεᾶσόμεν ἀκροᾶσθαι, ὅταν λαλῶσι. Et in Epigr. -θεᾶσηκοα νυῦ ὅτι πάντες. Sic apud Luc. in lib. de merc. cond. ἧ ὁ μὲ ἐρῶν, ἧ ὅτις ὑπεκκρούεται τοιαῦτα πυθόμενος τὰ ἐκείνου. Apud Ariſtotelem Ethic. 7. cap. 6. ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μὲν τοῦ λόγου, παρακλύειν δ', καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, &c. quidam παρακούειν exp. non plenè audire. Alii negligenter & oſcitanter audire. ¶ Item, pro ἀκούω. Herodot. παρακούσαντα τὸν τῆς χόλου, audito de illius artificio. Item Plat. epiſt. 7. οὐδὲν διανοεῖσθαι νῦν αἰσχρὸν παρακούοντα τῶν λόγων παραινούντων, ἀλλὰ πᾶσι πρόθυμα καὶ ἕτοιμα τὰ βέλτιστα εἶναι, audientem de rebus magnis ſermones.

Παρήκοια, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit. vel exitioſum acroama, quum quis malè audiendo mala opinione imbutus eſt. Plato in epiſtola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὅπ τῶν πυρέττουσι φρόνιμοι, ἄλλως τε καὶ ὅταν τις ἥδ' θεᾶσασθαι μισοῦσι. & alibi, ἀλλοι θεᾶσασθαι τῶν τοιῶν ἐμμανεῖς τῆ χῦ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοὴ, idem quod, θεᾶσασθαι. Plat. epiſt. 7. διὰ τὰς ὑπὸ ἥδ' ἄλλων θεᾶσασθαι. ¶ Item inobedientia, inobſequentia. Exp. & contumacia. Syn. epiſt. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ θεᾶσασθαι.

Περήκοος, idem ac θεᾶσασθαι & ἀπειθὴς, immoriger, inobediès.

Προακούω, prius ſeu prior audior, ante audio & cognoſco, præſentio. unde participium præt. med. προακηκόότες, qui priores audierunt, qui præſenſerunt vel præſenſerant.

Προακούω, inſuper audio. Plut. in lib. de audiendo, ὅπ ἂν ἀνδῶς ἥ ὀμοῦ σε προσακοῦσαι φέλ ἢ ἀκουσικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, ſimul audio.

Σωήκοος, q.d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q.d. ſubauſculto. Simpliciter ponitur pro, auſculto. Sic janitor dicitur ὑπακύειν, auſcultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & act. cap. 12. ¶ Item reſpondeo, apud Hom. Od. δ. & Theocr. in Hyla. Quæ ſignificatio ſumpta eſt ex conſequente. Item, ſum dicto audiens, auſculto, pareo. Cum gen. Thuc. Ἀθωνιῶν ὑπακόντες, Athenienſi. ſubjecti. apud Theophr. ὑπακύειν ψυχῆς, obnoxium eſſe ringori. Sæpiùs cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Dem. ὑπακούσωμέ σοι. Dicitur & ὑπακύω τῶν πρὸ χῦ τάτε & ὑπακύω σοι τάτε, Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ὑπακοὴ ὑπήκοά μοι τὸ θεῖον, poſtquàm res ſucceſſit mihi ex animi ſententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis ſenſum aſſequi & mente comprehendere. Item intelligere, quum aliquid extrinſecus cogitatione aſſumitur. Vulgò ſubaudire vocant. Ptolem. μεγάλης σωτῆρος. lib. 1. ἧ ὑπ' ἥδ' ἔζης ἧ λαμβανομένων θεωρεσῶν τὸ ὅμοιον ὑπακούσω. Sic & apud gramm. paſſim. ¶ Item, pro ἀκούω, Iliad. ξ. v. 484. ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Sic & in principio Iliad. Ὃ, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. ubi opponitur τῆ θεᾶσασθαι.

Ὑπήκοος, morigerus, ſubjectus, qui paret, qui imperio ſubeſt. Ariſt. in Pluto. Ἀ πάντα τῷ πλουτεῖν γαρ ἐὰ' ὑπήκοα. Sæpius cum genit. Herod. ὑπήκοος τῆ βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος ἥδ' Ἀθηναίων, civitas quæ ſit in ditione Athenienſium. Apud Xen. ὑπήκοον ἐαυτὴ habere in poteſtate, & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in poteſtatem redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobſequens. ut ἀνυπήκοος τῆ λόγω. Plat. in Tim.

Πεῳυπακόω, præterea ſubaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. paſſ. ſing. fine præpoſitione.

Ἀνήκοος, ὁ, ἡ, ὸν, non exaudibilis, qui audiri non poteſt. ¶ Ἀνήκουσα (ait Bud.) non auſcultandum, & idem ferè quod ἀτέλεσον non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, ἀνήκουα ἡδονὰς ἢ ἀτίλεια ἢ ἀνήκεστα ἢ θεοῖς ἢ ὑμῖν. Citatur ex Epigr. ἀνήκουα πέφυ, pro, non obedientia.

Ἀνηκεσία, contumacia, q.d. pervicacia, contemptus ſeu dedignatio aurem præbendi : citatur ex Platone de legibus 2. παρρησίας ἐμπίπλαται ἢ ἀνηκεσίας ἐν τῷ τοιύτῳ ἥδ' πόλει. Citatur & ex lib. 6.

Ἀνηκεστέω, ῶ, proprie quidem non audio : ſed captior pro, non obtempero, non ſum dicto audiens, non auſculto. Il. ο, ὑπ' ἄρα πᾶσι ἀνηκεστήσιν Ἀπόλλων. Pro quo poëtæ dicunt etiam νηκουέω, ῶ, ut Iliad. ω, ὑπ' ἐνοσίχθων Νηκούεσκε θεάς.

Ἀξιάκουστος, auditu dignus. Xenophon. ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, digni qui ſpectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator ſeu coryczeus principis alicujus, qui quæ paſſim audit, notat, & ad dominum ſuum defert. Plutar. & Ariſtot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus ſermones hominum ſublego, ut ad dominum meum deferam : ſicut ὠτακουσῃ. Herodot. & Xenophon. & Plut. vide & Athen. lib. 6.

Alia compoſita, formata ex ἀκοὴ ſeu Aor. 2. ἤκουον itidem ſine præpoſitione.

Ἀήκοος, ὁ, ἡ, ὸν, qui non audit vel qui non audiit, expers auditionis. ut apud Xenophon. ἑαυτὸν ἑαυτῆς ἀήκοον εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitivus : ut οὐκ ἀάσεις ἀήκοον μὲ ἀπελθεῖν, non me fines priuſquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, ut apud Syneſ. de inſomniis, τῶν φορτικῶς ὠμίλησε τῇ ποιήσει, ἧ ἀήκοός ἐσῖ ἢ κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auſcultare monenti non vult, immorigerus.

Ἀνηκοΐα, ας, ut ἀνηκόος ἔχειν, pro ἀνήκουον ἦ), non audiviſſe. Item ἀνηκόως ἔχω ἀſtrologiæ, ignarus ſum aſtrologiæ.

Ἀνηκοία, (q. d. auditionis carentia) non audire. Plut. l. de garr. ἧ τῶν τὲ μὴ φρόνιμον κακὸν ἢ ἀσυνησία, πλὴ ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τῆ ἀκούειν inſcribitur, ὅπ ἀνηκοΐαν ὃ δὲ κωφότητα σεμνοῦμεν.

Ἀβήκοος, valdè attentè audiens, ut apud Nonnum. Φοιγῶς ἥμεν τέος ἐσῆκοα. poeticum.

Αὐτήκοος, qui ipſemet audivit. q.d. qui ſuis ipſe auribus audivit. ut apud Thucydidem lib. 1. αὐτήκοοι δὲ βεβαιῶσαι ὅτι ἠκούσαμεν αὐτῶ Παυσανίᾳ λέγοντος, q.d. ſuis ipſi auribus audire. Plut. de liber. educ. αὐτοὶ τ' τέτων μαθήσεως οὔτε αὐτὸν πω γένος τὸ μεσσιν οὔτε ἀκήκοοι. ¶ Item qui eſt ſui juris, qui nullius eſt ſubjectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui gravi eſt auditu, cui hebetes ſunt aures. Et βαρυήκοοι νῶτοι, obtundentes auditum & hebetantes venti, Hippocr. apbor lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, ſeu gravitas, ibidem.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. vel, qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero ſeu inobſequente. Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A' quibuſdam exp. etiam, aurium tarditas. Item, inobſequentia.

Δυσηκοΐην, difficilè audire. ¶ Item, immorigerum eſſe.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. ut apud Hippocr. aphoriſm. lib. 3. aquilones faciunt σώματα ἀνηκόωτερα. ¶ Item, qui facile auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Ariſtot. in Probl. διὰ τὶ ἀνηκοωτέρα ἡ νὺξ ἢ ἡμέρας ἐσῖ. ¶ Accipitur & pro morigero ſeu obſequente. Ariſtot. Ethic 1. πειθαρχεῖν τῷ λόγῳ τὸ τῆ ἐγκρατοῦς ἢ ἴσως ἀνηκοώτερόν ἐσῖ τὸ τῆ σώφρονος ἢ ἀνδρείᾳ. Sic Theophr. ἀνηκοώτατος τοῦς μεταβολῆ.

Εὐηκοΐα & εὐηκοεῖν, contrarias habens ſignif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα & Δυσηκοεῖν.

Ὀξυήκοος, qui acuto eſt auditu, qui acutè audit. Baſil, τὸ δὲ ὀξυήκοον τὸ ζῶος.

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκοΐα.

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit, qui libenter audit. Interdum cum genit. ut φιλήκοος μῦθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi ſtudium. Iſocr.

Φιληκοεῖν, auditionis ſtudio teneri. Polyb. lib. 3.

Ἀ Κ Ρ Ε ́ Μ Ω Ν, ονος, ὁ, ramus major, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Eſaiæ cap. 13. Redditur & ſtipes à Gaza apud Theophr. de cauſis plantarum, τὰ γὰρ ἀπὸ παχυτέρων ἢ ῥίζης ἢ κλάδων, ἃ πάντως δ' αὖξει ἐν ἢ ἀκρέμονος, καθάπερ ἀμπελῆ ἢ συκῆ. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας, ait eſſe ramos prægrandes in quos arbor à caudice ſpargitur. A' Suida & Heſychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. Sic & ἀκρέμων apud Poëtas interdum generaliter pro quovis ramo. ¶ Dioſcorides ἀκρέμονας dixit μακρόρους, id eſt, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζῳ ἄρηος, ut tradit Euſtathius. ◆ Etym. deducit ab ἄκρος, i. ſummus, quòd ſit in ſummitate arboris, ὃ ἐσῖ ἄκρον τῆ δένδρου ὢν. Quidam vero dictum volunt, quaſi ὃ ἐσῖ ἄκρον ἔθνον.

Ἀκρεμονικὸς, ὴ, ὸν, adject. ut ἀκρεμονικὰ ὑπερύσεις apud Theophr. lib. 4. ramorum grandium proventus.

Ἀ Κ Ρ Ι Β Η Σ, ἐος, ὁ ἢ ὴ, diligens, accuratus, exquiſitus. Iſocrat. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιῆ τὰς διαμιμήσεις ἥδ' συώνυμον. Ἀκριβὴς λόγος, exquiſita & accurata ratio, apud Ariſt. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demoſt. pro cor. Dicitur & de perſona, ut ἀκριβὲς πλὴ ἐργασῖαι, apud Luc. Et pro, certus, exploratus. ut ἀκριβὲς σημεῖον, ἀκριβὲς μνῆμα, certa memoria, apud D. m. ¶ Item plenus, juſtus, inquit Bud. ut apud Gal. ἀκριβὴς πεπαῖος, & ἀκριβὲς ἐρυσῆναι. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς, & εἰς τὸ ἀκριβὲς interdum ponitur pro ἀκριβῶς. ◆ Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad ſupremum aſcendatur. Quod eſt exquiſitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, exquiſitè, accuratè, Dem. ¶ Item planè, plenè & perfectè, penitus. ut Luc. χρῆαν κλυὸν ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλαν. Item certò. ut ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ Item ſummo jure q. d. ſupra modum accuratè, nimis accurato ſtudio, apud Iſocratem, cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς θεὶ μικρὸν ἢ εἰς ζῆτας. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πρὸς πολεῖν, exponitur ἀπονδύτως, leveré

Ἀκρίεια, ἡ, ſumma cura, ſummum ſtudium, accurata diligentia, ut μετ' ἀκριείας πρᾶξαι. & apud Ariſtot. δι' ἀκριείας λέγειν. Item, rigor juris, Bud. in Pand. ¶ Item tenacitas, parcitas. Plut. in Pericle χαλεπῶς ἔφερε πλὴ τῶ πόλεις ἀκρίειαν, γλίσχρων δ' καὶ μικρὸν αὐτῶ χρημάτων.

Ἀκρίζω, ab. F. ὦσω, planè cognoſco, compertum exploratumque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herodian. τοῖς τὰ Ῥωμαίων ἀκριζοῦσιν. Xenophon. Pæd. 1. ἀνάγκη ἡμῖν καὶ λίαν ἀκριζῶν ταῦτα ἐδόκει. ¶ Item ſumma & exquiſita diligentia aliquid facio, omnibus numeris abſoluturn reddo. Interdum etiam, aliquid facio, omnibus numeris abſoluturn reddo. Sic Dioſc. lib. 2. ἀκριζῶν τὰς ἀλίσθησις dixit. ¶ Jungitur etiam cum θεῖ. Ariſtot. lib. 5. de gener. an. cap. 1. ἀκριζῶ θεῖ τὰς διαφορὰς χρωμάτων accuratè colorum differentias perdiſco, aut pernoſco. Et cum θεᾷ apud Matth. cap. 2.

Ἀκριζῶδης, dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, ſumma cura & diligentia elaborari. ¶ Item pro, penitùs cognoſci, pernoſci. Hinc præt. ἠκριζωῶδον, accuratè elaboratus, exquiſitus.

Ἠκριζωῶδως, accuratè, idem cum ἀκριζῶς.

Ἀκρίζω, idem quod ἀκριζῶ. Sed Pollux ait eſſe ἀπλῆ λόγον. Citatur ex Eccleſiaſt. cap. 46. ἠκρίζεδεν. quod exp probatus eſt.

Ἀκρίβασις, εως, ἡ, exquisita perpensio & examinatio, inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Proverb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, diligens inquisitor, accuratus explorator, Bud.

Ἀκριβάζομαι, Composita.

Ἀπακριβάζομαι, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiam, ad normam exigo.

Ἀπακριβόομαι, idem. Greg. ἓν ἀρετῆς ἔιδος ἐκ πάντων ἀπηκριβωσατο, exquisitè composuit. Sumitur & passivè, unde particip.

Ἀπακριβωμένος, factus ad amussim vel unguem, affabrefactus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Ἀπακριβωμένως, absoluta & perfecta diligentia, ad amussim. A Bud. in annotat exp. etiam, bona fide, citra ullum figmentum.

Διακεκριβωμένος, idem quod ἀπακριβωμένος. Aristot. in Eth. 10. ¶ Item diligenter caveo, & exactè stipulor, inquit Bud. Item exactè respondeo, id est, statis horis evenio. Arist. de hist. an. lib. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπαρξις ἡσυχία ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω.

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβῶ. Utitur Liban. in epist. ad Bas.

Κατακριβόω, accuratè & exquisitè rimor.

Ὑπερακριβής, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

Ἀκρις, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus. βάσκε δ' ἐπὶ τὰ ἀκρίδας ὡς πελειάδας. Et Matth. cap. 3. ✠ Dicta παρὰ τὰ ἄκρα τῶν σκελῶν καὶ τὴν συβολὴν νύκτος.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, locustula, parvula locusta.

Ἀκροάομαι, ῶμαι, F. ἀκουσα, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. personæ, Plato in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροᾶσθαι τοῦ νέου. Cum genitivo rei: ut apud Ilocr. in Plat. μετ' ἀληθείας ἀκροᾶσθαι τῆς λεγομένων. Cum rei accus. Æschin. contra Ctes. ὥσπερ ἑκάστοις ἡ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἀκροώμενον παρ' ἄλλοις πάντα. Interdum sine casu ponitur, ut apud Ilocr. Et ἀκροώμενος, auditor, Plut. ¶ Item audio discendi causa. Damascenus, ὁ δὲ ἀκροᾶτο λόγων γνησιωτάτων καὶ σοφίας πρὸ κεκτημένων. ¶ Item audio, auscultо, pareo. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τῶν πρεσβυτέρων, parere imperanti. Sic. Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. lib. 3. ✠ Etym. dicit ex ἀκοῶ fut. 2. verbi ἀκόω, fieri ἀκροῶ, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τος, quod auditur, idem quod ἄκουσμα & in bonam & in malam partem. Sic Xenoph. dicit laudem esse ἀκρόαμα ἡδιστον, at convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur. apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. usurpatur, pro Sestio, & Verr. 6.

Ἀκροαματικός, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens. ut ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio. ut apud Æschin. & Ilocr. ἀκροᾶσιν ποιεῖσθαι, audire. Item recitatio. ut ἀκρόασιν ἐποιήσατο apud Luc. Et ἀκροάσεις ποιεῖσθαι recitare. ut suprà significavit audire. Item pro ipso loco ubi fit ἀκρόασις videtur Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ἴδιον ὑμῶν ἐστιν αὐτὸς ἕδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θρόνους καταμαθόντας.

Ἀκροατής, οῦ, ὁ, auditor, qui audit, Ilocr. & Dem. Et pro discipul. Ilocr.

Ἀκροατικός, ad audiendum pertinens. ut ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aud.

Composita.

Ἀξιακροατος, ου, ὁ ἡ, ὁν, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, ῶμαι, auſculto.

Ἐπακρόασις, auſcultatio, auditio.

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio. & non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt & falsò defert.

Φιλακροάομαι, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

Ἄκρος, ου, ὁ, summus, id est, extremus. Ἄκρεσι δακτύλοις ἅπτεσθαι, proverb. summis digitis attingere. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedum unguibus ingredi. Apud Apollonium. Arg. 1. ἀκρεῖ ἴχνῃ, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item summus, id est, supremus, in summo positus, altus: ut ἀκρὴ κορυφαὶ ὄρους, apud Aratum, pro quo dicit Homerus ἀκροτάτη κορυφὴ. Sic apud eundem Aratum ἄκραι γλαί. Apud Sophoclem autem in Ajace, ἄκρας νυκτὸς, prima partesnoctis. ¶ Item metaphoricè summus, summum sive supremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: ut τεχνουργὸς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. Dicitur etiam aliquis, ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub. χρῆ, summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Usurpant etiam de rebus ἄκρος ἔρως, apud Plat. Et ἄκρος φιλία, apud Basil. Ἄκρον, ου, τὸ, substantivè positum) extrema pars, extremitas, & ἄκρα extremitates cujuslibet rei. Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam Ἄκρον summitas, summa pars sive suprema, vertex, cacumen. ut Hom. ἄκρον ὄρους, & ὑλήεις, cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, & ἄκρα ἔρων. Reperitur & per se positum ἄκρα. ut apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. summus gradus: ut εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακώς, qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. Item ἄκρα, pro τὰ φρουρία: ut ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅπως ἄκρως ἡ ξηρὰ, quum est summè siccum. Diosc. li. 3. ἄκρως ἀρμόζει πρὸς ἐμφυσώμενα, &c. adeò conducit, ut nihil supra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (substantivum) summitas, culmen, fastigium. Bianor. in Anthol. Epigr. Ἡ ἐπὶ ἓξ ἄκρης ἡμῖν ἀπρὶξ. Ἄκραν κυπάττον ἔχειν, apud Diosc. lib. 5. cap. 77. summitatem levitatis habere, i. summum gradum levitatis. Item, summitas montis, vertex seu acumen. Greg. ὅπ πρὸ τοῦ περιπόδας τὰ ὄρεσι ψεφώδεα ἢ ἄκρας ἀπλεπίμονοι. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπέχει δὲ σταδίους ἑπτὰ ἄκρας κωλιάς. ¶ Item ἀκρότολις. Hes. Larx. Æschines, ἃ δ' ἐγὼ διὰ γραμμάτων ἔφερε πρὸς ἄκραν ἢ πυρίβατον. Plut. in Coriolano, ἀναχαζόντας αὐτὸν ἐπὶ πρὸς ἄκραν, ἐνθένδε ὥσπερ χῶρ ἢ ἀσκεμώνης φάσγανον. ¶ Capitur ἄκρα, & pro extremitate.

Ἀκραῖος, α, ὁ, idem quod ἄκρος. unde & τὰ ἀκραῖα substantivè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Galenum, ὧν ἡ μὲν ἀκραίων ἀψῖδες. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam, quæ est in arce. & Pol. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit. οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἱ ἐν πόλεσι. Apud Euripidem autem Juno ἀκραία, quæ arcibus præest.

Ἀκρότης, ητος, ἡ, summitas, extremitas. Plut. ὅταν γὰρ ἔσῃ ἀκρότης, ἐκεῖ τὸ πέρας. Item fastigium, apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς ὁ πρὸ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτῇ φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρεις, ιος, ἡ, summitas montis, cacumen, & in plurali ἄκρεις apud Homerum. Hinc dictus est Jupiter cognomento ἀκρεῖος, ut tradit Eust. Item ἀκρεία Minerva: ἐπὶ πᾶν ἄκρον ἱδρυμένη, ut scribit Hesych.

Ἀκρεῖω, F. σω, summa loca seu editissima perambulo, vel cacumina perambulo, πάλαι ἐπεπορεύμην, inquit Eust. ¶ Item, summitatem vel extremitatem seco, in summa parte abscindo. τὰ ἀκρεῖν κέαστο, ut Euripides schol. exponit in Oreste. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Oenco pro, summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri, ἄκρον. In Hippiatria, ἄκρων χέβρει, exp. trunculus porci.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τῆς οὐρῆς. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, sive extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ δὲ ἀκρωτηρίων τριῶν ἓξις. Sic Diosc. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (ut ait Bud.) extremam partem digitorum sub unguibus latentem, & extremas partes ossium. ¶ Item, ἀκρωτήρια, (ait idem) pinnacula, & prominentiæ ædificiorum, apud Plutarch. in Cæs. arc. ¶ Sunt etiam rostra navium & ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruvius lib. 3. vocat angularia & mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo, aliqua corporis parte mutilo. ut apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅπ τὸν σὺσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζομαι mutilari, labefactari. Apud Herodianum ἡ ἀκρωτηριάσθησαν ἐκ λίθοι ἐν δυσκινήτῳ χώρᾳ. Item in Act. fignif. metaph. unde apud Demoſth. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἠκρωτηριασκότες. Et Xen. Hell. 6. ὁ δὲ τοὺς Γοφικοὺς τὰς μὲ πεπρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicujus partis amputatio.

Ἀνακρωτηριάζω, (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eust. Il. α.

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summum cacumen. Od. ι. v. 399 Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ θερμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκρίβας, αντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. 3. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι, ubi quidam exp. τραχεῖ. aſpero. At ὀκρυόεις, vide in Κρύω.

Ὀκριᾶσθαι, itidem exp. τραχυνθῆναι, exaſperari. Od. σ.

Ὄκροπε vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἐαυτῆς μὴ διατυθεῖσα. vide Gal. in Lex.

Ἀκρώων, Ἀκρεῖς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compoſita.

Δειλακρὸς, ος, ὁ ἡ, ὁν, extremè timidus aut miſer. Aristoph. in Plut. Δειλακρίαν, pro eodem apud eundem in Avib. ὦ δειλακρίαν σὺ, &c.

Δείνακρος, pro δεινῶς ἄκρος, summoperè acutus. Bud.

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω, apud Euripidem.

Ἔπακρος, in summitate angustus, in angustum desinens. Hippocr.

Ἐπακρὸς, q. d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Jupiter. quòd in montium cacuminib. dicatæ ei essent aræ. Hes. & Eust.

Ἐπακρίζω, dixit quidam pro, ad summum perduco, ad finem impono, ut testatur Hesych.

Παγακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epith. ut quæ omnia florum fastigia pervolitet.

Τευκρία, Sicilia, sic dicta quod tres habeat ἄκρας, id est, promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπερακρία, montium cacumina. Herodot. τὰ δ' ὑπερακρια ἔδυσαν Καρῆ.

Ὑπερακρίζω, per summum evado, supero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. ἡ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δώματος, pro ædibus imminet desuper.

Ψιλακρὸς, & ψιλοκρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀκτή, ῆς, ἡ, littus, acte. Il. σ. Ἀκτὴν ἐσιήσαντο, Od. ο. ἐστὶν ἀφ' ἡμῖν ἀκτὴ ἐν ἁλὶ κείμενος ἀμφιμυδὴς, &c. Il. μ, κυλίσειν τε καὶ ἀκτῆς. Utitur & Strabo & Luc. ✠ Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd undæ littori alliæ frangantur. ¶ Est etiam maritimus locus ut scribit Hesych. Apud Herodot. sæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges ut Il. ν. ἠδὲ Διωνύσῳ ἀκτῆ. Legitur & ἀλφίτα ἀκτῆ, Od. ξ, & Od. β. & Il. λ. vide Eust. ¶ Item fambucus, de qua Diosc. l. 4. c. 174. Dicitur & ἀκτὶς, ab eodem Diosc. lib. 2. c. 187. Unde ἀκτινᾶ, ᾶ, ὁ, fambucinus. ut ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (comp.) χαμαιάκτη, humilis fambucus, humi sparsa acte. Diosc.

Ἀκτὴ, ῆς, ὁ ἡ, littoralis. Ἀκτὴ Pan. apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὢν θεὸς Πὰν ἀλιέων ἱδρυθείς. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἀκτὴ & ἐπάκτη Apollo à loco quodam Magnesio dicto ἀκτὴ, autor Steph.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore, ut apud Phaniam in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης καλαμεύς.

Ἀκτιῶτης, ου, ὁ, littoralis, maritimus, actæus. Apud Hesych. ἀκτιῶται ἰχθυεῖς, littorales piſces.

Ἀκτίζω, unde particip. ἀκτίζων exp. ἐξανισταμένῳ, exurgens, seſe elevans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ' οἱ πολλοὶ βάλονται τοῦς θεοῦς, ὅταν ἡδέως ῥιπτῆς ἀφαλλόντες ἀλλήλας λάρωσι, Σήμειον ἀκτίσασθαι; καὶ τὸ παρ' ἀκτῆ δεῖπνον ἥδιον ἀποβαίνειν, ὥσπερ ἐφίης; quia nimirum piſcium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτίζειν esse, in littore indulgere genio.

Compoſita.

Ἐπάκτιος, ου, ὁ ἡ, ὁν, (quaſi ἐπ' ἀκτῇ ὤν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus. ut apud Soph. in Trach. ἐπακτία Τίρυνθι ſchol. exp. παραθαλαττία. Sic ἐπάκτιοι οἶκοι. At ἐπάκτια πώεα, exp. oves juxta littus paſcentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος. apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.

Παράκτιος, ου, ὁ ἡ, ὁν, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus, Æſchyl. in Prom. Ἐν τοῖσδε οἰκήσουσι πλὴν παρακτίαν Κόλχίδην. Sic Soph. Ἀκταῖσιν λεμῶσιν dixit.

Παρακτιδὴν, pro παράκτιν (ſicut Θεσσαλωτιδὴν pro Θεσσαλωτὶν) ut παρακτιδήιον κῦμα in Anthol. Epigr. littoreus fluctus, id eſt, qui ferit littus.

Ἀκτή, ῆς, (itidem ab ἄγω, frango, ſecundum quoſdam) radius Solis. Luc. in Anacharſ. ἐκεῖσε πλὴν δύο μοῖρα τὸ πᾶν ἀκτῖνα κωλύσει κατικεῖσθαι τὴ κεφαλῆς. Od. ε, Οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἐβάλλει. Il. κ. Αἰγὰς ἀλτίνεσιν ἐοικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεταγμένοι γὰρ αὐτῷ (τῷ κεραυνῷ) ἡ ἀπεστραμμένοι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέσται.

Ἀκτὶς etiam dicitur pro ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia Epigr. Ἡ δὴ σβεννυμένην με νέα κατεφύσησεν ἀκτίς. Exp. & fambucus, vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teſte Pauſania apud Euſtath.) vas in quod conjiciuntur oboli.

Ἀκτινωτὸς, ὄν, ὁ, radiatus, tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, in formam radiorum vel radii, apud Lucianum.

Εὐάκτις, (comp.) pulchros habens radios apud Moſchop.

Ἀκταῖος, α, ον, glans, iligna, fructus ilicis. ut Theophr. docet. hiſt. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidemque Theocr. Idyl. 5.

Ἀκωκὴ, vide in Ἀκή.

Ἄκων, ωνος, ὁ, jaculum, ſpiculum, miſſile, telum. In Anthol. Epigr. χρὴ γὰς πάσσε δεινὸς ἀκων, (Ab ἀκὴ ſignificante ὀξύτητα fit ἀκων, inquit Euſtath. unde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam.) Od. ξ, Εἶλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Ariſtid. in Romæ encomio, οἱ ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς σκηπάστοντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. ¶ Ἄκων verò, id eſt, invitus. vide in comp. ex Ε' κων.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, idem quod ἄκων, ſed frequentiore in uſu, præſertim in proſa. Xenoph. Hell. 4. ἵππον τε ἐξένευε ξὺν ἀκοντίῳ βολῆς. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ δ' ἀμφὶ ἑοῖσι ἀκόντιον βολῆσι. Interdum pro teli jactu ſumitur, ut apud eundem Xenoph. ᾗ ὅσον τε δύ' ἀνὴρ ἀκόντιον ἀφιείη) ἀκοντίου ἢ φαλάγγιον. ¶ A' Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte Heſych.

Ἀκόντιος, ου, ὁ, jaculus, ſerpentis genus. Luc. de diplad. βιαιότατος ἢ ἀκοντίοις ἢ ἐμφυσᾶσθαι ἢ ἰσθμαίνοντες. Nicand. in Ther. σοὶ δ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλησεν, ubi ſchol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς χρὶ τὰ ἀκόντια διαπορεύοντας, addens esse & alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ὁρμᾶν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι, ſtellæ ſic dictæ quod jaculi modo ferantur.

Ἀκοντιὰς, herba quæ medetur canib. morſis à ſerpentibus, Heſych.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Heſych.

Ἀκοντίζος, Heſychio idem ſerpens qui & Ἀκοντιᾶς.

Ἀκοντίλη, idem ex Nicand.

Ἀκοντίζω, jaculor, jaculum vibro, vel intorquec, ſeu ſpiculum, aut telum. Xen. Pæd. 1. ὡσ̣ὃς τάτιος μανδάνοσι τοξεύειν ἢ ἀκοντίζειν. Interdum cum accuſativo rei vel perſonę: ut Il. ξ. ἀκόντιζον ἢ δάμασ̣ας Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plut. ὡσ̣ὲ ἢ Ἕρμ. καν. Cum perſonæ accuſativo ſignif. jaculo peto ſeu ferio. ut apud Herodot. ἀκοντίζων ἢ σωῖζων μὲ ἁμαρτάνῃ. Sic Xen. ἀκοντίζῃ ἢ φάλαγγα. Dicitur & ἀκοντίζω εἰς τινα. ut Thuc. lib. 7. Interdum cum dativo rei. ut apud Hom. ἀκοντίζειν ἐγχεϊ, & δουρί. Interdum & cum genitivo perſonæ, ſubaudita præp. κατ', ut Il. ξ, Ἕκτορ δ' Αἴαντ' ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ✠ De ventis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες αὔραι).

Ἀκοντίσμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio, jaculi ſeu teli jactus, Xen. Hell. 4. ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος ἢ ὁμιλοίησαν τοῖς ὁπλίταις. Idem, ἀκοντισμὸν pro eodem dicit Ἀκόντισμα (q. d. jaculamentum) pro vulnere quod eſt jaculatione ſeu jaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως.

Ἀκόντισις, jaculatio, Suidas.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator. Interdum jaculandi peritus. ut ἀκοντιστὴν Ἀγαλλία, apud Theocr. Od. σ, Η' ἴζ ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυπῆσας ἰῆτῶν. Thuc. lib. 1. πολλὰς ἢ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστύς, ύος, ἡ, jaculatio vel jaculandi ars, ſeu peritia. Hom. Il. ψ, deſcribens illa quatuor celebria certamina, ὐκ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ τ' ἀκοντισμῷ ἐνδύσεαι, οὐδὲ ποδώκει θεῖ.

Ἀκοντιστικὸς, jaculandi peritus. Xen. Pæd. 7. (σαι.

Compoſita.

Ἀνακοντίζω, ejaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ, aqua erumpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur etiam jaculor.

Διακοντίζω, jaculor, idem quod ἀκοντίζω. poteſt etiam διὰ τὸ ἐπιπικὸν, ſicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xen. Ex eodem διακοντίσωμεν ἢ διαπεξελθόσωμεν, paſſivè. (lib. 2.

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquę locū. Exp. & miſſilia ingero, Thuc.

Ἐξακοντίζω, jaculor, jaculum emitto ſeu telum. Plut. in Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν. Xen. Hell. 4. πῶς δύσεσιν ἐξακοντίζοντες.

Ἐξακόντισμα & ἐξακοντισμὸς, jaculatio. Annotatur eſſe etiam fulgoris genus in aëre. Ariſtot. de mundo. Eſſe item ſcatebram, ſanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Ἐπακοντίζω, itidem pro jaculor. (βόλα ὄνομα.

Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio. Heſychius eſſe dicit & Ἐπακοντισὰ, equeſtres, jaculatores qui ex equis pugnant jaculis.

Καπακοντίζω, jaculis confodio, ſeu telis, vel miſſilibus. Herod. libro 4. διὸξασ̣τες ἢ Μαρπάλεον κατηκόντισαν.

Καπακοντίζομαι, Greg. οἱ γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίσθαι φασίν.

Περίακοντος, q. d. pedes jaculator. Polyb.

Περιακοντίζω, jaculis undique ferio.

Περιπακοντίζομαι, inſuper jaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, ſupra jaculor, ſeu ultra, aut ulterius, jactu jaculi vinco. Frequentius eſt in metaphorica ſignificatione pro ſupero. Exponi etiam poteſt, antecello. Ariſtoph. in Avib. Ὑπερακοντίζεις σὺ γ' ἦλθ Νικίαν τὰς ἀκροχαρᾶς. Idem in Pluto, τοὺς Ἑλληνας ὑπερηκόντιζε.

Ὑπερακοντίσμαι, eadem ſignif. metaphorica apud Alex. Aph. cum genit. τὸ Ἀσκληπιὸ δῶρον πουῶν ἢ χρὶ τὸ βίοτ χρεῶν ὑπερηκοντίσθη χρὶ πᾶν ἀξίωμ.

Ἀλάβαστρον, ου, τὸ, vel ἡ, alabaſter: vaſis unguentarii genus longitudine faſtigiata in pleniorem orbem deſinens, vel forma turbinata ſine anſulis. Sic appellatur vel quaſi ἀ λαβὶς (prehendere) propter lævorem ſic ἀδιάστατον. vel διὰ τὸ μὴ λαβάς ἔχειν, quod anſas non habeat: ut tradit Methodius apud Etym. Utitur Plut. in Alexandro, & Matth. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον accipitur pro lapide alabaſtrite.

Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, parvus alabaſter. Poll.

Ἀλαβαστίτης, ſub. λίθ, alabaſtrites lapis marmoris genus ita dicti quod ex eo alabaſtra conficerentur. Diosc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαβαστῖτις ſive ἀλαβαστίτης: ut ἀλαβαστῖτις πύτρα, eadem quæ ἀλαβαστίτης λίθ. Athen. lib. 5.

Ἀλάβας, abſque ρ, apud Heſych. & Menandrum inventur pro ἀλάβαστρ.

Ἀλαζών, όνος, ὁ ἡ, jactator, oſtentator, glorioſus, ventoſus, ſuperbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen hoc in-

inditum fuisse ijs qui se & ditiores esse simulant & magis strenuos quàm sint: & ea quæ præstare non possunt, pollicentur: ut ἀλαζὼν στρατιώτης. A Greg. Naz. ποιὸς dicitur ἀλαζὼν ὀργὴς. Et ἀλαζὼν γελὼν. Plur. in Pericle. ❖ Ab Eustath. exp. ὁ ἀπὸ τ ἄλης ζῶν, vagus, erro, planus, circulator Errones certè mendaciis instructissimi esse solent, & sese ubique jactando falsa plurima veris intermiscent. Hinc factum, ut qui majora de se fuisse quàm præsunt quàm ferunt. Hinc factum, ut qui majora de se fuisse præsunt quàm fuerint, dicantur, ἀλαζόνες dicantur, quo nunque tandem consilio id faciant, sive mentiendi ducantur, sive spe lucri, honoris &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἀλλως ζῶν, i. vanè & inaniter vivens. Quidam malunt deducere ab ἀ epitat. & λαζόμαι (sumo) ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, ὁ, ostentatorius, jactatorius, ad ostentationem pertinens. Item ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν ostentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εὐσομαι, me ostento, me vendito, jactator sum, sive ostentator, de me falsa prædico, glorior. Ifocr. de Soph. ρωῦ δ' οἱ τολμῶντες λίαν ἀπειτεῖν πως ἀλαζὼν εὐ ἔσῃ, πεπιήσαν ὥστε, &c. Apud Aristoph. exp. ψεύδομαι. Apud Arist. in Oecon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, exp. mores mentiri & sibi effingere falsò.

Ἀλαζονεία, ἡ, ἀλαζονεία, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item, facinus insolentiæ, insolenter factum. Æsch. in Ctesiph.

Ἀλαζονικὸς, ἡ, jactantia, jactatio, ostentatio, venditatio, gloriatio, hominum est plura quàm præstare possint pollicentium, cui contraria est εἰρωνεία, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Aristot. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiam vanilocutia.

Composita.

Ἐπαλαζονεύομαι, ut ἐπιπλαζονεύομαι τάτῳ jacto me hac de re.

Εὐαλαζονεύτος, facilis ad ostentationem. Arist. Rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, jactabundè aliquid dico vel facio. Item arroganter & vanè commemoro. Demosth. ὥσπερ οὖτοι ἡ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτὴν δυνάμεια. Apud Ifocr. σὲ ἀντιβάσεις, καταλαζονεύσεσθαι πρὸ πάντων, jactare se & gloriari de divitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus ostentator. Apud Athen. l. 6.

Φιλαλαζὼν, ostentationis amator. Bud.

Α'Λ Α Λ Η', ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etymol. exponitur, & ἀλάλη tumultus & inarticulata vox ab ἄλα accusativo nominis ἀλς, i. mare: quòd perpetuò strepitum edit inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη, unde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητὸς. Eustathius citans hunc locum κλυὸν' ἀλαλὰ πολέμοι δύνατερ ἐγχέων σεσοίμοι, esse Doricum ait, verso η in α, Suidas acclamationem chori esse dicit ἀλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperitur & apud Plutarch. ex quodam poëta. μανίαι, τὴ ἀλαλαὶ τ' ἐνυάλιόν θ' ἡμῖν χαὶ σωτήριον.

Α'λαλητὴς, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλά. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris. apud Homerum sæpe. Il. π, οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχυσε μαχησιμάχοντες Ἀχαιούς. Il. β. Ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν ὄρυτο ὀφρέων. Hesiod. in Theogonia. οἱ δ' ξυνίοντο μαχάλην ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse πρωτατικὸν, in hoc nomine, deducentibus è λαλέω. Aliis pro ὁμῦ, ut fit quasi ὁμολαλητής.

Α'λαλάζω, F. ξω. clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hell. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμοσε ἐφέρετο. Est autem propriè clamorem tollo cum animi alacritate, & exultabundè, atque in signum victoriæ. Plat. in publicola, πᾶς δὲ ἀλαλάξαι πάρεστι μέρα ἡ δωδεκάδων. Apud Jul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrianum autem lib. 6. legitur ἀλαλάξειν πρὸ ἐνυαλίου. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Unde & ἀλαλάξασθε. Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum pro, clamorem tristem tollo. Unde & ululo exponitur, ut Marci cap. 5. Item, Hier. c. 4. Nonnus, Ταρσαλέοις δ' ἀλάλαζον. ¶ Item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. χάλκεος ἠχὼ, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putaverunt.

Α'λαλαγμὸς, ὁ, vel Α'λάλαγμα, τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alii jubilationem, Cæsar ululatum lib. 5. de bello Gall. ¶ Item, victoralis hymnus, ut tradunt Suidas & Hesych.

Α'λαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἐπὶ τοῖς θυσιῶν ὠδαῖς.

Composita.

Ἀντιαλαλάζω, vicissim vel contra clamorem attollo, sc. clamando alala. Æschyl.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo. Æschyl.

Α'λάλκω, vide in Α'λκη.

Α'Λ Α'Ο Μ Α Ι, ῶμαι, vagor, erro, sum vagus & erro ut Il. ζ. Η'τὶς ὁ κατπεδίον τὸ ἀλήιον οἶος ἀλᾶται, i. solus vagabatur. Et Ulysses ἀλώμενος, Od. ε. ¶ Item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι πρὸ θεῶν, incertus sum quid agam, animi pendeo.

Α'λωμα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλανήμα, ut ait Eustathius. ita exponens & hunc Sophoclis locum κακοπινέστατόν τ' ἄλημα φρατὸς.

Α'λήμων, ονος, ὁ, ἡ, erro, vagus, Od. τ. Τοιοῦτον πτωχὸν ἠδ' ἀλήμονες ἄσσον ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiam πτωχοὶ, ut in Anth. Epigr. l. 1.

Α'μφω δὲ πτερὸ ἠδ' ἀλήμονες. ¶ Apud Nonn. ἀλήμονες transfert fig. peccatores, nam qui peccant, errant, & à recta via deflectunt.

Α'λήμοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait significare peritiam locorum.

Α'λήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Od. ρ, ἀλλὰ πολλὰ θάασον ἀλήτη, & ξ, ἄβροσε ἀλῆτ' Ὑδίοιο. ¶ Aliquando tanquam adjectivum ponitur ut ἀλήτῳ βίῳ εἰλὰ, apud Herodot. vagam vitam maluisti. Α'λῆτ ης, ἰδ ος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ Item mendicus, apud Basilium.

Α'λητεύω, F. εύσω, vago, erro. Od. ρ, Ξείνους τις δύστιμος ἀλητεύειν χρὴ θῶμα Α'νέρας αἰτίζων.

Α'λητεία, verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη.

Α'λη, ης, ἡ, erratio, vagatio. Od. ρ, Η' ἤδη μοι ὀλεσσεν ἀλητ' ἀκομισίη τε. Od. ο, ὅστε μ' ἔπασσας ἄλης ἠδ' ἀίζυος αἴνης. Item metaphoricè pro anxietate animi, qui est veluti ejus vagatio.

Α'λάομαι, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλάιωμανία.

Α'λημι, idem quod ἀλάομαι, vagor. infinitivus ἀλιῆσαι, unde ἀλήμενος. Il. ε. Ἀργείως ἐκέλευσεν ἀλήμεναι ἐνθάδε ἦ πάντας. Hesych. exponit συσταξῆσαι, item στενοχωρῆσαι. Magis tamen recepta est explicatio pro ἀθροισθῆναι congregari.

Α'λάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem, unde passivum Α'λάλημαι idem quod ἀλῶ sive ἀλημι. vagor, erro. Unde ἀλάλητα. Od. ο, δύμεν ἀπὸ οἴκου ἀλαλήσομαι. & infinit. ἀλάλησθαι. Od. ε, οὐδέ τε σὶ χρὴ Πόντον ἐπ' ἀτρυγέτοιο κακὰ πάσσειν, οὐδ' ἀλαλήσθαι.

Α'λαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in Α'λύσω post Α'λυσ.

Α'λύω, Α'λάσω, Η'λέσα, Η'λήθην ❖ quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'πολάομαι, deerro, vagor. Heliod. in clyp. Herc. ἀυτὸς δ' ἀπολήσεται ἀνὴ Χαίρε ἀδύτοις ἐοῦ.

Ε'πιλάομαι, pervagor, peragro: ut Od. ο, πολλὰ παθὼν ἠδ πολλ' ἐπιλησθεὶς, Οἶκαδε νοστήσει.

Α'Λ Α Ο'Σ, ῆ, ὁ, cæcus, luscus, secundum quosdam à verbo ἀλάομαι διὰ τὸ ἀλᾶσθαι χρὴ πῶι πορείαν, secundum alios ex α privativo & λάειν quod est videre. Od. θ, Καὶ κ' ἀλαὸς τοι ξείνε διακρίνειε τὸ σῶμα Α'μφαφόων, vel cæcus. Itidemque Odyss. α. μάντιν ἀλαὸν. Hippocr. quoque τὸ τυφλὸς utitur teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφ, nubes obscura, seu caliginosa & atra.

Α'λαὸν, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. de locis in homine, ἀλαὸν nominavit φθῖσιν, quæ esset veluti cæca & invisibilis.

Α'λαόω, ῶ, cæcum reddo, excæco, πυρόλωσ. Hom. ei genitivum ὀφθαλμὸν etiam addit Od. ι, ὃν ὀφθαλμὸν ἀλάωσεν: privavit, orbavit.

Α'λαωτὸς, ὁ, ἡ, cæcitas oculi seu oculorum privatio seu orbatio. Odyss. ι, αἴ κεν τίς σε κατὰ θυμὸν ἀνὴρ ἀνώνηται, Οφθαλμὸν εἰρὴ) ἀσκηκέλλιν ἀλαωτὸν, si quis te mortalium interroget de tuæ cæcitate & luminis orbitate. Φάσθε Οδυσῆα στυγερὸν ἐξαλαῶσαι, dic Ulyssem te excæcasse.

Ε ξαλαόω, ῶ (comp.) excæco. Vide ἀλαωτός.

Α'Λ Γ Ο Σ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β. Θήσειν γὰρ ἐτ' ἐμελλεν ἐπ' ἀλγεα τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic & Od. ζ. Aristoph. in Pluto, τόσ' γὰρ τῷ ἄλγος κατιστήκει. Item ἄλγεα, calamitates, mala. Iliad. α, ἢ μυρί' Α'χαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ❖ Fit ex ἀλέγω (curam gero vel solicitus fum) ut vult Etymol.

Α'λγινος, ἀλγιν-, molestior, molestissimus, gravior, gravissimus. Ifocr. in Hell. Enc. τί γὰρ ἔστιν ἀλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδοικότας; Soph. Ω' ᾧ ἀ πάντων δὴ θεαυτὸν ἐμοὶ ἀλγιστον.

Α'λγυνθείς, ἐντος, ὁ, molestus, acerbus. Hesiod. & Nic. Scribitur & ἀλγεινθείς.

Α'λγύω, F. ωῶ, dolore vel mœrore afficio.

Α'λγύομαι, mœrore afficior: cui oppon. δύφραίνομαι. Xen. νόσοις ἀλγυνόμενον.

Α'λγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. ut ἀλγῶ πᾶς κακοῖς ᾧ φίλοισι. Cū acc. ἀλγῶ πάντα γωναχάς. Julian. in epist. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. Α'λγῶ ἐπὶ δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. & Il. β. & ϑ.

Α'λγημα, τὸ, dolor, ægritudo. ut ἄλγημα τ' ἐκδαῖ τῆς, Gal. & Hippocr.

Α'λγησις, idem. Suid.

Α'λγηδὼν, όνος, ὁ, ἡ, dolor, cruciatus. Plur. & Xen.

Α'λγηδεὼς, ῶς, ὁ, molestus, dolorem afferens. Hesych.

Α'λγεινὸς, ἡ, ὁ, molestus, asper, gravis, dolori ve tristitiæ afferens. Xen. & Plut. Ἐς τὸ ἀλγεινὸν dolor: & τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

Α'λγεινῶς, molestè, cum dolore.

Α'λεγεινὸς, pro ἀλγεινὸς, gravis, molestus, Il. β. Ἰτὸ difficilis. ut Il. χ.

Α'γραλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Vide item χερείων in comp. ex Α'γαθ.

Com-

Composita.

Α'γαλγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, vel αὐάλγητος, ου, ὁ, ἡ, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adjungitur accus. ut apud Luc. in Timone, εἰ μὴ πανταπασιν αὐάλγητός ἐστι ἢ ὀστρεῦ, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic αὐάλγητος τὸ ὀδύνας. Item qui nullum in animo dolorem concipit ex re ulla, qui dolore non tangitur, aut tangi non potest, Thuc. lib. 3. ἡ μὲν αὐαλγητότεροι οἱ διαδίδοντες ἧσσ' ὑποψιλάσσαι τῶν φανίων, unde capitur pro stupido, & torpente. Item pro crudeli, & nullum commiserationis affectum habente, ut αὐαλγὴς ἀνὴρ Α'χιλλεὺς, apud Soph. pro ἀσυμπαθὴς. Item αὐαλγὴς sive αὐάλγητος dicitur res quæ dolorem nullum adfert, ut αὐάλγητον πῦς apud Eurip.

Α'γαλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Α'γαλγησίας, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas, Plut. & Dem.

Α'γηπαλγέω, ῶ, dedoloo, dolere desino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Ephes. cap. 4. Exponitur & ἀπορημόσκω, apud Polyb. id est, animum despondeo.

Βαρυαλγὴς, gravi dolore percitus, qui graviter dolet.

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod gravem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor sive morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia. apud Eurip. in Med. & Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis. Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoveo, ut quidam exp. Naz. orat. 2. εἰρεπτοὶ γλωσσαλγεῖτωσαν.

Διαλγὴς, qui perdolet, & vehementi dolore excruciatur. Plat. in Alcx. διαλγὴς γὼ ὀμμῶν.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ad adul. ἐπεπείωκ πικρῶς, ἔνιοσον ὡς παρεῖδεν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις ἂ διαλγήσας ὁ ἀνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρωες τὸ ξυφιδίῳ παιων ἀνέλεσεν.

Δυσαλγὴς, gravem & difficilem afferens dolorem, ideoque ægrè tolerabilis. Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius, ficut δυσπλήκτος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

Θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo. Od. ψ, ἐπὶ θυμαλγέ' ἔοικτε.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolorem cordi afferens. Gal. ex Hippocr.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis, vel potius dolor oris ventriculi & morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore conjunctus, vel cordis dolorem inveliens. Hippocr. prorret.

Καπνιαλγοδόξ, dolore & molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet, Plut. in Symp. sept. sap. συμβέντων ὃ κεφαλαλγὴς καὶ βαρὺς καὶ ἀνάγκην ἔχων, &c. Capitur & activè pro dolorem capitis afferens, dolorem capitis excitans. Diosc. de vino refinato, πιώτες ἢ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιῦτοι. Sic Philo de vita Mos. l. 1. ἔμεσίς τε γαρ ὅτι κεφαλαλγὴς. Reperitur & κεφαλαργὸς, ὄ, ὃ, apud Plat. in præc. sanit. ἢ ἔξ ὑδηγκέφαλον τε φοίνικ ❖ κεφαλαλγὸν λέγειν ἔθ), pro quo Xen. dicit κεφαλαλγῆ.

Κεφαλαλγιὸς, idem. Gal.

Κεφαλαλγία, capitis dolor. Hippocr. Aphor. l. 3.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5.

Κεφαλαλγητικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς & κεφαλαλγικὸς. Athen.

Ὀδονταλγία, dentium dolor. Dioscor.

Ὀδοντιαλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Πεσταλγὴς, qui valde dolet. Utitur Plato.

Πεσταλγέω, ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. πεσταλγῶν τῷ πάθει, casum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς & ποδαλγικὸς, idem Dioscor.

Ποδαλγία, pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Σπυαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) unà doleo. Aristot. rhet. l. 2. οἱ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur & συναλγῶσι, doleo tuam vicem. Apud Soph. τοῖς ξυναλγῶσι τύχας.

Τ'αραλγὴς, qui supra quàm dici potest dolet.

Τ'αραλγὴς, perdoleo, supra modum doleo. Aristot. Rhet. 2. ᾧ τὰ ὑφαλεῖν ἐστ' ἀλγεῖν, κόλακ ❖ συμπόν ὄζει. vel vicem alicujus doleo, ut ὑφαλγῶ σῦ, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠτιαλγία, aurium dolor. Dioscor. l. 2.

Ὠτιαλγὸς, aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠτιαλγέω, dolco ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Dioscor. l. 3. Ὠτιαλγέω, pro eodem. Dioscor. l. 2.

Α'Λ Δ Ε' Ω, ῶ, f. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω. Etymon vide in ἀλδίσκω.

Α'λδήσκω, augeor, cresco, incrementum accipio, ut Il. ψ. Ἀνὴρ ἀλδήσκοντ ❖. Ubi Eust. vult propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Idem alibi ex ἀλδῶ deduci. ἀλδῶ autem ab ἄνδω sive ἄνδομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant.

Α'λδαίνω, augeo, do incrementum sive augmentum. Od. σ & ω, μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Α'λδαίνομαι, augeor, cresco. Hesych.

Α'λθω, Α'λω, Α'λσ ❖, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'γαλδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Α'ναλτ ❖, exp. αὐαλδὴς & αἰαλδὴς, αὐαυξὴς, ut αὖ αλτον ἄλφιτον, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ. χαρὴ αὖ αλτ ❖, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. Vide & in comp. ex Α'λς.

Α'ναλδήσκω, succresco, augeo, Apoll. Rhod. Arg. 3. Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑφ' ἡμετέρῃ χθονὸς. (κάρηον.

Α'ναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ἄσ ❖ αὖ αλδαίνει Ε'ναλδέω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. Δεινὴν βρομήετ ❖ ἐναλδήσασα χορωῖδα.

Εὐαλδὴς, bene & feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέω, exp. feliciter & cum profectu Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. pro produco.

Νεοαλδὴς, nuper auctus vel qui recens excrevit. Hesych.

Α' Λ Ε' Α, & Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor sive tepor qui est ex sole, in locis apricis: transfertur & ad quemlibet calorem, ut Od. ρ. Αὐτὰρ ἐπεὶ κε πυρὸς θερμὴ ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 7. χαίρει δ' ἀλέᾳ ἠδ ᾗ πρὸς ἢ ἄμμοι πεφόρηκε). Sic & Hippoc. ὅταν ἐν ἀλέῃ γένωνται. ❖ Dicitur autem quasi ἄλεάα, à verbo ἀλάω, inquit Etymologicus. At ἀλεὴ, vide in Α'λέω, id est, fugio. (Xen.

Α'λεεινὸς, ὴ, ὸν, calidus, tepidus, ut ἀλεεινὴ χώρη, Herodot. & Α'λεεινὸς, pro eodem. Α'λεὲς, idem.

Α'λεέζω, tepeo, caleo, calore fruor. Aristot. in Probl. sect. 1. διὰ τί λέειν δεῖ τὴ ποίησιν ἀλεέζειν. Exp. etiã θερμαίνω, ab Hesc. & Gal.

Α'λεαίνω, idem quod ἀλεέζω, caleo, Aristot. in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλίαν δεῖπνον πέπεψε, ὥστε ἡ ἀλέαινε μᾶλλον. Habet & signif. act. pro calefacio. Hesych.

Α'λεαίρομαι, caleflo, Hesych.

Α'λεὲς, ὴ, ὸν, calidus, tepidus, Hesych. Interdum pro ἤλεὸς, Dor.

Σωαλεαίνω, (comp.) concalefacio, calorem adjuvo, apud Plut. Exp. & confoveo, ex Catone.

Η'πίαλ ❖, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α' Λ Ε' Γ Ω, F. ξω. curo, rationem habeo alicujus, curam gero. Cum genit. Il. θ. ᾧ σὺ ὄφρ' ἂ Σκυλοφόνης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. ἧσ μ' ἐτ' ἐὼν ἀλέγεις. Cum accus. Il. π. Ζεῦ πάτερ ἠδ' ἄπολλον ἀλέγετε. Cum præpos. κατὰ. Apollon. οἷον ἔπης ὑγιῆς ἀλέγων ὕ ❖ πα.

Α'λεγίζω, F. ιδω quod ἀλέγω, ut Il. ρ. οὐδὲν γ' ἐγὼ ἴσ. ἀλεγίζω Χωομένης.

Α'λεγύνω, accuro, paro, apparo, ut ἀλεγύνειν δ' ἄτλα. Od. ν.

Α'λεγεινὸς, curæ plenus, molestus, ἀλγεινὸς. vide & in Α'λγ ❖.

Α'λγ ❖, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'γηλεγὴς & σὺνηλεγέως, adverb. idem quod ἀπηλεγὴς & ἀπηλεγέως. sed sunt rariora.

Νηλεγὴς, etiam dicitur & νηλεγέως, pro iisdem, apud Hesych.

Α'πηλεγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, atrox, sævus, quasi nullius curam & quasi respectum habens. Epith. mortis apud Greg. Naz.

Α'πηλεγέως, atrociter, sævè, item pro apertè, intrepidè, quia quos nullius cura seu respectus movet, non trepidant, ideoque aperte agunt. Od. α. ἴν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ὑποείπω. Apoll. Arg. 2. Ὡς φατ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἁπλῶς ᾗ κατ' ἀλήθειαν. Α'πηλεγὲς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Α'πηλεγέω, non curo, non temno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Eust. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω, Vide & in comp. à λέγω, id est, cubo.

Α' Λ Ε Ι Σ Ο Ν, ου, τὸ, poculum, Suidæ. Hesychio poculum torno factum vel potius cælatum, (nominatum dicitur quasi ὃ λεῖον seu λειωθὲν, non lævc, sed σφαιρ ❖ τὶς ἐμπαίσματος, seu ζωστὸς διεδέδλημενον ἐμπεπυσμένον, pocula enim emblematis & cælaturis ornata, sunt asperiora) Od. γ. Τοὔνεκά τοι σφωιτέρῳ δώσω χρύσειον ἀλεισον. Et libro sequente Menelaus Telemachum alloquens ait, Δώσω καλὸν ἀλεισον, ὅτε πάντ' ἀνθρώπων Θεοῖσιν Α'θανάτοις, ἐμέθεν μεμνῆσθαι ἤματα πάντα. Dicitur & masc. gen. ἀλεισ ❖, ut Eust. annotat ex quibusdam grammat. sicut σύμβολον & σύμβολ ❖. ¶ Est etiam acetabulum ofque coxendicis. Apud Athen. l. 11.

Α' Λ Ε Ι' Φ Ω, F. ψω. P. Att. ἀλήλιφα, ungo, lino, illino, ut ἀλείφειν μύρῳ ungere unguento. Sic ἀλείφειν μίλτῳ. Ἀλείφειν τοῖγαρ. Eust. exp. κονίᾳ χρίειν. Interdum ponitur absolutè, ut Il. ω. ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι. ¶ Item, incito, instigo, acuo, excito, exhortor, apud Basil. Theodor. & Appianum, inquit Bud.

Α'λείφομαι, linor, ungor, unde apud Xen. ἀλειφόμενος ❖ μίλτῳ. Ponitur

nitur sæpè absolutè, ut Xen. Hell. 4. πάντες δὲ ἠλείφοντο, πολλοὶ δ' ἐξ ἐλαίου. In voce med. ἀλείφεσθαι, qui se unguento unxit, unguento delibutus. Dicitur & de athletis, qui se unxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τό, unctio, ipsa ungendi actio. Plut. ¶ Item id quo ungimur, apud Athen. lib. 10. Ἀλειμματοπώλης, unguenti formam habens. Hippocr.

Ἀλειμμός, οῦ, ὁ, unctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor, qui ungit, peculiare fuit hoc nomen unctoris athletarum in gymnasio. Plut. Usurpatur etiam metaphoricè. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. Ἀλείπτρια.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei, inquit Poll. Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, vasis unctuarii genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, id quo ungimur, unguentum. Interdum oleum. Item adeps, apud Hom. & Hesiod.

Ἀλφιτοπίτης, ου, ὁ, ut panis ἀλφιτοπίτης, cum adipe cómixtus. Eust.

Ἀλοιφὶς, ίδος, ὁ, tectorium parietum. Eustath.

Ἀλοιφὴ, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ & σ. & Il. ι.

Ἀλοιφεῖον, ου, τὸ, quo utebantur ἀλειπτῆρες. Eust.

Compósita.

Ἀ-σπαλιγὶς, έος, ὁ, ἡ, non unctus, non illitus. Nπαλιγὶς, idem. Dicitur peculiariter de nave.

Ἀ-νήλειπτος, ον, non ungi, vel non unctum esse, unctionis intermissio aut squalor ex diutius intermissa unctione. Polyb. lib. 3.

Ἀ-νήλειπτος, indelebile. Et pro eodem ἀ-απάλειπτον, apud Eust.

Ἀ-πάλειφω, q.d. deungo, id est, quod unguendo seu illinendo adhæserat, abstergo: unde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaphoricè. Phocyl. in admon. Μὴ μιμοῦ κακόηπτα δίκη δ' ἀπάλειφον ἀμωμον, ubi tamen quidam malunt legere ἀπάμειφον. Ἀ-πάλιμμα, judicium obliteratum & circumductum. Ἀ-πάλοιφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo, ut ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam perungo, perlino.

Ἐ-πάλειφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐ-πάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu id quo illinimur.

Ἐ-ξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed usitatius est, Xen. Hell. 2. τοῦτον ἐξαλείφω ἐκ τῶν καταλόγων. Metaphor. apud Isocr. τὰς δ' ἐπισφαλῶν συλλογισμὰς δεῖ αὐτὸ πάσῃ αἰῶνι ἐξαλείφειν. ¶ Interdum & pro ἀλείφω, ungo, lino, unde apud Thucyd. ἐξαλιμμένον τεῖχος, exp. κατεσκευασμένον.

Ἐ-ξάλειμμα, obliteratio, deletio.

Ἐ-ξάλειπτον, unguentarium vas, apud. Poll. & Suid.

Ἐ-ξαλίπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀ-ξεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. l. 1. metaph. τὸ γὰρ λυπῆσαι δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hell. 2.

Ἐ-πάλειφω, q. d. superinungo, superlino, aut superillino, vel pro ἐναλείφω. ¶ Metaphoricè pro acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐ-πάλειμμα, τὸ, inunctio, vel potius id quod ad inungendum adhibetur, id quod inungimus.

Ἰ-ατραλείπτης, medicus unguentis & perfrictionibus corporis morbos curans, medicus reunctor, vel unguentarius. Plin.

Ἰ-ατραλειπτικὴ, professio illa curandi unguentis & perfrictionib.

Κατάλειφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic κατάλειπτος μύρῳ, ex Aristoph. pro illitus unguento, seu inunctus.

Μιλτολιβὶς, ίδος, ὁ, ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus seu rubricatus.

Μυρελοιφεῖον, unguentis se illinere, apud Poll.

Μυρελοιφία, unguentorum illitus. Plut. symp. 4.

Νεηλεγεῖς οἰκίαι, domus recens illitæ. Aristot. in Probl.

Ξηρελοιτρέω, ῶ, exp. siccè ungo, in sicco ungo, vel ungo absque balneo, id est, balnei usu, vel sub dio, & ad solem ungo, ut fiebat in palæstr. Plut. Vide Eust. & Bud.

Ξηρελοιτρία, q.d. sicca unctio, Suid. & Eust.

Ξηρελαιτὴς, idem. Hesych.

Παραλείφω, illino. Aristot. rhet. 3. αἱ πῖτται τῷ σάλῳ παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo, ut περιαλείφω τὴν πλοῦν.

Περιαλείφομαι, illinor, unde περιαλιπόμενος, illitus est, apud Aristot. de an. lib. 9. (φῆς. apud Eust.

Πιτταλειτὴς, pice unctus, peculiariter dicitur de navi, ut & ἀπαλιπέσθαι.

Περαλείφω, prius ungo, antè inungo.

Περιπαλείφω, allino, seu illino. Od. κ.

Συναλείφω, simul ungo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro simul misceo, commisceo, confundo, in unum contraho. Quæ signif. potissimùm reperitur apud theologos. ¶ Item pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. rhet. 2. τὰ δ' σαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιτὴ, commixtio, apud theologos. ¶ Apud grammat. duarum vocalium in unam syllabam coalescentia.

Τ-πάλειφω, sublino, subterungo, & q.d. subungo, ut ὑπαλείφειν ὀρθαλμούς. Greg. Et ὀρθαλμοὶ ὑπαλιπαλιμμένοι, apud Xen. ¶ Item metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Τ-πάλειμμα, τὸ, sublitio, inunctio, ὑπαλειπτὸν, quod illinitur. A Gal. exp. ἔλαιον φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. δεῖ γυναικεῖα esse scribant medicamentum quod specillo illinitur.

Τ-πολειπτέον, ου, τὸ, q.d. illitorium, id quo ad illinendum utimur, sive specillum, sive spathe, sive διαπύλωτρον, ut scribit Gal.

Φιλαλειπτὴς, οῦ, unctor esse cupio, aliptas amo vel inter aliptas versari amo. Exp. & delector pigmentis, & unguine.

Α' Λ Ε' Ξ Ω, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulso. Il. ε. ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ι. ¶ Interdum opitulor, auxilior, opem fero, ut Il. α. ἀλεξήσωμεν μεμαῶτα. Et Il. ζ. Φεῦ δὲ πῦ' ἀθανάτων ἐξ ἔριδος στεῖρας τόδ' Τρωσὶν ἀλεξήσουσα καταθήμιδι. Xen. Pæd. 4. Τίτιος φασὶν ἀναξήλιν δὴ φερσίμως ἀλεξεῖν. ◆ Fit ex ἄλκω, interjiciendo ε cjus futuro ἀλέξω.

Ἀ'λέξομαι & ἀλεξοῦμαι, in voce media idem quod ἀλέξω, vel ἀλεξέω. Il. ο. ἀλέξασθ' μενέαινον. Plur. in Rom. ἀλέξασθ' ληπάς. Qui infinitivus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Itidem ἀλεξησόμεθαι apud eundem Xen. αναβ. 7.

Ἀ'λέξημα, τὸ, id quod arcet. q.d. propulsamentum aut defensaculum. Syn. ὃ κωλύει ἢ διακωλύει ὥρας ἀλέξημα ætatis ardorem arcens. Paus. in Phocicis, ἀλέξημα εἰς δίψαν.

Ἀ'λέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych.

Ἀ'λεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Item defensor, auxiliator. Il. υ. ἀλεξητὴρ μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητήρ.

Ἀ'λεξήτειρα, ης, propulsatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4. ἀλεξήτειρα τέκνων.

Ἀ'λεξητήριος, ος, ὁ, ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans, ut ἀλεξητήριος καρποῦμαι, Athen. lib. 15.

Ἀ'λεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀ'λεξητήριον, ου, τὸ, (substant.) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon. antias equinas ἀλεξητήρια περὶ ἡμῶν ὑμᾶς τῶν vocat, & aures asini appellat ἀλεξητήρια ἡμῖν ὠφελίμως. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νόσων, remedia morborum.

Ἀ'λεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

Ἀ'λέξητος, ὁ, ἡ, defensorius. Ex Anth. Epigr.

Ἀ'λέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

Ἀ'λεκτὴς, & Ἀ'λκτὴς, idem quod ἀλεξητὴς. Pind. Poeticum est.

Compósita.

Ἀ-πάλεξος & ἀ-πάλεξον, ῶ, propulso, repello. Il. ω. Ἀ'λλ' ἐγὼ ἐδὲ σ' ῥέξω κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον δὸν ἀ-πάλεξόσιμι. ¶ Item pro opitulari, auxiliari.

Ἀ'-πάλεξος, idem quod ἀλεξητὴριον. Nicand. in Ther.

Ἐ'-πάλεξος, opem fero, Il. θ. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῶ ἐπαλέξησεσθαι ἀπ' ὀρεσφόων ἀφιέλωσιν.

Α' Λ Ε' Ω. F. έσω, Pr. ηκα, molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βέλεσι θεάματα ἦγεν ἀλλὰ καὶ ἔπεσι τὸ πάλαι καὶ πάλιν τὸ σπᾶν. Aristoph. in Nub. κἀχρεῖος γωνεῖν ἀλέσαι. ¶ Item vito, caveo. In qua tamen signif. usurpatur potius ἀλέομαι. ¶ Item congrego: nam ἀλέων, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζων.

Derivata ab ἀλέω, id est, molo.

Ἀ'λέομαι, οῦμαι, molor, unde ἀλεσθὶς, molitus, apud Dioscor. Apud Aristot. probl. sect. 6. ἀλέμενον λίθον, lapis qui molitur, id est, qui mola frangitur.

Ἀ'λεσὸν, molendum est. Ἀ'λεσὸς, σία, σὸν, molendus, da, dum. Dioscor.

Ἀ'λεση, ῆς, exp. acus, gluma, apud Joseph. antiq. Jud.

Ἀ'λετὸς, ὸν, ὁ, molitio, molitura, ipsa molendi actio. Plut. in Probl.

Ἀ'λετρον, ῶν, ὁ, pistrinum apud Athen. (Rom.

Ἀ'λετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Od ν. Ἀ'λετρεύω, idem quod ἀλέω. Od. π. Αἱ δὲ ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μύλοπα καρπὸν.

Ἀ'λευρὸν, τὸ, farina, proprie frumenti, ut ἄλφιτον hordei. Eust.

Ἀ'λφεσιβοῖ, ου, τὸ, farina, proprie frumenti, ut ἄλφιτον hordei. Eust.

Ἀ'λφεσιβοῖος, ου, τὸ, proprie idem esse volunt quod ἄλευρον. Plat. lib. 2. de rep. Ὀψοποιοῦσι ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκαλαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herod. ἀλεύρῳ τε καὶ ἄλφιτα ὀπτίων. Apud Dioscor. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, ut quidam exp. Dicitur tamen de farina etiam hordeacea: reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur, unde ἄλευρον πυρίνον, Dioscor. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰγῶν, farina lolii, & ἄλευρον βοείων, apud Gal. &c.

Ἀ'λευρᾶς, ᾶ, ὁ, farinaceus, ex farina constans, ut ἀλευρᾶς τις ἄρτος, apud Athen.

Ἀ'λήθω, F. ήσω. P. ηκα, & Attice ἀ'λήλεκα, molo, in Anth. epigr.

Ἀ'λησιμὸν ὄτ-ον, molitum frumentum apud Herod. & Thuc.

Ἀ'λητὴρ, ῆρος, τὸ, pro ἀλέων, Erotian. Etym.

Ἀ'λήσιον, quicquid moli potest. Hesych.

Compósita.

Ἐ'-πυλετρίδιον, idem quod ἀλετρὶς, ἀλέω, Apoll. Rhod.

Κατάλεω, commolo, mola frango. Herodot. & Hippocr.

Κεγχραύστης & πτισταλύστης, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana mola frangit. Gall. apud Hippocr.

Νεήλατον, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est, τὰ νεωστὶ ἀλπλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Dem. pro Ctes. teste Harpoc. Vide & comp. ex Ε' λαύνω.

Derivata ab ἀλέω, id est, vito, caveo.

Ἀ'λέομαι, vito, caveo. Il. ε. Διὸς ἀλεώμενοι ὠκὺν ἰόν.

Ἀ'λεὴ, ῆς, vitatio, effugium. Il. χ. v. 300. ab Hesiod. in erg. δέρματα dicun-

dicuntur ὑέτιὰ ἀλεὴ, q.d. vitatio pluviæ, i. præsidiú adversus imbrem.

Ἀ'λεωρὴ (Ionicè pro ἀλεωρὴ) idem quod ἀλεὴ, evitatio. Il. ω. ἔστε γὰρ μεμνημένος ἐστ' ἀλεωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χρεῶν τε λύσιν, καὶ μέτρ' ἀλεωρὴν. Item (ut ait Bud.) fustigium, tutamen, munimentum, apud Aristot. l. 4. de part. πῶς οὖν τὸ σῶμα ἀλεωρεῖν.

Ἀ'λῆναι, per epenthesin τοῦ υ, idem quod ἀλέειν, inquit Eustath.

Ἀ'λιδεῖν, in voce media itidem pro, vitare, cavere, ut Il. π. Μὴ ἀλιδόμενον. Et Od. ξ. Ὥφρα κ' ἀλιδ- πάντας ἀλάλῃ) ὑπεσπόμην.

Ἀ'λιδεῖν, itidem pro ἀλέειν, ἀλεῖν, sæpe usurpat Hom. ut Il. υ. μάσσων δ' οἱ ἔσ' ἀλιδεῖν. Et alibi.

Ἀ'λειτρὸν, effugio, evito. Od. π. Ἀλίειτρε δ' ὀδυρόξιον. Et cum infinit. Il. ζ. Κλίνας δὲ ῥ' ἀλίειτρε.

Ἀ'λειτὸς, ὸν, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (& ex consequenti) malus, perniciosus. Phocyl. Ἐσθλὸς ἀνὴρ δ' ἀλειτὸς.

Ἀ'λιτηρὸς, Plutarchus vult esse dictum, ὃν ἀλάλεσθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς ἔχῃ, id est, quem vitare ob improbitatem, bonum & utile erat. Vide in comp. à Τηρέω.

Ἀ'λύσκω, F. ξω, tanquam ab ἀλύζω (evito, effugio, declino. Od. χ. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. ἵν' ἀλύξειν μόρα κακίστου. Alicubi non significat illam fugam (ut annotat Eust.) sed simpliciter declinare, & esse extra conspectum alicujus propter loci intervallum, ut Od. μ. Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ ῥῶπα ἴων ἤλυξα ἑταίρους.

Ἀ'λυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Odyss. ρ. ὕδωρ ἀλυσκάζειν. Interdum absolutè ponitur pro φεύγειν fugere. Il. ψ. ὑσσὸν ἀλυσκάζω πάλιτονο. Et Il. ε. Οὐ γάρ μοι γλαφυρὸν ἀλυσκάζοντι μαχέσθαι. Exp. & παύομαι, ab Hesych.

Ἀ'λυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium, fuga mali, anxietas apud Compósita. Hipp.

Ἀ-παλέομαι, deficio, seu evito, effugio. Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis.

Ἐ'ξαλέομαι, idem quod ἀλύομαι, unde ἐξαλέασιο, apud Apol. Rhod

Ἐ'ξαλύομαι, pro eodem. Soph. Μιλτίνη βαφεῖαν ἐξαλλόμενα θεᾶς.

Ἐ-ξαλέασθαι, idem quod ἀ'λέασθαι, evadere, effugere, ex Hesiod. Διὸς γὰρ ἐξαλέασθαι. Et Τ' ὑπεξαλέασθαι, (decomp.) q.d. furtim seu clam evitare aut effugere.

Ἐ'ξαλύξαι, & Τ' πεξαλύξαι, effugere, subterfugere, devitare, apud Hesiodum. Τοῦτό γ' ὑπεξαλύξει ὕφιμι γόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλυξασθαι, voce media, Sophocl. in Ajace mastig.

Σμερδαλέος, aspectu horrendus. Eust. dicit esse ὃν οἱ βλέπειν πεφρικέναι, quasi compósita vox sit σμέρδειν & ἀλεύειν, vide & (μῶν. Μέρδω.

Τ' παλέομαι, fugio, elabor. Apud Hesiod. Φεύγων ὑπαλέει φίλον

Τ' πάλυξις, effugium, devitatio. Ἐ'ξυπάλυξις, (decomp.) idem, Derivata ex ἀλέω, id est, congrego.

Ἀ'λεόντης, ητος, ἡ, collectio, congeries. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀ'λεῖος, five ἀλεῖος, congregatus & collectus in unum, confertus. Gal. in lex. Hipp. Vide & in Ἀ'λις.

Ἀ'λη, vide in Ἀ'λάομαι.

Α' Λ Η Θ Η'Σ, έος, ὁ, ἡ, verus, verax, ut ἀληθεῖς λόγοι, Dem. Et ἀληθεῖ λόγῳ. Xen. Pæd. 1. revera. λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Isocr. Xen. Dem. Item certus ut in proverbio, ἀληθέστερα τῶν ὀπισάρχα. Apud Aristot. ἐπεὶ ἐμοὶ μὲν ἐκ ἔστιν ἀληθὲς, exp. non est rectum, non convenit. ¶ Ab Hesych. exp. & μνήμων, memor, καὶ ἐγρήγορα ἢ μνήμης. Sed de Etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἀ'ληθὲς (proparoxyt. Attice.) adverb. revera, vere, profectò. Aristoph. in equit. Ἀ'ληθὲς ὄτ-ον χρεωμόν ἐξελήφαμεν εἶ. ¶ Est item nonnunquam adverbium admirantis, ut apud eundem in Plut. ὀπόσον ὑβρίσθη πολὺ Ἀ'ληθὲς, ὦ θεὶ λότατε πάντων δυσιώνων.

Ἀ'ληθὴς, (Ionicè ἀληθέως) verè, revera, haud dubiè, certè. ut πρὸ ὡς ἀληθῶς δικαιοῦ, apud Plat. in Apoll. Et apud Dem. contra Mid. ἢ ὡς ἀληθῶς μισητήρ. Ἀ'ληθέστερος, verius. Ἀ'ληθέστατα, verissimè. Plat. Dem.

Ἀ'λήθεια, ῆς, (Ionicè ἀληθείη) veritas, cui oppon. ψεῦδος seu ψεύδος, apud Plut. & Isocr. Dicitur φεῖς ἀληθείαν, & μετ' ἀληθείας & ἐπ' ἀληθείας, & τῇ ἀληθείᾳ, vel τῶς ἀληθείας, pro ἀληθῶς, verè, revera. Dicta autem traditur ἀλήθεια ex a privat. & λήθη, obliuio, ut sit q.d. carentia oblivionis (nulla enim est in veritate oblivio, quæ mendacii comes est. Hinc illud, mendacem oportet esse memorem) vel quasi ἀλάθεια, quod semel erura minimè latere possit, aut contra, quòd veritate nihil sit occultius, ut hic α fit epit. Illic verò privat. Platoni autem in Cratylo dicta videtur quasi θεῖα δαίμων, divina quædam animi vagatio & anxietas.

Ἀ'ληθότης, ητος, ἡ, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop.

Ἀ'ληθίζω, vera dico, apud Plut. Ἀ'ληθίζομαι, idem. Herodot.

Ἀ'ληθεύω, verum dico, vera loquor, cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accusat. ut apud Hom. πάντα δ' ἀληθεύσω. Et Xen. λέγειν ὅδε ὅπως μὴ ἀληθεύω. Item verus sum. Aristot. eth. 9. ἐφ' ὅσον, ἐκάτερος λόγοις ἢ πῇ ἀληθεύσει.

Ἀ'ληθεύομαι pro ἀληθεύω, verum dico. Xen. Pæd. 4. ἐπ' τῷ τοιῷ ἐγὼ ἀληθεύομαι. Ἡδομαί τε σοὶ πιθόμενος καμεῖν τῶν σῶν δεξιῶν. Interdum passivè, verè dicor, verus sum. Greg. ὡς τὸ ἐτεῷ ἐρῶ, ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ὑφ' ἡδονῆς.

Ἀληθοπρεπὴς, ῆς, ὁ, verax, ad veritatem dicendam proclivis. Aristot.

Ἀ'ληθινὸς, ὴ, ὸν, verus, verax, ut ἀληθινοὶ λόγοι apud Plur. ¶ Item non fictus, non fucatus, nihil fictitium habens, ut ἀληθινοὶ φίλοι. Dem. Philip. 3. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus, ut ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία apud Plat. Sic ἀληθινὰ μυθίλαι, Diosc. l. 1. c. 161

Ἀ'ληθινῶς, verè, veraciter. Isocr.

Compósita.

Ἀ-πληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐ-πληθεύω, verum esse declaro, confirmo, cum accus. Thuc. Luc.

Παληθὴς, omnino verus. Plato de rep. lib. 9.

Συναληθεύω, simul sum verus, ut συναληθεύειν τοῖς σοφισταῖς, apud Aristot.

Φιλαλήθης (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator vel amatrix, veritatis studiosus vel studiosa. Laërt.

Φιλαλήθως, veritatis amore vel studio. Euseb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, studium veritatis.

Ἀ'λῖσω, vide in Ἀ'λέω, molo. Ἀ'λὶς, vide in Ἀ'λις.

Ἀ'λημα, ἀλήμων, &c. vide in Ἀ'λάομαι.

Α' Λ Θ Ω, & ἀλθέω & ἀλθαίνω, sano, medeor, ab ἄλθω, ut tradit Eust. & Etym. ¶ Est etiam augeo.

Ἄλθομαι, & ἀλθέομαι, ῶμαι, sanor. Il. ε. Ἄλθετο χεῖρ, &c.

Ἄλθος, έος, τὸ, fanatio, medela, medicamentum. Hesych.

Ἀλθήεις, fanitati conferens, saluber, Θεσσαλὸς ἀλθήεις. Nicand.

Ἀλθησίεσον, idem quod ἄλθος, medela, remedium. Nic. in Ther.

Ἀλθαία, ἡ, maluæ sylvestris genus. Sic appellata est ob eam quâ pollet medendi vim. Sunt qui & ἀειτραλθαίαν dictam tradant. vide Diosc. & Theophr.

Ἀλθήσκω, idem quod ἀλθέω sive ἄλθω.

Ἀ'λθεξις, fanatio, apud Hippoc. ut annotat Erot. & Gal.

Compósita.

Ἀ'ναλθὲς, aff. pro immedicabile, insanabile, ex Hippoc. Idem usurpavit & pro non augescens, non crescens.

Ἀ'-πάλθομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. θ. Ἔλκεα ἀπαλθήσουσιν.

Τγαλθὴς, ὁ, ἡ, membra fanans, membris fanantem afferens.

Δυσαλθὴς, fanatu difficilis, ægrè fanabilis, ut δυσαλθὴ ἕλκη, apud Diosc. Sic δυσαλθεῖς νόσοι, id est, δυσίατοι. Item per metaph. in Epigr. δυσαλθὴς ἀϊὴν. Δυσάλθητος, Idem Nonno.

Ἐ'παλθὴς, cuto, fano. Εὐαλθὴς, fanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens, varium ad medendum præbens usum. Diosc. lib. 3. cap. 163.

Ἀ'λία, ἁλιάδος, ἁλίας, vide in Ἀ'λς.

Α' Λ Ι' Κ Ι Ο Σ, ου, ὁ, similis, ὅμοιος. Il. ζ. Ἐ'κπεπάγδην δ' ἀσπιτὸν, ἀλίγκιον ἀσπίδι κλῃδί.

Compósita.

Ἐ'ναλίσκω, idem Od. ρ. Ἄνδρα φέρουσι θεοῖς ἐναλίσκεα μηδὲ ἔχεσπαι. Et cum accus. rei, præter dat. personæ. Od. α. δοιοὶ δ' Τοῖσδ' οἱ ὃ δ' ὃς θεοῖς ἐναλίγκιος ἀφίκοιτο. Hesiod. in Aspide, ἅτε φυλὰ ἐναλίγκιοι ἐστε νόημα Γευόμεθα.

Παραλίγκιος, omnino similis. Nicand.

Ἀ'λίζω, vide in Ἀ'λις & Ἀ'λς.

Ἀ'λικὰς, άνδος, &c. vide in Ἀ'λς. Ἀ'λινδέομαι, vide in Ἀ'λάομαι.

Α' Λ Ι Ξ, Paulo Æginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis, κόκκος.

Ἀ'λι, &c. vide in Ἀ'λς.

Α' Λ Ι Σ, adverb. satis, abundè. Cum genit. ut in prov. ἅλις ὄμβος, satis quercus. Sic ἅλις, ἀρύτης, apud Suid. Et apud Eurip. ἅλις ὀδυρμῶν ἐμοῖ. Sine genit. pro affatim, magna copia, ut Od. ξ. ἢ οὐχ ἅλις ἦμαν ἀλήμονες εἰσὶ καὶ ἄλλοι. Od. ρ. Χαλκὸν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσπάσθ' ὑφαντῶν. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἔδει, non sat est. Pro quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. ut Il. ρ. Η' οὐχ ἅλις, ὡς νῦ τάδ' ἐχεῖ ἠδ' ἐπὶ χεῖρα αὐτῶν. Il. ε. Η' οὐχ ἅλις ἔβλε γωιάλιος αὐ ἀλκιδας ἠδὲ προμάχους. ¶ Item conferrim, coacervatim. Il. ζ. Αἱ μὲν τ' ἐνθα ἅλις πιπτήσατο, αἱ δὲ τε ἐρύσθη. Il. χ. Α' μεῖ δέ μιν γαλεῶ τε καὶ ἐναίσιμον ἀμφὶ καὶ ἄλδις, utpote ἐν ᾗ ἀθρόον ὄβδη τὸ ὕδωρ. inquit Etym.

Ἀ'λία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Hesiodum, ut ἀ'λίη πεπυσμένοι, & ἐλίῃ ἐπισπόμενοι ἦδὲ Πεφνόων, Perfarum concilium coëgit. Alias signif. vide in Ἀ'ς, mare.

Ἀ'λίζω, congrego, coacervo. In qua signif. usurpatur potius συναλίζω. Vide & inter derivata ex Ἀ'ς, sal.

Ἄ'λης sive ἁλὴς, ές, ὁ, ἡ, condensus, confertus, coacervatus. frequens est apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἅλες ἀθρόον, & ἅλες συχνόν. Sic & apud Hom. Il. ψ. κάδ δ' ὕδωρ, aqua collecta & coacervata. Frequens est & apud Herodotum. plur. num. ἁλέες, in unum congregati. Item conferti, frequentes, densi.

Ἀ'λέως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Ἀ'λαος, ἄλεως, &c. ἁλοάς, Ἡ'λίσθ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compósita.

Composita ex ἁλίζω.

Ξεναλίζω, Suid. συναθροίζω, congrego. Propriè est ξένως ἁλίζω.

Προσαλίζω, ante congrego, & in unum cogo. Joseph.

Συναλίζω, congrego, coacervo, cogo. Herodot. in Euterpe, ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα, ἡ. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1. (πολεοί.) καὶ πανδοκεῖς καὶ ἱππάδες συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. Luc. de luctu. ἐπειδὴν συναλισθῶσι

Ζάλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Aliud genus compositorum.

Α'ναλτος, ut Odyss. σ. ὄφρ' αὖ ἔχῃς βόσκειν σὸν γαστέρ' ἄναλτον. Eust. exp. inexplebilem, seu insatiabilem, καὶ ἀπλῆ ποτε ἁλὶς ἔχεσθαι. Vide & in comp. ex Ἀλάω seu Ἄλδω.

Βιοθαλὴς ἀδὴς, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q.d. βιότε ἁλὶς ζῶν.

Σειρίδαλις, Φιάλη, σύξηλις, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Θαλία, vide in Θάλλω.

Α'ΛΙΣΓΕ'Ω, ῶ, contamino, polluo. verbum usitatum Græcis bibliorum interpretibus, ut cap. 20 Ecclesiastæ, ἀλισγήσει τὴν ψυχήν μου ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel cap. 2. ἁλισγηθῇ, polluatur, contaminetur. Et Malach. 1. ἠλίσγησα, contaminavi, & ἠλισγημένῳ, pollutus.

Ἀλίσγημα, τὸ, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito, ut cum aliquis sese idolothytorum esu polluit. Act. cap. 15.

Α'ΛΙΣΚΩ, capio, F. ἁλώσω, P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquam ab ἑλῶ. aorist. 2. ἧλων, unde particip. ἁλὲς, tanquam ab ἄλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. & Aorist. 2.) habent signif. pass. Xen. Pæd. 7. ἑαλωκυῖά τε ἡ πόλις ἡ βασιλὲα τεθνηκότα. Et Iliad. ζ & δ. πόλις ἁλῶσά τε ἀφ' ὑψηλῆς τε. Cum dat. ut ἁλὲς ἔρωτι, captus amore, apud Luc. Cum genit. ut ἁλῶναι ὕπνου λόγου τινὸς, captus amore, apud Luc. Cum genit. ut ἁλῶναι ὕπνου λόγου τινὸς apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κέρης, puellæ amore captus fuisse, quasi subaudiatur dativus ἔρωτι. Et cum genitivo rei, ut apud Luc. τῶ χάλκης ἁλὲς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi, ut apud Gal. ἁλῶναι πειρίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλὲς μανίᾳ, apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, convinco, reum pergo, damno, unde ἡλωκὼς sive ἁλὼς, deprehensus, convictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, convictus est, tenetur, damnatus est impietatis. Apud Aristophanem, ἁλὲς μοιχὸς. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, unica sententia damnari. Dicitur & κλέπτων ἥλωκε, item κλοπῆς ἥλωκε, sicut apud Plutarchum, ἁλόντες ἀργίας. Interdum huic verbo jungitur præpositio ὀπὶ cum dativo, ut ἁλόντα ὀπὶ φόνοις apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditiones. Sic Plutarch. in Pericle, ὀπὶ καπηλείᾳ ἑαλωκὼς ἁλὲς.

Ἁλίσκομαι, capior, convincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται δ' τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. Idem Hell. 3. τοῦ ὑπὸ τῶν λακώνων ἁλισκομένου. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet.

Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii. Xen.

Ἅλωσις, q.d. captura, Τρωϊκὴ ἅλωσις, apud Plat. exp. Trojæ expugnatio vel eversio, aut excidium. ¶ Exp. & deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui potest capi seu expugnari, expugnabilis, ut, ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἅλωστος, ὁ, ἡ, idem quod ἁλώσιμος, Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἅλωστα, morbis & senio obnoxia.

Composita, ac primùm cum præpos.

Ἀναλίσκω, absumo, insumo, impendo. Cum accus. ut ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν εἰς τοῦτο. Xen. ἀπήνακα τὰ χρήματα εἰς τοῦ στρατιώτας. Sic Aristoph. εἰς τὰς τειρήσεις δεῖ μ' ἀναλῶν πάντα καὶ τὰ τείχη. Dicitur & ἀναλίσκειν ὅτι τινὰ, apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impensas suppedito, inquit Bud. ex Dem. καὶ Γοργόπτερα ἀργύριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Ἡσιόδαλλος δὲ ἡ χρόνῳ ἀναλωσεῖ, ἡ νόσῳ ἐμάρανε. Xen. Pæd. 1. πάντα δὲ ταῦτα τὸ παρεδείσου ἀνεῖα ἀπώλεκεν.

Ἀναλίσκομαι, absumor, &c. Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τὸ, impensa, sumptus, Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, insumptio, consumptio, ut ἀνάλωσις ὑγρῶν, apud Luc.

Ἀναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, ὴ, ὁ, absumptivus, consumptivus, apud Greg. Decomp. Ἀποναλίσκω, idem quod ἀναλίσκω. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, absumo, item exhaurio. Philo de mundo, Δυσεξαναλωτὸν, qui non facilè consumitur.

Ἐπαναλίσκω, insumo.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impendo. Isocr. καταναλίσκει ἡ ἐν τῷ βίῳ σχολὴ τὴν λόγων φιλοτιμίαν.

Παραναλίσκω, obiter & præter destinatum impendo, perperam consumo. Greg. de bapt. ἡ πόλεμος παραναλίσκων. Παράναλωμα, sumptus supervacaneus & inutilis, Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυαναλωτὸς, ὴ, τὸ, in quod multa insumuntur.

Περιαναλίσκω, prius consumo, antè absumo, Herodian. lib. 6.

Περισυναλίσκω, insuper consumo. Dem.

Συναναλίσκω, unà sumptum facio. Xen.

Τ'αναλίσκω, sensim vel clam consumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter sumptus facit, cui opp. Φειδωλὸς, apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto pro, convincor.

Παραλίσκω, capio.

Περαλίσκομαι, prius capior, antè capior. Plut.

Περισυλίσκομαι, insuper capior, item insuper condemnor. Aristt.

Composita formata ex ἅλωτὸς, sine præpos.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ ἡ ἡ, (q.d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, hasta vel cuspide hastæ captus) armis captus, capivus, ut αἰχμάλωτοι γυναῖκες, Plut. Et αἰχμάλωτα πῆες, & πόλεις αἰχμάλωτοι, apud Isocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia quæ & αἰχμάλωτα absolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philostr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ἰδ ος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος, in fœm. genere αἰχμαλωτίδες χέρες, captivæ manus, id est, ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva, Sophocl. in Ajace.

Αἰχμαλωτίδιος & Αἰχμαλωτίζω, captivum abduco, vel in captivitatem, bello captum abduco, vel in servitutem abduco. Rom. c. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Apoc. c. 13.

Συναιχμάλωτος, (decomp.) concaptivus, captivitatis socius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit, inexpugnabilis. Isoc. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν ἡ δυσμαχητὸς τοῖς ὑπολοίποις. ¶ Interdum etiam, non captus, non expugnatus, ut apud Thuc. ὑιόμβῳ τῷ Νίσιαν ἐπὶ κατοικήσεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος τὸν χρημάτων, Plut. in Pericle, qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηϊάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus. Synes. (& alii.

Δορυάλωτος, hasta captus, idem quod αἰχμάλωτος. Xen. Plut.

Δυσάλωτος, difficilis captu, ut δυσάλωτον χωρίον, Plut. Et δυσάλωτος τοῖς νόσοις, apud Diosc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest, expugnatu facilis, ut εὐάλωτον πλεῖσται, Naz. apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφιμελανίαι, obnoxii febribus quotidianis.

Θηεάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus, Hesych. Affertur & νεαλὴς pro eodem, ut νεαλὴς ἰχθύες. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles recens & integer, & qui nondum depugnavit. Vide & in comp. ex Ἀ'ας.

Κρώδαλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'ΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, alisma: plantæ nomen apud Diosc. lib. 3. cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἀ'νσμὸς, vide in Ἀ'ας.

Α'ΛΙΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, vel Α'λεύσω, cujus aor. 2. ἤλιτον, pecco, delinquo. Exp. & scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiam in Deum. Exp. etiam violo, item offendo. Etym. dicit à λιτὴ fieri ἁλιτὼ, & esse λιτὴς καὶ ἱκασίας σπεῦσαι precatione & supplicatione privor. ἢ ἀπὸ τοῦ ἅλας τὸ πάσσης. Il. ι. Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, ubi Bud. putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ Ἁλιτεῖν est etiam aberrare, ut inquit Eust. inde derivans plurima. ¶ Item, vagari.

Ἀλιτήριος, ία, ον, vel ἀλείτριος, aut ἁλίτριος, unde aor. 1. ἠλιτήριος, idem quod ἁλιτέος, pecco. Od. ε. Α'ὐσπαίλιν ἁλίτροπος, peccantem in Minervam. Et Od. δ. ἀλλὰ νυ μείνω Α'ὐσπέτιος ἁλιτήριος. Et Il. ω. Διὸς δ' ἁλίτριος ἐστὶ μάς, peccem in Jovis mandata. Ἁλιτήμιος (pro ἁλιτήριος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens, idem quod ἁλιτήμων. Hom.

Ἁλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium. ἁμάρτημα.

Ἁλίτημων, ονος, ὁ ἡ ἡ, peccator, peccatrix. Nonn. Quidam exp. ἁλιτήμων ὁ, id est, cui supplicari non potest, qui supplicando exorari non potest, inexorabilis. Il. ω. Οὔτε γὰρ ἔστ' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui sciens prudensque peccat.

Ἀλιτηρὸς & ἀλιτήριος, ία, όν, peccator, sceleratus, flagitiosus. Eustathius ex ἤλιτον vult esse factum utrumque. At Plutarchus vult esse dictum ὅτι ἀλιτόντος διὰ μοχθηρίαν καλῶς ἔχει, id est, quem vitare ob improbitatem bonum & utile erat.

Ἀλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, pestis, de homine dictum. Æschines de Demosthene, ὃν ἡ Ἑλλὰς ἁλιτήριον. Sic & Demosthenes vocavit Æschinem. Sic dicitur etiam qui piaculum admisit in Deum, ut ἁλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. & Thuc. ¶ Item, erro. Hesych.

Ἀλιτηριώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, execrabilis, piacularis, ut οἶδος ἁλιτηριώδης, apud Platonem de legibus. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eundem.

Ἀλίτης, ου, ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ. αἶψα δ' ἁλίτης. Hesychius ex ἁλιτήριος per lynæretsin esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

Ἀλιτρία, ἡ, peccatum, & pro eodem ἁλιτρωσύνη. Hesych. Ἁλιτρίαι, ων, ὁ, peccator. Hesych.

Ἁλιτραίτω, pecco, scelerate ago, Hesiod. ὅς τις ἁλιτραίτει. Ἁλιτραίτομαι, idem apud eundem.

Ἀλιτάδιος,

Ἀλιτάδιος, idem quod ἁλείτης, sive ἁλιτρὸς, pecco, Suid. & Eust.

Ἀλιτάινω, idem. Inveniturque ἁλιτάινεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Ἀλίτης, ου, ὁ, idem quod ἁλιτηρός. Odyss. υ. φάτο γὰρ πόσιδι ἁλείτης. Scribitur etiam ἁλίτης, apud Etym. Item ἁλοίτης. Ἁλίτης, exp. etiam ξύν Θεῷ, peregrinus ab Hesych.

Composita.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers, ex νὴ privat. & ἁλίτομαι, Hes. Exp. & contrario sensu pro nimium delinquens, scelestus. Od. π & τ. Αἴτε σ' ἀπηύρων καὶ ἀϊ νηλιτέες εἰσι, id est, improbæ, scelestæ.

Παραλιτείαι, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apoll. Rhod. Arg. 2. παφίλητες ποὶ Θέμις.

Α'ΛΙΓΩ. F. ἴσω, voluo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, & forsitan ex eo factum.

Ἀλίσρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Pol.

Ἀλινδέω, ῶ, idem quod ἀλίω, & ex eo formatum, sicut κυλινδέω ex κυλίω.

Ἀλινδόομαι, ώμαι, idem quod ἐλινδᾶσθαι, voluor, volutor. Plut. Ἵππος ὁ τρέχων μετὰ ἀλινδήματος ἐφαίνετο.

Ἀλινδᾶσθρα, ἡ, idem quod ἀλίσρα. Aristoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio, apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, involuo. Hippocr. ἐναλινδέουσι πολλῇσι συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, evoluo, voluendo ejicio, seu emovco. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Α'πολῶ 'γὼ Ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξῆλιξας ἡμῖν' ὡς τὸν ἥβη ἐμπίπλ. Sic & in Xen. Œcon. ὁ παῖς ἐξαλίσας ἵππον, οἷος δὲ ἀπόρει.

Ἐξαλίσρα, ἡ, idem quod ἀλίσρα. Poll.

Α'ΛΚΗ, ης, ἡ, robur, vires. Hom. Iliad. 7. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μάλιστα τοῦτ' ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ι. Α'ρδὺν ἐπαλδὴς μεγάλην ἐπιμύσσον ἀλκήν. Apud Plut. aliquando copulatur ἀλκὴ & θυμὸς. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. υ. Ε'ννῆ' Α'χιλλεῦ Τρῶσιν δόρυ φαίνειν εἰώθει καὶ ἀλκήν. Sic & Thuc. εἰς ἀλκὴν σφίσι πᾶσι. ¶ Item auxilium, remedium. Od. χ. ἠδέ τις ἀλκὴ γίνεται ἀνδρὶ θυραίῳ. Hesiod. in Ergoïs. κακοῖ δ' οὐκ ἔστι τοῦτο ἀλκή. idem in Theog. κακοῖ δ' ὁ γίνεται ἀλκὴ Α'νδράσι. Ab Hippocr. quoque sæpe ita usurpatur.

Ἀλκὴς, inusitatus nominativus, cujus dat. ἀλκεῖ frequens, ut Il. ρ. aper, & Od. ζ. leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii ἀλκεῖ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum derivant.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελάμποδος.

Ἄλκιμος, ος, ὁ ἡ ὁ, idem quod ἀλκήεις, sed magis usitatum. Il. π. ἄλκιμον αὖερα φοβεῖ. Il. ξ & υ. ἄλκιμον ἦτορ. Xen. Hell. 7. ἧβῃ δὲ συμμαχῶν ἀλκιμώτατοι ὄντες. Et Pæd. lib. 1. ἀλκιμὸς εἰς ἀλκὴν, viribus prævalens.

Ἄλκαρ, ος, τὸ, auxilium, remedium, item tutamen, munimentū, præsidium. Il. λ. ἄλκαρ Α'χαιῶν. Apoll. Arg. 2. ὑέτῃ ἐμιμβάλε ἄλκαρ.

Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumflex. F. ἄλκήσω, themata inusitata, unde formantur sequentia.

Ἀλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. ut inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. ut ἀρῆος, ἀλκτῆρα, ut Il. σ. & apud Hesiod. Item ἄρεος ἀλκτὴρ apud Hom. ¶ Ἀλκτῆρες administrant ad transiliendam fossam apud Arist. in Probl. & Gal. & Luc. ¶ Ἀλκτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριος, ου, τὸ, remedium, auxilium, q.d. propulsatorium seu depulsorium, ut ἀλκτήρια νόσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλκάνω, & interdum Ἀλακεῖν, (factum ex ἄλκω, vel ἀλκεῖν, per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Il. φ. Τρῶσιν δὲ λοιγὸν ἀλακέειν. Et Il. τ. τῷ δὲ ἐγὼ περίσσομ' ἀλακτέρι σῴῃσι φῶλα Μίμας

Ἀλακτήριος, ου, τὸ, remedium, auxilium, q.d. propulsatorium seu depulsorium, ut ἀλακτήρια νόσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλάλκω, & interdum Ἀλαλκεῖν, (factum ex ἄλκω, vel ἀλκεῖν, per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Il. φ. Τρῶσιν δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Et Il. τ. τῷ δὲ ἐγὼ περίσσομ' ἀλαλκεῖν ἀρῆια φῶλα Μίμας

Ἀλκαλέειν, fortiter agere, pugnare, apud Etym.

Ἀλκάζε, ἡ, cauda leonis, quoniam eam quatiendo sibi animos, & robur excitat, ut Homerus quoque docet.

Ἀλκέα, ἡ, Alcea: herba ex sylvestrium maluarum genere apud Diosc. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Ἀλέξω, vel ἀλαξέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ'νολκις, ίδ ος, ὁ ἡ ἡ, infrenuus, ignavus, imbellis, cui opp. ἀλκιμος. Od. γ. & Il. ν & ε.

Ἀ'νολκία, ἡ, ignavia. Il. ζ.

Ἀ'ποναλκώω, propulso, repello, abigo. Odyss. δ. Μνησῆας δ' ἀποναλκασε κακῶν ὑβριμοφρόνων. Il. χ. Ὣς ὄν ἐδὺ ὃς σὺς γε κυὼς κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Τιμαλκὴς πολυπαλκησμοσυνὴ, lucta requirens membrorum robur. Cam. ex Opp. (ut mavult Scepl.) quæ nititur membrorum robore.

Ἐπαλξις, pinna, propugnaculum muri. Hom. Herod. Thuc. Λιναλξιτὴς λίθος, q.d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinna. Etym.

Ἑπταλκὴς, ὁ ἡ ὁ, ut ἑπτάλκης νίκη μάχης, apud Hom. Il. ν. victoria ancipitem martem habens, & q.d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑπταλκίαν victoriam, quia (ut idem alibi scribit) ἐπαμείβῃ ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper tribuit ἀλκὴν. Alibi tradit ἑπταλκῆ vocatam quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκὴν. Affertur & alia expositio, ut νίκη ἑπταλκὴς dicatur ἡ πρὸ ἀλκίμου διδομένη. Apud eundem Homer. ἑπταλκίαν δύμον ἔχοντες, exponitur ἑπτὰ μέρη ἀλκὴν διδόντα. B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (ut testatur idem) ἑπταλκίαν νίκην dixit pro, victoriam in alteram partem inclinare. Apud Nicand. in 2. versu Theriacôn. λύσιν θ' ἑπταλκίαο κλήδος, schol. exponit αὐτοπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi quæ ex altera parte præsidium afferat. Ex Nonno citatur ἑπταλκὴ δυσμὸς, pro diverso.

Ἑπταλκίδιος, ancipiti marte ut, apud Herod. ἑπταλκίδιος ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych.

Χαλκος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'ΛΚΙΒΙΑΔΙΟΣ, sive Α'λκίδιος. f. βοτάνη dicta anchusæ quædam species, & τὸ ἕρπον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui cum à serpente ictus esset, eo commendatore & plagæ impositio sanatus est, ut tradit schol. Nicandri sic canentis in Ther. Ἐ'δηλεν δ' Α'λκιβίου ἑψηθὲν φερέζοον βίζαι. Meminit & Dioscor. lib. 4. cap. 24. & 27. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλλων, &c. vide in compos. ex Κύω in utero gesto.

Ἀλλὰ, conjunctio adversativa, sed, at, verum, autem. ¶ In principio sententiæ significat ar, atqui. Dem. ἀλλ' ἐπειδὴ τοίνυν. Ἀλλ' ἐπειδή τις, πιθανὸν ἐστὶ καὶ ἀληθὲς τὸ ἀποτρέχοντα, σκήψεις τὰς ἀφορμὰς ἔχειν. ἀλλ' ἐστὶ δίκαιον, sin ei conatus non succesferit, hæc atque illa causfabitur, atqui id iniquum est. ¶ Item, imò verò. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἐπὶ τοῖς ποιοῦσι τὰ χρήματα ἔσηκε, at enim ipse literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Α'λλ' ὅλως ἔσης ἱερεῖς ἢ ἀκροτόλεως ταυτησὶ παρὰ τῶ Α'θηναῖ ἔσηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. ¶ Interrogationibus etiam adhibetur pro an, utrum, Demosthenes pro corona. Τί δὲ χρὴ βούλομαι μετεπέμπειν αὖ αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ὅπι τῶν ἱερῶν; ἀλλ' ἵνα ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ὅπι τὸν πόλεμον ἐποιοῦμεθα; ἀλλ' αὐτὸ τοῦτ' ἐστὶν ἐξελεγχθῆναι, quam tandem ob causfam eos evocaretis? ad pacem? at pax erat omnibus. an ad bellum potius? at ipsi de pace ini consilium ibatis. ¶ Exponitur & quamobrem. Plato de legibus 7. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν ἡμῖν καὶ τὸ φευκτὸν μάλιστα ἐστὶ κινδυνῶν. ¶ Exponitur, & nempe, quum est assentientis & approbantis, quod dictum est. Plato Politicôn 2. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem, λόγῳ πειθόμενον τοῦ ἀνδρὸς ἀλλὰ μήν, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiam tamen, vel quanquam, apud Apoll. Arg. 2. οὐδέ τις ἔτλη γ' ἰὼν λαὸν ἀνείρειν δὲ φορέμεναι, ἀλλ' ὅπο πᾶλε Ε'ρεμύθ. ¶ Item adhortantis adverbium ait esse Corinthius apud Atticos. ut apud Hom. Α'λλ' ἄγε μηκάτι πάσσε λεγώμεθα, ubi tamen adhortandi vim habere videtur ἄγε potiùs quàm ἀλλὰ, sicut & in multis aliis locis hæc duo conjunguntur apud eundem poëtam. ¶ Item pro ἢ autem. Od. σ, Εἰ δ' ὑμῖν, ὅδε μῦθος ἀφατὸς ἀνάγκη, ἀλλὰ βουλεύσθω Αὐτὸν τε ζώειν ἠδ' ἔχειν πατρῴδα πάντα. Eust. ¶ Item pro δὴ sequente χρὴ, paulò post, ut Od. κ. Ἀλλ' εἶσοι, ὃ γαρ πω κατέδυσόμεθ' ἀφνειμένοι πρ. Εἰς αὖθιν δόμως ὃ πρὶν μέρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Α'λλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ δυῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Eust. ¶ Interdum est supervacaneum in principio sententiæ: ut Il. ψ. Α'λλ' εἰς μὲν ἵππους ἐσι καὶ ἀρίμασιν οἷσι πεποίθω, Eust. ¶ Α'λλὰ, καὶ, sed etiam, verum etiam, præcedente οὐ μόνον, vel οὐ μόνον, vel οὐχ ὅπως οὐ μόνον ἐφεξῆς, ἀλλὰ καὶ ὑγρᾶλεν. Theophr. οὐχ' ὅπι ἀνέφυ ἀλλὰ καὶ διαυξῆσαι καὶ καλὸν ἐπήνεσε: Sæpe ἀλλὰ & quum est solum exp. sed etiam. Isocr. in Areop. οὔτε τοὺς ἐσάγοντες οὐχ' ὅπως ὑπερεώρων τοῦ κατὰ δίκην ἐφεστῶτας, ἀλλ' ἐπήμυνον τοῖς ἐνδείκοις, non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ' ὅπως χρῆσιν ἔχεις αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθώσας σ' αὐτὸν κεῖ τυτυνὸ πολιτεύῃ. ¶ Α'λλὰ γὰρ, in principio orationis, quinetiam. Xenophon. ἀπορω. 2. ἀλλὰ γὰρ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκείων ὁρῶν πρὸ ἔρης τοῦ οἰκέτας, &c. ¶ Α'λλὰ δὴ γε, atque etiam, quinimo, ut ait Budæus, citans hunc locum Libanii. ἀπόνοια ὅστις ἂν βάλοιμαι, ἀλλὰ γὰ δὴ γε πολεμίως. ¶ Α'λλὰ γὰρ, sed enim, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ πυρεῖς ὧν τῷ πανίατ' ἀπιάσατ' ἂν τις, sed enim omissis quorum, &c. Aut verumenimvero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo, Plato in Apologia, ἀλλ' ἃ μὲν ἐπίσταμαι. & in Protagora, ἀλλ' ὃ γὰρ δυώσεται, at enim nequeo. Aristoph. ἀλλ' ὧν ἐθέλει γὰρ μαγδανεῖν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, ut annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὰρ ὅσοι μὲν μικρᾶς διαζοῆς ἢ φαύλων κατηγόρων ὑπεύθυνοι εἰσὶ, ἀλλ' ὑ, &c. at enim ego fortassè in judicium tractus eram levis criminis, aut, &c. Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis: Plato Politicôn 12. ἀλλὰ γὰρ φήσει τις, ὑβρίζεσθαι καὶ δουλεύειν κακοῦντα; οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδέν; &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ usurpatur. Lucianus ἀλλὰ κακῶς ἔρχῃ πηγῆς (γῆς) ἐίσιν ὑπὸ δυτῆς,

at enim improbi quidam sunt inter eos. ¶ Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim in interrogatione. Plato Politicῶν. 2. ἀλλὰ δὴ θεὸς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δυνατόν. ¶ Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν, at verò, atqui, enimvero. Plato. Pol. 6. ἀλλά τοι, ἦδ᾽ ὅς, ὁ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, at verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. ¶ Ἀλλὰ μὴν, at verò etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. ἀλλὰ μὴν οἶμαι καὶ τοῦτο δῆλον ὡς ἐάν τι τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται, at verò etiam illud notum est. Item, atqui, sive, at verò, in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ εἰσι βωμοὶ, εἰσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί. εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergò etiam dii. Item pro, enimverò, in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsve vocabulis: ut apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποιόν τι μὴν τοῦτ᾽ ἐστὶ τὸ ἐρώτημα; Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναι γε. ¶ Ἀλλὰ μήν τοι, atqui, ut exp. in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μήν τοι ἦν δ᾽ ἐγὼ, Σιμωνίδη γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μέν τοι ὅ, τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ. ¶ Ἀλλά γε, ἀλλ᾽ οὖν γε, ac certè, saltem. Item, sed tamen. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ᾽ ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel saltem exiliter. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ᾽ οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι, si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Et pro ἀλλά γε positum nonnunquam ἀλλὰ reperitur, id est, at certè, saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν ἀλλὰ κατὰ φυλάς. Ἀλλ᾽ ὅμως, sed tamen, attamen. Apud Demosth. identidem pro, at nihilominus & tamen, nec minus tamen & pro eodem, ὅμως δ᾽ οὖν. ¶ Ἀλλὰ νὴ Δία in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortasse, at enim fortasse, vel, sed scilicet. Demosthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἀλλὰ νὴ Δία ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, ὅτι διά τι ῥᾳδίως ἐξαπατᾶσθαι τὸν δῆμον, διὰ τοῦτο ἔθηκε τὸν νόμον, sed scilicet hoc dicturus est, vel, at fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur, νὴ Δί᾽ ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes νὴ Δί᾽ ἀλλ᾽ ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ᾽ ὅλως οὔσης, &c. Bud. ¶ Ἀλλ᾽ ἢ, nisi, præterquam. Plato de rep. 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ᾽ ἢ τὸν πλοῦτον, nihil volentes laudare, nisi divitias, vel præter divitias. Aristoteles Ethic. 5. οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ᾽ ἢ κατὰ συμβεβηκός, non facit injuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος, Xenophon, τινὲς ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρῆσθαι ἀλλ᾽ ἢ ἄδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ᾽ ἤ. Suidas ἀλλ᾽ ἢ ait & pro ἢ simpliciter poni. Item nonnunquam pro ἀλλ᾽ ἄρα, & interdum pro ἄρα simpliciter, ut apud Platonem, ἀλλ᾽ ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. ¶ Ἀλλ᾽ εἰ μὴ eodem modo quo ἀλλ᾽ ἢ, exponitur nisi. ¶ Ἀλλ᾽ ὅτι, nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ περὶ πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, οὐχ᾽ ἕτερον ἦν, ἀλλ᾽ ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο. Non aliud erat nisi quòd, vel quàm quód. ¶ Ἀλλὰ μὴ, interrogativum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἆρα μή. Xenophon in 4. ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βουλόμενος; ἔφη, Οὔκουν ἔγωγε, ἔφ᾽. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Ἀλλὰ μὴ (absque interrogatione positum) non autem. Isocrates, τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. ¶ Ἀλλ᾽ ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10. ἀλλ᾽ ἄρα ποῖ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινὲς τούτοις ὤν, &c. utrum tandem similes sunt, &c. Ἀλλ᾽ οὐ & ἀλλ᾽ οὐχὶ interrogativè ponitur pro nonne, annon? Lucianus, ἀλλ᾽ οὐχὶ σὺ τοιοῦτος, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο; annon tu talis? certè quidem tute ipse non negabis. Demosthenes, ἀλλ᾽ οὐκ ἂν τοῦτ᾽ εὐθέως εἶποιεν; Imò verò nonne statim hoc dicerent? Ἀλλ᾽ οὐκ (sine interrogatione) pro non etiam, vel non item, & pro non autem, vel non potius, ut ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ᾽ οὐχ᾽ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, non etiam sic fecit beatus ille vir. Μ᾽ ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristophanem.

ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botulus, aut botellus. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta & intestina bubula & vervecina. Apud Athenæum lib. 14. σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristophanem in Equitibus, ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ᾽ ὦ γαθ᾽ οὐκ ἐπλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autem ἀλλᾶς (ut in schol. Græcis legitur) ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκην (id est, intestinum crassum) conjiciebatur. ¶ Videtur & pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. αὐτὶ ὅπλων ἔστησαν τοῦ στρατηγοῦ σημεῖον, ἀλλᾶντας τε αὐτοῦ ἀποκρεμάσαντες τοῖς πολεμίοις σὺν γέλωτι ἐπετώθαζον.

ἈΛΛΑ΄ΣΣΩ, (& frequentiùs Attico more Ἀλλάττω) F. ξω. P. χα, muto, immuto. Plato Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, suam faciem in varias formas mutare. ¶ Item permuto, ut ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vulvam asinæ mutabis ove. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος: ut ἀντὶ τῶν δέ μοι χάριν τοιάνδε

ἠλλαξάτην, talem gratiam mihi retulerunt pro his. ❀ Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor, ut 1 Cor. cap. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλασσόμεναι στολαί. ¶ Item muto, immuto, apud Platonem. ¶ Item commuto, permuto: ut οὐκ ἀλλάξαιτο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apoph. Lac. Persarum regnum libertati non permutârit, vel libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παραυτίκα ἐλπίδα οὐδενὸς ἂν ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum ἀντί: ut ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης. Aristides ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο. ¶ Exponitur interdum redimo: ut apud Luc. in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶ Item, (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Aristot. Polit. 2. καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, qui vendit ei qui, vel qui permutat cum eo qui calceo indiget. Plato de Republica, 2. τὰ μὲν ἀντ᾽ ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ᾽ αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. ¶ Interdum exponitur redimo: ut apud Lucianum dicit tyrannicida. ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata. ¶ Pro instauro, citatur ex 3 Regum c. 21.

Ἄλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγὴ, mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium, ut Matth. 6.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans, apud Aristot. Ethic. 5.

Ἀλλακτὴν, οῦ, τὸ, lignum quo gestabantur onera, ita dictum à permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio, unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, permutationem facere, permutare. ¶ Item contractus & commercium, Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, κόλλυβος, teste Polluce. ¶ Apud Gregorium exponitur, vicissitudo, ut ἀλλαγὴ χρονιῶν, ἀλλαγαὶ ὡρῶν, vicissitudines temporum anni. ¶ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, ut docet Eustathius.

Ἀλλὰξ, adverb. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur, ἐνηλλαγμένως.

Composita.

Ἀνταλλάσσω sive Ἀνταλλάσσομαι, & sæpius Ἀνταλλάττω & Ἀνταλλάττομαι, Atticè, immuto, Item ἄλλο ἀντ᾽ ἄλλου εἰσφέρω. Bud. Plutarchus. ἀντήλλαξε τῇ δικαιώσει τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes pro corona, τῆς ἐπὶ ταῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενοι.

Ἀνταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compensare, sicut & Ἀντιπαραλλάσσεσθαι, inquit Budæus.

Ἀνταλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conventio, & citatur ex Gaza de senectute.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro alio permutatus, Suidas.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam, id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16. Marci capite 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Pro reconciliatione citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα.

Ἀνταλλαγματικὸς, permutatorius, commutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀνταλλαγματικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia hujusmodi.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire jubeo, vel permitto, ut ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarchus ἀπαλλάξας τοὺς θεράποντας, abire à se jubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimisit creditores, vel liberavit, vel etiam absolvit creditores. ¶ Interdum est dimitto placatum & munere corruptum apud Demosthenem κατὰ Τιμοκράτους. ¶ Nonnunquam est amitto, summoveo, expello. Thucyd. 1. καὶ κελεύει αὐτὸν τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. ¶ Aliquando cum accusativo personæ genitivum rei habet, diciturque ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitivi, vel sonat itidem, summoveo, amoveo, aut removeo, vel (quod multo frequentius est) libero. Herodot. 4. ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summovisset. Plutarch. in Solone, ἀγοραίων βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, cives ab illiberalibus artificiis removere. Cum iisdem casibus est frequentissimum & pro libero: ut συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenem Philipp. 1. ἦν ἀπαλλάξαι αὐτῶν τούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Apud Aristoph. in Pluto. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Invenitur & cum accusativo rei pro tollo, aufero, aboleo. Unde apud Dioscoridem & Plutarchum, ἀπαλλάττειν αἰσχύνην. ¶ Interdum sumitur & pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, ut Theophr. de hist. plant. lib. 9. de

radicib. exitialibus loquens, αἳ μὲν προχειρῆμα ἀπαλλάττουσι τοὺς προσενεγκαμένους. Alicubi reperitur etiam cum accusativo pariter & genitivo rei: ut apud Euripidem. Ἐπεὶ πολλῶν τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, evado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5. διὰ τί τὰ σύμμικτα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, faciliùs evadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xenophon. Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι θέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν ἢ οἱ οὐκ ἐθέλοντες. Jungitur ἀπαλλάττω & cum aliis adverbiis: ut apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπήλλαττεν ἐς τὰς δίκας. Bud. interpretatur, exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æsch[in]es Demostheni objiciens eodem loquen[d]i genere usus est, orat. in Ctesiphontem οὔτε πόλις γὰρ, οὔτ᾽ ἰδιώτης, ἀνὴρ οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter & malè incœpto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro, intereo, morior. Theophr. χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τοὺς &c. In Axiocho Platonis, οὓς ἂν οἱ θεοὶ πλείστου ποιῶνται, θᾶττον ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν.

Ἀπαλλάττομαι, dimittor. Item discedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eundem apomn. libro 1. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ. Apud Aristot. Oecon. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: ut ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς: magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. libr. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, ut apud Lucianum ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφεστηκέναι. Sic & apud Thucydidem & Herodianum. ¶ Item liberor, solvor: ut ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt servitute. Isocrat. Et φόβου ἀπαλλάξονται, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem νόσου ἀπαλλαγῆναι. Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thucyd. lib. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένην, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, activa signif. pro, dimitto, citatur ex Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio, ut ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι, apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Et τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, apud Xenoph. discessus è vita. Quod & τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. ut apud Theophrast. Item liberatio, exitus (metaph. signif.) Isocrat. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosthen. pro corona, οὐκ ἦν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ᾽ ἀπαλλαγὴ Φιλίππῳ.

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

Ἀπαλλακτικὸς, liberandi vim habens, absolutorius, ut apud Diosc. lib. 3. c. 83. στρόφων ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutorié. Hesych.

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari possumus. Aristot. & Isocr. Δυσαπαλλακτία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas rejectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, discedo. Hesych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Aristot. in Prob. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat ex quibus facilè expergefimus.

Διαλλάττω, muto, permuto, Xenoph. Hell. 1. ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, in mutandis nauarchis, quum alium alii subinde substituerent. Plato de Rep. l. 2. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item prætereo. Xen. Hellen. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. ¶ Item differo, discrepo. Herodotus, διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις, Thuc. 3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in discrepantia studiorum & voluntatum. Philo de mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν αἷς διαλλαττόμεθα, in quibus differimus, vel dissentimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotum, διαλλάττω τῆς γνώμης, animo sum discordi. ¶ Apud Xenophon. in Athen. pol. videtur significare, dirimo pugnantes, aut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocrat. ad Philip. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit, διαλλάττει τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττω σοὶ ἐκεῖνον. Interdum litem inter amicos dirimo ex compromisso, ut apud Demosth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ Νεαίρας τῆς νυνὶ ἀγωνιζομένης Στέφανον καὶ Φρύνωνα.

Διαλλάττομαι, permuto, ut Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις,

¶ Item differo: unde διηλλαγμένος, differens, diversus: ut apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: ut διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι. Isocr. in Euagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου.

Διαλλαγὴ, differentia. Dion. Halic. in Isocrat. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὑρίσκον. ¶ Item reconciliatio: ut διαλλαγὴ ἐγένετο. Usurpatur potius plur. num. ut apud Isocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα & εἰς διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum judicum. Bud. Comment. ex Demosth.

Διάλλαξις, differentia, discrepantia & dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plutarchum in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξις τε μιγέντων Ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosth. διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων, primo cuique arbitrium ejus rei permittens.

Διαλλακτὴρ, ῆρος, ὁ, poëticum, pro διαλλακτής. Æschylus in trag. ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας.

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ, quos compromissarios jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum, Bud. in Com.

Decomp. Ἀδιάλλακτος (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest, unde ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς. Demosth. Philipp. 4. & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitales inimicitiæ, seu capitale odium. Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contra permuto, muto in contrarium modum.

Ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam exposuerunt etiam variare, in neutr. signif.

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis.

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Sophoc. in Ajace, ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ᾽ ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Redditur etiam vario, vices alterno: & usurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. Unde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cujus ordo permutatus est, inversus. Apud Thucydidem, libr. 1. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus. Ἐνηλλαγμένως, ordine permutato seu commutato, ordine inverso. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται.

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις, pro eodem. Aristoteles de part. animalium l. 3. διὰ τὴν τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, seu inverso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contrario, ut interpretatur Budæus apud Aristot. ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκειμένων τῆς μὲν καταφατικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἴσχειν τὼ πόδ᾽ ἐναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλὰξ, apud Agathiam Suidas exp. συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, (passiva signif.) mutatur color. Apud Theophrastum, immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω, differo. Themist. in lib. 1. de anima, μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diversum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, à nave huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. transire.

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Ajace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diversus sum, differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τῷ ποιῷ τι τῆς ἡμέρου.

Ἐξηλλαγμένος, diversus, differens, itidem cum genitivo. Interdum cum πρὸς: ut apud Theophrastum de historia plant. l. 4. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἆλλα. Interdum cum genitivo abhorrens, alienus, Isocr. de pace, καὶ παράπολυ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & sine adjectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ, immutatio, diversitas, degeneratio, apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις, idem apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ε᾽πιπαλάω, alterno, varius sum, non eodem tenore procedo, vicissim hoc atque illo modo procedo: ut ἐπιπαλάοντες ἰόντες, apud Aristotelem, dentes serrati, id est, breviores alternis & longiores. ¶ Ε᾽πιπάλλειν τῷ ὤμῳ τὸν ἰχθύν, apud eundem de hist. anim. lib. 2. alternantem naturam habere & quæ in piscium natura quodammodo transeat. Idem in polit. ἐπιπάλλειν φῶς τῷ βασιλείᾳ dixit pro, in vicina esse & confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris tormis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπιπάλλειν ἀλλήλοις, inter se non cohærescunt. Ε᾽πιπάλλειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, & loco alterius esse, ut apud eundem de vitæ brevitate, ἐπιπάλλει τὰ τοιαῦτα τῷ φύσει σώματα τοῖς βεβχυσίοις.

Ε᾽πάλλαξις, alternatio. Item, indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim & alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic apud Aristot. δικτύων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ε᾽παλλάξ, pro ἐναλλάξ. Xen.

Decomp. Α᾽νεπάλακτ-ος, non alternans, seriem continuam habens. Aristot. de animal. libro 2. de dentibus loquens, ζῶα ἀνεπάλακτα, vocat quibus sunt dentes continui, ut bos, equus &c.

Καταλάττω, commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum & conciiio. Aristot. καταλλάττομαι. Apud Paulum epist. 2. ad Oecon. 2. κατήλλαξεν αὐτὸς ἑαυτῷ διὰ Χριστοῦ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ &c. Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ &c. A᾽ Budæo exponitur etiam, ad concordiam & conturbernium adde. Greg. ἡ τούτου βίου ἄσκησις κατήλλαξεν ἀνθρώποις ἡ σωκράτους.

Κατηλλάχθαι, reconcilior, redeo in gratiam: dicitur quæ itidem καταλλάττομαι ὁρῶ σε & καταλλάττομαί σοι. Apud Soph. in Ajace ἔνθ᾽ ἐστὶν ὡς καταλλαχθῇ χόλῳ, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpositionem ἀπό. ¶ Item commuto, permuto. Aristot. Ethic. 3. ἡ βίον ὁρᾷς μικρὸ κέρδη καταλλάττοντα. Exponitur & comparo, concilio, ex Dinarcho, καταλλάξασθαι τῶν ὁρῶν τούτοις χρῆναι τὴν νόμων, ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. Ponitur & pro, addico, vendoque & à me alieno. Herod. l. 2. ἐπ᾽ ἀργυρίῳ καταλλάξαι.

Καταλλαγή, commutatio, permutatio. Aristoteles Oeconomicῶν 2. τὴν νομισμάτων τῶν καταλλαγῶν. Item, reconciliatio. Paulus loco modo citato, ᾧ ἐμοὶ μὲν ἐν ἡμῖν ἡ λόγον ἡ καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Mosis l. 2. ἀσθενήματα ψυχολεπτέμονος ὁρῶν καταλλαγὴν κυρίων τὴν αὖθις ποτὲ γενησομένην.

Καταλλάγδην, per commutationem seu permutationem, mutuò, vicissim, è converso.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis. Ex Aristot. Rhet. l. 1. citatur, pro placidus & facilis.

Decomp. Α᾽κατάλακτ-ος, qui reconciliari non potest, quo cum redire in gratiam non potest, implacabilis. Α᾽κατάλλακτος, irreconciliabiliter, implacabiliter: ut ἀκατάλλακτος πολεμεῖν. Dem. Et διάλυσιν ἀκατάλλακτος ὁρᾷς ἡμῖν ἔχων, qui odio capitali nos prosequitur.

Ἀντικαταλάττομαι, (itidem ut καταλλάττομαι) commuto, permuto. Aristot. Ethic. 8. ἡ ἕτερον ἀνθ᾽ ἑτέρου ἀντικαταλλάττοντ-ος, οἷον τὸν ἀργύριον ἀντ᾽ ὠφελείας. Sic Antiphon. τὸν ἐδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάξασθαι. Isocrat. ad Philippum, ὑπὲρ ἄλλης δὲ ἀδικοῦς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαττομένους, &c. apud Dem. Philipp. 2. ἀνδὲ ἀντικαλλάξεσθαι ἐδίμασε χρεῖ ἀνθ᾽ ὠφελείας τὸν ἐν τοῦ Ε᾽λλήνας θάνατον. Jungitur & genitivo pro compensare: ut ἀντικαταλλάσσομαι τέτο τέτε. item mercari, apud Herodian. ἄτης χρυσῶν ἀντικαταλλαττόμενον τῶν ἀργύρ᾽. Passiva etiam significatione citatur ex Aristotele magn. moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεται τὸ συμφέρον-ον ἡ ἡδονὴ, voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex hb. 1. τὰ παρ᾽ αὐτῆς ἀντικαταλλάξεσθε ἀνθ᾽ ὧν ἀφεῖτε τοῖς ἄλλοις, ut quæ apud eos sunt, commutentur cum illis quæ apud alios. Α᾽ντικαταλλαγὴ, commutatio. Item, commercium, emptio, mercatio.

Α᾽ποκαταλλάττω, reconcilio, gratiam diremptam & solutam sarcio, & amicitiam reduco.

Διοκατάλακτ-ος & Εὐκατάλακτ-ος, (opposita) difficilis reconciliatu & facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Περικαταλλάττομαι, reconcilior. Aristot. Rhet. lib. 5.

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thucydides lib. 8. ὅτεροι δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τὸ τῆς δίκης διοικήσεως. Isocrates ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν ὠμοῦντα φίλον ἐχειν, ἢ πολὺ δὲ ἁπάντων μεταλλάττων. Sic & καταλλάττειν ἡ βίον, vitam cum morte commutare, meri, apud eundem. Pro eadem signif. dicitur & sine illo accus. βίον, qui ramen subauditur, ut Polybius lib. 2. Α᾽ντίγονος δὲ μεταλλάξαντ-ος. Plutarchus. τὸ δὲ φιλεῖν ἡ μεταλλάξαντα μὴ σέργειν. Dicitur etiam καταλλάττειν ἑτέραν χάριν, mutare aliam regionem, migrare è sua regione. Antiph. οἱ ἢ θεσπρώτοι ἀποδήσαντες μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν καταλλάξαι χάριν. Apud Platonem (inquit Budæus) καταλλάττειν est inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλαττόμενα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, & Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenophon. Pædiæ 6. ἡ κρὸ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις ἡν σημάτων.

Παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario, alternis hoc & illo modo facio: ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, apud Aristotelem, i. dentes ferræ alternos variant, vel alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter positum) apud Isocratem in Euagora: τὸν δίκαιον παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, præterco, perfranseo. Xenoph. Hell. 5. ἐπεὶ ἡ παρήλαξαν οἱ φρόντοι τὸν ἑαυτῶν. Sic apud Synes. ἡ ἡ Φθείρου μύρμηκα παραλλάξαιμι, præteriimus, vel superavimus. Et pro superare, id est, vincere. Aristot. Meteorol. 1. πολὺ δοκεῖ τῆ τέχνη παραλλάττειν, ἄρα τε ἡ σκιλλοῦ ἡ ἅλωσ, vincere celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, τύτοις τοῦ μαθήματος παραλλάττειν, pro, præterueunt, vel præverrunt, antevertunt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττειν τόπον ἑκάτερον, locum illum declinat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττειν δεῖ τοῦ ἐχθροῦ τοὺς ἐπιόντας, τῷ δυσὶ τὸ τακμεῤῥοῦν-ον, pro vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παραλλάττειν εἰς μαναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγοι ἡ χῆρες παρηλλάξαντες, qui modico spatio ab occursu aberraverunt. Plat. ἐπὶ τὸ παραλλάττειν ἡ αἰδήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. ¶ Item (neutr. positum) pro διαλλάττω, differo, discrepo. Item vario. Theophrast. de hist. pl. lib. 6. ἡ ἡ ῥίζα τῶν κυαύρων πολὺ ἡ ἄλλων παραλλάττει ἀναμαλία. Plutarchus in Dione, χωρὶς τὰ ἀνδρὶ ἑαυτοῦ σχημάτι παραλλάττοντα. Et παραλλάττει (scilicet casu) refert, id est, differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr.

Παραλλάττομαι, à quo participium παραλλαγμένος differens, cum genitivo. Item, fine casu, inusitatus. Diodorus, παραλλαγμένης τοῖς αὐχήσιν ὄρεσι.

Παραλλαγὴ, & Παράλλαξις, differentia. Theophr. Apud Plat. in Theæt. παραλλαγὴ διαφόρως ἀεὶ αὖσιν, exp. discrepantia cogitationis à sensu. Plato pro hallucinatione etiam & aberratione posuit, ut scribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur παράλλαγμα ἡ ἀνωμαλίας, vicissitudo inæqualitatis.

Παρεξῆς, alternis, alternatim. Item alternante, seu alternata serie. Apud Thucydidem. νῆσοι παρεξῆς αἱ ὑ κεῖσον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. in Ajace, ἔφαν παρεξῆς πάσαι, hæc vicissitudinem habent.

Decomp. Α᾽διάλλακτ-ος, non differens, non evarians, per omnia similis: ut apud Gregorium εἰς Χριστὸν Christus dicitur ἡ ἀδιάλλακτ-ος ἐαυτῷ. Α᾽διάλλακτος, absque ulla differentia, similiter per omnia, apud Damasc. ἡ ἀδιαλλαξία, non mutari, immutabilitas, constantia.

Συναλλάττω, paciscor cum aliquo, contraho pactiones, apud Aristotelem in Ethic. ἀλλ᾽ οἷον ἡ δεῖ τέρατα τοῦ κεῖσθαι συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundem συναλλάττειν & διαλύεσθαι, contrahere pactiones & contractas dissolvere. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo, item verba facio, apud Sophoclem in Oedipo, ὡς ἑαυτὸν ἀλλαξαντὶ πω. ¶ Item conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter, concilio. Sophocles, εὐσεβῆ τε σ᾽ ἡ συναλλάξθαι ἐμοί. Et apud Euripidem συναλλαχθῆσαι γάμοις. Interdum & pro, reconcilio, ut Thucyd. l. 1. ἀλλὰ τὸν τε φθόνητος διάφοροι συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ, commercium. Item conciliatio. Apud Soph. ἐν ξυναλλαγῇ λόγων, exp. in commercio sermonis, in communandis verbis.

Συνάλλαγμα, commercium, id proprie quod permutatione exercetur. Item, contractus. Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, peculiari significatione, γαμικὸν συμξόλαιον, ut scribit Hesych. Ab eodem Hesychio exponitur & συνάξεις.

Συναλλαγματικὸς, q.d. commercialis, ad contractus pertinens.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συναλλαγμα. Item commutatio. Plato de legibus.

Συναλλακτὴς, conciliator. Α᾽ Basilio (inquit Budæus) pro consorte & socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. pacifcente.

Συναλλακτικὸς, conciliativus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus seu efficax. Item commercialis, ut συναλλακτικὸς νόμος.

Decomp. Α᾽συνάλλακτ-ος, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest. Α᾽ quibusdam redditur insociabilis. Dicitur etiam cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχούς: ut inquit Budæus, ex Basilio. Exponitur etiam, qui reconciliari non potest, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτ-ος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi potest.

Τ᾽πελλάττω, muto, immuto, apud Galenum ὑπαλλάττων δεῖ τὸ ἐπιτήδευμον

κείμενον ὑδόνιον. Gregorius in Julianum, ᾧ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττειν τοῖς ἐθέσιν, in alias aliasque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀντιπαλάττω, unum loco alterius pono.

Τ᾽πάλλαγμα, immutatio. Elt & schema orationis.

Τ᾽πάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea & quæ vicem alterius præbet. Aristot. ethic. 5.

Τ᾽παλλακτικὸς, permutativus, alternativus: ut ὑπαλλακτικὴ σχέσις apud rhetores.

Decomp. Α᾽ντυπαλλαγὴ, commutatio mutua: ut apud grammat. ἀντυπαλλαγὴ πλάσεων.

Α᾽λλήλων, ἀλλοῖ-ος, &c. vide in Α᾽λλ-ος.

Α᾽ΛΛΟΜΑΙ, F. ἅλμαι, salio, salto. Xenoph. de eq. arte, ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἰόντα μόνον ὑποδεῖν πρὸ ἐπαλλόμενον, ἀλεῖται. Idem, καὶ ἐὰν εἰς πῦρ ἄλλοσε, vel in ignem, saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucian. Arist. in Nub. ἡλίκ᾽ ἐμβατίσας ἀλλοῖα τοῦ ἀντᾶς πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Α᾽λτο apud Hom. sæpe pro, salsit, ex ἅλλομαι (pro ἠλάμην, ἅλμαι) factum per syncopen: tenuatur autem ob sequens τ, ut docet Eustathius, ἅλτο ὅπι (cum accusativo) insiliit, apud Homerum. ἅλτο κατ᾽ (cum genitivo) desiliit, apud eundem. Iliad. ρ. ἅλμαι, in terram desilit, vel prosilit, apud eundem. Iliad. ρ.

Ἅλμα, τ-ατ-ος, saltus. Ὅλ. Ζ. Α᾽λμασι δ᾽ Α᾽μφίαλ-ος πάντων περιφέρτερον ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesychius. ¶ Item, pro ἅλτ-ος. Etym. ¶ Item καλάβ-ος apud Æoles, ut ait idem Etym. ab ἄλλω deductus, unde & scribit ἄλμα.

Α᾽λσις, εως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. l. 3. c. 33. μικτὸν ἡ ἀκρατὲς κίνεσιν. Exp. & διάθεσις.

Α᾽λτικὸς, ὴ, ὸ, saltatorius, ad saltationem five ad saltum pertinens, ut ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. ᾧ γὰρ ἐσ᾽ ὅπως τῶν ἀλτικὸς ἔφη. Exp. & Saltator.

Α᾽λτῆρες, οἱ, halteres: sunt pilæ five masculæ plumbeæ, quibus utraque manu (ὡς librabant qui certabant halmate, id est, saltu, ut certiùs affirlirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Cornario in comment. in libros Gal. κῆ πόνῳ. Etymologus ἀλτῆρας fuisse dicit τοὺς ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνθρώπους ἐν τῷ ἅλλεσθαι ἐν τοῖς γυμνασίοις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ ἅλλεσθαι φέροντες ἅλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Ægin.

Α᾽λτὼ, Α᾽λτὼ-ος, Ἀρτηία: quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α᾽γάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Α᾽γάλλω.

Α᾽θάλλομαι, afflito vel insilio, & q.d. supersilio. Xen. de art. equ. ᾧ ἐπ᾽ ἄχθος ἀναλέσθαι. Sic dicitur & ἀναλέσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Huic opponit καθάλλεσθαι.

Α᾽φάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ἐπὶ τῷ καφαλῷ τῆς Σωκράτ-ους ἀφήλατο.

Α᾽φαλσις, refultatio. Ex Aristot. Probl.

Α᾽φαλτ-ος, refiliens. Hesych.

Διάλλομαι, transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, insilio: ut ἐσήλατο πυρὸς κεφαλῆφι, in Anth. epigr.

Ε᾽νάλλομαι, insilio. Apud Greg. λαξὶ ἐναλλεῖς, calcibus infestis alqeam impetere & ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ε᾽ξάλλομαι, desilio, exilio, apud Joseph. hinc ἐξάλμεν-ος, pro ἐξαλόμενος, exiliens, erumpens. Il. ο, & Apoll. l. 2. Arg.

Ε᾽ξαλμα, (q.d. exultio five desultio) eruptio.

Ε᾽ξαλτ-ος, exultus, saltus. Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, supersilio. Item irruo. Dicitur ἐφαλλέσθαι ἵππων, pro, ἐλλέσθαι ἐφ᾽ ἵππον. Et ἐφαλλάμεν-ος, qui insiliit.

Ἐπάλμεν-ος, apud poëtas pro ἐφαλλόμεν-ος, insiliens, irruens. Sic decomp. κατεπάλμεν-ος, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. l. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφάλτης, five ἐφιάλτης, q.d. insultor seu insultator. Incubum nonnulli & incubonem vocant. Malum est quo correpti invadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide & Macrob. l. 2. in somn. Scip.

Ἐφάλτια, vel ἐφιάλτιον, dicta herba Pæonia, quòd adversus ἐφιάλτας valeat.

Ἐξαλ-ᾶ ab aliis exp. qui saltu ingreditur, saltator, impetuosus, ab aliis falax, & (ut etymologi volunt) ὁ ἀεὶ τὰς ἧβ᾽ ὑπελθὼν ἐξύας ἢ τὰ ὑφύας ἁλλόμεν-ος, ut πρᾶγ-ος ἔξαλ-ος, in epigr. caper saltator, seu falax, quidam exp. τῷ λέπ-ος, apud Hom. Il. δ. πίξον ἐὺξοον ἐξάλα αἰγός.

Ἐ᾽αλη, ἡ, (substant.) vestis est pelle caprina, apud Hippocr. de fract. scribitur & ἔξαλη, ut παδιαλη, λεοντη, &c.

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. ἀναλλόμαι, Xenoph. ἀπ᾽ ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, unde apud poëtas μετάλμεν-ος sicut ἐπάλμεν-ος, exp. ἐφαλλόμεν-ος.

Περάλλομαι, prosilio, v. l. præsilio, apud Suid.

Περαλὴς, exp. declivis. Il. ο, χάρτα ἐπὶ περαλές.

Τ᾽περάλλομαι, supersilio, transilio, ultra salio. Arist. de anim. lib. 3.

Τ᾽περίλλ-ος, per syncopen apud poëtas pro ὑπερβάλλ-ος.

Ἀλλαλῶν, Α᾽λαλία, Παλμαρδὰν, θάναλος, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Α᾽ΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. Od. ξ. Α᾽λλ-ος πρὸ τ᾽ ἀγαθὸς ὑπὸ δόσπο ἐπέτυχεν, ἠδὲ κακὸς, alius alius delectatur studiis. Il. μ. Ἄλλος δ᾽ ἄλλοθεν ἄλλον, alius ex aliis. Τὶς ἄλλ-ος, quispiam alius. Τίνα ἄλλον, siquis alius. Α᾽λλ-ος πάρ᾽ ἐμοὶ, vel ἄλλ-ος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλ-ος ἀπ᾽ ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, aliter, ut apud Aristotelis Rhet. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς, est amicus alter ipse. ¶ Item, reliquus, ut ἄλλος ὄμιλος, ἄλλοι σῶμα. Et ἄλλοι κακοὶ apud Hippocr. Et τἄλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip. ἄλλως exp. rationi non consentanea. Dicitur etiam ἄλλος pro ἕ ἄλλος per synalœphen, apud Suid.

Α᾽λλως, aliter, alio modo, aliâ ratione. Aristot. de mundo, ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. aliter facere. ¶ Item, alioqui. Aristoph. in Ran. εἰ φύσεις δ᾽ ἄλλως κεφάτιχ. Dem. οὔτε χαρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Α᾽λλώστε ἡ, præsertim, & præsertim apud Xen. Luc. Plat. & alios. ¶ Interdum sig. deinde, præterea, adhæc, ut apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Platò in Phædone, ταῦτά μοι ἐλέγετο ἄλλως λέγειν. Sic sæpe, μὴ ἄλλως, non abire, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλαγιάζομενος, temerè vagans.

Α᾽λλη, adverb. interdum pro ἄλλως, aliter, ut Il. ο. Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ ἐκ μάλα βέλεπι ἄλλη. Plato de rep. 4. ὃν ἄλλη ἡμῖν χρὴ κεῖσθαι ἔχειν ἢ πάντη. Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ρ. ἢ ἄπιθ᾽ ἄλλη᾽ ἄλλη. Sic Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλη ᾗ χοντο ἐπ᾽ ἀργυρολογίαν, aliæ aliò discesserunt. Dicitur & ἄλλη πού, aliò aliquò. Interdum pro, alibi, alio in loco, alia in parte: ut ἄλλη τῆ τείχεος, alia in parte muri. Dicitur & ἄλλη πῃ, ut ἄλλη πῃ οἰκίας, alia in parte domus.

Α᾽λλω, accusativus adverbialiter positus reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλω τε ἄλλω ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atque illinc.

Α᾽λλυδὶς, alibi, vel aliò, sive alioʃsum, ut οἰκῶν ἄλλος, & ἀλλυδὶς ἄλλα, apud Hom.

Α᾽λλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ. ἐπὶ μὲν πόσις ἀλλοθι ὄλλη. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ᾽ ὑδεμιᾷ, alibi nusquam. Reperitur & ἀλλοθι χαίης, alibi terrarum.

Α᾽λλοθεν, aliunde. Od. ι. ἀφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Apud Dem. ὑκ ἄλλοθεν ὑδεμιόθεν, aliunde nusquam.

Α᾽λλοσι, idem quod ἄλλη, aliò. Thuc. ὅπως μὴ ἐπὶ σφᾶς ἴοιεν ἄλλοσε. Et ἄλλοτί που, aliò quopiam.

Ἀλλαχῆ, & ἀλλαχόθεν & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, Ἀλλαχῦ, idem quod ἄλλη, alibi, vel aliò. Xen. (ἄλλοσε.

Α᾽λλαχῦ, aliò, ut ἄλλοτε ἀλλαχῦ ἔφατο εἶεν.

Α᾽λλοτε, aliàs, alio tempore. Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, alias quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμεθα. Α᾽λλοτε ἡ ἄλλοτε, subinde, identidem.

Α᾽λλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, dicunt Dores, ut ὄκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc.

Α᾽λλοτ, utrum, nunquid. Plato pol. 1. ἄλλοτ᾽ ὄτ᾽ ἐδ᾽ ἐδόθη ὀδὲ κτὸβόσοι ἰαθῆς, &c. nunquid igitur ne medicus quidem quàtenus medicus est. Idem in Critone, ἄλλοτ᾽ ἡ ὁμολογῶμεν; nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quàm fateamur?

Α᾽λλότ-ος, ὁ, ἡ, alius atque aliius, diversus, varius. Odyss. π. Α᾽λλότ-ος μοι ξεῖν᾽ ἐφαίνε νέον ἢ πάρ᾽ ἐμοῖ, diversus ab eo qui eras antea. Plato in apol. εἰ μή τι ἔτυχεν ἄλλοτ-ον ἢ οἱ πολλοὶ, nisi quid agebas diversum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. l. 4. ἀλλοιότερος ἐγίγνοντο τὰς γνώμας.

Α᾽λλοιότης, ητ-ος, diversitas. Exp. & variatio, à Bud.

Α᾽λλοιόω, ῶ, F. σῶ, Dor. ω, diversum reddo, immuto, vario.

Α᾽λλοιοῦμαι, immutor, alius atque aliusfio. Plato Probl. 2. ἢ πως ἀλλοιῶ τις τε ἢ κατὰ ἡ. Thuc. l. 2. ἀλλοιῶσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non esse eodem animo quo antea.

Α᾽λλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. Α᾽λλοιωτὸς, ὴ, ὸ, immutabilis, mutationis capax, mutari apius.

Α᾽λλοιωτικὸς, ὴ, ὸ, immutatorius, immutativus, ad immutandum aptus, ut ἀλλοιωτικὴ ἰδιωμασία. Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 60.

Α᾽λλότριος, ου, ὁ, ἡ, alienus, non proprius, qui est alterius. Æschines contra Ctesiphontem, Μὴ ὦν ὑπὲρ ἀλλοτρίας ἀλλοτρίως ἀλλ᾽ ὑπὲρ οἰκείας & πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Odyss. ω. ἢ ἄμμορ᾽ ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις ἀνθρώποις ἀλάλησο. Item ἐπ᾽ ἀλλοτριώτερος, in navi aliena, apud Demosthen. pro corona, ἢν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε σ᾽ ἑαυτῷ πιστεύ-ων, οὔτε τὸ ὄντος, nihil agens alienum neque à sua patria, neque à suis moribus, vel, nihil differenter, nihil discrepans. Nonnus ὕβρις πάντα ἄρχεται ἀλλοτρίου, aqua diversam naturam habens a fonte terrestri. Apud Athenæum l. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρρῶμεν συγγενῶν. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατ-ος, pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu. ¶ Apud Homerum, ἀλλότριος φῶς, exp. exterrus vir, à nonnullis hostis. Od. π, & σ.

Α᾽λλοτρίως, alienè. Item alieno animo (cui opponitur οἰκείως) ut apud Hocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo & ἐῖε ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Α'λλοτειότης ητος, ἡ, q. d. alienitas, fumitur ferè pro alienatione animi. Plato, Demoſth. Plur.

Α'λλοτειόω, ῶ, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Pæd. 6. τοῦτα ἤδη τὶς ἂν πολεμίους ἀλλοτριώσειε τῷ χρήματι. A'λλοτειώμενος, alienor, abalienor. Dem. & Thuc. A'λλοτείωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

A'λλήλως, λοις, (& fœminino gen. λως,) λες (& neut. gen. λα) exponitur Latinè interdum per adverbia, invicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alii alios, ut φιλοῦσιν ἀλλήλους, amant ſe invicem, vel mutuò. Apud Iſocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter ſe diſſidere. Ponitur & cum præpoſ. ut σὺν ἀλλήλοις & μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter ſeſe. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τοῦ πρὸς ἀλλήλας, Quint. exp. l. 5. c. 10, quæ ex rebus mutuam confirmationem præſtantibus ducuntur. Cicero, ſub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. ultro citroque, ut δύσερα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, ultro citroque mittunt munera.

A'λλήλίζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Heſych.

A'λλάττω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ac primùm ex ἄλλος.

A'λλαὶ ἄλλως, à Suida exp. ὡς ἔπος ἔχειν.

A'λλοεπείσπλοος, ος, ὁ, ἡ, ab alio ad alium ſe conferens, nunc huic nunc illi adhærens, qui eſt modò harum, modo illarū partium, mutabilis, inſtabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε.

A'μίσπλοος, difficilis & mœroſus, utpote qui ἄλλῳ ὲ μίσγεσθαι, unde ἀμίσκλοι τε χέρητες, apud Etym.

A'πλόος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. alius poſt alium, ex Ariſtot. de an. l. 9.

E'ναλλος, inverſus & contrarius, præpoſterus. Theocr. idyll. 1. Πάντα δ' ἔναλλα ῥόδα νοτίῳ ἀ πίτυς ὀρχεῖται. Ἐναλλος ἀνὴρ, Ariſtoph. in Ranis.

E'ξαλλος, ab aliis diverſus, inuſitatus, egregius. Item ἐξαλλοι, peregrinum. Ex lib. 2. Reg. c. 6. & Iudith. c. 3.

E'ξάλλως, alio modo & planè inuſitato, inuſitatè. Item, mirum in modum, vel ſupra modum. Suid. ex Polyb.

Πανέξαλλος, (decomp.) omnino alienum.

Περίαλλος, aliis præſtans, eximius. Vnde περίαλλα adverbialiter pro περισσῶς, eximiè, ſupra alios, vel ſupra modum, vehementer, apud Hom. & Soph.

Μέταλλον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἀλλοῖος.

A'ναλλοίωτος, immutabilis, invariabilis.

Δυσπαλλοίωτος, qui vix immutari poteſt, apud Alex. Aphr.

E'ξαλλοιόω, ῶ, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari poteſt.

Περιαλλοιόω, ῶ, prius altero, ante immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, ſimul immuto.

Compoſita ex ἀλλότριος.

A'παλλοτριόω, ῶ, abalieno, alieno. Ariſtot. Rhet. l. 1.

A'παλλοτρίωμα, abalienor.

A'παλλοτείωσις, abalienatio, alienatio, ibid.

E'ξαλλοτρίόω, ῶ, abalieno, i. emancipo & divendo alienis. Strab.

Compoſita ex ἀλλήλων.

E'πάλληλος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, q. d. alius ſuper alium, vel poſt alium: aut alter ſuper vel poſt alterum, creber & continuus, ut Budæus exponit apud Aſciphr. epiſt. 24. ἀλλ' ἤδη ἡ γλὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur. num. crebri, frequentes, alii ſuper alios, vel alii ex aliis, ut apud Herod. l. 1. ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τὰ σώματα ἦσθαι. Apud Phil. ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, exp. fulgetra & tonitrua alterna crebrâque.

Ἐπάλληλα, (inquit Bud.) alia aliis ſuperpoſita ſine interceſſione aut interſtitio & intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις.

Ἐπαλλήλως, ſerie continua & ſine interceſſione. Dioſc. l. 1. c. 167.

Ἐπαλληλία, ſeries continua & ſine interceſſione, viciſſitudo perpetua, Bud.

Decomp. A'λλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος, ἀλλεπαλλήλοις κύμασι. Baſil. crebris fluctibus. Item ἀλλεπάλληλος, alterni.

A'λλεπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas. Item continuitas. Bud.

Κατάλληλα, ordine conſentaneo compoſitus. apud Ariſtot. Item congruus vel congruens, conſentaneus ſibi, reſpondens. Ariſtot. Apud Dioſ. κατάλληλα φάρμακα, exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter ponitur pro κατηλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, convenienter, cum quadam ordinis velut conſequentia, vel congruenti ſerie. Naz.

Καταλλότης, ητος, ἡ, congruentia, ſeries congruens. Item cohærentia quadrans.

Decomp. A'κατάλληλος, incongruus, diſſentaneus, non habens reſpondentes inter ſe partes. Item inconcinnus, concinnitatem ſibi conſentaneam non habens, Ariſtot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἄοικα καὶ ἀσύνετα καὶ ἀσυμφυᾶ καὶ ἀκατάλληλα ἔζ.

A'κατηλλάκτως, incongruenter, inconcinnè. Exp. & ἀσυμφύτως.

Μισέλληνες, mutui oſores. Μισελλήνια, mutuum odium.

Παρέλληλος, exp. à Bud. æquidiſtans, apud Polyb. E'κπαρέλληλα apud Syn. exp. ex altera parte, vel altrinſecus. Grammatici ἐν παρελλήλοις, poni dicunt voces ſynonymas quæ velut inter ſe componuntur, ut πυρὸν ὕσως. Παρέλληλοι & Παρέλληλα, inter ſe comp. ut quæ ſibi mutuò reſpondeant. ¶ Item, παρέλληλοι, circuli. Plin. l. 6. c. 33. Vulgo παρέλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem diſtantiam ex omni parte inter ſe habentes. Itidem παρέλληλα in ſphæra, lineæ rectâ paribuſque inter ſe ſpatiis in altum ſurgentes.

Παρεμβάλλω, per duorum inter ſe compoſitionem, duo inter ſe componendo. Exponitur etiam compoſitè, comparatè. Ariſtot.

Παρεμβολίζω, apud gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias.

Παρεμπλέκω, componо inter ſe & comparo, apud Euſt.

Παρεμπλοκισμός, apud eundem.

Τ'πάλληλος, ſubalternus, ut ὑπαλλήλαι ἐπιστῆμαι, apud Ariſtot.

Φιλαλληλία & φιλαλληλίαι, mutuo ſe amantes, & mutuus amor.

A'λμα, vide in A'λλομαι.

A'λμη, ἀλμυρός, &c. vide in A'λς, ſal.

A'ξις, vide in A'λκή.

A'ΛΟΑ'Ω, ῶ, F. σω, vel ἀόω, trituro: ut 1. ad Timoth. c. 5. βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, non obligabis os bovi trituranti. Sic apud Xen. ἀλοᾶν τὸ σῖτον. Exp. & tero, contero. ¶ Item, comminuo, frango, & quaſi variis ictibus contundo, puſſo, verbero, flagris cædo. Ariſtop. ἢ μιτρί' ἠλόηκεν, ἢ πατρὸς γεράδοντ' ἐπάταξεν, matrem puſſavit. Apud Ælianum, οἳ μὲν πύξ μυγμοῖς, οἱ δὲ κορυμάσι, οἱ δὲ λίθοις ἀλοῶντες αὐτόν, i. tundentes, percutientes. ✠ Derivatur à nomine ἄλως, unde exp. ἐπὶ τὰ ἄλω πατῶ τὸ τείθω τοὺς σύχας, ideoque quidam aſpirandum cenſent.

A'λοάω, ῶσω, triturare, teror, apud Theophr. ἀλοᾶσθαι σῖτα μᾶτε, exp. trita ſemina, vel tritura excuſſa. Item verberor, flagris cædor. Synef. ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἰκαδὲ βαδίζει τὸ χρυσίον οἴσων, ὁ δεσπότης πλοῦτος.

A'λοπής, οῦ, τὸ, tritura, apud Xen. Item trituræ tempus, apud Suid.

A'λοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonaſmum literæ ι, percutio, tundo. Il. ι. Πολλὰ δ' ἐγὼ γαῖαν πολυφορβὸν χερσὶν ἀλοία.

A'λοιτήρ, ῆρος, ὁ, contuſor, item percuſſor, puliſtator, ut ἀλοιτῆρες σιδήρου, apud Nonn. Et in Anth. Epigr. ἀλοιτῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Compoſita.

A'παλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοάω, tero. Item contundo, confringo, apud Hom. A'πάλοησμὸς σίτου, apud Demoſth. dicitur frumentum ex area convectum poſtquam tritum fuit.

A'παλοιάω, idem cum ἀπαλοάω, contundo & confringo. Il. σ. v. 522. ἀπηλοίησεν. Euſt. exp. κατέκλασεν.

E'πάλοις, apud Xen. in Oecon. qui bobus terentibus moderatur, ut ſcribit Bud.

Κατάλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω. Euſt. Κατάλοίδω, idem Euſt.

Μητροκτονία, matris percuſſor vel interfector, matricida.

Πατραλοίας, patris percuſſor ſeu pulſator. Item parricida, patris interfector, vel etiam patriæ perditor, apud Ariſtot. Rhet. 2. & Ariſtoph. in Nub.

Συναλοάω, contero, contundo & confringo: unde συναλοῆσαι, apud Plut.

Συναλοιάω, idem. Apud Athen. l. 8.

A'ΛΟ'Η, ἡ, aloë: herba quam deſcribit Dioſc. l. 4. c. 25. & Plin. l. 27. c. 4. Sic etiam dicitur ejus ſuccus.

A'λοιδάριον, medicina ad ventrem ſolvendum, aloëm habens.

A'λοΐτις, à quibuſdam dicitur ἀλόη Ταλμική.

Ξυλαλόη, (comp.) lignum aloës, quod ἀγάλλοχον appellatur.

A'λσίδω, &c. vide in A'λοάω.
A'λσὶδη, &c. vide in A'λείφω.
A'λσὶς, vide in A'λττέω.
A'λσίζω, vide in Αὐλαξ.

A'ΛΣ, ἀλός, mare. In qua ſignif. eſt gen. fœm. ut apud Hom. ſæpe πολιῆς ἁλός. Item ſal: in qua ſignif. eſt gen. maſc. ut Il. ι, ἁλὸς θεῖν. Apud Ægineram ἁλς Γ'ηδικὸς, ſal Iodicum. A'λὸς ἀνθος, flos ſalis: vide Dioſc. Sed ſæpiùs uſurpatur pluraliter. Odyſſ. λ, & ψ. ἐ ἅλεσσι μεμιγμένον ἐδέδυκε θέσπις. Plur. ἁλὶ πλυτ. τὸν θρυλλούμενον ἐκείνων χρόνων τὸν ἅλων συγκατενδυκὸς μέδιμνον. Item ἅλες, ſales, ſermonis lepos & urbanitas. Plut. in ſymp. 5. Vide Bud. Item ἅλες, convictus & communio, & ſodalitatis neceſſitudo, apud Æſch. de falſa leg. Apud Chryſoſt. ἁλῶν κοινωνῆσαι, ſodales, convictores.

¶ Derivata ab A'λς, mare.

A'λόθεν, ex mari, ἐξ ἁλός. Hom.

A'λαδε, ad mare, εἰς ἅλα, ut ἁλαδε σεβέμεναι, apud Homerum.

A'λιος, ου, ὁ, ἡ, marinus, ut ἁλιος λίμνη appellatur Proteus apud Hom. & ἅλιαι θεαί, marinæ deæ, Il. ω, & σ. ¶ Item vanus, inanis,

nis, irritus: ducta ſignificatione à mari, ut volunt grammatici, vel quòd mare res quædam vana & inutilis eſſe videretur, ante inventas naves, vel quòd ad potum inutilis ſit aqua marina, ut apud Hom. ἀχ ἁλιον βέλος. Sic ἀχ ἁλιον ἔπος, Il. ω.

A'λιον, adverbialiter etiam ponitur pro, fruſtrà, incaſſum. Il. ν.

A'λίως, fruſtra, incaſſum. Soph. in Philoct.

A'λίτον, ῶ, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non ſino. Il. π, Οὐδ' ἁλίωσιν βέλος, non irritum emiſit telum.

A'λιεύς, έως, ὁ, piſcator. Hom. Eſt etiam piſcis cujuſdam nomen, apud Plut.

A'λιεύω, F. σω, piſcor. Sæpe abſolutè; interdum & cum acc. Baſ.

A'λιεία, ἡ, piſcatus, piſcatus. Ariſtot. Pol. 1. οἱ ἀπὸ λαγνείας ζῶντες, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur & ἁλιεῖα.

A'λιεύτης, ου, ὁ, piſcatorius, ad piſcatorem pertinens. A'λιευτικὴ, ſub. τέχνη, ars piſcatoria. Inventitur etiam ἁλιευτικὸν, & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu ſive tractatibus de arte piſcatoria. Athen. 7.

A'λιάς, άδος, ἡ, navicula, cymba. Quidam piſcatoriâ naviculam interpretati ſunt, quaſi ab ἁλιεὺς derivatum ſit. Apud Ariſtot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piſcatrix.

A'λιεῖδης, ου, ὁ, piſcatorius, ad piſcationem aut ad piſcatorem pertinens. A'λιείδη, ſub. τέχνη, ars piſcatoria. Inventitur etiam ἁλιεῖδον, & in plur. ἁλιεῖδα, pro tractatu ſive tractatibus de arte piſcatoria. Athen. 7.

A'λιάς, άδος, ἡ, ἡ, navicula, cymba. Quidam piſcatoriâ naviculam interpretati ſunt, quaſi ab ἁλιεὺς derivatum ſit. Apud Ariſtot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piſcatrix.

A'λιάδης, ου, ὁ, propriè piſcatorum filii. Capitur pro ipſis piſcatoribus. Soph. in Ajace, Τίς ἂν τι μοι τῆς ἀν φιλοπόνων ἁλιαδῶν.

A'λιμός, marinus ſeu maritimus. Heſych. A'λιμὸν ſive ἅλιμον dicitur etiam quidam δῆμος φερεσμήτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φερεσμοῖς φύεται, ut teſtatur Dioſc. l. 1. c. 121.

A'λιμὸς autem vide in comp. ex λιμὸς.

A'λις, ἁλία, ἅλιον, ἅλιος, Σάλος, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

A'γχάλος, ου, ὁ, ἡ, mari vicinus, ad mare ſitus, maritimus, litoralis, ut δάφνη ἀγχίαλος. Apoll. Arg. 2.

A'μιθαλόεσσα, ἡ, id eſt, ἀφεσσόμενος ἐν θαλάσσῃ καὶ δύσεφος. Dicitur ſic Lemnus inſula, quoniam eſt ἄμικλος καὶ δυσπεφασμένος τοῖς πάλαι ἀνθρώποις φύσπα, ut teſtatur Dioſc. l. 1. c. 121.

A'λιμὸς autem vide in comp. ex λιμὸς.

A'λις, ἁλία, ἅλιον, ἅλιος, Σάλος, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

A'γχάλος, ου, ὁ, ἡ, mari vicinus, ad mare ſitus, maritimus, litoralis, ut δάφνη ἀγχίαλος. Apoll. Arg. 2.

A'μιθαλόεσσα, ἡ, id eſt, ἀφεσσόμενος ἐν θαλάσσῃ καὶ δύσεφος. Dicitur ſic Lemnus inſula, quoniam eſt ἄμικλος καὶ δυσπεφασμένος τοῖς πάλαι ἀνθρώποις φύσπα, ut teſtatur Dioſc. l. 1. c. 121.

A'λιμυδὶς, ίδος, ἡ, (interdum & ἰνηαλία fœm. gen.) marinus, ut ἐναλία ζῶα. Ariſtot. de mundo, marina animantia. Apud Sophoc. ἐναλίοις λεπάς exp. in mari verſans. Plut. ἐναλιον ἔργον appellat rem in mari geſtam. ¶ Item, maritimus. ut apud Ariſtot. de mundo. ἐναλίους γῆ νήσοις τε ἐσχατίας καὶ ἠπείρους. Pro eodem dicitur & ἐνάλιος mentri cauſa inſerto ι: ut ἐνιάλιοι φῶτες, in Anth. Epigr. piratæ.

E'ξαλος, extans mari, extra mare poſitus, cui opponitur ὕφαλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἐξαλοι εἰσιτεσσι.

E'φαλος & ὑφάλιος, ad mare ſitus, maritimus. Il. β, Κήτεϊ δοὺν τ' ἔφαλον. Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ.

Πάραλος, maritimus. Soph. in Ajace, πάσσαλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ, apud Thuc. ¶ Πάραλος item navis apud Athenienſes, quam ad certos tantùm uſus adhibebant, prout varia occurrebat publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι & qui in paralo nave remigabant, ſeu propugnabant, vel etiam parali navis vectores. Et pro quibuſvis remigibus. Ariſtoph. in Ranis.

Παράλος, idem quod πάραλος, maritimus. Philo de mundo, ὁ παράλιον μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειον οἰκῆσαι κατηξίωσαν. Et πάραλία πεύκη, maritima pinus. Theophr. Dicitur & Σάραλία, ſub. χώρα, maritima ora. Plut. & Ariſtot. Rhet. 3. Et metri cauſa παράλια. Παράλιοι ἔφερσαν. apud Soph. marinæ aves.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus, idem quod ἀγχίαλος. apud poetas. Πλησίαλον ſubſt. maritima ora, apud Athen.

Πρωτόαλος, primùm mare expertus φρονήσασι. Heſych.

Τ'περάλος, & metri cauſa τ'πέρπαλος, maritimus q. d. qui eſt ſupra mare, mari impoſitus, vel mari imminens, ut τ'πέρπαλον πόλισμον. Dionyſ. Alex.

Τ'φαλος, (cui opponitur ἔξαλος) qui eſt ſub mari, ſub mari latens, vel qui eſt intra mare, ut in Epigr. ὕφαλος πόντα. Apud Aſciphr. ὑφάλου δίκτυον, rete in mare demiſſum & conditum. ¶ Per metaph. ſubdolus, verſutus. q. d. ſub pectore latentem habens fraudulentiam, ut ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπουλον. ¶ Item aliquantum ſalſus. Dioſc.

Φ'ωλεὰς, velox in mari, velociter per mare currens. Navis Epith. apud Hom.

Αἰγιαλὸς, Ζάλη, Η'πειρος, Κορίνθιος, Κράδιλος, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

¶ Derivata ab ἅλς, i. ſal.

A'λόω, affertur ex Symmacho pro, in ſalis modum contero. Vide & in ἅλς mare.

A'λὰς, ἡ, vas in quo ſal terebatur, aut in quod reponitur. Heſych. A'λάρη, ſale conditus. Euſt. A'λαδίς, vaſa buxina in quibus ſal terebatur, ut ait Jul. Pol.

A'λίζω, F. σω, ſalio, ſale conſpergo, ſale condio.

A'λίζομαι, ſalior. Marci 9. Apud Ariſtot. de anim. l. 8. ἁλιζόμενον σεβέσθαι, oves quæ ſalem cum pabulo devoraverunt. Et ἁλισθὲς, ſalitus, in anth. Epigr. Vide & altam ſignific. in A'λις, ſuprà.

A'λσμὸς, ου, ὁ, ſalitura, ipſe actus ſaliendi ſeu ſale condiendi. Item maris jactatio, Bud. ex Dioſc.

A'λτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, ſal, ut ἅλαστον ὕδωρ, apud Suid.

A'λυκὸς, ου, ὁ, ſalſus, ut ἁλυκὸν ὕδωρ, apud Ariſtot. Et A'λυκὸς τῇ γεύσει, ſalſus guſtu, apud Dioſc.

A'λυκότης, ητος, ἡ, ſalſugo, ſalſedo. Theophr.

A'λυκὶς, ίδος, ἡ, (ut quidam annot.) idem quod ἁλυκότης, ἁλυκίδας tamen apud Strabonem ſibi videri appellatas ſalinas ſcribit B.

A'λυκώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, apud Theophr. exp. ſalſus. Scriptum reperitur etiam per λ. Item plenus humoris ἁλυκροῦ. apud Hippocr.

A'λμη, ἡ, ſalſugo, ſalſilago, vel aqua ſalſa. Od. ε, δέδυκε ἅλμη, ubi tamen quidam exp. mare. Theophr. φαίνη δ' ἡ ἅλμη κ' ὅλως ἐπιπολάζουσ'. ¶ Item muria. Dioſc. πικρὰ δ' ἐστὶν ἅλμη. Sic & apud Athen. ſæpe. ¶ Item metaph. pro lepore, venuſtate & urbanitate. Sic apud Euſt. ἅλμη ἐπ' ἔπεσιν ἵεται.

A'λμάδης ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Quidam exp. condita.

A'λμώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, ſalſuginoſus. Theophr. (neæ.

A'λμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Dioſc.

A'λμίδιον, muria condio, in muria ſervo. A'λμιδίωται, in muria ſervor, unde ἁλμιδωτὸς, apud Dioſc. in muria ſervatus.

A'λμώσις, εως, ἡ, muria, propriè ipſa actio ſervandi in muria.

A'λμυτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, qui condituras quaſdam facit in muria, qui in muria ſervat quæpiam. Exp. & ſalgamarius, apud Dioſc. l. 1. c. 87.

A'λμυρὸς, ὸς, ὁ, ἡ, ſalſus, ſalſuginoſus, ἁλυκὸς. Homerus ἁλμυρὸν ὕδωρ, (i. ſalſam aquam) appellat marinam aquam. Od. ε. Apud Xen. Pæd. 6. ἁλμυρὸν ὄψα, ſalſa opſonia. Item, amarus, ut ἁλμυρὸς δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυρὸ λόγοι, amari ſermones, ut exponit A'λμυρώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, ſalſuginoſus. (Braſm.

A'λμυρότης, ητος, ἡ, ſalſugo. Alex. Aphrod.

A'λμυεὶς, ίδος, ἡ, idem, Theophr.

A'λμυέζω, ſalis ſaporem refero.

Compoſita.

A'ναλος, ſale carens, inſulſus, non ſalitus. Ariſtot. in Probl. Et Marci. c. 9.

A'ναλτος, ut apud Hippocr. ἄναλτον ἄλοιτον. Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ ὄχι ἁλμυρὸν, ſalis expers. Sic & apud eúdem ἄναλτον ὕγτος, & ἄναλτος πυρός. Similiter & Dinarchum uſurpaſſe hanc vocem ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, teſtatur Suidas. Aliam ſignif. vide & in comp. ex A'λὸς, & ἅλυδ.

A'ναλμος, υ, ὁ, ἡ, ἡ, non ſalſus, idem quod ἄναλος. Citatur ex Xenoph. τὰ ἄναλμα, quæ non fuerunt in ſalſuginem immerſa. q. d. ſalſuginis expertia, apud Theophr.

E'φαλμος, muria conditus, ut ἔφαλμα βρώματα, apud Plut.

Καδαλός, ſale conſperſus, apud Athen. l. 4.

Καδαλωτὸς, ſalſus vel aliquantum ſalſus, aliquanta imbutus ſalſedine, ex Nic. Alexiph.

Μυσάλμης, ου, ὁ, ἡ, exp. avarus, quaſi victitans è diviſione ſalſamentorum, ἀ μυσὶ λῶν & ἅλμη.

Νεάλης, nuper ſale conſperſus, ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide & compoſita ab A'λίσκω.

O'ξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum ſalſum. Apud Dioſcor. & Ariſtoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη, (decomp.) oxalme cum thymo trito, ſive confectio ex thymo trito & oxalme. Dioſc. l. 5.

Σπογγόξάλμη, muria in qua intritum allium. Ariſtoph. in Equit.

Συναλίζομαι, aff. pro κοινωνεῖ ἁλῶν καὶ σφαίζεται, ut quidam interpr. Τ'φαλος, aliquantum ſalſus. q. d. ſubſalſus. Dioſc. l. 3. c. 153.

Τ'φαλμὸς, ſubſalſus, aliquantùm ſalſus, vel potius aliquantum ſalſuginis habens. (Dioſc. l. 5.

Τ'φαλμίζων ὀπὸπυγος, concreta ſalſilago, gelata ſalſugo, apud Τ'φαλμυρὸς, ſubſalſus, ſalſuginoſus, ut ὑφαλμυρὸ τὸ πῶμ. Dioſc. l. 3. c. 153.

Τ'φαλμιζέω, aliquantum ſaporem ſalis refero. Plut. in cauſis nat.

A'λσος, vide in A'λλομαι.

A'ΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, locus omnis arboribus conſitus alicui Deo conſecratus, Od. ζ, ἀγχοῦ ἄλσεος ἀλσος A'θήνης. Plut. in Numa, ἐν ἄλσει Διὸς καὶ κηπίων ἱεροῖς. Sunt qui ἄλσος exp. ſaltus, vel nemorum ſaltus. ✠ Euſtathius deducit ex ἅλλομαι, quòd ſtirpes & arbores ibi ſponte ſaliant, id eſt, creſcant.

A'λσώδης, ους, ὁ, ἡ, ἡ, ut ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca lucorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proveniunt, quaſi lucis accommodata.

A'λσύνη, ἡ, alſine, herba ita vocata quòd in lucis naſcatur. Dioſc. l. 4. & Theophr.

A'λτῆρες, vide in A'λοάω.

A'ΛΤ'Η, ἡ, lignum cui infigitur ſtiva. Poll. l. 1.

A'λυκὸς, &c. vide in A'λς, ſal. A'λύσκω, &c. vide in A'λύω, vito.

Ἀ'ΛΥ'Ω, F. σω, errabunda mente afficior & incerta, impotentique consilio, mœrore confectus & ob id inquietus oberro, ut Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ἡ δὲ περὶ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλυμένη. Sic Il. ultimo (de Achille Patroclum lugente) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶ Item oberro & temerè expatior: apud Plutarch. ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eustathius inter alia significare ait ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ (vagor) quòd qui anxii sunt, vagari soleant, vel ex λύω & α privativo: ut sit ἀλύω, quasi solutionem malorum non invenio. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, ut tradit Erotianus. Sic ἀλύων & πλανώμενος copulat. Plutarch. in loco paulò antè citato. ¶ Item, animo concido, & langueo præ consilii inopia & mœrore, ut apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plutarch. de poët. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) & ἀπορεῖσθαι anxium esse: ut apud Hom. Ὣς ἔφαθ'. ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο· τείρετο δ' αἰνῶς. Odyss. ι, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν ἀλύων. Bud. exp. stomachans. ¶ Item gaudeo, exulto, superbio. Odyss. σ, Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel, an te gaudio effers? Sic & Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me sic lætari. ¶ Significat etiam, insanio, secundum veteres, ut tradit Eustathius. ¶ Item, μηδὲν πράττω, nihil ago, otiosus sum, vivo in otio, ut apud Plut. in Romulo, ἀλύων ὑπὸ σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, in Artoxerxe.

⁂ Ἀλύειν, quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt quum significat ἐπαίρεσθαι, i. efferri: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλίας: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλύειν cum ι.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλη, anxietas animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμὸς, Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex λύω.

Ἄλυς, ὁ, vel ἡ, oberratio & expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὴν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκεῖν ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν. ¶ Item anxietas mentis, mœror. Plutarch. πῶς ἄν τις αἰσθ. ἑαυτοῦ προκοπτ. Αἵ τε ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος διαλύουσι τὴν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶ Item, tremo. Hes. Vide Eust. in hunc versum 70. Homeri Il. χ, Οἷχ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ facto ex ἀλύσσω, interjecta syll. λα, nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust. ubi expon. ἀλαλύκτημαι, apud Hom. δυσχεραίνειν & ἀδημονεῖν. Cic. interpr. non sum compos mentis.

Ἀλυστάνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eustath. Scribitur & ἀλυσθαίνω, apud Nic. in Ther.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Ἀλύσκω (unde ἀλυσκάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etymologicus, vide in Ἀλέω, vito.

Ἀλυδμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ, animo sum perplexo & dubio quid agendum sit. ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω.

Ἀλύζεται, apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτοσύνη, Hesych. exp. ἀκοσμία, incompositus status, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius sum. Apud Herod. Budæus exp. animo concido, consternatus sum.

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non sum quietus, vide & in comp. ex Λύω.

Ἄ'Λ Φ Α, primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, ut initio libri dictum est.

Ἄλφω vel ἀλφάνω, invenio, ab alpha deductum secundum nonnullos: secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφάνω. verbo ἀλφάνω, utuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & apud Eurip. in Medea, φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἄλφω autem habetur Od. ο, ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι, & Od. ρ, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ, ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Hesychium.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφάνω sive ἀλφαίνω. Hesych.

Ἀλφαδέω, ῶ, idem apud Hesychium.

Ἀλφάζω, excogito, νοῶ, ἐπινοῶ, Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, invenio, idem quod ἀλφάνω, & sequentia.

Ἀλφὴ, exp. inventio, item honor.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. Hesiodus: ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes & scientias invenerint. Sic item dicuntur (ut scribunt Etymol. & Hesychius) honorati viri. ¶ Item, pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in Venerem proclives appellati fuerunt, ἀλφησταί. vide Athen. Etym. & Eustathium.

Ἄλφιτον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem novit, illiteratus. Apud Athen. l. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

Ἄ'Λ Φ Ι Τ Ο Ν, ου, τὸ, farina hordeacea, propriè: ut ἄλευρον triticea. Plato l. de rep. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν, ἄλευρα. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν πυκὶ βάλλε παλαιᾶς ἀλφίτου ἀκτῆ. Bud. annotat. ex Etymologista & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: ut ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. ¶ Ἄλφιτα (plur. num.) victus, ad victum necessaria. ut τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, Τί δαί μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me juvabunt numeri ad quærendum victum? vide Erasm. in proverb. τί πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, πρὸς δ' οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. Reperitur in alio loco. Aristoph. ἄλφιτα, pro οὐσία: ubi dicit, ἐπὶ κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων.

Ἄλφι, per apocopen pro ἄλφιτον, apud poëtas interdum reperitur. vide Hesych. & Suidam.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub.

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. l. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ: parcè. Suid.

Ἀ'Λ Φ Ο'Σ, οῦ, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Cels. lib. 5. c. 28. & Diosc. l. 3. c. 52.

Ἀ'Λ Ω'Π Η Ξ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) ut ὤψ, ὠπὸς, oculus, ita nominata, à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα, Etymol. Eustathius derivat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν. ¶ Metaph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ c. 13. εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, dicite vulpi illi. ¶ Item, vulpecula quædam volucris, Aristot. lib. 2. de an. ¶ Item, piscis quidam. ¶ Item, genus quoddam saltationis apud Hesychium. ¶ Item, alopecia, Callim. vide ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπεκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii exponunt interiores lumborum musculos, ex Poll.

Ἀλωπὸς, exp. astutus, fraudulentus. Hesych. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula.

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis. Item canis, è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ, teste Xenoph. in Cyneg. ¶ Item, vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. l. 24. c. 3.

Ἀλωπεκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, astutus & fraudulentus more vulpis. dolis & imposturis utens.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per contracta. Et metaph. pro astutia seu fraudulentis artibus, apud Plut.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, q. d. vulpinaris.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis utor. Aristoph. in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

Ἀλωπεκία, ἡ, defluvium capillorum, aut generaliter pilorum. unde Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu cavernula. Hesych. & Etym. Exp. & galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. l. 32. c. 11. & Athen. l. 8.

Composita.

Ἐχιναλώπηξ, echinovulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel simivulpa, animal apud Æl.

Χηναλώπηξ. q. d. vulpanser.

Ἄ'Λ Ω Σ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu trituratur frumentum. Xen. in Œcon. διὰ ὅλης τῆς ἅλω οἶσθά σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. ἐντυχοῦσα γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. ❧ Eustathius vult ab ἅλις seu ἁλίζω derivari, docetque ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit. Ἅλως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὴν τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶ Item corona, circulus siderum. Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem & lunam. Secundum Hesych. Solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia & orbis apud Æschylum. Item circulus in oculis inter σφενδόνην & ἴριδα, vide Jul. Pol.

Ἁλωεινὸς, οῦ, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas. In anth. Epigr.

Ἁλῶϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, ut ἁλώϊα ἔργα, apud Nicandrum.

Ἁλῶα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitum ab agricolis jam comparatis frugibus. Philochorus ita nomitatum ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

Ἁλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area, idē quod ἅλως. Matth. 3. & Luc. 3. Reperitur etiam scriptū ἁλῶν, ἁλῶνος. ¶ Ἁλὼν θερινή. Dan. 3. exp. area æstiva.

Ἁλω-

Ἁλωνίζω, in area versor sive commoror. Hesych.

Ἁλωνία, ἡ, idem quod ἅλων, Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἁλώνιος, quæ areæ est, vel ex area.

Ἀλωὰ vel ἀλωὴ, area, idem quod ἅλως & ἅλων, ut εὐτρόχαλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg. Et Il. ε, ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Item locus vitibus aut arboribus consitus, vinea, arbustum, viridarium. Item campus frumentarius, vel sata, segetes, ut quidam exponunt. Il. ι. Χωσαμένη οἱ ἐπῶρσε κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις, ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ. Il. σ. Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. Od. η. ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ Ἐρρίζωται. Item. Il. ε. ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum spiritu aspero, sicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλοάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐαλωσία. (Ind.)

Εὐρύαλως, ω, & εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) latam seu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Ἅλωσις, ἁλωτὸς, vide in Ἁλίσκω.

Ἄ'Μ Α, (adverb. temporis,) unà cum, simul cum, eodem tempore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ, apud Aratum, pariter cum sole, simul cum sole, ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. mecum. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι, Solon eodem tempore quo Anacharsis natus est. Interdum aliter exp. ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. simul atq; dies diluxit, diluculo, prima luce, ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere, ἅμα τομῇ, simulatque incisio facta est, ἅμα τῷ φανῆναι, simul atque visus est vel apparuit. ¶ Cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plat. simulatque ad pubertatem venerit. ¶ Cum participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐβεβοήθει, dum hæc diceret, inter loquendum, ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, simul atque accepit, aliquantisper conticuit. ¶ Sequente καὶ, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, simul atque audivimus aliquid, constituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιόντα πολλὰ φαίνεται, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. ¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, simul dictum & factum, vel dictum factum.

Ἄμυδις, Æolicè, idem quod ἅμα, simul, unà, pariter. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

Ἀμάω, & Θαμὰ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἄμαθος, &c. vide in Ἄμμος.

Ἀ'Μ Α Ι Μ Α'Κ Ε Τ Ο Σ, ου, ὁ καὶ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo est in prælio admodum prono. Alii exp. inexpugnabilis, indomitus, invictus, derivantes itidem à μαιμάομαι, impetum facio, & α particula augmenti, ut Il. ζ. χίμαιρα ἀμαιμακέτη. Et Hesiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. Nonnulli exp. immensus, derivantes ex μῆκος, unde fit μάκος, μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νηός, Vide Eust. & Etym.

Ἀ'Μ Α'Λ Θ Ε Ι Α, ας, ἡ, dicta fuit capra cœlestis, à qua lactatum fuisse Jovem perhibent, unde Callim. hymno in Jovem, σὺ δὲ θήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Ejus cornu omnium rerum copia abundasse fertur, unde proverb. Ἔνθ' ἵνα μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid revera fuerit κέρας Ἀμαλθείας docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & translatè Cicer. ad Attic. lib. 1. epist. 12. dicit. Cæsis apud Amalthæam tuam victimis. Ab eodem Cicer. Ἀμάλθεια & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta, ut epist. 15. ejusdem libri.

Ἀμαλθεύειν, ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesych. & Etym.

Ἄ'Μ Α Λ Λ Α, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum. Citatur ex Soph. ❧ παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ut scribit Eust. quæ & apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Eust. expon. δραγματεύω.

Ἀμάλλιον, ου, τὸ, funis ad ligandas ἀμάλλας. Eust.

Ἀ'Μ Α Λ Ο'Σ, οῦ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur & ἁμαλὸς, cum spiritu aspero, (licet ab ἁπαλὸς aspirato deductum putetur) quam scripturam & deducta ab eo verba retinent. Od. υ. Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ. Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

Ἀμαλῶς, molliter, imbecille. Exp. etiam, μετρίως, εὐκόλως, ἁπλῶς, ab Etym. & Hes. Quid signif. Hippocrati, vide in Gal. lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω, Hesych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam & molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω, itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. ¶ Capitur & pro demolior, everto, solo æquo, ut Il. μ. Τεῖχος ἀμαλδύνας. Exp. & deleo, oblitero.

Ἀμαλδύνομαι, corrumpor. Item evertor, destruor. Il. η. Ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται & ἀμαυροῦται.

Ἀμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primum ἀμάλδανον, evanidum, abolitum, deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus.

Ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Hesych.

Ἀπαμαλδύνω, (comp.) dicitur itidem pro, perdo, corrumpo, aboleo. Greg. in Carm. Ἄστρασιν ἥλιος, ἠελίῳ δὲ νόος Κάλλος ἀπημάλδυνε.

Ἀ'Μ Α'Μ Υ Ξ, uvæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbustiva, quæ arbores scandit. Vide Hesych. & Suidam qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum & Sapphonem. Vide & Etym.

Ἀ'Μ Α Ν Ι'Τ Α Ι, οἱ, dicuntur fungi quidam, apud Diosc. Oribas. P. Æginet. Nic. Myrepsum.

Ἄ'Μ Α Ξ Α, ης, ἡ, currus, plaustrum. Od. ι. ἅμαξαι τετράκυκλοι, currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξα τετράκυκλος. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Erasm. Reperitur etiam ἄμαξα cum tenui, unde πλήθουσαν ἐπ' ἄμαξαν, & apud Hesiod. δοῦρατ' ἀμάξης. Eustathius tenuari dicit secundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. ¶ Item ἅμαξα, septentriones à figura plaustri. Gell. lib. 2. cap. 21. Il. σ. Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἁμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plaustrarius, plaustralis, ut ἁμαξήρης τρίβος, apud Eurip. via plaustraria.

Ἁμαξία, vel potius, ἁμαξιὰ, ἡ, via qua plaustrum agitur.

Ἁμαξιαῖος, ου, ὁ, plaustralis, plaustrum implens, ut ἁμαξιαῖοι λίθοι. Xen.

Ἁμαξικὸς, οῦ, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens. Exponitur etiam plaustrarius, sive carpentarius.

Ἁμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis, ut ἁμαξίτης φόρτος, in Epigr.

Ἁμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plaustraria, via per quam agitur currus vel agi potest. Apud Herodotum, spatii quantum opus est ad agendum currus, unde & sic appellata fuit via publica, Iliad. χ. τείχεος αἰὲν ὑπὲκ καθ' ἁμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Utitur & Xen. Hell. 2.

Ἁμάξιον, ου, τὸ, plostellum, apud Suid. Hes. & Eust.

Ἁμαξεὺς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Hesych.

Ἁμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru, sarcina quæ vehitur plaustro, Suid.

Ἁμαξεύω, plaustrum duco, aurigor. Plut. in Eumene & Arrian. l. 2. de Alex.

Ἁμαξεύομαι, plaustro vehor.

Ἁμαξαία, idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. Eust.

Ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, plostellum, parvus currus, apud Aristoph. in Nubib. ¶ Item placentæ genus, ut annotat schol. Aristoph.

Composita.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ἀναμάξευτος τόπος, locus per quem agi plaustra nequeunt, q.d. plaustris impervius. Herodot.

Ἐξαμάξω, aff. pro convitior, quasi de plaustro convitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triviale. Scribitur & καταμαξεύω.

Ἀ'Μ Α'Ρ Α, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Il. φ. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, id est, ὀχετοῦ. Hesych. & Etymol. dici scribunt quasi ἀμάρόν, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἄμην αἴρεσθαι, ligone enim seu rutro fiunt ejusmodi sulci, à quibusdam exponitur etiam, cloaca, meatus subterraneus. Exp. etiam, meatus & fossa. Ἀμάραι Etymologo sunt etiam cavitates illæ & meatus in auricula, metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, per eas enim veluti canales & tubulos sordes & retrimenta capitis deferuntur.

Ἀμαρία & ἀμαρεὺς, idem cum ἀμάρα.

Ἀμαραῖον ὕδωρ aqua quæ per ἀμάραν ducitur, aqua per aquæ ductus influens, cujusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia & inciles, seu inlices & inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 8.

Ἀμαρδέω, permeo more aquarum quæ per aquarios sulcos derivantur & deducuntur. apud Hesych. exp. διοδεύω.

Ἀμάρευμα, aquæ aut sordes quæ per aquarum sulcum defluunt, exp. & cloaca, Hesych.

Ἀμαρεῖν, idem Hesych. exp. sequi, more nimirum aquæ quæ per aquarium sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur.

Ἀ'Μ Α'Ρ Α Κ Ο Σ, ου, ὁ, sive Ἀμάρακον, ου, τὸ, amaracus seu amaracum, herbæ nomen est, quæ & σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, ut Diosc. testatur l. 4. c. 47. & Plin. l. 21. c. 11.

Ἀμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus, ut ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaracinus, seu flos amaraci, apud Diosc. l. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον apud Athen. l. 5. & 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 19.

Ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis, Nicand. in Ther.

Α'ΜΑΡ-

Α᾽ΜΑΡΤΑ᾽ΝΩ, f. ἁμάρτησω, Aor. 2. ἥμαρτον, aberro, ut apud Isocr. ἁμαρτάνειν ἢ ἁδίκειν, aberrare à via. Sic dicitur ἡμάρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberraviſſe ab omni æquitate. Item aberro, non attingo ſcopum aut metam. Il. ρ. τῶ μὲν δ᾽ ὧδ᾽ οὐκ ἀπόνητο ἁμάρτεν. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8. ἔνθα κἀγὼ μάλιστα βάλης ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀνδρεῖον. Apud Hom. Od.λ. ἁμάρτησεν μυθῶν, errare in verbis vel circumloquendo. Apud Hom. Od.λ. ἁμάρτησεν ἢ ἐλπίδος, qui ſpe frustratus eſt ſua ſpe. ¶ Item, erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Poll. 1. ἁμάρτησιν οἱ αὖξοντες ἀεὶ τῶν, in hoc erramitto. Plato Poll. 1. ἁμάρτησιν οἱ αὖξοντες ἀεὶ τῶν, in hoc errant homines. Et cum accuſ. apud Gal. ad Glauc. 2. ἥμαρτον δὲ οἱ πολλοὶ τῆς ἰατρῶν ἁμαρτήσεως. Sic apud Soph. Τοιαῦθ᾽ ἁμαρτάνει πολλοὶ τῆς ἰατρῶν ἁμαρτήσεως. Sic apud Soph. Τοιαῦθ᾽ ἁμαρτάνει ἐν λόγοις ἐπι. Abſolutè etiam ponitur, ut Plut. in Lyſimachi apoph. ἐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ σὺ᾽ς ἁμαρτεῖν, non licet in bello bis errare. Sic Plat. Polit. 1. ἀνεὶς ἦν ἡμιωρῶν ἁμαρτάνει. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto, ut Xen. Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτάνειν. Α᾽ὐξητέον εἰς τοὺ γονεῖς, peccare in parentes. Apud Thuc. ἁμάρτανον πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam abſolutè interdum apud Hom. & Iſocr.

Α᾽μάρτημα, τὸ, erratum, peccatum, lapſus. Ariſtot. rhet. 1. ait ἁμαρτήματα eſſe quæ non commiſcuntur improbitate, & quæ non ſunt ἀβουλήματα, vide eundem & Eth. 5.

Α᾽μαρτηνός, ή, ὸ, offenſator, qui ſæpe offendit in re aliqua, errare ſolitus in re quapiam, Ariſtot. eth. 2.

Α᾽μάρτης, ἀδ᾽ος, ὁ, apud Iones idem quod ἁμάρτια, ſive ἁμάρτημα, ut ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionyſ. Hal.

Α᾽μαρτερός, ή, ὸν, erroneus. Bud.

Α᾽μάρτωλος, ή, ὸν ᾗ ή, peccator vel peccatrix. In novo Teſt. ponitur pro, qui peccatis eſt deditus.

Α᾽μαρτία, ή, error, peccatum, delictum. Iſocrates, Demoſthenes, Plutarchus, & alii.

Α᾽μαρτᾶν, ῶ, vide ἁμαρτέω.

Compoſita.

Α᾽γαμαρτησία, ή, non peccare aut peccaviſſe, vel peccare non poſſe.

Α᾽γαμάρτητΘ, ος, ὁ ᾗ ή, qui non peccavit. Gal. ad Glauc. lib. 1. μόνῳ αὖ θεῷ εἰς ἀνθρωπίνου δυνάμει ἀναμάρτητ Θ ὄν φέι τὰς ἐάσεις, ſolus hic in medicando non peccaverit, quantum quidem id ab homine fieri poteſt. Item qui peccare nequit. Plat. de rep. l. 1. πότερον δὲ ἀναμάρτητά εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. Et Xen. Hell. 6. ὅτῳ δὲ θεὸς ἀνθρώπων ὑδένα ἀναμάρτητα εἶναι ἀνθρώπων ἀνεμαρτησίαν, ſeu ἀναμάρτητον ἕξ). Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητ Θ, in qua nihil peccatum eſt, vel peccatur. Xen. Pæd. 8.

Α᾽γαμαρτήτως, ſine peccato, ita ut non peccaris vel non pecces vel peccare nequeas, rectè & juſtè. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι πονεῖν. Et Iſocr. ἀναμαρτήτως ζῆν.

Α᾽φαμαρτάω, aberro, ὑποπεσχάω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες δὲν αὖ ὑπονοήσοι τι δράσαι. Il. χ. φίλα ἀπὸ πάντες ἁμαρτον, orbatus patre. Eſt enim ὑπὸ ἁμαρτὸν pro ἀφαμαρτὸν.

Διαμαρτάνω, aberro, ut διαμαρτάνειν ἢ ὁδῦ, Thuc. Sic διαμαρτάνειν τῦ πατῆς apud Plut. tota errare via. ¶ Item aberro, aſſequi nequeo vel efficere quod conor, excido, Iſocr. ad Philip. οἱ δ᾽ ἀξιοῦντα σε μὴ διαμαρτεῖν δεῖν ὑπομένοντα, διαμαρτόντι ἢ ἐλπίδ Θ apud Luc. dicitur qui excidit ſua ſpe, quẽ ſua ſpes fruſtratur. Apud Iſoc. διαμαρτάνω ἢ δόξης ἰὼ ἔχων ἀεὶ θ᾽ τυγχάνω, fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro erro, allucinor. Sic γλυκέα dicitur διαμαρτάνειν apud Iſocr.

Διαμαρτία, ῆς, aberratio, item error, ut διαμαρτία τῦ τύπυ, apud Plat. aberratio à loco.

Ε᾽ξαμαρτάνω, erro, pecco. Xen. Pæd. 3. ὁπόση ἢ ἀγνοία ἀνθρώποι ἐξαμαρτάνοι, πάντα ἀκούσια ταῦτ᾽ ἐγὼ νομίζω. Plato de rep. 1. ἐξαμαρτόνομι ἐν τῇ πρὸ λόγων σκέψει. Et pro aberro, non aſſequor, eique opponitur κατορθῶ, apud Iſocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiam, injuria afficio, ut Plato in Minoe, πολλὰ εἰς ἐνίους ἢ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Interdum dicitur πάντα ἐξαμαρτάνω εἰς σε, vel ἀεὶ σε, apud Iſocr. ¶ Item, peccare facio, ut 4. Reg. 10. δὲ ἐξήμαρτε τὸν Ι᾽σραήλ.

Ε᾽ξαμαρτάνομαι, cujus potius uſurpatur præt. ἐξήμαρτημένο pro mendoſo & in quo erratum ſeu peccatum ſit, apud Ariſtot. Pol. 4.

Ε᾽ξημαρτημένος, mendoſe, item perperam. Plat. de leg.

Decomp. Α᾽πεξαμαρτάνειν, peccare, delinquere.

Περσσεξαμαρτάνω, præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Συνεξαμαρτάνω, una erro, una delinquo. Iſocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, conſuetudinem habere cum iis qui una delinquunt.

Νημερτὴς, verus, q.d. in quo dicendo non erratur. Il. ε. Νημερτὲς μοι ἔνισπε καὶ ἀτρεκέως κατὰ μοῖραν. Et Od. ξ. ὅππως νημερτέα εἴπῃ. Euſt. tradit νημερτὲς eſſe τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεῦδος, ἀλλ᾽ ἀληθές. Ponitur νημερτὲς adverbialiter etiam pro verè. Νημερτέως, verè, ut Od. ε. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνέπησιν.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, ſimul erro, unà erro, apud Phalar.

Α᾽ΜΑΡΤ᾽ΣΣΩ, ſplendeo, fulgeo. Heſiod. in Theog. ἐν δὲ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης λαμπηδόνες ὦρσεν ὀφθαλμοῖσι πῦρ ἀμάρυσσεν, ex oculis fulgebat ſeu micabat. Nonn. Κισσῆλιο ἀμάρυσσε λίθων ὑπερέχοσα αἴγλη, fulgorem emittebat, ſeu fulgore nitebat columneo. Epigr. l. 4. ἀμαρύσσεται αἴθριος λειμών, floribus ſplendet.

Α᾽μαρυγή, ῆς, ἡ, & **Α᾽μάρυγμα**, ατ Θ, τὸ, ſplendor, fulgor, ſeu micans fulgor, micantes radii. Apud Apoll. Rhod. Argon. 2. ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν ſunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, ſeu σωτικαὶ κινήσεις. Et ἡλίυ ἀμάρυγμα, apud eundem Argon. 4. Sic & Heſiodus, Χαρίτων ἀμαρύγματ᾽ ἔχυσα, charitum micantes & vibrantes oculos. Minùs propriè πολὺν etiam ἀμαρύγματα dicuntur & ἀμαρυγαί, quum aliquis tam celeriter in curſu mutat pedes, ut iis micare videatur, ſumpta metaphora à ſtellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri ſolet. Ariſtoph. ἀνεῖα μισῶν φάσ᾽ εἶναι ὅπτιον ἀμαρυγά. Odyſſ. θ. Μαρμαρυγὰς ὑπὸ ποδῶν, pro τὸν κατεπάλμενον ἢ τακτῶν κίνησιν. ¶ Α᾽μαρυγαὶ dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ, apud Pollucem, lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Α᾽μάρυγμα Suidæ eſt etiam εἰδωλον.

Α᾽ΜΑΤΡΟ᾽Σ, ος, ὁ, obſcurus, qui non bene videtur & apparet: interdum etiam, evanidus, & ſimilis ei qui extinguitur, ut ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. lychnus obſcurus & parùm lucis præbens. Sic Philo de vita Moſ. lib. 2. ἢ ὅτι ἀσθενήσαν φλὸξ ἀμαυρὸς καθάπερ ἀναπνεύσαν ἀμαυρὸς, obſcura caligine flamma. Et Plut. (de ſole) φαίνεται δὲ ἥδιον ἐν ὁμίχλῃ διαφαυὴς ἢ ἀμαυρός. Od. ρ. εἰδωλον ἀμαυρόν. Metaphoricè quoque uſurpatur Plutarchus in Public. ἀμαυρότερος ἐσῇ λόγων, obſcurior & ignobilior. Itidemque dicitur in Erg. Τὰ μὲν ἀμαυρότερα γνώσῃ. Dicitur & ἐλὼς ἀμαυρὸς, ſpes obſcura & non penitus certa. Arrianus.

Α᾽μαυρὸς, obſcuré & ita ut oculis vix percipi queat, metaphoricè & generalius, ita ut vix ſentiatur. Plut. de deo, Socr. ἔτεται καταλύσει ἀμαυρὸς ῥοῖζω τοὺς ἀεὶ κεφαλὰς ἀπαλαυπομένους.

Α᾽μαυρόω, ῶ, obſcuro, obfuſco, infuſco, oblitero, & tantum non extinguo, ut ἀμαυροῦσι τὰς ὄψεις, cui tenebræ offuſæ ſunt oculis & hebetata atque retuſa acies viſus. Itidemque ἀμαυροῦσθαι dicuntur ea quæ diſparere & delitеſcere incipiunt, paulatimque evaneſcunt obruta tenebris. Item metaphoricè, ut quum Plutarc. de Herodoto dicit, τὸ Λεοτύδε τὸν μαχίμου ἡμαύρωσε ἀφεῖσιν. Itidemque ἀμαυρούμ᾽ quæ evaneſcunt & diſpereunt, paulatimque in nihilum redguntur, ut quum Ariſtot. dicit Ethic. 10. cap. 4. διὸ ᾗ ἡδονὴ ἐναντία ᾗ. Philo de vita Moſis, lib. 1. τὸ γὰρ τοῦ ὑδυσέως κλέος ἀπαμαυρώσειν, conjecturis ſagacibus orbatam. Sic Plut. in Pericle, τὸν πολλῶν ἡμαυρούσας τὸ ἀξίωμα, à multitudine orbatos ſuâ dignitate.

Α᾽μαύρωσις, ή, obſcuratio, metaph. etiam hebetatio & obtuſio, Dioſc. lib. 7. cap. 17. ὀφθαλμῶν τὰ ἀμαύρωσις ὑπάρχοντα, oculi hebetantur, ſeu oculorum caligo oboritur.

Α᾽μαυρωπιὸς, ᾶ, ὁ, obſcurandi vim habens, ſeu obſcurans, & hebetans.

Μαυρόω, ῶ, per aphæreſin pro ἀμαυρόω, obſcuro, item deleo, extinguo, peſſundo. Heſiod. in Erg. Ρ᾽ἐῦ τε μιν μαυρώσι θεοί.

Μαυρός, pro ἀμαυρός, Heſych. & Suid.

Ε᾽ξαμαυρόω, ῶ, (comp.) obſcuro, oblitero.

Ε᾽ξαμαύρωσις, obliteratio. Plut.

Α᾽ΜΑ᾽Ω, f. ἥσω, meto. Ariſtoph. in equit. ἀλλὸτριον ἀμᾷ θερίζ Θ, alienam metens meſſem. Euſt. quoſdam ab ἄμα derivaſſe tradit, ut eſſet ὑφ᾽ ἓν πολλὰ ἄγκα. Heſychius, ὑπὸ τὸ ἅμα ἀσχολοῦμαι. ¶ Item colligo, accumbo. Il. ω. Λαχήνατ᾽ ἔροφον λαιωβόλον ἀμήσαντες. Et Apoll. Arg. 15. ἄφατον ἀμήσαντες φυλλάδα. ¶ Item abſcindo, demeto. Heſiod. in ſcuto, οἷμ᾽ ἔτ᾽ ἄμων Α᾽χαιὸς ἐξίμεν χορυσσάμενος πόνδε. Od. φ. ἀσ᾽ ὑπὸ πηλοῖ χαλκὸν Ρ᾽ίνας τ᾽ ἀμήσαντες, abſcindentes.

Α᾽μήσιμος, ᾶμαι, metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶσ᾽ δὲ ὅπως ἄρτι περιζῇ σαρυλή. Frequentiùs uſurpatur in ſignif. activa pro ἀμᾶν. Interdum abſoluté. Heſiod. in Erg. γυμνὸν δ᾽ ἀμᾶσθαι. Et ibidem cum accuſ. ἢδ᾽ ἀ᾽ροῦρα καρπὸν ἀμᾶσθαι. ¶ Item metaph. fructum & utilitatem decerpo, ut Plut. αὐτὸ παύσας (ὕβριν) ἀπαίτης ἢ ἐλευθερίας ἀμήσεσθε, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Α᾽μητ Θ, ητ, ὁ, meſſis, ea quæ metuntur, vel collectio frugum. Item ipſa metendi actio. Heſiod. in ἤμαρ. Ὡ᾽ς ἐν ἀμήτῳ, tempore meſſis. Apud Luc. περὶ καιρῶν ἀμήτυ, de metendi temporibus.

Α᾽μητὶς, ῆτ, ὁ, meſſis tempus, tempus reconditionis frugum, καιρὸς ἀμήτυ. Heſych.

Α᾽μητὴρ, ῆρ Θ, ὁ, meſſor. Iliad. λ. Α᾽μήτορες, ἢ, mulier quæ metit.

Α᾽μη, ῆς, exp. falx meſſoria, item ſarculum, ſeu rutrum. Æſch. in Cteſiph. ἔχοντας ἄμας ᾗ δρέπανα. Reperitur & aſpiratum ἅμη. Alii ab ἅμα adverbio, alii ab ἀμᾶν deducunt. Eſt etiam hauſtorium inſtrumentum, apud Plutarch. in lib. de ſol. anim.

Α᾽μαλλα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽μεύω, vel potiùs ἀ᾽μεμάομαι, ὦμαι, demeto. Heſych.

Διαμάω, ῶ, & διαμάομαι, ὦμαι, demeto. Et metaphoricè, interdum pro abſcindo. Il. γ. v. 359. Α᾽ψῖκρο ᾗ πεφεῖν, λαπέλιον διαμήσ᾽ ἀμπὸ χθονός. Ε᾽ῖχ Θ, abſcidit? Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro evertere & accumulare, ut Budæus tribit.

Ε᾽ξαμάω, ῶ, & ἐξαμεύομαι, ὦμαι, demeto, abſcindo. Soph. Τίνας ἀπαί Θ᾽ ἐξέμαι ἐξημιωβόλ Θ, exp. radicem habens exactam.

Ε᾽μμάω, ῶ, vel potiùs ἐπαμεύομαι, ὦμαι, colligo, coacervo, accumulo metentium more. Od. ε. ἐυνὴν ἐπαμήσατο χηρσί. Citatur ex Herodoto. Theophr. & Xen. ἐπαμήσασθαι γλοῦ, terram aggerere.

Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ω.

Περιμάω, ῶ, circumcirca meto ſeu demeto. Heſych.

Προσμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ῶμαι, inſuper aggero vel accumulo.

Α᾽ντεπαμᾶσαι, (decomp.) è contrario aggero. Xen. αὐτοὺς ἀντεπαμᾶσαι τὸ χῶμα.

Πυρεσμός, ῆ, falx qua triticum demetitur, falx meſſoria.

Πυρεσμητὸς, meſſis tritici, vel tempus meſſis.

Καλαμᾶν, Πόλεμον, Φορτία μὲν, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Α᾽ΜΒΗ, ος, ή, ſupercilium petræ, ſupercilioſa eminentia petræ. Hippocr. in lib. περὶ ἀ᾽ρθρων, ἀμβλὺ ᾗ ἐγκύπτε μικρὸν ὑπόκυκσιν ὅπ τοῦ ἰσάτου τῆς ὠλεκράνης Θ. Galen. ſcribit, τὴν ἀμβλὺν & τὸ σκάπτρον Hippocrati eſſe ἐσῆ Θ τῆς ὠλεκράνης ᾗ ὀδόντων. Idem comment. in lib. Hippoc. de artic. meminit etiam μικρᾶς τινος ἀμβλῆς. Cur autem ἀμβλὴ nominetur, idem docet his verbis, comment. 1. in l. de articulis, τὴν κεφαλὴν τῆ ξύλυ γεγλυφῶν σφῶν, ἢ ὑπ᾽ τὸ πέρας ὑπερκειμένης ῥαφῆς Θ. ἀμβλὴν δὲ καλέσασι αὐτὸ ὡ᾽ς ὑπ᾽ τὸ πέρας ὑπερκειμένης ῥαφῆς Θ. ἀμβλὴν δὲ καλέσασι αὐτὸ ὡ᾽ς ὑπ᾽ τὸ πέρας ὑπερκειμένης ῥαφῆς Θ. ἀμβλὴν δὲ καλέσασι αὐτὸ ὡ᾽ς ἐσῆ Θ. Quibus ſubjungit, τοιαύτη δὲ ἐσῆ ὑπερκειμένη ἀμβλὴ οἱ ἰατροί. Quibus ſubjungit, τοιαύτη δὲ ἐσῆ ὑπερκειμένη ἀμβλὴ οἱ ἰατροί. ὀρθῶς οἶσί κ᾽ ἐ λοπάδων πάρεστ τὸ ἄνω γίνεται ὑπερκειμένη ἐν ἐντὸς ἐσραμμένην κοιλότητα: additque comicum quendam ὅδ᾽ανω πεφυκὼς ὑπερκειμένη, πανταπολλῶν ὑδὲν ᾗ λοπάδων πεῦ ἀμβλεῖαι θελεῖξαι: dicere autem maſculino gen. ἀμβλεῖος Atticos, fœminino verùm Iones ejuſmodi ῥήματα vocare ἀμβλᾶς: vide ἀμβλῶν.

Α᾽μβλῶν, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Heſych. teſtatur Æſchylum ἀμβωνας vocaſſe acclivitates & faſtigia montium. Dicuntur ἀμβωνες etiam τὰ χείλη ᾗ λοπάδων, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ἐν αὐλοῦσθαι ᾗ), quaſi ἐναύλωνες, inquit Etym. vide Euſt. & Poll. l. 6. c. 6. & Ath. l. 11. & Erotian. Vide plura & in Α᾽μβη, ex Galeno. Vide & Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

Α᾽ΜΒΙΞ, ικ Θ, ὁ, ab Heſychio exp. olla, cadus, à Plinio calix interpretante verba Dioſcoridis quæ ſunt lib. 5. c. 110. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum cenſu, lib. 11.

Α᾽ΜΒΛΑΤ᾽Σ, ύ Θ, ὁ, obtuſus, hebes, propriè de ferro cujus acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀνασῴζ τὸν ἄνθρωπον ἀ᾽ηδκαν, quo tanquam obtuſo pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum, unde ἀμβλὺς ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remiſſus, ut ἀμβλὺς ὠθεῖν, ſuriperemiſſus ad curſum, non acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρας ἐποιήσε ὠθεῖ ᾗ μάχλυ.

Α᾽μβλύτατα, adverb. obtuſiſſimè: ut ἀμβλύτατα ὁρᾶν. Plut. de leg.

Α᾽μβλύτης, ητ Θ, ή, obtuſitas, hebetudo. Item traditas, remiſſio animi, per metaph.

Α᾽μβλύω, obtundo, retundo, hebeto, obtuſum reddo & hebes. ¶ Item, tardo & impetum frango & retundo. Plut. in Pericle, ᾗ ἐ δύναιτο ἀμβλύνειν.

Α᾽μβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, ſicut & activum. Thuc. l. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τὸ ἀποσκάντι ἀμβλυνόμεθα.

Α᾽μβλωπικὸς, ή, ὸ, hebetativus, hebetandi vim habens, vel vim hebetativam. Dioſc.

Α᾽μβλυώπΘ, excutio, caligo, allucinor, ſum lucioſus, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. ἔτ᾽ κ᾽ χάρις σοι ἀμβλυώπ Θ ποιῆ τὸ φῶς. Et Hippoc. de locis in hom. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώπεια.

Α᾽μβλυωμός, ῦ, ὁ, hebetudo & obtuſio viſus, oculorum retuſa acies, & veluti cæcutientia. Hippocr. Α᾽μβλυσμὸς, reperitur pro eodem, apud eundem.

Α᾽μβλώσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώπ Θ, & ex eo factum eſt, ablato per ſyncopen υ, Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσας. ¶ Item abortior, abortivum pario. Vide ἀμβλύω.

Α᾽μβλώδης, ῆς, ὁ, idem quod ἀμβλύς. Arat. ἀμβλεῖης κεφαλείς.

Α᾽μβλόω, ῶ, ξ, ώσω, obtundo & hebeto, idem quod ἀμβλύω. ¶ Item, abortior, abortivum pario, ſed frequentiùs uſurpantur com. ἀπαμβλόω & ἐξαμβλόω. Dicitur ſecundum Euſtat. mulier ἀμβλώσαι, quaſi ἀναβαλεῖν ἐπ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.

Α᾽μβλόμενος, ώμενη, hebetor, hebeſco. Theophr. in l. 4. de pl. ἀμβλόμενα ᾗ οἱ ὀφθαλμοί.

Α᾽μβλωμα, τὸ, vel **ἄμβλωσις**, εως, ή, obtuſio & hebetatio: ut ἄμβλωσις ᾗ ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortivus, partus abortivi infantis: ἀμβλώσεως κινδύνος, apud Greg. abortionis periculum.

Α᾽μβλωδρίδιον, ή, τὸ, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortivus. Item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum ſive elidendum.

Α᾽μβλώσκω & **ἀμβλίσκω**, idem quod ἀμβλόω. Plato, ᾗ ἐκ τοῦ ἐν ὑδὲν ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι faciunt abortiri. Α᾽μβλώσκω etiam legitur apud Heſych. in eadem ſign. Α᾽μβλυνόμενον, idem apud Poll.

Compoſita.

Α᾽ναμβλώω, hebeto, obtundo, ſue hebetiorem & obtuſiorem reddo tunde ἀναμβλωθὲν εἰς τὸ ἀφρόημα, dicitur is cujus velut acies ad res gerendas neceſſaria obtunditur. Plut. Item, acus: id quod obtuſum fuerat, acutum reddo quod fuerat hebetatum, ſeu hebetudinem demo. Suid.

Α᾽ναμλόω, idem quod ἀμβλόω. Plut.

Α᾽ναμλύω, hebeto & obtundo in, heberem & languidum reddo in.

Ε᾽ξαμλόω, apud Ariſtoph. & Plat. idem quod ἀμβλόω.

Ε᾽ξαμλώσις, & ἐξάμβλωμα, abortus. Hippocr.

Ε᾽ξαμβλύσκω, & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio ſeu pario: illud apud Ælianum, hoc apud Dioſc.

Ε᾽πιβλύσκω τὸ καρπὸς, aff. pro excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.

Καταμβλώω, hebeto, obtundo. Soph. καταμβλωθὲν κέας.

Κοσμόμβλη, ή, braſſica: utpote ἀμβλύουσα πὶς κόρας. Pro eodem dicitur per ſyncopen κράμβη. Κεφαλίδιον, ε, τὸ, diminut. Κωκοφάμβη, canina braſſica.

Τ᾽ραμβλώω, q. d. ſubobtundo.

Α᾽μβοβοῦ Θ, &c. vide in comp. ex Βροτός.

Α᾽μβων, vide in Α᾽μβη.

Α᾽ΜΕΙ᾽ΒΩ, ξ. ψω, commuto, permuto, muto. Iliad. ζ. Ὅ᾽ς ποτε Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ τεύχε᾽ ἀμείβετ᾽ Ἀθήνη Χρύσεα χαλκείων, qui cum Diomede Tydei filio ſua permutabat arma, aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβεται ὄνομα ἀντὶ ὀνόματ Θ, nomen cum nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Julianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem ſubinde mutans. Sic Luc. in Anacharſide, ἄλλοτε ἄλλιν γλῶ ἀμείβων, ſubinde terram permutans. ¶ Item, alterno: ut Il. λ. Ε᾽ὐ δὲ καὶ ἐξιδυῖαν ὁδὸν ἀμείβετον, δόλον γὰρ γνῶτον ἀμείβων, paulùm alternans genua, id eſt, paulatim & ſenſim progrediens. ¶ Item ſucceedo: ἀλλήλας ἀμείβοντες πολυγενέθλοι, ſibi invicem ſuccedentes librarii celeres. Α᾽μείβει exp. itidem διαδέχεται à ſcholiaſte Euripidis, in hoc ejus verſu. Καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν πόνον. ¶ Item, prætereo, pertranſeo: ut πολλὰς πόντος ἀμείβεται, & ἀμείβειν ἢ ὁδὸν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβων, quod exp. etiam viam pergere. Apud Apoll. κατὰ καλὰ μέσσον, præteribant, prætervehebantur. Ariſtid. in Panat. ᾗ διὰ τὴν ἡμερότητα τῶν ἐπιβὰς πόλει, σωζόμ᾽ ᾗ σωζόμενος πόλεις ἄκυρο ἐν ὑπείρῳ ἀμείβοντες ἔρχ Θ, prætereuntes binas ternaſque urbes. ¶ Α᾽μείβοντες, tigna ædificium ſuſtinentia, vel trabes ædificium ſuſtinentes, quæ ſeſe invicem fulciunt. Il. μ. Ὣ᾽ς δ᾽ ὅτ᾽ ἀμείβοντες τόξ᾽ ἐν κλυτὸς, θεσπέσι πύλαι Δαίμονι Θ᾽ ὑπάλιο.

Α᾽μείβομαι, (active ſignificatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν τῇ ὑρεῖᾳ, cœlum cum terra commuto. Plato in Apologia, ἀλλὰν ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμεν Θ, civitatem ſubinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto uxores, identidem uxorem muto. in Anth. epigr. κάτοικ ἀμειβόμεν Θ, exp. in cygnum mutatus. Et etiam muto more mercatorum: ut apud Apoll. lib. 2. ὥσπερ ἀμείβοντας βιοτήσιον, exp. merces ſic ſolentas permutant. ¶ Item (abſolutè poſitum) alterno. Il. ι. Οἱ δὲ μεσόβοιποι φυλακὴν ἔχον, alternantes agebant vigilias, vel alternis agebant vigilias, id eſt, viciſſim. At Od. α. ἀμειβόμενοι κατ᾽ ὄκνος, exp. alii alios per ſucceſſionem excipientes. Apud Gregorium, ταύτην ἢ ἀγρυπνίαν ἐς ὕπν Θ ᾗ ἡδίσην ἀμείβεται, exp. his vigiliis ſuccedit, has vigilias excipit, has ſequitur. ¶ Item, tranſeo, perranſeo. Il. ε & κ. & alibi, ἀμείβετο ἄλλος ἐπ᾽ ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam μεταπικῶς pro, traduco, trajicio, quod eſt, quaſi dicas, tranſire faciosue in Anthol. epigr. κακὸν ἀμείβων ἀμείβομένη, exp. quæ trajeci, tranſvexi. Apud Eurip. ἀμείψασα πύλας, ingredi januas. Alii tranſire hîc quoque interpretari malunt. ¶ Item, remuneror, gratiam rependo, vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοῖς ὑμετέροις, par pari refero, vel paria facio. Dicitur pro eodem τῶν ἴσων ἀμείβομαι, à Baſilio. Dicitur & ἴσους ἴσοι ἀμείβεσθαι. Α᾽μείβεσθαι συὶ ἐπικαρπία, cum fœnore referre beneficium. Α᾽μείβεσθαι τοῖς εὐεργέταις, apud Chryſoſtomum, contraria rependere, ut quum malum beneficio reddimus. Interdum habet accuſativum: ut Herodian. ἀδίκως τι αὐτοὺς μεγαλοφρόνως ἠμείβετο, id eſt, donis eos remunerabatur. Α᾽μείβομαί σε τῆς σῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως, apud Luc. remunerabor te ob iſtam æquitatem, vel remunerabor iſtam tuam æquitatem, digna iſta tua æquitate tibi rependam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῶν φιλίας, & ἀμείβ Θ αὐτὸν τόνον ᾗ πίνα, pro his gratiam illi refert fortuna. Interdum cum participio ponitur: ut ἀμείβεται ἄγων, vices refert in conferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia reſpondet alteri. ¶ Item, vices ſermonis reddo, id eſt, reſpondeo, reſponſum do, apud Homerum ſæpe, ut Od. μ. ἀπ᾽ ἀμείβ Θ.

πίκα δ' Εὐρύλοχος συγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. ἐκ δ' ἔτι τις ἐπλαπε Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψατο χαλεποῖσιν. Interdum absolutè, ut Il. α. Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Sic & apud Plut. in Othone, ἐκείνων τὴν προσαγόρευσιν μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico salutationi respondissent, vel quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat, προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter, vicissim saluto, salutem reddo. Apud Synes. ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, sibi invicem respondere mittendo nuntia, id est, sese mutuo certiores facere. ¶ Item (passiva significatione) ut ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. rependitur cædes, vicissim fit cædes.

A'μειψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. apud Dionys. Halic. Item retributio, compensatio, ἀμοιβή.

A'μοιβὴ, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Apud Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν, exp. permutatio decem minarum, quod decem minis permutari potest. ¶ Item, vicissitudo, ut apud Plat. de leg. 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, festorum vicissitudines. ¶ Item compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum, ut Odyss. α. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, Luc. in Caucaso, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. Item retributio (in malam partem) pœna, supplicium. Od. μ. Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. Hesiod. in Ergois, Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

A'μοιβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua, gratia quæ vicissim refertur, ἀντίχαρις.

A'μοιβαῖος, ου, ὁ, mutuus, alternus, ut ἀμοιβαῖοι λόγοι. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, sive ἀμοιβή. Dionys. Areop. ἐγὼ δὲ ὅτι ἀμοιβαίαν ἕξει τὴν ἀποπλήρωσιν ἕκαστος εὖ οἶδα, novi pro meritis præmium & pœnam laturum esse quenque. Apud Nonnum, ἀμοιβαῖος τοῖχος, exp. paries respondens & è regione positus.

A'μοιβαίως, adverb. vicissim, alternis. Bud.

A'μοιβὰς, άδος, ἡ, mutatoria, permutatoria, ut Od. ξ, χλαῖνα ἀμοιβάς.

A'μοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. l. 2. Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο. Sic illi se vicissim compellabant.

A'μοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, sed magis est poëticū, Apol. lib. Arg. 2. Ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδὶς, pro iisdem usurpant poëtæ etiam ἀμοιβηδὸν & ἀμοιβηδὶς, ut producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβήδην, ut Apoll. Arg. 2. ἀμοιβήδην ἐλάασκον, alternis remigabant.

A'μεύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'λφιταμοιβὸς, οῦ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Aristoph. in Nub.

A'νταμείβομαι, gratiam rependo, compenso, idem quod ἀμείβομαι. Theoc.

A'ντάμειψις, compensatio. A'νταμοιβὴ, idem.

A'παμείβομαι, f. ψομαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Est frequens apud Homerum, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, ut Il. κ. & Od. μ. & δ. Et apud Xen. ἀναβ. 1. Κλέαρχος μὲν οὖν τοιαῦτα εἶπε, Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.

Decomp. A'νταπαμείβομαι, idem.

A'ργυραμοιβὸς, nummularius, argentarius. Theocr. idyl. 12.

A'ργυραμοιβικῶς, nummulariorum more.

Διαμείβω, vel potius διαμείβομαι, permuto, ut Plut. in Aristide ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, permutârunt cum illis locum. Idem in Cimone. διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Alicubi dicit, πάντα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permutare pecunia. Et inversa constructione διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, Basilium, & alios. pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου.

Διάμειψις, permutatio, Plut. in Fabio.

E'ναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, vicissim. Apoll. Rhod.

E'ξαμείβω, vel ἐξαμείβομαι, immuto, in varias formas muto. Item rependo, retribuo. Æschyl. in Prometheo, κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο, retribuit mihi istas tam graves pœnas.

E'ξάμειψις, immutatio, item vicissitudo, ut apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. cœlestes vicissitudines & conversiones.

E'ξημοιβὸς, οῦ, ὁ, permutatorius, ut εἵματα ἐξημοιβὰ, apud Homerum, quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ. v. 249.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor. Apoll. Rhod.

E'παμείβω, vel E'παμείβομαι, permuto. Il. ζ. v. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel invicem) permutabimus. Item, Iliad. ζ. v. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, victoria alternat homines.

E'παμοιβὸς, οῦ, ὁ, alternans, Apoll. Arg. 2. ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἔρυγεν Ἄλλῳ.

E'παμοιβαδὸν & ἐπαμοιβαδὶς, (q. d. permutatoriè) per vices. Odyss. ε. ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλὰξ & ἐπιπεπλεγμένως.

E'πημοιβὸς, permutatorius, ut Od. ξ. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

Ι'ερόμειβοι, sacri vates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. Idyll. 1. Ἐκ θεὸς ἐκπεράασαι πάλιν μετάμειψε γυναῖκα.

Μετάμειψις, transmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. παρὲξ γόνυ γουνὸς ἀμείβων, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶ Item prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo, ut κόλπον παραμείβων, apud Apoll. Et apud Nonnum παραμείβειν δρόμον. Syn. παραμεῖψαι τὰς στήλας. Sæpe etiam passiva voce παραμείβεσθαι eadem signif. ut apud Xen. Pæd. 5. παραμειβόμενοι τὴν πόλιν τοῦ στρατεύματος. Plutarch. παραμειψάμενος δὲ Λάκωνας. Apol. arg. 2. τοὺς παραμειβόμενοι. Interdum sine casu, ut παραμειβόμενοι ποταμοὶ, apud Luc. Sic apud Hesiod. Ἡ δ' ὥρα παραμείβεται, μινύθει δέ τοι ἔργον, ut dicitur tempus præterire, elabi & fugere.

Παραμείβομαι, responsione præoccupo.

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, mensarius, nummularius.

A'μείνων, vide in A'γαθός.

A'ΜΕ'ΛΓΩ, f. ξω, mulgeo. Ἐζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας. Theocr. in Cyclope, τὰν παρεῦσαν ἄμελγε, mulge eam quæ adest. Suidas & Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt. ¶ Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos avello (quod fures facere solent) ut annotant Suid. & Aristoph. schol. in equit. ἢ σὺ πισιδίων ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, id est, eos decerpis tanquam fructum.

A'μολγεὺς, έως, ὁ, mulctra, Theocr. Idyll. 8.

A'μολγαῖος, adject. ut ἀμολγαῖος μαστὸς, in Anth. Epigr. mamma quæ mulgetur. Apud Hesiod. ἀμολγαίη μᾶζα, ex lacte facta.

A'μολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi & extrema nocte, ideo pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur interdum per se, interdum cum genit. νυκτὸς, ut. Il. ο & χ. & Od. δ. & alibi, νυκτὸς ἀμολγῷ.

A'μολγάζω, ab Hesych. exp. μεσημβρίζω.

A'μέργω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'ναμέλγητος, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

A'νήμελκτος, non mulctus, vel qui non mulgetur. Od. ι.

Βουμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ι'ππομολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus vel equimulga.

A'ΜΕ'ΡΓΩ, exugo, propriè exugo oleas, & amurcam exprimo, ut probari posse videtur ex ἀμόργη. dicitur & μέργω, ut tradit Eust. addens utrum ab altero factum sit non constare. Sunt & qui ἀμέλγω pro ἀμέργω, dici velint, sunt qui contrà. Exponit Eust. & καρπολογεῖν, id est, fructum decerpere.

A'μόργη, ἡ, vel potius ἀμοργὴ, amurca, olivæ expressæ recrementum, apud Diosc. & alios. Apud Theophr. de plan. l. 1. c. 13. & Gal. ad Glauc. exp. fæx olei. ¶ Item A'μόργη, herba quædam purpurea, ut scribit Etymol. apud eundem coloris genus esse scribit Methodius. Hinc A'μοργὶς, ίδος, ἡ, Hesychio teste, est καλάμη quædam, ex qua fit ἔνδυμα ἢ ὕφασμα ἢ χιτών. A'μόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber, ut ἀμόργινος χιτωνίσκος. A'μοργίδιον, vestimentum ex amorgide, apud Aristophanem in Lysistr.

A'μοργεὺς, έως, ὁ, qui exugit oleas, qui amurcam exprimit.

A'μοργὸς, οῦ, ὁ, qui exugit, ἀμοργοὶ (ut inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempubl. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem & μοργοί.

A'μοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus. Hesych. & Athen.

Μόργνυμι & Ὀμόργνυμι & A'μέλγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

A'μέρδω, vide in comp. ex Μείρω.

A'ΜΕΥ'Ω, sive ἀμεύομαι, transeo, pertranseo. Quæ significatio datur verbo ἀμείβω, & ἀμείβομαι, unde & deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. πορεύομαι, id est, vado.

A'μεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertransibilis, ut ὅπη καὶ ἀμεύσιμον, apud Apoll. Rhod. quà transiri potest.

A'μη, vide in A'μάω, A'μῶ, &c. vide in A'μός.

A'ΜΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Aristoph. in Pluto. ἄμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν τουτονί. vide schol. & Athen. libro 14.

A'μητίσκος, ου, ὁ, parvus ἄμης, apud Athen. l. 14.

A'ΜΙ'Α, ας, ἡ, amia, piscis genus apud Athen. lib. 7. & Plin. l. 9. c. 15. & Aristot. hist. an. l. 6. c. 17.

✤ Dictas ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed & Aristotelem scribit nominatas dicere, παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις, esse enim συναγελαστικάς. Lascaris in epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

A'ΜΙΛΛΑ, ἡ, certamen, contentio, Arist. rhet. 1. ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα

ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, ubi est certamen, ibi est victoria. Plutarch. in Symp. 5. πρὸς τὰ θηρία γινομέναις ἁμίλλαις, certaminibus adversus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἅμιλλα ἀρετῆς, exp. studium virtutis. Isocr. in Panegyr. περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendentes. Apud Demosth. τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς περὶ τοῦ δήμου δωρεαῖς. Budæus reddit certatim contendere.

A'μιλλότερος, contentiosior. Hesych.

A'μιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certantes inter se de victoria. Idem in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἁμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando cum dativo instrumentali, ut ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equestri certamine contendentes. ¶ A'μιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, enitor ad hoc, certatim contendo ad hoc. Isocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, id est, invidere, poni videtur apud Greg. cum dativo, inquit Bud.

A'μιλλημα, τὸ, certatio, contentio.

A'μιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. A'μιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. certatorius, certativus, ut ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, certatores equi.

A'μιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

A'ναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo certamen & contentio non est, non controversus, exp. & non contentiosus.

A'νθάμιλλος, qui alicui in contentione seu certamine adversarius est, æmulus.

A'νθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, & ἀνταγωνίζεται, ut apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto & contendo cum. Plut. in Themistocle, διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα.

E'νάμιλλος, certans & contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus. Aristot. Pol. 3.

E'ναμίλλως, ita ut contendi & comparari in certamine possim, pariter. Isocr. in Panath.

E'ξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu ejicio, vel in certamine expello, Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; exp. ἐλαύνουσι.

E'φάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Isocr. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, ut sis patris studiorum æmulus, ut apud Dem. in Epit. φιλοτιμία ἐφάμιλλος. Et Isocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον, dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Isocr.

Ι'σάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

A'ΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, matula seu matella, vas urinarium. Suid. ex Aristoph. Legitur & apud Athenæum, lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis, aspiratum fuisse ait.

Σκωραμὶς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, Aristoph. in Concion.

A'μμα, &c. vide in A'πτω.

A'ΜΜΙ, εως, τὸ, nomen seminis cujusdam cumino minoris, de quo Diosc. l. 3. c. 7. & Plin. l. 20. c. 15. ¶ A'μμι etiam & ἄμμιν Æolicè dicitur, nobis.

A'μμιγα, ἀμμίγδην, vide in comp. ex Μίγνυμι.

A'ΜΜΙ'ΟΝ, ου, τὸ, minium. Diosc. l. 5. c. 110. ubi tamen quidam legunt ἀμμίνιον.

A'μμος, &c. vide in Ψάμμος.

A'ΜΝΙ'ΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes involvens. Vide Gal. & Theophilum anatom. lib. 5. c. 18. & Poll. ✤ Quidam ab ἀμνὸς, ab ejus videlicet mollitie seu teneritudine, alii à μένος deduxerunt, ut sit quasi τὸ αὐτὸ μένος. ¶ Eustath. Od. γ. ἀμνίον dici scribit vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi αἱμνίον τι ὄν, hoc est, μένος sive αἵματος στερητικόν. Cretenses verò ἀμνίον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, αἱμνίον τι ὄν, παρὰ τὸ αἷμα.

A'ΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, agnus, ἀμνὸς κεράστης, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. ✤ Etym. à μένος deducit, præfixo α privativo, ut dicatur quasi ἄμενος, vel à μνοῦς, significante mollem pilum, seu tenerrimam & mollissimam lanam cum qua nascitur, ut sit ὁ ἐστερημένος τῶν νηπίων τριχῶν.

A'μνὴ, ἡ, agna. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Scribitur & ἄμνη.

A'μνὶς, ίδος, ἡ, & A'μνὰς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνὴ, id est, agna. Theocr.

A'μνειὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

A'μναμος, ου, ὁ, nepos, Suidas & Etym. propriè dici volunt de ovibus, utpote derivatum ab ἀμνὸς, Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum esse ait.

A'μνίον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'μοιβὴ, &c. vide in A'μείβω.

A'μολγὸς, &c. vide in A'μέλγω.

A'ΜΟ'ΡΑ, exp. similago cocta cum melle, opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

A'μορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis mellitus, dulciarius, Paralip. l. 1. c. 14.

A'ΜΟΡΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, pro diversa signif. diversam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὸς, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὴν ὀρφνὴν, exempto ν & verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β converso. ¶ Exponitur & ἀκόλουθος, comes, assecla, sectator, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit schol. Callim. Suidæ ἀμορβὸς est ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione unius literæ ex ἀμορμός. Callim. hym. in Dian. Οὕνεκα Λητῴδη θυγατέρας τίμησεν ἀμορβούς.

Derivata ex ἀμορβὸς, id est, σκοτεινός.

A'μορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. & βουκολικὸς seu ποιμενικός. Nic. in Ther. ἀμορβαίους τε χαράδρας.

A'μορβὴς & ἀμορβὸς, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex ὀρφνὴ derivatum ait, quasi ἀμορφνής.

Derivata ex ἀμορβὸς, id est, ἀκόλουθος.

A'μορβὰς, άδος, ἡ, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες.

A'μορβεύω, sequor, assector, Nicand. Βουκαῖοι ζεύγεσσιν ἀμορβεύουσιν ἀροτῆρες. Idem in Ther. Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ Δῷος. Vide schol.

A'μορμεύω etiam dicitur pro eodem, item ἀμορμεύομαι, sequor, comitor, unà proficiscor, unde in Epigr. ἀμορμεύοντες pro συνοδοιπόρει.

A'μορβεὺς, exp. pastor, apud Oppian. lib. 3. de venat. φῶτες ἀμορβῆες. Potest tamen etiam exponi, sequaces.

A'μόργη, &c. vide in A'μέργω.

A'ΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, unus, aliquis, esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. α. ¶ Doricè pro ἡμέτερος, apud poëtas. ¶ A'μος autem, id est, quando, vide in Ἦμος.

A'μόθεν, alicunde, apud Hom. Od. ι. & Plat. l. de leg. 7.

A'μῆ, & ἀμῶς, & ἀμοῖ, quæ composita cum aliis particulis usurpantur, ut ἀμηγέπη, quodammodo, quadantenus, quoquo modo, vel quovis modo, ut Agathias apud Suidam, ἔδοξεν οἱ ἀμηγέπη ἀποπειρᾶσθαι τοῦ φρουρίου.

A'μωσγέπως, pro eodem, apud Plut. in Pericle.

A'μηγέπου, apud Aristoph. in Acharn. Ὑμᾶς μὲν ἤδη μισθοφορεῖν ἀμηγέπου, scholiastes exp. ubique, ubivis.

A'μηγέποι, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμὸς, (tanquam μηδ' ἀμὸς) ne unus quidem, nullus, Herod.

Μηδαμοῦ, nusquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόσε, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμόθι, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῆ, nusquam, nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδαμῆ, μηδαμῶς, & tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretii, Hesych.

Οὐδαμὸς quasi οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem, nullus, idem quod μηδαμὸς, unde apud Herodot. οὐδαμοὶ pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμοῦ γῆς, apud Aristidem.

Οὐδαμόσε, idem quod μηδαμόσε.

Οὐδαμόθι, idem quod μηδαμόθι. Dicitur & οὐδαμόθι τῆς γῆς apud Luc. ut Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν, ut ἐξ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ, nusquam, apud Dionys. Areopag. Hinc οὐδαμῆ ἄλλῃ, nusquam alibi. Sæpius sig. nullatenus, nullo modo, Plato de rep. l. 1. οὕτω μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῆ, οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς, Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῆ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur & pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινὸς, οῦ, ὁ, qui nullius est pretii, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. & οὐδαμινώτερον apud eundem.

A'ΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea. Od. τ. ἠδ' ἄμπελοι αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐρισταφυλον. Apud Diosc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λευκὴ, ἄμπελος μέλαινα.

A'μπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, viteus, vitigeneus, vinealis, ut ἀμπέλινα φύλλα, Arist. apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, & ἀμπέλινος καρπός.

A'μπέλειος, idem, ut ἀμπέλειος βότρυς.

A'μπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. A'μπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

A'μπελίνης,

Α᾽μπελίτις γῆ, vinealis terra quæ & σαμψακῖτις, ut citatur ex Dioſc. lib. 5. c. 173. Sic dicta quòd adverſus innaſcentes vitibus vermes illinì ſoleat.

Α᾽μπέλιον, ου τό, viticula, apud Ariſtoph.

Α᾽μπελος, ὁ, ἡ, vinctum, vitibus conſitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελών, Attice.

Α᾽μπελίς, ίδος, ἡ, avis quædam, cujus meminit Ariſtoph. & Poll. lib. 6. Eadem dicitur & ἀμπελίων, ονος, ὁ, Poll. l. 6. c. 9.

Compoſita.

Α᾽γριάμπελος, ου, ἡ ἀγρία ἄμπελος, labruſca.

Ἑκκαιδεκάμπελος, herba quæ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀμπέλων, de qua vide Dioſc.

Ξηραμπελίτις, ut ξηραμπέλινος χιτών, colorem habens vitibus refractis ſimilimum, vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

Α᾽μπελος, ου, ἡ, funis per juga tenſus, ad quem jugatis bobus magna onera curribus impoſita trahuntur. Helcium vocat Appulcius, unde helciarii, qui funibus veluti boves jugati onera trahunt, dictum quaſi ἀμπεζευτὴ ὑπ᾽ αὐχένα διαμάχης πρὸς ζυγὸν διεξιέναι, inquit Etymol. qui tamen addit ita etiam dici poſſe lignum quod jumentorum cervicibus imponitur.

Α᾽μπάω, traho, more boum ſeu jumentorum τὸ ἀμαξίου πρόσωπον ἕλκω. Sic uſurpavit Callim. teſte Etymol. Itidemque Lycophron dixit, Α᾽χλαινᾶν ἀμπαδίσσων ἠλιοτρόπον, nudam trahunt ſtultì vitam. Abuſivè dicitur etiam pro bajulare & ſuccollare, inquit Budæus.

Συναμπάω, unà traho, ut jumenta trahunt plauſtrum, in trahendo adjuvo. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. & Plut. in Cat. majore.

Α᾽μπυξ, υκος, ὁ vel ἡ, funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus ſparſæ colligantur. Tributur etiam mulieribus, & ſic nominatum fuit vinculum illud quo conſtringebantur fluxi crines, & vitta, quæ comis jam collígatis ſuperinducebatur: διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, εὸ quòd cohibeat crines, teſte Euſt. ut Il. υ. Τῆλε γ᾽ ἀπὸ κροτάφοιο φέρε ἵδρωτα σχελέεσσιν, Α᾽μπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ παναπτὺξ ἀναέσπασε. Idem Euſt. rurſum addit ἄμπυκας, dici χρὴ μετασχεδὸν, in equis fræna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ, à Sophocle in Philoctete dicitur rota, διὰ τὸ κυκλοτρεὲς. Ariſtoph. ſchol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ σφιγκτὴρ, & apud ipſum comicum ita dici operculum vaſis, παρὰ τὸ ἀμπέχειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, ſed κατὰ χρῆσιν. Locus eſt in Acharn.

Α᾽μπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, & quidem peculiariter in equis, apud Æſchylum, in tragœdia quæ ἐπιγέ ὅτι Θήβας inſcribitur, ubi vide ſchol. Α᾽μπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Œdipo coloneo vocantur phaleræ vel ipſi ἄμπυκες ſeu ἀμπυκτῆρες.

Α᾽μπυκτῆρες, aff. pro διαζώματα.

Α᾽μπυκτίζειν, religare, item frænare, & coronare. Euſt.

Α᾽μπυκτίζειν, Euſt. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, idque ipſum ſua ætate uſurpatum fuiſſe, pro τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, hoc eſt, antias & capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare & adſtrictos tenere.

Compoſita.

Α᾽πάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim.

Κυανεάμπυξ, cæruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Λυπαμπύκια Θασίαν, Ariſtoph. in Acharn. vocat lagenam ſeu phialam vini Thaſij.

Μονάμπυκες πῶλοι unum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli. Euripides ita vocare dicitur τοὺς ἡλίππας.

Παεξαμπύκια, Euſtath. annotat vulgarem linguam ſolere dicere ὅτι περιχῶν.

Παεξαμπυκίζειν, idem Euſt. inveniri ait pro, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & conſtringendos crines ne diffluant & latiùs ſpargantur, item aureis fræniis inſignis (de equo dictum.) Vide Euſtathium.

Α᾽μπωτις, &c. vide ἀναπίνω, in comp. ex Πίνω.

Α᾽μυγδαλέα, & Ionicè, ἀμυγδαλέη, & per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus ſeu amygdala arbor, quæ & nux græca dicitur. Dioſc. lib. 1. cap. 177. Etymon vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur & ἀμυγδαλος, ου, ἡ, apud Luc.

Α᾽μυγδάλη, fructus illius arboris, qui & ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala & amygdalum nominatus. Dioſc. Vocatas τὰς ἀμυγδάλας Herodian. gram. ait παρὸ τὸ ἐν τῷ μῦ τὸ χλωερὸν ὀσφραίνεσθαι ἀμυγδάλας ἔχειν πολλὰς, teſte Athenæo, lib. 2. Sic Etym.

Α᾽μυγδάλινος, η, ὁ, amygdalinus, hoc eſt, confectus ex amygdalis, ut ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Dioſc. l. 1. c. 39.

Α᾽μυγδαλίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. 1. probl. 6.

Α᾽μυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala. Plin. l. 26. c. 8.

Α᾽μύγδινον, ου, τὸ, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη, apud Athen. lib. 2. & Theophr. & Dioſc.

Α᾽μυγδαλώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, amygdalæ ſpeciem gerens.

Α᾽μυγδαλόεις, εσσα, εν, idem. Nicand.

Α᾽μυγμα, vide in Ἀμύσσω.

Α᾽μυδὶς, vide in Α᾽μα.

Α᾽ΜΥΔΡΟ᾽Σ, ᾶ, ὁ, obſcurus, ſubobſcurus, vix apparens, exilis, tenuis, idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. πυκάσσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem, de aſpide, ἀμυδρότερον δάκε ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpentibus. Α᾽μυδρὸν φῶς, lux obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thuc. lib. 6. ἐπ᾽ ᾶ γὰρ δῆλόν ἐστιν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obſcuris literis quæ vetuſtate attritæ & exeſæ vix apparent. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρὸν, item ἀμυδρὸν καὶ δυσφαίνετον. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, obſcura & cujus aliquæ adhuc exſtant reliquiæ. Plutarchus in Alcib. metaphora ſumpta ab iis quorum levia adhuc cernuntur veſtigia. At ἀμυδραὶ τύποι eidem ſunt οἱ κάτωχροι καὶ ἀχρὰ ῥέοντες. Ὅθεν τὸ μυδᾶν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἀμυδοῖ, apud Etym. & apud Heſych.

Α᾽μυδρὸν & ἀμυδρῶς, obſcurè, exiliter, ut quum ἀμυδρὸν ſeu ἀμυδρῶς βλέπειν, dicitur quod & ἀμαυρὸν ſeu ἀμαυρῶς ὁρᾶν.

Α᾽μυδρόω, ῶ, obſcuro, hebeto, unde ἀμυδρώθη, apud Dion. Areop. hebeſcens, deficiens.

Α᾽μύδρωσις, εως, ἡ, obſcuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Α᾽μυδρόεις, εντα, εν, ὁ, idem quod ἀμυδρὸς. Nicand.

Α᾽ΜΥ᾽ΝΩΝ, ονος, ὁ ᾱ, ἡ, dictum putatur quaſi ἀμύγμων, ut ſit ὁ ὠνὴ τὸν μύγμον, hoc eſt, τὰ διὰ μυκτήρων ἥκοντα, quo irridere aliquem ſolemus & ſubſannare, aliis etiam dictum volentibus quaſi ἀμύμων. Unde fit, ſignificat eum in quo nihil culpari reprehendique poteſt, nihil derideri & ſubſannari. Od. ξ. Ἦ μέγα δή σε θεῶν ἀνὴρ ὠνείατο τὰ ἀμύμονα εἰδότ᾽ Ἰθακήσιος. Od. τ. Οἷός σ᾽ αὖ ἀμύμονα θῆκε θεὰ ἠμὲν ἐν ἀνθρώποις καὶ κάλλεσι. Od. τ. Οἷός σ᾽ αὖ ἀμύμονα αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ Ἰθακήσιος ἠμὲν ἐν ἀνθρώποις καὶ ξείνοισι φορῆσαι. Apud eundem ſæpe propriis nominibus junctum legitur, & tunc exponi poteſt etiam, laudabilis, aut laudatiſſimus, celeber, præclarus, ut Il. ζ. ἀμύμων Βελλεροφόντης. Od. υ. Οὐλυτῆ ἀμύμονι. Exponi poteſt etiam, egregius, ſtrenuus, ut Il. ε. ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur, elegans, ſcitum, ut Il. ι. Δώσω δ᾽ ἑπτὰ γυναῖκα ἀμύμονα ἔργ᾽ εἰδυίας. ¶ Apud Hom. Od. ο. Θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, exp. fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu.

Α᾽ΜΥ᾽ΝΩ, auxilior, opem fero, ſuppetias eo, ſuccurro, aliquem defendo, vel ab injuria defendo. Iliad. φ. αἰεὶ γάρ τε ἀμύνω ἑοῖσ᾽ αὐτοῖ. Et ibidem, Τρωσὶ μαχεσάμην καὶ ἀμυνέειν. Hoc. ἦκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliaturi, venerunt vobis ſuppetias. Xenoph. Pæd. 3. μὴ φθονεῖν καταλιπόντας αὐτοὺς, ἀλλ᾽ ἀμύνειν καὶ τεκνοῦν καὶ ἐπιτρέπειν καὶ φύσιν αὐτοῖς. ¶ Item propello, propulſo, arceo, paſſim apud Hom. cum accuſ. & dat. ut Od. θ. Αἴ κέν τε τεκέεσσιν ἀμύνειν πηλεῖ ἠΐῳ, ab urbe & liberis arcens crudeli die, vel propulſans. Sic Il. ι. ἀμυνέειν νηυσὶ θοῇσι Πόρ ἐθέλοντι, arcere vis ignem à navibus, defendere naves ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitivus, ut Il. δ. ὣς δὲ κύνες ἀμύνουσι, & Iliad. ο. Τρῶας ἀμυνε τεῶν. Interdum additur præpoſitio. ut Od. ρ. ἀλλὰ σὺ τόνδε ἀμύνεο. Sic & apud Apoll. Arg. 1. ὑπὸ μηδὲς ἄμυνον λαοῖσιν. ¶ Item ulciſcor, ut ἀμύνω σοὶ σὰ τεθνηκότι, ulciſcor te mortuum, ulciſcor mortem tuam, q.d. propugno pro te mortuo.

Α᾽μύνομαι, dimico pro, propugno pro, tueor, defendo. Apud poëtas aliquando cum genitivo, ut νηῶν ἀμύνοντο. Il. μ. Et cum accuſativo, ut Iliad. ρ. ἀμυνέσθω γέγας αἰδήρων. Aliquando cum præpoſitione ὑπέρ, ut ἀμύνεσθε ὑπὲρ πατρίδ᾽, pugnare pro patria. Sic Iliad. σ. Οἱ δὲ ἀμυνόμενοι νήεσσι περὶ νεκροῖσιν. In proſa etiam ſic uſurpatur. Cum præpoſitione ὑπὲρ, ut apud Plut. ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῆς βασιλέως. Sic & apud Dem. & Xen. Cum præpoſ. πρὸς, ut ἀμυνόμενα πρὸς τὰ ἀδικήματα, pro forore propugno, ſororem defendo, apud Plut. in Probl. Et cum accuſativo, ut ἀμυνόμενα τὰς Ἑλλάδα, apud Plut. de Iegibus. Pro Græcia dimico vel propugno, Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item, injuriam propulſo, vim arceo, reſiſto, tueor me adverſus aliquem. Cum accuſativo, Xen. ὅσα κτῶντα οἷς ἀμυνόμενοι τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma quibus injuriam inferentibus reſiſtunt, vel injuriam illatam propulſant. Sic ἀμυνόμενοι τοὺς ὑπαντιάζοντας, tueor me adverſus eos qui me adoriuntur. ¶ Item ulciſcor. Cum accuſativo, ut Hom. Odyſſ. μ. Τὼ δέ μ᾽ ἀμυναίτην. Demoſth. Phil. 3. ὅπως ἀσφαλέστατα μὲν ἡμῖν ἔσται τοὺς ἀμυνουμένους, tutiſſimè & facilliméipſum ulciſcemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἀμυνόμενον. Dicitur etiam ἀμυνόμενός τε τῶν τότε. Hinc Philippum, ἡμεῖς δ᾽ οὐ, ὥσπερ οὗτ᾽ ἀκόντες ὑπεδύσαμεν ἀμυνόμενοι τοὺς πολεμίους αὐτοὺς, ulciſci eos ob injurias quibus nos affecerunt, vel pœnas ab eis repoſcere injuriarum. Dicitur & ἀμυνόμενός τινος, ut apud Lucianum, ἀμυνόμενός τε τὸν ἥλιον, ulciſcor te ob tuſum, vel vicem reddo tuo riſui. ¶ Item arceo, propello, propulſo, ut ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. Iliad. λ. & ν. Sic apud Plutarchum in Publicola, ἔξω ἔτρεψε καὶ τὴν γειτονεύουσαν ἠμύνετο τὸν πολεμίων, hic ſtans pro ponte hoſtes arcebat. ¶ In bonam etiam partem ſumitur pro ἀμείβεσθαι, ut ἀμυνέσθω τῆς ἴσης, par pari referre, apud Ariſtot. in Probl. Sic & apud Thuc. ἀμυνέσθω τῆς ὁμοίας.

A᾽μφαδόν

Α᾽μφαδόν, Atticè pro ἀμφώ, ut διωκέσθω pro διώκω. Ariſtoph. in Nebulis, ἀμφαδὲς μοι ποιήσω, opem fert mihi vapulanti.

Α᾽μυνα, ης, ἡ, ultio, vindicta, propulſatio injuriæ. Aliquando abſolutè ponitur: nonnunquam cum genitivo, ut Alexander Aphrod. περὶ ἀμυνων τῶν ἀδικημάτων. Item gratiæ relatio, beneficii compenſatio, retributio. Suid. Euſt.

Α᾽μυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικὸς, Heſychius & Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς, apud Comicum, inquit Euſtath. animus ultionis cupidus, vel ulciſcendi.

Α᾽μυντικὸς, ή, όν, ad injuriam propulſandam aptus, inſtructus ad defenſionem, ἀμυντικὴ δυνάμεως ἡ περὶ τοὺς πονηρούς, Plat. in Epiſt.

Α᾽μύντωρ, ορος, ὁ ᾱ, ἡ, auxiliator, vel ultor. Iliad. ο. ἀμύντορε Ζηνὸς, Od. π. Καὶ φεύγοι ἐς ἡμῶν Α᾽θηναίων Σωτῆρα Διὶ πατρὶ Ἀρκέσιον, ἠὲ πὺ ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genit. propulſator, expulſorve Simonides οἶνον dixit eſſe ἀμύντορα δυσφορημάτων.

Α᾽μυντῆρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator vel ultor, vel propulſator. ¶ Item pars cornu cervini, apud Ariſtot. in 6. de hiſt. an. ut in ſuo lexico Budæus ſcribit.

Α᾽μυντήριος, ος, ὁ ᾱ, ἡ, q.d. auxiliatorius, propulſatorius, expulſorius, ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes exciſi ferrativi, ſic dicuntur quaſi ad vim propulſandam apti. Α᾽μυντήρια ὅπλα apud Diodorum, arma, quibus vis repellitur.

Compoſita.

Α᾽ντιμύνομαι, viciſſim auxilior.

Α᾽ποαμύνω, propulſo, propello, arceo. ut Il. α, ἠμὲν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνει. Sic & apud Herodot. ἀποαμύνειν σφι τὰ κακά.

Α᾽ποαμύνομαι, injuriam propulſo, reſiſto, ulciſcor hoſtem. Od. π. λ, & apud Baſil.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor. Aſſ. ex Eurip.

Ἐπαμύνω, defendo ab injuria, auxilior, ſuccurro. Cum dat. apud Iſocr. ¶ In Epigr. τῷ θηλίᾳ ἐπάμυνον, exp. ulciſcor.

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ.

Περιαμύνω, protego & defendo è circumſtantibus periculis. Plut. in Alcib.

Περαμύνω, ut περαμύνω σε, q.d. ἀμύνω ὑπὲρ σοῦ, protego te.

Περισυναμύνω, vel περισυναμύνομαι, inſuper auxilior. Il. β. & Plut. in Romulo.

Συναμύνω, unà opitulor. Eurip.

Χειμάμυνα, hyemis injuriam arcens. Ita dicitur læna quædam craſſa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Euſt.

Α᾽ΜΥ᾽ΣΣΩ, vel Α᾽μύσσω, F. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, diſcerpo, carpo. Proverbium eſt apud Suidam, μὴ δ᾽ ἀκέρδεα ἀμύξῃ τοῦ ἀλφιδήσ, probos ne ſpina quidem vellicaverit, aut punxerit. Il. τ, ὀχρήσ᾽ ἀμύσσει Σπήδεά τ᾽ ἠδ᾽ ἀπαλὼ ἀνερίνῃ ἰδὲ κάλαμὸ περόσπε. ❧ Ab ἄμυα, inquit Etymologi. fit ἀμύσσω & mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) ſcarifico. Pollux ὄνυξ γὰρ ἕλκεσιν τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νυῦν καταχράζειν. Item, metaphoricè, animum exulcero, ſaucio, animum alicujus, apud Baſilium. Æſchines in epiſtolis, ὃς μηδὲν ἐν τῇ ὀργῇ ἀλλὰ τὸν ὑπόνομον ἔχειν ὃ τῶν γενείων ἀμύσσει, quòd mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Iliad. α, σὺ δ᾽ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

Α᾽μυγμα, ατος, τὸ, laniatus & laceratio cutis, proprié. Soph. verò dixit etiam πολλὰς ἀμύγματα χαίτης, pro, vellicatus ſeu evulſiones canæ comæ. Idem & ἀμυγὴ dicitur.

Α᾽μυξις, εως, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. Item ſcarificatio.

Α᾽μυξις, υχος, ἡ, idem quod ἀμυξις.

Α᾽μυξὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυξις. Plut. ἀμυχαὶς καταπυθμένων ἀφεῖλεν, i. lacerationes plangentium ſuſtulit. ¶ Α᾽μυχαὶ Dioſcorid. interpretes parva hulcera ſive hulcuſcula vertunt, quidam hulcuſcula cutis: ut l. 5. c. 3. ὄχ ὅτω δ᾽ ἀλασητὸν τὰ μελάνα τραύματα ὀπὶ ἠδὲ λυοσθίκτων, ὡς τὰ μικρὰ ὑπὸ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Sunt & qui tubera liventia interpretentur.

Α᾽μυχὶ, adverb. cum vellicatione, ſuperficialiter: quaſi radendo ſummam cutem.

Α᾽μυχθὸν, adverb. apud Etymologiſtem exp. ἄκροις δακτύλοις, ptimoribus digitis, vel ſummis digitis. Videtur tamen potius ſignificare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, & quaſi quis diceret, vellicatorìe ſeu vellicatim, diſcerptim.

Α᾽μυχοδάκης, ου, ὁ ᾱ, ἡ, ſimilis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχοδάκεα ἐξαπατήματα.

Α᾽μυχθαλόεις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Κατημύσσω, lacero, laniatu ſaucio, perſtringo. (Ita videlicet ut aratrum terram, & telum cutem perſtringit leviterque ſauciat, non profundum imprimens ſulcum, quod & ξέειν dicitur) Iliad. ε. Πρὸς ζυγὸν ἁρμὸν περόνῃ κατημύξατο χεῖρα ἀραιὴν. Athen. l. 2, κατημυγδιές τῶν κνήμων ὑπὸ κωνοσβάντων.

Περιαμύσσω, ſive Περιαμυήσω, circumſcarifico, circumcirca ſaucio. Metaphor. in Axiocho, δέον τὴ πανίκλως περιαμύσαι τὴν ψυχὴν, ſaucians, lacerans.

Α᾽ΜΦΙ, præpoſitio quæ variis caſibus junctа varia ſignificat.

Cum Genit. ſignificat. de, Od. δ, Α᾽μφ᾽ Ἀρεως φιλότητι θεᾶς τ᾽ Ἀφροδίτης. Luc. in Aſtrol. ἀμφὶ τε ἀστέρων ἢ ζαφλῆ. Item propter. Apoll. Arg. 1. ἦ δ᾽ ἀμφὶ δῖλυι ἑκάστην βαρίαν, propter hanc, hujus cauſa vel gratia, hujus nomine. Item περὶ, per, Apollon. Arg. 2. Φοῖός τ᾽ ἀμφὶ μιῇ αὐτὸς ἔσεναο Η᾽ρυς Λίσσομαι, oro atque obteſſor per Phœbum. Item, ἀμφὶ πόλεως ὀμόσσαι, exp. circa urbem habitant. apud Herodot.

Cum dat. ſignificat etiam περὶ, de. ut apud Sophoclem in Ajace, ἀμφὶ μὲ τύποισιν οὐ ῥᾴστοις, id eſt, περὶ τύπων. Sic & Herodotus, ἀμφὶ ᾧ πρὸ σκότου αὐτῆς διέξεσι ἐκφοβεῦ λόγος, de ejus morte duplex vulgatur fama. Od. ξ, κακὸν φρεσὶν ὧδε βάλῃ Α᾽μφ᾽ ἐμοὶ pro περὶ ἐμοῦ. Sic & ἀμφὶ βοπαϊσίν & ἀμφὶ γάμῳ, apud eundem. Ponitur etiam pro, circa vel circum, idque frequentiſſima & maximè recepta ſignificatione præſertim apud poëtas. Heſiodus, Θήκατο δ᾽ ἀμφ᾽ ὦμοισιν ἀρῆς ἀλκυόνος σίδηρον. Hom. Od. ξ, -ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖσι ἀράβησεν πέδιλα. Apoll. Arg. 2. Α᾽μφὶ δ᾽ χαλκείας κάρυθας κορυθαίολον ἔθηκεν, æreas galeas circum capita poſuerunt, vel, capitibus circumpoſuerunt. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσσι, circa pectus. Item propter: ut ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem ſcholiaſtes exponit διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ᾽ Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt, propter Helenam pugnare vel Helenæ cauſa. Item pro χρὶ, contra Sophoc. in Ajace, λόγως ἀνέασα τοὺς μὲ Α᾽χαιοῦσιν σφι τὰ κακά. Τὰς δ᾽ ἀμφ᾽ Οὐλυσῆϊ, id eſt, χρὶ τὸ Οὐλυσέος, adverſus Vlyſſem.

Cum accuſ. (apud proſæ ſcriptores potius quàm cum dativo) ſignificat circa. ut ἀμφὶ τὼ πόλιν, circa urbem. Apud Xenoph. Pæd. lib. 5. ἀμφὶ δεῖπνον ἔρχε, circa cœnam occupatus erat. Dicitur eodem ſenſu nonnunquam, ὧν περὶ π, & γίνεσθαι περὶ π. Apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ δέους quæ ad prædium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, (ſubaudi ὄντες) pro ὁ Πείσανδρος, Priamus. Iliad. γ. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic & in obliquis caſibus. Syneſius, πρὸς ἡμᾶς ἀμφὶ τὸ ἐπιτήδειον Πειθόμενον ἀμφὶ Διονύσιον, pro πρὸς τὸ ἐπιτήδειον Πειθόμενος Διονυσίῳ. Aliquando hæc phraſi denotatur & homo & comitatus ejus: ut apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Piſander cum ſociis. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον, apud Xenophontem, Cyrus & ejus milites. vel, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὴν Ὀρφέα, Orpheus & ejus ſectatores. vel, Orphei ſectatores. Item pro, circiter. Lucian. ἀμφὶ τοὺ πεντακοσίλιος. Idem, ἀμφὶ τὰ ἑξηκοντοῦτα ἔτη σῶ ὄντ᾽ ἀπέθανον, quum annos eſſes natus circiter quinquaginta, vel, quum circa quinquageſimum eſſes annum.

Α᾽μφὶ περὶ, cum accuſ. poſitæ, ὀκτὼ περιγιλίας, pro alterutra ſola. Il. β. Α᾽μφὶ δὲ καὶ κλισίῃσι. Interdum περὶ præponitur, poſita poſt ipſam particula τε, item ὅσε poſt ἀμφί. ut Il. ε, περὶ τ᾽ ἀμφί τε πάσεσθον. Sic Apoll. Arg. 2. ὅθεν περὶ ἀμφί τ᾽ ἔρυτο Α᾽σάνατον. Suidas ἀμφὶ περί. exp. ex utraq; parte.

Α᾽μφὶ pro περὶ & ἐπὶ & ὑπὲρ, & pro δύο, in compoſ. Euſt.

Α᾽μφὶ, adverb. ſine caſu, ut & circùm Latinè aliquando. Exponitur & circumcirca. Apoll. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ πάλῃξ. ibidem, -ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἐδνεα ναυσίπομπα.

Α᾽μφὶς, (aliud adverb. ex ἀμφὶ præpoſitione factum, addita litera σ) Utrinque, ab utraque parte. Iliad. ε, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, id eſt, ἀμφοτέρωθεν, inquit Euſt. At Il. η, Η χ᾽ ἑσπερὶς ἀμφὶς ἔκειτο ἀκτὴ ἐυκλειὴς ἔνθα. ubi ἀμφὶς idem ait ſignificare vel in circuitu, aut circumcirca: vel pro ἀμφὶ (circum) accipi: ut intelligatur ἀμφὶ τὸ τοῦχος. Apud Heſiodum in Erg. Πάντα μαλ᾽ ἀμφὶς ἰδώῤ. ¶ Item ſine, ſeorſum. Cum genit. ut ἀμφὶς Διὸς, abſque Jove, vel ſeorſum à Jove, apud Homerum. Interdum cum verbo junctum idem ſignificat: ut ἀμφὶς φρεσὶ βάλλειν, ſeorſum deliberare vel conſultare. Diverſa conſilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχοτοεῖν, quaſi διχόφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. ut apud Hom. ἀμφὶς ὀδὸς ῥαιστῆπιν, id eſt, ἐκτὸς, inquit Euſt. ¶ Item inter, in medio. Il. γ, -ὀλίγη δ᾽ ἔσ᾽ ἀμφὶς ἀφωρη, parum erat terræ inter utroſque.

Διαμφὶς, (comp.) utrinq; Item ſeorſum. Dionyſ. de ſitu orbis.

Διαμφίβιος, (q.d. ſeorſum poſitus, ſeparatus) diverſus, alienus. Heſych.

Α᾽μφω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α᾽ΜΦΙΣΒΗΤΕ᾽Ω, F. ήσω, controverſor, contendo de re aliqua, diſcepto. ut apud Plat. in Protag. ᾧ περὶ τῆδ᾽ λόγων ἀμφισβητῶν ᾖ, ἐείζειν δὲ ὦ. Sic apud Ariſtot. Rhet. 1. ἴσως δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἅμα ἀμφιφέρειν, ἅτε τὰ μᾶλλον ἀμφισβητοῦντ᾽ εἶναι. Jungitur & dativo rei. ut Ariſtot. Ethic. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, controverſatur de iis quæ evidentia ſunt, vel adducit in controverſiam ea quæ, &c. Et infinitivo: ut apud Demoſthenem in Paragr. ad Apat. ὅτι ἀμφισβήτησιν ἔτ᾽ ἐμὴ ἔξ᾽ ἡμᾶς διαπτὰς ἀπτῶ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἑλληνὰ λόγειν σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item contendo in judicio, litigo, ambigo. Iſocr. ad Nicoclem. τοὺς κρίσεσι ποιῶ ἅτε ὧν ἄν περὶ ἑλλήνας ἀμφισβητῶσι, μὴ περὶ χρέων, noli ad gratiam de iis de quibus inter ſe ambigunt, ſententiam ferre, vel de quibus inter eos ambigitur. Arift.

Pol 4. ὃ γάρ πω κείσει γέγονεν ἀμφισβητούμενον· ἀεὶ τὸ ὀνόματος. ¶ Item ἀμφισβητοῦ τούτου, vel τούτῳ, aut ἀεὶ τούτῳ contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico.ut apud Themistium, εἰ τὸ ἀεχύματος ἀμφισβήτει, si rem vendicarem mihi,ut Bud.interpr. Apud Demosth. in epist. Phil. ἀμφισβητοῦντος δὲ βασιλέως ἀφοσιούμενον. Isocrates in Euagora, ἀμφισβητοῦντες ἀεὶ βασιλεῖς ἀφοσιούμενον. Aristot.Pol.3. ἀμφισβητοῦσι πολὺ τοῦ ἀεχύματος τὸ ἰσότιμα.Additur interdum dativus personæ. ut apud Isocratem,ἀμφισβητοῦσι σοὶ τὴν ἀρχὴν, certo tecum de imperio,vel contendo tecum. ¶ Item dubito,ambigo. Aristot.Rhet.2. οἱ ἀμφισβητοῦντες ἀφοσιοῦσιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα.

◆ Α᾽μφισβητεῖν, inquit Suid. ἐστὶ, μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ᾽ οἷον χαίρειν βαίνειν καὶ ἀμφιδιαλλάττειν, quasi ἀμφισβατεῖν.Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quasi ἀμφιζητεῖν.

Α᾽μφισβητεῖται, ambigitur, in controversiam venio seu adducor. ut τοῦτο ἀμφισβητεῖται, hoc controversum est, unde τὸ ἀμφισβητούμενον, controversia mihi movetur, apud Demosth. res controversæ.Exp.& controversia mihi movetur, apud Demosth.

Α᾽μφισβήτημα, τος, controversia. Item, quæstio inter disputantes agitata.

Α᾽μφισβήτησις, εως, ἡ, controversatio, disceptatio, contentio.Isocr. Item dubitatio.Item actionis quoddam genus apud Pol.

Α᾽μφισβητήσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, controversus,in controversia positus, de quo controversia est, de quo disceptatur, dubius, de quo dubitatur.Xen.Demosth.Aristot.

Α᾽μφισβητητικὸς, ἡ, ὁ, contentiosus,id est, contentionib. deditus.

Compositæ.

Α᾽ναμφισβήτητος, non controversum, quod constat & convenit.

Α᾽ναμφισβήτητος, sine controversia, citra controversiam,proculdubio, indubitanter. Dem.pro cor.

Διαμφισβατέω, ῶ, controversor,disceptro.Demosth.pro cor. αὐτοῖς δὲ περὶ ἀλλήλων διαμφισβητεῖν ἀεὶ τῆς πλημμελείας.

Διαμφισβήτησις, altercatio,vel dubitatio.

Α᾽Μ Ω ambo, vel ambæ. Odyss.σ. τὼ δ᾽ ἄμφω χεῖρας ἀνίσχε. Apud Hesiod. ἄμφω γὰρ ἔδαι. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. ut ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus : qui dativus χερσὶν interdum subauditur.

◆ Fit ab ἀμφὶς.

Α᾽μφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, uterque, utraque, utrumque, Il. δ. Α᾽μφότερον κόμῃ θ᾽ ἵππων ἠλακάτῃ τε νεῶν. Sic & Od. ε. Α᾽μφοτέρῃ, κώπῃ τε καὶ ἀγκύλῃ,&c. In duali:Isocr.in Panegyr.ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὄντων. Et Od. ϑ. Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω ἰδυίφρασιν ὁρμαίνοντε. In plur. ἀμφότεροι, utrique ,frequentissimum est apud utrosque scriptores. Α᾽μφοτέραις χέρσι, ambabus manibus, qui tamen dat χέρσι sæpissimè subauditur & in prosa & in carmine.

Α᾽μφοτέρως, utroque modo. Aristot.Rhet.2. Pro quo interdum ponitur ἀμφοτέρων, adverbialiter,ut Il.δ, & ρ.

Α᾽μφοτεροῖσε, idem.

Α᾽μφοτερωθι, utrobique. Α᾽μφοτέρωθεν, utrinque. Α᾽μφοτέρωσε, utroque, in utramque partem.

Α᾽μφοτερίζω, in utramque partem vergo.Item utrinque cingo vel attingo,Strab.l.6.

Compositæ.

Ε᾽ξαμφοτερίζω, utraque re excido. Item in dubio pono, dubium facio.

Ε᾽μφοτερίζω,cum dat.(inquit Bud.)in utramque partem vergo, ancipitem me præbeo,& mediam naturam habeo,inter duo aut plura genera ita intercedo, ut nullo in genere plane censeri possim. Aristot.de part.anim.lib.3, φανεὶς γὰρ ἐμφοτερίζειν τούτοις τὸ πλῆρες καὶ ὁ ἀπλοῦς. ubi quidam interpr. ancipiti ingenere hæc esse specie. Constituitur & cùm ἐπὶ vel πρὸς,cum significat anceps & ambiguum esse. ut Aristot. in Eth.7. ¶ Item utrique sufficio. Aristot. de gen.lib.4. ἢ δ᾽ εὐπρὸς ἃ βούλεται πολυχρόνιος ὢν τὸ ἐμφοτερίζειν. B. Et pro alternare. Plut. ἐμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. ¶ Item, in neutras partes transeo, integrum me & medium præbeo,ut apud Plut. πρὸ τῆς βοιωτικῆς ὀρθῶς ἐμφοτερίζοντας.

Συνέμφω, anabo,q.d. simul ambo. Polyb.l.11.

Σωαμφοτέρως, q. d.simul utrumque.Et pro ἀμφοτέρως, utrumque. Plut.Thuc.Dem.

Α᾽ΜΩΜΟΝ,ου, τὸ, amomum : nomen fruticis cujusdam & aromatis, apud Dioscor.& Theophr. Κιννάμωμον, vide suo loco, infrà.

Α᾽μωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Dioscor.

Α᾽μωμὶς ἰδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta,quòd amomo similis sit.Dioscor.l.1.c.14.

Καρδάμωμον, aromatica planta,à cardamo denominata.vide Plin. Dioscor. Theophr.

Α᾽Ν, conjunctio interdum potentialis , interdum expletiva. ut Demosthen. ad Aphobum , ἐπὶ ᾗ τὸ ἀεχύμ᾽ ἂν ἐξαλλάξαι ζημίᾳ, ἐζήτησεν ἂν μέ τι παῖδα ἢ γεώργοντα τῶν ὑβριστέων. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παρεμπληματικὸν, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 10. Ethic. μᾶλις᾽ ἂν τοῦτο διωλάθει δίξειεν ἂν ἐκ τῆς ἱερωνίων πομπευτικῆς ψυχῆς. Et apud Aristophanem in Vespis,-ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ὀρνίθων γάλα αὐτὸ τὸν βίον λαβεῖμι ἂν ὑμῶν ἀποτερεῖν. Ejus usus exemplis colligendus est. ¶ Cum Indicativi præt. imperfecto. Demosth. contra Midiam , ζημιώσατε γὰρ ἂν ἢ πᾶν ἀπάντων , essent enim omnium utilissimi.Vel, esse possent. Cum præterito perf. Idem , ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε , jampridem perisseti.vel, jampridem fieri potuisset ut perisseti.s. Cum præt. plusquam perf. Demosthen. ἢν ἀδικημάτων ἂν ἐμεμίλυτο ἢν ἑαυτῷ, εἰ τι ἄλλο ἐμοῦ γέγραφε. Cum Aor.1. ὡμὰ ἂν φῆσαι πάμεσγ βιβλίων, non putasset. Cum Aor.2. ut ἔμενον ἂν , εἰ ἀκμάσειεν , dixissem si audivissem. Cum optativi etiam ponitur modò hoc , modò illo tempore. Cum præsenti,Lucianus , ἢ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι πόλις ἢ Ἀθηναίων ἐκ ἂν φθάνοι λέγειν ὁμολογοῦσα. Sic , τί ἂν λέγοιμι, cur diceremus ? vel , cur dicamus? Cum Aoristo, ἐκ ἂν διακείναις εἰ τ᾽ ἐρηρὸς ὄζῳ ἔστε καὶ παρδέρ᾽ , non dijudicaveris , vel dijudicare non possis. Lucianus , δυοῖν γὰρ θατέρῳ ἐκ ἂν ἁμαρτοιμὲν. Demosthenes, πῶς ἂν ὠμότερον σκοράζοιτ᾽ ἢ λοιπὸ , Iliad. ϑ. Τυδείδην δ᾽ ἐκ ἂν γνοίης ποτέρωσι μετ᾽ εἴη , non cognoscereres , vel non animadverteres, five non animadvertas , aut non animadverteris , aut animadvertere non possis Iliad.ε.Τυδείδης, ὃς νῦ γε καὶ ἂν Διὶ παπτὴν ἀμύναιτο , qui nunc vel cum ipso Jove dimicet , five dimicaret aut dimicare posset , vel possit. Iliad. α & β, Η᾽ γὰρ ἂν Α᾽γεΐδην τυῶ ἔτα λαοῖσιν ἀνώγειν , alioqui enim nunc posstremum Atrida, convitiareris, aut potius, convitiatus esses. Sic Plato de rep.lib.8. ὃ γὰρ ἂν πυθόμενος τὸν βίον ἠγαμόνα ἐσήνατο , alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & χάρ τ᾽ ἄν, pro χάρ τοι ἄν, ut apud Xenophontem , δεινὸν γάρ τ᾽ ἂν εἴη ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xenephon. λέγει ἃ ἂν ἄν τις βέλοιτο ἀκοῦσαι. ¶ Cum Subjunctivo etiam collocatur. Isocrat. in Panegyrico, ὥσπ γὰρ ἀμφοτέρων ὁμοίς πεπείρασται , ὡς τι ἄμεινον ἂν διδάξειε αὐτῶν , ita exp. ut optimè docere possitis. Galenus libr. Meth.10. ἐπίσκεψις δ᾽ ἀκριβὴς ἂν σοι γένοιτο διελομένῳ πως,&c. confideratio exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si dividas, &c. Lucianus , ὅπῃ ἂν ἢ Ποσειδῶν ὑὸς ὄζῃ, qualiscunque sit , filius est Neptuni. Demosthen. ὡ λέγων δ᾽ χρεὼς ὅτι ἂν βιαιοῦμ᾽. Sic πρεσβεύζειν πάντα ὅσα οἷόπτως σωοῖσιν αὐτούς. Habet conjunctivum ἂν , & quum annectitur adverbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas ἐπεί : unde ἐπ᾽ ἂν, ὁπόπ᾽ ἂν, ἐπὰν ἂν, & ἐπ᾽ ἂν : vel potius conjunctim , ὅταν , ὁπόταν , ἐπὰν , ἐπ᾽ ἂν : ut & ἐπειδάν, passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ᾽ ἂν. ¶ Cum infinitivo tria tempora significat, inquit Bud. Demosth. ἀφεῖναι μικρὰ βουλῆσθαι τοῖς πένησιν ὑμῶν δοῦναι , ἢ μικρὰ ἀναλῶσαι ἂν, τὰ μὲν τὴν δίκαια ποιεῖν , ἐθέλειν οἱ πάσαι , vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse ? vel modica pecunia emptum voluisse, ne justum collationem præstare cogerentur ? Sic & Xenophon. Hell.6. δοκῶ πολιοῦσθαι ἄν. Jungitur cum futuro plerunque in verbis quæ futurum posiunt. ut νομίζω, ἡγοῦμαι , φημὶ, ἐλπίζω, ἀφροδοκῶ , & similibus. Antiph. ἀεὶ χρήσεσθ᾽ ἂν Ἐλπίζων ὅτι ἂν ἀεῖσα ἀφείσειν. Isocrat. in Busiride , ἡγούμην ἐκ τοῦτ᾽ ἂμὰς ἀν᾽ ἀδικημάτων. Idem de pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς κατανοῆσαι. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: ut Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πᾶσιν ἦν ἐκ πολλῶ πᾶν ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophon. ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ πῶ φρὸς ἐμὲ δόξαν πράσπιο, σφόδ᾽ ἂν σε ἢ καλὰν ἢ σπουδὴν ἐργον ἐργάσθαι ἀγαθὸν ἡγεῖσθαι. Lucianus , οἶσ᾽ ἡμᾶς ἐρίστεσθαι ἂν; Putas nos esse navigaturos ? Herodotus , οἱ ἢ ἐπ᾽ ἐλπὶ ἔφασαν ἐρέειν ἂν τόσο, illi negaverunt se ullius rei gratia id facturos. Jungitur etiam ἂν (inquit Budæus) quum vim habet ἰσωπτικὴν , cum præter. infinit. Demosthen. ὡς παρασκ. Ἀλλ᾽ πάντα ταῦτ᾽ ἐστὶ ἢ βαρβάρων ἂν ἀκοῦσαι. Xenophon. Pædiæ 4. ἢ πόνων ἔγεω ὅτι τούτοις εἰκὸς μάλιστα πάντων ἐν τῷ φρονήσῃ πῶς κατεληλῦθ᾽ ἀνὴρ διὰ τὸ ἀμαὶ σκέψασθαι ἔχειν. Ponitur & cum plusquamperf. ut idem in Oecon. dixit , ἦν μὲ δεῖ τὰ γράμματα σπίσασθαι ἠκριβοῦν ἂν. ¶ Cum participio etiam jungitur, idque non raró. Cum præsenti , ut Demosthenes Olynth.3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σωπῶ , πολὺ ἂν ἔχων ἐπαῖν. Ifocrat. ad Philippum. δέομαι ἀδεμὼς ἂν ἄλλως ἀκοῦσαι ἀγνοῶν , πλὴν ἐ δίξεις , &c. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Cum Aoristo etiam sæpe. Demosthenes , ὑμεῖς δ᾽ οἱ μειλάθμοι πολλὰ ἢ δίκαια ἂν ἐκείνοις ἐπέσπε , &c. Qui succenfere poteratis. Aristoteles, τοῦτο ἢ τ᾽ ὕφορ ἢ τὸ σωϊγον λέγεται ἃ σωϊκει ἔχειν ὡς διαχείσειν τ᾽ ἂν κῆ πῶ ἄπω ῥεμὼ ἔκρυσε , 1. quod nisi foret, fopore quæque nutu separata essent & dissipata. ¶ Convenit etiam interrogationibus cum particula γάρ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem , σὺ γὰρ ἂν κάμοὶ ἀποσήσαις , σὺ γὰρ ἂν φεύσαιο ἐκ ἂν ἐκ τῆς πόλιν , ἀλλὰ φρὸς οἰκίαν ἔσω κίνδυν᾽ φρόσοις ; tu ut vicum unum ad defectionem traheres ? Quum autem sine γάρ ponitur , non habet eandem vehementiam , ut illud Demosthenis pro corona , τί ποιεῖν ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν πρὸ ἀσπίδος ἀνδρώσας τετνοί ; quid dicturos fuisse existimatis , aut quid facturos ? Et illud , τῶ χάειν ἂν ἢ ὑμετέρων ὠπῆ ἐσθ᾽ ὁλιγωροῦντες, ἐκείνα διώκειτε. ¶ Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico , τοιαῦτ᾽ ἐπορίσασθο πανσθὲν ὅσπερ ἂν τ᾽ ἑαυτῆ χάεσ πορθμεύῃς , tam enixè contenderunt , tam accuratè præsto fuerunt,quam facere potuissent,si suum agrum populantes vidissent.Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, ἢν ἐγὼν᾽ αὖ συγχωρῶμεν , τὰ δ᾽ ὕστερα ταῦτα ἐκ αὖ. non etiam , non item concederem. Intermum ponitur αὖ præcedente εἰ, ut Demosthen. ὅτι ἢν᾽ ἀδικημάτων αὖ ἐμέμιπτο ἢν ἑαυτῷ , εἰ τι ἄλλο ἐμοῦ γέγραφε. Plato in Apologia , εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρουν πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι αὖ ἀπολόλειν, si jam pridem Rempub. tractare aggressus fuissem, jampridem perissem. Æschin. εἰ ἐσώφρονῆτε, ἐδ᾽ αὖ ὠνομάζετο τοὔνομα τὸ δίμε,si saperetis,ne nominaretur quidem populi nomen. ¶ Quædam sunt genera,in quibus αὖ in priore , εἰ μὲν in posteriore collocatur : ut apud Xen. l. 1. ἀπιμὲν ὧν αὖ ἀφικόμεθα εἰ μὲ ἐπίσαιεν ἀληθεύσειν. Interdum verò πῶς εἰ : ut apud Isocratem, δ᾽εσικον ὑδιμῶς αὖ ἄλλως ἡσυχίαν ἄγωσιν, πῶς εἰ δίξεις , &c. ¶ Α᾽ν geminatum, ait Budæus , sibi magis παρεπιφωνηματικὸν videri quàm ἀναπτικὸν in hoc Xenophontis loco Pæd. 5. ὅσω δ᾽ αὖ κυβέστερον συσκιάζ᾽ἀφαδὲ ἢ δ᾽τελέσειεν , τόσῳ τὸς ἐπαίνους ἡμέρας ἤδιον αὖ ἀεισόμεθ᾽ τε ἢ ἀναπαύσεσθαι ἢ καθεδόμεθα. Idem alibi αὖ esse παρομάζειν dicit in hoc Platonis loco in Alcibiad.2. ἀλλὰ κἂν δίξαιτ᾽ αὖ ἡμῖδεω, ἢ τῶν ὠὰ παρόντα πυγχάνει. ¶ Α᾽ν pro ἐὰν si, vide in Εἰ. ¶ Item pro αὖ, vide in Α᾽νά.

Α᾽ΝΑ᾽, (præpositio) per : Odyss. ξ. Χαῖεσν ἀν᾽ υλήεντα, per locum sylvosum. Et ἀνὰ δῆμον, Odyss. τ. per populum, inter cives. Item , Ἐρχόμενον δ᾽ ἀνὰ δυο ϑεὸν ὧς εἰσορόωσιν, incedentem per urbem. Sic apud Plutarchum , ἀνὰ τὴν ὁδὸν ἀεδιωνύμενος, palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸ βίον, per viam,in via. Et apud Dioscorid. ἀνὰ πᾶν ἔτος, per singulos annos , quotannis. Exponitur & apud : ut πολλοὶ δ᾽ἔγεσσαν χρήματ᾽ ἀν᾽ Αἴγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Α᾽νὰ χώρα ἔχειν, in ore habere, pro ἐν χώρᾳ ἔχειν, inquit Eustathius, Iliad. 6. Sic & ἀνὰ μέσον. exp. ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει. Inveniur ἐμπὲ scriptum ἀφαμέσου, conjunctim , & ἀφαμέρου. ¶ Apud Poëtas cum dativo fig. cum: ut Iliad. α. Χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ , unà cum aureo fceptro. Vel (fecundum alios) ἀνὰ pro ἀπὸ. Sunt qui & pro circa hîc accipiant. Significat & super apud eosdem , sæpè quidem cum dativo : interdum tamen & cum accusativo , apud Homerum , ὑπὲρ ἀμματα ἀνὰ βωμοῖς. &, ἀνὰ χαρμάτῳ ἄκρῳ. & apud Pind. χρυσέαις ἀν᾽ ὑπτοῖς. Cum accusat. ut ἀνὰ τ᾽ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. Eustath. Idem in hunc locum. Iliad. ι. Ὣς εἰπὼν , ἀνὰ νηὸς ἔβλω, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς , subaudita ὁπί. ¶ Α᾽ν pro ἀνὰ interdum ponitur à Poëtis , sequente etiam consonante. Cum dativo : ut αὖ βωμοῖσι , apud Homerum. Cum accuf. ut αὖ πύργους, & αὖ δόνακας, apud eundem. Sic & apud Hesiodum, ὁπότ᾽αν φερίσσι᾽ αὖ φυτὰ βλάστῃ. Sæpè & in verbis ex ἀνὰ compositis : ubi fit tmesis, ponitur αὖ pro ἀνὰ : ut Odyss. ξ. αὖ τ᾽ ἀνέστης ἴ᾽στατο : pro αὖ ἐστὰς ὁ ἀνέστης. ¶ Α᾽νὰ ποταμὸν πλεῖν, apud Herodot. exp. adversus flumina navigare , vel adverso flumine navigare. ¶ Α᾽νὰ cum accusativo declarat etiam æqualem quandam distributionem : ut apud Dioscor. l.2.c.91. ἀσαπελλῶν τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ ὀκλιὼ μίαν. μέσον δ᾽ καὶ κινναμώμου καὶ κυρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ ὑγκίαν μίαν , xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ cinnamomi, cardamomi & nardi singulorum uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιϐ. apud eundem , singulorum drachmas duodecim. Sic & Matth.cap.20. ἀνὰ δηνάριον ἕλαβον , acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν , singuli binas tunicas. Joan. 2. ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς , hydriæ capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc.9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα , facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. ¶ Vacat etiam interdum , ut Apoc.c.21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες , δώδεκα μαργαρίται ἀνὰ εἷς ἕκαστος ἦν τῶν πυλεώνων ὠὸ ἓξ ἑνὸς μαργαρίτου , & duodecim portæ, duodecim margaritæ,unaquæq; portarum erat ex uno margaritæ vel,& singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In comp. sæpè signif. iterationem & velut redintegrationem : ut in ἀναζωπύρω , repullulo, ἀναζώω , vel ἀναζώσκω , revivisco. Interdum significat retrò : ut in ἀνάκλω. Frequenter ponitur pro ἄνω , sursum, ut in ἀναβαίνω , attollo : ἀνίστημι, ascendo : ἀνίσταμαι, surfum erigor. Aliquando simplicis significationem auget, ut in ἀλαόω, ἀναδυφάω, ἀναζητῶ. Sæpè etiam vacat, ut in ἀναπάζω , ἀναπαύω, ἀναγγάλλω. Interdum mutatur in ἀμ , sequente β , vel π , ut in ἀμβάλλω, ἀμπίνω, pro ἀναβάλλω, ἀναπίνω : vel mutatur in ἀγ , sequente κ, ut in ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω : aut χ, ut in ἀγχαλάζω, pro ἀναχαλάζω. Et in αὐ, sequente alia vocali : αὐάημα, pro ἀνάαημα : αὐσηρὸν , pro ἀνασηρόν. ¶ Α᾽ν. vera sedes est Vocat. nominis ἄναξ. Il. γ. Od. ρ. & alibi. Ponitur & per Apocopen pro ἀνάσσ, sunge.

Α᾽νά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽Ν ΑΓΑΛΛΙΣ, ἰδος, ἡ, Anagallis : herbæ nomen , de qua Dioscl.2.c.209. & Plin.l.25.c.13. Meminit Suid. etiam & Gal.6. simpl.

Α᾽Ν ΑΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas(vel ab ἀνάειμι, i.regno:vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη pleonasmo literæ κ , quasi ἡ πάντα κρατοῦσα

ut vult Etymol. Aristotel. de mundo aliud etymon sequimur; dicit; οἶμαι δ᾽ ἡ κατ᾽ ἀνάγκην ὁδὸς ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴ ἢ θεὸν , οἷονεὶ ἀκίνητον ὄσαν ὄντα , i. exstimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm Deum , veluti qui sit immobilis substantia;) Xenophon: Pæd.2. ὃ γάρ ὅτι διδάσκαλος τούτων ὑμᾶς κρείττων ἢ ἀνάγκης, non est magistra ulla horum melior quàm necessitas. Demosthen. Olynth.1. ὅτε ἀνάγκην ἐλαχίστην ποιεῖν, veniamus in necessitatem faciendi , cogamur facere. Apud Euripidem ὑπὸ ἀνάγκην πέσειν, ad necessitatem adducor,imponitur mihi necessitas, cogor. Dicitur & ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν , necesse est mihi hoc facere , cogor hoc facere ; apud Demosthen. Xenophon. & alios. Dicitur & πᾶσα ἀνάγκη, omnino necesse est , apud Gregor. Pro eodem usurpantur ἀνάγκη, ὡσ᾽ ἀνάγκης, ὡς ἀναγκαίως , ἐξ ἀνάγκης , necessitate, necessariò,coactè, invitò. ¶ Exponitur etiam, fatum, fatalis necessitas. Plutarch. εἰ δὴ τὴ Α᾽εσπον κατέλαβεν ἀνάγκη πενθεῖν, Μακεδόνων ξύμμαχον. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellavit calamitates fatali quadam necessitate à diis impositas. ¶ Item ἀνάγκη tormenta , quæstio, ut in epitome Polybii , τὰ ὑπὸ ἀνάγκης ὁρῶμενα , quæ alibi τὰ ὑπὸ βασάνοις ὁρώμενα dicit. Et Plutarch. in Publ. ὑπὸ ἀνάγκην ὧν αὐτὸν ἐζηγάγετο τῶν πε quæstio quidem hoc illi expressisset.

Α᾽ναγκαῖος, α, ον, necessarius, necessariò eveniens, coactus. Item ἀναγκαῖον , quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes pro corona , ἀναγκαῖα ἀυβήματα , peccata quæ necessariò consequuntur , peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμικοὶ , qui ex necessitate & coacti pugnant. Odyss. ω. μὺς ἀναγκαῖος , expon. ἀναγκαστικὸς , quo imponimus necessitatem, & cogimur aliquid facere , Odyss. ϱ. Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. ¶ Item necessarius , cujus usus est necessarius. ut πῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῷ ἀνθρώπων. Apud Thucydidem , τὰ κατὰ πὼ ἐκάστῳ ἡμέραν ἀναγκαῖα , res quarum usus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τῷ βίᾳ , res ad vitam necessariæ, apud Isocratem , in Panegyr. Item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt , quæ sunt in aliquo negotio præcipua , & quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona , μικρὸς δ᾽ ἀκέσατε ὑμῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur utilis, fructuosus. Sic apud Homerum, ἀναγκαῖος ὀμίλῳ. ¶ Item necessarius , necessitudine conjunctus. Xenoph. Hell.5. ἀναγκαίῳ μοι ὄντι καὶ οἰκειότατῳ. Et Isocrat. ὅσοι ὑμῶν ὁμοῦ συγγενείᾳ ἔχοντες , οἰκειοτέρως πρὸς αὐτοὺς ἐν τοῖς συμφοραῖς ἢ ἀναγκαίων παρῆσαν. ¶ Item ἀναγκαῖα (substantivè) necessitudo, affinitas, propinquitas, Herodot.in Clione. Α᾽κυδέτεα γὰ ἔγωσται ἅπασα τῶν ἐμῶν γενετέων. Aphuilius Α᾽συλίῳ τῷ Κυαξάρεω παιδὶ, ἀνδρὶ γὰ ἀναγκαίῳ ἰόμενος συμβάσεος ἰόμενος ἐκ ἐβάλετο συμβήσειν.

Α᾽ναγκαίως, necessariò , ἀναγκαίως τι πῦρ θερμὸν ἢ τὰ γάλα λιπὸν, necessariò ignis caliqus est & lac candidum. Isocrat. ἀναγκαίως ἔχει παρ᾽ ὑμῖν ἢ δικαίων τυγχάνειν πειθοῦσιν, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, sic jubet necessitas.

Α᾽ναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo , id est , propinquitas generis. Lysias.

Α᾽ναγκάζω, Ε. σω, cogo, compello, adigo. Isocr. ad Philip. τὸς ἢ συμφέροντ᾽ πείθοντ᾽, ἢν ἢ δικαίων τυγχάνειν πειθοῦσιν, ἀναγκάζοντον utilitate suadente , cogentibus autem malis præsentibus. Exponitur etiam à Bud. urgeo, vexo.

Α᾽ναγκάζομαι, cogor. Plat.

Α᾽ναγκασθὸς, ὴ, ὸν, coactus, non voluntarius. Thuc.

Α᾽ναγκαστῶς, coactè. 1.Pet.5.

Α᾽ναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Α᾽ναγκαστέον, idem.

Compositæ.

Α᾽ναέκαστος, voluntarius, minimè coactus.Item ἀναέκαστον, ex voluntate manans , quod præter voluntatem non fit. Arrian. διαναγκάζω, invitum cogo.

Εἰσαναγκάζω, idem quod εἰαγκάζω. Plat.

Ε᾽ξαναγκάζω, cogo,compello , cogito, excito, urgeo, instigo, apud Xen. πὼ ἀρχὴν πάντας ἐξαναγκάζειν.

Ε᾽πάναγκες, ἡ, ὸς, necesse , necessarium. Demosth. ἃ δ᾽ ποιεῖν πῶ σφοδρὰ ἐπάναγκες. Et in quadam lege, πῶ ἢ σφόδρα χρηματίζειν ἐπάναγκες. Plutarch. in Solone, ἐπάναγκες μὲν ἦν ὑμῖν ὕφορ ἢ πατέρες , necesse non esse. In Act. Apost.c.15. πῶ ἢν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc necessaria. Item adverbialiter, necessariò, apud Dem.

Ε᾽παναγκάζω, cogo, compello. Dem.& Andoc.

Καταπάναγκη, violèter amoris illecebra.unde ἐρῶντας καταπαναγκάζειν Synes. ¶ Item catanance, herba cujus duæ speciei, quæ amare feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Dioscl.1.4.c.134.Meminit & Plin.l.27.c.8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate conjuncta, cui vis adhibetur.Utitur Cic.ad Atticum.

Προσαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo, Plat.

Συναναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo.Polyb.& Xen.

Χαλεπανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendam alvum. Act.

Α'ΝΑΓΥΡΙΣ, ιδος, ἡ, & Α'νάγυρος, ὁ, ὁ ἢ, Anagyris sive Anagyrus: nomen fruticis βαφυόσυμ, apud Dioscor. lib. 3. cap. 117. & Plin. lib. 27. c. 4.

Α'ΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto. Item inficior. Interdum cum infin. ut Iliad. σ. Et Aristides, ἀν. αἰνέσαι ὡς ἢ κοσμεῖν. Sæpè cum accus. Odyss. γ. de Clytemnestra, τὸ φρὶν μὲ ἀβαίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς ὑπὲρ αὐαίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν φρόνιμον αὐτοῖς φερέσβιον ἅμα ἀν ὁ ἄρχων φαίνηται, i. ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator jusserit. Habet & accusativum personæ, pro, repudio, respuo, (& secundum quosdam) aspernor. Od. δ, Τῶν δ' ἄλλων ἡ πάρ τιν' ἀναίνομαι εἰδ' ἀποαίζω. Demosth. εἰ ἢ φεῦε δέξαι ἢ ἡμῖν ἀναίνῃ ἀναίνομαι εἰδ' ἀποαίζω. Demosth. εἰ ἢ φεῦε δέξαι ἢ ἡμῖν ἀναίνῃ ἀναίνομαι εἰδ' ἀποαίζω. respuis socerum præ nobilitate tua: vel non agnoscis esse socerum tuum, ut interpretatur Budæus.

◆ Eustath. deducit ex ἄνω (i. assensio) præfixo α privat. & interjecto γ euphoniæ gratiâ. Quidam volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum, & ex ἀρνέομαι, factum dicunt ἀρναίνομαι, deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

Α'ποαίνομαι, (compos.) Aor. 2. ἀπωλωμάμην, renuo, respuo, recuso, rejicio. Cum accusat. Od. κ. Ἐ'γὼ σὺ μνηστῆ ἐθέλουσ' ἀποαίνυσθαι θεῶν θέλῳ. Et Il. π. Οἱ δ' ἐ γενεάρχοντες ἀπωλώμαινο ἕκαστ. Hesiodus, Ρ'ηϊδίων γὲ τ' ἐσθλὸν εἰ θέλοι, βόε δὺς ἢ ἄμαξαν, Ρ'ηϊδίων δ' ἀποαίνασθαι. Usi sunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorum, ut Ecclesiastic. c. 4. ἐκτίνω δικαίωμά μὴ ἀποαίνω. Citatur & ex Psalmo 76. cum infinitivo, ἀπωήναντο παρακαλῶσαι ἡ ψυχή μου.

Α'ΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακος, inserto τ per pleonasmum) rex. Od. ρ. Παναπάλῳ οἷοί τε ἀνάκτων πειθέες ἔασιν. Iliad. α. Α'γρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Il. β. Ἑρμείας ὁ αὖαξ. Od. μ. Θεῶν δίκηπ ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. ρ. Ζεῦ ἄνα. Isocrat. in Euagoræ encomio ὁ τὸ μέγιστον, ὅτι ἡβ' ἐξ αὐτῆ γενομένων ὑδένα κατέλιπεν ἰδιωτικὸν ὀνόμασι φερσυνορμόνυμον, ἀλλὰ τ' μὲ βασιλέα καλέσαντον, τοὺ ἢ ἄνακτας, τοὺς ἢ ἀνάσσας. Ω' ναξ etiam sæpè dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ω' ναξ Πυθῶν μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam, Ω' ναξ & Ω' ναξ, tanquam coalescente α cum ω, Soph. εἶκτερε δ' Ω' ναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ. Ω' ς δ' ὅτε δμῳὰ ἄνακτα κακὼς ἀπόλεσσε θύρηφιν ἴόντα Σαίνωσ' αἰεί, &c. Od. ρ. Δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α. οἶκος ἄναξ, domus dominus.

Α'ναασα, ης, ἡ, regina. Apud Homer. ab Ulysse vocatur ἀναασα, regis etiam filia. Od. ζ. Ἀλλὰ ἄναασ' ἐλέαιρε.

Α'ναάσσω, F. ξω, regno, impero, regno potior sive imperio: tam cum genitivo, quàm cum dativo. Il. α. Τενέδοιό τ' ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ. Ζωὸς Φαίηκεσσι φιλοπτόμοισιν ἀνάσσω. Hesiod. ἐν ἀνασσότερσιν ἀνάξειν. Iliad. α. Πάντων μὲ κρατερὴν ἐξέλεο, πάντων δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι ἢ σπιαίνειν.

Α'νάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus. dominus. Item Deus, Hesych.

Α'νακτεία, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium.

Ανακτίες, ου, ὁ ἢ, ἡ, sive ἀνακτῖρες, regius, vel herilis. Od. ο. Δεσπότας ἀμφ' ὑέσσιν ἀνακτιέρσιν ἐπίσθω.

Α'νάκτορον, ου, το, regia, palatium. Et plurali num. pro eodem, ἀνάκτορα. Est etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionys. Areop. habetur ἱερεῖς ἀνακτόρους. Et peculiariter templum Cereris secundum Hesychium. ¶ Α'νάκτορες, (inquit Budæus) Theodor. Eccles. hist. l. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito aut pro adyto altaris.

Α'νακτόριον, (substantivè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur tamen ex Herodot. ἱερὸν ἀνακτόριον.

Α'ναλτῶς, regiè, regaliter, Suid. ¶ Item sedulò, cum cura & diligentia: ut ἀναλτῶς ἔχειν πνός, curam alicujus gerere, apud Herodot. & Thuc.

Composita.

Α'μοιβαναξτης, dicti dithyrambici Poëtæ, quòd subinde his verbis uterentur ἀμοιβαῖοι αὖ τε Φοίβῳ ἀναξ Δήλιε. Suid.

Α μειβανακτίζειν, proœmio uti, φερσυμαζζειν, inquiunt Suidas & Aristophanis enarrator, quem vide in Neb.

Χειροάναξ, opifex, operarius, q. d. manuum suarum dominus, qui manibus imperat, ut hoc vel illud agant. Plut. in Polit. præc. πᾶσι τοῖς βαναύσοις ἢ χειρώναξι.

Χειρωναξία, ης, opus quod manibus fit. Apud Æschyl. & Herodotum.

Χειρωναξίων, ου, τὸ, aff. ex Aristot. Oecon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτὸς βίος, vita eorum, qui manuum labore victum quærunt.

Α'νάγκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'ΝΑΡΙ'ΤΗΣ, ου, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. l. 3. meminit hujus ἀναείτο, Ibycus quoque & Epicharmus.

◆ Sunt qui χθ' ετέρωσιν existiment ἀναείτω dici quasi ὁ νηείτω, quoniam scopulis tantùm adhæreſcat, nec ut neritæ innatet: ut & ἀννείτης. Etymol. à Νηρεύς, derivatum ait.

Α'ΝΔΑ'ΝΩ, placeo. Il. α. Α'λλ' ὄφρ' Α'γαμέμνονι ἰωὴν δῶκε Σωμῶ. Et Od. δ. πείσας δέ σφισιν ἰωὴν δῶκε βουλή. ◆ Annotat Eustath fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, & μανθάνω ex μυθῶ. Alibi tamen annotat, ex Heradidis grammatici sententia, esse ab ἀδω, ut λαμβάνω à λάβω.

Composita.

Α'εανδάνω, displiceo.

Α'εάνδης, hostis, Hesychio. Pro quo & Α'ρεάδδι dici ait.

Α'εοειδία, (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ τάξις, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν.

Ε'παρδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. α. ἐμοὶ ἔπαρδ' ἀνὸν ἡμῖν. Od. π. τοῖσι δ' ὀπιθίσθεν μύθῳ. Ε'φανδάνω, idem. Il. κ. βελτίω ἡ βάσθ οἷσιν ἐφιλήσατε πατῆρες.

Α'ΝΑΘΩΝ, ωνος, Hesychio est summitas, cacumen: Item fluviorum labra. Scholiastes Theocriti exponens hoc hemistichium Idyll. 5. de rosis & anemone, ἦβ' ἀνθήκη παρ' αἵματι τὴν κεῖνα, scribit ἀνθήκη ibi dici flores vel cacumina: proprie verò ἀνθήκη esse τὸ ἄκρον ἦβ' ἐχεφὴ ἦβ' ὑχεῶν, τοῦτ' τὸ ἄνω διεφὼν ἔβ', hoc est, labra seu aggeres fluviorum: Idem scribit Etymologus & Eustathius, nec non Harpocration & Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit sub fin. l. 7. hist. pl. vide & Poll. l. 2.

Α'νδρεῖος, ἀνδρικὸς, ἀνδρώδης, &c. vide in Α'νήρ.

Α'ΝΕ'ΔΗΝ, Hesychius exp. effusè, afferens ex Æschylo φιλεῖν ἀνέδην, addensque, dici χθ' ετέρωσιν τὸ ἔτως, quod est ἰδρύσαι, ἀνασπᾶσαι γενομένης τῆς ὁπὸ τὸ ἑδάφους ἀνεσκευῆς. Itidemque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, & derivari ab ἀνίημι: Eustath. etiam exp. αἰόπως ἢ ἀπλήστως, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quasi dicas, laxatis plenis habenis, velut in hoc apud Suid. Ariani loco, πῶς ὁρῶσι σύλαγες ὑπίσπιτα ὡς ὑπ' ἀνέδην ἵππος τις ἐλέλυκε ὑρμέ'ναι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπόρθουν μὴ ἀρχόμενοι. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demosth. πομπεύειν ἀνέδην ὑπωὶ γεγενημένης.

Α'νεμος, ου ὁ, ventus. Aristot. de mund. scrib. τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ἀέρα πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· αὖται ἢ τὰς ἐξ ὑγρᾶ φερομένας ἐκπνοὰς flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὖραι, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit five ἄνεμος, five πνεῦμα docet his verbis: ὅταν ἢ ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) τῶν ὑγρῶν ὠθούσης ὥστε βεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· ὑδὲν γὰρ ἄλλο ἔστιν πνεῦμα πλὴν ἢ ῥοὴ ξηροῦ, ὅταν ἅμα ἢ πνεῦμα λάβῃ, id est, à ficca (exhalatione) oriri solet ἄνεμος, quum à frigore tra protrusa est illa ut fluat: nihil enim est hic aliud quàm aër multus fluens & coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum ποιὰς ἀνέμους five ἀνέμων, pro ἀνέμους five ἀνέμους simplicit. ut Homer. Od. β. πέντορ μὴ ποιὰς ἀνέμους. Et Od. δ. λιάδων Ε'ς ποιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου Σύελλα five ἄελλα, venti procella: Od. κ. αἱ δ' ἐξέφερτο κακὴ ἀνέμοιο Σύελλα. Aratus, -εἰ δέ κα τηῖ Τ'ῶδον ἐμπνεύσῃ θεὸς ἀνέμοιο Σύελλα, (Cicer. interp.) Sin gravis incidit vehementi flamine ventus.

◆ Ab ἄω five ἄημι (id est, flo, spiro) derivatum putatur quasi ἄεμος, & interjecto ν, ἄνεμος.

Α'νεμόεις, εντος, ὁ, ventosus. Poëticum est: sed usurpatur potiùs ἐπὶ ὑδάτος.

Α'νεμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam habens.

Α'νεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio, Luc.

Α'νήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, item ἀνεμώδης, item ἀνεμοειδὴς, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus: ut ἀνεμώδιον ὑδὲν. Α'νεμώτον κύημα, exp. fœtus evanidus. Metaphoricè ἀνεμαιὰς ἄνθρωπος, homo levis, inconstans.

Α'νεμίζω, vento impello sive agito.

Α'νεμιζόμαι, vento impellor, sive agitor. in ep. Jac. c. 1.

Α'νεμώδιον, q. d. ventulus. Plat. in Theæt. χόνιμον ἀνεμώδιον πυγχάνει.

Α'νεμώνη, ἡ, anemona: herba quæ dam apud Dioscor. l. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. ὡσθ' ὅτι θελήσουσι αἱ ἀνεμώνας ἢ λόγον, id est, vana verba, frivola, nugatoria, inquit Bud.

Α'νεμώλη, ης, ὁ ἢ, ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, (quasi ἀνεμώνη, inquit Etym. Od. δ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ο'λλω.

Η'νεμος, poët. pro ἄνεμος.

Η'νεμόεις, εντος, ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Odyss. τ. πάλαι δ' ἴχνιον πὺξ ἔχε λωϊτεροῖσιν. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis pervia sint: ut λωϊτεροῖσιν Ἴλιος. ¶ Item celer, & ventos velocitate assequens: apud Oppian. l. 3. πτηνὸς ἰὼν μέσσοισι. Η'νεμόεις, idem quod ἀνεμώδης.

Composita.

Α'ναξάνεμος, ου, ὁ ἢ, ventos arcens. Od. ξ. χλαῖναν ἕανσ' ἀναξάνεμον.

Α'νωμος, ventorum expers, tranquillus: ἀνωμος γαλήνη, in Epigr.

Α'γωμία

Α'νωμία, ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl.

Α'σωμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Hesych.

Διαπνεμόω, idem quod ἀνεμόω. Exponitur etiam, ventis expono. In Epigr. Διαπνεμοῦσιν ἐς ὕδατος, jubas vento expassas.

Δυσπνοΐη, difficiles & malos ventos habens, ventis vexatus, δυσπνοίη ῥοὴν, apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exp. & graviter olens & fœtens.

Ε'ξανεμόω, ῶ, vel potius ἐξανεμῶμαι, pass. de fegetib. dictum quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi eventilantur, apud Theophr. de hist. pl. l. 8. c. 10. Ab Aretha dicitur, ἐξίλωσαμένη, ἢ ἀεικέλιον, i. in ventum evanescens, ut tradit B.

Ε'υανεμος, ventosus, vanus, evanidus, talis qui in ventos abiturus sit. apud Suidam.

Εὐάνεμος seu εὔανεμος, bonos & prosperos ventos habens. Et metaph. serenus, pulcher. Apud Eurip. εὔανεμος λιμήν, à ventorum injuria tutus portus.

Ἰάνεμος, par vento, velocissimus. apud Eurip.

Καπνώνεμος, ventis obnoxius seu expositus, ventosus.

Καθαρσίνεμος, seu κωλυπενίμας, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, seu arceret. Laërt.

Λαπαδνόπους ὥρας, tempus quo silent venti, clementia temporis. apud Aristot. hist. anim. l. 5.

Μετάνεμος πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut illi qui apud Homer. πάντρο μὲ ποιῆς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item serenus, tranquillus. item quod ἀνήνεμος. Item ἀ'πνευς. Hesych. ut Il. 3. νήνεμος αἰθήρ.

Νηνεμία, ventos non habens, serenitas. Proprie de serenitate aëris dicitur. Νήνεμός μοι ἐπιδέρκεται, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quasi dicas, laxatis plenis habenis, velut in hoc apud Suid. Arriani loco, πῶς ὁρῶσι σύλαγες ὑπίσπιτα ὡς ὑπ' ἀνέδην ἵππος τις ἐλέλυκε ὑρμέ'ναι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπόρθουν μὴ ἀρχόμενοι. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demosth. πομπεύειν ἀνέδην ὑπωὶ γεγενημένης.

Πνοιὴ, ventos non habens, & pro ἄνεμος. Hesych. ut Il. 3. πνοιὴ ἀπήμων οἷοί τε ἀνάκτων πειθέες ἔασιν. Iliad. α. Α'χρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Il. β. Ἑρμείας ὁ αὖαξ. Od. μ. Θεῶν δίκηπ ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. ρ. Ζεῦ ἄνα. Isocrat. in Euagoræ encomio ὁ τὸ μέγιστον, ὅτι ἡβ' ἐξ αὐτῆ γενομένων ὑδένα κατέλιπεν ἰδιωτικὸν ὀνόμασι φερσυνορμόνυμον, ἀλλὰ τ' μὲ βασιλέα καλέσαντον, τοὺ ἢ ἄνακτας, τοὺς ἢ ἀνάσσας. Ω' ναξ etiam sæpè dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ω' ναξ Πυθῶν μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam, Ω' ναξ & Ω' ναξ, tanquam coalescente α cum ω, Soph. εἶκτερε δ' Ω' ναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ. Ω' ς δ' ὅτε δμῳὰ ἄνακτα κακὼς ἀπόλεσσε θύρηφιν ἴόντα Σαίνωσ' αἰεί, &c. Od. ρ. Δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α. οἶκος ἄναξ, domus dominus.

Πνοιὴ, ventos non habens. Item serenus, tranquillus. item quod ἀνήνεμος. Item ἀ'πνευς. Hesych. ut Il. 3. νήνεμος αἰθήρ.

Πνοιὴ, ventos non habens, serenitas. Proprie de serenitate aëris dicitur. Νήνεμός μοι ἐπιδέρκεται, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quasi dicas, laxatis plenis habenis, velut in hoc apud Suid. Arriani loco, πῶς ὁρῶσι σύλαγες ὑπίσπιτα ὡς ὑπ' ἀνέδην ἵππος τις ἐλέλυκε ὑρμέ'ναι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπόρθουν μὴ ἀρχόμενοι. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demosth. πομπεύειν ἀνέδην ὑπωὶ γεγενημένης.

Πνοιὴ, ventos non habens, & pro ἄνεμος. Hesych. ut Il. 3. πνοιὴ ἀπήμων οἷοί τε ἀνάκτων πειθέες ἔασιν. Iliad. α. Α'χρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Il. β. Ἑρμείας ὁ αὖαξ. Od. μ. Θεῶν δίκηπ ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Od. ρ. Ζεῦ ἄνα. Isocrat. in Euagoræ encomio ὁ τὸ μέγιστον, ὅτι ἡβ' ἐξ αὐτῆ γενομένων ὑδένα κατέλιπεν ἰδιωτικὸν ὀνόμασι φερσυνορμόνυμον, ἀλλὰ τ' μὲ βασιλέα καλέσαντον, τοὺ ἢ ἄνακτας, τοὺς ἢ ἀνάσσας. Ω' ναξ etiam sæpè dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ω' ναξ Πυθῶν μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam, Ω' ναξ & Ω' ναξ, tanquam coalescente α cum ω, Soph. εἶκτερε δ' Ω' ναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ. Ω' ς δ' ὅτε δμῳὰ ἄνακτα κακὼς ἀπόλεσσε θύρηφιν ἴόντα Σαίνωσ' αἰεί, &c. Od. ρ. Δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Od. α. οἶκος ἄναξ, domus dominus.

Α'νεμος, ου ὁ, ventus. Aristot. de mund. scrib. τὰ δὲ ὑπὸ τὸ ἀέρα πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· αὖται ἢ τὰς ἐξ ὑγρᾶ φερομένας ἐκπνοὰς flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὖραι, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit five ἄνεμος, five πνεῦμα docet his verbis: ὅταν ἢ ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) τῶν ὑγρῶν ὠθούσης ὥστε βεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· ὑδὲν γὰρ ἄλλο ἔστιν πνεῦμα πλὴν ἢ ῥοὴ ξηροῦ, ὅταν ἅμα ἢ πνεῦμα λάβῃ, id est, à ficca (exhalatione) oriri solet ἄνεμος, quum à frigore tra protrusa est illa ut fluat: nihil enim est hic aliud quàm aër multus fluens & coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum ποιὰς ἀνέμους five ἀνέμων, pro ἀνέμους five ἀνέμους simplicit. ut Homer. Od. β. πέντορ μὴ ποιὰς ἀνέμους. Et Od. δ. λιάδων Ε'ς ποιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου Σύελλα five ἄελλα, venti procella: Od. κ. αἱ δ' ἐξέφερτο κακὴ ἀνέμοιο Σύελλα. Aratus, -εἰ δέ κα τηῖ Τ'ῶδον ἐμπνεύσῃ θεὸς ἀνέμοιο Σύελλα, (Cicer. interp.) Sin gravis incidit vehementi flamine ventus.

◆ Ab ἄω five ἄημι (id est, flo, spiro) derivatum putatur quasi ἄεμος, & interjecto ν, ἄνεμος.

Α'νεμόεις, εντος, ὁ, ventosus. Poëticum est: sed usurpatur potiùs ἐπὶ ὑδάτος.

Α'νεμώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam habens.

Α'νεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio, Luc.

Α'νήμων, ονος, ὁ ἢ ἡ, item ἀνεμώδης, item ἀνεμοειδὴς, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus: ut ἀνεμώδιον ὑδὲν. Α'νεμώτον κύημα, exp. fœtus evanidus. Metaphoricè ἀνεμαιὰς ἄνθρωπος, homo levis, inconstans.

Α'νεμίζω, vento impello sive agito.

Α'νεμίζομαι, vento impellor, sive agitor. in ep. Jac. c. 1.

Α'νεμώδιον, q. d. ventulus. Plat. in Theæt. χόνιμον ἀνεμώδιον πυγχάνει.

Α'νεμώνη, ἡ, anemona: herba quæ dam apud Dioscor. l. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. ὡσθ' ὅτι θελήσουσι αἱ ἀνεμώνας ἢ λόγον, id est, vana verba, frivola, nugatoria, inquit Bud.

Α'νεμώλη, ης, ὁ ἢ, ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, (quasi ἀνεμώνη, inquit Etym. Od. δ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ο'λλω.

Η'νεμος, poët. pro ἄνεμος.

Η'νεμόεις, εντος, ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Odyss. τ. πάλαι δ' ἴχνιον πὺξ ἔχε λωϊτεροῖσιν. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis pervia sint: ut λωϊτεροῖσιν Ἴλιος. ¶ Item celer, & ventos velocitate assequens: apud Oppian. l. 3. πτηνὸς ἰὼν μέσσοισι. Η'νεμόεις, idem quod ἀνεμώδης.

Composita.

Α'ναξάνεμος, ου, ὁ ἢ, ventos arcens. Od. ξ. χλαῖναν ἕανσ' ἀναξάνεμον.

Α'νωμος, ventorum expers, tranquillus: ἀνωμος γαλήνη, in Epigr.

Α'γωμία

πολλὰ ἢ ὁ ἀνεμοεὶ ἀεροὶς ἰόντες. ubi Eustathius ait dici ἀνεμώδες, τοῦ τῶ ἥμου, ὃς ἀπὸ μέρους τῆ ἀνεμώδη, esse autem ἀνεμώδες qui postea nominati sunt ἐξεμένοι.

◆ Etymologistes deducit παρὰ τὸ ἀπῆσθαι, ut sit ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγχύσεων.

Α'νεψιὰς, άδος, ἡ, consobrina, patruelis. Xenoph. συναναστρέφεσθαι δεῖ ἡμᾶς ἀλλήλαις τε ἢ ἀδελφιδαῖς, ἢ ἀνεψιαῖς. Plutarchus in Solone, ἀνεψιὰς ὑπάρχειν, consobrina matris.

Α'νεψιότης, ητος, ἡ, q. d. consobrinitas, vel patruelitas, gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαὶ. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Α'νεψιαδῆς, ὁ, filius consobrini, five consobrinæ, five patruelis, vel amitini. Demosthenes fratris & sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδᾶς, in oratione adversus Stephanū.

Α'νεψιαδῆ, filia consobrini, vel consobrinæ, sive patruelis, vel amitini.

Α'νεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam, in vita Hesiodi.

Composita.

Αὐπανεψιὰς, pro ἀνεψιὰς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Eustath. dicitur Glaucus αὐπανεψιὰς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat.

Ε'ξανεψιὰς, ex parte consobrinus. Jul. Pol. l. 3.

Α'νέω, vide in Αἴνω, & in comp. ex Ε'ω, mitto.

Α'νεως, vide in Αὔω, clamo.

Α'ΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba quæ sic appellatur secundum Etymologistem, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat. Aristoph. in Nub. εἶτ' ἀν ἄνηθον ἢ φρασθέντερον ἐπρᾶξεν.

Α'νήθινον, ου, ὁ ἢ, anethinus, ex anetho confectus, ex anetho constans. ut ἀνήθινον σέφανον, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Diosc. l. 1. c. 62. Item ἀνήθινον ὄλυ & ex ejusdem l. 5. c. 67.

Α'ΝΗ'Ρ, vir (in obliquis casibus ἀνήρ, ἀνέρος, ἀνέρες, dicunt poëtæ: in prosa autem usurpantur ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocativus est ἄνερ.) variè sumitur. ut & vir apud Latinos. Interdum simpliciter pro ἄνθρωπος, homo: ut ἐξαπατᾶν ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥῆτωρ, & ἄνδρες ἀγωνισταὶ à Demosthene: & passim ἄνδρες Α'θηναῖοι. Sic & κατ' ἄνδρα in singulos viros, per singulos viros, viritim. Usurpatur itidem pro ἑκάστου, apud Gregorium identidem: ut ἦ, τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ὢν, erat enim ille. Item ἀνδρεῖόν τε ἐστὶ & ἀνδρὸς διαφερέ, adversus illum. ¶ Item, vir, i. mas, masculus. Plato de legibus, ἢ ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus, masculæ prole carens. De tauro etiam dicitur in Anth. epigr. ut Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper. ¶ Item vir, i. non eviratus, habens sua virilia, non eunuchus. ut in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνὴρ τε κ' οὐκ ἀνὴρ, ἰδεῖν τε κ' οὐκ ἰδεῖν, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatē habens, vir ætate. Plut. in Alcib. ἀ μὲν γὰρ μειρακίων ἢ ἀνδρῶν πάσχει τὴν ἡλικίαν. Hinc illa loquendi genera, ἐκ ἀνδρὸς παῖδα γίνεσθαι ἀνδρὸς γεγραφότος, εἰς ἄνδρας ἥκειν, εἰς ἄνδρας τελεῖν, Stuar. ad virilem ætatem pervenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν & φοιτᾶν ab Aphthonio, item εἰς ἀνδρὰς ἐτικιδεῖν, Romani dicebant virilem togam sumere. Dicitur & ἀνὴρ τέλεος apud Xen. Pæd. 8. ¶ Item vir, i. virili animo præditus, strenuus, fortis, magnanimus. Il. 3. Α'κρης ἔτι οἷος, μάχασθε ἢ ἔδεσθ' ἀλλήλ, & apud Thucydidem scholiastes ἀνδρεῖς exponit ἀνδρείους. Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non esse ἄνδρες, qui servile quidpiam & abjectum facere sustinent: ut Xenophon in Hierone, ἀνδρὲς ἢ ὐκ ἔτ' ἄνθρωποι μᾶλον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, ἄλλον δ' ἐπιτιμῶντα ὅτι πολλοὶ ἅμα ἄνδρωποι ἐόντες, ὀλίγοι δ' ἀνδρὲς, multos quidem esse homines, paucos autem viros. Æschines in Ctesiphontem, ἀφεῖτε ἢ ἀνδρὸς ἀφεῖτε. ¶ Item vir, i. maritus, Plutarchus in Lycurgo, μάνας ἢ ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ λακαναι. μάνας δὲ ἔφη τὰς τῶν ἀνδρῶν. Odyss. ζ, Α'νδρα τε ἢ οἶκον ἢ ὁμοφρονέουσιν ὀνήσας. Et Odyss. α, -ἢ ἀνδρὸς ὑπέρτερος ἄλλος ἐδώσω. Cum genitivo ut ἀνὴρ ὑκείνης, maritus illius, Athen. l. 12. Dicitur item ἀνδρὸς ἀγαλα virgo nubilis, tempestiva vire.

◆ Etym. deducit ab ἄνω seu ἀνύω, perficio.

Α'νδρήιος, ου, (adv. poët.) ex viro. in Anth. Epigr.

Α'νδρήτης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π.

Α'νδρώδης, ους, ὁ, ἡ, humanus. Il. υ, χροὸς ἀνδρομέοιο. Od. ι, -ψυχαὶ ἀνδρομέοιο.

Α'νδρικὸς, (adverbium poëticum) viritim, pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Od. ρ, Α'λλ' ἄγε οἱ ἀδῖνα πεῖ πολὺ μᾶλλον ἠδὲ λάβῃσι Α'νδρικὰς.

Α'νδρεῖος, ου, ὁ, virilis, i. ad virum pertinens. ut ἱμάτιον ἀνδρεῖον apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ὑφάσματα ποιεῖ ὁ μὲ ἀνδρεῖα, ὁ ἢ γυναικεῖα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μέσον, pro membro virili apud Lucianum, ὅπου σοι τὸ ἀνδρεῖον μέσον ἀπῆρεν. Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenses, sicut φειδίτια apud Lacones. Athen. lib. 5. Verùm antiquitus Lacones non φειδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut & Cretenses, ut inquit

Aristoteles.Poll.l.2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα ſodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd ſoli viri hujuſmodi epulis intereſſent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. ¶ Interpretatur, virilia.i. ſtrenuus, fortis,virum ſe præbens. Cui opponitur ἀνανδρος. Plato in epitaphio, Ἃ γὰρ ἔδει ὁ ἀνὴρ ὢν, ἃ ἔδει ὁ ἀνδρεῖος ἢ ἀνδρεῖα, ἃ δὲ γυναῖκα ἢ γυναικεῖα. Hic eſt ille moderatus,hic fortis,hic ſapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος ἀφ' ἑνὸς π. ¶ Ἀνδρεῖα, abſolutè, virilia. Interdum dicitur ἀνδρεῖος ἀφ' ἑνὸς π. & ἀνδρεῖα, abſolutè, virilia. Ionicè dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος. & ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum ſeu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell.6. χρεὼς ἀνδρικὸς, ex viris conſtans. ¶ Item virilis,i. ſtrenuus , fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μέλλανες dicuntur eſſe ἀνδρικοί. Tradit Euſtathius, quamvis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant , dici tamen ἀνδρικὸν γυνὴ non ἀνδρεῖα, γυναικὸς idem valeant , dici tamen ἀνδρικὸν γυνὴ non ἀνδρεῖα, γυναικὸς πάντως. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid eſt viro forti dignum, ἀνδρεῖον, apud Lucianum,labor virilis, i.virum fortem decens,viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, ſtrenuè, fortiter, aliquando etiam validè , robuſtè, ut apud Ariſtophanem in Equitibus, πᾶσι ἀνδρικῶς. A' Budæo exponitur vehementer, apud Dioſcoridem ἀνδρικῶς ἢ ποιεῖ ἀφ' ἑνὸς παλαιὰ ῥήματα.

Ἀνδρίζομαι, virilem ætatem ingredior, ad firmam & robuſtam ætatem pervenio. Budæus ex Pollucе exponit,vir ſum. Apud Luc.in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exp. corpore corroborari, robur virile aſſumere corpore. ¶ Item viriliter ago & fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd.ἀλλ' ἀνδρίσασθαι χρὴ ὡς δυνατώτατόν γ' ἐμὲ ἔχειν. Eſt ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more ἀφ' ἑνὸς ἀνθρωπίνου ἤθους ἔχειν. Eſt ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more hominis vel more humano. ¶ Item ut ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinem me comparo. ut Ariſt.Ethic.3. ἄλλα δὴ χρὴ ἀνδρίζεσθαι πρὸς τὰ ἐν οἷς ἔστιν ἡ αἰκία ἢ κρίνειν τὸ ὑπομένειν. Dicuntur ἀνδρίζόμενα mulieres, naturam muliebrem fortibus factis ſuperantes, quales à Latinis appellantur viragines.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago.Suid.

Ἀνδρικὸς, viriliter, ſtrenuè. Ariſtoph.

Ἀνδρῶδης, ες, ὁ, ἡ, virilis,ad virum pertinens. Leo imperator conſtit. 20. πλήν τε γυναικείων καὶ πλὴν ἀνδρώδων.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur miniſtro,Bud.

Ἀνδρόομαι, ῶμαι, virile robur, vel ætatem virilem aſſumo. Ad virilem ætatem pervenio , vir fio , togam virilem ſumo.Herodotus, τὴν δὲ ἀνδρωθέντες ὀδύνην ποιήσουσι. Et Ariſtot.Ethic.10.

Ἀνδρωθέντας, etiam dicitur quæ cum viro conſuevit, cui virginitatem vir eripuit. Heſych. Idem ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, ες, ὁ, ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus.Plut. & Ariſtot. ἀνδρώδης, τὸ, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter,fortiter,ut virum decet.Iſocr.in Panath.

Ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri ſeorſum à mulieribus ſe recipiunt. Ariſtoph. τὰ δικαιότατα καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀνδρῶνας πάντα ποιῶν. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους ubi conviviа virilia ſolent eſſe, quòd eò mulieres non accedantur.ſcribit Vitruvius l.6.c 9.

Ἀνδρεὼν etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. ubi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεὼν in carmine per epenthеſin literæ ι.

Ἀνδρωνῖτις, ἰδ. ος, ἡ, idem quod ἀνδρών. Plut. de non iraſcendo, δεῖ ὧν ἔνιοι τὸ δυμὸν ἐκ τῆ γυναικωνίτιδ ἐις τὸν ἀνδρωνῖτιν ὑκ ὦ μετακίζειν.

Ἀνδρεῖον, τὸ, homulus,homuncio,homunculus.Ariſtoph.ἀνδρείοις

Ἀνδρίδιον, (aliud dim.) homulus, Synеſ. (ἀφ' ἑνὸς ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεῖσκος, homuncio.

Ἀνδριὰς, ἀντος, ſtatua.ſimulachrum,propriè ſtatua viri.In epiſtola Phil.ad Demoſthen.ἀνδριάντα χρυσᾶν ἀνέθηκεν εἰς Δελφούς. Ariſt. Poll.5. ἀνδριάντα δ' ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καθίδρυσαν. Copulantur ſæpe ἀνδριάντες & γραφαί, apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva ſtatua.

Ἡ Ἰωρέα, ſeu Ionicè Ἰωρίη, idem quod ἀνδρεία,ſed eſt poet. hinc dat. Ἰωρέηφι. Pro eodem dicitur & ἀβορία, apud Theocr.

Ἄνδρος, virilis,fortis. Soph. ἀνδρὸς πάλεμον, pro Ἰωρέος.

Compoſita : ac primum retinentia ἀνδρ.

Ἀνανδρος, ου, ὁ ἡ, qui non ſe præſtat virum,parum virilis,minimè fortis,inſtrenuus,ignavus.Item effœminatus,mollis. Iſoc.in Encom. Euag. ἐξ ἀνανδρων δὲ πολεμικὸς. Æſch. in Cteſiphon. ἢ ἄνανδρον καὶ ἀτελῆ πέμπειν τὴν τάξιν. Plut.in Solone, ἀνανδρείας καὶ γυναικώδους πάθους. Et ἄνανδρον, (ſubſtantivè) ignavia. Thuc.l.3. ¶ Item (ſecundum quoſdam) dicitur qui eſt eviratus. ¶ Ἀνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens nullier, i. marito apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chryſoſt.

Ἀνάνδρως, non viriliter,ignavè. Iſocr.

Ἀνανδρία, ignavia, inſtrenuitas. Demoſth.

Ἀνανδρόομαι, ῶμαι, ignavus reddor. A Gregorio poni videtur pro evirari ſeu virilitatem deponere, ubi de Gallis ſacerdotibus loquens dicit , ἢ φευξὶ τὸ καταπέπωδαι τὸ αὐλῶν κυλικμοῖς ἢ ἀνανδρωθῆναι ὑφ' ἅλματος, Bud.

Ὑπανδρος, in aliùs viri locum ſubſtitutus, ſuccidaneus.

Ὑποανδρεύει, Heſych. deſpicari & faſtidire virum.

Ὑπανδρος, ut navis capta ἀνανδρος, id eſt, cum ipſis hominibus. Sic Polyb.l.16. σωθεὶς πλοῖ μὲ πληρέσπαι αὖ πανδρον καταδῦναι.

Ὑπανδρον, (inquit Heſych.) σωὺ αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρεὶ, unà cum ipſis viris. Polyb.55. à tergo, τὸ ὅλον αὐτανδρεὶ σκάφος ὑποχείριον γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρίαν, ῶ, terreor, paveo.2.Mac. & Euſt.

Ἐξανδρόομαι, ῶμαι, vir fio, in virum evado. Ariſtoph.

Ἔπανδρος, virilis,virilitatem præ ſe ferens. Palæphatus de Minerva διὰ τοῦτο ἢ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ μορφωτὸν αὐτῆ ἀναπλάσαι πάλαι ἐλέγετο.

Ἐπανδρόω, ῶ, viris impleo, virili prole habitatum reddo. Apoll. Arg.l.2.

Εὔανδρος, ut ἀνανδρος πόλις , ſtrenuos ſeu fortes viros habens civitas, quæ à ſtrenuis viris incolitur. Ariſtoph.in Nubib. ἄνανδρον γῆν Κέκροπος.

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum præſtantium. Georg.Leont.in Helenes encomio, κόσμος πόλεν ἀνανδρίαν.

¶ Item virilitas.

Εὐανδρόω, ῶ, bonis viris & acribus abundo , apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρίμαι, pro eodem. Plut. ὑ μόνον πολυανδρεῖσθαι πανὺ οἴκας ἀγαγέσθαι καὶ τὰ παίδια ἢ γῆς τόπον παρὲδαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος, ἀνανδρίσθαι. Item Εὐανδρῶ, vigeo & virilis ſum,Suid. & Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, ſemivir (eo ſenſu quo ſacerdotes Cybeles vocantur ſemiviri) Lucianus, ὃ ἦν ἕνλις καὶ ἡμίανδρος.

Θεανδρικὸς dicitur de Chriſto apud Areop. Et Θεανδρικὴ ἐνέργεια, apud eundem & Damaſc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignavia. Soph. in Ajace δειλίαν & κακανδρίαν, conjungit,timiditatem & ignaviam.

Κένανδρος, viris vacuus. A' Suida exp. vir vanus, & futilis.

Κενανδρία, vacuitas virorum. Æſchyl.

Λειπανδρέω, viris deſici, virorum penuria laborare.

Λειπανδρία, virorum penuria. Suid. Λειψανδρία,idem.Heſych.

Λειπανδρέω, quidam expon.decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγαλανδρία, magni viri & fortes.

Μόνανδρος, qui virum in ſe irreæatem excipit & ſuſtinet.in Epig.

Μονανδρόω, unicum maritum habeo. Suid.

Νομανδρία, aſſ. pro, cœtus virorum paſtoritius.

Ὀλιγανδρία, virorum paucitate & penuria laboro. Plut. ἀνθρώπων πάνυ βαιῶν ὀλιγανδρίαν, ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ Φειδομένων ἐν τῇ ναυτικῇ τῇ παρούσῃ, ἀποκολυμβήσαντες ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρίαν κατέσχεν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανδρωτία.

Πολύανδρος, multos viros habeas, ut apud Non. γυνὴ πολυανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo, cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo l.8 Πολυανδρόομαι, idem.

Πολυάνδριον, τὸ, Heſych. πολυχώνιτον, qui multos capit. Et ſubſtantivè apud Suidam πολυάνδριον, τὸ τάφον, μνῆμα, κοιμητήριον, & κατοπτήριον, locus ſepulturæ deſtinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Ael. Διάφορος ἡ πόλις ἐφιλοτιμήσατο ἐν τῷ πανδρεῖῳ πολυάνδριον. Nazianz. ἡ πόλις βεβλημένους ἀγῶν ἅπασι, καὶ ἡμιθνήσκοντας ἀπὸ πολῶν πολυάνδρια.

Σπάνανδρος, pudendum muliebre. Ariſtoph.

Τὸ πανδρος, qui vel quæ ſub viro eſt, viro ſubjectus, viro obnoxius : ὑπανδρος γυνὴ, Paul.Rom.7.

Φίλανδρος, amans viri. ut φίλανδρος γυνὴ , quæ mariti amore tenetur. In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχάνδρια à Platone dicitur in Sympoſ. virosa & impudica.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. Plut. de Penelope in vita Hom.

Aliud compoſitorum genus, in ἀνηρ.

Ἀπάνηρος, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares eſſent & æquiparandæ, aut adverſariæ, eorumque conſuetudinem aemerent. Latini viragines dicunt.

Βασανήρης, ου, ὁ, alens & educans viros. unde Φῶν βασανήρης, Il. α. virorum ſtrenuorum & fortium educatrix. Comp. ex βάσανος & ἀνήρ.

Δηΐανειρα, ἡ, nomen proprium uxoris Herculis. Compoſitum ἀπὸ τοῦ δηΐος & ἀνήρ, διὰ τὸ καυχᾶσθαι γεγονέναι τοῦ ἀνδρὸς. Euſtath.

Κυδάνειρα, gloriam viris afferens , claros viros habens , ut κυδάνειρες ἀχαιοί, apud Homerum, & alibi παρὰ κυδαίνειν.

Aliud compoſitorum genus, in αιτω.

Ἀλάνορρ, ορος, ὁ, Heſych. interpretatur, ἀκαπτιστὸς πῶν ἀνδρείαν ἢ τὸν ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀλάωρ.

Ἡμίανορ, ſemivir , idem quod ἡμίανδρος.

Μέγανορ, magnos viros faciens , & (ex conſequenti) ſuperbos, epithetum divitiarum apud Pindarum , μεγάνορος ἕζοχα πάντα. (viris. Μεγαλώνωρ, idem.

Πολυανόρεος, multos viros habens.Eurip. Σφᾶς πολυανόρεος, frequenti

Σπυγάνορ, odio proſequens viros. Æſchyl.in Prometh. Amazonum exercitum συγάνορας vocat.

Τρυπανόωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph.in Philoct.

Aliud compoſitorum genus in ἰωρ.

Ἀγαλώωρ, utilitatis & fortitudinis amans, vel virorum amans. Ducis epith.Il.ν.

Ἀγλώωρ, admodum virilis, ſeu ſtrenuus, fortiſſimus, vel ſuperbus,ferox,præſidens,q.d.nimium virilis,modò in laude,modò in vituperio ponitur,ut ſit ὁ ἄγαν τῆ ἰωρίη χρεώμενος. Vel eſt compoſitum ex ἀγᾶν & ἰωρίη, ut ſit qui virilitatem admirerur, aut qui aliis ob virilem animum admirationi ſit, vel ex ἄγαν & ἀνὴρ, ut ſit qui viros ducat, qui viris præſit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic. Il. ι.ὁ δ' ἀγλαΐωρ δῖος ἀχιλλεύς. Sic Od.ω. proci dicuntur ἀγλαΐορες,apud eundem θυμὸς ἀγλαΐωρ in laude potius dicitur. Od.δ.

Ἀγλωοείαι,virilitas, ſtrenuitas. Et interdum audacia, ſeu præſidentia,ſuperbia.Il.χ. Καὶ δή μιν κατέπαυσεν ἀγλωοείης ἀλεγεινῆς. & in plur.num.ἀγλωοείαι.Il.ι.Ναῦ αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγλωοείαι ἐνέπλεκε. Ἀγλωορίαι, ſuperbio.

Ἀλεξίωορ, Aeſculapii epith.apud Ariſtoph.q.d.adjuvans viros.

Ἀλίωορ, idem quod ἀνανδρος, ignavus. Exp. etiam invalidus. imbellis. Hom.& Heſiod.

Ἀνάπτωορ, virum decipiens. Nonn.

Εὐλώορ, bene virilis ſeu bene viriles & ſtrenuos faciens. Epithetum apud Hom. τὸ οἶνο. Eſt etiam χαλκὸς dictus δὲ λώορ, ut ait Euſt.quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant,muniti, viriliores & animoſiores ſimus.quomodo,& æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur,δὲ λώορες χαλκὸν apud Homer.vocari ait : & οἶνον δὲ λώορα : ut item σίδηρον.

Λιπτοπώωρ,maritum deſerens.adultera, ex ſcholiaſte. Euripidis in Oreſte.

Ὀλεσίωορ, viros perdens,hominibus perniciem afferens.Heſiod. in Theog.

Πᾶξίωορ, virros frangens. Vel,virilitate & ſtrenuitate frangens & perrumpens hoſtium agmina (ἀπὸ τῆ ξήξαι τὰς ἀνόρας. Vel ἀπὸ τῆ ῥῆξαι τῇ ἰωρίῃ) fortis, ſtrenuus, belliioſus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine aciеs hoſtium perrumpat. Sic.Hom.Il. π. Achillem vocat βηξίωορος, συμπλόκοντα.

Ρῆξίωορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ. θάρσος μοι Ἀρηος τ' ἐδοτον καὶ Ἀθήνη καὶ ῥηξίωορίαν.

Τὸ πολεμίωορ, ορος, ὁ, ſupra modum virilis,fortis.ut ὑπερίωορος ἵππος Ἀχαιῶν, & apud Heſiod.βασιλῆς ὑπερίωορ. Annot. Euſt. ὑπερίωορ & ἀγλώωρ idem aliquando eſſe, & in malam partem accipi etiam ὑπερήνορ, ut ſit qui ſupra modum & ſupra quàm viros deceat, robore utatur,ſuperbus, ferox.

Τὸ περίωορος, ſupra modum virilis & fortis ſum. ſupra quàm viro dignum ſit,robore utor,ferocio, ſuperbio.

Τὸ ὑψίωορ, ορος, ὁ, alta ſeu celſa virilitate præditus, celſos viros faciens : ut apud Nonn. ὑψίωορα πεμπὸν.

Φθισίωορ, homines perdens,hominib.exitioſus.Epith.belli.Il. C.

Α'ΝΘΕ'ΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, aſphodeli fructus (vel ſecundum alios) aſphodeli caulis. Vide Theoph.hiſt.pl.l.7.c.12.& Dioſc.l.2.c.202. & ſchol.Theocr. idyll.1.

Ἀνθερικώδης, ες, ὁ, ἡ, antherici formam referens.

Ἀνθέξ, vide in Ἀνθή.

Α'ΝΘΟΣ, ους, τὸ, flos.ſecundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quod ſurſum aſcendat dum creſcit. Odyſſ. κ. χάλκεοι δ' ἔπιπλον ἀθοῦ. Il.ρ.αὐθεὶ πλανῶ. Il.β.αὐθοένν εἰσεκίνοῦν. In genit.plur.dicitur ἀνθέων non αὐθῶν,ad differentiam τῦ αὐθ' ὧν, item participii ἀνθῶν à verbo αὐθέω. Plur.in præc. de ſan. ὥσπερ αἱ τῆ αὐθῶν ὑγιαναι. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν, ut ap.Athen.l.2. ἔνια τῆ αὐθῶν νικᾶσθαι ἀθῦ σιμιλιν. Et ἀμφιβεβηκὸς ἢ ἀεὶ τῆ αὐθῶν ἐόντων.Xen.in Cyneg. ἀνθῶν τῶν ὁσμαί. ¶ Dicitur & aliarum rerum quàm herbarum & ſtirpium, ut ἀθῶν ἁλός, flos ſalis. Dioſc.l.5. & apud Iulium Pollucem ἀδάμας χρυσᾶ ἀθῶ. Apud Plut. πορφύρας ἀθῶ. Apud Hom. πυρὸς αὐθῶ. ¶ Capitur etiam metaph. ut ἡβης αὐθῶ. Il.ν. Καὶ δ' ἔχεν ἥβης αὐθῶ. ὅτε κεράτ' ἔδει μέγιστον. Quo etiam modo dicitur αὐθῶ ἢ ἥβης. unde apud Plat. αὐθοντες ἐν ὥρᾳ. Item decor corporis, apud Plat.in Symp. ᾧ αὖ ὑποπλέκεσθαν πῶ ὑψηλῶ τε, ᾧ ἐκ σμικρῶν αὐθῶ ἔχει, ἐξαρκεῖ αὐτῷ ἃ ἐξῆν ἢ κἀλεῖδε. ¶ Item pro κόσμος: ut apud Aeſchyl.in Prometh. Τὸ σὸν ζῆ αὐθῶ πανδ' ὑπὸ σπόδει σκέλας.

Ἀνθηρὸς, ά, όν, floridus, florulentus. Dicitur αὐθηρὰ non ſolum herbæ & ſtirpes,ſed aliæ res metaphoricè : ut colores. Plut.de audul.differ.οἱ γραφεῖς αὐθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Αὐθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum eſt & jucundum aſpectu. unde αὐθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam , ut apud Plut.in Pericl.τῆς χθιζὰ τὸ αὐθηρὸν ἅμα καὶ τερπνὸν. Interdum etiam quod eſt jucundum auribus, unde apud Iſocr.ἀνθηρότερον καὶ ἡδίονα λέγειν. τῶν Plutarchus hominem quoq; αὐθηρὸν dixit, de adul.diſcer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item, amœnè, jucundè, ut αὐθηρῶς λέγειν, Iſocrates,adverſus Sophiſtas.

Ἀνθινὸς, ή, όν, vel Ἄνθεινος, floridus,florens:ut ἀνθεινοὶ στέφανοι apud Plut.floreæ corollæ,i.factæ ex floribus. Vocatur mel, αὐθινὸς quod vere factum eſt,ῥᾴδιον autem quod æſtate.

Ἀνθινὰ,dicuntur etiam veſtimenta.ἀνθινοὶ χιτῶνες, apud Ath. l.12.ἀνθινὰ ῥοφεῖα, apud eundem l.4. καλὰ ἀνθινὰ. Plut. in Hel

Ἀνθώδης, plore plenus,florulentus.Theophr.hiſt.l. 1. c.21.

Ἀνθοσωπὴ, ης, ἡ, (poët.) floriditas. Citatur ex Anth.epigram. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, F.ήσω, floreo. Vſurpatur ſæpe metaph. ἀνθῶσα παρειὰ, florentes genæ vel floridæ genæ,quæ & ἀνανθεῖς. Od.ν. ὡραίῳ σφᾶσιν κεκτῆσθαι ἥβῃ. Ar'Sintus, πυκάσσατε ῥῶμυ ἀνανθεῖ λόχῃ. Hinc & ἀνθέοντες ἐν ὥρᾳ,apud Platonem & ἀνθέοντες ἀκμῇ,citatur ex Dioſc.l.1.c.151. florentes ætate.Item floreo,ſplendeſco,niteo.Xen.Pæd.6. ὅς τε ὑπερπτὸ μὲν χαλκῷ, ὡσ' ὄσι δὲ φοινικίοι πᾶσα ἡ στρατιά. Item floreo,id eſt,inclareſco, celebror, & illuſtris ſum, in pretio & honore ſum.Ariſtoph. ὅτ' ἐγὼ ἡ δίκαια λέγων ἀνθῶν ἰδιωτῶν ἐπὶ τοῖς ἐλπίσιν, ἐν πᾶσιν τοῖς χρόνοις ἀντέχει, ἡ δὲ ἀδικία μᾶλλον ἐπὶ τοῖς ἐλπίσιν, ἐν πᾶσιν τοῖς χρόνοις λίθ, &c. ¶ Item cum Dativo, ſcateo,exubero.Luc. ἡδὺ δ' ἀφθονίᾳ ἐσιμῷ ὁ χῶρος ἀνθῶν πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ὀπώρυσιν.

Ἀνθημα τος, τὸ, vel Ἄνθεμις, ἰδος, ἡ, florum emiſſio,florum productio,vel floris q.d.efflorеſcentia,floreſcentia, ipſa florendi actio. At αὐθήματα potius uſurpatur pl.num.pro ἐξανθήματα.

Ἀνθηπὸς, ά, όν, ad florendum aptus,ſive idoneus,florendi vim habens,item floribus fœcundus.

Ἀνθίλη, ης, ἡ, eſt flos cvadens in lanuginem, πάππος à quibuſdam appellatam.Dioſc.l.3. A' quibuſdam panicula exponitur, & dicitur eſſe in frugibus certis (ut in panico & milio.) item in plantis quibuſdam lanoſus flos, qualis in ſumma arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioſcoridem αὐθίλη καλάμων.

Ἀνθύλιον, ου, τὸ, floſculus. Dioſc.l.3. ἀπὸ μαράνας αὐθύλια μικρὰ μήλινα lib.4.καυλίον ἔχει ἐφ' ἑ αὐθύλιον σφόδρα διάπυρον.

Ἄνθη proſopographicis capitur,Suida teſte.Theoph.hiſt.pl. l.7. ἐν ἑνὶ μὲν ἄνθρᾳ πᾶν αὐθῶσα αὐθέσαν ποιεῖται. Ἄνθη tamen pro αὐθῶ, flos,ut docet Nicandri ſcholiaſtes.ex Philoſtrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ (q.d.floralia) ita dicebantur Bacchanalia. Heſych.Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, ὁ, ſupra modum virilis,fortis.ut ὑπερίωορος ἵππος Ἀχαιῶν, & apud Heſiod.βασιλῆς ὑπερίωορ. Annot. Euſt. ὑπερήνορ & ἀγλώωρ idem aliquando eſſe, & in malam partem accipi etiam ὑπερήνορ, ut ſit qui ſupra modum & ſupra quàm viros deceat, robore utatur,ſuperbus, ferox.

Ἀνθεστηριών, ῶνος, ὁ, menſis octavus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια celebrantur,ducta appellatione ἀπὸ τῆ ἀνθεῖν, quod tunc terra florere incipiat,ut Etymologiſtes ſcribit : ſive quod terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum menſem fuiſſe Aprilem, ex Macrobio. Satur.lib.1.c.14. et ex Philoſtrato. Gaza tamen Novembrem eſſe cenſuit. Vide Eraſmum in proverbio. Θύραζε κᾶρες ὑκ ἔτ' αὐθεσήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo,floribus conſpergo,varietate diſtinguo, multiplici materia & venuſtate exorno. Halic. in Iſocrate, αὐθίσας βυλόμενος τὴν λέξιν, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἀνθεμὶς, ιδος, ἡ, idem quod ἀνθεμὶς, flos. ¶ Item, anthemis quæ ab aliquibus argemona. Vide Dioſc.l.3.c.154.

Ἀνθεμίδες, εντος, ὁ, floridus,vernans.Iliad. βλωμὸν αὐθεμίδες, pratum floridum.Heſiodus itidem γαῖαν ἀνθεμίδεσσαν dixit. Ἀδῆσε ἀνθεμίδες, (ſecundum grammꝛ.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus,aut pro ἀνανθεμιστικὸς,ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod idem ſit ἀνάθημα. Vide Euſt.

Ἀνθεμώδης, ες, ὁ, ἡ, floridus,idem quod ἀνθεμίδες. Heſych.

Ἀνθεμίζομαι, F.ίσομαι, pro eo quod Livius defloraі dicit,& Græci τὸ ἄνθῶ ἀπαθέμισεν, apud Aeſchyl.

Ἄνθη αἰγὸς, ὁ, piſcis quidam à floriditate dictus.Ariſtot. lib. 6. an. cap.17. Vide Athenæum.

Ἀνθερικὰ, τὰ, flores, & ἄγρια λάχανα, τὰ ἀθηναῖα ἀνθύσας ut quidam annotant. Apud Etym.ſcribitur ἀσφοδελος per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδ. ος, ἡ, herba quam ſalſolam vocat Ruellius. De qua vide Gal. 6. Symp.Dioſc.l.3.c.153.Plin.lib.21.c.29.anthyllion vocat,& anthyllida l.26.c.8. Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem Plinio.

Ἀνθερὼν, ῶνος, ὁ, mentum, ἀπὸ τῆ ἀνθεῖν, quod in eo barba efloreſcat : unde & ἀνθῶσα παρειὰ dicuntur & ἀνθερικὰ. Suida teſte ſic dicitur etiam λάχανον ἔχ : quo cum facit Cæl. quoque Aurelianus,ſic ſcribens Chron.lib.1.c.3.ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀνθερῶνα vocant, nos tumam. Et acut. morb.l. 3. cap. 3. gutturi, vel tonſillarum vicinitati,quam Græci ἀνθερῶνα vocant. Homerus tamen apertè diſcrimen facit inter ἀφύσσειν ſeu καυᾶν qui Latinis eſt gula ſeu guttur.Il.ψ.δ Ν' μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαπιθῶν ὑπ' ἀνθερεῶνα, guttur ſeu gulam ſub mento. Quo modo accepit & Il.γ. canens, Ὡς οἱ μὲν ἀνθερεῶνας ἐχόδις πλ. τατο πρυμναλείης. Sub mento enim lorum galeæ ſtringi ſolet. Nonnus & pro ore poſuit κατὰ χρησμῶν: dicens ὑπὸ πυρὸς ἀνθερεῶνα.

Comp.

Comp.ac primùm in ἀνθής, desinentia.

Ἀ'ραρανθής, ὁος, ὁ ἢ, ἡ, flore carens, ut Theophr.hist.plant.l.1 ἀείφυλλον δὲ τὸ ἀνάρωμον. Et Metaph. ἀεὶ ἀραρὸς ἀνθοῦν ἢ ζωγρᾶ. Plato in Sympos.Exponitur etiam floris infœcundus, florem non proferens.

Διανθής, duplicem florem habens,ut apud Theophr.ἀδιανθὲς hist.plant.l.1.c.21.de rosa & lilio.

Ἐ'λλοεσανθής, florem in siliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθής, pulchrè floridus, ἀ'ν. Sxλ. Invenitur & superl. διανθέστατος. Accipitur & pro venusto: unde ἀ'ν ανθὴς γλαῦκα apud Suid. ς]Θ. Accipitur & pro venusto: unde ἀ'ν ανθὲς γλαῦκα apud Suid.

Εὐ'ανθίω, bene & fœliciter seu pulchrè floreo.

Κολοσανθής, mutilum florem habens, vulgò exponitur minutum florem edens,& dicitur ononin herbam flore pumilo esse & in siliqua, ob idque κολοσανθὴ & ὑπολοσανθὴ dici à Theophr. lib. 6. cap. 5.

Κολοσανθίζω, florem sessilem gerere, ex Gaza expositione affertur,apud eundem Theophr.hist.plant.l.8.

Λ'ευκανθής, florem album habens, unde λευκανθὲς πόσχ : apud Soph.canum caput,per catachresin.

Λ'ευκανθίζω, albi floris more candeo.Hesych.

Ο'λιγανθής, serò florens, tardè florens. Theophr. huic oppon. πρωϊανθὲς.

Πολυανθής, multos habens flores,floribus abundans: ut ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poëtis.Sic ἄλση πολυανθῆ.Od.ξ.

Ποφυρεανθής, qui purpureo flore est.

Πρωϊανθής, maturè florens,vel præmaturè,exponitur in hoc Theophrasti loco de narciso loquentis, ὁ μὲν ἄνθος δὲ σφόδρα, καὶ ὑπόλευκος, ἢ πρωϊανθὲς τ' ὀπωπέρους τε καμλεῖσθαι πλὴν ὀλίγων. Φυλλανθής, herba inter ὀπωπέρους, apud Theophr.

Aliud genus comp. in ἀνθος & ἄνθα.

Τ'ανθος, ὁ, ἡ Hesyc. dicit esse florem & purpureum quendā colorē.

Τ'ανθινος χρῶμα, color purpureus seu violaceus.Plin.lib. 21.ca.6. & 8.

Μελάνθη ς πόα, sive Μελάνθιον, melanthium: herba de qua Theophr.hist.pl.lib.1.c.22.& Dioſc. li.3.c.93.

Μελανθὲς, ος, ὁ, menſiflora,apud Theophr.hist.plant.l.4.cap.11. ubi tamen & μέλανθος ſcribitur.

Μελάνθη, ſive μηλολάνθη, ſcarabeorum quoddam genus. Euſt. ſcribit eſſe animal veſpæ majus,& naſci ἐκ τῆς ὑπολευκῶν αἰθάσεως,aut μηλέας advolare,quum florere incipiunt.Dicitur & μηλολόνθη. Eſt & luſus puerilis genus,de quo vide Schol.Ariſtoph. in Nub. Item Suid.Euſt. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: ſeu uva germinans,apud Ariſtoph. & Burip. Plerique dicunt eſſe florem labruſcæ ſeu vitis agreſtis, vel uvas ex labruſca pullulantes.Dioſc.l.5.c.2.& 5. ¶ Eſt etiam herba de qua vide Dioſc.l.2.c.135.& Theophr.hiſt.pl.l.6. c.7. ¶ Eſt etiam Avis nomen apud Ariſtot.hiſt.an.l.9.c. 49.

Οἰνανθίνη, œnanthinus,ex œnanthe factus, ut οἰνανθίνον ἔλαιον Dioſc.l.1.c.57.Et οἰνανθίνον μύρον.Et οἰνανθίνη οἶνος apud eundē.

Οἰνάνθις, ἰδ ος, ἡ, flos vitis, ſeu uva germinans.

Πίσανθος, picis flos.Vide Gal.lib.2.de ſimpl.medic. facult.

Φάλανθος, caluus.Suid. φαλακρός.

Χάλκανθος, ὁ, ἡ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, τό, ſtramentum ſutorium,ut interpretatur Celſus,eſt ſuccus concretus, ex chalcitide genitus & efflorescens. Vide Dioſc.lib. 5.c. 114.

Γ'ονθος, quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Comp.ex ἀνθέω, cum præpoſit.

Ἀ'ναθέω, ῶ, refloreſco.

Ἀ'ποανθέω, ῶ, defloreſco, florem ſeu flores amitto, ut λευκώνες ἀποανθήσαντες, prata quæ florere deſierunt. Plato in Symp. metaph. uſus eſt, μᾶλλον δὲ ὁ ἀνθρωπος καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν ἂν ἐπίῃ ἐν ἥρᾳ.

Ἀ'ποάνθησις, floris ſeu florum amiſſio, ipſa defloreſcendi actio, Exponitur etiam florum marcor, Theophr.de cauſ.pl.l. 5. πρὸ ὀπωρινοῦ ἀποάνθησιν, eo tempore quo defloreſcit.

Ἐ'ξανθέω, ῶ, efflorescо, ex Num. 17.cap. Interdum contrà pro, defloreſco, ἀποανθέω. In Metaph. ſignificatione multo frequentius eſt, interdum pro, ſcateo,ut apud Thucyd.lib.2. φλυκτίναις μικραῖς καὶ ἄλλοις ἐξανθήσασι, puſtulis parvis & ulceribus ſcatens. Greg. de Ieproſis ſcribit, μικρὰ ἐξανθήσας κακίδια. Interdum pro,pullulo vel emergo. Plut.in Theſeo. ἐξανθήσαν αἱ κακίαι. Ariſtot. Metaph.3. ἐκ μὲν τούτου τὸ ὑπολήψεως ἐξανθήσαν ἡ ἀκροτάτη ὕβρις τῶν ἀρχόντων ἢ τῆς φαυλότητος ἡ σχολαιότης ἐγένετο. A' Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.)pro,per ſummā eminēo & erumpo. Interdum & acc. jungitur pro,emitto. Plut.in Alex.de naphtha loquens,ἅμα πῦρ ἀνῆψαν καὶ δένδρα, ἐξανθοῦσα φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ καταχρῶσα πᾶν. Sic uſus eſt lib.qui inſcribitur γυναικῶν ἀρεταί.

Ἐ'ξανθημα, quod efflorуit,q.d.efflorescentia.Lært. in Diog.

Ἐ'ξανθήματα, dicuntur puſtulæ ſeu papulæ,per metaphoram, ex Ariſtot.citatur etiam ἐξανθήματα ἢ καλοῦσι Ἀσύκην, de anim.3.

Ἐ'παανθέω, ῶ, ſuperfloreo. Ἐ'παν θῶν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit,i. quaſi in ſuperficie efflorеſcit, ut Ariſtoph. in Nub. πῶς μὴ λοιπὸν ἐπανθῶσι χνόες, lanugo malis ſuperfloreſcebat. Metaphoricè frequentius uſurpatur pro enitere,effulgere, exiſtere, conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. (de facie muliebri loquens) χρῶ δὲ μὴ τὸ ἐρύθημα ἐπανθοῦν, id eſt, ὑπερφαίνον. Sic dixit Syncſius, ἢ θ' ὑδὸς ἐπανθεῖ μοι καὶ τῆς παρείας ἐρύθημα. A

Apud Herodotum, ἐπανθέουσα ἄλυκι exponitur exudans ſalſugo. Ad alia etiam multa transfertur,ut apud Ariſtoph. ᾧ οὗτοι τὸν πηλὸν ἐπανθοῦσι. Luc.de narratione dilucida loquens, ἔστω τὰ ὑπὸ τῆς ἐπανθούσης τῇ λέξει.

Ἐ'πανθησις, q.d. ſuperfloreſcentia.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloreſco, Theophr. Item metaph.apud Plut.in Bruto, ὅπου δὲ θρασυμὸς ἢ φιλοτιμία τὸ ἦθος παρανθῇ, quum conſenuerit ira & deferbuerit.

Περανθέω, præfloreo: ante alia floreo,flore prævenio.

Συανθέω, ſimul floreo, unà floreo.

Comp.ex ἀνθίζω.

Ἀ'ναθίζω, decerpo flores, defloro. Metaphoricè, decerpo ſcu colligo, (apis more flores legentis.) Lucianus, καὶ τὰ γὰρ ἄρτια πᾶσι, πᾶσιν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν ἀναλέξαι, ἢ κατ' ἄνθος ἀναθίζειν τὰ ἴσα μέλιτος. Plutarch.de audiend.poët.ὃ μὴ ἀναθίζει τὰ τῶν ἱστορικῶν, ὁ' δὲ ἐμφύτευε τῷ κάλλει καὶ τὴν κατασκευὴν ἅβρὰ ὑπομένειν.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo,inquit Bud. unde ζωγράφος διανθιστήριον. Plut.in Philopœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno,item elegantia & varietate diſtinguo, & concinno, in hoc Herod. loco, τὸν δὲ κεφαλὴν ἐάσομεν ὑφαντῷ λίθοις πολυτελέσι διανθισμένον. Baſil.ad divites, ἐάσομεν πᾶσι ὑφαντὸν διανθισμένον, vermiculatum pavimentum.

Ἐ'ξανθίζω, floridis quibuſdam coloribus tingo.

Ἐ'ξανθισμός, exp.eruptio puſtularum.

Ἐ'πανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino. apud Lucianum,inquit Bud. Idem eſſe vult floridis coloribus illuſtro, floribus ſpargo,apud Greg. in lib.de homine. τί δ' ἑαυτὸν ἔξω ὁ καλὸς τε καὶ κακὸς φωνακρυόλυλα ἔχει τῶν γνώσει, πῶς δ' αἱ δίκτυοι ἰλιγγιᾶς ἐπλωθισμένον.

Ἐ'πανθισμός, exornatio ſeu illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores.Citatur ex Dioſc. pro flore.

Παεισανθίζω, floribus undique orno,vel floridis quibuſdam coloribus.Greg. (teſte Bud.) ἐξανθισμένον dixit τὸ ἐκκαχασμένον, jucundo colore. Item tranſlatè,orno, apud Cyrillum, ἐξανθίζειν λόγοις τὴν ἀληθείας δίξαν.

Compoſita ex ἄνθεμον.

Βασίνθεμον, herbæ nomen, idem quod χρυσάνθεμον.

Ἡμάνθεμον, ου, τό, anthemidis ſpecies,ſecundum Dioſc.l.3.c. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthenum vocari tradit,quoniam vere floreat.

Κυκλάνθεμον, annotatur Dioſcoridi idem eſſe quod Ariſtot.l.9.hiſt. c.40.ὃ κύκλῳ θ ῶ, Varroni erithace, Plinio cerinthus & ſandaraca, Gazæ & Marcello cerago.

Κυνάνθεμον, herba quædam,de qua Dioſc.

Λάχανθεμον, anthemidis ſpecies,ut tradit Dioſc.lib.3.c.154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit lib.22.c.21.

Παλινθέμ ῳν, floridum tempus, ex poematis Mimnermi.

Χρυσάνθεμον, & Χρυσανθέμιον, ου, τό, herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis calcha dicitur : ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida,vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putant. Vide Dioſc.l.4.c.57-59. Plin.lib.21.c.6.& 25.

Α'ΝΘΟΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, ἐπ' αὐθράκων ὀπτᾶσθαι, apud Athenæum lib.3.Apud eundem l.8.οἱ ἐξ αὐθράκων & οἱ ὑπὸ πρίνη opponuntur. A'νθρακες ἄμμοι, carbones accenſi,i.prunæ. Interdum tamen ἄνθρακες (ſine adjectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus,gemma,quædam ἀνθρακες σφραγῖς. Eccleſ.c.35. ¶ Item carbunculus,hulcus quoddam,ſive exulceratio ſimilis iis quæ uſta ſunt, ut Paulus Aegin. poſt Galenum docet.qSuidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur.

A'νθρακίζ ω, ἰδ ῶ, ἡ, pruna,ignis ex congeſtis carbonibus. Suidas ἀνθρακιάδας dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos.

A'νθρακιά, ᾶ, ἡ, carbonum ſtrues, carbonum congeries ſeu pruinarum.Hom. A'νθρακιὰ σφῶϊ ὀφείλεις ἰοὺ ἐσθέμεν ταύρων. Athen.l.8. ἀνθρακιὰ ἐγένετο πᾶσα ἀπὸ θεμένη σωὶ αὐθρακίᾳ. Apud Dioſc.l. 5. αὐθρακιὰ μετρικωτέρα. ¶ Item,carbonaria fornax. Theophr. in ſ. τέλμνα ἢ ᾗ ἐξηθῶσι εἰς τὰς αὐθρακιὰς τὰ δ' ἄλλα ἢ ξύλων ᾗ νία. Idem,εἰς μὲν τὴν αἰθρακιὰν τὰ πεύκινα ζητοῦσι.

A'νθρακίας, ου, ὁ, ater ut carbonarius,titionarij faciem habens.Luc. de Empedocle, A'νθρακίας ἰδὼν ἀνὴρ καὶ πάνυ πάλαι ἡμιπεπνυκὼς, Bud.

A'νθρακ ῶ ν, ὁ ἢ, ἡ, niger ut carbo,colorem carbonis habens.

A'νθρακινος (poëticum) ut ἀνθρακίνης πυρὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

A'νθρακιάδης, ου, ὁ ἢ, ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens,vel rutilans.

A'νθρακιάς, ᾶδος, ὁ, carbonarius, eadem forma qua dicitur κεφαλιάς pro lateralio.

A'νθρακίδια, carbones conficio. Theophr. φᾶλον δὲ τὸ ξύλον ποιεῖ τὸ κρίνον καὶ ἀνθρακίδιον.Exponitur etiam, utiones facio.

A'νθράκιον, ου, τό, carbunculus parvus carbo.Et interdum gemma. ¶ Ité parvus caminus.Ité μικρὸν πυρακτώδιον.Ité χρυσοκόλλιον. Heſyc.

A'νθρα-

Ἀ'νθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto.

Ἀ'νθρακώδ ης, in carbones redigi. (torreo,aſſo.

Ἀ'νθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω apud Ariſtoph.

Ἀ'νθρακίζων, apud Aretam in Apoc.carbonis ſeu carbunculi ſpeciem præ ſe ferens aut colorem habens, τύπος ἐρυθρὸς καὶ αὐθρακίζων.

Compoſita.

Ἀ'ναθρακόω, ῶ, in carbones verto ſeu redigo, incendo ita ut in carbones redigam.

Ἀ'ναθρακόομαι, ῶμαι, in carbones redigor.ut ἀλλ' ἀνεκαυθράκωμαι δὲ ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω apud Luc.

Ἀ'ναθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω, ut apud Ariſtoph. βοιῶ ἀπλωθράκα' ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. Apud eundem ἀναθρακίζουσιν ἀνθράκας ζωπυροῦσιν, vel ἐσθίειν ἐσθιόμην. Suidas dicit eſſe comedere αὐθρακας; piſcium genus quod aſſum editur . Item ὀπτὰς ἐπίσιτ, vel αὐθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀ'ναθρακισμα, τό, quidquid toſtum eſt in prunis, teſte Bud.

Ἀ'ναθρακίς, ίδ ος, ἡ, piſcis cui convenit aſſatio. Eſt & placentæ genus,ſecundum Heſ. Vide & Athen.l.3.

Κατεπθρακόω, ῶ, F. ώσω, idem quod ἀπαυθράκόω, unde κατέπωθρακωμένος, quod ex Soph.citat B.in ſuo lex.Heſ.addit, κατέπωθρακῶσαι eſſe etiam κατοπτῆσαι.

Α'ΝΘΡΗ'ΝΗ, crabro, veſpa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Ariſtoph.in Nub. τὸ ὑφαλμὸν κεντοῦσιν ὥσπερ οἱ ἀνθρῆνες. Suidas ait eſſe genus veſpæ,ſed poëtas abuti pro ape. Heſ.ait,eſſe genus apis.

Ἀ'νθρ ῆνιον, ου, τό, favus veſpæ. Suid.& Heſych.

Α'ΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ ἢ, ἡ, homo, Ἀ'νθρωπ ος ἀγαθὸς, apud Platonem in Minoë. Ἀ'νθρωπ ος πάντα μᾶλ' τις ἢ ἀπρᾶγμων, ἀλλως δὲ καὶ πανηγυρικὸς καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demoſth. adverſus Midiam. Æſchines tamen αὐθρωπον pro viro dixit,ſcribens. αὐθρωπ ῳ ᾧ γωνι. Cicero αὐθρωπον, hominis naturam aliquando vertit. ut θαλυομένῃ δὲ τῇ αὐθρώπῳ, quum hominis natura morte diſſolvitur. Apud eundem αὐθρώπου φύσεις, humana natura de muliere etiam dicitur. Demoſth. τοῖς ἄνθρωπ ος. (de matrona loquens) ἀδημονούσης δὲ ἡ αὐθρώπου. Plut.in Alcib. Τοῖς τ ῦτ ἔρως κατέχει τὰν ἄνθρωπον. ✤ Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quaſi ἀ'ναθρῶν ὀπωπώς. Ab Etymologiſte dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, id eſt,à ſurſum aſpiciendo. Ad quam etymologiam pertinet illud Ovidii : Pronaque quum ſpectent animantia cætera terras, Os homini ſublime dedit,cœlumque videre juſſit, & erectos ad fidera tollere vultus. Apud Theophraſtum, παρὰ τὸ διαθρεῖν τῶν ὀπῶν.

Ἀ'νθρωπότης, ητ ος, ἡ, humana natura,humanæ naturæ conditio.

Ἀ'νθρώπειος, ου, ος, ον, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens.ut αὐθρώπινα πράγματα apud Plat. ἀνθρώπειον γὰρ, apud Luc.

Ἀ'νθρωπείως, humano more,hominum more,vel ut homines decet,humanitus. A'νθρωπείως φρονεῖν, apud Ariſtot.

Ἀ'νθρωπίν ῳ, Ionicè pro αὐθρώπειος, humanus. Ἀ'νθρωπίνη ſub.δορά, pellis hominis,vel corium hominis,apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, ſicut πραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro πραγίνη, λεοντέ ης, λύκιν, hircina, leontina, lupina, ſub. pellis.

Ἀ'νθρώπ ινος, ου, ὁ ἢ, ἡ, idem quod ἀνθρώπειος, ος αὐθρώπινον ἦθ ος, apud Plat. Apud Dem. αὐθρώπινος λογισμός. Ruſum apud Plat. αὐθρώπινον ἀμαθία. Dicitur etiã interdum ἀνθρώπινη, in ſ.g. ut αὐθρωπίνη σοφία apud Xen. αὐθρωπίνη φύσις. apud Plat. Dicitur etiam αὐθρώπινον, humanæ naturæ conveniens, quod eſt ſecundum conditionem humanæ naturæ, apud Xen. Pæd.1. αὐθρώπινον μὲν τὸ χαλεπαίνειν τοῖς παῖσι. Et pæd.3. αὐθρώπινα μοι δοκεῖ ἀμαρτεῖν, i: ab humana natura non aliena. Inveniтur etiam τὸ αὐθρώπινον pro, conditio humanæ naturæ, vel res humanæ. ut Plut. in Epiſt. τὸ δὲ αὐθρώπινον ὑ πάνυ βίαιον. Apud Thuc. χρὴ τὸ αὐθρώπινον ut ſunt res humanæ. A'νθρωπινώτερ ος]Θ, ſuperl. gradu uſurpatur pro αὐθρωπινώτατ ος, à Strab.l.15.

Ἀ'νθρωπίνως, humanitus,hominum more, ut fert humanæ naturæ conditio.ut αὐθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, ut decet humanam naturam. Dem.in Ariſtot. ἀνθρωπίνως ᾗ καλῶς κείμεν ῳ, quidam exp.clementer.

Ἀ'νθρωπικός, ή, όν, idem quod αὐθρώπινος. Ariſt. Plut. A'νθρωπικῶτ, idem quod αὐθρωπίνως. Luc.in Zeuxide, ᾗ γράφει αὐθρωπικῶς.

A'νθρωπίν η, humana pellis. Et per contractionem αὐθρωπῆ, ſub. δορᾷ. Herodot. vide αὐθρωπίνη ſuprà.

Ἀ'νθρώπιον, ου, τό, diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem.& Xen. Idem ſignificat αὐθρωπάριον, ου, τό, & αὐθρωπίσκ ῳ, ῦ, ὁ, apud Ariſtoph.

Ἀ'νθρωπίζ ομαι more homiпum ago, ea quæ ſunt hominis uſurpo,ut Bud.exponit apud Ariſtot.ethic.10. Quidam interpr. ex natura humana ago,vel ea ago quæ ad hominem ſpectant.

Ἀ'νθρωπίζ ω, homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus ſum. Et pro, humaniter ago, humanum me præbeo,apud Architam in epiſt.ad Dionyſ.

Ἀ'νθρωπίζ ομαι, (apud Theologos Græcos) homo fio, ut apud Greg.& Damaſc. Chriſtus dicitur αὐθρωπισθείς.

Ἀ'νθρωπισμός, ῦ, ὁ, humanitas, i. humani & compoſiti mores, non efferi.Ariſtoph. οἱ δ' ἀπολισθόντοι αὐθρωπισμοῦ δ' ὄντοι.

Ἀ'νθρωπ ώδ ης, verbum fictitium,apud Plut.ad Colotem.

Ἀ'νθρωποπάθ ης, ους, ὁ ἢ, ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Compoſita.

Ἀ'πάνθρωπ ος, ου, ὁ ἢ, ἡ, inhumanus, immanis, crudelis.Soph.Item carens hominibus ſeu hominum frequentia.Luc.in Caucaſo, ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπ ος ἡ γῆ.

Ἀ'παν θρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Ἀ'παν θρωπία, ᾶς, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀ'παν θρωπ όομαι, inhumanus ſum,vel à conſortio hominum abhorreo.Hipporr.in epiſt.ad Philop.

Αὐτανθρωπ ος, ου, ὁ, homo ipſe,per ſe hominis idea.Ariſtot.eth.1.

Ἐ'ναν θρωπ ώω, ῶ, F. ώσω, & Ἐ'ναν θρωπίζω, F. ίσω, inter homines verſor & ago. Peculiariter hoc verbo utebantur veteres ſheologi de Chriſti inter homines converſatione loquentes.

Ἐ'ναν θρώπ ησις, converſatio vitaque Domini noſtri hominis inter homines,ſeu ærumnoſa dei inter homines appartura,dei incolatus, deus per ora hominum ærumnosè traductus ſub i ntegumento & perſona juſtæ humanitatis, apud Dion.& Greg.

Ἐ'ξαν θρωπ ος, ut ἐξάνθρωπ ος ἢ συμφορᾶ. apud Athen. quæ ex homine ratione prædito inſanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat.

Ἐ'ξαν θρωπ ιώ δ ης, ex homine in aliam quaſi naturam verti, ex hominum numero eximi, hominem eſſe deſinere.

Ἐ'ξαν θρωπ ώω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dæm.

Ἡ'μιάνθρωπ ος, ſemi homo.Luc.

Λυκάνθρωπία, ᾶς, ἡ, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur,& donec illucеſcat circa mortuorum corpora verſantur.

Λυκάνθρωπ ος, f.gen: pro eodem morbo. Alii exp.in Maſ.gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυναν θρωπία & κυναν θρωπ ος.

Μισάνθρωπ ος, ſor hominum,inhumanus,quo nomine dictus eſt Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, ας, odium hominum,inhumanitas, odium in homines Hippocr.epiſt.ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines,alieno in homines animo ſum, idem quod ἀπανθρωπ όομαι.

Ο'λιγανθρωπία, paucitas raritaſque hominum.Thuc.l. 5.

Πολυανθρωπ ος, multos homines habens, frequens hominibus. Ariſtot.Pol.l.7.

Πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συναν θρωπέω, ῶ, cum hominibu converſor & confuſco.Plut.

Συναν θρωπεύω & συναν θρωπίζ ω, idem. Συναν θρωπείομαι, idem, Theophr.3.de pl. ᾧ τὰ δὲ ἄγρια, τὰ δ' ἥμερα, ὥσπερ ἤδη ζῶων τὰ συναν θρωπ ούμενα ᾗ τὰ ἀπεχθόμενα πλανώτων. Theologi quoque quum Chriſti hominis aut angelorum cum hominibus converſationem declarare volunt, hoc verbo utuntur.

Τ'αφάνθρωπ ος, qui eſt ſupra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπ ος, amans hominum, ſtudioſus hominum, humanus. Syn.Herodian, Res quoque ea quæ humaniter & benevolè præſtatur, φιλάνθρωπ ος, dicitur : ut apud Dem. φιλάνθρωπ ον ἐποίησας, & φιλάνθρωπα λέγειν apud eundem. ¶ Eſt etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirſuta quum ſit , veſtibus hominum adhæreſcat , ut tradit Plin. Vide Dioſcor. lib.3.cap.104. & Plin.lib.27. cap.5.

Φιλανθρωπία, amor hominum,humanitas, dexteritas quædam benevolentiaſque erga omnes homines promiſcua.

Φιλανθρώπ ως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπόω, ῶ, humanus ſum,humanum me præbeo.Poll.lib.1. Et pro,humaniter tracto,apud eundem Poll.lib.3.

Φιλανθρώπ όομαι, idem Dem. ἆρ' ἀναγκαῖον φιλανθρωπόμενον ὑμᾶς αὐτοὺς, exp. in comitatem benignitatemq; compoſitus.

Φιλανθρώπ ευμα, liberale factiuus & benignitatis plenum (ut exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. A'φιλάνθρωπ ος, humanitati non ſtudens, inhumanus. A'φιλανθρωπία, inhumanitas. A'φιλανθρώπως inhumaniter.

Α'ΝΙ'Α, ᾶς, ἡ, mœror, triſtitia. Odyſſ. ἰ, ἀνίη ᾗ πολὺς ὕπνος. Et alibi, ἀλλὰ δυπόνῳ καὶ ἀνίῃ. Soph. ὅσας ἀνίας ὠνὶ κατασπεύσας ἐφίησι.

✤ Etym. deducit ab ἰάω, (i.ſano) unde fit ἴα & præfixo α privat. interjectóque ν, ἀνία. Plato in Cratylo, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι quod impediat ire.

Α'νιαρὸς, ὰ, ὸ, mœrorem afferens, triſtis, mœſtus. Α'νιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Ariſtoph. hoſtibus gravis & moleſtiam afferens. Xen. Pæd.1. ἀνιαρὸς ἦν σκυθρωπὸς ὢν σωφρ ῶν διῆγε. Apud Dem. pro cor. τὰ ἀνιαρὰ, res adverſæ. Apud Herodot.& Poëtas ἀνηνὸς, (pro ἀνιαρὸς) unde comparat. ἀνηνέστερ ος.

Α'νιαρόω, moleſtè, acerbè, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν.

Α'νιχὸς, ὁ, idem quod ἀνιαρὸς & ex eo factum per Syncopen, deinde per pleonaſmum literæ γ, ut vult Etym. Sed pro pernicioſo potius accipitur. Utitur Nicander.

A'νιώ-

A'γιώδης, ες ὁ, ἡ, molestus, injucundus. Theophr.

A'γιόω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθρὸς αὐτὸν ἀγιᾶν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal. ut ait Bud.

A'γιόομαι, ώμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. διαπεσὼν τὰ ἐρρῶσθαι αὐτὸν ἀγιάζει. Cum dat. Od. ο, ὅ τι τις τοι αὐτῷ τετάρσηται.

A'γιάζω, idem quod αὐιῶ. Od. τ, τῶν αὐιάζῃ. Capitur & pro pass. αὐιάζομαι. ut Συμῶ· αὐιάζουσιν ἑταῖροι.

Composita.

A'γαν, ἢ ων, ον, non habens ἄγιαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀκλαυτὸς, i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. & superbus, ab Hesych. & Etym. fed tunc ab ὠϊάω potius deducitur.

Δυσάγιος, qui & Δυσαγὴς, qui mœrorem levi de causa concipit, vel (ut inquit Gal.) cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Aetiph. Aristot. Gal.

Εὐάγιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Λυσιάγιος, ον, mœrores & tristitias solvens. Apud Aristoph. in Nub. Λυσιάγιος πατρὸς μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum, quos pater ex magnis his malis percipit.

Συναγιόομαι, ώμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Τ'υπαγιάω, dolere facio, dolore afficio. Τ'υπαγιᾶσαι, dol eo, indoleo, Aristoph. in Nub. ἔαθ' ὑπαγιᾶσθαι τῇ ῥιμῳᾷ.

Βαλαγεῖον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'ΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, seminis cujusdam nomen anisum. Vide Dioſc. l. 3. c. 65. & Plin. l. 20. c. 17. Scribitur etiam ἄνησον.

A'ΝΟΊΑΙΑ, sive A'νοπαία, ἡ, legitur. Od. λ. (de Minerva) Ὃ'ρτις ἐ ὡς αὐὸπαια δίδακτο. Vbi quidam dicunt nomen & genus esse avis ἀεπτὸν ὃ ως ῳὼν ἐοικυῖα: quidam accipiunt pro ἀόρατον, ἀφανὲς, ἀ πτῆσιν ἔ ὄψεως. Herodianus properispomenos scribit αὐοπαῖα, dicens esse neutrum plurale adverbialiter positum pro αὐοπαίως, hoc est, ἀδοκήτως, καὶ ἐξαίφνης τὸ ὑπαὶ ἐδος. Alii adverbialiter itidem accipiunt, pro αὐ ἀ πὸ ὠπὸς. Alii accipiunt pro αὐ ἀ πὸ ὑπνῳ· πῳ ἐν μέσῳ τῇ ὀρῳῇς, quæ κάπη κυπρόδικη vocatur. ut Pherecrates quoque αὐοπαῖαν esse dicit πῶν τετρημένων χαρακίνα πῶν ὲπ' τῆς ὀροφῆς. Itidemque Eustath. exponi annotat διὰ τὴ ὑπαίας χαρακιᾶς ἢ πῶν κάπνιν ἔχει. Hique divisim videntur scripsisse αὐ ὑπαῖα, ut ij etiam qui exponunt αὐ ἀ πὸ ὠπὸς. Alii rursum qui ὑρ' ἢν legunt & nomen esse volunt, pro αὐωφερὴς usurpatum ajunt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαίμας δ' αὐόπωπον. Quidam παύπωπα scribunt, & eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, brevium scholiorum Autorem & Etymologum. Hesychius etiam expon. αὐ ἀ πὸ ὠπὸς ἢ ὑρᾶς, sivè ἀνὰ πῶ ὀφθαλμὸν: Item ἄφωπος, ab ὄ-λ. significante vox. Eustathius montis etiá nomen esse ait apud Herod.

A'ΝΤΙ, (præpositio) pro, ut Iliad. ρ, ηρεῖς ἑνὸς αὐτὶ πεφάσθαι, tres pro uno interfectos esse. Xen. Hell. 7. ἄλλον πιν' φίλον αὐτὶ βασιλέως ζητεῖ, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel alium amicum quàm regem. Sic sæpe exp. loco, vice, instar: ut Alex. Aphrod. αὐθ' ἱματίων ὠφείλετο πόρῳ pennas vestimentorum loco aut vice. Iliad. τιμὴν νυ πολλῶν Λαῶν ἔξῖν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆδε φιλήσῃ loco multorum populorum, vel instar multorum pop. Sic αὐτὶ πολλῶν αὖ ῥίοιτο, multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hesychio αὐτὶ πολλῶν exponitur ἴσως πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam, propter, (vel per ablativum) gratia. Aristoph. in Nubibus, αὐτὶ τούτου τῦ δηλήματος μόνε Διαλυτισθῆναι σε κίνδυνο τῶ κεφάλαιον, i. hujus præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. Demoſth. pro corona, εἶτα μ ἐχαιρῆς αὐτὶ πολλῆς ἀξίου τιμῆσ. Sic αὖθ' ὅτε exp. cujus rei gratia, quamobrem, Demoſt. ὡς ἐγὼ μὰ τὸν θεὸς ὐκ οἶδα αὖθ' ὅτε. Lyſias, ὥπε ἢ ὡ τοῖς ἀεῖς τῶ πόλιν ἐχθρὰ αὖθ' ὅτε τοιαῦτα ἐπόλμησε εἰς αὐτὼ ἐξαμαρτεῖν. Sic dicitur καθ' ὃ τε, causa est quamobrem. Pro αὖθ' ὅτε dicitur etiam αὖθ' ὅτ', quod exponit Budæus, pro eò quòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucian. ἀπὸ δ αὖθ' ὅτ' ἐσ ἀεπρθμεύσαμεν. ¶ Accipitur etiam pro ἀνθ', & commodum ac utilitatem declarat: ut Matth. 17. λαβὲ τον λαβὼν δὸς αὐτοῖς αὐτὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ, Et c. 20. δῶναι τὸν ψυχὸν αὐτοῦ λύτρον αὐτὶ πολλῶν. Sic & Marci 10. c. ¶ Interdum finem designat: ut 1. Cor. 11. ἡ κόμη αὐτὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ pro velamine, i. ut esset velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat, ut in αὐτῳθῶ, ἀντιάσειας, αὐτίχαρ. Sæpe significat vicissitudinem: ut in αὐτομολέω, αὐτιδίδωμι, αὐτιπάσχω. Sæpissimè signif. contrà, adversus, ut in αὐτιβολῶ, αὐπάλλω, &c.

A'ντῖΘ, ία, ον, adversus, ex adverso stans, è regione positus, vel ex adverso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obvius. Aliquando sine casu, ut Il. ε. ἀλλ' αὐτίοι ἴσμεν ἅπαντες. & Il. λ. Ἀρτεμὶς δὲ μάχη, στε δ' αὐτίος. Sic Xenoph. Pæd. 7. ἢ ὡς εἶδεν ὁν τὸ ἐναντίον σαῖδα φεύγοντα, αὐτῷ ἐλαύνει. Aliquando cum genitivo, ut Iliad. ε. ὃς τις τῶν' αὐτῖός θ' ἵκηται. & Il. λ. Ὃ'ς ῥα πρ' Ἀτρείδαο Ἀγαμέμνονος αὐτίος ἦλθεν. Invenitur in prosa αὐτίος Λέοντος, qui est è regione Lesbi. Apud Plutar. cum dativo, in Camillo ἔχων ἴστον, ἐξήλασεν αὐτῖος αὐλῇ μεγάλῃ, i. tendens adversus magnum virum. Herodot. αὐτίος ἐθέντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

A'ντικὲς, ά Θ, ῆ, & in plurali ἀντιπέδες, tonsillæ, ut Celsus vocat: quæ & παρίδημα dicuntur. Esse partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ sunt, testatur idem lib. 2. αἱπαλέες δὲ ἀπὸ τῆς κτὶ πῶ διάνοιξιν τῦ στόματ Θ ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

A'ντίον, adverbium, ex adverso, è regione, Ὃ'υτο δ' αὐτίον ἦξεν Ο'δυσῆΘ. Capitur & pro, contra, adversus: ut αὐτίον ἴσα δυσὶ, item αὐτίον αὐδᾶν, & αὐτίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed αὐτίον αὐδᾶν, Od. ο, exp. respondere, & Il. α. μὴτίον εἰ πω, contra dixerit. αὐτίον ἐλθεῖν apud eundem poëtam est ἀπαντῆσαι, Eustathio, i. obviam venire. ¶ Est etiam liciatorium, hoc est, lignum teres quo circumactæ textores licium intendunt. ut Poll. quoque docet. lib. 7. c. 10. Inqui significatione legitur l. 2 Reg. c. 21. Itidemque Paralyp. l. 1. c. 11. Necnon apud Aristoph. in θέσμοφ. Hinc μεσαυτίον. lib. 1. Reg. cap. 17.

A'ντία, adverbium aliud, significationem eandem habens, Herodotus, αὐτία ἶζον τὸ τέτρις. αὐτία δὲ σανίνης φάσαν. Od. ο, quidam exponunt coram domina, alii adversus dominam: ut αὐτία Πηλείων & μαχέσθ, apud eundem. Iliad. υ. &, γνῶμαι αὐτία στίο. Iliad. χ.

A'ντάω, ῶ, idem quod αὐτάω, occurro, obviam eo vel obviam venio, obvius fio. Apoll. Arg. 2. ἀπήσατε αὐδήσειν δὲ ξείνοις. Gregorius, Hᾳ πυρὸς μὲ θεοῦ φασφόρε αὐτήσουσας, vel in ignem, vel in Deum incurſuros. ¶ Capitur item pro, aſſequor, conſequor. ut in Anthologia epigr. αὐτάσας γήρᾳ Θ, (ne ſcitum conſequutus. Sic Iliad. α. ἀφνῶν κίονας αἰγλήντ τελέσσαι Βέλτας αὐτάσας. Sophocles, ὅτε τοι πάρ ἀπάνευθε, ὅτε γόον παρ' ἡμῖν. ¶ Item, precor ſupplex, ſupplico. Soph. in Ajace, Καί σ' ἀντάσαι πρὸς τ ὀρθίου Διός.

A'ντάομαι etiam invenitur. Apoll. Arg. 2. ἢ χαλκάσπιδας, occurrere armatus, contrà tendere, tendere adverſus eum. In altera autem ſignificatione. Il. ω. Πλάντες δ' ἀντιάαδε θεοὶ γάμε.

A'ντιάζω, (idem quod ἀντάω) obviam prodeo. Plutarch. in Dione, ἀλλων ἐσ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ θεομῶν ἐκπίπτης τ Διονυσ. Apud Lucianum quoque cum dativo, ſicut & ὑπαντιάζω. Apud Herodotum cum accuſativo pro, obviam procedo infeſtus, tendo adverſus aliquem: ut ἀντιάζω τ Αἰακίδεον στρατόν. Item ἀντιάζω μὴν τὸν ὑπόπτα. Apud eundem ἀντιάζει εἰς πόλαγ Θ, exp. in pelagus obviam contendit.

A'ντιάω, ῶ, vel potius A'ντιόομαι, ώμαι, adverſor: ſto contrà, tendo adverſus. Apud Herodotum, ἀντιῶμαι τὸν βαρβάρεον, tendo adverſus barbarum.

A'ντικρὺ, (adverb.) contra, adverſum. Cum genit. ut Il. θ. Ἴσαν Ἐκτορ ἀντικρύ. Item ex adverſo, è regione: ut ἀντικρὺ Χίε ἐ regione inſulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. π. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφθιμ. ι. φανερῶς. Heſych. Euſt. ¶ Item, penitus: ut Il. γ. Ἀντικρὺ δ' πάρα λαπάρην διάμησε χαλκὸς.

A'ντικρυς, pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, i. è regione, ex adverſo, ut apud Thucyd. ιη. 2. οἱ δὲ ἀμφὶ αὐλαῖς τὰς ὑδρείας τῆ ὀλκάδ Θ εἶσαν καὶ ἀντικρυς δ' ὀδὸν ἐς τὸ ἔξω, frequentiſſimè pro, apertè, palàm apud Luc. & Plutar. Demoſthenes ἀντικρυς & ναρὰς copulat in Ariſtocrate.

A'ντα (adverb. poet.) coram, palàm, ante oculos, in conſpectu. item apertè, manifeſtè. A'ντα ἰδὼν. Il. ρ. & χ. Et ἐς ἄντα ἰδεῖν. Od. ω. Sunt tamen & qui ἔναντα conjunctim ſcribant hîc & alibi. ſicut & ἔναντα. quod Heſych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè, ut A'ντα πατρὸς ἀφαμάρτοι λιπαρὸ κρήδεμνα, id eſt, ante genas, vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα πηδὸς εἶναι, vel ἐλθεῖν, eſſe ex adverſâ parte, ſtare contrà, eſſe adverſus aliquem, adverſari alicui. I. l. ρ.

A'ντίω, etiam pro ἄντα uſurpatur, ut Od. Ζ. Ἀφ' ἑκατὸν λαγὸς ἀντίω. Et Iliad. τ. αὐτὰρ ὁ εἰσιδέειν, quod Euſt. eſſe idem ait quod ἀντιάσαι.

A'ντιάΘ, adverſus. Item adverſarius, hoſtis, Eurip. ἀντιᾶν παγὴν. Et. Apoll. Rhod. ἀντιᾶν δείμων. Vide Heſych.

A'ντίος, ᾶ, Ῥ. ήσιος, occurro, obvius fio, obviam eo. Cum dat. Soph. Μὰ σοι γ' ἐμ ἔτυχε δύσλυτ Θ, ἀντήσας δαίμ, tibi obvius factus. Et cum genit. Il. π. A'ντήσω γὰρ ἐγὼ τῆ δ' ἀνέρ Θ. ¶ Exp. & conſequor, nanciſcor, itidem cum genit. ut Od. ϱ. Ἰμ πασαι ὀπωπῆς, ἰ. ὅτυχες. Sic & apud Herodot. Ἰμῶσιν ξυνίων μεγάλων.

A'ντόω, Ionicè pro ἀντάω. Il. π. οἱ δ' ἰῶτεον ἀλλήλοισι.

A'ντησις, occurſus. ¶ Item ἀντήσεις, ſupplicationes, ſupplices preces. Heſych. A'ντήσλιον, ſupplieiter. Heſych.

A'ντιος, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio. Sed magis in uſu eſt ἀντιόομαι. Il. ω. ἀλλήλοισιν Α'ντιόθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item ſupplico. Eurip. in Med. ἀλλ' ἄντιομαι σε τῆσδε φρὸς γουνὸς δ Θ, precor te per iſtud mentum.

Compoſita: ac primum ex ἀντὶ Θ formata.

A'νταῖος, idem quod ἀντίος, ut εἰς τὸν ἀνταῖον, in ulteriorē ſcilicet continentem. Καταῖος pro eadem ſignif. citatur ex epigr. κατᾶιον ὄμμα βαλόντες.

E'ναντί Θ, ία, ὸ, pro ἀντί Θ, adverſus, qui eſt in conſpectu ſeu coram, qui eſt è regione, oppoſitus. Il. ζ, v. 251. E'νθα' οἱ ἠπόδαμ Θ ἐναν τίον ἦλυθε μώτηρ. Sic & apud Xenophontem, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, obvertere hoſtibus. q. d. adverſa hoſtibus ponere. Thucyd. lib. 1. Δυο γὰ ἄμαξας ἐναντίας ἀλλήλαις τοῦ λίθου ἐπῆχον. Et Dioſcor. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, libr. 4. adverſa inter ſe folia. E'ξ ἐναντίας (adverbialiter) ex adverſo, è regione, adverſa fronte, quod & una voce ſcriptum invenitur E'ξεναντίας, Ariſtot. de mundo, ἢ οἱ δὲ ἴσες ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίῳ τε καὶ σελήνῃ. Ponitur E'ξεναντίας & pro, econtrario, contrà. E'ναντίον, (adverbium) itidem pro, ex adverſo, adverſum, coram. Odyſſ. ζ. Αὐτὰρ ἀ' ὅπνω φαίνετ' ἐναντίον. Et Iliad. α. ἐφῆ πάλῃς ἐναντίον exp. obviam ſuo patri, Thucydides libr. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἀπάντων ἤδη λέγειν. Plato in epiſtola, καὶ ὧν τότων ἐναντίων ὑπομνήσας, & me coram iſtis interrogaſti, & ἐναντίον βλέπειν, Demoſthenes. ¶ E'ναντῖΘ, adverſarius hoſtis. Heſiodus in Theogonia, Hᾳ δὴ γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, Xenophon. οἱ γὰ ἐναντίοι κερμάδιοι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ ποιεῖσθαι, dicitur quod fit adverſus aliquem, apud Demoſthenem pro corona. Et ἐναντίον, adverſus. ut Iliad. ο. Ἐ'κτορ ἢ Τρώεσσιν ἐναντίον. In proſa dicitur etiam ἐναντία adverbialiter, Thucyd. 3. ᾳ γὰ ἐκείνῳ ἐδοκοῦμεν ἡμῖν ἐναντία Θεῖ ἐλοις. ¶ Item, E'ναντί Θ, adverſus, contrarius. Luc. in Herc. τὰ ἄλλα ἀπτείνωσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντιπερίδιοσι, ᾳεῖς τὸ ἐναντίον τῆς δίωγμῆς ἐξυπασίζοντες, Cicer. apud Platonem, κτὶ τὰ ἐναντία & κτὶ τἀναντία, exp. contrarie & contrariis curſibus. Xenoph. Hell. 4. ἀπικείσατο δὴ τὰ ἐναντία λέγοντες τῦ συμβεβηκό Θ, contraria utilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, & πρὸς ἀντίον. Æſchin. τἀναντία ἅπ κελῶν. Plat. de rep. 1. τοῦ δ' αὖ λόγου πάντα τότων τἀναντία ἔσαρχε. Dicitur & cum dativo. ut Ariſtot. Pol. 5. ἀεὶ ὧν δὲ ἐναντία ἐστὶ τοῖς κέρδ Θ, τῶν καὶ τἀναντία τότοις. Hoc. τἀναντίον δ' ἐπόησαν τοῖς πολίταις ἢ αὐθρώποις. Interdum ſequentem habet particulam ἢ (ut Latinè contrà habet partic. quàm) Plat. in Symp. ἢ οἶσθ' ὅτι τἀναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἐλεγῷν; Sic Demoſthenes, ἐναντία ἢ ἐδει. Ariſtoph. τἀναντίον ὁρᾶν ἢ σφῶν. Habet & comparativum ἐναντιώτερο Θ, & ſuperlativum ἐναντιώτατος. Adverbialiter ponitur τοῦ αὐτίον pro, econtrario, contrà: vel τἀναντία Xenoph. ὃς τἀναντία τότων ἐγκεκραγὼς ὠθ' ὃτι ἢ δικαίως τῦ σώμα Θ ἤθονᾶν. Contrà quam iſti. Sed & κτὶ τἀναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

E'ναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitivo. Ariſtot. in Probl. ἐναντίως ἀυτῶν ἔχει.

E'ναντιότης, ήΘ, ῆς, contrarietas, apud philoſophos.

E'ναντιόομαι, ώμαι, adverſor, repugno, obſto. Hoc. τατος μὲν τοῖς νόμοις ἐναντιοῦνται. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο, Thuc. lib. 1. Et ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοῦτο. Huic rei adverſarius, Plut. in Pericle. Et apud eundem in Camillo, ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinitivo apud Platonem in Apologia, μόνῳ ἰωάντιόμαι ὑμῖν ωιδὲν ποιεῖν παρὰ νόμους, repugnabam vel obſiſtebam quo minus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα eſt contradico his, ut apud Plat. Item ἐναντιοῦσθ Θ dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium eſſe.

E'ναντίωμα, τὸ, quod adverſatur ſeu obſiſtit. Thucyd. Demoſt. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. l. 5.

E'ναντίωσις, repugnantia. Iſocr.

Decomp. A'νάναντ Θ, ex adverſo, è regione, contrà & coram, in conſpectu. Matth. 21. & 27. Item adverſus, apud Plut. Dicitur & ἀπαναντίας, pro eodem, apud Chryſoſt.

Κατέναντ & κατεναντίος, & κατεναντία, idem quod præcedentia, ſunt tamen uſitatoria. Lucian. κατέναντ Ο'λυμπίου, ex adverſo Olympiorum. Et Greg. κατέναντ ικείν τραχήλῳ, adverſus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἄρκτος, i. è regione. ex adverſo. Ibidem, κατεναντία νάσσι. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἐγὼ Θ, exp. deſcenderunt in certamen. Cum dat. ſignificat adverſus, apud Heſiod.

E'ναντιώσις, contrarietas, contrarium: idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. l. 2. aphor.

Τ'αναντί Θ, pro ἐναντί Θ, adverſarius, hoſtis. Heſiod. ὑπεναντία ἀλλήλοισιν, & Polyb. τῶν τόλμαν ἐπὶ καταπλαγμένων ὑπ' ὑπεναντίων. Exp. & ſubcontrarius, apud Ariſtot. Pol. 2. Τ'αναντίως, adverb. ut ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, ſibi mutuò adverſantur, inter ſe repugnant. Τ'υπεναντιόομαι, itidem pro ἐναντιόομαι: ut ὑπεναντιώθη Θ ἐκείνοις. Plutarch. in Pericle, adverſans illis.

Κατεναντίον, pro κατέναντ, citatur ex epigr. κατεναντίον ὄμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idem quod συναντάω in proſa: unde συναντιάζοντ, apud Soph.

Τ'απαντιάζω, occurro, obviam eo. idem quod ὑπαντιάω & ὑπαντάω. Luc. ἐκεῖ δ' ἐξαίφνιδιον ἀπαντιάζει ἢ ἡμῖν, ἢ καὶ ἄλλο τι μεῖζον ἢ κρεῖττον οἱ ἐπῆρτο. Item hoſtiliter occurro, incurro (ſicut & αὐτιάζω) ut apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοῦ πολεμίους, in adverſos hoſtes incurrunt.

Τ'υπαντιάω, idem quod in proſa, ὑπαντάω, occurro.

Compoſita ex ἀπὸ.

A'πάντιος, è regione, ex adverſo. Pauſ. in Lac. ἀπαντικρὺ δ' ἢ τε ὀνομαζομένη καλάθα. Dicitur etiam ὁπ τῦ ἀπαντικρὺ pro ἀπαντικρὺ. Καπάντικρυ, è regione, ex adverſo, ut καπαντικρὺ τῆς ὁδοῦ. Ariſt. de mundo, καπαντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & ὁπ τῦ καπαντικρύ.

Compoſita ex ἀπ' ἀντάω, & ἀπ' ὠπ.

A'παντάω, ῶ, (ἈπάντησΘ & ἀπαντήσιμος, apud Thuc. & Xen.) venio obviam, obviam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντᾶσι, vel ἀπαντῶσι ἐς ἐκείνον ἢ τόπον, apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες obvii, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino. Exponitur etiam, me confero, me offero, præſto ſum, cum εἰς vel πρὸς. Ariſtoteles Ethicῶν 9. ᾳ εἰς τὰ κἀδη ἢ ἐμέλησε οἴοντα δεῖν τοῦ συγγνώμες ἀπαντᾶν, ad funera deducenda ſe conferre & offerre. Et ἀπαντᾶν πρὸς πῶ κυείαν, vel ὑπ' πῶ κυείαν, obire diem vadimonii. Exponitur &, adeſſe ad judicium die vadimonii. Item, ad vadimonium, vel ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ὑπ' τῶ δίκαιον. Demoſth. in Midiam. Et diſcipuli ad ſcholam ventitantes ἀπαντᾶν à Laërtio dicuntur. in Theophr. vita. A' Budæo ponitur pro convenire, coire, cogi, ex Ariſtotele. ¶ Item ruo, invado, & crumpo, Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ καράλαιον ἀπαντᾷ τ ἰωσῦς συμφοράν. Citatur ex Reg. lib. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τοῦτο, irruc in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς ἢ ἀγῶνα: Et Luc. ἀπαντᾶν ὑπ' τῶ μητρείαν: Ex Demoſth. ἀπαντᾶν εἰς πῶ τίμημ, obviam ire & deprecari poenam. Ex Ariſtot. Pol. ἀπαντᾶν πρὸς τὸ τέλ Θ, contendere ad finem. ¶ Item contingo, evenio. Alex. de fort. ἂν ἀ παντήσῃ ὲν τῆ σκάπτειν θησαυρῆ πηδὲ δ' ῥησις. Et ἀπαντῶντα, apud Xen. oblata & fortuita, non arrogata aut impetrata, ut auguria oblata & auſpicia. Item (de perſona dictum) pro, incido, eo ſenſu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῆ δράματι. ¶ Item reſpondeo. Iſocr.: ὅσοι ἂν ὑμῖν ἐγκωμίοις ἀ παντήσε ὅτι, &c. Plut. πρὸς ὃν ἐ χαλεπὸν ἀπαντῆσαι. Ponitur & pro, reſpondeo, id eſt, eventu convenio, & congruo. Syneſ. ὃ πῶ διὰ λόγων τεφράνη τὰ ὄνειρ ἢ τύχης ὠκ ἀπαντᾷ κτὶ λόγον, cui in literis educato fortunæ bonæ, ut par erat, non reſpondent.

A'πάντημα, & A'πάντησις, occurſus, obviam itio. Item reſponſio. Plut. in Pol. præc.

A'πάντιμα, τεſtiſto. Citatur ex Eurip.

A'παντίζω, unde & συναπαντίζω, concurro, apud Themiſt.

Decomp. Περαπαντάω, (q. d. præoccurro) obviam præcurro.

Περαπαντάω, obviam itio qua prævenitur aliquis. Eſt etiam quum præpoſtero ordine prius ſe offert quod poſterius eſt: ut in lexicis annotatur.

Δυσάπαντ Θ, ος ὁ, ἡ, cujus malus ſeu ſiniſter eſt occurſus, cui occurrere malum eſt & periculoſum. Vel cui occurrere difficile eſt. ut δυσάπαντον δίλημα, apud Lucianum.

Δυσαάντης, (vel Δυσαντὴς) pro eodem apud poëtas. ut Opp. de venat. lib. 3. φεύγω δὲ δύο φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, ſiniſtri & inauſpicati occurſus. Citatur & ex Nonno.

Εὐάπαντ Θ, contrarium præcedenti.

Καπαντάω, devenio, evado. Polyb. in 4. πολλοὶς τῶ πολεμίων πίπτουσιν εἰς αὐοίαν καὶ εἰς τὸ ὑπὸν καπαντᾶν ἐδύνατο. Καπαντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. cap. 21. devenimus. ¶ Καπαντᾶν εἰς ἑαυτὸν τῶ ἀληθεσωτέρων, retorquere in ſeipſum, citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Σωαντάω, occurro, obvius fio, incido in aliquem. Heſiod. οἱ κείνῃσι σωαντήσῃσι: Σωαντήσας, pro eodem, Herodian. libr. 2. κτὶ δ' πνα φιλίμονα σωνήτηται τῆ Μαρκέλλᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciam. ¶ Item, pro, evenio, Laërt. in Diogene, ἐώσθε λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῆ σωλωτηκέναι εἴναι γὰρ ἄοικος, ἄπολις, &c.

Σωαντάω, etiam dicitur, apud Nonn.

Σωαντήμα, occurſus, eventus. Eccleſ. 2.

Σωαντίμα, occurro, idem quod σωαντάω in proſa.

Τ'παντάω, ῶ, vel Τ'παντιόομαι, ώμαι, obviâ procedo. Herod. οἱ δὲ ὑπαντιούμενοι ἐδέκοντο, ἢ δὲ δημοτίη σφι ἐπεδέδοτο, ὑπαντιόμενος αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris cauſa obviam procedo.

Τ'παντέω, pro eodem. in Anth. epigr. ὑπλύτεω Η' ερμῆς.

Τ'πάντησις, occurſus.

Τ'πάντιμα, occurro. Herodian.

Decomp. A'υπαντάω, accurro.

Περιυπαντάω, venio in occurſum, obviam eo.

Aliud genus compoſitorum in αὐτὸς definentium: quæ vel ex αὐτὸς ſeu αὐτῶν, vel ex αὐτὸς formata videntur, licet ab eorum ſignificatione recedant.

A'νάυτος, ὁ Θ, ὸ ἢ, ῆς τὸ ἄναυτος, acclivis, arduus, ſurſum tendens. ut αὐχένες ὀδὸς, ut Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid eſt ἄναντες, id etiam eſſe ῥώσαντες, at non viceverſa, id enim quod ῥώσαντες ſit abruptum eſſe & inacceſſum, quodque non recipiat eum qui aſcendere cupiat: contrarium verò huic eſſe τὸ κάταντες. Hinc Metaphoricè, quum ea quæ acclivia ſunt & in arduum tendunt, acceſſum habeant difficilem, eidem Suidæ τραχύτατον, λυπηρὸν καὶ δύσβατον, quodque oppoſita habeat ῥᾳστα, ἥδεα, τερπνά. A'ναυτος, τὸ, poët. pro ἀναυτὴς, acclivis, arduus, altus. Suid. etiam ἀυχένα interpr. & Heſych. τὰ μὴ βεβερυκυῖα, apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κακολλικῶντα, παρὰ τὸ αὐτοῦ ἢ ὅτι κατακόρυφα τοῦτα σήκωσεν.

E'πάντης, acclivis, Suid. interpretatur ὀλόκληρος, apud Thuc.

Κατάντης, declivis, proclivis, deorſum vergens: cui oppon. αὐάντης,

τας & σφεσυπας, ut Suid. testatur. ut κατωπτα ὁδὸν apud Aristoph. & κάτωπτες, ἐ regione. Apud Hesych. autem ὅπ' τα ἐμπροσθεν. Xen. Hellen. 3. κ ἐπ' αὐτ λοιπὰς ἐπωκλίνδεν πίτρας ἐς τὸ κάτωπτες. Item metaph. pronus, facilis, ut κ̄ χρημάτ, apud eundē Hes. Κάτωπτα τὰ (poëticè) καπωφερῆ, Suid. & pro κατωπτὰ, κατωπτῆς. Καθαπτε, adverb. sursum deorsum, αὖ ἀνω κάτωπτα. Luc. οὐ δὲ ἄλλοι τὰ ἐξω ὥσφραμώης τε δὲ βάδιν αὖ ἀνω πολλὰ κ̄ κάτωπτα. (τοιαῦτη γὰρ ὡς οἶδα, ἡ πόλις) ἄξελ ἀσων ἴδρωκας, κ̄ πόδησε ἰ. sursum deorsum curvitans. Sic apud Hom. Il. 4. Πολλὰ δ' ἀνω πὰ κάτωπτα, πάραντά τε δίκμαδ' τ' ἦλθον.

Παρωπτης, acclivis pariter & declivis, obliquus.

Πάρωπτα, τὰ, poëticè pro παρώντα, & (ut Hes. exponit,) τὰ παρὰ τὸ αὐτηρὰ, οἷον παλαια κ̄ παρατετραμμένα τῆς ὁδ' ἕνεκα ὁδῶ.

Περσωπης, arduus, adversus, præruptus, ut περσωπες χωρίον, Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. Xen. in Apoll. Socr. ὑκ ἴδ περσ πάλαι πάλαθε περσωπης: item λόγ περσωπης.

Περσωπως, asperè, hostiliter, infestè, ut apud Diod. προσώπως λέγειν.

Α'ΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Dicitur & Α'ντλία, Od. ο, Α'ντλω δ' ενδέσπισε πεσσὸ ὡς εἰναλίη κήξ. ubi Didymus exponit τῇ αὐτλίᾳ τῆ πλοίε, & pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Α'λίμενον τε ἐς αὖτλον ἐμπεσὼν λέγει. Sunt & qui ita accipiant. Odyss. μ, ὑπὰ τε πάντα Εἰς αὖτλον κατ' χνιῶ. ¶ Item, acervus manipulorum. Hesych.

Etym. scribit deduci ἐκ τῦ αὐτλῶν ἐκ καρτερῶν ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῆ ἐφιγμένων τόπων ἐισερχόμενον.

Α'ντλίον, ου, τὸ, vas quo aqua sentinæ exhauritur, quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητήρ. Eust.

Α'ντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. εἰς αὐτλίαν καταδικασθῶαι.

Α'ντλάω, ῶ, haurio, exhaurio. Proprié, exhaurio sentinam, ut usurpatur à Luciano. Aristot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ὕθμῶ αὐτλεῖν τῦτ' ἐστ. D. Ioannis c. 2. αὐτλήσατε νῶ κ̄ φέρετε τῷ ἀρχιτεκλίνῳ. Reperitur αὐτλεῖν positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. φαῦλ & αὐτὴ πίδυς ὅτι τετρημέν, εἰς ὃν ἀπάσας Α'ντλῶν τὰς χάρεσας, εἰς κενὸν ἐξέχας. ¶ Item pro exhaurire laborem, exantlare. Æschylus in Prometh. vincto, Ε'γὼ δὲ τῶν παρῶσα αὐτλήσω πόνων. Sic apud Euripidem, αὐτλεῖν βίον, ærumnosam vitam exantlare. Luc. ἀθρῶν πολυετῆ ἄλαιαν ἠντληκότ.

Α'ντλημα, ατ, τὸ, hausſus. Exponitur etiam perfusio apud Diosc. l. 4. c. 64. κ̄ τὸ αὖτλημα ἢ αὐτῶν αὐτλησὸν ἴσχυροτέρον ὄζει. ¶ Est etiam vas ad hauriendam aquam, hausſtorium, vel hausſtrum. D. Ioan. c. 4. αὐτλημα ὐκ ἔχεις, pro αὐτλητήριον.

Α'ντλητὴς, ῆ, ὁ, vel Α'ντλητὴρ, ῆρ, ὁ, hausſtor. Α'ντλητὴρ exponitur etiam ab Hesychio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem ἀσκὸς λιαντλητὴρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Est & cyathi nomen apud Athen. qui & ἀφυσητὴρ dicitur.

Α'ντλητήριον, ου, τὸ, idem vas quod & αὐτλητής. Dion. ὅτε γὰρ πολλὰ, ἢ κ̄ μεγάλα τὰ αὐτλητήρια ἐῶσι.

Composita.

Α'ναντλάω, ῶ, haurio alicundè, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: ut apud Æschylum in Prometheo vincto, τί σοι Οἶσι σε θυμὸς ἀνάντλησα πόνων; apud Eurip. ἐ πανταλοῖλω αὖ βάθ' ὑγρῶν ἀναντλήσω μέ, allevârim, allevare possim. Vel lenierim.

Α'πάντλημα, quod hausſum est. Α'πάντλησις, εως, ἡ, hausſtio, exhausſtio.

Διαντλέω, ῶ, exhaurio: unde Metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶ' ἐν δ' ὕμνοις οἰκείας, exhauriens domus custodias, id est, tolerans, sufferens.

Διαντλόομαι, idem: apud eundem in Androm.

Διαντλήσωμαι πόνους εἰς ἄδυρ, labores exhauriam.

Ε'ξαντλάω, ῶ, exhaurio, hausſam aquam aut aliud effundo. Luc. φεῦ ὅλως ἐισρῶαί μας κ̄ ταυλῶν ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo ἐπρῆν γὰ κ̄ τῶν περὶ μέτρα τὰ σοφίσματα ἐξαντλήσαντον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et Metaphoricè apud eundem in Timone, πρὸς ἑνὶ μὲν ἄπιμος λακπτζόμενον κ̄ λαφυστώμενον κ̄ ἐξαντλώμενον. ¶ Item, pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Euripides ἐξαντλεῖν χόνς, exantlare luctus.

Decomp. Μετεξαντλάω, ῶ, hausſum transfundo. Athen. libr. 5.

Ε'παντλάω, ῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, hausſtam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo, unde apud Plutarchum, ὅρα δὲ κ̄ τὸ βίς τὸ ὀδυσσεως κ̄ τὸ πολλὰς φρεσπίνη ἐπλυτλαμένον. Et ἔ λόγων ἐπαντλεῖν, eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, ut Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀνάπαυμένοις ὡ τὰ πάσας μυείας διαδολὰς ἐπαντλῶν. ¶ Apud Medicos ἐπαντλεῖν, & καπαντλεῖν & ἐμβρέχειν, & καπαρῶαι, infundere ad fovendum, vel infusione fovere. Gal. & Diosc.

Ε'πάντλημα & Ε'παντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris fovendi potiſſimùm gratia, vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fovendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Diosc. libr. 2. ἐπάντλημα χαλκάνθ ὄζει χρήσιμον, ejus fotus gangrænæ utilis est. Ε'παντλησις, infusio aquæ in hominem qui lavatur, Budæus ex Galeno.

Κάπαντλῶ, idem quod ὑπέραντλῶ, de quo infrà. Poll.

Καπαντλάω, haussta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, ut apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅταν ξυν ἡδρῶ τῶτα σε καπαντλῶ, his accusationibus te asperget, has accusationes in te fundet. Plato de rep. libr. 7. κ̄ ἀλοσοτίας ἐπ πλεῖον γλαπτα καπαντλήσαμεν, majore ludibrio philosophiam afficiemus. ¶ Apud medicos, καπαντλεῖν ὕδατι ζεσῷ perfundere seu fovere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καπαντλεῖν ὅλον, infundi fotus gratia, id est, eo foveri pars ægra.

Καπαντλημα & καπάντλησις: idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω, ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀδολεσ. Ἰτὲ περιαντλέωαι pro καπαντλέωαι. Diosc. l. 2.

Περσαντλέω, ῶ, haurio, idem quod αὐτλέω. Affertur & pro fovere, ex Alex. Tralliano.

Υ'περαντλῶ, ut ὑπέραντλον σκάφ, cujus sentina exundat, inquit Bud. Transfertur & ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens, ut ὑπέραντλ ὕθεις τῦ βίν, apud Luc. Cum genitivo interdum ponitur: ut ὑπέραντλ συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat, & major est quàm ut ei ferendæ par sit.

Υ'περαντλητὴς, apud Lucian. pro ὑπέραντλον ὄχημα τὸ σκάφ. φερασῆτης, ου, ὁ, q. d. putei hausſtor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laërtium & Suidam.

Α'ΝΤΡΟ Ν, ου, τὸ, antrum, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. κ̄ ἐς οἷον αὖδν κατέφυκ κάβ κ̄ μυρίνης κ̄ ἀφης ἐς πυτὸ συμπεφυκότον.

Α'γκειος, ά, ὸν, quæ libenter in antris versatur. Suid.

Α'γδώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸν, antris plenus, cavernosus, σπηλαιώδης. Hes.

Υ'πάντερος, ου, ὁ, ἡ, ὸν (comp.) qui sub antro est vel in antro degitur ὑπάντερος γῆ, & ὑπάντερος πέτρ.

Α'ΝΤΤΞΩ, ξω, ξ, apud poëtas, ambitus & circumferentia propriè currus. Hesych. Α'ρμασιν δ' ἐν πόλησι κ̄ αὖτοῦς ἀμφαφᾶζ ἐσ. Il. λ, καὶ ἀθρῦσε καὶ σὲ ἑ' ἑφερν. Interdum pro toto curru: ut in Am. gripp. Transfertur & ad alia. Est enim & αὖπτ ἀσπίδ, orbis clypei. Iliad. ζ. Dicitur & ἐπ ζυγᾷ τῆς κιθάρας, inquit Eustathius, unde & ἄπυρα χρῆσθ dixit Euripides. Item αὖπτ μπρῶν in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. Dicitur etiam ἐφανὲ αὖπτ, sicut & ἐφανὲ ἀψῖς, axis cœli. Denique & temporis αὖπυα dixit Nonnus, quasi gyrum temporis seu circulum, quòd tempus circumagi & circumvolui videatur.

Α'ντυγατὶς, ῆ, ὁ, colligatus, alligatus in modum τ̄ ἀντύων.

Composita.

Εὐ'άντξ, ξ, ὁ, ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens. Εὐαξων, Suid.

Θραυσαντύξ, frangens canthum seu orbem currus, apud Aristop. in Nebulis.

Υ'ψάντυξ, alte cameratus, altos fornices habens.

Α'ντω, vide ἀντάω, in Α'ντί.

Α'ΝΤΩ, item αὐύτω, vel αὐ'ύσω, perficio, efficio, conficio, pergo, expedio, ut αὐύειν τὸ ἔργον, αὐύειν τὼ ὁδόν, & αὐύειν δρόμον, passim inveniturr. Apud Dem. ὡς δ' ἀδὲν ἰώνε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoveret. ¶ Cum participio accipitur pro, profsum, confero. Thuc. lib. 2. ἑφέρων δ' ὕλλω ἐς αὐτὸ, κ̄ λίθυς, κ̄ γλεᾷ, κ̄ ἐπ ἄλλο ἀύτειν μέλλοι ὀπὸ ἀλλομένων. ¶ Exponitur etiam impleo: ut λῦσσε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo, ut Odyssea. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλὸξ λύσυσ Η'φαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, ut docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Item, impetro, obtineo, consequor, ut in Anth. epigr. Ἰωὺσάμλο πάσι ἐκ μοιρῶν, hoc à Parcis impetravi. Et Aristoph. in Pluto, ἀνύσῃ πλουτα. ¶ Item, pro σπεύδω, festino, propero, ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ὁ μέλλ χρῶ σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Et particip. ἀνύσας pro, confestim, properè, ut apud eundem in Nub. ἀνοιγ' ἀνοιγ' ἀνύσας τὸ φρυπτοῖον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas, item Eust. ex Aelio Dionysio.

Α'ρύσιμος, perficior, &c. Apud Soph. ἀνύσοῖς, exp. occisus. Item, pro ἀνύω. Od. σ, ἀνύσασθ πάλι ἔργα, unde ἰωὺσάμλο pro ἰώνυσ.

Α'ντυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu affectus. Il. ἀύσις δ' ὐκ ἐαπτα αὐτοῖς. Item profectus. Odyss. ...δ' ἐπεὶ ἐκ ἄντυσιν πᾶσ ἀνόμην, quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

Α'ντύσιμος, ου, ὁ, ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, conducibilis, utilis. Plato de leg. 4. τῦτο κάλλιστον κ̄ ἀντυσιμώτατον θεοῖς τὸν βίον τὸν δ' ἀνόμενα. Apud Lucianum, ἀντυσιμώτατον φάρμακον, præsentissimum.

Α'ντυσίμως, efficaciter, perfectè. Suid.

Α'ντυτὸς, ὸ, ὁ, qui effici potest, ἀντυτὸν κ̄ ἀθάνατ, effici potest, & ὡς ἀντυτὸν ὄζι, quoad fieri potest, pro viribus, Plutarch. in Lycurgo. Item ἀντυτὸν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epistolis.

A'ντυ-

Α'ντυτὸς, ὸ, ὁ, vel Α'ντητὸς, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀντυτωτάτη χρημάτων ἀπὸ γεωργίας, efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Α'ντω, poëticè pro ἀνύω, Od. χ. ἐνθα δ' ἔπειτα Η'ντον ὁδὸν, i. e. ἰώνυσ κ̄ ἐτελεῖτο. Inde & apud Aristophanem partic. ἀντων. Α'ντω adverb. vide sua serie.

Α'ντωμαι, idem quod ἀνύομαι. Apoll. Arg. 2. νέον ἦμαῖ ἀντωμένοις, exp. recèns desinente die. i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνθ' ἑνὸν ἐτ, exactus annus.

Α'ντη, idem quod ἄντυσις, apud Callim.

Η'ντυρον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus (ut putatur) quoniam in eo διαντᾶται κ̄ πέπ) ἡ ἕδρη, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δ' γ' ἰώνυρον βοὸς κ̄ κοιλίαν ὑείαν Καπεζοχίσας, κάτ' ὀπτῶν τ' ζωμὸν ἀναπίνοντ. Aeschylus τοὺς ῥήτορας. Vide & Arist. de part. animalium l. 3. c. 14. & histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & ἔντερον.

Α'ντὴς, Α'ντάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'αντὴς, ἔς, ὁ, ἡ, ὸν, qui perfici nequit. Hesych.

Α'διύτος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, qui perfici nequit, qui ad finē perduci nequit. ἀπέλεσ. Od. σ. ἀϊλιώτερ ὀπ ἔφγω.

Α'νιυτος, idem, ut ἀϊλιύτου τέλ λαμβάνει, ad finem non perducitur. Et ἀϊνιυτ ἀϊών. in epist. Phal. r. Hesychio etiam est ἀνικολ & ἀκατόρθωτ. ¶ Item, man s. μά τω, ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: ut Philo de mundo, ἐγνοαν ἀϊλιύτου κατασκᾶ ἀζκαν εἰς τὸ τῆς ἑνὸς ἀ'ρετν. ¶ Suidæ significat etiam, multus, innumerabilis, infinitus, immensus. ut μαῖδ ἀϊλιύτ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Διανύω, seu Διανύτω, confucio, perficio: ut διανύειν τὼ ὁδὸν κ̄ πᾶν. Xenoph. ἀ μέρες διανυσοι. Διανύεσθαι, significatione activa citat Bud. ex Ptol.

Διάνυσμα, τὸ, iter, itineris confectio. Polyb. Quidam exp. progressus. Διάνυσις, idem, apud Ptolem.

Δυσλύτος, effectu difficilis. Suid. & Hesych.

Ε'ξανύω, perficio. Soph. πάντα ἐξάνυσ' ἐξίλυσσεν. ¶ Item occido, ut Il. ν, ἡ τλῶ σ' ἐξανύσω ἢ ᾧ τέρεον ἀντίολόησας.

Decomp. Δυσεξλύτος, effectu difficilis. Δυσεξίλυτ & δεσμὸς, inenodabilis nexus. Eurip.

Συναξανύτω, simul perficio.

Ε'πανύω, perficio. Hesiod. νίκη ἐπανυσθαι, i. ἐπιτελεῖσθαι.

Εὐλυσος, effectu seu confectu facilis.

Καταύω, confucio, peragō, ut καταυέειν τὸν περίαν, & κατανύσαι θρόνον. Plutar. Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur consumere in hoc loco, ὃ ᾧ λιμὸς κ̄ ὁ πέλεμος ὑπὸ πᾶν ὅσον ἐφει κατανύσαι. Apud Sophoclem. εἰλης γὰρ ἀρρῆτοις, κατανύσαι, duplicem (ut annotat interpres) admittit exp. sitionem, nam vel significat necti sunt, (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur posſquam perfecit) vel contra illam peregerant id quod volebant. Neutraliter quoque & absolutè reperiuntur ut κατανύουσι λιμῷα pervenio in portum: ut Budæus annotat.

Κατάνυσις, Eust. exp. absumo. Od. ρ, -πίνυσι τε ἀλίσθοπα οἶνον Μαρῶνος, τὰ δὲ πολλὰ κατάνυσ.

Παναύτωρ. qui omnino effici potest. Suid.

Περιαύτω, ant. vel citiùs perficio. Xen. Pæd. 2. ἵνα γὰρ ἀφωμοίως υἱὸς πᾶσιν ἀφαυτύειν ὧν χρῄζουσιν.

Υ'πανύω, ministro.

Α'Ν Ω, (adverb um loci) suprà, vel sursum, cui opponitur κάτω, infrà, atque ut hoc à χ̄ sic illud fit ab ἀνώ. Significat tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis, ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato & aliis rex Persarum vocitur ὁ ἄνω βασιλεύς. Odyss. ...λᾶαν ἄνω ὠθάσκε πολὺ λόφονδε. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὰ ἄνω ἡ ἄνω, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit ut ἄνω τ̄ πεσγμάτων apud Æschinem ἀφ' ἑπτὰ πεσγῶν. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω. Lucianus ἄνω κ̄ κάτω πάσασθαι ἀξιοῦσιν, sursum deorsum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω κ̄ κάτω τοὺς νόμους φέρειν, Demosth. in Midiam. Plato in Phileb. ἀεὶ γὰρ ἄπαντα ἄνω τε κ̄ κάτω ῥεῖ. Dicitur etiam ἄνω κ̄ κάτω μετιέναι, Gal. deniique ἄνω κ̄ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. Demosth. Vide Erasmum in proverbio sursum ac deorsum. ¶ Est etiam ἄνω adverbium temporis, unde οἱ ἄνω χρόνοι, apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω περὶ αὐτὸ, ejus majores. Α'νωτέρω (pro quo & Α'κάτερον comparativus gradus, superius, aliùs: ut ὀκτερον ἀνωτέρω σῶμα). Β. pro superioribus temporibus, vel altiùs repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω ἤδη ποιήσομαι τὸν λόγον.

Ανώτερ, superior, unde & ἀνωτερικὸς: vel ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ πάθηματα, sunt contraria τοῖς ὑπηκόοις. Α'νωτάτω, superlativus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω ἕδ) φερὸς ὠπῷ αἰθέρι. & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Α'νωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. Apud Herod. ἀνωθεν τῦ φραικτοῦ, è loco qui suprà exercitum. In novo Test. sæpe ponitur pro ἄ. ἀνῶθεν. Ο' ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet. unde οἱ ἄνωθεν, majores, avi. Capitur etiam pro, à principio, apud Dem. Item, pro, altiùs repetendo, ut docet Bud. ex Dem. & Themistio. Item pro, denuo, de integro, ut apud Joan. c. 3. ¶ Aliquando exp. recto: ut οἱ ἄνωθεν ἀρχοντες, rectores principes, inquit Bud.

Composita.

Ε'πάνω, cum genit. supra, ut apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ὄζι. Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat, supra quam, amplius quam. 1. Cor. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14. ἠδύνατο γὰ τῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiā adverbis temporis, ut 1. Cor. 15. ἀπὸ τ̄ ἡμέρας ἐκείνης κ̄ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ε'πάνωθεν, cum genit. idem ut in Epigr. Τῆς κλήης δ' ἐπάνωθεν τὰ φορτία πάντα τιθεῖσιν. Ε'πάνωθεν, desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, κ̄ πᾶσα ἔθνη ἐπάνωθεν exp. in vertice montis.

Υ'πάνω, cum genit. suprà. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπάνω τ̄ παυσθῆναι χρείων ὑπισχνεῖται λόγων. Paul. Ephes. 4. ἀνέβασεν ὑπάνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut & c. 1. κ̄ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς. ubi vetus interpres exponit long. super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro, sursum in cœlis.

Υ'περάνωθεν, de loco superiori, desuper.

Ουρανόθ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'Ν Ω Γ Ω. F. ἀνώξω, aor. i. ἰώραξα, præt. medium ἰώραμα seu ἄνωγα, jubeo, hortor, suadeo, instigo. Od. ε, Ἐβήσετο, εἴ μιν κέλ ἐσπρῦσι κ̄ ἀνώγοι. Od. π, Αὐτὰρ τὰ κτήνεα πᾶν τ' ἔ' ἄς πάντας ἀνώξω. Od. κ, Δὴ τότ' ἔπειτ' ἐπέρεισιν ἐπορμᾶσι κ̄ ἀνώξω. Præteritum med sæpe pro præsenti accipi solet. ut Od. χ, Α'λλ' ἐς μ' Μενέλαον ἰὼν κέλομαι κ̄ ἀνώγα. In passiva quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνώκτ' exponit κελεύθ. ¶ Eust. ab ἄνω, id est, ἀνυω derivatum esse scribit, ut ex σχῶ, σχώγω.

Α'νωγέων, etiam pro eodem dicitur, ut Od. ξ, Αἴγυπτον δ' μὲ θυμὸς ἀνωγέει ἰωὺ πλεῖν. Il. β, στωσαμένη λαὸν ἀνώγει, populum jubebat sistere.

Α'νωγὴ, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid.

Α'νωξις, εως, ἡ, idem. Item βάπλευσις. Hesych.

Α'νωχμον, ὁ παρακελευστικὸν. Hesych.

Α'Ξ ΙΝ Η, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiam securis. Il. ο. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι κ̄ αξίνησι μακρῆσι. Xen. Hell. 3. πολλὰ δ' ξίνη, πολλὰ δ' ὀξέλαστος, πολλὰ δὲ πελέκεις κ̄ αξίνας. Rufus Iliad. ν. Α ξίνλω δ' μᾶλλον ἐλαΐνῳ ἁμᾶ τὰ πελέκεσφ Μαιρῶν, εὐξέσῃ. ¶ Vult Eustathius ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, derivatum esse.

Α ξινεῖον, ου, τὸ, item. Α'ξινίδιον, parva ascia, dolabella, securila, secundum quosdam.

Α'ΞΙΟΣ, α, ον, ὁ, dignus. Xen. Pæd. 5. ὐκ ἂν ἐπαίνω σοὶ ἄξιῳ εἶναι μᾶλλον ἢ ἀκιμψίας. ubi præter genitivum ponitur dativus personæ. Idem, ἰδοντι. l. 1. ἀξιῳ κ̄ λῦ δυνατὸ τῇ πόλει, dignum morte censebat civitas. Verùm sæpiùs ponitur cum solo genitivo. Dem. in Mid. δείξω πολλῶν δανεῖων ἀ ἐγὼ ὀφλὼν ὑπὲρ ἀξίου. Xen. Pæd. 5. ἄξια ὀπμαλίας, digna studio & cura, ἄξ. α σπᾶδῆς, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείσ ἄξιῳ, & ἀξιῳ τε πολλ, apud Aristophanem, cui opponitur ἄξιῳ ὐδενός. Al quando additur dat. ut ἄξιῳ πλείσ κ̄ πλέον κ̄ ἥδιον. maximi faciendus ob divitias & nobilitatem. Α'ξιῳ πλείσ πᾶσιν, maximi faciendus ab omnibus, qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείσν ἄξιον exp operæ pretium. ut apud Andocidem, ὅσῳ μοὶ πλείσν ἄξιον ἐγένετο. Cum infinitivo ut apud Plat. in Apolog. τί ἄξιόν εἰμι πάθεῖν ἢ ἀποτίσαι; Et Soph. ἄξιόν ὀφλῶν ψυχήν. Aristot. Eth. 3. ἄξιον ζῆν τὸν ἀγαθὸν, æquum est ut vir fortis vivat. Xen. ἄξ ὃν ὄζιν ἐμοὶ μισεῖν αὐτόν, par est ut eum oderim. ¶ Item pro ἀντάξιῳ, æquiparandus. ut Il. ζ, τῳὶ δ' ὐδ' ἑνὸς ἄξια ἔσιεν Ἀχιλῆ. Sic & Il. ο. ¶ Item æstimationem habens & pretium, æstimabilis. Plutarc. οὔτε πεῖν ἄξια πολλ τῶν κτημέν, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis Xen. Hell. 4. φαρμάκ ἦσιν ἔχων ὁλμῷ πο ἕ χρυσὸ ἄξιον. Demosthenes, ἄξια σύμπαντα τὰ μυείας δραχμᾶς. ¶ Item, pretiosus, magni pretii. Xen. Pæd. 3. ἡ φέρητες ἡ ἀγοράσητε εἰπ ἑνὸς ἄξιον ὄντ. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro δίωνος, ut discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, & aliis). ...vilis. unde ἀξιώτερον & ἀξ ω ...τερ, vilius, vilissimum. Lysias, κ̄ ἀξιώτερον ἢ σῖτον αἰνήσαι. Aristoph. in Equit. Οὐ πώποτ' ἀφύας ἦλθν ἀξιωτέρας.

Α'ξίως, dignè, pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: ut Demosthenes Phil p. 2. πάντες δ' ἂν γελάσοῖ λέγειν, ἀξίως δ' ἀπαντῶν ἀδικεῖν δοκῶν). Frequentius cum genitivo, ut apud Isocratem, κ̄ σοι ἀξίως, ὃς ἂν ἀξίως τ̄ λόγ ἦλθ πεπραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως ἦλθ καλὸς πατὴρ ἐπαίνων. Et ἀξίως τ̄ ἀθλήματ. apud Æschin. pro dignitate feci ris. ¶ Item, pro δίωνως, vili pretio: ut ἀξίως πεπραμένος, apud Poll.

Α'ξία, ἡ, dignitas, meritum. ut κ̄ τὰν ἀξίαν apud Plat. Isocr. & alios

alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & ὡρὸς ἀξίαν, pro eodem. Et ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ultra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ Item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσαι καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῶν. Et εἰ σὲ ἀξίας, magistratus, Lucian. ¶ Item æstimatio. Apud Basil.in epist. κατ' ἀξίαν ὠνεῖσθαι, exp. æstimatu vile. Sic & apud Xen.& Plat. ¶ Item, justum pretium, Xen. ἀλλ' ὁ ἔλαττον apud Xen.& Plat. ¶ Item, justum pretium. Et apud Æschinem, τὰ ἀξίας τὰ λαβὼν, minus justo pretio. Et apud Aristotelem Ethic.9. τὴν ὠνὴ δοῦναι, justo pretio vendere. Et apud Aristotelem Ethic.9. τὴν ἀξίαν τιθέναι, indicare (quod institoris est & venditantis merces.) Item justa merces, digna merces. Arist. Ethic.9. ὃ γὰρ ὠρὸς χρήματ' ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

Α'ξιόπις, πτος, ὁ, ἡ, pro ἀξίας, dignitas, dignatio.

Α'ξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit.Plato in apologia, ἵνα εἰδῶσιμὲ ὑμῶν ἀξίως κακὰ ὄντος. Sæpius cum infinit. pro, æquum esse censeo. Xen. ἀξίωσιν αἱ πόλεις τοῖς ἀρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοὺς τυφλοὺς παροὶς καταγωγὰς ἀξιοῦσθαι. ubi quidam exp. operæ pretium esse existimamus : alii exp. volumus. ¶ Item peto, postulo : ut χρόνον δοῦναι λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ objecta ipsis erant. ¶ Item existimo, puto. Plato in Apologia Socrat. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς δίκης μὴ κατηγόρους γεγονέναι. Et pro ὑβρίζω καὶ δογματίζω, & quasi axioma constituo, apud Aristot. in Probl.

Α'ξιόομαι, ῶμαι, dignus censeor, dignus habeor:ut apud Plut.in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τάπου, qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam iis dignus.ἀξιωθεὶς τιμῆς affectus honore, quo dignus est habitus,quem dignati sunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς πραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τῆς δωρεᾶς, donatus muneribus quibus dignus censebatur.

Α'ξίωμα, τὸ, dignitas, autoritas, amplitudo, οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus,qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα παρέχειν, ad honores provehere. ¶ Apud Dialecticos enuntiatio, enunciatum, effatum, pronuntiatum,Veteres verbum appellárunt,inquit Donat.in Terent. Vide.

Α'ξιωματικὸς, ὴ, ὸ, habens autoritatem, autoritate præditus,plenus majestatis,augustus. Dionys.Halyc. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου καὶ τῶν ἑρμιονέων, καὶ μεγαλοφροσύνῃ μακρῷ καὶ ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione & majestate venerandus, dignitate oris præditus,ut apud Plutarchum de Pompejo loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξίωμα πολὺ, subſtantivè pro amplitudine & dignitate, ut ait Budæus,retervandum. Idem in commentariis ſcribit, autoritas eſt ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κύρος, ἡ πίστις, ut autoritas inſtrumenti. Item ἀξιωματικοὶ, qui in dignitatibus ſunt conſtituti.Bud. ex Pand.

Α'ξιωματικῶς, cum autoritate,cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς πλέκειν, aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro una maxima ponere.

Α'ξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα. unde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem ſunt. Eſt etiam amplitudo, ut ait Bud. Et ἀξίωσιν. Plut.in Cæſare non ſemel vocat poſtulatum, ut ait idem. Apud Thuc.eſt exiſtimatio vel præſumptio & fiducia ſeſe non ſperneutis.

Compoſita.

Α'ναξιος, ου, ὁ, indignus. Itidem cum genit. Dem.

Α'ναξίως, indignè, ſecus ac dignitas ac merita poſtulant, immerito. Iſocr. in Buſir. τοῖς ἀναξίως δυσχεραίνουσι.Item cum genit.ut ἀναξίως ὑμῶν, non pro veſtra dignitate.

Α'ντάξιος, æquiparandus, æqualis pretii : ut χρυσὸς ἐκ ἀντιδίου ἀντάξιος ἀργύρου, aurum non eſt æquiparandum cum virtute. Il. λ.Ὑπερθὲ γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenoph. πολλῶν οἰκετῶν ἐμοὶ ἀντάξιον εἶναι, exiſtimo multorum ſervorum inſtar eſſe.

Α'ντιπέτοιθα, ῶ, viciſſim peto. Bud.

Α'πάξιος, ου, ὁ, indignus. Plato ep.7. ἐκ ἀπάξιον ἀλλᾶσθαι νέου, καὶ μὴ νέου.

Α'πάξια, ὴ, indignitas.

Α'ναξίδω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum judico,contemno. Ponitur interdum abſolutè, τὸ ὠνὰ τὸ ἀπαξίδειν ἢ τὸ γῆς ἀγαπᾶσθαι βουλόμενον, ὅτι &c. Interdum cum infinitivo, ut apud Herodian.l.7. τοῦ δεινοῦ ἀφίστατο ἡγεῖσθαι τὸ μὲν τυράννου δίκαιον ἀναξίδειν ὑπὸ ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accuſ.ut apud Appian. ὁ δὲ βίαιος ἀναξίδων τὸν Μάξιμον μισθὸν τῶν κατορθωμάτων ἐκ ἐχαιρετίσησε, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δηλῶν αὐτῷ. Plut.de defect.or. τὸν μὲν σωφρόνισμον καὶ ἀπαξίδοντα τὴν κακίαν, τὸν δὲ πάλιν ἀεὶ φορτικόμενον, ἀναιρεῖν καὶ ἀφανίζειν. Vide Poll.

Α'πάξιωσις, dedignatio, contemptio, deſpicientia. Polyb.

Ε'πάξιος, dignus, ut ἐπάξιος μάμης apud Sophoclem.Gregorius,πάντα τὰ δοκοῦντα ἐξοχὴν καὶ φυγὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, dignius & magnificentius.

Ε'πάξιος, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. τῶν καλλίστων ἐπαξίως.

Ε'παξιόω, ῶ, poſtulo, rogo. ut exp. apud Soph.

Κατάξιος, dignè, pro dignitate : ut κατάξιος ἐμοῦ, apud Sophoclem,pro mea dignitate.

Κατάξιος, ου, dignor, dignum judico. πῶς ἀξιῶ. Suid. in paſſ. ſignif. plerunque cum genit. conſtruitur, & ſignificat dignus judicor aut ſum qui, &c. ut Lucæ 2. κατηξιώθητε ἀκοῦσαι ταῦτα πάντα. Ejuſdem 20. οἱ κατηξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. ut 2. Theſſ.1. ἵνα τῆς κατηξιωθῆτε ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Α'ΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξω, aor.1. verbi ἄγω) axis rotæ. Il. ἡ, ἁρ' ὑπέκφευγε διαμπερὲς ἅρμα καὶ ἄξων. Xen. Pæd.6.de bellicis curribus loquens, ἔχοιτε τοὺς ἡνιόχους, ὡς μὴ σωτείζηται, ἀξονί τι μικρῷ. Per metaphoram itidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi, apud Arist. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam ſpondylorum ſecundus qui eſt immobilis.Poll.¶ Apud Athenienſes ἄξονες erant axes lignæ in quas leges Solonis erant inciſæ.Vide Gell.l.2.c.12.& Bud.in comm. ¶ In Solomonis Proverbiis legitur pro tramite & orbita.

Α'ξόνιος, ου, ὁ ἡ, ὸ, ad axem pertinens. In Epigr.

Compoſita.

Α'κροξόνιον, ου, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, ſumma pars axis, apud interpr. Apollonii.

Α'μφαξονίτης, (inquit Euſt.) proverbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καθ' ὃν ἐγρύπνων αὐτὸν, εἰ τὰ ἀρμάτων ἦτε ἄμφαξον, dicitur τὸν ἐπιμελῶς ἅπαντα κατ' ἐρώδη, non rectà incedere ſeu progredi : exorbitare. Secundum Pauſan. uſurpatur de iis quibus genua infirma & fracta ſunt.

Α'πάξων, ονος, ὁ, axis ſeu polus qui noſtro oppoſitus eſt : qui ἀντάρκτικὸς quoque dicitur.Budæo ora auſtralis nobis ignota,ex Cic.Tuſc.quæſtion.

Ε'πάξονι, ὁ ἐπάξων, currus qui in axem volvitur.

Α'οιδὸς, &c. vide in Α'είδω.

Α'ΟΛΑΗΣ, ὁέσ, ὁ ἡ, ὸ, cujus pluralis ἀολλέες, conferti, denſi. Od. ξ, βέλτερον δ' εἶεν ἐλεύσιν ἀολλέες. ◆ Etym. ἀολλέες exponit συμπροισιμένοι, congregati, & fieri dicit ὡς τὸ ὁμῦ εἰλεῖσθαι. Euſtathius vult in hoc nomine α eſſe vel ἐπιτατικὸν, vel ἀπροσιτικὸν, qui ἀολλέες exp. οἱ ὁμοῦ πεπροισιμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Α'ολλίζω, F. ίσω, confertos reddo,congrego. Hom.Il.ζ. ἀολλίσσαι γεφυρίδας.

Α'ολλέω, ῶ, idem. Heſych.

Α'ολλόδην, (adverb.) ſimul. Moſch. idyll.2.

Α'Ο Ρ, ὁρος, τὸ, enſis,vel Α'ορ Od.ε, Σπασάμενος ὀξὺ παρὰ μηροῦ ἄορ παρὰ μηροῦ. Sic apud Heſiod. ἑρυσάμενος δ' ἄορ ξίφος. Il.ιι, Τὸν δ' ἄνεν βαλὼν, ἄορ ξίφος δόσε τυ ἴφθι. ◆ Ab Α'είρω deducit Etymolog. ¶ Ἄορες dicuntur Heſychio ζωοθῆκες, item tripodes quidam. ut apud Hom. Od. ϕ, Αἴνιζεν ἀνόληε, τὸν ἄορσε ἠδὲ λέβητας.

Χρυσάορ, ορος, ὁ ἡ, ὸ, (comp.)enſem aureum geſtans.Heſiodus. Α' πὰλ δ' ἀνα χρυσάορος γένετο Λητώ. Dicitur & χρυσάορος, ου, ὁ pro eodem. Il.ε.

Α'Ο Ρ Τ Η', ῆς, arteria magna, quæ à ſiniſtro cordis ſinu exoritur, apud Ariſtot. de part.anim.l.3. Sic appellata fuit quòd ἀορτὴ ſignificet ἀγγεῖον, i. vas. Eſt enim ſanguinis conceptaculum, ut ibidem Ariſtot. ſcribit.Ex Poll.annotatur,œſophagon καὶ βρόγχον, ut tenues apophyſes diſparari,quas Græci σύειρας & βρόγχια & ἀορτὰς appellant. Traditur, Galenum de anatomia arteriarum,& l.16.de uſu part.um τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex ſiniſtro cordis ventriculo exoritur, & ſpiritum vitalem in totum animantis corpus defert,nativumque calorem per diaſtolen & ſyſtolen temperat. Ἀορτὴ ſunt etiam veſtium conditoria, & arculæ : χηλοὶ, κιβωτίδια, κίστας. Vide Poll.

Α'Ο Ρ Τ Η'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum ſeu funis quo enſis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ, Σειρήνας δ' ἐξὸν ἀφίκεαι, αἵ τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν ὅστις κε ἴκηται. Il. ιι. Ἀορτῆρε χρυσείω ἐλὶ τελαμῶν. Et Od. ν, δύο δὲ σάκος ἦν ἀορτῆρε ἑκάστῳ ἀμφὶ παρὰ μέσσον, Πυκνὸς ὁμαλόν. ἐκ δὲ σφὼ ἀορτῆρε ἔφερτο. ◆ Exiſtimatur eſſe a verbo ἄειρω : ut inde primùm factum ſit ἀερτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonaſmum l.tertæ o.

Α'ορτηρίδιον, unde ἀορτηδεὶς, in Anth. Epigr. appenſus loro, affixus.

Α'ορτῆρες, appellatur ab Hipp. pars pulmonis utrinque ſuſpenſa & ſeparata, quam & ἀορτηδεὶς dictam fuiſſe dicimus ex Dioſc.

Α'ΠΑΛΟΣ, ῆ, ὁ, tener, delicatus, mollis. (A' nomine ἀφὴ, i. tactus) ſecundum Etymologiſtas & Euſtath. ſit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aſpirata ἀπαλὸς, quaſi tactui cedens : quæ enim mollia ſunt, tactui cedunt : contrà quæ ſunt dura, vocantur ἀντίτυπα.) Dicitur tam de perſona quàm de re. Od. φ, Χέρες ἀπείρητοι ἀπαλαί. Et Iliad.τ, ἀπαλοὶ πόδες, molles pedes. Sic & πυγὴ ἀπαλὴ, caſeus mollis, in Anthol. Epigrammn. Item ἀπαλὸς οἶνος, vinum molle ſeu tenerum, apud Dioſc. Quidam tamen pro novo vino accipiunt. Dicuntur & σπὰν ἀπαλαὶ, cibi delicati. Item ὀφθαλμοὶ ἀπαλαὶ pro μαλακοὶ. ¶ Item mollis,id eſt, non vehemens, lentus. ut ἀπαλὸν πῦρ, apud Athen. In anth. epigr. ἀπαλὸν σκιάτραφον,mollis aura. Α' πανδρὸν γαλάοιο,Od.ξ. molliter ridere.

Α'πάλως, mollitèr.

Α'παλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in ſymp.

Α'παλύνω, τεneritudo reddo, mollio,emollio. Xen.in Laced.Poll. ἀπαλύνειν & διαθρύπτειν, poſuit pro,emollire & quaſi delicatis frangere. Capitur etiam pro, delicatè & mollitèr attingo & tero, ut ait Bud. ex Xen.

Α'πάλιος, ου, ὁ, hœdus tenellus ſeu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. ut Diog. Laërt. tradit.

Α'πάλιον θῦμα. Heſych.Διαλεπτὸν, porcellus, porcus delicatus,ea enim victima eſt tenerrima & delicatiſſima.

Α'μαλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παπάπαπ, (comp.) tenerrimus, molliſſimus. Hom.

Α'ΠΑΞ, ſemel:ut Od. μ, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ ἀνὴρ ἀνθρώποι, quum alii homines ſemel moriantur, non bis. Ponitur cum genitivo interdum : ut ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ſemel in anno ; & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die. Apud Herodot. ἅπαξ ἐν τῷ ζωῇ, ſemel in vita. ¶ Exp. & omnino, prorſus.

Compoſita.

Εἰσάπαξ, (quod & diviſim ἐις ἅπαξ) apud Dem. Olynth.2.ſemel, vel ſemel duntaxat.

Ε'φάπαξ, idem.

Καθάπαξ, ſemel, omnino, prorſus. Dem.

Α'ΠΑΡΓΙ'Α, ῆς, apargia : herba inter ὀπτηριόφυλλα, apud Theophr.pl.l.7.c.9.

Α'ΠΑΡΙ'ΝΗ, ῆς, herba de qua Theophr. hiſt.pl.l.7.c.14.& Dioſc.l.3.c.92. & Plin.l.27.c.5.

Α'ΠΑΤΑ'Ω, ῶ, ήσω, fallo, decipio, impono, ſeduco, ſonat quaſi ἀπὸ τῆς πάτης. Od. ξ, ἦέ νύ τοι ἄγωγε Ἀλλα παρὲξ ἔπεσσι πιθήσεαι ἠὲ δόλῳ ἠὲ ἀπάτῃσιν.

Α'πατήσιμος, ου, decipio, fallor. Thuc.l.2. ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας πυῶν.

Α'πάτημα, τὸ, fallacia, impoſtura, captio.

Α'πατητικὸς, fallax, fallendi ante inſtructus.

Α'πάτη, ἡ, deceptio, fallacia, fraus, dolus. Hom. Plat. Xenoph. Plut.&c.

Α'πατηλὸς, ὴ, ὸ, fallax, deceptorius. Exp. & fraudulentus, doloſus, captioſus. Hom. Plat.Luc.

Α'πατηλὸς, ου, ὁ ἡ, ὸ, idem Od. ξ.

Α'πατεὼν, ὼνος, ὁ, deceptor, impoſtor. Xen. Plut.

Α'πατεῶνα, τὰ, fallaciarum ſolennitas, inquit Bud. ex Euſeb. chronic. Vide Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Α'πάρου, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διαπατάω, ῶ, fallo,decipio. idem quod ἀπατῶ.Ex Plat.de legib.

Διαπάτη, ἡς, ſervorum ſeductio.

Δυσπάτητος, ου, ὁ ἡ, ὸ, difficilis deceptu.

Ε'ξαπατάω, idem cum ἀπατάω, Dem. Olynth.3. αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, ſeipſum decipere. Xen.Pæd.3. σὲ γὰρ οἶδα, ἃ ἴσως ἐξαπατᾶν μὲν οὐ δύνασαι, ὅτι μὴ ἐξαπατήσουσι σ' ἀσπερεὰν τις τυφλὸς ἢ κωφὸς ἢ μηδὲν ὀπῶν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν.

Ε'ξαπατῶμαι, fallor,decipior. Xen. Pæd.8. ἄλλοι ἄλλως πίστευσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Activè etiam uſurpatur ab Ariſtotel.in Probl.ſect.28.

Ε'ξάπάτη, fallacia, deceptio. Greg. Naz. ὑπὸ ἐξαπάτῃ τῇ ἀπωλοῦντος.

Ε'ξαπατίσκω, poëticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Heſiod.

Decomp. Α'ναξαπάτητος, qui falli non poteſt ſeu decipi. Ex Ariſtot.Pol.8. pro eo qui non decipitur.

Δυσξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος,

Εὐξαπάτητος, facilis deceptu.

Παιξοξαπατάω, ῶ, eludo, contrario ſenſu eludo, illudo. Ariſtot. Rhet.3.

Συωξαπατάω, ſimul decipio. Demoſth.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi poteſt. Ariſtot.l.2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατίς, deceptio hoſpitis, vel hoſpitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat.epiſt.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor. apud Eutipid.

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor,ſeu mentium. In epiſt.ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentem ſeu mentes decipio.Et ſimpl.decipio.Gal.6.

Α'πατεμέω, vide in Α'υέω.

Α'ΠΑΦΟ, & Α'πιφῶ, idem quod ἀπατῶ ab eo deductum. ſed poëticum eſt. Euſtathius tamen vult ἀπάφεσθαι propriè eſſe ὅτ' ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, & ſcribit Æolicum eſſe verbum.

Α'πίφομαι, idem. unde ἀπίφασιν, apud Hom.

Α'πιφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Compoſita.

Ε'ξαπάφω & ἐξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apoll. l.2. Ρ'ίλιι ἐξαπάφων περιλέξατο, Heſiod. in Theog. Δὸς νόον ἠξεπαφέσθαι.

Ε'ξαπάφομαι, pro eodem. unde ἐξαπάφοιτο, apud Hom.

Παραπάφω, ſive παραπαφῶ, idem Apoll. Arg.l.2. Α'πόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom.Od.ξ, παρὰ μ' ἤπαφε δώμων, per tmeſin.

Α'ΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, minor, minitor,interminor. Aliquando ponitur cum ſolo dativo perſonæ,aliquando cum dativo perſonæ & accuſ.rei. Od.υ, ἐμὲ δ' ἦπιόν ἐστι καὶ ἀπειλήσαντα πεῖσαι. Xen. Pæd.6. κἀγὼ τοῖς μὲ τὸ δέον ποιοῦσιν ὑπικελεύειν, τοῖς δὲ κακὰ ποιοῦσιν ἀπειλεῖν ἐφοροῦς. Iliad. ο, ἀλλὰ σὺ τειρέμεν καὶ ἀπειλῆσαι τό γε δύνασαι. Alicubi dativus perſonæ ſubaudiendus relinquitur. Iliad. φ, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. Demoſthenes Philipp.1. ἀπειλεῖ γὰρ λόγῳ μὲν ὑβρισμένος, ὡς φάσι, λέγει. Itidem nonnunquam cum ſolo accuſativo rei,ut ἀπειλᾶν θάνατον, apud Herodotum, mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλᾶν σπένδει καὶ. ut apud Xenophon. Pæd.4. Apud Ariſtophanem autem in Pluto, πάντ' ἀπειλᾶς ὅτι ὡς τοῦ κοσμίου μόνος βασιλεύω. Et cum infinitivo, ut apud Æſchinem, ἀπειλᾶν ἐπιτηρήσειν. Interdum pro dativo perſonæ ponitur genitivus cum præpoſitione κατὰ : ut apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τῶν μὴ ὑπακούντων, ingentes mulctas minitans ei qui non pariuſſet. ¶ Item, pro εὐχεῖν ſive καυχᾶσθαι, gloriari. ut Il. Ϟ, Οἷ' ποτ' ἀπειλήσεν. Et Od. θ, Η' ἔ ἀπειλήσας βαπτέμεναι ἠὲ μένοντα.

Α'πειλέομαι, οῦμαι, minis terreor, ut apud Xen. in ſymp. ἐκ ἔστ' ἢ ἀπειλεῖσθαι ἀλλ' ἤδη ἀπειλᾶσθαι ἄλλοις.

Α'πειλητικὸς, ὴ, ὸ, minax. ut ἀπειλητικὸν νόμισμα, apud Plat. de leg. minaces leges, vel plenæ minarum.

Α'πειλητὴς, ητοῦ, ὁ, minator, minax,cujus fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix. ut ἀπειλήτειρα φωνὴ, apud Nonn. ¶ Item, jactator vanus, ut accipit Euſt. Il.ν, Ὦμοι ἀπείλητῆας.

Α'πειλητήριος, idem quod ἀπειλητικὸς, ut ἀπειλητήριοι λόγοι, apud Herodot.

Α'πειλὴ, ῆς, comminatio, minæ. Hom. Dem. Plur. Apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πτύμου, exp. periculum ſtrangulationis. ¶ Eſt etiam gloriatio, καυχησις, inquit Euſt.

Compoſita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpoſitis minis territo:vel etiam ſimpliciter,minitor. Æſchin. in Timarch.p.12.διαπειλησαμένων τῶν Μιτυλήνα καὶ τῶν Φαίδρῳ τοῖς ξένοις.

Ε'πιπειλέω, ῶ, minor, conminor. Il.α. λῆγ' ἔπειτ' ἐπὶ τῷ σφῷν ἐπιπειλήσω Α'χιλῆϊ, Soph. in Ajace, ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπιπειλήσ' ἔπη, mihi aſperis verbis comminatus eſt.

Περιπειλέω, inſuper minitor, minas addo.

Περιπειλὴ, adjecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλῶ & συναπειλέομαι, comminor. Euſt.

Α'ΠΕΛΑΑΓ, Heſychio fana & ſacraria, conciones, cœtus, comitia.

Α'πελλάζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Heſych. Apud Plut.in Lycurgo.

Α'πέλαχες, qui ſacrorum participes ſunt. Heſych.

Α'ΠΕΛΟΣ, dicitur huleus & vulnus: ὧδε τὸ μὲν σφαγιάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ δηιῶδαι. Vel τὸ σφακελιῶδες, Ionicè ὦ verſo in σ. Vel ita dicitur ὑπὸ τῆς Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἃ σὰρ δύνη πουφοξομένη, ut ſignificet, τὸ διεφθαρμένον, incurabile, Etym. & Euſt. Uſus eſt Callim.

Α'ΠΗ'ΝΗ, ῆς, theda, vehiculum mulare, vehiculum, quod muli juncti trahebant. ut Pauſan. docet Homerus quoque eam vocat ἡμιονείλιν ἅμαξαν. Od. ζ, idem Iliad. ο dicit, σεῦδε μὲ ἡμίονοι ὅλιον τροχάκυκλον ἀνᾶιξαι.

Α'πήνων ἀγώνισμα, certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ : quum muli rhedæ junctis certatur, ſeu quum certatur vehiculo mulari. Poll.l.7.

Α'ΠΗΝΗΣ, ῆος, ὁ ἡ, ὸ, immitis, inclemens, ſævus, crudelis. Od. τ, Οἵ τε μὲ ἀπήνῃσι καὶ ἠπεροπεύμασι θέλγῃ. Et Il.ϟ, Τοῦ τε δὴ ἀπήνῃς. Iliad. ο, ἀπήνῃσι μιν δῶκαν. Apud Ariſtophanem in Nub. ὅσπερ τοῖς ἐξωθεν ὠνηδὲν δεῖ σου ἀπήνης : ex p. acerbum ſeu aſperum, inſolens. ◆ Dictum ἀπὸ τοῦ ἀπήνῃσι volunt quaſi ἀπωθεῖν ὄντα τὰ ἀγαθὰ, vel quaſi ἰωῖας μὴ ἐκκοντα, metaphoricè ἀπὸ τῆς δυσκινησίας ἵππων.

Α'πήνιος, ου, inhumanus,durus,ſeu immitis. idem atque ἀπήνης, Α'πήνεια, ας, ἡ, Suidæ, ἀπανθρωπία, inhumanitas. (Heſ.

Α'πηνεύω, ῶ, unde ἀπηνευάθη, quod Suidas affert & exp. ὠμὸς ἐγένετο, immitis & crudelis factus erat.

Α'ΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus arbor, propriè pirus ſativa, nam ἀχράς eſt pirus agreſtis : quæ tamen differentia non ſemper obſervatur. ¶ Item pirum fructus, apud Athen. & Dioſc.l.1.c.168. Sic dicitur (inquit Euſtath.) quaſi non habens πότητα. Alii ab Apia regione deducunt, quòd ex ea primum allata fuerit hæc arbor. Pro fructu legitur ἄπιν, etiam maſc. gen. apud Plat. in legib. ut teſtatur ſchol.

Aristoph. Α῎πιοι πέπαιροι, pira matura. Dioſc.l.5. ¶ Ex Theophr. affertur pro herba quæ & ἰχνὰς dicitur. Et pro fungi ſpecie. ¶ Item ἄπ-ιος, ία, ον, longinquus, remotus. Vide in Α῎πό.

Α῎πιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Α῎πινος οἶν-ος, vinum ex piris factum.

Α῾ΠΛ Ο῾Ο Σ, & per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, ſimplex, non involutus. ut ἁπλοῦς λόγ-ος, apud Iſocr. & ἁπλῆς μύθ-ος, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ, ut apertè breviterque dicam. ¶ Α῾πλῆς ἀνήρ, exp. etiam candidus. ingenuus. Et pro ſtulto apud Iſocr. ad Nicocl. ἁπλῆς δ᾽ἡγοῦνται τοὺ νῦν ἐχοντας. ¶ Item, ἁπλοῦς, plenè verum & ſine controverſia, ut ait Bud. ex Plat. in Phædro. Α῎πλο῀ verò vide in comp. ex Πλέω. ◆ Euſt. cenſet dictum ab α particula μόνωσιν ſignificante, & πέλω, ſum, quaſi ἄπλους.

Α῾πλῶς, ſimpliciter, ſimplici via & ratione, non accuratè: ut ἁπλῶς ὑμᾶς apud Iſocr. cui opponit. ἀκριβῶς. ¶ Item, leviter. Eurip. ὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, ſimpliciter, uno modo. Plut. de poët. aud. ᾧ πότερον ταῦτα ἢ ἁπλῶς ἢ ἐπὶ πολλαχῆς λεχθήσεται δεῖ παρ᾽ αὐτῆς. ¶ Item, ſimpliciter, id eſt, per ſe, ſine adjectione. apud gramm. ¶ Item, ſimpliciter, i. candidè, ſine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ κατ᾽ ἀλήθειαν πάντας ἐμοὶ κρικοὺς ποὺ λόγους. ¶ Item, omnino, prorſus. ut ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ut ſummatim dicam. Dem. Philip. 1. πρῶ-τ-ε μ᾽ γενόμενο πάντ᾽ ἁπλῶς ὀδὲν ὑπωρελάθ-ομ᾽ πεπραχὼς ἁπασμένο.

Α῎πλη, ῆς, ſimplicitas. Syneſ.

Α῾πλότης, ητ-ος, ἡ, idem. ut ἁπλότης ἠθῶν. Ἔ῀ρων.

Α῾πλοϊκός, ἡ, ὸν, ſimplex, candidus, apertus. ut ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, apud Luc. cui oppon. πανοῦργ-ος. Et ἁπλοϊκὸς λόγ-ος, ſicut & ἁπλοῦς.

Α῾πλοϊκῶς, cum ſimplicitate, candidè, ſine fuco.

Α῾πλοῦς, ῆ, οῦν, veſtis ſimplex. cui opponitur δ᾽πλοῦς. Hom.

Α῾πλοΐζομαι, ſimplicem & candidum me exhibeo, ſimplicitate utor. Xen. Apomn.4.

Α῾πλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Α῾πλώσιμα, ὕμα, expandor. Unde particip. ἡπλωμέν-ος, expanſus. Capitur etiam à Dionyſio Areop. pro, ſingularis & ſimplex, & ἰωώμεν-ος, inquit Bud.

Α῾πλήν-ος, ὸ, ſimplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & derivatum eſt. Eupolis, οὔτ᾽ ἂρ πολυπεῖρ᾽γωμψ ὄζειν ἀλλ᾽ ἁπλήν-ον.

Α῾πλης, ῆδ-ος, ἡ, idem cum ἁπλοῦς, ſimplex, non admodum ampla, ita ut duplicari ſeu corrugari nequeat, ut ἁπλῆς χλαῖνα. Suid. apud Ariſtoph.

Compoſita.

Α῾παγλόω, ῶ, explico, expando. Dioſc.l.2.c.189.

Α῾παξαπάντ, in univerſum, omnino. Exponitur etiam ſine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, ᾗ ἅπαντας ἁπαξαπάντ᾽ ὐζεῖζον.

Ε῾ξαπλόω, ῶ, expando, explico.

Φιλάπλως, ſimplicitatis amans. Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem apud Lucianum.

Α῾ΤΙ Ο῾Ο, (præpoſitio ſolum genitivum regens) ος, abs, ab. Propriè & ſæpiùs jungitur inanimatis, ut ἀφ᾽ animatis. ut ἀπὸ πνεύτ, à navibus. Α῎πὸ σώματ-ος ἰναιτῖν, vel ἀπὸ μάτεως ἰναιτῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Α῾φ᾽ ἑκείνε τοῦ χρόνο, ab illo tempore, ἀπὸ γενετῆς, à nativitate, ἀφ᾽ ἁρχῆς, μέχρι τέλους, à principio uſque ad finem. Jungitur tamen & inanimatis: ut Iſocrat. de pace, πᾶς συμφορᾷ-ς τὰς ἀφ᾽ ἑαυτῶν ῥᾳουμένας. ¶ Item poſt. qua ſignific. dicitur etiam ἀ᾽ut ἀπὸ δείπνο, poſt cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ δὲ φαιτονικῶν ῥᾳθύμ-ῳ ἦεχεν, poſt munera militaria peracta, vel poſtquam munera militaria obiit. ¶ Item, è: ut ἀπὸ τείχ-ε μάχεσθαι, ἀπὸ δὲ νεῶν, pugnare è muro vel è navibus. Xenoph. ¶ Item, ex, ut Xen. λαμβάνοιμι ἢ οὖτε ἐκ τῆ γῆ᾽ ὀδὲν, οὔτε ἀπὸ δὲ οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neque ex domibus. Α῎πὸ τοῦ ἴσο, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo jure, ſic ἀπὸ τ᾽ ἴσων, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Α῎πὸ τύχης, ex parte. Α῎πὸ πολέμ-ου βιοτεύειν. Xen. Pæd.3. ex bello vivere. Sic apud Iſocr. ἀπὸ δόξης πλείον᾽ ζῆν. Sic apud Ariſtoph. ἀπὸ κοινῶν πάντ᾽ἐν. ¶ Item de. ut apud Iſocr. ἀπὸ δὲ σοῦ ἀναλίσκω, abſumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ δὲ σοῦ διατῶ, cœno de tuo. ¶ Item per: ut Il. θ, Τάξ᾽ ἀπὸ κρατερῆ, Τρώων ὀλέσσετε φάλαγγας. Plut. de Alex. fort. l.1. ἢ γὰρ φύσις ἀγαπᾷ τὸν ἐφ᾽ ἑαυτῆς, ὥσπερ τὸ κριτὸν. ¶ Item abſque. Thucyd.l.6. ἔλεγε ᾗ τοὺ Α῎ἰβυκαίου ἀυλεῖ᾽ἐδεν ἀπὸ δὲ ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. χωρὶς ὅπλων, inquit ſchol. Sic ἀπ᾽ ἀνδρὸς ἔπι, quæ caret viro, vidua, ἀ ἀπ᾽ ὀμμάτων, qui eſt ſine oculis, oculis captus. ¶ Item pro ὑπὸ, præ. ut ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τ᾽ λύπης κομμώδ-ῳ, præ mœſtitia dormiens. ¶ Α῎πὸ cum genitivo ſuo aliquando nomine uno reddendum: ut οἱ ἀπὸ δὲ μαθημάτων apud Lærtium, mathematici, ſic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίᾳ ᾗ λόγων, philoſophi & literati. vel ſtudia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τ᾽ στοᾶς, Stoici, & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτ-ου, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματ-ος, concionatores. ¶ Aliquando redditur per adverbium, ut ἀπὸ ταυτομάτ-ου, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. Sic ἀπὸ σκοπασοῦς pro σκοπασοῦ, apud Thuc. & ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως apud Hom. ¶ Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ σοι τοῦτ᾽ ἀπὸ σμικρᾶ πάνυ ἐδίκαι᾽ διαφέρειν, i. parva impenſa, parvis ſumptibus. ¶ Interdum abundat. ut ἀπ᾽ ὀρφανῶν, & ἀπὸ νόσων, apud Hom. pro ὀρφανῶν & νόσων. Sic ἀπὸ μακρόδυσ, Matth. 26.

¶ Α῎πο, tetracto in priorem ſyllabam accentu, ſunt qui velint propriè ſonare ἄ᾽πο δυσ, i. procul. ut in illo dicto, ἀπ᾽ οὔατ-ος ἐπὶ τὸ στ-ος, ſic ἀπ᾽ ἐλπίδ-ος, procul à ſpe. ἀπὸ παρελθόντ-ος, procul à patria. Exp. etiam longè, ἀπὸ γνώμης, longè à ſententia animi. ¶ Sic & pro eodem ἀπὸ δυμῦ. Item cum φεύ vacante: ut apud Hom. ἄπο οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compoſitione interdum ſignificat ex: ut ἀπολιθίζω, ſpero ex, apud Lucam cap.6. Interdum ſig. extra, vel procul, ut in ἀπάμαχ-ος. ¶ Interdum ponitur pro rurſum, ut in ἀποκαθίζομαι, & ἀποκαθίσταμαι. Interdum privat: ut in ἀπόπ-ος, ἀποδιδάσκω, ἀπομισθόω, &c. aut negat: ut in ἀπόφασις, ἀπαγορεύω. Aliquando ſignificat intrò vel intus, ſive inter: ut in ἀπολαμβάνω, ἀποφορέω, ἀποσῴζω, ἀποσῴζω. Aliquando auget. ut in ἀποδαμιόω, demiror. ¶ Aliquando vacat: ut in ἀποθνῄσκω, ἀποθνήσκω.

Α῎ποθεν, vel ἄποθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν ἢ Α῎λης, procul ab Alba. Ponitur & ſine caſu.

Α῎πότερ-ος & ἀπότατ-ος, remotior, remotiſſimus. quibus ſuperlativis ſunt adverbia ἀποτέρω, ἀποτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Α῎πτ-ος, longinquus, remotus. ut ἀπία γᾶ. apud Hom.

Α῎πυ, poëticè pro ἀπό: ut Il. ἀπυὶ νόσφιν.

Α῾πολαύω, vide in comp. ex Λάω.

Α῾ΠΟΣ, ὁ, ὸν, τὸ, Euſt. ex Eurip. affert pro κάματ-ος, labor. Sed ſemel tantùm apud eum reperiri ait. Locus eſt in Phœniſſ. ubi Creon Tireſiæ ad ſe peregrè feſtinanti ait, ἀλλὰ σύλλεξαι δόρ-ος. Καὶ πολ᾽ μ᾽ ἄρθριον πέδ-ον ἐκέλευσ᾽ ὀδ᾽ἐᾷ, vires collige & ſpiritum, deponeque ex itinere contractam laſſitudinem, ſchol. quoque ibi exp. κάματ-ον: alios tamen pro ὕ῾Ο῀ accipere annotans, addenſque abſiſſe hîc dici poſſe pro μῆκ-ος quoque poſitum.

Α῎ΠΤ Ω, necto, annecto, alligo. In anth. epigr. l. 1. Χρυσοῦν ἀπὸ δίφρον ἕλιπ᾽ Ἐρέχθε᾽ος. αὐτὰρ ὁ χρυσοῦν ὃν λίπεν ὑψ᾽ ἡνίοχ᾽ ὄφιν βρόχοις, i. laqueo collum nodavit, vel alligavit. Et Plato in Cratylo, τὸ ᾗ ἄπτειν, ᾗ δεῖν ποιεῖν δῆ. Sunt qui ſumi putent etiam pro σφίγγω, ſed multò frequentior eſt uſus compoſitorum. ¶ Item accendo, Ariſtoph. ἄπτε πῦ λύχνον. Sic λύχνον ἅπτειν. Luc. 8, & 11, & 15.

¶ Pertinentia ad priorem ſignif.

Α῎πτομαι, nector, annector. unde ἀπτώμ-ῳ & ἡμιάπ-ος, annexus, aptus, apud Ariſtot. de part. anim. l. 2. Citatur & ex Plutarch. τὸ φρονεῖν ᾗ λογίζεσθαι πᾶσι ψυχικ-ὸ ἅπτε τι, cum rationali animi parte conjungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophr. ¶ Aliam ſignif. vide poſt hujus denvata.

Α῎μμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus: Item illaqueamentum. Dionyſ. Alex. ἀναλύσ᾽ ἄμμα φαέθοντος. Legitur & apud Plut. in lib. de prud. an. τοῖς ἄμμασι τοῦ βρόχου, de arundine piſcatoria. Et ἄμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anth. Epigr.

Α῎μματίζω, nexibus & vinculis involvo. Heſych.

Α῎ρμα, τὸ, nervus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus, item veſtimentum. Callim.

Α῾ρ᾽ις, ῐδ-ος, ἡ, exp. connexio, vinculum, ut ἀρῖδες λίνε, Iliad. 6, Exp. etiam teſtudo, fornix, arcus. Sic ἀρῖς ὑπναφορέ-ῳ, arcus triumphalis. Dion. ¶ Item, curvatura rotæ. Heſiod. Dicuntur item ἀρῖδες, circuli in ſtellis, teſte Plinio.

Α῎ῤ-ῳ, ῳθ-ος, τὸ, membrum. Od. ϛ. Εὖδε δ᾽ ἀνακλιν᾽θεῖσα λύσεν ᾗ οἱ ἀρῶ πάντα, id eſt, ſoluta ei ſunt omnia membra dormienti. Vult Etym. ἀρῶ proprie eſſe juncturas membrorum.

Α῎πτομαι, tango, attingo. ut ἅπτεσθαι ποδός. Il. β. Et 1. ad Cor. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Terpſich. ἐγὼ πεῖσε ὑμέας ἀλλήλων ἅπτεσθαι κατατιθεμένους. Exp. etiã invado. Sic dicitur à Plut. in Publicola, ἅπτεσθαι τ᾽ πολιτῶν λιμὸς, fames invadere cives. ¶ Item attingo & tracto artem aliquam & illi ſtudeo, inquit Bud. ut ἅπτεσθ᾽ ᾗ μαθημάτων, apud Plut. Sæpe exp. capeſſo, ut apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας, ἅπτεσθαι ᾗ ὅπλων. Exp. & aggredior, ut apud Thuc. ἅπτεσθαι ᾗ ἀρχομένων, & ἅπτεσθαι τὸ πολέμ-ου, & ἅπτεσθαι ᾗ ἀρῶ᾽ τ᾽ πόλεμ-ου. ¶ Item, attingo, guſto, eſito. Bud. ex Plut. & Laërt. Sic & apud Thuc. l. 2. in deſcriptione peſtilentiæ, τὰ γὰρ ἔρεα ἢ τε ἀρχὴ πᾶσα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται.

Α῎ψις, εως, ἡ, tactus, Item contractio & attractatus. apud Ariſtot.

Α῎πτις, ῐδ-ος, ἡ, qui tangi poteſt, ſub tactum cadens. Plato. Plut.

Α῎πτικός, ὴ, ὸν, tangendi vim habens, tangendi facultate prædius. ut ἅπτικὴ αἴσθησις.

Α῾φὴ, ῆς, tactus, ſenſus qui manuum miniſterio fit. contrectatio. ut ἀφὴ ἰσθήσεσι, tactum ſui præbet, tangi poteſt. Significat etiam manuum functionem, apud Platonem in Axiocho. ¶ Eſt etiam ictus percuſſio. Aliam ſignif. vide in ἅπτω, incendo.

Α῾φάω, ῶ, F. ἀσω, contrecto, tracto. Il. ζ, ἀγνύλα πὸ᾽ ἐφάωσε.

Α῾φάσσω, idem. Apoll. Arg. ὃν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Α῾πτ-ω

Α῾πτὸς, Α῾ζεῖ-ος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Comp. ex ἄπτω, (necto) vide poſt omnia compoſita ex ἅπτομαι, tango.

Compoſita ex ἄπτομαι, tango: ac primùm

Α῾μφαπάω, ῶ, contrecto, & q.d. circumattrecto. Od. θ. Idem quoque in paſſiva voce ſignificat, ut Od. ο.

Α῾ντάπτομαι, viciſſim aliquid aggredior, viciſſim manus injicio. Herodot. Exponitur ab eodem & capeſſo, ex Plat. & Thucyd. Capitur etiam pro, attingo. Ariſtophanes in Ranis, πολιτῶν τ᾽ ἀνδ᾽ξατο. Dicitur etiam ἀνδάπτεσθαι ῥᾳσῶν, res quæ triſtitiam nobis affert, apud Eurip. in Med. Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ε῾φάπτομαι, tango, attingo. Ariſtot. metaphyſ. 1.

Ε῾φάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Ariſtot. eth. 3. ἑφάπτ-ει τῆ τέλε. Et pro tangere, ut ἑφάπτεσθαι ἑφήλατ. ¶ Item, capeſſo, vel attingo, inquit Bud, ex Plat. Et pro, aſſequor. ut ἑφάπτεσθαι τ᾽ ἀληθείας, apud Plat. ¶ Idem affert & pro vindico, ex Plat.

Ε῾παφὴ, attactus, contractus, contrectatio. Plato in Tim.

Ε῾παφάω, ῶ, & ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, tango. Naz. Item demulceo, apud Moſch. idyll. 2. ἐπαφώμεθ᾽ ἡβηται χεῖες ἰθείην.

Ε῾φάπτω, exp. captator apud Æſchyl. in Suppl. Α῎γειν δίκοντες βυσίων ἐφαπτορες.

Decomp. Α῾νέφαπ-ος, intactus, apud Suid. Α῾νέπαφ-ος, idem. Et interdum purus, ſincerus, integer. ut ἀνέπαφ-ον ὑπουδὲν, apud Dem. Intactum pignus nemini oppignoratum.

Παρεφάπτομαι, leviter attingo, ſtringo. Plut.

Συναφάπτομαι, ſimul capeſſo, ſimul ſuſcipio & aggredior. ut συναφάπτεσθ᾽ τῷ ἔργῳ, apud Plut. Exp. etiam, adjuvo.

Καθάπτομαι, tango animum alicujus meis dictis. Il. α; Α῎λλά σὺ τὸν γ᾽ ἐπίεικα καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, ubi exp. etiam, demulce, delinito. ¶ Quidam etiam interpr. perſtringo, laceſſo, inceſſo, taxo, increpo. Thuc. lib. 6. ἐπεὶ δ᾽ἡ μὲν Νικία καθ᾽ψατο. ¶ Καθάπτεσθαι ᾗ μαρτύρων (inquit Bud.) teſtari, teſtem laudare & vocare citatéque, apud Herodot. ¶ Καθαπτόμεν-ος τυραννίδ-ος, tyrannidem invaſi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὄργανον, quod tangitur ſeu pulſatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perſtringimus, mordacia dicta.

Παρεφάπτομαι, obiter & in tranſcurſu tango. Item, perperam tangendo quum tangendum non ſit, aberrante manu attingo. In Hippiatr. φορτικωτέρου, φυλοσύμβολ-ῳ μὴ παρεφάπτ-ῃ τῆ τένοντ-ος. Exponitur etiam demulcendo decipio.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Περιφάπτομαι, leviter tango, primoribus digitis attingo. Xenoph. Æſchin.

Προσαφὴ, attactus. Dioſc. l. 3.

Compoſita ex ἅπτω, ſine præpoſitione.

Α῎απτ-ος, ὁ, ὸν ἡ, non tangendus. ut ἄαπτοι χεῖρες apud Hom. & Heſiod. quas nemo poſſit attingere, i. inacceſſas. Exp. & quas nemo poſſit lædere: ab ἰάπτω.

Α῎ναπτος, ὁ, ὸν, intactus. Heſych.

Χειραπτίζω, manu contrecto.

Compoſita ex ἀφὴ itidem ſine præpoſitione.

Α῾αφὴς, ῆ᾽ς, ὁ ἡ, ὸν, intactilis, apud Plut. & Naz.

Εὐαφὴς, qui facilè tangi poteſt, facilè contrectabilis.

Εὐάφεια, decenti tactu, apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Euſtath. muſicum eſſe vocabulum dicit, compoſitum ex ἀφάω & ψάω, ſeu ψάλλω, cujus aor. 1. eſt ἔψηλα: propriéque de chordarum contractu dici, παρὰ τὸ ψαλτέον ἀφῆ. Etymologicus ex μῆλα (i. oves) deducit, & ἀφέω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφάω. Xen. de arte equeſtri, ᾗ ἀπτέσθαι ᾗ χεῖ᾽ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μᾶλιστα ᾗ δῆτα. Metaphoricè etiã accipitur pro perſcrutari (ſumpta tranſlatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) ut apud Polyb. Κατὰ ῥᾳον φύσει τοικίλ-ῳ ἀεὶ ἀφῆ-μα ἐξέστας ᾗ ψηλαφᾷ-ς ᾗ πᾶσα ἐπίνοια ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam ψηλαφάω & ψηλαφᾷ-ζω. Ψηλάφημα, ατ-ος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. ἀεὶ τὸ ἑαυτὸν ὑπων. ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, ὴ, ὸν, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi poteſt.

Ψηλαφίω, ἡ, tactus, contactus, ut ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφώδης, ῶδ-ος, ὁ ᾗ ἡ, qui ſæpius ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Α῾ψηλάφητ-ος, intactus.

Ε῾μψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantùm digitis attingo. Plato de rep. l. 2.

Κόλαφ-ος, Κέστραφ-ος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita habentia ϔ.

Χειρεϔία, ἡ, manu tangere ſeu attingere. Bud. apud Plut. luctæ genus eſſe tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum eſt & res manu conſerta geritur, ex Polyb. Apud medicos annot. eſſe levem frictionem quæ fit ſuſpenſa manu & leviter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. cap. 4. manutigium vocari.

Χορδοϔός, ή, ὸν, ſive Χόρδαϔ-ος, tumor tenuis inteſtini, ut videatur ad chordæ ſimilitudinem involutum, ut ſcribit Gal. l. 6. de locis affectis. Vide & Ætium lib. 13. Sic autem dicitur quod qui manum loco dolenti admoverit is veluti ᾗ χορδὴν ἅπτ-ῃ. Aretæus tamen derivat ab ἔ῀ψησις ſignificante μάνδυξιν & χορδὴ quod eſt ἔντερον.

Α῾ρε῀ὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Sequuntur comp. ex ἄπτω, i. necto.

Α῾νάπτω, adalligo, religo, appendo, ſuſpendo ad. Od. χ. Πολλὰ δ᾽ ἀλάλημαι᾽ ἀνῆ῀α. ¶ Item, circumpono, appono alicui quaſi ei alligans. ut in Epigr. l. 1. μέμ῀ο ἀναπτον πῆ. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ δὲ πολῖτα ᾗ γαμικῶν᾽ ἐις τὸν Η῎ρα ἀνῆπτον. Ibid. Μενέλε῀ον τῷ χάριν ἀναπτόμεν᾽, beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τῷ ἀρχικῷ ᾗ τῷ αἰτίαν ᾗ πολιτείας ἐς Πύθιον ἀνῆ῀α. Alex. de fato, ἀναπτέον ἐις ἑαυτὸν αἰτίαν ᾗ γινομένων, i. ſibi cauſam vendicare. Exponitur etiam ἀναπτέον τῷ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem.

Α῾ναπτομαι, adalligor, &c. Od. μ. ἰσὸν δ᾽ ἀνῆπ᾽ πείσεσι᾽ ἀνῆφθ᾽. Item act. ſignif. religo. ut Eurip. in Medea. Ε῎ι ᾗ δ᾽ ἀναλάμβαν᾽ ὁρμωμένην κώλων. Et ex Philoſtrato, ἀναλάμβανος τὸ πόδ᾽ον. Item circumjicio, induo. ut Epigr. l. 6. ἑρέτρους ῥ῀ξείδ᾽ ἀναπτομένη. unde metaph. πάρ-ος ἀναλόμενος, Apollonio pro ἀναδύσομαι.

Decomp. Ε῎αναπτ-ω, appendo, aut ſuſpendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ᾽ ὑπερθεν ἀγκύλαις ἐξαπτον.

Α῾φάπτω, ſuſpendo. unde ἀπεμφάπτ-ῳ, ſuſpenſus. Herodot. Item applico. admoveo. Suid. Apud Appianum, ξύλα τ᾽ ἐμελλον ὡς κατασπάσας ἐπ᾽ χειρὸς ἐς τὸν ἐλέφαντας ἀφάπτειν, idem Suidas exponit φερικολλᾶν.

Ε῾φάπτω, alligo, adalligo. item illigo. Baſil. τῇ Παύλῳ ἐφάψας ὁ ἐχὰς. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adjungo.

Ε῾νάπτομαι, alligor, annector. Item committor, coagmentor. unde apud Ariſtoph. Σωφρονικὸν ἐνημμένον, commiſſo, coagmentato. Eſt ἐνημμέν-ῳ & indutus. ut apud eundem comicum, διῤῥῆγεν ἐνημμένον. Sic & apud Lucianum, καὶ γὰρ πᾶι διῤῥῆγεν ἐνήκατ᾽ πᾶι τῆ λέοντ-ος. Et in ejuſdem Timone, ἐναμμένῳ πᾶν διῤῥῆγεν πᾶν γλῶχραζέσθαι.

Ε῾ναμμα, vinculum. Ε῾ναμμα ᾗ ἀγωνίας, apud Plutarch. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi.

Ε῎ξαπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule, ᾧ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφ-ῳ ὄζειν ἐξαφει πᾶς σοφιστὰς τὰς ᾗ δικαιῶν ἀρχάς, quum enim pictori reliquum jam nihil eſſet unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρ-ος, appendere pondus.

Ε῎ξάπτομαι, activi ſignificationem retinet. ut ἐξήπτωμέν᾽ κορυφῆς, apud Areop. à ſummitate dependens. apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι ᾗ πολεμίων, exp. hærere veſtigiis.

Ε῾φάπτω, alligo. Ε῾φάπτομαι, alligor. Item impendeo. Il. β, Τρώεσσι ᾗ κῆδε᾽ ἐφῆπτο.

Ε῾φαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ε῾φαψὶς, exp. vinctura, apud Gal.

Ε῾φαπὶς, ἰδ-ος, ἡ, veſtis militaris genus. Athen. l. 5. Α῾πονnullis exp. fagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur. apud Strab. l. 7

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xenoph. ἁρμάτων τὰ ἐνόπλια εἰς τὸς ὀδὸς, καθάπτων τοῦ ἁρμήματ-ος ἐπὶ τῷ χνῖ. Synefius metaph. καθάπτω τινὰ γαμφῶν ὑμᾶς ὅλα᾽ ἢ ὑπόζυλα, i. copulo & invicem devincio. Item induo. Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, ὸ, ὸν, ligatus, vinctus, ſtrictus. Item indutus, amictus, apud Ariſtoph.

Κάθαμμα, vinculum, nodus, ut κάθαμμα λύειν, proverb.

Decomp. Περικάθαπτω, alligo, vel circumalligo, apud Dioſc.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo. ut περιάπτειν βοσκονι λίθες, Dioſc. l. 2. Item pro, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, compiro. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τὴ ἀγαθὴν. Et μειζόνως ᾗ πᾶσι τῇ πόλει περιάπτειν. Et in malam partem aliquando pro, impono, imprimo, injungo. ut Plut. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχρῶν περιάπτειν. Sic Ariſtoph. in Plut. πολὺ ᾗ πονίας περίγιν᾽ αὐτὸν ἢ ἐκεῖ γενέσθαι. Sic Ariſtoph. in Pace.

Περιάπτομαι, act. ſignif. circumnecto, &c. ut Luc. περιάπτεται ᾗ τορζύνη᾽ καραλλὶ᾽ ἐσ τῷ σῴδει. Sic Plut. in Pericle, περιαπτόμενος λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui, ſed peculiariter περιάμματα, appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præſertim autem collo) alligantur, unde amuleta interpr. Budæus. Dioſc. de hippoglosſo, δηλῖ ᾗ ἡ κόμη περίαμμα ᾗ χρήσιμον κεφαλαλγῶσι.

Περίαπτον, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα. Dioſc.

Περιάπτω, alligo, appendo, affigo, περιαπτῶ. Et metaphoricè apud Luc. ᾧ περιάπτ-ων τῇ ψυχῇ τῷ μισθῷ ᾗ πτερὰ λαβὼν, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem περιάπτω σοι πομπὰς, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. In malam partem interdum: ut apud Iſocratem in Buſiridis encomio, πλείονι τῶν ὑπὸ τὸ μέτωπ᾽ πεφυκότων περιῆπτε. Et περιάπτω σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam au-

autori, hujus te auctorem facio. Lucianus de literarum inventione loquens, Σιμωνίδη ϑ' ἑπτοι πεσσάπεσι πὼ πεφυϑεῖαι πώτιμ.

Σωαπάω, colligo, conjungo. Synesius epist. 57. τί δὲ σωαπᾶσιν πειρᾷ τὰ κεχωρισμένα ϑεῷ τε δυεῖ? Plut. in Lycurgo, σωαπᾶσι τὸν ἀνδρεῖαν τῇ μουσικῇ. Idem de puer. educ. ἵν' ἐρεῖς ϗ τὰ ἄλλα παιδεύειν πρὸς πὼ ὀρϑὼ γίνομ ἀσπὶω σωαγωγόν, conjungam, cōtexam: vel adjungam, attexam. Et metaphor. σωαγᾶσϑαι δ' οἷς ϗ τοῖς νόοις πρὸς ἀλλήλας, in Philostrat. epist. Xen. διὰ τόπων ϗ φιλίας διαδυνάμιν σωαπεῖ πὸ καλὸς τε κἀγαϑός. Bud. exponit etiam coalescere facio, ferruminо, conglutino, apud Theophr. Apud Plut. σωαπᾶσϑαι πὼ μάχιμ, conserere prælium, manus conserere. Sic & σωαπᾶσϑαι σοι πόλεμον vel πρὸς σ, Eurip. Thuc. Item σωαπᾶσϑ σοι εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. ϗ Exp. etiam contraho. ut σωάπιω γάμον, Eurip. Et κἄϑ' σοι σωάπιαι, apud eundem. item σωαπᾶσιν κακὰ πνι, apud Eurip. ¶ Item neutraliter hæreo. ut apud Theophr. ὃϑ σωάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶ Apud Herod. συνάπλει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus est. ¶ Item convenio, congruo, quadro, consentaneus sum. ut apud Aristot. πόδες σωάπτοντες ἐς ἓν, meatus in unum coëuntes. ¶ Item appropinquo, advento. Polyb. l. 5. σωάπτοντ ϑ ἤδη τὸ χειμῶν ϑ. Et σωαπᾶσιν εἰς Σελδικείας.

Σωαπόμαι, colligor, connector, conjungo. Syn. Item voce media pro contrahere. ut σωαγλαΐαι κἀϑ ϑ. Thuc. contrahere affinitatem. Sic σωαγλαΐᾳς ϗ συγκλείς ϗ γάμων. Luc.

Σωάρμα, τὸ, copula, vinculum. Plut. Aristot.

Σωάρϑις, conjunctio, connexio. A' Bud. exp. cohærentia, apud Aristot.

Σωαπλόος, continuus. ut σωαπλὸς ὀσιαλὸς, in Pand. Item pro σωάπλων, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Σωαπλίδιος, colligatorius, colligandi vim habens.

Σωαχὴ, ἡ, idem quod σωάκλις, cui opponitur διαζύξις. ut apud Plut. de frat. am. κραδύσῃ ἐκ διαχαράμματι μικτικῷ ϑρύγοι διαζύξιν ἢ σωαφλωῖ πούσαι. Interdum peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. unde ἡ κτὶ πὼ σωαφλωῖ ἡδονὴ, voluptas, quæ est in coitu.

Σωαίρεσα, idem. Basilius usurpavit de conjunctione conjugali, nam virum & uxorem vocat etiam σωαφϑέντας κτὶ βίον. Chrysostomus σωαίρεσιν μέλας dixit metaphoricè.

Σωαπὶς, ἐϑ, ὁ ϗ ἡ, conjunctus, contiguus.

Decomp. A' σώαπ ϑ, non conjunctus, non cohærens. vel qui conjungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis.

Ἐπσωπάπω, insuper adnecto. Plut. in Camillo, πόλεμον σωὶ ἴλιγ ὀπσωαπᾶσι.

Παρεσωπάπω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Unde παρεσωαπικὸς σωίδερμ ϑ, subcontinuativa conjunctio.

Τείχεσπιν, ι, τὸ, textum quoddam tenue & bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Ezech. c. 16.

Composita ex ἄμμα sine præpositione.

Α' ράμματ ϑ, ι, ὁ ϗ ἡ, vinculo seu nodo carens, enodis. Xen.

Δεκράμματ ϑ, apud eundem Xen. decem ἄμματα habens.

Τεσσαρακράματ ϑ, apud eundem, constans triginta ἄμματα.

¶ Derivata ex ἄπτω, accendo.

Α' πτωμαι, accendor, ἡμιϑύ ϑ σφιδίσ ϑ, palus accensus vel ignitus. Aristoph. in Pluto. Item metaph. ut ἀπτιμὴν τ μέσης, q.d. quum incalesceret ebrietas.

Α' φὴ, incensio, accensio. ut apud Herodot. l. 7. ἐκ λύχων ἀφάς. Aliam signif. vide in A' πτω, tango.

Composita.

A' ράπτω, accendo, incendo. Plut. in Timæo, ϱᾳδίως ὁ ϑεὸς ἀϑῆ ϱαν ἐν τῇ ϑεῷ γλιδ' δυτέρᾳ ϗ ϑεόδωρ, Deus ipse facem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Et πάϱ ἀναπτόμενον ὑπὸ ϗ παϱϑένων, apud Plut. in Camillo. Item incendo (metaphoricè) susćito, exuscito. Chrysost. ωσπὲ τὸ κοιμηϑὲν ἤδη πάντ ϑ ἀνάπτει πλὴν. Æschines, κἀτ πάσας ἀναπϑέντ ϑ τὰ δήμια ϗ πλὴν ὀμόσαντ ϑ. A' ράπτω τὸ πῦϱ, spiritum traho, citatur ex Aristot. in Probl.

A' ράπτομαι, incendor. Item metaph. exuscitor.

Ἐπάπτω, idem. A' cujus pass. ἡ ϱζαγὴν ἐπημμύη, apud Aristoph.

Ἐξάπτω, accendo, succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τ γμὸν. Et ἐξαπτόμενα ϗ σβεννύμενα, apud Synes.

Ἐξαπτις, ἴσως, ἡ, accensio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Εὐξάπ ϑ, accensu facilis. Eust.

Ἐφάπτω, idem, ἐπημμύ ϑ, accensus, ardens. Et metaph. Il. φ, Ἐξ ἧς ἀδιαπαύστοισιν ἔϱεις ϗ νῆκος ἐσσὶ πὼ, contentio exarsit.

Λυχναπτὴς, οῦ, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχναπτία, ᾶς, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Τ' ράπτω, succendo. Xen. Pæd. 5. τὸ δὲ πῦϱ τοῦ ἁπλομένους καίῃ, οἱ ϗ κελεὸ ϗ πὸ ἄποδεν ϑαμιένης ὑφάπ ϑ ωσι. ubi metaphor. accipitur.

Φιλάλ ϑ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

mo. Epigr. l. 1. (de hirco vitis palmites rodente.) Τὸν δ' ἔσϑ ἐκ γαίης τίσιν ἀϱᾶς, Τέξες κάκιστε Γνοσσίοις ὑμίτεσιν κλῆμα. Hesiod. Κύμοι ἀϱεσίπο) μεγάλ' ἤπνοτ. Interdum accipitur pro, sono, loquor. ut apud Herod. πίνα γλῶσσαν ἀϱᾶσϑαι ἀπ' ὑσσὸς, i. φϑέγξασϑαι. Significat etiam dico. ut apud Soph. in Ajace, chorus Ajacem investigans ait, τίς ἂν δή μοι τ ὠμοδυμοτ γε, ἐπποδὶ πολίτ' ἂν, φοσζελέπτων, ἀπ' ὑσ; quis mihi dicat immitē Ajacem sicubi errantē viderit? ϑ Ex ἔπω derivatum volunt κτὶ ἴδιωμὶ, ut ἀϱγαλέον ex ἔϱγον.

A' πύτης, ω, ὁ, à vetere quodam ὀπωπικῶς dictus est prædo, utpote cujus proprium sit clamare. vide Eust. Il. ρ.

H' πύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ.

H' πύτης, vociferator, clamator. Il. π, ὃ πύτα κἄϱυξ.

Comp. A' ντ πύω, idem quod A' πύω, apud Mosch. Idyll. 2.

Βεσὶ πυ ϑ, dicitur ὁ βαιᾳσῶς ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Iliad. ν.

A'Πϕ Τ'Σ, à pueris dicitur κατ' ὑποκοϊσμὸν pater: ἀφ' ἁ πὶς πέφυκεν, ut annotat schol. Theocr. idyll. 15. vide & Eust. Il. ε.

A' πφ' α, teste Suida, est fororis & fratris ὑποκόϊσμα.

A' πφίον, Eust. dicit esse ὑποκόϊσμα ἐφωμένης.

A' πφείων, idem esse dicit ἐφωμένη ὑποκόϊσμα, apud Athen. l. 13.

A' πεῶ quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum.

A' πωδεν, ἀπώτερ ϑ, &c. vide in A' πό.

A' PA, sæpissimè vacat apud Hom. ut Iliad. ι. Ὡς ἔφαϑ'. οἱ δ' ἄϱα πάντες ἀλιὰ ἐγήϱυϑον σιωπῇ. Et Od. ζ. Ὡς ἄϱα τῷ κατέχϑα. In prosa quoque vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem. ut apud Xen. ὦ Ζεῦ ϗ πάντες ϑεοὶ, οἵτις ἄϱχομ ϑ ἐπιϱϱᾷ; Præcedente autem εἰ vel ἐὰν exponit forte. ut Dem. εἰπὲ ἄϱα καὶ ἀξεῖ ϑ. Et ἐὰν ἄϱα πάντα λέγωσι. Sic & Xen. ἐὰν μὴ ἄϱα, nisi forte. Apud eundem Xen. πίς ἄϱα exp. quisnam. ¶ Interdum significat utique nempe. Luc. ϗ ὅπ ϗ τοῦλο εἰκάζω, Ἕλλιες ἄϱες, ϑρη ὑμεῖς ὃ ἔσιον. ¶ A' ϱα, vel ἄϱα ϗ ϱ, aut ἄϱαϱα, igitur, ergo, interdum præpositum, interdum postpositum: Plato de rep. l. 5. ἀϱ' οὖν ἐκ τοῦδε τυὶπὸ δὲ γίνε ϑ. Philo de mundo, ὥσ ποτ' ὃν ἄϱα τὰς ϱἰζας ἐπὶ τοῖς ἐκεῖνον, ubinam igitur radices egerit considerandum. Apud Xen. ἆϱ' ἄϱα γαῖ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem. Pro ἄϱα dicitur apud poëtas aliquando ἄϱ, & ϱά, ablato α in fine vel in principio.

A' ϱα (interrogativum) an, utrum: Aristoph. ἄϱα παύσει ϑεασιζων; desines ne imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. A' ϱ' ἐγὼ ταῦτ' ἀϱ' ἐγὼ πῖ ὀλμαι; ¶ A' ϱ' ἐγὼ & ἆϱ' οὖν, utrum, ἀϱ' ἐγὼ ponitur & pro, nunquid: de qua signif. vide paulò pòst in ἄϱ μὴ. Interdum ἀϱ' ἦϱ, nonne igitur? A' ϱ' ποτε; utrum tandem? Synes. ut docet Bud. ¶ A' ϱα μὴ, nunquid & utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Sic & ἀϱ' ἐγὼ expon. nunquid, apud Aristoph. in Pluto. ἀϱ' ἐγὼ ϱεπφάνω, &c. Sic in Neb. ἀϱ' ὑμῖ ϱε αἰσϑάνει, &c. ¶ A' ρ' οὐκ, nonne. Interdum verò ἆρ' οὖν ϗ pro eodem.

Καδδύεσ, seu κἀδ' δ' ἄεσ, poëtica & Æolica syncope pro κτὶ δ' ἄεσ.

A' PA, ᾶς, ἡ, preces, vel supplices preces. Od. δ', Ἀτὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀϱᾶς. Et Il. ο, ἀεῖσον ἀϊων. Herodotus in Eratone. A' είσατ ἀϱὼ ἐπσπήσασϑ πϱῶϑα ϗδέσϑαι. ¶ Item imprecatio, diræ. Æschines, ἐξῆξε) τὰ ἱεϱὰ ϗ ἐνανῶς ἐσιγ ϗ τῇ ἀϱᾷ ἐπογ ϑ. Plato, ἀϱᾷ Διὸς ἐπιϱϱέσϑω. ¶ Item noxa, damnum. Od. ϱ, -ἀϱὶμ ὑπὸ οἶκιν ἀμυδίαι.

Ἀϱᾶ ϑ, ὁ, imprecationibus diris devotus, apud Soph. in Antig. Activè etiam sumitur pro eo qui imprecatur & diris devovet, apud eundem in Trach. ¶ Item noxius, ut exp. Hesych. apud eundem Soph.

Ἀϱάομαι, ώμαι, F. ήσομαι, precor, vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ὑπὲϱ ἐμεῖο ἠϱήσατο. Et Il. ζ. Δαίμοσιν ἀϱᾶσϑαι, ὑποϱϱήξειν τ' ἑκατόμβας. Cum Infinitivo. Od. τ, Καὶ δή μ' ἀφεῖ ϑ πάλιν ἐλθέμεν ἐς πατϱίδα γαῖαν. Sophocles, ἢ σε πολλάκις ϑεοῖς ἀϱᾶσϑαι ζῶντα ϗ ϑεοὺς ὁμμᾶς μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀϱᾶσϑ' ἀλαδε. ¶ Item imprecor ut ἀϱᾶσϑ' ἀϱάς, apud Euripidem, imprecari diras. Et Dem. ἀϱώμ ϑ ἐξώλειαν ὑπ' ἐμοῦ ϗ γένει ϗ οἴκιᾳ. ¶ Ἀϱωμ ϑ, læsus, damnum passus, Odyss. ι.

Ἀϱάσιμ ϑ, ι, ὁ, detestabilis. Suid.

Ἀϱητῆ, ῆϱ ϑ, ὁ, (q.d. precator) sacerdos. Il. α. Ἀϱίτεϱα, in fœm.

Ἀϱητὸς, ὴ, ὁ, precibus expetitus. Item ejusmodi quem deprecari debeamus. Item diris devotus. Item perniciosus. vide Eustathium.

Ἀϱεὰ, ῆ, minæ, verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur, Il. ϱ & υ.

Ἀϱεύω, pro ἀπειλῶ, minor. Etym.

Ἀϱὶν vel ἄϱις, ἀϱτὸς, &c. A' ειτον, &c. quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

A' λεξιδεμὶς, ι, ὁ, & fœm. ἀλεξιά ϑη, q. d. depellens imprecationes & diras. Apud Hesiodum, νεὸς ἀλεξιάδη exp. depellens damna vel noxas.

A' ραϱόομαι, ώμαι, imprecationem aut votum factum revoco. Suid. ex Callisth.

Δημάϱη ϑ seu δημάϱτ ϑ, ὁ, populi votis expetitus, Herodot.

Δωσάφορι, mala seu dira dantes, Hesych.

Ἐπαρ ϑ, ὁ, ὁ ϗ ἡ, diris devotus, idem.

Ἐξαράσσ ϑ, vota perfolvere, inquit Suid.

Ἐπαρὴ, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ι.

Ἐπαρόμαι, ώμαι, imprecor, Æschin. ἐπαρώμ ϑ ϗ τῷ ϑ' ἑξόλοιαν. Dicitur & ἐπᾶϱ ϑ, ἐξόλ.

Ἐπόβολιμ ϑ, execrabilis. Phocyl.

Ἐπάρατ ϑ, ὁ, ὁ ϗ ἡ, execrabilis, diris devotus. Thuc. Æsch. Et ὑπεϱπονηϱότατ ϑ, apud Synes.

Κατάεσ, imprecatio, execratio. Plut.

Καταῤῥώομαι, ώμαι, execror, diris devoveo, imprecor. Interdum sine casu, ut apud Aristoph. in Vespis, ϗ μή με δήϑη εἰς σὲ βλέψαι ϗ πὸ πιμιάϱ, ὁπότε ἄϱιστον πωϱήσοιεν Καπεϱοπώλ ϑ ϗ τὸν Θϱᾷτταν. Interdum cum dat. personæ solo, ut apud eundem in Nebulis, καπεϱᾷ σὺ τῇ διδασκάλῳ; Interdum cum dat. personæ & accus. rei, ut l. 2. epigr. Η' ϱ πν' ἐχϑϱὸν ἐχϑϱὸν Διονύσιε, ϗ καπεϱήσῃ ϗ ἴσιν τάτῳ, ωσ δὲ τὸν Α' μφιϱάϱτ ϑ, ne imprecaris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo, ut καπεϱᾷς πὼ σώσιν, apud Aristidem Math. 5. Συλλογίζετ πὸ καπαμενους ὑμᾶς.

Καπάϱατ ϑ, diris devotus, execratione dignus. Demosth.

Decomp. Δημοκαπάϱατ ϑ, à populo diris devotus, populo execrabilis & invisus. Naz.

Ἐπικατάϱατ ϑ, execrabilis, Joh. 7.

Παραφητὴς, cui supplicatur, aft. ex Cyrillo.

Πολυάφητ ϑ, multis votis exoptatus. Od. ϱ.

Ἐπάεσ, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

A' PABOΣ, ι, ὁ, strepitus, κτύπ ϑ, ϱόφ ϑ, ϑόϱυβ ϑ. Eustathius dicit δοῦπ ϑ non tam asperum significare sonitum quàm ἀεϱ ϑ. Homerum enim δ' πεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀφαύεϊν, Iliad. ε. Δάπτησεν δὲ πεσὼν' ἀεϱ ϑησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiod. Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ ἀφαύσ ϑ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἀφαύ ϑ (inquit Camer.) stridor dentium, ut in frigore & consternatione. Quo modo Hom. Il. κ. usus est, quum de Dolone dicit, ἀφαυσ ϑ δὲ γόμφ γίνετ' ὀδόντων χλωϱὸς ὑπὸ δείους. ϑ Etym. ἀφαύ ϑ est ἢ ὁ ἐν ἄμῳ βοῦ, ut fit quasi ἀεϱ ϑ ϗ. Vel ἢ ὁ ἐν ὄϱει βοῦ, ut fit quasi ὀϱεσ ϑ ϗ. vel ἢ ὁπ πὸ ἄϱαν βοῦ, quasi ἐϱαυ ϑ.

A' ραικὸς, ὴ, ὸν, ut ἀραικὴ ποὶ, Hesych. interpretatur τυφωνικὴ, ut sit ventus repentinus & procellosus.

A' ραῖδες, venti pulverem excitantes, αἱ μ' κονιοϱτὸ ποαί. Hes.

A' ραῖος, ω, ε. ἡσω, strepitum seu fragorem edo. Il. ε. Δάσσεν δ' ὑπὸ ποσὶ, ἀεῤῥησε δὲ τάϱχ' ἐπ' ὠπῇ. Reperitur etiam cum accusat. ut μόπω ἀεῤῥησε ϑδόντας, apud Apoll. Argon. 2.

A' μφαραῖος, ω, (comp.) circumstrepo. Il. ϱ.

A' μφαραῖζ ω, idem, ut apud Hesiod. in scuto Herc. A' ρματα δ' ὑπὸ ϗπλητὰ ϗ ἄψ πυγας ἀμφαράϱιζον.

A' PAΔOΣ, ι, cordis pulsus post vehementem exercitium, ut Nicandri schol. annotat in Ther. ἀραδὸν καλὸν ὥσπεϱ πὸ ἅλμα, vide & Gal. comment. 2. in l. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀεῖσω derivatum, significarque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.

A' ραδέω, ῶ, turbo seu commoveo & conturbo. Hesych.

A' PAIO Σ, ᾶ, ὁ, rarus, tenuis, spongiosus, cui opp. πυκνὸς. Il. π. Λείουσι γλώσσῃσιν ἀϱαιὸν μέλαν ὕδωϱ. Dioscor. l. 5. c. 102 ὀδίνιον καθαϱὸν ἀϱαιὸν. Sic ἀϱαιὸς σαγγυὸς apud medicos, pulsus rarus, & ἀϱαιὸν πνεῦμα, spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. πϱὸ ὑπόϑημ. Hes. in Erg. Τεσσεϱὰδι δ' ἄϱχεθαι νῆας πλησιάζειν ἀϱαιάς, leves, agiles. Item tenuis & angustus apud Hesiod. ἀϱαιὴ δ' εἰσοδὶς ἔζιν. ¶ Item, imbecillis. Iliad. σ. de Vulcano, χωλὸν δὲ κνημαὶ ϱοὸν ἀϱαιαί. ¶ A' ραιὰ, ᾶς, ἡ, significavit apud veteres, ut scribit Ruff. ventrem & universa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, διὰ κιδεῖε ἀϱαιὼ ἔασϑ' ἁνεαϱώσαντες, ἀμήτοϱες ἐξεϱύσοντο. Unde etiam μεσηϱαῖον appellatur, quod idem est atque μεσεντέϱιον. ¶ A' ραῖ ϑ autem, vide in A' ϱά.

A' ραιὸς, rarè, rarè intervallis, leviter. Item ϗ ἠϱεμοῦντες, apud Suid.

A' ραιότης, ητ ϑ, ἡ, raritas, laxitas spongiosa, cui opp. πυκνότης, densitas, ἀϱαιότης ϗ γλαφυϱὸν, linguæ fungositas, Bud. de placit. phil. lib. 4. ἀϱαιότη τ γῆς, raritudo terræ.

A' ραιόω, ῶ. f. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. πὼ δὲ πύκνωσιν ἰδεῖν χϱὴ πῶς ἀϱαιοῖ, πὼ δὲ πάντων πῶς χάϱσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. πϱὸς τῇ πιειότῃ τὸ δεῖσι ἀϱαιώμεθα, ad finem prandii relaxamur. Sic ἀϱαιωμένων πόϱων.

A' ραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.

A' ραίωσις, raefactio, attenuatio, Aristot. de mundo.

A' ραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.

Μεσάϱαιον, ϑ, τὸ, idem quod μεσεντέϱιον, quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positum. Alii dicunt esse membranam venis, arteriis nervisque contextam, per cujus vasa (quæ μεσαϱαῖκα inde dcuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

A' PAKOΣ, ι, ὁ, in leguminum sensu ponitur à Gal. de ali-

ment. facult. lib. 1. cap. 17. Vide & ejusdem libri cap. 27. & Theophrast. hist. pl. lib. 8. cap. 8.

A' ϱακὶς, ἰδ ϑ, ἡ, species leguminis, Galen. dicitur pro eodem & ἀεϱάκιον & ἀεϱακίσκ ϑ, apud Gal.

A' PAK TO'N, ῦ, ὁ, atramenti sutorii species quædam. Dioscor. lib. 5. cap. 114.

A' εόμαι, &c. vide in A' εῤῥ.

A' PA' Σ Σ Ω vel A' εῤῥ, f. ἄξω. Eustathio propriè est τὸ διὰ σιδήϱου τύπτω, ϑεῷ τὸ ἄϱης, amputo, abscindo. Il. ϱ. Δηΐπυϱον δ' Ἕλενος ἔξοχος ἰϱὸν ἄλσος κόϱυθι Φοιβίῳ μαχάϱῃ, ὅπό ϗ σφυϱὸν λεπάϱδην ἀέῤῥξεν. ¶ Item pulso, tundo. Syn. (de quadam supra modum superbo & elato) ὅϑ' ἀεῤῥοτεν τῇ κεφαλῇ ϗ ὀφϑαλμ ϑ. ¶ Εἶϑ etiam illidere, συγκρύειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀεῤῥᾶσι πϱὸς τὰ ϑύϱαθ ϑ. ¶ Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, ut apud Soph. ὀνείδεσιν ἤεϱσονον, convitiis impetebant. Dicitur & ῥάσσω pro eodem, quod vide suo loco.

A' εόμενος, amputor. Item pulsor, ut Greg. Νῦν δυσχεῖν ἀεϱσομένων. Item collidor, ut apud Alciphr. in epist. ϗ οἱ ἀπιμοι πϱὸς ἀλλήλους ἀεϱασόμενοι.

A' εγμὸς, ῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus, ἀεϱγμὸς ϑεμιϑλ, apud Euripidem, fragor vinculorum, ἀεϱγμὸς πῦ ϗ σϱόνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Oedip. Col.

A' εμ ϑ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

A' ϑϱόω, dejicio, deturbo, depello. Il. ξ. ἀπίπαξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῆ σὺν πλάκι κάϱη. Sic Herod. in Urania. πὸν ὀπτάζπας ὑπὸ ϗ καπαβυσσπης νηὸς βάλλοντες ἀπίῤῥαξαν.

Διαεϱόω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. διὰ τ μέϱα σάκος ἀεῤῥᾶξαι, per tremit spondæum.

Ἐνεεϱόω, illido. Pausan. in Messen.

Ἐξαεῤῥάω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαεῤῥᾶν λόγους πνὰ dicitur pro, verbis probrosis incessere. Aristoph. in Neb. ἀλλὰ ὑυδὶς ἐξαεῤῥᾷ πολλοὺς κακοῖς κ' αἰσχϱοῖσι.

Ἐξάϱαγμα, ατ ϑ, τὸ, fractura, συνέκιμμα, ut Gall. apud Hippocr. exponit.

Ἐπεεόω, irruo, illidor, impingor, incumbo, ut Bud. in Com. exp. ex Synesio.

Ἐπαεῤῥόω, repello, unde ἐπαεῤῥᾶξαντες ἐς πὰς νέας.

Καπαεόω, idem quod ἀεῤῥόω.

Καπόϱυς ἀνεμ ϑ, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ συνεϱαμμένον πνεῦμα ϗ καπῤῥάδιον, διὰ τὸ καπωσθεῖ ϑεμιλὸ ἔχειν.

Πεϱσαῤῥόω, allido, συγκρύω, Bud.

Alciph. ϗ πῦ κυμάτων πὰ μὲ ϑεῷς πὰς πέτϱας πϱοσπεσόντα, πὰ δ' ἐσω αὐοὶ δ' ὄντα ἐῤῥήγνυτο. Greg. de homine, πῶς ἐνδυδὶν πϱοσπαασσόμενον πϱοσβολαῖς.

Συναῤῥάσσω, collido, συνεῤῥύω, confringo. Luc. ὁ μὲν τὸ ἐρδν συναεῤῥᾶξαι πῶν ὀδόντ. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo. συναῤῥαπόντων αὐτῶν πανταχόϑεν.

Συναῤῥάσσομαι, collidor, confringor. Luc.

Υ' ποῤῥάσσω, succutio, apud Suid.

A' P AXI' Δ N A, ῆ, planta quædam ex genere πῦ ἀμφιεῤῥάπων, de qua Theophr. pl. lib. 8. cap. 1. & 11. & Plin. l. 21. c. 21. ϑ Denominata videtur ab ἀϱαχ ϑ ob similitudinem aliquam, unde Plinius per ἀ scribit ἀϱαχιδᾶνα, & Theophr. dicit c. 11. τὸ ἀϱαχιδᾶνιον ϗ τὸ ὁμοιῶ πῦ ἀϱάκιϱ.

A' P A' XNH Σ, ι, ὁ, araneus vel aranea. Hesiod. in Ergois, νεὸ νήματ' ἀεῤῥαπίπτ ϑ ἀϱαχνης. Suidas distinguit inter ἀϱάχνας & ἀϱαχνια, ita ut ἀϱάχνης sit animalculum ipsum, ἀϱάχνη tela, quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est apud Plutarch. in lib. utra anim. prud. τὸ δ' ἀϱάχνης ἔϱγα (inquit) ϗκειὸν ἐσῶν γνωμαῖϱ ϗ ὑφῆς σοφῶν ἀπὸ πῶν ἀεχάνων.

ϑ Dictam volunt aut πϱὸς τὸ ἀϱακὰ ἔχειν, aut φϑᾷ ϑ πὸ ἐς πὸν ἀέϱα αἴϱειν πὴ ἔχειν.

A' ϱάχνη, ης, ἡ, aranea tela propriè, ut volunt gram. item aranea, sicut ex præcedent. patet, & ex Dioſc. lib. 2. cap. 68. Pro aranea tela ponitur in Epigr. Καὶ πὰχ' αὖ ἀῤῥοίζησεν ἀπ' αὐλῆϱος ἰϊ μὼ ἀϱάχνη Τὰς πέδας ἐμπλέξασ' ὑπ' ἐμῷ σκέμματι.

A' ϱαχαῖ ϑ, ῦ, ὁ, ad aranearum pertinens, aut ab aranea factus, ut ἀϱαχαῖ ϑ μίτ ϑ in Epigr. & ἀϱαχαῖα νήματα.

A' ϱάχνιον, pro eodem, ut testatur Suid. A' ϱαχνίδ ϑ quoque idem Suidas ex Callia citat.

A' ϱαχνώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, araneosus. Citatur ex Aristot. lib. 5. animal. cap. 23. exponiturque aranearæ speciem imitans.

A' ϱάχιον, ϑ, τὸ, araneæ tela. Odyss. π. Ο' ὑφανῇ Φ πὰς ἐνὶ χήτει σκαιϱοσύνων κἀκ' ἀϱάχια κεῖ) ἔχνεα. Item araneus & aranea. Aristot. πῦ δ' ἀϱαχίου. πῦ γλαφυϱῦ ϗ ὑγϱοῦ ϗ ἀϱάχιον πουλὺ; διὸ δὴ γένη. Item (ut apud Latinos, araneum) vitium est olivis & vitibus peculiare. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 17.

A' ϱαχνιώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, araneosus.

A'εξαχιόω, ῶ, f. ώσω. Et pass. ἀεξαχιῶμαι, araneis squaleo, araneis vitior, ut annot. Bud. ex Aristot. de apibus, ἐὰν ἀεξαχιῶνται τὰ κηρία.

A'ραβδιχάδος, vide in Αβδιχάδος.

A'ΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalper sutorius, seu scalprum sutorium, ut exp. schol. Nicandri in Ther.

A'ΡΒΥΛΗ, ης, ἡ, calcamenti quoddam genus cavi & profundi, denominatum (ut Galen. comment. 4. in lib. Hippocr. de articulis testatur) παρὰ τὸ ἀμβύξειν τὴν ποδὸν quasi ἀμβυλὴν, ut vult Etymol. Eurip. in Oreste, Σίμα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀμβύλης Τιθεῖτε, ἵνα κυνηγῶ, ἵνα δ' ἔσω κύνος Καπαβύλοις χαλίνεις, apud Soph. in Troilo exp. Talaribus ad ipsa usque calceamina demissis.

A'ρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem, apud Theocr. Idyll. 7.

A'ργαλέος, vide in E'ργον.

A'ΡΓΑ˜Σ, serpens, aut genus serpentis, quidam draconis epithetum esse volunt. Hoc nomine vocavit Demosthenem Æschines propter mores ferinos & agrestes, vide Hesych. Suid. Harpocr. & Plut. in vita Demosth. Pro ἀργᾶς dicitur & ἄργης, apud Galen. in lex. Hippocr.

A'ΡΓΙΛΟΣ (seu ἄργιλλος) ου, ἡ, terra alba & pura, ab adject. ἀργὸς, id est, albus, vel ab ἄργος, pro ἄεργος, ignavus, propter sterilitatem. Aristot. in Probl.

A'ργιλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus. Exp. & βυπαρός. Item ἀργιλλώδης γῆ, λευκὴ καὶ κακόχυμος. Suid.

Composita.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam qua in Megarico agro utuntur, sed tantùm humida frigidaque terra. Plin. l. 17. c. 7.

Τ'πάργιλλος, subargillus, vel subargillaceus, Theophr. l. 9. c. 4.

A'ΡΓΟ'Σ, ὸ, albus, ut Il. α. Οὐρῆας δὲ θοοὺς ἐπὶ θοῇσιν ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργοὺς, id est, λευκὰς, vel pigros, vel celeres per antiphrasin. Od. ο. κλῖνε ἀργὸν, Eustath. exp. album asserem, vel pigrum & desidem, vel domesticum, & cicurem, manfuetum. ¶ Item otiosus, piger, in qua signif. vide inter compos. ex E'ργον.

A'ργαῖτες ταῶνες, albicantes tauri, apud Pind. ut refert Eust.

A'ργῆνὸς, ἠῆ, ὸν, albus, candidus, Il. γ. A'ργεινὸς etiam reperitur in eadem signif.

A'ργεννὸς, ἠῆ, ὸν, albus. Noti epith. Item velox. Item ventus quidam, Hom. Aristot. vide Gell. lib. 2.

A'ργῆς, ῆτος, ὁ, albus, candidus. Il. γ. κατασμυδὶν ἐανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Item velox, ut ἀργῆτες καρανοὶ, apud Aristot. de mundo.

A'ργὲς, έτος, ἐπὶ, ἐπι, per μετοχὴν & συγκοπὴν dicitur pro ἀργῆς apud Hom. Il. λ. ἀργὲϊ δουρὶ. Et Il. φ. ἀργέτα δηιῶν.

A'ργεσὶφ, ῆφος, ὁ, albus, splendidus, & idem quod ἀργῆς. Hes.

A'ργήεις, εντος, ὁ, albus, Luc. ἢ αἰθαλόεις ἢ ἀργήεις καρανός.

A'ργήεις, εντος, ὁ, albus, splendidus, Il. C. hinc ἀργηέσσαι per contractionem pro ἀργενέσσαι dictæ insulæ quædam ob terram argillaceam.

A'ργὴς, ῆτος, ὁ, albus, celer. Hesych.

A'ργίλλω, f. ώσω, albico, Eust. ex Eur. Alcm. & Opp. de ven. l. 3. Τὰ δὲ ἐφ' ὑ'ψηλοῦ ἀργιλλοῦσι ἔχει.

A'ργμὸν, οῦ, τὸ, seu A'ργμὸς, οῦ, ὁ, secundum Poll. seu A'ργμὰ, τὸ, oculi hulcuscalum quod in iridis circulos nascitur, partem aliquam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἀπεργάμους vocat Poll. lib. 2.

A'ργεμώνη, argemone herba, sic dicta quòd argema & nubeculas sanare dicitur. Dioscor. lib. 2. cap. 208. & Plin. lib. 25. c. 9.

A'ργύφεος, albus, Mosch. idyll. 2.

A'ργυλος, A'ργυρος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Κυήλφργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κωνόσαργος, gymnasium quoddam Athenicnsium dictum à cane albo inquit Eust. (Eust.

Λάναργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus, παρὰ τὸ λάνειν τὸ λέπειν, inquit Nίκαργος, nive candens, albens ex nive qua obrutus est. Exp. & albus instar nivis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens, unde & pro effœminato accipi queat. Substantivè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici posse existimatur. Apud Eust. est una ex tribus ἰρωδιῶν speciebus.

Χιναργὴς, qui est velocib. seu albis chelis vel ungulis. Equi epith.

E'ναργὴς & Πάναργος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

A'ΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum, Od. ζ & ψ. Ω's δ' ὅτ' ἀνὴρ εὖ εἰδὼς χρυσὸν ἐλαυνέτω ἀργύρῳ ἀνδρὶ Γ'ρμῆς. Et Od. δ. Χρυσῷ τ' ἠλέκτρῳ τε καὶ ἀργύρῳ ὐδ' ἐλέφαντι. Xen. Pæd. 8. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες ὅπερ πολλάκις, ἐμίτνη ἐν χρυσῷ ἢ ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6. ὃ ἢ ἄργυρος ἀπίζης ἕως ἐν τοῖς μετώποις. ◆ Πλεῖν τὸ ἄργυρον, τὸ λαμβάν.

A'ργυρᾶς, ου, ὁ, argentcus, ut ἀργυρᾶς κρηνῆς. Od. δ & ο. Hesychius vult significare etiam splendidum & pulcherrimum, item splendidum & nitidum. In prosa per contractionem dicitur ἀργυροῦς, οῦ, ὁ, ut ἀργυροῦς ἠλαύνων. Plut.

A'ργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento. Plut.

A'ργυρώματα, vasa argentea, apud Laërt. in Arcef. Item Polyb. & Athen. pro vasis argenteis, seu ornatu vel supellectile argentea. Quidam exp. argentum mensale.

A'ργυρῶν, (inquit Bud.) argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strabo.

A'ργυροῦς, οῦ, ὁ, argentifodina, item argentarii officina, & argentaria. Strabo, Alciphr. & Xen.

A'ργυρικὸς, ἡ, ὁ, pecuniarius, ut ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

A'ργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Athen.

A'ργυρῖτις, ἰδος, ἡ, argentea arena. Dioscor.

A'ργύριον, ου, τὸ, argentum, nummi argentei. Matth. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque sit metallo. Xen. Plut.

A'ργυρίζω, flagito vel aufero argentum. Exp. & concutio.

A'ργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror. Bud. ex Dem.

A'ργυρισμὸς, capturarum consectatio.

A'ργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, Aristoph. in Pluto.

A'ργυείτης, qui pecunia abundat.

Composita.

A'νάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis destitutus, pecunias non habens. Plato de leg. 3.

A'ταργυρέω, ῶ, in argentū verto, hoc est, argento muto. Artemid.

A'ταργυρίζω, ære muto, i. vendo. Themist. in Sophista, τὸν ἀνὸν καὶ τὰ ὄντα ἀταργυρίζων. Est etiam exigo pecuniam, in Pand.

E'ξαργυρέω, ῶ, adæro, id est, ære æstimo, Bud. in Pand.

E'ξαργυρίζω, in argentum redigo, id est, pecunia permuto, pecunia vendo. Thuc. lib. 8.

E'ππάργυρος, inargentatus. Herodot.

E'ταργυρόω, inargento, argento obduco, Athen. lib. 8.

Καπήργυρος, inargentatus, argenteus, Athen. lib. 4. Dipnos.

Κατάργυρος, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil nisi accepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti, medicamentum metallicum non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel ejus arena ab argento aut auro secernitur, vide Dioscor. lib. 5. cap. 102. & lib. 6. cap. 27.

Λιθαργύλεον, exp. ὁ πώγωνα˜ής. Athen. lib. 10.

Ο'λάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est. Athen.

Παπάργυρος, totus argenteus, ex solido argento constans, Hesych.

Περιαργυρόω, argento circumobduco, Athen. lib. 11.

Πολυάργυρος, multum argenti habens.

Τ'δράργυρος, argentum vivum, ut exp. apud Dioscor. lib. 5. c. 102. & l. 6. c. 29. Metallum est in argentifodinis natcens, album, aquæ instar liquidum & valde mobile. Nomen ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. Alex. Aphrod. vide & Plin.

Τ'παργυρος, subargenteus, in quo argentum mixtum est, ut Eurip. ὑπάργυρος χθών, propter metalla.

Φιλάργυρος, amans argenti, cupidus pecuniæ, avarus. Plut. & φιλαργυρώτατος, apud Xen.

Φιλαργυρία, argenti amor, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plut.

Φιλαργύρως, ῶς, pecuniæ avidus sum. 2. Macch. Decomp. A'φιλάργυρος, non amans pecuniæ, non avarus.

Ψευδάργυρος, adulterinum argentum, ex Strab.

A'ργῶν, vide in Αἴργω.

A'ΡΔΙΣ, ίδος, ἡ, cuspis teli, apud Herod. Exp. & aculeus sagittæ, aff. & plur. ἄρδιες ex Herodoto pro pharetræ.

◆ Etym. deducit ab ἄρδω, quod est ἀρμόζω.

A'ΡΔΩ, f. σω, irrigo. ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquatum duco, ut Bud. interpr. apud Herodot. ἢ ἄρσει ἢ ἴπποι.

A'ρδμὰς, irrigor, ut Ibicus apud Athen. lib. 13. κυδάνιαι ιωλάδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς ἐκ ποταμοῖ.

A'ρδμὸς, ὸ, ὁ, irrigatio, item aquatio. Il. σ & τ. A'ρδμὸν δ', pro eodem. in Nic.

A'ρδάλιον, ου, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur, vel potius certa pars vasis quod καδίσκιον appellabatur. Lege Pol. Eust. Hes. Suid.

A'ρδάω, idem quod ἄρδω, irrigo. Item adaquo, Theophr.

A'ρδάσις & ἄρδεια, irrigatio vel adaquatio.

A'ρδὶς, inquinamentum, apud Gal. in lex. Hippocr.

A'ρδάλη, idem, exp. & qui mundè non vivit. Iesych.

A'ρδαλόω, ῶ, inquino, conspurco, apud Erot. & Gal.

A'ῤῥῖλυ vel ἄρσιλυ. A'λδίαν, ῶν, &c. quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

E'πάρδω, idem. Arrian.

Κατάρδω, idem. Citatur & metaphorica signif. pro, perfundo laudibus, ex Aristoph. in Acharnens.

Νεοαρδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus, Il. φ.

Περιάρδω,

Περιάρδω, irrigo, unde pass. Περιάρδομαι, irrigor & alluor.

Ἀρεὰ, vide in Ἀρέ.

Ἀρέων, vide in A'ρὴς.

A'ΡΕ'ΣΚΩ, F. έσω, P. ἤρεκα, placeo, seu amicum reddo, ut Il. ι & τ. Α'ῤῥ ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri posteros) placeo. Xen. τοῖς τοιούτοις βούλει σὺ ἀρέσκειν. Dicitur & ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere vel libet, ut apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita, Plut. ◆ Ab ἄρω formari volunt, vel potius à futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus. (sententia.

Ἀρεσκόντως, adverb. grate. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, seu animum reddo, ut Od. θ. Τοῦ γὰρ ἐγὼ ἥ ξείνου ἀρέσκομαι. Sic & Xen. dixit ἱερεῖς θεοὺς ἀρέσκεσθαι. ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satisfit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc.

Ἀρεσὸς, ὸν, ὁ, placitus, gratus. Plut. Ἀρεσὸν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum & placitum.

Ἀρεσὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεσήϊον, ου, τὸ, exp. sacrificium.

A'ρεσ˜ὸς, ὸν, ὁ, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. 4 & 9.

Ἀρεσίδιμος, F. δ'ονμος, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. Plut.

A'ρεσκεία, ἡ, Bud. interpr. comitas assentatrix, facetosa urbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

A'ρετὴ, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

A'νθρωπάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominibus placere studens, hominum favorem aucupans, idem quod ἀρεσκος. 1 Cor. 6.

A'νθρωπαρέσκεια, ἡ, studium placendi hominibus.

A'παρίσκω, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. καὶ ὅλλον ὅτι τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσῳμεν, τοῖς δ' αὖ μάνοις ὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεθ'. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τάδε, displicet mihi istud. Item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accus. ut Plato, ἣν μὴ τοι με σῷ ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Cum accus. rei, significat improbo, repudio, ut apud bibliorum interpr. Eccles. 21.

Ἀπαρίσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum accus. ut Il. π.

A'πάρεσ˜ος, ὸν, ὁ καὶ ἡ, ingratus, injucundus, talis ut placere non

Αὐτάρεσος, sibi ipsi placens. Hesych. (possit.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator, apud Athen.

Δυσάρεσ˜ος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. Δυσάρεσον, morositas, offensio. Δυσαρέσους, morosè, offenso animo.

Δυσαρεσέω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & jactantur.) Synes. Item offensò sum animo, apud Polyb.

Δυσαρέσησις, displicentia sui & tædium. Plato in Axiocho & Polybius.

E'ξαρέσκομαι, placo. Xen. in Oecon. καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκειν δύναται. E'ξαρεσκέομαι, idem.

E'πιαρέσκομαι, placo, reconcilio.

Εὐάρεσκος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐαρέσκως, blandè, ut εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεσ˜ος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐαρέστως, grate. In epistola ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeò ut grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquiesco & hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Basil.

Εὐαρεστέομαι pro εὐαρεστῶ, apud Diodorum. Εὐαρέσησις, placabilitas, animus non æger, & placidè composita mens, Aristot.

Εὐαρεστήριος, placatorius.

Συναρέσκει, (imperson.) complacitum est, συνήρεσκε παῦτά μοι. Dem. & Xen.

A'ΡΕΤΗ', ῆς, virtus, propriè virtus bellica. Nam ut virtus à viro, sic ἀρετὴ ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen & alia etyma, nimirum ut dicatur ἀρετὴ, παρὰ τὸ ἀεῖσθαι ὑπ' ὀμνύμι ἀεσατὸς, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ σσ εἰς ρ, ἀρεσατὴ ἢ ὑπ' ἐρατὸς κτήσεις, ἢ ἐράσιμον ἢ αἰρουμένοις παῖσες, ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἢ πᾶσιν ἀρέσκουσα, ἢ ὅθεν τὸ αὐτὸ τοῦ ταγαθοῦ. Il. λ. αὐτὸς ἢ κρείσσων ἀρετῆ τε βίῃ τε. Il. υ. πολὺν ἀρετῶν ἀβαρύνων. Et ἀρετὴ ὕπνου. Il. λ. ¶ Apud profæ scriptores ἀρετὴ interdum est virtus generali appellatione, ut & apud philosophos oppositam habens κακίαν. Interdum peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. A'ρετὴ τ' χάριες, regionis præstantia aut bonitas, id est, feracitas, apud Plat. de leg.

A'ρετάω, ῶ, virtutis felicitatem assequor, id est, quæ virtutem comitatur, ut quidem interpr. Hen. Seph. Alii exp. feliciter procedo. Od. θ. ὐκ ἀρετᾶ κακὸ ἔργα, vulgò exp. non rectè succeduns. Alii non reddunt beatum, vel ad felicitatem non perveniunt.

A'ρετίνω, apud Eust. videtur idem esse,

Composita.

Διαρεφὴς, ὴς, ὁ, cujus gravis est virtus & pernicioſa, qui virtute abutitur, qui virtutem habet ad malos usus. Il. π.

E'νάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Aristot. Eth. l. 1. c. 8. (ergò.

A'ΡΗ'ΓΩ, F. ξω, auxilior, opem fero, propriè in bello: nam ab A'ρὴς deducitur. Il. α, ἤ μοί μοι παρέσσεται ἔπποις ἢ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. i. τοῖς φίλοις ἀρήγειν, & in Oecon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Apud Eurip. ἀρῆξαι φόνον δικαί μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulsare.

A'ρήγων, ὀνος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. ρ.

A'ρωγὸς, idem quod ἀρήγων, Hom. A'ρωγὴ, ἡ, auxilium. Il. δ & ψ.

Composita.

A'παρήγω, auxiliando propulso.

A'παρωγὸς, opitulator.

E'παρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Iliad. α, ὑπὸ Τρῶσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι.

E'πωγὼν & ἐπαρωγὸς, pro ἀρηγὼν & ἀρωγὸς, Apoll. Sic ἐπωγὴ pro ἀρωγὴ. Apoll.

Συναρήγω, simul auxilior. Συναρωγὸς, auxiliator.

A'ΡΗ Σ, έος, ὁ, Mars. Il. α, Δαναοὶ δρεάσσοντες A'ρηα. Et Il. ε, A'ρες, A'ρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Item præsium. Il. β, Νῦν δ' ἴομεν δ' ἐρχεὸ' ὀπὶ δήϊον, ἵνα ξωσάμεθα δῆρα. Et. Il. σ. Αἴκέν ποτε σὺν νηυσὶν ἀρὴς ἀλκαπέσῃς ἴκωνται. Sic & apud Sophoclem in Antigone, ἀρὴς pro πόλεμος. Significat & peculiari significatione πᾶν ὅσῳ πόλεμον ὀρμῶ, inquit Eustathius: ut Iliad. ε, Δῖε δὲ μιν A'ρης Δαυνὸς ἐυσάλιος. Schol. Sophoclis in quodam Ajacis loco vult accipi pro λύσσα sive μανία. ¶ Item vulnus, plaga, Il. ν, ὄφρα μάλιστα Τίρεϊ' ἄρης ἀλαπαδνὸν ὀϊζυρὸν βεβαρῇσι. Item pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Quia in significatione usus est etiam Sophocles in Ajace, πηφόξημα λιθόλαδρον ἄρλιμ ξυναλγεῖν ὧδ' ὑπὲρ πυρὸς: ubi tamen schol. exp. δώρεαν.

A'ρηπὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. 2. ἀρηπάδα Μαγνήτιδα λίθον.

A'ρεῖος, ου, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il. δ. Πρὸ εοῦ dicitur & ἀρείῃ, ut τάδ' ἔρδε ἀρείῃ, & ἔντεα ἀρείῃα, apud Hom. Item bellicosus, ut Il. π, ἀρεῖος A'χαιὸς.

A'ρίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior, Propriè, Marte præstantior, armis præstantior. Exp. & melior. Sic & ἄρειον præstantius, melius: Hesych. in Erg. ἰσχυότερον καὶ ἄρειον.

A'ειὸς, ὴ, ὸν, præstantissimus, optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄειὸς τὰ πολεμικὰ, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς: Et ita capitur generaliter. Sic & Il. τ, Ζεὺς μεγίστη Διῶν ὑπατὸ καὶ ἄειὸς. Et Il. γ. ἔδ' ἄειὸς: Et Il. ψ, τείκεε ἄεισε. Apud Thuc. ἄεισαι ἀπαντᾶσαι, l. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, ut ἄεισον σάγας: Xen. apud Hom. ἀείσῃ βυλήν.

A'ειστὶ, adverb. præstantissimè, optimè. Od. ρ.

A'εισίνδιμος, præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plat.

A'ριστεύω, præstantissimus sum, fortissimè me gero. Xen. cum genit. Item strenuum me præsto, fortissimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ἐν ἅπασι καὶ ἀεὶ. Apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi ante remigandi.

A'ριστικὸς, ὴ, ὸν, qui quasi ita comparatus sit natura, ut omnium fortissimè se gerat.

A'ριστεὺς, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omnium fortissimus, ut ἀριστῆες Δαναῶν apud Hom. item ἀριστῆες pro optimatibus seu proceribus, & quibuslibet qui primarii sint inter alios, ut Od. ζ, & ε.

A'ριστεία, ἡ, exp. fortitudo, strenuitas, Soph. Herodian.

A'ριστεῖον, ου, τὸ, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, ut σφάγια ἀριστεῖον. Plut. in Themist.

A'ριστερὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'ριστον, Ἀρίστη, Ἀρετὴ, A'ρίστω, P'ήστω, Ἄρδω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἄριστος.

Παναρίστος, q. d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quàm optimus. Hesiod. in Erg.

Τριαρίστιος, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit, fortissimus. Hermog.

Ἀρὸμος, &c. vide in A'ρω.

A'ΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages, ut definit Galen. libro de ossibus, Soph. in Trach. Μάψ' ἅς πολὺς γὶν ἄρθρον ἢ λιγύξεται, ubi lentescit vinculum compagis. Apud Dioscor. ἄρθρον ἀλγήματος, ἄρθρα λευκὴ ἀμία. Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit in Thalia, ἢ ἵππου παύτης τῶν ἄρθρων ἐπιλαύσας τῇ χρῇ. Metaphoricè dicitur etiam de voce, ut ἄρ-

ρον ἡ φωνῆς πιεῖν, vocis articulum formare. Aristot. lib. 4. anim. ¶ Est etiam vox grammaticorum.

◆ Etymologistes deducit ab ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω, ἢ ἐκ τοῦ ἀρτήσασθαι ἀλλήλοις, aut ab ἄρω verso τ in θ.

Ἀρθρικός, ή, όν, articularis, articulis quadrans & conveniens, Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus, vel chiragricus, articularis.

Ἄρθρῖτις, ή, artuum seu articulorum dolor, articulorum morbus, seu morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικός, ή, όν, articulorum morbo laborans. Aretæus. Dioſc.

Ἀρθρικός, ή, όν, articulosus, Xen. Aristot.

Ἀνδράδης, ους, ὁ, ἡ, articulo fingo, formo, ut ἀρθρῶν πλῶ φασηλύ. Eſt etiam articulatim, diſtinctéque formo & explico, explano.

Compoſita.

Ἀ-ναρθρ-ος, ον, ὁ, ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus. Ariſtot. Item metaph. debilis, artuum beneficio deſtitutus, apud Soph. & Eurip. in Oreſte. Dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον, apud Plut.

Ἀ-ναρθρία, ή, articulorum ſeu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis ſuis diſtinguo. Apud medicos eſt, jungo, annecto. Eſt etiam effingere & conformare, exprimere, ut apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim abſolvo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur & pro explanare, lib. 1. Metaphyſ. 9. & in 1. de gen. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commiſſura. Et pro artuum agilitate. Plut. Eſt etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικός, ή, όν, articulandi & membra cõmittendi vim habens.

Decomp. Δι-ἀναρθρ-ος, inarticulatus, articulis nodiſque non diſtinctus, ut pedes elephantorum. Δι-ἀνάρθρωτ-ος, articulis membriſque ſuis non diſtinctus. Luc.

Ἐ-ναρθρ-ος, articulatus, Athen. lib. 8. Ἐνάρθρωσις, articulatè ſeu articulatim.

Ἐξαρθρ-ος, ex articulis ſuis emotus, luxatus. Suid. Significat etiam eum cui articuli naturaliter extant & prominent. Hippoc. & Galen.

Ἐξαρθρόω, ῶ, articulis ſeu artubus emotus ſum. Gal. & Hippocr.

Ἐξάρθρημα, τό, luxatio, in qua totus articulus à ſua ſede receſſit.

Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθέω, ῶ, artus ſuis locis emoveo. Ariſtot. Ἐξάρθρωμα ſive ἐξάρθρωσις dicitur quum os citra fracturam ſuo loco movetur.

Κατ-αρθρόω, articulo.

Παραρθρόω, ῶ, ex articulis parum dimoveor aut dimotus ſum & detortus, paululum luxatus ſum. Gal.

Παράρθρημα, τό, parva luxatio, per quam ſcilicet articulus paululum à ſuo loco naturali exceſſit. Παράρθρωσις, idem.

Περι-αρθρέω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Περιαρθρωσις, oſſium motorum commiſſura naturalis, idem quod διαρθρωσις. Hippocr.

Συν-αρθρόω, articulo copulatus.

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo, ex Ethic. 1.

Συνάρθρωσις, compages oſſium. Hippocr.

Ἀ-πι, vocula, quæ præfixa vocabulis apud poëtas ſignificationem auget, ſignificans idem quod ἄγαν, valde, ut in ἀείδελον, ἀ-ειδύκρυ-ος, &c.

Ἀ-πιθμό-ς, ῦ, ὁ, numerus, (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄρω, unde ἀρμὸς, mutato ſpiritu & pleonaſmo σῦ ὁ ἀριθμὸς, quòd ſiat ὁ συνάπτων ἀρμογῆς.) In quibuſdam loquendi generibus accuſativus effertur per ablativum. Xen. Hell. 3. πεφύκασι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμὸν. Sic δέκα vel δυοκαὶ εἴκοσι ἢ ἀριθμὸς, numero ſunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμός, denarius numerus. Sic ὁ δωδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretii, ut apud Ariſtoph. in Nub. ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρᾶξαι τι. Sic apud Horat. nos numerus ſumus.

Ἀ-ειθμέω, ῶ, f. ήσω, numero. Cum accuſativo, Hom. Xen.

Ἀ-ειθμίω, pro eodem ponitur, apud Thuc. & Ariſtot. ut docet Bud. Item paſſivè, numeror. Hom. Luc.

Ἀ-ειθμησις, εως, ή, numeratio, enumeratio.

Ἀ-ειθμητός, numerabilis, Ἀ-ειθμητικός, numerandi peritus. Item ἀριθμητική, ſub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, καὶ, κὸν, ad arithmeticam pertinens, ut ἀριθμητικὴ ἀφέλεια, apud Ariſtot.

Compoſita.

Ἀ-πλάσιος, ον, ὁ, ἡ, innumerus, & pro eodem ἀνήριθμος, apud poëtas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero eſt, id eſt, pro vili, ut apud Soph. in Ajace.

Ἀ-ριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. Ἀ-ριθμίω, pro eodem ex Dem. Ἀ-ριθμητ-ος, innumerabilis. Item immenſus, ut Soph. in Ajace, ἀπείθμητ-ον χρόν-ον.

Δι-αριθμέω, ῶ, pernumero, percenſeo, vel ſimpl. numero, enumero, recenſeo, Xen. Iſocr.

Δι-αριθμίω, idem, apud Xen. ἀπειθμισάμην ἅπαν τὸ στράτευμα, quum recenſuiſſet univerſum exercitum. Item numeror, enumeror, apud Iſocr. (πολλά.

Δι-ειθμησις, numeratio, enumeratio, recenſio. Item pro ma-

Διαειθμέω, ῶ, & διαειθμίω, dinumero, diſtinctè numero, numerando diſcerno, enumero, Plat. lib. 7. de leg.

Διαειθμησις, dinumeratio, ſupputatio, Vitruv.

Ἐ-νδειθμ-ος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur, Plato in Philebo.

Ἐ-ναριθμ-ος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus, Hom. Baſil.

Ἐ-παριθμέω, ῶ, annumero.

Ἐ-πειθμητ-ος, idem cum ἐναρίθμιος.

Ἐ-ξαριθμία, ας, enumero, recenſeo. Iſocr. de pace. (ratio.

Ἐ-ξαριθμέομαι, οῦμαι, pro eodem. Greg. Ἐ-ξαρίθμησις, enume-

Εὐ-αριθμητ-ος, numeratu facilis. Item paucus. Plat. in apolog. & ſympoſ.

Ἰ-σάριθμ-ος, numero par & æqualis. Herodian. Ἰσάριθμος pro eodem. In plur. ἰσαριθμοι, totidem.

Κατ-ειθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel ſimpl. numero. Plut.

Κατ-ειθμίω, etiam dicitur pro eodem, tamſin paſſiva voce quàm in media, apud Iſocr. Æſchin. & Polyb.

Decomp. Συ-κατ-ειθμίω, ſimul enumero, ex Ariſtot. in prædicamentis.

Μετ-ειθμ-ος, annumeratus, connumeratus, ex Apoll.

Νήειθμ-ος, idem quod ἀνήριθμος.

Ὁ-μοάριθμ-ος, qui ejuſdem eſt numeri.

Περιαρίθμησις, præ numeratio. Greg.

Συν-άριθμ-ος, qui eodem numero contineatur & cum auget, ex Phalar. Συνήριθμ-ος, idem in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Ariſtot. Rhet. lib. 1.

Τ-υπειθμησις, q.d. ſubnumeratio, ex Greg. Naz.

Τ-ὑπερειθμ-ος, qui eſt ultra numerum, q.d. ſupernumerarius.

Ἀ-ΡΙΟΒΑΡΖΑ-ΝΙΟΣ, nomen emplaſtri, de quo vide Gal. l. 1. τῷ χϛ' τόπῳ, & Paul. Ægin. lib. 3. cap. 23.

Ἀ-ΡΙ-Σ, ίδ-ος, ή, Suidas dicit eſſe inſtrumentum fabrile. Meminit & Poll. lib. 7. Eſt etiam herba quædam. Gal.

Ἀ-ΡΙΣΤΕΡΟ-Σ, ῦ, ὁ, ſiniſter, lævus, ἐπ' ἀριστερὰ χωρῶν, ad ſiniſtram manum. Poll. lib. 2. Ἐ-π' ἀριστερᾶ, Il. C. ſiniſtrorſum. Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐστίοντι, ad ſiniſtram manum intranti. Dicitur & ἐπ' ἀεστερᾶ, ſiniſtram verſus, ſiniſtroſus, apud Plutarch. in apoph. & ἐς ἀεστερὰν, ad ſiniſtram, apud Herodot. ¶ Ἀ-εστέρ-ες, veteres vocabant τὰ ὦμοῖ, ut contrà δξιὰ, τὰ σωματ, ut annotat ſchol. Soph. in Ajace. Apud Hom. Od. υ. ἀεστερὲς ὄρνις, infauſta avis. ◆ Ἀ-πὸ τῦ ἀείστε κατ' ἀπόφασιν, ἢ κατ' ἐυφημισμὸν, inquit Etymol. & Euſt.

Compoſita.

Ἀ-μφαεστερ-ός, ή, όν, lævus utraque manu, qui dextra ut ſiniſtra utitur, q.d. ambiſiniſter, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀεστερὸς, ex Ariſtoph. Exponitur etiam ſiniſter & infelix.

Ἐ-παεστερ-ός, ſiniſter, ineptus. Pro quo Phrynichus vult dici σκαιός.

Ἐ-παεστερ-ότης, (q.d. ſiniſteritas) ineptia, inſulſitas. Ariſtot. in lib. de virt. & vitiis.

Ἐ-παεστερ-όω, ſiniſtrè, ineptè. Plut.

Ἀ-ρισ-δία, &c. vide in Ἀ-γης.

Ἀ-ΡΙΣΤΟΝ, ου, τό, prandium. (Sic dictum quaſi ἄδειστον π ὄν, utpote ἀδείστον χϛ' χαιρὸν, vel quod πρὸ τῦ Ἀ-ρέα (id eſt, ad bellum) proficiſcentibus appararetur, vel à nomine ἀρωὶ, id eſt, à precibus, quia veteres niſi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.) Apud Thuc. ἄειστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀειστοποιεῖσθαι.

Ἀ-ριστάω, ῶ, idem quod ἀριστοποιέω, prandeo. Athen. l. 4. & Plut.

Ἀ-ριστ-ῶ, prandio excipio, prandium præbeo. Ariſtoph. in equit.

Ἀ-ριστ-ός, ὴ, όν, prandii tempus. Heſych.

Compoſita.

Ἀ-πάριστ-ος, ον, ὁ, ἡ, inpranſus, non pranſus, qui prandium non ſumpſit. Poſſit etiam exponi, prandio carens. Utitur Xen. & Plut.

Ἀ-παριστάω, ῶ, non prandeo, unde partic. ἀπαριστῶν, qui pranſus non eſt. Hippocr. Ἀ-παρίστη-ος, inpranſus, Ariſtoph.

Κατ-αριστ-ήρ, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀ-λιγαριστέω, ή, prandium præparcum, cùm pauculo cibo in prandio contenti ſumus.

Περιαριστάω, ῶ, priùs prandeo. Laërt.

Συν-άριστ-ος, compranſor, qui ſimul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, ſimul prandeo.

Ἀ-ΡΚΕΘΟΣ, ου, juniperus, dicta παρὰ τὸ πῶ ἀρκεῖν, id eſt, βλάπτω, quòd celet noxam, habet enim ſpinas occultas quibus pungit. Sic appellatur & arbor & ejus fructus, ut inquit ſchol. Nic. in Ther.

Ἀ-ρκεύθ-ις, bacca ſeu fructus juniperi. Et pro bacca cedri. Dioſc. eſt etiam ipſa arbor. lib. 1. cap. 104.

Ἀ-ρκεύθιν-ος, juniperinus, ut ἀρκεύθινον οἶν-ος, Dioſc. lib. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα. lib. 3. Regum cap. 6.

Ἀ-ΡΚΕ-Ω,

Ἀ-ΡΚΕ-Ω, ῶ, propulſo, ut Il. ο. Ὅς οἱ χὴ τότε παιδὸς ἀπὸ χερὸς ἄρκεσ' ὀλεθρον. Et paulò antè πυκινὸς δ' οἱ ἄρκεσε δώρης, ubi ſub. accuſ. ὀλεθρον vel δύνατον. ¶ Item auxilior, opitulor, βοηθῶ, ut ἀρκεῖ γέλοις, apud Soph. ¶ Item ſufficio, ſatis ſum, item par ſum, ſatisfacio. Plat. de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ὀπὶ τοσούτῳ πολεμεῖν. Chryſoſt. ὡς ἀρκῶ ποδὸς τὸν τῦ σεσῶσθαι ὄγκον. Cum dat. Synef. πῶς ἀρκέσω μεμιμημένος ἐχθοσις σωτῆρσιν, par eſſe poteto ſolicitudinibus. Ἀ-ρκεῖν res etiam dicitur, ut ἀρκεῖ μοι τοῦτο, ſufficiunt mihi iſta. Exp. & his ſum contentus, unde τὰ ἀρκοῦντα, quæ ſufficiunt, quæ ſatis ſunt, apud Xen. In hac ſignif. frequenter additur nominativus, ut Iſocr, de pace, ὡς ἱκανὰ δ' αὐτοῖς τοῦτο ἐξαμβύτειν.

Ἀ-ρκοῦντως, adverb. ſufficienter, ſatis, abundè, Thuc.

Ἀ-ρκέσιμος, ον, ſufficio, par ſum, Thuc. Frequentius eſt pro, contentus ſum, acquieſco. Nam qui contentus eſt aliquibus rebus contra ſum, acquieſco. Item qui contentus eſt aliquibus rebus & acquieſcit, illæ ei ſufficiunt, hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις, apud Plut.

Ἄρκεσμα, τό, auxilium. Heſych. Ἄρκεσις, εως, ἡ, item. Item utilitas, ut exp. apud Soph. in Oedipo Col.

Ἀ-ρκεῖς, ῦ, ὁ, ſufficiens. Ἀ-ρκεσίς, ſufficit, ſatis eſt. Matth. 6. Et adverb. ἀρκεστῶς, ſufficienter, ſatis. Heſych.

Ἀρκτ-ῆρ, ῆ, ὁ, ἡ, propulſatorius, vim propulſandi habens, Nic. Item adjuvans, utilis, apud eundem Nic. Item ſufficiens, in Anth. epigr. Dicitur de re & de perſona. Exp. & ἕτοιμ-ος, paratus, ab Heſychio.

Ἄρκτ-ον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀ-ντάρκεω, ῶ, ſufficiunt mihi vires ad reſiſtendum, par ſum ad reſiſtendum. Et ſimpl. pro reſiſto, apud Suid. Budæus vult ἀντᾶρκεῖν eſſe ad ultimum uſque obſiſtere, & non cedere, apud Plat. in epiſt. ad Dionyſ.

Ἀ-ντάρκεω, ῶ, ſufficio. Ἀ-ντάρκει pro ἀρκεῖ, ſufficit, ſatis eſt.

Ἀ-ντάρκης, ſufficiens.

Αὐτάρκης, ες, ὁ, ἡ, ſufficiens (q.d. ſibi ſufficiens, vel per ſe ſufficiens) ſufficientes ad aliquid vires habens. Cum infin. ut apud Herodot. l. 8. αὐτάρκεις ἐσομένους αὐτοῖσι τοῖς ἐπιοῦσι, Sæpe ponitur cum præpoſitione πρὸς habente accuſat. apud Thucyd. Xen. & alios. Item qui ſufficere ſibi putat quæ habet, qui ſua ſorte contentus eſt, ut quum dicitur, μόνῳ δὲ αὐθρώποις πλοῦτος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus eſſe poſſit, unde ei opp. ἐνδεὴς, apud Ariſtot. eth. 10.

Αὐτάρκως, adverb. ſatis, ſufficienter. Herodian. unde αὐταρκέστατος, apud Xen. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, ή, animus ſua ſorte contentus. Exp. & frugalitas, apud Polyb.

Ἀ-ντάρκεω, ῶ, ſufficio, ſatis ſum, duro, id eſt, non deficio.

Βιάρκης, ad vitam ſufficiens, vitam & victum ſuppeditans.

Τυάρκης, membris valens & vegetus.

Διαρκέω, ῶ, ſufficientes vires habeo, par ſum. Luc. Διαρκεῖν πρὸς τὸ δέλεαρ. Et διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις apud eundem. Et διαρκῶ λύτῳ, Phalaris. ¶Item duro, perduro, permaneo. Luc. ἀπόσιτοι δὲ καὶ ἀδῆδε ἡμέρας διαρκέσιν οἱ πολλοί. ¶ Item ſuggero, ſuppedito, ut διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσι, ex Plut. in Solonc.

Διαρκὴς, ſufficiens, abundè inſtructus, qui ſatisfacere poteſt. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. διαρκὴς εἰς ἅμαρ ἡ φύσις. Item durans, perdurans. Gal.

Διαρκῶς, ſufficienter, perſeveranter. Xen.

Διάρκεια, exp. perpetuitas, continuatio, Hermog.

Ἐ-ξαρκέω, ῶ, ſufficio, ſum ſatis, Xen. Ἐ-ξαρκέσει μοι ἐπὶ τοῦ ἀναλῶσαι τὴν ψυχὴν ἢ αὐτῇ ἐπιχέαι. Itidem cum πρὸς aut εἰς. Et cum infin.

Ἐ-ξαρκούντως, ſufficienter, ſatis, quantum ſatis eſt, abundè. Iſocr.

Ἐ-ξαρκὴς, ſufficiens, Heſych.

Ἐ-παρκέω, ῶ, propulſo, Il. C. ὄφρ' οἱ τόγ' ἐπίκλοσα λυσσὸν ὀλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσαι κακότητα, ærumnam propulſare defendere ab ærumna. Et pro opitulor, opem fero. Soph. σὺ τοι μόνον δύνῃκα πολεμίων ἐπαρκέσαντα, opem laturum. Eodem modo Eurip. in Hecuba, φίλοις ἐπαρκεῖν. Item ſuppedito, ſuggero, ut Xen. ἐπήρκει μοι ὅσα καὶ ἐπαρκῶν. ¶ Item ſuppedito, ſuggero, ut Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσων ἐδέομεν φέρειν. Et cum Attico genit. apud eundem, πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπήρκει τῦ ἑαυτῦ. Sic Ariſtot. ethic. 9. ἐπαρκεῖ ἡ ὄρεξις τοῖς γονεῦσι. Interdum cum ſolo dat. ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, ſubvenire egenis, ut Ariſtoph. in Pluto, Iſocr. & Dem. ¶ Οὐκ ἐπαρκεῖ πλοῦτος χαλεπῷ. Alex. Aphr. non ſufficit venter ad concoquendum.

Ἐ-παρκέντως, ſufficienter, ἐπαρκέντως μοι, Soph.

Ἐ-πάρκεια, ή, auxilium. Eurip. Apud Polyb. ſæpe pro ſuppeditatione.

Ἐ-πάρκειος, auxiliator. Ἐ-πάρκ-ιος pro ἄρχ-ος. Epigr. lib. 1.

Ἐμπάρκης πόλις, urbs munita, & ad propulſandos hoſtes ſufficiens, Strabo.

Ζωάρκης, vitam adjuvans, vel ad vitam ſuſtentandam ſufficiens, ut ζωαρκὲς πνεῦμα, apud Nonn.

Καταρκεῖ, ſufficit.

Ὀ-λιγάρκης, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγαρκεια, animus paucis contentus. Greg.

Pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς ſubſtantivè. Luc.

Παράρκης, undequaque ſufficiens, vel ſufficientes vires habens.

Πανάρκης, omnibus ſufficiens, ſeu omnes juvans. Æſchyl.

Πολυάρκης, ad multa ſufficiens, vel multum ſufficiens. Item diù durans, pertinacis uſus, inquit Bud. ex Luc.

Ποδάρκης, pedibus ſuis valens, pedibus celer. Il. α. Poëticum.

Περισταρκῶ, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior.

Ἄ-ρκτ-ος, ου, ὁ ἡ, (vel Ἄ-ρκ-ος, de qua infra) urſus vel urſa, Luc. in Demonact. τὸν δὲ κυνικὸν ὁ ἄρκτε λέγεται φιλοσοφῦντα. ¶ Eſt etiam nomen piſcis apud Ariſtot. & Oribaſ. quem interpretes urſam vocant. ¶ Eſt præterea ſignum cœleſte quod Lat. Septentrionem, Urſam, & Græci à ſimilitudine ἅμαξαν etiam, id eſt, currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis ſeptentrionali, ut apud Herodot. lib. 2. δίνεμαι δὲ ἐς τὰ μετοπώρινα ὧδε, ἡ ἀρκτε πολλὸν τοῦ ἀεὶ ὄντος ἀπὸ ὁδὸν ἀρκτῳ Ῥωμαίοις δυναλύοντος ἐσαῦθις. Etym. ab ἀρκῶ derivatum vult pleonaſmo τῦ τ pro ἄρκαρ, quoniam ἐπαρκεῖ ἔαυ τοῖς, & hyemem tranſigit ſine congeſto victu.

Ἀ-ρκτ-ῖν-ος, ου, ὁ, urſinus, ut ἀρκτῖνον δέαρ.

Ἀ-ρκτ-ίδ-ιον, ου, τό, urſina ſcil. pellis.

Ἀ-ρκτικός, ή, όν, ſeptentrionalis, ut πόλ-ος ἀρκτικὸς, cui oppoſitus ἀντάρκτικος.

Ἀ-ρκτ-ῷ-ος, ου, ὁ, arctous, ſeptentrionalis, Herodot. lib. 2.

Ἀ-ρκτ-ίδ-ιος, in urſæ occiſæ honorem virgines Dianæ conſecro, vide Harpocr. Suid. & Heſych. item Poll. & Cælium l. 26. c. 19.

Ἀ-ρκτ-ε-ία, illa conſecratio virginum Dianæ.

Ἄ-ρκτιον, herba, de qua Dioſc. lib. 4. cap. 106. & Gal. ſimpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀ-ρκτ-ῷ-ος, ου, ὁ, ἡ, ή, ſeptentrionalis, ut ἄρκτ-ος πνοὴ, Euſt.

Ἀ-ρκτ-ε-ύ-ω, ῦ-σω, ὁ, idem quod ἀρκτ-ίζ-ω, ut λίπ-ος ἄρκτιον.

Ἀ-ρκτ-ι-ος, ου, ὁ, urſorum catuli. Euſt.

Ἀ-πάρκτ-ιας ſeu ἀπάρκτ-ιος, ου, ὁ, (comp.) ab urſa ſeu ſeptentrione flans ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Ariſtot. de mundo.

Ἀ-ΡΚΤ-Σ, υος, ὁ, rete. Xen. in Cyneget. τὸν δ' ἄρκυς φασιανῦ ἢ Καρχηδονίν λεπτῆ λίνῳ, καὶ τὰ ἐκδύα καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ὀπὶ τοῖς ἄρκυσι, retia ſervantes, ut Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυας magnitudine inferiores eſſe quàm ἀ-κτυα & ἐκδύα, κυνηγετῆρ autem χϛ' ὁμοίως ſimiles. ◆ Euſt. ex Pauſaniæ auctoritate ab ἄρκῳ derivatum vult, utpote urſis venandis deſtinatum. Suidas vel ab ἅλκω, verſo λ in ρ, vel ab ἀρκέθω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. ¶ Heſychius exponit etiam μασύγκυλον, & in plur. Ἀ-ρκυα, δίκτυα, λίνα. Item etiam exp. reticulum ornamentum muliebre.

Ἄ-ρμα, ατ-ος, τό, currus, quadrigæ. De equis proprie dici annotat Euſt. Odyſſ. ρ. Γ' ἵπποισι φρύπαμ' ἠδὲ κριθὰς ἅρμασι κοιπώσι. Xen. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τάτας ἐζεύγνυτο ἅρμα λαμπρὸν χρυσοζυγον. Accipitur etiam ut (annotat vulgò) pro pondere & onere. Hierem. cap. 24.

◆ Ab ἄρω derivari docet Euſt. ex Ariſtarcho.

Ἀ-ρμάδ-ιον, ου, ὁ, curulis, ut ἁρμάδιον μέλ-ος apud Eurip. in Oreſt.

Ἀ-ρμάδ-ιος, ου, ὁ, idem. Xen.

Ἀ-ρμαῖ-ται, οἱ, bigales, bigarii.

Ἀ-ρμάτ-ειος, ου, ὁ, curulis, Athen. lib. 1.

Ἀ-ρματ-άω, f. ήσω, aurigo, Eurip. in Oreſte.

Ἀ-ρμάτ-ιον, ου, τό, curriculum, parvus currus.

Compoſita.

Βατ-άρματ-ος, ου, ὁ, ἡ, ή, currum gravans, apud Heſych. in Aſp.

Ἐ-υσάρματ-ος, currum trahens, Il. σ. ἐυσσάρματες ἵκανε ἵπποι, per metaplaſmum pro ἐρυσσάρματες inquit Euſt.

Ῥῑμάρματ-ος, ὰμαξα, certamen quod citato & celeri curru fit. Soph. in Oedip. Colon.

Ἀ-ρμαλιὰ, ἁρμόδ-ιος, ἁρμίζ-ω, ἁρμονία, &c. vide in Ἀ-ρω.

Ἀ-ρρην, &c. vide in Ἀ-ρς.

Ἀ-ΡΝΕ-ΟΜΑΙ, οῦμαι, f. ήσομαι, recuſo. Item nego, inficior. Od. α. Ἠ δ' οὐ' αὐτεῖ τις συγχεύσ-ειν χάμον. Et Od. θ. Οὐκ ἐσ' ὁδὲ ἑοικε τεὸν ἔπ-ος ἀρνήσασθαι. Apud Demoſth. in oratione pro corona, ἡ ταῦτ' ἀρνούμην πολ-ὺ τὸν ὑπάρχοντ-α χρόνον ταύτην ἢ χρέ-α-ς, exp. recuſans & detrectans. Apud eundem Philip. 3. ὃν' αὐ ἀρνηθεῖεν ὑμοι οἷς ὦκ εἰσι τοιῦτοι. Apud eundem, ὧν ὐ θέμις ἐσι μὴ λαβεῖν. ◆ Ἀ-πὸ τῦ ἀέρειν τὰς χεῖρας ὁπὶ τῷ καρωτίνειν. Etym. Solemus enim quum quid petenti recuſamus, tollendo aut removendo manum id ſignificare.

Ἄ-ρνησις, εως, ἡ, recuſatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian.

Ἀ-ρνητικός, κὴ, κὸν, negativus, ut ἀρνητικὴ μέθοδος apud gramm.

Compoſita.

Ἀ-παρνέομαι, οῦμαι, pernego, ut apud Plat. φόνου ἀπαρνήσασθαι. Ponitur abſolutè apud Plat. epiſt. 7.

Ἀ-παρνέ-ω, ῶ, ὁ, ἡ, ή, qui prorſus inficiatur, qui pernegat. Suid.

Ἐ-ξαρνέομαι, οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro ſimplici ἀρνοῦμαι, Æſch. ὡς ἐξαρνέσιμα πρὸς θεόν.

Ἐ-ξάρνησις, negatio, inficiatio.

Ἐ-ξαρνητικός, inficiandi peritus. Ariſtoph. in Nub.

Ἐ-ξάρν-ος, ῶ, ὁ, ἡ, ή, q.d. negator, inficiator, Ponitur cũ verbo εἶμι, pro

pro ἐξαρτῆσαι, inficior, Dem. ἔξαρτ☉ ὢν καὶ πεδεικέναι. ¶ Apud Isocrat. ἔξαρτον ἦ ἀεὶ τῆ χρημάτων. Dicitur & ἔξαρτ☉ εἰμὶ τίνι, ut apud Dem. & Isocr.

Α'ΡΝΤΜΑΙ, capio, recipio, consequor. Proprié autem volunt esse, dando ἅρπα pro eo aliquid vicissim accipere, per catachresin verò permutare, sic & à πῶλ☉ esse πωλεῖν, & ab ὄν☉ secundum quosdam ὀνεῖν, quòd in pecorib. veterum divitiæ & commercia consisterent. Hinc μισθὸν ἁρνυῦς, mercedem capere, apud Aristot. & Plat. quod & uno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἀρνύμαι κλέ☉, apud Eurip. consequor gloriam. Apud Hom. videtur potius significare, capto & consequi seu adipisci conor, quàm capio & consequor. Il. χ. ἐπεὶ ὄχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. Sic πήμαν ἄρνυσθαι, conor pœnas sumere. Iliad. α & ε. Item pro αἰρύμαι, apud Plat. de leg. l. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀντὶ καλῆς καὶ ἀγαθῆς μὴ τάχιος μᾶλλον ἢ μετ' αἰσχρείας κερδῶν ἢ ἐυδαίμονα θελήσειν.

Composita.

Α'πάρνυμαι, aufero, ἀφαιρῶμαι, Hesych.

Μισθαρνεῖν, una voce dicitur, pro μισθὸν ἁρνυῦς, mercedem capere, mercede operam suam locare. Æschin. contra Ctesiph. τὸ δὲ μισθώσασθαι παραλιπεῖν ἥμαρτον, ἁρπαζούσης καὶ μισθαρνούσης. Dicitur & de meretricio quæstu, ut apud Philon. de vita Mos. l. 1.

Μισθαρνικὸς, ἡ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνική, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνῶδικον Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνάω eadem significat. quæ μισθαρῶ, unde μισθαρνάτικός, idem cum μισθαρνικός.

Μισθαρνὴς, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μίσθαρ☉ aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio, vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Aristot. Polit. 1. c. 7. Accipitur pro quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur. Dem. Bud. est opera quæ fluaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, ἡ, ὁ, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant. Aristot. Polit. 8. c. 1.

Decomp. Α'ναμισθαρνῶ, ῶ, mercedem capio.

Α'Ρ Ο Ν, ου, τὸ, arum, herba ex dracunculi generibus apud Theophr. hist. Plant. lib. 2. cap 20. & Dioſc. l. 2. cap. 197. Plin. l. 24. c. 16. unde & Athen. l.b. 9. δρακόντιον (inquit) ὃ ἔνιοι ἄρον, ἀφωνία. Hesychio est etiam ἠμεδαλίου ἰάζα.

Ἄβουρον, herba pusilla, ejusdem ferè cum aro generis.

Η'δύαρον, frutex qui & πλεκτὴ☉, Lat. fecuridaca, ſic dictus à ſuavitate odoris. Vide Dioſc. l. 3. c. 147.

Α'Ρ Ο Ω, ῶ, f. ὁσω, aro, ut ἀείρω χθόνα, Heſiod. in Erg. Et Od. ι. Οὔτε φυτεύσει χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόσει. Utuntur & proſæ ſcriptores. ◆ Παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρ☉. σιδήρου δὲ τέμνει τὴν γῆν. Etym.

Ἄρσις, aratio, ut γῆς ἄρσις, apud Ariſtoph. Exp. & ager frumentarius.

Ἀρόσιμ☉, arabilis. Α'ρόσιμ☉ γῆ, exponitur etiam aratus ſeu cultus ager.

Α'ρότ☉ pro ἄρσις, aratio. Apoll. Argon. 2 βοῶν ἄρστ☉ μέλει, boum aratio. Item annus. Soph. ſecundum Euſt. Ἀρότ☉, ὁ, arandi tempus, apud Theophr. Item ἀρωτὴς, τῆτος, arabilis, qui arari poteſt. Α'ροτῆρ☉, ῆρ☉, arator, ut βοῦν ἀροτῆρα, Heſiod.

Α'ρότης, ου, ὁ, idem quod ροῆτις ἄροτήρ.

Α'ροτήσιμ☉, ου, ὁ ἡ, ἡ, arabilis, in Epigr. Α'ροτήσι☉, ου, ὁ ἡ, ἡ, ad arationem pertinens. Apud Arat. ἀροτήσι☉ ὥρη, arationis tempus.

Α'ρότιος, ου, ὁ, aratum. Hom. Plut.

Α'ροτῆαι, ου, ὁ, ad aratores pertinens, ruſticus, agreſtis.

Α'ροτῆρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀροτῆρες.

Α'ροτηρεύω, aro, apud Nonn. Α'ροτηρεύτης, arator, in Epigr.

Α'ροτικὸς, idem quod ἀροτρεύω, ſed uſitatius. Α'ροτικεύω, idem, unde ἀροτικάσις, aratio.

Α'ροτρεύω, aro, aratro findo. Α'ροτρέυσις, aratio.

Α'ρότευσις, apud Gregor. pro ἀρόσις, aratio.

Α'ρόσις, ἡ, arvum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro tegete poni ſcribit Bud. Apud Ariſtot. Generaliter etiam pro terra, unde ζείδωρ☉ ἄρουρα, apud Hom. & Heſiod. Item terræ menſuræ centum cubitorum. Euſt. ex Herodoto, apud quem & Bud. ſcribit idem ferè eſſe quod jugerum.

Α'ρουαῖ☉, ου, ὁ, ad arvum pertinens, in arvo naſcens, ruralis.

Α'ρόσιον, ου, τὸ, ruſculum, agellus, in Anth. Epigr.

Comp. Ε'πάροσος, qui circa arvum opus facit, agricola. Hom. Exp. etiam, hortulanus mercenarius, ex Heſychio.

Α'χθος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Α'νήροτ☉, inaratus, Hom.

Α'σαρῶ, ῶ, idem quod ἀρῶ.

Γεωρότης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in epigr.

Δυσήροτ☉, aratu difficilis.

Εὐήροτ☉, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτ☉ etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & ἐυάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg. l. 2.

Κατηρῶ, ῶ, idem quod ἀρῶ, ex Ariſtoph.

Ο'λιγηροσία, ἡ, tenue arvum, Epigr.

Ο'λιγήρ☉τος, qui ſerò arat, ſerus arator, Heſiod. in Erg.

Περιαρῶσαι, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρεσία, ſacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωτηρέτης, qui primus aravit vel arat. Heſiod in Erg.

Α'ΡΠΑΖΩ, f. σω, (& Doricè ξω, inquit Euſt.) rapio. Ariſtoph. in Pluto, μᾶλλ' ἢ κλέπτω ἁλλ' ἁρπάσας ; Item corripio. Luc. ἁρπασθὴν τὰ πέξα κατεπέξθοσι τὸ λοιμῷ πρὸ Α'χαιῶν correpto arcu. & metaph. pro, citò intelligo & mente percipio, quaſi mente corripio, ex Sophocle citatur, Ἁρπάζω σε τῷ πυρὸς εripio te ex igne.

Α'ρπασμα, τὸ, rapina. Plat. de leg.

Ἁρπαστὸς, ὴ, ὸν, q. d. raptitius.

Α'ρπαγμα, τὸ, idem quod ἁρπασμα, quod raptum eſt, rapina, præda rapta. Joſeph. Item furtum, concuſſione quæſita pecunia, inquit Bud. apud Æſchin.

Α'ρπαγμὸς, ὁ, raptus, ipſa rapiendi actio, direptio, in qua ſignif. uſitatius eſt ἁρπαγή.

Α'ρπακτὸς, ὴ, ὸν, raptus, ereptus, furto ablatus. Heſiod. in Erg.

Ἁρπακτὴρ, ῆρ☉, ὁ, raptor, pro quo in proſa ἁρπακτής. Iliad. φ. Fœm. ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigr.

Ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et adverb. Α'ρπακτικῶς, rapaciter, cum rapacitate. Item feſtinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπαγῶδες apud poëtas.

Α'ρπαγὴ, ἡς, raptus, ipſa rapiendi actio, ἁρπαγμὸς, ut ἐφ' ἁρπαγῆ πεσεῖν, apud Thuc. & Xen. Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι, apud Thucid.

Α'ρπαγμ☉, rapto quæſitus. Item abreptus, ut ψυχὴ ἁρπαγμένη, in Epigram.

Ἁρπάγη, harpago, inſtrumentum uncos habens quo vaſa ex puteis retrahuntur, ut inquit Heſych. Exp. & χρεάγρα, vide Poll.

Ἁρπάκη, dicta quædam vaſa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Ἅρπαξ, αγ☉, ὁ, rapax. Interdum cum genit. ut ἅρπαξ ἡδυόσμου, apud Ariſtot. in Neb. Reperitur & ἁρπαγάτ☉ ſuperlat. ¶ Item ſubſt. rapina, Heſiod. ἁδὺς ἀοιδὴ, ἁρπὺς ὃ κακὴ, item harpago, idem quod ἁρπάγη, Poll.

Ἁρπαλέ☉, ου, ὁ ἡ, ὸν, ut ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ vide rapiuntur, hoc eſt, quorum cupidiſſimi ſumus.

Ἁρπαλέως, raptim, cum feſtinatione, promptè. Item avidè. Οὐζ. Ἁρπάλιμ☉, Heſych. idem cum ἁρπαλέ☉.

Ἁρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμ☉, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Heſych. ut Il. ρ. Καρπαλίμως τε φέρειν ἀφίεσαν.

Α'ρπη, ἡ, falx. Item enſis falcatus, Heſiod. Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβε ἅρπην, &c. ¶ Item avis quædam aquilæ ſimil. s, ſive ex aquilarum genere, Il. τ. ¶ Item ſtellæ quædam parvæ & crebræ quæ in ſumma Perſei dextra manu nominantur (unde illud, εἰς τὴν ἁρπην κατατείνουσιν) nam harpen poëtæ Perſeo affinxerunt. ¶ Item apud medicos (ut in lexicis annotat.) humor quidam ex flava bile totum corpus latè corrupiens.

Ἁρπῶ, aff. pro rapio. Et ἁρπῶμαι, pro falce utor, rapio.

Ἁρπεδών, όν☉, ὁ, ἡ, funiculus, ut apud Suid.

Ἁρπεδόνη, ἡ, funis, laqueus. Xen. Eſt etiam inſtrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Ἁρπυιδήζω, illaqueo, Heſych.

Α'ρπυιαι, αἱ, rapaces quædam deæ. Heſiod. in Theog. Euſt. ſcribit fuiſſe dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, unde ſi quis ex hominum oculis abreptus eſſet, ab Harpyiis dilaniatus dicebatur, ſcribit idem eſſe etiam ventus καταιγίδωδες καὶ πνευματικὸς.

Composita.

Α'ναρπάζω, abripio, ſurſum rapio, Il. ι. ὅτε μὲν ἀκάεργ☉ αἰψηρὸς φοῖβ☉ Α'πόλλων. Interdum, ubi citò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item ſedibus evello. Α'ναρπάζομαι, abripior, ſurſum rapior. Sic Plut. in Rom. αἰσχρὸν ἐν ἀνδράσι, ſublimis raptus ad deos. Item ſubitò è medio tollor, Luc. ἀφ' ὥρας ἀφηρπάσθη. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. ἵνα ἀπηχθισμένον αὐτὸν ἐκ τούτου κἀμὲ λάβῃς. Item ſedibus evellor. Æſchin. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro αἰσχρὸν, ut apud Plut.

Α'νάρπυσ☉, ου, ὁ ἡ, ἡ, abreptus, ſurſum raptus. Item repentè aut ſubitò raptus. Luc.

Decomp. Περιαναρπάζω, ante ſeu prior ἀναρπάζω. Dem.

Συναναρπάζω, ſimul rapio corripio, trahendo ſurſum.

Α'ναρπάζω, abripio, rapio, Ariſtoph. in Pluto.

Α'ναρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item diſcerpo. Apud Xen. Διαρπάζειν πόλιν.

Διαρπαγὴ, direptio.

Decomp. Εὐδιάρπαστ☉, direptu facilis, direptioni expoſitus.

Ε'ξαρπάζω, eripio, cum accuſ. & genit. Plut. Ε'ξαρπάζομαι, eripior, Demoſth.

Θυσιάρπαξ, αγ☉, ὁ ἡ, ἡ, qui ſacra rapit, ſacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio, ex Ariſtoph.

Μυσιάρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Περιαρπάζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παραρπάζω, præripio. Greg. Παραρπαγὴ, præreptio.

Συναρπάζω, corripio. Ariſtoph. in Nub. συναρπάσας τινὰ ξυμφορῶν.

Υ'φαρπάζω, ſurripio, clàm rapio. Ariſtoph. in Nub.

Α'Ρ'ΡΑΒΩΝ, ῶν☉, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum ſumpſerunt, ערבון vocant id omne quo dato confirmatur promiſſio, ideò quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quaſi quoddam teſtimonium & obligamentum datur: pignus verò, (hoc eſt ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Utitur Paulus ad Eph. c. 1. & 2. Cor. c. 1. & 5. & Plut. in Galba.

Ἀρραβανίζω, arrhabone confirmo contractum emptionis, Heſych.

Α'Ρ'ΡΗΝ, vel Α'ρσην, ενος, ὁ ἡ, ἡ, mas, maſculus, de ſexu dictum, apud Ariſtoph. ἀεὶ γὰρ ὀνομάσαν μαθεῖν σε δεῖ ἕκαστ' ἄρρεν ὄντα ἅπαν ἠλίκα. Dicitur etiam de plantis: apud Theophr. ut quum dicit duo genera γογγυλίδων eſſe, ἄρρενα & θῆλυ. Et φοίνικας ἄρσενες, itidem apud Athenæum. Α'ρρένα verò ὠὰ maſculos edentia. Metaphoricè ſignificat ſtrenuum, fortem, & qui effœminatus non ſit. Syneſius, ἔστω γάρ τις τὰ μὲν ἄλλα ἀβρὸς ἐμοί. Plutarch. μαχητὴν δὲ ἄζουν αὐτὸν τῶν ἀσωμοφυλῶν ἄρρενα καὶ γηγενῆ. Et ἄρρενα ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. Α'ρρένα vel ἄρσενα. Heſychio ſignificat etiam ἅμα κοινόλεκτα τὰ ἐξίστορητα καὶ τὰ εἰς χοιλόκτητα ἐμπίπτοντα. ◆ Euſtath. ab ἄρσην derivat, (ſicut ab ὗν ὑός) διὰ τὴν ἀμπλότητα.

Πανσπερματικὸς ὑγρότητα.

Α'ρρενικὸς vel Α'ρσενικὸς, ὴ, ὸν, maſculinus. ut ἀρσενικὸν ἦθ☉ apud grammaticos. Α'ρρένικον verò ſeu Α'ρσενικον (quod Euſtath. ἀβοτανικὸς ἀφορμακον dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ ἅμα χρῶμα ἀφεμακον, ut tradit idem Euſtath. De quo Dioſc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.

Ἀρρενικὸς, vel ἀρσενικὸς, maſculino genere, Athen.

Ἀρρενωδὴς, ἐσ☉, ὁ ἡ, ἡ, virilis, fortis. Ἀρρενωδῶς, maſculè, fortiter.

Ἀρρενόω, Ε. ῶσω, maſculum reddo. Syn. epiſt. 146. ὑπανδρώσασα ἀρρενώσει τὴν ἐκείνου σε ψυχὴν. Et in paſſ. Ἀρρενοῦσθαι, maſculeſcere.

Α'μφιῤῥένω, ῶ, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.

Ε'ρσην, Ionicè pro ἄρσην ſeu ἄῤῥην. Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem πέντε καὶ ἔρσενα & τὸ ἔρσεν, proles virilis.

Α'Ρ'ΡΙΧΑΣΘΑΙ, in altum ſcandere manibus & pedibus, (quod & ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur) Heſychio. Etymon vide in ſequenti. Α'ναῤῥιχᾶσθαι, idem, Suidæ. Ariſtoph. ſimpl. pro ſcandere uſurpavit, in Pace, Ἔ'στιν λάσπη κλιμακία ποιήμη☉, σφ☉ πᾶσ' ἀναῤῥιχᾶτ' ἀν' ὡς ἡ ἀρωδός. ubi ſchol. annotat, derivatum eſſe ex ἀράχνη κ☉. Ἀράχνιςασμὸν quaſi ἀεράχνιζῶν. Suidas ἀναῤῥιχώθην exponit etiam διαπονήθην, arripiens, prehendens.

Α'Ρ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cophinus, ſeu vas vimineum. Etymolog. Euſtath. & Heſychio. Non idem tamen prorſus eſſe quod κόφινον, ex Ariſtoph. pater, dicente in Avib. Ἀλλ' ὡς πάγετε σὺ δ' ἰὼν πὰς ἀῤῥίχους. Καὶ τὰς κοφίνους ἔπαιτας ἐμπίπτα πᾶρῶν. Euſtath. & Etymol. tradunt Atticos maſculino genere dicere τὰς ἀῤῥίχους, Ionnes autem fœminino πὰς ἀῤῥίχας. Plutarch. lib. περὶ φιλοπλουσίας, ἄλλο ἐφόδιον ἀῤῥίχου ἠκολούθει κομίζων. vide Ariſtoph. ſchol. & Suid. dicitur etiam ἀῤῥυχ☉, apud Diod. Siculum, ubi exponitur loculus. Exponitur etiam ciſta lignea & arcula ſeu capſula.

Α'Ρ'ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cophinus, ſeu vas vimineum. Etymolog. Euſtath. & Heſychio. Non idem tamen prorſus eſſe quod κόφινον, ex Ariſtoph. pater, dicente in Avib. Ἀλλ' ὡς πάγετε σὺ δ' ἰὼν πὰς ἀῤῥίχους. Καὶ τὰς κοφίνους ἔπαιτας ἐμπίπτα πᾶρῶν. Euſtath. & Etymol. tradunt Atticos maſculino genere dicere τὰς ἀῤῥίχους, Ionnes autem fœminino πὰς ἀῤῥίχας. Plutarch. lib. περὶ φιλοπλουσίας, ἄλλο ἐφόδιον ἀῤῥίχου ἠκολούθει κομίζων. vide Ariſtoph. ſchol. & Suid. dicitur etiam ἀῤῥυχ☉, apud Diod. Siculum, ubi exponitur loculus. Exponitur etiam ciſta lignea & arcula ſeu capſula.

Α'Ρ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, agnus, vel agna. Il. γ, Οἵοτε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μελαναν. Iliad. α, Α'υτὰρ πως ἀρνῶν κλέπτε αἰγῶν τε πολέων βάλε δ' ἀπάνευθε. ubi Euſtath. dicit addi πολέων, ut poëta ſignificet agnos grandiores, quum ἄρνες ſint immaturiores adhuc & minores. ◆ Euſt. tradit ἄρνες non habere nominativum monoſyllabum, ſed Ἀρνὸς, ὑ☉, & per ſyncopen νὸς: eumque vel ab ἀείρω eſſe, quòd in votis faciendis precibuſve agni ſacrificarentur: vel à ῥέω, ut ἀῤῥὴν & ἀῤῥὸς, & ſimilia.

Ἀρνακὶς, ἰδ☉, ἡ, Suidas exp. agnina pellis unà cum lana. Ariſtoph. Item calceamenti genus hyemem tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat, in Symp.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium, Heſ.

Α'ρνει☉, ου, ὁ, agninus, ἄρνεια κρέα. Luc. ἄρνει☉ φόν☉, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς, ῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β. vide Euſt.

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnellus.

Ἀρνεὺτὴς, ῆς☉, ὁ, urinator. vide Etym. & Euſt. Il. ω.

Ἀρνεὺτικὸς, ἡ, ὸν, piſcis, qui & ὑπαυσ☉. Euſt. ex Athen.

Α'ρνυμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Ε'ὐῤῥίνω, ου, ὁ ἡ, ἡ, pulchras habens agnas ſeu aves. Dicitur & ἐὐῤῥῖνι, ινος.

Πολύαρν☉, ὁ ἡ, ἡ, multos agnos habens. Iliad. β. Et per conſequens, dives. Dicitur & πολυῤῥῖνι. Od. λ. & πολυῤῥῖνι.

Υ'πάρν☉, agnum ſub ſe habens. ut ὑπάρν☉ ποίμνη, apud Heſych.

Υ'πῤῥῖνω, idem.

Μάρμαιμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀρσενικὸς, ἄρσην, &c. vide in Α'ῤῥῖνω.

Α'ρσις, vide in Αἴρω. Α'ρσχ☉, vide in Α'ῤῥῖνχ☉.

Α'ΡΤΑΒΗ, ης, ἡ, artaba: menſura Perſica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Attica medimnus, teſte Herodoto, l. 1. p. 49. Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti, ſcribit Hieron. in c. 5. Eſaiæ.

Α'ΡΤΑΜ☉Σ, ου, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector ut παῖδὸς ἄρταμ☉ κλεινὸς). ◆ Euſt. dictum tradit quaſi ἀπὸ τοῦ ἄρτια τέμνοντα.

Ἀρταμέω, ῶ, concido in fruſta. Item trucido, ἀρταμῶσαν ἄνδρας. Eurip. Διαρταμέω, ῶ, (comp.) idem.

Α'ΡΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, appendo, ſuſpendo. ◆ Α' verbo ἄρω.

Ἀρτώμαι, ῶμαι, appendor, ſuſpendor, pendeo: ut apud Synel. ep. 4. τοῖς ἂν ἐν τῇ τοιαύτῃ καλύκῃ ἀπὸ λεπτῆς φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam eſſe ſuſpenſam ajunt. Gregor. Naz. ὃν ἤρτη☉ τῷ ἑνὸς, unum ex altero pendet. Metaphor. eſt etiam, pendeo animi, & ſpem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Herodian. lib. 4. ἤρτη☉ πᾶσι ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ὑπὸ τοῦ σώματος ἀνδρείας τε καὶ πλήθους. ubi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem veſtram recumbit & fidem.

Ἀρτῶμαι ἐκ πυρ☉, adjunctus ſum alicui, ſocius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xenoph. Hell. 6. ᾧ σφ' ἐξ ὑπνῆ ἠρτημένω πόλεων.

Α'ρτημα, τὸ, quod ſuſpenſum eſt vel appenſum. Item appendix. Item peculiari ſignif. lorum ex quo marſupium dependet, vide & Heſych.

Ἄρτημη, ἡ, laqueus. Item ſuſpendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. eſt etiam ἀσπαρτὸν ὁ λαμβάνει ὅς πε ἀνέλκει ἢ ζυγόν.

Ἀρτέμων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Α'ναρτάω, ῶ, ſuſpendo. ut ἀναρτᾷ ἑαυτὸν βρόχῳ, ſuſpendo me laqueo. Α'ναρτᾶν ἑαυτὸν ἐκ πνὸς apud Dem. Metaphor. dicitur pro, ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare, & cum eo vitæ ſubſidia ſociare.

Α'ναρτάομαι, ῶμαι, ſuſpendor. ut ἀνηρτημένῳ τῇ ἀφυσ☉, apud Philoſtr. ſuſpenſus è curru. Et met. Dem. ἀναρτωμένῳ ἐλπίσι ἢ ἐλπίδων. Dicuntur & ἐλπίδες ἀνηρτῆσθαι, ſpes pendere. Et apud Luc. ἐκ τῆς ἡμῶ ῥάμματ☉ ἀνηρτημένοις, è nutu meo pendentes. Et apud Plutarch. in Och. πάντων θεοῖς αὐτὸν ἀνηρτημένων πᾶς ὅλως, quum omnes ex ejus vultu penderent. Apud Herodot. ἀνήρτηται, cum inf. ſuſpenſus ſum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro ἀναρτᾶν, ſuſpendo. Item concilio mihi & aſciſco, amicitiaque devincio, Xen.

Α'νάρτησις, εως, ἡ, ſuſpenſio. Item metaphor. obſtrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.

Α'ναρτία, ῶ, ſuſpendo, appendo: ut ἀναρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐπ' αὐτῷ. Lucian. Item (q. d. ſeorſum ſuſpendo) dirimo, diſtraho, diſſocio. Lucian.

Α'ναρτῶμαι, ſuſpendor. Item dirimor, ſeparor, diſto. Item aberro, longiùs digredior, apud Xen.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio. Plut.

Ε'ξαρτάω, ῶ, ſuſpendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἧς ἐπισφέρειν ζώνης ἢ πρόχλον ἐν βρόχῳ. Et metaph. Synel. epiſt. 109. Τοσόνδε ἡμῖν ἐξαρτῶν πιστῶν, ex tot judicibus nos faciunt. Item devincio, id eſt, amicitiam alicujus concilio quaſi cum ſuſpendendo ex meo nutu. Synel. epiſt. 98. ἐξηρτῆσθαι σωτῆρ☉ ὑπὸ πόσας ἦ ὑπὸ πόσας ὀφῦς. Item elevo, tollo ſurſum. ut interpr. Bud.

Ε'ξαρτώμαι, ῶμαι, dependeo, pendeo. Ariſtid. in Panath. ἃ ἢ πάντα ἐξῆρτη☉, ex hoc dependet, hujus eſt appendix. Et pro, magnopere deditus ſum. unde præt. ἐξήρτημαι conjunctus ſum ; adhæreo. Plut. in Anth. τὰ γὰρ μεγάλα πάλαι φύλλων τῶν ἐξάρτη☉, ingens planicies his collibus adhæret, vel ſubjacet. Item conjunctus & connexus ſum, conjunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτη☉ ἢ χάλαζα ποῖς ῥόνοι, aſſurgit. attollitur, Bud.

Ε'ξάρτημα, appendix. Ε'ξάρτησις, ſuſpenſio.

Ε'παρτάω, ῶ, ſuſpendo deſuper. unde ἐπαρτᾶσαι dicitur quod impendet. Æſchin. in Tim. ᾧ φόβος ὑπάρχοι τοῖς ἀνηρτημένοις, metum injeci. Et ὑπαρτημένῳ κίνδυν☉ apud Herodian. periculum impendens.

Περιάρτιον, ου, ſuſpendo è cingulo, vel ſuccingo ut enſem. Luc. de Herc. ᾧ ἢ χαλκοῦν παρῆρτη☉.

Περίαρτημα, quicquid ità ſuſpenſum geſtatur, quidquid ab alio dependet & annexum eſt ut appendix. quicquid applicatur & adnotum ſuſpenditur. Luc.

Περιαρτάω, ῶ, appendo. Περιαρτημένῳ, appenſus. Et metaphor. deditus alicui rei & velut ex ea pendens.

Περισάρτωτος, qui appenſo, additamentum.

Συναρτάω, ῶ, appendo, annecto. Eurip. in Med. συναρτήσας ἅμ☉.

Συναρτῶμαι, appendor, annector, connector. ut συνήρτηται τῇ φλογί, venæ connectitur, Ariſtot. Item adhæreo. Item ſequor. Bud. ex Plut.

Σωμάρτησις, connexio rerum & colligatio, quum una ab altera dependet. Plut.

Decomp. Α᾽σωμάρτητ⊖, non connexus, non cohærens: seu qui connecti & cohærescere nequit. Et pro, non consentaneus, non conveniens, ineptus, ex Greg.

Α᾽ΡΤΕΜΗ᾽Σ, ⊖ός, ὁ, ἡ, incolumis, integer. Il.ν,Ω᾽ς ἔθην ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα σεσῳότα. ◆ Α᾽ nomine ἄρτ⊖, vel q. ἀτειμής.

Ἀρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. l. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

Α᾽ΡΤΕ᾽ΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: h.e. velum navis majus, utitur Lucas, Act. c. 27. Item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitruv. lib. 10, cap. 5. ◆ Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἀρτᾶσθαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, ut Alciatus sentit.

Α᾽ΡΤΕ᾽ΟΜΑΙ, ῦμαι, apparo, paro, ut apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νέας, & ἀρτέετο ὡς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. ◆ Ab ἄρω.

Compositа.

Ε᾽παρτής, ⊖, ὁ, ἡ, paratus, qui est in promptu. ut Od. θ, ἐπαρτέες ἦσιν ἐπᾶξαι. Sic ἐπαρτέες ἦσαν, ἐπαρτέα πάντα, apud Apol.

Ε᾽παρτία, ἡ, apparatus, παρασκευή, Hesych.

Παραρτύομαι, ῦμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et παραρτέετο φραπλῶ, comparabat exercitum, apud eundem.

Α᾽ΡΤΗΡΙ᾽Α, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. ut apud Soph. πλάσμασιν ⊖ ἀρτηρίας. Et σραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphrod. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à veteribus Græcis venas vocatas fuisse. ◆ Volunt dictam ἀπὸ τῆς ἀήρα πορεῖν, ut refert etiam Phalar. vel ab ἄλκης, quasi ἀλτηρίαν, verso postea λ in ρ.

Ἀρτηριακός, ή, ὁ, arteriacus, ad arteriam pertinens. ut ἀρτηριακὸν πάθ⊖, raucitas, ut scribit Paulus l. 3, c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βεσχόφωνος, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (non addito vel ἡ ἀπιδύτα vel alio quopiam nomine) dicitur à recentioribus medicis (ut ait Gal.) τὸ ἡ ἀρτηρίας σραχείας φάρμακον.

Ἀρτηριώδης, ⊖ος, ὁ, ἡ, arteriosus, ut anatomici interpr.

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν ἡ ἀπορρύη τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριάζωδω ἡ διαχεόμενα ὡς σραῖμα. Bud.

Α᾽ΡΤΙ, modò, paulò, antè, nuper. Aristoph. in Nebul. ἀνήκεσ᾽ ἄρτι Χαιρεφῶντα. Σακεσ᾽πης, modò interrogabat. in Epigr. ὃς φάσ᾽ ἄρτι μολόντ⊖, recèns nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, jam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δικρύετε, an hunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύτευ, quum primum emergit. Sic Joh. 9, πῶς ἂν ἄρτι βλέπω; Α᾽σ᾽ ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, ut Joh. 13, & Matth. c. 26. Α᾽χρὶ τῆ ἄρτι ἥ⊖ρας, usque in tempus præsens. 1. Cor. 4. Ε᾽ως ἄρτι, idem Joh. 5. ¶ In multis comp. significat perfectionem, ab ἄρτ⊖: ut in ἀρτιτελὴς, ἀρτιμαλὴς, &c.

Ἄρτιος, idem cum ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἄρτιος ἦκων. Apud Æschin. ἦτε ἀρτίως κατελαλύσει ὁ δῆμ⊖, expon. quum recèns rediisset, vel paulò antè. Aliam signif. vide in Α᾽ρτ⊖.

Α᾽ΡΤΙΟΣ, ᾱ, ὁ, ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur ut nihil neque desit neque superfit. quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσός ἐσιν. ut ἄρτ⊖ ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur ἄρτιοδός, impar. Plut. de defect. orac. τῷ ἀρτίῳ τῆς ἀρτίας κεφαλῆς ⊖. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. ut apud Luc. in Hermot. οὗτοι γὰρ μᾶλλ᾽ ἄρτιοι ἔσαν οἱ ἀμφίσυροι οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δύο ἦσαν. Hinc factum quidam existimant, ut ἄρτ⊖ pet metaph. significet integrum & perfectum. ut Luc. de Vulcano loquens in lib. de sacrif. ᾧ δὲ ἄρτιον τὸ πόδε. Et 2. Tim. 3. c. ἵνα ἄρτι⊖ ᾖ ὁ τῦ Θεῦ ἄνθρωπ⊖, ἐκ πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμέν⊖, i. ut perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur & ἡμιοσιδιῆ⊖. Il. 8, ἐρεσσέμεν ἄρτια πάντα. Et Od. 3, ἄρτια βάζων, i. consentanea loqui, ut interpr. H. Steph. Atque adeò grammaticè deducunt ab ἄρω.

Ἄρτιος, adverb. integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. Item pro ἄρτι.

Ἀρτιάκις, pariter, i. pari numero. Ἀρτιάκις ⊖ ἀδιαιρέσις. Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, σταῖρος δ᾽ οἱ συνέμπεσε ἀρτιάζοντι χρυσοῖς.

Ἀρτιασμός, ῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar. Arist. Rhet. 3.

Ἀρτίζω, (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt usitatiora) significat non solùm compingere seu componere ac coagmentare: sed etiam complere, perficere, & absolutum reddere. Apud medicos usurpatur etiam pro luxata membra in suum locum restituere. Denique etiam pro farcire quod ruptum est & dissolutum.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, ὑμάρια χρεῖν ἀρτίζοντο.

Compositа.

Α᾽ναρτ⊖, impar, ὃν ἄρτ⊖.

Α᾽παρτίως, expon. ἀπαρασκεύως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. Α᾽πάρτια σεσχεκάσιν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Α᾽παρτίζω, perfectum & absolutum reddo, omnibus numeris expleo. τὸ ἀρτίως, id est, ἐναρμόσως συμπαγῶ, ferè absolutè ponitur, inquit Bud. ut Arist. Pol. 5. ὥσε ἀπαρτίζειν σοῦς τὸ μέγεθ⊖ καὶ τὴν ἀξίωσιν ἀρχῆς, ut æquare prudentia & gravitate morum possit magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. ut apud Aristot. ἐν τῇ ἀπαρτιζέσῃ ὥρᾳ. Et pro adæquare. Vide Bud. Item pro dispertire, dividere.

Α᾽παρτίονται, adverb. perfectè, expleto numero, ita ut nihil desit, nihil superfit, inquit Suid.

Α᾽παρτί exp. ἀπαρασκεύως, id est, plenè, omnino & q.d. expletè. vide Suid.

Α᾽παρτίζομαι, pass. perficior, absolvor. ut κόσμ⊖ ἀπαρτιδεῖ, apud Basil. Item dividor. Josephus de antiq. ἀπαρτίζ⊖ται εἰς ἑπτὰ μοίρας.

Α᾽παρτισμός, perfectio. ut Lucæ 14. cap.

Α᾽παρτιτικός, q.d. absolutorius, ad perfectionem & consummationem rei alicujus conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

Ε᾽ξαρτίζω, absolutum reddo, absolvo, expleo. ut act. Apost. c. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, perficio, absolvo, absolutè compono. ut Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, coagmentare, aptè componere. ut ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. & 1. ad Cor. c. 1. & ad Rom. 9. Item ex multis unum compono, ut Diosc. in præf. libri 6, τὰ καταρτισθέντα ἤδη ἐφεξῆς φάρμακα, cùm ibi è multis rebus concinnata & compósita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque unanimitatem reduco, perturbatos & seditionem agitantes sedo ac compono. Herodot. in Terpsich. μετὰ δὲ τὴν Πάρεσι κατηρτίσατο, diremptos consociárunt, dissidentes concilárunt. Item reconcinno, refarcio, instauro. ut Matth. 4, & ad Gal. ult.

Καταρτισμός, ἑως, ἡ, perfectio, absolutio. Item instauratio. ut 2. ad Cor. cap. ult.

Καταρτισμός, idem. Apud Æginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Item reconciliatio. Item reconcinnatio, ipsa refarciendi actio, instauratio.

Καταρτιτής, reconciliator. Herodot. in Terpsich.

Decomp. Δυσκαταρτίσ⊖, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Περικαταρτίζω, antè absolvo, 2. ad Cor. c. 9.

Παραρτίζωδαι, apparari. Hesych.

Α᾽ΡΤΟΣ, ᾱ, ὁ, panis. Ab ἄρω significante σεσοφέω, inquit Etym. quasi ὁ καθ᾽ ἑκάσ᾽ην τῇ σώμαση ἡδὴ σεσοφερέμεν⊖. Cui Etymol. assentitur Eustathius quoque. Sed additur & alia ratio ab Etymol. videlicet διὰ τὸ ἄρειν καὶ ἀναφέρειν τῷ δυνάμενον. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, ut sit ἄρτ⊖ cibus corpori congruus: sicut ab eodem ἄρω deducitur ἁρμαλιὰ, cibus.

Ε᾽ξαρτᾶς, ᾶδ⊖, ἡ, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ est etiam ψωμὶς, panis fustum, bucella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχει ἡ αὐτὴ ἀνθρώπ⊖ μέγισον ἄρτον καταπίνειν.

Ἀρτίσκ⊖, ου, ὁ, parvus panis. aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, parvus panis. Laërt.

Compositа.

Διαρτίζω, subigo & panem informo, ut quum massa in panes informatur. Bud.

Η᾽μίαρτ⊖, Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura, id est, lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτ⊖, magni panis dator. Μεγαλαρτία, festum magnorum panum.

Ο᾽λιγαρτία, ᾱ, penuria panis, q.d. paucitas panis. Suid.

Τροχάρτης, ου, ὁ, panivorus. nomen muris, ὑπὸ τῆς σροφῆς ἄρτ⊖, id est, ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat. apud Hom. βαπραχομυομ.

Α᾽ΡΤΙ Τ᾽Ω, & ἀρτιῶ, (interjecto τ) apparo, adorno, instruo, struo. Odyss. ρ. v. 448. – πᾶ δ᾽ ἦπευε αὐτὸς ἄλαδε δον. Et ξ, λέχος ᾠκῖο ἀρτυνάντες, ι. παρασκευάσαντες vel σωμάξαντες, Hesych. apud Herodot. ἦ πυσα τὴν ἐπιβολὴν, insidias struxerunt. Il. ο. v. 203.

Τ᾽σιν δ᾽ ἄρτυσον δεῖσηα καλέσαντες. Ε᾽κπεσ ἡ Τρῶσιν ἐκπίον, quod Eustath. exponit ἐσφερέσ᾽ωσε ἐμαχοντο. ¶ Item condio. Soph. ὑμὰ μάγειρ⊖ ἄρτύσω σοφός. ◆ Eust. ab ἄρω deduci, posse & ab ἄρτ⊖ deduci. ut χέω à χόα.

Ἀρτύομαι & ἀρτίομαι, apparor. Item condior. Item pro apparo. ut Iliad. β. v. 55.

Α᾽ρτυμα, τὸ, condimentum. Plut. de lib. inftit. ἢ ἀνάπαυσις, ἧ πόνων ἄρτυμα δέδ.

Ἀρτυμασπόδης, ⊖ος, ὁ, ἡ, in condiendis cibis usum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Α᾽ρτυσις, ipsa actio condiendi.

Ἄρτυτὸς, exp. condimentarius seu conditaneus. Diosc. l. 2.

Ἄρτυτις, pro fructibus cinaræ (qui vulgò artichaux) affertur ex Alex. Trall.

Ἀρτύς

Ἀρτύς, exp. amicitia: item σωίαξις. Α᾽ρτυ⊖, exp. ἄρχων. Sed tradunt alii ἀρτύας fuisse ἀρχόντων. Epidauriorum peculiare nomen.

Ἀρτύω ex Herodoto aff. pro quibusdam Argivorum magistratibus.

Compositа.

Α᾽ναρτύω, adorno, struo, molior.

Ε᾽ξαρτύω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 5. καὶ πωὶ τὰς ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. ἐξήρτυε ὃ κ᾽ ἄλλον ναυπικὸν. Apud eundem ἐξαρτύεδαι ponitur interdum significatione act. ut. l. 1, ναυπικὰ τε ἐξηρτύετο ἢ Ἑλλάς.

Ε᾽ξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ε᾽παρτύω, aptο, adapto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo. Plut. de leg.

Decomp. Παρασκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio.

Ο᾽μαρτύω, opsonia condio & instruo vel apparo. apud Suid.

Ο᾽ψαρτυσία, ἡ, conditio & instructio opsoniorum. vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia.

Ο᾽ψαρτυτὴρ, ῆρ⊖, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ο᾽ψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opsonia condit vel instruit. popinalis, culinarius. ut ὀψαρτυτικὴν βιβλίον, apud Athen.

Ο᾽ψαρτυτικὴ, ars coquinaria, seu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, Apoll. Arg. 2.

Α᾽ΡΤ Ω & Ἀρύτω, F. ὑσω, haurio, ex profundo traho. Item simpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω derivant verso ε in α, Hesiod. Οἵ γε δὲ ἐρεπτεον, τοὶ δ᾽ ἤρυον, hauriebant. Epigr. l. 4. ἰδὼν ἀρύσαν τα βοώτην, haurientem intuitus pastorem. Et metaphoricè apud Apoll. Argon. lib. 3. Καὶ τυ νέ ὁι κ᾽ ἠμὶ πᾶσι ἀπὸ σηθέων ἀρύσαιτο Ψυχὴν, i. exhauriens. Passiva quoque vox activam significationem habet. Aristophan. in Neb. Νεάλαι θεσροὶ ὑδὰ τῶν χυσίων ἀρύτασδε φοίτασι. Plato de leg. ὧν ὁ μὲ ἀρύτωμεν ὅσων τε δεῖ ἢ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀρυτὶς, ῆρ⊖, ὁδ⊖, cochlear, concha, hausirum, i. instrumentum coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Diosc. l. 2. c. 84.

Ἀρυτὴρ, ῆρ⊖, ὁ, ἀρύσις & ἀρύσιχ⊖, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum · ut cotyla, cyathus, calix. Athen. libr. 2, & Aristoph. in Vesp.

Ἀρύταινα, ἡ, est εἶδ⊖ πλεχανοῦ⊖, ut Eust. annot. Numeratur & inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρύσαινα, ἡ, idem videtur significare quod ἀρύταινα. Athen.

Compositа.

Α᾽ναρύσιον, haurio, idem quod ἀρύτω.

Α᾽ναρύσις, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Α᾽ναρύω, vel α᾽ναρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè pro, detrahо velut hauriendo, seu minuo. Plut. Pro eodem usurpatur etiam interdum ἀναρύομαι.

Ε᾽ξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ε᾽ξαρυσις, exhaustio. Gal. in lex.

Ε᾽παρύω & ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐναρύομαι seu ἐπαρύτομαι.

Ε᾽ναρυσιήρ⊖, ου, ὁ, idem quod ἀρυσὴρ seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25:

Ε᾽ναρυσὶς, ίδ⊖, ἡ, idem. Exod. c. 37. & Num. c. 4.

Ε᾽τήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear quo τὸ ἐν τῷ ἀρυσὶῳ sive ἀρύσιδι, id est, quo pultem ex olla hauimus. Aristoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo jus hauritur vel defpumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτ⊖, sive κοτυληρύτ⊖, ου, ὁ, ἡ, vola haustus, vel quantum utraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτ⊖, calice haustus. vel tam exundans ut calicibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνήρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

Α᾽ΡΧΗ᾽, ῆς, principium, initium, exordium. Il. Λ, 1. ἀρχὴ δ᾽ ἄρα οἱ πάντων ἦεν. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ πάντ⊖ ἔργ⊖ μέγισον. Ἀρχὴν ποιήσασδαι, initium facere, incipere, Isocrat. Α᾽ρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo & ἀρχὴν ἀ ἔκ τ⊖δε dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: ut ἀρχὴν βάλλε θεῶν, Plat. in epist. fundamenta jacere. Ἀρχῶ, interdum adverbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò. ut apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Joh. c. 8. ubi variæ afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thucyd. ἐδὲ πειρῶν ᾽ἀρχῶ, exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Præd. 1. τῷ γὰρ τῶν ἀρχῶν μὴ κεκμηκότι τὸ σράτευμα, τότε σοι δεῖ μέλειν, tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thucyd. l. 2, ἢ ἀρχὴς ἀπολυθῶδαι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυ ῆς, Plat. de rep. imperium in nautas. Item magistratus, ut in illo Bianti dicto, ἀρχὴ ἀνδρα δείξει, Aristot. in Eth. l. 5. c. 3. In qua signific. dicitur & plurum. ἀρχαὶ apud Thucd. 2.

Derivata ab ἀρχὴ principium.

Ἀρχῆδεν (adverb. poëticum) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Ἀρχαῖ⊖, ᾶ, ὁν, pristinus, antiquus. ut ἐκ τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. in prisinum statum. Et α᾽ρχαῖ⊖ ⊖ παῖ⊖, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus. ut apud Synef. ἔθ⊖ ἀρχαῖον καὶ πάνειδν. Item stultus, ineptus. Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερ⊖ εἶ τὰ λόγ⊖.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors usurarum. Subauditur autem subsantivum δάνειον sive δάνεισμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicujus pro sorte & capite unde fructus & reditus manat, adeò ut τὸ ἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῶα, avita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more. antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum pro, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητ⊖, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαϊκὸς, & Attice ἀρχαϊκὸς, ή, όν, antiquitatem seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, sive in moribus, sive quod artem attinet. Plut. in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate, Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor. (tem stultè.

Ἀρχαισμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autem in sermone seu dictione. unde figuræ nomen est apud gramm.

Ἄρχ⊖μαι, incipio, initium facio. Od. γ, 3. μύδων ἤρχ⊖. Et Il. α, ἤρχ᾽ ἀγορεύειν, verba facere cœpit. Item sum principium seu origo. vel autor sum. Thucyd. ἦδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ε᾽λλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thucyd. ἄρχω ἡ μάχης. prior pugnam capisso. Sic ἄρχειν πολέμ⊖ apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior lacessivit aut rixam aut bellum, & qui prior percussit, ut Bud. interp.

Ἄρχ⊖μαι, incipio, initium facio, vel initium sumo, Od. ὃ, ἤρχατο μύθ⊖ν. Sic ἄρχ⊖μαι συγχύσεως. Et ἄρχ⊖μαι ἀπὸ τύπτων, Dem. & Luc. Et ἄρχ⊖μαι ἐκ τῆ ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχ⊖μαι, Od. ξ, Πάντυδεν ἀρχόμεθ᾽ ἀείδειν. ¶ Item pro, initium habeo. Greg. de theol. l. 1, ἓν ἄρχειν γὰρ τῶνδε χρὴ τὸ κρύφιον πιστεῦσ᾽.

Ἄρ⊖μα, τὸ, vel potius ἄρ⊖ματα, τα, primitiæ, ἀπάρ⊖ματα. Od. ξ.

Compositа.

Α᾽γαδαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαδαρχικὴ τελὰς ab eodem appellatur.

Αἱρεσιάρχ⊖ vel αἱρεσιάρχης, hæresis autor, id est, sectæ, à quo secta quæpiam initium capit. Et apud Eccles. scriptores, autor dogmatis a religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν esse autorem sectæ.

Α᾽ναρχ⊖, ⊖ος, ὁ, ἡ, principio carens. de Deo solo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam signif. in ἀρχὴ principatus.

Decomp. Συναναρχ⊖, una cum alio carens principio, coæternus. ut Christus dicitur Patri συναναρχ⊖.

Α᾽παρχαιόω, οῦ, F. ώσω, antiquum reddo, obsolesco facio.

Α᾽παρχαίωσις, antiquus fio, obsolesco. unde α᾽παρχαιωδὴν λέξιν.

Α᾽παρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnosoph. l. 1.

Α᾽πάρχομαι, primitias solvo & decerpo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem, vide Bud. Et cum ἀπὸ apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. 7. & Odyss. ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genitiv. apud Gregor. Α᾽παρχὴ, ἡ, & frequentiùs Α᾽παρχαὶ, primitiæ. Plutarc. & Plat. Α᾽παρχαὶ, vel potius ἀπάρ⊖ματα, primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ generis princeps, gentis & familiæ autor, à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium sumpsit.

Ε᾽παρχόμαι, incipio, suspicor. Plut. in Cic. καὶ μάλις᾽ ἐνῆρξατο τῆ Decomp. Περιεπάρχομαι, antè incipio. (λόγ.

Ε᾽ξαρχὴς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio.

Ε᾽ξάρχ⊖μαι, incipio, suspicor. Odyss. δ, μολπῆς ἐξάρχοντες. Et Xen. Præd. 7, πῶ ἐγὼ ἐξάρξω. Ε᾽ξάρχ⊖μαι, idem. ut Xenoph. ἐξάρχ⊖μαι πωιεῖν. Hellen. 3.

Ε᾽ξάρχ⊖, inceptor. Item princeps rei alicujus conficiendæ. Basil. ἐξάρχοι δὴ κ᾽ ἡ φελόν των αὐτ⊖ς. Exp. & præcentor.

Ε᾽ξάρχ⊖μαι, τὰ, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus.

Ε᾽πάρχ⊖μαι, auspicor, cœpi. Il. α.

Ἠδαρχέω, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est, qui summi Dei est, divinus. ut Θεαρχικὸν πνεῦμα, Areop.

Καπάρχω, primus facio vel dico. Interdum absolutè. Interdum cum genit. interdum cum infinit. loco genitivi. ut Xen. lib. ἀπομν. 2. καπάρχομαι τῦ καλεῖν ἐκεῖνον. prior illum invitarem. Item autor sum alicujus rei, exemplum præbeo, Athen.

Καπάρχ⊖μαι apud Eurip. & καπάρχω τῆ πολέμ⊖ apud Plut. Invenitur & καπάρχειν λόγον apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχειν; Aristot. unde ὁ καπάρχων, præcentor, præsultor.

Καπαρχὴ, initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitiæ.

Καπάρχομαι, incipio, inchoo, ut καπάρχεδαι τ᾽ μαχῆς apud Polyb. Est etiam victimam ferire, & ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ ἦ ἀπὸ σφέ τῆ βωμῆ καπήρχ⊖το.

Καπάρχ⊖μαι, primitiæ, Eurip.

Decomp. Περιτρέχω, (q.d. præexisto) anteverto, antegredior. Gal. ἀπαντᾷ τὰ νῦ φερόμενα τοῖς πάσι. Item præpolleo, antiquiore loco numeróque habeor. Areop.

Περιτάρχης, principium, origo. Sic περιταρκικὸς, principalis, originalis, primarius. Basil.

Περιτρέχομαι, auspicor. Synes. Περιτρεχὼν δίκης, in Pand. contestari litem. Περιτρέμματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum, aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατριάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic n. David patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία, apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Πατρόχρη τὸ ἀδικίας, prior injuriam facio. in epist. Phalar.

Τὸ πάρχω, initium do, primus facio aut dico, autor sum, vel initium rei do, ut Andoc. οἱ ἄκουσαν τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τοῦ Ἐλλάδ. Et Dem. pro cor. Δικὸς δ' ἐγκλείσας ἀεὶ ἄκουσαν ἐκ τοῦ ὑμᾶς. Capitur & in malam partem. ut apud Herodot. ἀδικήσω ἀδικίης, prior infero injuriam. Sic ἄρχω βίας apud Plutarch. ¶ Item sum, existo. Aristot. de part. an. l. 1, πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῇ ζώων. Et Poll. 3, ὑπάρχει μᾶλλον τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium existit. ¶ Exp. etiam suppeto. ut Demosth. ὑπάρξει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem. τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt, vel præsentia bona. ¶ Τὸ πάρχω σοι apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. Τὸ πάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, evenire. ut ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse esse: ut ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φαίγειν ἢ χαλκεῖ θῶ, ἢ τεθνάναι, &c. Apud Æschin.

Τὸ παρχὴ, ῆς, initium, ortus. unde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro, Aristot. Item beneficium ultrò collatum, id est, prior beneficentia, quæ & ἀντιπαρχὴ, Bud.

Τὸ πάρχομαι, incipio, ut Gal. χάριεν ὑπαρξάμενος, scribere cœpi.

Τὸ ὕπαρξις, εως, ἡ, q.d. existentia. A' Bud. exp. substantia, subsistentia. Aphrod. Item bona, facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Τὸ ὑπαρκτὸς, existentiam habens.

Τὸ ὑπαρκτικὸς, q.d. subsistantivus.

Decomp. Α' συνυπαρξία, q.d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu. Α' ὑπάρκτως, non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτον, per se subsistens. Hesych.

Περιὑπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, ut οἱ φοιτῶντες περὶ τοῦτο μᾶλλον δὲ, qui beneficentia præveniunt. Sic & cum genit. apud Isocr. περιὑπάρχειν τῆς εὐεργεσίας. Hinc τὸ περιὑπαρχικὸν apud Dem. beneficia in quempiam antea collata. ¶ Item sum ante, præcedo tempore. ut περιὑπάρχοντες νόμοι. Dicitur & περιὑπαρχικὰ pro περιὑπάρξαντα, antecedentia facta, Dem. περιὑπαρχὴ, angustia beneficentia, beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Eth. 9. Περιὕπαρξις, q.d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, ut qui fit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum. vel unà sum. Philo de mundo.

Φιλάρχαιος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ Derivata ab ἀρχὴ, i. principatus.

Ἀρχικὸς, ὴ, ὸν, (inquit Bud.) imperitandi peritus vel cupidus. unde ἀρχικώτατα ἔδυη, Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apom. l. 1, qui hominib. dominari novit. Item simpliciter pro imperatore vel gubernatore: apud Synes. & Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia. Pand. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristot. ¶ Item tabularium, i. armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asservantur. Plut.

Ἀρχεῖος, ου, τὸ, (q.d. imperiolum) parvum imperium. Item parvus magistratus, magistratus pedaneus, ut Bud. vertit apud Demosth.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor, præsum. Item magistratum gero, seu magistratu fungor. Il. 1, Ἀγαμέμνων οὐ μὰ ἄρχε. Et Il. π, Ἄρχε ἢ Μυρμιδόνων. In prosa cum genit. ut Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. Et Thuc. l. 2, ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem esse seu imperatorem.

Ἀρχων, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est, magistratus. Aristot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχων ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. Et sine genit. apud Polyb. & alios. Item peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat judicibus, judiciorumque moderator erat, ut Romæ Prætor. vide Bud.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum, imperio, mihi imperatur. Sæpè exp. pareo, obtempero. ut Plut. in apoph. ἄρχομαι τοῦ τῇ νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicujus, subditi, qui & ὑπήκοοι. Xen.

Ἄρχιδιν pro ἀρχέδιν. Etym.

Ἄρχος, ου, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux, vox est poëtica. ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps, quasi ἄρχαμος. Od. ξ, - συβώτης ἄρχαμος ἀνδρῶν.

Αἴχω, idem quod ἄρχω dominor, impero. Il. ε, Αἴχε Τρώεσσιν κρατερὰς ὑσμίνας.

Composita.

Α' γανάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Ajace.

Α' ναρχος, principe seu duce vel dominatore carens. qui nullius dominatui subest. Il. β, & Plat. de leg. l. 12.

Α' ναρχία, status eorum qui principe seu dominatore carent. Philo de vita M. l. 3, & Xen. Hell. 8. ¶ Item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent. detrectatio imperii. Item soluta licentia, qua unusquisque pro libidine omnia agit. Bud. ex Aristot.

Α' ναρχὸς, ου, ὁ, ἡ, ὸν, nullius imperio subditus. Thucyd. l. 5.

Α' ρίστ αρχος, ου, ὁ, optimè impero, vel optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Pol. 3.

Ἀβίστ αρχεῖον, templum Dianæ sacrum.

Α' δυάρχης, ου, ὁ, inviolabilis & sacer magistratus, quales erant tribunitiidem quod ἄσυλος ἀρχῶν, quem spoliare aut violare nefas est. Dionysius. Hal. l. 7.

Βιάρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλάρχης, ου, consilii vel curiæ sum princeps. Aristot. Pol. 4.

Γυμνασίαρχος, γυμνασιάρχος, gymnasii præfectus. Æsch. Dem.

Γυμναστάρχια, gymnasii præfectura. Isocr.

Γυμναστάρχεω, gymnasio præfectus sum.

Δεκάρχης, sive δέκαρχος, & δεκαδάρχης sive δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemviri. Priore utitur Herodot. pro decano seu decurione.

Δεκαδαρχία, seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura. Item decemviratus, hoc est, decem virûm collegium & potestas. Plut.

Δεκαδαρχεῖν, decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præest, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Hesych. exp. dux duodecim virûm.

Δήμαρχος, populi princeps, id est, tribunus plebis. Plut.

Δημάρχαι, apud Athenienses erant cujusque municipii principes qui agros describebant & album asservabant, & municipes quum opus erat convocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. unde apud Aristoph. in Neb. δῆμον τε δήμαρχος πεπ. Improprié dicitur & δήμαρχος στρατᾶς, tribunus militum.

Δημάρχια, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημάρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens.

Δημάρχεω, ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος.

Δικαιαρχία, justum imperium, Hesychio, vel etiam justorum imperium.

Α' δικάρχης, (decomp.) injustus magistratus. ut expon. apud Cic. ad Att. l. 2.

Διοπάρχας βασιλῆς, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Ideò & διαπρεπεῖς.

Δύσαρκτος, ου, ὁ, ἡ, imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix finit, contumax.

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bell. civil. l. 5.

Ἐνδάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macr. & 2. ad Cor. c. 11.

Ἐ' ναρχία, præfectura gentis. In lib. Maccab.

Ἐκκαδάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Ἐκλαάρχας, idem qui ἐλαάρχας, turmarum præfecti.

Ἐκλωσάρχης, magistratus quidam apud Jurisconsultos, inquit Bud.

Ἐκλωσαρχία, idem Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum ut ἀρχία.

Ἐκλωσαρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis morib. præsum. B.

Ἑκατοντάρχης sive ἑκατόνταρχος, centurio, ἑκατόνταρχοι τῆς ἱππικῆς, Xenoph.

Ἐνωμοτάρχης, quasi ἐνωμοτάρχης, qui præest certo numero militum, qui ἐνώμοτοι erant, vide Ælian. Hesych. Suid.

Ἔθναρχος, dux, princeps. ut ἐθναρχος τῆς ἱερᾶς, Plut. in Num.

Ἐ' πάρχω, impero, imperito, dominor. Xen. χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐβοίας ἐπῆρχεν. Isocrat. in Paneg. Item præsum, præfectus sum. ut Herodian. ὅσοι τῷ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῆς στρατιᾶς δύο.

Ἔπαρχος, præses, præfectus. ut ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τῆς φρατῆς, vel ὁ αὐλητὴς &c. apud Plut. Ponitur & sine adjectione, apud Herodian.

Ἐπαρχία, præfectura, provincia. Plut.

Ἐπαρχιώτης, provincialis, qui est ex provincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ, provincialis mulier. in Pand. ut scribit Bud.

Decomp. Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici potest. Bud.

Ἐφαστάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput collectæ. Ex Laertio.

Ἐφεστρεφὴς, manceps officinæ. Bud.

Ἐφέπαρχος, bonus ductor & imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis.

Εὐάρχα, ductus principatusque probus.

Ζυγάρχια, duo currus. Ælian.

Ζώαρχος, qui animanti præest, qui uni præest elephanti.

Θήρεσπαρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præest elephantis.

Θηρεσπαρχία, imperium ejus qui præest belluis, imperium in belluas.

Ἐπὶπάρχος, (decomp.) qui aliis ἐπαρχεύει præest. A' Gaza exp. duplaris ferarius.

Ἐπιπαρχία, duplaris feraria.

Θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps & antistes sacrificantium vel solenni cœtu Deum colentium. Luc. in Nigr. (reop.

Ἱερέαρχος, qui sacris præest, vel qui sacris præsit ordinib. Dion. Ἱερεσπαρχία, sacrum imperium, seu in rebus sacris imperium.

Ἱερεσπαρχικὸς, ad eum qui sacris præsit pertinens.

Ἱερεσπαρχικῶς, more eorum qui sacris præsunt.

Ἱερεσπάρχεω, præsum sacris ordinibus, sacro imperio fungor sacroque magistratu. Bud. ex Dionys. Et ἱερεσπαρχεῖος, hujusmodi imperio ac præfectura regi.

Ἱππάρχης præfectus agmini equitum 64. Γ' λαρχία, functio illa.

Decomp. Β' πλαρχία, duæ turmæ seu agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος, & ἱππάρχης, equitum magister seu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magistri equitum dignitas, q.d. magisterium equitum, præfectura equitum, seu præfectura equestris. Xen.

Ἱππαρχικὸς, ad magistrum seu præfectum equitum pertinens. Xen. Item præfecturæ equestris peritus.

Ἱππαρχέω, præfectus equitum sum, magister equitum sum, Xen. Interdum. cum genit. pro ἄρχω, capitur. ut Dem. ὧν ἱππάρχειν παρ' ὑμῶν ἠξίωσαν ἱππέων.

Ἱππαρχεῖος, regi ab Hipparcho. Aristot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024, ut traditur in lib. de ordinibus milit.

Καπήλαρχος, imperito, dominor, præsum. Plat. in Protag. οὐ γὰρ καπήλευε τὰ λόγια.

Κεντηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest. thesaurarius.

Κεντηλιάρχιον, τὸ, locus in quo pretiosa supellex reconditur.

Κωμάρχης, vel κωμάρχος, pagi præfectus. Xen.

Λαγυλιάρχης, cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Hesychio.

Λαβέαρχος, magistratus quidam Athenis qui tum alios tum eos qui jam suæ tutelæ facti erant & jam poterant ἄρχειν τῆς λήξεως, id est, hæreditatis paternæ, in album civitatis inscribebant. vide Pol.

Ληξιαρχεῖον, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant. ὅταν παλαίσειν ἄρχειν, hoc est, τῆς κλίμων τῆς ἡλικίας. Bud. ex Isæo. Demosth. & Æschin.

Λῃσάρχης & λῃστάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Posteriore utitur Plut. prius aff. ex Clem. Alex.

Λιμενάρχης, portus seu portuum præfectus, qui præest portui seu portubus.

Λιμεναρχία, portus seu portuum præfectura, munus ejus qui est portus seu portuum præfectus.

Μεγαρχία, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. Huius agminis dux dicitur μεγάρχης. Ælian.

Μόναρχος vel μοναρχὴς, monarcha, qui solus dominatur seu imperat, Æschyl. Thuc. Aristot. Ionicè μόνηαρχος, apud Herod.

Μοναρχία, solus dominatus, unius imperium, monarchia. Herodotus.

Μοναρχικὸς, ad monarcham pertinens seu ad monarchiam. Et monarchiæ favens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ, solus impero, seu dominor. Interdum genitivum habet. ut apud Strab. l. 5. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μοναρχουμένη Γ' ωμαίων. Et pass. μοναρχεῖται, ab uno solo regor, unius duntaxat dominatui subjicior.

Μυριάρχης sive μυριάρχος, qui decem virûm millibus præest, decem millium præfectus. Xen.

Ναύαρχος, navium præfectus, nauarchus, classis præfectus. Thucyd. Aristot.

Ναυαρχία, præfectura navium seu classis. Thuc.

Ναυαρχὶς, ίδος, ἡ, navis quâ classis præfectus vehitur. quidam prætoriam navem appellant.

Ναυαρχέω, navibus præsum, nauarchum ago. Xen. Isocr.

Ναυαρχὴς, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Arist. in Oecon. l. 2.

Νομάρχια, dignitas ejus qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorumque divitum dominatus. Plat. de rep. l. 8.

Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens.

Ὀλιγαρχέω. unde ὀλιγαρχοῦντες. pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot.

Οὐσιαρχία, vide in comp. ex ἀρχὴ, i. principium.

Παντάρχας, ου, ὁ, omnib. imperans, omnium dominus. Aristoph.

Παυηγυσιάρχης, qui præest πανηγύρεσι. cui commissa est cura τῆς συναγωγῆς ἢ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. in Symp. 5.

Πεζάρχης, peditum præfectus. Xen.

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Act. Apost. c. 5. Propriè esse videtur parere præfecto seu principi aut magistratui.

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil.

Πειθαρχικὸς, qui facilè paret, qui promptus est ad parendum. Aristot. & Plut.

Πενταπάρχης, sive πεντάδαρχος, ου, ὁ, qui quinque viris præest quincurio. Xenoph.

Πενταρχία, quinqueviratus. Aristot. Pol. 5.

Πεντηκοντάρχης, qui quinquaginta militibus præest. Thuc.

Πεντηκοντάρχης, munus & dignitas qua quis militibus quinquaginta præest. vel quinquaginta virorum principatus.

Πεντακισάρχης, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης. Ælian.

Περιπολάρχης, sive περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. l. 7.

Πολέμαρχος, dux belli, penes quem belli administrandi summa potestas. Bud. annot. in Pand. scribit hodie mareschallum nominari, tribunum militum Latinè posse vocari. vide & Harpocr. item Suid. & Schol. Thuc. item Aristot. Polit. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμάρχειος, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5.

Πολίαρχος, præfectus urbis vel urbium, princeps urbis vel urbiũ, Eurip.

Πολιαρχέω, urbis præfectus sum, urbi præsum. Syn.

Πολίαρχος, poëticè pro πολίαρχος. Et πολιάρχης, idem.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολυαρχεῖν, subst. pro πολυαρχία, multorum dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον σωφρονεῖν, ubi multi dominantur, ibi fœditio esse solet.

Σιταρχος, sive σιτάρχης, præfectus annonæ. apud Athen. l. 4.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonæ præfectus sum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία, Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, sive σκόπαρχος, speculatorum seu exploratorum præfectus, qui speculatoribus seu exploratorib. præest. Xen. Pæd. 6.

Σπουδάρχης, magistratibus gerendis studens, i. qui magistratus ambit. Xen. in Symp. Σπουδάρχειος, idem. Aristoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum. ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, sive σπουδαρχάω, ῶ, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio. Syn. Aristot.

Στόλαρχος sive στολάρχης, dux classis, qui præest classi. Hesych.

Στρατάρχης, dux exercitus. Philo de vita Mos. l. 3.

Στρατάρχεω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum.

Στρατάρχια, præfectura exercitus. Phil. de vita Mos. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus castrorum, qui castris præest.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum.

Συμάρχω, unà impero, seu dominor, unà magistratu fungor, collega sum in magistratu. Dem.

Συμάρχων & συμάρχος, collega.

Σχολάρχης, scholarcha, i. qui scholæ præest.

Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum. Laërt. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest seu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero qui dicitur συνταγμα. vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione usum esse Polyb. & Plut. testatur. Bud.

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus sum, sum centurio, vel cohortis præfectus sum, aut etiam ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses. Soph.

Τελεστάρχης, tanquam ceremoniarum conditor appellatur Christus à Dionysio Areop.

Τελεσταρχία, principatus in condendis ceremoniis. Pro summa divinitate, atque adeò pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui & ἀρχιτελώνης. Cyrill.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha, Luc. 9.

Τετραρχία, ejusmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Luc. 3.

Τοίαρχος, qui præest navis parietib. vel potius, qui præest laterib. nauis seu remigibus qui sunt in latere navis. Poll. libr. 1.

Τοπάρχης, loci præses. qui loco alicui præfectus est, seu præest: ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Gen. c. 41, & Dan. c. 4.

Τριήραρχος, seu τριημέραρχος, triremis seu triremium præfectus: Item qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis seu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens. ut τριηραρχικὸς νόμος.

Τριηραρχέω, fungor trierarchi munere. (Demosth.

Τριήραρχος, sumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχέω, ultra justum tempus ὀφειλο munus trierarchiæ, ut Bud. interp. ex Demosth. Suid.

Τετυπάρχης, qui præest tertiæ parti tribus. vide Harpocr. Poll.

Τυράννος, impero, imperium gero, præsum. Strabo de Sybaritis loquens τοσοῦτον δ' ἐπῆρχε δίωξιν ἢ πόλις αὕτη ὡς τετράκοντα ἐπὶ ἑπτὰ τῆς μάχης ἐπῆρξε.

Τύραρχος, præses, præfectus, rector provinciæ. Herod. Xen. Propriè qui sub rege aut principe imperium obtinet. (ὕπαρχος.

Decomp. Ξυμύπαρχος, (q.d. comprætectus) collega ejus qui est

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi.
Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest.
Decomp. Διφαλαγγάρχης, seu Διφαλάγγαρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, ejusmodi præfectura.
Φίλαρχος, imperii seu imperandi cupidus.
Φιλαρχία, imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.
Φρατρίαρχος, præfectus curiæ seu fodalitii, quod φρατρία vocabatur. Demoſt.
Φρουράρχης, ſive φρούραρχος, qui præſidiariis militibus præeſt, præſidiariæ cohortis præfectus. Xen.
Φρουραρχέω, ῶ, præſidiariis militib. præſum, ſeu præfectus ſum.
Φύλαρχος & φυλάρχης, tribus præfectus. qui tribui præeſt. princeps tribus, tribunus. Herodot.
Φυλαρχία, præfectura tribus.
Φυλαρχέω, ῶ, ſum tribus præfectus ſeu princeps. præſum tribui, ſum tribunus. Ariſtot. Pol. 4. & Xen de arte eq.
Χιλίαρχος, ſive χιλιάρχης, qui mille viris præeſt, mille militum tribunus. ſeu ſimpliciter, tribunus. Plut.
Χιλιαρχία, imperium in mille viros. præfectura mille virûm ſeu militum, ſeu tribunatus militum, apud Plut.
Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris ſeu militibus præſum. ſum tribunus militaris.

Α'Ρ Ω, apto, adapto. Vel neutra ſignif. congruo. Thema quidem eſt inuſitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud poëtas ſunt in uſu. Futurum Æolicum eſt ἄρσω (pro ἀρῶ) unde infinit. ἄρσαι, & particip. ἄρσας & ἀρσάμενος: ut Il. α, ἀρσαντες χεῖρ θυμόν, i. animo & deſiderio congruentes. Odyſſ. α, Νῆ' ἄρσας ἐρετῆσιν ἑείκοσι: ubi ἄρσαι νῆας eſt munire & inſtruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 2. ἀσπίσι ἄρσατο νῆα.
Α'ρέσιμι, aptor, adaptor, hinc ἄρσιμο pro ἄρδιμο, id eſt, σωμηρόσιμος, apud Hom. Il. π, v. 210. Μάλλον ἢ σίγε ἄρσιμ' ἐλαύνειν, id eſt, aptè fabricatus. ut quidam interpr. Præter. med. ἄρσιος, unde Od. ε, Οὔρῃ ἀν ὠὴ κεν δέρατ' ἐπ ἀρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ, οἱ πάλαμηφιν ἀρήρει. ubi expon. ἥρμοσο, haſtam quæ ejus manui quadrabat, hoc eſt, quam facilè vibrabat. Apud Apoll. ἀλλ' ἀρηρεν ἄλληλοι, exp. cohæret. Od. η, ἀρηρότα σκολόπεσσι τοίχον, i. munita. Aſſ. ex Eurip. ἄρσιος pro, decretum & ſtatutum eſt. In activa ſignific. Od. ε, ἢ ἀρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἄρσαρα pro ἄρμαρα. ut Il. δ, ἥραρε τέκτων, adaptavit. Et Od. ε, ἢ ἄρσαρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr. confirmavit. alii, exhilaravit, alii, ſatisfecit animi ſui deſiderio. Item ἄρσαρα pro ἄρμοσα, ut in Epigr. ἄρσαρε πόδα exp. accommodavit pedem. hinc apud Hom. ἀρσάρως cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus. ut Il. γ, & alibi.
A'ρέσαι (præſens à præt. med. ἄρσαρα formatum) idem quod ἄρσω, apto, adapto. Il. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀρέσῃ πυκινοῖσι λίθοισιν. δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ὡς ἄρα σφῶν κόρυθές τε καὶ αἰχμὴες ἀρέσαντο.
Ἀρέσκω, idem, Od. ξ, Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πύθεσφιν ἑοῖς ἀρέσκετο πόλλα.
Α'ρίθμος, congruens, aptus, accommodus, per Syncopen pro ἀραριθμός. Heſiod. in Erg. μάλα γὰρ τοι τὸ ἀρίθμιον ἔπλο. Apud eundem in Aſp. Οἳ ῥά μιν ἠσκήσαντο καὶ ἄρθμια πάντα πονῆσαι, quidam exp. neceſſaria. ¶ Ἀρίθμιος, ια, ὁ, & ἀρίθμιον, ιου, τὸ, velum, carbaſus. Euſtat. ex Od. ε, unde comp. πενταρίθμιος πρῆς, trinis velis inſtructa navis. ¶ Hippocrati ἀρίθμιον, idem eſt quod ὄρθιον. ut ἄρσαρα ὠκυρρόης τε καὶ αἰσιμήτης ὁμοκλέοντος.
A'ρὸς, utilitas, apud Æſchyl.
A'ρμη, ῆς, Hippocrati dicitur, πᾶσα σωλοῦ τραυμάτων, teſte Erot. Apud eundem, Galenus exp. futura in capite.
Ἀρθμὸς, ὁ, ἅ, amicitia. Inde ducta ſignif. quòd per amicitiam apta voluntatum conjunctio & veluti cohærentia quædam eſſe ſoleat. Etymol. affert ex Apollon. ἁρδμὸν ἐόντο μῦ σοφίσιν.
Ἀρθμία, ῆ, amicitia, concordia.
A'ρθμος, ὁ, ἅ, amicus. Herodot.
Ἀρθμέω, ῶ, amicitiæ vinculo jungor cum alio. Il. υ. 302.
Ἁρμὸς, ὁ, ἅ, apta commiſſura, coagmentatio, compages. Xen.
Ἁρμοῖ, (adverb.) congruenter. Ἁρμοῖ autem, (cum tenui) nuper: apud Æſchyl. in Prom. & Theocrit. Id. 4. Euſtathius tamen etiam in hac ſignif. ἁρμοῖ ſcribit, & ait exiſtimari vocem eſſe Syracuſanorum, & dici per ſyſtolen pro ἁρμῇ, ut ἐξοῖ pro ἔξω & ἐνδυ pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym.
Ἁρμόζω, vel ἁρμόπω, F. σω, quadro, congruo, convenio, utpote aptè cohærens. Xen. Pæd. 1. v. 7. ἄγυιαι βλάπτον μὲν ἁμφοτέρους τὸν ἁρμόζοντα ἧσσον ἔχειν χαπόδα. Apud Iſocr. πόλεσι ἁρμόττει τὰς σωμοσίας ἁρμόττειν, hoc ad vitæ conſuetudinem accommodum eſt. Et ſæpè cum infinit. ut Iſocr. de pace, ἃ μὲν αὐτὸς ἐν ἐμοὶ θεὸς πᾶσιν ἥρμοζε πιεῖν ὑφειτέναι. ¶ Item apto, adapto, aptè coagmento. Od. ε. Τέκτονες δ' ἄρα πάντα τὰ ἥρμοσαν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττον τῷ πάνυ, Bud. interpr. conſtituere & temperare civitatem. ¶ Item jungo connubio, nuptui do, deſpondeo. Appian. ἥρμοσαι δὲ τῷ δεκάτῳ πάνυ Πομπηίᾳ θυγατρὶ Μαρκέλλῳ.
Ἁρμίζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmentor. unde ἁρμισθεῖσα ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. Item activa ſignificatione pro ἁρμόζω, apto. ut Odyſſ. ε, ἁρμίζετο κηλωῖ Εὐρείῃ κεφάλῃ, i. apta, aptè, compinge. Sic & Plut. in Solon. τοῦ νόμως ἁρμόζοι τοῖς πολίταις, leges accommodat civibus. Dicitur etiam vir ſibi ἁρμοζόμενος puellam vel uxorem. ut apud Herodot. in Terpſich.
Ἁρμοζόντως, congruenter, convenienter.
Ἁρμονὴ, apta junctura, compages, coagmentatio. Luc.
Ἁρμονίς, ὁ, moderator. quo nomine Lacedæmonii appellabant quos ſuis urbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.
A'ρμοσθὴς, idem Heſychio.
Ἁρμοστὸς, ὁ, ἡ, conveniens, congruens. Apud Athen. l. 13.
Ἁρμόσιμος, ὁ, ἡ, congruus, aptus.
Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Homer. Ariſtot. ¶ Apud muſicos expon. concentus. Vide Ariſtot. de mundo, & Plat. de leg. l. 2. Apud eoſdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι eſſe quatuor. de quibus Luc. in harm.
Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum muſicus, muſicæ peritus. Plat. in Phæd.
Ἁρμαλιὰ, ῆς, cibus, παρὰ τὸ ἁρμοῖ ἕκαστον ἢ ἐφοιτοπιεῖν τὰ μέλη. Heſyc. ἢ παρὰ τὸ ἄρσην τὰ σώματα, ἢ ὅτι ἀγέλαι ἁρματὸν φέρει τὰ σώματα, Etym. Heſiod.
Ἀρέθυμος, A'ρμα, Ἀρτάω, A'ρτη, Ἀρτύω, Ἀρτέω, A'ρτη, Ἀρέσκω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

A'νάρσιος, ος, ὁ, hoſtis, cui cum altero non convenit. Il. ω, v. 363. Οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἠγορόωσιν. Sic & Od. ξ. Item ἀναρσία, intolerabilia, item iniqua. Suid. & Heſych.
E'πάρμι, idem quod ἄρμι. ut Il. ξ, -πυκινὰς ἢ δύρας ταθμοῖσιν ἐπήρσε. Καὶ ἐπ κρυπτῆ, i. ἐφήρμοσε, inquit Euſt.
E'πάρμιος pro, ἐφάρμιος ex Heſiod. aff.
E'παρηρός, Homero ἐπηρμοσμένον.
Ἑπάρος ἑπαρός, apud Homerum ſæpè, apti ſocii. ſodales quorum nobis apta eſt ſocietas. Vel, ſocii cum quibus bene nobis conveniat. Exponitur etiam, qui amicitia inter ſe aptè juncti ſunt, vel aptè quodam amicitiæ vinculo inter ſe juncti.
Εὐῆες ἀρεσκίτης, apud Pauſan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborati anus, niſi forte legend. διαγῆς.
Ἐμήρ, ὁ, ut ἑείμερ ἀοιδός, Od. α, cujus cantus harmoniam habet.
Ἐυάρης, ὁ, ὁ ἢ ἡ, animo conveniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur & Συμήρης, ut Od. κ. Et Συμήρεις αὖτῷ φίλους, apud Herodian. l. 8. chariſſimos.
Ἐυάρεσσε, ῶ, animo meo placet. Theocr. Idyl. 27. v. 9.
Ἐυάρμενος, idem, Nic. in Alex.
Κλιτήρης, ος, ὁ ἢ ἡ, qui lecto affixus eſt. Dicitur plerunque de eo qui adverſæ valetudinis gratia dui lectulo affixus eſt. Plut.
Λοτχήρης, qui lanceæ manum aptat, ut is qui eam geſtaturus eſt, ſeu etiam geſtat. Eurip.
Νεωρὴς, apud Soph. in Electra exp. νεωσὶ ἠρτημένος.
Ξυήρης, ος, ὁ, qui gladio manum aptat, ut is qui vaginæ enſem deducturus eſt. Herodian. Vide in comp. ab Ἄειρα.
Πεπήρης, omnibus placens. Heſych.
Πέφαρος, ος, ὁ ἢ ἡ, non bene compoſitum corpus habens, vel non bene compoſitam mentem habens. apud Theocr. Vide Euſt.
Ποδήρης, ος, ὁ ἢ ἡ, idem cum ποδάρκης, ad ipſos uſque pedes promiſſus, ad ipſos pedes pertingens, ſeu dependens. Xen. Pæd. 6. σωὶ ἐσθῆσι πᾶς ποδήρεσι. Plutarch. ποδήρης πώγων τοῦ θεοῦ πν. barba ad talos uſque promiſſa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν rurſum apud Xenoph. Vide & comp. ex Ἐρέσσω.
Περσέφαρος, pro, adapto. Exponitur etiam convenio, ut περσαμμόζω. Heſiod. in Erg. Τόμεσσιν πλάσας περσαρήσεται ἐσθοῦσι.
Πυλάρτης, ὁ, habens portas validas & bene compactas. Epith. Plutonis, Il. ϑ. & Od. λ.
Σωάφω, coagmento, compingo. Apollon. l. 2. Ἑοῖς σωαρηρότα χρόμασι. compacta, coagmentata.
Τοιχήρης, qui ſe continet intra muros, Thuc.
Τοξήρης, arcu & jaculis inſtructus, Eurip.
Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento.
Φρενήρης, ος, ὁ ἢ ἡ, mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.
Χαλκήρης, æreus, conglutinatus ære, æreque compactus. Hom.
Χοάρης, aptus τῇ χοάδι, Eurip.
Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus. Eurip.
E'ρασσα Λατὼς, Οἷαρ, Οἰωρτὴ, Οὖρος, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Compoſita ex ἁρμὸς, & ἁρμονία.

A'ναρμόζω, ſeu A'ναρμόπω, adapto, copulo. Halicarn. l. 4. ἀναρμόττω τὴν ἀναρμοστέραν ἁναρμόσας.
A'νάρμος, ος, ὁ ἢ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconveniens, minimè conveniens, non quadrans, non habilis. Xenoph. Cui cum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. ¶ Item incompoſitus, inepte. Ariſtoph. in Nub.
A'ναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconcinnitas, inconvenientia. Plat. Plutarc. Apud Luc. ponitur pro ineptia, Budæo teſte.
Ἀναρμοστόω, ῶ, ſum ἀνάρμος, i. non congruo, non convenio, non quadro. Plato de leg. 4.
A'ναρμόδιος, ος, ὁ ἢ ἡ, non idoneus. Theophr. exp. & inconvenies & incongruens.
A'φαρμόζω vel ἀφαρμόπω, non convenio, diſſonus ſum. cui opp. ἐφαρμόζω. Baſil. Exponitur & accomodo, apud Luc.
Βιπέφυκεν, Heſychio ſunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ πολλῶν ὀρχήσεων ἀγόμενοι dicti ἀπὸ τῆς περισσοκινήσεως. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βιπτέσθαι, ἤτοι τὸ ἁλλεσθαι. Od. θ, A'λλ' ἄγε βαιβίκων βιπτέμεναι δόσιν ἄεθλον. Βιβιπτάς, dicitur ſaltatio illa quam οἱ βιπτέμενοι deſaltant, apto & concinno incedentes greſſu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1
Διαρμόζω vel διαρμόπω, disjungo, diſgrego. Eurip. in Oreſte, ἄλλο δ' ἄλλοθι δι' ἁρμίσια ἀπὸ σφῷν διαπίρας, avellens procul à domina.
Δυσαρμοσία, ἡ, ἀδῶν, apud Plut. de viro & uxore diſcordibus.
E'ναρμόζω, vel E'ναρμόπω, concinno, coapto. Halicarn. de Iſocr. εἰς ἑαυτὸν ἅπαντα τὰ νοήματα. Eſt etiam adjungo, adapto, id eſt, cum aliis apto, apud Synef. Plut. Pauſ. Item apto, accommodo. Synef. Neutraliter quoque uſurpatur, apud Greg. & Plut. pro convenire, quadrare, cohærere.
E'ναρμος, concinnus, aptus.
E'ναρμόνιος, ος, ὁ ἢ ἡ, harmoniæ muſicæ modulis incluſus, ἐμμελὴς, ῶδικὸς. ἐναρμόνιοι μέλη, ἐναρμόνιον ᾄσμα, ἐναρμόνιον κρῦμα. Transfertur etiam ad alia & ſignificat, concinnus, aptè compoſitus. Philo de mundo. πέφυκεν ἐναρμόνιον τὸ τῆς κόσμου μέρη ἕλκειν, continuam digeſtionem & concatenatem. Sic ſtatur. ἐναρμόνιος ἁρμονία, ἢ ἡ τῆς κόσμου συνέχεια.
E'ναρμονίως, compoſitè ad muſicæ melodiæ modulos. ut ἐναρμονίως ᾄδων. Euſt.
E'ναρμονιος, ος, ὁ, ad harmoniæ muſicæ modulos compoſitus. & ἐναρμονικὸς, melodiæ muſicæ quoddam genus, de quo Macrob. li. 2. cap. 4. in Som. Scip. Proleem. in Muſ. Plut. Vitruv. libr. 5. c. 4. & Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.
E'ξαρμόζω, vel ἐξαμόπω, harmonico concentui non ſum conſonus. Exp. & avello, diſjungo.
Εὐάρμος, aptus, habilis, dexter, quadrans. ἐφ' ἅπαντα εὐάρμοσ, apud Iſocr. & Baſil.
Εὐαρμόσατος, aptè, concinnè. Iſocr.
Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos, Plut. in Pomp. & Plat. 3. de rep.
Εὐαρμοστόω, ῶ, ſum εὐάρμοστος, & concinnus. Hippocr.
E'φαρμόζω, vel ἐφαρμόπω, adapto, accomodo, Heſiod. ταῦτα δὲ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε πολλὰς ἀθλοιν, Philo de vita M. l. 2. ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synefium exponitur inſerere vel adjungere, epiſt. 4. ἀλλὰ καὶν τοῖς ἑρμηνεῦσι θεὸς ἀεὶ ἐπισεύων τὸν ἐπιτολμῶντα, ἐφαρμόσας. ¶ Item neutraliter congruo, convenio, cohæreo, quadro & conſentaneus ſum. cum dativo vel cum ὁπ aut ὡς, habentibus accuſativum.
E'φαρμοσύνη, convenientia, cohærentia, quadratio. Plut.
Καθαρμόζω, adapto, compono.
Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem. Apud Sophoclem, Πεπῶν' ὠλεσεν τύνδε συγκαθαρμόσας, exponitur ἀθεσπέσιος.
Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, tranſmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: ut apud Baſil. Interdum exp. commuto, verto, transfero. ut ſæpe apud Phil. Item apud Luc. emendo & caſtigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. Idem Bud. μεθαρμόζομαι, tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in pejus digero.
Παναρμόνιος, ος, ὁ ἢ ἡ, omnibus harmoniæ numeris conſtans, admodum concinnus. Suid.
Περιαρμόζω, circumadapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, τοῖς δορυφόροις περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν.
Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat.
Περσυαρμόζω, vel Περσυαρμόπω, adapto, accommodo. Plat. in Timæo, ἢ μέσων μέσον ξυμέσον περσυαρμοσθὲν. Cicero interpr. apte ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. περσυαρμοσθὲν νόμοις φοσυαρμόζων.
Συναρμόζω, vel Συναρμόπω, (q.d. coapto) coagmento, concinno, aptè compono. ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. ¶ Item neutraliter, congruo, convenio, quadro. Xen. ὧν' αὖ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτὲ συναρμόσειαν εἰς φιλίαν.
Συναρμόσιος, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur.
Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator. ex Naz. affertur pro, conciliator, ἡγοῦ τότε συναρμοστὴς, ἀγὼ νυμφοστόλος. Ex Luciano in Anacharſide πολιτείας συναρμοστὴν, reipubl. moderatorem.
Decomp. Εὐσυναρμοστὸς, qui facilè aptari & coagmentari poteſt.

Ἁραγὸς, vide in Ἀράσσω.

Α'ΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum (fortaſſe ab ἄειρ, ſeu ἄημι particula intenſiva, & ὄζω ſeu ὀδμὴ, unde & à Suida exp. ὀδμὴ καὶ ἄημα μυρεψικὸν) Plut. in Alex. ὀδμὴν δὲ ἁρώματος οἷον ἀπὸ ἀφύσσων μύρων οἶνος. ¶ Apud Ariſtoph. pro ἀσφαλείαμα, & apud Euripidem pro ἄριστον, ad Ἀρὼ pertinet.
Ἀρωματικὸς, ὸν, ὁ, aromaticus, odoratus. Plut. διωνίσεται τὸ ἀρωματικὸν ἦθος.
Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites, Dioſc. l. 5. cap. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, id eſt, ex aromatis confectum, libr. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur lib. 37. cap. 10.
Ἀρωματώδης, ος, ὁ ἢ ἡ, aromata redolens, odoratus. Ath. lib. 1.

Ἀρωμαίνω, F. ἀνω, aromata reſipio. Ath. Probl. l. 1. ἢ τῷ ὀρωῶν κόσμῳ ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis ſeu odoramentis imbuo Dioſc. ἀρωμαπτέον δὲ σέαρ μόσχειον ἢ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον ἢ μυελὸν τῶν τὰ ζῶα ἃ ὄρθιον ἔπτον.
Τ'περωματίζω, (comp.) ſubodoratus ſum. aromata aliquatenus redoleo. Dioſc.

A' P Ω N I' A, ῆ, à quibuſdam dicitur meſpilus arbor, teſte Dioſcor. lib. 1. c. 175.

A'ΣΑ'MINΘΟΣ, ου, ἡ, ſolium balneatorium, pelvis. Od. ϑ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βαίτης ἐϋξέστης λέσσετο. ◆ Euſtath. dictum vult, παρὰ τὸ ἄαν ſeu ἄδην (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulum ſcribi teſtatur) κωνεῖσθαι, à ſordibus diminuendis, i. eluendis. ¶ Eſt & poculum, inquit Pollux.

A'ΣA'PON, ου, τὸ, ſarum, herba quæ & νάρδος ὀρεία dicitur, quia nardi vim habet, ut poſt Dioſc. teſtatur Plin. l. 12. c. 13. Alii eſſe Virgilianum baccar volunt, quia & ipſum appellari nardum ruſticum Plin. teſtatur. ¶ Heſychio eſt etiam ἀσάρωτον, pavimenti genus, ſic dictum quòd ſcopis non verreretur, ſed ſpongiis mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.
A'σεῖτης οἶνος, vinum aſaro conditum, apud Dioſc. l. 5. c. 60.

A'ΣBO'ΛH, ης, & A'σβόλος, ου, ὁ, fuligo. Quidam exp. λιγνύς, tradentes ex Galeno eſſe vaporem terreſtrem ex materiis immodicè aſſis uſtisq; Ath. l. 13. Τὰς ὑφ' ὑπὸ πυρὸς ἐκ πιεζομένας ἀσβόλας. Ariſt. l. 2. Probl. ὑφέρονται ἀσβόλαις ἢ ὑσράκοις. ◆ Euſt. dictam vult quaſi πλῶ' ἄσιν (ἢ δὲ βύσσον) βάλλουσα μὴ ὀφεῖν.
A'σβολώδεις, εντος, ὁ, fuliginoſus, apud poëtas.
A'σβολώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, idem in proſa.
A'σβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Athen. l. 13. A'νθρωπον ἄχρι τῶν σύλων ἠσβολωμένον. A'σβολῶν ὅλαμα eriam reperitur. unde A'σβολιῶν apud Heſ. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.
A'πασβολόομαι, ώσομαι, F. ώσωμαι, (comp.) fuligineum excutio, ut Ruellius interpr. apud Dioſc. l. 5. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀπασβολωθῇ exp. in fuligine m evaneſcat, ſeu tranſeat.

A'ΣΕΛΓΗ'Σ, ὁ, ὁ ἢ ἡ, petulans, inſolens, protervus, improbus, ſeu petulanter & protervè injurians. idem enim prorſus eſt atque ὑβριστής. Iſocr. in Panath. πολὺ μᾶλλον ὑπερηφανίας ἢ σωφροσύνης ἐστὶ μᾶλλον φιλανθρωπίας. Demoſth. in Mid. ἀσελγὴς ἢ βίαιος ἐστὶ μᾶλλον. Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνθρωπον vocaſſe ἢ βίαιον, ventum violentum. Interdum ſpecialiter pro laſcivo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus ſtuprisque violentis. Luc. ἀσελγέστερος τῶν ὄνων, aſinis laſciviores. Itidem Bud. ſcribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obſcœnitate & ſtuprorum flagitioſa conſuetudine: & Dem. comment. ἢ ἀσελγὲς accipi pro αἰσχρῶν. ◆ Denominatum volunt ab urbe quadam Selge, aiuntque ἃ hic eſſe σφρηνιδὴν, quod omnes ejus urbis incolæ probi & modeſti eſſent, aliis contrà epitaticon τὸ ἀσελγὲς dicentibus, omneſque illos cives fuiſſe improbos & petulantes.
A'σελγαίνω, ſeu ἀσελγῶ, petulanter, protervè, improbè. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Iſocr.
A'σέλγεια, ῆ, petulantia, proterviа, improbitas, ſeu petulans & proterva injuria. Dem. & Æſch. Item pro laſcivia & proterva libidine, Philo de vita M. l. 1. διὰ τὴν γυναικῶν ἀσέλγειάν τε καὶ πλεονεξίαν.
A'σελγάω, ῶ, petulanter & inſolenter ago, ſeu protervè & improbè ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα pro, petulanter in quempiam eſſe injurium, per petulantiam aliquem pulſare aut convitiis prolcindere. item pro petulanter & laſcivè agere & laſcivire, protervis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.
A'σελγαίνω etiam dicitur pro ἀσελγάω eadem ſignif. apud Dem. & Æſchin. & paſſ. ἀσελγαίνεσθαι Budæus affert pro, petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod & ἐνασελγαίνεσθαι dicitur.
A'νασελγαίνομαι, (comp.) petulanti injuria afficior, petulanter & laſcivè in me agitur. Ariſtoph. in Vesp.

A'σι, ἀσιρὲς, &c. vide in A'σίω, atio.

A'ΣΘMA, ατος, τὸ, flatus, anhelatio. Apoll. Arg. 2. πλοὸν ἄσθμα ἢ ἀφροτέρης ἐδείμανε. Eſt etiam vocabulum medicum: anhelationem & ſuſpirium appellant Scribonius, Plin. Seneca, Celſius l. 4. c. 4. difficultatem ſpirandi vehementiorem nominat. ut ſpirare ægre ſine ſono & anhelatione non poſſit. Vide Gal. & Aret. ◆ Derivatur à verbo ἄω, i. flo, ſpiro, vel ab ἄζω ſignificante τὸ ἀζόμενον πνεῦμα τῇ σώμα ἡσυχῇ.
A'σθματικὸς, ὸν, ὁ, ἢ, ad anhelationem ſeu ſuſpirium pertinens, ut ἄσθματικὸν πάθος. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores Plinio, ſuſpirioſi. Marcell.
A'σθμάω, anhelo. Suid.
A'σθμαίνω, idem. Aret.

Compoſita.

E'πασθμαίνω, idem.
Τ'πέρασθμος, admodum anhelans.

ΑΣΙ'ΝΗ, ἡ, asine, apud Theophr. l. 2. c. 25. de caus. pl. herba quæ aliis sese implicat. Quidam vocant clematitidem & convolvulum.

ΑΣΙ'ΡΑΚΟΣ, apud Diosc. lib. 2. cap. 57. locustæ genus est pinnis carens & prælonga habens crura.

ΑΣΙΣ, εως, ἡ, limus, cœnum, ἰλύς. Eust. dicit esse sordes siccas in aqua, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω. Il. φ. πόλλὴν οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. in Ther. οἷά τε πολύστονος εἰς ἅλα Νεῖλος πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. At ᾆσις (cum ι subscripto) est ab ᾄδω, cano. Α'σιος, ου, ὁ, limosus. ἰλυώδης, ut Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il. 6. locum, Α'σίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

ΑΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ, sive Α'σκαλαβώτης, animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans, Plin. stellionem vocat. Vide & Aristot. hist. an. lib. 9.

ΑΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ, ascalaphus: avis nomen, apud Aristot. hist. an. lib. 2. ¶ Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἁφῆς, & significare λίαν σκληρόν. Itidemq; Etym.

ΑΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ, gallinago: avis gallinæ magnitudine, apud Aristot. l. 9. hist. anim.

ΑΣΚΑ'ΝΤΗΣ, exp. grabatus, vilis lectulus. Aristop. in Neb. ἕξει τῆς ἀσκάντης λαβών. Dicitur esse & species δίφρου. In epigr. pro sepulchro etiam poni tradunt.

ΑΣΚΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Α'σκαριδώδης, scatens ascaridibus. Hippocr.

Α'σκεθὴς, vide in comp. ex Ε'χω unde χέθω.

ΑΣΚΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, exerceo. Xen. Pæd. 2. ἀσκεῖν τὰ σώματα περὶ ἰσχύν. Apud Herodot. ἀσκέων πένταθλον, exercens pentathlon, vel exercens se pentathlo. Xenoph. Pæd. lib. 8. καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Apud Isocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς. Interdum etiam exp. colo. ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετήν, Xen. colere virtutem. Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do, vaco, ut λόγους ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν τὴν τέχνην, Et ἀσκῶ ποιεῖν, apud Xenoph. ¶ Item doceo (inquit Bud.) apud Plat. in Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκῶν κρατεῖν, Aristot. vincere docens. Item elaboro, concinno, elaboratè concinno, orno. ut ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. α, v. 440. Philo de vita M. l. 3. ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκησεν αὐτούς. Herod. in 4. κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπιτίθεντο ξανθάς, καὶ εἰς κουρὰν τῶν Γερμανῶν ἠσκημένας. apud eundem ἀσκεῖν γένειον, exp. nutrire barbam. ✤ Quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ (ab utre) deductum volunt, ut propriè de iis qui utres conficiunt, enuntietur. Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis & sedentariis.

Α'σκέομαι, οῦμαι, exerceor. Item doceor, studeo, παιδεύομαι. Sic apud Greg. λόγους ἀσκούμενοι, literis studentes. Sic & apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά. Et apud Luc. περὶ τοῦτο ἀσκοῦνται. Item ornor, &c. ut κόμαι ἠσκημέναι, apud Herod. in 4.

Α'σκημα, τὸ, id in quo nos exercemus. Xenoph.

Α'σκησις, εως, ἡ, ipsa actio se exercendi, exercitatio. Xen. Plut. Et peculiari signif. ponitur pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis in rebus divinis, & earum meditatione, apud Basil.

Α'σκητὴς, οῦ, ὁ, q. d. exercitator. Cum genit. apud Xen. Sine adjectione pro athleta, apud Plat. de rep. lib. 3. Et apud Ecclesiasticos scriptores, qui in divinarum rerum meditatione se exercet.

Α'σκήτρια, ἡ, puella aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Moniales quidam vocant.

Α'σκητικὸς, οῦ, ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis. unde ἀσκητικὸς βίος, apud Theod.

Ασκητήριον, ου, τὸ, (q. d. locus meditationis seu exercitationis) secessus exercitatorius, secessus, quem incolebant οἱ ἀσκηταί, cœnobium, monasterium. Greg.

Α'σκητὸς, τὴ, τὸν, elaboratus, arte elaboratus, affabrefactus, ut Odyss. δ, ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item ornatus, apud Theoc. Dicitur ἀσκητὸν, quod exercitatione consequi possumus. Aristot. eth. 1. & Xenoph. apomn. l. 1.

Composita.

Α'νασκησία, ἡ, non exerceri vel exercitatum esse: inertia, imperitia, Poll.

Α'νάσκητος, inexercitatus. Xen. Pæd. 8. Phil. de vita M. lib. 1. & Plut.

Α'νασκήτως, inexercitatorum more, sine exercitio: ut ἀνασκήτως διακείμενοι, i. οἱ ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, exorno. unde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati, apud Athen.

Ε'ξασκέω, ῶ, exerceo. Item exorno, como. Item elaboro, affabrefacio. Bud. ex Athen. & Luc.

Ε'ξασκοῦμαι, exerceor. Xenoph. ἣν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς.

Ε'πασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam. Herod. ἐπασκήσας πυγμὴν κράτιστον. Apud Aristoph. in Nub. σοφίαν ἐπασκεῖν.

Ε'πασκητὴς, exercitator, athleta.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio. Κατησκημένος, exercitatus, eruditus. Basil.

Προασκέω, ante exerceo. Aphthon.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo. de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum peculiariter dicitur. Athen. lib. 12.

Σωμασκία, corporis exercitatio. Xen.

Φωνασκὸς, οῦ, ὁ, qui vocem exercet: id est, vocis exercendæ magister. Alex. Aphrod. & Gal.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis. Theophr.

Φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo sub magistro. Dem. φωνασκέομαι, οῦμαι, q. d. vocem exerceor sub phonasco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo, hyeme exerceor. Poll.

ΑΣΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, uter, utris. Il. π, Α'σκῷ ἐν αἰγείῳ, in utre caprino. Et alibi ἀσκὸς βοός, pellis bovis. De hominis corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Eust. Item de homine obeso, & vini gurgite, Antiph. apud Athen.

Α'σκίτης ὕδρος, hydropis species: in quo humoris aquosi copia cum paucissimo spiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum & intestina veluti in utre quodam continetur.

Α'σκωμα, τὸ, pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt, Hesych. Suid. & schol. Aristoph. Exp. & lorum quo remus scalmo alligatur. apud Aristoph. in Acharn. vide & Poll.

Α'σκώλια, τὸ, festum Bacchi Athenis, in quo super ἀσκοὺς inflatos & unctos unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent, Sunt qui derivent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι.

Α'σκωλιάζειν, super utrem salire: item saltare unico innitendo pedi, apud Aristoph. in Pluto, & Plat. in symp. Exp. & claudicare. Vide Poll. Hesych. & Eust.

Α'σκωλιασμὸς, saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

Α'σκίον, ου, τὸ, utriculus, parvus uter. Plut. Α'σκίδιον, idem, apud Aristoph.

ΑΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, sive ἀσκυροειδὲς, hyperici genus est, de quo vide Diosc. l. 3. c. 172. & Plin. lib. 27. c. 4.

Α'σμα, ἀσμάτιον. vide in Α'είδω.

ΑΣΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, gaudens. Item libens. Il. υ, ὅς κεν νῦν φύγῃσιν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Plat. in symp. ἀσμένη ἥκουσε. ✤ ab ἥσμαι præterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένος, ex quo ἄσμενος, inquit Etym. Irregul. comparat. ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidemq; superl. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

Α'σμένως, cum gaudio, libenter. Α'σμενέστατα, libentissimè. Plat. pro quo & ἀσμεναίτατα.

Α'σμενίζω, F. ίσω, libens suscipio & comiter accipio, idem quod φιλοφρονοῦμαι, ut apud Æsch. epist. 5. οὐ φειδῶς ἠσμένισεν ἡμᾶς. Et pro acquiesco, ut in eadem epist. cum dat. Σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut. ἀσμενίζω ἐσθίων, libens comedo.

Composita.

Ε'νασμενίζω, delector aliqua re, acquiesco. cum dat.

Τρισάσμενος, admodum lubens, lubentissimus. Xen. Anab. 3.

Υ'περασμενίζω, libentissimè amplector, & suscipio. Plut.

ΑΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amicè accipio, amanter complector. Item saluto. Il. κ, v. 542. τοὶ δὲ χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, ubi Eustathius scribit esse περιπλέκεσθαι, & quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι, Od. γ. v. 35. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἑδριάασθαί τ' ἄνωγον, idem schol. exponit. ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς. Scribit etiam pro osculari, solitos veteres addere dativum φιλήματι. Xen. Pæd. 6. ἠσπάσαντο ἀλλήλους εἰκὸς ἐκ δυσελπιστίας. Aristoph. in Nub. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, exponitur salvere jubeo. Synes. ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ' ἐμοῦ, saluta illum verbis meis. Α'σπάζεσθαι αὐτοκράτορα, salutare imperatorem, salutando appellare. Plutarchus. ¶ Item amplector, amo, cupidè apprehendo. ut ἀσπάζομαι χρήματα. Plat. de rep. libr. 1. Et Xen. de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψεύδη, fallax vestigium amplectentes pro certo.

Α'σπασμὸς, οῦ, ὁ, amplexatio, salutatio, 1. ad Cor. c. 16. & alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, Matth. 23. & Marc. 12. & Luc. 11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

Α'σπασμα, res quam amplexamur. Plut. in consol. ad uxorem. πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτήν.

Α'σπαστὸς, οῦ, ὁ, quem quis amplecti velit. amplectendus, optatus, acceptus, Od. ψ. Herodot. comparativo ἀσπαστότερος, usus est, pro gratiore. Apud Hesiodum ἀσπαστὸν, adverbialiter etiam.

Α'σπαστῶς, libenter. Herodian. l. 2. οἷς πρῶτος ἡ ἀλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Α'σπα-

Α'σπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, apud Callimach.

Α'σπάσιος, ου, ὁ, poëtis, idem quod ἀσπαστός.

Α'σπασίως, lubenter. Il. φ.

Α'ντασπάζομαι, (cõp.) resaluto, vicissim amplector. Bud. ex Plut.

Α'σπαίρω, vide in σπαίρω.

ΑΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aspalathus: frutex multis spinis horrens. vide Diosc. l. 5. c. 19. & Plin. l. 12. c. 24. & l. 24. c. 13. Theocr. scholiastes esse spinæ genus ait venenatæ: quippe quo percussi cervi emoriantur. ✤ Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè evelli sive eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari.

ΑΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, sive ἀσφάραγος, (Atticè) ου, ὁ, asparagus. Ita dicitur quòd primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: sive recentissimus turio qui edendo est. Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen. l. 2. ¶ Item planta quædam cujus meminit Diosc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. facul. l. 2. c. 9. & simpl. medic. l. 6. Meminit Theophr. & alius asparagi quem in censu τῶν ἀκανθικῶν ponit hist. pl. l. 1. c. 16. & l. 6. c. 1. & 3. Item ἀσφάραγος gula, guttur: secundum quosdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. ἠχεῖν. quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ. Vide & σφάραγος.

Α'σπαραγία, ἡ, asparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.

Α'σπαραγωνία, ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso. Plut.

Α'σπετος, vide in Ε'πω, sequor.

ΑΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus, ἀσπὶς ταυρείη, Il. π. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θῆκεν, Il. λ. Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il. χ. Et ἀσπίδας εὐκύκλους. Il. ξ, plura ἀσπίδος epitheta vide apud Pollucem, παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, in clypeum se locare, apud Xenoph. Idem est quod ad sinistram. Ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis, Herod. ἀσπὶς ὀκτακισχιλίη. Luc. ἀσπίδος ποσαύτης ἄρχειν. Item serpentis genus. Paul. Ægin. l. 5. c. 18. ✤ Eustath. derivat ab α στερητικῷ, & σπίζω, id est, ἐκτείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς ἑλισσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) κατεῖδεν. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, ὡς Α'ισχύλος, ἄλλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

Α'σπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. item miles. Eust.

Α'σπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus, Od. λ.

Α'σπιδὸν, q. d. clypeatim, testudine facta.

Α'σπίδιον, ου, τὸ, parvus clypeus. ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem. & ἀσπιδίσκη etiam pro eodem. Hesych.

Α'σπίζω, F. ίσω, clypeo protego & defendo.

Α'σπιστὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus. Soph. Α'σπιστὴς, οῦ, ὁ, idem. Il. δ.

Composita.

Αργυράσπις, ίδος, ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum gestans. Athen. l. 12

Γλωσσάσπις, qui se lingua ut clypeo defendit, cui lingua clypeus est, qui se facundia tuetur. Bud.

Ε'νασπιδόω, ῶ, clypeo armo. apud Phavor.

Θυρεάσπιδες, exp. scuta.

Λεύκασπις, album clypeum habens. Il. χ.

Ο'μασπις, unà cum alio clypeum gestans. commilito. Epigr.

Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno. Plut.

Παρασπιστὴς, qui à latere stans clypeo munitus pugnat.

Προασπίζω, clypeo objecto protego, propugno. Herodian.

Προασπιστὴς & προασπιστὴρ, propugnator. qui inter clypeatos primus certamen init.

Ρ'ίψασπις, clypeum abjiciens & fugiens. ignavus. Pol. ex Plat.

Συνασπίζω, confertis clypeis pugno, testudine facta pugno. Luc.

Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.

Συνασπιστὴς, qui unà sic pugnat.

Συναπασπίζω (decomp.) simul dimico. Luc.

Υ'πασπίζω, unde Υ'πασπιστὴς, clypeatus, satelles. Est etiam adjutor, defensor, apud Eurip. in Phœniss.

Υ'πασπίδιος, clypeo tectus, Hom. Soph. Eurip.

Decomp. Αρχυπασπιστὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. in Eumen.

Υ'περασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Basil.

Υ'περασπισμὸς, defensio, propugnatio.

Υ'περασπιστὴς, propugnator.

Φέρασπις, clypeum ferens, clypeatus. Hom. hym. in Mart. item bellicosus. in Epigr.

Χάλκασπις, æreum clypeum gestans. bellicosus. Eurip. in Iphig. Aulid.

Χρύσασπις, aureum clypeum gestans. Poll. Eurip. in Phœniss.

Α'σσα, vide Α'ττα.

ΑΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς seu πλησίον, id est, propè, seu propius. Il. ζ & υ, Α'σσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, propius accede ut eò citius ad exitii metam pervenias. Cum genit. Il. χ, Τείχεος ἄσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες. Compar. ἀσσότερος,

& superl. ἀσσότατος. Athen. l. 13. unde adverb. ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, in Epigr. propiùs, & proximè.

Ε'πασσύτεροι, facere aliquid dicuntur qui id faciunt unus post alium continua serie sequentes. Il. δ, Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. α, Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è vestigio unus super alium, vel etiam conferti, crebri: ut schol. exp.

ΑΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, astacus ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. anim. l. 4. c. 2. & Plin. l. 9. c. 31.

ΑΣΤΑ'ΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Hesych. Suid. Persicum esse vocabulum ait, ut & synonymum ἄγγαρος.

Α'στεῖος, &c. vide in Α'στυ. Α'στὴν, vide in comp. ex Ἵστημι.

ΑΣΤΗ'Ρ, έρος, ὁ, stella. Iliad. δ, v. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Η' ναύτῃσι τέρας, Iliad. ε. Α'στέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον pro sydere quod canicula dicitur.

Α'στερίζειν, reperitur pro καταστερίζειν quod est usitatius, in stellam vertere. unde ἠστερικέναι, apud Plut.

Α'στέρειος, ου, ὁ, sydereus. Suid.

Α'στέριος, ου, ὁ, stellans. ἀστέριος λίθος, asteria gemma, de qua vide Plin. l. 37. c. 9.

Α'στέριον, phalangium, apud Nicand. in Ther.

Α'στερίας, ου, ὁ, stellaris, ἀστερίας ἐρωδιός, avis de qua Aristot. an. l. 9 cap. 1.

Α'στερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus. Erat nota (ut refert Eust.) literæ X. similis, quatuor punctis distincta, singulis in singulis angulis. solebat addi locis insignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις. ¶ Est & herbæ nomen apud Theophr. lib. 4. cap. 13.

Α'στερόεις, εντος, ὁ, stellatus, Suid.

Α'στρον, ου, τὸ, astrum, sydus, signum seu ζώδιον multos habens ἀστέρας. Ponitur & pro ἀστὴρ, ut apud Lat. sydus pro stella. Iliad. κ.

Α'στρα δὲ δὴ περ...κε, &c. Aristot. de mundo, τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον, canis seu canicula. ut apud Xen. τοῦ ἄστρου ὄντος.

Α'στρικὸς, οῦ, ὁ, sideralis.

Α'στρῷος, ου, ὁ, sidereus: ut ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Composita ex ἀστήρ.

Διάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellis distinctus, stellatus. Metaph. apud Luc.

Ε'ξάστερον, Plejades, à sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arato.

Κατάστερος, stellatus, Naz. or. de cauda pavonis.

Καταστερίζω, stellis distinguo: ut Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in stellarum numerum refero.

Composita ex ἄστρον.

Α'ναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, non stellatus. Damasc. item obscurus.

Ε'ναστρος, astris apertus. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Κυνάστρον, canicula. Potest esse etiam diminutivum à κύων.

ΑΣΤΡΑ'ΒΗ, ἡ, ab Hesych. exp. lignea sella seu ephippium ligneum quod manu tenent sessores. Eustathius etiam interpretatur sellam & σαγμάριον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiam de mulis aut alijs jumentis dossuariis, ut apud Dem. in Mid. ✤ Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στρεβλοῦσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut scribit Demosth. comment.

Α'στραβδεύειν, mulionum proprium est qui jumenta agunt dossuaria. Poll.

ΑΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σπόνδυλος seu σφόνδυλος, spondylus, vertebra. Il. ξ. Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον. ¶ Item, talus, i. officulum prope quadratum intra infimos tibiæ & suræ processus comprehensum, ut neque videri neque tangi possit. Talum Latini appellant. Xen. de re eq. ὀκλάζειν μὲν τὰ ὄπισθεν ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες. Pro tormenti genere quæstionibus peculiari accipiunt apud Diod. ¶ Item ἀστράγαλοι quidam lusorij sunt, quos Latini itidem talos appellant, & taxillos. Il. ψ, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. in Alc. ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ¶ Sunt & apud Architectos ἀστράγαλοι quidam à similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρά, & eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. l. 3. cap. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam parvus ramo & folio ciceris: Latini talum, glandulam & ficum terræ vocant. Vide Diosc. lib. 4. cap. 26. & Plin. libr. 26. cap. 8. ¶ Adjectivè etiam usurpavit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Α'στραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens, fœm. gen. ἀστραγαλῖτις dicitur à quibusdam ἡ ἶρις quam alii ἰλλυρικὴν appellant, ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Α'στραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus.

Α'στραγαλίζω, talis seu taxillis ludo. Poll. l. 9. & apud Athen. l. 6. Pro eodem & ἀναστραγαλίζω.

Α'στραγάλισις, lusus taxillorum. Aristot. Rhet. l. 3.

Α'στα

Α'σφαλωτὸς,ῆ,όν. talos implicitos habens, ut ἀσφαλωτὴ μάσξ flagellum cui implicita sunt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Α'σφὶαι sive ἄσφιες,taxilli,Eust.Scribit Etym. ἄσφις ex ἀσεσ-λΘ dictum esse,ut λάσεις ex λάσφυρΘ, &c.

Α'σφιγγΘ,idem quod ἀσεσ-λΘ. Hesych.

Α'σφίζειν pro ἀσεσ-λίζειν,Hesych. Eust. Poll.lib.9.

Compositа.

Α'ναεσ-λΘ,talo seu talis carens.

Α'ναεσ-λίζειν,proprie esse videtur τὸ πρὸ ἀσεσ-λὸς ἀλαμπῆ ποιῆσαι,seu τὸ τοῖς ἀσφαλοῖς ἀνάμφιβόητον πολίζειν.Ponitur pro ἀσφαλίζειν.Apud Athen.lib.6.

Η'μιασ-λον,semitalus.

Α'ΣΤΡΑΠΤΩ,fulguro.Α'στεμπτειν (inquit Eust.)videtur fieri ὅταν τὸ ἀστέρι ἐμπτειν,ἰ ἀστεροβολῆς διαπέμπειν.Il.4,Ζεὺς ἀστράπτει.Et Il.5,Α'στράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκπαγλα.Arist. rhet.2. ἀστράπτει.Et Il.5,Α'στράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκπαγλα. Arist. rhet.2. εἶδον οἱ ὕπναφε καὶ ἐβλεψαν. Item fulgeo,coruſco,micо, ἀστράπτουσι σίδηρον.Opp.de ven.lib.3.Xen.in Cyn. ἀστράπτουσα τοῖς ὄμμασιν.Ariſtot.de mundo, ἀείζοον χρυσὸν καὶ ἠλέκτρου ἢ ἐλέφαντα ἀστράπτουσα.

Α'στραπὴ,ῆς,ἡ,fulgor,fulgetra ſeu Fulgetrum. Ariſtoph.in Nub. βροντὴ δ' ἐρράγη δὴ ἀστραπή.Vnde oriatur ἀστραπὴ, docet Ariſtot. de mundo,& Alex. Aphrod. Probl.lib.1. ¶ Item metaph. fulgor, ſplendor.ut ὅπλων ἀστραπή.

Α'στραπτῶ,q.d. fulguralis : ut ἀστραπτεία ὕδατα, Plut. in ſymp. aquæ fulgurales,id eſt,quæ cadunt quum fulgurat. Α'στραπτῶ ἀέρα, Ariſtot. meteor. 2. (q.d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet.ἀστραπτὸς ὁ Ζεύς,fulgurator Jupiter,apud Athẽ.de mundo

Α'στεροπή,ῆς, poëtis idem quod ἀστραπὴ, fulgur.unde ἀστεροπητὴς, Iupiter fulgurator. Il.α.

Στεροπὴ, pro eodem,& στεροπὴ. Soph. Item pro,fulgor, ſplendor, ut χαλκῆ στεροπὴ,Hom. Sunt qui ἀστεροπὴ factum dicant ex στεροπὴ, non contrà. στεροπὴ autem dicì velint ἀπὸ τοῦ στερεῖν ὀπωπὴν, ſive ἀπὸ τοῦ στερεῖν τοὺ ὠπὶς τὸ ὑγρὸν.

Compoſita.

Α'περεμπτῶ,fulguro coruſco.vel circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum activum fit,ſicut ἀπολάμπω, fulgorem ejaculor. Luc.in ſomn. εἶαν πῶ αὐγὴν ἀπαστράπτον.

Decomp. Α'ναπαστράπτω,ſive ἀναστράπτω, contrà fulguro.è contrario fulguro,vel ex adverſo,fulguro adverſus fulgurantem. ut apud Luc.ἀναστράπτων τοῖς καρωνοῖς.

Διαστράπτω, fulguro.q. d. diffulguro.

Ε'νεστράπτω(q.d.infulguro) exp.interno ſplendore radio.

Ε'ξαστράπτω,(q.d.effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω,fulgore vel fulgetra illuſtro, inquit Bud.

Καταστρατὸς, impersonaliter poſitum pro,fulguravit : affertur ex Plut.in Galba.

Περιαστράπτω, ſplendore circundo, illumino, illuſtro.ut Bud.interp.apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum. Act.c.22.

Προσαστράπτω,affulgeo,ut προσαστράπτειν τείχεσι,affulgere muro. (Nazienz.

Συναστράπτω,pariter coruſco,Naz.

Α'στεγον,&c.vide in Α'στέγω.

Α'ΣΤΥ,ἄστεΘ,υος,urbs,aſtu.Il.β.Πολλοὶ γὰρ ἄστυ μέγα Πειρίθου ἐπικικεσι, Et Thuc.lib.1.καθ' ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerunt Athenienſes urbis ſuæ nomen per antonomaſiam, ſive per exochen, ſicut πόλις peculiariter vocata eſt Alexandria. ◆ Eumolpus deducit ἀπὸ τοῦ ἀνω ἵστασθαι, ὅτι μετεώρως ἐκ κείνου αἱ πόλεις, inquit ſchol. Apoll.

Α'στὸς,ὸῦ,ὁ,civis.fœm.ἀστὶς.Xen.Plut.ἀστὸς & ἀστὼ,peculiariter vocati ſunt cives Athenienſes.

Α'στικὸς, ὴ,ὸν (& aliquando ἀστυκὸς)qui in urbe habitat,cui opp. ἄγροικος,apud Luc.item urbanus,ſcitus,feſtivus. Item prudens, circumſpectus.

Α'στικῶς,feſtivè & prudenter. apud Suid.

Α'στιακὸς,pro ἀστικὸς,aff.ex Sezomeno ἀστιακὰς παθήσεις.

Α'στεῖΘ,ῖα,ῖον idem quod ἀστικὸς,urbanus. Euſt. Heſych. Et metaph.feſtivus,lepidus.Item comis,liocr. Xen.Item venuſtus,elegans, honeſtus.act.Apoll.7.

Α'στείως,urbanè,feſtivè,&c.Plut.

Α'στειότης,ητΘ,ἡ,feſtivitas, urbanitas. Α'στειοσύνη,idem.

Α'στειάζομαι,urbanitate ſermonis utor,facetus ſum. Plut.

Α'στειωδὴς,ὲς,ὸν,urbanitas, feſtivitas.

Compoſita.

Ε'νασταίζομαι, inhabito. Heſych.

Περιάστειος,α,ον,ſuburbium,ſuburbanum.Reperitur & περιάστιον, metri cauſa.

Περιαστειωδὴς,ὲς,ὸν,Suid.ἀστεῖον ἢ φορτικόν.

Α'ΣΦΑΛΤΟΣ,ου,ἡ, bitumen : pinguis & oleoſus, ſuccus pluririma æ&rea & ignea ſubſtantia temperatus, ideoque flammam promptiſſimè concipiens.Vide Dioſc.l.1.c.100.& Plin.lib. 35. cap. 15. Alex. Aphr. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. uſurpâſſe. ◆ Dici πρὸ τοῦ σφαλερὸς Suidas innuit, dum eam ſcribit ἐπιτοῦ ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν,ὥστε τοῖς ὀπτοῖς πλίνθοις

καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσα ἰσχυροτέραν ποιεῖ πάντος σίδηρου.

Α'σφαλτίτης,ου,ὁ,cujus fœm.ἀσφαλτῖτις.ut ἀσφαλτῖτις λίμνη,lacus bitumen fundens. Suid.

Α'σφελτος,dicitur quoddam πέλεκυλον ſeu ἀξυπέλεκυλον, quo nũ ejus ſoliorum,ubi adoleverunt,ἀσφάλτῳ ὀσμὴ ὄζῃ, teſte Dioſc.l. 3. c. 123.

Α'σφαλτίζω,bitumen refero,bitumini ſimilis ſum, Dioſc.l. 1.

Α'σφαλτόω,bitumine illino.Geneſ.c.26.

Α'σφάλτωσις,bituminis illitus, q.d. bituminatio.

ΠαπάσφαλτΘ,(comp.) pix bitumine mixta. bituminis genus picem odore referens.Vide Plin.& Dioſc.Marcellus empiricus, Latinis dici ſcribit rubricam Scythicam.

Α'σφάραγΘ,vide in Α'παράγΘ.

Α'ΣΦΟΔΕΛΟΣ,ου,ὁ,aſphodelus planta ex genere τῆ βολβωδῶν. Vide Theophr.hiſt.pl.l.7.c.12.& Plin.l.21.c.17.& Dioſc.l.2.c.199. ¶ At ἀσφοδελὸς.oxyton.prati epithetum eſt apud Hom. ut Od.λ & ω,κατ' ἀστοδελὸν λειμῶνα,videlicet ubi aſphodeli proveniunt.

Α'σφοδελωδὴς,ὲς,ὸν ἢ ὠδὴ,aſphodelo ſimilis.ſeu qui de aſphodeli genere eſt.

Α'ΣΧΑΛΩ, mœreo,doleo,triſtitia affectus ſum. Item indignor,ægrè fero.ut ἀσχάλειν ἐπὶ τῷ διδύναι διὸλω. Dem.in Mid.apud Xen.de re eq.ἀσχάλων τὴ τεχνῆτη. ◆ ab ἀχῶ deducunt Etymol.& Euſt.ut ſit, ἄχω,ἀσχάλω.deinde,interjecto σ ἀσχάλλω. addit Euſtathius,ἀσχάλειν eſſe ἀχὲς ἀλὶς ἔχειν.

Α'γελάω,idem ſignif.ſed eſt magis poëticum.Il.ζ.

Συναχελάω,(comp.) condoleo.Συναγελάω,idem. Æſchyl. in Prom.vinct.σοὶσυν ὠ : συαχελᾶ Μοῖρα.

Α'σώδης,vide in Α'δώδης,&c.vide in comp. ex Σαΐζω.

Α'ΤΑΛΟΣ,ὸν,ὁ,tener,juvenilis. παρὰ τὸ ἅπαλὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι,ὁ ἁπαλὸς ἢ ὠδὸς ἢ ἀκμὴ καὶ κακοπαθεῖ, qui per tenerem ætatem tolerandis laboribus nondum par eſt. juvenis, juventilis. apud Heſiod.παῖδ' ἀταλὰ τρέφοντα,exp.puerum puellis ſapientem.Sic & Il.σ,v.567.

Α'τάλλω(vel ἀτηλάλλω)delicatè nutrio,tanquam tenellum puerum magna cura educo.Soph.νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. & adoleſco, creſco,apud Heſ.in Erg.Eſt etiam παρὰτὰν.Il.ν. ἀτάλλε ἢ κίτε' ἐπ' αὐτῶ,ubi exp.luſitabant.Α'τάλλω,idem.ut Od.ο & ξ.

Α'τάλματα,pueriles luſus,ſaltus pueriles.Heſych.

Α'ΤΑΡ,pro conjunctione ἢ vult ſumi,Euſt.Il.χ,Ε'κτορ, ἀτὰρ σὺ ἐπεὶς,&c. Item pro,ſed,verùm, cæterum. Plato de rep. 2.εἰ δὴ πῶ φύσιν τῶ ΓαλάκτΘ ἠλαστόμῳ,ἀτὰρ ἓν ἢ τότε πάνυ γε ἢ ὦδον,quum aliàs ſemper, tum præcipuè per id temporis ingenio Galuconis ſum oblectatus. Vide plura apud Bud.

Α'ὐτὰρ,pro eodem, vide ſuo loco.

Α'ΤΑΡΜΤΚΤΟΝ, Etymologus propriè eſſe dicit τὸ ὠμὸν καὶ πειρὲς ἁπτὸ τὸ ἄπερ ἢ τὶ μόγις. ut apud Euphorionem,μὴ πάμπυκτον πρέπειν ὄμμασι,vel ἢ ἄδοξον,ἁπτὸ τὸ ταμιεύειν,τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀτάρβεες ſeu ἀτάρβητον,intrepidum,imperterritum, impavidum.ut ſchol.quoque Nicandri exp. in hoc Alexiph. loco, ἐξὸ μέλλ' βοῦφωσιν ἀταρμύκτῳ φρένας οἴστῳ. Significat etiam ἢ ὄμασῶ,ut Eſtymologus addit.

Α'ταρπὸς,&c.vide in comp.ex Τρέπω. Α'ταρπεὲς,vide in Α'πὼ.

Α'ΤΑΣΘΑΛΟΣ,ου,ὁ ἢ ἡ,damnorum magnorum autor,pernicioſus,improbus,ſceleſtus.Item vecors, ἀποδάλῳ αὐδὴ ἐείκω. Od.θ. Et ἀπάδαλΘ ὕβεις. Od.σ.Et ἀπάδαλα ωχαν' ἀεθλα, ibidem. & apud Heſiod.in Erg. Et ἀπάδαλα ἐφωτα apud Hippocr. epiſt.ad Demag. ◆ Παρὰ τὸ ἀπὸ τοῦ βλάπτω vel παρὰ τὸ τοῖς ἄτοις βλάπτειν,id eſt, πονηρὸς,inquit Etym.

Α'ταδαλία,ἡ,improbitas damna inferens ſeu damna inferre gaudens.Item protervia petulantia.Exp.& temeritas, item vecordia. Hom. Heſiod.

Α'ταδαλόω,improbè ago,protervè me gero. Hom. Od.σ.

Α'ταδαλάω,idem Greg.in Carm.

Α'ΤΑΩ F.άσω, lædo,nocco,noxam ſeu damnum infero.Dicitur & ἀτέω.proeodẽ,ut.Il.υ. ἐνεία τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει,&c.

Α'τάομαι,ῶμαι,lædor,damno afficior.Soph.in Ajace, ἀτώμενος τῶν,

Α''τερ,& per pleonaſmũ τὸ α ἀάτερ,idem quod ἀτέρ.Od.λ. Α'σὶ μὲ δαίμονος αἶσα κακὴ.Od.κ.ἄασεν μ' ἔπειφι καὶοῖ. & alibi paſſim

Α'ασω,ἰδὲ quod ἀάτω.aor.1.ἄαυσα,med.ἀασάμενος.paſſ.ἀάσθαι, Ionico & poëtico more,ſine augmento, ſæpe apud Hom.

Α'τη,ῆς,noxa,damnum,clades,Il.β.& ι. Ζεὺς με μεγάλα Κρονίδης ἐπὶ τῇ ἐκέδησε βαρείῃ. Itẽ dea quædã damna & infortunia hominibus immittens,cuius deſcriptio eſt Il.ι. Et Il.τ.ἀτὴ ἢ πάντας ἀάσει.

Α'πεὸς,ὸῦ,ὁ,noxius,damnoſus.Et pleonaſmo ſyllabæ πρὸ,ἀπάτερθε pro eodem,ut apud Heſiod.ἀπάτερ ἐξὸ ἠλυθάνης. Et ἀπάτερθε ἔπη.Il.α,Aſſ.& ἀπάτερθε πόνου, pro nocet, fatigat, Heſych.

Α'πὴ

Α'πὴ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'ατΘ, ος, ὁ ἢ ἡ, innocuus, innoxius , noxæ ſeu damni expers, ab α privat. & ἄτη, vel contrà, valde noxius, ab α intenſivo.

Α'άατΘ, innoxius, vel non innocuus, noxius, vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Euſt.) per privationem fit ἄατΘ, innoxius, & per ſecundam privationem ἀάατΘ, non innoxius, ſed noxius, vel multum noxius, ab ἀάτΘ, id eſt, noxius, & per epitaſin ἀάατΘ. Il.ξ. ἀάατον ὑγρὸς ὕδωρ. Et Od.χ. ἀϊδὴ ἀάατΘ.

Α'χαίομαι, damno afficior, lædor. Heſych.

Α'κήρατΘ, immortalis, incorruptus. Euſtat. vult eſſe dictum à κὴρ & ἄτη.

Α'κηδέσιΘ, pro eodem,idem deducit à κὴρ & ἄση. vide in compoſ. à κὴρ.

Α'γαῖΘ,aſt. pro ἀαῖΘ,innoxius, dãnoſus,ex Soph.in Oed.Col.

Α'γαὴς, ſine damno, impuné. Scribitur & αὐαπὴ, id eſt, αὐδὲ ἄπης ἢ βλαβὴς, apud Soph. in Antigone. & Plat. de leg. l. 9.

Ε'ξάατος, indemnis (quaſi ἐξὸ ἀάτης) qui incolumis evaſit, qui defunctus eſt malo. Plato in Phæd. ἐξάατον ἐπὶπόνου τὸν αὐτῶ ἀγῶνα. Item ſanus, apud Hippocr. teſte Gal. Item mente motus & furens, apud Etymol.

Α'ΤΕ, quippe, utpote, nimirum, vel quando, quia, ut apud Plat. in Tim. ἅτε ὠκ ἀπολιπὸν ἑαυτὸ,quia nunquam deſeritur à ſe. Poſſit etiam exponi, quippe quod, utpote quod. Aliquando exponitur tanquam, ut ἅτε μανικὸς.

Α'ΤΕΜΒΩ, contriſto, triſtitia afficio. Od.ζ. Ε'ξῆ ἀτέμβεσι θυμὸν ἐνὶ φρεσὶν Α'χαιῶν,Item privo. ◆ Vult Euſt. eſſe dictum quaſi ἀτὸν ἐμβάλλειν, ſicut ἀτέμβεσθαι quaſi εἰς ἢ ἀτὸν ἐμβαίνειν. Α'τεμβέσασα ποὸ ὀδὸν ὦμαι. Et pro τρέσασα, apud Hom.

Α'ΤΕΡ, ſine, abſque, citra, idem quod ἄνεὺ, ut Od. μ. ἄτερ ἀκλαυτὶ τέλεσσαν. Interdum poſtponitur ſuo genit. ut apud Apoll. Rhod. Arg. lib.2. πόλις ἀτερ ἐρυκαλίξαι.

Α'τερθε ſive ἀτερθεν, idem quod ἄτερ, abſque, ſine. Soph. in Ajace, ἀτερθε πάντε, præter hunc. interdum ſignif. ſeorſum ab.

Α'πάτερθε & ἀπάτερθεν, (comp.) ſeorſum ab. Il.ε. Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου ὄπιζεν Α'πόλλων. Sic & Il.ε.

Α'τέω, ἄτη, ἀτηεὸς, vide in Α'τάω. Α'πάλλω, vide in Αταλὸς. Α'τλας, in comp. ex Τλάω.

Α'ΤΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, & Α'τμὸς, ἐνΘ, ὁ, famulus, ſervus. Illud apud Heſych. & Euſt. legitur, hoc apud Etym. & Suid. ◆ Etym. ſcribit dici ἀτμὸς per ſyncopen pro ἀπμὸς à πημὶ : quoniam οἱ δοῦλοι ſunt ἀπίμποτοι & inhonorati.

Α'τμὸς, ἡ, ſervitus, interdum etiam infortunium, calamitas. Aſt. etiam pro, adminiſtratio, ex epigr.

Α'τμήνΘ, ſchol. Nic. exp. πολυπατέργαστος, πολυδόλαΘ, μὴ κακοπαθείας χρώμενΘ. Epithetum eſt olei, apud Nic.

Α'τμὸω, exp. δουλὸω, per ſyncopen pro ἀτιμὸω. Etym.

Α'ΤΜΟΣ, ου, ὁ, flatus, halitus, vapor, fumus. Plut. ἀδύνασι ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ ἢ ἀκαθυμάσεις πικραὶ σωισθήναι ταῖς ἢ ψυχῆς αὐαναβῶσι ἀδυθυμίαις, apud Dioſc. (de piſſelæi confectione) ὅπως ἂν τὸ ἀναφερόμενον ἀτμὸ ῥόπτα δλέγοον (τὸ ἔσιον) Plin. vertit, velleribus ſupra halitum ejus expanſis. ◆ Factum eſt ab ἀὼ, flo.

Α'τμὶ, ἡ, & Α'τμὶς, ἰδΘ, ἡ, idem quod ἀτμὸς, Heſych.

Α'τμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, vapores multos emittens, vaporiferus.

Α'τμίζω f. ἰσω, vaporo, exhalo. Heſych.

Α'τμισις, ἤ, ὁ, vaporatio. Α'τμισις, εως, ἡ, idem.

Α'τμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Compoſita.

Α'ναπατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur & paſſivè ſeu neutraliter,ſicut ἐξαπμίζειν pro evaporari ſeu expirare, apud Ariſtot. teſte Bud.

Ε'ξατμίζω, exp. vulgò, exſorbeo. Eſt tamen potius, vaporem elirio. Bud. exponit, exhalationem ſubduco, ex Ariſtotel. Probl.1.

Ε'ξατμίζΘμαι, evaporari, exuctius reddi, arefcere , q.d. ἐξικμάζεσθαι, expirare, idem quod αὐαθυμᾶσθαι. Ariſtot.

Decomp. Σωεξαπμίζω, mecum exhalando aufero,ut Bud. exp. Ariſtot. in meteorol.

Τ'αππμίζω, vaporem ſubduco.

Τ'απτμισμὸς, ſuffitus vaporem eliciendo factus, Dioſc. l.3.c.26.

Α'τΘ, vide in Α'δω.

Α'ΤΡΑΚΤΟΣ,ου,ὁ vel ἡ,fuſus. Plut. in Probl. Rom.de ſponſi, εἰσφέρει ζῶ ἠλακάτῳ ἢ πὼ ἀτρακτον,ἐείσῃ δὲ ἔξωθεν τῶν ὀνὰ τὸ ἀνδρὸς. Ariſtot. de mundo, τὰ πρὸ τῆς ἰωῖρας ἢ ἀτρακτοῖ εἰς τοῦτο πως νέοι, quæ de Parcis & fuſo feruntur, huc tendunt. ¶ Metaph. à fuſi aut colus ſimilitudine ἀτρακτΘ dicitur jaculum ſeu ſagitta. Soph. in Philoct. ὦ μοι βέλοι Νόμφαισιν ἀτρακτΘ.

¶ Item mali nautici pars quædam,nimirum quod ſupra antennã eſt;

Α'τρακτυλὶς, ίδΘ, ἡ, dicitur ſpina quædam enico ſimilis, quoniam antiquæ mulieres fuſos inde aut colos fabricabantur,quæ de re vide Theophr. & Dioſc. & Theocr. ſchol. ac Plinium. Theocr. metri cauſa dicit ἀτρακτυλίδες, gemino λ. Idyll. 4. quomodo & apud Dioſc. ſcriptum eſt.

Α'τρεπὲς, ἀτρεμπτὲς, vide in comp. ex Τρέπω.

Α'ΤΡΑΦΑΞΙΣ ſeu ἀτράφαξυς, atriplex, oleris genus, de quo vide Dioſc.l.2.c.145. Eſt Regium & ἀδράφαξις & αὐδράφαξις, apud Theophr. & Hippocr.

Ψευδαδράφαξις, fictitia & mentita atriplex, Ariſtoph. in equit.

Α'ΤΡΕΚΗΣ, ἐΘς, ὁ ἢ ἡ, verus, certus. Euſt. ἀτρεκὲς ἄμα exponit τὸ ἀληθὲς, ἢ μὴ ψεῦδον πῶ ὄψιν. Il.6. ὃν δ' ἄμφροτέρωθεν ἀτρεκὲς ἀλλ' ἐσόα βαλών. Ex Eurip. affertur ἀτρεκὴς δίξα, fama tam certa ut negari non poſſit. Interdum ἀτρεκὲς adverb. ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocr. εἰδέναι ἀτρεκές. ◆ Ex quatuor etymologiis, quas affert Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, ut fiat vel à τρέχω, quaſi ἀτρεχὴς, id eſt, ὃ ωὴ πατρέχων πῶ ἀδήλων, ſeu ὃν ὐδεὶς διώλαμα παραφαμεῖν δ' ἀρχῶν, vel à τρέω (timeo) quaſi ἀτρεπὴς,& per pleonaſmum literæ κ,ἀτρεκὴς. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ſicut ii qui mentiuntur.

Α'τρεκέως, verè, certò. ut ἀτρεκέως ἀρχάδειον. Od. α. & Il.ο. Apud Herodot. ἀτρεκέως ὀπίσαμαι, compertum habeo, certò ſcio. pro eodem dicitur ἀτρεκῶς.

Α'τρέκεια, ἡ, veritas, Heredot. Nonn. Epigr.

Compoſita.

Νατρεκὴς, idem quod ἀτρεκὴς. Νητρεκῶς, verè,certò. Lycophr. Πανατρεκὴς, omnino verus, veriſſimus, certiſſimus, in epigr. Πανατρεκέως & Πανατρεκέως, veriſſimè, certiſſimè.

Α'ΤΤΑ, Atticum eſt pro ἄαττα, quod quidam ex ἄ & σὰ Megarenſium lingua ſignificante πρὸ, compoſitum prodidêre,utitur Hom, Il.α. φεύγεμεν ἀσσ' ἐπὶ νῆας ἐελμένοι. ¶ Α'ασσα verò vel ἄγλαα, ſignificat πρὸ, aliqua, quædam. Od.τ. Εἶπε μοὶ ὁπποῖ' ἄασσα πεὶ χρεῖ, εἰμαπάσσω, ubi tamen ſupervacuum eſt : ſiquidem ὁππόια ἄασσα nihil aliud ſignificat quam qualia. Demoſth. quoque & alii qui lingua Attica ſcripſêre, uſurpant, ¶ Α'ᾶττα eſt etiam vocabulum quo juniores compellãt ſenes quaſi pater, ut Achilles.Il.ι. φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic & Od.π.

Α'ΤΤΑΓΑΣ, ſive Α'ταγὰς, avis eſt picto dorſo, unde ſervos ſtigmaticos ſeu Threiciis notis compunctos, Ariſtoph. in avibus per jocum ἀπαγὰς nominat. De hac ave vide apud Athen.l.9. Legitur & ἀπαγλὼ apud Ariſtot. hiſt. anim. l.9.c.26.

Α'ΤΤΑΓΑΡΑΓΟΙ, οἱ, puſulæ ſeu minuta fragmenta quæ panì nimium cocto deraduntur aut ſponte decidunt. Vide Poll.lib.7. cap.5. & Athen.l.14. & Euſt. Od. ι & ρ.

Α'ΤΤΑΤΑΙ, interjectio eſt, quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos, & βαβαὶ ſeu φεῦ apud Græcos. Ι'απαταιᾶξ autem, flentis interjectio ſeu exclamatio eſt.

Α'ΤΤΕΛΑΒΟΣ, ſive ἀπίλεΘς, ſpecies parvarum locuſtarum. Vide Hieron. comment. in Nahum proph. c.3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄπιον, id eſt, à ſubiliendo.

Α'ΤΤΩ, proſilio,ſubſilio,ſubſulto. Demoſt. ἅπαν ἁνδρὸς κἀκεῖσε, huc illuc proſiliens. ◆ Scribit Etym. ex ἀάσσω pro ἀίσσω fieri, ἀάσσω, deinde mutatis ασ in ττ, ἄττω.

Compoſita.

Διάπτω,proſilio,deſilio huc & illuc, emico.Ariſtot. de mundo, ἐν ᾧ τῶ πυρώδει ὑσία πολ τε σῶλα διάπτει. ᾧ φλόγες ἀναντίζονται.

Διάπτομαι, proſilio, emico, & quaſi raptim elidor. Plat. in Cratylo. τὸ δὲ διάπτομον ὡς τὸ ἁθρόον ὡς τὸ ἁθρόως, πτῶσις ἀπείκασμά ὄζει.

Εἰσάττω, exp. inſilio.

Ε'ξάττω, exilio, ſubſilio, ἐξάττεσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in ſomnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, proſilio, raptim emico. Ariſtot. de mundo, οἱ δ' ἐν κάλπῃ διεξάττοντες ἀέρωσι, ἑκάλπιδα καλοῦνται.

Α'ΤΤΖΩ, f. ὐξω, terreo, metu percello, vel etiam perturbo. Item, obſtupefacio, ſtupore percello, attono. Theocr. Idyll.4. Αἰολικὸν τὸ ῥῆμα. τέρας γὰ τὸ ῥυμὸν ἀπὸ ξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat.

Α'πλήσσομαι, terreor, metu percellor, vel etiam metuo, horreo. Homerus Iliad. ζ. Α'ψ δ' ὁ πῶς θεὸς κάλπον ἐὺ ζώνοιο πόλιος Ε'κλίνθη ἰαχὴν, πᾶξε δέ σίλα ὄφιν ἀνδρῶσιν, territus conſpectu patris, exhorrefcens conſpectum patris. Frequentiſſimus apud eundem eſt uſus participii ἀπλήσσων, pavefactus, attonitus , conſternatus. Interdum cum infinitivo. Iliad. χ. Αἴ κέ μ' ὀφέλλουσιν ἀπλήσσων ἀγορεύειν, metuentem interire, hoc eſt, metuentem ſibi ab inceptio. Ὄρνιξ aliquis ὑπ' ἀριστερὰ ἀπῆξε δεξιὰ dicitur, quum

quum ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem solicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀτυζηλὸς, οῦ, ὁ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Ἄτω, vide in Ἀτάω.

ΑΥ', rursum. Item retrò, retrorsum, apud poëtas, unde αὖ ἐρύειν, apud Hom. quod & conjunctim αὐερύειν scribitur. Interdum αὖθις αὖ ponuntur ἐκ παραλλήλου. Dem. καὶ ἀπεσείλατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. Ponitur etiam pro, viceversa & pro, contra, ut Dem. οὐδ' ἐστιν οὐδενὶ τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν ἐμπαιον οὐδὲν ἀφ' ἡμῶν τε κἀκείνοις ... Item pro, vicissim. Aristid. 115 ... ἡμῖν δ' αὖ ἀπὸ πολλῶν πολλά. ¶ Item pro, vicissim. Aristid. 115 ... αὖθ' ὧν αὖ καὶ ... πόλεων ἤδη ... ἐκεῖνον ... τῶν θεῶν τιμαῖς. ¶ Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, τοιοῦτοι μὲν πρὸς τοὺς ὄντας θεοὺς γινόμενοι, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσαντες ἀνθρώποις. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vespis.

Αὖτε, pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 2. πῶς αὖτε πίσυνοι ἀλὸς εἶμι κέλευθον, Iliad. γ. Δεῦρ' αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἔην γε, accipitur pro δέ. ¶ Item pro, posthac, poni censet H. Steph. Il. α. εἰ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι, Νῆας ἄλις, &c.

Αὖθις, rursus, iterum, αὖ. Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις. apud Hom. frequentissimum est. Interdum cum πάλιν ponitur, ut Il. β. ἐσθλόν μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita & apud Aristop. Sic etiam Dem. αὖθις, αὖ. Rursum Iliad. α. ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἵκωμαι, Od. ξ. pro ἐπανέλθω. ¶ Item in posterum, posthac, postea. Od. ξ. αὖθις δὲ κλείναιμι. Plato in Apoll. ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, in posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, sequens tempus, apud Philonem: Item οἱ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, ut tradit Eustath. Il. γ. ¶ Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτίς.

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (ut αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. Plat. de rep. lib. 1. τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή.

Ἐξαῦτις, pro αὖτις sive αὖθις, rursus, denuo. Iliad. γ. ἐξαῦτις μαχέσασθαι, Hesiod. ἐξαῦθις ἀμείβετο.

Αὐαίνω, vide in Αὔω.

ΑΥΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux. Il. χ. Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur, ut Od. ζ. ἡ δ' ἧστ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die, ut apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ, oculi, ut exp. apud Nic. in Alex. Ἠ' ὅθ' ὑπὸ ζοφίης νυκτὸς κεκαλυμμένος αὐγάς. ✤ Ab ἄγω deducit Etymol. utpote δι' ἧς ἀγόμεθα. Possit & ab αἴω deduci, quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, ut apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, f. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. ¶ Item video, aspicio, intueor, apud Soph. & Phil. ¶ Neutraliter etiam reperitur pro splendeo, illucesco. 2 Cor. 4.

Ἀυγάζομαι, illustror, item pro video, contemplor. Hom. Hesiod.

Αὔγασμα, τὸ, & αὐγασμὸς, οῦ, ὁ, splendor.

Ἀυδὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάυγητος, obscurus, ater, Æschyl. in Prometh.

Ἀνταυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens.

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ, lucis seu spendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia, vel offulgentia, apud Plut.

Ἀπαυγὴ, ἡ, splendor, lucis effulgentia, fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, splendorem relido ut corpus splendidum, vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα, effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγής, οῦ, ὁ καὶ ἡ, fulgidus, lucidus, apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, unà effulgeo, Basil.

Διαυγὴς, pellucidus, translucidus, limpidus, ut διαυγὲς ὕδωρ in Epigr.

Διαύγεια, perlucens splendor. Διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo, Plut. de fulg. τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ χασμῷ διαυγάζει. Neutraliter quoque diluceo, dilucesco. Polyb. 3. ἅμα τῷ διαυγάζειν. Sic & 2 Pet. 1.

Διαυγασμὸς, οῦ, ὁ, translucens splendor. Plut. de plac. phil. de fulgure.

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro & splendorem affero. idem quod αὐγάζω. in voce pass. aliquando signif. splendesco, aliquando splendeo.

Ἐπαύγασμα, splendor.

Ἐσαυγάζω, inspicio, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro, luceo, resplendeo.

Καταυγάζομαι, illuminor, illustror. Greg. Item video, specto,

aspecto, ut Epigr. lib. 1. Ζῆνα κατηυγασάμην, Jovem spectavi.

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.

Κυαναυγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. Et in Epigr. ἴον κυαναυγές.

Λιπαυγὴς, splendore seu lumine defectus, obscurus. Orph.

Λυκαυγὲς, crepusculum matutinum. Luc. in Somn.

Μαραυγεῖν, exp. perstringi lumina. Utitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγὴς, atrum splendens, ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus.

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. de situ orbis.

Περιαυγὴς, circunquaque splendens, perlucidus. Plut.

Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, undiquaque splendidus, Aristot. de mundo.

Περιαυγάζω, splendore luceque circunfundo, circunquaque illumino, collustro, Heliodor.

Πυραυγὴς, igni fulgens vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio, more eorum qui ex umbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in Gloss. Hipp.

Συναύγεια, corradiantia, ut Bud. interpr. apud Plut.

Τηλαυγὴς, longè splendorem suum spargens, eminus splendens. Hippocr. epist. ad Demag.

Τηλαυγῶς, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλαυγέω, ῶ, longè splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, & τηλαύγησις, splendor longè dispersus aut eminus apparens.

Ὕπαυγος, qui est sub luce.

Ὑπαυγάζω, q.d. subsplendesco.

Φεραυγὴς & φερεαυγὴς, lucifer, lucem ferens seu afferens aut splendorem. Item lucidus. Ex epigr.

Φωταυγὴς, splendidus.

Φωταύγεια, splendor. Suid.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo & niteo. Epigr.

Χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥΔΗ', ῆς, ἡ, vox, oratio, sermo. Il. α. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. ✤ Quidam deducunt ab αὔω signif. φωνῶ. Alii à nomine αὐγὴ κατὰ ἀντίφρασιν, utpote δι' ἧς αὐγάζεται τὰ τοῦ νοῦ.

Ἀυδήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ. v. 407.

Ἀυδάω, ῶ, f. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, ut Il. α. Interdum cum accus. ut Il. σ. Et pro, alloquor, ex Od. ε.

Ἀυδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. & Eust. Citatur & ex Herodot. pro loqui.

Composita.

Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. ι. ἄπυστος καὶ ἄναυδος, Et ἄναυδον ἔργον, apud Soph. in Ajace, exp. nefandum factū.

Ἀναύδως, mutè, tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis, aut non fandus, nefandus. Item activè pro, non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Ajace. Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo.

Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo, ut apud Aristoph. ἀπαυδῶ μὴ διδόναι. A quibusdam exp. jubeo, contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educat. πόνοις αὐτοὺς ὑπερμέτρους ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπαυδηκὼς, triduana fame confectus, vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate deficior, apud Hippocr. ut vult Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Est autem apud solos poëtas, & quidem tragicos præsertim usitatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo & ἐναυδής. Exp. & ἔμπνους, spirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. α. ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ.

Ἐπαυδῆσαι, insuper dicere. Alii exp. alloqui.

Καταύδησις, exp vociferatio.

Μεταυδάω, q.d. interloquor, cum dat. ut Od. α. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor, cum accus. personæ, ut Apoll. Arg. 2.

Ἀντίος ὅ τίν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor, Od. ο.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello, ut Od. ξ. Ὀδυσῆα προσηύδα.

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus. Exp. & colloquii expers.

Συναυδάω, ῶ, (q. d. simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

Ὅμαδος, quomodo huc pertineat, vide in Ὅμος.

ΑΥΘΕ'ΝΤΗΣ, ου, ὁ, diversam habet significationem & etymologiam. Idem enim est quod αὐτοέντης, (ex quo & factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert, seu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit schol. Apollon. ut apud Eurip. αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illis ipsis manibus

manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθέντας Ἀμύκοιο, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτὸν κτιννύων. seu ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: & Eurip. schol. ὁ δι' αὑτοῦ καὶ τοῦ ξίφους. Dicitur adjectivè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores significat dominus, qui pro arbitrio & autoritate sua quidvis agendi potestatem habet. ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν, inquit Etym. derivans παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἔντης. Exp. etiam autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud jurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & justam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib. 9. epist. 18.

Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam accommodo. seu autoritate mea probo, aut autorem me præbeo. Basil. Apud Paul. 1. ad Tim. cap. 2. uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum usurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud. Greg.

Αὖθι, αὖθις, vide in Αὖ.

ΑΥΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομὴ, ut explicat Eust. dicens διὰ τὸ στενοεπιμήκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' ἐλαύνοντες ἰθεῖαν. Et Philo, ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur & ὦλαξ, ακος, ἡ, & ἄλοξ, οκος, ἡ, seu per metathesin ὦλξ, quod metaphoricè etiam accipitur: ut apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.

Αὐλακίζω & ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Composita.

Διαυλακίζω, q.d. persulco, peraro.

Καταυλακίζω & καταλοκίζω, sulco. unde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξιν ἠλοκισάμεθα.

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur, vicinus, & per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥΛΗ', ἡ, arula, atrium. Athenæus lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perfletur, unde & de subdialibus locis usurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον, appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in ejusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo, ut Il. δ, -οἶες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante ejusmodi domos essent ampla loca subdialia, vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, ut scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν ἦν. Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut αὔλειος θύρα apud Plat. in symp. exp. janua vestibularis & atriensis. Dicitur & ἡ αὔλειος sub. θύρα, ut apud Plut. in Pompeio.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, aulicus. qui est ex alicujus principis aula. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem, ut Plut. οὐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum. item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια.

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur. Item tentorium, castra. Il. ι.

Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia. vesper. Eust.

Αὐλείτης, ου, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor, de ovibus, Od. μ. de suibus, Od. ξ. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. sæpe. A' Bud. exp. & stationem habeo, item excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Composita.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro sive in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur Od. μ, & Il. ω. Ipsi quoque pastores apud Homerum & Hesiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγραυλος. ut ἀγραυλεῖ κοίτη, apud Nicandrum, quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro, ut ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Evang. c. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto.

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens. in Anth. Epigr.

Ἀπαυλιστηρία χλανὶς, apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat. item dona quæ sponsæ dantur. teste Polluce. Acron dicit fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat.

Βοαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βόαυλος, idem Theocr.

Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum, & spelunca, Hesiod. Item domicilium. Idem. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide & in comp. ex αὐλός.

Ἐναυλίζομαι, stationem habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναύλισμα, domicilium. Suid. Ἐναυλιστήριον ἄντρον, stabulare antrum.

Ἔπαυλος, ου, ὁ, stabulum. Item casa. Il. ψ.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut. Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, ut ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad urbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante fores jacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut jacere. Luc. de merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adject. ut θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto aut jaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Oecon. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Item, in castris & stativis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. & Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. schol. & ex eo Suidas: uterque cultros intelligens. ii enim plures in una vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò, μαυλίδας appellat, à nomine μαυλὶς: in Theriac. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀέξαι Μαυλίδι χαλκείῃ. ubi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς, Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Unde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, ut leno.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse januam quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adjectivè θύρας μεσαύλους.

Μέταυλον, etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον, in eadē significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur χρῶμά τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur, aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

Ὀρείαυλος, in montibus stabulans, monticula. Opp. lib. 3. de venat.

Ὀρέσαυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, juxta cubo vel excubo. Athen. l. 5.

Πρόαυλον, seu Προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item, προαύλια. plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto.

Προσαύλειος, ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item contubernium conjugale, conjugium apud Aristot. in Polit. & Greg.

Συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum. Item congregor, convenio. Propriè convenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Usus est & voce activa idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Ajace exp. qui est in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tibia. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. l. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές. Idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ✤ Deducitur vel ab ἄω (i. flo) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum & in rectitudinem productum. Od. χ. αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamur. Apud Hom. Od. τ. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quavis fistula & tubulo. Αὐλίσκοι, οἱ, inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apoph. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, καστόρειον μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll.

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3.

Αὐλητὴς, ῆρος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina, quæ tibia canit. Αὐλητρίδιον, q.d. tibicinula. Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. &c.

Αὐλητικὸς, ἡ, ὁν, tibicen. Dem. Xen. &c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertinens. Αὐλητικὴ (sub. τέχνη) ars tibia canenti. Item αὐλητικὸς, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλιτικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt. apud Athen. l. 15.

Αὐλὸς, οῦ, ὁ, & apud poëtas, ἡ, paronymum est τῷ αὐλῷ significans πυεμενικὸν τύπον, ut Eustathius tradit. Sic ποντίας αὐλοὺς apud Schol. Sophoclis in Trach. ille dicit mare longum & arctum: seu tractus maris longos & angustos, ut freta sunt, exponens tamen etiam loca maritima angusta: ut sunt Isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῶνα vocasse fossam: ut Eust. quoque. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum τῆς αὐλοῦ. Dicuntur αὐλῶνες etiam valles seu convalles, referunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸς, utpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophrast. hist. plantarum l. 9. c. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίαζω, ω, ζ, parva vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego. Suid.

Αὐλωτὸς, ὴ, ὸν, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis, seu fistulis, ut αὐλωτὸν ἅρμα, apud Æschyl. Vide Hesych. Poll. & Eust.

Αὖλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αὐτοαυλὸς, ὸν, ὁ, ἡ, tibiarum expers. Plutarch. Θυσίας μὲν ὁ ἀρχαῖος καὶ ἀπαύλους ἐποίει, quæ sine tibiarum cantu fierent. Αὐτοαυλὲ, adverb. sine tibiis. Idem Plut. κεῖ. Ρ. ὠμ. Καίτοι ἦσθετο δεισιδαιμονίᾳ τῆς ἱερέων ἄγαν αὐτῶν. Αὐτοαυλὲ est etiam imperitus artis tibicinariæ, apud Luc.

Βομβαύλης, tibicen, qui novit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον, ειτός,) Aristophanis schol. esse dicit, quum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret.

Διαυλωνία, Eustathio est locus angustus in quo aves sylvestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν, Suidas esse dicit fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert pro, meatus longos transire, dicique tradit de Aqua marina terras subeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. l. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut quum ad metam pervenissent, flectentes, eò rursus recurrerent unde cursum inierant, i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. ubi addit Vitruvium Δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φορήμασιν, reciprocis fluctuum curvibus. ¶ Est etiam mensura duorum stadiorum, hoc est, mille & ducentorum pedum.

Διαυλόσκοπος, ου, ὁ, canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμπύλαυλος, ος, ὁ ἡ, ὸν, q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλος, ος, ὁ ἡ, ὸν, longas tibias, seu fistulas habens. Eust.

Δύσαυλος, infelix ob tibias, ut δύσαυλοι θεοὶ, in Epigr.

Ἑτέραυλος, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti poit tibiarum cantum aures adhuc personant. ut ἑτέραυλοι λόγοι apud Eust. ἑτέραυλα φρονεῖ apud Luc. Item flumen per angustum iens. Et fossa angusta. Vide Eust.

Ἐξαύλης, cui tibia exempta aut effracta est, qui tibiæ sonum amplius non edit. Pol. l. 4.

Ἐξαυλίζω, ω, q.d. extibio. unde ἐξηυλισμένος, q.d. extibiatus, metaph. de inveteratis rebus dicitur, ut docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλίζω, ω, idem. Παρεξηυλισμένος, extritam fistulæ linguam habens. extritus, Aristoph. in Acharn.

Ἐπαυλίζω, ω, incino seu præcino. accino tibia. Luc. de saer.

Γαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.

Καταυλέω, ω, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur. ut apud Greg. ὡς ἡδονῇ καταυλήσωμεν.

Καταυλοῦμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exibilor & derideor.

Καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Περικαταύλησις, quum tibiæ recenter factæ utiles reddunturIudicra & exercitatoria Iusione antequam in theatrum afferantur: quum deterantur & leniuntur: ut Bud. exp. Theophr.

Κερασύλης, qui cornu in tibiam aptato canit, cornicen. Dicitur & κερατοσύλης.

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 19.

Μιμαυλεῖν, exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum & simplicem edens. ut quidam interp. μόναυλος κάλαμος apud Eust. Item qui ejusmodi organo utebantur, quem Eust. καλαμαύλιον & βασβαύλιον quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius & simplicis cantus. Athen. l. 4.

Μοναυλέω, ω, tibia unius concentus cano. Plut. in Cæs.

Ὀμαυλος, consortius. Soph. in Oed. tyr. σοὶ γέγονα γάμος ξυναυλος.

Παίγαυλος, à tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Ajace.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit. Et subst. oliqua tibia, apud Theocr. idyll. 23.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Eust.

Προαυλίον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3.

Προαυλέω, ω, in tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. 3.

Προσαυλέω, ω, accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit, vel qui tibiis quo-dammodo perstudet.

Παραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant & ignem emittant.

Ῥαπτοπλάνης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ω, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Συμαυλος, consonus. ut ξυμαυλος βοὰ, apud Aristoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia, id est, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus. aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνεῖ. Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. ut apud Aristoph. in Equit. & Synes. epist. ad fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβοις μέλη αὐλῶν. Gal. Hos. τυμβαύλας Latini siticines vocant. Scribit enim Nonius siticines dici qui apud funeratos & sepultos, id est, jam sitos cancre solíti erant honoris causa cantus lamentabiles.

Ὑδραυλὸς, έως, ἡ, sive ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum instrumentum. Vide Athen. l. 4. & Vitru. l. 10. c. 13.

Ὑδραυλέω, ω, hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ω, succino tibia. Luc. Athen. l. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Arist. Eth. 10.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim chorotibiæ etiam adhibebantur, ut testatur Aristot. polit. 8.

Αὐξάνω, αὔξω, &c. vide in Ἀΐξω.
Αὖθις, αὐθήσω, &c. vide in Αὖω.

Αὐρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis. Αὔρᾳ πε εἰσέπεμπεν μυσικωτάτη. Invenitur tamen & αὖρα. Xen. Hell. 6. ἐκ μὲν αὐραὶ ἐγένοντο, Θόρυβος. Idem διαπνεῖν αὔραις dixit in Sympos. Et αὔραις ἀρδεῖν. apud eundem. ✤ Etym. deducit ab ἀείρω. Quidam à verbo ἄω, spiro.

Compositа.

Ἀγλαυρος, aff. pro, pulchras auras habens, ἀγλααὶς αὔραις ἐχων. pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri dicti ἀχραυλος.

Ἀγχαυρος, ου, ὁ, diluculum, crepusculum. πρὸ τῆς ἀγχοῦ ἠοῦς πλησίον ἐχούσης τὴν αὔραν, ut Suidas exp.

Ἀγραυρος, ου, ὁ ἡ, auræ expers. Item substant. torrens. Apoll. Arg. l. 1.

Ἀπαυράω, ω, eripio, aufero, ὑφ' ὧν ἀπαύρει. Il. ζ. & apud Hesiod. Quidam ab αὖρος deducunt, ut sonet ἀναπνέοντα ἀφαιρῶμαι. Alii ab αὖρα.

Ἐπαυρος, in quo auræ sunt, auris apertus seu pervius. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 11. χωρίον ἄνεμον ἢ ἔναυρον ἀεί.

Ἐπαυρόω, ῶ, & ἐπαυρίσκω, item ἐπαύρωμαι, fruor, utilitatem & fructum percipio. Cum genit. ut ἐπαυρέσθαι βιότοιο, apud Apoll. Sic Hippocr. Περιῶν ἅλις ἐπαύρεσθαι. Interdum cum accus. Andocides. τί ποτε ἄτοπον ἐποίησεν εἰ τῶν οὐσίας χρήμασθαι ἐμοὶ ἐπαύρεσθαι, si vos oportet aliquid fructus & utilitatis ex me percipere. Ponitur & absolutè apud Homerum & Hippocrat. ¶ Accipitur & in malam partem pro, damnum accipio, pœnas luo. Interdum absolute: ut Iliad. ζ. τῷ κέν μιν ἐπαυρήσειαι οἷος, quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum, i. damna inde passurum & pœnas daturum. Interdum cum genit. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωσιν βασιλῆος. Item cum accus. Od. σ, μή τι κακὸν ᾧ μεῖζον ἐπαύρῃς, ne forte & majus damnum capias. ¶ Item assequor, consequor, contingo. Il. ο, πάρ' ἐμοὶ καλὸν ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent & assequerentur corpus. Il. Ϳ, λίσσ' ἐλάσας ἐπαυρεῖν, cave ſaxum attingas. Item pro consequi, nancisci, Apoll. Arg. 2. εἰκ' ἐδάλοῦ κλέος ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc. l. 2. Scribitur & ἐπαύρησις.

Μαλαῦραι, αἱ, leves auræ, venti leves. Hesiod. in Theog.

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

Πτῶσσω & Σπωσὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αὐτρίον, crastinus die. Odyss. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν κάλεσας ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον (sub. ἡμέρα) crastina dies. Sic dicitur ἐφ' τῷ αὔριον, in diem posterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. ✤ Eustath. vult fieri ab ἄω significante splendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρᾳ: juxta illud.

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι φαεσ.

Αὐτίζειν, procrastinare, in crastinum differre. Item algere. Etym.

Compositа.

Εἰσαύριον, sive ἐσαύριον, quod & disjunctim εἰς αὔριον, cras vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύριον, postridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριον, sicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον, perendie, ut scribit Budæus. Dicitur & ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

Ὀπταυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αὐστηρὸς, sive, fibipsi: ἑαυτῷ, sibipsi: ἑαυτὸν, seipsum. Plur. ἑαυτῶν, suiipsorum: ἑαυτοῖς sibiipsis: ἑαυτὰς, seipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. Interdum ponitur ἀπὸ pro ἑαυτοῦ, & ἀπῷ pro ἑαυτῷ. pro quibus sunt qui malint scribere αὐτοῦ & αὐτῷ cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτὸν in secunda persona pro σαυτὸν, itidemque ἑαυτῷ pro σαυτῷ, &c.

Ἑαυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν, seipsum. Sic & ἑαυτῶ pro ἑαυτῷ. apud Hippocr. & Herodot.

Ἐμαυτοῦ, meipsius: ἐμαυτῷ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, meipsum. in duali & plur. declinatur divisim, integris videlicet casibus utriusque, ut: νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, & sic deinceps. Ponitur & ἀπὸ pro ἐμαυτοῦ, itidemque in cæteris casibus.

Ἐξαυτῆς, vel disjunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, statim. q. d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρας. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Καταυτόθι, ibi, Apoll. Arg. 2. καταυτόθι ἀνειλύω.

Καθαυτὸν pro καθ' αὐτὸν, per se, sua sponte vel seorsim.

Καὐτὸς, Attica synalephe dicitur pro καὶ αὐτὸς, & ipsa in Epigr.

Μεταυτὰ, mox, statim, post.

Παραυτὰ (quod & παρ' αὐτὰ) simulatque. Et pro παραυτίκα.

Παρεαυτοῦ, confestim, & quasi jam hinc ex hac ipsa hora. Arrian.

Παρεαυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτοῦ tuiipsius: σεαυτῷ, tuipsi: σεαυτὸν, teipsum. Dicitur pro iisdem, σοιῦ, σαυτῷ, σεαυτὸν. Talis autem est hujus pronominis usus in secunda persona, qualis ἑαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Arist. Rhet. 1. & Eth. l. 9. c. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὐτὸς ἕνεκα πάντα πράττων ἐν τοῖς καλοῖς τελέσ.

Φιλαυτία, ἡ, amor suiipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo.

Αὐχῶ, ῶ, F. ήσω, glorior, jacto me. Thuc. l. 2. πάντες αὐχοῦσιν ἀπαθῶσθαι, gloriantur omnes pulsos esse. Et cum accus. Aristid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ἔστ' ἀρχὴ καθαρὰ δὶ' ἡδονὴν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. ✤ H. Steph. ab αὐχέω deducit: alii contra αὐχέω ab αὐχῶ derivant.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio.

Αὐχημα, τὸ, idem. Thuc. l. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damasceno.

Αὐχμηκὸς, ὴ, ὸν, q.d. jactabundus, gloriabundus, vel ad jactantiam comparatus.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχμηκὸς, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri & cui cervix est erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

Δυσαυχὴς, ὲς, ὁ ἡ, ὲ, difficilis gloriator, molestus sese jactitando. Apoll. Rhod. Arg. l. 3.

Ἐξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior.

Ἐπαυχέω, ῶ, glorior ob aut efferor ob. ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

Κερασαυχὴς, vanè jactabundus, vana jactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna jactans. In Epigr.

Μεγαλαυχὴς, idem. vel simpl. jactator. Item μεγαλαυχα, τὰ magnæ jactantiæ plenæ, apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia. Plut. de instit. l. μεγαλαυχίας ἐμπίμπλαται.

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχόομαι, ῶμαι, magna jacto seu grandia. vel jacto me de magnis rebus. aut simpl. jacto.

Ὑπερευχέω, ῶ, valde glorior, vel me jacto. Phal. in epist. ὑπερευχεῖσθαι χρηστότητι.

Ὑψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχενέω, cervicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς παῦρ.

Αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. angustia loci, angustus locus, ut Lat. fauces, ut apud Herodot. in Melp. αὐχένα βοσπόρου. Et in Erat. αὐχένα χερσονήσου. ¶ Item pars clavi & gubernaculi in quam gubernator incumbit. Poll. l. 1. ✤ Deducitur ab ἀυκμέω, ob siccitatem & duritiem, dicituréque ἀυχμῶ quasi αὐχμῶ. vid. Eust.

Αὐχένιος, ου, ὁ ἡ, ὸν, (q.d. cervicalis) ad cervicem pertinens. αὐχένιοι τένοντες. Od. χ.

Αὐχένιον (subst.) Eustathio est πηδάλιον.

Αὐχενίζω, cervicem incido, cervicem frango. Sophoc. in Ajace. ¶ Est etiam (inquit Bud.) loro caput equorum complecti &

consſtringere,ad hoc ut venæ intumeſcant & ſanguis detrahatur ſcalpro. Et αὐχενιζω, lorum quo id fit.

Αὐχέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽ραυ̃χος, cervice carens. Ariſtot.de an.l.3.

Α᾽παυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philoſtr. in heroicis, ἀ᾽παυχενίσαι ταῦρον,quidam exp. frænare taurum. Et pro,contumaciter reluctari. apud Phil.de mundo.ut Bud.interpr.

Βραχύχλους, qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum, Ariſtot.inſidioſos eſſe ait.

Γυλαιόχλους, qui collo eſt gracili & prælongo. Ariſtoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι,cervicem attollo ſeu erigo,quod de equis primum, deinde per metaph. de ſuperbis dicitur. Vide Poll.

Δίαυχένιος μυελός,exp.cervicis medulla, q.d. cervicalis medulla. apud Plat.

Δολιχαύχης, cervicem prælongam habens. Eurip.in Iphig.Aul.

Ε᾽ναυχένιος, qui in collo eſt, vel collo injectus,collo inſertus,ut ὄχημα ἐναυχένιον βρέχιον, in Epigr.

Ε᾽ξαυχενίωσις,unde Ε᾽ξαυχενισμὸς,excervicatio & contumacia perviciæ.ex Hieron.in cap.3.Nahum. Proph.

Ε᾽παυχένιος ζυγός, jugum quod cervici imponitur.

Ε᾽ξαυχένιος, cervicem elatam & arduam ſeu procerã habens.Hom.

Κυρταύχης, cui incurva eſt cervix.

Λασιαύχης, hirtam & villoſam cervicem habens, apud Hom. & Ariſtoph.

Μακραύχης, cui collum eſt prælongum. Eurip.

Μεσαυχένες, exp. media cervice ligati.

Μεταυχένιον,ου̃, quod poſt cervicem eſt. Poll.l.2.

Παχαυχένιος, collo impoſitus & aptatus,ut παχυχενίη ἐφίζειν, in Epigr.

Παχαυχενίζω, exp. cervicem demitto,propendeo collo devexo.

Περιαυχένιος φορβάς, torques, quæ cervici circumponitur.

Σκληραυχένης, qui dura eſt cervice, cui indomita eſt cervix. Suid. Plut. θεὸς ἢ ἀγωγής.

Στεναυχένης, pro τενα̃υχένης, arctæ cervicis ſeu anguſtæ. Epigr.

Τ᾽παυχένιος, cervici ſub ctus, qui eſt ſub cervi e. Τ᾽παυχένιον, (ſubſt.) cervical quod cervici ſupponitur. Luc.in Somn.

Τ᾽ψαύχενες, elatam cervicem habens. Et metaph. ſuperbus,quòd ſuperbi elata cervice incedere ſoleant.

Τ᾽ψαυχένω, ω̃, & Τ᾽ψαυχενίζω & Τ᾽ψαυχένιζω,ω̃,cervicem effero, cervice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem & de ſuperbis hominibus.Plut.

Τ᾽ψηλαυχένης, idem cum ὑψαύχενες.unde Τ᾽ψηλαυχενία. Xen.

Φερεαυχένης, habens cervicem horrentem ſetis. ut πᾶσαν φερεαύχενα quidam poëta vocat apud Plut.

Χλωραύχενες,ſuſcinia.quia luteus orbis collum ejus circundat.Sim.

ΑΥ᾽ΧΜΟ᾽Σ,ου̃, ὁ,ſiccitas ex vehementi æſtu cui opponitur ἐπιμέλεια apud Ariſtoph.in Nub.Philo de vita Moſ.l.1.πῶς ὁ αὐχμὸν τε καὶ φλογμὸν ἐν μέσῳ χειμῶνι θεσίτης. Exp. & ſqualor. ut αὐχμὰ πλόκων, ſqualore obſitus. ✤ Fit ab ἄυω, (ſicco) pleonaſmo literæ χ. Etymol.tamen affert & alias duas etymologias: vel ab ὀ᾽ζω ſignificante itidem ſicco, pleonaſmo τοῦ υ. vel ab αὔξω augeo,per antiphraſin. ex ſiccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης,ες᾽Θ, ὁ καὶ ἡ,æſtuoſus, aridus præ æſtu. Item ſqualidus. Syneſ. Gal.

Αὐχμηέις, εντ᾽Θ, ὁ,ſqualidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρός, ὰ,ὸ,ſqualidus.Luc.Item obſcurus,caliginoſus.2.Pet.1.

Αὐχμάω, ω̃, areo præ æſtu. Syneſ. Item ſqualco.

Αὐχμόω, ω̃, idem.

Ε᾽ξαυχμάω, ω̃, idem. Ε᾽ξαυχμῶπαι, ſqualleſcere,exareſcere,apud Theophr.l.5.de cauſ.pl. Ε᾽ξαυχμῇ, exſiccatur. apud Diog. Laërt. in Zen.

Αὐχμὼ quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

ΑΥ᾽Ω, ſicco, areſacio. item accendo. In qua ſignif. quidam ſcribunt potius ἄυω cum aſpero. ut Od. ε, ἵνα μὴ πόθεν ἄλλοθεν ἄυσει. ¶ Item clamo, reſono, boo, ut Il. υ, ἄυε δ᾽ Α᾽χαιών. & paulò pòſt, ἄυε δ᾽ Α᾽ρης. ¶ Item ſplendeo, λάμπω, ut vult Etym.unde & deducit ἄυσιον, quidam etiam ἀυγὴ & ἠώς, de quibus vide ſuis locis. ¶ Item flo, ſpiro, ut ait idem Etym. In qua ſignif. itidem eſt inuſit. & dicitur ἄω. ¶ Euſt. ἄυσαι ait ſignificare etiam tangere : unde eſſe χεαύσω, ſignificans χεάσω. ¶ Item dormio, ut inquit Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ᾽ ἀμάδοισιν ἢ καὶ ἀμαξιζήσῃ καὶ σίδον ἐνδυκὲς ἄυσι. In qua ſignif. dicitur ἰαύω.

¶ Derivata ab ἄυω, i. ſicco, accendo.

Αὖ᾽Θ,ος, ὁ, ſiccus, aridus. ut ξύλα ἄυα,Od.ε.& σ. Et apud Plat.de leg. ὕλαι αὖαι καὶ ξηραί.

Αὐότης, ητ᾽Θ, ἡ, ſiccitas, ariditas. Αὐάνη; idem, Etym.

Αὐαλέ᾽Θ, ε, ὁ, idem quod ἀυ᾽Θ. Heſiod. Αὐαλέ᾽Θ· item.Nonnunquam & pro ſqualidus, ſqualens. Apoll. Arg.1. αὐαλέῃ κονίῃσι.

Αὐαλνω, areſacio. Αὐαίνομαι, areſio.

Αὐασμός, exiccatio. Item ſiccitas.

Αὔασις, areſactio.Item ſenium & tabes plantarum.

Αὐασπικὸν νόσ᾽Θ,morbus exiccans corpus.

Αὐσηρός, Αὐχμώδης, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽ραύω, aff. pro, accendo.

Α᾽ραύω, idem. Et pro, exareſacio apud Ariſtoph.

Α᾽ραυαίνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ε᾽ξαραυαίνω, exſicco,deſicco. Ariſtoph. in Ran..

Διαυαίνω, perareſacio,deſicco. Suid.

Ε᾽ναύω, accendo, torreo. ut πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen.Dinarch.

Ε᾽ναυδής, accendi. Plut.

Ε᾽ναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium. item ſuſcitabulum, ut quidam interpr.ex Nonio.Item metaph.fomes,fax,id eſt,incitamentum, Herodian.

Ε᾽ξαύω,accendo, torreo,ἐξαπ᾽. Euſt.ex Plut.comico. Ε᾽ξαυαίνω exareſacio,Σαυξαυαίνω, ſimul arefacio,ſimul exicco.

Καταύω,torreo.Item ἀφαΐζω,Euſt. ex Alcmane.

Καθαυαίνω, arefacio. Vide Bud.

Πῦρίαυτον, ὸ, τὸ, inſtrumentum quo prunæ ardentes inferuntur menſæ; vel igniarium,materies arida accendendo igni. Poll. πυρὶ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ου, ὁ, beſtiola, quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur.

Α᾽ναυσες, Βαλανεῖον, Βάναυσ᾽Θ, Κεραυνὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ Derivata ab ἄυω, i. clamo.

Α᾽ύτη,ον, per dialyſin,idem quod ἄυων.ut Il.β,ἀὐσάντων τ᾽ Α᾽χαιῶν.

Α᾽ὐτέω, ω̃, idem,ut Il. μ.ν.160.

Α᾽ὐτὴ, ἡ, clamor, vox.Od. ρ.ν.434. Interdum ex conſequenti pro bello,ut Od.λ.ν.382.

Αὐδή, Αὐλὸς, Οἶδος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽μφαύω, circumſono.

Α᾽ναυδ᾽Θ, ος, ὁ καὶ ἡ, vocis expers.Et propriè, clamoris expers.Item mutus.

Α᾽ναυσος, idem quod ἄναυδ᾽Θ, ex quo deducitur Atticè pro ἄναυδ᾽Θ, vel Il. χ,ἀνάυτ᾽ ἐφώνησε. Α᾽ναυσὶ adverbialiter pro, mutè.Od.ψ.

Α᾽ναύω, exclamo, unde ἀναύσιον,Theocr.

Ε᾽ναύς, ῦ,ὸ, mutus. Ariſtot.in Probl. ὑποὸ καφοῦ γίνον᾽.

Ε᾽ναύτης, ητ᾽Θ, ὁ,q.d.mutitas.Scribuntur hæc & gemino ν, apud Ariſtot.& Plat.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Περιώσιος᾽Θ, vide in Ο᾽σιος᾽Θ.

Α᾽Φ Α᾽ΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæque ſpecies eſt, de qua Dioſc. l.2.& Theophr. hiſt. pl.l.7.c.8. & Gal.de alim.fac.l.1.c.penult. Vide & Plin.

Α᾽Φ Α Ρ, (adverb.) ſtatim, continuò. ut in Od. ἆφαρ κεφαλὴ πλίθησιν, exponunt ἀνῦν. Sunt qui ab ἅπτομαι derivent exponentes παχέως καὶ ἁπαλῶς. Etymologus quatuor ſignificare ait: τὸ παχέως, ὡς, ἆφαρ δέ σε πάλλας ἔγχει ἐμῷ: item τὸ σφόδρα ἐσπευσμένως, ut, ἆφαρ δὲ τὰ χείρε ἀμωσγέπωθεν ἔβαλ᾽ ἀμφὶ δ᾽ ἔπειτα: nec non τὸ ἀφιδίως, ut, ἀλλ᾽ ἆφαρ ἐκ Τρώων ἑλασσάτω ὠκέας ἵππους: demùm τὸ βραδέως, ut ἆφαρ ὃ οἱ ἀτρεμὰ ἕσπετο ποσσί. Inde compar. ἀφάρτερ᾽Θ, ſcilicet, velocior,pernicior,ut Il.ψ. Τῶν δ᾽ ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεραι.

Α᾽φαρεὶ, idem. Etym.& Suid. Apud Euſt. ſcribitur ἀφαεί.

Α᾽Φ᾽Α Ρ Κ Η, ἡ, apharca, arbor ſemper virens, apud Theophr. hiſt.pl.l.5.c.15.& l.3.c.4.

Α᾽φάσσω, ἀφάω, vide in Α᾽πτομαι.

Α᾽Φ Α Τ Ρ Ο᾽Σ,ῶ,ὸ, imbecillus, debilis.Heſiod. ἀφαυρότατοι ἦτε ἀνδρες. Et Il.η, ἀφαυρότερ᾽Θ χείρεσί τε ἰῷ᾽Θ τε. ✤ Euſt. deducit ab ἄυω ſignificante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. & πάρ᾽Θ, quaſi ὁ ἄχρι παῦρ᾽Θ καὶ ὀλίγ᾽Θ χρώμενος.

Α᾽Φ Ε Λ Η᾽Σ,ές᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, ſimplex. Luc. ὡς ἀφελὴς πᾶς ἐστὶ καὶ ἀπλοῦς. Item ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτή dicitur quæ eſt ſimplex ſeu tenuis & frugalis,omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγ᾽Θ apud rhetores,oratio ſimplex & fuco carens. Heſychio eſt illæſus,purus,integer, cui nec ſuperfluum quippiam in corpore eſt nec deeſt. Idem πηδὰς ἀφελὴ,dici ſcribit τὰ σωληνάρια, arboribus conſita. ut apud Ariſtoph. in Equit.

Α᾽φελῶς, ſimpliciter, nudè.

Α᾽φέλεια,ῆς, ſimplicitas. Plut.

Ζαφελὴς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α᾽Φ Ε Ν Ο Σ, ὁ, vel τὸ, divitiæ, opes : ſeu reditus, cenſus,& quidem propriè unius anni, ut volunt grammatici. Dicunt enim eſſe ἀπὸ ἑνὸς ἐνὸ (ὃ ἐστιν ἐνιαυτὸς) σωμηγυμένων πάντων, ſeu ἀπὸ τῆ ἐνιαυσίων γινημάτων τῶν ἀφ᾽ ἑνὸς ἑνιαυτὸ φερομένων: πάντων verò τῶν ἀπὸ πολλῶν. Il. α, ἄφενο᾽ Θ καὶ πάντα ἀτύζεται. Heſiod.in Erg. Εἰς ἄφενον πάλιν ἔδυτε.

Α᾽φεν᾽Θ,ε᾽Θ,τὸ,idem cum ἄφεν᾽Θ,ex eoque per ſyncopen factum. Pind. οἱ δ᾽ ἄφενος πεποίθασιν.

Α᾽φενὸς,ſive ἀφενεὸς, ῦ, ὁ, dives,opulentus. Modò cum genit. modò cum accuſ. paſſim apud poëtas. Superl. ἀφενεώτατ᾽Θ & ἀφενέστατ᾽Θ.

Α᾽φενέομαι, diteſco. Cratin. Pro eodem aff. ἀφέω ſeu ἀφαῶ.

Α᾽φενίζω, dito, πλουτίζω.

Ρύποφενὴς, ἐ᾽Θ, ὁ καὶ ἡ (comp.) cui affluunt opes, vel affluens opibus, opulentus. Dionyſ. de ſitu orbis.

Ρυπόφενεια, opulentia, affluentia divitiarum ſeu opum. apud Caſſim. πασῶν τὸ φυλεῖσθαι ἥ ἄφενον, inquit Etym.

Α᾽φὴ, &c. vide in Α᾽πτομαι.

Α᾽φ Θ Α Ι,αί, ſunt in oris ſuperficie ulcera maligna & ſerpentia, ignea quadam caliditate prædita,quæ præcipuè infantes vexãt. Vide Gal.Poll.& Cæl.Rhod. Occupant aliquando & alias partes, veluti teſtes : ut videre eſt apud Gal.l.9.περὶ χρ. τύπ. & apud Paulum l.3. c.54. Hippocrates & de fiſtula pulmonis uſurpavit l.2. de morbis. ✤ Fortaſſe ἀπὸ τῆ ἀπτέσθαι, (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Α᾽φθάω, ω̃, apthis laboro. Hippocr.

Α᾽φθηθ᾽Θ, idem cum ἀφθῶν. Cæl.Rhod.

Α᾽φθώδης, ες᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, apthis laborans. Hippocr.

Α᾽ΦΙ᾽Α,ῆς, planta quædam, de qua Theophr. hiſt.pl.l.7.c.8.

Α᾽σλαστον, vide in comp.ex Φλάω. Α᾽φράς, &c. vide in Α᾽φυ᾽Θ.

Α᾽φυ̃ω, vide in comp.ex Φώνω. Α᾽φείζω, &c. vide in Α᾽φεύς.

Α᾽Φ Ρ Ο Δ Ι᾽Τ Η, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quòd è maris ſpuma orta fuerit, teſte Heſiodo, quem & Plato atque alii in hoc etymo ſequuntur. Ariſtot. autem ita vocatam tradit, quòd ſeminis natura ſit ἀφρώδης i.ſpumoſa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens ἀφροσύνης dici ait,quòd ſit ἀφροσύνης θεά. ¶ Pro venerea libidine (quam & ἀφροσύνης ἔφεσις vocant poëtæ) interdum ponitur. ¶ Item venuſtas, lepos, gratia, decor,ut & Lat. Venus. Lucian. in Scytha,πανυ̃τον ἐσπῆλθεν ἐπὶ τὴν γλαυκῶπιν ἀφροδίτην ἔχει.

Α᾽φρὼ, apud Nicand. pro πέφρεδιπα.

Α᾽φροδίσιος, ου, ὁ, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ. Luc.item feſtum Veneris,apud Athen. Α᾽φροδίσιον, ου, τὸ, ſing.num. ſtatua ſeu ſignum Veneris, ut ſcribit Bud. & Veneris ſacrificium apud Athen.

Α᾽φροδισιακὸς λίθ᾽Θ, aphrodiſiaca gemma. Plin.l.37.

Α᾽φροδιτὰς,ab Apuleio vocatur acoron, quã ab Italis Venereum appellari addit.

Α᾽φροδιτάζω, & α᾽φροδιτάζομαι, Venerem exerceo, utor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδιτάζειν᾽Θ paſſ. muliebria pati. apud Athen.

Α᾽φροδισιασμὸς, rerum venerearum uſus. Ariſtot. Hippocr. aphor. lib.6.

Α᾽φροδισιαστικὸς, ὴ, ὸ,ſalax, libidinoſus. Ariſtot. Athen. Apud medicos eſt etiam, venerem ciens, libidinem movens.

Compoſita.

Α᾽ναφρόδιτ᾽Θ, ος, ὁ καὶ ἡ,à venere alienus, invenuſtus. Luc.

Α᾽ναφροδισία, ῆς, rerum venerearum nulla cupido. Item invenuſtas, inelegantia.

Ε᾽παφρόδιτ᾽Θ & ἐπαφρόδιτι᾽Θ,venuſtus,jucundus. Xen.

Ε᾽παφροδισία,ῆς, venuſtas, lepos,elegantia. Appian.

Ερμαφρόδιτ᾽Θ, hermaphroditus. Ita dicitur qui utriuſque ſexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio & Venere.

Α᾽Φ Ρ Ο᾽Σ,ῶ,ὸ,ſpuma, Luc.in pſeud. ἀφρῶ ἐοικυῖα πεπαλάχθω τὸ σῶμα, Nonn. ἀπέπλυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic ἀφρὸς Θαλάσσης,ἀφρὸς γάλακτος, &c. Ariſtoph. ἀφρὸν vocat etiam ſpumoſum excrementum teſte Heſych. ¶ Item piſcis qui & ἀφρύς & ἀφύη.

Α᾽φρίεις, εντ᾽Θ, ὁ,ſpumoſus, ἀφριέων ὕδατος. Epigr.

Α᾽φρώδης, ες᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, idem. Poll.l.4.Hippocr. aphor.l.7.

Α᾽φρέω, ω̃, F. ἴσομαι, ſpumo. Heſych.

Α᾽φρίζω, F. ἴσω, idem, ſpumeſco, ſpumam excito.

Α᾽φριάς, άδ᾽Θ, ὁ, pro ἀφρώδης, mutatione literæ ρ in λ, & pleonaſmo τῆ σ, inquit Etym. & Euſt. idem quod ἀφρός.

Α᾽φρύη, ſeu Α᾽φρίς ſeu Α᾽φρές, apua piſcis, ita dictus quòd è ſpuma naſcatur. Dicitur & ὀφύη. Vide Athen. & Plin. Unde ἀφυώμα χόμα, Hipp. apuæ modo albidum, apuam referens. Et ἀφύωμαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athen.

Compoſita.

Α᾽ναφ᾽Θ, ſpumæ expers, non ſpumeus ſeu ſpumoſus. Hippocr. lib. περὶ χυμῶν.

Α᾽παφρίζω, deſpumo.

Ε᾽ξαφρίζω, deſpumo. Ε᾽ξαφρίζεσθαι, in ſpumam redigi.

Ε᾽παφρίζω, deſpumo, in epiſt. Judæ. Ε᾽πάφρ᾽Θ, ſuper quo ſpuma eſt, apud Gal.

Τ᾽παφρ᾽Θ, ſpuma tectus, ſpumoſus, non manifeſtus, ex Eurip.

Α᾽Φ Τ᾽Ω, Ε.ύσω, haurio, hauriendo promo. Od.ι. πολλὸν οἶνον ἠφύσαμεν. Et Nonn. ἠφυσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, i. apuæ piſcis de quo ſuprà in α᾽φρές, colore) ſignificat dealbor, ἀπολαδκαίνομαι. ut teſtatur Gal.in lex. Hipp.

Α᾽φύσσομαι, idem quod ἀφύω, haurio. Od.ι & κ. ἀφυσσάμενοι δ᾽ ὕδωρ.

Α᾽φυσσώδης, ες᾽Θ, ὁ, hauſtio, exhauſtio. Suid.

Α᾽φύσσω, idem quod ἀφύω, unde & derivatum eſt, i. haurio, promo hauriendo. Il.α, Οἱ περὶ χλωρὸν νέκταρ ἀπὸ κρητῆρ᾽Θ ἀφύσσων. Et metaph. ibid. ἀφεσ᾽Θ καὶ πάντα ἀφύξειν, acquiſiturum eſſe.

Α᾽φυξιμῶ᾽Θ, qui hauritur. Nicand.

Α᾽φύσσατος, hauſtus. ut apud Nic. νέκταρ ἀτυσσατέων. Α᾽τύσσατον Heſychius exp. συρρετὸν ἀθροῖσαρ᾽σαι, κόψιον, derivatque vel ab ἀφύω, ut ſit τὸ ἀφυσσούμενον ὑπὸ τῆ ῥ᾽άμματ᾽Θ: vel à τάσσω, ut ſit τὸ ὑπὸ ἀποτάσσον τῆ ῥαφορ᾽Θ τῆ ῥάμματ᾽Θ. Il. λ. de torrente montano, πολλὸν δ᾽ τ᾽ ἀφυσσατέων εἶλε βάλλει. Ubi Euſt. quoque ſignificare ait, ἤ ἁλυόμενα συρρετὸν, eſſeque ὁμοιοτροπῶς ἀθρόον ὡς ἀπὸ τῆ ἀφύσσω.

Compoſita.

Διαφύσσω, Heſych. exhaurio, expromo. Il. ρ. δι᾽ δ᾽ ἔντερα χαλκὸς ἤνυσε. Eſt enim tmeſis pro διήνυσε. Od. τ, πολλὰ δ᾽ διήνυσα σαώσας ἑὸν ἦτορ, dente multum carnis exhauſit ſeu extraxit velut hauſtu.

Ε᾽ξαφύω, exhaurio. Od. ξ, οἷ᾽ ὀνείξαφύοντες.

Τ᾽πεξαφύω, clam exhaurio. Apoll. Arg.2. πολεῖς ἢ πίεσι νᾶυν μοι ἐασιν ὑπασπὶ ὑπεξαφύοντα.

Α᾽Χ Α᾽Ν Η, ῆ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas, teſte Heſychio & Euſt. Utitur Ariſtoph. in Acharn. ἀχάνας ὀβόλ᾽ χρυσᾶ λέγει.

Α᾽χανὶς, ίδ᾽Θ, ῆ, diminut. apud Euſt.

Α᾽Χ Α᾽Τ Η Σ, achates: ſub. λίθ᾽Θ, gemmæ nomen teſte Suida, ita dictæ quòd in Sicilia primùm juxta flumen ejuſdem nominis reperta fuerit. Plin.l.37.c.10. aicit eam eſſe numeroſam, varietatibus diverſis mutantibus cognomina ejus, vocatur enim (inquit) φαιναχάτης, κεραχάτης, ὑαιβαχάτης, αἱμαχάτης, λάκτρακάτης, δενδραχάτης, velut arbuſcula inſignis : αἰσαχάτης, quum uritur, myrrham redolens: χαροπαλοχάτης, guttis auris ſapphiri modo diſtincta, qualis copioſiſſima in Creta, ſacra appellata.

Α᾽χεῤῥ᾽Θ, vide χεῤῥ, in compoſitis verbi χέρνω.

Α᾽Χ Ε Ρ Α Ο᾽Σ, ſpina quædam. Heſych. Οἱ. ξηθείσχωστηρ᾽Θ ἀχέρδω. Etym. tradit eam pleonaſmo τοῦ δ᾽ dictum fuiſſe quaſi ἀχερ᾽Θ. utpote δυσχερὴ τῆς χεροὶ λεβόντα.

Α᾽χερδωσί᾽Θ. Etym. exp. κολακείας.

Α᾽Χ Ε Ρ Ω Ι᾽Σ, populus alba.ab Acheronte denominata putatur. Il. ρ, Η᾽ειπε δ᾽ ὡς ὅτε τις πτελέην ἢ ἄπυον ἢ ἀχερωΐην, Η᾽ὲ πίτυν βλωθρήν.

Α᾽χέω, vide in Α᾽χθ᾽Θ. Α᾽χθω vide in compoſitis ex Ε᾽χω.

Α᾽Χ Θ Ο Σ,ε᾽Θ, τὸ,pondus, onus. Il. σ,ἐπὶ πίονι ἄχθ᾽Θ ἐφέρησι, telluris inutile pondus. ¶ Item metaph. dolor gravis, moleſtia. Soph. ἄχθος γὰρ ὑπέρφευ᾽Θ ἄχθ᾽Θ ὑπάρχει. dolorem & moleſtiam intulerunt. ✤ Ab ἄγχω factum eſſe docet Euſt. pleonaſmo τοῦ ϑ.

Α᾽χθηνώδης, ες᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſych.

Α᾽χθηρός, ὰ, ὸ, onoroſus, gravis, moleſtus. Xen.

Ἀχθηρῶς, ὁ᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſych.

Α᾽χθηρῶς, gravatè vel gravatim. Poll.l.3.

Α᾽χθόμαι. F. ἔσομαι vel ἤσομαι (tanquam ab ἀχθέομαι, ἥσομαι) gravor, pondere premor, ingemo ſub pondere. Od.ε, Α᾽λλ᾽ ὅτε δὴ οἱ ἔπειτα νόῳ ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. Item eadem metaph. qua Lat. gravatè fero, pro, moleſtè fero, ægrè fero. ut ἄχθομαι τὸ εἰκάζειν, apud Plut. Sæpiùs cum dat. ut Ariſtoph. in Nub. σὺ τούτοις τῷ λόγῳ ποτ᾽ ἀχθέσῃ. Aliquando cum ἐπὶ. ut Xen. ἐπὶ τοῖς οἴκοι ὡς ἀχθοιδῶσι. Interdum cum accuſ. Atticè. ut Il.ε. Λίσσ᾽ ἀχθόμενε ἕλκ᾽Θ. Et cum partic. Xen. Pæd.3. ἐγὼ ἀχθόμαι πρέσβυς ὑμᾶς. Cum ὑπὲρ. ut apud Plat. in Apolog. ὑπὲρ ἧ᾽ ποιῶ ἀχθόμενοί᾽Θ, i. vicem poetarum dolens. ¶ Item ſuccenſeo. Plat. in Apolog. καὶ μοι ὦ ἀχθεσθε λέγοντι τάλαι᾽Θ.

Α᾽χθηδὼν, όν᾽Θ, ὁ, ἡ, dolor, triſtitia. Plat. Thuc.

Ο᾽χθέω, ω̃, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽νδραχθὴς, ες᾽Θ, ὁ καὶ ἡ, vir ponderoſus, viro gravis, virum gravans ſive onerans, aut ſufficiens ad onerandum virum (id eſt, virile robur) deſiderans. Od.κ.

Α᾽παχθὴς, gravis, moleſtus.

Α᾽παχθίζω, gravo.

Δυσαχθὴς, collo onoroſus, apud Soph.

Δυσαχθὴς, onoroſus, moleſtus, gravis: & ita quidem ut non niſi ægrè & difficulter ſufferri queat. Heſych.

Ε᾽παχθὴς, onoroſus, gravis. Item moleſtus, invidioſus. Æſchin. Plat. Plut.

Ε᾽παχθὴς, moleſtè.

Ε᾽παχθεια, ῆ, molellia, offenſa.

Ε᾽παχθίζω, onero. Philo.

Ε᾽παχθόμαι, idem quod ἀχθόμαι, aut valdè ἄχθομαι.

Decomp. Α᾽νεπαχθὴς, non onoroſus, non moleſtus. Α᾽νεπαχθὼς, non moleſtè, non gravatè. ut ἀνεπαχθῶς φέρω non gravatè fero. Thuc. Item non invidioſè. ut apud Hermog.

Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

Μολίβαχθης, q. d. plumbigravis. Ex epigr.

Νωσαγχής, morbo gravatus, æger. Oppian.
Οἰναγχής, vino gravatus, ebrius. Hesych.
Σεσαγχέναι, ἡ, q.d. onus excutiam. Plut.in Cæs.
Σαπεραγχής, cui spira (caudæ) gravis & ponderosa est. Nicand.
Σωσαγχόωμαι, condoleſco, vicem alicujus doleo. Ilocr. σωσάγχομαι σοι τὴν ἀπώλειαν.
Ὑπερεάγχομαι, aff. pro, valde doleo.
Ὠμαγχής, humeris gravis, humeros pondere suo & gravitate emens. Epigr.

Α'ΧΛΥ Σ, ύος, ὁ, caligo, nebulosa quædam obscuritas, Gal.comment.2.in Prorrhet.l 2. ἀχλὺν nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassimentum sit medium inter nubem & nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. A cujus similitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam πάθος, in quo nimirum διὰ πυκνότητα ἀχλύος οἷον βάθος ὑπόκειται τῶν ἐξαπλουμένων, καθὰ δ' ἐπιπίπτουσι ἀχλύες, sole operto nubibus subsequuntur tenebræ, & caligo. (Hesych.

Α'χλυόεις, ύεντος, ὁ, caliginosus, nebulosa obscuritate tectus.
Α'χλυώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr.aphor.l.3.
Α'χλύω, caligo, obtenebror, offuscor. Od. μ, 82. ἐξ ἠέρος ἀχλύϊ πᾶν τὸ ἔαρ αὔσῃ. Activè etiam usurpatur pro, obtenebro, offusco caligine nebulosa. apud Greg.in carm.
Ἐπαχλύω, (comp.) idem quod ἀχλύω. Apoll.Rhod.Arg.lib.4. ὡς τέ τις ἠέρι πόντον ἐπιλλύσῃ Ἠέλιος περ ἐπαχλύουσαι Ἰδῆσιν.
Ἐπαχλύσω, obtenebro, apud Aret.

Α'ΧΝ Α, sive, Α'χμη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud spicæ involucrum, ut tenues paleæ quæ frumento permixtæ dum triturantur ventilando ab eo segregantur. Iliad. ε, 499. ὁ δ' ἀνεμοδ ἀχνας φορέει ἀτερπέας κατ' ἄλωάς Ἀνδρῶν λικμώντων. A'λλὰ ἄχνη, spuma maris quæ ei fluctuanti innatat, Iliad. δ, & alibi. Et ἀκκύων ἀχνη, apud Soph.in Trachin. qui & pro rore ἀχνῳ usurpasse dicitur. Et Æschylus πυρὸς ἀχνὴν pro fumo. Denique & alia tenuissima ramenta aut frustula ἀχνης nomine dicuntur, ut χαλκίτεδ ἀχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam favilla. Plut. symp.l.3. Et pro lanugine, in Epigr.l.7.
Α'χνώδης, ες, ὁ, ἡ, similis τῇ ἀχνῃ. Hesych.

Compositа.

Α'λοσύχνη, ab Arist. & aliis composita voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, sed aridam maris spumam intelligunt.
Α'νθράχνη, portulaca. Dioſc.l.4.c.91.

Α'Χ Ο Σ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, πικρὸ τὸ ἀσχετικὸν μύσος, ἢ τὸ χόλωσις, ὅκ τοῦ ἀσπαστικοῦ γένους, ὅκ τοῦ χαροποῦ γένους. Od. δ, Τὸν δ' ἄχεϊ ξυνάγυμνον, ὅκ τοῦ ἀσπαστικοῦ ἐμπίπτοντος θυμοῦ δύσεος. Xen.Pæd.6. ἄχος δ' αὖτον ἔλαζεν.
Α'χθηδής, ές, ὁ, ἡ, dolorificus, molestus, Suid.
Α'χθομαι, Ε.ίσω, doleo, ægre fero, tristor. Cum gen. ut Il.ε, 82. ὄφρα κεν ἄστεος ἀχθῶ. Et cum accus.ut Hesiod.in clyp. Herc. ἐπεὶ μάλα μ' ἄχεα, calamitatem suam dolens. ¶ Item pro πένομαι, de quo in πῆ.
Α'χθω, idem inde enim & derivatur, interjecto υ. Od.δ. & φ.
Α'χθομαι, idem quod ἀχθω. Od. ξ. ἢ γὰρ θυμὸν ὑπὸ σφετέρου ἐμοῦ εἵνεκα Α'χθονται. A'χθος, ύος, ἡ, mœror.
A'χθω, dolore afficio. Od. ο, ἥ μάλιστα ἤκαχ' ἀποξυνθὶς, i. (ὠδύνησε, Od.λ.
mœrore & tristitia afficit.
A'χθομαι, pass. unde ἀχθόμενος, apud Hom. 1. Ἀυτοῖτ. Et ἀκαχμένος, tristitia & mœrore afficior. Od. ἡ, ἐγὼ δ' ὀφέων ἀκαχήμαι.
A'καχίζω, Ε.ίσω, idem quod ἀκάχημι, unde in passivo Il.ζ. μή μοι τὸ λίαν ἀκαχίζεο θυμῷ.
A'κήχεμαι, tristor. Il. ε, Η δ' ὲς δίφρον ἐβαινεν ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ. (ἤτορ.
A'κηχεδών, όνος, ἡ, tristitia, mœror.
A'χάμα, Cereris epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide schol.
A'χάνω, ἀχαλάω, A'χῶ, φάρμακον, quemodo huc pertineant, vide suis locis.

Α'Χ Ρ Α'Σ, άδος, ἡ, pirus sylvestris, quam quidam piraſtrum vocant. Dioſcor. lib.1.cap.169. Dicitur & de fructu quoque piraſtri. ut quum Aristot.hiſt.anim.lib.8.cap.6. dicit ὀχεῖαι πιαίνεται τοῖς ὑός, fues faginari piris sylvestribus. Sic & Aristoph.in conc.& Dioſc. loco citato.
A'χράδινον ξύλον, lignum piraſtri, apud Dioſcl.6.c.24.
Βαλλαχράδης, (comp.) qui pira sylvatica jactu decutiunt. Sic ſeſe Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert in Hellen.quæſt.

A'χρι, vide in Μέχρι.

Α'Χ Υ Τ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, palea, acus, feſtuca. Xen. in Oecon. ὡσ δέ τις λικμᾷ ἐν τῷ λικνίῳ πυρὸν καὶ ἄχυρον, δῆλον, ἔσται ἐγὼ ὧδε ἀν τῷ ἀμελεσθαι ἐσται τὰ ἀχυρα. A Budæo exponitur etiam folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam ariſtas cum culmo excuſſas, id eſt, ſtramenta. Apud Hippocratem ὑπὸ τὰ πίττα πιλάχυρα ἀπεπατται, Celſus exp. in adjuncto pariete ſi qua minuta eminent carpere.

Quidam quaſi ἀχμεσον, alii, ἀπὸ τοῦ μὴ ἐχάδαι dici putarunt.
A'χμαν, ωνος, ὁ, item A'χμεια, Hom. (quaſi ἀχμεια) idem quod ἀχμεσάβη, q.d. palearum receptaculum. Exp.& acervus paleaſi.
A'χμάδωδης, ὁ, ἡ, acerosus. Ariſtot.
A'χμέσιος, paleis ſterno & reſpergo. Ariſtot.in Probl. Item paleis admiſceo, apud Theophr.
A'χμήσεις, (q.d. paleatio) conſtructio quæ fit paleis. Exp. & paleata conſtructio. apud Ariſtot. de mundo hirundinis.
A'χμηδίες, palcolæ.
A'νάχμασ, (comp.) ut ἀνακήσω πηλὸς, lutum acervo ſeu paleis non ſubactum, lutum non aceratum, lutum non paleatum. apud Poll.l.7. ex Ariſtoph.

Α'ΧΩ Ρ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus. Celſo & Plinio. Inde nomen habuiſſe Galen. prodidit, quòd non amplum χῶρον, (i. locum) occuper, ſed anguſtis ſpatiis concluſus, tenuem etiam humorem emittat. Exp & furfur, ſordes capitis: quaſi ἀχωρῆ, ab ἄχη, inquit Etym.

A'ψ, retrò, retrorſum, in aversum. ut ἀψ ἴέναι, regredi, reverti. Od. ε, ἐπεὶ τέ τοι ἀψ ἴέναι ἀνώγει. ¶ Item rurſus, iterum. Il.α, Α'ψ δὲ κολεῷ μέγα ξίφος ὦσε, iterum in vaginam intruſit, in vaginam repoſuit ſeu recondit. Et alibi ἀψ δ' αὖτις, rurſus autem, ὲκ παρατροπῆς διὰ πικρότητα.
A'μφίψης οἶνος, vinum abſinthio conditum, de quo Dioſc.l.5. c.49. Colum. l. 12. c. 35. & Conſtant. Cæſ. Geopon. l. 8. c. 20.

A'ψις, ἀψῖδος, vide in Ἅπτω.

A'Ω. F.ήσω, flo, ſpiro. Apoll. Arg. l. 2. ἀϋτμὴς ἀεν ἠέρος. A'ημι, idem quod ἀω, ſed multò uſitatius. unde ἄη, flabat, Od.μ. v. 325. Et partic. ἀείς, ἀέντος. Legitur & ἀΰσας, Od. χ, v. 182. ubi cujus tamen themа eſſe inuſit. ἀάω tradit Euſt.
A'ημα, pro ἄημι. unde ἄπτο. Apoll. Arg. 2. μίσας σρίσιν ὦρ ἄημα.
A'ημα, τὸ, flatus ſpiritus. Soph. A'ησις, idem, Eurip.
A'ήτης, ου, ὁ, ventus. Od. ε. Interdum dicitur ἀνήμοιο αὴτης, ut Il. ν. 334.
A'ήτη, ης, ἡ, idem apud Heſiod. in Erg.
A'ητος, flatibus & ventis expoſitus. Suid. Exp. & inſatiabilis: item magnus, apud Æſchyl. Et Il.ε. Σάρδεσ δ' ἀπτον ἔχεται. A'ῶσμα, A'ῶτμὸς, A'ῶτμη, Α'ῦρα, Αὔλαξ, Αὐλὴ, Α'ὴρ, Α'ρεμος, Αἴολος, A'ωτος, quemodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

A'μφαὴς, ὁ, ἡ, dicitur ventus flans in ſuperficie, flans per ſummum, ὁ ἀκρος ἀεὶς. Od.ξ. Sunt tamen qui exponant, ὁ ἀκρατος & ὁμιμυῆς ἢ καθαρὸς ſeu ἀγνὸς. vide Euſt.
A'λιαὴς, per mare flans, in mari flans. unde ἁλιαὲς venti Od.ε.
Διάημι, perflo, perſpiro. Heſiod. in Erg. cum genit. Διάω, idem. Od. ε, Τὰς δ' ἐρ' ὑπ' ἀνέμων διάεν ὀκ ὑγρὸν αὔσιον.
Δυσαὴς, graviter ſpirans, graviter ſtrepens in ſpirando. ut Od. η, ἀνέμων δυσώδεα, pro δυσαέα. Et δυσαὴς ζέφυρος. Vide Euſt.
Εὐάης (q.d. bene ſpirans) utiliter ſpirans, ſalubriter ſpirans. Herodot.in Euterpe, ἐναέι τε πεδίαμαι χρηπάμενοι. Apud Heſiod. χρὴ ἐν δ' αὔτῃ.
Ζαὴς, vehementer flans ſeu impetuoſè flans. Il. μ, ἀνεμος ζαὴς.
Τ'περαὴς, deſuper flans.
Δίαυτα, quomodo huc pertineat vide ſuo loco. E'υώλη, vide in O'ὐλω.

A'Ω Τ Ο Ν, ου, τὸ, flos. ex ἄω, ſignificante πνέω. nimirum ἡ πάλη ἀτμοποιῆ. Et per metaph. cujuſque rei præſtantiſſimum, ut λίνα ἀνθρώπων, οἰδὲ ἄνανες, Odyſſ. α. item ſimpliciter pro ἔρεσ. vide Euſtath. Theocritus Herculem vocat ἄωτα πρώων. & Pindarus ἄωτ' patriæ ſuæ athletam quendam. Heſychius maſculino etiam genere ἄωτος accipi indicat pro ἄνθος & ἔρεσ. ¶ A'ωτ' autem, i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς.
A'ωτέω, flores carpo ſeu decerpo. Heſych. Suid. Euſt. quoque ὕπνον ἀωτεῖν, apud Hom. eſſe ait dormire ſomnum ſuavem & curis ſolutum ac veluti floridum. ut Il. κ, & Od. κ.
A'ωτίω, idem Heſych. Item pro texere & dormire, affert Euſt. ex quodam vetere Lexico.

B

Nota eſt ſecundæ apud Græcos literæ, quam βῆτα appellant: ex Hebraico Beth. Ita Delphos pro π uti dicentes βατὺν & βικρὸν pro πατὺν & πικρὸν: Macedones autem pro φ, dicentes Βίλιππον, Βερενίκην & βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερενίκην & Φαλακρὸν, teſtatur Plutarchus in Hellenicis quæſt. ¶ Eſt

¶ Eſt numeralis etiam nota ſignificans duo: idque vel ſola, vel junctа alii. ſignificanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at ſi acutum accentum præfixum habeat ima ſiniſtri lateris parte, δισχίλια notat, id eſt, duo millia, ſeu bis mille, hoc modo ,β.

B A', apud Hermippum eſt vocula riſus ſonum imitans. Eſt etiam corum qui ſe mutuò inclamant. Vide Euſt.

B A Γ' A Σ, radix quædam apud Joſeph. de capt. Jud. nomen habens loci in quo naſcitur.

Βαΐζω, vide in Βάζω.

B A B A Γ, pæpæ. admirantis adverbium. Plato, βαβαὶ, ὦ δ' ἐγὼ ὃ εἶπε Γαλήνων ὡς ἐρρωμένως. &c. Interdum cum genit. ut βαβαὶ τῆς δεξιώσεως. Nonnunquam etiam geminatur, ut apud Athen.lib.4 Βαβαὶ, βαβαιάξ, Schol. Ariſtoph. ait eſſe φρατριακὸν προσῳδὸν in hoc Ariſtoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα Τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέκλασε τὰ κλαύματα.
Βαπαῖ (ſynonymum τῷ βαβαὶ) quo & Latini utuntur. Luc.cum genit. παπαῖ τῶν ἐπαίνων Ὦ ωρε.
Βυκαπαῖ, nautica acclamatio, apud Ariſtoph. in Ran. & in Veſp.

Βάδην, βαδὶζω, &c. vide in Βαίνω.

B A'Z Ω. (poët.) F.σω, & ξω, P. αχα, loquor, dico, verba facio. Interdum ſine caſu, ut Od.α. Αἰεὶ ἀφαρ τοῦτ' ἔβαζες. Interdum cum accuſ.rei, ut Od.β. ἄρπα βάζεν. Et cum gemino accuſ. rei & perſonæ. ut Il. πτοίη μ' ἀγορήσασθαι θεμ' ἐβάζεσκε.
Βαζόμενος, unde βάζεσκε, Od.ξ.v.407. quod Euſtath. exp. πφλυδοποιῶν, nugaciter dictum eſt, & q.d. debla teratum eſt.
Βάξις, ιος, ἡ, ſermo, oratio. Soph. in Electra. ¶ Item rumor, fama. Eurip. & Soph. in Ajace. ¶ Exp. & vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γαμψινόη τε βάξιν.
Βαξάω, inarticulatè loquor, inarticulatam vocem edo. Heſych.
Βάξαξ & βαξάκτης, loquax. Item nugator. Euſt.
Βάκχος, βαμβαίνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.
A'βακέω, (comp.) F.ήσω, ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. δ, οἱ δ' ἐβάκησαν πυθέσθαι.
A'βακὴς, ὁ, ἡ, taciturnus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβακὴ πέμπεσθαι ἔχω. A'βάκιος, quietè, placidè. Etymol.
A'βακήμων, ονος, ὁ, ἡ, mutus. Item ſtultus. Heſych. Suid.
A'βακίζω, idem quod ἀβακέω. A'βακίζομεν apud Anarch. quietus, non tumultuoſus. Etym.

Βαθμὸς, &c. vide in Βαίνω.

Β Α'Θ Ο Σ, ους, τὸ, profunditas. Xen. Pæd. 7. βάθος τῆς γῆς ὑπὸ τῆς φάλαγγος, dicitur quod à fronte introrſus protenditur, ut inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ κάτω, & ut in hoc Xenophontis loco, de caſtrametatione Romanorum loquentis, ἅπασι ποιοῦντες τὸ βάθος τῆς κώμης ἐπισσωτὸν, dimidiata ad longitudinem altitudine ſigni vel cohortis cujusque. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitiſſimus, ſeu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ βάθει ἀφαίρεσις, exp. ex imo. Et εἰς βάθος penitus vel introrſum. Interdum etiam profundè, altè. ¶ Item Metaph. ut κακῶν βάθος apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. ἡ βάθος ἐχοντ' ἀνδρός.
Βαθύς, ὑ, ὁ, profundus, ut βαθὺς ποταμός. Hæc ſignificatio partim per metaph. partim per catachreſin ad multa extenditur, ut εἰρὼν βαθεῖα, apud Herodian. Et ὕπνον βαθὺς apud Lucam. Et βαθὺ γῆς, apud Syn. & Baſ. exp. longa vel extrema ſenectus. ¶ Item craſſus, plenus, ut inquit Bud. ex Theophr. Comparat. βαθύτερος & βαθύτατος, item βάθιων, profundior. Superl. βαθύτατος, & βαθύς, profundiſſimus.
Βαθέως, adverb. profundè.
Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas.
Βαθύνω, profundum facio, in profundum fodio, profundè excavo. Il. ν. 421.
Βάθυσμα, τος, profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.
Βάθη, profunditas, fundum, idem quod βάθος, unde & derivati ſcribit Etym. ut πάθη & παθὴ, pleonaſmo τοῦ ν, & προπῆ in ες. Od. α, δώλιόν τε βάθρα οἴδεν. Et alibi ſæpe.

Compoſita.

A'βαθὴς, ὁ, ὁ, ἡ, profunditate carens, Gal. l. 2. ad Glauc.
A'γχιβαθὴς, vicinus profundo, qui prope fundum eſt, id eſt, profundus, altus. Od. ε.
A'μετροβαθὴς, immenſa profunditate præditus.
E'μβαθὴς, ὁ, ἡ, ſapiens, prudens: ſapientes enim profundas habere ſolent cogitationes, & res quaſi altè introſpicere. Heſych.
Γλαυκοβαθὴς, qui paris & æqualis eſt profunditatis.
Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Æſchyl. Apoll. l. 4.
Τ'ψιβαθὴς, altè profundus ſeu altè prominens. Oppian.
Πολυβενθὴς, multas profunditates habens, unde πολυβένθεος ὑλὴ, ſylvæ, apud Homer.

B A Γ'N Ω, F. βήσομαι, P. βέβηκα, à βάω. Aor. 2. ἔβην à βῆμι, gradior, incedo, eo, unde μεγάλα βαίνειν, de incessu superbo. Et α βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic & ἵππ βαίνειν, Demoſth. Sic & βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Luc, & Plat. Et βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item abeo. Il. β. ὡς ἐν πόλεμος ἔβαν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ¶ Præt. βέβηκα, ſitus & fixus ſum, ſundatus & firmatus ſum, ut βέβηκώς τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ, Xen. Et βεβηκὼς pro firmo & conſtanti. vide Bud. Et τὸ βεβηκός, pro firmitate & ſecuritate, ex Plut. ¶ Item βαίνειν & βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro inire & iniri apud Ariſtot. de anim. lib. 5.
A' Cάω autem licet inuſitato reperiuntur formata quædam tempora apud poëtas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde particip. βεβαὼς. Reperitur & βέβαμεν pro βεβήκαμεν. Sæpe etiam dicitur βῆ pro ἔβη, & βαὶ pro ἔβαν seu ἔβησαν. Et in imperat. βὶ pro βάθι.
Βῆμα, τος, gressus, paſſus. Xen. Item locus dicendi in concione aut judicio tribunali: ut apud Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τοῦ βήματος καθέζεσθαι. in caſtris verò ſuggeſtum vocant. unde apud Plutarch. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος concionatores.
Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ πῆς ποσὶ μετρέω. Budæo eſt, per paſſus metiri, ut quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octonа ſtadia, ut inquit Polyb. lib. 3.
Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui per paſſus metitur. Athen. ¶ Item qui ſedet pro tribunali, judex.
A'ναβηματίζομαι, (comp.) ſto in ſummo ſuggeſto vel tribunali. Heſych.
Βάσις, εως, ὁ, gressus, apud Soph. Item pes. ut apud Plat. interpr. Θεὰν βάσεις ὑποπτέρυγας ἔχουσαν. Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo conſtant, pedem quoque ſignificat, ſeu (ut Bud. vocat) clauſulam rhythmi, & rhythmum ipſum, & partem rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Eſt etiam vocabulum Mathematicorum, ut βάσις κύτης, baſis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum & quidam veluti pes columnarum, ſtatuarum, ſeu fabricarum, quæ à fundamento conſurgent & ſuperpoſitæ fabricæ ſuſtinent pondus.
Βάσεις, etiam vaſorum, dicuntur ea quæ eorum collocandorum cauſa parata ſunt: ut ſunt orbiculi. Hinc oppon. ἀνίβασις.
Βάσιμος, ὁ, ἡ, pervius. Gal. Item ſtabilis, fixus, conſtans. ut βάσιμος πῆξις, apud Naz.
Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui graditur ſeu incedit. Heſych. ¶ Item limen apud Poll. ¶ Item in πεντάθλῳ ἅλμα ἐστὶ, unde curſores deſiliebant. Heſych. & Euſtath. ¶ Item meta apud Poll. l. 3. cap. 30. ¶ Apud Nic. in Ther. exp. βακτηρία,
Βατηλὸς, ὁ, ſcanſorius, Phocyl.
Βατὸς, ὁ, pervius. ut βατὴ γῆ apud Naz.
Βατῶ, ῶδος, F. άσω, vado. inuſitatum eſt. niſi in compoſitione. Item calco pro πατέω, lingua Dolphorum. Plut. in Hell.
Βατίδω, F. άσω, ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyll. 2. Ω' πόλος ὅκα' ἐτρὴ τὰς ωκείας οἷα βατισσάτω.
Βαδίσω, gradatim, pedetentim, lento gradu. Xen. Plut.
Βάδω, F. άσω, vado. Βάδ' ὄμως, ὁ, ἡ, trer. Ariſtoph. in Av. b.
Βαδίζω, vado, eo. Dem. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζειν πρὸς εἰκόνα.
Βάδισμα & βαδισμὸς, incessus, gressus. Luc. βάδισις, εως, ἡ, idem, Ariſtoph. in Pluto.
Βαδιστὴς, curſor. Eurip. Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori eſt idoneus, apud Ariſtoph. in Ran.
Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus. Heſych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis & honoris. Greg. Item limen. Eſt etiam nomen militare, Etym.
Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, ut in ſcala, Soph. Βαθμίδες ſunt etiam baſes quædam ac ſinus in brachii ſive humeri eſſe, utrinque ſingulæ, in quas quum extenditur flectitur que tota manus, ulnæ ipſius corona ſive proceſſus ingrediuntur.
Βαθμηδὸν, gradatim.
Βάθρον, ου, τὸ, gradus, ſcala. Herodian. ¶ Item ſedes, ſcamnum, ſubſellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, baſis. Plat. in Phædr. ἐν οὐ γὰρ βάθρῳ βεβᾶσαι. Item ſolum. ut Soph. in Ajace, ὦ πατρῷον ἑστιᾶς βάθρον.
Comp. Πρωτοκαθεδρος, ου, ὁ, qui in primis ſubſelliis ſedet aut qui in ſubſelliis judicialibus primus ſedet. Ariſtoph. Πρωτοκαθεδρέω, ῶ, F. ήσω, in primis ſubſelliis, aut in ſubſelliis primum colloco, aut lib. Eſther.
Βάσκω, apud poëtas pro βαίνω, ut Il. α. βάσκ' ἴθι.
Βίβημι, & Βίβω pro βαίνω, ſunt itidem poëtica. ut Il. γ, μακρὰ βιβάσσα, (βιβᾶντα.
Βιβάω, idem. ut μακρὰ βιβᾶσαν. Il.
Βιβάζω, F. άσω, admiſſario admoveo, admitto animalia ad coitum. Ariſtot. hiſt. an. 6. Eſt etiam ineo.
Βιβάζομαι, admiſſario admoveor, ineor. Ariſtot.
Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ ſaltationis genus, quaſi admiſſionem dicas, & in hac victoribus præmia propoſita non modò pueris, ſed etiam virginibus. Subſilendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur ſaltus. vide Poll.
Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admiſſarius.
Βαιβὸς, Βαλβὶς, Βαιβάφαρ, Βινέω, Βίβαυ, Βλαδὴς, Βῆττα, Βωμὸς, quomodo huc pertinent, vide ſingula ſuo loco.

Compo-

Composita ac primum ex βαίνω, & derivatis cum præpositione.

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circumgradior, circum incedo. Euripides, ἀμφιβαίνει μοι θράσος, fiducia me circumit, vel potius circuit, incessit me fiducia. Il. ζ, πένθος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam invasit, vel occupavit. Item Metaphoricè, protego, tueor, defendo, (in compositione quidem cum accus. ut Il. α, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, at quum fit dialysis, cum dativo, ut Il. ε, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε) sumpta Metaphora (inquit Eustathius) à brutis animantibus quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia.

Ἀμφίβασις, circumventio. Il. ε. Item protectio, defensio, Eust. Exponitur etiam disceptatio, contentio, altercatio. apud Herodot. Dicitur & ἀμφισβασία pro eodem.

Ἀμφιβεβάω, (poëticum thema ex præt. ἀμφιβέβαα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam ita dicta quasi utrinquègrada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere.

Ἀναβαίνω, ascendo, conscendo. Il. α, ἀνέβη μέγα οὐρανόν. Sic ἀναβαίνειν ἅρμα, Od. ., & Xen. Pæd. 6. Et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, conscendere equum, apud eundem, Pæd. 7. Dicitur & absolutè pro conscendere navem. ut Il. α. ¶ Item ineo. ut τὴν ἵππον ἀναβαίνειν, unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, admissarii equi. ¶ Item pervado, perambulo, incedo per Od. ζ, Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή. ¶ Apud D. Matth. cap. 13. ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, exp. emerserunt spinæ, vel succreverunt.

Ἀναβαίνομαι, ascendor, conscendor. ut ἵππος ἀναβαινόμενος. apud Xen.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio. Xen.

Ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor. Et peculiariter, qui conscendit equum Xen. Ἀναβάτης, equus admissarius.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, ascensus, Suid. Item gradus scalæ. Interdum & sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus.

Ἀναβασμὸς, idem quod ἀναβαθμὸς, Hesych.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, pulpitum, scala, item subsellium.

Ἀναβάθρα, ἡ, scala navis. Luc.

Ἀναβαδὸν, scansim. Aristot. Ἀναβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis. Aristoph.

Ἀμβαίνω etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω, ut Il. κ, νεκροῖς ἀμβαίνοντες. Ἄμβασις pro ἀνάβασις, apud Poëtas.

Ἀμβατὸς pro ἀναβατός.

Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος.

Decomp. Ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus qui sessorem non habet, qui caret equite. Aliis, qui conscendi non potest.

Ἀπαναβαίνω, pro ἐπαναβαίνω.

Εἰσαναβαίνω, inscendo, ascendo. Hom.

Ἐπαναβαίνω, superascendo. Item supergredior. Aristot. Item de coitu animalium, pro, post alium ineo. Aristot. de anim. 6.

Ἐπανάβασις, pro ἀνάβασις. Synes. Epist. 11. & 96.

Ἐπαναβαθμὸς, gradus. Plat. in Symp.

Προαναβαίνω, prius vel prior conscendo.

Συναναβαίνω, simul ascendo.

Ἀντιβαίνω, contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur pro, adversor, refragor, renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα πρὸς τὸ ποιοῦν. Et Plutarch. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν (teste Bud.) resistere, quum homo impulsus, tamen renititur. Luc. καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obstare, vel malè cedere, ut idem scribit, ex Paus. in Arcad.

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex adverso itio. unde etiam occursus exponitur. Capitur & pro refragatione.

Ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quod veluti renititur & obsistit. Ἀντιβατικὸς, vulgò exp. obvius.

Ἀποβαίνω, descendo. Il. γ, Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. Legitur & ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, apud Luc. descendere ex equo. Sic & ἀποβαίνειν νεὼς, & interdum ἀπὸ τῆς νεώς. ut & ἀποβᾶσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. descendere in terram, i. è navi in terram. ¶ Item discedo, abeo. ut Il. ζ, Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη: Interdum & morior, ut exp. Suid. ¶ Item evenio, contingo, accido. Isocr. de pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Interdum etiam ἀποβαίνειν est succedere: ut apud Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, & cujus eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. ¶ Item evado. Luc. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Et Theocr. in Hyla. ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίνη. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάτης appellatur.

Ἀπόβασις, descensus. Thuc. Isocr. Item eventus, exitus. Plutarch.

Ἀποβάτης, q. d. descensor. Ita vocatus fuit quoddam certaminis equestris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβῆναι, teste Suida. Et hinc ἀποβατικοὶ ἵπποι dicebantur.

Ἀποβατήριος, Iovis est cognomentum. Hesych.

Ἀποβάθρα, ἡ, scala qua è navi descenditur, Luc. Thuc. Item, olla pedes habens, inquit Suid.

Decomp. Ἐξαποβαίνω, descendo, ex Od. μ.

Εὐαπόβατος, facilem habens descensum.

Διαβαίνω, transeo, trajicio. Herodian. 6. διαβῆναι τὸν ποταμόν. ¶ Item divarico, sto cruribus divaricatis, Plut. Xen. Aristot. & aliis.

Διάβασις, transitus, trajectus, trajectio. Xen.

Διαβάτης, trajector.

Διαβατὸς, qui transiri & trajici potest. ut fluvius vadosus.

Διαβατικὸς, q. d. transitivus, qui transeundi & penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, τὰ, sacrificia pro transitu, seu sacra ante expeditionem. Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, scala nautica, pons. ¶ Item scala qua scanditur in muros. Strab.

Διάβαθρον, ου, τὸ, calceamenti quoddam genus. Athen. lib. 13. & Poll.

Διάβημα, τὸ, transitus seu transitio. Item gressus. Naz.

Διαβητιάω, (q. d. transiturio) transire cupio. Suid. ex Agathia.

Διαβήτης, ου, ὁ, Plut. in Polit. præc. pro perpendiculo ponere videtur. ¶ Est item circinus, à divaricatis cruribus. vide Aristoph. schol. in Nub. ¶ Item sipho, ut Columel. lib. 3. cap. 10. scribit. Item morbus de quo vide Gal. de loc. affect. libr. 6. & Paul. Ægin. libro 3. capite 45.

Decomp. Ἀδιάβατος, qui transiri & trajici nequit.

Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transiit, etiam ipse transeo. Xen. Hell. 5.

Προϋποβαίνω, prior seu priùs transeo. Xen.

Εἰσβαίνω vel ἐσβαίνω ingredior, ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herodot. Apud poëtas ἐσβῆσαι activa etiam significatione pro imponere. ut Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, imposuit navi.

Εἴσβασις, ingressus.

Εἰσβατὸς τόπος, locus quem ingredi possumus.

Decomp. Ἐπεισβαίνω, etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro εἰσβαίνω, Xen. Hel. 3.

Συνεισβαίνω, simul ingredior, συνεισέβησαν σκάφος. Eurip.

Ἐκβαίνω, egredior, exeo Od. ε, Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Thuc. κινδυνεύσειν ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Et cum genit. non addita præpositione, sæpè. ¶ Item digredior. Xen. Hell. 7. ἔνθεν εἰς τὰ ... ἐξέβην ἐπάνειμι. ¶ Sic & cum adverbio ad locum aut præposit. εἰς, Eurip. Plut. ¶ Item transgredior. ut Plat. Polit. 1. τὸ ... τὸ ἐκβαίνοντα κολάζουσι. ¶ Item exitum habeo, evenio, item evado, Dem. Olynth. 1. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβάν, &c. ¶ Item educo, q. d. egredi facio. Odyss. ω. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἵππους ... ἔβησαν.

Ἔκβασις, egressus. Odyss. ε. v. 410. Item exitus, eventus, apud Areop. Et evasio, Apoll. 2. Item figura, apud Quintil. libro quinto.

Ἐκβάσιος, Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. lib. 1.

Decomp. Ἀνέκβατος, ex quo non est egressus.

Ἐπεκβαίνω, egredior.

Εὐέκβατος, facilis egressu. Hippocr.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro, apud Herodot. Bud. exp. è navi in navem transeo. apud Antiph.

Παρεκβαίνω, ingredior, abscedo. Hesiod. καί τι παρεκβαίνουσι δίκης. Item excedo, ut παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud Aristot. Apud Plut. in Numa, παρεκβαίνειν τὰ νενομισμένα, transgredi. ¶ Item degenero. Aristot.

Παρέκβασις, digressio. Item transgressio, excessus. Theophr. Aristot. Apud Rhet. digressio à proposito, & quasi evagatio.

Παρεκβατικὸς λόγος, quæ dicuntur per digressionem.

Παρεκβατικῶς, per digressionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, ut apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et ἐμβαίνειν εἰς τὸ κίνδυνον, subire periculum. ¶ Item ingredior, i. gradior, vel gradum facio. ut πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, apud Luc. ¶ Ἐμβαίνειν τινὶ insultare alicui, Od. κ. ¶ Apud Herodot. libr. 4 ἐνέβησε εἰς φροντίδα, in solicitudinem conjecit, cura affecit.

Ἔμβαθμος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex. Bud.

Ἔμβασις, ingressus, introitus. Item solium in quo nos lavamus, ex Diosc. lib. 6. & Alex. Aphr. Ἐμβάσιος Apollo, in littore consecratus, quum navem conscensuri essent.

Ἐμβατὴ, itidem exp. solium. Ἐμβάτης, sessor, Eurip.

Ἐμβάται, calcei quidam vel cothurni, Poll.

Ἐμβατὸς, qui ascendi potest.

Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine citatur ex Vitruv.

Ἐμβατήριος, q. d. ingressivus. ut ἐμβατήριος ῥυθμὸς, & ἐμβατήριοι παιᾶν, Plut. ad quos prælium committebatur.

Ἐμβαδὸν, pedestri itinere, Il. ο. ¶ Est & nomen significans τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boëtio est arca, inquit Bud.

Ἐμβάδες, cothurni, Poll. Ἐμβάδιον, calceus vel solea, Aristoph.

Ἔμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam.

Ἐμβατεύω, pedem infero, pedem pono. Aliquando cum accus. aliquando cum dat. aliquando cum εἰς.

Decomp.

Decomp. Ἀνέμβατος, cui inambulari insistive nequit. Alii exp. inaccessus, avius.

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus & calcari nequit. Aliis inaccessus, invius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior. ut νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnum & apud Dem. Ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ & remiges. Item insulto, premo. Soph. in Electra. Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶν τ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exponitur etiam ἐφήδομαι. quod & significat interdum insulto in Metaph. signif. Ἐπέμβασις, ἡ, incursus. Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigram. Προσεπεμβαίνειν, insuper inscendere, vel insuper insultare.

Εὐέμβατος, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κενεμβατέω, per inane gradior. Plut.

Μετεμβαίνω, transcendo, ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα.

Προσεμβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diosc. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ. exp. descendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conscendo, ut ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ε. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. Item cum accus. sine præposit. interdum pro conscendere, interdum pro ingredi. ut Κιλικίαν νηὶ ἐπιβάντες, Apoll. 2. Et λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. in Ajace. Item cum dat. ut ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Plut. Apoph. ¶ Aliquando exp. invado. ut ἐπιβαίνειν γαίης, Odyss. ξ. Sic ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς, apud Dem. Et cum dat. ut Xenoph. Pæd. 5. ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. Et cum accus. ut apud Sophocl. in Ajace, σὲ δ' ὅπου πληγὴ ἐπιβῇ. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. insidens asinæ. ¶ Item pervenio. ut Xenoph. ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, ad telorum jactum pervenerunt. Et ἐπιβῆσαι εὐκλείης. Iliad. θ. facere ut quis ad gloriam perveniat. ¶ Item ingredior, id est, gradior, incedo. ut Plutarch. in Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς αὐλὸν ἐπιβαινόντων.

Ἐπιβήματα, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui inscendit, inscensor. Od. σ. v. 262. Item pro ἐπιβάτης seu ἀναβάτης. item pro mobili & agili. Accipitur & pro ὀχευτὴς, ut Od. ψ.

Ἐπίβασις, scansio. Phil. de mundo. item basis, fundamentum.

Ἐπιβασία, occupatio rei alienæ. Hyperidi apud Poll.

Ἐπιβατήριος, scansorius. ut ἐπιβατήριοι μηχαναί: machinæ scandendis muris accommodæ, quæ & ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphoricè usus est pro honoribus & iis rebus quibus ad majus fastigium ascenditur. ut Bud. exponit.

Ἐπιβάτης, inscensor, vector, eques, equo insidens. Greg. Item qui nave aut sua aut conducta utitur. Plerunque pro classiario milite capitur, & qui non remigandi causa, sed tantùm pugnandi navem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικὸν, milites classiarii, apud Aristot.

Ἐπιβατὸς, qui conscendi potest, ut ἐπιβατὸν τεῖχος, Plut. Ἐπίβατος, (proparoxyt.) subditus, obnoxius. Bud. ex Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum, merces pro conscensa navi. Od. ο.

Ἐπιβάθρα, ἡ, pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. apud Arrianum interpr. Item Metaph. pro gradu & via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. item ascendo. ut apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergredior, innitor, insisto, incumbo. Greg. ¶ Item invado, et occupo, mihi usurpo, ut Plut. in Ant. Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλον. ¶ Item pro inire. de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Symp. ἐμβατεύειν τι, exp. percurrere

Ἐπίβδα, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Decomp. Ἀνεπίβατος, inaccessus. ad quem accedere non licet. Plut. in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, vicissim inscendo: vel contrà conscendo.

Καταβαίνω, descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. ¶ Item descendo, id est, demitto me. Basil. ad Lib. οὕτω δυνηθέντα ταῖς παιδείαις πρὸς ἡμᾶς καταβῆναι. ¶ Item incurro, competo, congruo, apud Aristot. Poll. 7.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, descensus.

Καταβάδην, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus.

Καταβάτης, q. d. descensor.

Καταίβασις etiam dicitur apud poëtas, pro κατάβασις, item καταιβάτης pro καταβάτης. ut καταιβάτης Ζεὺς, καταιβάτης κεραυνὸς, de quibus Eustath. Et fœm. gen. καταιβάτις κέλευθος, apud Apoll. exp. declivis via. item καταιβατὸς pro καταβατὸς, ut καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Ἀποκαταβαίνω, exp. descendo.

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem descendo.

Προκαταβαίνω, antè descendo.

Προσκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. pro descendo.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. A Polybio ponitur pro, descendo in locum hosti æquum. Apud Aristot. Pol. 7. coëo, convenio, incurro, id est, competo. A Polybio ponitur pro, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκατάβασις, demissio. Synes. Greg. Συγκαταβατικῶς, cum demissione, apud Areth.

Ὑποκαταβαίνω, clam descendo. Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo. Aristot. Pol. 7. ἔτι δ' ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν.

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς, q. d. transitivus, ut μεταβατικὴ κίνησις, apud Phil.

Μεταβατικῶς, ut μεταβατικῶς κινητὰ, apud Phil. quæ transitu moveri & quasi locali motu uti queunt.

Decomp. Ἀμετάβατα ῥήματα, apud Gramm. verba intransitiva.

Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo, ut παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. ¶ Item prætereo. ut Arist. in Oecon. 2. παρέβη τρεῖς ἡμέρας.

Παραβαίνομαι, transcendor. unde παραβαθεὶς νόμος, Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio. ut παράβασις τοῦ νόμου. ¶ In comœdiis quid significet, vide apud schol. Aristoph. Hinc παραβατικὰ μελύδρια versiculi quibus hujusmodi παράβασις constat.

Παραιβασία, poëtis idem quod παράβασις. unde & pro delicto, apud Hesiod. in Theog.

Παραβάτης, transgressor, violator legis. Item qui è curru pugnat. Xen. Pæd. 7. Pro eodem dicitur & παραιβάτης apud Homer.

Decomp. Ἀπαράβατος, ut ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Ἀπαράβατον ἱερωσύνην in Epist. ad Heb. cap. 7. exp. sacerdotium quod præterire non potest: et ex sequenti, sacerdotium perpetuum. Ἀπαράβατος δύναμις pro ἀδιάπτωτος. Apud Galen. κατὰ τύπους, & apud Paulum. Ægin. compositio cujus facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo, vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur, pedibus alternatim motis.

Προβαίνω, prægredior, antegredior, præcedo. Aristot. οὐ προβαίνει τὸ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖ. Et Metaph. antegredior, anteeo, id est, antecello, supero. ut Il. ζ. v. 125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θάρσει. Ab Hesiodo accipitur & pro, præsum, imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. ¶ Item progredior, provehor, Metaph. etiam Polyb. καίπερ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης ὥστε, &c. Et προβεβηκὼς, qui progressus est, aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur. unde προβαίνοντος χρόνου, progressu temporis. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, qui est ætatis provectæ. Usitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adjectione. Item progredior, i. prodeo, ut προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost.

Πρόβασις, prægressio vel progressio. Exp. & βοσκημάτων κτῆσις, ab Hesych.

Προβάδην, inter progrediendum, inter eundum, apud Hesiod.

Πρόβημα, exp. progressus. A Suida exp. saltus, apud Aristoph. in Pluto.

Προσβαίνω, ascendo, conscendo. Il. β, Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον. Cum dat. in soluta or. ut Plut. προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ & προσβᾶσαι ἐρινεῷ μεγάλῳ. Est etiam accedo, unde πρόσβασις pro accessu apud Polyb. At Il. ε, λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, calcibus insultans.

Πρόσβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb.

Προσβατὸς, ut χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ. ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat.

Decomp. Ἀπρόσβατος, inaccessus. ut Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι.

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Ajace, Οὐ δῆμος φῂς οὐδὲ συμβῆναι ποδί. ubi schol. exponitur συνελθεῖν. ¶ Item convenio, transigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, cum illis pepigerunt, vel fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς jungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν εἰς ταὐτὸ ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνέβημεν inter nos convenit. Idem in Ranis, Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo. ¶ Item consentio. ut apud Synes. Epist. 58. ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, lingua cum mente consentiebat: Et συμβαίνει, convenit, consentaneum est, sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, evenio. Dem. συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρυσόν: Et Thucyd. lib. 2. ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, hoc Atheniensibus usu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. Epist. 7. cum participio, ξυνέβη γενόμενος. Et impersonaliter συμβαίνει, contingit, evenit. Τὸ συμβαῖνον, & τὸ συμβὰν, seu συμβεβηκὸς, quod contigit. interdum, eventus exp.

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus. Item propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens, inquit Suid. vide & Ammon.

Σύμβασις, compositio, pacificatio: Thuc. lib. 1. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν: Et ξύμβασιν ποιησάμενοι. lib. 1. Item fœdus, pactum,

ctum, conventum, sæpe apud Joseph. Συμβατεῖα, compositionis desiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thuc. & Plut. sermo de pace componenda. Συμβατικός, q.d. pacificatorie, Plut. Συμβατικῶς λόγος, ut Συμβατικὸς apud Thuc.

Decomp. Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus, Plutarch. τὰ ἀσύμβατα. Greg. quæ difficilia dent. Item non conveniens, non congruens, incohærens. Ἀσύμβατος, alieno à compositione animo. Plut. Δυσσύμβατος, ægrè coiens seu conveniens, ægrè sociabilis, Plut. Symp. 4.

Ἐπισυμβαίνω, q.d. superaccido, insuper accido. Bud. exp. postea accido, accedo, ut qualitas substantiæ, Basil. vide Themistocl.

Παρασύμβαμα, idem quod σύμβαμα. Luc.

Παραβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo. Herodot. Ὑπερβαίνειν τὸ πύργον, turrim transcenderunt. Jungitur tamen potius accus. ut Chrysost. τοὺς ἐραστὰς ὑπερβαίνειν. Apud Arr. autem lib. 6. cum χ habetur, ὑπερβαίνοντες χῆν τὰ τείχη, muros transcendisse, & ita pervenisse in urbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, & ita pervenisse in urbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, ex Aristoph. Conc. Est etiam excedo, supero, ut ὑπερβέβηκα πάσαν ἀπόνοιαν. Plutarch. in Numa, omnem absurditatem excessit. Genit. etiam habet pro supero, antecello, præsto, ut τίνι δὲ ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος, Aristot. de mundo. Τοὺς ὑπερβαίνοντες dies intercalares, Bud. ex Macr. Idem B. ὑπερβαίνω, exponit etiam prætereo, apud Æschinem. ¶ Item transmitto, id est, non dico. Isocrat.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία, apud poëtas, transgressio, & metaph. delictum. Hesiod. Ὑπερβασίας ἀλείτειν.

Ὑπερβατὴς, qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὴν à rhetor. dicitur trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendant. vide Fab.

Ὑπερβατὸς, exp. in transitu, in transcursu, id est, defunctorie, perfunctorie, Hippocr.

Ὑπερβήμων, supergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. Ὑπερβήμιον πῶμα πίνειν, non justo passu

gradatum progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Ὑπόβαινω, (q.d. subgredior.) descendo: unde ὑποβαίνειν subesse & inferiorem esse, unde ὑποβέβηκε apud Hermog. subest, secundarium est, id est, minus præcipuum est: vel, tanquam species est sub genere, vel, est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, ὑποβαίνειν, pro descendere, i. decrescere, inferius esse. & apud Suidam, inferiore conditione esse. Item apud Dionem Areopagitam, ὑποβέβηκώς, cum gen. inferior. cui opponit. ἐπαναβεβηκώς. ¶ Item pro retrogradi apud Gal.

Ὑπόβασις, subucula, subligaculum, Hesych. ¶ Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Ὑπόβαθρον, ου, τὸ, fulcrum, vel potius solum, ex Xen. Apomn. 2.

Ὑποβάθρα, ὁ, idem. Cyrill. Exponitur etiam fundamentum & scabellum. Quidam exp. etiam subsellium.

Composita nomina, in βας desinentia.

Χιονόβας, per nives gradiens.

Ἀλίβας, Κορύβας, Λυκόβας, Ὀρείβας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Alia comp. in βαμων desinentia.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Proprie, erectus in summos pedum digitos, apud Basil.

Βερεκυβάμων, Panis epith. apud Theocr. idyll. 32.

Δίσαμος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui duobus pedibus incedit. bipes. Eurip.

Ἱππεβάμων, qui equum conscendit, eques. Eurip. σφαῖν ἱππεβάμονα, equestres copias. Apud Aristoph. ἱππεβάμονα ῥήματα, grandia verba & quæ quasi equo invehuntur sublimia & magnifica.

Λοξοβάμων, obliquè incedens. Hesych.

Μονοβάμων, ut μία ἐν μονόβαμον in ovo Simmiæ Rhodii, metrum singularis incessus.

Ὀπισθοβάμων, qui retrorsum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigr.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel qui per cœlum graditur. Suid.

Ταχυβάμων, celerigradus. unde ταχυβάμονες ἵπποι, apud Suid.

Τέτραβάμων, quadrupes. Eurip. in Phœniss. τέθριππα τετραβάμονα quadrigis, curribus quatuor rotarum. vel quadrijugis curribus.

Τριχοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. est apud Aristoph. Latini capri pedem vocant.

Ὑψιβάμων, sive ὑψίβατος, altigradus, altè gradiens, altè vel in alto incedens. Hesych.

Alia comp. in βατος, βατέω, βάτης desinentia.

Ἀβατος, ου, ὁ ἡ ἡ, inaccessus, invius, impervius, avius. ut ὁδὸς ἄβατος, via invia. Ἄβατος Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicoclem, inaccessa Græcia. liberum & tutum accessum non habens. ¶ Item accessu vel aditu difficilis, accessum sive aditum difficilem habens. pro Δύσβατος: ut ἄβατος ἐφημία apud Æschyl. ¶ Item sacer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. ἀεὶ πλυνῆν πάσας ἁλᾶτας πατοῦσι. Sic & Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius, apud Theodoritum, quod ipsis etiam servis esset ἄνυστον. Hinc & ἄβατον substantivè posit. tum apud Plut. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. ¶ Item desertus, desolatus. Suid.

¶ Ἄβατος ἔλαφος, non inita cerva. Luc. Idem ἵππος ἄβατος vocat quibus nondum quis insedit.

Ἀβρόβατικὸν, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram (solidum elementum) calcet, Alibi ζηζραπικὸν appellat.

Ἀερόβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aërem, gradior per aërem. Aristoph. in Nub.

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc. Αἰθερομβατέω, idem, in Epigr.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, q.d. spinigradus, ut ἀκανθοβάται σῶτες, in Anth. epigr. in fœm. gen. ἀκανθοβάτης. ut ἀμαθοβάτης ἀρὴς.

Ἀκροβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor, Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ἀκροβατικὸς, exp. scansorius, ut Vitruvio.

Ἀλίβατος, marigradus. apud Athen.

Βουβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo.

Δενδροβατέω, arbores scando. Epigr.

Δύσβατος, qui difficulter adiri aut scandi potest, impervius Herodian. l. 4. Δύσβατον substantivè neut. gen. adeundi seu transeundi difficultas, apud eundem l. 2.

Δυσβατοπάθημα, difficilem aditum aut transitum facio. Xen.

Ἐφύδατα, τὰ, hydraulica organa quæ aquam bibentia tandem movent sigilla cæteraque, quæ delectationibus oculorum & auribus sensus eblandiuntur, teste Vitruv. l. 10. c. 12.

Ἑλεοβάτης, qui per paludes graditur. Æschyl.

Εὐβάτος, qui facilè adiri aut transiri potest, pervius. Xen.

Ἡλίβατος, tàm altus aut profundus ut ab ejus accessu aberres, ὥσθ' ὁ πλανᾶσθαι ὃ δεῖ ἀποπεσεῖν βάσεως, Eustath. vel tam altus ut soli uni pervius sit. Il. ο. ἦὼς τὸν πέσεν Ἡλίβατον παρὰλη. Sic βήλατον ὄρος, apud Apoll. l. 2. Et apud Eurip. in Hippol. Ἡλίβατος ὑπὸ κλῶσι γωνίαι.

Ἱππόβατος, qui equum conscendit. apud Herodot.

Ἱππόβατος, idem.

Decomp. Τετρακαιπεβάτης, qui quadrigis conscensis iter facit, qui quadrigis vehitur.

Κερβάτης, qui cornuum adminiculo scandit. Hesych.

Κεφάβατος, idem.

Κεφάτωβατος, positum sua serie huc transfer.

Κημοβάτης, qui per præcipitia & loca præcipitata ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de funambulis & petauristis, Naz. Dicitur & κρημνοβάτης.

Κτηνοβάτης, qui ineunt jumenta, in Pand. Bud.

Λεύκατος, q.d. lævigradus. Apud Athen. l. 7. piscis nomen est.

Λεωβάτης, ου, ὁ, via publica & vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia. Hesych.

Λοξοβάτης, idem quod λοξοβάμων. Hesych.

Λυποβάτης, sylva in qua lupi morantur. Hesych.

Ναυβάτης, qui navem conscendit, qui nave vehitur. Soph. in Ajace.

Νευρεβάτης, qui nervis seu tumidus nerveis inambulat. Jul. Firm. funambulus.

Ξηροβάτης qui in sicco ambulat. Athen.

Ὀνοβάτης, quæ asinum conscendit, eoque vehitur, mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, & fasso impositi omnibus proponebatur, indeque asino impositi per civitatem vehebatur, qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Eraſm. in Chil. ex Plut.

Ὀνοβατέω, asinum admitto, i. facio, ut asinus equam ineat. Xen. de re equ. ἔνεκα τῆς ἀποκυήσεως ἐπὶ πλεῖον χρόνον τὰς ἵππους ἀπὸ τῶν ὀνοβατούντων. ubi transitivè capitur. Pollux autem neutraliter dicit de ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 15.

Ὀρεβάτης, qui montes scandit seu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur & ὀρεσβάτης.

Ὀρειβατέω, montes scando. Plut.

Ὀρθοβατέω, erectus seu rectus incedo.

Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranæ, in βατραχομυομαχίᾳ.

Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco. Bud. exponit. pervulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens tractum esse ab antiquæ comediæ licentia, quæ flagitia privata fic traducebat. Heraclit. ac Herodot. ἵν' ἐγκρυπτὸς δ' ὢν αὐδρὶ πάντοτε ἐλεγχθήσων), ᾗ φεισάμενος ἔζωντες, σκηνοβατῶσιν αὐτὸν πᾶν μοχθηρίαν, i. & suam ipsi flagitiosam vitam infamem & infignianter. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt.

Decomp. Ἐκσκηνοβατέω, ῶ, & pass. Ἐκσκηνοβατέομαι, οῦμαι, in proscenium prodco.

Σκωληκοβάτης, animalsculum frumento noxium, teste Hesychio. Vermiculus est, secundum quosdam.

Σκωληκοβατέω, (tanquam ab alia origine) affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Σπυλοβάτης, columnæ basis seu pes. Vitruv. lib. 3. c. 3. & l. 4. c. 7.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus.

Σχοινοβατέω, junceo funi inambulo, seu simpl. funi inambulo.

Ταχυβάτης, idem quod ταχυβάμων, q.d. celerigradus, pernix. Euripides.

Τραχυβατέω, & Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo. Hippocr. epad Dem. g.

Ὑγροβάτης, per humida ambulans, unde ὑγροβατικὸς ζῶα, quæ humida permanent. Apud Athen. ex Plat. in polit.

Ὑπάλτης, q.d. hylvigradus, qui per sylvas graditur, apud Athen.

Ὑψίβατος, q. d. altigradus, altus, ut ὑψίβατον πείσας, Sophocl. in Ajace.

Φαλλοβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.

Χαλκοβατὴς, ὁῦ, ὁ ἡ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit, ut χαλκοβατὲς δῶ. Il. ε.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan. in Epigr. quod exp. initor capellarum.

Χορεβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.

Χηβάτος, Πεζάτον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex βάδος, aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo.

Διαβαδίζω, pertranseo. Bud.

Ὀρεβάδιος, quæ montes pererrant, ferarum epith.

Ταδίος, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita ex βάσσω.

Διαβάσσω, pro διαβαίνω, à Suid. exp. διέρχομαι & θεώπτω.

Ἐπιβάσσω, activa signif. sumitur Il. C. κακῶν ἐπιβασσάμην ὕλας Ἀχαιῶν, inducere in exitium, q.d. imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.

Παραβάσσω, apud Hom. pro παραβαίνω εἰμί.

Composita ex βιβάω.

Πεζιβάω, ῶ, progredior, idem quod πεζεύω, Od. ε.

Περιβιβάω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro. ἂν εἴης ἀπιστῶν περιβιβασθῆναι λαμβάνειν, in minores lepores armantur. ¶ Item modicus, paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) unus, ut apud Soph. πέτεσθ' ἐγὼ χώρει βαιός, ἢ πολὺς ἔχων λοχίτας ἀθρῶν, idem in Ajace. Οἴδ' εἶπε φῶς με βαί, ἀεὶ δ' ὑμνεῖμβάε, & adverbialiter apud eundem, Τί βαιὸν ὕπος ἐστέγαν ἢ συμφάγχω, Quid tam parum curas? ✤ Etym. deducit à βαίνω. Unde & sequens ἠβαιός.

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Proprie verò ἠβαιὸν esse tradunt τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἄβαιον πᾶν, vel per ἀφοβέστερον τὸ μὴ βαιὸν, à βαιὸς factum. Il. C. ἔνεπε δ' ἠβαιὸν, ne tantillum quidem.

ΒΑΊΣ, sive βαῖαν, ramus, palmæ arboris, Joan. c. 12. ἔλαιον τὰ βαΐα τοῦ φοινίκων. Sic Macch. l. 1. cap. 13. μὲ βαΐων.

¶ Etym. deducit παρὰ τὸ βίᾳ πλέκω, quod non facilè revelli possit.

ΒΑΙΎΤΑ, sive βαίτη, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus. Idem quod Actius σισύρα, vide schol. Aristoph. in Vespis, & Poll. lib. 7. & 10.

ΒΑΙὨΝ, ὄνος, ὁ, piscis gobio affimilis, alio nomine dictus βλέννος, ut refert Etym. Hujus meminit Athen. lib. 6. vide & Eust. Il. υ. & Eraſ. in Adag.

ΒἈΚΑΝΟΝ, apud Alexand. Trall. & P. Ægin. dicitur esse raphani, id est, brassicæ semen, seu ἡ πνείνη. Apud eundem Paul. Ægin. est medicamentum quoddam hepaticon διὰ βακάνου, quod & à Nicol. Alex. describitur.

ΒἈΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ & Hesychio, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus & mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idem, Hesych. Idem exp. eunuchus, exfectus, eviratus, spado, castratus. ✤ Etym. βάκηλον pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, id est, ἐπ' ἀφροδίσια τὸ αἰδῖον ἀπ' ἐγκοπὰ. Nam κήλων, inquit, τὸ αἰδῖον dicitur. Sic utitur Antiph. apud Athen. lib. 4.

ΒἈΚΚΑΡΙΣ, sive Βάκχαρις, baccar seu bacchar, baccaris, sive bacchatis, herba odorata, de qua Dioſc. lib. 3. cap. 51.

Βακκάρειον sive βακχάρειον ἔλαιον, oleum seu unguentum ex baccari. Hippocr.

Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit. Hesych.

ΒΑΚΤΗΡἸΑ, ας, ἡ, bacculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, σίφων βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπίασιν, baculum gestare. Xen. Helen. 6. τὸν μὲν πρὸ βακτηρίας, τὸν δὲ τῇ σύριγγι ἐπάπτειν. Item βακτηρία γεροντική, apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt & βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph.

Βακτηριδεύειν, baculo inniti, scipione se fulcire σκηπίωνι ἐρείδεσθαι, seu σκηπίζεσθαι, Greg. Naz. de baptismo, βακτηριδεύοντες ἀφοβουμένως, senum more baculis innitentes.

Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo per syncopen.

open factum eſt, id eſt, baculus, ſcipio. Eurip.

Βακτηρία, idem quod **βακτηρίδιον**.

Βακτηρίδιον, τό, nixus ille in baculum. Item baculus ipſe quo nitimur & quo fulcimus nos. Eurip.

Βακτιασμός, ῦ, ὁ, genus laſcivæ ſaltationis, apud Poll. l. 4.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immiſſo percitus ἐκ τοῦ βάζειν. ſignificante φανερῶς, ut ſit **βακχεύω**, qui furore agitatus nugas multas deblateraſt. Alii ad immanem bacchantium ululatum ſeu boatum referre malunt, & derivare tanquam à **βοάζω**. ¶ Item Bacchus, ipſe Liber pater ſeu Dionyſius. ¶ Item piſcis nomen apud Athenæum & Plinium, lib. 19. c. 17.

Βάκχη, ῆς, furore percita. Item peculiari nomine **βάκχαι**, quæ & Mænades, Bacchi ſacerdotes quæ furore ab illo immiſſo agitabantur. Et **βακχίδες** pro eodem. Ariſtot. & Plut.

Βακχεῖος, ᾶ, ὁν, furore Bacchicho afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens. ut **Βακχεία ὄργασις**, Plat. ¶ Item pes quidam ex brevi & duabus longis conſtans, ut **μαθήσεων**, eò quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis eſſet uſitatiſſimus. Hinc **πλημμέλεια βακχείου** & **ὑπερδάκτυλος**, apud Fab. l 9. c. 4.

Βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarch. **Βακχεῖα**, ſacrificia Bacchica. Ariſtoph.

Βακχικός, κή, κόν, bacchicus.

Βακχεύω, **Βακχεύομαι**, bacchor, bacchanalia ago, furore bacchico agitor, vel furore afficior ſeu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generalius pro, furo bacchantium more. Theodor. hiſt. eccl. lib. 1. Nonnunquam pro, inſoleſco cum quodam furore, vel furibunda quadam inſolentia feror, ut **βακχεύθεις ὑπὸ ἐξουσίας**. ¶ Item **βακχεύω** interdum tranſitivè pro, bacchari facio, in furorem bacchicum impello. Theodor. hiſt. Eccl. 3.

Βακχεία, ῆ, bacchatio. Plut. Herodian.

Βάκχευμα, τό, idem, τὰ **βακχεύματα**, plur. num. bacchationes. item bacchanalia. Plut.

Βακχεύτωρ. Dionyſi epith. in Epigr.

Βακχεύτηρ ῥήτωρ, Bacchicus.

Βακχευτικός, (q.d. bacchativus) ad bacchationem ſeu ad bacchantes pertinens.

Compoſita.

Α'βάκχευτος, ος, ὁ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut malè bacchans. Eurip. in Oreſte. Exp. & valde bacchans. Nonnus, **ἀδάκχευτον πράπιζεν** appellat vino carentem.

Βακχεβακχος, acclamatio quæ fiebat Dionyſio in ſacrificiis. Ariſtoph. vide Euſtath.

Ε'κβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor, vel tranſitivè, in bacchicum furorem impello.

Ε'κβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

Παραβακχος, aff. pro, furore correptus, debacchans.

Συμβακχεύω, una bacchor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ, ου, τό, balineum, balneum. Plut. **ὅτε δὲ βαλανεῖον, ὅτε λόγια μὴ καθαίρουσιν ὀρθῶς ἔοικε**. ◆ Dictum volunt **ἀφ' ὧ τὰς βαλάνους ἀύειν**. Suidas enim glandibus veteres veſci ſolitos fuiſſe docet, earumque putamina ſuccendiſſe. D. Auguſt. in libris confeſſ. refert **βαλανρεῖον** appellari, quoniam **βάλλει τοὺς ἀέρας**, id eſt, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur & apud Etymol.

Βαλανεύς, έως, ὁ, balneator, Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, f. **εύσω**, proprie, aquam in balneo miniſtro, deinde de quovis miniſterio dicitur. Ariſtoph. in pace, **κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω**, ipſe mihi miniſtrabo.

Βαλανευτής, οῦ, ὁ, balneator. Suid. **Βαλανεώτης**, pro eodem, Suid.

Βαλανὶς, ίδος, & **Βαλανίτις**, ῆ, balneatrix.

Β Α'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans. Proprie quercus fructum eſſe volunt, deinde ad ſimiles aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine contineri, unde **βάλανοι δρύϊναι, φηγίναι, & Σαρδιαναὶ** quæ caſtaneæ (ut Plinius docet) dicuntur, & **Εὐβοϊκαὶ**, pro iiſdem, item **βάλανοι φαγοὶ & φοινίκων** (quæ comp. voce **φοινικοβάλανοι** appellantur & **διόκτυλοι**) & **Διὸς βάλανοι**, quas Dioſc. caſtaneas vocat, Hermonax autem & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos eſt etiam celebris **βάλανος μυρεψική**, quam Plin. & Aët. **μυροβάλανον** dicunt, glans unguentaria, fructus arboris myricæ ſimilis, magnitudine avellanæ nucis, quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia & Petra, oppido juxta Judæam naſcatur, **Αἰθιοπικὴ, Ουεδαϊκὴ, Α'ραβικὴ Πετραία, Συριακὴ**, & **Αἰγυπτία**, dicta eſt. ¶ Eſt etiam glans, id eſt, arbor ipſa glandifera, ſpecialiter arbor quædam apud Theophr. lib. 4. cap. 2. quam à fructu nomen obtinuiſſe ſcribit. Eſt etiam ex aquatilium animantium genere, **ὑπὸ τῶν ὀρέων δρυΐνας βαλάνους ὑμοιότητος**, ut Athen. indicat lib. 3. & Ariſtot. lib. 4. anim. ¶ Eſt præterea medicamentum quod in glandis formam efficitur, ſedi imponitur ad deficiendam alvum. ¶ Eſt item extremi penis carnoſa ſubſtantia in glandis ſimilitudinem facta. ¶ Item obex, peſſulus, **μοχλὸς**, propriè Ariſtophanes & Thuc. ſchol. eſſe vult τὸ **βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν, σιδήρειον**, quod & **μάγγανον** vocatur, ferrum quod init **μοχλῷ** & à clave ducitur ac reducitur. Thuc. **τὰς πύλας ἔκλησε, τοσοῦτον ἀπωτάτω ἀπὸ βαλανὸς χεσάμενος εἰς τὸν μοχλόν**.

Βαλανηρὸς, τό, quæ in glandario genere comprehenduntur, ut **σιτηρὸς, κριθηρὸς, ὀσπριηρὸς, ψαχνηρὸς**, Theoph. & **ὀρακηρὸς**, Ariſtot.

Βαλανώδης, ους, ὁ ἡ, ν, glandibus plenus.

Βαλανίδιον, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem ſedi ſubjicio, apud medicos.

Βαλανῖτις, balanum ſeu glandem referens, ut **βαλανῖτις λίθος** apud Plin. l. 37. c. 10.

Βαλανίτης, qui è glande unguentaria fit, ut **βαλανίτινον ἔλαιον**.

Βαλανόω, ῶ, obtice trajecto obſero, ut annotat ſchol. Ariſtoph. in Avibus.

Compoſita.

Α'νηβάλανος, Heſychio eſt **ἡ καλὶς**, galla, quoniam eam ferri ὑπὸ **αὐτῆ βαλανίου**, loco glandis. Qua de re vide Plinium l. 16. c. 6. & 7.

Μυροβάλανος, glans unguentaria. de qua Aët. l. 10. c. 11. Apud Ariſtot. de pl. l. 2. cap. ult. **μυροβάλανοι** arbores quædam ſunt de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ poſtquam maturuit.

Χρυσοβάλανος, glans aurea. Gal. lib. 8. **περὶ κρ. τόπ.**

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, ſeu **βαλλάντιον**, ου, τό, crumena, marſupium, Plato de republica 1. **τὸ βαλανίπε ὑποτρύπιον**, (quod & **βαλανοτομεῖον**) Herodian. 5. **βαλανίπε τε χειμάτων ὑπὸ δ' αὖραν ψυχούσης**, Epigr. lib. 1. **τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν**. ◆ Deducitur à verbo **βάλλω**. Unde Plutarchus velut ad ejus etymum alludens in libro **περὶ σιλωπ.** ſcripſit **ἀλλὰ συσέλλειν ᾗ ὑποβρύχιον ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα φέρειν ᾗ συκλείπειν τὸ ἀσβολῶδες ἀμάτιον**. Quibus ſubjungitur, **καὶ τοι τὸ μὲ βαλάντιον, ἐμβλυνθὲν ὑπὸ τῆς ἀργυρίας, γίνεται ὑπαρὲν ᾗ ὑποῤῥέον**.

Βαλαντίδιον, ου, τό, crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΑΛΑ'ΤΙΣΤΙΟΝ, flos mali punici ſylveſtris, ut tradit Dioſc. l. 1. c. 155. & Plin. l. 13. c. 19. & l. 23. c. 6.

ΒΑΛΒΙΣ, ίδος, ῆ, eſt locus unde ii qui curſu certant, emittuntur, ut docet Pollux, carceres Latini vocant. Ariſtophanis ſchol. ſcribit dictum hoc vocabulum eſſe vel **διὰ τὸ ἐπὶ τῇ χαμαιπετεῖ τὸν βαλβίδα βεβηκέναι τὸν δρομέα**, vel **ἀπὸ τῶν εἰσβαλλόντων βάλβα**, (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab **βάλλομαι** quaſi **ἀπὸ βαλίς**, & facto **ἐκβαλίς ἐσαμῷ βαλβίς**. Euſt tamen etiam à **βάλλομαι** deducit. Ariſtoph. in Equit. **Α'φες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε ᾗ τὸν τυτθόν**. ¶ Metaphoricè accipitur pro initio, ut apud eundem Ariſtoph. in Veſpis, **Καὶ μὴν εὐθὺς γ' ἀπὸ βαλβίδων σοὶ τῆς ἀρχῆς ὑποδήσω τὴν πίστραν**. ¶ Apud Soph. in Antig. **βαλβίδων ἐν ἀγῶνι πλείω δρομέων**. **ἀλαλάξαι**, ſchol. exponit **κρατῆσαι τῶν τοίχων**, metaphora ſumpta à curſoribus. ¶ **Βαλβὶς** Euſtathio ſunt etiam inciſuræ & eminentiæ per quas in puteos deſcenditur. ¶ Apud Hippocratem **βαλβὶς** eſt concavitas oblonga, autore Galeno, & **τὸ ὄρον ἑκατέρωθεν ἐπαναβάσεως**, ut Heſychius ſcribit. ¶ Eſt etiam **βαθμὸς ἐρεισμὰ**, eidem Heſychio, gradus & nixus.

Β Α'ΛΛΩ, f. **αλῶ**, p. **βέβληκα**, jacio, jaculor. Interdum abſolutè, ut Dem. Philipp. 3. **καὶν μὴ πὰ βάλλῃ, καὶδ' ἁμαρτὼν**. Interdum cum accuſ. ut **βάλλειν λίθον**. Sic & metaph. **βάλλειν λόγον**, apud Gregor. Et cum dativo inſtrumenti, ut Xen. **βάλλειν βώλῳ**. Et Eur. **βάλλειν πέδῃσι**, petere lapidibus ſeu inceſſere aliquem. Sic Ilr. **Βάλλον δ' ἑλλάπας χαλκήρεσιν ἐξοχῆσι**. Dicitur etiam metaph. **λόγοις βάλλειν**. ¶ Interdum pro, attingo, item ferio, figo, faucio. Ilr. **ἑὰν ἐσαῖ αὐτὸν**. Et Il. C. **Βεβλήκει κατακλὰς κατ' ἰνίον ὀξὺ δυεῖ**. Invenitur & **βάλλειν σκοπὸν**, apud Greg. attingere ſcopum. Pro quo dicitur & **βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν**, à Xen. ¶ Item jacio, projicio, **βίπτω**, ut Il. C. **πρὶν δὲ ἑκάβοιο βέλος χαλκήρεσιν βάλε χαλκῷ**, ſceptrum in terram projecit. Et Od. ξ. **Καὶ τὰ μὲ ἐν πυκεῖ βάλλε**, in ignem jaciebat. Apud Apoll. Arg. 2. **ἤδοντες ἅλα βάλλει**, jacit, devolvit. ¶ Item emitto, ut **βελέων δ' ἄμυδις** apud Hom. & Eurip. emittere lachrymas & profundere. ¶ Item pono, immitto, ut Il. ρ. **Παλθὼ ἐν χείρεσι βάλε**. Et **εἰς οἶνον Κύλικας**, Od. δ. Sic & metaph. **βάλλειν ἐν θυμῷ** vel **ἐν φρεσὶ**, paſſim apud Hom. pro, verſare in mente, ſeu in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. **β. λεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις**. tradere vel committere menſariis, aut ponere apud menſarios. Apud Liban. **βάλλειν δύο ὀβολούς**, ſolvere duos obolos pro **κατακλαίειν**. ¶ Il. θ. v. 306. **ἑτέρωσε κάρη βάλεν**, quidam exp. aliò caput vertit, ſeu flexit.

Βάλλομαι, jacior, projicior, &c. ¶ Item pro activo **βάλλω**, ut **βάλλεσθ' ἐν θυμῷ** ſeu **ἐν φρεσὶ**, apud Hom. ſæpe. Et pro eodem **βάλεσθ' εἰς νῶν** apud proſæ ſcriptores, quod exp. animadverto, intelligo, item animum appello. Apud Herodot. **βαλόμενος ἐφ' ἑωυτῷ**, apud ſe cogitare, in animo verſare. Item jacio, ut **βάλλεσθ' κρατῆρα ἐλεύθερίας**, apud Plutarch. jacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. **Μηδὲ πε ᾗ ἀλόχῳ ἐξκύσεως χεῖρας βάλητε**, nemo manum injiciat.

Βλῆμα, τό, jactus vel potius ictus.

Βλητός,

Βλητὸς, ῆ, ὸν, ictus, item attonitus. Hippocr. **Βλητικὸς**, ictibus ſeu fulminibus patens.

Βλῆτρον, ου, τό, clavus ferreus, peſſulus. Suidas.

Βλητίζειν, ſunt qui accipi putent pro **βίπτιζειν**, i. jactare apud Hippocrat. lib. 3 de morbis. **Βλητισμὸς**, ῦ, ὁ, jactatio. Hippocr.

Βλήσιμος, q. d. jactim, jaciendo. Heſych.

Βολὴ, jactus, conjectus, conjectio, ut **βολὴ ἀκοντίε, βέλους, λίθων**, &c. ¶ Item, ictus, plaga, ut Od. ω, v. 160 & Od. ρ, v 283 ¶ Item pro **ἀπόβολὴ**, abjectio, amiſſio, ex Theophraſt. de cauſa pl. **αὐξῶν παρὰ βολάς**.

Βόλος, ου, ὁ, jactus. A' Bud. exp. retis jactus, rete piſcatorium, i. funda. Plut. & Ariſtot. Reperitur & **βόλος δικτύου**, apud Ariſtoph. ¶ Item, **βόλος πάντων ᾗ κυβεπικός**, pro alea jactu, Bud. ¶ Item **βόλος ὀδόντων**, dentium amiſſio. Ariſtot. de hiſt. an. 6.

Βολοῦς, οῦ, ὁ, impetuoſus, ut **βολοῖς ὄμβροις**, apud Euſtath.

Βολὶς, ίδος, ἡ, jaculum, Suid. **βολίδες ἀσπαστῶν**, Sapient. 5. ¶ Item funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. **Βολίζω**, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. cap. 27.

Βολέω, ῶ, jacio. Iliad. 1. **ἀχαιῶν βεβολημένος ἦτορ**.

Βολεών, ῶνος, ὁ, fimetum, ſterquilinium, **ὑπὸ τοῦ βάλλεσθαι ἄγυιαι ῥίπτοῦς**. Euſtath. dicit Atticum eſſe, & à **βολὴ** derivari, eique **ἀθλιώτερον εἶναι τὸ βόλιτον ἢ βόλιστον ἐπὶ κόπρου νοήμασιν**.

Βόλιτος, ου, τὸ (ſecundum Euſt.) ſeu **βόλιστος**, ου, ὁ, (ſecundum ſchol. Ariſtoph.) ſterceus bubulum, ut Pollux oſtendit. Theophr. lib. 5. cap. 7. **ὡς ἐν βολίτῳ φυτὰ ἢ σπέρμα**. **Βολίτης**, ου, ὁ, ſtercoreus. Ariſtoph.

Βόλιτεις, ου, τὸ, ſeu **βόλιστος**, ου, ὁ, id. quod **βόλιτος**. Dioſc. l. 2. c. 98

Βολίτις, polypodum genus Hippocr. teſte Gal. Item **βολίτινη** nominatur.

Βολικὸς, ὸν, inuſit. unde ſut. **βολικὸν** apud Ariſtoph.

Βολητὸς, ὸν, ἡ, jactus, ut **λιθίνη βολητὸς**. Athen. lib. 9.

Βολλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more ſalto, apud Athen. lib. 8. Legitur & in can. 52 concil. Laod.

Βολλισμὸς, tripudiatio, chorea, Athen.

Βολὶς, ὶδος, ἡ, nomen equi Achillis, apud Hom. Item varius. Exp. & velox, & derivatur à **βάλλω**, quia **ταχὺ φέρουσι τὰ βαλλόμενα**. Scribitur & **βάλιος**, in Epigram: **βαλίαι ἐλαφοι**, exp. varii cervi maculoſi. **Βαλίοι ἄθλοι**, exp. **ταχεῖς** & rapidi.

Βάλτερος, ου, ὁ, **βάλτερον, βαλτίος, βαλτίων, βαλὶ, βλωξ, βλωξὸς, βλωμὸς, Ο'βελὸς, Ο'βολὸς**, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Comp. ex **βάλλω**, ac primùm cum præpoſit.

Α'μφιβάλλω, circumjicio, circumpono, circumdo. Od. ξ. **Α'μφὶ δὲ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον**, per anaſtrophen pro **ἀμφὶ ἐμοὶ ἄλλο κακὸν βάλον**, per anaſtrophen pro **ἀμφὶ ἐμοὶ ἄλλο κακὸν βάλον**, mihi circumpoſuerunt, mihi circumdederunt. ¶ Item, comprehendo, amplector, complector. Od. φ. **Καὶ κρίσις, ὡς οἱ χεῖρε ἐχαίνυτο ἀμφιβαλοῦσαι**. Item ſupplico, oro, obſecro, **ἀμφὶ τὸ αὐτῶν ποδῶν βάλλεσθ' τὰς ἱκετίδας τοὺς, i. δίπτειν**, inquit Euſtat. Cum accuſ. ut Ariſtoph. in Nub. **ἀντίβολῶ σε**. Demoſth. in Mid. pro obteſtari & obſecrare, **ἀντιβολῶντ' τοῦτο μὴ λιπαρῶντ' ἂν ἀνέσχ**.

Α'ντιβόλημος, ſupplicatio, deprecatio. Plato in Apoll. **Α'ντιβολία**, idem. Euſt. apud Eupol.

Decomp. Καπαντιβολέω, ῶ, precor. **Περσαντιβολῶ**, ultra ſupplico, vel obſecro.

Α'παβάλλω, abjicio, rejicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur **σώζω**, interdum & **ἔχω**. Item **κτῶμαι**, apud Xen.

Α'παβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Α'παβάλλομαι, abjicior, rejicior, repudior, reſpuor. Item amittor. ¶ Item activa ſignific. abjicio, &c. ut **ἀποβάλλεσθ' δόξαν**. Luc.

Α'πὸ'βλημα, τὸ, quod abjicitur, ſeu rejicitur. q.d. rejectamentum.

Α'πόβλητ', ος, ὸν ἡ, ν, abjiciendus, rejiciendus, repudiandus, reſpuendus, ſpernendus. ut **ἀπόβλητα δῶρα**. Il. γ, & Luc.

Α'πόβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere poteſt aut ſolet, cum genit.

Α'πόβολὴ, abjectio, rejectio, repudiatio. Plato de leg. lib. 12. **ᾗ σὺν κτῆ πόλεμον ἄπαντα ἀποβολῆς**. Item amiſſio, jactura, ut **χημάτων ἀποβολή**.

Α'ποβολητικὸς, ὸν, ἡ, ν, pro **ἀποβολὰς**, apud Ariſtophanem de pace. **Διὸς ἀποβολιμαῖ' τῶν ἄλλων ἐγίνετο**.

Decomp. Α'ναποβλητ', qui amiſſus non eſt, vel amitti nequit. Laërt.

Α'ποπλοποβολὴς, ῆτ, ὁ, qui clypeum abjicit, deſertor militiæ. Ariſtoph. in Veſp.

Περσυποβάλλω, inſuper amitto. Ariſtoph. in Nub.

Συναποβάλλω, ſimul abjicio, vel ſimul amitto.

Διαβάλλω, trajicio, tranſmitto, transfero. Herodot. **ὡς διαβάλλοι ἐς ἢ Νάξον**. Thuc. **ᾗ ἐκ Πελοποννήσου ἢ Αχαΐας ἐκεῖσε ἢ αὖτις πέραν διαβαλλόντων**. Plut. cum accuſativo. **Διαβαλεῖν ἢ Ἴσθμον, Α'πολλωνίαν αἱρεῖ**. ¶ Item trajicio, i. transfigo. Unde Dioſcor. lib. 4. c. 76. **ᾗ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίπος**. ¶ Item calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. **περὶ διαβολῆς**. Item generaliter criminor, inſimulo. Dicitur autem **διαβάλλω σε, ὡς φαρμακὶς, ψευδῆ φαρμακία ὄντα**, vel **ὡς φαρμακεύεις εἶναι**, vel **ὡς φαρμακία εἶναι**. Dicitur & **διαβάλλω σε ἐπὶ τύτῳ**, item **διαβάλλω σε εἰς ἄτην**, & **σοφὸς εἶναι**. Dicitur & **Διαβάλλω ἀυτὸ τῷ μισηθῆναι**. Plut. in Othone.

Α'ναβάλλομαι, ſurſum tollor, attollor, tollor, ut **ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον**. ¶ Item induor. Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item, reſupinor. **Ὀρθοπαιδίαι**. Dionyſ. Halicarn. ¶ Capitur & **ρ**, differo, prorogo, procraſtino. Plut. in Them. **πᾶν ἐβούλαστο εἰς τὸν ἡμέραν ἐκεῖνον**. Et cum inf. Xen. Hell. i. **ἀεὶ ἀνεβάλλετ' μὴ διαλεχθῆναι**. Uſurpatur & paſsive **pro**, differtur. Iſocr. **ὃ ἢ ὀφείλει τοῦ παῖδας ἀμύνεσθαι τοὺς ἡμετέρους**. ¶ Item ad judicium alterius rejicio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Item, idem quod **ἀναμιμνήσκομαι**, præſidium dico, præludium cantus facio, cum accuſ. apud Iſocr. in Panath. & cum inf. Od. α. ¶ Apud Herod. **ἀναβάλλεσθαι μάχας**, **ἀναβάλλεσθαι**, exp. adverſus Meſſenios prælia ſuſcipere.

Α'ναβλησις, dilatio, procraſtinatio. Il. β.

Α'ναβλησθὴν, amictim, ut **ἀναβλησθὴν ἐνδύεσθαι**, induere in modum amiculi, amictum circumjacere.

Α'ναβολὴ, egeſtio. Capitur & pro terra egeſta. ¶ In proſa frequentiſsimè, idem quod **ἀνάβλησις** in carmine, unde **ἀναβολαὶ μιεῖδες**, differre. ¶ Item cunctatio, ut vult Euſt. ¶ Item amictus. Syneſ. ¶ Item procœmium carminis, ſive initium. Ariſtophanes in pace.

Αναβολὰδες, id in quod impoſito pede conſcendimus equum. Item homo cujus miniſterio utimur ad hoc ipſum. Plutarch.

Αναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium. **Α'ναβολάδιον**, ου, τὸ, amictorium quo humeri operiuntur, inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad ſuperiores elevetur.

Α'μβάλλω, Ionica & poëtica ſyncope pro **ἀναβάλλω**. Sic **Α'μβλήδην** pro **ἀναβλήδην**, ſeu **ἀναβολαδὸν**, quod exp. **ἀπὸ σφορμοῦ**, Iliad. χ. **Α'μβολαδὸν** pro **ἀναβολαδὸν**, procraſtinando. Item cunctanter & ſegniter. Herodot. **Α'μβολὴ** pro **ἀναβολὴ**, dilatio, cunctatio, Luc. & pro terræ egeſtione. **Α'μβολίη**, idem, i. cunctatio & mora in Epigr. & apud Apollon. Arg. lib. 3.

Α'μβολὰς, άδος, ἡ, terra egeſtitia ſeu foſſitia. Sud.

Decomp. **Ε'παναβάλλομαι**, de die in diem differo. Item ſuperinduo, vel induo. Suid. **Ε'παναβλήδην**, q. d. ſuperinjectim. Herod. **ἐπαναβλησθὴν εἱμάτια φορέων**, Bud. exp. amictim, ſuperjecta veſte.

Ε'πιμβλήδην, differendo, tergiverſando. Heſych.

Περσαναβάλλομαι, præludo. Iſocr. in Panath.

Περσαναβάλλω, inſuper ſurſum jacio. Ariſtot. de mundo.

Υ'παναβάλλομαι cunctor. ex Phalar. epiſt.

Α'ντιβάλλω, contrà jacio, ex adverſo jacio. Item in alterius locum jacio, unum pro alio jacio vel injicio. Item viciſſim jacio, ut **ἀντιβάλλειν λόγους περὶ ἀλλήλους**, Luc. conferre ſermones inter ſe.

Α'ντιβολὴ, collatio, ut **ἀντιβολὴ λόγων**. ¶ Citatur etiam pro **ἀντιφοβολὴ**, ex Plat.

Α'ντιβολέω, ῶ, occurro. Cum dat. ut Il. π, **Τοῖσι δ' ἔπειτ' οὐκέτι μοι ἐέλσεται αντεβόλησαι**. Et alibi ſæpe. Jungitur etiam genit. pro **μετασχεῖν & ὑπαντιάζειν**, ut Il. δ, **μάχης ἀντιβολήσαι**. Et Od. φ, **ἐπὶ τῶν ἀντιβολήσεις**. Item ſupplico, oro, obſecro, **ἀμφὶ τὸ αὐτῶν ποδῶν βάλλεσθ' τὰς ἱκετίδας τοὺς, i. δίπτειν**, inquit Euſtat. Cum accuſ. ut Ariſtoph. in Nub. **ἀντιβολῶ σε**. Demoſth. in Mid. pro obteſtari & obſecrare, **ἀντιβολῶντ' τοῦτο μὴ λιπαρῶντ' ἂν ἀνέσχ**.

Α'ντιβόλημος, ſupplicatio, deprecatio. Plato in Apoll. **Α'ντιβολία**, idem. Euſt. apud Eupol.

Decomp. Καπαντιβολέω, ῶ, precor. **Περσαντιβολῶ**, ultra ſupplico, vel obſecro.

Α'ποβάλλω, abjicio, rejicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur **σώζω**, interdum & **ἔχω**. Item **κτῶμαι**, apud Xen.

Α'ποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Α'ποβάλλομαι, abjicior, rejicior, repudior, reſpuor. Item amittor. ¶ Item activa ſignific. abjicio, &c. ut **ἀποβάλλεσθ' δόξαν**. Luc.

Α'πὸ'βλημα, τὸ, quod abjicitur, ſeu rejicitur. q.d. rejectamentum.

Α'πόβλητ', ος, ὸν ἡ, ν, abjiciendus, rejiciendus, repudiandus, reſpuendus, ſpernendus. ut **ἀπόβλητα δῶρα**. Il. γ, & Luc.

Α'πόβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere poteſt aut ſolet, cum genit.

Α'πόβολὴ, abjectio, rejectio, repudiatio. Plato de leg. lib. 12. **ᾗ σὺν κτῆ πόλεμον ἄπαντα ἀποβολῆς**. Item amiſſio, jactura, ut **χημάτων ἀποβολή**.

Α'ποβολητικὸς, ὸν, ἡ, ν, pro **ἀποβολὰς**, apud Ariſtophanem de pace. **Διὸς ἀποβολιμαῖ' τῶν ἄλλων ἐγίνετο**.

Decomp. Α'ναποβλητ', qui amiſſus non eſt, vel amitti nequit. Laërt.

Α'ποπλοποβολὴς, ῆτ, ὁ, qui clypeum abjicit, deſertor militiæ. Ariſtoph. in Veſp.

Περσυποβάλλω, inſuper amitto. Ariſtoph. in Nub.

Συναποβάλλω, ſimul abjicio, vel ſimul amitto.

Διαβάλλω, trajicio, tranſmitto, transfero. Herodot. **ὡς διαβάλλοι ἐς ἢ Νάξον**. Thuc. **ᾗ ἐκ Πελοποννήσου ἢ Αχαΐας ἐκεῖσε ἢ αὖτις πέραν διαβαλλόντων**. Plut. cum accuſativo. **Διαβαλεῖν ἢ Ἴσθμον, Α'πολλωνίαν αἱρεῖ**. ¶ Item trajicio, i. transfigo. Unde Dioſcor. lib. 4. c. 76. **ᾗ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λίπος**. ¶ Item calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. **περὶ διαβολῆς**. Item generaliter criminor, inſimulo. Dicitur autem **διαβάλλω σε, ὡς φαρμακὶς, ψευδῆ φαρμακία ὄντα**, vel **ὡς φαρμακεύεις εἶναι**, vel **ὡς φαρμακία εἶναι**. Dicitur & **διαβάλλω σε ἐπὶ τύτῳ**, item **διαβάλλω σε εἰς ἄτην**, & **σοφὸς εἶναι**. Dicitur & **Διαβάλλω ἀυτὸ τῷ μισηθῆναι**. Plut. in Othone.

¶ Exponitur etiam invidiam conflo, in invidiam adduco, odiosum reddo. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβεβλῆσθαι cum qui propter illam male audit. Herod. lib. 6. hinc & διαβεβλημένος, qui invidia laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ διαβεβλημένος δίς, Herodot. l. 7. Generalius etiam διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est: unde apud Herod. lib. 7. τὰ πρήγματα τὰ ἐμὰ πάντα ἦν διαβεβλημένα, cap. tritum jam vulgatumque apud omnes erat. Item pro αἰτιάομαι (inquit Bud.) inimicos reddo. Plato de repub. lib. 6. ὡς διαβαλλόμενοι καὶ ὑπὸ θαυμαζόντων ἀεὶ τῶν γιγνόντων. Item, decipio, fallo. Herodot. in Terpf.

Διαβολὴ, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. διαβολὴ γὰρ ἴδετ δεινότατον. ¶ Item accusatio, delatio, ut apud Isocr. Δίκαιόν τοὺς διαβολὰς, καὶ ψηφίσεις ὧσι.

Διάβολος, calumniator, criminater, obtrectator. Apud Athen. unde superl. διαβολώτατος. Aristoph. in Equit. ¶ In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quòd hominibus Deum infensum reddat.

Διαβόλως, calumniatorie, criminatorie. Thuc. διαβολικὸς, ad diabolum pertinens, diabolo conveniens, vel a diabolo prodiens.

Διαβολὰς, ἡ, exp. pilum, apud Herod. lib. 2.

Decom. Α'διαβλητος, ε, ὁ, ἡ, quem calumniare non possumus, in quem calumnia non cadit.

Ενδιαβάλλω, calumnior, plus tamen est quàm διαβάλλω.

Ευδιάβλητος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet. 1.

Προδιαβάλλω, antè calumnior, anteverto in calumniando, unde apud Aristot. Rhet. 3. προδιαβεβλημένος ἀνθρωπος, homo de quo adversa concepta est opinio.

Περσδιαβάλλω, insuper calumniar, calumniam augeo. Plutarch.

Εἰσβάλλω, injicio, immitto, impono, cui opp. ἐκβάλλω, ut εἰσβάλλειν τὴ βόεθρον, Herodot. Usitatius in neutra significatione pro, ingredior, introeo, cum εἰς. Sic fluvii dicuntur εἰσβάλλειν εἰς τὸν πόντον, influere in mare, Polyb. ¶ Item ingredior hostiliter, irruo, invado, irrumpo, aggredior, ut εἰσβάλλειν εἰς τὴν Α'τθίδα. Thuc. Ε'σβάλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἴσβολὴ, ingressus, introitus, frequentissimè de hostili ingressu. unde & exponit. incursus, irruptio, item expeditio. Polyb. & Herod. Est etiam aggressio, unde & εἰσβολὴ τὴ πυρετῦ. Et locus ad aggrediendum seu invadendum opportunus, apud Herodianum lib. 3. Item ingressus fluminis & ostium. Item ingressus & principium, procæmium, ut εἰσβολὴ τὴ λόγυ, & εἰσβολαὶ τῶν λόγων, Dion. Hal.

Decomp. Δυσείσβολος, & Atticè δυσίβολος, in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. Plut.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens, ut εὐείσβολος χώρα.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, simul aggredior seu invado. Gal. ad Glauc. εἰ κεφαλῆς ἄλγημα συνεισβάλλει.

Ε'κβάλλω, ejicio, expello, ut Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος pro quo & ἐκβάλλειν per se interdum ponitur apud eundem. Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. ¶ Item, excutio, ut ἐκβαλὼν τὸν δίφρον. Dem. excusso ostio. ¶ Item, peculiari significatione, partum ejicio, seu fœtum abigo aut expello. Theophr. ¶ Item, rejicio, repudio. Plat. ¶ Item exeo, erumpo. Plato in Phædone σεῖτ' ἐκ τούτων τόπων χρὴ μέσον ἐκβάλλειν.

Ε'κβλητος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur, ut apud Heraclitum, νύκτας κοπον ἐκβλητο τεῳ. Item ἐκβλητον, apud Eurip. maris ejectamentum.

Ε'κβολὴ, ejectio, expulsio. Item ejectio mercium in tempestate, jactura. Bud. ex Dem. Item, eruptio, ut ἐκβολὴ σίτυ. Thuc. Item exitus, ut ἐκβολὴ ποταμῦ, exitus fluminis, ostium. Item digressio, ut ἐκβολὴ τῦ λόγυ, digressio ab instituto sermone. Thucyd. lib. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα. Bud.

Ε'κβολὰς, ἀδ'ος, ἡ, pro purgamento argenti. Strab.

Ε'κβλιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, ejectitius. Ε'κβολιμον & ἐκβολιμαῖον βρέφος, expositus infans.

Ε'κβόλιον, ε, τὸ, (q.d. adjectorium) medicamentum ejiciens seu abigens ex utero fœtus enectos. Diosc. lib. 2.

Ε'κβλιβ-ίνος, vinum quo partus ejicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, trajicio, per medium emitto & trajicio. Bud. ex Gal. Διεκβολὴ, trajectio. Item eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Bud ex Diodoro.

Περεκβάλλω, ante ejicio, priùs emitto.

Προεκβάλλομαι, unde προεκβλητέον γραμμαί, lineæ ulteriùs producta, apud Geometras.

Πυρεκβολὴ, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus. Item filex scintillas edens, Πυρεκβολὸς, ignis elisus. Bud.

Συνεκβάλλω, una ejicio.

Υ'περεκβάλλω, pro περίεργομαι & ἀμείσομαι, apud Apoll. Rhod.

Ε'μβάλλω, jaculor, in aliquem injicio, immitto, ut ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, injicere frænum equo. Item conjicio, impello, intrudo, ἐμβάλλειν τινα εἰς τὰ δίκτυα. Xenoph. ¶ Item, infero, interfero. Item interpolo. Dem. ἐμβαλὼν τὴν δεξιὰν inserit dextram. Item infero, de arboribus dictum, unde Demosth. ὅσα ἐκεῖνοι φυτὰ ἐμβεβληκᾶσι. ¶ Item ingredior, ingrediorque cum impetu, irrumpo, impetum facio, incurro. Sic flumina dicuntur, ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλατταν. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Α'σίαν. Aristph. ¶ Apud Hom. ἐμβάλλω πόνον, exp. incumbo remitis.

Ε'μβάλλομαι pro ἐμβάλλω, injicio, ut εἰς τὴν ἐμβάλλεσθαι τέχνη, apud Dem. & Plut. in animum inducere, animo concipere. Item impono, ut σπαθὶ ἐμβάλλεσθαι. Luc.

Ε'μβλημα, emblema quod operi cuipiam injicitur & inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inseribantur, ut quoties libitum esset, revelli possent. Vide Bud. in annot. pr. & Cæl.

Ε'μβολὴ, injectio, & q.d. insertio, ut ἐμβολὴ τῦ ἄρτυος. Item, irruptio, impressio, impetus irruentis aciei, ut ἐμβολὴ τῦ στρατῦ. Dicitur & de aliis rebus, ut ἐμβολὴ χαλάζης, ex Aristide. ¶ Quidam etiam interp. tostrum navis. Item ostium fluminis, ut ἐκβολή. Bud.

Ε'μβολὰς, ἀδ'ος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι, Aristoph. pira infusum.

Ε'μβολὸς, ὁ, q.d. injector, Epigr. Item aggressor, invasor.

Ε'μβλυμ-ος, (q.d. injectitius) intercalaris, insertus, intercalatus, unde ἐμβλύμοι ἡμέραι. Plut. Ε'μβολιμαῖος, ε, ὁ, idem.

Ε'μβλήματα, panni diversi hinc inde consuti. q.d. injectamenta pannorum, Ε'μβολισμὸς, intercalatio.

Ε'μβολον, (q.d. injectorium) instrumentum rusticum ad injiciendum in terram & depangendum. Exponitur pastinum vel paxillus quo femina depanguntur, apud Theophr. de hist. pl. lib. 1. ¶ Item vectis, repagulum.

Ε'μβολον vel ἐμβολὸς, rostrum navis. Polyb: Item ἔμβολος, Æliano, acies cuneata. Item in curru dicitur illud quod Axi fertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Α'ντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius injicio seu repono. Rependo, refundo, vicissim repono. Bud. ex Theophr. ¶ Item 'contrà irruo, contrà facio impetum, ut ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, apud Synes. impetum ex adverso molior. Α'ντεμβολὴ, injectio, seu repositio unius in locum alterius. Item incursus, seu incursio quæ fit vicissim. impetus qui fit ex adverso. Item ἀντεμβολαὶ summæ cardinis partes quæ in cavum induuntur, vel ex partes ostium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκεμβολὸς, denis instructus rostris. Sic & Æschylus vocavit Nestoris navem.

Διεμβάλλω, injicio, seu injicio per.

Δυσπρόβολος, χώρα, in quam non facilè irrumpere hostes possunt, apud Arist. polit. 7.

Ε'πεμβάλλω, q.d. superinjicio. Alium super alium immitto, intercalo, interfero. Plat. Luc. Item ἐμφυτεύω, ut ἐμβάλλω, Bud. Item superadjicio seu actuarium addo Luc. Item urgeo, impello. Xen. Item in alium irrumpo, super alium ingredior, ut fluvius in alium fluvium incidens. Ε'πεμβόλημα devoro. Basil.

Ε'πεμβολὴ, figura oratoria non admodum absimilis parenthesi, de qua Hermog. & Bud. in comm.

Εὐεμβολος χώρα, in quam facilè irrumpere hostes possunt.

Κεκλιμένος, η, ον, vocabulum militare est, ὅπερ ἐστὶν ἡ κατὰ μέρος διαταγὴ τῶν μενὲ τὸν ὄκρα κέρατα σωσάντων, τὰ δὲ ἡγεμόνα διαπεμπόντων.

Κυανεμβολος, ε, ὁ ἡ ἡ, cæruleum rostrum habens. Aristoph. in Equit. & Ran.

Παρεμβάλλω, interjicio latenter, interfero, clàm immisceo, Gal. & Theophr. Item intercalo, ut παρεμβεβλημένον, Cic. in ep. exp. intercalarem. Et pro, inculco extra rem. ut Dem. in Tim. αἰσχρὸς ὤν ὑψίας παρεμβάλλειν. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἕτερε, in Pand. intercedere, subjedere. ¶ Item παρεμβάλλειν dicitur imperator, quum in acie instruenda milites ordine certo locat, Polybii hist. 2. ¶ Item tentoria colloco ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Polyb. Et generalius pro castra loco: apud 70 Interpr. Παρεμβολὴ, interjectus, interjectio. Item intercalatio, interstitio subsidia, & interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. ¶ Item, tentorium positus & metatio ordinatione castrensi constans. Item intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. Item castra. Plut.

Παρεμβολικὸς, castrensis. Plut. Παρεμβόλια, τὰ, intercalatio reticulorum, verbum venaticum, ex Poll.

Προεμβάλλω, interpono, interjicio. Aristot. Rhet. l. 3. Προεμβλητέον, ε, ὁ, & προεμβολον, ε, τὸ, & προεμβολὶς, ἰδ'ος, ἡ, lignum quotidiam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, impello.

Συεισγεμβολος, vel συεισχεμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur. Συρεμβολὸς, per syncopen, idem, ut Eust. docet.

Τερεμβολὸς, tribus instructum ἐμβόλοις, triplici armatum rostro. Aristoph.

Υ'περεμβάλλω, intermitto.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum rostrum habens, ut χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves. χαλκεμβολὰς, ἀδ'ος, in fœm. gen. idem apud Euripid.

Επεμβάλλω, injicio, vel potius superinjicio, ut ἐπεμβαλὼν πυῖ τὴν χεῖρα apud Luc. injicere manum alicui. Sic ὀπτάβολον παῖδ' ἐμὸν, apud Synes. & Herodian. ¶ Item, impono: ut, ὀπτάβολον ὀφρῦσι ἐπεμβάλλειν apud Herodot. ὀπτάβολον ἐπεμβαλεῖν ἁμαρτικὰ, apud Gal. Et ὀπτάβολον ἐπεμβάλλειν ἐς τὸν ὄνον, apud Aristot. vectigal imponere. ¶ Item, adjicio, addo, de tempore aut pretio dictum, apud Plut. & Aristot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquò pervenio felici rectoque cursu & quasi collimando. Od. o, v. 295. Η' ἢ ἥβεσε ἐπέβαλεν vide Eust. ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πασῦσι ἢ ἀλλήλαις ὀδοὶ ἐπέβαλον. Exponitur, & incido. unde τὰ ἐπεβάλοντα, quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capesso, incepto: ut, τοῖς κοινοῖς ἐπεβάλετο ἀφελιμωτάτοις. Plut. ¶ Ε'πεβάλλει μοι πέδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. Herodot. Sic & Lucæ cap. 15. Dicitur & τὸ ἐπεβάλλον σοι, sub. μέρ-ος, quantum in te est. ¶ Item, claudor, operior, Bud. ex Aristot. lib de part. anim.

Ε'πιβάλλομαι, superjicior, injicior: & interdum activè pro injicio. Hesiod. in Op. ἄτερ γ' ὀπὶ ἐοῦ βάλοιο. ¶ Item induor, vel induo: ut apud Gal. ὀπτὼ ἐβαλόμην ὀπόδυτα, indutus sindone. ¶ Et pro jacere, seu mittere: ut apud Theophrast. ὀπιβάλλε πάλιν ἄλλος βλαστός. Item, capio, aggredior. Item incito. Et quidem interdum pro, manum admoveo, cum in propria, tum in metaph. signif. apud Polyb. ¶ Interdum cum genitivo, pro cupio: ut, Il. ζ. Μήτε τῦ ἑκάτερ ὀπιβαλλώμεθ'. Affertur & ex Arist.

Ε'πίβλημα, quod adjicitur seu additur, additamentum & auctuarium, Matth. 9. ¶ Item, vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Gal.

Ε'πιβλὴς, ῆτ'ος, ὁ, pallulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quod foribus injiciatur, seu obdatur. Iliad. ω. Ε'πιβλήτης, Hesych. idem, Item trabs seu tignum.

Ε'πίβλητ-ος, adjectitius.

Ε'πιβλητικὸς, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ε'πιβλήθλω, q. d. injectim, vel superinjectim. Apoll. Arg. 2.

Ε'πιβολὴ, injectio, impositio: ut, χειρῶν ὀπιβολὴ, in Pand. apud Thuc. ὀπιβολαὶ πλίνθων, exp. impositiones laterum, vel structurae. Ε'πιβολὴ τέλεως seu φόρε, impositio tributi, qua in signif. ponitur etiam sine adjectione, ut ὀπιβάλλειν ὀπιβολὴν apud Lys. imponere mulctam. Item incubitus, eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei. Plut. Item, aggressio, inceptatio, inceptum, propositum, institutum. Diod. Polyb. Item, defensio, propugnaculum: ut, exp. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. Exponitur &, transitus, apud Polyb.

Ε'πίβολ-ος, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat. Vide ἐπιζύγιος infrà.

Ε'πιβόλαιον, idem quod ὀπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ε'πίβολ-ος pro ὀπίβολος (licentia poetica) proprie dicitur qui compos factus est rei alicujus, & ad eam veluti collimavit: sed generaliter apud Homerum, ἐπὶ ἔργοισιν ἐπίβολος, Arist. in Ethic. lib. 11. Γνώμῃ κρίνασθαι ἐπίβολοι. Ε'πιβόλως, ab Eust. exp. ὀπτὰ τρόπον.

Ε'πίβλη, ἡ, fibula, ὅθεν τὸ ὀπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde & ὀπίνα dicuntur.

Decomp. Δυσεπίβολος, conjectu difficilis, quem contingere & allequi difficile est, apud Suid.

Εὐεπίβολος, idem quod ἐπίβολος, Suid. Εὐεπιβόλως, manifestè, rectè. Suid.

Μεγαλεπιβολος, qui magnis rebus manum admovet, ardua capessens, magna aggrediens. Suidæ.

Περιεπίβολος, q. d. præinjicio. Polyb.

Συνεπιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, una aggredior. Lucian. συνεπιβαλόνδες μοι τῦ ἔργυ, una mecum opus aggredi.

Καταβάλλω, dejicio, deturbo, prosterno, everto. Thuc. l. 3. καταβαλὼν κεφαλάς. Et metaphoricè pro evertere: ut, καταβάλλειν τὸ ὠφελῆσαι τὴ πόλεως δύναμιν, apud Synes. Et καταβάλλειν ὑπὸ τῦ ὕπνυ, apud Xen. ¶ Item, conjicio: ut, καταβαλὼν εἰς φόβον, conjicere in metum, terrere. Sic Plat. καταβαλὼν εἰς φθόνον, conjicere in invidiam. Et Eurip. καταβάλλειν εἰς συμφοράν. ¶ Item abjicio aut projicio, ut apud Xen. Pæd. 2. καταβαλὼν ὁ ἔλαφος. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτὸν, abjicere se, vel se demittere. ¶ Item, telis peto & offendo, sterno, vel potius petitum, atque adeo obrutum prosterno. Polyb. in 5. ᾗ μὲν γὰρ Γαλατῶν ἐκ ὀλίγυς κατέβαλον. Xen. ὅτ' ἐγὼ καταβάλοιμι ἀκόντιζων, ᾗ πολλὸς αὐτῶν κατέβαλλον. Apud eundem. Xen. Pæd. 4. καταβάλλει τῷ ἔρκτυ. Exp. sternit vel conficit. ¶ Item solvo, persolvo, pendo: ut καταβάλλειν τὸ πορθμεῖον, Luc. naulum solvere. Sic Demosth. ζημίας καταβάλλειν. ¶ Apud Herodian. lib. 1. καὶ δὴ καταβαλὼν αἱ τὸ θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον παλαίρωτο, quidam exp. postquam spectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι, dejicior, prosternor. Et metaph. pro, despectui habeor, negligor, unde καταβαλλόμενον φρόνημα. spiritus abjecti & demissi. Item pro, conjicior seu rettudor. citatur ex Theophrast. de caus. pl. l. 3. Item activè pro, ordior, præmolior, auspicorque, præstruo, & quasi fundamenta jacio, ut καταβάλλεσθαι δεμέλιον.

Καταβλημα, quicquid exterius parti superjicitur, sive fimbria, sive aliud quid simile, apud Hippocrat. in lib. de arte. Καταβλήματα, in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικὸς, dejiciendi & prosternendi vim habens. Xen.

Καταβολὴ, jactus qui fit ex alto deorsum, ut ad Eph. c. 1. περὶ καταβολῆς κόσμυ. Καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, fementis. ¶ Item. pensio: ut καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ θεᾶτήριον, Dem. pendere pensiones. Est & vocabulum per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est: ut sunt καταβολαὶ τῶν τελωνησάντων, apud Plat. & Aristot. ¶ καταβολὴ πυρετῦ, accessio febris. Dem. & Gal. ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli jambico, ψόγυ καὶ καταβολὴ βίον νομίζετε.

Καταβολον, ε, τὸ, quodvis emporium & maritimum oppidum quod olim dicebatur ὀπάτειον, inquit schol. Thucyd.

Καββαλικὸς, aptus ad dejiciendum, pro καταβολικὸς. Ex Plut.

Κάβλημα, pro κατάβλημα. Hesych. usurpari ait pro ἀπέχθημα.

Καταβολὰς, ᾶς, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Α'καταβλητ-ος, qui dejici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur ἀκατάβλητος λόγος.

Ε'κκαταβάλλω, demitto, ut Xenoph. de canibus, ὁπκαταβάλλουσι δὲ τὰ ὦτα.

Παρεκκαταβάλλω, depono aut abjicio aliquid propè suum locum: ut Il. ψ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πύτα πυρὸς ἐδάλεσαν ἀμφιπονῆλαι. ¶ Παρεκκαταβάλλειν, etiam dicebantur qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui judicio vinceretur, temeritatis poenam lueret, ut tradit Poll. ut παρεκκαταβάλλω σοι τὴ κλήρυ, apud Isæum. Latini dicunt sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρεκκαταβολὴ, actio hæc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

Περικαταβάλλω, q.d. præjacio. Chrys. περικαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. ¶ Item repræsento, ante diem solvo. Προκαταβάλλομαι, præstruo. Greg. in Jul. 1. Προκαταβλημα, quod solvitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium. Προκαταβολὴ, idem Suid.

Περικαταβλημα, est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani & alii qui altero tanto mulctabantur. B. Item accessio, corollarium, accessio sortis, apud Demosth. χρὶ Α'ισχρ.

Μεταβάλλω, inverto, vel obverto, ut μεταβάλλειν τὰ γῶτα. Il. θ. v. 94. & apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὸν γλῶ, vertere solum arando. ¶ Item muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶν-ος μεταβάλλει τὰς πίονας ἐν θερμοτέραις. Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς ἢ μεταβάλλετε. vos autem mutamini. Sic & Aristot. polit. 5. μετάβασις ἢ πολιτείας, mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβάλλω τὸν ὕφηλον exp. concoquo cibum. Item migro, in aliam regionem commeo. ut apud Aristot. de hist. anim. 8.

Μεταβάλλομαι, muto. Xen. ὅτι μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχος ἢ θάλατταν ἕνεκα μεταβάλλονται. Sic Aristoph. in Vesp. μεταβάλλον τὸ τῆς ὑῶς. Item mutor, convertor. Plut. μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, in omnes facies se vertere. Et pro transferre aff. ex Xen. ᾗ τὸ σῶμα εἰς τοῦτο μεταβάλλομεν. Item transferor. ¶ Item transeo, i. sum transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Α'ντωνίυ μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Item transeo & degenero de una specie in aliam. Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem. Thuc. ¶ Item vendo & permuto. Aristoph.

Μεταβλητικὸς, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. Et qui mutationem facit, Aristot. Μεταβλητὴ, permutatoria ars, apud eundem. Aristot.

Μεταβολὴ, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis. Μεταβολὰ-ς, qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat. Μεταβολ-εὺς, ῶ, ὁ, negotiator, propola. Idem quod μεταβολὰς. Μεταβολικὸς, mutabilis, commutabilis.

Decomp. Α'μεταβλητ-ος, immutabilis, semper idem. Α'μεταβλησία, immutabilitas. Α'μετάβολ-ος. Idem quod ἀμετάβλητος.

Α'ντιμεταβολὴ, ex adverso mutatio.

Δυσμετάβλητος, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμετάβλητος, facilè mutabilis, Aristot. Rhet. lib. 1. Εὐμετάβολος. idem.

Συμμεταβάλλω, una mutor. Συμμεταβάλλομαι. exp. deficio, abscedo, ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, objicio (eo sensu quo dicitur objicere edendum brutis) Plato in Phædro, παρέβαλε τοῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item projicio, vel conjicio, ut exp. apud Thucyd. lib. 2. & 6. ¶ Item, flecto, detorqueo, ut ὀφθαλμὸς παραβάλλειν, apud Aristoph. & Luc. A Platone dicitur παραβάλλειν πὼ καραλιὼ, de eo qui auscultandi gratia convertit caput & admovet. Exponitur & admoveo apud Theophrast. τῶν ἐμπλοίων κύφορον παραβάλλειν. ¶ Item, committo, ut Aristid. παραβαλόντες μέσῳ τοῖς τῶ πολέμυ κινδύνοις πόλιν. Item depono, id est, depositum do, & apud sequestrem depono. ¶ Item, accedo & appropinquo, ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεωνύμυ παραβαλόντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰ ἥδιστα. Aristot. applicare se ad voluptates. ¶ Item transmitto, trajicio. Thuc. ναῦς εἰς Γ'ωλίαν παραβαλεῖν, trajecturas esse, vel appulsum ini. ¶ Item, confero,

comparo. Dicitur autem Βεβλῆσθαι τάτῳ & πρὸς τοῦτο. Lucian. Iscor. Aristot. Item laxo. Suid. ex Aristoph.

Παραβάλλομαι, objicior, ut παραβάλλεσθαι ζάοις, apud Ath. objectus bestiis. ¶ Item objecto & offento. ut apud Dionem, παρέφυσαν ἀρχαὶ ἐπὶ θεσίας παραβαλλόμεναι Συρακουσίοις. Item projicior. unde apud Thuc. παραβεβλημένοι λίθοι. Item depono, i. depositum do, ut apud Herodot. παῖδας ἀμύητον παραβαλλόμενον τὰ τέκνα, exp. utroque deponente liberos suos. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item conferor, comparor. Xen. πρὸς ποῖον κτῆμα ἄν ἄλλων προβαλλόμην & εἰς ἀνδρός. Item projecta audacia periculum adeo, & ῥιψηνδυνῶ. Il. ι, Αἰεὶ ἐμοὶ ἀρχὸν ἀνδρῶν προβαλλόμενον & πολεμίζειν. Sic & Thuc.l.3.dixit προβαλέσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur, προβάλλομαι πρὸς τοῦτο.

Παράβλημα, quod objicitur animantibus comedendum, pabulum. Hom. Παρέβλητο & Προβλητικός, adjectitius, comparabilis. Παραβλήδην, per comparationem. Item simulatè, dolosè, oblique. Il. δ.

Παραβολὴ, comparatio, collatio, In Evangelio significat ænigmaticam vel allegoricam comparationem, aut etiam allegoriam & ænigma. ¶ Item concursio. Est etiam sectionis conicæ appellatio. Item apud Arithmeticos & geometras, partitio seu divisio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικὸς, comparativus, apud Eust. & cæteros grammaticos. Παραβολήδην, & per syncopen metri causa παραβλήδην idem quod παραβλήδην vel παραβεβλημένως. Παραβολος, ὁ ἡ ὁ, audax, confidens, temerarius periclitator, ad audendum proiectus. Frequentius de re dicitur, quam de persona παράβολον ἔργον. Polyb. audax facinus. Item periculosus. ut παράβολον στράτευμα. Plut. Παραβόλως, temerè, audacter, projecta audacia. Plut.

Παραβόλιον ἡ παράβολον, ab Aristot. vocatur sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponit. Poll.

Decomp. Α'ντιπαραβάλλω, confero, confero inter se. Plat. in Apoll. αὐτὰ παραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, casus meos cum illorum casibus conferenti. & Plut. in Them. αὐτὰ παραβαλὼν τὰς ἐμαυτοῦ τύχας πρὸς ἐκεῖνα θαρρῶ. Α'ντιπαράβλημα, comparor, conferor.

Αντιπαραβολὴ, comparatio, collatio. Aristot. Rhet. 3.

Α'διάβλητος, qui comparari cum alio non potest, dissimilis Theophr.

Ε'μπαραβάλλομαι, injicio, indo. Phalar. in epist.

Περιπαραβάλλομαι, ut apud Thucid. περιπαραβάλοντα σῖτα λίθους, aggerunt in suum usum lapides. (Phil.

Φιλοπαράβολος, qui projectæ audaciæ facinera amat. Plut. in

Περιβάλλω, circumjicio, cingo, circundo, ut περιβάλλειν τὰ ἄκρα τοῖς τείχεσιν. Gal.ad Glauc.apud Aristot.περιβάλλειν τάφρον τῇ πόλ. q.d. circundare mœnia urbi, urbem mœnibus cingere. Metaph. apud Iscor. συμφοραῖς περιβάλλειν τινά, irretire, implicare, vel involvere calamitatibus.¶ Item induo, amicio, Herod. χλαμύδι περιβάλλεται. ¶ Item amplector, amplexor, amo. cum accusat.Plut.Xen. Synef.Item supero, ὑπερβάλλω. Od. περιβάλλει ἅπαντας ἀρετῇ. Περιβάλλομαι, circumjicior, cingor. Item activè circumjicio, cingo. ut ξίφει περιβάλλεσθαι ὦμους. Od. ε. Sic περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι ἑρύματα. apud Xen. ¶ Item induo, vel assumo, capesso. ut Plut. ἐκ τούτων περιβαλλόμενοι συμπότου ἦθος. apud Luc. & Iscor. περιβάλλεται δυσμενεῖς, exp. cingo me & circundo sepioque potentia & copiis. περιβεβλημένη τὸ σῶμα, personam indui. Xen. Legitur & περιβάλλεσθαι ἐδώδιμα, vel ἐμέτους, ut Act. Ap. c.22. ¶ Item amplector, i. colligo, comparo, quæro, ut δίκαια περιβάλλεσθαι, Xen. Et πλεῖστον περιβάλλεσθαι, Polyb.

Περιβλημα, quod corpori circumjicitur, indumentum, amictus, & idem quod περιβλαιον. Anacharsi. Περιβλητικὸς, vox rhetoribus usitata, ut περιβλητικὸν σῶμα, quod περιβολὴ τῷ λόγῳ facit. cui opp. ἀπερίβλητος & λόγος.

Περιβολὴ, amictus, vestitus. Item cultus, gestamen. ut a B exp apud Basil. Idem pro copia sumi posse tradit. ¶ Item amplexus, fotus. Bud. ex Xen. ¶ Item, comprehensio & summa rei. Item ambitus orationis & periodus. Iscor. Et schema quoddam orationis & sententiæ. Hermog. Περιβόλαιον, amictus, amiculum, indumentum, Soph. Περίβολος, ὁ, ambitus, septum. Thuc. Syn.

Decomp. Α'περίβλητος λόγος, oratio cui περιβολὴ adhibitæ non fuit. Herm.

Ε'μπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβολος & καθαρὸς.

Περιπεριβάλλω, insuper circundo, circundo, circumplector, circumvallo. Thuc. περιπεριβάλλω τείχεσι τὴν πόλιν. Περιπεριβάλλομαι, idem,ut apud Plut. in Them. περιπεριβάλλεται ἡ πόλις τοῖς ναυσί. Item ultra modum amplector. Bud. ex Dem.Phil. 1.

Περιβάλλω, projicio. Aristoph. in Plut. πρωΐαλια τοῖς θεωμένοις περιβάλλῃ. Diod. l.7.c.2.βλέγμα ἐπὶ τὰ χρήματα περιβάλλει.Item antè jacio, ut vult Eust. ¶ Item emitto, profero, produco, ut αὖθις περιβάλλειν. Diosc. l.1.c.189. Item, promo, depromo, profero, ut Matth.12. ¶ Item propono, objicio, in quæstionem adduco. Sic ἐρώτημα περιβάλλειν. Plut. in Lyc. Apud Soph. περιβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀεχὰς, exp. objicio me imprecationibus. Apud Luc. περιβάλλω εἰς μέσον, sisto, repræsento.

Περιβάλλομαι, profero, item sisto, vel præsentem sisto, ut περιβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Iscor. & Dem. proferre vel producere testes. ¶ Item designo, creo. Vide Bud. ¶ Item præfero, vel prætendo. Dem. pro corona, πῶν ἀφαιδῶ περιβαλλομένῳ ἐλπίδα. Et Greg. ἀγλύτερον μὴ τὸ ἐπὶ & περιβεβλημένῳ. ¶ Item, objicio, obtendo. Item protendo seu prætendo. Æschin. περιβάλλονται τὴν περὶ τὰ κοινὰ πρᾶξιν, prætendunt falsem aliquid turpitudini. Dem. pro cor. πάντα περιβαλόμενον ἐγὼ πρὸς τὰ Α'ττικῆς, hæc ego obtendo Atticæ, i. hæc propugnacula opposui, his propugnaculis agrum Atticum circummunivi. Sic & περιβεβλημένος τὸ ἐκκλησίας, apud Naz. defensor seu propugnator ecclesiæ. Alicubi exp. opponor. Xen. περιβεβλῆσθαι πρὸς τοῦτο ὅπλῳ πληγῆναι. Sic & Naz. περιβεβλῆσθαι ὕδατι καὶ πυρί. Item metaph. obtendo, & prætendo, i. prætexo, apud Basil. ¶ Item insimulo, postulo, reum defero, diem dico. Dem. εἰ ἐπὶ προβεβουλημένῳ αὐτῶν. ¶ Item, despuo, averfor, execror, Plut. Vide Bud. ¶ Item pro ὑπερβάλλομαι, supero. Od. τ, ν.218. ¶ Item, passivè, designor, creor, proponor, προεβλήθημεν, quæ proponuntur & in quæstionem adducuntur, quæ & προβλήματα. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο, hoc mihi obtentum est vel pretentum. Item pro obduci. Naz. καὶ παρὰ τοῦτο σαρκίον περιβεβλημένος, crassa hac obductis caruncula.

Περίβλημα, objectaculum, quod objicimus pro munimento seu tutamine. munimen seu munimentum, turamen, propugnaculum, tegmen. Sæpe cum gen. ut περίβλημα κακῶν. Aristoph. in Ves. propugnaculum adversus mala. Et περίβλημα τῶν σωμάτων, corporis munimen. Et metaph. propugnator & defensor, ut περίβλημα τῆς Ἑλλάδος, apud Luc. ¶ Item, prætextus apud Soph. in Phil. ¶ Item quod explicandum proponitur, quæstio, propositum. Aristot. ¶ Item, periculum. Polyb. ἀπέλυσε τὸ μεῖζον περίβλημα, liberavit maximo discrimine. Περιβλήματώδης, in quæstione & disceptatione positus. Plut.

Περίβλης, ητος, ὁ ἡ ἡ, projectus, prominens, Il. β. Od. ε.

Περίβλητος, projectus, ut dicitur foras projici. Soph.

Περίβλητικὸς, projicendi vi prædituς. Greg.

Περιβολὴ, objectus, i. ipsa velut actio objiciendi & opponendi aliquid, seu prætendendi. Plat. Sæpe accipitur pro περίβλημα. Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela, integumentum, lorica. Item propugnaculum & castellum, ambitusque munimentum hostilem impetum arcens, ut Xen. τὰ ὄρη & Α'ττικῆς πεπεδίκασι appellat περιβολὴ & χώρας. Item projectura & protectum, prominentia, pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel rei cujuslibet. Et metaphora prætextus, quod prætenditur & prætexitur. ¶ Item,status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos curruique instinentis. Plut in Cæs. ἐν περιβολῇ εἶναι, in procinctu esse. ¶ Item intentio & objectio judicii dictati, quasi petitio digladiatis, Hermogenes. Et ibidem pro intentione accusatoris. Et apud Isocratem, pro actione quæ intenditur, καὶ ὅλῃ συκοφαντικῶν. ¶ Fuit etiam actio Athenis adversus eos qui aliquam injuriam die festo & solenni intulissent. Ut annotatur ex Ulpiano in oratione Dem. contra Mid. ¶ Item, nominatio & proditio. ex Greg.

Περίβολαιον, tuttamen. Περίβολαιος, autem dicitur in oraculo de hasta directa quasi ad pugnam. apud Herodot. in Polymn.

Περίβολος, scopulus eminens qui æstum maris frangit.Bud. Tropicè vero pro tutore, propugnatore,defensore,& præsidio.

Περίβολοι, sunt etiam in pontis constructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti, quas fublicas à Cæsare, à Livio fublicia vocari scribunt. Plut. in Cæs.

Περίβολον, venabulum. Xenoph.

Περίβολος, exp. productor, apud Dionys. Areopag. & Greg.

Decomp. Α'ντιπεριβάλλομαι, contrà propono & nomino designandum. Plat. de leg.6. Α'ντιπεριβολὴ, comparatio in nominando quæ & αὐτὸ λόγος dicitur.

Ε'πιπεριβάλλω, superinjicio. Plut. in Rom.

Περιπέδιλα, adjicio, i. figo, applico. ut περιπέδιλεν τὰν ὦτα. Plut. Naz. adjicere oculos, obtutum figere. ¶ Item, admoveo. Gl. σκύλα μεζόνων τῶν τε πρὸς περιπεδιλῶν. Apud Plut. περιπέδιλον ἀπιμὰς πνί. exp. irrogare infamiam, inurere ignominiam. ¶ Item allido, collido, impingo, confligo. Plut. de Bruto, ὃ τὴν ἕξιν γυμνῶν περιβαλὼν τὸ σῶμα ἀπέδωκεν. ¶ Item neutraliter, irruo, adorior, invado, impetum facio, irruptionem vel impressionem facio, ut περιπέδιλεν τῖσι πολεμίοισι, & περιπέδιλεν πόλει, vel τείχει, seu ἐρύμαι, &c. Sæpe apud Thuc. vel περὶ τὰν πόλιν, τείχεσι, &c. apud eundem. Dicitur & de accessu minimè violento & infesto. Ut Luc. τίς ἡ φωνὴ περιπέδιλεν ἡμῖν πάρεδροι; quæ vox aures nostras incessit?

Περιπεδίλωμαι, adjicior, ut περιπεδίλωμένη ὄψις, oculi qui adjiciuntur, obtutus qui figitur. Item injicior, imponor, ut Diosc. lib.8. περιπεδίλωται πᾶσι ὀδύνωσι. Item περιπεδίλωμένον dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & appellitur, & id quod oppugnatur.

Περιπεδίλητος, adjectus seu adjectitius. Ierem.cap.10.

Περιπολὴ, adjectus seu adjectio, conjectus, ut περιπολὴ τῶν ὠμμάτων.Plut. in Theæt. Item admotio,ut σκιᾶς περιπολή. Diascor. lib. 7.Apud Plut. symp.4.exp.contagio. Item commissura.Item inflictio, ut περιπολὴ τῆς ἀτιμίας. Item appulsus, ut προσβολὴ πλοίου, προσβολὴ τῶν νέων. Item impressio ruentis scuti impetusque militum

militum cuneatim incurrentium, unde ἐν περιπολίῃ, apud Philostratum, primo statim impetu. Est & adluctarum, quum inter se aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera mutuo infligenda. Exponitur & oppugnatio, apud Thucid. Apud eundem περιπολίαι, exp. alicubi, tumultuariæ pugnæ. Item violentia & impressio præpotentis aut tyranni, Greg. Apud Gal. πυρετὸς περιπολή, pro accessione febris. Bud. pro εἰσπολή poni scribit. Item nova, offensio. Synes.

Περιπέδιλομαι, Doricè pro περιπεδίλλομαι, adorior, aggredior. Item coërceo, castigo,vel simpliciter, increpo. Il. ε. v. 874.

Decomp. Α'περίσκεπτος, Suid. strenuus. Item ὡς ἔχων λόγον μετὰ πολιτῶν. Συμβάλλω, conjicio, ut apud Theophr. de caus.pl.l.3. συμβάλλειν τὴ χάβροπα εἰς τὰς νύκτας. Frequentius metaph. pro conjicio, i. conjectura consequor. Plato in Crat. εἰ ἦν τι ἕ̓ρμις συμβαλεῖν ἢ κομψὴ μαντεία, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Item, intellectu assequor, ut apud Cebetem, ἀν' ἑρμῆνεύσας συμβάλῃ τὸ λεγόμενον. ¶ Item, conjungo, ut συμβάλλειν τὰς δεξιάς, apud Eurip. Item committo, contexo. Philostr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λωτῶν. Item commisceo, ut quum ab Arriano fluvii quatuor dicuntur, συμβαλεῖν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Γνδῶν ποταμόν.Item neutraliter, pro coëo: de rebus quæ inter se conjunguntur & commiscentur, ut Aristot. de venis loquens, ἃς συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Item pro congredior, & occurro,ut Appian. ἐνθα καὶ τὸ συμβάλλειν. ¶ Item committo, ut committimus aliquos ad certamen, ut συμβάλλειν τὰς δυνάμεις,apud Plut. & ἀλεκτρύονας συμβάλλειν, apud Xen. & Æschin. Interdum & pro committo aliquos, i. sibi inviciem inimicos reddo, ut συμβαλεῖν ἀνδρας φίλους, Xen. Pæd. 6. & apud Euripidem, συμβάλλω σοι ἀγῶνα. Et pro, committo pugnam, pugno, prælior: ut συμβάλλειν τοῖς πολεμίοις, apud Polyb. & apud Iscor. πρὸς τὰς ὑπαρχούσας συμβάλλοντες. ¶Item,confero, ut apud Eurip. συμβάλλειν πρὶ λόγους, conferre sermones cum aliquo. Item comparo, apud Herodot. cum dat. Apud Aristot. Eth. 2. cum πρὸς, ut πρὸς ταῦτὰ συμβάλλοντες. Item utendum do, commodo. Et fœneror. Aristoph. in Conc. Item pacisco, contractus, conventiones inco, Bud. ex Iscor. & Dem.

Συμβόλαιον, conjectura assequor. Paus. in Mess. οἱ μάντεις ἀπίσως εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. Item intellectu assequor. Plut. in amat. narr. συμβάλλειν πῶς πρέπει ζῆν ὀμείνων. Item computo, rationem subduco, supputo. Herodot. in Erat. συμβάλλεσθαι ὅσῳ ἰκανὸν τὸν μέσον. Item occurro, unde συμβάλλομαι, & pro eodem συμβάλλομαι, obvius. Item confero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. & pro, prosum, adjuvo. Dicitur autem συμβάλλεσθαι τάτῳ vel πρὸς τάτο, sive εἰς τοῦτο, apud Herod. Xen. Plat.

Σύμβλημα, commissura. Esai.c.42.

Σύμβλησις, idem,Exod. 26.

Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari potest. Theoc. Aristot.

Συμβλητικὸς, qui potest conferre.

Συμβολὶς, ἴους, ἡ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texiunt.

Συμβολὴ, ἧ, ipse actus conjiciendi. Item conjectura. Plut. Item conjunctio, commistura, ut συμβολαὶ ὕδατος. Plat. in Tim. Item locus ubi confluunt fluvii velut aquas conjungentes concursus confluentium. Arr. Item commissio seu parium comparatio ad pugnam. Herodian. Item commissio prælii, conflictus, congressus apud Herod. & Xen. Item collatio quæ fit à singulis in commune, collecta, apud Plut. Item tessera.

Σύμβολον, ου, τὸ, nota,signum, indicium. De variis rebus dicitur. De signo militari. Herodian. 4. τὰ δὲ σφέτερα σύμβολα. Et pro eo quod potius insigne appellatur apud eundem. Herod.l.2. Et pro tessera. ¶ Dicebatur etiam signum quoddam, vel tessera quam publicè dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lysia. Apud Poll.l.9. accipi putatur pro ea tessera, quam numariam Suetonius appellat. Item tessera theatralis, quæ in congiariis jaciebatur à Principe, largitionisque speciem nmmerumque notis oftendebat, quæ omnia principis liberalitate obtinebatis, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion. Item pro omne, quòd rei futuræ signum sit. Exponitur & præsagium. Item augurium. Apud Plut. & alios, σύμβολα , Pythagorica signa sunt occultæ cujuspiam rei, unde & quidam exponunt ænigmata. Item similitudo & quædam naturæ communitas. Aristot. de generatione & interitu lib. 2. Ducta (ut volunt quidam) ab hospitalibus symbolis metaphora, ut sit velut societas quædam & necessitudo ex hospitio contracta. Item commissura, apud Platonem in Symp. Item quod conferitur, collecta collatio , sicut & συμβολή. Hinc σύμβολον Apostolicum, quia (inquit Augustinus) Collata in unum totius Catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Item pactum, conventum, Aristot. Pol.3.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel σύμβολον, ου, τὸ, omen, apud Synes. & Greg. Exponitur & augurium, auspicium. Plat. & Xen. Σύμβολον exponitur etiam obvius, unde συμβολεῖν & συμβολᾶσαι, obvium fieri, occurrere, apud Heiych.

Συμβολικὸς, ænigmaticus, allegoricus. Item significativus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè , allegoricè. Item conjecturaliter, i. per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβόλαιον, (frequentius quàm σύμβολον) pactum, conventum Dem. ἢ συμβόλαια πολλοῖς συμβάλλοντες. Exponitur & commercium, item negotium, apud Synes. & Basil. Συμβόλαιον δίκη, controversia vel judicium de pacto & contractu. Thuc.

Συμπολὶς, occursus pro συμβολία. Item casus vel successus, ut exp. apud Poll. pro συμβολία. Est autem ν pleonasticum.

Συμβλωτὸς, texta, vide Hermol. in cap. 48. lib. 8. Plinii.

Decom. Α'σύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. Bud. ex Aristot.

Α'σύμβολος, qui symbola non confert. Gell.l.6.c.13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ symbola non conferunt. Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. ex Plut. in Coriol. Α'συμβόλαιος, sine symbolo, ut ἀσυμβόλαιος ἀπιστία.

Α'πασυμβολάτος, ὡ, occurro. Hesych.

Βραχυσύμβολος, qui parvum symbolum ad convivium confert, in Epigr.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen.

Εὐξύμβολος, cum quo facilè pacificmur, facilis in commercio. Xen. Item d'ξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum. Εὐσύμβλητος, facilis ad conjectandum. Æschyl.

Σκοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit & complicat. schol. Aristoph.

Τ'περβάλλω, (q.d. superjicio) exupero, excello. Item supero, vinco. Cum accus. personæ & dat. rei, & tam in bonam quam in malam partem, ut ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ. apud Xen. Et ὑπερβάλλειν πολλῷ τὴν τιμὴν τε καὶ μαιεῖα. Item peculiari signif. auctione superbo, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo, cui opponitur ἐλλείπω & ἀπολείπω, apud Aristot.in eth.

Τ'περβάλλομαι exupero, Xen. Pæd. 5. τὲς δ' ἀϊεχρεῶντας ἀναδῆσαι ὑπερβαλλόμενοι.Item in aliud tempus rejicio, differo,apud Luc. Τ'περβλητικῶς, supra modum.

Τ'περβλητὸς, excellens, Demoft. Τ'περβλήδην, exuperanter.

Τ'περβολὴ, exuperatio, exuperantia. Iscor. Aristot. & alii. Est & figura apud Rhetores. ¶ Item excessus, sæpè apud Aristot. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp. quod est nimium. Item transmissio apud Polyb. ἡ πᾶν Α'λπέων ὑπερβολή. Et apud eundem ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν & ὑπερβολαὶ (sine adjectione) cacuminа montium, juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Item dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακῶν ἐγίνετο κάρυσσοισι. Caryssiis clades dilata fuit. Item sectionis conicæ appellatio, ex Archim. Τ'περβολικὸς, superlatus. Plut.

Τ'περβολικῶς, excedens, nimius. Τ'περβολικῶς, supra fidem.Plut.

Τ'περβολαῖος, supra modum. Theogn. Τ'περβολία, excessus, injuria. Hesy. Τ'περβολιμαῖος, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χαίρων. Τ'περβολος, (ἡ, λόν) saxum quod injici solebat iis qui in mare demergebantur. Aristoph. in Equit.

Decomp. Α'νυπέρβλητος, qui superari non potest, quum nihil antecellit. Item nimius. Dem. & Iscor. Α'νυπέρβλητος, ultra modum. Aristot. Rhet. lib. 1.

Ε'ὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis.

Τ'πόβλημα, subjicio, cui opponitur ὑπόβλημα, ut apud Athen. κάπο ἦθε ὑποβαλόντες ἢ Μιλησίων ἐσθῆτα, ἄθωθεν γ' ὑπεκλαπέντε ξυσίδα. Et metaph. ὑποβάλλει πρᾶξις αὐτὸς ὑπὸ τὸς συμφορὰς, apud Iscor. se ipsos calamitatibus subjiciunt. ¶ Item suggero, videlicet, commoneo faciens,Xen. καὶ ὑποβάλλῃ δ' ἐμοὶ τὸ ὑπολαβεῖν τι. Et ὑποβάλλοντός τινος. Herodian. cujusdam admonitu. Item pro interfari, sermonem interpellare, & præproperè excipere. ut Æsch. in Ctes. αὐτὸς ὑποβαλεῖν. ¶ Item supponо. Vide Τ'ποβλημα.

Τ'ποβάλλομαι, supponor vel subjaceo , ut ὑποβάλλεσθαι πᾷ πίνῃ, ex schol. Aristoph. Item subjicio, substerno, ut ὑποβαλόντες πορφυρίδας, Luc. Item suppono, ut mulieres αἱ τὸν ὄδαξ ὑποβαλλόμεναι. Basil. Item falsò quippiam mihi adscribo. Strabo , τ'ἀλλότρια ὑποβαλλόμενοι. Item per interpretem loquor. Bud. Item pro πρόβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Bud.

Τ'πόλημα, substramen, Bud. ex Hippiatr.

Τ'πόληπτος, suppositius, subditius, ut ὑπόληπτα βρέφη. Et metaph. fictus, falsus, ut ὑπόληπτος λόγος, & ὑπόληπτον σῶμα, apud Soph. Et ὑπόληπτον πρόσωπον, homo subditius, apud Plat.

Τ'πολήψιος, supositiè.

Τ'πολήσω, jubiciendo, vel interpellato sermone, excipiendo verba dicentis modum finita, obstrepere, interfando. Iliad. α.

Τ'πολὴ, subjectio, & q.d. subductio aut abductio. 2. Item subjectio rei falsæ pro vera, fraus. Basil. Item admonitio , Xen. Pæd. 3. Item subjectio , hoc est , sermonis interpellatio , unde ἐξύποληψις. Diog. Laërt.

Τ'πολημαῖος, suppositius,subditius, cui opponitur χνήσιος, apud Dem. Metaph. etiam capitur , ut δίκαια ὑποληπτικὰ apud Plut. & ὑποληπτικὸς λόγος.

Τ'πολεὺς, monitor , qui admonendo atque hortando subjicit & suggerit. Plut. & Phil. Item interpres.Eust. Τ'πόλιον, ου, ὁ ἡ ἡ, pignorationi obnoxius, objectus pro pignore. Τ'πόλοιον, etiam vocatur in Pand. πραγματεία δωρεὰ, ut tradit Bud.

Τ'πόλοιον, apud Suid.pro ὑποβόλιον, reperitur in priori signif.

Τ'πόλλω, Doricè pro ὑποβάλλω. Iliad. τ.

Decomp. Α'ντιυποβάλλω, viciſſim vel è contrario subjicio, in sermon. etiam dictis alicujus αἰ ὑντιποβάλλειν, aliquid dicimur. i. contra seu vice versa subjicere aut objicere, ut apud Æsch. in Ctesiph.

Καταβολλω, subjicio.

Περιβαλλω, q.d. præsubjicio, ferè idem quod præstruo, præmolior, & fundamenti loco pono. Themist. de anim. 2.

Alia composita sine præpositione, ac primum in βολη aut βλητος definentia.

Ἄβολος, ἥτ Θ, ὁ ᾗ ὸν, nondum jactus, nondum conjectus, ut ἰὸς ἄβολος, Od. ϕ.

Ἄβλητ Θ, ος, ὁ ᾗ ὸν, idem, ut ἄβλητα βέλη, tela nondum missa. Item non ictus, vel non ictus sagitta, quem sagitta seu telum non ferit. Il. ϕ.

Ἀπτιλαιόβλητος & ἀρτεμισίβλητος, vide in στιλπνόβλητ Θ.

Ἀστροβλής, sidere caniculæ percussus, sideratus. Proprié dicitur de plantis novellis, quum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo affantur, unde homines arescente corpore ἀποπλῆτες, i. sideratí dicuntur. ut Bud. in Pand. docet.

Ἀστρόβλητ Θ, idem. Theophr. lib. 5. de caus. pl. c. 10.

Διόβλητ Θ, à Jove ictus, i. fulmine tactus. Eust.

Κεραυνοβλής, fulmine ictus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, seu impetitus. Epigr. lib. 1. Ἀ. λιθόβλητ Θ ὤστε μέ, de jactu lapidum quasi collimante, seu de collimatione cum jactu lapidum facta.

Νιφοβλής, nivosus, nivibus tectus. Epigr.

Νιφόβλης, in quem nives jactatæ decidunt, nivibus obrutus, ut νιφοβλῆτες κλῆτες in Epigr.

Ποθόβλητ Θ, desiderio tactus vel captus, ut ποθόβλητα μείραν Nonn. pro amat. Nonn. Item cupidinis telis ictus, in Epigr.

Σεληνόβλητ Θ, (q.d. à luna percussus) lunaticus, lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιαζόμ. De mulierib. dicitur σεληνόβλητοι & ἀρτεμισίβλητοι, ut Ἀπολωνίβλητοι & ἡλιόβλητοι de viris.

Τειχοβλής, ῆος, ὁ, murorum seu mœnium dejector, Hesych.

Χιονόβλητ Θ, nive obrutus live conspersus, nivibus tectus, Aristoph. in nub.

Alia composita ex βολὴ aut βόλ Θ aut βολίον facta, itidem sine præpositione.

Ἄβολ Θ, ος, ὁ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, ob idque adhuc juvenis est. Bud. ex Aristot. Ait Suidas ita etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνάμονα.

Ἀβολητηρ & ἄβολος, idem quod ἄβολ Θ. Suid.

Ἀγκυροβόλιον, anchora, Bud. Ait Suid. esse ferrum navigii. Plut. Sunt qui esse scribant instrumentum ad jaciendam vel tenendam ancoram.

Ἀκανθοβόλ Θ, jaciens spinas vel emittens spinas. Nicand.

Ἀκοντοβόλ Θ, jaculi vibrator, jaculator. Opp. de venat. lib. 3.

Ἀκροβόλ Θ, ος, ὁ ᾗ ὸν, jaculator, proprie qui è summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. Ἀκροβολίζ Θ, idem, unde in Anth. epigr. ἀκροβολῆς ἀκίδες.

Ἀκροβολίζω, & frequentius ἀκροβολίζομαι, jaculor. Propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω, aut summitatem vel cacumen aliquod versus jaculor & jaculationem dirigo, quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam inco. Exponitur etiam certaminis præludia facio, ferentariorum dimicatione utor. Sunt & qui exp. pugnam lacessо, apud Luc. & Xen. Thuc. &c. Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι (ut & velitor apud Latinos) ut apud Herodian. l. 8. ἀκροβολισάμενοι τῆς ἵππου. Ἀκροβολισμός, ου, ὁ, jaculatio. Plut. de leg. l. 7. Item velitatio, velitaris pugna, præludium pugnæ. Luc. Xen. Et metaph. pro velitatione quæ fit verbis. Ἀκροβολιστής, ου, ὁ, jaculator, veles, ferentarius, apud Ælian. Ἀκροβολιστικὸς, velitum tela apud eundem.

Ἀκτινοβόλ Θ, radios jacens, radios ejaculans. Ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut.

Ἀκτινοβόλος, radios jacio, radios ejacolor, radio. Ἀκτινοβολῶμαι, apud Athen. irradior.

Ἀνθοβόλ Θ, flores jaciens vel emittens.

Ἀνθοβολεῖω, ῶ, flores jacio, spargo flores.

Ἀσβόλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀστροβολία, ᾶ (q.d. sideris percussio) sideratio. Theophr. de caus. plant. lib. 5. c. 10.

Ἀστροβολεῖμαι, ῶμαι, sidere (caniculæ) percellor. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 11. Ἀστροβολισία, idem quod ἀστροβολία, ibidem.

Ἀστρόβλητ Θ, sideratus. Hesych.

Ἀστροβολισμός, q. d. sideris percussio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit. Bud. in Pand.

Δεξιοβόλ Θ, qui dextra manu jacit telum.

Δόλοπες βόλ Θ, qui fecundum dentes indices jacit. Poll.

Δίβολ Θ, ος, ὁ ᾗ ὸν, ut δίβολ Θ ἄκων, apud Eurip. alii exp. telum anceps. Alii tela bina, Δίβολ Θ γλαῦνα, idem quod διπλᾶ. Hesych. & Poll. Δίβολα, apud Plut. in Erot. idem quod διπλᾶ seu δίβολ Θ γλαῦνα esse videtur.

Δικτυόβλ Θ, qui rete jacit, piscator retiarius.

Διόβολ Θ, à Jove missus, ut exp. apud Eurip. Possit esse etiam idem ac διόβλητ Θ.

Διτοξόβλ Θ, qui discum jacit, qui discum in sublime jaculatur.

Δροσοβόλ Θ, rorem jaciens, rorem spargens, ut δροσοβόλ Θ ἀὴρ, Theophr. l. 3. c. ult. de caus. pl. aër roscidus, rorulentus. Et δροσοβόλοι χοῆρες, apud eundem. (Poll. l. 9.

Δύοβόλ Θ, cui jactus malè cedit, ut cui alea infelici jactu cecidit.

Εἰκοβολεῖν, Etymol. Athenienſibus esse dicit conjicere seu conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Metaph. ab iis qui temere & prout casus fert, tela conjiciunt.

Ἑκηβόλ Θ, eminus jaculans, ab ἑκὰς & βολὴ, mutato α in η, metri causa Il. α. Epith. Apollinis pro quo & ἑκατηβόλος dicitur.

Ἑκηβολία, jaculatio è longinquo. Il. ε. Ἑκηβόλως, longè seu procul jaculando. Synes. epist. 133.

Ἐλαφηβόλ Θ, qui cervos jaculis figit, ut ἐλαφηβόλ Θ Ἄρτεμις apud Plut. Generaliter pro quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eust. annot. Il. ο. Ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, cervorum venatio. Soph. in Ajace. Ἐλαφηβόλια, τὰ. festum, apud Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut.

Ἐλαφηβολιών, ῶν Θ, ὁ, Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Dicitur autem poëticè ἐλαφηβ pro ἐλαφοβ. vers. ο in η meuri causa, ut annotat Eust.

Ἐπιβόλ Θ, verba probrosa in aliquem jaciens, verbis probrosis impetens, conviciator, blatero, ἔπεσιν, ὡς βέλεσι βάλλων, ut Eust. exp. Il. ε. Ἐπιβολία, ᾶς, convitium, nugæ, Od. ϕ.

Ἐπιβολεύω, ῶ, verbis probrosis impeto. Ἐπιβολέων, idem ac ἐπιβόλ Θ.

Εὐθυβόλ Θ, appositus: metaphora sumpta ab arte jaculandi, recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens. Phil. de mundo. Εὐθυβόλως, recto & destinato jactu, rectè. Idem Philo. Et Εὐθυβολία, rectus jactus, recta conjectura. Εὐθυβολέω, dirigo conjicio. Idem Philo.

Ἡλιόβλ Θ, qui Solis radiis quasi feritur, soli expositus. Theoph. Θηρεβολεῖν, feras jacere seu ferire, ut faciunt venatores. in Epigr.

Ἰθύβολ Θ, qui rectà jacitur seu projicitur.

Ἰοβόλ Θ, qui sagittas ejaculatur. Item venenum ejaculans, venenatus, ut ἰοβόλα θηρία, apud Herodian. lib. 3.

Ἰοβολέω, ῶ, sagittas jaculor, sagitas emitto. Epigr. Item venenum jaculor seu emitto, veneno inficio. Ἐ νιοβολέω, (decomp.) idem eodem. Hipp. ep. 10.

Ἰχθυοβόλ Θ & ἰχθυοβολὶς, qui tridenti pisces figit, piscator. Ἰχθυοβολεῖω, ῶ, piscor.

Κεφαλοβόλ Θ, ut κεφαλοβόλον σπέρμα, semen quod cornu conjiciatur, seu in cornu incidetur. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Metaph. significat durum, præfractum, intractabilem, apud Platonem, ut docet Plut. Symp. 7. Probl. 2.

Κεραυνοβόλ Θ, fulminis jaculator, ex Luc. Κεραυνοβολία, fulminis jaculatio. Κεραυνοβολέω, ῶ, fulmen jaculor, fulmine peto.

Κεραυνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est funda. Epigr.

Λαγωβόλ Θ, lepores impetens, ut ἅλωσε λαγωβόλα, in Epigr.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petuntur, ut exp. apud Theocr. idyll. 4 & 7. Λαγωβολία, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur, apud Gallim. Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur. Suid.

Λιθοβόλ Θ, lapides jaculans, lapidibus imperens, ut λιθοβόλ Θ μηχανὴ, apud Jos. Et λιθοβόλ Θ ἀνθρωπος, qui lapides jacit. Thuc.

Λιθοβολέω, ῶ, lapido, lapidibus peto, lapidibus obruo. Marc. 12.

Μηλοβολέω, ῶ, malo seu malis peto. Et pro, ad rem veneream aliqua illecebra invito seu incito, quòd ἐρωτικὸν Veneri sit sacrum. Vide schol. Theocr. & Aristoph.

Νιπόβλ Θ, idem quod νιφοβλής, sapra, ut νιφόβολον πεδίον, apud Plut. in Sertorio.

Οἰστροβολέω, ῶ, œstro exagito, stimulo. Epigr.

Ὀξυβολέω, celeriter jaculor, in jaculando celer sum.

Ὀβοβόλ Θ, qui rectà projicitur, idem quod ἰθύβολ Θ. Hesych.

Ὁρμηβόλ Θ, piscator, quoniam πὸν ὁρμεῖ, i. lineam piscatoriam in aquam jacit ad capiendos pisces. in Epigr.

Ὀφιοβόλ Θ, serpentis percussor. Epith. Apoll. in ovo Simmiæ Rhodii.

Ὀφθαλμοβολία, oculos jacto seu conjicio.

Παλίμβολ Θ, veteratorius, veterator. Plut. in Themist. ἀνὴρ ἐξὸς καὶ παλίμβολος ἀνὴρ. Exponitur etiam inconstans, mutabilis, qui facilè in diversum refolvitur. παλιμβολία, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. Suid.

Πέτροβολ Θ, lapides ejaculans. Xen. Polyb. Et apud Jos. antiq. l. 9. πετροβόλα τε καὶ ὀρθροβόλα ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur. Πετροβολικὸς, idem. ut πετροβολικὸν ὄργανον, apud Polyb.

Πλαξοβόλ Θ, qui taxillis ludens plurima puncta fortitur aut jacit. Πλειστοβολεύω, ludere taxillis. Πλειστοβολὸς παιδιὰ, vide Poll. & πλειστοβολίνδα, apud eundem.

Πρωτοβόλ Θ, qui primus jaculatur. Epigr. Πρωτοβόλ Θ ἵππ Θ, equus qui primos dentes emittit. Eust.

Πρωτοβολέω, primus jaculor. Plut.

Πυροβόλ Θ, ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes, ut πυροβόλα μηχανήματα.

Ῥιζοβόλ Θ, qui radices emittit & quasi ejaculatur.

Ῥιζοβολέω, ῶ, radices mitto, radices ago, ut ῥιζοβολεῖ τὸ κάτω, in Epigrammat.

Ῥιπτοβόλ Θ, ut ῥιπτοβόλω παπύρῳ, in Epigr. expon. sono naribus edito & impulso.

Σιδηροβόλ Θ, ferrum jaculans, ut σιδηροβόλ Θ μηχανή.

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, & σιτοβολὼν, ῶνος Θ, ὁ, horreum in quo frumenta reponuntur, granarium. Poll. Suid. Apud Plut. in Gracco κατασκευάζ Θ σιτοβόλια, Bud. putat signif. tesseram frumentariam.

Συμβολ Θ, convivitatorius, impostorius. Item convitiator, impostor. Callim. Συμβόλλω, convitior, cor impeto verbis mordacibus. Est enim apocope ex ἐς χεῖρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item πυκτικῶ. ut Aristoph. schol. exp. in equit. ᾗ μὴ σκέβοντε πυκτεῖ. Et συμβολεῖω, ῶ, idem. Hesych.

Σπαρυαλοσκεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur. Scribitur & σπαρυαλόβλητον, pro loco ubi uvæ reconduntur. Poll. l. 7.

Σπαρυοβολέω, ῶ, spicas jacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Τηλεβόλ Θ, longè seu procul jaculans, eminus feriens. Strab. lib. 4. τηλεβολωτέρων βέλος, Et τηλεβόλ Θ ἰὸς l. 6. Epigr.

Τοξοβόλ Θ, qui jaculis ex arcu emissis impetit, jaculator, seu qui arcu petit, ὁ τοξοτὴς βάλλων.

Τριβόλ Θ, ου, ὁ, tribulus herba, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11. & Dioscl. 4. c. 15. Nomen à triplici cuspide habet, ad cujus formam factæ sunt machinulæ ferreæ tetragona forma, quæ quancunque in partem incubuerint, unum aut duos aculeos semper protendunt, murices à Latinis dicuntur: sic uttur Plut. in apoph. de Scipione. Item τριβόλοι in fœnis sunt quæ lupatis addituntur, ut sua asperitate cujos oris duriotis coërceant. Poll. l. 1.

Τυεβόλιον, ου, τὸ, id in quod conjiciuntur cæsi, fiscella, schol. Theocr. in Idyll. 11.

Φιλοβόλητος qui super amicum se conjicit, officii gratia: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet. Aſt. ex Aristot. Problem.

Φυλλοβόλ Θ, folia abjiciens, folia amittens, cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum amissio.

Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt, apud Theoph. Item folia spargo. Herodian. Φυλλοβολεῖ Θ apud Herodian. foliis conspergere seu frondibus. Sumitur & passivè apud eundem.

Χαλαζοβολέω, ῶ, grandino ferio. in Epigr.

Χιονοβόλ Θ, qui nives cœlitus jaculatur, ut Jupiter qui ningit. Potest dici & de ipso cœlo seu aëre, apud Plut. in Apophr.

Χιονοβολέω, ῶ, nivibus dejectis obruo. Diodor. Sicul.

Ὠκυβόλ Θ, celeriter feriens, Pœnix. Aristot. & in epigr.

Alia composita remotiora.

Ἀμύβαλλ Θ, aſſi. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio ab ἀμύειν & βάλλειν, vide Poll.

Βίβλ Θ, Σκώβελοι, Σύμβλ Θ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑΔΑΩΤΗ, ῆος, ἡ, marrubium nigrum, teste Dioscl. l. 3. c. 117.

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum, de quo Theoph. hist. pl. l. 9. c. 6. Dioscl. lib. 1. c. 18. Plin. lib. 12. 25. Gal. de antidotis l. 1. Strab. Geogr. l. 16. Justinus hist. l. 36. & Paulan. in Bœoticis.

Βαλσαμοείδης, appellata est κασσία, quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12. c. 19.

Βαλσαμίνη, dicitur à quibusdam τὸ ῥόϕδαλμον. Ex Dioscl.

Composita.

Καρπόβαλσαμον, balsami fructus. Dioscl. & Gal.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami, seu quod è balsamo cæditur, ut sarmenta & surculi, vel ipse etiam frutex integer. vide Dioscl. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25.

Ὀπόβαλσαμον, succus qui ex balsamo manat. Dioscl. Plin. Theoph.

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, inarticulatè loquor, confusum quendam sonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio Βαμβαίνῃ μὲ γλῶσσα, ᾗ οὐκ ἐμὲ νικᾷ δείδει. ✦ A βάζω, quidam deducitum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, seu crepito dentibus: ut exp. Il. κ. Vide Eust.

Βαμβαλίζω, præ frigore tremo. Vide Eust.

Βάμμα, &c. Vide in Βάπτω.

ΒΑΝΑΤΟΣ, ου, ὁ ᾗ ὴ (componitur ex nomine βαὶν Θ, i. caminus, fornax, & verbo αὔω, i. incendo, quasi βαΐαυσος) q.d. qui caminum accendit ad conficienda sua opera, qui igne ad conficienda sua opera utitur. Generaliter ita vocatur artifex mechanicus, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit. Exp. & artifex illiberalis vel sordidus. Item sedentarius artifex seu sellularius. Luc. de sacrif. ἀλλὰ βαύσων καὶ χαλκέα καὶ τεκτόνα. Dicitur & de re: ut βαύσων πόνος. Aristot. Et βαύσων ἔργον, apud eundem. Et βαύσων βίος, apud Luc. Apud Plat. βαύσων σκιλτὸς, exp. trivialis amicitia, Item pro inepte magnifico, apud Aristot. eth. 4 inquit Bud.

Βαυσόως, adverb. ut βαυσόως γραφέντες citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait, q.d. παχυμερῶς.

Βαυσία, ᾶς, ars quæ ad caminum exercetur, vel opus quod ad ignem conficitur. Exp. & ars liberalis. Plut. Item pro inepta magnificentia & quæ aliquid prodigalitatis habet. Aristot. eth. 4.

Βαυσικὸς, ad eos pertinens qui βαύσωσι appellantur, vel ad eorum artem, apud Xenoph. in Oec. βαυσικὴ τέχνη, eadem quæ & βαυσία.

Χειροβαύσων, (comp.) idem qui & βαύσων. Poll.

Βάξις, vide in βάζω.

ΒΑ'ΠΤΩ, ψω, mergo, immergo, ut apud Arat. τὸ μὲν εἰς κρήνην μέλαν πτέρνα βάπτων ἀκαμπές. Pro quo Cic. Hic caput & superas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergendo) Od. ι. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκιν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. in epigr. ἐς ὕδατα χροιὸν ἔβαψε. Dioscl. l. 1. βάπτειν πείρας. apud Soph. βάπτειν ἔγχος, inficere, imbuere. Apud D. Lucam c. 16. v. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου ὕδατος, ut intingat extremum digitum suum in aquam. ¶ Item lavo. Suid. ex Aristoph. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter navis dicitur apud Eurip. in Oreste, pro ἔραλ Θ γίνεσθ. ¶ Βάπτω schol. Nicandri exponit etiam ῥύσσω & χεύω, id est, haurio, impleo hauriendo, in Alexiph. ἢ αὐτὸν ἁλὰ βάπτε. Sic apud Eurip. in Hecuba, Βέβαφ' ὑπεγκλα, &c.

Βάπτομαι, mergor, item lavor.

Βαμμα, τὸ tinctura, seu id ipsum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod ἔμβαμμα, intinctus, i. liquor in quo panem vel obsonia intingimus. Dioscl. l. 3. c. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne ὑγρὸν: & si solum sine adjectione ponatur, significare acetum. Βαμμάπον, ου, τὸ, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως, ἡ, q.d. tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus, Βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου, temperatura æris & ferri. Poll. ex Antiphonte.

Βάπτις, ου, ὁ, tinctus, infectus, sc. colore aliquo. Aristophan. in Pluto. apud Eurip. βαπτὰς κάλπιδος πηγαῖ, exp. fontem hauriendum situlis. ¶ Est etiam lapis seu gemma sic dicta ex tinctura. Plin.

Βάπτεια, tinctrix, Poll. ex Eupol.

Βαπτικος, ου, ὁ, tinctilis.

Βαπτὴ, ἡ, immersio, Soph. in Ajace. Item tinctura, color, Philostr. Theoph. Apud Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus apud Philostr. & Herodian.

Βαφικὸς, ὴ, ὸν, tinctorius, unde βαφικὴ, s. τέχνη, tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo: ut quæ tingendi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de superst. ᾗ βάπτισον σαυτὸν εἰς θάλασσαν. Item mergo, submergo, obruo aqua. Item abluo, lavo. Marci 7. & Luc. 11. Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum qua Christo initiamur, nomen suum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, submergo. Et metaph. pro obruor. Plat. in Euthydemo, ᾗ ἐγὼ γοῦς βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον, &c. i. argumentis Sophisticis obrutum. Et Plut. in Galba, de Othone, πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήματα βεβαπτισμένῳ.

Βαπτισμὸς & βάπτισμα, merſio, lotio, ablutio, ipse immergendi item lavandi seu abluendi actus, Marci 7. Item baptisma apud Christianos scriptores.

Βάπτισις, pro lavacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lavacrum. Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q.d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam sectæ deditus,

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leniter. Dioscl. l. 5. Ἀποβάψας εἰς ὕδωρ κνεδν αὐτὸς τὸ πόδε. Ἐμβάπτισμα, etiam pro eodem.

Ἐμβαμμα, τος, intinctus, embamma. Xen. Pæd. 1.

Ἐμβαφὴ, exp. bibulus. Ἐμβάφιον, ου, τὸ, vas in quod intingitur. Galen. apud Hippocr. idem est quod ἐξύβαφον.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐμβάπτω, immergo, intingo. Ἐμβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo.

Καταβαπτίζω idem. Καταβαπτιστὴς, opponitur βαπτιστῇ, apud Greg.

Alia composita sine præposit. facta ex ἔβαφον aut ex βαφεύς.

Ἄβαφ Θ, ος, ὁ ᾗ ὸν, non tinctus.

Αἱματοβαφὴς, ῆ Θ, ὁ ᾗ ὴ, sanguine tinctus, cruentus. Sophocl.

Ἀκροβαφὴς, summa parte tinctus. In Anth. epigr.

Ἀμφιβαφὴς, exp. tinctor.

Δίβαφ Θ, bis tinctus. ut δίβαφ Θ πορφύρα.

Δρυοβαφὴς, querculi (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσοβαφὴς, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς & κοκκινοβαφὴς, cocco tinctus, coccineo colore infectus. Athen.

Κροκοβαφὴς, croco tinctus. Æschyl.

Μελανιβαφὴς, niger ex tinctura, seu nigro colore imbutum.

Ὀξύβαφ Θ, seu ὀξύβαφον & ὀξυβάφιον, acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad mensuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem continet, quadrantale. Item sinus profundiores ossium capita excipientes, anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλιον.

Ὀξυβάφιον, ου, τὸ, vasculum in quo obsonia apponuntur. Poll.

Πολυβαφὴς, multum tinctus.

Πορφυροβαφὴς, pui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam. Poll. l. 7.

Ὑακινθοβαφὴς hyacinthino colore tinctus, Xen. Pæd. 6.

Ὑδροβαφὴς, aqua tinctus, Poll.

Ὑγιεινοβαφὴς, tinctus colore hvsimi herbæ. Luc. in somn.

Χολόβαφος, felle seu bile tinctus, χολοβαφὴς. felle seu bile imbuta: ideoque flavo seu aureo colore imbuta. Talis enim fellis & bilis naturalis color est. Arquatos etiam seu ictero & aurigine laborantes χολοβάφους nominari aiunt, videtur enim eorum facies perfusa esse flava bile & felle.

Χολοβαφὴς, poëticè metri causa inserto ι, pro χολόβαφος, apud Nic. in Ther.

Χρυσοβαφὴς, auro tinctus seu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.

Ψυχροβαφὴς, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. Alia compolita itidem sine præpositione, recentia ut

Ἀβαπτος, ος, ὁ ἢ ὄν, ut ἄβαπτος σίδηρος, non temperatum ferrum.

Ἀβάπτιστος, ος, ὁ ἢ ὄν, immersabilis, qui vel quæ mergi nequit. Pindarus hoc epith. suberi tribuit.

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, (substantivum) terebella, chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quòd non mergatur. Num ita confectum fuisse aiunt, ut altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

Κεχυλοβαφὴς, idem quod χροκοβαφὴς.

Πορφυροβαφὴς, purpureo colore imbutus aut tinctus, Ath. l. 2.

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, exp. fossa, profunditas, fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine sic dictus fuit locus profundus in quem noxii & capitis damnati deturbabantur. Suid. & Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. ἐκ καταγωγῆς ἀδικεῖν, ἀποθανόντα εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Et apud Aristoph. in Nub. ἀδὲν σε κωλύσει σαυτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον μ' Σωκράτες. Metaphoricè pro exitio seu pernicie usurpatur, Demost. in Philipp. ut annotat Harpocration. Propriè aiunt βάραθρα vocari excavata loca, in quæ demerguntur flumina: ὥσπερ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingressu, vel quasi ἄβαθρον, quòd ex cavitate pervia non sint, nec adeunda, vel ὥσπερ τὸ βαθύς, ut est apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.

Βαραθρώδης, ες, ὁ ἢ ὄν, qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis & voraginolus. Plut. in Lyc.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. Il. ϑ, ὅππα βόθυνον ὀρύσσῃ ὀξὺν βέρεθρον, ubi terra profundissimo hiat barathro. utitur & Theophr. hist. pl. l. 3. c. 1.

Βόθρον, quoque dicitur per syncopen, teste Etym.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ ἢ ὄν, barbarus, pronuntiatione vitiosa & insuavi utens literaſque malè exprimens, blæsorum balborumque more. Hanc enim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo lib. 14. scribit, per onomatopeiam factum esse addens. Quum Græci (inquit) hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium βαρβάρους appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tandem verò omnes qui adverso ab illis sermone verentur, hoc nomine appellarunt. Quidam tamen scripserunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βάρβαρ subinde incidere solitos. Βάρβαροι opponuntur Græcis apud Plutarchum in Consolat. & apud Philostrat. in epistola. Dicitur βάρβαρος & pro barbarico, ut βάρβαρος γλῶσσα, Sophoc. βάρβαρος πόλεμος, Thuc. bellum barbaricum, id est, barbaris illatum. Et βάρβαροι ἔμπλαστροι, pro barbaricis emplastris. Interdum ἡ βάρβαρος, sub. χώρα, vel χώρος, pro barbarica regione. Afiertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud Divum Paulum βάρβαρος, cujus est peregrinum & ignotum idioma, ut 1 Cor. cap. 14. v. 11. ¶ Item qui barbarè loquitur, qui barbarismum committit. Luc. in Solœc. ¶ Item agrestis, qui agrestibus moribus est præditus, item inhumanus, ferus. Plut.

Βαρβαρόω, ῶ, barbarum reddo, i. agrestem & ferum, vel ferocem effero, efferatum reddo. Exponitur etiam barbarorum potestati subjicio. Βαρβαροῦμαι, efferor, barbarus fio. Eur. in Or.

Βεβαρβαρωμαι χρόνῳ ἂν ἐν βαρβάροις. Sic & in Machab.

Βαρβαρίζω, barbaris faveo, à barbarorum partibus sto. Xen. Hel. 5. Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur qui barbaros in suo sermone imitantur, cum vitiliicet corrumpentes. Plut. περὶ συσσιτίων.

Βαρβαρισμὸς, barbarismus. Eust.

Βαρβαριστὴς, barbaros imitando, barbaricè, barbarico more, Plutarch. de Al. fort.

Βαρβαρικὸς, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens, aliquid barbaricum habens, ut βαρβαρικὴ πόνη.

Βαρβαρικῶς, barbarico more, barbarè.

Compolita.

Ἐκβαρβαρόω, idem quod βαρβαρόω. Ifocr. in Euag. πῶς ϑ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβαρβαρωμὸς, effectus barbarus, qui barbaros mores induit, ibidem.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus.

Μισοβάρβαρος, osor barbarorum.

Τευθροβάρβαρος, ου, ὁ ἢ ὄν, tei barbarus, valde barbarus, ut Ἐφεσικὰ τευθροβάρβαρα, Plut. de liberorum educ.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, & (ut consequenti) osor elegantiæ.

ΒΑ'ΡΒΙΛΟΣ, proprie vocatur arbor ex osse mali Persici nata, ut tradit Florent. Geop. l. 10. Apud Eust. legitur neutro genere τὸ βάρβιλον: quo nomine à quibusdam dici scribit fructum corni arboris, quem ab aliis denominari ait πάπαξιν, ab aliis μάσυρον.

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, & Βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus seu barbitum: instrumentum musicum multis intentum chordis, unde Theocr. dixit, Βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes apud Athen. l. 4. Ἀναξιμένης δ' ῥέμα esse tradit τὸ βάρβιτον. ✤ Etym. scribi vocari quasi βαρύμετρ, utpote qui βαρίαν τὴν φωνὴν καὶ φθόγγον ἀπεργάζεται. ὡστε enim dictas fuisse πας νεύρας, quoniam ante nervorum usum utebantur lineis staminibus.

Βαρβιτίζειν, Barbitum pulsare, barbito canere. Poll. ex Aristoph.

Βάρδιστος, vide in Βαρδύς.

ΒΑ'ΡΙΣ, ίδος, vel ίδος, ἡ, navigium, navis: vox Ionum propria, ut testatur Corinthus. Herodotus verò Ægyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex spina, βάριν nominari autor est. ¶ Suidæ & Hesychio βάρεις sunt etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, item ἁρπάγαι. Hieronymus in Hieremiæ cap. 17. βάρεις dicit esse turritas domos: & in Oseæ c. 9. magnas & in modum turrium ædificatas domus, vide eundem & in Psal. 44.

Compolita.

Ἀβαεις, cui non est βάρις, ideoque in continente degens. Hesych.

Βάβαεις, Hesych. cui magna est baris. Dicitur etiam de homine magno & stupido. Vide in comp. ex Βάρ-.

ΒΑ'ΡΟΣ, ους, τὸ, pondus, onus, παρὰ τὸ βία αἴρειν inquit Etym. utpote ad quod tollendum opus sit magna vi & robore multo. Xen. Pæd. 6. οἱ φάσκοντες τοῦ βάρους αὖω κωρεῖν τοι. ¶ Metaph. pro molestia. Xen. χρὴ τὰ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, unde & Aristoph. v. 11. ¶ Item alia metaph. (ut pondus apud Lat.) Plutarch. in Pericle, ὠδεῖς βάρος ἔχων ἰσορρόπου εὐ' ἀξιώματος πρὸς πεισθῆναι ἐγένετο. Item gravitas, metaph. Plut. in Demetrio, τὸ ϑ αὐτὸ καὶ γέλειν καὶ βάρος καὶ ὄκνον ἔνεμε, paulò post, σωφρονεῖν βαστικῶς eadem de re dicit.

Βαρέω, ῶ, gravo, degravo, deprimo pondere. Luc. βαρέσει ϑ πᾶσι τὸ πεϑημένον σωμπαϑοῦντα.

Βαρόομαι, ῶμαι, gravor, ut ὕπνῳ βεβαρωμένος, in Epigr. apud Herodian. pro βαρυηκόος, i. gratiter ferre, seu indignari, cum acusi. ἐμεβαρύϑησ σε αὐτὸν τῶν δ' ἥβηκεν.

Βάρημα, τὸ, gravitas, pondus.

Βαρύλλιον, Ponduscelum, Bex Synes. 14.

Βαρὺς, έα, ὁ, ponderosus, grauis, cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Apud Nic. βαρὺς ἀνὴρ, exp. robustus. ¶ Defono etiam dicitur. Xenoph. in Cyneg. τὸν τόνον τῆς φωνῆς πάχυμον, εἶτ' ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem. ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαϐὴ opponuntur. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες Il. α, sunt etiam manus violenti. ¶ Item gravis, i. molestus, odiosus: de persona & re, apud Herodian. lib. 7. & 2.

Βαρέως, graviter, molestè. βαρέως φέρειν τι, graviter ferre & indignanter animo. Xenoph. Pæd. 2.

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Plut. exp. etiam morositas, ut apud Ifocr. Est etiam schema orationis, apud Hermog.

Βαρύνω, gravo, premo. Od. 8, ἐπεὶ μάλα μ' ὕπνος ἐβάρυνεν. Apud Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis gravedinem afferre. ¶ Item metaph. molestia afficio, ut βαρύνειν τὰς δίκας τινός, Xen.

Βαρύομαι, gravor, premor, ut βαρύμενος τὴν κεφαλὴν, capitis gravedine afflictor. exp. & gravesco. Sic Polyb. βαρυνόμενος ἀπὸ τῆς ἡλικίας. Item molestia afficior, gravi dolore afficior. Thuc. l. 2. ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον. Et cum dat. apud Xen. βαρυνόμενοι τοῖς πραττομένοις. Sæpe & cum accusat. pro, graviter ferre. Sic Plut. in Camillo, βαρυνόμενος τὴν ἀπογραφὴν.

Βαρύνω, pro βαρυόμαι, gravor, premor. Hesiod. in Erg. βαρύνει δὲ ϑ' ὑπ' αὐτῆς, Apoll. arg. 2, κάματον τε καὶ ἐξεσίην βαρύνεσθαι.

Βάρβυς, barinus: piscis genus, quod nec ovum, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristot. hist. an. l. 4.

Βεβάδυς, βεῖσα, βεῖζω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compolita.

Ἀβαρὴς, ές, ὁ ἢ ὄν, non onerosus, minime gravis, levis, ut ἀβαρὲς σῶμα, Aristot. in 1. de cœlo. Item metaph. non molestus, non gravans. 2. ad Cor. 11. Item stultus. Hesych.

Βάβαρις, qui instar bovis est gravis, i. tardus & stupidus. Item μεγαλοκέφαλος ὡσεὶ τὸ μεγάλως βάρος ἢ μέγα βάρος ἔχων. Hesych.

Βυσσοβαρὴς, in profundum delabens præ pondere. Hesych.

Ἐπιβαρέω, ῶ, aggravo, ingravo, vel degravo, premo, gravibus detrimentis implico, gravi damno afficio. Bud. ex Appiano civil. bel. l. 4.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens, in Epigr.

Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel gravor capite & vertor. Luc. Hermot. καρηβαρῶντα τοῦ τῦ οἴνου. Plut. in Artox. τὸ μὲν σῶμα καρηβαρῶντα ἢ σφαλλόμενον. Dicitur & καρηβαρεῖν τῷ κεφαλῷ, apud Aristot. de part. an. lib. 2. Pro eodem dicitur & καταβαρῶ, ῶ, & καραβαρόω, & καρηβαρόω apud Eust.

Καρηβαρία, ας, ἡ, gravedinosus) gravedinem capiti inducens, caput gravans. Diosc. l. 5. & Hippocr. aphor. l. 3.

Καρηβαρὲς οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis gravedinem afferens.

Καρηβαρόω, idem quod καρηβαρῶ, apud Poll. l. 2.

Καταβαρέω, ῶ, degravo, pondere deprimo, Καταβαρύω, idem.

Οἰνοβαρὴς, vino gravis, vino gravatus, ebrius. Il. α.

Οἰνοβαρέω, vel οἰνοβαρεῶ, vino gravis sum, vino sepultus sum. Od. 1 & α.

Χαλκοβαρὴς, ære gravis, firmus, solidus. Il. ο, ἰδε χαλκοβαρὴς.

Χειροβαρὴς, pondere suo manus gravans, ponderosus, vel tantus quantus onerandæ manui satis esse possit.

Ἄξις, λάξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heracleus, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius. lib. 33. c. 8. ¶ Item, probatio, exploratio, inquisitio, examen. Synes. Epist. 44. τὸ μὲν διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετίοντα ἢ ἐπιμόνου τὴν ἀλήϑειαν. Philo de vita Mos. l. 3. τὸ δ' ὑπ' ἄλλου βασάνου ἀνελεῖν τὴν ἀκρίβειαν διανοίας, index certissimus. Dicitur & βάσανος ἄδηλα τύπων, apud Xen. Pæd. 7. & βάσανον λαμβάνω τύπου, apud Plut. periculum facio. ¶ Item peculiariter, inquisitio quæ fit per tormenta, quæstio. Item tormenta. Ifocr. ἵνα μηδεὶς ἐλέγχῃ μηδὲ βάσανον ἤϑητο ὧδε αὐτῶν. Pro tormentis sæpius plurali numero ponitur apud Demosth. & Herodot. Generaliter de quibusvis etiam cruciatibus dicitur, unde βάσανοι Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum ægrotos acerrimis doloribus excruciant.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, peculiariter facio. Aristoph. in Ranis. κατ' ἐπῳδὴν βασανιεῖν φησὶ τὴν ποιητικήν. Plato βασανίζειν τῶν ἐμπειρίαν ἔπαρσε, experientia probare. ¶ Item torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plutar. de garrul. βασανίζεσ ϗ φρέλας τὸν ἀλάϑορα. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, afflicto & quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, exploror, probor, &c. Apud Plat. de Repub. 2. βεβασανισμένον ἡμῖν ἱκανῶς ἐφαίνετο. Item gravitas, metaph. Plut. in Demetrio, τὸ ϑ αὐτὸ καὶ γέλειν καὶ βάρος καὶ ὄκνον ἔνεμε, paulò post, σωφρονεῖν βαστικῶς eadem de re dicit.

Βασανισμὸς, ου, ὁ, exploratio, quæstio seu tormentum, cruciatus. Apoc. c. 9.

Βασανιστὴς, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνησιλέα, exp. quæstionis habendæ moderatorem & arbitrum.

Βασανιστικὸς, fœm. eadem signif.

Βασανιστήριον, (q.d. exploratorium) instrumentum ad explorandum, ut βασανιστήριον χρυσοῦ, est lapis Lydius. ¶ Item locus in quo habetur quæstio. Item generalius, locus cruciatus. ex Synesio.

Βασανίω. idem quod βασανίζω. Hesych.

Ἀβασάνιστος, (comp.) ος, ὁ ἢ ὄν, inquit Suid. non examinatus, vel non exercitus, & non probatus. Apud Antiphonem ἀβασανίστων ἀφῶμαι, res tormentis non examinata, de qua quæstio non est habita. ¶ Item expers doloris, apud Ælian. in lib. de providentia, inquit Suid. Apud Hesych. exponitur etiam μὴ κολαζόμενος, i. qui non punitur. Item ἄτρωτος, invulnerabilis.

Ἀβασάνιστος, inexploratè, re non examinata, vel non discussa, sine certa probatione, absque examine, aut examinatione. Thuc. & Plutarch.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, έως, ὁ, rex. Il. β, διοτρεφὴς βασιλῆος. Apud eundem Hom. βασιλεῖς & ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari & excellentes viri, ut inquit Eust. apud quem plura vide. ✤ Quidam deduxerunt à βάσις & λεώς. ut qui sit βάσις τοῦ λεώ, quod in eo fundata sit populi salus. Ammonius vult dici quasi ἀσινεῖς, ut qui sit inviolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item regulus, avis. Aristot.

Βασιλεύτερος, qui regiam majestatem magis præ se fert quàm cæteri, anguistior. Item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ι. Od. ο.

Βασιλεύτατος, regno dignissimus. Il. ι, σὺ ϑ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος, ος, ὁ ἢ ὄν, regulus, regalis. Herod. l. 3. Et βασιλήϊος Ionica dialysi, idem. unde βασιλήϊος, ίδος, ἡ, regia, adject. ut βασιλήϊος πυλὴ. Il. χ, & Hes. in Theog. & βασιλήϊος ἀρχὴ, apud Eurip.

Βασίλειον, ου, τὸ, regia, sc. domus, ut in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ἡ, regina, seu (ut apud antiquos Eust. usurpatum fuisse tradit) domina. Od. ν.

Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius. Suid.

Βασιλὴ pro βασίλεια, Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικὸς, ὴ, ὸν, regalis, basilicus, regius. Ifocr. Plut. & alii. tam de re quàm de persona dicitur. Βασιλικὸν, à recentioribus appellatur oecymum. Item genus satyri quod palmam Christi vocant. & ἄμμι apud Hippoc. ut multi volunt. Est & emplastri nomen.

Βασιλικὴ, ἡ, regia domus. Et Basilica, peculiari signif. domus ampla & spatiosa cauſarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad jus dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Ifocr. ad Plut.

Βασιλίνδα, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò servum esse sorte obvenit, imperata facit. Poll. l. 9. de convin. ludis.

Βασίλιννα, ἡ, regina, apud Menand.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, substantivè reginam significat: ut apud Athen. Σποδὶς βασιλὶς: activè verò dicuntur βασιλὶς ἐχέδνα, apud Eust. αἱ ἐν ϗ βασιλείων σίκων. Item βασιλίδες, calceamenti genus. Poll.

Βασίλισσα, ἡ, regina. Plut. in Apoph.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Athen. Item stella in corde leonis: & avicula quædam, & serpens de quo Plin. l. 8. c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Interdum absolutè ponitur, ut apud Plut. Ἀπὸ μὲν βασιλεύοντος. Plerunque cum genit. ut Ifocr. βασιλεύω ϗ Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il. β. v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo. ut 1 Reg. 2. 8. βασιλεύσουν αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor, sub regio imperio sum. Plut. & Synes. Βασιλεύτων ἄλλος ἀνϑρώπων, qui ferre regnum apti sunt natura, apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum, regia potestas. Plat. Xen. Βασιλεῖν, resolutione Ionica præcedem, apud Herodot.

Βασιλειάω, F. άσω. q.d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, regis more ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mith. & 3. bel. civil.

Compolita.

Ἀβασίλευτος, ος, ὁ ἢ ὄν, regem non habens, sub rege non vivens. ut Θεσσαλοὶ ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen.

Ἀβασιλεύτως, adverb. sine rege, sine regio imperio.

Ἀνυπασιλὶς, ίος, ὁ, (q.d. prorex) qui regis locum obtinet.

Διαβασιλίζομαι, idem quod simplex. Eust.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Od. ο, τῇσιν δ' ἐμβασίλευσε πατὴρ ἐμὸς ἠδὲ καὶ ἄλλοις.

Μεσοβασιλὶς, interrex. Μεσοβασίλεια, ἡ, interregnum. Plut.

Μικροβασιλὶς, parvus rex, minor rex. Eust.

Μισοβασιλὶς, regis aut regum osor. Plut.

Παμβασιλὶς, omnium rex, summus rex. Aristot. in Polit.

Παμβασίλεια, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium. Aristl. l. 3. Polit. c. 11. 12.

Παμβασίλεια, omnium regina, summa regina. Aristoph. in Nub.

Συμβασίλεια, τὸ, regiæ ficus, τὰ βασίλεια σῦκα. Athen.

Συμβασιλεύω, unà regno, simul regno. 1 Cor. 4. & 2 Tim. 2.

Φιλοβασιλὶς, regis amans, Plut. in Aristoph. Φιλοβασίλειος, ος, ὁ ἢ ὄν, regiæ potestatis amans. Plut.

Φυλοβασιλὶς, q.d. rex tribus seu tribuum. Poll.

Βάσιμος, βάσις, vide in Βαίνω.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, F. ανῶ, Pass. fascino, quod & à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω, (παρὰ τὸ φάσει κάϊνειν) oculis occido, i. aspectu. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. 34. ἐπιλέγουσι γὰρ, ὅπερ ϑ αὐτὸς τερατεύεται, ἰδὶ τὸ περιφέρων τις μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκαίνῃ μϵ. Sic & apud Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 53. διὰ τὶ τοὺς βασκαίνοντας, ϗ ἐμλίσκει πεῦθος. Sic & apud Plutarch. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invideo, quoniam qui fascinant, id faciunt quòd invideant, ut colligere est ex iis qui leguntur apud Alex. Aphr. l. 2. Probl. 53. Dicitur aut βασκαίνω σοι, apud Demost. & βασκαίνω σοι τοῦτο aut τοῦτο, apud Philost. & βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ, apud Luc. Reperitur & cum genitivo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. & Plut. ut testatur Bud.

Βασκαίνουσα, fascinor. Theocr. idyll. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ ἢ ὄν, fascinator, fascinatrix, ὁ πῖς φάσει κάϊνων quasi φάσκανος, ut βάσκανος ὀφθαλμός. Plut. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invidus. Plutarch. Exp. & obtrectator, malevolus, apud Dem. usurpatur in fœm. gen. apud Aristoph. in Plut.

Βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot. sect. 20. Probl. 34. Item invidia seu invidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βάσκανον, ου, τὸ, fascinum. Exp. & odium, vide poll.

Compolita.

Ἀβάσκαντος, ος, ὁ ἢ ὄν, invidia vacuus, non invidens, non invidus. Exp. Ἀ-βάσκανος, apud Suid.

Ἀβάσκαντος, cui nemo invidet, tutus ab invidia, invidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod invidias hominum avertit, seu quod fascinationes ab invidia profectas avertit. Dioscor. lib. 3. Ἀβάσκαντος, circa invidiam. Epigr. l. 1.

Κατάβασκαίνω, idem quod βασκαίνω, Plut. Symp. 5. lib. Probl. 7.

Περιβάζ

Πεσοβατταλίων pro βατταλίων, à nonnullis usurpatum huic ex Phrynicho annot.

Βάτκα, βατμὸς, vide in Βαίνω.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, sive βασσάρη, nomen calceamenti cujusdam, ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρμόζειν. ut Etym. tradit. ¶ Idem annot. propriè significare ἢ ξανθὸν, & Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò Βασσάρας esse dicit Bacchi nutrices, ita nominatas διὰ τὸ βαίνειν ἐπ' ἀρᾳ ποιεῖν διὰ τὸ μαινεσθαι. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat, ut αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur & pro vulpe: in qua signif. dicitur & βάσσαρος secundum Herodotum, ut refert Etym. itidemque, Suid.

Βασσάρεος, vulpinus. Hesych.

Βασσαρεύω, (diminut.) significat non solùm ἢ βασσάρην ἢ βακχᾶν, sed etiam ἢ βασσάραν ἢ ἀλωπεκᾶν, ut Etym. testatur. Item pro meretrice. ex Epigr.

Βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus. in Epigr.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, ut bajuli onera portantes. Aristot. de mundo, Βαστάζειν γέγοντας ὑπὸ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, bajuli, geruli. Scribit tamen Suidas βαστάζειν, Atticis non esse ἄξιον, sed rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare, ut Od. φ, v. 405. Α'υτὰρ ἐπεὶ μέγα πῆχυν ἐδέσσατο χεῖρ' ἐνὶ παλ- πη. ¶ Idem Suid. exponit etiam θνμιάζω. ¶ Pro sepelire affertur ex Soph. in Ajace, κακλιὼ φάσγανόν τ' ἄκρον φέροντα ὡς με βαστάσῃ.

Βάσαγμα, τὸ, onus quod portatur.

Βασαγὴ, onus, βάρος. Hesych.

Compositа.

Α'βάσακτος, ν, ὁ ἢ ὅ, (q.d. importabilis) portatu impossibilis: ut ἀβάσακτον φορτίον.

Αξασάκτος, ita ut portari non possit. Hesych.

Αναβαστάζω, idem quod βαστάζω, vel porto sublatum in altum, seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὑψος ἀναβα- στάσαι τὸν ἀνάπλουν.

Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω.

Δυσβάστακτος, portatu difficilis: ut Matt. 23. Δυσβάστακτος, cum difficili portatione, ita ut vix portari possit. Hesych.

Εὐβάστακτος, portatu facilis, Aristot. Rhet. l. 1.

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. & confero, item comparo, ex Jobi c. 18.

Ὑποβαστάζω, sustinco.

Φορτοβαστάκτης, ν, ὁ, baiulus, apud Suid.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ν, ὁ, exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Æschine hoc nomine Demosthenes vocatur, quoniam κακο- μόθυπος ἐπὶ μαλακίᾳ, ut scribit Harpocration, vide & Plutarch. in vita Demosth. A Batalo quodam tibicine, qui mollis esset & effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex, apud Eupol. ut scribit idem Harpocration.

Βατταλίζειν, mollem effœminatamque & turpem vitam ducere.

Βατύνω, βατόω, &c. vide in Βαίτω.

ΒΑ'ΤΟΣ, ν, ὁ, rubus, sentis. Od. ω, βάτων ὕπερθε, propter rubos. Apud Diosc. lib. 4. c. 39. est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per Antiphrasin quasi βατὲς: quod sit prorsus ἄβατος, id est, inaccessus propter minores & nocentes spinas. ¶ est & piscis nomen, qui & βατὶς. Aristoph. schol. ¶ Est & mensuræ genus, Hebræis peculiare, ut Luc. cap. 16. ¶ At βατὸς, ν, ὁ, vide in Βαίνω.

Βάτιον, ν, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, ut Aristoph. docet in Pluto. vide schol.

Βάτινον, dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. l. 2. cap. 13. ¶ Item βάτινος, adiect. rubeus, i. qui est e rubo.

Βατώδης, ες, ὁ, rubeus, i. qui est ex rubo, vel rubo affimilis, apud Theocr.

Βατώδης, ες, ὁ ἢ ὅ, idem apud Athen. l. 2. ut βατώδες μόρον.

Βατίδα, ἡ, Il. β. in Bœotia collis quidam circa Trojam, dictus ἀπὸ τῆς ἀεὶ αὐτὸν βάτου, q. d. rubetum.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua. Plin. l. 2. cap. 15. ¶ Item piscis qui & βάτος, apud Athen. l. 4. & 7. ¶ Est & avis apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Compositа.

Κυνόβατος, ν, ἡ, & κυνόβατον, ν, τὸ, rubus caninus. q.d. sentis canis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. & l. 9.

Παλιμβάτης, rubis abundans. Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

ΒΑΤΡΑΧΟΣ, ν, ὁ, rana, dicta quasi βοᾶσπαραξ (quemadmodum & βόπαραξ pro βάτραχος, apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοᾶν πεπαχύσθαι ἔχειν, ut Etymol. docet. Autor Batrachom. Βάτραχος ὑλήεσσ' ὀχέεσκε λίμνας ὕδατα λιγρὰ. ¶ Est etiam piscis nomen quem Plinius modò batrachum, modò ranam vocat. Aristot. autem inter σκληρὰ recenset. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Ætius. ¶ Hesychio est etiam species ἑρπέτου.

Βατράχιον, ν, ὁ ἢ ὅ, q.d. ranalis, ut βατράχειος μοῖρα, apud Suid.

Βατραχὶς, ἰδος, ἡ, vestis ad ranarum colorem accedens. vide Aristoph. schol.

Βατράχιον, ν, τὸ, ranunculus, herba de qua Dioscl. l. 2. c. 26.

Βατραχώδης, ν, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin. l. 37. cap. 10.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro, in modum natantis ranæ extendor, quum deluxatione membrorum agitur.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ν, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui exili voce prædirus & balbus fuit, vide Herodot. lib. 4. Hinc Βατταλογέω, loquor ut Battus ille.

Βατταρίζω, idem quod βατταλογέω, balbutio, lingua titubo & hæsito, in loquendo sum impeditus instar Batti illius, Cicero ad Att. l. 6. ep. 5. & Luc. in Ione trageed. de Timocle quodam. Hesych. tamen κατ' μιμησιν τῆς φωνῆς vult factum esse, ut βαρβαρίζειν & τανταλίζειν. Ponitur & pro blaterare, garrire, nugas effutire.

Βαττακισμὸς, ν, ὁ, titubantia & hæsitantia, linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophyl.

Βατταρισὴς, ν, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur, vel etiam nugator, blatero.

ΒΑ'ΤΤΩ, latio, ὑλακτῶ, verbum fictum ex canum voce quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut baubari apud Latinos, Dores Βαῦσθειν dicunt. Theocr. idyll. 6. Α'ττι ποῦ δῖον ὕπνον ἐπάγαγε σοφὲ δὲ βαῦσθει εἰς ἅλα δερκομένα. Et Plut. in lib. an. seni c. resp. κωΐες γὰ βατταρίσαν ὅταν μὴ γνώσκωσιν, καθ' Ησύχιον. Ab Hesych. exp. & obscuré seu occultè loquor.

Βαυκάλιον, ν, τὸ, baucalium: dicitur vas angusti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur, tunc enim veluti βαῦζει & bombatur. Alex. Aphr. Probl. 94. l. 1.

Βαύκαλις, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr. l. 2.

Δυσβαύκτης, (compositum) quem canes vix minimo latratu sunt prosequuti.

ΒΑΤΚΟΣ, ῦ, ὁ, jucundus, Hesych. delicatus. Etym.

Βαύκαλος, idem, Etym.

Βαυκίζω, delicior, lascivio, Hesych. Etym.

Βαυκίσματα, deliciæ.

Βαυκισμὸς, species saltationis, Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, calceamenti genus. Poll. l. 7.

Καταβαυκαλήσεις, cantiones quibus nutrices sopiunt pueros suos, teste Athen. l. 14.

ΒΑΥ̃ΝΟΣ, ν, ὁ, fornax, caminus, Eust. & Aristoph. schol. Quidam Peloponnensium vocabulum esse putarunt. Etymologus ab αὔω significante καίω, deduci putat.

Βαύνη, idem, Hesych.

Βαύωνος, Κειβαύ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βαχὴ, &c. Βάχλις, vide in Βάπτω.

ΒΑΔΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, mulgeo, fugo. Pluto, εὐδαιμονίζουσι βέλ- τιον πολὺ βαλλάντια. Ab Aristot. de muliere etiam dici testatur Bud. Affertur & βάλλω pro eodem.

Βδάλλομαι, mulgeor, βόες βδάλλονται μέλα, apud Aristot. Idem, βοῦς Cδάλασται ἀμφορέα, amphoram lacte implet. Item voce media, mulgeo. Nic. in Alex. ἦε σύγε βδήλαιο νέον γλάγος ἔνδοθι πίθοις.

Βδέλασις, mulctus. Item succus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. idyll. 2. Etym. à βδέλλα fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Dioscor. Gal. vide & Plinium. Dicitur & βδέλλιον. Diosc. l. 1. c. 81.

Νεβδέλαστον μέλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω, F. ήσω & ύσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ τῆς δίκης βδέουσα ἀριστερὰ μᾶλλον. Ibidem cum accus. ὑ λιβανωτὸν γὰ βδέω. Sunt qui accipi etiam pro fœtere putent, ex consequenti, ut σίλφη βδέουσα, apud Gal. & Aët.

Βδέλος, flatus ventris, exp. & crepitus. Item fœtor extinctæ lucernæ.

Γαλαβδέλλιον, (comp.) frutex urticæ similis: de quo Dioscl. lib. 4. c. 95. Sic dictus quoniam folia ejus manu trita γαλῆς βδέλυγα olere suo referunt.

Βδέντυδες, apud Suidam. & βδέννεσθαι, flatum ventris emittere, ut βδεῖν.

Βδέλλιον, idem quod βδέλλα, Hesyc. ¶ Item timeo, tremo. apud Arist. in Equit. γὰ οἵτε πλάσοι ἐνδέασιν ὠϊόν, ὃ, τε πίσσης βδέλλιον λεῖον.

Comp. Τποβδέλλιον, clam flatum ventris emitto. Luc. ὑπο- βδέλλει ὑμῶν τὰ δέντε.

Βδελύττομαι, & βδελύσσομαι, execror, abhominor, detestor. Propriè, averior ob fœtorem. Aristoph. in Pluto. σὲ δ' ἐγὼ τῶν δ' ὄντως ἐβδελυττόμην. Exp. etiam formido, exhorreo. Idem in Nub. Afferuntur & βδελύσσω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς & βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda seu abominanda. Lucæ 16. Est etiam fœtor. Etym.

Βδελυγμία, ἡ, execratio, abominatio. Chrysost. Item pro nausea, apud Xen. Exp. & fœtor.

Βδελυκὸς, execrabilis, abominabilis. ad Tit. c. 1. cui opponitur εὐσέβειος, apud Æschyl.

Βδελυκτὸς, apud Æschyl.

Βδελυρὸς, qui est frontis prostitutæ, protervus, flagitiosus, impurus. Aristoph. in Ran. & nub. & Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia præditus sit, ut apud Theophrast. in Charact. & Plutarch. de Inst. lib. βδελυρᾶς, flagitiosè, impurè, ut βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. βδελυρία, ἡ. summa & perdita impudentia, ingens protervia. Plut. in Demetr. Item flagitiosa & impura vita. Æschin. in Timarch.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ν, ὁ ἢ ὅ, stabilis, firmus, ut βεβαία εἰρήνη. Isocr. & Xen. firma pax. Item (de persona dictum) i. de quo fiducia concipitur, is de quo nobis aliquid certò persuademus. Unde βεβαιότατον εἰμὶ τῶν πολιτῶν, certa fides habetur mihi hoc facturum me esse. ut apud Thuc. 3. ❖ Deducitur à βαίνω, sed à βέβαα pro βέβηκα formatur.

Βέβαιος, firmè, unde βεβαίως ἔχειν, à Plat. dicitur quod firmum est. Exp. & certò, explorato.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas. Aristot. Ethic. l. c. 10. Exp. etiam constantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, stabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. Item confirmo, ut βεβαιοῦται πᾶσι εἰρήνιλιν. Herod. 4. Sic & νόμους βεβαιοῦσθαι Dem. ¶ Apud Jurisconsultos, præsto ut habere liceat ei cui stipulatione & sponsione evictionis cautum est. vide Bud.

Βεβαίωμαι, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo, confirmo. Plut. & Pausan. Item stabilio, &c. Thuc. lib. 6. πᾶσι ἀρχαῖα βεβαιοῦσθαι.

Βεβαίωσις, confirmatio, confirmamentum. Thucid.

Βεβαιωτὴς, ῶ, ὁ, confirmator, fancitor, Plut. Βεβαιωτικὸς, confirmativus. Eustath.

Compositа.

Α'βέβαιος, ν, ὁ ἢ ὅ, instabilis, inconstans. Exp. etiam, minimè firmus, non hærens firmiter. Plut.

Α'βεβαίως, inconstanter.

Διαβεβαίομαι, affirmo. Phal. & Plut.

Ἐμβεβαιόω, ῶ, constabilio, confirmo, ut ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα, Plut. in Lyc.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ, item ἐπιβεβαίωμαι, confirmationem addo. q.d. pâst confirmo.

Καταβεβαιόομαι, ῶμαι, affirmo, Plut.

Βέβηλος, vide in βηλὸς.

ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ, pisces quidam, apud Athen. l. 7. Idem dicuntur & βεμβράδες, & μεμβράδες. ibidem.

Βέβνα, vide in Βίνέω.

ΒΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, telum, jaculum, sagitta, hasta missilis, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, ut Eustath. explicat. Alibi tamen scribit propriè esse τὸ τῶ ὀϊστῶ σιδήριον: indeque ipsum totum βέλος nominari frequens apud Hom. Ἐννὺς βελῶν εἶναι, exp. intrà teli jactum esse, cui opponitur ἐξω βελῶν εἶναι, apud Herodot. ¶ Item quum Deo tribuitur, fulmen: ut apud Herodot. βέλος ἐνέπνευσε Θεός, Deus fulmen jaculatus est. ¶ Eustathio est etiam ipse ictus & dolor ex ictu illatus, ut Il. ξ, κὰδ' δ' ἄρ' ὅσσε Νύξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἐπὶ θυμὸν ἐδάμνα. ¶ βέλος ὀξὺ, metaph. extremus dolor parturientis, Il. λ.

Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Il, ο. ¶ At βέλεμνος, piscis quidam apud Athen. l. 7.

Βελεμνίτης, ου, ὁ, lapis qui sagittæ effigiem repræsentat, ex ampla radice definens in tenuissimam aciem.

Βελόνη, ἡ, acus. Eupol. apud Poll. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Athen. Βελονίδες, ἰδων, ἡ, acicula.

Οἰζελὸς, verù, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

Α'λεξιβέλεμνος, ν, ὁ ἢ ὅ, arcens, sive depellens sagittas, in Anth. Epigr.

Α'χερσιβελὴς, ἰδος, jaculi genus. Suid.

Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo & interstitium, quod est intra ictus jactum, i. quod teli jactum non excedit. Polyb.

Ἑκατοντεβελὴς, ους, ὁ, eminus jaculans, ὁ ἑκατὸν βαλλων, vel ἑκατὸν βέλεσιν ἀμύνων, de Apolline. Il. α.

Ὀξυβελὴς, ἐος, ὁ ἢ ὅ, acutam habens cuspidem. Iliad. δ. Exp. etiam qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20.

Τετράβελις, tres cuspides habens, Epigr.

Χρυσοβέλεμνος, aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans, in Epigr. dicitur de Apolline.

ΒΕΑΤΕΡΟΣ, ν, ὁ, melior, præstantior. Hesiod. in Erg. Οἵτοι βέλτερον εἶναι, domi esse melius est. Phocyl. βέλτερος ἀλκήεντος ἐὼν σπουδαιοσθένος ἀνήρ. Aristoph. scholiastes in positivo gradu exponit φρόνιμος.

Βελτίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, idem, Dem. Thucyd.

Βελτίονες, melius.

Βελτίω, ῶ, melioremseu melius reddo, Philo de vita M. l. 3.

Βελτίωσις, εως, ἡ, in melius provectio. Philo de vita M. l. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thucyd. Plut. Βέλτιστε, optimè.

Α'βέλτερος, ν, ὁ, stolidus, amens, stultus, vecors, vesanus. Suid. as & Hesych. exp. ὁ τὸ βέλτιον γινώσκων. Simplicius in Epicteti. ait, ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτε ὀλίγα τινὶ συγκινδυνεύοντος, βελτίων εὑρίσκεται, i. quum non habet cui collatus, melior videri possit. Apud Athen. ἀβέλτερος & ἑμπερων opponuntur.

Α'βελτέρως, stolidè, stultè. Plut.

Α'βελτερεία, vel potius ἀβελτηρία, stoliditas, stultitia, amentia, vesania. Plut. ¶ Pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, sæpe apud Demosth.

ΒΕΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus, instrumentum quod pueri se exercentes torquent. Scribitur & βόμβιξ, per ι. Suidas ex Aristoph.

Βεμβικάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumvertor, & circumagor. Suidas.

Βεμβικίζω, circumverto, & circumago in modum βόμβικος, in gyrum ago velut turbinem, apud Suid. ex Aristoph. in Vesp.

Βόμβιξ, etiam per ι scribitur, & dicitur non solùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine æreo & de aquarum vortice. Hesych. ¶ Est & insectum quoddam volucre (quod & βεμβὶξ nominatur, unde βεμβίδιον, diminut.) Nic. in Ther.

Βέρβ, vide in βάβ.

ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teste Eustathio, concha & ostreum quod uniones & baccas continet. Athen. l. 3.

Βέρεθρον, vide Βάραθρον.

ΒΕ'ΤΙΟΝ, betium herba de qua Dioscl. l. 3. 27.

ΒΕΤ̃ΔΟΣ, vestis genus varium aut purpureum, ut scribit Etymol. afferens ex Callimacho, Ε'ν δ' Πέρσαι κεκλήτε καὶ ποικίλα βεῖδη ἔχοντα. Didymus verò βευδέα exponit ῥάμματα, dici scribens quasi βοεύδεα, ut sint βόεα ῥάμματα in quibus est εὐσθενν vel etiam πολεύδεν παρέχοντα ἠώων. Herodian. pleonasmo τῆς C παρὰ τὸ εὐδὴν dici autumat. Apud Poll. lib. 7. scribitur βεῖδ'δν, quod inter genera vestium numerat.

ΒΗ', Suida teste est imitatio vocis ovium apud Atticos: ut apud Cratinum in Dionys. Alexandro, Ο' δ' ἠλίσθη ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαβίζῃ.

Βήζω, Hesych. exponit φωνῶ.

Βήκη, Hesych. capra. Βήκα quoque dicta sunt πρόβατα, teste eodem Hesych.

Βληχάδες, vide suo loco.

ΒΗΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, limen, domus. Il. α, ἀπὸ βηλοῦ θυσαντος, à divino seu cœlesti limine. ❖ A βαίνω derivatum putatur.

Βέβηλος, πόσθ, quem (q.d. cujus limen) ingredi cuilibet fas est. Et ex consequenti exp. profanus. Orph. apud Just. Mart. Σύρες δ' ἐπίσχεσθε βεβήλοις.

Βεβηλόω, profano, contamino. Hesych. & Suid.

Α'βεβήλητος ὁ ἀσεβὴς καὶ ἱερεύς, Eust. Et ex consequenti, non profanus & interdum etiam sacrofanctus. Et de re & de persona. Plut

---

Βῆμα, &c. vide in Βαίνω.

ΒΗ'ΞΙΣ, χεως, ἡ, tussis. Dioscl. l. 1. c. 158. βῆχα χερσίαν. Masculino etiam genere reperitur apud Thuc. ὡς βηχὸς ἰσχυρὸς.

Βηχικὸς, ad tussim pertinens, tussicularis. ut βηχικὰ φάρμακα, & βηχικοὶ ῥωμαίμεις. Dioscor.

Βῆχος, herba tussihgo dicta, & tussicularis. Cæl. Aurel. & Dioscor. l. in præfat.

Βήσσω, tussio, Xenoph. Pæd. 2. Βῆχμα, id quod tussiendo expuitur. Quidam scribunt cum ε. βρῆκτα & βρῆχμα.

Compositа.

Α'ναβήττω, extussio, tussiendo expuo seu exereo: vel simpliciter, expuo, exereo, ut apud Gal. ἀναβήττων αἷμα ἐκ τῆ πνεύμονος.

Α'ναβήττημα, extussior, expuor, rejicior, apud eundem.

Α'ποβήττω, extussio, tussiendo ejicio. Hippocr. in Progn. μήτε πύον ἀποβήσσῃ.

Ἐκβήττω, extussio, apud Gal.

Υ'ποβήττω, subtussio, Luc. in somn.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ν, ὁ vel ἡ, beryllus, gemmæ seu lapidis pretiosi nomen

nomen. Tryphiod. in poëmatio de excidio Trojæ, Τλωικὸς βερύλλιος ἠμιμελὴς ἀμαθύνε. ¶ Est & herbæ genus, teste Hesych. apud Dionys. de situ orbis.

Βηρύλλιος λίθος, idem cum ἠλιοτρόπιος, Ezechiel. 28.

ΒΗΣΣΑΙ, αἱ, ut Græci lexicographi & schol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montibus per quæ gradi possumus, seu loca arboribus fruteisque condensa, qui Latinis dicuntur saltus. Sunt qui interpretentur etiam convalles, valles profluas. Il. ρ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κυνὰς ἐλαφρὸς τ' ἀΐσσῃς Γρῖφας ἐκδιώξειεν ἐλαφρότατος διὰ βήσσας. Et Il. π. Οὔρεσι ἐν βήσσῃς.

Βησσήεις, εντος, ὁ, saltuosus, vel flexuosus, habens multas semitas. Hesiod. in Erg. ἀγκὼν βησσήεντα.

ΒΙΑ, ας, ἡ, vis, robur. Il. η, & λ, & Od. ξ, εἶη δέ μοι ἔμπεδος εἶη, utitur & Xen. Hell. 6. ¶ Item vis, i. violentia, item violentus impetus. Il. α, τῷ ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπούρων. Dem. ὅπῃ πολὺ προφέρει τῇ ἢ βίᾳ καὶ ὠμότητι. Dicitur βίᾳ & σὺν βίᾳ, per vim. Hinc βίᾳ ἡμῶν, Thuc. nobis invitis. Sic βίᾳ ἢ πολλῶν, invita multitudine. Et σὺν βίᾳ ἐπίοιμεν, coacti bibebamus, apud Aristophanem. ¶ Item βίᾳ injuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. π. βίας ὑπόδικος ἀνδρῶν.

Βίαιος, α, ον, (& interdum η) violentus, injurius, ut ἔργα βίαια apud Hom. apud Plut. de legib. τὰ βίαια, quæ vi aguntur. Apud Xen. & Luc. βίαιόν τι ποιεῖν, vim & injuriam inferre, cui respondet, βίαιόν τι πάσχειν apud Thuc. Hinc & βιαίου δίκη, actio de vi illata. Dicitur & de persona, apud Thuc. ¶ Item coactus, ut βίαιοι φανοὶ, apud Greg.

Βιαίως, νι, violenter, βίᾳ.

Βιάω, ῶ, F. ήσω, vim affero, urgeo, vel violenter urgeo, opprimo, Il. π, πῖπτον γὰρ ἄρες βιάζεσκεν Ἀχαιούς.

Βιάομαι, ῶμαι, idem quod βιάω. Od. λ, οἱ κεῖνον βιόωντα. Ex Hesiod. aff. pro, vim infero, vitio.

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ, ὡς βιάζετε μῦνον ἐόντα.

Βιάζομαι, pro eodem frequentius usurpatur in prosa cum accus. vel personæ, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. & Plutar. Item conor, nitor, summa vi contendo, itidem cum inf. ut βιάζομαι ἄρχειν. Plut. Item stupro, stuprum infero, quod & Lat. dicitur vim infero, cum accusat. Plut. ¶ Item passivè opprimor, cogor, &c. Xenoph. & Plut.

Βιαστὰς, οῦ, ὁ, violatio, vis adhibita seu illata. Dioscor.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, violator. Naz. Βιαστὸς, qui vim afferre potest, ut βιαστικὸς νόμος, lex qui cogit, ex Plat.

Βίος & βίτος, & βριαρὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀβίωτος, ου, ὁ ἡ, valde robustus. Ex α augente, & βία, i. robur: pro πολύβιος, vel contrà invalidus, minimè robustus, imbellis, si α sit privativum. Item non violentus. violentia non utens. Item qui violentiam aut vim non novit, vel cui vis non infertur, vel qui coactus & per vim nihil agit, liber. Aliam significat. vide in compos. ex βίος.

Ἀβίαστος, ου, ὁ ἡ, non factus per violentiam, non violentus. Item non coactus. ¶ Item inexpugnabilis, ineluctabilis, robustus.

Ἀβιάστως, sine violentia, non violenter, non coactè.

Ἀγριοβίως, ου, ὁ, immani robore & vi præditus, ferocius, bellicosus, In Antholog. epigr.

Ἀντίβιος, adversus, contrarius, adversarius, quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων; vel secundum Etym. ὁ ἐναντιούμενος τῇ βίᾳ, i. δυσκίνητος. Il. α, & β, αἰπείοισι ἔπεσι μαχέσθαι. Ἀντίοιον & αντίῳ & αντίᾳ (adverb.) contrà, è contrario, ex oppositio. Item ex adverso, è regione, coràm, in conspectu. Il. π, & η, & Il. φ.

Ἐναντίος (decomp. adversarius, q.d. vim & potentiam contrariam habens. Et adverb. ἐναντίον, adversùs, contrà, apud Hom.

Ἀντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto. Philo de mundo.

Ἀπτοβιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut. in Cariol. ὅτε δ' ἀμὰς ἡ ἰσοδεία πολοῖτε ἀπτοβιάζῃ. ¶ Enitor ut mulier in partu, apud Aristot. de hist an. 7. inquit Bud. ¶ Passivè etiam capitur pro, vi cogor. apud Plut.

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo.

Εἰσβιάζομαι vim infero, violenter aliquid facio. Dem. ¶ Item vi ingredior, q.d. per vim irrumpo. Sic Plut. in Numa, εἰσβιάζονται εἰς τοὺ οἴκους.

Ἐκβιάζω, vi exturbo, vi compello ex uno loco seu statu in alium. Plut. symp. 4.

Ἐξβιάζομαι, vi adigo, per vim compello, apud Herodian. & Plut. Item exprimo, extorqueo Budæo.

Decomp. Ἀνεξβίαστος, qui vi compelli nequit, cui vis nulla fieri potest, inviolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inviolabiliter.

Δυσκβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax, Plut.

Εὐρεβίης, cujus vis & robur latè se extendit, latè potens. Hesiod.

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo, καταβιάζομαι, idem. Item passivè, opprimor, urgeor. Plut.

Παραβιάζομαι, vi detorqueo, Plut. Itè urgeo, cogo, Plut. & act. c. 16.

Περιβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Περισβιάζω, adurgeo, instando cogo. Thuc. Περισβιάζοντο idem apud Plut. symp. 4. ἢ περισβιάζεται ἡ φύσις, vim afferentes naturæ. Item passivè, cogor. Thuc.

Συμβιάζω seu συμβιάζομαι, simul vim infero, unde συμβίασις, apud Dem. exp. simul occupata.

Ὑπερβία, ἡ, modum excedens vis, injuria. Suid.

Ὑπέρβιος, omnem vim excedens, omni vi superior, violentus, ut Il. σ, Ἕκτωρ ὑπέρβιος. Od. α, ὑπερβασίῃσι βίηφι. Hesiod. in scut. ὑπέρβιον ἄλκος ἐσέσχε.

Ὑπέρβιον, adverb. ultra vires, per vim. ὑπερβίως, idem. Il. ρ.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præpolleo. Thuc. l. 2.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

Βιβάζω, βιβάω, vide in βαίνω.

ΒΙΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber. Demosth. pro cor. τὰς βίβλους ἀκριβῶσαι. Luc. in Herod. de libris ejus loquens, ἄχρι τῶν μέσων καθῆκαι τὰς βίβλους κιτῶ. ✤ Etym. deducit, διὰ τὸ τοὺς βίβλους βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ. Eustath. autem ἐκ τῆς βύβλου, ex qua olim fiebant libri.

Βιβλάριον & βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellulus, in Apoc. c. 10.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus. Sæpe pro Βίβλος, liber. Luc. de hist. scrib. πλὴν ὦ τοῖς ἐπιχαρῶν ὀλίγα δεῖν μακροτέραν τὴν βιβλίων ἐργάσῃ. Et λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Item idem quod γεγραμμένον. Exponitur & tabellæ. Bud. ex Plut. afferri pro libello supplice.

Βιβλιακὸς, librorum volutator, in librorũ lectione versatus. Plin.

Βιβλίδιον, ου, τὸ, libellus. Dem. βιβλιάριον, idem, apud Eust.

Βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus, aut funiculus è papyro plexus. Eupol.

Βιβρώσκω, vide in βιβρώσκω.

ΒΙΚΟΣ, ου, ὁ, ab Hesych. exp. vas aut urna habens ansas. Ab Hieronymo apud Esa. cap. 19. exp. doliolum. Eubulus apud Athen. lib. 1. ἐμπιόμενοι & βίκες pro eodem accipit. Sic Xenoph. apud Suid. ὑπεμπὶ βίκας ὑπαδεῖς οἴνου.

Βικίον, ου, τὸ, urnula, urceolus, doliolum: vel lagenula, aut etiam vasculum. Dioscor. l. c. 96. βικίδιον, idem apud Suid. ¶ Item βικίον, vicia, apud Asianos, ut tradit. Gal. de alim. facult. lib. 1. cap. penult.

ΒΙΝΕΩ, ῶ, inco, coëo, idem quod βαίνω unde derivari putant Aristoph. in Ran. πῶς γὰρ ἡμᾶς ἄδεις, Ὅστις γε πίνων οἶδ' ἁβρῶς βινεῖν μόνον.

Βιννάω, ῶ, inire seu coire cupio, coitus libidine prurio, apud Luc. Aristoph. & Athen.

Βείνω, idem quod βινέω, & ab eadem origine deflexum. Hesych. βείνειν, apud Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire. Att. & βίγνυτιῶν pro βιννιτιῶν.

Composita.

Ἰππόβινος, ου, ὁ, in modum equarum coiens, i. valde libidinosus. Aristoph.

Ὑπολιπαντόπυτα βεώματα, edulia quæ ad libidinem proritant, ex Menandro.

ΒΙΟΣ, ου, ὁ, vita: cui opponitur mors, ut πέρας τοῦ βίου, finis vitæ, Xen. Pæd. 8. Et διὰ βίου, per totam vitam. Plut. ¶ Item vita, i. mortales & humanum genus. Aristot. de mundo, σωσπερμίαν γοῦν ἡ βίου ἅπας, πλὴν ὀλίγων χώραν ἐπιδοὺς Θεοῦ, i. assentiuntur mortales omnes. ¶ Item victus, annona. Item bona, facultates. Et generaliter res ad vitam necessariæ. Xen. Hellen. 7. ὁ γὰρ βίος πᾶς ἀπέστις ὑμῶν ἐκεῖ ἦν διαλύσασθαι. Sic dicuntur βίον ποιεῖσθαι & συλλέγεσθαι & κτήσασθαι & ποιεῖσθαι, victum quærere seu comparare apud Æschin. Dem. Herodot. Xen. ✤ Dici volunt παρὰ τὸ μὴ βίᾳ καὶ αὐθαιρέτως ζῆν. ¶ At Βιὸς, ου, ὁ, quidam exp. arcus, ἀπὸ τῆ χῇ ὑπεναντίον βίᾳ, vi enim intendendus est. Alij exponunt, nervus arcus, itidem ἀφ' ὧν πλὴν βίαν, quia vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Il. ο, ὅτε μοι βίον ἐκβαλε χειρὸς, Νάρηκα δ' ἐξέρρηξε νεύρασιν.

Βιόω, ῶ, F. ώσω, vivo, κατ' ἀρετὴν βιῶν, Luc. Reperitur etiam βιώωνες & βιὲς & βιῶν (apud poetas & Herodotum) quorum thema in usu non est.

Βίωσις, εως, ἡ, vita, i. ipsa vivendi actio. Act. Apost. cap. 26.

Βιώσιμος, ος, ον, ὁ ἡ, vitalis, i. qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, apud Suid. Βιωσιμον θρέφος, vitalis infans, & βιώσιμος βίος. Βιωσίμως, vitaliter, ut βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, apud Nazianzen.

Βιωτὸς, ου, ὁ, vitalis, ut Plato in Apol. ὁ ἡ αὐξίπτερος βίος, ὁ βιωτὸς αὐθρώπῳ. Aliquando βιωτὸν in neut. gen. vivendum. Luc. ἓν ὄφελος βιωτὸν αὖτις.

Βιωτικὸς, ὸν, ὁ, ad vitam sustentandam & victum comparandum industrius aut intentus. Aristot. hist. anim. lib. 9. Item ad vitam sustentandam & victum conquirendum pertinens. 1 Cor. 6. Apud

---

Apud Theologos pro seculari, item pro eo qui laicus est, i. prophanus, non monachus. seu pro eo qui hujus vitæ seculari curis & negotiis addictus est, aut eo qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat, ut annotat Bud. ex Basil.

Βιωτικῶς, ut fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poëtas idem quod βίος) vita. Il. ν, βιότοιο τελευτὴ. Item victus, id unde vivitur, res ad vitam sustentandam necessariæ, bona, fortunæ. Od. α, ἀλλὰ μέμονεν βιότου κατὰ δῆμον.

Βιοτὴ, ἡ, vita. Xen. Pæd. 7. τὸ δὲ δὴ ὃ ἔχων μακαρίαν βιοτεύει.

Βίοτης, ητος, ὁ, ἡ, idem. Theodor. in Eccl. hist. Βιότην, victus exiguus. Aristoph. in Pluto.

Βιοτεύω, vivo, vitam dego, victum quæro. Xen. Pæd. 3. ἀπὸ πενίαν βιοτεύειν. Βιοτεία, ἡ, vitæ institutum, vita apud Xen.

Βιοτεύω, ὁ ἡ, inops, cui non suppetunt ad victum necessaria. comp. ex α privat. & βίος, victus. Luc. in dial. Achillis & Antilochi, πολλοστοὺς ἀξίους ἡγαλήθεος ἀνδρός. ¶ Item dives, apud Antiph. ab α augendi vim habente, & βίος, victus. ¶ Item longævus, ut quidam exponi. Iliad. ν. ab α epitatico, & βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere. Strab. ¶ Vide & alias signif. in compositis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem & delicatam vitam agens, molliter & delicatè vivens. Dionys. de situ orbis.

Ἀβιοτεύω, qui exlegem & injustam vitam degit. Nonn.

Ἀμαξόβιος, sive ἀμαξοβίτης, in plaustro vivens.

Ἀνανεοβίτης, languidè vivens. in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cujus vita inimitabilis est.

Ἀμφίβιος, quasi utrinque vitam habens, ancipitem vitam habens i. modò in aqua, modò in terra vivens, anceps, ut, ἀμφίβια ζῶα, Cicero vocat bestias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto vivens, apud Athen.

Βραχυβίος, qui brevis est vitæ. cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7. Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.

Δαιβίος, longævus, apud Æschyl.

Ἔμβιος, cui vita seu vitalis aliqua vis ineſt, qui vitam in situm habet, vividus, vivax, ut ἔμβιον φυτὸν. Theophr.

Ἐξαμβλοβίος, qui sex menses vivit, qui semestrem vitam agit, ut Plin. de lacertis.

Ἐνυδρόβιος, vivens in locis ἐνύδροις, in aquis degens, in undis vivens, aquatilis, aquaticus.

Εὐβίος, bene & commodè vivens. Aristot. an. hist. l. 9.

Εὐβιότης, idem ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem vivit, ut solent mendici omnes, sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui ipse victum diurnum quotidie mendicabat.

Decomp. Καθημεροβίος, qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris.

Καλόβιος, malè, i. duriter vivens. Plut.

Κοινόβιον, q.d. vitæ communicata societas. Gell. l. 1. c. 9.

Λιπόβιος, qui vitam deleruerunt, vita functi, mortui. Hesych.

Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus. Luc. Unde μακροβιώτερος, apud Aristot. & Luc.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo. Aristot. Rhet. l. 1.

Μελαμβιος, qui nigram, i. obscuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ est.

Ναυβίος, qui in navibus seu ex navibus vivit. Alciphr.

Νυκτίβιος, & νυκτιβρόβιος, noctu vivens, noctu vagans & victũ quærens, interdiu verò latitans: ut noctuæ & vespertiliones, vel (ut Hesych. expon. ὃ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων. (Suid.

Οἰβίος, qui solitariam vitam degit, qui in solitudine versatur.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. brevi) tempore vivens.

Ὁμοιόβιος & ὁμοιοβιότως, simili victus ratione utens, qui simili victu utitur.

Ὀρεόβιος, qui in montibus degit, monticola. Oppian.

Παλιμβίος, redivivus.

Πυρίβιος, in igni vivens.

Συνόβιος, qui victitat. Item qui victum sibi parat ex συνοφαντίαι.

Σύμβιος, qui alicui convivit, contubernalis. Arist. Ethic. 9.

Τρυγόβιος, fœce victitans, apludam edens & floces bibens. Gel.

Τρυσίβιος, vitam vexans, vitæ molestus, vitam excrucians, ὁ σφῶν αὐτῶν κακοποιὸς καὶ βίον, inquit Eust. i. vexans & molestans in quærendo victu, vel se tantum non enecans in victu sibi comparando.

Τροφόβιος, qui in locis humidis vivit. Piscatoris epith. apud Non.

Φερεβιβόρος, ferens vitam, vel ferens quod ad vitam degendam necessarium est, frugifex. Epith. est Solis aliquando apud poëtas, aliquando terræ.

Χερόβιος & χερόβιωτος, manibus, (i. manuum labore) vivens. Decomp. Ἀποχερόβιος, vel ἀποχερόβιωτος, ex manibus victitans, manibus victum quærens vel manuum labore victitans. Suid. & Poll.

Ὀλος, Πρίοβος, Φέρεσβος, Φοῖβος cum, quomodo huc pertineant, vide singula suo loco.

Comp. ex βίος cum præposit.

Ἀναβιόω, ῶ, revivisco, apud Suid. & Athen. l. 9. unde ἀναβιώσιμος, qui revixit, redivivus.

Ἀναβιόσιμος, idem. Plat. in Phædone. Interdum, revivisscere facio, vitæ restituo, exsuscito, apud eundem.

Ἀνάβιωσις, q.d. revivisscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, vivendi finem facio, unde ἀποβιωτὸς, mortuus est, apud Artemidorum.

Διαβιόω, ῶ, vitam transigo seu traduco. Xen. & Luc. Interdum additur accus. ut Ilocr. in Evag. διαβιῶσιν ὀλιγοστὴν φοβούμενοι βίον. Apud Plut. in Public. ἀφ' ὧν διαβιώσουσι φοβούμενοι, quibus exilium sustentare poterunt.

Ἐμβιόω, ῶ, q.d. invivisco. Theoph. & in pass. voce, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. Ἐμβίωσις, q.d. invivisscentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, supervivo, ultrà vivo, superstes sum, ἐπιζῶ. Plato in epistol. εἰς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεταί σοι ἐπὶ τεταρακοντα, pro ἐπιβιώσει.

Καταβιόω, ῶ, vitam transigo, vel etiam ad exitum perduco. Herodian. & Plutarch.

Decomp. Ἐγκαταβιῶσαι, vitam consumere, in Plut.

Συγκαταβιόω, ῶ, unà vitam transigo, vel extremam vitam transigo.

Περιβιόω, ῶ, incolumis vivo, vel supervivo, superstes sum, ut ἐπιβιόω, Plutarch. in Antonio, ἀπολωλυκυίᾳ γὰρ ἤδη τὰ τέκνων ἀπὸ τῆς Κλεοπάτρας περιβιωσίμων, gloriam vitæ antecactæ. Sic & apud Synes. & Herodian.

Συμβιόω, ῶ, convivo. Luc. in vitarum vend. συμβιῶναι δεξιᾷ καὶ συμπίειν ἱκανός. Jungitur συμβιόω dat. vi præpositionis, ut Dem. ἐγὼ μὲν δὴ τοιαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem pro cor. ἀμαθῆ ἢ (ὡς ὀρθῶς) τύχῃ συμβεβιωκώς, τὰ ἐμαυτοῦ ὡς ἡδέως κατορρεῖ.

Συμβίωσις, convictus, inter illos qui simul vivunt & contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ consuetudo. Plutarch. de marito & uxore dixit in Pericle, ἐπὶ τὰ δ συμβιώσεως ἦν οὐσης αὐτοῖς ἀρεσῆς. Usus est & Cicero ad Atticum, l. 3.

Συμβιωτὴς, convictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὸν τῆς Σεβαστῆς (i. Augusti) appellat. Interdum compotor exponi potest, veluti quum de parasito dicitur: ut apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς sine præposit.

Ἀβίωτος, ου, ὁ ἡ, non vivens, non vitalis, ut ἀβίωτος βίος, apud Dem. Aristoph. Synes. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xen. Pæd. 3. Exp. & miser, injucundus. Ἀβίωτον subst. absolutè pon. ur pro ἀβίωτος βίος, apud Æschin. in Ctes.

Ἀβιώτως, cum tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιοβίωτον, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in sicco vivit, terrestris. Ex Platone.

Χερσοβιωτὸς, vide supra in χερσόβιος.

Βλαβερὸς, βλάβη, &c. vide in βλάπτω.

ΒΛΑΙΣΟΣ, ῦ, ὁ, valgus, cui distorta sunt & prava crura, & cui genua ac tibiæ conversæ sunt. Gal. de causis morborum, κρὰς ἢ βλαισὸν μὲν τὸ ὑπὸ τὸ ἐκτὸς ῥέπον, βραδὺ δὲ ἢ τὸ ὑπὸ τοὐναντία. Xenophonti sunt equi βλαισοὶ, quod vitium est tale ut interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. ✤ Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ παρὰ πόδας ὑπὸ τὸ ἔξω διεστραμμένος, & addit, qui literæ λ similis est. Et subjungit βλαισὸν dictum esse ἀπὸ βαλαμιδίου τοῦ ἵππου ἢ πόδος. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. & Alex. Aphrod. Probl. 24. l. 2.

Βλαισότης, ητος, ἡ, distortio. Aristot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, distorqueo. Aristot.

Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης, blæsitas.

Βλαίσια, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισοὶ, blæsa, hist. an. l. 9. c. 40.

Βλαισὸς: idem cum βλαισός. A' plerisque exp. cui membra sunt resolutæ. Sic dicitur & cui lingua impedita est qui & τραυλὸς. Utitur sæpe Hipp. & Gal. Scribitur & βλεισὸς, apud Poll.

ΒΛΑΞ, ακὸς, ὁ, piscis quidam omnino inutilis & qui nulli animanti est esui. Etymol. dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. ¶ Item qui submissus est ad abjectus præ luxu vel præ fatuitate, ut exp. Eust. qui vult à βλῶ per syncopen facto ex βλάκω esse βλάζω, unde fiat βλάξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon à μαλακὸς. Exp. etiam, socors, hebes, ignavus, iners, supinus. Xen. Pæd. 1. Δέονται μὴ παντάπασι βλᾶκ τινὶ ἢ ἠλίθιον γίγνεσθαι: Dicitur & βλᾶξ ὑπνῶν, apud eundẽ, cui oppon. Συμποδίης. Legitur & superl. βλακέστατος, apud eundem in Apomn.

Βλακικὸν, οῦ, ὁ, socors, ignavus, iners, piger, apud Xenoph. Apud Luc. stolidus.

Βλακικῶς, ignavè, ignavorum & inertium more, Aristoph. in Avib.

Βλακώδης, ους, ὁ ἡ, idem quod βλακικός. Poll. Βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακεύω, socordiæ me dedo & inertiæ, socorditer me gero. Xenoph. in Laced. Polit. Erotianus ait esse ὅτι πάσχειν διαπολεῖσιν, metaph. ab illo ptisc, quia ἐν τῷ σωτερίζειν δυσαπολύτως ἔχει. Item

ἀκηρατῶς (contemnere) & ὑβ ταῦτα ἐμ πολλοῖς ἀ θρέπτειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam vivo inquit Bud.

Βασκόδετος. Eust. ait esse μαχαιροπώλιδ᾽ipere. apud Xen, autem, πανδοκεῖον.

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignavia. Xen. Pæd 7.

Βλακίδιμος, quod per socordiam fit.

Κατα-βλακευόμενος, (comp.) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc κατεβλακώθησαν ἐμ κακοῖς ὑπάρχοντες, Greg. fecordiæ dediti, vel in mollitiem inertiamque cāsū. Item luxui dediti, vel in delicijs vitam agentes.

Κατα-βλακώδως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remisse. Aristoph. in Pluto.

Β Α Α'Η Τ Ω, F. ήω, lædo, damno afficio, noceo, Plat. in Apol. ἀνίκα μεγίζω βλάπτε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dii βλάπτειν quum diadem seu noxam aliquam immittunt, ut Il. ϕ, βλάψεν γάρ Ἀθωήν. Et Xen. in Symp. μὴ μὲ θεὸς βλάπτοι. Cum gen. ut Od. α, βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicujus impedimentum afferre.

Βλάπτημα, injuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro πρόσκλησιν & ἐμπόδιζεσθαι,

Βλάμμα, τ, detrimentum. (vide Iust.

Βλάψις, damni illatio, noxa, Plat.

Βλαπτικός, nocivus, lædendi & damnum inferendi vim habens.

Βλάβω, idem quod βλάπτω: unde Il. τ βλάβεν ἢ γόνατ᾽ ἰόντ.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Aristoph. Plut.

Βλαβ-ερός, ά, όν, idem. Plat. de leg. 8. & Aristoph. in Ran.

Βλαβ-ίφρων, ονος, ὁ, noxius, damnosus, detrimentosus. Plat. & Xen.

Βλαβ-ίδιος, ία, ον, idem. Nic. in Alexiph. κωτὰς βλαβίων πῶμα.

Βλαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀ-βλαβ-ής, ές, ὁ ἢ ἡ, noxæ expers, cui non nocetur, Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀ-βλαβία, innocuè, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀ-βλαβίεια, ἡ, innocentia. Cicer. l. 3. Tusc. l. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀ-πο-βλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo.

Ἀ-πο-βλάπτω, lædo, oblædo. Ἀ-πόβλαπτμα, lædor, damnum accipio. Item, privor, jacturam facio, apud Soph. in Ajace, Τεῦς δ᾽ ἀποβλαφθεὶς ὠρτίως φίλω, privatam tali amico.

Ἐμ-βλάπτω, insuper noceo & damnum infero. Thuc. l. 4.

Ἐμ-βλαβὴς, noxius, damnosus, detrimentosus.

Decomp. Σωεμπλάπτεσθαι, unà lædi. Ex Aristot. Polit.

Εὐ-βλαπ-τὸς, qui lædi seu cui nocere facilè potest.

Θεο-βλαβὴς, q.d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. adverso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stolliditas, apud Æsch. (Rhet. 3.

Κατα-βλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Nazian. in Orat. Aristot.

Νοσ-βλαβὴς, mente læsus, cui læsa est mens, qui non est sanæ mentis, mente captus.

Παρα-βλάπτω, oblædo, noceo. Chrysost.

Φρενο-βλαβὴς, mente læsus, mente captus, Hippocr. epistol. ad Demag. Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more ejus qui mente est læsus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia. apud Hesych. & Suid.

Κορύμβλη, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἀμβλύς.

Β Λ Α Σ Τ Α'Ν Ω, F. βλαστήσω, Aorist. 2. ἔβλαστον, germino, fructicor vel frutico, de plantis. Et generaliter pro nascor, originem ducunde apud Soph. ἐξ ἀετοῦ γὰρ δυοῖν βλαστὼν. Idem, ὅστις ἀνδρῶν φύσιν βλαστὼν. Æschylus, Ἀ᾽ ἧς τε πεδύναι βλαστάσει βωσείματον. ¶ Item produco. Alex. Aphr. τὸ χλωρὸν χρῶμα βοτάνας ἢ βλαστάνει.

Βλάστημα, τ, germen, idipsum quod germinando prodit. Gregor. Isocrat.

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructuum inchoatio: Βλαστητικός, ὸν, ὁ, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη, ἡ, germen, propago. Theophr. Βλάστω ζώων, metaph. Plat. incrementum vocat. Et Plut. de Niobe, βλάστας τέκνων ἐμπεδωθέντας.

Βλαστέον, ὸ, τὸ, pro eodem, Nicand.

Βλαστὸς, ὁ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικὸς, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primùm ex βλαστάνω.

Ἀ-ναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdum pro βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8. ξυμβαίνει πῦρ ἐν γῆς ἀναβλαστάνειν.

Ἀ-ναβλάστημα, quod renascitur. Poll.

Decomp. Συμαναβλαστάνω, unà germina protrudo. Theophr. hist. plant. 3. c. 6.

Ἀ-πο-βλαστάνω, germino, vel potius, egermino.

Ἀ-πόβλαστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, ut apud Plat. in Symp.

Ἀ-πόβλαστησις, germinatio.

Δια-βλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 9.

Δια-βλάστησις, germinatio.

Ἐν-βλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 3.

Ἐν-βλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit.

Ἐκ-βλάστησις, egerminatio. Diosc. l. 1. ἐκβλάστησις τῆς ῥίζης.

Ἐπι-βλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. Ἐπιβλαστὼν, idem. Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπι-βλαστικὸς, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Περισυμβλαστάνω, incrementum germinum accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Παραβλαστάνω, circumpullulo, & renascor, seu (ut alii exp.) adnata emitto. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8.

Παράβλαστημα, quod ita circumpullulat & renascitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλάστημα sunt adnata, aliis adnascentia sive appendices, atque ramuli qui juxta germini adnascuntur & succrescunt, quasi quæ proles nova atque adventitia, è caule sponte pullulant, quos si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici jidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis sit fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4.

Παραβλαστικὸς, ἡ, ὁ, qui sic adnascitur & circumpullulat. Theophr. Decomp. Ἀ-παραβλαστὸς, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr. (l. 1. c. 16.

Πρόβλαστάνω, prægermino, prius germino. Theophr. de caus. pl.

Πρόβλαστημα, quod prægerminavit, præcedens germen.

Πρόβλαστος, q.d. prægerminans. Bacchum ita vocatum antecurrentem Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret dicta res, vel quum eadem forent putaturi.

Ὁμοιοβλαστάνειν, similiter germinare, germinis ratione convenire.

Τὸ ὁμοβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 25.

Τὸ ὁμοβλάστησις, germinationis modum excedens. Theophr.

Τὸ ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia compos. facta ex βλάστη seu βλαστός.

Ἀ-βλαστὴς, ός, ὁ ἢ ἡ, non germinans, sine germine, non pullulans, infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός.

Ἀ-βλαστος, idem quod ἀβλαστὴς. Theophr.

Ἀ-βλαστάνω, non germino, vel malè germino. Ἀ-βλάστων, ὁντος, germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀ-εί-βλαστὴς, semper germinans.

Ἀ-εί-βλαστέω, ῶ, semper germino. Ἀ-εί-βλάστησις perpetua germinatio.

Ἀκρ-έβλαστος, germen in cacumine habens. (ex

Ἀνα-βλαστάνω, ut ἀναβλαστὼν ἀείνει, germen emittit, ex Theophr.

Ἀ-ρτι-βλαστὴς, recens germinans. Theophr. (mus.

Δυσ-βλαστὴς, difficulter germinans. Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino. Idem.

Εὐ-βλαστὸς, & εὐ-βλαστὴς, bene germinans. Theophr. Εὐβλαστέω, & εὐβλάστεια, ἡ, copiosa germinatio. Theophr. Εὐβλαστέω, ῶ, bene germino. Idem.

Κακο-βλαστὴς, & κακόβλαστος, malè germinans. Κακοβλαστέω, malè germino. Theophr.

Λεπτό-βλαστος, tenuia germina edens.

Νεό-βλαστος, qui noviſſimè germinavit.

Ὁμο-βλαστὴς, simul germinans. (germino. Theophr.

Ὀψι-βλαστὴς & ὀψίβλαστος, serò germinans. Ὀψιβλαστέω, ῶ, serò germino. Idem.

Παλιμ-βλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr.

Πολυ-βλαστὴς, multum germinans. Πολυβλαστία, ubertas germinatio.

Πρωϊ-βλαστὴς & πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theophr.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνό-βλαστος, densè germinans.

Συμ-βλαστὴς, cogerminans. Item germinationem juvans. Theophr.

Ταχυ-βλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

Β Α Α'Τ Τ Ι Ο Ν Βυζάντιον, apud Asturium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Causam appellationis hujus exposuit Leonh. Fuch. de comp. medic. l. 1.

Βλαῦς, vide in Βλαύτη.

Β Λ Α Υ Τ Α Ι, αἱ, genus calceamenti, sicut & βλαυτίδες, Hesych. Plato in Symp. ἔστι γὰρ οἱ Σωκράτη ἐντυχόντ᾽ ὀλεκάνοον τε κἀπὶ βλαυτῶν ἐστὼ δεδεκότ᾽ ὧν, &c. Et apud Athen. l. 12. βλαῦτας ὑφεὶς.

Βλαυτίον, κ, τὸ, crepidula seu sandaliolum. Athen. l. 8. Legitur & apud Aristoph. in Epigr.

Βλαυτᾶν, inducre aut verberare sandalio. Hesych.

Ἀ-βλαυτ-ὸς (comp.) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedibus incedit. Hesych.

Βλάμμα, &c. vide in Βλάπτω.

Β Λ Ε'Ν Ν Α, ης, ἡ, mucus: frigidus humidusque succus quem omnes φλέγμα vocant, ut scribit Gal. l. 2. de facult. natur. Hippocrates ita nominare consuevit crassiorem pituitam, qualis e cerebro per palatum & nares defcendit.

Βλεννώδης, ός, ὁ ἢ ἡ, mucosus. Hippoc. Βλεννὸς, adject. idem. Pecuniarie

liariter de homine ignavo & stulto, seu segni & fatuo, teste Hesych.

Βλεννώδης & βλέννος, unico ν scripta reperiuntur.

Βλαίνα, quo jue & βλαυνώδης, reperiuntur pro βλέννα & βλεννώδης, apud Hippocr.

Πλάννα, idem quod βλέννα, mucus.

Πλαννεῦος κωκοῦσα, Gal. in lex. Hippocr.

Ἀ-βλεννὴς, (comp.) muco carens. Apud Athen. l. 7. est piscis nomen.

Β Λ Ε Π Ω, F. ψω, aspicio, intueor. (Ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὄπτες, ut tradunt grammatici.) Cum εἰς, ut Dem. & Æschin. βλέπειν εἰς τὰ τῶν πολεμίων. Et cum πρὸς, ut Xen. βλέπω φιλοσόφους πρὸς σε. ¶ Interdum βλέπω πρὸς τινα, rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. ¶ Dicitur & βλέπειν πρὸς τινα, vel εἴς τινα, pro, aliquid ab eo expectare, aliquid sibi de eo polliceri. ¶ Cum adverbio, ut ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos, & dejicere oculos in terram. Res etiam inanima dicitur βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de anim. l. 2. ¶ Item videndi facultate sum præditus, ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες τῆς πυρὸς ἧττον ἀμύνουσι. ¶ Interdum pro, vivo, ut Soph. in Ajace, ἕως τοῦ κεῖ᾽ βλέποντα μὲ, πλὴν, Θανόντ᾽ ἀνοίμωξεται. Et Eurip. in Hecuba, βλέποντ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν φίλον, qui itidem opp. mortuus. ¶ Item caveo, ut βλέπειν ἀπὸ τῆς ζυγὸς, apud Marcum c. 8.

Βλῆμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus, τὸ βλέμμα ἴμερος, Luc. qui est manſueto aspectu.

Βλεμαίνω, trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eustathius addens leonum esse proprium, significare quæ terrere vel solo aspectu, aut huc & illuc conversis oculis circumspicere. Vide etiam in Βρέμω & Φλέγ. Iliad. ϑ, & μ, δεῖρε βλεμαίνων. Apud Gregorium. Εἰ ἦ σὺ κρείδι τοῦσον ὀπιπλάζῃ βλεμαίνεις. Bud. exponit si fucata facie tantum efferis. Hinc compositum, Ἀ-βλεμὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, eidem Eustath. est ἀδιηγητ- ἀνορμ- ἀπαυσ-, ἀπαλμ-, ἀδιάνυς: quibus omnibus βλεμαίνειν contrarium est. Exponitur & νωθρ-, πραμελὴς: item ἀπερισκ- & κακός. Nicand. Unde adverb. ἀβλεμέως, ignavè, remissè. Poll. Suid.

Βλῆσις, εως, ἡ, intuitus, ipsa intuendi actio.

Βλεσία, ας, ὁ, piscis nomen, apud Athen. l. 7.

Βλέσσω, ές, τὸ, idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέσπος, idem. Eust.

Λεύσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ-βλεπὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀ-βλεψία, ας, ἡ, cæcitas. Theophylactus epist. 10. Item consideratia.

Ἀ-βλεπέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos averto apud Suid. ¶ Item cæcutio. Eusebius Apod. 8. ¶ Item pecco, delinquo.

Ἀ-βλέπτημα, peccatum, delictum.

Ἀ-ναβλέπω, ſuspicio, ſursum aſpicio, oculos ſursum attollo, quasi ἀνω βλέπω. Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τ᾽ ὁρανὸν, ἐσθέλεται. Et Pæd. 1. ὅτ᾽ ἀναβλέποιεν πρὸς τ᾽ πάντων. ¶ Item rursum cerno vel video, visum recupero, apud Aristophanem, Platonem, & Matthæi 20. Exponitur etiam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Ἀ-ναβλεμμα, aſpectus vel intuitus in ſublime. Xenophon. in Cyneg.

Ἀ-ντιβλέπω, obtueor, contra aſpicio, ex adverſo intueor. Quidam exp. adverſis oculis intueor. Apud Luc. in piſcat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aſpicere. Et cum accuſ. apud Syneſ. πόσον ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψει; Bud. exp. nos rectà aſpiciet? vel aſpectum noſtrum ſuſtinebit?

Ἀ-ντιβλεψις, obtutus.

Decomp. Ἀ-ναντιβλεπτὸς, ός, ὁ ἢ ἡ, in quem deſigendi non ſunt oculi, contra quem oculi non ſunt attollendi, vel contra quem non aufit quiſquam oculos attollere.

Δυσ-αντιβλεπτὸς, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Ἀ-πο-βλέπω, reſpicio, intueor, oculos converto ad Xenophon. ἧς ἐις τὸν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέποι. ¶ Item ſuſpicio, i. admiror & colo, teſte Bud. Apud Luc. ϑαυμαζειν ἢ φοβεῖ αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσῃ. Apud Xen. Hellen. 6. ἢ σὺ πατρὶς ἐις σὲ ἀποβλέπει, patria tua te reſpicit, i. à te pendet, in te ſpem ſuam collocat. ¶ Item rationem habeo, vulgo dicitur reſpectum habeo. Iſocrat. ad Philipp. ἀποβλέπειν ἐις τὸν ἥλικιαν τὸν ἐμὸν δεῖ, ἢ δικαίως ἂν ἁπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, rationem ætatis meæ habere par eſt, cui meritò veniam omnes dederint. Rurſum ὁ πρὸς τοὺς τόκους κτήσεις ἀποβλέψας ποιῆται τὰς λόγους. ¶ Item ſpecto, i. mihi ante oculos propono. Æſchin. in Cteſiphontem, ζητῶ πῦ δέομαι πρὸς τὶ ἂν ἀποβλέποντες ἀποφήσῃτε τὸν γραφὴν, i. quo ſpectantes, vel qua ratione moti vel quid vobis ante oculos proponentes. Gall. ad Glaucon. ἀποβλέπω εἰς τοὺς τῆς ποσιτικῶν δύσεις. ¶ Item ſpecto, proſpicio, proſpectum habeo. Plut. ἀποβλέπειν πρὸς θαλάττας. Item ſpecto, i. pertineo. Gal. πάντες ὑγείαν ἢ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Ἀ-ποβλέπομαι, voce paſſ. ſignificatione activa. Lucian. εἰς σε πάντες ἀποβλέπονται.

Ἀ-πόβλεμμα, reſpectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Ἀ-πόβλεπτος, conſpicuus, celeber, apud Suidam.

Δια-βλέπω, perſpicio: vel deſpicio, viſu penetro.

Ἐ-μβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοὶ ἢ μᾶλλα πυρρωτικῶς.

Ἐ-μβλεμμα, intuitus, rectus aſpectus. Xen.

Ἐν-βλέπω, intueor, cum accuſativo, ut ἐμβλέπειν τὸν γλῶ. Lucian. Item ad animi oculos tranſlatum, ut ὀμβλέπειν τὰς ὄψ ἄλλων ἀπορίας.

Κατα-βλέπω, deorſum aſpicio, & defixis in terram oculis deſpicio. Poll.

Κατα-βλέπων, οντος, ὁ, catoblepon: beſtia tauro ſimilis, terribilis aſpectu, non directè, ſed ad terram verſus intuens, unde & nomen. Ælian. hiſt. an. lib. 7. cap. 5. A Plinio catoblepas dicitur, lib. 8. cap. 21.

Κατα-βλέψ, deorſum reſpiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνο-βλώψ, ῶπος, ὁ, cui eſt caninus aſpectus. Dicitur de impudente.

Ὀξυ-βλεψία, ας, ἡ, viſus acutus, ſeu viſus acumen. Heſych.

Παρα-βλέπω, limis aſpicio, ſtrabonum more, vel obliquis oculis aſpicio, cui opponitur ἀτενίζω, apud Ariſtotelem Meteorum libro primo. ¶ Exponitur etiam, male video, negligenter aſpicio. Item pro ὑποβλέπω, torvè aſpicio, ex Ariſtophane.

Παρα-βλεψις & παράβλεμμα, aſpectus qualis eſt ſtrabonum.

Παρα-βλώψ, ῶπος, ὁ, ſtrabus vel ſtraba, limis aſpiciens. Iliad. ι, πυμφλόπις τ᾽ ὀδοντωμὸς ſtrabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, ſtrabi oculi. Luc. de Theriſte.

Περι-βλέπω, circumſpicio, πάντη περιβλέπουσι. Luc. ¶ Item metaph. pro, affecto apud App. bell. civil. 3. ἀρχὴν ὅσους ἢ σπανιὰς αὐτῷ περιβλέπει, id eſt, affectabat, circumſpiciebat unde pararet. Apud eundem σρατὸν περιβλέπεσθαι, expon. luſtrare, recognoſcere. ¶ Eſt etiam admiro. ¶ A'Syneſ. & pro, complector, poni ſcribit Bud.

Περί-βλεπτος, (q.d. qui circumſpicitur) conſpicuus, ſpectabilis, ſpectatiſſimus. Item illuſtris, celeber. Item qui eſt admirationi. Xen. Plut. Iſocr. Lucian.

Decomp. Ἀ-περίβλεπτος, incircumſpectus, non circumſpectus. Suid.

Προ-βλέπω, proſpicio, prævideo. Ad Heb. 11. τὸ θεῖ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προ-βλέψω, obtueor, intueor, aſpicio. Ariſtoph. in Pluto, προσβλέψῃς με τῆς. Et Plutarchus in Public. προσβλέψειν αὐτὸν ἴσως προσώπῳ.

Ὑπο-βλέπω, (q.d. ſubaſpicio) dejectis oculis aſpicio. A' Bud. exp. limis oculis aſpicio, ſicut & ὑποβλέπω, apud Ariſtot. item apud Lucianum, ὑποβλέπων οὖν ἓς τ᾽ πανσον λέγει. Apud eundem exp. & improbè vel torvè aſpicio. Quoniam autem ſic intuemur eos quos ſuſpectos habemus & averſamur, ideo exponitur etiam, ſuſpicor, ſuſpectum habeo, averſor, contemno. Luc. in convivio.

Ὑπο-βλεψις, & ὑποβλέμμα, aſpectus qualis ex limis oculis vel torvè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aſpiciendo vel torvis, pro quo dicit Hom. ὑποδρα. Bud. ab Occumenio in Acta ſcribit accipi pro, oculis invidis & malevolis.

Βλεπὸς, vide in Βλαισὸς.

Βλέφαρον, vide in Φάος.

Βλέψις, vide in Βλέπω.

Βλῆδ-ὼν, βλῆμα, βλητὸς, βλῆ-ναι, vide in Βάλλω.

Β Λ Η Χ Α'Ο Μ Α Ι, ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ovibus & capris, ut apud Ariſtophanem in Pluto, βληχῶ ὡσεὶ τὰ πρόβατον αἰγῶν τε κἀπροβάτων μέλη. Ariſtophanes in Veſpis ad puerulorum vagitum tranſtulit, τὸ δὲ παιδίεια συγκόπτουσ᾽ ἁμα βληχᾶται. ✤ Euſtathius vult, à βῆ derivatum eſſe βληχῆ, includens ei & nomen ἦχος, ut βληχῆ ſit ὁ τοῦ βῆ ἦχος.

Βλήχημα, ατος, τὸ, & Βληχὴ balatus. Od. μ, οἰῶν τε βληχώ. Æſchyl. in trag. quæ ἐπιτὰ ὑπὸ Θήβας inſcrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellavit.

Βληχώδης, ός, ὁ ἢ ἡ, (q.d. balativus vel balatorius) mente ſimilis ovibus, Suidas.

Βληχὼ & βλήχων, à Theophraſto & aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamus ſeu pulegium ſylveſtre, de quo vide Plin. l. 20. c. 14. ubi dicit guſtatum à pecore caprifque balatum concitare.

Βληχωνίας κωκιὸν, potio cui pulegium admiſtum eſt, ut apud Ariſtoph. in Pace.

Βληχὼς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀ-βληχὴς, ός, ὁ ἢ ἡ, balatus expers. in Epigr.

Καταζληχέομαι, ῶμαι, Theocr. pro βλησσάομαι.

ΒΑΗΧΡΟΣ, ὅ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, βλησχῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βλησχὸν μυὸς εἶδε μυελοῦρα ἐν χροὶ νύγμα. Et apud Galen. βλησχροὶ πυρετοί. quo & Alex. Aphr. utitur. ❖ Quidam deducunt ἀπὸ τῦ βέλλεσθαι, ut sit ὁ καταβεβλημένῳ & παθητικός. ¶ Quidam contrà, βλησχρὸν, pro valido & robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à βέλλησχος, ut βλησχὸς sit ὁ καταδένδρων.

Βλῆχρον, ν, τὸ, filix herba, schol. Theocr. pro quo βλῆχνον habet Nic. ¶ Βλησχὸν seu βλήχιον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. ut à Gal. exponitur.

Α'βλησχὲς, aut (ut alii) Α'ζλησχὲς, itidem pro, imbecillus, invalidus, infirmus. Iliad. Σ, Νέστορ, οἷ δέχα δὴ τάδε τείχεα υηχαιόωντο. Α'βλησχὲ, μενεσώμα. Α'ζλησχὲς δύνατος, invalidos reddens mortuos, autore Eust.

Α'βλησχὲ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus remissus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus. Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est privativum, in illa autem supervacaneum.

Α'βλησχὴς, ἰος, ὁ & ἡ, idem apud Nic.

Βλιτάζειν, vide in Θλίβω.

ΒΛΙΤΟΝ, ν, τὸ, blitum : genus oleris insipidum & vile, unde proverbio dicitur, blito despectior. Dioscor. & Theophr. Apud Suidam scribitur βλίτυον. ❖ Fortasse ita dictum quasi βλαπτὸν, i. abjiciendum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à βλαξ deducit.

Βλῖτες & βλίτωνες. Hesych. dici scribit stultos. Βλιτάδης, Suidas à veteribus aut vocatas viles mulierculas.

Βλιτώδης, fatuus. Aristoph. in Nub.

Ο'ψόβλιτον, species bliti, linguæ similis.

ΒΑΙΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è favis aut uberibus pressis auferunt : fieri enim putatur à θλίβω, ut βλίπω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo, castro favos. Aristophan. in Equit. ἀλλ' ἀφδείξας αὐτὸν βλίπεις. Vide Poll. l. 2.

Βλίπομαι, ut βλίπει σμῆνος δύο χέρα, castrantur favi unius alvei duobus sextariis.

Α'πιβλίπω, (comp.) idem quod βλίπω. Aristoph. in Avib. ὁ δ' ἀπίβλεπε δοιμῆτον μυ, ubi vide schol.

ΒΑΤΖΩ, & βαύω, F. ύσω, scaturio, mano. in Epigram. κλαὶ βλύουσι λυαίῳ, scateat & manet multo vino. ¶ Item activè, effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigram. ἠδὺ μὲν βλύζων. Metaph. apud Eurip. λέγων μύθους ὧν βαύων ἀσικόμυλα. ❖ Dictum à murmure & sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυσηείς, ἰδος, ἡ, q. d. scaturitrix, ut in Epigr. βλυσηείδι χειλὶ, manu scaturiente & fluente.

Composita.

Α'ειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Α'ναβλύω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum, vel simpl. scaturio. Proprié dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζον ὑξ ἐαυτὸ χρυσοῦ ῥύο. Aristoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, flammæ quæ è terra eruperant.

Α'ναβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Α'ναβλύες, fontes. Hesych.

Α'ποβλύζω, scaturio, emitto aquas, ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut & βλύειν. ¶ Item evomo, per vomitum effundo. Iliad. ι, οἶνος ἀποβλύζων.

Ε'κβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ε'μβλύζω, abundè, effluenter, apud Athen. l. 6.

Ο'μβροβλύζω, pluviam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo & rejicio, evomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris effluo, ubique ac passim scateo. Aristot. de mundo.

Υ'περβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chrysost. Greg.

Υ'περβλυσις, exuberantia.

Βλωθρὸς, vide in Βλώσκω.

ΒΛΩΜΟΣ, ὅ, ὁ, bucella, ofella, vel fragmentum.

❖ Α'βάλω, deducit Eustath.

Βλωμῖλιοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3.

Ο'κτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, seu octo turundarum, apud Hesiod.

ΒΑΩΣΚΩ, F. ώσω, advenio, vel eo. Nican. in Ther. ὅταν βλώσκοντα κατ' ὐλὴν Δέρκηται. schol. exp. μολοῦντα, ἀναφερόμενον. Ab Etymolog. exp. ἀυξάνω, qui & derivatum ex μηλὸν dicit, ὅτι πᾶν & συγκαπᾷ.

Βλῶσις, adventus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἔφοδος, in hoc semijambo. Δίφρε τέτυκ' Ἐπειοῖ βλώσεως.

Βλωθρὸς, ὅ, ὁ, altus, celsus, procerus: ut Hesychio βλωθρὸν est ἀλσῶδες ἢ πεφυτευμένον & ἀρὸ ῥάφους τινὸς : itidemque schol. Apoll. ἀχρὶ τε αὐξῆς & μολίσεως : derivantibus ἀπὸ τῦ βλάσειν. Il. ρ, & τὸ πεπαν ὡς ἀχρεῖος, Η'ὲ πᾶν βλωθρὸν. Od. ω, Σπὶς ἀρ' ὑπὸ βλωθρῷ ἔσχεθε. Apud Nic. in Ther. βλωθρὸν πυείδων, schol. expon. non solùm μακρὸς & μεγάλης, sed etiam χλοερός.

Compositа.

Α'πιβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ἆρα ἀποβλώσκειν μὴ φὴν σὸς & ἡλίοιο Δύης, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in. Od. π. Οὐκ ἐμελέτα μοι πατὴρ μετανίσσεσθαι & ἔρεσθαι Α'γε καταβλώσκοντα. Ab Hesych. exp. καταπέτομαι & ὑποφεύγω.

Περιβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ, μή τι δυσζηλοτύπει περιβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, & sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. β, μακρὰ βοᾶν. Et Plut. an. sen. admin. ἢ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ' ἀποκτείνειν ἐδόων τοὺς τὸ δίκαιον καταλυοντας. Apud Soph. βοᾶν μεγᾶ, clamore sublato canto. ¶ Item, inclamo, clamando voco, ut Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, ἐδεῖτο σφᾶς ἑαυτὸν δεῖν βοᾶν. ¶ Item celebro : unde βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, ut κῦμα βοᾷ. Il. ξ.

Βόημα, τὸ, (pro quo Doricè βόαμα,) clamor, ut apud Aristoph. in Nub. πλατύτερόν τε βόαμα.

Βοητύς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio, Od. α.

Βοή, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna : et consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat, ut βολὴ ἀγαθὴ, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio ait. ex Æschyli schol.

Βόης, ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας quoque reperitur & βώσαμαι ac βώσεσθαι, apud Poëtas & Ionicos scriptores pro, βοήσας, βοήσομαι & βοήσεσθαι, per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, βεβωμένα, fama celebrata, celebria.

Βωτὼ quoque idem quod βοᾶν, facto βοητὼ à βοήσω, deinde per contractionem βωτὼ, unde ἐπιβωτᾷ, apud Herodotum, inquit Eust.

Βωτᾶν, ejusdem significationis est, quod ab illo βωτὼ derivatum dem Eustat. & exp. ἀναβοᾶσθαι vel ἐπικαλεῖσθαι. Utitur Hom. Od. μ, & Theocritus Idyll. ε.

Βόας, ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. l. 7. ἆρ' ἐκ τῦ βολῦ, dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & βόηξ, & βᾶς per contractionem.

Βάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Α'μφιβόητος, ος, ὁ & ἡ, circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigr.

Α'μφιβόητος, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex Ione in Teucro.

Α'ναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo : est enim ἀνὰ epitaticum. ¶ Interdum significat, clamando profero, magna voce dico vel elata voce declamo, ut Plat. epist. 7. πικρῶς ἀνεβόησε Item'clamando voco, inclamo, apud Aristoph.

Α'ναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ε'παναβοάω, acclamo. Aristoph. in Pluto.

Α'ντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo : vicissim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, divulgo, rumorem dissemino. Et q. d. per clamorem huc illuc spargo. Thucyd.

Διαβόησις, ἄμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem pro, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. πάντα διαβεβόημαι. Plutarch. in Pericle. διεβοήθη ὡς τοῦ ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόητος, divulgatus, rumoribus crebris disseminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quam bonam partem. Lucian.

Ε'κβοάω, exclamo. Basil. οἱ σφενδονῆται πυκνὰ κατὰ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item proclamo, unde ἐκβόησις, fama celebratus, celebri. Ex Herodot. Item cum clamore crumpo, apud Thucd. l. 1.

Ε'κβοηας, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ε'μβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. l. 4.

Ε'πιβοάω, inclamo. Thuc. l. 5. τῷ Α'γησὶ ἐπεβόησε.

Ε'πιβοάομαι, ῶμαι, invoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. l. 3. διὸς τοῦ ὁμογενίους & κοινὸς ἥρῳ Ε'λλησιν ἐπικαλούμενοι. Ponitur & pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. Αἰτωλ. ἐπιμαρ.

Ε'πβόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. l. 5.

Ε'πιβόητος, celeber, diffamatus, & in bonam & in malam partem. Thuc.

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus infector. Thuc. καταβοῶν ὡστε πολλὰ σφᾶς ὑ ὄχλον οἱ δημόβροι, invehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro, apud Plut. in amat. narrat. καταβόα τῦ Βακχιάδου.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. participp. καταβοώμενος & (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. in 5. civi.

Καταζήτησις, convitium, incusatio, ut militum in imperatorẽ. Plut.

Καταζοή, idem quod καταζήτησις, seu (ut Bud. exp.) reclamatio, invectio, querela. Thucyd.

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, divulgo, decanto. Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quàm in bonam partem. Plutarch. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Demosth. pro Ctesip. αἰσχρῶς & περιβόητα ῥήσεως. Pro eodem dicitur Ionicè περίζωτος : ut περίζωτος Ἰωνίς, in Epigr.

Περιβόητος, clarè, manifestè. ex Demosth.

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor.

Alia compositа, sine præpositione.

Α'βόητος, ος, ὁ & ἡ, tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Α'βοητὶ, tacitè, sine clamore.

Α'κμηβόας, ου, ὁ, loquax, blatero, q. d. qui intempestivè clamat.

Α'υλοβόης, ου, ὁ, qui in urbe clamans, vel per urbem clamans. Epith. κύριος, ὥσπερ τὸν ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω, ipse me voce prædico, ipse mei præconem ago. Erasm. in Trk.

Αὐτόβοητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκρυα, apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεί, q. d. cum ipso clamore. Urbem capi dicunt αὐτοβοεί, quæ statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

Ε'γερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Η'δυβόας, jucundum clamitans, vel suavem vocem edens, canorus. in epigr. l. 1. κόσμῳ & ἡδυβόᾳ.

Καλαμοβόας, q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum, apud Plut. ἀπὸ ἀδόλεσχ.

Καρηβοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys. apud Eust.

Κοκκοβόας ἀλεκτρυὼν, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ἐκ τῦ βοᾶν κοκκυζόντων, inter vociferandum cucurriens.

Ορθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans. Epithet. gallinacei, qui ab Ovid. dicitur lucis præmuntius ales.

Χαλκοβόας ἀερ canens seu clamans. Soph. (Apud Athen.

Α'ργεβόης, Θέρους, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοάειον, βοᾶν, βόειος, βοεὺς, vide in Βῦς.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, (q. d. ἐπὶ βολὴ θέω, ad clamorem accurro) suppetias eo; auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοηθῶν ἐπὶ τὰ ἄκρα. Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μήδεια. Thuc. l. 4. Interdum cum ὅς, ut Xen. in Hellen. 1. ἠδὺς ἂν χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdum cum dat. ut Thuc. 3. ἔπεμψε τοῖς Α'θηναίοις ἐβοηθησέκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero, ut βοηθεῖν τοῖς ἀδικημένοις. Isocr. Apud Xen. additur accusativus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν φιλῶ). Dicitur & βοηθῶ σοι τάδε, hæc re te adjuvo. ut apud Xen. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθήσαι τῇ τε πόλει πᾶσι & τοῖς νόμοις & ὑμῖν αὐτοῖς. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum, apud Gall. ad Glauc.

Βοηθητικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητὴς, auxiliaris, qui auxiliari potest, vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν (ἦ) τῖς φίλοις.

Βοηθὸς, & (apud poëtas) βοηδρόμος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθὸς πέμπτος, subsidia mitto. Et Xen. βοηθὸς ἀφιγμένοι σοι.

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt, Demosth. βοήθειαι ἦσαν εἰς Πλάταιαι. Et βοήθειαν μετοπέμπεσθαι. Isocr. in Archid.

Compositа.

Α'βοήθητος, ος, ὁ & ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. ¶ Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. l. 1. & Dioscor.

Α'βοηθησία, citra auxilium.

Α'δύβοητος, ος, ὁ & ἡ, cui succurri non potest, ut σίδηρον φάρμακον, immedicabile venenum. apud Theophr. l. 5. hist. pl. Sic & ἀδύβοητον πληγὴ, apud Polyb. l. 15.

Α'ντιβοήθεια, vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7. ἀντεβοήθησε δ' αὐτοῖς ἐδέης.

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest : vix medicabilis.

Δυσβόητος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ε'κβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ε'κβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc. l. 3.

Decomp. Ε'παβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. l. 8.

Ε'μβοηθέω, auxilium fero.

Ε'πιβοηθέω, ad auxilium ferendum supervenio, cum dat. Thuc.

Ε'πιβοήθεια, auxilium. (Her.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis.

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb.

Περιβοηθέω, ad opitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum convenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ν, ὁ, fovea, scrobs : cavitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ, Στεῖλον δ' ἐν βόθροισι de lotricibus quæ in fatorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ, Βόθρον ὀρύξας, ὅσσον σε πυγόσιον ἐνδὺς & ἐνδύς. Ion. trag. apud Plut. in Const. ad Apoll. βόθρος λιτᾶσα πανδήμιος. ¶ Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. ❖ Παρὰ τὸ βάθος, quasi βάθρον, inquit Etym.

Βοθρώδης, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cavum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ν, τὸ, parva fovea seu scrobs, à cujus cavitate dentis alveolus & cavitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur ulcus corneæ tunicæ cavum, angulum, punctúræ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo, B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foveam traho.

Βόθιος, ν, ὁ, idem quod βόθρος, sed Α'ττικώτερον. Xen. περὶ συντάξεως loquens, τοὺς μὲν βοθιαίους, pedales scrobes. Et βοθιαίους βαθυτέρους τείνειν τοὺς δὲ, scrobes sesquipede altiores. Βόθιοι apud Aristot. de mundo, numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Compositа.

Ε'μβοθέω, foveam in se habens, vel qui in fovea est.

Ε'μβοθρόω, fieri ἐμβόθρου, incavari in scrobem, seu foveam. Hip.

Μετεμβοθρόω, mutato scrobe planto, transplanto. Hesych.

Περιβοθρέω, ῶ, scrobem seu foveam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de cauf. pl. l. 5. c. 18.

Βοΐδιον, βοΐδιος, βοϊδιον, βοΐκος, vide in Βῦς.

Βολαῖος, &c. in Βάλλω.

ΒΟΛΒΟ'Σ, ὅ, ὁ, bulbus, ἀχείον τι κεφύμνιον, ut Eust. explicat, addens ex Herodiano grammr. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβλαστάνων. Aristoph. verò schol. exponit ὑδνον, i. tuber terræ. Theophr. λεπτὰ ῥίζας ἔχ, σκόροδον & κρόμμυον & βολβὸς & ἄρτον. Bulborum genera vide apud Theophr. h. pl. l. 7. c. 13. Plin. l. 19. c. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò l. 1. c. 124. βολβὸς καλαμιὰς, Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem unde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸς etiam ὀφθαλμὸς. Paulus Ægin. dicit l. 6. c. 17. de pterygio, βλαπτει ἢ & ὀφθαλμὸν, πρὸ τε κωλύειν τὴν συωλκὴν τὸ βολβὸ τῶν κίνησιν.

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species, ut Theophr. l. 7. c. 13. docet, & Plin. l. 18. c. 5.

Βολβώδης, ες, ὁ & ἡ, bulbosus. Theophr.

Βολβάδειον, ν, τὸ, bulbulus. Epict.

Βόλβιον, ν, τὸ, idem. Hippoc. verò l. 2. γυναικείων aliud est : scribis enim de hoc, conspici ἐν πυρρῷ. Αἱ γυῆβιοι ἦσαν μάλιστα ὀρμιὰ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰσθητικῶς, vide Galen. ἐν τῇ ἢ Ὑποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

Βολάω, βολεών, βολὴ, βόλιτον, &c. vide in Βάλλω.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ν, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes. Unde βομβεῖται μέλισσα, in Epigr. Transfertur & ad alios sonos, ut ad sonum tonitrus. ❖ Factum est per onomatopœjam, ex sono βόμ, βόμ, seu ex imitatione soni literæ β, ut : βοΐζω & β q. & σῦμός à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristoph. in Pluto, Ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. Transfertur & ad alios longè diversos sonos : nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item δίσκ, nec non remi, quum pulsant æquor, seu fulcant. Odyss. μ, Τῶν δ' ἄρα πάντα κατήκουον ἐν χερσὶν πεπάσθαι ἐρετμά. Βόμβησεν δ' ἀρα πᾶσα περιῤῥὼξ Κλυζόμενα ἁλὸς ἐνδυκὲς ὅμαθος. i. ἠχεῖ. Quod κατ' ἀπλοΐαν τρηχείαν Κλυζόμενα ἁλὸς ἐνδυκὲς ὅμαθος. i. ἠχεῖ. Quod autem Sappho dixit βομβεῖσιν δ' ἀκοαὶ μοι, Catullus interpretatus fuit tonitru sonitu cinniunt aures.

Βομβήσεις, εντος, ὁ, bombum edens, ut in Epigr. βομβήσασι μέλισσαι. Exponitur etiam, stridulus.

Βομβητὴς, idem quod βομβήσεις, in iisdem. Epigr.

Βομβηδὸν, adverb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus. Βομβηδὸν κλονέουσ').

Βομβάξ, aliud adverb. jocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem adverbii βαζάξ, inquit Eustat. Βομβαλοδομβάξ, apud eundem Aristoph.

Βομβάλιον, diminut. idem ex Aristot. de anim. 5. Item βομβύλια, quæ & Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis & culicibus & iis quæ ἐγχελειδεῖς vocantur, ait ἐγὼ τὰ τέττιγ' ἐζόμαν καλέσαι ἢ παρὰ πηνὶ βομβύλια, quoniam videlicet fœbum aliquem edunt.

Βομβυλίας κάλαμος, bombycia arundo. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 12. & Plin. l. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβῶ, ut διαβομβοῦσι λέγεις σοὶ τὼ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς. Dionys. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in, Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono. Exp. & bombos edo & strepitum facio.

Περιβομβῶ, bombo circumsono. Item circumstrepo, apud Suid.

Περιβομβέομαι, perfono, apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τόποις ὑπὸ ἀηδόνος.

Β Ο'Ν Α Σ Ο Σ, sive βόνασος, animal sylvaticum & cornigerum est, teste Arist. hist. animal. l. 2. c. 1. de quo multa idem ejusdem operis l. 9. c. 45. ex eo Plin. l. 8. c. 15. Reperiri ajunt & βόνασον & βόνασσον.

Β Ο Ρ Α', pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum. Aristotel. Ethic. 3. ὁ γὰρ λέων ὡς ἐῴων ἡδονὴν ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βοῦν ἐξεῖ, Herod. εἰ γάστης τὰ αὐτῇ σώματα τοῖς βουλιμιώδεσι ἐνυβρίζειν, ἐπεὶ πῶς κωφ τε ὄρνιθι βορᾷ. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. ✤ Etym. deducit ἀπὸ τοῦ βόω.

Βορᾶς, (vel βόρος, ut alii) edax, unde superl. βορώτατος. Luc. γυπῶν ἁπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ὑπερπετέστατε.

Βόρεορος, Βορέας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἱματόβορος, sanguivorus pro αἱματοβόρος.

Ἀνδρόβορος, ος, ὁ ἢ ἡ, virivorus, virorum devorator, homines vorans, ut ἀνδροβόρες κύνες.

Ἀνθρωποβόρος, q. d. hominivorus, homines vorans.

Ἀνθρωποβόρεος, homines voro.

Γυιοβόρος, membra depascens, ut γυιοβόρου πυρός, in Epigr. Et γυιοβόρες μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, c. d. populivorus, qui bona populi absumit & profligat: ut δημοβόρος βασιλεύς, Il. α.

Δημοβορέω, ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διόβορος, pereius seu exelus: vel qui pereditur seu exeditur. Sophoc. in Trach. Item peredens, exedens apud eundem in Phil.

Δωρεοβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus. Hesiod.

Θηρίβορος, à feris adesus seu comesus. Θηρόβορος, idem Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens. ut θυμοβόρος ἔκτε. Il. 7.

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, macero me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξιόβορος vel ἰξοβόρος, viseo vescens, q. d. viscivorus.

Ἰοβόρος, venenivorus, venenatus. Oppian.

Κυκλοβορέω, circulator, qui in circo declamitat & inde quæstum facit, Aristoph.

Κυκλοβορέω, circulatorem ago, circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λεπτόβορος, exp. tenuiter & frugaliter eductus, vili & tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnii vorator, ut λυχνοβόρος μυῦς. in Epigram.

Μολοβρός, dici putatur quasi ὁ μολόντων ἐπὶ τὰ βορεῖα, qui cibi causa ventitat aliquò, ut sunt mendici & parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυχοβόρος, qui in cavernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos devorans. Greg.

Νεόβορος, recens adesus. Hesych.

Νυχοβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυλοβόρος, qui lignum exedit seu vorat, ut vermes. Hesych.

Σαρκοβορέω, carnivorus. Greg.

Σκοτοβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris & clam devoret. Eustath.

Χολοβόρος, bilis in modum exedens & erodens. Nic. in Ther. Ὠμοβόρος, crudivorus, ὑπὲρ ὠμοβόρει. Apoll.

Λάβρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Β Ο'Ρ Β Ο Ρ Ο Σ, ου, ὁ, cœnum, limus. Plut. de Socr. dæm. σὺν ἀπαντοδαπῷ ἀέρῃ βορβόρῳ ἐκίνησεν. Sic & in prov. ὗς ἐν βορβόρῳ κυλιόμενος, apud Naz. Et 2. Pet. c. 2. ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Lexiph. πρὸ τῶν βορβόρων σωφρονίσας κατὼ τλησίας μα. ✤ Proprie ἡ ἐν τῷ βορβόρῳ κάπη.

Βορβορώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens, ut πολὺ βορβορωδέστερος. Plat.

Βορβορόω, ῶ, cœno obduco, in cœnum converto. Item cœno contamino.

Βορβόρωμα, cœno obducor. Aristot. Item cœno contaminor, apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero, ut Diosc. l. 5. βορβορίζων ἐν τῇ γλάγει, cœni saporem referens. ¶ Est etiam, cœno inquino.

Βορβορία, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Κατεμβορβόρωσις, cœni oblitio: vel dejectio in cœnum. Plut.

Τριβορβορος, ου, ὁ ἢ ἡ, cœnosus. q. d. cui subest cœnum.

Β Ο Ρ Β Ο Ρ Υ Ζ Ω, strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. ✤ Verbum est à sono fictum.

Βορβορυγμός, quidam interpr. intestinorum tumultus & strepitus. Diosc. l. 6.

Βορβορυγή, idem. Pro eodem dicitur & κορκορυγή.

Κορκορυγή, idem quod βορβορυγή, apud Hesych. Accipitur & generalius pro strepitu, ut annotatur ex Æschylo.

Κορκορυγέω, de ventre dictum, apud Aristoph. pro, strepere, latrare. Unde κορκορυγμός, strepitus ille.

Διακορκορυγάω, (cop. strepitu edere cogo, apud Aristoph. in Nub.

Διαβορβορύζω, idem quod βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορυζόμενος, idem. Hippocr. l. 5.

Β Ο Ρ Ε'Α Σ, ου, ὁ, boreas, aquilo. Od. ξ. ἐπλάσσω βορέην ἀνέμοι, &c. Aristot. de mundo, βορέα οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται. ¶ Item pars à qua flat βορέας, pars aquilonaris, i. septentrionalis, ut apud Thucyd. ἐπὶ τὸν βορέαν τοῦ πόλεως exponitur, ad septentrionalem urbis partem.

✤ Apud Etym. deducitur à βορᾶ, vel quod nos βορᾶς avidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens βορᾶ (alimentum) nobis ministret. Alii dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν ἢ βέειν, quoniam ut violenti flatus est, ita etiam sonori. Vide Gell. l. 2.

Βορήϊος, apud poëtas, à parte septentrionali, à Borea. (a. 22.

Βορηΐνδες ἄκται, aquilonaria littora, ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ος, ὁ ἢ ἡ, borealis, aquilonaris, ut βόρεια πλύματα. Theophr. Τὸ βόρειον, (substantivè) aquilonaris pars, septentrio. Et plur. τὰ βόρεια, pro eodem. Βορεάς, idem, in Epigr.

Βορήϊος, apud poëtas pro βόρειος, Apollod. Arg. 1. Βορήϊοι ἄνεμοι. Item βορεάδες, pro eodem.

Βόρρας, idem quod βορέας. Βόρραθεν, à Borea, ab Aquilone. Theodor. Histor. Eccl. 4.

Βορρᾶθεν, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur pro, βόρειος κατάστασις τῆς ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum, vel potius pro, βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Αὐτοβορέας, ipse boreas.

Καταβορρᾶς, ᾶ, ὁ ἢ ἡ, boreæ expositus. boreæ obversus, ut καταβορρᾶ οἰκία. Aristot. in Oecon.

Παραβορέας, qui transversò borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Περιβόρειος, sive περιβορρᾶς, qui à borea perflatur, ad boream vergens. ex Theophr.

Τριβορέας, q. d. superborealis, superaquilonaris. Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, ut Servius etiam testatur. Et pro iis qui ex remotissima quapiam regione adveniunt, apud Luc.

Βόσις, βόσκω, &c. vide in Βόω.

Β Ο'Σ Τ Ρ Υ Χ Ο Σ, υ, ὁ, & βόστρυς, χος, ὁ, cincinnus, capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum multebrem ita dici putent, Aristoph. in Nub. ὧν ἕνεκ' ἀδελφὴ τ' ἐβοστρύχει. ✤ Etymol. deducit à βόσκω, ut dicatur quasi βοσκυχή: quia (inquit) αἱ γυναῖκες βοσκοῦσι τοὺς ἀπόρτους, unde apud Apoll. πολλοὶ βοστρυχήσαντες ἐπαρρώοντο. Sic apud Luc. ἐκαπεφώνουν καθειμένον βοστρύχοις. ¶ Item βόστρυχοι, cirri, animalcula pennata de genere insectorum, ex Aristot. de anim. l. 5.

Βοστρυχώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip.

Βοστρυχίδιον, in cincinni modum seu cirri, in formam cincinnorum.

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè, ut Dionys. Halic. dicit Platonem fuos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶ Sunt & qui accipi putent pro, cirros gestare.

Βοστρυχῶμαι, unde partic. βεβοστρυχωμένος, cirratus, cincinnatus.

Βοστρύχιον, q. d. cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοστρυχωμένος, idem quod βεβοστρυχωμένος. Archil.

Βοστρυχόκομος, ος, ὁ ἢ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.

Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olymp.

Καπεβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid.

Βοτιάν, &c. βοτήρ, βοτός, &c. vide in Βόω.

Β Ο'Τ Ρ Υ Σ, υος, ὁ, botrus seu botryo, uva. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. ὅταν ἄβροχοι] βοτρύσσειν οἱ ὄζοντες. Aristoph. in Ranis, βότρυος ἕλκε πυκάσπορον. ¶ Eust. herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat, de qua vide Dioscor. l. 3. c. 180.

Βοτρυηρὸς, ῆ, ὄν, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὸ βοτρυηρὲς pro ipsis botrys.

Βοτρυῖτης, ου, ὁ, & βοτρυίτης, ιδ. ου, ὁ ἢ ἡ, botrytes & botrytis, ut βοτρυίτης λίθος, botrytes gemma.

Βοτρυώδες, ους, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus. Athen. l. 10. & in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rh. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυώδεες.

Βοτρυώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, racemosus, Athen. Dioscor.

Βοτρυών, ῶνος, ὁ, botryo.

Βοτρυώνη, vindemia, Hesych.

Βότρυς, υος, ὁ, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiens, unde acini ipsi dependent. Gal. 2. de alimentis.

Βοτρυΐδιον, ου, τὸ, acinus. Dioscor.

Βοτρυώδες, in modum racemi, instar acinorum. Il. ϕ. de apibus.

Βοτρυδὸν δὲ πίπτουσι ἐπ' αὐτοῖσιν.

Βοτρυόομαι, ῶμαι, exp. racemor, Theophr. l. 1. de caus. pl. c. 22.

Βρύτεα, reliduum post calcatarum uvarum pressuram.

Βεβαλιόν, &c. vide in βάλλω.

Β Ο Τ Β Ω Ν, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ὅσον εἰς βωβῶνας, usque ad inguina. Il. δ. βεβλήκει βωβῶνα. Alex. Aphr. l. 2. probl. 12. φλὰσμα εἰς βωβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. l. 2. & Alex. Aphr. l. 2. Usurpatur & pro tumore qui in alia quavis corporis parte oritur, ut in axillis & collo.

Βωβώνιον, ου, τὸ, bubonium, dicitur alter Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Dioscor. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.

Βωβών. ῶνος, ὁ, bubone laboro, bubore tumore circa inguina, vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran. κατὰ τὴν νόσον ὃν τὸ νεφρὸν βωβωνιᾷ, tumores & inflammationem in renibus sentio.

Β Ο Τ Α Η', ῆς, ἡ, consilium, ut ἐβάλετ' βουλὴ apud Hom. & βουλὴ ἀρέσθαι, apud Dem. pro eodem. Et δόξαι βουλῇ σοὶ πυθ, dare consilium de re aliqua. Xen. Pæd. 7. Exponitur & γνώμη sententia, voluntas, decretum, ut Il. 2. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, & Il. β. ὅτοι ἐ βουλὴν ἐπάνευσεν. ¶ Aliquando exp. consultatio, deliberatio, ut apud Plut. in Galba, φράζηται βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Item, consilium, consensus eorum qui consilium dant, senatus. Item locus in quem conveniunt. Il. β. βουλὴν δ' ἄρσεν πάντων μετὰ δυοῖν ἔζετο γερόντοιν. Et Dem. pro cor. οἱ δὲ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. καταβὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον ἡ βουλὴς, in curiam se contulit, apud Herodot. l. 2. Sic Xen. Hel. 7. ἐσιέναι εἰς τὴν βουλήν.

✤ Quidam deducunt à βέλομαι. Alii ἀπὸ τοῦ βάλλειν (metaphora deducta à sagittariis qui scopum ad quem collineant, βάλλειν, id est, assequi & ferire dicuntur) quasi βολή τις.

Βουλαῖος, ου, ὁ, consiliarius Jupiter, vel consilii præses. Plut.

Βουλία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

Βουλὴς, ῆτος, ὁ, senator, Thuc. 3. ἐνέγραψεν ἐμὲ βουλῆς εἶναι.

Βουλόω, f. ώσω, consilium agito, consulto, delibero. Il. α. Τὼ γ' ὡς βουλήσαντε μετημάξω, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito, molior. Item, statuo, delibero, Od. κ. αὐτὰρ πέμπε κακὸν βουλεύσομεν. Sic βουλεύειν ὄφεσιν & πῶν ἀπόφασιν apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ δέοντα, Thuc. 4. ὁπόθεν σοὶ δοκεῖ, dicit, γράφω ψήφισμα βουλέων. Sic & apud Xen. apomn. l. 1.

Βουλόομαι, idem quod βουλεύω, consilium agito, delibero, &c. Plerumque sine casu. Hesych. Βουλεύεται βεβούλευται. Et δ' βουλόμαι, item ἐθέλω βουλόμαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. Interdum cum πῶς, & cum εἰ, & cum ὅτι. Lys. in Alcib. ἢ δεῖ ἢ οὐ δεῖ ἀφεστῶναι ὑμᾶς καὶ τοῦ βουλομένου qui malè de suis rebus consuluerunt. Et βουλόμενος ὅτι ἢ ὅπη δέοι, cogitare de commeatu. Aliquando cum accus. ut Il. β. Νῦν δὲ κακὸν ἀπάτησε βουλεύσας, dolum improbum commentus est. Sic & apud Thuc. Herod. & alios. Cum infin. ut βουλόμενοι ἀστοιχῆσαι. ¶ Item passivè signif. Dem. βουλόμενα καλῶς ἐξελθόντα. Et τὰ βεβουλευμένα, consulta, decreta. Demosth.

Βούλευμα, consultatio, deliberatio, vel potiùs consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpl. consilium. Thuc.

Βούλευμάπον, q. d. consiliolum, ex Soph. & Aristoph.

Βούλευσις, consultatio, deliberatio, Aristot. Rhet. l. 1. βουλεύσεως δίκη, lege Harpocr.

Βουλευτὴς, ῆ, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadens, Aristot. in ethic.

Βουλευτής, ῆ, ὁ, senator, ut βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luc.

Βουλευτικός, consultus, apud Arist. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens, ut βουλευτικοὶ νόμοι. Item, βουλευτικὸς ὄχλος. Xen. Βουλευτικὸν τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus affignatus theatri locus. Aristoph. Vide ejus schol. & Poll.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plut.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ ἢ ἡ, consilio carens, consilii expers, inconsultus, inconsideratus, non circumspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat & κακόβουλον, id est, malo consilio utentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδε πέφυκεν ζῶν ἄβουλον ἄλλον; Sic apud Thuc. ἀβουλότερον exp. κακοβουλότερον.

Ἀβέλαος, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circumspectè, stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβελότερον. (comparativi gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβελότατα, superl. inconsultissimè.

Ἀβελεῖ, idem quod ἀβέλαος. Suid.

Ἀβελίη, ῆς, consilii inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia, Hesych. Item pro δυσβουλίᾳ seu κακοβουλίᾳ, ut exp. apud Soph. in Electra.

Ἀνδρόβουλος, virili & generoso consilio utens.

Ἀϊολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis, qui consilia sua variare & vertere novit prout res exigit, idem cum αἰόλομητις. Opp.

Ἀγαθόβουλος, cujus optimum est consilium.

Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens, non ab alio ut id vellet intrigatus.

Βαθύβουλος, profundi consilii, prudentissimus, Nicand.

Διάβουλον, consilium, sæpe apud Polyb. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, & pro consilio seu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem. Διάβουλος pro δίβουλος. Hesych.

Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διανοέομαι.

Δίβουλος, qui duplicis est consilii, Hesych.

Δύσβουλος, cujus malum vel infelix est consilium.

Δυσβουλία, ῆ, malum consilium, infelicitas consilii. Aristoph.

Εἰκαιοβουλία, vanum consilium, temeritas in capiendo cōsilio. Hes.

Ἐπιβουλὴ, (q. d. consilium adversus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. Ἐξ ἐπιβουλῆς, apud Thuc. & Plat. ex insidiis.

Ἐπίβουλος, insidiosus, Xen. Pæd. 1. Ἐπιβουλοι, insidiosè, dolosè. Cujus superl. ἐπιβουλότατα apud Synes.

Ἐπιβουλόω, (q. d. consilium adversus quempiam ineo) insidior, insidias struo. Item insidiosè molior, cum accus. Herod. ἐπιβουλεύειν ἐπαναστάσιν, rebellionem moliri. Sic ἐπιβουλεύειν ὑποχώρησιν, Thuc. item cum accus. & dat. ἐπιβουλεύειν θανάτῳ τινί. Herodot. Et cum infin. πῶς ἐπιβουλεύειν πολῖν. Aristop. in Pluto. Et ἐπιβουλευτὸς καλεῖν. Dem. Cum dat. item junctum significat etiam, molior, capesso, immineo, ut à Bud. exp. apud Lys. ἡ γὰρ ἐμὲ αὐτὸν ζῆν πείσασα ἐρρωτο ἐπιβουλεύοντα, mori debebat qui talia moliretur. Apud Synes. ἐπιβουλεύειν πλόῳ, exp. inhiare divitiis. Apud Plat. epist. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrannidi, affectare tyrannidem. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, insidiari tyranno. Accus. etiam jungitur pro insidiari, ut Dem. ἀλλ' ἐνθάδε ἐπιβουλεύσομεν. ¶ Alicubi etiam exp. simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, ut apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύσαντες ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλόομαι, insidiis petor seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.

Ἐπιβούλιμος, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλισις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γινόμενον φόνον, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλιστὴς, insidiator. Soph. ἐπιβουλιστὴς φρενῶν qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλιτὸς, insidiatorius, insidiosus, unde ἐπιβουλιτάπαν φάρμακον. Luc.

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβούλευτον, q. d. immunitas ab insidiis. (insidias,

Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidior, contrà tendo

Ἀρτεπίβουλος, pani insidians, nomen muris apud Hom.

Ἀυτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis petì circumvenirive difficulter potest, cui non facilè insidiæ fiunt insidiæ. Xen.

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè struì possunt insidiæ.

Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo. Thuc.

Προεπιβουλεύομαι, insidiis prævenior, prior incido in insidias.

Συνεπιβουλεύω, una insidior.

Εὔβουλος, cujus bonum est consilium seu felix. Item consultus, prudens. Thuc.

Εὐβέλαος, prudenter.

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilii felicitas.

Εὐβουλεύω, ῶ, proprio consilio nitor.

Κακόβουλος, cujus malum est consilium. Apud Aristoph. exp. stultus.

Κακοβουλία, malum consilium, consilii perversitas.
Κοινοβουλαι, senatores. Hesych.
Κοινοβουλεω, ῶ, communiter consulto.
Μετάβουλος, qui citò mutat consilium. Aristoph.
Μεταβουλεύομαι, muto consilium, me pœnitet. Luc.
Παραβουλεύομαι, perperam consulo, Philip. c. 2.
Ποικιλόβουλος, in consiliis suis varius & callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod.
Ὀρθόβουλος, recta consulens.
Πολύβουλος, cui multum est consilii, valde prudens, ut πολύβουλος Ἀθήνη, Il. ε. & Od. π.
Πρόβουλος, qui pro alio consultat & in ejus commodum. A Bud. exp. primarius in consilio, apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in urbe consul & provisor, Plut. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur.
Προβουλεύω, consilio prospicio vel provideo, vel simpliciter, prospicio, provideo. Thuc. 3. προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῷ δόξει. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Polit. 4. ᾧ ὀπισθὲν ἔστι τὸ δῆμα προβουλεύειν ὅπως ἀχαλῶν ἔσται. Apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τὸ δῆμα, exp. consilio seu deliberatione populum prævenire, consultare de re quapiam priusquam populo consultatio proponatur. Bud. scribit προβουλεύειν dici soliram curiam Athenis, quando ante comitia populi ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q.d. prædeliberatum. Apud Arist. autem ethic. lib. 5. cap. 8. generaliore signif. προβουλεύσας seu προβουλευσάμενος, aliquid facit, qui certo consilio id facit & præcedente deliberatione.
Πρόβουλμα, decretum quod ex consultatione consequitur, & q. d. præconsultatione. Dionys. Hal. senatusconsultum.
Decomp. Ἀπροβούλευτος, ut ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non consultatum est in curia antequam ad populum refertur. Et ἀπροβούλευτον ῥήσιμα, Harpocr. ex Dem. in Androt. Ἀπροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, & non præcedente consultatione seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος, act. dicitur (ut Lat. inconsultus) qui res inconsulte agit, unde & ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβούλευτος, non præmeditatè, absque præmeditatione, ut apud Plat. de leg. l. 9. φόνον ἀπροβούλευτον πανηγυρικόν.
Σύμβουλη, (& συμβουλία, Xen.) consilium quod alicui datur. A Bud. exp. consilium, consultatio, admonitio, Plat. in Protag. ἢ εἰς συμβουλὴν τὰς τε φίλας ἀφικόμενος.
Σύμβουλος, qui consilium dat, consiliarius, consultor. Apud Dem. pro cor. σύμβουλον ποιήσασθαι, in consilium adhibere. Dicitur & σύμβουλος εἰμι σοι, pro συμβουλεύω σοι.
Συμβούλιον, consilium quod aliqui simul ineunt, simul initum consilium. Matth. 12.
Συμβουλεύω, consilium do, consulo, suadeo, hortor, author sum, ut συμβουλεύω σοι πιεῖν, Dem. Item συμβουλεύω σοι τοῦτο. Plat. & Xen. consilium do tibi de hac re. Item pro ὑποβουλεύω, insidior.
Συμβουλεύομαι, consilium peto, in consilium adhibeo, consulo. Xen. anab. 2. συμβουλεύσασθαί σοι περὶ πολλῶν. Apud Plat. συμβουλεύσασθαί τι περὶ τοῦ σώματος, consilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.
Συμβούλησις, idem quod συμβουλή.
Συμβούλημα, consilium quod datum est. Xen.
Συμβουλευτής, senator.
Συμβουλευτικός, ut συμβουλευτικὸς λόγος, oratio quæ consilium dat, vel oratio suasoria, Aristot. Apud Herm. συμβουλευτικὴ ἰδέα, genus deliberativum. Συμβουλευτικῶς, dando consilium, hortative. Decomp. Ἀσύμβουλος, consilio vacans, inconsultus.
Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.
Ταχύβουλος, qui celeris est consilii, i. qui citò & repentè consilium capit, aut qui citò ex uno consilio ad aliud transit.
Ὑποβουλεύω, insidias struo, insidior, Lucian. in somn.
Ὑστεροβούλος, qui post factum consultat.
Ὑστεροβουλία, serum consilium, sera pœnitentia, in proverb. Salom. 16. & apud Greg. teste Bud.
Σίβυλλα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

BOTAOMAI, in 2. persona, βέλει, f. λήσεαι, p. λημαι, volo. Cum infinit. ut βέλεαι ἐπιλῆσαι ὑμῖν, Xen. & βέλομαι κεκτῆσθαι. Luc. in somn. ¶ Cum accus. rei, exp. etiam, cupio, aliisque item modis. Greg. βέλομαί σοι πᾶσ' ἀγαθὸν, omnia tua causa cupio, Thuc. βέλεσθαι τὰ Συρακοσίων, studiosum esse Syracusanorum. Item malo, præopto. Iliad. α. βέλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item volo, censeo. Them. Phys. 3. βέλομ' ἔγ' εἰδέναι ὁπόσα & ὧν ἐπιδεῖται σώματος. ¶ Item possum, ut Aristot. Pol. l. 2. ᾗ βέλεται γ' ἥδιστ' ἂν πόλις, ὅπερ αὐτάρκη συμβαίνῃ τῷ κοινωνίαν εἶναι.
Βέλημα, τὸ, voluntas. Synes.
Βέλησις, εως, ἡ, idem. Xen. Pæd. 5. Exp. & sententia, apud Thuc. 1.
Βελητὸς, ὸν, ὁ, sub voluntatem cadens, Aristot. eth. 3.
Βολὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Compositæ.
Ἀβούλεω, ῶ, f. ήσω, nolo, Plat. de rep. 4. & Dem. epist. 3.

Ἀβούλητος, ος, ὁ ᾗ ὄν, qui non vult, ut ait Suidas. Item ἀβούλητος quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, involuntarium, cui opponitur ἑκούσιον, apud Plat. de leg. 5. Ἀβούλητα πράγματα, adversæ res, Dion. Hal. ἀρχ. 11. Ἀβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis, ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.
Ἀβούλητος, involuntarie, non ex animo, præter voluntatem, cui oppon. ἐκ βουλήσεως, apud Dem.
Προβούλευσις, inus. unde tamen προβούλευσα apud Hom. malui, vel malo. Il. α. ᾗ γὰρ βα Καλυψαμένης προβούλευσε Κλειτίνε ἀλόχῳ, eam malo quàm Clytæmnestram, antepono Clytæmnestræ.

BOTNO'Σ, ου, ὁ, collis, tumulus, clivus. Epigr. l. 2. in deformes, ὡς δ' ὅτε βυνὸν Τ' Ἠλὸν τύμβῳ κάτυπε ἐσσυμένως. Exponitur etiam cumulus, acervus, Hesych. verò βαλοὶ sunt βωμοὶ, aræ seu altaria. Vocem esse Aphricam, & à Græcis usu receptam Eustathius ait sub initium. Od. τ.
Βυνώδης, εος, ὁ ᾗ ὑ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, vel colli similis, tumuli speciem gerens.
Βύνιον & βυνιὰς, utrumque napi genus est, Dioscor. & Athen. Δάυκιον, (comp.) herba quæ bunium verum mentitur. Vide Dioscor. & Plin.
Βυνίτης οἶνος, vinum ex bunio, Dioscor. l. 5. c. 56.
Βυνὶς γῆ, apud Æschyl. exp. terra collibus frequens.
Βυλίζω, accumulo, aggrego, Ruth. 2.

BOT'PAΣΣOΣ, sive βότρυος, fructus qui clauditur spatha sive elate, i. palma suo involucro inclusa. Dioscor. l. 1. c. 151. ὁ φοῖνιξ μενὸν δ' ὑπ' αὐτῆς κορυφῆς, ἐλάτη καλεῖ, ὑπ' ἐνίων δὲ βότρυς.

BOTΣ, οός, ὁ & ἡ, & βῶς, Doricè, bos, vacca. Il. λ. Πολλαὶ μὲν βόες ἀρτοὶ ἐρύκακον ἀμφὶ σὸν ἀνδρα Σοαζόμενοι. Od. ο. ἤλασε βῶν ἐκμυκιόων. ❧ Ἀπὸ τοῦ βόω seu βόσκω, quòd homines pascat laboribus suis. ¶ Synechdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bovina Eustath. tradit, indeque apud Hom. βοῦς τυπτὸς, & βοῦς αὐὸς dicitur. peos ex bubulo corio. Il. μ. Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλας ἀέρσεν τυκτὰς βόας. Il. π. Οἳ δ' ὑπ' ὀκέας οἷσ' ἐτ' ἀεικέα κωμῶσι βοῦν Ἀγραύλου, unde & Hesychio est μαστὶξ, flagellum, sub. ex bubulo corio factum. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido, ut Eust. docet, unde & βοὸς αὐλείῳ κεφδήν, proverbium ὑπὶ ἀζηχείας. ¶ Est & piscis nomen quem bovem Plin. etiam appellat, de quo Hesych. lib. 4. de hist. animal. & l. 6. c. 12. Item placentæ species apud Eust. unde ἐβόας βοῦς. ¶ Olim erat etiam numisma Atticum, bovis nota percussum, unde ἐκατόμβοια arma apud Homerum, & βοῦς ὑπὲρ γλαυκῶπις Ἀθήνης, proverbium in eos qui pecunia corrupti aut metu mulctæ dicendi reticent, de quibus Bud. in l. de asse, & Pollux lib. 9. Et χρῦσεα apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ¶ Item in vestib. furaturam missuras βοῦς vocatas fuisse idem autor testatur. l. 7.
Βοάδειον, ου, τὸ, ad boves pertinens, boarium.
Βόειος, ου, ὁ, & βόεος, poëticè, bubulus, bovinus, Od. ξ. δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolutè βόεια etiam Alex. Aphr. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόεια ῥήματα, grandia verba, fesquipedalia. Βοεία five Ionicè βοείη, & (poeticè exempto ρ) βόη sub. δορὰ, bubula pellis, item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ. ἐπεὶ οὐχ ἑπτά ἐσσι ῥινοὶ, οὐδὲ βοείλαι Ἀφύσσω.
Βοήκος, & βοηκὸς, ου, ὁ, è bubula pelle factus, item bubulus. Thuc. l. 4. ζεύγεσι βοηκοῖς, jugis boum. Item βοηκὸν, τὸ τῶν βοῶν κρέας, bubula, ut τὸ ἐλαφεῖον, fusilla. Bud.
Βοδίς, ίος, ὁ, lorum è bubulo corio factum. Od. β. Ἐπ' ἄκρου δ' ἴστω λαιψηρὰ βύρσηισι βοδῖσι.
Βοΐδιος, & βοΐδειος, τὸ, bucula, buculus. Athen. l. 12. In Epig. Βοΐδιον etiam repertur tribus syllabis.
Βόελαι, bubulæ carenæ, κέρδε βόεια. Hesych.
Βούβαλος, ου, ὁ, & βούβαλις, ίδος, ἡ, bubalus. Æschyl. λευσσέμεν βούβαλιν ἠεμόεσσαν. Soph. γνησίη βούβαλις. De hoc animali Aristot. l. hist. anim. & Herodot. ¶ Βούβαλον, pudendum muliebre, & cucumis sylvestris apud Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. verò in lex. Hippocr. legitur βουβάλῳ σίκυος ἀγρίου, apud Poll. & Etym. aumeratur inter brachialia ornamenta.
Βόπης, ου, ὁ, bubulcus, Suid. Adjectivè verò capitur βόπης τόπος, quod tragicè dici posse pro ἑκατόμβη tradit Eust. id est, bubulum eædem, seu boum mactationes & immolationes.
Βόκος, & βοκὸς, ου, ἡ, idem. Theocr. Idyll. 1. Ἐργατίνα βοκὸς. Βῶκος Doricè dicitur pro eodem, id est, bubulcus, mestor, apud eundem Theocr.
Βωνίτης, ου, ὁ, bubulcus, Hesych.
Βοΐσης, ου, ὁ, βοῆς, ὀυσης. Eust. ex Menand.
Βῶ, particula nominum quibus præponitur significationem tangens, à bovis magnitudine (ut & ἵππος) veluti in βόδεσις, βοῤῥαῖος, βοκέφαλος, βόλιμος, βύπεινα, βάπτης, βόζαγος, &c.

Compositæ.

Ἀβόσης, ου, ὁ, bobus carens. Hesiod. in dieb. κεφάλιλλα δ' ἔβαν' ἀνδρὸς ἀβόσεω, ab etym. exp. ἀκτήνων, ἄπορος, vide & in com. à βοτὴρ.
Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, quæ boves inveniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inveniant, à quibus munera accipiant, boves potissimùm. Boves enim furiunt præcipuæ opes antiquorum. Δαχέσιος.

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum (id est, ejus nominis nummùm) pretio æstimabilis, Plut. in Theseo. (tio æstimabilis.
Διάβεσβοιος, huodecim boum (seu ejus nominis nummùm) pre-
Εἰνοσίβοιος, five ἐννοσίβοιος, (per pleonasmum τὸ ε, & ὑπὸ τὸ ι εἰς α) viginti boum (seu ejus nominis nummùm) pretio æstimabilis. Od. α.
Ἑκατόμβοιος, centum boum (seu ejus nominis nummùm) pretio æstimabilis. Il. 3. & Bud. in lib. de asse.
Ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per synechdochen partem capiendo pro toto. Alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est, ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alii finitumè numerum pro infinito acceperunt.
Ἑκατόμβαια, τὰ, festum quo hecatombe parigebatur. Eust.
Ἑκτεύβοιος, novem boum (seu ejus nominis nummùm) pretio æstimabilis, Il. ζ.
Ἑπτάβοιος, ου, ὁ ᾗ ὄν, ut ὀκτάβοιον δῶμα, sacrificium post seu præter bovis immolationem, apud Lycurgum.
Ἑπτάβοιος, ex septem bubulis pellib. factus. Il. π. Metaphoricè capitur pro impenetrabilis & infractus, ut δυσὶ ἑπτάβοισι, apud Aristoph. in Ran. Pro eodem reperitur & ἑπτάβοιος, apud Soph.
Ἑπτάλοιτος, ον, τὸ, lorû aratro bovem adjungens & applicans. Pol. l. 2.
Ἱστόβοιν & ἱστόβοδες, lignum aratri longius quod inter utrumque bovem medium est, & cui boves quasi assistunt, τεμνο, quod enim in curru & ἅψιλὸν est βυμὸς, id in aratro est ἱστόβοδες, ut tradit Eust. Hesiod. in Erg.
Μεσόβοιον, & μεσόβοιν, (poëticè) ου, τὸ, medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exponit. Alii lorum quo temo jugo alligatur. Hesiod. in Erg.
Μεσόβους, ὁ, jungo boves. Abusivè verò ad alia quoque animalia transfertur. Varin.
Πολυβότης, multas boves seu multa pecora habens. Il. ι.
Τετράβοιος, quatuor boum, (seu ejus nominis nummùm) pretio æstimabilis.
Ὠμοβόειν, five ὠμοβοεῖν, five ὠμαβοεῖν, ὠμοβοΐνη, ὁ crudo bovis corio factus, Epigr. lib. 2. Herodot. Ὠμοβοεὶη, ἡ, ἀφεψὸ pro cruda bovis pelle.

BO Ω, ῶ, f. ήσω & ώσω, (ut tradit Eust. deducens inde βόσις & βοστὴρ, item βώτωρ,) pasco. Thema inusit. pro quo in usu est βόσκω, inde derivatum.
Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus, Il. τ.
Βοστὴρ, ῆρος, ὁ, pastor, hinc fœm. βόστειρα, apud Eust.
Βοστικὸς, ὴ, ὸν, pastoralis.
Βοτεῖρες, casæ pastorum, gurgustia, Plut.
Βοτὲς, exp. ὕφη, seu βοσκὴ, Suid.
Βοτὸν, ὦ, τὸ, pecus, idem quod βόσκημα, propriè pecudes quæ pascuntur. Soph. & Aristoph.
Βοτάμια, τὰ, pascua. Thuc. ὡς βοταμίων, pascuorum nomine.
Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, idem quod βοτὴρ, Od. ξ.
Βώτης, ου, ὁ, pastor, cujus fœm. βώτις, βώτιδος. Eust.
Βοτάνη, ἡ, herba, gramen, Hom. Theocr. Dioscor. Plut. & alii.
Βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus, id est, vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus.
Βοτανικὸς, herbarius, ad herbas pertinens, seu qui de herbis est, ut βοτανικὴ φάρμακα, Dioscor.
Βοτάνιον, ου, τὸ, herbula, herba pusilla, seu parva.
Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare & runcare. Βοτανισμὸς, evulsio herbarum, runcatio.
Βόσκω, f. βοσκήσω, pasco. Od. ξ. κάπρια πολλὰ κατ' αὐλὰς βόσκεσι ξύνες. Item alo, sub more pecudum. Od. α. πολλὰς βόσκει γαῖα. Passivum quoque frequenter usurpatur in isdem signif. Od. φ. πῶϋ δὲ βοσκόμενον κεκμῆλι. Aristot. de mundo. Ζῶά τε ἐν αὐτῇ καὶ ὅσα γῆι καὶ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.
Βοσκὸς, ὁ, pastor, βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum, apud Athen. l. 13.
Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est & avis marinæ feu paludis nomen, similis anati, ut scribit Aristot. hist. an. lib. 8. c. 3. ¶ Est etiam picis aridæ species quædam de qua Dioscor. l. 1. c. 98.
Βοσκάδιον, ου, ὁ, pascua carpens, altilis, apud Nicand.
Βόσκημα, τὸ, pecus, animal quod pascitur. Xen. Hellen. 4.
Βοσκηματώδης, ὁ ᾗ ὄν, exp. pecuarius, ut βοσκηματώδης αἰγοπρόσωπος. Eust. Βόσκησις, pastio.
Βοσκητέον, pascendum.
Βρώσκω & βιβρώσκω, quomodo huc pertineant, vide suo loco.
Compositæ, ac primùm ex βόσις.
Βόσσις, εως, ἡ, voracitas. Hesych.
Βυσσιον, ου, τὸ, locus ubi boves pascuntur. Callim. Strabo.
Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, boum nutrimentum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18.
Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum qui pascuntur. Il. λ. v. 679. & Od. ξ. v. 101. Item fusile, hara, stabulum in quo sues nutriuntur, Suidæ.
Χιωβοσία, anserum pastio.
Compositæ ex βοτὴρ, βοτὸς, &c.
Ἄβοτος, pascuis carens, in quo pecudes pasci nequeunt, vele tiam qui depastus non est. Hesych.
Ἀβότης, ου, ὁ, egens, non habens unde pascatur, vel non habens pecora, ut ἀβότης ἀνὴρ, apud Hesiod. Vide & in comp. ex βῶς.
Ἀγροβότης, ου, ὁ, qui in agris pascit. Soph.
Αἰγίβοτος, ου, ὁ ᾗ ὄν, capris pascendis aptus. Od. ν. Αἰγίβοτον δ' ἀγέλην ᾗ βόες ἕποντο.
Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor, in Epigr.
Βόβοτος, bobus pascendis aptus, Od. ν.
Γεωνοσσία, grex gruum pascentium.
Δαμαλίβοτος & ἄκρη, depastus à buculis, in epigr.
Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plut. in Cam. πρόμασιν εὔβοτος χώρα. ¶ Item bene pastus. Theoc. Idyll. ε.
Ζάβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus. Hesych.
Θηβοτος, à feris depastus, in Epigr. Item feris pascendis aptus.
Ἱπποβότης, ου, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina, eques: Eurip. in Oreste, Ἀτρέως ἱπποβότου. Apud Plut. ἱπποβότα in Chalcidensium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.
Ἵππόβοτος, equos pascens seu alens, equestris, ut ἱππόβοτον Ἄργος, apud Hom. ab equorum qui ibi alebantur copia. Item equis pascendis aptus, ut ἱππόβοτος χώρα. Od. δ. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eur.
Λειποσιτεῖ, deficitur herbis, gramine & pabulo caret, apud Plut in Apophth.
Λιβότης & Λίβοτος, qui fegetem depascit. Fœm. Λιβότειρα, sive Λιβοτείρη, Ionicè, quæ segetes depascitur & arva vastat. Hom. σὺ vocat Λιβοτείρην.
Μελισσόβοτος, ab apibus depastus, Nonn.
Μελισσοβότωρ, herba apiaria. Schol. Theocr.
Μηλοβότης, vel μηλεβότης, ovium pastor, opilio, apud Hom. Il. σ. & in Anth. epigr. Μηλοβοτέω, ῶ, oves pasco.
Μηλόβοτος, ab ovibus depastus, seu quem vel quam oves depascuntur. Exp. etiam, vastus, defertus, ut μηλόβοτος χώρα, apud Hesiod. & Herodian.
Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens. Soph. in Ajace.
Παμβώης, ου, ὁ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.
Παμβότωρ, totus herbaceus.
Περισσόβοτος, pastu seu cibo superabundans, ut περισσόβοτος πρόσφατος, apud Nonn.
Πολυβότης, multis pascendis aptus. Πολυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit, Il. γ. ὑπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.
Συμβότης, compascuus.
Συβώτης, suum pastor, subulcus, apud Hom. in Od. & Plat. Pol. 2.
Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis propritus, ut συβωτικὸν μέλος seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Pol. l. 4. c. 7. ex Plat. comico. Συβώτρια, ἡ, subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.
Ὑβότης, qui fues pascit, subulcus.
Χιωβοσία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in Polit.

Composita ex βόσκω.

Λιβοκοιτὸς, ὄν, ὁ, caprarius, caprarum pastor, idem quod αἰγιβότης
Ἀποβόσκομαι, depasco. Aristoph.
Γηροσυτὸς, qui aliquem in senectute alit, ut liberi qui parentes senes alunt, dicuntur γηροσυτεῖν à Xenoph. in Oecon.
Γηροσυτία, actio illa nutrienti, Plut.
Γηροσυτέω, ῶ, in senectute alo, Bud. Γηροσυτέομαι, in senectute alor. Plut. an seni administr. resp. Scribitur & γηρεύω.
Ἐκβόσκω, depasco, absumo. Alex. Aphr. ὑπὸ πολλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκομένης πυὸς γίνεται ἡ ἕλμη. In Pass. quoque voce eadem significatione usurpatur apud eundem, ὑγρότητα ἐκβοσκομένῳ ἕλκει, exhauriens.
Ἐλατόβοσκον, ου, τὸ, elaphoboscon, herba valens contra serpentum omnium aculeatorum ictus, quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, ut Plin. tradit. Vide & Dioscor. l. 3. c. 81.
Ἐπιβόσκω, pasco, feu pasco super. Homer. in Batrach. Οὐ τοῦτοις γλαφυροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis virentibus. In Pass. voce capitur etiam pro depasco, absumo. Herodian. l. 1. πάντα ἐπιὼν τὸ πῦρ ἐπιβόσκεται. Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. ult. χαλεπαὶ δ' αἱ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συωπηδοῦσιν ἅμα τῷ τεμεῖν αἱ ἀφαιρεῖσι.
Ἐπιβοσκητὸς, ὴ, ὸν, promiscuis. Aristot. l. 4. de partib. animal.
Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ & βοτὴρ, pastor. Od. ν. νῆϊ ἐπιβαίνει μήλων.
Καταβόσκω & καταβόσκομαι, depasco.
Παμβόσκος, q. d. puerorum altor, apud Luc.
Πολυβοσκὰς, Terræ epith. Pind. q. d. multiatrix. (situ orbis.
Περιβόσκομαι, circumpascor. Item circumhabito, apud Dion. de
Πορνοβοσκὸς, ὁ ᾗ ὄν, leno, lena, qui vel quæ scorta & meretrices
Πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium. Æschin. contra Ctesiph. (alit.
Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinium facio, id est, meretrices & prostibu. la alo, lenocinor, alieno animo servio. Hermog. Aristoph. & Plut. in Apophth. (panar.
Πορνοβοσκεῖον, ου, ὁ, locus in quo meretrices & scorta aluntur, lu-
Περίβοσκις, ίδος, ἡ, promuscis, Cicero elephantorum manum appellat. Tributur & muscis, item sepiis, loliginibus, & loliis piscibus, ab Aristot. an. l. 4.
Ὑροβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator, porcarius, idem quod συβώτης. Χιωβοσκὸς,

Χλωροσιτὲς, qui anseres alit vel pascit, apud Athen. l. 9.
Χλωροσιτία, anserum pastio seu pastura, Poll. & Hesych.
Χλωροσίτιον, ου, τὸ, græc anserum qui pascuntur.
Χλωροσιτεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anserarium.
Χοιροβοσκὸς, suum pastor, subulcus, porcorum pastor.

ΒΡΑΒΕΥΣ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, judex certaminis vel arbiter & moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικὸν ἀγώνων ἐπισάτας ἢ βραβεύς. Soph. Οσον γὰ ἐστικήρυξαν βραβεῖς ἑβδόμοι. Transferrur ad eum qui altarum rerum fit arbiter, atque adeò aliorum etiam factorum det præmia. Eurip. in Oreste, δίκης βραβεῖς, q. d. causæ rectores, id est, judices. ◆ Volunt gram. à βάλλω, derivari, hoc est, à virga quam βραβεῖον & gymnasiarchæ gestare solebant, ut apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβεῖον & βαβεῖον pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Budæus.

Βραβεύς, idem quod βραβεύτης, ut in epigr. antiquo apud Demosth. ἐκ τούτων Ψύχας, ἀλλ' ἀίδιον κοινὸν ἔδεντο βραβεῦν.

Βραβεύω, præmium do certaminis. Item certaminis sum arbiter & moderator, βραβεύειν ἀμείλαι dixit Plut. in lib. de prud. animal. apud Greg. ἀεὶ φιλοπαίγμας, βραβεύων δικαίως χάμαι τὴ ἀγαμία. Bud. exp. utrisque jus suum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro moderor, dispenso, (more eorum qui brabeutæ dicuntur) vel moderator sum & dispensator, sum arbiter, sum præses. Synes. de amoribus loquens, οἷς δὲ ὁ ἔρως ἐβράβευσε θεὸς, quorum Deus arbiter est & moderator dispensatorque. Ifocr. in Areop. ἐν γὰ τῇ πολιτείᾳ τὴν τύχην βραβεύειν, arbitrari, statuere pro suo arbitrio, inquit Bud. Et Dem. τὰ τῆ ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et βραβεύειν περὶ δίκην. Plut. in Pompeio & in Cic. exp. judicio præsidere seu præsse, causæ judicem esse.

Βραβεύω, dispensari, regi tanquam à brabeuta, Polyb. & Plut. in Camillo.

Βραβευτὴς, ου, ὁ, idem quod βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. rhet. 1. ᾗ ὅπ δικαία βραβευτὴς ὢτιν ὁ δικαιος, q.d. juris moderator.

Βραβεῖα, actio ipsa moderandi certamen & de eo statuendi. Exp. & disjudicatio seu disceptatio, ex Eurip. in Phœniss.

Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium. 1 Cor. 9. ¶ Item sceptrum regium. Etymol.

Composita ex βραβεύω.

Καταβραβεύω, Hen. Steph. exp. debito brabio privo seu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, vide varias interpretationes in annot.

Καταβραβεύομαι, debito brabio fraudor. Demosth. in Mid.

Παραβραβεύω, idem signif. putatur quod καταβραβεύω. Hesych.

ΒΡΑΒΥΤΑΑ, τὸ, pruna Damascena, Suid. & schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios & Siculos βραβύλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Sic & Theocr. idyll. 7. Οπῶραι βραβύλοισι καπελείδοντες ὄρασδε. Et Idyll. 11. Οσσον ἐφ' χειρὶ βραβύλου, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο Α'ίδιον. Vide Gal. l. 2. de alimen. & lib. 6. χυμ πίνω. ◆ Sic autem dicta esse refert idem Athen. ex Seleuci glossis, quòd sint εὐκοίλια & τῶ βορεῖ ἐπιβάλοντα.

ΒΡΑΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel ος, τὸ, raucedo, raucitas, à nomine βρέγχος, (quod vide in βρέχω) quoniam faucibus accidit. Aristot. in Probl. βραγχοις ἁλίσκομαι. Apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. ὁ φαρυγγοφθαλμὸς) βραγχι πεφυγώς.

Βραγχώδης, raucus, unde φωνὴ βραγχώδης. Aphrod. vox rauca & aspera.

Βραγχιάω, idem.

Βραγχιάω, ῶ, rauceſco. Aristot. in Probl. Βραγχιᾷ, idem. Poll.

Βράγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ & illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de respir. ¶ Item pro faucibus porci apud Aristot. inquit idem B. qui & βραγχίων πνεύμονος τετμημένων, apud Plut. interpr. intestiniis pulmonis fistulis coarctatis.

Α'μφιβράγχια, (comp.) loca circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

ΒΡΑΔΥΣ, εῖα, ύ, tardus, cui opponitur celer. Od. 9. κιχάνει τὰ βραδὺς ὠκύν. Plato in Apoll. βραδὺς ὢν γὰ φρονιμώτατος. ¶ Item tardus, id est, segnis, cui opponitur ὀξύς. Thuc. l. 8. Et Σπαρτὴ pro segnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Aristoph. Compar. βραδύτερος & βράσσων apud Hom. pro βραδίων vel βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος, pro quo & βάρδιστος dicunt poëtæ metri causa trajectis literis, ut Iliad. ψ. & alibi. ◆ Quidam deduxerunt à βαρὺς, metathesi τῆ ρ & pleonasmo τῆ δ.

Βραδίως, tardè, ſeró. Item segniter & cunctanter, ut βελτίωσ βραδίως, apud Thucyd. Ifocr. & Aristot. Βραδύτερον, tardius, ferius, segnius. Aff. & βράδιον pro eodem, ex Hesiodo. Βραδύτατα, tardissimè, lentissimè, apud Aristot.

Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, item segnities. Il. τ. Herodian. 3.

Βράδος, pro eodem, ut dicitur τάχος. Xen. de arte eq. μήτε τῇ ἄγαν τάχει, μήτε τῇ ἄγαν βράδει.

Βραδύνω, tardo, cunctor. Philostr. in epist. ἐν ὁ μέλλοντα μέλλων ἢ βραδύνων ἐπ' ἄπιστ. Herodian. l. 3. ὁ δὲ πατὴρ ὅπ πολὺ νοσῶν ἢ περὶς τὸν θάνατον βραδύνων.

Composita.

Ε'μβραδύνω, immoror, moror in, ut ἐμβραδύνειν τῇ πομδῇ.
Ε'πιβραδύνω, immoror, ultrà moror. Luc.

ΒΡΑΖΩ, Fut. άσω, ferveo, bullio. Apud Suidam ἔβρασεν, ἐζέσθη, æstuando expulit aut vi æstus & agitationis ejecit. Pro eodem ponitur & βεμβάσω. Hesychius enim exp. ζέω. Utitur Nic. in Alexiph. Neut. absol.

Βεβρασμένος, vi æstus & agitationis expellor. Epigr. lib. 3. ὀστᾶ δ' αὖτε βίβρασεν ψυχρὴ πῆλὸς πυρ' ὑπόνη.

Βεμβασθὲς, idem. Apud Apoll. Arg. 2. ὕδωρ βραισώδωρ, ἐζεσθὲν, effervescens. A Bud. exp. agitari, jactari, concuti, apud Basil. & Gregor. Et βεμβασθὲς ὑπὸ τῦ γέλωτος, risu concuti, vel quati, ex Luc.

Βράσμα, & βρασμὸς, ebullitio, fervor. Item agitatio, velut aquæ bullientis, ut inquit Bud. ex Greg.

Βρασματώδης γέλως, risus immodicus, quo ita concutimur & venter doleat. Greg. de Jul.

Βρασματίας, qui fit cum βεμβασμαν, aut βεμβασμαν similis, ex βεμβασμάτων εσιμοὶ, qui & βεμβασμ.

Βεμβασμ εσιμοὶ, Aristot. de mundo, sunt sursum deorsumque ad angulos rectos jactantes, à similitudine aquæ effervescentis. Idem & βρασματίας dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt.

Composita.

Α'ναβεμβάω, & ἀναζέω, fervefacio, bullire facio, seu fervere facio Diosc. l. 1. ᾗ ἀνάζεσον ὑσσωπῶν. Et Aristoph. in Ran. ἀνέβραττεν ὀργήδια.

Α'ναζρασις, æstuatio, ebullitio, aquæ æstuantis seu fervescentis subsultatio, hoc est, quum aqua fervens ebullit & subsultat.

Α'ναζρασθὲς, ου, ὁ ᾗ ἡ, fervefactus, ut ἀνάζρασον ὕδωρ, apud Diosc. apud Aristoph. in Ranis, ἀνάζρασα κρέα, carnes elixæ.

Α'ποβεμβάω, vel potius ἀποβεμόω seu ἀποβεμάω, fervendo seu æstuando expuo sive eructo, per æstum expuo. A Bud. exp. etiam exæstuo, ex Justino. Α'ποβεμβάω etiam pro defervesco capitur, Bdæo teste.

Α'ποβεμόωμαι, per æstum expuor seu evomor, aut ejicior. Nilo de mundo, ὅσα πρὸς αἰγιαλὸς ἐώθαν ἀποβεμόᾶσθαι, ab æstu ejici in littora.

Α'ποβράσμα, spuma. Item furfur tritici. Hesych.

Ε'κβεμβάω, bullire seu fervere facio.

Ε'κβεμβάομαι, ebullio, effervesco, Chrysost. εἰς τὸν ἔρωτα τῶν ἐξεβεβράσθησαν.

Ε'κβρασμὸς, ebullitio. Ε'κβρασμα, quod erumpit quasi bullitio, unde ἐκβρασματα, papulæ ardentes, ex Gal.

Ε'κζέω, æstus impetu ejicio seu expuo. Ε'κβρασμὲς, ipsi ejiciendi actio quæ fit ab æstu. Ε'κβράσματα θαλάσσης, ejectamenta maris.

ΒΡΑΘΥ, sive βράδυ, herba quæ Sabina sive Savina dicitur Latinis, Græcis alio nomine Σάραβος, βάβυς, βάβυτον, ut est apud Dioscl. l. 1. c. 105. & apud Apuleium in lib. de nomin. & virtut. herb.

Βεμβάω, βεμβάνω, vide in βράζω.

ΒΡΑΧΙΩΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus. Eurip. in Hecuba, ἔτι γὰ σφέρει ὅπλα. Οὐτ' ἐρρεσθαι τ' ὦν νέρ βραχίονι. ◆ Etym. vult dici quasi βραχυκίων, vel quod sit βραχών, (id est, βραχυτὸν) τῦ λοιπῦ μέρος τῆ χειρῶν. Quid autem proprie veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex ver.

Βραχίονιον & βραχιονιστὴρ, ornamentum brachii, armilla. Xen.

Composita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ ᾗ ἡ, candida brachia habens. Item pulchra. Η λευκοβράχιονος, idem cum βραχίονιος, Xenoph.

Σκυτοβραχίων, coriaceum seu loreum brachium habens, Athen. 12.

ΒΡΑΧΥΣ, έῖα, ύ, brevis, (cui opponitur μακρὸς, longus) parvus, exiguus, ut Hippocr. ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρὰ. Apud Luc. ἐν βραχεῖ exp. brevi tempore, subitò, repentè. Sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, pro quo dicitur etiam frequenter διὰ βραχέων, ut apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχύ, exp. sensim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum, interdum & paulisper, ut act. Ap. c. 5. Exp. & parum, ut βραχὺ φροντίζειν. Aristoph. & Demosth. parum curare. Dicitur denique βραχὺ quod est parvum, id est parvi momenti seu pretii, unde βραχέως ἀξιῶ, apud Plat de leg. pro omnibus. ¶ Βραχέα, τὰ, brevia (ut Virg. In brevia & Syrtes.) Et βραχέα tanquam à Τραχὺς, ut apud Plut. de anim. prud. ὅπως ἂν ἐκφεύξωσι βραχισιν ὰδὲ εἰς τενεᾶς. Et Polyb. ἢ τὰς βραχέας φεύγωσι. Bud. scribit βράχη à Polluce nominari inter navigandi offendicula, & subjungit ex Herodoto, ὅτι πλοῖα ἐς θάλασσαν ἀχθῆ πλοτὶω ἐπὶ βραχέων.

Βραχέως, breviter, paucis. Exp. & modicè, leviter, apud Gall. ad Glac. 2. βραχέως δεῖ τὰ ξηραίνεσθ.

Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas, cui opponitur μακρότης, apud Plat.

Βραχύνω, breve reddo, corripio.

Βραχυπνοὸς, breviandi vim habens.

Βραχέων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Composita.

Α'μφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis. Pes est in carmine sic dictus, quod primam & ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui opp. ἀμφίμακρος. (dicam.

Ε'μβραχὺς, parvum, minimum, Suid. Item, prorsus, ut uno verbo

Ε'πιβραχὺ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breve tempus.

Καταβραχέως, paulatim, ex Plat. in Tim. Καταβραχὺ, idem. Item, haud ita multo post. Scribitur & divisim κατὰ βραχύ.

Τελεβραχὴς, pes in carmine tribus brevibus syllabis constans.

ΒΡΑΧΩ, (verbum ὀνοματοπεποιημένον) sono, sonitum seu crepitum edo, teste Etym. Hesiod. ἀμφὶ δὲ οἱ Σείριος πόδας. Ilic. μέγα γ' ἔβραχε φαίνων ἀξων βεδεσσωμ, crepuit gemitúq; sub pondere.

Βρέγμα, vide in βρέχω.

ΒΡΕΜΩ, ῶ, ὁ, fremitus, ingens sonitus, fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. item de terræ motu, apud Aristot. De ignis etiam crepitu seu fremitu, apud Strab. ut inquit Bud.

Βρεμίτης, idem quod βρέμων. Apoll. Arg. 2.

Βρεμίτης, Bacchus, Dionys. Βρεμιζόμαι, bacchor, ex Epigr.

Βρεττὸν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ναβρεμέω, ῶ, ὁ ᾗ ἡ, fremitus seu strepitus nullos edens.

Α'ναβρεμὸς, ου, ὁ ᾗ ἡ, fremitum vel strepitum magnum edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamosus, tumultuosus, ut sit à βρεμὸς, præfixo intensivo α. Hom. Iliad. p. de Trojanis, Ε'πεσι πειαμίδη ἀνσον μεμαῶτες ὕπνῳ, Α'ναβρεμὸς, id est, πολυβρεμὸς ἢ πολυπλὴς, ut habetur in parvis scholiis, ab Eust. exp. ἅμα βρέμω ἁμαὶ αχῇ. ¶ Item fremitum seu strepitum nullum edens, Hesych.

Α'ναβρεμὸς, (q.d. marifremus) marinum quendam fremitum edēs.

Βαρυβρεμὸς, gravifremus, gravistrepus, horrisonus. Aristophan. πῶτον κελαδοντα, βαρυβρεμον. Et βαρυβρεμὸς βεντὴ, apud Luc. in Timone.

Ε'μβρέμω, & pass. voce ἐμβρέμομαι, infremo.

Ε'πιβρέμω, q.d. adfremo. Sed Il. ρ. Β'ε σέλαι μεγάλω τό τ' ἐπιβρέμει ὃς ἀνέμοιο, activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Ε'περεμέω, idem quod ἐπιβρέμω, Oppian. de venat. l. 3.

Ε'περεμνὴς, q.d. grandifremus, grandistrepus, ut Jupiter ἐπιβρεμέτης, apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans.

Ε'περεμὴς, idem. (ωιλὸς, in Epigr.

Μελίβρεμος, melleum & dulcem sonitum edens, ut μελίβρεμον Πειθήμιμ & πειθρεμέων, circumfremo, apud Apoll. Arg. 2.

Πυρίβρεμὴς, igni strepens, vel in igne stridens. Il. ξ. v. 396.

Υ'ψίβρεμέτης, Jupiter ab Hesiodo & Hom. dicitur, q.d. altifremus, altistrepus. Exp. & altitonans.

ΒΡΕΝΘΟΣ, avis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putent. Aristot. hist. animalium lib. 9. cap. 8. ἐπὶ οἱ ἀπὸ τῆ θαλάσσης ζώπτες, πολέμιοι ἀλλήλοις· οἷον βρένθος & λάρος. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τύφος, fastus, arrogantia. Sic Eustat. accipi apud comicum tradit. Sic etiam usurpatur apud Athenæum sub finem lib. 13. ◆ Etymon vide in βρενθύομαι, quod sequitur.

Βρένθιον dici μέρος τῆ φαλαμβόλου, tradit Eust.

Βρενθὴς, fastuosus & arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nubibus, Ο'ς τε βρενθὴ τ' ἐν πύσιν ὀδοῖς, & τὸ θαλαμηπορεῖν, fastuosè incedit, superbè te infers. Cujus loci meminit & Plato in sympolio sub finem. Rursum apud Aristoph. in Pace, τὸν δ' ὧδε φρονιμώτατ', Βρενθυόντα τε & φαγεῖν ὠκ ἀξιοῖ. Possit etiam exponi, ira tumet, indignatur, nimirum superborum more. Expinnitur etiam, fremo, graviter mecum insmurmuro, ut apud Luc. Βρενθυόμενος n. ab Etymo exp. magnum quiddam secum murmurans. ◆ Πλεῖ τὸ μ' βάρος ὀδυνῶ, ὃ ὄδην ὀρμαίν, inquit Etym.

ΒΡΕΤΑΣ, τὸ, simulachrum, dictum παρὰ τὸ βροτῶ ἐοικέναι, teste Hesychio & Ammonio. Aristoph. in eq. Θεῶν ἴόντα πεφασκεῖν τοὶ πρὸς βρέτας. Aliquoties repetitur apud Athen. lib. 15. Pollux tamen rejicit, sed immeritò. Utitur enim & Eurip. in Iph. Taur. in Jove & alibi.

ΒΡΕΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recens editus. Plut. in Lyc. ἔτι νήπια βρέφη, ἀλλ' οὐκ ἤδη παῖδας. Apud Luc. νήπια βρέφη. Ex βρέφος, ab infantia, Greg. Dicitur etiam de fœtu brevi edendo, ut Diosc. l. 5. c. 74. τὸν ἐμβρυον ἐκπεπώκασι, fœtus expellit & abortus facit. Sic & Lucæ c. 1. Dicitur & de animantium ratione carentium fœtu, ut apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ. βρέφος ἡμίονος πωλεσσαι ἴσ πυρ mulino gravidam fœtu.

◆ Traditur factum vel ex πρέφω, mutato τ in φ. vel ex ῥέφω ἐξ κατ' μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus.

ΒΡΕΧΩ, f. ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo. ¶ Item bibo. Athen. ex Antiph. δεῖ γὰ φασὶν τὰς ἁψίλως βρέχειν. ¶ Item, pluo, apud Matth. Lucam, Jac. & in Apoc. ἐβρεξεν ὕδατος.

Βρέγμα, irrigor, ut Antiph. arbores quæ suas τοῖς βοτάροισι γειμάῤῥοις dicit die nocteque βρέχεσθ. Et βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur & ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluvia. Matth. 7.

Βρεχμὸς, ῦ, ὁ, & βρέχμα, sinciput. Il. ε. Κἀμε καλ' ἐκανίησιν ὑπὶ ζεφυρίων τε νότου τε ἄμμος ἀπὸ μάλ' εἴρυσσε. Ubi Eustath. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus fit non solùm tenera, sed & valde humida, ut videri quodammodo possit βεζεῖχθαι, id est, madefacta esse.

Βρέχμα, pro eodem, Alex. Aphr. Probl. l. 2.

Βρυχὸς, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. βρυχίης ἁλὸς, exp. βρυχώδους, q.d. submersorii maris. Vide & in βρύχω. Eust. per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Βρύχιος & βρύχιος, item βρύχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'βρεκτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, non madefactus, siccus, ut ἄβρεκτ πολλῶν, Nonno: manus non madefacta.

Α'βροχος, idem, ut ἄβροχα ἐπ ἄβροχος, Luc. ¶ Significat etiam interdum, αὐθυμερον, id est, imbre seu pluvia carentem.

Α'βροχία, ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Α'λίβρεκτος, mari immersus, vel asperſus, aut madefactus in Anth. epigr.

Α'λίβροχος, mari irriguus, qui mari abluitur, ut apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πέτρας αλίβροχας.

Α'μβίβροχος, ου, ὁ ᾗ ἡ, undique madefactus, omni ex parte madidus. Item undique madidus, id est, vino madens.

Α'ναβρέχω, madefacio.

Α'ναβρέχω, f. ξω, sorbeo vel potius reforbeo. Inusitatum est thema, ut ait Eustat. à quo tamen formatum reperitur apud Hom. ἀναβρόξειε, ἀναβρόξαι, ἀναβρόχθη & ἀναβεβρόχθαι, ut Od. μ. Α'λλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et ibidem ἀναβρόξαντα χαρυβδις, id est, καταπίοντα, inquit Eust. & Od. λ. ὑδωρ ἀναβρόχθον.

Α'ποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Diosc. Α'ποβρέχομαι, perfundor, madeſio, aqua diluor vel maceror.

Α'ποβρεγμα, dilutum, aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit aut innatarit, ut apud Diosc. ἀποβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhæ liquor, aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀποβρεγμα σέρμων, apud eundem, ut ἀποβρεγμα φύλλων.

Α'ποβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ε'ναποβρέχω, macero, perfundo, pro ἀποβρέχω ἐν.

Προαποβρέχω, prius irrigo & humecto. Gal. ad Glauc. l. 1.

Α'ρτιβρεχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in epigr.

Διαβρέχω, idem quod, ἀποβρέχω. In Geopon. οὗτ ὃ διαβεγχείς, maceratu facilis.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχή. Διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus, cui opponitur ἄβροχος.

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus seu immersus.

Ε'μβρέχω, (q. d. immadefacio) immergo. Apud Diosc. ἐμβρεχόμενον μέρος, exp. insperſa unguenta.

Ε'μβροχὴ, irrigatio, quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ε'μβρεγμα, id in quo aliquid tingitur & madefit, vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur. (α'ντιδότε.

Ε'πιβρέχω, perfundo, ut Dioscor. ὑπερβρέχειν ὦ σίμαχον τοῖς δι' ¶ Ε'πιβρέχειν ἐλεόπωλοῖς, pluere super peccatores. apud Naz.

Ε'πιβροχὴ, perfusio.

Η'μιβρεχὴς, ου, ὁ ᾗ ἡ, dimidia ex parte rigatus, semimadidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 28. Item ἡμιβρεχὲς σέρμος, ex Epigr. eadem signif. Η'μίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo, item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω, (decomp.) ante perfundo.

Κατακλύζω, idem quod ἀναζέω. Od. δ. Ο'ς τὸ καταβρόξειεν ἐπιλὼ κρητῆρι μιγεῖν.

Πολύβροχος, multum madefactus.

Ποντίβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, priùs macero. Unde προβρεχεὶς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio.

Υ'ποβρέχω, q.d. submadefacio, aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo, ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, vino aliquantulum apporus, subuvidus vinoque madens. Luc. in som.

Υ'ποβρόχιος, idem quod βρύχιος, sed usitatius, Apoll. Arg. 2. Κεῖ πα ὑποβρύχιος Σαρδανίδ ὑδατι λίμνης.

Βρῖγμα, βρύω, vide in βύξ.

ΒΡΙΓ, particula est epitatica signif. ἄγαν. Ex hac vult Eust. esse βριαρὸς, δβριμος, βριμώμαι sive βριμάομαι, atque alia: quorum tamen

samen alia quoque affertur derivatio. Strabo autem autor est βαῦ pro βεαῦ & βέλεμνον ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κρίμνον Homerus dixit. Sophocles βᾶ pro βάδην.

ΒΡΙΑ΄Ω, f. άσω, robustum reddo, robur indo. Item robustus fum, robore polleo. Vel, potentem reddo, item potens fum. Utrangue autem fignif. habet in hoc Heſiodi verſu initio Ergon, Ὕλεα δ' ὑγρὰ βρύοιεν, ῥᾶα δ' ἀεσσόμενα γελάοιεν. Apud Theogn. Ἐ΄ξ ὀλίγων βριάει κ' ἐὰ πολλῶν μείονα δήκειν, exp. ex paucis multiplicat. ✤ Etym. vide in Βριαρός.

Βριαρὸς, ὸ, ὸ, robuſtus, validus. Hom. Etymologus de ducit à βία, quaſi βιαρὸς. Euſtath. à part. βεῖ.

Βρίμη, ἡ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης πρὸ βρίμην φαρμάκα.

Ο΄βριμο(ς), (vel Ο΄μβριμο(ς) robuſtus, validus, prævalidus. Item, impetuoſus. Il. ρ. ὄβριμον ἕγχο(ς), valida haſta, Il. δ'. ὄβριμον ὕδωρ impetuoſa aqua, vel rapida. In malam partem ſæpe ponitur pro violento, ſeu eo cujus violenti ſunt & furentes impetus. Heſiod. in Theogonia. Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, ὄν ὀνομαστί. Ubi legitur & ὁμβριμοι. ✤ Euſtath. à βεῖ deducens ὄβριμος, dicit per pleonaſmum & πεπεγωλῶι fieri. Vide & in Ο΄μβρο(ς).

ΒΡΙ΄ΖΩ, f. ἴσω vel ἕξω, poſt cibum ſomno gravatus dormio aliquantillum, propriè enim eſſe tradunt τὸ μὴ βεβρε ἀποπυσιζειν (quaſi βεεῖζω) generalius autem καθεύδειν, Homer. Il. δ. Ἐ΄νθ' ἕκ αὖ βεῖζοντα ἑῶσις Α΄χαιμενοα δῖον. Heſychius tamen βεῖζει exponit etiam ἐσθίει, πίνει, κύει.

Βριζῶ, ſomniorum vates, Athen. l. 8.

Compoſita.

Α΄ζβριχτ(ο), vigil, inſomnis, item ſurdaſter. Heſych. & Suid.

Α΄ποβρίζω, idem cum βρίζω. Opp. de ven. l. 3. ὑπνος γὰρ δὴ τ' πνον ὑπὸ βλεφάρεσιν ἀποβρίξαντες ἕλοντο. In Epigr. ἀποβρίξει ὕπνον. Suid. ἀ΄ποβρίξει exp. ἀ΄ξυπνώσει, edormivit.

ΒΡΙ΄ΘΩ, f. σω, ſum gravis, ingraveſco, onuſtus ſum. Item deorſum vergo, præ pondere propendeo. Heſiod. in Erg. Ἐ΄κτελέα βρίθειν Δημήτερ' ἱερὴν ἀκτὴν, id eſt, βαρυώσας, inquit Tzet. Philo de vita Moſ. lib. 3. ἄπασα ὑυδὺς βλαστὴ εξέφυσε, καὶ ὑπ' ὑφορίας καρπῶν ἔβριθεν ingraveſcebat. Synef. De inſ. ὡς τὴ βεῖθον ὑπὸ κάκης συγκαπασσι τῶι ἐφέτει αὐτὴ βαρυωθῖσα ψυχῆι. Item deorſum vergo, inclinor, propendeo. Ariſtot. probl. ſect. 15. ὅταν δὲ βείσῃ ὑπὶ δάτερον μέρος. Phil. de mund. τὸ μὲ δὴ πορρώθες σωματέλεον γῆι ὑπὸ τὸ ἀεὶ αὐτῶι φύσικῶ βεῖθειν ἀναγκάζε(ι), deorſum vergere, vel peſſum ire. In hac vergendi ſignificatione adjungitur ſæpe κάτω. ¶ Interdum eſt cum impetu inclino, ideoque exp. incumbo, ingruo, impreſſionem facio, ut Plut. in Cæſare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἄπαντες ὑπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβριον. ¶ Interdum exp. onuſtus ſum, plenus ſum, abundo, ut Il. σ. Ἐ΄ν δ' ὀπίδεα ραιὸν ὕδατι μάρα βρίθοντα ἀλωλεῖ. ✤ Schol. Apollonii factum dicit ex particula βεῖ. Hen. Steph. à Βαρὺς deductum eſſe arbitratur per ſyncopen pro βαρύθω, mutato υ in ι. ¶ Item metaphoricè, polleo. Sophocl. in Ajace, Μηδ' ὅλον ἀρῆς μηδέν', εἰ πνθ' πλον Η' χειρὶ βείθεις, ἢ μακρῷ πλέτῳ βαθεῖ.

Βεῖθμον, idem quod βείθω, ſum gravis, &c. præt. med. βέβριθα. Il. σ. Ὡ(ς) δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. ¶ Item plenus ſum, onuſtus ſum. Dionyſ. Alex. βεβριθὸς ἀμύλο αις. Et ἔβεβριθεν ἀλκῆς in Epigr. Ibidem, βεβριωὸς ἰωρίη metaph. Heſiod. in aſp. πετηλα βριθυόμενα σκιόωνι.

Βεβριθὼ(ς), gravatè, Heſych.

Βεῖθ(ο), ε(ο), τὸ, pondus, gravitas. Ariſtot. Βρίθεσωιν, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βριθὺ(ς), ὑ(ο), ponderoſus, gravis. Il. ε. ἐΐγχο(ς) βριθὺ, μέγα, σιβαερὸν. Βεῖ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α΄βριθὴ(ς), ὲ(ο), ὸ καὶ ἡ, pondere ſeu gravitate carens, levis, apud Eur.

Α΄ποβείθω, degravo, vel præ pondere & gravitate devergo, ut & βείθω, activè & neutraliter capitur.

Διαβείθω, gravo, onero. Heſych.

Β΄υβριθὴ(ς), ponderoſus, gravis. Plut. de orac. defectu, πὰ ἐμὲ ρειθὴ καὶ πολυμερῆ. De animi etiam rebus dicitur, ut Plato epiſt. 7. ἦθο φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graves. Perſonæ quoque tribuitur, & exp. gravis, item conſtans, apud Plut. in Demetrio, apud Herodian. lib. 3. ἐμβοιθὴ καὶ θρασὺ νεανίαν, exp. ferocem & audacem juvenem. Apud Phil. ἐμβριθέστερος ὑπακοὴ σθαι ἐδίκησε, exp. aſperius inſurgendum fuit.

Ε΄μβριθῶ(ς), ponderosè, cum pondere. Item metaph. cum gravitate, graviter, conſtanter, item aſperè, Herodian. 4.

Ε΄μβείθεια, ἡ, gravitas, ponderoſitas. Item metaph. gravitas, conſtantia.

Ε΄μβείθω, ingruo magno cum pondere, ut Iliad. ε. ὅτ' ὖ ἐμβείθη Διὸς ὄμβ(ο). Il. ν. Μήπτ' ὑπὲβείθη πάλμῳ. Item impreſſionem facio. App. de bello civili l. 4. ἀπὸ δὲ πολλῶν ὑπβείθοντων ἐ ἀπέθανε, πολλὲς ὑπεκτείναις, multis unà impreſſionem facientibus oppreſſus. ¶ Item activè, degravo, prægravo. Chryſoſt. νεωτέρους αὐτῶι ὑπβείθειν φαντασίας.

Κατβείθω, ingraveſco. Item onuſtus ſum, apud Heſiod.

Περιβρίθω, undiquaque gravo & onero.

Σιδηρεοβρὶθ(ς), ferro gravis.

Υ΄πόβρεθὶ(ς), præponderoſus, graviſſimus. ὑπόβρεθὶς ἀνθρ, Soph. graviſſima moleſtia.

ΒΡΙΜΟ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, fremo ira, excandeſco. Xen. Paed. ὑπτιῶσα δὲ ἐβρεμᾶτο πὸ τε Κύρο καὶ τὸ Μήδε, πὸ πατπλάττοντα αὐτὸν ὀργὴν οἱ ἀνδρὸς, excandeſcebat, fremebat ira in Cyrum. Paulanias dicit βριμᾶς eſſe μ τὴ Φ΄ιπεπλῆ ὀκφοβεῖν. Aelius Dion. exponit ἀπειλεῖν. ✤ Euſt. deducit à particula βεῖ. Poſſit & à βρμὸ deductum videri.

Βριμαδὸν, etiam dici ex quorundam ſententia refert Euſt.

Βριμηδὸν, cum fremitu, & q. d. fremebundè, apud Nonn.

Βρίμημα, ab Heſych. exp. ὑπόπληξις.

Βριμάομαι & βριμάομαι, excandeſco.

Βριμάζω, leonis voce utor, Heſych.

Ε΄μβριμᾶδ(ς) (comp.) ut ἐμβριμᾶδὸν πνι, (q.d. fremere in aliquem) comminari, graviter interminari, ut exp. apud Matth. & Marcum. Apud Joh. 11. ἐνεβριμήσατο, exp. infremuit.

ΒΡΙ΄ΣΣΟΣ, briſſus, echini marini genus eſt, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. cujus mentio apud Athen. quoque l. 3.

ΒΡΟΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati eſſe vel totam aſperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρέγμον appellat in hirco, quod Varro gurgulionem. ✤ Etymologiſtes ἀπὸ τῆ βρέχειν deducit.

Βρέγμα (diminutionis forma) aſperæ arteriæ cartilagines pene circulares in totum pulmonem diviſæ. Exp. & pulmonis concamerates, ex Alex. Aphr. Invenitur & βρέγμα pro eodem.

Βρεγχωπὸ, πῦ(ο), ὸ, veſtimenti apertura qua collum inſeritur immduendum. ex Joſeph. de antiq. Jud.

Βρέγχο(ς), ου, ὁ, idem quod βρέγχο(ς) guttur. Theocr. Ὦ(ς μέλι τ γλυκὺ τῶν κῆ βρέγχεος ῥώοιτο. Et pro lagena, ex lib. 2. epigr. ¶ Significat etiam ὀλίγον πῦμα, inquit ſchol. Nicand.

Βεγχαώδης λίμνη, cava vel ſicca, aut parum aquæ habens palus, Nicand. ſchol. & Etym.

Βεγχύζω, ſorbeo, glutio, voro, helluor, ut inquit Budæus ex Ariſtot.

Βρέγχω & Βρέγχω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex βρεγχύζω.

Α΄ποβρεγχύζω, idem quod βρεγχύζω.

Κατβρεγχύζειν, deglutire, vorare. Lucian.

Βρέμω, &c. vide in βρέμω.

ΒΡΟΝΤΗ΄, ῆ(ς), ἡ, tonitrus vel tonitru. Il. φ. Δεινὴ δὲ βροντὴ πάντη. Ariſtoph. in Nub. βροντὴ δ' ἐβράγη δ' ἀφαπῶν. Et βροντὰ plur. num. apud eundem. Item apud Xenoph. & cæteros. ✤ παὶ τὸ βρέμειν.

Βροντῶν Ζε(ύ)ς, q.d. tonitrualis Jupiter, tonitruum autor.

Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in ſcena tonitrum edens, id eſt, fragor tonitrum imitans. Vide Poll. & ſchol. Ariſtoph. item Euſtath.

Βροντία, lapis quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.

Βροντάω, ῶ, ἦσω, tono. Od. ξ. Ζε(ὺ)ς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἐπελέπτη κεραυνῶι. Et βροντᾷ imperson. tonat. Item βεβροντῆσθαι attonitum eſſe. Βρόντημα, τὸ, tonitru. Æſchyl. in Prometh.

Compoſita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans, Jovis epith.

Ε΄κβροντάω, ῶ, tonitru omitto.

Ε΄λασίβροντ(ο), à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis eſt tonitrus, ut ἐλασίβροντα ἔπη apud Ariſtoph. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Ε΄μβροντάω, ῶ, attonitum reddo, (in propria ſignific.) Unde ἐμβεβροντῆσθαι dicitur qui redditus eſt attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum eſſe, id eſt, ſtupidum, quaſi fulmine ſtupefactum. Apud Luc. item, εἰσήκειν δὲ ὅμως ἀχνὴς ὡ(ς) ὑπὸ τ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένοι.

Ε΄μβροντησία, ſtupor quo percelluntur attoniti, vel ſtupor qualis eſt attonitorum. Unde pro veſania ponitur.

Ε΄μβρόντητο, attonitus. Item veſanus. Demoſth. pro cor. ἐμβρόντητε ἐστε πῶ λέγεις;

Ε΄πβροντάω, ῶ, unde ἐπιβρόντητο, Soph. idem quod ἐμβρόντητο. Exponitur etiam vecors, veſanus, cui tonitrua mentem perculere.

Κατβροντάω, ῶ, adverſus aliquem tono, vel tonitru obſtrepſcio, ſeu attonitum reddo.

ΒΡΟΤΟ΄Σ, ὁ, mortalis, ut βροτὸς ἀνὴρ, Il. ε. Sed frequentius βροτὸς, ſine adjectione, ut Latinè mortales pro hominibus, ut Od. οὔ δὴ νυ θεὸς βροτὸ αὐτὸν. ✤ Quidam derivant à βόω, ut dicatur quaſi βοτὸς, id eſt, ὁ ἐν βῇ ὤν, quòd nihil ſit magis fluxum quàm homo. ¶ Βρότ(ο) autem vide in Βροτόω.

Βρότεο(ς), ε, ὁ καὶ ἡ, & Βρότει(ο), mortalis, ad mortalem ſeu mortales pertinens, humanus, ut βρότεοι χρὼς, Heſiod. in diebus, mortale corpus.

Βροτάσι(ο)

Βροτάο(ν), idem, unde βροτήσια ἔργα, Heſiod. humana opera.

Βρότεω, ῶ, facio Βροτὸν, reddo hominem mortalem. unde apud Greg. Naz. in Trag. βεβρότωται, mortalem fieri. Et βεβροτωμένο, factus homo. ¶ Item inficio βρότῳ & cruore, cruento. unde βεβροτωμένα ἑάνη, Od. λ. (Nam Βρότ(ο), ὁ, eſt ſanies, pulverulentus ſanguis, i. pulvere permixtus. ut Od. ω, Οἵ κ' ὑπονὶ ῥαντες μάλαια βρότῳ ἐξ ὀτειλέων. Unde & βεβροτέω, ενῶ, ὁ, fanioſus, ſanie reſperſus. ut ἑαμένα βεβροτέωντα paſſim apud Hom. & Heſiod. Et comp. Κατβροτόω, cruore inquino, cruento.)

Βρότιο(ς), quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α΄καμάτ(ο), ου, ὁ καὶ ἡ, mortales ſanans. Orph.

Α΄μβροτ(ο), (inferta litera μ, euphoniæ gratia) immortalis qualis eſt deorum immortalium. vel diis immortalibus dignus. Exp. etiam incorruptus, divinus. Dicitur enim θεὸς ἀμβροτ(ο) & ἀμβροτπάμαι, & ἀμβροτ πδὲ χαι apud Hom. & ἀμβροτα εἵματα θεῖο, apud eundem. Invenitur etiam ἀβροτ(ο), pro eodem, ut in Carm. Pythag. θεὸς ἀβροτ(ο). Item pro, ſine mortali, nullum mortalem, (i. nullum hominem) habens. ut ἀβροτ(ο) ἑρημία, apud Æſchyl. Item ἀβροτον exponitur à Suida ἀ΄ψυχον, ἀναίσθητον, inanimatum, ſenſu non præditum. Exponitur & ἀπάνθρωπον, inhumanum.

Ἀμβρόσι(ο), ὸ, ὸ, immortalis, divinus, idem quod ἀμβροτ(ο), ejuſdemque originis. ut χρὼς ἀμβρόσιον, Od. σ. ¶ Interdum pro, dulcis, aut placidus. ut ἀμβρόσιο ὕπνο, Iliad. α. Et ἀμβρόσιον νύκτα, Il. β.

Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina. apud Hom. ¶ Item ambroſia, cibus deorum, (ut nectar, potus) ut ex Sapphone, ἀμβροσίας κεκαπὼ ὐκέκραπο & ex Anaxandride, δεσπίνω τ' ἀμβροσίαν. Quidam exiſtimârunt fuiſſe etiam aliquid liquidum & de potu dici, ut viciſſim, νέκταρ de cibo alicubi dictum invenitur. Et pro quodam ſuaveolente oleo ſeu unguento accipi ab Hom. quidam putârunt. Vide Euſt. ¶ Item, flos quidam: unde ἀμβροσίου, floridus. Vide Euſt. item Dioſc. ¶ Eſt etiam nomen malagmatis contra febres efficacis. de quo apud Paulum l. 7. c. 18. ¶ Eſt & antidoti nomen apud Celſum l. 5. c. 23. ¶ Eſt & potionis ſpecies, de qua vide Gal.

Α΄μφίβροτο(ς), à quo fœm. ἀμφίβροτις apud Hom. ut ἀσπὶς ἀμφίβροτις, clypeus circundans ſeu circuntegens hominem, vel undique tegens.

Δαμαίβροτο(ς), Sparte, virorum domitrix Sparte. Plut. in Ageſil.

Ε΄ναλίμβροτο(ς), interfector hominum, vel interfectrix. ut ἐναλίμβροτον αἰχμὴν.

Πλειόμβροτο(ς), plurimos mortales ſeu homines habens, abundans hominibus, apud Euſt.

Σαόμβροτο(ς), ſervans homines.

Τερπόμβροτο(ς), delectans ſeu oblectans homines. ut τερψίμβροτον ἦθαλ(ο), Od. ν.

Φασίμβροτο(ς), lucens hominibus, lucem hominibus præbens. ut φασίμβροτ(ο) ἠελίοιο, Od. κ. & apud Heſiod.

Φθισίμβροτο(ς), hominum interemptor, vel interemptrix.

Α΄βρότ(ο), quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

ΒΡΟΥΚΟΣ, Ionibus eſt ſpecies locuſtarum, teſte Heſychio, qui etiam addit. Cyprios viridem locuſtam vocare βρύκαν. Scribitur & βρῦχο l. 3. Reg. c. 8. ✤ Derivatur autem ἀπὸ τ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, quaſi βρύκ(ο), unde & μάσξ σπειρο à Nicandro vocatur.

Βεγχὼ vide in Βρέγχω. Βεγχῶ, vide in Βρύγχω.

ΒΡΟΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus. Thuc. 2. βρόχε τε ἁπλλοντες. Proprié eſſe volunt laqueum, i. reſtim ad ſuſpendium, quia circumponitur gutturi quod βρέχω dicitur. Od. χ. -ἀμφὶ ὁ πάσας Δειρῆσιν βρόχο ἧκεν. Herodian. 7. ἐξαρτήσας ἑ ὑπερέφετο ζώνης ἢ πέδιλον, ὲ βρόχω τῶ βίω ἀνεπαύσατο. A' Bud. exp. etiam, transenna, tendicula. Idem ex Polluce interpr. macula retis quatuor modis conſtans: & apud Xenoph. βρόχες maculas.

Βρόχι μόρ, q.d. laquearis mors, apud Nonn. Δανεῖν ἐλάλει βρόχοι μόρε.

Βροχίσκο(ς), ῆ, in Epigr. idem quod βρόχο.

Compoſita.

Α΄ποβρόχω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.

Ε΄μβροχὶ, illaqueati, laqueis implicati.

Εὐβρόχω ἄμμα, nexus multos habens laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΥΚΩ, mordeo, rodo, mando. apud Ariſtoph. initio avium, Βρύκω' ἀπαδεῖν, φησὶ μυ πὸ ϟυκπέλης. Et Athen. l. 3. ἐκθέντα ἢ ἰὸς τὸ σῶμα σω τῷ κεντρῳ, βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι ἢ ἐχίνου, mandentem ſeu mordentem dentibus. Item devoro, ſeu deglutio & καταδύω, apud eundem, Athen. l. 7. μεισθιον ἐρῶν πλιν, τὰ πατρῶα βρύκει κ' απεδῦ. Et lib. 8. βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. Euſt. βρύκειν eſſe dicit πάσθειν καὶ ἧχν ποιεῖ ἐσθίειν.

Βρύγμα, ατ(ο), τὸ, morſus, δῆγμα, Nicand. in Ther.

Βρυκεδανὸς, edax, vorax. Heſych.

Βρυκ(ο), quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α΄πορύκω, demordeo, abedo, apud Athen. l. 13.

Κατβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥ΄ΟΝ, vox infantium, ſeu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, ut apud Ariſtoph. in Nub. Εἰ γε βρωῦ ἔνασις, ἐγὼ γοῦς ἂν πεῖν ὑπόγον.

Βρύλλω, potito, ſeu ſubbibo. Ariſtoph. in Eq. Αὐτός τε γὰ ἥδομαι Βρύλλων τ κηὐ ἥμέεαν. Ibid. n. Symmachus exp. ὑποπίνων, dicens hoc vocabulum factum eſſe ἐκ μιμήσεως τ φωνῆς παίδων.

ΒΡΥ΄ΤΟΝ, ου, τὸ, muſcus. Ariſtot. lib. 8. anim. ἐν φύκε καὶ τ βρύου & algæ ſpecies & muſcus. Βρύον θαλάσσιον, muſcus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus ſalicſtarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item, herba quæ & λειχὼ, quæ ſuper ſaxa naſcitur & rotulentis petris adhærcſcit. ¶ Item, uva, i. fructus populi albæ, ex quo populneum unguentum conficitur. ¶ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καύκαλις, teſte Dioſc.

Βρυώδη(ς), ὸ καὶ ἡ, muſcoſus. Item, mollis, friatilis, fluxus. Galen. ad Glauc. l. 1. Βρυώδη καὶ διαῤῥύσιν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel ſanguinis miſſione. Eidem Gal. lib. 3. Meth. med. βρυώδες dicitur quod molle nimium eſt, & more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q.d. muſco oppleo, βρυωθεὶς, i. muſco oppletus, muſco obſitus. Ariſtot. de color. 386.

Βρυόεις, εντ(ο), ὁ, idem quod βρυώδης, muſcoſus.

Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Dioſc. lib. 4. cap. 184. Rurſum l. 3. cap. 140. tradit τὸ φύλλον ſive ἑλαιόζυλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: & quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, οὐεδὲν ὲν πόνοις ὠφελεῖ βρύον. unde & nomen ei impoſitum eſſe videtur.

Βρυωνὶς, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΥΤΟΝ, υ, τὸ, ſive Βρυτ(ο), ου, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, cerviſia. Athen. enim. l. 10. τὸ κρίδινον οἶνον, à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æſchylo, Sophocle, Archilocho. Ibid. Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρύτῳ ἀπὸ κριθῶν, ut Theophraſtus quoque hiſt. plant. lib. 4. c. 10. ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῆ κριθῶν ἑψωσι, in bryto hordeaceo decoquunt.

ΒΡΥΧΩ, F. ξω, frendo, ſtrideo. ut βρύχειν πῶ ὀδόντας, frendere dentibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2. βεβρυχὼς, abſolutè, frendens. Dicitur apud Hom. de fluctuum ſtrepitu, Il. ε, βέβρυχεν μέγα κῦμα. ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρυΐειν) Athenienſes dicebant eos qui febricitabant. Hinc βρυχετὸς, febris.

Βρύχη(ς), υ, ὁ καὶ ἡ, frendens, fremens. ut apud Apollon. βρυχὴς ἀλὸς. Vide & in Βρέχω.

Βρυγμὸς, ῦ, ὁ, ſtridor dentium. Suid. Heſychio eſt etiam.

Βρύγλιον, quidam exp. cum ſtridore dentium. Alii exp. ſtrictim. Aſſ. ex Epigram.

Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus, ſed dicitur & de nonnullis aliis feris.

Βρύγμα, Βρυχηθμὸς, rugitus.

Βρυχὴ, idem apud Apoll. Βρυχηθὴν, cum rugitu. Item cum fremitu. in Epigr. Βρυχαλέ(ο), rugiens.

Βρυχεάομαι, ῶμαι, apud Nic. ſchol. exp. ejulo.

Compoſita: ac primùm ex βρύχω.

Ε΄κβρύχω, exp. infremo. Aſſ. ex Epigr. ἐκβρύχω ὀδόντας.

Ε΄ιβρύχης, valde mugiens. Heſiod. Theog. v. 832. Ταῖσιν ἐειβρύχεα ὠδῶ ἀγέτην. Dicitur etiam ἐειβρυχὼ. ut ἐείμυκ(ο)-Suid. ex Epigr. de tuba, ἐειβρύχων πωσαμένη καλάδιον, quod exp. πολυήχων.

Κατβρύχω, pro βρύχω, de leone dictum in Epigr.

Πεεεβρύχομαι, exp. circumfrendo.

Υ΄ποβρύχω, idem quod βρύχω. Apoll. Arg. 2.

Compoſita ex βρυχάομαι.

Α΄ναβρυχάομαι, infremo, fremitus ſeu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suid. accipitur pro, cum fremitu & rugitu defleo.

Ε΄κβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio.

Υ΄πορβρυχάομαι, valde rugio ſeu mugio.

ΒΡΥΤΟΩ, F. σω, ſcatco, ſcaturio, pullulo. Ariſtot. de mundo, ἐξ ἧ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποτιμοῖς, i. ſcatens, inquit Bud. Dicuntur etiam φυτὰ βρύειν & πηγαὶ. ut βρύουσιν αἱ πηγαὶ apud Baſil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασιν. Cum quo caſu ſignificat & circumfluo, diffluo, plenus ſum. ut apud Ariſtoph. βρύων μελίτταις καὶ σφηξὶ. Sic πόλει πᾶς ἡθυπὰς βρυάει. Liban. ad Baſil. Et in vet. proverbio. (quod à Plut. & Galeno aliiſque multis refertur) ἄλλων ἰαλὸς, αὐτὸς ἕλκεσι ῥεύων. Jungitur & accuſ. ut apud Greg. εἰ λέγειν ἔρευς τὸν τῶν ἀμαρτῶν πονηείαν, ἀπεξέσθης ἢ τ κακῆς ἕλης. Sic in Jac. epiſt. c. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκὺ. Abſolutè etiam ponitur: ut quum βρύειν terra dicitur, germina emittens. Xen. ὅπαν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἕρπα ἢ τὸν ἔχνοτ. Et βρύουσα ἀμπελ(ο), apud Dioſcor. pubeſcens vitis: Item φυτὸν βρύον, planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam ſententia tradit Euſt. Vulc & Poll. dici μᾶλλον ὅπ ἐλαῶν.

Βρύσις, q.d. ſcaturitio, apud Euſt.

Βρυάζω pro βρύω, apud Euſt. Ab Heſych. exp. σκιλλω. Aſſertur & pro χαυεῶ, ἡδομαι.

Compositа.

Ἀναβρύω, scaturio, subsilio. Hom.

Ἔμβρυον, ου, τό (q.d. τὸ ἐντὸς τῆ μητρὸς βρύον) infans utero conclusus. infans qui in utero gestatur. Lucianus, ὁ γαρ ἐκεῖνη ἐν γαστρὶ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Dioſc. ἔμβρυα κτείνειν, & ἔμβρυα ἀγειν vel καταφθείρειν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. ¶ Et generaliùs, fœtus qui eſt in utero. Dicitur enim & de brutis. ut ἐλαφόντων ἐμβρύων, apud Ariſtot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος. de fœtu qui à paucis diebus ex utero prodierit : Od. ι, de brutis, ἐξελύσθη δ' ἡμελγμένα οἷς καὶ ἀνεψιὰς ἄλλας, Πάντα κῦ μᾶλλον καὶ ἔμβρυον ἦκεν ἑοῖσιν. Ariſtot. de avibus etiam excluſis ἐμβρυον dicit, Phocyl. βρέφος ἐμβρυον pro ſolo ἔμβρυον dixit.

Ἔμβρυος, adjectivè (ut σκύλακα ἐμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἐμβρυον κατάξεσον μῦ πισσίνης.) item genitalis, vel prolificus, ut B. vertit apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. cap. 1. δεῖ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δύναμιν ἐμβρυον ὑγρότητα, humorem prolificum, vel σύμφυτον, inquit Bud.

Ἐπιβρύω, pro βρύω, ſcatco, plenus ſum. Alciphr. ὠμοχόλῳ κάμηλον ὑποδῶσαι ἤδη καὶ σκαλίσειν ἐπιβρύουσαν.

Περίβρυτος, ου, ὁ, & ἡ, à fonte ſcaturiens.

Βρῶμα, &c. vide in Βιβρώσκω.

Β Ρ ΣΙΜΟΣ, ου, ὁ, graveolentia, fœtor. apud Dioſc. Item ſig. & apud Cyrillum, οἱ δίγκωνες ἀλας ἔσται, οἱ ἁμαρ πολοὶ βρῶμα καὶ δυσωδίαν. ❧ Videtur factum eſſe per contractionem pro βαρύοσμον & βαρὺ & ὄζω ſeu ὀδμή.

Βρωμάω, ῶ, fœteo. Idem Cyrillus, πῶς βρωμᾶσα ἡδὺ ἀπαθάρτων τὰ σώματα ἐν τῇ λατρείᾳ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

Βρωμώδης, εος, ὁ ἡ ὁν, graveolens, virus redolens, fœtidus, ſæpe apud Dioſc. & Athen. Βρωμαπώδης pro eodem aff. ex Dioſc. lib. 4. c. 247.

Compoſita.

Ἀβρωμος, ut ἄβρωτοι ἰχθύες apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Dioſc. ἄβρωτον γίνεσθαι, i. virus deponere & ſalſuginem, ut interpr. Bud.

Ὑποβρωμος, q.d. ſubviroſus, aliquantulum fœtidus. ut ὑποβρωμον τῇ ὀσμῇ qui eſt odore ſubviroſo.

Β Ρ Ω'ΣΚ Ω, & Βιβρώσω & Βιβρώσκω, F. ώσω, comedo, depaſco. Il. χ. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ' ἐὺν δέ τε μιν χόλος αἰνὸς. Callim. hymno in Jovem, ὁππότ' ὀλυτὸν κυείον ἔβρως. Il. φ. Ὧν μοι βεβρώθοις Πείσανδρος τε πάϊς τε. In paſſ. βεβρωμένα, comeſa, adeſa. ❧ Ἀ βάω ſit βάσκω, unde βρώσκω, & βιβρώσκω.

Βρῶμα, τό, cibus, edulium, eſca. Xen. Pæd. 4. Item quod exeſum & eroſum eſt. Dioſc. l. 1. c. 142.

Βρωματίζω, cibum do. Greg.

Βρῶσις, cibus, ἐδητύς. Od. κ, ἐδίετε βρώματα.

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus & ipſa comedendi actio. Hom. & Xen. Item adeſio & eroſio. ut Matt. 6.

Βρώσιμος, ος, ὁ ἡ, edulis, eſculentus, qui comedi poteſt.

Βρωτεύω, eſurio, edere cupio.

Βρωτήρ, ῆρος, ὁ, q.d. comeſtor, qui comedit. ut βρωτῆρες ἐόντες, Nic.

Βρωτός, ή, ὁ, qui comedi poteſt, veſcus, edulis, eſculentus, apud Athen. In genere neutro βρωτὸν frequentiſſimè pro edulibus ſeu eſculentis capitur. Βρωτικός, ή, ὁ, edax, cibi avidus.

Βρωτύς, ύος, ἡ, cibus, eſca. Il. τ, Od. σ, Βρωτίνη, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωμάομαι, ῶμαι, eſcam appeto, vel eſcam appetens & famem ſentiens rudo, aut præ fame rudo, de aſinis enim propriè dicitur. Vide Pauſ. apud Euſt. vide & Etymol. Suid. Schol. Ariſtoph. Aſſertur & pro, fœteo : & dici traditur propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus.

Βρώμησις, ruditus. Poll.

Βρωμήτης, ητος, ὁ, q.d. ruditor. Nic. pro eodem & βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nic. Habetur & Βρωμητής, apud Etym.

Compoſita : ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναβιβρώσκω (pro quo & ἀναβεβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Ἀναβεβρώσκομαι vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor, unde ἀναβεβρωσκόμενοι ἕρπητες dicuntur à Gal. qui & καταβιβρώμενοι.

Ἀναβρωσις, corroſio vel exeſio. Alex. Aphr. ἀναβρωσιν ἐργάζεσθαι.

Ἀναβρωτικός, corroſivus, exeſivus, corrodendi ſeu exedendi vim habens, ut apud Alex. Aphr. ἀναβρωτικὸς καρκίνος.

Ἀποβεβρώκω, comedendo abſumo, abedo. Ἀποβρωθεὶς, exeſus, eroſus. Epigr.

Διαβρώσω, ſeu διαβιβρώσκω, peredo. unde διαβεβρῶσθαι peresum

Διάβρωσις, pereſio, eroſio, Aët. (eſſe.

Διαβρωτικός, peredendi ſeu erodendi vim habens. ut διαβρωτικὰ φάρμακα.

Ἔκβρωμα, edulium quod editur. Ἀ Soph. in Trach. ſcobs ſeu ſcobes metaphoricè dicitur πολιὸν ἔκβρωμα, q.d. edulium vel eſca ferræ, ſeu quod ferra comedit.

Ἐμβρωμα, exp. jentaculum. Item eroſio, ſeu idipſum quod eroſum eſt, ut ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioſc. cavernæ dentium.

Ἐμβρωματίζω, cibum edo. idem quod βρωματίζω.

Ἐπιβρώσκω, inſuper comedo. Callim.

Καταβρώσκω ſeu καταβιβρώσκω, devoro, deglutio, Hyperid. ꝛc Καταβρωμα, eſca, cibus. (ὄφεις καταβεβρωκότα.

Περιβρώσκω circumcirca adedo, circumrodo.

Περιβρωσις, eroſio in ambitu, circumroſio.

Προβρώσκω, antè comedo. unde προβεβρωθείς, ante comeſus.

Ὑποβρώσκω, q.d. ſubedo, aliquantulum edo. unde ὑποβεβρωται ſubroſus eſt.

Aliud genus compoſitorum, citra præpoſitionem.

Ἀβρως, ῶτος, ὁ, ἡ, ὄν, non exeſus, non adeſus. In Anth. Epigr.

Ἄβρωσία, ἡ, cibi penuria. Poll.

Ἄβρωτος, ος, ὁ ἡ, ὄν, non exeſus. vel qui exedi non poteſt aut non ſolet cariem & teredinem non ſentiens. Dioſc. ¶ Item non eſculentus, non aptus eſui. Plu. ſymp. 8. Aff. & pro, ὁ νῆστις, ex Soph.

Ἀσηβέστριον ὄργανον Sophocles vocavit quod Hom. ἀσηβόλον, ut inquit Euſtat. At Heſychius dicit eſſe cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀσὴρ dicta ſive ἀσηπεύς.

Ἀλίβρωτος, ſal comedens. ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exeſus, pro quo dicitur & ἁλίβρωτος.

Ἀνθρωποβρώς, hominum vorator.

Βίβρωσις, εως, ἡ, magna fames. Item triſtitia, acerbus dolor. Il. α, & Nicand. in Ther.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè poteſt, veſcus, edulis. Athen. l. 3.

Ἡμιβρώς, ſemieſus, ſemiadeſus, Epigr. Ἡμίβρωτος, idem, ut ἡμίβρωτοι χιλιάδες, apud Xenoph. anab. 2.

Ὀνοβρώτης, à feris voratus.

Ὀστεοβρώτης, corroſus & exeſus, à vermib. qui ψείρης dicuntur

Ἱπποβρώτης, ab equis devoratus. (Theophr.

Ἰχθυβρώτης, à piſcibus depaſtus aut depaſcendus. Plut.

Κυνοβρώτης, à canibus exeſus.

Λυκοβρώτης, à lupo manſus aut roſus aut morſus. Plut. in ſymp.

Νεοβρώς, modò paſtus, qui non ita dudum cibum ſumpſit. ex Hipp.

Οἰωνοβρώτης, ab avibus devoratus, quem alites depaſti ſunt, apud Heſych.

Παιδοβρώς, puerorum vorator. Saturni epith. Euſt. (ς.

Σητεβρώς, à tinea adeſus vel comeſtus : à σής, τος, ὁ, tinea. Jacobi.

Σιδηροβρώς, ferrum edens, ſeu ferrum adedens. Cotis epith. apud Soph. in Ajace.

Σκωληκοβρώτος, à vermibus exeſus ſeu eroſus, corroſus à vermibus. Act. Ap. c. 12. & apud Theophr.

Τεληβεβρῶτες, pilos arrodentes. Ita dicuntur tineæ, teredines & id genus animalcula. Ariſtoph. in Acharn.

Ὠμοβρώτης, qui crudus comeditur. Nic. Alex. apud Eurip. in Herc. fur. Λύσσα ὠμοβρώτη.

Β Τ'Α Σ, ης, ὁ, bubo : avis nocturna, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3. Dion. in hiſt. Rom. βύαν ὠνόμασαν ἐκ τέρατος· λόγῳ, fuiſſe ait.

Βύζω ſeu βύσσω eſt τὸ βύω, i. bubonis : quem queri & gemere ferali carmine dicunt Latini poëtæ. bubulare. Dion. βύας ὑπὲρ ὧν κατέπτυσεν ἔβυξε. Aliam ſignif. vide in βύω.

Β Τ'Β Α Ο Σ, ου, ἡ, papyrus Ægyptia. item herba quædam ſimilis papyro. Vide Euſt. & Suid. quoniam autem chartæ ex byblo fieri ſolebant, ideo βύβλος, pro libro accipitur, ſed ſcribitur & βίβλος : de quo vide ſuo loco.

Βύβλινος, η, ον, papyraceus. Exp. & cannabeus, item ſcirpeus. ut βύβλινα ὅπλα apud Herodot. Apud Heſiod. in Erg. βύβλινον οἶνον, vinum ex Byblo civitate.

Βυβλίον, ου, τό, papyracea charta in qua nihil ſcriptum eſt. ¶ Item funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro. Ægyptia) confectus, ſed ex herba ei ſimili.

Βυβλιδεῖον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

Βίβλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Βύζω, βύζω, vide in Βύω.

Β Τ Θ Ο'Σ, ου, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐν βυθῷ, funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ κλύδωνι τ' ἀυτῆς ἐκείνης.

Βυθὶ, qui eſt in profundo, profundus. Luc. Et βυθίη ναυμαχίη in Epigr. quæ fit ſub fluctibus. Et τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, ſub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum jacio, demergo. Polyb. 2.

Βυνός, Ionicè idem quod βυθός, apud Herodot. inquit Suidas. ut ἐς βυνὸν χωρεῖν, peſſum ire. q. d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo.

Βύσσωμα, τό, profunditas. Ex Epigram.

Compoſita. (Parmenide.

Ἀβύθιος, ος, ὁ ἡ, profundiſſimus. Proprié, fundo carens. Plato in Ἄβυσσος, ος, ὁ ἡ, idem, ut λίμνη ἄβυσσος, Ariſtoph. in Ran. lacus ſeu palus fundo carens, immenſæ altitudinis ſeu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immenſa profunditas. Strab. l. 17. Sic ἄβυσσα χάσματα apud Eurip. in Phœniſſ. & ἄβυσσον πλαγῶν apud Æſchylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducunt, ſed à βύω (tego, operio) & α intendendi vim habente, ut ſit locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (ſubſtantivè poſitum) abyſſus, vorago aquarum. Aliquoties extat in novo teſtamento.

Ἐμ-

Ἐμβύθιος, idem quod βύθιος, ut ἐμβύθιοι πόροι in Epigram.

Καταβύζω, idem quod βυζέω. Hippocr. epiſt. ad Demag.

Β Τ Κ Α'Ν Η, ης, ἡ, buccina. Suidæ ὄργανον μουσικὸν : qui Moſen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου ποιεῖν.

Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.

Βυκανιστής, οῦ, ὁ, buccinator : apud Dionyſ. Halicarn. Apud Polybium verò legitur & Βυκαντής, l. 2.

Βυκανιστικὸν, idem quod βυκάνη.

Β Τ'Ν Η, ης, ἡ, Ætius l. 10. c. 29. eſſe dicit hordeum madefactum quod germen emiſit : deinde cum ligulis enatis toſtum eſt. Euphonion verò βαιὸν appellat mare. ut πολύβοτρυ δίκρυα βαιὸνς.

Β Τ'Ρ Σ Α, ης, ἡ, corium, pellis. ut βύρσει βύρσαι. Dioſc. bubula coria. Plut. in Alex. Βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem ἡ Μαιάνδριος εἰς βύρσαν ἐκφέρωσι κατεποπτεύσας, i. in culcum. ❧ Forſan ἀφ' ἧς τὸ βύρσινον.

Βύρσινος, η, ον, coriaceus. Apud Ariſtoph. βυρσίνῳ ἔχῳ, exp. flagello.

Βυρσεύς, coriarius. Act. 10. (lum.

Βυρσεῖον, corium concinno ſeu apparo.

Βυρσόω, ῶ, corio contego.

Βυρσεῖς, (dimin.) corium, pellis, δίφθερα. Heſych.

Compoſita.

Ἀβύρστωτος (ληρὶ), non concinnata pellis.

Καταβυρσόω, ῶ, idem quod βυρσόω. apud Thucyd. 7. τοὺς γὰρ ὁπλίτας καὶ τὰς νῆας ἄνω ὅπῃ πολὺ κατεβύρσωσαν.

Β Τ'Σ Σ Ο Σ, ου, ὁ, byſſus : lini quoddam genus apud Indos, teſte Poll. l. 7. ¶ Ἀ τὸ βυσσὸς, vide in Βυσσός.

Βύσσινος, byſſinus. qui ex byſſo eſt. ut βυσσίνη σινδὼν apud Herodor. Et βύσσινον φάρος, apud Plut. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. gravia atque ornata verba.

Β Τ'Ω. Γ. ω, obturo, obſtruo. Bud. ex Athen. ἔβυσα διὰ τῶν στομάτων. ¶ Item, impleo. ¶ Eſt etiam tego, unde ἀκρόβυστος.

Βύωμα, obturo, &c. Diolc. l. 5. c. 31. τρῆμα λίτρῳ βεβύσθω foramen lino obſtruatur. Item impleor : unde νήματ' ἀσκηπτὸν βεβυσμένου. Od. δ. Apud Herod. ἐβύσθησαν τὰ σώματα, exp. os turgidum erat.

Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marſupii ſeu peræ, Poll. Βύσμα, pro eodem. (σμὸς.

Βυσικὸς pro βεβυσμένος, opplenus, refertus. ex Ariſtoph. νῦ βυσικὸς, idem quod βύω (unde & derivatum eſt) confertim impleo & veluti intrudendo. ¶ Budæus tradit eſſe etiam ἡδὺ βρεχυλίων, vagire. Aliam ſignif. vide in Βυάζω.

Βύζω, confertim, denſèque more ἡδὺ βυζομένων ſeu βεβυσμένων. apud Arrianum & Thucyd. 4.

Βύκτης, Homerus appellat ventos qui velum implent & diſtendunt turgido ſuo flatu, ut refert Etymol. vel qui mugire & murmurare videntur. Od. κ.

Βυὸ, quoque dicitur pro βύω confercio, oppleo, obſtruo. Ariſtophanes in Pace Χρυσὸν ἡδὺ πᾶσι ποιήσειν ἔβυον τὸ στόμα.

Compoſita.

Ἀκρόβυστος, ος, ὁ, ἡ (q. d. extremitate tectus, i. extremam colis partem tectam habens) præputiatus, præputium habens. Chryſoſt.

Ἀκροβυστία, ἡ, præputium, cui opponitur περιτομὴ, ad Rom. 2.

Ἀποβύω, obſtruo, obturo. Suid.

Ἐμβύω, idem quod βύω.

Παραμβύω, (Decomp.) q.d. interobturo. Item interfarcio & per media ſpacia inculco, ut Bud. interpr. apud Luc.

Ἐπιβύω, obturo, obſtruo. Ariſtoph. in Pluto, τὸ στόμ' ὑπόβυσας χἠμᾶς ἡδὺ ῥήτορας.

Ἐπίβυσμα, obturamentum, vel obturatrix, obſtructrix. Luc. in Lexiph.

Κυλικόβυστος, dicitur vel obſtructus τοῖς κυλίκεσι, & ſordibus aurium : vel cui αἱ κυλίκια, aurium foramina & auditorii meatus obturati ſunt. Luc. in Lexiph.

Νυβυστικὸς, mente refertus. Νυβυστικῶς, exp. prudenter. Per jocum ficta ab Ariſtoph.

Παραβύω, inculco, infercio, & quidem juxta ſeu præter alia. Luc. in Lexiph. Ζημίαν γὰρ ἐν ταῖς ἀβυσσοις αὐτὸ πω, καὶν τῷ λαγωμένῳ καὶ ἀναγκαίου ἦ. Sic idem ruſtus κακεῖνό πω παραβύσουσιν. Et inter comedendum παραβύειν τὰς ἐυθύσεις, qui buccas inculcat ori.

Παράβυσμα, τό, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur, ut τὰ ἐν τοῖς φαγητοῖς παραβύσματα, ea quæ magis farcinis infercuntur.

Παράβυσις κλίνη, Heſych. dicitur Icctulus, quoniam majori lecto velut inculcatur. Item παράβυσις, occultus, latens. ut apud Synef. de inſomn. ἐι τι περίεστιν γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύσῳ φύσεως τε καὶ σκότῳ, in occulto terræ marisve loco. Proprié verò in convivio παράβυσις dicitur is, qui aliis convivis velut intruditur à convivatore, aut qui ſuperveniens ſeipſum intrudit, ut οἱ παράσιτοι & οἱ γελωτοποιοὶ, interdum etiam familiares. Plut. ſymp. l. 1. Probl. 2. ὁ Λαμπρίας ἐν παραβύσῳ καθῆμθαι.

Περιβύω, circum obturo. Apud Luc. in ſomn. περιβύσαντες ὥσπερ πάντοθεν, exp. cervicalia illi ſupponentes.

Περιβύσαι ἢ λύχνον, emungere lychnum ardentem & ellychnium promovere, Poll. à προβύω. Utitur Ariſtoph. in Veſp.

Ἀνάβυσον, quomodo huc pertineat, vide in compoſ. ex Βυθός.

Σιπύη, vide ſuo loco.

Β Ώ'ΜΟΣ, ου, ὁ, glebа. Geopon. ὅπως αἱ βῶλοι διακλίνωσι τὸ ἐπιφερόμενον ἢ κονιορτὸν. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur & reſoluitur in pulverem. Theoph. l. 5. c. 19. διαχεῖν τὰς βώλας διῆνδρε glebas. Xen. Pæd. 8. ὡς βαλῶ γε πώτη τῇ βώλῳ ἀνεκλίνον. ¶ Et βῶλος Ἀρμενία, apud medicos gleba Armenia, ſeu bolus Armenia : lapis colore pallidus, friabilis velut calx & after Samius de qua Aët. l. 2. c. 12. Vide & Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro ſeu fundo capitur, Syneſ. epiſt. 38. πῶς παρόψομαι βῶλον ὑποτελῆ τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ¶ Metaphoricè maſſam ſignificat. ut βῶλος σιδήρου, Eccleſ. c. 22. Et βῶλος χρυσέα, Apoll. Rhod. ſchol. ex Euripide citat pro ſole. ¶ Περσῶν βῶλος, & δολιχεύς, & ſic deinceps, ut navi quid ſit tradit Pollux l. 1. (rens.

Βωλώδης, ες, ὁ ἡ, glebоſus ſeu glebaceus & glebæ ſpeciem gerens.

Βῶλαξ, ακος, ὁ, glebula, idé quod βῶλος. Βωλάκιον, ου, τό, glebula.

Βωλάριον, ου, τό, glebula. Bud. ex Strab.

Βωλίναι καλύβαι, Heſych. dicit ſcribit lateritias domos : coquuntur enim lateres è gleba, q.d. glebaceos nidos, domicilia è gleba.

Βωλιον, ου, τό, idem. Ariſtot.

Βωλήδων, glebæ modo.

Βωλίτης, ου, ὁ, boletus : fungi genus ſic dictum quòd convolutum ſit & quaſi globoſum : (voluam enim, ut ſcribit Plinius terra prius gignit, ipſum poſtea in volua, ceu in ovo eſt luteâ) vel à colore τῆς βώλου, hoc eſt, rubricæ illius qua pictores aurum operibus ſuis inducunt.

Compoſita.

Ἀβρόβωλος, ος, ὁ ἡ, ὄν, qui craſſis ſeu grandibus glebis eſt, vel plenis glebis. Dioſc. l. 1. c. 81.

Βεκκυβωλος, parvas ſeu paucas glebas habens. Epigr.

Ἐλεόβωλος, glebоſus, admodum glebоſus. Il. φ.

Ἐλεόβωλαξ, ακος, ὁ ἡ, idem. Il. α.

Κλασιβώλαξ, glebas frangens. Epigr.

Μακρόβωλος, qui longis eſt glebis, cui opponitur μικρόβωλος.

Μεγαλόβωλος, qui magnis eſt glebis.

Μελαμβωλος γῆ, terra nigris glebis, ideoque fertilis. Opp. de Μικρόβωλος, qui parvis eſt glebis. (venat. l. 3.

Ὀλεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens.

Β Ω Μ Ο'Σ, ου, ὁ, baſis, ſeu (ut Euſt. explicat à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἀπλοῦν καὶ ἀναίσχυμα ἐφ' ᾧ ἔστι βλίττει τι καὶ τελεῖται. Odyſſ. η, Χρύσειοι δ' ἄρα κύρες ἐὺ δμήτου ὀπὶ βωμοῦ Ἑστασαν αἰθομένας ἑκατόμβας ἀθανάτοισι θεοῖσι χερσὶν ἔχοντες. ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, Ἴδη σοῦς βωμοὺς. Et Herodot. βωμοὺς πιεῖσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur & pro ipſo templo, apud Soph. in Oedip. tyran. ὀρᾷς δ' ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

Βώμιος, ος, ὁ ἡ, ον, q.d. altareus. Euripides, βώμιοι ἑορτάσι, q.d. foci altarei. Apud eundem βώμιοι ὄπισθεν, aræ præfecti.

Βωμις, ίδος, ἡ, (diminut.) q.d. arula. Herodot.

Βωμιτεία, ἡ, quæ ad aras ſacra peragit, ſacerdos ſeu ſacerdotiſſa, Nicand. in Alexiph.

Βωμόστις, εως, ἡ, aræ extructio. Heſych. (ara capitur.

Βωμοξάνος, ὁ, idem quod βωμολόχος, ſacrilegus. Itè, pro parva

Βωμάκιον, τό, ſcurrile factum aut dictum. Heſych.

Compoſita.

Ἀμβωμοῖς, Æolica ſyncope poëtæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῦς, ad altaria. Il. θ, Ἀ ῥηατα δ' ἀμβωσιν πίδακι. ἐνίσει ἀνὰ βωμούς.

Ἀπόβωμος, ος, ὁ ἡ, ab aris alienus ſeu remotus, profanus. Heſych.

Ἐπιβωμίς, ίδος, ἡ, altari impoſitus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, ignem ſupra aram accendens. Et ἐπιβωμιομελῶν, carmen ad

Ἐπιβωμίζω, ad aras ſacrifico. Heſych. (aras.

Ὁμοβώμιος, ος, ὁ ἡ, cui ara cum alio communis eſt, idem quod συμβωμος. Thucyd. 3. Σπεύδετε τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινὸς ἡδὺ Ἕλληνων ἐπικουρίους.

Παραβώμιος, qui apud aram eſt, qui à latere aræ eſt. Soph. in Περιβώμιος, qui circum aram eſt. (Oed. tyran.

Συμβωμος, qui in eadem cum alio ara collocatus eſt, ejuſdem aræ particeps. Bud. in lex.

Βᾶς, βάος, vide in Βῆς. Βάσις, βάσιμος, vide in Βάω ſeu βάσκω.

Γ

Tertiæ apud Græcos literæ nota eſt, ſignum item numeri ternarii : at præfixam à ſiniſtri lateris ima parte habens acuti accentus notam ternarium millenarium ſignificat, hoc modo, Γ, ſeu, γ.

Γ Α'Α ΤΗΣ λίθος, gagates lapis : nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ, teſte Plin. l. 36 c. 19. De eodem multa Dioſc. lib. 5. c. 146. & Orpheus in poëmatio περὶ λίθων : item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæſt. 64.

Γ Α Γ Γ Α'Μ Η, Hesych. sagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγάμων. Vide Poll.l.10.c.3. & l.2. Ponitur & pro omento quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγαμώνος figuram.

Γαζημιώς, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces ve-

Γ Α Γ Γ Ι Τ Ι Σ λίθος, seu γαγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluvio Lyciæ reperitur.

Ἐ γ γ α γ ρ ὴς πέτρη, idem. Nican. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέῳ κρύων ἐγγαγρίδα πετρῳ.

Γ Α Γ Γ Λ Ι Ὸ Ν, ου, τό, nervi præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum qui Galenus esse creditur. Paul. Æginet. & Poll.l.4. Vide & Celsl.7.c.6.

Γαγγλιώδης, ες, ὁ ἢ ὤ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr.de artic.

Γ Α Γ Γ Ρ Α Ι Ν Α, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus mortificatio, cui nisi oportunè succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, ipsique totus denique intereat. Vide Gall. comm.7.in Aphor. Hipp sect.7.art.50. de tumoribus c.8.Paul. Æginl.4.c.9.Actuar. τὰ διαγιγνώσεως πεῦθεν, l.2.c.30.Celsl.5.c.26. ✤ Etymologus esse dicit παρὰ τὸ διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivarum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum.

Γαγγραινικός, ὴ, όν, gangrænicus, gangrænæ similis.

Γαγγραινᾶται, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Dioscorid.l.1.c.187.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινᾶται. Hippocr. de fract. Gal. comm. 2. in eum librum.

Γ Α Ζ Α, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum supellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, divitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ τῆ Περσικῆ βασίλεια σκευῶν ἐπιδείκνυτο καὶ τῶν ἄλλων τῶν βασιλικῶν χρημάτων. Et Theophr. Hist. plant. lib.8.c.11. τὰ ἰνδικὰ καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων πάντων.

Γ Α Ι͂ Α sive γαῖα, ης, ἡ, (poët.) terra, tellus. Od. ε, & ι, γαῖαν ὑμᾶς καὶ πάντα. Et Hesiod.in Erg. πλεῖν δὲ μὴ πρὶν γαῖα καπὰν, πλεῖν δ' ἀλκαστ. ¶ Item regio, patria.ut Od. θ, Εἰπὲ δὴ μοὶ γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι, οὔπω ἐγὼ Ἠέλιόν γε καὶ ἠελίου τε γαῖαν ἀλλὰ ἰδέσθαι. Sæpe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Item terra, i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunque re sit strata. ut Il.τ, ὁ δ' ἄρ' ὀρθωθεὶς ἐπέβαλε Κέρπ πυθείς. & Il. α. ποτὶ δὲ σκίπωνα βαλὲ γαίῃ. ¶ Dicitur & αἵα per aphæresin pro γαῖα; ut φυσίζοος αἵα, Il. γ.

Γαιήϊος, α, terrestris, terrenus, γαιήϊος ἀνὴρ, Nonn.

Γαιώδης, ες, ὁ ἢ ὤ, terrenus. Γαιῶδες, à terra.

Γαῖος, ὁ, ὑπόγειος ✤ ἄνεμος, & γαῖος θεὸς, ὁ ἐρεχθεύς, Eust.

¶ Derivata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.

Γεηρὸς, ὴ, ὸν, terrenus. Suid.

Γεώδης, ες, ὁ ἢ ὤ, terreus, terrenus. Plat. in Axiocho, σῶμα γεῶδες

Γῆ, ῆς, in prosa usurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. Doricè δᾶ, pro γᾶ. Theocr. Id. ζ.

Γηΐνος, η, ὁ ἢ ὸν, & Γήϊος, terrenus.

Γηῖτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hesych. Γῆτης per contract. pro eodem apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν, è terra.

Γείτων, Γῆτες, Γύα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίγειος, ος, ὁ ἢ ὸν, terræ notitæ vicinus. Affertur ex Dionysio pro, conterminus.

Ἀμφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dionys. de situ orbis.

Ἀνώγεως, ω, ὁ ᾠ, qui supra terram est, ὁ ἄνω τῆς γῆς, ut ἀνώγειον εἴκημα apud Suidam.

Ἀνώγεων, vel ἀνώγειον, ου, τὸ cœnaculum, ὑπερῷον. Mar. 14. & Luc. 22. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum quòd subductius sit à solo. Pro eodem scribitur & ἀνώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. & Aristot. Ἀπόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quib. navis alligatur in littore. unde ἀπόγεια λύειν, apud Luc. oram solvere. ¶ Ἀπογεία, ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur. cui contrarius est qui dicitur ἐσφεία, Arist. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum vide in ἐπίγειον.

Ἀπόγαιος, idem quod ἀπόγειος ✤. ut ἀπόγαιος ἄνεμος, ventus qui & ἀπογεία.

Ἀπόγαιος, ου, f. ὄσα, in terram verto, unde ἀπογαιῶσαι citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγειος, cujus solum profundum est. Βαθύγειον, idem Phil.

Ἔγγαιος, ου, ὁ ᾳ ὸν, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ἔγγειος, idem, ut ἐγγείως πηρὰς ἔχειν, in ipso solo fontes habere.

Ἔγγειος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ἔγγειον, Suidæ est etiam ἀσφαλὲς.

Ἐπαΐσσω, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ, Neptuni epitheton ✤ ἐπὰ τὸ ἐκάστοτε πῶν γῆν (secundum quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Geminatur autem littera ρ, ad fulciendum metrum. Dicitur & ἐνοσίχθων, pro eodem.

Ἐπίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἐπίγειος, idem, ut ἐπήγειον φυτὸν apud Philonem. Ἐπίγειος, ὁ, ἡ apud Ptolemæum dici traditur apsis ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terra propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ἀπόγειόν in summaque apside constiterit. vulgò augem vocant, Ἔρματα, τὰ, rudentes & funes quibus navis littori alligatur.

Ἐπιπᾶσις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur ἡ κλησμὸς, ut est in append. Dioscor. ad l.4.c.7. Nominis ratio esse putatur quòd humidus sit & per terram spargatur.

Εὐγεως, ω, ὁ ᾠ, cujus solum bonum est, fertilis.

Εὐγειος, idem Dioscor. l.3.c.53.

Ἰσόγαιος, terræ æqualis.

Κατάγαιος sive κατώγειος ✤ κατώγεως subterraneus: cui opponitur ἀνώγαιος.

Κατώγαιον, cœnaculum in ima domus parte, ut ἀνώγαιον in superna. Genes.7. Dicunt κατώγαιον ut ὑπόγαιον vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed ut in substructionibus subterraneisque operibus. Κατακωτᾶ, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπῖζω ✤ Λεπίγεως, cujus solum tenue est & non pinguescit. λεπίγεως ✤ παπεὶς, apud Lucian. cujus solum macrum est: cujus agri sunt parùm feraces. Λεπίγειος ✤, idem. Athen.

Λάγεος ✤, cujus terra alba est.

Λιπαρόγαιος, qui pinguis solo est, pinguem terram habens.

Λυσιγάιος, gracile & macilentum solum habens. Λυσιφόρμιος, soli gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγειος, mollem terram habens. Strabo. (plurali.

Μελάγγαιος, cujus solum nigrum est. Μελάγγειος, idem Theophr.

Μεσόγαι ✤ μεσήγαια, mediterraneus. Paul. Et in fœm. gen. μεσόγαια, mediterranea regio. Thuc.l.6.

Μεσόγειος, idem quod μεσήγαιος ✤. Phil. de mundo. Μέσογεια, ἡ, idem quod μεσόγαια. Thuc.l.1.

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circitu ambit. Alex. Aphr.l.2. Probl. Item qui circum terram est, nec in altum elevatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita Mosis l.2.

Περίγεως ✤, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mosis l.1.

Σκληρόγεως, durum solum habens. ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum. Philo de mundo.

Ὑπέργειος ✤, qui supra terram est.

Ὑπόγειος ✤, subterraneus. Herodian.l.1. Ὑπόγειον ✤, idem apud Athen.l.2. Ὑπόγεων, ω, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγαιος ✤, aurcum habens solum, seu aurcam terram.

Ἀγρίς, Μήρες, Πέλαγος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Γ Α Ι Σ Ο Σ. Suidæ & Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Lybicum esse ait. Legitur in libro Judith.c.9. ἦλασαν ἐν ἀσπίσι καὶ γαισώμασι καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur & paroxytonos ferpetum, ut Josuæ c.8. ἐκτείνων τὸν γαῖσόν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum l.6. de Romanis, ἢ περὶ Σαυνίτῃ ὁ ἐμαδὸν δυρὲ χεῖαν ὦδε ἢ Γαῖσον, γαίσων. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

Γ Α Ἰ Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad. α. & λ, κυδεὶ γαίων.

Γαῖος, Γαῖον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βαρὺ γαῖος, ου, ὁ, (comp.) qui valde se jactat, magnus jactator. Il. τ. v. 824. Ἄλλον ἀμορτοπέτες, βαρὺ γαῖε πῶν ἐπέπτες. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium. Α' Plutarcho in quæst. Græc. ponitur μεγάλαυχος.

Γ Α Ἄ Α, κτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) lac. Il. δ. ἀμελγόμενα γάλα λάθρον. Apud Dioscor. γάλα ἐμπυπτόμενον, lac cui admistum est coagulum. & γάλα γαστὸν lac fissile. ✤ Dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ ἐξ ὑπὸ γάνος, inquit Eust. (lac

Γαλακτοπότης, ὁ ᾳ ὸν, lacteus. Apud Dioscor. τὸ γαλακτῶδες, exp.

Γαλακτόομαι, ῶμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacteus, ut γαλακτικὸν ἄνθος, Dioscor.

Γαλάκτιον, ου, ὁ ᾳ ὸν, unde τὸ γαλάκτιον, lacticinia. (calc.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Dioscor. l.5.c.150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo, lacteus orbis. Item ga-

λαξίας, lapis qui & μίσγοβος, dicitur item λιθογαλαξίας. Dioscor. l.5. c.152.

Γαλαώδης, ους, ὁ, lacteus. ut νεῦρα γαλαώδη, Odyss. δ.

Γάλιον, ου, τὸ, galium, herba quædam dicta sic ἀπὸ τῆς γάλα πηγνύειν τὰ πάντα, teste Dioscor. l.4.c.9. ubi & γαλάπιον nominari ait & γαλήσιον.

Γλάγος, etiam dicunt poëtæ pro γάλα, ut Il. β, γλάγος ἄγγεα πλήσειε & γλαγερὸς, lacteus. (Odyss.

Γλαγεὸς & γλαγερὸς, lacteus.

Γλαγέων, lacte fœcsens & nondum satis adultus. in Epigr. de semine.

Γλαῦξ, est species herbæ lactificæ, Etym. dicta per syncopen quasi γάλαξ, apud Dioscor. l.4.c.141. nominatur γλαύξ.

Γαυλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex γάλα.

Ἀγάλακτος, ος, ὁ ᾳ ὸν, carens lacte. ut χωὶ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Nonn. de cœco significat, qui nondum gustavit lac.

Ἀγάλακτοι νομάδες, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt.

¶ Item, lacte abundans: ut α hîc epitaticum sit.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, (ex α sumpto pro ὁμοῦ) fratres: quasi qui sint collactanei: aut qui idem lac fuxerint. Exp. & consanguinei, æquales, i. ætate pares.

Ἀγαλακτοσύνη, consanguinitas. Hesych. Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Ἀπαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. Ἀπογαλακτισμὸς, ablactatio.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, spuma lactis, seu lac spumosum: hoc est, cantopere agitatum, ut totum in spumam versum fit. Gal. meth. med. l.7. & Actius.

Ἔγγαλον αἰγέιον, lac habens ovis, pro ἐγγάλακτον. Hesych.

Ἐγγαλακτίσαι, pro γαλακτίσαι. Theophr.

Εὐγάλακτος, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte mistis, cujus mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam scribens fœminarum incommodis auxiliari ὲν οἰνογάλακτι.

Ὁμογάλακτος, collactaneus. Ὁμογαλακτεῖς, collactanei, apud Aristot. l.1.Polit.c.1. (Artox.

Ὀξύγαλα, κτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit seu coacuit, Plut. in

Ὀξυγαλακτηρὸν, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confectus. ut ὀξυγαλακτηρὰ τυρός. Gal. de aliment. facult. l.3.c.17.

Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen, apud Dioscor. l.2.c.174.

Πολυγάλακτος, & apud poëtas πολυγάλακτος, lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Dioscor. l.4.c.142. Σαμίων est ex eo denominatum quòd γάλα πλεῖστον ποιεῖν. Plinius polygalam vocat, tradens & ipse eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα, colostrum, i. lac primum post partum quod sponte

Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος. (concrescit.

Τυρόγαλα, serum, Hesych.

Composita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς, ὲς, ὁ ᾗ ὲς, lacte abundans. Athen. l.11.

Πεπηγλαγὼς, idem, lib. ω.

Πολυγλαγὴς, idem.

Γ Α Λ Ε Ὴ, (in prosa γαλῆ) feles, catus. In Batrach. Μὴ ποτὲ διφυὴς, γαλὴς κίνδυνον ἀλύξῃς. Et apud Theoc. in Adoniaz. αἱ γαλαὶ μαλακὰς χρῆζοντι καθεύδειν. Lucian. ἑρπετοπώτερα ἢ γαλᾶν. Plutarch. de curios. κρεῶν ὅσον γαλῆς περιφαύσασα ἀπέφαγεν ἐκ μέσου ἡ ἀποκρύπτουσιν. ¶ Expon. & mustela, ut γαλῆ κυνοκέφαλος apud Dioscor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία sylvestris mustela.

Γαλεὸς, mustellus, pisces de quo Aristot. hist. ani. 6. Idem & γαλέα dicitur Suidæ.

Γαλεώδης, ες, ὁ ᾗ ὲς, ut γαλεώδη ἢ ἰχθύων, Aristot. de an. 2. vocat inter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio, et interpr. Donat. in Ther. Aristoph. in Nub. ἀπὸ ὁ ἐοφῆς, πύκτωρ γαλεώτης κατὰ γαστρὸς ἔρχεται. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. pisces qui & ξιφίαι.

Γαλίδιος, ους, ὁ, catulus, felis. Hesych. ex Cratino.

Μυγαλῆ, (comp.) mus araneus. Dioscor. l.2.c.73. Dicitur etiam μυγαλὴ, & μυγαλέη. Dioscl.7.c.9. τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Nicand. in Ther. Τυφλοῦ τε σμερδνὴν τε βεγκτὸς ὑπ' λοιγὸν ἀγωσμὸν Μυγαλέων. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas apud schol. Nicandri scribit. Apud Plut. reperitur etiam μυγάλη paroxytonos.

Γ Α Λ Η' Ν Η, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. Odyss. ε, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲ ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et κύματος γαλήνη. Plutarch. Γαλήνη Eustath. apud Hom. accipit etiam adverbialiter pro γαληνῶς. Od. ν, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνῃ. Metaphoricè citâ dicitur de serenitate vultus & hilaritate. apud Plut. ✤ Eust. à γελάω. derivat, ut dicatur quasi γελαλνὴ. Sic Ovid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γάλα derivat. ut & Etym. forsatse respicientes ad illud, Od. κ. -νῆλιν δ' ὦν ἀμφὶ γαλήνην.

Γαλήνιος, α, ὁ, serenus, tranquillus, ut γαλήνιον πέλαγος apud Luc. Metaph. Eccl. hist. l.2. γαληνίῳ βλέμματι, vultu sereno.

Γαληνιαῖος, idem.

Γαληνιάω, serenus sum, tranquillus sum, θάλασσα γαληνιῶσα: & metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νῷ.

Γαληνίζω, (q.d. serenesco) serenus fio, tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης κλυδώνιον.

Γαληνισμὸς, ὁ, serenitas.

Γαληναῖος, poët. pro γαληνὸς. Eust.

Γαληνὸς, ὴ, ὸν, idem quod γαληνιῶν. Luc. γαληνὰ ἅπαντα ἦν. Et metaph. Plato in Ax. γαληνὸς δέ τις ἡ κακῶν ἄπορος βίος.

Γαληνῶδες, tranquillè, tranquillo animo. Eust.

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæs. ἡ γαληνώσας τὸ θορυβῶδες ῥεῦμα.

Γαληνὸς, item pro γαληνός. Bud. Arist.

Γαλεριὸς, idem quod γαληνός. Etym. Hes. item Eust. Γαληριὸς, Γάληνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco. (idem Hes.

Composita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, activè & metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph. ἥδε δ' ἀθρόως πόρτπα διεγαλήνισεν.

Ἐγγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

Γ Α Λ Ἰ Ὸ Ψ Ι Σ, εως, ἡ, frutex urticæ similis, qui & γαλεόψιλον dicitur, teste Dioscl.4. c.95. & Plin. l.27.c.9.

Γ Α Ἄ Λ Α Ο Σ, ου, ὁ, Hesychio cui amputata sunt virilia, exectus, eviratus, spado. Peculiariter ita dicebatur, ὁ τῆμνεσι ἧβῆ θεῶν ὀργαζόμενοι, quasi ἄλλος τις ἀνθρώπων & μετεβαλὼν τὴν φύσιν εἰς ἀνδρῶν, οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνή. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in Epigr. γάλλος ✤ νεκτομῶ. Et Plut. in libro adversus Coloten, ὑπὸ μανίης ἑαυτὸν ἐξέσεσε δείσαντες ἀλλὰ τὸ ἀσφαλὲς τῶν ἐκείνης, ἢ τοὺ γάλλους πεπιμελῶς τοὺς ἐν τοῖς μυηρίοις καθέζεσι.

Γαλλαῖος, α, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est, ut γαλλαῖνη, Κυζίκη, apud Naz. quoniam εἰ οἱ γάλλοι ὑγιάζουν).

Γ Α Λ Ω Σ, ῶ, vel ωῶ, ἡ. Et γαλόως, όω, glos, foror mariti, vel uxor fratris. Hom. Vide Eust. & Poll.

Γαλαόνη, Suid. pro eodem.

Γ Α Μ Β Ρ Ο Σ, ὸς, ὁ, gener. item socer, πενθερὸς. Item frater uxoris: nec non maritus sororis, secundum quosdam, ut inquit Bud. Odyss. ε, Οἵ θ' σὺν γαμβρῷσι κασιγνήτοισι τε σοῖσι. Et apud Soph. κηδείσας καλῶς γαμβροῦς. Item generaliter pro affini, apud Hom. & Herodot. Vide & Poll. & Eust. ✤ Quidam gramm. volunt à γαμῶσαι fieri γαμεὸς, deinde per syncopen & epenthesin literæ β, γαμβερὸς.

Γαμβέλιον, ου, τὸ, unde γαμβέλια, dona aut convivia generi. Hesych.

Γαμβερεύω, connubio jungo. Item connubio jungo vel socio, ut exp. vulgò, Deut. c.7.

Composita.

Ἐπιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. afferrur pro, generum esse (qua in signif. & ὑπογαμβρεύεσθαι citatur) item generum facere dando filiam. Et ὑπογαμβρεύσαι αὐτῷ ex Gen. pro, duc eam uxorem. Vide & Matth. cap. 22.

Ἐπιγαμβρεία, connubiorum junctio.

Μελλογαμβρὸς, ου, ὁ, qui brevi futurus est gener. i. ducturus est uxorem. Hesych.

Ὁμωγαμβροι, qui simul generi sunt, hoc est, unius ejusdemque soceri sorrisve generi. qui duxerunt sorores. Poll. (Soph.

Σύγγαμβροι, mariti duarum sororum. idem quod ὁμόγαμβροι.

Γ Α Μ Ἐ Ω, ῶ, F. ίσω, uxorem duco, vel duco in uxorem. Il. ι, Κέρλιν δ' ὃ γαμέω Ἀγαμέμνονος. Thuc. ἠγαγωκέει συγκτέεσα Θεαγενοῦς, filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio junxerat. Eustathius annotat γαμῶσαι esse mariti qui ducitur γυναῖκα λαβεῖν. γαμέσαι autem parentum esse, qui dicuntur γυναῖκα δόναι. ¶ Γαμεῖσθαι dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γαμηθῆναι. ✤ Etymon vide in Γάμος.

Γαμετὸς, ἡ, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur. At quum de viro, uxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, α, ὁ ᾗ ὸν, nuptialis, conjugalis, connubialis, ut γαμήλιον λέχος, γαμήλιοι ὠδῖνες, γαμήλιον αὐλημα. ¶ Γαμηλία, sportulæ nuptiales. Bud. apud Dem. ¶ Γαμήλια, τὰ, festa nuptialia seu convivia, aut sing. festum nuptiale, celebritas nuptialis, vel epulum nuptiale. Greg.

Γαμηλιών, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mensis October, vel Januarius, ut vult Gaza.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus. Xen. Pæd. 4. Γαμετὴ, uxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ, apud Lys. Γαμέτης, idem in Epigr.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ apud Xen. ὡραῖα γάμου puella: cui oppon. ἄωρος ✤ ὡρεῖα γάμου apud Plut. in Lyc. ¶ Item pro celebritate nuptiali & epulo. Od. α, Εἰλαπίνῃ ἠὲ γάμῳ. Dictum putant γάμου nonnulli quasi δάμου, ὡδὸ τὸ δαμάζειν, domare: unde dicuntur virgines δάμαστοι, & Hom. dicta est παρθένῳ ✤ ἀδμὴς, nondum à marito domita. Eustath. ait ὦδὸ τὸ δεδμῆσθαι ἀλλήλοις τοὺ συζύγους, quia sibi devincti sunt conjuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens, ut apud Plat. γαμικὰ ἔπη. Τὰ γαμικὰ, nuptiæ. Thuc.l.2.

Γάμιος, poëticè pro γαμικὸς, ut γαμίη δόνη, Oppian. de venat.3.

Γαμίζω, nuptui collóco, jungo matrimonio. Greg. ὁ τὴν νέαν γαμίζεις γέρας. Dicitur & γαμίσκω pro eodem : unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo usus est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Γαμίζεις, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Δάμαρ, vide in Δαμάω.

Compósita.

Α'γάμητος, ὁ ἡ, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Α'γαμόγαμος, ὁ ἡ, celibs, vel fœmina innupta. Il. γ. v. 40. & Xen. in Symp. Et ἀγαμόγαμος, Soph. in Oedip. tyr. Α'γαμία & ἀγάμιστος, cœlibatus. Heych.

Αἰνόγαμος, ὁ ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio.

Α'μιγόγαμος, nuptiis privans. Nonn.

Α'πειρόγαμος, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Α'ρτίγαμος, qui nuper uxorem duxit, vel nova nupta.

Δευτερόγαμος, secundò nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμος, veteres Latini dici putárunt eum qui prima uxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus δισάμους dici viros censent qui vivente uxore eaque vel adhuc legitimè conjuncta, vel injusto divortio separata alteram superinduxunt: mulieres vero δισάμους, quæ à viris meritò repudiatæ aliis postea nuberent.

Δισγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Ε'γγαμίζω, idem quod γαμίζω, in Pand.

Ε'κγαμίζω, idem : unde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22. Ε'κγαμίσκω, idem : unde ἐκγαμίσκεσθαι, apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι, apud Marc.

Ε'πιγαμέω, ῶ, q.d. superduco uxorem, vel insuper duco uxorem. Andoc. ἐπίγημα τῇ θυγατρὶ τῶν ὑπατέων.

Ε'πίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herodot. & Dem. Ε'πιγαμία, affinitas, cognatio : Aristot. Rhet. l. 1. Et jus contrahendi affinitatem. apud Xen. Pæd. 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit cónubium. Etym.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dicitur Thetidis & Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit rerum ratio. nuptiæ malo consilio contractæ. ut exponit H. Steph.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratia uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore.

Κοινογαμία, communes nuptiæ & promiscuæ. apud Athen. l. 13.

Λυσίγαμος, solvens vel qui solvit nuptias. Epigr.

Μονόγαμος, qui vel quæ brevi nuptias contrahet.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ : ita vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit. unicam habens uxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur & de fœmina unum habente virum. Epigr.

Ο'ψίγαμος qui serò uxorem ducit, & quæ serò nubit.

Ο'ψιγάμιος, seræ nuptiæ. Apud Poll. ὀψιγαμία δίκη.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas uxores duxit, vel qui multis viris nupsit. Πολυγαμία, q.d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta. vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πεζόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Πεζογαμία, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur. Poll.

Σύγγαμος, uxor. q. d. nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγγαμος pro rivali. Eurip.

Τελεσιγάμιος, nuptias perficiens. Nonn.

Τ'περγαμία, seræ nuptiæ. Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

Γ A'M M A, gamma nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν πρὸ ἑαυτῆς τάξιν ποιήσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut. in Problem. Romanis Romani ὁμὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma. duplex gamma. Æolica litera, & figura & vi similis Latinæ F. fic dicta quòd duorum γ, sibi super impositorum formam gerat. Prisciani l. 1. c. 3.

Γαμψηλαί, Γαμ-ψὸς, &c. vide in Κάμπτω.

Γα'NOΣ, εος, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βάσις γάνος ἐν δαιτὶ. ¶ Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γαόω, lætitia afficio, voluptatem affero. unde pass. γαώομαι, apud Aristoph. exp. ἐχαίρω, lætus sum. ¶ Item splendeo, ut γαῶσαι ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γάνυμα & γάνωσις, lætitia. Item splendor, nitor.

Γανύδης, ὁ γλισχρὸς γῆ, exponitur plenum & lentum solum, apud Theophr.

Γανάω, ῶ, lucco, splendeo, niteo. Hesych. Aff. & γαδάω pro eodem.

Γάνυμαι, gaudeo, lætor. Invenitur & γάννυμαι cum νν. Propriè est læto quodam vultu advenientem profequor. ut Il. ξ. Α'νδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσῃ.

Γανύσσαι, pro eodem, unde γανύσσασαι, Il. ξ, A'quo fit γανύπαμαι, unde γανύσεσθαι) apud Eust.

Γανυσσὴς, hilaris, item jucundus, Hesych.

Compósita.

A'γανὸς, ὸν, ὁ, comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. Od. α. ἀγανὸς ἠπιόφρων ἔσσο. Et ἀγανὰ ὄπωπα. Iliad. β, blanda verba dicuntur, ubi Eustathius annotat deduci à verbo γάννυμαι, præfixo α epitatico q.d. verba quibus quis γάννυται. ¶ Item per antiphrasin pro ferus, ut est in lex. Rhet.

A'γανὸς, ὁῦ, ὁ ἡ, pro eodem.

Ε'πιγάννυμαι, insulto. Exp. & χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. ἐπὶ γάννυσθε, Εἶα ἀσπασίοισιν ἐνείκαι.

Περιγανόω, ῶ, lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro. ut Theophyl. περιγανύσθω τὸ ὕπνῳ πολὺ οἰνόβαρυας καὶ ἐκκαίοντι.

O'ὐδὲ γανοῦν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓA'P, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subjungitur, ut Latine, enim. ¶ Adhibetur etiam interrogationibus, Plato de rep. 2. ἆρα μ' ἔμοιγε ἐμπεφυ. ἢ χαίρεις ναί, i. nónne? ita. Sic & Il. φ, Αἰνείαν, τίς γάρ τε Α'χαιῶν ἄλλος ἐμοί γε, &c. vide Bud.

ΓA'PΓAΙ'P Ω, splendeo, moveor seu vibro, palpito : item multiplico, Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum & refertum esse, abundare, ut apud Cratinum, Α'νδρῶν ἀεὶ γὰρ πᾶσα χαρακὼξ πλήν, i. πλήθει. Et apud Sophron. ἃ δὲ οἰκία πλὴ ἀσυμφωνίαν γάμαιρε.

Γάρασμα, ponitur pro multitudine, ut in Λίμναις, Α'νδρῶν πᾶσα γάρασμα ἔσία. Et in tragœdia, χρημάτων τε γάρασμα. Itidem Aristophanes, ἁμμακροσιαδάρασμα dixit pro ἁρπάσας πολλὰ καὶ ἀναπλήσας, compositis duobus vocabulis quorum utrumque denotet multitudinem.

Καρκάρεον & Καρκάρων, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓAPΓAΛI'Z Ω, F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, lætitia afficio. Cebes. Theb. de voluptate loquens, ἅτις ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Γαργαλίζεδια, titillari. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰς μασχάλας. Affertur & pro prurire, ex Plato in Phædro.

Γαργαλισμὸς, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλον pro γαργαλισμὸς apud Luc. in somn.

Δυσχάργαλον sive δυσάργαλις, & δυσγαργάλιστος, (comp.) qui se se titillari, & contrectari manibus ægrè finit, ut equus qui non nisi difficulter finit se fricari manibus vel distringi strigili. ut δυσχάργαλις ἵππος, apud Xen. in lib. de re eq.

ΓAPΓAPE Ω'N, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua spiritur. vide Alex. Aphr. Esse à sono fictum vocabulum tradunt. Alex. Aphrod. & Etym. & Eust.

Γαργαλεών, gargarizo. unde γαργαλεζόμενον ὕδωρ, Dioscl. lib. 1. dum gargarizatur.

Γαργαισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

A'ναγαργαλίζω (comp.) gargarizo, fauces colluo. ut ἀναγαργαλίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua. & ἀναγαργαλίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαλίζεσθαι, id quo fauces colluuntur. Dioscl. l. 2. c. 67.

ΓA'P ON, ου, τὸ, garum : liquamen seu fanies piscium sale conditorum & maceratorum primùm è garo pisce fieri solitum : unde & nomen habet, vide Gal. & Dioscl. Dicitur & γάρος, ου, ὁ, apud Athen. l. 2. & Alex. Aphr. l. 1.

Compósita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Aët. l. 3. c. 85.

Ο'ξύγαρον, garum aceto conditum. apud Athen. l. 9.

Τ'ρύγαρον, garum quod aqua dilutum est. Aët. l. 3. c. 84.

ΓAΣ T HP, ῆρος, ὁ, & per syncopen γαστὴρ, γαστὶ, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ. (fœm. gen.) venter. Od. σ. & μ, ἔστεφε δ' γαστέρ' ἐλαυνε. Dicitur mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut apud Herodot. & Paul. vel ἐν γαστρὶ σύρειν, ut apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur & coquuntur, apud Gal.

Γάστις, gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in avibus. Citatur & compar. γαστίστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes dicti ἕλμινθες, Suid.

Γαστίζω, ventrem expleo, ventrem faburro. Item opiparè & lautè accipio. Luc. ἐχελιὸν δ' Δεῖον γαστίσια τὸν Δεξίωτα. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστίζομαι, ventrem meum faburro, helluor. apud Athen. 4. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστιμὴς, ventris impletio, ingluvies.

Γα-

Γάστων, ονος, ὁ, idem quod γάστις, gulosus, lurco, &c.

Γαστρώδης, ες, ὁ, ventrosus, ventriosus.

Γασκίδιον, ου, τὸ, parvus venter, Aristoph.

Γάσπη & γάσκη, fundum vasis, ut γάσκη πεί πού, apud Hom. Dicitur & de navi, significatque ejus fundum, id est, carinam vel (ut alii vocare malunt) alveum.

Compósita.

A'γάστωρ, ορος, ὁ, frater qui eodem ventre prodiit, uterinus, quasi ὁμογάστωρ, Hesych.

Γλωσσογάστωρ seu γλωσσοπογάστωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.

Ε'ξγλαπογάστωρ, (decomp.) pro eodem, Aristoph. in avib.

Ε'πιγάστειον, ου, τὸ, (q.d. superventriale) quod est à pectore ad pubem usque, vel pars supra umbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem quæ ab imis costis ad pubem usque proteuditur, quòd ventri incumbat. Exp. & abdomen.

Ε'υγάστωρ, ingentem habens ventrem, ventrosus, ventriosus. (dem.

Κοιλογάστωρ, qui est cavo ventre.

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hesych. Ζωνογάστωρ, pro eodem.

Ο'λιγογάστωρ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit, id est, ventris sui voluptate metitur, apud Athen. l. 9.

Ομογάστωρ, & ὁμογάστειος, idem quod ἀγάστωρ, Il. φ & ω.

Πλατυγάστωρ & πλατυγάστης, qui est lato ventre, Aristot.

Προγάστωρ, cui venter prominet, ventriosus.

Προγαστείδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.

Τ'πογαστέομαι, laturor. Poll.

Τ'πογάστειον, (q.d. subventriale) imus venter, pars infra umbilicum usque ad pubem, à quibusdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ & ἐξ χειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit.

Ουγάτηρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓA'TAO'Σ, ου, ὁ, mulctra, quæ & mulctrum & mulctrale, vas lacti recipiendo, ὃ καὶ τὸ γάλα. Od. ι. γάσσ δ' ὀρῷ εἶσα πάλτα Γαυλοί τε σαφέως τε τετυγμένοι τοῖς ἑκάμαλλον. ¶ Γαῦλον autem priore circumfl. navigii genus, Aristoph. in avib. γαῦλον κτῆμα καὶ ναυκληρῶ. Item sentina, Eust.

Κυδρόγαυλα, (comp.) apud Soph. in antiq. Iud. exp. labrum conchæ specie.

ΓA'TPOΣ, ου, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est & exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides γαῦρος ἅλς φ. Luc. γαῦρος κἀτὸ τοῦ λόγου μετέωρός εἰμι. Plut. in Apophth. ἱλαρὸς καὶ γαῦρος. Dicitur & γαῦρος τὸ φρόνημα, elatus animo, apud Aristoph. Itidemque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione apud Plutarchum in Ant. ✤ A'γαίω fit γαίω (sicut ἀγαίομαι fit ab ἀγάομαι) deinde γαῦρος, & interjecto ρ, γαῦρος. Alii derivant ab ἄγαυρος, abscisso α.

Γαύεω, ῶ, & Γαυέομαι, ῶμαι, superbio, glorior, efferor. Phocyl. Μὴ γαυρὸς σοφίῃ. Plut. in Cor. γαυρώσθαι εὐηβολίᾳ καὶ ἀῤῥώστῳ.

Γαῦρης, & γαύρης, Hesych. idem quod γαῦρος.

Γαυεία, ῶν, superbio, glorior, efferor, me jacto. Dem. pro cor. ἐπὶ τοῖς ἄπαις, ἐπὶ ταύτῃ γαυείᾳς, ᾗ? ἢ γένειον ὦ κατάξυστε πεφυκὸν. Plut. in Lyc. γαυειῶντες ὅτι τῷ συσκόμαι τὸν παιδαγωγόν. Et γαυειᾶσι, de equo exultante apud Xen. de arte eq.

Γαυείαμα, gloriatio, exultatio.

Γαυειὸς, ὰ, ὸν, elatus, superbus.

Γαυεῖτης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Compósita.

A'γαυρος, ὕ, ὁ, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à γαῦρος, præfixo α intensivo, vel ab ἄγαυδς, interject. Utriusque etymologiæ meminit Eust.

A'γαυείω, ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym. ex Methodio. A'γαυείαμα, τὸ, insolentia, elatio animi. Hesych.

A'γαυείσμα, genus luctæ esse tradit Eust.

Ε'κγαυέομαι, ῶμαι, insolesco, insolens vel superbus fio, aut arrogans, superbio. Item activè, effero, jacto. Aff. ex Eurip. ἐκγαυέμαι τ' ἀξίωμα τοῦδε τἀνδρὸς, dignitatem viri exaggero.

Ε'πιγαυέομαι, ῶμαι, efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ὑπιγαυρωθείς, exp. lætior factus.

ΓA'TΣO'N, Hesych. exp. σκαμβὸν, στρεβλὸν, κυρτὸν, curvum, tortuosum, intortum. Utitur Hippocrates, sed Gal. annotat vocem hanc non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeatne ἐξωίδες an ὀφθαλμοπάδες.

Γαυσόω, reddo γαυσὸν, incurvo, intorqueo, Hesych.

ΓE, syllabica adjectio, quidem, certè, utique. Sæpe vacat præsertim aliis vocibus adjuncta, articulo autem ὁς frequentissimè. ¶ Item saltem. Dem. εἰ μή ὅλον, μέρος γέ, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γά, ut apud Aristoph. in Acharn. ἐγὼ γά, pro ἐγώ γε, ego quidem.

ΓE'ΓΩNA, præt. med. verbi γόω, metathesin habens pro γέγωα. Significat autem illud γόω, licet inusitatum sit γωστὸς Cœlio, seu ἐξάκουστον βοᾶν, teste Eust. id est, ita clamo seu vociferor ut intelligar, seu ut audiatur & intelligatur clamor meus, ideoque clarè vociferor. Odyss. ε & ζ. βοὴν τε γέγωνε βοήσας. Et Il. ω. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ δῆμον. Didymus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πᾶσαν γοητείαν ἀφικνεῖσθαι πῶς φωνῆς.

Γεγάνω (præterito medio in præsens trāseunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Eust. ex Soph. τὴ γεγάνω. Pro eodem dicitur etiam γεγωνέω, ῶ, sæpe apud Homerum. Usus est & Xen. in Cyneg. ὁ ἀγαθὸς κύων γεγωνεῖ τε, vociferetur, clamet.

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor. Plut.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω, Thuc. l. 7.

Γεγωνὸς, ὸς, ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus, ita pronuntiatus ut audiri & intelligi possit, ut γεγωνὸς λόγος, apud Philonem.

A'ντιγεγωνέω, ῶ, (comp.) reclamo, in Epigr.

ΓE'ENNA, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum vallem Hinnon declarat, in quo olim Israëlitæ superstitionibus vanis earum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius, sicut Erasmus & alii multi annotárunt. Utuntur novi Testamenti scriptores & Theologi hac voce : de qua vide & Jerem, c. 7.

ΓE'NOMAI, gignor, nascor. Od. ξ. τῶ μὴ γείνεδε ὄφελον. Il. υ. ὄφρα οἱ αὖθι γενοίμην ἐπήτριμα λίγνα θεῦ μιν τίκτε μήτηρ. Hesiod. Γενήμεθ' ὅτε φέρεας ἐπαΐγμοι ὕτε ῥόμβος. Præt. med. γέγαα, (solis poëtis in usu) natus sum, interdum & simpliciter pro sum, unde γεγαὼς participio. Apoll. Arg. 2. κασίγνητοι γεγάασι. Od. δ. νέον γεγαῶτ' ἐπὶ οἶκον. Et in infin. Dorico γεγάμεν. Aorist. med. ἐγενάμεθα in frequenti usu est in activa signif. pro genui, procreavi, dicitur que & de viro & de muliere. Iliad. ε. Η' ὄλεσον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Il. ε. Ε'κ γὰρ ἐμεῦ γένετ' ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Il. α. Θεὸς δέ σε γείνατο μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de utroque parente simul dixit, ὃς σὺ πάντα καὶ σοι παιδεῦσαι μᾶλλον ἢ τοὺς γεννήσαντας. Item in Apomnem. τὰς γεννησάσας appellavit matres, scribens ἐμφῦσαι ἢ πῶς γεννησάσας ἔρωτα τὰ ἐκγόνων.

Γίγνομαι & γίνομαι (i. γένωμαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ώμαι, Aor. 2. med. ἐγενόμην, præt. med. γέγονα tanquam à γείνω) nascor, orior, Plat. epist. 9. ἔπασθ' ἡμῖν ὑκ αὖ πᾶ μόνῳ γέγονεν. Apud Xen. γεγονὼς ἔτη ἕκοσι, natus annos 20. τὰ γεγενῆσθαι, quæ proveniunt, fructus, proventus. Thuc. ¶ Item sum, fio, unde γέγονα fui vel factus sum. Thuc. ἐσπαλτὸς ἢ μάχη γέγονεν. Et οἱ ἐν ἡμῖν μὲν γενόμενοι, Dem. qui sunt in imperio, γίνομαί σοι δι' ἐχθρᾶς. Aristoph. sum tibi inimicus. Idem Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλοῦτος ; itáne factus es dives ? ¶ Pro loco variè vertitur habita ratione præpositionis cui adjungitur, ut apud Theophr. de caus. pl. 3. γίνεται πῦρ ὁπὶ πῦρ, ignis igni adjicitur, γίνεδε ἐσ' ἑτέρους, Thuc. aliis inniti, in aliis spem collocare. γίνεδε ἀπὸ πυρὸς, ab aliquo disjungi. Itidem sine præpositione, ut γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen urbi inditum est. Frequenter exp. accidere, evenire, contingere, ut τί γέγονε, quid accidit ? Xen. Hell. 5. ὁρῶν τἀνθρώπινα πεπραγμένα γηράδει. Cum infinit. apud Isocratem. γίγνεταί μοι τοῦτο πιθέιν. ¶ γίνομαι ἐπὶ τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel ἐπὶ τούτοις, verbor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plut. Isocr. Plat. ¶ Item venio, pervenio, accedo, ut Hom. ἐπεὶ ἐγένετο ὁπὶ Γυμίδῃ πυκαμῖδι, ubi venit vel pervenit. Sic Thuc. ἐγένοντο ἐφ' ἑαυτῶν. Plut. in Fabio. γίνομ' πάλιν ἐπὶ τοὺς Ρωμαίους, veniunt in potestatem, vel rediguntur in potestatem. ¶ Τίνι σοι κακῶς, bene tecum agitur. Dem.

Γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus, ut γένεσις κόσμου, πολέμων, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est, ut apud Plat. in Tim. ὅπ γὰ φθορᾶς γένεσιν ὑσία, τύτο φορᾶς πίστ ἀλλύσιμ. Cic. exp. quantum enim ad id, quod ortum est æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, nativitas. Epigr. l. 2.

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, dies natalitius, apud Herodot.

Γενεσιακὸς, ὸν, ὁ, idem quod γενεθλιακός.

Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor, Aristot. γενέτωρ, ορος, ὁ, genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, genitor, Plut. Est item ἔκγονος, Hesych. unde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτας.

Γενετὴ, ἡ, ortus, nativitas, unde ἐκ γενετῆς, ab ortu, Hom. & Arist.

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, ortus & generationis antistes dea, Aristoph.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot.

Γεννητὸς, ὸν, ὁ, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat. in Tim.

Γένος, ους, τὸ, genus, progenies, γένος δὲ μοι ἔνθεν ὄθεν σοί. Herodian. lib. 1. ἡμεῖς δὲ τὸ σὺν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syres natione. ¶ Metaphoricè etiam capitur ut Lat. genus, ut apud Plat. epist. 3. τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Et ibidem, τὸ ὄντως γένος, mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος, unde γένος διαφέρειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus, Plato in symp. τοῦτον γένος ἀῤῥενόπων αὐθρώπων αὐθρόγυνον vocat. ¶ Item γένη liberi. Bud. ex Hermog.

Γεννη-

Γενῆται, οἱ, qui ejusdem generis & familiæ sunt, gentiles. ex Isæo. Sic etiam in Athenienſium repub. dicebantur qui ejusdem γένους eſſent. Vide Poll. l. 7.

Γενικός, ή, ὁ, generalis, ut γένεσις ἀρετὴ τέσσαρες, apud Suid Item genitivus, ut γενικὴ πτῶσις, apud gramm. Γενικῶς, generaliter.

Γενόεσσα, ης, ὁ, idem quod γλωπὶς, συῆλυξ, ἔκγονος. Suidæ. Plato in Philebo, γενόεσσι δὲ πᾶσιν αὐτὰ λεχθήτω.

Γενεά, ᾶς, progenies, γαῖαν ἡ γένεαν τε καὶ αἷμα τοῦ ἀνδρὸς ἔμμεναι ἔβη. Et Philo de vita Moſ. καταλείπει δὲ παρεῖδε καὶ γενεὰ καὶ πάππους εἶναι. Item generatio, genitura, ut φύλλων γενεή, Il. γ. Exp. etiam ætas, ſeculum, quod temporis ſpatium alii triginta annorum, alii centum, alii ſeptem faciunt. Alii quantulamcunque hominis ætatem intelligunt, ut ἐπὶ τῆ ἡμετέρας γενεᾶς, noſtro ſeculo, noſtra memoria. Demoſth.

Γενεθλή, ῆς, genus, ortus, origo, ut ἀργύρου γενέθλη, Il. β. Et Τηλέμαχος, progenies, γένημα. Oppian. de ven. 3. & Soph. in Elect.

Γενέθλιος, ου, ὁ, ἡ, natalis, natalitius, ut γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιοι θεοὶ, apud Plut. de leg. 8. Γενέθλια, τὰ, natalitia, id eſt, convivia ſolennia in honorem natalis. Lucian.

Γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens, ut γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιάς, άδος, ἡ, idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ου, ὁ, ἡ, natalis, natalitius. Epigr.

Γέννα, ἡ, progenies, genus. Xen.

Γενναῖος, α, ὁ, generoſus, Ariſtot. eth. 1. cap. 10. & Luc. de cal. Item ingenuus. Ariſtoph. in Ran.

Γενναῖος, α, ὁ, id eſt, σπερμονικός, ſeu (ſecundum antiquos) σύγκλυδος καὶ ἐμφυτος. Il. ε. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντα μάχεσθαι. Item ingenuus, Plat. 2. de rep. Item nobili & generoſa ſtirpe ortus. Thuc. l. 2. Sic & apud Plut. γενναῖος ἐγένου, & γενναῖος ἔπαρος, apud Herodian. Item generoſus, id eſt, ſtrenuus, Herodian. lib. 2. γενναῖος καὶ δυνατὸς. Item validus, vehemens, ut γενναία δύη, apud Soph. in Ajace.

Γενναίως, generosè, fortiter, Herodian. l. 1.

Γενναιότης, ητος, ἡ, generoſitas. Eurip. Polyb.

Γεννικός, ἡ, ὁ, generoſus, Plat. in Phædro. Γεννικῶς, generosè, fortiter. Item ingenuè.

Γέννας, α, ὁ, avunculus, frater matris, Heſych.

Γεννάω, ῶ, f. ήσω, genero, gigno, Xen. εἰσὶ δὲ τοῦ γεννήσαντος σπ. De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Lucæ 1. Sic & γεννήσασα dicitur genitrix. Metaphoricè quoque capitur, ut patrio apud Lat. Plat. in epiſt. βαλὼν ὑπὸ τῆ καλύπτρα γεννᾶ.

Γεννᾶσθαι. paſſ. naſcor, ut ἐγεννήθη Τελεμάχοιο, Iſocr. Item mediæ vocis, idem quod γεννάω, ut apud Plat. in Tim. ὑφείμενον θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσατο.

Γέννημα, τὸ, quod natum ſeu procreatum eſt, progenies. Γεννήματα plur. num. dicuntur liberi, apud Plut. de leg. & alibi. Exp. etiam fructus & fœtus terræ ac enaſcentia germina. Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp.

Γεννητὴς, οῦ, ὁ, generator, Plat. Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens, Plat. de leg. Γεννήτειρα, ἡ, genitrix. Γεννητὸς, ῆ, όν, generarus, genitus, Plat de leg. Item mortalis, apud Luc. γεννητὸς, adverb. q.d. genitè, in modum geniti ſeu generati, Naz. γεννητικὸς, generandi vim habens, cui vis ineſt genitalis. Alex. Aphr.

Γονὴ, ῆς, genitura, fœtus, ſeu fœtura, proles, ut γονὴ παιδῶν, Il. ω. ſic γονὴ τέκνων, apud Eurip. Item genitura, fœtus, id eſt, infans editus, Luc. Dicitur & de brutorum fœtura, apud Æſchin. in Cteſ. Extenditur & ad fructus, ut in Plat. axiocho αἰφνίου δὲ ὥραι πάσαρατε γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur & genus apud Athen. & Soph. Exp. & partus apud Eurip. in Phœn. φεῦ εἰς ἅπας μαῖσς ἐκ γονῆς κακόν. Item ſemen prolificum, genitura. Heſiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος. Γονὰς, ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inſerviunt, tradit Gal. comm. 3. εἰς τὸ περὶ ἀέρων.

Γονὴ, eſt etiam nomen peſſi ad conceptum perutilis. Æg. l. 6. c. 24.

Γόνος, ου, ὁ, (itidem ut γονὴ) exp. generatio, apud Hom. Od. λ. & τ. ubi tamen exponi etiam poſſe γῆς & ſcribit Euſt. Apud Hom. γόνος, ſæpe ſignif. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles Θέτιδος γόνος, Iliad. ω. Item ſemen, quod genitura etiam dicitur. Ariſtot. γονὰς autem oxyt. (pro quo γενεὰς Ionica epenthesi apud poëtas) fœcundus, γόνιμος. Eſt & ſubſt. pro fœcundo & fertili loco, vel ſolo, apud Hom. ut quum dicit γενέθη Ἀβῶιδαίων.

Γονεῖς, εντος, ὁ, fœcundus, fertilis.

Γόνιμος, ος, ὁ, ἡ, genitalis, prolificus, fœtificus, ut γόνιμος σπερμάτης, apud Plat. de leg. Et γόνιμος ὑγρότης, apud Theophr. ¶ Item fœcundus, fertilis, ut apud Phil. de vita Moſ. libr. 1. γῆ θεοῦ πάντα γονιμωτάτη. Item metroph. (ſicut & fœcundus, Lat.) γόνιμος πρωτὴς, apud Ariſtoph. Interdum cum genit. ut Ariſtot. de mundo, φέρει ὅτι πᾶσι γόνιμον ὕδατος. γονίμως, fœcundè.

Γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater. γονεῖς, pater & mater, parentes. Heſiod. Ariſtoph. Plut. γονέω, fœtifico, gigno, item concipio, Bud. ex Theophr. γονέα, ἡ, fœtificatio.

Γνήσιος, α, ον, originem habens legitimam, & minimè ſpurius, legitimus, ut γνήσιοι παῖδες, & γνωὶ γνησία. Exponitur & germanus. Sic γνήσιοι ἀδελφοὶ, Ariſtor. Aquila germana, & incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri poteſt quaſi γονήσιος, vel etiam χθήσιος.

γνησότης, id quod eſt legitimum. Ariſtot. rhet. l. 1.

γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

γόνος, γενὴ, quomodo hæc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita, ac primùm ex γείνομαι, quæ terminatione quidem eadem ſunt cum compoſitis ex γῆ, ac ſignificatione ſunt diverſa.

Ἀ'ειγένης, ους, ὁ, ἡ, qui ſemper fuit & erit, ſempiternus. Plato in Symp.

Αἰθιγένης, idem quod αἰθηγενέτης, Il. ο & τ.

Ἀ'ιγαμία, e mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ὀπάονα κῶς, quia eſt orta mari, ut canit Ovid.

Ἀρτιγένης, recèns genitus, modò ortus.

Αὐθιγένης, indigena, apud Luc. in Hermot. & Plut. de prud. an. Item perennis, ut αὐθιγένης ποταμός. Philo de vita Moſ. l. 1.

Αὐτογένης, ſponte ſua natus, qui ipſe ex ſe eſt, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.

Ἀ'φρογενὴς, è ſpuma ortus, Veneris epith. Ἀ'φρογένεια etiã dicitur.

Βουγενὴς, è bove ortus ſeu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur quod ex bovinis oſſibus naſcantur.

Γηγενὴς, è terra ortus ſeu natus. Soph. γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii, Ariſtoph. in Neb.

Διογενὴς, e Jove ortus, Jove editus, ut διογενὲς τέκνον, apud Soph. de Pall. διογενὲς φῶς. apud Eurip.

Εἰγενὴς, innatus, ingenitus, ut Bud. interpr. apud Soph. in El. Vi. de & in comp. ex γένω. Εἰγενῶς, id eſt, γνησίως, apud eundem.

Ἐ'γγενὴς, intus genitus, ſeu domi natus.

Ἐ'πιγενὴς, affertur pro indigena. Poteſt exponi etiam natus poſt. Hʼυγενὴς, ſemigenitus, apud Plat. in Tim.

Ἠ'ριγένης, manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γενόμενος, vel aëre genitus, aëre natus, Apoll. Arg. 2. de Aurora, ἐφαιδρύνη ἠεριγενὴς, Hʼεριγένεα. pro eodem, Il. α.

Θεογενὴς, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

Θηλυγενὴς, è fœmina ortus, muliebris. Plato de leg.

Ἰ'θαγενὴς, rectè, id eſt, legitimè natus, Od. ξ. Et ἰθαγενὴς πολίτης, indigena civis, Ἰθαγενὴς, etiam ſcribi annotat Euſt.

Κυπριγενὴς, in Cypro natus, Κυπριγένεια, ἡ, epith. Veneris, quòd ibidem & nata eſſe credatur & religiosè colatur. Heſiod. in Theog.

Μεσογενὴς, qui medie eſt ætatis, ὁ ἐν μέσῃ τῆ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hom.

Μοιρηγενὴς, felici fato natus, Il. γ.

Μονογενὴς, unigena, unigenitus. Plato in Tim. Μονογενὴς poëticè ν metri cauſa inſerto, pro eodem. Μονογενὴς ἡ πᾶις, apud Heſiodum.

Νεογενὴς, nuper natus, recens natus, Plato in Theæt. Νεηγενὴς, apud poëtas pro eodem. Dicitur & Νεοκλὴς, pro eodem & νεοκλὲς, ν in λ mutato. Et Νεοκλαῖος pro eodem.

Νεόγονος, idem. Factum eſſe per ſyncopen pro νεογενὲς, tradit Euſtathius.

Νεφελογενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum eſt Centaurorum, item Phryxi & Helles, quorum illi ex nube qua Ixion deceptus eſt, hi ex Nephele nati fuerunt. vide Euſt.

Οἰκογενὴς, domi noſtræ natus, non emptitius ſeu adventitius, vernaculus, Plut. & Ariſtot. Interdum pro verna ſeu ſervo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domeſticus, Heſych.

Ὀ'φιογενὴς, ſerpentigena. Strab.

Ὀ'ψιγενὴς, ſerò genitus, tardè natus.

Παλαιγενὴς, q. d. olim genitus, unde ponitur pro priſco ſeu vetuſto, ut apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν μνήσομαι. Item pro annoſo ſeu ſene, apud Ariſtoph.

Παλιγενὴς, renatus. Nonn.

Πληγενὴς, ῶν, οἱ, diverſis parentibus nati.

Προγενὴς, priſcus, q. d. antiquus natu. Προγενὴς ἰδέα, ἡ, antiquitas. Plutarch. Symp.

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitivus. Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, ſenior.

Πυρογενὴς, igni ſatus, igni genitus. Apud Eurip. πυρογενὴς παλαίων, exp. ἀστῶν, ἀνθρώπων, nam quum ignis ſit res ſæva, ſæva itidem ſunt quæ ex eo nata ſunt. Innuit autem per πυρογενῆ παλαμαν enſem, quoniam in igni ferrum mollìri & cudi ſolet.

Πυρογενὴς, ex frumento orta. Epigr.

Τεκτογενὴς, & Τεκτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluvium ſeu Paludem nata ſit, cujus accolas ei ſacrificare tradit Herodotus, vel quòd è Tritone, id eſt, Neptuno orta ſit, ut Libyæ incolæ opinantur, vel quod è capite Jovis prognata exiſtimetur. Τεκτὼ enim caput eſt Cretenſium lingua, vel quòd tertia menſis die nata eſſe credatur, vel (activè accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, θέλησιν. ſeu (ut Empedocles vult) ἀπὸ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὸ τρίτον, ἅ δὴ καὶ θεοῖσιν αὐτοῖς. vel quod τὸ τρίτον ἐξυφαίνεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις, inquit Euſt. ¶ Τεκτογένεια apud Ariſtoph. in Neb. (ut ſchol. tradit) eſt genus ſaltationis.

Τυγογενὴς, ex materia ortus. Orph.

Υ'στερογενὴς, poſterior natu ſeu ortu. Synes. epiſt. 105.

Χαμαιγενὴς, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Heſiod. in Theog.

Secundum compoſitorum genus ex verbo γίνομαι.

Ἀ'πογίνομαι, abſum, ut ἀπογενόμενος ἀπὸ μάχης, ex Herodot. qui abeſt à prælio. Thucyd. 1. περὶ ἀμβρακιώτων ἀπογιγνόμενοι, qui à rebellione abſtinebant. ¶ Item, decedo, cui opponitur παραγίνομαι, accedo, apud eundem, lib. 2. παρῳχώκει δὲ αὐτῷ ἀπογίγνεται δὲ ἡδονὴ τοῦ ἔργου, εἰ μὴ τι νόσῳ, παραγίγνεται δὲ, apud Ariſtot. autem in Phyſiognom. ἐπιγένεσις opponitur τῆ ἀπογενέσει & ἀποκλείσει. Et apud Gregor. ὑπογενέσει & ἀπογενέσει, accedere ſeu advenire, & abſcedere. ¶ Item prodeſſum, apud Andocidem. ¶ Item morior, Thuc. l. 2. περὶ ὧν παρασκευὴ ἐγένετο ἀπογινομένων.

Διαγίνομαι, interſum, (eo ſenſu quo dicitur ſpatium aliquod temporis interfuiſſe) Plut. ἐπὶ διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapſis. ¶ Item duro, permaneo, permano. Plat. in Apoll. παρὰ τὸν διαγίνεσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλὴς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro evado apud Synef. εἰ μὴ διαγιγνοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐ'ξγίνομαι, intùm vel innaſcor, Plat. de repub. 1. ἐκ ἐλαθέσεις καὶ ἀδικίας ἐξιγνομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους, apud Xen. ὁρῶ δὲ καὶ ἐκ τῶν λόγων τοὺς ἀμελοῦσι λάθῳ ἐξιγνομένῳ. ¶ Item interfluo, interjicior, (de tempore dictum) ut διαγίνομαι. Thuc. 1. χρόνῳ ὕστερον ἐξιγνομένῳ. Idem lib. 8. διαπεσόντος ἐξιγνομένης. Et χρόνων ἐξιγνομένων, apud Demoſt. elapſis interim multis annis. ¶ Ἐ'ξγίνομαι, cum infinit. licèt, facultas eſt, Æſchin. ἵνα δ' ἐξῆν] Διοφάνεσι καὶ τοῖς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plutarch. ὡς ἐξῆν] τῷ ἀνδρὶ καὶ ἀκοῦσαι.

Ἐ'κγίνομαι, enaſcor, oriundus ſum, ut in hoc hemiſtichio, οἱ γὰρ ἐξεγένοντο, qui è terra nati ſunt. Plut. in lib. de virtutibus mul. ἐκ δὲ τούτων γε δυοῖν ἀνδρῶν καταδικασθέντων φεύγουσι, ὅθεν ἐξεγένοντο, in uteros matrũ unde editi eſtis. Sic Artemid. Oniroer. 1. τὸν δὲ ἐνυπνιάζοντα τὸν πατέρα δεῖ ἐξέρευ τε καὶ ἐξεγηθέτω. Ἐ'κγίνομαι cum infinit. licèt, &c. ut ἐξῆν τινα, Æſch. in Cteſ. ὑμᾶν γὰρ ἐξεγένετο αὐτοὺς ποιήσαι. Et apud Herodotum, ἐκεῖνοι δὲ μοι Ἀ'σσυρίοις πίσασι, facultas detur, contingat mihi Athen. ulciſci.

Ἐ'πιγίνομαι, ſupernaſcor, ſeu poſt naſcor, unde οἱ ἐπιγενόμενοι dicuntur poſteri. Iſocr. in Helen. παιδὸς δὲ ἢ γυναικὸς ἀδίκου τῆ ἐπιγενομένων ἀξιωθήσεσθε. Sic apud Thuc. ſæpe. ¶ Item adnaſcor. ut Theoph. de cauſ. 6. ζητήσεων ἐπὶ τῆς διὰ τί ποτε ἐσίοις ἐξηγίνεται ἢ ἐπιγίνεται ἡ πόσων ἢ ἀλμυείς. ¶ Item ſuccedo, ſubſequor, ſequor, apud Thucydidem ſæpe, ut τῆ δ' ἐπιγιγνούσῃ θέρει & χειμῶνι, item, τῆ ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ. Pro ſupervenio apud eundem Thuc. accipitur hìc οἱ ἐπ' ἐνέδρᾳ Ἀ'καρνᾶνες ἐπιβοηθοῦσι αὐτοῖς καὶ νῶτα. Philo de mundo. ζωὸς ἐπιγίνεται τελευτῆ. Item exoritur, exiſto: ut apud Xenophontem, ὕδωρ δ' ἐπιγιγνόμενον πολὺ καὶ βοηθοῦν διεκώλυσαν τὴν ἀναχώρησιν. Ἐ'πιγίνομαι oppoſitum τῆ ἀπογίνομαι, vide ſupra.

Ἐ'πιθύμια, τὸ, quod ad aliquam rem quaſi ſuperaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu conſequitur.

Καταγίνομαι, verſor & ſum occupatus, ut γεωμετρίᾳ δεῖν ὁπόσην καὶ πόσον καταγινομένην σωιεχὲς ἀκίνητον. Item Greg. in Epitaph. in patrem ſuum, θαυμαζεν δὲ σοὶ μὲ τέκνων ὅπῃ καταζεχράσθη ὡς μόνῃ σοφὸς εὐφημίαν ἐζώντες. Apud Demoſth. in Midiam, in reſtium quorundam verbis ponitur pro moror, id eſt, habito.

Μεταγίνομαι, ſum poſt. Heſych.

Μεταγλυὴς, unde μεταγλυέστερος, qui poſt natus eſt, minor natu.

Παραγίνομαι, adſum, interſum, ut ἐκκλησίᾳ σοφαγίνεζε apud Æſchin. Et cum dat. perſonæ, Plat. de rep. Σοφοκλεῖ σὺν παραγενόμενοι ἐρωτῶμέν τινα τῶν ποιητῶν, adfui Sophocli cùm interrogaretur, vel interfui interrogationi propoſitæ Sophocli, vel me præſente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem. Plat. παραγίνεζε δίκῃ, exp. iſti judicio. Dicuntur παραγίνεζε & qui adſunt alicui in judicio, ut adjuvati. Plat. de rep. 2. παραγιγνόμενον ὑπκαιοσυνῃ καὶ παροφορμένῃ, a Budæo exponitur & præſidio eſſe, apud eundem Plat. de rep. 10. ¶ Item ſupervenio, Xen. παραγίνεται (Ὑπτίας) τῆ Σοκράτει λέγοντάς τινας. ¶ Item evenio, apud Synef. lib. de inſomn. τί, τε ἴσον ἔσται σοὶ ἢ ἐμοὶ παραγιγνόμενον, ἢ τῆ παραγινομένοις ἐπαμένοις χείσωζε. ¶ Item advenio, venio, accedo, eo, ut apud Xenoph. Pæd. 8. πρὸς μὲ ὅπου ἐλεὶ παραγιγνόμεδα. Et παραγίνεζε ἀφῆς τὸν ἀγῶνα, Æſch. Ruſtus Xen. l. 4. ἢ συνυφάνα νῶι ἡμῖν παραγενῆναι. ¶ παραγίνεζε præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinant. Theophr. de cauſ. l. 4. διὰ πρὸ τε παραγίνεται ἢ παῖπαι πῶι ὥσεν σύτοι. Et ſic identidem eum uti ſcribit.

Συμπαραγίνομαι, (decomp.) ſimul adſum, ſimul advenio, ex Chryſoſt. in epiſt. ad Philip.

Περιγίνομαι, ſuperſum, ut apud Ariſtoph. in Pluto. περιγίνεζε & ἀπολείπεται opponuntur ſicut Lat. ſupereſſe & deeſſe. Sic & apud Plat. de leg. l. 5. περιγίνεζε & ἐλλείπειν ſunt oppoſita. Et pro ſupereſſe, reliquum eſſe, Plutarch. Demoſth. in Aphobum, ἀφ' ὅσα ἐξ αὐτῶν περιγίνεται, & quæ inde ſuperfuiſſent. Sic τὸ περιγενόμενον ἀργύριον, ex Iſoc. ¶ Item ſuperſum, i. evado, ſalvus evado, incolumis ſum, ſervor à morte. Demoſth. ὅτι ἐγὼ οἷός τε ἐσαῦ περιγενέσθαι. Thuc. 1. ἐκ πολλῶν καὶ περιγενέσθαι. ¶ Item Bud. περιγίνεσθαι. interpr. etiam ſupereſſe, promptum eſſe, integrum eſſe, πλέον ἔδ], ut Ariſtippus interrogatus τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, (inquit) τί πλέον ἐγίνετο, & τί ἐπλεονέκτησε τῆ ἄλλων. Exponitur & obvenire, contingere, ut apud Thuc. 4. ὅσα ἀμαχητὶ αὖ περιγένεται αὐτοῖς ἂν ἕνεκα πλοῦτου. Herodian. 8. ἐπεὶ καὶ τὰ γένεις πᾶσ' ὁ καιρὸς αὐτοῖς περιγίνεται. Utitur & in malam partem eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιεγένοντο φορὰς μὲ ἧ οἰκείων μῖσος τε καὶ ὀργή. Περιγίνομαι item εἰς ἐναντίον συμβαίνω. Bud. ¶ Item Περιγίνομαι, ſum ſuperior, vinco. Odyſſ. 9. v. 102. ὃ οὐκ ἐπεὶ περιγίνομαι' ἀλλὰ Διὶ τε, πάντεσσί τε, καὶ ἀθανάτοισιν, ἠδὲ ποθ' ἡμῖν. Sic Thuc. l. 8. περιγίνεσθαι ἀπὸ πολεμίων, & alibi ſæpe non addito genitivo. Interdum additur & dativus rei: ut Xenoph. περιγίνομαι σῶ πάχει. Et cum accuſ. περιγίνεσθαι τὸ δύμπας, apud Plutarchum.

Περιγλυπτὸς, vincendi vim habens, ut εἰμαρμένη περιγενητὴ ἀπάντων. Plutarch.

Περισυγίνεσθαι (decomp.) ſupereſſe, apud Dem.

Περιγίνομαι, ſum ante, antecedo, præcedo (unde οἱ περιγεγονότες vel οἱ περιγεγληνμένοι dicuntur majores) Thuc. initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον ἀπὸ περιγενομένων, & omnium ſuperiorum maximè memorabile. Ariſtot. ethic. 3. cap. 2. περιγίνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo, ut Iliad. σ. Οἱ δὲ τόσσα περιγένοντο.

Πρεσγενέστερος, qui antè natus eſt, qui ætate antecedit, major natu, in qua ſignificatione Homerus addit dativum γενεῇ. Iliad. ι. Hʼ δʼ ὅσον γενεῇ περιγενέστερος ἄλλοισι ἔδ]. Et pro antiquior περιγενέσερος ὁμόνοια. Synef. de inſom. Apud Plut. in Rom. οἱ περιγενέσεροι Λατῖνοι, exp. priſci. Et ſuperl. περιγενέσατος, antiquiſſimus. A Budæo redditur etiam autor gentis apud Polybium, ἀρχαῖος ἀπὸ τῶ περιγενεσάτου τῆ παρόντων.

Περιγίνομαι, adnaſcor, item accedo, Bud. ex Baſil. Et opponitur ἀπογίνομαι, apud Thucyd. Apud eundem περιγεγενημένοι ναυπηγὸι exponitur, acceſſione claſſis. Sic περιγενὴς in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam acceſſionis vice cedere, apud Phil. Et περιγενόμενοι τῶ βασιλεῖ. ex Plut. Themiſt. exp. regis ſocietatem ſequuti.

Συγγίνομαι, ſimul ſum, converſor, Synef. Ὁμοιία δὲ ἢ περῆξις ἐκ ἀξιώσει συγγίνεσθε. Herodian. lib. 7. πρὸ τε θεραπείων πάππα ἢ συγγεγονεν τῶ Ἀ'λεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro conuerſor (eo ſenſu quo dicitur & congredior, vel conſuetudo mihi eſt cum aliquo, & venio in colloquium) unde apud Plat. de repub. 1. χαλεπὸ μὲ ξυγγενέσθαι εἰσιν, exponitur, difficilis eſt eorum conſvetudo. Xen. Pæd. 7. φεῖν τοὺς φίλους αὐτὸν θοιλόται ἢ ξυγλαφεῖς. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ. ex Ariſtot. Rhet. Et συγγίνεσθε ἐς λόγως πρὸ, ex Ariſtoph. in Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dativo rei, ut συγγίνεσθε τῆ παιδείᾳ, verſari in ſtudio literarum. Et συγγίνεσθε τῆ πενίᾳ, Plato in Phil. verſari in penuria, pauperrate premi. ¶ Item conеumbo, coëo. (in qua ſignificatione dicitur & congredior, conſuesco, conſuetudinem habeo) Plato de repub. 1. οἵ τ' ἐγγωμαικὶ συγγίνεσθε. ¶ Item ſimul ſum, adſum, auxilior. Sophocl. ὦ θεοὶ συγγένεσθε.

Περισυγίνομαι, (Decom.) antè congredior ſeu colloquor. Thucyd. lib. 8.

Tertium compoſitorum genus ex γένεσις.

Θεογενεσία, ἡ, regeneratio, baptiſmus, apud Dionyſ. Areopag. vocabulum Theologicum, quaſi divinæ & priſtinæ originis noſtræ inſtauratio.

Παλιγγενεσία, ἡ, q.d. renaſcentia, ſecundus ortus, inſtauratio. Philo de mundo & Plutarch. περὶ σαρκος. Item univerſalis reſtitutio: & pro baptiſmo, apud Dionyſ. Areop. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lavacrum quo antiqua noſtra origo inſtauratur.

Quartum compoſitorum genus ex γλύπτης.

Ἀ'ειγλυὴς, ους, ὁ, qui ſemper extitit vel eſt ſempiternus. Et αἰειγλυὴτις pro eodem, verſus gratia inſerto ι. Il. β.

Αἰξηγλυὴτης, frigus & pruinam, vel ferenitatem inducens. Od. ε.

Καὶ Βορέης αἰξηγλυὴτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Τηγλυὴτης, idem quod γηγλυὴς. Plut. in Apophth.

Ἐ'κγλυὴτης, ους, ὁ, oriundus, ortus ex. ut ἐκγλυὴται Λακεδαίμονος apud Eurip.

Εὐγλυὴτης, præſtanti genere ortus, generoſus. Epigr.

Τηλυγλυὴτης, ſive τηλύγετος, natus procul abſente patre. Item quem parentes in ſenecta genuêre, ideoque præ cæteris dilectus. interdum exp. unicus. Heſych. Suid. Plut. Sæpe utitur Homerus. Videtur dictum quaſi τηλυγλυὴτης.

Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compoſitorum genus ex γλύπτης.

Ἀ'γλυητος, ου, ὁ, ἡ, ortum non habens; cujus origo nulla eſt. Plato in Phædon. ἀρχὴ ἢ ἀγλυητον, Cicer. interpr. principii nulla eſt origo. Eſt etiam non factus, infectus apud eundem in Gorg.

Θεογλυητος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, & Dionyſium Areop. baptiſatus.

Διόγνητος, à Jove ortum habens, à Jove genitus, ideoque nobilis, generoſus. idem quod διογλυὴς. Heſiodus διόγνητος Γίγας. Eſt autem per ſyncopen metri gratia factum ex διογλυήτος.

Ἰ'γγλυητος, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Κασίγνητος, ου, ὁ, frater, idem quod κάσις, frater ex utroque parente, i. germanus, Il. ζ. & τ. Dicuntur etiam κασίγνητοι conſobrini, fratres vel ſororum filii. Et generaliùs pro conſanguineis poni teſtatur Euſt. Il. α. Fœmininum eſt κασιγνήτη, ſoror, germana. Iliad. δ, & ω. Et Soph. ¶ Accipitur κασιγνήτος etiam adje-

adjectivè pro fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δέ σοι κασιγνήτου κάρα.

Decomp. Αὐτοκασίγνητος, germanus, genuinus frater. Il. χ & π.

Αὐτοκασιγνήτη, soror germana, soror genuina seu nativa.

Μητράδελφος, matris frater, avunculus.

Μητράδελφη, matris germana, id est, matertera.

Πατράδελφος, patris frater, patruus. Hesiodus, λύσε ἢ πατροκασιγνήτους.

Νοθογνήτος, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est, ut sit nothus. Hesych.

Sextum compositorum genus, ex γνῆ.

Α'γνώς, ῆτος, ὁ ἡ ἤ, cui γνῆ, id est, liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Ἰσαῖο. Item ὁ ὠιδὲν ὧν τοῦ γνῶναι, ἀδαήμων, minimè generosus, degener, cui opp. εὐγνώς. Herod. l. 4 & 7. & Plut. in Symp.

Α'γνώτεια, ῆ, expon. δυσγνώμων, Suid.

Α'λλογνώς, qui vel quæ est alius gentis, aliunde genus habens, cui contr. αὐτόγνως.

Αὐτόγνως, indigena. Vide paulò antè in compos. ex γείνομαι.

Γηγνώς, cui gens è terra est.

Διγνώς, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus, Theophyl. epist. 43. τὸ διγνὲς ἡμαυρότερον.

Δυσγνώς, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus.

Δυσγνώτεια, ῆ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignavia. Philo de mundo, & Plut. de lib. educatione.

Ἐγγνώς, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æschin. Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

Ἑτερογνώς, qui alterius est generis, cui cont. ὁμογνώς. Aristot.

Εὐγνώς, claro & nobili genere ortus, generosus. Aristot. l. 1. an. & Herodian. lib. 7. Tribuitur & rebus inanimatis, ut εὐγνὼς δένδρα, apud Phil. εὐγνεῖς πυροί, apud Gal. & Glauc. Item generosus, id est, strenuus. Aristot. & Philo de vita M. Item ingenuus, Aristot. & Philo. Εὐγνὼς, idem pleonasmo τῆς η. Eust.

Εὐγνωσύνη, generosè. Plut. Εὐγνώτεια, nobilitas, Aristot. in Pan. Item ingenuitas. Synes. epist. 1.

Εὐγονογνώτης, latas generationes habens. Nonn.

Ἰδιογνώς, proprium & privatum genus habens, sui generis. Bud. ex Dioscor.

Ὁμογνώς, qui ejusdem gen eris est, propinquus genere cognatus, Eurip. in Phœniss. ¶ Apud Philosophos & Logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογνῶν vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογνῆ μόρια apud Gal. dicuntur partes corporis similares. Ὁμογνώτεια, cognatio. Ὁμογνωτός, ejusdem generis complexu, ejusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος, per syncopen factum videtur pro ὁμογνώς. Et ὁμόγνιοι θεοί, penates dii, apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεύς, exp. gentilitius Jupiter, ex Synesio.

Ὁμοιογνώς, qui similis & propriè ejusdem est generis.

Ὁμοιογνώτεια, generis similitudo.

Παγγνώς, qui omnium generum est. Παγγνῶ, adverb. per omnia genera, generaliter.

Συγγνώς, generis propinquitate conjunctus, cognatus. Plut. in Fab. Συγγνὼς τῇ Φαβίᾳ. Metaphoricè etiam capitur, ut & Lat. cognatus, affinis, ut συγγνὼς τῷ πράγματι. apud Plat. epist. 7.

Συγγνώτεια, ῆ, cognatio, affinitas. Plat. Luc.

Συγγνώτιος, ῶς, ὁ, idem quod συγγνώς. Plut. in Them. συγγνώτια ἐγκλήματα propinquorum crimina. Idem in Per. συγγνώτιον νόσημα gentilis & hæreditarius morbus, συγγνώτια πείσεις apud Aristot. pili congeniti, qui & εὐγνώτες.

Συγγνώς, ῶτος, ὁ, ῆ, cognata. Syn. ep. 155. Pol. barbarum esse scribit.

Τεταγνώς, tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τεταγνώτεια, tertius generis gradus. Strabo l. 2.

Septimum compositorum genus ex γνώθλη.

Α'γνώθλος, ος, ὁ ἡ ἤ, cui γνώθλη aut γνώθλον non est.

Α'ειγνώθλος, ὁ, ἡ ἤ, cui γνώθλη aut γνώθλον non est.

Α'ειγνώθλος, ὁ ἡ ἤ, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigr.

Α'ρτιγνώθλος, idem quod ἀρτιγνώς.

Αὐτογνέθλος, cui ipsi ex se ipso genus est. Nonn.

Καρπογνέθλος, Apollo, generator fructuum. in Epigr.

Ὑψιγνέθλος, origine aut nativitate antecedens, ante genitus. Nonn.

Ὑψιγνέθλος, in alto natus, ut ὑψιγνέθλος θεός, apud Nonn.

Octavum compositorum genus ex γένος.

Α'γεννὴς, ὲς, ὁ ἡ ἐς, ignobilis, ignobili loco natus, ut ἀγεννὴς, ἢ εὐπατρίδης. Luc. Item degener, ignavus, minimè generosus, cui opp. γενναῖος, apud Plat. Accipitur etiam pro abjectus, vilis, humilis, & interdum copulatur cum παιπαλοέντος. Dicitur de personâ & de re.

Α'γεννῶς, ignavè, parùm viriliter, remissè, remisso vel abjecto animo. Dem.

Α'γένεια, ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignavia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suid. Α'γεννὲς, (substant.) idem.

Α'ειγενὴς, sempiternus, cujus γένεα est sempiterna. Plat. 6. de leg.

Nonum compositorum genus ex γενεά.

Α'γένητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio. ¶ Item non generans. Theophr. de caus. pl. lib. 6. ἀγένητον τὸ ἀλαμπὲς. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesych.

Α'γεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγένητος, cui τὸ ἀγένητον placet. Naz.

Α'παγενάω, ῶ, regenero, regigno. 1. Pet. 1. Α'παγέννησις, regeneratio, id est, baptismus. Greg.

Α'πογενάω, genero, progeno.

Ἀρτίγενητος, modò natus, ut βρέφος ἀρτιγένητον.

Ἐπιγενάω, adgenero, insuper genero. Ἐπιγενημάτιος, ος, ὁ, ἡ, gnatus, id est, ἐπιγονος, postea natus, Bud. ex Greg.

Περισπιγγενάω, insuper adgenero vel ingenero. (Eurip.

Προγενάω, ῶ, antè genero. Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor.

Προτογένημα, τὸ, quod primum enatum & eductum est. Exod.

Συγγενάω, congenero. Συγγεννήτωρ, q.d. congenitor, ut σύσπορος πάτηρ, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de Leg.

Ultimum compositorum genus ex γονὴ aut γόνος, aut præt. γέγονα.

Α'γονος, ος, ὁ ἡ ἤ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infecundus, sterilis, cui oppon. γόνιμος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. Α'γονία, sterilitas, infœcunditas.

Α'γονέω, ῶ, sterilis & infœcundus sum.

Α'μφίγονος, ὑδος, privignus, qui ex priore est uxore. Hesych. Etym.

Α'μφίγονοι, οἱ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diversæ sunt genitura vel diverso semine geniti. Hesych.

Α'νδρογόνος, idem generans vel gignens. Hesiod.

Α'νδρωπογονία, ῆ, hominum generatio, quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum. Aratus.

Α'πόγονος, ος, ὁ, ortus, oriundus, seu nepos, posterus. Isocrat. in Euag. τίνων ὢν ἀπόγονος; quibus ortus majoribus? Paus. in Mess. τέτος ἀπόγονος, pronepos, ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Adjectivè etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur, ut ἄπογονα πάππα ἧβῆ δεινὰν, hæc è conviviis oriuntur. Apud Hippocr. ἀπόγονα. (ut Gal. annotat) quidam exp. γόνιμα, alii ἄγονα.

Α'πογονὴ, posteritas, Bud. ex Pand.

Α'ειεπόγονος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens, fecundus quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀειεπόρος.

Ἀρρενογονία, masculorum generatio seu procreatio.

Α'ρτίγονος, idem quod ἀρτιγενὴς, modò genitus, modò natus. Oppian. de venatione l. 3.

Ἀρχαιόγονος, antiquus. Aristot. Α'ρχαιογονία, antiquitas. Basil. Dicitur & Α'ρχεγόνος pro ἀρχαιόγονος, Greg.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαστογονία, (q.d. fœtus seu partus læsio) dici fertur quum aps morbo, ignavia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Δεκαεπτογονία, ῆ, generatio ad decimum usque gradum, Luc.

Δίγονος, geminus seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.

Δισπόγονος, ῶν, bina pario, seu bis pario. (neptis.

Ἔγγονος, ος, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. & Herod. lib. 5. Ἐγγόνη, Ἔγγονον, ος, τὸ, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Α'πέγγονος, pronepos.

Διπέγγονος, ῶν, alterpos, Διπέγγονη, atneptis.

Τειπέγγονος, trinepos. Τειπεγγόνη, trineptis.

Ἐκγονος, ος, ὁ, idem quod ἀπόγονος, apud Antiph. & Plat. Adjectivè etiam capitur, ut apud Plat. de rep. ἔκγονος χώρης πραγὶς, oriundi è regione aspera. Et ἔκγονοι παιδείας, disciplinis imbuti, & literarum quasi alumnus, apud eundem.

Α'πόκγονος, (comp.) abnepos.

Ἔπογονος, ος, ὁ, post natus. Bud. ex Plat. de leg. 5.

Ἐπιγονὴ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑτερόγονον ζῶον dicitur mulus, quòd sit è diverso semine prognatum animal, equino videlicet & asinino. Item de lupo cervatio dici potest, qui Græcis θώς est. (hist.

Εὔγονος, ος, ὁ ἡ ἤ, fœcundus, ad generandum & procreandum habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in Polit. Laced. Εὐγόνιος, ῶ, fœtifico, Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ζωογόνος, ος, ὁ ἡ ἤ, vitalis, vivum & animale generans, ut ζωογόνον σπέρμα, apud Arctæum, genitale semen, cui opp. ἄγονον. ¶ Item numerus septenarius, quòd infantes septimo mense nati vivant facilius quàm qui sequenti, qua de re Alex. Aphr. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophr. Ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ζωογόνος, ος, animal procreo, animale & vivum gigno seu produco, animo, fœtifico. Theophr de caus. pl. l. 3. cap. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque & fruges quum vermes procreant seu vermiculantur. Theoph. de vitiis frugum. Ζωογονῶμαι, activa etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, ut Bud. annot. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod.

Θεόγνια, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth.

Θηλυγόνος, fœminam procreans, ut θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνος, à Dioscor. dicitur phylli species quædam, quòd faciat θηλυτοκίην.

Θηλυγονία,

Θηλυγονία, ῆ, fœminarum procreatio. Item cognatio, id est, propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογόνος, fructum gignens, frugifer. Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt, ex Polyb.

Καρπογόνος, ῶ, fructum gigno, fructum edo seu fero. Theophr.

Κασληγόνος, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens. Papaveris epith. Nicand. in Alexiph. Κάσλη autem per syncopen factum ex κεφαλὴ Macedonicè mutato, φ in β.

Κηεργογία, cereæ generatio, cereæ opificium, cerificatio. Jos. de ant.

Κηεργόνιν apud Hippocr. ἀεὶ γονῆς, puerorum sive puellorum generatio.

Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.

Νεόγονος & νεογενὴς, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Ἰσαῖο νεογιλὸς, Od. μ. & ex Hom. νεαγιλὸς, Od. μ.

Ὀλιγόγονος, paucos generans aut procreans, infœcundus. Aristot.

Ὁμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὁμόγονα, τὰ, quæ ejusdem sunt generis, ὁμογνῶν.

Ὁμώγιοι, idem cum ὁμώγονοι.

Ὀπιεσπόγονος, in somnis genituræ profluvium.

Ὀρνιθογόνος, ex ave natus, Eurip.

Ὀρνιθογονία, avium generatio seu origo. Ita vocatur liber quidam.

Ὀψιγόνος, germanus. Philo de mundo. Ὀψίγονοι dicuntur etiam posteri, qui serò, id est, longo post tempore nascuntur. Od. α, unde & ὀψίγονος, ος, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδογόνος, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. & prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in epigr. Item fœcundus, apud Theophr.

Παιδογονία, liberorum procreatio. Plato de leg.

Παλαιόγονος, prisci, ut παλαιογόνων Κεκροπίων, in epigr. dicitur etiam παλαιγόνων pro eodem.

Πλησίογονος, cui genus è luto est, è luto natus. Πλήσιογοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur. Callim.

Πολυγόνος, (vel forsan πολυγώνος) fœcundus. Oppian. lib. 3. de ven. Et Herodot. lib. 8. Πολύγονον etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant. Sic dicta (ut Plin. scribit. l. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem seminis, vel (ut Scribonius Largus vult) quia multa est & ubique nascitur. Vide Dioscor. l. 4. c. 4.

Πολυγονία, fœcunditas. Areop.

Πρόγονος, progenitor. idem quod προπάτωρ. Plat. 10. de leg.

Πρόγονος παππὸς, avus, Plat. προγόνου τέταρτος, abavus. Item autor gentis alicujus, ut apud Ἰσοκρ. τὸν δὲ Ἥρωος τοῦ Τελαμωνίου προγόνου ὁ Αἰακός. Πρόγονοι, in plur. dicuntur οἱ ἀπωτέρω, majores, præcessores ut vulgo vocant. Thuc. lib. 2. & Herodian. lib. 2. Et metaphoricè pro ἀρχηγοὶ, ut apud Soph. in Ajace. & apud Aristid. ¶ Πρόγονος, adjectivè etiam capitur, ut πρόγονον ᾠόν, avitum genus. ¶ Item, privignus. B.

Προγόνη, privigna. Theophr. in inst. civil. Προγονικὸς, avitus. Philo de vita Mos. l. 1. & Herodot. l. 7.

Πρωτόγονος, primigenitus, primigenus, primitivus. Il. ψ.

Πυρογόνος, ignem generans. Plut.

Συγγόνος, qui in eum usum natus, ut esui sit. Nic. in Alexiph.

Σύγονος, cognatus, idem quod συγγώνης. Item germanus. Eur.

Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno seu procreo, in Epigr.

Τεκνογονία, liberorum procreatio. Hippoc. in epist. ad Demag.

Τελειογόνος, perfectum parieus. Τελειογονία, perfecta generatio.

Τελεόγονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελεόγονα, perfecti

Τέλεσγόνος, fœtum perficiens, prolificus. (fœtus.

Τηλόγονος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ῆ, tertium genus, ut nepos, Dem. (cap. 9.

Τριγονέω, ῶ, tertiò genero vel pario. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Τωθὴ, Λάϊγης seu Λάϊγος, quomodo huc pertineat vide suis locis.

ΓΕΙΣΟΝ, vel γείσων, ος, τὸ, fuggrunda seu fuggrundium, id est, pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll. & Etym. Apud Eurip. in Or. Hᵘ τοῦ δὲ δρυγκὸς κρᾶτα σωθῆναι σέθεν, Ρᾴξας παλαιὰ γείσα τεκτόνων πόνου. Schol. dicit γείσα idem esse quod θριγκὸς, id est, λίθως τοὺς ἐξοχεῖς ἔχοντας ἐπὶ θωμάτων ὑπκειμένους. Metaph. capitur pro eo omni quod fuggrundarum in modum propendet. Sic in galea γείσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προεξεχόμενον. Et τὰ ὀφρύων, ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεισώμαι, ῦμαι, in fuggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Γείσωμα, τὸ, fuggrundatio, q.d. fuggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γείσωσις, imbricatio, fuggrundatio.

Γείσιον, ου, τὸ, Suid. idem est quod γείσον. Item γεῖσος pro eodem apud eundem.

Composita.

Α'γείσωτος, fuggrunda non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Α'ποχεισόω, ῶ, F. ώσω, imbrico, imbricatim vel fuggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὧν μακρὸν ἡ ἀποχεισωμένα πόρρωθεν, οἷα ἔχει ἐνια ἧβῆ πεφαπτόδων, aures longæ imbricataque amplis fuggrundis.

Υ'πογείσιος, ος, ὁ ἡ ἤ, qui sub fuggrundiis est. unde δειζωον majus Plin. ὑπογείσιον vocari scribit, quoniam in fuggrundiis ferè nascitur.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ ἡ ἤ, vicinus, Hesiod. πᾶμα κακὸς γείτων. Plut. ὁ ἐξ' μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίᾳ τοῦ γείτονος. Item vicinus, id est, affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων δεῖ τὰ δόγματα, specta num inter se affinia sint & consentiant.

✥ Volunt deductum à γᾶς quasi γᾶϊτων, vel à γῆ quasi γητων.

Γείτμαρα, ῆ, vicina, ut τέκτων τέκτμαρα.

Γειτνία, ῆ, vicinitas, apud Plat. l. 8. de leg. & Aristot. rhet. l. 2.

Γειτονάω, ῶ, vicinus sum. Plat. & Phocyl.

Γειτόνημα, τὸ, vicinitas. Plat. l. 4. de leg. Γειτόνησις, idem.

Γειτονδία, idem cum γειτονία, apud Alex. Aphr. Γειτονδίομαι, idem, apud Hippocratem.

Γειτόσιος, ος, ὁ, vicinus. Epigr.

Γειτνία, ῆ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.

Γειτνιάω & γειτνιάζω, vicinus sum, ut Hesiod. l. 6. ἐσχατιὴ γειτνιόωσα ἢ ὁμοφύλοις βαρβάροις, adversùs vicinos barbaros. Et γειτνιάζω τὴ οἰκίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quoad similitudinem Luc. de hist. scrib.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Α'γείτων, ονος, ὁ ἡ ἤ, vicino carens, cui vicinus non est.

Α'γροίκειτων, habens vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam. Plut.

Α'νειγείτων, mari vicinus. (Prometh.

Α'γροίκειτων, ita editus, ut videatur astris vicinus. Æschyl. in

Α'στυγείτων, urbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, ut apud Plut. in Rom. ἀστυγείτων Ρώμης πόλις, civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. Poll. 7. ἀστυγείτονες πόλεμοι.

Α'στυγειτονικὸς, idem, ut ἀστυγειτονικὸν πόλεμον.

Καπηγείτων, malus vicinus, Soph. in Phil.

Ποταμογείτων, fluviis vicinus. Est & herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 101.

ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω & άσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς, quid rides? Dicitur & γελῶ ἐπί τινι cum dativo vel personæ vel rei, ut Il. Ε & ψ. apud Xen. in Oecon. & Aristoph. in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Ajace. εἰς ἐχθρὸς γελᾷν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, id est, de infortuniis inimicorum. Apud eundem γελᾷν κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς, exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶ σε ᾗ σὺ τὰς θεραπευθησύσεις. Apud Aristoph. in Nub. ὅστις τύπτοισι γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, nitere, renidere, floridum esse. Hesych. & Eust. Etymon vide in γλόως.

Γέλασμα, τὸ, risus, Metaph. apud Æschyl. in Prometh. πορπίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

Γελασίμη, ος, ὁ ἡ ἤ, ridiculus, risu dignus. Luc.

Γελαστὴν, ος, ὁ, risor, qui velut quandam ridendi artem factitat, in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι dicti sunt & dentes qui risu nudantur, quasi renidentes. Poll. l. 2. Item rugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελασείω, ridere cupio.

Γελαστὸς, ὸν, ὁ, risu dignus, ut ἔργα γελαστά, Od. θ. γελαστὸς, ὴ, ὸν, risor vel irrisor. Suid.

Γελασυὸς, υὸν, ὁ, risus. Callim. Γελασικὸς, κὴ, κὸν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, risus, (vel γέλως, ω, unde accus. γέλων & dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωτι) Od. σ. τοῦ γε γέλωτι, risum alicui movere. quod & γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. Transfertur etiam ad maris serenitatem, de qua metaph. lege Eust. ✥ Ab ἕλη deducunt, id est, calor. Sic & Hom. ὁ caloris copia risum profluere indicare videtur, ubi dicit γέλωτι ἔοικεν, id est, risum majorem quàm qui extingui possit, sumpta metaph. ab igne. Odyss. θ. Α'σβέστῳ δ' ἀρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.

Γελοῖος, ος, ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur & de re & de persona. Plat. ¶ Γελοῖα, aliquando exp. ludicra, jocosa, unde & opponuntur σπουδαίοις, ut apud Ἰσοκρ. ἅμα τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. ¶ Sic & Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum & γελοῖον subst antivè dicitur pro joco, ut apud Plut. in Pol. præc. & alibi, & γελοῖ, qui est jocosus, facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, ut apud Plut. ἔνεκα τοῦ γελοίου, exp. risus excitandi gratia. Dicitur & γελοίῃ apud poëtas.

Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. rhet. γ.

Γελοιάζω, ridicula seu joca dico, jocor. Plut. in Apoph. Luc.

Γελοιασμὸς, jocatio, apud eundem. Plut.

Γελοιαστὴς, jocator, item facetus. Basil. & Greg.

Γελᾶδες, aff. pro scurra, ex Epigr.

Γαλλιὼν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'γέλαστος, ος, ὁ ἡ ἤ, risu minimè dignus, sed indignatione, Suid. ¶ Item act. sig. risus expers. Sic appellati fuerunt Heraclitus, Anaxagoras, Clazomenius, Aristoxenus, ut qui nunquàm risissent.

Α'γελασί,

Α'γελασί, adverb. ſine riſu, citra riſum, Plato in Euthyd.

Α'γελασία, riſus abſtinentia, vel q.d. carentia riſus.

Α'γελαστέω, ῶ, non rideo, riſus expers dego, riſu abſtineo, Heracl. in epiſt.

Α'γαγελάω, ῶ, exp. rideo.

Α'γχεσίγελως, ωτος, ὁ, ἡ, à Suida exp. qui ob inutilia, & minimè ſeria ridet atque gaudet. Eraſmus hoc proverbiali noveque compoſito verbo dictum fuiſſe ait negatorem, quique de rebus ineptis oblectabatur.

Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accuſ. Lucian. ¶ Item metaph. de ſerenitate & tranquillitate, apud Plut. in Cæſ. & Theophr. (cui.

de hiſt. pl.

Ε'γγελάω, ῶ, irrideo, illudo, cum dat. ut ἐγγελᾶν τινὶ, illudere alicui.

Ε'κπεπτωκώς (decomp.) uſitatus & ſignificantius eſt pro illudo, inſulto, Plut. ἐκπεπτωκότες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Sic & Soph. in Ajace.

Ε'ξαγέλαστος, dicitur Bacchus riſum excitans, in Epigr.

Ε'ξαγελάω, riſum effundo ſeu emitto, in riſum erumpo. Od. σ.

Ε'ξάγελως, riſus effutus.

Ε'πιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apoll. Socr. τὸν ἢ λέγεται καταμέμφεσθαι αὐτὸ τοῦτο καὶ αὐτὸν εἰπεῖν, ᾗ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item pro illudo, inſulto, ut apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerem in adulterio deprehenderat, ὥστε ἢ ἐπιγελᾶν αὐτοῖς ἐφεξῆς. Apud eundem, ἐπιγελᾶ τὸ Σαρδόνιον. ¶ Ἐπιγελᾶ τὸ κῦμα. apud Ariſtot. in Probl. exp. fluctus ſuperſtringitur.

Η'δύγελως, q. d. dulce ridens.

Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. Cum dat. apud Herodot.

Καταγελᾶσθαι, irrideor, ridiculus ſum. Plato de rep. l. 1. καταγελᾶσθαι μῦθοι, ridiculæ fabulæ.

Κατάγελως, derilio, irriſio. Xen.

Καταγέλασμα, τὸ, deriſus, Poll. l. 6. c. 4.

Καταγέλαστος, ridiculus, id eſt, in deriſum incurrens, qui deridéri ſolet, aut etiam deriſione dignus. Plato, Plut. Iſocr.

Καταγελάστως, ridiculè. Apud Æſchin. & Xen. Καταγελαστικῶς, deridendo vel deriſorum more. Poll.

Dec. Ε'γκατάγελαστος, qui irriderit, ridiculus. Æſchin. in Cteſ.

Εὐκατάγελαστος, deriſu facilis. Alii exp. ridiculus, contemnēdus.

Περικαταγελάω, ῶ, inſuper irrideo.

Υ'ποκατάγελαστος, valde ridiculus. Plut. (Hel. 7.

Κλαυσίγελως, fletus cum riſu, lachrymæ riſui intermiſtæ. Xenoph.

Παγγέλοιος, omnino ridiculus. apud Luc.

Πεπύγελως, ωτος, ὁ, placidum ridens, placido vultu ridens.

Περιγελάω, ῶ, arrideo. cum accuſ. vi præpoſ. Eurip. in Medea, ἄψυχον εἰκὼ περιγελᾶσα σώματ. arridens imagini in ſpeculo.

Σπουδογέλοιος, q.d. cujus ſtudium eſt ridiculum, ex Strab.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, riſus amans, qui lubenter ridet. Zephyri epith. in epigr. & Ariſtot. Rhet. 1.

Φιλογέλοιος, qui jocos & facetias amat, qui lubenter jocis utitur. Ariſtot. Rhetor. 1.

Φιλογελοιαστής, apud Poll. qui jocatores amat, qui lubēter jocatur.

Γ Ε'Λ Γ Η, ης, ἡ, exp. variæ & omnis generis merces, vel etiam ſarcina variarum mercium. Pollux eſſe κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur βάρος, de quo vide ſuo loco.

Γ Ε'Λ Γ Ι Σ, ιδος, & Γελγὶς, ίδος, ἡ, allii caput ſeu nucleus aut ſpica, apud Theophr. hiſt. pl. 7. c. 4.

Γελγιδᾶζ, in γελγίδας evadere, ſeu in nucleos dividi, in ſpicas diſcerni. Theophr. ibidem.

Γελοῖος, γέλως, &c. vide in Γελάω.

Γ Ε' Μ Ω, plenus ſum, onuſtus ſum. Propriè dici putatur de navi oneraria. ut Xen. γεμίσει φορτίων ὅσα ναῦς ἐκληρος κέρδος ἕνεκα ἄγεται. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. οἱ ἢ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plat. in Apoll. Α'ναξαγόρα βιβλία γέμει τούτων ἧ λόγων. Dicitur & de rebus animi. ut apud Plut. de exercitu Pompeii in Pharſalia. τῶν ἐλπίσι διεφθαρμένων καὶ γεμόντες ὠδῖνος θράσους. Et apud Iſocr. πολλῶν ἀμηχανιῶν γέμοντες.

Γέμω, plenitudo. Heſych. (impono.

Γεμίζω, impleo. Joh. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατ. Item onus

Γέμισμα, τος, q.d. impletio vel implementum.

Γόμος, ου, ὁ, onus navis, merces quæ ſunt in navi. Poll. Apoc. 18.

Γομάω, ῶ, onero.

Compoſita.

Α'πογέμω, depleo, demo ei quod plenum eſt.

Α'περγεμίζω, exp. γεμίζω.

Καταγέμω, idem quod γέμω.

Γενεα, γένεσις, &c. γένεσις, γενετὴς, &c. γένα, γενεὰ, γένος, &c. vide in Γείνομαι, Γένεσις, &c. in Γενυς.

Γ Ε' Ν Τ Α, Heſychio ſunt, carnes, viſcera. Nic. in Alex. Α'λσαίνει ἢ γένται σύός. Sic Cal. Γέντα βοὸς μάλιστες, ubi exp. etiam, ἄκρως, μάλα.

Γ Ε Ν Τ Ι Α Ν Η', ῆς, ἡ, gentiana, herba inſignis amaritudinis, denominata à Gentide ſeu Gentio inventore, teſte Dioſc. l. 3. c. 3. & Plin. l. 25. c. 7. Rurſum Dioſc. l. 2. c. 12. dicit γεντιανὴν ῥίζης. gentianæ radicis.

Γ Ε' Ν Τ Σ, υος, ἡ, mentum, Eur. in Phœn. ἔστι ἢ τὸ γένειον ὑπὸ σιαγόσι. Et apud Theoc. cantries εἰς γένυν ἔρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Ariſtot. lib. 3 de an. ἢ συμβαίνουσι αἱ γένυες, quæ maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Phyſiogn. ἢ αὖω ἢ κάτω γένυς. Tribuitur etiam lepori à Xen. ¶ Item acies, ut acies gladii. Epigr. ἢ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς. Item ſecuris ſeu bipennis & gladius, teſte Heſych. Cujus ſignificationis hanc rationem eſſe ſuſpicatur. H. Steph. quòd ut γένυες (maxillæ) mandendo abſumunt & profligant, ita ferrum ictus inferendo.

Γένειον, υ, τὸ, mentum. Xen. in ſymp. & Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. & γναθος, maxilla, mala. ¶ Item barba. Il. 9. ἢ ἐλάσε χείρι γένειον. Dicitur & de brutis, ut de leone apud Luc. Sæpe invenitur γένεια plur. num. pro γένειον, ut apud Paul. Plut. & alibi.

Γενεσάρχης, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.

Γενειήτης, ου, ὁ, barbatus, Ionicè pro γενειάτης, cujus fœm. eſt γενειᾶτις. Luc. Legitur & ſine ι γενεάτης, apud Athen. l. 7.

Γενειάω, ῶ, f. άσω, barbatus ſum, barbam geſto. Ariſtot. & Theoc.

Γενειάζω, idem. Od. σ.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.

Γενειὰς, άδος, ἡ, lanugo prima qua genæ veſtiuntur. Interdum & generaliter pro barba. Naz. σὺ μὲν ἢ γενειάδ' ἀνδύσεις πρὶν γένεσσιν. Et γενειάδης, pili ipſius barbæ. Od. σ. ¶ Item γενειὰς, exp. mentum.

Compoſita, ac primùm ex γένυς.

Ο'ξύγνυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.

Χαλκόγνυς ἄγκυρα, ærata anchora, q.d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Compoſita ex γένειον, id eſt, mentum.

Διγένειος, qui mento eſt bipartito. Bud. ex Gaza.

Λειογένειος, læve mentum habens. Herodot. in Terpſich.

Μακρογένειος, qui longo eſt mento. Bud.

Ο'ξυγένειος, qui acuto eſt mento. Bud.

Περιγένειον, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.

Υ'πογενειάζω, mentum prehendo ejus quem rogo. Heſych. Apud Synef. de Ulyſſe & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἕως ἂν δύνωμαί σε ἔχειν.

Γ Ε' Ρ Α Σ, ατος, αος, & ως, præmium, munus honorarium, honor. Il. a. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖτις ἐτιμήσατ', ὄφρα μιν οἱ ἔω Ἀργείων ἀγόρεσσ' ἔω, ubi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, ſicut & alibi ſæpe. Frequens eſt apud eundem poetam, τὸ δὲ γέρας δῶρ ἐναρίζειν, pro honore quo muneramur mortuos. Thucydides, 1. ἀφέτερον δ' ἦσαν ὅτι ἔριστοι γένεσι πατρικαὶ ξεναΐδαι. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Plutarchus in Camill. γεραίρειν ἀλλων. ◆ Plut. libr. an ſeni reſp. gerenda ſit, deducit à γέρων,

---

γέρων, ſenex, quòd ſenes maximè ſint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας derivare.

Γερώσιος, ου, ὁ, ἡ, honoratus, honore & præmio dignus Nicand. in Theri. ¶ Item honorificus γερέσσιμα ἱερά. Orph. ¶ Aff. & pro ſenili, ex Eurip.

Γερασὸς, honorandus, venerandus, auguſtus. Il. γ.

Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris cauſa. orno. Od. ξ. & Xen. Pæd. 8.

Γέραιζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, Neſtoris eſt epith. apud Hom. Il. β. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Euſt. Exp. ἔντιμος, γέρων, ἀφ' ᾧ τὸ γέρας.

Γέρων & Γῆρας, quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'γέρως, præmio carens. Il. α. vide in Γέρας.

Ε'πιγεραίρω, inſuper muneror, vel honore afficio. Xen.

Γ Ε'Ρ'Ρ Ο Ν, ου, τὸ, ſcutum Perſicum vimine textum. Apud Xen. in Pædia Cyri ſæpè occurrit. Legitur & apud Herodot. Arrian. & Plut. de ejuſmodi ſcuto. ſunt qui crates interpretentur. nam revera erant à vimine textæ crates quibus clypeorum ſeu ſcutorum loco utebantur. unde & generalius quidam exp. ἀσπὶς, ὅπλον, θυρεὸς, σκέπασμα. Per catachreſin autem γέρρον, nominatur omne defenſaculum, teſte Harpocratione, qui à Demoſth. in orat. pro Cteſiph. γέρρα vocari ſcribit τὰ ἀπὸ ὀκλιῶν σκεπάσματα καὶ φραγμάτια. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis ſeu concameratis currus teguntur, γέρρα appellat.

Γερράδια Suidæ & Heſychio ſunt ſtoreæ ex vimine aut junco.

Γ Ε'Ρ Ω Ν, οντος, ὁ, ſenex, Plato. Pol. 2. ᾧ γέροντι καὶ γραυσὶ φρονιμωτέροις γεγονόσιν. Γέροντες, ſenatores, curia Laced. conſtans ex ſenat. 24. vel ex 28. vide Ariſtot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis, ut γέρων πόντος, apud Theocr. Idyll. 7. pro pelago vetuſtate trito. ¶ Item pro colu ex qua ſuſpendi ſolent ſtupæ & fuſo verſato fila trahi. Pollux affert ex Pherecrate.

◆ Deducunt alii ἀφ' ᾧ τὸ εἰς γλῶ ὀρᾶν (ut Lat. ſilicernium) quòd ſenes præ curvitate terram inſpiciant, vel ἀφ' ᾧ τὸ ἐν γῇ ἑρᾶν, quòd propinqui morti jam de ſepultura ſolliciti ſint. Alii à γέρας, ob honorem qui ſenectuti debetur.

Γεροντεῖον, ſenilis. unde γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὴ λυπρὰ, Plato de leg. 6. Γεροντικῶς, ſeniliter.

Γεροντιαῖος, ſenilis, poeta.

Γεροντὶς, patruus, apud Laced. vide Euſt.

Γεροντόω, ῶ, ſenium & delirium reſipio. vel, ſenile delirium reſipio. Laërt. in Plat.

Γεώγηρυ, υ, τὸ, ſenecio: diminut. à γέρων apud Ariſtoph. in Nub.

Γερῶν, όντος, ὁ, ſenatus. Plut. Γερουσιαστὴς, ſenator. Polyb.

Γερωδὴς, ſenex vir. Et γεραιὰ ſenex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item ſenilis. ut γεραιὰ χεὶρ, Euripid. Compar. γεραίτερος, apud Xenoph. Et ſuperl. γεραίτατος. Aff. & γεραὸς pro, ſenex, honoratus, ex Epigr.

Γέρας, γραῦς & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'βλωγέρων, qui in ſenectute literis operam navare incipit: quia Minerva ſtudiis præeſſe credebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus eſt ob ſenectutem, Il. γ. & Ariſtot. in fine l. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam ſenatores.

Η'συγέρων, ſenecio, herba cui nomen hoc datum, quia vere caneſcit, ut docet Plin. l. 25. c. ult. unde & Dioſc. l. 4. c. 97. & Theophr. l. 7. cap. 7.

Μυσαλογερύσπνον, υ, τὸ, ſilicernium ſomnolentum, ſenex dormitator, Etym.

Ναυγέρων, ſenex & edentulus.

Τετγέρων, q. d. triſenex in Epigr. dicitur de Neſtore qui 3 ætates vixit.

Τυμπογέρων, ſenex capularis, ſilicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβῳ, Euripidi.

Τυρογέρων, faſtuoſus ſenex. Ariſtoph.

Ω ὠγέρων, cui cruda & viridis ſenectus. vel (ut alii) cui licet ſenis caput non eſt canum. Il. ψ.

Γ Ε Υ Ω, ſ. σω, guſtare facio, guſtum præbeo. Plat. Pol. 7. γεύσεσθαι ἅματ' ὧν παρὰ τοῦ συλλογισμοῦ. Et cum accuſ. Eurip. in Cycl. Βέλτιστ' ἂν γένοιο θνητῶν ἀκρατον μὴ γεύσας; Metaph. apud Plut. in Numa. Δόλος ἔγκυος πυῖᾶς ἐλαθόγεως. ¶ Item pro γεύομαι, intranſit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκυῶ γεύσας ἢ πικρᾶς.

Γεύομαι, F. σομαι, guſto, deguſto. Cum genitivo ſæpe jungitur. Apud Soph. γεύεσθαι παιδὸς ἥβης exp. deglutire univerſum exercitum. ¶ Item experior. ut γεύεσθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύεσθαι πόνου, Eurip. Et γεύεσθαι χειρῶν. Il. υ. Et γευσόμεθ' ἀλλήλων. Il. υ, experiamur alter alterum. Et cum accuſ. ut Hcb. 6. ᾧ κἀλὸν γευσάμενος δεῦρ' ἥκω.

Γεῦμα, τὸ, guſtus, & q.d. guſtamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, guſto.

Γάθμος, ου, ὁ, guſtus. apud Nicand.

Γεῦσις, εως, ἡ, guſtus, guſtatus, Ariſtot. eth. 3.

Γευστὸς, ὴ, ὸν, q.d. guſtabilis, vel guſtu perceptibilis. qui percipi ſeu ſentiri guſtu poteſt. Item quem guſtare & quo uti pro cibo poſſumus.

Γευστικὸς, guſtatorius, ut γευστικὴ δύναμις, Alex. Aphrod.

Γεύστειον, guſtandi inſtrumentum. Item poculum quo vinum degustatur, apud Athen. l. 11. vide Poll.

Compoſita.

Α'γευστος, qui guſtari non poteſt, vel qui guſtatus non fuit: ut Plut. ſymp. 8. πολλὰ γὰρ ἧν ἀγεύστων καὶ ἀθεάτων σεμνότερα νῦν γίγνεται. Activa ſignificatione ſæpiùs ponitur, pro eo qui non guſtavit. ut ἄγευστος ὕπνος apud Suidam pro ἄπνους. Et metaph. pro, expers, ἀπείρος. ut apud Xen. ἧν δὲ τεφανῶν ἐδόκουν ἄγευστος ἔσῃ, ἧν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαδέσεων. Sic & Luc. in Nigrino, ἄγευστος δὲ εἶ ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ ἧ παῤῥησίας. Invenitur etiam ἡσυχίᾳ ἄγευστος αἰῶν, apud Soph. in Antig.

Α'γεύστια, jejunium, inopia: hoc eſt nihil guſtaſſe.

Α'ναγεύω, idem quod γεύω. Ariſtoph. in Nub. metaph. ἀναγεύσω ὑμᾶς, ſpecimen vobis præbere.

Α'πογεύομαι, deguſto. Plat. de rep. 1. οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παρατιθεμένων ἀπογεύσονται.

Οἰνογεύστεω, vinum guſto. Athen. l. 9. ex Antiphane.

Παγγεύω, guſtum aliquem præbeo. q. d. obiter guſtare facio, ut quidam exponunt ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τὸ φρύγμα.

Περιγεύομαι, præguſto. Anaxilas apud Athen. 4. περιγεύσασθαι σοι παρὼν ἢ γραῦς τὸ ποτόν.

Περιγευστὴς, præguſtator, apud eundem. Ath. ibid.

Περιγεύω, ante guſto. Ariſtot. de anima l. 2.

Πρωτογεύστης, idem cum περιγεύστης.

Γ Ε'Φ Υ Ρ Α, ας, ἡ, pons. Il. ε. Θωὺς μὲν ἀμφὶ γέφυραν ποταμοῦ πλήσαντο ἐοικότι χειμάῤῥῳ ὅς' ὤκα ῥόον ἐκδιδάσκει χαμάδις. Τὸν δ' οὔτ' ἄρτι γέφυραι ἐρύσσαν ἰσάνασσαν. Apud Plut. in quæſt. Rom. ἧ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herodian. ζεύγνυσιν γέφυρας, & λύειν, ſive διαλύειν ſæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι, apud Homerum ſunt etiam intervalla & ſemitæ inter binos aciei inſtructæ ordines per quos ultrò citroque commeare licet, ut annotatur ex Euſtathio in Iliad. β. ◆ Etym. deducit à γῆ & φυρῶ. ut ſit quaſi γήφυρα. i. ἡ τῆ γῆ συμφερόντως ἢ ἐφ' ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. vel ſic dicitur (inquit) ἡ ἐφ' ὑγρᾷ γῇ, quaſi γάφυρα τις ὕδατος, quod etymon traditur & ab Herodiano gram. apud Euſt. Affertur & tertium ἀφ' ᾧ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν, quaſi γήφερα.

Γεφυρόω, ῶ, ponte ſeu pontibus jungo, pontem impono. ut γεφυροῦν ποταμὸν ponte jungere fluvium. Quidam interpr. pontem imponere fluvio, & pontem conſtruere ſupra fluvium. Herodianus l. 7. Sic & apud Luc. τὸν ποταμὸν γεφυρώσω τεκεῖν, cadaveribus tanquam ponte jungere fluvios.

Γεφυρώδης, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte jungitur ſeu cui pons imponitur. Herodian. & Plut.

Γεφύρωμα, τὸ, ipſum opus jungendi fluvium ponte. Vulgò expon. tranſitus.

Γεφυρωτὴς, ὴ, ὸν, qui pontem ſeu pontes conſtruit.

Γεφυρίζω, proprie è ponte ſcommata in aliquem jacio. Et generaliter pro, ſcommata in aliquem jacio, ſeu probra, derideo, cavillor, ſubſanno. Plut. ἐδήκει ἢ τοῖς Α'θηναίοις σφοδρὸν ἐγκωμιάζειν ἢ γεφυρίζειν, ὅτι πρὸ Μήτελλαν ἀπὸ τῆς τύχης γεφυρίζοντες ἐλαιοδρόμησαν. Aff. & ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, ῦ, ὁ, actio illa jaciendi ſcommata & deridendi.

Γεφυριστὴς, ῦ, ὁ, qui ſcommata è ponte jacit in aliquem. Heſych. Item pro cavillatore ſeu irriſore. Plut. in Sylla.

Compoſita.

Α'πογεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω.

Καλλιγέφυρος, ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum pontem habens, pulchro ponte junctus. Eurip. in Rheſo.

Γεώδης, Γῆγενὴς, vide in Γαῖα.

Γ Η Θ Ε'Ω, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Od. ο, οἱ ἢ ἰδόντες γήθησαν. Et Il. α, γηθήσας & κεχαρῆσθαι pro eodem. Interdum cum dat. ut Heſiod. μεγάθῳ γηθήσω. Interdum cum accuſat. Il. ι, γήθησε δὲ τοῖσι θυμός. Interdum cum præpoſ. κατ, ut Il. ε, γηθήσειν κατὰ θυμόν. Interdum κατὰ ſubauditur. ut Il. ϑ, γήγηθε ἢ τε φρένα πεπλήν. Legitur & præt. γέγηθα, (per ſyncopen ex γεγήθηκα) unde γεγηθὼς apud Demoſth. pro corona, ὃν ὅτι μὲ τοῖς ὑπέρων εὐπορήμασι φασιδὲ ἐγὼ ᾧ γεγηθὼς κατ' ἐμαυτὸν ἀπορῶ.

Τῆθω etiam barytonè dicitur, unde eſt γηθόμενος, ut tradit Euſt. ◆ Fortaſſe à γαίω, deducitur eſt, ſicut κήδω à κάω.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, lætò animo, Bud.

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Heſych.

Γηθοσύνη, ἡ, pro eodem. Il. φ. ἐγέλασσε ἢ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ.

Γηθόσυνος, adject. lætus, lætabundus. ut γηθόσυνοι ἀνέρες ὀντες. (Demag.

Γηθοσυνάως, adverb. lætè, lætabundè. Hippocrat. in epiſtola ad

Compositæ.

Α᾽μφιγηθέω, unde ἀμφιγήθησε, valde gavisus sum. q.d. circumquaque gavisus sum.

Ἀφνογηθής, ὁ ἢ ἡ, lauro gaudens. ut Ἀφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigr.

Ε᾽πιγηθέω, ut ἐπιγηθήσας ποίσῃ, lætatus super his, vel de his.

Εὐχάρητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus.

Λυσιγηθής, lyra gaudens. Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθής sive μελιγαθής, melle gaudens, melleus. Pind. apud Πλειγηθής, valde lætus. Hesych. (Athen.

Πολυγηθής, multum lætitiæ afferens. ut Hesiod. δῶρα Διονύσου πολυγηθέος.

ΓΗ᾽ΤΟΝ, sive γήτειον, ου, τὸ, est planta quædam similis ampelo praso, teste Eustathio, qui ejus etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναζέειν, seu τὸ γῆθος δίεσιν ἔρωμα: addit etiam, vocari & γαδυλίδα sive γαδυλίδα & ἐπιδυλίδα. Etym. γήτειον esse ait χλωερὸν πεζωμενον, dicitque quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτόπτες ἐκ τῆς ὄψ. vide & Theoph. hist. pl. l.7.c.4. Legitur & apud Aristoph. in Ranis.

Γηδυλὲς, ἰδος, ὁ, ἡ, idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete & apud Athen. l.9.

Κεμμυογήτειον, ου, τὸ, crommyogetium: olus mixtæ naturæ ex getyo, & cæpa. Unde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. histor. pl. l.4.

Γήϊνος, γήϊος, vide in Γαῖα.

ΓΗ᾽ΡΑΣ, ατος, τὸ, senectus, ut ἐπὶ γήρατος ἑλθεῖν apud Hom. & Xen. in Laced. pol. δύναται ξεν ἐπιμήτριον ᾗδι τὸ γῆρας ἢ ἧβι ἀκμαζόντων φύσιν. Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili & arido. Et γῆρας ὄφεως ἐκδυσιν apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic utitur & Aristot.

Sunt qui γῆρας à γέρας, sunt & contrà qui hoc ab illo deductum velint, ut dictum est in Γέρας. Aristot. autem de animal. gen. l. 5. hoc nomine indicari γηρεύτη tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιὸς, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr.

Γηραλέος, idem, apud poëtas. Aff. & ex Philone

Γηράσκω, senesco. Γηράω, ῶ, F. άσω, Idem Hom. Xen. Plut.

Γήρασμα, τὸ, q.d. senescentia. Γήρειον pro eodem apud Aratum.

Γήρεος, Γραΐα, & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Ἀγήρατος, ου, ὁ ἢ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo.

Ἀγήραος, pro eodem apud poëtas, ut Hesiod. ἀδάνατον τύμεν ἢ ἀγήραον.

Ἀγήρως, ω, ὁ ἢ ἡ, idem apud Hom. & Hesiod. Sic & Thuc. 2. ἀγήρως ὄνομα, immortalis laus. Accusativus ἀγήρω, sine ν repetitur interdum masc. gen. ut ἀγήρω βίον, apud Plut. interdum fœm. gen. ut ἀγήρω ψυχὼ apud eundem, pro quo legitur & ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γαρ φιλόπτωον ἀγήρων μόνον.

Α᾽σηρεάσκω, idem quod γηρεάσκω. Hippocr. aphor. l. 2.

Βαθύγηρως, ω, ὁ, profundam senectutem agens, decrepitus.

Ε᾽γγηράσκω, seu ἐγγηρέω, ῶ, q.d. insenesco. Hippocr. aphor. l. 2.

Ε᾽γγήραμα, id cui insenescimus. Plut. in Catone. (Eust.

Ε᾽λάγιστες, ῆς, Cereris epith. διὰ τὸ ὀλίγα ἢ πάλαι ἔτος γηρᾶν. vide

Ε᾽ννεάγηρως, novem senectures (i. ætates) vivens. Cornicis epith. apud Arat. (Pompeio.

Ε᾽σχατόγηρως, extremam senectutem agens, decrepitus. Plutarc. in

Εὐγήρως, senio felix: seu cui commoda & beata senectus obtingit. Aristot. & Plut. Dici putatur & δι᾽γηρὸς, unde fit superl. δι᾽γηράτατος. Hesych. & Suid. (Rhet. l. 1.

Εὐγήρεια, ἡ, fœlix senium, commoda & beata senectus. Aristot.

Κατώγηρως, aff. pro, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, seneseo. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.

Decomp. Ε᾽γκατασηρέσκω, consenescio, in Bud. ex Dinarcho.

Συγκατασηρέσκω, consenescio, una senesco. Laërt.

Παρασηρέω, ῶ, deliro pro senectute, item senectute conficior.

Παραγήραμα, deliramentum.

Πανγηρέσκω, consenesco, inveterasco.

Σύγγηρως, ως, ὁ, q.d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, consenesco.

Ταχύγηρως, citò senescens, unde ταχύγηρες, apud Hippocr.

Τ᾽ριγήρεως, (q.d. supra modum senex vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Terps. & Ditis.

ΓΗ᾽ΡΥΣ, υος, ὁ, vox, φωνή. Il. δ. Οὐ γὰρ πάντων ἴσον ὅμως βρότος, οὐδ᾽ ἴα γῆρυς, nec una vox. Plut. de orac. Pyth. ἡ γὰρ δὴ θεὸς ἡ γῆρυς, οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μεθ᾽ ἑρμηνέως, ἀλλὰ τὸ γωνικὸς.

Γηρύω, ſono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύομαι. idem. Hesiod. in Erg. Γηρύετ᾽ ἀνθρώπων ἄδικον νόον.

Κήρυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Βροτόγηρυς, ὁ, mortalium vocem habens, i. qualis est hominum qui mortales dicûtur. Ex Epigr. de psittaco humanam vocem utuntante.

Ε᾽υγήρυες, Hesych. exp. μεγαλοφώνοις.

Εὐγήρυς ἀοιδὸς vocalis cantus. Apud Aristoph.

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suavisonus. Od. μ, de Sirenibus, Πείρ γ᾽ ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄσσε ἀκοῦσαι. Et Pind. Olympiad. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulciſoni.

Μελιχήρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Γῆπυς, vide in Γαῖα.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino vinaceo lignosum, offcúmve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. Athen. l. 14. ἐξελὼν μὲν τὰ βοτρυδία ἀφῆ τὰ τὸ γίγαρτον ἐξαιρεῖναι. Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα: vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Compositæ.

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. Geopon. l. 4.

Ε᾽κγιγαρτίζω, nucleum eximo. Dioſc. l. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζουσι τὰς σαφίδας, uvæ paſſæ eximo nucleos.

Κατακγιγαρτόω, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam, μεταβάλλει in modum τῆς γιγάρτου: dicitúrque ex consequente significare σιωπᾶσθαι, coire. Aristoph. in Acharn.

ΓΙΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas: immanis inuſitatæque proceritatis homo. quales olim Terra filios genuiſſe dicitur, vel Jovem ipſum oppugnare auſos. Od. ν, ἠδ᾽ ἄγχι φίλα γεγάασιν. Et Od. κ, ἐκ ἀνδρῶν ἐστὸν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. Buſtath. à γίνεσθαι & γῆ deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. ἀφὸ τὸ ὲκ γῆς ἔναι.

Γιγαντῶν & γιγάντειος, ου, ὁ, gigantæus ſeu giganteus. qui vel qualis gigantum eſt, ut γιγαντιαίας χερσὶν, in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum ſimilis. qualis eſt gigantum. Philo de vita Moſ. l. 1.

Γιγαντιαῖος, ῶ, gigantes imitor, gigantum ſimilis ſum: corporis videlicet immani mole vel feritate. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙ᾽ΔΙΟΝ, ου, τὸ, gingidium: herbula ex olerum genere, ſylveſtri paſtinacæ ſimilis, ſed tenuior, & amariore radice, ut inter alia tradit Dioſc. l. 2. c. 167. Idem ex eo refert Plin. l. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΑΜΟ᾽Σ, ου, ὁ, Heſychio eſt cardo portæ qui cum ipſa porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ per commiſſuram inter ſe coëuntia clavo trajecto portam ſuſtinent, & in quibus ipſi ceu cardinibus vertitur. Inde ad Ἡλίῳ θρονον transfertur. Vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item ſuavii genus, Heſychio.

Γιγγλυμίδιαι, ſtructuram habere ginglymo ſimilem, vel per ginglymum jungi. Hippocr. l. de artic. vide Gal.

Γιγγλυμώδης, figuram habens gynglymi, ſimilis τοῖς γιγγλύμοις. Repetitur & γιγλυμώδης, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. c. 4. ſimiliter & γίγλυμος apud Suidam.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ω, ὁ, parvula quædam tibia lamentabilem ſibilemque emittens vocem, teſte Polluce l. 4. c. 10. ubi dicit Phœnicum quidem eam eſſe inventũ, Caricæ autem muſæ θεσφορεγη, ita denominatum ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices ſua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum l. 14. γίγγρα eſt αὐλητικὸν ὄργανον. Ab eodem Athen. l. 4. ex dem tibiæ vocantur Γίγγρεις etiam, itidemque ab Heſychio, nec non γιγγεῖαι.

Γιγγραίνω, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano. ut apud Athen. l. 4. γιγγραίνοσι γαρ οἱ φοίνικες.

Γιγγραστὶ μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibid.

Γιγγρασμὸς, cantus ſeu ſonus τῆς γίγγρας ab Heſych. exp. ſonus.

Γίγνομαι, vide in Γείνομαι.

Γίγνος, vide ἔγνος ſeu ἔγνος.

ΓΙΝΩΣΚΩ vel γιγνόσκω, P. γίνωσκω, F. γνώσομαι, tanquam à γόω, ῶ. Aor. 2. ἔγνων (unde γνῶθι in imperat. γνοίμι in optat. & γνὸ in conjunct. tanquam à γοῶμι) noſco, cognoſco, novi. ut γνῶθι σαυτόν. Xen. Pæd. 8. ἐκ πολλῶν τοῦτο σαφῶς γνώσεσθε. Cum particip. ut γνώσεσθε σε ἐπιδυμέοντα, apud Xenoph. Apud Ariſtoph. in Pluto. γνώσεσθε ἥτλεον ὤν, cognoſco me inferiorem eſſe. ubi exponi etiam poteſt, intelligo vel animadverto. Et ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem cognoverunt ſe dimitti. ¶ Aliquando & pro, agnoſco. Cicer. apud Democritum. οὔτις με ἔγνωκεν, exp. non me quiſquam agnovit. ¶ Item cenſeo, exiſtimo, judico, ſtatuo. Xenoph. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἄριστου ἔῤῥ, νικᾶν τοὺς ἧττον ἐθέλειν, δ᾽ ποιῶν, id eſt, cenſes, exiſtimas, judicas. Apud Plutarchum ἔγνωσαν τῶν μὲν ποιεῖν, ſtatuerunt hoc ſibi faciendum non eſſe. Lucian. in Prometheo, ἔδοκε ἔγνωκα ἀεὶ ἐμὲ ὁ Ζεὺς, iniqua in me ſtatuit Jupiter.

¶ Item,

¶ Item ſentio. Luc. lib. de ſacrif. οἱ γνώσκοντες ἀεὶ ἀπῶν, quæ de ipſis ſentiunt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. ἀεὶ τὰ πάντ᾽ ἄριστα γνώσκω, de his ita ſentio. hæc mea eſt de hiſce rebus ſente ntia ſeu opinio. ¶ Item ita ſentio. hæc mea eſt de hiſce rebus ſente ntia ſeu opinio. ¶ Item cognoſco, i. conſuetudinem habeo, coëo. ut apud Matth. & Luc. c. 1. Sic & Plutarc. in Alexandro, οὔτε ἄλλων ἔγνω γυναῖκας πρὸ γάμου πλὴ Βαγώου. Et in Romulo, ἔγνω τὴν Λαρεντίαν. itidemque alibi. ◆ Euſtathius ex Heraclide tradit à verbo νοῶ fieri νοέω, & per ſyncreſin νώσκω, & addito Æolicè ι, γ, γνώσκω: (quia & pro νοῶ Æoles dicunt γνοῶ, unde cum privat. α, ἀγνοῶ.) ex γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω.

Γνώσιμος, & γιγνόσκομαι, præt. ἔγνωσμαι, noſcor, cognoſcor. Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθ᾽ quæ conſtituta eſt ſeu decreta. Thucyd. l. 3. ὡμὸν τὸ βέλτιμα ἢ μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. γνωσθὸν, decretus, ſtatutus. apud Luc. & Iſocr.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio. Ariſtot. Luc. & alii. ¶ Item ſcientia, doctrina, ſapientia, apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque, 1. Cor. c. 8.

Γνώστης, ου, ὁ, cognitor. item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωτὴρ, ῆρος, ὁ, exp. cognitor, explorator. Utitur Xen. Pæd. 6.

Γνωτὸς, ὴ, ὸν, qui cognoſci poteſt. Xen. Hell. 2. Affertur & pro, cognitus, notus: ex Greg. οὐδενὶ γνωστὸν τόπο.

Γνωστικὸς, ἡ, cognoſcendi facultate præditus. Greg. Nazian. Item γνωστικοὶ hæretici quidam ſic dicti ob inſignem eruditionem quam ſibi vendicabant. Γνωστικῶς, cum cognoſcendi facultate, ita ut addit cognoſcendi vis. ut γνωστικὸς εἰδέναι apud Dionyſ. Areop.

Γνωτὸς, ὴ, ὸν, notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, γνωτὸς κ᾽ ὠκ ἀγνωτὸς μοι. Capitur interdum & pro conſanguineo. ut Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ πατρόθεν ἐόντες, ἐξ αὐτοκασιγνήτης τε λιθύνης. Itidemque Il. 8 & χ.

Γνώμη, ἡ, ſententia, opinio. ut ἐμὴ γνώμη. Interdum exp. propoſitum, voluntas, conſilium, cogitatio: aliſiſque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις ἀεὶ ἢ διαλύσασθαι τὸ στρατόπεδον; quæ eſt tua ſententia, quid ſentis de? Pſalm. ὁ γνώμων ἔχοντες οἱ ἓξ μὴ ὑπαπλεῖν, ſentientes non eſſe navigandum, vel ſtatuentes non navigare. Apud eundem ἔφερε γνώμην τοιάνδε (ſequente infinitivo) ſtatuo, delibero, cogito, vel decrevi, ſtatui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, ſententiam pronuntiare. Cum præpoſ. ut ἀπὸ γνώμης τινός, ex ſententia & conſilio alicujus, apud eundem, Dem. apud Thuc. l. 4. ἀφ᾽ ἑαυτῆς γνώμης, exp. ſuopte conſilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. uno conſenſu. Κατὰ γνώμην, ex animi ſententia. Παρὰ γνώμην, contra animi ſententiam. At κατ᾽ ἐμὴν γνώμην, mea quidem ſententia, meo quidem judicio. Dativus γνώμῃ ponitur interdum adverbialiter pro, conſultò, de induſtria. ¶ Item decretum, ſenatus conſultum. Bud. ex Plutarc. ¶ Item conſilium, prudentia. Dem. τῶν ἢ γνώμῃ χρησαμένων ἀνδρῶν ἔῤῥ. Item ingenium, Ariſtoph. Δεκάνες ἢ νῦν ἀπῆ ἢ ἢ γνώμης ἀπόκενρῶ. ¶ Item mens, animus. Lyſ. πάντα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσιτέ, hæc mentem ſubibant, Thuc. l. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν ἡσυχίαν, eſſe animo ad pacem propenſo, inclinare ad pacem. Exp. & ſpectare ad pacem. Iſocr. in Trapez. πῶ οἴεσθε ὡς γνώμην ἔχειν; Idem in orat. de pace, τοιαύτην γνώμην ἔχον πρὸς ἡμᾶς, eo fuerunt animo in nos, i. ita inſenſo. ¶ Item ſententia, i. dictum aliquod inſigne ad vitæ inſtitutionem pertinens. ut γνῶμαι ἢ ποιηταὶ apud Iſocr. & Æſchin. Hinc ſunt quæ ſequuntur.

Γνωμικὸς, pertinens ad ſententias, ſententioſus. ut γνωμικὸς λόγος. Damaſcenus γνωμικὸν βιβλίον vocat τὸ Στοβαίου, quod conſtituimus, propoſitum. Γνωμικῶς, ſententioſè, Plut.

Γνωματεύω, apud Euſt. ſententiam eloquor ſeu loquor, ſententioſum dictum profero. Exp. & dignoſco, judico, apud Philoſtr. in vita Apollonii, l. 2. Invenitur etiam apud Synel. & Themiſt. Γνωμάτευμα, τὸ, dictum ſententioſum. Euſt.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, ſententiola. Ariſtoph. in Equit. Exp. etiam ratiuncula, apud eundem.

Γνωμιδίῳ, per ſententias. ut apud Dionyſ. Hal. lib. 8. γνωμιδίῳ πωιδεύεσθαι, quum videlicet ſenatores ſingulatim rogantur per ſententias.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, cognitor ſeu cognitrix, index. Exponi etiam poteſt explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. 1. τίς δ᾽ ἂν αἴδιπος ὧν γλυκίων ἢ δριμέων, ἐς μὴ γλῶτλα τούτων γνώμων ἐνειρκτὸν. Et Plut. de prud. anim. ἀλωπηκὸς πολίτευμα γεώμονα ἢ τῆς πάγης ἐῤῥίπτης. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Item ſtylus horas indicans, ſolis umbilicus, cujus umbra ſtrictorum quadrantium horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ὠρολογίου, ut apud Plut. in Plat. quæſt. Exp. etiam, veruculum quod ſtans in medio amuſio collocatur ad umbras indagandas. unde & σκιαθήρας dicitur, vide in Vitruv. l. 1. c. 6. Ibi eſt & machinula quæ adhibetur in deſignandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum moleſtam. Exp. & norma, quæ eſt pars & geometrici & architectonici inſtrumenti, qua recti anguli deprehenduntur. vulgò quadra vocatur apud Herodot. Sic & apud Luc. ἐπῖδεν γὰρ τὸν κρόνον ἔῤῥ ἢ γνώμονα τὸ κατ᾽ ἀρετὴν βίω. ¶ Item dens pullinus: ſic dictus quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoſcitur, ut inquit Etymol. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, Xen.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὸν, peritus, ſciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικὸν γὰρ ἀνδρὸς ἢ τοῦτο δεῖ. Bud. in ann. ſcribit, γνωμονικὸν eſſe partem aſtrologiæ quæ ſolariorum diſcriminatis umbris horas gnomone pernotat. Vitruv. autem lib. 1. c. 3. architecturæ partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noſcito, agnoſco. Plutarch. in amat. narr. τόδε τὸ φάσγημα γνωρίζειν ὅτι τὰ Φώκια εἶη, vocem illam. ut quæ Phoci eſſet, agnoviſſe. Sic Herodian. lib. 1. γνωρίσασα ἢ τὴν Κομμόδου χάριτα, agnita Commodi manu. ¶ Item cognoſco, novi. Hocrat. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοί ἢ τίνες εἰσίν. Sic ad Philip. c. 1. ἢ τί αἰρήσομαι, ἢ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do ſive præbeo, notifico, declaro, indico. Greg. ἐκείνῳ γνωρίζειν τὴν ἀῤῥτίαν. Sic ſæpe in novo Teſt. ut Joan. cap. 17. Rom. c. 9. Epheſ. cap. 1. & alibi. ¶ Ponitur pro σωίζομαι ἢ σῴζεσθαι, ut exp. Bud. ex Plut. in Fabio, ᾠ γνωρίζει τὰ ἀδελφὸν ωπῶ ἢ μιᾷ, conciliat illi & inſinuat.

Γνωρίζομαι, agnoſcor. ut Herodian. l. 2. τὸ ἦθος ἀποκεκρυμμένον, οἷς μὴ γνωρίζοιτο, detonſa barba ne agnoſceretur. Item cognoſcor, unde ἐγνωρισμένος, cognitus. Item notus fio, innoteſco, patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem ſive aliquid agnoſcimus. indicium. Synel. Luc. Plut. Xenoph. Gal. ¶ Item inſigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut civitas viſenda eſt, apud Greg. in oratione de Baſilio. Sic apud Alexand. Aphr. in præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, inſignia geſtat Philoſophiæ. Plur. num. γνωρίσματα, ſunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam ſignificatione. ἀπόῤῥητα etiam dicuntur ut apud Paul. in Atticis, κρηπῖδας Αἰγίνα τοὺς πόρα ἢ ξύφος δεῖναι γνωρίσματα ἔῤῥ τῆ πατῆ.

Γνωρίστης, ου, ὁ, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato πολλὴν χάριν οἶδα σοι τῆ Θεαιτήτου γνωρίσει, quod mihi notum & familiarem feceris Theætetum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens, & q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου, ὁ ἢ ἡ, notus, cujus notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. & Plutarch. in lib. de Pyth. orac. Exp. etiam, cognitio facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, ſocius, quicum conſuevimus. apud Platonem. Dem. Xen. Ariſtot. &c. ¶ Peculiari magis ſignif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. apud Suid. Sic & Plut. in lib. de virt. moral. ἀντὶ γνωρίμων ἢ μαθητῶν ἔφασκε καλεῖσθαι τοὺς ὄντως. Γνωρίμως, familiariter. more eorum qui ſunt familiares. Exp. & planè, liquidò.

Γέγωνα, γεγωνέω, quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex γιγνόσκω cum præpoſitione.

Ἀναγινόσκω, agnoſco. Ariſtoph. in Ranis, ἢ βέ ἔν με σοφόν ὄντα γε κοὐδὲν ἧττον εἰδέναι σ᾽ ὄντ᾽; ¶ Item pro, διαγινόσκω, dignoſco, internoſco, apud Herodianum lib. 7. αἱ τε ῥᾳδίως ἐδαφηπορεῦν, ὅσπερ δὴ σύμβολον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῆ ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro ſimplici γινόσκω. ut Iliad. ν, -μάλιστα δ᾽ ἐμὲ αὐτὸς ἀνέγνω, pro ἔγνω, inquit Euſt. ¶ Item ſuadeo, & perſuadeo. Sæpe apud Herodot. ut ἀναγινόσκουσι βασιλέα στρατεύεσθαι, i. ſuades. Idem dicit, ἀνέγνωσε Ψυλλὸν λόγον, i. perſuaſit. Sed hæc ſignificatio ionum propria eſſe putatur. ¶ Item lego ea ſignif. qua dicitur lego librum, ut apud Xenoph. in Symp. τό τε ὀπῖ τῆς ξυχῆ ἄμα ἀεσθήναι μὴ χάριεν τε ἢ ἀναγινόσκειν δεῦμα βέ ἴσως τὶ ἐστίν.

Ἀναγινόσκομαι, agnoſcor. Item dignoſcor. Item perſuadeor. Item legor. ut apud Plut. in public. ἀναγνῶσθαι τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio, ἀναγνώσεως. Item lectio, i. quod legitur. Synel. Item recitatio. Baſil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipſa legendi actio. Plut. de præc. ſan. Item perſuaſio. Suid. ex Herodoto.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. cujus munus eſt legere alicui ſcriptum quodlibet. ut ὁ ἀναγνώστης τῆ Καλλιόπης, apud Plut. in Alexand.

Ἀναγνωσικὸς, exp. ad legendum aptus. Ἀναγνωσικεῖον, (q. d. lectorium) locus in quo legi ſoler.

Decomp. Ἀντιαναγινόσκω, q. d. viciſſim legere. Ἀντιαναγνώστης, qui viciſſim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epiſt.

Ἐξαναγινόσκω, perlego, legendo evolvo. Plut. in Catone Utic. ἐξαναγνὸς τὸ βιβλίον.

Ἐπαναγινόσκω, relego, vel etiam lego. Epict. ἐπαναγνωθι χρύσιππον.

Εὐανάγνωστος, lectu facilis. ut εὐανάγνωστος βίβλος. Ariſt. Rhet. 3.

Μεταναγινόσκω, de ſententia deduco. Μεταναγινόσκομαι, de ſententia deducor: unde μεταναγνώσθη, apud Soph.

Παραναγινόσκω, q. d. juxta lego. Aut, ex adverſo & altrinſecus lego: ut apud Dem. quum duæ leges è duobus leguntur, ut fiat contentio legum.

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Προαναγινόσκω pro παραναγινόσκω, præcognoſco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi, ſeu ſtudioſus legendi. φιλαναγνωστεῖν, cupidum eſſe legendi, libenter lectitare. ex Diod. Sicnlo.

Ἀπογινόσκω, non agnoſco, abnuo, improbo, rejicio. Synel. κῆ ἢ

Δελτικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας οἰκειότητα, i. naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Et cum genitivo. ut apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τούτων οὖν δὴ θῦς, ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλοιουμένων τοῖς νόμοις, jam primùm isti ab hac sorte rejiciendi. ¶ Item pro, statui vel statuo hoc non esse faciendum. ut apud Plut. cum inf. ¶ Item absolvo, hoc ést, judico crimen non esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω, ut Æschin. adversus Ctesiph. μήτε ἀπογνώτω μηδὲν, μήτε καταγνώτω πρὶν ἀκούσῃ. Sic apud Demosthenem judices ἀπεγνωκότες & κατεγνωκότες inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι ψυλαὶ, & καταγινώσκουσαι. In hac autem signif. jungitur interdum accusativo rei: ut ἀπογινώσκειν τὴν ἔνδειξιν, vel τὴν γραφὴν, apud Dem. aut accusativo personæ, ut ἀπογινώσκειν τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, absolvere aliquem à crimine. Item renuntio, valere jubeo, salutem ultimam dico, ut in tab. Cebet. ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ rejicimus. ¶ Item despero. quæ signif. frequentissima est. Sæpè cum genit. ut Dem. ἀπεγνώκατε ἑαυτῶν. Plut. in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπεγνωκώς. Interdum cum inf. ut Plut. ἀπεγίνωσκεν ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, desperabat fieri posse, ut, &c. Sic ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, despero futurum ut audiam. Jungitur etiam accusativo. Aristot. Ethic. l. 3. c. 6. οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. ἀπογινώσκω σε. exp. spem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba. τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεγνωσμένος, desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. & Plut.

Ἀπεγνωκότως desperatè, per desperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere.

Ἀπόγνωσις, desperatio.

Ἀπογνώστης, exp. ἄνελπις. q. d. desperator, qui desperat vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, ἡ, idem quod ἀπόγνωσις. Thuc. l. 3.

Διαγινώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno. ut διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, Aristoph. ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. διέγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. & Luc. εἰ κλαίειν διέγνωκας, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio, dijudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, dijudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

Διαγνωστικὸς, qui est dignoscendi & dijudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διαγνώμη, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod διαγνώστης, Suid.

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω, exp. recognosco, iterum decerno.

Προδιαγινώσκω, antè considero seu perpendo, animo percipio. Thuc. lib. 1.

Συνδιαγινώσκω, ex Herodoto aff. pro, assentior.

Ἐπιγινώσκω, agnosco. Basil. in epist. de vita solitaria, ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολήν. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, partum agnoscere. Verbum est jurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, ut Matth. 11, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱός.

Ἐπίγνωσις, ἡ, agnitio. Herodian. lib. 7. πρὸς τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum ἐπίγνωσις ἀληθείας, & ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμη, ab Hesych. exp. διάγνωσις. item συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum, judicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est, Luc.

Εὐεπίγνωστος, (decomp.) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, percipio Xenoph. τοὺς δὲ γνώμῃ σου τεταγμένην ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον καὶ ῥᾶον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων περαίνοντας. ¶ Item sentio de seu judico & existimo de. ut καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te judico & existimo, ex Dem. Item arbitror, judico. ut καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν vel φθόνον & similia, judico imperitum, &c. itidem ex Dem. Apud Synes. φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν καταγνοῦσι, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo, Herodian. καὶ τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες. exp. ita timiditatis me arguere. Exp. & contemptui habeo, ut apud eundem, καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥᾳθυμίαν, alterum quidem ut desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno. ut καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, seipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, capite damnare. exp. & adjudicare morti. Sic καταγινώσκω σου φόνον, damno te homicidii, vel ut homicidam. Pro quo dicitur etiam inversa constructione καταγινώσκω σου φόνου, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Judith. κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. exp. noluerunt mihi venire obviam.

Κατάγνωσις. exp. damnatio, seu condemnatio. Greg. & Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est ut damnari non possit, aut etiam reprehendi. in quem reprehensio non cadit, ad Tit. c. 2.

Προκαταγινώσκω, antè damno seu condemno. Exp. & præjudico, præjudicio condemno. Dem. Thuc. Luc.

Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam

præjudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. & præjudicatio, item præjudicium.

Μεταγινώσκω, sententiam muto, consilium aliud capio. Interdum reddi potest, resipisco, me pœnitet. Thucyd. l. 3. μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sic & Eurip. in Medea, μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. Invenitur etiam μεταγινώσκειν ἐπί τινι, apud Luc. & Herodian. Et μεταγινώσκειν τινι, sine præposit. apud Philostrat. in epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ, vel pœnitentia. Pro quo legitur etiam μετάγνοια, ut ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

Παραγινώσκω, præter jus & æquum statuo, vel perperam statuo & judico. ut Xenoph. Apomn. l. 1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὸ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philostrat. cum gen. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου, iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες.

Προγινώσκω, prænosco, præcognosco, vel præscio, præscisco. Item præsentio, præsentisco. Thuc. l. 2. καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Utitur & Hippocr. & Gal.

Προγινώσκομαι, prænoscor, præcognoscor. unde προγνωσθεὶν, apud Herodian.

Πρόγνωσις, prænotio, præcognitio, præscientia, præsagium. De hujus vocabuli usu in arte medica, vide Gal.

Προγνώστης, præscius futurorum, cui est facultas præsciendi futura.

Προγνωστικὸς, adject. ut προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus vel præsciendi vis, Phil. de vita Mos. l. 3. Interdum qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi, apud Gal. Προγνωστικὸν, subst. præscitum. Extat & opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q. d. simul sentio, i. ejusdem sum sententiæ, consentio, apud Plut. in Coriolano, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μαρκίου τραπέσθαι. i. consenserunt, vel assensi sunt. ¶ Item conscius sum. Herodot. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασιν ὀρθῶς. Greg. τοιαῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκέναι κακὰ καὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἀνάξια. unde particip. συνεγνωκὼς pro conscio sed in plur. potius dicitur præfixo articulo. ¶ Item ignosco, veniam do vel tribuo. Cum solo dat. ut σύγγνωθί μοι, Aristoph. Cum dat. & accus. ut συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν. Eurip. Apud Philostrat. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, ignosco quòd deceptus sis.

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω, i. conscius mihi sum. Herodot. ἑωυτοῖσι συγγινωσκόμενοι εἶναι κατὰ τὸ ἥσσονες, sibi conscii se inferiores esse. Item pro, ignosco, Euripides, συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. Item pass. pro, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, nec volo mihi ignosci vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur & συγγινώσκεταί μοι, mihi ignoscitur.

Συγγνωστὸς, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur. venia dignus, Plut.

Συγγνώμη, q. d. ignoscentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. Pro eodem dicitur & συγγνώμην δίδωμι, apud Polyb. & alios. Interdum tamen συγγνώμην ἔχειν passivè dicitur cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est, ut apud Plut. adversus Coloten. & Thucyd. l. 3. συγγνώμης τυγχάνειν sive τυχεῖν, veniam consequi vel impetrare, apud Isocr. Dicitur & συγγνώμην λαμβάνειν apud Dem. ¶ Apud Aristot. Ethic. l. 6. c. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas. quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia, item concessio permissio. 1 Cor. 7. τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. ¶ Item subaudito vel addito ἐστὶ frequens est pro, venia dignus est vel dignum est (prout postulat locus) veniam meretur, venia tribuenda est. ¶ Item status unus ex assumptivis, quum reus crimen quod objicitur, transfert in rem aut personam quæ judicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. concessio à Trapez. exp. Latinè dici etiam potest venialis status, & deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia, facilis in condonandis peccatis. Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος, ut συγγνωμονεστέρα ψυχὴ, apud Synes. animus ad misericordiam propensior.

Σύγγνωμον, in neut. gen. ponitur passivè pro, συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, consentiens, qui est ejusdem sententiæ. Plato de leg. l. 6. ὑμᾶς δὲ ἡμῖν βουλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι.

Συγγνωμονικὸς, idem quod συγγνώμων, in prima signif. apud Aristot. Eth. l. 4. c. 5. & rhet. 2. Usurpatur etiam pro συγγνωστὸς, venia dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. Eth. 5. & 7. Συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia, indignus cui ignoscatur.

Ἀσυγγνώστως, ita ut agnosci non possit vel non debet.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus: aut etiam, qui veniam non dat, apud Dem. Exp. etiam, immitis, immisericors.

Alia composita formata ex secunda aut tertia persona sing. præt. pass. sine præpositione.

Ἀγνωσία, ἡ, ignoratio. vel non cognoscere. Thuc. & Eurip. Apud Poll.

Poll. est etiam ignobilitas: seu ignobilem esse, inglorium, incelebrem.

Ἄγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus. Od. β, & ν, & act. Ap. c. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone utentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Activam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone, δυσμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον, ubi exp. ignaram. Ἀγνώστως ignoté. item ignobiliter, inglorié.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. & alios. Item ignobilis, inglorius, celeber. apud Eurip. Item ignarus, inscius, apud Xen.

Ἀγνῶς, (adverb.) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσσω, ignoro, nescius sum: apud Musæum, Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπόσπορος ἐστὶ θαλάσσης. Ἀγνωσσίσκω, idem, unde ἀγνώσσασκε, Od. ψ.

Ἄγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγνωστος, incognitus. Soph. in Oed. tyr. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio. Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam & ἀληθότητα.

Ἀλλόγνωτος, aliis notus. & (ex consequente) nobis ignotus. unde ponitur pro extraneo sive peregrino, Od. β, ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Eustathio est etiam ὁ πολέμιος, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἢ πρὸς ἡμᾶς.

Ἀρίγνωτος, valde notus vel celeber. Od. ρ.

Αὐτόγνωτος, unde apud Soph. in Antig. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων ἔρως.

Δύσγνωστος, cognitu difficilis.

Εὔγνωστος, cognitu facilis. Exp. & bene notus.

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa Bud. ex Areop.

Θεόγνωστος, Deo cognitus. Epigr.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordiū, Act. c. 1.

Πολύγνωτος, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων, itidem sine præpos.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentė carens, consilio carens, judicio carens, stolidus, apud Herodot. exp. & amens, apud Plut. Ab Hesych. exp. consilii expers & sensu carens. Sic Æschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum: cui opponitur πολυγνώμων, apud Plat. in symp. Sic usurpatur & superl. ἀγνωμονέστατος apud Xen. apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, ut ἀγνώμων κριτὴς apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος, & ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, & (per consequens) inclemens, Xenoph. Pæd. 4. λέγεται ὠμὸς εἶναι καὶ ἀγνώμων. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Pol. ¶ Item qui est ejusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων; Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo, Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, ubi tamen exponitur etiam ἀσύγγνωστοι. ¶ Item à nomine γνώμων, præfixo α privativo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur: annosus aut certè non amplius juvenis. Poll. Pro eodem affertur & ἀπογνώμων.

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγνώμων. Usurpatur præsertim in genere neutro, & substantivè pro, res iniqua & injusta. Luc.

Ἀγνωμόνως, sine consilio, sine judicio, stultè, apud Demosth. & Xen. Item iniqué. unde ἀγνωμονέστερον, iniquus. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q. d. consilii carentia. Apud Bud. exp. stoliditas apud Herodot. in Melpom. πρὸς ἀγνωμοσύνην τραπόμενοι. ¶ Item pro imperitia. ut vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas. Dem. Pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum aut factum stultum, quod stultè, sine ratione & judicio fit. Aristid. in Panath. προσθέντος δ' ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἔτι μείζονα. unde & ἀγνωμοσύναι apud Plut. in Pericle, ἀγνωμόνως facta. ¶ Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμονέω, ῶ, F. ήσω, ignoranter & imperitè ago, imperitè versor in re aliqua, Poll. ¶ Item iniquè & improbè ago, inquit Bud. significat etiam ἀχαριστεῖν, apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ. pro cor. πρὶν ἂν ἠγνωμονήκασιν εἰς ἡμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν πρὸς τὴν ἔκτισιν, non agnoscere debitum q. d. iniquè agere circa solutionem. ¶ Idem Bud. ait etiam esse debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit & ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen.

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων, Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator. (ut Bud. exp. in annotat. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. & Aristot. Rhet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A. Bud. exp. qui ex sui animi sententia judicat, vel ex sua conscientia, ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitratu facio vel judico & decerno. (Suid.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps: ut δίγνωμος λόγος, vel de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διχογνώμων, cujus diversa est sententia, cujus sententia dissidet ab alius sententia. Exponitur & duplici tractus sententia.

Διχογνωμονέω, ῶ, dissentio, dissideo. Xen. exponitur & duplici sententia distrahor.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ, diversa sentiens.

Ἑτερογνωμοσύνη, diversa sententia. Joseph.

Εὐγνώμων, æquus & bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerum æstimator. Aristot. Ethic. l. 6. Exponitur etiam à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona, sed etiam de re. apud Athen. l. 12.

Εὐγνωμόνως, ita ut æquus sit rerum æstimator, ita ut æquum & bonum virum te præbeas, ita ut ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiam æquanimitas & candor. Æschin. in Ctesiph.

Εὐγνωμονῶ, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis & responsis oblectans, i. prudens, apud Polyb.

Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu privatoque sensu statuit, Aristot. Ethic. 7. c. 9.

Ἱππογνώμων, qui equas gravidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππος epitatico.

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia sive pertinax. A Bud. exp. pervicax, tenaxque propositi, Aristot. Eth. 7. c. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu pervicacia, in sua sententia. A Bud. exp. propositum tenax, & validum. Joseph.

Λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia. Exp. etiam acer, acutus.

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo, i. mitis. Æschyl.

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. ¶ Item qui grandibus sententiis utitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, mgnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, sive gerendis rebus magnis deditus. Item, granditas sententiarum. In qua signif. ponitur & τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè, apud Xen.

Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sola dependentes sententia.

Νοσογνωμονικὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens, Hesych.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ. idem sentio, consentio, assentior. Dicitur ὁμογνωμονῶ σοι, & ὁμογνωμονῶ σοι καὶ τοῦτο apud Xen. de hoc tibi assentior. Dicitur & ὁμογνωμονῶ σοὶ περὶ τούτου, apud Aristot. Eth. l. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & judicat: ut ὀρθογνώμων ψυχὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.

Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multùm perito seu multarum rerum perito, cui opponitur ἀγνώμων.

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit: princeps senatus.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus q. d. naturæ cognitor, vel peritus judicandi de natura, qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία, & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur. Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens: Et τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura judicandi peritus sum, vel de natura judico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (ut tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicujus & adnoto, ut postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristog. Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is cujus natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cujus natura ex aspectu judicatur aut saltem conjectura fit. Aristot. ibid.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus, aut qui talis est ut agnosci non possit, Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiā non venit, vel qui talis est ut innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀγαγωγεί̃ω, agnosco. Plato in Polit. *δεῖ δὴ πως συγγένειᾳ ἡμᾶς ἀεὶ ἀφομοίωσις διὰ λόγων ἀναγωγείζειν.*

Ἀγαγωγεί̃ωμαι, agnoscor.

Ἀγαγωγεισμός, ου, ὁ, agnitio. Synes.epist.100. *Ἀγαγώγισμα*, τό, idem : interdum est potiùs specimen & documentum, teste Bud.

Ἀγαγώγεισις, εως, ἡ, idem quod *ἀναγνωρισμός*, apud Plat.

Ἀναγνωείζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap.2. *ἰδόντες δὲ ἐγνωρίσαν περὶ τοῦ ῥήματος*, exp. divulgaverunt, notum fecerunt.

Δυσγνώεις, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest, vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώεις, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest, vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

Γαδγ, &c. vide in Γάλα. Γάλμα, &c. vide in Λάμα.

ΓΑΝΙΣ, ίδος, piscis genus, apud Athen.l.7. & Suidam & Aristoph.in Equit. vide & Plin.lib. 9.cap. 43. ab Hesychio scribitur *γλανίς*, exponiturque etiam *ἀργὸς*, iners.

Γλανὸς, ab Hesych. exp. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist.an.l.8.c.5.

Γλέξ, vide in Γάλα. Γλεεὶς, vide Γλέφω.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ου, ὁ, glaucus, cæsius. Aristotel.de mantichora fera, *τὸ δ' ἄιμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χολὴ κιτρόεειδὲς*, pro quibus Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse *γλαυκὸς*, i. oculis esse cæsiis. ut apud eundem in Probl. sect. 10. *διὰ τί οἱ λάκκοι ἀνθρωποι καὶ οἱ ἵππωι οἱ ἐπιπολὺ γλαυκοί*. Dicitur & *γλαυκὸς* τοῦ ὑδρὸς apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & *γλαυκὴ* sine adjectione (sicut & *ὑγρὴ*) ab Hesiod. in Theogon.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, seu cæsius. ut *γλαυκότης ὀμμάτων*. Aristot.5.de gen.anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu *γλαυκόωσις*, εως, ἡ, glaucedo (ut vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitiuna in oculo quum præter naturam glaucescit. vel (ut alii definiunt) transmutatio humoris cristallini in glauceum, vide Galen. Ruf. Ægineta, &c.

Γλαύκος, glaucus. ut *γλαυκίων κόκκων*, acinorum glaucorum. Theophr.l.2.hist.pl.c.2.

Γλαυκόω, glaucis oculis terribiliter intueor. ut *γλαυκώσας* leo, Hom. & Hesiodo. Item pro, glaucesco. Dionys.

Γλαυκίος, ους, à glaucis oculis nominata, Eustath. ¶ Item herba quædam & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha, sed pro herba invenitur potius *γλαύκιον*. Hinc *διαγλαύκιον*, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαῦξ, ulula, noctua. ut in proverb. *γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας*, vel *ἀθηναζε*, noctuas Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Dioscor. Ingalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat, vide & *γλαξ* in *γάλα*. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκίδης, ους, ὁ, & ἡ, noctuæ speciem gerens, Gaza interpr.

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Etym. exp. obtusè video.

Compositæ.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsiura reddo. unde passivum *ἀπογλαυκῶμαι*. Plutarch.in Timol. *ἀπογλαυκοῦσθαι ἐωθὼς τὸν ὀφθαλμὸν λέγει*.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod *γλαύκωσις*.

Διεγλαύκωσις, altero oculo cæsius.

Ὑπογλαυκός, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκόω, subglaucus fum. Mosch. idyl.2.

ΓΛΑΦΩ, F. *γλω*, cavo, excavo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide, de leone loquens, *πολλοὶ δέ τε καὶ ἀνδρες ὀλοῇ μαχεσάμενοι σκοῦ γλάψουσι*. ubi exponitur, fodit. Hesych. vult *γλάφει* esse *γλύφει*.

Γλάφος, antrum, spelunca, caverna. Hesiod.in Erg. *καὶ γλάφον πετρῆεν*.

Γλαφυρός, ὰ, ὸν, cavus, profundus. ut *γλαφυραὶ ῥῶπες*, & *γλαφυρὴ πίτυη*. Hom. Item scitus, elegans, venustus. quod dicitur, scite & eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate obfectans, apud Plut. Item lautus, apud eundem. ut *ἀεὶ δὲ γλαφυρὸν βίον*. ¶ Item aptus & appositus, apud Aristot.lib.3. de part.an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè. unde *γλαφυρωτέρως*, Arist. de anima l.1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλύφω, scalpo, sculpo. Aristoph. *ἐκκαλῶν ἐνίοις οἰκίας, ναῦς τ' ὄγκυρον*.

Γλύφομαι, scalpor, sculpor. ut *γλύφεσθ' ἀδικάτως*, qui præ dulcitie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ὰ, ὸ, sive *γλυφεὺς, ῆος*, ὁ, sculptor. Epigr. *γλυπτῆς*, qui sculpi potest, item pro sculpto apud 70. interpret. quum de idolis dicitur.

Γλυφὶ, ἡ, sculptura. Item quod insculpitur. Plutarchus de prud. anim. *γλυφεὶς*, sculptor. *γλυφεῖον*, scalprum. Luc. *γλύφανον*, sculptorius, in Epigr. *γλυφάνου κελεύσας*.

γλυφὶς, apud Hom. & Herodot. crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur. At *γλυφὶς κεφάλαιον* in Epigr. cultelli calamorum incisorii & velut sculpentii.

γλαφίδες & *λεῖαι*, apud Sophoclem in Priamo sunt *οἰκοδομήματα*, teste Poll.lib.10.c.31. Etymologo quoque *γλαφὶς* est instrumentum quo excavantur & expoliuntur lapides, à *γλάφω* significante κοιλαίνω, per syncopen pro *γλαφεὶς*, afferturque ex Callim. *γλαφίδες σφυρὰ τε τριδυμέων τε μολίβδης*. Latini cœlum dicunt fin scalprum. Idem tamen Etymol. exp. etiam *σμίλαι, ῥῖνα, ὄγκυρα*.

γλύφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm ex *γλάφω*.

Ἀγλαφυρῶς, inelegans, invenustus. Ἀγλαφύρωτος, inelegantia, invenustè. Athen.l.10.

Διαγλάφω, cavo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex *γλύφω*.

Ἀγλύφω, sculpo.

Ἀγλύφωτον ποτήειον, sculptum poculum, asperum sculpturæ.

Ἀγλυπτῶς, ὰ, ὸν ἡ, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælatus. que asper, Plin.l.33.c.11.

Ἀμφιγλυφὶς, ίδος, ὁ, ἡ, recens sculptus. ut *ἀμφιγλυφὶς ξίωνη* Theocr. in Erg.

Διαπλογλυφὶς, ὰ, ὸ, qui annulos sculpit, aut cælat. Dion. Laërt. in Sol.

Διαπλογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura, Plato.

Διαγλύφω, undique sculpo. vel q.d. persculpo.

Δίγλυφος, ὰ, ὸ, ἡ, bis incisus, vel gemina sculptura incisus.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἐρμογλυφεὶς, έως, ὁ, & ἑρμογλύφος, (Mercurii sculptor, i.qui Mercurii statuas sculpit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit. Luc. Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum.

Ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina. Plut.in symp.

Εὐγλυφὶς, bene sculptis, bonam sculpturam habens.

Εὐγλυπτός, idem. in Epigr.

Ἱερογλύφος & ἱερογλύφης, ου, ὁ, (q.d. sacra sculpens) qui scalpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieratographica vocantur. Dicti autem ἱερογλυφῆς, apud Ægyptios (inquit Bud.) sacra quædam monumenta non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumq; figuris significantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor. *Καλαμογλυφὶς*, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio, ut qui ob parsimoniam è nasturtio quoque herba satis vili delculpat aliquid : aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοσφιγγοραδαμογλύφος. Aristoph.in Vesp. voc. eos qui supra modum restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam *τὸ κύμινον σφίγειν*, & *τὸ καρδάμωμον γλύφειν*.

Καρδαμογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque alveos conficit, qui *κορδύπας* dicuntur, Poll. ex Gratiani *γαίτωσιν*.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit.

Λιθογλυφὶς, in lapide insculptus. Λιθογλύφος, qui lapides scalpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ὀδοντόγλυφος, ου, τὸ, & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύφης, poculorum sculptor seu cælator, ex Euphorione.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit. Hesych.

Ξυσσογλύφος, qui ligna polit seu sculpit. Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plut. de aud. poëm. Videntur *τοκογλύφοι* propriè dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖον, tabulis inscriptæ nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. item simpliciter fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τοίχογλυφος, (q.d. trifculptus) tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam & striatâ triplici sulco, *τριγλυφον* dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & *τὸ τριγλυφον*, apud Athen.

Decomp. Μεταξυστυλογλυφεῖον, vel *μεσοστυλογλυφεῖον*, intercolumnium. Ὑπογλυφὶς, ίδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib.2.

γλάγων, vide in *γλάγω*.

ΓΛΕΥΚΟΣ, ους, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophyl. epist. 44. *ἐχέδιός πολλαὶ ἢ γλεῦκος, ἢ μελιτῶτα, ἢ πόσιμα*.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum. *οἶνος πολὺ ἥδιμα ἔχων*, apud Eustath.

γλεύκινον μύρον, q.d. musteum unguentum, de quo Dioscor. Item *γλεύκινον ἔλαιον*, q.d. musteum oleum.

γλευκὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀγλεύκης, ίος, ὁ, ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. *οἶνος ἥδιστος μὲν ἀγλεύκης, ἀσθενὴς δ' ἔτι*. Metaphoricè pro insuavi & injucundo, apud Hermog. de Thucydide, *ἀλλ' ἡ ἀγλευκὴς ἔτι καὶ ἁδρὸν διάλεκτος*, apud Nicand. in Alexiph.

Πολυγλεύκης, ους, ὁ, ἡ, musto abundans.

γλάμα, vide in Λάμα.

ΓΗΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, ut volunt nonnulli. Secundum Pollucem verò l.2. est *ἡ τοῦ κόρης αὐγή*. Interdum pro toto oculo accipitur, ut Od. 1. Παῖπα δέ οἱ βλέφαρ' ἄμφι καλύψατο χερσὶν ἑῇσιν. Hom. Il.θ. Ἔρρ' ὄφελες κακὴ γλαυκῶπις. schol. exp. αἰδοῦς κόρη. ¶ Præterea sunt qui *γλαυκῶπις* sive *κοπιλον* ab Hippocr. in lib.de artic. nominari dicant cavitatem illam offis quæ aliud os in suum sinum recipit, quæ commissura *γόγγυμος* etiam vocari solet. ¶ Denique *γλαυκὸς* nostinari etiam apum favos testantur Etym. & Hesych. ◆ Quidam derivant *παρὰ τὸ αἴγλιον τῶν λαμπρότητα*, ut dicatur quasi *αἴγλιωπ*, alii *παρὰ τὸ γαλαυκῶπις* per syncopen.

γλαυκὸς, τὸ, ut Il.λ. ὃς *γλαυκὸς πολλὰ κεχαρίσθαι*, quidam adjective exponunt, spectaculo digna, alii substantivum esse volunt, & significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum, *πάντες γλαυκῶπα*, Cic. vertit quadruplices stellas.

Compositæ.

Ἀγλαυκὸς, ὰ, ὸ, ἡ, pupillas non habens, & synechdochicè, cæcus, Nonn.

Βοῶγλαυκὸς, bubulas pupillas habens, id est, pulchras, bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, *ἄιμα βοῶγλαυκὸν φοσσύνατο*.

Δίγλαυκὸς, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Εὐγλαυκὸς, pulchras in oculis pupillas habens, item, bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. lib.3. *Εὐγλαυκοι λύκοι πνείγλαυκοί τε λέοντες*.

Θεόγλαυκὸς, pupillas oculi divinas seu Deo similes habens, aspectu divino prædituς, os Deo similis, ut Θεόγλαυκον φράσαντο apud Nonn. divina facies.

Ἰόγλαυκὸς, habens nigricantes pupillas in modum violæ quæ dicitur *ἴον*. Hesych.

Μελίγλαυκὸς, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόγλαυκὸς, monoculus, Hesych.

Νεόγλαυκὸς, novas habens pupillas, id est, qui visum recens recuperavit.

Περίγλαυκὸς, undique circumspiciens, Arat.

Περιγλαυκόωμαι, *ῶμαι*, oculorum pupillis lustro, circumspicio, unde apud Theocr. Περιγλαυκώμενον δοῦναι, de leone omnia colluftrante oculis.

Πυρίγλαυκὸς, igneas pupillas habens, Oppian.

Τριγλαυκὸς, tres pupillas habens, ut *τριγλαυκα θρόματα*, Il.σ. inaures triplicis pupillæ formam gestantes.

ΓΛΗΧΩΝ, ωνος, ὁ, pulegium, herba quam nonnulli *βλήχωνα* appellant, à *βλήχω*, id est, balatus, quòd pecoribus gustata dum floret, excitet balatum, teste Diosc.l.3.c.36. Doricè *γλάχων* vocatur, ut *βλάχων* pro *βλήχων*, unde Aristoph. in Acharn. *τοῦδε τοῦ γλάχωνος*. Sic & Theocr.

Γλαχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio condirum. Dioscor. l.5.

ΓΛΙΓΝΟΣ, seu *γλεῖνος*, genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Quidam exp. Gallica. Vide Theophr. hist. pl. l.3.c.11.

ΓΛΙΣΧΡΟΣ, ὰ, ὸ, ἡ, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur & de solitis corporibus & de humoribus. Hipp. de nat. hom. *τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι, ἔπειτα μετὰ τοῦτο χολὴ ξανθὴ, ἔπειτα μετὰ χολὴν ἰκτερώδης· ἔπειτα μετὰ ταῦτα μελαγχολή· ἐν δὲ σώματι ἐνοικέοντι χυμῶν γλισχρότατον*, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib.2. *τῶν δὲ ἐχόντων ἔνιοι μὲν ἧττον γλίσχροι, δὲ εὐδιεῖς*. Et apud Diosc. lib. 3. *γλίσχρα γλίσχρα*, radix lenta. ¶ Exponitur & lubricus. ¶ Item tenax, parcus. Luc. *γλισχρότερον οὐδὲ πάνυ δυσχερὲς*. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius, strictus. Plutarch. in Lycurgo, *γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἔδει τὸ δίκαιον*. Apud Luc. *γλίσχρα τέχνα*, artes parum fuppeditantes ad victum, artes jejunæ. Ab Hesychio, exponitur etiam valde sordidus, ut ab Etymologo quoque. ¶ Etymologo est & ὁ λίχνος & ἀπὸ συμβεβηκὸς ἀφυολείστους, quasi ὁ λίαν ἐσθίων, vel *γλισχύων*. Ὅθεν ὑβρὶ τὸ δέον. Exponitur ab eo & *ἄπρωτος*, ut *γλίσχρον* quoque apud Aristoph. à nonnullis accipitur pro *ὀπτόν*, ἀτρυμοlus. Reperitur & *γλισχὸς*. unde *γλισχότης*.

γλίσχρος, tenaciter, seu more eorum quæ viscosa & glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè. Hesych. & Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, ut *γλίσχρος ζῆν*, Aristot. polit.2. Item, vix, difficulter, ægrè, apud Plut.

Γλισχρώδης, ὰ, ὸ, ἡ, lentus, tenaxque & viscosus, in modum eorum, quæ *γλίσχρα* nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor tenacitasque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib.5. Item tenacitas, parcitas. Plutarchus.

γλισχαίνω, *γλίσχον* reddo, unde pass. *γλισχαίνομαι*, viscosum seu glutinosum fieri, lentescere & tenaciorem reddi. Hipp. de art.

γλίσχασμα, exp. *γλισχρότης*. Hippocr. & Gal.

γλισχρίδιον, parcus & restrictus fum, tenax fum & *γλίσχρος*, more nimirum *τῶν σμικρολογουμένων*. Bud. & Eustath.

γλίσχρων, ονος, ὁ, ἡ, exp. *ἐπιδυσκολαίνων*, cupitor, *ὁπτὸν τῶν γλίσχρος*. Aristoph. in pace, *ὦ γλίσχρων*, ubi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser & ærumnosus.

γλισχρία, ας, exp. miseria, *ἀτυχία*.

Λίσχρος etiam scribitur, & *λίσχρως*, apud Suid. & Hesych.

Compositæ.

Ἀγλισχρος, ὰ, ὸ, ἡ, non lentus, non viscosus. Hippocr. *in* prorhet.1. & Gal. comm.3. in eum locum.

Ἐγγλισχρος, viscosus, glutinosus, lentus, tenax, cui ineft τὸ *γλίσχρον*.

Περίγλισχρος, circumcirca lentus & viscosus, Hippocr. aphor.l.4.

Ὑπόγλισχρος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΛΙΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, *ἐπιθυμῶ*. Interdum cum infin. Ilocrates in Panath. *ζηλώτατον ἡμῖν ἐστὶ μιμεῖσθαι γλιχόμενον*. Sic Dem. Philipp.2. *πάντες δὲ δεῖ γλίχεσθαι λόγου, ἀξίους δ' αὐτῶν ὑμᾶς δοῦναι πάντα*. Itidemque Plutarch. in Numa, *γλιχόμενος ἐξοικειώσαι πόλιν*, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accus. Philo de mundo, *αἰσθητὸν ὃν ἡ τοῦ κόσμου φύσιν γλιχθῇ ἢ ὅλα διαφυλαξ*, cupere & velle universi incolumitatem. Aliquando cum genit. Aristot. de mundo. *ἡ ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται*, contraria appetit natura. Sic Aristoph. *Τί δῆτα ἦν δὲ ἐγὼ κακῶν ὃ πᾶσι γλίχῃ*. Apud Herodot. *γλιχόμενοι περὶ ἐλευθερίης*, fum ftudiosus libertatis. Hes. *γλίχεται* exp. etiam *πάσχει*, quo significatu & *γλιχᾶσθαι* dicitur.

γλίχρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΛΟΙΟΣ, ία, όν, interdum est adjectivum, & exponitur ab Hesych. invalidus, item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubium loco, *κἀναδῶ*, *σχῆμα, ἐμάδησε, εἴρων, γλοιὸς*) annotat *γλοιὸς* idem propemodum valere quod *μιδᾶλης*, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concrevit. Nam ut id *πρὸ ὀπταμένου διολισθάνειν πέφυκε*, ita & *γλοιὸν* dici qui tali præditus est ingenio, ut *διολισθάνειν* elabique possit & creditorum minibus. Ad mores itaque translatum significare, qui mente seu ingenio est lubrico & mutabili. Exp. & malignus, malis imbutus moribus, item qui sordidis est moribus. ¶ Interdum est subst. & significat sordes olei, hoc est, sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur. Latinis strigmenta. Aliæ quoque sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen.l.7. *ὥσπερ εἴ τις χθὼν γλοιῷ*.

Γλοίνος, ητος, ὁ, idem quod *γλοιός*, adject. Etym. & Hesych. Et *γλοιὸς* à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & prava indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex. Hippoc. exp. connivendo oculos obvolvo.

Γλοιώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, strigmentosus, strigmentorum similis, strigmenti modo craffus & glutinosus seu viscosus. Diosc.l.5.c.92. Et *τὸ γλοιῶδες*, strigmentum, Diosc.l.2.c.205.

Γλοιωδίη, ab Hesych. exp. more eorum qui nunnt capite inter dormiendum, item conniventer.

Γλοιῶδες, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Diosc.l.5.c.92: *πείσεσθαι δὲ γλοιωθῆ*.

ΓΛΟΤΤΟΣ, ου, ὁ, nates, clunes, carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. Hom. Il.θ.338. Ὡς δ' ὅτε τις τε βοῦν ἐπὶ γλουτοὺς καὶ λαγόνας πιέσας ἐρύσσεται ἢὲ λάσσῃ Ἀπὸ [illegible] καταπήδα Γ' ἐρύσσε τε γλουτούς τε. Herodot. *ἀπὸ γὰρ γλουτέων τὰ ἄκρα*.

γλάπτα, naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominens, sefeque contingunt.

Compositæ.

Ἀπόγλυτος, qui clunibus videntur esse destituti, qui exilib. sunt clunibus, depyges.

Τἀπογλυτὶς, ίδος, ἡ, nates quæ sub clunibus sunt, id est, quidam commune clunibus & femori, ut air Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse *ὑποθυπτίδα*, de animal. lib. 1.

ΓΛΥΚΥΣ, ὰ, ὺ, dulcis, ut *μέλι γλυκύ*. Luc. in Vit. Auct. *τὰ γλυκέα συνέσεως ἢ μελιτώδη, ἢ μάλιστα τὰς ἡδονάς*. Et *γλυκὺς οἶνος*, apud Dioscor. & Athen. Plut. ad Col. *οἱ ἧττον γλυκὺ τὸ μέλι, ἢ πικρὸς ὁ ἄκολος*. ¶ Transferur ad multa, pro suavi seu jucundo, ut *γλυκὺς ὕπνος*, apud Hom. & *αὐδὴ γλυκίων μέλιτος*. Et Il. 2. *πόλεμος γλυκίων*. Dicitur & *γλυκυτέρ* in comp. itidemque *γλυκύτατ* in superlat. ¶ Item *γλυκὺ* vini dulcis genus. Lat. passum. Dioscor. *ὁπόσοι δέονται οἴνου ἢ γλυκέος. Idem, σταφὶς γλυκεῖα ἢ οἶνον γλυκάζουσι*. ¶ Item *γλυκὺ*, fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chr. l.3.c.1. ◆ Etym. deducit *παρὰ τὸ γλάδω*.

Γλυκεῖα, ἡ, absolutè & subaudito subst. dicitur *ἡ γλυκεῖα οἶνος*, teste Hesych. & Theophr. prædulcis enim est. Ab Hippocr. eadem vocatur *γλυκεῖον*, ut Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo, ut *γλυκύτης οἴνου* apud Athen. Γλυκ-

Γλυκερός, ᾶ, ὁ, poëtis idem quod γλυκύς. ut μέθυ γλυκερὸν, Od. ξ. Item metaph. γλυκερῷ φάει, Od. ρ. Et comparat. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκερός, ενθ᾽ ὁ, dulciusculus, subdulcis, vel dulcis, ut γλυκὺ ἐπὶ τοῦ. Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Oecon. ἀπὸ τῶν ἡλίᾳ γλυκαινομένων τὰς σταφυλάς.

Γλύκασις, q. d. dulcificatio.

Γλυκάζω, dulcesco, vel subdulcis fum, ut γλυκάζων οἶνος. Diosc. & Athen.

Γλύκασμα, sive γλυκασμὸς, dulcedo. Legitur & γλυκισμὸς, apud Athen.

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyside, herba de qua Diosc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 25. c. 4.

Composita.

Α᾽γλυκὴς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Α᾽ναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Α᾽πογλυκαίνω, dulce reddo.

Ε᾽γγλυκὸς, cui aliqua dulcedo inest, ut οἶνος ἔγγλυκος, Diosc.

Ε᾽γγλύαινω, indulco, dulcedinem infero, Herodot. l. 2. (de loco) ὃς ἐγλύανει ὀπισκίως.

Ε᾽πίγλυκυς, dulcis vel subdulcis.

Ε᾽πιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco seu indulco.

Καταγλυκαίνω, dulce seu suave reddo. Item mulceo, apud Greg. πρωτῶν μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἰσθμὸ καταγλυκαίνεσθαι τὴν ἀκολουθίαν.

Ο᾽ξύγλυκυς, dulciter acris, ut ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ apud Aristoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ est potus qui paratur dulcissimis favis maceratis & decoctis. Reperitur & ὀξυγλυκὲς apud Gal. com. 3.

Τ᾽ποσύγλυκυς, subdulcis, aliquantum dulcis.

Τ᾽ποσυγλυκαίνω, subdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem.

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet, Aristot. in Problemat.

Γλύμμα, γλύπτης, γλύφω, vide Γλάφω.

Γ Λ Ω᾽ Σ Σ Α, & Atticè, γλῶττα, ης, ἡ, lingua. Il. α. Τῷ μὲν γλῶσσ᾽ ἐμέλησε θεὰ λιγὺ γλυκίον μέλι αὐτῆ. Hesiod. ad Demon. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα σφηκῶδες ἐπιφέρει τὸ διαβολέα. Apud Herodot. & Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἰσέπεσε, ore suo dicere. ¶ Apud Aristoph. in Vespis, πᾶσιν γλῶτταν βασανίζει, excute omnem linguam, id est, omnem dicendi facultatem. ¶ Item lingua, id est, sermo unicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma, γλῶσσης χαρακτὴρ, Herodot. Il. ε. Ἄλλην δ᾽ ἄλλων γλῶσσαν πολυσπερέων ἀδρώπων. Sic ἀγνωστότατοι τὴν γλῶσσαν. Thucyd. 3. maximè ignoto sermone utentes. Plut. de defectu orac. γλώσσας πολλὰς δὲ ἔπεκτο χρῆσθαι φησὶ δ᾽ ἐμὲ τὸ πρῶτον ἐδιδάξεν. ¶ Item, peregrinum vocabulum, Aristot. de poët. Ξενικὸν δ᾽ λέγω γλῶτταν ἢ μεταφορὰν. Ibidem γλῶττα est vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, ut σίγυνον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Galeno est vocabulum obsoletum. Idem interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inscribit. ¶ Γλῶσσα αὐτὴ, lingua seu lingula tibiæ. Theoph. & Diosc. alio nomine γλωσσὶς sive γλωττὶς. Γλῶσσα præterea ab Iæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut scribit Pollux, γλῶσσαι autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincula putat Camer.

Γλωσσηπικὸν, vocabulum, peregrinum vocabulum, &c. ut dictum est in γλῶσσα. Dionys. Halic.

Γλωττικὸς, ὴ, ὸν, ad linguam pertinens.

Γλωσσώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, lingulatus, Vitr. linguæ specie & forma. Item linguax & loquutuleius, lingulax. Bud. ex Eccles. c. 8.

Γλωσσάριον, ᾳ, τὸ, lingua seu lingula, parva lingua.

Γλωσσὶς seu γλωττὶς, ίδ᾽ος, ἡ, lingua seu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca avis, dux coturnicum, l. 6. animal.

Γλωττισμὸς, ῦ, ὁ, osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò, ex Epigram.

Composita.

Α᾽σκωλόγλωσσον, ᾳ, τὸ, est vitium linguæ quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur & ἀσκωλόγλωσσοι, ii qui hoc vitio laborant quasi ἀσκώλιον sive ἀσκώλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες. Vide Æginetam & Æthium.

Α᾽γλωσσ᾽, ᾳ, ὁ ἡ, ἡ, linguam non habens, elinguis, ut ἄγλωσσος λαλᾶ, apud Athen. ¶ Item qui loqui non potest, qui obmutuit, apud Suid. ¶ Item dicendi imperitus, apud Aristoph. ¶ Item barbarus, apud Soph. in Trach. Οὐθ᾽ Ἕλλὴς, ὥστ᾽ ἄγλωσσος, nec Græca nec barbara. ¶ Α᾽γλωσσος αὐλὸς, tibia linguam non habens.

Α᾽γλωσσία, ἡ, q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas.

Α᾽γλωσσέω, ῶ, Hesych. est, δυσφημῶ.

Α᾽δυσγλωσσος vel εὐδυσγλωσσος, Atticè, loquax, garrulus, cujus lingua nulla janua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effræna linguam habens. Eurip. in Oreste, Α᾽πὰρ τις εὐδυσγλωσσος ἐκβάλῃ δράσου.

Α᾽δυσγλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrænata lingua.

Α᾽λλόγλωσσος, alia lingua utens, seu diversa, externus, peregrinus.

Α᾽μφοτερόγλωσσος, utramque linguam habens. In utramque partem disputans. Sic vocatur Zeno apud Plut. in Pericle.

Α᾽νθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Aristot. de psittaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, agnina lingua, seu plantago. Dioscl. l. 2. c. 153.

Βαδύγλωσσος, distortus, Suid.

Βαρύγλωσσος, cujus lingua gravis est, maledicus.

Βόγλωσσος, boum linguæ similis herba, ut Plinius docet, Dioscor. neutro gen. βόγλωσσον vocat, linguam bubulam quidam appellant. Marcellus borraginem. ¶ Item piscis qui Latinè solea, et Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.

Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardiloquus. τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus, Thuc. l. 8. & Plut. in Alex. ¶ Item interpres, Bud. ex Plut. in Themist. ¶ Item διγλόσυμος, Hesychio.

Διπλόγλωσσος, duplicis linguæ, διπλογλωσσία, ᾶ, duplex lingua.

Ε᾽πιγλωσσὶς, seu ὑπογλωσσὶς, ίδ᾽ος, ἡ, lingua seu lingula. Plin. minorem linguam interpretatur. Est autem Polluci caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum resultet. Vide & Gal. 7. de usu partium. Item Plin. & Macrob.

Ε᾽πιγλωσσίζομαι, exp. convitium facio, seu λοιδορῶ & βλασφημῶ, Suid. Aristoph. in Lysistr. ἀλλ᾽ ἢ Δίωνὸν δ᾽ ἐκ ὑπεγλωσσίζομαι.

Ε᾽πιγλωσσόομαι, ώμαι, lingua effero, deblatero. Æschylus in Prometh.

Ε᾽τερόγλωσσος, qui alterius & diversæ linguæ est, 1 Cor. 4.

Εὔγλωσσος seu εὐγλωττὸς, disertus, facundus, Aristoph.

Εὐγλωσσία, rectè loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, Bud. ex Chrysost.

Εὐγλωττὸς, ὄν, facundus seu disertus sum.

Εὐθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. 4.

Ἡδύγλωσσος, suavem & jucundam linguam habens, pro quo Dor. ἁδύγλωσσος, apud Pind. Olym. 13. ἁδύγλωσσος βοὰ κέκραγε.

Θεόγλωσσος, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur, Sic. θεόγλωσσος βίβλος, dicitur sacra scriptura.

Θερσογλωσσὸς, q. d. audacilinguis, audax verbis.

Θερσογλωσσία, linguæ audacia, audacia verborum.

Ἱερόγλωσσος. sacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinam

Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen. (refert.

Κακόγλωσσος, malæ & ominosæ linguæ, κακόγλωσσον βοᾶλε, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Καπογλωττίζω, suavior lingua ori inferra, ut testatur Poll. olim la jungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristoph. in Acharn. Νῦν ἐλᾷς ἢ καπεγλωττίξεις μυ.

Καπογλώττισμα, τὸ, ejusmodi osculum, apud Aristoph. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Καπογλωττισμὸς, idem, osculum.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Dioscor.

Μελίγλωσσος, mellitam linguam habens, cujus suavis est oratio, apud Aristoph. in avib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum.

Ο᾽μόγλωττὸς, qui ejusdem linguæ est, Xen. Pæd. 1.

Ο᾽μογλωττέω, ῶ, eadem lingua utor.

Παγγλωσσία, ᾶ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. 6.

Παλίγλωσσος, qui est abhorrente lingua, id est, sermone, Pind. in Isth. 5. εἰ δ᾽ ἔστιν ὅτου βάρβαρος ἔπι παλίγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. 4. significat ἐναντιόφωνον. Ex Polluce exponitur etiam, malè ominans, levis, maledicus.

Πειθόγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. 4.

Πεπλογλωττὶς, ίδ᾽ος, ἡ, involucrum linguæ, Athen. l. 1.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens. Aristot.

Πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est. Plut. in Symp. Item multarum linguarum peritus. Apud Sop. in Trach. πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσος βοᾶ, in Electra, q. d. multitudinis. Item multiloquus.

Προγλωσσὶς, ίδ᾽ος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Ταυρύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, ut ταυρύγλωσσοι κορῶναι, Od. ξ.

Τ᾽πογλώττιον, ου, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cervorum vermibus, τὰ ὑπογλωττὶς καλούμενα.

Τ᾽πόγλωττον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari auctor est Dioscor. l. 4. c. 132. Ita nominatum scribit Gal. simpl. l. 8. ὅτι περιφύσεως ἴσον ἔχουσι ποιεῖται γλωσσείον.

Τ᾽πογλωσσὶς, ίδ᾽ος, ἡ, intima lingua, id est, ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (ut Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.

Χαιρογλωσσέω, ῶ, sive χαιρογλωττίω, ῶ, gratiam lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis est affentatorum lingua, ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem, ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. ἡ δὲ χαιρεπογλωσσία ἡμᾶς δήμους. Apud Æschyl. in Prometh. vincto. Τοιοῦτ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς τοῦτο μέ γ᾽, ὡδὶ δὲ μᾶλλον χαιρεπογλωσσεῖν ἔτι μοι, sunt qui velint significari gratiam fictam, esse enim (ut expon. schol.) μὴ χαίρειν τοῖς χαίρουσιν, non re factisque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari seu verbo tenus officiosum esse, pro eodem dicitur & γλωσσοχαιρετέω.

Γλαῶξ, ῖγξ, vel γλαγξὶν, ῖνγ᾽ος, ἡ, exp. angulus, acies, cuspis. Hesychius dicit proprie γλαωξίνας nominari τὰς ἄκρας ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς ζυγὰ γωνίας. Epigr. l. 1. πλάτες γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuspidem.

Γλῶχες, ἐπιcæ vel aristæ, ut exp. schol. Hesiod. in asp. Τῶμὸν δὴ μέλλησιν ἀεὶ γλῶχες τελέθωσι.

Composita.

Πολυγλαγὴς, multos habens angulos, angulosus seu multas habens cuspides, epith. cervini cornu, apud Nicand. in Ther.

Ταυρογλαγὴς, ῖνος, ὁ ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac promissis. Od. θ. ταυρογλαγέας ὀδόντας.

Τετραγλαγὴς, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. In Epigr. Ἐ ριῶ τετραγλαγέα. (πεντάγλαγις.

Τριγλαγὴς, tres cuspides habens, tricuspis, trisulcus. Il. ε. οἵτινα τριγλαγὴς, æream habens cuspidem seu æreum angulum. Il. χ. Σπῖδ᾽ ἀφ᾽ ὅπ μελίης χαλκοβλαγὲς ἀγκὼν.

Γ Ν Α᾽ Θ Ο Σ, ου, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω μὲν ἡ ἄνω γναθὼ, inferior & superior mala. Volunt fieri à γνάπτω, significante idem quod γναμπτὼ derivatum à κάμπτω, ab Herodot. (ut tradit Camer.) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus, ut Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ ἔπαγε πῶς οἶσθ᾽ γναθὸν, impinge maxillam tuam. ¶ Item bucca, ut γναθὸς φυσᾷ, apud Dem. buccas inflare, unde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis, ut Eurip. in Alcestide, de Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἐνισσομένοις χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Sic & Xen. de arte eq.

Γναθὼν, ῶνος, ὁ, cædo in malas seu maxillas. Hesych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus, Hesych. Sic à bucca bucco, pro stolido, illicio, pellicio, ut γοητεύων τὸν σκαλίσιν καὶ κοσμεῖν, Plut. de def. orac. Apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γναθὼν, ῶνος, ὁ, idem quod γναθὼς, mala, maxilla, & ab eo formatum (ut volunt quidam) interjecto μ. Il. π. γναθμὸν δεξιτερὸν. Et Od. υ. dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλιτοσίοις.

Γναθόγλωσσος, malæ & ominosæ linguæ, κακόγλωσσον βοᾶλε, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Καπογλωττίζω, suavior lingua ori inferra, ut testatur Poll. olim la jungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristoph. in Acharn. Νῦν ἐλᾷς ἢ καπεγλωττίξεις μυ.

Καπογλώττισμα, τὸ, ejusmodi osculum, apud Aristoph. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Καπογλωττισμὸς, idem, osculum.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Dioscor.

Μελίγλωσσος, mellitam linguam habens, cujus suavis est oratio, apud Aristoph. in avib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum.

Ο᾽μόγλωττὸς, qui ejusdem linguæ est, Xen. Pæd. 1.

Ο᾽μογλωττέω, ῶ, eadem lingua utor.

Παγγλωσσία, ᾶ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. 6.

Παλίγλωσσος, qui est abhorrente lingua, id est, sermone, Pind. in Isth. 5. εἰ δ᾽ ἔστιν ὅτου βάρβαρος ἔπι παλίγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. 4. significat ἐναντιόφωνον. Ex Polluce exponitur etiam, malè ominans, levis, maledicus.

Πειθόγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. 4.

Πεπλογλωττὶς, ίδ᾽ος, ἡ, involucrum linguæ, Athen. l. 1.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens. Aristot.

Πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est. Plut. in Symp. Item multarum linguarum peritus. Apud Sop. in Trach. πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσος βοᾶ, in Electra, q. d. multitudinis. Item multiloquus.

Προγλωσσὶς, ίδ᾽ος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Ταυρύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, ut ταυρύγλωσσοι κορῶναι, Od. ξ.

Τ᾽πογλώττιον, ου, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cervorum vermibus, τὰ ὑπογλωττὶς καλούμενα.

Τ᾽πόγλωττον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari auctor est Dioscor. l. 4. c. 132. Ita nominatum scribit Gal. simpl. l. 8. ὅτι περιφύσεως ἴσον ἔχουσι ποιεῖται γλωσσείον.

Τ᾽πογλωσσὶς, ίδ᾽ος, ἡ, intima lingua, id est, ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (ut Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.

Χαιρογλωσσέω, ῶ, sive χαιρογλωττίω, ῶ, gratiam lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis est affentatorum lingua, ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem, ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. ἡ δὲ χαιρεπογλωσσία ἡμᾶς δήμους. Apud Æschyl. in Prometh. vincto. Τοιοῦτ᾽ ἐπ᾽ αὐτοῖς τοῦτο μέ γ᾽, ὡδὶ δὲ μᾶλλον χαιρεπογλωσσεῖν ἔτι μοι, sunt qui velint significari gratiam fictam, esse enim (ut expon. schol.) μὴ χαίρειν τοῖς χαίρουσιν, non re factisque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari seu verbo tenus officiosum esse, pro eodem dicitur & γλωσσοχαιρετέω.

Γναμπτὼ, vide in Κάμπτω.

Γναπτὼ, sive γναφω, &c. vide in Κναπτὼ.

Γνήσιος, &c. vide in Γίνομαι.

Γ Ν Ο᾽ Φ Ο Σ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, ad Hebr. c. 12. ὃς γνόφῳ καὶ σκότῳ καὶ θυέλλῃ. Apud Aristot. de mundo. μυείων τε γνόφων συμπλοκὰς, conflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis. ✤ Α᾽πὸ τοῦ νιφόω (inquit Eust.) νόφος, ὁ, γνόφος, assumpto ς ex Æolica dialecto, ὁ ἔλιξ δνόφος. Etymologus quoque hujus derivationis meminit. Addit etiam, vel à νείφω, νόφος, & γνόφος, per pleonasmum literæ γ, vel à σθνείν (inquit) & νιφόω fit δνόφος, & per syncopen δνόφος ac γνόφος.

Γνοφώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, caliginosus, tenebrosus. Aff. & pro, ater, ex Eurip. (pro eodem.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obscuro. Aff. & γνοφέω, &c. vide in Γνόφος.

Γνῆξ, vide in Γόνυ.

Γνώμη, &c. γνωσείζω, &c. γνῶσις, γνώσης, &c. vide in Γινώσκω.

Γ Ο Α᾽ Ω, f. ήσω, gemo, deploro, defleo, Odyss. κ. Ἐ ζόμενοι δὲ κατ᾽ αὖθι χόον, πλάνον τὸ τε γαίτας. Et cum accus. Odyss. λ. σὸν πότμον γοῶσα. Verbum est poëticum, & à sono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω, gemo, &c. Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένη. Reperitur & γοήσομαι. Il. ξ. tanquam à γόημι, seu γοάνω. Affertur & fignif. pass. γοηθεὶς, ex Camer. pro, defletus.

Γοήμων, ωνος, ὁ ἡ, ἡ, gemebundus, flebilis. in Epigr.

Γόος, ὁ, luctus, ut συγκεῖς γόον, & χρυσεὸς γόος, apud Hom.

Γοώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis, γοεροὶς, idem, Luc. καὶ γοερὸν τι μυκᾶσθαι.

Γόης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽γοηρὸς, molles gemitus & mollia lamenta edens. Æschyl.

Α᾽γοος, luctus expers.

Μαῖγοηρ, ᾳ, ὁ, qui ob mazam. Hesych.

Γ Ο Ι Γ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, congrus seu conger, piscis de quo Aristot. hist. an. l. 8. & Plin. 9. c. 10. Athen. l. 7. Ita dictus (inquit Etym.) παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐδίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀποθέτει πλῆθος πολὺ τοῦ πλησίον. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13. hoc est, eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cujus similitudine dicitur γογγυλώνη, ἡ βεγγροκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. Epidem. l. 6. ubi vide Gal.

Γ Ο Γ Γ Τ᾽ Ζ Ω, murmuro, utuntur Evangelistæ, Matth. Luc. Joan. Dicuntur & columbæ γογγύζειν, teste Poll.

Γογγυσμὸς, ὁ, murmuratio. Exod. 16.

Γογγυσὴς, ὁ, murmurator. γογγυσικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus. Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. c. 15.

Καπαγογγύζω, adversus aliquem murmuro, obmurmuro.

Γογγύλη, &c. vide in Σφόγγυλος.

Γ Ο᾽ Η Σ, ητ᾽ος, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis alisive malis artibus imponit. Herodot. in Melpom. καυδωνιῆσι δὲ οἱ αὐθρωποι ἔσι γοητες ἐσί). Ab Æschin. in Ctesiph. μάγ᾽ ἢ γοης copulantur. A Plat. in symp. γοης ἢ φαρμακὸς ἢ σοφιστής. Pro quovis etiam impostore capitur, atque interdum copulantur ἀπατεὼν & γόης, ut à Plut. de Sibyll. orac. ✤ Eust. à γοᾶν derivat dicens, γόητα εἶναι τὸν μὴ γόᾳ ἐπᾴδοντα, unde apud Soph. Θ᾽ηρᾶν ἐπῳδὰς θερμὸ τωμῷ τ᾽ ἠπίαλ.

Γοητικὸς, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, fascino, incantationes seu præstigiis decipio, illicio, pellicio, ut γοητεύων τὸν σκαλίσιν καὶ κοσμεῖν, Plut. de def. orac. Apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, incantamentum, præstigiæ, fallaciæ Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem, vel ipsa actio incantandi & præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Α᾽γοήτευτος, qui fascinari non potest.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest. Et qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur, Pud. ex Plat.

Ε᾽κγοητεύω, præstigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Καπαγοητεύω, idem.

Γόμος, &c. vide in Γέμω.

Γ Ο᾽ Μ Φ Ο Σ, ου, ὁ, cuneus, clavus Od. ε. de navi, γομφοισι δ᾽ ἄρα πᾶσι γε κὴ ἁρμονίησιν ἄρηρε, Aristot. Metaph. 9. pro clavis, ὡσπερ δὲ ἐπ φύσει τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν ἡ ἁρμονία καὶ ὁ γόμφος ἡ σωμφερόμενος, Cic. apud Plut. in Tim. γόμφος cuneolos vertit, ubi tamen (inquit Bud.) clavos potius signif. videtur, quum sic appellet ἥκιστα τὸ σῶμα τοῦτο.

Γομφόω, ῶ, clavis compingo. Item simpl. compingo, coagmento, Aristoph. in equit. γομφώσω σε τὰ πάντα κὴ κολλήσω.

Γόμφωμα & γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Budæus ex Plut. Exponitur & compages, contabulatio. Item γόμφωσις apud medicos, species σωμφορήσεως, quum os offi clavi modo infigitur, ut inquit Gal.

Γομφωτὴς, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus. γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, id est, id quo fit coagmentatio, clavus.

Γομφίος, ου, ὁ. molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clavorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel (secundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate dentium interpretentur, apud Diosc. Et γομφιασμὸς, confractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. & Suid.

Composita.

Α᾽γόμφωτος, ου, ὁ ἡ, ἡ, nullis compactus clavis, vel etiam generalius, qui coagmentatus & compactus non est, sumpta metaph. ab iis quæ clavis sunt compacta.

Ε᾽ξαρμόγωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ & γομφίασις, Gal. l. 5. περὶ τῶν τόπων, & Diosc. l. 2.

Πολύγομφος, ου, ὁ ἡ, ἡ, multos habens clavos, seu multis clavis compactus, ut πολυγόμφῳ ναυῒ, apud Hesiod. in Erg.

Γονδὶς, γονὴ, γόνος, &c. vide in Γίνομαι.

Γ Ο᾽ Ν Υ, τὸ, (gen. τοῦ γόνυ ος, & per metathesin γνυὸς, pro quo dicitur & γόνατος, tanquam à γόνα. plur. nominat. γόνατα pro γόνυα genit. γόνων pro γονύων, dat. γόνασι pro γονύεσι) genu, γόνυ κάμπτειν, Il. ν. genu flectere. Il. χ. Ὧς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γόνατα. Plut.

Ο᾽ρθρογόη, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur & ὀρθρογόη, id est, sublata & intenta voce.

Plut. in quæſt. Rom. ὁ δὲ σφυρανοὺν τοῖς γόνασι. Dicitur & σφυρανοῦν σφῷ γόνατα. ¶ Γόνυ κλάδων, apud Herodot. in Thalia, intinctum σφῷ γόνατα. ¶ Γόνυ κλάδων, apud Herodot. in Thalia, internodium arundinis, apud Plin. & Colum. Dicitur etiam de vite ternodium arundinis, apud Plin. & Colum. Dicitur etiam de vite apud Philoſtratum in Geroicis. ✥ A plerisque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κατάγειν, τὸ ἐναργὲς δὲ δύνεις, οἷον κύνυ τι ὄν.

Γωνὲς, ἰδ. ὁ, ἡ, idem quod γόνυ, apud Arato.

Γωνόομαι, ῶμαι, genua amplectens oro, genua amplector ſupplex. Cum accuſ. Il. φ. Γωνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ, Et Od. σ. πολλὰ δὲ γούνατ' ἐγώνυ-μαι Θ.

Γωνάζομαι, idem, ut Od. ρ. Ναὶ μὰ σὸν ἦ κείνην γόνατα γωνάζομαι. Et Il. χ. ἐμὰ μὲν κείνην γόνατα γωνάζεο, μηδὲ τοκῆας.

Γονατώδης, ὁ Θ, ὁ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Γονατίζω, ingeniculo, genicula flecto, apud Poll.

Γονατόομαι, ῶμαι, geniculor, in geniculum nodor. Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 2.

Γυξ (adverb.) exp. ἐπὶ γόνυ, ſive ἐπὶ τὰ γόνατα, id eſt, in genu, ſive in genua, ut Il. ρ. Γυξ δ' ἔσεν' ὀλισθές, exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσεν. Sic & Il. ε. & alibi. Exp. & genu flexo. Videtur dictum γυξ per ſyncopen, quaſi γονύξ.

Γωνία, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'γόνατος, υ, ὁ ᾱ ἡ, genu carens, cui non eſt genu, Ariſtot. in lib. περὶ τερατῶν ζώων. ¶ Item non geniculatus.

Βαρύγονος, υ, ὁ ᾱ ἡ, gravis genibus, qui gravia ſunt genua, ideóque tarda. Expon. etiam, cui genua ſunt infirma, Βαρυγόνατος, idem Theocr.

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ε'γγένεια, (aut diſjunctim ἐν γένεσι) q.d. ingenibus, ita dici annotatur ſtella quam Jul. Firm. in geniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ε'γκνημὶς, ſive Ε'γκνημὶς, aut Ἐγκνεμὶς, ἰδ Θ. ἡ, os toti genu ſuperjectum, ſeu os quo tegitur genu. Latiné mola & patella dicitur. Item ἔγκνημὶς, muſculus ipſius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robuſtis corporibus apparent, bonæ conſtitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ. Οἵλιν ἐπ γούνατα ὁ γέρων ἐγκνημὶδι φαίνει. Item genu, ut quidem exp. à Cicerone apud Aratum.

Ε'γκνημὶδωτος, (adject.) impoſitus genibus, ut apud Pind. in Pyth. ode 9. ἐγκνημὶδιον βλέφος.

Εὐγόνατος, exp. pulchra genicula ſeu internodia habens. Pulchrè ſeu bene geniculatus.

Καμπύγονος, incurvans genua. Sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet.

Μεσογονάτιον, ſive μεσογόνιον, υ, τὸ, q.d. quod eſt inter genicula, internodium calami ſeu arundinis, Theoph. l. 4. hiſt. pl. c. 12.

Ο'λιγόνατος ἡλικιος, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis. Theophr. de hiſt. pl. lib. 12. Vide Plinium, lib. 16. cap. 36.

Πολυγόνατος, multa genicula ſeu internodia habens, multum geniculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατον, υ, τὸ, ſubſt. polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.

Πεῖσυ, exiſtimatur dictum per ſyncopen pro φῴσυρον, & hoc quaſi φεῖσυρον, adverb. exp. in genua, ſicut & γυξ. Il. de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκεσθ' Ἀΐδαο καὶ ἐπαινῆς Περσεφόνεια, Πεῖσυ κασιγνήτοιο, ubi expon. εἰς γόνατα. Accipitur & pro, funditus, radicitus, ut ὀλέδρῳ φόρυμι, interire funditus, Od. ξ. & Iliad. φ.

Πυκνογόνατος, denſis geniculis conſtans, crebris diſtinctus geniculis & internodiis.

Ταχύγονος, cui velocia ſunt genua, velox, celer.

Τ'ετρυπόδιον, υ, τὸ, quæ genibus ſubjicitur. Chryſ. l. de re divina.

Γόος, vide in Γοάω.

ΓΟΡΓΟ'Σ, ῆ, ὁ, velox, citus, vel agilis, facilè mobilis, verſatilis, ut apud Hermog. ὀκίνητος καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque etiam, vividus, acer, item terribilis, ut in Epigr. γοργὸς ἄρης, Eurip. γοργὸς ὀφθαλμὸς. Xen. de re eq. ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν, motus citatus, agilitas, vel etiam acrimonia & vivacitas.

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, curſus citatus. Hermog.

Γοργόομαι, ῶμαι, ſeu γοργέω, ſeu agiliorem & vivaciorem me præbeo, agilius & vivacius me infero. Exp. & ferocio, efferor. Xen. de re equeſtri, ἢν κυρτοὶ μᾶλλον τῶν καμπτῶν γοργόωνται Θ.

Γοργάδιον, gradum cito, velocius gradior, feſtino. Heſych.

Γοργὸ, ῦς, ἡ, idem quod γοργότης, Heſychio. Eſt & nomen proprium mulieris apud poëtas, unde Γόργειος & Γοργόνειος.

Γῦς, vide in Οὖς.

Γωνεῖσθαι, &c. vide in γόνυ.

Γοᾶδης, vide in γοάω.

Γοᾶζεῖλιν, vide in γοάω.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, υ, τὸ, dicitur illignum quernumve lignum, quod

fractum fiſſumve & accenſum iter facientibus lucem præbet, teſte Athenæo lib. 15. γραῖον meminit Euſt. quoque Athenæi illa verba referens, dicenſque videri eſſe ſ. δένδρον ἐπιδέξιον, ſiquidem πίνακα ἀριστερὸν ἔχειν, ut patet ex Theodorida Syracuſano ſic canente, Πίνακα δ' ἐκ δεξιὸν ἔσκεν.

ΓΡΑΙ'Α, ας, ἡ, anus, vetula. Apud Athen. l. 6. μεσόγειοι ἄνθρωποι τοῦ γραίας τρεφόμενοι. Et Athen. lib. 11. γραῦς φίλοινος. ✥ Deducunt gram. vel à βραίω ſignificante φθείρω, vel à nomine γραιὸς, unde γραιὰ & per ſyncopen γραῖα. ¶ Item, cutis circa umbilicum, quòd in ea rugæ ſenectutem indicent, ut Pollux ſcribit Ariſtot. in loco paulò ante citato, τὸ δὲ ῥέμμα ξηραινομένης τ' αὖρας γίνεται καθ' ὃν ὁμοῦ τοῖς ἠλίκμασιν ἡ καλυμένη γραῦς.

Γεραῖος, ᾶ Θ, ὁ ἡ, anus, apud ſchol. Hom. Il. γ.

Γεράδιον, anicula. Ariſtoph. in Pluto & Demoſth. pro cor. Et pro eodem γεράδιον, per ſynæreſin, Euſt.

Γεράϊνος, η, ὁ, anilis.

Γηράσκω, ῶμαι, anus fio, ſenefco.

Γραΐσκω, ῶμαι, idem quod γραῖα. Athen. l. 11. γραΐσκ φίλοινος. Archilochus apud Plut. in Pericle. Οὐκ αἰ μεγῆσσι γραΐσκ ὧν ὀκέοφεο. ¶ Item cruſtula rugoſa quæ concrevit & innatat polentæ, ut inquit Bud. ex Ariſtot. de gen. anim. l. 2. καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἠλίκμασι καλουμένη γραῦς. Ariſtoph. in Plut. ἔλθοις γὰρ γέρασι ὁ γραῦς ἔπειτ' ἀβοτάτοις. cruſta pultis, ſive ſpuma quæ ſupernatat in olla. Dicitur & de lacte, ut apud Athen. 247. ὧν γὰρ ἐφεψόμενα γραῦς ἀπῇ. Item de melle, ut ſcribit Euſt.

¶ Eodem nomine dici aiunt & alarum fœtorem.

Γεράδης, ᾶ Θ, ὁ ᾱ ἡ, anilis, ſenilis.

Γηράδης, γηράδος, γηρᾶ, item γηρᾶς, γηρᾶ Θ, per dialyſin, apud Hom. idem quod γεραιὸς. Od. σ. Εἰ μή τις γηρὰς ἔσκε πολιὰν κεφαλὴν ἐνέπω. Od. α. χρὴ σῶ ἀμφιπόλῳ. Od. σ. γηρᾶ κεκμηοῖ ἔοικε. Od. ξ. Ὦ τέ-κνον, γηρὰς ἦ δεῦρ' ἐκίχανε ἐπὶ χθόνα. Scribitur & oxytonos γηρᾶς. γηρᾶ Θ, anilis, antiquus, Etym. & Heſych.

Α'πογεραίειν, (comp.) utitur ſcholiaſtes. Nic. exponens quod poëta dixit, ἀπογεραίνουσι τῶν γερόντων in Alexiph.

γεσίμια, &c. γεσιμὶ, &c. γεσσάδης, &c. vide in γεύω.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, υ, ὁ, ſordes quæ in ovium lanis colliguntur quæ οἴουρα Θ etiam dicuntur, Etymol. ¶ Item alarum fœtor, axillarum gravis odor, itemque hircorum fœtor, ut docent Poll. l. 2. & Suid. Sic Ariſtot. in problem. τὰ καλούμενα γράσα ὄζωσι, hirci vim olent. Pro eodem dicitur & γρᾶσος & γρᾶσις, Suid. Plut. in apophth. Alex. ἐντεῦ γὰ ὕμμιν τὸν γράσον οὐκ ἀποκρίνομαι, id eſt, fœtorem qui militibus non delicatis ſubter alas & poplites ſudore & pulvere colligitur. ¶ Etymologo etiam, fatuus, demens.

Γράσων ἄγροικος Θ, hircoſus, cui fœtent alæ, ut τῷ γράσωνι μὴ ὀρχίζε, apud Suid. Ab Heſych. exp. & fatuus, demens.

γρᾶδις, vide in γραῦς.

ΓΡΑ'ΦΩ, f. ψω, p. φα, ſcribo, videlicet inſculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perarare de literis etiam dicunt. Il. ζ. πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi vide Euſt. de antiqua inſcribendi, id eſt, inſculpendi literas conſuetudine. Et Il. ρ. γράψαν δὲ οἱ ὀξὺ δόρυ ἐλχεσι Αἰχμὴ Πυλαιμένεος. ¶ Apud Homeri poſteros generaliter, ſcribere ſignificat. Æſchin. in Cteſ. ὧν δεῖ συμμαχίας μᾶλλον μόνον συλλεγῆναι γράψαι Δημοσθένη. Herod. γράψαι εἰς διφθέρας. Demoſt. γράψαι εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. in Sol. διὰ μίλητος πρὸ νόμων ἔγραφε. Apud Ariſtoph. γράφειν ἀδίκως, de re aliqua ſcribere, id eſt, de ea tractare. ¶ Aliter etiam exp. pro vario accuſ. ut γράφειν τὸν πόλεμον. Dem. decernere bellum, γράφειν νόμον, Plut. legem ferre, γράφειν ψήφισμα. Dem. pro cor. rogationem ferre. διαδικασίαν γράφειν, apud Æſch. judicium dictare, controverſiam conſtituere. ¶ Item pro γράφεσθαι, accuſare. Bud. ex Synef. ¶ Item adſcribo, annumero, Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν οὐ γράψεις ἐν ἱππεῦσιν ἐπιδημοῦντα. ¶ Item, pingo, ut εἰκόνα γράφειν, apud Herodian. Dicitur & γραφεῖο, ῶ, (Attice pro γράφω) unde γλεφόννα, apud Synef. Et γλεφεῖνειν apud eundem. ✥ Etym. derivat γράφω à γράω ſignificante ξύω.

γράφομαι, ſcribor, unde γραφῆναι ἐπιστολὴ. Demoſth. Et pro γράφω, unde & γλέμμασι pro γλέφασι apud Dem. & Pind. Et apud Luc. γράμματα γράψασθαι. Et γράφεσθαι τὸν νόμον apud Plutarch. Dicitur & γράφεσθαι γραφὴν. ¶ Frequentiſſimum eſt pro accuſo. ut γράφομαι σε ἀσεβείας. Plutarch. Item pro, accuſor, ut ἐδόκει παρὰ τοῖς πολλοῖς γράφεσθαι τὸ ψήφισμα, Æſchin. ¶ Item, pingor, ut γλέφεσθαι εἰκόνι.

γράμμα, τὸ, ſcriptum, liber, ut Callim. ἀλλὰ Πλάτωνι Ε'ρμῆ φέρε γράμμα γράψαι· ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. libri Sybillini. ¶ Item γράμματα, epiſtola ſeu literæ. ¶ Ariſtotel. γράμματα leges ſcriptas vocat, & artem ſcriptam, ut docet Budæus. ¶ Item, γράμμα alibi ſcriptionem, id eſt, ipſam ſcribendi actionem ſignificat, ut apud Baſil. ἰδοὺ γὰρ ἐγὼ καπέχουσιν τὸ γράμματος αὐτοῦ. ¶ Item, γράμμα, litera, ut quum Plut. dicit στέγειν & στέγειν differre ἐν γράμμασι. Ita dicuntur Ε'λληνικὰ γράμματα, ſunt

ſicut & Ρ'ωμαϊκὰ, &c. ¶ Item γράμματα, literæ, id eſt, doctrina quæ literarum monumentis continetur, ut in hoc ſenario, ὄνησιν ὁ-φέλιμον οἱ μαθόντες γράμματα. ¶ Item, γράμματα, literæ & acta publica ſeu tabulæ publicæ, & tabellæ judiciales. Item rationes argentariorum & ſimilium hominum. Item exempla & ὑπογραφαὶ, id eſt, indices, quæ inventoria & repertoria à juriſcon. vocantur, inquit Bud. ¶ Item γράμματα pro δικαιολογία, apud Ariſtoph. in Pluto, quòd ſortes per literas dicerentur de loco in quo quenque judicia exercere oporteret. ¶ Item γράμμα, pictura apud Greg. in qua ſignificatione uſurpatur potiùs γεγραφὴ. Item, ſcrupulum in Hippiatria. Bud.

Γραμματεὺς, ῆως, ὁ, q.d. literarius, γραμματικὸν ποιητὴν, apud Athen. l. 11. literis inſculptum. Et γραμματικὴ (ſub. τέχνη) grammatica, literatura. Luc. in Alc. γεγράφθαι γραμματικὸν ὄρθρον, more grammatico. Item γραμματικὸς, qui literas docet, literator, grammaticus, Plut. γραμματικὸς ὑπηκόων παιδὶ ἀεὶ δίκτυα ἢ γεγραφὼς. Γραμματικὴς, grammaticæ. Epigr. l. 2.

Γραμματίδιον, grammaticum ſeu literatorem ago. Epigr.

Γραμματιδεύω, ῶ, ſcriba. Dem. pro cor. ὁ γραμματιδεύς τ' ἐμὸς.

Γραμματεῖα, in novo Teſt. dicuntur legis interpretes, quòd ſicut ſcribæ publicarum tabularum cuſtodes erant, ſic penes iſtos tanquam ſequeſtres, libri legis eſſent velut depoſiti. Apud Phalar. in epiſt. exp. librarius.

Γραμματεῖον, υ, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus, & tabella, inquit Bud. Et teſtamentum & teſtamenti exemplum.

Γραμματεῖα, ſignificant & acta publica & documenta literaria, & ſyngrapham (unde tabulæ novæ dictæ) & tabellas judicum, Bud. Idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem ex Pand. Item rationes argentarii. ¶ Item γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκιον. ¶ Apud Suidam eſt etiam, ludus literarius.

Γραμματεύω, ſ. εύσω, ſcribam ago. Xen. Hell. 5. & Dem. pro cor.

Γραμματεία, ἡ, literatura ἐξαίσιος, Suid.

Γραμματίδιον, υ, τὸ, epiſtolium. Antipho. ¶ Item, pro ſchedula teſtificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plut. in παραλ. ad Apoll. Γραμματείδιον etiam pro eodem ſcribitur per ει, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, υ, τὸ, item epiſtolium. B. ex Luc.

Γραμματικὸς, unde γραμματικῶς Θ, literatus ſervus B. ex Pand. Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarii magiſter. Plut. Et apud Suid. pro eo qui ſcribere docet, hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem & recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel ſcriba, apud eundem in Philebo. Γραμματιστικὸς, ῆ, ὁ, literatorius, grammaticus. Themiſt.

Γραμμίδιον, υ, τὸ, ſcrupulum, ſeu ſcrupulus. i. 24. unciæ pars.

Γραπτὴρ, ῆρος Θ, ὁ, ſcriptor. Epigr.

Γραπτὸς, ῆ, ſcriptus, γραπτὸς λόγος, Alcyd. γραπτὸς νόμος, Naz. unde comp. Α'γραπτος Θ, non ſcriptus.

Γρᾶδης, ᾶ, ὁ, rugoſus, Euſt.

Γραπτὸς, ύος Θ, ἡ, inſcriptio, (eo ſenſu quo dixit Plautus corpus vulneribus inſcribere) vel laniatio, ſcarificatio. Odyſſ. ω, γραπτὸς ἐλαιήνων.

Γραφὴ, ῆς, ἡ, ſcriptura, ſcriptio. Luc. de hiſt. ſcrib. ὡς παρ' ἐκείνων ἀπῄτει μόνον ἡ γραφή. Item ſcriptum. Thuc. l. 1. Peculiariter interdum in novo Teſtamento de certo quopiam ſcripturæ loco dicitur. ¶ Item, accuſatio. Xen. Apomn. l. 1. unde ἀπογράφειν γραφὴν, diem impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula. Luc. de cal. Dicitur & de fucata facie, tanquam & ipſa picta ſit, ut apud Theophyl. ep. 2.

Γραφεῖον, υ, τὸ, ſtylus, penicillus, Plut. de prud. an. Γραφεῖον, pro eodem.

Γραφικὸς, ἡ, ὁ, ſcriptorius, γραφικὸν κέλαν, atramentum ſcriptorium, ſeu librarium atramentum cujus ad ſcribendum uſus eſt. Idem & γραφικὸν ὕδατος dicitur in Anth. Epigr. Γραφικὴ διωλυμὶς, ſcribendi facultas cui oppon. αὐτοδιδακτικὴ γραφικὸς νόμος, lex ſcripta. Nonn. Herodotus à Plutarch. γραφικὸς vocatur tanquam ſcribendi peritus hiſtoricus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et γραφικὴ exp. pictura, apud Ariſtot. in Rhet. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expreſſè, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφὶς, ἰδ Θ, ἡ, ſtylus, penicillus, graphium vocat Ovidius, i. inſtrumentum quo in pugillaribus ſcribitur. Plat. in Protag. ¶ Item, lineamentorum ductus & umbratilis pictura, Bud. in Pand. ¶ Exodi 32. ἔλαβεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formavit opere fuſorio.

Γραφίον, etiam dicitur in eadem ſignif. qua γραφὶς.

Γραφεῖα Θ Διοκλῆ, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. Vide Celſ. l. 7. c. 5.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Protag. dicit γραμμαῖσιν ἐπιζεῦξαι pueris ſcribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quaſdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Eſt etiam idem quod βαλὶς, id eſt, cæteres unde curſores ſtadii curſum incipiebant. quoniam olim initium, unde curſum incipiebatur, ducta linea notabatur, ſicut rurſus extremum linea itidem ſignabatur, ut apud Ariſtoph. in Achar. σφῷσιν νῦν ἅ δυμὲ, γραμμὴ δ' αὐτὴ, id eſt, jam inſtat certamen & agon. Et Eurip. in Antig. ἐν ἔχραι ἦσαν γραμμῶ κακῶν. ¶ Γραμμαὶ, etiam in ludo teſſerario quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde non niſi quum res poſceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Euſt. ex Theophr. citat. Καὶ τὸν ὑπὸ γραμμὲς κυβεῖ λίθον, lapidem à ſacra linea mover, id eſt, extrema experitur. Vide Eraſmi Chil. in prov. Movebo talum à ſacra linea. ¶ Γραμμίδες. Poll. & Heſych. idem etiam tradit eſſe quod διαγραμμισμὸν.

Γραμμώδης, ᾶ Θ, ὁ ᾱ ἡ, lineæ ſimilis. Theophr. hiſt. pl. 4. c. 13.

Γραμμικὸς, ῆ, ὁ, linearis, ut γραμμικαὶ κατοδεύσεις apud Quint. l. 1. c. 10. demonſtrationes ſeu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμίζω, (tanquam à γραμμίζω, quod tamen ab Euſt. ponitur) uſus τῆ γραμμῶν. de quo vide Poll. l. 9.

Compoſita, ac primùm cum præpoſ.

Α'ναγράφω, conſcribo, ſcribo, perſcribo, literis mando ſive prodo. Dioſcorides in præfatione identidem & alibi. Athenæus quoque identidem ſic uſurpat, ut Μιθριδάτα δ' αἰναγράφειν κόλακα Σωσιπάτρην, id eſt, prodidit. Sic & Libanius. Itidem, αἰναγράψαι βίβλον apud Galenum. ¶ Item perſcribo, vulgò edo, ut in programmate inquit Bud. Sic αἰναγράφειν τοὺ νόμους ἐν τῇ στοᾷ, & ἀναθεῖναι εἰς τὸν τοῖχον ἢ ἐκπέμπειν. Item perſcribo, in acta refero, ut docet Bud. Æſchines adverſus Timarchum, οἳ τότε τοὺ νόμους αἰναγράψαντες, ὑφ' ὧν πεφυλακίσθητε, id eſt, quum in acta retuliſſent, quum perſcribenda in tabulario publico mandaſſent. ¶ Item inſcribo, ut apud Thucydidem, αἰναγράφειν εἰς τὸν πέπλους τοὺ πόλιν, in tripode urbem inſcribere. Sic αἰναγράφειν εἰς κατάλογον apud Iſocratem. Α'ναγράφειν κληρωτὰς apud Plutarchum in Pericle, exponitur educere agri ſortitiones. Idem adſcribo, ut apud Dionem hiſtoricum, αἰναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, adſcribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. Item, pingo, αἰναγράφειν τὰ ἱερὰ πανταχοῦ τόπου, pingere & effingere ea quæ delineata ſunt, inquit Bud. Idem alibi αἰναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis, ex Ariſtot. eth. 1.

Α'ναγράφομαι, perſcribor, Lucianus in Anacharſide. νόμοι μεγάλοις γράμμασιν αἰναγεγραμμένοι, leges grandibus literis perſcriptæ, vel ſcriptæ. Item literis mandor, literis prodor, Luc. in Anachar. ὅστ' ἐναργέστατα ἡμῖν ὁ αὐθὶς αἰναγεγράφθαι, literis mandetur, literarum monumentis prodatur. Dioſc. αἰναγεγράφθαι δὲ ἐν τοῖς φαινομένοις, id eſt, (ut ait Budæus) adſcribitur, cenſetur, proditur. Item perſcribor, i. in acta referor. Ariſtot. Pol. 6. Et αἰναγεγράφθαι. Ariſt. 1. mediis pro αἰναγεγράφθαι, in acta referre. Ariſtotel. Oecon. 2. κομιζέσθω πάντα ἐκ τοῦ αἰναγεγράφθαι.

Α'ναγραπτὸς, ὸν, ὁ ᾱ ἡ, perſcriptus, literis proditus, memoriæ mandatus, ut αἰναγεγραπτοι λόγοι, apud Theodoretum lib. eccleſ. hiſt. 2. Item perſcriptus, in acta relatus, ut ait Budæus ex Baſilio, ᾱ οἱ βίοι ἦσαν ἀναγεγραπτοι πᾶσιν ἀνθρώποις, ἢ εἰκόνες πνεῦ ἐμψύχοι.

Α'ναγραφὴ, ῆς, ἡ, ſcriptio vel perſcriptio. Plut. in Pericle, τῶν περὶ τοῦ βίου αἰναγραφῶν ἐνδεεστέρα. ¶ Item commentarius, breviarium, deſcriptio, enumeratio. Laërtius in Stilphone ᾱ βιβλοιμὶν παρ' αὐτῶν ἦν ὑπολαβόντων αἰναγραφὴν λαβεῖν. Et liber cenſus peractis. Plut. τέλος δὲ τῶν πλήθους ἦν χειμάσων αἰναγραφὴν ἔχοντα, ὑποδήκα Καίσαρα. In præfatione D. 10 coridis (ut ſcribit Bud.) non ſemel pro commemoratione rerum & hiſtorica traditione. ¶ Item præſcriptio, acta, inquit Budæus ex Ariſtotel. Et Α'ναγραφαὶ δημοσίαι, acta publica.

Α'ναγραφὶς, ῆος Θ, ὁ, perſcriptor, ſcriba, αἰναγραφὶς τῆ νόμων, apud Lyſiam, magiſtratus ad leges Solonis excribendas & in volumen unum redigendas creatus, ut tradit B.

Α'ναγραμματίζειν, tranſpoſitis literis efferre aut dicere, unde ipſa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι quæ trajectis literis effertur.

Α'ναγραμματισμὸς, ῦ, ὁ, literarum trajectio & tranſpoſitio: figura apud grammaticos qua vocabuli alicujus literis trajectis, & tranſpoſitis fit alia & diverſum ſignificans vox: γλῶ, ὄγλος: ἔρατὴ, ἔρατὴ: φλιαρὸς, φλαῦρος: λιαρὸς, ἰλαρὸς: λᾶγος, ὄγλος: ὀλίγος, λοιγὸς: ὄλιδος, λοιδος: γλάνις, γλὴ: ἔτνας, πλὴς. Sic πίνας, λέπας: μῦθος, σμῦς: ἄθμα, ἰάμματα, ἥδος, εἶδος.

Α'ντιγράφω, reſcribo, viciſſim ſcribo ad eum qui ad me ſcripſit, ſcripto reſpondeo, apud Plut. & Julian. imperat.

Α'ντιγράφομαι, (inquit Bud. ex Polluce) obtiéro, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σοι, præſcribo tibi, exceptione te ab accuſatione repello, apud Æſch. in Timocratem.

Α'ντίγραμμα, contrarium ſcriptum, contraria ſcriptio, contraſcriptum.

Α'ντίγραφὴ, reſcriptio, ipſe actus reſcribendi, reſponſum quod datur per ſcriptum. Athen. 14. Α'πολλάδωρος δ' ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Α'ττικῶν,

Α'εισκλήτως ἐπισκλῶ ἀπηγορ. Exponitur item ἀπηγορὰ βασιλικὰ, rescriptum regium, rescriptum imperatorium. Item rescriptio & quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶ Item pro ἀπιστοσία, apud Plat. in Apologia, ἡ πᾶσα ἡ δημόσια ἐν τῇ ἀπογραφῇ. Vide Hesych. in Harpocrationem. ¶ Α'ντισέφασι, plur. num. apud Aristoph. in Nub. αἱ ἀνωνύμως ἐκφερόμενα γράμματα. Scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ objiciebantur.

Α'ντίσεφον, ου, ὁ ἢ ἡ, exemplum descriptum continens. Dem. τῶν δ' ἀνώνυμον γράμμα ἀντίσεφος ἐκπέμπει ὑμῖν τε καὶ ἐκεῖνος, ubi significare videtur (inquit Budæus) cippos eodem exemplo sculptos.

Α'ντίσεφον, ου, τὸ, exemplum libri & descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cujuslibet, ut ἀντίσεφον epistolæ apud Plutarch. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίσεφα pro exemplaribus scriptorum alicujus autoris. Apud Athenæum lib. 2 & 6. ἐν πολλοῖς ἀντίσεφοις. Apud Eusebium, ἀντίσεφα δημοσιεύματα exemplaria mendosa. ¶ Item custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Α'ντισεφεύς, observator coactorum, id est, eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares & horum observatores qui à Græcis ἀντισεφεῖς, vocare possemus custodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum, & de redditu suo. Et ἀντίσεφα dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta. Dem. contra Androtionem, ἔκασ᾽ ἀντισεφεὺς ὑμῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἦν εἰσπεπρόχθαι.

Α'ποξέφω, ab exemplari describo. id est, exemplum scribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, ἣ ἐκ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἐπέξεσε Ἀφρο. ¶ Item in tabulas refero, proscribo, expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογεγράφει Α'γόρατος ἐπὶ αὐτὸν ἐξωνεῖσθαι τὰ ὀνήματα. Demosth. ἔχειν δ᾽ ἀργύριον ἀπέξεσε τοὺς ὑπ᾽ ἐμοῦ. Item enumero, indicem facio, ἃ ἀπέξεσε τοὺς ὑπ᾽ ἐμοῦ. Item enumero, indicem facio, Laërt. de Aristot. σωκέξεσε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ εἰκὸς ἦν ἡγεμόνα ἀπέξεσε. ¶ Item, proscribo. Pollux l.8. Δημόσια ἐσίασαν, ἀποξέσαι, δημοσίᾳ ἀποξέσθαι. ¶ Item defero & ἀποφαίνω. ἀποξέσθαι dicuntur homines qui delationes faciunt, Andoc. De mysteriis. ἀφ᾽ ὧν δὲ ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέξεσε τότε. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Budæus. Arrianus, ὡς δὲ ἐξωλέθρευσαν οὐκ ἀποξέσεσθαι φασὶ οἱ πολλοί, ἀλλ᾽ ὑπακροᾶσθαι πῶς ἀπέξεσαν ἢ στρατηγοῦ ἐκάστου.

Α'ποξέφομαι usurpatur sicut & ἀποξέφω, pro nomen do & profiteor, Plut. in Antonio, ἀπεξέγραψαν οἱ φίλοι σωματοφυλάκους ἑαυτῶν. Est potissimum in usu aoristus medius. Xen. Hell. 6. ἀποξεξαμένους δ᾽ ἐν ταῖς δημοκρατίαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, id est, quum autem Thebani nomen dedissent inter urbes fœderatas, vel quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et ἀποξεξάσθαι, ad nomina ultrò respondere in delectu militum. Plutarch. in Agesilao ἐκέλευεν ἢ μὴ νέους ἀποξέξασθαι τὸν βουλόμενον τῶν βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογεγραμένων δὲ πολὺ πλείους ἐφάνησαν τῶν ἀποξεξάμενοι ἀπέστειλαν. Dicebatur etiam de athletis, unde ἀποξεγράμενος αὐλητής, pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles, vel qui se adscripsit numero reliquorum. ¶ Item nomen do, seu profiteor in censu, vel censum profiteor. Aristot. Oecon. 2. Κύπελος ὁ Κορίνθιος ἐνθέμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πᾶσι τοῖ Διὶ ἀναθήσειν ἐπελπίσας αὐτοὺς ἀποξέσθαι. ἀπογεγραμένων δὲ πάντων, τὸ δίκαιον μέρος παρ᾽ ἑκάστοις ἐπλάσθη. Sic & apud eundem Pol l.4. Et Lucæ c.2. ¶ Item, scripto denuntio, & quasi proscriptione (id est, programmate) promulgo. Ifocr. in Areopagetico, ὧν ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι καὶ τοῦτον ἀπέξεσθαι, id est, denuntiavi & programmate edito professus sum concionem me habiturum. Demosth. adversus Euergum. ἔφην δὲ οὐκ ἀποξεξέσθαι περὶ αὐτοῦ πλειόνων, id est, experiri non instituit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀποξεγράφομαι τὴν γυναῖκα, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto. Basil. homil.6. in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα περὶ ἀκριβείας τοῦ ἄστρου ἀπογεγράφεσθαι. ¶ Item in rationes & calendarium refero, ut περὶς Τιμόθεον. Demosth. scribit. ἀπογεγράφη ἢ τοῦ τε χρείαν εἰς ἓν ἐληφθῆ τὸ ἀργύριον, ἢ τὸ ὄνομα τὸ λαβόν τος. Est etiam in acta referre. Basil. de jejunio orat.2. ἕλληνές εἰσιν οἱ καθ᾽ ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογεγραμμένοι τοῦ νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nunc jurisperiti insinuare vocant. Aristot. Oecon. 2. νόμοι δ᾽ ὄντος αὐτοῖς ἀπογεγράφθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, ἐποίησαν τὸ χρῆμα τῶν ὑφειμένων τοῦ ὀφείλοντος ἀποδόναι τῇ πόλει. ¶ Est etiam (inquit Budæus) libello dato peto, ut qui judicium dictant. Plato de leg. 8. πῶς ἀξίας ἢ βλαβῆς ἀπογεγράφασθαι, damnum injuria datum certa pecunia æstimans. Α'πογέγραφε etiam dicuntur petitores & candidati. Plutarch. ὁπὶ φρατρίαν πολιτῶν ἀπογεγράφατο, præturam urbanam petere cœpit. ¶ Item passiva voce & significatione, describor, deferor, annotor, in rationes & calendarium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pæd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6. ἔχετε δὲ ἀπογεγραμμένους παρ᾽ ἐμοῦ τοὺς ἀποδέκτας.

Απόγραφος, ου, ὁ ἢ ἡ, (adject.) ab exemplari, vel ad exemplar

efficitus, Laërt. in Onesicrito.

Α'πόγραφον, ου, τὸ, (subst.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον ἢ τὸ ἀπίγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcanicè scriptorum imagines & exempla.

Α'πογραφὴ, actorum tabulæ & perscriptio, Demosthen. φησὶ Λεπτίνης, ἢ οὐτο ἐκ τῆ περὶ τοὺς στρατηλάτην ἀπογραφῆς αὖ τῆ ἰδίᾳ. Item ἀπογραφὴ τῆ ὀλυμπιονίκων dicitur calendarium & ephemeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipsam rerum enumerationem seu recensionem, ficut ἀπογραφὴ apud eundem. Inventarium & repertorium jurisconsulti vocant. ¶ Item descriptio vel conscriptio verti potest apud Lucam Evangelistam initio capitis secundi. Item, pictura, Polybio B.

Decomp. Α'ναπογράφω, ου, ὁ ἢ ἡ, publicano non census nec scriptus, incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. l.9.

Περσωπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero. Lysias adversus Agoratum, ἐπειδὴ ἦ οὗτο τὸ ψήφισμα ἐγήνετο μείων ὁ Μανήρατος ἢ περσωπογράφει ὑτέρας ἦ πολιτῆ.

Σωναποξέφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶ Item pictura, Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo, ut apud Plat. de rep. 6. διαξάφειν τὴν πόλιν. Item, conscribo, deligo, ut διαξάφειν τοὺς φρουρούς, delectum habere militum. ¶ Item distribuo & diplomatibus publicis largior & divido. Plut. ἢ Λεύκολλον μὲ διέβαλε χρήματ᾽ αἰχμαλώτων. ¶ Item deleo, expungo, induco. Plut. in princip. libelli, utrum Athen. in bello an. &c. ἢ Θουκυδίδης σοι διαγράψαι, deletus à te fuerit Thucydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀκυρῶ, abrogare, antiquare, abolere, inducere, ut διαγράφειν ἢ ἀμπισβήτησιν, circumducere actionè & ex actis eximere. Et accusator dicitur διαξέφεσθαι τὴν κατηγορίαν, quando non insistat accusationi institutæ. Quæ metaphora manavit à tabulis adversariorum & scribarum in quibus litium & actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud.

Διάξεμμα, descripta forma in scientiis demonstrativis. Apud Euclidem apud geometras exponitur simpliciter figura. Plat. Pollux. Διαπεπονημένος διαξέμμασι, quæ elaborata sint figuris. ¶ Item perscriptio & breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. Bud. ex Suida, apud quem & διαγραφὶς est, qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulò post in Διαγραφὴ. ¶ Item edictum. Plut. in Marc. Hinc περσπάνται διάξεμμα, apud eundem, id est, edicere.

Διάξεσις, διξεως, interlita lis & inducta.

Διαγραφὶς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφὴ, ῆς, ἡ, descriptio, delineatio, Bud. ex Plat. Est etiam quod Cicero scripturam vocat, hoc est, publicatorum acta & perscriptiones. Item antiquatio & peremptio rei cœptæ vel jam peractæ.

Διαγραφικὴ, pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

Ε'γγράφω, inscribo, id est, intrà scribo. Xen. ἐγγράξαι εἰς βλάβην. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem tetigat. Item inscribo, quo utebantur in liberorum professione. Et proscribo, id est, in rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, καλεῖν δ᾽ αὐτὸ σῦτο ἐγγράφειν, ὅτι τοῦ ἄναλον ὑδὸν ἢ τὸ πόλεσι, ἢ ἀπόλωνα. Apud eundem Demosthenem, pro, in numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράξαι apud eundem in oratione contra Aristoph. pro inter ærarios referre, unde exponitur & multare ἐγγράφειν, multctari. Demosth. ἐγγραφῶν ἐκ τὸ ὑπὲρ τῆ δικαίου altero tanto multctari. Et ἐγγεγραμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata, vide Bud. in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adscribo, addo, ut Demosthen. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τὸ δ᾽ ἐγγραφόμενος ὑπ᾽ αὐτῆς. Et ἐγγράφεσθαι εἰς αὖραι seu ἐγγραφῶσαι. Demosthenes, in album virorum referri. ¶ Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. Bud. ex Theophr. πολὺ ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑπὸ ὑμοῖ σκόλοπας, ὑπτιοῦς ἐγγράφουσιν.

Ε'γγράμματος, scriptus, ut ἐγγράμματος φωνή.

Ε'γγραφὴ, inscriptio.

Ε'γγραφος, scriptus, scripto constans, in literas relatus, cui opponitur ἄγραφος, ut ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc.

Ε'γγράφως, scripto, seu in scripto, aut cum scriptis.

Ε'γγραφῆς, inscriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, transcribo quod unò loco scriptum est, aliò transfero vel professionem muto, ex Gregorio, de sancto baptismo, εἰ μὲ ἄλλος ἐγγέγραπται, ἢ ὁ ἐμὸς ἀπαίτησ᾽ λόγος, λόγῳ μετεγγράψατε.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè interfero interponoque. Plutarchus in Antonio, ἢ τότ᾽ις παρεγγράφων ὡς ἔοικεν. Unde παρεγγραμμένος, item παρέγγραφος & παρέγγραφος adscriptitius, non germanus, ut Hercules & Bacchus & Gymnedes à Luciano dicuntur inter deos παρεγγραμένοι. à Græc. παρέγγραπτος

παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγγραφος πολίτης, apud Athen. factitius civis, & quolibet modo civitatem adeptus.

Περσγράφω, insuper adscribo, Bud. ex Dem. ἐκάστοτε δ᾽ ὁ φεύγων περσγράφει τὴν ποινὴν τῇ διωκῶντι.

Ψεύδεγραφος, ἡ, falsa & ementita inscriptio. Ψευδεγράφειν δίκην, sive Ψευδέγραφον δίκην, lis adversus quæstorem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suid. Vide & Harpocr. Poll. l.8.

Ε'πιγράφω, inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅπ᾽ ὄνομ᾽ ἐπιγράψαι τὴ βιβλίω. Et ὑπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens, Thuc. ὑπιγράψαντες ἐπὶ σφίσι. ¶ Item (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγράψατε τὰ ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἐπιγράμματα. Suid. πεπεγραμματισμένος esse dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut μυσίαν pro Μυσῶν, & καλοποδῶν pro καλοποδίων. Vide & Aristoph. schol. Docet Bud. ex Eust. πεπεγραμματισμὸν dici & vitium literas perversè pronuntiantium, ut si quis κόλακ᾽ pro κόραξ dicat. Παρεγγραμματίζω, paragrammatæ utor, seu alliteratione.

Παράγραφὴ, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Ifoc. ἀπὸ ἀπτοῦ. A'ρξάμενος ἀπὸ τ᾽ ἀναγνώσεως τὰ ἀπὸ ἡμισείας. Inde paragraphi vel paragraphæ jurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus. ¶ Eust. ¶ Item præscriptio, præscribendi jus, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παράγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cicero translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 3. Hujusmodi est controversia apud Demosth. περὶς Παιπίστου & περὶς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Bud. paragraphos jurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παράγραπτος & Παράγεγραπτος vocat Suid. spurios, peregrinos, videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Α'ναπαραγράφομαι, exceptione utenti occurro.

Α'ναπαραγραφὴ, formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annotat. in Pand.

Περιαναγεγράφω, adscribo, jam scriptis addo, ut interp Bud.

Περιγεγράφω, circumscribo, Nazar. ἅπαν κύκλον κίνησιν περιγεγράφθαι τῷ πόλῳ. Plut. in Rom. ἐς τὸ σύμπαν ὑπ᾽ ἀνεγνωσμένοι. Et περιγεγραφόμενον σχῆμα geometr. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo, i. definito seu præfinito, quasi circumscribendo præstituo. Aristot. Metaph. 10. τῶν μὲν ἀπείρων ἀφὴν περιγεγραμμένην τὴν ἀριθμὸν ἀνάγκη. Xenoph. τοὺς μὲν ἀφεδριῶντα ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις ἅπασι περιγεγράφασθαι τὸ ἄριστον χρῆσθαι. Hinc & pro coërceo, cohibeo, coarcto, ut Thucyd. ἐκ βραχέος ἢ περιγεγραπται, ex præscripto & non liberè laxéque. Apud Greg. περιγεγράφειν ἢ λόγον, i. e. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere; apud Aristotelem, περιγεγράφθαι μὲν ἢν τὰ καθόλου πώπη. ¶ Item deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγεγράπται ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφὴ, circumscriptio. Polyb. πείσασθαι & περιγραφὴν pro eodem ponit, de ambitu maris Pontici loquens, ut scribit Bud. Et eodem affertur & pro κατηγορία. ¶ Item delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta. Aristot. τὰ καλῶς γραφόντα τὴν περιγραφὴν, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l.4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Α'περιγράπτος, cui contr. περιγράπτος, ut Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

Ε'μπεριγράφω, scripto comprehendo.

Περιγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi περιέχειν ἐν τοῖς προκειμένοις dixit Aristoph. in avibus. ¶ Item pro, conscribo, ex Aristot. Oecon. 3. χρεῶν περιγραφὲ. & ex Plut. in Camill. περιγραφὲ σφᾶς κατάλογον.

Περίγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, seu tabella publicè proposita, ut quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum signif. διάταγμα & quasi περίγεμμα, edictum.

Περίγραφὴ, proscriptio, ut Bud. apud Strab. interp. de Sylla loquentem, περιγραφὰς ἢ ποιεῖν οὐκ ἐπαύσατο φειδὴ πάντας τοὺ ἐν ὑνόμασι Σαυνίτας ἢ διαφθεῖρε.

Περίγραφος, insuper scribo, scriptis addo, adscribo. ut περιγράφειν τοῦτο περὶς τὸν ἐρώτημα. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. περσπεγράφετ᾽ ἢ βυλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ περσπεγράφατο.

Περίγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Α'θηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Α'θηναίων. Luc. de hist. scrib. ἢ γε τὰς περξέσεις καὶ φιλοσοφήματα παρεγράφω, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoveo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παρεγεγράμμην ὡ ἐπαγγείλαντι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένη πῶ γεγράφθαι τὴ φόνε παραγράφεσθαι, accusationem transcribere & transferre, vel, Demosth. præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere. ¶ Item præscribo finem. ut αὐτοχειρία παραγράφεται ἢ βίον apud Jos. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i.e. sibi mortem conscisscere. ¶ Item, sperno & rejicio, ex Nonno. 5. μὴ παραγράψατο.

Παράγραμμα, quod adscribitur ultra solitum & justum, Bud. ex Dem. Παράγραμμα, & Παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inversio, q. d. alliteratio. Aristot. Rhet. 3. Dicitur & τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut μυσῶν pro Βυζάντιον, & καλοποδῶν pro καλοποδίων. Vide & Aristoph. schol. Docet Bud. ex Eust. παραγραμματισμὸν dici & vitium literas perversè pronuntiantium, ut si quis κόλακ᾽ pro κόραξ dicat. Παραγραμματίζω, paragrammatæ utor, seu alliteratione.

Παραγραφὴ, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Ifoc. ἀπὸ ἀπτοῦ. A'ρξάμενος ἀπὸ τ᾽ ἀναγνώσεως τὰ ἀπὸ ἡμισείας. Inde paragraphi vel paragraphæ jurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus. ¶ Eust. ¶ Item præscriptio, præscribendi jus, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παραγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cicero translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 3. Hujusmodi est controversia apud Demosth. περὶς Παιπίστου & περὶς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Bud. paragraphos jurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παράγραπτος & Παράγεγραπτος vocat Suid. spurios, peregrinos, videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Α'ναπαραγράφομαι, exceptione utenti occurro.

Α'ναπαραγραφὴ, formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annotat. in Pand.

Περιαναγεγράφω, adscribo, jam scriptis addo, ut interp Bud.

Περιγεγράφω, circumscribo, Nazar. ἅπαν κύκλον κίνησιν περιγεγράφθαι τῷ πόλῳ. Plut. in Rom. ἐς τὸ σύμπαν ὑπ᾽ ἀνεγνωσμένοι. Et περιγεγραφόμενον σχῆμα geometr. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo, i. definito seu præfinito, quasi circumscribendo præstituo. Aristot. Metaph. 10. τῶν μὲν ἀπείρων ἀφὴν περιγεγραμμένην τὴν ἀριθμὸν ἀνάγκη. Xenoph. τοὺς μὲν ἀφεδριῶντα ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις ἅπασι περιγεγράφασθαι τὸ ἄριστον χρῆσθαι. Hinc & pro coërceo, cohibeo, coarcto, ut Thucyd. ἐκ βραχέος ἢ περιγεγραπται, ex præscripto & non liberè laxéque. Apud Greg. περιγεγράφειν ἢ λόγον, i. e. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere; apud Aristotelem, περιγεγράφθαι μὲν ἢν τὰ καθόλου πώπη. ¶ Item deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγεγράπται ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφὴ, circumscriptio. Polyb. πείσασθαι & περιγραφὴν pro eodem ponit, de ambitu maris Pontici loquens, ut scribit Bud. Et eodem affertur & pro κατηγορία. ¶ Item delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta. Aristot. τὰ καλῶς γραφόντα τὴν περιγραφὴν, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l.4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Α'περιγράπτος, cui contr. περιγράπτος, ut Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος.

Ε'μπεριγράφω, scripto comprehendo.

Περιγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi περιέχειν ἐν τοῖς προκειμένοις dixit Aristoph. in avibus. ¶ Item pro, conscribo, ex Aristot. Oecon. 3. χρεῶν περιγραφὲ. & ex Plut. in Camill. περιγραφὲ σφᾶς κατάλογον.

Περίγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, seu tabella publicè proposita, ut quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum signif. διάταγμα & quasi περίγεμμα, edictum.

Περίγραφὴ, proscriptio, ut Bud. apud Strab. interp. de Sylla loquentem, περιγραφὰς ἢ ποιεῖν οὐκ ἐπαύσατο φειδὴ πάντας τοὺ ἐν ὑνόμασι Σαυνίτας ἢ διαφθεῖρε.

Περίγραφος, insuper scribo, scriptis addo, adscribo. ut περιγράφειν τοῦτο περὶς τὸν ἐρώτημα. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. περσπεγράφετ᾽ ἢ βυλῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν τῇ πολιτείᾳ περσπεγράφατο.

Περίγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Α'θηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Α'θηναίων. Luc. de hist. scrib. ἢ γε τὰς περξέσεις καὶ φιλοσοφήματα παρεγράφω, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

scripto cavere, quod syngrapha dicitur stipulari, ex Isoc.& Xenoph. ac Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραφή, scriptio, Aristid. πάντων δὲ ἄλλων συγγραμμάτων. Et peculiariter de scriptione historica, Paul. ἡ μὲν ἐν πόλει ἐστὶν ἐπὶ δικάσταις μάχη· ἡδὲ εἰς συγγραφὴν παραγαγοῦσα. Item scriptum, liber, ut idem Pausan. ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio & cautio. Thuc. vide Bud. qui & affert ex Dem. ἐκποιεῖν συγγραφὴν συγγράψαντα παντελῶ.

Συγγραφεύς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγραφὰ, ῶ, contra syngraphæ conventa facio, fidem promissam in satisfando fallo, Bud. ex Dem.

Τ' ὑπογράφω, superpingo.

Τ' ὑπογράφω, subscribo, (tam in propria signif. quam in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodor. συμφοίτοις γεγράφασιν ὁμογενῆ ἄντικρυ. Idem, ὁμογενῆ τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ Idem, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Jul. imper. ἃ ἐγὼ νῦν ὑπογράφομαι. Sic & Plutarch. in Cæs. ¶ Item, delineo, lineamenta duco, Aristot. de gen. 2. ᾗ γὰρ οἱ γεγραφεῖς ὁμογενῆ ἅπτας τῇς γραμμᾶς, ὅτως ἐκαλέφθη τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὁμογράφειν χαλεπωτάτοις ἐξαργαλέοις καὶ διαπόροις ἀναιθήτοις, prima manu informare, & quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in ep. ad Maximum, ὥσπερ ὁμογράφων τῷ λόγῳ τὴν ψυχὴν σου τὸ χαρακτῆρα, describens & quasi depingens animi tui formam. Sic & apud Plutarchum pro describere, vel breviter definire, in lib. de fato. ¶ Item, pro συγγράφω, præscribo pueris, quos docco scribere. Plato in Protag. ὁμογενῆ ἅπαντες γραμμὴ τῇ γραφῇ. Et metaph. idem de leg. l. 4. αὐτὸν ὥσπερ πάντα ὁμογράφοντα πρὸ ἀφέτου, quasi præscribentem quæ agere debeant & prælineantem quæ sequi eos oporteat.

Τ' ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. ᾗ πρόσθεμαι ὁμογραφούμενον. Athen. de Sardanap. ὁμογράφαντο τὸν ὀφθαλμόν.

Τ' ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. ἡ ἐπιλῆ τὸ ὑπογράμμα, Bud. interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ σιλῇ, addens esse fortasse idem quod ἀφέγραμμα.

Τ' ὑπογραμματεύς, scribæ vicarius, vel scribæ administer.

Τ' ὑπογραμματεύω, Bud. exp. facio scriptum, apud Antip.

Τ' ὑπογράφω, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio. Basil. Bosporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆ πίστεως. ¶ Item, descriptio primæ manus & delineatio, rudis & crassa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῆς Σαμιλίων apud Aristot. fossa ducta & fundamenti circumscriptio. ¶ Item, figuratum dictum & ridiculum, ex Herodian. lib. 4. καὶ λέγειν διὰ χόρου ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Lucianum, inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί.

Τ' ὑπογραφεύς, amanuensis, qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

Decomp. Περιυπογράφω, insuper subscribo, vel unà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut derivatis inde: citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ ἡ ἄ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus, aut qui ne ipsa quidem literarum elementa novit. Luc. & Ath. lib. 10. Item literis carens, literis non constans. ut ἀγράμματος ῥῆσις, Athen. l. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία, ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria, & q. d. carentia literarum. Ælian.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. l. 10.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est.

Γεωγραμματεύς, q. d. scriba & velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum, sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum est, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est, quatuor literis constans. Sic apud Judæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus.

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γεωμετὸς, itidem sine præpositione.

Ἀγεώμετος, ου, ὁ ἡ ὄ, non scriptus. Ἀγεώμετος δίκη Polluci est ἣ ὑπὸ τῶ παρεγράφης ἀναγκαζόντα καὶ διαγραφῆναι.

Νεόγραπτος, recèns scriptus seu pictus.

Νοτόγραπτος, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est. ut νοτόγραπτος ἰχθύς, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γράμματα πρὸς τὰ νῶτα. Athen. l. 7. ex Arist. de hist. an. νοτόγραπτα λέγεται βοῦς, σκολιόγραπτα ἢ χιλιάς.

Σκολιόγραπτος, tortuosis notis pictus. vide νοτόγραπτος.

Alia composita facta partim à γραφὴ, partim à γεάφω, itidem sine præpositione.

Ἀγράγραπτος, ου, ὁ ἡ ὄ, q. d. sanctoscriptus. ut ἀγράγραπτα βιβλία, apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri. τὰ ἀγράγραφα, sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus. ut ἄγραφον μέχριον, Aristot. Eth. 8. Et ἄγραφοι νόμοι apud eundem. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non scripta est, ut ait Hesych. & Suid. ¶ Ἄγραφα, Judæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viva voce, inquit Eras. ex Chrysost.

Ἀγράφιος, ου, τὸ, (sub.) unde ἀγραφίδιον, ut inquit Harpocr. actio adversus eos, qui quum publico debitores essent, eosque in tabulas publicas inscripti essent, ante persolutionem tamen ex iis expuncti. Vide Dem. in orat. πρὸ Θεοκρίνη. Etymol. dicit etiam fuisse adversus eos qui inscribebant eorum nomina quæ nihil deberent.

Ἀγραφοκατάγνωστος, ου, ὁ ἡ ὄ, floridè scribi. Cic. ad Att. l. 2. ep. 6.

Αὐτόγραφος, ου, τὸ, scriptum manu propria ex aratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. l. 1.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὸς, ὴ, όν, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Cicer. in epist. ad Att. de terrarum descriptione commentarii.

Γεγραφάω, ῶ, f. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, οἱ φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλώσσαις seu glossematum interpretatione scribit. Athen. l. 3.

Δασμογράφος, tributi scriba.

Διηκογράφος, ου, ὁ, caufarum scriptor. Budæo idem est quod διηβάσιος.

Διηκογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isoc. εἰς ἀντιδ. Εἰδὼς ὄντας τῆ σοφιστῶν βλασφημίαν πρὸς τὴν ἐμὴν διηκογραφίαν, ὡς λέγουσιν ὡς δεῖ πρὸς διηγράφειν.

Δολιγογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δολογράφιον, ου, τὸ, in Pand. videtur esse assertio in servitutem. Bud.

Ἐικονογραφέω, ῶ, (verbum Rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐγράφος, ος, ὁ ἡ ὄν, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens. ut εὐγράφων πολλῶν. Epigr.

Ζωγράφος, ου, ὁ, qui animalia depingit, pictor. Luc. & Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philost. p. 39. ζωγραφίαι παρειῶν ἢ μετώπων Βαβαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (l. τέχνη) pictoria ars. Et ζωγραφικὸς, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus, Bud. ex Polyb.

Ζωγραφόω, ῶ, pingo. Plat. Ζωγράφημα, τὸ, pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφία, ῶ, delineo, vel depingo.

Ἀποζωγραφόω, ῶ, depingo seu effingo.

Διαζωγραφόω, ῶ, depingo. Phil. de vita M. l. 3.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. de Poët.

Ἠθογραφία, ῶ, mores scribendo exprimo, in vita Thuc.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. l. 9.

Ἱερογραφία, sive ἱερογραφικὴ, Dionys. Areop. divinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendíve elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo, καλῶς γράφω, Poll. Item fuco. Ap. Lært. παλλιγραφισμὸν λέξις, exp. oratio elegans & compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit. Athen. l. 5.

Κηρογραφόω, ῶ, ceris pingo. Athen. l. 5.

Λεπτογράφος, exiguis & tenuibus literis describens. Luc.

Λευκογραφόω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poët.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis. Plin. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum. ut Lat. rabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermog. Plat. quoq; vocat λογογράφους, & Thuc. λογογράφους vocat historicos in sui operis præfat.

Λογογραφία, orationum scriptio, aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφικὴ, (l. τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item prosluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. l. 7. c. 4. & 5.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Ilunur Diog. Lært.

Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.

Νυκτιγραφία, scriptio, nocturna, lucubratio, compositio lucubratorum. Bud. ex Plut. de Dem. ἀξιωμάτια καὶ νυκτιγραφίαι.

Νυκτιγραφέω, noctu scribo.

Ὁλογράφος, ου, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.

Ὀπισθιγράφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἢ πίεσε Ν σοι λέγειν ἐστὶ μετὰ τὸ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vitr. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.

Ὀρθιγράφω, ῶ, rectè scribo.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ. qui aliquid oratione soluta scribit.

Πεζογράφω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutam orationem scribo.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.

Πολιτογράφω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono, B. ex Herael. epist. ad Hermodot. & Joseph. l. 1. Πολιτογραφῆσαι, civium numero asscribor. Lært. (Pyrrichus.

Ῥυπογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius. qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημειογραφία, ας, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.

Σκιαγραφικὸς, pertinens ad σκιαγραφίαν. Strab.

Σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς ἀκριβεστάτην.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinēs. umbratilis.

Σκιαγραφόω, adumbro, Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἀσκιαγραφήμενα ὑπνώττει, inanis & imaginaria.

Σπιλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Σπιλογραφόω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius à scribēdi celeritate dictus. Syn.

Τειχογράφος, ου, muros depingo.

Κατατειχογράφω, in muro pingo aut scribo. Ex Strab.

Τερατογράφος, ου, monstrosa scribo, vel monstra describo, Eratosth. apud Strab. l. 9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.

Τμωγραφος, hymnorum scriptor.

Τραγωδιογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potiùs loco scripturæ utens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρησιγραφία, utilis five bona scriptura aut scriptio.

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæ res gesta sit.

Χρονογραφία, temporum descriptio.

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor.

Χωρογραφία, regionis descriptio.

Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, & falsa delatio.

Μισόγραφος, semiscriptus.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Ilunur Diog. Lært.

Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.

Νυκτιγραφία, scriptio, nocturna, lucubratio, compositio lucubratorum. Bud. ex Plut. de Dem. ἀξιωμάτια καὶ νυκτιγραφίαι.

Νυκτιγραφέω, noctu scribo.

Ὁλογράφος, ου, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.

Ὀπισθιγράφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἢ πίεσε Ν σοι λέγειν ἐστὶ μετὰ τὸ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vitr. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modicéque picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.

Ὀρθιγράφω, ῶ, rectè scribo.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ. qui aliquid oratione soluta scribit.

Πεζογράφω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutam orationem scribo.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.

Πολιτογράφω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono, B. ex Herael. epist. ad Hermodot. & Joseph. l. 1. Πολιτογραφῆσαι, civium numero asscribor. Lært. (Pyrrichus.

Ῥυπογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius. qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημειογράφος, ου, notis utor, scribendi compendiis utor. notis verba oratoris subsequor.

Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. e. carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis, ac convitiis, atque adeo maledicentia refertorum. qualis fuit Timon Phliasius. ap. Athen. Eusceb. & Laërt.

Σιλλογραφία, sillorum scriptio.

Σκιωγραφέω, qui scenas pingit.

Σκιωγραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.

Σκιωγραφικὸς, pertinens ad σκιωγραφίαν. Strab.

Σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς ἀκριβεστάτην.

Σκιαγραφικὸς, ad umbratilem descriptionem pertinēs. umbratilis.

Σκιαγραφόω, adumbro, Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἀσκιαγραφήμενα ὑπνώττει, inanis & imaginaria.

Σπιλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Σπιλογραφόω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius à scribēdi celeritate dictus. Syn.

Τειχογράφος, ου, muros depingo.

Κατατειχογράφω, in muro pingo aut scribo. Ex Strab.

Τερατογράφος, ου, monstrosa scribo, vel monstra describo, Eratosth. apud Strab. l. 9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.

Τμωγράφος, hymnorum scriptor.

Τραγωδιογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potiùs loco scripturæ utens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρησιγραφία, utilis five bona scriptura aut scriptio.

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæ res gesta sit.

Χρονογραφία, temporum descriptio.

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor.

Χωρογραφία, regionis descriptio.

Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, & falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsè & mendosè describo; & apud geometras perperam describo.

Ψευδογράφημα, mendosum ejusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.

Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῆ. vox grammaticorum.

Ὡρογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenerit. Plut.

Ὡρογραφία, ejusmodi descriptio seu annales.

Composita ex γραμμὴ.

Ἀγραμμος, ου, ὁ ἡ ὄ, lineis carens.

Αὐτογράμμη, linea mathematica. Philopono.

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.

Διαγραμμισμὸς, ῦ, ὁ, ludi tesserarii species, de quo Eustath. & Poll. l. 9.

Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

Εὔγραμμος, ος, ὁ ἡ ὄν, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. πυραμὶς εὐγράμμου πάσι γωνίας.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῶ πλῶ εὐγραμμίαν τ' ἐνυφασμάτων ἔχουσι ζωΐδιον, i. lineamenta scitè ducta. Bud.

Εὐθυγράμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis, ut εὐθύγραμμον σχῆμα, Aristot. Philop. Strab. Plut.

Καμπυλόγραμμος, curvas lineas habens.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Arist. ap. Athen. l. 7.

Μονόγραμμος, q. delineatus tantùm non additis reliquis quæ justam picturam absolvant. Vide Cæl. Rhod. l. 8. c. 19.

Οὐδιγράμμος, qui earundem linearum est.

Πεντόγραμμος seu πεντέγραμμος, qui quinq; lineari est. Luc.

Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spacium quod lineis parallelis continetur. Bud. ex Boethio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, ut scribit idem B.

Ποικιλόγραμμος, variis seu verticolorib. lineis distinctus. varius, pictus, maculosus apud Athen. l. 7.

Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen. l. 7.

Τ' ὑπογράμμος, ου, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascen. de Christo incarnato, ὑπογράμμὸς ἡμῖν ἁπανθῆς γινόμενον.

ΓΡΑΏ, F. σω, comedo, ἐδίδω, ut apud Callim. Καὶ γὰρ αἰζηῶν ἔργασι κηδεμόνα. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. & perispœmenos γρᾶσ dici innuit, cujus fut. esse γρᾶσω. Inde Eust. derivat πλῶ γράσιν, utpote ὥσπ' ἢ ζῶων χλοᾶν ἐδιτομβίλω· deducens inde & πῶ γρᾶσ· ῷ διεθαρμένῳ γραῦν, & πλῶ γράσιν πόαν. Etym. vult. γράειν signif. etiam ξυσιν, sculpere, inde deducens γεάφω.

Composita.

Περίγραφα, ἡ, instrumentum fabrile, denominatum ἀφ' ᾧ τὸ περιέχειν, ἢ ἐδίδειν seu γεάφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα οἷς ἐπαίρεται πελεκυδίῳ. Eust. Latini circinum vocant.

Πολυφαγία Hippoc. dixit pro πολυφαγίᾳ multum comedenti, voraci.

Γεηγράφω, vide in Ἐγγεηγράφω. Γρηΐζω, vide in Γεάω.

Γρῦς, ῦγρῦτος, vide in Γραῖα.

ΓΡΙΊΠΟΣ, ου, ὁ, rete. ❖ Ab ἀγρεύω, ut vult Etymol. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum gramm. sententia à γρᾶν derivat, quia ἁλκόμενον ξύει τὰ ὦτ' αὐτόν.

Γειπεύς, έως, ὁ, Piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. & Eust. exp. etiam qui consuit & sarcit retia. Γειπεύω, piscor.

Γειπεῖς τέχνη, piscatoria ars, in Epigr.

Γείπω, idem quod γειπεύς, piscator. in Epigr.

Γειπίζω, piscor. Hesych. Γείπομαι, τὸ, lucrum, Etym. Legitur & γηπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.

Δυσγρίπητος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.

Γεῖος, ου, ὁ, idem quod γείτων, rece. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item convivalis quæstio ænigmatica, Poll. Hes. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Lat. etiam appellarunt. Luc. τὰ δεινήματα καὶ γείους ἀπόρους. Vide & apud Athen. Inventor & τὸ γεῖος apud Hesych.

Γειφώδης, ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.

Γειφόω, griphos dissolvo. Athen.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polyb. & Plutarch. teli genus est quod exp. pilum. hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς ἐξ ὑπαντίας παρὰ γνώμην ἐπιχειροῦσι γρόσφοις ἀορτῆρι καὶ χρόσφοις. Apud Plutarch. in Syll. βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, exp. sagittæ & glandes. Scribitur & χρόσφος.

Hesych. exponitur &, sordes quæ sunt sub ungue. Suidas exponit etiam, genus quoddam parvi numismatis. Sunt qui fusillam vocem etiam, genus quoddam parvi numismatis. Hinc esse dicant, quam edere solent ii, qui gravantur respondere. Hinc ὦδε γὰρ ἀπεκείνεθεν, Apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, ut apud Dem. de falsa legatione. Dicitur etiam de re quavis, ut à Julio Imperatore, ἐμοὶ τε οὔτε γὰρ ἀκτεῖνας αὐτὸς.

Γρύζω, grunnio. Item hisco, ut apud Aristophan. in Plut. Γρύζειν ἢ γὰ πολλάκις ὦ κεκράκατε; Apud Philostratem in vita Apollonii. κἄπειτ' ἐφθέγξατο, ὡς' ὑπὸ χάσμης γρύξαι. Erasmus exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX interp. γρύζειν redditur etiam, mutire, ut Josuæ cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Exod. cap. 11. Suidas γρύζω exponit σιωπῶ, item φωνῶ.

Γρυμός, grunnitus. Athen. l. 9. de sue.

Γρυλτὸν ὄζειν ὑβὶν, hiscere audetis, apud Suid.

Γρυλίζω, grunnio. γρυλίζοντες χάσκει. Aristoph. in Plut.

Γρυλισμός, grunnitus. Γρύλλη, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος, ac Γρυλίων, porcus, apud eundem.

Γρύπη, & γρυπάρεια, τὰ scruta, frivola. hinc γρυποπώλης, scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ἐκγρυτεύω, scrutor. Hesych. ἐξερεύνω.

Γρυμαία, peræ quoddam genus. Poll. l. 10. Hinc γρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiph. qui peras vendit.

Compositæ.

A'γρυξία, ῆ, silentium, quum ne hiscere quidem audemus, ὡδὲ γρύζειν. Pindar. apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis utilitatem percipiat, νικώμενοι ἄνδρες ἀγρυξίᾳ ἥδονται, ne mutire quidem audent.

A'ναγρύζειν, idem quod γρύζειν. Aristoph. & Xen.

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, gryps, gryphus. avis genus adunco rostro in morem aquilæ, de quo vide Herodotum l. 1. & Paul. in Act.

Γρυπὸς, ὕ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est aduncæ & inflexo. qui naso est aquilino. ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plutarch. in Apophth. dicit Persas ἀπὸ γρυπῶν ἐρᾶν, quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item, incurvus, inflexus, uncus. ut apud Xen. Pæd. 8. ἀπὸ δὲ τοῦ μεσοῦ γρυπὰ ἢ χαλκᾶ μιμεῖται· ἀπὸ δὲ ἀδείαινον, σημεῖ.

Γρυπότης, ητος, ἡ, incurvitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibid. & Aristot. Rhet. l. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incurvum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. Γρύπωσις, incurvatio, inflexio. ἐπικαμπή.

Γρυπάνω, incurvor. idem quod γρυπαίνομαι, Harpoc. ex Antiph.

Γρυπάλιον sive γρυπάνιον, senecio, Hesych. Harpoc. & Suid.

Compositæ ex γρυπός.

E'πίγρυπος, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr.

Τ'πόγρυπος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, caverna, saxum excisum: à γρόω, ut vult Eust. Nic. in Ther. ἐν τ' γρώνην ἑδύκαν Μυοδόκοις. Eust. refert ex Ael. Dionys. esse locum cavum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶν, ῶνος, ὁ (adject.) cavus, profundus, capax. Nic. in Alex. Πελάσσας ἐν γρώνῃσιν, ὅτ' ἔτεκε πίον ἀμέλξαις. Schol. enim ibi exp. κοίλαις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Et Lycophron dixit, γρῶνον βίβεθεσγ. Ab Hesych. γρῶνοι exp. qui audiunt & non loquuntur.

ΓΥ'Α, (seu γόη Ionicè) & γύα, ας, ἡ, arvum. ut πυεσθέσει τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo, Λιβυκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. ¶ Item arvi spatium seu jugerum, Hesych. & Eust. ¶ Hesych. est etiam via & fossa. ◆ Fit ἀπὸ τοῦ γάω, inquit Etym.

Γύης, ητος, ὁ, pro eodem, ut testatur Eust. Plat. in 1. epist. ex quodam Poëta affert, ὡδὲ γαίας δ' ἐρυπὸν χόνιμοι βείδοντες αὐγήεντες γύῃσι. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δαίφρων δ' ἢ τέλειος ἀκαιότατοι ἐρώσσαι· Δρυὸς ἄλυμα, φύτυ χύης. ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli officulorum seu vertebrarum cœtus. ut Camer. interp. apud Poll.

Γύαια, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur. in Epigr. Item vela, antennæ, Hesych.

Compositæ.

A'γχύος, ὁ ἢ ἦ, arvis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀμφίγυοι ἄκναιε).

Αὐτόγυος ἄρουρα, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cujus γύης clavis affixus non est, sed ἄλυμα neutraliter adnatus.

Δίγυος, seu δίγυιος, qui duorum jugerum est.

Πεντακοντάγυος, qui quinquaginta jugerum est. Il. 1.

Τετράγυος, qui quatuor jugerum est, seu quatuor laterum, i. cujus unumquodque latus est τετράγυον. Od. υ.

Τ'πάγυος, qui jugeri spatium excedit, Hesych.

Τ'ψίγυος, alta jugera habens. ὑψίγυιος ἄλσος, altũ nemus, Pind.

E'γγύη, quomodo huc pertinet, vide suo loco:

ΓΥ'ΑΛΟΝ, υ, τὸ, cavitas, κοίλωμα, Eust. Propriè fola, ut Etym. tradit; Od. ρ, Ρ'ηξε ἢ δαίτρος γύαλον, i. τὸ κοῖλον δαίτρος κύτος, ut Hesych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τῆς δαίτρος, ut Poll. Tribuitur & aliis rebus. ut apud Eurip. ἐν κρατῆρος γυάλοις. Et apud Soph. ἓν γαλαῖ πίσσας γύαλον. Montibus etiam tribuitur & tunc valles significat apud Hesiod. in Theog. γυάλοισι ὕπο Παρνησσοῖο. Et Eurip. γυάλοις καρποφόροις, i. vallibus.

Γυαλάω, ῶ, ὁ, qui manu comprehendi potest. ut γυαλάῳ λίθον ἐγκάσσαι, apud Eust. Γύαλος verò ab Etym. exp. κόλος· λίθος παχύγλωσσος. Γυάλαι, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur, ut refert Athen. l. 11. ex Phileta.

Compositæ.

E'γγυαλίζω, f. ίσω, vel ἐξω, q. d. in volam seu cavitatem manus do, in manum do. i. ἐγχυῶ, ἐγχειρίζω, ut Etym. tradit. vel (ut exp. Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Il. α. Τρῶάς τοι μοι ὀφέλλει ἐλύμπιος ἐγγυαλίξαι.

Κραταιγύαλος, ὁ ἢ ἦ, per syncopen pro κραταυγύαλος, cujus γύαλον firmum & forte est. Il. τ. Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, thoraces firmi.

A'παγυαλίζω, (decom.) idem. Hesych. etiam est ἀπαμᾶν.

ΓΥΊΟΝ, ν, τὸ, membrum. Sed propriè γῦα, pedes, ut scribit Etym. seu (ut quidam alii) majora membra, ut pedes manusque deinde & de reliquis omnib. partibus dicitur. Eust. in hunc locum. Il. ρ. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γῦα ποδῶν ἰδ' ὀρυμάσσῃ, annotat, quum γύα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Ubi est hoc nomine alioqui poëtico etiam Plut. in Aristide, ἐ μόνον τὰ κεφαλὴ καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γῦα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ πάσῃ κατασκευῇ κοσμῶν. Γῦον dicitur etiam totum corpus, apud Hippocr. Epidem. ut Gal. com. 4. annotavit. Scribitur & σῖνε ι, ut & in compositis quibusdam videre est.

Γυόω, f. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. θ, Γυώσαι δὲ σφῶϊ ὑφ' ἅρμασιν ὠκίας ἵππους. Hesiod. in Theog. H'ειτα γυωθείς. Item enervo & vires exolvo, apud Hipp. ut exponit Gal. comm. αἱ δὲ αἴτες ὀξέων νεῶν. Significat etiam γυῶδαι, apud eundem. idem quod ἐλαφρὰ γίνεσθαι, decurtari, ut explicat Gal. comm. 3. in lib. de artic.

Γυδές, ῆς, ὁ, claudus, mutilus. unde apud Lycophr. γυαλὰ μοῦρα. item νοσώδης, morbidus. Hesych.

Γυῖπες, ακ. ὁ, claudus. Hesych.

Οὐγυὰ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

A'γλαόγυος, ου, ὁ ἢ ἦ, pulchra membra habens. ut ἀγλαόγυια ἅζων, Pind.

A'γυῖς, membris carens, membris truncus & mutilus (manibus præcipuè & pedibus) Apud Hippoc. ἄγυια, Gal. exp. imbecill. infirma.

A'μφίγυος, unde ἀμφίγυα ἔγχεα. Od. ω, hastæ quæ possunt utrinque lædere γῦα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt utrinque γύαια, i. claudos reddere. Quidam exp. etiam utrinque acutæ hastæ. Sunt & qui exponant titubantes, & trepidæ dum vibrantur, & quasi claudicantes: juxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide apud Eust. & alias expositiones, Il. ν.

A'μφιγυήεις, ερτος, ὁ, utrinque claudus, utroque pede claudus. Vulcani epitheton. apud Hom. Il. α, quasi qui sit utrinque γυδὲς, i. claudus. Sudas autem exp. utrinque læsa habens γῦα. aut qui utrinque ferire potest & γυοῦσαι. Apud Etym. exp. tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

A'μφιγυόω, ῶ, unde ἀμφιγυώσαι, quod exp. ἀκροστιχίσαι, extremas partes amputare. Ab Hesych. exp. etiam, ἐκστρέψαι τὰς τῶν πῆχέων, i. utrinque terræ infigere, utrinque depangere.

A'πογυόω, ῶ, dear tuo, delumbo, membra debilito, enervo. Il. γ. Μή μ' ἀπογυώσῃς. Et Athen. l. 1. ἐ κίνον ἐκλύειν τὸν ἐρῶντ' ἢ ἀπογυοῦν.

E'γγυάω, ῶ, in γῦα, (i. manus) do. Hesych. (γράφ. hac in re. Plut. in Cæl. ἐγγυωμενοσώμεθ' πολέμοις. Sic ἐγγυωμενασθαι ἀρπαγάς, exercitatus in rapinis.

E'νίγυος, uno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θεσσύγυος, audax membris, θεσσύγυον νίκας, fortis vim victoriam, ex Pind.

Καταγύαιος, idem quod ἐγγυής. Gal. apud Hippoc.

Απήγυιος, artubus destitutus, & specialiùs, destitutus pedibus, mancus, in Epigr.

Λυσίγυος, membra seu artus dissolvens. Λυσιγυῖα, membrorum luxatio & dissolutio. apud Hippocrat. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυος, juvenilia membra habens, juvenis, νεογυίοις σώμασι, Pind.

O'ξυμόγυος, validos artus habens. ceti epith. apud Oppian.

Τ'πόγυος, qui jam q. in manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo & τοσόγυος scribitur omisso ι. Hoc. ad lib. Jaf. ἔτασε μοι τοσόγυος ἵππος ἢ πεδίοιο. Aristot. Eth. 3. ᾗ ὅσα σκήπτου ὑπόφορα τοσόγυα ὄντα. Apud Herodot. l. τοσόγυος μνήμη, recens memoria. Ἐξυπνίη (l. χθὲς) subitò, ex tempore. Aristot. Eth. l. 1.

Τ'πογύης, nuper, recèns. Hoc. Τ'πογυήσαται nuperrimè.

A'γυιά, E'γγύη, quomodo huc persineant, vide suis locis.

πᾶ φὴρ ἔξω δεῦρο ἢ γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ὄμοιον γυλίᾳ γραπωπᾷ. γραπωπικὸν πάθημα Schol. ibi dicit esse ὀπτήσιμας καὶ γενόσομεν. Apud Hesych. scribitur γύλλῳ. Est & γύλιος porcus spinus, qui & χοιρογρύλλιος, teste Suid.

ΓΥΜΝΟ'Σ, ή, ὁ, nudus. Hesiod. in Erg. -γυμνὸν ἀνείρειν, γυμνὸν δὲ βοοτῆν, Γυμνὸν δ' ἀλάλησθαι, pro quib. Virg. nudus ara, sere nudus. Et cum genit. ut γυμνὸς ἐδητῦ, & γυμνὸς ὅπλων apud Herodian. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ, nudo, denudo. ut γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. evaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῆμ ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, privo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, ῶμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. ut γυμνούμενοι βασάνων, exutus pannis. Item spolior, privor. Plat. 2. de rep. γυμνοῦσθαι δὲ πάντων. Affertur & pro exhaurior. ex Nonno. ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις, nuditio.

Γυμνάζω, exerceo. Ifoc. γύμναζε σαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζειν ἀεὶ τι, apud eundem in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω τοὺς παῖδας παῖειν πυκτεύειν.

Γυμνάζομαι, propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. ep. Pet. c. 2. Cum πρὸς apud Aristot. Pol. l. 6. Cum ἐπὶ, apud Ifoc.

Γύμνασμα, τὸ, exercitatio. ut τὰ γυμνάσματα ἧσσ' ἀδάηστον, Athen. l. 10.

Γυμνασία, ῆ, idem. Γύμνασις, εως, ἡ, idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem. apud Ifoc. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi exercebant. Luc. ὁ μὲ χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens. vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμνάς, άδος, ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικὸς, ὴ, ὁ, gymnicus: ut γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. Et γυμνικὸς ἄθλος, Xen.

Γυμνῆς, ῆτος, ὁ, item γυμνήτης, ου, ὁ, miles levis armaturæ. Et γυμνήτης βίοτος, nuda vita, ex Epigr.

Γυμνητεία, ἡ, levis armatura, i. miles levis armaturæ. Thuc. l. 7.

Γυμνητεύω, sum miles levis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. & 1. Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ & Baleares & Callarides, ex Dioscor.

Γυμνησίαι, eædem. Steph.

Γυμνιλὸς, inops, Hesych.

Compositæ.

A'γύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus. ut equi ἀγύμναστοι. Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τάκτων. ¶ Item pro παυσυμένος, valde exercitatus. Hesych.

A'γυμνάστως, inexercitatè, imperitè. ut Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν ποῖς τὴν ψυχὴν ἢ ποῖς σώμασιν, non esse exercitatos ad tolerandum frigus æstum.

A'γύμνασία, cui oppon. γυμναστικὴ, apud Aristoph. in Ran. Item pro inertia & desidia.

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (dec.) simul nudo.

A'πογυμνόω, ῶ, idem. unde ἀπογυμνωθεὶς apud Hesiod.

A'πογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

A'πογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

E'γγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, ut ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cæl. ἐγγυμνασόμεθα πολέμοις. Sic ἐγγυμνασθῆναι ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

H'μίγυμνος, seminudus.

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. ὦ πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις αὐτὸν καταγυμνάζουσι.

Παραγυμνόω, ῶ, nudo. Metaph. patefacio, revelo. Naz.

Περιγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Περιγύμνασμα, præexercitatio.

Περιγυμνασιὴς, qui præexercet, qui præexercendo præparat. Plato & Xen.

Πολυγύμναστος, multum exercitatus, vel in multis.

Συγγυμνάζω, coexerceo, simul exerceo.

Συγγυμνασία, coexercitatio.

Συγγυμνασιὴς, socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμνασία, amor exercitii, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμνασιάω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ', ακὸς, ἡ, (tanquam à γυλαιξ) mulier, fœmina. Il. λ, Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ μὲ γυνὴ βάλοι ἢ πάις ἄφρων. Et ὑμαντέρησι γυναῖξι. Od. ο, velut epithetice. ¶ Item uxor. ut Il. ζ, ἢ ἄθ' ὁμαρτήσουτε νοήσας αὖθι μετ' ἀνέρα Ἄνδρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Οὐπω γυνὴ κλύουσα τοὺς ἐμοὺς λόγους. Plut. in pol. pr. ἢ ἀλλακτὶς ἀμείνω θεὸς γυναῖκας αὐδρῶν. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. ο. & ἠγαγόμην γυναῖκα. Od. ξ. Passivè autem γυνὴ γαμεῖται, Hesiod. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter. ◆ Dicta autem γυνὴ, quasi γονὴ, ὡς τὸ γόνος, ut tradit Etymol. itidemque Plato.

Γυναικεῖος, α, ὁν, muliebris, γυναικεῖον κόσμος, mundus muliebris. Plato 2. de rep. Et γυναικεῖα ἱμάτια, Xen. Γυναικεία θεὸς, bona dea. Plut. in Cæs. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον, (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationibus. Aristot. de hist. an. l. 7.

Γυναικιῖτις, resolutione Ionica pro γυναικεῖος.

Γυναικωνῖτις, muliebre conclave, idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας.

Γυναικικὸς, ὴ, ὸν, muliebris, effœminatus. unde comp. γυναικικώτερος. Γυναικώδης, ες, ὁ ἢ ἦ, muliebris, effœminatus. (ρῶ.

Γυναικών, ῶνος, ὁ, mulierum conclave, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, & fœm. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικεῖον. Plut. & Dionys. Long. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μὴ δ' γυναικωνῖτιν ὃν τοῦ Ἑλλήνων ἑράτευσεν.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula, uxorcula.

Γυναικίζω, f. ίσω, q. d. fœminam ago, cultu gestuque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur. ut apud Dionem γυναικίζει καὶ ἐπικαμπύλισται.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminam degenero. Luc. ἐγυναικίζω ἐς τὸ θηλυκὸν, fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superfluitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs.

Γυναίκισις, ιδος, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. in Thesmoph.

Γυναικιστὶ, (adverb.) muliebriter, mulierum more. Athen. l. 12.

Γυναίσιον, ου, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. Et Od. ο.

Γυνίς, ιδος, ἡ, semimas, semivir. Plut. in Alex.

Compositæ.

A'γυνὸς & ἀγυνὴς, ους, uxore carens, cœlebs. apud Poll. qui ἄγυνον, citat ex Aristoph. A'γυϊκὸν pro eod. apud Poll.

A'νδρογυνὸς vel ανδρόγυνος, ου, ὁ, (q. d. marifœmina) vir pariter & fœmina. utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ. Plat. in Symp. ¶ A'νδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, invalidus. ¶ Item effœminatus, muliebri & molli animo præditus, Suid. In parabolis Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo, ut scribit Bud.

A'πογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio.

H'μίγυνος, semimulier. Synes.

Καλλιγύναξ, ακτος, ὁ ἢ ἦ, pulchras mulieres habens. Epitheton diversis locis attributum à diversis Poëtis tradit Eust.

Καταγυναξ, mulierosus. Καταγυνὴς, idem.

Μισογυνὴς, ὴ, ὁ, osor mulierum, osor uxoris, apud Athen. l. 13.

Μισογυναία, ἡ, odium mulierum.

Μισογυναῖος, idem cum μισογυνὴς. Hesych.

Νεογυνὴς, qui nuper uxorem duxit. apud Poll.

Οἰνογυναῖκα, Bacchum poëta quidam dixit pro, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγυναῖος, ου, ὁ, qui multas uxores habuit. Bud. ex Athen. l. 13.

Πρωτογυναῖκες, qui primùm uxores ducunt. Hesych.

Φιλογυνὴς, & φιλόγυνος, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Athen. l. 11. & 13.

Φιλογυναῖα, pro eodem. Φιλογυνία, ἡ, mulierositas. Scribitur & φιλογυναία.

Φιλογυναῖος, ικὸν, idem quod φιλογυνὴς. Plat.

Λαίγανος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum è virili, qualus è vimine plexus. Luc. ἄρτος ὀπτὸς νωτικὸς ἐν γυργαθῳ ξηρός. Athen. l. 5. τύτοις δ' ἐν πανέροις γυργάθοις διὰ ἰξυλίων ἐὲς τὰ σωρεκια λίθοι παρεβάλοντο, in qualis è vimine plexis. Poll. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥ'ΡΙΣ, εως, ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18 initio c. 10.) in tritico quod florem in siligine. Dioc. ἢ ἐξ ἄκρων ἤδη πυρῶν γύρις. Athen. l. 3. οἱ ἢ ἐν γύρεσι ἄρτοι ἡδύσμοι, ὁλυρόχρωτες καὶ δι' εὐσθητοι.

Γυελτὴς, ὁ, ut γυελτὸς ἄρτος, panis è polline. in Geop. l. 10.

ΓΥΡΟ'Σ, ῆ, ὁν, curvus, incurvus. Item rotundus, Od. τ, γυρὸς ἦλθ ἄλιον δύοντα. In anth. epig. γυρὸν ὑποσκίριον, exp. incurvum supercilium, vel inflexum. ¶ Item, pro scrobe. ex Theophr. γύροι σφοδρότητες, de cauf. plant. l. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus, ut exp. Bud. apud Plut. τὸ κλῆμα γύρον ἀεὶ αὐτὸν ὁ Ποσειδῶν ἀφέλκεται. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur & γῦς in omnibus signif.

Γυρόω, ῶ, incurvo, ut exp. apud Op. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἀείρει ἐς ἵππας γυρώσασα. ¶ Item in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσαι φυτὸν, apud Aratum, stirpes in scrobes condere.

Γυρῦσθαι, apud Greg exp. volvi.

Γύρωμα, & Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circus apud Theophr. (sc.

Γυρεῖον, aff. pro γυρέα. Et γυρεία pro fossione, Gaz. apud Cic. de

Γύρτος, orbicularis & in gyrum se revolvens. περιφερής, ap. Suid.

Γυρτὸν, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.

Περιγυρεία (comp.) exp. περιφορέας, circumferentias. Hes. & Suid.

ΓΥΨ, υπὸς, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιός. Il. χ, τόχα κέν ἑ κυσὶν ἠδὲ γύπεσσι δόωμεν Κελάδοντι. Plut. οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς ἢ διαφθορᾶς τῶν σωμάτων φέρον.

Γύπιος, ὁ, ὃ, vulturinus, qui è vulture est. Cujus fœm. γυπίνη, vulturina.

Γυπὸς, οῦ, ὁ, vulturis nidus. Hesych. γῦπες sunt etiam, uguria, lustra, domicilia subterránea, spelunceæ, quas & γυπάρεια, nominari ait. ut apud Aristoph. in Equ. - οἰκεῖν τ' ἐν πέτραι σκώληκας καὶ γυπαρείους ἢ πορφυρίους.

Γυπάριον, vide γυπὸς præcedens.

Γύπινος, οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus invehuntur. ut Luc. in vera hist. tradit populos esse quosdam.

ΓΥΨΟΣ, ου, ὁ, gypsum, cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Unde apud Pausan. ἄγαλμα ἐκ γύψου: & apud Athen. ἐλαῖαι γύψου. Apud eundem l. 1. vinum Zacynthium, ἀλλὰ τὸ γύψον λαβεῖν, καλλιὰ ἐλπιεῖ: ut apud Dioscor. quoque l. 5. c. 9. ὁ πρὸ γύψου ἔχων οἶνος est καρυόκαυστος.

Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΩΑΕΙΑ, τὰ, spelunceæ & latibula seu lustra ferarum. ut apud Nic. in Ther. Η' ὅτε σφὼ τέκνοισι διερομβεύοισιν ἀϋσσοιᾶς Φαλερὴν λοχάζων ὦκὺ γαλεὸς δι' ἰλὰς ἐσύφῃ.

ΓΩΝΙΑ, ας, ἡ, angulus. Aristoph. in Vesp. ὥσπερ γὰρ ἐκ τῶν γωνιῶν, Plut. de dæm. Socr. ἐκ πολλῶν γωνιῶν τὸ σφαιρικὸν. Idem in lib. de frat. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ὥσπερ οἰκοπεδῶν ἢ χωρίας ἀφῃρῆς ἀδελφὸς διαμορφὰς χῶρον. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito. ut Act. c. 26, λανθάνειν γὰρ αὐτὸν τι τούτων τὸ πεπραγμένον οὐδέν. ἐ γὰρ ἔστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contrà verò apud Matth. cap. 6. γωνίαι τῶν πλατειῶν sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos. unde & quidam exp. angiportus. ◆ Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιόομαι, ώσομαι, unde γεγωνιωμένος, apud Diosc. l. 3. c. 9. (q.d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, (q.d. angululus) parvus angulus. Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis.

Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum, apud Suid.

Γωνιώδης, angularis, angulosus. in angulum seu angulos exiens.

Γωνιοειδὴς, in formam anguli. Eust.

Compositæ.

Α'γώνιος, ὁ ἡ, angulo seu angulis carens. vel non angulosus. Theophr.

Α'κρογωνιαῖος, λίθος, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Eph. c. 2. & 1. Pet. c. 1. significat potius imum angularem quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens.

Ἀπογωνίζω, exp. in angulum se colligere. apud Theophr.

Διαγώνιος, γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Virg.

Ἑπτάγωνος, angulos habens. (l. 9. c. 1.

Ἑξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg.

Ἑξαγώνιος, idem. At ἑξάγωνος, vide in comp. ex Α'γών.

Ἑπτάγωνα, quædam organa musica, q.d. septangula, apud Arist. l. 4. Polit.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti cõstant, ut interp. B. ex Xen. in Oec.

Ἰσογώνιος, q.d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus.

Πανγώνιος, q.d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος, quinque angulos habens. ut πενταγωνος λίθος.

Πολύγωνος, & πολυγώνιος, multos angulos habens.

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus. ut τετράγωνος τάξις, Thuc. l. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippoc. Et metaph. τετράγωνον σῶμα, item τετράγωνος ἀνὴρ apud Aristot. Eth. l. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. ut apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζουσα γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclid. Τετραγωνισμὸς, quadratio.

Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Est instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. l. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triangularem formam. Plut.

Α'γών, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΩΡΙΑ'ω, ῶ, verbum est Laconicum quod exp. subsanno, amare lenter irrideo. apud Plut. in Lyc.

Δ

Quartæ apud Græcos literæ, signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, Δ seu δ. Dores & inprimis Bœoti, ea geminata utuntur in medio dictionum loco τῷ ζ, dicentes δσελδὰν pro δσελζὰν. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa. ut πολυδ-ῆλιον pro πολυῆ-ῆλιον.

Δ Α', particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, ut διαφανὸς.

ΔΑΓΤΣ, ὔδ-ος, cryſtallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῶδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. idyll. 2. Α'λλ' ἐπιχέω δαγῶδι κρύος πάντοθεν ἶσον. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & πύρμα & παραγωὶς dicitur. Alii corollam caput ambientem stringentemque. Alii bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δακτύς.

ΔΑΔΙΞ, ιν-ος, mensura sex chœnicum capax. Poll. l. 4. c. 23.

Δᾴϊος, δᾳΐδιος, &c. vide in Δᾴς.
Δαΐζομαι, δαΐσιμος, vide in Δαίω.

ΔΑΗΡ, ῆρ-ος, ὁ, levir, mariti frater. Il. γ, Δαῆρ αὖτ' ἐμὸς ἔσσι.

Δαὶ vide in Δῖ.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ, υ, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis, poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω signif. γνώσκω, quasi δαΐδαλος, teste Gaza. Item pro δαιδαλέος: ut Il. ξ, τίνδε δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ. Et δαίδαλον subst. pro δαίδαλμα & ποίκιλμα, Odyss. τ, πέπλοισιν τ' δαιδάλοιο ἕης.

Δαιδαλέω, vel δαιδάλλω, ῶ, artificiosus, artificiosè factus, variis, elegans, affabre factus, ut ζωσὶν ἐοικὼς δαιδαλέοις. Il. δ. Et κωπὴν δαιδαλέην, Hesiod.

Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ, πάντοσε δαιδάλλων.

Δαίδαλμα, τὸ, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum.

Δαιδάλόω, à Pindaro dicitur δαιδάλλω.

Compositæ.

Α'δαίδαλτος, ὁ ἡ, artificio carens, non variegatus.

Λογοδαίδαλος, ὁ, ἡ, ὁ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex. qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat. Plat. in Phædro, τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον βυζάντιον αὖθις.

Ὁ λοδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athen. quod esse potest & cujuslibet periti coqui.

Πολυδαίδαλος, multo & vario artificio elaboratus. Hom. Od.

Χρυσοδαίδαλος, υ, ὁ ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Aliis, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

ΔΑΙΜΩΝ, ον-ος, ὁ ἡ, deus. (quasi δαήμων, ut & Plato vult in Cratylo:) quidam tamen & δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δαΐζειν crediderunt, quod sint διανεμητικοὶ διοικητικοὶ τῶν ἀνθρώπων.) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur (à poëtis præsertim) quivis Deus vel Dea: ut Il. τ, Οὐδ' ὁμοκλήσω σφῷν δαίμονε. Item Il. ρ, δαίμων & θεὸν pro eodem in una eademque sententia dixit, Ο' σπεῦ' ἀπὸ ὃ ἐθέλει σφῷν δαίμονα φωτὶ καὶ ἀνδρὶ. Ο' γὰρ θεὸν τιμᾷ, τόγε οἱ μέγα πῆμα κυκλέει. Et de Dea Venere, Il. γ, ἦρχε δ' ἄρα δαίμων. Plato in universi moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. Interdum δαίμονες, & θεοὶ tanquam diversa ponuntur: unde apud Aristoph. in Plut. ὦ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. in Ctes. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες ἀνθρωποι θεοι βέλτιόν ἐκείνη τιλαῖσι. Sic & Plat. in Tim. & lib. de rep. 3. atque alibi. Sic & apud Plutarch. sæpe. In hac autem significatione quidam Deos indigetes vertunt. Philo existimavit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moles angelos vocaverit. Hesiodus in Erg. δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui & φύλακες θνητῶν αὐτρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. de rep. l. 3. ¶ Sæpe exp. genius: ut ὁ δαίμων τῶ βασιλέως apud Plat. & Athen. Budæus δαίμονα esse dicit cujusque genium præliter tem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ. unde δαίμονος & κακοδαίμονος esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo, κακὸς, (ut Od. κ.) βαρὺς, στυγερὸς δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, unde χρὴ δαίμονα, apud Luc. forte fortuna. adeoque interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Æschin. & Plutarch. tanquam ἐκ παραλλήλου. Apud Hippocrat. in epist. ad Damag. ἐοικε χρὴ δαίμονα τοῦ ὀπτικοῦ μᾶλλον ἢ ἰατροῦ. Budæus exp. quando omnino prosperè navis vehitur. Est etiam fors vitæ, & idem Bud. interpr. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura, semper de spiritibus noxiis

noxiis & impuris dicitur, qui & diaboli. itidemq; ue δαιμόνιον & δαιμόνια.

Δαιμόνιος, ὁ ἡ, divinus, ad dæmonem pertinens. ut δαιμόνια πράγματα apud Plat. in Apol. & apud Synes. Dicuntur & τὰ δαιμόνια (sine adjunctione) res divinæ, à Xen. apom. l. 1. Et δαιμόνιον τῦφ in epig. à Deo vel Diis immissus ignis. ¶ Item divinus, qui divinum aliquid habet. A' Dem. pro augusto & venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem & rei & personæ. Exp. etiam, beatus. Il. ζ. Item admirandus, mirus. ut Epigr. l. 12. δαιμόνιος θεραπεύτης. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miserandus, miser: ut δαιμονία τύχη, pro dira & miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus: ut apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε αὐθρωπε. Sic. Il. α & ξ. & Aristoph. in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut & τὸ θεῖον) numen supremum. Deus supremus & divinitas mundi moderatrix. Ifoc. τίμα τὸ δαιμόνιον. Apud Plut. in Galb. tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficisci cuntur. Apud eundem vide libellũ qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶ Item pro spiritu impuro sive diabolo, in N. Test.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. apud Aristoph.

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακὸς, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonib. possidetur, à dæmone inspiratus seu afflatus. ut δαιμονιακὸς φόβος apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικὸς, dæmonicus, qui est dæmonis. ut δαιμονικὸν ὄσφρησιν ὑποθέσθαι, Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Evangelistas.

Δαιμονιώμενος, ῶν, (sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insano, furore correptus sum. Plut. in Pericle, ὡς τὰ θεῖα δαιμονιῶντι. Sic & apud Xen. apomn.

Compositæ.

Α'μφιδαιμονισταὶ, qui parcè bibunt. vide Erasm. in hac voce.

Α'ναδαιμονίζομαι, Hesych. iterum fortiri.

Α'νδρωπόδαιμων, Deus ex homine factus. Suidas scribit ἀνδρωποδαίμονας, fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic & dæmones & homines existentes, totum orbem concusserint.

Α'ποδαιμονίζω, ab Hesych. exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui gravis & inimica est fortuna, infelix. ut ψυχὴ βαρυδαίμων, in Epigr.

Βαρυδαιμονία, gravis fortuna, grave infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, gravi fortuna premor, graviter mihi est infensa fortuna, miserrimus sum. ex Aristoph.

Βλεπτδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificoque aspectu intuens. A' Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus, Naz. δεισιδαίμονα πάντων.

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Bud. enim apud Athen. δεισιδαιμονίᾳ, θεοσεβείᾳ, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἦλατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorum metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus.

Δυσδαίμων τύχη, Plat. q.d. infortunatus casus.

Δυσδαιμονία, infortunium. Antocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus. ut δαίμων τε καὶ ἅλις, Hesiod. in Erg. Plat. & Isocr. δαίμονες & μακάρεσι copulant. Ap. Aristot. eth. 1. c. 13. δαίμονες & θεῖοι opponuntur. item dives, opulentus, apud Herodot. l. 1. & Xen. & Paul. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Isoc. Aristot.

Εὐδαιμονέστερον, felicius. Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plat. in Epitaph. πωῦτα τὰ περὶ δὶ' δαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt.

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè vivo. εὐδαιμονοῦντες γὰρ ἐμεῖς, Xen. Parad. 4.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus, ad; felicitatem pertinens. item beatus. ut Aristot. eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη.

Εὐδαιμονικὸς, beatè, ex Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum judico, beatum prædico. Aristot. ἢ τελευτήσαντα εὐδαίμονας ἐτίθει τοὺς δ' δαιμονίσας. Dicitur & δ' δαιμονίζω σε τοῦτο, ut Luc. in Somn. Εὐδαιμονισμὸς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4. Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, sive id in quo felicitas collocatur. Plat. ep. 8.

Decomp. Ε'υδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo, felicem vitam dego, in Thuc. l. 2.

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico.

Παυδαίμων, omni ex parte beatus, felicissimus. Luc. in somn.

Τετραδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Τρισδαίμων, ὁ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn, & Aristot. rhet. l. 2.

Β'αρυδαίμων, invisus diis. Item infelix, apud Soph. ubi Oedip. de scipio dicit, τίς ἐγθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἐμοῦ;

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. Θεοῖς ἐγθρὸς ἢ κακοδαίμονας. Exponitur etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus.

Κακοδαιμονία, infelicitas. apud Synes. Pejus est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversa fortuna conflictor. Phil. de vit. M. l. 3. & Lactr. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Τεισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristop. in Pluto.

Κοιλοδαίμων, quorũ venter Deus est. Athen. l. 12. γάστηρ ἢ κοιλοδαίμων οὐ σώφρων.

Ο'λιοδαίμων, fortunatus. Il. γ.

Σορδαίμων, capularis dæmon. buſtuaria larva seu sepulchralis, nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plut. de inst. puer. scribit fenes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut & χορτολήρας.

Τρυποδαίμονες, dæmones perunctí fœcibus ora. Sic vocantur poëtæ qui fœcibus ora perunctí ne cognoscerentur, plaustrisque invecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι, Δαίομαι, vide in Δαίω.
Δαίφω, vide in Δίφω seu Δίφας.

Δ ΑΙ' Ω, disco, doceor. In hac quidem significat. inusitatum est δαίω, sed usitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro δέδηα) i. novi, ut apud Hom. δεδάασι γεγείσιν. Et pro docui, ut Odyss. φ. ὃν ἥρωες Φ' δέδαεν καὶ Πανδαρέως Α'κάστη τέκνῳ πεπίθοντα. Et partic. δεδαώς, item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαγμα dictum putant, alij à δαίω inusit. formant. Od. θ. οἵ πὲρ ἐθέλων οἵδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic & passivum δεδάασμαι, unde δεδαημένος eum genit. pro perito. ut δεδαημένος ἵππων, Apoll. Arg. l. 1. Et cum accus. ut πολεμισμοσύνην δεδαημένος, Epigr. l. 1. Reperitur & fut. δαήσομαι. Od. γ. Visitatus & Aor. 2. pass. ἐδάην, unde δαήσεαι & δαήμεναι. ut δαήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι περὶ πολέμου. ¶ Item epulum præbeo. ut δαῖσαι γάμον, epulum nuptiale celebrare. ut Il. τ. δαῖσαι ἢ γάμου μὴ Μυρμιδόνεσσι. Sic & Euripid. dixit δαίσασθαι ὕμνῳ αἴνεις. ¶ Item divido, partior (ut volunt gram.) propriè de eo partiendi modo qui in conviviis erat. In hac sign. usitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ. Μηδ' ὅπτα τεῦχε μαλερῷ πυρὶ πᾶσι δύ' πω Διοσκόρ' η, δαίσασθ' ἀρήϊοι ὕῆες Α'χαιῶν.

¶ Derivata ex δαίω, id est, disco, &c,

Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαείω, apud Hom. pro δαίω. Il. φ. ὄφρ' ἐξ ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω.

Δαήμων, doctus, i. gnarus, peritus, ut Od. θ. δαήμονι εἰθέλων. Superl. Δαημονέστατος, apud Xen. & Arrian. l. 6.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. l. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος, in Epigr. δάϊε τεχνίτα. Item hostilis, vide in δαίω, i. uro.

Δαίμων, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Compositæ.

Α'δαὴς, ὁ ἡ, ignarus, imperitus. Herod. in Terpsich. & Χεν. Pæd. l. 1. Α'δαΐς, imperitè.

Α'δάητος, incognitus. Hesiod. ὐκ ἀδάητα πεφάσεαι.

Α'δαήμων, imperitus. ut μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Il. 8.

Α'δαημονία, imperitia, apud Hesych.

Α'ρτιδαὴς, qui nuper didicit, qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est seu mente perceptus. apud Suid.

Αὐτοδίδακτος, qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδίδακτα ὀρχήματα, apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ε'πισταδαίομαι, cognosco, Hom.

Παντοδαὴς (q.d. omniscius) qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laërt.

Προδαείομαι, præ noscere, præscire, unde partic. προδαεὶς ap. Hom.

¶ Derivata à δαίω, epulum præbeo.

Δαίομαι, epulor. Od. σ. v. 408. Α'λλ' σ' δαισόμενος κατακείσεο οἷά κεδ' ἄλλον τε. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδὲν ὄνειο Σὸν δαίσειν κρέας.

Δαίσιμος, ὁ, ἡ, τὸ, edule, quod esui est. Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ι. Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. κ. ἥμεθα δ' αὖτοι μέλι αὐτ' ἔσθοντε καὶ οἶνον ἡδὺν ἐπίνομεν. Impropriè apud Plut. ex Pind. δαίνυσι βροτοὺς πήματα.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, epulæ. Od. θ. Αἶσι δ' ἔμμορε δαὶς τε φίλη κιθάριές τε χορεῖ τε. Hesiod. in Erg. ἐ φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα κελεύειν. Δαίτη, ἡ, idem quod δαὶς. Il. κ. Αἶσι δ' ἐν δαίτῃσι ἑτοῖμα πάρεστιν. Et Apoll. Arg. 2. δαίτῃσι ἐμμίσγοντ'.

Δαιτυδεὴς, ὁ, ἑός, ὁ, conviva, epulo. Athen. l. 6. & 14.

Δαιτυλόω, ῶ, epulor, convivor. Lycophr.

Δαιτύς, ὑός, ὁ, idem quod δαὶς. Il. χ. v. 496.

Δαιτυμὼν, όν-ος, ὁ, epulo, i. qui epulas instituit. Odyss. ὅ' Δαιτυμόνες δ'

τες δ' ἐς δῶμα τ' ἴσαν θείου βασιλῆος. Item epulo,i.qui epulatur, Od. χ.μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι. Eust.apud Hom.posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu convivium vocantur. Plat. l:1. de rep.ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι. Δαιτυμονεὺς pro eodem,Nonn. σὺν ὑψ̃ δαιτυμονῆι.

Δίαιτα.quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δαιτύω,vero,helluor.Hesych.

Composita.

Α'βροδαίς,mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus. apud Athen.l. 1.

Ε'νδαιτέομαι,ῦμαι,f.ήσομαι, (depon.) epulor.convivor.

Ε'πιδαιτέομαι,ῦμαι, pro eodem.Hesych.

Η'μιδαής,έος,ὁ καὶ ἡ, semesus.in Anth.epigr.ἡμιδαὲς σκύβαλον. Item semiustus.à δαίω,i.uro.

Καταδαίνυμαι,epulor, comedo. Nonn. (epuli.

Μεταδαίομαι,quidam interpr.inter alios epulor. particeps sum

Πανδαισία,ἡ,epulum,quum unusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat:ut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet,ut tradit Aristoph. schol. in pace. Apud Herodot.in Terpsich.pro convivio opiparo & veluti saliari. Bud. poni scribit.

Ε'πίδεα,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata à δαίω,i.divido.

Δαίομαι,divido,partior. Od.ο.v.140. κρέα δαίετο,καὶ νέμε μοίρας. Item dividor. Herodot.

Δαιτρὸς,ῦ,ὁ,coquus. nam coqui est dividere escas frustulatim & sedentibus in mensa distribuere.Plut.in symp.& Od. ρ. Item δαιτρὸν exp.μεμερισμένον ἐκ μεταφορᾶς τῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτρῦ. ut Eust.tradit. Il.δ.

Δαιτροσύνη,ἡ,scientia ministrandi more δαιτρῦ. Od.π.

Δαιτρεύω,more δαιτρῦ carnes distribuentis divido. Item δαιτρὸν ago.Il λ,τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεύειν. Apud Apoll. Arg.2.ἀλλ' ἵππυς δαίτρευον exp.mactabant.

Δαΐζω,ίσω.& ξω,Il.6.χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι,divido,partior, ut Od.ξ.v.434. Καὶ τὰ μὲν ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ¶ Item discerpo,lanio.ut Il.σ.v.27. φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ¶ Item occido : videtur propriè significare, occido discerpendo,vel tanquam membratim concidendo. apud eundem.

Δαΐζομαι,dividor.Il.ι.v. 8. Item concidor. unde δεδαϊγμένος χαλκῷ,apud Hom.

Δάζομαι,divido,partior, ut δαΐζω,ex quo fieri videtur. Odyss.γ. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et Od.ο.κτήματα δασσάμενοι. Et Xen.Pæd.4. κἂν τι μεῖον ἡμῖν δάσωνται κέρδος ἡγήσασθε. Apud Hesiod. σπέρματα δάσασθαι,dispertiri semina, seu dispergere.Exp.etiam assigno, quia videlicet qui partitur suam cuique portionem assignat.ut apud Hesiod. Ε'νθ' ἱερὰ οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.Exp.& dilanio, discerpo.ut Il. ψ. Ε'κτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic & Il.χ.Α'λλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμὸς,ῦ,ὁ,divisio, partitio.Il.α.ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum,vectigal.quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiantur.hinc apud Xen.δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere.

Δάσμα,τὸ,partitio.δάσμευσις,idem. Hesych.

Δατέομαι,ῦμαι,idem quod δάζομαι,(ex quo etiam formari videtur)divido,partior.Il. ι. δατεόμεσθα λαοὶ δ' Α'χαιοί.

Δάτησις.Hesych.divisio,partitio.

Δατητὴς,ῦ,ὁ,divisor,distributor.ex Aristot.δατήειος,idem.

Δαΐς,δῆεις, διάζομαι,διάσμα,Αἶσα,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita : ac primùm ex δαίω.

Α'μφιδαής,utrinque secans.ut ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Α'ναδαίομαι,ut ἀναδαιομένη γῆ, ager qui dividitur.

Γεωδαισία,ἡ,terræ partitio seu divisio. Aristot. metaph.2.

Ε'πιδαίσιος οἶκος.Suid. ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεμερισμένος,ὁ ἐξ ἴσυ καταληφθεὶς δύο παισίν. Aliis est μεμερισμένος.apud Call.hymn.in Iovē.

Η'μιδαής, semidivisus.

Κρεωδαισία, carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio,visceratio. Apud Athen.l.10.& Plut.symp.2.probl.10.Apud Syn.κρεωδαισίας ἀποχὴ,abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης,ῦ,ὁ, carnium in frusta concisarum distributor. Plut. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι,idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης,pecuniæ divisor.

Composita ex δαιτρὸς.

Α'δαιτρον,non distributum,non divisum. Hesych.

Α'δαίτρευτος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,q. d.δαιτρεύσεως expers : ut μετ' δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Ε'πίδαιτρον,ῦ,τὸ,opsonium. Hesych.

Composita ex δαΐζω.

Α'δάϊκτος,non dilaceratus,non dilaniatus,purus.Hesych.

Αὐτοδάϊκτος, à seipso interfectus.

Η'μιδάϊκτος,semioccisus.

Συνδαΐζω,simul occido.Soph.ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος manu seu manibus cæsus,i.interfectus. Soph. in Ajace mastig.χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης, Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr.

Ω'μοδάϊκτος,crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus est. Hesych.

Composita : ex δάζομαι.

Α'δαστος,non divisus. Soph.

Α'δασμος,non solvens tributum.Hesych.ex Æschylo.

Α'ναδάζομαι,iterum divido,rursus partior.Thuc.l.5. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι,partior,divido, distribuo.ut exp.apud Plut.in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum dividere. Apud Luc.ἀναδάσασθαι τὴν γῆν. Bud.expon. viritim dividere.

Α'ναδασμὸς,divisio seu partitio quæ fit de integro. Item divisio, partitio,distributio.Dem.Isoc. Plat.

Α'νάδαστος,divisus,distributus.ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, apud Aristot.pol.5.exp.dividere vel viritim dividere,vel æqua portione dividere. Sic & apud Plat. ¶ Item rescissus : ut Dion. hist. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γίνεται.

Α'ποδάζομαι,divido,partior,impertior. Il. ρ. Η'μισυ τ' ἐνάρων ἀποδάσσομαι. Et Herodot.ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μοῖραν.

Α'ποδασμὸς,divisio,partitio.Item pars seu portio.apud Suid.

Α'ποδάσμιος,portionalis seu partialis,h.e.pro parte seu portione cedens alicui,vel in divisionem cadens.cujus fit aut fieri debet divisio,aut jam facta est.

Διαδάζομαι,dispertior,divido,distribuo. ut διεδάσαντο ἐς φυλάς.

Composita ex δατέομαι.

Διαδατέομαι,dispertior.Hesiod.in Theog.ἀποφθιμένυ δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται.

Ε'νδατέομαι.idem.

¶ Derivata à δαίω,i. uro.

Δαίομαι,incendor,uror,ardeo. Soph.in Trach. Ο'πως δὲ σημάντωρ ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρὰ.

Δαηθμὸς,incendium.Hesych.

Δαηρὸς,Hesyc.est.θερμὸς.Item λαμπρὸς,περιφανής.Et χαμαίζηλος:

Δαΐπς,ίδος,ἡ, fax magna & ardens. Item καταχηνιστικὰς allii caput,Gal.in Gloss.Hippocr.

Δαΐς,ίδος,ἡ,fax accensa seu ardens.Hesiod.ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. ¶ Item pugna.pugna ardens aut fervens. Il.ν. Α'ρξαι δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. ubi apocopen esse pro δαΐδι tradunt grammatici.

Δᾶς,ᾳδὸς, ex δαΐς per contractionem factum tæda. fax. Xen. Pæd.7. πολλὴν δᾷδα ἔχομεν ἣ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξεται.Aristoph.in Nub. σὸν ἔργον δᾷς ἱέναι πολλὴν φλόγα.

Δᾳδώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,tædaceus,tædæ similis, ut δᾳδώδης χρώματι,apud Theoph.Item tæda abundans.unde idem Theoph. πεύκην Ι'δαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω,ῶ,f. ώσω,in tædam convertor. Theoph.hist.pl.ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδῶσι καὶ φθείρωνται. Item activè, in tædam converto. Idem Theophr.de caus.pl.l.5.c.15.ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσι.

Δᾴδωσις,έως,ἡ,in tædam mutatio. Theophr.

Δᾳδίον,ῦ,τὸ,facula.Pro tædaria item materia apud Diosc. accipi tradunt.

Δᾳδιώδης,idem quod δᾳδώδης. Theophr.

Δάϊος,ῦ,ὁ,hostilis.Eurip.in Andr. κατὰ μὲν ὖν στένω δαΐας τόλμας τὴν ἔρεξ'.Et ὀνύχων δάϊα μάγματα apud eundem.Et Soph. Τοῖς δαΐαις ἄτρεστον μάχαις.Et δάϊος πολεμίοισι, formidolosus hostibus,ex Eurip.δάϊοι plur. num (ut πολέμιοι,absolutè & substantiè capiendo.)signif.hostes.Soph.in Oedipo. Colon. Πέλοπος ὠκύπτερον βλαστὸν,φυτεύμ' ἀχείρωτον,αὐτόποιον ἐγχέων δαΐων,i. φόβημα τοῖς πολεμίοις γένεσθαι. ¶ Attice (ut tradit Soph.)capitur pro δύστηνος.ut in Ajace, Ω' δαΐα Τέκμησσα,δύσμορον γένος. ubi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος,i.bello capta,accipiant. ¶ Aliam signif. vide in δαίω, i.disco.

Δάϊον,ῦ, τὸ,signum bellicum.item τέρας. Hesych.

Δηΐς, ιδος,ἡ,Ionicè pro δαΐς,pugna.

Δήϊος,ῦ,ὁ,hostilis,infestus,idem quod δάϊος.Il.δ.δήϊον ἐς πόλεμον.Il.β.πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,infesto igni.Il.ω.Α'νδράσιν ἐν δηΐοισι.Et plur.δήϊοι (ut δάϊοι)hostes. Il.γ & σ.

Δηϊοτὴς,ῆτος,ἡ,pugna,bellum.Il.ε.Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.

Δηϊόω,ῶ,igni & ferro vasto,hostiliter depopulor aut occido. Il. ψ.Τρώων ἀνέρας χαλκῷ δηϊόων.

Δῃόω,ῶ,per syncopen dicitur pro eodem,etiam in prosa. Thuc.l. 2. ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. Media etiam voce ponitur.ut δῃώσασθαι τὴν νῆσον. Insulam populari, apud Herodot.Et in pass.apud Thuc.l.2.καὶ γῆς ἔξω δῃυμένοις. Et κατὰ χηνισκῶς apud Luc.δεδῃωμένος τὸν πώγωνα,detonso mento.

Δηϊάω,seu δηϊάασκω pro eodem.ut Apol.arg.2.σταθμύς τε καὶ αὔλια δηϊάασκον. δηΐζω, idem.

Δαλὸς,ῦ,ὁ,titio,torris.Od.ε.Ω'ς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen.l.7.ἐνέκρυψε δ' ὥσπερ δαλὸν,εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto,ut Bud.ex Luc.annotat.δαλοὶ in cœlo οἱ διαθέοντες ἀστέρες.Bud.ex Aristot.Meteorol.Hesych.μελάνυρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

Δαυλὸς etiam dicitur,Eust. teste,pro δαλὸς, pleonasmo Aeolico τῦ υ. Ab Etym. exponitur etiam ὁ καιόμενος καὶ δασὺς, quoniam τὰ

τὰ δασέα ταχέως καίονται. Δαῦλον verò exp.δασύ : item ἡμίφλεκτον ξύλον,ab Hesych.Ab Etym. quoque dicitur esse hirsutum & hispidum,ex Æschylo, Δαῦλος δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Α'ποδαυλίζειν, (comp.)titione dedolare,vel contundere. Eurip. dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλῳ, fuste contundo.

Δάος,exp.lumen,ignis,lampas.unde δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, apud Etym.

Δανὸς,ῦ,ὁ,aridus,siccus.Etym.& Hesych.unde δά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι.At δάνος vide suo loco.

Δαναοὶ,οἱ,defuncti.παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὰ,utpote ξηροί. Etym. ex Heracl.Persicῶν l.2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη,ἡ,nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis,quod defunctis in os ponebatur & Charonti persolvebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον.

Α'λέα,δηλέω,δῆλος,quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Composita : ac primùm ex δαίω.

Α'μφιδαίω,circumaccendo.Il.ζ.πόλεμός τε Α'στυ τόδ' ἀμφιδέδηε circumardet.

Θεσπιδαὴς,divinitus ardens,vel divinitus lapsus aut immissus. ut θεσπιδαὲς πῦρ.apud Hom.

Η'μιδαής,semiustus. Vide & alias signif.suprà.

Πυρδαίσιον,ῦ,τὸ, locus ubi ignem accendunt.focus,culina. Hes.

Πύρδαλον sive πύρδανον,igniarium, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem.Et pro πυρδαίσιον. Hesych.

Composita ex δαΐς.

Α'δαδος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,tædam non habens. Theoph.

Ε'νδαδος,qui tædam in se habet.Theoph.hist.pl.l.9.c.2. ἅπασα γὰρ ἔνδαδος πεύκη ταῖς ῥίζαις.

Ε'νδᾳδόω,ῶ,idem propè quod δᾳδόω,seu ἔνδαδον reddo. unde in pass.apud Theoph.hist.pl.l.9.c.2.τῦτο δὲ ὅταν ἐκπλεκήσωσιν,ἐν ἑτέρῳ (ἐνιαυτῷ) πάλιν ἐνδαδῦσθαι.

Composita ex δάϊος,δήϊος,&c.

Α'δάϊον,ab Hesych. exp. quod devastatum & bello infestatum non est.vel etiam quod devastari & bello infestari nequit,nec βλάπτεσθαι τῇ δαῒ λυγρῇ. Ab eodem exp. etiam, injucundum, ignavum.

Α'δήϊον,idem.H.affert pro ἀδάϊον.

Α'δῄωτος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,non vastatus .Xen.Hell.3. ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Καταδηϊόω & καταδῃόω,vasto,devasto,deprædor,exscindo.Hes.

Μενεδήϊος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,bellicosus, belli patiens.Apol.Arg. 2.μενεδήϊον Εὐρύτυ υἷα,i. ἐμμόνητικὸν ἐν τῷ πολέμῳ,παρὰ τὸ δηΐς. (δήϊον.

Δ Α'Κ Α Ρ,genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ.Diosc. l.1.c.12.

Δ Α'Κ Ν Ω, (F.δήξω, vel δήξομαι, potius ab inusitato δήκω) mordeo.ut δάκνεις καθάπερ αἱ γυναῖκες,apud Plut.in Alcib. apud Aeschylum,στόμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænum. Metaphoricè etiam (ut & mordeo apud Latin.) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. Diosc. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα,δάκνυσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet.Il.ε.δάκε δὲ φρένας Ε'κτορι μῦθος. Personæ etiam tribuitur,ut Aristoph.in Vesp. δάκνων σεαυτὸν,καὶ τὸν ἀπολογύμενον.

Δάκνομαι,mordeor.Xen.Pæd.7.ἀκύσας δὴ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη.

Δακνώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,mordax.Gal. δακνῶδες καὶ δριμύ. Item δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atque rodente.

Δάκος,εος,τὸ, (propriè)animal morsu aut ictu homini nocens. Nic.in Ther. promiscuè & de aliis belluis ac feris dicitur. Eurip.

Δάκετον,ῦ,τὸ,pro eodem.Theophr.hist.pl.l.9.c.21. & Diosc. l.7. cap.1.

Δῆγμα,τὸ,morsus. Plut. in Lyc.

Δηγμὸς,ῦ,ὁ,pro eodem,Plut.in Pericle, & de discern.am.

Δῆξις,εως,ἡ,morsus,i.ipsa mordendi actio,rosio. Metaph. etiam capitur,ut & morsus apud Latinos. Plut.in Lyc.

Δὴξ,κὸς,ἡ,vermis lignum corrodens.ut tradit schol. Hesiod.

Δηκτήριος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,mordendi vim habens,mordax. Eurip.

Δήκτης,ῦ,ὁ,mordens, mordax.Plut. de discern.am.

Δηκτικὸς,mordax,mordendi vim habens.Athen.l.3.

Δάκρυ,quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm cum præpos.

Α'ναδάκνω,remordeo,seu mordeo.

Α'νάδηξις, remorsus, remorsio.

Α'ντιδάκνω,vicissim mordeo, remordeo.

Α'ποδάκνω,demordeo, præmordeo.

Ε'νδάκνω,morsus infero.Plat. in Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει.

Ε'πιδάκνω, mordeo.

Α'νεπίδηκτος, (dec.)mordacitatis expers, non mordens seu erodens,ut apud Diosc.l.5.c.92.ἀνεπιδήκτοις ἐμπλάστροις, emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω,mordeo. Hom.

Συνδάκνω,commordeo.Particip.συνδακὼν, corrodens.

Υ'ποδάκνω,submordeo,leviter mordeo.

Alia composita : citra præpos.

Κυνοδακνιᾷ, Hesych. ψωριᾷ.

Λαθροδάκνος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,clam mordens.in Epigr.l.2.

Οἰστροδάκνη,bestiola quædam quam Gaza mordellam nominari posse scribit:quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist.an.l.5. c.19.

Τρίδακνος,ter morsus aut mordendus.Plin.l. 31.

Composita : formata ex δάκος.

Θυμοδακὴς,έος,ὁ καὶ ἡ,animum mordens,seu remordens.Od.θ.θυμοδακὴς γὰρ μῦθος,ἐπεὶ πτερύγωσας δέ με εἰπών.

Λαιμοδακὴς,gulam mordens.Epigr.

Πανδακέτης,ῦ,ὁ,omnia mordicans,mordax.Plut. in Cat.

Composita,formata ex præt.pass.sine præpos.

Α'δηκτος,ῦ,ὁ καὶ ἡ, non morsus seu morsibus & rosionibus non obnoxius.Plut.de Herod.ὐδὲ τῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit quin morsib.insequeretur. Item non mordax, cui nulla inest mordacitas. ut ἄδηκτον ἔλαιον, Diosc.l.1.c.30.

Α'δήκτως,sine morsu.

Α'νθρωπόδηκτος,ab homine morsus. Diosc.

Α'σπιδόδηκτος, ab aspide morsus seu ictus.

Ερπετόδηκτος,à reptilibus seu serpentibus morsus. Diosc.

Ε'χιόδηκτος,morsus seu ictus à vipera,apud Ceb.Theb.& Dioscor.l.2.

Θηριόδηγμα,τὸ,morsus à fera illatus : peculiariter verò morsus serpentis,apud Diosc.l. 2.

Θηριόδηκτος,à fera seu bellua morsus : peculiariter verò à serpente.Diosc.

Κυνόδηκτος,à cane morsus.Κυνόδηκτα, canum morsus.

Λαθροδήκτης,latenter & clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος,à rabido cane morsus.Diosc.& in Geop.

Ο'φιόδηκτος,à serpente morsus. Diosc.

Σκορπιόδηκτος,à scorpione morsus. Diosc.l.1.c.4. & alibi.

Φαλαγγιόδηκτος,morsus à phalangio, aranei genere,Diosc.

Ω'κυδήκτης,celer morsu.Limæ epith.in Epigr.

Δ Α'Κ Ρ Υ,υος,τὸ,lacryma.Od.δ.δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε.Il.ι.δάκρυσι κόλποι.& apud Thuc.δάκρυσι πλησθέν. ✤ Α' δάκνω derivatū volunt,ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται.

Δάκρυον,ῦ,τὸ,idem quod δάκρυ.sed apud prosæ scriptores usitatius est.Xen.Pæd.5.πολὺ ἔτι μᾶλλον ἀνεμέστωτο ὑπὸ δακρύων.

Δακρυόφι,paragoge poëtica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (ut & lacryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit.item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεις,εντος,ὁ,lacrymabundus, lacrymosus. Hom.

Δακρυώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,lacrymosus,luctuosus.Luc.in vit. τὰ ἀνθρώπινα φρυάγματα ὀϊζυρὰ καὶ δακρυώδεα. Item in lacrymæ modum formatus.ex Theoph.hist.pl.l.6. δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippoc.per metaph.ulcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat.

Δακρυώτατον,lacrymis & fletu dignissimum.Hesych.

Δακρύδιον,ῦ,τὸ,lacrymula.Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonii,quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω,f.ύσω,lacrymor. Xen. Hell.3. πιεῖν τε φερύσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας.Apud Dem.δακρύω τὴν τύχην. Dicitur & δακρύω τὸν ἀποθανόντα,& δακρύω ἐπὶ νεκρῷ apud Luc. Δεδακρυμένος,lacrymis stillans,plorabundus. Æschin.

Δάκρυμα,τὸ,lacryma.

Composita.

Α'δακρυς,υος,ὁ καὶ ἡ,non lacrymans.Plut.de Socr.dæm.ἦτος δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. ¶ Item,lacrymarum expers,qui sine lacrymis fit.Athen.12.Sic ἄδακρυς νίκη & ἄδακρυς πόλεμος.

Α'δάκρυτος,ῦ,ὁ καὶ ἡ,non lacrymans.Soph.in Trach.Α'λλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans.Soph.in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον ὐδεὶς φίλων στενάζει. Α'δακρυτὶ, adverb.sine lacrymis.Isoc. in Plataico, ὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

Α'ποδακρύω,lacrymis prodo.Aristoph.in Vesp.Ε'γὼ γὰρ ἀποδακρύσας νῦν γνώμην ἐμήν. Exp. & illacrymo.

Α'ποδακρυτικὰ,τὰ,medicamenta lacrymas moventia, & postea expresso vacuatoque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia.

Α'είδακρυς,admodum lacrymans. Aristot.in probl.ὁ μὲν, λάλος, ὁ δὲ ἀείδακρυς.

Α'ειδάκρυος,ῦ,ὁ καὶ ἡ. idem.

Α'ειδάκρυτος,multum lacrymabilis. Item multum lacrymans. Hesych.

Αρτίδακρυς,qui recèns lacrymavit. Eurip.

Α'τακτοδακρύω,inordinatè seu intempestivè aut immodicè lacrymor. Α'τακτοδακρύει,exp.affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς & βαρυδάκρυος, graviter lacrymans.

Γλυκύδακρυς,dulce lacrymans,dulces fundens lacrymas. Epith. Amoris in Epigr.

Ε'κδάκρυον,ῦ,τὸ,lacryma stillans,gutta inter lacrymandum cadens.

Ε'κδακρύω,illacrymor.

Ε'νδα-

Ε'ναδακρυς, q.d. qui in lacrymis est, cui lachrymæ oboriuntur.
Ε'πιδακρύω, defleo, ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo super defunctο, i. propter def.
Εὐδάκρυτος, pulchrè lacrymans. Philostr.
Κατιδακρύω, deploro, defleo. Xen. Pæd. 5. κατεδάκρυσε τὴν ἐαυτοῦ πάχνην.
Παταδάκρυτος, omnino lacrymabilis, seu (act.) ad omnia lacrymans. Soph. πατὴρ δάκρυτον βιοτήν, vitam quæ tota in lacrymis degeretur.
Παροδυρύω, defleo. παροδυρύω σοι. Luc.
Πολύδακρυς, multum lacrymans. Item lacrymosus. seu multarum lacrymarum autor. ut Il. γ. πολύδακρυς ἔρις. Sic & πολύδακρυς πόλεμος dicitur.
Πολυδάκρυτος, multis lacrymis prosequendus. Il. ω.
Πολυδάκρυος, idem quod πολύδακρυς. Apoll. Arg. 2.
Συναδακρύω, collacrymor, unà lacrymor. Plut. de fuga.
Ταχύδακρυς, citò lacrymans. Luc.
Τ'πδακρύω, q.d. sublacrymor.
Φιλόδακρυος, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur.

Δ Α' Κ Τ Υ Λ Ο Σ, ὁ, digitus. Plut. de disc. ad. ἀπὸ κεφ. δακτύλῳ πῶν κεφαλίου, igito uno caput scabere. Dicitur & δακτύλῳ ἐκτρίψαι τὸν κεφαλίου κνησμόν à Luc. in Rhet. did. Et apud eundem de scr. hist. δακτύλῳ ἐκτρίψαι ἐλαφρῶς, extremo digito attingere, i. leviter attingere. ¶ Item dactylus, pes metricus, unde ἑξαδάκτυλος, versus totus ex dactylis. Eust. Item rhythmus dactylus. Aristoph. in Nub. & Plut. de Musica. Item graminis aculeati nomen, quod & πεντάφυλλον appellatur: Dictum à quinis aculeis quos ut plurimum in acumine habet, & quia digitis medetur: teste Plin. l. 24. cap. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum. Plin. lib. 9. c. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Diosc. l. 1. c. 67. ¶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, dactyli Idæi, affectiones matris Ideæ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Eust. vel quòd secundum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. Poll. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλος, per metaplasmum poëticum. ◆ Derivari autem dicitur δάκτυλος à verbo δείκνυμι, q.d. δακτύλος, δακτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. aut ἀφὸ τὸ διδάξαι, aut etiam παρὸ τὸ δήξασθαι, quasi δήκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.

Δακτυλιαῖος, α, ον, digitale, digitorum involucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quòd digitis pedum manuúmve injiceretur. Synes. epist. 58. ¶ Item & annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.
Δακτυλικὸς, digitalis. ut δακτυλικὸν ὄργανον, & δακτυλικοὶ αὐλοὶ apud Poll. & Athen. l. 14.
Δακτυλιαῖος, α, ον, digitalis. Theophr. πάχος ἢ δακτυλιαῖον.
Δακτυλῆρις, ιδος, ἡ (adject. f. g.) digitalis. unde δακτυλίδες uvæ digitali gracilitate.
Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam.
Δακτυλίπεδος, ὁ, appellatur q.d. aristolochia longa, teste Diosc. l. 3
Δακτυλιωτὸς, ὁ, digitatus, unde δακτυλωτὸν poculum, apud Athen. l. 11.
Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plat. Pol. 2. πῶς σφραγίσῃμι τὰ δακτύλιος ἄξια καταγράφειν ἐμαυτὸν εἰς τὸ εἶδος τῆς γαμετῆς. Xen. de ven. retib. etiam δακτύλιος tribuit, i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. ¶ Item anus, seu podex, unde comp. καταδακτυλιός, ὁ σωμασκὸς κατὰ τὸν πρωκτόν. Aristoph. in Equit.
Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis. minimo proximus.

Composita.

Διεδάκτυλος, ος, ὁ ἢ, qui duorum digitorum est. Theophrast. hist. pl. l. 9 c. 5.
Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens, qui est duodecim digitorum.
Ἑξεδάκτυλος, qui sex digitos habet, qui sex digitorum est.
Ἐῤῥοδοδάκτυλος, ὁ, ἡ, aurora rubea, apud Aristot. rhet. l. 3.
Καταδακτυλὶς, ιδος, ἡ, vide in Δακτυλὸς.
Μακροδάκτυλος, quibus prælongi sunt digiti. Aristot.
Ὁλοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.
Πενταδάκτυλος, qui quinque digitos habet, aut qui quinque digitorum est. ¶ Est & herba hujus nominis. Diosc.
Πεντεδάκτυλος, cui digitus unus supereft, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.
Πολυδάκτυλος, qui multos digitos habet. qui multiplici pedum fissura digitatur, seu pedes in plures digitos discretos habens. ut πολυδάκτυλα ζῶα, apud Aristot.
Ῥοδοδάκτυλος, roseos digitos habens. Auroræ epith. apud Hom.
Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens. fulcinæ epith.
Τετραδάκτυλος, quatuor digitos habens. ut τετραδάκτυλοι aves ab Aristot. dicuntur.
Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis. Diosc. l. 1. c. 85
Τριδάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternùm digitorum est, tripollicaris. Gaz.

Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris Phœnicei. Apud Aristot. Rhet. 3.
Χρυσοδακτύλιος, aurum gestans annulum, in ep. Iacobi. c. 2.

Δαδὸς, vide in Δαίω, i. comburo.
Δαεμὼν, &c. vide in Δαιδάω.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα, teste Diosc. l. 3 c. 169. & Plin. l. 25 c. 10.

Δ Α Μ Α'Ω, ῶ, domo, subigo. Item affligo, conficio, profligo. Item occido. Il. α. Εἰ δ'ἐθέλῃ πόλεμόν τε δαμᾶν καὶ κοῦρος Ἀχαιῶν. Et Il. χ. ἕως δ'ὅτε πόλιν Ἀΐλιον Ἕκτωρ ἐμὸν ἔντεσι δάσσῃ. Δαμᾷ, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμεὶς ἐν πυρὶ ἠὲ σιδήρῳ, vel ὑπὸ χερσὶ πυθοῦ, i. imperio ejus subjicere, ei subjectum reddere. Sic & Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσε καὶ φρύξας. Δαμᾷ ἄρμασι, domor, unde δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος, cui oppon. ἀδάμαστος. Et apud Ifoc. in Arch. δεδαμασμένοι συμπράττειν. ¶ Item voce media pro, domo: ut ἵππους μ' ἐδάμασσατο οἶνος. Δάμασις, domitio, domitura. Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit. Aff. ex Eccl. hist. Δαμάω, ῶ, idem. Il. ε. χαλκὸς ἢ ὃ δεσμὸς ἐδάμνα. Et δαμνᾶμαι pro eodem, unde δαμνᾷ. Il. ξ. pro δαμάζεις domas. Δάμνημι pro eodem. ut Il. ε. τίνι νῦν ἵππε ἐοικὼς δάμνασαι ἰσχανόωντι. Et δάμνασαι pro eodem, Od. ξ. ἀλλά μοι χεῖρα δάμνατο λυγρὴ παλλ. signif. Il. λ.
Δέμω & Δίμνημι, (insuff.) unde Aor. poft. ἐδάμμην & δαμῆναι infinit. & δαμήμεναι, & δάμεν pro ἐδάμημεν. Et part. δαμεὶς, inquenti in ufu apud Hom. Hinc & præt. δέδμηκα per fyncopen pro δεδάμηκα, & paff. δέδμημαι, apud eundem. unde partic. δεδμημένος, ut Od. ξ. Αἴθρα κ' ἠελίῳ δεδμημένον, domitum feu ene ctum. Od. ο. δεδμημένον ὕπνῳ, fomno domitus feu correptus. Et alibi δεδμημένον ὕπνῳ: edomitus feu confectus fenio. Sed funt qui hoc præ. forment à δαμά'ω, unde fit δμάω per fyncopen. Vide δάμνημι cum fua ferie.
Δαμάστειρα, ἡ, domitio, domitura Il. ρ.
Δαμάτωρ, ῆρος, ὁ, domitor. Δαμάτειρα, ἡ, domitrix. Cereris epith. Δαμάτωρ, domitus.
Δάμαρ, & inufit. δάμαρις, unde δάμαρτος, uxor. Il. γ. & Eurip. Hecuba, huic opp. παρθένος & δμωΐς.
Δαμάλη, vel δάμαλις, juvenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitulus interdum general. pro vacca. Theoc. in Oxyft.
Δμώς, ωός, item δμωὸς, ὁ, ὸν, fervus. Od. π. Τεῦ δμὼς εἶς ἀφίκου. Item δμῶες, (adject.) fervilis, vernaculus, ex Epigr.
Δμωὴ & δμωΐς, ἡ, ferva, ancilla. ut Od. ο. ἀλλ' ὃ μὲν ἦ δμωῆσι. Δμωϊκὸς, fervilis. Epig. l. 1. δμωϊκὸν βρέφος, infans ex ferva natus.
Ταμίας, quomodo huc pertinear, vide fuo loco.

Compofita.

Α'δμαστος, indomitus. qui domari nequit. Interdum verò, qui domitus non eft. Il. ι. ἀΐδηος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμας ὁ πῶλος. Xen. Metaphoricè autem ἀδάμας, ος, ὁ, quæ nondum nupfit, q. quæ nondum fubacta fit ad ferendum mariti jugum. unde ἀδάμας ὁ Ἄρης, Minerva. Soph. Potcft etiam exponi, non compefti, ficut & ἀδμής. Sic & ἵππος ἀδμήτος ἔτι πω ἄζυγος. Luc. in Zeuxide.
Α'δμητος, Hefych. validus, durus.
Α'δμής, & ἀδμὴς, indomitus. Et Metaph. παρθένος ἀδμής, nondum à marito domita, nondum maritale jugum paffa, vel nondum compreffa. ut & ἀδάμας. Α'δμήτης, Suid. pro ἀδάμας. Α'δμήτη, ἡ, ὸν, indomita: feu nondum domita & fubacta, apud eundem Suid.
Α'δάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie, quafi indomita. Qua de re lege Plin. l. 37. c. 4. Apud Hefiod. in Clyp. κυάνεον τύπον ἔσκεν ἀδαμάντινος, ἀδάμασε. admonet interpres dici de ferro. Sic & in Theog. πολλὸν ἀδάμαντ' ἔδον ἠδὲ σίδηρον. Αἰθέρα δ' ἀδάμαντος ἔχει τρηχὺν πεδίον. adamantinus. Aefchyl. in Prometh. ἀδάμαντίνοις σφήνασι. Metaph. ponitur pro validiffimo. Aefchin. in Crefiph. χαλκοῦς ἢ ἀδαμαντίνους τοὺς χεῖρας ὑμῶν ὑτείχεσθε.
Α'δροδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, fic dicta quòd hominum impetus domet. Plin.
Η'μιδμὴς, ἡμίδμητος, ὁ, semidomitus.
Ἱππόδμας, ου, ὁ, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β. γ. & alibi.
Καταδμάω, domo, vel potiùs edomo, perdomo.
Καταδμάομαι, idem. in Epigr.
Κεκραξιδάμας, qui clamore & vociferatione aliquem domat, clamofus, à κεκράζω. Ariftoph. in Vefp.
Λαοδάμας, populorum domitor. Martis epith.
Νεόδμητος νύμφη, recèns domita & fubacta à fponfo puella, nova nupta.
Νεοδμήτης γάμος, nuper celebratæ nuptiæ. ὄφρ' τὸ ποτὶ τὸ αὐτὸς δεδμῆσθαι τίνι νύμφιον, ex Eur. Νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.
Παλαιδμήτωρ, omnia domans. Epithetum fomni apud Hom. & fulminis. Luc. in Tim.

Παλαι-

Πολυδάμας, multos domans. Hefych.
Πολοδαμνάω, ῶ, pullos domo. Cum accuf. fignif. ut pullum domo & crudio. Soph. in Ajace.
Πολοδάμνης, ου, ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor, equorum domitor. Xen. in Oecon.
Τοξοδάμας, qui arcu domat & fagittis, fagittarius. ex Æfchyl.
Τοξόδαμος, arcu jaculisve fubactus. ex Tzetze.
Τ'πδάμαμαι, fubigor, fubjectus fum, cedo. Od. γ.
Τ'πδαμηθῆναι, domari, fubigi. in Epigr.
Χαῖρ'μυον, quomodo huc pertineat, vide fuo loco.

Compofita ex δμώς.

Ε'τεοδμώς, genuini & veri fervi, qui ita ut veros fervos decet fervire. Τ'πδμώς, idem quod δμώς, apud Hom.

Δ Α Ν Α'Η, ἡ, danae, herba quæ à quibufdam laurus Alexandrina, teste Diosc. l. 3. c. 147. Eft & nomen proprium.

Δανάκη, δωρεὰ, δῶνδε, vide in Δαίω, i. uro

Δ Α'Ν Ο Σ, εος, τὸ, donum, munus. Euphorion, τὸ δὲ οἱ δάνος ὧπασεν Ε'κτωρ. ¶ Item mutuum, δάνειον, Eccl. 29. Sic & ἐν δάνει λαμβάνειν, Bud. exp. mutuò accipere. ¶ Δάνος fcribit Plutarch. in lib. de poët. aud. Macedones vocare mortem, unde eſſe ait βαιὸν δάνος & fignificare κακοδαίμονα. ◆.
Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. Ariftot. eth. 9. & Plut. de Alex. fort.
Δανειακὸς, (adject.) unde δανειακὸν χρεωκόπιον, cautio mutui. B.
Δανείζω, fœnero, mutuo do ad ufuram. Plut. τοῖς μὲ ἀπόροις ὁ δανείζων. Epigr. l. 2. πάντα δανείζεις. Eft etiam mutuo do citra ufuram, ut quidam annotant, ut apud Plat. de leg. 5. & Ariftot. in Oecon. Affertur & δανίζω pro eodem, ex Epigr.
Δανεῖσμα, fœnero, fœnore accipio: ut χρήματα δανείζεσθαι. apud Ariftoph. & ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Demofth. Interdum ponitur fine adjectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἐξ' ἂν ἀποδώσοντε μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐκ τοῦ λόγου, &c.
Δανεισμὸς, ὁ, fœneratipia pecunia. Item ipfa fœneratio. unde δάνεισμα πολιτικὸν pro δανείζεσθαι. Thucyd. 1.
Δανεισμὸς, ου, ὁ, fœneratio, mutuatio. unde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα. Plat.
Δανειστὴς, ου, ὁ, fœnerator, cujus correlativum eſt ὁ δανεζόμενος. Annotatur tamen accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.
Δανιστὴς, fœneratorius, ſeu fœneratitius, Bud.

Compofita.

Α'νανδάνω, idem quod δανείζω. ut τῇ πόλει ἀνδανείσασθαι χρήματα, Ariftot. Oecon. 2.
Ε'νδανείζω, ultra fœnero. Ariftot. Oecon. 2.
Κατεδάνεια, obæratus. Bud. ex Diod. Et κατεδάνειοι ὑσίαι, bona oppignerata creditoribus.
Προδανείζω, ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Α'πόλλωνι χάλκεα. Et Plut. in Pericl. προδανειζόμενος χρόνον.
Ῥῃδάνδε, vide in Δαίω, & in Ῥ'ῆγνυ.

Δάω, vide in Δαίω, unde

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, conſumo, impendo, ſumptus facio, Xen. Pæd. 8. τὸν πολλὰ ἔργοντα, πολλὰ δ' ἀναλώσαντα καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ἔργα ἀνθρώπων δεῖ. Dem. ἀναλῶσαι τοῦτο ἀναγκαῖον τῇ πόλει. Bud. interpr. exhaurire civitatem. Apud Syneſ. Epiſt. 16. χρὴ μικρὸν μὲ ἀναλῶσαι. ἦδ' ἐπεὶ τῶν ἀπὸ παιδὸς ἀπολλυόντων ἢ μένειν, paulatim me conſumit, i. conficit. ◆ A' verbo δάπτω deducitur apud Athen. l. 11.
Δαπανάομαι, ώμαι, conſumor, impendor. Habet & activam ſignif. ut Lyſias, τὰ τοσαῦτα χρήματα δαπανᾶσθαι. Sic δεδαπανημένος apud Hocr.
Δαπάνημα, τὸ, quod inſumptum eſt, ſumptus, impenſa. Xen. Pæd. 8 δαπανήματα ἀντὶ ῥητῶν.
Δαπανητὸς, conſumptorius, conſumendi vim habens. Greg.
Δάπανος, ος, ὁ ἡ, conſumptor, conſumendi vim habens. ut apud Athen. ὁ δάπανος ὑγρὸν. Exp. & ſumptuoſus, profuſus. ut ἐλπὶς δάπανος, apud Thucyd.
Δαπάνη, ſumptus, impendium. ut ἐφημέρου δαπάνη, Plut. Et δαπάνη χρυσοῦ & ἀργύρου. Thuc. l. 1.
Δαπανηρὸς, ſumptuoſus, qui magnos ſumptus faci t. vel qui libenter ſumptus facit, profuſus. Ariſtot. eth. 4. Apud Demoſth. δαπανηρὸς πόλεμος, ſumptuoſum bellum, in quod magni fiunt ſumptus.
Δαπανηρῶς, ſumptuosè, magnis ſumptibus. Xen. Hell. 6.

Compofita.

Α'δαπάνητος inconſumptus, inexhauſtus : ſeu qui conſumi & exhauriri nequit.
Α'δάπανος, ſumptu carens, non impendioſus, vel ſumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re in quam ſumptus non fit. Item qui conſumi non poteſt.

Α'δάπανος, ſine ſumptu, ſine impenſa.
Ε'κδαπανάω, ῶ, idem quod δαπανάω.
Εὐ'δάπανος, qui ampliter ſumptus facit. largus & liberalis in faciendis ſumptibus, ſumptuoſus. Plut. ſymp. 2. Probl. l. 2.
Καταδάπανος, idem quod ſimplex.
Καταδάπανον, ſumptus. Alex. Aphr. probl. l. 2.
Πολυδάπανος, ſumptuoſus.
Προσδαπανάω, ῶ, inſuper abſumo ſeu inſumo.
Συμπλυσδάπανος, ſplenem conſumens & minuens. Nic. Myrep.
Συωδαπανάω, ῶ, unà conſumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum. Il. δ. χρυσείῃ ἐν δαπέδῳ, in aureo pavimento. Et Xen. Pæd. 8. ἅπερ καὶ αὐτοφυῆ τὰ δαπέδα, ἀλλ' ὑπεικόσαν αἱ δάπιδες. ¶ Interdum eſt potius, ſolum. ut quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus. ut in Anth. epigr. Dicitur & γῆς δάπεδον apud Ariſtot. in Pluto. ◆ Euſt. derivat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram ſignif. pro γᾶ) vel γῆ) & nomine πέδον, ut dicatur quaſi δᾶς πέδον, terræ ſolum. Invenitur enim apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. Etymol. deducit & ipſe ex πέδον, cui præfixa ſit particula δᾶ intendendi vim habens. ut ſonet τὸ μέγα καὶ πανὺ πέδον, quod eſt ἔδαφος. fieri autem ait hoc δᾶ ex ζᾶ per metatheſin literæ δ in ζ. Alii ex ἔδαφος deriva-runt: ut ſit quaſi ἐδᾶ'φεδον. At Camerarius putat eſſe potius à δάπτω ſignif. κόπτω: ſicut pavimentum eſt à pavio, i. ferio.
Compoſita. (De quibus vide etiam in compoſitis ex Ε'δαφος.)
Α'λλοδαπὸς, ὴ, ὸν, (tanquam ἀλλοδάπτεσθαι. nam à quibuſdam exp. ὃ οὐ τὴ ἐξ ἄλλης δαπάδος) qui eſt ex alio ſolo non ex noſtro. qui eſt ex ſolo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus, Il. γ. Μετρθεὶς ἀλλοδαπὸς ἐοῖ. Et Il. τ. ἀλλοδαπῷ ἐοὶ δήμῳ. Sic Xen. Pæd. 8. πολίτας τοὺς αὐτόχθονας ἀλλὰ ἀλλοδαπῶν οἰκιστῆρας, ἢ σύνοικος ἀποικίας. Α'λλοδαπὸν interdum vocatur quod eſt inſuſtitum & inſolens, ſeu formæ inuſitatæ. ut apud Herodian. libr. 1. ζώσί τε παντοῖαι, ὄμμασι τε ἀλλοδαπῆς.
Ε'νδάπιος, indigena. Poll. lib. 3. poëticum eſſe dicit, cui ſynonymum ἐγχώριος, ὁπιχώριος, ἔντοπος.
Η'μεδαπὸς, qui eſt ἐ noſtro (i. noſtrate) ſolo, noſtras, ὁ τῆς ἡμετέρᾳ δαπέδου, q.d. ἡμεδαπὸς ἐδάφους. Sæpe exp. & noſter. apud Ariſtoph.
Παντοδαπὸς, (q.d. qui eſt ex omni ſolo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex, ut χάμαρος, & ſimilia, apud Plat. de rep. Sic παντοδαπὴ ἀρετὴ, valde multiplex, apud Theophr. Apud Syneſ. παντοδαπὴ ἀρετὴ, virtus omnis generis. Sic παντοδαπὰ ζῶα, apud Ariſtot. Et παντοδαπὸν ῥοσημάτων, apud Ariſtoph. Aff. & παντοδαπῆς, ex Dion. Areop. & Herodian.
Παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo. omnimodè. apud Ariſtot. eth. l. 2. c. 6.
Ποδαπὸς, (q.d. ποίᾳ δαπέδῳ) ex quo ſolo, cujas. Plat. in Apol. Socratis, πόθι ἢ ποδαπὸν ὄν.
Ποταπὸς etiam invenitur pro, qualis. Exp. & cujuſmodi. Atque adeò quidam annotat, ποταπὸς dici ἐπὶ ὑσίας, ſicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους. Hermog. de invent. σκοπτέον τὸ ἀσύγκριτον ποταπὸν ἔστι καὶ ποταπὸν ἐπιδέχεται χρόνον, ἢ φαῦλον, conſiderandum qualis res ſit, & qualis exiſtimetur, bona an mala. Extat & apud Luc. cap. 1. & Matt. 8. & 1. Pet. 3. & alibi in N. Teſt.
Τηλεδαπὸς, qui è longinquo eſt ſolo, qui ex longinquo ſolo advenit, ideoque peregrinus. Od. ξ, ξείνῳ ἱκνεῖσθαι τηλεδαπῷ. Et Od. ο. ἦλυθον ἀνὴρ τηλεδαπός.
Τ'μεδαπὸς, veſtras, qui eſt è veſtro ſolo, q.d. ὑμεδαπὸς. Suid.

Δάνις, vide in Τάνις.

Δ Α Τ Ι Τ Ω, f. ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Il. ω, (de lupis) Οἳ τ' ἔλαφον κραιπνὸν μέγαν ἔρχεσι δρασσάντες δάπτουσι. Et Il. λ, (de leone) -ωὸν τὸν ὃ δάπτει. Proprié ſignificat ſe ingurgitare ferarum ritu. ut legimus apud Athen. l. 8. Et Il. ρ. δαπτέμεν ταύροισι πυρί. tribuitur igni. At. Il. ν, de haſta dicitur. -ὃ τοι χρόα λευκὸν ἐέντο δάπτειν, i. diſcerpit. Alia metaphora uſus eſt Gregor. in carm. δυσπάλῃ δυμὸν ἐρίπῃ δάπτων.
Δάπτης, vorax. Apud Nicophr. δάπται μῦαι, mordaces muſcæ, δακτικαί.
Δάπτης, lacerator, edax. Ex Epigr.
Δαπτάω, idem quod δάπτω, per reduplicationem factum. Il. γ. Ὡ'μοφάγοι μεν Σῶες ἐσ οὔρεσι δαπτάουσι. Et metaph. κτήματα δαπτάουσιν, Od. ξ.
Δαπτάω, Δαπάλη, Δάπεδον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'δαπὴς, qui dilaniatus non eſt, vel qui dilaniari nequit. Heſyc. exp. γυμνὸς, ἀθηρᾶς.
Διαδάπτω idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Il. φ. διὰ' δ' ἀχόα κάλλιπε δαπτόμενος. i. vulnerati.
Κατεδάπτω, idem. ut Il. γ. κωφοὶ τε καὶ οὐαοὶ κατέδαπτον.
Κατεδαρδάπτω, idem.
Περιδαρδάπτω, devorare, laniando abſumere. Heſych. & Suid.

ΔΑΡΘΑ'Ν Ω, dormio. Aor. 2. ἐδάρθον. Fut. δαρθήσομαι, à δάρθω inuſit.

nusit. Δαρδεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, dormire, per metathesin. ut Il. ϕ. Α᾽λλ᾽ ἐν ἀ-ϕνείῳ βοὸς ᾗ κύδιον οἰῶν Ε᾽δήσασθ᾽ ἐν σφῇσι δόμῳ. ✤ Etym. & schol. Aristoph. à δέρμα derivant δαρθεῖν sive δερθεῖν. Dicit enim & hic κατα-δερθεῖν esse proprie ἐν δέρμασι κοιμᾶσθαι, i. in pellibus cubare.

Composita.

A᾽-ποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν.

Κατα-δαρθεῖν & κατα-δερθεῖν, idem Aristoph. in Nub. ἕως ἂν δειπνήσω κατα-δαρθεῖν τι μέ. unde apud Plat. in Symp. κατα-δαρθησόμενος. Particip. pass. κατα-δαρθείς, qui obdormivit, c onsopitus, apud Aristop. in Pluto.

Decomp. Ε᾽πικατα-δαρθεῖν, indormire.

Συγκατα-δαρθεῖν, condormire, item concumbere. Aristoph.

Παρα-δαρθεῖν, & παρα-δερθεῖν, juxta dormire, concumbere. Hom.

Δάρτις, δαρτὸς, vide in Δέρας.

Δάϊς, vide in Δαΐω, i. comburo. Δαΐσως, vide in Δαΐω.

Δ Α᾽ΣΚΙΑΛΟΣ, ω, ὁ, pascillus, piscis, apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 2.

Δάσμα, δασμὸς, vide in Δαίω, i. divido.

ΔΑΣΠΑΗ᾽Σ, ῆτ-Θ᾽, ὁ, ἡ nonnullis exp. magnorum malorum plenus, derivantibus à πάθος seu πημάτων. ab aliis exp. δυσπερι-πάθ-Θ᾽, à πάθος per syncopen posito pro πάλαι. Latinè exp. difficilis, gravis, atrox. Nonn. δασπλῆτα μῆς ἐνὶ νυκτὶ ἀνάγκη. Sic Epigr. libr. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα διέκρισιν, gravem disjunctionem animæ à corpore. Δασπλῆτις quoque dicitur in fœm. genere. Od. ο. Δεὰ δασπλῆτις, ἐειπνύς. Sic δασπλῆτες ὀδόντες, apud Nonn.

ΔΑΣΥ᾽Σ, ῶτ-Θ᾽, ὁ, densus, consitus, ut δασέα ὄρη, Xen. Pæd. 2. densi montes aut consiti: vel potius arboribus densis, consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα esse ὕλῃ πεπυκνῇ: cui apud Lyc. ψιλὴ opponitur. ¶ Item pilosus, villosus, hirsutus, &c. cui opponitur λεῖ-Θ᾽. Aristot. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἄλλων ζώων τὸ ἐχόντων τρίχας τὸ φαγεῖν δασύτερον, τὸ δ᾽ ὕπτια λεῖα. ¶ Δασὺ πόδιμα apud gramm. spiritus densus, qui & asper dicitur: cui oppon. ψιλὸν, tenuis. Legitur & δασεῖα φερομένη apud illos, & δασὺ σύμφωνον, ut χ.

Δασόω, densè vel aspiratè: apud Grammaticos.

Δά-Θ᾽, ε-Θ᾽, τὸ, locus arboribus densus, sylvosus locus. Exp. & fruticetum.

Δασύτης, ητ-Θ᾽, ἡ, densitas. Item pilositas, hirsutia. Apud gramm. aspiratio vocum, quibus aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9.

Δασώσις, denso, densum reddo. Item pilosum reddo, seu hirsutum. ex glabro pilosum reddo, Dioscorid. δασώσει τὰς ἀλωπεκίας. Item spiritu aspero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασώσομαι, idem quod πεκτώμαι. Aristot. hist. an. l. 3. δασώσονται δὲ πᾶσι τοῖς ἐξ ὀρῶν ἥκουσι, &c. Item spiritu aspero notor. apud grammat.

Δασυσμὸς, ῦ-Θ᾽, densatio, densitas. Apud Dioscor. δασυσμὸς φωνῆς, exp. vocis densitas & raucedo.

Compositæ.

A᾽μφί-δασυς, ε-Θ᾽, ὁ, utrinque asper, utrinque hirsutus, utrinque villosus. Il. ο. ἔγχε δ᾽ αἰγίδα ἀμφιδάσσασαν.

E᾽ρί-δασυς, pilosus, hirsutus. Dioscor.

E᾽πί-δασυς, aliquantum densus vel hirtus.

Ι᾽σχνό-δασυς, densus instar equi. hirsutus ex setis equinis. Ilia. γ, & Odyss. χ.

Τ᾽ρηχύ-δασυς, valde hirsutus.

Τ᾽ρί-δασυς, aliquantum hirsutus.

Δατέομαι, &c. vide in Δαίω, i. divido.

ΔΑΤΙΣΜΟ᾽Σ, ῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem Græcos, proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græcéque loqui affectaret, dicebat ἥδομαι ᾗ τέρπομαι ᾗ χαίρομαι plurib. super eadem re coactervatis synonymis, & barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono πᾶσι ἀθυμοκαπηλίκοις. Hunc Δατισμὸν Aristoph. in Pace, Δά-Θ᾽ μιλ-Θ᾽ vocat: Νυνὶ τοῦτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἥκει τὸ Δάϊσος μέλ-Θ᾽, Ο᾽ δερδέμβυθος πολ᾽ ἥδε ἀ μισημένος, Ὡς ἥδομαι ᾗ τέρπομαι ᾗ χαίρομαι.

ΔΑΤ᾽ΚΟΣ, υ, ὁ, Hesychio, audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15. neut. gen. δαῦκον appellat, Paul. Ægin. masculino, ut & Dioscl. l. 3. c. 83. Δαῦκος, inquit, ὃν ᾗ δίρκιον καλοῦσι. Itidem Gal. simpl. med. l. 6. tradit τὸν δαῦκον à quibusdam vocari σαυδίνον.

Δαυκίνη οἶνος, apud Dioscor. lib. 5. cap. 70. vinum è dauci radice contusa & in mustum injecta. vinum dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui δαύκειον appellat ✤ δαῦκον, in Ther. Δαύκειον ῥίζας τε ἑρυσσάμενος: vocans tamen & δαῦκον, πυρὸν τεσσάρων δαύκου. ubi schol. annotat scribi etiam Δαύ-χ-ς, referens ex Antigono, δαῦχον ὁμοίως δέρμα τραγὸς ἔνται.

Δαυλὸς, vide δαλὸς, in Δαίω, i. comburo.

ΔΑ᾽ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus. Od. ε, Τ᾽ψηλὸν, δάφνῃσι πεπυκασμένη. Hesiod. in Theog. Καί μοι σκῆπτον ἔδωκαν ἐριθηλέος δάφνης ἐρεπτόμενοι. Sic Ach. l. 2. δάφνης κλάσαι. Et. l. 4. φύλλα δάφνης. Ab Aristoph. dicitur Ὑμὴν Ὑμὴν ὁ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacra est, vel quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro similis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat. de qua Diosc. l. 4. c. 147.

Δαφνᾶ-Θ᾽, ῶ, ὁ, Apollinis est epith. in Epigram. quoniam laurum peramat: unde & δαφνίτης dicitur.

Δαφνῆες, (pro quo & Δαφνῖς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

Δαφνιακὸς, ἡ, ὁν, dicitur pro, laureus, ex Epigr.

Δαφνικὸς, ἡ, ὁν, laureus.

Δάφνιν-Θ᾽, laureus, laurinus, è lauro confectus, ut δάφνινον ἔλαιον, oleum laurinum, confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur. Dioscor. lib. 1. cap. 50. Et δάφνιν-Θ᾽ οἶν-Θ᾽, apud eundem, libro 5. cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum seu laureum.

Δαφνὶς, ἰδ-Θ᾽, ἡ, laurina seu laurea: & peculiariter laurea seu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 18. & Dioscl. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ῶ, ὁ, Apollinis apud Syracusios cognomentum, teste Hesych. de quo suprà in Δαφνεῖ-Θ᾽. Sic dicitur & qui laurum similitudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνίτης vocatur planta quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teste Plin. l. 15. c. ult. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. l. 1. c. 21. scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνίτην, quippe ἐκπεπλυ᾽ ἐν τῷ ὑδάτι ᾗ ζύμῃσιν ἐξ ὑπολύσῃ πυρᾶσιν, ut folium & bacca lauri, quamobrem & daphnoidem eam appellari à mangonibus testatur Plin.

Δαφνών, ῶν-Θ᾽, ὁ, lauretum, locus consitus lauris.

Δαφοινὸς, vide in compositis ex φόν-Θ᾽.

-ΔΑΨΙΛΗ᾽Σ, ής-Θ᾽, ὁ, ἡ, dapsilis, largus, copiosus, abundans, uber, ut δαψιλὴς χώρα. Plut. regio uber. φλὸξ δαψιλὴς, copiosa flamma. Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς ᾗ φιλόπτωχος ἦ ἐκ τοῦ δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga seu liberalis. Rursum Plut. δῶρον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. ✤ Quidam à δαίσθω derivatum putant, quod & innuere videtur Athen. l. 8.

Δαψιλῶς (vel δαψιλέως, ut apud Theocr.) largè, copiosè, ut δαψιλῶς τῆς φαιδρότητος χορηγῆσαι, Herodian. l. 3. Item lautè, opiparè, ut ζῆν δαψιλῶς, Xen.

Δαψίλωσις, ἡ, copia, abundantia. Herodian. l. 3. πλὴν τὰ τῆς ἐπιθέσεως δαψιλείαν καταειθιῶντες, i. rerum omnium copiam & abundantiam.

Δαψιλόομαι, copiosè & abundanter submi nistro. liberalitate uor.

Compositæ.

E᾽νδε-δαψιλόομαι, dapsilis & largus fum in. Ex Pand. ἐπὶ ἐνδεδαψιλῶσθαι ὁ χρόνος τῆς διατάξεως, si adhuc suppetit tempus biennii.

E᾽πιδε-δαψιλόομαι, exp. addo corollarium & auctuarium, apud Syn.

Δ Ε᾽, autem, verò. Sæpe subjungitur particulæ μὲν vim adversitivam habens. ut οὐ μὲν νεῦσίς, ἐγὼ ᾗ Η-λῶ, ἐς τὰ οἰκεῖα ἐβάτην, ego autem situo. Interdú vim habet velut distributivam, sicut & μὲν. ut Pæd. 2. ἱππεῖς μὲν τεταγμένοι, σεζοὶ ᾗ ὑπομένοντες. Lucian. in Timone, ἀλλ᾽ ἐγὼ μὲν, Ε᾽ρμῆς εἶμι. τὸ-Θ᾽ δὲ, ὁ Πλοῦ-Θ᾽. Frequens est autem hic usus cum articulo, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò & reperitur δὲ, ut Pæd. 7. πᾶσι δὲ ἀπαντῶντων οἱ μὲν ἀσπάσασθαι παῖδα ἐφίεσαν, οἱ δ᾽ ἐρέσθαι πάλιν ἔσπα, οἱ δ᾽ εἰδέναι, οἱ δ᾽ ἅμα τὸν Γοβρύαν σωθέντα αὖ τοῖς. Sæpe ponitur non præcedente μὲν, ac cum exp. verùm, cæterum, porrò. ut apud Xen. pæd. 4. Μείνας δὲ Κῦρ-Θ᾽ μόνον χρόνον ἀπὸ σοῦ τῇ στρατείᾳ μᾶλλον. Item δὲ, sed, verum. Plat. de republ. lib. 10. τοὺς σοφιστὰς αὐτοὺς δοκεῖ μοι πιστικὰ θαυμάζειν δὲ. ¶ Item pro δή, apud Plat. ¶ Pro ϗ. Il. ζ. Ἕξ δὲ οἱ παῖδες ἔσαν. Sic Il. ω. ¶ Aliis particulis præfigitur aut subjungitur, ut μὲ δὲ, & verò, apud Xen. Hell. 4. Dicitur & δὲ γε, item, δέ τοι, & δέ τε. ¶ Item δὲ interrogationibus repetitis fervit. ut annotat Budæus ex Demosth. ἔστι λέγειν ὡς ὑμῖν ὄμωδε εἰμὶ ἐκείνοις ἐγώ; οὐ δῆτ᾽ ἔμοιγ᾽ Ἀθηναῖοι δ᾽ ἀδήφοδε ὁ σύζαλλος δὲ τῆς ἐβῆ βατέρων; ἐγὼ μὲν δὲ δίκαια φημί. ¶ Δὲ apud poetas accusativo subjungitur, pro σὲ vel εἰς: ut ἀχρεῖοι δὲ, εἰς ἀχρεῖοι?

Δαὶ pro ϗ, in interrogatione repetita, annotat Bud. ex Greg. Apud Aristoph. in Pluto, τί δαί, quid ergo?

Μηδὲ, κἠδὲ, vide in Μὴ & in Οὐ. Ο᾽δὲ, vide suo loco.

Δείλη, vide in Δείελ-Θ᾽.

Δίκης, δεντικὸς, vide in Δίω, i. opus habeo.

Δεῖ impersonale, vide ibidem.

Δεῖγμα, δειγματίζω. vide in Δείκνυμι.

Δ Ε Ι᾽ Δ Ω. (F. δείσω, & δείσομαι, poët. P. δέδοικα, ex quo fit δέδια, item poët. δείδια, unde particip. δειδιώς. Plusquamperf. ἐδεδίειν & ἐδεδίειν.) timeo, metuo. Il. χ. ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς δείδω μὴ πάντα ταῦτα μετὰ πυρὶ δηΐοισι γένηται: deinde κατασπάσῃ. Sæpè & præs. δείδιμι, five δείδω, five δείδομαι. ac δεῖδα apud poëtas) præsentis signif. obtinet. Il. α. Νῦν δ᾽ αἶνόν δείδιμεν, μή τι καὶ ἐκ μείζονος ἀρτεμέσπειλον ἔλωσιν. In prosa autem hæc præterita (quæ potius in usu sunt quàm præsens) aliter etiam construuntur. Interdum cum μὴ, ut δέδοικα μὴ οὐκ ἐχόντων τοὺς ἵππους σοφίαν. Et cum infinit. Il. ν. Xenoph. δείδιμεν μὴ οὐκ ἔχῳ τοιοῦτόν σοφίαν. Et cum infinit. Il. ν. Αἰδέομαι μὲ ἀπήνασθαι, δείσας δ᾽ ὑπὸ δέξασθαι. Sic Gregor. ἐδέισα ἐκείνων μὴ δείδεσθαι. Plutarch. de superstit. ὁ μὲ Θεὸς δεδιὼς, πάντα ἐκείνων μὴ δείδεσθαι, &c. Dicitur etiam δέδοικα σὲ ὑπὲρ σοῦ, δεδιὼς, δεδιέναι, &c. Dicitur etiam δέδοικα σὲ ὑπὲρ σοῦ, δεδιὼς, δεδιέναι vel δέμοι σοι vel ἐμοὶ σοι. Lat. metuo tibi. Xenophon. Pæd. 1. δείσας σὲ τὸν υἱὸν μὴ τὸν Κύρου. Ifocr. in Evag. σὲ Κύπρε δεδιώς. Cum Thuc. Δείσας σὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic Il. ρ. Ο᾽ σοὶ ἐμεῖο κεδοίατο, φαίη πέρ δειδιότα μή τι πάθῃσι. Καὶ σῷ. Cum ἐμοὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc. 1. Δείσαι ἐμοὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plato de rep. τὸν ψυχῆς μὲ δείματ-Θ᾽ μισῶ. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Exp. & periculum. metus enim non nisi periculi est. Apoll. Argon. ἐμπεδὶ δ᾽ ἐγκαλέοις τὸ δείματι.

Δειμός, ῦ, ὁ, idem, metus, terror. Hom. & Hesiod.

Δειμαλέ-Θ᾽, ὁ, ἡ, timidus. Item terribilis & timorem incutiens. in Epigr.

Δειματίσις, εντ-Θ᾽, ὁ, timidus, pavidus. Epigr.

Δειματώδης, ε-Θ᾽, ὁ ἡ ὄν, terribilis, terrificus.

Δειμώδης, idem. Erotian.

Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 1. de rep. ἐκ τοῦ ὕπνου ὧ ἄνερ οἱ παῖδες ἐγερεῖ μ᾽ ὑθ-Θ᾽ δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω σὲ τὸ πᾶσχειν. (Ἐνανα. Xerxi metuo, de Xerxe tum solicitus.

Δειμαίνω, ῶ, terrifico, perterrefacio. Herod. ἐδειμάνθη τοῦ πρήγματος σεαυτὸν δειματώμενον σεφήσασθαι ἐ ψυχῆς, veritus ne spoliaris anima. Et δειματούμενη, metu perculsa, apud Eurip.

Δειμόομαι, ῶμαι, metuo, Hesych. (Δίμωνες.

Δειδήμων, ον-Θ᾽, ὁ, ἡ, timidus, meticulosus. Il. γ, Τρῶες δειδήμονες. Busthathius tamen non à δείδω, sed à δῆω deducit, cui assentiri videtur Suidas qui & ipse δήσω exponit.

Δειδίσσομαι, metuo, Eustath. pro quo & δεδίσσομαι. ¶ Item humaniter excipio. ut Odyss. σ. Καὶ δέ μιν χρυσῷ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando significat etiam humaniter præbere, benevolo animo porrigere. Od. υ, Η᾽, ᾗ ἀκέτερθε δειδίσκετο χερσὶ φερούσας, Καί μιν φωνήσας ἔπτα πέρεσσα τροφὸς, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et Od. γ, ἐν δ᾽ οἶνον ἔχεν δὲ Χρυσόθρονος Νηστὶς δειδίσκεσθαι δὲ φερούσῃ.

Δειδίττομαι, i. ἕξομαι, terreo, terrefacio. ᾗ τοῦ χάσμα δειδίττεσθαι. ¶ Item metuo. ut δειδίττεσθαι. Sæpè & præs. δείδιμεν ἐς τὰ οἰκεῖα ἐβάτην. Busthathius tamen non à δείδω, sed à δῆω deducit, cui assentiri videtur Suidas qui & ipse δήσω exponit.

Δειδύσσομαι, seu δειδύπτομαι, Atticè, (poëticè per epenthesin literæ ι) itidem pro, terreo, terrefacio, metuere facio. Il. δ. Ἀρρέες, ὑμεῖς τε πᾶν δειδύσσεο λαὸν Ἀχαιῶν. ¶ Item metuo. Il. β, ὃν σε ἔοικε τρόμον ὧδε δειδύσσειν.

Δείδω, ομαι, terreo, feu territo. Hesych. & Eust.

Δίω, timeo. unde δῖε, Il. ι. Hinc & δεδίνεται [deducit Eust. per anadiplasiasmum.

Δῖ-Θ᾽, ε-Θ᾽, τὸ, metus. Thuc. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα Ν-Θ᾽ κατέστησαν. Apud Dem. Olynth. 1. Ν-Θ᾽ μὴ, exp. periculum est ne.

Δεῖ-Θ᾽, ε-Θ᾽, τὸ (poëticè inferto ι propter metrum) pro eodem ac Il. χ. Χλωρὸς δὲ δείει.

Δείδιος, etiam reperitur pro metuere. ut apud Plut. in apoph. Δείδιος δὲ βίᾳ, ἡ φοβερὸς, exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem.

Δηλὸς, Δεινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primùm ex δείδω & δείομαι.

A᾽δέμαστ-Θ᾽, ος, ὁ ἡ, ἡ, impavidus, intrepidus. Item terriculamentorum expers, specfris liber. ex Eurip. A᾽δεμέ-Θ᾽, ος, ὁ ἡ, ἡ, idem. impavidus, intrepidus. Hesych. & Suid.

E᾽κδειματόω, ῶ, exterreo, terreo, Plato de rep. 2. μηδὲ μυτίζες τὰ παῖδα ἐκδειματόωσιν, neque filios territent mares.

Κατα-δείδω, pertimesco. unde κατα-δείσας formidare. Dem. in Mid. κατα-δείσαντες τοῦτον ᾗ τὸ τότε ᾠδ-Θ᾽.

Περι-δείδω, pertimesco, quasi undiquaque metuo. In βατραχομ. Πλεῖστον δ᾽ ἐμάλιν περιδείδια.

Προ-δείδω, prior metuo, metum præsumo. unde προδείσας apud Soph. exp. ἐμπαθῶς.

Προ-δειμαίνω, idem.

Τ᾽περ-δείδω, supra modum metuo.

Τ᾽περ-δειμαίνω, idem.

Τ᾽πο-δείδω, subvereor, subtimeo, aliquantulum metuo. Item simpl. metuo. Il. α, τὸν μὴ τοῖσδ᾽ ἔπεσσι μάλιστα δεοί.

Τ᾽πο-δειμαίνω, idem.

Τ᾽πο-δειδίζω, idem. Il. ε. Οὔτε βίας Τρώων ὑπο-δείδισαν οὔτε ἰωχέτ᾽.

Alia compositæ ex Ν-Θ᾽.

A᾽δηὲς, ές-Θ᾽, ὁ ᾗ ὄ, metu carens, metus expers, liber omni metu, qui non timet. ut πᾶσιν δ᾽ ἀδηὲς, metu vacui, apud Lucian. in Tyrann. Sic ἀδεὲς ἦ πανεδ-Θ᾽ ἀδηὲς ᾗ ἀκηδησω-Θ᾽ γίνομαι. A᾽δηὲς βί-Θ᾽ passivè, vita extra metum posita, periculo carens. Alciphr. in 3. epist. Halieutecis, γλυκεῖα δὲ σωτηρία ἐστὶν ἡ τὸν ἀσφαλῆ ᾗ ἀδηὲ βίον ἀσπαζομένη, A᾽δηὲς Ν-Θ᾽ δηθέναι. Plato in Sympos. τίμητε de nihilo, omnia tuta timere. ¶ Item intrepidus, audax. nonnunquam, impudens. ut κύον ἀδηέστ. Od. τ. ubi quidam exp. etiam; contumax, temeraria, aut temerarié.

A᾽δέστερος, (comp.) metu liberior, securior, minus periculosus.

A᾽δεὴς, pro ἀδηὲς, inserto ε, poëticè. ut in Εἴκοσ᾽ ἀδεὴς ἐγώ. Il. ν.

A᾽δεῶς, adverb, absque metu, securè, tutò. Dem. Olynth. 1. ᾗ πᾶσι οἰκείαν πόντιμ ἀδεῶς παραμένομεν. Item impunè, apud Aristot.

A᾽δεια, ας, ἡ, metus, vacuitas, securitas, fiducia. Demosth. ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἀδεια ἐπῆλθεν ἡμῖν, nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐκ ἀδείας, securè. ἀδεῶς. Et ἀδειαν ποιεῖμαι, fiduciam sumo aliquid faciendi. ut ἀδειαν ποιησάμενον σοῦσαι τὴν πόλιν. Herodot. 1. ἐκ ἀδείης ἦ ποιεῖμενοι λόγους. haud pro tuto habentes, haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitivo, ut ἀδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, à plagis est tutus, vel à plagis non timet. ¶ Item libertas, immunitas, licentia. ut παρέχειν ἀδειαν apud Plut. Sic δίνειν ἀδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, potestatem facere. Expon. & impunitas apud Herodianum. ¶ Exp. etiam ἀργία, i. vacatio. ut ἀδεία ἦ ἔργων, vacatio ab operibus.

Περιδεὴς, meticulosus, pavidus. Ifocr. in Paneg. τοὺς δὲ ψυχρὰς ᾗ περιδεεῖς ἐχοντες. Et cum genit. Plat. epist. 7. ὃ δὲ περιδεὴς ὁ διονυσιος ἦ μισθοῦ-Θ᾽, quod pertimescens Dionysius, ᾗ Item formidolosus, i. qui timerem adfert alijs. Ifocr. ad Nic. μὴ βίον λυπηρὸν ἀπεχθείας ᾗ τοῖς ὑπηδεῖ δεδιόσιν.

Περιδεῶς, meticulosè, pavidè. Thuc. & Ifocr.

Περιδεία, nimius timor. apud Suidam.

Τ᾽περδεὴς, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur. Iliad. ρ. ὑπερδέα δῆιον ἐλθεῖν. ubi Eust. ait esse syncopen pro ὑπερδεέα.

Τ᾽πο-δεὴς, subtimidus. Hesych.

Ψοφο-δεὴς, ad quosvis sonos (seu crepitus aut strepitus) expavescens, i. admodum meticulosus, formidolosus, pavidus. Luc. in Scytha. ψοφοδεὴς ἀεὶ τὰ πολλά.

Ψοφο-δεὴς, meticulosè, timidè: vel potius, ita ut ad quosvis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expaveſcas.

Ὀρθο-δέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὀρθ-Θ᾽.

Δείελ-Θ᾽, &c. vide in Δείλη.

Δειπανδρομὰς, vide in Δέχομαι.

Δείκελον, vel δείκηλον, vide in comp. ex Εἶκω.

Δ Ε Ι᾽ Κ Ν Υ Μ Ι, seu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. ε. κα. (tanquam à δείκω) ostendo, monstro. Od. μ. -ἐυπλοκάμοις ἐγὼ δ᾽ εἶξα δόδν ἠδὲ κάκ᾽ Σημάνω. Thucyd. 6. ἐπειδὴ σφιν αὐτὸς δείξας τὰ χωρία ἀπειλῶν ὡς ἀπόν. Est etiam ostendo, i. declaro, manifestum facio. Xen. δυνάμιν ἑαυτὸν σῷ-Θ᾽ ἐῶν, Dem. Phil. 1. ἐγὼ τοῦτο φεύσω ᾗ δείξω. Sæpe cum partic. ut idem in Mid. δείξω πολλῶν δανεάτων ὐχ ἑκὸς ὄντα ἀξίων. Thuc. lib. 4. ἐκπλεῖν γε ἐς φανερὸν ἐδείξαν ἅπαντες ὄντες ἀμαχεῖς.

Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. Apud Ifocr. δεδεικ-Θ᾽, exploratum est. q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. δεικνυμέν-Θ᾽ pro δεξιέμεθ-Θ᾽ vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, indicium, documentum, specimen. nota & specimen. Isocrat. ἀεὶ ἀπιστίας, ὥσπερ ἐκ τῶν καρπῶν ἐξεταζομένην ἐκ τῶν δείγματα πεφυόντων. Luc. de Solone ὕτις σοι Ε᾽λλήνων κατὰν, τόσσο δείγματ᾽ ἦ φιλοσοφίας ἦ Α᾽γλαΐης. ¶ In Athenienſi foro ſic vocabatur locus quidam in quo mercium ſpecimina proponebantur. vide Etym. & ſchol. Ariſtoph.

Δειγματίζω, oſtendo in exemplum: vel traduco aut Δειγματίζω ad Coloſſ. c. 2. Idem & παρα-δειγματίζειν dicitur.

Δείξις, εως, ἡ, oſtenſio vel potius oſtentatio. Herodian. 1. δύο-ξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχεσθαι δείξιν. Eſt etiam indicium, argumentum, ut apud eundem lib. 2. ἀλλὰ δείξιν ᾗ πίστιν διοίσει. ¶ Δῦναι δείξιν κατὰ τι-Θ᾽, inſtituere accuſationem contra aliquem & eum deferre, inquit Bud.

Δείκτης, υ, ὁ, oſtenſor, demonſtrator.

Δεικτικὸς, oſtenſivus, demonſtrativus. Δεικτικὸς δέκτυλ-Θ᾽, Lat. index. Δεικτικῶς, demonſtrativè.

Δάκτυλ-Θ᾽ & Δείκηλον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

A᾽πο-δείκνυμι vel A᾽πο-δεικνύω, demonſtro, oſtendo, pro ſimplici δείκνυμι. ¶ Item, deſigno, creo. Plut. in Cæſare, ὕπατον ἀπο-δείξας ἑαυτὸν καὶ Γ᾽αιωνικόν. ¶ Item edo, ut ἀποδεικνύω. unde

ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item dico, consecro. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβαστῷ, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶ Item instituo, constituo. ¶ Ἀναδεικνύναι πύλας, ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, demonstror, ostendor. pro δείκνυμαι. ¶ Item designor, creor. Greg. de Juliano, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι inquit Bud. in prior. annot. ¶ Item edor, Greg. εἰς τὴν χαρὰν τὴν κυριακὴν, Εἰ δὲ τελευτῶν ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, instituor, vel constituor. Gazæ.

Ἀναδείγματα, Hes. sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur, item lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀνάδειξις, demonstratio. Item designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Ἀποδείκνυμι, demonstro, ostendo, rationibus seu argumentis demonstro, seu probo. ut apud Aristoph. in Nub. Ἐγὼ γ' ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων. Exponitur etiam interdum, planum facio. ut ἀποδεικνύντες λόγῳ, apud Herodot. in Terpsich. ¶ Item repræsento, seu exprimo. Plat. ep. 4. παρασκεύαζε τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξων, ita te compara ut alter Lycurgus esse videaris. Quæ significatio affinis est primæ. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶ Item, efficio, reddo, facio. ut apud Xenoph. Pæd. 2. βελτίστους ἀποδεικνύναι, pro quo alibi dicit βελτίστους παρέχειν. Plato epist. 5. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀπέδειξαν τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. ¶ Item creo, & designo. Synes. ὁ ἀποδείξας σε πρόεδρον δῆμος. Et ἀποδεικνύναι στρατηγὸν, creare ducem. Herod. ¶ Item designo, constituo, statum & fixum facio. Dem. contra Timocr. ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν sed tertiam concionem constituerunt & præfinierunt. ¶ Item edo, pario. ut ἀποδείκνυμι παῖδα. Isocr.

Ἀποδείκνυμαι, sæpe pro ἀποδείκνυμι usurpatur. ut apud Herodot. ἀποδείκνυμαι γνώμην. Et Xen. Pæd. 4. καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Et pro, facio, efficio. apud Paus. οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρόν. Sic & apud Herodot. ἀποδειξάμενοι μεγάλα ἔργα. ¶ Item (pass. signif.) ostendor, demonstror rationibus. Item designor, id est, creor. item constituor, præfinior. unde ἀποδεδειγμένος designatus, creatus. item constitutus, præfinitus.

Ἀπόδειξις, demonstratio, declaratio, probatio, unde ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι demonstrare, declarare, planum facere, probare, apud Æschin. in Ctesiph. sed apud Areop. exp. argumentum sumere, conjecturam capere. Est etiam in hac signific. vocabulum dialectorum, item mathematicorum. ¶ Item specimen, ut ἀπόδειξιν δοῦναι, specimen dare vel edere, apud Plut. ¶ Item designatio seu creatio magistratus.

Ἀποδεικτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ demonstrabilis, qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari, cui opponitur ἀναπόδεικτος.

Ἀποδεικτικὸς, demonstrativus, demonstratorius, ad demonstrandum accommodatus, demonstrandi vim habens, seu probandi demonstrationibus aut argumentis. ut ἀποδεικτικὰ epicheremata, apud Hermog. & ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Aristot. lib. 2. Rhet.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonstratus non est, nullis probatus demonstrationibus. Item qui demonstrari nequit, qui nullis probari demonstrationibus potest. Plut. in Coriol.

Ἀναποδείκτως, sine demonstratione & probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro. Aristot. Rhet. lib. 2.

Εὐαπόδεικτος, demonstratu facilis.

Προαποδείκνυμι, prius demonstro.

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι.

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum & specimen. Bud. ex Plut.

Ἐκδείκνυμι, ostendo. Dicitur potiùs ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμαι & ἐνδείκνυμι, ostendo, indico & demonstro. Item, præ me fero. Sæpe cum accus. ut Isocr. in Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Aristoph. in Pluto. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, præ se ferentes. Item ostendo me, vendito, plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, conjuratis se venditans, plausum à conjuratis captans. Item ἐνδείκνυμι, defero, accuso, postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, deferor, causam dico quòd circa publica secus aliquid admiserim. Plato in Apoll. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζει.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum, Demosth.

Ἔνδειξις, ostensio, indicatio. Item ostentatio, venditatio. apud Æschin. & Syn. epist. 23. Item delatio. unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Synes. ἔργον γίνεσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν.

Ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius. Et adverb. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Bud. ex Greg.

Ἀντενδείκνυμαι, contrà indico, contrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, consilio capti & agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur

obnuntiatione augurum, & auspicia occentusoricum.

Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, q. d. simul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo. Eust.

Ἐπιδείκνυμι vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικνύω, ostento, monstro. Item demonstro, probo, manifestum reddo. Isocrat. ἐπιδείξειν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd. 4. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Cum inf. Xen. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Et cum partic. apud Isocrat. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Item ostento, specimen aut documentum præbeo. Isocrat. τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους. ¶ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα. Luc. edere spectacula. ¶ Ἐπιδείκνυμαι vel ἐπιδείκνυμι λόγον, recito orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ, Budæus ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum, Dem. ad Lept. & Xen. Pæd. 8. Item quod ad ostentandam artem fit. Xen. in Symp.

Ἐπίδειξις, ostentatio, specimen. Aristotel. in Polit. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, sapientiam ostentare, sapientiæ specimen edere. Item sophistica recitatio, & oratio ad ostentationem comparata, Plato.

Ἐπιδεικτικὸς, demōstrativus. Item ad ostentationem comparatus, & q. d. ostentatorius. Ἐπιδεικτικῶς, cum ostentatione, ostentatoriè.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio. Hesych.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo. Ἀντεπιδείκνυμαι, vicissim ostento.

Παρεπιδείκνυμαι, ostendabundè profero. Plut.

Προσεπιδεικνύω, insuper ostendo seu demonstro.

Καταδείκνυμι ostēdo. Item instituo, Synes. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδειχθῆναι ἔργον, apud Dem. Bud. interpr. edi.

Οὐρανόδεικτος, qui à cœlo ostenditur, seu ostensus est: ut ἄστρα οὐρανόδεικτος. Hom. hym. in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo: ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. illi admotum, unde & confero exponitur. Isocr. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες ἃ καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἔχοντα. ¶ Item pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πόλεων. Pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum. ut παράδειγμα πονηρίας apud Isocr. Exp. & documentum. ut Thuc. 3. παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὔτε αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo vel documento non fuerunt. ¶ Item exemplum quod adhibetur ad probandum vel illustrandum quod dicimus. Plut. de def. orac. παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων.

Παραδειγματικὸς, exemplaris, exemplis constans, ut παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, apud Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando. exemplum ignominiosum in aliquem edo. Exponitur & traduco, vel traduco palàm. ignominiæ expono, infamo, infamem reddo. ut Matth. cap. 1. & apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. ubi dicit Archilochum poëtam obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν.

Παραδειγματισμὸς, traductio, qua quis exemplo statuitur cæteris.

Προδείκνυμι, præmonstro. Apud Luc. in Herc. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι expon. protendit. Exponitur, denuntio, apud Thuc. lib. 3. προδειξάντων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι.

Προσδείκνυμι, insuper monstro.

Ὑποδείκνυμι, (q. d. submonstro, subostendo) suggero, subjicio, submoneo, præmonstro. ut Matth. cap. 3. Sic & apud Isocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Item simpl. pro, monstro seu ostendo, doceo tanquam præceptor. apud Isocr. & Xen. & Act. Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum, apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laërt.

Alia comp. facta ex prima, aut tertia præt. pass. sine præpositione.

Ἀειδείκετος, (q. d. qui multùm ostenditur) inclytus. Hesiodus ἀειδείκετα τέκνα. Et cum genit. apud eundem. πάντων ἀειδείκετ' ἀνάκτων.

Ἀρτόδειγμα, sive ἀρτοδεῖγμα q. d. specimen panis, i. specimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito monstrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur. Hesych.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. Dem.

Χειρόδεικτος, quasi manu ostensus, manifestus, ex Soph.

Χειροδεικτέω, ῶ, manu ostendo.

ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus, quando jam Sol vergit ad

ad occasum: quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου, ἐνδεῖ, ut Eust. & Etym. tradunt. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, exp. horis pomeridianis, vel circa vesperam. Idem lib. 6. anim. cap. 8. ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orsus. Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 18. πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, antequam esset meridies. Plerunque verò δείλης quum oppositum habet πρωῒ, expon. vesperi. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, i. (ut Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane & vesperi. Xen. ἐναυμάχησαν κατὰ τὴν ἠϊόνα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, à mane ad vesperam. Complures etiam Δείλη (per se positum) exp. vespertinum tempus. Illud enim Aristotelis πρὸς τὴν δείλην interpr. vespertinis temporibus. Sic & illud Plut. in Themist. μέχρι δείλης ἀντισχόντες, ad vesperam usque, περὶ δείλην, circa vesperam: eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλην, & ἀμφὶ τὴν δείλην, & δείλης γηρῶντα, vesperi senescentia. capitur enim illud δείλης adverbialiter, sicut vesperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accomodaturque omnibus diei partibus. ut δείλης ἑῴας sub auroram. πρὸ δείλης ἑῴας ante crepusculum. At δείλη πρωΐα (inquit Eust.) est tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse tempus matutinum. Δείλη ὀψία tempus vespertinum sub occasum Solis, Demosth. ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε συνέβη λύχνα τινὰ μὲν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη ἦν. Thuc. l. 8. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie: nec non δείλη ἑσπέρα pro vespere: Herodian. lib. 3. ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem jam diei vesper. Dici & Δείλης nominativo casu, (ut sit ὁ δείλης) existimat Bud. afferens ex Hom. Il. φ, Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς, οῦ, ὁ, pomeridianus. ut δειλινὸν βρῶμα, seu substantivè δειλινὸν, merenda: Plutarch. δειλινὴ διατριβὴ, pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινὸν, adverbialiter dicitur pro δείλης, vesperi: Exod. 29.

Δείλετο (quasi à Δείλομαι, in pomeridianum seu vespertinum tempus vergo.) Odyss. η, Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. Δείλετο τ' ἠέλιος καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Od. ρ, ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. δείλη. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρη, tempus vespertinum. Item vesper. Il. φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμυνέμεν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. ¶ Δείελον, ου, τὸ, merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, petunt merendam. vide δειελιῆσαι. Item crepusculum, in Epigr. tempus pomeridianum.

Δειελινὸς, οῦ, ὁ, idem quod δειλινὸς, vespertinus, ut δειελινὸς ζόφος, apud Apoll. Rhod.

Δειελιῆσαι, exp. meridiari, merendam sumere. Apud Homer. Odyss. ρ, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnans, cœnam sumens, vide Eust.

Composita.

Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus. unde ἐπιδείελα (adverbialiter) post meridiem, pomeridiano tempore. Hesiodus in diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.

Εὐδείελος, bene ad Solis occasum situs. δείλην κείμενος, ad δειλινὸν clima situs, ut Eustath. exponit. Odyss. ι, Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, vel εὖ τῆς εἵλης ἔχων, i. εὔκρατος & εὔειλος: ut factum sit ex εὔειλος interjectio δ. Vel εὔδηλος sive εὐπερίβλεπτος καὶ εὐόρατος, factumve ex δέελον (quod pro δῆλον per dialysin dicitur) interjecto ι: unde & λόφος εὐδείελος apud Pindarum, quoniam colles & insulæ, διὰ τὸ λοφώδες, conspicui sunt & visu facilè terminantur.

Προδείελος, exp. antemeridianus, apud Theophr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante vesperam.

Ὑποδείελος, subvespertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, timidus, ignavus: à δείδω, i. timeo. Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Aristot. Eth. 2. ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Apud Plut. in lib. περὶ δυσωπ. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἄτολμος. ¶ Item miser. Sic Homer. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet. Idem cum genit. pro superlativo ponit, ut δειλὲ ξείνων, Od. ξ, pro δειλότατε. ¶ Expon. etiam debilis, infirmus, ut δειλὸν γῆρας apud Hesiod. ¶ Item malus, improbus. ut Od. θ, v. 350. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic sæpe apud Theogn. Dicitur & de rebus. ut Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Cujus signif. occasio inde sumpta videtur, quòd ignavi pro hominibus nequam haberi soleant.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός. Exp. & δειλοποιὸς, apud Soph. in Trach: Item miser, infortunatus, ut Aristoph. schol. exponit in Nub. οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν.

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus.

Δειλαίνω, & δειλαίνομαι, timidus sum, timidum me præsto.

Δειλόομαι, οῦμαι, timeo, paveo, unde δειλωθεὶς, territus.

Δειλία, ἡ, timiditas, Dem. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. lib. 7. διὰ δειλίαν καὶ φαυλότητα.

Δειλότης, ητος, ἡ, idem.

Δειλιάω, ῶ, f. άσω, ob ignaviam & timiditatem refugio detrectoque periculum, timido animo sum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pavor, formido. Plut. in Fab.

Δειλιαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Composita.

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς.

Ἀποδεδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo & viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Θρασύδειλος, in quo audacia cum timiditate conjuncta est: seu qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia, audaciæ ostentator, idem & timidus. Aristot. Eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè & ignavè succumbo, extimesco. Herodian. lib. 2.

Κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, quasi crocum formidans: nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infesti. de quo vide Aristotel. Ælian. Plin. Herodot. ✤ Terrestrem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον: unde & apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit. Maritimum autem παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id est, littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ & ἄποροι, apud Luc. καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι.

Κροκοδείλιον, τὸ, herba est chamæleontis nigri figura, quæ & κροκοδειλιάς. vide Gal. & Plin. Dicitur etiam à quibusdam τὸ σίφακον autore Dioscor.

Πάνδειλος, omnium timidissimus vel miserrimus.

Δεῖμα, δειμαίνω, &c. vide in Δείδω.

Δειμόω, vide in Δέμω.

ΔΕΙ'ΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι accus. δεῖνα. vocabulum est quo utuntur (præfixo articulo) loco nominis ejus de quo loquuntur. Dem. de falsa leg. οὔτ' εἰπεῖν ὅτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. i, at hic & ille etiam habent. Idem ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic succensus, illum indignum esse dictitans. Sed ubi non ita geminatur, ibi exp. quispiam, aliquis: item quidam. nescio quis. Luc. ad indoctum ἢ ὡς διδάσκαλος σοὶ ὁ δεῖνα ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. Dem. pro cor. ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. Greg. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ἡ δεῖνα μοι μήτηρ.

Δεινέω, &c. vide in Δινέω.

ΔΕΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, terribilis, formidabilis, horribilis. Item gravis. ut Il. δ, δεινὸς θεός. Et Od. χ. δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, aspectu terribilis. Et Od. ξ. Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et δεινὴ κλαγγὴ, Il. α. In soluta oratione, de re potiùs dicitur quàm de persona. ut δεινὴ ἀγγελία, & δεινὴ μάχη apud Xen. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, gravi injuria affici. quod exp. etiam indigna pati. Sic & δεινὰ ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam, dicunt δεινόν ἐστι, res est indigna, indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thucyd. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ sæpe pro, mala, res adversæ, calamitates, ærumnæ: interdum & pro, pericula, apud Thucyd. Et in sing. οὐδὲν δεινὸν μὴ, nihil periculi est ne, minimè timendum est ne, apud Thucyd. & Plat. Idem Plato in Protagora δεινὸν scribit esse κακὸν quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, & δεινὴ πενία, sic gravem morbum, & grave bellum & gravem paupertatem dicunt Latini. Sic & δειναὶ συμφοραὶ apud Isocrat. graves calamitates. ✤ Etymol. scribit à δέος (pro quo & δεῖος apud Homer.) fieri δεινὸς, & per crasin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, solers, vafer, callidus. Plato in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Dem. δεινοὺς opponit ἰδιώταις. Apud Xen. δεινὸν πλάσμα, exp. vafrum commentum. Ab Hesych. expon. ἐσφαλμένος πανοῦργος, innuente factum παρὰ τὸ δεινεῖν, ut στρόφις παρὰ τὸ στρέφειν. Interdum pro, prudens: ut δεινὸς στρατηγὸς apud Isocrat. ¶ Item peritus, gnarus, ut ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator. Dicitur & δεινὸς τοῦτο vel περὶ τοῦτο, & εἰς τοῦτο. Et cum infinit. ut δεινὸς γράφειν, Plat. in Protag. peritus scribendi. Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. ¶ Ponitur etiam pro miro. item pro magno, i. eo quod magnam vim & efficaciam habeat. Soph. in Ajace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, rem dixisti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. ¶ Δεῖνος, &c. vide in Δίνη.

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. Item, mirum in modum. mirè. Plut. in Luc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη πρὸς τὸν ἄνδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib. 9. νῦν γὰρ πεινῶν, δεινῶς πως εἰμ' ἐπιλήσμων. Sic & Homer. pro λίαν. Apud Euripidem δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum est me hæc audere efficere. Et δεινῶς ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas. Thuc. 3. μὴ ἀντιπαθεῖν μόνον δεινότητα καταγνόντες. Et δεινότης νόμων ibidem expon. acerbitas legum. ¶ Item (inquit Bud.) acrimonia mentis, perspicacitas, & solertia. Aristotel. Eth. 6. ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. Demosth. in orat. pro cor. δεινότητα & ἐμπειρίαν pro eodem ponit. Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα ἐπ' ἀνωφελῶν. Quo pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafritie capi-

tur: ut quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. ᾧ δοκεῖ δεινότης ἐν τῷ πείθειν περιεῖναι. Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, eloquentia. Thucyd.3. καὶ δεινότατα καὶ ξυνιέναι ἐξηῦρε τοὺς ἔργῳ εἰδότας: et alibi, διὰ δέξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἐπαγγελίας. Et alibi, διὰ δεινότητα καὶ ξυνέσεως ἀγῶνα ἢ ἀδ. λόγους δεινότητος vel δεινότητα ἢ ἐν τοῖς λόγοις; ut apud Isocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ asperior.

Δεινόω, ῶ, (ficut δεινοποιῶ) q. d. grave seu atrox reddo, exaspero, exaggero, amplifico. Thuc.8. ὅπῃ τὸ μεῖζον πάσχα δεινώσειν τὸ ἐς ἡμᾶς ἀδίκημα. Sic Plut. in Per. δεινῶσαι τὸς ἀπεχθείας τοῖς ἀκροωμένοις.

Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) exaggeratio hujusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio quæ (ut scribit Fab.) rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Aristot.Rhet.3.

Δεινοποιῶς, exaggeratoriè, cum exaggeratione.

Δεινοπαθέω, ægrè fero, indignor. Bud.ex Macrob.lib.2.c.13.

Αἰτὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐνδεινος, gravis.

Παδδεινος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus. ut πάνδεινα πεπονθέναι, gravissimis injuriis affectum esse, vel atrocissimis.

Τπερδεινος, supra modum gravis, seu atrox.

Δείξις, vide in Δείκνυμι.

Δ Ε Ι͂ Π Ν Ο Ν, ου, τὸ, cœna, ut tradit Plut. sic dictum scribens, vel ὅτι ἀπὸ πίνων διαπονεῖσι. (ut Iliad. λ, ἠμὲν ᾧ ἐρύτρμός κεν ἀνὴρ ὠφέλεσεν δεῖπνον) vel quasi διαπονηρεύεσθαι, quòd non tam facile ut δεῖπνον paretur. Xen. Hell. 5. ᾧ ἔπεσι σαφὲς δεῖπνον ἢ δεῖπνον ποιεῖσθαι ἅμα πορεύεσθαι. Accipitur etiam pro cœna convivali aut epulo. unde δεῖπνα ποιεῖν apud Luc. & ἐκ δείπνου πλεῖν. Apud Homer. grammatici nunc ἐκ δείπνου ἐμέρμηα esse volunt quasi ἐκ δόρπου πορεῦ δεῖ, nunc τὸ μεσημβρεινὸν βρῶμα Athen. certè l.7. συκτερεινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss. ω, Δεῖπνον δ' ἕλλα σαώσι δόρποισι. Eustath. exponit, διὰ δεῖπνον σφίζεται. ¶ Item κατάχρησιν ponitur & pro ipso cibo, unde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro ἔσθειν, i. comedere. item & pro pabulo jumentorum. Il. β, ἐν δὲ τῇ ὑπνοιπίσιν δεῖπνον δόσαν ὠκυπόδεσσιν, id est, χόρτον. At δεῖπνα διαλύσεως à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοσοφία, ἡ, cœna. Athen.lib.4.

Δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula. Epigr. Et Athen.l.4.

Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνίω, ῶ, cœno, Xen. Pæd.4. δειπνήσω δ' ἐμπρόσυθεν ἢ καθ' ἡμέραν. Interdum cum accus. ut δειπνεῖν ἀλόγεια, apud Xen. Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνυμι, idem. unde apud Athen.l.10. ἀνεὶ πάλαι δεδείπνακεν.

Δειπνητὸς, ή, ὸν, cœnandi desiderio captus, apud Athen.lib.9. Item q.d. cœnatorius, seu ad cœnam pertinens. ut apud eundem.lib.4.

Δειπνητὸς, ὕ, ὁ, idem quod Δεῖπνον. At Δείπνητον (cum accentu in antepenult.) cœnæ tempus. ficut ἄμυητὸς, & ἄωτον, Eustath.

Δειπνητὸς, ὄν, ὁ, idem quod Δείπνητον, cœnæ tempus, Odyss. φ. Et Nic. in Ther. Ἀ χρόνῳ δειπνητοῦ.

Δοιπνίζω, ίσω, cœna excipio, cœnam præbeo. Od. σ'. -ὁ κατέπαυσε.

Δειπνίσιμος. Et τοὺς πολλοῖς δειπνίζουσιν. Xenoph. utitur & Plutarch. aliquoties.

Composita.

Α'δειπνος, ου, ὁ ᾧ ἡ, inconatus, ut ἄδειπνος γυνὴ, Hippocrates aph.lib.5.

Α'ναδοίσιον, τὸ, posteœnia: seu mensa secunda & veluti iterata cœna: quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria. quæ ἐπιθέρισες etiam nominantur & ἐπιφαγεῖς ἀράματα, nec non ἐπιπλακία seu ἐπιπλάκια, ut testatur Eust.

Α'ντίδειπνος, pro alio cœnans, loco alterius sumens cœnam. Ita dicitur conviva qui sufficitur in locum alterius, qui invitatus non venit, apud Lucian. in somn.

Α'πόδειπνος, qui cœnam non finiit, qui jam cœnatus est, quasi ὁ ὧν ἤδη δεῖπνον. ¶ Item inconatus. ut ἄπνοος sit pro α privativo, Hesych.

Α'ποδειπνέω, ῶ, cœnam finio. Athen.l.14.

Α'ειπόδειπνον prandium cœnæ conjunctum.

Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, & ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q.d. posteœnium seu secundaria cœna. Athen.l.14.

Ἐνδείπνῳ ἤλθε, cœna jam peracta venit. Luc. in Lexiphane, ᾧ διὰ τῶνδ' ἐπιδείπνων ἀφίγμαι.

Ἐνδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam peragо. Athen.lib.14.

Ἐπιδειπνέω, cœnarum appetens seu cupidus quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, sed tardius advenichat.

Εὔδειπνος δόμος apud Euripid. lauta & bonis epulis instructa convivia.

Θυμελοπίδειπνον, (decomp.) qui thymbra super cœna utitur, aut thymbra super cœna contentus est, non nisi thymbra cœnitans, ideoque frugalis, restrictus & parcus. Aristoph. in Nub. φειδωλὸν ᾧ σφυσίζιν, χαροῖς ᾧ θυμελοπαδείπνοις.

Κακοδείπνος, cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit qui seriùs ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut.lib.8. symp. sect.5.

Δορυδείπνον, q.d. cœna sermocinatrix. Athen. in præf. Δεῖπνον.

Παροδείπνιον, ῶ, immodicè cœno, vel miserè cœno, vivo more pauperum. Athen.l.10.

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis. pollu&um seu funebre epulum. Luc. & Athen.l.8.

Προδείπνιον, antè cœno.

Συνδείπνιον, conconatio, convivium. Plut. in symp. & Athen.l.8.

Συνδείπνος, ου, ὁ, concenator, conviva. Xen. Pæd.2. Luc. & Plut. in symp.

Συνδειπνέω, ῶ, concœno, cum alio cœno. Xen. Pæd.8.

Τραχύδειπνος, propriè, qui ad cœnam festinanter accurrit. Plut. symp.8. sect.5.

Τ' ὑπερδείπνιον, ultra modum cæno aut cœnam instruo, seu (ut exp. Hesych.) ὑπερεσθίω.

Τ' ὑποδείπνιον, ῶ, q.d. subcœno. Luc. in somn. ᾧ μὲ ὑποδειπνεῖν ἐδέησε.

Φερέδειπνος, prandium afferens. prandii allator seu allatrix. ut φερέδειπνος ἰωὴ, Nonno. vox prandii allatrix.

Φιλόδειπνος, cœnarum seu conviviorum amans. Athen.l.14. Item, (ut Bud.interp.) qui libens convivatur. ἡδέως. Et τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conviviorum amor. Plut. in symp.

Φιλοδειπνιστὴς, ῆ, ὁ, qui lubenter cœna alios excipit.

Δειφὸς, δειφὴ, vide in Δίφη.

Δ Ε Ι͂ Σ Α, ης, ἡ, Suidæ, humor & stercus. Apud Eustath. scribitur δεῖσα, qui itidem exponit, humor, derivans à δέω. Etym. etiam humidus & herbosus locus. item fœtor. derivatque non solùm à δέω, sed etiam à δέω: quasi δῖσα, ut fit ἡ δυσωδία quam fugimus.

Δεισαλέος, ου, ὁ, stercoreus. Suid.

Δ Ε Ί Κ A, decem. Thucyd. & alii. Οἱ δέκα, decemviri, ex Isocrate. ◆ Dicitur autem quasi Νέκτε, utpote derivatum à Νέκομαι, ut scribit Etymol.

Δεκάκις, decies, Il.ι, δεκάκις τε ᾧ εἰκοσάκις πάσα.

Δεκάς, άδος, ἡ, decas, denarius numerus. Aff. & pro decuria, ex Hom.

Δεκαδάρχης, decurialis ex Xen.

Δεκαδούλος, δεκαδοῦλος denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος, decimus. ¶ Δεκάτη, decima pars. Xenoph. Hell.3. ἀπὸ τῶν Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offerunntur.

Δεκατεύω, qui est decem dierum. Luc. βρέφη τὰ πρωϊ πᾶσα ἐν ὑγιεῖ ἢ δεκατεύσα.

Δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. Δεκατεύειν τὰ ἱσίαν. Plut. in Probl. suorum bonorum excerptam decimam offere. Apud eundem in Cam. τὰ δὲ πολεμίων δεκατεύειν, ex bonis seu spoliis hostium decimas dare. Aff erturr à Bud. ex Herodoto pro, decimum quenque interficio.

Δεκάτωσις decimatio.

Δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam exp. decumanus. Δεκατευτήριον, locus in quo decima perlolvitur. Xen.

Δεκατόω, ῶ, (cum accus.) decimo, i. decimas accipio, ad Hebr.7.

Δεκαπλοῦς & Δεκαπλάσιος, decuplus. Item subst. δεκαπλασία, decuplum, seu decuplicatio.

Composita.

Α'δεκάτευτος, non decimatus, de quo decima dempta non est seu persolura. ut ἀδεκάτευτος ἰσία. Utitur Aristoph. in Equit.

Α'ποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio. ut ἀποδεκατοῦν ἢ λαὸν, in epist. ad Hebr.cap.7. ¶ Item decimas do. ut Luc. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Α'ποδεκατισμὸς, decimatio, decimarum exactio, apud Epiphan.

Δευτεροδέκατος, secunda seu secundaria decima. Hieronym. in Ezech.c.45.

Δυοκαίδεκα, vel δυώδεκα, duodecim, item δυωδέκατος, pro eodem.

Δυοκαιδεκάς, άδος, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δυωδεκάς, numerus duodenarius.

Δυωδέκατος, duodecimus, Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. δωδέκατος, duodecimus.

Δωδεκαέτης, ut δωδεκατῶν δεκάτη), die ab interitu duodecimo sepelitur.

Δωδεκαίδεος θυσίαι, sacrificia ex duodecim animalibus, quæ δωδεκαΐδες quoque dicuntur Ionicè & δωδεκάδες, per syncopen. Item Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paul.

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim. Apud Athen.

Ἑνδέκα, undecim, Athenis οἱ ἕνδεκα, undecim viri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cujus Demosth. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. Item Hesych. & Suid.

Ἑνδεκάκις, undecies. Ἑνδεκάς, numerus undenarius.

Ἑνδέκατος, undecimus. Hom. Hesiod. Plut.

Ἑνδεκατῶν, qui undecima die aliquid facit. Interdum qui undecimum diem agit.

Ἐπτακαίδεκα, septendecim. Ἑπτακαιδέκατος, qui fit 17. die.

Τεσσαρακαιδέκατος, quatuordecim. Τεσσαρακαιδεκατῶν, qui fit 14. die. Τεσσαρακαίδεκα, tredecim. Herodot. Τεσσαρακαιδέκατος, decimus tertius. apud Hesiod. & Plutarch. in Solone.

Δεκάζω, Δέκομαι, δεκτὸς, &c. vide in Δέχομαι.

Δ Ε Ἐ Α Ρ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur. Arist. τοῖς γὰρ ἐλέασιν οἱ μὲν ἐπὶ τοῖς ἁλίσκονται πιαίνοντες, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὡς ἀπ' ἐκείνης λάθρᾳ ἐξ ἧς τὸ ἄγκιστρον τῷ ἐλέᾳ συγκατακαίουσι. Et metaphor. apud eundem, ὁ ᾧ τοῦτον μοι δέλεαρ κατανοῶν. Eurip. in Androm. Τοῖον δ' ἔχω σε δέλεαρ.

◆ Dictum volunt quasi δόλεαρ: Eustath. verò à Δέλω seu δέλω tum hoc, tum δέλος derivat.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio. Athen.l.7. de quodam pisce, ἀνελκυσθεὶς δὲ ὁ δελεαζόμενος οὔτε σπυρὶ οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμπλήκτῳ. Item escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἐφείλκυσε, caricam humo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib.1. δελεάσας ἐλπίσι τὸ πλῆθος, multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian.lib.2. πρὸς παρασκευὴν δελεάσας ἀνθρώπων, inescans. Et in pass. apud Demosth. pro cor. ἡδονῇ δελεαζόμενοι. Et γαστρὶ δελεαζόμενοι, apud Xen. illecebris ventris capior.

Δέλεασμα, ατος, τὸ, (q. d. inescamentum) quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum. Plut. in Pol. præc. νόθα δὲ καὶ ζῶντα τὰ ἄλλων ἐσθιόμενα ᾧ δελεάσματα. Δελεαστικὸν, ὸν, ή, diminut. apud Athen.lib.4. ex Philoxeno.

Δελεαστὸς, illicium, illectamentum.

Δελεάστρια, ἡ, decipula, transenna in quam esca imponitur. Pol.l.10.

Δελεαστρὶς, ίδος, ἡ, & per syncopen δελεστρὶς, q.d. inescator. qui esca decipit. Piscatoris epitheta ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας, Nicand. in Ther. Τὸν ἀλὸς ἐξερύσας δελεαστρὶς ἰχθυοδόκοιο.

Δελίπνον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ. Δελιπτεῖον, idem Suidæ.

Δ Ε Ἀ Ε Τ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, laterna. fax, apud Athen.l.15. itidemque Hesychio & Eust. Fortasse à δηλὸς facto ex δήλω, quasi δηλέτηρ.

Δ Ε Ἀ Τ Α, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico.

Δέλτα τὸ καθ' Αἵματος vel τὸ Αἱματος δέλτα dicta fuit & quædam pars Ægypti à triangulari forma, vel potius diverſæ ejus partes hoc nomen sibi vendicárunt: de quibus lege Eust. in Dionys. de situ orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre. ut tradit Eust.

Δελτόω, ῶ, in formam literæ Δ effingo, unde apud Arist. Rhet.3. ἐλατέμνω πολυσυρφὶ διαστυλεῖ.

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ affictus, formam literæ Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœleste ab hac figura. Item δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. Eust.

Δίλτος, ου, ἡ, pugillares qui forma literæ Δ plicabantur seu tabellæ. sed postea δίλτος dictus fuit quivis liber, quacunq; forma esset. Plut. de def. orac. ἐγγέγραπται κατεσφραγισμένῳ δίλτῳ. Ab eodem δίλτοι vocantur tabellæ judicum Romæ. Et δίλτα δέκατοι decem illæ tabulæ. Item δίλτος testamentum, i. tabulæ & ceræ testatoris, Luc. Affertur & gen. masc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr.

Δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ. libellus. Poll.

Δελτάριον, tabella. Plut. in Ant.

Composita.

Δεκάδελτος νόμος, lex decem tabularum. Ex Dionys. Halic.

Δωδέκαδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

Δ Ε Ἰ Φ Α Ξ, ακος, ὁ vel ἡ, porcellus, propriè tamen δέλφακες sunt porcellæ seu suculæ potius quàm porcelli, quasi αἱ δελφύας ἔχουσαι. i. habentes vulvas, inquit Athen.lib.9. Sic τὰς δέλφακας dixit Aristot. de an.l.6. Et Herodot. δέλφακα ζωλὸν ἔχον.

Δελφακᾶδιος, exp. τελειᾶδιος τὰς ὗς.

Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. Item pudendũ muliebre.

Δ Ε Λ Φ Ἶ Ν, sive δελφὶς, ῖνος, ὁ, delphin seu delphinus, piscis de quo Athen.lib.7. & 13. Aristot. & Plin. hist. animal. Hom. Il. φ. -ὣσεν δ' ἐς δελφῖν' μεγακήτεα.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, delphinulus, parvulus delphin.

Δελφίνιον dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ, teste Dioscor. lib.3. cap.84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis.

Δ Ε Λ Φ Ὺ Σ, ύος, ἡ, vulva, uterus. Poll.lib.2. & Eust. Citatur & ex Hippocrate & Lycophr. Hinc ἀδελφὸς, de quo vide suo loco.

Δίλφαξ, quo modo huc pertineat, vide suo loco.

Οὐμέλφιος, q.d. conterinus, uterinus.

Δ Ε Ἴ Μ Α Σ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis quàm animatis rebus apud poëtas. (◆ Dictum (teste Eust.) quasi δῆμα ἐνδῆσαι, domicilium animæ. Sunt tamen qui simpliciter à membrorum structura denomin atum velint, παρὰ τὸ δέμειν. Macrob. in somn. Scip.l.1. à Νέω, i. vincio, deducit. nam ut conſtet animal, neceſſe

esse ut in corpore anima vinciatur.) Il. α, ἐσσὶ ὀχ' ἔσσι ἐσὶ ἀκείων Οὐ δέμας, ὑδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας. Il. σ, δέμας ᾧ εἶδος ἀγητὸς. Similitudinis quoque particula est. ut Il. λ, Ὡς δ' οἵ τε μέγαιναν Ἀμαζόνα δεδμημένοι, instar flammæ ardebat prælium. ¶ Quidam σημαῖς de membro etiam pudendo dixerunt.

Δεμάτιον, ου, τὸ, pro fasciculo, reperitur in Hippiatria.

Α'δεμάδος, ου, ὁ ᾧ ἡ, (comp.) corpore carens, corpore exutus. Theoc. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, ὡς τὰς ἀδεμάδου ψυχὰς.

Δ Ε Ἵ Μ Ν Ι Ο Ν, ου, τὸ, stratum, lectus. Il. ω, Δέμνι' ἐπ' εἰδόσιν δέβρασι ᾧ ῥήγεα καλὰ: Πορφύρε' ἐμὲ κεκλῆσι, σφῶϊν τ' ἐφιλότητα τιθῆσιν. Od. δ, Βῆ δ' ἴμεν εἰς Ἀΐδαο, δόμ σὸ ἐλέα Μίνῳ ἔκειτο. Od. ζ. Η δ' ἀνέμυε οἷς πατὴρ ἐπέκειτο δέμνια κέρης. ◆ Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐφ' αὑτῷ ἐδέξατο. vel limpliciter παρὰ τὸ δέμειν, quòd sit corporis quiescentis domicilium.

Composita.

Ἐπίδεμνιος, ου, ὁ ᾧ ἡ, qui in strato aut super strato est. Eurip.

Ὁμοδέμνιος, qui ejusdem strati seu lecti particeps est conjunx.

Ὀρεσιδέμνιος, quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι αἱ ὀρέσσαι, teste Hesych.

Συνοδέμνιος, qui strata (conjugalia) odit. Epigr.

Φυγοδέμνιος, qui stratum maritale fugit: à conjugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonn.

Δ Ε Ἐ Μ Ω, extruo, ædifico, inuſitatum eſt præter præteritum perfectum & aoriſtum primum. Unde δέδμηκα, ædificavit, Apoll. Rhod. Et δέδμαι, qui extruxit. Eurip. Et in paſſ. Il. ξ, Πεστήσαντ' ἔπειτα δαίμονι ξεστὸν λίθον, Πάντοσ' ἐπαλήλοιν δεδυμημένον. Vox etiam media act. ſignif. habens, uſitata eſt. unde δέδματο, ædificavit. in Epigram. Et apud Theod. in 1. Eccleſ. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ἐμὲ ζυγὸν ζευγνύμενον σαῦμα ὑφήμας, ᾧ ᾗ γεὺν ἐκ ἠδέλε δέδμασθαι λέγεσθαι. Vide & in Δαμάω.

Δόμος, ου, ἡ, ædificium, murus, forma, aſpectus, Heſych. ¶ Item corpus ab egregia ſtructura. Apoll. Rhod. Arg.2. Καὶ πάντεσσι κάτεσσι θάμιλλ' ἀπόλαμπε ἰδέσθαι, ſtructura corporis, aut mole corporis, nam & de ædificiis uſurpatur. Nicand. in Ther. ἄλλῳ δ' ἄλῳ πόχλοισι δόμιλλ' ἐνδείκνυ δέμας.

Δομικὸς, ὸν, ὁ, ad ſtructuram pertinens, ut δομικὸν λᾶας. Epigr.

Δομέω, ῶ, ſtruo, ædifico. ſæpe apud Theod. Budæo teſte.

Δόμησις, ſtructura.

Δομάω, ædifico, extruo.

Δόμος, ου, ὁ, domus. Od. ν. Δωῦε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Heſiod. in Erg. ἐν ἀρρήτοισι δόμοισι. Athen.l.4. ἱδρυμένου ᾧ μέγας δόμος. Item ordo ſtructuræ & corium. ut Bud. apud Herodot. interpr. διὰ τεσσάκοντα δόμων πλίνθους, quod alii, per triceſimum quenque laterum ordinem, per ſtructuram laterum.

Δῶμος, metri cauſa inſerto ω, pro eodem in Epigr.

Δῶμα, τὸ, (factum ex δόμημα exempto μ, & n cum ω per craſin concreto) domus. Od. σ, δόμα καθ' ὑλήεσσα Μαρεάων. Ibidem πολλὸν ἀπὸ σφῶν δόματα νάεις. Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem. ut Od. ο, ὑλήεσσ' ἐδῦ. Et pro δόματα Heſiod. ναίεν χρύσεα δῶ.

Δωμάτιον, ου, τὸ, domuncula. Heſych. & Suid. Item cubiculum, thalamus. Exp. & tectum & culmen. Plut. de fort. Rom. διὰ πηγειδοῦς κατασκαίνουσιν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φατνώμασι πλίνθων καλοῦσι. Apud Herodian. lib.1, εἰς τε τὰ δωμάτια ἀναβαίνοντες, exp. tectum & culmen.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, extruo, ædifico. Epigr.l.3. πρῶτον Α'χαιοὶ δώμησαν. Et in voce media, eadem ſignif. πρὶν ἀφυκτοπόλοις δωμήσασθαι.

Δώμησις, εως, ἡ, ſtructura, ædificatio, οἰκοδομὴ, Heſych.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δωματοῦς, ῦδος, ἡ, apparatus, ſtructuræ, κατασκευὴ. Heſych.

Δόμιος, δόμιος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex δόμος cum præpoſitione.

Ἀμφιδόμιος, circumædifico. Joſeph.l.6. τῇ ἱερᾷ ἀμφιδόμησαν, in circuitu templi conſtruxerant.

Ἀναδόμημα, ædificium inſtauro. Et ἀναδόμωμαι voce media, pro Ἐνδόμω, obturo, ædificiis munio, aut muris. Herodot. (eodem. Ἐνδόμησας (quaſi ab ἐνδομέω) moles jacta ad reddendum navale portuoſum. Latinè pila, apud Joſeph.

Περιδόμωμαι, ante conſtruor, præſtruor.

Compoſita: ex præterito ſyncopen paſſo.

Αἰπύδμητος, ου, ὁ ᾧ ἡ, altè extructus.

Εὐδμητος, ſive εὐδέμητος, bene ſeu pulchrè extructus, ſitè elegantérque ædificatus. Heſiod. εὖ δ' ἐκέκαστο ἐπὶ πύργων.

Θεόδμητος, à Deo vel diis ædificatus, à Diis extructus. Il. θ, Θεοδμήτων ἐπὶ πύργων.

Μεσόδμητος, vide in ſequentibus compoſitis ex δόμος.

Νεόδμητος, recèns extructus.

Comp. ex δόμος ſeu δόμω formata ſine præpoſit.

Ἀρτίδμητος, ου, ὁ ᾧ ἡ, recèns extructus. Nonn.

Βυσσοδομέω, profundè cogito vel in animo verſo. q. d. profundè ſtruo & molior. Eſt enim metaphora à fundamentis ædificiorum quæ profundè jaciuntur. Od. ρ. κακὰ ᾧ ἐφρονὶ βυσσοδομῆσαι. Et Luc. de calumnia. ᾧ βυσσοδομεῖν πῶν ὀργῶν.

Γ σύμμετρος, æqualiter structus. vide Vitruv. l.2.c.8.

Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum dirigunrur. Plin.l.36.c.22.

Κηροδόμιον, ῶ, ex cera ædificio, cereas ædes struo, cereum domicilium fabricor, Phocyl.

Λιθοδόμος, faber seu Architectus lapidarius. qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd.3.

Μεσόδμη, ἡ, (quasi μεσοδόμιον) magna trabs quæ per mediam domum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores autmum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores aut mum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores aut pavimentum eis impositum. Utitur Hippocrates in li. de articulis dicens. χρὴ δὲ καὶ ἐπάνω τῆς ὀπισθίου τὸ σφυρὸν ἐλεύθερα εἶναι τῶν ἄκρων ἀνατεινόντων ἐς τὸν μεσόδμιον. ἀνατείνονται δὲ τὸν μεσόδμιον vocat, foramen in media νῆσα ἐχόντες. ¶ Item poëta μεσόδμιον vocat, foramen in media νῆσα τὰ μεσόδμια Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες navi cui malus inditur : nisi potius sit trabs transversa pertusa per quam demittitur & à qua retineur. Od.β, Γ'ςὸν δ' ἐλάπτον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμιος Σπῶτο δείσαντες.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. Xen. Pæd.6.& Plut.symp.1.

Οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens. Item struendarum ædium peritus artifex. Plato Polit.1. Οἰκοδομικὴ, f. τέχνη, ars fabricandarum & struendarum domuum. peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more corum qui ædificandarum domorum sunt periti, more ædificatorum.

Οἰκοδομία, ἡ, ædificatio, ædium structura, seu simp. structura. Thucyd.l.1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domum struo seu fabricor. Demosth. in Mid. εἴτις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τῶν οἰκιῶν οἰκοδομούμενος, ἢ τοῦ ἑρμαίου ὑπαπέρχων. Interdum ponitur καταχρηστικῶς cum accus. ejus rei quæ struitur. ut ναῶν οἰκοδομεῖν, apud Thuc.lib.3. Sic οἰκοδομεῖν ὄργυιὰν, αἰμασιὰν, &c. apud Xen. Pæd.8. ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς οἰκοδομεῖ τε ἄλλα φιλεῖ ἔργα his superstruite veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα, τὸ, ædificium, structura. Demosth. Aristot.

Οἰκοδόμη, idem. in novo Test.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura. Thuc.l.3. Οἰκοδομητικὸς, ad ædificatorem pertinens. Plato lib.1.de rep.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars seu peritia ædificandarum domuum. architectonica.

Decomp. Α'ποικοδομέω, reædifico, restauro, restituo. Act.c.15. Herodian.l.8.

Α'ποικοδομέω, obstruo. ut ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδὸς, apud Thucyd. Exponitur etiam, demolior, diruo, ædificatum destruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum separo & discrimino, seu dividsee, Plato in Tim.

Ε'νοικοδομέω, ædifico in, seu inædifico. Thuc. l.3. & alibi.

Ε'νοικοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo in Luc. de vita hist. ᾗ σπάδιας ἐνοικοδόμητο.

Ε'ξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio. Exp.& destruo.

Ε'πικοδομέω, ædifico super, superstruo. in epist. Iudæ, & apud Chrysost.

Ε'πικοδομέω, ῶ, superstruo, ædifico. Hippocr.ep. ad Demag.

Ε'πικοδομοῦμαι, ædificor super, superstruor. Eph.c.2. Ε'πικοδόμησις, ædificatio super. superstructio. Apud Rhetores exaggerationem significat.

Κατοικοδομέω, ædifico, inædifico. unde Ε'γκατοικοδομέω, ædifico in vel ædificio includo. Plut. in Lyc. ἐγκατοικοδομηθὴν δ' ἀποείᾳ, opes quæ domi includuntur.

Μετοικοδομέω, ædificatum muto, quod ædificatum fuerat demolior & alio modo ædifico. Plut. μετοικοδομῆσ τὴν Πομπηΐου οἰκίαν.

Παροικοδομέω, juxta ædifico, juxta extruo. Thuc.l.7. παρῳκοδομήσαν ἡμῖν τεῖχος ἄλλο. Παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio astructum. Aristot.

Περιοικοδομέω, circum ædifico, in orbem struo. Poll.l.7. Item ædificitis excitatis circumvallo seu circuncludo. Thuc.lib.3.

Προοικοδομέω, ædifico seu struo antè, præstruo. Poll.

Προσοικοδομέω, astruo, ædificatis addo.

Συνοικοδομέω, unà ædifico, Ephes.cap.2.

Υ'φοικοδομέω, ædifico super, superstruo. (in Oec.

Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat. qui amat τὰς οἰκοδομάς. Xen.

Πηλόδημος, ὁ luto structus, seu è limo structus. in Epigr. πηλοδήμοις τύγαις. Πηλοδέμω, qui è luto struit.

Πηλοπλάσσω, ῶ, è luto struo, è luto fingo. in Epigr.(de hirundine) πηλοδομεῖ δηλαιμον.

Τειχοδόμος, ædificator seu structor murorum, qui muros ædificat.

Τειχοδομέω, ῶ, murum ædifico seu extruo. in Epigr.& apud Poll.

Τειχοδομία, ædificatio seu extructio muri.

Comp. ex nomine δόμος.

Περίδομος, ου, ὁ, anterior domus pars. vestibulum. Suid. Hesych. Apud Hom. Iliad.1, Eustath. vult περίδρομον esse interiorem partem porticus. Alibi vult esse idem cum αὐθοῦσα. ut Odyss. λ. ¶ Accipitur & adjectivè pro eo qui ante domum est. ut περίδμιος πυρή. In Epig.

Ο'πισθόδομος, posticum. qui opponitur περίδρομος. Luc. in Tim. Item templi postica pars, ut Pollux testatur lib.1.c.1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, ἢ ὀπισθόδομον ἀλεφαντόδετον ἢ ξύλ.

Composita ex δῶμα & δομέω.

Α'δώματος, ου, ὁ, ἡ, qui structus non est. ut ἀδώματος πύργος, apud Nonn. lapis rudis & quo ad struendũ ædificium nemo usus est.

Περιδωμάτιον, q.d. cubiculi seu thalami vestibulum, Hesych.

Δ Ε Ν Δ Α Λ Ι'Δ Α Σ, apud Eratosthenem in commentariis primi libri Argon. Apollonii sic canentem, Η' χαρίτες ἑεὐδοθ' ὑ'μναῦ πυλεῶνες Δενδαλίδος τόν χθονα κλεὶς ἡείδην ὕϊλας. expon. panes seu mazas. vide Hesych.

Δενδίλλα, vide in Γ'λθ.

Δ Ε'Ν Δ Ρ Ο Ν, ου, τὸ, arbor, Xen. Hell.6. ἐνεπίμπλαντο τῶν οἰκίων καὶ ἔκαστον τὸ δένδρον. Aliquando post se gen. habet, & exponitur stirps, ut apud Phil. de mundo, τὸ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aëris & ignis stirpes. Apud Aristoph. δένδρον ἐλαίας. ut apud Cic. arbor fici.

Δένδρεον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, idem quod δένδρον. Od. δ, δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ, δένδρεα φυζήσαντες.

Δενδρόν, ου, τὸ, idem. Thucyd. τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκαστα. Sic δένδρεσιν εὐφυέσιν, in Epigr.

Δενδρέες, ων τὸ, ὁ, arboribus abũdans. Od.ι. ἐν ἄλσει δενδρήεντι.

Δενδρώδεις, pro eodem. Nonn.

Δενδρώεις, ου, ὁ, ἡ, arboreus. Theophr. Et τὸ δενδρῶες, quæ arborei sunt generis, apud eundem.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin.l.36.c.11.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης, ους, ὁ, ἡ, arboreus, arborarius. ut δενδρώδεσι νήσοις, in Epigr. Item arborosus, arboreus, i. ad arboris naturam ac magnitudinem accedens. ut δενδρώδης πόνμαλος apud Diosc.l.4. c.155.

Δενδρῶν, ῶνος τὸ, arbustum, arboretum, i. locus arboribus consitus.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuscula, parva arbos. Athen.lib.14.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem Diosc.l.1.c.148. Et δενδρύδιον, pro eodem.

Δενδρεύω, arboresco, arboris figura fum.

Δενδρεύζω, inter arbores me abscondo, in arbustis latito. Hes. & Eustath.

Δενδρόομαι, ῶμαι, arboresco. Nonn.

Δένδρωσις, q.d. arborescentia.

Compósita.

Α'γλαόδενδρος, χόρος, regio abundans pulchris arboribus.

Α'δένδρος, ου, ὁ, ἡ, arboribus carens, arboribus nudus.

Α'δένδρον, ου, τὸ, mali corium, seu punici mali cortex. Hesych.

Α'νδενδρεάς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vitis quæ est super arbores, vitis arborem consendens, sive arbores. ut ait Etym. Dicitur autem absolutè subaudito substantivo ἄμπελος. ut apud Theophr. l.5.c.5. de causis plantarum, ὥσπερ ὅτι τὰ ἀνακλιδεώδη ἐλάτης. Et sæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus consito, citatur ex Epigr.

¶ Α'νδενδρεώδεις pro arbustis, citatur ex Pſal.99.

Α'νδενδρότης οἴνου, vinum ex vite arbustiva. Athen.lib.1.

Α'ποδενδρεῖσθαι, arborescere. Theophr.l.2.de caus.

Ε'υδένδρος, arboribus bene consitus. δ' δενδρον πεφύκασι, Nonn. ὕλαι δ' δενδρεαι, Herodian.

Γ'σόδενδρος, arborem æquans.

Καταδένδρος, plenus & consitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corallium. ex Dioſc.

Πολύδενδρος, multas habens arbores, abundans arboribus, Theocr.idyll.17.

Πολυδένδρεος, idem. Od. δ, κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

Ρ'οδόδενδρον, ου, τὸ, rhododendron, herba rosæ similitudine. Vide Diosc.l.4.c.83.

Τ'ποδενδρόομαι, q.d. fubarboresco. paululum in arborem abeo.

Τ'ποδενδρυάζω, subitò & ex improviso appareo, Hesych.

Δ Ε'Ν Ν Ο Σ, ου, ὁ, probrum, contumelia, Herodot. in Calliope, πρὸς ἢ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς, καὶ ἐν ἐλάσσω δένν ἐστὶ μείζοις ἐσι, maximum apud Persas probrum est muliere ignaviorem vocari.

Δένδο autem Hesych. exponit κακολόγον, maledicum. Etymon vide in δενναζω.

Δενναζω, maledico, probris & contumeliis incesso. Sophocles in Antigone, ἀλλ' ὁ Χαίρεας ἐπὶ χορτοις δενναίοις ἐμέ. Idem in Ajace, πάσει λεγούσι μάτην ἀληθῆ, κακῶς δενναζον ἐμὲ δ' ἀνίμων κύδιστ' ἀνδρῶν ἐπίστασον, maledicis & probrosis incessans verbis. Schol. exponit βλασφημῶν : qui à δενὸς derivatum hoc δενναζειν ait & dici quasi δεινάζειν, ut ex φαεινὸς fit φαεννὸς.

Δεννοσὸς, convitiis & maledictis obnoxius, qui probris incessi solet vel debet.

Δ Ε Ξ Ι Α', ᾶς, ἡ, (sub. χειὲ) dextra, sub. manus. ut τὴν δεξιὰν σφῷν δοῦναι, Dem. & Plutarch. dextram porrigere & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xenophon. Pæd.4. Ε'κ δεξιᾶς, Aristophan. à dextra. Ε'ν δεξιᾷ, Aristot. dextram versus, dextrorsus. Interdum dicitur χρὴ δεξιᾶ, ut Aristophan. in Nub. κἄσοθ' ὅτι χρὴ δῆτα τὴν δεξιὰν. ◆ Α' verbo δέχομαι, ὅτι δέχεται δι' αὐτῆς τὰ δίδομενα, inquit Etymol. ¶ Item δεξιὰ, fides quæ per dextram data est, fides cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xenophon. ἀνεδ.2. καὶ δεξιὰς ἐδοσαν τοῖς

τοῖς Ἕλλησι φρατρικὰς καὶ ἔλαβον παρὰ Ἑλλήνων. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, id est, fide sua accersit. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam pacta, conventa. Iliad.G. Σπονδοὶ τ' ἀκρητοι καὶ δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν.

Δεξιάζομαι, ᾶμαι, dextra. Hesych.

Δεξιὸς, ᾶ, ὁν, dexter. Athen. lib. 7. δεξιὸς ὀφθαλμός. Ε'π' δεξιὰ, ad dextram, Aristot. & Luc. ¶ Item, fauſtus, prosper, ut δεξιὸς ἄνεμος, Od. ο. & alibi. Et apud Xen. αὐτὸς δεξιὸς φανεὶς ἀφικνεῖτο, id est, prosperè, inquit B. qui & ab Alex. de fato δεξιὸν identidem sic accipi tradit. ¶ Item, dexteritate ingenii præditus, acutus, solers. Thuc. lib. 3. βέλτιον δ' οἱ πολλοὶ κακῶς βουλεύσαντες, δεξιοὶ κλέπτειν ὄντες, ἀμαθεῖς, ἀμαθοῖ. Item, pro fcito, urbano & lepido, apud Aristoph. & Plat.

Δεξιῶς, prosperè, feliciter. Her. 5. τάδε τῶν ἡ αὐτὴ δεξιῶς καὶ ὑβρίσθη ὑπὸ ἐνὸς ἀνδρὸς ἀφ' ἑωυτῆς. Item cum dexteritate ingenii, fcitè, solerter. Lucian. Item apte, ut & δεξιῶς πάνυ, aptiſſimè, apud Aristophanem.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dextritas ingenii, solertia, cui opp. ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθία τε μᾶλλον ἀφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετ' ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, ώμαι, dextram jungo, dextram porrigo, dextram prehendo, Aristoph. in Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἀπαντες. A Bud. exp. festivè suscipio, benignè & comiter alloquor & appello, apud Arrianum, καὶ τάτος δεξιοσάμβυθος τε καὶ πικόπα πυκίνως ἀποπέμψαι λόγῳ. Item cum dat ut Paul. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, exp. donis invitare, vel donis persequi, donis accipere. apud Aristot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, mensa accipere. Est item prehensare, ambire more candidatorum.

Δεξίωμα, id quod comiter accipimus & amplectimur. Eurip. Ω' χρυσὸν δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

Δεξίωσις, dextrarum junctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt, prehensatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.

Δεξιώ'μαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenso, seu dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg.2. Πολυδεύκεα δεξιόωντο.

Δεξίτερος, idem apud poetas quod δεξιὸς. Et δεξίτερῷ δ' ἀρ' ἅπ' ἀνθρεῶν ἔλασα.

Compósita.

Α'δέξιος, cui contrarium est ἄξιος, solers & lepidus. Α'δεξιώτερος, Bud. sine dextrarum apprehensione seu sine prehensatione.

Α'μφιδέξιος, ambidexter, hoc est, qui sinistra perinde utitur ac dextra, cui sinistra non minus agilis est quàm dextra. idem cum πεδιδέξιος. Item qui est fausti auspicii. Hippocr. aphor.7. γυνὴ ἀμφιδέξιος ἐ γίνεται. Α'μφιδέξιος σίνυρος, apud Euripid. ferrum anceps, & ἀμφιδέξιον ἔπος, Luc. anceps verbum.

Α'μφιδεξίως, admodum dextrè & aptè. Athen. lib. 15. διὰ τὸ πᾶσιν ἀμφιδέξιος.

Α'μφοτερόδεξος, ambidexter. Eust.

Α'ντιδέξιόομαι, vicissim dextram porrigo. Apud Xen. (teste B.) significat vicissim dextras portigere, ut solet inter se festivè salutátes.

Διαδέξιος, exp. dexter, strenuus, industrius, ex Herodoto.

Δοκησιδέξιος, qui sibi acutus videtur, ex Athen.

Ε'υδέξιος, qui est ad dextram. Item fauſtus.

Ε'υδεξίομαι, ώμαι, dextra manu teneo vel amplector. Eurip. ἐνδεξιώσω βαμοῖν.

Ε'πιδέξιος, dexter, qui est ad dextram. Aristot. in Probl. sect. 26. οἱ ὀπὶ δεξιὰ ὄντες ἐπιδέξιοι, pro eodem. Item scitus, elegans, commodus, consentaneus, item urbanus, lepidus. Aristot. eth. 4. ἐπ' ὀπιδέξιον, ἐπ' εὐτραπελίαν λέγεται.

Ε'πιδέξιως, scitè, convenienter, decenter, lepidè. cui oppon. ἀπαίσιος, Bud. ex Athen.

Ε'πιδεξιότης, dexteritas, Plut.

Κατὰδέξιος, pro κὰ ὀπιδέξιος, apud Theocr. in Epigr.

Πανδέξιος, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.

Περιδέξιος, ambidexter. Il.φ. Apud Aristoph. περιδέξιοι λόγοι, qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur. Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. c. 35. & Num. c.31. & Esaiæ. 3.

Υ'φηνιδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra poteſt attolli supra aliquem, ut ὑφηνιδέξιον πύκτην. Item superior, id est, cujus superiores sunt vires. Dicitur & de re & de persona. Plut. in Numa, ὑφηνιδέξιος ἡ κακίας ἀρετὴ, virtus vitio superior. Et ὑφηνιδέξιος τοῦ πολέμου, ex Polyb. 5.

Δέομαι, vide in Δέω. Δέον, δέοντος vide in Δέω.

Δέος, vide in Δείδω.

Δ Ε' Π Α Σ, αος, τὸ, peculum, vel etiam patera, ᾧδεν τὸ δέπας τὸ πῶμα. Od. σ. ἢ δέπαϊ χρυσέῳ δειδέχατο. Il. ο. Πάντ' ἀνίησεν, ἢ δέπας ὑψωτο πᾶσιν. Od. π. Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Et apud Athen. l.11. Θᾶσσον δ' ἐς δέπας. Et in Epigr. δέπος ὃν κεχέμυιο, poculum fictile.

Δεπάζω, bibo, Etymol.

Δέπισρον, ου, τὸ, poculum. Silenus enim & Citarchus in γλώσσαις tradunt τὸ ποτήριον nominari δέπαστρα, & quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo lib. 11. ubi ex Antimacho affert, Νάσυμον ἢ δέπαστρα θοᾶς βασιλῆος Α'χαιῶν. Item χρυσᾶς παράγυον ἢε δέπαστρα Οἰσύνταν χρύσεια. Sic apud eundem Athen. lib. 9. οἶνα δέπαστρον.

Δεπάστριον, potus è poculo hausti. Eust. Od.φ.

Δ Ε' Ρ Α Σ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale esse volunt, alii de pelle ovina proprié dici putant, unde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum, apud Poëtas.

Δέρρος, ου, τὸ, idem quod δέρας, Ionicè, ut vult Etymol. Apol.2. Α'ρκτῳ παρορώμενος σκαιὸν δέρρος.

Δερβιστὴρ, Suidæ per pleonasmum τὸ β pro δεστὴρ, id est, δέρμα.

Δέρβις, εως, ἡ, idem. Thuc.2. καὶ σκεπάσματα οἵ τε δέρβεις καὶ διφθέραι. ¶ Item, vestimentum denſumi ex pilis, cilicium, ex Bibliorum interpretibus.

Δερβίστης, Hesych. θεσπέσιον ὕπνον. Δερβιστὴς eidem κυνοδάκτης θεσπεσιόχρως. Δέρβιον, Lucian. Item aperè, ut & δερβιόπαπις, aptiſſimè, apud Aristophanem.

Δέρεα, excorio, pellem detraho, apud Hom. ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν : Metaph. pro nudo, revelo, apertè dico, Bud. ex Luc. ¶ Item cædo, verbero, Act. c. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. sed hac in signif. usitatius est δαίρω, unde δῄρεις quidam deducunt.

Δέρμα, τὸ, idem quod δέρας. Od.ξ. Τ'ράμων δέρμα βόειον εὖ ἐργασον. Item cutis.

Δερματώδης, ες, ὁ, ἡ, coriaceus. Item cuteus.

Δερμάτινος, ου, ὁ, coriaceus, cujus speciem præ se ferens, δερμάτινον ἀμφιβρότειον. Lyc. quod ex pellium conditione provenit.

Δερμάτιον, diminut. pellicula.

Δερμύλλω, excorio, pelle nudo. Item pudendi glandem detego, ex Schol. Aristoph. Exp. etiam sanguinem poto.

Δερμωσὴς, animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Suid. Etym. Hesych.

Δέρρις, excoriatio. Gal.

Δερτὸς, ὴ, όν, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet, vel qui potest pelle exui. Apud Athen. l.7. Δάρτα sunt genera quædam piscium. Apud medicos sunt etiam διαρτὰ χρῆτες sive ὑμένες testium. Item carnosa testiũ tunica. Pro eodē dicitur & δρατὸς. Vide Hesych.

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ὀπίσθιος intestinis incumbens. Antimachus, χολάδες δέρτροισι καλύψας. Quidam etiam esse putant illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aves, alii pro toto rostro accipiunt, apud Hom. Od. α.

Δορὰ, ἡ, excoriatio, item pellis, ut λέοντος δορά.

Δόλις, ιδος, ἡ, culter coqui ad excoriandum, qui & κρεωδιφεὺς dicitur apud Poll.

Δορὸς, οῦ, ὁ, saccus, culeus, nimirum è pelle seu corio factus. Od.ε. Ε'ν δέ μοι ἄκρητα χεῦεν εὐῤῥεφέσσι θοείοις. ¶ Est etiam apud poëtas genit. per syncopen factus pro δέρατος, à nominat. δόρυ.

Δόρυλλος, ab Aristoph. in Ran. vocatur pudendum muliebre. Suid. & Hesych. (locis.

Δόρυ & δορὶ, δόρυ, δορέσκω, quomodo huc pertinent, vide suis

Compos. ac primùm ex δέρω, cum præpos.

Α'μφίδυρος, utrinque excoriatus, seu cui circumquaque detracta pellis est, ut Epigr. καὶ σεῦτ' ἀμφιδύρου σικτὸν ἀχείνεα.

Α'ναδέρω, idem quod δέρω, excorio. Item metaph. nudo, revelo, apertè dico. Luc.

Α'ντιδέρω, exp. cuticula tergori seu pelli opposita & subjecta. Suid. in Epigr.

Α'ποδέρω, excorio.

Α'ποδέρμα, cutis seu pellis detracta, spolium, exuvium.

Α'ποδερματόω, ῶ, excorio.

Ε'κδέρω, excorio.

Ε'κδορὰ, excoriatio, evulſio, apud Dioſc. περὶ ἐκδορᾶ λεπρῶν, ad evellendas seu exterendas lepras.

Ε'κδύεια, τὰ, q.d. excoriatoria, medicamenta quæ urendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. Dioſc.

Ε'κδύσεις, caruncula illa quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat. Poll. l.2.

Ε'κδυμὰς, quæ & ὀπιδερμὰς, cuticula sensu destituta, & toti veræ cuti supertenſa. Exp. & pellis quæ est inter digitos anſerum & hujusmodi avium, ex Aristot.

Composita sine præpositione, ac primùm ex δέρμα.

Αἰολοδερμία, ας, ἡ, ᾳ, variam habens cutem, id est, variegatam.

Δεπτόδερμος, apella. cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri. Λεπόδερμος, idem.

Δεπτοδέρματος, & per syncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem seu cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus, cujus durities propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus, Aristot. in principio Rhet. πολλοὶ γὰρ τοιοῦτοι καὶ λιθόδερμοι, &c.

Μελανοδέρμος, mollem cutem habens, seu putamen, ut μελανόδερμα ὄα.

Παχύδερμος, q.d. crassipellis, crassam pellem seu cutem habens.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ, ἡ, idem cum αἰολοδέρμος. Eur. in Iph.

Σκληροδέρμος, duram habens pellem seu cutem, seu putamen durum.

Τραχυδέρμων, cutem seu pellem habens asperam & scabram, qui aspero & scabro integitur corio, apud Athen. l.7.

Compos.

Composita ex δορά, itidem sine præpositione.

Ἄδερος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, vel pelle carens, Hesychio est etiam uter, saccus, pera. Ἀδορεὶ sine excoriatione.

Βουδόρος, boves excorians, Eust. βουδόρα ἤματα apud Hesiodum in op. & di. exp. dies in quibus boves & (ex parte totum intelligendo) quævis animalia excoriantur. Hesych. verò βουδόρῳ exponit μοχλῷ ᾧ βόες δέρονται, vel secundum alios ἀκμῷ. At βουδόρῳ νομῷ apud Suidam, de iis qui ut in modum boum excorientur digni sunt.

Νεόδορος, recens excoriatus. Sed νεόδορος βύρσα affertur ex Theophr. pro corio bovis recente, id est, recens detracto.

Παλινδόρεια, τὰ, vocantur, quæ veteribus calceis suppinguntur, Poll.

Composita ex δαρτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄδαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus. Item qui flagris cæsus seu examinatus non est.

Νεόδαρτος, recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. δ & χ. pellis recens detracta. Sic & Aristot. in probl.

Δέργμα, δεργμὸς, vide in δέρκω.

ΔΕΡΗ & δειρὴ, (alio accentu) ης, ἡ, cervix, item collum. Eurip. in Phœnissis, περὶ δ' ὠλέναις δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλοιμι, Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ Odyss. χ. ἀμφὶ δὲ πάσαις δειρῇσιν βρόχοι ἦσαν. (Etymol. annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι) Orph. in Argon. v. 1011. Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίου, ὅσσε δράκοντος Γνωπαλέος θανάτῳ δολιχὴν δ' ἀμφ' αὐχένι δειρὴν θῆκε καρηβαρέων φολίσιν. ¶ Δέρα Hesychio est & jugum montis, qua significatione δειρὰς dicitur. Et δειρὴ ὄρους. Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειράς.

Δέρις, Hesych. est idem quod δέρη, collum.

Δέραιον, ου, τὸ, collarium. Bud. ex Xenoph.

Δειρὸς, οῦ, ὁ, collis, Hesych.

Δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ δειράδι Παρρασίῃ.

Composita.

Αἰολόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, versicolorem cervicem habens.

Δολιχόδειρος seu δουλιχόδειρος (metri causa inserto υ) cervicem seu collum longum habens. Il. β.

Περίδειρον, totus cervicis flexus atque circunductio. Poll.

Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q.d. circumcollaris, ut ὁ περιδέραιος κόσμος apud Plat. in Galba de muliebri ornatu. Sic περιδεραίους στεφάνους coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. sym. 3. Substantivè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est, collare, millum. Frequentius tamen pro ornatu collari seu monili. Herodian. lib. 5. περιδερραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, monilibus & armillis. Sic & apud Plut. aliquoties. Scribitur etiam interdum gemino ρ. Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

Ποικιλόδειρος, habens collum varium, id est, versicolor, maculosum, pictum.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, montium juga seu cacumina multa habens. Il. α.

Ταναόδειρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera cervix est. Aristoph. in Avibus.

Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q.d. succollare, ornamentum colli.

Ὑποδερὶς, idem. torques, monile. Bud. ex Aristot. in fine 5. de hist. anim. Est etiam extremi colli pars prior. Camer. vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Scribitur & ὑποδειρίς.

ΔΕΡΚΩ, video, aspicio, ὀξὺ δέρκω ἐκ περιωπῆς ἐς ἕκαστον, acutis oculis unumquemque observo. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secundus ἔδρακον, & δρακεῖν in infinitivo.

Δέρκομαι, videor, aspicior. Sed in activa significatione potius usurpatur. Unde apud Homerum, Il. γ. Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ. Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Et apud Putarch. in Sol. δέρκοντας εἰς ἥλιον. Et δερχθεὶς, έντος, conspicatus, aspiciens, (ab ἐδέρχθην seu δέρχθην aorist. 1. poëtico, vidi,) apud Soph. in Ajace. Pind. apud Athen. lib. 13. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. δέδορκα, ut ὀξὺ δεδόρκασι apud Luc. de cal. Unde partic. δεδορκὼς, intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τοῦ εὐθύμου, ὑπανυδέστερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σκυθρωπόν.

Δέργμα, τὸ, aspectus, Eur. in Phœniss. δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem. Hes.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

Δερκίσκω seu δερκίσκομαι, idem quod δέρκω & δέρκομαι. Hom.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idẽ quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. in Theog.

Δράκος, εος, τὸ, oculus, visus. Nic. in Alexiph.

Δράκων & δόρξ, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non videns, Hesych. Item obscurus, qui videri nequit. ἀφανής.

Ἄδερκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. non videns. Ἀδέρκτως, adverb. apud Soph. in Oedipo Colon. καὶ παραμειβόμεσθα ἀδέρκτως.

Ἀδρακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui visus beneficio destituitur, cæcutiens. Hesych.

Γλυκυδερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior.

Διαδέρκω, perspicio, transpicio. Od. ξ. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ.

Διαδέρκομαι, idem. ut διαδέρκομαι νεφέλης, perspicio per nebulã.

Εἰσδέρκω, intueor, inspicio.

Ἐπιδέρκω, inspicio, intueor. Hesiod. in Erg. Ἐπιδερκτὸς, οῦ, ὁ, visus, sub aspectum cadens; quem intueri possumus, videndus, quem intueri & videre fas est. Plut. de aud. poëm. ex Empedocl.

Εὐδερκὴς, bene videns, oculatus, Hesych.

Λιθοδερκὴς γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Ὀξυδερκὴς, acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perspicax. Unde ὀξυδερκέστατος apud Herodotum.

Ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visus, acies oculorum, apud Suid. Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, visus acumini conferens. Ὀξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Dicitur & ὀξυδορκὴς pro ὀξυδερκής. Unde ὀξυδορκῆ & ὀξυδερκικὰ φάρμακα, medicamenta quæ oculos malè suo munere fungentes corrigunt. Sic ὀξυδορκία, acumen visus, Luc.

Ὀξυδορκέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Πανδερκὴς, omnia videns seu intuens.

Περιδέρκομαι, circumspicio, unde περιδέρκεο, in Epigr.

Πολυδερκὴς, multos intuens, Hesiod. φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

Προσδέρκομαι, aspicio. Soph. in Oed. Col. λεύσσετ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσφθέγγου πανταχῆ.

Ἀτρεκὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δέρμα, &c. vide in Δέρω. Δέρξις, vide in Δέρκω.

Δέρος, δέρα, &c. vide in Δέρας.

ΔΕΣΙΟΣ, ου, ὁ, apud Macedonas dicitur Junius mensis, ut Suidas tradit. Legitur in titulo Concilii Niceni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, mense Desio decima nona die ante XIII. Kalend. Julias.

Δέσις, δεσμὸς, &c. vide in Δέω, id est, ligo.

ΔΕΣΠΟΖΩ, F. όσω, dominor, dominium obtineo. Plato de leg. 5. τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. πρὸς Φιλ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος.

Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere. ¶ Est etiam acquiri. Bud.

Δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, herilis, ut δεσπόσυνα χρήματα apud Xen. in Oecon. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eurip. ¶ Item, subst. filius herilis. apud Athen. lib. 4. Et in fœm. gen. δεσποσύνη, ἡ, filia herilis. Plut. in Lyc. οὐκ ἐθέλειν τὰς δεσποσύνας.

Δεσπόσιοι, οἱ, iidem qui δεσπόσυνοι. Eust.

Δεσποτὸς, οῦ, ὁ, dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7.

Δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, propriè servi respectu dictus. Luc. in Nig. & Athen. l. 4. & 14. ¶ Item, cujus dominio homines aliqui, aut populus aut regio parent, ut δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, apud Æschin. contra Ctesiph. Sic δεσπότης Ἀσίας apud Luc. Item rei possessæ dominus, pro κεκτημένος, ut τοῦ δακτυλίου δεσπότης apud Luc. Fœm. est δέσποινα, apud Soph. Et δεσπότις, ιδος, apud Eurip. & Plat. 3. de leg. δεσπότις αἰδώς. Et δέσποινα, ἡ, domina, hera, Plat. de leg. 7.

Δεσποτικὸς, herilis, ut δεσποτικὴ δύναμις, in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Aristot. Eth. 5. herile jus. Item qui dominari novit. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων, apud Xen. Item imperiosus, dominandi cupidus. Aristotelis polit. 5. ἐλευθεριάσας ἀφαιρεῖται τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Sic Luc. Ptolemæum dicit ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον.

Δεσποτικῶς, heriliter, dominorum more. Isocr. de pace.

Δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, dominor, Plato in Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

Δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus. Plutarch. de def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας. Ἀδέσποτα sunt etiam, quæ ad fiscum devolvuntur, quia dominium nullum nec assertorem habent. Strabo. l. 17. τῶν ἀδεσπότων, καὶ τῶν εἰς καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Interdum opponitur αὐθεντικῷ, ut apud Plut. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans. Sic ἀδέσποτον ἐπίγραμμα, cujus incertus author.

Ἀδεσπότως, sine domino, item sine certo autore.

Ἐπιδεσπόζω, idem quod δεσπόζω.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliâs. apud Plut. in Probl. Rom. & sæpe in novo Test. Utitur & Alexis, teste Poll. ¶ Item apud genethliacos, geniturae dominus, quem præsidem domicilii vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamiliâs pertinens, rei familiari conveniens, homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Atticum epist. 43. illa Silii & Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur.

Οἰκοδεσποτέω, sum paterfamiliâs, domui præsum, familiam rego, rem familiarem administro, 1 Tim. 5. Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi domini esse domicilii. Plutarch. de Placit. Philos. l. 5. c. 18.

Οἰκοδέ-

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamiliâs, q. d. domina domus. Plut. in Probl. Rom.

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duob. commune.

Φιλοδέσποτος, domini amans, seu dominii amans, id est, qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. in Melp. de Scythis, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Τὸ φιλοδέσποτον, domini amor, seu dominii aliorum in se amor.

Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominatum amo aut affecto, apud Etym. & Suid.

Δετὸς, &c. vide in Δέω, id est, ligo.

ΔΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, apud Ætolos, inquit Etym. & Scholiast. Nicandri, est τὸ γλυκὺ, id est, dulce, dulcedo.

Composita.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. injucundus, amarus, acerbus; ut ἀδευκὴς θάλασσα Apollonio, id est, amara & salsa. Sic ἀδευκὴς ὄλεθρος, amarum exitium, Eustat. qui tamen exp. etiam ἀδόκητος, derivans ἀδευκὴς ex α privat. & Ionico verbo δέκω pro δέχομαι. Sic & ἀδευκὴς φήμη, idem exp. πικρὰ & ἀδόκητος. Idem ἀδευκὴς πότμος exp. ἀπροσδόκητος, inexpectatus, item ἀνήκεστος, ἀνισόρροπος. Aff. & pro nulla re indigens, ex α priv. & δεύομαι, indigeo.

Πολυδευκὴς, valde dulcis. Nicand. in Ther.

Δεύομαι, vide in comp. ex Δέω, absum.

ΔΕΥΡΟ, & Atticè δευρὶ, huc, in hunc locum. Od. ρ. Ἔρχεο δεῦρο. veni huc. Sic Il. γ. δεῦρ' ἴθι huc ades. Demosth. de falsa leg. δεῦρο ἤδη τὸ στράτευμα ἄγων ἐβάδιζε. Plutarch. in Galba, δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, huc & illuc jactatus. Idem in Coriolano, δευρὶ τραπέσθαι πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me convertere. Et Aristoph. in Nubib. βλέπε νυνὶ δευρὶ, huc respice. ¶ Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, usque huc, hucusque; habetque interdum significationem loci: ut apud Æschinem. μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, hucusque, seu hactenus. Interdum & temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. οὓς ἐξ ἕωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διεληλύθαμεν, id est, ἕως τούτου, hucusque, ad hanc usque horam. Eurip. in Medea, ἅπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; usque adhuc. ¶ Aliquando ei præmittitur & articulus τό. Eurip. in Phœnis. ὄμμα πανταχῇ διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, & illuc & huc. Sic Thuc. dicit μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc usque diem. ¶ Absolutè etiam nonnunquam ponitur, (omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili) pro, adesdum. Aristoph. in pace, δεῦρο σὺ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Hinc factum est adverbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, age, agedum. Plato in Apoll. καί μοι δεῦρο εἰπὲ, agedum dic mihi. Itidem & δευρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. ¶ Usurpatur interdum & pro hîc. Apoll. Arg. l. 2. δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι, hîc adsunt.

Δεύρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦτε, huc agite, adverbium hortantis simul & accersentis. Il. χ. δεῦτε δή μοι ἕπεσθον. Hesiod. initio Ergων, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. ἐκ παραλλήλου dicit Δεῦτ' ἄγετε, vacante altero illorum. Iliad. γ. Plutarch. in Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἴωμεν μεθ' ἡμῶν συναψάμενοι τῆς ἱκετηρίας. Frequens in novo Test. ut Matth. 4. 11. 22. item 21. & 28. & Apoc. 19.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, secundus. Thuc. l. 6. ἐνίκησε δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγενόμην. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia & virtute, ut secundus quoque & alter apud Lat. Epigr. lib. 2. ἔχει δεύτερον Ἡρακλέα. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, id est, secundus, inferior, apud Plut. Sic & res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur. Itemque aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ vel τίθησι, id est, posthabet & postponit, apud Plut. Luc. & alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiam iteratus, ut δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι. Dicitur verò venire δεύτερος χρόνου, qui venit post tempus statutum, & δεύτερος ἄλλων, post alios, aliorum omnium postremus & ultimus. Dicitur & τῇ δευτέρᾳ apud Aristot. in Oecon. postero die, postridie. Apud Herodot. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, altero die ab incensione, postridie quàm incensus fuit. Apud medicos τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur secundæ, id est, fœtus involucrum & veluti secundus partus. Diosc. l. 1. cap. 87. ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Alii δευτέρεια vocant. Et l. 3. c. 69. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. ¶ Item δευτέρα seu τὰ δεύτερα, secundæ partes, secundi gradus præmia. Xenoph. Hell. 6. οἵων δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Dicitur etiam δεύτερον adverbialiter pro secundò, iterum. Hesiod. in Erg. οἱ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Et Il. α. καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Adverbialiter itidem δεύτερα dicitur pro secundo loco, pòst Xen. Hell. ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως, secundo loco, secundo ordine, seu secundó. Aristot. ethic. l. 10. c. 5. & 8.

Δευτερόω, ῶ, secundò facio, itero, repeto, ut l. 3. Reg. c. 18. Item pro, secundum ictum ingero, ut l. 1 Reg. c. 26. καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Item pro, traditiones doceo, ut testatur Hieron. in ep. ad Algasiam.

Δευτέρωμα, τὸ, secundus actus.

Δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes vel vices:

vel etiam secundus ordo, l. 4 Reg. c. 23. Δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum & veluti secundariæ leges, ut testatur Hieronymus.

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor. Hieron. in cap. 2. Abacuc.

Δευτεραῖος, ου, ὁ, exp. secundarius, vel secundanus; id est, secunda die aliquid faciens, ut δευτεραῖοι ἤλθομεν. Sic Xen. Pæd. 5.

Δευτερεύω, secundus sum, secundas fero, secundum obtineo locum. Diosc. l. 2. c. 47. σάμψυχον κράτιστον τὸ Κυζικηνὸν, δευτερεύει δὲ τούτῳ τὸ Αἰγύπτιον. Plut. in Eumene. cum dat. δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιοῦντες, secundi ab eo esse, primas ei concedere.

Δευτερεῖα, τὰ, secundæ, hoc est, secundæ partes, secunda palma, vel secundum præmium, id quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Plut. in Artox. σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγέλιων δευτερεῖα.

Δευτεριάζω, Bud. interpr. secundas partes ago, q. d. lampada tibi trado ut mihi in actu succedas, apud Suid.

Δευτερίας οἶνος, lora: quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eóque aqua additur, ut tradit Varro. Vide Poll. l. 7. & Plin. l. 14. c. 10.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ, id est, partus involucrum & veluti secundarius partus. apud Paul. Ægin. l. 6. c. 75. in qua signif. dicitur potius τὰ δεύτερα. Aff. & δευτέριος (pro) secundarius.

Δεύτατος, ultimus, postremus. Superl. est ex δεύτερος, ut ὕστατος ab ὕστερος. Od. α. ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Ἀμφιδεύτατος, (comp.) postremus, ὕστατος καὶ ἀκρότατος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. minutissimæ carnium particulæ, quoniam (inquiunt) in divisione & dissectione victimarum quod minutissimum est, postremum est.

ΔΕΥΩ, F. δεύσω, rigo, madefacio, imbuo, tingo, Il. β. Ὡς ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει, & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, προσέχρισε. Item misceo, subigo, mollio. Hesych. Apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. atrum fudi sanguinem.

Δεύομαι, rigor, madefio, imbuor. Il. ι. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metap. apud Luc. δευόμενος τοῦ ποτοῦ. Item pro δέομαι, egeo. (poëticè interposito υ) vide in Δέω, id est, egeo.

Δεῦμα, τὸ, irrigatio.

Δεῦσα, & Ζεὺς, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo, subigo. Plut. de primo frig. ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φυροῦντες, adipe & oleo sæpius inungentes & subigentes. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, expon. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδευτος, oleo imbutus, oleo rigatus. Epigr.

Καταδεύω, madefacio. Hesiod. Erg. 2. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, s. ὁ ὑετὸς, id est, καταβρέχῃ, inquiunt Procl. & Moschop.

Προδεύω, antè imbuo, ante madefacio seu irrigo.

ΔΕΦΩ, F. ψω, excorio, pelle nudo, Item emollio, subigo, ut cum cera subigitur. Od. μ. v. 48.

Δέφεσθαι, dicitur is qui sibi pelle nudat penem. Aristoph. in Equit. Ὑπὸ τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέρχεται.

Δεψέω, F. ήσω, subigo & emollio coriariorum more, unde δεψῆσαι, Hesych. μαλάξαι, Suidæ ἁπαλῦναι.

Composita ex δεψέω.

Ἀδέψητος, inelaboratus & rudis, nondum curatus à coriario seu pellione, ut ἀδέψητος βοέη. Od. υ.

Βουδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius, qui coria concinnat. Aristoph. in Pluto

Βυρσοδεψικὸς, quo utuntur coriarii, vel ad coriorum concinnationem pertinens, ut βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio coriarius frutex, à Colum. rhus sutorius, apud Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, spurcitiæ pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω, ῶ, Aristoph. coria concinno.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, lingua morigeror.

Εὐδέψητος, subactu facilis & emollitu. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα optimè subacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Ῥινοδέψης, coriarius, idem cum βυρσοδέψης. Hesych.

Σκυτοδεψέω, ῶ, pelles mollio, seu subigo, ut coriarii solent. Aristoph. in Pluto.

Σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles subigit & parat emollitque.

Σκυτοδεψικὸς, οῦ, ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 23. σκυτοδεψικὴ κόπρος, sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ. Quidam exp. fæces pellium.

ΔΕΧΟΜΑΙ, F. ξομαι. P. γμαι, capio, accipio. Il. ε. v. 226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα δέξαι. Plut. in Themist. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Dicitur & πίστιν δοῦναι καὶ δέχεσθαι. Et δέχομαι τὸν ὅρκον. Aristoph. ¶ Item excipio, suscipio, Il. σ. ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Et sine præpos. ut δέχομαί σε χώρᾳ. Eurip. Sic δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας, Demosth. Et cum solo accus. ut δέχεσθαι ξένους, Xenoph.

Xen. ¶ Item, admitto, recipio. Xen. Pæd. 4. δέχομαί σε ἱκέτιν, admitto te supplicem. Greg. ἐδὲ τ̃ Δαβὶδ δέχῃ μετανοῦντα, non admittis. Item pro, recipio in amicitiam & societatem. Thuc. 3. ¶ Item pro admitto, eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thucyd. 1. ἐδέξαντό τε τοὺς λόγους. Sic δέχομαί σε τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plutarch. de Socr. dæm. ¶ Δέχομαι cum infinit. exp. volo, sicut & ἐ δέχομαι, nolo. Isocr. ἔτε ταῦτα τέτῳ δημηγορήσας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Aliquando exp. potius non recuso: ut apud Greg. καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκειτ@, δέχομαι. Item patior, ut apud eundem Greg. ἐ φέρει τὸν διωγμὸν, ἐ δέχεται ἄνοικον εἶ) καὶ ἄϋστον. Item sustineo (eo sensu quo dicitur sustineo hoc facere) Plato de rep. 10. πολλὰ ἢ ποιήσει ἃ ἐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν δρῶντα. Et Gregor. δέχεται ἐδὲς ἀνθρώπε γλῶσσ. Dicitur pro eodem & καταδέχομαι. Item pro sustineo irruentem, ut apud Xen. Hell. 7. ἐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐξέκλινον. Et Lucian. δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν, sustinere impetum. ¶ Item, expecto (pro quo in prosa dicitur potius προσδέχομαι) Od. ι. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, in se recipere, præstaturum se promittere, in qua sign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Item δέχεσθαι, interpretari (eo sensu quo dicitur accipere) interpretari aliquid in bonam vel malam partem, id est, accipere) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀναγνὺς αὐτὰ ὅπῃ βούλει δέξασθαι ταῦτα δέχε. ¶ Est & verbum gramm. pro intelligo, ut vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γλῶσσαν.

Δέχμεν@, per syncopen pro δεχόμεν@. Scribitur & δέγμεν@.

Δέχνυμαι, idem quod δέχομαι, accipio. Epigr. lib. 6. Δέχνυσο μητρυιήν.

Δεξαμένη, ἡ, receptaculum, conceptaculum. Plato (ut inquit Bud.) materiam sic vocat, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit. Interdum peculiari signif. sic dicitur aquarum receptaculum. Hinc fit ut exp. etiam lacus & cisterna. Strabo (de Rom. loquens) ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμένας καὶ σίφωνας καὶ κρουνὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est, (inquit Bud.) subterranea conceptacula, ut cisternas.

Δεκτὸς, q.d. acceptabilis, unde & pro grato (Lat. accepto) ponitur aliquoties in novo Test.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere seu admittere potest, susceptibilis.

Δέκτης, mendicus, ab accipiendo, quòd undique accipiat.

Δέκτει@, susceptor. Fœm. δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, id est, quæ accipere seu excipere & recipere solet. in Epigr. & apud Athen. lib. 13.

Δεκτέ@, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δοχὸς, ῦ, ὁ καὶ ἡ, capax. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. (de terra nigra) δοχὸς ὖσα καὶ τῦ θερμῦ καὶ τῦ ὑγρῦ. Δοχαῖ@, idem Nic. in Ther. σκαφίδεσσι δοχαίαις. Idem in Alex. δοχαίην Κλεῖσαι στομάχοιο.

Δοχὴ, ἡ, convivium, ab excipiendis convivis dictum. Luc. 6. c.

Δοχεῖον, ῦ, τὸ, receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματ@ ὄσι δοχεῖον, resolutione Ionica pro eodem in Epigr.

Δέκομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot. qui & pro expecto usurpavit, hinc derivata quæ sequuntur habentia κ pro χ.

Δεικανᾶσθαι pro δεξιοῦσθαι apud Homer. ab hoc Ionico δέκω seu δέκομαι derivat. Eustath. ut Il. ο. Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere. q.d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat, ut sit quasi δεχάζω à δέχομαι, Isocr. θανάτε τῆς ζημίας ἐπικειμένης ἤν τις ἁλῷ δεκάζων. Plut. in Galba, τὴν στεῖραν ἐδέκαζε χρυσὸν ἑκάστῳ διανέμων. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Item generalius, corrumpo, perverto, ut apud Synes. αἱ γὰρ δ' ἔνοιαι δειναὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, pervertere sententias. Exp. etiam, do decimam, à δέκα.

Δεκασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela judicii. Plut. hinc comp. Ἀδέκαστ@ κριτὴς, Philoni judex qui non est corruptus accipiendis munerib. ὁ μὴ δεδεκασμένο@. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se & sincerum exhibet, judicis incorrupti more. Ἀδεκάστως, incorruptè, sincerè. Luc.

Δόκανα, τὰ, in agro Laced. dicti sunt τάφοι quidam παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida, & Etym. meminit, & Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, Hesychio & Suidæ, spithama, palmus. Aristoph. in equit. μεῖζον ἦν δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis majus erat. Poll. quoque δοχμὴν & δακτυλοδόχμην vocari tradit quatuor digitos junctos & veluti conclusos seu coarctatos, idque & παλαιστὴν nominari. Eust. cum Pausan. δοχμὴν esse ait τ̃ παλαιστὴν ἤγουν τετραδάκτυλον τ̃ χειρὸς, derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, & paroxytonws etiam efferri.

Δέξι@, δοκὸς, δάκτυλ@, quomodo huc pertineat vide suis locis.

Composita, ac primum cum præpositione.

Ἀναδέχομαι, suscipio, recipio, excipio, tollo. Appian. apud A. Gell. lib. 7. c. 8. (de delphine puerum amante) ἀνὴρ ἦν καὶ προσυνηχόμεν@ ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τ̃ παιδίσκον τ̃ νώτων, suscipiebat puerum in dorsum, vel recipiebat dorso, aut excipiebat dorso, aut tollebat in dorsum suum. Item suscipio apud me, recipio, receptum do alicui.

ut ὁ δὲ ἀνεδέξατο ὅσους ἠδύνατο πλείσους τῶν ἐκ μάχης ἀνασωζομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι Bud. vult significare, recipere, id est, servare & colligere dispersos. ¶ Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me ascisco puerum, Demosth. adversus Neæram. ¶ Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinitivi futuro. Xen. Pæd. 6. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπυ πιστότερόν σοι φίλον, recipio, vel ad me recipio. Apud Demosthen. τυτονὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Item (cum accus.) μετ᾽ ἢ ταῦτα πάντα γ᾽ ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πεπραγμένα, omnia in se recepit. Ἀναδέχεσθαι δίκην, judicium promittere, quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui judicatum solutum iri promittunt. Vide Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκεκλημένα, item αἰτίαν ἐνδέχεσθαι, apud Demosth. in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam, & se mandatorem profiteri. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam expecto, apud Suid.

Ἀναδοχὴ, receptio. Item, sponsio, expromissio. Polybius, ἀπαγγεῖν ἐκέλευσε τὸν Λεόντιον πρὸς τὴν ἀναδοχήν.

Ἀνάδοχ@, ῦ, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, receptor, receptum dans alicui. Item, repromissor, sponsor. Plut. in Dione. Apud Dionys. Areopag. sic dicitur qui vulgò patrinus.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio.

Ἀποδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur ἀπορρίπτω apud Lucian. ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντες, τὰ μὲ παρακεκομμένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι ἢ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα ἀκριβῆ τὸν τύπον. ¶ Item (ad res inanimas translatum) acceptum habeo, probo, approbo, assentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accusativo rei. Plato de rep. lib. 2. τότε τῦ Θρασυμάχυ τὴν ἀπόρρησιν ὐκ ἀπεδέξατο, Isocr. ad Philippum, εἰ μὴ ἀποδεχόμενοι τοὺς λόγους τοὺς ὑμετέρων πολλὴν ἂν ἡσυχίαν εἶχον. Cum genit. personæ, ut Plato de repub. l. 2. οἶμαί σε τοὺς πολλὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, ὐκ ἀποδέχεσθαι, id est, tibi non assentiri, non astipulari. Cum accusativo etiam personæ (sed rarius) construitur. Isocr. ad Demonicum, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχυ τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Sæpè cum accus. rei & genit. personæ. Plut. de musica, ἀποδέχομαι μὲ σοῦ τ̃ συνέσεως τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Annotant grammat. dici ἀποδέχομαί σε τ̃ σπυδῆς, & ἀποδέχομαί σε τὴν σπυδήν.

Ἀποδεκτέ@, ῦ, ὁ, recipiendus, admittendus.

Ἀποδοχὴ, ἡ, receptio, admissio, remissio, approbatio, commendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dionys. Halic. ἀποδοχῆς ἠξιῦτο. Bud. exponit laude & commendatione dignabatur. Apud Laërt. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξι@, probatissimus, spectatissimus.

Ἀποδοχεῖον, ῦ, τὸ, receptaculum, receptorium.

Ἀποδεκτὸς, ῦ, ὁ, (q.d. admissiblis) dignus admitti & recipi. Apud Basilium gratus & acceptus, probatus.

Ἀποδέκτης, ῦ, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρ@, ὁ, q.d. receptor, Ἀποδέκται & ἀποδεκτῆρες, (inquit Bud.) sunt coactores tributorum & vectigalium. Aristot. de mundo, προσόδων ταμίαι καὶ δώρων ἀποδεκτῆρες.

Decomp. Εὐαπόδεκτ@, idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, succedo. Propriè q.d. accipio per alium seu alios, ut τ̃ βασιλείαν διαδέχεσθαι. Herodian. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item τ̃ τῦ πατρὸς ὐσίαν. Sic & τὰ πατρῷα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, id est, liberos succedere multis morbis parentum. Jungitur & accusativo personæ, apud Laërtium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Ἀρκεσίλαον διαδεξάμεν@. Dicitur & res una aliam διαδέχεσθαι. Basilius de vita solit. εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι.

Διαδοχὴ, successio, ut διαδοχαὶ κλήρων, successiones in hæreditatibus. Item ἐκ διαδοχῆς & κατὰ διαδοχὰς, per successionem, alii succedente alio, seu per vices, vicissim, per manus. Aristot. de mundo, τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευόντων, speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus.

Διάδοχ@, successor. Isocr. γνῶναι διαδόχυς αὐτῷ τ̃ κληρονομίας. Plutarch. in Lycurgo, διάδοχον τ̃ βασιλείας. Sic διάδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura succedunt. Xen. Hellen. 1. Apud Thucyd. διάδοχοι νῆες, naves succedentes. Ἔργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Decomp. Ἀδιάδοχ@, carens successorib. jugis, perpetuus. Greg.

Ἐκδιαδοχὴ, successio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò, recipio intrò. Εἰσδοχὴ, admissio.

Decomp. Ἐπεισδέχομαι, insuper admitto & recipio intrò.

Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio seu admitto.

Ἐκδέχομαι, excipio, succedo, Herodot. τύτυ ἐκδέξασθαι τ̃ βασιληΐην. Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, & διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. ¶ Item expecto. Basil. περὶ πλεονεξ. Μὴ λιμὸν ἐκδέχυ διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σιτοδείαν. Sic sæpe in novo Test.

Ἐκδοχὴ, exceptio, susceptio. Item expectatio, προσδοκία.

Ἐκδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, sive cisterna, sive alio hujusmodi, ut apud Josephum, τῶν ἐκδοχείων πληρωθέντων τῦ ὕδατ@.

Ἔκδεξις, exceptio, successio, ut ἔκδεξις βασιληΐης, apud Herodot. successio regni. Apud Hippocr. exp. ὑποδοχή.

Ἐκδεκτικὸς, ex Ulpiano exp. exceptorius.

Decomp.

Decomp. Ἀπεκδέχομαι, expecto, Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3. & alibi. Ἀπεκδοχὴ, expectatio. Damasc.

Συνεκδέχομαι, unà excipio seu recipio. Συνεκδοχὴ, synechdoche, figura gramm. de qua vide Fab. l. 8. c. 6. Συνεκδοχικὸς, synechdochen habens. Συνεκδοχικῶς, per synechdochen.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio. Et ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in se recipere. Et Phil. de mundo; τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quę corruptionem admittunt. Apud Thucyd. lib. 3. ὁ δὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, probabat. ¶ Ἐνδέχεται (impersonaliter positum) fieri potest, facultatis est nostræ. Aristot. Rhet. 1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πιῦσιαν. Demosthenes, ὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν, fieri non potest. Item usu venit, vel usu venire solet. Thuc. lib. 1. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων ὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Apud Isocratem, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, exp. licet & concessum est. Et in particip. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad eius fieri potest.

Ἐνδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Pol.

Decomp. Ἀνένδεκτ@, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens, vel nunquam contingens, ideóque ἀδύνατ@ ut ἀνεγχώρητ@. Greg. Hesych. ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον.

Ἐπιδέχομαι, accipio; recipio, admitto. Exponitur etiam expecto & excipio.

Ἐπιδοχὴ, receptio. Exp. & susceptio. Item successio. Thuc.

Decomp. Ἀνεπίδεκτ@, qui capere seu percipere non potest, vel admittere, non capax, Bud. ex Greg. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον παντὶ λόγων. Et ex Basil. ὐκ ἀνεπίδεκτον ὄσι κακίας. Idem etiam significat quod ἀνένδεκτ@ & ἀνεγχώρητ@, qui non accidit seu accidere potest.

Καταδέχομαι, recipio, admitto, cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosth. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγάτον. Idem interpr. probo, ex Basil. Et sustineo, (id est, possum & non recuso) ex eodem.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. Ἡρῖσε ῥίψεις ὑπὸ πατρὸς ὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrysost. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Item accipio à majoribus, fama referente accipio. Plato de leg. 4. φήμην τινὰ παραδεδέγμεθα τ̃ τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ¶ Item, suscipio, incepto, Bud. ex Dem. ¶ Παραδεχθῇ (pass. signif.) ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, ut medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτ@, non receptus, vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam activè, non recipiens.

Δυσπαράδεκτ@, difficilis admissu seu perceptu.

Εὐπαράδεκτ@, acceptu (seu q. d. acceptatu) facilis, ex Basil. epist. ad Greg.

Προσδέχομαι, præterea accipio. ¶ Item admitto & probo. Polyb. ὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμ@. Item expecto. Xen. & Hom. qui ποτιδέγμεν@ dicere solet pro προσδεχόμεν@, sicut ὑποδέγμεν@ pro ὑποδεχόμεν@.

Πρόσδεγμα, apud Soph. Trach. susceptio.

Πρόσδεκτος, acceptus, gratus.

Decomp. Δυσπρόσδεκτ@, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoque ingratus, molestus. Plutarch. initio libelli de virt. & vit. λυπηρὰ καὶ ναυτιώδη καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parùm accepta & grata.

Εὐπρόσδεκτ@, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2 Cor. 2. c. ad Rom. 15. 1 Pet. c. 2.

Ὑποδέχομαι, suscipio, excipio, recipio. Herodian. 8. τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο & ὑποδέχεσθαι δόμον εἴσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes. Aristoph. Apoll. 2. ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν Υἱ' Ἀθάμαντ@. Item ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Item, pro excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. Et Plat. lib. 12. leg. & pro excipere seu accipere epulis. Antipho, ὁ μὲν θύων Διὶ κτησίῳ κἀκεῖνον ὑποδεχόμεν@. Et Plut. in Alex. ¶ Ὑποδέχομαι, (de muliere dictum) concipio, ex Xen. ¶ Dicitur & πῆμα (id est, calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ. v. 275. i. excipere seu adoriri vel invadere, ut quidam interpr. ¶ Item excipio seu sustineo irruentem, resisto, ἀνθίσαμαι, apud Hom. & Xenoph. ¶ Item in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Hom. Herodot. & Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδέξι@ λιμὴν, B. ex Herodoto, pro portu navium capace. At Ὑποδεξίη, Il. ι. pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδοχὴ, Exceptio, receptio, ipse excipiendi actus. Herod. 4. εὐπρέπιζον πάντα εἰς ὑποδοχὴν τῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum & convivium quo quis excipitur, Plut. ¶ Item receptatio, ut Thuc. 1. καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισαμένων, servorum fugitivorum receptationem. ¶ Item receptaculum, ut κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7. c. 11. ¶ Item. favor, subscriptio in causa & approbatio, apud Æsch. ἵν' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα ποιῇ Φιλοκράτει.

Ὑποδοχεὺς, exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit convivio, ἑστιάτωρ.

Decomp. Φιλυπόδοχ@, qui solet excipere convivio.

Compos. sine præpos. ac primùm ex prima pers. præt.

Θεοδέγμων, Dei seu rerum divinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων ἀκτὴ fluctus excipiens littus. Eurip.

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Æschylo, quòd manes defunctorum excipiat.

Comp. ex tertia pers. præt. itidem sine præpos.

Ἄδεκτ@, exp. non acceptus aut receptus, seu admissus: item act. qui non accepit, expers, exors, ut ἄδεκτ@ κακῦ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ, ορ@, ὁ καὶ ἡ, idem quod θεοδέγμων. Hesych.

Κακοδεκτέω, malè excipio. Hesych.

Πανδέκται, omnia continentes libri. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gel. l. 13. c. 9.

Πανδεκτὴς, ῦ@, ὁ καὶ ἡ, omne seu omnia accipiens vel recipiens, ut Πανδεκτὴς φύσις apud Plat.

Χοροδέκτης, ῦ, ὁ, qui in chorum recipit & admittit saltantes, qui choreis præest, apud Suid.

Alia compos. habentia in penultima ο sequente χ vel κ, prout vel à δέχομαι vel ab Ionico δέκομαι formata sunt.

Αἱμοδόχον ἄγγ@, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Ἀνθοδόκ@, ῦ, ὁ καὶ ἡ, flores recipiens. ut ἀνθοδόκ@ τάλαρ@, apud Mosch. idyll. 2.

Δωροδόκ@, ῦ, ὁ καὶ ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi se patitur. sordidus. Dion. Long. Et apud Aristoph. δωροδόκοις προσγμασι.

Δωροδοκία, ἡ, munerum acceptio, sordes. Æschin. contra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen & judicium contra judices numarios & sordidos apud Lysiam. ¶ Ammonio est etiam munerum datio seu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, munera capio, accipio munera corrumpentia & sordida. Dem. de falsa leg. οἱ δωροδοκῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Æschin. δωροδοκῶ παρὰ σῦ. Et apud Herod. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Item muneribus corrumpo. Laërt. in Xenocr. τὸν μὲ γὰρ ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππ@, ἐμὲ ἢ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο.

Δωροδοκῦμαι, accipio munera corrumpentia & sordida. Dem. de falsa leg. ὅτι ἢ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται. Et τὰ δωροδοκηθέντα σοι, quæ muneribus corruptus fecisti. Æschin.

Δωροδόκημα, τὸ, quod sordidè acceptum est, per corruptionem acceptum, munus quod sordidè accipitur. Dem. & Æschin.

Decomp. Ἀδωροδόκητ@, qui munera sordida non accepit, qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus non est. incorruptus. Æschin. contra Ctesiph. Ἀδωροδοκήτως, sine munerum sordidorum acceptione, incorruptè, integrè. Dem. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus. ¶ Item sordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. ὄυ φησι δείσας καταδωροδοκῆσαι, negat se veritum dona cepisse. Et in passivo pro eodem apud eundem in Ranis, ἢ τ̃ πόλεως χειμαζομένοις ἄρχων καταδωροδοκεῖται.

Ἐλαιοδόχ@ & ἐλαιοδόκ@, oleum capiens. ut ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas olearium.

Ἐμβρυοδόχ@, receptor τῦ ἐμβρύυ. Luc. in Lexiph.

Ἐτνοδόκ@ τορύνη, tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτν@ δεχόμεθα & ex olla depromimus pultem. In Epigr.

Θεοδόχ@, idem quod θεοδέγμων suprà. Nonn. Dicitur & pro eodem θεηδόχ@ vel θεηδόκ@.

Θεσμοδοκέω, legem accepto & admitto.

Θυοδόκος, suffimentorum receptor. ut θυοδόκοι βωμοὶ apud Hesy.

Θυοδόκον, sub. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

Ἰοδόκ@, sagittarum receptor vel receptrix. ut Od. φ, -ἠδὲ φαρέτρη Ἰοδόκ@. Dicitur substantivè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκ@ φαρέτρα, pharetra, sagittarum receptaculum. Apoll. Arg. 2. Ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν.

Ἱστοδόκη, ἡ, mali nautici receptaculum, Iliad. α, Ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Καπνοδόχη, & καπνοδόχον, item καπνοδοχεῖον, q.d. fumi receptaculum, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη.

Κρεωδόχ@, ad recipiendas & asservandas carnes factus. ut κρεωδόχον ἀγγεῖον.

Κρηνοδόκ@ pro eodem, in Epigr.

Κριοδόχη, sive κριοδόκη arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in l. de machinamentis.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανδόκ@ κίση, arcula recipiendo atramento, atramentarium.

Μητροδόκ@, à matre receptus. Pind. (In Epigr.

Μοιροδοκέω, partem capio, particeps sum. apud Suidam ex Antiphonte.

Μυοδόχ@, mures recipiens.

Μυστοδόκ@, dicitur οἶκ@, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub.

Νεκροδόκ@, idem quod νεκροδέγμων, de quo suprà. ut νεκροδόκ@ κλιντήρ.

Ξενοδόχ@, vel ξενοδέκ@, & poëticè ξεινοδόκ@, (q.d. hospitum receptor seu susceptor) hospes. Exp. & caupo. Hom. Plut.

Ξενοδοχία, hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Oecon.

Ξενοδοχεῖον vel ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur. Quidam interp. hospitium. Potest exponi etiam, caupona.

Ξενοδοχέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idē quod ξενίζω.

Ὀδὸν-

Ο'ὐρηθήκης, quod in via excipit viatores. Vide in comp. ex ὁδοιπορέω.

Οὐροδόκος, qui urinam recipit, ut ἠερδόκος κύστις, apud Alex. Alph.

Οὐροδόκος, urinæ receptaculum, matula seu matella, vas urinarium. Sic poteſt dici etiam veſica.

Παιδόκος, ου, ὁ, & παιδοκος, Ionicè, qui quemlibet hoſpitio excipit, ſeu (adjectivè) omnes capiens.

Παιδόκης, ιδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis ſuſceptrix ſit.

Παδοκός, ου, ὁ, qui publico hoſpitio excipit. Heſych.

Παιδοκεύς, & παιδοκεὺς, εως, ὁ, qui quemlibet hoſpitio excipit, hoſpes meritorius. Plut. ἀεὶ ἀοργ. Metaph. etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κηδίας παιδοκεῖ τε καὶ ξυνεῖ.

Παιδοκωπεῖα, ἡ, quæ promiſcuè quoſlibet hoſpitio excipit, Ariſtoph. in Veſp. Item cauponæ ibid.

Παιδοκεῖον ſeu παιδοκεῖον, & παιδοκέον, ου, τὸ, taberna diverſoria, publicum diverſorium. ubi unuſquiſque hoſpitio excipitur. Plutarchus.

Παιδοκία, ἡ, promiſcua omnium exceptio.

Παιδοκεύω, promiſcuè hoſpitio excipio, Plat. l. 10. de leg.

Παιδοκεύσις, promiſcua hoſpitum exceptio. Plat. l. 8. de leg.

Πολεμαδόκος, & Doricè πολεμαδόκος, bella ſuſcipiens, in Epigr. epithetum eſt Minervæ.

Σπεδόκος, capiens ſeu ſuſcipiens frumentum.

Σπεδόκη, receptaculum frumenti aut ciborum. Poll. l. 6. c. 7.

Συλλογόδοκος, qui excipit apum examina, ex Epigr.

Στομοδόκος, loquax, loquutuleius. Heſych. & Poll.

Τρυτοδόκη, per ſyncopen pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigr.

Τροφοδόκος, aquam excipiens ſeu recipiens, ut lacunæ, ciſternæ, vaſa aquaria & quævis alia aquæ receptacula. Adjectivè, ὑδροδόκος κάδος, Poll.

Χοαδόκος, ſel ſeu bilem recipiens, ut χοαδόκος κύστις, apud Gal. veſica quæ bilem è jecinore manantem recipit.

Δεῖλαιος, vide in Δίφω.

Δ Ε' Ω, F. ήσω, ησα & εκα, ligo, alligo, vincio. Il. φ. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋκτιμένοιο ἱμᾶσι. Thuc. 3. ἐλύσαν δέσαντες πρὸ πολλοῦ δεῖν. Dicitur in ſecunda perſona δέεις in tertia δεῖ, potius quàm δέῃς, & δέῃ. Invenitur tamen δέῃ in infinitivo, apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἄπιθι καὶ δεῦρο τ' αὐτὸν δεῖ. Item vincio, in vincula conjicio, ut apud Dem. ἐκοπάσαν αὐτὸν οἱ ἔγγιστα. Thuc. 8. καὶ ἄλλος ἐδέησαν. Herodotus. δέοντες ἐς πόδας. Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κολάσαι. Vide Euſtath. ¶ Item, abſum. Cum genit. & infinit. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ τοῦ ἐμαυτὸν ἀπολογήσ. multum abeſt ut pro me ipſo defenſionem ſuſcipiam. Sic ὀλίγου δέω διακρύσαι, parùm abeſt quin fleam. Invenitur etiam apud Iſocratem περὶ μικροῦ ἐδέησαν ἀποθανεῖν ἕκαστον, pro μικροῦ ἐδέησαν. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. & infinit. Plato in Apoll. πολλοῦ δεῖ τοῦτο ἔχειν. Sic πολλοῦ δεῖ παῖδά με ποιεῖν. ¶ Interdum δεῖ (impersonaliter uſurpatum) ſignificat, opus eſt. Cum genitivo, ut Plato de repub. 2. πλείονος δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς ἐξοπλάσεις. Xenoph. Pæd. 1. πολλοῦ σοι δέησεν, multis tibi opus erit. Apud Euripid. cum dativo perſonæ & accuſativo rei, ὃ πολλῶ πόνῳ με δεῖ. Item alia conſtructione dixit, ἓν δοῦ μόνον μοι, una re eſt mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, παραδείγματος οὗ μακρὸν αὖ μοι κῆ τὸ ἐξοπλισμα αὐτὸ δεήσει. Item δεῖ, oportet, par eſt, neceſſe eſt. Iſocrat. ἃ δεῖ προσεῖναι. Dem. δεῖ πάντων ὑμᾶς μὴ βοηθεῖσθαι πολεμεῖν. Idem δεήσειν φάθι, neceſſe futurum putavit.

Derivata ex δέω, id eſt, ligo.

Δέομαι (& interdum δοῦμαι) ligor. Item vinciorunde δεδέσθαι, vincietur, in vinculum conjicietur, Plat. & Xen. ¶ Item, media voce, idem quod δέω, ligo, ut Il. β. Πεσσὸ δ' ὑπὲκ λεπαρῆσιν ἐδέσατο καλὰ πέδιλα. Alias ſignif. vide in Δέω, opus habeo.

Δεσμὸς, ὁ, (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. Il. ε. χαλεποὺς δέ ἑ δεσμοὺς ἐδέσμεν. Plut. de non fœner. ἐλεύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Item nexus, ut apud Dem. in Tim. εἰ τινι ὑφ' ὑστέτινι τῶν δεσμῶν, ſi quis nexu mutilatus eſt. Ponitur & pro faſciculo, apud Poll. & Euſt. dicentes φρυγάνων δεσμόν. Dicitur & τὸ δέσμα, unde δέσματα, apud Hom. Il. χ. Od. α & δ.

Δεσμάω, ᾷς, ligo, vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Probl. ἁμμὸν ὑγρότητι δεσμεύειν. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμεύονται καὶ πρὸ οἰκείων. Interdum pro, in vincula ſeu in carcerem conjicio.

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, qui in vinculis ſeu carcere habetur, captivus, Soph. Et δεσμῶτις (fœm. gen.) vincta, captiva. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines, carcer. Unde εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Interdum etiam vinculum, compes, q.d. ligamentum.

Δεσμίω, ῶ, etiam dicitur, ut δεσμέω, unde ἐδεσμίωτο ἁλύσεσι, Lucæ, cap. 8.

Δεσμιδιὰς, idem. Δεσμιδιακὸς, aptus ad ligandum.

Δέσμιος (pro δεσμώτης, quod uſitatius eſt) vinctus, qui eſt in vinculis, qui eſt in carcere. In novo Teſt.

Δέσμη, ἡ, faſciculus. Athen. δεσμὶς, diminut. faſcicululus. Ponitur & pro δέσμη.

Δᾶμα, ατος, τὸ, pro δεσμὸς, vinculum. Item faſciculus.

Δεμάτιον, ου, τὸ, parvus faſciculus. in Hippiatria, ὑσσῶν δεμάτιον ἕν.

Δέσις, ligatio, connexio, junctura, ut δέσις ἥβῃ τε δέ τε δῶν.

Δετὸς, ligatus, vinctus. Δετὸν, pro facibus in faſciculum colligatis. Il. λ. Καιόμεναί τε δετοί.

Δ'ἧμαι, idem quod δέω, ligo, factum eſſe ex δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Euſt. ſicut δέδημαι ex δῶ, cujus fut. δήσω.

Δέμας, δᾶμας ὁ, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Compoſita : ac primùm præfixam habentia præpoſitionem.

Α'μφιδέω, circumligo, Apoll. Rhod. Arg. 4. ὄφρα δ' ἰμάντας ἀμφιδέοιτο.

Α'μφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus.

Α'μφιδέας, Heſych. armillæ, annuli, hoc eſt, orbiculi quibus vel manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur & circundantur, idque vel ornatus cauſa vel captivi alicujus retinendi gratia. Dicitur & ἀμφιδέαις, & in neutro genere ἀμφίδεα. Et Metaph. ἀμφίδεον. Hippocr. dicitur oſculi matricis circumferentia & labrum, quòd cucurbitæ labris ſimile eſſe ait.

Α'ναδέω, ῶ, religo, vincio. Plut. in Pericle αἰσχύνας ἀχθὲν περὶ ἕκαστον κίονα, Item, redimio, corono, Thuc. lib. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀνεδοῦντο. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Α'ναδούμαι, οῦμαι, vincior, coronor.

Α'νάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur, corona. Eur.

Α'ναδεσιμιδίω, religo, idem quod ἀναδέω.

Α'ναδέσιμα, ἡ, redimiculum, hoc eſt, ornamentum capitis quo mulieres utuntur in religandis capillis ne ſparſi fluant.

Α'ναδέσεις, religatio. Luc. ἀναδέσεις τ' ἀρίεις.

Α'ναδετὸς, religatus, revinctus. Euripid. in Hecuba. μίσει ἀναδέτους dicit vel quæ ſupra caput ligantur, vel quibus religantur crines, ut τῇ ἀναδέσμῃ.

Α'ποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo. Dioſc. lib. 2. ἀποδήσας χεῖρε. Et paſſ. ἀποδοῦμαι, apud Ariſtot. de gen. an. lib. 4. ἢ δεξιὸν ἦχαν ἀποδεδεμένοις ἢ τὸν ἀεισκελὸν.

Α'ποδεσις, religatio.

Α'ποδεσμὸς, faſciculus, quod ſimul colligatum eſt. apud Dioſcoridem, lib. 3. exp. linteum. Item faſcia quædam circa caput mulierum. Budæus ait eſſe amiculum mammas continens, q. d. mamillare, apud Luc.

Α'ποδεσμεύω, ῶ, vel ἀποδεσμέω, colligo, religo, unde ἀποδεσμεύσας λίθῳ, Dioſc. Α'ποδεσμεύσις, idem.

Διαδέω, ῶ, revincio, redimio, obligo, cingo, Gal. ad Gl. χίτῶνα ᾗ πόδας διαδεῖν. Luc. διὸν διαδήσασθαι πρὸ κεφαλῆς διαδέσεσιν.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio rediculo capitis, faſcia videlicet quædam, diadema, corona. Vide de Plutarch. in Lucullo.

Διαδεσμεύω, pro διαδέω, ex Gal.

Ε'πάδω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud.

Ε'πιδεσμεύω, religo (ſequente abl.)

Ε'πιδεσμεῖν, irretire, apud Greg.

Ε'πιδέω, ῶ, illigo, aſtringo, implico, irretio. Iliad. β. ἄτῃ ἐπιδησαν βαρείῃ. Plato de leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Ε'πιδεῖν ὀφθαλμοῖς, jugiter rando obſtrictum eſſe. Apud Ariſtot. de cœlo lib. 2. ἐνδεδεμένοι ἑστῶτες, fixæ ſtellæ.

Ε'πιδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur : vel etiam id ipſum quod illigatur.

Ε'πιδεσμέω, ῶ, illigo, item implico, irretio, involvo.

Ε'πιδεσμὸς, illigatio, junctura : item illigamen, hoc eſt, id quo aliquid illigatur, vel illud ipſum quod illigatur. Exp. vinculum, faſciculus. Dioſc. lib. 3. c. 97. ἐπιδεσμιον vocat linteum, cui aliquid illigatum eſt.

Ε'πιδεμα, τὸ, id quod illigatur, geſtamen collo appenſum, Dioſc. Decom. Χρυσοῖ δετὸν, auro illigatus vel incluſus.

Ε'πιδέω, ῶ, obligo, ut Gal. ἐπιδῆσαι τὸ πλακουέντα μόσιον. Et ὁπιδεδεμένον τὰ τραύματα, obligata habens vulnera.

Ε'πίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Ariſtoph. in Veſp. A' Bud. exp. faſcia, apud Dioſc. ἀπὸ ἐπιδέσμων ἀπειλημένῳ.

Ε'πιδεσμίω, ῶ, & ἐπιδεσμιδίω, obligo.

Ε'πίδεσις, obligatio.

Decomp. A'περίδετος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, non obligatus. Gal. ἕλκος ἀπερίδετον ἐῶντες.

Κατεδέω, ῶ, deligo, devincio, aſtringo, obſtringo. Od. ξ. Ε'πὶ ἡμέρας κατέδησ-ν. ¶ Item prohibeo, impedio, apud eundem. Ex Herodot. aff. pro convinco, quia quem convincimus, velut obſtrictum tenemus. Item pro incanto. Bud. ex Dionyſ. Areopag.

Κατεδεῦμαι dicitur pro devincior, aſtringor.

Κατεδησμὸς, vinculum quo quis aſtringitur, ſeu irretitur. Accipi etiam à Plat. l. 11. de leg. & 2. de repub. pro incantatione ſcribit Budæus. Sic Syneſ. dixit. ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐφεσπὼς καλαγέλας. Κατεδεσμέω, idem quod κατεδέω.

Κατάδεσις, aſtrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. E'κκατεδέω, illigo, Plato in Phæd. (de anima loquens) καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐξεκατεδεῖτ.

Περιδέω,

Περιδέω, circumligo, obligo, Xen. σκυτίοις περιδεδῆσθαι τοὺς πόδας. Et in paſſ. voce ac ſign. Plat. de leg. 8. ἀπὸ ἰσάντων σφαίρας ἀν ἀπειδέμενα.

Περόδεω, ῶ, alligo, adſtringo. Plut. in Pericle, Σαμίους σωίσαι περόδησας. Particip. περοδεδεμένος & περοδεδειές, alligatus. Et metaph. addictus. Περόδετος, alligatus, in Epigr.

Συνδέω, ῶ, colligo, ſimul ligo, connecto. Ariſtot. de mundo, φασὶ γεωμέτραι τὸν ἑαυτῶν περίσωπον σωνδῆσαι τῇ ἀληθείᾳ. Et pro, conjungo, conſocio, item concilio. Greg. ἀλλήλοις σωνδῆναι πρὸ ὀφθαλμῶν ἔρωτας. Plut. in epiſt. σωνδῆσαι πάλιν εἰς τὸν περὶ πάρχωσιν φιλόσοφον τὸ τε ἦθος καὶ τὸν λόγον.

Σωδέσμιος, colligatio, conjunctio, vinculum, copula. Epheſ. 4. c. ¶ Item, pars nervoſa artus committens. Σωνδεσμώτης, ου, ὁ, qui unà vinctus eſt. Σωνδεσμέω, colligo, connecto. Polyb.

Σωνδέσις, colligatio.

Σωνδετὸν, colligatus. Soph. in Ajace, σωνδέτους ἄγων ὁμοῦ παῖδας.

Σωνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. A'σωνδετος, non colligatus, diſſolutus. Ariſtot. Rhet. 3. unde ἀσωνδέτως adverb. A'σωνδετον & πολυσωνδετον apud gram. figuræ inter ſe contrariæ.

Ε'πισωνδέω, inſuper colligo ſeu connecto.

Τ'υπερδέω, ſuperligo.

Τ'ποδέω, ſubligo, ſubtus ligo. Unde accipitur pro, calceo.

Τ'ποδέτης dicitur pro calceare ſe, ſeu calceari. (cui opp. ὑποδύεσθαι apud Xen. diſcalceari) ut ἐμπορῶν ὑποδεδυκότων qui præpoſterè ſe calceant. Item pro ὑποδέω : ut κοδόρνοις ὑποδεδεμένοι, Herodot. Et ὑποδέμενοι ὑποδύντες. Xen.

Τ'πόδημα, calceamentum, ſolea. Herodot. Xen.

Τ'πόδησις vel potius ὑπόδεσις, calceatio, calceatus. Xen. apom. l. 1. ὑπόδεσιν ἀλεξανικὸν.

Τ'πόδεσμος, Hippoc. faſciæ quæ fracturis poſt injectos pannos ſuperdantur. Τ'ποδεσμεῖσθαι, quæ ante injectos pannos adhibentur, ex Gal. Τ'πόδεσμα, pignus.

Dec. A'νυποδητος, non calceatus, calceamentis carens : qui eſt nudis pedibus. Xen. A'νυποδητέω, ῶ, calceis careo, ſine calceis incedo. A'νυποδησία, pedum nuditas. Plat. & Ariſtot. in Probl.

Alia compoſita formata ſine præpoſitione.

A'δεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculis carens. ut ἄδεσμος φυλακὴ, libera cuſtodia. A'δέσμιος, idem.

Βαρυδεσμος, gravi vinculo ligatus. Nonno.

Ε'ννεάδεσμος, qui novem vinculis ſeu junctu is conxinetur. exp. etiam πολυδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur jugo. Collare etiam interp. Plut. in Alex.

Γ'ναθοδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμος & κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κωνοδέσμιον, (q.d. caninum vinculũ) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod & κωνία vocant. Vide Pol.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens ſeu lineum, aut ex filo.

Λυρόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum eſſe : alii quod ſimulachrum ejus rectum vitice ligari ſolitum fuerit : alii quod in denſis arbuſtis vitice involuta fuerit reperta.

Πολυδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clavis compactus.

Σιδηροδέσμιος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula, vinculis ferreis conſtrictus, ex Macchab. 3.

Σπηδόδεσμος, ου, τὸ, faſcia pectoralis. Vide Poll. l. 7.

Σπηδοδεσμὶς, ιδος, ἡ, idem. Ieremiæ 2.

Κρηδεσμον, quomodo huc pertinear, vide ſuo loco.

Alia compoſita : ex tertia perſona præteriti paſſ. itidem. ſine præpoſitione.

Α'δαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus ſeu vinctus. q. d. compactus clavis adamantinis.

Α'δετος, non ligatus, nullis conſtrictus vinculis, liber & ſolutus. Hippocrat.

Αἰγιλόδετος, idem quod αἰγιλωπόφατος, q. d. haſta vinctus ſeu ligatus, quia captivi vinciri ſolent. Soph.

Α'κρόδετος, in ſummo ligatus ſeu nexus. Epigr.

Α'λυσίδετος, catena ligatus. Heſych.

Α'μφολοδετὴς, ῆτος, ὁ, manipulorum ligator ſeu colligator. Il. σ.

Ε'λεφαντόδετος, ebore revinctus.

Ζυγόδετος, idem quod ζυγόδεσμος.

Ι'ππηλάτης, ου, ὁ, qui equum ligat. ut ἱππηλάτης βυτὴς, lorum quo equus ligatur. Soph. in Ajace.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera conjunctus. Athen. l. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quod in cereis favorum cellulis quaſi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Ariſtoph. in Nub.

Μαχαιροδέτης, lorum, alligando gladio. Heſych.

Πηλοδέτος ἱμᾶς, in Epigr. lorum, quo pera ligata eſt.

Πλινθόδετον ἄρος, in Epigr. ſilvarum ſpecies nigrum habens manubrium. Heſiod. in Aſp.

Σπυροδέτης, merges : (ab σπῦρον, i. faſciculus manipulorum hordei collectorum) Euſt.

Σχοινόδετον, funiculus ex culmis contortus quo ἅλως colligantur. Euſt.

Πλημμόδετον, ferrum illud quo radii colligantur modiolo rotæ Poll. l. 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus, Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηρόδετον, in ſoleis ligneis ferro obvinctis.

Χαλκόδετος, æreis virculis ligatus vel alligatus. Æſch. ap. Ath.

Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph. (11.

Compoſita remotiora.

Ε'λικοδρὸς, Κρήδεμνον, Πέδη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ Derivata ex Δέω, unde impersonale δῆ (i. abeſt, opus eſt, item oportet.)

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter uſurpatur in numerando : ut Demoſth. ἔτη δυοῖν δέουτα ἕκοσι, i. anni duodeviginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem, πεντήκοντα μνᾶς δέουσι ἓξ ἁλᾶς πυρῶν. Et Thuc. δέοντος ὀκτὼ πεντακοσίοις ἔτεσι, q. d. uno deficiente. ¶ Item, quum oporteat vel oportuerit, ſive quum deceat vel decuerit. item quum oporteret. Ariſtot. Eth. 4. Et μὴ δέον, quum non oporteret. exp. & quum minimè expediret, commodúmve eſſet. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis ſubſt. naturam accipiens) quod fieri oportet ſeu decet, vel quod facto opus eſt, ut Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τῆς δέοντος μᾶλλον, magis quàm deceat vel par ſit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὸ δέοντα ποιεῖν, officio ſuo fungi. Item τὰ δέοντα, neceſſaria, commoda, opportuna. Dicitur & ἐκ τοῦ δέοντος, commodè, opportunè, utiliter. Et ἐν δέοντι, pro eodem. Et παρὰ τὸ δέον, ſecus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

Δέοντως, decenter, commodè, rectè. Ariſtot. Rhet. l. 1.

Δέομαι etiã dicitur pro, opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. 7. φυλακῆς οὐκ ἔτι σώμα ἡγήσατο δεῖσθαι. Ariſtoph. in Ran. ὃ δεόμενοι σώζονται. Νόμια γὰρ τὰ σὰ. Apud Iſoc. οἱ δὲ δεόμενοι. Dicitur & δέομαι (ſine adject.) pro indigo ſeu egeno. Interdum cum inf. ὃ δὴν δεόμενος λέγειν, Æſchin. Rurſum cum genit. exp. quæro. ut Luc. ἐρομένῳ δέομαι, occaſionem quærens : itidemque cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor. ut δέομαί σου πέμψαι, apud Thuc. & δέομαι σῦ τοῦτο, apud Dem. in Mid. Exp. etiam, imploro. ut apud Thuc. Α'θηναίων δεομένων, Athenienſium imploranti, i. e. Athenienſium opem. Et alibi, ὀπαδεῖς δεομένους, opem imploraturos.

Δέημα, τὸ, precatio, apud Suid.

Δέησις, εως, ἡ, indigentia, egeſtas, apud Antiph. ut tradit Harpocr. ¶ Item precatio. ut δέομαι δέησιν, apud Dem. & Æſchin. Dicitur & δέησιν ποιεῖσθαι.

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius. ut δεητικὸς λόγος, Plut. Item ſupplex, apud eundem ſæpe.

Δέομαι, poët. pro δέομαι, egeo, Od. ξ. Τῷ τοι ἐδώτω ὄλβιον δέεσθαι, ὅν τί τοι ἄλλο. Exp. & privor, apud eundem : ut quum mortuos eſſe dicit Ζηνὶ δ' ἀοιδὸν δέω. Item inferior ſum, ut Il. ν. -ἀλλὰ τε πάντα δέεται A'ργείων. ¶ Item irrigor, de qua ſignif. vide in Δαΐω.

Compoſita ab eodem Δέω, aut δέομαι, i. egeo.

A'δεὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, non indigus, cui omnia ſuppetunt quibus opus eſt. Antipho apud Suid.

A'πόδεω, abſum, inferior ſum, æquare non poſſum. Cum gen. Athen. οἱ δ' ἐν τῇ Ρ'ώμῃ ὀλίγου ἀπόδεων ἐν τῷ πρὸ τοῦ Α'θηναῖοι ποτε κωμῳδηθέντων. Luc. φιλεῖ ἡ κακόηθεια ἀπόδεων τοῦ ἀληθοῦς, longè remoti ab amicitia, vel alieniſſimi. Dicitur & de re, ut Herodian. γοῦμα ἡ βάμμα ἐν ἡμαῖς οὐ δεῖ σχολὴν ἀποδέουσας. Sic Plut. in Camillo, πόλις ἔτι καὶ δεινῶν ἡ βάμμα ἐν ἀποδέουσα. Uſurpatur ſæpe in recenſendo numero : ut apud Ariſtot. ᾗ ἔτη ὁ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατὸν, paulò minus centum, vel qui non multum abſint à centum.

A'ποδεὴς, deeſt, deficit, abeſt. (cum.

A'ποδὴς, εῖς, εῦς, ὁ ἡ, ἡ, inferior. ἀποδέων, cui deeſt à quo abeſt, Plut. in ſymp. 7. probl. 3. ἀποδεὴς πίθῳ, dolium quod vacuum eſſe incipit.

Ε'λλιδὴς, ές, ους, ὁ ἡ, ἡ, cui aliquid deeſt, imperfectus.

Ε'νδεὴς, penuria.

Ε'νδέω, deficior, opus habeo, mihi deeſt. Eurip. ἐνδεῖς ὑπάρξεις ; nihil tibi deeſt. Sic & Plat. de rep. l. 1. Ε'νδέομαι uſitatius pro eodem. Xen. Pæd. 6. χρωμάτων ἐνδεόμενος. Et ſic alibi ſæpe.

Ε'νδεὴς, defici viribus ad aliquid, impares habere vires. ut ἐνδεὴς φύσεως, Theophr.

Ε'νδεῖ, (impersſ.) deeſt, deficit, opus eſt. Herodian. ἐνδεῖ γὰρ ἡμῖν πρὸς ἀξίαν ἐνδείξεως. Dem. Olynth. 1. εἰ μὲν τοῦτο τοῖς ἐφεστῶσιν ἐνδεῖ ἀποδοῦναι, ἐνδεῖ γὰρ οὐδὲν ἐμοί· εἰ δ' ὑμῖν, σκοπεῖσθε· μᾶλλον δ' ἅπαντ' ἐνδεῖ σὺν πόρῳ.

Ε'νδεὴς, indigus. Iſoc. ad Nic. ὃν ἐνδεὲς ἐσόμενον, ὑμᾶς ἡ πλουτεῖτε. Res quoq; dicitur ἐνδεὴς, quæ non ſufficit, vel cui aliquid deeſt quò minus plena ſit & perfecta. Sic ἐνδεὴς σωμάτων. Thuc. l. 8. ¶ Item, inferior, minor, impar, ut Thuc. 2. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. Sæpe cum genit. ut ἡ ἐνδεὴς ἀρχῆς. Thuc. inferiora & minora viribus, quæ non reſpondeant viribus. Τὸ ἐνδεὲς ſubſt. pro ἔνδεια, ſæpe apud Thuc.

Ε'νδεὴς, indigenter, non ſufficienter, ut ἐνδεῶς ἔχειν πρός, indigum eſſe re aliqua. Item minùs quàm par vel opus ſit, apud Thuc.

Ε'νδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demoſth. Iſoc. Plat.

Decomp. A'ρενδὴς, non indigus, ſufficiens, cui nihil deeſt.

Apud Herodian. βίῳ ἀπορῆσαι, exp. vita omnib.bonis affluens.

Α'πορήσως, ciara indigentiam, h.e. affatim.

Κατεπορῆς, indigus, Bud.

Ε'πιδεὴς, insuper ego. Item simpl. pro, egeo. ut apud Plat. in Tim. ὑμνῶν τε γὰρ ἐπιδεὴς ἂν εἴην, Cicero interp. nec enim occupatus in laudibus. (Iis egebat.

Ε'πιδεὴς, indigus. Herodot. ἐπιδεέστερος ἦν πάντων.

Ε'πιδεῶς, non satis nec sufficienter. Plat.

Ε'πιδεῖσθαι, idem quod ἐπιδεῖσθαι. Il. β, χρυσῷ ἐπιδεύεται.

Ε'πιδεὴς, idem quod ἐπιδεὴς. Od. σ, πυρὸς καὶ κρειῶν ἐπιδεὴς.

Decomp. Α'πορεπιδεὴς, minimè indigus. Luc. ἀπορεπιδεὴς τῶν ἀπάντων ἐστιν.

Ἡμιδεὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semivacuus, semiplenus. Poll. Synes. Themist.

Κατεδέη, (imperf.) opus est, Herodot. κατεδέη δύο νηῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, opus est duabus navibus ad explendum numerum. Idem κατεδέοντο μιῆς γαλεάς. ἔνδεκα μεγεθέες.

Κατεδεὴς, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris. Apud Ioc. πολὺ κατεδεέστερον τῷ δόξαν τὴν ἐλπίδ' ἐλάσσειν, gloriam minorem spe.

Κατεδεὼς, ita ut aliquid desit.

Λεπτοδεὴς, egentis, inops, pauper.

Ο'λιγοδεὴς, qui paucis eget. Et paucis contentus.

Ο'λιγοδεία & ὀλιγοδεία, paucarum rerum indigentia. Suid.

Περιδέομαι, insuper ego. Xen. περιδέεσθαι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. ἐδεησάτην ἑτέρης περιδεήθησαν, Cic. interp. quod nec desideraret alterum.

Περιδεὴς, insuper opus est. Exemplum vide in Ε'πιδεῖ, suprà Thuc. περιδέης διδασκαλίας ἐμοί.

Πεπερδεὴς, qui insuper eget. Plat. in Tim.

Decomp. Α'περιδεὴς, non insuper indigus.

Σπανίομαι, ῶμαι, annona seu commeatu deficior.

Σπανία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Isocr. de pace. ἐν σπανίᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.

Τ'απερδεὴς, multis indigens. Item metu superior. à πέρ.

Τ'πορέομαι, Bud. ait significare vel egeo, vel rogo humiliter. Apud Greg. τὸ πενητᾶν, τὸ πεπᾶν, τὸ ἀγωνιᾶν, τὸ ἀπορεῖσθαι.

Τ'πορεὴς, inferior. Sed ufitatior est comparat. ὑποδεέστερος, apud Thuc.

Α'βδέλης, Αἰδοῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compofita ex δέομαι, i. precor.

Κατεδέομαι, rogo, precor, obfecro. Plat. in Apol. ὧν ἂν ἐκεῖνός γε αὐτὸς κατεδεήθη.

Περιδέομαι, insuper rogo.

Συνδέομαι, simul precor, unà oro. Plat. in epist.

Τ'πορέομαι, rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

Δ Η, sanè, profectò, equidem. In carmine modò postponitur, modò præponitur: ac in soluta oratione postponitur duntaxat. Dem. Olynth. ι, δεῖ δὴ χρημάτων, opus certè est pecuniis. Pro eodem dicitur & δ' ἦν, & δὴ καὶ δεῖν: in carmine verò, δή ῥα, & ἦ δή. ¶ Item, porrò, vel verò: præsertim ubi δὴ est μετὰ καπνόν. velut in ᾗ, δὴ, & post quædam verba imperativi modi, ut φέρε δή, ἴσθι δή. Itidem εἶεν δή, ἀνεῦρε δή. ut Lat. age porrò, vel age verò, aut age jam, aut eedo dum. ¶ Item, igitur, proinde Ioc. in Paneg. ἐκ δὴ τούτων ῥᾴδιον καταβλέπειν, &c. ¶ Item, pro δηλαδὴ, videlicet vel scilicet. Plat. in Apol. ἀπὸ τῆς αὐτομάτης ἐν ὑμῖν τύχης ἐγένετο, ἐμοὶ τεκμήρια δή. ¶ Item pro, demum duntaxat, ut in λέγω δὴ ubi est ἀκριβασμός. Xen. ἐστιῶσα δή, tum demum. Item, etiam, quoque, ut Aristot. Eth. 10. Interdum γε δή, ponitur pro, continuò & protinus, i. ideò: interdum & pro, jamjam, ut docet Bud. ¶ Interrogationi etiam servit, ut Dem. τί δὴ ποτε; quid tandem? cur tandem? Et πῶν δή, quale tandem? Plat. in polit. ¶ Apud Thuc. interdum est Ironicum, pro δῆτα, scilicet. ut lib. 3. ἡμεῖς γὲ αὐτόχειροι δὴ ὄντες. ¶ Est etiam sæpe expletiva particula: ut quum postponitur articulo subjunctivo, dicitur enim ὃς δὴ pro ὃς, qui, Greg. ὃ δὴ λέγω, quod dici solet. Sic ἃ δή, ᾗ δή. Item cum εἰ & adverbio οἷον. dicitur enim εἴ δή & οἷον δὴ pro εἰ & οἷον. Jungitur & aliis adverbiis, ut ὅδε δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νυῦ δή, γαρ δή, pro quo poëtæ δὴ γαρ dicunt, sicut δὴ τότε pro τότε δή. Dicitur & αὐτίκα δή μάλα apud Dem. pro, quamprimum vel mox. Item δὴ pro ἔν, ut ὅπως δὴ & similia. Sic ὅθεν δή, pro, undecunque. Plat. in Phædro.

Δῆθεν, videlicet, scilicet, Thuc. lib. 1. ὅδε γαρ ἐπὶ κωλύμῃ μᾶλλον γώνιος παρεσκεύασται δῆθεν τῇ κοινῇ ἐφορεύσων. Vide Bud.

Δῆτα, igitur. ut τί δῆτ' ἂν εἴη ὧν σπουδαιότερος, &c. quid igitur? Sic πῶς δῆτα, Themist. Interdum verò ut expletivum exp. nam (quod & ipsum interrogationib. adhibetur:) ut τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Aristoph. Et πῶς δῆτα; quo tandem modo? ¶ Interdum & pro, nempe, in Ironia, scilicet.

Δηλαδὴ, (factum ex ἦν δῆλα δή) videlicet. Item, haud dubiè, profectò. Aristoph. in Vesp. Εἶτα δῆτ' ὁ πολὺ ἔτεσι τὴν γῆρᾳ καὶ Δηλαδὴ; Ponitur & extra interrogationem.

Δῆγμα, δηγμὸς, vide in Δάκνω. Δηδὰ, δηδώσω, vide in Δίω. Δήϊ, &c. vide in Δαΐω, i. comburo.

Δ Η'Κ Ο Κ Τ Α, decocta, sub. aqua. Vox est Latina à Græcis usurpata, ut & ὀξύγλυκον, ἀγγλία, ἔγκλημα, λίτρα, & aliæ multæ. Legitur apud Gal. & recentiores medicos, & apud Athe. l. 3. πεῖν ὑπὲρ τὴν δύκηστον.

Δήκτης, &c. vide in Δάκνω.

Δ Η Λ Ε'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, βλάπτω, σθένος. Vox media ufitatior est quàm activa. Il. γ, Μὴ τίς σ' ὑπερφίαλος Διὸς ὄρκια δηλήσηται. Il. ι, Οὐδέποτ' ἐν Φθίῃ ἐυκτιμένῃ βασανίσεμ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', corruperunt & populari sunt. ¶ Εὐφήμως ὀπὶ κλοπῆς etiam accipitur, ut tradit Eust. Od. θ, Ἰσάᾳς δ' ὀπὶ δεσμὸν ἔπαρε Μάρ τις τα καὶ ὁδὸν δηλήσεται. ¶ Est etiam deludo, decipio. Xen. εἰ ἐφεσμένοι σε ἐξαπατῶν λέγων τε ὡς πλεῖον ἢ ὄντων ὠφέλοιεν, ὑποδυόμενοι τε ἀργύριον κλέπτοιεν, δηλοῖμι σε. ◆ Eust. à δαίω deducit, formando à δαλέω, ut fit propriè, τὸ καυτικῶς βλάπτω καὶ οἱονεὶ διὰ δαλὰ χειρίζω.

Δήλημα, τὸ, nocumentum, pernicies. Od. μηζέτεμοι κακὰ κακοῦ δηλήματα πολλὰ γένηται.

Δηλήμων, ον Ω, ὁ καὶ ἡ, nocivus, pernicioſus. Od. ε, Σχέτλιοι ἐσσ' θεοὶ δηλήμονες ἐξοχον ἄλλων. ſcribitur tamen ibi & ζωλήμονες.

Δήλησις, εως, ἡ, læſio, maleficium. (teſte Euſtath.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ν, τὸ, nocivum (pharmacum) Plut. in Symp. τῆς ὕβρεως, ταῦτ' δηλητήριον ὕπνω ῥᾳδίως καὶ ἀβελτῶ νόσου ἔλυσεν. Alex. Aphr. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adjectivè etiam dicitur. ut Herodian. lib. 3. ἤδωκε τῷ αὐτοῦ καὶ δηλητήριον φάρμακα, venena quoque dedit.

Δηλητηριώδης, ὁ καὶ ἡ, idem quod δηλητήριος adject. ut δηλητηριῶδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Euſt.

Δηλαίνω, Heſych. idem quod δηλέω.

Compoſita. (rari Α'ιδηλήτως.

Α'δήλητος, ὁ καὶ ἡ, illæſus, ab omni noxa integer. Apoll. ἀδιάδηλος, ῶν, idem quod δήλιος, niſi quòd præpoſitio ſignificationem auget, Od. ξ, ὀλίγῳ σε κωὶς διεδήλησατο.

Θεοδήλητος, à Deo læſus. cui à Deo noxa ſeu damnum illatum eſt. Θεοδήλητος μεταφορὰ in Epigr. cædes deorum noxa illata.

Κἰδηλος, quomodo hæc pertineat, vide ſuo loco.

Δ Η'Λ Ο Σ, ν, ὁ, manifeſtus, perſpicuus. Luc. δῆλα γὰρ πᾶσι τὰ πυθοῖ τεθῶπα. Sæpe δῆλον eſſe dicitur quòd manifeſtum eſt adeò ut de eo conſtet, Od. ν, νωῖ δ' ἤδη δῆλον ὅτ' ὀκτὰ νύκτες ἔσαν. Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σάδης ἀπατήσει, manifeſtum eſt, palam eſt, patet, Dem. τῷ τοῦτο δῆλον, quo tandem id planum fit? Et cum εἰ, Luc. ἐκεῖνο γὰρ δῆλον εἰ σφοῖσι τὰ τῶν ἄλλων ὀπτελεῖται, nondum conſtat an. &c. δῆλον ποιῆσαι, Dem. pateſacio, declaro. Δῆλον ὧν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλον ὧν ὅτι ποιήσει, manifeſtus erat hoc faciens, &c. pro, manifeſtè erat eum hoc facere, vel palàm erat cum hoc facere. vel palàm ſeu apertè hoc faciebat, ut quidam interp. Plut. in amat. narr. δῆλον ὧν βαρέως φέρων τὰν ἀδικίαν. Luc. in Nigr. δῆλον ὧν τὸ φιλοσόφων κατεγνωκέναι. Xen. δῆλός ἐστι διεργαζόμενον. Et cum ὅτι. Xen. Pæd. 3. ἀλλὰ δῆλον ὅτι ὑμῖν ὅτι ἀκόλουτος μαχήσεται, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλον εἰ ὅτι ῥήσεις. Δήλως, manifeſtè, apertè.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifeſto, declaro. Ioc. in orat. contra Soph. πῶς ἐμαυτὸν δικαίως διάκειμαι. Et σαφῶς καὶ σαφέστατα δηλῶν, apertè vel apertiſſimè declarans. Interdum cum ὅτι. ut τοῦτο δηλοῖ ὅτι σοφὸν ἀνδρὸς κατεσκεύασται. Et ἐδήλωσα ὑμῖν ὅτι ἔσικεν pro, diſſimulabant ſe ſcire. Jungitur & cum εἰ, & cum ἔτι etiam apud Xen. Apom. l. 2. δηλῶσαι ἔτε πᾶν δ' ἀρετῆς ὁδὸν τρέ-λοντας ἐπὶ τὸν βίον, ἔτι &c. 1. præ ſe ferunt uram viam inituri ſint. Et cum participio: ut ἐδήλου πονηρὸς ὤν, præ ſe ferebat ſe malè habere. Apud Ariſtoph. δηλῶ πρᾶξιν, oſtendo me honorare.

Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio eſt ſeu argumento, indicium. Plut. μέγα τι τῶν δηλωμάτων τοῦ τῶν θεῶν πάθους.

Δήλωσις, declaratio.

Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus, vel declarandi vim

Δήλωτος, vide in Ο'πτ. Δηλωτὴ, vide in Δίς. (habens.

Η'λῶν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'δηλος, ὁ, ὁ καὶ ἡ, non manifeſtus, occultus, obſcurus. Item, incertus, dubius. Athen. l. 6. πολλάκις καταπελάσαντες τὰ φασγανὰ ἦ ἀδήλων ἔτρεκε. Dicitur & οὐκ ἀδήλοὸς ἐστι τοῦτο ποιήσων, pro δῆλός ἐστι. Et cum fut. paſſ. ut οὐκ ἰω ἄδηλα λυθησόμενα. Ioc. in Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. Plut. in Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τῶν ἐχει ἀφ' ὁποῖ ἄνδρων. Xen. Pæd. 1. τάτης πεύσεις τοῖς ἀδήλοις. Et Thuc. 1. ἄδηλον δὲ ὁπότερα τῇ ἐπιπλοῦν ἀφικτὸν ἦν, pro ἀδήλως ὅτερον, quum incertum eſſet. Α'δηλα τίσσω, obſcurus locus, i. tenebroſus ſeu tenebricoſus, in Axioch. Plat. Apud Heſiod. vir ἄδηλος, vir obſcurus (cui opp. clarus, initio Ergan, Ρεῖα δ' ἀείζηλον μενύδεον, καὶ ἄδηλον ἀέξει.

Α'δήλως, non manifeſtè, obſcurè. Thuc. 1. ἦ τι βουλήσεως ἀμαυτόντες, ἀδήλως ἤχθοντο. Apud Paul. 1. Cor. 9. ἀδήλως, incertò.

Α'δηλότης, vel Α'δηλία (quod tamen rarius eſt) incertitudo. ut μᾶλλον ἔχωσι πολλὴν ἀδηλότητα pugna valde incerta & dubia. Hippoc. in ep. ad Demag.

Α'εἰδήλος, valde manifeſtus. Α'εκδήλως, manifeſtè.

Αὐτοδήλος, per ſe manifeſtus.

A'-

Α'σωδήλος, non manifeſtus nec cognitus. ut ἀσωδήλοι τύποι, apud Plut. in Lyc. loca incognita.

Διαδήλος, manifeſtus, evidens, perſpicuus, apertus aut valde manifeſtus.

Ε'νδηλος, idem. Item conſpicuus, illuſtris. in Epigr.

Ε'κδηλόω, idem quod δηλόω, ῶ.

Ε'νδηλος, manifeſtus, evidens, Heſych.

Ε'πιδηλος, manifeſtus. Ariſtoph. in Plut. βλάμμ' ἐστὶν ὀπιδήλου τὸ πανουργικόν.

Ε'πιδηλοτέρως, manifeſtiùs, clariùs, apud Ariſtot.

Εὔδηλος, idem Alex. Aphr.

Καταδηλος, idem. Unde καταδήλως μένον) φεισαιτίως ἀπέθανε, Plato in Apol.

Πάνδηλος, omnibus manifeſtus, manifeſtiſſimus.

Παραδηλόω, exp. ſubindico, repræſento.

Περιδηλος, conſpicuus, item perſpicuus. Heſych.

Πρόδηλος, manifeſtus, προδηλος ἡ κακία, Naz.

Προδήλως, manifeſtè. Apud Soph. Ἰωνῶν προδήλως. exp. mori inſigniter.

Προδηλόω, ῶ, antè declaro, antè manifeſto, præſignifico.

Κἰδηλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δ Η'Μ Ο Σ, ν, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt ſignif. hominum multorum cœtum: à verbo δέομαι, i. colligare: ut ſit δῆμος q. δεσμός. Il. β, Οἳ δ' ἀῦ σμὴν τ' ἄνδρα ἴδεν βοάων τ' ἠδὲ ἐρωὴ, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebeium. Sæpe apud Demoſth. & alios dividuntur Athenienſes, εἰς τὸν βουλὴν καὶ τὸ δῆμον, ſicut & Romani in Senatum populumque Romanum. Apud Hom. δήμῳ Τρώων, ab Euſt. exp. Trojanis. Apud Thuc. ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι oppoſuntque δήμῳ interdum idem quod ſtatus popularis, ſeu δημοκρατία. Exp. & tribus, ab aliis verò, curia. ut apud Plut. in Pericle, ubi φυλῶν & δήμων diſtinguit. Apud Plat. de leg. 6. δήμου & φρατρίας conjunguntur. ¶ Item, (adject. Hom.) qui eſt ex plebe, plebeius. Item δῆμος μωμὴ (q.d. πάνδημος) Archilocho, probrioſus. Alii δῆμος hac in ſignif. ſcribunt. ¶ Δημὸς ſignif. etiam, pinguedo, adeps. Il. θ, Τρώων κορέει κυνὰς ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι. Et ſic alibi quoque.

Δημόσιος, ὁ populo, ex plebe. Od. τ. Δημόσιον ἔλεγτο δίκης.

Δημόομαι, ώσαι, Suid. idem quod δημοκοπέομαι. Heſych. eſt διαφθείρομαι, διὰ δωμῶμαι δημοσίᾳ, πωλῶ, δωσοδῶ.

Δημώματα, eidem Heſych. μύγεια. Pro quo Doricè δαμώματα, apud Ariſtoph. in Pace, ubi exp. vulgaria carmina, ſeu publicè cani ſolita. (παιδιώδης, Heſych.

Δημώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, plebeius, popularis. Herodian. l. 1. Item

Δημόσιος, α, ὁ, publicus. (cui opp. ἰδιῶτ. & interdum ἰδιωτικὸς.) Thuc. Δημόσιον πᾶν τοῦτο. publicæ opes. Et δημόσιος ἀγὼν, Æſchin. publici & ſolennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. publica crimina, εἰς τὸ δημόσιον ἁμαρτάνειν vel φεύγειν δεῖν, in publicum prodire. ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, publicè alere. ὁι δημόσιοι publico ſumptu. τὰ δημόσια πρᾶξαι, publica negotia adminiſtrare, vel rempubl. Δημόσιον, ſubſt. interdum vocabatur ipſum ærarium: ut εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμὰς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Dem. Bud. in Pand. δημόσιον vocari & fiſcum ſcribit. Sæpe apud eundem, & apud Æſchin. δημόσιον vocatur reſpublica. Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. aſſertur. l. 2. Epigram. δημόσιοι ὁι ἀπὸ τοῦ δημοσίου ἐν ἐπιμελείᾳ ἦσαν, præſecti carceris: ab aliis, miniſtri publici. A' Demoſt. autem δημόσιον vocari ἡ ἀπογραφὴ ſcribit Bud.

Δημοσίᾳ, adverb. publicè, cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. & Dem.

Δημοσιακὸς, ὁ, ἡ, publicus. idem quod δημόσιος. ut δημοσιακοὶ ὀπτωνεῖοι apud Herodian. l. 2. ærarium publicum.

Δημοσιάω, ῶ, f. άσω, publico. Thuc. l. 2. πᾶν ἢ χλιὸ δημοσιώσαντες ἐσπρὰ δόσιν ὀπὶ δίκῃ ὅτῃ, agrum publicatum mercede elocarunt. ¶ Item divulgo. Plutarch. ἐδὲ ἀδύλαχ. τὸ γαρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆ ἰδιώτης οἰκίας πηφάσῃ δημοσιωθήσον.

Δημοσιεύω, activè, pro eodem. Synes. ep. 137. ὁ τὸ φρόγμα ἥκιστα δημοσιεύων, ἢ πολίτοις ἐξ σωὼν, φιλοσοφίαν ἢ ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥητοπάθειν ἔχων. Itépublicè edo. ut οἱ τὰ πολλὰ σιωπὰ δημοσιεύοντες apud Naz. Dicitur etiam δημοσιεύειν τῶν πολιτειῶν, rempubl. componere, & ad meliorem ſtatum redigere. ¶ Item, neutraliter, publica civitatis negotia gero, idem ferè, quod πολιτεύομαι: cui oppon. ἰδιωτεύειν apud Plut. in Apol. Apud Phil. de vita M. l. 1. τοῖς ἐν φύσει λογισμοῖς ἐκὼν ὑπηρετῶν μισθαρνεῖν ἢ δημοσιεύειν, exp. quæſtum facere præſtareque.

Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πάντες ἢ οἱ δημῶ ἢ οἱ χείρες. Ioc. in Panath. πρὸ φρικεδώντας ὑπὸ τῆ συμφυλετῆ ἢ τῆ δημοτῆ. Ariſtoph. in Neb. τῶ Κεκροπείᾳ ἐστὶν οἱ ἐμοὶ δημῶ; mei tribules?

Δημοτικὸς, ὴ, ὁ, plebeius, popularis. Xen. contra Mid. καὶ τὸ ὑμῖν τῆ πολλῶν ἢ δημοτικῶν εὐτραφὸν. Item popularis ſtatus amans, ſeu ad popularem ſtatum conferens. Ioc. in Pan. δημοτικοὶ ἢ ὀλιγαρχικοὶ. Ariſtoph. τὸ γαρ σόφισμα δημοτικὸν ἢ χρήσιμον. Item popularis, i. e. popularium amans, plebicola. Xen. δημοτικὸς ἢ φιλάνθρωπος. Plut. in Oth. ῥᾴδιος δημοτικὸς. Et ſuperl. δημοτικώτατος, apud Æſchin. ut & δημοτικώτερος comp. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικὸν, popularitas. ut τὸ δημοτικὸν αὐτῆ popularitas ejus, vel populare ejus ingenium. Et τῷ δημοτικῷ ἐξέστη. ap. Plut. in Rom.

Δημοτικῶς, populariter, more popularium ſeu plebeiorum. Exponitur etiam humaniter. (ναΐκας.

Δημότερος, plebeii, populares. unde apud Apoll. δημότεροι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, ῦμαι, δέδημαι, popularis ſum, municeps ſum. apud Heſych. & Suid.

Δήμιος, α, ὁ καὶ ἡ, publicus. Od. ω, πάντες δ' ἠὲν ἰδίῃ, ἢ δήμιος, ἰὼ ἀγορᾶσδε. Et Od. υ, δήμιε θῆκε. ap. Nonn. δήμιος ἰσμὸς, plebeia multitudo. ¶ Item, ſubſtantivè caput pro carnifice ſeu tortore. Æſchin. de falſa legatione, πρέσβεις ἢ ἠδὲ ὁ δήμιος, ἢ βασανιεῖ ἂν καλοῦντα. Herodian. l. 3. φονεὺς ἢ δήμιος. Et δήμιον, ου, ὁ, ſcortum apud Cyprios. Heſych.

Δημιόω, f. ώσω, publico. Thuc. l. 5. πάμβο τὰ χρήματα ἐδημόσιωσαν αὐτῶ. Dion. Hal. l. 6. δημιόσιον ἡμῖν τὸν ἀγρὸν.

Δήμωσις, εως, ἡ, publicatio. Plut. Δημόσια pro eodem.

Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Ariſtoph. in Veſp.

Δημίδιον, ν, τὸ, popellus, plebecula. Ariſtoph.

Δημιακὸς, ὴ, ὁν, pro eodem, apud eundem.

Compoſita. (Heſych. ex Soph.

Α'δήμων, ου, ὁ καὶ ἡ, abſens à populo ſeu patria ſua, & peregrinans.

Α'πόδημος, peregrè agens ſeu foris. qui peregrè abeſt domo, & quaſi à populo. Uſurpatur etiam de re: ut ἀπόδημος πόλεμος, bellum externum. Apud Hippoc. ep. ad Demag. ὕπαρχεις μακρόφυγα ἐμοῖς χρόνοις ἀπόδημος, longè abes à mea ſententia.

Α'ποδημία, ἡ, abſentia alicujus qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipſo actu proficiſcendi peregrè. Exp. & peregrinatio, in externas regiones profectio. Xen. Pæd. 3. ἐξὸ ἀποδημίας τινὸς φόβος ἦν. Plut. in Lyc. ἦγεν φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑποψίαν.

Α'ποδημέω, ῶ, f. ήσω, abſum domo ſeu patria, ſum peregrè, peregrinor à domo ſeu patria. q. d. abſum à populo ſeu à publico. Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἀποδημίᾳ αὐτὸς πυνθάνου, ἔτε ἢ ἀποδημεῖ. Interdum cum ἀπό: ut ἀποδημεῖ ὑπὸ τῆ πατρὸς, peregrinor à patria, dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiſcor. Ariſtoph. in Ran. τοῖ γῆς ἀποδήμους; Plat. in Apol. ἀποδημήσας ἐσθένδε εἰς ἄλλον τόπον.

Α'ποδημητικὸς, q. d. peregrinativus, i. peregrinari ſolitus.

Decomp. Συναποδημέω, qui ſimul peregrinatur, qui unà cum alio à populo ſeu gente ſua abeſt. Συναποδημήσας, ſimul peregrinor, peregrinationis locius ſum.

Ε'νδημέω, qui à pop. diffitus, & remotus eſt, qui extra populi alicujus fines eſt. Dicituróque de re & de perſona. ut ἐνδημεῖ πόλεμος, exterum & longinquum bellum, Plut. Et Xen. Pæd. 8. ἕως ἢ ἔτ' ἐνδημεῖ ἢ, quum verò peregrè abfuerit. Interdum cum genit. ſignif. abſens, foris agens, longinquus. ut apud Eurip. ἐνδημεῖ πᾶς ἐς ὀθούδς, abſens ab hoc ſolo. Thuc. 1. ἐνδήμους φρατείας πολὺ ἀπὸ τῆ ἑαυτῆ. longinqua bella procul domo.

Ε'κδημία, diſceſſus ſeu abitus è populo, peregrinatio, ſeu ſimpl. diſceſſus. Greg. Peculiariter etiam dicitur de diſceſſu ex hac vita, apud eundem Greg.

Ε'κδημέω, ῶ, è populo ſeu gente mea peregre abeo, peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσαντες ἐκ τῆς ζωῆς.

Decomp. Α'νεκδήμητος, peregrinationib. carens. ut ἀνεκδήμητος ἡμέρας, dies qua peregrinari conſuetudo aut fas non eſt. Ariſtot.

Συνεκδημέω, peregrinationis ſeu diſceſſus è populo ſuo ſocius. Item comes ut Act. 19. συνεκδήμους Παῦλον, comites Pauli. Item metaph. pro, è vita excedens, apud Greg.

Ε'νδημος, qui in populo ſeu intra populi fines eſt. vel qui eſt in civitate & domi. qui peregrè non it. Heſiod. in Erg. οἶδι δ' ἥκιστ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι ἀνδάνειν Ι' Δεῖας. Apud Ariſtot. ἐνδήμιοι πράξεις, civiles & domeſticæ adminiſtrationes.

Ε'νδημία, quum quis intra populi ſui fines ſeu domi eſt, nec peregrè abeſt. præſentia.

Ε'νδήμιος, ῶ, domi ſeu apud populum meum dego, cui opp. ἐκδήμιος & ἀποδήμιος. Theodor. in 4. hiſt. Eccl.

Ε'νδήμιος νόσος, morbus alicui regioni familiaris, & quodammodo vernaculus, apud medicos.

Ε'πιδήμιος ſeu ἐπιδήμιος, verſans in populo, & domi: cui opp. is qui peregrè abeſt, Apud Soph. ἐπιδήμιος θεὰτις (Doricè pro ἐπιδήμιος) rumor qui vagatur per populum. Od. α, ἐπιδήμιον πολεμήσῃ, Buſt. exp. qui peregrè revertius domi agit. Il. ι, ἐπιδήμιον πόλεμον, bellum civile, quod & domeſticum ac inteſtinum bellum appellatur. Apud Apoll. Arg. l. 2. Οὐδ' ἀνδρὸς αἰδὼς ἐπιδήμιος, non verentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδήμιος, aut ἐπιδήμιος, vel ἐπιδήμιον, i. morbus communis qui idem & communi cauſa natus, non tamen patrius & familiaris, ſed potius externus & adventitius.

Ε'πιδήμιος, ία, ὁ, adventus. Greg. ἐπιδήμιος ἐκ ἀφ' ἑαυτῆ ἐστιν.

Ε'πιδήμιον, ὦν, idem quod ἐπιδήμιος, adſum in urbe, domi ſum. Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἐπιδήμιῳ δ' αὐτὸς παρεσκεύασε. ὅ τι τε ἢ ἀποδήμιῳ. Æſchin. contra Ctefiph. ὡς ἐπιδήμιον ἐστὶν ὁ Μακεδὼν φιλόσοφος. Et ſimpliciter, præſens ſum. ut apud Synes. ep. 149. ἀμεῖν δεὸς ἢ ἀπὼν ὑπάρχειν τῇ μνήμῃ. Sic apud Gallim. in hymno Apollinis dicitur Apollo in reddendis oraculis ὑπάρχειν, i. præſens eſſe, ſiquidem ea oracula certiora habebantur in quibus manifeſta exſtat

ipsius numinis præsentia. ¶ Item, in populo grassor, seu populatim grassor. ut ἐπιδημεῖν νόσημα, Gal. ad Glauc. ¶ Item, publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo. Cujus contrarium est οἰκουρῶ. ut apud Dem. contra Mid. ¶ Item peregrè domum advenio. Dem. ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit. Æsch. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Item peregrè advenio. Strab. ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, peregrini verò eò non facilè veniunt. Seu simpliciter, advenio, Plato in Jone, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ¶ Item peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. & Xen. ¶ Item, accedo, ut Bud. interp. apud Luc. ἐοικὼς οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἐπιδήμησις, adventus peregrè. Plat. epist. 7.

Ἐπιδημητικὸς, domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, vel lubenter manens. ut ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basil.

Ἐπιδημεύω, apud poëtas pro ἐπιδημέω, i. domi & in urbe mea versor. ut Od. π.

Decomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diverto. Plat. de leg. 12.

Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in. seu ut peregrinus commoror in. Cum dat. apud Athen.

Παρεπίδημος, qui peregè advenit, peregrinus, Greg.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes & advena sum. Plut. in symp.

Παρεπιδημία, peregrinatio. Plat. in Axiocho.

Προσεπιδημέω, idem quod εἰσεπιδημέω.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, publicum. Κοινοδημεὶ, vulgò, publicè.

Κρουσιδημῶ, populo aures obtundo, populum falsa bilance circumscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid.

Κρουσίδημος, qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit. Hesych. Suid.

Μεταδήμιος, idem quod ἐνδήμιος, qui in populo est aut versatur, Od. ν, μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη. ¶ Item qui præsens in populo est, cui opp. ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ.

Μισόδημος, osor populi. Isoc. Plut. Xen. Item qui populi suæ civitatis osor est, ut apud Plutarch. in Pericle, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακισθῆναι.

Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum ascitus est. Thuc. l. 7.

Ὁμόδημος, qui ejusdem pop. & gentis est, popularis, gentilis. Item qui cum pop. facit, qui ad pop. mores se componit, popularis.

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo, civilem me gero, Bud. ex Plut. in Polit.

Πάνδημος, ad universum pop. pertinens, publicus. ut πάνδημος μύλη, apud Apoll. Et πάνδημος ἀγὼν apud Eurip. Et πάνδημοι νόσοι apud Ægin. ¶ Est etiam universus. ut apud Soph. πάνδημος στρατός. Item vulgaris, plebeius. ut πάνδημος ῥητορική, apud Syn. ep. 1. Sic πάνδημος μουσικὴ apud Athen. Et πάνδημος ποιητικὴ, apud Plut.

Πανδημεὶ, adverb. cum universi pop. multitudine, cum totius pop. frequentia. Thucyd. l. 4. ἐσεβεβλήκεσαν πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Plutar. in apophth. πανδημεὶ κρατηθέντες, universi superati. Item in universum. ut apud Thuc. l. 6. ὀλίγους ὄντας πανδημεὶ Συρακουσίων. Pro eod. dicitur & πάνδημον. ut apud Isoc. in Hel. encom. Et πάνδημον pro eodem.

Πανδημία, universus pop. universa pop. multitudo.

Πανδήμιος, publicus. ut πανδήμιον ἦμαρ, Nonn. dies publicus & festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ, Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. In Epigr. l. 1. πανδήμιος ἄγρη exp. universalis piscatio.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb.

Φιλοδημότατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημοτικὸς, popularium amans. seu pop. status amans.

Φιλοδημώδης, idem quod φιλόδημος.

ΔΗ'Ν, (adverb. poët.) diu, Od. ξ, Ὃς δὴν δὴν ἀπεὼν, qui jam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ & υ, Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Ulyssis qui jampridem decessit.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ, diuturnus, longævus, vetus, Il. ε, -οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, non diuturnum & longævum esse. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν. Idem l. 1. δηναιὸν adverb. posuisse dicitur pro δὴν, diu. Δηναιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione, pro, qui jampridem vel jam olim fuit. vetus, antiquus. Callim. hym. in Jovem. Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Δηθὰ, diu, idem quod δὴν, & ex eo factum: ut vult Etym. Od. η, & θ, -ἐπειδὴ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις. Hesiod. Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι diu admodum. Apoll. Arg. 2. οὐ μετὰ δηθὰ, non diu pòst. i. paulò post. Ab Hesych. exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò.

Δηθάκι sive δηθάκις, idem quod δηθά. Ab Hesych. & Suid. exp. & sæpè, crebro.

Δηθύνω, tempus duco, moror seu tardo. Il. α, Ἢ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Od. ρ. Μὴ δή σύ δηθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. 2. Οὐδέ μιν εἴα Δηθύνειν.

Δηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum δηναιὸς, diuturnus, diutinus, longævus, Sophoc. πολλοῦ μὲ δαρὸν τι δὴ κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, mul-

tum & diutinum tempus. Doricè δαρὸν pro δηρόν. Adverb. quoque usurpatur δηρὸν pro δὴν seu δηθὰ diu, longum tempus. Od. τ, οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπέσσεται. Apoll. dicit etiam ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longum tempus: & μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, post longum tempus.

Δῆνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos & semissem. ut in Pand. tradit B. Vide & in Ἀργύριον.

ΔΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium. (✥ Etymol. δὴν derivatum ait, eò quod diu sit consultandum: jubente & poëta Δηρὸν βουλεύειν ἐν ἔχῃ καὶ πολλὸν ἄμεινον: vel à δέω signif. δεῖσαι.) Il. δ, ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν Ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur etiam Δήνεον τὸ βούλευμα.

Ἀδηνὲς, (comp.) improvisum. Etym.

Ἀδηνέως, citra consilium, Gal. ab Hesych. exp. etiam, sine dolo & fraude simpliciter.

Πολυδηνὴς, consultus, prudens. Hesych.

Δῆξ, δῆξις, vide in Δάκνω. Δηόω, vide in Δαΐω.

ΔΗ'ΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna. Hom. δῆριν ὀφέλλει. Et δῆριν ἔχοντες μάρναντο. ✥ Quidam à δαίρω, i. e. cædo, verbero. quidam à δαίω, i. divido, deduci volunt.

Δήρη, pugna, contentio, Hesych.

Δηριάω, & Δηριάομαι, rixor, contendo. Item pugno, prælior. Homer. & Apoll. Apud eosdem reperitur δηρίσασθαι & δηρινθῆναι, eadem signif.

Composita.

Ἄδηρις, non contentiosus, contentione carens, non controversus. in Epigr.

Ἀδήριτος, idem. apud Nonn.

Ἀδηρίτως, absq; contentione. Item sine controversia. absq; dubio.

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, de re aliqua contendo, decerto. Simonides in suis Jambis de mulieribus. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Ἀμφιδήριτος, victoria, Thuc. anceps victoria, q. d. utrinque contentiosa.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ἡ, verborum contentio seu pugna, altercatio inanis. apud Athanas.

Πολύδηρις, contentiosus, controversus.

Δηρὸς, vide in Δὴν. Δῆτα, vide in Δή.

ΔΗ'Ω, invenio, Etym. Sed crebriùs futuri habet signif. Il. ι, Οἴκαδ' ἀποπλείειν. ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. ubi Eust. δήετε exp. εὑρήσετε, invenietis, & dicit inde deriv. Δηὼ, de qua in fabulis. Sic δήουσιν apud Apoll. exp. εὑρήσουσιν: apud quem & δήομεν pro εὕρωμεν.

Δηὼ, όος, ἡ, dicta putatur Ceres, παρὰ τὸ δέω, τὸ εὑρήσω, quoniam filiam Proserpinā diu & diligenter quæsivit. Alii nominatam putant à δαίω signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur tellus. Sunt qui diminutivum esse velint à Δημήτηρ. Apud Athen. l. 10. εἰς πλατὺ Στέγαστρον ἀγνῆς περθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristoph. Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges. Et apud Soph. Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις.

Δῆνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΙ Α' præpositio, pro varia constructione varia significat. ¶ Cum genitivo: interdum significat, per. ut Il. γ, Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, transiit per clypeum. Xenoph. in symp. διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poëtis omittitur, ut Il. β, Ἔρχοντο πεδίοιο μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίοιο. Hanc quoque signif. habet, quum de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. ut Isocrat. in Archid. διὰ τούτων οἶμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Interdum subaudiendus relinquitur genitiv. ὅλου seu ὅλης, vel παντὸς seu πάσης, ut διὰ βίου, pro δι' ὅλου τοῦ βίου. διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης τῆς νυκτός. Interdum tamen διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, noctè & die. Interdum significat in, ut Xen. Pæd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων in luctu senectutem transigens. Itidem de tempore dictum: ut δι' αἰῶνος, in ævum vel in æternum. Sic διὰ παντὸς, in perpetuum, in omne tempus, perpetuò, semper. Sic & in his phrasibus: διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. διὰ τιμῆς ἔχω, apud Herodianum, in honore habeo, διὰ στόματος εἶναι, in ore esse, celebrari. Sic & cum verbis motum significantibus. Thuc. διὰ μάχης ἰέναι, in prælium exire. Et apud Plutar. διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic & apud Plat. de leg. 7. διὰ φόβων γίγνεσθαι, in metu versari. Aliquando omittitur præpositio in: ut διὰ πλειόνων, pluribus, δι' ὀλίγων paucis, διὰ βραχέων, brevibus. ¶ Item exp. inter. ut διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia spectatu dignus. Herodot. Sic διὰ νήσων, inter insulas. ¶ Item pro ἐκ, ut apud Ath. βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γενόμενα. In qua sign. ita usitata est medicis recentioribus hæc præpositio διὰ, ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominib. agglutinaverint,

glutinaverint, immutata illorum terminatione. Dicunt enim διάρροδον κολλύριον pro διὰ ῥόδων κολλύριον, i. e. collyrium ex rosis compositum. Itidem verò apud musicos in harmoniarum appellationibus, sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ. ut διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic & apud Aristot. διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluviis subvehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam significando intervallo loci vel temporis. ut διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis intervallis, seu longis interstitiis plantare. διὰ χρόνου ἑώρακα αὐτὸν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo intervallo eum vidi. διὰ τρίτης, (subst. ἡμέρας) tertio quoque die. διὰ πέντε ἐτῶν, post quinque annos, exactis quinque annis. ¶ Nonnunquam redditur per ablativum. ut διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, atramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquam redditur per adverb. ut δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquisitè. Sic διὰ τάχους, & διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accus. apud poëtas, pro κατὰ, itidem ut διὰ cum genit. Od. ο. νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem, i. κατὰ. Sic Od. η, βῆ διὰ δῶμα, pro ἔβη κατὰ δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur pro, propter, ob. ut διὰ τοῦτο, & διὰ ταῦτα. δι' ὃ, & δι' ἃ. Sic & δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergo, apud Plat. ¶ Sæpe apud Atticos accusativum pro genit. habet. ideóque exp. per, aut per ablativum sine præpos. ut Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro διὰ τῶν θεῶν. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis. ut διαφωνεῖν, dissonare. διασκεδάζειν, dispergere. In quibusdam verbis sonat, q. d. per medium. ut διεκπλεῖν, per mediam classem hostium erumpere. Interdum vehementiam duntaxat addit. Interdum signif. continuum quid: ut in διαβιόω, διαμένω. Interdum auget, ut διαισθάνομαι, persentisco. διορῶ, perspicio. Διὰ πρὸ vel διαπρὸ, penitus. Il. ο, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, i. ita ut trajecerit. ¶ Δία, Jovem, vide in Ζεὺς, Jupiter. Δῖα, fœm. ex δῖος, vide in Δῖος.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dicta est à Zoroastre malva hortensis, ut est apud Diosc.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, Pollux suo tempore dictum fuisse tradit. quod Attici suo tempore dixerunt ὑφῆναι τὸν στήμονα καὶ προσφορεῖσθαι. Legitur Judic. c. 16. Etym. vide in Δίασμα.

Δίασμα, τὸ, exp. licium, Judic. c. 16. Derivari dicitur παρὰ τὸ διάζεσθαι positum pro δάζεσθαι per pleonasmum τοῦ ι.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ, Χεῖλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. ✥ Deducitur παρὰ τὸν Δία, i. e. à dio seu Jove, unde Etymol. dicit propriè significare ἐκ τοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

Δίημι, perfundo, madefacio, διϋγραίνω, diluo. Bud. ex Theophr. & Diosc.

Διίεμαι, idem. unde ὄξει διϊέμενος, schol. Aristoph. in Pluto exp. διϋγραίνων. Item perfundor, madefio. ut apud Diosc. οἴνῳ διειμένας πολυτελεῖ, madefactas, maceratas.

Δίεσις, perfusio, madefactio, percolatio. Diosc. Item transmissio. vide in comp. ex ἵημι.

Διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas inest. Apud Aristoph. διεροῖς μέλεσι, quæ lacrymis madent. Et γῆ διερὰ apud Theophr. Apud Hom. διερὸς βροτὸς, cui vitalis quædam humiditas inest.

Δίερα, margines fluminum, & ἄνθηρα, Suid.

Composita.

Ἀδίαντον, herba perpetuò virens. alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quod ejus folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio & Theophr. Theocr. χλοερόν τ' ἀδίαντον. Et Nic. in Ther. Ἀχραές τ' ἀδίαντον vocat, quoniam οὐ χραίνεται à pluviis & aquis.

Ἀμφιδιαίνω, circum irrigo & perfundo. in Epigr.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vivendi mos, vitæ genus. Thuc. l. 2. δίαιταν μεταβάλλειν. Sic & Xen. Et Synes. ep. 148. ὡς μὴ κείνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν δίαιταν. Item victus. Interdum & pro certa quadam vitam instituendi ratione quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Et ἀκριβὴς δίαιτα. Plut. & εὐτελὴς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος apud Herodian. l. 4. Dicitur & aliquis esse εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν à Plut. Item σώφρων καὶ μέτριος τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν ab Æsch. Dicitur etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν, interdū pro δίαιτα. ut apud Luc. & Plut. Itē victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verùm etiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. unde δίαιτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θεραπευτικὴ, ἀναληπτικὴ, &c. apud Gal. ✥ Derivari dicitur à nomine δαὶς, δαιτός. vel (ut aliis placet) ἀπὸ τοῦ διάειν, i. à perspirando: quasi διάτη, quia qui diætam agit, spiritus tantùm alimento est contentus. ¶ Item, habitatio, domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μεθ' ἡμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Apud Herodot. Thuc. Plut. ἔχειν δίαιταν, habitare vel vitam degere. Dicuntur & bruta suam habere δίαιταν, ut apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. l. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. ¶ Item, arbitrium, ut δίαιταν ἐπιτρέψαι. Demosth. Et ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Luc.

Item ἀποδέχομαι τὴν δίαιταν apud eundem in Dearum judicio; i. e. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse nolo.

¶ Derivata à δίαιτα, i. vitæ genus, &c.

Διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (sed certo victu & à medicis præscripto) ut διαιτᾶν νοσοῦντα, apud Gal. Sic & Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι.

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego, agito, dego, Thuc. 2. ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Dicitur & de brutis: unde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῷα apud Luc. Aliquando peculiariùs ad victum refertur: ut μετρίως διαιτώμενοι. Xenoph. qui frugi victu utuntur. Et δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν, Plat. in epist. intemperanter vivens. Item cum accusat. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ χόρτον διῃτῶντο. ¶ Item pass. certa illa victus ratione alor. apud Galen. Item pro τρέφεσθαι, ali, de avibus, Bas. dixit, γυψὶ δὲ συνήθες ἀπὸ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Affertur & pro πολιτεύομαι. ex Thucyd.

Διαιτέομαι Ionicè pro διαιτάομαι. ut apud Luc. δίαιταν ἐδιαιτέοντο, vitam agebant.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio & disciplina, vitæ genus quod quisq; sequitur. Et διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. l. 1. Pro victus ratione affertur ex Xen. & Gal.

Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Composita.

Ἁβροδίαιτα, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollities seu lautitia, delicata seu lauta victus ratio. Suid.

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam mollem agens, molliter vivens, delicata seu lauta victus ratione utens. Æschyl. in Pers.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem & delicatam ago. delicata victus ratione utor.

Ἀγροδίαιτος, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος) in agro vitam agens, aut agrestem seu rusticam vivendi rationem sectans. A. Gell. l. 1. c. 5. ponitur pro, rusticus, i. inscitus, illepidus: quòd rusticum vitæ genus tale si

Ἐκδιαιτῶμαι, licentiosè vivo, insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere utor. Item in luxum effusus sum, luxuriosè vivo, ut Bud. interp. apud Appian. in Libyco. unde ἐκδεδιῃτημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Apud Thuc. l. 1. εἴ τι τις ἐξεδεδιῄτο τῶν καθεστώτων νομίμων, i.e. descivisset seu defecisset à patria disciplina. Philo, πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, priusquam à patriis institutis descivèris. Idem dixit, ὅπως εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται.

Ἐκδιαίτησις, q. d. discessio à diæta. mutatio instituti vitæ in pejus. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ἐπιδιαίτησις, pro ordinatione victus, aff. ex Diosc. 4.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ἰσοδίαιτα, æqualitas victus, seu similitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu utens, aut simili vitæ genere utens.

Λιτοδίαιτος, vili & tenui assuetus victui. Τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victus tenuitas & frugalitas.

Μεταδιαιτῶ, vitæ genus commuto. apud Luc.

Ὀλιγοδίαιτος, modico cōtentus circa victum seu in victu. Athen.

Ὁμοδίαιτος, qui eodem victu seu eodem vitæ genere utitur. ut ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. Exp. & convictor. item contubernalis. Exp. & sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, convivere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Προδιαίτησις, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio.

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus & conversatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam vivit, qui victu utitur non molli nec delicato, seu duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus seu vita dura. Phil. de vita Mosis.

¶ Derivata ex δίαιτα, i. habitatio.

Διαιτῶμαι, habito, commoror, versor, diversor. Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Et ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus vel pars domus ubi habitamus. Xen. in Occon.

Composita.

Ἀδιαίτητος, à Suida exp. alienus, insuetus.

Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito.

Ἐνδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα.

Ὁμοδίαιτος, contubernalis. Luc. in somn.

Παραδιαιτᾶσθαι, versari apud aliquem, Suid.

Συνδιαιτῶμαι, cohabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶσθαι.

Συνδιαιτητὴς contubernalis.

¶ Derivata ex δίαιτα, i. arbitrium.

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδόντες τῆς βουλῆς ἐκείνῳ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι πάντα. Et cum dat. personæ. Dem. διαιτητὴς ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controversiæ. Interdum pro conciliare & componere discordiam, itidem cum dat. apud Appian.

Διαιτάσιμος, arbitrarius, ex Isæo.
Διαιτητής, arbiter. Aristot. Rhet. l. 1. & Dem.
Διαιτητήριον, locus in quo judicant arbitri.

Compositæ.

Α'ποδιαιτᾶμαι, dicitur arbiter, i. absolvere. Demosth. ὅτε ἀπεδιήτησε με ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτᾶσθαί με τὸν Ἄτταλον τὸν διαιτητὴν absolvisse me controversiis.

Ἀναδιαίτητος, cui arbitrium difficile est. de quo arbitrari difficile est.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. l. 8.

Καταδιαιτᾶται, dicitur arbiter, i. condemnare. Demosth. in Mid. τῷ δ' ἰδίᾳ ἰδίᾳ τῷ ἐχθρῷ δικάζειν, κατὰ τὸν ἀποδιαιτητὴν μὲν τὸν ἄτταλον ἀποφαίνειν, ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐφ' ἑμὲ καταδιαίτητον ἔσεσθ'. Καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere & vincere arbitrium. Item Dem. οὔτε ὑφ' ἑτέρου τινὸς καταδιαιτᾶσθαι τῷ δίκαιον ἀναβ', negavit me arbitrium vicisse cum eo.

Δίαιμα, vide in Διΐημι.

Δ Ι Τ Τ Α' Ω, ῶ, exp. διανίσσω, percribro. Etymol. dicit Atticum esse, derivatumque à σῶ. Gal. ad Glauc. l. 2. διαττῶν ἀπορεῖσθαι τὸ πίνειν. Idem l. 3. καὶ τίνας, καλλίονα καλῶς ποιήσομεν τε καὶ διαττώμενοι, καὶ λουόμενοι.

† Παραδιαττάω, ῶ, (comp.) prius cribro, prius per cribrum transmitto, in cerniculo præpurgo. Gal. ad Glauc. 2. ἀλλὰ παραδιαττῶντες ἐπιμελέως τὸ πίνειν, sed prius incernículo furfures fecernunt.

Δ Ι Δ Α' Σ Κ Ω, Ρ. αξω, Ρ. αχα, doceo. Od. 3. Η' οἱ γὰ μῦθ' ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ οἱ γ' Α'πόλλων. Xen. Hell. 2. πολὺ μὲν διδάξει, πολὺ δ' ἀναμίμνω ὑμᾶς βέλομαι. Idem, τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Interdum dicitur διδάσκω τι ἀδίκημα. ut Aristop. in Nub. διδάσκω ἀδικεῖν τὸν πατέρα καὶ ἐδίδαξε με ἐδίδαξε. Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic διδάσκω μισθῷ, mercede doceo, Luc. διδάσκειν δρᾶμα, fabulam edere in theatro aut aliàs publicè, fabulam docere. Bud. ex Athen.

Διδάσκομαι, doceor, discо. Aristoph. in Nub. διδάσκομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium, Plat. in Protag. ἐκ τοῦ μὲ ἄλλα διδάσκουσι πολὺ ἀμείς. Sic ututur & Xen. ac Aristoph. Item certior fio. edoceor. Paul. in Lac. καὶ παρὰ τῶν ἀεὶ ἐν ἀλλοίοις διδάσκουσι τῶν ἀλλοίων ἐπ' Σπάρτης. Item in media voce pro διδάσκω, apud Aristoph. Et Luc. διδάξεσθαί σε βρλομαι.

Δίδαγμα, τὸ, documentum. Aristoph. in Neb. & Xen. de arte eq.

Δίδαξις, doctrina, i. ipsa docendi actio. Greg.

Διδακτός, ή, ὸν, doctus. Joh. 6. Διδακτὸν, τὸ, quod doceri potest : Isoc. contra Soph. ὑπὸ τῶν ἀπὸ τῶν μὲ λόγων ὧν ἔχει διηγούμενα διδακτὸν. Item quod disci potest. Plut. de fort. τὰ δ' ἀδύνατα μανθάνειν, τὰ δ' ἀδιδακτὰ ζητεῖ. Item quod docere licet, docendum. Soph. in Trachin. δίδαξον μήτερ, εἰ διδακτὰ μοι. Sic Plut. in symp. μύρους δεῖ ῥητὰ καὶ διδακτὰ, &c. folis dicenda sunt & docenda.

Διδακτικὸς, apтus ad docendum, docendi artifex & peritus.

Διδακτήριον, ου, τὸ, prætium quod magistro doctrinæ nomine redditur. Minerval Latini appellabant.

Διδακτικὸν, ου, τὸ, doctrina, institutio, admonitio. Thuc.

Διδάσκαλος, ου, magister, propriè literarum aut morum. Luc. διδάσκαλος τῶν κυίνων. Item pro quolibet qui rem aliquam docet. ut διδάσκαλος τῆς τούτων ἥττων, Isoc. διδάσκαλος τῶν ἐμὲ λόγων. Xen.

Διδασκαλία, doctrina, disciplina, institutio. Xen. Pæd. 8. ἔστι γὰρ ἑκὼν διδασκαλία. Διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, & διδασκαλίαν παρέχειν, Thuc. doceo.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis aut doctorius. ut διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. apom. l. 1. Item qui docendi artifex est & peritus. Plat. in Gorg. διδασκαλικὸν ῥήτορα. Τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus seu ratio. Διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, merces docendi, prætium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod δίδακτρον. Plutarc. in Alex.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi docetur, gymnasium, schola. Thuc. διδασκαλεῖον παιδῶν. Xen. Pæd. 3. Διγομονίαις διδασκαλεῖα.

Διδασκὼ, οῦς, idem quod διδάσκαλος. Hesiod. αὐτὰρ Α'θηναίη Ε'γὼ διδασκόμην.

Διδασκυλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ : ac primùm cum præpos.

Α'ναδιδάσκω, iterum doceo, aut perdoceo. Phil. de mundo, φιλόσοφ ἢ ἐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Utitur & Aristoph. in Pluto.

Α'ποδιδάσκω, dedoceo. sicut ἀπομανθάνω, dedisco.

Ε'κδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiph. ὃ γὰρ χρὴ σ' ἐκδιδάσκω ἢ ὑμᾶς ἐκμανεῖν τὰ μὴ κρῖναι ἄζηστα ἐκδιδάσκει τοὺ ἀρχόμενους.

Ε'κδιδασκάλιον, edoceor seu discо. ut ἐκδιδάσκομαι τῶν Ε'λλάδα γλῶσσαν, lingua Græca imbuor. Item edocendum loco vel curo. ut apud Eurip. in Med. Παῖδας ἀξιοῦσῖ ἐκδιδάσκεσθαι σοφὸς.

Ε'πεκδιδάσκω, amplius docco & demonstro. Plutarch. in Sol. & Plat. in Protag.

Ε'πιδιδάσκω, doctrina imbuo.

Μετακδιδάσκω, dedocens priora, nova doctrina imbuo. Plut. an seni admin. resp.

Προδιδάσκω, prius doceo. Thuc. l. 2. καὶ προδιδαχθεῖσι μᾶλλον λέγω ἀφ' ἑτέρου ἢ ἐπὶ δίκῃ ἐχομένῳ. Media etiam vox pro activa usurpatur. Aristoph. in Pluto, Ο' γὰρ ἐκμαθὼν ἀπὸ μὲ προδιδάσκεται.

Compositæ ex Διδακτὸς.

Α'δίδακτος, ου, ὁ, ἡ, indoctus. Phocyl. Α'δίδακτον etiam dicitur quod aliquis ab alio doctus non est. ut ἀδίδακτον ἡ φύσεως δῶρον apud Luc. de hist. scrib.

Α'υτοδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus, qui nuper seu recens didicit. Appian. l. 3. bell. civil. Οἱ Ε'λληνικὸν ἐξηυδιδακτοῦ ὄν.

Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ. & apud Xen. A' Bud. exp. suapte natura aliquid faciens.

Αὐτοδίδακτος, Bud. exp. naturæ instinctu.

Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θεοδίδακτος, à Deo doctus, divinitùs institutus, 1. Thess. 4.

Μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus. Suid.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor.

Composita ex Διδάσκαλος.

Α'ναπαιδεύτου διδάσκαλος, luxurioforum magister, apud Athen. l. 8.

Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor, qui docet senes discipulos. Apud Plat. in Euthyd.

Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet, ludimagister.

Γεωμετροδιδασκαλικὸς, idem. Γεωμετροδιδασκαλικὸν, ludus literarius. Plut. & Luc.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes.

Ε'ρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor.

Ε'τεροδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, alia & diversa ab illis quæ antè tradita sunt docco, nova doceo. 1. ad Tim. 1. Utitur & Basil. & Chrysost. & Theodor. in hist. Eccl.

Ι'εροδιδάσκαλος, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo.

Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.

Κυκλοδιδάσκαλος, magister carminum quæ κυκλικὰ dicuntur.

Κωμῳδιδασκαλία, comœdiæ scriptor. comicus poëta.

Κωμῳδιδασκαλία, doctrina de comœdia.

Λογοδιδασκαλος, dicendi magister, artis dicendi magister.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor. Luc. c. 5.

Ο'ρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. in symp. & Athen. l. 1.

Τραγῳδιδάσκαλος, qui tragœdias docet. Τραγῳδοδιδάσκαλος pro eodem. apud Luc.

Τ'ποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.

Χορηγοδιδάσκαλος, chori magister, qui docet eos quos in chorum recepit, quomodo canere debeant & quomodo saltare. Arist. Pol. l. 3. c. 9. Plat. de leg. & Dem. in Mid.

Χορηγοδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro peritia chori, affertur ex Xen.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor. qui doctoris titulum falsò sibi arrogat : vel etiam qui mendacia & falsa docet. 2. epist. Pet. c. 2.

Δίδημι, vide in Δέω.
Διδράσκω, vide in Δρασ'ω, i. fugio.

Δ Ι' Δ Υ Μ Ο Σ, ου, ὁ, ἡ, geminus, duplex. (παρὰ τὸ δύο, inquit Etymolog.) Odyss. τ. Αὐλοῖσιν διδύμοισιν, duplicibus fistulis. Soph. διδύμων χερῶν, duplicium manuum. Gregor. Nazian. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. Item δίδυμοι dicuntur duo qui uno partu editi sunt. ut Iliad. Ψ. de duobus Actoris filiis, Οἱ δύ' ἔσαν δίδυμοι. (ita enim quidam accipiunt : alii autem simpliciter pro δύο.) A' poëtis & astronomis Castor & Pollux vocantur δίδυμοι. Et οἱ ἵπποι, testes, honestiore (ut ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. Unde δίδυμον σκευάζειν, & δίδυμον ὑποτιμᾶσθαι apud Dioscoridem. Dicitur & neutro genere δίδυμα, de gemino partu, seu gemina prole uno partu edita. Plut. in consol. ad Apollon. καὶ γὰρ δίδυμα τῶν ἐμοὶ τότε μάλιστα παραμυθίων. Feminino genere, Διδύμη dicitur radix ejus herbæ, quæ & ἔρχιος nominatur. ut testatur Galenus in Lex. Hippocrat. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, σκληρὰν, ὀχλοειδεῖς ἐμπλοκὰς. Unde & δίδυμος seu δίδυμον nominatur. (Exp. & geminatio.

Διδυμόω, ῶτ, ῶ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas.

Διδυμώσις dicuntur iidem qui δίδυμοι, gemini seu gemelli, gemina proles, uno partu edita. Il. ν. Τ'πνῳ δὲ δαιδύσσῃ διδυμάων. Et simpliciter pro δύο, duo seu duplex, ut apud Nonn. διδυμάων ἰχθύων, duo pisces.

Δι-

Διδυμίω, gemines seu gemellos habeo, geminam habeo prolem, ut in Cantic. cantic. c. 4.

Δίδυμος, vide in Δίδυμι.

Compositæ.

Ε'πιδυμὶς, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum validа. Sic dicta, quòd testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta sit. Vide Gal. de semine l. 1. & in lex. Hippoc.

Τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo (de mulieribus Ægyptiis) τετραδύμοις τίκτουσι, quadrigeminos fœtus edunt.

Τελδυμοι, tergemini, ut τειδύμοις τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum.

Δ Ι' Δ Ω Μ Ι, (fut. δώσω) dono, do, ut Od. ω. Χρυσοῦ δ' οἱ δῶκ' ὀυλύμπια τάλαντα, Plut. in Themist. Δωτὴρ δ' σοφίας ἀειοιγὸν ἄνωθεν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν δοῦλον καὶ συμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto, ut Liban. παρεχαρίσω ὃ ὑμᾶς ὁ δῆμος δοὺς, lex illi concedit vel permittit, Synes. πῶς αἰτήσεται ἀυτὸ δίδωμι τὸ πᾶσιν ἐκφανὲς ὑπεξελὼν ἔσεσθαι. Idem, καὶ εἰ μοι δίδως ὑπεῖπεν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. λ. Δίδυ δ' ὄγα δυγατέρα καὶ. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτὴν δοῦναι. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἔλαβον ἐξ ἀλλήλων, ultrò citróque matrimonia contrahebant. ¶ Item do, id est, trado vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. εἰσῆσαν καὶ αὐτὴ κυρησάσῃ τὰ καὶ δόντα τῷ ἀφ' ἡμῶν πίστιν, primum illi miscere atque offerre poculum. Plato in Prot. ὥσπερ τὸ χαλκιδικὸν δίδασι, id est, tabellam porrigunt. Et δίδοναι εἰς χεῖρας, Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo, ut Thuc. 2. Α'θηναίων ἑαυτοὺς Α'ναγράσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. α. ἀλλ' ἑδίδοσαν. Et (inversa constructione) Od. ρ. ὀδυσσῆϊ ἑδίδοσαν, tradidit doloribus.

Δίδομαι, doneт, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τοῦ ῥάδιματος projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum, apud Plut. in apophth. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. Hom. Plat. Isocr. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò quoque dicimus dose, Gal. & Ægin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (& Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. δικαιοσυνῶν δοτῆρες. Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix, Hesiod. in Erg. δωτῆτου δότειρα.

Δοτὸς, ὴ, ὸν, qui dari potest. δοτικὸς, ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus. Aristot. apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Δοῦμι, idem quod δίδωμι, unde δοῦναι, δοῦμεν, Od. ν. & δοῦσιν, Od. ω. & alia.

Δοὼς, ἡ, (poët. indec.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δοὼς ἀγαθή.

Δωτὴς, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poetis ἰτιδem, & frequentius quidem quàm δώτης, unde passim legitur, Ζεὺ δωτῆρες ἐάων. Sic & δώτορ ἑάων, Od. θ.

Δωτίνη, ἡ, donum, ut Od. ι. δῶρα, δωτίνηα. Δωτινάζω, dona recipio, Herodot.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat, atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. in prov. dolsones.

Δῶρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ, ac primùm cum præpos.

Α'ναδίδωμι, emitto, reddo, produco, propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. παρὰν αἰδὼ δίδωσι. Item in Themist. αἰδὼ δίδωσιν ἀφυλὴ. Apud Basil. in Hexaëm. αἰδὼ δίδωσιν ὁ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, ut αἰδὼ δίδωσι πηγαὶ, apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, id est, restituere : in Pand. sæpe inquit Bud. Sic & apud Luc. αἰδὼ δίδωσι τὸ μισθάριον. ¶ Α'ναδίδωσι ὕδωρ, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, (pro) convivis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Α'ναδίδομαι, pass. idem quod αἰδὼ δίδωμι quum est neutrum, ut apud Luc. αἰδὼ δίδωσι πηγὴ ὕδατος, pro αἰδὼ δίδονται, id est, erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne, ut αἰδὼ δίδοσι φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶ Item distribuor, Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἡ ἔξωθεν χολὴ εἰς ὅλον αἰδὼ δίδοται τὸ σῶμα, flava bilis per totam corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Α'ναδόσις, productio, item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Arcop. Apud medicos distributio quæ fit per membra, digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic & ἀναδόσεις σιτίων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio, distributio ferculorum in conviviis, ferculorum structura. Athen. l. 5. αἰσθάνεσθε ὑποπίπτοντα καὶ ἀδήλα ὀλομελῶν βρωμάτων.

Α'ναδότης, ου, ὁ, ἡ, redditus, ut ἀναδότης εἶπ, apud Thucyd.

Α'ναδοτικὸς, ὴ, ὸν, distributivus, ut αἰσθητικὴ καὶλὶα τῆς ὄψεως, apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐαπόδοτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel unà digeror, Aphr. in probl. συναναδίδοται τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Α'ντιδίδωμι, do vicissim, rependo, ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀντιδόντες ἀλλήλοις τὰ ἴσα, commeritorum pro commeritorum rependentes. Apud Greg. dicitur Christus ἀντὶ ἑαυτὸν ἀντιδόὺς ἡμῖν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Α'ντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Α'ντίδοτος, ου, ὁ, ἡ, vicissim datus, contrà datus, respectus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contrà malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. l. 2. Τῦτο δὲ τὸ κακὸν ἀντίδοτον ἔδωκαν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν δοῦλον καὶ συμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto, ut Liban. παρεχαρίσω ὃ ὑμᾶς ὁ δῆμος δοὺς, lex illi concedit vel permittit, Synes. πῶς αἰτήσεται ἀυτὸ δίδωμι τὸ πᾶσιν ἐκφανὲς ὑπεξελὼν ἔσεσθαι. Idem, καὶ εἰ μοι δίδως ὑπεῖπεν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. λ. Δίδυ δ' ὄγα δυγατέρα καὶ. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτὴν δοῦναι. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἔλαβον ἐξ ἀλλήλων, ultrò citróque matrimonia contrahebant. ¶ Item do, id est, trado vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. εἰσῆσαν καὶ αὐτὴ κυρησάσῃ τὰ καὶ δόντα τῷ ἀφ' ἡμῶν πίστιν, primum illi miscere atque offerre poculum. Plato in Prot. ὥσπερ τὸ χαλκιδικὸν δίδασι, id est, tabellam porrigunt. Et δίδοναι εἰς χεῖρας, Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo, ut Thuc. 2. Α'θηναίων ἑαυτοὺς Α'ναγράσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. α. ἀλλ' ἑδίδοσαν. Et (inversa constructione) Od. ρ. ὀδυσσῆϊ ἑδίδοσαν, tradidit doloribus.

Δίδομαι, doneт, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τοῦ ῥάδιματος projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum, apud Plut. in apophth. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. Hom. Plat. Isocr. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò quoque dicimus dose, Gal. & Ægin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (& Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. δικαιοσυνῶν δοτῆρες. Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix, Hesiod. in Erg. δωτῆτου δότειρα.

Δοτὸς, ὴ, ὸν, qui dari potest. δοτικὸς, ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus. Aristot. apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Δοῦμι, idem quod δίδωμι, unde δοῦναι, δοῦμεν, Od. ν. & δοῦσιν, Od. ω. & alia.

Δοὼς, ἡ, (poët. indec.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δοὼς ἀγαθή.

Δωτὴς, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poetis ἰτιδem, & frequentius quidem quàm δώτης, unde passim legitur, Ζεὺ δωτῆρες ἐάων. Sic & δώτορ ἑάων, Od. θ.

Δωτίνη, ἡ, donum, ut Od. ι. δῶρα, δωτίνηα. Δωτινάζω, dona recipio, Herodot.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat, atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. in prov. dolsones.

Δῶρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ, ac primùm cum præpos.

Α'ναδίδωμι, emitto, reddo, produco, propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. παρὰν αἰδὼ δίδωσι. Item in Themist. αἰδὼ δίδωσιν ἀφυλὴ. Apud Basil. in Hexaëm. αἰδὼ δίδωσιν ὁ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, ut αἰδὼ δίδωσι πηγαὶ, apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, id est, restituere : in Pand. sæpe inquit Bud. Sic & apud Luc. αἰδὼ δίδωσι τὸ μισθάριον. ¶ Α'ναδίδωσι ὕδωρ, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, (pro) convivis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Α'ναδίδομαι, pass. idem quod αἰδὼ δίδωμι quum est neutrum, ut apud Luc. αἰδὼ δίδωσι πηγὴ ὕδατος, pro αἰδὼ δίδονται, id est, erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne, ut αἰδὼ δίδοσι φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶ Item distribuor, Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἡ ἔξωθεν χολὴ εἰς ὅλον αἰδὼ δίδοται τὸ σῶμα, flava bilis per totam corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Α'ναδόσις, productio, item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Arcop. Apud medicos distributio quæ fit per membra, digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic & ἀναδόσεις σιτίων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio, distributio ferculorum in conviviis, ferculorum structura. Athen. l. 5. αἰσθάνεσθε ὑποπίπτοντα καὶ ἀδήλα ὀλομελῶν βρωμάτων.

Α'ναδότης, ου, ὁ, ἡ, redditus, ut ἀναδότης εἶπ, apud Thucyd.

Α'ναδοτικὸς, ὴ, ὸν, distributivus, ut αἰσθητικὴ καὶλὶα τῆς ὄψεως, apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐαπόδοτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel unà digeror, Aphr. in probl. συναναδίδοται τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Α'ντιδίδωμι, do vicissim, rependo, ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀντιδόντες ἀλλήλοις τὰ ἴσα, commeritorum pro commeritorum rependentes. Apud Greg. dicitur Christus ἀντὶ ἑαυτὸν ἀντιδόὺς ἡμῖν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Α'ντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Α'ντίδοτος, ου, ὁ, ἡ, vicissim datus, contrà datus, respectus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contrà malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. l. 2. Τῦτο δὲ τὸ κακὸν ἀντίδοτον ἔδωκαν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν δοῦλον καὶ συμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto, ut Liban. παρεχαρίσω ὃ ὑμᾶς ὁ δῆμος δοὺς, lex illi concedit vel permittit, Synes. πῶς αἰτήσεται ἀυτὸ δίδωμι τὸ πᾶσιν ἐκφανὲς ὑπεξελὼν ἔσεσθαι. Idem, καὶ εἰ μοι δίδως ὑπεῖπεν πάτερ σεβασμιώτατε. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. λ. Δίδυ δ' ὄγα δυγατέρα καὶ. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτὴν δοῦναι. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἔλαβον ἐξ ἀλλήλων, ultrò citróque matrimonia contrahebant. ¶ Item do, id est, trado vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. εἰσῆσαν καὶ αὐτὴ κυρησάσῃ τὰ καὶ δόντα τῷ ἀφ' ἡμῶν πίστιν, primum illi miscere atque offerre poculum. Plato in Prot. ὥσπερ τὸ χαλκιδικὸν δίδασι, id est, tabellam porrigunt. Et δίδοναι εἰς χεῖρας, Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo, ut Thuc. 2. Α'θηναίων ἑαυτοὺς Α'ναγράσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. α. ἀλλ' ἑδίδοσαν. Et (inversa constructione) Od. ρ. ὀδυσσῆϊ ἑδίδοσαν, tradidit doloribus.

Δίδομαι, doneт, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τοῦ ῥάδιματος projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum, apud Plut. in apophth. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. Hom. Plat. Isocr. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò quoque dicimus dose, Gal. & Ægin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (& Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. δικαιοσυνῶν δοτῆρες. Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix, Hesiod. in Erg. δωτῆτου δότειρα.

Δοτὸς, ὴ, ὸν, qui dari potest. δοτικὸς, ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus. Aristot. apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Δοῦμι, idem quod δίδωμι, unde δοῦναι, δοῦμεν, Od. ν. & δοῦσιν, Od. ω. & alia.

Δοὼς, ἡ, (poët. indec.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δοὼς ἀγαθή.

Δωτὴς, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poetis ἰτιδem, & frequentius quidem quàm δώτης, unde passim legitur, Ζεὺ δωτῆρες ἐάων. Sic & δώτορ ἑάων, Od. θ.

Δωτίνη, ἡ, donum, ut Od. ι. δῶρα, δωτίνηα. Δωτινάζω, dona recipio, Herodot.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat, atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. in prov. dolsones.

Δῶρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ, ac primùm cum præpos.

Α'ναδίδωμι, emitto, reddo, produco, propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. παρὰν αἰδὼ δίδωσι. Item in Themist. αἰδὼ δίδωσιν ἀφυλὴ. Apud Basil. in Hexaëm. αἰδὼ δίδωσιν ὁ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, ut αἰδὼ δίδωσι πηγαὶ, apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, id est, restituere : in Pand. sæpe inquit Bud. Sic & apud Luc. αἰδὼ δίδωσι τὸ μισθάριον. ¶ Α'ναδίδωσι ὕδωρ, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, (pro) convivis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Α'ναδίδομαι, pass. idem quod αἰδὼ δίδωμι quum est neutrum, ut apud Luc. αἰδὼ δίδωσι πηγὴ ὕδατος, pro αἰδὼ δίδονται, id est, erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne, ut αἰδὼ δίδοσι φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶ Item distribuor, Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἡ ἔξωθεν χολὴ εἰς ὅλον αἰδὼ δίδοται τὸ σῶμα, flava bilis per totam corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Α'ναδόσις, productio, item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Arcop. Apud medicos distributio quæ fit per membra, digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic & ἀναδόσεις σιτίων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio, distributio ferculorum in conviviis, ferculorum structura. Athen. l. 5. αἰσθάνεσθε ὑποπίπτοντα καὶ ἀδήλα ὀλομελῶν βρωμάτων.

Α'ναδότης, ου, ὁ, ἡ, redditus, ut ἀναδότης εἶπ, apud Thucyd.

Α'ναδοτικὸς, ὴ, ὸν, distributivus, ut αἰσθητικὴ καὶλὶα τῆς ὄψεως, apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐαπόδοτος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel unà digeror, Aphr. in probl. συναναδίδοται τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Α'ντιδίδωμι, do vicissim, rependo, ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀντιδόντες ἀλλήλοις τὰ ἴσα, commeritorum pro commeritorum rependentes. Apud Greg. dicitur Christus ἀντὶ ἑαυτὸν ἀντιδόὺς ἡμῖν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Α'ντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Α'ντίδοτος, ου, ὁ, ἡ, vicissim datus, contrà datus, respectus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contrà malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. l. 2. Τῦτο δὲ τὸ κακὸν ἀντίδοτον ἔδωκαν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν δοῦλον καὶ συμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto, ut Liban. παρεχαρίσω ὃ ὑμᾶς ὁ δῆμος δοὺς, lex illi concedit vel permittit, Synes. πῶς αἰτήσεται ἀυτ

τὸς ἐκδοτον. Demosth. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Dem.

Ἔκδοτος, deditus, dediticius, ἐκδότως πιεσθῆς βαρυσέρεις, Ifoc. fimpliciter pro ἐκδίνναι, dedere.

Ἐκδότως, adverb. ut ἐκδότως ἑαυτὸν παρέχειν vel ἐπιτρέπειν, in fidem fe permittere. Bud. in Comm.

Decomp. Α' ανέκδοτος, non editus, non vulgatus, ut liber ἀνέκδοτος. Item ἀνέκδοτος συγάτηρ, Dem. filia nondum elocata.

Δυσκόκδοτος, ut δυσκόκδοτος συγάτηρ, q. d. non facilè locabilis.

Ἐπεκδίνναι, infuper elargiri.

Μετεκδίδομι, poſt edo, vel poſt eloco.

Προεκδίδομι, prius dedo, aut prius edo, &c. in Pand.

Συωεκδίδομι, (de puella dictum) ſimul do nuptum, ſeu colloco, id eſt, adjuvo ad collocandam puellam. Dem. & Lyſ. Sic Plutarch. συωεκδιδόντες τετραένους συγατέρας.

Ἐνδίδωμι, (q.d. intra do) in manus trado, porrigo. Eurip. ἐνδίδωτο τὶς μοι χειρὸς ἀκίνγματα. Item dedo, præbeo, & affero. Ariſtoph. ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thu. ydid. ἐνδίναι πόλιν, & ἐνδίναι τὰ ἀφεγματα. Cum his accuſ. ἀργύριον, ἀφορμὰς, ἀφόρμια, λαβὴν, & ſimilibus, exp. præbeo. Apud Plat. ἐνδιδόναι ὑπονοίαν, afferre ſuſpicionem. Apud Dem. ἐὰν ἐνδῶ καιρὸς, ſi tempus dederit, ſeu permiſerit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor, ſeu obnitor, remiſſior fio, remiſſius ago, q. d. me trado. Thuc. 2. ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδίδοντας κὰκὶ τὰ σώματα. Apud Ariſtot. ἐνδιδόναι ἀφεῖς τῶν ὅπλων, & ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, cedere voluptati, ſuccumbere vel dedituum eſſe voluptati. Apud Plut. ἰσχὺς ἐνδιδόσης, exp. languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι & cæ res quæ molles ſunt aut flexibiles. Ariſtot. Probl. ſect. 5. Sic & Theophr. & Plut. ¶ Item ἐνδιδόναι, indulgentem ſe præbere vel exorabilem, flecti precibus & quaſi cedere, Chryſip. ἀδιάφθορος ἢ ᾗ ὑπάρχων ἐνδιδόναι τοῖς κακίαις, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. unde paſſ. ἐνδίδοσθαι remitti, apud Arrian. 8. οἷς ἡ ὀδὸν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῆς ὕδου. ¶ Item pro ordiri & auſpicari, apud Ariſtot. Rhet. 1. ut docet Bud.

Ἐνδιδιβόος, remiſſe, laxatis habenis.

Ἔνδομα, remiſſio, laxatio, vel q.d. laxamentum.

Ἔνδοσις, remiſſio, laxatio, in ep. Hippoc. 134. ut inquit Bud. Eſt etiam inclinatio cedentis oneri, apud Ariſtot. de mundo. Capitur & pro ἐνδόσιμον ibidem.

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ, ἡ, exp. gratuitus, apud Ariſtoph.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis vel orationis vel cantionis exordium, auſpicatus rhythmi vel melodiæ, & præſcriptum quod dabatur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum eſt ut ἐνδόσιμον pro invitamento & occaſione data ponatur, inquit Bud. Apud Ariſtot. Pol. 8. Ἵνα ὅσπερ ἐνδόσιμον ᾖδωσι τοῖς λόγοις, exp. ut vel exordium & præludium ſit & provocatio diſputationis. ¶ Exponitur etiam συλλογισμὸν apud Greg.

Decomp. Α' ἄνδοτος, non remiſſus nec languidus, vel in quo non eſt remiſſio nec languor. Item rigidus, non exorabilis.

Α' ῥεμδότως, non remiſſè, non languidè, non perfunctoriè, bona fide.

Συωενδίδομι, unà cedo.

Τ' παδίδομι, paulatim cedo, clam cedo. Item terga verto. Thuc.

Ἐπαδίδομι, do inſuper, præterea do ſeu dono. Heſiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι ἐκ ἐπαδίδου, Οὐδ' ὀπιμεμφήσω, Bud. à Dem. poni tradit pro, dare liberaliter. ¶ Ἐ' παδίδομι ἐμαυτὸν (addito vel ſubaudito dativo) me trado ſeu dedo alicui, apud Luc. Syneſ. Herodian. Aliquando & cum πρὸς habente accuſ. Herodian. l. 2. εἰς φρατρίαν ᾗ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπιδοκιμάσαι τῷ πλ. Et cum εἰς, ut apud Athen. ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, deditos deliciis, effuſos in delicias. ¶ Item proficio, creſco, incrementum capio, augeor, Plat. ὡς σοι συμβάντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπαδοῖεν. Idem dicit ἐπαδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν. & Iſoc. ἐπαδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν.

Ἐπίδομα, additamentum. Athen. l. 8.

Ἐπίδοσις, quod inſuper datur, acceſſio, additamentum, apud Xen. Interdum exp. largitio. Eſt etiam erogatio publicè facta. ¶ Item incrementum, unde apud Xen. in Oecon. ἐπίδοσιν ἔχειν, creſcere, augeri.

Ἐπιδόσιμος, addititius, & qui ex additamento vel accremento eſt, ex acceſſione proveniens, unde & ἐπιδόσιμα δῶρα, apud Athen. lib. 8.

Ἐπιδοτικὸς, ad ſuperaddendum ſeu ſupererrogandum propenſus.

Decomp. Α' ἀνεπίδοτος, non proficiens, incrementum non capiens, ut αὔξεις τι ᾗ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 7.

Προσεπαδίδομι, inſuper addo ſeu adjicio.

Καταδίδομι, indo. Accipitur pro, influo. Herodot. καταδιδοῖ εἰς πατρικόν. Et Plut. in Fab. ἐνθα τὰ ἔλαι καταδίδοσι.

Decomp. Ἐξαποδίναι, exp. dimittere.

Μεταδίδομι, dono partem, impertior, participo, communico, ut apud Herodot. Μεταδιδοῖ Εὐρυκλείδῃ πάντα πλάντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic & Ariſtoph. in Veſp. & Plat. ep. 7. Et cum genit. rei, Xen. χρὴ τὰ βάρεα μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, moleſtia cum amicis communicanda eſt.

Μετάδοσις, communicatio, & q.d. impertitio, ut μετάδοσις ᾗ χαρτῶν, Ariſtid. Item erogatio, apud Plut. & Greg.

Μεταδοτικὸς, communicativus, qui libenter communicat ſeu impertitur. Item qui libenter erogat, erogatorius.

Decomp. Α' μεταδότος, qui nihil impertitur, immunificus, avarus.

Α' μεταδότως, nemini quicquam impertiendo.

Δυσμεταδότος, qui difficilè & non libenter impertitur.

Παραδίδομι, trado, dedo, expono. Herodot. in Terpſ. παραδοὺς σφέας ἑωυτὸς τοῖσι Πέρσῃσι. Luc. λόγῳ παραδίδναι, oblivioni tradere. Sic χρυφῇ παραδίναι, Greg. ut Lat. tradere literis. Et παραδίναι τῇ διαδοχῇ τὸ χρόνῳ, Syneſ. tradere poſteritati. ¶ Item per ſucceſſionem ſeu per manus poſteris trado. Plat. de rep. 2. γνωσιοὶ παλαιοῦ τινες ἄνδρες τοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδίδοσαν. Sic apud Ariſt. Phyſ. 4. παραδιδόμενον, à majoribus traditum. ¶ Item prodo, apud Evangeliſtas, de Juda proditore.

Παράδοσις, deditio, traditio, ut παράδοσις ᾗ πόλεως, Thuc. lib. 3. Item traditio, h.e. doctrina quæ ore traditur. Quidam exp. inſtitutum. alii conſtitutio, præceptio. Sæpe in N. Teſt.

Παραδοτέος, qui veluti per manus tradi poteſt. Polyb.

Παραδοτέω (q.d. traditurio) tradere ſeu dedere cupio. Thuc. 5.

Decomp. Θεοδόδοτος, divinitus traditus. Dionyſ.

Πατροδόδοτος, à patre traditus. A' patre acceptus. ut πατροδόδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Item pro, à patribus traditus, i. à majoribus. Sic πατροδόδοτος δόκησις apud Euſebium.

Παρεδίδομι, idem quod παρακαλλομαι, depono, ſeu depoſito pignore certo: ex pacto certo: ſeu paciſcor. apud Ariſtop. in Nub. ἀλλὰ τοῦτ' ἐμοὶ Εἰ μὴ τεταρτημόριν ὄζει ἡμιεκτέου, i. depone, depoſito pignore certa. Il. ϡ. Δεῖξ' ναὶ ἢ νεὶ παρὸν ἀλεκτρυόνα ἢ λέπαδνον. i. paciſcamur. Sic & Od. ϡ.

Παρίδιος, pactum, depoſitio pignoris & certatio ex pacto, Heſych.

Παροδίδομι, prodo, ut παροδίναι πόλιν, Xen. Hel. 1. Et παροδίναι Σαλαμῖνα Α' Ἀθηναίοις Paul. Et ὀχὶ παροδίναι ἡμᾶς φασι, Ariſto. in Veſp. Et παροδίναι δίκλυν, cauſam prodere, i.e. prævaricari, Demoſt. Sæpe dicitur & pro deſerere, deſtituere ſuo auxilio, Thuc. l. 3. ᾗ παροδίναι αὐτὸς ἐκεῖ' ὑπ' κρόνῳ. Ité παροδίναι τὰς ἐπιδόσεις, Ariſtop. fruſtrari ſpem: & παροδίναι τὰ κρίνοντα. Luc. officium deſerere, officio deeſſe. ¶ Affertur & pro perdere ex Dem. & Plut. in Pericle. ¶ Item neutraliter pro deficere. apud Herodot. in Polym. παροδίναι τὰ βέλτρα ᾗ πανταχῇ ἐνίων. ¶ Item prius do, vel prior do. Rom. c. 11.

Παρόδοσις, q.d. ante datio, aut elargitio aut erogatio. Dem.

Παροδοτέος, proditio. Thuc. Plut. Luc.

Παροδότης, proditor. Thuc. Iſoc. Plut. Et fœm. παροδότης, proditrix. Eurip.

Παροδοτικὸς, proditorius. Luc. & Plut. Παροδοτικῶς, adverb. proditorie, proditorum more. Luc.

Παρόδοτος, proditus.

Decomp. Κατὰ παροδίδομι, idem propè quod παροδίδομι. Luc.

Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro qui rurſus ad Pompejum ab Octavio tranſiit, ἀν φύσει παλιμπροδότης.

Προδίδομι, inſuper do, participo, impertior. Xen. apomn. l. 1.

Συνδίδομι, q.d. ſimul do, do unum in locum: unde pro, congrego accipitur: ut & συνδίδοσθαι paſſ. pro congregari, apud Baſ. in Hexaem. ¶ Item pro ἐνδίδομι, i. langueo, vel pro ſubſido, conſido, apud Ariſtot. probl. ſect. 4.

Ἐπαυνδίδομι, (comp.) exp. invaleſco, accreſco.

Τ' παδίδομι, cedo.

Compoſita, ex δίδωσι ſine præpoſ.

Α' δίδοτος, exp. muneribus non corruptus. Heſych.

Δικοδοσία, ἡ, cauſæ dictio.

Δικαιοδοσία, (q.d. juris datio) juriſdictio. Polyb.

Θεοδόδος, divinitus datus. Heſych.

Ἰχθυοδοσία, ſatisfactio. Theophil. in Inſtit. civil.

Κληροδοσία, diſtributio quæ ſorte fit, vel id ipſum quod ſorte datur. Item partium diviſio, hæreditas. Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio ſeu diſtributio, viſceratio. idem quod κρεωνομία & κρεωδυσία. Plut. in Cemet.

Μικροδοσία, exiguæ donationes, parva munera. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis ſeu ſtipendii ſolutio.

Σιτοδοσία, frumenti largitio, diſtributio frumenti, frumentatio.

Compoſita ex δότης, itidem ſine præpoſitione.

Α' γαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator vel boni.

Α' γαθοδότειρα, fœm. gen. bonorum datrix, apud Areop.

Α' γροδότης, ου, ὁ, agrorum dator. Et pro, venationis dator: ab ἄγρα.

Α' δότης, non donans, qui nunquam donat, qui à donando eſt alienus. Heſiod. Δώτην τοῦ τις ἔδωκε, δώσειν δ' οὔτις ἔδωκεν.

Ἀρτοδότεω, ῶ, panem do, i. panem aliquibus diſtribuo.

Βιοδότης, & Βιοδώτωρ, vitæ dator, vitam largiens. in Epigr. Reperitur & βιοδότης, apud Plat.

Γαιοδότης, terræ dator. Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, conſilium do, ſententiam do.

Δικαιοδότης, juris dator, jura reddens, in cujus poteſtate ſunt judicia, Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo. Idem Strabo. Utitur & Plutarch. Item Syneſ.

Ἐργο-

Ἐργοδότης, qui opera diſtribuit, qui penſui dat, operis locator, Naz.

Ἐργοδοτέω, opus locare, Bud. (Hom.

Ζωοδότης, vitæ largitor, Dei epith. Ζωοδότειρα, vitæ largitrix,

Θεοδότης, à Deo datus, Heſych. & Ariſtot.

Θερμοδότης, qui calidum præbet.

Θερμοδότης, quæ calidam ſeu caldam in balneis porrigit, in Epigram.

Καρποδότης, fructuum ſeu frugum dator vel largitor. Naz.

Κληροδότης, teſtator. in Pand.

Κληροδοτέω, ῶ, forte diſtribuo. Naz.

Κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator ſeu diſtributor. Suid.

Μισθοδότης, ου, ὁ, qui mercedem dat. Æſchin. in Cteſiph.

Μισθοδοτέω, mercedem do, ſtipendium perſolvo. Demoſth. & Polyb. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθὸν σοὶ δίδωμι.

Μισθοδότημα, mercedem fero, ſtipendiſo afficior. Syn. & Polyb.

Καπηλοδοτέω, exp. largitione emo.

Ὀλοδότης, divitiarum dator. Dicitur & ὀλοδοτὴρ.

Ὀλοδοτείρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ, in Epigr.

Πλουτοδότης, & πλουτοδοτὴρ, qui divitias miniſtrat & ſuggerit. Heſ.

Πλουτοδότειρα, divitiarum datrix.

Σπυροδότης, frumenti largitor ſeu diſtributor, Menand. & Syneſ.

Σιτοδοτέω, ῶ, frumentum do, frumentum diſtribuo & dimetior. Dem. σπυροδότης πεῦ ἐπαίτης. Sic & Polyb. σπυροδότης ἢ δύναμαι. Et paſſ. σπυροδοτοῦμαι, frumentum mihi datur, annonam accipio, vel etiam cibum capio, ut ἐν τῇ δείλῃ ἐσπυροδοτοῦντο οἱ χαμαιτεῖς.

Συσσιτοδότης, qui ſubmus, id eſt, manſiones diſtribuit, & ſuam cuique aſſignat, manſionum curator, vel qui hoſpitia diſtribuit in comitatu principum. Plut. in Demetr.

Τ' πνοδότης, ου, ὁ, ſomni largitrix, quæ ſomnos præbet ſeu affert, ſomnifera. Sic ὑπνοδότειρα, apud Eurip.

Φωτοδότης, lucis dator.

Φωτοδοτέω, q.d. luminis præbitio, illuminatio, Bud. ex Areop.

Χαεδότης, lætitiæ dator, Bacchi epith. apud Plut. in Ant.

Χρεοδότης, q.d. manu datus. Poll.

Χρησμοδοτέω, ῶ, oraculum edo. Poll.

Χρησμοδότημα, oraculum editum.

Ψυχοδότης, animarum dator, qui animam & vitam largitur. Apoll. epith. in Epigr.

Ὡραιοδότης Α' πόλλων, temporum ſeu horarum dator. in Epigr.

Δίεμαι, δίεσθαι, δίεσις, vide in Διαίνω.

Δ Ι' Ζ Ω, idem quod ζητέω, ῶ, quæro. Apud Hom. accipitur, pro quæro ſeu diſquiro mecum, animo agito & diſcepto mecum. Il. π. Ἐ'πεὶ δ' ὃν ζώεσθαι πόλλ' ἔτλη μόνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἀὲ μάχοιτο καὶ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἢ' λαὸς εἰς τάφρας ὁμοκλήσειεν ἀλλῆλας. Heſych. δίζον exp. etiam φροντίζειν.

Δίζομαι, idem quod δίζω, quæro. Nonn: Τιμὴν δ' ἠμετέρην ἀ δίζομαι, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι πιεῖν, id eſt, ſtudio facere, ſeu do operam ut faciam.

Δίζημαι, (ξ. δίζήσομαι tanquam à δίζομαι) idem, quæro, inveſtigo. Il. ρ. Ἀ'σιον Τ' ρτέων ἠδὲ φάτιν ἀνδ' ἀφνειὸν ἐόντα δίζήμην· εἰ τυ ὑφόριος. Et Il. φ. πανθὼ δίζήμενος. Od. π. Φράσσομαι εἴκαν τοῦτ δωσυσόμεθ' αὐτηρόκος Μέτιν αὖ δὴθ' ἀλλον, ἢ ᾗ δίζησόμεθ' ἄλλας, an etiam alios quæremus?

Διζήμων, ονος, ὁ ᾗ, quæſitor, veſtigator. Nonn.

Compoſita.

Α' γαπολίζω, diligenter perpendo, ſeu expendo, Heſych. & Suid. vide in compoſitis ex Πίζω.

Decomp. Ἐ'πιαπολίζω, idem, Ariſtot. de gen. & cor. l. 1.

Ἐπολίζομαι, inſuper quæro. Moſch. idyll. 2. φίλας δ' ἐπολίζεθ' ἑτάρας.

Δίημι, vide in Διαίνω.

Δ Ι' Κ Ε Λ Α Δ, νος, ἡ, ligo bifidus, ſeu bidens, aut etiam bidens ſine adjectione. Phoc. Εἰ δέ τις ἃ δικέλλαν τέχνῃ, σκαλίσειτο δικέλλη. Apud Athen. l. 13. ἀπωλέστων κατασκάλλον τὸν οἰκίαν· ἐσλωχᾶν δὲ δικέλλας. ◆ A' κέλλω; id eſt, moveo. Etym.

Δικολόπης, ου, ὁ, qui ligone utitur, foſſor, idem quod σκαπανεύς. Luc. Διὰ παῦτα δικολόπης ᾗ δίφθειρα, ὡς ὄφηξ, μεδὲ γεωργεῖ.

Δ Ι' Κ Η, ἡ, jus, juſtitia, fas, idem quod θέμις, Hom. ut docet Euſt. Heſiod. in Erg. Καὶ νυ δίκης ἁπάντα, βίης δ' ὑπολήθετο πάμπαν. Hinc adverb. poſita δίκῃ, ἐν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κρὶ δίκλιν, jure, meritò, quibus opponitur παρὰ δίκλιν, contra jus & æquum. ¶ Fuit etiam habita pro dea juſtitiæ præſide. Act. 28. & Ariſtot. de mundo. Apud Hom. exponitur etiam, ritus, mos, conſuetudo, ut Od. ξ. ἢ γὰρ ἄμων δίκη ἔβη, &c. Hinc δίκλιν adverb. ponitur (ſub. κρὶ) pro more, inſtar, Ariſtot. de mundo, ᾗ βέλεσι πολλάκις πολεμεῖν δίκλιν. ¶ Item dica, judicium, cauſa, actio, lis, ut λαγχάνω δίκλιν, litem intendo, vel edo judicium & actionem. Ἐ'πάγω δίκλιν, litem vel crimen impingo. Apud Xen. δίκλιν οἰσέειν, cauſam dicere. Vide plura apud Bud. in Comm. ¶ Item ſupplicium, pœna, (quæ nimirum ex judicio provenit) ut Ariſtoph. in Nub. δίκλιν τοῖς κόρεσι δίδου τὴ-

μεσον, hodie dabo pœnas cimicib. Idem, δίκης δίκλιν τίσων, Dicitur & δίκλιν τίνειν, & ἀποτίνειν. ◆ Etymon vide in Διαίνω.

Δικαιόδικος, ου, ὁ, cauſidicus, Heſych.

Δικανικὸς, ὴ, ὸ, judicialis, δικανικοὶ λόγοι, orationes judiciales & forenſes. Iſoc. Item cauſarum ægendarum peritus, cauſidicus, leguleius, juriſperitus. Xen.

Δίκαμαι, ῶμαι, f. δίσω, judico, jus dico, Herodot. l. 1.

Δικάζω, f. δίσω, jus dico, judico, judex ſum, diſcepto controverſiam. Luc. in Salt. κρινὼν ᾗ δίκλιν ἐδίκασε. Et δικάσω σε, ius tibi dicam, Hom. Plat Xen. Apud Apoll. Arg. l. 2. δίκλιν δικάζει populorum diſceptat controverſias. Sic Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει.

Δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo ſeu diſcepto, litigo, ut δικάζεσθαι πρὸς τινα, Od. λ. Et Herodian. l. 4. ὑπ' ἀλλήλων ᾗ δικάζομένων. Apud Luc. ἀεὶ μισθὸν τὸ μισθωτῇ δικάζεσθαι. Dicitur & δίκλιν δικάζεσθαι vel. Item paſſ. judicor. Thuc.

Δικάσιμος, ου, ὁ ᾗ, ὸ, ut δικάσιμος ἡμέρα, qua & ἐνδίκος, in qua judicatur, aut judicare licet, faſtus dies. Poll. ex Menand. Sic δικάσιμος ὥρα, tempus judicio præſtitutum.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, judex, Demoſth. Thuc. Et fœm. δικάστρια, quæ eſt judex. Luc.

Δικαστικὸς, ad judicem pertinens, judicialis, ſeu judiciarius. Ariſtoph. Item judicandi peritus ſeu judiciorum. Xen.

Δικαστικὸν, τὸ, merces judicum, ſportulæ judiciales, ſporrularia pecunia. Bud.

Δικαστικῶς, judicum more, ut ſit in judiciis. Luc. in Hermiot.

Δικαστήριον, judiciale forum, judicum conſeſſus, tribunal. Exp. & judicium, apud Demoſth.

Δίκαιος, juſtus, æquus. Dicitur tam de re quàm de perſona, ut δίκαιος ἀνὴρ, & δίκαιὰ ἔργα, apud Iſocr. Τὸ δίκαιον, (ſubſt.) æquitas, jus, Heſiod. in Erg. ᾗ μὴ τι παρεκβαίνοις δίκαια, nec quicquam recedunt ab æquitate ſeu jure. Apud Ariſtoph. τὰ δίκαια κρίνειν, exp. quo jure quaque injuria. Et in plur. τὰ δίκαια, jura. ¶ Δίκαιός (cum verbo ſubſtantivo) exp. dignus, ut apud Dem. in Mid. δίκαιός ἐστιν ὑπολαβεῖν, dignus morte. Sic & apud Ariſtoph. in Nub. ὑπολαβεῖν παῤῥησίαν δίκαιός ἐμί, exp. dignus es qui argentum recipias; vel æquum eſt te accipere argentum. ¶ Apud Dem. δίκαιον & χρυσοῦν χρέων, Bud interpr. juſtam & legitimam gratiam. Et apud Herodot. ᾗ χρυσὰ δίκαια, juſtæ orgyæ, id eſt, plenæ. ◆ Ariſtot. eth. 5. cap. 7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τῆς δίκης, quaſi δίκαιον, quòd in duas æquales partes rem ſcindat, neutri parti plus minusve rata portione tribuens. Sic & δικαίλω vult dici quaſi δίκαιόω. At Plato putat δίκαιον dici quaſi δίαιον (id eſt, διὰ τὸν) per omnes res procurrens, aſcita ſibi litera κ ad elegantiorem ſonum.

Δικαίως, juſtè, Ariſtoph. in Plut. ᾗ δικαίως κρὶ δίκλιν, per fas & nefas, quo jure quaque injuria, quacunque ratione. Item meritò, jure, idem quod εἰκότως, Xen.

Δικαιοσύνη, ἡ, juſtitia, Ariſtot. eth. 5. c. 5. Δικαιόσυνος Ζεύς, adjectivè apud Euſt.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, juſtum, æquum cenſeo, aliquando cum infin. Herodot. δικαιοῦσι Αἰγυπτίοι ᾗδεῖν, æquum cenſent ſacra facere. Sic Thuc. l. 2. δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἐμμένειν. Xen. cenſeo, judico. Thuc. l. 4. οἱ γὰρ ὑπ' ἀλλήλων ἀδικηθέντες ἀεὶ ἐν ἀπορωτέροις μᾶλλον ᾗ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienſes cenſerent. ¶ Item purgo & excuſo, Bud. ex Areopag. ¶ Item condemno, Suidæ. ¶ Item punio. Heſych. & Poll.

Δικαιοῦσθαι, jus pati, quod ſuum eſt auferre, cui oppon. ἀδικεῖσθαι, Bud. ex Ariſtot. Item juſtificari. ¶ Item condemnare, Thuc. l. 3. ὑμεῖς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεθε, vos autem ipſos magis condemnaveritis.

Δικαίωμα, τὸ, juſtè factum. Ariſtot. in eth. Idem etiam quod δικαιολόγημα, allegatum. Apud Ariſtot. in 1. de cœlo. τὰ ᾗ ἀφορισθέντων δικαιώματα, cauſæ præſidia, & firmamenta, quibus cauſa nititur. Eſt etiam quæſtio juris, Bud. Et conflictio. Item inſtrumentum, litis cautio, cauſificatio, in Pand.

Δικαίωσις, idem quod δικαιολογία, ut Suid. apud Lyſ. exponit. Harpoc. docet Thucyd. ſæpe eſſe ſupplicium. Sic & apud Plutarch. de def. orac.

Δικαιωτήριον, τὸ, idem quod δικαστήριον & δικαστήριον, ut Suid. exp. & Heſych.

Δικάω, ῶ, f. άσω, idem quod δικάζω, id eſt, ſupplicio afficio.

Δικλίδιον, ου, τὸ, controverſiola. Ariſtoph.

Compoſita, ac primum ex δίκη.

Α' γνώδικος, Heſych. ignorans jus & fas.

Α' δικος, ου, ὁ ᾗ, ὸν, injuſtus, iniquus, improbus, injurius. Dicitur tam de re, quàm de perſona, ut δίκλιν ἀδικεῖν apud Dem. & ἀδικεῖν πᾶν apud Iſoc. Α' δικον, τὸ, (ſubſt.) injuſtitia, injuria, ut Xen. Pæd. 8. ὅπῃ τὸ ἀδικεῖν ᾗ δίκαιον τυγχανόμενον ἐᾶν, ad impietatem & injuſtitiam converſi ſunt. Et Plut. in Pericle, δίκλιν δίκης, actio injuriarum.

Α' δικως, injuſtè, iniquè, per injuſtiam, præter jus & æquum. Dem. adverſus Cteſiph. ὧδικ ὧδικ ἀδίκλιν ἡμῖν ἐπιτίθησι. Item immeritò, abs re, injuria. Idem Dem. ὡς ἀληθῶς ὑπ' ἀδίκων αὐτοῖς ὑφιγλίφθαι.

Α' δικία,

Α'δικία, ἡ, injustitia, iniquitas, improbitas. Scelus, injusta seu iniqua actio. Aristot. Plut. Plut. &c.

Α'δικέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, injustè seu iniquè ago, perperam ago, contra jus fasque ago, scelus admitto. Aristot. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν δεῖ τὸ βλάπτειν ἐκόντα παρὰ τὸν νόμον. ¶ Idem eth. c. 5. accipit pro ἀδικῶ εἰμί. ¶ Item cum accus. exp. injuria afficio, inaccipit pro ἀδικῶ εἰμί. ¶ Item cum accus. exp. injuria afficio, injuriam infero, contumelia afficio, injurius sum in aliquem, lædo. juriam infero, contumelia afficio, injurius sum in aliquem, lædo. Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ quain re injurius est Demosthenes? Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ quain re injurius est Demosthenes? πωϊθ' ὅστ. ἠδίκηκέ με, quascunque mihi intulit injurias. Dicitur πωϊθ' ὅστ. ἠδίκηκέ με, quascunque mihi intulit injurias. Dicitur etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο. Aristot. polit. 5. Et ἀδικῶ τοῦτο σὲ εἰς σὲ, apud Plat. de leg. etiam ἀδικῶ σε εἰς τοῦτο. Aristot. polit. 5. Et ἀδικῶ τοῦτο σὲ εἰς σὲ, apud Plat. de leg.

Α'δικέομαι, ούμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior injuria, injuriam accipio vel patior, lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέσεια, mediocres injurias accipientes. A'δικέομαι, ούμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior injuria, injuriam accipio vel patior, lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέσεια, mediocres injurias accipientes.

Α'δίκημα, τὸ, injusta actio, injuriæ illatio, maleficium, scelus, facinus. Item crimen, quod contra patriæ leges factum est, fa-Xen. & Plut. Item crimen, quod contra patriæ leges factum est, facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Α'δικητικὸς, exp. proclivis ad injuriam inferendam, injuriosus. Plutarch.

Decomp. **Α'ντιδικέω**, ῶ, injuriam illatam ulciscor, seu vicissim injuria afficio, Poll. ex Demosth.

Διαδικέω, injuria afficio. **Διαδικηθείς**, injuria affectus, ap. Plat.

Εὐεδίκητος, qui facilè injuria affici potest, injuriæ opportunus, injuriæ obnoxius. Andocides & Luc.

Μεγαλάδικος, cui in magnis fit injuria. Μεγαλαδικητικὸς, ῆ, ὁ, Bud. interp. vehementer injurius, apud Aristot. in Rhet. 2.

Μικροδικητικὸς, cui opponitur μεγαλαδικητικὸς, ibid.

Προαδικέω, prior injuria afficio, injuria lacesso. Dem. pro cor. ὧν ἐγὼ προηδίκηκα τοὺς τοῦ δήμου τοῦ Α'θηναίων.

Συναδικέω, injuriæ inferendæ socius sum. Dem.

Α'ναδικος, qui judicatus quidem jam est, sed judicio irrito facto iterum judicandus, apud Suid. & Dem.

Α'ναδικία, ἡ, lis seu judicium de re quæ judicata quidem fuit sed irrita facta est. Poll. ex Lysia.

Α'ντίδικος, adversarius in lite, litigans contra alium. Æsch. contra Ctesiph. & Matt. c. 5.

Α'ντιδικέω, ῶ, contra litigo, adversus aliquem litigo, causam meam adversus alium tueor in judicio. à Bud. exp. ad causam occurro, judicio me sisto, liti me offero, è contrario respondeo in judicio ut adversarius. Apud Plat. de leg. l. 12. αἱ δικάζουσαι ἀκέφεις dicuntur actor & reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀποδικεῖν δίκλιν exp. defendere causam. Apud Dem. ἀποδικεῖν διαζολαῖς dicitur adversarius, respondens ad calumnias.

Α'ντιδικία, contra litigatio, oppositio mutua inter se ligantibus.

Α'ντιδικάω, ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hel. 5.

Α'ντιδικος, qui dat pœnas, vel potius qui judicio se permittit, apud Herodot. in Erat. ἵνα δυοῖν δικοῖν ἦεν, ἢ μὲ ἑλλήνας φόρους τε καὶ ἄγονς, id est, ut juri essent obnoxii, & à mutua vi & rapinis abstinerent. Exp. & à quo pœna exigitur.

Ε'κδικος, injustus, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. ὁ γὰρ φιλῶν αὐθαδες ἐκδικος σφόδρα, Item (subst.) ultor, defensor, vindex, assertor. Herod. 7.

Ε'κδικος, injustè. Soph. in Antig.

Ε'κδικία, ultio. Item juris cessio, remissio debiti. ex Dione.

Ε'κδικέω, ῶ, ulciscor, vindico. Dicitur ἐκδικῶ σε ulciscor te & scelus: & ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, ulciscor illatam mihi injuriam, tueor me. Et ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀπόδικου, Luc. cap. 18. vindico te ab adversario tuo. ¶ Item ἐκδικεῖν, vendicare, actione in judicium deducta petere, ut ἐκδικεῖν τὸ φεύγομα, & ἡ τοῦδε ἐκδίκου ἀγωγὴ, rei vindicatio. Bud. ex Pand.

Ε'κδίκημα, pœnam luo. Greg.

Ε'κδίκησις, ultio, Act. c. 7.

Ε'κδικητὴς, ultor, Greg. Item persequutor, cujus munus est judicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent.

Decomp. **Α'νεκδίκητος**, inultus.

Διεκδικέω, tueor, defendo, sive judicio sive armis. B. ex Pand.

Α'δικεκδίκητος, indefensus.

Ε'λαιοδίκαι, οἱ, (q.d. judices Græciæ) sic vocati judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4.

Ε'λαιοδικῶ, f. ήσω, Judex sum sacrorum certaminum. Et ἐλαιοδικοῦντες idem quod ἐλαιοδίκαι, Paus. Eliac. l. 1. & 2.

Ε'νδικος, justus. Soph. ἔστ' οὖν' ἔνδικος, id est, δίκαιος. Sic Epigr. l. 2. Λεοδίκη λεοῖς ἔνδικος πνυθμὴν meritò pœnas luens.

Ε'ξδικος ἡμέρα, fastus dies. Poll. **Ε'κδικος πόλεμος** Greg. quæ à judice statuitur.

Ε'υδίκως, justè, jure, meritò. Plat. l. 11. de leg.

Ε'πίδικος, controversus, vel qui in controversiam deduci jurè potest, de quo ambigitur inter partes, ut ὀπίδικος χώρος, Iæo. Metaph. Plut. ἐπίδικον νίκιμ vocat ἢ ἀμφίδοξον, ancipiti Marte diremptam, de qua ambigitur inter partes.

Decomp. **Α'περάδικος**, purus & controversia vacuus, de quo nulla est controversia, ut χώρος ἀπεράδικος, Dem. pro cor. Plut.

Ε'γγυοδίκιον, vadimonium desertum, id est, ἔρημον δίκιον.

Εὐδικία, bonum jus, seu judicium sincerum, cui opponitur κακοδικία, Hom. Plut.

Εὐθυδικία, recta intentionis depulsio, justa & plena recusatio, quod sit quum is qui in judicium vocatus est nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Dem. Ponitur & pro judicio recto & incorrupto. apud Dilucem.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigo & litigo, rectâ caput causæ peto. vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

Ι'θυδίκης, ου, ὁ, cujus recta sunt judicia & justa, qui rectè & justè fert judicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum judicium, judicium perversum, crimen judicis corrupti. Plut. l. 11. de leg.

Κατάδικη, condemnatio, judicatum, seu res judicata, mulcta. Plut.

Κατάδικος, obnoxius è re judicata, qui dicitur & ὑπόδικος. Dem.

Δυσδίκης, qui lites dirimit, vel qui jura dissolvit.

Μισόδικοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταί, ut qui medii in lite judicanda esse debeant, tum justissimi. Aristot. eth. l. 5.

Μισόδικος, qui jure agere odit, osor litigiorum, osor controversiarum judicialium, cui opp. φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices nauticis litigiis cognoscendis deputati. Poll. & Hesych.

Παλίνδικος, ὁ πάλιν ἐκεῖ ἡθ' αὐτὸν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Poll.

Παλιν δικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Πλημμέλημα, ατος, controversiam judicatam refero. Bud.

Πανδικος, justissimus, seu omnino justus.

Πανδίκως, omnino justè. Eurip. apud Suid. in Trach. παυδίκως Στελεῖν ἐπισδεξικαμένον à Dem. vocari, qui hæreditatem jure obtinet ut judicio evictam & quæsitam. ¶ Est etiam, peto hereditatem. Cum genit. apud Demosth. ἐαὶ ἢ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Πολύδικος, ου, crebrò multumque judicio contendo, multa litigia moveo. Plat. de leg. l. 11. πολὺ κρείττων πολυδικεῖν.

Προξενοδικὴ, (q. d. actionum ultio vel ultrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, & cum quem merentur exitum. Hesych. & Suid.

Πρόξενος, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit. Item tutor, curator. Xen. Hell. 4. ἢ προξένου τοῦ παιδός. Suidæ est etiam arbiter, ex Aristoph.

Προδικία, exp. quodvis curationis munus. Plut. an seni capes. resp.

Προδικέω, ῶ, curo, procuro. Hesych.

Σοφοδοκία, ας, causas de quibus in judicio agitur inverto. Aristoph. in Neb. & Poll. l. 8.

Συμδίκη, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Συνδικος, ὁ, ἡ, ὁ, (adject.) qui in causa patrocinatur. Isoc. Item subst. qui eandem causam defendit. Bud. **Συνδικος** (inquit Bud.) dicuntur qui in secundis actionibus causam defendunt. Dem. Item qui à singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, συνδικοι dicuntur. Inde factum ut syndici civitatum appellati sint.

Συνδικία, causæ patrocinium. Plat. de leg. l. 11.

Συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor, ut συνδικῶν ἄλλῳ, apud Plat. de leg. l. 11. **Συνδικεῖν** dicuntur quoque defensores civitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. περὶ Λεπτ.

Τ'ειτοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in judicium protrahere nollent. Hesych. & Poll. l. 8.

Ὑπόδικος, supra modum justus, summè justus, Soph. in Ajace. Apud Poll. ὑπόδικος ἀγὼν, exp. ὁ ὑπὸ τοῦ Νόμου.

Τ'αμιδικέω, ῶ, defendo in judicio, patrocinor. Plat. in Phæd. ὑπόδικεῖν τὸν λόγον, id tueri quod dictum est.

Τ'απόδικος, Bud. idem quod κατάδικος, id est, obnoxius è re judicata. Exp. & reus. Plat. de leg. ὑπόδικος ἀσεδείας γενέσθω πᾶς ὁστίνων, impietatis reum agat qui velit. Idem ὑπόδικος ἔστω ὁ βλάπτας, damni illati reus esto.

Φιλόδικος, litigiosus amans, litigiosus. Aristot. Rhet. 2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, ut litigiosi. Thuc. & Aristot. Rhet. 1.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen & judicium, ambagibus figo & strophis tergiversationum utor, cui oppon. ἀποδικεῖν. Budæus ex Demosth.

Χειροδίκης, q.d. cui jus est in manibus, id est, in manuum robore, qui manu jus disceptat, qui jus robore suo seu potentia sua meritur. Hesiod. in Erg.

Composita ex **δικάζω**.

Α'δίκαστος, ου, ὁ ἡ ὁ, non judicatus, indemnatus. Nonn.

Α'ναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante quidem judicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: ut quum damnatus judi-

cus judicum sententia oppressum se conqueritur, aut testimoniorum falsitate ipsos circumventos in judicando, sese pollicetur ostensurum. Pollux ex Iæo.

Α'ντιδικάζομαι, contrà judicio contendo, unde αὐτιδικάσαντο apud Poll. ex Lysia.

Α'ποδικάζω, absolvo in judicio, sententia mea absolvo, cui opp. καταδικάζω, ab Aristot. Sic & ab Antiph. cum accus. rei, ἢ δὲ αὐτοὺς ἔγγυα ἀποδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύσει καταδικάσαι. Dicitur & δίκιον ἀποδικάσαι, id est, ἀπολῦσαι, ἢ νικῆσαι ἀποφῆναι, ut è Critia tradit Poll.

Α'ρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, judicum præfectus, magistratus Alexandriæ qui judicibus præerat, autore Strab.

Διαδικάζω, dijudico. Plat. de repub. 10. ὃς ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοῦ μὲ δικαίως καλέσειν προείδεν τῶι εἰς δεξιάν. Poll. ex Critia expon. etiam, δ' ἄλλου τοῦ ἕτερος δικάζειν.

Διαδικάζομαι, judicio contendo, seu disceptо, &c. ut δικάζομαι Dem. περὶ ἧβ πεπεσγμένον αὐτὴ πρὸς ἀλλήλας διαδικάζεσθαι. Et διαδικάσασθαι τὸ πρὸς ἕτερ apud eundem. Item διαδικάζεσθαι. Plat. causam dicere. Apud Dinarch. διαδικασάμενοι τῶι ἐξ Α'ρείου πάγου βουλῶι περὶ ἀληθείας, in disceptatione judicium que vocaturus vera necne renunciarit.

Διαδικασία, actio, petitio. Lys. ὃ πρὸ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδικάσασθαι, id est, adjudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, exp. lis, disceptatio. Item jurgium.

Διαδικασία, idem. A Bud. exp. etiam altercatio, item controversiosa duorum disceptatio. Et διαδικασίαν γράφειν, judicium dictare, dicam scribere. διαδικασίαν αὐτεξεῖν actionem negare, agentem summovere. Item (peculiari signif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ε'κδικάζω, exp. judicia exerceo, ulciscor.

Ε'κδικάζομαι, ex Isocr. reum perago, injustum esse ostendo judicibus. Et ἐκδικασθεισῶν δικῶν, peractis judiciis. Plat. de legib. ἐπειδὴ αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τελῶσι, τοῖς φεύγουσι νόμος γίγνεσθαι χρεών, exequutionibus rei judicatæ.

Ε'νδικάζομαι, judicio contendo seu disceptо. Poll.

Ε'πιδικάζω, sententia mea adjudico. Apud Aristot. eth. 2. ἐπιδικάζοντα τὰ μέσα χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ε'πιδικάζομαι, Bud. exp. secundum me sententiam fero. Idem scribit ἐπισδεξικαμένου à Dem. vocari, qui hæreditatem jure obtinet ut judicio evictam & quæsitam. ¶ Est etiam, peto hereditatem. Cum genit. apud Demosth. ἐαὶ ἢ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ε'πιδικασία, actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ε'πιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in judiciis, apud Luc. ὀπιδικάσιμος φίλοις.

Καταδικάζω, sententiam fero adversus aliquem, condemno. Syn. epist. 154. ὥσπερ ἢ αὐτοὺ εἰς τὸ καταδικάσαι με. Et καταδικάζω σε ζημίαν. Item καταδικάζειν τῶι δίκλιν. Aristot. Et cum accusat. Pers. Syn. ἢ καταδικάζω ἢ ὁποκόπων τοῦ ἐν τοῖς φεύξασιν. Et cum accus. & genit. (sicut καταγινώσκω) ut apud Luc. ἀπίλλους καταδικάσας σεαυτὸν πολλοῦ ἀπόξεωσιν. Sic καταδικάζω σε ἀδικίας vel ἁμαρτίας. Et καταδικάζεις σωίεσιν ἐμοῦ ex Plutarch. accusas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor, ut καταδικάζεσθαι θανάτου, morte multari fusti. Plut. in apophth. Καταδικασάμενος, & καταδεδικασμένος, apud Iæum. dicitur etiam is, secundum quem judicatum est. Dem. δίκλιν ἐμπορικὸν καταδικασάμενος τοῦ Μενίππου.

Κατηγορία, accusatio, præsidium, unde κατηγοροδικάζειν, apud Poll. ex Dinarch.

Προδικάζω, præjudico. **Προδικασία**, ας, ἡ, præjudicatio, seu præjudicium. Poll. ex Antiphonte. **Προδικασία** (inquit Suidas) dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, una judico. Plat. de leg.

Τ'ποδικάζω, q.d. subjudico, unde ὑποδικάζων, apud Poll. ex Lysia.

Χαμαιδικάσται, pedanei judices. Bud ex Pand.

Composita ex **δίκαιος** & **δικαιόω**.

Α'χριοδίκαιος, ου, ὁ ἡ ὁ, summo jure utens, summo jure agens, cui opp. ἐπιεικής. Aristot. l. 5. eth. c. 10.

Α'χριοδίκαιον, ου, τὸ, (subst.) jus summum, jurisconsulti strictum jus appellant. Aristot. ibid.

Διαδικαιόω, ῶ, justum censeo, ut justum assero & defendo. Thucyd. lib. 4.

Φιλοδίκαιος, justi amans, Philo de vita Mos. lib. 2.

Δ I'K T A M O N, ου, τὸ, dictamum, herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere, percussi eo telo, pastuque ejus herbæ ejecto, ut tradit Theoph. hist. pl. l. 9. c. 16. & Plin. l. 8. c. 27. nec non Dioscor. l. 3. c. 37. apud quem scribitur & δίκταμνον fœm. gen. ut & δίκταμνος neutro gen. apud Aphr. (cap. 57.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Dioscor. l. 5.

Ψευδοδίκταμνον, ου, τὸ, (comp.) pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 16.

Δ I'K T Y O N, ου, τὸ, rete. δίκτυα sunt majores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, sicut ἐσθλὰ quæ in viis. ut tradit Poll. vide & Xen. in Cyneg. Hinc est **δικτύοις θεοδολεῖν** apud Luc. & Plut. Et ἐν δικτύοις σεσαγηνεῦσθαι apud Herodian. l. 4. retibus impliciti. Dicitur etiam de reti piscatorum; Od. χ. ¶ Hesych. est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. ◆ Derivat Enst. à δίκω, i. e. δέλλω: sicut ab eodem βόλλω, βόλος (quod affinem huic signif. habet) deducitur.

Δικτυόω, ῶ, ad retis formam compono aut fabrico. unde **δικτυωτὸν ἔργον**, opus reticulatum. Bud. ex l. Reg.

Δικτυωτὸς, ὴ, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus. Ezech. 41. & 4. Reg. 1. Suid. est etiam **πολύπορος**.

Δικωδίς, ἐος, ἡ, piscator retiarius. Pol.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Δίκτυννα vel **δίκτυννα**, ἡ, Diana. Dicta ἀπὸ τῶ δικτύων. Orph. hym. in Artem.

Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Lybicæ.

Δ I'K Ω, jacio, dejicio. Eurip. in Phœniss. **Κάδμου ἔκλαε πάνδα γαῖ Τύρε**, ὃ τετρασκελὲς μόχθ' ἁδάμασεν πόσιμα δίκᾳ, τελέσφορον δ' ἄσα χρόνιον, ubi schol. exp. **κατέζασε**.

Δίσκος, quomodo huc pertinest, vide suo loco.

Α'ρδίκω. (comp.) Æolica syncope pro **αἰαδίκω**, sursum jacio. Hesych. **Α'ρδίκτης**, ου, ὁ, pro **αἰαδίκτης**, species laquei seu pedicæ, Suid. Etym. & Hesych.

Δ I'N H, ης, ἡ, vortex, gurges. Hesiod. in Theo. de Styge, **Δίνης ἀργυρέης εἰλιγυιῆς ἐς ἁλα πίπτει**, Philo de mundo, **ὥσπερ σωμῶ δίνης βιαιοτάτης ἁρπαζόμενα κατεπόντωσε**, fluctuantis aquæ vortice. Plut. de fort. Rom. **ἐν βαθείαις ὑποδύσηται δίναις**, velut ex imo vortice fusciamat. Item aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὃ δ' αἰθέρ' ἐμβαλὼν δίναις.

Δινήεις, εντος, ὁ, verticulosus. Il. ε. **Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι**.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, instar verticis circumago, gyro, verso, circumago, Hesiod. Item neutraliter seu absolutè pro **δίνημαι** seu **φέρομαι**. Il. σ. **Κῦρε δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον**. Et Apoll. Arg. 2. **ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον**.

Δινέομαι, ούμαι, pall. verfor, circumagor, in orbem moveor. Il. π. **δίνηθεν δ' οἱ ὁσσε**. Aristot. de mundo **πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημαίνοντα δινεῖται**, omnia sub uno ductore moventur.

Δίνησις, εως, ἡ, in verticem seu gyrum circumactio.

Δινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod **δινέω**. Hom. Apoll.

Δινεύομαι, idem quod **δινέομαι**.

Δῖνη, ης, ὁ, idem quod **δίνη**, turbo, gyrus. Plut. **φεῦ τῆς μὴ χρὸς δίνου ἧβ' ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων**, id est, turbines & gyri. Item pro turbine æthereo, apud Aristoph. in nub. Item vertigo, id est, affectus quo caput circumagi videtur. Item saltationis quædam species. Eust. idem etiam est quod **πέρη**, id est, instrumentum quo ligna, ebur & alia hujusmodi tornantur. Item quicquid turbinatum est. A cujus similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, & ab inferiore parte rotundum. Athen. l. 11. & Poll. l. 6. & Aristoph. in Vesp.

Δινὸς, οῦ, ὁ, verticosus. Il. φ. **ποταμοῖο κατ' δινοῦς ῥέοντος**, ubi alii legunt **δεινοῖο**.

Δινωδίης, ες, ὁ ἡ ὁ, turbines aut turbinem verticibus plenus.

Δινόω, ῶ, instar turbinis circumago, torno. Eust.

Δινωτὸς, ὴ, ὁ, turbinatus, tornatus. Il. γ. **ἐν δὲ πάλαμναι ἦσαν δινωτοῖς λεχάηοσι**.

Δινῶ, idem quod **δινέω**. Hesiod. in Erg. **Δαιμόνιε ἦ δὴ ἐγὼ δινῶ ἀκάτην**

Δινώδης, &c.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod **δῖνη**, poculi cujusdam nomen apud Athen. l. 11. Item saltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur & **δεῖνος** pro **δεῖνη**, ut **δῖνος** pro **δῖνη**, Hesych. **Δεινὸς** verò, vide suo loco.

Δεινόω, contorqueo, in orbem circumago. **Δεινέω**, idem.

Δείνωσις & **δείνησις**, exp. conversio. Helych. & Suid.

Δεινωτὸς, ὴ, ὁ, tornatus. Hesych.

Δεινδίω, idem quod **δινδίω**.

Compositа.

Α'εδίνητος, ου, ὁ ἡ ὁ, semper in vorticem seu gyrum actus, qui semper tereti versatur turbine, **ἀεδίνητος ἀνάγκη**, in Epigr.

Α'λιδινὴς, ῆος, ὁ ἡ ὁ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur. ut **ἐμποδεινὸς ἀλιδινὴς** apud Dionys. de situ orbis. ubi tamen alii legunt **ἀλιωνδὴς**.

Α'ναδινέω, ῶ, in vorticem seu gyrum revolvo. Hesych.

Α'ποδινέω, ῶ, devolvo.

Α'ργυροδίνητος, ου, ὁ ἡ ὁ, argenteos vortices habens. Il. β.

Βαθυδίνητος, ου, ὁ ἡ ὁ, profundos vortices habens, profundus. Hesiod.

Βραδυδίνητος, ου, ὁ ἡ ὁ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum, ex Nonno.

Ε'λιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago. (Aristot.

Ε'πιδινέω, ῶ, verso, gyro, in orbem ago. Cum accus. apud Hom. &

Ε'υδινὴς, valdè verticosus.

Εὐδίνητος, facili versatus turbine, qui faciles versationes habet, versatilis. Epigr.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens.

Η'ερηδινὴς, ῆος, ὁ ἡ ὁ, aërem agitans. Potest exponi passivè, qui in

in aëre agitatur, pro ἠεροδίνητος, ut in Anth. Epigr. ἠερο-δινὴς αἰέτὸς, aquila per aërem agitata, aut quæ agitatur per aërem.

Θεοδίνητος, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus, ut Θεοδίνητε ξεῖνε, apud Nonn. Et Θεοδίνητος ὀμφὴ, apud eundem, vox Dei inſtinctu edita.

Κορδύνημα, τὸ, Ionica vox ſignif. τὴν κεφαλαίαν, παρὰ τὸ κῆρ. Δηρεῖος, ut Erot. tradit, & Corint. qui & κορδύνημα, ſcribi indicant.

Μαινάδινος, nigros habens vortices.

Οἰστροδίνητος, ὁ, ἡ, ui ab œſtro ictus in gyrum ſe agit, qui œſtro agitante quaſi rotatur, apud Æſchyl. in Prom. & Ariſtoph. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. l. 4.

Παλινδίνητος, qui reciproco vortice revolvitur, ut παλινδίνητος Σάλασσα, mare reciprocum, in Anth. Epigr. l. 1.

Παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus, Heſych.

Περιδινὴς, qui vortice circumagitur. In Epigr. περιδινὴς κίρκος, expon. verſatilis naſſa. Περιδίνητος, ὁ, ἡ, ὁ, idem, ut περιδίνητοι λεκάνοι, Plut. de leg. i. περιφερεῖ.

Περιδινόω, ῶ, inſtar vorticis aut turbinis circumago. Æſch. contra Ctef. ὅτε κύκλῳ περιδινῶν σαυτὸν ὅπῃ τὸ βῆμα τος ἔλαγες.

Περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur & vertigo.

Περιδίνητος, verſatilis, πολύτροφος, Dionyſ. de ſitu orbis.

Πολυδίνητος, multos vortices habens.

Ῥαδινὸς, ἡ, ὁ, (ἀπὸ τοῦ ῥάδυ δινεῖν) gracilis, tenuis, ut ῥαδινὰ σώματα apud Xen. ¶ Item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥαδινὰς πώλους appellâſſe fertur celeres equos, apud Æſchyl. in Prom. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν exp. ab oculis mollibus. ¶ Item mollis, ut πόδες ῥαδινὸς appellat Heſiod. pedes Veneris. Ponitur & pro imbecilli ſeu debili, unde apud Stud. ῥαδινὴ & καρτερὸς inter ſe opponuntur. ¶ Ῥαδινὸς ἄκοντας, Heſych. appellâſſe fertur ſtridula jacula (ſicut ῥαδινὸς μάχης apud Hom. exp. 2 quibuſdam λυγρὸς) Ibycus autem ῥαδινὸς κίονας excelſas columnas.

Σκοτόδινος, ὁ, ἡ, tenebricoſa vertigo, quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeò ut æger viſu priveatur, apud Hippocr.

Σκοτοδινία, ὁ, vertigine tenebricoſa laboro. Σκοτοδινία, tenebricoſa vertigo, idem quod σκοτοδίνη. Et metaph. apud Athen. l. 5. σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τῆς παιδὸς ἔρωτι.

Στρεφοδινέω, in gyrum flecto, circumago & verſo in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφοδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur ſeu circumaguntur.

Στροβιλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuſo tortus, in Epigram. στροβιλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticilo ad fuſum appenſo tortum eſt.

Ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter verſatilis. Nonn.

Τροχοδινέω, in orbem circumago.

Φρενοδινὴς, mentem verſans, ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ὑ, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδίνητος, qui celeriter volvitur.

Ἐνδινα, quomodo huc pertineat, vide in Ἐνδυω.

Δίξος, vide Διονύσ.

Διόθεν, vide in Ζεύς.

Διὸς, vide in Ο Σ.

Δ Ι Ο Ν Τ Σ Ο Σ, ὑ, ὁ, Dionyſus, Bacchus, à poëtis etiam dicitur Διόνυσος ſeu Διώνυσος, metri gratia producto ο. Il. ζ. Διωνύσοιο δὲ θύγατρ.

Διονύσιος, ὑ, ὁ, Bacchichus, ut Διονύσιοι χοροὶ apud Dioſc. l. 2 bacchica hedera. Sic apud Athen. l. 2.

Διονύσιος θεὸς, id eſt, vinum.

Διονύσιον, ὑ, τὸ, (ſubaudito ſubſt. ἱερὸν) Dionyſii fanum, Bacchi templum, Paul. in Atticis. in plur. τὰ Διονύσια, (ſub. ἱερὰ) Bacchica ſacra, feſtum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. l. 4. & Plut. ſæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, bacchanalia agitare, bacchicum feſtum celebrare. Athen. l. 10.

Διονυσιακὸς, ὴ, ὁ, Bacchicus vel bacchanalis, ut Διονύσιοι ἀγῶνες, Athen. l. 11. & Διονύσιοι χοροὶ apud eundem. l. 4.

Διονυσιάς, ἀδ Ο, ἡ, idem quod Διονυσιακὴ. Item herba quædam, de qua Dioſc. l. 3. c. 174.

Διονύσιος Ο, q.d. Bacchulus. ¶ Autor definit. med. Διονύσιους vocari dicit oſſeas eminentias, quæ prope tempora naſcuntur.

Ἀ'νεφοδίνητος, (comp.) qui nihil ad rem facit, qui non eſt ad rem. Proverbialiter enim dicebant ἀδὲν πρὸς δίνον, quum aliquid ad rem propoſitam non quadraret.

Δῖος, vide in Ζεύς.

Δ Ι Π Λ Ο' Ο Σ, & contractè Διπλοῦς, ὁ, duplus, ut 1 Tim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρωτοβότερα, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic Διπλοῦς λόγος, duplaris proportio, & Διπλοῦν ὄνομα, nomen compoſitum. Διπλοῦν κόκκινον, bis tinctum coccinum. Exod. 25 Euſtath. tradit Διπλοῦς καὶ ὑφαδὸς dici, Διπλάσιον autem κατ' ἀριθμὸν. ¶ Διπλοῦς cum genit. duplo major quàm. Matth. c. 23.

πολεῖται αὐτὸν ὑὸν γέεννης Διπλότερον ὑμῶν. ¶ Διπλοῦς Marcello interdum ſignif. latus & grandis, ut apud Dioſc. l. 2. c. 213. quemadmodum etiam duplex ap. Virg. in Georg. duplici aptentur dentalia dorſo. ¶ Διπλοῖ in plur. num. accipitur etiam pro duo, ut Διπλαῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. item Διπλᾶι ἥματα, ex Soph. ¶ Διπλοῦς duplicem etiam & verſipellem ſignificat, ut contra ἁπλοῦς hominem ſimplicem. Διπλοῦς ἀνὴρ, Eurip.

¶ Διπλῆ, nota eſt in comœdiis atque tragœdiis, figura trianguli obliqui ſine baſi. Vide Hephæſtionem περὶ μέτρων. & ſchol. Ariſtoph. in Pluto. ◆ παρὰ τὸ δύο πίπτειν, ſit Διοπλῆς ἢ Διπλῆς, vel ſit ſimpliciter à δίς per adjectionem paragogicam, inquit Etym.

Διπλῆν, ἡ, duplicitas. Themiſt. de an. l. 2. ¶ Item vafritia verſutiaque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, cui opp. ἁπλότης, Greg.

Διπλῆ, adverb. dupliciter. Syneſ. epiſt. 98. Διπλῆ τυμβήσει. Plato l. 1. de repub. Διπλῆ ἢ οἱ ἄλλοι ἐπαίζοντα αὐτὸ, duplo amplius quam cæteri.

Διπλοΐς, ΐδ Ο, ἡ, læna duplicata.

Διπλοΐς, ΐδος, ὁ. f. ἴσω. duplico, Heſych.

Διπλόω, ῶ, f. ώσω. duplico, Heſych.

Διπλῶν, ῶ, f. ώσω, idem Plut. in Camill. πέμπτῃδὲ σίδηρον ἐς διπλῶσιν, flecti ferrum atque duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. l. 7. ἀφ' ἧς χεῖ πόνους. Sunt etiam διπλώματα (ut annot. Bud.) quas literas patentes nunc appellamus, cujuſmodi ſunt edicta & mandata principum regio ſigno ſancta, & quas bullas pontificias vocant. Vide annot. Poſt. in Pand.

Διπλάσιος, ὁ, ἡ, & Διπλασίων, ονος, ὁ ὴ ὸ, duplo major. Cum genit. ut apud Polyb. Διπλάσιος ἐκείνης φαίνεται, duplo major apparet quàm ſit. Ariſtot. de mundo, ὁ Διπλασίων τόπον χθονὸς. Interdum cum ἢ. Iſocr. Plat. ¶ Item duplex, Διπλᾶς. Thuc. l. 2. Διπλάσιον πόνον ἔχειν. Apud Plat. Διπλασίας τιμὰς ἀξιοῖ, duplici honore dignus. ¶ Διπλάσιον ἐδόθη, in Anthol. epigr. l. 2. duplicata veſtis.

Διπλασίως, adverb. ut Διπλασίως ἐλάβομεν, Platoni de leg. duplo minora.

Διπλασιάζω, duplico, duplo majorem facio. Plutarch. de Socr. dæm. Διπλασιάσαι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de vita Moſ. lib. 1. Διπλασιάσας τὴν χαρᾶν.

Διπλασιασμὸς, duplicatio. Plut. ἀφὶ ἀδύλ.

Διπλάλλω, duplex ſeu geminus ſum, ut apud Soph. in Ajace. Τί τὸ διπλάλλον, ὦ γυναῖκες, μεῖζον πακὸν, majus ſanè malum eſt quod duplex eſt. Expon. etiam, duplico, gemino, ut Διπλασιάζω. Menander apud Athen. lib. 8. Πῶς γὰρ τὸ κακὸν ἧσσ' ἐφέρετ' ἀνθρώποις διπλάλλον;

Δίπλαξ, ακος, ἡ, duplicata veſtis. Il. γ. ὃ δ' ἐς μέσσην ἴεσαν δίπλακα.

Δίπλακα, ιδος, ἡ, Legitur & Διπλακὶς ὀθόνη. Il. λ. Vide & in comp. ex Πλάξ.

Διπλακὶς ὀθόνη, (ſub. χλαῖνα) duplices lænæ. Poll.

Compoſita.

Ἀ'ναδιπλάω, ῶ, reduplico. Ἀ'ναδίπλωσις, q. d. reduplicatio, figura apud gram.

Ἀ'ναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω. Ἀ'ναδιπλασιασμὸς, idem quod ἀναδίπλωσις.

Decomp. Ἐ'παναδιπλόω, ῶ, reduplico. Ἐ'παναδίπλωμα, id quod reduplicatum eſt, ſeu replicatum. Ariſtot. hiſt. an. l. 2.

Ἐ'παναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. Figuræ nomen eſt apud rhet. & gramm. Ἐ'παναδιπλάζω, duplico, repeto. Æſchyl. in Prometh.

Διδύπλιον, duplex, ut ἐσπόρια διδύπλια, exp. duplicia ſcuta, duplices clypeoli, apud Dioſc. l. 2. c. 105.

Ἐ'πιδιπλόω & ἐπιδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

Ἡμιδιπλοείδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois. Alii exp. ſemicinctium. Ariſtoph. in conc.

Δ Ι Ρ Κ Α Ι' Α, ἡ, herba quæ ab aliis ἀγριάλη dicitur, teſte Dioſc. l. 3. c. 134. Δίρκιον verò idem teſtatur vocari à nonnullis τὸ διάκον, c. 83. ejuſdem libri.

Δ Ι' Σ, (adverb.) bis, Plat. in ep. Δὶς ἢ τριάκοντα ἐμπεπλεῖν δίμνον ζῆν, bis die impleri. ◆ Per ſyncopen pro διδύκις à δίς, inquit Etym. ¶ In Compoſ. retinet σ ſequenti vocali aut diphthongo: ſequente autem conſonante, interdum retinet, interdum amittit, ut Δισβύτης, Δισμύες, Δίσκος.

Δισσὸς, & Attice Δίττος, ὴ, ὸ, duplex, geminus, in Epigr. Δισσοὶ δυοὶ, duo dii. Δισσὲς Ionicè pro Δισσὸς, apud Herodot.

Δισσάκις, bis.

Δισσόω, f. ώσω, duplex ſum. Euſt.

Δίχα, dupliciter, bipertito, Od. τ. ἠμὲ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἠὲ μάλα περ. Sic ἐξ ἴσου. Thuc. Δίχα φρονοῦντες geminas in partes quum ſcrraviſſent. Ariſtot. Polit. 6. ἐαὶ δίχα γένηται διαφέρουσα, ſi judicium ſe-qualiter in duo dividatur. ¶ Item diviſim, ſeparatim, ſecluſim. Iliad. υ. Ἴσοι δίχα θυμὸν ἔχοντες, diviſis animis. Sic apud Thucyd. Δίχα ὄντας, ſeparatos, Δίχα ποιεῖν, ſeparare, ſejungere, Xenoph. in Œcon. Genitivo etiam jungitur, ut Δίχα πέφυκε τὸ ἕτερον ab altero diſſidet. Item, fine q.d. ſeparatim ab, ſeu ſeorſim ab. &c. Cum genitivo, Sophocles in Ajace, ἐγὼ δ' ἐμὲ δίχα ἐκείνου πέπυσμαι τῶν ὑπ-

ὼν ὑπαπούειν κλέος. Aliquando autem caſus poſtponitur, ſicut in Δίχα δέ, idem quod δίχα. Plat. in ſymp. de Silenis, δίχα δὲ ἀνάδυ. Δίχα δὲ, in duas partes expanſi. Bud.

Δίχα, ὁ, f. ἄσω, in duo divido, diduco, ſeparo. A' cujus paſſ. eſt Διχάζομαι. Διχάζειν ἀλλήλων, apud Euſt.

Διχάζουσι ἐλλήλων, apud Euſt.

Διχάζοντες ὀδόντων, qui & τομεῖς dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας ſunt interjecti, quoniam cibum dividunt coaminuuntque, Poll.

Διχῇ, dupliciter, bifariam. Demoſt. Olynth. a, φημὶ δὴ διχῇ βουλεύειν ἢ περὶ τοῦ μεγίστου. Διχῇ, pro eodem.

Διχῇθεν, à duabus partibus.

Διχῶς, dupliciter, poëticum vocabulum, Odyſſ. a, Αἰθίοπας, τοὶ διχῇ δεδίασιν, ἔχοντι ἐνδυόντ.

Διχοῦς, ᾶ Ο, ὴ, ὸν, duplex, Δισσὸς. Διχοῦ δόλῳ Ο, ὑ, ὸν, idem quod Δισσὸς. Il. ι.

Διχόθεν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex Δίχα.

Ἀ'ναδίχα, in duas partes, diviſim. ut ἀναδίχα διαμοιρᾶσαι. Apud Phocyl. μήτ' ἐμπίνειν ἀναδίχα μήτε νείκειν. Item ſine, cum genitivo. Epigr. l. 3. Μήτ' ἐρασθῆναι κούρων ἀναδίχα, μήτε λύρης.

Διαδίχα, itidem pro δίχα, dupliciter. Il. α, Σπάσσαντο λασιοῖσι διαδίχα μειλιχίοισιν.

Δ Ι' Σ Κ Ο Σ, ὑ, ὁ, diſcus, orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, qui exercendi corporis cauſa in auras projiciebatur. unde & à δίνω dictum volunt. Il. β, καὶ ὁ φᾶρος ἠγυάζετ' Ὀκλάοσης Δίσκοιοιν τέρπουτο ἀϊσσοντι ἰύντες. Od. θ, λᾶΐ' δίσκον Μείζονα καὶ παχύτερον. Et δίσκον ἀφέντας, δίσκον ἀπωπήσαντας, δίσκον ἐκβαλεῖν. apud Poll. de diſci ludo. Et δίσκων λόφοι, apud Plut. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vaſa in quibus cibaria apponuntur, ut & apud Lat. Poll. 6. Epigr. l. 2. Μή με καλεῖ δίσκων ὑπὲρ ὀρος λιπαροφόρων, diſcorum eſuriem afferentium. ¶ Dicitur etiam orbis Solis. Alex. Aphr. l. 2. ἐλάττων ἢ σελήνη τὸ ἡλίου τοῦ μεγίστου ἢ δίσκου πάντα κρύπτουσιν ἢ δύνει, luna quum Sole minor ſit, ejus orbem totum obſcurare nequit.

Δισκάω, f. ήσω, diſco ludo, diſcum jaculor. Od. θ. Eſt etiam in modum diſci jactio.

Δισκεύω, f. εύσω, pro eodem. Philoſtr. ep. 43.

Compoſita.

Ἀ'ποδισκεύω, diſcum dejicio, ſeu in modum diſci dejicio, ap. Euſt.

Συνδισκεύω, colludo diſco, ludo diſco cum aliis.

Διοσὸς, &c. vide in Δίς.

Δ Ι Σ Τ Α' Ζ Ω, f. άσω, vel άξω, dubito. (δηλοῖ βουλόμαι, ᾗ οἱονεὶ δύο φύσεις ἔχω καὶ δοκοῦσαι) Syneſ. ep. 44. ἥτοι ἐκείνου μὲν δ' ἐπαυόμην, μηδὲ διστάσης, nec dubites. Paſſ. τὸ διστασζόμενον, de quo dubitatur, dubitatum.

Δισταγμὸς, ὑ, ὁ, dubitatio. Plut.

Δίστασις, pro eodem, Demoſth. ἄνευ διστάσεως ὑφίσταντο.

Διστακτικὸς, dubitativus, ut apud gram. Ἀναστικὸν ὑπόρρημα.

Διστακτὸς, idem. Item, diſcretivus. Gaz. l. 4. gramm.

Ἀ'διστάκτως, (comp.) indubitatus, certus. apud Ptol. Sic ἀδίστακτος ἐλπὶς, apud Oecumen. ſpes certa, vel activè, quæ non dubitat.

Δ Ι Φ Α' Ω, ῶ, f. άσω, quæro. Propriè, quaſi palpando quæro. (◆ Etym. ἐτύμη δέδυκε ἀπὸ τοῦ ἅπτω tango, unde ἁφὴ & ἅφασα, ut ſit pro διαφάω, exponitque ψηλαφῶ, ut & Heſych.) Il. ψ, τῷ δὲ διφῶντε ἴδον ἐν ἰχνυδόεντι. Heſiod. τηλοῦ διφάσθαι κελεύω tuam quærere.

Διφήτωρ, ορος Ο, ὁ, quæſitor, indagator. (rens domum.

Compoſita.

Ἐρεβοδιφᾶς, æris tenebris abſcondita ſcrutor. Exponitur & ſubterranea ſcrutor, apud Ariſtoph. in Nub. ὅτου δ' ἐρεβοδιφᾶσιν ὑπὸ τὸν πέπονες.

Πραγματοδίφης, qui litem ſcrutatur ſeu lites. unde exp. advocatus. Suid.

Τοιχοδιφήτωρ, dicitur ὁ τοὺς τοίχους διφῶν, qui parietes perſcrutatur: nimirum qua parte poſſent aperiri, ut ita ad ædes via facta furari poſſit. Heſych.

Τευχοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perſcrutatio. Luſus quidam inventus ad riſum excitandum: quippe quo oportebat aliquid poſt tergum revinctis manibus in fæcis catinum demerſum, ore extrahere, ut tradit Poll. l. 9. A' verbo τευχοδιφάω, ῶ, fæcem perſcrutor, & quod demerſum in ea eſt, perquiro.

Δ Ι Φ Θ Ε' Ρ Α, ἡ, pellis ſeu exuvium, ut διφθέρα λέβητος. ¶ Membranæ etiam in quibus ſcribitur, διφθέραι appellantur. ſunt enim & ipſæ ex animantium pellibus confectæ, unde proverbium, ὁ Ζεὺς γραῖ δι' χρόνου εἰς τὴν διφθέραν, fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas in quibus facta hominum notet, & tandem aliquando ea inſpiciens, beneficio vel pœna rependat. ¶ Herodot. l. 5. ὑπὸ βίβλων ab Ionibus priſca conſuetudine διφθέραις nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri utebantur membranis ſeu pellibus caprinis & ovinis. ¶ Adhæc διφθέραι nonnullæ pelles tentoriæ, ſeu pelles quæ in caſtris σκηνῶν loco ſunt. ut apud Athen. l. 12. ¶ Bulga etiã διφθέρα dicitur, i. ſaccus coriaceus ſeu pelli-

ceus. Plut. in ſympoſ. ſeptem ſapientium, ἑστιᾶσθε παρὰ Περιάνδρῳ, ὃς ἐφ' ἑνὸς ἔτους, νομοθετήσας περὶ διφθερέων, ἐβδόμῳ ἔτει ἀφῆκε βασιλεύειν ἑξ ἑαυτοῦ, in bulgam enim ſeu ſaccum coriaceum involverat. ¶ Denique διφθέρα dicitur coriacea veſtis, tunica è pellibus, quales ſunt paſtoritii rhenones, ſeu ſaga pellicea. Ariſtoph. in Nub. ὁ μὲν ἐπτὴς ἐν διφθέραις ἐνημμένος : de caprario. Luc. in Timone, ἀπὸ μανιακῆς χλαμύδος καὶ διφθέρας ἐπὶ πρωτοτόκῳ καὶ πορφυρίδι.

Διφθερικὸς, ὴ, ὸν, ἡ, qui geſtat ejuſmodi pelliceam ſeu coriaceam tunicam. Luc. in Tim. & Poll. l. 4.

Διφθειλίης, ου, ὁ, idem. unde form. διφθειλίης, Poll.

Διφθέειον, dicitur ulcus quoddam in Hippiatr.

Διφθεύω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Compoſita.

Καταδιφθεύω, ῶ, idem quod διφθείω. Plut. ſymp. & Probl. l. 2. Καταδιφθεύσει, albis pellibus ſeu rhenonibus amicit. Heſych.

Τ' ποδιφθέρα. exp. pellibus indutus, pelle veſtitus. Luc. in Tim.

Δ Ι' Φ Ρ Ο Σ, ὑ, ὁ, locus in curru in quo parabates & auriga ſedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quaſi δίφορος, ut tradit Euſtath. Il. χ. Ἐν δίφρῳ δ' ἔβαινε. Syneciodius verò pro toto curru, ut Il. κ, Δύσω γὰρ δίφρον τε δύω τ' ἐπιαυχένιω ἵππω. Et Xenophon. 6. χεῖ τοὺς δυεῖν τὸ ἀριστεῖον δίφρου, ἐπὶ ταὐτοῦ καθῆσθαι ἄμφω. Sunt qui bigam interpretari malint, i. currum bijugem. ¶ Epiſcamum ſella. Il. ζ, ᾗ ἕζεσο τοῦ δ' ὄπι δίφρου. Et Plat. l. 2. de rep. τὸν ἐπὶ τοῦ δίφρου. Apud Plut. δίφρῳ ἡμιονικῷ, exp. ſella curulis. Item ſæpenum quo geſtantur infirmi, Bud. In plur. poëtæ in primis dicitur δίφροι metaphaſimo generis pro δίφρου,

Διφρεῖος, f. είσω, curru aut bigis vehor. Eurip. in Andr.

Διφρεύτης, ὑ, ὁ, auriga, curſus ſeu bigarum agitator. Soph.

Διφρεία, ἡ, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Διφρεῖς, (q. d. ſellularius) qui ita effœminatus eſt, ut lecticaria ſella geſtari ſemper velit. Heſych.

Διφρεῖον Ο, υ, ὁ, curriculum. Ariſtoph. in Neb.

Compoſita.

Ἐ'κδιφρεύω, è curru aut ſella excutio aut deturbo.

Ἐ'νδίφριος Ο, qui in curru eſt, ſeſſor.

Ἐ'πιδίφριος Ο, ὑ, ὁ, ἡ, qui ſemper curru eſt aut ſedet aut ponitur. Od. ο. Item pro ignavo & effœminato. Etym.

Ἐ'πιδιφρεύω, εύσω Ο, ἡ, pars, (ut Euſtathius tradit) vel δίφρος, vel ὁ τοῦ ἅρματος ἀντυγικὸς, ἀπὸ τοῦ περαίνω ἢ δίφρος. Etym. exp. currus circumferentia, quæ & ἄντυξ dicitur. Il. ε.

Δίχα, διχῇ, διχάζω, &c. vide in Δίς.

Δ Ι' Ψ Α, ης, ἡ, ſitis. Il. τ, γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ μὲν ἰκμὰς ἐν γαίῃ καὶ λιμὸς. Et κακὸν δ' ἔλαν, apud Plat. In plur. κακὰ πάντα δίψας ἐφορᾶ δ' εὐσίαν, apud Ariſtot. l. 7. Eth. c. ult. ◆ Derivant gramm. ἀπὸ τοῦ πίνω, i. βιβλάπτω, ut ſit quaſi βίπτα.

Δίψος, εος Ο, τος, pro eodem. Xen. Pæd. 8. Δίψος ἀπέφερεν.

Δίψιος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, ſiticuloſus. Δίψιος ἀπὸ Νείλου. Et Δίψιος apud Nonn. Reperitur & in form. gen. Δίψια Attice: ut δίψια κόνις, apud Soph. pulvis ſiticuloſus & aridus.

Δίψιάω Ο, ῶ, ſitibundus, ſiticuloſus, ut μὴ δίψιάων, in Batr.

Δίψιος, ὁ Ο, ἡ, ſiticuloſa, bibula, arida, ut δίψιος ἄμμος. Et δίψιος, vipera ſiticuloſa. Epig. l. 3. ¶ Item ſubſt. plerumque dicitur πρὸ δίψιος ἐδύνη, de viperæ quadam ſpecie, inde dictæ quòd qui ea momorſus eſt ſiti inarefcat. Nic. in Ther. ¶ Item ſpinæ quoddam genus apud Theophr. de hiſt. pl. l. 4.

Δίψιος, ὑ, ὁ, ſiticuloſus, aridus. Synel. & Dionyſ. de ſitu orbis.

Δίψιόω, ῶ Ο, ἡ, ſiticuloſus. Dioſc. Τὸ δίψιόον, q. d. ſiticuloſitas, aut ſiticuloſa ariditas. Plut. in Cor.

Δίψιος, idem.

Δίψιος, ὁ, f. ίσω, ſitio. Luc. τὸ μὲ δίψιᾶν οὐκ ἐᾶ πιεῖν. Et cum genit. Herodot. δίψιᾶν οὐδὲν ἧσσον μάχεται. Item metaph. pro cupio, deſidero, appeto, ut δίψιᾶν χαρίζεσθαι τοῖς ὑμέτερ. Xen. Pæd. 8. Et cum genit. πόλις δίψιᾶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, apud Plat. l. 3. de rep. Reperitur & δίψιάω, apud Athen. l. 2.

Δίψιπος, ὑ, ὁ, ſitim provocans, ſiticuloſus. Dioſc. & Ariſtot. l. 2. de part. anim. Item ſitibundus, ſitiens, ut δίψιπος ἔρως apud Naz.

Δίψιχος, ὑ, ὁ, ἡ, à quibuſdam dicitur ille morbus qui vulgò appellatur, quem comitatur in primis ſitis. Sic & Δίψιχος nomen herbæ, quæ alio nomine Iabam Veneris appellatur. de qua dicit quòd ſit concavo alarum ſinu in quo ſubſidit. Sic & apud Plin. l. 27. c. 9. tradit. Vide Diokeiz. [illegible]

Compoſita.

Ἀ'δίψιος Ο, ὑ, ὁ, ἡ, qui non ſitit. Athen. l. 2. ἡ ἀδίψιος ἀκολουθία, & prohibens, ut ἀδίψιον τὸ σῦκον, ficus ſitim ſedatura. Dioſc.

Ἐ'μδίψιος Ο, ſiticuloſus.

Καταδίψιος, ὁ, intenſe ſiticus. Xen.

Πολυδίψιος Ο, multum ſeu valde ſiticuloſus, ut πολυδίψιος ἄνθρωπος Il. ε. Exp. & diu multumque ſitiens. [illegible]

Φοβοδίψιος Ο, q.d. cum timore ſitiens, de eo qui ex [illegible] morſus, qui & ὑδροφοβικὸς appellatur.

Δ Γ'Ω, expello, abigo, vide Δίωμαι. ¶ Item timeo, unde Δῖος, Il.ι.& ϛ, time. Et Δείδοικα inde deducit Eust. per anadiplasiasmum, vide & in Δείδω. ¶ Apud Hom. Il. χ.ν.251. περὶ δὲ δίον μέγα Πηλέως Δῖον, Eust. vult. Δῖον esse à Δίω significante curro celeriter, & tanquam πυρὸς ἀ Δία, i. ἀέριον.

Δίομαι, expello, abigo, persequor, expello, persequendo, summoveo. Il.ε, Οὐ βία κωΐης τε καὶ ἀνδρὸς ὧδε φαεινοῦ Δίεται ἠδ' ἐφέπει. Item cum præposit. ἀπ. Od.φ, Μή σε γ' ὑποτρόφεός θ' ἑὸν ἀγλαὸν ἀγκόθεν Δίωμαι, βάλλων χερμαδίοισι. A' πο Δίομαι, (comp.) exp. ἀποδιώκω.

Decomp. Ε'ξαποδίω, seu Ε'ξαποδίομαι, fugo ex. insequendo exigo & summoveo ex, ut Il. ε, αἴ κεν Α'ρηα Δυγρὸν πολυγγύιον μάχης ἐξαποδίωμαι.

Δάεω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δ Ι Ω'Κ Ω, f. ξω, (& interdum ξομαι) Pr. ωκα, idem quod Δίω ex quo & factum est per paragogen, ut inquit Etym. vel quasi Δίω ὦκα, ut vult Eust. expello, abigo. Luc. Διώκω σε ἀ οἰκίας, expello te domo. ¶ Item pro, in exilium mitto, apud Herodot. ¶ Item persequor, insequor: ac propriè, cursu insequor fugientem. Il.φ, Ε'κτορ νῦν οὐ μέν σε δίεις, ἀκίχησθα δ' ἑκάστῳ. Herodian. l.3. Δίεσθαι γὰρ ἀ διωκόντων ἐναντίον ἀ βουλομένης. Et metaph. pro, assequi conor, consector. Thuc.2. τὰς πηγὰς Διώκειν. A' Bud. exp. etiam, affecto, & expeto, ut Aristot. Eth.7. ὧν ἡδονῶν Διώκειν πάντες, &c. Apud Luc. Δίωκα τὰ πολυανδρωπότατα τῆς χθονός, consectare loca celeberrima, i. studiosè frequenta. Et Xen. χρὴ σπουδάζειν τοὺς τε φιλοτίμους ἀ καὶ φιλοχρήματους Διώκειν. ¶ Item persequor judicio, accuso, reum ago. Dicitur autem Διώκω σε πάντων πῶν Δίκην seu χραφὴν, reum te hujus criminis facio, Dem. vel Διώκω σε φόνου, reum te cædis ago. ¶ Item persequor oratione, describo. Xen. ὅπως πως Διώκει Περὶ Δίκης πῶν τῶν ἀ ἐρετῆς Η'ρακλέους πεΔιώκων.

Διώκομαι, idem quod Φεύγω, expello, &c. Od. σ, Οἵ ς' ἐβλαψ ὃν Οἶνοπα Διώκετο εἶο δίμοιο. Item persequor. Il. φ. Ε'ως ὃ ἀ πολίων Διώκετο πυργοφόρων. ¶ Item. pass. expellor, &c. Item, accusor. Et Διωκόμενος, qui accusatur, reus.

Διωγμός, persequutio, item exagitatio, vexatio. In N.Test. & apud Eccles. Script. Χριστιανῶν διωγμὸς seu Διωγμοί. Est etiam expulsio & ejectio. Greg.

Δίωγμα, id quod persequimur. A' Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur. ¶ Item mysticum quoddam sacrum quod fuisse mulieres in Thesmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent quòd viros inde arcerent. Hesych.

Δίωξις, idem quod Διωγμὸς, persequutio, ut apud Thuc. Φεύγειν πατρίδα Διώκεσθαι dicuntur qui persequuntur hostes. Sic etiam apud Aristot. Eth.6. Φεύγειν & φυγὴ, opp. Item accusatio, actio, ut Δίωξις κλοπῆς, accusatio furti, actio furti. Plut. in Pericle.

Διώκτης, ου, ὁ, persequutor, insectator. Et confectator, ut inquit Budæus.

Διωκτὸς, ὴ, ὸν, quem persequi debemus. Item quem consectari oportet, expetendus. Soph.

Διωκτὺς, pro Δίωξις, persequutio, ex Lasc.

Διωκτύω, Atticè idem quod Διώκω, ut ἀμυνάω pro ἀμύνω. Apud Aristoph. & Plat. de eo dicitur qui judicio persequitur.

Ι'ωκὴ, per Aphæresin dictum putatur pro Διωκὴ seu Δ'ωξις, persequutio, impetus. Il.ϛ, Ε'ν δ' ἔσε, ἐν δ' ἄλκὴ, ἐν δ' ἰωκὴ ἐνὶ θυμῷ ἔπνει.

Ι'ωξις, Hesych. & Suid. est Δίωξις, persequutio, insectatio.

Ι'ωχμὸς, ὁ, idem quod Ἰωκὴ & Ἴωξις, persequutio hostilis, infesta insectatio. Il. θ. & apud Hesiod.

Δῆξα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

A'ποδιώκω, expello ex aliquo loco, fugo aliquem. Aristoph. in Nub. ὃν ἀποδιώξεις ταυτὸν ἐκ ἀ οἰκίας, non te ex ædibus propipes?

A'ποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποστολὴ dicatur.

E'κδιώκω, idem. Et pro, mitto in exilium.

E'κδίωξις, expulsio.

E'πιδιώκω, persequor, insequor. Xen.

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus.

Ἐργοδιωκτέω, ῶ, urgeo opus. Ex Græc. Bibl. interpr.

Ι'ππηλατοδιώκτης, qui equos agitat, qui equos ad cursum instigat.

Καλαποδιώκτης, qui consectatur pulchros. schol.

Καταδιώκω, persequor. Plut. in Alcib. ἐπῆλασε δ' ἡ ναυτιλία ἄλλοτε ἄλλοσε. Sic Xen. Hell. 1. ὡς τῶν Δακεδαιμονίων καταδιώκειν τε.

Κυνοδιώκτης, qui nidorem sectatur, muris epith. apud Hom. in βασσαρεύοντα.

Κολοποδιώκτης, qui pueris exoletis & duriotibus inhiat. ὃ Δέγει ὁ πᾶν τὸ κάλλος ἀγαπῶν. Eust.

Κυκλοδιώκτης, in orbem actus, in orbem currere coactus. Epigr.

Μετα Διώκω, persequor, insequor. Item vestigio, inquiro, ut μετα Διώκειν τὸν ἀ λήθειαν, apud Greg.

Μετα Δίωκτος, persequendo captus, quem nacti sunt qui insequebantur.

Παλίωξις pro πολεμίωξις, (q.d. pòst insequutio) apud Hom. Vide & ὀφίωξις quod sequitur.

Περιδίωξις & ὀφίωξις, q.d. præinsequutio, est eorum qui priores insequuntur. Hesiod. in Asp. Ε'ν ἡ ὀφίωξις τε πάλιξις τε πίπτουσι, ubi ὀφίωξις eorum est qui priores insequuntur, at πάλιξις eorum, qui quum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

Δ Ι Ο Δ Α Τ Τ Ι Ο Σ, ου, ὁ ἡ ἡ, exp. magnus & vehemens, longè lateque se extendens, ut ὁ Δολύχιος πολὺς apud Suid. Et ὁ Δολίχιος πόλεμος in Epigr. Et Διαδύσας ὀφίγματα. Etym. res arduæ.

Διάνυσος, vide in Διάνυσος.
Διώξις, vide in Διώκω.
Διωτὸς, διωτὸν, vide in Διαῶ.

Δ Ν Ο Π Α Δ Ι Ζ Ε Ι Ν, (apud Hom. exp. Διωκεῖν πᾶν πολέμοιο, item Διωκεῖν ἀ πόλεμον: agitare & excutere manibus.) Quæ expositione indicatur compositum esse vel ex Διανὰ & πολέμου. vel ex Διὰ & πόλεμον. Il. Δ, ἀνὴρ δ' ἀνδρὶ διαπλήξειεν, i. agitabat, & percutiebat manibus. Et Od. ξ. v. 502.

Διαπλῆξις, ἡ, exp. motus excussio quæ manibus fit. Suid.

Δ Ν Ο Π Α Δ Ι Ζ Ε Ι Ν, (apud Hom. exp. Διωκεῖν πᾶν πολέμοιο, item Διωκεῖν ἀ πόλεμον: agitare & excutere manibus.) Quæ expositione indicatur compositum esse vel ex Διανὰ & πολέμου. vel ex Διὰ & πόλεμον. Il. Δ, ἀνὴρ δ' ἀνδρὶ διαπλήξειεν, i. agitabat, & percutiebat manibus. Et Od. ξ. v. 502.

Διαπλῆξις, ἡ, exp. motus excussio quæ manibus fit. Suid.

Δ Ν Ο Φ Ο Σ, ου, ὁ, tenebræ, caligo, idem quod γνόφος, ejusdem formationis, nimirum à νέφος, unde νόφος, & accessione literæ δ, δνόφος. Etym. verò à γνόφος derivat mutatione literæ γ in δ, quam mutationem Eustath. scribit fieri σπανίως. Hesychius verò vult δνόφος esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δύειν ἀ τὰ νέφη, itidemque Etym. à Δύειν & νέφος fieri dicit δύνεφος, & per Syncopen δνόφος.

Δνοφερὸς, tenebrosus, caliginosus, vel obscurus, ater. Il. ζ, ὅτε κρὶν μελάνυδρον, ἔπι κατ' αἰγίλιπα πίσυρες ἵπποι γένει ὦκεες. Et Od. σ, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἀνδρα. Et δνοφερὸς κόνις, in Epigr.

Δνόφος, idem. Hesych.

Δνοφόεις, εσσα, όεν, pro eodem.

Δόγμα, &c. vide in Δοκέω.

Δ Ο'Δ Ρ Α, ατος, ἡ, potio seu jusculum ex eo dictum quòd ex novem speciebus fieret. ut Ausonius indicat, hoc Epigr. Δόδρα πανὸς ἀεσθημὸς ἔχει μέλι, οἶνος, ἔλαιον, Α'γρια, ἅλας, βούτυλον, ζωμὸς, ὕδωρ, πόαι, quod quidam sic interpr. Dodra vocor, quæ caulis novem species gero, quæ sunt? Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herbi, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrante. dodrans enim dicuntur novem unciæ.

Δ Ο Θ Ι Η'Ν, ῖνος, furunculus, tumor ἀποπεπαισμένης ex crassis humoribus in carnosis plerunq; partibus consistens. Diosc. l.1.c.184. Δόθιῆνες μελάνες. Aristot. de hist. an. l.3. Δοθιῆνων γὰ φυμάτων γένη. Vide Gal. l.5. περὶ χρ. πάνυ.

Δοιάζω, &c. vide in Δύο.

Δ Ο Ι Γ Α Τ Ε, υτος, ὁ, pistillum, seu radius quo aliquid in mortario runditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλοιτήριον, ut Poll. tradit. Aristophan. in Equ. ἐς μὲν γὰ ἀλοᾶν ἔστ' ἐν τῷ πίλῳ μέγα, ὡς ἂν ἦσυχ ἀκάνθ ἁλὼν χρυσίον, ἀλλ' ἐς ὑπὸ πυρόν. ¶ Item cochlear quo ea quæ in mortario tusa sunt, colliguntur, apud eundem Aristoph.

Compositа.

A'ναδιαπλίζω, commisceo, confundo. Propriè, pistillo in mortario commisceo. Hesych.

Διαπλίζειν, Hesych. est, indecenter saltare.

Δ Ο Κ Α'Ζ Ω, f. άσω, observo, item expecto, ut apud Demet. Phal. πάνυ Δοκῶν πλεῖν, navigandi tempus observans vel expectans. ¶ Item puto, arbitror, unde δοκασσεῖν apud Theocr. in fine Idyll.1. Dorice pro δοκάσσαι, putabis.

Δοκῶ, ῶσω, videor, unde δόκωτος, (per Syncopen) visum est. Il.ι, Ω'ς δ' οἵ γε φρήσαντο διάκτορος ἀργεϊφόντης ἠδ' Αἴαντε. Apud Apoll. ἔζωθεν δ' ἄνεκτα δόκωτο, exp. statuit, decrevit.

Δοκάω, f. δήσω, idem quod Δοκῶ, observo, expecto, item insidior. Il. χ. ἐφορμηθέντα δοκήσας. Et Il. ϛ, ᾗ ἐ πρόκροτα δοκήσῃ, i.e. ἐπιτηρήσῃ.

Δοκέω, ῶ, idem quod Δοκῶ, observo, expecto, unde participium Δοκεύων, qui observat, qui stat in insidiis, vel qui excipit. Il. circa finem, Ε'γθ' ἀρ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐπὶ δοκεύων, ubi Eust. veratorum esse verbum tradit ferarum expectantium. Hesiod. in Asp. ἦτοι δ' ἀνὴρ ἀλαὸς δοκεύσῃ. Apoll. Rhod. Arg. l.2. Α'μφὶς ὀπιπεύσ' ἀ δοκεύων.

Compositа.

A'ναπλήκτης, ου, ὁ ἡ ὄ, qui jacula observat, i. jaculorum ictus, ut eos vitet. Etymol.

A'ναπλήκτος, non expectatus, qui non expectatus venit. Theophil. l.2. adversus gentes, ex Simonide.

Καραδοκέω, ῶ, (quasi τῇ κάρᾳ δοκέω, inquit Suidas) solicitè & cupidè expecto, (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum qui expectatur) Xenophon. τὰ ὠτα καραδοκοῦντα ἀκροᾶσθαι. Plut. ἐφεδρεύει ἡ καραδοκεῖ τὸ μέλλον. Apud Eurip. in Troad. -καραδόκει Ο'πως φράσῃ μ' Α'χαιῶν ἔξω κλοιὸς, expon. observat. Videtur poni & pro expectare, apud Herodotum in Polymnia, καραδοκέοντα τὸν μέχλωνα. Exponitur etiam ἀποκλίνειν apud Aristoph. in Equit. Ε'καραδόκησεν ἐς ἐμὲ ἡ βυλὴ πάνυ.

Καραδοκία, ἡ, solicita expectatio.

Decomp. A'ποκαραδοκάω, ῶ, expecto solicitè, expecto cum anxietate animi & magna solicitudine, apud Suid.

A'ποκαραδοκία, expectatio solicita. Rom. cap. 8. Hesych. est ἀποσκοπία, ἀπιδοχή.

Ο'δολόκος, ου, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. lib.5. Rusticè. annotat inseri ι euphoniæ gratia, sicut & in ὀλοοίτυγος.

Ὁδολοκάω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo.

Παραδοκέω, idem cum Δοκάζω, observo. Hesych.

Παραδοκή, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Παραδοκάω, ῶ, expecto, vel spero. Aristoph. in Vesp. Μηδὲν παρ' ἡμῖν παραδοκήσῃς λίαν μάτην. Cum inf. Æschin. παραδοκῶ ἀποφεύξεσθαι, exp. confido. Sic apud Dem. παραδοκῶ κακὸν ἄν τι γένεσθαι. ¶ Item pro, arbitror: de re præterita apud Plat. inquit Bud.

Περιμένομαι, expector, speror, tam de persona quàm de re. Τὰ περιδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: & τὰ περιδοκηθέντα, speratæ, expectatæ.

Περιδόκημα, τὸ, expectatio. Plat.

Περιδοκία, ἡ, idem. Dem. ἔχειν περιδοκίαν τὰ ἀφαλείας, Lat. in expectatione esse.

Περιδοκὸς, ἡ, apud Aristot. Eth. 3. ¶ Item metus. Thuc. l.2.

Περιδόκιμος, qui expectatur, de quo expectatio est. Thucyd. Hippocr.

Decomp. A'περιδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur & de re & de persona. Thucyd. Exp. & activè, qui non expectat, apud eundem Thuc.

A'περιδοκήτως, præter expectationem, ex improviso, inopinatò. ut ἀπροσδόκητον ἀπερισκεπτότως, Thuc. 2.

Δ Ο Κ Ε'Ω, ῶ, f. ήσω, P. ηκα, (sed frequentius ξω & ξα) videor, censeo. Xen. μὲν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τοῦτον ἀπομεῖναι, mihi videor hoc periculum posse sustinere. Ιsocr. ἐμοὶ δοκεῖν ἀ πάντες ἐπαινοῦσιν. Dicitur etiam δοκῶ μοι πιθέσθαι τοῦτο, pro, certum mihi est hoc facere. Sic Luc. δοκῶ μοι ὑπηρετεῖν. Interdum impersonaliter, δοκεῖ μοι, videtur mihi. Aristoph. δοκεῖ μοι ταῦτα ὧδ' ἔχειν, hæc non mihi videntur facienda, ταῦτα ἐδοξε Κυκέωνι, Plut. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκοῦν τινὶ, quod alicui probatur seu placet. Apud Thucyd. ἔδοξε τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Exponitur & convenit, ut Xen. Hell. 2. οἷς ἦ ταῦτα ἀρέσκει, κἀμοὶ φέρε εἰδέναι, convenerat inter eos. constitutum erat inter eos ut gestarentur calamum. Sic particip. δόξαν, (absolutè) quum convenisset. Herodot. δόξαν ἦ σφι ἐποίησαν λακεδαιμόνιοι. Thuc. ᾗ δόξαν αὐτοῖς ἐλθόντες ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur & δόξαν ἦ ταῦτα à Plat. & Xen. pro, quum de his convenisset. ¶ Ponitur etiam δοκῶ pro, in aliqua existimatione sum. Sic apud Euripidem in Hecuba, οἱ δικαίως ὀρθοῦντες opponuntur τοῖς ἀδίκως ὦσι. Sic & ad Gal. c.2. ¶ Item existimo, puto. Xen. σὺ δ' οὐ σαυτὸν φρονιμώτατον τῶν ἐμοὶ δοκεῖς ἔχειν; Luc. ὅτου ἂν τις ὀργᾶσθαι δόξῃς. Apud Soph. in Ajace, τοῖ μὲ δοκεῖν πᾶσ' ἔστιν, ἡμεῖ δ' ὧδε φρονεῖν.

Δοκεῖσθαι, interdum videri & censeri, Bud. ex Plat. Sic Δόξαι τοι μοι ταῦτα εἶναι, certò statutum est mori. Sic Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, apud Dem. decretum vel statutum esse à senatu & à pop. unde τὰ δεδογμένα, decreta, placita. quæ & δόγματα.

Δόδεται exp. & convenit, ut Δόδοκται ἦ ἡμῖν, convenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari, unde δοκώμενοι, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. pro, existimari & suspectum esse.

Δόκησις, opinio. unde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationemque de se præbere. apud Plut.

Δόγμα, τὸ, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plut.

Δογματικὸς, qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strab. Sext. & Phil. L. hær. & alii. Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῆς ἐμπειρικῆς.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inveho, dogmatis alicujus sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. ὧν τὰ τότε ἦσαν ὁ δογματίζομεν. A' Bud. expon. & decerno, apud eundem. Item ab Areopag. poni scribit pro, tueor dogma.

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicujus seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Δεοδογματικῶς, (comp.) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δόκος, in carmine, idem quod δόκησις, opinio. Utitur quidam Poëta apud Sext. philos. At δόκος vide in Δόκημα.

Δόκιμος, ὁ, ἡ ὄ ἡ, probus, probatus, spectatus, ἀργύριον δόκιμον, Demosth. proba pecunia. Dicitur & de persona cujus spectata est fides & integritas, ut 1. Cor. 19. cap. Sic δοκιμώτατοι ποιητὴ, Plutarch. probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. & acceptus.

Δοκιμὴ, ἡ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5. 12. Cor. 2. & alibi sæpe.

Δοκίμιον, pro eodem. Exponitur enim à Bud. probatio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. Δοκίμιον ἦ φιλοπονῆ, πόνων, exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω, probo, explorò, experior, examino. Ιsocr. τὸ χρυσὸν ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζουσιν. Idem, δοκιμάζειν τὸν οἶνον ἐν ἀ ὕδατι ἢ ὕδωρ ἀ οἴνῳ. Item æstimo: post examinationem accipio aliquid seu perspicio. Item probo, i.e. approbo, comprobo, laudo: item in pretio habeo. Propriè autem agnosco, utpote perspectum. ut Plut. de inf. lib. ἡ γὰ φύσις ἑκάστου τὰ ἀγαθὰ ἀμφίβολα ἦ, δοκιμάζει δὲ ἐκ τοῦ τέλους. Laurentius ex consequente significat eligo. ¶ Nonnunquam pro, consultum esse judico, vel utile esse censeo. Xen. ἀρετὴν ἀσκητὸν ἀνθρώποις ἀποδεικνύει.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plat. Ιsoc. ¶ Item ad magistratum admittor moribus & meritis probatus. Demosth. in Neæram. Est etiam, tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demosth. in Mid.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum. Plutarch. de inst. lib. τὰς δοκιμασίας ἀναμένειν τῆς πράξεως. Item peculiari significatu exploratio & inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum. censura. Unde δοκιμασία ἐπιγράφειν. Æschin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator. Chrys. & Luc. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria seu examinatoria ars.

Δόξα, ἡ, sententia, opinio. Thuc. lib.3. περὶ δόξαν τῆς ὑμετέρας πόλεως παρεῖναι, contra quam sentiamus. Aristot. Eth.4. κατ' ἀπόδοσιν & κατ' δόξαν inter se opponit, δόξαν ἔχειν ἀεὶ πῦρ, opinionem habere de aliquo. Ιsoc. in enc. Euag. Dicitur & δόξαν παρέχειν vel παρέχεσθαι. Interdū δόξαν ἔχειν exp. existimor. ¶ Item expectatio, ut quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν apud Thucyd. & Plutarch. ¶ Nonnunquam apud philosophos est idem quod dogma, seu axioma (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, ut axiomatis instar sit. ut apud Aristot. metaph. 3. Inde & κοιναὶ δόξαι. Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor. & in bonam & malam partem. ut ἀγαθὴ δόξα apud Solonem. Et κακὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem de rep. 2. ζῶντας εἰς κακὴν δόξαν ἀφικέσθαι (pro) infamatos. ¶ Item, gloria, honor. Ιsocr. ad Phil. ἐπὶ δόξαν ᾗ πάσῃ ἀνθρωπείᾳ πᾶσ' ἀνθρώπῳ δόξαν κατὰ λόγον.

Δοξάειος, ου, ὁ, gloriola. Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo. Δοξάζω οὐκ ἀγαθῶς ἔχειν, Plat. de leg. Item pro tenere de se magnifice, &. ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo. ut δοξάζειν τὸν Διόν, sæpe in N. Test.

Δοξάζομαι, existimor. ut δοξάζομαι ἀδίκως, Plat. existimor injustus. Item celebror, prædicor. Matth. c.6. Et ὑπ' ἀνθρώπων δοξάζεσθαι ἀνδρες, Polyb.

Δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur. Plat.

Δοξασία, ἡ, opinatio, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator. Δοξαστὸς, opinabilis. apud Plat.

Δόξαστον, opinabile.

Δοξαστικὸς, qui vi opinandi prædītus est, Aristot. in Eth.]

Compositа: ac primùm ex Δοκέω.

A'δόκητος, inopinatus, improvisus. Thuc. 4. A'δόκητος, ex improviso. ex inopinato. Greg. Pro eodem dicitur ἀδόκητα adverb. positum, & ἀπὸ τῶν ἀδοκήτων, Thuc. l.6.

A'ντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. ἐδεῖ ἦ ἡμᾶς ἀντιδόκητος ἦ ἀντιδοκοῦντες ἦ ταῦτα ἀξιοῦντες.

A'ντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

A'πιδοκέω, non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀπιδοκεῖν quæ censetur non facienda, apud Herodot. & Xen.

Ε'υδοκέω, ῶ, probor, existimatione clara sum, celebror. Plutarc. in symp. sep. sap. ἐπὶ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖν. ¶ Item εὐδοκεῖν τῇ ξυνόδῳ. Apud Polyb. placidè acquiescere, contentum esse.

Εὐδοκιμέω, ῶ, affectus, benevolus, propensa animi affectio, benevolentia gratuita. Vox est peculiaris divinis literis.

Decomp. Συνδοκῶ, cum dat. assentior, consentio, apud Athen. Sic & Act. c.8.

Τ' πεδοκέω, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione prædītus sum, Bud. ex Lyr.

Καταδοκάω, ῶ, existimo, Καταδόκιμος, existimor, suspicione oppressus. Bud. ex Antiph.

Μεταδοκεῖ μοι, mutua sententia (seu mutato consilio) venio, vel mihi videtur. Dem. ad Lep.

Προδοκεῖται, prius decernitur. unde προδόκητος prius vel antè decretum fuerat.

Συνδοκεῖμοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hæc fieri, censeo hæc facienda. Thuc. l.8. ᾗ ἐκείνοις ξυνεδόκουν, & ἐμὲ τῷ ἴσῳ ξυνεδόκει.

Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos commune & communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conventa & placita, in Pand. Et συνδόξασα ἡμέρᾳ, dies constituta vel statuta.

Τ' περιδοκέω, supra modum placere, perplacere, ut ταῦτα μοι περιδοκεῖ, ex Philostr.

Composita ex δόκιμος, &c.

Α'δόκιμος, ου, ὁ ἡ ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, non syncerus, ut ἀδόκιμον νόμισμα, Aristot.

Α'δοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Α'δοκιμασίας, citra censuram, ut exp. Bud.

Α'πόδοκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus & rejiciendus.

Α'ποδοκιμάζω, improbo, non approbo, rejicio. Cum accus. Ifoc. Xen. &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel prætereo, apud Lys. ut inquit Bud. in Comm.

Α'ποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior. unde ἀποδοκιμασθείς, rejectus, ejectus. Xen.

Α'ποδοκιμασία, ἡ, improbatio, rejectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, dijudico. Xen.

Διαδοκιμαστὸς, cui internoscendi & dijudicandi vis ineſt. Alii exp. probandi vi præditus.

Εὔδοκιμος, probatus & laudatus ab hominibus. Ifoc. interdum & celeber, insignis, spectatus. dicituŕque ἀπ' ἀδόκιμος· ἐπὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τούτου, aut ὅτι τοῦτο, interdum & sine adjectione.

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, sermone hominum celebror, bene audio, in existimatione sum. ut εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot.

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plut.

Decomp. Παραδοκιμάω, fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Eq. jungitur & accus. rei.

Παραδοκιμάω, celebritate vincor ab alio.

Τὸ παραδοκιμεῖν, est celeberrimum esse seu clarissimum, Lys.

Συνδοκιμάζω, simul exploro, simul probo. Ifoc. ad Nic.

Composita ex δόξα.

Α'δοξος, ος, ὁ ἡ ἡ, inopinabilis, ut ἄδοξοι ἀφετοίσεις. Item ignobilis, inglorius. Ifoc. in Euag. ἐξ ἀδόξων ἢ ὀνομαστὸς, ex ignobilibus claros. Item ignominia notatus: cui opp. ἔνδοξος. Luc.

Α'δοξία, ης, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plat. ἀδοξίαν παραπαίειν τινὶ inurere notam ignominiæ. Α'πονενέσθαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. Olynth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Α'δόξως, inglorié, ignominioſè, probroſè, ἀκλεῶς.

Α'δοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius ſum, ignobilis ſum, inhonoratus ſum. Eurip. ¶ Item malæ ſum famæ, malè audio, κακοδοξῶ. Plutarch. ¶ Exponitur etiam, non honeſtum puto, apud Joſ. l. 9.

Α'δοξέομαι, οῦμαι, idem quod ἀδόξεω, inglorius & abjectus ſum. apud Xen. in Oec.

Α'δόξως, nihil opinans. Alex. in Top.

Α'λλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quàm ſit revera.

Α'λλοδοξία, opinatio falſa de re aliqua.

Α'μφίδοξος, de quo duplex eſt ſententia ſive opinio, de quo in utramque partem diſceptatur. anceps, dubius, ut ἀμφίδοξον ἀγῶνα apud Suid. Plut. in Fab. metaph. ἀμφίδοξον νίκην vocavit victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον ſubſt. apud Theophr. de cauſ. pl. l. 1. i. in controverſia poſitum. ¶ Item ἀμφίδοξος, quod eſt inter ἔνδοξον & ἄδοξον.

Α'μφιδοξέω, ῶ, ambigo, dubito. Plut. ἀμφιδοξῶ σὲ ἢ Γ'ὐδικης.

Α'μφισβήτημα, ήματος, in controverſiam venio. Suid.

Decomp. Α'ναμφίδοξος, minimè dubius.

Α'ναμφισβήτητος, indubitè, indubitatè, omnium conſenſu.

Α'ντίδοξος, contra ſentiens, contrariam opinionem habens, contrarius in ſententia ſeu opinione. Apud Greg. ἀντίδοξοι opp. bene ſentientibus de fide Chriſtiana.

Α'ντιδοξέω, ῶ, contrariam ſententiam habeo vel ſequor, contrarium cenſeo, refragor. Polyb. lib. 2. ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν ἢ ταναντία γράφων ἐκείνῳ.

Α'ντιδοξάζω, opinionis contrariæ ſum, contrarium dogma habeo. ut quum philoſophi dicuntur ἀντιδοξάσαι ἀλλήλοις. Laërt. ¶ Exponitur & victiſſim glorifico.

Βεβοδοξος, celeberrimus, apud Pind.

Εὔδοξος, opinabilis. Ariſtot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα ἢ πίστεις vocat argumenta dialectica. ¶ Item glorioſus, honorificus. Item celeber, illuſtris. ἔνδοξοι πάφαι, Plut. in Pericle, honorificæ ſepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνὴρ, vir celebris. Athen. Apud Xen. ἔνδοξος ἐκ τοῦ πολέμου. Β'ενδόξως, glorioſè, honorificè.

Decomp. Τὸ πανδοξος, ſupra quam dici poſſit glorioſus.

Ε'πίδοξος, de quo eſt opinio, qui exiſtimatur futurus. Cum inf. Ifoc. ἐπίδοξος γίγνεσθαι πονηρός. Idem ἐπίδοξος ὢν τυγχάνω τιμᾶσθαι. ¶ Item celeber, clarus, illuſtris. Plut.

Ε'πιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia.

Ε'πιδοξάζω, ut apud Theoph. de cauſ. pl. l. 1. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ὁπιδοξαζόμενον ἐάσθω exp. id loco opinionis cujuſdam adjectitiæ dictum puteris.

Dec. Περιοπτιδοξάζω, q.d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. l. 19. c. 1.

Ε'τερόδοξος, qui eſt alterius opinionis ſeu diverſæ. Exp. & qui eſt alterius ſectæ. Luc.

Ε'τεροδοξία, opinio diverſa, opinionis diverſitas.

Ε'τερόδοξος, ου, alterius vel diverſæ ſum opinionis. Peculiariter autem ἑτερόδοξοι, dicuntur quæ orthodoxiæ non aſſentiuntur, hiſt. eccleſ. l. 4.

Εὐνόξος idem quod ἔνδοξος.

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona exiſtimatio. Ifoc. Plat. Ariſtot.

Εὐδοξίω, ῶ, celebror ſermone hominum, ſum clarus. ſp. Æſch.

Κακόδοξος, cujus prava ſeu perverſa eſt opinio, qui malè ſentit aliqua de re.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccl. ſcriptores, ut Baſil. & Theodorit. pro hæretico dogmate. Unde & τῆς ὀρθοδοξίας ab ipſo Baſilio opponitur. ¶ Item infamia, ignominia, ut συγχύσεις κακοδοξίας. Xen.

Κακοδοξέω, ſum pravæ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro. Xen.

Καταδοξάζω, (q.d. contrà opinor.) Bud. ſimpl. exp. opinor. exiſtimo, apud Xen. ἢ ὡς καταδοξάσαντες μὴ πεῖν ἄλλως σοὶ ἐλθεῖν.

Κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, ſeu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, ſeu amor, aut ſtudium, Chryſ. κενοδοξίας ἕνεκα τιμᾶ τὸ ἄπαντον.

Κενοδόξως, ῶς, inanis gloriæ ſum cupidus (vel ut Bud. apud Naz. & Chryſ. exp.) inani gloria ducor.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, & μεταδόξασμα, ut Bud. exp. apud Plat.

Ο'μοδοξος, qui ejuſdem eſt opinionis. ¶ Item pari gloria præditus, Greg.

Ο'μοδοξία, eadem opinio aliquorum, conſenſus in opinione. Ariſtot. Eth. 9. ¶ Item, par gloria.

Ο'μοδόξως, ejuſdem ſum opinionis, idem ſentio.

Ο'ρθόδοξος, cujus recta eſt opinio. cui opponitur κακόδοξος.

Ο'ρθοδοξία, recta opinio, apud Baſil. & Synef.

Ο'ρθοδόξως, ſum rectæ opinionis, rectè ſentio. Baſil.

Παυδοξία, ſumma gloria.

Παράδοξος, qui eſt præter ſeu (contra) omnium opinionem, inopinatus. unde (ex conſequente) exp. & admirabilis, item incredibilis. ut παράδοξα διὰ σώματος, Luc. de cal.

Παραδόξως, præter omnium opinionem, incredibiliter.

Παραδοξάζω, inhonoro, dehoneſto, infamo. Ex Deut. c. 28. & Eccl. c. 10. ¶ Item valde honoro, illuſtro, mirabile reddo. Ex c. 3. l. 1. Macc.

Πολύδοξος, clarus, illuſtris.

Συνδοξάζω, q.d. conglorifico, ſimul glorifico, ſimul honoro. Unde συνδοξαζόμενος ἐκκλησίαι, Greg. qui pari honore afficitur.

Φιλόδοξος, qui opinionem ſeu opiniones ſectatur, qui bona opinabilia ſectatur, apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus, ambitioſus. Herodian. l. 3.

Φιλοδοξία, gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδόξως cum gloriæ cupiditate, ambitioſè.

Φιλοδοξέω, gloriæ ſum cupidus. Item gloriæ ſervio.

Dec. Α'φιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitioſus.

Α'τιμοφιλοδοξέω, gloriæ cupiditate certo cum aliquo.

Συνφιλοδοξέω σοι, gloriæ tuæ ſervio.

Ψευδόδοξος, cujus falſa eſt opinio.

Ψευδοδοξία, falſa opinio.

ΔΟΚΟΣ, ου, ἡ, trabs, ſeu trabes, tignum. (◆ dicta δοκὸς τὸ δέχεσθαι, utpote δεχομένη τὸ ὑπερκείμενον βάρος.) Il. ε, Η' δοκὸς τὸ δόρυ μᾶλλον νῦν. Ariſtoph. in Nubib. Διαπεπολογῆσθαι παῖς δοκοῦς ἢ οἰκίᾳ. Idem δοκὸν vocat etiam trabem qua portæ obfirmantur: in Veſp. Καὶ τὴν βαλανον ἐμοῦσα πλὴν εἰς ἢ μοχλὸν, Καὶ τὴν δοκὸν ὑπερθεῖσ' ἢ ἄλλον ἢ μέγαν. Α'ριστοτέλης ὁ περιπατητικὸς γ'. ibi enim ſchol. exp. ἢ ἀντιβόλου. ¶ Sunt & in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. l. 2. c. 26. memnit & Heſych. ¶ Δοκὸν, idem Heſych. exp. τὸν ἀγχόνιον. ¶ Eidem δοκὸς eſt ſpeculatio, expectatio: pro quo alii paroxytonos δόκη, de quo vide in Δοκάω.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula, parva trabs ſeu parvæ trabes. interdum etiam ſimpliciter, trabs ſeu trabes. Hippoc. de fract. ¶ Δοκίδες Suidæ ſunt etiam ſtellarum genus. ¶ Heſych. ſunt etiam numeri quidam.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio. Heſych.

Compoſita.

Διαδοκὶς, lignum tranſverſarium quod cæteras trabes ſuſtinet, Heſych.

Δοκοειδὴς, Suid. idem quod δοκὸς, trabes.

Δολερὸς, δόλος, &c. vide in Δόλος.

ΔΟΛΙΧΟΣ, ου, ὁ, longus, prolixus, δολιχὸν δόρυ. Il. ν. longa haſta. Et δολιχῆσι ἐλάτῃσι, Apoll. longis remis. Et δολιχὰς φρυκτοὺς, in Epigram. longi rudentes. Dicitur & de longitudine temporis, ut δολιχὸς πλοῦς & δολιχὴ νύξ in Od. Sic δολιχοὶ ἡμιστοὶ, in Epigram. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Item δολιχὸς, vel δόλιχος (tetracto accentu) certum curriculi ſpatium, duodecim aut (ſecundum alios) viginti quatuor ſtadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τὸν ἔπος τρέχειν, ut & Latini dicunt, vitam decurrere, & decurſum vitæ ſpatium. ¶ Item legumen quoddam, phaſelus, aut piſum, ſecundum quoſdam. Quidam δολίχους cicerculas ſeu phaſeolos ex Gal. interpr.

Δο-

Δολιχὸν, f. δίσυ, dolichum curro ſeu decurro, Epigr. l. 2. Apud Phil. de mundo, δολιχὸν δὲ ἢ φύσεως δρόμον, Bud. interp. naturæ curriculum quaſi Circenſe peragit. Apud eundem in vita Moſ. δολιχὸν δίαυλον ἔνδον ἢ ηὐτόν, ſurſum deorſum curſitare.

Δολιχήρης, idem quod δόλιχος.

ΔΟΛΟΣ, ου, ὁ, dolus. fraus. Hom. Il. ο, κακοῦ τε γὰρ ὁ δόλος. Iſoc. in Euag. οὐ γὰρ δόλῳ ἢ τέχνῃ ἀπεκρύβομεν ἀλλ' ἐξ ἐξεῶν. Ariſtoph. autem in Pluto δόλον contrarius eſt ἀπλοῦς ἐρώτησις.

Δολόεις, εντος, ὁ, doloſus, ſubdoloſus. Apoll. Arg. 2. δολόεντα ἀρωγὴν Θεᾶς. Item doloſé factus, ut δίπλακα δολόεντα, Od. 3.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolo ago cum quopiam, decipio. Ariſtoph. in Eq. Eſt etiam adultero, ut δολώσαντες ἢ οἶνον, Luc. Dicuntur & δολοῦν qui lanas tingunt, teſte Poll.

Δόλωσις, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλων, doloſus, Hom. Heſiod. Soph.

Δολότης, fraudulentia.

Δολόω, dolo utor: apud Græcos Bibl. interp. ἐδολώθησαν τοῖς γλώσσαις.

Δολίζω, adultero, Dioſc. Δολίδομαι, fraudulenter ago.

Δολερὸς, idem quod δολόεις & δόλιος. Xen. Pæd. 1.

Δολερῶς, doloſè.

Δόλων, ωνος, ὁ, fica, gladiolus ſeu pugio occultus: quo nimirum doloſè aliquem petimus, Plut. in Tib. Heſych. δόλωνες ſunt etiam parva vela in navibus, itidemque Poll. l. 1.

Δόλτερ, δόλος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Α'δολος, ος, ὁ ἡ ἡ, (comp.) doli expers, dolo carens, candidus, ſyncerus, ut φίλων ἀδολώτατος, Syn. Et ἀδολώτατον ἢ ὄν apud eundem. Item non adulteratus, apud Ariſtid.

Α'δίλως, citra dolum, candidè. Thuc.

Δόμα, vide in δίδωμι.

Δόμος, &c. vide in δέμω.

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cypria, concava & craſſa, apud amnes naſcens. ut tradit Dioſc. l. 1. c. 15. (◆ Euſtath. derivari dicit à δονέω, quòd facilè à ventis agitetur.) Odyſſ. ξ, Α'ν δ' ὑπερακὲς ἢ ἶλὸν ὑπὸ τάλαρον πεπλήγασι κέλευθα. Vide & Theophr. de hiſt. pl. lib. 4. c. 12. ubi Gaza cannam exponit. ¶ In Epigram. pro calamo ſcriptorio accipitur. Et δίναξ πεπνὸς pro ſagitta in idem Epigr. & Il. λ. ¶ Pollux inter partes organorum muſicorum quæ pulſantur, δόναξ quoque ὑπολύσιον à comicis dictum tradit l. 4. ¶ Sic etiam 'piſcis quidam nominatur, quòd arundinis inſtar anguſtus & oblongus ſit, ut tradit Euſt. & Athen. l. 3.

Δοναξιδὴς, ους, ὁ, arundinoſus. Il. σ.

Δοναξίνος, ος, τὸ, arundinetum.

Δοναξώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, arundinoſus. Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, agito. Il. χ, de duobus, τὼ μὲν τ' ἀϊδλος ὀρὲ φορεμηδὲς ἐδόνησεν. Ariſtoph. πάνυ γάρ τις ὥρας μὲ δονεῖ φίλ-ἢ βορβόρων.

Δονήσιμος, ου, agitor, commoveor, concutior. Theocr. Idyll. ζ.

Δόνησις, ἡ, agitatio, motus. (paſſ. fig.) Luc. δόνησιν δίνημα.

Δόνημα, τὸ, agitatio, motus. (paſſ. fig.) Luc. δόνημα δίνημα.

Δόνησις, ἡ, agitatio, ipſa actio agitandi, commovendi ſeu (quaſſandi.

Δονῶ, f. δίσω, idem quod δονέω.

Δόνος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'δόνητος, ος, ὁ ἡ ἡ, immotus, inconcuſſus. Epig. l. 7.

Α'δονήτως, idem.

Α'μφιδονέω, ῶ, utrinque commoveo ſeu agito. Epigr.

Διαδονέω, ῶ, concutio, diſturbo. Bud. ex Areop.

Ε'κδονέω, emoveo. in Epigr. Πάντων δ' ἐκδεδόνηται φρένες, conturbatæ vel perculſæ ſunt.

Περιδόνητος, pennis agitatus, celer, qui alis circumagitur. Ariſtoph.

Πολύδονος, multæ agitationis. (ſtoph.

Δόξα, &c. vide in δοκέω.

Δορὰ &c. vide in δέρω.

ΔΟ'ΡΑΣ, ὰδος, ἡ, caprea, capra ſylveſtris, dama: quæ & ζόρξ. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἢ δορὰς κεφαλὴ ἐλαφοειδὴς, damarum ſtercora aromata redolet. ◆ Παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia ſunt ὀξυδερκὴ, i. acuto viſu prædita.

Δόρκη, ης, ἡ, idem. Dioſc. l. 2. c. 58.

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem in Cantico cant. c. 2.

Δορκὰς, άδος, ἡ, idem, in eodem cant. & apud Dioſc. loco citato.

Δορκάδιον, ου, ὁ, qui dorcadis eſt ſeu è dorcade, ut δορκάδιοι ἀφράλειοι apud Athen. l. 5. & δορκάδια κρέα.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parva caprea ſeu dorcas. Iſa. 13.

Δορκαδίζω, unde δορκαδίζων σφυγμὸς, ſpecies pulſus, apud Gal. in Ιſagoge pulſuum, ſic dictus à dorcadum, ſimilitudine, ut teſtatur idem Gal. de diff. pulſ. l. 1. c. 19. quoniam nimirum dorcadum ſaltum imitatur.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. meminit hujus tortorii inſtrumenti, Greg. Naz. Invect. 2. in Julianum.

Δορκὶς, herba ead. cum dictamo apud Aet. ut tradunt nonnulli.

ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, & (apud Euſt.) δόρπος, ου, ὁ, cœna. Il. 7, ἔμαρ δ' ὑπαὶρ κατέδυνε τέλος δὲ ἔμαρ μέγα δόρπου, parate cœnam, pro quo idē Hom. alibi dicit κοσμεῖν δόρπον, & ἑστιᾶν δόρπον, & ἐπὶ δόρπα πεπεῖθειν. De appetitu cœnandi apud eundem eſt δόρπου κλισίη, & δόρπου μέδεσθαι. & δόρπα μνᾶσθαι μάλα περ χαλεπῶς ἐλάδοντα. Item ὄπι δόρπον ἀνῆκεν, & δόρπον ἐπιπλώειν. Cœnam ſumere, δόρπον ἑλέσθαι. Il. η. Per catachreſin ſimpl. pro paſtu ponitur apud Opp. de venat. l. 3. Α'λλὰ τὸ δὴ δόρπουσι μάλιστα τὸ ἦδὲ τὸ πάντες. ◆ Euſt. deducit, παρὰ τὸ δέρω πώνω, q.d. ἐν ᾧ δέρω πώνω, in quo haſta quieſcit.

Δόρπη, ης, ἡ, apud Erot. tempus veſpertinum.

Δορπία, ης, ἡ, prima diei Apaturiorum, (quod feſtum erat publicum Athenis trium dierum ſpatio durans) dicta (ut Suid. tradit) quòd in ea eadem tribu eſſent, ad cœnam convenirent. Apud Suid. ſcribitur δόρπεια.

Δορπίω, ῶ, f. ήσω, cœno. Il. ψ, Ἴσασι λυσάμενοι δορπήσομεν.

Δόρπιος, ος, ὁ, hora cœnæ. Xen. anab. 1. Scribitur etiam δόρπειος.

Compoſita.

Ε'πόδρπος, ος, ὁ ἡ ἡ, ad cœnam utilis. Theocrit. Idyll. ιγ. ¶ Item q.d. poſtcœnius: ut ἐπιδόρπιοι ὠδαὶ apud Nonn. Et ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, apud Athen. l. 4.

Ε'πιδορπίδιον, ου, ὁ, q.d. poſtcœnium, cœna ſecundaria. Euſt.

Ε'πιδορπίομαι, ſecundariam cœnam ſumo, idem quod ἐσχαγλῶ, ut docet Athen. l. 14.

Ε'πιδόρπισμα, τὸ, quod in ſecundis menſis apponitur. Ath. l. 14.

Ε'πιδορπισμός, οῦ, ὁ, cœnæ ſecundariæ ſumptio. Athen. ibid.

Ε'πιδορπίων, ωνος, ὁ, (q.d. ſupercœno) ſecundariam cœnam ſumo. Poll. lib. 6.

Ζοφοδορπία, (q.d. tenebricoſa cœna,) Quidam interp. ex Plauto, veſperna, i.e. ſerotina cœna.

Ζοφοδόρπιος, apud Plut. l. 8. ſymp. ſect. 5. pro eodem quidam accipiunt.

Μεταδόρπιος, cœnatus, quum de perſona dicitur, at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος. q.d. poſtcœnius. Odyſſ. ὑ δὲ γέρων Τέρπετ' ἀδυμέλῳ μεταδορπίῳ. Μεταδόρπια, τὰ, plur. num. ſecundæ cœnæ, poſtcœnia, παράγγισματα. Athen. l. 14.

Ο'μοδόρπιος, cœnæ ſocius aut particeps. Nonn.

Προσδόρπιος & Doricè προσδόρπιος, ad cœnam utilis. Il. ι. Apud Apoll. Rhod. Arg. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam.

Συνδορπιος, concœnator, convivator, συμβιωτής. Nonn.

ΔΟ'ΡΥ, genit. δόρατος & δουρὸς per metatheſin pro δόρυ. item δόρ apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι & poëticè δορὶ, lignum, ut vult Euſt. tam de ligno ex arbore exſecto, quàm de eo quod in arbore adhuc eſt, & aliquando pro tota arbore.

(◆ Factum ex δέρω, ut ξύλον à ξύω, quaſi δόρυμα ἔχων ἢ παρωνὺς ἀπὸ τοῦ δέρειν, ſeu ξύλον ἐκδεδαρμένον. Sunt tamen qui à δόρυ deducendum potius cenſeant.) Od. ξ, Ε'κτωρ μὲ ξεῖνόν τε δόρυ μάλα τίθεν. Il. ν, Ἀλλὰ δόρυ μὲν ἔπειτα ἐπὶ ὤμῳ πήξεν. Ariſtoph. ἐπὶ δόρυ μάλιστα τίθεμαι. Il. ν, Ἐν χθονὶ ἐμπεπάγη δόρυ μάλιστα. Ariſtot. de Hippopotamo, ὅτι δὲ ἰσχυρὸν μαχόμενον τὸ πάχος, οὐκ ἔστιν ἀπιδεῖν ῥᾴδιον. Propert. Plin. Hippopotami corii craſſitudo talis, ut inde contentus haſta. Th. l. 6. μὴ γὰρ ἀπὸ δόρυ ἢ ξίφεος διαβήσεσθαι τὰς ἀσπίδας. Eminus pugnare, cui oppon. ἐγγὺς μάχεσθαι.

Δορύσσω, f. ξω, haſta pugno, unde δορυσσήτωρ μάχαων apud Soph. in Ajace. Et δορύσσοντες πόνον apud eundem.

Δορύτομος, ου, τὸ, haſtile, (piculum, jaculum. Thuc. l. uc. Plut.

Δορατίζω, ſ. ίσω, haſtis pugno.

Δορατισμὸς, οῦ, ὁ, pugna quæ haſtis fit. Heſych.

Δόρατα, ligna, à δόρυ, per ephentheſin τοῦ υ, metri gratia, apud Hom. Od. 8. & Heſiod. in Erg. Item haſtæ, pro δόρασι.

Δορήτης, ligneus. Od. τ, & Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δορήτης ἀκωκὴ, exp. ſpiculum.

Δόρεα, τὰ, plur. num. pro δόρασι, ſive δόρατα, genit. δορείων, δόρεσι. Et in duplici ſono. Sic in ſing. num. δορὸς ſigno & δόρεος. Euſt. vult eſſe Syncopen. Accipitur ſicut δόρυ, pro ligno. Ut δόρεα ἐπὶ τέμενος ἔθεντο. Item pro haſtilibus ſeu haſtilibus ſignis, ut ἐπὶ δόρεα καὶ ἐπὶ δοῦρε ταῦτ' ἔχων. Sic & Il. ω, & alibi.

Δούρειος, ligneus, idem quod δόρατος. Apoll. l. 1. & 2.

Δούλειος, pro eodem, apud Heſych.

Compoſita.

Α'δόρατος, ος, ὁ ἡ ἡ, quum non geſtantur haſtæ, ut quum in nave nostra ceſſatum ab armis. Inde ſit ut & pro otioſa & ignava vita accipiatur. Suid. aſſ. etiam ἡσυχία.

Διαδορατίζομαι, haſta dimico. Polyb. l. 5. & Dion. Perieg.

Ε'πιδόρατος, ὁ ὁ ἡ, cuſpis haſtæ. Plut. in apophth.

Δόσις, δόσιμος, &c. vide in Δίδωμι.

ΔΟΥ̃ΛΟΣ, ου, ὁ, servus: (cujus correlativum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος) Xen.Pæd.8. οἱ μὲ δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. ¶ Plut. in Apophth. τὸν τοῦ Α. σίτον κρατιστεύοντας, ἢ τοὺς δούλους κριθᾶς ἔδειν, δοῦλος ἢ ἀκόλουθος. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem, ut δοῦλος κριτοῦ, qui servit temporari, apud Greg. δοῦλος ἁμαρτίας, cui verba spiritus adimunt & libertatem. Et Eurip. in Autolyco, Ὑπὸ τὸν δοῦλον, πνεῦμ' ἀεὶ φυγὰς. Apud Synes. epist.57. πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. Δοῦλη, ης, ἡ, serva. Plut. in Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες.

◆ Παρὰ τὸ δέλω, inquit Etym.

Δουλόσυνος, ος, ὁ καὶ ἡ, servilis. Eurip.in Hecuba.

Δουλοσύνη, ης, servitus. Od.ξ.

Δούλειος, ος, ὁ καὶ ἡ, ον, servilis, ut δούλειος ζυγός, apud Plat.& Ionica dialysi. δουλήϊος pro eodem.

Δουλικός, ή, όν, servilis. Plut.in Alex. ὅτι δουλικωτάτην ὄζει τὴν προφάσιν. Et δουλικοὶ πόλεμοι apud Athen.l.6. δουλικῶς, serviliter, Luc.

Δοῦλος, idem.ut δούλιον ἦμαρ, Il.γ. Et δοῦλος ὄφρ', apud Soph. in Ajace.

Δουλίς, ίδος, ἡ, serva. Poll.ex Hyperide.

Δουλήιος, ος, ον, servulus, Luc.in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in servitutem redigo, subjugo. Cum accus. apud Thuc. Plat.Xen.& alios.

Δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem apud Plat.Et metaph. δουλώσασθαι τὴν γνώμην, Bud.ex Arrlano, pro, frangere animum. Item pass. δουλῶσθαι τὴν γνώμην, frangi animo, ex Thuc.

Δούλωσις, subjugatio, in servitutem redactio. Thuc.3.

Δουλεύω, servio, inservio, ut τοῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Xen. indulgere voluptatibus.

Δούλευμα, (poëticè) servitium, servitus. Eurip.in Oreste.

Δουλεία, ας, servitus. Thuc. ¶ Item servitia, servi. Bud.ex Thuc. Et δουλεῖη Ionicè pro eodem.

Compositа.

Α'δουλος, ος, ὁ καὶ ἡ, servos non habens. Plut.

Α'δουλία, ας, quum quis servum non habet. Aristot. Pol. 6.

Α'δούλευτος, servus qui uni domino servivit, nec alii venditus fuit. Hesych.

Α'δούωτος, non redactus in servitutem, non subjugatus.

Α'ειδουλία, perpetua servitus.

Α'μιξόδουλος, utrinque servus, i.ex utroque parente servus. Hesyc. Eust.

Α'πόδουλος, ex servo genitus. Bud.

Ε'θελόδουλος, voluntarius servus. Ε'θελοδουλία, voluntaria servitus. Plat.in symp.& Luc. in Nig.

Εὐδουλος, servis benignus aut benevolus. Athen.l.6.

Η'μίδουλος, semi servus. Eurip.

Ἱερόδουλος, sacris inserviens, zditus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Usi sunt hac voce Græci Bibliorum interp. in lib. Esdræ c.2. & 7.& 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus servus, apud Poll.ex Cratino.

Κατοδουλόω, ῶ, idem quod δουλόω: ut Κύρου τὸν τὰ Περσῶν κατοδουλώσαντος, Thuc. 3. Ifoc.in Euag. πῶν τὸ βασιλέως κατοδουλοῦσθαι. Item metaph. κατοδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Ifoc. frangere spiritus.

Κατοδούλωσις, pro δούλωσις, apud Thuc.

Decomp. Συγκατοδουλόω, ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo. Poll.ex Hyperide.

Κοιλόδουλος, ventris servus, ventri deditus.

Ο'ικοδουλος, conservus. Plut.

Ο'φθαλμοδουλεία, ἡ, servitium gnavum & diligens præsente hero. quasi servitus ad oculum. Solet enim servos oculus domini ad labores subeundos acrius excitare. Eph.6.c.& Col.3.

Πάνδουλος omnium servus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos servos habet.

Πολυδουλία, servorum multitudo. Poll.

Συνδουλος, conservus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip.& Lys. Usitatum est in N. Test.

Συνδουλόω, unà servio. Apud Eurip.in Hec. ὑπὲρ δὲ γῆρᾳ δουλείᾳ δουλεία συνδουλόομαι, quidam exp. comitem (vel sociam) habebo meæ senectutis servitutem.

Τειδουλος, ter servus. Athen.l.13.

Φιλόδουλος, servorum amans.

ΔΟΥ̃ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram allisso redditur, Od.π. ὑπὸ δ' ἔστονε γαῖα ἀνὴρ ὡς πίτνων ἀπὸ ὑψόθεν. Odyss.ε. δοῦπον ἔκτυπε πικρὸν ἀπαλὲ ἄκρον δαλοῦσας. Il.υ, ἐκὼν δὲ δοῦπον ἀκάστων. ◆ A' sono fictum est vocabulum.

Δυπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum aut fragorem edo. Il.ε. δυπήσασα δὲ πολὺ, ἐράζετο ἢ τάλ' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg.2. πατηγὺς δὲ χθὼν πολέσιν δυπήσει.

Compositа.

A'δούπητος, strepitus expers, seu strepitum non edens. Nonn.

A'ντίδουπος, ex adverso sonans.

Βαρύδουπος, (& βαρυδούπιος per epenthesin τοῦ γ metri gratia) gravem sonitum edens, gravisonus. Nonn.& Mus.

Ε'υδουπέω, ῶ, insono. Od.ο. A'γτλος δ' εὐδούπησε πεσὼν.

Ε'πιδουπέω, insonitum edo. Plut. in Eum.

Ε'ϊδυπος & ἐϊδυπος (interposito γ metri gratia) valde sonans. Hom. Od.ο & υ.

Κατάδουπος, ου, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, ut Suid.exp.

Καταδουπέω, ῶ, sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido aut collabor. in Epigr.

Μελίδουπος, mellistrepus.

Μεταδουπος, ος, ὁ καὶ ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. casus prosonitu qui casum sequitur, apud Hesiod.de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumsono. Unde ap. Philost. περιδουπεῖ ἡ δεσις, Γομφιόδοντα γαλιπὰ, in Epigram. circa molares dentes strepentia fræna.

Δῦσε, δύσεο, &c. vide in δέω.

Δοχαί, &c. δοχμή, vide in δέχομαι.

ΔΟΧΜΟΣ & δόχμιος, ου, ὁ, obliquus, idem quod πλάγιος, λοξός, σκολιός. Nic.in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' ὦκ ἰέναι ἀταρπὸν ἴλλων, δόχμιος ἀκαχοῦσαν ὁδοὺς δρόμος δρήων. Sic Theocr. δρόμοι ἀπὸ πεζοβολῆς κλινθείς. Eurip. δόχμιόν κλίνασ' ὄδον dicit, & διὰ δόχμιον κλῖναι. Nonnus autem δόχμιον ἰμερτὸν, perplexam & ambiguam. ¶ Item δόχμιος, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens, ut est apud Quintil.l.9.c.4. unde δόχμιαι ὠδαὶ μέτρων, metrum dochmio pede constans. ut Κλύειν μαίεται τὸ ἐγχείριον. Schol. tamen Hephæstionis epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi & tribus longis, Etym. δοχμιάκις esse tradit speciem antispastici metri: esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον, ut: Ἐ γὰ δ' οὔτε σοι, apud Euripid. in Phœniss. Ac alius quidem rhythmos, jambicum, dactylum, pæonem, epitritum, esse ὀρθὸς, ut qui ὁ ἰσόπαις κέκλιται: hunc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμιάκις, quia in eo τὸ σὺ ἀνισότητος μεῖζον χαὶ πλειόνων χρόνος).

◆ Etym. δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὃ εὐχείρατος καὶ ἂν ὄζοι εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς ἐποποιίαις.

Δοχμόω, ῶ, obliquo, incurvo. Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες. Et Hesiod.in Asp. (de apro) ὀφθαλμοὶ δέ τοι λάμπουσι ὑπόδρα δοχμωδεῖς, esse obliquans seu incurvans.

Δοχμαῖος, vide in Δοχμός.

Α'ποδοχμόω, ῶ, (comp.) obliquo, incurvo. Odyss.ι, αὐτὰρ ἔπειτα Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, i. πλαγιάσας.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, draba. de qua Diosc.l.2.c.190.

Δρέγμα, &c. vide in Δρέπω.

Δρέπανα, vide in Δρέπω.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὅτι δέρκεται πάντα. unde & γλαυκῶπις Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nic. in Ther. quum ejus cum aquila pugnas describens, canit: Σπειρηθεὶς καὶ λοξὸν ὑπόδρακες ὄμματα λέσσων. Sic & Iliad. β, dicitur δρήκων ὑπ' ὀφρύσι δυσκρίτοις Σειριάδος, id est, ὀξὺς κατανοητικὸς, παρὰ τὸ μέρθω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Δράκοντες Διὸς, marinus draco, Diosc.lib.2.c.13. ¶ Δράκοντες ex Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spinctheres, brachialia, murenulæ, spathalia: à quo dracontarium quoque inter capitis ornamenta recenseturh. Luc. in Amor. πῶς δεῖ κἀγὼ μὴ βοᾶν δρήκοντος, ὡς ὄφελον ὄντως αὐτὸ χρυσοῦν δρήκοντα εἶναι. ¶ Δράκων, laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore & dracones in machinamentis qui invicem manubrioli ductarii fabricantur. ¶ Item, draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribusque induratum annis.

Δρακόντειος, ος, ὁ, anguinus.

Δρακόντιον, herba, de qua Plin.l.24.c.16. ¶ Est quoque nomen vitis apud Colum. ¶ Item morbi genus, de quo Aetius.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus, δρακοντίας πυός apud Theophr.l.3. c.26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας ὄφις apud Athen.l.3. dictus (ut Marcellus apud Diosc.eidem subjicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocrat. scribat, si in fistulam desnittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ sit è cerebro draconum. De qua plura apud eum l.37.c.10.

Δρακοντώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus, Eurip. in Oreste.

Δράκαινα, draco.

Δρακοντίδιον, dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci.

Δρᾶ-

Δρᾶμα, &c. Δρᾶστις, &c. vide in δράω.

Δράπανον, in τρέχω.

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu δράττω, f. ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Il.ν. Ω' ὦ φίλοι ἦτορ καὶ δόρυ καὶ χεῖρα παυσώμεθα, Βεβρυχότες, κόνιν δὲ δραξώμεθα αἱματόεσσαν, ubi Eust. exp. ἀφορμὴ ἐχόμενον τοῦ γένους, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. Et voce media. Græc. interpr. Iob.5. ὃ δρασσόμενοι τὸν σοφὸν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσσεσθαι τῆς Χειρὸς παιδίας, apprehendere seu amplecti. Et δράξασθαι τῆς νομῆς prehendere possessionem. Bud.ex Pand. δραξάμενος τῆς ἀφορμῆς, arrepta occasione, idem Bud.ex Libanio.

Δράγμα, τὸ, manipulus. Il.λ. τοὶ δ' ἅμα δράγματα καρφὰ πάσσον. Sic & Xen.Hell.3. & Athen.l.14. ¶ Abusivè pro ipsa segete accipi videtur, in Epigr.l. 1. ὑπὸ δ' ἀσταχὺς ἀμᾶτο Α'χρον ὑποδρυφθῆ δράγματος ὀρυυόντος, segeris surgentis. ¶ Δράγματα Suid. sunt etiam ἀπαρχαὶ primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. ut παρὰ τὰ δράγματα φυτάλιής, in Epigr.

Δραγματεύω seu δραγμεύω, manipulos colligo. Il.σ.

Δραγμή, ῆς, Etym. est multitudo ἀτρὶς & parvæ pecuniæ.

Δρόβος, ἀνδρός, ὁ, pugillus, i, quantum pugno comprehendi potest. Chrysost.

Δραχμή, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

A'ποδράττω, seu ἀποδράπτομαι, decerpo.

A'πόδραγμα, quod alicunde manu carpitur aut decerpitur. Hes.

E'πιδράπτομαι, prehendo, arripio, Plut.

Περιδράπτομαι, sprehendo. Bud.ex Aretha.

Περίδραξις, comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. idem Bud.ex Plut.& Greg.

Δρατός, vide in δέρω.

Δ Ρ Α Χ Μ Η', ῆς, ἡ, drachma. (◆ à δράττομαι dicta. i. quæ tantum χαρμὰ τῶν continet quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, ut Theoc.schol.& alii gram. tradunt.) Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc.l.8. τὸν τε μισθοφορὰν ἐξωλόβωλον τὴν δραχμῆς Α'τθικῆς, ὥστε πεντέλοντα ὀβολοὺς ἔχειν. Plut.in Erot. τῆς Α'φροδίτης τὸ ἔργον ὥσπερ ὄζει δραχμῆς. ¶ Est etiam ponderis nomen.

Δραχμαῖος, ου, ὁ, qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plat.in Crat.

Δραχμιδιον, drachmæ pretium æquans, quæ drachmæ pretio æstimatur, δραχμὴν δέξιος. Poll.ex Aristoph.in Holcadibus.

Compositа.

Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum drachmarum pretii est. Thuc. 3. & Aristot. Oec. 2. In n.g. δίδραχμον, nummus duas drachmas continens. Mat. 17. Poll. esse dicit quod olim vocabatur βῦς, Thesei numisma.

E'ξάδραχμος, qui sex drachmarum est. Et neut. gen. ἑξάδραχμον, sex drachmæ.

E'ξεδράχμιος, pro eodem usitatius est. Aristot. Oec. 2. πέζας αὐτοῖς πιλωτὰς ἐξεδράχμους, pretium sex drachmarum. Et E'ξεδράχμον, neut. gen. sex drachmæ. Idem Aristot. προστάξειν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἐξεδράχμους.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretii est, Herodot. πεντάδραχμος ἁνὴρ ἐπὶ τοῦ ἱππείου, singulas naves quinis drachmis vendentes. Et neut. gen. Πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum apud Cyren. Poll.

Πεντάδραχμία seu Πεντεδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ. Xen. in Hell. Dinarch. contra Demosth.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plat. in Crat. Et n.g. Πεντηκοντάδραχμον numisma quinquaginta drachmarum, apud Cyren. Poll.

Τετράδραχμος qui quatuor drachmarum pretii est. ut τετράδραχμον ἱππίδιον, medimnus qui quatuor drachmis venditur. & n.g. τετράδραχμον, nummus valens quatuor drachmis. ut in Axiocho. Τέτρεχμον, pro eodem, per syncopen, ut tradit Rust.

Τριδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut mensuræ est. Et τριδράχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll.

Δ Ρ Α'Ω, ῶ, f. δράσω, facio, ago. Aristot. eth. 7. ex Demodoro, Μέλισσοι γὰ ἀξιοῦσι τοὺς ἀδικοῦντας εἰ οἱ μὲν ἀδικοῦσι ἢ οἷά φησι οἱ ἀξιοῦντες. Interdum est perpetuo. Bud.ex Demosth. Ponitur δρᾶν pro δράσειν, apud Aristoph. in Pluto. Τ' ἄλλ' τίποτε δρᾷν, faciam quæ sequuntur. Et paulò post, τί δρῶν, λέγε. Sæpe πάσχειν & δρᾶσθαι, ut correspondentia ponuntur. Herodian.l.4. δίκην ὑπράσαι τῇ πυθείσῃ γνώμῃ. Constructionem habet verbi ποιῶ, diciturque δρᾶν τι vel κακῶς, aut cum duob. accusat. δρᾶν τινα ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. ἵνα δρᾷ τοὺ τυθνηκότας κακῶς. Dicitur & δ' δρᾶν τινα aut κακῶς δρᾶν τινα παῦτα. ut Aristoph. ἀλλά τ' ἄν δρᾷν ὑμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus, i. alia beneficia in nos conferre. Thuc.l.3. ἢ τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν διαφθορότες εἶεν. Plat.ep.7. πολλὰ κακὰ δρᾷν τοὺ ἄλλους. Δρᾷν etiam pro sacrificare dicebant veteres, ut est apud Athen. ¶ Item, famulor, ministro, apud Hom. ¶ Item fugio: in qua signif. inusitatum est δράω, à quo tamen usitata tempora formantur, itidemque derivata & composita nonnulla. Affertur etiam δρῆμι itidem inusit. cujus hæc composita tempora sunt in usu, ἀποδρᾶναι & ἀποδρᾶπαι, & partic. ἀποδράς, ἀποδρᾶσα. aff. & aor. 1, ἀποδρᾶμαι & ἀποδρᾶσαι, unde ἀποδρᾶσις & ἀποδρᾶσα.

Derivata ex δράω, i. facio.

Δρᾶσις, fieri, unde δραστικὸς. Apud Thuc. τὰ δ' ἀνθρώπινα πράγματα ἐν τῇ δράσει. Δρᾶμα, τὸ, fabula, ut Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. Luc. de cal. τὸν ἀκριβῆ συγγραφέα τοῦ δράματος. Sic sæpe apud Athen. Interdum generalius, narratio, vel repræsentatio, apud Plat. de rep. l. 5. Exponitur etiam à Bud. actus seu facinus, apud Greg. Apud Theodoritum in Eccl. hist. sæpe in malam partem pro facinore.

Δραματικός, adject. ut δραματικὸν διήγημα, Apophth. narratio dramatica, i. qualis est dramatum, videl. tragœdiæ vel comœdiæ. Δραματικὸς μῦθος, exp. poëtica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poëma, in quo solæ personæ agunt absque poetæ interloquutione.

Δραματίζω & διαδραματίζω, ago fabulam. Bud.ex Laërt.

Δράσις, actio. Δράσματα. Hesych. sunt πανουργήματα.

Δρασείω (g.d. facturio) facere seu patrare cupio. Soph. in Ajace, ὡς τι δρασείοιεν κακὸν. Δρασιμος, idem quod δραστικός.

Δραστήριος, ος, ον, acer ad res agendas, strenuè & acriter res agens. Etym. Δράστης aff. pro eodem. apud Hesych.

Δραστήριος, idem signif. estque usitatius, Thuc. l. 4. δραστήριος ἐς τὰ πολέμια, promptus seu impiger ad omnia. pro quo etiam per se dicitur δραστήριος. A'νὴρ δραστήριος, exponitur etiam industrius. Et aliquid dicitur esse δραστήριον, i. efficax, apud Synes. Significat etiam promptum ad quidvis audiendum. Interdum substantivè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine & strenuitate. Apud Plut. Apud Thuc. 2. τὸ δ' ἀφ' ἡσύχου & τῶν δραστηρίων inter se opponuntur.

Δραστικός, ή, όν, efficax. ut apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα, πρακτικώτατα.

Δράστης, ου, ὁ, idem quod δράω, facio. Il.ε. A'λλ' οἵ τι δράστας.

Composita ac primùm ex δράω.

A'δρατον, Hesyc. ἀφανὲς πτον, infectum, non factum. vel etiam quod nihil fecit aut efficax, inefficax.

A'δρασις, aff. pro ἀπραξία, vita otiosa, desidia, q. ἀδράσια.

A'δραστος, Hesych. pro ἀπραγής.

A'ντιδράω, vicissim facio. Paul. Ἐφ' ὧσπερ οἷα ἐπάσχομεν καὶ οἷα ἀντεδράσαμεν. Plat. in Crit. αὐτοδρὰξ κακῶς τινα, malum rependere.

Εὐδρᾶν pro δ' εὖ ποιεῖν, benefacere, beneficiis afficere. Aristot. eth. l. 8. δ' ὀφεῖν ἀλλήλοις φιλοφρονεῖσθαι.

Συνδράω, exp. adjuvo, ex Eurip.

Composita ex δράω.

A'δρανὴς, ους, ὁ καὶ ἡ, ές, faciendi facultate destitutus. vim non habens faciendi, infirmus, imbecillus. Epigr.

A'δρανία, ας, imbecillitas.

A'δρασία vel ἀδρασίη, imbecillitas. ut γήρεος ἀδρασίῃ, in Epigr.

A'δρανέω, ῶ, imbecillus sum, debilis sum, vel debilitatus sum. Item langueo. Greg.

E'υδρανὴς, efficax, i. habilis ad faciendum. Suid.

Εὐδρανὴς, efficax. Εὐδράσεια, vires, robur seu habilitas ad res agendas. Hesych.

Δεισιδραστέω, viribus ad agendum necessariis defici, imbecillum esse, & ad res agendas inhabilem.

O'λιγοδρανὴς & ὀλιγοδρανέω, idem quod ἀδρανὴς & ἀδρανέω.

O'λιγοδρανέω, langueo, sæpe de spiritum vix trahentibus atque adeò animam agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. σ. itidem de Hectore Il. χ.

¶ Derivata ex δράω, i. famulor.

Δρησμοσυνή, pro δρασμοσύνη, ministerium, vel potius stremitas & sedulitas in ministrando, ut δρησμοσύνη. Hesych. & Etym.

Δρηστήρ, Ionicè pro δραστὴρ, (vel à δράσω posito pro δράω) minister, famulus. Δρήστειρα, ἡ, famula. Od.α. Δρηστήιον ὄργον, servile opus. Δρησμοσύνη, ἡ, ministerium. Hom.

Compositа.

Παραδράω, administro. unde παραδραώντες apud Hom. Od. ο. Τ' παράδρωῶν, famulor, infervio. Il.ε. δραδόωσι τανυσσάμενοι. Τ' παράδρωσιν, idem, apud Apoll. Rhod.

Τ' παράδρησιν, idem quod δρησμοσύνη, apud Hom.

¶ Derivata ex δράω, i. fugio.

Δρασμὸς, fuga. unde δρασμὸν λαβεῖν, apud Æschin. fugere. Et δρασμὸν βυλεύειν. Luc. in Hercule. Δρησμὸς Ionicè pro eodem.

Διδράσκω, fugio, aufugio. cujus composita potius usurpantur.

Δρασκέλιζω, idem. sed antiquum putatur.

Δραπέτης, ου, ὁ, fugitivus. Proprie servus fugitivus, ut ἀγοραῖοι μισθάριοι & καπηλικὸν δραπέτευον apud Luc. Et δραπέτιδες ποῖαι. Aesch. Extenditur & ad alia, ut Lat. fugitivus & fugax. Sic δραπέτης κλῆρος, Soph. in Ajace. Et δραπέτης pro fugitiva ancilla. Poll. & Suid. ex Cratino. Sic: δραπέτης πῦρ. Theophyl. in ep.

Δραπετίδης, idem, pro quo Δραπετίδας apud Mosch. Dorice posito α pro η. Δραπετίδας ὑμὲς ἐστὲ, in Idyll. quod inscribitur E'ρως δραπέτης.

Δρε-

Δεφετιτίον Θ servulus, fugitivus.

Δεφετιτίδε. Hesych. exp. δραπετικῶς, i. fugitivè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret πεῦ φυλάττω, reliqui autem fugientes ne caperentur caverent.

Δεφετιδίω, fugio, propriè de servo fugitivo, aut de transfuga. Xen τὸ δραπετεύειν δημοσίᾳ ἀπέργεται. Luc. ἢ δραπετεύσας πᾶρ' αὐτῆς ἀνυπομόνητον οἰκ ἔνι. Item fugio servi fugitivi more: item gener. liter pro, fugio. Interdum cum accus. rei. ut Syn. ἵνα δραπετεύσω τὸ συσιασικὸν τῶν λοιτουργίαν.

Compositа.

Α'δρεσ Θ, minimè fugitivus. A' δρης Θ, Ionicè pro eodem. Herodot. in M. p. αἰ δ' ἐφέπουδε φιλοδίκαιοι ἐς ἀδρηκα.

Α'δρήστεια, deæ nomen est quæ & Nemesis & Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quod eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. Interdum exp. invidia: ut quum invidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur invidiam: ut ἀνεὶν ἢ ἢ ἀδρήστεια, exp. absit dicto invidia. Apud Eurip. in Rheso, σωὶ δ' Α'δρήστεια λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico. Apud Plat. Pol. 5. φροντωῶ ἢ Α'δρήστειαν χρόνον, ἢ μέλλω λέγειν, exp. ejus quod dicturus sum, invidiam deprecor.

Α'πόδρεφω, fugio, effugio, aufugio. Xen. αὖ τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. Aristot. Oecon. 2. εἰ δέ τι ἀποδρᾶν αὖ δρέψαιεν. Et Plut. ἀποδρᾷ. In usu fuit etiam quædam temporis ab inusit. ἀποδρᾶσα, ut particip. ἀποδρᾷς & ἀποδρᾶσα apud Luc. & infin. ἀποδρᾶναι, itē. aor. 1. ἀποδρᾶσαι, & ἀποδρᾶναι. apud Soph.

Α'πόδρασις, fuga. exp. & vitatio. Luc. & Plut. apud Dem. ἀποδρᾶσις φρατείας exp. desertio acies, & detrectatio militiæ.

Α'ποδιδρέφω, idem quod διδρέφω, seu ἀποδρέω. Aeschin. ἀλλ' ἐγκαταλιπόμενοι ἢ ἀποδιδρέφοντα.

Α'ποδιδρεφίνδα, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei imppositum. Poll.

Decomp. Α'ναποδρᾶς Θ, inevitabilis, qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Σωαποδρᾶναι (tanquam à σωαποδρᾶναι) unà aufugere. Aristop.

Διαδρᾶσα & Διαδιδρέφω, idem quod præcedentia. Greg. διαδρᾶσα ὀντες τὸ αἰρεδὲν τῶ λόγω. Aff. ex Herodot. διαδρᾶναι & διαδρήναι.

Decomp. Α'διαποδρᾶς Θ, idem quod αἰαπόδρας Θ. Et τὸ ἀδιάδρασον, ipsa inevitabilitas, apud Suid.

Ε'κδιδρέφω & Ionicè ἐκδιδρᾶσκω, aufugio, profugio.

Decomp. Τ'πεκδιδρέφειν, subterfugio.

Τ'πεκδρεφεῖν. effugere. ut ὑπεκδραμεῖν τὸ παθεῖν, ex Herodot. præsentes pœnas effugere.

ΔΡΕ'ΠΩ, F. λω, & Δρέπομαι, decerpo, carpo, colligo, Exp. & vindemio, βότρυν δρέπειν Θ. Basil. Et δρέπειν τὰ αὖ Θ, quod & ἀποδρέπεσθ apud Plut. Dicitur & δρέπειν τῆ αἰδίαν, genitivo Attico. ¶ Transfertur & ad alia. Basil. σοφίας δρέπειν καρπὸν ἡδίστη, fructum decerpi vel percipi. Et Epigr. affertur δρέπειν ἐρώτας & αἰῶνα πλὴν ἀφεσδρέπειν. Ab Hesych. δρεπτιδρυσε exp. ctam ἀποκλαύσαντες, item λαιδέπονται. Idem δρέπλαι ait inter alia esse δρεπάνη & ἀποκόπαι. ◆ Cæterùm δρέπειν dictum videri tradit Eustat. quasi σὺν κόπῳ. ἔστιν, i. ἐνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustiorum, at δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse.

Δεπτίδε, ὕ, ὃ, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest. vindemialis. Hesych.

Δρεπτίε, eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγητα!.

Δεπτό, Hesych. ex Æschyli Palamede pro δρεπτά.

Δεφτάς, eidem Hesych. vindemia.

Δεφτωνή, ἡ, falx. Hesiod. τεῦξε μάχαιρα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. & alibi. Est etiam ensis falcatus. ut quo usus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπάνη, ἡ, idem quod δρέπανον, falx. Il. 8. Hesiod. in Asp.

Δρεπανίς, ἰδ Θ, ἡ, drepanis. avis apud Aristot.

Δρεπανίε, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δράπας, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа ac primum ex δρέπω.

Α'δρεπτ Θ, non carptus, vel quem decerpere non licet. Hes. ex Soph.

Α'ποδρέπω & ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. Hesych. & Plut.

Βατοδρέπ Θ, rubos decerpens. Hom.

Ε'κδρέπω & ἐκδρέπομαι, decerpo.

Κατεδρέπω, decerpo, stringo.

Νεόδρεπ Θ, recens seu nuper admodum decerptus. Theocr.

Ψυεοδρέπ Θ, ὕ, ὃ, qui manu decerpit, vel qui manu non falce metit. Nic. in Ther.

Χεδροπή, ἡ, legumina, ὄσπρια. (dicta quasi χεσδρέπαι, ut videtur innuere. Nic. in Ther.) Theophr. de hist. pl. l. 8. Apud Hes. & Suid. Legitur etiam χέδροπα. ex Thucyd.

Χεδροπώδης, Θ, ὃ ἢ, ἡ, leguminis similis. Athen. l. 9.

Compositа ex δρέπανον.

Α'δρέπανο Θ, ὕ, ὃ ἢ, falce carens. ut α'δρέπανον δόρ Θ, ex schol. Hesych.

Δορυδρέπανον, falx præacuta, inferta insistaq; longurio, non absimili forma muralium falcium, harpago. Epigr.

Μυοδρέπανον, ἡ Δ Θ λίθω ἐυτελῶς. Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

Δρησιοσυὼς, δρησιδρ. vide in Δρέω, famulor.

Δ P ΓΑ Ο Σ, ὕ, ὃ, ex Epigr. affertur pro, lumbricus.

Δείλακες, Elcis sunt βδέλλαι, hirundines, teste Hesych.

ΔΡΙΜΥ Σ, ΔΡΙ Θ, ὃ, acri gusto, acrem habens saporem seu pungentem. Dioſc. (de solano) ἢ ἢ βλίζα ἀνάδυε, δεσμεύει: pro quo Plinius, radix odorata, gustu acri. Xen. αἱ ὄνιες γάνται τῷ δεσμῷ. H. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel sapore mordaci: ut ΔΡΙ Θ δεσμὸν, acetum mordax. & apud Greg. copulari dicit δεσμὸν χρυσὸς & δεσμὲν ἐς ὀφθαλμὸν, Plin. interpr. minius hoc sentiunt arbores quæ δεσμὲν ἐς ὀφθαλμὸν, idem Plin. maræ sunt & odoratæ. Et apud Dioſc. ὑφρᾶς δεσμὸν, idem Plin. interp. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transferur, pro acri & vehementi. ut δεσμὸν πυρετὸς, vehemens febris, Gal. ad Glauc. Et δεσμὸν βῆμα. Dioſc. Et μάχη δρυμεῖα. Hom. & Hes. od. Itidemque δεσμὸν ὁ πόλεμος Θ in Epigr. Aliquis etiam dicitur esse δεσμὸς, ι. asper. ut Aristoph. in Vesp. ἢ μὴν πολὺν δ' ἐμεῖν πικρὸν λιὼ δῆτ' ἀπ' ἠμῶν. In Epigram. autem pro acerbo seu vehemente. At δεσμὸν βλῆμα apud Herodian. exp. acerbum seu gravem vulnus, alii truculentum. Apud Aristoph. δεσμὸν βλέπων torvè intuens, exp. ac sunt firmè ad orientem mortales nascentes ingenii. ¶ Etymol. deducit δεσμὸς Θ τὸ τὰς βῖνας μύειν, vel δῆσαι & ἰδεῖν.

Δεσμίως, acriter, vehementer. Aristoph. in Plut. πάνυ δεσμίως βλέπω δεσμώτερον γαλᾶς.

Δεσμότης, acrimonia. Pro quo & acritudo, & acritas, item acor. Aphrod. probl. 2. γίνεται δ' ἐκ δεσμοῦ τε καὶ θερμοῦ πικρὸν Θ ἢ δριμύτης Θ, Item asperitas, acerbitas, vehementia, ut δεσμότης πυρετοῦ, ἔρωτος.

Δεσμόω, acri ac mordaci humore afficio, ut Bud. interp. apud Gregor.

Δεσμύλ Θ (q.d. acriusculus) aliquantum acris seu acerbus. ut δεσμύλα ὄσμαται in Epigr.

Compositа.

Α'δεσμος, minimè acris, minimè acerbus.

Τ'ποδέσμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acerbus.

Δεῖ Θ, &c. vide in δρῦς.

Δεῖτη, vide in comp. ex Ο Ιτ Θ.

Δεσμὶς, δεσμίδ Θ, &c. vide in Τέκτων.

Δ P Ο' Σ Ο Σ, ὕ, ὃ, ros. Aristot. de mundo, δρόσος ἐξ ὑγρᾶς καὶ σύκαιν λεπτῆς θερσόμενος. ¶ Δρόσοι, lacrymæ (ut & Latini poëtæ, rorem usurpant) Soph. δὲ πυκνὰς δρόσους πεῖσμα Θ κόμας λυγρὰς. ◆ A' ῥέω, fit ῥόος Θ, unde ῥόσος & δρόσος Θ, vel δρόω, i. fugio.

Δροσώδες, ἔστ Θ, ὃ, roscidus, rorulentus. Apoll.

Δροσηρὸς, ὸ Θ, ὃ ἢ, ὸν, idem. Aristoph. in Plut.

Δροσοβόλος, ὸ Θ, ὃ ἢ, ὸν, idem. & est magis receptum in prosa.

Δροσίζω, rore aspergo, irroro.

Compositа.

Ε'ρόδροσο Θ, rorem habens, roscidus.

Πολύδροσο Θ, multum rorem habens, valdè roscidus.

Τ'ποδρόσο Θ, subroscidus.

Δρύπτ Θ, δρυπτός, &c. vide in Δρύπτω.

Δ P Υ' Π Τ Ω, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui inguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Arg. 2. δρυπτὰ δ' ἐνὶ φάρεσσιν. ◆ Volunt gramm. propriè esse, excortico arboris quæ δρῦς dicitur.

Δρυφάς, άδ Θ, ἡ, unguis vel laniatus. Hesych.

Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio & laceratio quæ unguibus fit.

Δρύφελα. Etym. esse dicit, λάμπετα, φλοιὸς, seu τοῦ ξύλου φλοιὸς ὁ ἐς ξύλον Θ τὸ δρύπτεται, quod est λεπίδια. ut apud Parthen. ἐν τῷ περὶ ῥίζας δρύφελα. Nonnadus.

Δρυπὲς, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. numeratur inter fructes qui pro foliis spinas habent, ut ἄκανθα & ξύλον Θ.

Compositа.

Α'μφίδρυπτο Θ, undique laceratus. in Epigr. Α'μφιδρυφὴς, pro eodem. ut Il. 2. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχ Θ, ἡ, d. circumlacerata faciem.

Α'ποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

Α'ποδρυφὴς, idem. ut Il. l. & οἰνὰς ἀπὸ βότρυ ἀποδρυφεῖσ' ἐλαύνει Suid. exp. & ex corio, pellem seu corium detrahio.

Κατεδρύπτω, idem. ut κατεδρύπτων τὰ μάλα in Epigr.

Κατεδρυπτάνη χόλον, ex Eurip. aff. pro lacerationibus manium, quæ factæ sunt à manibus.

Περιδρύπτωτος, circumcirca laceror ac saucior. Il. l.

ΔΡΥ'Σ, υδος, ἡ, quercus. Hesiod. in Erg. οὔτέτι ἢ δρῦς Α'χαιὴ μὴ τὸ φέρῃ βαλάνους, μέσση ἢ μελίσσας. Et ὀζὸς δρυὸς. Od. ξ. Invenitur & Δευδὸς ἄλσεα apud Hesiod. in eod. opusculo, producto υ. Aristoph. in Nub. δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει καρυάδας. Affertur & δρὺς Θαλασσία ex Comm. qui adjunctus est Dioſc. Δρῦς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: unde & vitem δρυὸς οἶνος πάντων quidam poëta appellavit.

Δρύϊν Θ, ὕ, ὃ, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est. ut δρύϊνον ξύλον, & in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est etiam serpens quidam de quo Dioſc. l. 7. c. 12.

Δρυμὸς, ὕ, ὃ, sylva querna vel glandifera. Bud. ex Polyb. l. 2. Et generaliter pro sylva seu nemore. ut Ε'χμίνη Θ δρυμὸς Straboni Hercynia sylva. Aristot. de mundo, γῆ πυκνόκλαδα βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et Δρυμὸν neutro genere. ut κεφαλὴν δρυμὸ, Dion. Alex.

Δρυμών, ῶν Θ, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A' Budæo tamen dumus & dumetum exp. apud Basil. ἐὰν δρυμῶν ἁπτόμενος ἐλαύνῃς.

Δρυμώδης, Θ, ὃ ἢ, ἐς, sylvosus.

Δρυοδρὲς, vide comp. ἀμαδρυοδρὲς.

Δρυόδρης, Θ, ὃ ἢ, ὴ, roboreus, quernus.

Δρυΐτης λίθ Θ, dryites lapis seu gemma est è truncis arborum ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρύοψ, nomen avis. apud Aristoph. in avib.

Δρυὸς, (& δρῦς) sylva, saltus, nemus, ut apud Hesiod. ἀνὰ δρυὸς βαθείας. A' Bud. exp. senticetum, fruticetum, Od. ξ, ὕδατα τε δρῖς Θ ἰδὲ πολυανθέ Θ ὕλας.

Δρυόω, Θ, arboribus & herbis vireo. Hesych.

Δρυόεις, ἐντ Θ, ὃ, arborosus, virens. Hesych.

Δρύπη. Eust. πύλαι Θ ξυλίνη, οἷας ὑπὸ δρυὸς. apud Æsch. in Agamem. Scribitur & per ει diphthongum, teste eodem, & tunc per syncopen dicitur veluti δρυοτόμος, ac proprie est πύλη Θ sive λαβεῖν ὅπῃ τεθραῦσται. Vide quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositа.

Α'δρυς, arboribus carens, seu vacuus.

Α'δρυὰς, navigia ex unico ligno, Cypriis. Hesych.

Α'πόδρυς, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod & Cajus jurisconsultus annotavit. De arboribus etiam ex Theophr. & ex Xen. affertur in Oecon. Ex Plutarcho autem in Alexandro, ἧκε ὑπὸ Σκολόπης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων pro ostreis vel testaceis.

Α'μαδρυάδες (quæ & δρυάδες) nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. ᾗ ὄζῳ συμφυὰς τινὰς αὐτοῖς δρυάδας ἔταιν ἴσον δένδρῳ τελεῦν αἰῶνα Θ λαχούσας. In Epigr. legitur ἀδρυάδες pro ἀμαδρυάδες.

Γλυκύδρυον, arbor annosa. ut in proverb. γλυκὺ δρυὸν ὑπαφυτεύειν. Utitur Theophr. & Plutarch. item Jul. in ep. ad Liban. ὧν ἢ ἐν ταῖς γλυκὺ δρυὸν ὑδὲ σαίνειν.

Ε'υδρυὸν, ὑ, τὸ, medium arboris, cor arboris, seu matrix. Hesych.

Ε'υδρυὸν, seu Ε'υδρὺ Θ, temo. Et pro aratro, ex Hesiod. βοῶν ὑπὸ ταῖσιν ἴκηαι Ε'υδρυὸν ἁλιόντων.

Ε'υμήδρυες, q.d. veriquercus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Sic dictam volunt à Macedonib. quercum eam quæ dulcem glandem produceret.

Η'μιδρὺς, arbor quædam glandifera, quæ & ἡμίκοις. Theophr.

Κατάδρυμα Θ τῶν Θ. Straboni pro sylvoso, ut annotat Bud.

Λιτόδρυες, quibuldã dicta quæ alio nomine χαμαίδρυες, teste Dioſc.

Μελάνδρυες, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελάνδρυον, (q.d. nigrum quercus) medulla quercus, seu roboris. Theophr. μέλαναι δὲ ἁπλῶς (μέσσαι) ἢ ἐκ δρυὸς ὡς καλοῦσι μελάνδρυον. Est Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. Est item fallamentum quod cæteras thynnorum partes præter cervicem & ventrem sale conditas habet: sic dictum (ut scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium.

Φιλόδρυες, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione. vide Theophr. de hist. pl. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 16.

Χαμάδρυες, five Χαμαίδρυα Θ, ὰ, quercus humilis. Herba ex eo sic nominata, quòd folia habet quæ sunt τῇ μὲν δρυὶ ὅμοια: quibuſdam & τῷ κριῷ nuncupata, teste Dioſc. l. 3. c. 112. & Plin. lib. 24. c. 15.

ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος, ὁ, dropax medicamenti species apud. medicos, quæ & πῆψις. Vide Aet. lib. 3. c. 190. & Paul. Ægin. lib. 7. cap. 19. ◆ παρὰ τὸ δρέπτειν, videtur dictus δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπτεται & evelluntur pili.

Δρωπακίζειν idem quod πτῆσιν, i. agglutinatione picis calidæ evellere pilos & deglabrare cutem. Demonax, apud Luc. δρωπακίζειν τὸν τόπον κἀπὸν κἀλόσιον.

Δρωπακισμὸς, ὕ, ὃ, dropacis applicatio. Dioſc. l. 7. c. 4.

δυὰς, &c. vide in δύο.

Δ T' H, ης, ἡ, infortunium, inopia, labores, ærumnæ. Ab Hesych. exp. ἀνάγκη, (forsitan innuente derivatum ex δέω, i. egeo, opus habeo: sicut à χρῶ fit χρῆμα.) Odyss. ξ, ἦ γάρ μιν δύη ἔχει πολλὴ πολλή. Affertur & ex Callim. δύλλον τ' ἄπονον ἀλάλκοι, Ἦ ἐλεὶς πολύπονος. Δυδω, in miseriis & calamitates conjicio, infortuniis & ærumnis implico. Od. υ. Α'λλὰ θεοὶ δύσωσι πολυπλήγῃσιν αἰζηοῖσι, &c. Ionicè pro δύω σι. Item augor, ineptio. Hesych. & Suid.

Δυσηρὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. & Hesych.

Δυΐνδε, &c. vide in Δύο.

Δ T' N Α Μ Α Ι, ἐδυνάμεθα, p. μαι, aor. 1. ἐδυνάσθην (tanquam à δύναμαι) possum. Cum inf. Iliad. α. ὅτε δ' ὠκυπόροις χρήσασθαι Xen. Hel. 3. πλὴν οὐδεὶς μὴ βλάπτειν δύναται ἐλθεῖν. Cum superl. ut οἱ ἐδυνάσαντο τάχιστα. Xen. quàm poterant celerrimè. Interdum impersonaliter ponitur δυνατόν: ut apud Plut. de virtut. morali, δυνατὸν ἀρετὴν γενέσθαι ἢ εἰκῆ αὐτὴν, fieri potest ut virtus sit &c. Δύναμαι interdum jungitur dativ. ut δυνάσθαι χρήμασι apud Lys. Et apud eundem δυνάσθαι τῷ σώματι, valido esse corpore & robustio: apud Æschinem verò, bene valere, i. firma esse valetudine. Interdum cum accus. Od. ξ, de Deo, δυνάσαι γὰ ἄνευθε. Apud eundem Hom. & Thucyd. μήτε δυνάσθαι θεὸν, magna potentia prædituſ, potentissimus. ¶ Item δυνάσθαι, valere, æstimari. ut Xen. anab. 1. ἢ σὺν Θ δυνάσαι ἐπ' ἐμοὶ ὀδοὺς ἢ ἡμιωβελίου. Aristot. in Oec. ἐξέδυνα πλὴν δεσποτικῶν δύο δυνασθῆναι δεσποτικάς. Apud Aristoph. in Plut. τὸ τελεσθῆναι ἢ π' ἐδυνάσατο. exp. quid sibi vult?

Δυνάμεις, εως, ἡ, potentia, vis, vires, facultas. Xen. Pæd. 7. ὅπως ἐσόμεθα τῷ ὄντι ὁ ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris majora sunt. εἰς δυνάμεις, (Thuc. & aliis) pro viribus. Pro quo dicitur & κατὰ δυνάμεις, unde καθ' ὑπὲρ δύναμιν apud Hesiod. ¶ Item, pro ditione apud Thuc. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Budæus. ¶ Item, medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compositio & structura. Gal. in lib. περὶ κρᾶσ Θ ἡλίου, τὸ πεπραφθαι κατὰ δύναμις & δυνάμεις ὑφαλμικὰς. Item exercitus, copiæ, Dem. pro Cref. & Herodian. Sic & apud Xen. δύναμις ναυτικὴ, πεζικὴ, ἱππική. Et plur. ναυτικαὶ δυνάμεις. Polyb. Item (q. d. valor) pretium, Plut. in Lyc. δυνάμιν ὀλίγου τῆ νομίσματι ἴσωσι.

Δυναμικὸς, ὴ, ὸ, valens, efficax. Et Δυναμικώτερ Θ, valentior, efficacior, apud Plut. & Dioſc.

Δυναμόω, validum reddo, confirmo.

Δύνασις, idem quod δύναμις. Hesych. citatur ex Eurip.

Δυνηρὸς, ὕ, ὃ, potens, pollens. Bud. ex Basil. in Hexaem.

Δυατὸς, ὕ, ὃ, qui potest, sequenti infinitivo, Thuc. Interdum exp. potens, idoneus: ut λέγειν ἢ ἀρχαίων δυνατώτερ Θ, Thuc. lib. 1. Aliquando δύνατ ἢ dicitur proceres, primores. ut οἱ δυνατοὶ Περσῶν Thuc. 1. Item δυνατὸς, qui corpore valet. validus. Bud. ex Lys. ¶ Item q.d. possibilis, qui fieri vel esse potest. ὃ δὴ δοκεῖ δυνατὸ ἀρχὴ, Isocr. Item δυνατὸν ἐστ, cum infin. ut Ιsocr. ἐξ ἢ τοῖς καιροῖς διαφέρεσθαι δυνατὸν ἐστ. quæ mali quoque efficere queunt. Dicitur etiam ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. & ὡς δυνατὸν σαφέστατα, apud Plut. Dicitur etiam εἰς τὸ δυνατὸν & κατὰ τὸ δυνατὸν pro viribus.

Δυνατῶς, potenter, validè. Dicitur δυνατῶς ἔχειν pro δύνασθαι, posse.

Δυνατέω, potens sum. 2. Cor. 13.

Δυνάτησις, ὁ, q.d. potentatum alicujus loci obtinens. Exp. optimas, primas, procer: quæ ἐπιμὴν in plur. ufitatiora sunt. Xen. Pæd. 8. τοῦτ πάντας ἐπιμὰς οἱ δυνάται Περσῶν.

Δυνάτωρ, idem: apud Eurip. in Iphig.

Δυνάτης, mulier potentatum obtinens. Dem. Ph.

Δυνατικὸς, ad obtinendum potentatum aptus. vel potentatum referens. Aristot. pol. 6.

Δυνατεύω, ἐσ, potentatim obtineo, sum princeps. Plut. τῇ πρὶ δυνατεύοντων ἢ χαριτὶ. apud Athen. δυνατεύων αὐτοῖς. ¶ Item, polleo opibus & potentia, apud Isoc.

Δυνατεύομαι, subjectus sum potentatui alicujus, vel imperio, ut δυνατεύεσθ ὑπὸ μείζων Philoni. Et δυνατεύεσθαι ὑπὸ πλ Θ. Galenus.

Δυνατσία, potentatus, potentia, imperium, ditio. Thuc. 3. & Isoc. ad Nic.

Δυνάτμα, quod subest potentatui alicujus seu imperio, ditioni. Exp. & præfectura.

Δυνατσπὸς, conveniens ei qui potentatum obtinet seu principatum, ut δυνατσπὸν ἦθ Θ, apud Dem. Phal.

Compositа.

Α'δύναμις, aff. pro α'δύνατ.

Α'δύναμο Θ, ὕ, ὃ ἢ, imbecillus, viribus defectus. ut senes ἀδύναμοι apud Alex. Aphr. & οἶν Θ ἀδύναμος, Dioſc.

Α'δυναμία, ἡ, imbecillitas. Item virium defectus ad aliquid agendum, q.d. impotentia, i. non posse. ut ἡ περὶ ἀδυναμίαν Antiph.

Α'δυνατία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. l. 7.

Α'δυνατ Θ, ὕ, ὃ ἢ, (in activa signif.) non potens, non valens, invalidus ad aliquid. cui vires non suppetunt ad aliquid. cum inf. ut apud Gorg. ὅτι ἀδυνατώτατοί μὲ τοῦτο ἐσμεν, quia non possumus hæc facere. Sic ἀδυνατος συγγνώμην ἔχειν, &c. Apud Xen. in Pæd. ἀδυνατ Θ γήρᾳ Θ γήρᾳ, fractus senio. Et apud eundem ἀδυνατώτατοι ἀδυνατοὶ εἶναι, invalida habere corpora. Apud τοὺς σώμασιν ἀδυνατοὶ ὄντες, invalidi pecunia. Apud Thuc. ἀδυνατώτατ χρήματα, invalidi pecuniæ. Apud Xen. etiam, mutilus

mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item (in pass. signif.) q.d. impossibilis. ut ἀδύνατος βαστάζεσθαι, qui ferri non potest. Apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους φέρειν, impossibile est tot alere. Interdum cum dat. personæ: ut Plat. de rep. 2. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Deus non potest. Apud Plat. in Tim. ἀδύνατον ἦν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν, Cic. expon. ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere.

Ἀδυνάτως, q.d. impossibiliter. item invalidè, absque viribus, ut ἀδυνάτως ἔχειν, apud Dem. invalidum esse. ἀδυνασί, idem. Hes.

Ἀδυνατέω, ῶ, non possum. Plat. de rep. 2.

Decomp. Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem.

Αὐτοδύναμος, per se potens, ut Deus. Greg.

Ἐνδυναμόω, idem quod δυναμόω.

Ἐνδυναμοῦμαι, exp etiam, convalesco.

Ἐνδυναστεύω, idem quod δυναστεύω.

Ἐπιδυναστεύω, post alium obtineo potentatum seu imperium, aut regnum, impero seu regno post. Synes.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Aphr.

Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè sum potens.

Καδδύναμιν (adverb. pro κατὰ δύναμιν) pro viribus, apud Hesiod.

Καταδυναστεύω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. & Iac. c. 2.

Καταδυναστεύομαι, potentia alicujus opprimor. Aut, sum sub potentia alicujus. ut act. c. 10.

Μεγαλοδύναμος, multum potens.

Μεγαλοδυναμοῦμαι, potentia præsto. Epict.

Παντοδύναμος, omnipotens. Greg.

Παραδυναστεύω, simul regno. ut B. interp. apud Synes. ὁ Ναρσῆ τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul & post eum regnavit. Item παραδυναστεύοντες proceres, quasi imperii participes, Thuc.

ΔΥ'ΝΩ, & Δύω (seu pass. Δύομαι) & Δῦμι, subeo, ingredior. Il. ν. de Neptuno, δῦνε δὲ πόντον ἰών. Il. ζ. χθόνα δύμεναι. Sic & Sol occidens dicitur à poëtis δῦναι ὑπὸ γῆν. Item qui occidunt, (i.e. moriuntur) dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, seu χθόνα: & δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. Il. γ. Dicitur etiam ensis δῦναι cum in cujus corpus penetrat, ut Il. π. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. Mars verò dicitur δῦναι eum quem furore suo percitum reddit: ut Il. ρ. δῦ δέ μιν ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua subire animum: ut Il. τ. ὡς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. Dicitur etiam sol δύειν, (i. occidere) sub. ὑπὸ γῆν seu γαῖαν, quod & in soluta oratione est usitatum, ut docet Bud. qui & δύειν à Theophr. pro mergere seu immergere, ac δύεσθαι pro mergi & sidere poni scribit. Sic & Philo de mundo, αὖ ταῖς κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. ¶ Item δύνω seu δύω, induo: unde δῦναι τεύχεα & δῦσαι ἐν τεύχεσι, apud Homer. Et Metaph. δύεσθαι ἀλκήν, apud eundem. ¶ Δύω, id est, duo. vide in δύο.

Δυσμή, ῆς, ἡ, occasus propriè de Solis occasu: apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς. Metaph. verò apud Hesych. & Suid. δυσμαῖς βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικὸς, οῦ, ὁ, occidentalis, apud Ptol. & Suid.

Δύσις, εως, ἡ, occasus Solis, Arat. & Aristot. de mundo.

Δύτης, ου, ὁ, urinator, Herodot. Item occidentalis. Strab.

Δυτικὸς, qui solet seu amat subire aquas, δυτικὰ ζῶα, apud Aristot. animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis. ut ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphr.

Δύσσομαι (poëticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens) idem quod δῦμι seu δύω, id est, subeo aquas, mergor: ut Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Od. ο. δύσετο δ' ἠέλιος. Et Hesiod. ἀέρηπτο δὲ δυσσομενάων, occidentium. ¶ Item, induo. Hesiod. Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύπτω, f. ψω, aquas subeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ δύπτοντες κεφαλάς, i. mergentes.

Δύπτης, ου, ὁ, urinator, qui aquas subit. Callim. Δύπται τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Composita: ac primùm ex δύνω seu δύω, i. subeo, ingredior.

Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem non patet ingressus. Vnde τὸ ἄδυτον subst. locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. ¶ Item, non occidens.

Ἁλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Aeolicum literæ β pleonasmum. Hesych.

Ἀμμοδύτης, q.d. arenam subiens. Serpens quidam Aetio.

Ἀμμοδυώτης, idem in Anthol. epigr. vide & ψαμμοδύτης.

Ἀμφίδυμος, qui utrinque subiri potest, seu geminos aditus & ingressus habens. ut ἀμφίδυμος λιμήν apud Callim. Et ἀμφίδυμοι ἀκταί apud Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἀναδύω vel ἀναδῦμι, existo, emergo, prodeo sursum, erumpo sursum. Il. α. ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, emersit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Od. ι. μή τις μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ.

Ἀναδύομαι pro ἀναδύω, emergo, existo. cum genitiv. ut ἀναδύεσθαι κρήνης: apud Apoll. emergere è fonte. Et cum accus. Il. α. ἀνεδύσετο κῦμα θαλάσσης, emersit ex unda maris. ¶ Item, respuo, recuso, fugio, detrecto. Plut. Πομπήϊος δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Apud Synes. ἀναδύεσθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, repudiare conditiones, Aristoph. in Ran. οὐκ ἀναδύομαι δέχεσθαι. ¶ Item retracto & muto quod pactum est. Luc. τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν.

Ἀνάδυσις, emersio, item retrocessio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Sicul. l. 5. Item tractatio & mutatio ejus quod pactum est.

Decomp. Ἐξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, emergo, existo. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης, detrectare pugnam.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo.

Ὑπεξαναδύομαι, & ὑπεξαναδῦμι, exp. clam vel sensim emergo. apud Hom.

Διαδύνω vel διαδύω, subeo per medium. A' Bud. apud Plut. exp. per mediam turbam elabor & evado. Apud Aristot. (de atomis) permeo, perlabor.

Διαδύομαι, idem quod διαδύω. ut διὰ τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη. Xen. & διαδύεται πρὸς τὸ ὕδωρ. Theophr. Item elabor, effugio: ut Plat. ἀποσχὼν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται. Item subterfugio, detrecto.

Διάδυσις, permeatio. Item detrectatio, fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem.

Εἰσδύνω, vel εἰσδύω, ingredior. Aphr. εἰσδύνοντα τοὺς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι. exp considerarunt rem esse indignam.

Εἴσδυσις, ingressus, introitus. ut εἴσδυσις μικρά. Aristot.

Decomp. Διεισδύνω, idem quod εἰσδύνω, Aphrod. διεισδύνειν τὴν γῆν & διεισδύνειν εἰς τοὺς πόρους.

Μετεισδύνω, transeo. ut μετεισδύνω εἰς ἄλλο.

Παρεισδύνω, & παρεισδύομαι, idem quod εἰσδύνω. Item irrepo, fallo introeundo & me insinuando. Herodian.

Παρείσδυσις, ingressus, introitus.

Ἐκδύνω vel ἐκδύω, elabor, emergo, ut ἐκδῦναι κακῶν, Eurip. & ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere mortem. Item exuo. de qua signif. vide sequentem compositorum classem.

Ἔκδυσις, emersio.

Decomp. Διέκδυσις, ambages, fugæ & strophæ tergiversationum, ut apud Plut. interp. B. Ἀδιεκδύτως, sine tergiversatione.

Παρεκδύω, exp. excutio. item elabor.

Ὑπεκδύω, clam elabor.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ minister. sic dictus διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονῶν ἐν ταῖς θοίναις, inquit Athen. l. 4.

Ἐνδύω, & Ἐνδύομαι, ingredior, subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τόπῳ, vel ἐς τόπον. Xen. Aristot. & Plut. Sic & ἐνδὺς εἰς γαστέρας apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεται τι τούτῳ καὶ προσφύεται. quod quidam interpr. infunditur. Sic pass. apud Plat. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Item induo. vide in sequenti classe comp.

Ἔνδυσις, ingressus, introitus. Hesych.

Ἐπιδύνω vel ἐπιδύω, superoccido. ut ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. occidere super ira alicujus, quum post Solis occasum iram retinet. Sic & Ephes. 4.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subinde ingreditur, qui tabernam frequentat. Hesych.

Καταδύνω vel καταδύω, penitus ingredior, seu in penitiorem locum ingredior in profundum. καταδύνουσιν εἰς γῆν. Ponitur etiam pro, abdo me. ut apud Luc. ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, i. latitans, abstrusus. Item subeo quasi in suffugium, apud Plut. inquit B. Item verecundor, erubesco, Chrys. καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὰ ἐπιπρόσωπα ἀτενίσαι. ¶ Item demergo, submergo, Thuc. καταδύουσι μίαν ναῦν. Item submergor, ut κατέδυ ἡ ναῦς. Et καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης, Herodot. Apud Luc. καταδὺς sign. demersus urinatorum more seu urinans. Accipitur etiam pro, in profundum defigo. Plut. in Rom. καταδύσας αἰχμὰς εἰς βάθος. Dicitur & Sol δύειν seu δῦναι occidere seu condere.

Κατάδυσις, recessus, latibulum. Item immersio. apud Areop.

Decomp. Ἐγκαταδύω, ut ἐγκατέδυν ὕδασι, in Epigr. subii aquas

Προκαταδύω seu προκαταδύνω, antè demergo seu submergo.

Συγκαταδύομαι, unà demergor.

Νήδυμος, profundus, quem subire nequeas, aut unde vix emergere possis. ut νήδυμον ὕδωρ, ap. Nonn. Sic νήδυμος ὕπνος. Il. π. & ψ. profundus & altus sopor. Sunt enim qui compositum velint ex νὴ & δύω, alii factum dicunt ex ἡδὺς unde ἥδυμος.

Πανδυσίη, ἡ, (q.d. universalis occasus, quo videlicet sidus aliquod prorsus occidit & occulitur) affertur ex Epigr. pro occasu.

Παραδύω & παραδύομαι, idem quod παρεισδύομαι, irrepo seu obrepo, introeo me insinuando, Plat. & Dem.

Παράδυσις, irreptio seu obreptio.

Τρωγλοδύω, cavernam subeo, in cavernam me subduco, seu ingredior in cavernam. in Batrachom.

Τρωγλοδύτης & τρωγλόδυτος, qui cavernas subit, qui in cavernas se subducit. apud Aristot. de an.

Τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens. ut τρωγλοδυτικὰ ζῶα. Item pertinens ad troglodytas. ut τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, apud Diosc. lib. 2. cap. 193. Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha quæ in Troglodytarum regione nascitur.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, idem quod τρωγλοδύω. Arist. l. 3. de part. an.

Ὑποδύω,

Ὑποδύω, subeo, ingredior, ut τάφρον ὑπέδυ. Item subeo vel suscipio, ut πόλεμον ὑπέδυ. Apud Luc. ὑποδὺς de urinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑποδῦμι & ὑποδύνω, ut apud Alex. Aph. ὑποδύνει ἐν τῷ βάθει. Ex Herodot. affertur & pro occulo, & pro induo sub.

Ὑποδύομαι, subeo, subingredior, ut ὑποδυόμενος τὰς κεραμίδας, apud Aristoph. subiens tegulas, item in alia verbi subire significatione, ut πόνον ὑποδύεσθαι apud Xen. & ὑποδύεσθαι τὸν Δία, subire personam Jovis, agere personam Jovis. Item ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdum pro, subrepo, clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui se insinuat in amicitiam alicujus. Budæus exp. colo & observo obsequiosè.

Ὑποδύσομαι dicitur pro ὑποδύομαι, fut. pro præsenti, Od. ζ.

Ὑπόδυσις, exp. refugium.

Χηραμοδύτης, qui subit ferarum latibula, ut urinatores piscium latebras, & venatores sylvestrium ferarum lustra. Vel qui antra & cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit, ut τρωγλοδύτης à nomine χηραμός.

Ψαμμοδύτης, piscis sic dictus quod arenam subeat & in ea se occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur & ἀμμοδύτης, & ἀμμοδυώτης in carmine.

Ἄβυσσος, quomodo huc pertinet, vide in βυθός.

Composita ex δύω, id est, induo.

Ἀμφιδύω, induo, unde part. ἀμφιδύς, qui induit, indutus. Hes.

Ἀποδύω, exuo, ut ἀπόδυσον τοῦτον, exue hunc. Aliquando cum duplici accusat. ut ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi vestem, Il. β. Dicitur etiam ἀποδῦσαι τινὰ τεύχεα. Iliad. σ. arma exuere, id est, armis spoliare. ¶ Item metaph. pro libero. Cum accus. & genit. ut ἀποδύω σε τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀποδύομαι, exuo, ut ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας serpentes dicuntur, id est, exuere senectutem. Item exuo me vel vestimenta mea, ut faciunt luctaturi. Xen. in symp. ὅτι οὐ δεήσει με συγγυμναστὴν ζητεῖν, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. ¶ Item, exuo, id est, depono, excutio à me, vel non suscipio. Polyb. l. 5. φόβον ἀποδέδυντο. Et pro, excutio, vel non suscipio. Plat. de rep. l. 10. τότε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, à nobis excussimus, id est, dicenda non duximus. ¶ Item, suscipio, aggredior, instituo agere, accingor, sumpta metaph. à luctaturis jam se exuentibus, & certamini accingentibus: ut apud Plutarch. de præc. polit. οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reipubl. suscipiunt. Apud Luc. in Asinomo, καὶ ἐπὶ τὴν θερμοτέραν τὴν Παλαίστραν ἀποδύου. Apud Ælian. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, studio philosophiæ se dedidit. Et cum infinit. ut apud Xen. in Oecon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν, aggrederis & instituis docere? Vide Erasm. in proverbio, aut abi aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Aristoph.

Ἀπόδυσις, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio. Plutarch. in Lyc.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur. Peculiariter sic appellatur locus ante balnea ubi se exuunt loturi. Utitur Cicero lib. 3. ep. ad Q. fratrem.

Decomp. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, vicissim me accingo ad suscipiendos labores, vel vicissim labores suscipio, ex can. Eph. concion.

Ἐξαποδύνω, exuo, Od. ε. Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε.

Ἐπαποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior, accingor, adorior. Aristoph. ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτῳῒ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, οὔπω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι.

Προσαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo, Bud. ex Greg.

Συναποδύονται, simul exuuntur, simul se exuunt.

Ἐκδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Metaph. apud Plut. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον.

Ἔκδυμα, exuvium seu exuviæ, quod quis exuit.

Ἔκδυσις, exutio, vel emersio.

Decomp. Μετεκδύω & μετεκδύομαι, ut μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, Plut.

Παρεκδύω, excutio.

Προσεκδύομαι, præterea exuo. Greg.

Συνεκδύομαι, unà exuo, simul depono. Plut.

Ὑπεκδύω, clam exuo seu excutio.

Ἐνδύω & ἐνδύνω, & ἐνδύομαι, induo, (de veste dictum) ut Il. β. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. Xen. ἐνδὺς πορφυρίδα. Et Pass. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδύνοντες τὰ ὅπλα ab Herodot. Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτόν. Xen. induere se laqueis. Apud Diosc. ἐνδύσας εἰς δέρμα, pelle includens. Item ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης, ex Plut. in Publ. nasi depressi ac demissi simitas.

Ἔνδυμα, indumentum. Matth. 22.

Ἐνδυμάτια, (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum, ut autor est Plutarch. in lib. de musica.

Ἐνδυμενία, ας, ἡ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυσις, vestimentum, vestitus. Athen. 12.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς εἱρέμασι πλοκάμους. Ἐνδυτὴρ πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. in Trach.

Decomp. Ἐπενδύω, & Ἐπενδύομαι, superinduo. Item superinduor. Plut. in Pelo. ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. Ἐπένδυμα, q.d. superindumentum. Ἐπενδύτης pro eodem, c. ult. Johan. τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, ubi quidam amiculum, alii tunicam interpr. Sunt & qui indusium reddant.

Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus.

Συνενδύω, simul induo.

Λωποδυσία, ἡ, vestium expoliatio, Λωποδυσίου δίκη, apud Hermog. actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Λωποδύτης, qui vestimentis exuit & spoliat seu nudat, grassator. Dem. in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδύται ἐπέων, compilatores & fures alienorum versuum.

Λωποδυτέω, veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. Aristot. & Plut. Apud Dem. Phil. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον ἐπιὼν [illegible] καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, rapinis infestare & compilare.

Περιδύω, circumvestio, induo. ¶ Περίδυσον, Hesych. exp. ἀπόδυσον. Itidem & Poll. tradit Hyperidem περιδῦσαι dixisse quod alii ἀποδῦσαι.

Ῥακόδυτος, pannis laceris obsitus, ῥακόδυτος στολή, ap. Eur. in Rhes.

Ῥακοδυτέω, ῶ, pannis laceris obsitus sum. Chrys.

Σισυρνοδῦται, sisyrna induti, id est, tegmine seu operculo spisso, de cancris dictum à Lycophr. in Alex.

Ὑποδύνω, induo sub, ut ὑπέδυνεν χιτῶνας τοῖσι εἵμασι, Herod.

Ὑποδύτης, vestis interior seu subucula. Eust. & Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι, pòst induo, seu calceo. Aristoph.

ΔΥ'Ο, duo, δυοῖν, duorum, & fœm. δυεῖν, duarum, δυσί, duobus vel duabus. Xen. Pæd. 4. δυοῖν ὀφθαλμοῖν περιεωρᾶτο καὶ δυοῖν ὤτοιν ἤκουεν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων ἀξία, duarum pecudum pretium, Plut. in Publ. Interdum δύο ponitur ut indeclinabile, pro, duorum ac duarum, & duobus ac duabus, ut ἀπὸ κεραιῶν δύο, apud Thucyd.

Δύω, apud poëtas dicitur pro δύο. Hesiod. & Hom. ¶ Δύω (verbum) vide in Δύνω.

Δύοστον, ου, τὸ, ejusdem est formæ cum πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, &c. Utitur schol. Eurip. & responderi ad ποστημόριος annotat, ut interroganti ποστημόριον, respondeatur, τὸ δύοστον, τὸ τρίτον, &c. vel τὸ δύοστον, τὸ τριτημόριον, &c.

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, dualis, ut δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm.

δυϊκῶς, dualiter, numero duali.

Δυὰς, άδος, ἡ, numerus binarius.

δοιὼ, & plur. δοιοὶ, poëticè pro δύο, id est, duo. Il. ω. φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. Il. ε. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἔοικα. Hesiod. δοιὰ δὲ θεῖναι ἄεθλα.

δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio, quum duabus menti propositis viis, nescit utram sequi debeat. Il. ι. Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας. Callim. initio hymni in Jovem, Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.

δοιάζω, dubito, δισάζω, Hesych. Item consulto, delibero. Hes.

Composita.

Ἐνδοιάζω, dubito, ambigo, hæsito. Hesych. Ἐνδοιασμὸς, dubitatio, hæsitatio, eidem.

Ἐνδοιάζω, dubito. Phil. de vita M. l. 3. οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, alternante proposito. Thuc. l. 1. ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, quod in dubium venisse turpe est.

Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. Ἐνδοίασις, addubitatio. Hermog.

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in dubitationem venire potest, anceps, dubius. Luc. in Scytha, ἐπιστεῦσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Ἐνδοιασίμως, dubiè. Joseph. de antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, alternabat sententia, erat animi dubius.

Ἐνδοιαστὸς, idem quod ἐνδοιάσιμος. Ἐνδοιαστῶς, dubiè, non constanter. Thucyd. l. 8.

Decom. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubitatus, indubitabilis. Phil. de vita M. Ἀνενδοιάστως, indubitanter, haud dubiè. Idem eodem lib. ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, ut sine detrectatione rem comprobarent.

Σύνδυο, duo simul, bini. Dem. cont. Mid. [illegible]

Συνδυάζω, q d. combino, copulo. Aristot. pol. 6. [illegible] πρὸς τὴν ἱππικὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, [illegible] ψιλῶν. Et Xen. in Cyn. τὸ γὰρ [illegible] ταύτην ὥραν. Neutraliter quoque capitur pro [illegible] nif. seu metaph. pro, conjunctionis vinculo copulor, [illegible] suetudinem & commercium habeo, ut in Platonio [illegible] μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, [illegible] ὥστε δώδεκα οἱ ἵπποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν [illegible] etiam de conjugali conjunctione. Aristot. pol. 7. [illegible] & ipse coitus venereus, Athen. l. 7.

Συνδυαστικὸς, ad copulationem & conjunctionem [illegible]. Item copulatione & conjunctione gaudens. Aristot. [illegible] τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, [illegible] ἐν ζώοις.

Decomp. Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla copulatione conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari & conjungi cum alio nequit.

Συνδυάζω,

Δυάζω, &c. vide in δυάω.

ΔΥ'Σ, particula, in compositione tantùm usitata significat ægrè, difficulter, vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui respondet α privativum. Aliquando significationem intendit. ¶ Est etiam participium Aorist. 2. ἔδυν, à themate δῦμι.

Δύτης, δυτικὸς, vide in δυάω.
Δύω, vide in δυάω & in δύο.
Δῶ, δῶμα, &c. vide in δέμω.

ΔΩ'ΡΟΝ, ου, τὸ, donum, munus. (✤ In qua signif. gram. à δίδωμι derivant, ut & donum a do, apud Latinos.) Plat. Pol. 3. δῶρα θεοὺς πείθει καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medæa, πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. ¶ Item, palmus minor qui quaternûm digitorum erat. idem quod παλαιστὴ, seu tertia pars spithamæ. ut tradit Eustath. (✤ In qua signif. etiam à δίδωμι dictum videri potest, quòd eo donemus id quod donamus: vel quòd munera semper gerantur per manus palmum, ut inquit Vitruv. lib. 2. c. 3. Plin. l. 35. c. 14. Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de basilisco), ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἴθυν.

Δωρείτης, ου, ὁ, munerarius, muneralis. Plut. in polit. præc.
Δωρεὰ, ἡ, donum, munus. Isoc. in Plut.
Δωρεὰν (adverb.) dono, gratis. ut δωρεάν τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plut.
Δωρέω, ῶ, f. ήσω, dono. Hesych. in Erg. δῶρον ἐδώρησεν.
Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 8. τῷ δὲ Γωβρύᾳ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τοῖσδε, his te dono. ¶ Item passivè, donor. Soph. in Ajace, & Plat. in epist.
Δώρημα, τὸ, quod donatum est: munus. Aristot. Eth. 1. c. 9.
Δωρηματικὸς, munificus.
Δωρητὸς, οῦ, ὁ, muneribus placabilis, qui muneribus demulceri potest, donis delinitus, Il. ι, δωρητοί τ' ἐπέλοντο. Item donatus, dono datus. Plut. in Cajo. & Dion. Long.
Δωρίσδομαι Doricè, pro δωροῦμαι.

Composita ac primùm ex δῶρον, i. donum.

Ἄδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorum expers, qui munera non accepit, cui munus nullum datum est. Plut. in Pericle, ἀνὴρ ἀδωρότατος. Et cum genit. Thuc. χρημάτων δὲ διαφανῶς ἀδωρότατος γενόμενος, pecunia planè incorruptissimus. ¶ Item, qui non dat. Bud. ex Plat. in symp. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, qui dat benevolentiam, & non dat malevolentiam. ¶ Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, exp. κακόδωρα. quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut sint inauspicata & exitiosa.
Ἀδώρως, sine munerum acceptione, incorruptè.
Ἀδωρία, ἡ, quum quis donis corrumpi se non sinit. apud Poll.
Ἀδώρητος, indonatus. Theocrit. Idyll. 16.
Αἱμόδωρον, herba de qua Theophr.
Αἰολόδωρος, varia donans.
Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subvehit & submittit, i. e. fruges. Dicta est & ἀνησιδώρα ab emittendis ex visceribus suis donis, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Hesych.
Ἀντίδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum.
Ἀντιδωρεὰ, ἡ, remuneratio. Arist. Eth. 4.
Ἀντιδωρέομαι, οῦμαι, vicissim dono, aliud pro alio dono. Aristot. Eth. 8.
Βιόδωρος, victum largiens, almus. Plat. 2. de rep. Terra etiam βιοδώρα dicitur.
Βοτρυόδωρος, botrorum largitor. Aristoph. in Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epitheton à rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur.
Δεξίδωροι, qui munera accipiunt, iidem qui δωροδόκοι, Suid.
Ζείδωρος, vocatur ab Hom. terra quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso η in ει, ut tradit Eust. quòd vitam & ad vitam necessaria donet mortalibus. Vult tamen Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i. e. spelta, esse nominatam. Apud Nonn. ζείδωρον ὕδωρ, aqua vivifica.
Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.
Ἠπιόδωρος, mitia donans. Il. ζ.
Μεγαλόδωρος, qui magna donat, valde munificus. Plut. in symp.
Μεγάδωρος, (poët.) idem. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα.
Μεγαλοδωρία, munificentia, seu donorum magnorum erogatio. Herodian. l. 2. & 6.
Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio. Luc. & Herodian.
Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent & prosint. Ὀνησιδώρα dicitur terra.
Πανδώρα, virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt: dicta (ut tradit Hesiod.) ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur & pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristoph. in avib. πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι, i. τῇ γῇ, vide schol.
Πλουτόδωρος, locupletibus opulentisque muneribus ornans. Hes.

Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus muneribus ornans, varia donans. ut βασιλεὺς ποικιλόδωρος, apud Nonn.
Πολύδωρος, multa dans. Il. ζ. Πολυδωρία, multorum donatio, munificentia multa elargiens. Xen. Pæd. 8.
Σαινίδωρος, donis adblandiens, ut canes cauda. apud Diogen. Laërt.
Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plat. & Synes.
Φιλοδωρία, donandi amor, liberalitas, munificentia.

¶ Composita ex δῶρον, i. palmus, &c.

Δεκάδωρος, qui decem palmorum est. ut δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, apud Hesiod.
Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. δ.
Δωδεκάδωρος duodecim palmorum. ut δωδεκάδωρα κέρα, qualia apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα.
Δίδωρος, qui duorum palmorum est. Plin. l. 35. c. 14.
Ὀρθόδωρον, palma porrecta. Item interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπὸν & extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Poll. l. 2. Ab aliis exp. spithama, teste Hesych.
Πεντάδωρος, qui quinque palmorum est. Plin.
Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est.

Δοὺς, δωτὴρ, &c. vide in δίδωμι.

E

E'Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἒ ψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ͵ε. Eust. ab antiquis hoc ἒ ψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu metri gratia adjecto ι. ut in argumento libri quinti Iliados Homerici. Vide Plutarchi libellum de ει apud Delphos, & Gell. l. 19.

Ἒ, he, dolentis est particula, quæ geminari solet, interdum & quater repeti. Æschyl. in Prometh. Ἆ μαργαίνει με χρίουσ' οὐ κέντροις φοιταλέοισιν, ἒ, ἒ. Et paulò pòst, ἰώ μοι μοι, ἒ, ἒ, ἒ, ἒ. ¶ Item, ἓ, se, pronomen est accus. casus. Plat. Pol. 1. ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι ἓ κελεῦσαι, se expectare. Od. χ, Εἰς ἓ καλεσσάμενος, ad se vocans. Genit. est οὗ sui, & ἕο pro eodem, resolutione poëtica: & εὗ per synæresin seu synalœphen. & εἷο per epenthesin τοῦ ι (quod tamen & pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ accipitur apud Apoll. Arg. 2. εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, i. de me minimè sollicitus sum) & ἕθεν, per paragogen, apud Hom. Dat. οἷ sibi. Xen. Pæd. 7. ἐφρόντιζε μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne sibi avus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: ut Il. α, τῷ οἱ πῦρ Φοῖβος Ἀπόλλων. Et ἑοῖ pro eodem, apud Hom. Ab Apollonio ἑοῖ ponitur etiam cum verbis primæ & secundæ personæ, pro ἐμοὶ & σοὶ, l. 3. In duali accus. σφωὲ & σφὲ, seipsos. Il. α. Jungitur item cum verbo secundæ personæ, pro vos duo, ibid. Genit. & Dat. σφωΐν & per contract. σφῷν, sui ipsorum vel sibi ipsis. Il. α, Καὶ σφωΐν δὸς ἄγειν, ipsis duobus. Conjunctum autem cum verbo secundæ personæ significat, vobis duobus. ut Iliad. δ. In plur. nominat. σφέες, & σφεῖς contractim, ipsi. Herodot. in Polym. Gen. σφέων, sui ipsorum. In Epigram. σφέων ἀδελφὴν, suam sororem. Et contractim σφῶν, pro eodem, apud Thuc. item ipsorum. Et σφείων per epenthesin τοῦ ι, itidem pro, sui ipsorum, ipsorum. Dat. σφίσι, sibi, inter se. Thuc. Plat. Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, signif. nobis. ut apud Apoll. ἄμμι δ' ἔπειτα μεῦ ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι inter nos ipsos. Item ipsis. Et σφὶ pro eodem, usitatius apud poëtas & Iones. Herodot. Item ipsis, (tam duobus quàm pluribus.) Od. δ, καί σφιν τοῦτο βοὸς ἐπιθεῖναι θῆλυ. Accus. σφέας, se. Item ipsos, ipsas, ipsa: tam de duobus quàm pluribus apud Herodot. Et σφᾶς pro eodem, i. se. Thuc. item ipsos. Soph. Copulatum verbo primæ personæ signif. nos. Luc. χρὴ σφᾶς αὐτοὺς διηλλάχθαι λόγους, inter nos ipsos. Σφὲ per Apocopen pro σφέας, i. se, item ipsos, ipsas, ipsa. Apoll. Arg. 3. Item in sing. num. pro, ipsum, ipsam. Soph. in Ajace. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo.

¶ Derivata à pronomine ἓ & cæteris ejusdem casibus formata.

Ἑὸς, οῦ, ὁ, suus, propriè de uno. ut docet Bud. εἰς ἑὸν οἶκον, domum suam se recipere, Apoll. ἑὸς δόμος, domus ejus. Od. ε. Ἑὸς apud Apoll. lib. 3. ponitur pro primitivo οὗ, i. e. αὐτοῦ. ¶ Adjunctum verbis primæ & secundæ personæ significat, meus, tuus. Apoll. Arg. lib. 2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et libro 3. εἰ μὲν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ¶ Pluralibus adjunctum sig. σφέτερος, ut apud eundem Apoll. καὶ πάσιν ἐπ' ἄρσιν [illegible] ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φράζοιντ' ἰδέσθαι, i. e. suis. ¶ Conjunctum cum verbo secundæ personæ, significat, vester. ut apud eundem lib. 3. Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσιν, ἀποπροέλιπόντες Ἰωλκὸν, i. e. matrem vestram. Ὅς dicitur pro eodem, ut σφὸς pro σφέτερος, apud eundem libro 1. Αὐτὰρ τὴν φιλότητι [illegible] πόσιν, suum maritum. ¶ In plur. ἑὰ, sua, dicuntur quæ quisque possidet veluti sibi propria, h. e. bona. Hinc genit. ἑάων, bonorum: quod ea quæ bona sunt quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur. ut apud

ut apud Hom. θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α. Vide Ὅς etiam suo loco.
Σφωΐτερος, ου, ὁ, suus: Apol. Arg. l. 3. εἵνεκεν ἀλκῇ σφωϊτέρῃ πίσυνοι μετέασιν Αἰολίδῃσιν. ¶ Cum verbo secundæ personæ sign. tuus. Apoll. ibidem. Item vester. Il. α.
Σφὸς, ου, ὁ, suus. Apoll. Arg. l. 1. Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, rediimus quisque ad sua. Sic & apud Herodot.
Σφὸς, idem quod σφὸς & ex eo factum, ut σφὰς ex σφέας, suus. Od. ξ, ἐπαυόμενοι μένεος σφῶν. Hesiod. in Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis.
Σφέτερος, ου, ὁ, suus. propriè qui plurium est, ut ἑὸς qui unius. Thuc. πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Apud Aristot. de mundo, τὸ χερσαῖον ζῷον εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νόμους διεξέρπυσαν, ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ & secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel plur. vel singul. num. sunt. Hesiod. in Erg. δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Σφετερίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum converto, mihi assumo, mihi usurpo. Plat. de leg. 8. ἐὰν ὅρους ἀλλοτρίους σφετερίζηται. Media quoque vox in activa signif. usitata est. Xen. Hell. 8. Ἀργείους Κόρινθον σφετεριζομένους.
Σφετερισμὸς, οῦ, ὁ, actio, qua quis aliena sua facit. Arist. Rhet. 1.
Σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interversor. qui aliena vel ea quæ communia sunt in suam solius rem vertit. Aristot. Pol. 5.
Διασφετερίσασθαι, (comp.) sibi vendicare seu retinere, in suos & proprios usus convertere. Phil. de vita M. l. 1. τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, intercipere prædam.

ἘΆ, quidam gramm. tradunt esse ἐκπλήξεως adverb. ex Imper. ἔα pro ἔαε factum. Lat. exp. hem. Plat. in Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. οὐ σχολὴ αὐτῷ, i. hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ φρυγίων οὑτοσί; Apud Æschylum quoque ἆ ἆ, & ἔα ἔα, schol. esse ἐκπλήξεως adverbia scribit, & quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ah: ut Marci c. 1. ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί; Sic & apud Aristoph. in Nub. ἔα, τίς οὑτοσὶ ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; Apud Synes. ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. heu.

ἘΆΝ, si, idem quod εἰ. Cum subjunct. Plat. in symp. ἐὰν εἴπω οὕτως. Arist. de an. ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον, nisi sit asinus quem equa lactaverit. Apud Marc. c. 10. οὐδείς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ, ἐὰν μὴ λάβῃ, &c. i. quin accipiat. Sic & Matth. 26. Reperitur & cum opt. apud Hermog. ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γενόμενον. ¶ Interdum ἐὰν sequente τε geminatur pro, sive, sicut εἴτε. Plat. de leg. 6. τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τε τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ. Et ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε apud eundem l. 11. ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον φωρῶσι.
Ἐάνπερ, si, item licet. cum subjunct. apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali sæpe in Testam. novo: ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12. Sic & Act. c. 2.
Ἂν & ἤν, idem quod ἐὰν, si, Dem. in Mid. ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. Il. α, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. In Epigr. ἢν καὶ, quanquam.
Κἂν (comp.) pro καὶ ἐὰν, & si: ut Aristoph. in Pluto, κἂν μὲν ἀποφήνω, &c. ¶ Sumitur & pro, quamvis, etiamsi. ut Dem. in Mid. πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαι τινός. Plat. Poll. 2. ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. ¶ Item pro, sive: ut Synes. κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur & κἂν εἰ itidem pro, etsi, etiamsi. Cum Indic. Dem. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum opt. Aristoph. κἂν εἴ με πωλοίης, οὐκ ἀντεἰποιμί σοι. Reperitur & εἰ trajectum per tmesin post κἂν. Dem. ibid. κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκοι τις τῶν παρ. &c. Apud Aristot. sæpe κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, & si quid simile, sub. ἐστί. ¶ Item, κἂν pro καὶ & ἂν potentiali particula, atque adeò, etiam, apud Aristoph. Demost. & Xen. ¶ Item κἂν, saltem, Luc. initio Herodoti sive Ætionis, οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. Dicitur & κἢν pro κἂν, vel καὶ ἂν, vel καὶ ἢν: ac sæpe pro, quamvis. ¶ Καν (sine accentu) pro καὶ ἐν, vide in Ἐν.

Ἑανὸς, vide in Ἕω, i. induo.

ἜΑΡ, ρος, τὸ, ver. Il. ζ, ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc. πρὸς τὸ ἔαρ, sub vere. & πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente jam vere. Metaph. Demades apud Athen. l. 13. τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (✤ Etymol. deductum vult ab ἕω, i. mitto, quoniam eo tempore terra omnia emittat.) ¶ Item, sanguis, quòd verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert Eust. ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. φρυγμαίης ἢ ἀρχάδος εἴαρ ἐλαίας. Affertur & ex Callim.
Ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, vernus. ut ἐαρινὰ μῆλα, apud Diosc.
Ἐάρτερος, ου, ὁ, vernus. Nic. in Ther. Πρόσθε βοὸς πέλιγος ἐαρτέρου.
Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego. Athen. l. 12. (de regibus Parthorum) ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ¶ Item, verno, i. vernam temperiem seu amœnitatem refero. Plat. in Axiocho. παντοῖοι δὲ λειμῶνες δὲ ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem flosculis distincta vernant.

Εἶαρ, ρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι. metri causa. Hesiod. in Erg. εἴαρι πολεῖν. ¶ Item, sanguis, apud Eust. & Nic. in Alexiph.
Εἰαρινὸς, vernus. Hom. Hesiod.
Εἰαρίτης λίθος, idem quod αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet.
Ἦρ, ἦρος, ver. (factum ex ἔαρ contractione ε & α in η). Aristoph. in Neb. ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, verno tempore gaudens. Thuc. l. 5. τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, ut meridianum cum æstivo, & sic deinceps: vel quòd diluculum homines ad consuetas operas excitet, ut ἦρ dictum sit ab αἴρω. Od. υ, Ἀ [illegible], summo mane venient.
Ἤριος, ου, ὁ, matutinus, per pleonasmum τοῦ ι, ut tradit Eust. Il. [illegible] ¶ Exponitur etiam, aërius, ab ἀὴρ pro ἀὴρ: ut [illegible] grues. Exp. & matutinus. Od. ι.

Composita.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in, &c. Plut. in Erot. Cum dat.
Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero.

ἘΆΩ, F. άσω, aor. 1. εἴασα, sino, permitto. Cum infinit. Il. [illegible] δ' ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾶς, μήτε ὑβριζόμενος περιορᾶς. ¶ Item, prætermitto, omitto. cum infinit. ut ἐῶ λέγειν. Interdum signif. sino liberum abire, non attingo. Dem. οὐδ' ὅτ' Εὐέργῳ προσηνεῦ λαγχάνειν, εἴασαν με, i. reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses, ut Bud. interpr. ¶ Item, desino, cesso, Bud. ex Hom.
Ἐάομαι, pass. sinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Aristot.
Εἰάω, poëtica epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, sino, συγχωρῶ.
Ἔα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Παρεάω, transmitto.
Προσεάω, insuper sino. Alii exp. simpl. sino, permitto.

Ἑβδομος, &c. vide in Ἑπτά.

ἜΒΕΛΟΣ, sive ἔβενος, ου, ἡ, ebenus sive ebenum: lignum ex omni materie spississimum & gravissimum, cariem non sentiens, de quo vide Diosc. l. 1. c. 130. Gal. in simpl. medic. Plin. l. 12. c. 4. item Theoc. idyll. 15. & Herodot. l. 3.
Ἐβένινος, ου, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

ἘΒΙΣΚΟΣ, secundum medicos, herba quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6. ἐβίσκον sive ἀλθαίαν esse dicit maluam sylvestrem. Diosc. ἰβίσκον appellat, per ι. Plin. & Virg. hibiscum, præfixa aspiratione.

Ἐγγίζω, ἔγγιον, &c. vide in Ἐγγύς.

ἘΓΓΥ'Η, ης, ἡ, sponsio, expromissio, fidejussio. (✤ παρὰ τὸ γύιον, quasi quæ ἐν γύοις, i. manib. rem fidejussam deponit, συνάλλαγμα, vel, ut Etym. vult. παρὰ τὸ γῆν sive γῆ: quod terra reliquis elementis sit stabilior, quam etymologiam & Suidas sequitur.) Odyss. θ, Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.
Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, satisdare, offerre satisdationem. Theophr. in institut. ¶ Ἐγγύη est & ἡ γάμου ἀπογραφὴ, ut tradit Eust. ex Rhet. lex seu desponsio, Poll. Hesychio item σημεῖον ἐν θυήκῃ.
Ἔγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, præs, 1. ut Ascon. exp. satisdationibus obnoxius Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ πέντε δανεισμένας, eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus à testatore. Ἔγγυος οὐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia, i. oppignorata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος, ου, ὁ, (substantive) sponsor, fidejussor, præs. Aristot. Œcon. 2. καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, prædes dare 20 talentorum.
Ἐγγυάω, ῶ, f. ήσω, propriè esse volunt, in [illegible] trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est, sub fide sponsionis trado. Antiph. ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδωκότα αὐτοῦ φυλάττειν [illegible] ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam despondeo & uxorem do. vel etiam desponsam trado. Herodot. ἐγγυᾷ [illegible] spondeo, promitto, fidem do. Aristoph. in Pluto. Εἰ γ' [illegible] ἥξειν ἐκεῖνον, ὡς ἐμ' οἴσω τὰς χύτρας, si mihi promittis [illegible] esse illum ad me.
Ἐγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, voce media, spondeo. [illegible] in Fab. αὕτη μὲν ἐγγυᾶται σε μόνον ἂν τοῖς [illegible] ut ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις apud Dem. contra [illegible] ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, apud Plut. in symp. & Odyss. [illegible] λον, apud Dem. recipio in me eventum rei, præsto [illegible] ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα [illegible] desponsam accipere.
Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium. [illegible]
Ἐγγυητὴς, οῦ, ὁ, fidejussor, vas seu vadis, sponsor. [illegible] Xen.
Ἐγγυητὸς, οῦ, ὁ, sponsionis intercessione promissus, aut sponsione

traditus. unde ἐγγυητὴ mulier deponſa ſeu deſponſata, conjugata. Demoſth.

Compoſita.

Ἀλλεγγύους, duo rei promittendi. Bud. Ἀλλεγγύουσι, ε, τό, (ſubſt.) mutua fidejuſſio.

Ἀλλεγγύως, cum mutua fidejuſſione, invicem fidejubendo.

Ἀνέγγυος, ον, ὁ ἡ ἡ, nulla ſponſionis interceſſione factus. Item non deſponſus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐπαγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictum, eſt non deſponſa, ut ἀνέγγυοι συγατέρες apud Plut. in Rom.

Ἀνεγγυάω, ῶ, fidejubeo.

Διεγγυάω, ῶ, ſponſione facta recipio & libero, quod fit in aſſertione. Thuc. l. 3. ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς φεύξεσιν διεγγυησάμενοι, hoſpitum ſponſione in octoginta talenta dimiſſi. Expon. & repignero. Dionyſ. Halic. l. 7. διεγγυήσωντες τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata. vel quum pecunia vadis loco data corpora redemiſſet. Item oppignero. l. 2. Eſdr.

Διεγγυῶμαι, (voce media) ſpondeo, promitto, i. facturum me recipio. Syneſ. τοῦτο ἢ ὑ σοὶ σόφρα διεγγυῶμαι.

Διεγγύησις, fidejuſſoris interceſſio. Dem. Interdum eſt ſimpliciter, quum quis ſe rem præſtaturum promittit, & effectum iri ſuo periculo recipit, inquit Bud.

Ἐγγυάομαι, idem quod ἐγγυῶμαι. ἐνεγγυᾶσθαι ἢ φίλον, ſpondeo pro amico.

Ἐξεγγυάω, ῶ, ſponſione & fidejuſſione aliquem inter cuſtodias exiſtentem, vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐξεγγυῶμαι, voce media, expromitto. unde ἐξεγγυώμενον, expromiſſor, fidejuſſor.

Ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejuſſio, ſponſio.

Ἐπέγγυος, ſponſionis interceſſione factus, cui contr. eſt αὐτέγγυος ἐπεγγυος γάμος. Poll. ex Lycurgo.

Ἐχέγγυος, cujus tanta eſt autoritas, ut fidem ejus ſequi debeamus quaſi idonei ſponſoris alicujus verbi. vel quo, aut cujus fide, ut idoneo & locuplete fidejuſſore, niti poſſis. Plut. in Publ. ἐπιδώσειν ἱκάνα νομίζων ἐχέγγυον ἀποῤῥῆτον πλαττῶν, cujus fidei concredere poſſet. Rebus inanimatis frequenter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniſſ. πῶς Ἄναξ δ' ἐχέγγυον πῶς φεῖδε πιστὸν, expon. ratum facio. Nonnunquam ita uſurpatur ut par & idoneus apud Lat. i. de cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non poſſis. Herodian. lib. 3. ὡς ὑπάρξειαν ἢ δυνάμων ἔξωθεν ἐχέγγυον ὑπ' αὐτῇ πλοῦτον πλάθει φαντῇ, i. parem tantis opibus. Plut. in Pericl. ἰδεῖς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον ὑπ' ἀξίωμα φεῦς πεισθῆναι ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον ſubſtantivè etiam capitur pro ἀσφαλὲς, ſeu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2. πῶς τε πίστιν ἢ τὸ ἐχέγγυον ἐ ἐφυλάξ φεῦδόντας, prodita fide cuſtodiaque.

Decomp. Ἀ-ἐχέγγυος, contrarium τῷ ἐγγυήσιμος, Thuc.

Κατεγγυάω, ῶ, vadimonio, vel ſponſione vel ſadisfatione obſtringo. Dem. contra Neær. κατηγγυημένου αὐτοῦ φεῦς τὴ πολεμάρχῳ, ſatisfactione eam obligavi apud magiſtratus. Apud eundem τῷδε τὸ ἀργυρεῖα πῶν νῦν κατεγγυῶ ἢ πρὸ πάντα, pueros & navem pro credito pigneror; & manum prædibus bonis injicio, quæ bona ſatisfacceptio habebam obnoxia. Et cum duobus accuſ. apud Platonem, πιστὸν ἢ πῶ ἐγγύῃ πρὸ αὐτοκρατῆς κατεγγυᾶσθαι, hac ſponſorum fide eos qui manu cædem fecerint, obligari. ¶ Dicitur etiam κατεγγυᾶν πῶ κόρῳ, deſpondeo vel deſponſam trado. ut ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶσθαι etiam eſt διεγγυᾶσθαι, & ἐγγυᾶσθαι, ut φεῖς Πολέμαρχον, Κατηγγυῶντο πρὸ ξένιος.

Μεσεγγυητὴς, ὁ, ἡ, qui ut ſponſor intervenit. Bud. eſt interventor, ſequeſter, interceſſor.

Μεσεγγυάομαι, ᾶσαι, apud ſequeſtrem pecuniam deponendam ſtipulor vel contendo. deponi apud ſequeſtrem ſtipulor vel jubeo. de iis dictum redemptoribus, qui ſequeſtratione pecuniæ ſibi cavent. Dem. φεῖς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησαμένῳ ἀργύριον ἐπὶ τίσιν, δίδωσι τὸ ἄργον αὐτῷ. Et in paſſ. τὸ μεσεγγυηθὲν apud Lyſ. & Plat. apud ſequeſtrem depoſitum. Μεσεγγυπάλαι interceſſor, ſequeſter. apud Antiph.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipſum quod apud ſequeſtrem deponitur. ſequeſtrum, ſequeſtratio. Xen. Item pro ſponſione mercedis & pretio ἀργοδοκίας, pro pacta mercede occulta. Æſchin.

Παρεγγυάω, ῶ, adhortatio, allegatio, inſinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidæ eſt παρακατατίθεμαι, eſt item παρέχω. A. B. exp. per manus trado. Plut. ἐξέλαστο ἢ πῶ ἀρχῶ ἀνεκκλήτῳ Δολοβέλλᾳ παρεγγυήσασα, ejuratum magiſtratum tradere. Inde παρεγγυᾶν τὸ σωῖδημα, dare teſſeram. Xen. Pæd. 3. ¶ Eſt etiam cohortor & adhortor, ut imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἑλλήνας μὴ ἀποδειλιᾶσθαι τοῖς φεῦξι. Item jubeo. Xen. Pæd. 4. ὑπισθὲν δ' ἐγὼ παρεγγύησα ἵππα ἄγειν, poſtquam ego referre pedem & milites ſe recipere juſſi. Item mando, nuntio & indico. Syneſ. πρὸς ὑμᾶς ἥκομεν ἀγγέλοις ἢ κοινῇ ἢ ἰδίᾳ, ἵνα πᾶσι παρεγγυήσωμεν, i. indicite, imperate. Poniter & pro denuntio, certiorem facio. Syneſ. βοᾶς ἢ βοιοφόνος, ὑπισθὲν δὲ πε παρεγγύησεν αὐτῇ γῇ πολέμου, ὄφεις ἥξειν πολυς. Item occurro, ex Polyb. frag.

Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo. Plut. in Oth. ὃπερ παρεγγυῶμαι τοῖς ταλαιπώροις, illud ad extremum tibi præcipio.

Πρεπαρεγγυάω, ῶ, antè ſpondeo ſeu promitto. apud Suid.

Προεγγυάομαι, ᾶσαι, inſuper ſponſor fio, inſuper ſpondeo. Conſtruitur cum gen. & accuſ. cum ſignificante pro quo fidejubetur. Demoſt. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fidejuſſione aliquid faciens, ut datis vadibus liberatus. ὑπέγγυα βασιλέως, quæ ſatis accepto credita ſunt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quaſi bona prædia. ¶ Item obnoxius & ſponſione quaſi addictus. apud Eutipid. in Hecuba, cum dat.

Ὑπεγγυάω, ſatisfidato. ὑπεγγυῶσι ἐκποδὼν δεῖν, fidatato promitterent. ὑπεγγυῶσι δικάσειν ἰδίᾳ dicuntur quæ & ὑπέγγυα, & ἐγγυα δικάσιμα.

Φεῖξ γυος, idem quod ἐχέγγυος, ut Bud. tradit. Capitur frequenter pro, par & idoneus ſeu ſufficiens alicui rei ut fidejuſtor locuples vadimonio. Herodot. ὁ φεῖξ γύης ἔιμι δυώμων ποσιστῶν πορρώ ὑτάτω. Et Thuc. φεῖξ γυσὶ τατ ἐφάνη φεῖς τὰ δίκαι, adverſus atrocia plurimum de ſua virtute ſpopondiſſe videbatur.

Ε Γ Γ Τ Σ, prope, idem quod ἀγχῦ, γχύθι. (◆ Euſt. derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν γύᾳ, ut ſit τὸ ἐν ὑπογύῳ ἢ φεῖ χειρι.) Aliquando ſine caſu. Iliad. δ', Σὴ ἢ μαλ' ἐγγὺς ἰὼν, ᾗ ἀκοντιον ἅνει φαυῆ. Aliquando cum dat. Il. χ, ἐγγὺς δὴ τῇ κοιλίᾳ. Aliquando cum genit. ut ἐγγὺς κατέρες ὄζει, conſinis eſt imprecationi ſeu proximus. Ariſt. in Probl. ἐγγὺς δὲλθεν τῦ σεβῆναι ἢ κατακαῦσαι ὑπὸ Δύρκης ἢ Ρόμης, parum abfuit quin. Οὐδ' ἐγγὺς poſt ſententiam negativam eleganter ponitur pro, longè abeſt, nequaquam, Dem. contra Mid. ἔχει ἢ ἐγὼ πάντα, δ' ἐγγὺς. Et pro cor. ἀλλ' ὑκ ἐπαισθάνει σῦτο δ' ἐγγὺς. Sine caſu capitur etiam ut prope apud Lat. i. ferè, fermè, circiter, Xenoph. διαπλεύσαι ἐγγὺς πεντακοσίους πλάδους. Sic apud Thuc. ἵνα ἐγγὺς πεπεῖσθαι. Comp. gradus eſt Ε' γύτερ Φ, propior, propinquior. ſimilior. Dem. ἀγγύτερος λέγω, qui pluſculum rationis habere videtur, Xen. Pæd. 8. ἐγγύτερον μὲ τῷ ἀνδραπόδῳ Θαυάτῳ ὑδὲν ὄζειν ὕπνου. Cic. de ſenect. nihil morti eſt tam ſimile quàm ſomnus.

Ε' γύτερος, propius. Thuc. ἐγγυτέρω ἢ πόλεως. Xen. πὰ ἐγγυτέρω ὄντα, quæ propiora ſunt. Plat. in Apol. ἅσῳ μοι ἐγγυτέρω εἰσὶ γῆς quo to mihi propinquiores eſtis genere. Superl. Ε' γύτατ Φ, proximus. Thucydides libro 8. μάλιστα δ' αὐτοῦ ᾗ δ' ἐγγυτάτω ἐδρᾶτο Et adverbialiter, Ε' γυτάτω & Ε' γύτατα proximè, Thuc. ἐγγύτατα τύτων ἠφίστο μάχης, proximè ipſos. Xenophon. ἐγγύτατα ἢ πόλεως. Et metaph. apud eundem Thuc. ἐγγύτατα τῆς διανοήσεως, animo ad id proximè accedentes. Xen. ἐγγυτάτω ἢ κράτος, proximè id quod optimum eſt. Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, ut ἐγγύς, etiam ſine caſu, pro, ferè, circiter. Thuc. l. 6. ἔπεσε ἢ ἐγγύτατα ὑπό. Pro his reperitur & comp. ἐγγύτερον propius, & ſuperl. ἐγγύτατα, proximè.

Ε' γύτης, ητ Φ, ὁ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. l. 2. Probl.

Ε' γύθεν, ὲ propinquo, cominus. Item propè. Il. σ, ἐπεὶ φόνῳ ἐγγύθεν ἐπῆν. Plut. ad Col. ᾗ πόλας γε, δεῖν ὁ Διὸς, ἐγγύθεν βαίειν.

Ε' γύθι poëticè pro ἐγγὺς prope. Cum genit.

Ε' γγίζω, f. ίσω, appropinquo. Cum dat. Jac. 4. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, ᾗ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς. Matth. 21. ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν παιδείαν, propius accedentes.

Ε' γγισμα, ατ Φ, τὸ, dicitur cranii fiſſura in qua os affectum loco naturali dimovetur & deſidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Sic dicitur ἀπὸ τῶν ἐγγύς, quòd os fractum ad ſubjectam membranam appropinquet. Hieronym. Gal. Ther. l. 6. & in defin. med.

Compoſita.

Ε' γγυς. prope.

Παρέγγυς, propiuſculè. nam φεῖξ hîc ἀλλ' ἤπειρον ſigna. ut in multis. Ariſtot. Pol. 2. ἡ ἢ Καπικὴ πολιτεία παρέγγυς ἰσῦ δεῖ ταύτην, propiuſculè accedit ad hanc. Aliquando habet plenam ſign. ut παρὰ καὶ apud eundem 6. δεῖ δ' ὅτε λίαν ἀπολείπεσθαι τῶν ἡλικίας τὰ πλῆθος ἢ παρέγον, οὔτε λίαν πάρεγγυς ἔῃ).

Παρεγγίζω, propiuſculè accedo, aliquantulum appropinquo, Theophr. hiſt. pl. l. 3. cap. ult. (de ſimilace aſpera) παρεγγίζει ἢ ὡς φῶς τὰ σαρυλίω.

Περιεγγίζω, appropinquo, accedo. Marc. 2. μὴ δ' ὡς ἀμφὶ τὸν φεῖς ἐγγίσαι ὠπῷ δὲ ἢ ὄχλος.

Συνεγγύς, prope. Ariſtot. Pol. 2. συνεγγὺς ἀλλήλων εἶναι, interſe proximè ſunt.

Συνεγγίζω, appropinquo, coeo, συνέπεσον. Diodc. l. 3. c. 95. συνέπεσε τοῖς ἵπποις τῷ συνεγγίζειν τῷ φύσει πόῳ, eſtatis exitu quum appetit autumnus. Idem l. 2. c. 89. ὅπῃ τὸ μετοξὺ μέρος τῦ ἀνέμου συνέγγιζον ἢ πρὸ κερῶν κοίλον, in eo interſtitio ubi pollex brachiali committitur.

Ε' ΤΕΙ' ΡΩ, f. ερῶ, P. ερῆς. Aor. 1. ειρα, expergefacio. ut ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. 2. Et ἐξ ὕπνου ἐγείρε, Od. ο, ſomno excitavit. Item ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis. item ἐγείρω νεκρὸν, excito mortuos, ſæpe in N. Teſtamento. ¶ Item, metaphor. ut Iliad. λ. ὦρτλεε ἢ φίλομαι ἀνιλῶ. Et Iliad. σ, ἐγείρομαι ὀξυ δέρκε. Thuc.

Thuc. 1. ᾗ ἀδικήμασι ἢ πόλεμον ἐγείρειν. Sic Lat. excitare pugnã, ſeu bellum. Item ἐγείρειν μάχ Φ apud Hom. excitare animum. Apud Herodian. ἐγείρειν ὀργὴν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. inſtigo. ¶ Item excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρειν ὑψηλὸν, excitare vel ſtatuere trophæum.

Ε' γερμὸς, expergefio, excitor. ut ἐγερσὶα ὁ κεφάλαιον, Eph. 5. Item excitor à mortuis, frequentiſſimè in N. Teſt.

Ε' γερσις, εως, ἡ, (q.d. expergefactio) excitatio. Item reſurrectio, Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις φεῖ τειχῶν, extructio, in altum ædificatio.

Ε' γέρσιμος, ut ἐγέρσιμον ὕπνον Φ, q.d. excitabilis ſomnus, pro, ſomnus è quo aliquis excitari poteſt. Nonn.

Ε' γερτικὸς, excitativus, excitandi vim habens ſeu provocandi, ut Ε' γερτ, vigilanter. Eurip. (ἐγερτικὸς μυσίας.

Ε' γρομαι, per ſyncopen, pro ἐγείρομαι. Il. β, Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Ariſtoph. καὶ ἐγὼ ἔγρη μισπιλεύθης.

Ε' γρήσσω, vigilo. Il. λ, Πανύχιοι ἐγρήσσοντες.

Ε' γκηγορέω, ῶ, vigilo, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Od. κ. Demoſth. Philipp. 4. Apud Phil. de mundo. ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις φεῖς ὄρανὸν, exp. attollere ſeu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερτ Φ, inexpergiſcibilis, inexperrectus.

Decomp. Ἀ-πανεγείρω, excito, exſuſcito.

Ἐπανέγερσις, idem ac ἀνάστασις eſſe dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. ut διεγείρουσι ἢ φυλάῤῥοντα. Herodian. l. 2. Et paſſ. διεγερθεὶς, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. Δυσδιέγερτ Φ, excitatu ſeu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippoc.

Εἰσεγείρω, q. d. incito, ſeu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω, idem quod ἐγείρω. Ariſtoph. ἐξεγείρει φρῶτον αὐτὸν μάλιστα.

Ἔξεγερσις, excitatio. idem quod ἔγερσις.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Ariſtoph.

Κεφαλληγερέτης, dictus eſt Pericles, quod capite eſſet oblongiore, ut docet Plut.

Νεφεληγερέτης, ὁ, nubes excitans. Jovis epith. apud Hom. Iliad. α. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. Probl. 8. ἀέρα vocat νεφεληγερέτην, vide & comp. ab Ἀ-γείρω.

Νυκτηγερσία, ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus ſurgit. Plut. in vita Hom. Et Strab. l. 8. Νυκτηγερσία pro eodem. q. d. noctiſurgium. Νυκτηγερτέω, noctu excitor & ſurgo vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cæſ.

Νυκτηγερτέω, de nocte ſurgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Περιεγείρω, præcexito, antè excito. Περιεγείρουσι οἱ νεκροὶ. Naz.

Συνεγείρω, ſimul excito, ſimul levo.

Compoſita ab ἔγχελυς facta.

Ἀνήγχελυς, pro ἀνεγχελυς, apud poëtas. Et ἀνεγχελύθρω apud Ε' γχέλυας, apud poëtas pro ἐξεγχελυς. (Luc.

Ζωγχέω, ῶ, in vitam revoco, exuſcito, inſtauro. Epigr. l. 3. Vide & in comp. ex Ἀ-ζωὸς.

Νήγχεος, ὁ, ἡ. inexcitabilis. Apud Homer. ſic dicitur ſomnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνήγχεος, pro eodem. apud Nonn. ἀνήγχεος ὕπνος ὀλέθρω.

Ε' ΓΚΑΤΑ, τὰ, inteſtina, interanea, viſcera τὰ ἔντερα, τὰ καλλίγγια. Il. λ, αἷμα δ' ἐγκατὰ πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucaſ. γύπες ἀνέπησόν σοι τὰ ἐγκατα ἐξαρπίσοντας. Reperitur & dativus ἐγκάτοις, quem Etym. vult συγκεκρῶθαι ἐκ τῦ ἐγκάτοισι, ut φεῖ Κάσιν ex φεῖ Κάσι. Il. λ. μιχθήμεναι ἐγκάτοισι φωτῶν. ◆ Idem Etymol. derivat παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῆς μέλων.

Ε' ΓΚΙΣΣΑ' Ω, ῶ, coitum appeto, vel concipio. Geneſ. 30. ἐγκύησον τὰ φεῖ Σατα ἐις τὰς βάΣΑς.

Ἐγκύησις. Suid. eſt initus, ἔγκυσις.

Ε' ΓΚΡΙΣ, ΙΔΟ Φ, ἡ, fuit opus piſtorium & dulciarium è ſimila quod oleo incoquebatur & meſle indulcabatur. Exod. c. 16. ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. c. 11. ὡσὶ ἡδυπὴ τῦ μάννα αὐτοῦ γεύμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

Ε' ΓΚΩ' ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Ariſtoph. in Nub. ἐγκώμιον φδὴν εἰς ὁ ὐδν, canere carmen de laudibus filii. Apud Iſocr. ἐγκωμίων πυγκύκλειον & ὑπαίνων ἀξίων δεῖ πρὸ eodem, in Panath. Apud Dem. Philip. 2. ὃ μὲ μείζω ὄσι καθ' ὑμᾶς ἐγκώμιον, ſignificat norſtram laudem quàm laudis materiam & argumentum. ¶ Interdum eſt oratio ſcripta de laudibus alicujus. ut ἐγκώμιον Ἡρακλέους, Plutar. diſcrimen inter ἐγκώμιον & ὕπαινον vide apud Ariſtot. Eth. l. 1. c. 13. & Rhet. 1. ◆ Dictum putant ἐγκώμιον, ὼσὸ ἀ κώμης, quod olim ſoleret ἐκ κώμας, i. e. in triviis ſeu compitis cani.

Ἐγκωμιάζω, λόγ Φ, idem quod ἐγκώμιον, ut tradit Euſt.

Ἐγκωμιάζω, laudo, laude ſeu laudibus afficio. Æſch. in Ctef. ἐγκωμιάζειν τὴν ὑπείρων ἀρετὴν. Sic & apud Iſoc. ſæpè.

Ἐγκωμιαστὴς, ῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, (q.d. laudativus, ſeu laudatorius) ad laudationem pertinens. ἐγκωμιαστικὴ ἡ ἐπὶ α, Herm. pro genere demonſtrativo. Item ἐγκωμιαστικὸ ap. Dion. Long. qui ſubenter laudant. ad laudandum propenſi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. laudativè, aut laudatoriè. eorum more qui laudationem aliquam ſcribunt.

Compoſita.

Ἀνεγκωμίαστ Φ, ὁ, ἡ, illaudatus, nulla laude affectus.

Φιλεγκώμιος, ὁ ἐστ, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudib. delectatur, quí laudari cupit.

Ε' ΓΡΗΓΟΡΕ' Ω, ῶ, vigilo. Ariſtot. τὰ ὄνειρα ᾗ ἃ μὲν ἐν ὕπνῳ ᾗ ἃ δὲ ἐγρηγορόσι. ◆ Euſtath. formari dicit ab ἔγρεσις, cujus præt. ἤγερται, med. ἤγρεσ, & Atticè ἐγήγερσ, & cum plenissimo litteræ ε, ἐγήγερται, unde ἐγηγερθὼς, ſervato ε primitivi. Illud autem præt. med. ſæpe ſumitur pro præſenti. unde part. ἐγηγερσὼς apud Plat. & Xen. vigilans. Pro eodem legitur & ἐγήγορθα. ut Il. κ, οἱ δ' ἐγρηγορθασι. Et imperat. ἐγήγορθι, vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορτικὸς, vigilanter, vigilando.

Ἐγρήγορσις, (q.d. vigilatio) vigilia. Apud Ariſtot. & Plut. de lib. inſtit. opp. ὕπνος, i. ſomno. Exponitur etiam, excubiæ. Item vigilantia. Ἐγρηγορτὴς, vigilanter. Ἐγρήγορσ Φ, vigilias aſſerens, & ſomnum arcens.

Ἐγρήγορ Φ, vigil. Thren. 4. Ἐγρηγορικὸς dicitur πομφιλὼ, ὁ Batt. vigil, ſeu pervigil. Apud Ariſtot. ἐγρηγορικοὶ φεῖξεις dicuntur quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus.

Ἐγηγορθέτιαm dicitur, pro ἐγρηγορθέτ. ut Luc. 12.

Ἐγηγόρησις, vigilantia.

Ἐγηγορικὸς, apud Ariſtot. legi teſtatur Bud. ut ἐγρηγορικὸς.

Ἐγήγορθα, apud poëtas, idem quod ἐγρήγορθα, vigilo.

Ἔγηρσις, Gal. in lex. Hippoc. exp. ἐγκέφαλος, vigilia.

Διεγηγορέω, (comp.) vigilo, expergiſcor. Herodian.

Διαγηγορέω, pro eodem.

Ε' γεμαι, vide in Ε' γείρω.

Ε' ΓΧΕΛΥΣ, υ Φ, ὁ, anguilla. ◆ Euſt. vult hoc nomen eſſe dictum ἀπὸ τῦ ἐν ἰλὺϊ χέδαι. Etym. autem ἀπὸ τῦ ἐν ἰλὺϊ ἔχεδαι. Generaliter enim ἐν ἰλὺϊ Φ (ut ſcribit Oppian.) Il. φ, πίνοντ' ἐγχέλυας τε καὶ ἰχθύας. Ariſtot. de hiſt. an. l. 8. ζωοτόκα ἐστὶ ἔνια, ᾠοτόκα δὲ ὀκτὼ ὄντα. Reperitur & maſc. gen. ἐγχέλυες apud Luc. ἔσωσε οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῦ χειρῶν ἁλιέως διολισθάνοντες.

Ἐγχελίς, ωος, ἡ, idem, unde ἐγχελίειος, in plu. apud Ariſtoph. Ariſtot. Luc. Plut. Athen.

Ἐγχέλειος, ου Φ, ὁ, ἡ, q. d. anguillaris, ſeu anguillarius. ut ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro. Ariſtoph. in Acharn.

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarum. apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 8.

Ἔγχος, ους, τὸ, haſta Od. ο. ἄλλο δ' ἄλμυρον ἔγχος. Et Il. χ, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πίπτῃσι. (◆ Volunt gram. dici ἔγχος τὸ ἔγχος, i. tenere.) ¶ Item, ſcio. Soph. ἀμφὶ μὲν καλὸν ἐμοὶ ἔγχος, Apud eundem, φρονῶ δ' ἐγχος, metaph. pro βούλομαι.

Ἔγχεα ſive ἐγχείη, idem quod ἔγχος, haſta. Etymol. verò eſſe vult cuſpidem ſeu ferrum haſtæ. Il. χ, Μακρὰς ἐγχείας μαδόωντας. Item pro peritia certandi haſta ſeu torquendi haſtam. ut Il. β, Ἔγχεϊ δ' ἐκάσσω.

Compoſita.

Καλαυρόγχης, atram geſtans haſtam. Pind.

Χαλκόγχης, ου Φ, ὁ, ἡ, æreа haſta utens, vel ferrea, haſtam æreа cuſpide præfixam geſtans, armatus. Aut etiam, bellicoſus. Χαλκόγχων Τρώων, Eurip.

Ε' γχεσίζω, &c. vide in Ε' γχειον.

Ε' ΓΩ' & ἐγὼν Atticè ἐγω, equidem: pronomen primæ perſonæ, tum in carmine tum in ſolura oratione. Apud poëtas dicitur & ἐγὼν Doricè: ut Il. α, τοῦ δ' ἐγὼν ὄρκον. item ἐγὼνι, itidem Dorice, ut τοῦνι pro σοὶ iidem Dores dicunt. Euſtath. pleonaſmum eſſe ſcribit ſyllabæ νὶ. In genitivo ἐμέ, & per aphæreſin μέ. In dativo ἐμοὶ & ἐσὶ. In accuſ. ἐμὲ & μέ. In duali nominat. & accuſ. νῶ, non duo. & nos duos. Et ναὶ (vel νὼ) per apocopen τῶ. Apud Ariſtoph. in Plut. Βάλ' ναὶ τὼ νὼ. quidam νῶ accipiunt pro accuſ. plur. ἡμᾶς. Item νῶϊν, nobis duobus. αὐτὸν genit. & dativo νῶϊν & per contract. νῶν, nobis duobus. vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. genit. ἡμέων, ἡμείων, ἡμῶν, nostrum. dat. ἦμιν, nobis. Accuſ. ἦμας, nos, & Ionicè ἦμμε, ἄμμε, ἄμμι, & interdum ἄμμε.

Ἐμὸς, ὴ, όν, meus. Hom. Xen. & alii. Τὰ ἐμὰ μέλη. Soph. in El. Dicitur & plur. num. τὰ ἐμὰ. Interdum τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγὼ. apud Hom. Eurip. & Plat. Τὰ δ' ἐμὰ, quæ quidem ad me pertinet. Plat. in Tim.

Οἰμὴ & τοιμὴ & πάμμ, per ſyncopen dicuntur pro ἐμοὶ, & τὸ ἐμὰ. Plat. in ep. ἐμοὶ λόγ Φ, i. meus. Syn. ἐμὸς ὑμὸς ὡς ἔχει πάμμ. res meæ.

Ἡμέτερ Φ, noſter. Xen. Pæd. 4. ὑπὲρ ἢ ἡμετέρων τῶν δὲ ἡμῶν

ἡμῖν αὐτοῖς. Apud poëtas ἡμέτερος, sub. οἶκος, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum nostram. ut Od.1, Et ἡμετέρε (sub. χώρε) patria nostra. Thuc.l.6. ¶ Item qui nobiscum facit, qui à partibus nostris stat. Thuc.l. 4. ὥστε γὰ χωρεῖν τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζον. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς, Gal. Therap. 9. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ ὧδ' ἔχει, i. nos aliter rationem nostram comparavimus, seu nostra ratio aliter comparata est, ut Bud. interp.

Η' ἐμὸς pro ἡμέτερος apud poëtas, pro quo scribitur ἀμὸς seu ἀμὸς Doricè. Theocr. ἀμὸς κακλήθ' ὁ πάντας.

Ε'ΔΑΝΑ, seu potius ἔδνα, τὰ, dos, munera quæ sponsus sponsæ dat, seu ii qui sponsi nomine eam ambiunt. Il. π, Actorides Echeclis filiam Η'χάλατο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πάρε μυρία ἕδνα. Et Od.λ, ac γ, Μυρίοθοι αἰπήεντ' ἄλοχον καὶ ἕδνα δόσαντες. ◆ Etym. & Buft. dici volunt παρὰ τὸ ἅδω, quasi ἥδανα, quòd iis exhilaretur & concilietur sponsa sponso. vel ἕζω, quasi ἕδρανα & ἐνέργυμα τῆς γάμου.

Ε'δνάς, epulum, quod acceptis munerib. sponsa libi paratur. Hes.

Ε'δνή γιτών, tunica quam primam sponsa sponso dat, tunica jugalis & sponsalis, vel etiam nuptialis.

Ε'δνῶδαι esse dicitur dotem dare uxorem tradendo. in Epigr. τίς ἐδνώσατο γυναῖκας; videtur tamen potius esse, datis jugalibus donis ducere.

Ε'δνωτὴς, οῦ, ὁ, socer, qui filiam elocat addita dote. Etym.

Ε'δνωτὶ, Hesych. quæ sponso jam nupta est vel despon sata: nimirum donata ab illo τοῖς ἕδνοις & donis jugalibus.

Ε'εδνα, sive ἐέδνα, pleonasmo τῆς ε dicitur pro ἕδνα seu ἔδνα. Od. ζ, θ, ο, π, & alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti. ut Od.α, de parentibus Penelopes, Οἱ ἢ γάμον τεύξειαν καὶ ἐπιτώσαντο ἔεδνα. ⁂

Πολλὰ μάλ' ἄεσα ἑοῖσα φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.

Ε'εδνώδαι pro ἐδνῶδαι, dote data elocare. ut Od.β.

Ε'εδνωταὶ pro ἐδνωταὶ: ut Il.ι, ἐπεὶ ἐπὶ ἐεδνώταὶ γε κικλή ἐεμβρ.

Compofita.

Α'εδνος. Hesych. exp. ἄφερνος, item πολυφερνος, i. dotis expers. & multa dote beatus. Nam a in compofitione & segnitiæ est & ἐπιτατικὸν.

Α'εδνωτος, indotatus, propriè de sponsa aut uxore quæ à sponso seu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum sponsi & mariti solebant ἐδνώσασθαι suas γυναῖκας.

Α'νέεδνος, idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur sponsa & respectu sponsi à quo sponsalium munerum nihil accepit: & parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione, ut ἄφερνος & ἄποινος. ut Il. ι, ἀνέεδνον ἀγέλιθα Περὶ οἷσιν Πηλῆϊ. Et Il.ρ, Η'τοι ἢ Πειρίθοιο θυγατρῶν ἑνὶ φ̣ θέλεσκε Καισίγνητον ἀνέεδνον, petebat sine dote sibi dari.

Ε'δος, Ε'δρα, &c. vide in Ε'ζομαι.

Ε'Δ Ω, (præt. ἐδήδοκα, cætera tempora non sunt in usu) edo, comedo. Il. μ, ἐδηοτὶ τε πίονα μῆλα. Alexis apud Athen. lib. 12. κρίνω λέοντ' ἂν ἐδήδοκα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus. Od. φ, Μὴ κέρε ἵνες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο θανάτοιο. Et metaph. edi dicuntur κλήματα, ῥυμοὶ & hujusmodi. Od. ξ, Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κλῆμα τὴν πίνουσιν ἐδωσι. Odyss. ι, Κείνου θ' ἁμᾶς καὶ πάντα τε ᾠ ἄλλοι δυσὶν ἐδώσιν.

Ε'δώλιος, edor, comedor. Od. χ, Ὅσσα τοι ἐκπέπρο ᾠ ἐδώδιμ' ἐν μεγάροισι. Et ἐδώδιμος, apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2. εἰ τις αὐτὰ ἐδέτην fi quis eis vescatur. Et Il. χ, Αἰδόλαι δ' ἦλθ' ἔδοντα. Et Il. ω, Σὺ δ' ἔδεαι κρεῶν ἠδὲ πίνεαι, edam. ut φοίνιαι, πίονται, Atticè. Aristoph. ὡς ἔστι τοῦ γ' ἐμοῦ ἔδειν, non de meis comedes. Sic Plat. de rep. ἀμέλει σίτου ἔδη γε νῦν πάρ. præt. med. ἐδώδε, unde partic. ἐδώδιος.

Ε'δεσμα, τὸ, edulium, cibus. Isoc.

Ε'δεστὴς, οῦ, ὁ, comestor, ἐδεστὴ κρεῶν ὠμοβρῶτ, carnib. crudis vescentes.

Ε'δεστὸς, ὴ, ὸν, edulis, esculentus. Bud. ex Aristot. Et ἐδώδιμος plur. num. edulia, esculenta.

Ε'δηρ, ατος, τὸ, idem quod ἔδεσμα. Et sæpius ἔδαρ, per Epenthésin τοῦ ι, metri causa pro eodem apud Hom. sæpe, ut Il. ρ, & Od. α, μ.

Ε'διάζω, apud Persas est ὀφυδέσας, præguftator. postmodum verò sic vocatus fuit ὀπτοτάτης ἢ δίαιτ διαιτάσας ὡ παρακαλοῦσι, ut Fust. & Suid. tradunt, seu ὀπτιμάτης δείπνε, ut Hesych. Vide & Ammon.

Ε'διδὼν, ὁντος, ἡ, phagedæna, serpigo. ab exedenda carne.

Ε'δικὸς, ὸν, ὴ, cibus. quod comeditur. Odyss. ξ, Ἅπασι ἐδικὸν ἐδὲ ποτὸν.

Ε'δίτια, τὰ, convivia publica. Plut. in Lycurgo.

Ε'δώδιμος, cibus. quod comeditur, esus. Plat. l. 1. de rep. ἐν τοῖς ἐδωδίμοις ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. ad Glauc. ἢ ἧττ ἐγχεφάλου ἐδωδή, exp. esus viperarum, i. quum eduntur viperæ.

Ε'δώδιμος, ος, ὸν, ἢ, qui esui est. edulis, esculentus. Thuc. l. 7. & Diosc. l. 3. c. 66.

Ε'δώδιος, edax. Hippoc. de vuln. in cap.

Ο'δός, Ε'δου seu ἐδόου, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compofita.

Α'γεδωδὸν, ὁντος, ἡ, aspis. fic dicta ἀπὸ τοῦ αὐτὸν ἐδεῖν.

Α'πέδω, abedo. unde in paſſ. ἐὰν τινὰ πληγὰς ἀπεδῶσι τῷ βάμβᾳ, Euſt. ex Plat. Sophiſta.

Ε'ξέδω, exedo.

Θεσπιδέσιος, ος, ὁ, ἡ, corroſus & exeſus à tineis, apud Theophr. Dicitur pro eodem & Σπολιδέατος. apud Theophr. Luc. Syn.

Dec. Α'σπαλέσιος, a vermiculis non arroſus ſeu exeſus. vel etiam qui à vermibus non arroditur. Theophr. hiſt. pl. l. 5.

Κατέδω, comedo. κατεδηδοκὼς τὰ παρῶα apud Poll. Et Il. ξ, Ὄφρα μοὶ Δεκαμ. Κατέδω, ante comedo. (κατέδων.

Περικατέδω, inſuper comedo. Apud Athen. l. 12.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo.

Προέδω, antè edo. unde προεδεσθείς, q. præſitatus.

Ω'μοφαγὸς, ὁ, ὁ, crudivorus. qui crudis veſcitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ, ἀλλ' οἰωνοὶ Ω'μοφαγὲ ἐρίσαι. In Epigr. l. 2. ὠμοφαγὴς ἀφ. Et αἰετὸς ὠμοφαγὴς apud Apoll. Arg. 2. Item ſævus & immitis. Il. ω, Ω'μοφαγὴς ἠδ' ἀπηνὴς, crudelis & infidus homo.

Ε'λεδώνη, Μέλεδω, Μελεδώνα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε'εδνα, &c. vide in Ε'δνα. Sic Ε'είδω, vide in Εἶδω. Ε'είκοσι in Εἴκοσι. Ε'είκω in Εἴκω. Ε'ελπομαι in Ἔλπομαι. Ε'είρω in Εἴρω. Ε'έργω in Ε'ργω. Ε'έρση in Ε'ρση Ε'δ'ς in Ἑός, seu Εὗ.

Ε'ΖΟΜΑΙ, f. ἑδέσομαι, ſedeo. Il. β, Ε'ζετο δ' ὀρθωθείς. Od. γ, Ε'ξείης ἔζοντο κλισμοῖς τε θρόνοις τε. Ε'ζόμ, autem fig. ſedere facio ſeu colloco, pono. Hom. εἵσου λόχον. Herodot. εἷσε ἄνδρα ἐς θρόνον, perduxit in ſolium poſuit. ◆ Ab ἔω colloco.

Ε'δρα, ἡ, ſella, ſedes. Xen. Præd. 6. ἐκπολίσας ἐκ τῆς ἕδρας. Apud eundem de re equ. ἕδρα ἵππου. ¶ Item ſella ſeu ſedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Præd. 8. τίνος γὰρ ἂν μᾶλλον ἢ ἀρχικὸς ἡ ἕδρας ἢ πόμπιμος πυκάς ἐγένετον. ¶ Item, ſedes, i. ἐπικαθέδρα. Hippoc. ἐν τῇ μοχλικῇ. ¶ Item ſedes, i. domicilium. apud Soph. in Trach. Et apud eundem ἕδρα ναύλοχος, navales ſtationes. ¶ Item baſis & fedimentum. Plut. in Dem. ¶ Item, apud medicos (ut & ſedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior continendis tranſmitendisque excrementis deſtinatus. Bud. ex Dioſc. ¶ Apud Hippoc. l. de vuln. cap. eſt oſſis fracturæ ſpecies ejuſmodi, ut in eo teli veſtigium remaneat atque appareat quò telum impactum fuit. ¶ Item, confeſſus. Od. γ, Ἦ ἔον δ' ἐς Πολίοχον αὐδήσαι ἀγρυιὴν τε καὶ ἕδρην σωὴν δρια. ¶ Item, ſeſſio, ſeſſitatio. Athen. l. 14. Οὐχ ἕδρας ἕρχον ὑπ' ἀμελείας. Sic & apud Thuc. l. 5.

Ε'δραῖος, ος, ὁ, ſedentarius, ſeſſularius, ſeſſilis. Xen. de rep. Laced. οἱ πολλοὶ ἧσσ τὰς τέχνας ἐγκτῶν ἑδραῖοι εἰσι. Item ſtabilis. ut apud Euripid. κρῖσις ἑδραία ſtabilis ſedeto. & ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia ſtabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικὰ.

Ε'δραῖως, q. d. ſeſſim apud Hippoc. Item ſtabiliter, firmiter. Herodian. l. 3.

Ε'δραῖος, ος, ſtabilio, firmo. Bud. ex Luc. Ε'δραίωμα, baſis, fundamentum, firmamentum.

Ε'δράζω, f. άσω, ſtabilio, firmo, fundo. Damaſc. ὃ ἑδράσας τὸν γλυκὺν ὑπ' ἐδενός.

Ε'δρασμα, firmamentum, fundamentum.

Ε'δρανον, ου, τὸ, ſedes, Soph. Item ἕδρασμα, baſis, ex Epigr.

Ε'δραῖος, ὸς, ὁ, ſtabilis. Ε'δραῖος, ſtabiliter, apud Euſt.

Ε'δρήεις, ωντ, ὁ, ἡ, ſeſſilis, ſtabilis. Heſych.

Ε'δρικὸς, ὴ, ὸν, ad ſedem pertinens, ut ἐδρικὸς φάρμακος apud medicos, pharmaca ſedi accommoda. & ἐδρικὰ ἕλκη apud Aegin. ſedis hulcera, ſedem infeſtantia.

Ε'δρώουσι, ῶσαι, ſedeo, ſedem habeo. Heſiod. in Theog.

Ε'δριον, ου, τὸ, conſeſſus. Heſych. (ride.

Ε'δος, ους, τὸ, ſedes, ſella. ut ἀσφαλὲς ἕδος, Od. ζ. & Plut. in Pe- ¶ Item, ſolum, ἔδαφος. Euſt. ¶ Item ἕδεσμα. Suid. i. baſis, firmamentum. ut πίστιν ἑδ' ἀσφαλὲς αἰεὶ ἔαῖε, apud Heſiodum in Theog. ¶ Item delubrum, ædes ſeu ædicula. locus in quo eorum ſimulacra collocantur, apud Iſoc. τὰ ἧττ ἔνδον ἕδη. Item, ipſum ſimulacrum. Plut. in Solon. ἑξῆ ἕστες τῶν ἕδε κρέκλων. ¶ Item (ſicut & ἕδρα & καθέδρα) mora. Interdum cunctatio, & q. d. ſeſſitatio aut defidia. Soph. in Ajace, Χαιρόντων, ἐχυρὸν οὐδὲν ὄχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodot. l. 1. ἐφ' ἕδρης ἧ ἐποιεῦντο ἐπὶ τοῦτο.

Ε'δύλιον, τὸ, idem quod ἕδρασμα: item ἔδαφος.

Ε'ιδώλιον, ου, τὸ, pro eodem.

Ε'δώλιος, ος, τὸ, ſedes. καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. ¶ Ε'δώλια peculiariter in navi dicuntur ſcti, i. tabulata in quibus remiges ſedent, tranſtra & juga à Lat. appellantur. Soph. in Ajac. ἀμφὶ δὲ νεῶν Α'κρώτερον ἧδε ναυβοῖοι ἑδώλιοις Πυρὸς φλόγωτ. Sic & Herodot. l. 1. Et Ariſtot. mechanic. q. 7. ¶ In theatro etiam ἑδώλια vocantur ſubſellia è quibus ſpectatur. Poll.

Ε'δωλεύω, f. εύσω, ſedeo. Suid. Poll. l. 4.

Ε'δωδὴ, ῆς, τὸ, ſolum. Æſch. contra Ctef. ἐβλ τῆ τ πατρίδι ἐδώδιμε. ¶ In domo ſignificat pavimentum. ut apud Athen. lib. 12. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Ariſtot. l. 4. an. περὶ τῆ ἐδώδιμ τ θαλάττης, in fundo maris.

Ε'δω-

Ε'δωλίζω, f. ίσω, ſolo æquo. Item ſolo allido, ſeu ſimpl. allido. Syn. epiſt. 57. μικρὰ ἐν ἕδωλίοις τὰ πήματ' αὐτῶν ποιῆ τὸν πόρπαν. ¶ Item, pavio, pavimento. Theophr. 3. de cauſ. ὥσπερ ἐδωλιζόμενος τ γῆς.

Ε'δώλιον, ου, τὸ, diminut. ab ἕδωδ. Euſt.

Δ'απέδω, & παρεδω quomodo ex ἔδωδ facta ſint vide ſuis lo.

Ε'δρα, Ι'ζω, ἱδρύω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis. (cis.

Compoſita: ac primùm ex ἕζομαι.

Α'κάθεζω, ſublatum ſedere facio, ſublatum colloco & pono. Il. γ.

Ε'ς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον σφῶν ἔμπεδον ἦτορ.

Ε'φέζομαι, inſideo, Iliad. γ, Δὰν δ' ἄρα οἱ ἐφεζόμενοι. Item incubo. Bud. ex Theophyl.

Ε'φέδρα, &c. vide in ſequenti claſſe compoſitorum ex ἕδρα.

Ε'φεδρίς, τὸ, humile. Heſych.

Καθέζομαι, ſedeo, idem quod ἧζομαι. Plat. Pol. l. ἐκαθεζόμεθα ἐν παρ' αὐτὸν. ¶ Item, de exercitu dicitur pro, ſedes ſuas locare, caſtra metari. Thuc. 2. ἧ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο.

Καθεδρὰς, ὦ, ὁ, conſeſſus, ſedes. Ariſtoph. in Veſp.

Καθέδρα, ſedes & domicilium. Heſych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

Decomp. Α'ντικαθέζομαι, ex adverſo ſedeo, ſeu conſideo, oppoſitus alicui ſedeo. Item ex adverſo caſtra habeo, è regione adverſarii caſtra metor, vel metata caſtra habeo. Exp. etiam, ex adverſo aciem inſtruo, apud Thuc.

Ε'ξεδρὰ, ὦ, ὁ, ſedes. Ariſtoph. in Plut.

Ε'ξεδρεύω, inſideo. Thuc. l. 3. ἧ ἐξεδρεύοντο ἐδήουν τὴν γῆν.

Ε'πεδρεύω, conſido. Ariſtoph. in Plut.

Παρεδρεύω, aſſideo, à latere conſideo, Plat. in Char.

Περικαθέζομαι, circumſideo, obſideo. idem quod περιέδημαι.

Περιπαθέζομαι, præſideo. Cum genit. apud Greg. unde οἱ περικαθεζόμενοι τῆς λαῦ, epiſcopi qui populo præſident. apud eundem.

Περικαθέζομαι, aſſideo. unde περικαθέδρα apud Æſch. exp. aſſidebis. Metaph. apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur περικαθῆσθαι ἧ περιεδρεύσαι τοῖς πράγμασι, aſſiduè incumbet aut inſtabit. Item obſideo, hoſtiliter conſido. Thuc. 1. περικαθεζόμενοι ἧ τὴν πόλιν, ſtativa habentes ad urbem.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Παρέζομαι, aſſideo, juxta ſeu à latere ſedeo. Il. α, de Thetide. Η'ειε γὰρ σοὶ γε παρὲξ ἔτο ᾧ λάθε γόνυα.

Πεδεδρῶν, &c. vide in ſeqq. comp. ex ἕδρα.

Πλέζα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἕδρα.

Α'φεδρὼν, ῶνος, ὁ, purgatio menſtrua mulierum, menſes muliebres. Dioſc. l. 2. c. 85.

Α'φεδρὼν, ῶνος, ὁ, latrina. Matt. 15. Dictum vocabulum à ſeorſim ſedendo.

Α'φεδρία, ὁ, ἡ, idem quod ἄφεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ος, ὁ, ἡ, diſſidens. cui contrarium συνεδρος. Erat autem verbum augurale. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. Exponitur etiam ſubſtantivè διφανὲς, ἢ λαμπὰς καθέδρα. apud Heſych. Citat Bud. ex Athen. l. 5.

Δικαθεία, diſſidium. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Δίεδρον, ου, τὸ, biſellium, ſellæ genus. Δίεδριον, ου, τὸ, ſellula. Suid.

Δωδεκαέδρος, ου, ὁ, ἡ, duodenos in ſitus ſeſſilis. Plut. de placit. Phil. l. 2. c. 6.

Εἰκοσαέδρος, qui vicenorum ſeſſuum eſt. Plut. loco citato.

Ε'νέδρα, inſidiæ. Thuc. l. 3. οἱ ἐκ τ ἐνέδρας qui in inſidiis ſubſident. Idem l. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, inſidias tendere, ſtruere, collocare, ponere.

Ε'νεδρον, ου, τὸ, idem, Act. c. 23. Item inſidioſum.

Ε'νεδρίς, idem quod ἐνέδρα, inſidiæ: Hippoc. ep. ad Demag.

Ε'νεδρος, ος, ὁ, ἡ, incola, inquilinus. Soph. in Philoct.

Ε'πεδρεύω, inſidior. Plut. in Fab. ἐπεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ πλοῦν πολὺν, inſidias ei tendens. Et paſſ. apud Xen. τὰ ἧ ἧττ ζώων ποτὲ ἐπεδρεύ- ¶ quibuſdam animalibus potu inſidiæ ſtruuntur.

Dec. Α'ντεπεδρεύω, mutuæ inſidiæ: quibus nimirum ei qui nobis inſidiatur, viciſſim inſidiamur. Polyb.

Α'ντιπεδρεύω, inſidias molior modò huic, modò illi. ut apud Hippoc. ep. ad Demag. α'ντιπεδρεύοντ βασιλέι.

Ε'ξέδρα, ἡ, exhedra. propriè (ut ſcribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud. annot. exhedram hodie dici poſſe loca quæ in periſtyliis ſodalium canonicorum aut monachorum, i. clauſtris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à ſedium frequentia & ſeſſitandi commoditate nomen accepiſſe. Apud Cic. autem pro ſella ſtudiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridianum accommodatus eſſe ſoleat. Plut. in Brut. ἧ ἡ βαλὴ ἐκ τοῦ ἐξέδρου περιστάσεως.

Ε'ξέδριον, diminut. apud Cic. in ep. ad M. Fab. Gall.

Ε'ξεδρος, ος, ὁ, ἡ, cui opp. ἔνεδρος, qui in ſede & domicilio ſuo non eſt, à ſede & domicilio ſuo abſens, remotus aut expulſus. Soph. in Philoct. ὐκ ἐξεδρὸς ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ. Eurip. ἐξεδρεύει χθονὸς, extorres. Apud eundem metaph. ἐξεδρος φρενῶν λόγοι. Apud Ariſtoph. ὅταν ἐξεδρος χάεσχ ἔχων, eſt vocabulum augurale, ut δίεδρος & σωλεδρος.

Περιξέδριον, aff. pro, prætorium.

Εὐεδρος, cui facilè inſidetur. ut δ'εδρος Ἰασων, Xen.

Ε'φέδρα, ἡ, q. d. inſeſſio. Plat. Pol. 1. ¶ Item, herba quam & Cauſcum appellant, ſic dicta quòd quòd arboribus inſideat.

Ε'φεδρεῖον, τὸ, natium prominentiæ ſuper quibus ſedetur. Cœl. Rhod. l. 2. c. 46.

Ε'φεδρεύω, inſideo. Peculiariter verò, inſidio tergo alicujus, quod fiebat in ludo, qui & ἐφεδρισμὸς: hinc dictus eſt, & ἐφεδρισμαῖος. Vide Poll. & Heſych. Ε'φεδρεύσαμεν, qui ità illo ludo. devicti manibus à tergo junctis inſiſtentes portabantur.

Ε'φεδρος, inſidens: ut Soph. in Philoct. ἐφεδρος τοξοκτόνων Ἀχαιῶν appellas, inſidiatorem tergo lecutus. Sic de exercitu in terrâ expoſito, apud Eurip. ἐφεδρος ἀσπὶς ἑπτάβοος, & ἐφεδρος τῶν Ἑλλήνων pro ὄπισθεν. ¶ Hæſych. eſt etiam ὑποκάθεδρος. ¶ Item, ſubſeſſor, inſidiator. item qui eventum aucupatur, insidiis, inquit Camer. Ariſtophan. Ran. ἐφεδρος, καθάπερ ἐν ἀγῶσι Ἕλλησι Polyb. captator & obſervator occaſionis. Item pro ſubſidio & ſuccenturiato ſubſeſſore, apud Synef. ¶ Item adverſarius. Apud Euripidem in Phœniſſ. ἐφεδρος Α'ρεως δορὸς, adverſarius hoſtis exercitui. ¶ Item ſucceſſor, Herodes. in Τερπ. Interdum & ſubſtitutum ſignificat.

Ε'φεδρεύω, inſideo. Item ſubſideo, ſubſidens inſidior. Et generaliter pro, inſidior. Plut. Α'σφὶς πάντ ἐφεδρεύοντ. Herodian. ἐφεδρεύον αὐτοῖς ἀπὸ τῶν ὀρῶν ὁ στρατὸς, inſidias ſuſpectabant. Item victori imminco, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Iſocr. Item imminco in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς πόνοις ἧ κακοῖς. Bud. ex Polyb. captare occaſiones ex locis & tempore ibus. ¶ Item, ſubſidio ſum. unde ἐφεδρεύοντες dicuntur etiam triarii in poſtremâ acie collocati, ex Bud. in annot.

Ε'φεδρεῖα, ſeſſio, ipſe ſedendi ſeu inſidendi actus. ut ἡ ἐπὶ τοῖς ἱδρύμασιν ἐφεδρεία, Ariſtot. Eſt etiam ſubſidium, præſidium. Polyb. ἐ βαλλόμενοι εἶον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πλοῖ καπελαύειν πόνον. Et ἐφεδρείαι ἐγίγνετο τῶν ἵππ, l. 2. ſubſidii loco.

Dec. Παρεφεδρεύω ου, ſum in ſtatione ad te protegendum. Plut.

Καθέδρα, ἡ, ſedes, ſella, ſedile. Xen. in Cyn. ἐπὶ γὰρ καθέδρας τῆς λαγῷ. Herodian. l. 1. ὃ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἢ σεμνεῖα, ἢ ἐν τῇ ἀρχῇ, non in ſella ipſa faſtigium dignitatis, ſed in operibus ſitum. Accipitur etiam (ut ἕδρα) pro mora. Thuc. l. 2. ἐν τούτῳ δ' ἔβραδυ ὁ στρατὸς τ Α'ρχιδάμου τῇ καθέδρᾳ ἐ ἐχρ. Dicuntur etiam καθέδραι, dies luctus. Heſych.

Decomp. Περικαθέδρα, ἡ, primus locus in conſeſſu, prima ſedes. Luc. 11.

Συγκαθέδρος, ου, ὁ, ἡ, aſſeſſor.

Ο'κτάεδρος, qui octenorum ſeſſuum eſt. Plut. de plac. Phil. l. 2. c. 6.

Πάρεδρος, aſſeſſor. ἡ παρεδρος τῆ ἀνθρωπίνῃ ἅπα. Phil. de vita M. l. 2. Item παρεδρεύοντες peculiari ſignif. aſſeſſores qui adhibentur δέκατη. Dem. in Mid. Vide Poll. Item poſtea συγκλητικοὶ dicti fuerunt. Exp. & conſiliarius, item auxiliarius, & aſſecla. Παρεδρεύειν virtutem dæmonicam dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euſeb. annot. Cœl. Rhod.

Παρεδρεία, aſſeſſio. Item dignitas eorum qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, aſſideo. item aſſiduus ſum alicui in re.

Παρεδρεύομαι, ῶμαι, aſſideo. Item voce activa παρεδρεύειν. Appll. Arg. l. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui conſtanter aſſidet. Item qui aſſiduus eſt aliquo in negotio. Heſych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανηπάρεδρος, incertis ſedibus errans, vagus. Sic Ariſtot. l. 1. an. vocat. molam.

Πολύεδρος, multas ſedes habens.

Πρόεδρος, prima ſedes, primum ſubſellium. Poll.

Πρόεδρος, qui ſedet in prima ſede ſeu in primo ſubſellio, præſes, præſul, antiſtes. Et πρόεδροι, magiſtratus.

Προεδρία, q. d. (præſidentia) ſedis vel loci prærogativa. Herodian. l. 1. τὴν προεδρείαν ἀπονεμάσης τῇ τῶ βασιλέως γυναικί. Plut. περὶ δυσωπίας, Η' ἀ φιλόπτωχος πόνος ἐκπλοῦτα ἢ προεδρείας. Apud Æſchin. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν πάντων, ſedibus primis vel honoribus primis dignari.

Προεδρεύω, præſideo, ſum præſes. Cum genit. ut οἱ προεδρεύοντες ἢ βουλῆς. apud Dem. præſides ſenatus.

Προεδρεῖα ipſe actus præſidendi.

Πρόεδρος, aſſeſſor. Item aſſiduus in aliqua re. ſeu aſſiduè occupatus. Heſych.

Προεδρεία, perſeverantia, qualis eſt ejus qui alicui ſemper aſſidet. Apud Syn. de inſom. & in epiſt. exp. aſſiduitas. Apud Thuc. l. 1. eſt aſſidua obſidio vel ſimpl. obſidio.

Προεδρεύω, aſſideo. Chryſoſt. προεδρεύω ἐν τῷ δικαιωτηρίῳ. Item aſſiduus ſum, aſſiduè incumbo. Ariſtot. Pol. 8. προεδρεύουσι τοῖς φιλοπονίαις. Ex eorundem Pol. 2. περὶ τὸ ἴδιον προεδρεύουσι. Item obſideo. Polyb. Item obſideo. Chryſoſt. de ſacerd.

Decomp. Εὐπροεδρεύω, conſtanter aſſideris, & quaſi à latere alicujus nunquam diſcedens. Item aſſiduus in aliquo negotio, ut εὐπροεδρεῦσαι. 1. Cor. 7.

Σωεδρεύω exp. ſtatio. ἑαυτὸν Xen. ἐ σωεδρεύσαι ἄπορον ἐστὶ.

Σωεδρος, conſeſſor. Herodian. l. 1. σωεδροὶ τῶν θεῶν, conſeſſores eſt deorum. Exp. & aſſeſſor, apud Philoſtr. Apoll. Æſchin. σωεδροι, exp. qui concilium celebrant. Apud Herodian. exp. etiam conſiliarius. Apud Soph. in Ajace, σωεδρος Ἄτης exp. coronis

confidentium principum. Est & verbum augurale, ut δίεδρος & διεδρία. Συνεδρεία, consessus.

Συνέδριον, consessus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus judicum. Unde Æsch. sic appellat Areopagum. Exp. & collegium, apud eundem. Exp. & curia. ¶ Item, locus in quem conveniunt senatores. ut apud Herodian. συνῆλθον δὲ οὐκ εἰς τὸ συνήθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς τοῦ Καπιτωλίου. Sic & apud Aristot. de mundo.

Συνεδρεύω, consideo. A' Bud. exp. etiam, assideo in consessu. Item sum ejusdem curiæ, sum collega, sum ejusdem ordinis. Item consilia agito, consulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conventiculo. ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod.

Ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Σχολοπένδρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔδαφος.

Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo & everto. in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

Alius formæ composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπός, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλόδαφος. Nam Eust. exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τοῦ ἀλλόθεν ἐδάφους) qui est ex alio solo, non ex nostro. qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Idem de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum, ἡμεδαπός, ὑμεδαπός, παντοδαπός, ποδαπός, τηλεδαπός, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, ὑμετέρου, παντός, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide & in comp. ex Δάπεδον.

ἜΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries. cui videlicet φιλόκομοι de more curam impendunt. (✥ ab ἐθείρω, de quo in ἜΘΟΣ.) Il. π. μιάνθησαν δ' ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur & de juba equorum. Il. θ. v. 41. Sic & in Epigr. ἐθείρης βόστρυχος.

Ἐθειράδες pro ἔθειραι. Od. π.

Ἐθειράζω, comam colo, comam comptam habeo. comam nutrio & como. apud Theocr. idyll. 1. πὰρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλιέθειρα, pulchricoma.

Λυσιέθειρα, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

ἘΘΕ'ΛΩ, f. ήσω, volo. Od. γ, τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hell. 6. οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι. Idem Pæd. 5. ἐγὼ δ' ἂν δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησα. Plat. de leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, lubenter pareo. Idem in Phæd. λέγειν ἐθέλω, lubet dicere. Item volo, i. statuo, censeo. Herodian. l. 8. de Beli, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. ¶ Item Atticè possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, Ζεῦ δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χρεία οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pausan. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκεῖσαι τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. ut Bud. interpr.

Ἐθελημός, οῦ, ὁ, voluntarius, lubens. Apoll. Arg. 2. & Hesiod. in Erg.

Ἐθελημῶς, voluntariè, ultrò, libenter. Scribitur & ἐθελήμως sic ut & ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθέλημος. Plat. in Crat.

Ἐθελοντής, οῦ, ὁ, voluntarius, ultroneus, lubens. Thuc. l. 1. & 2. & Dem. pro cor. Ἐθελοντίς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, ultronea. Syn. de insomn.

Ἐθελόντος, idem quod ἐθελοντής, apud Suid.

Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, idem apud poëtas. ut Od. β. v. 292.

Ἐθελοντήν, adverb. ultrò, sponte, lubenter. apud Herodot. l. 1.

Ἐθελοντηδόν, pro eodem. Thucyd. l. 8. & Polyb.

Ἐθελοντί, pro eodem, apud Suid. Utitur Plut. in Pericle.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής. Xen. Pæd. 4. & 6.

Ἐθελουσίως, ultro, sponte.

Θέλω, fut. ήσω. volo, idem quod ἐθέλω. Xen. θέλει χαρίζεσθαι. Dem. θέλω λαμβάνειν. Ponitur & Atticè pro, possum, ut ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis: apud Plat. in Phæd. Sic etiam apud Eurip. ponitur pro, solet seu assolet.

Θέλημα, τό, voluntas, id quod volumus. Matth. 7.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, spontaneus. Apoll. Arg. 2.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio, Hebr. 2.

Θελητός, οῦ, ὁ, cupitus. à voluntate nostrâ expeditus. 1. Reg. 15.

Θελητής, οῦ, ὁ, qui vult. Hesych.

Λῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐθελός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἐθέλω.

Ἀνεθέλητος, involuntarius, invitus. Exp. pass. etiam, improvisus, inexpectatus: utpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste & adversum accidit. ut ἀνεθέλητος συμφορά.

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γίγνοιτ' ἄν.

Ἄεθλος. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex θέλω.

Αὐτοθελής, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. l. 2. Αὐτοθελὴς ἥλιος ἀεὶ πότος.

Ἑτεροθελής, aliud volens. Damasc.

Κακοθελής, malevolus. Theophil. in instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. Ethic. 9. οὗτοι γὰρ αὐτοὶ γίνονται καὶ συνθέλουσι.

Ἔθεν vide in Ἕ. Ἐθίζω, &c. vide in Ἔθος.

ἜΘΝΟΣ, εος, τό, gens, natio. Thuc. 1. καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Æsch. in Ctes. ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Item metaph. (ut Lat. genus & natio) pro ordine & societate ac genere hominum. ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Arist. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plat. Sic & apud Hom. Il. ρ, ἔθνος ἑταίρων. Et Od. λ, ἔθνεα νεκρῶν. Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. ut & Lat. gens & gentes, ut apud Hom. ἔθνεα χηνῶν, & γεράνων, & κύκνων, & μελισσῶν. ¶ Item, ἔθνος pro γένος, i. sexus. Xen. in Oecon. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν πότερον τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄρρεν τούτων πλεονεκτεῖ. ✥ Ab ἔθος autem deducit Etym. cui & Eust. subscribit.

Ἐθνικός, ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel genti alicui seu nationi peculiaris. ut ap. Hermog. ἐθνικὴ λέξις. A' gram. vocatur etiam nomen ἐθνικόν, à gentis vel urbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccl. scriptores signif. à Christiana religione alienus, prophanus.

Ἐθνικῶς more gentilium, more gentico.

Composita.

Ἀλλεθνής, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

Ὁμοεθνής, ejusdem gentis seu nationis. Aristot. Rhet. l. 5.

Ὁμέθνιος, idem. Suid.

ἜΘΟΣ, εος, τό, mos, consuetudo. Isoc. ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. παυστέον τούτων τῶν ἐθῶν.

Ἐθάς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus. Thuc. l. 2. ἐθὰς γενόμενος. Plut. in Oth. τοῦ κάμνειν ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων multis laboribus assueti.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus, solitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἔθιμος, ου, ὁ, consuetus, assuetus. Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Il. π. Præt. med. εἴωθα, consuevi, soleo. ut εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A' quo partic. εἰωθώς. consuetus, solitus, ap. Plat. Et κατὰ τὸ εἰωθός, ex more. παρὰ τὸ εἰωθός, præter morem.

Εἰωθότως consuetè, more solito.

Ἐθίζω, assuefacio, Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Item neutr. assuesco, soleo, apud Alex. Aphrod.

Ἐθίζομαι, assuefio. Cum infin. apud Xen. Pæd. 3. Idem Pæd. 1. dixit, σὺν τούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat.

Ἐθισμός, οῦ, ὁ, assuefactio. item consuetudo. Et pro instituto, apud Plut. Ἔθισμα. idem. Xen.

Ἐθιστός, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. Eth. 1.

Ἐθείρω, de more aliquid facio. aliquid facere soleo.

Ἦθος, Ἔθνος, Ἑταῖρος, Ἔτης, Ἔθειρα, quomodo huc pertineant singula, vide suo loco.

Composita.

Ἀπεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Æschin. contra Timarch. ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτους ἀπεθίζειν χρή.

Ἐνεθίζω, insuefacio, assuefacio. Herodian. ὕπαιθρον καὶ χειμερίῳ ἀεὶ ἐνειθισμένοι.

Κατεθίζω, consuefacio, item ex more facio. Polyb. l. 4. καὶ πρὸς τούτοις θυσίας τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίως ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατείθισαν.

Προεθίζω, prius assuefacio.

Προσεθίζω assuefacio. Xen. in Apoll. Socr. καρτερίαν καὶ αὐτάρκειαν προσεθίζων. Idem Pæd. 8. ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Æsch. contra Ctes. καὶ συνεθίζων ὑμᾶς μὴ αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocr. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, consuescere eadem sentire.

Συνεθισμός, consuefacio, assuefacio. Bud. ex Ammon.

ΕἸ, si. Cum indicativo. Xen. εἰ καλὴ ἔδοξα, si pulchra visa es. Cum Optat. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, si quem nanciscerentur, occiderunt, Thuc. Cum Subjunct. εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴῃ βοηθήσειν. Æschin. Sequente ἄν, jungitur interdum præterito imperfecto: ut Plut. in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, si Alexander essem, ista accepissem. Interdum Aoristo jungitur. ut apud Plat. in Apoll. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jampridem remp. administrâssem, jampridem periissem. Interdum utraque particula (εἰ & ἄν) ponitur cum Optat. ut Demosth. Olynth. 2. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Jungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin. item εἴ γε, εἴ περ, εἰ δή, si quidem, si modo, εἴ πως, si forte, vel si quo pacto. εἰ καί, etsi,

etsi, etiamsi, εἰ μή, nisi, εἰ δὲ μή, sin minus, alioqui. Aliquando tamen εἰ μή exp. si non, interjecto verbo inter εἰ & μή. ¶ Interdum εἰ verti debet, an. ut Luc. πειρᾶσθαι μου εἰ μέμνημαι. Et Xen. ἐπήρετο εἰ ἔλεξε. Item pro ὅτι, quò d. Dem. ἐχαλέπαινεν εἰ πρότερον. ¶ Item pro εἴθε, utinam. Od. γ. Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα.

Εἴτε, sive Aristoph. in Nub. καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς χαρίεν διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ, τι σοὶ δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, & in altero membro εἴτε καὶ μή. Nonnunquam additur οὖν, quod abundat. Plat. in Apoll. εἴτ' οὖν ἀληθές, εἴτ' οὖ ψεῦδος.

Εἴθε, utinam. Hom. Od. ξ. Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, utinam ita ætate vigerem. Sic Plat. in Phæd. εἴθε γράψειεν, utinam scriberet. Jungitur & indicativo, ut Xen. εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infin. ut in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Interdum inseritur in hac constructione verbum ὄφελε. ut εἴθ' ὄφελ' ἡ προμνήστρια ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Dicitur & Αἴθε pro εἴθε.

ΕἾΑ (adverb. hort.) eia. Interdum cum verbo plur. num. ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε. Idem in Vespis. Εἶα νῦν γ' ὦ συνδικασταὶ σφῆκες, &c. Εἶα verò Suid. & Hesych. est χόρτος, gramen.

ΕἸΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus & uliginosus: locus irriguus & herbosus, viretum seu pratum. Iliad. δ. de populo arbore, Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et Iliad π. de bobus Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Sic Apol. arg. l. 2. βαθυρρείοντος ὑφ' εἰαμενῇσι Λύκοιο. Videtur deduci ab εἶα significante gramen. Scribitur & ἰαμενή, apud Hesych. A' Nicandro autem hæ εἰαμεναί sive ἰαμεναί dicuntur ἰαμοί, in Ther. v. 29 & 200. & alibi.

Εἰανός, vide in Ἑανός. Εἶαρ, &c. vide in Ἔαρ.

Εἴβω, vide in Λείβω. Εἶγμα, vide in Εἴκω.

ΕἼΔΩ, video. unde ἄϊς, inquit Eust. Hujus tamen activæ vocis exemplum in hac signif. non affertur. At Aorist. 2. εἶδον & apud poëtas ἴδον, (vidi, intuitus sum) frequentissimus est. Luc. ὅτι γελοιότατα εἶδον. Od. ψ. Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην. Apud Thuc. πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν, idem est quod ἐντυγχάνειν, videre & colloqui. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτόν, & οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Transfertur ἰδεῖν & ad mentis oculos, ut & videre, pro, intelligere, animadvertere. Dem. ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. ¶ Item scio, unde quidam formant optat. εἰδείην, εἰδείης. & imperat. εἴδετε apud Hom.

¶ Derivata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι, pass. unde εἴδεται, videtur, eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ω. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι. interdum εἰδόμενος cum dativ. dicitur, qui apparet similis, qui assimilatur, ut Il. β. εἰδομένη κήρυκι. Item activa signif. video, intueor, ut Il. ω. ἐς ἀλλήλους δ' ἰδόντο. Aor. 1. εἰσάμην, exp. ἐφάνην, item προσεποιησάμην.

Ἴδε & ἰδού, ecce, adverbia ex imperat. facta. Joh. 1. ἴδε ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, & alibi sæpe in N. Testam. Aristoph. in Neb. Ἰδού. τί δαί; Sic & apud Luc.

Εἶδος, εος, τό, facies, forma, species. Iliad. γ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Apud Greg. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, leoninam speciem præ se ferre. ¶ Item pro statura: ut apud Hesiod. in Theog. ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. ¶ Item apud philosophos pro forma rei, inquit Bud. ¶ Item modus, ut apud Herodian. εἰς εἶδος τιάρας ad tiaræ modum. ¶ Item genus, pro quo exp. & species: ut τρίτον ἑταίρας εἶδος, apud Plat. Sic ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. duo sunt pæanis genera. ¶ Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam diversa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia sint poëmatiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Poll. lib. 6. c. 1. ¶ Hesych. testatur accipi etiam pro, ardor, æstus. Pro εἴδησις, vide in derivatis ab εἴδω, id est, scio.

Εἰδικός, & ἰδικός, specialis: cui opp. γενικός, i. generalis. Gal.

Εἰδικῶς, & ἰδικῶς, specialiter, speciatim.

Εἰδαίνομαι, formam rei alicujus accipio, similis fio, unde apud Nic. in Alex. μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν.

Εἰδάλλομαι, similis videor vel appareo, assimilor.

Ἰνδάλλομαι, pro eodem frequentius. Iliad. γ. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, aspectu similis videtur mortalibus. Alicubi simpliciter pro, videor, cernor, ut Aristoph. in Vesp. ὥστε μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πολύ. Apud Aristot. de mund. πάντα δεῖ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. omnia sunt diis plena quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα, simulacrum, species. Synes. de insomn.

Εἰδάλιμος, formosus. Od. ω. Exp. & ἐπιείκελος.

Εἴδωλον, ου, τό, simulacrum, imago, effigies. Sic appellatur quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ vel etiam veræ. Item forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. ¶ Apud Ecclesiasticos scriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari significatione vocantur simulacra nu-

men aliquod repræsentantia, quod honore & cultu afficitur.

Εἰδωλεῖον, ου, τό, idoli seu idolorum templum. 1. Cor. 8.

Κατείδωλος πόλις urbs idolis dedita. Act. 17.

Ἔϊσκω, assimilo, comparo. Dicitur & ἴσκω pro eodem.

Ἰδέα (alicui & εἰδέα) species, ut ἡ ἰδέα τοῦ ἀρίστου, apud Plat. species optimi. Sæpe etiam exp. genus, sicut εἶδος, ut apud Theophrast. ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, septem genera saporum. Item ἰδέαι formæ, ut Cic. interpr. apud Plat. De his lege Aristot. in Metap. item species, i. pulchritudo, ut ἰδέα τοῦ σώματος, apud Plutarch. in Pericle.

Ἴδιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex εἴδω, i. video.

Ἀειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, inspectabilis, qui cerni non potest. Item obscurus, tenebrosus, ut ἀειδὴς αὐγή. Lucill. quæ cerni nequit. Apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας, exp. inspectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδής, deformis.

Ἀΐδηλος (poët.) pro eodem. Item pro, valde conspicuus: ut α sit epitaticum, ex Nic. in Ther.

Ἀϊδής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀειδής, obscurus, &c. Ἀΐδης autem vide suo loco. Hesiod. καὶ σῶμ' ἀϊδὲς ποίησεν ἄναυρος.

Ἀΐδνος quoque pro, tenebricosus. Hesiod. in Theog. ἐν βένθεσιν ἀϊδνῆς. Et apud Plut. initio Thesei, πηλὸς ἀϊδνής.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus & obscurus, παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improvisus seu inexpectatus, inopinatus. Nic. in Ther. Βρύξαντος δ' ἀΐδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη. ¶ Habet activam etiam signif. pro, reddens ἀΐδηλον, & è conspectu tollens, ideoque noxius, exitiosus, pestifer: vel etiam dignus qui pereat & ex conspectu hominum tollatur, ut Il. ε, ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον filiam nocentem. ¶ Exp. etiam lucidus & qui præ cæteris conspicuus est, ut sit compositum ex α epitatico & verbo ἰδεῖν. ut Il. β. πῦρ ἀΐδηλον. ¶ Rursus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet, quæ non omnibus conspicienda dantur, arcana, ut apud Hesiod. lib. 2. Erg. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας Μωμεύειν ἀΐδηλα. ubi adverb. etiam accipi posse annotat. pro, clam seu clanculum.

Ἀϊδήλως, obscurè. Item, ὀλεθρίως Il. φ, ὃς δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.

Ἀπείδω, inusit. unde Aor. 2. ἀπεῖδον, vide ἀφοράω, in Ὁράω.

Διειδής, perspicuus, pellucidus, limpidus, clarus, h. e. qui perspici & pervideri oculis potest. ut puræ & limpidæ arenæ, ut διειδὲς ὕδωρ apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 28.

Διειδόμενος, idem cum διειδής. Apoll. Arg. 1.

Ἐνείδω, inusit. unde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum, & infinit. ἐνιδεῖν intueri, inspicere, videre in. Plat. ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες, ἐν ἐμοὶ πρός σε, in me vidisti.

Παρενείδω (dec.) idem quod ἐνείδω. Unde παρενιδεῖν. Apud Aristoph. in Lysist.

Ἐπεῖδον (ab inusit. ἐπείδω) vide ἐφοράω, in Ὁράω.

Κατείδω (inusit.) video, conspicio, perspicio, unde aor. 2. κατεῖδον. Et partic. præt. med. κατειδώς, apud Plat. de leg.

Παρεῖδον (aor. 2. ab inusit. παρείδω) visu præterii, neglexi.

Παριδεῖν, oculo non attento prætermittere, negligere, unde apud Aristot. in Rhet. παριδὼν τὸ αὐτοῦ. Vide παροράω, in Ὁράω.

Περιείδω, inusit. unde aor. 2. περιιδεῖν, circumspicere. Isoc. in Evag. περιιδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. et Thuc. l. 4. περιιδεῖν τὸ μέλλον rerum eventum speculari. Item negligere, sinere, pati. Herodot. l. 4. ἀλλὰ περιιδέσθαι χρήσασθαι. Idem (sequente accus. cum part.) ἢν μὴ περιίδητε διαδράντας αὐτούς, nisi eos diffugere siveritis. idem, μὴ περιίδητε ἡμᾶς διαφθαρέντας, ne sinatis nos pessundari.

Περιίδμεναι, poeticè pro περιιδεῖν, facta syncope.

Προείδω sive προειδέω, prævideo, prior video. Odyss. δ. Μή πως με προϊδόντες ἢ καὶ προφάσει ἀλύξαι. Item prævideo, i. provideo, prospicio, video & cognosco antequam fiat. unde προΐδητε apud Æschin. prævideatis, prospiciatis. Præt. med. προῄδειν, prævideram. Plut. de deo Socr. καὶ γὰρ προῄδειν καὶ προὔλεγον ὑμῖν τὴν Γοργοθιάδος μαλακίαν. Sic προειδέναι, prævidisse, præcognovisse, præsensisse. Partic. προϊδὼν & προειδώς, qui prævidit & præcognovit, præscio seu præsciens. Et προειδόμενος pro eodem, apud Thuc.

Decomp. Ἀπροϊδής, improvisus, non prævisus. in epig. Ἀΐδης ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε μυχός. improvisus & nec opinantem invadens. Item activè pro, imprudens, non prospiciens quod eventurum est, ut in Epig. apud Suid. ἀπροϊδὴς δὲ Ἐγκέφαλον πλήξας, imprudens nec opinans.

Προσείδω, unde προσεῖδον, aspexi, vidi, Soph. in Ajace.

Συνείδω, inusit. unde aor. 2. συνιδεῖν, perspicere, considerare. Vide & συνοράω in Ὁράω.

Αἰδώς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata ex εἶδος.

Ἀλλοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens quàm antea, formam mutatam habens, Od. ν.

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis, ἀνείδεος ὕλη, primum subjectum, Philopon. in Proclum.

Δυσειδής, deformis, turpis. Chrys. Δυσείδεια, deformitas.

Ἑτεροειδής, qui vel quæ est alius speciei, i. diversæ.

Εὐειδὴς, formosus, pulcher. Plat. in Crit. γωνὰ καλὰ καὶ εὐειδῆ.

Θεοειδὴς, Deo similis, divina forma præditus. Il. γ. Ἀλέξανδρος Θεοειδὴς. Et Phil. de vita M. l. 1. Θεοειδέστατον ἄγαλμα, simulacrum persimile divinæ formæ.

Θεοειδῶς, similiter Deo, ita ut divinam formam repræsentet, θείως, Suid.

Θεοῦδης, ὁ, ὁ ἢ, per contract. pro θεοειδὴς. Od. Ζ. καὶ σφιν γόος ἔπλετο θεοῦδης.

Θεόδοκα, pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nonno. Sunt tamen qui ab δέδοκα, placeo, deducant.

Μονοειδὴς, uniformis, uniusmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum, dispar sui atque dissimile.

Ὁμοειδὴς & ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei, ejusdem generis.

Decomp. Ἀνομοειδὴς, diversæ speciei.

Πολυειδὴς, diversas species habens, multifarius. Luc. in som.

Πολυοιδὴς, multifariam.

Sunt & alia ferè innumera hujus generis composita. ut ἀγνωμοσυνοειδὴς, βυσσοειδὴς, γαστροειδὴς, ἐμπολοειδὴς, ἡδυοσμοειδὴς, δυσοσμοειδὴς, κυφοειδὴς, ψωροειδὴς, in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ brevitatis causa sine detrimento hic omittuntur.

¶ Derivata ex εἶδω, i. scio.

Εἴδημα, idem quod εἶδα, scio. Xen. εἰσὶ μαὶ οὐ χρεών. Præt. med. οἶδα, novi, scio.

Εἰδέω, scio, f. ήσω. præt. unus. Εἰδέησα infinit. ex εἰδήσειν, itidemque participia εἰδὼς ex εἰδήκως per syncopen factum esse putârunt quidam gramm. Il. υ. ὄφρ' ἂν εἰδῆτε. Et Il. ξ. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν τοι εἰ νῶϊ χείειν ἤματα πάντα. Participia εἰδὼς cum genit. scientis, periti, ut Il. β. πεζὸν δ' εἰδώς. Et Il. ε. δ' εἰδότι χαίρουσι. Et Il. ρ. φρὶν εἰδῆναι πόνοιο, non ante experta partum.

Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poëticum. Εἰδήμονες, scienter, perite, poët. Εἰδήμοσύνη, scientia, peritia.

Εἰδότως, scienter.

ΕΙΔΩ pro εἰδήσας & pro μαντικὸν, vide apud Eust. At pro, species &c. vide Εἶδος in priori signif.

Γνώσω, scio pro εἴσεσθαι, ab εἶδον, futuro verbi εἶδα. Sunt qui ab ἴσημι derivare malint. Apud Hom. ἴσκεν quidam exp. etiam ἔλεγεν, vel ὑπέθετο, aut εἴκαζε.

Ἄϊστος, ὁ, ἡ, ὁ ἢ, (comp.) de quo sciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis sciscitando cognoscere queas, Od. ἄϊστόν κεν ἔτισσε.

Ἀϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat, deleo, extinguo. ἀφανίζω, Soph. in Ajace. οὐ γὰρ μοι πατρὶς ἀϊστώσαι θέλει.

Decomp. Διαϊστόω, ῶ, idem. Soph. in Trach. αὐτὼν διϊστόων.

Ἐξαΐστόω, idem quod ἀΐστόω.

Γνωμοσύνη, & Γνώμη, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Composita.

Ἀ'οἶδα, quomodo huc pertineat, vide suo loco & ordine.

Διαείδω, dignosco, cognosco, perspicio. Διαείδομαι, cognoscor & perspicior. Il. ν. ἀριστῆ διαείδεται αἰζηῶν.

Ἐμφανίζω, pernosse, prodere cognitum habere &. perspectum.

Ἐπείδω, pro οἶδα, nihil ἐξ signif. augeat, Soph.

Κατοίδα, itidem pro οἶδα. Soph. ὃ κατοιδ' ἅπας λέγει.

Πεπυσθέν, & poëtice facta syncope πεφὶδμενος, scire supra, scire plus quàm. Il. γ. Τρῶας ἀμύμονας βοὴν ἐπιεικτὰς πεφὶδμενος ἀλλοπροσάλλους. Item pro negligere: de quo vide & comp. ab εἶδω in priore signif.

Πεπείσιθε, probè novi. Item supra alios novi. Hom. in Od. ἄλλων ἀθέμιστα πεπείσεται.

Προείδω & προγνόω, præcognosco, cognosco antequam fiat. Plut.

Προϊδώς, qui præcognovit, præscius seu præscions.

Προσοφείλω χάριν, insuper gratiam habere. Plat. in Apoll. Socr.

Συνοίδα, mihi conscius sum. Plat. in Apol. ἃ συνοίδα ἐμαυτῷ οὐδὲν ὄν. Inveniatur etiam συνοίδα ἐμαυτῷ δεινὸν εἰργασμένῳ. Dicitur & per dat. συνοίδα σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum partic. præf. Isocr. in Areop. συνοίδα αὐτοῖς ἥκιστα χαίροντι. Interdum sine participio. συνειδὼς οὐδὲν ὤν. Xen. dicitur & συνοιδέναι, ac συνειδῶς, item συνοίδασα & συνειδώς. Hinc ὁ συνειδὼς, conscius; & τὸ συνειδὸς, conscientia. Plut. in public. ἐκπονήσαι δ' ἂν τὸ συνειδὸς τὸ ἀφ' ἡμῶν.

Συνειδήσει, conscientia, sæpe in epist. Pauli.

Dec. Α' συνειδὼς τοῖς ἄλλοις, alius inconscius. Plut. in Apoph.

Εὐσυνειδήτως, ὁ, ὁ ἢ, qui benè sibi conscius.

Φιλοειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini ut proprium tribuit.

Εἶσι, vide in Εἶμι.

ΕΙΤΘΑΡ, (adverb. poët.) statim, confestim. Il. ε. εἶτ' ἄρ' ἢ δόρυ χεδὸν αὖτε πέσοι. Ab. Hesych. exponitur etiam, heri.

Εἶσε, vide in Εἰ. Εἰσάζω, &c. vide in Εἴκω.

Εἴκελος, vide in Εἴκω, similis sum.

ΕΙΤΚΗ, temerè, casu fortuito & sine consilio. Isoc. in Panath. τοῖς εἰκῆ καὶ χείρω ὄντα αὐτὰ ἐπιθεῖναι, κέκτησαι. idem λίαν εἰκῆ, valde temerè & inconsultò. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῆ, temere & fortuito casu vagantur huc illuc.

Εἰκαῖος, ὁ, ἡ, temerarius, qui temerè aliquid facit. Apud Athen. l. 11. Unde τὸ εἰκαῖον, temeritas. Dicitur εἰκαῖον etiam id quod εἰκῆ & temerè factum est vel fit. ut εἰκαῖα κύματα εὐλύμενα in Epig. cum temerè discerpat. Item, qui temerè & fortunò se offert. εἰκαῖος ἀντρωπος, exp. le Clot vulgaris & trivialis doctrinæ. Exponitur etiam levis, vanus, futilis. Hesych. & Suid.

Εἰκαιοφωνία, ης, ἡ, temeritas, vel facilitas, vanitas.

Εἰκαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, idem. Suid.

Α' εἰκαιότης, (comp.) cui contr. εἰκαιότης.

ΕΙ' ΚΟΣΙ, viginti. Od. ω. εἴκοσι κῆρες. Et pro eodè ἴκαν Dorice, & poëtice ἐείκοσι.

Εἰκαεδέκατος, η, ον, vicenarius numerus, viginti. Item vigesima mensis dies. Aristoph. in Nub. Ὃ μὲν ἄγυιαι τῶν εἰκαδίων ἔπεδον.

Εἰκαδίζω, dicebantur Epicurei, quoniam τῇ εἰκάδι cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.

Εἰκοσάκις, vicies.

Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies auctus. Plat. in Tim.

Ἑπταμηνιαῖος, septem & viginti partibus major. Plat. in Timarch.

Εἰκοστὸς, ὴ, ὸν, vigesimus.

Εἰκοστεύω, vigesimanus, qui vigesima die aliquid facit.

Ἐ εἴκοσι, poëtico pleonasmo τῆ pro ἄκοσι, viginti. Sic ἐξηκοστὸν pro ἑξακόσιοι.

ΕΙΚΩ, f. ξω, similis sum. Aristoph. in Neb. τοῖς Γ' ἐπικεφάτοις ὧν ἔοικε, similis eris. Exp. tamen ὁμοιοῖ, ab Etym. & Eust. ¶ Item cedo, non repugno. Isoc. ad Dem. Συμμάχοις μὲν εἴκειν. Et Thuc. l. τῇ μητέρι ὀργὴ, cedere iræ. Idem lib. 1. & 2. dicit, εἴκειν τῷ ξυμφορᾷ, cedere calamitatibus vel succumbere. exp. &, non resisto, vincor, morem gero, indulgeo. μὴ Οὐ. ξ. Ἐ' ὃ τόδε εἴκατον. Sic ibidem πολὺ εἴκων. Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom. exp. impotens animi, impatiens iræ.

¶ Derivata ex εἴκω, i. similis sum.

Εἴκουσα, idem quod εἴκω. Il. α. ἄνοις δ' οἱ πρὶν κεμπεδοῦντι εἴκειν. Et Il. ψ. ἔστη δ' ἀσπερχὲς ἰοῦσα. Præt. med. ἔοικα, ἐτίδεσαν pro, similis sum. Hom. Xen. Dem. Item videor. Aristoph. ἐοίκασι, ut videris. Et cum infin. ut Plat. de leg. ἔοικε τυχεῖν, videor mihi consequutus. Ἔοικε, (impersonaliter sumptum) videtur, ut ὡς ἔοικε, ut videtur, Plat. Plutarch. Item consentaneum est, par est, æquum est. Od. θ. εἰ ἔοικα τεὸν ἦτορ ἀ ρήσασθαι. Item decet, cum dat. Plat. de leg. 9. ἴσως ἢ νῦν πάντ' ἀπὸ χέρητ' ἀνηρῶν, ῥαδίως ἀγνῶ' ὑποφῆτ'.

Ἐοικὼς, ὁτ, ὸ. similis. Plat. Xen. Plut. Item consentaneus, conveniens, meritus. Od. α. γ. Herodian. l. 4.

Εἰκότως, adverb. similiter, simili modo. Item convenienter.

Εἴκυια, ης, similitudo, imago.

Εἰκώς, ότος, ὁ, ὁ, similis. Il. λ. Et in f. g. εἰκῶτα. Il. τ. γυνὴ εἰκῶτα δέσα. Item. verisimilis, probabilis, ut εἰκότες λόγοι. apud Plat. exp. alibi &, decens.

Εἰκὸς, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. Thuc. l. 3. & 6. Sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὡσεὶ εἰκὸς, (veluti per parenthesin interjectum) exp. ut verisimile est, ut credibile est vel ut æquum est, ut par est, apud Xen. Interdum etiam, ut decet seu ut decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκὸς, & ἐκ τοῦ εἰκότος cui op. παρὰ τὸ εἰκὸς. Interdum verò additur genit. ut à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. ultrà quàm naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas, & quæ Plat. εἰκότα dixit, Cic. argumenta appellavit.

Εἰκότως, ut rationi consentaneum est, ut par est, meritò, jure. Thuc. Plut. Xen. &c. Interdum ponitur in fine orationis pro, & meritò quidem.

Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Budæus ex Aristot. Item compâro. Aristoph. in Nic. κατάπερδικες εἰκασθέντες. Thuc. 4. ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου εἰκάσαι, pro quo dicit Aristot. in 2. Meteorol. ὡς εἰκάσαι ἀπὸ μικροῦ μείζονος. Item figuratè loquor, dico, εἰκάζω, quæ similis est metaphoræ. Budæus ex Aristot. in Rhet. ¶ Item conjicio, conjecto. Thuc. Dicitur εἰκάζω τάδε vel ἐκ τούτου, Plutarch. & Thuc. nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι, vel ἔστιν εἰκάσαι, pro, ut conjicere licet aut licebat vel licuit, apud Synes.

Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, &c. Part. εἰκασμένος, assimilatus, effictus, item expressam imaginem habens.

Εἴκασμα, τὸ, simulacrum, effigies, imago. Plutar. ad Col. item conjectura, pro quo & εἰκασμὸς apud eundem.

Εἰκαστὴς, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item conjectura. Luc. l. 1. exp. & imaginatio. apud Plat. Pol. 6. A' Bud. exp. simulachri effictio.

Εἰκαστὴς, conjector. Thuc. 1. εἰ καιρὸν λόγοι, verisimiles atque opinabiles. Εἰκαστικὸς (q.d. assimilatorius.) ut τὸ γὰρ εἰκαστικὸν. Plat. in Soph. item conjecturalis. item εἰκαστικὰ adverbia quæ dubitativa seu dubitandi vocantur, ut ἴσως.

Εἰκαλὸς, ὴ, ὸν, similis, poët. Il. χ. εἰμαὶ τ' ἀγαλὸς ἀλαμπὴς ἔπεμπε Γυαλὸς, ὁ, ὁ, ἡ, idem. Hom. Hesiod. Apoll. (ωὐγὴ. Ἰ' ἐγαλόω, ῶ, assimilo, in Epigr.

Ἐ' ικὼν, όνος, ὁ, ἡ, simulacrum, imago, effigies, propriè hominis aut animalis,

---

animalis; aliûve rei corporeæ. Æschin. Isocr. Plut. & alii. Metaphoricè quoque accipitur. ut apud Herodian. l. 7. Est etiam figura orationis qua exprimitur rerum aut personarum imago, ut docet Quintil. l. 5. c. 11.

Εἰκώ, οῦς, dicitur pro eodem. Aristoph. in Neb. τοὺς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τοὺς ἐμοὺς μεμιμῆσθαι.

Εἰκονικὸς, ὴ, ὸν, iconicus, omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Metaph. in Epigr. lib. 2. Φαίδρῳ ἄγαλμα λαξὼν εἰκονικὸν ἐπὶ χθὼν, expressâm accuratèque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον, ὁ, τὸ, imaguncula, icuncula. Plut. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconicè exprimo, imaginem repræsento. Aphthon. λόγοι εἰκονίζουν ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς, ὁ, effictio, iconica repræsentatio. Est & figura orationis quam autor ad Heren. effictionem vocat, quum exprimitur & effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum.

Ἐ' ικὼ, idem quod ἔοικω, unde pass. ἐκτέτα, similis est.

Ἐ' ικάω, assimilo, comparo. ut Iliad. γ. ἐ' ρρετῷ μὲν ὄχεσφι ἐίκτην. Vide Eust. & Od. Δ. Εἴδηλον πόσις, ἥμας δ' ἤϊκτο γυναικί.

Composita: ac primùm ex εἴκω, i. similis sum.

Ἀ'οικὴς, ὁ, ὁ ἢ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus. ut Iliad. ε. ἀ'οικότη πληγῇσιν, fœdis verberibus. Sic ἀοικότερον appellatur adulterium. Exponitur & indignus, ut Iliad. α. ἀεικέα λοιγόν. ¶ Item durus & asper, de qua signif. vide in comp. ab ἄκω, i. cedo.

Ἀ'οικία, ἡ, sive ἀεικίη, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem: ideo exp. indignitas, indignum facinus. Iliad. ω, & Odyss. υ & apud Herod. l. ἐπίκλημα τὸν θεὸν πεῖδε ἐόντ' ἀφρονα πρ' ἐμοῦ, ἀοικιὸν πεῖσαι θελήσαντ'. i. tunc ausus es hujus filium viri apud me primarii tam indignis concidere verberibus? Ab Hesych. ἀεικία exp. etiam, punitio, peccatum, infortunium. Item κάκωσις, λύμη.

Ἀ'οικίως, indecenter, turpiter, fœdè, indignè, indignis modis, contumeliosè. Sophocl. in Electra. Legitur & ἀεικῶς, cum simplici ι propter versum. Iliad. χ.

Ἀ'οικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo. Il. π & τ. ἀεικίσσασι δὲ νεκρὸν. Et Il. ω. χαῖτας ἀεικίζει μενεαίνων.

Ἀ'εικέλιος, ὁ, ὁ, idem quod ἀεικὴς. Od. ι. ἀεικελίῃ ἐλεαίρω, excitas indignè illata. Sic Odyss. ξ. ἀξύλοτον ἔλυτρον, indigna calamitas. Item vilis, contemptus, ut ἀ'εικέλιος σφατὸς, Iliad. ξ. Sic χιτὼν ἀεικέλιος. Od. ω.

Ἀ'εικελίως, indecenter, indignè. Od. θ.

Ἀ'εκήλιος, Suidas accipit pro ἀεικέλιος, hoc est, ἀ'ποιότατος, indecentia, indigna & minimè convenientia, ideoque δεινά. ut Il. σ. πεῦθέν ἐ'κηλίαι ἐγκα. Alias expositiones vide in Ἐ'κηλος.

Ἀ'ποιος, absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. ἀεὶ τἀ'ποιον. 2.

Ἀ'ποιος, (impersonaliter) dissentaneum est, ab re est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀ'ποιότατος, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Areop. 4. 5. 6. & Polyb.

Ἀ'ποιότατος, absimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immerito.

Ἀ'ποιος, idem quod ἀ'ποιότατος. Plutarch. de def. orac. ὃ ἀ'ποιότατόν ἐστι, exp. quum incredibile non sit. Ἀ'πίθανος, idem quod ἀ'ποιότατος, absimili modo. Item non verisimiliter, absurdè. Isoc. Item immeritò. Thuc. l. 1.

Ἐ' ποικα, videor, idem quod ἔοικα. Od. ι. Ἐ' ποικε impersonaliter, decet, par & æquum est. Od. ω. ἐρέω δ' ὅτι οἱ ἐπίοικα. In qua sign. interdum cum dat. construitur, ut Il. ξ. Ζεφύρῳ μὲν τ' ἐπίοικα μετ' ἠοῖ πνοιὴ ὀρτηθεῖσα Ἐ' κμήλῳ. Ἐ' πιοικὼς (particip.) decens, conveniens. Arrian. l. 6.

Ἐ' πιοικὸς, decens, consentaneus, ἐπικὴς, sub. ὄν, consentaneum est, decet, par est, æquum est, apud Hom. Item τὸ ἐπικὲς, æquum & bonum, exp. & honestum. Arist. eth. 6. ¶ Item Ἐ' πιεικὴς, qui æquum, bonum amat, qui æquitatem stricto juri præfert. Arist. eth. 5. c. 10. Exp. etiam, lenis, mitis. item modestus, cæ Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἤθεσι, prædius bonis moribus. Apud Isoc. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugi bonæ seruus.

Ἐ' πιείκεια, ης, æquitas, æquum, bonum, summi juris moderatio. Isoc. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demisse cum cive agit. Plut.

Ἐ' πιεικῶς, non absurdè. Plut. in Sympos. Item moderatè. Plut. Item clementer, ex æquo & bono, benignè. Herodian. l. 8. Item valde. Plat. de leg. ἐπιεικῶς ὁ σμικρὰ συμβάλλοντας, valde opitulantur. Luc. πάνυ ἐπιεικῶς. Est etiam ἀφειδέως ἢ παρ' ἐλπίδα, item ἰκανῶς. Suid.

Ἐ' πιεικάω, f. ήσω, ex æquo & bono ago, mitis sum.

Ἐ' πικλίζω, ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. in Pand. Decomp. Α' νεπιείκης, æquum, bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. l. 3. Α' νεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. Α' νεπιεικῶς inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æqui bonique amans, æqui bonique studium.

Κατοικὴς, idem quod ἐπιεικὴς. Hesych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μένος εἴκων. Ἀ μένος, quo signif. Ἡ σιόμενος. ut Il. τ. ἀβλῆτος δ' ἔην.

Παρέοικα, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor, Παρέοικε, impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum & conveniens est. Παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conveniens.

Προέοικα, assimilis sum. Plat. ep. 7. ἐν τῷ προσοίκειν ἢ ποιεῖν ξυμβαλεῖ, voto assimile est tale consilium. Idem videor, ποίοις Ν πισι προσοίκασι ὁ γράφων ἢ νόμοι χρῆσθαι, videtur.

Προφέοικα, imperf. consentaneum & conveniens est. Greg. προσφοίκα τῷ περίττῳ. Προσοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conveniens, decens. Soph. in El.

Προσεἴκασα, sum similis, ut προσείξαι Νύμαι, corpore es similis, apud Eurip.

Αἰκία, Νεῖκος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ab ἄκω, cedo.

Ἀ'νείκας, ὁ, ὁ ἢ, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla conjectura assequi possis. Suid.

Ἀ'πεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isoc. ad Dem. & Luc. de sacr. Item compâro. Demost. & Æschin.

Ἀ'πείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀ'πεικασία, assimilata & expressa figura, ex Plat. de leg.

Δυσείκας, infeliciter expressus, conjectu difficilis. Suid.

Ἐ'ξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo. Aristoph. Item assimilo, ad similitudinem alicujus facio, apud Suid.

Ἐ'ξεικάζομαι, accipitur interdum pro, similis sum. Xen. pæd. l. 2. τὸ κακηγοροῦν γελοῖον ἐξείκασε τῇ ἀκινήτῳ.

Ἐ'πιείκω, conjicio, conjecto. Item conjectura assequor. Soph. in El.

Εὐείκας, conjectu facilis. Hesych.

Κατείκασα, suspicor.

Παρεικάζω, assimilo, comparo. Cum accus. & dat.

Προεικάζω, conjectura præsentio. Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, compâro. Plut. in Num.

Composita ab ἕκων, ὁ.

Ἀ'νδρείκελος, viro similis.

Ἀ'νδρείκελος, subst. simulachrum, statua. Anth. epigr. l. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpuriissimum. Xen. in Oecon.

Ἀ'εικέλιος, ὁ, ὁ, idem quod ἀεικὴς.

Ἀ'εικελίως, indecenter, indignè. Vide suprà, in ἀεικὴς.

Δείκελον, vel δείκηλον, simulachrum, imago, in epigr. βούτης πυρὶ φόρμον δείκελον εἰσορόωσιν. Item persona, unde dicitur personatus. Hes. Putant quidam de Jovis statua propriè dici, quod δῆθ' ἔοικεν, & per abusum de aliis. Vide & der. a Δοκέουσι.

Δεικηλιστὴς, vel Δεικηλιάστης, (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Minus, ut quidam interp. Vide Hesych. & Eust. & Δεικηλίκτας pro eodem. ex Plut. in Apoph. Scribitur & Δήκηλος & Δηκηλιάστης sine diphth.

Ἐ' πιείκελος, assimilis. Hesiod. in Alp. ἐπιείκελον ἀνδράσιν.

Θεοείκελος, Deo similis. Il. α. Θεοείκελ' Ἀχαιοῦ. Dicitur de viris eximiis, & quæ diis æquiparandi videntur.

Οἰκείκελος, idem, ex eoque factum per syncopen & epenthesin τοῦ σ, ut tradunt gramm. Θήκεκλος ὄμφη, divina vox. Nonn. Vide & comp. à κέλομαι, pro κελεύομαι.

Θοίκελον, adverb. etiam capitur pro θαυμασπούς, i. mirum in modum. Il. ψ. ἔθεσι θοίκελον ἵππων.

Πανείκελος, ὁ, ὁ ἢ, omni ex parte similis, in Epigr.

Περοικελὼς, assimilis.

Composita ab εἰκονίζω.

Ἀ'νεικόνιστος, effingo ad imaginem seu ad exemplar, Phil. de mund.

Ἀ'πεικόνισμα, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areop.

Ἐ'υεικονίζω, spectò vel compâro imagine. Plut. de and. off.

Ἐ'ξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

¶ Derivata ab εἶκω, i. cedo, &c.

Εἰκπαγὲς, ad cedendum aptus, facilè cedens.

Εἰκαθὲς. Atticè idem quod εἶκτος.

Ἐ'κὼν, Ἐ' κηλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀ'νικὴς, Etym. ait, significare σκληρὸς, i. durus & asper, ἀμὲ εἴκων, non cedens. unde ἀ'εικὲς λοιγὸν, Il. &c. Sic & Hesych.

Ἐ'πείκω, concedo. Hesych. (&. Greg.

Ἐ'πικτὸς, cedens, proclivis. ad cedendū. Item tolerabilis. Hom.

Εὐεικτος, ὁ, ὁ ἢ, facilè cedens, obsequens, morigerus.

Εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè.

Κατεικὴς, ὁ, ὁ ἢ, cedens, obtequens, morigerus.

Κατεγλωνικὸς, stimulo seu calcari obediens, quasi εἶκων ἢ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Τ' πείκω, cedo. Thuc. l. 1. ξυναπομνύναι τε τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἢ μὴ ἐᾶν ἀπεικεῖν. Sophocl. ἀπείκτου πάθη. Exponitur & obsequor, ut apud Apoll. Arg. 2. θεμιστὸς ἢ ἀπείκεμεν. Sic & Illiad. α. ἢ ἐθέλ τοι πὰρ ἔργον ἀπείξεσθαι, si tibi in omni re obsequar, ubi accusativus regitur à præpos. εἰς vel κατά. Sic apud Xenoph. ἀπείξεσθαι λόγῳ

λέγω. Ab eodem dicuntur ἀνείκειν quæ sunt χαλᾶσαι & ὑγρὰ cedere tactui, non resistere tractui, inquit B. At ἀνείκω σοι ἡ ὕβρις, cedo tibi fede, ex Plut. in Apoph.

Τ' ποιέικω dicitur interdum à poëtis, eadem signif. ut Il. Φ, παῦ' ἀσπουδὶ ἀνιέναι.

Τ' πείξις, cessio. Item obsequium. ex Plut. de leg.

Τ' πήκθω, Atticè pro ἀνείκω. Soph. in Elect.

Decomp. Α' ῥυπείκειν, ipsa τὸ αὐθυπείκειν actio: quum videlicet in pol. præc. Α' ὑπείκειν, ipsa τὸ αὐθυπείκειν actio: quum videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. & submissio, obsequium, item modestia.

Α' ῥύπακτ-Θ-, non cedens, inobsequens, immorigerus.

Νεῖκ-Θ- & Νίκη, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

ΕΙ'ΑΠΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium opiparum, comportatio: (✤ ἀ λάπτω sive λαπάζω, ἅπὰ τὸν ἐν αὐτῇ ἁθροιζόμενον καὶ ἀναλισκόμενον. λαφύσσειν καὶ λαπάζειν τὸ ἐσκαπτὸν καὶ ἀναλίσκειν, ut Athen tradit lib. 8. apud Æschin. & Eurip. Eust. quoque à λάπτω derivant, ἀπὰ τὸ λαπτίσιον ἡ τοιαύτης λαμπρότητος ἁθροισμὸν καὶ διάπλεων: addit tamen, antiquis grammaticis εἰλαπίνειν esse dictum πολυτελῶς ἐν ᾗ τις εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλίσσοντας πολλοὺς ἔσπον. Secundum quos erit compositum ex εἴλη & πίνω. Idem exp. etiam δυσίαν καὶ ἁθροισμὸν λαμπροτέραν: (ut & Athen. l. 8.) Od. α. Τίς δαῖτός ἢ ἔρανος τάδε ἔσκετο, πίπτε δὲ σεχεσθαι. Εἰλαπίνῃ μὲν γὰρ ὁ; ἔοικε; ἔοικε δὲ καὶ ἔρανος τάδε γ' ἔῤῥει. Od. λ. ἐν ἀρούρῃ αἰθρηδὸς μέγα δῶμα φυτεύσασθαι ἢ χάμαι, ἢ ἔρανος, ἢ εἰλαπίνη τε θαλίη. Et Il. κ. Δίες δ' ἐν δείπνῳ ἢ εἰλαπίνῃσι παρῆσαι.

Εἰλαπινάζω, epulor, convivor. Od. β & ῥ. Βῆς ἱερὰ σωτῆς χρῦς ἢ πίονας οἶας εἰλαπινάζωσιν, πίνυσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπιναστ-ής, οῦ, ὁ, conviva. Il. ῥ. Α-hen. l. 8.

Εἰλάπιν-Θ-, vide in Ε'λάπ-.

ΕΙ'ΑΕΙ'ΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Aristoph. in conc. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μή μ' ἐπ' ὠδῖσιν. Et pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. Eadem dea vocatur etiam ἐλαδόσ'. unde in Epigr. μόχθου Ε'λαθέης ἐκφυγεν. ✤ Ab ἐλάδω, venio: quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem.

Εἰλείθυιον, templum Lucinæ. Eust.

ΕΙ'ΑΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, pro diverso spiritu diversa signif. ¶ Cum tenui signif. coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo, in arctum cogo, congrego. Il. ζ. Ἕκτῳ γὰ πολυζύγῳ ἰῶπιν ἐλίξαι χαλεπὸς εἰλίσσων ὀξυνόμενον τε θέλασσον. ¶ Cum aspero, sig. versos; circumago. Apoll. Arg. Νῦν. δ' ἴσχνα πλεκτὰ εἵλᾳ βῶ. Item involvo, circumvolvo. Athen. l. 7. de pisciculo, Θεόφραστος πάντων εἶναι τὸν γνήσιον ἀπὸ. ne tecum verses seu agites. ¶ Item arceo, prohibeo, unde εἰλλόμενον Hesych. exp. ἱερῷ μένον, ex Æsch. Bassaris, & εἴλη apud eundem σῖρ', κωλύ.

Εἶλη, ἡ, agmen, grex, ut κατ' εἴλας, gregatim, apud Herodot. Et εἴλαι ἱππέων, agmina equitum. Est etiam ὁπὴ, i. foramen. Suid.

Γ'αη pro εἴλαη, agmen. Plut. in Lyc. ὀπαδὸν δὲ καὶ ἡμῖν κατ' ἴλην ἐκ ἀγέλην ὁπ' ἀνδρῶν, i. gregatim, agminatim. Peculiariter verò est vocabulum militare, i. agmen ex saginta quatuor equitum. Alam alii interp. alii turmam.

Γ'λαδὸν, turmatim, catervatim, confertim, magno agmine. Il. ζ. & Hesiod. in Erg. Εἰλαδὸν, pro eodem.

Ε'λλω, exp. ἴλλω, κατὰ χρῶ, Hesych. Ε'λλόσκοδος, ἡ, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è viminæ aut alia re quo stringuntur mergites & manipuli. Il. σ.

Εἴλαρ, ῥος, τὸ, propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Iliad. ῥ, ξ. & alibi. Apud Suid. scribitur εἴλαρ.

Composita.

Ε'ξειλω, exp. ejicio possessione. ex Dem.

Κατείλω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut. in Camillo.

Κατείλλω, coarctatum & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, unde φωναὶ κατειλλισμέναι, apud Erot. ex Hesych. quod exp. κατεσχῶσαι.

Συνείλω, coarcto, cogo. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Ο'μιλ-Θ-, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata ex εἴλω, i. verso, &c.

Εἰλύμαι, circumplicatus sum & involutus, ut terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἰλυμένη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τὸ παμπαν. Item versor. Herodot. in Eust.

Εἴλυμα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod ἀπεσχῶσις. Apol. schol. vide & in Ε'λυ.

Εἴλυδις, Suid. idem quod σωσικρεμμένος.

Εἰλυπόδης, ου, ὁ, convolutus, vel convolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλυπόδες, qui sese εἰλεῖ, ut εἰλυποδῆ ζῶα, animantia quæ tractim ambulant, i. quæ sese volvunt & trahunt inter incedendum.

Εἰλυώδ-ης, ους, ἰλεως, volvulus seu convolvulus, ut quidam interpret. Morbus est intestinorum, de quo vide Aretæum & Aguarium. Pro eodem dicitur & ἰλεός. ¶ Est & vitis species, apud Athen. l. 1. Item uvæ species. Hesych.

Εἰλεώδ-ης, ους, ὁ, ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἴλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in der. ab ἐλάω, i. coarcto.

Εἰλυδοῦμαι, οῦμαι, verso. Bud. ex Alciphr.

Εἰλύω seu εἴλυμι, f. ύσω, verso, volvo, εἰλυε βίβλον, in Epigr. Reperitur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, volvor, repto, de homine qui quum incedere nequit, repit. ut apud Soph. in Philoct. ἕρπετ' ἢ βροτὸς ἢ θεὸς ἐπ' ἀμφοῖν, τόν' ἀεὶ εἰλυόμενος ἕτερα ὅτερ ὡς φίλας πόδας. Item intego, induo. Il. α. περὶ δ' ἐλύσατο χρυσείην ἐπὶ δ' ἔσσυτο χάλκεον ὄβριμον. Et Il. σ. εἰλυόμενος αἴθωνα χαλκὸν. Item involvo, occulto. Hom. Il. π. Od. ξ. & Apoll. Arg. 3.

Εἴλυμα, τὸ, involucrum, integumentum, indumentum, Od. ζ.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod περίεια. ut Soph. schol. annot.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum. ex Nic.

Ε'λυδ-ος, ους, ὁ, idem Apol. l. 1.

Ε'λύω, intego, involvo.

Ε'λυφάω, verso, torqueo. Il. λ. Παίπτ τ' εἰλυφόων ἔσχεθ' ὅμιλον.

Ε'λυφίζω, pro eodem. Il. υ. Παίπτ τε κλονέων ἔτραπε φάλαγγας. Neutral. quoque ponitur pro pass. verso, torqueor. Hesiod. in Asp. Τῶνς δ' ἐπ' αἰ Δομάνων ἀκίδων σάκος εἰλίφαζε Χφοίνικι δυσὶν.

Εἰλαμὸν, Polluci dicuntur μέσιγγες, i: membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ quod ἐκεῖ μυελὸν εἰλοῦσιν.

Εἰλέω, vel εἰλίσσω, volvo, verso, ut εἰλέω, à quo deducitur. Aratus, Μεσσόθι πουλὺ ἰχνίῃ-Θ- εἰλέουσιν. Apud Aristot. l. 5. hist. anim. c. 22. εἰλίττονται ἢ τὰ σκώληκα ὑπὸ ἐαυτῶν οὗτον φάγη, cap. vindemiantur initio caprifici alvei. Pro eodem dicitur & ἐλύω. Dionys. Alexand. Ἐξοὺς δ' ὅτε σύρτις ἀλάβῃσιν ὀλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Rhod. 2. ἑλίσσετο εἰ; εἶδα. Sic & Lat. dicitur volvere undas fluvius, & pass. volvi in mare. Metaph. apud Synes. Τέτρυς ἐλίσσει τὸ λογισμός. Apud Homerum ἑλίσσειν ἀδὲ τέχνας, Eust. exponit, κάμπτειν.

Εἴλιγμα & ἕλιγμα, τὸ, volutatio, involutio. Bud. ex Th.

Εἰλιγματώδ-ης, ους, ὁ, ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Dicitur & ἑλιγματώδ-ης.

Ε'λιγμὸς, οῦ, ὁ, vertex seu vortex, gyrus. Xen. Pæd. 1.

Ε'λικτὸς, ὴ, ὁ, tortilis, tortuosus, apud Athen. l. 10.

Ε'λικτὸς, ῆρ-Θ-, ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες sunt inaures.

Ε'λίγδην, volutim, convolutim, involuliter. Aeschylus in Prometh.

Εἵλυξ & ἕλυξ-ικ-Θ-, ικ, volumen, involucrum. Budæus ex Aristot. ¶ Item vortex, gyrus. Plut. & Aristot. ¶ Item extrema auriculæ ora, unde αἱ ἕλυκες appellatur oppositæ illi pars in cujus medio cavitas quam κύγχην vocant. ¶ E'λικες dicuntur & cirri sive cincini intorti. Poll. libr. 2. ¶ Item ἕλυξ, clavicula, capreolus, id est, ejusdem viteus intortus ut cincinnus, qui vires ut teneat, serpit ad locum capiundum, ut Varro lib. 1. cap. 31. explicat. Dioscor. libr. 4. ¶ Unde ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & basibus ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clavicularum & capreolorum denominatæ. Vitruv. lib. 4. cap. 1. ¶ E'λικες etiam geometris sunt spiræ sive lineæ sive circuli tortulis pampini modo circumducti, nec in sese redeuntes. ¶ E'λιξ etiam vocant tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicen vocant. quasi claviculam. Plin. libr. 16. ¶ Sic dicitur & machinæ cujusdam species, qua Archimed. navim ingentem in mare deduxit, apud Athen. lib. 5. ¶ Item ἕλικες armillæ sive inaures, q. d. volvulæ. Il. ¶ E'λιξ est etiam pala annuli apud Ios. de antiq. ¶ Item annulus, δακτύλιος. Hesych. ¶ E'λιξ adjective etiam capitur pro inverso & implicito. Epig. l. 1. πλόκαμὸ-Θ- ἢ ἕλιξ ὀπισθόρομβ- ἄμυτο, capillus retortus. Et pro volubili, ut ἕλιξ χόρ-Θ- apud Nonn. E'λικες βόες apud poët. dicuntur, ut gramm. exp. vel nigri, vel sterliles: vel à retortis carnibus, vel à crurum flexu. Il. ο. Od. α. Soph. in Ajace.

E'λικίαι παρανοεῖ apud Aristot. de mund. οἱ γεγηρακότες διὰ τὸ ἀσθενεῖς, ut ipse declarat. Vbi Bud. heliciæ dicuntur si lineari specie flamma sint conformata.

E'λικηδὸν, voluntim, in orbem seu gyrum. Nonn.

E'λικώδ-ης, ους, ἡ, volubilis, tortilis, tortuosus. Vnde superl. ἑλικωδέστατον ὕδωρ A'ισώπου, apud Callimach. 1. verticosissima aqua, quæ plurimis verticibus circumagitur. Item niger. Hesiath.

E'λικὸ, ὁ, ab Arcadibus salix dicitur: παρ' οἷς τὰ ἑλίκη καλεῖται, est enim tortilis & plexilis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

E'λίκη autem dicitur serpentirio seu urſa major. Arat. itidem meminit τῆ ἑλίκῃ δὲ σχεδὸν ἐς σχῆμα δὲ τὸν πόλον ἴσα ἔχουσα.

E'λικοὶς & εἰλικώδεις, αὐτ-Θ-, ἡ, tortuosus, volumi nibus tortus, ut ἑλικοῖσιν εἰλικώδεσιν apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

E'λικοὶ, Πειελίσσω, circumplico, circumvolvo.

Πειελισμὸς, involucrum.

Πειελισμὸς, circuitus, q. d. circumvolutio.

Περιτιλίω, idem quod συνῤῥέω, Suidæ. Pro qua in prosa dicitur φερισπάω.

Α'ελλὰ, Α'ολὴ, Θύελλα, Ο'μιλ-Θ-, Πέλλα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex εἰλίσσω seu ἑλίσσω, ac derivata.

Α'μφιελίσσω, circumvolvo, vel circumquaque volvo, aut utrinque volvo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Α'μφιελίττω, idem. Eurip.

Α'μφιελικ-Θ-, circumvolubilis, vel circumquaque volubilis, ut ἀμφιέλικ-Θ- ὄγκος.

Α'μφιέλιττ-Θ-, ης, ὁ, ἡ, qui utrinque volvitur, qui utrinque agitatur sive pellitur. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, quæ remis utrinque aguntur sive pelluntur.

Α'νειλέω, revolvo. Nic. in Alex.

Α'νειλίττω, idem quod ἀνειλέω, evolvo quod est involutum, explico. ut τὰ βίβλια ἀνειλίττουν, Xen. Euc. capitur & pro volvo, voluto, revolvo, verso.

Α'νειλίττομαι, evolvor, explicor: vel volvor, volutor, revolvor.

Α'νείλεξις, evolutio, explicatio. Item volutatio, revolutio, versatio. Apud Plat. ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Bud.) est revolutio cœli.

Α'ντιλιγμὸς, Ionicè pro ἀντελιγμὸς, ῦ, ὁ, contraria volutatio seu convolutio, contrarius vortex.

Α'ντέλιξ, vide in simplici ἕλιξ.

Αὐτοέλικ-Θ-, ικ, ὁ, ἡ, qui sua sponte vorticibus circumagitur, sua sponte volutatus, qui per se convolvitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικ-Θ-, q. d. difficilè evolubilis, ut δυσέλικ-Θ- λαβύρινθος apud Naz. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξειλίσσω, evolvo, explico. Xen. Hell. 4. & Pæd. 8.

Ἔξειλισμὸς, evolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de acie explicatione. Scribitur & ἐξέλισμὸς pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξειλισμὸς. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur & de equis (ut Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικ-Θ-, difficilis explicatu & evolutu. Halicarn.

Γ'ναστελισμὸς, ῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, ut ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll.

Γ'ναστελικ-Θ-αῖος, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, i. qui modos texunt. perplexi.

Κατειλίσσω Ionicè pro κατελίσσω, obvolvo, apud Herodot.

Μυειλικ-Θ-, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Suid.

Περιειλίσσω, implico, implico in orbem.

Περιελίσσω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumvergo, circumvolvo, roto.

Περιελίττ-Θ-ς, circumplicari. Cum dat. Aristot. hist. an. l. 9.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu vertigo.

Πολυέλικ-Θ-, & πολυέλικ-Θ-, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικ-Θ- αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum.

Σωειλίσσω vel σωειλίττω, convolvo. Bud. ex Theophr. & Aristot.

Σωείλιξις, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετραέλικτ-Θ-, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus, ut τετραέλικ-Θ- ὄφις, in epigr.

Τετραέλιξ-Θ-, aff. pro eodem.

Τριέλικ-Θ-, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Et πολέλικ-Θ- ἰχθαπόδης, in Epigr.

Composita ex ἕλυξ-ιγ-.

Α'νελυτρ-ος, ὁ, ἡ, involucro nullo tectus; non habens ἕλυτρον. ut ἀνέλυτρος inflecta apud Aristot. interpr. pennas nulla crusta tectas habentia.

Περιστιλύω, ῶ, insuper circumposito involucro munio & intego, apud Athen. l. 1.

Εἴλη, εἴλησις, &c. vide in Εἰλέω.

Εἴλη verò, vide in Ε'λη.

Εἴλυς, vide in Γ'λύς.

ΕΙ'ΛΩΤ, ωτ-ος, ὁ, sive Εἴλως, ωτος, ὁ, Helos sive Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur servus, minister: quoniam totum fere servitium quo utebantur, erat ex Heloris captis: etenim quum diu & infeſtis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipſis vicinam, quoſcunque inde capiebant, in servitutem ſibi redigebant, & retento gentis nomine Εἵλωτες vocabant, non δούλους, in majorem ipſorum contumeliam. Alii tamen quævis mancipia ſic ab iis appellata volunt, ex communi meliam Helotarum quibuſcum ſemper ejus belli erant & diſſidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοὺς Ε'λωτας, δημοσίους ἀπὸ τῆς πόλεως ἀνδραπόδους, οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες (inquit idem, Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς οἱ γεωργοῦντα τὰ γῆδε, ἀπηνῶς καὶ πικρῶς ἐπιτάττοντες. Nec verò in agris ſolùm colendis eos occupabant, ſed etiam opera eorum in bellis utebantur, ac ſi ſtrenuos ſeſe præſtitiſſent,

E'λίκων, ωπ-Θ-, ὁ, Heſychio eſt ſilum quod manu è colo ducitur fuſo ſ; tortum & circumactum in terram defertur. Et ἑλικὼν, ῶν-Θ-, ὁ, fuit inſtrumentum muſicum ὑπὸ αὐλῶν φερόμενον, ut in Muſicis tradit Problem. & Proclus apud Heſiod. unde Muſas dici ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quòd hoc inſtrumento muſico gaudeant. Alii tamen ab Helicone monte denominatas tradunt.

Εἵλυγξ ſeu ἕλυγξ ἐ quandoque à Poëtis linearem illam & quaſi rugam palpebrarum ſ.

Εἵλιγξ, γγ-Θ-, ὁ, vortex, gyrus. Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum στρόφ-Θ-. Nic. in alex. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur & εἵλιγξ cum tenui. unde Εἵλιγξίδω, ῶ, in verticem ſeu gyrum agor, στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro. Item vertigine capitis tentor ſeu conflictor. Heſych.

Γ'λυγξ, γγ-Θ-, ὁ, vertex ſeu vortex. Diod. Γλύγξες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίστατο. ¶ Item dubitatio, hæſitatio hominis deprehenſi, ſententiis alternantibus, aut mente prorſus hærente: ut Lat. æſtus. Luc. πολὺς ὑμῖν ὁ ἐρᾶσ; δρόμος ἢ ἴλιγξ.

Γ'λυγ-Θ-, γ, ὁ, vertigo oculorum, ſeu (ut Ariſtoph. ſchol. annot.) σκότος ἐν τοῖς ὄμμασι γινόμενον. Plut. Item æſtus & hæſitatio hominis, qui quò ſe vertere debeat, quaſi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut.

Γ'λιγ-ιάω, ῶ, f. άσω, vertigine laboro. Alex. Aphr. l. 2. probl. Plat. in Prot. & Plutarch. in Artox. Item æſtuo dubitatione, hæſito & quaſi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plat. in Cratylo & Gorgia. Item Plutarch. & Synes. Epiſtola 44.

E'λειλίω, f. ξω, rapido volumine torqueo ſeu commoveo, ſeu convolvo vel circumago. ab ἑλίσσω derivatur reduplicatione primæ ſyllabæ. Il. θ, Ζείοιτο δ' εἰπὶ ῥηϊτὸν ἐλέλιξε ἢ μακρὸν ὄλυμπον. Et Iliad. ρ. μάλα γὰ σφᾶς ὦκ' ἐλέλιξεν, admodum enim ſubitò eos perculit & tremefecit. Od. ξ. ἢ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, ſubito motu concuſſa eſt & tremefacta.

E'λελίζω, torqueo. Nonn. ἐλελίζεται αἰδοσι πόλος.

E'λελίζομαι, ἐλελίζω, τὸ, rapidus motus & concuſſio ſeu conquaſſatio.

E'λύω ſive ἑλύνω, involvo, implico, unde ἐλυδνὸς, Il. υ. Item intego, καλύπτω, apud Gramm.

E'λυμα ſive ἕλυμα, τὸ, dicitur pars aratri ubi clavus craſſior dentale connectit cum temone, ut annotat Proclus apud Heſiod. derivans παρὰ τὸ ἑλύειν quod eſt καλύπτειν. Poll. l. 2. eſſe dicit οὗ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. Vtitur hac voce Heſiod. in Erg. 2. Sunt qui exiſtiment eſſe burim ſeu buram. Exp. & integumentum, operimentum, & indumentum. Heſych. & Suid.

E'λυμ-Θ-, υ, ὁ, tibiæ genus è buxo. Poll. l. 4. c. 10. & Athen. lib. 4. Heſych. eſt etiam theca citharæ & arcus. Eodem teſte eſt etiam σπάθης κατέμαξ, quod Suidas à Laconibus coqui & comedi ait. Ejus meminit Dioſc. l. 2. c. 120. panicum dicunt Latini. meminit & Hippoc. γυμν. l. 2.

E'λυτρον, ου, τὸ, involucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἑλύδριον dicitur. Tradit enim Poll. lib. 2. ἕλυτρα vocari partes illas ex quibus enaſcuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hippoc. de artic. dicit τὸν ποπαῖον ποιὴν ἕλυτρῳδέα ἑλύδριος. Itidem in inſectis volatilibus ἕλυδρον dicitur cruſta illa quæ pennis ſupervenit eaſque veluti vagina claudit. Ariſt. hiſt. an. lib. 4. ἕλυτρα τοῖς πτερυξὶ ἔχει, pennas cruſta inſectas habent. Necnon ſeminum folliculi ſeu utriculi vocantur ἕλυτρα, quoniam hiſce involueris integuntur. Dioſc. lib. 2. cap. 111. Et lib. 4. cap. 167. Sunt qui ἕλυτρα propriè eſſe velint τὰ ὀξὺ κυκλοτερῶν σκεπάσματα, ut nucum.

E'λυτρόω, obvolvere, obtegere. Bud.

Γ'λυ, E'λ-Θ-, Εὐλαί, Εὔλαιος, H'λαστρίζω, Γ'λύς, Οὖλ-Θ-. (i. criſpus) quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Composita: ac primum ex εἴλω, εἵλλω, εἵλυω, εἵλυσσω.

A'νειλέω, ῶ, evolvo, i. involutum explico. ut ἀνειλήσαντα γεγαμμένον. Plut. in Conſul. vel pro εἵλλω, volvo, voluto.

A'νείλω, pro eodem. apud Suid.

A'νειλίομαι, paſſ. evolvor vel volvor. Heſych.

A'νείλημα, τὸ, evolutio, vel involutio aut involucrum. unde ἀνειλήματα dicuntur σκῶληκες, i. tormina, ab Hippocr.

Δισείλησις, (tanquam à δισείλω) turbo, ut exp. apud Plat. lib. 5. de legibus.

E'νειλέω, implico, involvo.

E'νειλίομαι, implicor, involvor. Syneſ. Plut.

E'νείλημα, τὸ, volumen, involucrum. Ioſeph.

E'νείλω, idem quod ἐνειλέω. Thuc. l. 2.

E'νειλισθὸς, συρμὰς ἠδὲ πύρας ἢ σκολιὰς ἕξεις.

E'ξειλίσσω, explico, evolvo, ut ἐξειλεῖν τὸν βίβλον, revolvere librum.

E'ξειλίττω, Alexandrini dicunt ὅπερ τὸ ἀκφυγεῖν, ut tradit Etym. fortaſſe (ait) ὅτι ὅσῳ ἐν τῷ πυλαίῳ ἀναλυόμενον ἑαυτόν.

E'ξείλησις, exp. motus.

Κατειλέω, ῶ-Θ- involvo, aff. ex Lucian. vide & in comp. ab εἵλω in priori ſignif.

E'γκατειλέω, (dec.) involvo, implico.

Κατειλύω. intego, occulto. Il. φ, καδ' δ' ἄμυ μὴ τὸν εἵλυσαν ἰλαμάδοιο

Περιειλέω, circumplico, circumvolvo.

Περιειλημα, involucrum.

Περιειλησις, circuitus, q. d. circumvolutio.

Περιτιλίω, idem quod συνῤῥέω, Suidæ. Pro qua in prosa dicitur φερισπάω.

A'ελλὰ, A'ολὴ, Θύελλα, O'μιλ-Θ-, Πέλλα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Composita ex εἰλίσσω seu ἑλίσσω, ac derivata.

A'μφιελίσσω, circumvolvo, vel circumquaque volvo, aut utrinque volvo, circumplico. Dionyſ. de ſitu orb.

A'μφιελίττω, idem. Eurip.

A'μφιελικ-Θ-, circumvolubilis, vel circumquaque volubilis, ut ἀμφιέλικ-Θ- ὄγκος.

A'μφιέλιττ-Θ-, ης, ὁ, ἡ, qui utrinque volvitur, qui utrinque agitatur ſive pellitur. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, quæ remis utrinque aguntur ſive pelluntur.

A'νειλέω, revolvo. Nic. in Alex.

A'νειλίττω, idem quod ἀνειλέω, evolvo quod eſt involutum, explico. ut τὰ βίβλια ἀνειλίττουν, Xen. Euc. capitur & pro volvo, voluto, revolvo, verſo.

A'νειλίττομαι, evolvor, explicor: vel volvor, volutor, revolvor.

A'νείλεξις, evolutio, explicatio. Item volutatio, revolutio, verſatio. Apud Plat. ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Bud.) eſt revolutio cœli.

A'ντιλιγμὸς, Ionicè pro ἀντελιγμὸς, ῦ, ὁ, contraria volutatio ſeu convolutio, contrarius vortex.

A'ντέλιξ, vide in ſimplici ἕλιξ.

Αὐτοέλικ-Θ-, ικ, ὁ, ἡ, qui ſua ſponte vorticibus circumagitur, ſua ſponte volutatus, qui per ſe convolvitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικ-Θ-, q. d. difficilè evolubilis, ut δυσέλικ-Θ- λαβύρινθος apud Naz. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξειλίσσω, evolvo, explico. Xen. Hell. 4. & Pæd. 8.

Ἔξειλισμὸς, evolutio, explicatio. Vocabulum eſt militare, de aciei explicatione. Scribitur & ἐξέλισμὸς pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξειλισμὸς. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur & de equis (ut Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικ-Θ-, difficilis explicatu & evolutu. Halicarn.

Γ'ναστελισμὸς, ῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, ut ex veteribus tradit Euſt. ludi ſpeciem eſſe ſcribens, de quo vide Poll.

Γ'ναστελικ-Θ-αῖος, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuoſis nodis implicant, i. qui modos texunt. perplexi.

Κατειλίσσω Ionicè pro κατελίσσω, obvolvo, apud Herodot.

Μυειλικ-Θ-, mille voluminibus tortus ſeu ſinuatus, apud Suid.

Περιειλίσσω, implico, implico in orbem.

Περιελίσσω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumvergo, circumvolvo, roto.

Περιελίττ-Θ-ς, circumplicari. Cum dat. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Περιέλιξις, circumvolutio, ſeu vertigo.

Πολυέλικ-Θ-, & πολυέλικ-Θ-, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuoſus. Apud Nonn. πολυέλικ-Θ- αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum.

Σωειλίσσω vel σωειλίττω, convolvo. Bud. ex Theophr. & Ariſtot.

Σωείλιξις, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετραέλικτ-Θ-, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuoſus, ut τετραέλικ-Θ- ὄφις, in epigr.

Τετραέλιξ-Θ-, aff. pro eodem.

Τριέλικ-Θ-, triplici volumine ſinuatus, ſinuoſus. Herodot. Et πολέλικ-Θ- ἰχθαπόδης, in Epigr.

Composita ex ἕλυξ-ιγ-.

A'νελυτρ-ος, ὁ, ἡ, involucro nullo tectus; non habens ἕλυτρον. ut ἀνέλυτρος inflecta apud Ariſtot. interpr. pennas nulla cruſta tectas habentia.

Περιστιλύω, ῶ, inſuper circumpoſito involucro munio & intego, apud Athen. l. 1.

Εἴλη, εἴλησις, &c. vide in Εἰλέω.

Εἴλη verò, vide in E'λη.

Εἴλυς, vide in Γ'λύς.

ΕΙ'ΛΩΤ, ωτ-ος, ὁ, ſive Εἴλως, ωτος, ὁ, Helos ſive Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur ſervus, miniſter: quoniam totum fere ſervitium quo utebantur, erat ex Heloris captis: etenim quum diu & infeſtis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponneſi ipſis vicinam, quoſcunque inde capiebant, in ſervitutem ſibi redigebant, & retento gentis nomine Εἵλωτες vocabant, non δούλους, in majorem ipſorum contumeliam. Alii tamen quævis mancipia ſic ab iis appellata volunt, ex communi meliam Helotarum quibuſcum ſemper ejus belli erant & diſſidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοὺς Ε'λωτας, δημοσίους ἀπὸ τῆς πόλεως ἀνδραπόδους, οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες (inquit idem, Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς οἱ γεωργοῦντα τὰ γῆδε, ἀπηνῶς καὶ πικρῶς ἐπιτάττοντες. Nec verò in agris ſolùm colendis eos occupabant, ſed etiam opera eorum in bellis utebantur, ac ſi ſtrenuos ſeſe præſtitiſſent,

stitissent, manumittebant, ut colligitur ex Thuc. l. 4. Quoniam verò πάνυ ἐσεσιᾶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι, ideò sæpe ἐσαγγελεῖσιν ἢ ἀφίσαντο: quamobrem & ferè semper suspecti erant. quæ de re Athen. lib. 14. & Thuc. in loco citato: item Plut. in Lycurgo. & Paus. an in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ πολλοὶ Σκαμανδρια πολὺ ἐλαττας ὑπ' αὐτῶν ἐορταῖς πολλῷ ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσάγειν εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς ἥκουσι, οἷον ὧς τὸ μεθύειν, ἔπιθυμοῦντας. Εἱλωτικὸς, ὴ, ὸν, heloticus, qui vel qualis helotum est. ut εἱλωτικὸς πόλεμος, bellum heloticum, apud Plut. de virt. mul. Apud eundem in Solone τὸ εἱλωτικὸν πᾶθ Θ, multitudo helotarum. Εἱλωτὶς, ίδ Θ, ἡ, interdum pro εἱλωτικὴ. interdum pro serva, ancilla. Εἱλωτεύω, sum εἵλως, heloticum ministerium præsto, servio. Ιsoc. in Paneg. de Lacedæm. τῇ αὐτῶν πόλει πολὺ ἐμέλησε εἱλωτεύειν ἀναγκάζεσι. Εἱλωτεία, ας, ἡ, helotici ministerii præstatio, servitus. Δουλεία. Ex Plut. autem de leg. affertur εἱλωτείαν Λακεδαιμονίων, servilis turba, servitia, mancipia. Κατειλωτίζω, unde particip. Κατειλωτισμένος, in servitutem redactus, mancipatus. Suid.

Εἷμα, vide in Ε' ω, induo. Εἱμαρμένη, vide in Μείρ ω. Εἰμὶ & Εἶμι, vide in Ε' ω. Εἶτ, & εἰ τὶ, vide in Ε' τ. Εἰνάκις, εἰνάς, εἰναΘ, vide in Ε' ννέα.

ΕΙ''ΝΑ'ΤΕΙΡ, vel (ut apud Suid.) εἰνάτηρ, ορ Θ, γ, fratria, i. uxor fratris. Apud Eust. exp. σωϋγμοΘ, & derivatur ἀφὸ τὸ σύ ζευγ, ut sit ὁ εἷς σὺ σωυζυγοῦντες ἀφὶς ἄλλων. Poll. lib. 3. εἰνατηρεα vocari tradit τὰς ἀδελφὰς δύο συνοικίσας. Il. ζ. Π''ὓιὸν Α' υδρομάχῃ λελιάλιν ἐν μεγάροισι ; Hẽ πῆ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ὐακίνθων ; Et Il. χ. itidem de Andromache, Α μοῖ Κ' ἐμοὶ γαλόῳ τιὴ εἰνατέρας ἄλις ἔσαν.

Εἶνεκα, vide in Ε' νεκα. Εἶνοσίγυιος, vide in Ε'' ω, induo.

ΕΙ'ΡΓ Ω. f. ξω, pro diverso spiritu diversa signif. Εἴργω igitur cum aspero est, includo. item includo carcere, conjicio in carcerem. Dem. χ΄΄ Νεοπραξὰν τὶς ἀδίκως εἶρξε μοι χρόν. Εἴργω cum tenui, arceo, prohibeo, veto, excludo. Xen. apomn. l. 1. πολὺ ὑᾶττ οἱ πατέρες εἴργουσιν ὑπὸ τῆ πονηρῶν ἀναβαίνειν, arcent liberos ab improborum contubernio. Et fine præpofit. Plut. in Cam. εἴργειν τ Θκλεσνης. Sic εἴργειν οἶνον, Gal. ad Glauc. l. 1. Et cum duobus accuf. Ariftoph. εἴργε σε πᾶσιν, à talibus te arceo.

¶ Derivata ab εἴργω cum denfo.

Εἴργμα, includor, in carcerem conjicior. Dem.

Εἰργμὸς, ὗ, ὁ, includo. Item in carcerem conjectio. Et adulterii deprehenfi detentio.

Εἱρκτὴ, ῆ, carcer. Plut. in Cam. εἰς πλὴν εἱρκτὴν ἐνίκασε τὸν Μάλλιον, in carcerem conjecit Manlium. Et Metaph. Xen. pæd. 3. ἐ ὑπὸμενζειν ἑαυτῆ ἐχυρὸς χωρὶς ἀπὸ κακῶΘ, παῖσιν εἱρκτὴς ἐντὸς ἕλασθ φρονπικὰ δύνας, ea fibi imprudens carcerem & clauftra præparavit. Ponitur & pro gynæceo & conclavi, apud eundem Xen. οἱ μισχοὶ εἰσίᾳ χοντα εἰς τὰς εἱρκτάς.

Ε'ρχω, idem quod εἴργω, Od. ξ, πὰς μὲν ἀρὰ ἕρξαν χ΄΄ ὕδατ κοιμηθῆναι, incluferunt.

Ε'ρκμα, τὸ, feptum, clauftrum. Soph. in Antig. Aliam fign. vide in Ρ' ζω.

Ε'ρξις, ε, ὁ, coërcitor. ex Herodot.

Ε'ρκὶ, idem quod εἵρκη, carcer. Herodot.

Ε'ρκΘ, εθΘ, τὸ, feptum, vallum, clauftrum, ut ἕρκΘ κῆνο ἢ ἄλλο ἢ ἕτερον, inquit Euft. Sic Od. η, & Il. α. Dicitur & Metaph. ἕρκΘ ὀδόντων, l. labia. Il. ξ. Sic ἕρκΘ αὐλότων. Il. ο, feptum & murus contra vim telorum. Item murus. Il. ο, φραξαντο δ' ὑπὲρ Ε'ρκεῖ χαλκείῳ, muro aheneo. Il. α. (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν Ε'ρκΘ Α' χαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Item murus aulam ambiens, ut tradit Euftat. unde ἑρκεῖΘ Iupiter dictus, cui ibi facrificia fiebant tanquam ejus loci præfidi, & à quo confervarentur omnes qui intra idem ἕρκΘ habitarent. Ex Soph. in Athamante citatur ἕρκεια pro retibus. Item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα, arma.

Ε'ρκεΐΘ, dicitur Jupiter, præfes eorum qui ejufdem aulæ & fepti participes eſſent. A' Bud. exp. feptitius & cortalis, apud Ariftot. de mundo.

Ε'ρκίτης, ου Θ, cuſtos. Suid.

Ε'ρκιον vel ἕρκειον, ου, τὸ, feptum ſeu murus: propriè verò ſeptum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apoll.

Ε'ρκεδρα, ὴ, ſepes, ſeptum. Euſtat. ex Æl. Dionyſ. Apud eundem Euſt. reperitur & ὁ ἐρκέτης.

Ε'ρκατΘ, ου, ὁ, ſepes, ſeptum, murus. Heſych. apud quem eſt & ἔρκατον.

Ε'ρκατόω, ῶ, obſepio, concludo, concluſum teneo. Od. ξ.

Ε'ρχω, idem quod ἕργω, includo. Item contineo, complector, unde ἔρκος ἐέργειν, Homer. & Heſiod. Vnde & in Εἴργω cum tenui.

Ε'ἱργμαι, includo, ſepior. unde ἐερμένΘ, incluſus, ſeptus, Apoll. Arg. 2.

Ε'ἷργνυμι, etiam dicitur pro ἕργω. unde Od. κ, μετὰ συρετοῖσιν ἔἱργον.

Ο'ρκΘ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex εἴργω, ſeu ἔργω.

Α'ἔρκΘ, ὁ, non ſeptus, nullo ſepto cinctus. Lyſ.

Διείργω, diduco, dirimo, interſcpio, diſpeſco. Thucyd. 3. χαράδρα αὐτὰς μεγάλη διείργε, dirimebat eorum caſtra, i. interjiciebat & à ſe invicem diſtinguebat. Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆ Α'ττικῆς ἢ νῆΘ, brevi freto inſula diſtinguitur ab Attica.

Ε'ἔργω, ſive ἐφειργνύω, & ἐφείργνυμι, includo. Phalcr. ἐφεῖρξε τὰ πύλας.

Ε'ἔργμὸς & ἐερξις, pulſus citharæ. Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, Euphronio.

Καθείργω, ſeu Καθειργνύω, ſeu Καθείργνυμι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Paulan. τοῦτον Α'λεξανδρον, ὃν τότε λόγοι τε θείρξαι ἐξ οἴκων. Plut. in Lycurg. Καθειργνυσιν εἰς οἰκήματα.

Κάθειρξις, concluſio & coërcitio.

Decomp. Ε'γκαθείργω, & Ε'γκαθειργνύω, five Ε'γκαθείργνυμι, includo. Plut. de prim. frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη ἢ ἀποφερομένη θερμότητα παρέχει τοῖς δὲ βάθοις ὑγρότητα, i. quæ (exhalatio) inclufa & recidiva humorem in fundo calore afficit.

Συγκαθείργω, five Συγκαθειργνυμι, unà cum alio concludo tanquam in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθειργθῆναι.

Περιέργω circumſepio, circumcludo. Thucl. 5. φάραγξαι τὰς περιέργουσι τὸ μνημεῖον.

Συνείργω, concludo, cohibeo, cœrceo, in cuſtodia teneo.

Συνέργω, idem. Apud Plut. in Timæo exp. copulo.

Συνέρξις, copulatio. Plat. in Tim. de copulatione viri & uxoris in nuptiis. Aff. & ex lib. 5. de rep.

Συνείργω, poëtic. & idem quod συνέργω. Od. ι.

Compoſita ex ἔρκΘ.

Εὐ'ερκὴς, ὲΘ, ὁ, ἡ, ὐ, bene ſeptus, vel bonum pulchrúmve aulæ ſeptum habens. Odyſſ. 1. Item benè munitus ſeu ſeptus. Plat. διὰ τοῦ εὐερκοῦς ἀφὸ τοῦ πολεμίου.

Εὐ'ερκῶς, munitè, bono ſepto. Plut. διέρκῶς κεχαράκωται.

Εὐ'ερκεια, ſeu διέρκεια, munitio, ſeu bona munitio. Baſ.

Ο'μοέρκεῖς, contubernium, unus iiſdemque ſeptis contineri. Poll. ex Solone.

Πολιορκέω, ῶ, obſidione cingo, circumſedeo, obſideo. Propriè obſidione urbem cingo, ut locus aliquis ſepto cingitur. Interdum ſine caſu. Iſocrat. Dem. Plutarch. Interdum cum accuſ. Plut. in Pericle, πολιορκῆσαι πὼ ἱερὰ Ε'πιδαυρον. Sic & Herodian. lib. 3.

Πολιορκέῦμαι obſideor, obſidione cingor, circumſedeor. Æſchin. contra Ctefiph. Herodian. l. 8. Interdum cum dativo inſtrumenti, in Metaph. ſignific. Plat. de leg. πολιορκᾶδὲ τειχορεφὴ γῆς. exp. gri anguſtiis preſſum.

Πολιορκητὴς, ῆ, ὁ, urbium obſeſſor. Athen. lib. 3. Πολιορκητικὴ, obſidionalis : ut πολιορκητικὰ μηχανήματα ſive ὄργανα.

Πολιορκία, ᾶ, obſeſſio, obſidiú ſive obſidio. Thuc. Iſoc. Ariſt. Plut. Decomp. Α'ντιπολιορκέω, ῶ, ciciſſim obſideo, obſeſſorem obſidione cingo premo ſue, obſideo cum à quo obſidebar antea.

Διαπολιορκέω, ῶ, obſideo ſeu conſtanter obſideo.

Διαπολιόρκησις, obſeſſu difficilis, qui obſidione cingi vix poteſt, vel qui obſidione ægrè capi poteſt.

Ε'κπολιορκέω, ῶ, obſidione capio & expugno. Thuc. lib. 1.

Ε'κπολιορκῆσις, obſidione capior & expugnor, obſidione preſſus ſuccumbo : ibidem. Interdum cum ὑπὸ, & tunc exp. obſidione captum expugnatumque ejicio : ut apud eundem Thucyd. l. 1. ὑπὸ τῶ Βυζαντίω βία ἐξ' Α' θηναίων ἐπολιορκήθειεν.

Εὐ'πολόρκητΘ, obſeſſu facilis, qui obſidione facilè capi poteſt.

¶ Derivata ex ἐέργω, cum tenui.

Εἴργνυμι, idem quod εἴργω, arceo, veto.

Εἰργάζω. Idem.

Ε'ργω, idem quod εἴργω. Euſtath. Ε'ργάζω, idem.

Ε'ἴργω, idē quod ἔργω Il. β, εἴργειν μῆλα πυκάζειν, arcere, prohibere. Apud Heſiod. ἢ μὲν πίσσα εἴργ' ἀκείρονα δυσθανάων, exp. averte.

Ε'ἴργνυμι, idem.

Α'ρκυς, Οῦς μα, quomodo huc referantur, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'νερ'γω, arceo, propello, repello, inhibeo, apud Suid. Α'πέργω, idem. Iliad. ρ.

Α'νερξις, inhibitio. Plut. de Socr.

Decomp. Σωκανέίργω, unà inhibeo.

Α'πείργω, arceo, excludo, prohibeo. Cum accuſat. & genit. πὰ ἀπείργασθαι τῆ πατρίδος, apud Plut. de poët. aud. Hoc. in Archid. cum ὑπὸ, ἀ πατρὸς ἀπείργεσθαι ὑπὸ τῶ συμπολιτῶν. Bud. exp. detorreo, abigo, apud Dem. πάντας ἀπείργασθαι τῆ φιλοσοφίας. Item inhibeo, prohibeo, id eſt, impedio ne quid fiat : cum infinit. apud Soph. Et cum accuſ. ut τὶς πῶς ἀπείρξε ; quis hæc inhibuit ? Et ſine accuſ. ut ἀλλ' ἀπείρξει θεός, ſed prohibebit Deus, Deus arcebit. ¶ Item dirimo, apud Arrianum, & ἀπαντᾶνομαι, pro eodem. Ponitur & dividó apud Herodot. Item relinquo, id eſt, præterco apud eundem in Polymn. ταῦτα τὰ πλοῖα ἐξ Ἰθωνίης χειρὸς ἀπεργόμενα.

A' πέργω

Α'πέργω idem quod ἀπείργω abarceo, excludo. Hippoc. Apud Herod. ἀπέργουσι ἐξ ἀνώνυμα χειρὸς, ſiniſtrorſum relinquens. Ibid. ἀπέργει Καππαδοκίης, perſtringit Cappadocas.

Α'πέρχω & ἀπερχάω, apud poëtas pro ἀπέργω.

Α'περχάω & ἀπερχάζω idem quod ἀπείργω ſeu ἀπέργω. Il. φ, & Od. φ, pro διαχωρίζω, i. dirimo, ſeparo. Il. ε.

Ε'ργάγΘ, ου, ὁ, procul arcens, ſeu expellens, aut abigens. Apoll. epitherum, qui ſic dictus putatur q. ἐπὶ ἕρκος ſeu ἔργον ἔργων : quòd ſuis telis ſeu fagittis procul arceat. Alii παρὸ τὸ ἔπι ἔργον ἐρχάζεσθαι dictum putant Il. α.

Ε'ξέργω, arceo, excludo. Æſchin. τύπτειν ὧν ὁ νόμΘ ἐξείργει τῆ βήματΘ. Thuc. 3. τὸ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur.

Κατέργω, veto, arceo. Paul. ἐκ τ Θκλεσιης κατείργθω, liberum commeatum adimebat. Item ſubigo, compello. Thuc. 1. τ Θσων ὑπὸ τῆ Θναπατόρων κατείργεσθαι, inferiorem à potentiore cogi.

Κατέργω, repello. item vaſto. ex Herodot.

Περιέργω, circumquaque arceo & prohibeo, videlicet ab ingreſſu aut egreſſu. Thucyd. l. 2.

Προέργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

Εἰρεσία, vide in Ερέσσω. Εἰρίων, εἴρλω, vide in Εἴρω.

ΕΙ'ΡΗ'Ν Η, ης, ὴ, pax. Xen. Hell. 7. ὐκ ἐείρλην ἀλλὰ πολέμιν μαχομένη. Idem. Xen. ἐείρλλιν ποιεῖν Α'βυδηνοῖς καὶ Χαλκηδονίοις : pacem facere inter &c. Dicitur & ἐείρλλιν ποιήσασθαι apud Æſch. & ἀφέστην εἰρλλιν apud Demoſt. Apud Plat. de rep. l. 1. εἰρλιν ἢ τοιάνην, exp. quies ab hujuſmodi rebus. ✤ πωῦ τὸ ἐὲς ἐέρεον. Alii ἀφὸ τὸ εἴρειν, i. dicere : quod tempore pacis jus dicatur & lites verbis dirimantur.

Εἰρικὸς, ὸ, pacificus, ad pacem pertinens, pacatus. Thuc. l. 1.

Εἰρικῶς, pacificè, placidè.

Εἰρικὸς, pacificus, pacatus. ut εἰρικικὸν σχῆμα apud Herodian.

Εἰρικὸς λόγΘ, Iſocr. oratio de pace. Item pacis ſtudioſus. Iſoc. Item ad pacem pertinens. Εἰρικικὸς, pacificè, Iſocr.

Εἰρικάω, in pace ago ſeu vivo, pace fruor, ad Rom. 12. & apud Dionem. Item paco, in pace contineo. Bud. ex Baſ.

Εἰρικοφορέω, ῶ, ferendæ pacis ſtudioſus. Ariſtot. Item pacem ferendam ſuadeo. Apud Polyb. l. 5. exp. quæ bello non infeſta eſt, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Ariſtot. εἰρηνοφόρα ὡς τὸν χρείονα.

ΕΙ''ΡΟΣ, ΘΟ Θ, τὸ, lana. Od. ν, αὐτὰρ ἔπ' αὐτῷ Η' λακάτη τανύσθη, ἐοδνορόφῳ ἐέρΘ ἔχουσα. ✤ Etymol. fieri ex ἐέρΘ tradit, per pleonaſmum literæ ι, vel ἐῤῥΘ ſignif. κόμα vel fieri ἐῤῥΘ, deinde mutato ρ in ε, ἔερΘ, quoniam multis laboribus paratur & colitur: Hen. Steph. deducit ab ἐέρω, i. necto.

Εἴελος, idem quod ἔερΘ, lana. Il. γ. ΕἰείνΘ, laneus.

Εἰρεσιώνη, ῆς, ramus oleaginus lana obvolutus : quem circumpendentib. arborum fructib. ante januas ædium ſuſpendere ſolebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, ut ſuſius tradit Ariſtoph. ſchol. & ex eo Suidas. Utitur Ariſtoph. in Pluto & in Veſp. & Plut. in Theſeo.

Ε'ειον, ου, τὸ, idem quod ἔερΘ ſive ἐείλον. Hom. Od. ν. Plat. in ſym. Plur. de aud. Frequens eſt & plur. num. ut apud Xen. ἐωνῆσθαι πλέια. Exp. & lanugo. apud Theophr.

Ε'ειδὴς, ΘΟ Θ, ὁ, ἡ, cui lana ineſt, lanatus.

Ε'ἔιος, ου, laboro circa lanificium.

Ε'ειδΘ, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus. ἐειεργός. Quidam tamen ἐειδοι exp. γεωργοί, i. agricolæ, παρὰ τὸ πάλαι ἤεργ' ἐεγάζεσθαι. πάλαι γὰρ. Il. σ, ἐειδοι appellantur ii qui metunt. Apud Heſiod. in Erg. ἐειδΘ ponitur pro famula. Item ἐειδΘ, contentio. vide in Ερις.

Ε'ειδῶ vel potius ἐειδέομαι, lanificium exerceo. Expon. & laboro, ἐεγάζομαι. Item ſervio. in lib. Tob. ἐειδέσθω ἐν τοῖς γυναιξὶν, exp. ibat ad opus textrinũ. Legitur & apud Ariſtot. Pol. l. 5. c. 3. Item contendo. Ε'ειδεία, ορ. μαθηνία. item contentio, apud Ariſtot. citato loco, & Jacob. c. 3. & 2. Corinth. cap. 12.

Ε'ἔια, ᾶ, etiam dicitur pro ἐειον. Athen. l. 5.

Ε'ἷος (adject.) laneus. Apud Dioſc. l. 1. c. 18. ἐεοῦν ὕΘ, laneum textum, lanea veſtis.

Compoſita.

Ε'ξειδίζω, Suid, exp. redimere, autorare. Quidam exp. quaſi mercede allicere.

ΕὔερΘ, ου, ὁ, ἡ, ὐ, bonam habens lanam. Hippoc.

Εὐἔειος, & εὐ'ερΘ, bene lanatus, bona ſeu pulchra veſtitus lana. Ariſtoph. in Avib.

ΣυνείδΘ, ου, ὁ, ἡ, ὐ, qui vel quæ lanificium ſimul exercet. ſocius, vel ſocia in lanificio. Interdum generalius, ſocius in aliquo opere. Od. ζ.

ΦιλοείδΘ, exp. lanificii ſtudioſus. Ex Epigr.

Εἰρύω, vide in Ερύω.

ΕΙ'ΡΩ, necto, in qua ſignif. Etym. vult aſpirari ἕιρω, ſed id non obſervatur. Hinc ἑιρὰς apud Herodian. exerens, extrahens. Bud. Apud Ariſtot. in Rhet. πὼ Κ' λέξιν ἀνάγκη Ν ἢ εἰρομένην ἢ πὼ σωνδέσμῳ μίαν, dictionem neceſſe eſt aut tractam eſſe & conjunctione unam. Euſtat. ἑιρὰς eſt πᾶσα κόμη συμπλεκομένη, derivanti inde ἐρόω. ¶ Item dico. Item interrogo. ut tradit Euſt. in qua tamen ſignif. præſens ἑιρω eſt inuſit. ſed fut. ejus ἐρῶ. eſt frequentiſſimum. in Epigr. σὺ κακὰς ἑρεῖς, male tibi dicet. Et apud Eurip. ἑρεῖ με πάλι, hæc in me dicet. Apud Plut. ἐρῶ, exempla dicam, prodiit ad dicendum. Pro quo ἐρῶ, poëtæ per dialyſin, ἐρέω, ſeu ἐρέομαι, ἐρῶμαι, i. dicam. ut Od. ξ, ἐσθ' ὅπως. Sic & Od. ω. Il. ψ, & alibi. Ponitur ἐρέω & pro, interrogo. Il. π, Πάτροκλον Α'χιλῆα ἐρέομαι ὃν τινα τρόπον. Item nuntio. unde aurora. Il. β, & alibi. Ζεῦ πάτερ, ἠέρα δῖαν ἐρέσθαι ἀπαντα πόσον. i. ἀπαγγελῶσα, inquit Euſt. Sic & Od. ψ, Τὰ δὲ πάντ' ἐρέουσα, i. ἀγγέλλουσα. Præt. εἰρήκα, dixi. paſſ. ἐρρημαι, dictus ſum, tanquam ab ἐρῶ, quod & in comp. obſervatur.

¶ Derivata ab ἔιρω, i. necto.

Εἱρμὸς, ὗ, ὁ, nexus, ſeries. Phil. de vita M. l. 3.

Ε'ρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Scribitur & ἔρσις apud Suid.

Ε'ίρω, idem quod ἔιρω, poëtica reduplicatione literæ initialis, ut in ἐείκω & ſimilibus. Unde in paſſ. Od. σ, Ο' μοιν ὑλακὸς ἐίσατο ἐερμένη ἠέλιον ὡς.

Ε'ρμα &c. Εἱμαρμὸς, ὗ, ὁ, Εἱρμὸς, Ε'ειρΘ, Ο' μερΘ, Οἷμαδὸς, Μέρμις, Σείρ, quomodo huc pertineant ſingula, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'είρω, dicitur q. ἀφὺ ἔερα & συμπλέκω, inquit Euſt. i. ſimul necto & copulo. Il. κ, Σὼ δ' ἤπερ ἰμάσι. ¶ Ac ἀείρω i. tollo, vide ſua ſerie. Ο' ἄρ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Decomp. ΠαρήορΘ, equus ad jugum devinctus, qui & ἀδξοήορΘ. ex ἀείρω (inquit Euſt.) ſignif. συζυγῆ. ¶ Item prominens ubique Il. π, ὑφαιδὴ κέῖτο παρήορΘ ἐο κοίλης. Ab Euſt. autem, Il. η, exp. παρηρτημένΘ, ὃ ἔστ κληθρώδΘ, item ἐκλυτΘ, χαῦνΘ, atque ſumptam eſſe metaph. ab equo qui παρήορΘ appellatur. ¶ Item ſtolidus, q. d. qui menti non firmiter adhæret, ſed ab ea velue excurrit longiùs & evagatur : ducta ἀπὸ τῆ ἵππων παρήορων, metaphora. Il. ψ. Vide & in comp. ab Α' ρω, & Α' είρω.

Παραορία, ᾶς, habena ſeu lorum equi qui παρήορΘ appellatur, ut Il. υ. v. 87.

ΣωήορΘ, (itidem ab ἀείρω ſignif. συζεύγνύω, inquit Euſtath.) congruens & velut apto quodam vinculo connexus. Od. υ. Exp. & confors. compar, ſocius. Hom. Nonn.

Σωαορὶς, ΙδΘ, ἡ, vel ξωαορὶς Attice, bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium : quos & conjuges quidam vocari poſſe exiſtimant. Qua in ſignif. exp. etiam jugum : ut dicitur jugum boum. Dicitur autem à verbo σωαείρω, Euſt. etiam teſte, quaſi σωαορὶς. ſignif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt. Quidam interpr. & carpentum Plut. in ſymp. ſcp. ſap. Ν' δ' ἁμαξιμῶν ἐπέσω σωαορὶς ἱκανὸς κατοικεῖν ἀστυγείτων. Interdum dicitur σωορὶς πλέων, ut apud Paufan. Eliac. l. 1. Dicitur etiam metaph. de hominibus amicitiæ vinculo conjunctis, apud Plat. in Phæd. Sic & Synef. πὼ σωορίδι Ν' δ' ἀνδρῶν vocavit concordiam fratrum. Σωορικὸς, bigarum auriga. ſeu agitator, ſive auriga in prælio qui ξωορίδι regit, teſte Bud. Quidam bigarium interp. apud Luc. Σωορικὰ ὄχημα, bigis vehor. Ariſtoph. in Nub. ΞωορίδΘ, comes. Propriè de uxore dici exiſtimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Heſ. & Euſtath.

Σωαορέω, ῶ, comitor, ſum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ σωαορεῖ ἐλπίς. Τετράζυξ & τετρώρ, quadrijugus. ut τετράζυξ ἅρμα apud Eurip. quadrijugus currus, i. in quo quatuor equi junCti ſunt. Ab δείρω ſignif. συζεύγνύω, inquit Euſtat. Vide & comp. ab ἀείρω. In neutro genere dicitur τέτρωρον, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Item τέτρωρΘ ab Oribaſio & Rufo dicitur pars aſtragali ſeu tali ſuperior & ſurſum vergens : attamen & ipſe aſtragalus totus τέτρωρΘ dici poteſt à quatuor ipſius lateribus, dextro, ſiniſtro, anteriore & poſteriore.

Α'ρείρω, annecto, necto, ut ἀνείρω τὸν σεφάνην, Ariſtoph. Item transfigo, ἀναπείρω, Heſych.

Δειείρω, trajicio, infero, Bud. ex Luc. διὰ τῆ ἰδίνων τὸ δοῦλον μυτὸν δόρυ τὸν δεξιτερὸν, inferens, trajiciens. Xen. Pæd. 8. de equitibus Perſarum regis, Διορύττουσι τοὺς τοίχους διὰ τῆ ὠμοπλάτης, ὥστε ἢ ταῦτ' ἂν δόρυσι ἅπαν παρείρειν. Item infero, interfero, interjicio. Athen.

Ε'ξείρω, exero (cui opp. ἐνείρω) extraho, eximo. Ariſtoph. in Equ. Decomp. Περιξείρω, antè extraho ſeu exero. ut περιξέουσι μύτρῃ ὁ χιλὸπης.

Περιείρω, circumannecto ſeu appendo.

Προσείρω, annecto. Suid.

Σωείρω, connecto, cohærenti ſerie contimuo, ut σωειρόμενος λόγος Demoſth. pro cor. Interdum ſine caſu ponitur pro, continua oratione.

tionis ſerie diſſero, perpetua oratione declamo. ut apud Luc. σὺ μὲ περὶ τῆς κλοπῆς συνείρε, orationem perpetuam ordine. Item neutral. pro, cohæreo. Ariſtot. 2. Meteor. διὰ τὴν θάλατταν οὐ φαίνονται συνείρειν. Idem l. 1. de gen. & corr. ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπὶ πολὺ δυνάνται συνείρειν, hujuſmodi principia ſtatuere quæ diu conſentanea eſſe poſſint & cohærere.

Συνείρομαι, connector, item continuor. Ariſtot.

Συνειρμὸς, continuata ſeries, cohærentia, continua deductio, Dem. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων.

Συνειρκτικὸς, apud Ariſtoph. in Eq. quidam interpr. facilè orationes connectens & componens.

Derivata ex εἴρω, i. dico, &c.

Εἴρομαι, interrogo, ſciſcitor. Il. α, -οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eadem, Ὅττι κέ σ' εἴρωμαι.

Ἔρομαι, in proſa pro eodem: quo tamen utuntur & poëtæ. Aor. 1. ἠρόμην unde ἐρέσθαι. Xen. ἤρετο, εἰ ἤτοι πολέμιοί εἰσι; F. ἐρήσομαι, tanquam à contracto themate. Ariſtoph. ἐρήσομαί γέ τι.

Εἰρέα, exp. concio, cœtus, apud Heſiod. in Theog. v. 801. δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἰρέας ἀθανάτων.

Εἰρέω, poët. dico. unde partic. Ionicum εἰρεῦσαι, i. λέγουσαι, apud Heſiod. in Theog. v. 38. Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Item interrogo. Heſych.

Εἴρην, ἐνος, ὁ, puer qui jam fari poteſt. Dicti ſunt εἰρένες à Lacedæmoniis (teſte Plut. in Lyc.) qui jam ſecundum poſt pueritiam annum attigerant. Et μελλείρενες (comp.) grandiſſimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præſens, dico, interrogo, nuntio: interdum per fut. dicam, interrogabo, nuntiabo. ut Il. φ, circa principium, Ἵππους δ' αὐτοὺς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι, Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνώϊσατο. Et Od. η, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. ζ. Ὥς ποτέ τις ἐρέει. Vide plura in Εἴρω, id eſt, dico.

Ἐρέομαι, idem quod ἐρέω, interrogo. Il. α, οὐδ' ἐρέοντο.

Ἐρεείνω, interrogo, Od. η, μηδ' ἐρέεινε. Et cum gemino accuſ. Od. α, ἐπεὶ σύ με ταῦτ' ἐρεείνεις. Ἐρεείνομαι, interrogor. Item pro activo, interrogo. Od. ρ. -ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον.

Εἴρερος, captivitas, ſervitus. Od. θ, v. 528. Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν. Euſt. ab εἴρειν derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, i. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησιαζόμενοι.

Ῥέω, Εἴρων, Ἐρωτάω, Ἐρωτιάω, Μείραξ, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀειρὸς, vel ἄειρος, exp. ἄπειρος, imperitus. Pro eodē aff. & ἄνειρος, Heſych. Videtur comp. ex α privativo, & εἴρω ſeu εἴρομαι ſignificante interrogo. Interrogando enim doctiores ſimus. Rurſum oxytonως ἀειρὸς exp. δυστυχὴς, difficili utens fortuna, infelix. Aff. & pro ἄῤῥητος, ἀπαραίτητος, item pro ἀθώωτος, Suid. Heſ. Etym.

Ἀνερέω, ῶ, idem quod ἀνέρομαι ſeu ἀνερωτάω. Idē etiā quod ἀναγορεύω. Ἀνέρομαι, interrogo. rogo. Plat. in Minoë, ὥσπερ εἰ ἀνηρόμην τί ἐστι χρυσός. Interdum cum duplici accuſ. & perſonæ & rei.

Ἀνείρω, Ionica & poëtica epentheſi τοῦ ι dicitur pro ἀνέρω, interrogo. Sed frequentior eſt paſſiva vox ἀνείρομαι in hac ſignif. ut Od. ω, γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas. Et Il. γ, τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι.

Decomp. Ἐπανέρομαι, & (Ionica ſeu poëtica epentheſi τοῦ ι) ἐπανείρομαι, rurſus interrogo: vel ſimpliciter, interrogo. Ariſtoph. μηδ' ἐπανέρῃ με, neque interrogas me.

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. eſt Ionicam habens reſolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ, viciſſim dicam, contradicam, reſpondeo contradicens: aliquando præſens, ſed inuſitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα, contradixi. Ariſtoph. in Nub. τί δ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν.

Ἀντέρομαι & ἀντείρομαι, viciſſim interrogo. Greg.

Ἀπερέω, ῶ, thema eſt in præſenti inuſitatum, uſitatiſſimum in præterperfecto act. & paſſ. ἀπείρηκα & ἀπείρημαι. in fut. 2. act. quod eſt ἀπερῶ, & Jonicè ἀπερέω, reſoluta vocali circumflexa in εω. Signif. interdum, denuntio, renuntio, indico. Herodot. ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. Item dico non eſſe faciendum, interdico, veto, Ariſtot. pol. l. 2. c. 3. μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, ſolis gymnaſiis eis interdixerunt. Τὰ ἀπειρημένα, prohibita. Dicitur & ἀπείρηται ſequente infinit. aut ὅπως μὴ, apud Plut. & Plat. Item dico me non facturum, ſeu nego, renuo, recuſo, detrecto: aut etiam contradico. Herodot. ἀπερέουσι τὴν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίαν, averſabuntur & renuent Græcorum ſocietatem. Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι, i. e. animo concidiſſe, animum deſpondiſſe: vel etiam viribus concidiſſe, & fatigatus eſſe. ut apud Xenophontem λαγωὸς ἀπειρηκὼς, lepus fatigatus & curſu exanimatus. Et Plut. ἐκομίζοντο ἐν φορείοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ triſtitia collapſi. Apud Plat. de leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, confecti ſeu fracti ſenio. Infinitivus ſæpe exponitur per præſens, ἀπερεῖν, interdicere, deficere. Sic κατερεῖν, prodere: προερεῖν, prædicere, &c.

Decomp. Προαπείρηκα, prior animum deſpondi. Iſoc. in ep. ad Philip. ἐγὼ μὲ προαπείρηκα, τὰ δὲ περιῆσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν.

Διερῶ, diſſeram: ſed magis eſt uſitatum præt. διείρηκα, (tanquam à διερέω) diſſerui: item enarravi, diſtinctè commemoravi. Plat.

Διείρομαι, idem quod εἴρομαι. Il. α.

Ἐξερέω & ἐξερῶ, eloquar, dicam. Il. α, Σὺ δὲ γὰρ ἐξερέω. Item pro inveſtigare, perquirere. Od. τ, οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τῆς ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; Sic & Od. δ, & ξ. in hac ſignif. uſurpatur & vox paſſ. Od. τ, ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere ſeu ſciſcitari.

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ, πόρους ἅλὸς ἐξερεείνων, i. e. perquirens, perſcrutans. exponitur etiam, interrogo, ſciſcitor.

Ἐξέρομαι, interrogo. idem quod ἔρομαι. Il. υ. & Odyſſ. γ, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, ſciſcitabatur.

Ἐξείρομαι, Ionicè pro eodem Hom. Apoll. & Soph.

Διεξερέεσθαι (dec.) interrogare. Heſych.

Ἐπέρομαι, pro quo & ἐπειρέομαι, & ἐπείρομαι Ionicè, interrogo, ſciſcitor. Unde ἐπειρησόμενος apud Herodot. l. 1. interrogaturus, conſulturus.

Κατερέω, ῶ, dicam ſeu loquar contrà, obloquar, accuſabo, deferam. Xen. in Pæd. κατερῶ σου τῷ πάππῳ, deferam ſeu accuſabo te apud avum. Et Herodot. in Thalia, κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον. Accipitur interdum etiam pro, dicam ſeu indicabo, aut ediſſeram, proloquar. Ariſtoph. in Nub. κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλεύθερος ὤν. Sic Syneſ. ὁ δὴ παρὼν οὗτος λόγος αὐτὸς κατερεῖ, ipſum indicabit.

Προερέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Ariſtoph. apud Herodot. in Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τοῦ λοιποῦ, exp. edicendi ſignificationem habet. Προείρηται, antè dictum eſt.

Προσερέω, ῶ, alloquar, vel appellabo. Apud Herodot. προσερέων, exp. conſulturus. Προσερεῖν τὴν πόλιν, exp. laudare, ex Ariſtid.

Προσέρομαι, inſuper interrogo.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam, ex Demoſt.

Συνέρομαι, interrogo.

Ὄμηρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, diſſimulator, in oratione diſſimulatè loquens, qui aliter loquitur ac ſentit. (✠ A verbo εἴρω.) Ariſtot. εἴρωνα opp. ἀλάζονι, medium eſſe dicens τὸν ἀληθῆ.

Εἰρωνικὸς, qui diſſimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, diſſimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, utor diſſimulatione in loquendo. Plat. in Apoll.

Εἰρωνευτὴς, idem qui εἴρων.

Εἰρωνεία, ἡ, diſſimulatio in oratione. Vide Cic. de Orat. 2. & Acad. q. l. 4. Vide & Quintil.

Compoſita.

Ἐπειρωνεύω, ironicè loquor ſuper aliqua re. Appian.

Κατειρωνεύομαι, per diſſimulationem deludo. Item cavillor. Apud Syneſ. σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσῃ, exp. ſimulabis te eam nihil facere. Et apud Æſchin. in ep. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cavillari ſuum exilium & parvi pendere.

ΕΙ'Σ vel ἐς, ad. Cum verbis ſignificantib. motum. Ariſtop. εἰς διδασκάλου ἔρχομαι. & εἰς ἐμὲ ἥκει. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Xen. Interdum jungitur genit. cum quo ſubauditur accuſ. ut εἰς ᾅδου ſub. οἶκον vel τόπον. Interdum denotat uſum ſeu finem. ut λόγος ὠφελήσων εἰς ἀνδραγαθίαν. Xen. Pæd. 3. Et 1. Tim. 4. εἰς τοῦτο κοπιῶμεν.

Εἰς vel ἐς, in. Itidem cum verbis ſignificantibus motum. ut ἀφίκοντο ἐς τὴν Φρυγίαν. Xen. Hell. 4. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν. in colloquium venire. Plut. ¶ Ponitur & pro ἐν: ut εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æſchin. in concione ſedeo. Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, Xenoph. Hellen. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Jungitur & quibuſdam adverbiis temporis, ubi ferè vacat. ut εἰς ἔπειτα ſive εἰσέπειτα, pro ἔπειτα. εἰς αὖθις, ſeu εἰσαῦθις, pro αὖθις. Sic εἰς αὔριον pro αὔριον, cras. Sic εἰς ἀεὶ, pro ἀεὶ, εἰς πότε pro πότε, εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ. εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα. ¶ Interdum exp. in. i. e. pro. ut εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα. Iſocr. ſuppeditare pecunias in bellum. Sic Act. 4. ἐκείνοις ἔσομαι εἰς θεόν. Ἐς δύναμιν, & ἐς τὸ δυνατὸν pro viribus. ¶ Item in, i. adverſus, contra, εἰς τὸν δῆμον, adverſus populum, ex Æſch. ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, ut εἰς Βασίλειον λέγειν, in laudem Baſilii dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν apud Iſocr. i. de Euagora.

Εἰς vel ἐς, interdum exp. ob, propter. ut εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται ob juſtitiam laudatur. Ariſtot. Et εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter, Thuc. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Sic Pauſ. εἰς τριακοσίους ἐγένοντο σωματοφύλακες, circiter trecentos.

Εἰς, apud Thucyd. εἰς βελτίονας μνησθῆναι. Sic Pauſ. διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας infamis apud Macedones. Sic Plut. λεχθέν εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, uſque ad. ut εἰς τόδε χρόνου ad hoc uſque tempus. Et εἰς τοῦτο, hactenus. Εἰς ἐμὲ, uſque ad ætatem meam. Pauſ. Et εἰς ὅκε ſive εἰσόκε, uſque dum, donec. Il. ε, & Od. τ.

Εἰς poſitum cum nomine ſæpe per adverbium exp. ut εἰς ὑπερβολὴν ſummè. Æſch. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè, εἰς καιρὸν, opportunè, εἰς τάχος, celeriter, εἰς τέλος, omnino. Sic cum nominib. temporis ſignificationem habentibus: ut ἐς ἑσπέραν, veſperi, ἐς τὴν ὑστεραίαν, poſtridie, ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie.

Εἰς

Εἰς, intra, ut apud Polyb. καὶ μόλις ἀπεσώθησαν εἰς στρατόπεδον. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xen. Pæd. 8. intra triceſimum diem, εἰς ἕκτην ἡμέραν πραχθήσεται, intra ſextum diem. Æſchin.

Εἰς, per. Xen. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic ἐς τέσσαρας ἔρχεται ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem, εἰς ἕνα πορεύεται ἡ τάξις, exp ſigillatim, Od. ξ, μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, manſi per totum annum.

Εἴσω, in, intra. Cum accuſ. ut Il. α, -Ἴλιον εἴσω. Et Il. γ, -δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. In proſa autem cum genit. ut εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Apud Hermog. εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, intra 30 dies. Apud eundem εἴσω πέντε ταλάντων, exp. infra quinque talenta. Interdum ſine caſu, intro, intus, Ariſtoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Cum articulo, ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur & ἔσω.

Ἔσωθεν, intrinſecus. item intus, ut Matth. 7.

Ἐσώτατος, intimus, penitiſſimus.

Ἔστε, donec, quandiu. Soph. ἔστ' ἀπέψυξεν βίον. Xen. l. 1. Apomn. ἔστε Σωκράτει συνήστην, quandiu manſerunt cum Socrate. Rurſum Soph. in Ajace, ἀρήγετ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero. Herodot. ἔστ' ἀντιωθείη. Sic Xen. ἔστ' ἂν οἱ πολέμιοι δείσωσι, κελευόμενα πάντα ποιοῦσι. Pro eodem dicitur & ἔστεπερ, apud Apoll. Arg. 2. Ἔστ' ἐπὶ, uſque ad Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, uſque ad diluculum.

ΕΙ'Σ, ἑνὸς, ὁ, unus. Fœm. μία, una. Neut. ἓν, unum. Dem. εἷς τῶν πολλῶν, unus è vulgo. Interdum ſupprimitur. ut Xenoph. τῶν τριάκοντα ὢν, unus ex triginta. Interdum exp. alter: ut Dioſcor. lib. 3. εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedens. Marc. c. 14. εἷς καθ' εἷς, exp. ſingulatim. Sic & Ioh. c. 8. Apud Plut. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν, ſingulos ſervos. ¶ Apud eundem Plut. ἓν παρ' ἓν, viciſſim. ¶ Ὑφ' ἓν apud Dioſcor. exp. ſigillatim. A' gramm. verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, quum alioqui diviſa ſint. ¶ In N. Teſt. interdum ponitur εἷς pro τὶς, ut Matth. 25. σαββάτων μίαν. Et Marc. 14. εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. Cum fœminino μία, interdum varia ſubſtantiva ſubaudiuntur. ut Iliad. β, Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βουλεύσομεν, ſub. βουλὴν, q. d. in unum conſilium conſultabimus. Apud Ariſtoph. μίαν δικάσαντες, ſub. δίκην. Et apud eundem μίαν ναυμαχήσαντες, ſub. ναυμαχίαν. Et κατ' ἐμὴν μίαν, ſub. γνώμην. Sic apud Luc. c. 14. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, ſunt qui intelligi poſſe dicant φωνῆς, ideoque exp. uno ore.

Ἑνικὸς, ad unum pertinens, ſingularis: ut ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gramm. cui opp. δυϊκὸς & πληθυντικὸς, dualis & pluralis.

Ἑνικῶς, ſingulariter. Naz.

Ἑνίζω, unum ſeu unitatem pono. Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, unio, aduno ſeu coaduno. Particip. paſſ. ἡνωμένος, unitus.

Ἕνωσις, unitio, adunatio. Ἑνωτικὸς, q. d. unitivus, adunativus. vim uniendi ſeu adunandi habens.

Ἐνόω, autem affertur ex Cyrillo pro. quatio, concutio. Unde ἔνωσις, εως, ἡ, exp. κίνησις, motio, agitatio. Heſiod. in Theog. -ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Et ibidem -ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον. Pro eodem ſcribitur & ἔννοσις, unde comp. ἐνοσίγαιος & ἐνοσίχθων, Neptuni epith. i. motor & quaſſator terræ: quæ & duplici ν ſcripta reperiuntur.

Ἑνότης, ητος, ἡ, unitas. Apoll. Tyan. in. epiſt.

Ἑνὰς, άδος, ἡ, unitas, μονάς.

Ἐνὰς autem novenarius numerus pro ἐννεάς.

Ἔεις, poëtico pleonaſmo τοῦ ε pro εἷς unus Heſiod. in Theog. -ὀφθαλμὸς ἔεις.

Εὖνις (maſc. & fœm. gen) privatus, orbus. vel privata, orba, vidua. Iliad. χ, Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripides in fœm. gen. uſus eſt Etymol. παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὖνις. Aliam ſignif. vide in Εὐνή.

Compoſita.

Καθεὶς, reperitur pro καθ' εἷς, unuſquiſque, ſingulatim, unus poſt alium, ut Macchab. libro tertio, ὁ καθεὶς τῶν φίλων, unuſquiſque amicorum. Et εἷς καθεὶς, Marci 14. & Joh. 8.

Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, nullus. Sophocl. vocavit μηδένας, nullius pretii homines. In fœm. μηδεμία, nulla. In neut. μηδὲν, nullum. item nihil. ut μηδὲν λέγειν apud Xen. & Ariſt. i. nihil dicere quod alicujus ſit momenti. Apud Soph. μηδὲν εἶναι, mortuum eſſe, item perditum eſſe. Μηδὲν ἧττον, Iſocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, ut & Lat. nihil.

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδὲν, nullum, nihil, non, ſicut μηδέν.

Οὐδένεια, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihilifacio. unde ἐξουδένωσις, contemptus. q. d. nullitas. Pſal. 30.

Ἐξουδενέω, ῶ, idem quod ἐξουδενόω. Eccleſ. c. 34. unde ἐξουδένησις, contemptus. Et ἐξουδενητὴς, οῦ, ὁ, contemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐθεὶς, ενὸς, nemo, nullus. ex οὔτε & εἷς per craſin. Ariſtot. eth. 4. φέρει δ' οὐθὲν, nihil refert.

Οὐθένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, nihili pendo, pro nihilo duco, aſpernor. Luc. c. 23. Rom. 14. & 1. Cor. 1.

Ἐξουθένημα, τὸ, quod nihili ducitur. ſeu neglectus, contemptus.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo.

Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio. Jul. Firm.

Συνενόω, idem quod ἑνόω. Naz. συνήνωται τῷ πατρὶ, cum patre unitus eſt, unione quadam cum patre junctus eſt.

Ἄρρην, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εἴσκω, vide in Εἴδω.

Εἴσω, vide in Εἰς.

ΕΙ'ΤΑ, poſtea, deinde. tum. Dem. Olynth. α, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Greg. εἶτα τί; quid tum poſtea? ¶ Interdum eſt dubitantis. anne, nunquid. Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι εἰκῇ τὸν ἀδικοῦντα ἀποκτείνωσι, οὐκ ἐπιλογιζόμενοι περὶ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. ¶ Interdum in interrogationib. indignantis eſt, pro, itáne verò? Dem. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; & non erubeſcimus? ¶ Interdum vacat. Euſt. teſte, ut εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ¶ Εἶτεν & ἔπειτεν Ionica eſſe & ab Herodot. uſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Ælio Dionyſio annotat Euſt.

Compoſita.

Ἔπειτα, deinde, poſtea, tum. Il. ψ, Τῷ οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δώσω καὶ μεῖζον ἄεθλον, Ἠὲ αὐτίκα νῦν. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, ſeu ἐς τὸ ἔπειτα, in poſterum, Thuc. 2. Et οἱ ἔπειτα. ſ. ἐσόμενοι poſteri. Thuc. l. 1. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' οὕτω, tum demum, deinde, inquit Bud. ¶ Ἔπειτα, interrogantis eſt cum indignatione, ut εἶτα, itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpativè. Xen. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; tu igitur non credis? ¶ Eſt nonnunquam παραπληρωματικὸν & ἀργὸν, ut Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα) Il. κ, Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Dicitur & Ἤπειτα, pro ἔπειτα metri cauſa, ε in η verſo. Il. υ.

Decomp. Εἰσέπειτα, ſeu Ἐσέπειτα ſunt qui una voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα.

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, apud Ariſtoph. in Pluto.

Μετέπειτα, poſtea, deinde, Od. ξ. ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα, Plat. ep. 8. τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχρηται, poſtea, ſeu in poſterum tempus, in poſterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ἔπειτα, in poſterum.

Κᾆτα, per craſin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoque eſſe Chryſoloras annotat.

Εἶτε, vide in Εἰ.

Εἴως, vide in Ἕως.

Ε'Κ vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur ſequente conſonante, ἐξ ſequente vocali. Il. α, -ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Xen. λαμβανόμενοι δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν σιτίων. Idem initio Pædiæ, τοῖς καρποῖς τοῖς γινομένοις ἐξ αὐτῶν. Sæpe ponitur pro ὑπὸ: ut ἐκ φύσεως δοθεὶς, à natura datus. ¶ Interdum ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. nepotes illius, ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pauſanias. ¶ Adhibetur etiam in temporis ſignificatione, ut ἐξ αἰῶνος ab ævo. ἐκ νεότητος, à juventute. Sic ἐκ πολλοῦ χρόνου, à longo tempore: ſed ſæpius omittitur χρόνου. Sic & ἐκ παλαιοῦ, jam olim: Item ἐκ τούτου, ex illo tempore. ἐξ οὗ vel ὅσου, ex quo vel quanto, ſ. tempore. Interdum ſign. de: ut ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Dem. de meis pecuniis. Et ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, noſſe de nomine. ¶ Interdum non exprimitur niſi ſolo ablativo: ut Ariſtoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς κατακαίνειν, manu occidere. Soph. in Ajace. Sic ἐκ παντὸς τρόπου. Iſoc. omni modo. ἐκ τούτου τοῦ λόγου, hac ratione: apud Dem. ¶ Accipitur & pro διὰ, i. per: ut Luc. ἐκ τῆς ὀργῆς λαμβάνεσθαι, per candam prehendere. Sophoc. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοὶ, per Teucrum. Item pro διὰ, i. e. propter, ut apud Xenoph. ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κείτων φίλων ἦν, expon. hac de cauſa. ¶ Item pro κατὰ, ut apud Æſchin. ἐκ τῶν νόμων, juxta leges, ex præſcripto legum. ¶ Item, poſt. Xen. Hellen. 9. ἐξ ἀρίστου, poſt prandium, à prandio. In qua ſignific. uſitatiſſimum eſt ἐκ τούτου, poſtea, deinde, deinceps. ¶ Item pro ἐκτὸς, extra, ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι apud Hom. vide Euſtathium. ¶ Cum variis genit. exp. per adverb. ut ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter. ἐκ ῥιζῶν, radicitus. ἐκ θεοῦ, divinitus. ἐκ περιουσίας, abundanter. ἐκ προαιρέσεως, conſultò. ἐκ χειρὸς cominus. ¶ Aliquando exp. in. ut ἐκ περιόδου & ἐκ περιόδου, in orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, in ſuperficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat: ut ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν. ¶ In compoſitione interdum vacat, ut in ἐξοίχομαι, ἐξαιτέομαι. Aliquando ornatum & vehementiam addit: ut in ἐκθαυμάζω. Sæpe ſignificat ἔξω, extra: ut in ἔκδηλος, ἐκκαλέω.

Ἐκτὸς, extra. Cum genit. ut ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, extra quod manet & quo abſtinet. apud Plat. in epiſtol. Et ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid conſtitutus eſt, ſeu qui ſine eo eſt. Plutarchus in vita Homer. Dicuntur & οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati. Et ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam poſitus eſt. ¶ Item extra, id eſt, foras: ut apud Euripid. χώρει ἐκτὸς, prodi foras. Item extra, exterius, extrinſecus, foris ſeu forinſecus. Od. ξ, Σταθμὸς δ' ἐκτὸς ἐλάσσον.

ωτ. Τὰ ἐκτὸς, exteriora, quæ foris sunt, apud Athen.l.2. Et οἱ ἐκτὸς, exteri. ¶ Rursum cum genit.sign. citra, præter, sine, absque, ut apud Diosc.l.5. ἐκτὸς εἰ ὠδίνων τίξεται. Apud Luc, ἐκτὸς εἰ μὴ nisi fortè.

Ἔκτοσε, extra vel è. idem quod ἐκτός. Od.ξ ἔκτοσε χειρός.

Ἔκτοθε sive ἔκτοθεν idem, extra, citra, sine, Hesiod. in Erg. Pro eodem dicitur & ἔκτοθεν, metri gratia ejecto σ ut in ὄπιθεν. Apoll. Rhod.Arg.2. Et pro deinde, ex eo tempore, ibidem. Ἔκτοθι & ἔκτοθι, extra. Nonn.

Παρεκτὸς, (comp.) extra, præter. Matth.5. Item foris, forinsecus, extrinsecus.

Ἔξω, extra. Cum genit.& ap.Greg. ἔξω λόγου, extra propositum. Sic & Xen. Pæd.4. ἔξω βελῶν, extra teli jactum. Dicitur etiam aliquis esse ἔξω αὑτοῦ, extra se, i. non esse apud se, non esse mentis compos, Dem. ¶ Item extra i. foras seu foris: ut ἔξω πέμπειν, foras emittere. ἔξω διατρίβειν, foris agere. Aristoph. Et ὁ ἔξω, qui foris seu forinsecus est, exterior, externus. ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et, οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis & ethnicis. ¶ Rursum cum genit. signif. ultra, apud Xen. in Cyneg. Item præter, citra, absque, sine. ut Thuc.l.3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et.l.5. ἔξω τούτων, i. ἄνευ.

Ἐξώτερος, exterior. qui magis extra est, Matthæi c. 8. Inde adverb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, ultra, citra: cum genit. ut ἔξω.

Ἐξωτερικὸς, οῦ, ὁ, externus. at ἐξωτερικαὶ πράξεις, externa negotia & forensia. Aristot. pol.7. Idem Aristot. commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικάς, quoniam in his tradebat quæ ad res externas & civiles spectabant, trivialia & pervulgata. Vide Gell. l.20.c.4.

Ἐξώτατος, ου, ὁ, extimus. qui maximè extra est, unde adverb. ἐξωτάτω, extimè, maximè, extra.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exteriùs, foris, forinsecus, extrinsecus. vel etiam ab exteriore parte. ut apud Xen. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forensia. quæ foris & extra domum sunt obeunda. Et apud Philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur studia externa & profana, quas vulgò seculares disciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulsu agitatur externo.

Ἐξωτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς externus, seu qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur, ut ἐξωτικαὶ δίκαι, ξενικαὶ Hes.

Παρὲκ seu παρὲξ (comp.) pro quo & πάρεξ scriptum reperitur, extrà, foris. Interdum cum genit. ut Iliad. κ, παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accus. Odyss. ο, Μή με πάρεξ ἀγὲ νῆα, extra navem. Rursum Iliad. κ, Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Interdum sine casu. Odyss. ι, λαζὼν προμήκεα κόντον Ὦσα παρέξ. Aliquando signif. παρὰ: ut apud Apollon. παρὲκ βουλὴν, pro παρὰ βουλὴν, præter. Ab Hesych. παρὲξ exp. χωρὶς, seorsum, sine. ut Il. ω.

ἙΚΑ'Σ, (adverb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genitivo. Od. σ, νηῶν ἑκὰς ἐλθέμεν. Apud Herodot. οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλὼν, exp. non diu differet ingredi. Apud Thuc. ἑκὰς ὄντες longinqui.

Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longiùs aut ulterius: ut ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius à Persis. Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longissimè, ex Herodot. ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissimè.

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo. Il. β.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à jaciendo procul. Il. α, ubi & ἑκάεργος appellatur.

Ἑκάτερος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεκὰς exp. ἄνω, sursum. Aristoph. in Vesp. Compositum ex ἑκὰς & α epitatico.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, desuper, è loco alto & superiore, Plutarch. Ponitur etiam pro, ab origine generis, & juxta seriem priscorum ex quibus quis ortus est. ut τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονώς, originem seu genus ducens à Melampode. Sic Athen.lib.1. τοῦ Μιτυληναίου Λέοντος, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου, qui Atheniensis genere est, si progenitores ipsius spectes à quibus ortum trahit.

ἝΚΑΣΤΟΣ, ου, ὁ, quisq; singuli. Il. α, Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκονδε ἕκαστος. ut Lat. iverunt domum quisque suam. Xen. Pæd.3. καὶ ἄγοντες ἐπὶ ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian.l.4. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Isocr. διανέμειν πρὸς τὸ προσῆκον ἑκάστοις, pro dignitate cujusque. Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, singuli. & τὰ καθ' ἕκαστον vel τὸ καθ' ἕκαστον, singula, ex Aristot. Dicitur & καθ' ἕκαστον, sigillatim. Isocr Καθ' ἑκάστην sub. ἡμέραν, quotidie. Dicitur etiam εἷς ἕκαστος (ut Lat. unusquisque) & πᾶς ἕκαστος, & αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις. apud Thuc.l.3 & 4.

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet, apud Suid.

Ἑκασταχόθι, passim, ubique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, undique, undelibet.

Ἑκασταχόσε, quocunque, quoquo versum, in quencunque locum.

Ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique.

Ἑκάστοτε, semper & ubique. Athen.l.2. Apud Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλεσι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. injungens civitatibus ut in quanque veniebat, uti pascerent.

Composita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. severus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. Aristot.eth.4. Et Plut. in l. de educ puer ὅπως μὴ γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον, ἀμαθίας καὶ στρυφνούς, &c. Plato passim, præsertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον vocat cujusq; rei notionem & formam quam ideam appellat.

Αὐθεκάστως, rigidè, severè. Plut. in Lys.

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quotidiè.

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alteruter, alter ex duobus, Thucyd. lib.1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, cum alterutris se conjungere. ¶ Item utercunque, uterlibet, utervis. Luc. in Harm. ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον. Aristot. ethic.6. ληπτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. ¶ Item uterq;. Plut. in publ. προσειπὼν ἑκάτερον ἐν ὀνόμασι nomine filium utrunque appellans. Idem, de educ. puer. (loquens de Dione Syracus. & Epaminonda Thebano) ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. Sic passim apud Plut. Aristot. & alios.

❧ Eustathius ex Etymol. tradit hoc nomen comparativi formam obtinere, & ab ἑκὰς derivari, quod quum de duobus dicatur, ὡς οἷα πλεῖστον διάστασιν ἐκ διαστήματος, ἕκαθεν τοῦ μονάδος ἐστί.

Ἑκατεράκις, alterutra seu utraque; vice. Xen. Pæd.4.

Ἑκατέρω, in utramque partem. Gal. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exp. ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, utrinque. Herodian. Et ἑκάτερθεν, metri causa exempta syllaba, pro eodem. Il. γ & ς.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, utrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, utroque modo.

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in utramque partem.

Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, genus saltationis in qua manus alternatim movere assuescebant. Poll.4.c.14.

Ἑκατι, vide in Ἑκών.

Ἑκατόμβη, vide in Βοῦς.

ἙΚΑΤΟΝ, centum. Thuc.lib.6. ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. Capitur interdum pro infinito, πολλοί, (sicut & μύριοι) teste Eustath. Il.β, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. Hesiod. in Erg. ἑκατὸν δέ τε δοῦρα' ἀμάξης.

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατονταπλασίων seu ἑκατονταπλάσιος pro eodem. Luc.8.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, centuria, centenarius numerus. Herodian. lib.1.

Ἑκατοντάκις, centies.

Ἑκατοστὸς, οῦ, ὁ, centesimus. Herod. Plut.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, centuria. Plut. Xen.

Ἑκατοστεύουσα κριθή, centuplicatum hordeum. Gen.c.26.

Διακόσιοι, οἱ, ducenti, duceni. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι. & sic deinceps.

Διακοσιοστὸς, ducentesimus. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites. Sic τριακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς, πεντακοσιοστὸς, ἑξακοσιοστὸς, & quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt.

ἘΚΕΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, ille. Luc. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐστὶν περιστεπτῶ. Idem Luc. in Harm. οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ὁ ἄριστος αὐλητής. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thuc. ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους ὑπερδιωκεῖν ἀξιοῦσιν, i. pro se. Nonnunquam amittitur ε initiale sequente vocali etiam apud prosæ scriptores. Isocr. in Pan. ἀσφαλέστερον εἰρηνικῶς ἢ κεῖνοι πράξαντες. Dicitur & ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, Aristoph. & Luc.

Ἐκείνῃ, adverb. sumitur pro, illa via, illa ratione. Budæus ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc.l.3. & 4. Capitur & pro, illuc seu ἐκεῖσε, ut annot. Eust.Od. ν.

Ἐκείνως, illo modo. Synes.

Ἐκεινινὸς, qui ex illo est. Aristot. 8. metaph.

Ἐκεῖ, illic. Plat. Et pro, illuc, eò. Chrys. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos sequuturos.

Ἐκεῖθι, illic.

Ἐκεῖθεν, illinc. Thuc.lib.8. Ponitur & pro, illic, apud Greg. in Epitaph. fr.

Ἐκεῖσε, illuc, eò. Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum est. Interdum cum genit. ut apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro, illic, apud Naz. Basil. & Greg.

Κεῖνος, dicitur pro ἐκεῖνος, ut plurimum apud poëtas & Iones, interdum & apud prosæ scriptores præcedente dictione in vocalem desinente. Isocrat. ad Phil. ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορεύουσιν. Unde Κείνῃ, illa ratione, illa via. Eurip.

Κείνως, illo modo. Plat. de rep.l.2. Κεῖθεν, illinc. Il. ν.

Κεῖθι, illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. ο. Item illic. Apoll. Arg.2.

Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, ille. Plut. in Apoph. & Theocr. idyll. α. Τηνεὶ illic. Theocr. Idyll. ε, Τηνῶθε, illinc. Theoc. Id. γ.

Composita.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adverb. loci. Interdum, illic. ut apud Herodot.l.7. ὅσοι τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Sic & l.4. & 6. apud eundem. Interdum ultrà. Idem Herodot.l.4. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, προσήκειν τοῖς Γέταις. quæ verò ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet. cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian.l.2. οἵ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6. κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Apud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam adverb. temporis pro, ante. Isocr. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus, retroactis temporibus. Idem in Hel. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον.

Κἀκεῖνος, per crasin factum est, ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, & illic.

Κἀκεῖθεν, pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, seu & inde. Act.7.

Ὑπερέκεινα, idem quod ἐπέκεινα, ut annotat Bud.

ἜΚΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, nil turbarum movens, mitis, lenis, pacificus. Od. ν. οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλ' ἕκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις. Et Il. ε, ἕκηλοι Τέρπονται. Neutr. plur. ἕκηλα adverb. ponitur pro ἑκήλως. ❧ Etym. deducit παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ, ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἑκήλως, quietè.

Ἑκηλία, ἡ, quies. Ab Hesych. exp. εἰρήνη, φιλοτησία.

Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æolico pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, ut αὐτὰρ pro ἀτὰρ, teste Plut. de dialectis Homericis Il. α. & ρ, & Hesiod. in Erg.l.2.

Εὐκηλία, idem quod ἑκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quietis conciliatrix, placatrix. Hesiod.

Composita.

Ἀεκήλια, τὰ, inquieta, irrequieta. Quidam exp. gravia & difficilia. Il. σ, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. Vide & in comp. ex Εἴκω, i. cedo. & ex Ἑκών.

Πανδέκηλος, omni ex parte quietus. Apoll. Rhod.l.3. οὐρανόθεν δὲ πανδέκηλος γίνετ' αἰθήρ.

Ἕκητι, ἑκούσιος, &c. vide in Ἑκών.

Ἑκταῖος, ἑκτὰς, ἕκτος, vide in Ἕξ, sex.

Ἑκτικὸς, &c. vide in Ἔχω.

Ἔκτοθεν, ἐκτὸς, &c. vide in Ἐκ.

Ἑκτὸς autem vide in Ἕξ.

ἙΚΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, i. mariti pater: & fœm. gen. ἑκυρὰ, seu Ionicè ἑκυρὴ, socrus, i. mariti mater. Il. ω, Ἠ' ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὡς, ἤπιος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς & πενθερά.

ἙΚΩ'Ν, όντος, ὁ, voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudensque & certo proposito, non coactus. Fœmininum est ἑκοῦσα. Il. ν. Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. Dem. in Mid. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν· ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. in Ajace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me invito. Plat. in epist. ἑκούσης τῆς πόλεως, non invita civitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι. item ἑκόντες εἶναι, vacante infinitivo. ❧ Sunt qui dictum putent ἑκὼν quasi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκόντι adverb. ultro, sponte, voluntariè. Phocyl. Et Ἑκοντὶ pro eodem, ex Arriano.

Ἕκητι, dativus qui à poëtis adverbialiter ponitur cum genitivo, Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκητι, Jovis voluntate, ita volente Jove. Exp. & ἕνεκα apud Hom. Item Ἕκατι itidem pro ἕνεκα, apud Eurip. in Med.

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus non per imprudentiam. Exp. & sponte susceptus, aut sponte factus. Aristot. Ethic.5. Item τὸ ἑκούσιον substantivè pro libero arbitrio apud Philonem. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quæ non sponte fiunt.

Ἑκουσίως, sponte, ultro.

Ἑκουσιάζομαι, sponte, offero.

Ἑκουσιασμὸς, spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἀέκων, & (in prosa) ἄκων (comp.) invitus, fœm. ἀέκουσα & ἄκουσα. Iliad. α, ἀέκοντος ἐμοῖο, me invito. Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, i. e. prudens, per imprudentiam. Dem.

Ἀέκοντι, invitò. Ἀέκητι, cum genit. pro eodem. ut ἀέκητι θεῶν, Od. γ. invitis diis.

Ἀεκάζω, poët. cogo. Ἀεκάζομαι, cogor. Od. σ.

Ἀεκούσιος & ἀκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non voluntarius, non ultroneus, ex voluntate nostra non proficiscens. cui opponitur ἑκούσιος. Herodot. Luc. Isoc. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultò: Apud Aristot. in Eth. τὰ ἀκούσια, exp. invitè facta, invitè

suscepta. Ἀκουσίως, invitò, præter voluntatem, per imprudentiam, non consultò. Aristot. Rhet. 1.

Ἀκουσιάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐκ ἀέκοντα. Num.15.

Ἀεκήλια, τὰ, Hesych. & Etymol. exp. ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, invita & involuntaria, gravia & difficilia, quæ quis non nisi invitus patiatur: innuentes derivatum esse ab ἀέκων, vel saltem ejusdem cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἕκηλος.

ἘΛΑΙ'Α, ας, ἡ, olea, oliva (arbor) Od. ν, τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus olivæ. Dem. pro cor. ἐπειτα γωνίσεις σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic & apud Plut. de aud. poëm.

¶ Ἔλαιος, ου, ἡ, mascula & agrestis oliva. apud Iones, ut annot. Eust. Item avis quædam apud Athen.l.1.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Bud. ex Theod.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivo, olivas colligo. Poll.

Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit, qui olivat.

Ἐλάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus. Il. ν.

Ἐλαΐνεος, idem. Epenthesi τοῦ ε. Od. ι.

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor. Suid. Item αἰγίλωψ. Hesych.

Ἐλαΐζω, f. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. in γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαὼν, olivetum, oletum. idem quod ἐλαιών.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, olivum. Xen. in symp. Eust. annotat Hom. ἔλαια vocare unguenta. ut Odyss. β, εὐῶδες ἔλαιον. Eodem Eust. teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus ubi pisces. Apud Hippoc. ἔλαιον ὑὸς dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps suillus, ut ann. Erotian.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis. Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo perungo. unde ἐλαιοῦται θρὶξ, ap. Soph. in Troilo.

Ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, oleo imbutus.

Ἐλαιηρὸς, οῦ, ὁ, olearis, olearius, ut ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις.

Ἐλαιήεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther.

Ἐλαιάεις, idem. unde ἐλαιάεσσα γηδὺς, apud Soph. in Vlysse.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei. apud Athen.l.7.

Ἐλάα, ἡ, olivæ fructus, olea. Atticum esse Eust. docet Aristoph. in Ran. & Athen.l.2. & 4.

Composita.

Ἀγριέλαιος, ου, ἡ, agrestis oliva, oleaster apud Theophr. Ponitur etiam adject. pro, ex oliva agresti confectus, q.d. oleastrinus, ut σκυτάλην ἀγριέλαιον, scuticam ex oleastro, in Epigr.

Ἀγριελαία, subst. itidem pro oliva agresti seu oleastro dicitur. Diosc.l.1.c.138.

Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, olei expers.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo & imbuo. Item in oleum verto. Theophr. de caus.pl.6.

Θυμελαία, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia. Diosc.l.4.c.173.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum è thymelæa, seu vinum thymelæa conditum. Diosc.l.5.c.78.

Καλλιέλαιος, ου, ἡ, frugifera olea: cui opp. ἀγριέλαιος.

Καλλιέλαια, oliva, sativa, ut ἀγριέλαια sylvestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, oleum quod è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & succus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco Diosc.l.1.c.45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano. Diosc.l.1.c.44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum: apud Diosc.l.1.c.47.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtynum. Diosc.l.1.c.49.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιόω, parvum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas. Theophr. de caus.pl.c.l.6.11.

Πετρέλαιον, petroleum: dicitur à quibusdam bitumen liquidum, quòd effluat è saxis, vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur.

Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. & Diosc. & Gal.

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Diosc.l.1. cap.46.

Σχινέλαιον, oleum lentiscinum, è lentisco factum oleum, σχίνινον ἔλαιον. apud Diosc. Vide & Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo misto. Diosc.l.2.c.110. & Plut. in symp.3.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum. vide Diosc. & Plin.

Ἐλασεία. ἔλασις, &c. vide in Ἐλαύνω.

Ἐλασσόω, ἐλάσσων, &c. vide in Ἐλαχύς.

ἘΛΑ'ΤΗ, ης, ἡ, abies (❧ dicta παρὰ τὸ ἐλᾷν, ὅ ἐστιν εἰς ὕψος ἀνα-

ἀνατετάσθαι. unde & Odyss. ε, dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plutarch. de Socr. στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin.l.12.c.ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ¶ Ἐλάτη. Galeno est tenerum palmæ germen. Ut autem Dioscor. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. ¶ Eidem Dioscor. lib.1.cap. 151. est involucrum fructus è palma nascentis, seu (ut Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, h.e. extrema remi pars: seu remus, κώπη. Odyss. η, -εὐξέστης ἐλάτῃσι πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος exp. cymba, synecdochicῶς. ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete, sicut μελία. Hesiod. in Asp. Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠρεγνῶντο.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, abiegnus. Et ἐλάτινον μύρον seu ἔλαιον, unguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη herbæ nomen est, de qua Diosc.l.4.c.40. & Plin.l.27.c.9.

Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, ut Od. ο, -ἱστὸν εἰλάτινον, & εἰλάτιναι δοκοί, Od.τ.

Κεδρελάτη, dicitur Cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plinius.

ἘΛΑΎΝΩ, f. άσω, P. κα, ab ἐλάω. agito. Il. ε, Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Et Il. α, ἐμὰς βοῦς ἤλασαν. Dicitur & ἐλαύνειν νῆα, Od. ο, agere navem. Et sine accus. interdum exp. remigo. ut apud Xen. εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀναπαύειν. Accipitur & pro equitare. ut apud eundem. Xen. ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε. item pro, expeditionem ago. ut ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Ἐλαύνεσθαι pass. agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι navis. Ponitur activa etiam signif. ut Il. λ, -ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ¶ Item stimulo, incito, inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, à conscientia scelerum stimulatus. Item, pro, exerceo, exagito. Paus. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Item pro, fatigo accipitur: & pro insequor, vexo, insector, apud Dem. sæpe, ut tradit Bud. Invenitur & pro persequi judicio, seu arcessere. ut ἐλαύνεται ἀσεβείας, impietatis arcessitur. Item verbero, pulso, ferio. Et pro, excutio, ac propriè excutio feriendo. ut apud Apoll. χαμάδις δὲ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. Item pro, excito, cieo, moveo. ut Il. α, -ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. ¶ Item abigo, expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. ut apud Chrysost. δαίμονας ἐλαύνων. Sic ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plutarch. in Rom. ¶ Item duco, id est, ductile opus facio. ut apud Homerum, ἀσπίδα χαλκείην ἤλασεν. Et Diosc.l.5. ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum. & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Iliad.μ. Item traduco, transfigo. ut in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; ¶ Interdum etiam neutrum est pro, promoveo, progredior, evado. εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακώς, Plutarch. qui eruditissimus evasit. Sic & Laërt. in Clitomacho, ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας.

Ἐλάω, invenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾶν & pro ἐλάσειν ab Aristoph. ut docet Bud.

Ἔλασμα, τὸ, lamina ductilis. Diosc.l.5.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem. apud Suid.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio videlicet equorum seu currus, aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd.8. Item expeditio. Arr.l.6. ἐδέοντο τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Apud Herodot. τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται. exp. quæ ad transmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulsio, abactio. ut ἔλασις βοσκημάτων, Thuc.l.1.

Ἐλασία, ἡ, idem quod ἔλασις, equitatio. Xen.

Ἐλασείω, expeditionem affecto & apparo. Luc.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulsor, vibrator. Pind. Item expulsor, abactor.

Ἐλάτειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Aristoph. in Acharn. & equit.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat, apud Hippocr. teste Gal. Item succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus, Theophr. Et ipsum cucumerem ita dictum tradit Diosc.

Ἐλατὸς, ductilis. Ex Epigr.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. Ἔλαστρον, id quod impellit, seu quo impellitur aliquid. Ἐλαστρέω, ῶ, agito, impello, idem quod ἐλαύνω seu ἐλάω, unde & factum est. sed est ἰωνικώτερον, Il.σ, & apud Herodot. sæpe.

Ἐλάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀπελαύνω, equitando revertor, seu equitans. Xen. in symp. Apud eundem exp. redeo, refero pedem. Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit. pro, abigo, expello. item repello, arceo. ut ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Lucian. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isoc. repelli, repulsam pati. Item abduco, avoco.

Ἀπελασία, abactio, profligatio. Hesych.

Decomp. Συναπελαύνω, unà expello.

Διελαύνω, perequito, i, equitando iter perago. Xen. ἤρετο πόσην ὁδὸν διήλασαν. Item decurro in armis. Item transfigo, trajicio, Luc. ὅν σου διεξ τῆς διελάσῃς.

Διέλασις & διελασία, decursio militaris. Xen.

Εἰσελαύνω, invehor, ingredior equo vel curru. Plut. & Herodot. Generalius etiam pro, ingredior. Apoll. Rhod. Arg.l.2. & Plut. in Themist. Est etiam irrumpo, irruo, quocunque modo quis invehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. apud Plin. ad Trajan.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Od. ο, ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο. Æsch. ἐξελαύνω πολέμιον ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo. Bud. ex Xen.

Ἐξελάω, idem Il. θ. Ἐξελῶ, Atticè pro ἐξελάσω. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐξελήλακα. Atticè pro ἐξήλακα, expuli, exegi. Aristoph. in Nub. Apud Herodot. ἐξεληλαμένα ποιήματα, exp. ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulsio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit. Xen. Pæd.8.

Ἐξελατέος expellendus, abigendus.

Decomp. Ἀντεξελαύνω, ex adverso vel vicissim erumpo equo.

Διεξελαύνω, trano. ut διεξελάσαι τὸν ποταμὸν ἵππῳ. ex Plut. in Probl. Item pro, transmitto per fluvium, Bud. ex Greg. Item cum copiis perrumpo. Item victis & fugientibus insto.

Ἐπεξελαύνω, progredior seu provehor equo. Exp. & immitto, erumpere jubeo, apud Xen. Hell.5. Ἀντεπεξελαύνω, ex adverso progredior. Exp. etiam, in occursum progredior.

Παρεξελαύνω, ultrà progredior.

Προεξελάσαι, ante alios equo erumpere seu prorumpere.

Συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius. ex Herodot.

Ἐπελαύνω, infesto incursu in aliquem feror. Xen. χρὴ πάγχυ ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὴν στρατιὴν. exp. admoveo copias seu promoveo. Apud eundem ὅρκους ἐπήλασαν exp. ἐπήγαγον.

Ἐπέλασις, expeditio adversum aliquem, invasio, impetus. Luc.

Κατελαύνω, depello. Exodi 31.c. κατήλασε μόσχον λεπτὸν, exp. vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, prætervehor, cursu alium supero, propriè currus est: sed de navi etiam dicitur, Od. μ. Item obequito, invehor, irruo in hostes. Xen. in Hippiarch. προθύμως παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Item equo provehor ante alios. Xen. anab.1. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, provectus in medium. Dicitur & cum accus. pro, porrò ago, prodire facio. Xen. ibidem. ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλαυνε. Item progredior, evado. Chrys. ad Cor.1. εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας. Item supero, vinco. Basil. in 2. de jejunio, & Laërt. de Phaler.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. Item abigo, cogo. Polyb.l.5. Item vexo, violenter tracto. Basil.

Προελαύνω, ante signa evehor. Xen.

Προσελαύνω, advehor. Xen. cum dativ. item cum πρὸς. Dicitur & προσελαυνούσης ἡμέρας à Luc. adventante die.

Συνελαύνω, adstringo, compello, cogo, in angustum redigo. Plut. de pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, corpora frigore compellens. Idem, συνελαύνετο εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Luc. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam necessitatem redigo. Neutraliter etiam capitur pro, infesto animo concurro, congredior infesto Marte. Hom. βέλτερον αὖθ' ἐστὶ ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα, i.e. συνελθεῖν εἰς ἔριν. Item activè, committo. ἐείζετον ἀλλήλοισι χερσὶ μαχέσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα.

Composita ex secunda aut tertia persona præt. pass. citra præpositionem: ac primùm quæ agitandi seu stimulandi &c. signif. habent.

Ἀγήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος, Lycophr. Apud Suid. ἀγηλατεῖ, exp. fulmina.

Αἰγηλάτης, ου, ὁ, caprarius, in Anthol. epigr. q.d. caprarum agitator, qui caprarum gregem agit.

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehicularis via, plaustraria via, sub. ὁδός.

Ἀνήλατος ἄκμων, indomita incus, ex lib. Job.

Ἁρματηλασία, ἡ, currus agitatio, aurigatio, curule certamen. Xen. Pæd.6.

Ἀστραβηλάται, dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, agasones, muliones. apud Luc.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in symp. Et per syncopen ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, fut. ήσω, aurigor, certo aurigatione in curuli certamine. Xen. in symp. Ἁρμηλατέω, idem. Ἁρματήλατος, per quem currus agi potest aut actus est. ut ὁδὸς ἁρματήλατος, via vehicularis & curulis, plaustraria via, militaris via. Et ἁρμήλατος, idé.

Βοηλασία, ἡ, boum abactio. Il. γ.

Βοηλάτης, qui boves abigit, boum abactor, epitheton Mercurii, in Epigr.l.2. Item qui boves agitat.

Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατικὴ ars agitandi boves.

Βοηλατέω, ῶ, boves agito seu impello. Poll. Aristoph.

Βε-

Βοηλάται, οἱ, bubulci, quasi βοελάται, pleonasmo literæ η. Vide & in comp. ex πέλας.

Διφρηλασία, ἡ, aurigatio. Pind. διφρηλάτης, auriga, διφρηλατέω, ῶ, aurigor, bigas seu currum agito. Soph. in Ajace.

Δυσήλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi, locus equitatu difficilis, unde δυσηλατώτερον πεδίον.

Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur & adiguntur gradus scalæ. Eust. verò ἐνήλατα appellat ipsa βάθρα sive ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus. Xen.

Ζυγηλάτης seu ζευγηλάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius. Ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago.

Θεήλατος, à Deo invectus, à Deo impulsus, à Deo immissus, ut ξυμφορὰ θεήλατος, apud Eurip.

Ἱππηλασία, agitatio equorum, pass. signif.

Ἱππηλάσιος, idem quod ἱππήλατος. Il. η.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, equos impello, equito.

Ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis. Od. δ. & ν.

Ἰχνηλασία, vestigatio, indagatio. Poll.

Ἰχνελάτης, qui vestigia lustrat seu scrutatur, vestigator, seu qui vestigiis aliquem aut aliquid consequitur. Epigr. Dicitur & ἰχνηλάτης, pro eodem. Ἰχνηλατέω, ῶ, vestigiis aliquid consequor, vestigo. Phil. de mundo.

Καμηληλάτης, cameli agitator, vel etiam camelorum agitator & dux.

Καμηληλασία, ἡ, camelorum agitatio. Et καμηλίτης, pro καμηληλάτης, Aristot. lib. de aud. mirab. & Herodian. l.4.

Κυνηλασία, canum incitatio. Callim.

Κυνηλατέω, canes agito seu venor. Nic. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio. Κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, ῶ, remigo. Luc. de ver. narr.

Νεηλάτης, remex, ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν. Hesych.

Οἰστρηλασία, quum quis œstro agitatur, stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Et metaph. pro stimulo seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur seu pellicitur, apud Joseph. in Maccab.

Οἰστρηλατέω, ῶ, œstro agito, Οἰστρηλατέομαι, œstro agitor, œstro exerceor. Item furore & insania agitor, velut œstro, unde οἱ οἰστρηλατούμενοι, Hesych. πυρούμενοι.

Ὀνηλάτης, agaso, agitator aselli. Plut. & apud Athen. l. 13.

Ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Aristoph.

Ποινηλασία, quum quis in pœnam cogitur, quum pœna infligitur, seu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, ex Oecumenio, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus.

Ποινήλατος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ exagitant & in pœnas cogunt.

Ποιναλατέω, ῶ, furiis pœnalibus exagito. Et pass. ποινηλατούμενος, apud Suid.

Ῥινηλάτης, q.d. qui naribus, (id est, narium olfactu) persequitur, seu olfaciendo, sagax, ut ῥινηλάτης κύων.

Ῥινήλατος, adject. odoratu atque olfactu deprehensus, ut ῥινήλατον ἴχνος, ex Oppian. odoratu atque olfactu deprehensum vestigium.

Ῥινηλατέω, ῶ, naribus (id est, narium olfactu) persequor, ut canes ῥινηλατοῦντες, qui & ῥινηλάται, qui odores naribus velut attrahunt. Item metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter. Synes. μέτελθε τοὺς σοφοὺς ῥινηλατοῦντες.

Τροχηλασία, rotarum agitatio & cursus. Hippoc. ep. ad Demag.

Τροχήλατος, rota seu rotis agitatus. Soph. in El. & Eurip.

Τροχηλάτης, qui rotam agitat & impellit, auriga.

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello & ad cursum incito. Item in modum rotæ agito & circumago. Eurip. in Oreste.

Alia ejusdem formæ composita, abigendi & expellendi significationem habentia.

Ἀγηλατίζειν, persequi, fugare seu in exilium pellere. Etym.

Ἀγηλατέω, ῶ, id est, ἄγος ἐλαύνω, q.d. piaculum expello, scelus expio, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt extermino. Soph. in Oed. tyr.

Ἀνδρηλατέω, ῶ, (q.d. virum seu viros expello) in exilium pello, in exilium mitto, Plat. pol. 8.

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio seu ejectio. Thuc. l.2. Plat. de leg. l.12. Aristot. Pol.2. Sæpe cum genit. ut ξενηλασίαν τεχνῶν ἐποιεῖτο, Plut. in Lyc. Dicitur & de rebus quæ non secus expelluntur & rejiciuntur ac peregrini expelli submoverique solent, apud Plut. in apoph.

Ξενηλατέω, ῶ, peregrinos expello seu peregrinum, hospites expello, aut expello tanquam peregrinum, abigo seu solent abigi peregrini. à Bud. exp. externos ejicio, ut alienos abigo, ex Plutarch. symp. 8.

Alia ejusdem formationis composita, quæ ducendi significationem habent.

Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cusus, Hes. Apud Dem. in orat. pro Ctes. νεήλατα dicuntur recens mollitæ farinæ ab ἀλάω.

Στρατηλασία, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo, seu educo exercitum in expeditionem, expeditionem suscipio, aut bellum infero.

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris; ut στρατηλάτης νεῶν, Eurip.

Σφυρήλατος, malleo ductus seu fabricatus; ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος: ideoque solidus, non conflatus. Metaph. apud Plut. de orac. Pyth. ὡς πολὺν ἢ σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσαι ὄγκῳ. Apud Diod. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum.

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus est seu fabricatus, solidus. Jos. de antiq. Jud.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt. Gal. ad Glauc. l.1.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Et pro eodem χαλκέλατος, in epig.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo, ex auro cusus seu fabrefactus, seu ex auro ductili confectus, ut χρυσήλατος τρίπους apud Aristot.

Ψυχρήλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est, Plut. in Bruto.

ἜΛΑΦΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cervus, cerva. Od. κ. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Xen. Pæd.1. ἐλάφους δειλοῦν ποδάγραις καὶ ἀρπεδόναις. ¶ Item placenta quædam quæ in ἐλαφηβολία, festo Dianæ parabatur. Athen. l.14. ✤ Eustat. deducit vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plut. verò de prud. an. scribit, ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τῶν ὄφεων, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, cervinus, ut ἐλάφειος μυελὸς, apud Gal. medulla cervina, & στέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον subaud. κέρας vel κρέας, cervinum cornu aut caro. Suid.

Ἐλάφειος ἀνὴρ, metaph. à cervis sumpta ab Etym. exp. δειλὸς, meticulosus. Ἐλάφιον, Hesych. est, κώνειον & Ἐλάφιαι, apud eundem, οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι cervini tali.

Ἐλαφίνης, ου, ὁ, hinnulus cervinus, νεβρός. Hesych.

Ἐλαφέω, fugito, & pavito more cervi.

Ελαφρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus, animal ita dictum à forma equi & cervi quam habet. Aristot.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hirquicervus, animal hirci & cervi figuram mixtam habens, Cujus tum alii meminêre, tum Aristot. & Luc. necnon Plin.l.8.c.32. Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l.11.

ἘΛΑΦΡΌΣ, οῦ, ὁ, levis & celer instar cervi. (✤ Dictum enim volunt quasi ἐλαφηρὸς ab ἔλαφος.) Od. γ. ἵπποι ἐλαφρότεροι θείειν. Il. χ. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, volucrium velocissimus. Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις. Plat. Pol. 2. ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. ¶ Item levis, cui opp. gravis & ponderosus, ut ἐλαφρὰ ἐσθὴς, Xen. Sic dicitur mœror ἐλαφρὸς γίνεσθαι, allevari, levior fieri. Ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, leve ducere, non magni æstimare, apud Diosc. l.2. ¶ Item levis, id est, non molestus, nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθής. Isocr. τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Apud Diosc. ἐλαφρὸν πῦρ, levis ignis, id est, non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ δὲ ἡ δέησις, facilis & levis petitio.

Ἐλαφρῶς, leviter, celeriter, ut πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. ε.

Ἐλαφρία, ἡ, levitas, Hesych. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρύνω, allevo.

Ἐλαφρίζω, f. ίσω, elevo, Plut. de fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κοῦφοις ἑαυτὴν, nec solitis tamen ipsa pennis sublimis. Item allevo. Synes. de ins. τῆς τε ἀεὶ τῆς ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος.

Composita.

Ἀπελαφρύνω, sublevo.

Ἐπελαφρίζω, sublevo, tollo, Philo de mundo.

Ἐπελαφρύνω, idem. Unde συνεπελαφρύνω, apud Herodot. simul allevo.

Ὑπερέλαφρος, perlevis, valde levis.

ἘΛΑΧΎΣ, parvus, μικρὸς, ut ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. exiguum & vile navigium. Et Od. ι. νῆσος ἐλάχεια. ✤ Deducit Etym. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς & per consequens μειωθείς. Affert Eust. & ἐλαχὺς ex Callim.

Comparat. est Ἐλάσσων sive ἐλάττων Atticè, minor. Dem. Item inferior, ut ἔλασσον ἔχειν inferiorem esse, vinci & superari aliqua re, deteriore esse conditione. Dem. pro cor. Sic Isocr. in Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. Item paucior. Plat. in ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀνήκοος, non pauciores quàm triginta. Xen. apom. l.1. ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, boum numerum imminuere. Ἔλαττον adverb. quoque capitur pro minus, ut ἔλασσον ἀπωθεν apud Thuc. minus procul, i. propius. Dicitur & ἐλάσσων pro ἐλάσσων.

Superlat. Ἐλάχιστος, ου, ὁ, minimus, Thuc. Aristot. &c. Item paucissimus. Isoc. Plut. &c. Exp. & brevissimus, ut δι' ἐλαχίστου καιροῦ γινόμενον. Ἐλαχιστότερος, minor, minimus. Ephes.3.

Ἐλαχιστ-

Ἐλάχιστα, minimè, οὐκ ἐλάχιστα, inprimis.
Ἐλαττονάκις, minus, rarius. 2 Cor. 8.
Ἐλαττόνως, minus. Plat.
Ἐλαττονέω, ῶ, minus fero. Item imminuo, minus reddo, unde apud Basil. ἐλαττονούμενον σῶμα.
Ἐλασσόω seu ἐλαττόω, ῶ, diminuo, imminuo. Thuc. Isoc.
Ἐλαττοῦμαι, diminuor, imminuor, auferor. Thuc. Item inferior sum, superor. Thuc. l. 1. ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores, Dem. pro cor. πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ ἀγῶνα Αἰσχίνου, longè inferior sum. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.
Ἐλάσσωμα seu ἐλάττωμα, cui oppon. πλεονέκτημα, inferiores partes & deterior conditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior est. Chrys. in Pand. sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem. Ponitur & pro victoria, pass. apud Polybium.
Ἐλάττωσις, imminutio, diminutio.
Ἐλαττωτικὸς, οῦ, ὁ, qui diminuit, non rigidus.

Ἐλάω, vide in Ἐλαύνω.

ἘΛΔΟΜΑΙ, cupio, desidero, appeto. Il. ε. Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. Il. ψ. de mulabus ligna trahentibus è sylva, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά. ✤ Eust. derivari ait a ϝέλω quod est αἱρέω, ideoque δασυντέον, ἕλδομαι.
Ἔλδωρ, τὸ, desiderium, cupido, ἐπιθυμία. Hesych.
Ἐέλδομαι, poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι. frequentissimum est apud Hom. interdum sine casu, ut Il. ν. Od. φ. & ω. Interdum cum genit. ut Od. ξ. Interdum cum accus. ut Od. α. v. 409. Nonnunquam cum infinit. ut Od. δ. Reperitur usurpatum in pass. signif. Il. π. v. 494.
Ἐέλδωρ, res cupita, desiderium. Il. α & π. Od. γ & φ. & alibi.

ἘΛΕΑ͂Σ, avis nomen apud Aristoph. in avib. Eadem forsan avis est quæ à Callim. ἐλείας dicitur, ut annotat. schol.

ἜΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Apud Aristoph. in avib. φοῖβος ἀΐων τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλει, schol. exp. θρήνοις, deducens ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Eust. ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρήνους qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in sequente signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apol. Arg. 2. ὅν τινα λαὸς Οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, id est, ἐλεγείοις, ut docet schol. Lucill. l. 2. Epigr. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πόλιν. Qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὐλογεῖν τοὺς τεθνειότας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.
Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, idem cum ἔλεγος, id est, elegi versus. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. Sic vocatur à Thuc. Paus. Strab. Athen. aliisque, quod δίστιχον postea nominatum fuit.
Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, (comp.) metrum ex heroicis & elegiacis versibus constans, ut apud Theocr. Idyll. 8.

ἘΛΕ'ΓΧΩ, F. ξω, arguo, id est, argumentis demonstro seu probo, ut ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, id est, opera arguunt manus. Suid. ¶ Interdum exp. redarguo, reprehendo, ut Plut. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, quum apud Deum eam fabulam reprehenderet. Et apud Thucyd. l. 1. καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγχειν. Exp. & refello, refuto. ¶ Item, convinco. Synes. ὃ μὲν ἤλεγξεν, ὃ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Aristoph. in Plut. σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. ¶ Exp. etiam reprimo & coërceo, apud Chrysost. περισσὴ δὲ καὶ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repressit. ¶ Item aspernor. Il. ι, τῶν μή σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item sciscitor, percontor, Xen. ἢ λέγχες ἄν σοι εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν.
Ἐλέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen. εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Item arguor, reprehendor, apud eundem. Item convincor, vincor. Plat. Item, rejicior & contemnor, Luc. in Nigrino.
Ἐλεγμὸς, redargutio, reprehensio. Item refutatio.
Ἔλεγξις, redargutio, reprehensio. 2. Pet. 2.
Ἐλεγκτὸς, q. d. reprehensibilis, reprehensione dignus.
Ἐλεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι. Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus, qui convincere argumentis potest. ex Luc. Item reprehendendi cupidus.
Ἐλεγκτικῶς ut ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, ex Aristot. refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio. Plut.
Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut specimen veri posse ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum est inscitiæ, inscitiam arguit. Isoc. in Archid. ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως. In epist. ad Hebr. c. 11. ubi dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, exp. ἀπόδειξις, demonstratio. Apud Isoc. λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, exp. facere specimen, experiri. experimento probare. Apud Plat. in Apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur in quorum vitam inquiritur. Apud Isoc.

εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exp. rem ad probationem adducere, rem in probationibus constituere & testimoniis. ¶ Exp. etiam criminatio, accusatio, indicium criminis. ut Synes. de insomn. κατὰ γὰρ τῶν χειμώνων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ¶ Item dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua signif. dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, gen. neutro.
Ἔλεγχος, εος, τὸ, dedecus, probrum, ignominia, Il. λ, δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et Iliad. β, ὦ πέπονες κακ' ἐλέγχεα.
Ἐλεγχὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ignominiosus, i. e. ignominia & probro dignus. Il. γ. Et superl. ἐλέγχιστος probris dignissimus, extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Il. β. & Od. κ.
Ἐλεγχείη, ἡ, probrum. Od. ξ.

Composita.

Ἀνέλεγκτος, q. d. irreprehensibilis. Item certior quàm qui redargui possit, confessus & manifestus, Plat. in apol. Item inconvictus, ex eodem Plat. in Theæt.
Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, ita ut reprehendi seu redargui non possit. Item sine probatione.
Ἀπελέγχω, redarguo, refuto, confuto, refello. Apud Antiph. sæpe pro, convinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. de sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, convincere nos mendacii. Est etiam probo (inquit Bud.) sicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὴν γραφήν: cui opp. ἐξελέγχω.
Ἀπελεγμὸς, redargutio, refutatio. Act. Ap. c. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν. Ἀπέλεγξις, idem.
Διελέγχω, redarguo, refuto, confuto, convinco, argumentis refello & improbo aliorum dicta. Luc. διελέγχων ἅπαντας. Item discepto, quæstionem habeo & exerceo, apud Greg.
Ἐξελέγχω, redarguo, i. falsum esse doceo. Item refello, i. convinco non esse eum quem se dicit esse. Plat. in Apol. οἴονται γάρ με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, in quibus alium refellam. Item pro, convinco tam disputatione quàm opere, Isocr. Et ex Plut. vinco disputando. Sic pass. Plat. ep. οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται. Et pro, deprehendo, comperio. Item pro, periclitor, periculū facio, Polyb.
Decomp. Ἀνεξέλεγκτος, nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. Item irreprehensibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. Xen. Item qui refelli non potest.
Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apoll. Item qui facilè refelli potest. Aristot. pol. 7.
Ἐπέλεγχος, sequens ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: ut ἐπίπιστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plat. in Phæd. καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.
Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest. Item qui facilè refelli potest. Aristot. Rhet. 1. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Item activa significatione ex Ammonio, οἱ δὲ κωμικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παρρησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, i. e. propter proclivitatem ad reprehendendum.
Κατελέγχω, redarguo, convinco. Hesiod. in Erg.
Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, fures arguens seu deprehendens. ut κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. l. 5. lapis cujus indicio deprehenduntur fures.
Παρελέγχω, arguo.

ἘΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, eledona: species est polypi, unam habens κοτυληδόνα & septem pedes. ut Suid. ex Æliano tradit. ✤ Idem Suid. pleonasmo τοῦ λ, dici quasi ἑεδώνην. παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. e. ἐσθίειν, dicente & Hesiod. quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει.

Ἐλεεινὸς, ἐλεέω, &c. vide in Ἔλεος.
Ἐλείας, vide in Ἐλεᾶς.
Ἕλειος vide in Ἕλος.

ἘΛΕΛΕΥ͂, Suid. ex schol. Aristoph. tradunt esse acclamationem bellicam qua in properatione ac bellicis pæanibus uti solent. Aristoph. in avib. Ἐλελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ubi tamen quidam legendum contendunt, ἐλελεῦ χώρει. Sic & Plut. in Thes. quum dixisset in ὀσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰοὺ, subjungit, ὧν τὸ μὲν, σπένδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι. τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστι. atque adeò dixerat ibid. Thes. cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideoque cum fletu & tumultu properantes ascendisse in urbem. Unde conjicere quis possit hoc epiphthegma factum esse παρὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐλάσεως. Æschyl. in Prometh. vincto ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ (teste Hesych.) ubi Ino dicit.
Ἐλελελελελεῦ, Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco & schol. annotat esse θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.
Ἐλελίζω, clamo ἐλελεῦ, ut ἀλαλάζω, clamo alala. Teste enim Dem. Phal. Xen. dixit. ἠλέλιξεν ὁ στρατηγὸς τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, περιποιήσας ὀνόματι. Idem Xenoph. Anabas. l. 1. τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. ¶ Item, pro ἑλελίζω, torqueo, de qua signif. vide in Εἰλέω, volvo.
Ἐλελίζεσθαι, deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristoph. in avib. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι, i. θρηνοῦσα, ut exp. schol.

ἙΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item vas, de quo Poll. lib. 10.
Ἑλένιον, ου, τὸ, helenium, herba quædam, quæ è lachrymis Helenæ dicitur nata. De qua vide Dioscor. l. 1. cap. 27. & 28. & Plin. lib. 21. cap. 10. Τὰ Ἑλένια, teste Hesych. dicebatur festum in honorem Helenæ.

ἜΛΕΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Il. ω. v. 44. Ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. amisit commiserationem, est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν. Demost. & ἔλεον ἔχειν. Plutarch. in Themist. dignum misericordia esse. Dicitur & ἔλεος, εος, τὸ, neutro genere pro eodem, cùm alibi tum in novi Testamenti scriptis, & apud Græcos Bib. interpr. ¶ Ἔλεος, pro stipe in Phoc. ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
Ἐλεὸν, adverbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro miserabiliter, ἐλεὸν μύρετο.
Ἐλεεινὸς, miserabilis. ἐλεεινὰ δράματα.
Ἐλεεινῶς, miserabiliter.
Ἐλεέω, ῶ, ήσω, ηκα, misereor, commiseror. Od. ξ. καί μ' ἐλέησε. Syn. epist. 57. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόητον ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et passivè ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. moveo tibi miserationem seu commiserationem.
Ἐλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, misericors, ut θυμὸς ἐλεήμων. Od. ε.
Ἐλεημοσύνη, misericordia, apud Callim. hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆς δὲ Ἀντ' ἐλεημοσύνης. In Test. novi scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur, ἐλεημοσύνη, appellatur stips quæ erogatur pauperibus, quòd ea proficiscatur à commiseratione & sit veluti commiserationis nostræ opus. Dicitur & de omni beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matth. cap. 6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.
Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio, poët. Od. ξ.
Ἐλεαίρω, (poet.) idem quod ἐλεῶ, Il. ω, Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, miserebantur.

Composita.

Ἀνελεήμων, immisericors, immitis. Ἀνελεημόνως, immisericorditer.
Κατελεέω, ῶ, misereor, commisereor.
Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immisericors, crudelis, unde νηλεὲς ἦτορ, apud Hom. & Hesiod. Et poëtico more passim, νηλέϊ χαλκῷ, ut Latinis, immite ferrum seu crudele ferrum. Vocatur & νηλεὴς θυμὸς, ab Homero, ὁ ἀπαθὴς vel δυσπαθὴς, à Cic. firmus animus.
Νηλεῶς, crudeliter.
Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. Ἀνηλεῶς, immisericorditer, crudeliter, ex Plat. de leg. 3. ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur Νηλειὴς pro νηλεὴς, metri causa. Νηλειῶς, crudeliter.
Ἀνηλέητος, non commiserandus, misericordia indignus. Æschin. περὶ παραπρεσβ.
Πολυέλεος, multùm misericors. apud Joëlem.

ἘΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, sive ἐλεὸν, οῦ, τὸ, mensa coquinaria, Eust. Pol. lib. 6. & Athen. l. 4. Od. ξ. Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Sic & Aristoph. in equit. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν, id est, τὸ τραπέζιον, inquit schol. ¶ Suidæ etiam avis species.
Ἐλεατροὶ, οἱ, Hesych. qui ad cœnam invitant convivas principum. Apud Athen. l. 4 scribitur ἐλεάτροι, idemque tradit suo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait coquum, παρὰ τοὺς ἐλεούς.

Ἐλεπὸς, vide in Αἱρέω.

ἘΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber (cui opp. δοῦλος servus) Thucyd. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Item adjectiv. ἐλεύθερον ἦμαρ, apud Hom. liber dies, libertatis dies, (id est, libertas) cui opp. δούλιον ἦμαρ. Apud eundem. Il. ζ. ἐλεύθερος κρητὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item, ἐλεύθερος φωνὴ, Nonn. libera vox. Et ἐλευθέρα διαιτᾶν ἤθη ex Plat. ep. 8. vivendi libertatem sectari. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία, ex ejusdem Plat. epist. 7. liberalis doctrina, & ex Plut. in Themist. ἐλευθέραι διατριβαὶ, liberales exercitationes. Ἐλευθέρους παῖδας, Plut. ingenui liberi. ¶ Ἐλεύθερος, liber, immunis, liberatus, ut ἐλεύθερος τυράννων, à tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, liber metu.
Ἐλευθέρως, liberè, ut liberum hominem decet & ingenuum. Thuc. 2. [illegible]
Ἐλευθερόω, ῶ, libero, Plat. ep. 8. ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερώσαι τὴν πόλιν. Euripid. ἐλευθερῶ σε τοῦδε πόνου. Item libero, in libertatem vendico. Thuc. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo de mundo, δεσποτείας χαλεπῆς ἐλευθερωθείς.
Ἐλευθέρωσις, liberatio. Thuc. l. 3.
Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator. Luc. (most. Plut.
Ἐλευθερία, ἡ, libertas, qualis est eorum qui servi non sunt. Demost. Plut.
Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitivis quum liberè vagantur. Item libertatem usurpo, liberè ago.
Ἐλευθεριαστικὸς, qui amat liberè agere.
Ἐλευθερικὸς, liber, Plat. de leg. & Plut.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus, Xen. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει. Plut. in Cam. καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, liberali facie. Item liberalis, libero homine dignus, liberum hominem decens, ut Plat. ep. 7. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, liberales doctrinæ. Luc. Exp. & lepidus, venustus. Plut. in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεὺς, servator Jupiter. (Xen.
Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè, ut ἐλευθερίως πεπαιδευμένος,
Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas. Item liberalitas, cui opp. ab Aristot. ἀνελευθερία.

Composita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale & ingenuum habens. Item inhonestus & indecens. Xen. apom. l. 1. Item sordidus, avarus, apud Aristoph.
Ἀνελευθέρως, illiberaliter, sordidè.
Ἀνελευθερία, illiberalitas, item avaritia, apud Æsch. & Aristot.
Ἀνελευθεριότης, idem. Aristot.
Ἀπελεύθερος, libertus, ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. ex Æsch. ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant.
Ἀπελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto, ut ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Æschin. Unde ἀπελευθερώσας, patronus, ἀπελευθερωθεὶς, libertus. Idem ex Plat. Ἀπελευθέρωσις, manumissio. Plut. Ἀπελευθερωτὴς, manumissor.
Ἀπελευθερικὸς, libertinus, ut ἐξελευθερικός. Plut.
Ἀπελευθεριώτης, libertinus. Bud. ex Strab.
Ἐξελεύθερος, libertus, ut & ἀπελεύθερος. Quidā exp. libertinus.
Ἐξελευθερικὸς, libertinus, liberti filius, Plut. ut ἀπελευθερικός.
Ἐξελευθερόω, ῶ, (decomp.) idem quod ἀπελευθερόω.
Ἐπιδεξιελευθέρως, q. d. dextrè & ingenuè, apud Suid. ex Plat. in Theæt.
Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus.
Συνελευθερόω, unà in libertatem assero.
Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator.

Ἐλεύθω, ἔλευσις, vide in Ἔρχομαι.

ἘΛΕΦΑΙ'ΡΩ, decipio, noceo, lædo, damno, vel injuria afficio. ab Hesychio exp. ἐξαπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.
Ἐλεφαίρομαι, idem, Od. τ. Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες. Hesiod. in Them. Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, id est, ἔβλαπτε.

ἘΛΕ'ΦΑΣ, αντος, elephas, elephantus. Legitur & fœm. gen. apud Aristot. l. 5. an. ¶ Item elephas, ebur. Od. σ. Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πριστοῦ ἐλέφαντος. Luc. οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἐπιοῖον τε ὁρᾶν. id est, Indicum ebur. ¶ Item poculi genus, Athen. l. 11. ¶ Item elephas, morbi genus, lepra secundū quosdam. Diosc. l. 2.
Ἐλεφάντινος, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph.
Ἐλεφάντειος, pro eodem.
Ἐλεφάντινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. & Luc. in somn. Aëtio emplastri nomen, cujus compositio quòd sit præcandida, ita vocatur. (an. l. 9.
Ἐλεφαντιστὴς, elephantinorum magister aut domitor. Aristot. hist.
Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante, (i. morbo ita dicto) laboro. item ἐλεφαντιῶντα ἕλκη. apud Diosc. ulcera quæ ad elephantem accedunt.
Ἐλεφαντίασις, morbus qui & ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur & ἐλεφαντιασμός.

ἙΛΗ & εἵλη, ης, ἡ, (utrumque enim apud veteres in usu fuisse tradit Eust. & lex. rhet.) calor ex sole prodiens, calor solaris. Item Solis splendor. Aristoph. in Vesp. ἣν ἐξέχῃ Εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. (Εἰλέω.
Εἰλέω, ῶ, f. ήσω, insolo, Eust. Item verso. de qua signif. vide in
Εἵλησις, εως, ἡ, æstus. Plat. l. 2. de rep. τὰ φυτὰ ὑπὸ εἱλήσεών τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide itidem in Εἰλέω.
Εἱλήϊον, in sole calefactum. Hesych.
Ἑλάνη, ἡ, fax, apud Athen. l. 15.
Γελάω, Ἥλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, solis splendore seu calore carens, ut ἀειλαθίδα. Eust. Hesych.
Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus, ut εὔειλοι χωρίοι apud Eust. idem quod εὐήλιον.
Πρόσειλος, Solis calori expositus, idem quod πρόσειλος. Eust.
Δείλη, Κυψέλη, Ἥλιος, Σέλας, σελήνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἕλιγγες, ἔλιγμα, &c. Ἑλικὸς, &c. Ἑλικτὸς, &c. vide in Εἰλέω, id est, volvo.

ἙΛΙΝΝΥ'Ω, Gal. ap. Hipp. tradit Ion. significare, quiesco, otior: cui Hippoc. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa usus est pro quiescere, cessare, desinere. ἐλιννύειν καὶ ἀργοῦντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύον.

τα πωϊόντες. Sic & apud Theocr. Idyll. 10. ἐλαινῆσαι ἢ τὸ κωΐτια, schol. exp. ὀρεμεῖν τὸ μέσον ἢ ἡμέρας, subaudito χῦ, meridiari, sub æstum quiescere meridianum. A Suid. exp. quiescere, tardare, morari, cunctari, ex Herodoto & Arriano. ¶ Accipitur etiam transitivè pro sedo, cessare facio, apud Suid. ᾧ πάντων ἐλαινόνεσεν, Reperitur scriptum & ἐλαινύω, uno ν.

Α'φελαινύω, (comp.) tempus tero, otior. Apoll. Rhod. Arg. 1. ἀνεῷ δ' αὐτίκ' ἔπειτα αὖθι μένοντες.

Ε'ΛΙΝΟΣ, ramus, Nic. in Alex. ὑπαὶ φίλιν ὠκ ὑλίνης ἐλίνοιτο Κείοντες ἐλίζωσι. Ibi enim schol. exp. τῶν κλάδων ἢ ἀμπέλου κόπτοντες παῖσιν χ) πίζωσι. Ε'λεῖ⊙ autem (teste Athen. lib. 14.) ἢ φιλὴ ὀφὶ ἰσοργύοντων.

Ε'λίξ, ἑλίσσω, vide in Εἰλέω.

Ε'ΛΚΟΣ, ε⊙, τό, ulcus seu hulcus. Item vulnus. Il. δ'. ἕλκος δ' ἰητρὸ ἐπιμάσσεται. Plat. de leg. ἕλκος ἀνήκεστον, lethale vulnus. ✥ Eust. deduci ait ab ἕλκω, utpote quod fit λύσις σωμ.χείας.

E'λκόω, ῶ, ulcero, exulcero, unde ἑλκώμε⊙, exulceratus. Xen. de arte equit.

E'λκωμα, τὸ, quod ulceratum est, q.d. ulceramentum. E'λκωματικὸς, ulcerativus, exulcerativus, exulcerandi vim habens.

E'λκωσις, exulceratio. Hippocr. aphor. lib. 3. & 4.

E'λκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens. Dioſc.

E'λκίδιον, ου, τὸ, ulcuſculum, parvum ulcus. Exp. & ab Etym. ὁ κί⊙, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὑδωρ. Reperitur & ἑλκύδιον, fine ς, ut apud Plut. in quæſt. Græc.

E'λκώδης, ε⊙, ὁ χ) ἡ, ulcerosus.

Compoſita.

A'νέλκωτ⊙, q.d. inulceratus, id est, non ulceratus.

A'φελκόω, ῶ, exulcero. A'φέλκωσις, exulceratio. Item exemptio corticis seu libri, & quadamtenus abrasio, Bud. ex Theophr.

Δυσηλκὴς, ε⊙, ὁ χ) ἡ, laborans ulceribus curatu difficilibus. Item, δυσηλκὲς ἕλκος dicitur ulcus malignum & curatu difficile. Hipp.

Δυσηλκία, difficilis curatio ulceris. Hippoc.

E'ξελκόω & E'ξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω & ἀφέλκωσις.

Εὐέλκης, facilè sanatu ulcus habens. Gal.

E'φελκὶς, ἰδ⊙, ἡ, crusta ulceris, Gal. ✥ χῦ πύσις. l. 3.

Ε'ΛΚΩ, f. ξω, traho, Il. ζ. Α'σπετὸς ῥηῶν ἠδ' ἐλκάδι εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare, Luc. ἕλκειν ψῆφῳ τὸ ῥητόν. E'λκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt, quo κατ' ἀναλογίαν τῶν rebus inanimatis dicitur, apud Theophr. Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt, quod Bud. interpr. pendère, unde & ἑλκὴ, pondus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται.

E'λκομαι, trahor. Ab Arato ἕλκεσ⊙ dicitur Argo sydus cœleste: quod Cic. interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεσ⊙ ἐκ πυ⊙, exp. ductitari ab aliquo. E'λκεσ⊙ παντοῖόν dicuntur ii qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur, Plat. lib. 11. de rep. Theophr. de hiſt. pl. l. 5. c. 7. ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσ⊙, ubi videtur significare torqueri. ¶ Item, activa signif. pro ἕλκω, ut Iliad. λ. αὐτίκα τόξον E'λκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat, & tendebat adversus Euripylum. Item protraho.

E'λξις, εως, ἡ, tractio, tractus, attractio, attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

E'λκτὸς, ὴ, ὁ, tractus seu qui trahi potest, ductilis.

E'λκτικὸς, ὴ, ὁ, trahendi vim habens, tractorius, ut ἑλκτικὸ ὄργανα, machinæ tractoriæ. Vitruv. Item trahendi vim habens, cui attrahendi vis inest, ut ἑλκτικὰ φάρμακα.

O'λκὴ, ἧ, tractio, tractus, ut ἀλκὴ τῆ ἀρότρου, aratri tractio, apud Sextum philos. Item attractio, ἡ ὀλκὴ ἢ νοτί⊙, attractio humoris, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 15. ¶ Item, inclinatio, ῥοπὴ. quam aliquid aliquam in partem vergit & quasi trahitur. Plut. de loquac. ¶ Exp. & sequacitas, quum aliquid sequitur quasi tractum ab alio, Phil. de mundo, πλὴ θεοῦ τὸ ὃν διαπολεῖ ὁλκὴ ἀμοίρητον ὄζεν ἰδίην, mentis sequacitatem erga id quod est videre non datur. ¶ Exp. etiam ab Hesych. δωάμως ἰσχύς, item πόρ⊙, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 5. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ χ) θεοῦ ἄλογα χρῆσις, quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? ¶ Item pondus: quoniam ejus gravitas bilancem in alteram partem trahit. Luc. πλὴ ὁλκὴν δηνάριον, ponderis duorum talentorum. Sic apud Plut. φαῦλα ἀγυρμοῦ ὁλκῆς πόντα λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Peculiariter verò idem est quod drachma. Gal. κεκλῖσι δίδυδς μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατ⊙ ἰσχυρῶ κυάθων δ'. ¶ Hesychio est etiam ῥυτὴρ, & Nicandri schol. τὸ χῦ πλὴ ἄρατ σῶμα.

O'λκᾶ⊙, ὰ, ὁ, qui trahitur. Nic. in Ther.

O'λκὰς, ἁ, cauda. Nic. in Ther. Sic dictam schol. Nican. annotat ⊙ὸ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλ σώματ⊙.

O'λκιμος, ε, ὁ χ) ἡ, glutinosus, lentus atque mollis, qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi possit. Gal. dioſc. Plut.

O'λκίμε⊙, ερτ⊙, ὁ, ponderosus, Nic. in Ther.

O'λκὸς, ὁ, ὁ, tractus, Greg. ὥσπερ ὁ ὁλκὸ πυπαῖ μὲ ἐσῶτος, in tractu & deflexu. Item sulcus, vestigium ex aratri tractu remanens,

Apoll. Arg. 3. Unde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & velut sulcus quem serpentes, naves, æthereæ sagittæ & similia, quasi vestigium sui gressus relinquunt, Nic. in Ther. Apoll. Arg. 3. Sic & Xen. & Herodot. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quod quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1. Item aquæ ductus, quòd & ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. Suid. ὁλκὸς propriè esse vult τὸ ὑ⊙ ἀναῤῥοῦν σῦρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta seu producta & extenta. Nic. in Alex. Item locus quo aliquid trahitur. Soph. in El. O'λκοὶ dicuntur & machinæ seu instrumenta quibus naves fudducuntur. Thuc. l. 3. O'λκὸς Suid. est etiam ἰσχυρὸς τόν⊙ ἢ ἕλκυσμὸς, item ὄρχις & παῦρος, item ὠρὰ, cauda. ¶ Est etiam araneus five aranea, insecti genus, vel potius aranei species quædam. Dioſc. l. 2. c. 68. ¶ Herbæ quoque nomen est, quam describit Plin. l. 27. c. 10. ¶ Sic etiam nominatur ab aliquibus ὁ Σώσσ⊙, hoc est, ea tota corporis pars quæ à collo ad crura usque pertendit. Item corpus, apud Nic. in Ther. ut schol. expon. ¶ O'λκὰς, (adject.) attractorius, Bud. ex Plat. l. 7. de rep. & Theophr. in 4. de caus.

O'λκήνης, ε⊙, ὁ χ) ἡ, apud Nic. in Ther. serpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

O'λκήϊον, ου, τὸ, lignum in infima navis parte prope carinam, quo navis trahitur, ut Apoll. schol. exp. Arg. l. 4.

O'λκίον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis. Poll. l. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. Ac ἄμαιον, ου, τὸ, est Pollici ἀγγεῖον ὑγρῶν τε χ) ξηρῶν, ex Menand. & Philem.

O'λκῶν, ῶν, τὸ, vas in quo pocula abluuntur. Poll. l. 6.

O'λκίω, ῶ, traho navem onerariam.

O'λκάδω, ῶσ⊙, ὁ, qui retia trahit, Hesych.

O'λκάζω, traho, Hesych.

O'λκὰς, ἀδ⊙, ἡ, oneraria navis, ut Bayf. exp. App. l. 5. bell. civil. & Thuc. l. 2. Aliquando ei additur adject. & tunc exp. naut. Thuc. l. 6. ὁλκάδες σιτηγοὶ, naves frumentariæ.

O'λκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria.

E'λκάω, ῶ, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω. Il. ε. Item discerpo, dilacero, scilicet in diversas partes trahendo. Il. χ. Item violo, attento, per vim traho ad concubitum. Od. λ.

E'λκηθμὸς, ὁ, violenta tractio, vis. Il. ζ. E'λκεθρον, ου, τὸ, quidam interpr. traham, alii buris, apud Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 8.

E'λκηδὼν, tractim, trahendo. Hesiod. in Asp.

E'λκάω, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω, Epigr. l. 2. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. trahere seu ducere spiritum: item ἑλκύειν ἐπιαυτὸν, in bonam partem apud Synes. ep. 57. Apud Herodot. ἑλκύσαι μῦθον⊙, exp. lateres ducere. Item distraho, discerpo, lanio. Il. ε. & apud Herodot.

E'λκυσμὸς, tractio. E'λκυσμα, τὸ, scoria sive recrementum argenti. Dioſc. l. 5. 10. Gal. 6. simpl.

E'λκυσις, εως, ἡ, tractio. Item attractio, seu attractus.

E'λκυσὶβὸς, ὕ, ὁ, tractorius, trahendi vim habens. Dioſc. l. 2. c. 106. E'λκυσῖὴ, ῆρ⊙, ὁ, tractor, hausterius, capistrum. Est instrumentum quo fœtus ex utero trahi tur. E'λκυσῖῶδε, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπάνῳδιν ἕλκειν. vide Eust.

E'λκυσαῖζω, traho seu trahendo rapto. Il. ψ.

E'λξίνη, ῆς, helxine, herba ita dicta quòd prætereuntium vestes attrahat. Dioſc. l. 4. c. 86.

E'λκος, A'γκυος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primum cum præpositione.

A'νέλκω, ſursum traho, attollo attrahendo, ut ἀνέλκειν ὑ⊙ ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς, subducere naves. Interdum exp. retraho, q. retrò traho. Nonnunquam etiam pro ſimpliciter ponitur, ut apud Hom. A'νελκύω, idem quod ἀνέλκω. Xen. Hell.

A'νέλκομαι, ſursum trahor. Item retrahor. Item trahor, pro ἕκομαι, habet etiam nonnunquam ſignif. activam, ut apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interpr. Cic.

Decomp. Σωανέλκω, ſimul in altum traho.

A'ντέλκω, contra traho, in diverſum traho, ad me vicissim traho, Herodot. l. 8. ἕκας⊙ θεῷ ἀπὸ τῶν πλὴ δωίαμιν ἀντέλκειν. Dicuntur ἀντέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diverſum trahit. Addit etiam ſignificare, manum diſtineo apud Plut. Item capi generaliter pro diſtinere, ſeu remorari, vel revocari, metaphorica ſignificatione, ut apud Greg. μηδὲν ἀντέλκετε ⊙ῷ Σωτῆρι. Neutraliter etiam ponitur cum dativo pro reſiſtere, quaſi contra trahendo, ut apud Plat. de leg. lib. 1. αὐτέλκειν τοῖς ἐπὶ τοῦ χείροις ἕκασ⊙.

A'ντέλκομαι, paſſ. contra trahor, in diverſum trahor. Item ſtineor, revocor.

A'ντέλκοντες, adverb. ut ἀντέλκοντος ἑ⊙ τοῦ, adversantibus, vel repugnare aliis quaſi in contrariam partem trahendo. Bud.

A'ντλαῖ, ῆ, tractio in contrariam partem. Item ipſe actus trahendi in diverſum vel contrarium. Item ipſe actus diſtinendi & remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hoſtem diſtinet. Plut. Item contra libramentum, libramentum, pondus quaſi contra habens alterum.

A'φέλκω, abſtraho, retraho, avoco, abduco. Xen. de voluptate loquens, ἀφέλκυσι θεοὺς τὰ ἡδέα. Synes. ἀφέλκεσθαι ἀεὶ τῶν ἐπὶ τὰ χείρω ἀφεῖ λκε.

A'φελκύω, idem. Xen. Pæd. 8. & Thuc. l. 2.

Διελκύω, ut διελκύω διὰ δακτύλου, traho per annulum, Ariſtoph.

Διελκυσῖνδὶν, puerorum ludus, in quo una pars ſingulos alterius partis ad ſe traducere conatur. Poll. l. 9.

Διολκὴ, ἧ, diſtractio, vel tractio per. δ'ολκος, ου, ὁ, tractus per ſpatium inter duo littora, ut in Iſthmo. ex Strab. l. 8.

E'ξέλκω, extraho, educo. E'ξελκύω, idem. Ariſtoph. in Nub.

E'ξολκὴ, extractio. E'ξελκυσμὸς, idem.

E'σέλκω, Attice & Ionicè pro εἰσέλκω, pertraho in.

E'φέλκω, attraho. Ariſtot. in Probl. E'φέλκεσθ⊙ pro eodem activè, ex Aphr. & Dem. Item pro ægrè ſese trahere. ex Plat.

E'φολκὶς, ἰδ⊙, ἡ, E'φόλκιον, navis parva quæ à magna trahitur, Plut. in Pomp. Et ſimpliciter pro navicula ſeu ſcapha, aut lembo, apud Philoſtr. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum ita vocari tradit Heſych. Quod & ἐφόλκιον dicitur. Od. ξ. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, ejuſque eſt tanquam acceſſio aut appendix. Plut. de domo Pompeii loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεπεπλώκατο, velut appendicem theatri aſtruxit. Aſſertur & pro ſarcina ex Ariſtide.

E'φολκὸς, attractorius, attrahendi vim habens ſeu alliciendi. Unde ex. etiam illex. Thuc. E'φολκάζ⊙, idem.

E'φελκύω, idem quod E'φέλκω.

Decomp. Σωαφέλκω, ſimul attraho, Plat. Et σωεφέλκομαι pro eodem. Chryſoſt.

Καθέλκω, traho deorſum, cui oppon. ἀνέλκω, ut καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare deducere. Iſoc. & Dem.

Καθελκύω, idem, ut καθελκύειν τὰς ναῦς. Thuc. & Xen.

Σωκαθέλκω, ſimul deorſum traho.

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco. Exp. & retrorſus traho, ex Greg. Interdum cum ⊙εῷ vel ὁς.

A'ντιμεθέλκω, in contrariam partem traho.

Παρέλκω, extraho, ex Plut. Item protraho, longius traho, prorogo & prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro ſupervacaneum eſſe, abundare, vacare. Dioſc. lib. 6.

Παρελκόντως, ſupervacaneè. Exp. etiam protrahendo tempus.

Παράλκωσις, prorogatio, dilatio, mora, apud Aliph. Item redundantia, apud Etym.

Πάρελκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cum nullus eſt amplius remorum uſus. Vide ſchol. Thucyd.

Παρελκύω, protraho, prorogo. Παράλκωσις, protractio, prorogatio. Παρελκυσὴς, prorogator, procraſtinator.

Περιέλκω, circumquaque traho, q. d. circumtraho. Apud Plat. κλέος περιέλκειν, arte circumagere quempiam. Apud Ariſtot. eth. 7. Bud. interpr. diſtraho, violenter rapio, diſtringo. Idem Bud. aſſ. & pro diſtineo, ſeu occupo, ex Chryſ.

Περισπελκύω, attraho.

Σωέλκω, contraho. Σωολκὴ, contractio, ut σωολκὴ χειλέων, contractio labiorum. ex Dioſc.

Σωολκύω, idem quod σωέλκω. Ariſtoph. ὁ δ' ἥλι⊙ πλὴ ⊙ρυολκὸν εἰς ἑαυτὸν εὐθέως σωελκύσας.

T'φέλκω, ſubtraho. Ariſtoph. in equit.

T'φέλκομαι, ſubtus traho. Ariſtoph. in conc. χ) τὰς ἐκείνης περισκὺ ὑφέλκομαι.

Compoſita ex ὁλκὴ ſeu ὁλκὸς, ſine præpoſ.

Βελοὁλκὸς, ὕ, ὁ, tela miſſilia extrahens.

Βελοὁλκὸν, ferramentum chirurgi. Ægin. l. 6. c. 88.

Βελοὁλκία, ἡ, teli infixi extractio, cujus tres ſpecies ex Hom. tradit Euſt. Iliad. δ'. Βελοὁλκικὸς, ὕ, ὁ, ad telorum extractionem pertinens. Ægin. l. 6. c. 88. Βελοὁλκύω, ῶ, tela extraho, ibid.

Δικτυοὁλκὸς, qui rete trahit, piſcator retiarius. Poll.

Διφροὁλκέω, ῶ, currum traho. Epigr. αὖτυγα διφροὁλκεῖ.

Ι'χθυοὁλκὸς, qui piſces reti è mari aut flumine trahit, piſcator. Suidæ. Scribitur & ἰχθυολκὸς, apud Heſych.

Καρδιοὁλκέω, ῶ, cor extrahо, cor revello. Luc. de ſacrif.

Κερκοὁλκὸς, cornibus trahens, ſeu cornibus trahens aratrum, Heſ. Item κερκολὸς κάλως, qui & κερκαῦχ⊙ς, funis quo antenna trahitur, apud eundem.

Κερκολὶς, ῖδ⊙, ἡ, quæ cornibus trahitur. Theoc. ſchol.

Κυρκολὸς, ὕ, ὁ χ) ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funeſtum famum rapiens. ἡ εἰς Σαπάτην ἔλκουσα. Etym.

Λιθολὸς, qui lapides trahunt ſeu extrahunt è lapicidinis. Plin. exemptores vocat. l. 36. c. 15.

Λιθολέω, lapides traho ſeu extraho & eximo. Item ægrè traho, veluti ponderoſum ſaxum. Heſych.

Μυθολὸν, vas balneatorium, apud Plut. in Alex.

Νεολκία, ἡ, navis tractio. Quidam interpr. ſubductio. Theophr. l. 1.

Νεολκέω, navem traho ſeu attraho, navem ſubduco. Polybius. Pro his ſcribitur etiam νεωλκία & νεωλκέω.

Νεῦλκον, navale, locus in quem naves ſubducuntur.

Νεωλκὸς, ὕ, ὁ, qui naves in ſtationem ſeu portum attrahit, vel potius qui è portu navem extrahit & ſuper phalangibus ſtatuit, Poll. Helciarii à Martiale appellantur qui naves in portum attrahunt, & è portu in aridam, pulvinos ſuppонentes, rurſumque ab terra in mare moliuntur.

Ξιφελκὴς, qui ſtrinxit gladium, qui enſem vagina eduxit.

Ξιφελκία, gladii ſeu enſis è vagina eductio, enſis evaginatio. Plut. in Cam. & in Ariſtide.

Πυελκὸς, ὕ, ὁ χ) ἡ, pus extrahens ſeu educens. Inſtrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ρ'υμουλκέω, ῶ, est ῥύμαστον ἕλκω, loris ſimbuſque traho. Latini dicunt remulco trahere ſeu educere, remulcando trahere. Polyb. l. 1. Strab. l. 5. Diod. l. 20. Vide Bayf.

Τιτυολκὸς, ſive τιμυολκέω, ῶ, pretium augeo, apud Heſ. & Suid.

Φολκὸς, ὕ, ὁ, ſtrabus ſeu ſtrabo. Il. ϛ. Dictus putatur quaſi φασλκὸς, id est, τὰ φάη ἕλκων.

Χαμυλκοὶ, οἱ, dicuntur machinæ quibus naves ſubducuntur, id est, è mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ ſunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpr. pulvinos. Poll. 7.

Χρονυλκέω, tempus extraho, diem eximo, procraſtino.

Ε'ΛΛΕΒΟΡΟΣ, ſive ἑλλέβορ⊙, ου, ὁ, elleborus vel helleborus, veratrum. Herba eſt de qua vide Dioſc. l. 4. c. 150. & 151. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 11. & Plin. l. 25. c. 5. ✥ Etym. dici ſcribit πεῳὸ τὸ ἑλεῖν τῇ βοσῇ, quòd eſu perimat: utpote δωάσιμον φάρμακον.

E'λλεβοκίτης οἶν⊙, vinum helleboro conditum, apud Dioſcor. lib. 5. cap. 82.

E'λλεβοείνη, ἡ, dicitur à quibuſdam frutex quidam parvulus, foliis minutiſſimis, utilis potu contra venena lethalia. Dioſcorides lib. 4. cap. 109.

E'λλεβοειάω, ῶ, helleborum deſidero, ſeu helleborum mihi opus eſt, apud Suid. & Etym.

E'λλεβοείζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui ſanæ mentis non eſſent. Dem. pro cor. τί σ' αὐτὸν ὦκ ἐλλεβοείζεις ὑπὸ τούτοις; E'λλεβοειομένος, ου, ὁ, purgatio quæ fit veratro.

E'λλεδανὸς, vide in Εἰλέω.

Ε'ΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Hellen, filius Deucalionis, à quo ſeu generis autore, E'λλὶν dicitur Græcus, ut teſtatur Plin. l. 4. c. 7. Vide & Herodot. l. 1. & Paul. In ſacris literis E'λλῆνες paſſim opp. Judæis, & vocantur ethnici à Chriſto alieni.

E'λλὶσ⊙, ε, ὁ, Græcanicus, Græcus. Nonn. E'λλὶσια τέκνα δηδέξη. Herodot. lib. 2. E'λλὶσιον τέμβ⊙. Apud Suid. ſcribitur & E'λλήνειον per diphthongum.

E'λλὶσικὸς, ὴ, ὁ, idem quod E'λλὶσιος, ut E'λλὶσικὴ πολὶτεία apud Luc. Græcanicæ literæ. Sic E'λλὶσικὰ γράμματα, E'λλὶσικὸν δέξυ, E'λλὶσικὸν ἱμάτιον, & apud medicos E'λλὶσικὸς κύαθ⊙, faba Græca, ad differentiam Ægyptiæ. Τὸ ἑλλὶσικὸν, (ſub ἔθν⊙) Græca gens, Græci. Item τὸ ἑλλὶσικὸν quod Græcos decet, quod Græcis peculiare eſt, veluti hominibus cultioribus, ut apud Plut. de aud. poëm. Interdum E'λλὶσικὸ dicuntur qui imbuti ſunt literis vel moribus Græcis, vel ſunt eorum ſtudioſi. apud Plut. in Numa. E'λλὶσικώτερ⊙ Νομᾶς, exp. prudentior & humanior.

E'λλὶσικῶς, Græcanicè, Græcè, more Græcorum, vel ut Græcos decet.

E'λλὶσὶς, ἰδ⊙, ἡ, idem quod E'λλὶσικὴ, ut E'λλὶσὶς πόλεις, Thuc. Græcæ ſeu Græcanicæ urbes.

E'λλὶσίζω, Græcos ſequor ſeu imitor, Græcum refero, Græcus ſum. Æſch. in Ctes. E'λλὶσίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Græcus, id eſt, lingua. Item cum Græcis facio, Græcis faveo, Socr. in hiſt. Eccl. Dicuntur etiam E'λλὶσίειν, qui Græcè loquuntur. Item qui propriè loquuntur Græcè. Athen. lib. 6.

E'λλὶσμὸς, ὁ, imitatio Græcorum, item literæ Græcæ, ſeu lepos Græcus, Syneſ. à grammat. ſic dicitur ſermo Græcanicus, ſeu proprietas Græcorum verborum.

E'λλὶσὶὴς, ὕ, ὁ, ſectator ſeu imitator Græcorum, qui è Græcorum factione eſt, æmulus eſus ſtudioſus Græcorum.

E'λλὶσὶ⊙ῖ, ad imitationem Græcorum, ritu & more Græcanico, Græcè, Luc. Plut.

E'λλὰς, ἀδ⊙, ἡ, adjectivè interdum ponitur pro ἑλλὶσικὴ ſeu ἑλλαδικὴ, Græcanica, Græca, ut E'λλὰς φωνὴ, γνώμη, χώρα, apud Herodot. lib. 1. Interdum ſubſtantivè pro E'λλὰς γῆ ſeu χώρα, Græcia, ut ἐν τῇ E'λλάδι, in Græcia.

E'λλαδικὸς, Græcanicus, apud Steph.

Compoſita.

A'νελλὶσὶς⊙, helleniſmum non reſipiens, alienus è Græca conſuetudine, ut ἀνέλλὶσὶς⊙ σωίσκες apud Aretham, de barbara & incongruente conſtructione.

E'ξελλὶσίζω, Græcum facio, vel etiam à Græcis derivo, à Græco deduco. Plut. in Numa. apud Greg. Bud. interpr. ad Græcam ritum formamque inſtituo, & exigo limoque, ad Græcam facundiam exactè emendo.

Μιξέλλὶνες, qui altero tantùm parente Græci ſunt, ut Hybridæ apud Romanos.

Πανέλλὶνες, omnes Græci, univerſi Græci. Iliad. β. & Heſiod. in Erg. & Athen. lib. 11.

Πανελλὶνιον, ου, τὸ, univerſitas Græcorum. Euſt.

Φιλέλλὶν, ſtudioſus Græcorum.

E'ΛΛΟ`Σ, ῦος, ὁ, hinnulus, Od. ζ. κύων ὅτε μοσχίλον ἠολὸν Α'ναιέσσετα λάων

λάων. Exp. & mutus, apud Soph. in Ajace. Ἔφυκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθορεῖν. Sic & apud Athen. lib. 7. dicuntur ἰχθύες ἐλλοί.

ἝΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, lumbricus, interaneorum animal. Hippoc. de morb. lib. 4. περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis. Diosc. l. 1. c. 154. ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει. Apud Hippocr. reperitur & ἕλμιγγες, ut epidem. lib. 1. & 4.

Ἑλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lumbrico similis.

Ἑλμίνθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola. Hippoc. epid. l. 4.

Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἑλξίνη, ἕλξις, vide in Ἕλκω.

ἝΛΟΣ, εος, τὸ, palus, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus & lacubus.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, palustris, id est, in paludibus nascens vel degens, ut ἕλειος ἀσπάραγος, apud Diosc. lib. 2. Sic ἕλειος βάτραχος, apud Aristot. Accipitur & pro ἑλώδης, Suid. ¶ Ἐλειὸς autem glis, ut exp. apud Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 17. Alii pro sciuro accipiunt.

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, palustris, paludi similis, paludinosus, paludum modo uliginosus. Diosc. lib. 2. cap. 117.

Ἐρωδιὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Περιελώδης, (comp.) ad paludes situs, vel palustris.

ἘΛΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, spes, Plat. in Apoll. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Cicero interpr. magna me spes tenet bene mihi evenire. Isoc. καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Thucyd. 7. ἐν ἐλπίδι ἂν αἱρήσει. Idem Thuc. εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Pen. Pæd. 4. ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. Dicitur & ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παρασχεῖν vel ὑποφαίνειν, ut Latinè dicunt spem facere, præbere, afferre, dare, proponere. ¶ Ἐλπὶς, interdum in malam partem sumitur, unde κακὴ ἐλπὶς, Plat. Pol. 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες. Luc. in Zeuxide. Pro metu aff. ex Thucyd. Sic accipitur in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ σωφρονίζει τὸν δικαίως τὸν ἄνθρωπον.

Ἐλπίζω, spero, ἐλπίζω δόξειν, Æsch. Et cum accus. ut ἐλπίζει χλαῖναν πορφυροῦν, Luc. de hist. scrib. Et cum dat. ut ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucyd. lib. 3. qui spem collocavit in fortuna, vel fortuna fretus. Aliquando exp. potius, confido vel existimo, ut ἐλπίζει τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. Æsch. Sic & Isocr. ἐλπίζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σε γενέσθαι τοιοῦτον, id est, existima, vel expecta. Item in malam partem sæpe pro timeo, suspicor. Herodian. 8. αὐτίκα πολλοὺς γὰρ ἥξειν ἤλπιζον. Et Soph. ἐλπίζει φέρειν, timet ne ferat & accipiat.

Ἐλπίζομαι, speror, unde τὰ ἐλπιζόμενα, quæ sperantur. Thuc.

Ἔλπισμα, τὸ, id quod speratur, spes.

Ἐλπιστὸν, sperabile, quod sperare licet.

Ἔλπομαι apud poëtas, pro ἐλπίζω, spero. Il. γ. ἐλπόμενοι παύσεσθαι. Item pro existimo, puto, per parenthesin, apud eundem.

Ἔλπω, autem, sperare facio, in spem adduco. Od. β. Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει. Præt. med. ἔολπα Atticè seu Ionicè pro ἤλπα, sæpe pro præsenti ponitur.

Ἐλπωρὴ, apud poëtas, spes, ἐλπίς. Od. η.

Ἐέλπομαι, idem quod ἔλπομαι. Hom.

Composita.

Ἀελπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, & Ἄελπος, insperatus, præter spem. Od. ε. Ὣς μοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς.

Ἀελπτέω, despero, non spero. Il. η. Καί ῥ' ἦγον ποτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.

Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insperatus, insperabilis. Soph. οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, nihil est quod sperari non possit. ἐξ ἀέλπτου, ex insperato. Herodot. Ἀέλπτως, insperatò, præter spem, ut πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Eurip.

Ἀνελπίζω, despero.

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non speratus, insperatus, præter spem, sive insperatò accidens, vel desperatus de quo nulla spes est. Isocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. Comparat. est ἀνελπιστότερος, apud Thucydidem lib. 7. ¶ Item in act. significatione pro ἀπελπίζων, desperans, nullam spem habens, de spe dejectus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucyd. cum infinitivo, ἀνέλπιστοι ἐπιγενέσθαι τινα, non sperantes quenquam supervenire, vel (ut alii) non suspicantes. Alibi idem. ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, desperârunt de nobis debellandis. Ἀνέλπιστον (subst.) pro ἀνελπιστία, desperatio. Thuc. l. 4.

Ἀνελπίστως, insperatò, præter spem, vel cum desperatione, abjecta spe omni.

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio, status mentis spem omnem abjicientis, spei vacuitas. schol. Thuc.

Ἀντελπίζω, vicissim spero, vel contra spero, seu ex adverso. Novam spem concipio.

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero. Cum genitivo, ut ἀπελπίζω τοῦ τυχεῖν τῆς ἐρωμένης, despero me potiturum amica. Sic ἀπελπίζειν

τῆς κολλήσεως, Gal. ad Glauc. desperare de conglutinatione, id est, conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusativo, ut ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, omnem de ægroto spem abjicere. ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare. ¶ Interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco. Cum accus. ut ἀπελπίζων τοὺς γονέας τῆς ἐπανόδου. Item spero ex aliquo, vel spero alicunde: ut Luc. 6. καὶ δανείζετε, οὐδὲν ἀπελπίζοντες, nihil inde sperantes.

Ἀπελπισμὸς, οῦ, ὁ, desperatio.

Δύσελπις, ιδος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vix sperat, qui est abjectæ fidei. Aristot. eth. 3. & rhet. lib. 3.

Δυσέλπιστος, idem, cui oppon. εὐέλπιστος.

Δυσελπιστία, mala spes.

Δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, prope despero. Polyb. l. 2. & 5.

Ἐπιέλπομαι, idem quod ἔλπομαι, spero. Il. α.

Εὔελπις, qui bene sperat, bona spe fretus. Thuc. lib. 1. καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. eth. 3. εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum genit. apud Aretham in Apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Cum πρὸς, apud Plat. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente seu præfidente poni testatur Bud. Τὸ εὔελπι, subst. bona spes, apud Herod. & alios.

Εὐέλπιστος, qui bene sperat, idem quod εὔελπις. Εὐελπιστία, spes bona. Aristot. ethic. 3. Εὐελπιστὶ, cum bona spe. Theophil. in instit. civil.

Κατελπίζω, spero, spem concipio.

Κατελπισμὸς, spes. ex Polyb.

Προελπίζω, antè spero.

Ἔλυμα, ἔλυμος, ἔλυτρον, εἰλύω, vide in Εἰλέω.

Ἑλώδης, vide in Ἕλος.

ἝΛΩΡ, ωρος, τὸ, à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα, captura. (✤ ab ἕλω signif. αἱρέω seu λαμβάνω, aut ab ἕλω, i. ἕλκω) ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα. Iliad. ρ. μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν. Sæpe reperitur ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ut Iliad. ε. ρ. Od. γ. & ε. Idem poëta ἕλωρα vocat pœnas captionis seu interfectionis.

Ἑλώριον, ου, τὸ, idem quod ἕλωρ. Il. α. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. Apoll. Arg. 2. Λοίσθιον ἁρπυίῃσιν ἑλώριον.

ἘΜΕ'Ω, ῶ, f. έσω, vomo, Luc. in Lexiph. ὡς πιὼν ἐμέσει. Ibid. οὐδέπω τὸ ἧπαρ ἐμημέκας.

Ἐμεσία, ἡ, vomitus, Hippoc. de morb. l. 2.

Ἐμετὸς, adject. cum vomitu ejectus. Ἔμετος, subst. vomitus, vomitio. Ἐμετωδέως, in modum τῶν ἐμέτων. Hipp.

Ἐμετηρία, vomitoria quæ vomitum cient seu provocant. Diosc.

Ἐμετικὸς, vomitorius, ut ἐμετικὸν φάρμακον, quod provocat vomitum. Item ad vomendum propensus.

Ἐμετιάω, ῶ, vomiturio, vomitum appeto, nauseo. Aristot. in problemat.

Composita.

Ἀνεμέω, evomo. Ἀπεμέω, idem. Luc.

Δυσεμὴς, ægrè vomens. Gal. ad Glauc. & Diosc. lib. 4.

Δυσέμετος, idem. Synes. ep. 120.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere. Areth. in Apocal.

Δυσημὴς & δυσημέω, idem quod δυσεμὴς & δυσεμετέω, apud Hippocratem.

Ἐνεμέω, evomo in.

Ἐξεμέω, evomo.

Εὐεμὴς & εὐημὴς, facilè vomens, propensus ad vomendum. Hippocr. aphor. lib. 4.

Εὐέμετος, facilem vomitum præbens seu ciens.

Εὐεμέω, facilè vomo.

Χοληεμεσία, ἡ, fellis seu bilis vomitio. Item fastidium, nausea. Plutarchus.

Πόλεμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐμμαπέως, &c. vide in Ἔπω, id est, dico.

Ἐμὸς, vide in Ἐγώ.

ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι. Hesych. curo, rationem habeo, revereor. Odyss. α. Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint & moveare verbis meis, id est, ne asperneris monita mea.

Ἔμπαξ, curator, παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. in Ajace, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαια, educationis impigrum curatorem, id est, impigrè curaturum ut educeris.

Ἔμπαιος, Suid. ἔμπειρος, peritus, expertus, ut κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν.

Κατεμπάζω, corripio vel urgeo. Apud Nic. in Ther. ὁππότε χρεία σε κατεμπάζῃ θυγέοντα.

ἜΜΠΑΣ, tamen Sophocles, Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τὸν δ' ἐμοὶ Οὔκουν ἀπαιτοίμ' ἄν, sed ipsum tamen. Ejusdem Sophoc. schol. tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας & ἔμπα. ¶ Aliquando ei præmittitur περ, aut subjungitur καίπερ, & tunc exponitur tanquam, quantumvis: positum ἐκ παραλλήλου, Homer. Odyss.

Odyss. ο. ἀχνυμένη περ ἔμπης, quanquam mœrens. ¶ Ab Hesych. exp. etiam πάντως, omnino, prorsus, ut Odyss. ξ, οὐκ ἐθέλω ῥιγώσεμεν ἔμπης. Et Odyss. ο. μάλα γάρ κεχολώσεται ἔμπης, vehementer irascetur. ¶ Interdum est nota similitudinis, Od. τ. Ἔμπης τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

ἘΜΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, culex, vel potiùs culicis quoddam genus. Aristoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Idem in avibus, τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας Κάμπτεσθ'. Vide schol.

ἘΜΠΟΥΣΑ, ης, ἡ, empusa: spectrum seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum: unde & ὀνοκώλη dicitur & ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Aristoph. in Ran. testatur. ✤ Sunt qui putent dictam παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quòd uno incedat pede, quasi ἑμποῦσαν; alterum enim pedem æneum habet.

ἘΝ, in: Iliad. χ. θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Thucyd. 8. ὁπόση δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Quum reperitur ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου, sub. οἴκῳ. ¶ Interdum pro εἰς, ut ἐν χερσὶ πεσεῖν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere. Hom. ¶ Item in, i. inter: ut ἐν οἷς ἦν, inter quos erat. Ἐν δὲ, apud poëtas, & apud Herodot. inter alios, vel inter alia autem: ut καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. ¶ Item, apud. Sic Plat. in sympos. ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις, i. apud se esse, i. mentis compotem esse. ¶ Soph. in Ajace. ὁ ἐν πορφύρᾳ, i. purpuratus, purpurâ amictus. Sic Herodot. in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος. ¶ Ἐν ἐμοί ἐστι, in me est, i. in mea potestate, apud Dem. pro coron. Sic apud Soph. ἐν σοί ἐσμεν, abs te pendemus. ¶ Interdum temporis significationem habet: ut ἐν σπονδαῖς, apud Thuc. Sic ἐν τούτῳ, vel ἐν τούτοις, interea, apud Xen. & alios. Ἐν δυοῖν, vel τρισὶν ἡμέραις, spatio duorum dierum, vel intra duos aut tres dies, Xen. ¶ Item ex: ut ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀποτεμών, manum ex humero amputans. ¶ Ἐν φαρμάκῳ ἐστὶ, vice medicamenti est. ¶ Item per, ut Heb. 1. ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶ Ἐν, cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut ἐν δίκῃ, merito, ἐνδίκως. Et ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, opportunè, commodé, ἐν τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, seriò. ¶ Ἐν cum dat. sequente verbo εἰμὶ, sæpè exp. unico verbo: ut ἐν φόβῳ εἰμὶ, metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι, apud Thucyd. & Plat. posse. Sic ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, invisum esse. ἐν ἡδονῇ εἶναι, placere. Dicitur & ἐν τῷ νῷ ἔχειν, recordari. ¶ Interdum ἐν vacat: ut ἐν βέλει πληγείς, Eurip. telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων, in Epigr. lacte gaudens. ¶ Ἓν (cum aspero & gravi) vide in Εἷς.

Ἐνὶ & εἰν dicunt Poëtæ pro ἐν, Il. π. ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Od. α. ἤ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. ¶ At ἔνι pro ἔνεστι, ab ἔνειμι. de quo vide in comp. ex Εἰμί.

Ἔνδον, Ἐντὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Κἀν (sine accentu) pro καὶ ἐν, ut κἀν τούτῳ, & in hoc, etiam in hoc. Aristoph. in Pluto, κρατοῦσι κἀν τοῖς πολέμοις. Sic dicitur κἀνταῦθα, pro καὶ ἐνταῦθα, & κἀνθεν pro καὶ ἔνθεν. Κὴν etiam invenitur pro καὶ ἐν. in anthol. Epigr. l. 1. κὴν χέρσῳ λοίγια κὴν πελάγει. At κἂν (cum accentu) vide suo loco.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, occido, interficio. Iliad. γ. Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et Il. φ. Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. ¶ Exponitur etiam spolio. ¶ Item corrumpo, perdo. ✤ Quidam ab ἄρης deduxerunt.

Ἐναίρομαι, idem quod ἐναίρω, occido. Hesiod. Καί τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, pro ἐνῆρεν, occidit. Item corrumpo, perdo. Od. τ. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο.

Ἔναρα, τὰ, spolia, exuviæ. Iliad. ζ. θ. & ρ. ἔναρα βροτόεντα. Item ὅπλα, arma. Hesych.

Ἐναρίζω, idem quod ἐναίρω, interficio. Item spolio. Vel interficio, & interfectum spolio. Iliad. ρ. καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Il. φ. Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. Ponitur etiam pro συκοφαντεῖν, teste Hesych.

Composita.

Ἐξεναίρω, interficio. Hesiod. Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν.

Ἐξεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Il. δ. Σιμοείσιον ἐξενάριξε.

Κατεναίρω, idem quod ἐναίρω, in Epigr.

Κατεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Soph. in Ajace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χειρός.

ἘΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, clarus, evidens: de persona quæ oculis cernitur. Od. π. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. de cal. κωμῳδοῦντι οἱ φανερὰ ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐποιήσατο. Polyb. ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, i. interdum stans ante omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id est, injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις, apud Hermog. αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesych. est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. ✤ Est ab ἀργὸς, i. albus.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio. Demetr.

Ἐναργέως, & ἐναργῶς, evidenter, perspicuè. Plutarchi καὶ τὴν σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, luculenter.

Ἐναρίζω, vide in Ἐναίρω. Ἐνὰς, in Εἷς.

Ἐναταῖος, ἔνατος, vide in Ἐννέα.

ἘΝΔΙΟΣ, ου, ὁ, meridianus. Od. δ. v. 450. Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας. Ἔνδιον substantivè ponitur pro διαιτηθὲν, teste Eustath. ex Oppiano. Sic & in Epigr. ἔνδιον εἰδώλων: & ἔνδιον εὐφροσύνης, sedes, domicilium, habitaculum. Apud Nonn. μεταναστάμενος ἔνδια κώμης, sedes vici, i. ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habebant.

Ἐνδιάω, seu ἐνδιάομαι, meridior. Hesych. Item insum, dego in, apud Suid.

ἘΝΔΟΝ, intus. Hom. Il. ζ. Ἕκτορ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν. Aristoph. ἔνδον ἐστί. Plutarch. ἔνδον [illegible]. Xen. in Oecon. τὰ ἔνδον ἔργα, & τὰ ἔξω, inter se opposuit pro iis quæ domi, & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, domestici.

Ἐνδοτέρω, (comparat.) interius. Ἐνδοτάτω (superl.) q. d. intimè, maximè intus. Unde Ἐνδότερος, interior, & Ἐνδότατος, intimus, penitissimus. Herodian. l. 6. τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτων Θρᾳκῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico. ✤ Factum ex præposit. ἐν.

Ἐνδοῖ, vel ἔνδοι, intus, Syracusana lingua. Ex indice in Eustath.

Ἔνδοθι, intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici. Aristophan. in Pluto. Et ἔνδοθι, intra teipsum. Il. α. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyss. θ.

Ἔνδοθεν, ex interiori loco. Cum genitivo, ἔνδοθεν στέγης, pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. Interdum ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Od. δ. Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδινα, τὰ, intestina. Il. ψ. Quidam ab ἔνδον: Alii παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι.

ἘΝΔΥΚΕ'ΩΣ, exp. prompto animo, humaniter & benevolè, accuratè & diligenter, fideliter. Hom. Il. ω. Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός. Il. ψ. Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. η. ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε.

ἘΝΔΥΟ, celeriter, ocyus, citò. apud Suid. ex Menandro in Ephesio, παρέπομαι γὰρ ἔνδυο, i. ταχέως.

ἘΝΕΚΑ, propter, causâ, gratiâ. Dem. Philipp. 1. τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Æschin. in Ctesiph. οὐς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα [illegible], ob multa, multis de causis. ¶ Ἕνεκα τούτου interdum significat ad vitandum hoc: ut Od. ω. Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', ad vitandos rubos, i. ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων. Aristot. de anim. l. 9. ne bestiæ subeant. ¶ Τὸ οὗ ἕνεκα apud Aristot. finem significat. Aliquando subauditur: ut τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶ Apud Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν [illegible] πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, exp. sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere.

Εἵνεκα dicunt Poëtæ pro ἕνεκα: ut Iliad. α. [illegible] εἵνεκ' ἐμεῖο μάχεσθαι, propter me, vel mei causâ seu gratiâ. Sic & Il. β. εἵνεκα κούρης.

Ἕνεκεν, pro ἕνεκα. Dem. pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Composita.

Οὕνεκα, (factum ex οὗ ἕνεκα) quoniam, quia, ideò, quod. Odyss. [illegible] Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. Aristophanes genitivo junxit, [illegible] pro ἕνεκα. Soph. in Ajace dixit οὕνεκα, pro ἕνεκα. Invenitur & οὕνεκεν pro οὕνεκα.

Τοὔνεκα (factum ex τοῦ ἕνεκα, pro τούτου ἕνεκα) quapropter, ideò, vel hanc ob rem, quam ob rem, hujus rei causâ. Il. α. Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος. Invenitur & τοὔνεκεν pro τοὔνεκα.

Ἐνοπὴ, ἐνόπτης, vide in Αὔω, i. clamo.

Ἔνερθε, ἔνεροι, ἐνέρτερος, vide in Ἔρα.

Ἔνη, vide in Ἕνος. Ἐνηής, vide in Ἐύς.

ἘΝΘΑ, hic, ibi, illic. Od. ξ. ἔνθα δ' ἔτ' αἰπόλια. Interdum & ubi: Od. ξ. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et Ἔνθα τις, pro ἐνθάδε, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, [illegible] ex Od. ξ. [illegible] Apud Hesiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα [illegible] ὄζῳ [illegible] ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, ubi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, i. hic, illic: vel alibi quidem, alibi verò: ut Aristot. ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est & ἔνθα καὶ ἔνθα. Homer. quod pro undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut est apud Eustath. Apud Plat. de leg. [illegible] hoc vel illo modo commutata. [illegible] exponitur etiam, hinc aut illinc. ¶ Interdum & motus significationem habet: ut Iliad. β. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις ποτῶνται [illegible], aliæ huc, aliæ illuc. ¶ Item, tum. Iliad. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες [illegible] Ἀχαιοί, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, quo tempore, quo facto.

Ἐνθάδε, hic, huc. Od. [illegible], hic. Odyss. [illegible]

-ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio. Annotatur & ἔνθα δὲ, pro ἐνθάδε, ex Homero. Item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Ἐνθαδὶ quoque Atticè, pro eodem: ut Aristoph. ἦλθε μὲν νῦν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ, hic autem, apud eund. Ἐνθάδιος, q. d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco. Unde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, & Ἐνθένδε, hinc, illinc. Demosth. καὶ παρασὰς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, unus hinc, alter illinc. Et cum genitivo, pro, ab una parte, ab altera parte. Aristides. τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὰ δὲ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, ἡ, in spinæ latus utrunque. Apud Platonem in Sympos. ἐνθένδε ποθὲν ἀρξάμενοι, Bud. interpr. hinc ferè.

Ἐνταῦθα, idem quod ἔνθα, hic & huc. Plato in Apol. ἐνταῦθα μὲν ἥκει. Isocr. ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, huc res tandem reciderunt, vel eò res evaserunt. Item pro, istuc. Plato in Epist. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitivo sæpè: ut apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ὅσοι ἐνταῦθα ἥκουσιν ἡλικίας, qui ad hanc pervenerunt ætatem, vel qui huc ætatis processerunt. Demosth. καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἴση τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus injurius seu insolens fuit. Plutarch. in Rom. ἐνταῦθα προέβη δυνάμεως. Item tum (sicut & ἔνθα) apud Thucyd.

Ἐνταυθοῖ, hìc: ut καθιζόμενος ἐνταυθοῖ. Plato. Et Aristoph. in Nub. ἐνταυθοῖ ὑμεῖς. Item huc: ut idem in Pluto, ἐπί μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμπεσθε, huc me accersetis.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἔνθεν. Item inde, ut τὸ ἐντεῦθεν ἂν καὶ τίς, Aristot. quid hinc consequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, seu ex hac hora, posthac, apud Demosthenem. qua tamen in significatione dicitur frequentiùs cum articulo, Τοὐντεῦθεν. Item hic. Gregor. τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μεθύοντες τὸ δὶς δυστυχεῖν, i. præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὀδύρονται, &c. Sic ἐκεῖ & ἐκεῖθεν, alicubi, pro eodem, sicut τῇδε & ἐντεῦθεν. Et ἐντευθενὶ, Aristoph. pro eodem. Apud Herodot. dicitur ἐντεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, & exp. hinc. Item dehinc, deinceps. Item præterea.

Ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα, ubi.

Ἐνὶ, vide in Ἐν. Ἑνὶ in Εἷς.

ἘΝΙΑΥΤΌΣ, οῦ, ὁ, annus. Od. κ. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι: qui versus & apud Hesiodum habetur, apud quem est & ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, & περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. Xen. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum conversiones. Κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis. ¶ Item, genus poculi, sic dictum διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἀποτελεστικὸν, inquit Eust. Il. ν.

✤ Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in sese recurrat & redeat: vel παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι πάντα, i. quòd in se omnia contineat, & fructus, & temporum conversiones, aut παρὰ τὸ ἰαύω, i. commoror, tempus tero: ut sic dicatur tempus longum quod in re quapiam teritur. Quæ posterior etymologia affertur etiam ab Eustath.

Ἐνιαυτίζω, annum ago, seu transigo alicubi. Item per annum duro.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius, annuatim rediens: ut ἐνιαυσίη ἑορτή. Herodot. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, cœtus solennes & anniversarii. Item annuus, i. in annum durans, vel qui est unius anni. Thucyd. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, inducias annuas, i. in unum annum. Sic apud Euripid. ἐνιαύσιος φυγὴ, fuga unius anni. Et apud Luc. ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. alimentum unius anni. Ἐνιαύσια, neutr. gen. plur. num. adverbialiter ponitur pro, quotannis, in singulos annos, apud Hesiod. in diebus.

Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plutar. in Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis.

Composita.

Ἀπενιαυτίζω, annum totum absum. Xenoph. Apud Plat. lib. 9. de leg. ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτοὺς, expon. tres annos exulet. Item cesso ab aliqua re per annum. Poll. l. 1.

Ἀπενιαυτισμὸς, οῦ, ὁ, absentia aut exilium unius anni. Plat. de leg.

Ἀπενιαυτέω etiam dicitur pro ἀπενιαυτίζω. Plat. de leg. l. 9.

Ἀπενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plat. ibid.

Διενιαυτίζω, peranno, per totum annum duro, idem quod διετίζω. Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll.

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro, seu permaneo. Julian.

Ἑνίζω, ἑνικὸς, &c. vide in Εἷς.

ἘΝΙΟΙ, οἱ, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. ἐπιλιπεῖν τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. Aristot. hist. an. l. 5. ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι. Plutarch. de hist. lib. Καλὸν δὲ ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων, μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν. Et alibi passim.

Ἐνίοτε, interdum, aliquando, aliquoties. Plat. in Cratylo. & Arist.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Exp. & aliquò. Hesych.

Ἐνισπεῖν, ἐνίσπω, ἐνίσσω, ἐνίσσω, vide in compositis ex Ἔπω, i. dico.

ἘΝΝΈΑ, novem: ut ἐννέα κήρυκες. Iliad. β. Et Plutarc. in quæst. Rom. ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος.

Ἔννατος & ἔνατος, nonus. Il. β. ἐνιαυτὸς ἐνάτη ἐστὶ. Sic & Hesiod.

ἐνάτην τ' ἐνάτη τε. Τὰ ἔννατα, vel τὰ ἔνατα, unico ν, novendiale sacrum, inferiæ. Bud. ex Isæo & Æschin.

Ἐνναταῖος, seu ἐναταῖος, q. d. nonanus. cui transacti sunt novem dies. Et ἐνναταῖος πυρετὸς, cujus jam est dies nonus. Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔννατος. Il. β.

Εἰνὰς pro ἐννὰς, nonarius numerus. Hesiodo autem εἰνὰς, noni mensis dies: ut τρισεινὰς, tertia nona, Tzetzi & aliis.

Ἐννεὰς, nonarius numerus. Ἐννεαδικὸς, item pro, nonarius.

Ἐννεάκις, novies.

Εἰνάκις, pro ἐννάκις novies.

Ἐννενήκοντα, nonaginta. Ἐννενηκοστὸς, nonagesimus. Scribitur & ἐνενήκοντα, per unum ν.

Ἐννακόσιοι, nongenti.

Ἐννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus. apud Athen. l. 2.

Ἐννεὸς, vide in Ἐνεός.
Ἐννη, ἐννος, vide in Ἔνος.
Ἕννυμι, vide in Ἕω, induo.

ἘΝΟΣ, seu ἔνος, vel (cum duplici ν) ἔννος, sine ἔννος, ου, ἡ, annus, ἐνιαυτός: unde ἄρενος, δίενος, τρίενος, &c. ¶ Interdum adjectivè pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23. quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φέρει, τὰ δ' ἐκ τῶν ἔνων, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. ex annotinis. Sic idem l. 4. ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔνων καὶ ἐπὶ παλαιοτέρων. ¶ Item apud Atticos, vetus, παλαιός. Plat. in Cratylo, νέον δῆτα καὶ ἔνον δεὶ ὅτι ἀεὶ πλὴν σελήνην ἔχει τὸ φῶς. Demosth. in Aristogit. τὰς ἔνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐχούσας ὑπεξιέναι, i. τὰς παρῳχημένας, ut Harpocration exponit. Sic Theophr. hist. pl. l. 3. ἅμα γὰρ τὸν ἔνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Fœm. gen. ἔνη seu ἔνη, vel ἔννη seu ἔννη, vetus: ut ἔνη καὶ νέα (sub. ἡμέρα) apud Dem. pro cor. & Aristoph. in Nub. & Plutarch. in Sol. dicitur tricesima & ultima mensis seu lunæ decrescentis dies, & prima mensis ineuntis seu novæ lunæ, q. d. vetus & nova. Vide schol. Aristoph. Apud Hesiodum in Erg. l. 2. ἐς ἔννηφι, quidam exp. in perendinum. Apud Aristoph. in Acharn. παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, schol. exp. εἰς τρίτην.

Ἦνις, ιος, ἡ, annicula: ut βοῦς ἤνις, Il. ζ. v. 94. & Il. κ. Per epenthesin pro ἔνις, inquit Etym.

Composita.

Ἄρενος, annuus reditus, divitiæ: quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐνάενος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus, qui unius est anni: ut σπέρματα ἐνάενα, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Δίενος, idem ac διετὴς, biennis, bimus: qui est duorum annorum. Theophr. ibid.

Τρίενος, idem ac τριετὴς, trimus: qui trium est annorum. Theophrast. ibid.

Τετραετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, qui quatuor est annorum, idem ac τετραετής. Τετράενος, pro eodem, apud Hesych.

Ἕνωσις, ἑνότης, ἑνόω, vide in Εἷς.
Ἐνταῦθα, &c. vide in Ἔνθα.

ἘΝΤΕΑ, poëticè, & per contract. ἔντη, τὰ, arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea, & similia, ut tradit Suid. & Athen. l. 5. Od. ψ. ἔντε' ἀρήϊα. Et Il. σ. ἔντεα καλά. ¶ Item, vasa convivalia. Od. η. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Vide Athen. l. 5. ✤ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὸ σῶμα.

Ἐντύω, instruo, apparo. Il. ι. δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ. Ἐντύω, idem, apud Apoll. Arg. 1. & in Epigr.

Ἐντύνομαι pro eodem. Od. ο. δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. Item passivè, apud Apoll. Arg. 1. ὅσα περ ἐντύνονται νῆες, quibus instruuntur naves.

Composita.

Ἐπεντύνω, idem quod ἐντύνω. Soph. Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χρῆν ἐπεντύνοντ' ἐμήν.

Χαλκεντὴς, æreis armis utens.

ἘΝΤΟΣ, intus, intra: cui oppon. ἐκτός. Il. β. Ὅσσοι Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Et Thucyd. ἐντὸς ποιοῦμαι, intus recipio, vel in medium recipio. Item cum articulo, τὰ ἐντὸς, intestina, quæ & ἐντόσθια. Apud Thucydidem, τὰ ἐντὸς ἐκείνων, exponitur in partibus internis seu interioribus: vel ἔνδον, intus. Sic εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, seu vertit intrò. Sæpè cum genit. ut ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶν, intra teli jactum. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati. Et τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos. Plutarch. Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, compotem mentis esse, intra se esse. Demosthenes, πρὸς Φορμίωνα. Sic οὐδ' ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus in Alexandro. Aliquando significat cis vel citra, ut ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluvium. De tempore autem: ut Thuc. 4. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies, ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de legibus, qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὴν πενίαν μείναντας, ἢ μι-

ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, vel paulò minus, vel paulò plus.
✤ Factum est hoc adverbium ex præpositione ἐν.

Ἔντοσθι, pro eodem: ut δόμων ἔντοσθι, Hesiodus in Erg. intra ædes.

Ἔντοσθε, pro eodem apud Homer. Il. χ. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.

Ἐντόσθια, τὰ, intestina, interanea, interiora, siue extra viscera, tam de brutis, quàm de hominibus. Luc. (scribi & Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) Item ἐντοσθίδια, pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum. Aristoph. ἔφασκεν εἶναι τὸ ἔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. In plur. Il. ρ. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. Et Iliad υ. ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. Apud Dioscor. & Athen. ἔντερα γῆς, terrestres vermes, lumbrici.

Ἐντερεύω, exentero, apud Athen. l. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, & similia. Gal. & Dioscor. Item navium intima pars, quæ & ἐντερόνεια & ἐντερόνεια. Hesych. & Poll.

Ἔντεα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔντερον.

Διεντέρευμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut quæstio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Δυσεντερία, ἡ, intestinorum tormina. Δυσεντερικὸς, adjectiv. ut δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantivè, dysentericus, qui dysenteria laborat: qui & δυσέντερος dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullam eximo: ut ἐξεντερίζεται ὁ ἐλλέβορος, Diosc. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina: ut εὐθυέντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λειεντεριώδης, qui intestinorum lævitate laborat. Hipp. aphor. l. 4.

Λειεντερία, lævitas intestinorum, continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens.

Λειεντερέω, laboro lævore seu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes, passim apud Aristot.

Ἐντυνόω, ἐντύω, vide in Ἔντεα. Ἔνυστρον, vide in Ἀνύω.

ἘΝΥΩ, ἡ, Enyo. Bellona, dea bellica, Il. ε. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ. Et paulò antè, πτολίπορθος Ἐνυώ. Et apud Paus. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα.

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. Eust. esse epitheton Martis tradit. Homer. Il. χ. Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Il. ρ. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Itidemque Xen. Anab. 1. Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. Et Plutarch. in Probl. Rom. tradit Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Apud Sophoc. in Ajace, ἢ χαλκοθώραξ ἢ Ἐνυάλιος, schol. tradit distingui Martem ab Enyalio. significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine Martem. Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert, Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adject. etiam pro, Martius, Mavortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος Θερμώδων.

Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur, apud Dionem Coccejum.

Ἕνωσις, ἑνωτικὸς, vide in Εἷς.

ἝΞ, sex. At ἐξ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, sexies, ἑξάκις τόσσα, apud Arat. exp. sex tantæ partes.

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus.

Ἑξακόσιοι, sexcenti. Ἑξακοσιοστὸς, sexcentesimus.

Ἑξαχῆ, sex modis, seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξήκοντα, sexaginta. Ἑξηκοστὸς, sexagesimus, apud Thucyd.

Ἑξαπλόος, & per contract. ἑξαπλοῦς, sexcuplex: Unde & ἑξαπλῆ, adverb. apud Areop.

Ἑξαπλάσιος, sescuplo major, vel sescuplex. Exp. & sexies tantus: ut ἑξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος, sexies tantus quàm crater, ex Herod.

Ἕκτος, ου, ὁ, sextus. Ἑκταῖος, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεὺς, έως, ὁ, sextarius medimni, seu triens semimedimni. Vide Bud. & Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim.

Δίσεκτος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies, qui singulis quadrienniis intercalatur post sextum cal. Martii. bis enim tunc numeratur iste dies vi. Kal. Martii, & duo illi pro uno habentur.

Ἐφεκτος τόκος, usura ad sextam usque sortis partem. Suid. ex Demosth. orat. pro Chrysippo.

Ἡμιεκτέον, seu ἡμίεκτον, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Illud apud Aristoph. in Nub. hoc apud Theophr. hist. plant. l. 2. c. 8. legitur.

ἙΞΑΣΤΙ'ΑΣ, Galenus in suo lex. tradit quosdam esse velle,

apud Hippocr. τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων ἀθέριον ἐοικότα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: sibi verò ita videri nominari etiam τὰ πρὶν ὑφανθῆναι προέχοντα τοῦ αὐτοῦ ὕφους. Apud Erotianum scribitur ἐξάστις, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξαστίας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur.

Ἑξήκοντα, ἑξηκοστὸς, vide in Ἕξ.

ἙΞΗ͂Σ, deinceps, ordine, serie perpetua. Interdum & gradatim. Thucyd. in præf. l. 1. γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus: ut Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, sequente anno: & τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρα) ex cap. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. ut ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν, ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἡ δὲ συμπᾶσα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, proxima sit, vel finitima sit aëriæ naturæ. ¶ Et cum dativo: ibid. ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, qui proximè sequitur cæcian. Pro eodem Poetæ pleonasmo τοῦ ει dicunt ἑξείης i. ordine: ut Iliad. ψ. Ἑξείης δ' ἵσταντο. ✤ Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eustath.

Composita.

Ἐφεξῆς, idem quod ἑξῆς. Jungiturque itidem genitivo vel dativo: ἐφεξῆς δ' αὐτῶν. Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, A Budæo exponitur deinceps, item consequenter.

Καθεξῆς, idem.

Παρεξῆς, idem. Pausan. in Eliac. l. 2.

Ἕξις, vide in Ἔχω. Ἑξέλης, vide in comp. ex Ἥλος.
Ἔξω, ἔξωθεν, ἐξώτερος, ἐξωτικὸς, &c. vide in Ἐκ.
Ἑόργη, vide in Ὀργάω.

ἙΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies celebris ut Il. υ. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Od. φ. Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. Thuc. 1. νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem. 2. τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plutarch. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππικήν τὴν ἑορτήν. Sic ἡ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτή, Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, ut quum dicit Theocr. pigris semper esse ἑορτήν. Sic Thucyd. l. 1. καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plutarch. ἐνεργοὶ πράξεις & ἑορταὶ opponuntur. Pro eodem dicitur & ὁρτὴ Ionicè. ✤ Derivari volunt παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, ut dicatur ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμὸν, pro ἐρτή.

Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad festum pertinens, solennis: ut ἑόρτιον δεῖπνον. Naz.

Ἑορτάζω, festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὁρτάζω, Ionicè pro eodem.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορταστικὸς, ad festi celebrationem pertinens, solennis. ex Plat.

Composita.

Ἀνέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non festus: ut ἀνέορτος ἡμέρα. Et ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν, festi celebritatem non habens. ex Naz.

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω.

Μεθέορτος ἡμέρα, dies sequens festum.

Προέορτος, festum præcedens: ut προέορτος καθάρσις, & προέορτος εὐφροσύνη. Naz.

Συνεορτάζω, unà festum celebro. Συνεορταστὴς, qui festum unà celebrat. ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

Ἕως, vide in Ἕ.

ἘΠΕΙ', postquam, ex quo. Od. α. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tempore Trojam evertit. Et cum ἂν, pro postquam, quum, (ut ἐπειδὰν) Il. ζ. ἐπεὶ ἄν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς. Plut. ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα: ut Xen. ἐπεὶ τάχιστα ἀνέλαβον, ubi primùm. Et cum θᾶττον, apud Aristotel. in Polit. Et cum infin. ex Herodot. ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν [illegible]. Dicitur etiam ἐπεί κεν, vacante κεν: ut Il. δ. Αὐτὰρ ἐπεί κεν ἄγωμεν, &c. Item ἐπεὶ, quoniam, quandoquidem. Iliad. [illegible] κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ [illegible] ἄλλον ἐστί. ¶ Interdum pro εἰ δὲ μὴ, quòd si non, alioqui, sin minus. Plato in Hippia minore, οὐχ ἀποκρινεῖ, ὦ ἑταῖρε, [illegible] εἰπὲ, alioqui tu dicito.

Ἐπὰν, sæpè dicitur pro ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur ἐπήν Ionicè, apud Herodot. & Homer. Odyss. ξ.

Ἐπειδὴ, idem quod ἐπεί: ut Il. α. ἐπειδὴ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε [illegible]. Xen. Hell. 3. ἐπειδὴ δ' [illegible] Sic & ἐπειδὴ τάχιστα apud eundem, & Demosthen. 1. quum primùm, simul atque, quàm citissimè.

citissimè. Jungitur & infinitivo: ut ἐσπεύδω ἀκοῦσαι, pro ἐσπεύδω ἀκοῦσαν.

Ἐσπεύδων, pro ἐσπεύδ' ἄν, cum conjunctivo. Dem. ἐσπεύδων δὲ ταῦτα καὶ νόμους συνάδοντας χρὴ, postquam posueritis. Dicitur & ἐσπευδὼν ἰδεῖν, quum vidisset.

Κάσπευδ', pro καὶ ἔσπευδ'. Lucian. in somn.

Ἐσπίτου, & ἐσπίτρο, postquam, apud Pausan.

Ἐσπρεσβ, poëticè pro ἐσπευδ', seu ἐσπεί, postquam, posteaquam. Il. δ. v.308. Ἔγχει ὀπιζόμενος, ἐσπρεσβ πολὺ φέρτερον ἦσθα, quandoquidem, quoniam. Eustath. hîc particulam η dicit vel adjectitiam esse, ut in ὁπῆ & πῆ: vel positam pro ἐπ'.

Ἐσπείκτην, seu Ἐσπεί κεν, quandò, postquam. Odyss. ξ. Αὐτὰρ ἐσπείκτην ἐκπεφύκῃ ἴων τε καὶ ἀμφαδὸν ἴδῃσθ'). Interdum, quoniam, siquidem.

Ἐπ Ε Ι Γ Ω, Fut. ξω, urgeo, impello. Odyss. λ. ἐσπεῖ πόντ⊙ ἔλασεν. Od. τ. ἀναγκαίη γὰρ ἐσπείγει. Herodian.l.2. ἡμὲ κελεύει Ῥωμαῖοι καὶ σωτηρίᾳ βοᾶντες ἐσπείγωσιν ἀφίξαι χεῖρας ἀσπίστων. Et sine infinitivo apud eundem Herod.l.1. φρεσὶν ἐσπέρχεσ ὄρνις καὶ μάλα ἐσπείγοντα. Idem l.4. εἴτε ἐσπεύγειν εἴτε ἀνιᾶσθαι, si quid magis urgens, majoris momenti. ¶ Ἐσπείγειν dicitur etiam, qui fugientem urget & persequitur, qui fugientis cervicibus incumbit. Iliad. κ. de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἡ ῥα μάλ' ἐσπείγοντε λαγωὸν ἐπείγετον ἀμφιθέοντε ἀλεὶ Χάρμη δὲ ὑλάστην. ¶ Item festino, propero, maturo. Herodian.lib.4. πλοῦ ἐσπουσίαν ἐπ μᾶλλον ἐσπείγειν. Idem Herod. lib.3. ἢ δύνατον ἐσπεῖξαι τῆ μέρητ⊙. ◆ Volunt huic ἐπείγω ἀντιπεφεικέναι τὸ οἴγειν, ut ἐσπείγειν sit οἴγειν πνεῦμα ὀγμὰν ὁδῶν εἰς ἔργον.

Ἐσπείγομαι, urgeor, impellor. Od. γ. & ο, de navi. Et Iliad. λ. Δύσμοι ἀφορίζοι πάσιν ἐσπειρόμενοι πυρὸς ὀρμῇ. Herodian.lib.4. ἐσπείγοντο δεῖν τὸν ἢ χαρᾶς. Item festino, propero, festine, gradu contendo. Iliad. ζ. Ἀλλὰ σὺ γ' ὦρνυσο τάχιστα· ἐσπείγεσθαι δὲ χρὴ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic & apud Herodot. & Thucyd. sæpè. Dicitur etiam ἐσπείγομαι τῶν ποιεῖν, & ἐσπείγομαι ἐπὶ τῶν, & ἐπ' αὐτῶν. Aliquando cum genitivo: ut Od. α. ἐσπειγόμενος ἀφ' ἑστίης. Et Iliad.τ. ἐσπειγόμ⊙ ἀφ' ἅρματ⊙, ubi tamen Eustath. subintelligit ἐπί. Il.ψ. ἐσπειγόμενοι ἀεὶ νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐσπείγω, urgeo, incumbo: ut Iliad.ε. ἐσπειγομένων ἀνάγκαις. Item festino, propero, maturo. Thucyd.lib.8. ἐσπειγομένων αὐτῶν ἐπ πλοῦν, quum navigationem properarent seu maturarent. Idem l.6. τῶν καθ' αὑτὸς ἀξιοῦντες ἐσπείγεσθαι ἐσπειγόμενοι.

Ἐσπουξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian.l.8.

Ἐσπύστης, ου, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam alium solicitat & inhortatur, qui & ipse festinat, & alium sedulò urget. apud Suidam.

Ἐσπουδίς, ιως, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat & urget.

Ἐσπουδή, ῆ, studium, affidua velut properantis rei alicujus maturatio. σπουδὴ, Etym.

Ἠσπουδμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐμγαστέλιπτος, υ ὁ, q.d. ἔργα ἐπείπτης, seu ἔργων, i. ἔργου, seu ἔργα ἐπείγων. qui urget opus. Eustath.

Κατεπείγω, urgeo, adurgeo. Dem. contra Apatur. οἱ ἢ χρῆσιν κατέπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè urgebant. Hocr. ἵνα κατεπείγῃ, si res urgeat: unde τὸ κατεπείγοντα, negotia urgentia. Luc. Hocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato. ἡ φιλοτιμία κατέπειγεν αὐτὸν. honoris eum amor stimulabat. Item festino, propero, maturo, accelero: ut ἐπείγω. Plut. κατέπειξε τὸν μεζόνα.

Κατεπείγομαι, festino, propero, neutr. Greg. κατεπειγόμενα ἀλλήλων, certatim festinantes, invicem se trudentes ob festinationem. Item studiosus fuit. Bud. ex Polyb.5. τότου γὰρ ὁ νεὼ βασιλὶς κατεπείγε).

Ἐπ Ε Ι Γ Σ Ι Ο Ν, ῳ, τὸ, aqualiculus, ima ventris pars in pudendum definens. Lycophr. Ὃ ταῦ ὑδρὶ καυσεῖς εἰς ἐπείσιον ϗλδ' ἰὼν ὑλακτήσασα. quod schol. exp. τὸ αἰδοῖον. Scribitur & ὑπόνιον, apud Poll. & ὀπίστιον, apud Etym.

Ἐπίτης, ὑπίτης, vide in Ἐπω, operor.

Ἐπ Η Ρ Ε Α Ζ Ω, F. δω, damno afficio, incommodo alicui molestiam exhibeo, negotium facesso, vexo, sæpè apud Dem. Exp. etiam offendo, apud Lucianum. Apud Dem. in Midiam, ἢ φεῖξασιν ἐχόμενος φιλοτιμίαν ἐπηρεζων, exp. aut ejus actiones, aut munificentia manantes obtrectans. Apud Thuc. ἢ περὶ γένεια πεφυκότων μὴ ἔσχ. τι τῆς ἀπὸ τ ἄλυπ⊙ ὥρας ἐπὶν ἐπηρεζειν αὐτοῖς, exp. βλάπτει. Redditur etiam, injuria afficio, injuriam infero. Atque adeò invenitur junctum cum ὑβρίζω, & cum φθονολογίζω etiam apud Dem. Apud Plut. in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεζειν ἑαυτῷ, ἢ πρωτοστατοῦσθαι ἀεὶ τ πλησίον, ipsum sibimet detrimento fore. ◆ Vide etymon in ἐπήρεια.

Ἐπηρεζόμενος, damno afficior, calumnias & negotia facessita patior, ut Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεζόμενος μοι ἢ ὑβριζόμενος.

Ἐπηρεασμὸς, ῦ, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio: Item contumelia. Aristot. Rhet. l. 2.

Ἐπηρεαστὴς, ῦ, ὁ, qui ad exhibendam molestiam, seu ad facessendum negotium propensus est, vexator. Exponitur etiam injuriosus: item calumniator.

Ἐπήρεαστικ⊙, injuriosè, per calumniam.

Ἐπηρεία, ῆ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, injuria, contumelia. Thuc. Suidas scribit proprie de bello dici, & esse πολεμικὸν κατόρθωμα: utpote à nomine ἀρὴς derivatum: Unde quidam insultum bellicum interpr. Dem. pro cor. ἐγχεῖρ ἢ ἐπήρεια ἦγεν ἢ ὕβριν ἢ λοιδορίαν ἢ σκωμμάτιον ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀ-ἔπηρέαστ⊙, ος, ὁ ἢ ἤ, nullis affectus injuriis seu contumeliis, nullis injuriis, seu contumeliis obnoxius.

Εὐέπηρέαστ⊙, damnis seu injuriis obnoxius, cui facilè noceri potest. Galenus Meth. l. 2. ἀ-ἐπηρέαστ⊙ ὑπὸ σῦκ ἄξιον αἰτιῶν, casibus externarum injuriis obnoxius. Chrysostomus σῶμα ἀ-ἐπηρέαστον, appellavit corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium.

Ἐπ Γ, pro diversa constructione diversam habet significationem. Cum genitivo, super, Aristoph. in Pluto, τὰς χύτρας ὀπ' ἢ καπνὸς φέρε. Xenoph. Pæd. 4. ὀπ' ἢ ἱππων καθήμενος, equis insidentes. ¶ Interdum officium significat: ut ὀπ' ἢ ὀπηρέτην, exp. à secretis. Sic οἱ ὀπ' ἢ ὀπηρέται, ab epistolis. ¶ Interdum sonat, de: ut ὀπ' τῶ καλῶ λόγου πεισθὲς, apud Plat. in Charmide. Sic ὀπ' πολλῶν λόγ⊙ πεισθὲς de utribus dicitur. ¶ Item coram, apud: ut ὀπ' τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς, Luc. coram tot testibus. Idem Luc. χρὴ λόμιαι σε παρεῖναι ὀπ' τῆ Ῥαδαμάνθυ⊙, apud Rhadamantem te accusabo. Etiam ἐπ' ἐαυτῶ λογίζεσθαι, apud se considerare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτῶ, Xen. Pæd. 1. ¶ Item in, ὲν, ut ὀπ' ξύλης ἢ, in peregrina regione esse. ¶ Habet & motus significationem, & tunc exp. in, vel ad, censemque positus gen. pro accus. ut Il. γ. Κλαγγὴ τοὶ γε πέτονται ὀπ' ἀκμαῖοσ ῥοῦσιν, pro ἀκμαῖον ῥοῦς. Sic ἐσ ἀγορὴν ἔρυσαν. Iliad. a. Herodot. ὀπὶ Σουσὶς φέρων, & ἐσ' Αἰγύπτ⊙ ῥέων. Thuc. ὀπὶ Θρᾴκης ἀφικνεῖν). Sic ἰέρεῖα ἐσ' οἶκ⊙ ἀπάγειν, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐσ' οἶκον ἀπαγαγόντας, Thuc. ¶ Item, sub, quum tempus significatur, ut ἐσ' Ἀλεξάνδρ⊙, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic ἐσ' ἐμὲ, mea ætate. Dem. Sic ὀπὶ ἀρχοντ⊙ Πυθοδώρ⊙, apud eundem. ¶ Ἐφ' ἑαυτῶ, per se (ut dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere) Thucyd. 2. ἢ ἔτυχε ὀπὶ σφῶν αὐτῶν μόνοις οὐλόμεν. ¶ Τὰ ὀπὶ μέρους, exp. particularia. Interdum cum suo gent. non præfixo articulo exp. per adverb. ut ἐσ' δίδεας ἢ), Aristot. directè stare. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, exp. sigillatim. Ἐσ' ὀνόματ⊙, nominatim. Ἐσ' κεφαλαίων ὑπολόγων, summariè percurrere. Sic & ὀπὶ σοῖχ⊙, apud Paul. exp. στοιχηδὸν vel κατὰ στοῖχον. ¶ Cum dat. super, Il. α. Οὔτε ἐμοὶ ζώοντ⊙ ὀπ' ὀφθαλμοῖσι δρέπτρο, super terram Xen. Pæd. 5. Κῦρ⊙ μὲ ἐφ' ἵππων, ubi exp. potiùs in. ¶ Habet & alia præpositionis in, significationes: ut Xen. Pæd. 7. ἐσ' ἀλλᾶ τῆ Κύρ⊙ ἢ Περσῶν, in bonum, in commodum Cyri. Sic ἐσ' ἀρετὰς, apud Hocr. cui opponitur apud eundem ὀπὶ κακῶ, & ὀπ' βλάβη, in perniciem. Item quum potestas denotatur. Demosth. ἐφ' ὑμῖν ἢ, in vobis est, in vestra est potestate. ¶ Item, ultra vel præter. Plut. in Probl. περιοδ πενταέτους ὀπὶ τοῖς ἑξήκοντα ἐνιαυτοῖς. Xen. Pæd. 1. ὑπὸ κέρδεσιν μᾶλλον ἢ χαρὰν ὀπὶ τῶ εἴτερ præter panem. Quidam exponunt cum pane. ¶ Habet & motus significationem: ut Il. β. Βοτρυδὸν ἢ πίπτον ἐσ' ἀνθέσιν, provolant ad flores, vel volant supra flores. Sic Il. α. & Od. δ. Ἐκ ἢ αὐτὶ βαῖνον ὀπ' ῥηγμῖνι θαλάσσης, egrediebantur in littus maris: ut sit pro ὀπ' ῥηγμῖνα per antiposin. Sic & apud Hocr. & Luc. ὀπ' Ἰωνέτερ συλλαβεῖν. Bud. exp. ad necem rapere. Apud Plutarch. ὀπὶ Ἰωνέτερ φευγόμενοι, idem Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατ', adversus, ut ὀπ' Τρώεσσι μάχεσθαι, pro κατ' Τρώων. Sic & apud Thuc. ὀπ' ἐλασε, pro κατ' ἐλασε, & ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν. ¶ Interdum ponitur pro περὶ, i. apud, vel juxta, seu ad, ut quum dicitur ὲπ' ποταμῶ, & ὀπ' Ἰλιάδος, apud Thuc. ¶ Item, propter, ob, ut Xen. πάντα ποιεῖν ὀπ' τῆ κέρδη, lucri causa, vel propter lucrum. Sic ὀπ' μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. propter parvos quæstus. ὀπ' αἰσχίσας αἰτίας, magnas ob causas, vel magnis de causis. Dicunt ἐφ' ᾧ, pro ὀπ' ᾧ, ob quod, propter quod. Item ἐφ' ᾧτε & ἐφ' ᾧτῳ pro eodem. ¶ Aliquando conditionem sub participium declarat. Thucyd. 4. εἰ μὲ ἀνυδὸν ὀπ' ἄνῳ ἰόντι ἐβοήθουν. Xen. Pæd. 3. ἐφ' ὁπ' τοῦτο ἴδοιμι ἢ ἥλιον πάντες πάντα ἀγαθὰ, ἐφ' ὁπ' τοῦτο, cum verbo infinitivi modi, vel etiam indicativi, apud Plat. in Apol. & apud Herodotum. Interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem fere significationem habent hæ phrases, ὀπ' ἰσῷ, & ὀπ' δίκης seu δικαίᾳ. ¶ Item pro μῦ post: ut apud Xenoph. ὀπ' τούτου, & ὀπ' τοῦτο. Item Thuc. l. 6. πίμπλη αὐτὸν ὀπὶ τούτῳ φαρμάκων, cum tanto exercitu. Herodian. l. 3. ἐφ' ἑτέρας ἐστρατεύετ⊙. ¶ Habet & temporis significationem, ut Il. τ, ἐσ' ἦμαρ δικρύοντες, uno die, vel per unum diem. ¶ In quibusdam locis supervacaneum existimatur: ut apud Athen. ὀπὶ χοιρικίοις ἀπείλα πάντα ἢ χρόνον, rapis vitat. Sic apud Synes. ἀεισαμένῳ ἢ ἐσ' ἀλφίτοις. Cum accusat. ad, in motus signif. Aristoph. in Pluto, ὀπ' τὸν ἐσγατ⊙ ἐλθεῖν. Luc. ὀπ' αὐτὸν Ἀγαπαῖον ἐπορεύετο. ¶ Item contra, adversus, ut ὀπ' τοὺς αὐτοκρατορας ἀπελθεῖν. Isocrat. Et ἐφ' ὑμᾶς ὥρμησε δίκης). Demosth. Item super, supra, vel per. Od. ο. οἰμῶξαι πολλὰ ἐσ' ἀσπίστων γαίαν. Hesiod. κλῖθι ὀπὶ ζόφον. Ubi verò non est motus, exponitur etiam inter, vel apud: ut Od. ξ. Οὔτε γὰρ κεν μοι ὑπέκλεπτ' ἀρετὰ τε ἔδη ἐσ' ἀνθρώπους. Apud Dionem, ποιοῦντα ἢ ὀπὶ δύνατον, expon. usque ad. Apud Arat. ὀπὸ χρόνου ἐσ' ἔξω, Cic. interpr. lumborum tenus à palma. ¶ Item, in significatione temporis, ut ὀπὶ ποσσὶν, & ἐφ' ὅσον, (sub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thuc. ὀπὶ πλεῖον, ὅσον, (sub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thuc. ὀπὶ πλεῖον, expon. sub numeram. Ἐπ' ἀσὶ, vacante ὀπὶ, ter. Ac. Apost. c. 10.

Ἐπ', sine casu, desuper, superné. Apoll. Argon. 2. ὀπ' ἢ λόφοι ἀνεσ'ορτο.

Ἔπ pro ὀπ' in anastrophe: ut Il. ω. ἔπ ἐπὶ πολὺ ἐμάγησαν, pro ὀπ' ἐπ' ὦ, seu ἐφ' ᾧ. Item pro ὑπὲρ, ab ἔπειμι.

Ἐπ', in compositione interdum minuit: ut in ἐπιλάθω, ἐπίμενω. Interdum significat κατὰ: ut in ἐπιστέγαμαι, idem quod κατεστέγασμαι. Interdum significat super, ut in ἐφίσημι, & ἐφίσσομαι. Interdum vacat: ut ἐσφέρτατ⊙, idem quod ἐφερτὸς.

Κἢ τι, Attica synalœphe, pro κὲ ὀπ': ut κὴπὶ Νέμεσιν Ζεῦσα, & ad Nemeum Jovem, in Epigr.

Τ' ωπὶ, pro τὸ ὀπ': ut τ' ωπὸ τύπος ἀρῶ. Aristoph. in Pluto.

Ἐ Π Ἀ Β Α, dicitur dies quarta & ultima festi cujusdam apud Athenienses, quòd ἐπαύειε vocabantvulgus prima dicta est, δεύτερα: fecunda, αὖ τρίτα: tertia, χωρεῖσι. Affertur ex Pindaro, pro postridiana feriarum die. ◆ Hesychius deducit ἀπὸ τῆς ὑπὲρ ἓξ ἑορτὰς, ὅτι οὔπω ἓξ αὐθὶς: vel διὰ τὸ ὑπὲρ τῆ ἕκτῃ ἢ ἑορτῆ ἄγεσθαι αὐτὰς, καὶ σφόδρα τὸ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ σφᾶς ὑπὸδεξιν τῶν πατέρων ἡμέρας γενέσθαι, ἄλλας ὑπὸδεχόμενοι.

Ἐ Π Ι Κ Ο Τ Ρ Ο Σ, ου, ὁ ἢ, auxiliator, adjutor, opitulator, qui auxilio venit. Il. ξ. Τρῶες ἰόντ⊙ ἀκοῦσαι, πολέμοιο ἐπικότρ⊙ ἐόντ⊙ ἐν χερσίν. ferens auxilium adversus frigus. ◆ Propriè vocant ita dici πρὸ κύρους, i. juvences, quos potissimum decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν, vel τοὺς πολεμικοὺς βοηθεῖν. Apud Hesych. ὀπίκυρος sunt etiam clavi lignei.

Ἐπικυρία, ῆ, auxilium. ὀπικυρίαν ποιήσασθαι, apud Thucyd. l. 1. auxilium ferre.

Ἐπικύριος, ου, ὁ, auxiliaris. Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικύριος, auxiliaris. Thuc. Et Ἐπικυρικὸν, neut. gen. auxilia, auxiliares copiæ, apud eundem.

Ἐπικυρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor, opem fero. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δ' ἐρχομαι ἡμῖν ὀπικυρήσων. Apud eundem νόσοις ὀπικυρῆσαι, morbis auxiliaria adhibere remedia. Ἐπικύρησις, opitulatio, auxilium. Eurip. in Androm. δέῃ ὀπικύρησιν τινῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀντεπικυρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6. οἱ μὲ αὐτοὶς ἀντεπικυρήσουσι.

Δυσεπικύρητ⊙, ου ὁ ἢ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. Δυσεπικύρητ⊙ ἀπορία.

Συνεπικυρέω, ῶ, una succurro, una opitulor. Xen. in Hierone, συνεπικυρῆσαι δ' ἐαὶ τι σφαλοῦμενον δρᾶσαι.

Ἐπλα, vide in comp. ex Πλάω, & ex Ἐπιπολῆς.

Ἐ Π Ι Π Ο Λ Η Σ, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ὀπιπολῆς τῆ λίμνας ⊙, in summa cute. Τὸ ὀπιπολῆς, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicujus. Alex. Aphr. Apud Aristot. l. 9. de hist. anim. ἢ ἐπὶ μυρμήκων ἐρυθρία πᾶσιν ὅλον ὀπιπολῆς ἢ), exp. conspicua est omnibus & manifesta. Exponitur etiam suprà, αὖω, ὑπάω. Aristoph. ἢ γεᾶς ὀπιπολῆς ἤνεσον εἰ χρήσαι, puer vetulam sunt. ◆ Tractum est hoc genus loquendi ab iis, quæ innatant: πυρὸς τὸ ὀπιπολεῖν.

Ἐπιπολαῖ⊙, ου, ὁ ἢ ὄ, superficiarius, qui in superficie tantùm corporis alicujus exstat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat: ut ὀπιπολαῖ⊙ ὑγρότης. Alex. Aphr. ὀπιπολαίου πραίτμα, Lucian. Item metaphoricè levis, non profundus, non penetrans, ut ἔγνω ὀπιπολαῖ⊙, apud Hermog. Sic ὀπιπολαῖ⊙ ἔπ⊙, apud Diosc. cui opp. βαθὺς, altus. Exponitur & trivialis. Item extans, non intùs latens. apud Xen. in fymp. unde metaphoricè capitur pro evidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristotel. Rhet. 3. & Polit. 3. & Ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ὀπιπολῆς. Item leviter, non vehementer. Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum, per summa feror, exto, existo, innato, fluito: idem quod ὀπιμιμνήζω, cui oppon. ὑφίσταμαι. ὑφίσταμαι. ὑφίσταμαι. subsido. Aristot. l. 1. meteor. dicit ignem ὀπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hippocr. idem quod πλαυτάζω, redundo, annotaturque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo.

Item multus sum & frequens, i. abundans. Luc. & Aristot. Item emergo, existo, emineo, inclareſco. Dem. Phil. 3. & Hocrat. ad Philip. Unde metaph. ſicut & emergò Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere & invaleſcere, apud Phil. l. 1. & 3. de vita Moſ. Capitur & pro efferri ac ferocire, apud Dionyſ. Halic. l. 11. Item apparco, evidens ſum. Bud.

Ἐπιπολασμός, ῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, ὴ, ὸν, fluitans, innatans, redundans: ſeu qui fluitare, innatare & redundare ſuapte natura ſolet. Ariſtot. in Probl.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, ſupra modum, apud Suid. ex Poll.

Ἐπίνοιον, vide in Ἐ πείσιον.

Ἐπίσσαμαι, ἐπίστημαι, &c. in Γ ὄπιτε.

Ἐπίσχεσθ', vide in ultima claſſe compoſitorum ex Ἐ χω.

Ἐ Π Ι Τ Η Δ Ἐ Ι Ο Σ, ου, ὁ ἢ ὄ, idoneus, aptus. Iliad. αἰσσέτω μὴ ἐπιτήδειος ἐρύσσασθαι εἰς ἅλα δῖαν. Ἐ. δ' ἐρέτας ἐπιτηδεῖ⊙ ἀλεξέμεν ἠμὲ καὶ ἄλλους & habiles. Euſtath. enim vult dici ὀπίτηδες, pro ἐπιτηδείως, ſumpto ι: ut ἀκλεὲς pro ἀκλεῶς, & πολιμητὸς pro πολιμήτως. Odiſ. At ὀπίτηδες adverbium eſt, (ſicut ἄκλεδες ab ἀκλεδὴς) ſignificans ſtudio, data opera, conſultò, de induſtria. Thucyd. lib. 4. ᾧ δὴ τοῦ Μεολυνίου πρόξενος ὀπίτηδες ὁ Δημοσθένης φεύγεσθε. ◆ Fit ab ἠδύς, teſte Etymologo, quia quæ nobis ſunt idonea, eadem jucunda eſſe ſolent.

Ἐπιτηδειότ⊙, υ, ὁ, idoneus, aptus, commodus, opportunus: ut Dem. ἐπιτηδεῖ⊙ καιρός. Et cum dat. Ariſtot. in Rhet. ἐπιτήδειοι πλέονες δεικνύοι, accommodatus demonſtrativis. Interdum cum præpoſit. Xen. ἐπὶ κύνα ὀπὶ σοὶ ἐπιτήδειος ἐπιτηδεῖ⊙ ἦν, canis ad ovium cuſtodiam aptus. Herodian. l. 6. ἐπὶ μάχην ἐπιτήδειοι, ad pugnam idonei. Et cum infin. Syneſ. ep. 130. ἐπιτήδειον ἀπαγγεῖν ἐπὶ δρᾶν⊙ exp. idoneus ad tolerandam infelicitatem. ¶ Item amicus, benevolus, ſtudioſus, fautor. Thuc. l. 2. τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειο⊙. Plut. in amat. narr. χρήσιδ' τοῖς ἔμοις ἐπιτήδειο⊙. Expon. & neceſſarius, amicitiâ conjunctus, apud Baſil. In plur. ἐπιτήδειοι, neceſſarii, amici, familiares, apud Dem. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur, quæ ad victum neceſſaria ſunt & commoda: victus, commeatus, Xenoph. Pæd. 5. ἐπιτήδεια χρείαν ἡμεῖν ἐν καιρῶ παρέξει. Dicitur & ἢ ἐπιτήδειον ἦν ὑπάρχειν, apud eundem, cui oppon. ἢ ἐπιτήδειον ἦν ἀπολεῖν, apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια, l. γ. victus diurnus & quotidianus. Comparat. gradus eſt ἐπιτηδειότερ⊙, & ſuperl. ἐπιτηδειότατ⊙, pro quibus dicitur & ἐπιτηδειέστερ⊙, & ἐπιτηδειώτατ⊙. Reperitur & ἐπιτήδι⊙, exempto ι, apud Herodot.

Ἐπιτηδείως, commodè, utiliter. Thucyd. l. 2.

Ἐπιτηδειως, idem. Herodot.

Ἐπιτηδειότης, ητ⊙, ἡ, (q.d. idoneitas) opportunitas & habilitas, apud Dioſc. in præfid. 6. ἐπιτηδειότητες πρὸ ὀφθαλμῶν, propriæ eorporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. δεύσω, ſtudio & data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. ſtudeo, operam do, ſtudioſè ſector & colo. Cum accuſ. Xenop. Pæd. 7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντα. Hocrat. ad Nicocl. τὰς ἀλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Accipitur etiam in malam partem. Thucyd. l. 1. τὸ δ' ὀπὶ πλεονεξίᾳ καὶ ὠκ ἀρετῆ ἐπιτηδεύσασα, acqui iſtud inſtituerunt ſceleris & maleficii ſtudiò. Herodian. l. 6. ὡς ἔχοι καιρὸν τοῖς τὸ ἐπιτηδεύειν τι ἐκ ἀμέτρων, ne quod ſpatium ſupereſſet vacandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, inſtruor. Xenoph. Pæd. 1. κυνὰς ἐπιτηδεύομαι ὀπὶ θηρῶν ἀγρεύειν. ¶ Et cum accuſ. Xen. τὸ πόδας ἀγείρειν.

Ἐπιτήδευμα, τὸ, ſtudium, inſtitutum, quod ſtudioſè ſectamur. accipiturque tàm in bonam quàm in malam partem, Thucyd. l. 8. & Demosth. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, ε⊙, ἡ, ſtudium accuratum, induſtria. Interdum capitur pro ὀπιτήδευμα, ut in Axiocho, πολλὰν δὲ τὴν ἐλεμένῳ ⊙ ἐπιτήδευσιν ἢ τεχνίου.

Ἐπιτηδευτὸς, ὴ, ὸν, affectus, q.d. nimis accurato ſtudio factus: ut ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma. ἐπιτηδευτὴ σχῆσις, affectata accuſatio.

Compoſita.

Ἀ-ἐπιτήδει⊙, υ, ὸ ἢ ὄ, non idoneus, incommodus: ut ἀ-ἐπιτήδειοι βοηθοὶ. Item diſſentaneus, apud Plut. Item exp. ἀσθενὲς.

Ἀ-ἐπιτηδείως, adverb. non aptè.

Ἀ-ἐπιτηδειότης, ητ⊙, ἡ, inhabilitas. Syneſ. ep. 142.

Ἀ-ἐπιτήδευτ⊙, υ, ὸ ἢ ὄ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hiſt. ſcrib.

Ἀ-ἐπιτηδεύτως, ſine affectatione, non accuratè.

Ἐξεπιτήδειος, idem quod ἐπιτήδειος, adverbial. ſumptum. Demoſth. Philipp. 3. ἢ γὰρ ἐξεπιτήδειός ἢ δὴ ἐχρησάμην τοῖς χαλεπῶν ὑπεξάγειν ἐκ τῆς πόλεως, aut de induſtria, aut per imprudentiam.

Ἐπιμανὲς, ἀπομάνως, ἐπ⊙, vide in Ἐ πω, & in Ἐ μαι.

Ἐ Π Τ Α Ἐ septem, ὁ ἐπτὰ ἀεθμοὶ, numerus ſeptenarius.

Ἑπτάς, άδ⊙, ἡ, numerus ſepteenarius. Ariſtot.

Ἑπτάκις, ſepties. Ἑπτάκισσοι, ſeptingenti.

Ἑπτάκις vel ἑπτάκισσῆ, ſeptempliciter in ſeptima [illegible]: ut Od. ξ. ἑπτάκις δ' ἀμοιβὸς ἐξέπεσε, in ſeptem partes diſſectus.

Ε'πταπλό⟨ος⟩, ῆ, ⟨septuplex.

Ε'πταπλάσιος, & ἑπταπλασίων, ⟨septuplo major, vel septuplex. Exponitur & septies tantus.

Ε'πταπλασίως, ⟨septuplo, ⟨septies. Plato. ἑπταπλασίως ἐμοῦ πόνος⟩: ut ⟨ὄγδοος μέν⟩, Plut. ἡ ⟨ὄγδοη, & poëticè ⟨ὄγδοάτη ἡμέρα⟩, ⟨septimus dies. Odyss. ξ.

Ε'βδομαῖος, α, ον, ⟨qui ⟨septima die aliquid facit. ⟨septimanus: ut ⟨ὄγδοαῖος πυρετός⟩, apud Alex. Aphr. febris ⟨septima quaque die recurrens. ⟨septimanam medici vocant. ⟨ὄγδοαῖος⟩ πῆχυς ⟨septimo die venit.

Ε'βδομάκις, ⟨septies. Callim.

Ε'βδομάς, άδ⟨ος⟩, ἡ, ⟨numerus ⟨septenarius. Item ⟨spatium ⟨septem dierum, ⟨seu ⟨septem dies, ⟨septimana. Gal. οἱ τῆς ἑβδομάδος⟩, οἱονεὶ ἡμέρας ἑβδομαδικῆς. Item ⟨septima dies, ⟨seu ⟨septima quæque dies: ut Macchab. l. 2. ἄγειν τὴν ⟨ὄγδοάδα, ⟨scilicet ἡμέραν⟩, ⟨septimam quanque diem celebrare. Ε'βδομαδικός, ⟨septenarius, ⟨septimanus. ex Greg. Naz.

Ε'βδομήκοντα, ⟨septuaginta. Ε'βδομηκοντάκις, ⟨septuagies. Ε'βδομηκοστός, ⟨septuagesimus.

Ε Π Ω, pro diverso ſpiritu, diverſa ſignificat. Ε'πω enim tum aſpero, ſignificat operor, ago, tracto. Il. ζ. Τὸν δ' οὔ ῥ' ἐθ ἐκάμπε φέρειν ἀλκὰ τε δύ' χέ' ἔποντα, i. (inquit Euſtath.) ἀμφέποντα & ἀεὶ αὐτὸ πονέμενον. Il. ο, ἀεὶ τὰ δύ' χέ' ἔπωνεν. Sed hæc ſignif. in compoſitis eſt magis uſitata. Item ſequor, ἀκολουθῶ: in qua tamen ſignif. uſurpatur potiùs ἕπομαι. ¶ Ε'πω verò cum tenui, dico. In qua ſignif. uſitatiſſimus eſt aor. poſt. εἶπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. Ἵνα μὲν ἢ μηδὲν εἴπω. Xen. ἔπαρ σε κελεύω ἢ δίκην. nihil mali tibi dixi. Idem ἢ εἶπε σοῖς ἑαυτῶν. Herodian. οἱ δὲ τὴν δίκ' ἢ σοὶ ἀφέλειας εἶπεῖν. Eſt etiam in uſu aor. 1. ἔπα: unde & imperat. εἶπόν. Poëtæ autem metri cauſa dicunt etiam ἔειπα & ἔεπον.

Compoſita ex ἔπω, i. operor.

Α'μφέπω, & ἀμφίπω, circumtracto, circumſiſto contrectans, aut aliter manus admovens, circa quidpiam verſor & occupatus ſum. Vide πανδαιτ' ἀμφέποντας, i. tractabat, Apoll. Arg. 1. Idem l. 2. διὰ τὸν ἀμφέποντα, convivium agitabant. Il. ε. πόνον δὲ βροτὸν ἀμφέπουσι. Interdum etiam eſt, foveo. Exponitur & perſequor: ut Il. λ. Ὀ ῥα τόν' ἀμφ' Ὀδυσῆα διίφρονα ποιμένα λαῶν Τρῶες ἔσαν πολλοί.

Διέπω, adminiſtro, rego. Ariſtot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός. Il. λ. ἡμεῖς δ' ἐν πόλεσιν διείπομεν. Et apud Plut. in Pericle, πάντα διέπειν. Vide in comp. ex Ε'πω, dico.

Δίοικ⟨ος⟩, ου, ὁ, rector, adminiſtrator, diſpenſator, præfectus. Æſchyl. & Plut. in Rom. Vide & in διοίκομαι, & in Ο'πάω.

Α'δίοικ⟨ος⟩, adminiſtratore & rectore carens, vel etiam cuſtode. Heſych. ex Æſchyli Phrygibus.

Μεθέπω, tracto, exerceo: ut Phocyl. γεωπονίαν μεθέπειν, agriculturam exercere.

Παρέπω, vide in comp. ab ἕπω, i. ſequor.

Ὀπάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ Derivata ex ἕπω, i. ſequor.

Ε'πόμενος, ſequor. Interdum potiùs, comitor. Od. σ. ὄφρα τοι αὖτὸς ἕπωμαι. Et ἕπεσθαι ἅμα πνεῖ, apud eundem. Apud Ariſtop. in Plut. ἕπεσθαι μετὰ πη⟨ός⟩. Item adjunctus ſum, contingo alicui & inſum. ſæpè apud Theogn. ut Α'γαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ⟨πη⟩ γούνατα καὶ φίλος. Xen. τὰ ἐπίφθονα τύπου, quæ ad hos pertinent. Apud Plut. in Lyc. ἐν οὐδὲν τύπου πολιτικὰς, reſpondens his luxus. Idem de def. or. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπου⟨σι⟩, magis conſentaneum eſt rationi.

Ε'πόμενος, conſequenter, conſentaneè.

Ε'πί⟨πε⟩ος, ὁ, pediſſequus, famulus. Ε'πίπες, ὁ, pediſſequa, famula. Apollon.

Ε'σπόμην, poët. pro ἑπόμην. Hom. μὴ κτίλον ἔσπετο μῆλα.

Ε'σπ⟨ε⟩, vide in ἔπω, i. dico.

Ο'πάζ⟨ω⟩, Ο'πης, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'μφέπω, exp. perſequor. Il. λ. Vide in comp. ab ἕπω, i. operor.

Α'σπετ⟨ος⟩, quem aſſequi nequeas. multus, immenſus, ingens: ut Iliad. ἀ. ἄσπετον ἐλεεῖ. Iliad. γ. ἄσπετον ὑμῖν⟩. Sic alibi ἄσπετον κῦδος, immenſa gloria. ἄσπετ⟨ος⟩ αὐδή.

Ε'φέπω, ſequor, inſequor.

Ε'φέπω, perſequor, ſector. Il. ω. Κτείνουσίν τε ἰφθίμους ἑτάρους, i. ὀλέκουσιν. Euſt. apud eundem Hom. ἐφέπειν τινὰ ἔπεσθαι, agitare adverſus quempiam. Et ἐφέπειν ἵππον μάστιγι, pro πλήττειν. Frequens eſt & pro, has vel illas ſedes velut conſector, incolo. Heſiod. in Theog. βίηφι δὲ λίμνης Πλέθρα ἑκὰς ἐφέπεσκε. Apoll. Arg. 2. ἐφέπεσκε πόντον ἰρηναίῃ.

Ε'φέπομαι, & poët. ἐφίπομαι, inſequor, perſequor. in Epigr. Infin. ἐφέπεσθαι, cum accuſ. Σκέπτον νιν πότ' ἐφέπεσθαι, mortem attingere, vel ſponte mortem ſequi non reluctando ei, Il. β. Sic Il. φ. ἐπεσσύμην ἐφέπεσθαι.

Μεθέπω, ſequens velut per veſtigia quæro, inveſtigo. Il. θ. ⟨ὃ δ' ἰωλεῦσ⟩ᾳ μεθέπει ⟨βροτοὺς⟩.

Μεθέπομαι, aſſequor.

Μετέπομαι, unde particip. μετεπόμενος, exp. aſſequutus, Il. ε.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam ſequitur, & velut comes ei adjuncta eſt: ut Aphrod. in Probl. τοῖς ὑγιῶς παρέπ⟨ουσι⟩ πολλοὶ καὶ φύσει ἐκκείνουσι.

Συμπαρέπομαι (decomp.) q.d. concomitor. Item præterea obtingo vel accedo. Bud. ex Xen.

Πεσέπομαι, proſequor, & obeo, i. proſequendo & obeundo ſeu affectando tueor & protego, curo, foveo. Plut. in Numa, ἐκόσμει & πεσέπετο, i. fovens. Xen. μᾶλα ἐξεύπω & εἶκον, admodùm fovebat & protegebat domum. Exp. etiam colo, obſervo, obſervantia proſequor: ut Phil. de mundo, ὁ ἐπὶ Δεράποντα ὃ ἐξεύπων, aſſertorem ſuum non colit & obſervat. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ἐξεύπων αὐτῷ ἢ αὐδρα, ἢ φιλοφροσύνῃ. Dicitur etiam τιμαῖς ἐξεύπειν, apud Xen. in ſymp. ut Lat. perſequi honoribus. Interdum cum adverbio junctum reperitur pro, tracto, μετανοεῖ ζωμα. Herodot. δ' ἐξεύπω. Idem paſſ. voce & ſignif. ἐξεύπονται πρηγίστατα, aſperrimè tractati ſunt & acerbiſſimè mulctati. Media voce idem in act. ſign. ἐξεύπεσθαι οἱ πολεμίους, tractaturos ut inimicos: & rurſum, ἄτε πολεμίως ἐξεύπεσθαι. Ubi quidam interpr. etiam, perſequuturos eſſe.

Περιέπομαι, circumcirca ſequor, ſeu proſequor. Herodian. l. 5. αὐτὸν ἢ περιέποντο ὡς ἰωὶ τοχεῦσι δὴ πρὸ θεῶν, ipſum circumfuſi ſequebantur.

Συνέπομαι, & συνέπωμαι ſum comes & aſſecla. Plat.

Κόπ⟨ος⟩, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ Derivata ex ἕπω, dico.

Ε'π⟨ος⟩, ⟨ε⟩, τὸ, verbum, vocabulum. Od. ξ. εἰ ἐξαῦθίς τι ἔπος ἐρέω, verbum dicam. Thucydides libro tertio, λόγοι ἔπη καλοῦσιν, orationes verbis ornatæ, οἱ ἔπ⟨ος⟩ ἐκκείνει, pro loco expon. ut uno verbo dicam, vel ut ita dicam. Item, prope dixerim. ¶ Item carmen heroicum (unde epici Poëtæ dicti) ἀπὸ τῶν ἐπῶν τὰς φάσεις ἐλάλουν, ut Græci docent: hoc eſt, quòd in hoc carminis genere aptiùs cohæreant ſyllabæ & pedes ſuavius decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomaſiam aut exochen. Xen. ὅπ⟨ως⟩ δὲ τὰ ἔπη ἐπιὼν ποιήσω Ο'μηρον μᾶλλον τεθαυμακέναι. Plutarc. ἐν ἔπ⟨ε⟩σι ἐξευγενεῖν τοῦ ῥήτορος. Hinc eſt ἐδὲν ⟨ος⟩ ἔπ⟨ος⟩, quod Lat. nihil ad rem. Vide Eraſm. Dicitur & τί ⟨ος⟩ ἔπ⟨ος⟩, à Plat.

Ε'πύλιος, ου, τὸ, verſiculus. Ariſtoph. in Acharn. ὁ τοὺς βʹ ἴζων αὐλῳδὸν ἐπυλλία. Item verbulum.

Ε'παπ⟨ης⟩, ⟨ου⟩, ὁ ⟨ος⟩ ἢ, facundus, λόγ⟨ος⟩, ut exp. apud Hom. Vide Euſt.

Ε'παν⟨ὸς⟩, ὁ⟨ν⟩, ἡ, facundia, aut etiam ἐπιθέτους, apud Hom. Od. ϱ.

Ε'παω, poëticè, pro ἔπω, dico, ut ἔαπομαι pro ἕπομαι. Il. β. Ε'παπε πωῦ μοὶ μῦθον, dicite nunc mihi muſæ, ſeu pandite. De quo loco vide Gell. l. 18. c. 9.

Ε'ψιθ⟨ος⟩, dico, ἀπὸ τῆς ἔπω, ἔψω. Sunt qui ἐ⟨ε⟩ίω ſcribant. Etym.

Ε'ψιλ⟨ος⟩, ἡ, Suid. eſt ὑμιλία, colloquium. Item luſus & jocus, apud Nic. in Ther. v. 880. Ε'ψιλα, νά, joci, luſus, dicta ludicra & jocoſa. Etym.

Ε'ψιλόομαι, ώμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, jocis me objecto, luſu me exhilaro. Odyſſ. ϱ. Οὔτοι δ' οἷ ἔτ' ἔην κραδίῃ μέλι ἐψιλόωσθαι. Apoll. Rhod. Arg. l. 3. ἀμφ' ἀδρανέλοισι ἢ πάρα Χρυσείοις ἀπὸ κοῦρος ἐμιλήσατο, ἐψιλόωντο. Idè l. 2. διὰ τ' ἄμυδις πατέρα τε ἐψιλόωντο, τοῖς διῆ in convivio eſſe jocis & luſu oblectabant. Uſus eſt & Callim. pro ludere, hymn. in Dian. & in Cererem. In hac autem ludendi ſignif. interdum reperitur aſpiratum, ut pater ex comp. ἐφεψιλώμεθα, & κατεψιλώμεθα.

Α'πύω, ſeu ἠπύω, Η'π⟨ος⟩, Ο'μ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'νειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: ut αὐτὸν ἀνέρυξ. at ἀνειπὼν κήρυγμα exp. edictum per præconem denuntians. Interdum exp. renuntiare, referre. Plut. in Camillo, πάππα δ' ὁ ⟨ος⟩ τῇ βουλῇ ἀνεῖπε τὴν ἀπόπλοον ⟨ος⟩ τῷ δήμῳ, quam hæc dictator populo renuntiaſſet. Apud Xenoph. Pæd. 4. τῷ ⟨ος⟩ ἀνδρὶ πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπον, i. indixit. Apud Thucyd. ἀνεῖπεν γοῦν, exp. refellere ſententiam. Apud Luc. in Pſeud. τῷ ἀνείπαν ὑπόδικον, ἐς κρίσεις, exp. reſpondit. Et θεὸς ἀνεῖπε τοῦτο, apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecantes.

Decomp. Ε'πιανεῖν, polliceri publico præconio, ſeu præconis voce. Thuc. ἐπιανεῖναι ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

Α'ντειπεῖν, contradicere, reſpondere, reſponſare, opponere reſpondendo. Xen. Hell. 2. ἀντειπόντων ⟨ος⟩ πολλῶν αὐτῷ, πολλῷ ⟨ος⟩ μᾶλλον ξυνεπαινούντων. Plato in Apologia, λέγω ⟨ος⟩ τοῦτο ἐν ὑμῖν μηδὲν ἀντείπῃσι. Conſtruitur etiam cum ⟨ος⟩. Ἐκεῖ. ἀντειπεῖν ⟨ος⟩ τοῦ λόγου. Aliquando ponitur ſine caſu pro, refragor, renuo. Ariſtoph. ἐγὼ δέ γ' ἀντείπομαι ἄν.

Α'ντειπεῖν (& ἀπειπεῖν, Poët. interdicere, vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ Α'ισχινάδῃ ξυμβαίνειν ⟨ος⟩ &c. Xen. apomn. l. 1. τοῖς φίλοις ἀπειπεῖν μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere. Il. α. Νήμερτὴς δ' ἦ μοι ⟨ἐσσὶ⟩ καὶ ἠπιοδίνων, Η' ἀπέειπε. Sic ex Herod. ἀπειπόντ⟨ος⟩ τὸν συμμαχίαν, qui ſocietatem abnuit. Idem ἀπείπασθαι τὸν ὁπλισμόν. Alicubi ſignif. retractare quod dictum eſt, pollicitationem renuntiare. Plut. in Craſſo, τὰς ὑφορμὰς μοίρας ἀπεπείθοντο. Sic apud Homerum, μάλιστα ἄπασσιν ἰran renuntians & ſiniens, &c. Et ἀπειπὼν ⟨ος⟩ ὑδρ, Plut. abdicare ſe lium ⟨ος⟩ quod & ἀπείπασθαι dicit Ariſtot. Item ἀπειπεῖν τὸν ἀρχὴν. Ariſtot. Polit. 2. abdicare ſe magiſtratu. Item ἀπειπεῖν, ſa-

tiſcere, deſpondere animum, ſuccumbere malis, ut πάλαι' ἀπείπον ἐλεγε. Et Xen. Hellen. 6. ⟨ος⟩ πάθοις κακῶν ἀπείπον ὦν, H. Steph. ait, proprie ἀπείπεῖν (ſicut & ἀπορρᾳδεῖν) eſſe ita fatiſcere & frangi animo, ut ne fari quidem poſſis. Item pro ſimplici εἰπεῖν, ut vult Euſtath. Il. λ. ἀλλ' ἄγε δεῦρο ἀπόειπε. Il. τὸν μὲν ἔπειτα ἀπολέσθαι ἀπείπεῖν, exp. referre, præciſè dicere.

Decomp. Περιαπείπεῖν, quod & περιαπειλᾶσαι, unde apud Pauſan. in Meſſ. ὅτε περιαπέβρισι τῇ φιλίᾳ, neque priùs renunciata amicitia.

Διαπείπεῖν, enuntiare, exponere, ut apud Homer. Δι' ἐπέπιμι, expone & enarra mihi. Item adminiſtrare, in qua ſignif. vide Δίπω in Ε'πω.

Ε'ψίπω, (ſeu ἐνέπω, metri cauſa) dico, cano, more poëtarum. Odyſſ. α. Α'νδρά μοι ἔννεπε μοῦσα. Dion. de ſitu orbis. Η' μείς δ' ὦ μῦσα ἐκόμεις ἐνέπουτε καλὸ θεε. Item ſimpliciter, dico. Odyſſ. ρ. Αἴη' αὖτὸν γενέσθαι ἡμερτέα πάντ' ἐνέπουτα. ¶ Item calumnior. κακολογῶ. Heſiodus in Erg. βλαψῇ δ' κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων.

Ε'πτόμ⟨ης⟩, ου, vox, φωνή. Apoll. Argonauticôν 2. Iliad. γ. Exponitur & clamor, inclamatio.

Ε'νίσσω, idem quod ἐνέπω. dico. Odyſſ. ξ. ἔπ⟨ος⟩ νυκερδὲς ἐνίσσω, Iliad. ζ. ὄλ⟨ον⟩ ἔνισσε, dixit. Odyſſ. ξ. τὸ σωστὸν κοὐδὲ νῦ ἐνίσσω. Dicitur & ἐνίσσω ἀδεσποσύνους, unde Odyſſ. χ. κείνη λυγρὸν ὄλεθρον ἐνίσσεν. Odyſſ. ε. αὖ τὰ ῥ. ἐγὼ τοι Νημερτὲς τὸν μῦθον ἐνίσσομαι. Ab hoc per reduplicationem initialis ſyllabæ fit Ε'νίνισσε, ſicut ὀνίνημι & ὄνημι.

Ε'νίσσω, & ἐνίσσω, idem quod ἐνίνημι & ἐνίσσω. Odyſſ. λ. ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίσσει. Item dico, dico minitabundus: ut Euſtathius exponit. Odyſſ. ξ. ὡς ἐ τῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίσσω. Item verbis aſperis inceſſo, objurgo. Il. ω. Α'λλ' εἶτε μὲ γε ἄλλο ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίσσει, Δαέρων ἢ γαλόων, verbis aſperis inceſſat. Iliad. ο. Ε'πεὶ σφῶϊν ἐπίσσομαι ἠδὲ κέλευμαι. Il. χ. Χαρὶ πανδήμῳ ἢ ὀνειδείοισιν ἐνίσσω. Ab ἐνίσσω eſt & Η'νίσσατο, à præt. med. ἰωὶ πα, interſto ut. Hom. χαλεπῶς ἰωὶ πατο μύθῳ.

Ε'νιπή, ῆς, ἡ, increpatio, objurgatio, plerunque quæ verbis ſit aſperis aut minacibus. Il. δ. Αἰδὼς δεινὴ ⟨ος⟩ ἐνιπὴν αἰδέσσατο.

Decomp. Α'πενίσσω, ſeu Α'ποενίσσω, interdico. Euripid. in Phœniſſ. Ἐγὼ σφε δόλῳ, ᾧ σφ' ἀπηνεῖν πόλις. Apud eundem ἀποενίσσω τὸν θαλάμων, exp. ipſummeis deprecor averſor que thalamis.

Ε'ξενίσσω, eloquor, edico, ex Apol. Arg. & Dionyſ. de ſitu orbis.

Περιενίσσω, prædico, Heſych. Et pro eodem φρύνιχος Attica ſyn. alœphe, apud Eurip.

Μετενίσσω, idem quod ἐνίσσω, Moſch. idyl. 2.

Παρενίσσω, unde παρένισσα apud Apoll. Rhod. dixit admonendo.

Προσενίσσω, ſeu Προσενίσσω, alloquor, compello. Euripid. in Hippol. Πῶς ὦ σὺ σεμνὸν δείμαν' ἐ προσενίσσεις; Sophocl. ἥλιον προσενίσσω.

Ε'ξαυδῶ, loqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, evulgare, prodere. Od. ο. ὡ' τε ποτὶ δῶμα γένηται Ε'ξαῦδ' ἑξείσας, renunciet. Plutarch. in Theſeo, Ε'ξῆσι γ' ἐπεῖν ἐνα. Et ἐξαυδᾶν τὸ ἀπόῤῥητον. Naz.

Decomp. Παρεξαυδᾶν, præter propoſitum & rei veritatem dicere ſeu loqui. Od. ξ.

Ε'φαπτῶ, (q.d. ſuperdicere) inſuper dicere. Greg. ἐνταῦθα δὲ λέγεται ὁ ἀρεσθύπης ἐπεῖν ⟨ος⟩ τὸ μηνιθλιβόμενον ἐπεῖναι ἢ ἀδιάβλητον ἐπαινεῖν ὡς ἐπαινοῦν τὸ σύμβολον. Exponitur etiam poſtea dicere, item dictum addere alicui facto. Et pro appellare accipi poſſe ſcribit Bud. apud Syneſium, ἢδὲ λέπτ⟨ος⟩ ὠτίδας ἐ δικαι, ὄρνεον ὀκτώκως ἀλλιδὼν αὖ ἀ' χοῖκ⟨ον⟩ ἐπείποις τιν' ἀν.

Decomp. Περεπαφῶ, iterum ac tertio dixiſſe ſeu dicere.

Κατεπαφῶ, deferre, accuſare. Luc. de cal. κατεῖπεν' αὐτὸ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Apud Xen. κατεπεῖν τινὸς accuſare. Alicubi etiam ſimpliciter pro, dicere de aliquo, ſeu narrare: ut ἐδοκεῖς μι κατεπεῖν τινὸς αὐτὸν ὅτι ἄγαμαί τε αὐτὸ, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere. Ariſtoph. κατεπεῖν μοι, patefacito, aperi.

Μετέειπε, q.d. interloquutus eſt, ſeu interfatus eſt. ut Od. ξ. τοῖς δ' Ο'δυσεὺς μετέειπε, inter eos loquutus eſt, ſeu verba fecit. Et ſic alibi ſæpe.

Παρενεῖπ⟨ε⟩ῖν, monere. Interdum cum rei etiam accuſ. ut αἴσιμα παρέφασθ', Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, ſuadeo, perſuadeo. Æſchyl. in Prometh. πατρῴᾳ μὲν παρεῖπε φρένα. exp. & decipio. ut Il. α. Νῦν δ' αὖ τόν' δολίοισι παρέφασθε καὶ φρένας ἐσθλὰς Α'ργυρόπεζα θέτις.

Προεπεῖν, prædicere, prænuntiare, περὶ τῶν ἡμέρας, præfinivit diem, ex Plut. in Publ. περὶ τοῦ χρόνου, edicere ludos. ex Xen. Et περεπεῖν τινὶ πόλεμον, indicere bellum cuipiam, ex eodem. Πρόπον, vaticinium, oraculum. Suid. quaſi πρόεπον. Inde θεοπρόπιον. Suidæ.

Προσεπεῖν, alloqui, affari, compellare. Plut. in Public. προσεπεῖν τὸν ὄχλον ὀνόματι. Greg. τῷ προσεπεῖν ἑαυτὸν, hoc nomine ſe ipſum appellavit. Interdum etiam, ſalutare. Apud Homer.

Προσεπεῖν ἐθέλοντα, pro προσεπεῖν, affatus eſt.

Συμπεπεῖν, cum aliquo dicere: i. alicui aſſentiri, vel alicui patrocinari. Demoſth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ ⟨ος⟩ τῶν φίλων μοι τινὰ συμπεπεῖν. Sic Plut. in Themiſt. συμπεῖναι τοῖς πολίταις.

Σωφρονεῖν, contextus verborum, apud Gramm.

Τ'πεπεῖν, ſubjicere, exponere. Soph. in Ajace. ὧν αὖ ἐξῆρις ὑπέπεπε Demoſth. pro corona, ᾗ τῶν ὑφέμε λόγων, ποῖ' ἂν ὑπέπεπε, hoc interfatus, ſeu ubi hoc monuero. Exponitur etiam, reſpondeo, in illo Sophocl. loco. Item ὑπέπεῖν pro φροντίζειν, apud Ariſtoph.

Compoſita ex ἰφ⟨ω⟩.

Αἰσχρολογῶ, ὁ⟨ν⟩, ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχρολογία, ας, f. ἡ, turpia loquor, apud Athen.

Α'μαιτεπεπῆς, errans verbis, mendax, Il. ρ. Α'φαμαρτεπῆς, idè, Il. γ.

Α'μβρῆτις, immoderatus ſeu immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator, de Therſite. Il. β.

Α'μβρῆτις, reſpondens verbis ſeu ſermonibus, mutuos ſermones reddens, mutuò compellans. Etym. & Heſych.

Α'πόπτης, qui in dicendo eſt intrepidus, ὁ ἐν τῷ ῥήτορι ὁ ἀδείμαντ⟨ος⟩: ideoque librior. Il. θ. Η' ῥα ἐπόπτης, ubi quidam ἀνόητος ſcribunt ἀπόπτης, ut ſit καθαπτόμενος ἐν λόγοις, mordacior in dicendo.

Α'ρτιεπὴς, verborum concinnator. Bud. ex Il. γ. Item veridicus, ex Pind. Olymp. 6. Dicitur & ſ. g. ἀρτίπαπος pro ἀρτιεπὴς, hoc eſt, ἄρτια καὶ τέλεια λέγων, ſeu ἀρτίως ἔπεσι χρώμενος, utens verbis abſolutis numero ſuo & perfectis, ſeu diſerte articulateque loquens, nec truncans aut mutilans verba, ut apud Heſiod. in Theog. Μαῖαι δικυντυρ κῦρα μεγάλα Διὸς ἀρτιέπειαι.

Ε'υμαπέως, dicto citius, dictum-factum. Putatur enim dictum pro ἀμπώτως, i. ἅμα τῇ ἐπῇ, celeriter, properanter, prompte. Il. ε. δ' ἐρ ἐμμαπέως ὑπέπευσε. Et Od. ξ. δ' ἐρ ἐμμαπέως ὑπέπευσε.

Ε'μμαπέως, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809. de api, Κεν ὄρθρ⟨ον⟩ γὰ πλησῇ ἐκκελόπευσε ἐμμαπέως.

Εὐεπὴς, facundus, diſertus, q.d. benè loquens. Εὐεπὲς ὕδωρ, Heliconis lib. 2. Epigr. Apud Xenoph. εὐεπὲς ῥοὴ exp. pulchra verba & apta. Herodotus in Terpſich. εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὖ λόγον.

Εὐεπεία & εὐεπία, facundia. apta verborum compoſitio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Iſocrate. Apud Soph. in Oedipo ſunt qui tradant eſſe orationem gratam, vel εὐφωνίαν, id eſt, bona verba.

Εὐθυεπία, rectum minimeque obliquum dicendi genus. Heſych.

Εὐρυεπὴς, verborum ipventor ſeu excogitator, novos ſubinde ſermones excogitans, verboſus, loquax, idem quod δίκροτος λόγ⟨ος⟩.

Εὐρυεπίστωμα, verboſitas. Item facundia.

Η'δυεπὴς, ſuaviloquus, ut Neſtor ἡδυεπὴς, Il. α. Et ἡδυέπεια muſæ, ſuaviloquæ. Heſych.

Θεσπέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens. Soph. in Oed.

Κακοέπεια, ſermo vitioſus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q.d. pulchriloquentia, elegantia & ornatus ſermonis ſeu verborum, ornatus ſermio.

Καλλιεπέω, ⟨ος⟩, eleganter loquor, unde καλλιεπούμενος λόγος ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι. Plat. in Apoll. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπημένως, eleganti ſermone, diſertè, cum ornatu verborum.

Ο'ρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum ſuavitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi in quo propriis verbis utimur: ut opponatur τῇ ἀλληγορίᾳ.

Ο'ρθοεπῶ, recte & propriè loquor, cui opponitur ἀλληγορῶ.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περίεπος, ου, ſupervacaneo ſermone utens, idem cum ἀδολέσχ⟨ης⟩.

Περιεποσύνη, ης, ſupervacaneo ſermone uti, idem quod ἀδολεσχία.

Ταυτέπεια, repetitio ejuſdem rei aliis verbis. idem cum ταυτολογία.

Ψεύδεπὴς, ῆ, falſa & mendacia loquor. Heſych.

Ω'κυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Θέ⟨σπις⟩, Νήπι⟨ος⟩, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex ἔ-μα.

Ε'φ-ήμενος, ⟨ος⟩, ſcommatis inceſſo, illudo. Od. τ. ἀνὰ τὴν πόλιν ἔπ⟨ε⟩σι φέρεσθαι ἐφήμενος, dicteriis & convitiis inceſſant.

Καθέ-ήμενος, ⟨ος⟩, idem.

Προσ-έ-ημι, ⟨ος⟩, alloquium. Heſych.

Φιλέ-ψ⟨ος⟩, ου, ὁ, jocorum amator.

Ε' P A, ας, terra.

Ε'ραζε, (adverb.) in terram, ad terram. Heſiod. ῥίλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, σὺν χερσὶ γᾶνδε ἔραζε. Od. ἀπὸ δ' εἵλετο χαλὸν ἔραζε.

Ε'ράω, unde ἐράσμιος, inanire, deplere, & compoſita ἐξεράω, μεταφορικῶς, &c. vide in fine hujus claſſis.

Ε'ρέθω, Ε'ελδ⟨ω⟩, Ε'ρέω, Ε'ρέζω, Η'ερσα, Κόραμ⟨ος⟩, Ντέρα, Ρ'ίζα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε'ρεβ⟨ος⟩, mortui, manes: ſeu inferi. οἱ ἔρεβοι, οἱ κατὰ χθόνιοι: ἀπὸ τοῦ τὴ ἔρᾳ. ⟨ος⟩ γὰρ ἐρεβὸς ἐστὶν ὁ σκότ⟨ος⟩: Heſiod. Τῆσι' Α'ΐδης ὑπένερθε πεπηγυίησι θύραισιν ἔστασ' ἀνέσσων.

Πολύη⟨ρος⟩, dives agri, πολυάρουρ⟨ος⟩. Heſych.

Ε'ρεβεν, infra, inferius. Iliad. ν. Μαιμώων δ' ὑπένερθε πόδας καὶ χεῖρας ὑφῆκε. Heſiod. in Theogon. Τῶν ὑπένερθ' ὑπὸ γῆς ἔσαν ἀνέρες ἐξεβεβήκει. Item, σάχεις ἐνδύσασ' ἐξεβεβήκει χαλὸν ἔσαξε. Od. ἀπὸ δ' εἵλετο χαλὸν ἔσαξε. Et Η'ερσεν ὑπένερθε ἐμαυτῆ. Etymologi per syncopen pro ὑπένερθεν dici ait. Τ'πένερθε (contr.) idem quod ὑπὸ, infra, ſubtus. Interdum cum genit. us Iliad. ζ. πολὺν ὑπένερθε κόπτε Γ'αιης, ſub pedibus.

Ε'ρκτη-

Ε'νέρτερος, inferior: per syncopen pro ἐνερτέρος. Iliad. ε. Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, jam pridem esse inferior titanibus, jam pridem ad imos usque titanas in tartara detrusus fores.

Νέρθε & νέρθεν, per aphæresin dicuntur pro ἔνερθε & ἔνερθεν. Odyss. ν. Unde νερθέιος, ου, ὁ, infernus, ut νερθέιος χθονὸς, in epigr. inde & comparat. νέρτερος, inferior, pro ἐνέρτερος. Suid. Item mortuus, & sub terra jacens. Hesych. Sic Eurip. νέρτεροι θεοί, infernales dij, dij qui apud inferos sunt. Et superl. Νέρτατος, imus, infimus.

Composita ab ἐράω, unde ἐρᾶσαι, i. deplere.

Ε'ξεράω, ῶ, evacuo, educo, expromo, exhaurio. Aristoph. in Acharn. τοὺς νῦν μοι λίθους ἀφ' ὧν ἐξεράσατε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è finibus lapides & ejicite, quos ad me obruendum tenetis. Synes. ep. 130. οὐκ ἔξεστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, educere & expromere libros. Sic utitur & Laërt. & Diosc. & Aristot. in Probl. rursum Aristoph. in Ran. φέρ' ἐξεράσω, f. τὰς ψήφους, in terram fundam, ubi schol. ἀπὸ τῆς ἔρας, i. τῆς γῆς ait factum esse.

Ε'ξέραμα, τὸ, id quod evacuatum seu eductum est. Item vomitus, i. cibus qui vomitu rejectus & evacuatus est. 2. Pet. 2.

Καταιράσαι, defundere, deplere. Latini decapulare dicunt & elutriare, item transvasare, transfundere. Diosc. καταιράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας ἐκ δευτέρου πάλιν.

Ε'πικατεράσαι, decapulatum & elutriatum superponere & indere compositioni, apud Gal. κατὰ τόπ. l. 7.

Μετεράω, f. άσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod κατεράω. Diosc. Gal. & alii medici.

Ε'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collecta, collatitia cœna, convivium in quod quisque suam symbolam confert, sive suam partem. Odyss. α. τίς δαίς; τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Odyss. λ. Ἠ' γάμος, ἠ' ἔρανος, ἠ' εἰλαπίνη τεθαλυῖα. ✤ Eustath. ex Athen. libro. 8. scribit dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Etymologus autem tradit dici ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ δι' ἀρχεῖσθαι. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quod quis pro virili parte confert. Exp. etiam, symbola. Apud Antiph. Ponitur pro eo quod sodales seu amici conferunt ad levandam sodalis inopiam: καὶ ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, εἰς αὖ εἰς τὰ ἔξω τὰ κατὰ πλῆθον. Dem. ad Nicostr. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, collationem, donum munusque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda. A' Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia, item gratia. Dem. in Epist. ad Heracleod. καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία ἦν καὶ σὺ ποιήσαι πρὸς ἐμέ, honestum est beneficium, gratia jure inita. Idem in orat. adversus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, parem gratiam referre. Apud Isocr. in Busir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, merces, apud Isocr. in Helenes encomio, νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεχώρησε.

Ε'ρανικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, sive quod fit ad corrogandam stipem. Athen. l. 5.

Ε'ράνιον, ου, τὸ, q. d. parva symbola, aut exigua stips. Hesych. Suid.

Ε'ρανίζω, f. ίσω, collationem obtineo seu impetro, facio ut amici aliquid in me conferant, vel peto ab amicis ut aliquid in me conferant, ut apud Diog. Laërt. ἔρανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æschin. in Ctesiph. ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται. Dem. in Epist. περὶ τῶν Λυκούργου παίδων, cum accus. personæ, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, & quum ab amicis collationem coëgero. Est etiam ἔρανον δίδωμι: quam signif. affert Harpocration ex oratione quæ inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος. Exponitur etiam, confero symbolam, aut generalius, confero, contribuo.

Ε'ρανίζεσθαι, interdum significatione activa invenitur pro ἔρανον αἰτεῖν: Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν, undique colligere seu corrogare, undique emendicare. Aff. & pro quæstum facere: capturas factitare, ex Laërt. in Protag.

Ε'ρανιστὴς, οῦ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam seu convivium dederunt, unus ex iis quibus structa est cœna collatitia. Aristot. eth. l. 5. c. 2. & apud Athen. l. 8.

Composita.

Α'ντερανίζω, vicissim corrogo, vicissim emendico vel exigo.

Α'ντερανίζομαι, vicissim ἔρανον confero, seu symbolam. Aut etiam beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exp. &, retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος, reprehensus, relatus, passiva signif.

Συνερανίζω, (sicut ἐρανίζω) colligo: item cogo, congero. Isocr. ad Philipp. ὅπως ἂν συνερανίσαιμι τοὺς λόγους τούτους. Aristot. de gener. animal. l. 3. c. 1. κἂν πολλὰ συνερανίσας τις ᾠὰ εἰς κύστιν, si quis ova multa in folliculum congesserit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laërt. Exp. & opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua convivia agito.

Συνερανίζομαι, congeror, colligor, ut in Axiocho, ὡς ἂν συνηρανισμένον ἐκ πολλῶν ὀχλοῦ. Item conferor, ut apud Phil. de mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum ejus collata fuerint.

Ε'ΡΑ'Ω, f. άσω, amo, amore prosequor. Cum genit. Xen. Pæd. 5 οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accus. apud Plat. in symp. ἐρᾶν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur absolutè, ut Lat. amo, i. amore captus sum seu teneor, ut in quodam moschi Idyll. Α'λλ' ἐράω, καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι. Xen. l. 1. ἀπομν. πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι πρὶν ἐρᾶν ἐρασθέντες οὐκέτι δύνανται, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, id est, cupio, appeto, ut ἐρῶ λογογραφίας. Plat. Et cum infinit. Aristoph. in Pluto. τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶν ἀκοῦσαι, cupiens audire. Plut. in epist. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐράω, unde ἐρᾶσαι & comp. κατεράσαι, μετεράσαι, &c. pro deplere, vide in Ε'ρα, id est, terra. ✤ Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quia ex aspectu nascitur amor. Plato autem deducit ἀπὸ τοῦ εἰσρεῖν, id est, ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat.

Ε'ράομαι, ῶμαι, amor. Item amore captus sum. Luc. ἐρασθεῖσαν τοῦ Ι'άσονος Μήδειαν, Medeam Iasonis amore captam. Hinc ἐρασθεὶς cum genit. amore captus.

Ε'ρώμενος, qui amatur, amicus, amasius. Et in bonam & in malam partem. Dicitur & ἐρώμενος τούτου. Et fœm. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia. Interdum meretrix, ἡ πόρνη, ut Λάμια ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου, apud Athen.

Ε'ραμαι, amo, poëticum est. Iliad. ξ. Ως σέο νῦν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω & ἐράζομαι. Unde ἠρασάμην & poëticè ἐρασάμην, absque incremento. Hesiod. in Theogon. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο.

Ε'ράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

Ε'ρασὸς & ἐρατὸς, amisso σ, amabilis, poët. Iliad. γ.

Ε'ρασδέω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Aeschyl. in Prometheo.

Ε'ρατεινὸς, idem. Iliad. β.

Ε'ρατίζω, amo, cupio. Homer. cum accus.

Ε'ραστὴς, οῦ, ὁ, amator, ut ἐρώμενος amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ: item generaliter pro amatore & studioso rei cujuslibet, ut ἐραστὴς ἐπαίνου, Xenoph. ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς. Plut. in Camil. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. & Aristoph. in Pluto, τοῦ πονεῖν ἐρασταί. Et in malam partem apud eundem in Nub. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων.

Ε'ράστρια, amatrix. Poll.

Ε'ραστεύω, cupio, desidero. Aeschyl.

Ε'ραννὸς, amabilis, jucundus, ut Καλυδῶνος ἐραννῆς. Hom.

Ε'ρως, ωτος, ὁ, amor, quo prosequimur aliquem. Luc. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, amor, quo prosequimur pulchras. Item Amor Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines Xen. ἴσως δὲ καὶ Ε'ρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. Item generaliter pro quovis amore seu desiderio alicujus rei. Plat. ἔρωτα ἔχω τινὰ. Et ὁ περὶ τοὺς λόγους ἔρως. Luc. ad Nigr.

Ε'ρωτικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiscens, amatori conveniens. Luc. Plut. Item in amorem valde propensus. Item rerum ad amorem pertinentium peritus. Xen. Apomn. 2.

Ε'ρωτικῶς, amatoriè, ut ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, amore teneor seu captus sum. Et cum genit. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν, voluptatum desiderio teneor.

Ε'ρώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis in Epigr. Ε'ρωτάριον, idem.

Ε'ρος, ου, ὁ, Aeolicè pro ἔρως dici fertur, amor, desiderium. Il. ξ. & alibi, & apud Hesiod. in Theog.

Ε'ρόεις, εντος, ὁ, amabilis, gratiosus, venustus. Hesiod. Θαλίην ἐρόεσσαν. Et in Epigr. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies.

Η'ρα, τὰ, exp. κεχαρισμένα, grata (derivatum ex ἐράω, & ἔκτασιν habens τοῦ ε, unde compos. ἐπίηρα.) Il. ξ. θυμῷ ἦρα φέροντες. ¶ Interdum est præt. ab Α'ρω.

Η'ρανος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Ε'ρτὴ, Ε'ρανος, Ε'ρωτάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἐράω, cum præpositione.

Α'ντεράω, ῶ, vicissim amo, mutuo amore prosequor, in amore respondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντερῶσης αὐτοῦ. Cum dat. ἀντερᾶν τινὶ, rivalem esse.

Α'ντερῶμαι, redamor, ut ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. Item pro ἀντερῶ, rivalis sum, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ε'νδυμίωνος, i. rivales fuisse Lunæ in amore Endymionis.

Α'ντεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. Aristot. rhet. l. 2. Xen. ἀντεραστὰς, appellat procos, de Atalanta loquens.

Συνεράω, ῶ, simul amo, aut in amore juvo.

Composita ex ἐραστὴς, ἐρασὸς & ἐρατὸς, sine præpositione.

Α'νδρεράστρια, ἡ, virorum amatrix. Poll. ex Aristoph.

Α'νέραστος, inamabilis, invisus, ut ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα.

Α'ξιέραστος, amari dignus. Xen. τέκνα ἀξιέραστα.

Δημεραστὴς, populi amator, populi amans, popularis.

Δημεραστία, ἡ, populi amor, popularitas.

Ε'πήρατος,

Ε'πήρατος, (verso ε in η) amabilis, optabilis, jucundus, apud Homerum.

Ε'πήρανος, dictum videri potest quasi ἐπήρατος, mutato τ in ν. Ex hoc autem quidam putârunt ἐπίηρα esse factum, quasi ἐπήρανα. Il. α.

Εὐήρατος, amabilis. (ἐρατόν)

Ι'δήρατος, pulcher, ὁ, ἐρατεινὸς τὴν ἰδέαν, seu cujus τὸ εἶδος est

Ι'ππεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum amator, equorum studiosus. In malam partem capitur pro ἱππομανής.

Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis. Hesiod. in Theog.

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum, apud Athen. quidam delphin vocatur παιδεραστής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cujus turpis est amor. Luc.

Παιδεραστία, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis est pædiconum. Plat. in symp.

Παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum. Athen. lib. 13. Apud Luc. Rhea. παιδεραστοῦσα, amore pueri capta.

Πολυήρατος, perjucundus, peroptabilis, ut πολυήρατος γάμος. Od. ο. πολυήρατος ἥβη.

Φιλεραστὴς, qui diligit amatorem seu amatores. Plat. in symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται.

Φιλεραστία, amor quo amasius suum amatorem complectitur. ibid.

Φιλεραστῶ, diligo amatorem seu amatores.

Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans & studiosus, vel potius nimium amans & cupidus auri, avarus.

Composita ex nomine ἔρως.

Α'νακάμψερως, ωτος, ἡ, herba à redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amatores vel cum odio depositos testatur.

Α'ντέρως, Cupido Cupidini contrarius, de quo Cic. Item Deus ultor eorum qui amantes spernunt, ex Pausania.

Δυσέρως, qui infelici aut etiam periculoso amore tenetur. Item perditè amans. Theocr. idyll. 1. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Et cum gen. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας ὄντας, ita perditè te amantes. Apud Xen. δυσέρως τῶν ἀφροδισίων, amore perdito rei venereæ captus. Item ipse ἔρως dicitur δυσέρως & δύσποτμος, à Plut. in Pericle. Hinc δυσερώτως διακεῖσθαι, perdito amore captum esse aut infelici.

Ι'δέρως, exp. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. Hesych. & Suid.

Ι'ππέρως, equorum amator, equorum studium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, nimius seu insanus equorum amor, Aristoph. in Nub.

Παιδέρως, idem quod παιδεραστὴς, de pædicone, ut παιδέρως Ζεύς. Poll. Sic etiam à quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, sive ὁ ἄκανθος, ut Diosc. & Plin. testantur. Genus etiam unguenti παιδέρωτα veteres nominârunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, & vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. l. 13.

Alia composita magis remota.

Γέρων, Ι'μερος, Κιθάρα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ε'ργμα, vide in Ε'ίργω.

Ε'ΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factum, res, ἔργον ἐποίχεσθαι, Od. ρ. opus facere. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, apud Hom. aut dicto, aut facto. Et πολεμήϊα ἔργα, Od. μ. facta bellica, res bellicæ. ¶ Peculiariter interdum de bello. Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda, in ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι apud eundem, τὸ Τρωϊκὸν ἔργον, Arrianus Trojanum bellum appellavit. ¶ Item de opere quod fit ruri, ut exp. Od. ξ. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. In plur. num. ἔργα utrique scriptores vocant terram in qua opus factum est. Latini culta vocant & arva. ¶ ἔργον ποιοῦμαι, sequente infinitivo, contendo, laboro, Plat. & Xenophon. ¶ Α'λλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Sophocl. in Ajace, nihil opus est. Item cum genit. ex Aristoph. in Pluto, οὐκ ἔργον ἐστ' οὐδὲν στροφῶν, nihil opus est strophis. ¶ Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, tuum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. mei muneris est hoc perpendere. Apud Aristophanem οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, non standum est nobis. Ε'ργον τούτων τῶν χρημάτων. Demosth. in Aphobum, quæstus & usura. ¶ Ε'ργον ἐστὶ, difficile est, operosum est, aut etiam hoc opus est. Xenoph. ἔργον μὲν νυκτὸς λαθεῖν ἰόντας, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. ✤ A' præt. med. ἔοργα videtur factum ἔργον.

Ε'ργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operosus, difficilis, laboriosus, molestus. Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἐστί.

Ε'ργωδῶς, difficulter. Theophr. hist. plant. l. 9. c. 16. & Hippocr. Aphor. l. 6.

Ε'ργωδία, difficultas, molestia, negotium, apud Greg. Naz.

Ε'ργάζομαι, f. άσομαι, p. ασμαι, operor, opus facio. Aristot. loquens de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Et ἐργάζεσθαι ἔργα apud Homer. & Hesiod. Cum accus. ἐργάζεσθαι γῆν. Xen. terram colere, ἐργάζεσθαι τέχνας. Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Hesiodum, ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, exp. secare mare seu sulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot. lib. 1. ἐργασάμενοι χρήματα μεγάλα, quum magnas pecunias sibi conquisivisset. Affertur & pro merere capturas & quæstum corpore facere, ex Dem. Item pro φιλοκερδεῖν, sordidis lucris indulgere. Aff. & pro vendere, ex Aristotel. Oecon. Item fabricor, facio, efficio, ut ὅπλα ἐργάζεσθαι. Herodian. Apud Xen. ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, efficere vel præstare corpori bonam valetudinem. Item astruo & efficio, B. ex Hermog. ¶ Item pass. ut ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta. Lys. τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Et εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη, apud Theophrast. terra culta. Et εἰργασμένη τροφὴ, cibus confectus.

Ε'ργασία, ἡ, operatio, opus. Aristot. Dicitur etiam de metallis & fundo aliquo. Thuc. l. 4. κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, possidere aurifodinas easque exercere. Isocr. in Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 52. τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Dicitur etiam in lignis & quovis opere fabrili. Theophr. In instrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: qua videlicet astruitur & efficitur quod ἐπιχείρημα conatur & aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio. Aristot. l. 3. de part. animal. Ε'ργασία τέχνης, artis factitatio & exercitium. Synes. ep. 3. Item, quæstus, lucrum. Aristot. Eth. 4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt. Sic & apud Demosth. sæpe. Apud eundem adversus Apatur. ἐπ' ἐργασίας ὤν exp. negotiatione vivens. Apud Aristot. Ethic. 8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquisitio. Apud Lucam capite 12. Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operam ut ab eo libereris.

Ε'ργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui elaborari potest, ut ἐργάσιμα ξύλα. Ut plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur, culta seu loca culta. Diosc. & Theophr. l. 1. Reg. c. 20. ἐργάσιμη ἡμέρα, dies qua operari licet. Item ἐργάσιμη, myrrhæ quædam species omnium pessima, de quâ Diosc. l. 1. c. 78.

Ε'ργασίων, ωνος, ὁ, exp. γεωργὸς, agricola. Aristoph. in Vesp.

Ε'ργασείω, q. d. facturio, i. facere cupio. Soph. in Trach.

Ε'ργαστὴρ, ῆρος, ου, ὁ, operarius. Xen. Ε'ργαστήριον, ου, τὸ, officina. Plat. Xen. Dem.

Ε'ργαστικὸς, οῦ, ὁ, operosus, i. efficax. unde superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus. Dicitur & ἐργατικός.

Ε'ργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάσομαι, ut ἐλῶ pro ἐλάσειν dicitur. Exod. 20. & 2. Reg. 9.

Ε'ργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus aliquod facit. Matth. 10. Interdum cum genit. ut ἐργάτης γῆς, agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, in rebus bellicis operosus, optimus rerum bellicarum artifex. Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xenoph. in Oecon. Ergata apud Vitruv. est suculæ genus, l. 10. c. 4. Vide Bud. in Pand.

Ε'ργάτις, ιδος, ἡ, operosa, ut ἐργάτις μέλισσα. Aristot. Dicitur etiam de muliere meritoria. Eust.

Ε'ργατικὸς, οῦ, ὁ, operarius, operosus: in activa signif. ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, animal operosum. Ε'ργατικῶς, adverb. operosè. Plut. in Cam.

Ε'ργατίνης, ου, ὁ, operarius. Theocr. Idyl. 10. Ε'ργατίνα Βουκαῖε. Et Epigr. l. 2. ἀνέρες ἐργατῖναι. Apud Apoll. l. 3. ponitur substantivè pro operario seu agricola.

Ε'ργάτωνες & ἐργάωνες, loci in agris ubi servi cubant. Hesych. Apud Cretenses ἐργάτωνες sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.

Ε'ργάνη, ἡ, Minervæ cognomentum, ut in Atticis scribit Pausanias.

Ε'ργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum utimur, ut ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica, apud Poll.

Α'ργαλέος, ου, ὁ, difficilis, molestus. qui alicui quasi operosus est. (Nam ab ἔργον quidam derivant, exponentes δύσεργος, ἐργώδης: non desunt tamen qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ in ρ, euphoniæ gratia) ut ἔρις ἀργαλέη. Iliad. λ. Et ἀργαλέος χόλος καὶ μῆνις. Il. ο, νόσος ἀργαλέη, & ἀργαλέος ἄνεμος. Il. ν. Aliquando absolutè ponitur cum inf. pro ἀργαλέον seu ἀργαλέον ἐστί. Il. α, ἀργαλέος γὰρ Ο'λύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. ἀργαλέον φρονέοντα παρ' ἄφροσι πόλλ' ἀγορεύειν, difficile est. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut. ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητής. Sic ζῶον ἀργαλέον. Phil. de vita Mos. l. 1.

Α'ργαλέως, difficulter.

Ο'ργανον, Ο'ργὰς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Α'γαθοεργὸς sive ἀγαθοεργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus. Areop.

Α'γαθοεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herodot. narrat. At Suidas ait esse qui ex ephoris deliguntur strenuitatis ergò. Vide Herodot. l. 1.

Α'γαθοεργὴς, idem quod ἀγαθοεργὸς, apud Areop. Item ἀγαθοεργικὸς pro eodem, de Deo apud eundem. (opus.

Α'γαθουργία, sive ἀγαθοεργία, beneficentia, beneficium, bonum

Α'γαθουργέω, ῶ, f. ήσω, bene facio, bene operor, bonum sive bona facio. Item beneficus sum, beneficentia prosequor.

Α'εργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Il. ι. & Od. τ. ¶ Item iners, piger, deses. Hesiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, ut ἀεργὸς γῆ vel χώρα, cui opp. ἡ εἰργασμένη. Sic apud Theophr. de caus. 1. τὰ ἀεργὰ sive ἀργά.

Α'εργός

Α᾽εργὴς, ὁ, ἡ ές, pro eodem dici annotatur, sed rariùs.

Α᾽εργία, ᾱς, cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1. ἀεργία πανταχοῦ ἐᾷ, cessabatur ab omni opere, apud Hom. Od. ω. Eustath. vult significare etiam, inertiam, id est, artis ignorationem. ¶ Item inertia, desidia, pigritia. Hesiod. in Erg. ¶ Item cessatio ab oratione, q.d. terræ inoratio. Æschin. in Ctesiph.

Α᾽εργέω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere, otior, otiosus sum. Item sum deses, sum piger.

Α᾽εργηλὸς pro ἀεργὸς, iners. Nonn.

Α᾽εργὸς pro ἀεργὸς, vide in sequenti col.

Α᾽ργὸς pro ἀεργὸς, omnino non confectus, adhuc prorsus incoctus & crudus. Nic. in Alexiph.

Α᾽ῤῥαιουργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀδίκημα ὕβριν.

Α᾽ῤῥαιουργὸς, idem quod αἰᾶροποιὸς, sellator.

Αἰᾶρυργὸς, idem quod αἰᾶροποιὸς, apud Aristoph. & Luc. General. pro quovis turpi facto, apud Xen. in Laced. politia.

Αἰᾶρυργία, idem quod αἰᾶροποιία, apud Aristoph. & Luc. Generaliter pro αἰᾶροποιεῖν. Τὰ αἰᾶρυργάζεσθαι, obscœnè facta. Laërt.

Α᾽λουργὸς, ῆ, ὸν, purpureus, purpurisscus. Exp. & violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸν dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, id est, maris opus, quòd ex marina concha fiat. Quod sit color ἁλουργὸς docet Aristot. in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργὸν (pro ἁλιπρεπὲς) esse rubrum cum albo nigroque permixtum. Interdum repetitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὲς χρῶμα vel ἱμάτιον, & ἁλουργοὶ, sub. ὄντες.

Α᾽λουργὴς, idem quod ἁλουργὸς, ut ἁλουργῆ ἱμάτια, vestes purpurisscæ. Interdum ponitur ἁλουργὴ sine subst. ut ἁλουργῆ ἀμπεχόνην.

Α᾽λουργὲς, ἑός, ῆ, vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp. & purpura. trabea. Plut. in Rom. Item pro phaleris purpureis & pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Α᾽λουργοδὴς, exp. πορφυροῦς. Hesych.

Decomp. Παραλουργὴς, attextam habens purpuram. Poll.

Παραλουργὶς, muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς, virilis, apud eundem.

Παραλουργὶς, minùs honorati, qui minore sunt in pretio. Hesych.

Παραλουργὶς, q.d. circumpurpuratus, Metaph. apud Aristoph. in Lysistr. Πεπιτραλουργὸς κακοῖς, tinctus malis, vel profundus malis, id est, qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha quæ uruntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur.

Α᾽μαξουργὸς, plaustri fabricator.

Α᾽μαξουργία, plaustri fabricatio.

Α᾽μβολιεργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem rejicit & procrastinat, ὁ ἀβασταλλάκτου τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. in Erg. & Plut. in coniol. ad Apoll.

Α᾽μείωρος γῆ, solum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, veluti utrumque naturæ opus expertum. Theoph. de caus. pl. l. 3. cap. 28.

Ἀπὸς, ῆ, ὸν ᾱ, ἡ, idem quod ἀεργὸς, & ex eo factum per crasin, qui cessat ab opere, ab opere immunis, otiosus, item ignavus, iners, piger, segnis. Interdum sine casu. Xen. Pæd. 1. σπανιώτατον ἀργὸν γενέσθαι. apud Judæos, ἀργὸν ἔτος, annus septimus, q.d. cessator annus ager. Ulp. in Cor. tempus cessationis, ἀργὸς λόγος, ignava oratio, interdum cum genit. ut ἀργὸς πόνων, apud Plat. de leg. 7. vacuus laboribus, expertes laborum. Apud Eurip. ἀργὸς δ᾽ οἶκος θεσπεσίων πόνων, re-rum domesticarum negligens. Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, piger ad omnia, vel segnis. ¶ Item incultus (cui opponitur εἰργασμένος) vel ἀργὸν χωρίον ᾱ, κάρηνον, incultus locus & infrugifer. Item pro ἀργὸν χωρίον ᾱ, ἄκαρπον, incultus locus & infrugifer. Item pro μὴ ἐργάζεσθαι, ut ἀργὸς ἄρουρος, argentum infectum. Paul. ¶ Item pro, μὴ ἐργαζόμενον, ut ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἐνεργά. Et ἀργὸν ἐργαστήριον, vel ἀργὸν πῦρ, quod nihil quæritus facit. Dem. contra Aphob. ¶ Exponitur etiam, celer, velox, contraria significatione primæ, unde compos. Γλαύκερως, Λάπτυξ, &c. quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶ Item albus, in qua signif. vide Α᾽ργὸς suo loco & ordine juxta seriem alphabeti.

Α᾽ργοῖς, otiosè. Item segniter. Dem. Plut. Xen. Item tem erè, sine causa, frustra, nulla nota ratione.

Α᾽ργία, ᾱς, otium, otiositas. Dem. & Plut. Apud Plat. ἀργία ἡδὺ ἔργων, cessatio ab operibus. Item segnities, inertia. Plut. in Apoph. Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est, eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum.

Α᾽ργίω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀεργάω, cesso, ab opere cesso, ferior, otior. Dem. Olynth. 3. cui Xen. Pæd. 1. opponit ἐργάζομαι, & Aristoteles πονῶ. Cum dat. Plut. in Cam. ἀργῶν ταῖς ἀσχολίαις. Cum genit. Pol. 2. ἀργήσας ἔν γε τοῦ ὀρθῶς ἀνδρὸς ἐπιτηδεύματος.

Α᾽ργῦλος, negligor per inertiam. Xen. Pæd. 2. & in Hierone.

Α᾽ργῴδιμος, idem quod ἀργῶν, in otio vivo, otiosam vitam ago. Xenoph.

Decomp. Ε᾽ξαργάω, ῶ, otiosus sum, vel obtorpesco. Aristotel. Pol. 5.

Καταργέω, ῶ, reddo ἀεργὸν & inefficacem, facio cessare ab opere, tollo, aboleo, sæpe apud Paulum, ut ad Rom. cap. 3. & 1 ad Cor. cap. 1. & alibi. Item inutilem reddo seu inutiliter occupo. Luc. cap. 13. Καταργούμενα, ὦμεν, tollor, abolcor. Rom. c. 6. & 1. Cor. 13. & 15. Item pro liberari & separari ab, Rom. c. 7. Apud Dioscor. in præfat. lib. 6. τῶν καταργμένοις φαρμάκοις, exp. medicamentis purgatoriis.

Α᾽ῤῥητουργία, nefandum facinus.

Αὐλακηγατέω, ῶ, ῆσω, sulcos efficiens, sulcator. αὐλακηγατέω ἀνὴρ Θ, in Epigrammat.

Α᾽υτουργὸς, qui per se facit seu operatur non aliena opera utens. Unde expon. etiam, qui manu victum sibi quærit. Item opifex. Plut. Aristot. Xen. Item qui sua manu cædit vel pulsat vel pugnat, ex Herodiano.

Α᾽υτουργία, operatio ejus qui per se facit, Theodor. hist. Eccl. l. 5.

Αὐτουργῶ, ῶ, per me facio, &c. Luc. & Aristot. de mundo.

Αὐτόεργος Θ, extemporalis, inelaboratus. Ex Epigr.

Α᾽υτομάτουργος, artifices operum quæ αὐτόματα vocantur.

Βαναυσεργὸς, qui opus ad caminum conficit, qui artem exercet sedentariam & illiberalem.

Βαναυσεργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum, seu ejus qui artem mechanicam profitetur. Pol.

Γαλακτουργὸς, lacticinorum confector, vel (ut alii) dulciariorum apud Athen. lib. 13.

Γεωργὸς, ὕ, ὁ, agricola. Aristot. Xen. &c.

Γεωργικὸς, ὴ, ὸν, qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, rusticus, ut apud Aristot. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, de agricultura, seu agricolarum leges. Et μ. ἀγωνικὸς βίος, apud eundem. Et γεωργικὴ, s. τέχνη, rei rusticæ scientia. ¶ Item rei rusticæ peritus, unde superl. γεωργικώτατος rei rusticæ scientissimus. Apud Plut. dicitur γεωργικὸς, Janus, id est, rusticis favens, seu qui rure delectatur, ruris studiosus.

Γεωργία, ᾱς, terræ seu agri cultura. Plat. Isocr. & alii. Interdum pro cultura qualibet ponitur, ut apud Plat. in Epinom. ἡ χρὴ ξυνιέναι γεωργία. Et γεωργία τῶν νεῶν, apud Greg. Exp. etiam, ars, ut apud Plat. de leg. 5. ἐν γεωργίαις, in agris. Et apud Dem. γεωργίας μεμαθηκότες.

Γεώεργον, ᾱ, τὸ, vervactum, arvum, seges. Bud. ex parab. Sobm. Sic Greg. de natali Dom. πορφυρᾶν ἀστερμά των πορπας τὰ γεώεργα, malorum feminum malæ segetes. Exp. & fructus.

Γεωργώδης, ες, ὁ ᾱ, ἡ ες, ad agricolam pertinens. Plut. in pol. præc.

Γεωργέω, ῶ f. ήσω, agrum colo, agricolor. in qua signif. sine casu ponitur, ut Dem. pro cor. γεωργεῖσι τὰ βυσσήματα ῥήμασι. ¶ Item colo. Cum accul. Herodian. l. 7. πολλὰς δὲ καὶ πρὸ τῶν νῦν γεωργήσας. Idem l. 6. χαρακα γεωργεῖν. Et generaliter pro colo. Item pro, excolo, messem facio, fructum capio. Basil. τῶν ἀσκήσεων φιλοπόνως γεωργουμένων, qui studiosè coluerunt & amplificârunt. Idem, σχεδὸν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τοῖς γεωργοῦσι τὰ, metite & eo fruimini. Greg. Naz. γεωργεῖν τοῖς συμφοραῖς, ex calamitatibus publicis messem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ seu agri cultura. Plat. de leg. 2.

Γεωργήσιμος, ος, ὁ ᾱ, ἡ, qui coli potest.

Decomp. Α᾽γεώργητος, minimè cultus, inscultus, Plutarch. in Cor. Α᾽γεωγησία, culturæ neglectus, agricolationis intermissio. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Φιλογέωργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans. Xen. in Oecon. Φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas seu agriculturam amo.

Συγγεωργὸς, socius in agro colendo. Aristoph. in Plut.

Δᾳδουργὸς, ὕ, ὁ, qui tædas conficit, Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 10.

Δᾳδουργέω, ῶ, tædas conficio. Idem de caus. pl. l. 5. c. 23. & de hist. pl. l. 4. c. 19.

Δαιτηλυργία, ᾱ, coquendi ars.

Δᾳδιτεφερὴς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens. Plat. de leg. l. 10. ¶ Idem δᾳδιτεφερὴς τέχνας vocat artes sinaustrias, ut tradit Pol.

Δημιεργὸς & δημιοεργὸς, poëticè q.d. qui publicè operatur, vel opifex publicus. Is cujus opificia publicè prostant. Od. ρ. Generaliter de quovis artifice dicitur. Sæpe cum genit. ut de Deo, δημιοργὸς τῶν κόσμων. Sic apud Naz. Sol dicitur ἡμέρας δημιοργὸς, dici artifex seu effector. Apud Aristot. Pol. 2. δημιοργοὶ τῶν νόμων, conditores legum. Item δημιοργὸς mulier, prostibulum publicum, quæ & δῆμος. Item quæ in nuptiis dulciaria cæteraque bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen. Pollux. & Eustath. ¶ Δημιοργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, ut alii) dicebantur qui populo præerant, & res ejus administrabant. Dem. Hesych. Eustath.

Δημιουργία, functio hujus magistratus. Plat. in Apolog. Aristot. Pol. 5.

Δημιουργεῖον, officina. Hesych.

Δημιουργικὸς, ad opificem seu opifices pertinens, fabrilis, δημιουργικὰ τεχνήματα. Plat. artificia illiberalia & sordida. Δημιουργικὸν opificium more, fabriliter.

Δημιουργέω, ῶ, fum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generalius, fabricor, compingo, condo. Item efficio seu conficio, ut κόσμον δεδημιουργῆσθαι dicitur à Platone, id est, factus vel effectus.

Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Πανδημιουργὸς & σωδημιουργὸς, nomina magistratuum. Plat. & Thuc.

Διφυεργία, bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματουργὸς, dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματουργία, dramatum scriptio. Greg.

Δραμα-

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum scribo, in vita Aristoph. Item in modum dramatis conscribo & compono, ut in arg. libri Dipnosoph. δραματούργημα, opus dramatice scriptum, opus dramaticum.

Δρασιπόλοι dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δράσιν, qui faciunt byssum seu byssinum linum. Hesych.

Δρεπανηφόρος, falcium artifex. Athen. 6.

Δύσεργος & δυσέργὸς, operosus, difficilis. Plut. παιδολέτωρ, ᾗ δυσεργόν. Et δυσεργὸς πρᾶγμα, Appiano, res difficilis factu.

Δυσεργία, difficultas.

Ε᾽θελουργὸς, qui sponte opus subit, promptus & impiger factor operis. Xen. de re eq.

Ε᾽ξώστης, procul arcens seu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui sic dictus putatur παρὰ τὸ ἐκὰς seu ἔκας ἔῤῥειν ἐργαζόμενος. Il. a. Vide & comp. ab Ἔργω.

Ε᾽λαιουργία, olei confectio. Ε᾽λαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur. Diog. Laërt. l. 1.

Ε᾽ργάτης, qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὤν, qui aliquid agit. Luc. Item actuosus, strenuus, acer, ut Polyb. l. 3. Α᾽ρτίως ἐνεργὸς ἀεὶ τὸ πολεμικὸν. Apud eundem πρᾶσις ἐνεργὸς, iter quod acriter & magna virium contentione conficitur, contentum iter. Dicitur & res quæpiam ἐνεργὴς, id est, efficax, apud Theophr. Apud Xen. ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur, cui opponitur ἀργός. Et ἐνεργὰ χρήματα. Plut. pecunia fœnore occupata.

Ε᾽νεργὴς, idem quod ἐνεργὸς, efficax, ut λόγος ἐνεργὴς. Hebr. 4. Apud Plut. ἐνεργὲς ἐκ χάρος, cultior regio.

Ε᾽νεργῶς, actuosè, strenuè, acriter. Polyb.

Ε᾽νέργεια, actio, actus, operatio. Aristot. 1. c. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit, ut Chrysost. αἴθει τ᾽ ἐνεργείᾳ τὸ πῦρ. Est etiam figura orationis. Fab.

Ε᾽νεργέω, ῶ, in opere fum, operor, efficio. Philip. c. 2. Apud Aristot. quidam exp. in actu sum. Apud eundem in Ethicis, quidam interpr. munere fungor, ut κατ᾽ ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi. Item pro afficere, permovere, ex Chrysost. Item pro, miracula facere, ex eodem.

Ε᾽περγέτης, significatione activa pro ἐνεργετῶν, ut 1 Thess. 2. Et ἐπεργεσίαν πίστις. Gal. 5. ¶ Item passivè pro, effici, agi, apud Aristot. Item pro, à dæmonibus vexari, dæmonio corripi, ex Areop. Item simpl. pro, cieor, moveor, ex Aretha in Apocal. Item in bonam partem, pro, agi spiritu, & afflatum esse, ex eodem, & ex Greg.

Ε᾽ῤγμα, τὸ, effectus, quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, afflatio spiritus.

Ε᾽ῤγαστικὸς, agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Α᾽νένεργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Α᾽ντενεργέω, ῶ, efficaciam seu vim efficacem habeo adversus aliquid, ut αἱ ἀντενεργοῦσαι δυσκολίαι. Dioscor. efficaciter resistere.

Αὐτενεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem & activam significationem habet, ut μάχομαι. Α᾽υτενέργητος, ipse per se operans seu efficiens. Dionys. Areop.

Ε᾽ντοιουργὸς, armorum opifex.

Ε᾽ουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ε᾽ιουργέω, ῶ, lanificium exerceo. Xen. in Laced. Polit.

Ε᾽ιουργὸς, qui incassum laborat, seu negligens operis, non assiduus in opere, suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἀτόπιον. Hesiod. Erg. 2.

Εὐεργὸς, facilis. Theophr. εὐεργὸν ξύλον & σφῆνες, circa quod non multum est laboris. Apud Hom. Od. ρ. ᾗ εἴ κ᾽ εὐεργὸς ἔῃσι, exp. proba & honestè castèque se gerens.

Εὐεργὸς, navis aut domus, apud Hom. bene fabricata, affabrè facta, bene compacta. Sic εὐεργὸς λαὸς, δῆρος, &c. apud eundem. Item εὐεργὸς, beneficus, bene meritus de aliquo. Od. ρ.

Εὐεργασία, beneficentia. Od. χ. & Isocr. ad Dem. Frequentius capitur pro, beneficium. Thuc. lib. 1. καὶ μοι εὐεργασία ὀφείλεται. Sic ἀποκαλέσαι τὰς εὐεργασίας & εὐεργασίας ἐπαίνειν, apud Herodot. referre beneficium.

Εὐεργάτης, ου, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit. Dem. pro cor. Interdum cum genit. ut εὐεργάτης ἡμῶν, beneficus in nos, Luc. in Anacharn. Sic & Thuc. l. 1. & Isocr. in Helen. enc.

Ε᾽υεργάτης, ὁ Θ, ᾱ, ου, quæ bene facit, quæ bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Ε᾽υεργατικὸς, ad benefaciendum proclivis, beneficus. Τὸ εὐεργατικὸν, beneficentia, ad benefaciendum proclivitas. Herodian. lib. 6. Dicitur & εὐεργετητικὸς pro εὐεργατικὸς.

Ε᾽υεργατέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. Interdum cum accus. Aristot. Polit. 5. εὐεργατοῦσι τὴν πόλιν. Xen. Pæd. 8. μεγάλα δὲ μικρῶν εὐεργατεῖν, magna pro parvis conferre beneficia. Interdum cum duplici accus. Dem. adversus Lept. ἵνα εὐεργατήκαν ἡμᾶς ἅπαντας ἀδίκως. Sic & Plat. polit. 1. Εὐεργατοῦμεν, beneficio afficior. Aristot. eth. 4. c. 3. Interdum cum accus. ut Xen. μείζονα εὐεργατεῖσθαι, majoribus beneficiis affectus.

Εὐεργάτημα, beneficium, bene meritum, beneficium in aliquem collatum. Xen. & Aristot.

Decomp. Α᾽νθευεργατικὸς, ad beneficium reddendum pronus, qui viciſſim promptus est ad beneficiendum. Aristotel. ethic. 4.

Α᾽ντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo seu compenso, viciſſim benefacio. Xenoph.

Η᾽λιουργὸς, stultè agens, stolida facta admittens, ὁ ἠλίθια πράττων. Η᾽μιεργὸς, (q.d. semifactus) imperfectus, inchoatus. Aristotel. Oec. 2.

Θαλαμουργὸς, vel Σαλαμηνουργὸς, (q.d. in mari opus faciens) rei nauticæ dans operam. Xen.

Θαλασσουργὸς, οῦ, q.d. in mari opus facio. Budæ. exp. maritimis actionib. & negotiationib. ut plurimùm uten, apud Polyb. & Strab.

Θαυματουργὸς, qui miracula edit. Athen.

Θαυματουργέω, ῶ, miracula edo. Damasc. de Scriptor. Item præstigiis utor, præstigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργικὸς dicitur etiam res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυματουργία, præstigiatio, præstigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur.

Θεουργία, opus divinum. Dionys. ¶ Pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico l. 10. de civitate Dei.

Θεουργικὸς, cui deos faciendi vis inest, ut Σπερμὰ θεουργικὸν ἐνυπάρχει. Et δυσμενικὸν μέρος apud eundem exp. sanctificum, divinum.

Θερμουργὸς, qui callido consilio aliquid suscepit, ardens, confidens, ferox, Luc. in Tim. & Xen. in principio Apomn.

Θερμουργία, audax & temerarium facinus.

Ἱερουργέω, ῶ, operor sacris, sacra perago, sacris operam do, sacrificor, Philo de vita Mos. l. 1. Herodian. l. 5. Accipitur etiam translatitiè ut Rom. c. 15. Sic & Naz. Ἱερουργῆσαι τῷ ἁγίῳ αὐτῆς σπείρασι. ¶ Item consecro, apud eundem Naz.

Τ᾽ερουργῶμαι, sacrificor, unde τὰ ἱερουργούμενα, apud Herodian victimæ causæ, hostiæ. Item activè pro, sacrifico, sacra facio, apud Plut. in Alex.

Τ᾽ερουργία, rei divinæ peractio, operatio, sacrificium. Phil. de vita Mos. Plut. in Alex. Herodian. l. 3. Apud Plat. ἱερουργίᾳ ἱερουργεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.

Τ᾽ματουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius.

Τ᾽ματουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens. Τ᾽ματουργικὴ, s. τέχνη, ars vestiaria, ex Plat.

Τ᾽φουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas, textor.

Τ᾽φουργία, textura vel telæ contextio. Theophyl. ep. 20.

Τ᾽φουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus.

Τ᾽φουργικὴ, sub. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, apud Naz. ἱστουργικὴν ἐφαλεῖσα, textorium instrumentum.

Τ᾽φουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, apud Athen. l. 14.

Καινουργὸς, innovator. Τὸ καινουργὸν. Budæ. à Luc. accipi ait pro καινοτομίᾳ. (meth.

Καινουργέω, ῶ, designo, res novas edo. inquit B. ex Luc. in Pro-

Καινουργεῖος, designari, Philo de vita Mos. & de mundo.

Καινούργιος, innovatio.

Καινουργόω, idem quod καινουργῶ. Καινουργισμὸς, idem quod καινούργημα. Est etiam renovatio & instauratio. Suid.

Κακουργὸς, maleficus, improbus. Od. σ. ψεύδε κακουργός. Et in Epigram. κακουργὸς μὲ γλῶσσα.

Κακουργέω, ῶ, maleficus sum. Aristoph. in Nub.

Κακουργία, maleficium, improbitas. Od. χ. v. 374.

Κακοῦργος contractè dicitur pro κακουργὸς, maleficus. Item improbus, facinorosus, scelestus, Dem. Thuc. & alii. Item noxius. Cum genit. ut Xen. κακοῦργον γὲ ἦλθον, ἑαυτὸν ἧττον κακουργότερον, cum aliis tum sibi magis nocens.

Κακούργως, maleficè, improbè, scelerate.

Κακουργία, maleficium, improbitas, scelus. Plerunque dicitur de tecto & occulto maleficio, ideoque exp. astus, dolus. Xen. Pæd. 1.

Κακώργημα, ῶ, maleficus sum, improbus sum & scelestus. Item, malitiosè ago, malitiosus sum & fraudulentus. Plat. l. 1. de rep. Herodian. l. 3. Dioscor. in præf. lib. 6. Item male afficio, incommodo, noceo, Thuc. lib. 2. Xen. Interdum cum accus. ut Thuc. lib. 2. κακουργεῖν τὴν Βοιωτίαν, damno afficere vastatione. Item Sic. l. 3. πλείω ἢ πόλεμος κακουργεῖ. Interdum cum dativo. Gregor. Nyss. ἐπεὶ κακουργοῦσι ἀεὶ τοῖς ἄλλοις, nocent præsti

Κακώργημα, τὸ, maleficium, facinus malefic

Κακώργημα, idem quod κακουργὸς. Suid.

Decomp. Α᾽κακούργητος, malefic

nihil maleficii admissum est

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè ago, ut de Deo dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius

Συγκακούργημα, res per

Συγκακουργία, colludo

Καλλίεργος, pulchrè fabricatus, affabrè

Καλλεργέω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè

Καλέργος, laborando excultus, cultus

Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20.

exp. opus tabernaculi.

Καταργὸς ab Hesych. exp.

Καταργῶ

Κερατιτης, qui cornu elaborat, qui aliquid ex cornu conficit, qui cornu expolit ad aliquid conficiendum.

Κοσμιαρχος, mundi opifex. Κοσμιαρχια, mundi opificium. Dionys. Areop. in epist.

Κρεαγρος, lanius, qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur.

Κρεαγρια, carnium ejusmodi concisio. Exponitur etiam, laniatus, ex Naz. Item visceratio.

Κρεαγια, ῶ, lanius sum, carnes laniorum modo concido. Item concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent concidere. Apud Laert. κρεαγειν τὸν πατερα, excarnificare, dilaniare.

Κρεαγικῶς, more eorum quæ à laniis conciduntur. Herodot.

Decomp. Κατακρεαγια, ῶ, carnes lanii more concido. Item concido ut lanius carnes. Herodot.

Λειαγω, reddo λειον, expolio, complano, orno, lævigo.

Λειτουργος, q.d. opus publicum faciens, seu quod ad publicum pertinet, qui munus aliquod publicum obit, minister publicus.

Λειτουργια, ῶ, opus aliquod publicum facio. Hesych.

Λειτουργος, pro λειτουργος, & ejusdem signif. Item munifex in castris. apud Polyb. Dicitur etiam λειτουργος Θεοῦ, apud Plut. & Phil. Apud Dionys. de eccles. Hierarch. λειτουργοι sunt diaconi. Item subministrator. Philipp. cap. 2. λειτουργὸν τ χρειας μου.

Λειτουργια, ministerium publicum, munus publicum. Apud Polyb. sæpe de muneribus seu ministeriis castrensibus. Item generalius pro quovis ministerio, apud Luc. & apud Aristot. Oecon. 2. ¶ Item publicum Ecclesiæ munus, seu functio muneris alicujus ecclesiastici. Item ministerium quod obitur circa cultum Dei. Theodorit. lib. 4. hist. eccl. Item peculiariter, cœna Domini. sicut & ἐυχη, apud quosdam theologos. Dicitur & de beneficentia in pauperes. 2. Cor. 9.

Λειτουργικος, (q.d. ministerialis) ministratorius, ministrator. Hebr. cap. 1.

Λειτουργεω, ῶ, publicum munus obeo. Xen. τῷ πολει πολλακις λειτουργειν. Et λειτουργιας λειτουργειν, apud Isocr. Item fungor aliquo munere ecclesiastico, obeo aliquod ministerium circa cultum Dei, apud ecclesiast. scriptores, ut Act. cap. 13. Ad alia etiam munera seu ministeria extenditur, ut λειτουργειν τῳ σωματι apud Lys. Apud Aristot. λειτουργειν ἀεὶ τυποποιιᾳ, operam dare procreandis liberis. Apud eundem, ἐργασιαν λειτουργειν, munus obire. Λειτουργημα, idem quod λειτουργια.

Decomp. Α'λειτουργησια, immunitas ab obeundis muneribus publicis, apud Strab. lib. 13. Α'λειτουργητος, immunis à muneribus publicis, qui non cogitur obire munera publica, apud Dem. pro cor.

Α'πολειτουργικος, ῶ, subministro. Lært.

Συλλειτουργος, socius seu collega in obeundo munere quopiam publico.

Συλλειτουργω, socius sum in obeundo munere publico.

Λεπτουργος, subtilium operum artifex qui exquisitissimo & subtilissimo artificio opus aliquod conficit. Diod.

Λεπτουργια, confectio operis subtilis: vel etiam opus exquisito & subtili artificio factum.

Λεπτουργω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito. Plutarch. Item pro subtiliter partiri & distinguere. metaphora à subtilibus artificibus, apud Plat. in Polit. ἐπει γαρ λεπτουργειν οὐκ ἀσφαλες.

Λεπτουργημα, idem quod λεπτουργια.

Λεπτουργος, subtili artificio præfectus. Hom.

Λεωργος, apud Æschyl. initio Promethei vincti variè exp. videlicet ὁ ἐχων ἐργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγελλειν τὰ θεῶν ἔργα ἐν βουλαιμαιν, vel ὁ τῶν λαῶν ἐφεστηκως, nam finxisse homines creditur Prometheus de quo dicitur. vel ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα φθεγγεσθαι διὰ τὸ πυθεσθαι quoniam ignis quem diis furripuerat, usum hominibus ostendit; vel ὁ ἐξω τῆς ὁδοῦ τῶν λαῶν ὑποδυομενος. item παλαιμος. Bud. quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit. Xen. libr. 2. Apomn. καὶ τοίνυν ἐκεινο ἐμοιγε δοκεῖ διαφερειν τι τῶν ἐν λεωργοτατον, confidentissimum & audacissimum. Ab Hesych. exp. κακοδεκτος, πανοδεκτος, ἀδηφαγος.

Λιθουργος, qui lapides elaborat, faber qui lapides scalpit & operi aptat. Thuc. lib. 3. Plut. in Pericle. Λιθουργικη, peritia eximendorum lapidum: Lys.

Λιθουργεω, lapides elaboro. Exp. & in lapides verto.

Λιμναργος, qui circa paludes opus facit, ut qui eas purgat.

Λινουργος, qui linum elaborat seu apparat. Λινουργια, lini confectio seu elaboratio, apud Strab.

Λινεργος ἐσθης, ex lino facta tela. Dionys. de situ orb.

Λινουργος, Hesych. καπηλος, qui supra λεωργος.

Λυρηργος qui lyras conficit.

Μεγαεργος, magnificus. Μεγαλεργια, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαεργια, τα grandium rerum conatus.

Μεγαεργια, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μηλουργος, mellitirgus, mellarius.

Μελιτεργειον, locus ubi mel fit.

Μελιτεργια, mellificatio, opus mellarii. Item mellificium. Aristot. in Poll.

Μεταλλουργος, metallicus, qui in terræ visceribus metalla scrutatur & ea elaborat.

Μεταλλεργω, metalla effodio. Diosc.

Μουσουργος, cantor, cantrix, qui musica ratione temperat cantica & modulatur. Xen. Pæd. 4. Athen. 4. Plut. in Erot. & Strabo.

Μουσεργω, musica ratione tempero & modulor. Greg.

Μουσεργια, modulatio. Lucian.

Νεοεργητης, recens elaboratus seu factus.

Νυκτεργος, qui noctu operatur. Æschyl.

Ξιφεργος, ensium fabricator.

Ξυλουργος, faber lignarius, materiarius. Ξυλεργικος, ad fabrum lignarium pertinens. Ξυλεργικη, opera lignaria, seu opera à lignario confecta. Eurip. Plut. in Polit. præc.

Ξυλεργεω, exerceo artem fabri lignarii, materiariam factio.

Ο'λεσιεργος, beatæ vitæ effector, vel beatum & divitem efficiens, ut ὀλεσιεργος Α'πολλων. in Epigr.

Ο'λοεργος, maleficus. Hesych.

Ο'μεγεθεργος, magna & ardua facinora edens. Suid.

Ο'νοματεργος, nominis seu nominum artifex, id est, vocabulorum, Plat. in Cratylo.

Παιδαργος, liberorum procreator. Παιδαργια, liberorum procreatio, ex Plat. de leg.

Παιεργος, q.d. ad quodlibet opus promptus, vel qui dexterioris ingenii valet ad quidlibet agendum, callidus, vafer, versipellis, veneratorius. Aristot. eth. 6. & Dem. pro cor. Item in bonam partem pro solerti, ex proverbiis Solomonis.

Παιεργως, callidè, vafrè.

Παιεργια, calliditas, vafrities. Herodian. Item παιεργια, indabilitas, apud Basil.

Παιεργεω, ῶ, callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. Aristoph. in Pluto. Παιεργημα, vafrum aliquod factum, scelus aliquod nefas admissum.

Παιεργιδιον, ac παιεργιδιμα pro παιεργεω & παιεργημα.

Decomp. Βαιοκοπωπεργος, exp. gloriosi veteratores, apud Aristot. eth. 4. c. 7.

Καταπαιεργιδιω, malitiosè ago contra, dolis utor adversus. Suid. cum genit. construi dicit.

Στρεβλοπαιεργια, versutia in pervertendis causis seu libris. Aristoph. Στρεβλοπαιεργια, idem.

Συμπαιεργω, colludo & contechnor.

Πάρεργος, qui est præter susceptum opus, ad susceptum opus accedens. Plat. in Timæo, ὁ λογος πάρεργος ἂν. Et πάρεργαδιλημα, impendia quæ præter destinatam impensam fiunt.

Πέρεργον, appendix, accessio. Hinc, ὁν παρεργα χαρις seu μισθος, & ὁδὸς πάρεργος.

Παρέργος, obiter, perfunctorie, non accuratè, Synes.

Περίεργος, curiosus, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens, Xen. Isocr. in epist. Herodian. 4. ¶ Item de re dicitur, curiosè curatus, nimis exquisitus, idem supervacaneus, Aristot. Plut. sympa. Isocr. & alii.

Περίεργως, curiosè, nimis accuratè.

Περιεργια, curiositas, item nimis accurata diligentia.

Περιεργαζομαι, curiositate utor, curiosè ago, Plat. in Apoll. Socrat. Item curiosè nimium & inaniter laboro vel inquiro, apud Dem. & Plut. in Plat. quæst. & Synes. ep. 81. Item pro, curiosè observo. Chrysost.

Decomp. Α'περίεργος, non exquisitus, vel non superfluus & supervacaneus. Athen. lib. 6. & alibi.

Α'περίεργως, non exquisitè, non superfluè. ut apud Ceb. Theb. ἀπεριεργως κατασκευασθεν.

Πηλουργος, qui è luto fictilia vasa conficit, figulus.

Πλουργος, effector eorum quæ sunt perfunctoria, seu perfunctorii vim habentia.

Πλουργικη τεχνη, ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodato, apud Plat.

Πλασεργος, fictor, idem qui πλαστης.

Πλασεργω, ῶ, idem quod πλαττω, fingo, effingo, imitor. Bud. ex Theophyl. Exp. &, formo, unde πλασεργικὸς, Christus apud Damasc. (Damasc.

Πλασεργημα, effictio, Damasc.

Πλινθουργος, qui lateres conficit, vel etiam ædificat. Poll.

Πλινθουργια, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργεω, lateres conficio, laterés coquo. Aristoph. in Plut.

Πρεσβευω dicitur pro πρεσβευω, id est, quod operæ pretium est, & præverrendum. Aristoph. in Pluto. κουδεν ἀλλ' ἢ πρεσβευω τινὰ, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. πρεσβευειν τι ἢ πλουτειν, Luc. Dicitur etiam aliquid πρεσβευειν ἢ εἰς τινα, vel πρὸς τινα, apud Plat. de rep. Hinc πρεσβευτατερον, potius, antiquius. Polyb. ἐπὶ τὰ ὑπαρχοντα πρεσβευτατερον.

Πρωτουργος, primus in opere aliquo partes obtinens, primarii officiens. Plut. de leg. l. 10. πρωτουργὸ τινὸς ἢ δημιουργοῦ.

Ρ'αδιουργος, qui facilè ad scelus patrandum impellitur, facinorosus, sceleratus. Plut. de exilio, ποῦ ῥαδιουργὸς οὐχ ἁλώσει. Interdum exp. veterator, versipellis, Dicitur que generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua versatur, unde & pro adulteratore testamenti, quem Cic. testamentarium appellat.

Ρ'αδιουργια, scelus ad quod patrandum facile quis prorumpit, scelus à projecta quadam audacia profectum, scelus, flagitium, facinus. Item facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde & pro testamenti suppositione seu adulteratione ponitur à Plut. Exp. & fallacia, item maleficentia: ut Act. c. 13. Item temeritas. Plut. Dicitur & ῥαδιουργια, quum quid facilè fit & sine negotio. Xen.

Ρ'αδιουργω, ῶ, facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, &c. Plut. Item mala fide in re aliqua versor, mala fide ago. Vnde & pro, testamentum supponere apud Plutarch. teste Bud. Item negligo, cesso, sine intentione & cura vivo, segniter negotia obeo: ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut Xen. in Oec. ῥαδιουργειν ὅλως τῆς ἡμιεργιας, & ῥαδιουργοι ῥαδιουργειν.

Ρ'αδιουργως, etiam pro, cessare supino otio, & prorsus remissum esse, ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ρ'αδιούργημα, facinus, scelus, flagitium, A'Bud. exp. etiam, veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credendo calumniæ.

Decomp. A'ῥᾳδιουργηκτος, non temeratus. Συῤῥαδιουργειν, una facinus patrare vel moliri.

Σιδηρεργος, qui ferrum tractat seu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρεργια, ferraria officina, ferraria fabrica.

Σιμιεργικὸς, dicuntur apes quum fœticiant & sua examina ponunt. Strabo de apib. loquens, ἐν τοῖς διεξοδικοῖς σιμιεργικοῖς.

Σηληεργὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχουργια, ῶ, versificor, versus facio seu scribo. Eustath.

Σωματεργος, ore opus suum conficiens. Eurip. σωματεργὸς ὑποκρίτης.

Συνεργος, (q.d. cooperator) adjutor. Plut. in Pericle. & Philo de mundo. Interdum cum genit. ut Xenoph. Pæd. 3. συνεργὸς τῆς κοινῆς ἀληθειας.

Συνεργω, ῶ, adjuvo, prosum, confero. Theophr. de caus. plant. φανερὸν ἐκ τῆς ἐφοδιας. Philo de mundo, ὑδὼρ εἰς τὸ φθειρεσθαι τὸν κοσμον συνεργειν.

Συνεργατης, operis socius, adjutor.

Ταλαιεργὸς, qui patienter & constanter opus facit, patiens & infractus in opere faciendo, patienter laborem subiens ac perferens. Musis in epith. l. 4. & Hesiod. in Erg.

Ταλαιεργὸς, lanifex, qui vel quæ lanas tractat. apud Suid. & apud Athen. l. 14.

Ταλαιεργικη, lanificium.

Ταλαιεργικὸς, pertinens ad lanificas, qui ad lanificium requiritur: ut ταλαιεργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent, apud Xenophon.

Ταλαιεργειον, ῶ, lanas tracto, lanariam factito, lanarius sum. Xenophon.

Τεκτεργὸς, celer in opere aliquo: seu acer, aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Τεχνεργια, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ: apud eundem. Vtitur & Xenoph. Pæd. 7.

Τελεσιεργὸς (q. d. perfectpr vel effector operis) perfector seu effector. Apud Plutarch. τελεσιεργὸς δὲ ὑποθεσεων, effector promissorum. Item efficax: ut idem de liberorum institut. ἢ τελεσιεργὸν ἐπιμελειαν. Et ex eodem, τελεσιεργὸς δυναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιεργια, perfectio operis seu effectio, vel perfectio seu effectio, aut etiam efficacia.

Τελεσιεργεω, ῶ, (q.d. perficio opus) perficio, conficio, Luc. Item pro initiare, apud Dionys. Areop.

Τελεσίεργημα, operis confectio seu absolutio. Polyb.

Τελεσιεργὸς δυναμις, à Dionys. Areop. appellatur vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis.

Τελεσιεργια, pro consecratione seu initiatione, apud eundem.

Τελεσιεργεω confecro, initio, dedico: apud eundem.

Τερατεργὸς, q.d. monstrificus: ut dicuntur artes & gemmæ monstrificæ, i. quæ monstrosos & inusitatos insolentésque effectus edunt. Dicitur & de homine monstrifico, i. qui monstrosa quædam efficit & auiquam vim, veluti prælstigiatores.

Τερατεργεω, ῶ, monstrosa & prodigiosa efficio, monstra & portenta edo.

Τερατεργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum vel etiam facinus portentosum & monstrificum.

Τερατεργια, effectus ejusmodi prodigiosi operis, & ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpè & pro τερατευμα accipitur. Theod. in hist. Ecclesiast.

Τεχνεργικὸς, artificiosè conficio, arte facio. Τεχνεργημα, factum artificiosum, seu techna.

Τ'αλκεργὸς, & ὑαλεργὸς, qui vitra conficit, vitrarius. Diosc.

Τ'αλκεργειον, & ὑαλεργειον, officina vitraria, locus ubi vitra fiunt.

Τ'αλκεργὸς, lignarius faber. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Τλεργὸς, idem. Poll. Τ'αλκργια, ῶ, opus materiarium, vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Τ'αυρουργὸς, adjutor, qui operam navat, qui officium aliquod seu obsequium præstat. Item minister. apud Luc. Sic & apud Phil. ταῦτα τὰ ζημιουργὸν ἢ τὰ ταυρουργὸν ἡμᾶς αἰαγκᾳζομεν οι.

Τ'εκτεργὸς, poëtice, idem.

Τ'εκτεργια, adjumentum, officium, ministerium, Plus. symp. 4.

Τ'εκτεργεω, ῶ, operam navo, adjuvo, inservio, obsequor. Thuc. l. φίλον τε τῷ ἀγωνιστῇ τῷ ἀκροατῇ τεκτεργειν. Dicitur etiam de re ipsa ut apud Plut. in Rom. Et cum loco accus. apud Thuc. l. 7. τὰ τῶν ἐναντίων τεκτεργειν.

Τ'εκτεργημα, & ὑπεκεργασις, adjumentum.

Decomp. Α'ντεκτεργεω, ῶ, vicissim operam navo, vicissim inservio, vicissim officium præsto, seu mutuum officium.

Α'ντεκτεργημα, & ἀντεκτεργασια, officium mutuum præstatur, mutuum officium.

Περσεκτεργὸς, ab Hesychio exp. ὁ ἐπιτηδειος. Sed videtur esse, qui parva mala patravit & levia.

Συνεκτεργὸς, una subservio, una operam navo. 2. Cor. 1.

Φαυλεργὸς, malus artifex. Φαλεργὸς, Hesych. idem, qui parva mala patravit & levia.

Φιλεργὸς, operis amans, operi deditus, sedulus. ut ἀνὴρ φιλεργὸς λαοισι, Naz. apis laboriosa. Φιλεργια, sedulitas, Xenoph. & alii. pro eodem Φιλοεργια, apud Aristot. ther. l. 1.

Φιλεργεω, sedulus sum, sedulitate utor.

Φυγεργος, fugiens opus, seu opera fugitivus laboris. inan. Φυτεργὸς, vel φυτεργὸς, q.d. qui circa plantas operam facit, qui plantis laborem impendit, seu plantarum cultor. Plato in 10. de rep. Deum φυτεργὸν appellat, quasi formicum seu rerum omnium conditorem.

Φυτεργεω, ῶ, circa plantas opus facio, plantis laborem impendo, plantas colo, & sero curoque. Apud Phil. de mundo. ὕδὼρ ἀδελφὸν ἡγωνται ὑετὸς φυτεργουντα. Bud. interpr. instar plantas rigare.

Φυτεργημα, apud Poll. pro ipsa actione plantas colendi. Exponitur etiam, plantatio, consitio. Item locus consitus.

Φυτεργια, idem. Phil. de mundo.

Φυτεργικὸς, ad φυτεργιαν pertinens. Φυτεργικὸς τεκτὼν, faber qui impenditur culturæ plantarum. Item pericus culturæ plantarum.

Χαλκεργὸς, qui æs tractat & elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius. Aristot.

Χαλκεργικὴ, sub. τεχνη, ars ærariæ.

Χαλκεργεω, ῶ, æs præparo, ut metallarius. Χαλκεργημα, opus è chalcurgo confectum. Quidam exp. signum æneum.

Χαλκεργειον, officina æraria.

Χειρεργὸς, qui manu operatur, qui manu opus facit. Exponitur etiam, opifex, operarius. In qua signif. dicitur Φ'ειδιας χειρεργος. ¶ Item peculiari signif. chirurgus, is qui medicas manu alicui admovet, qui morbos, qui in solutione continui aut in ulceribus exsiccandis, qui in solutione continui aut in ulceribus exsiccandis, qui in narum immoderatione confistum, tollisfectione, ulcusve restituit, one in naturalem situm & medicamentis foris appositis.

Χειρεργια, actio vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus. Gal. Dioscor.

Χειρεργικὸς, ut χειρεργικὴ τεχνη, vel ἐπιστημη, apud Aristot. Pol. lib. 8. scientia quæ in manuum operatione versatur, ut quæ manibus exercetur, seu quæ manus opera indiget. Item χειρεργικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et χειρεργικὴ τεχνη, ea pars medicinæ quæ sectione & ustione aliisque quæ dicta sunt, uti docet.

Χειρουργεω, ῶ, manibus operor seu opus facio. Item simpl. operor: ut τὰ ἱερὰ χειρουργειν, sacris operari, apud Thucid. Apud Aristot. Pol. lib. 8. χειρουργειν dicitur qui manu instrumentis indita palsat. Apud Athen. κιχλοχειρουργιδιον ὄψον, opsarium ex cicharum turnus adhibuit. Item fabricor, ædifico: ut apud Plat. in Polit. ἐν πολλαῖς χωραῖσι δια χειρουργηται. multa symmetria structa. ¶ Item manu perpetro facinus, apud Aristot. & alios. ¶ Item medicam manum admoveo, &c. Item per chirurgiam seu utendo arte chirurgica. Gal. in epig. l. 2.

Χειρουργημα, τὸ, opus manu factum, opificium. Plat. in Polit.

Decomp. Ε'γχειρεω, idem quod χειρουργεω. Gregor.

Συγχειρεω, una operor. apud Thucid.

Χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes. Χλαμυδουργια, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδουργικὸς, qui ad χλαμυδουργὸν pertinet.

Χρυσεργια, boni operis actio, vel bonum opus. Suid.

Χρυσουργὸς, aurifex. ex lib. Sap.

Χρυσουργεω, ῶ, aurum tracto & elaboro.

Ω'μουργὸς, (q.d. ὠμεργὸς) qui crudelia patrat, immanis, atrox, crudelis, sævus, vel etiam qui crudelia patrare cupit. Hesych.

Composita ex ἐργω, ἡ velex ἐργον.

Γλωσσαργὸς, ὁ, ἡ ἢ, garrulus, loquacula, loquax, linguax, nugo, πολυλογος. Hesych.

Γλωσσαργια, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Eustath. exp. linguæ ignavia.

Λήθαργος, qui citò obliviscitur alicujus rei, qui citò oblivisci solet. Dicuntur & equi λήθαργοι, qui natura tardi sunt, ac calcaribus citò obliviscuntur. ¶ Item λήθαργος, somnus

δαιρία, morbus est, quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis penè dormiendi necessitas. Cels. l. 3. c. 20.

Ληθαργέω, qui eo morbo laborat, veternosus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro, inexcitabili somno oppressus sum.

Ελληθαργητός, qui facile labitur in lethargum.

Αἰγιτάχης, velox, celer, ἀργός. Suid.

Ἀστραγίζειν, festinare, celeri gradu proficisci. Aristoph. in Pace. ubi schol. derivat παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

Ἀστραγισμός, ῦ, ὁ, rapidus cursus aut fuga. Item, saltus, seu saltus lascivi, ut scribit idem schol. Aristoph.

Ἀπολαστραγίζειν, celeri gradu à foribus se protripere. Aristoph. in Nub. ubi schol. νῦν dici januam scribit. Exponit etiam ἀπελαύνειν.

Πέδηραγος, celeres pedes habenas, πόδας ἀργὸς, seu πόδας ὠκὺς, Eustat. Vide & in Αἰγὸς, i. albus.

Compositā ab ἐργάζομαι.

Ἀργάστας, ου, ὁ ᾗ, inultus, inelaboratus, rudis. Luc. γλῶ ἄλλος ἔσω ἀδάμαστον. Item qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. l. 5. εἰκόνα ἡλίου ἀργάστου ἔσναι Δήλιοι.

Ἀπεργάζομαι, efficio. Plato in Tim. ὧν ἐξ ἁπάντων ἀπεργάζόμενος σῶμα ἕκαστον. Cicero interpr. unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam facio seu conficio, fingo: ut οἱ ἀπεργαζόμενοι ἐδώλια. Xen. ¶ Interdum pass. signif. ut ἀπείργασο τέλεως. Plut. effectus erat omninò, absolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. πλεονάζειν ἀπεργασία, absolutio.

Ἀπεργαστικός, idem quod ἐργαστικός.

Decomp. Ἐναπεργάζομαι, facio seu efficio in: ut apud Isocr. in Areop. τοσοῦτον ἐπέλιπον φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσατο, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incusserunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam operam accommodo, actioni subservio, ut fabularum actores scriptoresve συναπεργάζειν dicuntur, quum gestu, habitu, totaque actione rem, quæ scribitur, ita referunt, & imitatione repræsentant, ut hæc subjecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur. Aristot. in poëtica: δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνεστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα τοῖς ὑπ' ὄψιν τιθεμένοις, ubi tamen interpr. eloquutione constituere. Ibidem, ὅσα δ' ἐν ταῖς κινήσεσι συναπεργαζόμεθα πρᾶξιν.

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et διεργάζομαι γλῶ, colo terram, subigo. Theophr. & διεργασθὲν γῆ, culta terra. Item corrumpo, vitio. Bud. ex Paulania. Et pass. διεργασθὲν αὖ τὰ Περσῶν πράγματα, ex Herodoto, actum fuisse de rebus Persarum. ¶ Item interficio. Plutarch. de Lucret. ἑαυτὸν διεργασάμενον.

Decomp. Α'διέργαστος, ου, ὁ ᾗ, inelaboratus. Isocr. ad Phil. ἐγὼ δ' ἅπερ τότ' ἦσθον ᾗ παιδάριον ἀδιέργαστον, inexplicatum, absolutum, difficilem.

Περιεργάζομαι, antè elaboro. Item pass. γλῶσσα περιεργάζεται, apud Aristot.

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐργάζομαι, facio in: ut ὅσα γάζαν γλῶσσαν τοῦ σώματος, facere linguam in ore. Sæpe exp. ingenero. Plutarch. τῶν δ' ἀδυνάτων ἐπιθυμίαι ἐργάζεται ᾗ πλάνας φαντασίας, ingerat, efficit. Idem in Numa, ἐπιεικέστατα παιδεία τοῦ διαδέχειν ἀνωμάλους. Apud eundem in Lycurgo, itemque Polyb. ἐπιγάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

Ἐξεργάζομαι, perficio, absolvo, effectum reddo. Xen. Exp. perpetro. apud Paul. uiam de Atreo, ἀλλὰ δεῖ Θυέστ παιδων σφαγὰς τε φόνιμόν δεῖπνα ἐξεργάσασθαι. Item evertо, destruo, occido. Bud. ex Herodoto. Passive etiam sæpè sumitur: ut ἐξειργάσθαι ὑπὸ Αἰμιλίου, Plutarch. in Numa. Sic τεθεμελιασμένον, Sophocl. in Ajace. Item ἐξειργάσμεθα, actum est de nobis, periimus, ex Euripide.

Ἐξεργασμένος, perfectè, ad amussim.

Ἐξεργασία, absolutio. Fab. l. 8. c. 3. de ornātu loquens, ἐξεργασία est in efficiendo opere propositō: cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejusdem, & cumulus ex abundanti. Ἐξεργαστικός, ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας, ex Macc. 2. effectio rei.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι, (q.d. superefficio) effectum opus expolio. Item absolvo. Basil. Item efficio. Demosth.

Ἐπεξεργασία, operis consummatio & expolitio. De qua voce vide in ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστικός, cum quadam operis expolitione: unde ἐπεξεργαστικώτερον, exponitur apud Basilium exactius, perfectius.

Περιεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, insuper expolio, exactissimè tracto. Περιεπεξεργασία, apud Rhetores, expolitio secunda.

Ῥᾳδιέργαστος, colo, aro, subigo. Luc. τεττιγὸν τὸν ἀεὶ φιλοπόνως ἐφαμαξεύοντα. Ab Æschine autem ponit Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem scribit sibi videri Platonem uti verbo ἐῤῥᾳδιέργασθαι pro plus æquo arare, plus agro suo arare, & ejus terminos egredi. Affert præterea ex Paulania pro sculpere, seu in summo fastigio laborare. & ἐῤῥιεργασμένον, pro affabrefacto. Apud Nazianz. ἐῤῥᾳδιούργηται τὸ πλάσμα, exp. exerceat talentum.

Ἐῤῥᾳδία, jus arandi inter se, communio culturæ inter duos populos. Item aratio quæ fit ultra terminos. Vide Platonem apud Bud. Et simpliciter pro aratione seu cultura (ἔστι ἐῤῥᾳδίαν ἔχομαι, pro aro, colo) apud Thucyd. lib. 1. ὁπλιτικὸν ἐπέτρεπον Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τὴν ἐσχάτην, objicentes Megarensibus culturam agri sacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago. Xen. Apud Platonem accipitur & pro, subjicio mihi, item supero: unde & Thucyd. κατεργάσασθαι & χρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργασο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, gens à Cyro subacta erat. Item conficio, i. concoquo. Bud ex Theophr. Item conficio, i. consumo, profligo, & interficio. Herodian. 3. ἐκ βραδίου κατεργασθῆναι τὸ στράτευμα τὸ τῆς πειθοῦς. Item pro simplici ἐργάζομαι: ut Andocides 21. ὅσοι σφετέρῳ βουλήσει καλὸν τὸν πόλεμον κατεργάζονται. Et κατεργάσασθαι γῆν. Theophr. terra culta.

Κατέργασία, confectio, item opificium. Bud. Et κατέργασία γῆς, Theophr. aratio, subactio. Item κατεργασία ποροῦς, concoctio.

Decomp. Α'κατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis. Dion. Longin.

Δυσκατέργαστος, qui non facilè confici seu effici potest. Xen. apomn. 4.

Ὑπεξεργάζομαι, qui facilè confici seu effici potest, effectu facilis. Aristot. rhet. l. 1. Interdum, superatu facilis. Ἀεὶ γὰρ dicitur διακατεργάζεσθαι, terra quæ facilè subigitur. Item concoctu facilis.

Συγκατεργάζομαι, una confacio, adjuvo in conficiendo seu efficiendo: ut συγκατεργάζεσθαι σοι τὸν ἔρωτα. ex Herodot. te adjuvo ad regnum occupandum.

Προεργάζομαι, vide supra in ἀδιέργαστος.

Περιεργάζομαι, priùs seu antè conficio. Thucyd. l. 8.

Προσεργάζομαι, præterea facio seu efficio, aliquid operis adde.

Συνεργάζομαι, confacio, subigo, Bud. ex Theophr. ἐτέροις γαμήλιος λίθος, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non polit.

Τεκτεργάζομαι, clam facio, seu efficio, Plutarch. in Galb. Et pro φαρμακεύομαι, ut Xen. τῷ ἀνδρὶ τὸν ἄκρατον ἐτεκτεργάσω. quod alibi φαρμακεύσας. Et pro subigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo πᾶσι σκληρότερον τεκτεργάσθαι.

Περιτεκτεργάζομαι, (decomp.) antè efficio clam.

Περιεπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id quod subjecturi sumus: ut si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

Ἔργω, vide in Εἴργω. Ἔρδω, vide in Ῥάζω.

Ἔρκα, ἐρκῶν, vide in Εἶρξ.

Ἔρινθος, υ, ὁ, cicer. leguminis genus, de quo Bud. cor. & Gal. ¶ Item pudendum virile: ut tēstatur Aristoph. schol. in Acharn. πρόγονος αἰσχρὸς ἐν τοῖς ἔρινθος, itidemque in Ran.

Ἐρεβινθώδης, υ, ὁ ᾗ ἤ, cicerinus, è cicere factus. Ἐρεβινθώδη Διόνυσον, cicerinus Bacchus: proverb. apud Hesych. & Suid.

Ἐρεβινθίων, idem quod ἐρεβινθώδης.

Ἐρεβινθιάω, pro eodem: ut ἐρεβινθιᾶσιν μέλεσσι, Dioscor. magnitudo quanta est ciceris.

Ἐρεβινθώδης, ους, ὁ ᾗ ἤ, idem cum præcedentibus: ut ἡμῖν ὀδὼν φύοιεν, ex Theophr. hist. pl. l. 6. pro folio ciceris. Item ceri similis, ciceris speciem præ se ferens.

Ἔρεβος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ, seu caligo. Od. κ. Εἰς ἐρεβεῦς φῆσιν, Il. θ. Ἐξ ἐρεβέων ἔζοντο καὶ εἰσέτι νὺξ ἀΐδηος. Hesiod. in Theog. Ἐκ χάεος δ' ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο. ◆ Quidam ab ἔρα, i. terra: alii ab ἐρέβω (ἐρεβῶ) dictum putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρεβόθεν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris aut caligine. Ἐρεβώδης, τό, ὁ ᾗ ἤ, tenebrosus, profundus.

Ἐρεβεννός, ῆ, ὁ, tenebrosus, caliginosus. Il. χ. ἐρεβεννὸν ἀφικάνει. Et νὺξ ἐρεβεννή, apud Hesiod.

Ἐρεμνός, dici existimatur, quasi ἐρεβεννός, tenebrosus, caliginosus, niger. Il. δ. ἐρεμνὴν καπνοῦ δίνην. Eust. ἐρεμνὸν, σκοτεινόν. Sic, ἐρεμνὸν αἷμα, apud Soph. idem quod κελαινὸν Homer. Exponitur etiam terribilis, horrendus.

Ἔρεγμα, ἐρεγμός, vide in Ἐρείπω.

Ἐρεῖνω, vide in Εἴρω, i. dico.

Ἐρέθω, irrito, provoco, lacesso. Il. α. ὅταν μ' ἐρέθῃσθ' ἀνιηροῖς ἐπέεσσι, pro ἐρεθίζῃ. ◆ Eust. dicit ἐρέθειν esse ex ἔρις ἔριδος ἔριθος ἐρεθεινόν: alibi autem derivat ab ἔρα, i. εἰς μεγάλην ἀσχολίαν.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, idem quod ἐρέθω. Il. α. μή μ' ἐρεθίζετε. Eustat & Dioscor. & Synes. ep. 57.

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum, apud Athen. lib. 11. & Appian. Ἐρεθισμός, ῦ, ὁ, irritatio, provocatio. Hippocr. aphor. l. 1. Apud Dioscor. ἐρεθισμοὶ ἐστέρων, exp. intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστής, ῆ, ὁ, irritator, provocator. Ἐρεθιστικός, irritatorius, proritandi seu provocandi vim habens.

Compositā.

Ἀνερεθίζω, irrito, instigo, ad iram provoco.

Ἀνερεθίζομαι, irritor, instigor, ad iram provocor, seu incitor. Thuc. πάντ' ἦν τρόπῳ ἀπηλθεῖτο ἡ πόλις.

Διερεθίζω,

Διερεθίζω, irrito. Appian. Διερέθισμα, irritamentum.

Ἐξερεθίζω, irrito, prorito.

Ἐπερεθίζω, idem. Ἐπερεθισμός, ῦ, ὁ, irritatio, proritatio.

Εὐερέθιστος, facilè irritabilis, iracundus. ex Strab.

Κατερεθίζω, irrito, seu incito. Gaza de senect.

Ὑπερεθίζω, q.d. subirrito, aliquantum irrito.

Ἐρείδω, figo, firmo, fulcio. Eurip. ἐς γῆν δ' ἐρείσας ὄμμα. Ita Epigr. ἀπ' ἐμοῦ ἐρείδει ἐγχος. Apol. Arg. 1. ἐπὶ γθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. Interdum accipitur neutraliter pro incumbere seu decumbere, itemque pro ingruere. Gal. ad Glauc. l. 1. εἷς δ' ὅλης ἀνυπὸς ἐστὶν ἐπὶ τὸ ἀλγημα πυδάλιος, ἢ κατὰ πηγὰς ἢ μυελῶν ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νόμος ὁπὶ τῷ γάμῳ ἐρείσαντ ἄμα ζῆλη. Idem in Crassō, πτοίαμα ἢ νόμος ᾗ φρονήσει μεμιγμένον ἐρείσαι αὐτῷ καὶ ἀμαθίας. ¶ Apud Aristoph. in equit. ἐρείδειν χρηστὸς, exp. ejaculari. ¶ Apud eundem in Concion. ζητῆσαι ἐρείδειν, expon. ὀχλεῖν, coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. & pro σωτῆμας π ποιεῖν. vide schol.

Ἐρείδομαι, interdum pro pedem figere, firmari, fistere se, ut inquit Bud. ex Greg. Particip. ἐρειδόμενος, innixus, nixus: ut Il. β. πὰ δ' ἄγ' ἐρειδόμενοι cui sceptro innixus. Apoll. Arg. 1. ἐρειδόμενον βάκτρῳ. Apud Hom. Il. π. ὃ δ' ὑπτιος οὐδὶ ἐρείδη, exp. stratus est.

Ἔρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. & columen, apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῆς Α'δωναίων.

Compositā.

Α'ντερείδω, contrà fulcio, vel ex adverso fulcio. Item obnitor: ut Bud. exp. apud Luc. ᾗ ὁπὶ πράγμαλον ὠθίζετ ◆ Ἐγὼ δ' ὄμως ἀντεξαίνοντες ἠνώθιον ἀντερείδομεν. Est etiam renitor, non cedo: ut quæ præ duritie non cedunt tactui, Xen. Pæd. 8. ἅπερ μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάκτυλον, ἀλλ' ὑπείκοντα εἰ τύπτοιτο. Apud Plut. αὐτερείδει τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris resistit.

Ἀντέρεισμα, & ἀντέρεισις, renixus, obnixa firmitas.

Ἀντηρίς, ίδος, ἡ, lignum vel pila structuram inclinatam fulciens: tibicen. Item ἀντηρίδες, structuræ lapideæ, ædificia editiora utrinque fulcientes. Thuc. Habetur & ἀντηρὶς ac ἀντήρεις, ἐσ Θ, apud Eust. Et ἀντήρης πληγὴ, plaga quæ alicui infligitur firmata manu adversus eum. Vide & comp. ab Ἔρεισα.

Α'ντερείδω, vel ἀντερείδομαι, firmiter figo: ut ἀντερείδω τῷ βάσιν. Item firmiter adigo, infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. εἰς ἓν ἀντερειδόμενοι σῶμα πληγὰς ποιοῦντες. Item ἀντερείδομαι, incumbo; innitor. Synes. de insomn. ᾗ τὸ τὰς δικτύλας κρούειν εἰς ἃ βούλοιτο ἀντερείδῃ. Metaph. Polyb. ἀντερείδοντο ὑπὸ τὰς τελευταίας συνθήκας. incumbebant in fœdera, in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. ἀντερείσασ ᾗ βίον, effundere vitam & projicere.

Α'νάρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. Ἐπαναπερείδομαι idem ferè quod ἐπαποκλίνω.

Ἐπαναπερείδω sic dicitur ut ἀνερείδω.

Ἐπαπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Περιπαναπερείδομαι, aff. pro annitor.

Συναπερείδω, impingo, infligo: ut σωμάτων ἀπείρατος ὑπὸ ᾗ Καίσαρος πλῆ ἀσυδοίαν, ex Plut. in Cic.

Συναπαπερείδω, unà & simul impingo.

Διερείδω, infigo. Διερείδομαι, innitor. Eurip.

Ἐπερείδω, impingo, infligo, validè firmo & impingo, seu imprimo. Iliad. π. ἀπείρων δ' ἴν ἀπλῆστον.

Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. πᾶν δ' ἐπέρειδε ἐπερειδόμενος, activè.

Ἐπέρεισμα, infixio.

Ἐπέρεισις, illisus: ut ἐπέρεισις ὀπίσω ἐπέρεισις. Dioscor. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus & incubitu in rem intelligibilem & quasi impressione, apud Themist.

Decomp. Συνεπερείδω, simul infigo, &c.

Καταπερείδω, exp. superimpono.

Περιπερείδω, affigo, allido: allido, ut telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio. Bud. ex Polyb.

Συνερείδομαι, infigor: ut Eurip. χάλκεος δαιμοσὶς σωμερειδόντες, infixi manus vinculis, i. habentes manus infixas.

Σωερεισιδὲς, suo nixu se continens. Plut.

Ὑπερείδω, suffulcio, fulcio, sustineo: ut ὑπερείδων ὠρορῖμ κίον, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animum addo timenti, & eum recreo. B. ex Herodiano.

Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Ὑπέρεισις, idem.

Ὑπερεισικὸς, (q.d. fultorius) ad fulciendum seu sustentandum aptus: ut ὑπερεισικὴ βακτηρία, ex Greg.

Ἔρεμνός, vide in Ἔρεβος.

Ἐρεμνόω, tenebrosum reddo, caligine obduco. Ἐρεμνότης, caligo, tenebræ.

Ἐρεμνοφανὴς, tenebrosus, caliginosus.

Ἐρεμνοχίτων, tenebrosa tunica indutus.

Ἐρεμνοχρώς, tenebrosi coloris.

Ἐρέσσω, remigo. Od. ι. & μ. οἱ ἔρεσσον ἐρετμοῖσι. Et passivum ἐρεσσόμενοι ἀνὰ ἄγρὰ, apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδε, apud Euripid. impellens pedem, seu movens. Et ἐρέσσων ἀκοντίδας, minas jactans, & ἐρέσσε πτερυγὶς. ex Eurip. alis remigat, i. volat.

Ἐρεσσία, ἡ, remigatio: πομπαῖα. Dicitur tamen potiùs ὑπερεσσία: ut apud Hom. Od. λ. & μ. & Polyb. l. 16. Et metaph. apud Eurip. ὑπερεσσία πτερῶν, remigium alarum.

Ἐρέτης, υ, ὁ, remex. Od. α. & Plut.

Ἐρετικὸς ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi. Plat.

Ἐρέτμος, ὁ, & ἐρῆμος, τὸ, remus. Hom. Od. λ. Od. μ.

Ἐρετμόω, ῶ, remis instruo, item remigo. Nonn. σὺν ἔγχεσι ἐρετμώσας.

Composita: ac primùm ex ἐρέσσω.

Διερέσσω, à quo irregulariter Διήρεσα, Od. ξ. χερσὶ Διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sim.

Πεζεπέλω, remigo. Hesych. & Suid.

Προερέσσω, remigando promoveo, seu subduco. Hom.

Συνερέσσω, simul remigo.

Composita ex ἐερσίαι.

Δυσερεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta. Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Παρεξερεσία, q. d. pars navis, quæ est extra remigationem, i. in qua non remigatur, quasi παρεξ τὴ ἐερσίας. Thuc.

Περιξερεσία, navis pars, in qua remigatur Suid.

Τ' πέρισσον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesych. & Thucyd. in l. 2.

Τ' πεντεσίας, eidem Thucydidi sunt naves administræ earum quæ armatos portant: eæ etiam servitia earum, inquit Bud. addens Arrianum videri accipere pro remigibus, quod & signum ναυηγεσίαν significare apud Demosthenem ait. Sed ναυηγεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, & pro opera quæ navatur quapiam in re. Synes. epist. 145. ναῦκλη ἢ τὴν ναυηγεσίαν ἀνυπερθέτ@.

Composita ab ἐρέτης.

Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipsemet remigat. Thuc.

Μονερέτης, solus remex. in Epigr.

Τ' πρέτης, ου, ὁ, minister, famulus. Et fœm. ναυρέτης, ιδ@. ἡ, ministra. Xen. Pæd. 2. Aristot. Pol. 1. Interdum ναυρέτης est minister publicus, apparitor, Xen. Hell. 2.

Τ' πρετικὸς, famularis, servilis. Xen. Pæd. 2. Τ' πρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant.

Τ' πρετέω, ῶ, ministro, inservio, operam navo alicui. Dem. pro cor. ναυρεσίειν τοῖς ἐπιτοιμβίοις. Item cum dat. & accus. Xenoph. Pæd. 4. οὐ ἥμαρτεν ἀντὶ τούτων ναυρετήσεις. Budæus ab Isocr. accipi ait pro, obsequor seu impendo obsequium. Idem apud Aristot. eth 8 ᾧ οὔτε νέον) φαύλων, οὔθ' ὑπηρέτων παῖτα, exp. non obsequuntur amicis in talibus. A' Thucydide etiam pro suppeditare seu subministrare sumi ait.

Τ' πηρέτημαι, mihi ministratur. Activè quoque interdum: ut Xen. Hell. 5. οἵτε ἐκείνῳ πάντα ναυρετήσαι ὅσων ἂν δέηται.

Τ' πήρτημα, ministerium. Plat. Budæus apud Antiph. ait esse ministerium, i. functionem. Item obsequium.

Τ' πήρτησις, ministerium. Aristot. Rhet. 2.

Τ' πρετικὸς, q. d. ministratorius, i. ad ministrandum aptus, seu ad obeunda ministeria.

Decom. Α' ντυπρετέω, ῶ, vicissim operam navo, officium seu obsequium vicissim præsto. Aristot. ἀνθυπρετεῖν δεῖ τῷ χαριζομένῳ.

Ε' ξυπρετέω, ῶ, & ἐξυπρετῶμαι, in act. signif. pro simplici: ut Basil. ἐξυπρετικῶν τῷ κτίσαντι.

Α' νυπηρέτ@, ministris caret.

Composita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naves Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi sufficientes, vide Eustath.

Εἰκοσήρετμ@ ναῦς, navis habens viginti remos.

Ε' πήρετμοι, naves remis instructæ. Ε' πήρετμοι ἅπαξες, ad remigandum paratæ, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant.

Εὔηρετμ@, bonos habens remos, bonis remis instructus.

Ἰ' σήρετμ@, totidem seu æquales remos habens. Eurip. in Iphig. Λαδ κήρετμ@, navis, Euripidi albos habens remos.

Συνηρετμέω, unà remigare. Item metaphor. concorditer aliquid facere, concordare, convenire.

Φιλήρετμ@, studiosus remorum, i. rei nauticæ. Hom.

Alia composita, in ηρης definentia.

Α' λήρης, ες@, ὁ ἡ ἤ, ut apud Eurip. ἀλήρης πόντ@, qua remigant in mari.

Α' μφήρης, utrinque instructus remis, à cujus utraque parte remigari potest: ut ἀμφήρεις ναῦες. Metaph. ἀμφήρης σῦκα, utrinque comedens, vel utrinque instructum dentibus. ἀμφήρης ἀυλὸς, qui utraque manu teneri potest.

Α' μφηκικὸν ἀκάτιον, ambire me acatium, in quo unusquisque remex remis binis remigat. Thuc.

Α' ντήρης πλοῖαι, apud Sophoc. in Electra, sunt, qui dictas putent sumpta metaphora à remigibus æquali connixu navem impellentibus. Vide & comp. ab ἐρέσσω. Ἀντήρης exp. etiam, qui juxta alium remigem sedet & remigat: contendens remigando.

Δίηρης, ες, ἡ, subaudi ναῦς, (vel δίηρες πλοῖον) biremis, navis, quæ binis remis agitur.

Sic τειήρης, triremis. Τεμεικὸς, ad triremem pertinens. Et τεμείτης remex triremis. Plut. in Themist. Apud Thuc. autem τεμείτης triremibus advecti. Et τὸ τεμεικὸν ex Aristotel. pro multitudine navali. Sic dicitur τετρήρης, quadriremis.

Πεντήρης, quinqueremis.

Ἑξήρης, navis sex ordinum. Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, ἐνδεκήρης, δωδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, πεντεκαιεικοσήρης, τεσσαρακοντήρης, τριακοντήρης, navis sep. tem ordinum, octo, novem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ε' νήρης, navis remigio instructa. Plut. in Bruto.

Ε' πήρης, uniremis. Pachym.

Ε' πήρης, ες@, ὁ ἡ ἤ, paratus & instructus propriè ad remigationem: unde navigium dicitur ἐπήρες, apud Suid. it idem ἐπήρες πλοῖον, apud Arrianum.

Ἐπήρεσις, remigationi aptus & accómodus: ut δίκροτος ἐρετμὸς, Luc. & Hom. δίκροτα σκάφη. Plut. naves expeditæ & quasi veriatiles.

Κερπήρης, pro ὀκτήρης: ut κερπῆρες πλοῖοι. Herod. in Urania, navis structa & parata.

Κωπήρης, ut κωπῆρες πλοῖοι, Thuc. l. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium. Item nauta remum tenens κωπήρης dicitur, Alciphr.

Μονῆρες πλοῖον, navigium quod unicum habebat per transtra & sedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, solitarius, solivagus, vidè in Μόν@.

Ποδήρης ναῦς, dicitur ἡ ἐρεσσομένη ποσὶν, i. κώπαις. Eustat. & Hesych. Vide & in comp. ex Ἄ'ρω.

Ο' μπάριον, quomodo huc pertineat, vide in Ο' μπ@.

Alia composita, in ορ@ definentia.

Εἰκόσορ@ ναῦς, navis quæ viginti remis agitur. Sic τειακόντορ@, quæ triginta, πεντηκόντορ@, quæ quinquaginta, vide Bayf.

Ε' ΡΕΣΧΕΛΙ'Ω, ῶ, f. ίσω, cavillor, scommatare illudo, aut etiam scommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phædro, ἐπαίδευσας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σοι τ' παιδικὼν ἐπεκαλέσθμεν ἐρεσχελῆσαι, sèriò contendis & enixè, ô Phædre: quoniam tuos amores compellavi, te ludificans, te deludens, & joco irritans. Et Luc. ἐρεσχελῆσαι βουλόμενοι αὐτὸν ᾗ θεμιστόν. ¶ Item contendo & rixor, apud Herodot. ut testatur idem Bud.

Ἐρεσχελία, cavillis & verbis ludificatoriis ac territantibus impetor Greg. ἄνεστα ἐρεσχελεῖ) πρὸς τὴν βιλουθὶν πάντες.

Ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio, contentiosa disputatio. Greg. ἡ ἀεὶ πᾶσα ἐρεσχελία.

Ἐρέτης, ἐρετμὸς, vide in Ἐρέσσω.

Ε' Ρ Ε Τ' Τ Ω: F. δίξω, Aor. 2. ἤραρον, recto. Sic & passiv. interdum, ut δυσῶδες ἐράδησε. Alexan. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐράδησε φωνὴν (q. d. ructare vocem) emittere vocem. Flavii quoque dicuntur in mare ἐράδησε, undas suas in mare devolvere, quasi eructando & evomendo. ¶ Eustathius indicat ἐράδησε esse etiam, τὸ κατὰ βίας ἀναπαῦσαι πνεῦμα, ut ἤραρεν ἀκλαδῶς ὁ ἐν πύρῳ@. unde est dictum πῶς ἐρεύγεται ὁ γυμνὸς. Iliad. σ.

Ἐράδησις, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.

Ἐρᾰδητικὸς, ικ@, ὁ ἡ ή, ructus movens: ut ἐράδητικὸν πάνυ, ructatrix herba, πνεῦμα ἐράδητικὸν, spiritus ructuosus.

Ἐράδικτος, idem. Dioscor.

Ἐρύγμιος, ructatio. Aristot.

Ἐρύγματώδης, rursus movens: ut ἐρυγματώδης νόσ@. Hippocr. morbus ructuum effectivus & flatuosus.

Ἐρυγῶ, idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμηλ@, pro ἐρύγηλ@, per pleonasmum τῆ μ. unde Iliad. σ. ταῦτα ἐρύγμηλον, graviter boantem.

Ἐρυγγάνω, idem quod ἐράδησε, seu ἐράδημαι, ructo: hisque usitatius in prosa.

Ἐρυγμαίνω, eructo. Hesych.

Composita.

Α' νεράδησε, vel ἀνερράδημαι, eructo, propriè, sursum eructo. De fluviis interdum dicitur, metaphoricè pro emitto quasi eructando. Apoll. Arg. 2. ἀνερράδηκε δὲ ἕλα Σάλμων.

Α' ναράδησε, & Α' ναερράδημαι, idem.

Ε' νεράδησε, eructo in, ructo. Aristoph. in Vesp. Τυφῶ πέμπουσ' ἀρπυιὰς ἐνέπνευσ'.

Ε' ξεράδησε, eructo, ructu effundo.

Ε' ξέρευγμα, τὸ, id quod ructu ejectum est, id quod eructatum est.

Κατερεύγομαι, eructo in, seu ructu effundo aut efflo in. Aristoph. in Vesp.

Ο' ξυερυγμία, ἡ, acidus ructus, qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocr. in Aphor. l. 6.

Ο' ξυερυγμώδης, qui acidum ructum emittit, qui acidum ructat. Hippocrat.

Ο' ξυερύγμιος, ῶ, acidum ructo. Dioscor.

Decomp. Κερμωνοξυερυγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui cepas ederint. Aristoph. in Pace, ὄζει κρομμυοξυερυγμίας.

Προσεράδησε adructo: vel cum ructu afflo. Iliad. ο, v. 620. πλήμμυρα περσεράδησε πόντῳ. Et apud Arh. in. l. 6.

Ε' ΡΕΤΘΟΣ, ες@, τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui rubescunt.

Ἐράδης, ες@, ὁ ἡ ή, ruber.

Ἐράδανος, poët. rubicundus, ruber.

Ἐράδοδάνον, herba, quæ Lat. rubia, de qua vide Dioscor.

Ἐράδ-

Ἐράδόδανον, alia herba & diversa à superiore: de qua vide Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 14 & l. 6. c. 1

Ἐράδάω, rubesfacio: ut Il. λ. αἵματι γαῖαν ἐράδηνον. Ἐράδόμαι, rubesco, rubesco.

Ἐράδιάω, ῶ, rubefio, rubesco. Item rubeo, sum ruber. Nonn. ὕδατ@ οἰνοδένδρεα ἐράδιόωντι καλύψῃ. Item erubesco. Hesych.

Ἐρύθημα, ατ@, τὸ (amisso ε) rubor. Thuc. l. 2. ἀπὸ ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα. Item verecundia. Item radix quæ ἐράδόδανον etiam, & ἐρυθόδανον.

Ἐρυθανέω, idem quod ἐράδάω, rubefacio. Ἐρυθαίνομαι, rubefio. Il. φ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρύθρός, (amisso itidem ε, & assumpto ρ) ruber: ut οἶν@ ἐρυθρὸς, & γένκτρ ἐρυθρὸν. Hom. & ἐρυθρὰ θάλασσα. Item frutex qui & ῥὰς. vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐράδόδανον. Unde ἁρυθροδανωμέν@, rubefactus & quasi rubia tinctus.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber. Aristot. in præd.

Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ἐρυθραίνομαι, rubefio. Herodian. 5. ᾧ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθριάω, (neutr.) erubesco, rubore suffundor. Plat. de rep. l. 1. πότε γὰρ ἐγὼ Θρασυμάχου ἐρυθρίαντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ καὶν ἅπαξ λόγων ἐρυθριάσωσι.

Ἐρυθραῖ@, interdum pro ἐρυθρὸς, ut ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης, Dionys. Alex. Et ἐρυθραῖ@ κάλαμ@, ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta rubrum mare nascatur, vel quòd ruber sit. Ἐρυθραῖ@ λίθ@, in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρύθρινον, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18.

Ἐρυθρὸς, vel ἐρυθροειδὲς, tunica testium & vaforum spermaticorum, ubi extra ventrem procedere: quia ruber.

Ἐρυθρίδ@, ὁ, ἡ, (alii ἐρυθρίτ@) rubellio, apud Aristot. hist. an. 4

Ἐρυθρίνον, sive ἐρυθραῖκὸν, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Dioscor. l. 3. c. 144.

Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo superveniens plantis & fructibus, maximeque segetibus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Ἐρυσιώδης. rubiginosus, rubigini similis, vel rubigini obnoxius: qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιῶδ@, ὦ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophrast.

Ἐρυσιῶμαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr. hist. plant. lib. 3. c. 17.

Ἐρυσίπελας, vide in comp. ex Πέλας.

Composita.

Α' περυθριαίω, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph. in Nub. ἀπερυθριᾶτε γε μᾶλλον ἢ σχεῖν παράγματα, impudentia uti. Α' περυθρίασμ@ν, quod impudenter factum dictúmve est.

Α' περυθριασμένως, impudenter. deposito pudore, perfricta fronte.

Α' περυσκέω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine consumo: unde pass. ἀπερυσκέσθαι, exp. rubigine sentit.

Δίερυθρ@, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ε' νερυθρὸς, ruber. Ε' νερυθρόω, rubeo.

Ε' ξέρυθρ@, vale ruber. Gal.

Κατερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.

Λαυκέρυθρ@, alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Arist.

Ποικιλέρυθρ@, μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus. Athen. l. 7.

Τ' περυθρ@, subruber, aliquantùm ruber. Eustath.

Τ' ῥυθρὸς, idem.

Τ' περυθριάω, subrubesco. Aristoph.

Ε' ΡΕΤΝΑ' Ω, ῶ, Put. ήσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor, perscrutor, inquiro. Il. σ. μετ' αὖθις ἴχνι' ἐρεύνων ἦλθε δι' ὀδμῆς ἐξιόεσσ. Xen. Pæd. 1. κελεύσας ἐρευνῆσαι. ✤ Eustath. vult ab ἐ. ῥέω deduci, ut ex ῥέω primùm fiat ἐρεύω, per epenthesin τῆ υ, (ut ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τῆ ν, ἐρευνῶ, sicut ex ἴκω ἱκνῶ, & οἴχω ex οἰχνῶ.

Ἐρευνητὴς, ῦ, ὁ, & Ἐρευνητὴρ, ῆρ@, ὁ, scrutator. Nonn.

Ἔρευνα, ἡ, indagatio, scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθ' ἧδ' οἰκίαν, perscrutari domos. Aristot. Oecon. 2.

Composita.

Α' νερευνάω, ῶ, pervestigo, perscrutor. Α' νερευνῶμαι, pro eodem.

Διερευνάω, ῶ, idem. Appian. bell. civ. l. 5. φρουρῶν δ' αὐτὸ πυκνὸς τοῦ ἰωχῆς τ' ὀλολυγῆς διηρεύνων. Dicitur & διερευνῶμαι activa significatione: ut τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶ), Greg. de homine.

Διερευνητὴς, perscrutator, indagator.

Decomp. Α' διερεύνητ@, impervestigatus, non pervestigatus, Philo de mundo, οὔτε ὑπὲρ ἀδιερεύνητον ἀποπλεύσεσθ'). Α' Bud. exp. non exploratus, non excussus, apud Plut. in Dione. Interdum, non pervestigabilis, impervestigabilis, inscrutabilis.

Α' διερευνὴς, pro eodem.

Δυσδιερεύνητ@, investigatu difficilis.

Περιηγερυνάω, ῶ, ante perscrutor, & pervestigo.

Δυσερεύνητ@, ὑ, ὁ ἡ ή, cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest.

Ε' ξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω. 1. Pet. c. 1.

Ε' ξερεύνησις, perscrutatio, indagatio.

Ε' ξερευνητὴς, perscrutator, indagator. Eurip. Decomp. Α' νεξερεύνητ@, inscrutabilis. Rom. 11.

Διεξερευνάω, & διεξερευνάομαι, ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago seu rimor. Plat. de leg. διεξερευνήσθαι χρὴ ἔσω.

Δυστερεύνητ@, investigatu difficilis.

Περιερευνάω, ῶ, priùs indago seu vestigo, priùs scrutor.

Προερευνῶμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 5. πῶς ἂν πρῶτα ταῦτα σοφιζοίμεθ'.

Τέρεν@, & Κυβερνάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ε' Ρ Ε' Φ Ω. F. ψω, tego, contego, tectum impono. Dem. ὅπερ ἐστὶ τὸ οἰκίαν τοῖς ἐν Μακεδονίᾳ ξύλοις.

Ε' ρε' ψις, εως, ἡ, q. d. tectura, i. ipse tegendi actus: ut ῥᾴων ἡ ἐρέψασ. Interdum & tectum: ut apud Plut. in Pericle & Theophr. hist. 5. c. 7. 1.

Ε' ρέψιμ@, ut ἐρέσιμ@ ὕλη. Theophr. materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμα ξύλα. Ἐρέψιμον, herba quædam. Suid.

Ο' ροφὴ, ῆς, ἡ, tectum, camera. Thuc. l. 1. τῶν οἰκημάτων τὴν ὄροφον ἀφέλον, domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. υ. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Aristot.

Οἰοφίας, ου, ὁ, ut ὑοφίαι μύες ᾗ ὄροφες, qui in camera seu tecto latibula habent.

Οἰοφόω, ῶ, F. ώσω, concamero, contigno. Plutar. in Apophth. Lac. οἰκίαν τετραγώνοις ὠοφωμένην δοκοῖς.

Οἰόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. Athen.

Οἰοφωτὸς, idem.

Οἰοφανὸς, Ἐρέσσ@ς, & Οἰορνὴ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Α' μφηρεφὴς, ές@, ὁ ἡ ή, circumquaque tectus vel circumcirca, vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ, Il. α.

Α' νηρεφὴς, tecto carens, apud Apollon. ἀνηρεφὲ@ πῆν. Exponitur etiam, altè tectus.

Ε' πηρέφω, tego, tectum impono. Il. α. εἰ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν (ἐρέψα.

Ε' πηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus. Apoll. Arg. 2.

Κατερέφω, idem quod ἐρέφω.

Κατερρόμει, tegor. Apoll. Arg. 2. χαλκείῃ κατερρέμεν ᾗ ὄρεϊ ἐν ἀήρ.

Et apud Aristoph. in Vesp. dicitur de testudinibus, οἷς εὖ κατερρέμεθ', quàm benè tectæ estis, seu coopertæ!

Κατηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφὴς. Od. ρ. καὶ κατηρεφὲς. Dicitur verò κατηρεφὲς κῦμα, unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, petrosus. Euripid. in Cyclop. & in Ione.

Σκιηρεφὴς, tectus umbra spissa tanquam tecto, umbrosus, opacus. Luc. in Anach. ἐν τῷ σκιηρεφεῖ ἑστῶτ@, sumus in opaco vel in umbra.

Σκιηρεφὴς, ῶ, opaco, inumbro. Theophr.

Τ' ψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poëticè ὑ' ψηρεφὲς δῶ, seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa pro ὑ' ψηρεφὲς. Sic & ὑ' ψηρεφὴς πάρ, Aristoph.

Composita ex ὄροφ@ seu ὄροφ@.

Αὐτόροφ@, ὁ ἡ ή, tectum ex seipso habens seipsum contegens.

Δίοροφ@, duplici tecto instructus, duplicem concameration em vel contignationem habens.

Ο' μοιόροφ@, ὁ ἡ ή, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παροροφὶς, ἰδ@, ἡ, quod est inter ὄροφον ᾗ τοῖχον, ut tradit Poll. l. 1

Πεντόροφ@, habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυόροφ@, multas concamerationes seu cõtignationes habens.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero. Luc.

Τετρόροφ@, quatuor habens concamerationes seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta.

Τ' προόροφ@, qui supra tectum seu cameram est.

Τ' πόροφ@, qui sub tecto seu camera est: ut ὑποροφεῖα μέλαθρα, pars ea domus, quæ sub tecto est. Apud Eurip. in Phœniss.

Τ' πορόφιον, qui sub tecto seu camera est: ut ὑποροφεῖα φάλαγγες, sive ἀράχναι, ædes quæ sub tecto sunt, i. inferior domus pars, apud Mosch. idyll. 2.

Τ' ψόροφ@, altam cameram seu concamerationem habens. Od. ε.

Χρυσόροφ@, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus, apud Luc. & Poll. l. 7. c. 24.

Ἐρῶ, vide in Ἐ'ρω dico.

Ε' Ρ Η Μ Ο Σ, ὑ, ὁ, desertus, solus, solitarius, inhabitatus. Item incultus: ut νῆσ@ ἔρημ@. Od. γ. ἔρημ@ κἀν ἀγρῷ ἐ κἀν ἄστει Xen. Pæd. 3 Et ἔρημον ὄρο'. Thuc. Item ἔρημα καὶ ἀπάνθρωπα τὰ Luc. in Cauc. Interdum cum genit. ut Xen. Pæd. 4. χώρα ἔρημος ἀνθρώπων ἐστί. ¶ Frequenter ἔρημ@ dicitur & homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem, apud Thucyd. Herodot. & Plutarch. Interdum cum genit. ut ἔρημ@ τῆ βοηθείας, apud Isocrat. vel ἔρημ@ βοηθείας, apud Plutar. Item destitutus, orbatus, carens. Itidem cum genit. ut Plat. in ep. ἔρημον δὴ ἀνδρῶν οἰ-

λων. Et ἔρημος Θεραπείας. Plutarch. in Cam. ἔρημος συμμάχων. Xen. Item incustoditus. Plut. in amat. narr. οἱ δὲ καταπλαγέντες ἐρήμους τὰς κόρης διαζωγροῦσι), i. incustoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους πύλας. schol. expon. ἀφυλάκτους. ¶ Ἔρημα sub. ὀλκὴ, vadimonium desertum, ἐρήμου ἁλόντος, Dem. indictæ causa damnare. ¶ Ἔρημος pro unico & singulari, apud Plat. in Tim. ἔστιν οὖν ἅπερ μόνον, ἕνεκεν κατέκτησεν.

Ἐρημόω, ῶ, F. ώσω, desertum reddo, desolo, vasto. Thuc. l. 5. ἐρημώσαντες Σωφαίους. Item cum genit. destituo, privo, orbo. Plut.

Ἐρημώμα, desolor, vastor. Thuc. l. 1. Item cum genit. privor, orbor, destituor. Aristot. & Herodot.

Ἐρήμωσις, desolatio, vastatio. Item destitutio, privatio.

Ἐρημωτής, desolator, vastator. Item qui destituit, qui privat.

Ἐρημία, ας, ἡ, desertus locus, solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθων ἐς οἶμον, ἄφατον εἰς ἐρημίαν. Cicero, ἐν ἐρημίᾳ βίον, interpr. in solitudine vitam agere. Item de eo qui destitutus est auxilio. Thuc. 1. ὑφ' οἷ δὲ ἐρημίαν ἄλλοις φοβούμενοι, i. quòd à suis destituantur seu deserantur. Item generaliter, penuria: ut ἐρημία χίλων. Xen. & ἐρημία νέων, apud Platonem, & ἐρημία τῶν Ἑλλήνων φονῆς. apud eund em: item ἐρημία διαδοχῆς, apud Plut.

Ἐρημικός, solitarius, solitariam vitam agens, in solitudine habitans. Greg. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocârunt ἐρημικὸν. Psal. 101.

Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti sunt ἐρημῖ), qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideò agebant.

Ἐρημαῖος, poët. idem quod ἔρημος: ut ἠπεῖρος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. privatus, orbatus. Epigr. 1. Βρέφεα πάντα λαχεῖν, ἐρημαῖον τοκήων. Οἰμωγῆν τε κλυφῆ Ὀρέστεω. Ἐρημάδε, ά, ὸν, ἡ, (itidem poet.) orbata: ut Epigr. 5. Φάων δ' ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.

Ἐρημάζω, deserta loca frequento, in solitudine ago. Lært. in Democr. ἐρημάζων ἐσίοτε ἐς τοὺς τόφους ἐνδιατρίβων.

Compositum.

A'φερημόω, ῶ, idem quod ἐρημόω.

A'φερημίωμαι, desolor, vastor. Item destituor, relinquor. Plat. & Plut.

Δυσέρημος, desertus, desolatus: vel difficilis ob solitudinem.

E'ξερημόω, ῶ, desolo, vasto. Plat. in epist. τὰς ἐξερημωμένας πόλεις κατοικίζων.

Πανέρημος, omninò desertus. Synes. epist. 4.

Φιλέρημος, amans solitudinis. in Epigr.

E' P H T T' Ω, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. Il. α. Η' ἐ χόλον παύσαμεν ἐρητύσαί τε θυμόν. Il. β. ἐρητύθη ἀϋτή, verbis compescere. Ἐρητύουσι, inhibeor, prohibeor, &c. Apoll. ἐρητύ σφιν ὁμιλεῖς, inhibeantur seu reprimebantur, quò minùs curarent.

Compositum.

A'περητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod.

Κατερητύω, detineo, retineo. Odyss. ι. Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

E'P I, particula in compositione tantùm usitata intendens & augens significationem eorum, quibuscum componitur, ut & ζε: ut in ἐρί' δυνος, ἐερικυδὴς, &c. ¶ Est & vocativus à nominativo ἔρις.

E'εγγαω, vide in Ἐρέικω.

Ἐρεδαίνω, ἐείζω, vide in E'εις.

E'P I Θ A'K H, ης, ἡ, erichace, eadem cum κέιριθος, de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 22. & l. 9. c. 40.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis de qua Aristot. de anim. l. 9. c. 49.

E'εἰθίω, ἔεις θος, vide in E'εις.

E'εικτός, ἐείκω, vide in Ἐρέικω.

E'P I N E O'Σ, sive ἐείνος, ῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus sylvestris. Athen. l. 3. τὸ δὲ ἔνδρον ἢ ἀχράς συκῆς, ἐξ ἧς τὸ ἐείνα, ἐείνος καὶ τὸ ἔρινον λέγω). Odyss. μ. Τῷ δ' ἐν ἐείνεος ὑψηλῆς μάχρης φύλλοισι πεθαλὼς. Sic Il. ζ. 433. Et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16. ὁ δ' ἐείνεος ὅυτε χραδαῖ, ὅυτε σφαλερίζει, οὔτε ῥαγεῖ, οὐδ' ὅτι σκωλικὸν) τοῖς βίβασι ἐμοῦσος. Plut. in Camillo, ἀφεῖσαν ἐείνεον μεγάλην, ascendentem caprificum excelsam. Et paulò pòst, τὸν δ' ἐείνεον καταῤῥήγνυον ὀνομάζουσι: nam sylvestrem ficum caprificum appellant. Item caprificus fructus. Soph. apud Athen. l. 3. πάντων δ' ἐείνου ἀχρεῖα ἀν' ἐς βράθον. Nic. in Alexiph. ὑπορραδίσκας ἐείνου. In hac tamen significe. usurpatur potiùs neutro genere ἐείνεον sive ἐείνου. ¶ E'είνη, est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib. 4. c. 29. quam Plin. erineon vocat lib. 23. c. 7.

E'είνη, sive ἐείνου, ῦ, ἡ, caprificus fructus, ficus sylvestris. Aristot. hist. an. l. 5. ὅταν ἐείνεον σῦκον φάγῃ, quum sylvestrem ficum ederit. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 13. κένωσίν τε τὴ ἐείνης μᾶλλον ἐπισπᾷ) ἢ πλῆσιν τὸν ὑπόν. Idem lib. 1. eiusdem operis c. 6. ἀπιπᾶς ἐείνας ἢ ἐσῦκα δὲ τέλος. Et hist pl. l. 4. c. 16. συμβαίνει δὲ τότε ἢ τὰ ἐείνεα ἀκαθαίρετον ἢ τὸν ὁλωθῆς.

E'είνος, ἀδ, dicitur & ipsum esse caprificus, vel ὄλωθος, apud Nic. in Ther. v. 854.

E'είνάζω, sive E'είναζω, caprificos admoveo. Theophr. de caus. plant. l. 2. c. 13. ἢ ἐείναζιν καὶ κείνοις ὅπως ἐπιμένωσι. Et paulò ante ὅσῳ ἔντοι ἐδ' ἐείναζέωσιν, ἀλλὰ ἢ πολῖται κυφὶ ἔπωσιν αἱ ἀνεῖναι, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admovent, verùm etiam quum vendunt, per præconium significant sese caprificorum culices non passas vendere.

E'είναμος, ου, ὁ, caprificatio. Theophr. ibid.

E'είνόω, ῶ, idem quod ἐείναζω, Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9.

Compositum.

A'πείναος, ου, caprificatæ adhibitæ non fuerunt. Suid. Dicuntur & σῦκα ἀπείναια, incaprificatæ fici: quæ à caprificulicibus intactæ sunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13. Proverbialiter autem ἀπείναος, dicitur de eo, qui non retinet quæ habet, sed amittit. Ab Hesych. exp. mollis & sterilis, seu infœcundus: metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Pro eodem dicitur & ἀπειλεαος.

Ἐξεινάζω, metaph. apud Athen. l. 3. ἄλλως ἐξεινάζεις λόγῳ. Ἀδικεινόδε, q.d. caprificus, alba: ficus species est. Hesych. & apud Athen. l. 3.

E'P I N N T'Σ, υος, ἡ, Erinnys, furia: dea infernalis peccatorum ultrix & pœnarum irrogatrix. Od. ο. Διὸς ἀκαλλῆτης Ἐρινύς. Apud Hom. ἐρινύες dicuntur συνεργοὶ. Od. ρ. & Il. ι. Apud Sophoc. Αἷ' ὧν Ἐ'ερινὺς τόδ' ἐκβλάστει ξένοις; an non Erinnys seu furia hunc cudit ensem? Aliquando Ἐ'ερινὺς dicitur qui vel quæ injuriam alicui illatam persequitur: ut Od. φ. Ἀλλ' ἤ τι πεῦσαι τῶνδε γ' ἐκ θεοῦ τ' ἐερινύος ἐσσί. Interdum etiam qui fecit: ut Odyss. λ. v. 278. Hesychius verò Ἐ'ερινύας exp. αἰμαχίας, respiciens fortasse ad locum Hesiodi qui est in Theog. v. 471.

E'ερινύειν, indignari, apud Soph. in Ajace.

E'ειον, ἐείδε, ἐείδοι, ἐειδόμενος, vide in Εἶδω.

E'ειπόν, vide in E'ρέπω.

E'P I Σ, ιδος, ἡ, contentio, concertatio. Xen. Pæd. 8. πᾶς ἴ τις ἀνὴρ ἐσθλὸς ἐν ἔριδος ἐστὶ μάλιστα. Item, ἔριδος ἢ ἐείδος ἢ φιλονεικίας ἐκ ἔλαττον. Interdum additur genitivus: ut ἔρις πολέμοιο. Il. β. μνησάσθω νῦν ἔριν πάντων ὅ μάχης, Xen. Pæd. 1. ¶ Fingitur ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab ἔρω, dictam volunt nonnulli grammatici, πρὸς τὸ ἔρις μάχλον εἶρον, i. συμπλέκειν.

E'ίζω, F. ίσω, contendo, concerto. Od. σ' ἐείζετον ἀλλήλοιν Χερσὶ μαχήσασθαι. Od. φ. Οἵ ῥα ἢ ἐξανέτειλαν ἐείζεσθαι ἐπὶ τέρμα. Od. ο. Δρησταὶ δ' ἐν ἀνὴρ μοι ἐείσεται βρητὸς ἀλλος. Plut. in Fabio, ἐείσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδόναι. contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. ἀλλήλοις ἐπὶ λόγων ἀμφισβητεῖν ὦμι, ἐείζειν δὲ μή, inter vos de rebus hujusmodi controverse mini, non concertetis. Apud Hom. ἐείζοι Α' ἐρεσθ' ἢ κἀμὸ, formæ venustâte cum Venere contendat. In lib. autem 3. Reg. 12. ἐείζητε τῷ σώματι Κυρίου, exasperaveritis os Domini.

E'είζομαι, dicitur pro ἐείζω. Il. ε. ὧ ὕ' ὑτις τω ἐείζεται ἐν δαὶ ἀϊστι. Aristoph. in Nub. ἐν ᾧ ἐρὲς ἐστ' ἐείζομαι ὑπερ citroque ultroque verbis disceptabamus seu concertabamus.

E'εισμα, τὸ, contentio, certamen. Il. δ.

E'εισής, ῆς, ὁ, litigator. E'εισηδὲ, ῆ, ὁ, contentiosus, qui verbis libenter contendit. Luc. Apud Aristot. in Soph. elench. ἐεισηδὲς λόγῳ, qui ex rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. E'εστὸς, ὴ, ὁ, de quo contenditur aut concertatur, seu de quo contendere & concertare licet. Soph. in Electra.

E'εσθὸς, F. ῆσω, factum ex fut. 2. verbi ἐείζω, Il. λ.

E'εσθύνω, idem. Il. α. ἔτερος ὄφρ' ἐπὶ ἐεσθύνετον ὅ δι. Et Il. βάτέρωσε ἐεσθύνωμεν, verbis contendimus. Hinc & ἐεἰδ ῦμα apud Apoll. concertavi, contendi.

E'εσθυμαίνω, irrito, ad contentionem & certamen provoco. Il. ε. (de vespis) ὡς πᾶσιν ἐεσθυμαίνουσιν. Derivatur autem vel ab ἐεσθύνω, interjecto μ, vel ab ἔεσ & μαίνω, ut volunt gramm.

E'εσθος & ἐεσθεία, contentio, posterius legitur 1. ad Cor. 12. & Jacobi 3. Alias significe. vide & in Εἶδω.

E'ρεθίζω, vel potiùs ἐρεθίζομαι, contendo, apud Aristot.

Ἐρέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἔρις.

A'ντερις, ιδος, ἡ, obluctatio.

A'ντερις, ιδος, ὁ, ἡ, ή, contentiosus, morosus. Aristot. Eth. l. 4. c. 6 & l. 2. c. 7.

Φίλερις, ιδος, ὁ, ἡ, ή, contentionem amans, jurgiosus.

Compositæ ab ἐείζω, & derivatis.

A'μφίρις, υος, ὁ, ἡ, ή, controversius, in contentione positus, de quo certatur, de quo est controversia. Propriè, de quo utrinque est contentio. Item anceps. Polyb. l. 5.

Decomp. A'ναμφίρις ος, de quo contentio non est, de quo utrinque non contenditur aut concertatur, minimè controversus.

A'νήρις, ος, & ἀνήριτος, de quo non contenditur.

A'ντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

A'ντερίδαίνω, contra contendo.

Δυσήρις, de quo contendere difficile est, in infelici contentione positus, Soph. in Electra.

Εἰ-

Εἰκοσηέστος, de quo viginti inter se contenduntur. Il. χ.

E'πιέστος, (pro ἐπίεις ος,) exp. de quo contenditur, seu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Est & nomen proprium apud Hom.

Νήεις, de quo non contenditur, ἀϊδεις ος ἢ ἀναντίῤῥητος.

Νήριτος, (exempto σ) idem. Exp. multus, innumerus, immensus. Hesiod. in Theog. & Apoll. Arg. 3.

Σωτερίζω, contendo, φιλονεικῶ.

E'P I Φ O Σ, υ, ὁ. hœdus, partus capræ recens adhuc & tener ut agnus. Il. ω. Ἀοὶ τῶν δ' ἐείφουν ὑπὸ δίμητοι ἀρπακτῆρες. (✤ Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα ἢ ἐν τῷ ἅγει φαινόμενον, ἤτοι τὸ θῆλυ: χίμαρον autem, ἢ ἐν τῷ χειμῶνι.) Invenitur ἐρίφος etiam fœminino genere, apud Theocr. idyll. 8. ¶ E'ίφιοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam apud Aratum & Proclum, cæterosque astronomos.

E'ίφιον, υ, τὸ, parvus seu tenellus hœdus, apud Athen. lib. 14.

E'ίφειδος, υ, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo est, ut ἐείφεια κρέα.

E'ρεύθω, ἐρευδν, ἔρεθον, ἐρεπὴ; vide in Εἴρω.

E'P M A, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum, ὑφείσμια (✤ Ab εἴρω, necto.) Il. C. (de classe solvente) ὑπὸ δ' ἤρεσον ἔρματα νηῶν. Il. α. ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσαν. Latini phalangas seu palangas vocant. Apud Hipp. de articulis, ἔρμαται, autore Galeno, sunt fulcimenta & idem quod ἐρεισματα. Metaphoricè etiam capitur, ut Od. ψ. & Il. π. ἔρμα πόλης, columen civitatis. Sic Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ. ἰὸν (sagittam) vocat παναώνιον ἔρμ' ὀδυνάων, id est, fulcrum dolorum, quo dolores ut fundamẽto niterentur. Exponitur & ἀσφάλισμα ab Eustathio, & ἀσφάλεια, à Suida, in hoc loco, ὠφέλιμος εἶναι πρὸς τὴν ἔρεισμα τῆς ὀχυρώματος. ¶ Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propolito poni videtur, ut Bud. annotat. κμεῖς δ' ἐμὸν πᾶσιν ἔδειξ' Ἔ'ρμαιον αἰδρόπονον. Ibidem, Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔρμασι πειθομένων. Apud Plut. in Solone, ἔρματα τὸ μεγάλοις ἀδίκημασι χαλεπὸν. exp. in rebus magnis administrandis difficile est omnibus placere. ¶ Est etiam saburra, id est, fabulum crassius, quo naves ad certam usq; mensuram onerari solẽt, ut stabiliores sint; Aristot. de spiritu, ὅτων δ' ἀέρεμὸν ἢ μέγας, ἐέρωσι λίθον ἐφ' ἑωυτῶν, ἔρμα φέρουσι πόνδιμα. Aristop. de gruibus dixit, αὐθ' ἔρματ' ἐπολλὰ κατιμπνοὰς ἰθύνας. Item, scopulus, saxum in mari. Anacreon. ἀσήμων Τ' ἐπὶ ἐρμάτων φοβεῦμαι. Plat. lib. 8. de repub. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πρὸς σπουδὰ ἄστρ ἐφ' ἔρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. in symp. ἔτυχε ἔρματα πλέοντες περὶ χῶρίν, ubi veniffent ad scopulum, saxum. Luc. de hist. scr. εἴ τις ἐμπέσοι τοῖς τὰ ἔρματα. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretantur, & crepidines atque obices in portus ostiis. ¶ Item, inauris. Od. ρ. Ὦρμον δ' Ἐ'υρυμέδων πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἐνεικα· Ἔ'ρματα δ' Ἐ'υρυδίκαιν δίου Θεοπόντοιο ἔνεικαν. Et Il. ξ. ἔρματ' ἐσήκαν εὐ τρήτοισι λοβοῖσι, id est, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα πόρπαια, ut Eustathius exponit, etymologiam ibi exponens hujus vocabuli, quòd inaures ornatus causa auribus innecti solerent.

E'ρμὰς quoque dicitur saxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte, & Aristophane, teste Harpocr.

E'ρμίζω, f. άσω, fulcio, stabilio. Unde in pass. apud Gal. in exegesi γλωσσῶν. Hippocr. ἡμιαῖος est ἐρμιζόμενος. Ab eodem ἐρμιζέιν exponitur ἐρείδειν & σπείζειν. Item saburro, id est, saburra onerato & stabilio. E'ρμίζει Hesychio est etiam μαλάσσει.

E'ρμαια, ατος, τὸ, idem esse videtur quod ἔρμα, saburra, vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia & vinculo.

E'ρμαιος, ωος, ἡ, idem quod ἔρμα & ἔρμαια, ut Erotianus tradit.

E'ρμαίζω, f. ίσω, saburro, idem quod ἐρμίζω. Plutarch. utra anim. Prud. (de apibus Creticis) ἐρμαίζουσιν ἑαυτάς.

E'ρμὶν seu ἔρμις, ῖνος, ἡ, fulcrum tori, pes lecti. Od. θ. & Il. stabilimentum tori seu lecti, sed ab ἔρμα, quoniam sit fulcrum & ei κάτης; quod tori foraminibus inseratur, vel ab E'ρμῆς qui dator somni, & cujus eam ob rem imago in ipsis ἐρμῖσιν affingi soleret.

Compositum.

A'νερμάτιστος, ου, ὁ, ἡ, ή, non saburratus, saburra non stabilitus, ut ἀνέρματον πλοῖον, apud Basilium. Et metaph. apud Plutarch. de homine animi fluctibus agitato. Et Phil. lib. 3. de vita Mosis. ὑπὸ δὲ πρὸς ἐυσπλοΐαν αὐτὸ ἐρματίζων, nonnulli ad pietatem minimè obfirmati.

Πανέρμια, τὸ, lignum quod navibus supponitur. Thuc. lib. 7.

E'PMHNEY'Σ, ῆος, ὁ; vel ἴος Atticè, ὁ, interpres (✤ παρὰ τὸ Ἑρμῆς) Xen. Pæd. 1. ἕως μὴ δ' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς πρὸ ἑαυτῶν ἀμελίας σωίης. Ceb. Theb. δ' ἑρμηνέως συμβαλλομένου τὰ λεχθέντα. Phil. de vita M. l. 1.

E'ρμηνεύω, interpretor, Synes. Sæpe etiam ponitur pro explicare seu explanare, ut ἑρμηνεύσας τὸ νοηθὲν, apud Aristoph. Affertur & pro eloqui, ex Thuc.

E'ρμηνεία, interpretatio, expositio, enarratio. Exp. & eloquutio, apud Halicarn.

E'ρμηνίδιμα, interpretamentum, interpretatio, ut apud Euripidem in Phœniss, veritas ἡ δὴ τὰ πατρίων ἑρμηνίδιμα τῶν.

E'ρμηνιτὴς, interpres, Plato.

E'ρμηνιτικὸς, (q.d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σωλοικισμὸς apud grammaticos, ἤτοι, ficus ἥρωας. Lucianus autem δυσκωφὸν ἑρμηνευτικὸν, vocavit facultatem eloquendi q.d. facultatem eloquutoriam.

Composita ex ἑρμηνεύω.

A'περμήνευτος, ου, ὁ, ἡ, ή, qui dicendo explicari nequit, ineffabilis. Hesych.

A'φερμηνεύω enarro, explico, expono. ex Plat.

Διερμηνεύω, interpretor, explano.

Δυσερμήνευτος, explicatu difficilis, ad Hebr. 5.

E'ξερμηνεύω, interpretor.

Μεθερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω. Polyb. Apud Plut. in Cat. μεθερμηνεύσεσθαι καὶ λέξειν, transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω, perperam & malè interpretor.

Παρερμηνεία, mala seu perversa interpretatio.

E'PMH'Σ, ῆ, ὁ, Mercurius, nuntius deorum. (✤ Ab εἴρω, id est, nuntio quasi εἰρέας, & per pleonasmum τῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς) A poëtis dicitur etiam E'ρμείας & E'ρμείης. Odyss. ο, E'ρμείαο ἔκπαγλα διακτόρου. ¶ E'ρμῆ κλῆδες, pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustathium. E'ρμῆς, ex eodem Poll. pro ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidi libarent à cœna surgentes. ¶ E'ρμῆς, pars quædam Delphiniij, id est, templi quod Athenis dicatum fuit Apollini, ex Plutarcho in Theseo. ¶ E'ρμῆς κοινὸς, proverbialiter dicitur ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod favente Mercurio (qui πλουτοδότης etiam creditus fuit) sese nobis obiecerit. ¶ E'ρμαῖ lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cùm alii multi scribunt, tum Thucyd. lib. 6. Sunt qui capita & membra virilia eis abscissa fuisse tradant. Hesychio sunt etiam inutiles arborum frutiationes, stolones. Vide Paus. & Plutarch. in Alcibiade.

E'ρμεύομαι, Mercurio utor. Eust. Il. α.

E'ρμεᾶς, seu E'ρμαῖος, & E'ρμείδης, (ut E'ρμαῖνος κλέος. Eustath.) Mercurialis. E'ρμεῖος seu E'ρμαῖος λόφος, apud Homerum, variè exp. apud Eustath. Et E'ρμαῖα, Mercurii festa, apud Plat.

E'ρμαιον, frequentissimo in usu est pro lucro insperato & adventitio. Bud. poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda, quæ fortè fortuna nobis oblata sit: item pro re opportuna & exoptanda. Plat. in symp. ἕρμαιον & τύχημα copulat. Plutarch. in symp. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν.

E'ρμάδιον, Mercuriale. Suid.

E'ρμακτὲς, apud Nic. in Ther. v. 150. schol. ann. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii.

E'ρμιδιὰς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositum.

Δυσερμὴς, ὁ, ἡ, ὁ ἡ, ἡ, infelix, utpote cui non favet Mercurius, mercatorum & furum deus.

Δυσερμία, infelicitas, infortunium. Hesych. & Suid.

E'ὐερμὴς, fortunatus, iidem H & S. E'ὐερμία, felicitas, bona fortuna, propter successus. Suid. ex Æliano.

E'P N O Σ, ου, τὸ, planta, germen: interdum & ramus. Il. ξ. Οἷον δὲ πρίνον ἔρνος ἀπὸ ῥιζῶν ἀναδεύεται ἀλσεῖ. Et Od. ζ. τὸν ἔφυσε Δρύαλον Διὸς ἔρνος ἰσον. Diosc. l. 4. c. 81. de apocyno, ἔρνεσι δὲ ὁμοίως ἔχον μακρὰς. Theophr. hist. pl. l. 2. ἔρνη φυτῶν), rami seruntur.

E'ρνώδης, ους, ὁ, ἡ, ή, similis ἔρνει, ramosus.

Compositus.

E'υερνὴς, ους, ὁ, ἡ, ή, exp. εὐθαλὴς, virens, lætus germinibus, Exp. & pulchros habens stipes seu truncos.

E'υερνώδης, ους, ὁ, ἡ, ή, fruticosus, ramosus.

Λιέρνης, Hesych. qui ex divite factus est pauper: seu qui ex agro in urbem confugit, ut sit ὁ λιπὼν τὸ ἔρνη, qui plantas destituit.

Λιέρνητος, fœm. gen. ex ἔρνης, mendica, μετὰ νὺ λοίπους ἐρίνων. Invenitur & λιέρνιτος, masc. gen. & λιέρνιτις, fœm.

E'ρόεις, ἔρος, vide in E'ρέω.

E'ρμαι, vide in Εἴρω, dico.

E'P Π Ω, F. ύω, serpo, repo, repto, item metaph. pro, paulatim gradiendo accedo. Soph. in Ajace, Πρὸς ἢ τὸν ἑρπετὸν ὃ φόνιον ἕρπει. Pleruncque simpliciter ponitur pro βαδίζω, incedo, vado, ut Theocr. Idyll. 1. ἕρπε πορ' Ἴμερα. E'ρπε πορ' Ἀγκίσαο. Soph. ἕρπουσ ἔρπειν κανεῦ, ire per vias vacuas.

E'ρπὴς, τος, ἡ, reptatio seu reptatus.

E'ρπετὸς, ὴ, ὁ, reptilis. unde ἑρπετὰ, reptilia, serpentes, animalia quæ serpunt, ut σῦν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα. Phil. de vita M. l. 1.

E'ρπὸν pro ἑρπετὸν, apud Aristot.

E'ρπος, ητος, ὁ, hulcus serpens vel manans. Diosc. & Gal. lib. 14. therap. E'ρπιδῶν, idem Nic. in Alexiph.

E'ρπυδὴς, ὴ, ὁ, qui serpere solet, seu repere, repetor, Epigr. l. 2.

E'ρπυστικὸς, idem quod ἑρπετὸς.

E'ρπυδὴς

Ἐρπυσίδης, εος, ὁ ᾗ, serpendi vim habens, ad serpendum aptus, ut ἐρπυστὸς νόσημα. Philo de mundo.

Ἑρπίζω, idem quod ἕρπω, ut ἐρπύσαν βρέφος, in Epigr. Mures quoque dicuntur ἐρπύζειν ὀπὶ τῶν πρόσω βαίνειν, apud Laërt. Dicitur & hedera ἐρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυσμός, ῦ, ὁ, reptatio.

Ἑρπυστής, ῆ, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστικός, pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικός, idem, seu rependi vim habens; ad rependum aptus: ut, ζῶα ἑρπυστικά. Apud Dioscor. ἑρπυστικὸν ἄλκη, serpentia ulcera vel manantia.

Ἑρπύλλος, seu ἕρπυλλον, serpillum, herba de qua vide Dioscor. lib. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. unde comp. ἀφερπυλλᾶσθαι, mutari in serpillum.

Ἕρπις, vinum. Dicitur esse vox Ægyptiaca, qua tamen usus est Lycophron, & ante eum Sappho.

Ὀ ἕρπε, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ ῥίπτω, sursum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quasi rependo sursum.

Ἀ ῥαπύζω, idem. Aristoph. in pace, εἰς ἀχθὸν αὖ ἐρπύσας.

Decomp. Περισκέπτω, ut περισκέψατε τὸ πραγμάτιον, apud Plut. in Themist. exp. serpit seu perrepit in cervicem.

Ἀ φέρπω, abeo, quasi reptando. Item symp. abeo. Soph. ἀφέρπε τυφλός.

Ἀ φέρπω, pro eodem.

Διέρπω, penetro reptando.

Ἐ ξέρπω, crepo, prorepo. Aristop. in Nub. Ἐξερπύζω, idem Arist. Decomp. Διεξέρπω & διεξερπύζω, idem, apud eundem Aristot.

Ἐ σέρπω, pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐ φέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo. Ἐφερπύζω, idem. Aristoph. in Pluto. ἐφ' ἱμᾶ ἐπεδύμει δημοτὸς ἐρπετόνι.

Καθερπύζω, irrepo. Joseph. καθερπύσαντες ἀπὸ τῆς τοιχῶν.

Παρέρπω, obrepo, clam irrepo. Παρερπύζω, idem Suid.

Περιέρπω, adrepo, irrepo, advenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαι τὸ περιέρπον.

Σιγέρπης, tacitus repens, ut serpentinum genus Hesych.

Τ' ὑέρπω, subrepo. Exp. & subserpo, id est, clam serpo.

Τ' φερπύζω, idem.

Χαμαιρπής, humi repens seu serpens, à terra sese non attollens: ut herbæ quædam. Χαμαιρπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo: seu humiliter, abjectè, craſſè. Greg de sacro paſch.

Σκορπίος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐ Ρ' Ρ' Ω, F. ϖ, ægrè eo, dolens, & afflictus eo. Iliad. σ. (de Vulcano claudo) αὐτὰρ ὁ ἕρρων Ἡλαίοιο ἔνδα θύρην περ ἐπὶ σφῦρα ἔζε φαεινῶ. ¶ Item inauspicatò & cum pernicie accedo. Od. ι. Ἕρρ' ἐκ νήσου Διὸς ἀλέγοντα ζωόντων. Aristoph. in Pluto, ἕρρ' ἐς κόρακας ἅμα τοῦ ἀνθρώπου. Similiter Plato in Philebo de rebus inanimatis αὐτὰ ἕρρει παῖς ἐπὶ ἐκείνοις καὶ ἐγὼ ἐπὶ τοῖς. ¶ Item ἕρρειν, ea res dicuntur quæ pereunt, intereunt, pessum eunt. ut apud Xen. in sympos. scurra dicit, ὅτι ὁ γέλως ἐκ τῶν αἰσχρῶν ἀπόλλυται, ἔρρει τε ἐκεῖθεν καὶ ἀπέρχεται. pessum eunt res meæ, perii, actum de me est. Sic & apud Plutarch. in Cic. Apud Plat. in epist. πάντες Ἑλληνίδες ἐρρέτωσαν ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, id est, deletas & excisas à barbaris. ¶ Apud Euripidem in Hecuba, ἔρρει χοαὶς, fundebat libamina: à ῥέω usurpato pro χέω.

Ἐ ῥῖ' ὦμαι, unde imperativus ἔρρ' ὦ ex Eurip. abi, peri.

Composita.

Ἀ πόρρ' ω, abeo, seu facesso in malam rem. Unde apud Aristoph. in Nub. Τ' Ἀλιὲς, ἀπόρρ' ε, nugaris, abi in malam rem.

Ἀ πόπρ' ω, abrepeum aut deglutitum perdo.

Ἐ ξέρ' ρ' ω, exeo in malam rem. Eurip. ἔξερ' ρ' ε γαίας.

Ἐ ρ' ρ' αιβέως, vide in Ρ' αίνυμαι.

Ε' Ρ' Ρ' Ω Ο' Σ, ῦ, ὁ, Callimacho esse dicitur aper. Lycophroni aries. ◆ δοκεῖ τὸ ὄφιον.

Ε' Ρ Σ Η, sive Ε' ρση, ης, ἡ, ros. Homer. ἕρση τε δαλίζει, virens ros, id est, faciens virescere & vigescere plantas. ¶ Hesychio est etiam ὁμίχλη. ¶ In plur. ἕρσαι eidem sunt hœdi recens nati & tenellæ adhuc agnæ: ut, Od. ι. v. 220. δικαιοκριδῶν τ' ἔκτασι Ε' ρσαιὸς ζεὶς ὑπὸ σκέρνοισι, χρειὼς δὲ μύναται, Χαιεῖς δ' αὖ τ' ἔρσαι. ◆ δοκεῖ τὸ ἀρδὸ ἄρσαι, quasi ἄρσαι, inquit Etym.

Ε' ρσίεις, εντος, ὁ, rorulentus, roscidus, rore imbutus. Il. ω. v. 757.

Ε' ρσήεις, ᾶ, ὁ, idem. Hesych.

Ε' ρσώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, idem. Hesych.

Ε' ρσωδήλιον, apud Nic. in Ther. v. 631. sch. exp. δροσοζωδήλιον.

Ε' ἕρση, pleonasmo poëtico σὺ ἑ pro ἕρση, ros. Hesiod. in Asp. (de cicada) ᾗτε πόνος ᾗ βροτῶν δεῖλας ἀέρση. Et Il. ξ. πλατανὸς δ' ἀπέπιθον ἕρσαι, lucidæ roris guttæ.

Ἐ ξερσίος, pro ἑρσήεις, roscidus, rore consperſus seu madefactus. Iliad. ω.

Ἐ ρσῖτι, vide in Α' ῥ' ῖτι. Ἐ ρσαι, vide in Εἶρω, necto.

Ἐ ρυγλάω, ἐρυγμός, &c. vide in Ἐ ρεύγω.

Ἐ ρυδρὸς, &c. vide in Ἐ ρεύθω.

Ε' Ρ Τ' Κ Ω, Ε. ξω, inhibeo, contineo, κρατέω, κρατέω. Il. χ. Καί ῥ' ἴππους μὲν ἔρυξαν ὑπὸ ζυγόν, i. retrò inhibebant seu continebant in ordinibus. Item impedio & quasi cursum alicujus inhibeo. Il. θ. πάσσ' ἐ μὲν ὦκας ἐρύξει, non impedient aut inhibebunt. Il. υ. μηδέ μ' ἔρυκε μάχεσθαι, ne me à pugna revoces, ne me ad pugnam properantem inhibeas & impedias. Hesiod. in Erg. Μηδέ σ' ἔρυκε κακὸν ψεύστης ἀνὴρ ἔργων ὀπυίειν ἐρύκει. ¶ Item detineo. Od. π. ἄλκιμον ἦτορ σ' οὔτις ἐρύξει. ¶ Item arceo, depello. Od. α. ἀ κέν του λιμὸν ἐρύκοι. ◆ Derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem.

Ἐ ρύκομαι, inhibeor, impedior. Il. ψ. Μή μοι ἐρύκεσθον, καὶ ἔκατον ἀγυιάς, ne cursus vester inhibeatur.

Ἐ ρυκάκω & ἐρυκακέω, idem quod ἐρύκω, id est, inhibeo, detineo, remoror. Il. ζ. λαὸν ἐρυκακέειν. Od. λ. δυσὶν ἐρυκακέειν: Item arceo, depello. Il. ο. & ἐρυκάκω & ἐρυκανάω.

Composita.

Ἀ περύκω, arceo, repello, repulso, abigo. Il. ρ. βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωλώ: Xen. ἀπερύκειν τοὺ λύκους ἀπὸ τῶν οἴκων. Et apud eundem, ἀπερύκειν οὐ τοὺ ὑπαχθέντας ἀδικεῖν οὐ.

Διερύκω, inhibeo, impedio, q.d. medium me interponendo inhibeo, dirimo. Plut. in Lyc. διερύκων γὰ ἑαυτὸν ἐκ τῶν μεταξὺ τόπων.

Κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror. Κατερυκάω, idem. Il. α. Μή μ' ὀφέλοντ' ἴόντα κατερύκετε. legitur ibi & κατερύκανε.

Ἐ ρυμα, ἐρυμὸς, &c. vide in Ἐ ρύω.

Ἐ ρυσίβη, &c. vide in Ἐ ρυθιάω.

Ε' Ρ Τ' Ω, f. ύσω, traho. Od. θ. Α' λλ' ἄγε νῦν μέλαναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item, custodio, salvum & incolumem præsto, conservo, tueor, defendo. In qua signif. usurpatur potius vox passiva.

¶ Derivata ex ἐρύω, id est, traho.

Ἐ ρύσμα, ἡ, adventus, itio.

Ἡ ἐρυσις, idem. Eurip. in Hec. (suis locis;

Εἰλαέρυσμα; Κλαδεύσεις, Ο' ρχανος, quomodo huc pertineant, vide

Composita ab ἔρχομαι, simulque ab ἐλαύνω inusitato, aut potius ab ejus derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀ νέρχομαι, ascendo, q.d. sursum vado. Herodian. ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν αἰθέρα. Cicero apud Aratum αἰθερίοις ἐξοπιτ emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ὑπανέρχομαι, redeo Hesych.

Ἀ νήλυσις, ascensus. Hesych. (lych.

Decomp. Ἐ πανέρχομαι; redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ὑπανέρχομαι. Item rursus differo. Item explico. B. ex Plat. & Aristot.

Ἀ πέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu. Interdum cum genit. ut ἀπαλλαγὴν τῶν οἰκείας; egressus domo. Sic ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου, è vita decedere. Interdum cum variis præpositis. ut ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπαλλαγὴν; apud Isocr. Dicitur & ἀπαλλαγὴν ἐς τὴν πόλιν, & ἀπαλλαγὴ παρὰ τοὺ ἄρχοντας. Interdum cum accus. ὁδὸν, ut ταύτην ἀπαλλαγὴν τὴν ὁδὸν, abiit hac via. Dicitur autem de rebus inanimis. ut Marc. 1. λόγος ἀπαλλαγὴν διὰ πασῶν. Matth. 4. ἀπαλλαγὴ ἡ φήμη ἐκείνη εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item morior, apud Greg. Sic & apud Laërt. in vita Plat. ἀπαλλαγέντος dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποβαίνω, evado.

Decomp. Ἐ παπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Mac.

Περαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab.

Περισυμπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, transeo, pertranseo, prætereo, ut Il. χ. v. 198. πᾶν διήρχεται. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16. Apud Plat. de rebus pub. 2. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. Idem in epist. ἀεὶ ἐμὲ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor pervasit. ¶ Item differo, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. Plat. de Sole διέρχεται τὸν ἀριθμὸν διήλθε. Apud Isocr. καὶ λοιπὰ, διελθεῖν περὶ ἑαυτῶν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi, animo & cogitatione percurrere. Exp. etiam, enumero, percenseo. ut Act. cap. 17.

Διήλυσις, transitus, excursus. Apoll. Arg. l. 4. πόντοιο διήλυσις.

Decomp. Περιδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι & ἐσέρχομαι ingreditor. Item eo ad, accedo. Il. γ. ἀγορῆνδε εἰσιὼν ἦλθον. Od. ο. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Apud dicitur & ἀγῶνα νεῖκος εἰσέρχεσθαι, vel etiam εἰσιὰ δίκην, fine adjectione. Item, εἰσέρχεσθ ϯ Διὸς, subire personam Jovis. Item εἰσέρχεσθαι εἰς πνεῦμα, convenire aliquem domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δῆμος, incessit eum metus. Idem cum accus. ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία πώποτε ἐμοὶ γενομένη τὸ παράπαν εἰσέρχεται πολιτικὰ.

Ἐ σέρχομαι, ingressus, introitus. Εἴσοδος, vectigal quod pendit pro introitu. Hesych. Ἐ σπλυσίη, idem quod εἰσέλευσις, in Epig.

Decomp. Ἀ ντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Naz.

Ἐ νεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alii exp. ingredior, intro, introducor. Plut in symp. 2. Probl. ult. ἴσ' ἐπεισέρχεται τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸ φοβεῖσθαι.

φυγὸ, φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Iliad. Ε. de Ennomo augure, Α' λλ' ἔκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρας μέλαινας.

Ἔ ρυμα, τὸ, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4. διὰ ἔρυμα ἐν τοῖς σώμασι, Item munimentum, vallum, murus, præsidium, munitio. Xen. Hell. 2. ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, πόλεσιν ἐρύματα ἐκτιζόμενοι, munitionibus urbes cinguntur. Utitur sæpe & Thuc. aliique historici.

Ἐ ρυμνὸς, ῆ, ὁ, munitus, tutus. Thuc. lib. 5. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσεπιθύμητον. Plut. in Cam. πόλεις ἐρυμνὰς, tutissima urbs, Εὐρυμνὸς, νὼ, ὁ, munitio, qua videlicet aliquid est munitum. Xen. Pæd. 6. ἵνα τι ἐρυμνότερον θεσπιδιῶτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐ ρύμνιον, ὦ. munio.

Ἐ ρύομαι, per syncopen pro ἐρύομαι, apud poetas, custodio, servo, tueor. Odyss. ξ. καὶ σῴους ἔρυσθαι. Item, pass. asservor. Hesiod. in Theogon. v. 304. (servo.

Εἰρύομαι, idem quod ἀρύομαι poëtica epenthesi, id est, servo, conPῦω & Ἐρύκω, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Ἐ ρεῦ, vide in Στέρφω. Ἐ ρχατος vide in Εἶργω.

Ε' Ρ Χ Ο Μ Α Ι, venio, eo. Il. α. χόλος ἔρχεται ἀλλῃ, abit aliò. Cum ὀπὶ, ut ἔρχεσθε ὀπὶ τὰς εὐδυείας. Dem. cum πρὸς, ut ἔρχεται πρὸς τὸ οἰκεῖον. Cum εἰς, ut ἔρχεται εἰς σὲ ἡ ὀργή. Demoſt. apud Herodot. sæpe cum particip. fut. ut ἔρχομαι φράσων, dicere aggredior. Item ἐρχόμενον ἔτος, insequenti anno. Format hoc verbum & tempora & derivata ab inusit. themate ἐλάω, quod & in compositis observatur. Nam fut. est ἐλάσομαι, aor. 2. ἦλασον apud poetas, & ἤλασα per syncopen, unde imperat. ἔλασ', & infinit. ἐλάσσαι, quod pro præsenti sumitur. Præt. med. ἐλήλασμαι Atticè pro ἦλασμαι, apud poëtas autem & ἐλήλαμαι. Aristoph. Ἴσα μ' ἐκδιδάξεις οἷν οἱ ὄρνεις ἐλήλασε. Od. ο. ἐκ Πύλου ἐλήλασμαι. Od. ξ. ἐκαστέον ἦλασον ἕκαστον. habent autem hæc tempora eadem cum ἔρχομαι constructionem.

Ἐ λάσις, ἡ, adventus, itio.

Ἡ ἔλασις, idem. Eurip. in Hec. (suis locis;

Εἰλαέρυσμα; Κλαδεύσεις, Ο' ρχανος, quomodo huc pertineant, vide

Composita ab ἔρχομαι, simulque ab ἐλάω inusitato, aut potius ab ejus derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀ νέρχομαι, ascendo, q.d. sursum vado. Herodian. ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν αἰθέρα. Cicero apud Aratum αἰθερίοις ἐξοπιτ emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ὑπανέρχομαι, redeo Hesych.

Ἀ νήλυσις, ascensus. Hesych. (lych.

Decomp. Ἐ πανέρχομαι; redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ὑπανέρχομαι. Item rursus differo. Item explico. B. ex Plat. & Aristot.

Ἀ πέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu. Interdum cum genit. ut ἀπαλλαγὴν τῆς οἰκείας; egressus domo. Sic ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου, è vita decedere. Interdum cum variis præpositis. ut ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπαλλαγὴν; apud Isocr. Dicitur & ἀπαλλαγὴν ἐς τὴν πόλιν, & ἀπαλλαγὴ παρὰ τοὺ ἄρχοντας. Interdum cum accus. ὁδὸν, ut ταύτην ἀπαλλαγὴν τὴν ὁδὸν, abiit hac via. Dicitur autem de rebus inanimis. ut Marc. 1. λόγος ἀπαλλαγὴν διὰ πασῶν. Matth. 4. ἀπαλλαγὴ ἡ φήμη ἐκείνη εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item morior, apud Greg. Sic & apud Laërt. in vita Plat. ἀπαλλαγέντος dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποβαίνω, evado.

Decomp. Ἐ παπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Mac.

Περαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab.

Περισυμπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, transeo, pertranseo, prætereo, ut Il. χ. v. 198. πᾶν διήρχεται. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16. Apud Plat. de rebus pub. 2. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. Idem in epist. ἀεὶ ἐμὲ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor pervasit. ¶ Item differo, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. Plat. de Sole διέρχεται τὸν ἀριθμὸν διήλθε. Apud Isocr. καὶ λοιπὰ, διελθεῖν περὶ ἑαυτῶν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi, animo & cogitatione percurrere. Exp. etiam, enumero, percenseo. ut Act. cap. 17.

Διήλυσις, transitus, excursus. Apoll. Arg. l. 4. πόντοιο διήλυσις.

Decomp. Περιδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι & ἐσέρχομαι ingreditor. Item eo ad, accedo. Il. γ. ἀγορῆνδε εἰσιὼν ἦλθον. Od. ο. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Apud dicitur & ἀγῶνα νεῖκος εἰσέρχεσθαι, vel etiam εἰσιὰ δίκην, fine adjectione. Item, εἰσέρχεσθ ϯ Διὸς, subire personam Jovis. Item εἰσέρχεσθαι εἰς πνεῦμα, convenire aliquem domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δῆμος, incessit eum metus. Idem cum accus. ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία πώποτε ἐμοὶ γενομένη τὸ παράπαν εἰσέρχεται πολιτικὰ.

Ἐ σέρχομαι, ingressus, introitus. Εἴσοδος, vectigal quod pendit pro introitu. Hesych. Ἐ σπλυσίη, idem quod εἰσέλευσις, in Epig.

Decomp. Ἀ ντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Naz.

Ἐ νεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alii exp. ingredior, intro, introducor. Plut in symp. 2. Probl. ult. ἴσ' ἐπεισέρχεται τοῖς ἀμαρτάνουσι τὸ φοβεῖσθαι.

ἦλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείποις. Luc. ἐπεισέρχεται τὸ πάντων importantur omnia.

Παρεισέρχομαι, subingredior, irrepo, irrependo, ingredior, intervenio. Rom. c. 5.

Περεισέρχομαι, prior ingredior. unde περεισελήλυθα.

Συμπεισέρχομαι, una ingredior.

Τ' ποεισέρχομαι, subingredior, irrepo. Interdum etiam, subeo animum, occurro, ut Luc. de mercede conductis, ὑποεισέρχεται δὲ τὸ μὲν ἀπ' ἐκείνου ἀπιέναι, ἄλλο δὲ ἐπιφέρεσθαι.

Τ' ποεισδύσις & κληρονομίας, additio hereditatis.

Ἐ ξέρχομαι, egredior, exeo. Synef. ἐξελθὸν τῶν σώματος. Xen. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, Idem Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τοὺ ἀγῶνας, transeunt in pheorum numerum. Idem, ἐξέρχονται εἰς τοὺ πολεμίους, prodeo adversus hostes. Apud Dem. & Æschin. ἐξέρχεσθαι exp. obviam exire hostibus; item suppetias ire. De tempore etiam dicitur, ut ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. exactus est annus. Apud Aristot. in Poll. dicuntur οἱ ἐξελθόντες, qui exierunt & perfuncti sunt magistratu.

Ἔ ξοδος, exitus. ἐξήλυσις, idem. Herodot.

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranseo, pervado, percurro. Arist. de mundo, μήκιστ' ἂν διὰ τῶ παντὸς διεξέλθοι. Et διεξέρχομαι λόγον. Plut. in Lyc. per regionem iter facio. Apud Hoc. διεξελθεῖν τὴν λόγον, oratione persequi, enarrare, explicare. Item διεξελθεῖν λόγον. Plat. Item lego, apud Herodian. lib. 1. διεξελθεῖν τῶν χαμαιπετῶν.

Ἐ πεξέρχομαι, incurso, invado, sive excurro & percurro populabundè, apud Thucyd. ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τῆς χώρας. Exp. & erumpo infesto exercitu, apud Isocr. ¶ Item pro, persequor, commemoro, discurro, persequor oratione ex Isocr. & Plat. ¶ Item, perlego, Basil. ἐπεξελθὼν ἕκαστα τῶν ὑποτεθέντων, ἀφ' ὧν πάντ' ἔσχεν ἐπεξῆλθον. ¶ Item ulciscor. Thucyd. cum dat. & Antiph. cum accus. Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, in jus rapere, judicium dictare. Ἐ πεξέλευσις, vindicta, ultio. Hesych,

Ἀ ντεπεξέρχομαι, in pugnam adversus invadentem prodeo, adversus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, occurro vel obviam prodeo τῇ ἐπεξερχομένῳ.

Παρεξέρχομαι prætergredior, prætereo. Item egredior. Hom. παρεξελθεῖν πεδίοιο. Od. ε, παρεξελθεῖν Δαῖδος νόον, transgredi.

Προεξέρχομαι prior pertranseo.

Συνεξέρχομαι, simul exeo. Hippocr. aphor. l. 4.

Τ' ποεξέλκομαι (q.d. subegredior, clàm egredior. Plut. in Publ. ποεξῆλθε δ' πόλεως, clàm egressus est urbe, subduxit se ex urbe.

Τ' ποεξέλευσις, supplicium. Suid.

Ἐ πέρχομαι, advenio, accedo, venio ad. Od. ο. ἐπῆλθε δ' ἐπιπλόμενος ἠδὲ βοτῆρας. Cum accus. in profa significat præparare, ut ἐπέρχεσθαι τῷ Λιβύῃ. Plut. Item supervenio, ex inopinato venio. Od. ξ, νυξ δ' ἀβρότην ἦλθε. Interdum & pro, advenio, appeto. Bud. ex Paul. ἐφερχομένην νυκτὶ, nocte sequente. Dicitur etiam ἐπέρχεσθαί μοί τινι vel ἐπέρχεταί μοι τινα, cupido incessit, in mentem venit. Aristid. & Luc. ¶ Interdum violentiæ significationem includit. Sic habet, & sumitur pro, hostiliter ingredior, invado, incurso, apud Thuc. & Plut. in Cic. Apud eundem in Numa, τῶν παρανομίαν ἐπερχόμενον ulciscentem admissum scelus. ¶ Item, percurro, percenseo. Item differo, dispuro. Bud. ex Aristot. & Dem. Accipitur & pro lego, apud Synes. ἕως ἂν ἐπέλθω τὸ παλαιὸν ἐπαινεθέν.

Ἔ πέλασις, adventus repentinus, ut ejus qui supervenit. Item accessus seu ingressus cum imperu, qualis est hostium. Luc. Item pro ἔλευσις, adventus, apud Areth. Ἐ πελευστὴς, subitò supervenions. Eust. Iliad. α.

Ἔ πηλυς, υδος, ὁ ᾗ ἡ, advena, extraneus, peregrinus.

Ἐ πηλυσία & ἐπηλυσίη Ionicè, adventus. Item aditus. Nonn. Est etiam incantatio quæ fit veneficiis. Hesych. Sic etiam exp. apud Hom. hymn. in Merc. Ἡ δὲ ἐπηλυσίης πολυπειρήτου ἔσπασε ἀχνὰ ζωὸς, veneficiis multinoxiis eris telum. Ἐ πήλυσις, adventus. Exp. etiam impetus, insultus. in Epigr.

Ἐ πήλυτος & ἐπήλυτος idem quod ἔπηλυς, advena.

Κατέρχομαι, descendo. Herodian. lib. 1. κατιὼν δόντα ἐς γλῶ. ¶ Item redeo ut exul, postliminio redeo. Bud. ex Dem. & Aristot.

Κάτηλις, declivis. Ex κατήλυδα πίζαν. Nonn. Καταλυσις & κατάλυσιν, descensus. ut in Epigr. εἰς ἑλίβλυ ἰδέαι κατήλυσιν. & Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συγκατέρχομαι, simul redeo, una revertor.

Μετέρχομαι, adeo. ut Il. ζ. ἐγὼ δ' Πάριν αὖτε μεταλλήσομαι. Dicitur etiam de ulciscente, item de eo qui aliquid tractat, ut notat Eust. Idem cum dat. pro σωτηρίαν τοῖς Hom. ponit testatur. Item pro accerso, cum accus. Luc. ἴνα δ' ἄλλοι ἥδε τοῦτο μετέρχωνται. Interdum etiam, quæro & investigo. ut apud Synes. μετελθόντα τὰ θεῖα βίπλαβῶντες. ¶ Item cum accus. persequor, objicio; Herodot. μετέρχεσθαί σε ἀφῆς θεῶν πλανηθέντα ἀνοσίοι. Item compello, appello, alloquor: ut apud eundem, ἢ ἐμὲ μετέρχεσθ' πόλεμον τοῖς ἴσοισι. Sic & in Final. ep. μετελθὼν τῶνδ' αὐτὸς, compellans eam, & hoc ab ea contende: ¶ Item ulciscor. Cum accus. persona apud Antiphont. μετέρχεσθαι τὸν φονέα τοῦ πατρός: ¶ Et cum accus. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, sumere vindictam de nuptiis. Item punio. Synes. μετελθεῖν μεγάλας τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exponitur etiam consector, persequor, ambio. Thuc. 2. τὸ ἀνθρώπινον μετέχον, fortitudinem consectari.

ſectantur. Plut. in Pol. præc. πρὸ ἀ̓ροφορμίας μετερχόμενον, ambientem. à Luc. Budæus accipi tradit & pro exercere emeditari. ¶ Item, tranſeo, ut μετελθωὼς ἀπὸ τῆ̃ς ἀφορμήσεων ὁπὶ τοὺ̀ αὖθρας, apud Luc.

Μέτοικος, migrator, advena. Dionyſ. de ſitu orbis.

Decomp. Α'ντιμετέρχομαι, viciſſim ſeu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor. ex Baſil.

Παρέρχομαι, prætereo. Epigr. lib. 2. Δείξεις τὲς ὦ̃ρας πᾶσι παρερχομένοις. Iſocr. ad Archid. χρόνῳ παρελθὼν, tempus elapſum. Interdum cum accuſ. ut dicitur aliquis alium curſu præterire. Od. Φ. Item metaph. pro anteire, vincere, ſuperare, (ut qui præterit in curſu, vincit) Plutarch. in Camillo παρελθεῖν τῇ̃ δόξῃ τὸν Κάμιλλον ὲ̀ φυμένῳ. Item prætereo, id eſt, prætermitto, omitto. Ariſtoph. in Veſp. ὡ̃ς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν, κ' ὐ̓δὲν παρῆλθεν. Item cum infinit. ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, ſeu procedo, aut progredior. Thucyd. 2. ἒς παρελθὼν ἐλεξε τοιάδε. Æſchin. in Cteſiph. παρελθὼν εἰς τὸ̀ ἐκκλησίαν. Dicitur & παρελθὼν εἰς μέσον, à Plut. in Sol. Interdum, in medium prodeo & me jacto, vel in medium prodeo ad addendum mei ſpecimen, ut exponit Bud. apud Athen. ἀναφοβὸς δὲ παρῆλθον. Item ingredior, eo: ex Plutarch. in Ant. Apud eundem in Theſeo, εἰς πὸ̀ Κρανεῖον παρελθὼν, exp. invadens.

Decomp. A'ντιπαρέρχομαι, contra prodeo, adverſus aliquem prodeo.

Περιέρχομαι, circumeo, circumvenio. Æſch. in Cteſ. ὡ̃ς ὑπέρχον τ' πὰ ἀ̓ρχαῖ. Plut. in Publ. κύκλῳ περῆλθε πὸ̀ πολεμίων. Apud Plat. in Tim. Sol dicitur κύκλον περιέρχειν, ſuum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam ſine caſu ponitur pro, oberro. Luc. in Nigr. μαθὼν τὰ̀ πᾶ̃ λόγων περέρχομαι. Interdum tamen minus eſt quàm oberro. Plat. in Apoll. ὑ̓δὲν γὰ̃ ἄλλο φαίνεται ἐγὼ περέρχομαι. Item circumvenio, id eſt, decipio, Herodot. & Luc. ¶ Item devenio, tandem venio. Plut. in Ant. ἐλθὼν γὰ̃ φαίνεται εἰς Καίσαρα περιελθεῖν.

Περιήλασις, circumitio. Plut. Περιήλασις, circuitus.

Decomp. Ε'κπερέρχομαι, uſquequaque circuado. Herodian.

Περέρχομαι, progredior, procedo. Thucid. 2. ἐς τὸ πλέον ὴ̃κὸν περελθεῖν, non ultra progreſſus. Dem. Phil. 1. οἱ περελήλυθεν ἀσελείας ἀ̓κροατᾶ, ut Lat. dicitur, eò impudentiæ proceſſit. Iſocr. εἰς τοσῦτον περῆλθεν, εὸ uſque progreſſi ſunt. Dicitur & de tempore: ut περελθόντ' πολλῶ̃ χρόνῳ. Thuc. lib. 1. longo temporis progreſſu. Et οἱ περελυθότες πᾶ̃ς ἡλικίας. Xen. Hell. 6. ætate provecti. ¶ Item prævenio, anteverto, ut Marc. 6. περῆλθον αὐτού̀. Apud Xen. de rep. 1. περέρχεσθ' ὲ̀θὴν, exp. viam conficere, vel viam prius conficere, i. ante alium. Item, egredior, prodeo: ut περέρχεσθ' ἢ οἰκίας. Gal. ad Gl. domo prodite. Luc. ἐκ μέσου περελθών. Herodian. lib. 7. φοβεθεῖτ εἰς πὸ̀ βασίλειον αὐλιόν.

Περέλασις, progreſſus, item profectus, Luc. 4.

Προέρχομαι, adeo, accedo. προέρχομαί σοι. Xen. Προέρχομαι τοῖς καιροῖς vel πρὸς τὰ πράγματα (illud apud Dem. hoc, apud Plat.) accedo ad remp. Προέρχομαι ἐγγύς. Xen. accedo propè, id eſt, appropinquo. Item pro, advento, immineo. Demoſt. Peculiariter autem προέρχεσθ dicuntur qui ſupplices accedunt. Syneſ. ἐν πολλοῖς κειμῆ̃ς τε καὶ τόποις προῆλθε τῷ̃ Θεῷ̃. ¶ Προέρχομαι γυναικί, congredior cum muliere. Item accedo, id eſt, adjungor. Herodian. l. 3. Item accedo ad aliquâ propinquitate, ſum propinquus, ſeu affinis.

Προέλασις, acceſſus. Προέλασις pro eodem ex Juſt. Martyr.

Προέλυτ Θ-, advena. Peculiari ſignificatione apud Eccleſiaſt. ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Judaiſmum converſi erant, ut Act. c. 2.

Decomp. A'προσέλυτ Θ-, inacceſſus, ad quem veniri nequit. Heſych. & Suid.

Συνέρχομαι, convenio, in unum & eundem locum venio. Xen. Pæd. 6. ὡ̃ς δὲ πάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1. πολλοὶ συνερχόμενοί τινες εἰς πὸ̀ πότο. Συνέρχεσθ dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano lib. 3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conveniunt & velut concurrunt. Interdum etiam dicitur de unico homine: ut, συνέρχεται ὲς βυλήν. Plat. Apud Plut. in Cam. συνῆλθον ὲς λόγους, in colloquium venerunt.

Συνέλασις, conventus, concurſus.

Συνέλευσις, convenæ, Συνελυσίν, conventus, cœtus. Epigr.

Τ'πέρχομαι, ſubeo, Sophocl. Ταῦρα δ' ὑφέρχει, ſubit me admiratio. ¶ Item, ſubeo vel induo aut ſimulo. Bud. ex Baſil. Idem B. hoc verbum aſſentationem ſignificare aut & obreptionem eſſe alteri captioſè ſubmittentis. ut Luc. πὸ̀ δ' ὄ̓ Σεμέλιον ὑπελθεῖν ἢ Ἥρᾳ, &c. Eurip. ὑφέρχεσ δόλον. Item obſequioſè colo, alicui me vendito & eum obſervo: ut ὑφέρχεσθαι τοῖς δεσπόταις apud Dem. Apud Platonem in Crit. ὑφέρχόμ Θ- πάντας αὐθρώπους βιάσῃ ἢ δόλῳ, omnibus mortalibus obnoxius & ſubjectus vitam degens.

Alia compoſita in μι̃ς citra præpoſitionem.

Νῆλυς, qui nuper admodum advenit, qui recens advenit, ὁ πρωῖ ἐλήλυθώς, Etymol. Ab Heſych. exp. ὁ πρωῖ τετελεσπκώς, qui nuper deceſſit.

Ο'μήλυς, (q.d. convena) veniens ſimul, comes viæ. Nonn.

Ο'μηλυσία, eſt quando plures ſimul eunt.

Ε' P Ω Τ Α' Σ, ὁ ἐρωδιός, avis ſpecies, Lat. ardea ſeu ardeola. Vide Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 1. & 18. & Plin. lib. 10. cap. 60. ✠ Ita vocatur quaſi ἐλωδιὸς παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. Ariſtot. quoque hiſt. an. lib. 8. cap. 3. tradit ἐρωδιὸν & λόφωδιὸν ἐκ τῆς λίμνας ἢ πὸ̀ πονπμὸν διάγειν.

Λευκερώδι Θ-, alba ardea. Ariſtot. Vide præcedens ἐρωδιό Θ-.

Ε' P Ω Τ Ε' Ω, ῶ, eo, fluo: interdum & impetu feror, exponitur enim ῥέφω, ῥ῞ω, ὁρμῶ. Il. α. Αἶ̃μά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρώησει ἀπὸ δουρός, fluet, impetu feretur. Il. Φ. (de equabus Anulochi actis concitatis) αἱ δ' ὑ̓ρώπησαν ὀπίσσω A'τρεί δαν, i. deflexerunt. ¶ Item, recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam ceſſo, deſiſto. Il. χ. Ε'ξέρυσ δὲν δόρ ἀπὸ τοῦ νεκ Θ- ἕλκετο, ὐδὲ τ' ἐρώει. Il. τ. Θαρσαλέον οἱ ἦτορ ἐπ' ὀφθαλμοῖσ ἐρώει γῦα. Πεῖρ κρέασιν ἐρὼν πάντας ἐρώησιν ἀλωτὴν. ¶ Item, inhibeo, averto, repello. Il. γ. Τῶ̃ κα μ' ἀσπίδος ἐρύσσ' ἐρώησα τ' ἀπὸ πιθῶ. ¶ Θησεὺς ἐρώησας ἀλοὸν κίρκα. Suidas ex Callimacho affert pro μεταίσας, κατέξας. Etym. pro εἰς πὸ̀ ἔχω κατεχρῶν.

Ε'ρωή, ῆ̃ς, ἡ, impetus, Il. ο, ὅσον τ' ἐπ ὀϊστεῦ ἐρωὴ γίγνῃ, quousque haſtæ emiſſæ impetus pertingit. Il. χ. ὑφέλκει δ' ἀσπίδος ἐρωὴν. Et Il. ω. πνεῦς ὀϊλὸς ἐρωή. Et Epigr. lib. 1. ἢ ὧδε κύματος ἐρωή. Significat etiam κατάπαυσιν, ut Etym. accipit Il. π. πολέμ ὀ̓ὺ γίνετ' ἐρωή. Item receſſio, ὑποχώρησις. Heſych. Dionyſ. quoque de ſitu orbis dicitur uſurpaſſe pro fuga, ὑπορυγή.

Compoſita.

A'φρώω, diſcedo. ut Il. 9. Τῷ̃ κα τάχα συρφετὸς πολέμιος ἀφρώοι, diſceſſeris, vel etiam deſiteris & amiſeris πὸ̀ ἐρώειν.

A'πρόδις, qui impetum alicujus inhibet & reprimit, quique aliquem jam ἐρώοντα ἀποσφίγει. ut Il. 3. ἀμφὶ δ' ὠκέων ἀπροδὶς.

Τ'πρώω, ῶ, retrocedo.

E'ρέω, &c. vide in E'ρέω.

E'P Ω TA'Ω, ῶ, F. ἤσω, rogo, i. interrogo, ſcifcitor, percontor. Dicitur autem ἐρωτῶ σε & ἐρωτῶ σε τὸν, & frequentius ἐρωτῶ τὸν, apud Thuc. Luc. Plut. & alios. Interdum & ſine caſu. Ut Xen. Pæd. 2. ἐπὶ δ' ἐρωτᾷ ἔφη εἰμι, λέγε πλαθδ'. Iut. de garrul. τὸ ἢ ἀναμένειν μὲ ἔδν ἐ̓ρ τὸ τῦ ἐρωτᾶν βίλιος. Interdum cum ſolo accuſativo rei ſig. interrogo de. Ut apud Ariſtoph. ἐρωτᾷ τὸν πόλιν, interrogare de civitate, ſeu percontari aut ſciſcitari. Apud Platonem de republ. lib. 6. ἢ πόλεσ ἐρωτᾷς, interrogas de Sole, i. is de quo me interrogas ſeu percontaris, eſt Sol. ¶ Hen. Steph. annot. apud Dialectices peculiariter ſignificare, propono argumentum vel quæſtionem, aut etiam ratiocinor: adeoque in hac ſignific. uſurpari à Cic. de Fato verbum interrogo, quum ſcribit, ſic enim interrogetur, ſi fatum tibi eſt ex hoc morbo convaleſcere, convaleſces, &c. Sic apud Sext. philoſ. in Pyrrh. l. 3. c. 13. ὅσα δ' ἢ ἄνῳ δωνάμεως ἢ τῦτο ἐρωτᾶται ἢ λόγον, Τὰ τοῖς ἀσπημένοις ὑπόμνημον, ἃ μόνον ἐλπὶς ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον, &c. quinetiam interdum dici ὅτως ἐρώτα, i. hoc argumento utebatur, vel hanc quæſtionem proponebat. ¶ Item rogo, i. oro, precor, quæ ſignif. frequentiſſima eſt apud Evangeliſtas, idque varia conſtructione, ut Matth. 15. Luc. 7. 8. 14. Iohan. 4. 11. & 16.

Ε'ρώτημα, ατος, interrogo. itidem cum accuſ. rei, ut Xen. Pæd. lib. 1. ἢ ἕσα αὐτὸς ἂν' ἄλλων ἐρωτήσω. Sic ἐρωτήματα λόγων, apud Plat. de leg. Habet & ſignificationem illam Dialectis peculiarem. Unde apud eundem Sext. Phil. eodem in loco, οἱ κρ' τὰ διαλεκτικὰ ἐρωτήματα λόγοι, argumenta adverſus demonſtrationem allata.

Ε'ρώτημα, τό, interrogatio, quæſtio. Plut. & Ariſtot.

Ε'ρωτηματικός, ή, ό, interrogatorius ſeu interrogativus. ut ἐρωτηματικὸς λόγ Θ-, oratio quæ per interrogationem effertur. Item ad interrogationem pertinens. Ε'ρωτηματικῶ̃ς, interrogativè, per interrogationem.

Ε'ρωτηματίζω, interrogo. Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ε'ρωτημάτιον, ου, τό, interrogatiuncula.

Ε'ρώτησις, εως, ἡ, interrogatio, i. ipſa interrogandi actio. Sæpe verò eſt idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus: Exp. etiam quæſtio, item propoſitio: Ariſtot. Rhet. 8.

Εἰρωτάω, ῶ, poëticè aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad producendam primam ſyllabam, ut Od. ο, Εἰρώτα δ' ἅφαρ πὸν ξεῖνον. Od. ι, Κύκλωπ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα.

Compoſita.

A'περωτάω, ῶ, interrogo, percontor. idem quod ἐρωτάω, Ariſtoph. in Pluto, μηδὲν παιπλεῖν γ' ἀπερώτα, nihil hanc interroges i. de nulla re. A'περωτάω, idem apud poëtas & Ionas: A'περωτῶ, idem apud Suid.

A'ντερωτάω, ῶ, viciſſim interrogo, viciſſim percontor. Pſal.

A'ντερώτησις, interrogatio quæ fit viciſſim, mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ, interrogo. Ex Plat. Διερώτων αὐτὸς ἢ λέγων.

E'περωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo, apud Dem. Apud Thucyd. ἐρωτᾶν τὸ Θεόν, conſulere Deum lib. 1. Reg. cap. 30. ἐπερώτησε δὲ τοῦ Κυρίου, conſuluit Dominum.

E'περώτημα & ἐπερώτησις, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις 1. Pet. c. 3.

Decom. Προερωτάω πίνω, ῶ, inſuper interrogo, præterea interrogo. Προ-

Προερωτάω, ῶ, prius interrogo, antè interrogo.

Προπερωτάω, inſuper interrogo. Ariſtot. rhet. 3.

Συνερωτάω, ῶ, q.d. ſimul interrogo. Habere & eam ſignif. dialecticis peculiarem (de qua ſuprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philoſopho, loco jam citato, quum ſcribit, ὅταν ἢ τοιῦτον συνερωτῶσιν λόγον, Εἰ ἔστι ἀπόδειξις, ὑπάρχει ἀπόδειξις, &c.

Τ'φερωτάω, ῶ, q.d. ſubinterrogo. Exponitur & clam interrogo, ex Demoſth.

Ε'ρέπτομαι, vide in E'ρέφω. E'ρὴ vide in Εἰς. E'δνὸς, &c. vide in E'ω, induo, E'δνος, vide in E'δω.

E'Σ Θ Α' Σ, ῆ, όν, bonus: interdum & probus, frugi. De perſonis. Od. χ. Οὐ πᾶ̃ς γὰ πίκτει ἐσθλὸς ἐπὶ γνήσιον αὐθρώπον, Οὐ πᾶ̃ς κακὸς ὑπὶ λέλοιπε. De re, bonus, utilis. Il. ι. E'σθλὸς ἢ πυκινός βυλῆς. Sic ἐσθλὸν ἔπος dicitur ἀ̓γαθὸν ἔπος. Il. α. Sic dicitur aliquis ἐσθλὸς ποιητής, apud Heſiod. in Erg. ἐσθλὸ' ἀ̓ροτῆρος. Odyſſ. ρ. & ἐσθλὸς ἰητρὸς ἀνήρ. Il. β. ¶ Rurſum ἐσθλὸς de perſona, bonus, ſtrenuus, fortis. Il. ξ. E'σθλὸς δ' ἐσθλὸν ὄπασσε, χέρσ δὲ χέρσιν ἔπειρε. Il. π. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γάνυτ' ἔνοσις. Od. τ. ἐσθλὸν ὲ πεμπώτροπ. Il. ο. E'σθλὸς δ' ὲ τεθνὴ quidam interpretantur.

E'σθλωσύνη, ατ Θ-. τό, factum ſtrenuum & facinus præclarum. Eurip. κερυκοπλήκτοις ἐσθλώσυνα, præclara & decantata facinora.

E'σθλότης, ητ Θ-, ἡ, bonitas, ſtrenuitas.

E'Σ Θ Ω, edo, comedo. Od. ι. -ρίφαρ δ' ἔηῖσιν ἐδὼ̃σ πῶυ ἐδωλῶν, Ε'δειν ἢ πίνειν. ibid. Λύκων ἐ̓πῶν ἢ κύνες ἐνδιάσιμος A'γγελόντες. Od. ξ. E'δώδυσι ἢ κύνεσσιν. Apud Heſiod. ἔδειν ἀλλήλους. ◆ Ab ἔδω deducit tradit Etym. itidemque Euſt. ex Heraclide.

E'δώ, P. ἐσῶ, idem quod ἐδὼ̃. Od. π. Α'λλ' ἄγετ' ἐσέλθετε θεράποντε, ἐσέτω δ' ὅτι τάχιστα ὅλον. Xen. Pæd. 3. οὔτε ἐσέλθειν πείσω ἢ δύναμαι πα ἐᾶσαι. Δεῦρο ἐσέλθετε δή. Apud Gal. ἐσέλθειν τὸ φάρμακον. Cum ἐπ, ut 1. Cor. 9. ἐπὶ τὸν κρατῆ ἐπὶ πὸ̀ ἐπ ἐδεῖν. Dicitur etiam ignis ἐσθειν. ut Il. ψ. τὸς ἄμα πὶ νεκρὸς ἐσσεύαντο ἐσθεῖν. Cum ἐπ & μετὰ tribuitur. ut in ſcholiis Pythag. ἐσθίειν πὸν κηρδίαν. Lat. rodere cor. Sic & apud Ariſtoph. in Veſp. ἀλλ' ὦ 'γαθ' ἀδίεσσο, μηδ' ὅτω Σαυτὸν ἐσθίε, μὴ' ἀναπόδιστον, neque te macerato dolore ac conficito.

E'δίομαι, edor.. Item abſumor, conſumor. Od. Φ. E'δέσ τοι μοι ἀλθῶ. Apud medicos ἐσθιόμ Θ- ἕρπες eſt ulcus ita dictum, quoniam celeriter ſerpendo pertetrandoque uſque ad oſſa corpus vorat.

Compoſita.

A'νεδίω, exedo, erodo. Hippocr. l. 4. epidem.

A'πεδίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt ἀπεδίειν τὸν πῶ ἐδόντ, inquit Athen. lib. 14. ¶ Eſt etiam eſu alicujus rei abſtineo (ut præpoſitio ἀπὸ privandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico, in eodem lib. 14.

Δαπέδω, exedo, erodo, corrodo.

E'ξεδίω, exedo, erodo.

E'πεδίω, ſuperedo, poſt aliud edo, aut etiam inſuper edo. Xen. ἐπεδίειν μικρῷ σῖτ ῳ πολὺ ὄ̓ψον, poſt paulum panis multum opſonii edere. Τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ ultimo loco eduntur, quæ & ὀπισθρόμενα & ἐπίδειπνα dicuntur.

Κατεδίω, edo, vel peredo, prorſus edo, voro, devoro. Il. β & φ. Plut. adverſus Colotem, πολλὰ δ' ὑπόπιπλ' ἀλλήλως κατεδίειν.

Παραδίω, adedo, adrodo, unde παράδις τος, apud Ariſtoph.

Προέδιον, (q.d. præedo,) antè edo. Τὰ προεσθιόμενα quæ antè cibos alios eduntur.

Συνεδίω, una comedo, ſimul vel cor, una cibum capio.

Τ'περέδιω, ſupra modum edo, ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn. l. 1.

Νῆστις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

E'στι, E'στόν. vide in E'μι.

E'σταμένως, vide in Σπένδομαι.

E'ΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, veſper, heſperus, ſtella Veneris, quum ſubſequitur Solem, at quum antegreditur, φωσφόρ Θ- dicitur Il. χ. Οἷός δ' ἄ̓στρ ἔρχεται ἀ̓ρι πρωτος ἰοχέαιρα Ε'σπερ Θ-. ◆ Sic dici putatur quaſi ἕω πέρας, quòd ſit finis & terminus lucis diurnæ. Valeri etiam poſſit derivatum ἕσπερ τὸ ἔσπερον pro ἕσπερος, i. ſequi, quòd Solem ſubſequatur. ¶ Item, veſpera ex Ariſtot. l. 9. anim. ἄ̓χρις ἑσπέρ ἢ ἐκὶ ὄ̓ρθρου. ¶ Apud Poëtas, ponitur adject. eodem pro ἑσπέρι Θ-, i. veſpertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερ Θ-, ex Apoll. aquila veſpertina, i. veſpere volans. Soph. ἕσπερος λαμπὰς πῦρ, veſpertinæ faces. ἕσπερ Θ- ὄ̓μβρ. Pluto. ἕσπεροι ἀ̓γκῶνες, montium ad occidentem ſpectantes. Sic ἕσπερ Θ- ὀ̓ναπαύει, apud Dion. Alex. occidentalis.

E'σπέρι Θ-, ου, ὁ, veſpertinus, veſperi adveniens. Od. ι. E'σπέρι Θ- ἐ̓λθὼν. Item occidentalis. unde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occaſu.

E'σπερινός, idem.

E'σπερίς, ίδ Θ-, ἡ, occidua, occidentalis: ut ἑσπερὶς νῆσ Θ-. Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quàm interdiu ſpirare dicitur: unde illi nomen eſſe heſperidum putatur. Vide Theophr. & Plin. Item E'σπερίδες, noctis filiæ cuſtodientes arcta mala. Heſiod.

E'σπέρισμα, τό, veſperſinus eſus, cibus qui veſpere ſumitur. Athen. l. 1

E'σπέρα, ῆ, veſpera. Xen. ἑσπέρας γίγνομένης, orta veſpera. Et ὡ̃ς ἑσπέρας, Veſperi, idem. Interdum ἑσπέρας adverbialiter ponitur pro veſperi, ut Ariſtoph. ἐκ τοῦ ἑσπέρας. ¶ Item adjectivè, veſpertina, ut ἑσπέρα ἡμέρα, veſpertinum crepuſculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Ariſtot. de mundo, ὧν ἡ πρὸς ἑσπέραν μοῖρα.

Compoſita.

Α'χρίεσπερος, adverbialiter, ſummâ veſpere, i. prima & incipiente, apud Hippocr. & Nicand.

A'πόεσπερος, u, ἡ, ὁ. veſpera carens, ut ἀπόεσπερ Θ- ἡμέρα, dies carens noctis, Bud. & Baſil. ex Damaſc.

A'ρχέσπερος, veſperæ principium habens, ut, ἀρχέσπερ Θ- νύξ apud Hom.

E'σπερεσία, veſperinus. E'σπερεσία, apud Suid. ἃ ἡ ἑσπέρα.

E'σπερεσ Θ-, ου, ὁ, q.d. τὸν ἑσπέρα, i. tota veſperam habens. ut σφύζον Θ- νύξ fuit, quum Jupiter cum Alcumena concubuit: quod tres noctes in unam cum coalviſſe fabulentur Poëtæ.

E'σπωμαι, vide in E'πω. E'σσω, vide in E'πω.

E'σθω, vide in E'ω, colloco. E'σθίομαι, vide in E'σθίω.

E'συδρώω, vide in Σδύω. E'σχα, vide in Εἰς.

E' Σ Τ Ι' Α, ας, ἡ, focus, lar. Heſiod. in Erg. ἑρξαι ἡμιόλιον, juxta focum. Herodian. 3. οἷς μήτ' δ' ἐπὶ, μήτε ἑστίη κεκαπνισμένη. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt lares, ſeu lares & penates) ita vocant accipi quidam Od. ξ. (alii verò pro ara quæ juxta focum extrui ſolet.) Xen. in Laced. Pol. γυναικὸς ἢ κοινὸν ἑστίαν ἢ ἐκ οἰκτήριον. Item, pro ara & aſylo poni ſcribit Bud. ex Ariſtot. in Oecon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσι, ὥσπερ ἱκέτιν μὲ ἀνθρώπου μὴ δύνασθαι ἀδικεῖν. ¶ Item, Veſta dea. ut Xen. Pæd. 8. περῶσι δ' E'στίᾳ ἴθουσι. Sic & in proverbio, ἐφ' E'στίᾳ ἕδρυσο. A' Veſta incipe. Erafmus exp. à lare incipe. Dicitur & ἑστίη Doricè, & ἑσίη Ionice pro ἑστία. ◆ Quidam ἀπὸ τῦ ἕζω deducunt, ut ſit quaſi ἑζία, ut Lat. focus à fovendo.

E'στιάω, ῶ, ἐστιάσω, ἐστίασα, ἐστίαμαι, ἐστιάθην παρασκευάζω. E'στιάω, ῶ, lare excipio, id eſt, domo: vel potius convivio ac apparatu excipio. Ariſtoph. in Nub. ἀλλ' εὐτυχοῦντ σε βέλτιον ἐστιάσω. Plut. in Cor. χρήσιν δ' εἶχεν φιλοχρήματον τὸν Μάρκιον. Interdum cum accuſ. rei, celebro agitando convivia & q.d. conviviliter celebro, ut ἑορτὴν γάμου. Athen. Sic ἐστιᾶν ἡμέρας. Luc. natalitia celebrare. ¶ Item, metaph. ut Lat. placeno animum, pro oblectare. Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur ἑστιᾶσθαι Doricè, ut ἑσίᾳ pro ἑστίᾳ.

E'στίασις, εως, ἡ, excipior convivio, epulor, Ariſtid. ἐστίασιν λαμπρὸν ἀπὸ τῆ̃ς βαρβάρου. Apud Ariſtoph. ἑστιᾶσις ἀκλεστος, inſomnio veſci.

E'στίαμα, τ Θ, epulum. Eurip. in Iphig.

E'στίασις, epulatio, convivatio. Item, epulum, convivium. Plat. 2. de rep. & Thuc. 6. Interdum meta. pro quodam animi velut epulo.

E'στάτωρ, ορ Θ-, ὁ, convivator, qui convivium ſeu epulum præbet. Plat. in Tim. E'στατέριον, ου, τό, q.d. convivatorium, i. locus in quo celebrantur convivia. Plut. in Symp. 7. cap.

E'στατικὸς, pro epulatione, ex lib. 4. Reg. c. 24.

Compoſita, ac primam ab ἑστία.

A'πέστιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ſine lare, domo carens, qui inſertis vagatur ſedibus, Luc. Exp. etiam exul. Apud Hom. A'φρήτωρ, ἀθέμιστος ἔδειν ἐπιδήμ Θ-, ὃ̓ς πολέμου ἔρος ἐστίν. Bud. exp. nec in deos, nec in cives, nec in familiam ſuam pius eſt.

A'φέστιος, qui à domo abeſt.

E'νέστιος, qui intra lares eſt, domeſticus.

E'φέστιος, (& Ionicè ἐπέστιος) qui eſt apud focum ſeu larem. Ut ἱζόμενοι ἐφέστιοι pro ἐπὶ πὸ ἑστίαν. Interdum qui habet larem, id eſt, domum, atque adeò apud Hom. qui larem habet ubi degit, opidanus, civis, ſeu incola. Il. β. Τρῶες δ' ἀλλήλοισιν ὁμοίϊοι ἐφέστιοι ἦσαν. Item, qui in eadem eſt domo, domeſticus. Eurip. Σπαρτὸς φυτὸν ἐφέστιον πᾶ̃ς γᾶ. Et ἐφέστιος Jupiter apud Sophoclem. (Καὶ γὰ αὐτὸν ἐφέστιον τ' ἐρκεῖον Δι Θ-) exp. domeſticus Jupiter, qui colitur apud larem, & conubernium noſtrum obſervat. Apud Apoll. ἐφέστιος πατρῶος accola fontium.

O'μέστιος, eundem larem habens, conubernalis. Plat. in Epigr. qui dat.

Παρέστιος, ut παρέστιος Α'θηναζε πατρὸς ξένιος Θ-, cum ſocia domo (i. familia) Athenas commigrans.

Περέστιος, idem quod ἐφέστιος. qui ad focum ſtat vel ſit. Eurip. in Medea, & Soph. in Electra.

Συνέστιος, domeſticus, conubernalis. Opp. de ven. lib. 3.

Compoſita ex ἐσθίω.

A'ριστοδεῖπνον, ου, viciſſim convivio accipio. Plut. A'νταριστάω, pro eodem ex Plat.

Συνεστιάω, ῶ, una excipio convivio ſeu epulo, Συνεστίασις, una epulor.

E'ψαρ, vide in E'ω i. miſto.

E' Σ Χ Α' Ρ Α, ας, ἡ, focus, ut Od. ζ. ἀλ' ἔτι καὶ νῦ ἐμῆς ἐπὶ πυρὸς ἐσχάρας ἅψῃ, Tedet ad focum, loco aſſidet. Et Od. ξ. κρατερὸν πῦρ ἐσχάρας. Apud eundem poëtam, Il. α. v. 459. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ignis domus,

mus, seu qui habitant in domibus. (✠ Eustathius tradit itidem ἑξαέσται Etymol. ἑξαέσται in propria signif. esse τὰ ὑπὸ ταῖς ὕπαις, vel ὑπόλιθα. Quibus ex verbis H. Steph. elicit ἑξαέσται dictam esse παρὰ τὸ ἔχειν ἔσται, i. γῆς.) ¶ Idem Eustath. à Soph. & Eurip. pro altari accipi docet. ¶ Item, ἑξαέσται in plaustris, quod Hom. πίσεσθαι & ὑπερτελείαν vocat. de quo lege Eustath. ¶ Annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis & transversariis compacta, ex Vitruv. lib. 10. c. 17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: à cujus similitudine quidam basin illam nomen hoc fortitam existimant. ¶ Item pars balnei. Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Eust. ¶ Est etiam βύσσος, Etym. & Eust. ¶ Apud medices ἑξαέσται est crusta, proprie quæ ab ardente ferro aut medicamento causstico indutta est. Sic appellatur & ea quæ sponte sua ulceribus cavis accrescit crassa nigraq; Cæl.l. 16. cap. 48.

Ἐξαιρέω, ῶ, crustas obduco, in crustas erumpere facio, q. d. incrusto. unde ἐξαιρωμένα ἕλκη, Dioscor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt.

Ἐξαίρεσις, q.d. incrustatio.

Ἐξαιρωτήριον, medicamentum, q.d. incrustativum, i. crustas inducens. Gal. l. 6. κρὶ πόνων.

Ἀναχαΐτης, (comp.) de ulceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur.

Ἐξαεδής, ἐως, ὁ, qui foco præest in navi. Poll.

Ἐξαέσιος, q.d. focalis, ἐξαέσιος ἀξίωμα, coctus in foco. Hesych. vide Athen. & Poll.

Ἐξαέσιος, α, ὁ ἢ ὄν, ad focum pertinens & q.d. focalis, ut ἐξαέσιον πῦρ, foci ignis, in Epigram.

Ἐξαεών, ῶνος, ὁ, focus.

Ἐξαέλις, ίδος, ἡ, & ἐξάεσσος, υ, τὸ, q.d. foculus, i. parvus focus. Plut. in Probl. Item craticula, aut aliud coquinarium vas.

Ἐσχάδιον, est etiam acerra, thuribulum, θυμιατήριον, vel potius πολλὸν θυμιατήριον, Eust. Item machina apud Athenæum, qua naves in mare trahuntur, ut idem annotat. Bud. autem exp. basis & fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel stat in navali. Vitruvius apud Athen. in libro de machinis bellicis exp. basis, item compactio, item transtrorum planities.

Ἔσχατος, η, ὁ, ultimus, postremus, Plat. in Timæo, τὸ μέσον μὲν, ὡσπερ ἦν ἔσχατον γεγονὸς, τὸ ἦν ἔσχατον καὶ τὸ ὡσαύτως, αὖ μέσα ἀμφότερα. Cicer. interpr. id quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema verò & prima, media fiunt. Homer. ἔσχατοι vel ἔσχατοι αἰδηρῶν, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum est qui ultimum gradum tenet, infimus, ut Aristot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs. Nonnunquam contrà exp. summus. Ut P. Ato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam injustitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia injustitiæ genera tenet, sed quæ post reliqua omnia injustitiæ genera excogitata fuit. Sic & ἐσχάτη πενία. Interdum ἔσχατον substantivè ponitur addito genitivo. Ut Plato de rep. 2. εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὃ ἴσμεν δηλαδὴ πάντες, ὃ δὴ ἀδικίας, i. ad summum usque gradum. Aliquando εἰς τὸ ἔσχατον & τὰ ἔσχατα, i. summè, admodum Lucian. in Hercul. & Xenoph. in Laced. Polit. Reperitur & ἐσχατότατα, superlat. apud Xenoph. Hellen. 2. ✠ Deducitur autem ab ἔχω unde fit ἐχῶ, contineo, cohibeo, quia id in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est) veluti nos cohibet, quum non finit ultrà progredi. Sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

Ἐσχάτως, extremè, summè, ita ut nihil suprà. Apud Plut. de educ. lib. ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον. Apud Marcum cap. 5. ἐσχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta est.

Ἔσχατιά, ᾶς, extremitas rei alicujus, ora. ut ἐσχατιὰ πρὶ μεσῶν, Phil. Sic ἐσχατιαὶ γῆς καὶ θαλάσσης, ultima pars & remotissima. Interdum, recessus ultimus seu extimus. locus abstrusus, solitudo. Synes. & Basil. Item ἐσχατιαί, prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii. ex Aristotel. Item extremus ordo & remotior à principatu. Apud Areop.

Ἐσχάτιος, ultimus. unde ἐσχατίης ἰωλῆς, in Epigram.

Ἐσχατιώτης, ὠτου, ὁ, Poët. ultimus, extremus, in ultimis finibus situs. Fœm. ἐσχατιώτα & ἐσχατιῶτις pro eodem.

Ἐσχατιάω, extremus sum, vel in extrema parte. ut τὰ ἐσχατιόντα πρὸ πόντοιο, Theophr. Et ἐσχατιόωσα τῆς Ἀχαΐας, Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita.

Ἐσχατίζω, extremus seu postremus sum, tardo. Maccab. l. 1. c. 5 Κακὸν χαλεπὸν, (comp.) extremè malus, extremè improbus.

Ἐσω, ἔσωθεν, ἐσώτατος, vide in Ἐ. 15.

Ἐτάζω, Fut. σω, examino, inquiro, scrutor. Suidas dicit jungi accusativo. ✠ Etymol. vult esse ab ἑτὸς, & dici ἑτάζω quasi ἑτοιάζω. Quod etymon sequendo, propriè significabit, veritatem inquiro.

Ἐτάζος, Hesych. exp. βασανιστὴς, κριτὴς, item ἀεὶ δημιουργός.

Ἔτασμός, examen, inquisitio. Hesych. ἔξετασις. Item numerus apud. Pythag. Ἔτασις. Idem.

Composita.

Ἀ-εταίζω, idem quod ἑτάζω, examino.

Ἐξετάζω, examino, inquiro, scrutor, perscrutor, diligenter examino seu inquiro. A'Bud. exp. etiam discutio. Hocr. in Bus. enc. ἐξετάζειν τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem in Areop. Λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in se aut in alium, ex Plat. in apol. Item ἐξετάζειν τὸ ἀφύλαμα, quæstionem habere, rem quærere. ¶ Item, exploro, probo. i. experimentum facio, & specimen do, seu documentum. Bud. ex Dem. Apud Plat. in apol. Socr. ἐξετάσας τὸ Ὀρθαγόρα, Cicero interpr. tentare Ulyssis prudentiam. ¶ Item, æstimo. ¶ Item, comparo, contendo. ut apud Hocr. ἐξετάζειν τὰς Ἑλλήνων ἀλλήλαις ἐξετάζειν, & apud Dem. pro cor. ἐξετάζειν τὰ ἐξετάζειν. ¶ Item, recenseo, annumero. Thucyd. 2. Ἀθηναῖοι ἦ πλὴν τῶν ἐν ἄστει ἐχόντων ξυμμαχίδα ἐξετάζοντι.

Ἐξετάζομαι, examinor, inquiror. Item exploror, probor, deprehendor, comperior. Item specimen mei præbeo. ære apud Dem. & Luc. Interdum ponitur activè pro ἐξετάζω, apud eundem Dem. & apud Plut. in libro de musica. Item pro, annumeror vel sum in numero, recensor. Dem. οἱ ἐν ἄστει ἐξεταζόμενοι ἐν τοῖς ἱππεῦσι ἐξετάζετο.

Ἐξέτασις, inquisitio. Item pro discussione & disceptatione, Demosth.

Ἐξέτασις, examen, inquisitio, disquisitio, scrutatio. Luc. Item quæstio, i. criminis inquisitio. Bud. ex Herod. Item comparatio, Luc. in Caucaso. Item exploratio. Item recensio, unde ἐξέτασις ὅπλων. Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι. Xen. recensere, lustrare. Exp. & delectum habere. Item prospecimine & documento industriæ.

Ἐξεταστὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor. Aristot. Ἐξεταστικὸς, ὁ, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult. Aristot. Item, inquirendi peritus. ex Xenoph. Ἐξεταστικῶς, more τῆς ἐξεταστικῆς accuratè, exquisitè.

Decomp. Ἀνεξέταστος, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus seu perquisitus. Æschin. & Dem. Apud Plat. in Apologia, ἀνεξέταστος βίος, vita in quam non inquiritur. Ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratò, sine delectu, sine discrimine.

Ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio, comparo. (cum comparaturi aliquid cum alio, id revocamus ad examen, & velut è regione alterius expendimus.) in Athanasii epist. apud Theodoritum. Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, & (passiva voce) ἀντεξετάζεσθαι, offerre se liti, negotio alieno se offerre, quòd vulgò dicunt partem se gerere, quasi agere adversarium.

Ἀντεξέτασις, collatio, comparatio.

Ἀντεξετάζομαι, contrà vel ex adverso examinor. Item confero, comparor. Est & forense verbum pro, ad causam occurro, judicio me sisto, ad judicium adsum. quod vulgò dicitur, partem me gero. Item generalius pro, adversor. unde ἀντεξεταζόμενος, τῷ νόσῳ adversans morbo, cum morbo luctans.

Ἀντεξέτασις, collatio, comparatio.

Διεξετάζω, perquiro, diligenter inquiro. Διεξέτασις, qui perquiri nequit. Eccles. cap. 21. ἀδιεξέτασις λόγος, inenarrabile verbum.

Κατεξετάζω, recognosco; in Pand. Græcis.

Παρεξεξετάζω, comparo. Chrysost. Ἀντιπαρεξεξετάζω, vicissim comparo, vel ex adverso comparo, contrà disquiro.

Προεξετάζω, antè examino, vel prius perpendo.

Συνεξετάζομαι, annumeror. Luc. Apud Dem. οἱ τὰς συνεξεταζόμενοι τούτου, exposse statores hujus. Apud eundem συνεξεταζόμενοι, stare ab aliquo.

Ἑταῖρος, ου, ὁ, sodalis. Od. σ, Ἦ μάλα τίς τοι ἐνδέπας ἐστὶ δαΐφρων ἑταῖρος, Ἡ καὶ γοήεσσι ἀλώη. Cum dat. ut Il. σ, Ἑταῖροι ἦεν ἑπάρωγοι. Tribuuntur & regibus ὑπήκοοι. ut Xenoph. initio Pæd. lib. 5. Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπαν τὸν Μῆδον, ἔφη αὐτῷ εἶναι τῶν ὑπηκόων, &c. Sic & Dem. in orat. ad Philipp. Σὺ δὲ οὐκ ἐθέλεις εἶναι τῶν ὑπείκειν, &c. Quibus in locis vertendum familiares potius quàm sodales. Item socius, ut apud Hom. ἑπόμην Ὀδυσῆος ἑταῖρος Ulyssis. ¶ Ἑτάρη interdum est etiam quædam compellatio, quam vel parùm notum, vel prorsus etiam ignotum alloquimur: ut Matth. 20. ἑτάρῃ οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hippo. in epist. ad Dionagetum dicitur, τί δὲ σε χρὴ ὑδρορροεῖν ἄνωθεν ἑτάρῃ; Cum genit. rei apud Synes. epist. 82. τὸν πανδίκης ἑτάρην, q. d. doctrinæ familiarem. i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ἑταῖρε, ab Hom. vocatur etiam administer & adjutor, à quo & ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος. ἐδάλος. Sic, Οὐ γάρ μοι πάρ τῶν ἄλλων ἑταῖροι. ✠ Etym. deducit ἑταῖρος à τὸ ἅδω, ut sit quasi ἡδαῖρος, aut ἑταῖρος à τὸ εἶδος, quasi ἐδαῖρος, ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἕδους alicui est familiaris. Quod posterius etymon extat etiam apud Eust. qui & aliud affert, nimirum ex ἀφαιρέσει, literarum transpositione.

Ἑτάιρα, & Ionicè ἑτάιρη, ἡ, sodalis, amica. Sappho, Λατθὶ δ' Νόσσα μάλα μὰν εἶναι ἦνον ἑτάιρα. ¶ Item meretrix, speciosè nomine rem odiosam denotante. apud Plat. Plut. & Athen. Sic & Lat. amica meretricem apud Poëtas significat. Interdum dicitur, ἡ ἑταῖρος & ἡ ἑταῖρα ἀμφὶ.

Ἑτ-

Ἑταιρεία, ἡ, sodalitas, sodalitium. Isocrat. Aristot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia: ut Thuc. l. 3. ἦ τε ἑταιρείας διαλυτὴς, exp. amicitiæ dissolutor.

Ἑταιρικὸς, ἡ, ὁ, sodalitius, sodalem decens: ut ἑταιρικὴ φιλία. Aristot. in Ethic. Item meretricius, amatorius, apud Suid. & Philostr. ep. 38.

Ἑταιρεῖος, α, ὁ, sodalitius, ἑταιρεῖος Ζεύς, Jupiter sodalitii præses. In Epigr. l. 2. Οἷσιν ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γαίετο, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit.

Ἑταιρικὸς, α, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, Luc. in Lexiph.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen. l. 4. & 13.

Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula. Plut. in Polit. præc.

Ἑταιρίδια, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii Magnesiæ celebrari solitum. Vide Athen. l. 13.

Ἑταιρίζω, in societate versor.

Ἑταιρίσιμος, sodalitius, sodalitium, σωμάτων ἑταιρίσιμα, sodalitatem contrahere. Hocr. Item factio, q. d. sodalitium factiosum. Plut. in Pericle, ἀντιπεσὼν ἀντιπαρασκευαῖς καὶ τέχναις, contrariam factionem evertit. Item pro ἑταιρικὸς, apud Andocid. teste Suida.

Ἑταιρῶνος, ὦ, ἡ, ὁνος, mercor, prostituo me. Athen. l. 13. Reperitur tàm de mari, quàm de fœmina usurpatum. apud Æschin. & Plutarch.

Ἑταιρικὸς, vita meritoria seu meretricia. Æschin. contra Timarch.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, sodalitatem ineo. Expon. etiam opitulor, & operis faciendi socius sum. Il. ω. σὺν γάρ τε κασίγνητοι καὶ φίλοι πατὴρ ἦεν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Item meretriciam factito, apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adjutorem mihi assumo. Il. ν. Ἠτοι τὼ Τρώεσσιν ἑταιρίσσαντο μεγάροις, &c. Item meretricor. Pol. l. 6. De muliere etiam dicitur apud Chrysost. διὰ χρημάτων ἑταιρίζομένη καὶ πωλουμένη, mulieris quæ corpore quæstum facit.

Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, vita meritoria & meretricia, scortatio, apud Athen.

Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ, qui meretrisari solet, scortator. Poll. l. 10. c. 41.

Ἑταιρίστρια, ἡ, meretrix. Luc. & Platin symp.

Ἑπαῖρω etiam dicunt poëtæ metri causa pro ἐπαίρω: ut Od. α. ὀφθαλμοὺς ὑπὲρ μέτωπα ἑὰ μνώοντο ἑπαῖρον. Sic & ἑταιρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Composita.

Ἀνήταιρος, ου, ὁ, ἡ, carens sodalibus.

Ἀρχιταιρεῖον, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dicitur ἀρχηγέτης, Davidis. 2. Reg. c. 16.

Δικταιρίσται, vel δικλαιρίσται, Hesych. sunt mulieres frictrices, quæ prurientibus aliis, hominis vicem supplent.

Παραγκαλλέταιρος, qui sodali seu sodalibus imponit. Legitur apud Eustath. à παραγκαλίζειν, significante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ὄντες τῷ ἄρχοντι: videlicet διὰ τὸ ἐν μάχῃ ὁπλίτην κατ' ἀνδρίαν. Dem. Olynth. 3. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Προσταιρίζομαι, mihi sodalem seu socium adscisco.

Προσταιρίζομαι, idem. Luc. de hist. scrib. οὐ γὰρ προσταιρίζομαι τὸ Ξενοφῶντα. Item passivè, associor: ut in Axiocho, ὃ ἦ τάχα προσταιρίζοιτο, ἀλλιότροπε μανερέ.

Προστάταιρος, in societatem & adjumentum ascitus. Thuc. l. 8.

Συναίταιρος, sodalitatem ineo cum aliquo. Bud.

Φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus. qui suos sodales amore prosequitur & colit. Thuc. l. 3. & Plut. de Socr. dæm.

Φιλεταιρέως, eorum more qui sodalium studiosi sunt: socialiter & concorditer. Æschin.

Φιλεταιρία, amor quo sodales prosequimur. Aristot. Rhet. l. 1.

Φιλεταίριον, seu φιλεταιρεῖον & φιλέταιρεια, dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim lacinis commeantium, tanquam sodalium seu amicorum tenacissimè adhæreat. Qua de causa & φιλάνθρωπον nominata fuit. Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμαιταιρίς, ίδος, ἡ, scortum vile, & abjecta meretrix: utpote quæ humi & in crivio sese cuivis prostituat. Hesych. Dicitur & χαμαίταιρα. Plin. l. 36. c. 5.

Ἑτάρης, vide in Βιαιέτης.

Ἑτέρος, α, ὁν, alter: propriè de duobus. Iliad. β, χωλεὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Xen. Pæd. 7. ἡ βοῦς ✠ ἡ ὄις οὐ ἄν δύο ἀνθρώποι ἕνα ὄπ' τοῦ ἑτέρου ἐσκοιοῦ, τοῦ ὕδατος ἀφέξοιτο, alter supra alterum. Ἕτερος ὁ ἑτέρῳ ἐναντίος, alter alteri præstat. Philo de vita Mos. l. 1. ἡ φωνὴ ἑτέρους ἑτέρους ποιεῖ τοὺς ἀκούοντας, alter cum altero. Interdum ponitur pro ἄλλος, alius. Dem. contra Aristocr. ἄνευ δ' ἑτέρου διαβολέως πρὸς τοῦτον, Herodian. lib. 2. ὑδὲ ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Aristot. Ethic. 3. ἕτερος γὰρ ἕτερος δόξει εἶναι, alia aliis. ἕτέρα τρόπου δεῖ, sub. ὁδῷ, exp. aliò se convertere, apud Luc. ἡ Capitur etiam pro, diversus, alius, sui oppon. ὁμοῖος, idem. Arist. Ethic. 10. τὸ γὰρ ἕτερον τῷ εἶναι ἕτερον ὁμοίως ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις, quæ specie alia seu diversa sunt. Interdum cum genit. & exp. alius ab, diversus ab, ut Aristot. de mundo, συμβαίνει ἕτερον εἶναι τοῦ

τοιούτου, elementum aliud à quatuor illis. Plato de rep. ἕτερον τῶν ἀληθῶς, diversum seu alienum à vero, ἕτερος ἀλλήλων, diversa inter se.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas. Plut. Quomodo à διαφορὰ differat, docet Aristot. metaphil. 9.

Ἑτεροῖος, α, ὁ, alteriusmodi, non hujusmodi, diversus. Aristotel. Dicitur & ἑτερόϊος, pro eodem.

Ἑτερόϊος, alio & diverso modo. Hesych.

Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, aliam atque aliam facio: altero. Philo de vita Mosis.

Ἑτερόωσις, alteratio, i. (ut Bud. expon.) quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt. Aristot.

Ἑτέρη, alia via, alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτέρῃσι παραγωγὲ, poëtica: seu ἑτέρως. Eustath. ex Hesiod.

Ἑτερεξις, altera vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex adversa parte. Il. α. & σ.

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Plut. Interdum cum genit. ut ἑτέρωθι γῆς, apud Aristidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, secus, Aristoph. in Pluto, ἑτέρως ἔχειν.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, alio. Hom. Thucyd. & alii.

Ἑτεόωσις, altero. Ἑτέρωσις, alteratio.

Ἄτερ, Doricè pro ἄτερθ, sicut σχεδὸν pro σχέσθαι vel συναίρεσις facta ex ὁ ἑτέρῳ, (unde & primam syllabam producit) tolle. Eust. fœm. est Ἥ τέρα & Ἠτέρα: quæ genitivo & accusativo casui hac contractione servata non proferuntur, ut idem Eust. docet. Neut. est Ἤτερον, à quo Ἤτερα & Ἤτερε, in sing. & Ἤτερε in plur. sunt in usu, apud Plat. Aristot. Plut. & alios. Quin etiam Ἤτερε, plur. num. sæpè usurpatur pro singulari. Inde ὁπ' Ἤτερε, in diversum, in alteram partem, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hell. 3. πάσῃ Ἤτερε ἦν πασσάλῳ, ab altera parte fluvii.

Composita.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ ἢ ὄν, qui alteratus non est, qui alterari nequit, in aliam atque aliam conversionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo.

Μετξύτερος, quidam, nonnulli: idem quod ἔνιοι. Herodot. μετξὺ τέρεος ἦεν θεὸν, certi quidam dii.

Μηδέτερος, neuter pro quo dicitur & μηδὲ ἕτερος. Thuc. Plat. Arist. Μηδέτερος, neutro modo. Μηδετέρωσε, neutram in partem. Thucyd. l. 4.

Οὐδέτερος, seu Οὐδ' ἕτερος (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. & Arist. apud grammt. οὐδέτερα ὀνόματα, & ῥήματα dicuntur neutrius gen.

Οὐδετέρως, neutro modo. Item neutro genere, apud grammt.

Οὐδετέρωσι, neutro, neutram in partem. Il. ξ. Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte. Gal. l. 2. ad Glauc.

Αὐτοδέτερος, per se neutrum, absolutè neutrum, vocabulum gramm.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt, quòd unam πεζὴν armatam haberent, alteram nudam. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide in Ἕτερος, in fine derivatorum ab Ἕτερος.

Ἑταῖρος, ου, ὁ, socius, amicus: idem ferè quod ἑπάρος. ἑπάρος tamen est familiaior alicui, quàm ἕτης. Il. π. Ἕως τε μάνισι, ἅπας γὰρ ἑπάρος. Od. ξ. Τείρουσι, μὴδὲ ἑπάρους Μαστάλλω. (✠ Eustathius derivat ab ἕθω, sicut & ἑπάρος: ut ambo idem sint quod ἑθικός. Etymologistes verò ab ἐτὸς derivat, ut sit ὁμοίως, æqualis, consanguineus vel ab ἑτέρος, ut sit verus amicus.) Hinc ὦ πάρ, pro ὦ ἑπάρ, facta echthlipsi, sicut in μῆτερ pro μὴ ἤτερ. Cujus vocativi idem usus est qui suprà τῷ ἑπάρε. Aristoph. in Nub. Μὴ σκάπτε μ', ὦ πάτερ, ἀλλὰ &c. Interdum usurpatur pro, bone vir. Plat. in Apoll. Δ' ὦ πάτερ, pro quo paulò post ἀπόκριναι, ὦ γαθέ. In objectione, aut etiam in responsione ad objectionem sæpè adhiberur apud Demosth. in Olynth. Jungitur etiam duali & plur. num. interdum: ut Aristoph. in Pluto, Ὦ πάτερ, ἀπολλὰ χθόνιε σὲ' ἐμοὶ. Cratinus, ἄγε δὴ σύ γ' Ἀθηναίοις

Ἑτήσιος, vide in Ἔτος.

Ἑτυμος, vide in Ἔτυμος.

Ἔτι, adhuc, etiamnum. Thuc. l. 2. καὶ Ποσειδῶνι ἔτι δέκα μέλιτος ἄρχοντος. A'Θωμαίοις, Rhodoro duce adhuc menses tangente magistratu. Luc. in Lex. ἦν δὲ ἀγαλλὰς, ἐπιφὴ ἦ ἔτι. Plato in Phædro, οἷον ἐπιῶσιν ἐκκλησίαν, Cicero interpr. adolescens etiam nunc, ὁ Phædre, Isocrates est. Β' πάλιν, usque adhuc, ad hunc usque diem, apud Plat. ¶ Item amplius, præterea. Dem. Philipp. 2. τί φεύγεις πίστις ἔτι; Sic ὡς ἔτι, non amplius, non jam. Thucyd. Luc. & alii. Apud Lucam c. 1. κ. πολλοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς ἔτι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν ἐκεῖνος; Erasm. expon. jam inde ab illo tempore quo cæpit. ¶ Et in aliquando exponi potest etiam, seu quin etiam, quinimo, quinetiam, apud Plat. in Phædro. ¶ Ἔτ' ἦ, posthac, in posterum. Od. ω. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἔγωγε μετὰ προφρόνεσσιν ἑτάροις ἔσσομαι ἔτ' ἦ. ¶ Inseritur vacat: ut Od. ω. Ἀμφὶ δὲ σῆμα κασίγνητοι καὶ Hesiod. Δημόκοος γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ἑμὲ φρονέοντα.

Compositа.

Εἰσίν (pro quo & εἰς ἔστ scribitur) interdum præpoſ. otioſam habere videtur. ut apud Lucianum, ἐισὶν οἱ γυῖ, ſeu εἰς ἔστ οἱ γυῖ. Interdum dicitur pro, adhuc in poſterum, vel in poſterum quoque, Plutarch. in Apophth. εἰ γὰ πάμεγιν, ἔφη, τὸ ζῆν, οὐ μέτριον ἐσομ οἱ τὸ θνῆν τεθνηκόσ. Ubi tamen vulgò exp. ulteriùs.

E'ξίν, jam inde, ex eo tempore. Il. l. v. 106. & Greg. in Carm.

Κἄπι, Attica ſynalœphe pro ᾖ ἔπι, & adhuc, amplius. Et κἄτι μάλιστα, atque adeó.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Il. β. v. 261. Demoſth. οἱ μηκέτι πρὸ συμβάλλων, ἀλλὰ πρὸ κολακεύων ἕτερος βελομένων ἐξέτασις ἰσῶ.

Οὐκέτι, idem quod diviſim οὐκ ἔτι.

Περσέτι, adhuc, inſuper, præterea. Ex Herodoto, ὡσὶ ἔπ τέτοισι, præter.

E'TNOΣ, ε Θ, τὸ, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum freſis elixiſque: ut Gal. in lib. ὡσὶ δ' χυμίας ἡ κατὰ χυμίας, tradit. Sic apud eundem Gal. κυάμινον ἔτΘ, apud Hippocrat. φάκινον ἔτΘ. At ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe ſpeciem ἀσπάρΘ, ex phaſeolis, & alibi dicit eſſe ἀσπάραγ, & decoctum ex piſis, quod tamen quidam negant: frequenter ſutitur hac voce Ariſtoph. ut in Ran. E' πανῆγυ ἄρτυσ, ἢ λε κατεσκευασῆ χύτρα E'τνος δ' ἢ περῖς. Et in Concion. χύτρας ἔτνος ἑψῆσαι αἱ πάντα τα.

E'τνηρὸν ἔψημα, dicitur pro ἔτΘ, ſeu ſimile τῷ ἔτνει, aut quod eſt ἐξέτνος. Athen.

E'TOIMOΣ, ε, ὸ, ſive ἑτοῖμΘ, (antiquo Attic. more. ut ἐρῆμΘ, ὀμαῖΘ, & ſimilia) promptus, paratus, qui in promptu & ad manum eſt. Od. ξ. ἐπ' ὀνείατ' ἑτοῖμα φερηκέμεν ἔδμεναί τε. Et Thuc. l. 1. ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον πρόσπορα. Apud Iſocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμ λαμβάνειν, tanquam è penu ſumere aut depromere. E'ξ ἑτοίμ ἔχ. Xen. idem quod ἑτοίμον ἔχ. E'τοίμον ποιεῖσ, parare & facere ut in promptu & ad manum ſit. Cum infinit. Xen. Præd. 4. ἑτοίμοι ἐσι μά χεδαι.

E'τοίμως, promptè, expeditè, alacriter. Iſocr. Plat. Dem.

E'τοιμότης, ητΘ, ἡ, promptitudo, alacritas, propenſio, Plutarch. de educ. lib.

E'τοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, paro, expedio, facio unit promptu & ad manum ſit. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ χίφεα αὖθι ἑτοιμάσσατε. Polyb. l. 5. ἡτοίμαζε τὸν ὑποχειμένους χῶ πρὸ οἰκίαν.

E'τοιμάζομαι, idem. Il. x. ὄφρ' ἱερὸν ἑτοιμασαίατ' A'θηνῇ, ſacrificium pararent Minervæ. Ionicè pro ἑτοιμάσαντο. Appian. l. 2. bell. civ. χείρα πολλὴ ἀραμᾶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum.

E'τοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas: ut ἑτοιμότης. Baſil. in epiſt. ἑτοιμασία καρδίας.

Compoſita.

A'ἑτοιμΘ, imparatus, qui expeditus paratuſque non eſt.

Περιετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

E'TOΣ, ε Θ, τὸ, annus. Thucyd. ἔτη δὲ τειακόσια ὅτε ἤλΘε, trecenti ſunt anni ex quo venit. Idem lib. 1. ἀφ' ὅτε ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, geſta ſunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, ſpacio annorum quinquaginta. Et in dat. ſine præpoſ. apud eundem, ἔτει μὲ τῷ Ἰλίε ἁλόσιν ἕξηκοσῶ ἀνασκίτες. Interdum per accuſ. ut Demoſth. ἔτι ἀπογράλΘι φίλιππΘ ὑμῖν πόλεσι ἢ πέντε τὸ ἔΘ τινὶ, πρῶτον τῆς χΘ πολιορκῶν, tertio aut quarto abhinc anno. Aliquando & per genit. ut Plat. in Symp. ἐκ πολ' ἔτ πολλῶ ἔτ A'χάϊον ἐνδεὲς ἐκ ὀπὸ δεκάμηνον, jam à multis annis. ¶ Dicitur & de ætatis annis: ut ὧν τεσάκοντα ἐτῶν, qui eſt triginta annorum: χιλιῶν ἔτη πεῖα. Iſocr. ἔτη βιὺς ἐνενήκοντα χ πέντε. Æſch. in Cteſ. ἐβὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα. Luc. in Macr. A'γὲ πᾶν ἔτΘ, vel πᾶ ἔκαστον ἔτΘ, quotannis. Ariſtid. αἱ δ' ἔτες δυσίαι, ſacrificia annua. Παρ' ἔτΘ, alternis annis. ¶ E'τὸς autem vide in E'ω, unde ἵημι, ſum. ¶ E' τὸς verò vide in E'ω, unde ἵημι, mitto.

E'τήσΘ, ε, ὁ ἡ ἡ, annuus, anniverſarius. Thuc. ἐτήσιοι θυσίαι.

E'τησίαι verò dicuntur venti quidam anniverſarii, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt uſque ad Arcturi exortum. De quibus vide Ariſt. de mundo. Gell. l. 2. c. 22. & Plin. l. 2. c. 47. & l. 18. c. 34.

E'τεΘ, idem quod ἐτήσιΘ, annuus. Heſych.

E'τος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Annotat Suidas compoſita ab ἔτΘ (quæ in ος deſinunt) quum de ætate dicuntur ὀξυώδυα, ut homo ἐνγενὴς: acquum de tempore βαρυώδυα, ἐνιαύσιμα. Sunt qui dicant hæc compoſita in τος communi lingua acui. ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeóque ſecundum normam nominum primæ declinationis ſimplicium inflecti, dicique δυἐνης, ες. A quibus fœminina in ις, ιδΘ, formantur. Idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.

A'τηρὸς, τὸ, quæ eodem anno proveniunt, ſeu horna. Ex α ſignificante ἅμα & ἔτΘ.

A'μφίετης, vel ἀμφιετεῖ, adverb. quotannis.

A'μφιετάω, quotannis ſacrificо, vel per totum annum ſacrificо, Etymolog.

A'μφιετίζω δω, quotannis recurrere, & quaſi in orbem redire. Euſtathius.

A'μφιετίζω δω, idem. Heſych. & Etym.

A'μφιετηρὶς, ίδΘ, ἡ, feſtum anniverſarium, feſtum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτετὴς, (Θ, ὁ χ ἡ, ut αὐτὸς ὁ αὐτὸς) eodem anno marceſcit. Theophr.

Αὐτέτης, eodem anno. Od. γ. ἤδυν τέ ἐφ' ὧδ' οἰνοπὶ Αὐτέτες εἰχνεδόιη, ab Euſtath. exp. per totum annum.

Αὐτίτης οὖΘ, pro αὐτετήσιος, Gal. apud Hippocr. vinum hornum.

A' Poll. exp. ὁ ἐπὶ χρόνῳ Θ, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis: ut λυγατὴρ πόλεμΘ. Dicitur & δεκάτης, pro eodem.

Δεκαετία, decennium.

Δεκάτης Θ, decennalis: ut δεκάτης Θ χρόν Θ, decennium. Plat. de leg. l. 6. Pro eodem dicitur & δεκάτης Θ, ut δεκάτης Θ μὴς. Epigram.

Decomp. Αὐτεδεκαζῆλ, apud Thuc. exp. ὁλοκλήρων δεκαζήλ, ſc. lidis decem annis.

Δωδεκέτης, qui duodecim annorum eſt.

E'κκαι δεκάτης, & ἑκκαιδεκάτης, qui ſexdecim annorum eſt.

E'πτεκαιδεκάτης, qui undecim annorum eſt. Poll.

E'πτακαιδεκάτης, qui ſeptemdecim annorum eſt.

Πεντεκαιδεκάτης, ου, ὁ, qui quindecim annorum eſt. Pro quo legitur πεντεκαιδεκάτης.

Τεσσαρακαιδεκάτης, qui tredecim annorum eſt.

Διετὴς, bimus, duorum annorum. Ariſtot. de gen. an. l. 4. διετὲς τὸν Θ ἢ ἐλαφέτων ὄζε.

Διετὴς, τὸ, bimatus, ſpatium duorum annorum. Æſchin. ὅσοι ὑπ' διετὲς ἢ ὄζοι, qui ſupra biennium ſunt puberes.

Διετία, biennium.

ΔιετήσιΘ, ου, ὁ ὀ ἡ, per totum annum durans. Thucyd. l. 2.

Διετῶ, totum annum duro, annum compleo. Ariſtot. de hiſt. an. l. 9. c. 41. Item bimatum compleo. Athen. l. 2.

Decomp. E'πιδιετὴς, qui biennium exceſſit, qui ſupra biennium eſt. Dicitur ὅπ διετὲς ἢ ζάν, apud Dem. pro coron. qui jam ſupra duos annos puber eſt, i. qui decimum ſextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, ſeu ſterilitas anni.

E'ζδομηκοντατὴς, & ἑζδομηκοντάτης, ſeptuagenarius, qui ſeptuginta annorum eſt.

Εἰκοσετὴς, & εἰκοσάτης, qui viginti annorum eſt: ut εἰκοσετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia. Fœm. εἰκοσετὶς, Plat. l. 5. de rep.

E'κατοντατὴς, ου, ὁ, qui eſt centum annorum, centum annos natus.

E'νναετὴς, novennis. E'ννάετες, per novem annos: pro quo ἐννάετες etiam dicitur. Odyſſ. ξ. Et fœm. gen. Εννάτης, ιδΘ, ἡ, novennis, quæ novem annorum eſt, novem annos nata: ut Epigr. l. 3. κύριλλ' αἰμύλον ἐννάτην.

E'ννάτηρΘ, novennis ſeu novennalis. Heſiod. E'ννατηρὶς, ίδΘ, ἡ, novem anni, novennium. Item feſtum quod nono quoque anno celebrarur. Plut. in Hellen.

E'ννενηκοντατὴς, & ἐννενηκοντάτης, qui nonaginta annorum eſt, nonagenarius.

E'ξαετὴς, qui ſex annorum eſt.

E'ξάετες, (adverb.) ſexennio. ex Hom.

E'ξαετία, ἡ, ſexennium. Dicitur & ἑξέτης pro ἑξάετης, ſexennis. Et fœm. ἑξέτις, ιδΘ, ſex annos nata. Plat. de leg. 7.

E'ξηκοντατὴς, ſexagenarius, qui ſexaginta annorum eſt.

E'πέτΘ, ου, ὁ ἡ ἡ, anniverſarius, annalis, annum durans. Theoph.

E'πτέτΘ, per totum annum durans, vel annuus, qui ſingulis annis provenit. Od. υ.

E'πταετὴς, ου, ὁ, pro eodem. Odyſſ. Λ. ἐπταετὲς γάλα. Et βῶ ἐπταετὸς apud Heſiod. in Erg. annuus victus. Item copioſus, abundans, largus: ut Odyſſ. ϑ, κομιδὴ ἐπταετὸς, i. πολλὴ, teſte Euſtath. Apud Heſiod. in Erg. ἐπταετὰς πείχες pili denſi & continui, non autem rari.

E'πτατὴς, qui ſeptem annorum eſt, ſeptennis. E'πτάτες (adverb.) ſeptennio ſeu ſeptennium. Od. ξ. E'πτὰς ἢ ἐπτάτες μένον.

E'πτετία, ἡ, ſeptennium. Dicitur & ἑπτάτης pro ἑπτάτης: unde fœm. ἑπτέτις, quæ ſeptem annorum eſt.

Εὐετηρία, ἡ, annorum proventum felicitas, copioſa anniverſariorum redituum exuberantia, fertilitas. Xen. Hell. 5. ἀτειχίσ γὰ οὐμένης τῆ Θεσσαλίᾳ ἔτυ. Et Dem. contra Philipp. 4. τὸ βῆλ' εἶναι πᾶσ Θ ἐφ' ὑμᾶς τῆ εὐετηρίᾳ χ τῷ δ' ἐτείλαι χ τῷ ἀφορίᾳ. Item felix anni ſucceſſus. Ariſtot. hiſt. anim. 8. ὅταν χ' ὀπὸ ἀνδρὸς ἀτειλῆ, quum proſparè & falubriter hominibus cedit tempus anni.

H'μίετες, dimidium anni, annus dimidiatus.

I'σοέτες, teſte Plinio lib. 25. c. 13, dicitur à quibuſdam ſempervivam minus: quòd per totum annum ſemper ſit ſui ſimile, hoc eſt, virens.

Κατὰ Θ, quod & diviſim κατ' ἔτ Θ, quotannis, annatim.

ΜακρόβιΘ, qui in longos annos perdurat, annoſus, longævus.

Μυριέτης, qui decies mille (ſeu infinitorum) annorum eſt, annoſus: ut μυριέτης βί Θ, vita longæva ſeu annoſa.

O'γδηκοντατὴς, ſeu ὀγδηκοντάτης, qui octogita annorum eſt, octogenarius.

Οἰότης,

Οἰότης, æqualis, ejuſdem ætatis, qui idem annorum ſpatium complevit: ut ſit ſyncope ex ὁμαῦ & ἔτ Θ, exempto μῦ, & inſerto ι, metri cauſa. Sunt tamen qui ab ἔτος derivent. Il. β.

O'κτάτης, qui octo annorū eſt. Et fœm. ὀκτάτις, nata octo annos.

O'κτατηρὶς, ίδΘ, ἡ, octennium, octennale tempus. Laërt.

O'λιγοέτης, qui paucorum annorum eſt.

O'λιγοετία, ἡ, paucitas annorum.

ὉμόετΘ, annous: factum ex ὁμοῦ ἔτος, i. quotannis.

Πεντάτης, five πεντατὴς, qui quinque annorum eſt: ut πεντατὴς ἀνοῦ, ſcilicet a quinquennalia, apud Thuc.

Πεντέτης, adverb. quinquennio ſeu quinquennium.

Πεντετὴς, quinquennium.

Πενταετὴς Θ, quinquennis, quinquennalis. Od. ξ. ὅς πενταέτης Θ.

Πεντατηρὶς, ίδΘ, ἡ, quinquennium. Πεντατηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen. Maccab. 2. c. 4.

Πεντετηρὶς ἰτέον dicitur, pro πενταετηρὶς. Thuc. Πεντετηρικὸς, idem πενταετηρικὸς.

Πεντηκοντατὴς, & πεντηκοντάτης, quinquagenarius, qui quinquaginta annorum eſt. Plat. de leg. Πεντηκοντούτες ἀνοῦδι, quinquaginta annorum fœdera. Fœm. πεντηκοντούτις, ut Thucyd. πενήκοντα ἀνὰ ἔτη.

Πεντηκοντετία, quinquaginta anni. Thuc.

Πολυέτης, qui multorum annorum eſt, annoſus. Πολυετία, multitudo annorum, annoſitas. Πολυετία, multorum annorum ſum, in multos annos duro.

ΠροϊόντΘ, annum prævertens ſeu præveniens.

Τεσσερακοντατὴς, & Τεσσερακοντάτης, qui quadraginta annorum eſt, quadragenarius.

Τετρατὴς, qui quatuor annorum eſt, quadrimus: τετρατὴς χρόνΘ, tempus quatuor annorum, quadriennium. Herodot.

Τετρατίαζω, ᾳ, ἡ, quadriennium.

ΤετρατὴρΘ, idem quod τετρατὴς. Heſych. Τετρατὴνειὸς, quadriennium. Τετρατήνεος, qui quadriennio recurrit: ut τετρατήνεος ἀγὼν.

Τῆτες & τῆτα, hoc anno. Ariſtoph. in Veſp. ὅσοις δ' ἦκα τῆτες μέλλων ἔτι δᾶν. Utitur crebrò & Syneſ. Pro eodem Dores dicunt τᾶτες & τᾶτα, teſte Suida, hoc eſt, τῷ ἐν ἔτει τούτῳ. Inde adject. τητὸς, qui eſt unius anni, hornus.

Τεσσαρακοντούτης & Τεσσαρακοντοῦτος, qui triginta annorū eſt: τεσσαρακοντούτου ἀνοῦδος, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricennalia. Fœm. Τεσσαρακοντούτις & Τεσσαρακοῦτις, quæ triginta annorum eſt. Plut. in Numa, σεσαρακοντούτιδος ἀγνείας, caſtitas annorum triginta. Annotatur τεσσαρακοῦτιδος ab Ariſtophane vocari ſcortatinde que eſſe κατατειακοῦτιδα, cum ſcortis rem habere.

Τειέτης, qui trium annorum eſt, triennis. Herodot. τειέτης χρόνΘ. Et τειέτης παιδίον, apud Ammon. puer trimus, ſeu tres annos natus. Τείεσι δ' adverbialiter, triennio, triennium, per ſpacium trium annorum. Τειετία, ας, ἡ, triennium.

Τειετίζω, triennis ſum, triennium ago: ut τειετίζων μείχ, virtulus trimus, ſeu trium annorum.

Τειετὴς, ſpatium trium annorum, triennium, trieteris.

Τειετηρικὸς, trieterícus, triennalis.

Χιλιέτης, ſive χιλιετὴς, millenus, mille annorum. Athen. l. 15. πλὴ γλυκτὴν μὲ τὴν τοῦ ζήτηνον ἀπολύουδα, mille annis agitatam quæſtionem diſſolvere. Χιλιετία, ſpatium mille annorum, mille anni.

ΠλαΐτΘ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (apud Areth.

E'TTMOΣ, η, ὸ ἡ ὸ, verus: ἔτητός, ελληδ. Od. ρ. ἀλήθημαι ἢ ἔτυμον ἐρέω, mentiarne an verum dicam? Et in Axiocho, οὐ δ' ὲκ ἔτυμα μὴ λέγετε μα τῶν τὸ ζήτηνον ἀπολύουδα, mille annis agitatam quæſtionem diſſolvere. Χιλιετία, ſpatium mille annorum, mille anni. ab ἐλΘ. Nam ἔτυμος ea eſſe dicuntur, quæ verè ſunt talia, qualia eſſe dicuntur. ¶ E'τυμος, υ, τὸ, etymum, vera origo alicujus vocabuli, ſi ſque originis vera aut veriſimilis ratio. Plut. in probl. Rom. (de carmenta, vocabulo Latino loquens) ἔτι ἢ τὸ ὀνόμαστ Θ τὸ ἔτυμον ἐσκοπεῖν νῦ, ſignificans compoſitum eſſe ex Carco & Mens.

E'τήμως, verè. Quidam exp. ab origine vocis, ſeu ſecundum etymon. Ariſt. de mundo, ἐπέφανε κραῦμῷ ὁ ζεὺς ὃν ἔφην ἢ ἐτήμως. Et ἐτήμως ἀνομάσθη, idem quod ἐτυμολογῶς. Themiſt.

E'τυμόλΘ, ου, ὁ, idem quod ἔτυμΘ, ſeu ἀληθὴς. Euſtath.

E'τυμΘ, ου, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἔτυμΘ, ex eo que factum per epentheſin ſyllabæ τη, metri cauſa: ut Od. ϒ. ἀτήτυμα μὴ Θ. Iliad. χ. ἀτήτυμα ἀγγέλλ Θ. E'τήτυμον, neut. gen. adverbialiter etiam uſurpatur, ut ἐτήτυμα πάντα. Od. α. & ξ.

E'τητύμως, verè. Euripi.

E'τητυμία, ἡ, veritas, Epigr. & Nonn.

Παντάτημι Θ (comp.) omni ex parte verus. Nonn.

E'τὸν Θ, vide E'τὸς, in E'ω: unde ἵημι, ſum.

Εὖ. vide in E'ὖς.

Εὖ Θ, ὁ, fui, vide in E', ſo.

Ἐφέζω, & ἐφεδρῶ, & ἐζῶμ, vide in ΕὖΘ.

Ἐζόμην, vide in Εὖ.

Ἐζόμενος, vide in Ἐζόμην.

Εὐαιρία, ſerenitas, ſerenum cœlum. ¶ Fit enim παρὰ τὸ Δία, cujus nominativus eſt Ζεύς, ſignificans interdum aërem, ſicut & Jupiter apud Latinos. ¶ Apud philoſophos mediocſque frequenter idem eſt quod εὐημελία, pulchra dies: quam quia oportet ſerenam eſſe ac tranquillam, ideo ſit ut & pro αἰθρία aliquando ſumtiatur, ut & apud Latinos ſerenitas utrumque complectatur. Sic apud Theophraſtum libellus eſt περὶ Εὐδίας, id eſt, περὶ εὐημελίας, de ſereno tate. Idem pluvias diebus ſerenos opponit inquiens, ἐάν τε ὄμβρος, ἐάν τε εὐδία, ἐὰν τε ὀλιγοθ ὄμβρ Θ. ¶ Item pro γλυκύτης, tranquillitas, cui opponitur χειμὼν, hyems atque tempeſtas: ut Matth. 16. Et Ariſt. meteorolog. l. 1. c. 10. ὁ δ' χθ νέος ἐν Νάξῳ πνεῦ Θ ἢ βορέας μεγάλως. Iteris pro γαλήνη, i. tranquillitate maris. Luc. in Alc. Συκοφαντῆς τῆς προσβάσεως ἐν ἐνίαις ἐφάνη. Plut. ſymp. 4. ἐν Νάξῳ χ γαλήνῃ, copulavit. ¶ Item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. epidem. 3. & Ariſt. hiſt. an. l. 9. c. 40. & in Probl.

ΕὔδΘ, ε, ὸ ἡ ὸ, ſerenus, tranquillus: ut εὐδὲ θάλασσα, in Geopon. Apud Luc. εὐδὲς λιμὴν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha, ἐν ἐνίαις πάντα ἐν καῦς εὐδέσ Θ. Item tepidus apud Hippocr. Comparat. εὐδιάτερΘ, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερΘ.

Εὐδιανοέω, quod ἐν εὐδΘ, ut εὐδιανοεῖ νέκυς, qui apud Ariſtot. meteorol. l. 1. τοῖς χθονίοις ἀνέμοις, apud Theophr. hiſt. plantl. & c. 3. τοῖς ἀφεληκοῖς ἀνέμοις opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιανοεῖ γαλήνη, & εὐδιανοῦ πρόσω.

Εὐδιανοῶς, cum ſerenitate, tranquillé. Hippocr.

Εὐδιαίνω, ᾶ, tranquillus ſum, vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιαίνουσα, tranquillitate ſeu ſerenitate fruor, in Axiocho.

ΕὐδιαῖΘ, paxillus ſeu clavus ligneus ſub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluc aqua in ſentina colle ctat: idem quod χελιδὼν, ut Heſiodi ſcholiaſtæ annotant. Suidas eſt feneſtra in navi, è qua egeritur ſentina. Plut. ſymp. 7. probl. 1. Heſychius διὰ ναὸς a nonnullis vocari dicit metaphor. mulieris pudendum.

Compoſita.

E'υδιόωρ, tranquillus, quietus. ex Apoll. Arg. 2.

Παρεδιάζουσι, idem quod διὰ εὐδίας ἔρουσι, apud Polyb. l. 4.

Τ'πνοδΘ, exp. ſerenus, tranquillus, Apoll. Rhod. & Plutarch. in Themiſtocle.

ET'ΑΩ, F. ἥσω, dormio. Il. β. Οὐ γὰ μοι πανύκιον δ' ὕδυν βιωσφόρον ἀνδρὶ. Et paulò antè, ἢ δ' δεὶ χάσσατο δ' ὕπνῳ δ' ὃν πόνῳ, invenit dormientem in tentorio. Ariſtoph. in Nub. ἀλλ' ἐνθάδυμα ἡδέως δ' ὕδειν. Idem in Pluto, ἀνὴ ἢ κόκκινος ἔπεδεν ἔφυτ' ἐν πλατεῖᾳ ἢ πρὸ δ' ὕπνου ἐγείρει. Herodot. l. 2. ἐπὶ δ' ὃν ἡμέρην ὑπεδέδυκὸ δ' ὃ ἢ σιτίοι. In proſa uſurpatur potius comp. κα δάδυμι.

Εὐνὴ, & ΒεδΘ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

B'εδάδυ, indormio.

Καθεδάδυ, dormio. Ariſtoph. Συ' δ' ἔν κἀθεδᾶδ. Greg. Naz. ἐὰν καθεδάδ' ὑσ, ἢ Νιὸς ἐγενόμην. In imperf. facit ἐκαθέδαδον, vel καθεδῦδον. Homer. Il. δ'. Α'γρείδης ᾗ κἀθεδῦδε μαχῆς δίμεν ὑλήτο. Plato in Symp. ἐμ μὲ πεῖσε καθδῦδον. Idem ibidem, ἐν τῷ ᾠδῷ κἀθεδῦδον. Xenoph. Hellen. 5. ἔπ οἱ πείθεσθαι οὐκοι κἀθεδᾶδον.

Decomp. A'ποκαθεδάδυ, viciſſim dormio, vel redormio. in Epigr.

A'ποκαθεδάδω, ſecubo, ſeorſum cubo. Item obdormio, vel dormito, ſum ſomniculoſus.

E'γκαθεδάδω, indormio, incubo. Plur. in apophth. οἱ λαγὼ ἐν τοῖς τοίχοις ἐγκαθεδάδυσι, lepores muris incubant.

E'πικαθεδάδυ, indormio. Cum dat. apud Luc. Exp. etiam, incubo.

Παρακαθεδάδυ, præ dormio, priùs dormio. Ariſtoph. in Veſp. παρακαθεδᾶσι πρῶτ πάντυ.

Συγκαθεδάδυ, condormio, ſimul dormio.

Συνεδάδυ, unà dormio, condormio, unà cubo. Eurip.

ET'ΘΥΣ, ος, ὁ, (fœm. εὐθεῖα, neutr. εὐθὺ) rectus, i. non obliquus, ſeu tortuoſus, cui oppon. κακὸς Θ. Thucyd. lib. 8. ᾗ παρ' αὐτῶν διὰ ὑσ ὁ ἄσσων ἦῖ. Apud Eurip. εὐθὺς λόγ Θ, ſermo rectus, vel apertus, nullaque circuitione tectus. ὁ διὰ χαμαὶ, recta linea. ὁ διὰ ὑδός, recta via: pro quibus interdum dicitur ὁ διὰ, ellipſi ſubſtantivo χαμαὶ, aut ὁδός: unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, ἐξ εὐθείας, δι' εὐθείας, directè, rectè. Neutrū εὐθὺ interdū ponitur ſubſtantivè: ut apud Thuc. πρὸ τοῦ τὸ εὐθὺ Θ Λεσβικὸν, ſine circuitione, ſine ullis verborum involucris & integumentis. Apud Arrian. ἐν τῷ εὐθὺ ἀπιλέγειν, non diſſimulanter, aperté, palam. Poniturque εὐθὺς etiam adverbialiter pro, rectè: ut apud Thucyd. l. 6. χαλεπὸν ἀπογράψασθαι τὰ χρὴ τὸ πόλεως εὐθὺς κειμένου. ¶ Invenitur & neutr. εὐθὺ tantum quam ab εὐθύς, in Eccleſiaſte, & apud Damaſc. Item εὐθὲ apud Greg. Etym. ab εὖ & τίθημι derivat.

¶ Item διὰ εὐθὺς (adverb.) protinus, confeſtim, ſtatim. Xen. Pæd. 6. ὃ ᾗ Κῦρ Θ εὐθὺς ἄγειν κελεύσαι τὸν ἀεὶ πρὸ πολλοῦ μανθάνειν. Præterea cum præpoſitione, ut idem Xen. Pæd. 1. εὐθὺς ἐκ παιδὸς, jam inde à puero, ſeu à puerilia, vel ſtatim à puerilia. Sic ἐκ παιδὸς εὐθὺ τῆ πολιτῆ, exp. jam inde à vetuſtate. Cum participio: ὑβρίσαντα εὐθὺς ὀργῆς. Thucyd. 2. quidi ſtatim quium juncta ſunt, ſi

æate. Idem lib.2. Τῷ ἦ δέμεν δ' Ὀδυσῆ ἀρχεμόρῳ, statim incunte æstate. Cum genit. ut Aristoph. δ' Ὀδυσῆ τῷ δ' ἡμάτῳ, statim ab initio fabulæ. δ' Ὀδυσῆ ἡμέρῃσι, prima statim luce. Interdum præfigitur articulus. ut ἡ ἦμος δ' Ἰ'πταλιωτῆι δ' Ὀδυσῆι φυγῇ, Herodian. repentina fuga. Item inconsultè, inconsideratè, ex Thuc.l.2. ἀπὸ τύχης καὶ ἄνδρας δ' Ὀδυσῆ. Vide schol. Affertur & ἐυδύσας pro ἐυδύς, statim. Hinc compos. παρὰ δυσῆς, statim, confestim.in fabulis Æsopi.

Εὐδυ (adverb.) rectâ.Xen. Pæd.5. ἐυδυ πῶ ὀπὶ Βαβυλῶνος ἦμᾶς ἄγᾳ, duc nos rectà Babylonem. Cum genit. ut Synes. πλέων μὲ ἐυδυ Πεντηπόλεως, rectà navigans Pentapolin. ¶ Interdum pro ἐυδυς, statim, apud Alex.Aphrod.

Κατὰ δυ', (comp.) rectà : unde ἡ κατευθυ ὁδός, recta via. Item pro, è regione, ut quidam annotat. Scribitur & κατ' ἐυδυ'.

Εὐδυ της, ητος ἡ, q.d. rectitudo. Item recta forma. Expon. etiam metaphoricè, æquitas, justitia.

Εὐδυόω, dirigo, corrigo, rectum facio quod pravum seu obliquum erat, aut etiam, in rectum formo. Sumitur & pro diligere, eo modo, quo dicitur dirigere navem aliquo, & dirigere cursum ad littora. Euripides in Hecuba. Πεῖρ οἶκον δ' ὠωλοντας ἐναλίαν πλάτᾳ. Capitur & pro regere, ut δ' ὠιεν ἰωΐαι, Aristoph. regere habenas. Item metaphor. pro reprehendo, redarguo : ut Greg. μήτε ἡμᾶς ἐυδυ'ητε τ' ὐ-ληλοτέρες φωνῆς, nolite redarguere nos & incusare ob verbum altiùs elatum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere solent ii, qui reprehendere & arguere student.)ut Plut. in symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ἐυδυόειν τὰς ἦ ἑτέρων δόξας ἀποφάσεις. Budæus ἐυδυ'ειν esse dicit in alicujus gesta inquirere, & quæstionem de ejus administratione exercere. Item rationem repoſcere vitæ antè actæ. Nonnunquam est etiam reum facere, postulare,ut Plut. in Cic. ἐυδυ'ων κλοπῆς. Item damno & mulcto. Thucyd. de Pausania accusato, ἦ μὲ ἐυδία φεύς πνα ἀδικήματα ἐυδυ'ῦσι, τὰ ἦ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item ἐυδυ'ειν, cum magistratum gerere, qui ἐυδυτὴς dicitur.

Εὐδυ'νομαι, dirigor, &c. Item magistratus qui finito imperio rationem repoſcuntur administrati & gesti honoris,ἐυδυ'νόδικα dicuntur : quod vulgus syndicari appellat, quasi in disquisitionem vocari, apud Plat.in Prot.

Εὐθυσις, εως, ἡ, directio, correctio : cui opponitur ab Aristotele κάμψις, i. curvatio.

Εὐθυωτὸς, directus : cui opponitur κεκμηδὸς, curvatus. idem Aristot.

Εὐθυωτὴς, & Εὐθυν⊖, director, corrector. Εὐθυωτὰ seu ἐυδυοὶ dicti sunt quidam magistratuum, qui aliorum magistratuum censores erant, & rationem administrationis ab iis exigebant.

Εὐδυτικὸς, qui repoſcendæ rationis peritus est.

Εὐδυτὴρ idem quod ἐυδυτὴς,ut apud Theogn. ἐυδυτῆρες κακῆς ὑβρεως ἡμετέρης.

Εὐδύ'νη, ἡ, inquisitio quæ fit in eos, à quibus vitæ & magistratus gesti seu curationis actæ ratio repoſcitur. Seu ipsa actio repoſcendi rationem, &c.Exponitur etiam accusatio. Dicitur tamen potius plur. ἐυδυ'ναι. Hinc ἐυδυ'ναι διδόναι, in disquisitionem vocari, rationem repoſci administratæ reipub. & (ex consequenti) pœnam dare.Item pro, damnari repetundarum, apud Dem. & Æschin. Apud Aristot. Pol.3. ἰαθῆν δὲ διδόναι τὰς ἐυδυ'ναι ἐν ἰαθῆσι, medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Expon. & crimen,apud Aristoph. in Vesp. -καὶ πεσὼ' ὁ πατὴρ ὑφ' αὐτῆ Ὠσφρ δεῖν ἀπιβολεῖ ὡς τρέμων τ' ἐυδυ'νης ἀποδυσει.

Εὐδυωσία, ἡ, idem quod ἐυδυ'της. Exponitur etiam, proceritas, ut est arboris. Item directio. Et rectus trames.Item rectus processus, rectæ lineæ porrectio, apud Plat.in Timæo.

Εὐδυπορέω, recta linea progredi, κατ' ἐυδυταν ἰέναι, Aristotel. in probl.sect.11.

Εὐδυ ωρον, recto tramite,Hermog.Antiph.& Xenoph. Item αὐτῇ τῇ ὁρᾳ, ut ἐυδύωρον ἀπελθω.

Ἰ'δυ's, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compoſita : ac primùm ex ἐυδυ'νω,

Α'πευδυ'νω, corrigo quod pravum est, & rectum efficio.Item metaph. corrigo. Greg. ὡσεῖς ὁ βλέποντες ἦ βίον ἦ ἀφεξιν ἀπευδυ'νομεν. Item guberno, rego. Soph. in Oedipo tyranno, -πεῖν σε τὸν δ' ἀπευδυ'νειν πόλιν. Item dirigo (eo sensu quo dicimus dirigere telum vel jaculum, vel hastam) Basil. ὡσεῖς τὸ σκοπὸ ἀπευδυ'νων τὸ βέλ⊖. Expon. etiam κανονίζω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando usurpatur metaph.pro,punio,ut tradit schol. Soph. in Ajace.

Α'πευδύ'νομαι, corrigor, rectus efficior, dirigor, &c. Apud Alex. Aphr.Probl.l. ἀπευδυμιθὲν ἐντειεν, inteſtinum, rectum, quasi tendens in rectum.

Διευδυ'νω, dirigo. Item corrigo,emendo,apud Luc.Exp.etiam, examino, discepto.Item refuto.Item inquiro, disputo,percontor : seu inquiro disputando, apud Greg.

Διευδυωτὴς, director, gubernator.

Ἐ'κευδυ'νω, dirigo. Item rego, ut διευδυ'νειν τὰ κοινὰ, Æschin.

Decomp. Συκκευδυ'νω, una dirigo, unà rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo.

Κατὰ δυωσις, dirigo. Item rego, moderor, compono, conſtituo, apud Plut. Item mulcto, ſicut & δ' Ὀδυσῆ. Plat. de leg.

Κατὰ δυσπεία, ἡ, amuſſis seu regula fabrilis. ſchol. Hom.

Παρὰ δυ'σειν, à recto cursu seu recta via avertere vel depellere. Soph. in Ajace, χερσὶ παρὰ δυ'σοντες.

Compoſita ab δ' Ὀδυ'σ.

Α'δύ'θυμ⊖, ος, ὁ ἦ ὄ, non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum. Et generalius, quicunque non tenetur rationem reddere rei alicujus. Luc. παιδὸς ἐτ⊖ ὁ λόγ⊖, ἀπὸ δυ'νος ἦ ἦ ποιητὲς ἦ χαρίας. Sic ἀπὸ δυωσ⊖ ἀκρόασις, Thuc. Exp. & liber. ¶ Item crimine vacans. Synes. ἦ ὠφελιμρος ἐτ' ἂν ἀπὸ δυωσ⊖, ἀλλ' ἀκαλπ⊖. ¶ Item ἀπὸ δυωσ⊖, quod impunè fit & sine reprehensione : ut ἀπὸ δυωσ ἦ ἀπόκρυπτα λαβὸ δαι, impunè & sine reprehensione mentiri. ¶ Item ἀπὸ δυ'θ⊖, non discussus,non examinatus, apud Greg.

Α'γευδυ'νος, ita ut non cogaris rationem reddere. Item ſicut crimine vaces. Item impunè, ex Hermog.

Α'γευδυωσία, immunitas à reddenda ratione.

Τ'πεύδυθ⊖, obnoxius reddendæ rationi, qui liberam non habet rerum administrationem. Dicitur & de persona & de re. Dem. ὑπεύθυθ⊖ ὧν ὁδεῖ. Thucyd.3. ἄλλος τε ἦ ὑπεύθυθ πᾶσι παρεῖ-ται ἔχοντας ὡσὲς ἀπεύθυνον τῶν ἦμαρτόντων ἀκεῖσαν. Item reus, obnoxius crimini. Luc.in lib. de salt. ἦ μόνης ἦ φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, seipſum crimini obnoxium reddens.

Τ'πευδυ'νος, ita ut rationem reddere tenearis, vel ita ut crimini sis obnoxius.

Ὑ'πευθ'υωσ⊖, (decomp.)idem quod ἀ'πευθυωσ⊖, rationi reddendæ, vel causæ dicendæ non obnoxius, Plat. Interdum generaliter, solutus legibus : ut tyrannus ἀδυπεύθυωσ⊖ esse dicitur ab Aristot. Polit.4. Ἀ'πευπευδυ'νος, ita ut causæ dicendæ obnoxius non sis. Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

Εὔϊ⊖, vide in Εὐοῖ.

Εὔκηλ⊖, &c. vide in Ἐ'κηλ⊖.

Εὐκ πάϊ⊖, ἐυκ τὸς, &c. vide in Εὔχομαι.

ΕΤ'ΑΛΙ, αἱ, vermes : & peculiariter qui in corpore, vulnerere aut ulcere nascuntur ex putredine ; (◆ παρὰ τὸ ἑλκόδαι, ut vult schol. Homeri) Iliad. χ. Νεῶ δ' ὅτε μὲ παρὰ νηυσὶ κορωνὶς νόσῳ πεπίων Αἰόλαι ἐυλαι ἔδον.) Et Il. ω, ὡδὲ π οἱ χεῖρ στάσε πυ, ὡδ' μι ἐυλαι Ἐ'δον', αἱ ῥά τε φῶτας ὀρηϊτρόφους κατέδυσει. Itidem Herodot. ὑπὸ ἐυλέων κατυζεσθῆ. Et Plut.in Artox. ἐυλαὶ ἦ σκώληκες ὑπ φθορᾶς ἦ σπαπέδνθ⊖ ἐκ τῆ σεπτάματ⊖ ἀναζέυσι.

ΕΤ'ΛΑ'ΚΑ, ης, ἡ, vomer:vel bidens, ligo.Thucyd.lib.5. ἀρμᾶς ἐυλάκᾳ ὠλλᾶσιν. ◆ ἐπὸ τῦ λακαλνειν,quod est σκαλᾶσιν:ut annotat schol.Thuc.

ΕΤ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora,habenæ:ut Iliad.Ψ.v.481. ὲσ δ' αὐτὸς ἔχων ἐυλαρᾳ βίβηκε. ◆ Etym. dici tradit quasi ἐιλαρᾳ, παρὰ τὸ εἰλᾶν: (ut Hesych. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι πᾶς χερσὶν) : apud Epicharmum verò dici ἄυλαρᾳ,ἀφ' ἦ αὐλὸς, ut sint τὰ ὀπτήκτα.

ΕΤ'ΝΗ, ῆς, ἡ, cubile:ut ἐυνῆ ἐν ἰμαλαῇ, apud Hom. Sic Odyſſ. ξ. πίσει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Ἐυλιω. Xenoph. Pæd.8. νῦν ἦ σφόδρα πλέω ἔχειν ὀπὶ ἦ Ἴ'πνον τε ὀπὶ ἦ ὑπὸν. Dicitur & de bruto, ut Lat. cubile pro lustro : ut apud eundem Xenoph. de leporis cubili dicitur. Et Homer. ἐυνὰς συῶν, porcorum haras appellat. ¶ Interdum pro concubitu : ut Iliad. σ. -ᾧ ἔτλαν ἀνῆς ἐυνῶ Ἡφαιστ μειλ' ὑπ' ἐδέλυνα. Et Odyſſ. κ. Ἐ'νθα σὺ υπνῳ ἐ σπιτ' ἀπορ-ραῶς δῶ ἐυνῶι. ¶ Item pro tentorio, apud Thucyd. ¶ Item ſepulchrum. Eustath. ¶ Et generaliter pro omni loco, in quo aliquis commoratur. ¶ Item anchora : ut Iliad. α. Ἐ'κ δ' ἐυνὰς ἔβαλον, κὰ ἦ ἐρυμνήσι' ἐδησαν.

Εὐναῖα,pro eodem : ficut σκιλωαῖα pro σκιλῶν. ◆ Sunt qui ab εὖδω derivent.

Εὐνᾶσθαι, è lecto. Odyſſ. ἐωῶν δ' ἀνίσχεν. Et Εὐνᾶσαι pro eodem. Il.ο. ἐξ ἐωῶσαι δορῆνδε.

Εὐναῖ⊖, ος, ὁ, ut ἐυναῖ⊖ λαγωὸς, lepus qui in cubili suo est. In Epigr. ἐυναῖον ὠρεων, colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt, apud Xen. in Cyneg. ἐυναῖα, veligia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖαι correſpondent.

Εὐναῖα autem dicitur pro ἦ ἐωῆ.

Εὔναια, τὰ, exp. ἑρώματα, ſtrata, apud Suid.

Εὐνάεσσ', f. ἦσσ,ſopio.Od.δ. τ' ὀ ἐωῶσι γ' ὀν,ᾧδε δ' ἄνα χθὼ.

Εὐνηθῶσι, in paſſ.cubare,ſopiri. Od. θ. Item concumbere. Il.ζ. Ἐνθ' βρ τῆ ἐωωθέντ⊖, dea cum mortali concumbens.

Εὐνήσια, ἦ, q.d. cubitrix. Soph.in Trach.

Εὐνήτης, concubitor, maritus.Hesych.

Εὐνήτειρα, concubitrix.

Εὐνάζω, f. άσω, ſopio, idem quod ἐωῶ. Odyſſ. Λ. Ἐ'νθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα μόλ' ἦσι φασιολίηισι, Εὐνάζω ἰξείης, ſopiam. Capitur & metaphoricè, ut ſopio apud Lat. Soph. in Trach. ἐωωζων ἀδαμήτ⊖ ἄκεφάλον πῶδον. Item, in cubili colloco. Xenoph. in Cyneg. ἐ ἂν μέλλᾳ ἐφέδρα τὸν ἑαυτῆς ἐωωάσειν πεδ', ei cubile ſtatuere. Neutraliter etiam capitur pro ἐωωζεσθαι, i.dormire, quieſcere. Soph.in Trach. ἐᾶτέ με δ' ὑπνου ἐωωάσαι. Et pro concumbere apud Ariſtot. lib.9.de hiſt.anim.c.1. πάντων δὲ ὁ πίν⊖ χαλεπῶς ἀνέχζοί τε καὶ ἦ ἐχέδνα.

Ἐ'ωωζεσθαι, paſſ.ſopiri, dormire, cubare. Od. υ. Αὐτὰρ ὁ ἐν οφρῦσι ἦσιν ἐωωζετο δι' Ὀδυσῆ⊖. Item concumbere. Od. ε. -παρ' ἀνδράσιν ἐωωζεσθαι. Α'μφαγύλλ ἦπε τε φίλον πολήοντ' ἀναλτο. Item cubile habere & jacere noctu, apud Xen.

Ἐ'ωάσιμ⊖, ος, ὁ ἦ ὄ, ad cubandum seu cubile ſtatuendum opportunus. Xen.in Cyneg.

Ἐ'ωασήειον, ου, τὸ, cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus.

Ἐ'ωάσπορ⊖, ος, ὁ, maritus,concubitor. Eurip. Ἐ'ωασπόρ⊖ ἐπτὸς ἐυείαν πᾶρ' ὐ θέμις. Inde & proverbialiter ἀδεσπόρ⊖ ἀγρυπνία⊖, & ἐύειν⊖ τύχη, ob mutabilitatem & inconſtantiam. Et ἀδέσπ⊖ διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. ◆ Etymolog. deducit παρὰ τὸ βασίζω, οἱονεὶ ὁ ἐυχερῶς βασζόμεν⊖. ¶ Item ſimpliciter, fretum,i. mare anguſtum. Suid. & Poll.lib.9.cap.1. Sic Ariſtot. de mundo, ῥοαὶ ἦ δίναι κατ' πὸ ἐυείσεως ἦ πορθμοὶ. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula ἐυεσπόρ⊖ nominantur ab illorum euriporum ſimilitudine, qui in mari ſunt terra utrinque ſepti. Joſeph. in antiq. Judaic. ἀφεὶς μὲν ἐυεσπορ μέγαν ἦ βαθυῤῥεῖ. Apud eundem expon. ciſterna. apud Dionyſ. Halic. lacuna & ſtagnum.

Εὐεσπόδης, ες⊖, ὁ ἦ ὄ, euripo ſimilis,reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐεσπίζω & Διεὐεσπίζω,euripi modo huc illuc agitari, & reciprocare. Ariſtot.probl.ſect.25. διὰ τί ἐν πᾶς ἐμπλοῆς ἦ οἶκον ὁ ἀὴρ διὰ εὐεσπίζει, ἦ μᾶλλον πᾶς ἀυλοῖς.

Εὐείπης⊖, qui facilè βασίζ⊖ : vel inſtabilis ut euripus.

ΕΤ'ΡΙ'ΣΚΩ, (F. ἴσσω. aor.2. ἔυρον ab ἔυρᾳ) invenio. Propriè ſignificat invenire inveſtigando & quærendo. ◆ A' canibus ſumptum, qui ἐυείνας dicuntur, quòd olfactu inveſtigent & inveniant) Plato in Timæo, ἀ μὲ σῳ ποιητὴ ἦ πατέρα τῦδε τῦ παντὸς ἐυρεῖν τε, ἐρρον, ἦ ἐυρόντα εἰς πάντας ἐξωλεσον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quaſi parentem hujus universitatis invenire, difficile : & quum jam invenieris, indicare in vulgus nefas. Ariſtoph. in Pluto, ὃ γὰ ἐυρήσεις ἐμὲ ζητῶν ἐν ἄλλῃ πᾶ ἢ ἐν ὑγιαινᾳ βελτίονα. Interdum tamen ſignificat, cauſa quærire : ut apud Luc. χρυσῶν ἀκμιπλίτων ὀδῶ βαδίζων ἔυρε. Sic Joh. 11. ἐυρήσεις ἦ ἰδὸν τῦ ἰσοῆ. ¶ Item adipiſcor, nanciſcor,pro labore meo aliquid conſequor, ut exp. Ulp. in Orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth.c.16. ὃς δ' ἂν ἀπολεσῃ πᾶν ψυχὴν αὐτῦ ἕνεκεν ἐμῦ, ἐυρήσει αὐτὴν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις ἐυείσκω λογιζόμεν⊖. Idem contra Lept. τὰς ἀδικίας ἦ ἀνομον διαφορὰς ἐυρήσοντε βέλτιστα ἔυρουσ.

Εὑείσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian.lib.2. ἐυείσκετο πᾶν στρατιὰν ἀδοκήτως⊖. Demoſth.pro cor. οὐ πάντων τούτων ἐυρήσεις. ¶ Capitur & activè pro ἐυείσκω, ut apud Gregor. de Saule, πᾶς ὄνος τὸν πᾶδὸν ὀπιζητῆ, βασιλέων ἐυρετὴν. Item conſequor,nanciſcor,adipiſcor, impetro. Dem. contra Lept. ἦ ἐυείσκομεν τὰς δωρεὰς. Paul. in Phoc. πελεῖται Α'μφικτύονες ἐυρετο, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc.l.1. οἱ ἦλοι πᾶν πολεμίων ἀπ' αὐτῦ ἐυείσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem,pro incidere & impingere, apud Paul. πόλ⊖ τῦ βίου φασὶν ἐυρῆσθαι τοῦτο. Apud eundem Paul. οἱ δ' συμμαχίας ἐυρετο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦ Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρημα, τ⊖, inventum.Plat.in ep. ἔρημα ἦ ὄνομα ἐυρήματα. Item lucrum adventitium seu inſperatum. Xen.anab.6. ὡς δ' μισθὸν ἀφελῆσαιτο, ἔυρημα ἐδόκει ἦ. Sic & apud Thuc.l.5.

Εὕρεμα idem. Phil.de Greg. Εὑρήτωρ, ορ⊖, ὁ,inventor.in Epigr.

Εὑρεσις, εως, ἡ, inventio. Plut.

Εὑρετὸς, ἦ, ὁν, inventus. Item qui inveniri poteſt.Plut.de fort. τὰ μὲ δίκαια μαθόντα ῥᾳδίως ἐυρετὰ ζητῆ.

Εὑρετὴς, ἦ, ὁ,inventor.Hocr. Εὑρετὴς, ἴδ⊖, ἡ, inventrix.

Εὑρητὸς, inveniendi facultate prædituſ:in rebus inveniendis acer.

Εὕρημ⊖, ατ⊖, τὸ,præmium quod inventori pro rei amiſſæ reſtitutione datur. Ulp. dig.l.46.

Compoſita.

Α'ῤῥεῖσκω, reperio,invenio, comperio. Plat.Thuc. & alii. Item comminiſcor, excogito, adinvenio, Athen.l.1.

Α'ῤῥεσις, invento, adinvento.

Decomp. Ἐ'ξαῤῥεῖσκω, deprehendo, invenio, idem quod ἀῤῥεῖσκω,Plat.in Tim.

Α'ῤῥεσ⊖, ος, ὁ ἦ ὄ, non inventus, incompertus.

Δυσῤῥατ⊖, inventu difficilis.

Ἐ'ξευείσκω, invenio, excogito, comminiſcor. Lyſ. & Eurip. in Oreſt. Item comperio ſeu reperio. Sophoc. ἐξεῦρον ἔγνων τὰ κ' ἐκ φρενῶν; eum comperimus infeſtiorem quam Parricid.

Ἐ'ξεύρεμα, inventum, ſeu ſolers inventum. Plut.de Col.

ἔραλιτ⊖ etiam capitur pro ἐωωζεσθαι, i.dormire, quieſcere. Soph.in Trach. ἐᾶτέ με δ' ὑπνου ἐωωάσαι. Et pro concumbere apud Ariſtot. lib.9.de hiſt.anim.c.1. πάντων δὲ ὁ πίν⊖ χαλεπῶς ἀνέχζοί τε καὶ ἦ ἐχέδνα.

Ἐ'ωάσζεσθαι, paſſ.ſopiri, dormire, cubare. Od. υ. Αὐτὰρ ὁ ἐν οφρῦσι ἦσιν ἐωωάσζετο δι' Ὀδυσῆ⊖. Item concumbere. Od. ε. -παρ' ἀνδράσιν ἐωωάσζεσθαι. Α'μφαγύλλ ἦπε τε φίλον πολήοντ' ἀναλτο. Item cubile habere & jacere noctu, apud Xen.

Ἐ'ωάσιμ⊖, ος, ὁ ἦ ὄ, ad cubandum seu cubile ſtatuendum opportunus. Xen.in Cyneg.

Ἐ'ωασήειον, ου, τὸ, cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus.

Ἐ'ωάσπορ⊖, ος, ὁ, maritus,concubitor. Eurip. Ἐ'ωασπόρ⊖ ἐπτὸς ἐυείας πᾶρ' ὐ θέμις. Inde & proverbialiter ἀδεσπόρ⊖ ἀγρυπνία⊖, & ἐύειν⊖ τύχη, ob mutabilitatem & inconſtantiam. Et ἀδέσπ⊖ διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. ◆ Etymolog. deducit παρὰ τὸ βασίζω, οἱονεὶ ὁ ἐυχερῶς βασζόμεν⊖. ¶ Item ſimpliciter, fretum,i. mare anguſtum. Suid. & Poll.lib.9.cap.1. Sic Ariſtot. de mundo, ῥοαὶ ἦ δίναι κατ' πὸ ἐυείσεως ἦ πορθμοὶ. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula ἐυεσπόρ⊖ nominantur ab illorum euriporum ſimilitudine, qui in mari ſunt terra utrinque ſepti. Joſeph. in antiq. Judaic. ἀφεὶς μὲν ἐυεσπορ μέγαν ἦ βαθυῤῥεῖ. Apud eundem expon. ciſterna. apud Dionyſ. Halic. lacuna & ſtagnum.

Εὐεσπόδης, ες⊖, ὁ ἦ ὄ, euripo ſimilis,reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐεσπίζω & Διεὐεσπίζω,euripi modo huc illuc agitari, & reciprocare. Ariſtot.probl.ſect.25. διὰ τί ἐν πᾶς ἐμπλοῆς ἦ οἶκον ὁ ἀὴρ διὰ εὐεσπίζει, ἦ μᾶλλον πᾶς ἀυλοῖς.

Εὐείπης⊖, qui facilè βασίζ⊖ : vel inſtabilis ut euripus.

ΕΤ'ΡΙ'ΣΚΩ, (F. ἴσσω. aor.2. ἔυρον ab ἔυρᾳ) invenio. Propriè ſignificat invenire inveſtigando & quærendo. ◆ A' canibus ſumptum, qui ἐυείνας dicuntur, quòd olfactu inveſtigent & inveniant) Plato in Timæo, ἀ μὲ σῳ ποιητὴ ἦ πατέρα τῦδε τῦ παντὸς ἐυρεῖν τε, ἐρρον, ἦ ἐυρόντα εἰς πάντας ἐξωλεσον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quaſi parentem hujus universitatis invenire, difficile : & quum jam invenieris, indicare in vulgus nefas. Ariſtoph. in Pluto, ὃ γὰ ἐυρήσεις ἐμὲ ζητῶν ἐν ἄλλῃ πᾶ ἢ ἐν ὑγιαινᾳ βελτίονα. Interdum tamen ſignificat, cauſa quærire : ut apud Luc. χρυσῶν ἀκμιπλίτων ὀδῶ βαδίζων ἔυρε. Sic Joh. 11. ἐυρήσεις ἦ ἰδὸν τῦ ἰσοῆ. ¶ Item adipiſcor, nanciſcor,pro labore meo aliquid conſequor, ut exp. Ulp. in Orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth.c.16. ὃς δ' ἂν ἀπολεσῃ πᾶν ψυχὴν αὐτῦ ἕνεκεν ἐμῦ, ἐυρήσει αὐτὴν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις ἐυείσκω λογιζόμεν⊖. Idem contra Lept. τὰς ἀδικίας ἦ ἀνομον διαφορὰς ἐυρήσοντε βέλτιστα ἔυρουσ.

Εὐείσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian.lib.2. ἐυείσκετο πᾶν στρατιὰν ἀδοκήτως⊖. Demoſth.pro cor. οὐ πάντων τούτων ἐυρήσεις. ¶ Capitur & activè pro ἐυείσκω, ut apud Gregor. de Saule, πᾶς ὄνος τὸν πᾶδὸν ὀπιζητῆ, βασιλέων ἐυρετὴν. Item conſequor,nanciſcor,adipiſcor, impetro. Dem. contra Lept. ἦ ἐυείσκομεν τὰς δωρεὰς. Paul. in Phoc. πελεῖται Α'μφικτύονες ἐυρετο, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc.l.1. οἱ ἦλοι πᾶν πολεμίων ἀπ' αὐτῦ ἐυείσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem,pro incidere & impingere, apud Paul. πόλ⊖ τῦ βίου φασὶν ἐυρῆσθαι τοῦτο. Apud eundem Paul. οἱ δ' συμμαχίας ἐυρετο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦ Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρημα, τ⊖, inventum.Plat.in ep. ἔρημα ἦ ὄνομα ἐυρήματα. Item lucrum adventitium seu inſperatum. Xen.anab.6. ὡς δ' μισθὸν ἀφελῆσαιτο, ἔυρημα ἐδόκει ἦ. Sic & apud Thuc.l.5.

Εὕρεμα idem. Phil.de Greg. Εὑρήτωρ, ορ⊖, ὁ,inventor.in Epigr.

Εὑρεσις, εως, ἡ, inventio. Plut.

Εὑρετὸς, ἦ, ὁν, inventus. Item qui inveniri poteſt.Plut.de fort. τὰ μὲ δίκαια μαθόντα ῥᾳδίως ἐυρετὰ ζητῆ.

Εὑρετὴς, ἦ, ὁ,inventor.Hocr. Εὑρετὴς, ἴδ⊖, ἡ, inventrix.

Εὑρητὸς, inveniendi facultate prædituſ:in rebus inveniendis acer.

Εὕρημ⊖, ατ⊖, τὸ,præmium quod inventori pro rei amiſſæ reſtitutione datur. Ulp. dig.l.46.

Compoſita.

Α'ῤῥεῖσκω, reperio,invenio, comperio. Plat.Thuc. & alii. Item comminiſcor, excogito, adinvenio, Athen.l.1.

Α'ῤῥεσις, invento, adinvento.

Decomp. Ἐ'ξαῤῥεῖσκω, deprehendo, invenio, idem quod ἀῤῥεῖσκω,Plat.in Tim.

Α'ῤῥεσ⊖, ος, ὁ ἦ ὄ, non inventus, incompertus.

Δυσῤῥατ⊖, inventu difficilis.

Ἐ'ξευείσκω, invenio, excogito, comminiſcor. Lyſ. & Eurip. in Oreſt. Item comperio ſeu reperio. Sophoc. ἐξεῦρον ἔγνων τὰ κ' ἐκ φρενῶν; eum comperimus infeſtiorem quam Parricid.

Ἐ'ξεύρεμα, inventum, ſeu ſolers inventum. Plut.de Col.

Φιλεύ⊖ (comp.) qui Evium, i. Bacchum amat.in Epigr. dicitur ipſe Bacchus φιλεύ⊖ βασιλεύς, evandi cupidus, evationis ſtudioſus.

ΕΤ'ΙΑΤΟ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium : herba de qua Dioſc.lib.4 c.41. ◆ Nomen invenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide ἦ πατήτης in Η' πατ.

Εὐ'εσζε, vide in Πλεθρ⊖.

Εὔῤῥοπ⊖, &c. vide in Εὐβουλ⊖.

ΕΤ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, euripus, fretum reciprocum : velut eſt inter Bubœam & Aeticam ſpecies in die undas abſorbens & iterùm evomens : unde Æſchines in Ctesiph. πολὺς περιεβόμεν⊖ ὥσπ τῦ ἐυείπου πᾶρ' ὃν ἄφαυ. Inde & proverbialiter ἀδεσπόρ⊖ ἀγρυπνία⊖, & ἐύειν⊖ τύχη, ob mutabilitatem & inconſtantiam. Et ἀδέσπ⊖ διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. ◆ Etymolog. deducit παρὰ τὸ βασίζω, οἱονεὶ ὁ ἐυχερῶς βασζόμεν⊖. ¶ Item ſimpliciter, fretum,i. mare anguſtum. Suid. & Poll.lib.9.cap.1. Sic Ariſtot. de mundo, ῥοαὶ ἦ δίναι κατ' πὸ ἐυείσεως ἦ πορθμοὶ. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula ἐυεσπόρ⊖ nominantur ab illorum euriporum ſimilitudine, qui in mari ſunt terra utrinque ſepti. Joſeph. in antiq. Judaic. ἀφεὶς μὲν ἐυεσπορ μέγαν ἦ βαθυῤῥεῖ. Apud eundem expon. ciſterna. apud Dionyſ. Halic. lacuna & ſtagnum.

Εὐεσπόδης, ες⊖, ὁ ἦ ὄ, euripo ſimilis,reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐεσπίζω & Διεὐεσπίζω,euripi modo huc illuc agitari, & reciprocare. Ariſtot.probl.ſect.25. διὰ τί ἐν πᾶς ἐμπλοῆς ἦ οἶκον ὁ ἀὴρ διὰ εὐεσπίζει, ἦ μᾶλλον πᾶς ἀυλοῖς.

Εὐείπης⊖, qui facilè βασίζ⊖ : vel inſtabilis ut euripus.

ΕΤ'ΡΙ'ΣΚΩ, (F. ἴσσω. aor.2. ἔυρον ab ἔυρᾳ) invenio. Propriè ſignificat invenire inveſtigando & quærendo. ◆ A' canibus ſumptum, qui ἐυείνας dicuntur, quòd olfactu inveſtigent & inveniant) Plato in Timæo, ἀ μὲ σῳ ποιητὴ ἦ πατέρα τῦδε τῦ παντὸς ἐυρεῖν τε, ἐρρον, ἦ ἐυρόντα εἰς πάντας ἐξωλεσον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quaſi parentem hujus universitatis invenire, difficile : & quum jam invenieris, indicare in vulgus nefas. Ariſtoph. in Pluto, ὃ γὰ ἐυρήσεις ἐμὲ ζητῶν ἐν ἄλλῃ πᾶ ἢ ἐν ὑγιαινᾳ βελτίονα. Interdum tamen ſignificat, cauſa quærire : ut apud Luc. χρυσῶν ἀκμιπλίτων ὀδῶ βαδίζων ἔυρε. Sic Joh. 11. ἐυρήσεις ἦ ἰδὸν τῦ ἰσοῆ. ¶ Item adipiſcor, nanciſcor,pro labore meo aliquid conſequor, ut exp. Ulp. in Orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth.c.16. ὃς δ' ἂν ἀπολεσῃ πᾶν ψυχὴν αὐτῦ ἕνεκεν ἐμῦ, ἐυρήσει αὐτὴν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις ἐυείσκω λογιζόμεν⊖. Idem contra Lept. τὰς ἀδικίας ἦ ἀνομον διαφορὰς ἐυρήσοντε βέλτιστα ἔυρουσ.

Εὐείσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian.lib.2. ἐυείσκετο πᾶν στρατιὰν ἀδοκήτως⊖. Demoſth.pro cor. οὐ πάντων τούτων ἐυρήσεις. ¶ Capitur & activè pro ἐυείσκω, ut apud Gregor. de Saule, πᾶς ὄνος τὸν πᾶδὸν ὀπιζητῆ, βασιλέων ἐυρετὴν. Item conſequor,nanciſcor,adipiſcor, impetro. Dem. contra Lept. ἦ ἐυείσκομεν τὰς δωρεὰς. Paul. in Phoc. πελεῖται Α'μφικτύονες ἐυρετο, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc.l.1. οἱ ἦλοι πᾶν πολεμίων ἀπ' αὐτῦ ἐυείσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem,pro incidere & impingere, apud Paul. πόλ⊖ τῦ βίου φασὶν ἐυρῆσθαι τοῦτο. Apud eundem Paul. οἱ δ' συμμαχίας ἐυρετο οἱ Λακεδαιμόνιοι ἦ Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρημα, τ⊖, inventum.Plat.in ep. ἔρημα ἦ ὄνομα ἐυρήματα. Item lucrum adventit

Ε᾽ξευρεσις, inventio, adinventio.
Decomp. Α᾽νεξδ᾽ητος, indeprehensibilis. Aristot. Pro eodem dicitur & ἀνεξδ᾽ιήτος, Thuc. τὸ ἢ ἄλλως ἔχειν ἀνεξδ᾽ητον ἀεὶθ-μώς, reliquæ multitudinis numerus inventri nequit.
Δυσεξδ᾽ητος, inventu seu adinventu difficilis.
Ε᾽πεξδείσκω, ultrà adinvenio.
Παρεξδείσκω, obiter invenio.
Συνεξδείσκω, simul adinvenio, unà excogito. Plat. in epist.
Ευ᾽ήνητος, promptus, expeditus, apud Xen. in Oecon.
Ε᾽ξευρίσκω, adinvenio. Item simplic. invenio, seu deprehendo. Il. β. Od. ε. & τ.
Ε᾽ξευρετὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator.
Decomp. Περιεξευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.
Παρευρίσκω, obiter invenio. Παρεύρεσις, commentum, apud Demosth.
Παρεύρημα, idem.
Περιευρίσκω, ultrà invenio. Hermog.
Συνευρίσκω, unà invenio.

ΕΥ᾽ΡΥΣ, ύΘ, ὁ, latus, amplus: ut Il. ξ. εὐρὺς ἀμφοτέρωθεν ὀμφαλός. Il. ψ. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, Plut. de Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ αἱ πρωτοπειρίαι, ὀλίγα δὲ ἡμῖν τῶν ἀνθρώπων ἄγουσι. ◆ Videri possit compositum ex εὖ & ῥέω, ut propriè dicatur de fluvio benè lateque fluente: ut Il. ζ. Εἰωθὼς λάεσσι εὐρρεῖτο ποτιμοῖο.
Εὐρὺ, adverb. latè. Il. β. εὐρὺ ῥέων, latè fluens.
Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.
Εὖρος, ους, τὸ, idem. Alex. Aphr. ἐις εὖρος ἀναπτύσσειν, in latitudinem extendere. ¶ Εὖρος, ὁ, ἡ, Eurus, ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide & Plin. l. 2. c. 47. & Gell. l. 2. c. 22. Vide & in comp. ex Ρ᾽έω.
Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od. θ. κηλὸν δ᾽ εὐρυναν ἀοιδαί.
Εὐραὶ, autore Poll. l. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, ut ne à rota atteratur.

Composita.

Α᾽ναπλατύνω, dilato, latius reddo, laxo.
Α᾽νάπλωσις, dilatatio, laxatio. Α᾽ναπλατύνω, τὸ, arteriæ sive vasorum dilatatio. Gal. in defin. med. & Paul. Ægin. l. 6. c. 3.
Διαπλατύνω, & Κατὰπλατύνω, dilato.
Σπανὸς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

ΕΥ᾽ΡΥΚΛΗ᾽Σ, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, à quo dictus est alius etiam qui libet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. & Suida. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥ᾽ΡΩΤΑΣ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, humor putrefactus, putredo, caries. Callim. πέπλα τε μὲν πύσι νήκυτος ἀ᾽φύς. Theocr. Idyll. 4. Α᾽σύεκτε ἐυρῶτι πεπωλεῖ). Metaphoricè Plut. de aud. τὸ ἐν τῇ ἐυρῶτι τῆ ψυχῆς.
Εὐρώεις, εντος, ὁ, putris, situ & mucore obsitus. Hesiod. in Erg. l. 2. & Soph. in Ajace. ¶ Exponitur etiam, tenebrosus, obscurus, Suid. & Hesych. ¶ Item πλατὺς, latus, amplus, spatiosus. Suid. & Hesych.
Εὐρώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, idem cum ἐυρώεις, putris. Soph. in Ajace.
Εὐρωτιάω, οῦ, situ obsitus sum, mucidus sum, putreo, marceo: vel eiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. l. 1 τοῦς ὑπὸ σήπεται καὶ ἀ᾽φανῆ. Metaph. & per jocum dixit Aristoph. in Nub. Ε᾽γὼ δὲ ὧν ἀχρὸς ὑπὸ τῆς βίβ, Εὐρωτιῶν, ἀνόρυττ᾽.

ΕΥ᾽ΡΩΤΑΣ, ᾶ, ὁ, Eurotas: fluvius Laconiæ. ¶ Ita dicitur & pudendum virile, teste Suida, ex Epigr. Τὸν δ᾽ Ἀφροδισίοντα κατέχεν πεπαδυὴν χεὶρ Οὐχ ὅλον εὑρόντας, ἀλλ᾽ ὅσον ἠδυίαπτο.

ΕΥ᾽Σ (& poëtico pleonasmo ἐΰΣ) ἐΘ, ὁ, bonus: ut Hesiod. in Erg. ἐὺς πᾶς ἐὸν ἐπιστᾶ. Pro eodem dicitur etiam ἠΰς, ut Il. β. ἠΰς τε μέγας τε: cujus puritatem esse & genit. ἐῆΘ, per methathesin pro ἠΘ: ut Od. ξ. φιλόπτη ᾗ αἰδῆ φαίνεται ἠῆΘ. Et Od. ο. Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἠῆΘ, filium viri boni. Genit. plur. ἑάων, i. bonorum, ut ἀδύτων ἑάων. Od. ϑ. & alibi. Sunt tamen qui hos genit. ἠῆΘ & ἑάων) ab ἠΰς, (suus) potiùs derivent.
Εἶ, benè, rectè. Passim apud omnes scriptores. Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, ritè, præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis adverbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque signif. facile: ut in ἀ᾽απήτητος, ἀ᾽ναξίας. Interdum feliciter: ut in ἀ᾽γαμος, ἀ᾽γυνεος.
Εὖγε, euge, rectè, sanè. adverb. laudantis & approbantis seu assentientis. Philo de vita Mos. l. 3. ἀ᾽γὰ δὲ ὧν πάντων. Luc. ἀ᾽γα ἴσως ποιεῖτε. Apud Plut. in symp. sept. sap. ἀ᾽γα Χερσίας ὑπόινος μηδεὶς τῶν οἴκοι, benè fecit Chersias quòd meminerit. Interdum cum genit. ut apud Luc. ἀ᾽γα τῆ ἀφροσύνης. ¶ Interdum est insultantis, ut annotat Hieron. Ezech. c. 6.

Composita.

Ε᾽υηθὴς, ές, ὁ, ἡ, ῆ, bonus, benignus, placidus, mitis, Apoll. Arg. 2. ὑ γὰ ἔφαν τεύξεσθαι ὑπηθ- Αἰήτην. Eustath. dicit compositum esse ex ἐὸ & ἠΰς significante ἀγαθὸς, & sonare veluti ἐ ὑπὸς ἀγαθότητ᾽ ὄντα. Vide & in comp. ex Η᾽δύς.

Περιηνὴς, Eustathio autore ab ἠΰς derivatum significat bonum, benignum. Ab Hesych. expon. etiam, lenis, mitis, placidus. Item jucundus, suavis, ἡδύς. Plut. de aud. ὁπὰ τῶν περιηνῶν καὶ ἁπλῶς λεγόντων ἡμιλίας τὰ ὦτα, lenes & molles. Idem in Colot. πᾶσι καὶ περιηνῶν κινήμασι ἡ παρώδει.
Περιηνῶς, benignè, leniter, placidè, suaviter. Περιηνία, benignitas, lenitas.

Εὔπαις, Εὔσεβ, vide in Εῦω.

ΕΥ᾽ΤΕ, aliquando est adverbium temporis significans, ὅτε καὶ ὁπότε καὶ, quando, quum, teste Eust. ut Il. θ. Ε᾽υτέ μιν ἐς ἄϋπλα πυλάσσατο φῶτα ἰδέσθαι. Apud Hesiod. ἀ᾽λ᾽ ἄν τελέσσωσι, quum fuerint. Et Soph. ἀ᾽λ᾽ ἐν μόλῃ, ubi venerit. Apud Herodotum, ἀ᾽λ᾽ ἀνήνατο, quoad fuerit. Item ἀ᾽λ᾽ ἐτεὸν, quandoquidem. Apoll. Arg. 2. ¶ Εὔτε, est etiam adverbium similitudinis, cui respondet Ὣς & ὣς ἔφα: ut Iliad γ. Εὖτ᾽ ἄρα Ω᾽ρίωνος ἀκοντίζοντος κατέχλυεν ἠχὴ χαλκῶ. Pro eodem verò & ἠΰτε dicunt Poëtæ, & facta dialysi ἠΰτε, sicut, velut, ceu, Η᾽ ὕτε, Ionica & poëtica dialysi pro ἠΰτε, ut, sicut, velut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Hom. Il. β. μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ᾽. Et Od. ξ. χόον ἠΰτε πῶγον.

ΕΥ᾽ΧΟΜΑΙ, F. εὔξομαι, P. εὔγμαι, precor, preces fundo, vota facio, seu nuncupo: ut εὔχομαι τοῖς Θεοῖς. Thuc. & εὔχομαι ὡς τοῖς Θεοῖς. Xenoph. Dicitur & ἠυχέω ἐυχῶ seu ἐυχάω τοῖς Θεοῖς, à Demosthene. Item sine dativo. Interdum cum infinitivo pro, expoco precibus, precor, ut, &c. Il. β. v. 401. Εὐχόμην Σαπάν τε πυρὶ καὶ μάκρον Α᾽ρῆν. Aliquando est precando polliceor, voveo: ut Il. β. v. 101. ἠυχετο δ᾽ Α᾽πόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ Ἀρνὸν ἀρησόμενος ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Apud Demosthenem cum infin. simul & dat. τοῖς Θεοῖς εὐχόμαι πᾶσι καὶ πάσαις ἀ᾽ποδοῦναί μοι, &c. Xenophon, εὐχετο τοῖς θεοῖς καλὰ τὰ μεγάλα διδόναι, & pro voveo. Plut. in Publ. εὐξάτω ἡ νεῶν ἀναθήσειν. Sic ἐυχομαι τῷ Διὶ θύσειν, idem in Theseo. Legitur & ἐυχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut & Aristophanes dixit, εὐξάμενον ἑορτὸν τῷ Θεῷ. Dicebant & καλὰ εὐχεσθαι, vovere χάλλα, ut docet Eustath. Quinetiam cum quolibet accus. pro, precibus expoſco, precor aut opto à diis: vel etiam simpliciter, opto. Xenoph. Hell. 5. ἐυχηρὸν αὐτῷ πολλὰ ἡ ἀμαλά. Thuc. 2. ἀσφαλίσεσθαι μὴ εὐχόμενος. Lucianus de sacrific. ἃ αὐτὸς ἡ ἃ εὔχεται. Interdum & cum infin. Demosth. Philip. 4. ὑδὲ ἀνθρώπου εὐξαίτ᾽ ποιεῖν τῶν πάλαι. Lucian. τὰ κάλλιστα ἐυχόμενος γνῶναι. ¶ Εὔχομαι εἶναι, glorior esse, jacto me esse. Iliad. ψ. ἐσσὶ ἐυχόμενος εἶναι ἀείρων. & sic sæpè. Cum accusativo etiam, ut Od. π. Ε᾽γὼ δὲ Κρητῶν ἦλθ᾽ εὐχόμενος εὐγενέεσσιν. Sic Lat. jactare genus à Jove. Interdum sine adjectione, ut ἠυχεσα αὐτὸς, apud Homerum sæpè, temerè gloriaris, vel temerè te jactas. Sic ἐυξόμενός τι ἔπ᾽ ἐμοὶ. At verò apud eundem Hom. Odyss. 8. Α᾽λλ᾽ ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι, profiteor me tibi suppliceм esse. Eustathius autem Odyss. Α. Μέντης Α᾽γχιάλοιο πάϊ ἐρεύγομαι εὐχόμενος εἶ) Τέκε, vult esse. Λέγομαι, dicor. Itidemque Il. ζ. Ξάνθοι πατρῴοιοι ἐυχόμεθ᾽ εἶναι. Item pro ἀ᾽γορεύω (i. dicere) apud Pind. in Olymp. τὸ δ᾽ οὐτ᾽ ἀν ἀκόσαι οὔτ᾽ ἰδεῖν ἐυχετο.
Εὔγμα, ατος, τὸ, votum, precatio. Item gloriatio. Hesych.
Εὐκτὸς, optabilis, optandus. Xenoph. ἐλαθ᾽ ἑαυτὸν μὴν ἀνδρὶ ἀ᾽γαθῷ εἶ) μὴ τυχεῖν ὧν ἐδεῖτο τούτου.
Εὐκτὸν, optabile, optetitus.
Εὐκτῶς, idem quod ἐυκτὸς: ut ἐυκτῶς λιτῆσίς, in Epigr. Item superlat. ὅσῳ ἐυκτώτατον ἦν ἐκείνῳ. Lucian. Et ἐυκτώτατα ἔλεγε. Phal. in epist.
Εὐκτέως, optabiliter. apud Areop.
Εὐκτικὸς, q. d. optativus: unde ἐυκτικὴ ἐγκλισις, apud grammat. optativus modus. Et ἐυκτικὸν ῥῆμα, verbum optativum. Item ἀ᾽πὸ τοῦ λόγ-ου, oratio optantis.
Εὐκτικὸν hymni, quibus aliquid precamur.
Εὐκτικὸς, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus: ut ἐυκτικὸν οἶκος, & ἐυκτικὸν νεῶς, apud Theod. eccl. hist. Ε᾽υκτικώτερον, neut. gen. inter loca sacra & veneranda numeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.
Εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio, votum, Hesiod. in Theog. ὃ θεσπεσίῃσι δὲ ὑποδέξεται ἐυχαῖς. Et ἐυχῶν ποιεῖσθαι τὰς τοιαύτας ἐυδίας, vota legitima nuncupare. Apud Plut. in Camillo, ἐυχὰς ἐποιήσατο, ὑπερλαμπεῖς ἔξειν, expon. vovit se magna spectacula editurum. Apud Xenophon. ἐυχὰς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere. Apud Plat. de leg. ἐυχῆ χρῆσθαι, potiri voto. Quod & ἐυχὰς συγγένειν. Dicunt etiam δι᾽ ἐυχῆς δεῖ μοι ὑμᾶς, precor, vel opto hoc, hoc mihi est in votis, apud Herodianum & Hermog. Item δι᾽ ἐυχῆς ἄγω τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Apud Platonem de leg. μετ᾽ ἐυχῆς, optando. Κατ᾽ ἐυχὴν, vel ὡς ἐυχὴ, ad votum, pro voto, ex animi sententia.
Εὔχος, ους, τὸ, gloriatio, vel potiùs gloria, honor: ut εὔχος ἐῖναι τινι, & ἐυχος ἀρέσθαι, apud Hom.
Εὐχετάομαι, ῶμαι, precor, preces fundo supplex, supplico. Od. ξ. Τῷ κέν τοι χ᾽ ἱκέσθαι Διὸς ὡς ἐυχετώμεθα. Et cum infinit. Odyss. ξ. πίνειν ἐμμεμαὼς ἐυχετῶντο, quos se esse jactabant, aut præ-

dicabant seu profitebantur. Apud Hom. Od. χ. Οὐχ ὅσίη κτεμέειν ἀνὴρ ἀ᾽ίδριν ἀ᾽γαθὸν, fas non est mortuis vitis insultare.
Εὐχολὴ, ῆς, ποët. idem quod ἀ᾽ρὴ, precatio, preces, votum. Iliad α. Οὐτ᾽ ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἀ᾽χαιῆς ὀπὶ μιμφετο πατρὸς, οὐθ᾽ ἑκατόμβης. idem Od. λ. ἀ᾽χαιῆσι & λιτῇσι copulat. Item pro devotione apud Ath. Alibi verò pro ἀ᾽ρὴ, pro gloriatione, item pro gloria.
Εὐχολιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. item devoti, i. soldurii Cæsari. Athen. 8.
Εὐχολιμαῖα, optabilia. Poll.

Composita.

Α᾽ράομαι, precor, precor seu opto non evenire. Item abominor, execror. Demosth. πρὸς Λεπτίνην, in princ. ἄλλοι δέ τινες παρ᾽ ἑαυτοῖς τὸ σὸν τιμιὰ ἀς ἀ᾽πὸ ξένων ἀ᾽πᾶς ἠ δῆμῳ ἐντεθοῖ ἠρώσθε. Idem Phil. 4. τῶν δὲ ἄλλων (ἀ᾽δίκων) ἀ᾽πάντων ἀ᾽ράσθαι ὑπὲρ ὑμῶν ἄξιον ἐστί. Interdum etiam cum accus. ut Synes. Θεμιστοκλῆς ἀ᾽πηύξατο πᾶσιν ἀρχὴν ἐν ᾗ ἥκιστ᾽ ἔξιναν ὑδὲν πλέον ἐμέλλον ἔξειν οἱ γνώσιμοι. Et cum accus. simul & dativo, apud eundem, ἔγωε ἀ᾽πηύξαμαι τοῖς ἐχθροῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eveniat.
Α᾽ρᾶδικὸς, abominandus, execrandus. Item vitandus, aversandus, in Phalar. epist. Item ἀ᾽πὸ κοινοῦ, quod deprecamur. Et ἀ᾽ράδικα ἡμέρα. Luc. quæ & ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀ᾽πάνθρωπος, eidem Luc. A᾽πευκτὸς, abominandè.
A᾽πευκτὸν, idem quod ἀ᾽ποδύτης. Basil.
A᾽πόκτιοι hymni, quibus aliquid deprecamur.
Ε᾽υχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἐυχωλὴ, precor, vota facio, apud Hom. & Plutarch. cum dat. Interdum etiam cum infinit. ut in Camillo, ἐπηύξατο τοῖς θεοῖς τοῦ Ρ᾽ωμαίους μεταπόησαι, deos precatus est ut Romanos pœniteret. Et cum accus. rei ac dativo pers. in Galba, τὴν ἐυτυχίαν ἐπευφημούμενον τοῦ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. πᾶς δ᾽ ἐπηύξατο φαιδρὸς, verba precantis Neoptolemi votis prosè quutus est. vel Neoptolemi votis suis subsequutus est. Apud Homerum etiam pro, glorior vel jacto me. Eurip. ἐπεύχομαι μὰ τὸν Δρύσον, jacto me valde audacem.
Ε᾽πευκτὴ, precatio, preces, votum. ex Plat. de leg.
Ε᾽πευκτὸς, exoptandus, expetendus. ut ἐπευκτὴ ἡμέρα. Hier. c. 20
Κατεύχομαι, imprecor, diras precor, devoveo. Soph. κατεύχομαι ἀ᾽δελφοῖν. Et ὅταν κατεύχῃ παῖσι, cum hæc imprecaris. Sic Plut. κατευχόμενος πολλὰ ἡ δεινὰ κατ᾽ αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, devoveo. Plutarch. εἴ τι ὁ μὴ ἀ᾽σῆκε κατευξάμην. Item magnopere precor, apud eundem in Φωκίωνι. Aliquando simpliciter etiam pro, precor, poni, existimatur. Item cum infinit. votum facio, apud Athen. Et pro, opto, apud Plutarch. rursum, κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῷ τῶν ὄντων ἢ θεῶν ἀδύνατον. Sic & apud Eurip. κατεύχομαι σοι τάχιστα τ, exp. opto, & apud Synes. κατευξάμενος ἡδέως.
Κατεύγμασι, imprecatio, diræ. Hesych. & Suid. Apud Soph. pro re vota, dono votivo.
Κατάρχη, precatio, obsecratio, votum, Plut. in Dione, ᾧ τὰς ἀπορρήτους ἡ πὸς νομιζομένας κατάρχὰς.
Decomp. Περιπατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execrationem utor. cui oppon. ἐπεύχομαι. Theophr.
Συγκατεύχομαι, unà precor. Plat. Συγκατάγμα, votum unà cum alio concipiens, vel res quam quis unà cum alio aut aliis vovit.
Μετεύχομαι, opto. Eurip.
Πολυ᾽άκτη, multum optatus, multis expetitus.
Περιεύχομαι τῷ λαῷ, pro populo oro. Greg. Naz.
Περιεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. περιεύξασθαι τῷ Διΐ. Aristoph. in Pluto cum accus. φροντιεῖν τὸν Διὸς. Luc. cum utroque casu usus est. Item vota nuncupo, apud Xenoph. περιεύξάμενον Διὶ πατρῴῳ, ὁπόταν ὀπὶ τῶν στρατιῶν. Et apud eundem φροντιεῖν ἐκεῖς νίκιων πολέμου, vota facere si vinceret.
Περιεύκτήριον, ου, τὸ, (q. d. precatorium) locus in quo precamur. ut apud Philon. quidam interpr.
Περιεύχη, precatio. in Plut. περιεύξαι, preces, in Test. novo.
Συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.
Τ᾽ὰφεύχομαι, ut τὰφεύχομαί σε, precor pro te, seu preces fundo pro te, apud Areop.

ΕΥ᾽Ω, ῶσω Ε᾽υσα, Ε᾽σω, uro, ustulo, (admota videlicet flamma.) Od. β. σπλάγχ᾽ ὑνοπτιεῖν ἠ᾽ὐσᾶ. Od. ι. Παῖτα δὲ οἱ βλέφαρ᾽ ἀμφὶ καὶ ὀφρύσι δῦσεν ὀδύνη πλειόνες ἀδῶσιν, aduſſit. Et apud Hesiod. in Erg. l. 2. mala uxor, & δειμαλέος χὴ ἀ᾽νὴρ οἳ ἤρὸεμόν τε ἐδύνατ᾽ ἐόντα. Εὖε ἀπὸ ῥιλᾶ, sine titione uri seu torreri.
Εὐσιὰς, τὸ, dicuntur τὰ ἐγκαύματα, inustiones. Pol. l. 6. c. 13.
Εὐστὰς, ἡ, fossa in qua mactabantur sues & exurebantur, ut refert Eust. & Poll. Vide & schol. Aristoph. in equit. Sic etiam vocata fuit ſpica hordei tosta. Eust. ex Paus. Reperitur & ἔυσπα cum ſpiritu tenui, ut & ἔυσι.
Ε᾽σία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Α᾽ρεύω, accendo, inflammo: unde apud Aristophan. ἀφλόγιστος ἡ ἀφλόγιστον.
Στατεύω, vel σταθεύω, foveo, calefacio, torreo, assо propriè lento igni. Aristoph. in Acharn. τοὺς σωπίας σταθέας, exp. ὀπτοῦς. Idem in conc. σωπίαις ἐσταθεύμεναι, exp. ἐξ ὑπνοῦλης ὀπτηθείσαις. Idē in Lysistr. τῷ καμπὶδι σταθέντα.
Σπατεῤῥὸς, quomodo huc pertineat, vide in Γ᾽σημι.

ΕΤ᾽ΑΙΡ, ος, ὁ, covivium, epulum, epulæ. Aristot. eth. 7. c. 5. τὸν ἑταῖρον τὸ τὰ παιδία διατρέφειν ἀλλήλοις εἰς ἐυωχίαν. Plat. de rep. 1. ἀθαμμινοσκόμοι οἷσι τε τ᾽ ἀ᾽ρεσθόμεθ᾽ ἀεὶ τ᾽ ἐσσὶ πάντες ἠ᾽ δ᾽ ἐυωχ᾽ ἑταῖροι. Pollux vult esse convivium publicum. ◆ Sunt qui ab ὄχη (i. cibus) derivari putent: sunt contrà qui malint dici ἀπὸ τοῦ ἔχειν πάντας, ex quibus est Athenæus l. 8. Eustathius uno in loco priorem illam derivationem, in altero utranque ponit.
Εὐωχέω, convivio accipio, seu epulis, epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. ἐυωχέει τοὺ ἐπομένους. Item satio, saturo. Aristot. de an. l. 8. μᾶ δὲ πρὸς πάσας ἀ᾽σχύει τὰς ὑ᾽ς ἀναλογίαν. Sæpè etiam metaphoricè ponitur, pro obiecto, ut Lat. pasco. Plato in Gorgia, οἱ τοιοῦτος εἰσιόντας ἐυωχοῦντες ὧν ἐπιθυμοῦσιν.
Ε᾽υωχέομαι, convivio accipior, convivor, epulor. Aristoph. in Pluto, ἐθέλω πάντων ἐυωχεῖσθαι. Et cum accus. apud Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ κρέα γε ἐυωχῦ.

Composita.

Ε᾽υεωχεῖσθαι, convivari, convivis indulgere. Synes. ep. 44.
Κατευωχέομαι, ῶμαι, epulor.
Συνευωχέομαι, unà epulor. 2. Pet. 2.

Ε᾽ρᾶλιὸς, ἡ, ῷδὸς, &c. vide in Ε᾽ρῶ.

Ε᾽ΦΙΕΑΙ᾽Σ, calyculus, vel ſimile quid in corona. Iosephus in antiq. Iudaic. ἡ μὲν ἐρισελὴς ἓν ἑπασιτλεγόμενον ἀ᾽ὸ τοῦ ἑπτὰ ἀ᾽πὸ τοῦ ἑπτὰ ἀνθέων.

Ε᾽χέτης, Ε᾽χέτλη, vide in Ε᾽χω. Ε᾽χθὲς, vide in Χθές.

Ε᾽ΧΘΟΣ, ους, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Thucyd. 1. πρὸς ἐκείνους ἔχθος, παρ᾽ Α᾽θηναίοις μεταπέσοι, odio illius, id est, in illum. Sic ἐχθὸς ἦν Α᾽θηναίων, apud eundem, odium in Athenienses. Pausan. διὰ τὸ ὁλυμπιάδ- ἔχθος. Iliad. χ. ἔχθεα λυγρά. ◆ Deduci posse videtur ἀ᾽πὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere, ut sit odium quod animo infixum hæret. Nam & Odium à Cic. definitur ira invetetata.
Ε᾽χθαίρω, odio prosequor, odi. Soph. ἐχθαίρει δὲ Τρῶια πᾶσα.
Ε᾽χθομαι, ſum odio. Od. ξ. ἦχθετο πᾶσι Θεοῖσι. Pro quo usitatius est comp. ἀ᾽πέχθομαι.
Ε᾽χθιστὸς, (tanquam ab ἐχθίων) odium.
Ε᾽χθαίρω, odio prosequor, odi. Plut. in Rom. ἠχθαίρασι τὸν καλέσαν.
Ε᾽χθαίρομαι, odio ſum. Soph. in Ajace. ἐχθαίρε τοι θεοῖς.
Ε᾽χθεσὸς, ὁ, idem quod ἐχθρὸς. Dicitur autem ἐχθρὸς εἶς τινα, apud Thuc. 2. & ἐχθρὰ πρός τινα, apud Demoſt. in Mid. Apud Plat. in epist. εἰς ἐχθρὰν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos ſubire inimicitias. & ἐχθρὰν συλλαμβάνειν, inuripid. contrahere inimicitias, & ἐχθρὰν αἴρεσθαι. apud Dem. quibus oppon. ἐχθρὰν διαλυ᾽εσθαι, apud Iſocr. & ἐχθρὰν ἀπογνῶσθαι apud Plut.
Ε᾽χθραίνω, odio proſequor, odio habeo, pro inimico habeo. Plutarch. in Numa, ἐχθραίνειν βίαν ᾧ πόλεμον. Item invidum reddo. Euſtath.
Ε᾽χθεαντὸς, odio proſequendus, odio habendus, pro inimico habendus. Apud Soph. in Ajace, Ο᾽τ᾽ ἐχθρὸς ἦλθε, τόνδ᾽ ἐχθραντὸν. Ω᾽ς ἡ φιλίσσων αὖθις, quum inimicus eſſem, eò uſque gerendæ inimicitiæ, ut rurſum amaturus eſſem.
Ε᾽χθρεύω, inimicus ſum, inimicitias gero, ſimultatem exerceo. ex Maccab. 2. c. 10.
Ε᾽χθρὸς, ὸν, ὁ, inviſus, quem odimus: ut θεοῖς ἐχθρὸς. Apoll. Dem. Xen. de re quoque dicitur: ut ἐχθρὰ δὲ μοι τὸ σῶμα. Iliad. ρ. Item qui odit, infenſus, infeſtus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν ἡ ἐχθρὸς ἐστὶν ἅπλῶς τῇ πόλει. Denique generaliter, inimicus: cui opponitur φίλος, ut Xen. Pæd. 1. φίλους αἰρεῖσθαι ἡ ἐχθροὺς αὐτῷ. Compar. ἐχθίων, unde adverb. ἐχθίονως, ut apud eundem Xen. in ſympoſ. ἐχθίονος ἔχουσιν, magis infenſi ſunt. Superlat. Ε᾽χθιστὸς, inviſiſſimus, inimiciſſimus. Item pro ἐχθρὸς, Iliad. α.
Ε᾽χθρωδῶς, infenſè, infeſtè, infenſo animo vel infeſto.

Composita.

Α᾽πεχθὴς, ές, ὁ, ἡ, inviſus, odioſus. Iſocr. πᾶς μὲν ὢν ἀ᾽πεχθὴς ἔστιγνοῖς δὲ φίλος γενήσῃ. Et Theocr. idyll. 1.
Α᾽πέχθω, inviſe, odioſè. vt ἀπεχθῶν ἔχων, vel διακείμενος πρός τινα, qui odit, exoſus, perioſus.
Α᾽πήχθεια, ἡ, odium. Dem. Plat. Iſocr.
Α᾽πήχθομαι, vel ἀπεχθάνομαι, inviſus ſum, ſum odio, in odium & offenſionem incurro. Lyſ. φαρεῶν ἀ᾽πήχθεσθε πᾶσι θεοῖς. Iſocr. ἀπηχθάνοντο τοῖς Ε᾽λλησι. Apud Plut. in Galba ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infenſi erant imperio.
Α᾽πεχθητικὸς, qui in hominum odia incurrere ſolet.
Α᾽πεχθαίρω, odio proſequor: ut Il. γ. Τὸν δὲ ἀπεχθόμενος ὡς τὸν ἐκπάγλι᾽ ὀφέλησε, & apud Themiſtium, πάντα μᾶλλον ἀπεχθαίρει.

Item

Item invisum reddo.ut Od. δ. ὅστέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν.

Decomp.Φιλαπεχθήμων,ονος,ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias suscepit,aut susceptas exercet,qui se simultatibus & odiis oblectat. Item malignus,apud Luc. φιλαπεχθημόνως, eorum more qui sunt φιλαπεχθήμονες.Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη,improbitas in omnium odia incurrens.

Φιλαπεχθὴς,idem quod φιλαπεχθήμων, Polyb.lib.5.

Διεχθραίνω,inimicus sum,inimicitias gero.Cum dat.apud Athen.

Ε'θελέχθρος,ου,ὁ καὶ ἡ,qui lubenter inimicitias exercet. Crat. Ε'θελέχθρως,adverb.ut ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere.Dem.

Εἰδεχθὴς,q.d.odiosam seu invisā faciē habens,aspectu deformis.

Θεοσεχθρία,ἡ, Dei odium,impietas.Aristoph. in Vesp.

Κατεχθραίνω,odio prosequor,inimicor.

Συνεχθαίρω,simul odio prosequor.in Epigr.

Φίλεχθρος,inimicitiarum amans.Φιλέχθρως,adverb. ut φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo.Laërt.in Plat.

Ε'χιδνα,&c.vide in Ε'χις.

Ε'ΧΙ͂ΝΟΣ,ου,ὁ,echinus, erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens : unde & ἀκανθόχοιρος nominatur.In Epigr. Ο'ξέα λαχνήεντα δέμας κίνδυνιν ἐχῖνον.Rursum in iisdem,ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας.Plut.ἐχῖνον χερσαῖον nominat:ad differentiam τῶν πελαγίων,de quibus Aristot.hist.an.l.4.c.5.& Plin.l.9. c.31. Hippocr.in l.περὶ ἀφόρων ἐχῖνον vocat etiam testam seu concham hujus echini marini:est enim ex ostreorum genere, teste Athen.lib.3. ¶ Ab horum echinorum asperitate,multa ἐχῖνοι nomen sortita sunt. Ita enim dictus est venter bovis.Aristot.de part.anim.l.3.c.14.Item fræni pars quædam,Poll.l.1.Sic Xen.l.de re eq.τούτων δὲ ἔσω ὁ μὲν λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων,ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς, ubi Bud. dicit ἐχίνους ibi esse orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. Item species ollæ,Poll.vas culinarium.Hes. Fuit etiam vas quoddā, in quod testium dicta,acta litis,omniaq; à partibus prolata conjiciebantur,apudq; sequestrem deponebantur donec palam in judicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. in Olymp. Item herba quædam,apud Gal. simpl.medicam.lib.6.

Ε'χινίσκος,ου,ὁ,echinulus,parvus echinus.

Ε'χινώδης,εος,ὁ καὶ ἡ,echinatus,spinosus & asper ut echinus.

Ε'χῖνες,echines:murium quoddā genus in Aphrica.Herodot.l.4.

Ε'ΧΙΣ,ιος,vel εως,ὁ,vipera mas:fœmina.n.dicitur ἔχιδνα.Plat.in Symp.τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος.Athen.l.7. μύραιναν ἔχει μίγνυσθαι.Soph.in Trach.Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα. Luc.3. ἐχιδνῶν γεννήματα. Et apud Gal.ad Glaut.l.2. τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον. ✠ Etym.deducit ἔχιδναν παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὴν γονὴν ἄχρι θανάτου,quod ad interitum usq; fœtum intus contineat.

Ε'χιδναῖος,viperinus,in Epigr.Ε'χιδνήεις,εντος,ὁ,idem.

Ε'χίδνιον,ου,τὸ,viperula,seu catulus viperæ.

Ε'χείδιον,viperula,parva vipera,apud Suid.

Ε'χιον,ου,τὸ,echion : herba alio nomine dicta Alcibiadium, teste Diosc.l.4.c.27.Ita verò nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morsibus medeatur,aut semina habeat viperinis capitibus similia. Nicand. ἐχίειον,nominat. in Ther.

Ε'χίτης,lapis quidam seu gemma.Plin.l.37.c.11.

Ε'χομαι,ἐχομένως, vide in Ε'χω.

Ε'ΧΥΡΟ'Σ,οῦ,ὁ,munitus,firmus,tutus. ἐχυρὸν χωρίον, locus naturā munitus.Xen.Pæd.2.& 3.Sæpe omittitur substantivum:ut Thuc. 1. ἀπὸ ἐχυροῦ πόθεν,ὥσπερ τινὲς ἐκ τῶν Θηβῶν,ὁρμᾶσθαι, ex quopiam loco munito ac tuto.Et Xenoph.rursus. ἐν ἐχυρῷ εἶναι : ut & Lat. in tuto esse.Apud Plut.in Sol.ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, à formosis tutus erat. ✠ Etymol.derivat ab ἔχω, ut sit quasi ὁ ἀντέχων.Quidam malunt ab ἔχεσθαι deduci,ut dicatur ἐχυρὸς, quasi hærens seu firmiter hærens.

Ε'χυρῶς,tutò,firmè.

Ε'χυρότης,ητος,ἡ,munitio,munimen,firmitudo. Phil.

Ε'χυρόω,ῶ,munio,firmo,firmum reddo.Item vallo,munio.Isocr. cum accus.

Ο'χυρὸς,idem quod ἐχυρὸς.Thuc.& Xen. Ο'χυρὸν substantivè etiam,sicut & ἐχυρὸν,locus munitus.Xen.Pæd.6.

Ο'χυρῶς,& ὀχυρότης & ὀχυρόω,idem signif.quod ἐχυρῶς, ἐχυρότης & ἐχυρόω.Sic ὀχυροῦσθαι activa etiam signif.pro munire. apud Polyb. Ο'χύρωμα,τὸ,& ἐχύρωμα,munitio, munimentum. A' Bud.exp. etiam castellum,arx,præsidium. 2.Cor.cap. 10. Exp. & firmamentum.

Composita.

Α'ντοχυρόω,ῶ,ex adverso munio.

Α'νόχυρος,ου,ὁ καὶ ἡ,immunitus,intutus. ex Xen.& Plut.

Α'πεχυρόω & ἀποχυρόω,munio.Plut.in Demost.οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀπωχυρωμένος, i.adversus sordes munerum non prorsus munitus,non instructus integritate.

Διοχυρόω,ῶ,idē quod ὀχυρόω.Pol.διωχυρωμένα τείχεσι καὶ χάραξι

Ε'νέχυρον,ου,τὸ,pignus quo videlicet aliquid ἐχυρὸν, i.tutum redditur.Aristoph.in Pluto,ποῖον γὰρ οὐ θώρακα,ποίαν δ' ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; non dat pignori seu opponit.Luc.ἐνέχυρον γενόμενος. Item Metaph.apud Chrys.εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον.

Ε'νεχυράζω,pigneror, pignora capio, vel pignori capio,i.in pignus, ut in Axiocho.καὶ ταχὺ μή τις δάνειον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπενεχυράζει. Apud Græcos Bibliorū interpr.frequens est pro accipere seu auferre loco pignoris.Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον,apud eosdem, auferre pignus. Item ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμὸν,retinere pignus.Et cum acc. personæ.ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου,abstulisti pignus à fratrib.Accipit. ἐνεχυράζω, etiam pro,pignero seu oppignero,i. pignori oppono.

Ε'νεχυράζομαι,oppigneror,ut apud Aristoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι,bona mea capiuntur pignori,vel in pignus,hinc ἠνεχυρασμένος, captus pignori vel oppigneratus.Item in voce media pro ἐνεχυράζω.Ε'νεχυρασμὸς,pigneratio,oppigneratio.

Ε'νεχυριάζω,idem quod ἐνεχυράζω,pigneror vel oppignero.Aesch.

Ε'νεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός.

Decomp. Ε'ξενεχυράζω,pignora capio.Laërt.in Menippo.

Κατενεχυράζω.Poll.pigneror.

Προσενεχυράζω,unde Dem. προσηνεχύραζε Φαινοστράτην,pignora ejus cepit pro collatione.

Ε'ξοχυρόω,ῶ,idem quod ὀχυρῶ.Plut. in Cam. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι,undique munitos esse.

Α'χυρον, quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Ε'ΧΩ,Ε.ἕξω,cum aspero.item(ab inusitato σχέω)σχήσω.præt.ἔσχηκα,aor.2.ἔσχον,habeo,possideo,teneo,obtineo.ut apud Xen. Pæd.3. ἔχειν τὰ χρήματα & 7.ἔχειν γυναῖκα. Apud Thuc.ἔχειν πόλιν τινὰ,vel χώραν,tenere seu obtinere.Apud Luc.in Herc.ἔχειν τὸ τόξον manu tenere arcum. Alias etiam accipit interpr. cum suo accus.ut τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι.Plut.in Sol.honoror ab omnibus. Idem in Themist.ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, invideri à potentibus,invidia laborare apud potentes.Et apud Plat. ὀνείδη ἔχειν, opprobriis affici,& ἔχειν πληγὰς,apud Aristoph.accipere vel pati plagas.Interdum cum suo accus. exponitur uno verbo. ut ἔχω ἐπιμέλειαν.Xen. curo,id est,curam adhibeo.sic ἡσυχίαν ἔχω, quiesco. συγγνώμην ἔχω, ignosco.ἀγανάκτησιν ἔχω, indignor.καταμέμψιν ἔχω apud Thuc.reprehendo.Sic ἔχω δέος. Plut. metuo. ἔχω δρόμον. apud Eur. curro. Interdum exp. potiùs,adhibeo. ut Hes. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ,animum operi adhibere. ¶ Cum variis adverbiis, variè exp Interdum exp.sum.ut Xen. ἔχω εὐνοϊκῶς πρὸς σε,sum tibi benevolus. Interdum exp.affectus sum. ut Isoc.ἔχειν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν,sic in Euagoram fuit affectus. Apud Xen. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα,intemperanter se gerere,vel intemperantem esse.Apud Herodian.οὕτως ἔχω φύσεως,tali sum natura præditus. Et Plato in Gorgia,οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Cic.interpr.ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus. Idem Plat. πῶς ἔχεις δόξης;quam opinionem habes ? Dicitur & ὡς εἶχεν ὀργῆς,qua erat ira percitus, ut erat iratus ? Apud Plat.& Xen.εὖ vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα,sum bona aut mala valetudine, benè aut malè valeo. Res quoque aliqua dicitur εὖ ἔχειν vel κακῶς ἔχειν, quæ bene se habet vel malè. Item τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur & οὕτως ἔχει,apud Aristoph. & Dem. ita se res habet. Apud Herodot.ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, necesse habeo hæc facere. ¶ Cum variis præpositionibus, variè quoque exponitur. Cum διὰ : ut ἔχω διὰ χειρὸς apud Thuc. in manu habeo. Sic ἔχω διὰ στόματος. Plut. in ore habeo. Apud Herodian. Ε'χω δι' ἐλπίδος, spero. Sic ἔχω διὰ σπουδῆς, operam do. Cum ἐν.ut ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo discedere. Plat. Apud Eurip. ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν pro αἰσχύνεσθαι. Sic ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ε'ν γαστρὶ ἔχειν,gravidam esse. Cum ἀμφὶ & περὶ, significat occupatum esse,vacare. ut ἀμφὶ ταῦτα εἶχον. Xen. Pæd. 4. in his occupati erant, hæc agebant. ¶ Cum participii aoristo. Hesiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Soph. in Ajace,πεσὼν ὅσκοπον ἔχει τρέψας, pro ἐτίρπον.Sic Thuc.ἔχω δήσας. & Demosthenes, ἔχω καταστήσας. Interdum abundat particip. ut ληρεῖς ἔχων, & παίζεις ἔχων. Sic & τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶ Ε'χω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit. ut pro ἀνέχω, sustineo. Od. τ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. Sic Hes. Α'τλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι,tolero,apud Hom.Item pro ἀντέχω, id est,resisto,obsisto. Il.ε. Et cum accusat.Il.υ.circa principium. Et pro κατέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo,reprimo, retineo, ut ἔχειν ἔγχος. Il. φ. pro κατέχειν,κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. φ. σχέσθαι ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀεικεῖς. Et cum genit. Il.6. Ο'ς τῆς λαβῇ τῆς αἰσόβολον ἔσχ' ἀπὸ ἐρωῆς. Jungitur & infinitivo.Herodotus, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Ponitur & pro περιέχω,cingo, circundo, ut apud Hesiodum, Χρύσειαι δέ μιν ἀμφὶς ἔχουσιν ἀργυρέοις ἄραρυῖαι ἐπὶ πύλαι.ubi tamen alii interpr. custodiebant vel tuebantur . Denique & pro προσέχω, appello, apud Thuc. A' schol. annotatur & pro παρέχειν, item ἐπέχειν. ¶ Ε'χω alias etiam significationes quàm suorum compos. accipit. ut verbi ἐλαύνω, apud Hom. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος.Item ἔχειν ἵππους φοβεῖσθαι, pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον,pro ἀποδιδόναι τὸν δρόμον. vide Eustath.Item pro pertingo,item tendo & attineo, ut annotat. apud Herodot.

Herodot. ἔχει πρὸς ἑσπέρην.Et ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας,ex eodem. Et τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Apud Paus. ἐμοὶ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Α'θηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet, ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est φορεῖν , gestare , ut Eustathius annotat. & χαναχὴν ἔχειν apud Homerum est χαναχίζειν. Et apud eundem ἔχειν δμῆσιν ἵππων,exp. εἰδέναι.Sic & Dem. οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω,nescio quo pacto laudem. ¶ Item ἔχω, habito, incolo, ut dii ὄλυμπον ἔχουσι. Xenophon. τοὺς κατὰ τὴν Α'σίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos. ¶ Apud Isocr. in Panath. τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους , ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo ? ¶ Denique ἔχω frequentissimè significat, possum. Interdum cum infinit. ut Athen.8.5. de solduriis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Xenoph. Pæd.5. ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thuc.l.2. μάλις' ἂν ἔχοι τι περιειδὼς μὴ ἀγνοεῖν.Interdum cum subjunctivo,præcedente ὅπως, aut alia particula. ut οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, Apud Plat. in Phædro, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅτῳ ἀπιστῶ.

Ε'χομαι, habeor,teneor, possideor. ut in illo Aristippi dicto, apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι , habeo Laidem , at non habeor,i. teneor. Apud Aristoph. in Ran. ἔχῃ μέσος , teneris medius , dicitur de eo qui sic tenetur ut extricare sese nulla ratione possit. Exponitur etiam, captus sum, apud Thuc. lib.2. Interdum cum dativo. ut Odyss. θ. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι , teneor ærumna & mœroribus , quasi obstrictus. Sic apud Plat. epist.7. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, laborare morbo insaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdum cum ἐν. ut Plat.de leg. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς.Il.η,Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,victoriæ termini positi sunt in diis, i. in deorum arbitrio. Cum genit.significat interdum,prehendo.Luc. in Timone καί μοι ἔπει ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Interdum verò, hæreo alicui seu adhæreo,conjunctus sum alicui,proximus sum, proximè sequor. Philo de vita Mos.l.2. ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχωροῦσι. Sic τὰ ἐπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur consequentia præcedentibus hærere. Apud Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν,exp.insistere vestigiis.Apud Thuc.l.1. τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι,in eadem persto sententia. Interdum exp. habeo. ut apud Diosc. l.1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum exp.pendeo.ut apud Aristidem,ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι,exp.ac velut è sacra anchora ex illius voce pendentes. Particip.ἐχόμενος,proximus,contiguus. Interdum & conjunctus.item pendens ab aliquo. ¶ Item,capesso,aggredior.ut ἔργου ἔχεσθαι, & ἔχεσθαι τοῦ πολέμου,apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων. Herodian. & ἔχεσθαι τῶν προκειμένων,urgere inceptum. Et apud eundem, ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ,& τῆς ὁδοιπορείας,exp.capessere viam. ¶ Item, desisto,abstineo.Iliad.γ.σχέσθαι μάχης.Plut. quoque in Crasso dixit, ἔχοντο μάχης, pro ἀπέχοντο.

Cum accus.sustineo.ut apud Hesiod.in Theog. Ι'απετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homer.exp.teneo, item habeo. Iliad. μ. τὴν ἄρ ὅγε προύχοντα σχόμενος.Et Od.α.Α'ντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.

Ε'χομένως,proximè,item contiguè. Interdum deinceps.Interdum & cum genit.ut Laërt.in Crat. περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Α'ρκεσιλάου, proximè post Arcesilaum,vel statim post Arcesilaum. Apud Aristot. in rhet.ἐχομένως τούτων,exp.consentaneo his modo.

Ε'χμα,τὸ,retinaculum,vel potius junctura,id quo res duæ cohærent quasi vinculo & nexu.Il.ν.de torrente, Ρ'ήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης.Exp. & stabilimentum, fulcimentum. Item obstaculum.Iliad.φ.

Ε'χμάζω,inhibeo,impedio,detineo.Eust.ex rhet.lex.Item firmo. Hesych.Item neutraliter ἡσυχάζω.

Ο'χμα,τὸ, idem quod ἔχμα.Hesychio est fibulamentum.

Ο'χμάζω,idem quod ἐχμάζω. Eurip.in Oreste, Μέσον μ' ὀχμάζεις,medium me constrictum tenes. Apud Apoll.Arg.1.Α'ρεος ὀχμάζοντα θοὸν σάκος,schol.exp. tenens seu gestans.

Α'νοχμάζω,(comp.) gesto tollens in altum,sublatum gesto, aut in altum tollo.Epigr.Μετοχμάζω,tollo,in tergum sustollo.

Ε'ξις,εως,ἡ,habitus.i.affectio in animo vel corpore stabilis & à subjecto ægrè mobilis,sive bona ea sit sive mala.Aristot. eth. 1.c. 5. ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Quum de corpore dicitur,habitudinem corporis Latini dicunt, ut apud Gal.& Hippocr.A' Philone de mundo,tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet ut firmissimo vinculo contineantur.Item facultas, ut νομοθετικὴ ἕξις.Phil.de vita Mos.l.3.

Ε'ξίδιον,sive ἑξίδιον,ου,τὸ,diminut.q.d.habitulus. etym.

Ε'κτικὸς,οῦ,ὁ,in habitu positus, habitu comparatus. Ε'κτικὸς πυρετὸς,febris Hectica:inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet,quàm quòd ἐν τῇ ἕξει sit,ut aliæ febres ἐν σχέσει.

Ε'κτικὸς,dicitur etiam,qui hecticà febri laborat.Gal.Ε'κτικῶς, q. d.habitualiter.Plut.in polit.præc.& Basil.in epist.

Ε'χέτης,ου,ὁ,dives,opulentus.Pind.Ε'χις, idem. παρὰ τὸ ἔχειν, ut τοὺς πένητας è cōtrario vocat ἀχήνας κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν,inquit.etym

Ε'χέτλη,ἡ,stiva, ea aratri pars quam arator manibus tenet : aratri velut capulum παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν.Hesiod.in Erg.l.1. Hesychio est etiam sulcus. Ε'χετλεύω,aro.Hesych.

Ε'χέτλιον,ου,τὸ,locus in navi ubi res reconduntur.

Σχῆμα,τὸ,habitus, (diversa tamen signif.quàm in ἕξις) ut Xen. Pæd.5. καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα, quamvis humilis esset ejus habitus.Herodian.l.1.ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu.Et l.5.σχῆμα ἐσθῆτος, vestis habitus. Exp.& cultus. Herodian.7 ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα,nomen imperatoris jam cultumque gerens. Item quod Latinè habitus oris & gestus appellatur. Eurip.in Med. Καὶ σχῆμα,καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων.Dem.in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι,τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν & σχῆμα ὀγκῶδες. Exponitur & persona & species oris. Item exponitur species, de aliis etiam rebus dictum. ut apud Herodian.ἐν σχήματι νοσοῦντος, specie ægrotantis & ἐν σχήματι πολιορκίας, in speciem obsidionis,item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, speciem præbere hominis mœsti. Interdum exp.color & species,item species & prætextus. ut apud Plut.in Galba, ἀρνήσεως σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Atque adeò etiam exp. dignitas. ut apud Basil.in epist. ad Candidianum, ὅς γε οὐθ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστέλλεις. Item forma, figura. ut Cic.interpr. in Plat.Tim. Item σχήματα, geometrica : de quibus Gell.l.1.c.20. Sunt & rhetorum σχήματα. Aristot. rhet.3. Sunt & saltantium σχήματα.Lat.staticuli, apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα. exp.saltare Laconicis modulis.

Σχημάτιον,ου,τὸ,idem quod ὑπόσχημα,staticulus.Herodot.

Σχηματίζω,f.ίσω,effingo, assimulo. apud Athen. Σχηματίζομαι , idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι , in certam quandam corporis affectionem componor. Exp. etiam, simulo , prætexo, fingo. Apud Plut. in Numa, & Lys. contra Tim. Item ornor,componor, color. apud Plat.in Gorg. Σχηματισμὸς, οῦ, ὁ, cultus corporis & comptura.apud Plat.libr. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compositio. Plut. de Aud. Ponitur & pro fastu : ut apud Plat. de rep.6. Item figura seu figuratio. Plut. de primo frig. Est etiam vocabulum Gramm.quo significatur formatio seu modus formandi vocabulum unum ab altero, & quasi certam formam illi dandi. ut apud Athen. libr.11.

Σχῆσις,εως,ἡ,habitus,idem quod ἕξις,Hesych.Item ὁρμὴ,eidem.

Σχητεία,ἡ,anchora : qua videlicet navis retinetur.Hesych.

Σχέσις,εως,ἡ,habitudo,seu constitutio corporis,secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, ut Gal. annotat. ¶ Item, affectio dubia,id est,quæ facile & inducitur & depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellavit, τῇ ἕξει oppositam, unde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facilè discutiuntur. Exponitur etiam convenientia naturalis rei unius cum altera. Naz. in orat.Item affectio qua adversariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus,ut annotatur ex Rufiniano.

Σχετικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet.Item retinendi & cohibendi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικὸν, exp. aqua glutinat & copulat. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ & ἐν σχέσει. Σχετικῶς, exp. οἰκειωτικῶς. Hesych.

Σχέθω,habeo,idem quod ἔχω,Od.ο.ὁ δ' ἔσπετα νόον σχέθε τόν δ' ἐνὶ θυμῷ, hanc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo versabat. Item teneo.Odyss.ξ.καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, & supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo.ut Odyss.τ.αἷμα ἔσχεθον. Et Od. σ.σχέθε μῦθος . Et Od.δ.σχέθε δ' ὄσσε γόοιο,oculos à fletu inhibebat.

Ι'σχω,habeo,idem quod ἔχω Isoc.ἴσχειν ἀηττήτους ψυχὰς, invictos habere animos.Aristot.de mundo,διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias.Cum adverb. ut ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi debilesque corpore,apud Plat. de leg. Idem in polit. ἀπολέμως ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, studeo,studio teneor. Ibidem ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc.lib. 7. ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, appellendo ad civitates. Item teneo.Soph.ἴσχε κἀμοῦ μνῆσιν, mei quoque memoriam teneas. ¶ Item inhibeo,reprimo, sisto. Aristoph. in Vesp. μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω,nihil nos inhibeat aut retineat.Eurip. in Iphig. ἴσχει μέ τι μὴ στέλλειν στρατὸν,aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Diosc.l.2.c.98,αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, rejectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo, ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, hyeme decrescunt. ¶ Item ἴσχω, scatere facio & emitto,ut fons aquam, Aristid. ¶ Item, valeo, (ea signif.qua de pretio dicitur.)ut apud Polyb.καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν, mox talento valent.

Ι'σχομαι,idem quod ἔχομαι,habeor,teneor.Item hæreo. Gal. Item sisto gradum,impetum meum reprimo,desisto,desino.Iliad.ε. & Odyss.ω.

Ι'σχάνω & ἰσχανάω,idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad, ξ. ἀλλὰ δέος ἴσχανεν ἄνδρας.Il.ο, Αὐτόν τ' ἰσχανάασκον ἐρητύοντό τε λαόν,me inhibuerunt.Item ἰσχανάω, cupio, desidero,seu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι. ut Eust.expon.Il.ψ.de equa.μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.Et Od.θ.Ι'σχανόων φιλότητος ἐϋστεφάνου Κυθερείης, captus desiderio.

Ι'σχας,Ι'σχὸς,&c.Ι'σχνὸς,&c.Ι'σχὺς,Ι'ξὸς,&c. quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Ο'χα

Ο᾽χα, præ cæteris, præcipuè, pro quo frequentius usurpatur ἔξοχα ut Iliad. α. Οἰωνοπόλων ὄχ᾽ ἄριστ⊖ in augurali disciplina eminentissimus. Et Od. ψ. Ζηνὸς ὄχ᾽ ἄριστα ῥήσατο.

Ο᾽χανον, ου, τό, ansa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab aliis exp. amentum, item habena, item lorum clypei, τὸ τῆς ἀσπίδ⊖ χρόπτημα, ut Eust. tradit. Luc. in Anach. de pila Æneæ, ἐκτεφυὸς ἀσπίδι μικρὸς τοῦτο ὄχανον ὃν ἐχίσης, ὑπὸ πλαμῶνας. vide Herodot. lib. 1. de tribus Carum inventis. Ο᾽χαίη, ης, idem Plut. in Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι᾽ ὀχαίνης, ὑ διὰ πόρπακ⊖.

Ο᾽χεῖον, ου, τό, retinaculum, it idem ab ὄχη dictum. Il. ρ. ζωσῆρ⊖ ὀχείοις χρύσειοις σωὸχοισι, annuli aurei cohibebant. Et ὀχεῖος πρυμνήσιος, lorum galeæ, i. lorum quo galea sub mento constringitur. Il. γ. Ο᾽χεῖοι πυλῶν dicitur vectis, seu pessulus, aut repagulum, quo fores cohibentur & clausæ continentur. Il. μ. & ω. ¶ Ο᾽χεῖς à quibusdam vocatur scrotum.

Ο᾽χε᾽ς, ᾶ, ὁ, capax, qui contineri potest. Od. ε. Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἦσαν λιμένες πᾶσιν ὀχεῖ ὑδ᾽ ἔπειραι, nec enim erant portus qui naves capere & continere possent. ¶ Ar. ὄχος, vide sua serie.

Ο᾽χή, ῆ, cibus, ab ἴσχω, quòd corpus ea contineatur & conservetur. Hesiod. & Athen. lib. n. Hinc ἀνορ᾽α, de quo vide suo loco.

Ε᾽χυες, Ε᾽ξῆς, Ε᾽γχει, Ε᾽σχε⊖, Ι᾽ξ⊖, Ο᾽χθη, Σχεθὲν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἔχω, σχῶ, ἴσχω, & verbalibus, cum præpositione.

Α᾽μπίχω, (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφιξω, circundo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2. ὑράων ἀγχόθι ἄμπιχε. ¶ Item, induo, amicio, apud Aristot. Α᾽μπίχομαι, induor, amicior, id est, pro, indumento sive amictu mihi circundo. Aristoph. in Plut. παῖτον ἀμπίσχεται τερβάτιον, hujusmodi pallio induitur, hujusmodi pallium gestat. Et apud Luc. ἀμπεχόμε⊖ ἀλκυόνε⊖, vestem purpuream indutus. Interdum sine casu. ut apud Aristot. in Probl. ubi γυμνὸς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

Α᾽μπέχονον, ου, τό, idem, i. indumentum. Theocr.

Α᾽μπεχόνιον, ου, τό, diminut. palliolum.

Α᾽μπίσχω, idem quod ἀμπίχω, apud Aristot. Α᾽μπίσχομαι, idem quod ἀμπίχομαι, apud Aristot.

Α᾽μφιγνύμαι, etiam legitur, pro ἀμπίσχομαι, apud Aristoph.

Α᾽μπυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Α᾽ραμπέχον⊖, ου, ὁ ᾗ ὄ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus seu læna tus. Athen. l. 13.

Ε᾽ναμπίχω, superinduo.

Καταμπίχω, cooperio.

Μεταμπίσχομαι, vestem muto.

Περιαμπίχω, obtego velamentis, circumvestio, obtego, involvo.

Περιαμπίσχω, idem.

Συναμπίχω, occulto, cooperio, abscondo. Aeschyl. in Prometh.

Α᾽νέχω, sustollo, sursum attollo, tollo, erigo in altum. ut Il. π. χεῖρας ἀνέσχον, manus sustulerunt. Sic ἀνέχειν πυρσὸν, apud Paus. & πυρὲ ἀνέχειν πρὸς τὸν ὑφανὸν, apud Plut. Exp. etiam βασιλέα à Susis. Est item sustineo. ut Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν ὑφερὸν τὸ γλῶ, i. cœlum & terram sustinere. Interdum pro, in pretio habeo, honoro. Od. τ. Δ᾽ Διὸς αἰθερίοιο, pro τιμῶντα. Sic & apud Soph. & Eurip. in Hecuba. ¶ Item, retineo, inhibeo, ut ἐπέχω. Iliad. φ. v. 426. ἀλλ᾽ αἶψ᾽ ἴστασο. Plut. ἀνέχε τὰς ἐφορικὰς ναῦς. Item neutraliter, pro, cesso, desino. Appian. in lib. μὴ ἀναλεῖν τὸ πόλεμον. Apud Xen. Hellen. 1. ἄπρακτοι ἀνέχειν, ita continebant se. Apud eundem. Hell. 2. ἀνέχειν ἀπὸ τῆς τειχῆς, urgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, ἀνέχε μοι τῆς χέρος, præbe mihi manum. ¶ Item, prominco, item eminco. apud Paul. Exponitur etiam existo, attollor apud Basil. Item pro, erumpo, seu orior poni scribunt, apud eundem Paul. A᾽ Xenoph. dicitur & Sol ἀνέχειν. Apud Thuc. l. 7. ἀνέχουσι ἄχραι, exp. promontoria excelsa. Exp. etiam, exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæsare. ὡς ἡ τὸ ξίφ⊖ ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν.

A᾽νέχομαι, à quo ἀνασχόμενος, apud Hom. pro activo, ἀναδεξάμενος, id est, attollere. ut ἀνασχόμενος χεῖρας, & ἀνασχόμενος δόρυ. Item pro ἀνέχω significante ἡμᾶς, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eust. Item sustineo, tolero, patior, fero. ut Aristoph. in Nub. καὶ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. Xen. ὑψηλὰ ἡ δάλαττα ἀνέχεσθαι. Apud Isocr. & Dem. ἀνέχομαι & ὑπομένειν pro eodem ponuntur. Et cum genit. ut ὀμέλειν τε ἡ πόλει ἀνέχοντο, apud Herodianum jungitur & participio aut infinitivo, ut Dem. Philip. 3. παῦθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν ἀνεχόμενοι. Luc. ἀνέχομαι ζῶν. Isoc. ἀνέχε τὸ ἴσον ἔχειν. Aliquando & absolutè ponitur, ut in proverbio, ἀνέχε ἡ ἀπέχε. Sic & Il. ω. Α᾽νάσχε, fer patienter, obdura. ¶ Item tolero, id est, duro. apud Aristot. l. 8. de hist. an. ¶ Item sustineo, i. faveo & tueor. ut exp. Act. cap. 18 v. 14.

Α᾽νεκτὸς, ὴ, tolerantia. Α᾽νεκτὸς, ὸν, ὁ, idem quod ἀνασχετὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. υ. Il. α. Dem. pro corona. Isocr. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτὸν ὄν (cum infinit.) tolerabile est.

Ἀνεκτῶν, tolerabiliter, ita ut tolerari possit. Odyss. ι. & Isocr. ad Philipp.

A᾽νοχὴ, toleratio. Item tolerantia, patientia. ut ἀνοχὴ θεῶν. Rom. 3. Item intermissio, cessatio, aut q. d. defisstentia. Herodian. lib. 3. αὐτὸς δὲ ὀλίγ⊖ ὕστερ⊖ ἀφικόμενος ἀνοχὴν ἀσπασάμενος διέδυ μετὰ τῶν ἑπτὰ καμάτων. Hinc ἀνοχαὶ, induciæ. Aeschin. de fal. leg. ἐν πεντακοσίοις τοῦ πολέμου Περδίκκᾳ, ἀνοχὰς ἀφὸς αὐτὸν ἐποιήσατο. ¶ Item ἀνοχὴ, ortus, ἀνατολή. Hesych. Pollux quoque ἀνοχὴν ἡ δύσιν inter se opponit.

A᾽νασχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ, (sicut κατασχὴ pro κατοχὴ) induciæ. Item ἀνασχὴ pro iisdem Hesych. Ammonius tamen hæc distinguit, quem vide. Vide & in comp. ab A᾽κή.

A᾽ρασχολ᾽ω, & αἰ᾽ασχόλω, ῶ, retineo navem in alto, navem in anchoris stare facio subductis velis propter tempestatem, ut exp. apud Suid. & Hesych. Herodotus in Erato ne, ὡς᾽ τότε αἰ᾽ασχολ᾽ουτες τὰς ναῦς. Ipsæ etiam naves dicuntur αἰ᾽ασχολ᾽ουσαι, apud Arrianum. Metaphoricè etiam αἰ᾽ασχολ᾽ουσα ἄμμα, currum retrahere & inhibere.

A᾽τρόμος, emersio, exortus, ortus. ut ἀνάτολαι ἡλίου, ortus Solis. Plut. in Probl. Item toleratio, vel tolerantia. ut ἀνάγκαιος ἧβ᾽ ἀνατόλαι: Plut. in Numa. A᾽νατὸς, ὴ, ὸν, tolerabilis, idem quod ἀνεκτὸς, unde πόλεμος οὐκ ἀνατὸς ἔστιν, facinus intolerabile. Apud Thuc. Herodot. & Herodian. ἀνήκεστον πάντῃ vel ἡκιστὰ, intolerabile judicare. Et αἰ᾽ατὸς, poëticè pro eodem. Od. β.

A᾽ναχόω, ῶ, it idem pro αἴρω, emergo, orior, existo. Herod. in Polymn. & Erat. Citatur ex Herodoto, αἰ᾽αχῶν τι ἐπὶ pro molestiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀναχῶσα θύελλα, pro exoriri faciet.

A᾽ναγλάω, idem quod αἴρω, sustollo, erigo. Apud Apol. Rhod. & Iliad. κ.

A᾽νίσω, pro αἴρω, sustollo, erigo, & c. ut Il. θ. πῶς θεοῖσι χεῖρας ἀνίσωτε. Item emitto, submitto, produco. ut apud Herodot. αἴσχη ἀνῆ βατιαῖ. Quæ signif. præcedenti est affinis. quia terra quod producit, veluti in altum erigit. Item, emergo, existo, orior. apud Phil. dicitur ἀνίσειν ἅλας & βατιάν. Dicitur & transitivè ἅλας αἴσχειν τὸν θεῖον σπα pro ἐκβάλλειν.

A᾽νίσομαι, pass. pro ἀνίσχομαι, Il. π. ἀνὰ δ᾽ ἴσχανο. ubi tamen quidam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Δυσανάτ⊖, ου, ὁ ᾗ ὄ, toleratu difficilis. Xen. Δυσανάτ⊖. idem. Item intolerans. Vnde δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχέτε, ῶν, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor. Sæpe cum accus. ut Thuc. 7. Δυσανασχέτουτες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. in Sert. Δυσανασχέτες τῷ πειθῖ quum moram ægrè ferrent. Interdum cum præpos. ut Plut. in Ant. οἱ δ᾽ Ἀντωνίου δυσανασχέτουτες ἐφὸς τῷ διατρίβειν, quum moram ferre non possent. Idem in Camillo, δυσανασχέτουτες ὅτι τοῖς χρημένοις, molestè ferentes quæ acciderant. Phal. in Epist. ἐφὸς ἡσυχίαν δυσανασχετῶν. Interdum cum dat. ut apud Suid. Δυσανασχετῶ ἡ τῇ συμφορᾷ. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. de fugi, δυσανασχετεῖ ἡ ξενοπαθεῖ. Philo de vita Mos. lib. 3. Δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀπολεῖν, gravissimè offensi.

Ἐσανίσχω, insurgo, exsurgo.

Ἐπανίσχω, suscipio, ἀναιμάω, ὑ᾽λω, apud Suid. Item incumbo, innitor, confido. Arthem. Oniroc. 1. μὴ μόνον τοῖς βίαλοις ἐπανίσχειν, sola præceptorum artis traditione niti & acquiescere. Sic & Dem. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Plut. in Dem. ἡ πόλις πᾶσι ἡ φεῦ γμασι τοῖς δημοσίοις ἐπανίσχουσα, πρὸν ἐξῆμαι, res exitusque domesticos publicis negotiis postponere.

Ἐξανίσχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ἐξανίσχων, perfero, tolero, sustineo. Eurip.

Πεφανίσχω, altrinsecus attollo seu elevo. Exp. etiam emineo.

Περανίσχω, idem apud Thucyd. (prominco.

Πεφανίσχω, prior attollo seu elevo. Suid. Exp. & neutraliter,

Περοχίσχω, nitor, confido: ut ἐπανίσχω, unde περοχήσις, fretus & fidens. apud Polyb. Item deditus fum, mancipium, commentor. Chrys. ad Thes. 19. τότως περοχήσεσθε, ταῦτα μεμαθήκατε. Idem ad Tim. 5. de vidua loquens, ἡ δὲ νέα περοχήσεται: Sic & apud Synes. & Polyb. Aliquando pro, expecto, ut apud Polyb. l. 5. Apud Suidam, περοχήσῃ, exp. ἐξέτασον.

A᾽ντίσχω, retineo. ut Luc. αὐτὸς μὲν αὐτὸ τῷ χεῖρα, manum ejus cohibet. Item sustineo. Cum dat. ut Xen. αὐτὸς τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cum præpos. ut Herodian. αὐτὸς πρὸς τοὺ καμάτους, idem quod αὐτέχειν τοῖς πόνοις. exp. etiam refisto, ut ἀντέχειν τοῖς χαμάδις apud Theophr. de caul. pl. lib. 4. resistere tempestatibus. Et apud Herodian. lib. 1. ἡ φεῖ τῷ ὑπὲρ φ᾽ορὴν ἀντέχον ἰλίγγου. Aliquando ὑπὸ ἀντέχω, exp. cedo, succumbo. ut ὑπ᾽ αὐτὸ μὲν τοῖς ὀπλίταις apud Suid. In bello quoque dicuntur ὑπ᾽ αὐτέχειν, qui cedunt, qui resistere non possunt, & contrà αὐτὸ τέχειν τοῖς πολεμίοις, vel ἐφὸς τοὺ πολεμίους, qui hostibus resistunt, qui hostium impetum sustinent vel repellunt, sæpe apud Thucyd. ¶ Item, possum: cum infinit. ut apud Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. ὑπ᾽ αὐτέχειν ὁ ἐοίκως βασάζειν. Item duro, δ᾽ακαύειν. Dem. ἐὰν γὰ ἀρξὴ τῆ φῆ Ὀλυνθίοις ἡ res Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

A᾽ντίσχομαι, retineo, quasi contrà teneo: ut apud Eurip. αὐτὸς ἀνιατρὸς, filiam tuam retine retinendo. Exp. etiam adhæreo: ut τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, apud Xenoph. virtuti adhærere. Apud Thuc.

Thuc. lib. 1. αὐτὸ χεσθαι τῆς θαλάσσης, adhærere mari, i. rei nauticæ deditum vel addictum esse, rei navali operam dare. Item vendico. item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. ἐξαμαλεῖν αὐτὸ χεσθαι τῆς ἐαυτῶν ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, hortari ut libertatem suam cæterorumque Græcorum tuendam suscipiant vel asserant. Interdum cum genit. ut αὐτὸ χεσθαι τοῦ φόνου, otium amplector, otio deditus sum. Item pro αὐτέχειν, sufficere, ut ὧν αὐτὸ χετο τὸ ὕδωρ περίχων φαπτὸ, non sufficit suppeditandæ aquæ exercitui. Item pro obsistere. Bud. ex Poll.

A᾽ντάσχω, retentio. Item complexus mutuus. Plut. in Epist.

A᾽ντοχὴ, retentio: item cohærentia & comprehensio apud Paul. Aeginetam, & Alex. Aphr. Probl. l. 2.

A᾽ντήχω, à quo ἀντήχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono. Od. χ. ἀντήχοθε πεπίζας Γ᾽ὧν ὠκυμόρων.

A᾽πέχω, abstineo. Il. α. Οὐδ᾽ ὅγε φρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, νῆα ἐκὰς νήσων ἀπέχειν, ubi tamen quidam retrahere seu abstrahere. Apud Plut. de defect. orac. ὑδὲν ἀπέχειν, (sequente infin.) nihil prohibet quin. ¶ Item distò, i. absùm. ut Xen. Pæd. l. 1. ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν ἡ μιῶν ὁδὸν. Aristot. ἀπέχουσι δὲ πλείονων ἡμερῶν, sub. ὁδὸν. Et cum infinit. Thucyd. lib. 5. ἀπορῶν πειθαρχοῦντα μᾶλλον ἢ μὴ φθάσειν ἐλθὼν, q. d. qui spatio 40. stadiorum absuit à præveniendo. Apud Isocr. in Archid. πολὺ γὰρ δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν ἅπερ πεφαπόμην, tantum abest quin faciam. Item distò, id est, differo. Herodian. lib. 1. ἡ ὀδὸν ἡ ἀπέχε χαμαιτὸς γυναικὸς, quæ nihil ab uxore differebat. ¶ Item, recipio, reporto. ut apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, & τὰ δίκαια πελεῖν, & τὸν μισθὸν, item τὴν χάριν ἀπέχειν, apud Synes. A᾽πέχει, impersonaliter, satis est, sufficit, apud Anacr. & Marci c. 14.

A᾽πέχομαι, abstineo, ut κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Odyss. χ. Sæpe omittitur accus. ut Isocr. in Panath. ἀπέχεσθαι τῇ Ἑλλησίων πόλεων. Apud Xen. Pæd. l. 1. ὃν ἀπείχοντο ὑδ᾽ ὑπὸ τῶν φίλων. Idem apomn. l. 1. ἀπέχομαι τὰ λέγειν, superfedeo. Apud eundem. ὧν ἀπεχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, non me continui, quin, &c. Apud Thucyd. ἀπέχομαι μὴ ἐρεσθαι.

A᾽πέχεια, abstinentia.

A᾽πογχὴ, ἡ, distantia, διάστασις. Ptol. l. 2. Apud jurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitoremque liberat. A᾽ποπραφὴ est scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

A᾽πέχω, idem quod ἀπέχω, abstineo, fugio. ph. de bel. Iud. παντὸς ἔργου χείρας ἀπέχων. Item aversum teneo seu amoveo, & q. d. abhibeo, ut Od. λ. ἀπέχειν ἡμέας δ᾽ φάσγανον ὀξύ.

Διάχω, perrumpo, penetro. Il. λ. Α᾽ντικρὺ δὲ διέχε φαεινὴ ἄκεος χή. Sic & apud Greg. διέχειν τῷ πεφίλῳ, penetravi mediam nubem, vel perrupi. Exp. & trajicio & transigo, apud Aristot. de anim. lib. 1. διὰ γὰ τὸ ἥπατ⊖ διέχῃ ἡ μεγάλη φλέ. Apud Arrian. διέχειν τὴν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. ¶ Item, aperior, dirimor, ut acies rupta, apud Arrian. Item dirimo, vel summoveo cum accus. apud Greg. Apud Plut. in Ant. Διαχέουα τὰς χεῖρας, exp. brachia expandens. Apud Arrian. libr. 6. οἱ δὲ ἐ᾽ πάλιν ἐπὶ τὸν ἦδη ὁ ποτομὸς διέχει, ἐκπαίδια δὲ ἐ᾽ ἦν, ὑκὶ χαλεπὸς ὦν, exp. quum evasit angustias & se diffudit. ¶ Item disto. Thucyd. διέχουσι δὲ ποὺ ἀπ᾽ ἀλλήλων. Idem διέχει τῆς πάτρας, distat ab Epiro.

Διεχὴς, ὴ, ὸ ᾗ ὄ, disjunctus, discretus, interruptus. cui opponitur συνεχὴς. Plat. & Plut.

Διαχὴ, Suidæ est διάλειψις, intermissio, aliis, cessatio, inducia. ut αὐανοχή.

Δίεχω, idem quod διέχω.

Ε᾽πέχω, vel ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado, apud Herodot. item evado, exeo, erumpo. apud eundem.

Ε᾽πέχω, insto, urgeo, ut Luc. c. 11. ubi tamen alii exp. imminere, sicut & Marci c. 6. Hesychius ἐπέχειν inter alia vult esse ἐγκεῖσθαι & μηχανᾶσθαι. Eustathius ait significare, τὸ κατὰ πν⊖ ἔχειν: qua in signif. ponitur ἐπέχω ab Hom.

Ε᾽πέχομαι, teneor, vel teneor vinctus, obstringor. ut ἐπέχεσθαι ταῖς φίλαις. Pausan. in Lacon. Sic ἐπέχομαι τῇ πάχῃ. Herodot. irretior, illaqueor. Metaph. sæpe ponitur, ut ἀπορίαις ἐπέχεσθαι, Herodot. ἐπέχεσθαι τῇ ἀ᾽ανάγκῃ. Luc. ἐπέχεσθαι τοῖς ὅρκοις᾽, apud Paul. obstringi jurejurando. Exp. & obnoxius fum. ut ἐπέχεσθαι ὀνείδεσι, Plat. de leg. Sic ἐπέχεσθαι κατάρᾳ. Plut. symp. 4. obnoxium esse execrationi. item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor, apud Synes.

E᾽πογχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa. E᾽πόχυρο, ου, τό, pretium pensionis.

E᾽πόχυρ⊖, ου, ὁ ᾗ ὄ, qui tenetur quasi vinctus & obstrictus. in epigram. ἐπ᾽ ἀγκύρης ἐπόχυρ⊖ βάρ⊖, ad anchoram pondus detentum. item qui tenetur, obnoxius, obstrictus, reus, ut ἐπόχυρος τοῖς νόμοις obnoxius legibus. Dem. Et cum genit. ut Plat. de leg. ὄφλ βιαίων ἐπόχυρος ἐσο, injuriæ vi illatæ crimine teneatur. Sic Hebr. 2. ἐπόχυροι δουλείας, obnoxii servituti.

E᾽πίσχω, detineo, retineo. E᾽πίσχομαι, detineor, comprehensus sum, item inhæreo. Apoll. Arg. 1. Καλλιστω οὔδε θέλοντα ἐπισχόμενοι φοιχῆσι. Dioscl. libr. 4. ἐπίσχαμα τοῖς ἰματίοις, vestibus inhærescit. Item metaph. ἐπίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit, apud Plutarch.

Decomp. Περίσχετ⊖.

E᾽ξέχω, emineo, prominco. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν, item exto, i. extra appareo. Plut. in Pomp. & in Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. φεῦ ἦλον ἐξέχειν, prisquam Sol oriretur.

E᾽ξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. & Athen. li. 11. In corpore ἔξοχαι dicuntur extuberationes, excrescentiæ. Dioscor. & Gal. Item ἐξοχὴ excellentia. unde κατ᾽ ἐξοχὴν per excellentiam. E᾽ξοχὲς, ές⊖, ὁ ᾗ ὄ, in ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. Dicitur & ἔξοχῆ. E᾽ξοχος, ου, ὁ ᾗ ὄ, eminens, extans. Il. γ. E᾽ξοχος ἀρηϊφίλοιο ὄβ᾽ ἀδελφεὸς ἀμφίς. Item metaph. excellens, præstans. Il. ξ. ἀριστῆ δ᾽ ὦ᾽ ἔξοχος ἄμφω. Sic & Il. C, & alibi sæpe. Herodian. lib. 7. σφαιρῶν ὑκθόλιγος εἶναι τοῦ ἐξοχωτάτου. E᾽ξοχον neutro genere adverbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ε. v. 128. Pro quo ἔξοχα frequentius usurpatur, ut Il. ξ. & Od. θ, λ, ρ. Pro eodem κατ᾽ ἐξοχὴν & φοδάσεως dici volunt & ὄχα. Il. α. & Od. λ.

E᾽ξέχω, idem quod ἐξέχω, emineo, prominco. Paul. in Eliacis.

E᾽πέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπέχω χεῖρα reprimo manum. Plut. in Sol. ἐφὸξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν αὐθρώπων. Dicitur & ἐπέχω σε τότε, obsto, ne hoc facias, apud Plut. E᾽πέχω σε τότε, exp. retineo & inhibeo assensionem. Interdum neutraliter pro, subsisto, vel supersedeo. ut ὅπως ἂν ἐπέχωσι τῆς περίας. Xen. Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto, apud Dem. & Aristoph. ¶ Item, adhibeo, applico, attendo, ut ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τῷ γνάμῃ, cum dat. Luc. & Plut. pro φροντίζω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per se) pro, attendere animum, quod itidem apud Lat. nonnunquam sine casu ponitur. ut 1. Tim. cap. 4. ἔπεχε σεαυτῷ τῇ διδασκαλίᾳ, apud Hom. & Paus. μᾶλλον ἐπέχειν, applicare seu admovere mammam. Apud Luc. ἐπέχειν τοὺ ὀφθαλμοὺς τινι, admovere, intendere aut adjicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere seu dirigere in scopum. Sic & apud Herodot. ἐπέχειν τοὺς τειχέας, tendebant contra Tegeatas. Ibidem. ἐπεῖχέ τε ὁπ᾽ Λακεδαιμονίους, tendebat in Laced. seu urgebat Laced. ¶ Item, præbeo, do. ut Od. σ. ἐπέσχετε οἶνον ἐρυθρὸν. Sic ἐπέχω πόδας. Aristoph. in Neb. ¶ Item, obtineo pro potestate, rego imperio, ut ἅ τὸν κόσμον ἐπίσχων. Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπίσχειν ὁπὶ πολὺ διελάσεις, latè mare occupare, vel multum maris occupare. ¶ E᾽πέχω σοι, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium. ¶ Item ἐπέχειν πόδας ὑποπολ᾽ω, pro ἔχειν πόδας ὁπὶ ὑποπολ᾽ῳ, habere pedes super fcabello. ¶ Item ὡς ἐπίσχειν ἡμέρᾳ, ut dies illuxit, apud Paus.

E᾽πέχομαι, pass. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Hesiod. in Th. ἀμοὶ ὃ μάλ᾽ Ἰμέρων φιλότητ⊖ ἐπέσχετο, terrâ inhæsit.

E᾽πόχεσις, εως, ἡ, retentio, inhibitio. idem quod ἐποχή.

E᾽φεκπικὸς, inhibendi & reprimendi vim habens. Athen. τὸ γλυκὺ ἐφεκπικὸν τῆς κοιλίας. E᾽φεκπικὸ dicebantur etiam quidam philosophi ἀφ᾽ ᾧ τὸ ἐπέχειν ὅλως ἦν ἅρξαντο μάλιστα μετὰ τὸν Ἀκαδημικόν, ut Sextus Empir. Vide & Gell. l. 11. c. 5. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat.

E᾽φεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo & suspendendo, cum assensionis retentione.

E᾽ποχὴ, inhibitio, retentio, reprcssio, ut ἐποχὴ τῆς ἐμπλοίου, suppressio mensium. Item remora, impetus & ruentis impedimentum atque inhibitio. Basil. ὡς᾽ ἐποχὴν ἁμαρτίας. Item retentio, assensus. de qua Cic. in Acad. & in Off. l. 1. Est etiam gradus planetarum in Zodiaco, seu status coli positusque siderum, ex Hermol. in Plut. & Cæl. l. 1. c. 15.

E᾽πόχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idem quod ἐπέχω. Od. υ. ἐπόχει δυάδ᾽ ἐρινεῦς. Hes. in Asp. τί νυ τοῦτ᾽ ἐπόχουσ᾽ αἰδὼς ἔπεσσι. Sic

E᾽πόχησις, retentio, inhibitio, repressio, remora. idem quod ἐποχή, ut ἐπόχησις ἐμπλοΐων. Dioscl. l. 3. c. 29. Sic σπάδματ⊖ ἐπόχησις, spiritus retentio. Aristot. in Probl. Item pro mora.

E᾽πόχεσις, ὴ, prætextus. Od. φ.

E᾽πισχετικὸς, idem quod ἐφεκπικός. Athen. l. 15.

Decomp. A᾽νεπίσχετ⊖, qui inhibitus aut repressus non est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. ut ἀνεπίσχετ⊖ ὄρμη.

Δυσεπίσχετ⊖, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. ut Δυσεπίσχετ⊖ αἱμορραγία.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ. πρὸ δ᾽ ἦλν κάτεχεν φυσίζο⊖ αἶα. Thucl. l. 1. ἡ τοὺ ἀκρόβατος, ὥσαφ ἀπωκάλη, κατέχουσι, retinebant. Item, teneo, occupo. ut ab Herodiano lib. 1. dicitur λοιμὸς δὲ νόσ⊖ κατασχὼν τὴν Γ᾽ιτάλιαν, idem Herod. ᾗ φόβ⊖ πολίτας κατέχει. Et apud eundem, κατέχει μὲ δ᾽μισέλη, constitutum fuit in felicitate. Aliquando exp. invado. ut apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item pro, retineo, cui opponitur amitto. ut Xenoph. Pæd. 7. κακόνοια κατέχειν & κακόνοια διασώζειν pro eodem dixit. Item obtineo. Isocr. in Panath. ᾗ καμὲ δοκεῖ δὲ αὖ ἐπιθυμῶσι, ᾗ οὐ ζῆν ἄμεινον ἀπ᾽ αὖ ἀπολέσειν, quæ semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo. ut Thucyd. lib. 1. κατέχειν τὴν διάνοιαν. Sic κατέχειν τὴν ὀργήν. Aristot. κατέχειν γλῶσσαν. Xen. κατέχειν ἑαυτὸν, apud Herodian. se continere, sibi temperare

perare. Apud Polyb. κατέχειν τὸν ὑπερφέρειν τῶν ἐχθρῶν, exp. sustinere impetũsionem hostium. Apud Cebet. Theb. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item neutraliter, applico, appellor. Dicitur autem vel ipsa navis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plut. in symp. lep. sap. ἀεὶ μέλω αὐτὸν ἔσω τῶν θαυμαζόντων. Plut. in Thes. κατέχομαι εἰς τὸν Δῆλον. Dicitur & κατέχειν εἰς τὸν αἰγιαλόν, apud Herodot. & Act. cap. 27. Lat. applicare ad litus. Apud Thucyd. libr. 1. ὁ λόγος κατέχει, sermo invaluit, aut etiam fama obtinuit. Item pro, incumbo, & decumbo, apud Theophr. ἐπὶ ὑποζύγια κατέχουσι.

Κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thuc. & Plat. Item peculiariter pro, afflatus sum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαί τινι, teneor, i. obligatus sum.

Κάθεξις, retentio, conservatio. Thuc. l. 3. Item detentio seu retentio. Aristot. pol. 7.

Κάθεκτος, qui contineri, retineri, aut detineri potest. Plutarch. & Dem. Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri seu retineri possit.

Καχεκτικός, continens seu retinens, ut καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχή, detentio, retentio, idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. & Gal. Item possessio, apud Iurisc. Accipitur etiam pro afflatu instinctuque numinis, quo occupati dicimus facimusque aliquid. Dionys. Areop. & Plut. in Alex. Κατοχὴ & κάτοχος, dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora ut plurimum occupans. Gal. l. 13 therap. & in definit. Κατὰ χμὸν ὁ ἢ fanaticus, numine afflatus, qui & κατάβλητος dicitur.

Κάτοχος, ὁ ἡ, qui tenetur seu captus tenetur. apud Suid. Item tenaciter hærens. Plut. de fort. Rom. in vita Iscr. κάτοχος πίστεις ἢ βέβαιος, possessio firmata usu. Κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati & instincti numine: ut φορῆ τις, ὑποδυσπόντες ἢ ὑπθεοι. Plut. de def. orac. Paus. in Phoc. & Arrian. lib. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ & κάτοχος nominatur, correpti sunt & quasi detinentur. Gal. de caus. pulf. l. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάτοχοι, prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur. Poll. Item monumentorum lapides. Hesych. Κάτοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Hesych. Κάτοχος dicitur etiam falcia longior quæ in orbem faciei & capiti circundatur, ut φενακίσκαρον comprehendat contineatque. Gal.

Κατοχωδὴ, idem quod κατοχή. Plat. in Ione, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ ἢ κατοκωχῇ. divino afflatu & instinctu. Κατοκωχὴ, qui detineri & capi potest, ἀλωτός. Aristot. eth. 10. & Pol. 2.

Κατάσχεσις, detentio, retentio. Item possessio. Act. 7. Κατόχιμος, idem quod κάτοχος & κατέχιμος. Paus. in Phoc.

Κατοχεύω, detineo, inhibeo. Hesiod.

Κατόχη idem quod κατοχή, ut νῆα κατοχίδια, appellere navem. Homer.

Decomp. A'κάθεκτος, qui contineri & cohiberi nequit. ut ἀκάθεκτος ὕφος, apud Phocyl. A'κατάχρηστος, idem. ut ἀκατάχρηστον κακὸν, Iac. c. 3. A'κατοχώτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

A'ντικατοχὴ σις, retentio. Aristot. in Probl.

Διακατέχω, moror, Polyb. 2. Item possideo, detineo. in Pand.

Διακατοχὴ, possessio, detentio. it idem in Pand.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi potest. Luc. in Tim. & Plut. in Numa.

Ἐγκατέχω, insisto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri & cohiberi potest, qui facilè in ordinem cogi potest. Xen. Pæd. 7.

Παρακατέχω, retineo, complector. Basil. ad Diodorum. παρακατέχειν τὴ μοῦσι. Item frustror, moror, apud Suid. Vnde ἀδιαπάβεκτος, tenax. Παρεγκατάσχεσις, retentio. in Pand.

Περικατέχω, præcoëreo, præoccupo, jampridem possideo.

Περιπατέχομαι, detineor apud, vel retineor. Basil.

Μετέχω, habeo cum alio, partem habeo, participes sum. Xen. Hellen. 4. ἀξιοῦν ἰδίᾳ γιγνώσκειν ἄλλας μετέχειν. Dicitur & μετέχω σοι τίνος, ut in epist. Philippi, apud Dem. & Plat. in epist. Dicitur etiam μετέχω τῶν. Aristoph. in Pluto, ὃ δὲ μετέχων τῆς ἴσης πάντες ἴσμεν. Xen. Pæd. 7. δεῖ ἀγαθὸν εἶναι τὸ ἴσον μετέχειν. cum accus. μέρος aut μοῖραν, significat simpliciter ἔχειν. ut Hesiod. in Archid. οἳ ἐξ ἢ δεῖ κινδύνων πλέῖον μέρος μεθέξουσι. Herodot. μετέχοντα μοίρης τοιαύτης. Apud Plat. in Tim. μετέχειν λογισμοῦ ἢ ἀρμονίας ψυχῆ. Cicer. interpr. compos & particeps. Exp. etiam conscius sum. ut apud Thuc. l. 3. ὅτι ἐν μετέχει τῆς ἐπιστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου.

Μέθεξις, participatio, cõmunio. Aristot. Pol. 3. & Plut. symp. 9.

Μεθεκτός, ὸν, ὁ, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικός, q.d. participativus. Arist. phys. 4.

Μετοχὴ, ἡ, idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud Gramm. quam Latini appellant participium. Vnde Μετοχικὸς, participialis.

Μέτοχος, ὁ ἡ, participes. Plat. Polit. 7.

Μέτοχος, idẽ quod μετέχω. Lacer. πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ἑ. δυ μετέχουσι.

Decomp. A'μέτοχος, non participes, expers. Thuc. l. 1.

Συμμετέχω, una cum aliis participes sum, seu participo.

Συμμέτοχος, qui unà cum aliis est particeps, consors. Eph. c. 5.

Παρέχω, juxta habeo seu teneo. pro ὑδὲ ἔχω id est, ἔχω δέ, inquit Eust. Od. σ. v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τέτυμα φάτιν πάντεσσι παρέξω, Item præbeo, exhibeo, ut Il. τ. Δᾶμος μὲν αὖν ἐξάρξει ὅσ' ἂν ἐπιτέλλωσι θεοπρόπος. Iscr. παρέχειν ἀγρύπνειαν ἀλλήλοις ἐις τὰς ἐκκλησίας. Arist. in Nubib. τοῦτ' ἐγὼ ὑμῖν ποιῶ· αὐτοῖσι παρέχω τὰ ἐπιτήδεια, ταυτηνὶ, &c. Xenoph. Pæd. 7. παρέχειν ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτὸν. Et Pæd. 2. παρέχειν ἑαυτὸν δ' ἐκείνοις πᾶς ἄξιονοῦ. Expon. & affero, in nonnullis loquendi generibus. ut Xenoph. Pæd. 4. ὕδατι λιπαρῷ παρέχειν, voluptatem afferre. Exp. & excito, ut apud eundem Xenophon. ἐδάτῳ παρέχειν, sudorem excitare. Sic & παρέχειν ἔρωτας ἔρωτας, apud Plat. Cicero interpr. excitare ardentes & mirabiles amores. Apud Iscr. παρέχειν εὐθυμίαν, proferre testimonium. Item efficio, præsto, reddo, ut παρέχειν βλάπτους, apud Xen. Et σῶον παρέχειν, apud eundem, incolume præstare.

Παρέχει (impersson.) licet, facultas est, occasio est. ut παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodot. Aliquando exponitur etiam, facile est, promptum est: hinc παρεχόν, ut apud Thucyd. ἐν τῷ ἐν Πύλῳ καλῶς ἔδοξόν τι ξυνίεσαι, i. quum ampla occasio obtigisset.

Παρέχομαι, etiam sæpe dicitur signif. activa pro παρέχω, ut παρέχεδ' ἑαυτὸν. Herodian. exhibere benevolentiam. Et παρέχεδ' ὀφθαλμίαν, Demosth. Olynth. 2. Apud Platonem de rep. 1. παρέχομαι ὠφέλειαν, affero utilitatem. Et in apol. παρέχεδαι τεκμήρια, afferre argumenta seu proferre. Παρέχεδαι νόμον, legem laudare, i. legis autoritatem proferre, & citare. Sic apud Ilæum, παρέχεδαι παρέκδικον, laudare & proferre ejus nomen à quo emimus.

Παρεχὴ, q. d. præbitio. Item largitio. item parochi munus, apud Basil. in epist. Et αἱ παρεχαί, quæ Gellius præbenda, l. 15. cap. 4.

Παρέχωρος, ὁ, q.d. præbitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti sunt & ξενοπάροχοι, qui peregrinis salem & ligna præbebant. Vide & aliam signif. in ἔχω.

Παραχωρὴ pro παροχὴ. ut ἀναχωρὴ, pro ἀνοχὴ. apud Thuc.

Παράχρωμα, idem quod παρέχω. Iliad. δ', παραχρῶμαι ὕπνῳ. Item exhibeo. Il. λ. νωῒ δ' ἔτι ἐστὶ παραχρῶμαι ἕξις' ἀέθλοις. Item præbeo, dono.

Παραχρέω, pro eodem. Hesiod. παίροισι παρέχρεδε ἄρθμια πάντα, Item apud Aristoph. παραχρέω τι κατὰ κλῶνα.

Decomp. A'ντιπαρέχω, vicissim præbeo, retribuo, Ex Phalar. epistol.

Ἐμπαρέχω, præbeo, quasi imponendo manibus: Item expono. Plutarc. de Sibyll. orac. δώσειν κατὰ ἐμπαρέχειν ἑαυτὸν ἀπιστοῖς ἢ χόσιον ἀνθρώποις. Apud Thuc. ἐμπαρασχόντες στρατιώτας τῇ πόλει, exp. urbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plutarc. in Galba, ἢ τῇ Οὐιτελλίᾳ ἐμπαρέχειν ὄνομα τύραννον.

Εὐπάροχος, facilem se præbens, in Hippiatr.

Περιπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo.

Συμπαρέχω, unà præbeo. Xen.

Περιέχω, contineo, comprehendo. Artemid. ἐχθρὸς ἡδυπάθῃ ἕξω τὸ δεξιὸν ὄνυξ, extra locum qui continere eum solet. Apud Aristot. Rhetor. 3. περιέχειν τὰ ὀνόματα, nomina quibus res continetur pluribus verbis circumscripta. Item complector retinendo. Plutarch. in Ant. ¶ Item circundo, cingo, ambito, unde ὁ περιέχων ἀὴρ, & τὸ περιέχον, ambiens nos aër, aër nobis circumjectus vel circumfusus. Plat. de Alexand. fort. & ad Colot. Sic & apud Theophrast. & Synes. aliosque. Apud Plutar. in Publ. βασιλικὸν ὕπαιθρον περιέχειν, exp. circumsidere, obsidere. ¶ Item, pro ὑπερέχω, superior sum. Thucyd. περιέχοντες τοὺς ἐν γῇ.

Περίεχμαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Synes. τῆς πάλαι ἢ παιδικῆς ἀκμῆς, calamitatibus patriæ circumstus, vel undique septus. Herodot. περιέχεδαι ὑπὸ ἢ πάντων κύκλῳ. Apud Athen. περιέχεδαι δεισιδαιμονίᾳ, teneri religione. ¶ Item activè, retineo. Synes. περιέχομένῳ ὕπνῳ ἢ λάβοιεν. Item consertis manibus retineo, apud Luc. Item complector: & quidem metaphoricè sæpè, unde exp. foveo, excolor, deamo, apud Greg. cum genit. Apud Plut. in Themist. περιεχόμενοι ὑπὸ Πελοποννήσου, animum adjicientes ad Peloponnesum. Apud Herodot. in Polymnia, πεζολογίης ἐκεῖα χάδαι, exp. absitnere, continere se à maledicentia.

Περιεκτικὸς, comprehensivus. Item comprehendens, complectens, unde τὸ περιεκτικὸν τῆς ἰδέας, formarum complexio. Apud grammt. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliqua continentem significat: ut ἄμπελων, lauretum, ἀμπελὼν, &c. Item comprehendi seu continendi vim habens. Item generalis, γενικὸς Hesych.

Περιεκτικῶς, complexivè seu comprehensivè, item generaliter.

Περιοχὴ, complexio, comprehensio, ambitus. Theophrast. libr. de caus. pl. cap. 21. Exponitur etiam munitio, præsidium. Ptum. 1. Reg. 22. & 4. Reg. 24. Apud Rhetores, idem est quod περίοδος, utique etiam Cicero lib. 14. epist. 25. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicujus, id est, summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt, paucis comprehensa, alio nomine ὑποθέσεις. In act. Apost. cap. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἦν περιοχὴν, ἣν αὐτὴ, versus interpres expon. locus autem scripturæ (barbari passim vocant) hoc est, pars quædam certis terminis comprehensa, & a reliquis distincta.

Περιέχομαι, idem quod περέχω.

Decomp. E'μπεριέχω, contineo in, complector & comprehendo in, cohibeo in, Aristot. de mundo. E'μπεριεκτικὸς, capax, qui ambitu & complexu suo multa in se continere & comprehendere potest. Naz.

Περίσχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo. Aristoph. in Nub. τὴν ἀσπίδα τί κωλῦς περίσχων. Xen. Pæd. 2. ἢ εἰ μὲ ἄλλο ὑπάδειν ἔχοιμι, τὸ χεῖρε περίσχων, ἐκπαγλότερον ἦν ἢ ἃ ἐμιμεῖσθαι τὸν περίσχοντα, i. si nihil aliud haberem, manus objiciens; impediebam percutientem ut poteram. ¶ Item promineo: ut πύργῳ περίσχων, apud Hom. & ἡνίοις περίσχωσι, Od. ζ. Sic τὸ περίσχον τῆς ἐμβολῆς. Thucid. 2. & πρὸ χωτὰ εἰς τὸ πλαγῶ, l. 6. ¶ Hinc per metaph. περέχειν dicuntur, quicunque præstant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. ut Thuc. 1. πλίσιοι περέχοντες τῇ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Iscr. τοῖς ἱσίοις περέχοντας. Apud Xen. περέχειν τῇ δεξιοσύνῃ τῇ πατρίδι ἀνθρώπους. Idem Pæd. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ ὀπλίσει ὑδὲν ὑμεῖς ὑμῶν περέξομεν. Interdum & sine casu, apud Thuc. Item pro περιπλαίειν, sive ἐμπεφυκέναι ἐλαύνειν, apud Hom. Il. ψ. ut exponit Eustath.

Περέχομαι, seu περίχομαι, pro περέχω, ante me habeo: ut Od. γ. ἢ πούζαντο ἐκέσδαι ἐνὶ κλισίῃσι. Item prætendo, prætexo. Aristoph. & Thuc. Et pro inferiorem esse alio, & q.d. antecellere. Iscr. Greg.

Περοχὴ, prominens, subst antivè: ut apud Tacit. in littoris prominenti.

Πρόχωμα, τὸ, prætextus, quod prætexitur seu prætenditur: color, velamentum, species. Herodot. Thuc. Soph. Laert. & alii, cum genit. Πρόχωμα ποιεῖσδαι. Aristid. prætexere. Item species magnificæ, augustæ species rei alicujus & visendæ, insignæ, decus, ornamentum. Herodot. Soph. Aristot.

Προέχω, idem quod προέχω, antè teneo, Plutarch. ἀσπιδοφόροι ἢ περιέχομένοι τῶν ὁπλιτῶν τοὺς ζήλους, manus ante oculos tenentes, seu pro velamento opponentes, ut qui nolunt, aut quos pudet videre. Item protendo & porrigo. Thuc. νόμῳ ἢ τοῖς Ἕλλησι μὴ ἐξεῖναι χεῖρα προέχοντας, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item prætendo, obtendo. Plutarch. in Galb. προέχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη. Item metaph. prætendo, obtendo, prætexo, jura mea allego, allego, causificor, causor, & profero. Herodian. ὃ ἢ τὸ γῆρας προέχόμενος, παρῃτήσατο, ipse autem senectutem excusans, repudiavit. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τινὰ, allegans hanc rationem. Idem προϊσχόμενοι πρόφασιν, excusationem prætendentes.

Decomp. A'ντιπροέχω, Hesych. exp. ἀνδύνειν, vicissim dare, retribuere.

Προσέχω, adhibeo: ut, προσέχων τὸν νοῦν, vel τῷ γνώμῳ, adhibeo animum seu mentem, adverto animum, attendo. Expon. etiam, incumbo in rem aliquam, rei alicujus deditus sum, apud Aristoph. Isocrat. & alios. Effertur in hac significatione etiam sine accus. ut Thuc. 1. οἱ προέχοντες τοῖς γνωμικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. apud Xen. προσέχω ἐμαυτῷ, habeo mei rationem. Item caveo, ut apud Epict. προέχεδαι μὴ ἡδονῇ. Sic sæpè apud Evang. προσέχειν ἀπὸ τῶν. & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινων, cavere ab aliquo, & cavere sibi ab aliquo. ¶ Item auscultо, obtempero. Æschin. ἵν' οἱ τινες προσέχοιεν τοῖς πάλαι δεῖ τοῦ ὑητέρου, εἰς τὸν ἔρχεδαι ἐμπειρίαν ἀδυνάμεν. Apud Just. Mart. ὡς ἀληδεύοντι προσέχειν Οὐήρωνι, exp. assentiris, subscribis. Apud Themist. προσέχειν τινὶ, exp. applicare se ad aliquem, sectatorem alicujus se exhibere, auditorem esse. ¶ Item applico, appellor. Thuc. 3. πρὸν δὲ τῇ Δηλῷ προσέχειν. Dicuntur etiam naves προσέχειν τοῦ λιμένι, ut Lat. tenere portum. ¶ Item. permaneo: ut Gal. exp. apud Hippocr. προσέχει ἡ νοῦσος.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. Aristoph. in Vesp. ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τοῦ κλονεῖ. apud Thuc. l. 1. προσεχόμενον τῷ ἄγει, obnoxium sceleri seu piaculo.

Προσοχὴ, attentio.

Προσοχικὸς, attentus, accuratus, anxiè munus suum obiens. Xen. apomn. 3. Apud Aristot. Rhet. 3. ὃ τὸ δεῖ συμβῆναι ποιεῖν προσοχικὸν, attentum facere. Item attentum faciens, ut προσοχικὸς λόγος, apud Hermog. oratio qua auditorem attentum facimus.

Προσοχικῶς, attentè, apud Suid.

Προσοχὸς, ὁ, ὃ ἡ, idem quod προσοχικὸς, attentus. Item sectator, qui sectatorem alicui se exhibet. Herodot. προσοχὸς σφι ἐλάοτε, sibi applicârunt. Item continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus. Herodot. in Calliope, Α'σωπὸν ὃ ἢ προσοχέων ῥοῇσι. Apud philosophos quoque προσοχὴ dicuntur proxima & conjuncta cum re & causa immediata: unde προσοχέστερα opponuntur τοῖς πορρωτέρω, apud Themist. Sic προσοχὲς αἴτιον, dicitur causa proxima & continens. Gal.

Προσοχῶς, attente. Προσόχεια, attentio. Suid.

Προσοχὴ, attentio. Luc. de hist. scrib. & Plut. de audiendo.

Προσόχως, idem quod προσόχως, adhibeo, adverto. Item neutraliter, attendo, attendo animum, auscultо. item appropinquo & pervenio, ut apud Thuc. προσόχοντες τοῖς ἑαυτοῦ, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσόχοντες τὰς νήσους, appulsi sunt, pervenerunt.

Προσχωμα, adhæreo. Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 4. πρὸς τὴ

λίνῳ προσόχωδε. & Dioscor. lib. 3. cap. 93. προσηρωμένα τῇ κατωπόνῃ βδέλλαι.

Decomp. A'προσοχία, negligentia, segnities. Greg. & Synes.

Συμπροσέχω, simul adhæreo, Plut.

Σωρός, cohibeo, contineo. Apud Rhetores τὸ σωρὸν causæ dicitur quasi summa rei, & id quo res tota vertitur. Nonnulli firmamentum, alii firmissimam argumentationem appellârunt, ut docet Fab. lib. 3. cap. 11. Item conjungo, i. consero, foveo: ut Xen. Pæd. 8. οἱ (σκοὶ) ἢ τὸν πῦρ ἅλαν πάνυ ἐν σωρῷ ἔχειν. σωρὸν ἀχρεῖον ἢ ἀκήρατον ἢ ἀκαίμαντον, &c. Sic & Philo de vita Mos. lib. 3. ὁ δὲ ποιητὴς τὴν ἅλωνα, ὃ σῦ κόσμου πατρὸς, γῆν & θάλατταν, ὕδωρ τε & ἀέρα, ἢ ὅσα ἐν τούτοις ἐφέστηκε, σωρὸν ἢ διαφερόντων. ¶ Item constringo, colligo. Interdum exponitur, comprimo & constringo, vel constrictum teneo. Aristoph. in Nub. τὰ ὑπερκύπτοντα σωρεύσαντες, femora non comprimentes. Apud Luc. cap. 8. οἱ ὀχλαγωγοὶ σωροῦσι τὰ quidam exp. comprimunt, alii constringunt. Et metaphorice, ἐν Cor. cap. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ χριστοῦ σωρόζει ἡμᾶς, i. coërcet, strictos tenet. ¶ Item pro simplici ἔχω, habeo, teneo. Odyss. Οἰκαδε νοσήσασδαι, κακὰς σὺν χερσὶ σωρόντας. Item neutraliter, pro cohæreo, convenio. Il. υ. ἵνα τι ξυνήιον τεμάχεσι. Sic & apud Aristot. σωρόντι δὲ πάντες οἱ κόλποι αὐτῆς εἰς τὸ αὐτὸ πῶν ἕξεσδαι. Item teneo & calleo. Thuc. σωρόντων ὀρθολογίαν τῶν περὶ τὴν ναυτικὴν, peritiâ artisque nauticæ.

Σωρόμαι, contineor. Item colligor, constringor, coarctor, teneor, premor: ut σωρόμενοι ὑπνοῖς. Apud Plat. colligati erant vinculis. Act. cap. 28. σωρόμενον πυρὶ καὶ πλάμῃ ὑπὸ Παύλου, constringebatur, vel correptus tenebatur. Σωρόεδαι νόσῳ teneri vel correptum esse morbo. Sic σωρόεδαι φρενῖτιδι, σωρόεδαι φόβῳ, apud Chrysost. teneri desiderio, teneri metu. σωρόεδαι κρησίν. Iscr. premi malis.

Σωρικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens: ut ἀλφὰ συρικὸν causæ cohibentes in se efficientiam naturalem: ut Cicero interpr. Item continens & in statu suo conservans, seu vim habens continendi & tuendi. Gregor. Διὸς ποιητικὴ καὶ σωρικὴ τῶν πάντων. Σωρικὸν εἰς αὐτὸ, seipsum colligens & contrahens. Aristot. in problem. Item constans, i. compactus, ut apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. σωρικώτερα ἀνθράκια καὶ πυκνότερα, constantiora spissioraque semina. Σωρικὴ αἰτία dicitur etiam causa continens apud medicos, hoc est, causa conjuncta cum morbo: ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus.

Σωρικῶς, summatim, comprehensim.

Σωρὸς, ὁ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus, Aristot. Phys. lib. 6. σωρὸν μὲν οὖν τὸ ἑφεξῆς ὄν, continua ea sunt quorum extremitates unum sunt. Sic & Metaphys. 10. Plato epist. 3. ὁ λόγος ἥκει μοι σωρὸς τοῦ τῶν λεχθέντων, continuata serie cohærens cum eo, de quo jam sermo est. Apud Dem. pro cor. πόλεμον σωρὸν καὶ μακρὸν, bellum continuum & diuturnum. Σωρὸς πυρετὸς, febris continua seu perpetua. ¶ Item, creber, frequens, assiduus. Aphrod. μικρὰ ἐπίδοσις τῆς πράσεως ποιεῖ τὸ σωρὸν νοσήματα, parva habitus depravatio crebros & frequentes morbos affert. Herodian. lib. 7. ὅπῃ φυγόεδαι τὰς ἀεὶ τὰς σφαπώσας σωρὸς χορηίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat.

Σωρῶς, continenter, sine intermissione. Thuc. Æschin. Aristot. Xen. & alii. Item crebrò, frequenter. Dicitur & σωρὸς & σωρόχεως pro eodem, apud Poëtas. Et σωρόεδατα, frequentissimè, sæpissimè, assiduè, ex Xen.

Σωρότης, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas. Synes. & Herodian. l. 8. ¶ Item crebritas, densitas, Hesychius. l. 7.

Συνεχίζω, continuo, conjungo, apud Philop. in 2. poster. ὅτι πὶς ὄφ ἢ καθ' ὃν συνεχίζονται αἱ λύσ γενέσεις.

Σωρόχω, sive ξωρόχω, continuatio, vel continua cohærentia, seu commissura, qua duæ res in unum coeunt vel junguntur. Aristot. Item coarctatio, in angustum contractio. Iliad. λ. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. & 2. Item pro animi angustia & anxietate ponitur: ut Luc. 21. & 2. Cor. 2. In bello dicitur congressus seu conflictus hostilis. Apoll. Arg. 1. τὸ πλῆδος ὀὶ ξωρόχῃ πολέμοιο.

Συνοκωχὴ pro συνοχὴ, ut apud Hippocr. de ossibus, τῆ σὶ συνοκωχῇ, pectoris commissura & compages. Hesychio est τόνος, λοιδορία, ὑβρις.

Συνοχώδης, stricte, arcte, tenaciter. Συνοχωδῶς, idem quod συνεχῶς, continenter, continuò. Hesiod. in Theog.

Συνοχωκὸς, ὸν, ὁ, coarctans, in angustum contractus seu compressus, in angustum coiens, à συνοχὲω. Il. β. & apud Hippocr.

Συοχμὸς & συνεχμὸς, pleonasmo Attico τῆς, idem quod συνοχὴ, junctura, commissura, qua duo inter se coeunt & continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ. Apud Eustath. συνοχμὸς ὁδῶν, idem quod στενωπός.

Σωρὸς, ὸν, ὁ, febris continuæ species, nullis distinctis accessionibus vel reduplicationibus. Gal. l. 3. de crit. diebus, & Aphr. probl. lib. 2.

Σωρὸν, idem quod συνεχὲς.

Decomp. E'μπυρέχω, contineo, apto. Apud Esdr. lib. 1. ὀπυρέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes uxores alienigenas.

T'πέρχω, teneo super aut supra, q.d. superteneo: ut Il. ε. Hesiod.

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὑπαπάντων ὑπέρεχον ἠδὲ κρέων

super igni, igni admota tenebant, i. afflabant ad ignem. Item supra aliquid attollo, ut expon. apud Aristot. hist. an. l. 4. ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης δι' οὗ ἀναπνέουσι. Apud Plut. de Alex. fort. l. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, exp. quòd nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. Apud Hom. (ut Il. δ. v. 249. & Il. ε. v. 426.) ὑπερέχειν χεῖρά τινος, metaphoricè dicitur pro protegere. Sic & apud Aristid. Sic & apud Aristoph. in eq. ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ. Καὶ νῦν ὑπερέχει σου. Apud Plut. in Publ. ὑπερσχὼν τὴν δεξιὰν χεῖρα εἱστήκει, exp. superjecta manu stabat. ¶ Item emineo, supereminéo. Il. γ. v. 210. Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Item exto: ut, τοῦ ὕδατος ὑπερέχων, Herodot. Item præsto, i. præstantior sum, antecello, exupero, supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέχων σοφίᾳ. Aristot. eth. l. 5. οὐ γὰρ πέφυκε τὸ μέρος ὑπερέχειν τοῦ παντὸς, natura pars non superat totum, vel non excedit totum. Et cum accusat. Greg. ἔστι δὲ οὓς καὶ ὑπερέχει. Apud Aristoph. in pace, οὐ γὰρ οἷός τ' εἰμὶ ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας, exp. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Ὑπερέχομαι, superor, vincor, ὑπερέχομαι κατ' ἀρετὴν, virtute superor. Aristid. Exp. etiam, sum inferior. Item antecellenti cedo.

Ὑπεροχὴ, eminentia, summitas: idem quod ἐξοχὴ. Athen. lib. 9. Item (ut ἐξοχὴ) excrescentia, & extuberantia in corpore humano: aut specialius, in ulceribus pars excrescens, & quæ magis extat ac eminet. Diosc. l. 1. c. 152. Item excellentia, eminentia, qua alii superiores sumus. Aristot. Rhet. 2. & polit. 4. ac 7. Apud Gal. lib. 1. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excessus velocitatis.

Ὑπέροχος, (& poët. ὑπείροχος, inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ. Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Ὑπερείχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. l. 3. Item superior sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Ὑπερεχέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, existo. Il. ι. ὑπερέχεθε γαίης, de terra emicuit.

Decomp. Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco. Polyb. l. 2.

Πανυπείροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Ὑπέχω, suppono, q.d. habeo sub, vel teneo sub. ὑπέσχε χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀκοήν. Eust. exp. ὑπέθετο. Exp. & summitto. Il. ε. ὑποσχὼν θηλείας ἵππους. Sic & apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. Idem de lib. educat. τὸν μαστὸν ὑπέχουσι, mammam præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, exp. objectare caput lapidibus. Interdum exp. sustineo, vel subeo: ut ὑπέχειν αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustineo, ὑπέχειν δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοὶ δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην: aut cum utroque casu, ὑπέχω σοὶ δίκην τούτου. ut Lat. do pœnas, do tibi pœnas, do tibi hujus rei pœnas. Interdum tamen ὑπέχειν δίκην, est subire judicium, item causam dicere.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Unde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. β. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα. Aor. 2. ὑπεσχόμην, promisi, pollicitus sum. Iliad. β. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. Et ὑπεσχῆσθαι, promisisse, apud Dem.

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promissum. Iliad. β. & Xen. Pæd. 5. ὑποσχεσίη pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ν. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xen. ὑπισχνοῦμαι εὐεργετήσειν. Interdum & cum accusat.

Comp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. Item voveo: ut καθυπέσχετο τῷ Θεῷ. Greg. Προϋπισχνοῦμαι, antè promitto.

Ὑποσχέθω, idem quod ὑπέχω, subtus teneo. Il. η. ὑπέσχεθε χεῖρ'.

Composita ab ἕξις & ἑκτικὸς, sine præpositione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus, bona corporis habitudo. Aristot. eth. 5 c. 1. Εὔεξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore benè habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui benè habito corpore est, qui bona corporis habitudine est. Laërt. de Socr. Εὐεκτὴς, οῦ, ὁ, idem ex Plat.

Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, qui bona habitudine est. Aristot. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu (ut alii interpr.) bonæ valetudinis efficiens. Aristot. in eth. Εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, bona corporis habitudine sum: cui opponitur καταμαραίνομαι. Ceb. Theb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι. Utitur & Bas.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus alimenta corrumpens. Plut. de lib. educat. & apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur: mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης, ου, ὁ, & κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. & Dioscor. Item metaph. pro homine malæ mentis, seu turbulento & seditioso, apud Polyb. lib. 1. & 2. Καχεκτικὸς, mala habitudine laborans, malo habitui obnoxius. Gal. lib. 4. τῶν κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio, Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, magni boni minorem partem habet. Synes. ep. 66. πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdum pro, deteriore sum conditione: ut apud eundem de insomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτῶν τοῦ πλουσίου. Sic & apud Xen.

Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infrà. Isoc. in Nicocl. αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, conditiones præstantiores, præcipua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur τῇ ἐλλείψει, quam dicit τὴν γὰρ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ἐπιρρώσομεν, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀναπληρώσομεν. Item plus habendi aviditas inexhausta. Thucyd. l. 3. & Xen. Sæpè exp. avaritia.

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, ampliorem partem seu portionem habeo, aut majorem. Thuc. l. 6. τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, plus commodorum habet, seu percipit. Sic πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς. Aristot. Dicitur etiam, πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. Plat. de rep. 1. Invenitur & πλεονεκτῶ τοῦ τό σου, in hoc sum te superior, vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philostr. Et cum solo rei dativo: ut Xen. Pæd. 2. τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, honorum plus aut munerum consequi, & honoribus & muneribus superiorem esse. Interdum cum solo genitivo personæ, itidem pro, superiorem esse, vel superiora omnia habere. Apud Aristot. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, i. antecello, anteeo, præsto. Isocrat. in Euag. τοσοῦτον πλεονεκτούσης τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philost. In malam etiam partem dicitur. Xenop. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, plus frigoris & plus laborum habere, i. tolerare. ¶ Item fraudo, ut videlicet solent qui plus habendi, quàm alii cupidi sunt, apud Plat. Sic 2. ad Cor. 7. & 12.

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel adjumentum quod habet aliquis præ aliis. Item superiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exponitur aliquando prærogativa. Item fraudatio, vel potius quod fit ad fraudandum aliquem, seu circumveniendum: aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracl.

Πλεονέκτης, fraudator & circumscriptor, alieni avidus, avarus: ad Ephes. 5. Apud Xen. apomn. l. 1. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο, quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικὸς, idem. Item violentus & tyrannicus. Aristot. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumveniunt. Luc.

Composita ex ἔχω, in οῦχος, vel οχος desinentia.

Ἀγκυρουχία, ἡ, ancoræ retentio, i. qua ancora retinet navem, Aescyl. in supplic.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens sive cohærentiam. Iulian.

Ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum. Diosc. & Dionys. Areop. Exponitur & compages apud eundem.

Ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. Occum. in ep. ad Rom.

Ἀσπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbem tuens seu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur, Od. α. Vide & in comp. ab Ὄχος. Dicitur & pro eodem contractè, γαιοῦχος & γηοῦχος, & γεοῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens, & (ex conseq.) lactans.

Γαλακτουχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem γαλουχέω, ῶ, per syncopen. Unde metaph. in Eccl. hist. τοῖς τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγμασι, quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία, ἡ, lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr.

Δᾳδοῦχος, ου, ὁ, facem seu tædam tenens. Metaphoricè Philostr. de oculis loquens ep. 50. τί γὰρ ὦ καλοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, &c.

Δᾳδουχία, ἡ, cum faces accensæ manibus tenentur. Herod. l. 5.

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. l. 4. Et in Epig. δᾳδουχεῖν φέγγος.

Decomp. Ἀδᾳδούχητος, cui fax prælata non est, cui face nemo præluxit: ut ἀδᾳδούχητοι γάμοι, nuptiæ sine tædis celebratæ, i. clandestinæ.

Δεκαδοῦχος, decemvir: idem qui & δεκάδαρχος, apud Lysiam.

Δρύοχος, ου, carina, alveus navis ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. Vide Bayf. de re navali. Item δρύοχοι, secures, ἃν τὸ ἔχμα δρυΐνον. Vide Eustath. Accipitur & pro δρυμὸς, de quo in Δρῦς.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, eunuchus, spado. Xenoph. Pæd. 6. & 7. Athen. l. 7. Plut. in Alex. Item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur de plantis, apud Athen. l. 14. ex Aristot. Est & lactuca quædam, quam à Pythagoræis εὐνοῦχον vocari ex Athen. tradit Eustath. Eadem dicitur etiam εὐνούχιον, q. d. spadonium. ✤ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium & gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coëundum inepti: vel ab ἀ τοῦ νοῦ ἔχειν, eò quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eustath. autem dictum vult quasi εὖνιν, (i. ἐστερημένον) ὀχείας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, aut spadonius. Aristot. de gen. an. l. 3. & metaph. 4. Capitur & metaph. ut εὐνοῦχος, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari.

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, effœminatus ut eunuchus. Hippocr.

Εὐνουχίζω, eunuchizo, castro, eviro. Geopon. & Athen. l. 12.

Comp. Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus seu princeps. Ezechiel. cap. 2.

Ἐξευνουχίζω, eunuchum facio, castro, Plut.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. Pæd. 9. Impropriè verò apud Poëtas transfertur etiam ad alia: ut apud Aristoph. in Nub. Minerva dicitur αἰγίδος ἡνίοχος: & in Epigr. ἡνίοχος παλαισμοσύνης.

Ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. l. 5. Et metaph. apud Philon. de vita Mos. l. 1. προεκδραμοῦσαι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. ¶ Item moderor, sive rego. Cum accusat. apud Aristoph. in Vesp. & Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἡνιόχησις, aurigatio. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἡνιοχεύω, idem quod ἡνιοχέω, apud Athen. l. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et Epigr. l. 4. πόλιν ἡνιοχεύειν. Ἡνιοχεύς, έως, ὁ, aurigatio. Item agitatio, gubernatio, moderatio. Herodian.

Decomp. Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Ὑφηνίοχος, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6. Ὑφηνιοχέω, aurigæ administer sum: vel simpl. aurigor. Suid.

Κακουχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damasc. Item pro κακοπαθῶ, sive κακὰ πάσχω, ex Thuc.

Κακουχοῦμαι, ægritudine animi morior & enectus sum, despondeo animum. Plut. in consol. ad Apoll.

Κακουχία, ἡ, mala tractatio. Polyb. & Plut. cultus corporis neglectus. Hesych.

Decomp. Συγκακουχοῦμαι, unà conflictor malis, unà affligor. Basil. in Hexaëm.

Κεροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua habens, cornutus. Item antennam seu antennæ cornua tenens: ut κεροῦχος κάλως. Luc.

Κεροῦχις, ιδος, ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus tenetur. Theocr. Idyll. 5.

Κλειδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributū tenet. Soph. in Ajace, αἰδοῦμαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quæ sorte multos annos possidet, id est, annosam. Peculiariter verò, qui certā aliquam agri partem sorte assignatam possidet, colonus. Thucyd. Paus. in Att. Herod. in Terps. Item activè pro eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat: ut κληροῦχος θεὸς, apud Phil. de vita Mos. l. 1.

Κληρουχικὸς ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχοις sorte distribuendus & possidendus assignatur. Aristoph. in Nub.

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur & possidendi dantur. Item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristot. l. 2. Rhet. & Philo de vita Mos. l. 1. & apud Plutarch.

Κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni & veterani. Herodot. in Erat. App. l. 5.

Decompos. Κατακληρουχέω, sorte assignatum obtineo, in sortem accipio, idem quod κληρουχέω. Polyb. κατεκληρούχησαν τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitivè etiam capitur pro veteranis militibus colonias distribuo, & agros, in colonias describo & partior. Plutarchus, ἐνεκάλει ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε.

Κυνοῦχος, ου, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium. Eustath. Hesych. Poll.

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo. Item manu lampadem tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

Λιμενήοχος, qui à portu continetur. Λιμενιόχος, qui portum continet. Apoll. Arg. 2.

Λυχνοῦχος, ου, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. Accipitur pro face. Item pro lucerna, aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. l. 15. & Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, ου, ὁ, candelabrum ligneum. Athen. l. 15.

Νηοῦχος, navis tutator & custos. Hesych.

Ὀϊστοῦχος, sagittas continens, vel sagittas in se habens: ut ὀϊστοῦχος φαρέτρη: pro quo Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Πατροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herodot.

Πηδαλιοῦχος, qui clavum tenet, gubernator.

Πηδαλιουχεῖν, gubernaculum tenere, sedere ad clavum navis, gubernare. Suid.

Πολιοῦχος, urbis tutator, urbis custos, qui patrocinio, tutelæque suæ commissam urbem habet, patronus & præses urbis: ut πολιοῦχος Ζεὺς, apud Plat. de leg. & Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur & πολισσοῦχος & πολιήοχος, apud Poëtas: Apoll. lib. 2. Argon.

Πυργοῦχος, turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥαβδοῦχος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, aut baculum, lictor, ut exponit Plut. in Rom. Sic apud Herodian. l. 7. Apud Luc. act. c. 16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp. lictores, alii viatores, & intelligunt eos, quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi. Pro moderatore & arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, ut βραβευτής.

Ῥαβδουχία, ἡ, munus gestandi virgas seu fasces. Et pro fascibus.

Ῥαβδουχῶ, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestans fasces. Ἀ Bud. exp. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμοὺς, hospes apud quem diversari aliquis potest. Sic appellari per jocum posse patrem quoque familias tradit Poll.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ apud Soph. quia cava est, ejusque cavitates & sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. pectoris, ut quidam volunt.

Ταμιοῦχος pro ταμιειοῦχος, præfectus & custos τοῦ ταμιείου. Hesych.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cujus potestate sunt trophæa, trophæalis. Dionys. Halic.

Τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω, habentia η in ultima.

Ἀζηχὴς, aridus, ideoque durus, quasi ἄζην (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων: ut ἀζηχὴς θυμὸς, apud Homer. ¶ Item continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. Nam & inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Il. ο. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Vide & in comp. ab Ἦχος.

Ἀζηχὲς, continenter sine intermissione. Od. σ. Ab Eustath. exp. etiam δεινὸν, μέγα: Item ab Hesych. ἰσχυρόν.

Ἄχην, pauper nihil habens, q.d. ἀέχην, apud Suid. Vide & in comp. ab ἠχέω.

Ἀχηνία, ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiaro. Invenitur & ἄχης, pro ἄχην.

Ἐντελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. Item assiduus.

Ἐντελέχεια, ἡ, exp. actus & perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandam motionem & perennem. Aristot. l. 2. de an. Dicitur autem quasi ἡ τοῦ ἐντελοῦς συνοχή.

Ἐντελεχῶς, perfectè: ut ἐντελεχῶς ἔχειν, perfectum esse, apud Themist. Item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legib.

Ἐνδελεχὴς etiam invenitur pro ἐντελεχὴς, pro assiduo & continuo. Sic ἐνδελεχὴς πόλεμος, apud Plut. in Pericle, continuum bellum & non intermissum. Apud Aristot. τὸ μὴ ἐνδελεχὲς, exp. intermissio.

Ἐνδελεχῶς, idem quod ἐντελεχῶς, i. assiduè, continenter. Xenoph. & Aristot. de mundo.

Ἐνδελέχεια, assiduitas.

Ἐνδελεχίζω, assiduus sum, continuus sum. Item activè pro, continuo, ex Eccles. cap. 30. Ἐνδελεχισμὸς, assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νουνεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus: unde νουνεχέστατος, apud Poll.

Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, consideratè: more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νουνεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

Ἀλλοιοσχήμων, diversam formam seu figuram habens.

Ἀσχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. Item indecens. Herodian. l. 5. & Plat. in ep.

Ἀσχημόνως, incompositè, indecenter, turpiter.

Ἀσχημονέω, ῶ, non decenter compositus sum, indecenter & indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Æschin. de falsa leg. Herodian. l. 5.

Ἀσχημοσύνη, deformitas. Plat. in symp. Item turpitudo, indecens actio. Æschin. in Ctes.

Decomp. Καταισχημονέω, indecorè & contumeliosè ago seu tracto.

Ὑπερασχημονεῖν, admodùm indecenter se gerere, supra modum ineptire.

Ἀσχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione apud Damasc. ἀσχημάτιστος θεὸς, formam non recipiens. Item qui figuras nullas in oratione, sive in verbis adhibet. Demetr. Phal.

Ἀσχήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, figuras seu schemata non habens.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cauc.

Δυσσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

Ἐπισχηματίζω, effingo, compono.

Ἑτεροσχήμων, qui alterius seu diversæ figuræ est, figura diversus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de personis, [illegible] de re, sive animata, sive inanimata. Luc. [illegible] εὐσχήμων ἀπόκρισις, speciosa responsio. Plut. in [illegible] εὐσχήμων πρόφασις. Æschin. contra Ctes. [illegible] indecorum seu inhonestum dictu.

Εὐσχημόνως, decorè, decenter, compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. & Demosth. in epitaph.

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectuque sum. Plat. l. 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. Pæd. 5. & Plat. in symp.

De-

Decomp. Ε᾽κδυμωτύνω, ῶ, decenter me gero in.

Κακοσχήμων, indecens, indecorus. Κακοσχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter. Plut.de leg.l.5.

Κατασχηματίζω, effingo, formo. Apud Plut. in Rom. κατεσχημάτισεν αὐτὸν, exp.vestitum sibi apparavit.

Μεγαλοσχήμων, magna figura constans. Theophr.2.de caus.pl.

Μετασχηματίζω, transfiguro, transformo, in alium habitum traduco. Plut. de def. orac. & Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio,in aliam figuram traductio,habitus immutatio.Plutarch.symp.6.probl.2. Est etiam figura grammatica.

Ὁμοιοσχήμων, qui ejusdem est figuræ:ut ὁμοιοσχήμονες ἀσπίδες, apud Aristoph.

Ὁμοσχήμονος, ejusdem figuræ sum, eundem positum servo, eundem habitum servo. Aristot.in probl.

Παρασχηματίζω, formo, figuro.

Προσχηματισμὸς figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur, quum litera vel syllaba in fine dictionis adijcitur, ut in λόγοιο pro λόγοις.

Συσχηματίζω, configuro,conformo. Plut. in Numa, συσχηματίζοντας ἀεὶ τὸν ἀμείνονα βίον, conformantur ad vitam inculparam. Utitur & Paulus Rom. 12.& Pet.ep.1.& c.1.

Composita in σχής definentia sine præpositione.

Ἀσχὴς, ῆς, ὁ, ἡ, qui retineri non potest seu coërceri, cujus irrevocabilis est impetus. Vel,nemini cedens.Item intolerandus.Od. β.ὠδὶς δ᾽ ἀσχὴς. Item ὠδὶς δ᾽ ἀσχὴς, apud Hesiod.vis insuperabilis. ¶ Apud Philop.in Proel. ἀσχὴς σώματος ψυχὴ, anima à corpore abstracta. Apud Dionys. Areop. ἀσχὴς ἕκστασις, mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis,sed etiam à seipsa & ab homine. Item ἄσχετος, habitu vacans, ὃ μὴ ἐν σχέσει διαφθείρεται : apud Damasc.

Ἀ᾽σχέτος, idem quod ἄσχετος : ut ὠδὶς δ᾽ ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον, luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis:ut prius a sit ἐπιτατικὸν.

Ἀ᾽σχεδὴς, ές, ὁ, ἡ, illæsus,incolumis, ἀζήμιος. Od.ξ. Dicitur & ἀσχεδὴς, Il. z. Od.ε.& λ. πρὸς τὸ σῴζω. Etym. Παρασκευὴς, omnino illæsus, salvus & incolumis. Hesych.

Decompos. Δυσ᾽χετος, idem quod ἄχετος, intolerabilis. Apoll.Rhod.Arg.l.2. ὠδῖνι δυσ᾽χετος.

Δύ᾽τερος χετος, secundo loco sequens, secundarius : & quasi ὗς δύ᾽τέρα ἐγκύμων.

Composita remotiora.

Ἐ᾽πιχερὼ deinceps, ordine. Theocr. idyll.14. Καὶ κρούσῃσι πελάμυδα. Πάντες γὰρ ἁλιῆες, ἢ ἐπιχερὼ ἐς γόνυ· ἕρπει Λάδηχείων ὁ χέρσος. Il.λ.Η᾽ ὑμῖν ἀσκέτα δὴ πῆσι δοαὶ ἄλυκα δακέτοισι, Ἀργείων ἀέκοντι, πνεῖς ὀνείοιο θέρωπα. Αὐτή τε κλονέεαι μεδ᾽ ὅπαζεσαι ; ubi Eustath. ait:ὅπαζεσαι esse κατ᾽ ὑπέρθεσιν, ἢ ὡς εἰ ἀεῖτε, ἐκφεύγοις, ἢ ἐφέξεις, ἢ σωσχέσ.

Ὀ᾽μωχέτια Διός,Hesych.earundem libationum particeps, qui eodem templo, eademque ara honorantur. Thucyd. l.4.Vide schol.

Ἀ᾽χήρεχθ, Αὔξω, & ἄυξω, Αἴξω, &c. Κ᾽χυσον, Ε᾽ξῆς, Εὐαγέα, Η᾽συχθ, &c. Ἐχεθὼν, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Ε᾽λέα, ἐλιέμεναι, ἐλᾶν, vide in Ε᾽πω, dico.

Ε᾽Ψ Ω, Fut. ἐ-λήσω, tanquam ab ἑ-λέω, coquo, elixo. Xen.Pæd.8. ἄλλῳ δὲ ἰχθυῖ ἑ-λεῖν , ἄλλῳ δ᾽ ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare. Athen.lib.2. τὸ μὲν ἑ-λεῖν, τὸ δὲ ὀρύσσειν.

Ε᾽-λομαι,coquor, elixor. Epigr.l.2.& Athen.l.1.8.& 9. Exponitur etiam,ferveo, ex Aristot.anim.l.6.ἑ-λομένῳ ὕδατι ὁ σωλὴξ τὰ ὠὰ ὃν, fervente aqua coquitur ovum & spissatur.

¶ Ε᾽-λήσκω signif. act. capitur etiam pro ἑ-λᾶσαι:

Ε᾽-λήσκω τὸν κόραλλα, inficere & fucare comam seu colorare, inquit Poll.l.2.

Ε᾽-λμα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen.l.4.ex Plat.polit.2.Item peculiariter , sapa vel defrutum. Dioscl.lib.6.c.10. Ε᾽-λματώδης, ες, ὁ, ἡ, sapam redolens, sapam referens. Dioscl.

Ε᾽-λσις, εως, ἡ, coctio, elixatio.Plutarch.in Probl.Rom.Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit.

Ε᾽-λτὴς, ῆ, ὁ, coctor. Basil.in Epist. Ε᾽-λτήριον, ου, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ε᾽-λτὸς, ὴ, ὁ, coctus, elixatus. Nicand.in Alexiph. Item pisciculus quidam,de quo Aristot.de an. Est & edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus : ut apua, atherina, mullulo (secundum antiquos) aut sepiolis, aut cancris parvulis. Eust.

Ἑ᾽-ψητὸς ὴ, ὁ, coctivus, coctilis,seu qui facilè coquitur,jurulentus, elixus. Aristot.in probl. & Dioscl.l.2.c.129.

Ε᾽-ψὸν, idem quod ἑ-λητήριον, Hesych.

Ε᾽-ψὸς, ὸν, ὁ, coctus,elixus:vel coctilis,coctivus.Nic.in Alexiph.

Ε᾽φθὸς, ὸν, coctus,elixus.Xen.Pæd.6.& Dioscl.l.2.c.128. Dicitur apud Athen.l.7. ἑφθὸν ποιεῖν, pro ἑ-λεῖν sive ἑ-λᾶσαι, elixare. Apud Dioscl.l.6.c.114. ἑφθὸν est atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet.

Ε᾽οδὼ, ῶς, elixo, coquo. Ε᾽φελίας, ου, ὁ, coctus.

Ο᾽-λον, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita : ac primùm ex ἕ-λω:

Ἀ᾽ρέ-λατος, ου, ὁ, ἡ, incoctilis, hoc est, qui coqui nequit, præ duritie. Hippocr.

Ἀ᾽ν-ήκ-ατος, ου, ὁ, ἡ, non coctus, non elixatus.

Ἀφέ-λω, vel ἀφε-λῶ, decoquo, discoquo, coquo. Dioscl.l.2.c.129. Pro eodem dicitur etiam ἀπό-λω apud Suid.ex Aristoph.

Ἀφέ-λημα, τὸ, decoctum, jus ex decoctione,Dioscl.loco cit.

Ἀ᾽φε-λὴς, decoctio, coctio. Theophr.l.9.

Decomp. Ε᾽ναφε-λῶ, sive ἐναφε-λῶ, incoquo. Dioscl.

Περιαφε-λῶ, sive περιαφε-λῶ, in decoquendo adhibeo, unà decoquo.

Ε᾽ξέ-λω, excoquo, coquo, elixo.

Εὐκ-ήκ-ατος, bene coctus : vel coctu sive concoctu facilis. Theophr. de caus.pl.l.4.c.14.

Ε᾽φέ-λω, recoquo, insuper coquo. Athen.l.14.

Καθέ-λω, sive κατε-λῶ, decoquo.Dioscl.l.6.c.6.& 7.simul decoquo.

Decomp. Ε᾽γκαθε-λόμην, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαθέ-λω, & συγκατε-λῶ, simul decoquo. Dioscl.l.2.c.129.

Μυρε-λὸς, ὸν, ὁ, unguentorum coctor,qui unguenta coquit seu conficit, unguentarius. Athen.l.1.

Μυρε-λικὸς, pertinens ad unguentarios : ut μυρε-λικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendique unguenta. Phil.de vita Mos.l.3. Item μυρε-λικὸς φάρμακον, Plut. symp.4. medicamina unguentariorum. Et μυρε-λικὸς κάλαμος, apud Hippocr.

Πεφέ-λω, ante coquo, seu præcoquo. Athen.

Πεφθέ-λω, q.d.adcoquo, aliis additum coquo.

Πυρε-λὸς, ὸν, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur: πυρε-λὶς ἑορτὴ. Athen.l.9.Pro quo dicitur & πυρε-λία absolutè,subaudendo ἑορτὴ. Item in plur. num. πυρε-λίαι, apud Poll.& Eust. Πυρε-λιὼν, mensis in quo pyanepsia sacra Apollini fiebant coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur : cui mensi respondere putatur October. Plutarch. in Theseo. & in lib.de Iside & Osiride.

Συρέ-λω, simul coquo. Gal.ad Glauc. & alibi.

Τ᾽αλέ-λας, ου, ὁ, qui vitra coquit. Hesych.

Τ᾽αφέ-λω, valde coquo.

Χορδο-λὸς, ὸν, ὁ, five χόρδα-λος, tumor tenuis intestini, ut videtur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum. Aretæus l.1. περὶ ὀξέων παθῶν, c.6.derivat ab ἕ-λησις, i. μάλαξις, & χορδὴ, quod est ὑπτερον. Vide & in comp. ex Α᾽-ατος, i. tango.

Χρυσο-λατέων, ωνος, τὸ, fornax,in qua aurum coquitur seu conflatur, ac funditur : aurifuforium. Suid.

Χυτρε-λὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Composita ab ἑφθὸς.

Ἀ᾽μφεθ-έψων, ου, ὁ, ἡ, aurum sæpè excoctum, ita ut obrizum fiat : ut annotat schol. Thucyd.l.2.

Δίεφθ-ος, ου, ὁ, ἡ, bis coctus. Athen. Δίοφθ-ος, bis coctus, recoctus.

Η᾽μίεφθ-ος, semicoctus, semielixus. Poll.l.6.

Πάνεφθος, omni ex parte coctus, percoctus,probè coctus.Hesiod.

Πολύεφθ-ος, multùm diuque coctus.

Πυρίεφθ-ος, igni coctus.

Πυρίεφθοι, nonnulli vocant primum matrum lac:quod & πυρίφθης, & πυρεύτης dicitur.Gal.lib.3.de alim. faculc.c.16.Athen.lib. 14.Poll.l.1.c.12.

Ε᾽Ω, pro diverso spiritu diversa habet significata.

Ε᾽ω igitur cum aspero significat, induo. Poëticum est, & pauci ex se format tempora : Fut. ἕσω, vel ἑέσω, metri gratia. Odyss. ε. ἵματα ἕσασ᾽ ἑείῃ· σὴ, τε induet. Aor.1.med. ἑσσάμεθα. Od.ξ. ἕσσε με χλαῖναν, indue me læna : unde partic. ἑσσάμενος, indutus. Dicitur & ἑέσασθαι. Præt. pass. ἕσμαι, indutus sum. Od. τ. κρῆθ᾽ ἁλὶ χεῦε ἑέσματ᾽ ἐέσθαι : unde partic. εἵσθ᾽ος, indutus. Odyss. ο, νέα χλαῖνα δ᾽ εἵσθῃσι. ¶ Item colloco, statuo, idem quod ἵζω. seu καθίζω. Od. σ. πὰρ δὲ δὶ ἀν᾽πὸ Εὔρυ Θεοκλύμενον, sedere jussit, collocavit. Herodot. ἕσσε δ᾽ὧν ἐς ὄρθρον, perductum in solium posuit. Hinc partic. ἕσσας, & metri gratia ἕασας, qui collocavit, qui sedere jussit vel fecit. Fut.med. ἵσομαι, statuam, collocabo:unde aor.1. ἐσαίμην. Apoll. ἵσομαι ἰερὸν αὖτον, statuam, erigam : aut dedicabo. Plut. in Themist. σταῖ᾽ ὦθι. Ω᾽ ἱερὸν ἑσσάμενος Φ᾽. Præt. pfff. ἕμαι, collocor,statuor,collocatus sum. Luc. εἵσεται παῖδ᾽ ἡ statuæ & erectæ sunt ædiculæ seu delubra. Ionicè pro ἕηται. ¶ Item mitto. In qua signif. ἕω est inusitat. ex quo factum est ἧκα:unde ἧκας, per reduplicationem impropriam. At præt. ἕακα, ac poëticè ἕαμαι est in usu, præsertim in comp. ἐφέαμαι, ξυνέαμαι, προέαμαι, &c.

Ε᾽ω (cum tenui) sum. In qua tamen significatione ἐω nusquam est in usu,sed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo. Et sæpè ibo. Est etiam venio. In hac autem signif.ἔω non est in usu , sed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἔω derivatum est, & tempora quædam mutuatur. Fut. ἐσομαι, ibo vel veniam. Præt. med. εἷμαι, & Ionica dialysi ac mutatione ε in η, ἧμαι. Odyss. β. αὐτὰρ ἐγὼν ὅτε δὴ ῥῆγας ἧμαι. Herodot. ἧτο ἐς λόγους ἐκάστῳ, cum convenit. Plut.in apol.Socr. ἐστὸν ὃν ὃν ἄλλον ἧμαι. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Ε᾽ῶ circumflexum vide i Ε᾽ῶω.

¶ Di-

¶ Derivata ab ἕω, (cum aspero) i. induo.

Ε᾽ῖμα, ατος, τὸ, (poët.) indumentum, vestimentum seu vestis. Homer. Iliad. γ. Od. ν. ζ. θ. & Plut. in probl. Rom. Ε᾽ιμα Æol. pro eodem, ut Hesych. tradit.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis. Plut.in Bruto, ἱμάτιον ἀνθρώπου. Xen.Pæd. 8. ἐφεστικὰ ἱμάτια. Item pallium , quod supra tunicam induitur, apud Demosth. Et pro toga Romana apud Plut. in probl. Rom. & in Coriol. Accipitur & pro stragulo, seu veste stragula. Matth.c.9. & apud Athen.lib.11. Ponitur & pro tegmine capitis : ut apud Plut. in Pompejo & alibi. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως , dicuntur muri seu mœnia. Eustath.

Θοιμάτιον. pro τὸ ἱμάτιον, Atticè.Aristoph.in Nub.& apud Dem.

Ἱματίζω, F. ίσω, vestio. Marc.5. Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, vestitus & cultus, vestiarium.Luc.c.7. & apud Polyb.& Plut.in Alex.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, diminut.q.d.vesticula, palliolum. Poll. ex Lysia. Pro eodem dicitur Θοιματίδιον, Atticè Aristoph. in Pluto.

Ἱματίδιεον, idem.q.d.vestimentulum, apud Aristoph.in Babyl.

Ἀφιματόω, ῶ, (comp.) veste seu vestimentis spolio, veste exuo. Suid.

Ε᾽δνὶς, ῆτος, ἡ, vestis : idem quod ἕμμα & ἱμάτιον. Xen. in sympol. ἔδνις ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ κεκλη.

Ε᾽σθὴς, εως, τὸ, pro eodem, apud Poëtas : ut Il. ω.

Η᾽μιθώριος , particip. tanquam ab ἡμίθοιμαι) vestitus. Herodot. ἡμιθώριος δὲ ἐσθῆτα Μηδικὴν veste Medicâ indutus.Utitur & Athen.l.13 Synes.ep.154, & Philostr. Ε᾽σμια, τὰ, vestimentum.Soph.in Electr. & Poll.l.7.c.13. Ε᾽σπος, εος, ὁ, ἡ, vestitus.

Τ᾽απεὶς, (comp.) vestis quæ est subtus, interula, subucula, χιτὼν. Hesych.

Ε᾽ανὸς, ὸν, ὁ, indutu pulcher. Il.ε. & θ, Πέπλον μὲν κατέχ᾽ αὐτὸν ἑανὸν πατρὸς ἐν᾽ οἴκῳ. Ponitur & substantivè pro ἑανὸς πέπλος , seu pro ἕμμα & ἱμάτιον quum ei epithetum aliquod adjungitur : ut Il. ι. Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἀμφίεβητο ἑανὸς ηδμα. Iliad. ψ. Ε᾽ν κλισίῃσι δὲ δόντες ἑανὰ λίπ καλὰ λαν, peplo tenui & subtili i. linteo. Rursum ἑανὸς adject. de cassitero etiam seu stanno dicitur, est que fusilis, ut annotat Eustath. quasi ῥεανὸς, significans ῥ᾽ευτὸν ἢ ῥᾳδίως ῥυτὸς. apud Dioscor. verò ἑανὸς legi dicitur pro mollis & delicatus. Pro eodem dicitur & ἐσανὸς per epenthesin τῆς ι.

Εἶνο & ἑυνὸν, idem quod ἕω, i. κλινίσκω : unde compos. κατείνυον. apud Hom. Il.λ.

Ε᾽ννυμι, idem quod ἕω, indo, & ab eo formatum : ut ἵπποισι ἀ᾽ίω, itidemque Poët. sed usitatior est vox pass. ut Od. ξ. ἐνθάδ᾽ ἑννύσθ. Et Od.ε.Χλαῖνά τε χιτῶνά τε ἕσσεν. Ο᾽δυσεύς.

Composita ex ἕω seu ἕννυμι, & derivatis : ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιέννυμι, sive ἀμφιεννύω, circuminduo, induo.Plut.in Pericle, τὸν ἀριστοβυτέρους ἀμφιεννύων. Xen. τὸν μὲν ἑαυτῷ χιτῶνα ἐκάτερον ἡμφίεσεν, ᾧ δ᾽ ἐκείνῳ αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφίννυμι, induor. Præt. ἠμφίεσμαι, unde partic. ἠμφιεσμένος, indutus:pro quo dicitur & ἀμφιεσμένος : cum accusat. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo:ut Xen. Pæd.8. ἀμφίεννυται πολὺ ἢ πλούσιον τὸν φίρειν. Herodian.lib.1. ἀμφίεννυτό τε ἀλυργεῖς καὶ ζευσὶ φοῖς ἐδίδυσε, purpureas sibi atque aureas vestes circumdabat. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens.

Ἀμφίεσμα, τὸ, indumentum. Plat.de rep. 2. Ἀμφιεσὶς, ίδ-ος, ἡ, penula, amiculum dormitorium vel stragulum. Poll.l.7.

Ἀμφίεσις, dicitur etiam pro ἀμφίεννυμι : unde ἀμφίεσις, apud Poll.l.1.

Ἀμφιεσίζομαι, pro eodem. Ἀμφίεσσις, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίεσσις, εος, ἡ, amictus, apud Areop. Sic & Iob 22.

Ἀμφίεσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμι : unde ἀμφίεσκοντες, ἐνδυόμενοι.

Decom. Α᾽μπεφιέννυμι, ἀμπεφιέζω, & ἀμπεφίεσκω, idem quod ἀμπιέω, vestimenta detrahо, exuo, nudo, spolio. Suid. & Hesych.

Ε᾽πεμφιέννυμι, superinduo. Ε᾽πεμφίεσκω, idem. Ε᾽πεμφιέζομαι, superinduor. Basil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμι, vestibus exutum aliis induo : vel vestem muto, permuto.Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφίεσμαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Sic & Herodian. & Athen.lib.12. Μεταμφιέζομαι, idem.Athen. Μεταμφίεσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Περιαμφιέννυμι, sive περιαμφιεννύω, circumvestio.

Περσσαμφιέσμαι, insuper induo me, apud Suid.

Ε᾽ξέννυμι, exuo.

Ε᾽πίννυμι, induo, Od. ψ. Χλαῖναν δ᾽ ἐσίκαζον ἐπιφρονέουσιν ἑοῖσι, nos ei lanam induimus Greg.Τέρπον τα κακὰ ἐν᾽ ἐχλυε ἐφεστάδιοι, nebula circundati & obtenebrati. Ε᾽πειμβύθη, indutus, quod metaphoricè quoque capitur : ut Iliad. α. ἀνεσπάνιλε ἐπειμβύσ᾽ε, impudentiam induet.

Ἐφεστὶς, ίδ-ος, ἡ, sagum, amiculum, chlamys. Plut.Quidam dicunt thoraci superindui.Suidæ est vestimentum Romanum. Exp. & cilicium. Ponitur & pro quovis vestimento. Apud Herodian. lib 4. Ab Athenæo adjectivè usurpatur lib.5. χλαμύδα δὲ ἐφεστίδα ἀπεκαλοῦσι πολυτελῆ.

Καταένυμι, sive καταεννύω, induo, convestio.Il.λ.Θεξῆ δ᾽ πάντα νέκυας κατάεινυον. Καταμπέχω, sive κατεμέω, indutus, vestitus.

Od. υ. ὄρ᾽ κατεσμένον ὕλῃ. Dicitur & κατεσνύω, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumvestio. Il. σ. Περιεσσύθη, & περισσύθη, circumindutus. Isaiæ 37.

Composita ex ἕσμα.

Ἀβρόεσσων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon splendidis induitur vestimentis. Etym.

Ἀ᾽νέσσων, nullis indutus vestimentis, investis, nudus. Il.γ. Item pro κακέσσων, seu κακοέσσων, malè vestitus.

Δυσέσσων, malè indutus seu vestitus : pannosus : sordidè vestitus.

Δυσσωνία, ᾶς, ἡ, malus & sordidus vestitus. (Greg.

Δυσσωνίων, ῶν, malo seu sordido vestitu utor.

Εὐέσσων, benè & eleganter vestitus. Themist.

Εὐεσσᾶτος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, idem. Εὐεσσατίων, ῶν, benè & eleganter sum indutus, Aristot.in Rhet.

Κακοέσσων, malè indutus, pannosus : idem quod δυσέσσων. Dicitur & κακέσσων pro eodem.

Κακοσσωνία, malus vestitus, vestitus sordidus, & q.d.pannositas: idem quod δυσσωνία.

Κεκροκέσσων, indutus croceis.

Λαμπρόεσσων, qui splendidè induitur seu vestitur, splendidè indutus & cultus. Hippocr. in ep. Pro eodem dicitur & λαμπροθέσσων.

Λᾠγένεσσων, qui albis vestimentis indutus est.

Λᾠγχιτωνίων, ῶν, albis induor. Herodian.l.8.

Μελανίεσσων, qui atris indutus est vestimentis,pullatus : qualis lugentium est vestitus. Luc.de calum.

Μελανεσ-ωνίων, ῶν, pullis seu atris vestibus indutus sum.

Μελανοπενεσσίων, atris & funebribus indutus vestibus.

Μονοέσσων, qui una & simplici indutus est veste.

Ποικιλέσσων, variegatus,multicolor,vario amictu:ut ποικίλεσσων νύξ, apud Æschyl.

Composita ex ἑανὸς.

Εὐέανος, pulchrè vestitus.

Οἰάνος, unâ solùm vestem habens:ab οἶος, i.solus.Apoll.Rhod.

¶ Derivata ex ἕω, i.statuo, colloco.

Ε᾽αλὼ, rex. Etym. ex Callim. Οὐ σὺ Διὸς ἑαλιάδι πάλιν Διόνυ. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici ἀ βασιλέα. metaphora ab apum rege, qui propriè ἑαλὼ dictus sit : ἀπὸ τοῦ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι, unde & ἑσμὸς seu ἐσμὸς : de quo tamen vide in ἕω mitto.

Ε᾽ζω. Η᾽σαι,Ι᾽ζω, quomodo huc pertineant,vide suis locis.

Ε᾽σμὸς, vide in Ε᾽ω, mitto.

Ε᾽σσασθαι, (compos.) statuere, locare Odyss. γ. Τὸς μ᾽ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι ᾗ ἐφέσσαι, Pyli sistere. Et voce media, Od.ο. Ἀλλά μὲ νηὸς ἔρεσσαι, navi impone.

¶ Derivata ex ἕω mitto.

Ἱ᾽ω,ῶ; mitto, immitto, emitto. Iliad. α. Τοῖσιν δ᾽ ἰκμενέων ὦρσεν ἰὴν ἐκάεργος Ἀπόλλων, eis secundum ventum mittebat Apollo. Aristoph.in Vesp. Ἴεις σαυτὸν κἀπὸ τοῦ τέίχους. Maximè verò usitata est hæc tertia persona præt. imperf.in comp. ἀΐειν, ἀΐειν, προΐειν, & cæters, tanquam à them. ἀΐτω, ἀφίω, προΐω, &c. Sed aliæ personæ aliáve tempora non sunt in usu.

Ἵ᾽ημι, idem quod ἵέω, & ab eo factum,ut ἵημι συνιὼν,apud Plat. emitto vocem. Thu:yd.l 3. Δωρίδι τε γλώσσῃ ἵεσαι.

Ἵ᾽ειμι, (relicta signif.act.voc.) cupio,desidero.Interdum cum genit. ut νίκης ἱέσθων, & νίκης ἱεμένου, Il. λ.Σφῶϊν γὰρ ἕνεκα νίκης ἱεμένοιν, Il. θ. βαλέειν δ᾽ ἑ ἔτεο Φοῖβε. In hac signific.frequentissimum est in prosa compositum ἐφ᾽-ιμαι : de quo vide in comp. ¶ At Ἵ᾽εμαι cum tenui vide in ἵω, i. eo.

Ἵ᾽εσις, εως, ἡ, cupiditas, desiderium, apud Plat.in Cratylo.

Ἱ᾽ότης, ητος, ἡ, voluntas,consilium,Iliad.γ. Θεῶν ἰότητι μεμάασι. Sic Od. ξ.τ. & alibi. Od. λ. κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio & instinctu improbæ mulieris.

Ἵ᾽μασθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἵ᾽μας, τὸ, telum, missile, jaculum. Il.λ. Δώσειν τε καὶ ἵμασθ᾽ ἀξεσθαι. jaculis præstantissimus.

Η᾽μων, ονος, ὁ, ἡ, jaculator.emittendorum telorum peritus.Il.λ.

Η᾽μοσύνη, ης, jaculatio, seu jaculandi peritia.Hesych.

Εὐημοσύνη, (comp.) peritia jaculandi.

Ἑ᾽σμὸς, ὸ, ὁ, examen, i. apum congregatio, apum agmen. Xen.in Hellen. Θεσπιεῖς δὲ ἢ οἰκίαι ἔνδον καὶ ἔνδον, ὥσπερ ἐν᾽ ἑσμὸς μελισσῶν ἢ ἡτιμωμένων. Aristot.de hist.anim.lib.9.c.40. οἱ δὲ βασιλεῖς ὅ᾽ταν τοῦτο ἴδωσι, ἐὰν μὴ ῥᾳδίως ἔχῃ τὸ ἑσμὸς. Capitur & pro quavis multitudine congregata : unde apud Areop. de equorum grege dicitur. Item μαρυσιῶν ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Synes. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt ἀπὸ τοῦ ἅμα πτερύγων ἵεσθαι, vel ἀπὸ τοῦ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι.

Ἀ᾽φεσμὸς, ὸ, ὁ, (comp.) idem quod ἑσμὸς. Aristot. loco cit.Item ἄφεσις, pro eodem.

Ἑ᾽σφρὸς, ὸ, ὁ, clavus temonis, i.clavus ille seu paxillus, qui per jugum in temonem defigitur,& circa quem subjugia lora volvuntur. Il. ω. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕσφεε βόλτον. Utitur & Plut.in Alex.Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἕω, ἕσω, ὃ ἐνίεμεν.

Η᾽ἰών, modò est Apollinis epith. quoniam jaculorum mittendorum peritus est, (παρὸ τὸ ἵέναι) modò Bacchi epithet. qui & ἀ᾽ίών, παρὸ τὸ Ἰάσθαι.

Ἰ᾽άλλω, Ἰ᾽άλλε, Ἰ᾽ήϊος, Ἰ᾽ός, Η᾽λος, Ε᾽αρ, quomodo huc pertinent vide suis locis.

Composita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἵημι.

Α᾽ήνημι, emitto, submitto. Hesiod. ἐς φόν ἓκ ἀϊνήσας. Pausan. in Bœot. ἀνδρας ὡσὶ τὸ ὑπ᾽ ὀνων ἀνείναι τὸν γλῶ. Aristot. de mundo, τὰ χλιαρὰ τ᾽ γαμάτων ἀπιέσαι. ¶ Item, dimitto. Expon. & manu emitto: ut ἀφίημι τ᾽ κύσον. Item libero, liberum reddo: ἀφίημι τὸν ἐνεχόμενον, libero. i. accepium fero debitum. ἀφίέναι τὰ χρέα, Plutarc. in Sol. remittere debita. Item relinquo. Plut. in Publ. ἀφέντες ἄρχειν τὸ χαεῖον τῷ θεῷ. & Theophrast. τὰς ἀφέσεις ἀπιάσιν ἀπόφυσις ὅτι δύο ἐστ. ¶ Item remitto, relaxo: ut ἀπίναι τὸν ψυχὸν, & ἀπίναι τὸ φρόνημα. Item remitto, condono. Dem. contra Mid. τῷ φύσει ἀπείναί τι τ᾽ ὀργῆς καὶ τῆ πίχη. Item remitto, i. remissum & languidum reddo, solvo. Xenoph. Pæd. 7. καὶ τὸ σώματί γε αὐτὸ δεῖ ἴσχειν, ὅπ᾽ πα τὶς αὐτὸ αἰῇ ὅτι βαδιεῖται, ποιεῶς πάλιν ἄχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, ut herus nimiùm servis indulgens. Aristot. Oecon. 1. ὁμαλὰ ἢ φρὸς δῆλος μήτε ὑβείζειν, μήτε ἀϊνέναι. Ponitur & neutraliter pro βαδυμῶ, ut vult schol. Thucyd. l. 1. in ep. regis Persarum ad Paus. Item remitto impetum, ut canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes & vestigationem deserentes. Xen. διώκουσι δὲ αἱ μὲ ἀρχόμεναι σφόδρα, διὰ δ᾽ μαλακίαν ἀϊᾶσι. Usurpatur & pro, desisto, intermitto. Cum partic. Eurip. ὦκ ἀϊνεμὲν πίγουσ βαλλοντες. Cum gen. Thuc. ἀπέσαν τ᾽ φιλονεικίας. Sic ἀϊνέναι τῶν ἀφισπολάδων, desistere à precatione. Interdum dicitur absolutè, ὐδὲν ἀϊνέναι, ut apud Xen. Hell. 2. & Pæd. 1. ¶ Item laxo, relaxo, laxando refero, aperio. Il. φ. ἀϊνεσαν τε πύλας καὶ ἀπόσων ὀχῆας. Item laxando mollius reddo. Diosc. l. 3. ἀϊνοι μασχ. χονδριώντας. Item solvo, dissolvo vinctum. Thuc. l. 3. πλὼ μ᾽ τὸ Μήδ᾽ ἐχόρτα ἀϊνέναι, πλὼ δὲ ἧ᾽ ξυμμάχων δόλασιν ἐπαρσάβυς. Item solvo, i. liquefacio, eo modo quo nix dicitur solvi, i. liquefieri. Gal. ad Glauc. 2. ἀϊνέναι χὴ γλυκεῖ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum contra significat. παρρησιᾶ, stimulo, urgeo, & acuo. Iliad. ε. Α᾽φρονα τᾶτον αὐέντες, ὃς ὄυ πνα οἶδε θέμισα, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quum occasio adest, emittunt & in feras incitant. Aristot. pol. 8. οἱ δὲ λίαν ἐς τᾶτα αὐέντες τὰς παῖδας. Et cum infin. Il. μ. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τῶ᾽ ἐπιβῆξαι.

A᾽ήσιμι, pro act. ἀνίημι. Aristot. de mirac. audit. ἧ τὰς πφρὰς αὐτοῖς πλὼ γλῶ πολλαπλασίως ἀϊνεῖται ἧ᾽ κατὰ ὀλομένων, i. submittere, vel reddere. Il. χ. Κέλσον ἀϊσιμένη, exp. nudans, sive denudans. Item pass. solvor, liquefio. Gal. & Diosc. Budæus ait τὰ ἀϊσιμένον dici etiam dissolutum, & nullis finibus terminatum: ut apud Eurip. in Oreste, ὁ νόμ᾽ ἀϊᾶται. Item permittor, concedor. Aristot. in polit. τὰς τιμὰς τὰς ἐπικεκράτας ἀϊᾶσ᾽. Item dicor, consecror. Paus. ἐκεῖ δ᾽ βωμὸς ἀϊᾶται Α᾽πόλλωνι Item ἀϊᾶσθαι dicitur quod omnibus expositum est & obvium, nulli privatim mancipatum. Basil. πᾶσιν ὁμοίως ἀϊᾶται τὰ τ᾽ ὠφέλιμον τ᾽ σοφίας. Item neutraliter, dissolutè vivo, vel dissolutè me gero, licenter ago, deliciis & luxu solvor, luxu diffluo. Aristot. pol. 2. ἀνόμβυος χὴ ὑβείζεσι. Item immittor. Ifocr. in Helen. τὸν τε πᾶγον ἧ᾽ ἀϊεζόντα ὑπὸ Ποσειδῶν᾽.

A᾽ειμένο᾽, partic. relaxatus, solutus, dimissus, ut ἀϊειμένο᾽ τ᾽ λειτουργίας, solutus functione. Item relictus, omnibus expositus & obvius, nulli privatim mancipatus: unde ἀϊειμένη γῆ, terra inculta: vel alicui Deo consecrata, ut & ἀϊειμένον ἄλσο᾽. Item laxatus, reseratus, apertus: ut ἀνειμένων πύλοιο παρφαῶν πυλῶν. Item solutus, effusus: ut τὸ εἰς ἀδικίαν ἀνειμένον, apud Plut. Item remissus, languidus, minimè acris, vel minimè vehemens: ut ἀϊειμέ᾽ βίο᾽. Item licenter vivens, solutè ac liberè quidlibet dicens & faciens. Soph.

A᾽ειμένως, remissè, languidè, ignavè, solutè, dissolutè, effusè, licenter. Xen. Pæd. 4. ἀνειμένως χὴ ἔπηον χὴ ἐδαφόβεσ, cum omni licentia potabant, & tumultuabantur. Et in bonam partem, liberè, ingenuè. Ifocr. de pace.

A᾽ίσις, εως, ἡ, liquefactio. Dioscor. lib. 4. Item remissio, relaxatio: cui in propriâ significatione opponitur ἐπίτασις, apud Plat. de repub. lib. 1. in metaphorica autem ἀπιδή, apud eundem de leg. Accipitur & pro quavis intermissione, per quam datur quies & remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa & feriatione à rebus seriis. Item mollities, quæ est animi velut infractio remissioque & dissolutio. Item voluptas, voluptuarium vitæ genus. Chrysost. Item remissio, condonatio: ut apud Plutarch. in Publ. ἄφεσις τ᾽ χρεῶν, æris alieni remissio. Sic ἄφεσις ἧ᾽ ὁμαρτημάτων. Item licentia & immodica libertas. Plat. de leg. lib. 1. Aristot. pol. 2.

A᾽ετό᾽, ὼ, ὸ ἧ᾽, laxus. Greg. ὀσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις αὖλ᾽ ἔστ χὴ ἀϊᾶλ᾽. Item patens, omnibus apertus & expertus: ut αὖλ᾽ ὁ θεῖ᾽ πνοὺς, apud Theodoret. Item remissus, dissolutus & licentiàs habitus, solutus omni imperio: ut αἰετὸ᾽ ἐξουσία ἧ᾽ σπανᾶ᾽, Herodian. Item, αἰετὸ᾽ γᾶ, terra cuipiam Deo dicata.

A᾽έτως, adverb. solutè, laxè. Item remissè. Item licenter.

A᾽ετικός, ἤ, ὸ, remissivus, remissionem indicans: cui opp. ἐπιτατικὸς: ut ἀνετικὰ ἐπιῤῥήματα, apud gramm.

A᾽εδλῶ, licenter, impunè, & nullo prohibente, ac q. d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine. Item largiter, ad satietatem usque seu aperté, apud Dem. πομπείας τ᾽ ἀνέδλω ὑπνοῦ γεγενημένης.

Decomp. A᾽νάνετ᾽, ὼ, ὸ ἧ᾽, remissionis expers, qui non remittitur. Porphyr.

Ε᾽ξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto, Hippocrat. de nat. hom. ἐξανιᾶσ᾽ πόνων, exolvi & liberari laboribus. Ibidem, τὰ τ᾽ ψύχεα ἐξανίει, remittit, dissolvitur.

Ε᾽πανίημι, remitto, laxo. Luc. ἢ μικρὸν ὑπανιεὶς τῆ᾽ ὀφύος, paulùm remissi superciliis frontisq; ue severitate laxata. Plut. in Lyc. ὑπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρ᾽πατα τ᾽ ἀγωγῆς, remittentes laxantesque. Item remitto & condono. Hermog.

Ε᾽υάνετ᾽, remissu facilis. Item dissolutu & dilutu facilis, facilè liquescens. Dioscor. l. 5. c. 152.

Υ᾽πανίημι, remitto seu intermitto. Υ᾽πανειμένος, remissè.

Αὐτάνημι, idem quod αὐᾶτημι, (de quo vide suo loco) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert, i. interfector, percussor: ὁ ἑᾧ ἑαυτῷ ἐπ᾽ πη᾽ φονοκτόν᾽. Item qui ipse sibi manus infert, ὁ ἐν᾽αὐτῷ ἰεὶς τὸ ξίφ᾽. Soph. in Oedipo tyr. τότε Σωφό᾽, πᾶν ἐπεσκέλει σκοπᾶν Τὸν αὐτάνητα χειρὶ πιμφεῖν πνα.

A᾽υπερτεί, adverb. suis ipsius manibus, propria manu, seu sibi ipsi illatis manibus: ut cum Dion. Coccejus dicit, ἐπάγγελμ᾽ οἱ φρονήσαντες αὐτοκτονεῖν ἀνδλέᾳ, coëgit reum ut sibi manus inferret.

A᾽είμι, dimitto. Iliad. β. Αὐτὸν δὲ κλαίοντα δυὰς ἔδυ νῦκτα ἀφ᾽ νῶν. Et Il. φ. Ε᾽γγὺς μὲν β᾽ ἀφῆκεν. Plut. in lib. de garr. ὦ᾽ασ᾽ οἱ πεῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι δύνασ᾽, pueri glaciem, neq; retinere, neq; dimittere è manibus volunt. Apud eundem, ἀφίημι πλὼ γνωᾶκα, dimitto uxorem, i. repudio. Apud Luc. in Demon. πωῦ γὰρ σοι ἀφίημι αὐτόν. Sic in illo Agesilai Epistolio, Νικίαν ἐς μὲν ὦκ ἀδικεῖ, ἄφες, δὲ δ᾽ ἀδικᾷ, ἐμοὶ ἄφες πάντες ἀδικᾷ. Interdum exp. absolvo, libero: ut ἀφεῖναι πνὰ τῶ ἐγκλήματ᾽, vel ἀ᾽ αἰτίας, apud Plutarch. in Ant. Dicitur item ἀφίημι ὦ᾽ τὸ χρέως, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. Interdum ἀείημι est libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero, ut docet Bud. ex Liban. ¶ Item emitto, missum facio. Dem. pro cor. πάντα πᾶλ᾽ ἀφεὶς χὴ παρεσθὲν ἐπίξαιρεν ἧ᾽ οἷς ἐμισθοῦτο. ¶ Item permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφεῖσαι παιδιεύεσθαι τὸς ἐθέλοντὰς ἑαυτῶ παῖδας. Exponitur etiam concedo, Dem. Philip. 2. ὅτ᾽ Α᾽ρ᾽εμίνητα μὲν αὐτοῖς ἀφίει. ¶ Item emitto, Aristoph. in Ran. Σάῤῥων τὸν χρυσὸν ἀφίει. Dem. Ἅιπερ ὀρνεα φωνὲ᾽ ὁ φθογ᾽, quales voces Philippus emittebat. ¶ Item transmitto, ut Plin. vertit, apud Aristot. Expon. etiam manu mitto, apud Æsch. ἀφεὶσαι τὰς ἑαυτῶ᾽ οἰκέτας. ¶ Item projicio, jacio. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς πόταμόν.

A᾽φίεμαι, dimittor. Item absolvor, liberor: ut ἀφεθεὶς ἧ᾽ ἐγκλημάτων. Plut. Item omittor, missus fio: ut Aristot. Eth. 9. cap. 4. ἀφιέσθω δὲ τὸ παρόντ᾽. Item activa significat. omitto, cum genit. ut apud Thucyd. lib. 3. τὸ κοινὸ᾽ τ᾽ σωτηρίας ἀφίεσθ, omittere salutem resp. i. curam de salute resp. Sic & in partic. ut Luc. τέτον ἀπέμενος ἧ᾽ λόγων. Et Demosth. ἀφειμένο᾽ ἧ᾽ πόνων, qui missa fecit usuras. Item permittitur mihi. Et ἀφεῖμαι, permissum est mihi apud Platonem.

A᾽φεμα, τὸ, id ipsum quod dimittitur.

A᾽φεσις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter, pro dimissione equorum in cursu stadii. Item dimissio, seu missio in colonias. Item dimissio debiti vel ostentæ. Item dimissio uxoris & repudium. Plut.

A᾽φίσι᾽ Ζδ᾽ς, dimissor seu liberator. Etym. ex Arrian. lib. 1. Bith.

A᾽φετ᾽, ὼ, ὸ ἧ᾽, dimissus, liber. Item sacer. Item expositus, pro derelicto habitus, apud Chrysost. Item rejectaneus, apud Dioscor. Item absolutus, apud Greg.

A᾽φετικὸ᾽, ὼ, ὸ ἧ᾽, qui mittere seu dimittere potest, missorius seu emissorius: ut ἀφετικὰ ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas urbes, i. comparata ad emittenda tormenta, apud Suid.

A᾽φετικὸς, ἤ, (sub. χαμμὶ aut δίσκ᾽, aut tale aliquid) carcer, unde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph. in equ. ὡσ᾽ ἐ᾽ ἀπὸ μέλας μὲχρὶ τᾶ καμπτῆρ᾽. à carceribus usque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ vitæ & profectionis: & generaliter pro quovis principio. Synes. ep. 4.

A᾽φίστης, ὼ, ὸ, emissor. Vide Cæl. Rhod. l. 21. c. 5. Item manu missus, è servitute dimissus, libertus. Athen. l. 6.

A᾽φετικός, ὴ, ὸ, emissorius. Cæl. loco citato.

A᾽φήτωρ, ο᾽ρ᾽ος, ὸ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cælio Rhodig. Iliad. 1. A᾽φητίεις, qui Apollinis ἀφήτορ᾽ est, ut aphetoriæ apes. A᾽φητρεία, ἡ, vaticinatio. Hesych.

Decomp. A᾽νταφίημι, viciſſim dimitto aut emitto. Eurip. Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4. ὅτω διαφῆκε τὸ φρόνημα Διαφειμένο᾽, dimissus, apud Phil. in vita Mos. Ἐισαφίημι, jacio intrò, seu projicio, aut etiam jaculor intrò. Ε᾽παφίημι, immitto ex me in alium. Aristot. hist. an. l. 5. Ε᾽ξαφίημι, dimitto vel omitto.

Ε᾽παφίημι, dimitto super aliquem. Plut. in Apophth. Luc. ἐπαφῆκε αὐτῷ κατηγορίαν, dimisit in eum regulam. Item dimitto in Synes. epist. 4. ὥ᾽ασ᾽ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, se demittit in mare. Item immitto. Synes. ὁπόταν ἄνωθεν κατορθῶσι τῷ ναῦν ἐπαφῆσαι τῷ πελάγει, immittit pelago, seu versus altum mare. Item immitto ad irritandum aliquem, seu irrito & incito, ut emissis in feram canib. apud Greg. Item immitto & suborno, submittoque, ut ἀνίημι. Paus. Item admitto. Theophr. de histor. plant. lib. 4. cap. 7.

Ιὰβόλης, ὼ, ὸ, qui sagittas emittit, sagittarius.

Ι᾽πάφεσις, carceres, unde dimittuntur equi ad currendum stadium, idem quod ἀφεσπελία. Polyb. apud Suid.

Παραξίημι, transmitto, vel dimitto. Aristot. eth. 8.

Διίημι, transmitto. Xen. ἧ δίκη τὸ φυτὸν διὰ τᾶς χάρας. Aristot. διῆκει πολὺν ὑχρότητα. Item trajicio, transadigo. Apud Plut. ξυὸν διῆκε δι᾽ πολεμίων, conto trajecit costas, vel transegit contum per costas, aut immisit per medias costas. Item dimitto, unde διεμένο᾽, dimissus. Διεὶς, dimittens, item perfundens, à δίημι, perfundo.

Δίεσις, εως, ἡ, transmissio. Item divisio, separatio. Suid. Est etiam apud musicos, tonus qui primùm sensui percipi potest: apud Aristot. unde & Vitru. lib. 5. cap. 4. Marc. in somn. Scip. Boëth. l. 2. 7. Item perfusio, vide δίημι in διαίνω.

Εἰσίημι, intromitto. Xen. διὰ ταῦτ᾽ ἓν πνὶ πολεμίους ἴρη εἰσιέντ᾽.

Ε᾽νίημι, injicio, immitto. Xen. ἐνίεσι γὰ π φαλαγγια χ᾽ τὸ δίσγαμ. Exp. etiam intigo, infero, Item infundo. ¶ Item remitto. Plut. de def. orac. τὰ μ᾽ ἐνίεντας ἐν χαρῷ, τὰ δ᾽ ὑπτείνοντας. ¶ Item submitto, id est, clam mitto, apud Thuc.

Ε᾽ρμα, τὸ, id quod immittitur seu infusum, quod per inferna in alvum infunditur. Gal. & Diosc.

Ε᾽ρσις, immissio. Paul. Ægin. Ε᾽ννεόις, ἡ, pro ἐνεοσία (duplicato ν metri causa) consilium, monitus, instinctus: & quidem propriè immissus alicui ab aliquo θεῶ᾽ τὸ ἐνίεναι. Il. ε. & Hesiod. in Theog.

Ε᾽ρτύλ᾽, ἡ, fibula, ἀπὸ τᾶ ἐοίκ᾽ τοῖς ἱμασίοις χὴ ἐμβαλόντες πεῖς ἢ πίσσον, inquit Etym. Il. ζ. χρυσείῃς δ᾽ ἐνετῆσι κ᾽ ζώθ᾽ ἁρμονίᾳσι. Ε᾽ρτύβις, ἧ᾽ο᾽, ὸ, instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est, infusus) perficitur, quod & κλυσήρ. Item τὸ ἐγκλυσμια χὴ ἔνεμα. Alexand. Trall.

Ε᾽ξίημι, emitto. Aristot. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τὸν θεῖὸν semen emittunt. Dicitur etiam de fluminibus; sicut ἐκβάλλω, ut πάντες ποταμοὶ τὰ ῥύδιματα ὑπ᾽ τοῦ ἁλὸς πᾶν ἐξιᾶσι. Item eximo aut depono. Sæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσι᾽ᾧ χὴ ἐδητύ᾽ ἐξέσον ἔντο, postquam cupiditatem potus & cibi exemerunt, aut postquam cupiditatem bibendi & comedendi deposuerunt.

Ε᾽ξεσις, emissio, amandatio seu ablegatio. Item dimissio uxoris, repudium, apud Herodot.

Ε᾽ξεσία, ἡ, ablegatio, publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. ω.

Decomp. Διεξίημι, dimitto, vel emitto, aut emitto per. Particip. διεξιεὶς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thucid. χὴ εἰς δέλασσαν διεξιεί᾽.

Παρεξίημι, præternitto seu dimitto, præterire sino. Herodot. παρεξῆκα ἡμέρας τέσσαρας.

Ε᾽σίημι, injicio, immitto. Iliad. α. κλί᾽ ἐφῆκαν dolores immisit. Odyss. τ. χθέσσε ἐφῆκεν. ¶ Item remitto, relaxo. ut ἅλλω ἐφιεῖσα τὸν ἰωῖαν. Greg. Item pro indulgere: ut ἐφιέναι τῷ θυμῷ, & ἐφιέμαι τοῖς ἡδοναῖς, apud eundem Greg. Item permitto. Thuc. 1. οἷς ἐμὲ ἡ ἐφίεσθαι οἱ ξύμμαχοι πλὼ ἡγεμονίαν. Item admitto, ut ἐφῖσι τὸν ἵππον, admitto equum, apud Aristotel. ¶ Item impello, incito, ut Odyss. ξ. (de vino) ἐφίησι πολύφρονά τ᾽ μὲν᾽ ἀοιδὴν, impulit, incitavit. ¶ Item appello, id est, provoco ad judicem majorem: ut exp. apud Dem. ὅτε ἐξῆκεν ὡς τὸ δικαστήριον.

Ε᾽φίεμαι, peto. Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι ἧ᾽ φρονοῦντων, adversas facies petentes pilis suis. Item appeto, cupio. Aristot. eth. lib. 4. ἧ᾽ δ᾽ ἀλλοτρίων ὦκ ἐφίεται. Xenoph. in Apoll. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθ, virtutis studiosum esse. Item permitto. Plut. in Lycurgo, ὡς ἐφῖτο αὐτοῖς τὸ χεῖρε ἀβρὰς βαναύσου, non permittebat eis. Et Passivè, Aristot. metaph. 1. ἐκεῖ γὰ ἐφίεται γελοίου τὸ ἧ᾽ ἰσχύειν μᾶλλ᾽, permissum fuit. Item mando, præcipio, jubeo, apud poetas, ut ὑμῖν τ᾽ αὖ᾽ρὶ ἐκάστῳ ἐφιέμεν πᾶδι εἴδεα. Sic sæpe apud Soph.

Ε᾽φεσις, provocatio de judicio ad judicium, translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ τ᾽ ἔφεσις ἐπ᾽ τὸν Δία ἦσ᾽, ad Jovem provocatio esto. Item ἔφεσιν δίκαν appellare, apud Aristid. Apud Naz. ἐφεσις ἀνοφορήσις᾽, exp. dimissio absque castigatione. Item appetitus, desiderium. Aristot. eth. 3. cap. 5. ἡ δὲ τὸ τέλως ἔφεσις ὦκ αὐδαίμον᾽.

Ε᾽φέσιμο᾽, ὼ, ὸ ἧ᾽, qui transferri potest à judicio ad judicium. ut ἐφέσιμο᾽ δίκη, causa quæ post appellationem agitur. Gal.

Ε᾽φέ᾽, judices apud Athenienses quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur. Plut. in Solone.

Ε᾽φετικὸ᾽, desiderativus, ut ἐφετικὰ ῥήματα apud Grammaticos.

Ε᾽φεῖλ᾽, ὴ, mandatum, jussum. Il. α & ε. φείλμ᾽ pro eodem apud Hesych.

Ε᾽φιμοσύνη, idem. Od. μ. & Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ε᾽φίπ᾽ος, ludi genus est. Hesych.

Decomp. Εἰσφίημι, intrò dimitto, idem quod εἰσίημι.

Ε᾽ξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. Et Ε᾽ξεφίεμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio, Soph. in Ajace.

Καθίημι, demitto, submitto. Il. ω. χὴ αὖ᾽ποτε οἶνον λευκογείης κατέηκε, per guttur demisi. Herodian. καθέντες κλίμακας, quum scalas demisissent. Apud Aristoph. in Vesp. οἷον ἀσφόδελον κατέηκα, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Ponitur & pro demittere sese desiliendo & deorsum librare. Xenoph. in Hipparch. (de equis) οἱ δὲ καθιέμενοι χὴ ὑπ᾽ ἀχθῶς καθέντες χὴ ὑ᾽ ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καβάνει. Et pro demittere & submittere: ut καθίναι πλὼ φωνὴν, submittere vocem, καθίναι ἀφετήν, submittere ficarium vel percussorem, καθίναι λόχον, insidias collocare, ἀντέραν καθίναι, tentare, probare. ¶ Item immitto, ut Iliad. φ. Ζωὸς δ᾽ ἐν δίνησι καθίετο μώνυχας ἵππους. Apud Aristoph. in equit. καθιεὶς, schol. exp. περισπᾶσαι μᾶ᾽.

Καθίεμαι, pass. demittor, submittor, unde καθεμένη᾽ apud Thucyd. demissum, submissum. Item activè, submitto, ut καθεῖτο πλὼ ἀπιλίαν καὶ τὸν πόνον. Luc.

Καθειμένος, demissè.

Κάθημα, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ezech. c. 16. & Esaiæ. 3.

Κάθημα, pro eodem.

Κάθεσις, demissio, immissio, Gal. lib. 1. ad Glauc. vide & in καθίζομαι.

Καθετὸς, ἤ᾽ο᾽, ὸ, q. d. demissor, aut immissor. Sic dicitur Hippocrati lineamentum tortum quod intra ulcera inditur. Item instrumentum chirurgicum cavum & altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur, & vesicæ vitia probantur. Gal. lib. 9. method. & Paul. Ægin. lib. 6. cap. 59. Est etiam monile, sicut κάθημα. Poll. lib. 5. c. 16.

Καθετηριασμὸς, ὼ, ὸ, administrationis chirurgicæ ratio qua injicimus per catheterem in vesicam, id quod ad ejus curationem convenit, vel eximimus id quod impedit, ne urina reddatur recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Ægin.

Καθετὴρ, ὼ, ὸ, perpendiculum, χὴ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item lineæ perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis subvecta, altitudo perpendiculariter ardua apud Strab. Accipitur quoque pro linea piscatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti in Epigr. κάθετ᾽, ὼ, ὸ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lysia & Melitone.

Decomp. Ε᾽γκαθίημι, immitto, demitto, Ε᾽γκάθετ᾽, subdolus. Basil.

Παρακαθίημι, utrinque demitto, Aristot. lib. 9. hist. an. c. 38.

Συγκαθίημι, unà demitto. Item sunamitto me, apud Aristot. in probl. sect. 2.

Σωκάθεσις, submissio, quâ quis alicui se submittit & cedit. Item contentio duorum inter se, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, missum facio. Il. α. μεθέμεν χόλον, deponere iram, Soph. in Ajace. χρεὼ δ᾽ μεθῆκα πνὸ᾽ ἀνδρὸς, è manibus dimisi. Synes. μεθῆκεν ὦν ὁ κυβερνήτης ἐκ᾽ ἧ᾽ χειρῶν τὸ πηδάλιον. Exp. & negligo, item detrecto: apud Hom. cum genit. ut μεθέμεν πολέμοιο, detrectare bellum. Et cum infinit. ut Il. γ. μεθίεσ᾽ μάχεσθαι. Ponitur interdum & sine casû, ac q.m significare videtur, remitto contentionem, remisse ago, ignavè me gero. ut Iliad. γ. Οὐ γὰρ ἐγὼ γε ἴδιλον ὧδε μεθέντα ἴδηκα, ¶ Apud Xen. μεθίημι τὸ ἀκόντα φοβῆσαι, exp. omitto agere quæ decet. ¶ Item permitto, ut εἰρεσίας ναῦ᾽ μεθέντας, ex Soph. in Ajace, remigia navi permittere. Et in Epig. ὦ μεθῆκα᾽ σε θανεῖν, non sivi te mori. Item emitto, ut μεθίησι βλασὸν, ex Theophr.

Μεθίεμαι, dimitto, missum facio cum genit. Aristoph. in Plut. μεθίεσθε νῦ᾽ μᾶ σφῶν. Plato de rep. 7. ἰωῖνα ἧ᾽ αἰσχυνῆ᾽ γιγνεσίων μεθίεσθ᾽).

Μεθίμων, ον᾽ος, ὸ, ἧ᾽, remissus, negligens, vel cum negligentia quodam dimittens, aut missum faciens. Il. ε.

Μεθιμοσύνη, remissio animi, negligentia. Il. ν.

Πανίημι, præternitto, omitto. Plut. de rep. lib. 2. ἐκὼ πε πόδε παρῆ ἔργα χειρὸν, δόλον᾽). Thuc. lib. 4. ὡσὶ᾽ ἅμαθίαν, καιρὸν παρεῖναι. Et cum infinit. Plut. ὀνομάσαι παρεῖναι. ¶ Item admitto, intromitto. Plato. οὔτε αὐτοὶ πλὼ ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι. Et ποιῆναι τὸν πλὼ ἀκρόπολιν. Xen. Hell. 4. admittere vel transmittere, apud Plat. παρίναι εἰς πλὼ ψυχὴν, inducere in animum, persuadere. ¶ Item dimitto, relinquo, ut παρίναι ἐπιθυμίαν, Hermog. ¶ Item permitto, sino. Cum infinit. Herodot. παρίναι φρ᾽ βυλεύ᾽. Plat. de rep. lib. 2. μεδὲν ἧ᾽ δίκαι᾽ πάρες ἄλλως ποιεῖν ἀνθρώπ᾽. ¶ Item remitto, laxo, solvo. Aristoph. in Eq. πλὼ τὸ ῥόπτρ᾽ παλαι᾽. ¶ Item remissius ac languidum reddo, vires frango. Dioscorid. (de cicuta) παρίναι ἧ᾽ τὰ αἰσθία κατακαθαίρ᾽σιν, tabefacit.

Παρίεμαι, remissus & languidus reddor. Particip. præt. παρειμένο᾽, qui remissius factus est seu languidus, cujus vires fractæ sunt, παρειμένο᾽ γήρᾳ. apud Plat. exp. confectus senio. παρειμένο᾽ seu παρεδυε᾽ ὕπνῳ. Greg. Apud eundem Greg. παρειμένον πᾶσι ὦδ᾽ τοῖς exp. corpus effœminatum.

Παρειμένως, remissè, languidè, contemptim. Hesych.

Πάρεσις, remissio, laxatio. ut πάρεσις ἀσθενῆς χὴ πάρεσις᾽. apud Aretæum. Est & morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quum nervi remissi ac laxati motu tactuque aut omnium corporis aut partem ejus aliquam destituunt. Aret. de diut. aff. c. 7. & Alex. Trall. Utitur & Plut. Symp. 3. quæst. 5. Exponitur etiam debilitas & languor.

Παρεθ-ός, ή, ὁ, remissus, laxatus. Item παρίσει, hoc est, nervorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Decomp. Ε'μπαρίημι, remitto, laxo. Ε'μπαρίεσις, remissus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Λεταρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πεάπω, præmitto. Odyss. ω. ἀφίες δολιχόσκιον ἔγχος, pro Πεάπω. Aliquando simpl. exp. mitto: ut Iliad. γ. Αὐτὰρ ὁ ἀφίεσκεν. Τελαμῶνα ἀφίες ἰρείων Αἰακιδάων Νῆας ὅτι γλαφυρὰς ἵκανε. Τελαμῶνι ἀφίες ἰρείων Αἰακιδάων Νῆας ὅτι γλαφυρὰς ἵκανε. Item dimitto seu concedo, ut Iliad. α. Ἀλλὰ σὺ μὲ πωτ' ἔπειθες & ἀφίες. Item inamitto, porrò ago, in primam aciem promoveo: apud Xen. ἀφίεις καμήλους. Item ἄφετε ἀφὶς αὐτοὺς πῶς ἄν καμήλων πέσοι. ¶ Item projicio: ut apud Xen. ὅπ' τὸ αὐτίκα ἠδὺ ἀφίενται αὐτοῦ, ad voluptatem præsentem se projicere. Et Aristoph. in Nub. ἔτ' ἄνδρα ἄν αὐτὸν ἢ χρὴ ἀφίεναι, ubi & scholast. exponit βίπτειν & ἀποβάλλειν.

Πεβίημαι, projicio: ut & ἀφίημι. ἀφίεδ τὸν ἑαυτῦ βίον. Plut. sicut Virg. dixit projicere animas. Apud Dionys. μεγάλων πόνων ἀφίεδ Λακεδαιμονίοις, objicere evertendam, vel prodere & condonare. Idem Plut. dixit ἀφίεδ τὸ καλὸν, sicut Cæsar, projicere virtutem. Aliquando exponi potest, profundo: ut apud Aristot. eth.4. τὸ οἰκεῖον ἀφίεσθαι, & apud Phil. ὑφ' ἧς ἐ μόνον ἀφίεδ τὰς οὐσίας. Putatur sumi & pro, permitto arbitrio alicujus vel potestati, aut etiam libidini, vel trado, potestati aut in potestatem, vel objicio potestati: ut apud Xen. Pæd. 5. διὰ τί τὸ παιδίον αὐτοῖς ἠδιπαίκτους ἀφίεδ μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε πεφυτία, μήτε τοῖχι ἐφυτευ-, μήτε τέκνα ἀξιόμαχα. Et Thuc. lib.1. ᾗ πὼ Κύρῳφαι ἐξέλοντο μὲ ἀφίεδαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. ἀφίεδ εἰς δικαίαν, deserendo confugere in servitutem, vel desertos. Quidam interpr. objicere servituti.

Πεφί-θαί τι (non adjecto dativo,) sæpè dicitur pro, amittere è manibus, finere sibi elabi, vel pro derelicto habere. Interdum simpl. pro, dimittere, relinquere, missum facere, aut etiam abjicere, ut Demosth. in Mid. δυσμάτιον πεφίδ. Sic & πεφίεθαί τινα, curam de quopiam abjicere, vel deserere quempiam, ut Thucydid. 3. ᾗ μὰ πεφίδε ἡμᾶς. Item largior, erogo, effundo. ex Aristotele, ᾗ χρήματα ἀφοίητ' ἄν, &c. Item cedo & condono amico, apud Aristotelem, ᾗ τὸ αἰδῖον πεφίεται αἰτέμα, effundit vel emittit. Reperitur etiam passivè: unde πεφειμένῳ apud Demosthenem.

Πεφίεσις, dimissio, qua destituimus & projicimus rem aliquam. Item profusa erogatio, erogatio, quæ fit quasi projiciendo, largitio profusa: cui opponitur λῆ-ις apud Aristotelem: ut ἀφέσεως ἧσσ' ἀσίων.

Πεφεπὸς, ad largiendum propensus seu profundendum, qui lubenter largitur, profusus. Aristotel. eth. 4.c.1. Idem Rhet.1. cum dat. πεφεπὸς τοῖς πυχῶσι ᾗ τοῖς φίλοις. Πεφεπῶς, largè effuseque, cum quadam profusione. Aristot.eth.4.c.2.

Decomp. Α'ποπεφίημι, emitto. Od. χ.1'δ' Σποπεφίεις.

Ε'μπαφίημι, emitto adversus, emitto in, Il.ϐ. Τλαίης καὶ Μενελάῳ ἐπαφοδὸν πακὸν ἦμεν. Item transmitto, vel emitto ad. Il. ε. Κύπρον ϐ' ἐπ' ἠνορέην ἐπαφοίσας δεῦρο Ε'λένῃ Α'χαιάς. Κατωφίημι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiam cum neglectu abjicio. Polyb. libro 6. πάντες ἂϐ κατωφεῖντο πὸ χειφός, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent aut neglexissent. Dicitur etiam κατωφοῦναι πὸ δίκλυ sive κατηφείαν, i. prodere, destituere: seu prævaricari.

Πεφοίμην, admitto, ut Xenoph. ἀναϐ. 4. ἐ πεφοίσαν φεῦς τὸ πῦφ πὸ ἁλίζοντας. Sic & lib. 7.

Πεφοίεμαι, idem, ut apud eundem de arte equitandi, πολλοὶ γὸ ἵππου χαλεπῶς πεφοίενται. ἃ φεῦδηλα αὐτοῖς ἔδεται, ὅτι πεφιέμενοι πολὺν ἀναγκαδήσονται. Dicitur & equus πεφοίεδ τὸν ἀναϐάτην, id est, admittere ascensorem. Item, admitto, id est, non repudio conditionem. Apud Xen. ἦλθε πεφοίεται, exp. vinci se patitur. Item admitto, id est, comprobo, vel non improbo. Gal. πεφοίεται μὲν ἀμφότεφοι τυπί. Et cum infinitivo, apud Xen. ᾗ ὑποχείδ ᾗ πὸ ὀφθαλμὸς πεφοίεται. Et apud eundem, πεφοίνδα καλίονες ἢ φεῦδαι γνῶδ. exp. hoc committeremus ut deteriores quàm priùs essemus, apud eundem, ἐ πεφοίμεθα διαπίπδαι, exp. non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidemque apud Herodotum, ἐ πεφοίνπο πὼ φεοδοῦναι, non inducebant in animum proditionem facere. Rursum apud Xenoph. πὰ αἰχφὰ ἦμεν πεφοίεδ, à turpibus abhorrere.

Σωίημι, committo, ut ἔφιδι ξωὶ ἦμεν μάχεδαι, Iliad. α. commisit ad pugnam, vel commisit inter se. ¶ Item, audio, intelligo. Od.ζ. Ξείνε, σὺ δ' ἐμέθεν ξωὶν ἔπεϑ. Herodianus lib.4. μετὰ τὰς ἀνάλλαν φωνὰς σωιέϊν. Apud eundem σωιὸς ὄν, &c. postquam intellexit seu rescivit. Item intelligo, animadverto, sentio. Aristoph. in Pluto, Εἶτ' ἐ ξωίης πὼ σπίνοιαν τὸ Διός; Plutarch. σωιὸς ὁ Βρῦτ- τὸ πφαχθὲν. Et cum genitivo. Luc. ἐπειδὴ τάχιστα σωῖκα τὸ κφείττον-, simul atque intellexit quod erat melius. Interdum sine casu, ut σωίετε καθ' ὃν πόπον καλδίεε. Demosth. Interdum cum partic. ut σωίημι δ' ὅπφον, & σωίημι καταγελάϐυ-. Item cum infinitivo apud Herodianum. Item, scio, Plat. cum accusativo. Et σωῖκα, conscius sum. Luc. εἰ δὲ σωῖκα διὰ τὸ ἥδιά γωμακὰ γϐημένο-, neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. Accipitur etiam pro μαν δάνω, apud Aristotel. in ethic. ¶ Σωιέϊν pro σωίφαι dictum fuisse tradit Eustath. Reperitur σωιεῖ, id est, intelligit. Sap.9. Sic σωιῶσι in novo testamento. Sic ὁ σωιὼν, & οἱ σωιόντες, apud Bibl. interpr. In Ceb. tabul. ἐὰν σωιῆς, si intelligas, & ξωιῶσι, apud Xenoph. putantur esse: ut πδῆς & πδῶσι. Σωιέδαι, pacifici, transigere. Iliad. γ. Α'λλ' ἔτε, ὥφ' ὅπι νηυσὶ σωιώμεδα ποντοπόφοισι A'μεῖ γάμεω, id est, σωιδῆϕ ἢ συμϐῶμεν. Eustath. Odyss. δ. v.76. Τὸ δ' ἀφεδέοντο ξ'. νετο ξαν δὸς Μενέλαο-, tanquam à ξωίεμαι pro ἢ δέτο.

Σωίεσις five ξωίσις, coitio, qua duæ res in unam coëunt & quasi committuntur. Odyss. κ. ξωίσις τε δύο πομπῶν ἐειδέ'ων. ¶ Item intelligentia, perspicax animi facultas, qua committere res inter se poteſt & discernere, seu perspicacia & prudentia in judicando. Aristot. ethic. lib. 6. cap. 11. Plato tamen in Crat. derivat non ab hoc σωιέω, sed à ξωίεμι significante συμπφοΐέναι, ut ξωίσεις sit facultas animi quæ ξωίουσι πῶς φεήγμασι, perspicens & discernens quid faciendum sit, quid non. Sic Demosth. pro cor. scribit τῇ σωίσει ᾗ παιδείᾳ τὰ καλὰ ᾗ τὰ αἰσχεὰ διαγινώσκεδαι. Accipitur & pro conscientia, apud Herodian. lib.4. & Eurip. in Oreste.

Σωιετὸς, ἡ, ὁ, intelligens, idem quod σωιετής.

Σωιετὸς, ἡ, ὁ, qui commissus est, aut committi seu coire in unum poteſt: ut σωιετὸς γάμος. Hesych. Item qui intelligi poteſt. Synes. de insomn. ὅπως ἂϐ τὰ χφησέια πᾶσι σωιετὰ φαίγεται, non omnibus nota. Sic & apud Luc. & apud Aristot. in epist. ad Alexand. Frequentiùs activè capitur pro, intelligens, perspicax, prudens in judicando, ut apud Thucyd. lib.1. & 6. & Plut. in lib. an seni capeſſ. resp. Item sciens Euripid. in Iphig. Aul. Ε'γὼ πάτ' ἔπειτα σωιετὸς ἐ'μι, ᾗ τὰ μὴ, ego & ubi miseration opus sit ſcio, & ubi non. Σωιετὸς, intelligenter, prudenter.

Σωιετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. & Greg.

Σωίμων, ονο-, ὁ ᾗ ἡ, ſocius, amicus, πφὸ πὼ ἔπιν, inquit Suidas, Apoll. Arg. ultimo Δέχδαι μεπίξαπο σωίμονα.

Σωιηκοσύνη, ſocietas aut fœderis ſanctio, pactum. Il.ϳ.

Decomp. Α'σωσία & ἀξωσία, inſipientia, mentis in judicando nulla vis & perspicacia, inſcitia. Thuc. lib. 6.

Α'σωέτο-, inſipiens, qui perspicax & in judicando prudens non eſt. Thuc.lib.6. & lib.2. & Aristot. eth.7.c.8.

Α'σωέτως, ῶ-, deſipio. Item non intelligo, non calleo. Herod. epiſtol.l.4.

Δυσξωέτο-. Hesych. ἀσωέτο-, imprudens. Item paſſiv. difficilis intellectu, Xen. Itemque Eurip. in Phœniſſ.

Εὐσωσία ſive εὐξωσία, idem quod σωίσις. Ariſt.eth.6.c.11.

Εὐσωέτο-, intellectu facilis. Item idem ferè quod σωετὸς. Aristot. ibidem.

Κακοσωέτο-, prudentia abutens ad malum, vafer. Thuc.lib.6.

Παξασωίσεις, apud Hippocr. error qui vero proximus eſt, & de cauſa probabilis. ex Gal. comm. 3. εἰς τὸ ἄξθρον.

Τ'φίημι, ſubmitto, ut Plut. in Pericle, ὑφίεσαι παῖδας πὶ γναῖξι, ſubmittere pavones mulieribus. Apud eundem in apophth. ὑφίσαι τὸ φφονήματο-, de animoſitate ſubmittere, vel potius remittere. Et ὑφεὶς πὴ ὀφγὴν apud Herodotum, qui de indignatione remiſit.

Τ'φίεμαι pro ὑφίημι, remitto, ut apud Plutarch. ὑφίεδαι τῦ φφονήματο-, πῆς τόλμης, πῆς ὀφγῆς. Item pro, remittere vires conſultò, ſeu de viribus, non agere totis viribus ex Ariſtoph. in Ranis, ὑφίεδ μοι δικίης. ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem, ᾗ ἐμαυτὸν δικαίων ὑφιέμενο-, de meo jure decedens. Et cum infinit. Xen. ὅπνῳ αὐτοὺ πὸν ὑφείμεν αὖ, nulli hominum in hoc ceſſerim, ut &c. Item cedo, id eſt, non obnitor, non contendo, repugnare non audeo, ex Greg. Apud Luc. de luctu, ὑπνῳ τὸ πφᾶγμα πφοὸν ὑφίεμεν-, exp. nemini concedens aſcenſum, id eſt, permittens. Et paſſivè ſubmittor, &c. Particip. ὑφειμένο-, ſubmiſſus: ut ὑφειμένη φωνὴ, ſubmiſſa vox. Item remiſſus, remiſſè & parcè factus. Item diminutus, apud Arcopag. Item, inferior bonitate, deterior. Apud Proclum. Item, permiſſus, cui permiſſum eſt, ut ὑφειμένη κατδαπῖν αὐτὶ σο. Eurip. permiſſa pro te moti ſeu conceſſa. Plutarch. in Lyc. ὑφεὶς πὸ ὑπνῳ χαίφειν εἰπεῖν, nulli permiſſum erat.

Τ'φειμένως, remiſsè, parcè, ceſſim, ut ὑφειμένως καλὸν, apud Procl.

Τ'φεσις, remiſſio contentionis, quum in cenſendo cedimus potentiori. Plut. in Ant. A Stuida exponitur etiam ἀλαζόνεια, unde apud Naz. ἐὰν πῆς χ' πὼ ὑσίαν ὑφίσας. exp. neque eſſentiæ imminutionem.

Decomp. Καδυφίημι, ſubmitto, remitto. Baſil. in Hexaëm. hom. 5. Item cedo. Xen. Hell. 2. ἐχθὲ καδυπείδαι πὸς ἐπ Πηγοῖ Item prodo, condono, idem quod καταπροΐεσθαι, & ἀφιέναι. Dem. in hac ſignif. exp. etiam prævaricor, apud Dem. contra Theocrin. & contra Mid. apud Luc. μὴ καδυφῆς τι τῶν ὀφειλόν τι πφὸς, de nullo patris jure, quod tueri poſſis, decedas. Item καδυπείναι ita uſurpatur ut φοΐδαι & ἐοικέναι. Dem. καδυπεῖναι Λακεδαιμονίοις πολὺ Α'ρκάδων. Sic dicitur etiam καδυφεῖναι τινὸ, dedere ſe, ſeu ſubmittere ſe, aut animum demittere, ſuccumbere, Polyb. 1. Exponitur etiam ſubtraho, apud Joſeph. lib.2. ὑπὸ ἡμῶν καδυφήκαμεν.

Καδύφεσις,

Καδύφεσις, prævaricatio, ſeu ejuſmodi prævaricationis affectus, ut ſe ſubmittere velit adverſario. Poll.

Μίδυ, Δεπαφῆς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ Derivata ab ἔω (cum tenui) id eſt, ſum.

Εἰμὶ, ſum. Ab ἔω & derivatur & tempora quædam mutuatur. Præt. imperfect. ἤμ, eram. Fut. ἔσομαι, ero. Cætera petes ex grammaticis. Dicitur πάντὸς εἶμι, vel πάντι εἰμί. ¶ Interdum cum genitivo: ut Thuc. ᾗ πάσης ἔσῃ πόλεως ἀποδέξασ-, non erit cujuſvis. Ariſtoph. in Pluto, τότε τὸ τφόπο πως σὲ μ' εἶσ', hoc ſum ingenio, vel his moribus prædituſ ſum. Apud Baſil. εἶναι ἑαυτῦ, ſui juris eſſe, vel mentis ſuæ poteſtatem habere. Apud Ariſtoph. εἶ γὸ σφῷ φίλων ſub. εἶ-, es enim amicorum, ſub. unus, vel es de numero amicorum. Apud Plat. εἰμὶ δ' πόλεως πῆσδε, ſum ex hac urbe. Apud Xen. πῆς ἥβης εἰμί, ætatis ſum. Apud Luc. πόσου δέ ἐ τοῦτο, quanti eſt pretii? quanti æſtimatur? Sic & Xen. ὑπολιπὼ ἔτεσι Α'θηναίοις τοῦτο ὅσ' ἐκ ἦ ἄδυ. Luc. ἔτεσι γὸ πολλοῖσδε. Et ἔγι pro ἔνεσι. ut οἷς ἔγι μάλιστα σωφφοσύνη. Luc. Ab hujus partic. pl. τὰ ὄνθντα, quæ facere licet, quæ in noſtra poteſtate ſunt; vel quæ ſunt noſtrarum virium. Unde ἐκ τῶν ὄνθντων, Synes. totis viribus, quantum fieri poteſt. Dicitur pro eodem τὸν ὄνθντα πφόπον ab eodem Synes. At verò ὡσὸ impersonale, quum licear, vel liceret, quum fieri poſſit: ut Luc. ὡς ἐκ ἐνὸν ἀφφαγέωνος δὶ πφοῆσαι.

Ε'νόν-, vide in comp. ex ὑσία.

Ε'ξεσ, licet. Cum infinit. in Demoſt. ἔξεσιν δ' ἰδίμοις ἠκδικεῖ. Xenophon. dixit etiam, ἐξῆν πῆς κφατήσας σωΐζεδαί τινα ὅπ' πὸ χείφας ἵενται. Interdum & ſine infinitivo: ut apud Ilocr. in Busag. τοῖς δὲ πὸ λόγως ὑδὲν ἔξεσ- φῆ τοῦτο-, nihil tale licet, vel nihil tale concedit. Et ἐξέῃ licear, apud Demoſthenem. Et infinit. Ε'ξεῖναι licere. Particip. ἐξὸν, quum liceat; vel quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot.

Ε'ξουσία, licentia, poteſtas, autoritas, jus. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δύσιμον copularunt, ἐξουσίαν ἔχων κἀδίδουν. Xen. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundem, quod & ἐξουσίαν παῖχω dicitur. Ε'ξουσίζω, poteſtatem habeo, cum genit. apud Lucian. cap.22. οἱ ἐξουσίζοντες αὐτῶν, διεχθέντα πελάτην, qui poteſtatem habent in eas, & paſſivè, 1. ad Corinth. 6. ἀλλ' ὑκ ἐγὼ ἐξουσιαδήσομαι ὑπό τινο-, non redigar ſub ullius rei poteſtatem. Exponitur & poteſtatem do, ex Eccleſiaſte.

Ε'ξουσιαδὸς, dominus, apud Eſaiam. Ε'ξουσιαστικὸς, ex poteſtate procedens, ſeu autoritate, autoritatem præ ſe ferens: ut, ἐξουσιαστικὸς λόγο-. Ε'ξουσιαστικῶς, cum poteſtate, imperiosè, licenter. Unde ἐξουσιαστικώτεδον, licentius vel majore cum licentia, ex Polybio.

Decomp. Α'υτεξούσιο-, ſui poteſtatem habens, qui ſui juris eſt, & ſuæ poteſtatis: cui opponitur ὑπεξούσιο-. Et τὸ αὐτεξούσιον. Latini theologi liberum arbitrium appellârunt.

Αὐτεξουσιότης, ντο-, libera poteſtas, poteſtas quæ ſui juris eſt, ſuique arbitrii. Joſeph. in Macchab. hiſt.

Κατεξόσιο-, idem, Κατεξουσιάζω, poteſtatem exerceo. Matt. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Τ'πεξούσιο-, alterius poteſtati ſubjectus, q. d. qui eſt ſub poteſtate. cui opponitur αὐτεξούσιο-. Τ'πεξουσιότης, ſubjectio. Theophilus in Inſtitut.

Ε'σσιμι, ſum ſuper, ſuperſto. Ariſtoph. ἢ χαίφ' ὤσσα' ἀναπίνων. Herodot. ἔσσισι ὑπὸ ταύτῃσι ἐπῆεν χαλκὸς ἀκμὴν, ſunt inſuper, additum. Et ἐφ' ᾧ πύλαι ἔσσισι, ex eodem Herod. cui immittitur, præter. Apud Demoſt. ἐπεῖσιν αἰσχύν τ' ᾗ κίνδυνο- pro ἔσεσιν, differimen inest. Sic & Hesych. ὑπὸ (quod ita dicitur pro ὑπεῖσι, ut ἔνι pro ἔνεσι) exponit. ἔνεσιν. ut Il. α. ὑπὸ ὑπὸ Ν. Od. ξ. ὑπ' ὑπὸ φοπδίῳ. ¶ Item pro ſum poſt, unde ὑπολήψομαι, qui futuri ſunt poſt, poſteri.

Ε'νδισ-, vide in comp. ex Ο'υσία.

Μέτειμι, interſum, ſum inter, verſor inter. Iliad. δ. μεσσηγὺς δὲ μάτεισι. At Il.β. ὁ δ' ἀνέφατο μετέσσεται exp. intercedet. ¶ Μέτεισί μοι τόδε ſum particeps hujus rei. Ariſtoph. in Pluto, ὅσοις μέτεσι τῆς χφηδῆς φήσω Demoſth. μέτεσι τούτῳ ᾗ ἀσίων ᾗ ἰφῆων. Iſocrates ὑδένων τῶν φαίνεδαι μέτεσι. Apud Ariſtot. polit. 2.) μετῆλθ' αὐτοὺς ἀφχῆς ὁ δῆμος, ſimpliciter, illis nullum jus aſſequendi magiſtratus erat. Et in participii, ἐκ ἐόντων (pro quo μετὸν, Ionicè apud Herodotum.) Thuc. τὰ ἀδίκως χφήσιμα αὐτοῖς. Ε'πίδειμι, τὰ μὴ μέτεσι πόλεως ἰδιώτου, Ciceronis jus Quiritium. Dicitur etiam μέτεσί μοι τῦτο. Plato in Apoll. Socrat. ἐμοὶ πάντων ὑδὲν μᾶλλον μέτεσι. Et cum μέ-, ut apud Euripidem ἐμοὶ μέτεσιν ὑμῖν ᾗ ἀνοφεῖν ἀδίκως μέ-. Sic & Iſocrates ἀξιοῦσι μηδὲν μέ- τῶν πφοσηκόντων μέτεσι. Μόνο apud poëtas & Herodot. pro μέτεσι. ut Euripid. τί ᾗ Ε'λένῃ πφοθύμῳ τῇ ἐμῇ ἔλεν-; quid rei eſt tuæ virgini cum Helena? apud Herodot. τύνοισι ᾗ ἐμοὶ exp. his non eſt communis.

Μετουσία, participatio, communicatio, conſortium. Xen. Pæd.8. πεπόνηκα Πέρσας ᾗ πάλλων εἶναι μετουσίαν.

Μετωσιαστικὸ, nomina apud grammaticos, quæ participationis ſignificationem incluſam habent: à nonnullis mutuatilia dicta: ut λίδιν-, ξύλιν-, σάφιν-.

Πάφειμι, adſum, præſens ſum, præſto ſum. Item interſum. Il.ϐ. v. 485. Τ'μεῖς ᾗ πεῖς ἐπὶ ὅτι, πάφεφ' τε, ἴσε τὰ πάντα. Demoſth. πάφεσ- ταῖς

σιν τοῖς παρέχουσι. Isocr. in Panath. ἐξὸν παρέχοντα οἷς ἂ παρὼν παρεσκευάκεισαν, quibus non intereram. Apud Xenoph. cum præpositione, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Apud Demosth. πάρεσι παρ' ὑμῖν χαριῶ τὰ παρόντα, exp. res in ea sunt temporis conditione. Item adsum, id est, patrocinor. Demosth. in Phorm. τοῖς τῶν παρόντων αὐτῷ καὶ σωκοπιάσιν. Lysi. ὅπου δὲ πρὶ ἦν τότε παρόντων. particip. παρὼν, præsens, qui adest. ut Aristoph. ποῦ ἦς τὸν παρόντα. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sæpe (omisso substantivo) dicitur ἐν τῷ παρόντι & ἐπὶ τῶ παρόντος, in præsenti, seu præsentiâ, Sed ἐν τῷ παρόντι, exponitur etiam ἐ vestigio, ex tempore. Dicitur & μέχρι τῦ παρόντος, ad hoc usque tempus. Τὰ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν, præsens rerum status. ¶ Habet etiam motus signif. (ut adsum) interdum cum εἰς vel ἐπὶ, aut ἐπί. vel certè adverbio ad locum : ut Thucid. 3. οἱς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ὕστερον ἐλυμήναντο παρόντα. Xenoph. παρῆναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς πύλας. Et παρεῖναι ἐπὶ τὸ ἔργον. exp. interesse sacrificio. Hinc παρὼν, adveniens seu veniens : ut φίλιππον ὀν Θρᾴκης παρόντα Æschini, venientem. ¶ Παρὸν, licet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεσι χαίρειν. Demosthenes de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα παρὸν. Apud Eurip. πάρεσι φόνου, flendi occasio adest, vel præbetur. Pro eodem πάρεσ. sæpe dicitur ut Sophocl. in Ajace, αἰδέσειν πάρα, ponitur tamen πάρεσ & pro πάρεσιν, ut Iliad. α. πάρ ἔμοι γε καὶ ἄλλοι & pro πάρεσι apud Aristoph. Particip. παρὸν (ut ἐξὸν) quum liceret, seu facultas adesset : aut quum liceat. Demosth. περὶ αὐτοῖς συμμαχεῖν.

Παρουσία, præsentia. Synes. παρεγυμνοῖτο ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας, Item pro adventu. Thuc. 1. Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῷ ὑστέρῳ παρουσίᾳ. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Sophocl. in Ajace.

Decomp. Ε'μπαρέχειμι, adsum. Item supervenio. ex Luc.

Συμπάρειμι, simul adsum, u. à adsum. apud Luc. Σεῦ συμπαρόντος, exp. instinctu divino. Item συμπαρόντες fautores.

Περίειμι, superior sum, supero, antecello. ut Iliad. α. Οἱ σὺν μὲν βουλῇ Δαναῶν, σὺν δ' ἐσὶ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. Itidemque alibi, Πελοποννησίων ἀνέσησε, victorem esse. Herodian. τέχνῃ χορῆς ἅπασι περίεσθε. ¶ Item supersum, abundo. Plut. in Lycurgo, ποιῶν ἀεὶ τὸ μέλλον ἀγορίας τῇ πόλει. Demosth. ποιῶν τὸν ὑμῖν ἀεὶ περίεσι μόνον. Hinc ἐν τῷ περίοντος, ex abundante, facultate superiore. ¶ Item supersum, id est, reliquus sum, resto, ὁ περὶων τὸ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περὶον τῆς στρατιᾶς, reliquiæ exercitus. Apud Plutarch. Κάτωνι δ' ἀεὶ περὶων δυσκόλως ἡ πολιτεύεσθαι λαβεῖν δόξαν, exp. reliquum hoc fuit tantùm, vel ad extremum contigit. Sic apud Demosthenem, ἐν τοῖς περὶσι, sequente infinit. exp. supereſt facultas, vel salvum est & integrum, abundè licet. ¶ Item supersum, superstes sum : unde περὶων, superstes. Herodian. 4. ἐξ ἀδελφῶν περίοντος, ἡ μὴ τὸν ἐκείνε φόνον.

Περιουσία, abundantia, copia, exuperantia, præstantia. περιούσιαν χρημάτων ἐκ ἔχοντες. Et περιουσία πεζῶν. Et περιουσία τῆς δυνάμεως. Aristid. περιουσία δυνάμεως. Synes. περιουσία βάσεως ἡ τόλμης. Philo. Et in malam etiam partem interdum. Apud Demosth. ἡ σώτη περιουσία πονηρίας χρῆν. Quum verò sine adjectione ponitur, de abundantia opum dicitur, ut apud Herodianum & Aristoph. Apud Xenoph. περιουσίαν ποιῆν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat & luxum, ut Polyb. ὁ τρυφῆς ἡ περιουσίας χάριν. E'κ περιουσίας, ex abundanti, abundè. Demosth. pro cor. ¶ Item incolumitas, ut ἡ πάσης περιουσία. Demosth. hanc incolumem esse, hanc superesse.

Περίοικοι Λακε apud Græcos bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. & epist. ad Titum. cap. 2. Hæc autem hujus significationis ratio esse putatur, quòd περιοίκους vocent Græci ea quæ cum supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιποιέω, suppetunt mihi opes & copiæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Περιποίησις, possessio opum & copiarum. Hesych. & Suid.

Περιπάσιος, exp. affluens, ex Hermog.

Decomp. Καταπερίειμι, longè supero, longè excedo & superior sum. Polyb. lib. 5. ὅτι πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καταπεφεύγει πρὸς ἐκ τὴ Α'λεξάνδρειαν.

Περιόντα, quæ ante sunt, vel facta fuerunt. Exponitur enim ἀσυμφορήματα, apud Hom. Il. α. ubi Calchas dicitur novisse τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.

Περίειμι, insum. Philo de mundo, πρὸ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτακται δίκη περιεῖναι, quatuor oportere ineſſe. Xenoph. τῇ μὲν βίᾳ περιεσόμεθα ἔγωγε. ¶ Περίεσις etiam est, σωὶ τέκνοις δεῖ, ut ἐκείνῳ ἡ μὴ περιεσὶ, non etiam illud erat. Sic περίεσις ἡ ὕβρεως, insuper accedit injuria. Item supereſt, ut διανέμειν τοῖς πλουσίοις τὰ περιόντα, Demosth. Item τὸ περιὸν pro excurrente summa ; ut τὰς διαγωλίας ἡμεκμιᾶς ἀ τὸ περιὸν.

Decomp. Συμπερίεσις, simul etiam est. Psal. 94. μὴ συμπερισὶ σοι ὀργὴ ἀδικίας, ne particeps sis.

Σώειμι, unà sum. Herod. lib. 6. ἵνα ἢ ἀ αὐτῷ ΝΟ τῷ Α'λεξάνδρῳ ἀ τοῖς σωῦσι φίλοις, & amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur & σώειμι σωτηρίᾳ. ut apud Xenoph. πάντα καταμαθὼν ὧν τῶν σωτηρίας αἷς σώειμι τὰ ἐ πόλεως πραξόμενοι, in conventibus quibus interſum unà cum iis qui rempublicam administrant. ¶ Item converſor, conſuetudinem habeo. Euripid. σωῖσι τοῖς δεοῖς. Aristoph. χρὴ σὲ τὰ δεῖνα σωίεναι. Plut. de lib. educ. οἱ σωιόντες, qui nobiſcum converſantur. Copulatur interdum cum rebus inanimatis : ut Naz. σωεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina verſari. σωεῖναι ταῖς βίβλοις, verſari inter libros, ſeu legere libros. Apud Aristoph. in Pluto, σωεῖναι πόνοις, labores adire. Luc. σωὼν μυείοις εὐίοις. Dicitur & ἐνύπνιφ σωεῖν, ſomniare; & λιμῷ σωεῖν, eſuriem, & νόσῳ σωεῖν, ægrotare. ¶ Item differo, fermocinor, in conventu aut convivio diſcepto, diſputo, commentor, ut philoſophi inter ſe faciunt. Plut. in Prot. ἐλθὲ πρὸς ἕ τινα τῶν σωόντων σωιοίης ἂν ἥδιον, αὐτοῦ δ' ἑαυτοῖς σωίοντι, δι' ἃν ἢ ἐκ τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πόρρω ἀπόλλων λαμβάνοντες. ¶ Item, (de mare & fœmina dictum) rem ſuo conſuetudinem habeo, conſueſco. Xenoph. Pæd. 3. τοῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ σωόντας ἀνδρὰς ἀλλοτρίους. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicujus ſto. Thucyd. lib. 4. (ἔφη) ἀδικόντων οἱ ἀπὸ πόλεως τῶν ἡμῶν τοῖς φασὶ ξυνίεσαι Α'θηναίοις. ¶ Σωόντες eſt etiam idem ferè quod ἀφορῶντες, præterea ſeu inſuper eſſe. Soph. in Ajace χαίμοι δυσπραξάντος Α'ίαν ξυνίεσαν ὄρεσ}ν, id eſt, & præterea mihi Ajax eſt tanquam imminens athleta.

Σωήμων, ονος, ὁ ἡ, ſocius, amicus. ſchol. Apoll. derivat à σωεῖναι. Vide & in σωίημι ex ἵημι, i. mitto.

Σωνοσία. converſatio, conſuetudo familiaris. Iſocr. in Paneg. φιλίας ἀρχὴν πεποίηκε ἡ σωνοσία δι' ὧν μάλισα πιςοῦται. Item congreſſus, colloquium, cœtus, conventus. Plat. in Georg. Iſocr. ad Philipp. Ariſtot. polit. 5. Item diſputatio. Plato in Protag. Item convivium, ex Plat. in ſymp. & Plutarch. itidem in ſymp. Item conſuetudo venerea, coitus. Xen. Pæd. 6. Herodianus lib. 3. Ariſtot. in polit. & Plut. multis in locis. Item pro οὐσία ex Theophraſt. de hiſt. plant.

Σωνοσιδζω, in eundem cœtum convenio. Item cœo. Athen. lib. 12. Σωνοσιασμὸς, coitus. Suid.

Σωνοσιαςὴς, qui familiariter aliquo utitur. Item diſcipulus. Plut. de lib. educ. Σωνοσιαςικὸς, facilis ad congreſſus familiares. Ariſtoph. in Veſp.

Σωνοσίδζ, vide in comp. ex ὁσία.

Decomp. Α'σωνοσίαςος, cum nemine verſans, cum nemine conſuetudinem habens. Chryſoſt. de ſacerdotio.

Φιλοσωνοσιδζω, frequenti congreſſu gaudeo.

Τ'σεμι, ſubſum. Heſiod. in aſp. μακρὸν δ' ὄνυχας χείσιν ὑπέσιν.

Αἰὼν, Αἴσα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex ὁσία, id eſt, ſubſtantia.

Α'ὐσιος, eſſentia carens. De deo dicitur à Damaſc.

Α'ὐσιδζω, partem ſubſtantiæ meæ do.

Ε'νύσιος, ſubſtantiæ inhærens vel conjunctus. Quidam exp. inornatus. Exponitur à Bud. ἐνυπόςατος, eſſentia ſubſiſtens vel ſubſtantialis, cui oppon. ἀϋσιος. Item opulentus. Heſych.

Ε'πούσιος ἄρτος, Matth. 6. quidam exp. panis ſubſtantivus : ab aliis ſuperſubſtantialis ſeu ſupereſſentialis. Nonnulli interpr. ἐ τὴν ἡμῶν οὖσαν ἡ θεοῦ ἐπαρκοῦν, vel (cum Suid.) ὁ δεῖ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἐφιέμενον, panis ſuſtentandis nobis idoneus. Quidam exp. ſuperveniens, ab ἔπειμι, quod eſt ab εἶμι, eo.

Ε'τερούσιος, alterius ſeu diverſæ eſſentiæ, cui opponitur ὁμοούσιος, apud Greg.

Μονούσιος, cujus ſubſtantia ſola eſt, i. ſolus in ſuo genere & nihil ſuæ ſubſtantiæ ſimile habens : ut ſol, luna, cœlum.

Ο'μούσιος, q.d. coeſſentialis, conſubſtantialis, ejuſdem eſſentiæ, apud Gregor.

Ο'μοούσιος, pro eodem. Sunt tamen qui diſtinguenda putent.

Ομοουσιότης, q.d. conſubſtantialitas.

Πλάσιος, vide in Πλῆσ.

Συνουσιάζω, q.d. conſubſtantiari, cohærere & conjunctum eſſe ſubſtantiali ratione. Aphrod.

¶ Derivata ex ἔω, id eſt, eo.

Εἶμι (idem quod ἔω, à quo & factum eſt & tempora quædam mutuatur, ſicut in primitivo ἔω dictum eſt) eo, item ibo. Il. α. Καὶ τ' ἔτεσπ τοι ἐγὼ μετὰ Δῖος ἀχαιὸς ἔσσομαι, ibo. Thucid. libro 2. πᾶσα δηλοῖ ἡμᾶς ἀφορμὴν ἕξειν ἐς ὃ τι ἂν βουλώμεθα ἐπιέναι. Item venio. unde fut. ἐσσομαι, ibo, vel veniam, apud Homerum, infinit. ἴμεν, ἴτ, ut ἴσαι εἰς λόγους, ἴσαι εἰς φιλίαν, &c. Cætera tempora pete ex grammaticis.

Τ'θι, (imperat.) i. vade : metaplaſmo pro ἴε, Il. 6. Βάσ' ἴθι δεῦρο ὄφρα σοὶ ὅδε δῶρα πίῃς Α'χαιῶν. Aliquando adverbialiter ponitur pro ἐία. Xen. Ἴθι δὴ ὁπόσα ἰσχυρὰ ἐσὶ, agedum igitur conſideremus. Idem. Xen. Ἴθι εἰπὲ, agè dic. & apud Plat. l. 1. de rep. Ἴθι δὴ πάππα τόδε σκέψαι, agedum hoc deinde conſidera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Ariſtoph. legi tradunt. Pro eodem dicitur etiam ἴτε, & ἴτε δή, agite.

Τ'θαρ, celeritier, citò. Heſych. Τ'θεζε, celer, velox, Heſych.

Τ'ιμαι, eo, aut etiam eo cum impetu, impetu feror, ut apud Hom. ἐγχείη ἐνὶ θυμὸν haſta impetu delata, vel incitata. Plut. in amat. narr. ὅτι πρὸ βασιλέως ἴεται. At ἴεμαι vnde in ἵημι.

Τ'θμα, τὸ, greſſus. Heſych. & Suid.

Τ'τέον, eundum. Plat. lib. 2. de rep. πάντῃ ἰτέον, hac via eundum.

Τ'πτέον, pro eodem, apud Ariſtoph. in Nub.

Τ'πτι, Τ'πτε, Τ'πτις, Τ'ά, Η'ιὼν, Ο'ἶδς, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita ex εἶμι, i. eo. Hæc autem terminatione eadem eſſe cum compoſitis ex εἶμι (ſum) de quibus antè dictum eſt, ſignificatione & conjugatione differre obſervandum eſt.

A'νειμι, rurſum eo, redeo. Ariſtoph. in Nub. αὖθις δῆτ' ἀνιόντι εἰς τὴν γλῶτταν. redeo hinc. Odyſſ. θ. πολυπὸς ἀλίοιτον ἐς ἠεροειδέ πόντον. ¶ Item ſurſum eo, aſcendo : ut apud Nazianz. αὖθις ἐς ὑψηλὸς, aſcendit in cœlos. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. διὰ τί μᾶλλον καὶ μακρὰ κρτήρια ἢ αἰθέρι. Item ſcateo, ſcaturio, apud Pauſan.

Decomp. A'ντανίημι, ex adverſo inſurgo ſeu ſurgo : ut ἀντανῆσα νῆσος, Thucyd.

E'ξαμι, egredior, exeo : unde ἐξαιὼν, egreſſus; apud Apollon. Rhod. cum genit.

E'πάνειμι, redeo, revertor. Plut. in Lycurgo, ὅθ' ὑπανιοῦεν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipſe redierit. Idem in Probl. Rom. κἀν τοῖς ξένης ἐπανίωσιν. In ſermone etiam & diputatione aliquis ad aliquid ἐπάνειμι, i. redit, revertitur. Demoſth. pro corona, ἐπάνειμι δὲ πάλιν ὅπ' τὰς ἀποδείξεις : in eadem orat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. Hell. 7. ἐγὼ δ' ἐνθεν εἰς πάτρα ἐξίξιμι, ἐάνειμι. Significat etiam, rurſum diſputo, denuò diſputo, vel ad differendum redeo. Galen. σὲ ὠὸ τὸ τῶν ἀξιῶ ἐπάνειμι. Sic Plat. de leg. ἐπανιὸν σὲ βούλομαι. Alibi idem Plato, ἐπανιὼν τὰς λόγους, i. repetens, recenſens. Xen. Pæd. 1. ἵνα ἢ σαφέσερον ὁμολογῆ πᾶσα ἡ Περσῶν παιδεία, μικρὸν ὑπάνειμι, aliquantum aſcendo & rem altiùs repeto.

A'πειμι, abeo, proficiſcor vel abibo, &c. Et interdum redeo. Plut. de Sibyll. ἀπέσα τὸ Θεῖ καταζόντες, ὑχ ὑμῶν. Plat. de rep. 1. Ἀναβήσονται ἐπὶ τὴν θεῖ τὸ ἄντρ. Et ἀπῶν, abiens, proficiſcens, vel etiam profectus, apud Dem.

Decomp. Τ'αππάνειμι, paulatim abire.

Δίειμι, tranſeo, permeo, vel tranſibo, &c. Thucyd. 3. ἀλλὰ δ' αὖθις ἐμὸν ἀνέμοιο διήσειαν. Et 5. δι' ἃς ἐαυτῶν ἐκέσας ἢ ἐᾶν πολεμίους διέναι. Et διιὼν ἓξ, ex Theophr. erumpit : & δύεσιν εἰς βαθῦ, alte deſcendit. ¶ Item percurro oratione ; narro : ὅπως ηὐκαίδζ χρὴ, διὼν σοι δίειμι.

Εἰσειμι, introeo, intro, ingredior, vel introibo, &c. unde εἴσιθι, Xenoph. ingredere. Et εἰσίωνα εἷς τινα, ingredi ad aliquem, id eſt, ingredi domum ejus, convenire domi, apud Lyſiam. Apud Demoſt. ἐσίωνα πρὸς χαρῆν, id eſt, poſtulari & cauſam dicere, ſub. δίκης. ἐσιόντων. Dicitur & χαρῆν εἰσίωνα, vel ἀγῶνα : Item δίδυδίκιαν εἰσίωνα, vel δίδυδίκ. Dicitur & res quæpiam, aliquem εἰσίωνα, i. cum ſubire, ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῆναι, Demoſth. metus vehemens inceſſit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, quicquid in mentem venit. Item τὰ ἐσιόντα, cibus & potus, Ariſtot. de gen. anim. lib. 4.

Εἰσιτητὸς, ad quem ingreſſus pateat, acceſſibilis. Naz. de fatuis virg. ωμῇσι ὁ νυμφὼν αὐτὰς εἰσιτητὸς ἦ.

Εἰσιτήριον λόγον, oratio quæ habetur in alicujus ingreſſu; & qua ille velut excipitur ſeu ſalutatur. Εἰσιτήρια, dies ejus feſti, in quo magiſtratus omnes accedunt, ut ſcribit Suidas. Alii ſacra fuiſſe tradunt, quæ Jovi βουλαίῳ fierent, quum ſenatores judicium ingreſſuri eſſent. Item ſacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni ſuſpicium foret. Dem. de falſ. legat.

Decompoſ. E'πεισειμι, (q.d. ſuperingredior) invado : pro ἐπεισέρχομαι.

Παρείσειμι, ſubeo, ſubingredior, irrepo.

Τ'πείσειμι, idem quod παρείσειμι. Item ὑπεισέναι, in mentem venire.

E'ξειμι, exeo, aut exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσοντα τὴν λίκα ἐξιέναι. Demoſt. in Mid. καταλαμβάνει τὰς ἀρχοντας ἐξιόντας, ἡ τὸν ἱερὸν ἀπόντα, offenditque eos conclavi ſuo exeuntes : & Stratonem jam profectum. Hinc ἐξιτὸν, apud Heſiodum, τοῖς ἓκ ἐξιτὸν ἦ, quibus exeundi facultas non eſt.

E'ξιτητὸν, exeundum, prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητὸν εἰς ἀγῶνας, prodeundum eſt in hominum cœtum.

E'ξίτης, Heſych. egrediens.

E'ξιτήριος, ut ἐξιτητὸς λόγος. Baſil. oratio quæ habetur in digreſſu alicujus.

E'ξίτηλος, η, ὁ ἡ ἤ, evanidus ſeu evaneſcens, exoleſcens, fugiens : vel etiam qui evanuit & exolevit. Xenoph. apud Dioſc. lib. 2. cap. 94. ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere, evanidum & exoletum reddere.

Decomp. A'νεξίτητος, exitum non habens. Heſych.

Διέξειμι, idem quod δίειμι, tranſeo : ut Pauſan. ἡ τὸν γλῶ τὸν Σκαμάνδριον Σκιλλοῦς ποταμὸς διέξεισιν. Frequentiùs ponitur pro percurro oratione, narro. Exp. & ediſſero, & mente revolvo. Interdum & recito.

A'διεξίτητος, qui percurſus non eſt : ſeu qui percurri nequit oratione & cogitatione : cui opponitur διεξιτητὸς. Philopon. in Procl. & Themiſt. in Phyſ. l. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter tranſiri vel percurri poteſt. Item qui percurrendo vix exponi poteſt & explicari. Syneſ.

Δυσεξίτητος, difficilis exitu, Heſych.

Δυσεξίτηλος, qui difficulter dilabitur ſeu evaneſcit. Dioſcor. libro 7.

E'πέξειμι, egrediор adverſus aliquem, vel erumpo, erumpo infeſto exercitu. Thuc. l. 4. ὅτι ὐκ ἐπέξεισιν, ἢν' Νοτο πολεμῶσι. Et lib. 3. ἐπεξιὸν τοῖς Α'θηναίοις. Et ἐπεξέναι ἐφ' ἡμᾶς, apud eundem. Exponitur apud eundem etiam occurro : Item in certamen prodeo. Item ἐπεξέναι πνὶ, reum peragere & convincere : unde ἐπεξέσι τῷ μικρῷ τότῳ apud Demoſth. Et pro ulciſci, cum dativo rei apud Herodian. Et pro, excurro & percurro populabundè. Item perſequor ſtylo, commemoro, ediſſero. Item perlego. Item cum dat. pro operam navo, vel exequor, apud eundem. Thuc. l. 1. τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλὸς μιμησάμενος ἔργῳ ἐπεξέναι.

A'ντεπέξειμι, invadenti hoſtiliter occurro. Pauſ.

Παρέξειμι, prætereo, præcurro : unde παρεξὶς, præteritus, & particip. παρεξιὼν, præterniens, prætergrediens. Plut. in Camillo.

A'ντιπαρέξειμι, hoſtium exercitum captans, cum exercitu adequito. Plut. ἐκκολάπτει δὲ τὴν πρόχουν ἡ ὑφηνὴ ἀντιπαρεξιὼν. Item A'ντιπαρέξειναι, invicem decedere via, apud Plut.

Ε,μπεξέξειμι, ſenſim exeo.

E'πειμι, invado, ingredior hoſtiliter. Thuc. l. 6. τὸν δ' αὖθ' χρτα ἡ μόνον ἐπόντα τις ἀμωσε τε, ἀλλὰ καὶ ὅτου ἐπιοιτ ἀφορμᾶσθαι ἔδνει. Et apud Herodian. ἐπίοιεν αὐτοῖς, invaderent eos, irruerent in eos. Et metaph. Il. α. φὴν μιν ἢ γῆρας ἐπιοῖσιν, priuſquam ſenectus eam invadat. ¶ Item poſt venio, ſuccedo, ſequor : unde τὸν ἐπιόντ χρόνον. Plato. ſequente tempore, id eſt, futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν, idem dixit : & Demoſth. ὁπωόσον οὔρον τὸν ἔτος & ὁπωόσαι ἡμέρες. Syneſ. craſtinus dies : & ὁπωὸν μὲν apud Demoſth. menſis inſtans. Apud Plut. in Sol. ἐφεσοι γὰ ἐκάσῳ ποιηλον ἐξ ἀδήλα τὸ μέλλον, exp. imminet. Item ὁπωὸν τῇ μνήμῃ ἕκασε, apud Luc. percurrens, vel repetens.

A'ντέπειμι, invadenti hoſtiliter occurro. Pauſ. αὐτεπήκοος ἡ ἢ οἱ Λακεδαιμόνιοι καταθῆ ἢ ἔτος.

Κάτειμι, deſcendo. Luc. ὁπὸ τὸν γλῶ κάτει μοι χθόνα, deſcendis vel deſcendes, ut inquit Bud. κάτειμι εἰς ᾅδ'ν. Nazianz. Hinc & καπέκειμι dicitur navis, pro καπέχωδζ, ut annotat ſchol. apud Hom. ventus quoque dicitur καπέκει à Thuc. l. 2. ¶ Item reverſor : καπὼν οἴκαδε, apud Plut.

Συγκαπὼν (decomp.) qui unà reverſus eſt, aut deſcendit. Dem.

Μέτειμι, eo poſt, vel eo poſtea, perſequor, ut dicitur venator feras μετὼν. Item metaphoricè perſequor : ut μετὼν τὸν σοφὸν, dicitur Socrates à Xenophonte, i. petſequi. Sic Iſocrat. ad Nicocl. ὅταν ἀκριβῶς εἰδέναι βέλῃ, ἐκτενεῖα μετὴν. Itidem qui ambit magiſtratum, dicitur μετὼναι. Plutarch. Interdum ſignificat conari & moliri : ut apud Syneſ. Exponitur etiam tractare, apud Herodian. Μέτειμι σε perſequor injuriam à te mihi illatam, ulciſcor te : ut apud Plat. & Syneſ. ¶ Item ſolicito, apud Thucyd. & Ariſtoph. ¶ Item tranſeo. Luc. in Caucaſo, ἢν ἡ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, ad ignem tranſeo, i. ad crimen de igne, apud Herodian. μεθήτης σοφὸς Α'ντωνῖνος, expon. tranſfugientes. Item redeo, apud Ariſtoph. in Nub. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπῆμεν ἐς τὸ λόγυ μέτειμι.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demoſth. in Mid. παρέσαι ἐκκλησιάζοντι, in medium prodibunt pro iſto deprecatori. Sic apud Plutarch. παιὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παιὼν εἰς τὸ κοῖνΘ. Exponitur etiam advenio, apud Luc. ¶ Tranſeo. Ariſtophan. πάρειμ' ἐκτεῦθεν εἰς τὰς φύσεως αὐλίγας. Sic παιὼν τὰς, Luc. tranſeuntes, prætereuntes. Hinc παιτητὸν & παιτάτὰ ; ut apud Thuc. παιτητὰ ἦν ἐξ τὰς Λακεδαιμονίως ἔτνα, prodeo undum eſſe in conſpectu Laecdæmoniorum.

Decomp. E'μπάρειμι, ſupervenio. Item ſubſequor & latere : apud Xenoph.

Δυσπάρειτος, progreſſu vel tranſitu difficilis : ut Δυσπάρειτος χωρίον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro. luſtro : ut περίειναι τὴν Γ'ταλίαν, Plut. in Numa. Et apud Thuc. l. 4. περίεναι τὴν νῆσον αὐτῆς. Hinc particip. περιὼν, circumiens, oberrans : apud Plat. de rep. l. 1. περὶ πᾶν πλοῖον περιὼν μανθάνει. ¶ Sequente εἰς ſignif. pervenio, ſeu devenio. Herodot. ὡσ' ἡ βασιλείης ἐς Α'λέξανδρον περιῆκι.

Decomp. E'κπέρειμι, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Περίοικος, prodeo, procedo. Herodianus, περίοικε τὴ οἶκον. At εἰς τὸ ἔσπερ περίοικος, in naturam rerum prodire. Herod. l. 5. περίοικον ὧδε αὐτοῖσι ἐς πυμάτους, procedebat idemidem ad tibias & tympana. Item progredior, proficiſcor : ut περίοικος τὴν πόλεμον, progredi ulterius. Sic apud Thucid. lib. 2. ἄλλῃ δὲ ὁκόσον τὸ πάντῃ περίοικε, propius urbem non venturos. Et metaphoricè apud Plut. in Numa, πάντῃ περίοικε αὐξῆς πατρίδ ad ſummum divitiarum progredi. Item orior, provenio. Aphth. in fine, οἱ ἢ γῆς τε ἢ ὕδατ, ἅπερ ὁ γλυκὺς περίοικε, i. naſcitur. Hinc participi. περίοικος, prodiens. Herodianus, περίοικ ἢ φύσεως ὧν. Et οἱ περίοντες ὠπῆ, ibidem, anteambulones ; Item progrediens. Thucyd. lib. 1. χρὴ βραχὺ περίοικ ἢ κοίσον ἅμα τὴν γλῶ, paulatim contendens. Dicitur & περίοντ τῦ χρόνυ, progreſſu temporis : Et περίοντ τῦ λόγυ, progreſſu orationis. Ariſtot. in Rhet. ad Alex. Περίοντ dicitur etiam tandem, ut τελάντων. Ariſtot. in Probl. 102.

Decomp. Α'ν, παρείμι, ex adverſo prodeo ſeu progredior, unde ἀντιπαρῆσαν, obviam prodierunt.

Συμπαρείμι, ſimul procedo, ſimul progredior, Syneſ. in epiſtol. ad Heliod.

Πελάσαι, adeo, accedo. Xen. Σωκράτει ἐκ τῶν παρόντων, non amplius Socratem adibant, Thuc. παρίσαι παρὰ τὰς ἀρχάς, adibat magiſtratus. ¶ Item accedo, i. partes à quibus ſtabam deſerendo ad alios accedo, idem quod μεταχωρῶ. Thucyd.lib.4. ἀλλὰ μὴ οἷς εἶ alios accedo, idem quod μεταχωρῶ. Sic & Herodian. lib.6. ¶ Πεφυκέναι ὑπίω, πόνου τῷ ἐμοὶ πείσασθαι. Et Herodian. lib.6. ¶ Πεφυκέναι ὑπίω, ſignificat etiam, quotannis redire, & obvenire, ut apud Herodot. παρεῖναι φόρῳ, tributum obvenit : unde τὰ παρόντα redditus, ſeu reditus, obventiones.

Πρόσπτος, ὁ, ἡ, qui adiri & accedi poteſt, acceſſu facilis. Greg.

Decomp. Α'πάρεμτος, ος, ὁ ἡ, inacceſſus. Phil. de vita Moſ. lib.3. ἀπάρεμτον ἡ ἄβατον, inacceſſus & invius.

Δυσπάρεμτος, qui difficilè adiri ſeu accedi poteſt, qui affabilis non eſt. Poll. Δυσπαρέμτους, adverb. apud eundem.

Εὐπάρεμτος, acceſſu facilis. Item affabilis, facilis.

Εὐπαρέμτους, idem quod φιλοφρόνως, φιλανθρώπως, humaniter, affabiliter. Poll.

Συνείμι, coëo, ad arma coëo, congredior, infeſto marte congredior ſeu concurro. Il. ζ, Ε'ς μέσον ἐμφροτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθ. Heſiod. in Th. οἱ ἦ ξυίτασαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Item congredior colloquendi cauſa. Demoſth. pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων πεμφθέντι μόνῳ μόνῳ συνῆν ἐχοινολογεῖτο. Et συνήσαμεν ἐς λόγους, in colloquium ventitabant, unde particip. Συνιών, concurrens, in unum conveniens : ut συνιόντῳ ὄχλῳ. Item congrediens & concurrens infeſto animo, apud Hom. Et συνιόντες μάχεσθαι, pugnam inter ſe conferunt.

Συνίοντα χρήματα, proventus pecuniæ.

Ε'πείνειμι, inſuper convenio in unum : unde ἐπεινιόντες, ſupervenientes.

Τ'πείμι, ſubeo.

Λοξίας. Φοιτάω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε'ῶθεν, ἑωθινὸς, ἑωΐ῟ος, vide in Η'ώς.

Ε'Ω Λ Ο Σ, ος, ὁ, heſternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in ſequentem diem relicti ſaporem ac vim ſuam amittunt fiuntque inutiles. ✤ Nam Suidas ἔωλον eſſe tradit τὸ εἰς τὸ ἓω λειτούργον, i. quod in auroram (ſequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdum opponitur τῷ παρῳχῆτο ἡ πρωΐ, i. recenti, ut apud Gal. ἔωλον ἢ διεπεπόνεσαν τὰ παρῳχῆτα. Sic & apud Dem. in Mid. ¶ Per metaphoram interdum accipitur pro marcidus ſeu rancidus. Greg. Naz. σαθρὰ ἡ ἔωλα ῥήματα. Interdum etiam pro, vetus, obſoletus : Luc. ἔωλοι ἢ ἡ ψυχρολογία, jam veteres ſunt hæ nugæ. Utitur & Cic. ad Att. lib.13. epiſt. 21.

Ε'ωλίζειν, dicuntur cibi qui putreſcunt repoſiti. Gal. comment. 3. in Prorhet. lib. 3.

Προεωλίζειν (comp.) idem Gal. ibidem ſcribit σιτίον νέον ἄκρως dictum fuiſſe τὸ ἐπὶ βέρχῳ παρεωλισμένον.

Ε'ώρα, &c. vide in Αἴωρέω. Ε'ως, vide in Η'ώς.

Z.

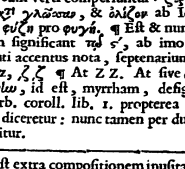

Nota ſextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam eſſe dicit σημαντικήν, ut σ. φ. & antiquos pro ea uſos eſſe τῷ Νάντι : unde etiam in derivatione tranſit in δ.veluti quum ex ἕξω fit ἕδω. Ideoque & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, διείδδειν dicentes pro διείζειν : Dores tamen pro eodem etiam διείσδειν dicere, mutato ζ in σδ, ex Theocrito colligi poteſt. Alioqui & β ac γ in eam verti comperiuntur : ζέφυρον enim pro βέφυρον uſurpatur καὶ γλῶσσαι, & ὀλίζον ab Ionibus dicitur pro ὀλίγον, itidemque, φυζὶν pro φυγήν. ¶ Eſt & numeri ſeptenarii nota : nam ſenarium ſignificant τῷ ϛ', ab imo autem angulo ſiniſtro præfixum acuti accentus nota, ſeptenarium millenarium denotat hoc modo, ζ, ,ζ ,ζ ¶ At Z Z. At ſive ζ ζ, apud medicos veteres τὸ συμφορὰν, id eſt, myrrham, deſignabant, ut annotavit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod ζμύρνη perinde atque σμύρνη diceretur : nunc tamen per duplex ζζ, zingiber à pleriſque intelligitur.

Z A, particula eſt extra compoſitionem inuſitata, in compoſitione autem ὑπίτασιν ſignificat (ſicut ἄγαν & ἄγαι) ut in ζάδηϛ, ζάκοτ῟ος, ζαμενὴς, ζάπλουτ῟ος, &c. Interdum Æolico more ponitur pro διὰ ut ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, unde ζάβολ῟ος pro διάβολ῟ος, ut quidam exiſtimant.

Z A Γ Κ Α Η, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx : & inde dicta eſt urbs quædam Siciliæ, cujus incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, ut tradit Stephanus. Pro falce utitur Nicand. in Alexiph. τὸν ζάγκλῃσι πελεδίσασιν ὀπώρῃ Κείροντες. Dicitur & ζάγκλον neutro genere pro falce, teſte Etymologo ex Callimacho, Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποδρομέων. ✤ Hoc ζάγκλον per ſyncopen dictum volunt quaſi ζάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

Z A K B A T Γ Δ Ε Σ, ſive ζακχαλίδες, rapa vel cucubitæ, apud Athen. lib. 9. & Heſych.

Z A' Λ Ε Ι Α, ἡ, zalea : ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina teſte Dioſc. lib. 4.cap.147.

Ζαπρόω, vide in Σαπρὸς, & in comp. ex πρόω.

Z A Φ Ε Λ Η' Σ, ές῟ῳ, ὁ ἡ, à Suida exp. ὁ παῦρ ἀφελὴς, admodum ſimplex. ¶ Ab Heſych. exp. valde durus, agreſtis, ruſticus, incundus. Item valde auctus, vehemens : quam ſecundam expoſitionem ſequitur Etymologus. ✤ Tradit enim ζάφελον per ſyncopen dici quaſi ζάοφελον, ἀφὸ τοῦ ζᾶ ἡ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, ut ἐκ ἀφὸ ἠυξημένῳ῟ος, ideoque ἠφελὴς, σφοδρὸς, ὑπέρμετρος. ¶ Rurſus ab Heſych. exp. πολυθρύλητος.

Ζαφελῶς, ſtidem exp. valde ſimpliciter. Item valde iracunde.

Ε'πιζάφελος (comp.) Heſych. ζαφελὴς, vehemens, ardens. Il. ὅτε κέν τιν' ὑπιζάφελος χόλος ἶσιτ.

Ε'πιζαφελῶς, vehementer, ardenter. Od. ζ, ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μυκήσατο Α'ντιθέῳ Ο'δυσῆϊ.

Z' A Ω, ῶ, F. ζήσομαι, vivo, Infinit. ζῆν pro ζᾶν, vivere. Hoc. in Archidamo, εἰ ἦ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ὑπομενόντως τὰ παρόντα. Cum adverb. ut καλῶς ζῆν. Plat. & αἰσχρῶς ζῆν. Hoc. Cum dat. ut Dem.in Epitaph. τοῖς χαρισαμένοις ὅσι ζῶσιν αἰσχρῶς, ſimiles quibus vivunt homines, i. quibus vita hominum ſuſtentatur. Dem. epiſt. ad Philip. ὧν αἰσχυνόμενοι τὴν φιλοτιμίαν ζῶντες. Cum acculat. ut βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. & Plat. in epiſt. Cum præpoſit. ut I. ſocr. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς. Theog. ζῆν ἐπὶ τῶν ὀλίγων, vivere exiguo. Apud Iſocr. de pace, ζῆν ἀπὸ τῶν ἀφανεστάτων, vivere è foro judiciali, i. victum comparare. Apud Herod. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίης. Plutarch. de lib. educ. περὶ ἢ τὸ τὰ πλείστου πόνου ζῶντες, ad natum divitum viventes.

Ζάω, poeticè pro ζέω. Od. ξ. Ε'στιν, ἔστ ζώει τε, ἠδὲ θάνῃσι. Hoc. Il. ο. Η μὴν ὅπιτεω ζώοισι ἢ ὧ κατατεθνήκασι. Item ζώοντι, vivificare, animare, unde ἐξώοντα, vivificatum eſt, animatum eſt. Areop. & ἐζωωμένῳ῟, animatus, vivificatus.

Ζώωσις, vivificatio, animatio.

Ζώσιμ῟ος, ος, ὁ ἡ, vitalis, qui vel quæ vivere poteſt. Apiad. τέρατα ἐ ζώσιμα.

Ζωπυρὸς, vivificus, ut ζωπυρὸς ἀήρ῟, & ζωπυρὴ ζόνη. Nax. ζωπυρὴ ἡμέρα. Gal. ad Glauc. exp. &, vitalis, vegetabilis, vitam producens, vivax, animalis. Sic Theophr. l.1. de cauſis appellat. ver, ὥραν ζωπυροτάτην. Et ζωπυρὴ ψυχὴ, quæ & δυναμικὴ. Gal. ζωπυρὸν σῶμα, Greg. corpus animale.

Ζωπυρῶς, adverb. ζωπυρῶς ἔχων, vivere volens, i. nolens ſibi mortem conſciſcere. Poll.

Ζωὸς, ὸν, ὁ, vivus, Xen. Hellen. 1. ἅνα μὲ ζωὸν ἕλαβες, ἐπὶ ἀπίκτονα. Fœ. ζωὸν, viva, ut ἕλαφος ζωὸν. Herod. Zωὸς. Pro codem, Il. ε. Ζωὸν, ὸν, vita. Plat. Plut. & alii. Item facultates, quibus nidificet vita noſtra opus habet, apud Hom. ut Od. ξ, ζωὸν ἀσσᾶϛ῟ῳ.

Ζόη, Ionicè pro eodem, apud Herodot.

Ζωηρὸς, ὸν, ὁ ἡ, vivax.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. Plat. in Tim. τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον, ἔντεχνον, Cic. interp. hunc mundum animal eſſe, idq; intelligens. Item ζῶα ſæpe exp. bruta animantia, beſtiæ, quæ & ἄλογα ζῶα, apud Plut.

Ζωϊκὸς, ὸν, ὁ, animalis, ut ζωϊκὴ ἱστορία, apud Ariſtot. Item ſ.ϊκὴ φύσις, apud eundem.

Ζωϊδι῟ῳ῟ κύκλ῟ος, ſignifer orbis, apud Aratum.

Ζωώδης, ες῟, ὁ ἡ, animalis. Syneſ. de inſom.& Naz. de hom.

Ζωΰδ῟ιον, ου, τὸ, ὁ ἡ, ζῶδ῟ιος, dicuntur quæ animalia, hoc eſt, vermiculos procreant. Theophr. de cauſ. plant. lib.4.cap. 16.

Ζωωτὸς, ὸν, ὁ, animalibus pictis diſtinctus : apud Athen. lib.5.

Ζωωδὴς, animantium ritu ſeu more. Polyb. in frag.

Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum. Peculiariter verò ζώδια dicuntur duodecim ſigna cœleſtia quæ in Zodiaco circulo viluntur. Ariſtot. de mundo. & Athen. lib.12.

Ζωδιακὸς κύκλ῟ος, circulus ille in cælo qui duodecim illorum animalium ſigna gerit. Latini ſigniferum appellant.

Ζωοθυτὸς, idem quod ζωοτόϛ῟.

Ζωοθύτειον, ου, τὸ, animalculum, idem quod ζώδιον. Ariſtot. lib. 3. de partibus anim. ita vocat inſecta & beſtiolas quibus aves vilitant. Ζωοθύτειον, ου, τὸ, Athen.lib.5.

Ζωότης, ητ῟ος, ἡ, (q.d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plutarch.

Ζωϊκὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita, ac primùm ex ζάω, cum præpoſ.

Α'ναζάω, ῶ, reviviſco, ad vitam redeo. Nonn. ὀπτῶτι περὶ Α'υδὶς ἀϊζηώσαι.

Α'ναζωῶσαι, refocillare, recreare.

Α'ναζωπυρὸς, q.d. refocillativus. Areop.

Α'ναζάω,

Α'ναζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago & per inopiam traduco ac prorogo, parcè ac tenuiter vivo : vix vel ægrè me tolero. Thuc.lib.1. ἀναζήσαντες τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅλον ἀπορρῆξαι. Luc. ἀποζῶντες ἐκ τῆ μισθαρνίας.

Διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, ut διαζῆσαι. Xen. τὸν λοιπὸν βίον διαζῆν καὶ ἀναγκαίων ὄντων ἡ κακοπαθοῦντες διαζῆν. Apud Eurip. in Pluto, Πῶς ὦν διζῇς, ἢ πόθεν, ὦ ξένε, σαυτὸν ποιῶν ; Et cum dat. apud Plat. πρὸς γὰρ δίκῃσιν τὸ πάλαισον.

Διαζάομαι, idem quod διαζῶ, ex Herodot.apud quem exp.& victito.

Ε'πιζάω, ῶ, ſupervivo, i. ultra vivo, ſuperſtes ſum. Plut. Item pro ἐπιπονέομαι ζῶν, quidam poni tradiderunt.

Κατιζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco ſeu tranſigo. Plat. in ſymp. ἀλλ' ἐξαρκεῖ μοὶ ἀλλήλων κατιζῆν ἡδέως.Utitur & Ariſtot. Ethic.8.

Συζητιζάω, unà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Erotico.

Παραζάω, ῶ, vivo ſecus quàm decet. apud Athen.lib.14.

Συζάω, ῶ, convivo, unà vivo. Ariſtot.eth.8.& rhet.1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demoſth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ, exp. addiſtum eſſe.

Compoſ. ex adject. ζωὸς ſeu ex ſubſt. ζωὴ, i. vita.

Α'ζῷος, ος, ὁ ἡ, qui vel quæ eſt ſempiternæ vitæ, cui ſempiterna eſt vita : vel ſemper vivens, & q. d. ſempervivus, immortalis. De divina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat.in ep.8. ἀεὶ ζῳοποιὸν μὲν, gloria immortalis.

Α'ειζωον, (q.d. ſempervivum) ſedum. Sunt qui dictum velint peculiariter ſedum majus, quòd eius folia perpetuò vivant, i. vireant. Vide Dioſc.l.25.c.13.

Α'ειζωία, vitæ ſempiternitas, æterna vita. Naz.

Α'ρτιζωία, qui eſt brevis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Α'ρχιζωία, vitæ initium præbens, vitæ autor, Dionyſ. Areop. & Greg.

Αὐτιζῶ῟ος, ſe vivens. Αὐτιζῶσ῟, idem. ex Dion. Areop.

Αὐτοζωὴ, ipſa vita. Ita Deus nominatur à Dionyſio Areopagita, quoniam ipſe per ſe vivit, & aliis vivendi autor eſt.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Δύσζωος, cujus miſera eſt vita. in Epigr. Δύσζωος βί῟ος, vita quæ miſerè vivitur.

Ε'υζῶ῟ος, vivax. Heſych.

Εὐζῷα, ὠν, beata vita, beatus vitæ ſtatus. Item vivacitas.Ariſtot.

Εὐζῷα, ὠν, malus tenuiſque victus : vel miſera vita.

Καλαζωΐα, ας, redivivus. Nonn.

Πελαζῶ῟ος ſeu ἐπιζῶ῟ος, ſupra vitam exiſtens. Areop.

Φερεζῶ῟ος, vitam ferens, ſalutaris. Nonn.

Φιλοζῶ῟ος, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον, arbor vivaci quodam vigore prædita. Apud Nic. ſerpyllum dicitur φιλόζωον, quòd perpetuis foliis vireat, ut vult ſchol. Aliam ſignif. vide in comp. ex ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laërt. Φιλοζῶ, vitæ cupidus ſum, vitæ parco ob mortis metum, Diodor.

Φυσιζῶ῟ος, ος, ὁ ἡ, q.d.vitâ producens.i.quæ ad vitam degendam ſunt neceſſaria : epith. terræ,ut Il. γ φυσίζοος ἄῖα alma tellus.Eſt & Solis epithetum teſtatur Greg.

Compoſita ex ζῶον, i. animal.

Α'ζῶ῟ος, ος, ὁ ἡ, animal ſeu animans non procreans. Theophr. de cauſ. pl.l.13.c.16. ἡ μὲν παῦρα ἄζωα, i. ἀζωΰδ῟η animalia non generantur ex aliis.

Ε'πιζωΰδ῟ης idem quod ζωΰδ῟ης, animari apud Theophr.

Φιλόζωος, animantium amans vel ſtudioſus. Xen. apomn.lib.1 vide & aliam ſignif. in comp.ex ζωὸς, ſeu ζωή.

Compoſita remotiſſima.

Α'ζω, Α'λαζὼν Ι'ζ῟ε, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Z E'A. ſive ζειὰ, ἡ, zea, ſecundum quoſdam frumenti ſpecies eſt, ſecundum alios idem quod ὄλυρα, de qua vide Gal. Dioſc.& Plin. Quidam vicium interpretantur & intelligunt, alii gentili Italiæ Pannoniæque ſermone ſpicam ſpeltamque dicunt. Dion. Halicar. Lanuſ dici fabilam exiſtimavit. Utitur Hom.Od.δ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' ὄρυζαι καὶ λευκὰ ὄλυρα. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis, ζεία dicitur ſtriata pars oris equi.

Ζώστειον ſive ζῶ῟στειον, piſtrinum. veluti ζεώστειον, ὅπου τὰς ζειὰς ἀλήθουσι, inquit Heſych.

Z E I P A', ᾶς, ἡ, nonnulli eſſe ajunt genus veſtis laxum & ſinuoſum : alii autem genus amiculi & ſagulum. Xen. anab. lib.6. de Thrac. ᾗ ζειραὶς μὲν ἔχει πολλὰς ὅτι ἦ ἵππον εἶχον, ἀλλ' ὁ χλαμύδας. Apud Herodotum pro μέτρα accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro στειχὶ teſtatur.

Ζηκτὴς, Heſych. ἰμάτιον τι σύρμα.

Ζῆμα, ζήνυμι, ζῆτ῟ος, ζητὸς, vide in Ζέω.

Z E T T I N T' Ω, vel Ζάττυμι, Ζάξω, (tanquam à Ζάζω jungo, copulo. Il. γ.ζ-ἵτασαι Ζάζυγίνδιν : & Odyſſ. ρ, ἵτασπε ζευξον ὑφ' ἅρματα, junge equos rhedæ, ſeu ad rhedam. Sic Ζάζυγλα πώρους ἵτα-

ἄζυγ῟ον, Herodot. adjungere tauros aratro. Apud Xenoph. ζεῦξαι ἅρμα, ſicut & συζάξασ῟ ἅρμα, currum jungere, ſeu rhedam jungere, aut jungere rhedam equis. ¶ Item jungo ponte, ut Xerxes ab Iſocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ε'λλήσποντον, junxiſſe Helleſpontum. Sic Ζάζυγμα ποταμοῦ, & Ζάζυγνυσι γέφυραν ὅπι τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. ¶ Item, jungo matrimonio, ſeu connubio. Appian. de Cæſare, Πομπήῳ μὲν ἐζάζυγτο πάλαι θυγατέρα. Item γάμοισι ἐζεύγνυς. Eurip. nuptiis junctus es, i. nuptias contraxiſti, duxiſti uxorem.

Ζεῦγμα, ατ῟ος, τὸ, junctura, conjunctio, qualis rerum quæ conjugatæ ſunt. Item pro conjunctione navium pontis inſtar præbentę, apud Arrianum lib.6. Quidam & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluvii ponte dixerunt. Apud Thucyd. ζεῦγμα τὸ λιμνῆ῟ος ſunt fauces portus obſeptæ. Ζεῦγμα, figura eſt grammaticis : Latinè colligatio, vel connexio, ſeu (ut alii) adnexio, quum plura uno connectuntur verbo. lege Iulium Firm. & cæteros, & compoſ. μεσίζεῦγμα apud eoſdem grammaticos, quum in medio clauſulæ poſitum verbum præcedentia ſequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, junctio, colligatio, connexio.

Ζεύκτ῟ης, ου, ὁ ἡ, conjugatus, junctus, vel qui jungi poteſt.

Ζεύκτειος, αί῟ος ἡ, id quo ad jungendum ſeu colligandum aut connectendum utimur, ligamen, vinculum, ut exponitur Act.c.27. Bxponitur & junctura.

Ζεῦγος, ους, τὸ, jugum. Iliad. σ, πάλλοι δ' ἀερτῆρες ἐπ' αὐτῇ Ζάγμα δηϊόντες ἑκάστοθεν ἔντεα ἡ ἔνδα. Et βοηλὸν ζάζυγ῟ον, apud Thucydidem. Sic apud Lucam cap.14. ζάζυγα βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi & pro ipſis bobus, ac generalius etiam pro jumentis. ¶ Ζεῦγος, biga, ſeu bigæ, propriè. Item pro trigis ac quadrigis adeoque quovis vehiculo, ſeu rheda, qua de re lege Pollucem. Plato in Apologia, ἵνα πορ ἢ ξωνοφῶν, ἢ Ζάζυγες περίκλυτον Ο'λυμπιάδα. Xenophon, ἐπισκέψων ἰωνιοχεῖν, ὅπι ζάζυγ῟ος κρείσσων ἢ μὴ ἐπισκέψων. Item ζεύγη μίσθια, vehicula meritoria. Plut. ¶ Ζεῦγ῟ος, par. Ζεῦγος περδίκων, Lucæ cap.2. ζεύγαι ἰρήκων ἑπτὰ, Herodot. Item, αἱ κατ' ζεῦγος φιλίαι πρεῖς, tria amicorum paria. Sic μονοειδὲς γὰρ ζεῦγη διαλύσια, Athen. 5. Dicitur & de inanimatis : ut ζεῦγος ἁμαξῶν, Ariſtophanes, par calceorum.

Ζευγίτης, ου, ὁ jugalis. Exponitur & jugo aſtrictus. Item Ζάζυγ῟ος fecundi cenſus cives, apud Athenienſes ſunt dicti. Et apud Plutarch. in Pelop. Ζευγίτης in prælio, idem eſt qui ἐπισάτης. Item Ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, Theophraſt. lib.4. de hiſt. ſtirp. cap.12.

Ζευγάριον, ου, τὸ, q.d. parvum jugum. Apud Philoſtr. ζευγάρια exp. jugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à jugo, hinc inde boum colla amplexans : ſeu pars jugi in quam jumenta collum immittunt. Iliad. τ, πᾶσα ἡ χαλκῆ Ζάγλαι ἐξεφαάνθην ἀφ' ἡμετέρων ἰξύων, ubi Euſtathius annotat λ in hac voce eſſe pleonaſticum. Lucianus, ὑπολῦσαι τοὺ ἵππους τῆ ζυγλάῃ, ἡ τὸ ἅρμα ὑποκαθίζειν.

Ζυγὸς, jugum, ut Od. δ. Α'ριπνήσι, λιὸ οὔπω τοῖ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνήρ. Heſiodus in Erg. ἡ ὅπι ζ-γὸν ἀνάγκαι θέσαν Βοῦι ἡ ἡμιόνοισι ἡ ἵπποισι ὠκυπόδοισι. Et metaphoricè Plato epiſtola 8. φεύγειν τὸ δουλεῖον ζυγὸν ὡς ὃν κακὸν. Et Soph. in Ajace, σὲ δ' οὔτε Φρύγιος ζυγὸς χαράσσει. Item αἱ τοῦ ζυγὸν, quæ nuperunt; Gregor. Accipitur à Græcis bibl. interpr. & in ea jugi ſignif. quam habet Ζάζυγ῟ον. ¶ Item jugum citharæ quod manu ſiniſtra tenent citharœdi. Ariſtot. in Mechan. Sic & Hom. ἑβδομάγγυα, dat ἑβδομήκοντα ζυγὰ. ¶ Item jugum in acie, ſeries porrecta ἡδ' ἐπιμήκης. Polybius, τοὺς ἡ τὸ πλάτος ζυγὰ ἐπλεύρας. Et metaphoricè κρεῖττα ζυγὰ βαδίζειν jugatim incedere. Apud Ælianum ζυγὰ etiam ſunt ab uno cornu ad alterum inſtructi ordines : hinc ζυγοῖν dicuntur qui hæc juga efficiunt. ¶ Item ζυγὰ iuga, tranſtra, ſedes remigum. Odyſſ. ρ, Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ. ¶ Item ζυγὸς ſtatera, trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ὀπὶ ζυγῷ ῥοπὴν ἐποιήσατο. Ammonius in hac ſignificatione fœmininum duntaxat eſſe putat. Exponitur & libella. Demoſthenes, ζυγὰ ἡ ταθμὰ ἔχων. Item jugum, id eſt, libra, ſignum cœleſte. ¶ Item calceamenti corrigia, ex Ariſtoph.

Ζυγόω, ῶ, jugo ſubmitto. Item jungo, (q. d. jugo) committo, ſumurmuro. Apud Luc. ζυγώσω πὼ κλάσσῃ, expon. juga citharæ aptare & conjungere. Item ζυγώσω, pro κλείσω, claudere, Heſych.

Ζύγωμα, τὸ, exp. jugumentum apud Polyb. διακόπτειν τὰ ζεφεῖς ἡ τὸ ζύγωμα ἀφ' πύλῶν. Item ζυγώματα, juga in vitibus quæ pedamentis quibus recta ſtat vinea, tranſverſa jugantur. unde & jugatæ vineæ. Item ζύγωμα apud medicos, os jugale, jugumentum. os ex duabus, una oſſis temporalis, altera oſſis parvum oculi angulum conſtituentis, apophyſibus inter oculum & aurem coëuntibus conglutinatum.

Ζυγωτὸς, junctus. Soph.

Ζύγωθρον vectis qui valvas ſeu ambas fores jungit. Euſt.

Ζυγωθεύω, claudo, quaſi obdendo vectem. vide Poll. Item exanimo, libro, perpendo. Ariſtoph.in Nub.

Ζυγεῖν, q.d. jugare, in jugum porrigi : ut aſtites in acie, vide Ælian. Vide & Ζυγὸς, paulò antè.

Ζύγ῟ος, ου, ὁ ἡ, jugalis ſeu jugatorius. ut ζύγ῟ος ἵππος, Ariſtoph.

ſtoph. Item ζυγία. Heſychio eſt quoddam remi genus. Item ζύγια, τά, juga, tranſtra, apud Athen.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος jugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui eſt remex in medio navis ſupra arborem. Bayf. vide ſchol. Ariſtoph. Item ζυγίτης, qui & ζάγιος, de quibus ſuprà.

Ζυγοδεσ & ζύγωμα, os eſſe dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. Ζυγοειδες appellat.

Ζυγοπάθης, natus ſub Libra ſigno cœleſti.

Ζυγοπάθω, (q. d. jugatim ſeu conjugatim) junctim, conjunctim. Suid.

Ζύγαστρον, ου, τό, arca, capſa. Ζύγαστρον, idem quod ζύγαστρον. Xen.

Ζύγαυλα, libella piſcis. Ariſtot. de an. lib. 2.

Ζυγίς, zygis. ſic dicitur ſerpyllum ſylveſtre, teſte Dioſc.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'μφίζυξις, utrinque junctus.

Α'ναζεύγνυω, vel ἀναζεύγνυμι, reverto. Propriè ſignificare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum. Pertinet ad bellum, & dicitur ἀναζεύγνυειν, qui redit cum exercitu. Xen. Pæd. 8. γήμας ἢ ὁ Κῦρος ἀζυξε ἐχων ἀναζεύγνυεν. Exp. & moveo, vel caſtra moveo, ſolvo. Plut. in Ant. ἀναζεύγνυσι πεζῇ ἀπὸ Συρίας, & in Demetr. ἀναζεύγνυον ἐις τὰς Ἀθήνας. Ariſtot. Oecon. 2. καὶ ἀναζέξας ἐξέδοσαν ἑαυτὸν, motis caſtris ſe contulit ad eum. Paul. in Lacon. ὅτου δὲ δὴ ἕνεκα ἡ Λίγγιλις ἀναζεύγνυεν ἄκων. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, redeo domum cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξας ἀφικέσθαι ἐς ἰδιωτικὰς τὰς πύλας, i. claſſem ad Iſthmum reducas.

Α'ναζευξις, caſtrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Α'ναζυγή, idem. Eſt (inquit Bud.) quum caſtra moventur & vaſa colliguntur. cui opponitur κατασκευή, Plut. apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζεύγνυειν. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν. Lat. vaſa conclamare.

Α'ναζυγόω, ῶ, jugo exoluo, cui oppon. ἐπιζυγόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν, idem ſignificat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπαύειν: ut viciſſim ἐπιζυγώσαι iidem uſurpant: ὀπὸ τῶν καθέδων, inquit Pollux lib. 10. cap. 4. Scholiaſtes quoque Ariſtoph. tradit ἀναζυγοῦν eſſe foriſſecus aperire portam. Similiter apud Heſychium ἀναζυγῶν eſt arcam aperire, ciſtam referare & pandere: metaph. à portis ſumpta, quarum obex & peſſulus ζύγωθρον nominatur: & ἀναζυγώσαι ipſæ dicuntur quum remoto illo vecte panduntur.

Α'ντίζυξ, oppoſitus, adverſus. Propriè ex adverſo reſpondens, Ariſtot. de part. anim. l. 3.

Α'ποζεύγνυω vel ἀποζεύγνυμι, abjungo, diſjungo. Apud Eurip. ἀποζύγλω γάμων.

Διαζεύγνυμι vel διαζεύγνυω diſjungo. Æſchin. ἐδεήθησάν τε καὶ διαζυχθῆναι ἐκέλευσαν, ζῶν ἐκ ἂν θεσπίσαιτο, à me diſjuncti. Et διεζευγμένον ἀξίωμα, apud Gel. lib. 16. c. 8. diſjunctum proloquium.

Διαζεύγμα, ſeptum tranſverſum, quo duæ res diſjunguntur à ſe invicem. Euſt.

Διαζευξις, diſjunctio. Apud Gregorium ſæpe ponitur pro morte, i. diſjunctione corporis & animi.

Διαζευκτικὸς, ὸν, ὁ, diſjunctivus. ut διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, conjunctio diſjunctiva.

Διαζυγία, ἡ, diſjunctio, ſeparatio. Epigram.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium, diſjunctio jugi matrimonialis ſeu conjugii. Euſtath.

Decomp. Παραδιαζεύγνυο, vitioſè & perperam diſjungo. unde παραδιεζευγμένον σχῆμα. Gellius lib. 16. cap. 8. Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ ἅπαξ τὸ ἓν διεζευγμένος, quod διαζευκτικὸν proprium eſt: qualem eſſe vult particulam ἢ Porphyrius in hoc verſu. Iliad. α, βέλος ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμυδήσας, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro ἢ ἐμὲ ἀπολέσθαι.

Ε'πιζεύγνυο, ſive ἐπιζεύγνυμι, injungo, adjungo. unde ἐπιζευκτικὸς, junctus. ex Apoll.

Ε'πιζευγνύω ſive ἐπιζεύγνυμι, conjungo, deſuper innecto. Ariſt. de mundo, κρανὸν ἢ ἕτερ πύλαι· δι' ὧν ἐς νοήσεως ἀπεζευγμένων διάδεσις, διάμετρος ἑστὶ τὸ κόσμου, i. lineam continuatam ſeu protentam, duo extrema jungentem. Philo de mundo, ὅταν αἱ δὲ ἐγκάρσιοι φωτοειδεῖς πρὸς ὀρθὰς διανεύσωσιν, ἢ ἢ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνυμένη παραλληλόγραμμα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ ſubjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utranque protenta & pertinens, in tranſverſum deflexa, ipſas ad rectos angulos attigerit & copulârit.

Ε'πιζευξις, conjunctio. Apud Naz. autem, ἡ ἧς ὀνομάτων ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud grammaticos dicitur figura qua dictio in verſu non interjectis aliis geminatur. Περισπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat.

Ε'πιζευκτηρ, ῆρος, ὁ, apud Heſych. ſeries, catena.

Επιζυγῶσαι, idem quod ζυγᾶσαι, claudere. ut Artemid. Oniroer. i. ἐπιζύγωσαι τὰς θύρας.

Κατασευγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo. Item, caſtrametor. ut ἀναπαυσάμενοι περὶ καταζευγνυμένων ἐπίρρημα.

Κατάζευξις, pro caſtrametatione ſeu caſtrorum metatione Plut. Huic opponitur ἀναζευξις.

Καταζυγόω, ῶ, unde καταζύγωσις, libramentum. Bayf.

Decomp. Ε'γκαταζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo. Sept. κεφαλὰς, νάρθηκας ἐγκαταζεύξας ὑφοῖς.

Συγκαταζεύγνυμι, conjungo. Metaph. apud Soph. ἀπασυγκατέζευκε κακῇ, q. d. junctus eſt & alligatus gravi incommodo, i. conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. συγκαπεζεῦχαι τοῖς χαμεύνοις γυναῖκι καὶ παισὶ καὶ οἰκέταις, connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus.

Μεταζεύγνυο, vel μεταζεύγνυμι, tranſjungo.

Μεταζύγωμα, vide in ζεύγνυμι, ſuprà.

Παραζεύγνυο, vel παραζεύγνυμι, q. d. juxtà jungo, adjungo, conjungo. Bud. ex Plutarch. ἢ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κρηπῖδι τὸν πλοῦτον ὁ σκήνους τῷ ψυχικωτάτῳ. Παραζύγιος, apud Ariſtot. Polit. 2. exp. adjunctitij, qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles & proletarii, ac velut ſupernumerarii, adjectitii.

Πεζεύξις, υγος, ὁ, ἡ, idem ſubditus jugo: idem quod ὑμάζυγος & συζυγος. Heſych.

Συζυγνύω, vel συζεύγνυμι, conjungo, copulo, συζεξαὰς ἅρμα, jungere currum. Xen. Pæd. 6. σωμεζυγηδίοις πρασιαῖς, apud Hermogenem, conjunctæ conjecturæ. Et σωμεζυγηδίων, apud Quintil. lib. 9. c. 3. dicitur figura, in qua unum ad verſum plures ſententiæ referuntur: quarum unaquæque deſideraret illud, ſi ſola poneretur. Item coniungo, connubio jungo: unde συζυγῆναι apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου σωμεζυγηδίοις, Baſil. Item σωμεζύγιον, ex Eurip. implicitus ſum.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio: idem quod σωμβιασμὸς, Ariſtot. l. 2. de gen. & corr. Et συζυγία, pro eodem. Dicitur etiam, conjugium itidem, ut σωμβιασμός. Plato de leg. συζύξειν πολίταις, conjugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμάζυξ, conjunctus, conjugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro, alter equus in jugo.

Συζυγος, ου, ὁ, ἡ, ου, conjunctus, copulatus. Nazianz. in orat. de baptiſm. ἕως μὲ ἀντείπας τῷ δημίῳ, καὶ ἡ τότε συζυγος διορυσσώ. Apud Nonn. συζυγος ἐιμι τοκῆι, ſum cõpar patri & æqualis. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐαὐ σ' συζυγον λάβω τινὰ, ſi ſocium quempiam ſumpſero. Et συζυγα dicuntur conjugata, apud Dialecticos, quæ & συζυγάτα.

Συζυγία, ἡ, conjunctio, σύζυξις. Ariſtid. ἢ τὰ Σκελᾶπις τε καὶ γῆς δια πᾶν λιθάνων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò ſic dicitur conjunctio & copulatio, qua bina & bina comparantur & copulantur. Philo de mundo, πᾶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίωμα ἀμάχητον τοῦ ἑνὸς ἕνεκα, τὸ ἢ μὴ, eorum quæ conjugatim contraria ſunt: unde συζυγία, par: ut συζυγίη πτερύγων, par alarum, in Epigram. Item & pro conjunctione matrimoniali ſeu conjugio. ut Greg. καὶ συζυγίαν τε καὶ συμπλοκὴν. Eſt etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγία verborum dicuntur conjugationes. Συζυγία ἡητορικὴ, idem eſt quod trochæus, & συζυγία ἰαμβικὴ idem quod διίαμβος. Ariſtoph. ſchol.

Συζυγὴς, ῆος, ὁ, ἡ, copulatus & conjunctus, ſeu qui copulari & comparari cum alio poteſt: ut συζυγῆ ζῶα καὶ ἀζυγῆ, apud Greg. nyſ. & Areopag. quæ conjugii copula comparantur & quaſi copulantur. Et συζυγεῖς, conjuges. Macchab. l. 3.

Συζυγεῖν & συσυγχεῖν, verba ſunt ſignificantia aciem in verſum jugumque directam & compoſitam. Polyb. ἐφόσον συζυγήσαι καὶ συσυγχύσαι διαθήσειν, i. ordines ſuos ſervarent. Συζυγήσαι & συζυγα dicuntur apud dialecticos conjugata.

Υ'ποζυγιον, vel Υ'ποζύγιμος, q. d. ſubjugo. Odyſſ. ο. ὑποζύξω δέ τοι ἵππους, jungam tibi equos ad currum, ſeu jugo ſubmittam. Plut. in Cam. ὑποζεύξαμένῳ τέθριππον λαμπρὸν ἐπὶ ἅρμα, cui ſubjugibus candidis copulatis quadrigam conſcendit ſeu candidis equis junctis. Ponitur & pro, ſubjugo, i. ſubjicio. Greg. ἡ τῆ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζύγνυσαν, ἢ χεῖν λέγω τὴν πτῶσιν. Ariſtot. in 1. de partib. animal. ὑποζύξ] ἐνι ἡμῖν ἐνι γένει ſeu generi ſubjecta ſunt. Apud Soph. in Ajace. τῷ δ' ὑποζύγιον πόνῳ, hunc laborem ſubij, veluti jumenta jugum.

Υ'πόζευξις, ſubjunctio, ſubinſertio, ſubnexio: genus figuræ. Jul. Firm.

Υ'ποζύγιον, ου, ὁ, ſubjugis: ὑποζύγια ἡμίονοι, apud Euſtath. ex Ariſtoph. grammatico, muli ſubjuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον, jumentum ſubjuge: qualia plerunque ſunt quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. Herodot. & alii. Et meraph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει τὰ τῆ ψυχῆς ὑποζύγια, &c.

Υ'ποζυγιώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, inſtar jumenti ſubditus: ut ὑποζυγιώδης ἀνδραποδισμὸς, apud Etym. Et ὑποζυγιώδες πρᾶγμα, ibid. ex Ariſtoph.

Compoſita ex ζυγὸς, ſine præpoſitione.

Α'ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ου, qui vel quæ non eſt ſub jugo, q. d. injugis. Metaph. ſæpè ponitur: ut apud Eurip. ἄζυγες κύραι, puellæ nondum nuptiale jugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum. & ἄζυγες διῆς γαμηλίου. Α'ζυκτος, idem.

Α'ζυγὴς, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ & συζυγῆ, opponuntur, q. d. non conjugata & conjugata.

Α'ζυγος, pro eodem. Exp. & cœlebs.

Α'ζυγία, ἡ, cœlibatus.

Α'κεζύγια, dicuntur τὰ βοεικᾶ τὰ μέσα, ἤγουν ζεύγλη, Heſych.

Α'πιζυγος, vide in præcedenti ordine compoſit.

Α'ρτιζυγία, nuper facta conjunctio.

Βοῦζυγον, ου, τὸ, boum jugum.

Βοῦζυγος, ου, ὁ, qui eſt ſecundæ conjugationis, vox gram.

Δισύζευκτος, qui eſt ſecundæ conjugationis, vox gram.

Δίζυξ, q.d. bijugis. ut δίζυγες ἵπποι. Il. ε. bijuges equi. Item duplex. ut δίζυξ δισπίν. Greg. duplex eloquium.

Δίζυγος, idem. ut ἡ ἐξ δι ζύγου ἦμαρ apud Greg. poſt biduum.

Ε'ξαζυγος, navis, quæ eſt centum tranſtrorum & (ex conſequenti) q.d. centiremis. Iliad. υ.

Ε'τεζύζυξ, q.d. alterjugis. ut καθμὸς ἑτεζύζυξ. Phocyl. truncus, in alteram partem propendens.

Ε'τεροζυγεῖν, eodem jugo alligatum eſſe cum altero, & quaſi concopulari, in altera parte jugi eſſe. 2. Cor. 6.

Εὔζυγος πῆξ vel εὐζυγος, navis bona tranſtra habens. Item (intelligendo ex parte totum) navis bene compacta.

Ἑτερόζυγος, ου, ὁ, ἡ, ου, idem ſubditus jugo: idem quod ἑτερόζυγος & συζυγος. Heſych.

Ἰσόζυγος, vel ἰσόζυγος, ἰσοζυγος, copulo, συζεξαὰς ἅρμα, jungere currum. Xen. Pæd. 6. σωμεζυγηδίοις πρασιαῖς, apud Hermogenem, conjunctæ conjecturæ. Et σωμεζυγηδίων, apud Quintil. lib. 9. c. 3. dicitur figura, in qua unum ad verſum plures ſententiæ referuntur: quarum unaquæque deſideraret illud, ſi ſola poneretur. Item coniungo, connubio jungo: unde συζυγῆναι apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου σωμεζυγηδίοις, Baſil. Item σωμεζύγιον, ex Eurip. implicitus ſum.

Ἰσόζυξ, ὑγος, ὁ, ἡ, ου, conjunctus, copulatus. Nazianz. in orat. de baptiſm. ἕως μὲ ἀντείπας τῷ δημίῳ, καὶ ἡ τότε συζυγος διορυσσώ. Apud Nonn. συζυγός ἐιμι τοκῆι, ſum cõpar patri & æqualis. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐαὐ σ' συζυγον λάβω τινὰ, ſi ſocium quempiam ſumpſero. Et συζυγα dicuntur conjugata, apud Dialecticos, quæ & συζυγάτα.

Ἰσοζυγία, ἡ, conjunctio, σύζυξις. Ariſtid. ἢ τὰ Σκελᾶπις τε καὶ γῆς δια πᾶν λιθάνων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò ſic dicitur conjunctio & copulatio, qua bina & bina comparantur & copulantur. Philo de mundo, πᾶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίωμα ἀμάχητον τοῦ ἑνὸς ἕνεκα, τὸ ἢ μὴ, eorum quæ conjugatim contraria ſunt: unde συζυγία, par: ut συζυγίη πτερύγων, par alarum, in Epigram. Item & pro conjunctione matrimoniali ſeu conjugio. ut Greg. καὶ συζυγίαν τε καὶ συμπλοκὴν. Eſt etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγία verborum dicuntur conjugationes. Συζυγία ἡητορικὴ, idem eſt quod trochæus, & συζυγία ἰαμβικὴ idem quod διίαμβος. Ariſtoph. ſchol.

Συζυγὴς, ῆος, ὁ, ἡ, copulatus & conjunctus, ſeu qui copulari & comparari cum alio poteſt: ut συζυγῆ ζῶα καὶ ἀζυγῆ, apud Greg. nyſ. & Areopag. quæ conjugii copula comparantur & quaſi copulantur. Et συζυγεῖς, conjuges. Macchab. l. 3.

Συζυγεῖν & συσυγχεῖν, verba ſunt ſignificantia aciem in verſum jugumque directam & compoſitam. Polyb. ἐφόσον συζυγήσαι καὶ συσυγχύσαι διαθήσειν, i. ordines ſuos ſervarent. Συζυγήσαι & συζυγα dicuntur apud dialecticos conjugata.

Τ'ποζυγιον, vel Τ'ποζύγιμος, q.d. ſubjugo. Odyſſ. ο. ὑποζύξω δέ τοι ἵππους, jungam tibi equos ad currum, ſeu jugo ſubmittam. Plut. in Cam. ὑποζεύξαμένῳ τέθριππον λαμπρὸν ἐπὶ ἅρμα, cui ſubjugibus candidis copulatis quadrigam conſcendit ſeu candidis equis junctis. Ponitur & pro, ſubjugo, i. ſubjicio. Greg. ἡ τῆ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑποζύγνυσαν, ἢ χεῖν λέγω τὴν πτῶσιν. Ariſtot. in 1. de partib. animal. ὑποζύξ] ἐνι ἡμῖν ἐνι γένει ſeu generi ſubjecta ſunt. Apud Soph. in Ajace. τῷ δ' ὑποζύγιον πόνῳ, hunc laborem ſubij, veluti jumenta jugum.

Υ'πόζευξις, ſubjunctio, ſubinſertio, ſubnexio: genus figuræ. Jul. Firm.

Υ'ποζύγιον, ου, ὁ, ſubjugis: ὑποζύγια ἡμίονοι, apud Euſtath. ex Ariſtoph. grammatico, muli ſubjuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον, jumentum ſubjuge: qualia plerunque ſunt quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. Herodot. & alii. Et meraph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει τὰ τῆ ψυχῆς ὑποζύγια, &c.

Υ'ποζυγιώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, inſtar jumenti ſubditus: ut ὑποζυγιώδης ἀνδραποδισμὸς, apud Etym. Et ὑποζυγιώδες πρᾶγμα, ibid. ex Ariſtoph.

Compoſita ex ζυγὸς, ſine præpoſitione.

Α'ζυξ, υγος, ὁ, ἡ, ου, qui vel quæ non eſt ſub jugo, q.d. injugis. Metaph. ſæpè ponitur: ut apud Eurip. ἄζυγες κύραι, puellæ nondum nuptiale jugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum. & ἄζυγες διῆς γαμηλίου. Α'ζυκτος, idem.

Α'ζυγὴς, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ & συζυγῆ, opponuntur, q.d. non conjugata & conjugata.

Α'ζυγος, pro eodem. Exp. & cœlebs.

Α'ζυγία, ἡ, cœlibatus.

ſono. Item ζείειν dic. ἀφεῖν à poëtis, ſicut μορμύρειν ὕδωρ.) Apud Gal. τὸ ζέον ἧπ πεπαίνων, fervor. Apud Dioſc. paſſivè etiam ζεόντες, fervefactus, ferveſcens. Item metaphoricè ſæpe, Gregorius in Baſil. παντὶ τῷ ζέοντι θυμῷ τῷ φρονήματι.

¶ Item ſcateo, ut σκωλήκων ζεόντων, vermibus ſcatens, Lucian.

Ζέννυμι & Ζεννύω, idem quod ζέω fervefacio, in fervente aqua bullire ſino.

Ζέννυμαι, ferveſio, &c. Alex. Aphrod. probl. lib. 1. διὰ τί τὸ ὕδωρ ὑπὸ πνεύματος ῥήγνυται, ὑκὲν ἡ ἡ ζεννύμενον.

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctum, decoctio. ut ζέμα ἀφεψέω, Dioſc.

Ζέσιον, calidum, τὸ διεφὸν, Etym.

Ζέσις, fervor. Et metaph. ζέσις τῆ πνεύματος. Greg.

Ζεστὸς, fervefactus, fervidus, fervens, ut ζεστὸν ὕδωρ. Dioſc.

Ζῦλᾶ & Ζύμη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'κεζέστος, leviter fervefactus, & quaſi in ſuperficie duntaxat. Item, leviter coctus, ut apud Dioſc. ἀκεζέστου κεφάλαια, ἀζοΐλαια.

Α'ναζέω, (& poët. ἀναζείω) referveo, vel efferveo, effervefco, ebullio. Dioſc. lib. 7. ὅταν ἢ ἀναζέσῃ ἅπαξ, ἀναβράσσειν τὸ ὕδωρ. Item activa ſignificatione, fervefacio. Galenus, γλοιὸν ἀναζέουσι, διήθησον τοῦτον, ὡς ἡμεῖς καθαρόν.

Α'ναζέομαι, ferveſio. unde ἀναζεόμενος, apud Dioſcoridem, fervefactus. ¶ Exponitur & ſcaturio & effundo in Epigr.

Decomp. Ε'ξαναζέω, ebullio. Æſchyl. in Prometh.

Συναναζέω, conferveſacio, vel fervere facio. Dioſc. lib. 1. cap. 11. συναναζέσαν αὐτῇ.

Α'ποζέω, ferveſacio. Α'ποζέομαι, ferveſio. unde ἀποζεσθεὶς, ferveſactus.

Α'πόζεμα, τὸ, decoctum. Dioſcorides, καὶ τὸ ἀπόζεμα τῆ αὐτῆ χυμαίνεις πυείας δ' ἡμέρας. Apud eundem ἀπόζεμα ὀφειλόπος origani decoctum, origani cocti ſeu fervefacti ſuccus vel jus. Alibi Decomp. Ε'ναποζέω, idem quod ἀποζέω. Gal. (κάμμα ἀποζεμα.

Ε'κζέω, efferveo, effervefco. Item, ſæviens. Herod. ἐξέζεον ἀλύων.

Ε'κζεμα, quod cum fervore erupit. Ε'κζεματα apud Dioſc. puſtulæ ardentes & fervidæ, dolorem cientes citra ſaniem: ingens enim fervor omnem materiam abſumit.

Ε'κζεσις, fervida eruptio: ut ἐκζεσις ἐλκῶν.

Ε'πίζεω, q. d. inferveſco. Item attollor, augeor, Etym.

Ε'πίζεμα, inferveſactio.

Περιζέω, circumferveo. Item φεζέω pro eodem, in Epigr.

Συζέω, confer vefacio. Dioſc. l. 2. c. 94.

Υ'περζέω, ſupra modum ferveo, vehementer ferveo. Luc. uſus eſt de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paul. ἅτε ὑπερζέων εἰς αὐτοῦ τῇ ὀργῇ. interdum, circumferveſco, circumfundor, fervendo, circumfluo, Ariſtot. in probl. διὰτί ἐκ ὑπερχεῖται χειμὼν ὁμοίως καὶ τὰ θέρεα τὸ ὕδωρ.

Υ'πέρζεσις, vehemens effervefcentia, &c.

Υ'πέρζεσ, vehementer effervefactus, &c.

Αἰζηὸς quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΖΕΤΣ (cujus genit.) Διὸς, dat. Διΐ, accuſ. Δία, vocat. Ζεῦ.) Jupiter. Item καθ' ἑξαμὸν pro Διὸς, deus. Apud poëtas pro Ζεὺς dicitur Ζῆν, Ζηνὸς, Ζῆνί, Ζῆνα, & Doricè Ζὰν, Ζανὸς, Ζανὶ, Ζᾶνα, ut Il. ν, Ζηνὸς γὰρ Il. ϑ, πατρομάχῳ Ζηνί. Heſiod. in Th. Ζεὺς πατὴρ ὑπάτερτα. ◆ Dicitur autem Ζεὺς vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, i. vivere: vel quaſi Δεὺς à Δεύω, i. rigo, vel à Δέω, i. formido, quia eſt formidabilis. vel à ζέω. i. ferveo. ¶ Ponitur etiam pro aëre: ſicut Latini dicunt, ſub dio, & Horat. ſub Jove frigido. unde πεδὰν Διὸς ὕδατος, pluviales aquæ. Plato de leg. & Theophr.

Διόθεν, à Jove. Hom. Ε'κδιόθεν, pro eodem. Heſiod.

Διάσια, & Πάνδια, & Διϊπόλια, Jovialia. feſtum in honorem Jovis.

Διΐος, ου, ὁ, ἡ, ου, Jovialis. ut διΐος ἀρχὴ, & διΐος βωμὸς, apud Suidam.

Διῶν, ωνος, ὁ, pro διΐος per contract. (q.d. Jovialis) Jove progenitus, à Jove oriundus. ut Hom. de Diana) διῶν ἠϊόθι. Διὸς γόνος. Æſch. in Prometh. Ω' διῶν αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. Item divinus, i. habens divinum aliquod quo excellit. præſtantiſſimus, divus. Sic ab Hom. vocatur Achilles, & Ulyſſes, nec non alii. Cum genit. Od. ο, διὰ γυναικῶν, de Helena.

Διάτορος, Εὐδήλος quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΖΕΦΥΡΟΣ, υ, ὁ, zephyrus, favonius. Ariſtot. de mundo, ζέφυρος vocari ait, ὃν ἔνιοι Δύσωνα πνέοντας ὀνόμασε. Vide & Gell. lib. 2. cap. 22. & Plin. lib. 18. cap. 34. ◆ Etym. ζέφυρος à dictum exiſtimat quaſi ζωηφόρος, utpote τὸ ζῷα πᾶσι φέρουσα: quoniam πρὸ δύσεως αὐτὸς οἱ καιροὶ αὔξουσι.

Ζεφύρεος, zephyrius. ut ζεφύρεα πνεύματα, pro quo & ζεφύρεια (ſubaudito ſubſt.) zephyrii flatus. Dicuntur & κυύματα quædam ac ἀναζεφύρεια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è favonii afflatu abſque maris congreſſu. Ariſto. de gener. anim. lib. 3. hiſt. anim. lib. 6. cap. 2. & Plin. lib. 10. cap. 60. Apud Homer. Od. ν, Ζεφύρεον πείσαι τε βίην φρένας, ἄλλα ἡ πάντα, ponitur ζεφύρεον ſubſtantivè pro ζεφύρεα ἄνεμος ſeu πνοή.

Ζεφυρικὸς, idem cum ζεφύρεος, ut ζεφυρικὰ πνεύματα, apud Theophr. Φιλοζέφυρος, (comp.) ut φιλοζέφυρος γαλκύων, Zephyria amatrix ſerenitas eſt in Epigr.

ΖΕΩ, Fut. ἑσω, ferveo, bullio, Il. φ. v. 362. Ω' ἡ λίσσε ζεῖ ἔνδυκὲς ὕδωρ· πυεῖ πολλῶ. deinde v. 365. Ω' ἡ τὸ καλὲ ῥέεθρα πυεῖ ἐλίκτα, ζέε δ' ὕδωρ. ◆ Euſt. annot. per onomatopœiam eſſe factũ hoc verbum à ſono literæ ζ, ſicut alia quædam ab aliar um literarum

¶ Item laudo, probo. Soph. ζηλῶ σε τὸ νοῦ, laudo tuum animum. Xen.Hellen.6. τεθνᾶσιν μὲ ἀκούων, ἐζήλουν τὴν δὲ τὴν πόλιν ὅτι, &c. Thuc.lib.5 μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Item Isocr. in Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. ¶ Item beatum prædico, idem quod μακαρίζω, cum quo & copulatur. In qua significatione, præter accusativum personæ interdum cum accusativo, interdum cum genitivo, & quidem frequentiùs, construitur: interdum cum solo infinitivo. Soph.in Ajace, Καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὁθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶν δ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, in hoc te possum beatum prædicare. Euripid.in Iph. Aulid. ζηλῶ σε γέρον· Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής: Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. Sic apud Isoc. in Euag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicem imperio arbitror. Idem in Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Plutar.de fortitudine, Alex. οὐδὲ τούτου τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δυναστεύειν, latè dominari, beatum censent. ¶ Item ζηλῶ idem quod ζηλοτυπῶ, zelotypus sum, zelotypiæ affectu depereo. Num.c.6. ἢ, ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè. Galat.c.4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, depereunt vos non bene. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, zelo duci, ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commotus est. Num.15 Libr.Reg.3.c.5. ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro domino. Et Num.c.11. τί ζηλοῖς σύ μοι, quid æmularis pro me? ¶ Item invideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupisco. ut Act. Apost.c.7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. & cap.17. ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, invidia commoti.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, contentio. Æschin.contra Timarch.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio. Thuc.lib.1. Item zelotypia. Num.c.5.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus, sectator, ut ζηλωτὴς ἀρετῆς πατρῴας. Isocr.ad Dem. Sic Luc.de hist.scrib. Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος. Act.cap.1. ζηλωτὴς ὑπάρχων θεοῦ, quidam exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικὸς, q.d. æmulativus.

Ζηλωτὸς, οῦ, ὁ, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isocr. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Plut. in Probl. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quem beatum omnes prædicant. Aristoph. in Nub. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον διάξεις. Sic & apud Eurip. in Oreste.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invidus, quasi à ζηλέω idem signif. quod φθονέω, invideo. Odyss. ε. Idem est etiam quod ζηλότυπος, ut ζηλήμονος ἥρης. in Epigram.

Ζηλιάω, f. ιάσω, idem quod ζηλόω. Apud Aretham.

Ζηλιτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, invidus.

Ζηλαῖος, οῦ, ὁ, invidus. Dicitur esse Bacchi epith.in Epigr.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia.

Composita.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valdè æmulatur. Item invidus. Etym.

Ἄζηλος, neglectus, non expetitus, μὴ ζηλωτὸς, ut ἄζηλος πλοῦτος, Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur, Athen.lib.13.

Ἀντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Ἀξιόζηλος, dignus quem æmulemur. Ἀξιοζήλως, ita ut æmulari dignum sit, laudabiliter.

Ἀξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος, Diosc. in præf.lib.1.

Ἀρίζηλος, quem valdè æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ in ζ, ut sit, clarus, præclarus, illustris, Il. β.

Ἀριζήλως, magna cum æmulatione. Item clarè. Od. μ.

Ἀριζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Aristoph.

Βαρύζηλος, æmulus, invidus, vel invidiosus.

Δύσζηλος, æmulus, invidus, in malam partem æmulator. Od. μ. & Plut. in Alex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen.lib.13.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus.

Ἐρίζηλος, idem quod ἀρίζηλος.

Ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur. Lucil.lib.2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo, animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in Theog.

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem. Item bonus & felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον, apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. & Quintil.l.8.c.3.

Κακοζήλως, cum mala & infelici affectatione, vel ita ut id quod æmulabaris & affectabas malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala & infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (decomp.) arida & jejuna affectatio. Demetr. Phal.

Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemque zeli est, qui unum idemque æmulatur & affectat. Non. ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi & unanimi studio.

Παραζηλόω, ῶ, æmulatione afficio & excito, ad æmulationem provoco, zelo afficio: invidentia quadam & zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, apposito æmulo & rivali. 3.Reg.c.14.& Rom.10.

Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu magno studio expetitus. Exp. & invidiosus, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Eurip. in Hippol. Steph.

Χαμαίζηλος, humilis, humi depressus, abjectus, q.d. humilia æmulans, Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin.l.25.c.9.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, jactura, cui opponitur κέρδος, ut docet Aristot. Ethic.5.c.4. Sic Xen. Pæd.2. μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr.ad Nic. μὴ τὸ μὲ λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι ζημίαν. Ei opponitur & ὠφέλεια à Xen. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, damnum do. Aristoph. item jacturam facio. Synes. ¶ Item mulcta. Isocr.ad Demon. ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Dem.in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προστεθείσας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, condemnari mulctæ non condemnandæ. ¶ Item pœna, supplicium. Thuc.3. θάνατον ζημίαν προθεῖσι. Et lib.2. θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο. ✥ Ab Etym. ζημία dicitur esse ἡ τῶν ὄντων πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ πρὸς τὸ ζῆν μείωσις.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnosus.

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plat.de leg. μηδὲν μηδένα ζημιῶ, neminem ullo damno afficio. Item mulcto. Plut.de lib.educ. βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιοῦν εἰς χρήματα. Plat.de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam metaph. ζημιοῦν φυγῇ & ζημιοῦν θανάτῳ, mulctare exilio, mulctare morte, apud Aristot. & Herodot.

Ζημιοῦμαι, damno afficior, ut ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis damnis afficior, vel magnam jacturam facio, apud Thuc. & Xen. Dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι vel ἔν τινι, ut apud Gregor. & 2.Cor.7.

Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant, quoad judicatum facerent, hoc est, omnia ex sententia persolverent.

Ζημίωμα, τὸ, mulcta, damnum. Plat.de leg.& Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

Ἀζήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunitus. Aristoph. Isocr. Lys. Apud Plat.de rep.2. δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam exp. à diis illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Ἀζημίως, sine damno. Item impunè.

Ἐπιζήμιος, damnosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est irrogata.

Ἐπιζημίως, damnosè.

Προσζημιόω, ῶ, insuper afficio damno.

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, quæro. Aristoph. εὑρήσεις ζητῶν, invenies quærendo. Interdum quæro, i. quæstionem habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. περὶ νῦν ἐλθὼν ὁ δῆμος, ἦ πᾶσι προστάξαι ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, εὑρεῖ τὴν ἀλήθειαν: Sic utitur & Andocides. Hinc τὸ ζητούμενον, quod est in quæstione, id de quo disputatur. Item quæro seu requiro, i. desiderio rei amissæ teneor. ut Plut.in Galba. μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. ¶ Item studeo, conor. Exp.& volo: Cum infinit. Plat. τὸ τί ζητοῦσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isoc.in Evag. ζητεῖ λαθεῖν. Aristoph.in Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ἀφελέσθαι. Aristoph.in Pluto, ζητεῖς γὰρ ἀναπείσειν ἡμᾶς.

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, id de quo quæritur, Vide Quintilianum l.3.c.11. Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc.l.8. μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει πορθῶσι τὴν ἤπειρον, quærendo victum. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, ut magistratus & judices solent, apud Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodem, Plut. in Coriol. Item apud philosophos, quæstio, ut ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, quæstio totius naturæ, apud Platonem. Et ζήτησιν ἀπολύσασθαι, apud Athen.

Ζητητήρια, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια. Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminum, apud Lysiam. Magistratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτει, ut Pollux tradit.

Ζητητικὸς, οῦ, ὁ, qui quærere & investigare solet. in Axiocho.

Ζητητικοὶ, philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil asseverabant, sed semper quærebant & investigabant rei veritatem. Item ζητητικὸς, ad quæstiones movendas promptus, aut qui libenter quæstiones movet. Laert.

Ζητρεύω, poëticè pro ζητέω, quæro, conquiro. Hesiod. in Erg. ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur. Hesych. itidemque Suidæ ex Eupolide. Sic & Poll.l 3.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo. Suid. & Etym.

Composita.

Ἀζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo quæsitum non est vel quæritur, indiscussus. Æsch. contra Ctes. ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ἀναζητέω, ῶ, pervestigo, perquiro, diligenter inquiro, indago, Isocrates, οἱ μὲν τυχὸν τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν καταπέπειραν. Item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis & prodigiis loquens τε εἴπ ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι πάντα ἀναζητείτω.

Δυσζήτητος, quæsitu vel pervestigatu difficilis.

Ἐκζητέω, ῶ, exquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, viventia inter mortuos inquiri.

Ἐπιζητέω, ῶ, requiro, desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eam posco, idem quod ἐπιποθῶ. Diod. καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντα ἐπιπόθησε. Basil. ad Naz. τὴν παρὰ Θεοῦ συνεργίαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν προσδοκωμένων ἐπιζητοῦντος, opem petentis sive postulantis. Aristot. in polit. ἐπιζητῶ παρὰ τούτου.

Ἐπιζήτησις, requisitio, desiderium, Apollonio in epist.

Ἐπιζητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui requiri potest aut solet.

Decomp. Προσεπιζητέω, insuper requiro.

Συζητέω, ῶ, unà cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, unà rationes confero ad rei alicujus indagationem, disputo. Plato in Hippia majore, εἰ δὲ βούλει, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει, unà mecum disquire, unà mecum disputando quære. Sic act. Apost.6. συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et cap. 9. συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marci.c.1. καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας, Τί ἐστι τοῦτο; ita ut mutuò quærerent inter se. Estque hîc συζητεῖν hominum attonitorum, qui mutuò sese rogitant & interpellant. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, disceptatio, disputatio.

Συζητητὴς, curiosus & scrutator naturæ, ut 1.ad Cor.1. ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος, exp. conquisitor. qui in hujus mundi arcanis perscrutandis & acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

Ἀμφισβητέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ζιβώνη, vide in Σιβώνη.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, de qua vide Diosc. lib.cap.190. & Gal. simpl.medicament. lib.6. Quidam appellant gingiber.

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, zizanium, lolium. Greg τὰ ζιζάνια σπείρειν, & Matth.13. ✥ Etym. dictum ait quasi σιτοϊζάνιον, παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παρεδρεύειν καὶ συναυξάνεσθαι. vel quasi σιτοσίνιον, à σῖτος & σίνω, noceo, quod noceat frugibus.

Ζμερδνὸς, ζμέρδω, vide in Μέρδω. Ζμικρὸς, in Μικρός.

Ζορκάδες, in Δορκάς.

ΖΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. Hesiod. in asp. νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Homerus sæpe vocat ζόφον ἠερόεντα orci tenebras, ut Il.ο, φ, & Od. λ. apud eundem ζόφος est occasus, seu pars Occidentalis, ut Od. κ. οὐ γὰρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς. Apud Apoll. Rhod. δειελινὸς ζόφος pro vespertinis tenebris. Utitur & Plut. in Alcibiade, πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ἐπιπεσόντα καὶ βροντὰς, καὶ ζόφον, συνεργῆσαι καὶ συνεπικρύψαι τὴν παρασκευήν. Usus est & Luc. ✥ Factum à νέφος, sicut & ejus synonyma γνόφος & δνόφος.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, tenebrosus, caliginosus, obscurus, poëticum est.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, & ζόφερος, ου, ὁ, idem quod ζοφόεις. Apud Herodian.lib.1. ζοφώδης εἴσοδος.

Ζοφερὸς, οῦ, ὁ, idem, apud Lucian. in Nigro.

Ζοφόω, ῶ, obtenebro, tenebras offundo, tenebrosum reddo vel obscurum. Damasc. Et apud Luc. (de Æthiopibus) καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένοις.

Ζόφωσις, obtenebratio, obscuratio, aut etiam tenebræ, obscuritas.

Συζοφόω, ῶ, (comp.) unà tenebras offundo, unà obscuro. Epigr.

Ζυγὸς, &c. vide in Ζεύγνυω.

ΖΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, zythus: vinum hordaceum, seu potus ex hordeo: Latinis nonnullis cervisia, Græcis etiam βρῦτος, βρύτον, βρύτιον, βυνη, βυνδις, πῖνος seu πῖνον, & periphrasticῶs κρίθινος οἶνος. Diosc.lib.2.c.109. ζῦθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theoph.de caus.pl.l.6.c.15. ὡς οἱ τοὺς οἴνους ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ζῦθος. Vide Hieronym. in Esaiæ caput 19. Galen. 2. simpl.medicament.l.6. ζῦθος δριμύτερός ἐστι τῶν κριθῶν οὐ σμικρῷ. Apud Plut.in lib. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, ponitur neutro genere, τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθει μαλακὸν γινόμενον καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διασχηματίζουσιν, ἄλλως δὲ οὐ δυνάμενοι. Sic & zythum neut.gen. apud Plin.lib.22. sub finem. Sunt & qui ζῦθος scribant, circumflexo υ. Apud Theophr. loco citato reperitur scriptum ζῆθος per η.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum, farina subacta quæ acorem contraxit. Plut.in Probl.Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. ✥ Etym. à ζέω derivat. Sic & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus. ut ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem l.6 quo nomine ἀπόπυριαν ἄρτον à quodam vocari scribit Athen.lib.3.

Ζυμίζω, f. ίσω, fermentum refero: Diosc. c.101. ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν fermenti referens acorem.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento 1.Cor.5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam massam fermentat. Et Lucæ ca. 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. ἀγαθὸν δὲ ἡ χιὼν, ὅταν ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν quum terram fermentat & rarefacit. Et οὖρα ἐζυμωμένα, urinæ fermentatæ, apud Hippocr.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum. Idem quod ζύμη. ζύμωμα τῆς γῆς terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζυμώματα telluris, ut schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ὁ καὶ ἡ, fermentatio, i. (ut Plato, & ζύμωσιν & ζέσιν definivit) τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἀραίωσις, est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur & quodammodò ebullit. Plut.in Probl.Rom. ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσιν εἶναι. Et ζύμωσις ἥπατος, jecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτὸς, οῦ, ὁ, fermentatus.

Ζυμήεις ἄρτος, Athenis, ὁ ζυμίτης. Hesych.

Composita.

Ἄζυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fermenti expers, non fermentatus. ut ἄζυμος ἄρτος, apud Athen.lib.3. Et metaph. apud Plat.in Timæo, τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, nervorum naturam ex ossis & carnis infermentata temperatura, unam ex utraque mediam coagmentavit. ut 1.Cor.1. καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti. Ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Judæos festum pascha præcedens, quo à fermentatis abstinebant. Luc.cap.22. act. Apost.12. Et metaphoricè 1.Cor.cap.5.

Ἀναζυμόω, ῶ, fermento, Theoph. ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσα καὶ ἐναπολαμβάνουσα τὸ θερμόν.

Ζωγρεία, &c. vide in Ἄγρα.

Ζώδιον, ζωὴ, &c. vide in Ζάω.

Ζῶμα, vide in Ζώννυμι.

ΖΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, jus, jus esculentum: liquor eorum quæ cocta sunt adjectis condimentis. ut μέλας ζωμὸς apud Plutarch.in Lyc. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc.l.2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen.lib.8. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, jus exorbeant. Et ὀρνίθειος ζωμὸς, ibid. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. in Lex. Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, jura adipe pinguium. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τεταριχευμένων, vel aqua & jus in quo cocti pisces. Pollux l.6.cap. περὶ ταρίχου, ἰχθὺς ἐξ ἅλμης· οὕτω γὰρ ὠνόμαζον τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, ut scribit Eust. ¶ Exponitur etiam buccella, apud Aristot.in probl. μείζω ζωμὸν καταπιὼν, qui grandiorem buccellam devoravit.

Ζωμεύω, condio. Expon. & elixo, decoquo, apud Dioscorid. ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito sale.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salgamum, Dioscor. & Aristophan. in Equit.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, jusculum, vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφαυρόζωμος, jusculum ex tempore factum. Eust.

Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in jure seu condiendis opsoniis gratiã habens.

Εὔζωμον vocatur etiam eruca herba, de qua Diosc. lib.2.c.70. & Plin.lib.20.cap.13.

ΖΩΝΝΥ'Ω vel ζώννυμι, & ζωννύσκω, F. ζώσω, cingo, Odyss. σ, ζῶσαι νῦν ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους. Ibidem, ζώσαντες ἀνάγκῃ. Ioh.21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι & ζωννύομαι & ζωννύσκομαι, præt. ἔζωμαι & ἔζωσμαι, cingor. Il. κ. Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Athen.lib.10. ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Aliquando apud Hom. accipitur pro accingi ad certamen, vel accingi ad bellum seu pugnam: ut Odyss. σ, ... Ζώννυνται νέοι καὶ ἐναντίοι εἰσὶν ἄεθλα. Et Il. ψ, ... ζωννύσκετο μίτρην.

Ζῶμα, τὸ, vestimentum quo cingimur seu præcingimur, vestis ad procinctum idonea. Il. δ, ξ, & ψ. Apud Soph.in Elect. schol. annotat idem quod ζώνη. Eustathius quoque refert idem esse quod ζωστήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem apud Basil. in epist.

Ζῶσις, εως, ἡ, ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus. Il. κ, & δ, & Odyss. ξ. Herod. l.5. πόρπαις καὶ ζωστῆρσι χρυσοῖς, fibulis ac balteo aureo. Demet. Phal. τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύουσι, balteos non solvunt. ¶ Item ignis sacer, herpetis species de quo Plin.lib.26.cap.11. ¶ Apud eundem Plin. lib.13. cap. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prason dicunt.

Ζῶστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ζ.

Ζωστὸς, οῦ, ὁ, qui cinctus est, cinctus.

Ζώνη, ἡ, zona, cinctus, cingulum. Idem quod ζῶμα & ζωστὴρ, fascia. Poll. Utuntur Hom. Ælian. Plut. in symp. & alii. Λῦσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, ut in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rem habet. ut Od. λ. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur & φέρειν ὑπὸ ζώνης, mulier quæ gravida est. ut Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὀσφρύες Erot. ¶ Item Synecdochicè sive metaph. tota corporis armatura. Iliad. β. ¶ Apud Herodot. exp. purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas, quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terramque veluti cingula quædam ambientes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἔμπυρος. apud Poll. ¶ Est & ζώνη ignis sacer, sive herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem, ut autor est Scribonius Larg. cap. 62.

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cingulus. ut ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. 7.

Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius, adject. Et fœm. gen. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis. Diosc. l. 5. c. 84.

Composita: ac primùm ex ζώννυμι, & ζωστός.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, discinctus, qui cinctus non est, qui cinctum deposuit aut solvit, aut non gerit ut expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha, Athen. 12.

Ἄζωτος, idem. Etym.

Ἀναζώννυμι vel ἀναζωννύω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D. Pet. epist. 1. cap. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item revoco emeritum apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores discingi juberent eos quos exautorare volebant, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herodian. lib. 2. in oratione Severi, τοῖς τε περιειληφόσιν ὑμᾶς στρατιώταις κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περίκεισθε ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμπειν. Alibi. τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτοὺς, exemplumque Severi subiit eorum in mentem, qui eos exautoravit qui Pertinacem interemerant. Hinc ἀπεζωσμένος, exautoratus. ut ἀπεζωσμένοι δορύφοροι.

Διαζωννύω, vel διαζώννυμι, cingo, præcingo, accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ περιζώνιον. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα sive διάζωσμα, τὸ, cingulum, cinctus, cinctus intermedius. Plutarch. in Phocione. & de san. tuenda, Aristot. de hist. anim. lib. 1. sub finem. τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, pectoris septo transverso. Proprio nomine διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5. διαζώματα & alibi præcinctiones in extructionibus theatricis vocat, quasi transversa cingula & interjectas gradibus areolas: alii intelligunt coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quàm alicujus necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. Item subligaculum, bracha, apud Thuc. Item, temo.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καταζώννυμι, præcingo, circumcingo.

Καταζῶσται, lora quibus ephippia & alia equis alligantur.

Παραζώννυμι, accingo. Plato lib. 8. de rep. καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖν, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo. ex 2. Reg. 18. Παραζώνιον, cingulum cum ense, in vita Trajani. vel ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur. Παραζωνίδιον, ου, τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4.

Περιζώννυμι circumcingo, præcingo. Nazian. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας. præcincti lumbis. 1. Reg. 1. περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore.

Περιζῶσαι, dicitur etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. in Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent. Athenæus lib. 4. & 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem. ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar. seu subligaculum, quo in scenis & balneis utebantur. Plut. in Apophth. οἱ λόγοι σου περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquandò lumbare, ut cap. 13. Hierem. aliquando pallium, ut 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. parvum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum. Romanis id fasciam esse scribit Pollux. vide & διάζωμα, ac περίζωμα.

Ὑποζώννυμι, succingo. Plut. οὐ παύσεσθε (ἔφη) ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη νόμους ἀναγινώσκοντες; nobis qui ensibus succincti sumus.

Ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, est ὑπόζωμα, membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. Pro septo transverso posuit. Alex. Aphr. probl. lib. 1. ὁ δὲ ὑπνωμένος τὸ ὑπεζωκότα καὶ τὸ πνεύματα ῥώννυσι.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα, septum transversum: idem quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, sive ὑμήν. præcordia vertit Gaza apud Aristot. l. 4. de part. anim. Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato in 10. de rep. Sic Athen. de navi Philopatoris, ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars media gubernaculi sive clavi, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

Composita ex ζώνη sine præpositione.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine zona est, qui zonam non habet. Servius illa verba Æn. 12. & diis communibus aras, explicans, deos communes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certi certas non habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur, & ex numero eorum esse matrem deûm, cujus potestas in omnibus sit zonis, vide & Μονόζωνος, paulò pòst.

Ἁλίζωνος, mari cinctus in Athen. epigr.

Βαθύζωνος, altè seu profundè succinctus. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmiωn 6. sunt βαθύζωνοι κόραι puellæ eleganter cinctæ.

Εὔζωνος, benè cinctus, eleganter cinctus, ut εὐζώνοιο γυναικὸς, apud Hom. At vir εὔζωνος, expeditus ex Thuc. lib. 2. Et Xen. Pæd. 4. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο εἰκότως πολλὴν ὁδὸν ἤνυσαν, expediti & celeriter. Sic Plut. in Alexand. de militum copiis, καίπερ εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παραγενομένων. In Pelopida autem πενίαν εὔζωνος καὶ κοῦφον, dixit idem Plut. Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, expeditus miles Plutarch. in Demet. καταλιπὼν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ.

Ἰόζωνος, & πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo circundatus. Hesych.

Λιπαρόζωνος, nitidam & splendidam (ac veluti unctam) zonam habens. Eurip. in Phœn. Λιπαροζώνου ἀελίου θύγατερ σελαναία, Solis splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam solvens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio, de qua Apoll. Arg. 1. ᾧ ἔπι μούνῳ μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

Μονόζωνος, unicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ τίμιοι τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ τ' αὐτὸν τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες, vel ἀσύντακτοι καὶ ὥσπερ λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρβαροι, ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes usitatum Lat. verterunt latrunculos. 4. Reg. 13. & Iob. 29.

Οἰόζωνος, Soph. ἄνδρ' ἓν οἰόζωνον, unum absque comitatu virum. quidam existimârunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocârunt, i. latronem.

Ζώντειον, vide in Ζέα. Ζῶον, &c. vide in Ζάω.

ΖΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ merus, meracus, ut ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν μέθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πῶμα, in Epigr. potus meracus. Et ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius utuntur compar. ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. l. 10. Πιεῖν ζωροτέρῳ χρώμενον οἰνοχόῳ. Diosc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, item κεράσαι (subintelligendo οἶνον, sive ποτὸν, aut πῶμα) bibere meracius, Il. ι. Herodot. apud Eust. ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. Et Luc. in Tim. τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. Superl. Ζωρότατος, ut ζωροτάτη μανίη in Epigr. ❧ Quidam ζωρὸς quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut sit vivacior potus, vi sua per mixturam nondum privatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam εὔκρατος, contraria significatione. Athen. lib. 10. ex Theophr. Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, Ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάξαντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesychio est ὁ ἄκρατος οἶνος, vinum bene temperatum.

Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene merus, bene meracus, idem quod ζωρός. Eurip. εὔζωρον μέθυ vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ πρὸ τοῦ. Et εὔζωρος κύλιξ apud Plut. in Theseo. Luc. in Lex. ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, apud Athen. lib. 9. Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Μελίζωρον, ου, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Nic. in Alex. Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus, idem in Ther.

Ζῶσις, ζωστὸς, &c. vide in Ζώννυμι.

Ζωτικὸς, ζώω, ζωώδης, ζώωσις, ζωωτὸς, vide in ζάω.

H, Nota

H Nota est septimæ apud Græcos literæ, quam appellant ἦτα. ¶ Est & numeralis nota significans octo, ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia hoc modo ͵H seu ͵η. ¶ Pro spirituum etiam & accentuum variatione significatum variat, hoc modo. Ἤ (cum tenui oxyt.) & poëticè ἠὲ, aut, vel, sive. Il. α. Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεὺς, Ἠὲ σὺ Πηλείδη. Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. Idem lib. 1. δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν. ¶ Item alioqui. Xen. ἔργον γε ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. In hac significatione reperitur & ἦ circumflex. apud Hom. ¶ Sæpè significat an, tum in interrogatione, tum extra interrogationē. In interrogatione, ut apud Plat. polit. 1. βλαπτόμενοι δὲ ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; Sic Il. ο. v. 504. Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας, &c. an speratis? Et Xen. Pæd. 3. πότερον ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίσῃς ἀντ' αὐτοῦ. Sic Plat. de rep. lib. 2. ἢ οὐ δοκεῖ σοι: extra interrogationem, ut Il. α. & alibi. Et apud Laërt. in Arces. εἰπόντος ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἐρασθήσεσθαι, quum dixisset an non videretur. ¶ Item quàm in comparatione, Il. ο. Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Dem. in orat. ad Philipp. epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὑτὴν αἰρόμενον. Interdum vacat post comparativum, apud Thuc. Interdum & pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur, apud eundem, itidemque apud Homerum. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm: ut Il. α. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Aristoph. in Neb. εἰκὸς δὲ μάλιστα τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλαίειν, par est pueros potius quàm senes flere. ¶ Item, nisi, vel quàm, quòd, ut Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν, &c. quid aliud causæ fuisse putas, nisi quod hoc præstare nequiverint. Et Joh. 13. ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ Ἢ ἢ, vox est reprimentis, & desistere aliquem jubentis. Aristoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα. μηδὲν εἴπῃς νήπιον, à à tace, vel ha ha sile.

Ἤτε, pro ἢ, aut, sive. Il. τ. Δῶρα δὲ μὲν αἴκ' ἐθέλησθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς, Ἤτ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

Ἤκεν pro ἢ, aut: ut Od. δ. v. 80. Ἀνδρῶν δ' ἤκεν τίς μοι ἐρίσσεται. Item an. ut Od. α. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤκεν νοστήσας ἀποτίσεται ἠὲ καὶ οὐκί. Disjunctè etiam invenitur ἢ κεν.

Ἦπ, an. Od. γ. Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed divisim etiam reperitur scriptum ἦ τι. pro nunquid, apud Aristoph.

Ἠὲ poeticè pro ἢ, aut, sive, Il. ο. νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Item an, sæpè itidem apud Hom. & cum interrogatione & sine interrogatione, ut Il. π. & Od. λ.

Ἠέπερ idem quod ἤπερ, quàm. Il. α. ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν.

Ἤτοι, aut, sive. cui subjungitur ut ἢ Thuc. 2. αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Luc. ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sæpè etiam ἢ præponitur. Apud poëtas pro μὲν quidem: ut Il. ζ. & γ. Interdum dicitur ἤτοι μὲν, cui subjungitur δὲ, aut ἀλλὰ δὴ aut αὐτάρ. Aliquando ἤτοι ponitur pro, certè, sanè, profectò, vel equidem, item videlicet.

Ἤγουν, idem quod ἤτοι, sive Hesych. Item videlicet, id est, ut apud gram. κήδομαι, ἤγουν φροντί[illegible].

Ἤπου, idem quod ἢ (vacante που) aut, vel, Plato epist. 7. νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομία. Ponitur & pro ἢ, id est, quàm. Plato lib. 3. de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, multò magis quàm quisquam homo.

Ἦ, (cum tenui & circumflexo) certè, profectò, Il. α. Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, profectò enim arbitror. Jungitur & cum his particulis, δὴ, που, μὴν, τε, atque aliis multis apud poëtas, quarum alterutram vacare quidam existimârunt. ¶ Ἦ interrog. utrum, an. Soph. ἦ σὺ φὴς ἄγειν. Jungitur etiam particulæ ἄρα, idque ἐκ παραλλήλου. ut Il. σ. Ἦ φάτο, ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, &c. Interdum ῥα ei subjungitur: ut Il. ε. v. 421. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι ὅ, ττι κεν εἴπω; Interdum καὶ, ut Soph. in Ajace, ἦ καὶ φίλη δέσποινα πρὸς καιρὸν πονῶ: Interdum ἦ pro ἔφη ponitur, ut ἦν & ἦς pro ἔφην & ἔφης à φημί. ¶ Item Atticè pro ἤμην & ἦν, ab εἰμί apud Aristoph.

Ἦπου, itidem pro ἦ ponitur: id est, certè, profectò, equidem, utique, nimirum, nempè, Il. γ. v. 44. Ἦ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ utique rident Græci. Sic & Soph. in Ajace. Aristoph. in Pluto & in Nub. & Plato in Phæd ¶ Interdum servit comparationibus præcedente εἰ vel ὅπου, ac tum exp. multo magis, apud Dem. Lys. Isocr. Xen. & alios. Significat & multo minus, nedum, nullatenus, apud Plut. Athen. & Julianum. ¶ Interrogationi etiam servit, ut nempe apud Lat. pro, utrum, an, anne. Plato lib. 10. de rep. οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς, πάνυ ξυννοῶ τι βούλεται εἶναι ἤπου ἄρ' ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; utrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas; Dem. in Tim. εἰ τοίνυν στρατεύειν οὐκ ἔξεστιν ἤπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντι εἰσφέρειν, an, licebit, anne, utrum, λεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν, Alioqui ἤπου οὐ significat utrum non, annon, nonne. Isocr. ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἤπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν.

Ἦτε pro ἦ dicunt poëtæ, vacante τε, id est, profectò, utique, nimirum, scilicet, nempe, Il. ε. v. 201. & 350.

Ἡ (cum aspero) fœminini generis articulus præpositivus, cujus masc. ὁ. neut. τό. Vide Ὁ.

Ἥ (aspiratum & oxyt.) articulus est subjunctivus fœminini generis, cujus masc. est ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Interdum est pronomen possessionis tertiæ personæ apud poëtas pro ἑὴ, sua ex masc. ὅς pro ἑὸς suus. ¶ Est & relativum pronomen pro αὐτὴ, ut ὅς pro αὐτός: interdum demonstrativum pro αὕτη, hæc, ab οὗτος, ut Od. ξ. v. 59. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστί.

Ἧ sive ᾗ (cum ι subscripto cum aspero & circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in Ὅς. Interdum est tertia persona præs. conjunct. ab ἵημι seu ἕω.

Ἥβα, vide in Ἥβιον, Ἡβαιὸς, vide in Βαιός.

ἭΒΗ, ης, ἡ, pubes, id est, pili qui pudendis succrescunt, itemque locus in quo succrescunt: item ætas in qua succrescere incipiunt, pubertas. Xen. apomn. 2. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubesceret. Apud Hom. & Hesiod. ἥβης ἄνθος. & apud Soph. ἀκμὴ ἥβης. Apud Xen. Hell. 3. οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, qui ante annos decem pubertatem excesserunt, qui decimum à pubertate annum agunt. Jumentis etiam tribui ab Hesiodo, testatur Eustath. itidemque plantis, quòd ἡβώωσαι dicantur ἡμερίδες ab Hom. ¶ Est & Dea pubertatis. Il. ε. & Hesiod. in Th. ❧ Eust. ab ἥδω deducit, unde ab Hom. dicitur χρυσοστέφανος ἥβη, Od. κ.

Ἡβηδὸν, adverb. juveniliter, puberum more, petulanter, apud Herodot. Accipitur etiam pro καθ' ἡβῶντας, per totam pubem, complectendo totam pubem apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν.

Ἡβάω & ἡβάσκω. f. ήσω & ἡβάω, poeticè, pubesco, adolesco. Od. ξ. Xen. Pæd. 8. & Thuc. lib. 5. Item metaphoricè, apud Eurip. ἡβᾷ σοι κακὸν, malum tibi adolescit, id est, invalescit, crescit.

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit, pubes, in Epigr.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitii literarii adolescentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnasia, ut quidam volunt) Plut. in Pomp. Athen. lib. 10.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens, qui pubescit, puber. Ἡβητικὸς, οῦ, ὁ, juvenilis. Xen. Hell. 5.

Ἡβήτειον, per syncopen pro ἡβητήριον, Hesych. A Suida exp. diversorium. At ἥβητρον, eidem Suidæ est delubrum, simulacrum è ligno lapidéve.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco, idem quod ἡβάω, sed comicorum ferè proprium est. Aristoph. in Ran. & apud Athen. l. 6.

Composita.

Ἄκρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, & ἀκρήβης, ου, ὁ, qui est in summo pubertatis, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid.

Ἀνηβάω, ῶ, repubesco, rejuvenesco. Theognis, οὐ γὰρ ἀνηβᾶν δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. Pæd. 4. καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreo, renovor, revigesco, ut Plut. de lib. inst. μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, repubescens, revigescens. Eurip. in Andr. ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐπακτέον λαμβάνειν, recolligendus animus est, revocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συνανηβάω, simul rejuvenesco, seu renovor & revigesco, Themist.

Ἄφηβος, qui pubertatem excessit.

Ἀφηβάω, q. d. depubesco, ex pubertate egredior, undè ἀφηβηκὼς, apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηραιός. Et Ionicè ἀπηβηκὼς, pro eodem.

Ἔνηβος, qui in pubertate est, puber, qui decimum quintum annum egressus est.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, locus amœnus in quo convivia agitantur, seu ad convivia agitanda & genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον. Herodot. in Eut.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit. Æschyl.

Ἔφηβος, qui ad pubertatem pervenit: seu qui in ipsa est pubertate & pueritiam excessit, puber, adolescens usque ad virilem ætatem. Xen. pæd. 1. ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laërt. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam, Athen. lib. 10. & 11.

Ἐφηβότης, ητος, pubertas. Theophil. inst. civil. Ἐφηβεία, ἡ, idem, Artemid. Onirocr. 30.

Ἐφηβικὸς, ad ephebos seu puberes pertinens. ut ἐφηβικὰ παιδία. apud Poll. Item ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum. schol. Aristoph. & Pollux.

Ἐφηβικὸν, neut. gen. ipsi puberes, ipsa pubes. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebum. Vitr. lib. 5. cap. 11.

Ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum. Artemid. Onirocr. 1. Ἐφηβεία, ἡ, q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi seu pubertas, adolescentia: idem ἐφηβία. Epigr.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten, id totum quod est ab hypogastrio usque ad pudenda. Diosc. lib. 1. cap. 3. Exp. alio nomine ventrale, velamentum pudendorum.

Ἐφηβάω,

Ἐφηβάω, pubesco, adolesco, vel q.d. superpubesco. Xen. Pæd.6.

Decomp. Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit.

Μελλέφηβος, qui pubertatem ingressurus est, pubertati proximus. apud Eust.

Συνέφηβος, qui unà pubescit, pubertatis & adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφηβάω, unà pubesco seu adolesco. Plut. in polit. præc.

Καθηβάω, pubesco.

Decomp. Ἐγκαθηβάω, idem, vel pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Eurip. in Hipp. Cor. Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Λαθήβης, ου, ὁ, juventæ oblitus seu immemor, de grandævo cui in extrema senecta juventæ nulla memoria superest, est enim ea ætas obliviosa. Hesych.

Πάρηβος, qui pubertatem excessit, cujus ætas defloruit. Epigr.

Παρηβάω, pubertatem transeo, florentes annos egredior, vigorem ætatis exuo, idem quod Παρακμάζω, Laërt. Item pro consenescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὅσοι δὲ παρηβήκατε, consenuistis. Luc. λημᾶς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις καὶ ἐγκεκώφωσαι τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

Πρόσηβος, adolescens, puber, qui pubertatem jam attigit.

Πρωθήβης, ου, ὁ, & πρώθηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, puber, adolescens. Il. θ. Od. θ.

ΗΓΕΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, Præt. ημαι, duco, dux sum viæ, seu præsto me ducem viæ, præeo. Cum accusat. Od. ο. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Synes. ἡγήσατο τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων. Herodotus dixit ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. Cum præpos. ut Il. χ. v. 101. Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. Sic ἡγοῦμαι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. Cum adverbio, ἡγοῦμαι ἄλλοσε, duco aliò, ex Xen. Cum dativo, ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, Sine casu, ut Thuc. 3. ὁ μὲν ἡγούμενος, ὁ δ' ἑπόμενος. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. Sic Lat. dicitur, præire & sequi. Item dux sum, id est, imperator, ducto, præsum. Cum genit. ut Il. β. Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Thuc. 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Dem. οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. Interdum cum dat. ut ἡγεῖσθαι Μύσοι, apud Hom. & Isocr. ἡγεῖσθαι στρατείαις. Item generaliter, præsum, ut ἱκανὸς ἐστι τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι Isocr. in Evag. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, imperans voluptatibus. Res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, id est, præcipua esse, ut exp. apud Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. Item duco, existimo. Plato de leg. 4. ἀλλ' ἡγοῦμαι παντὸς μᾶλλον εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. Apud Thucyd. lib. 2. καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, ducite plurimi, vel facite plurimi. Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι Isocr. Et περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. nihili facere. ❖ Ab ἄγω deductum esse videtur.

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium, Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, ductus, principatus.

Ἡγήτωρ, & Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, ductor. Il. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argivorum ductores. Il. γ. Τρώων ἡγήτορες.

Ἡγήτειρα, fœm. gen. ductrix, in Epigr. Ἡγήτρια, idem. Item (ut scribit Eust.) παλάθη τις ἡ φερομένη πομποῖς ἐν ταῖς πομπαῖς.

Ἡγητορία, ἡ, principatus. Suid. Item apud eundem Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη, pro quo apud Hesych. & Athen. scribitur ἡγήτρια.

Ἡγηλάζω, duco, præeo. Od. ρ. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit, Eustathius scribit apud antiquos præter ἄγειν esse διώκειν, φυγαδεύειν, πορθεῖν, derivari autem ab ἄγειν & ἐλᾶν, facto inde ἀγηλᾶν, & ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux. Interdum cum genit. ut apud Xen. ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Item metaph. pro eo qui præest, ut & Lat. dux & autor, ut τῆς ἀποικίας ἡγεμὼν, apud Plu. Synes. ep. 137. ἐγὼ θεὸς ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, hujus rei causam divino numini attribuendam censeo. Item dux exercitus, ductor, imperator. Thuc. lib. 8. ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Sic & Il. β. Item princeps. Plat. in fine epist. 6. καὶ τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων. Interdum præses seu præfectus cum variis genit. Interdum & sine adjectione, magistratus. apud Plut. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellâsse patres conscriptos, quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent.

Ἡγεμονὴ, ἡ, principatus, imperium. ex Plat. in Tim.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, quæ principatum obtinet, ut ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. ἡγεμονὶς αἴσθησις. Phil. sensus qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quòd viæ sit dux Aristoph. in Pluto.

Ἡγεμονία, ἡ, imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4. & 7. & Plut. in Cam. Alicubi est potius ipsum imperatoris munus seu ars imperatoria: ut apud Phil. ἀρετῆς δὲ τῆς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος, apud Æschinem ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, imperium & jurisdictionem accipere. Item generaliter, pro imperio seu principatu, apud Thuc. Isocr. Æschin. & alios. Apud Herodianum exponitur & præfectura. Item magistratus.

Ἡγεμονικὸς, οῦ, ὁ, Imperatorius, ad Imperatorem pertinens, imperatori conveniens. Philo de vita Mosis lib. 1. Apud Plutarchum (teste Budæo) est prætorius vir: item ordinum ductor, Synesio autem, qui imperare novit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps. Philo de mundo, ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστίν. ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantivè τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi. Laërt. in Zenone, Et Cic. 2. de nat. deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα. Greg. pro spiritu principali.

Ἡγεμονικῶς, imperatoriè, ut imperatorem decet. Item, ut decet virum principem, Plut. in Pericle.

Ἡγεμονεύω, sum dux (viæ) Il. ο. Τῇ ἴμεν ἧχεν δὴ σὺ κελεύεις ἡγεμονεύεις. & cum accus. Od. ζ. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Apoll. Argon. 2. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει. Et cum genitivo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει, ductor est classis. Et cum dat. personæ pro, ductorem esse seu ducem, id est, imperatorem: ut Il. β. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. lib. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, imperio nostro parere, regi à nobis. Ἡγεμονεία, ας, ἡ, præitio, principatus.

Ἡγεμονέω, ῶ, principatum teneo, ut Plat.

Ἡγεμόσυνον, τὸ, præmium ducendi.

Ἡγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, ductor, dux. Idem quod ἡγεμών. Suid.

Composita.

Ἀφηγοῦμαι pro ἡγοῦμαι, duco, sum dux, præeo, Xen. Pæd. 2. ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Sic Aristot. περὶ τῶν θαυμ. ἀκουσμ. Item dux sum in re militari. ut ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστείας ἀνήρ, ex Macchab. Item pro ducem esse, id est, principem: ut ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laërtius in Xenocr. & in Lacyde. Et sine casu, apud Plut. in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες ἀνεπαχθῶς, regnare. Item pro adducere summum magistratum in ædes ubi delitescit qui in carcerem abducendus est. Vide Pollucem lib. 8. ¶ Item narro, commemoro (qua in significatione usitatius est διηγέομαι) Herodotus in Clione. ἀπηγέεσθαι πᾶν τὸ γενόμενον, rem sicut acciderat, narravisse.

Ἀφηγήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, narratio, διήγημα. Greg. Ἀφηγηματικὸς, narrativus apud Gazam. Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα.

Ἀφηγητὴς, narrator, aut etiam dux viæ.

Decomp. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodot. ἀξιαπήγητος) narrari dignus, i. memoratu dignus, memorabilis.

Προαφηγέομαι, antè enarro, priùs expono. Synes. epist. 66.

Διηγοῦμαι, narro, commemoro, Lucian. de hist. scribenda, ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐλέγχεις. Isocrates dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, dissero de his.

Διήγημα, τὸ, narratio, quod narratur. Apud Greg. sæpe est rei expositio, commemoratio.

Διηγηματικὸς, q.d. narrativus, ad narrationem pertinens. Item qui narrationibus delectatur, vel (uno verbo) fabulator, sermocinator, ut apud Aristot. Eth. 3.

Διηγηματικῶς. q.d. narrativè. Διηγημάτιον, narratiuncula.

Διήγησις, narratio, commemoratio. Sed longior est quàm διήγημα, à quo ita eam differre tradit Aphth. ut ποίησις à ποίημα.

Decomp. Ἀδιήγητος, narrando inexplicabilis, inenarrabilis, Xen. Pæd. 8.

Αὐτοδιηγούμενος, ipse ex sua persona narrans, commemorans, hoc est, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, ut in μονοπροσώπῳ ποιήματι fit. Diog. Laërt. in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipso seu per se narratus, ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laërt. ibidem, πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὴ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι, i. ex autoris persona res indicat.

Δυσδιήγητος, enarratu difficilis.

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, enarro, pernarro, totum narro. Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis, enarrari non potest. Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter. Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico ampliusque edissero. Plat. in Phæd.

Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐπιδιήγησις, repetita narratio. Vide Quint. l. 4. c. 2. & Aristot. (rhet. 3.

Εὐδιήγητος, narratu seu pernarratu facilis Isocr.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro, exponoque. Plutarch. in vita Hom. & Aristot. rhet. 3.

Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Προδιηγέομαι, οῦμαι, ante enarro & expono, prænarro. Προδιήγησις, q. d. enarratio, præparatio ad narrationem, apud Herm. & Aristot. rhet. 3.

Εἰσηγοῦμαι, consilio meo alicui velut præeo, consilium do alicui de re, suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum & cum infinitivo, necnon cum ὅπως. Dem. Xen. Thuc. Isocr. Plut. & alii. Εἰσηγοῦμαι τοῦτο, exponitur etiam, autor sum hujus rei, principium & originem do hujus rei. Exponitur etiam, instituo: ut Plut. in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος.

Εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑφηγεῖσθαι, exp. etiam exemplum præbere, item præire, præmonstrare. Apud Athæneum θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, quidam exponunt, introduxit Alexandrum esse deum. Apud Platonem in symposio, ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι

τὴν δύναμιν αὐτοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε, expon. explicare.

Εἰσήγησις, suasio, admonitio. Theodorit. in Eccles. hist. Item διδασκαλία, Hesych.

Εἰσηγητὴς, suasor, monitor. Item autor, ut εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anacharſ. Apud Athen. εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, quidam exp. introduxit luxum.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magistratum gerendum aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Hesych.

Decomp. Ἐπεισηγοῦμαι, insuper introduco.

Ἐξηγοῦμαι, dux sum, præsum. Il. β. Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω κοσμησάμενος πολιήτας. Thucydides quoque usurpat pro præesse, item regere, moderari, & ducem se præbere aliqua in re. Exponitur & administrare apud eundem, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγουμένη, præses & arbitra, apud Galen. ¶ Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, præeo legem, id est, præeo legis verba, apud Demosth. de falsa legatione. ¶ Ἐξηγοῦμαι, autor sum, censeo, ut apud Xenophontem Pæd. 7. & 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο, item interpretor quid jus fasque sit, apud eundem Xenophontem. Item interpretor res ad cultum deorum pertinentes: vel respondeo de legibus, apud Lysiam. Apud Demosthenem contra Euerg. τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, jura tibi interpretabimur. vel explicabimus tibi jura legitima. Et ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν. Æschin. differere. Apud Platonem in epist. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et apud Aristot. pro enarrare, explicare: itidemque apud Galenum ad Glauc. 2. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων.

Ἐξήγημα & ἐξήγησις, enarratio, explicatio. Sophocles schol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio, lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam historiæ & rerum gestarum expositio.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, qui in re aliqua se veluti ducem præbet. Herodot. σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ δὴ παραινέσεις ταῦτα, tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt. Apud Demosthenem πρὸς Λακρ. οὗτοσὶ δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. exponitur, conciliator, sequester, & transactor alicujus rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator, unde & eos qui scholiis seu commentariis aliquem scriptorem illustrârunt, quidam ἐξηγητὰς appellàrunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari significatione dicti fuerunt, qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, qui rationem sacrorum tenebant & cultus deorum: prudentes juris pontificii, vel pontifices & religionum judices: quidam exponunt, sacrorum interpretes: Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demosthenes contra Euergum & Mnesib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησεν, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς ubi ἐξηγηταὶ sunt (ut quidam annotant) illi quorum erat respondere de jure sepeliendi eam quæ videbatur mortua depulsatione. Vide Platonem de jure pontificio.

Ἐξηγητικὰ, libri pontificales, vel de jure pontificio.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix sese explicare potest.

Ἐπεξήγησις, narrationi juncta narratio, vel enarratio.

Παρεξηγοῦμαι, sinistrè & perperam interpretor. Greg. Παρεξήγησις, obliqua & prava interpretatio. idem.

Εὐηγεσία, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus. (Od. τ.

Ἐφηγοῦμαι, præsum, ex Thucyd.

Ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii, aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur.

Καθηγοῦμαι, dux sum viæ, præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος, οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ, q.d. i præsequar. Apud Plutarchum in Theseo, καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, exp. ducem esse regendæ reipublicæ. Idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, ducit exercitum in Italiam: vel dux fuit expeditionis in Italiam. Item καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, disputationis initium præbere, vel disputationem instituere. Καθηγεῖσθαι item pro præceptorem esse. Strabo, Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ut Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι. Plut. in Theseo. Interdum additur genitivus ὁδοῦ. Exponitur & autor, suasor, impulsor. Item qui instruit, monitor, præceptor. Synes. τῆς γνησίας καθηγεμὼν τῶν φιλοσοφίας ὀργίων.

Καθηγητὴς, idem. Greg de Basil. τῶν πρακτέων καθηγητής.

Decomp. Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo.

Περιηγοῦμαι, circumduco, duco circum. Luc. περιήγησαι μοι τῷ λόγῳ ἅπαντα. Basil in Hexaëm. homilia 6. ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται. Apud Herodot. περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρσησι, qui circa montem Persas duxerunt. Apud Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα, singula expone, tanquam per singula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita describuntur ut quasi in rem præsentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q.d. circumductio, id est, ipsa actio circumducendi, seducendi per singula. Item expositio & commemoratio rei alienjus quæ fit sigillatim, & quasi per singula ducendo. Pausanias & Strabo lib. 2. Hinc & Dionysii Alex. poëmation inscribitur ἡ οἰκουμένης περιήγησις, & ἱερῶν περιήγησιν, dixit Herm.

Περιηγητὴς, q.d. circumductor, i. qui circumducit, seu ducit per singula, perductor, Justin. in Paræn. Tribuitur & Polemoni ab Athen. item Diodoro & Praxiteli cuidam & Plutarcho.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud eundem Plut. libri quibus hujusmodi descriptiones continentur. Item περιηγητικὸς, pervagator & pervagatus, ut περιηγητικὴ δόξα, Plut. pervulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inenarrabilis, inexplicabilis.

Προηγοῦμαι, præeo, præcedo, antegredior. Aristoph. in Plut. προηγοῦ τῷ θεῷ σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία seu προηγουμένη seu προηγούμενον αἴτιον, causa antegressa, causa antecedens. Celso est causa abdita & in occulto posita, quæ morbos continet. Plutarchus de fato, τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Item προηγούμενον, apud Aristot. pro exemplari proposito unde effigies ducitur. Apud Hermog. προηγουμένη ἀντίθεσις, objectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑποβολῆς. Item τὸ προηγούμενον τῶν βλαστῶν ἁπαλῶν, summa pars germinis. ¶ Item, præcipuus sum, præcipuum locum teneo in re aliqua. Apud Dioscoridem, προηγούμεναι σημασίαι, prævalentes. ¶ Item procedo. Pausanias, προηγουμένου ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. Rom. cap. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore alii aliis præeuntes.

Προηγουμένως, q.d. antecedenter, ex antecedente vel antegressa causa. interdum etiam pro, primaria ex causa, primariè, præcipuè, apud Plut. Item ex professo, ut exp. apud Diosc. lib. 4.

Προηγητὴς, & Προηγητὴρ, qui præit, dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur, qui præit cæco, estque ei dux viæ; Hesych. Προηγητικὸς, ad præeundum aptus.

Προηγεμὼν, pro ἔξαρχος, Dem.

Ὑφηγοῦμαι, præeo. Plut. in Cæs. δυεῖν ὥραις πρὸς ὑφηγουμένου. Idem in Pomp. καὶ εὐδαίμων ἐκείνην ὑφηγεῖτο τὴν ὁδὸν, viam præibat in Ægyptum. Plato in Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, nisi deo præeunte & autore doctrinæ. Exp. & incipio, exordior, apud Plat. in Euthyd. Item hortor, suadeo, dicto, doceo, Aristot. καθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος, apud Gal. ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρὴ σιν exp. tradere, vel docere. Item pro præesse, ut Gal. τῷ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

Ὑφήγησις, q.d. præitio. Plat. in Prot. Item doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plural. ὑφηγήσεις pro præceptis, apud Phil. Exp. & enarratio, item ductus, ex Aristot. in Rhet. Item παραίνεσις, suasio.

Ὑφηγητὴς, qui præit alii in re quapiam, suasor, Soph. in Œd. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui suo consilio velut præeunt. Ὑφηγητὴρ, dux in Epigr. Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens.

Ἤγρων, vide in Ἤ.

ἬΔΕ, apud poetas idem quod καὶ et. Interdumq; hæ duæ particulæ ἐκ παραλλήλου, conjunguntur, ut Iliad. α. Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Et rursus eodem libro. Ἦ δὴ μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐχομένοιο. Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippoc. verò & ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni annotat Gel. in lex. Hippocr. Aliquando præcedit ἠμὲν, ut Od. ξ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Τρῶες ἐν μεγάροις ἠμὲν τρέφεν ἠδ' ἐκόμιζον, Il. ε. Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et alibi, ἠμὲν δμῶας ἠδὲ καὶ αὐτήν. ¶ At ἤδε, hæc pro αὕτη.

ἬΔΗ, jam, Plat. in Apoll. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, sed tempus est jam hinc abire, γάμου ἤδη ὡραία, apud Xen. Pæd. 4. ut apud Virgil. Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem. ἤδη & οὔπω inter se opponuntur: ut Lat. jam & nondum. Cum futuro interdum exponitur: mox, confestim, Xen. Pæd. 8. νῦν δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Dem. Phil. 2. ταῦτ' ἤδη λέξω. Item pro νῦν nunc, ut Eust. exp. Iliad. α. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας θοὰς κατελεύσομαι ἤδη. ¶ Item continuò, protinus, apud Greg. & Chrysost. ¶ Cum aliis partic. ut ἤδη δὲ, jam verò, vel atque adeò, apud Synes. Ἀλλ' ἤδη sed etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demum apud Dem. pro cor. ἤδη ποτὲ (vacante ἤδη) aliquando, item olim. Il. α. Ἤδη ἐκ πολλοῦ jamdiù.

ἩΔΥΣ, εῖα, ὺ, suavis, jucundi saporis, jucundus, ἡδεῖα οἶνος. Od. ι & κ. Et ἡδὺς ἀϋτμή, Od. μ. Plato in Theæteto, Ταύτην, ὦ Θεαίτητε ἆρα ἡδεῖα δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γένοιο ἂν αὐτῶν εἰς ἐρασθέντων, extenditur & ad alia multa, Xen. Pæd. 8. οὕτως ὡς ἡδεῖα ἐστὶν ... τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς αἰσχρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Eurip. Ἡδύ τι τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, suavis est laborum præteritorum memoria. Dicitur ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, jucundum est audire, & ... ἡδύ. ¶ Item lætus, ut apud Greg. εἰς Καισάριον, ut apud Iſlum in Fab. & in Camillo. Item fatuus, stolidus, apud Strab. lib. ... Sic apud Plat. 1. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. Comp. ex ἥδιον. Superl. ἥδιστος. Reperitur tamen etiam ἡδύτερος, apud Phocyl. & Greg.

Ἡδέως, suaviter, jucundè. Plut. Isocr. Dem. Item lubenter. Isocr. in Nicocle. Ἥδιον, suavius, jucundius. Item lubentius. Ἥδιστα suavissimè, jucundissimè. Item lubentissimè.

Ἡδύνω,

Ἡδύω, suave reddo, condio, Expon. & lætitia afficio.

Ἡδυώδης, conditi. Item lætitia affici, seu lætitia aut gaudio frui. Athen.

Ἡδυτὸς, conditus, apud Hippocr. ἡδυτὸ πίσσα, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua & aromatibus. Eidem ἡδυτὸν σῦκα adeps in aqua & aromatibus coctus.

Ἡδυπῖρες dicti ἅλες, quòd sal condiendi vim habeat.

Ἡδυπνόος, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Item ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens.

Ἡδυπνοή, τὰ, condimenta.

Ἡδυσμα, τὸ, quod suavitatem & gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit. Item suavitas, dulcedo Aristot. de arte poëtica. Item condimentum quod suavitatis & dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandam. Plat. 1. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis, Plut. de disc. am. & adul. Athen. lib. 2. & 4. In qua sign. metaphoricè quoque accipitur. ut Plut. in Lyc. τοιαῦτα τὰ πόνοι ἡδύσματα, lusus laboris condimentum. Ἡδύσματα, dicuntur etiam unguenta ipsa quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. vel aromata quibus odor unguentis conciliatur.

Ἡδυσμός, οῦ, ὁ, idem quod ἡδύσμα. Exod. 30.

Ἡδυσμὸς, suavis, dulcis, jucundus. idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. Ἡδυμὸς ὑπτ. Pro eodem ducitur & ἡδυμὸς, per pleonasmum literæ r. Il. β. Vide & in comp. à ἡδύω.

Ἡδυλίζω, adulor, grata & jucunda loquor. Eust. ex Menandro.

Ἡδυλισμὸς, οῦ, ὁ, assentatio, adulatio, vel adulationis species quædam, ut tradit idem Eust.

Ἡδος, εος, τὸ, suavitas, jucunditas, Iliad. α, & σ. Annotat. Eust. Æolicè tenuari, & indeclinabile esse. At ἅδος aspiratum, acetum significat.

Ἡδω, fut. ἥσω, suavitate & jucunditate afficio, delecto seu oblecto. Syn. ep. 154. πανὸ μὲ γαρ ἥσει, πανὸ ἡ ὀπώρα. Idem ep. 9. λόγος κ᾽ ἦσι τὰς πόλεις κ᾽ ὠφῆσι. & voluptati & utilitati fuit.

Ἡδομαι, suavitate & jucunditate afficior, delector: interdum & gaudeo. Cum dat. ut Xen. Pæd. 3. ἡδόμεθα τῷ ἐρίφῳ. Cum ἐπὶ, ut apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς μᾶλλον ἐμὲ ἀχλλε᾽) κ᾽ ἥδε᾽). Cum ἐφ᾽ς. Al. Aphr. in præf. Probl. l. 1. ἀλλ᾽ ἐφ᾽ς τοῦ ἡδίονος ἥδη᾽) τὸν ἔρωτα. magis delectatur hoc cibo. Dicitur & ἥδεσθαι ἐπὶ λύπῃ, Atticè Plat. in Philebo.

Ἡδυμένως, adverb. Idem quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.

Ἡδονὴ, ἡ, jucunditas, suavitas. Theophr. A᾽ Cic. exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia gestiens, vel nimia sine ratione animi elatio. Plat. Xen. & alii. Apud Thuc. ἡδονὴ λόγων, pro verborum illecebris.

Ἡδυπνοὸς, οῦ, ὁ, voluptuarius. Ceb. Theb. & Athen. lib. 13.

Ἡδυδὸς, οῦ, ὁ, jucundus, suavis. idem quod ἡδὺς: factum autem ex ἥδω per syncopen literæ η, quasi ἡδανὸν, ut tradunt grammatici. Iliad. ξ. ἐλαί-λατο ἧ λίπ᾽ ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ. Et ἑδωδὸν γλεῦκος, apud Nicandrum.

Ἁδέως, Ἀνδύνως, Ἀσιθυμῶς, Ἀσθρὸς, Ἡ᾽ ϛη, Ἡ᾽ πῶ, Ἡ᾽ συχῶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm formata ex ἡδὺς vel potius ab ἥδω.

Ἀηδὴς, & Doricè ἀεδὴς, ος, ὁ κ᾽ ἡ, insuavis, injucundus, odiosus, Athen. 6. ἐν τοῖς ἀλλοις ὧν ἀηδὴς κ᾽ ἀχρὸς. Et ἀηδὲς substantivè Ilocr. ad Phil. ἐν ᾧ ἐς πᾶς ἀυτῶν ἀηδὲς τ᾽ ποιῆ συμβῆναι pro offensione. Ab ἥδω formari docet Eust.

Ἀηδία, insuavitas, injucunditas, molestia. Item tædium. Æsch. in Ctes. Dem. Ilocr. Capitur & pro cibi fastidio, quod ἀπορεξία proprie vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀνηδία.

Ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio. Exp. & abhorreo. ut apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, à rei novitate abhorreo, Ἀηδέως, idem.

Ευμενδὴς, animo gratus & jucundus. Od. ω.

Ευμενδία, animi jucunditas & delectatio, quum animus gaudio & lætitia perfunditur. Plut. symp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris & voluptate perfusus, item oblectamentum.

Μελιηδὴς, mellis dulcedine prædituς, dulcis instar mellis, Od. ι. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle mistum est. ut Gal. in lex. annotat. Et metaph. Od. λ. Νόσον δ᾽ ζήναι μελιηδέα φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Dicitur & μελιαδὴς, Doricè, apud Athen. lib. 2.

Φιληδὴς, qui amat quod suave est & jucundum, suavitatis seu voluptatis amans, voluptatis consectator. Aristot. eth. 8.

Φιληδία, amor rerum suavium, studium voluptatis. Item suavitas, voluptas. Aristoph. in Pluto.

Φιληδέω, ῶ, delector, capio voluptatem. & q. d. amo suavitatem ut φιλανδρία τέκνα, delector hac re. Aristoph. & Athen.

Τ᾽περηδὴς, perlubenter. Xenoph. Pæd. 1.

Τ᾽περηδύτ, quàm lubentissimè.

Τ᾽περήδιστος, quam suavissimus, jucundissimus. Luc. in somn. Ε᾽νηὴς, Περσιωνὴς, quomodo huc pertineant, vide in comp. ex Ε᾽ὺς. Ε᾽πηδὴς autem vide loco.

Composita ex ἥδω.

Α᾽νήδωλος, inconditus, non conditus, nulla suavitate jucundus, insultus. Aristot. Α᾽νήδυτος, idem.

Ἀ᾽ηδωδία, jucundum reddo. Interdum (ut annotat Bud.) ex tristi jucundum reddo. Sic ἀηδωδίσθαι ὕδατος, apud Plut. in Dione.

Ε᾽πηδωδία, exhilaro in, illætifico. Naz.

Ἐφηδωδία, exhilaro super aliqua re, jucundum & hilarem reddo.

Παρηδωδία, condio. Athen.

Συμηδωδία, unà exhilaro & jucundum reddo, oblecto. Aristot. eth. 5. c. 6. & alibi Συμηδυσμὸς, conditus, delicatus. Plut. symp. 4.

Composita ex ἥδω.

Ε᾽ήδημαι, delector in. idem quod ἐνηδύνδω.

Ε᾽φήδημαι, delector seu gaudeo super aliqua re. Ilocr. de pace.

Προήδημαι, antè lætor.

Προσήδημαι, delector ad rei alicujus sensum & perceptionem.

Συνήδημαι, unà cum alio voluptate & gaudio afficior, gratulor. Ilocr. ad Phil. τύτοις ὑπὲρ σε προσῆκεν ὀργίζεσθαι, ἅπαντες συνήδησαν τοῖς γεγενημένοις: Herodian. l. 2. ἀπέστειλαν συνησθησόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserunt. Synes. Α᾽γαπᾷς συνήδεσθαι τῇ καλοκἀγαθίᾳ, gratularus sum de. Interdum capit ut pro ἐφήδημαι. Ilocr. συνήδεσθαι τοῖς ἡμετέροις συμφοραῖς.

Τ᾽περήδω, supra modum exhilaro, supra modum gaudio & lætitia afficio, supra modum delecto. Basil. ᾗ ἥ τε δ᾽ χόλα σι τῷ χρῷ ὑπερήδει.

Τ᾽περήδομαι, supra modum exhilaror & delector: seu gaudio & lætitia afficior. ut ὑπερηδεῖς τῷ πάμαι, majorem in modum delectarus potu.

Composita ex ἡδονή.

Α᾽ηδονία, ἡ, voluptatis privatio, injucunditas, idem quod ἀσῖλα & ἀσονία, affectio animi vel corporis, qua nullam quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Laert. in Aristippo.

Α᾽ηδύνω, jucunditatis & voluptatis expers, injucundus, illæbilis, molestus. Ioseph.

Ε᾽ηδύνω, ος, ὁ, ἡ, qui in voluptate est, voluptuarius, qui voluptate afficitur, vel cum voluptate conjunctus.

Φιληδύνω, voluptatum amás, voluptuarius, voluptati deditus. Plut.

Φιληδονία, amor voluptatis, Plut.

Composita remotiora.

Α᾽δέω, Α᾽δω, Κέρδω, Ε᾽πηδὴς, &c. Κράγυον, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Η᾽ὸ, vide in Η᾽. Η᾽ὰλῶ, in Η᾽ὰλῶ.

Η᾽ρέθομαι, in Α᾽είρω. Η᾽εσπὸς, Ε᾽ας.

Η᾽εσῶ, Η᾽εσεῖς, Η᾽εσῆσι, &c. vide in Α᾽ημι.

Η᾽ὸς, in Η᾽ὸς. Η᾽ὸς Θ᾽ in Ὀδὸς. Η᾽ὸς in Η᾽ὸς Θ.

Η᾽ὼν, ὤσσος, ὥσί ζω, &c. vide in Η᾽ὼν.

Η᾽ Θ Ο Σ, ου, τὸ, à quo plur. ἤθεα, ἤθη, domicilium, mansio. Propriè, consuetæ sedes, locus consuetus. (◆ Fit enim ab ἐθῶ, atque adeò positum etiam pro hoc inventur, sicut & ἐθὸς pro ἐθάς.) Latini poëtæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. in Erg. Η᾽ ῥ᾽ ἔφατ᾽ αὖ κλαίουσα πόλιν τε κ᾽ ἤθεα λαῶν. Herodot. ἡ δὲ ἐπὶ τὸ ἑωυτῆς ἦθος, exp. ad patrias sedes. Sic & Arrian. l. 5. Ταξίλῃ ἐπιμελήσεσθαι εἰς τὰ ἤθη τὰ αὐτῆς. Dicitur etiam de brutis. utll. ζῴοις, & Arist. de mundo. ¶ Item Η᾽ῆθος, indolens, ingenium, morû quædam proprietas. Quintil. lib. 6. c. 2. scribit ἦθος Latinè reddi uno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus contineantur, ἤν ἡδὺς ἦθος ἡμεκτέρῳ καρδίᾳ. Cicero apud Platonem vertit, ad virtutem major indoles. Sæpius exp. mores, ut ἤθεα χρηστὰ, Plato in Sympos. ἤθεσι μοχθηρείᾳ, Plutarch. de invidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμίσουν. Sic & in plur. τὰ ἤθη, mores apud Ilocr. Aristot. Plut. & alios. Apud Gal. τὸ ἦθος τῆς πυρετῶ, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores & tenuiores affectus. Vide Quintil. lib. 6. cap. 2. ◆ Aristot. in principio libri 2 eth. deducit ἀπὸ τῶ ἐθίσαι quoniam mores ex more & consuetudine comparantur.

Η᾽ηθὲς, ἐος, ὁ κ᾽ ἡ, consuetus, solitus. Soph. in Elect. ἠθὲς ἐμοὶ πως ἦν τόδε μ᾽. Eurip. ἠθάδεον φίλων, familiarium.

Η᾽ηθικὸς, ἡ, ὁ, moralis, ἠθικὸς χαρακτὴς, pictor qui non imagines tantùm, sed & mores exprimit, ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Aristotel.

Η᾽ηθῶς, moraliter.

Composita.

Α᾽ήθης, ες, ὁ κ᾽ ἡ, insuetus, insolens. Cum genit. apud Dem. contra Mid. & apud Gal. Item qui non formas & institutis moris, ut ἀήθης χαρᾶ, & ἀήθης πραγωδία. Aristot.

Α᾽ήθεια, ἡ, insolentia, insueta novitas. Luc.

Α᾽ήθομαι, præter morem. Thuc. lib. 4.

Α᾽ηθέω, insuetus sum, non assuetus sum.

Α᾽ηθέως, pro eodem, Iliad. κ. ἀήθεσσον γὰ ἔσ᾽ ἀυτὼν, insueti eorum erant, seu inexperti.

Εὐήθης, (q.d. bonis moribus prædituς) homo minimè malus, ἄκακος, simplex, qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam fatuus, stultus, Demosthenes, ὅσῳ κρείττων εὐήθη-

σι ἤκειν ἢ πονηρὸν εἶῆ. Et εὐήθως λόγος, apud eundem Demosth. Philip. 3. Item τὸ εὐήθως subst antive simplicitas.

Εὐήθεια, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atque stultitia, apud eundem.

Εὐήθως, cum quadam morum probitate, seu simplicitate, bona fide, ut eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam, simpliciter & incautè.

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago. Item insulsè ago vel loquor. Plat. ibidem.

Ε᾽υηθικὸς, stultus, absurdus, ineptus, Plato de republica 1. ἀρχεῖ ἢ᾽ ἐυηθικῶν τε κ᾽ ἀτοπίαν.

Ε᾽υηθικῶς, simpliciter, fatuè.

Καιοήθης, q.d. qui est malis moribus, qui est pravo malignoque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀλλὰ πνες ἢ᾽ κακοήθων κ᾽ φαύλων ἐὼ δ᾽τε ἐυφρᾶναι. Exponitur etiam, malignus. Demosth. pro coron. πολίτευμα, ibidem. Item τὸ κακοήθες, mala consuetudo eaque inveterata. Κακοήθης apud medicos, quod à simplicium morborum consuetudine alienum non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum pravitas, vel ingenii pravitas & malignitas: aut simpliciter malignitas. Hocrates πονηρίας & κακοηθείας copulavit. Aristot. Rhet. 2. dicit κακοήθεσθαι esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑποληφθῆναι ἅπαντα. Exponitur etiam mala consuetudo. Vide Plutarchi libellum περὶ τῆ᾽ Η᾽ερόδτυ κακοηθείας.

Κακοήθως, malignè. Plutarch. in Per.

Κακοήθημα, quod malignè fit, tanquam à κακοηθίσομαι.

Κακοηθίζομαι, quod eorundem morum est, qui similibus moribus est, Aristot. eth. 8.

Ο᾽μοήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2. ὁμηθίας αὖσραι ἰδνῆς. Ο᾽μοήθης, consuetus. Plutarchus in Lycurgo, σωήθεις ποιῶν τὸν Σωήθη, consuetus. Plutarchus in Lycurgo, σωήθεις ποιῶν τὸν τοῖς τῶν τυραννίδων ὀφέσει, consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus. Idem, σωήθης νόσος, Synesius, οἷς ἡμᾶς ὁ χρόνος σωηθεστέρους ἐποίησεν. Et τὸ σωήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere, τὸ δικαίως ἐποίησεν. Et τὸ σωήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere, τὸ σωήθη ποιεῖν τῷ τελευτήσοντι. justa facere. ¶ Item consuetudo. Plutarch. in Sympos. σωήθης ἐξ ὧν Πεισιάδρῳ διὰ τὸ τέχνυλυ. Idem alibi, ἀπὸ τῶν αὐτῷ σωηθέστατ᾽ ὧν. Aristot. οἱ σωήθεις ἑπάρχοι. Σωήθεια, consuetudo. Synes. Luc. Plut. Herodian. Σωήθειαι in plurali numero menses dicuntur.

Σωήθως, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Σωήθης, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Decomp. Α᾽σωήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus.

Α᾽σωήθεια, ἡ, insolentia, novitas insueta & insolens. Aristot. rhetor. 1.

Φιλοσωήθης exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, mansuetus, cicur qui iis est moribus ut vel manu tractari se sinat. Dicitur propriè de mansueto animali & cicure, non amplius fero. Athen. lib. 8. χαρεῖς χειροήθεις. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. πεισθέντων χειροήθεις αὐτοῖς ποιῆντες. Sic & Xenoph. Oecon. apud Luc. χειροήθεις τῇ ὄψει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuete ferentes.

Χρησοήθης, qui probis est moribus. Χρησοήθεια, morum probitas, boni mores.

Η᾽ Θ Ω Σ, Fut. ἥσω, colo, id est, per colum mitto, saccello, idem quod διὰ κλῶ. Unde part. ἥσας apud Hippocr. id est, ἠθίσας, ut Galen. exponit.

Η᾽θμὸς, ὦ, ὁ, colum, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum Eurip. apud Poll. χαλκήλατον ἦθμὸν. Dioscor. lib. 5. cap. 94. ἦθμὸν αὐστηλὸν τῶν᾽ δεῖ. Diosc. lib. 1. c. 18. δεῖ ἠθμοῦ ὑγρυτάτου ἐκθλῖσαι ὀπὸν. Dicitur etiam pars nasi superior quæ superciliis proximè subjacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuetur. Poll.

Η᾽ηθμάριον, ὦ, τὸ, parvum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Η᾽ηθμίον, ὦ, τὸ, colum quo vina aut similia excolantur.

Η᾽ηθμὸς, οῦ, ὁ, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis sparteis percolatum & castratum. saccatum Plin. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 24.

Η᾽ηθέω, idem quod ἠθῶ, eoque usitatius. Plat. in Tim. Et οἶνον ἠθηθῶσθαι apud Athen. vinum colatum.

Η᾽ηθτὴς, ὦ, ὁ, colator seu saccellator.

Η᾽ηθῶ, idem quod ἠθέω.

Η᾽ησμὸς, colatio, per colum transmissio, Η᾽ησις, ἡ, idem. Aristotel. in Problem.

Composita.

Α᾽πηθέω, ῶ, percolo, excolo, per colum trajicio, vel transfundo trajiciens per colum. Diosc. lib. 2. cap. 90. & alibi.

Α᾽πήθημα, τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω, & διήθω, percolo, per colum transmitto. Athen. lib. 10. Aristot. lib. 2. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Diosc. lib. 2.

Διήθησις, percolatio, per colum transfusio seu trajectio.

Decomp. Συνδιηθῶω, simul percolo, simul per colum transmitto.

Εἰσηθέω, vel ἐσηθῶω, colo seu decolo.

Εἰσηθίζω, vel ἐσηθίζω, colando infundo, per colum instillo.

Οἰνοηθῶω, vinum percolo. Οἰνοηθητὴς, qui vinum colat, hoc est, per colum transfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρηθέω, transmitto seu transfundo per colum, percolo, unde pasi. παρηθέμενον, apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

Περιήθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat. excolamentum, percolamentum, Gal. & Diosc. lib. 1. c. 102.

Η᾽ΙΘΕΟΣ, ου, ὁ, adolescens, juvenis, innupus. (◆ παρὰ τὸ αἴθω, quasi αἰθεὸς, quoniam ἀιθόντῳ᾽ ἢ πόθεις, ut vult Etymol. Il. χ. ἀτε παρθένῳ ἠΐθέῃ τε ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. Plut. in Thes. τοῦ πατρὸς οἷς ἦσαν ἠΐθεοι παῖδες. Paulò post, ἐμίσουν ἢ πᾶν σωμ᾽ αυτῶ τὸν ἠθέως. Et rursum ἠγάπα μὲ ἢ᾽ ἠθέως χρόνου. Cœlibem etiam sic vocari aiunt & qui illibatam servat virginitatem. Dicitur etiam ἤθεος, trisyllabus, subscripto ι, ut refert Eust. qui Atticum esse ait, & de virgine etiam dici: ut in hoc iambo. Εἰ μὴ κόρη θέλοιτο τὸ σχῆς ἤθεον.

Η᾽ιον, vide in Ε᾽ω, eo.

Η᾽ῖῶ, vide in Ε᾽ω, mitto.

Η᾽ΙΩ᾽Ν, όν, ὁ, ἡ, littus. Il. ϟ. ἤδη κύματ᾽ ἐπ᾽ ἠόνῳ πολλὰ ξεύχεσκον. Od. ε. Η᾽ύσατε τε παρὰ πόντῳ ἐπ᾽ ἠόνος λιμένας τε διαλέκτους. Xenoph. Hellen. 1. ἐκαιμάχθη παρ᾽ ἠϊ Α᾽ζυθίην χῆ᾽ πὼ ἠόνα. Item ripa. ἦχθη, Apol. Rhod. Argon. l. 2. ἐυρείας παταμοῖο Η᾽όνας. Hesych. ἠόνες sunt etiam ὀρθοκλινῶν τὰ ὑποκάτω: διὰ τὸ φέρεδς κατ᾽ αὐτὸν τὰ διάχυσα, ὡς κ᾽ χῆ᾽ ἡ θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. ◆ Etym. deducit παρὰ τὸ κατιόντας ἄδς ὑπὸ ἢ᾽ κυμάτων, quòd à fluctibus alluatur.

Η᾽ιόεις, εσσα, ὁ, littorosus, riposus. Il. ε. νιν᾽ ἠϊόεσσα Σκαμάνδρῳ, id est, ἠϊόνας ἔχουσα. Per syncopen pro ἀϊονόεσσα.

Η᾽ῶν pro ἠϊών, littus, item ripa in Epigr.

Η᾽ϊγιὸς pro ἠϊόνιος, littoralis, ut in Epigram. ἠϊόνιον σῆμα, sepulchrum in litore positum.

Η᾽ΚΑ, (adverb.) leniter, quietè, sensim, paululum. ut Il. φ. Α᾽λλὰ μὲν᾽ ἄρεχε χειρὸς ἀπόνατο ἦκα χέουτα. Et Iliad. σ. χάνας Εἶπ᾽ εὐφήτυς ἦκα βάλεσ᾽ πας ἐλαύν. Dicitur etiam ἦκα loqui, qui submissè loquitur. Il. γ. Η᾽κα φρὸς ἀλλήλους ἴπια πιθέσθετον φρεσὶ νόῳ, Sunt qui scribunt ἦκα cum aspero.

Η᾽καλὸς, quietus, quod & ἥκαλος.

Η᾽καλόεν χαλόωσα, apud Hesych. leniter & blandè ridens.

Η᾽κιστος, ὁ, ὴ, ὸν, exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ϟ. ubi dicit Eustath. esse ab ἦκα. Neut. plur. ἤκιστα adverb. ponitur pro minimè, nequaquam. Thuc. lib. 1. Xen. Plut. & alii. Apud Dem. pro corona, ὡς ἤκιστα pro μάλιστα, maximè apud Thuc. Xen. Luc. & alios.

Η᾽κα, ἤκαν, vide in Η᾽. Η᾽κισ᾽, vide in comp. ex Κεντέω.

Η᾽κιστα, ἤκιστος, vide in Η᾽κα. Η᾽κριβομένως, vide in Α᾽κριβὲς.

Η᾽ Κ Ω, Fut. ξω, venio, accedo, Æschin. in Ctesiph. ἥκειν οἴκοθεν παύτῃ ἔχοντες πὼ δίξαν. Cum dat. personæ, ut ἥκειν ἐπὶ ἀξίαλοι. Xen. dicitur & ἐλαύνω à Demost. & κατὰν ab Aristoph. ἥκειν πνί. Sæpe cum præpositionibus, εἰς, ἐπὶ, πρὸς, διὰ. Cum εἰς, ut ἥκειν εἰς Α᾽θήνας, venire in Articam. Xen. ἥξει εἰς ἔμὲ τὸ ἀλλέπιον. Dem. ἦκω εἰς ἀκρόασιν ποιεῖν. apud Plut. εἰς ὕστερ᾽ ἡλικίας ἥκων, eò ætatis provectus. Cum ἐπὶ. ut Xen. ἥκει ἐπὶ τὸ ἀθάνιον Plat. de Rep. lib. 1. ὦ πᾶς θεῖον ἦκων ἐφ᾽ ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum πρὸς, ut Dem. ἦκω πρὸς ὑμᾶς ἰκετήριος, venio in suspicionem. Cum διὰ, ut ὁ διὰ παύτων ἥκων ὀφθαλμὸς τῦ Διός. Synes. ep. 44. qui pervadit omnia, qui omnia penetrat. jungitur & cum ὑπὸ, ἐξ, ἐκ, vel ἐξ, ut Demosth. ἥκουσθ᾽ ἐξ ὧν ὁ Αἰχίνης. Interdum cum participio, ut ἦκω ἀγων, Xen. & ἦκω συμβιβάσων apud Demosth. Apud Xen. ὀδὸν ἥκειν μακρὰν longam ire viam, longum iter conficere. Cum ἐπὶ vel πρὸς & sequente genitivo, ut ἐπ᾽ ἦκω πολιτείας, sum bene doctus: ἐπ᾽ ἦκω χρημάτων, Herod. sum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πρὸς σοφίας ἥκεις. ¶ Item attineo, pertineo. Dem. ἔσι δ᾽ ἐπὶ Φωκέων σωτηρίας ὅπ᾽ πὼ ἀφοβέλαν ἦκα, quarenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Τόγε εἰς ἐμὲ ἥκων, vel τοῦτό γ᾽ εἰς ἐμὲ ἥκον μέρος, quantum in me est. ◆ A posteris Hom. factum esse ex ἵκω annotat Eust. Posse etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἵημι seu εἶμι, id est, eo, vado.

Α᾽κὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽φήκω, ascendo, evado, pervenio, Herodot. ἀφῆκτο ἐξετῆς ἐπὶ ἐς τὰ μέγιστα. Dem. ἐπὶ μὲν τὸ λέγειν ἀκμὴν ὐκ ἐπὶ τοῦτον ἀφῆκοντες, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum capitur pro pertingo & porrigo, inquit Bud. Item attineo, referor & specto. Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀφήκοντα, ad virtutem spectantia. Item ἀφῆκες impersonaliter pro πρέπει ἀφῆκε decet, apud Herodot. Unde τὸ ἀφῆκον, quod decèt, quod est honesti officii.

Decomp. Ε᾽πιάφηκω idem quod ἐπιφήκομαι, redeo.

Α᾽φήκω, pervenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, pervado, pertranseo, pertineo. Themist. ᾗ διὰ πάντὸ διήκειν τὸ κόσμυ. Aristot. de mundo διὰ μέσ᾽ τὸ πάντων διήκει. Interdum cum genit. ut διῆκε διήκειν σφῶν. apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eurip. διῆξε φήμη, fama pervenit hæc.

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior.

E᾽ξήκω,

Ε'ξήκω, prætereo, vel præteri: ut Herodot. ἐξήκει τε ὁ χρόνος ζημίης, tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξῆκεν ὅπι τάχιστα τῆς Περσικῆς, egressus est in Persas.

Ε'φήκω, pervenio. Item advenio, aut simpl. venio, Soph. in Ajace, χαιρεῖν ἐφήκεις, opportunè advenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, devenio, ut καθήκει Μηλιαχὸν κόλπον καθήκοντες. Et τὸ καθῆκον ἐκ Διός, quod divinitus accidit, Apud Æschin. καθῆκέ μοι, convenit mihi, consentaneum minos devenerunt. ¶ Καθήκει μοι, convenit mihi, consentaneum mihi est, Synes. Interdum exp. officii mei est, muneris mei est, ut apud Lys. hinc τὸ καθῆκον officium, Greg. & in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. officio perfungi.

Καθηκόντως, ita ut officium postulat, decenter, ritè, convenienter. Hesych. & Suid.

Μεθήκω, pro μετέρχομαι, ex Aristoph.

Παρῆκω, pertineo, pertranseo, pertingo. Paus. ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, pertingentes, apud Xen. πλοῦτος εἰς τὸ πλῆθος παρηκώς, definentes & porrectas. Apud Soph. in Ajace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

Decomp. Α'ντιπαρήκω, ex adverso porrigor, seu protendor. Aristot. de mundo, ἀντιπαρήκει ἢ τοῖς εἰσημβρίοις ὁ κόσμος.

Περιήκω, devenio seu pervenio mutatis in orbem vicibus, ut περιῆκεν εἰς Α'ντίπατρον ἡ φυλακή. Item ἧς τὸ καλὸν εἰς σε περιήκει, Synes.

Προήκω, procedo, progredior, ut προήκων πυρετός. Gal. Sæpe de ætate dicitur, ut apud Aristoph. προῆκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας multum provectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate provectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate, seu præstare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo, ut προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me. Dem. Herodian. Plut. Pro eodem dicuntur & προσήκει μοι τοῦτο. Hinc τὰ μὴ προσήκοντα apud Thucyd. exp. aliena. Et contrà, προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι. Plut. unicuique tribuere quod suum est. Interdum προσήκων exp. debitus, meritus, ut προσήκουσα τιμὴ, δίκη, τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, id est, convenire, vel consentaneum esse, vel conjunctum & quasi cognatum. ut Plato, προσῆκον τῷ πράγματι, pertinens ad causam, & quasi affine & conjunctum cum causa. Dicitur & αἰτία δεῖν προσήκειν. a Deconsth. Propriam etiam signif. affinitatis seu propinquitatis habet. Thuc. 2. Τηρεῖ ἢ προσῆκεν ὁ Τήρης ἔτι ὢν δεῦρο, cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat, hinc προσήκων, propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus, ut apud eundem. l. 1. ἢ βασιλέως προσήκοντες πάνυ. Item ὁ προσήκων ἡσύχια, Plat. genere proximus. Dicitur & προσήκων ᾧτινι vel χρῷ ᾧτινι. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habét dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel consentaneum mihi est, aut officii mei est. Aristoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, hinc etiam, τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen. facere quod nostri est officii. Et χρὴ τὰ προσήκοντα, ut decet, ut par est, pro dignitate · cui oppon. οὐδὲν τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, convenienter, decenter, recte, Aristot. rhet. 3.

Συνήκω, desino, παῦτα ἢ διαφοραὶ ἐξει χορδῶδεις εἰς ὀξὺ συνηκότας, in acutum desinentes, mucronata specie.

H'λαίνω, vide in Η λαύω.

H' Λ Α Κ Α' Τ Η, ης, ἡ, colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam & linum volvunt. (✤ Παρὰ τὸ ἠλάσθαι) Hom. Odyss. α. Α'λλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὸ σοὶ τῶν ἔργα κόμιζε, Ἰστόν τ' ἠλακάτην τε. Odyss. α. H'λακάτη τε παύρου ἰοδόχεαι εἰρῶ· ἔχουσα. Theophr. hist. pl. lib. 4. de malo medico loquens, ᾧ ἀεὶ δοῦν ὅπα ἔχει καθάψ ἠλακάτην ἐκ μέσου πν' ἐξίχνουσα, veluti colum extantem. Plato de repub. lib. 10. τὸ ἀτρακτοῦ ἢ ἠλακάτου, dicit, quasi fcapum fusi. ¶ Est & pars quædam mali nautici suprà τὸ ἱστίον, ut scribit Eust. Vide & Poll. lib. 1. Apud Hom. Καδδ' ἄνυε λίνα χεῖρον ἐπ' ἠλακάτῃ πυκινοπτεῖς, schol. exp. ὑφαίνων. ¶ Hesychio est etiam ἠθμός, id est, arundo, ¶ Item sagitta, jaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα. Hesych. exp. fulum. Eust. lanas colui circumvolutas. Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu ducuntur circumacto fuso. Od. ζ & ϱ. Ab eodem Hesychio dicitur ἠλακάτη pro ἠλακάτῃ. At schol. Thuc. lib. 7. ἠλεκάτου, à piscatoribus vocari aut machinam quandam alio nomine dictam ὄτριον.

H'λακατίδες, sunt pisces ceracei, ad salgama idonei. Athen. l. 7. ex Mnesimacho, & Eustathius ex Paus.

Compositæ.

A'ηλάκατος, destitutus colu, vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens, vel colus tractandæ perita. apud Theocr. id. 28. aut pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita, Hesych.

Πολυηλάκατος, Hesychius dici ait τὸ ἀπὸ ποταμῶν χεῖλος, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, aureum habens colum, Il. υ. vel aureas habens sagittas, Hesych. Pindarus verò χρυσηλάκατον μελίαν vocat hastam auratum hastile habentem.

H' Λ Α Α' Σ Κ Ω, & H'λαζίδζω, vagor, errabundus circumceo. Hom. Iliad. ε. (de muscis) Αἵ τε κατ' αὐθῶν ποιμνήιον ἠλάλαται. Et Il. σ. ἐπεὶκ' ἐκεῖ χρεὼ ἦσαν Παιήονι δῆμον ἄγειν ὑπὸ πᾶλαι ἠλαλάζειν. Hesych. ἠλαλάζειν & ἠλάλαται esse dicit σπεῖρε ἢ αὐτὸ εἰλεῖσθαι τόπον, παρεῖσθαι. ✤ Cum accusativo significant ἐκκλίνειν, declinare, devitare, fugere: vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare. ut Od. ι. Εἰσεῖν ὅπαν κεῖνον ἔμον ῥόον ἠλεγεινὰ ἀλάζει. ✤ Etym. deducit ἀπὸ τοῦ εἰλάω.

H'λαιτὴν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

H'λεκτρον, l'λέκτωρ, vide in comp. ex λέκτρον.

H' Λ Ε Ο' Σ, ᾶ, ὁ, ftolidus, ftultus, infipiens. Od. ζ. Μάντιν ἀτηρὸν ἐρέναις ἠλεὸν. Interdum activè, ftultum reddens & infipientem. Odyss. ξ. οἶνον γὰ ἀφροσύνη H'λεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολὺ φρένας ἐν μιῇ ἀΐσσῃ. ✤ Etymol. vult esse παρὰ τὸ ἄλλιον τὸν πλοῦτον, ut sit ὁ πλοῦτος τὸν νοῦν.

H'λεός, per syncopen dicitur pro ἠλεός. unde vocat. ἠλέ pro ἠλεέ, ut Odyss. ο. Μαινόμενε, φρένας ἠλέ, mente capte. ¶ At ἦλεος Vide suo loco.

H'λεύνω, exp. μωραίνω, ftulteſco, infanio. apud Callim. hymno in Dianam. Legitur & paſſ. ἠλεύνοντας, quod exp. ῥᾳδιουργοῦντας καὶ πλανωμένους φρόνημα, id eſt, vagantur, vagabundè ſe gyrant, apud Theocritum.

H'λήμων, idem quod ἠλεός. Vide & in comp. ex Μάτην.

H'λίδης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

H'λιδίζω, &c. vide in H'λεός.

H' Λ Ι' Θ Ι Ο Σ, ᾶ, ὁ, ftultus, ftolidus, infipiens, vecors, idem quod ἠλεὸς ejuſdemque originis. (✤ volunt enim eſſe παρὰ τὸ ἄλλιον τὸν πλοῦτον, ut ſit ὁ πεπλουτηκὼς τὸν νοῦν. Aliud Etymon vide in ἠλιτόζω & in ἦλιτε quæ ſequuntur. Xen. Pæd. 1. Ἀνθρώπου μὴ παντάπασι βλαξ τις ᾖ ἠλίθιος ἡγώμεθα. Apud Ariſtoph. in Nub. ἠλίθιον φρόνημ' ἔχουσ', temerè loqui & ſtolidè.

H'λιθίως, ſtultè, ſtolidè, pro quo Dorice dicitur ἀλιθίως, apud Theocr. idyl. 10.

H'λιθιότης, ητος, ἡ, ſtoliditas, ſtultitia, dementia. Heſych.

H'λιθιάζω, ſtultè ago, vel ſtultitiam factis præ me fero. Ariſtoph. ſchol. in equit. exp. πραγματεύομαι ἠλίθιος ὤν, οἷον πείνῳ, ἵνα σιτίον τι αἰτιάσωμαι· ἢ αἰτιῶμαι ὡς οἱ λίθοι, innuens, à λίθος · hæc derivari quod etymon affertur etiam ab Etymologo.

H'λιθα, fruſtrà, incaſſum. Apoll. Arg. 2. Τάων ἀκροτάτην ἀνίχεον ἤλιθα χεροί, ab Heſych. exp. etiam profusè, confertim, large, copiosè, ut Od. ξ. ἢ γὰρ ἐμὲ ἤλιθα δῶκε πολλά. Sic & Od. & Apoll. Arg. lib. 3. Sunt qui ex ἀλὶς factum eſſe exiſtiment.

H'λιθάω, ſtultum reddo. Æſcyl. in Prometh.

A'πηλιθιόω, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Dioſcl. 5. c. 25.

H' Λ Ι Κ Ι' Α, ας, ἡ, ſtatura, ut Matth. 6. τίς δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; Luc. cap. 2. Καὶ ἦσαν αὐξανόμενος σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et cap. 19. ὅτι τὴν ἡλικίαν ἐπέγνω. Sic & ad Epheſ. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in lib. de inſt. puer. ubi τοῦ παιδὸς ait ἡλικίαν λαβεῖν, id eſt, αὐξάνεσθαι. ✤ Deducitur à nomine ἥλιξ, quantus, ſtatura enim eſt corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item ætas. Iliad. χ. Ἦ μὲν γὰρ πρὸς ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ὑπερήνορα θυμὸν ἔχουσα. Xen. Pæd. 1. ἐπεὶ δ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν ἣν ἄρα σὺ ἐγὼ ἔχεις νῦν. ¶ Item adoleſcentia, juventus, florens ætas, ætatis vigor, adulta ætas. Unde εἰ ὁ ἡλικίᾳ, apud Æſchin. ætate florentes, adoleſcentes. Et εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν Ariſtot. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta eſt: unde apud Dem. Philip. 1. ὁ τὴν χρῆσιν ἔχων, ἢ ἔφην, ἢ ἐν ἡλικίᾳ, στρατιώτης. item ἡλικία στρατιωτική, cui opponitur ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος. &c. Item juventum multitudo, ſicut Lat. juventus, apud Thuc. 3. 8. & alibi. Videtur etiam de ætate ſenili dici, ut apud Luc. ἀπεῖτο ὑπ' ἡλικίας, & apud Herodianum, σωμάτων τὴν ἡλικίαν & ἡλικίᾳ σωμύτατος ἀπὸ. ¶ Item, ætas, id eſt, ſeculum. Dem. in Epitaph. εἰς τὴν ὑμῶν ζῶσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος περιγεγραφε ἡμᾶς. Plut. in Pericle, πολλαὶς ἐμφύσεσιν ἡλικίας τὸ ἄστει Σάμιον πολέμου.

H'λιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ, qui ejuſdem ætatis eſt, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. Xen. in Polit. Laced. οὓς τὸ πάλαι οἱ ἥλικες ἀλλήλοις συμίσουν, æquales plerunque conviciantur cum æqualibus. Sic & Ariſtot. eth. 8. & rhet. 1.

H'λικιώτης, ου, ὁ, coævus, coætaneus, æqualis, idem quod ἥλιξ. Ariſtoph. in Nub. Ariſtot. Pol. 7. Ab eodem in ceth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd ejuſdem ferè ætatis ſint. Fœm. gen. ἡλικιῶτις, coævi, quæ eſt ejuſdem ætatis. Luc. Apud Plut. in Pericle ἡλικιῶτις ἱστορία, hiſtoria ejuſdem ætatis, quæ ſcribitur ab illis qui eodem tempore vivunt, quo iſ de quibus ſcribitur.

Compoſita.

A'μῆλιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ, adoleſcens, ad juſtam ætatem accedens. Pollux autem Phrynichum juvenes mulieres appellaſſe ἀμείλιξας, feſtatur: & Phereœratem eam quæ provectioris eſſet ætatis φίλιγγα, ἀμελιξαίνω.

A'μέλιξ, qui florentes annos exegit, ἐφηβος. Item impuber, qui legitimam adoleſcentis ætatem nondum attigit. Arrian.

Decomp. Παναμέλιξ, qui caret æqualibus & ſociis. Il. χ.

E'ήλιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ, puber. qui ad pubertatis annos pervenit, adoleſcens, adultus. Plut.

E'φήλιξ, qui adoleſcentiam ſeu florentem ætatem attigit.

I'σήλιξ, par ætate, coætaneus, æquævus.

Μεθήλικίωμαι, ab una ætate in aliam tranſeo.

Μεθηλικίωσις, ejuſmodi tranſitio ab ætate in ætatem, velut è primo ſeptennio in ſecundum, è ſecundo in tertium. Baſil.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis eſt.

Ο'μῆλιξ, qui ejuſdem ætatis eſt, coætaneus, æquævus. Od. ο & π.

Ο'μηλικία, ætatis æqualitas. eadem ætas. Il. ν.

Παρῆλιξ, qui præcipiti ſeu vergente ætate eſt. qui è florente ætate egreſſus ſenteſcit, vetulus. Plut. in apophth.

Παρηλικία, ætas præceps, ſeu vergens, ætas ſeneſcens aut defloreſcens.

Συνῆλιξ, coævus, coætancus, æqualis. Poll. ex Eupol.

Τ'ριῆλιξ, qui ætatem exceſſit. Greg.

H'Λ I'K O Σ, quantus (de magnitudine corporis.) Plato in Charmide, αὐτίκα εἴσῃ μὲ ἡλίκος γέγονα, ſtatim ſcies, quantus ille & qualis evaſerit. Sic Ariſtot. ᾗ μέγεθος ἴσον, ἡλίκον λέγεται, i. eſſe leonis magnitudine, ſic apud eundem, ὅσα μὲ φῦλ' ἐλέφαντων ἐμεγάλυνον ἡλίκον μόσχοι ἐσί. Dicitur & de aliis rebus: ut ἡλίκος πίνη. Plat. ἡλίκῳ δ' ἐγείρεται, Demoſth. & ἡλίκα ἀγαθὰ, Lucian. ¶ Item quantus, i. quàm potens. Dem. Phil. 2. ἡλίκον ἦν καὶ ὅσον κύκλου ἐσὶ Φίλιππος. Apud eundem in Timocr. ᾗδη μὲ ὅσον κύκλου ἐσὶ Φίλιππος. Apud eundem in Timocr. ᾗδεῖν σοι δοκῶ τὴ μὲ δυνάμεσθον ἡλίκον. Et cum ſuperl. apud Luc. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῆ μεγίσων πόνων ἡλίκα ἄθλα τιθέναι. ¶ Item quantulus. apud Luc. in Herm. ¶ Item, qui eſt ejuſdem ætatis, apud Antiph. ¶ Interdum idem valet quod πηλίκος, tantus: ut apud Theocrit. idyl. 21. ἃ δ' ἀλίκα τραύματα ποιεῖν, & tanta vulnera faceret.

Πηλίκος, ᾱ, ὁ, quantus: interrogativa particula, de quantitate continua, ut πόσος de quantitate diſcreta. Ariſtot. metaphyſ. lib. 9. & Paul. ad Gal. cap. ult. ¶ Item quantæ ætatis, quot annorum, apud Athen. lib. 2. In qua ſignif. accipitur etiam indefinitè poſitum: ut Ariſtot. in eth. τὸ ᾗ τέκνον ἔως ἂν ᾖ πηλίκον, ᾗ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, ὡστὲ, quandiu aliquantulæ ætatis eſt, i. parvus. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποῖος, & qualis, ut, πηλίκον ἐπὶ τὸ συμβεβηκός.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, ſeu (indefinitè) aliquantitas, quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo.

O'πηλικοσῦν, quantuſcunque. Theophr. & Ariſtot. in phyſ.

Τηλίκος, ᾱ, ὁ, tantus. (correlativum duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam, pro, tantæ ætatis, vel ejus ætatis. Il. ω, Od. α, & ρ. Et Plato in apol. Socr. ποσῶ τιν' οὖν ἐμὲ σοφώτερος εἶ πλείόσι τοῦτ' ὄντ' ἐμοῦ τηλίκῳ ὢν; tu me grandævo junior. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε item τηλικοῦτος, cujus fœm. eſt τηλικαύτη. neut. τηλικοῦτο, & de magnitudine, & de ætate tam minore quàm majore, apud Plat. Dem. Xen. & alios.

H'λικία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-H'λιος, ου, ὁ, Sol. Od. θ, ἄφαρ ᾗ οἱ ἄγγελος ἦλθεν H'λιος, Æſchines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυσμῶν. Xen. Hel. 7. μικρὸν ἀφεστῶτος ἡλίου, paulò ante Solis occaſum. ✤ Derivant antiqui ab ἅλις, mare παρὰ τὸ οἰκεῖσθαι τῷ ἅλι, ut refert Euſt. vel quia ἐκ τοῦ ἁλὸς ortum habere videtur quaſi ἅλιος. Alii παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quaſi ἅλιος. Alii παρὰ τὸ ἅλλω, quaſi ἁλίλιος.

H'λιακὸς, ὴ, ὸν, ſolaris. Laërt.

H'λιώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis.

H'λιόω, ῶ, fut. ώσω. inſolo.

H'λιάζω, Sole illuſtrari, illuminari. Ariſtot. in Meteor. Apud Plut. lib. 8. de rep. ἀνὴρ ἡλιωμένος, à Sole uſtus, cui opponitur ἐσκιαδεγκαιος.

H'λίωσις, inſolatio, i. corporis in Sole apricatio.

H'λιάω, ῶ, Solem refero, Solis inſtar candico. Philoſtr.

H'λιάζω, f. άσω, ad Solem expando, Soli ſubſterno ſeu expono. Dioſc.

H'λιάζικος, apricari. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 9. cap. 5.

H'λίασις, inſolatio. idem quod ἡλίωσις.

H'λιασήριον, ου, τὸ, fanum Solis.

H'λιάκρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

H'λιαία, ᾱς, ἡ, forum Athenis in quo judicia in aprico ſeu ſub Sole exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι ᾗ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ariſtot. polit. 5. Dem. contra Tim. & Luc. in Tim.

H'λιάζω, in hæliæa judico. H'λιάζουσαι, idem, & quidem frequentius. Ariſtoph. in Veſp. & Dem. contra Timocr.

H'λίασις, judicandi munus. Dem. contra Timocr.

H'λιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in heliæa, qui in heliæa judicat. Ariſtoph. in Equit. H'λιαστικὸς, judicialis. Ariſtoph. in Neb. & Dem. contrà Timocr. hinc comp. ἀπηλιαστὴς & φιληλιαστὴς, de quibus infrà.

H'λιὸς, (inſerto ε per epentheſin & mutato ſpiritu) dicitur apud poëtas pro ἥλιος. Quidam tamen compoſitum exiſtimant ex ἠώ & ἔλη quaſi ἠῶς ἔλιον ἔχων. Il. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ. Η'έλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

Compoſita.

A'ηλιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, Soli carens. Soli expers, opacus. Soph. in Oed. Col. Apud Nazian. ἀήλιον φῶς, lumen non productum à Sole.

A'ηλιάζω, inſolo, Soli expono. idem quod ἠλιάζω. Athen. lib. 3

A'ντηλιώτης, & Jonicè ἀντήλιος, Soli obverſus, Soli oppoſitus Soph. in Ajace.

A'πηλιώτης, ου, ὁ, ſubſolanus, venti nomen. Ariſtot. de mundo. Vide Gell. lib. 2. cap. 22.

A'πηλιώτης, alienus à judiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. Ariſtoph.

Δυσήλιος, inſolo, Sole peruro. Unde δύσηλιος, apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. inſolatus, Sole peruſtus.

Δυσήλιος, ad quem ægrè Sol pervenit. Soli minus bene expoſitus.

E'ξηλιάζω, in Sole aſſicco, Sole aduro. Heſych. Item crucifigo. ex 2. Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expoſitus: apricus. Xen. Et ὁ εὐήλιος apud Ariſtoph. in aprico.

E'φήλιος, Soli expoſitus. Vide & in comp. ἀφ' ἡλίου. E'φηλις, ιδος & ιδος, ἡ, vitium faciei aſperæ proveniens ex inflammatione aut ardore Solis, Heſych. Vide & in comp. ex H'λιος.

H'μίηλιος, partim. Soli expoſitus, dimidia tantum ex parte Soli expoſitus. Theophr.

Παυήλιος ἡμέρα, dies quam totam ſerenat Sol, Ælian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini ſoles. Ariſtot. probl. 28. & meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adjectivè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata, quæ à Sole illuſtratur. Theon. apud Aratum ex Poſidonio tradit παρήλια eſſe nubes rotundas quæ circa Solem effulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine utuntur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec. quæſt. nat. l. 1. c. 11.

Περιηλιάζω, ante inſolo.

Περίηλιος, Soli expoſitus. Sólem ſpectans. Περίσηλος, ᾱ, ὁ, idem Æſch. in Prometh. Et apud Eupol. φρέαρ ἔνυδρ. Apud Theophr. Ὑφ' ᾧ ἢ περίσηλος, exp. ros qui ſit à Sole.

Φιλήλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat. litigioſus. Ariſtoph. in Veſp.

Φυξήλιος, fugiens Solem, umbram amans: apud Nicand.

H' Λ I Ψ, ιπος, calceus. ſchol. Theocr.

A'νήλιπτος & Dorice ἀνήλιπτος (comp.) exp. ἀνυπόδητος, diſcalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἐφέρομι ἀνάλιπτος ἐρικρέτω πόλον βάτᾳ.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, ſeu (indefinitè) aliquantitas, quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo.

O'πηλικοσῦν, quantuſcunque. Theophr. & Ariſtot. in phyſ.

Τηλίκος, ᾱ, ὁ, tantus. (correlativum duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam, pro, tantæ ætatis, vel ejus ætatis. Il. ω, Od. α, & ρ. Et Plato in apol. Socr. ποσῶ τιν' οὖν ἐμὲ σοφώτερος εἶ πλείόσι τοῦτ' ὄντ' ἐμοῦ τηλίκῳ ὢν; tu me grandævo junior. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε item τηλικοῦτος, cujus fœm. eſt τηλικαύτη. neut. τηλικοῦτο, & de magnitudine, & de ætate tam minore quàm majore, apud Plat. Dem. Xen. & alios.

H'λιξ, ικος, ὁ ἢ ἡ, qui ejuſdem ætatis eſt, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. Xen. in Polit. Laced. οὓς τὸ πάλαι οἱ ἥλικες ἀλλήλοις συμίσουν, æquales plerunque conviciantur cum æqualibus. Sic & Ariſtot. eth. 8. & rhet. 1.

H'λιος, ου, ὁ, Sol. Od. θ, ἄφαρ ᾗ οἱ ἄγγελος ἦλθεν H'λιος, Æſchines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρι δυσμῶν. Xen. Hel. 7. μικρὸν ἀφεστῶτος ἡλίου, paulò ante Solis occaſum. ✤ Derivant antiqui ab ἅλις, mare παρὰ τὸ οἰκεῖσθαι τῷ ἅλι, ut refert Euſt. vel quia ἐκ τοῦ ἁλὸς ortum habere videtur quaſi ἅλιος. Alii παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quaſi ἅλιος. Alii παρὰ τὸ ἁλίλιος, quaſi ἁλίλιος.

H'λιακὸς, ὴ, ὸν, ſolaris. Laërt.

H'λιώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis.

H'λιόω, ῶ, fut. ώσω. inſolo.

H'λιάζω, Sole illuſtrari, illuminari. Ariſtot. in Meteor. Apud Plut. lib. 8. de rep. ἀνὴρ ἡλιωμένος, à Sole uſtus, cui opponitur ἐσκιαδεγκαιος.

H'λίωσις, inſolatio, i. corporis in Sole apricatio.

H'λιάω, ῶ, Solem refero, Solis inſtar candico. Philoſtr.

H'λιάζω, f. άσω, ad Solem expando, Soli ſubſterno ſeu expono. Dioſc.

H'λιάζικος, apricari. Ariſtot. de hiſt. an. lib. 9. cap. 5.

H'λίασις, inſolatio. idem quod ἡλίωσις.

H'λιασήριον, ου, τὸ, fanum Solis.

H'λιάκρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

H'λιαία, ᾱς, ἡ, forum Athenis in quo judicia in aprico ſeu ſub Sole exercebantur: dictum διὰ τὸ ὑπαίθριον εἶναι ᾗ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ariſtot. polit. 5. Dem. contra Tim. & Luc. in Tim.

H'λιάζω, in hæliæa judico. H'λιάζουσαι, idem, & quidem frequentius. Ariſtoph. in Veſp. & Dem. contra Timocr.

H'λίασις, judicandi munus. Dem. contra Timocr.

H'λιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in heliæa, qui in heliæa judicat. Ariſtoph. in Equit. H'λιαστικὸς, judicialis. Ariſtoph. in Neb. & Dem. contrà Timocr. hinc comp. ἀπηλιαστὴς & φιληλιαστὴς, de quibus infrà.

H'λιὸς, (inſerto ε per epentheſin & mutato ſpiritu) dicitur apud poëtas pro ἥλιος. Quidam tamen compoſitum exiſtimant ex ἠώ & ἔλη quaſi ἠῶς ἔλιον ἔχων. Il. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ. Η'έλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

Compoſita.

A'ηλιος, ου, ὁ ᾗ ἡ, Soli carens. Soli expers, opacus. Soph. in Oed. Col. Apud Nazian. ἀήλιον φῶς, lumen non productum à Sole.

A'ηλιάζω, inſolo, Soli expono. idem quod ἠλιάζω. Athen. lib. 3

A'ντηλιώτης, & Jonicè ἀντήλιος, Soli obverſus, Soli oppoſitus Soph. in Ajace.

A'πηλιώτης, ου, ὁ, ſubſolanus, venti nomen. Ariſtot. de mundo. Vide Gell. lib. 2. cap. 22.

A'πηλιώτης, alienus à judiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. Ariſtoph.

Δυσήλιος, inſolo, Sole peruro. Unde δύσηλιος, apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. inſolatus, Sole peruſtus.

Δυσήλιος, ad quem ægrè Sol pervenit. Soli minus bene expoſitus.

E'ξηλιάζω, in Sole aſſicco, Sole aduro. Heſych. Item crucifigo. ex 2. Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expoſitus: apricus. Xen. Et ὁ εὐήλιος apud Ariſtoph. in aprico.

E'φήλιος, Soli expoſitus. Vide & in comp. ἀφ' ἡλίου. E'φηλις, ιδος & ιδος, ἡ, vitium faciei aſperæ proveniens ex inflammatione aut ardore Solis, Heſych. Vide & in comp. ex H'λιος.

H'μίηλιος, partim. Soli expoſitus, dimidia tantum ex parte Soli expoſitus. Theophr.

Παυήλιος ἡμέρα, dies quam totam ſerenat Sol, Ælian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini ſoles. Ariſtot. probl. 28. & meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adjectivè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata, quæ à Sole illuſtratur. Theon. apud Aratum ex Poſidonio tradit παρήλια eſſe nubes rotundas quæ circa Solem effulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine utuntur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec. quæſt. nat. l. 1. c. 11.

Περιηλιάζω, ante inſolo.

Περίηλιος, Soli expoſitus. Sólem ſpectans. Περίσηλος, ᾱ, ὁ, idem Æſch. in Prometh. Et apud Eupol. φρέαρ ἔνυδρ. Apud Theophr. Ὑφ' ᾧ ἢ περίσηλος, exp. ros qui ſit à Sole.

Φιλήλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat. litigioſus. Ariſtoph. in Veſp.

Φυξήλιος, fugiens Solem, umbram amans: apud Nicand.

H' Λ I Ψ, ιπος, calceus. ſchol. Theocr.

A'νήλιπτος & Dorice ἀνήλιπτος (comp.) exp. ἀνυπόδητος, diſcalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἐφέρομι ἀνάλιπτος ἐρικρέτω πόλον βάτᾳ.

H'λύγη, &c. vide in Αὐγή.

H'λύσιον, ἥλυσις. vide in Ε'ρχομαι.

H'μι, vide in E'ω, mitto.

H'M A I ſedeo. Il. β, A'χαιμένους ποιμένι λαῶν H'σπ ὀκέ(ἡ)ζων,

ſedes convitians. Il. π. εὖ ξέσω ἐνὶ δίφρῳ Ἧσο ἀλεὶς. Luc. in Solœc. Ἧσο ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην. Et Jonicè Iliad. γ, οἱ δὲ Ἧσο ... νυῦ ἕαται, pro ἧνται. ſedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. Il. γ, εἵατο δημογέροντες, ſedebant pro ἧντο. ❖ Ab ἕω (colloco fit) ἧμαι, & craſi ἧμαι.

Compoſita.

Ἀφήμενος, Heſych. ſedens procul ab, vel ſedens ſeorſum ab.

Ἐνῆμαι, inſideo.

Κάθημαι, ſedeo. idem quod ἧμαι: propriè deorſum ſedeo, vel ſedendi cauſa me demitto. Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, & ipſe ſedeas & alios ſedere jubeas. Xenoph. καθήμενοι ἐπὶ λαοὺς, ... Ariſtoph. in Veſpis, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενοι τῶν ἵππων, ſedentes in equis. Ariſtoph. in Veſpis, καθήμενος. Et καθῆσθαι καθίζεσθαι, ut βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ ſimilia ſunt, ut annotat ſchol. Soph. Imperat. eſt κάθου pro κάθησο. In imperfect. dicitur etiam ἐκαθήμητο. Spectator quoque aut judex dicitur καθῆσθαι apud Plut. in Coriol. & Plat. in apol. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demoſthenem, conſidente ſenatu. Significat etiam maneo, ut κάθημαι προσδοκῶν. Aliquando pro deſidere ponitur, hoc eſt, otioſum ſedere & rebus gerendis manum non admovere. Iliad. ω, Ἀχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, Thucyd. lib. 4. ἐβούλετο προϊέναι ἐπὶ τὰς τῶν Ἀρρίβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otioſus ſedere. Demoſth. ad Phil. epiſt. οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, nihil facientes hic deſidemus & ſemper cunctamur. Sic Olynth. 2. καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. ❖ Eſt etiam vocabulum militare ſignificans inſidere & obſidere, caſtra metari. Thuc. lib. 2. καθημένου δ' αὐτοῦ περὶ τοὺς χώρους τούτους, inſidente autem ſeu obſidente eo loca iſta. & lib. 1. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος ἐς ἐπεξίασιν, pro ἐνστρατοπεδεύσας, i. ſedem ibi figens & caſtra locans. ❖ Καθήμενον πεδίον, ſolum æquale & planum ὁμαλὸν, Suid. & Heſych.

Decomp. Ἀνακάθημαι, ſedeo erectus, recumbo, reſideo. Alex. Aphrod. problem. lib. 1.

Ἀντικάθημαι, in conſpectu hoſtium caſtrametor. idem quod ἀντικαθέζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, quum in conſpectu caſtrametantur. Dicitur & ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herodotum ſcribitur ἀντικατήμενοι Jonicè pro ἀντικαθήμενοι.

Ἀποκάθημαι, ſum deſes, deſideo, ſum languidus & ignavus, Poll. & Ariſtot. Item ſeorſum ſedeo. Ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur menſtrua, Levitici cap. 15. & 20.

Ἐγκάθημαι, inſideo. Item obſervo, inſidior. Æſchin. contra Cteſiph. ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, attentè eum audientes, & inſtantes ſi quid extra materiam aberraverit. À Suida quoque ἐγκάθηται exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Παρεγκάθημαι, aſſideo, inter alios ſedeo.

Ἐπικάθημαι, inſideo, aut etiam ſedeo. ut apud Demoſth. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui in menſa ſedet, inſtitor menſæ.

Παρακάθημαι, aſſideo, à latere aſſideo. idem quod παρακαθέζομαι. Plato, ὑπὸ τῶν παρακαθημένων ἐκωλύετο, ab aſſeſſoribus. Ariſtoph. in Ranis. Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syn. epiſt. 4. accuſativo jungitur, ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος τὸ παλαιμαῖον βαλάντιον, τὴν παρακαταθήκην τοῦ ξένου, ἔκλαιον, ego autem aſſidens.

Περικάθημαι, ſedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ, Jonicè pro περικαθήμενοι, circumquaque accumbentes menſæ. Eſt & vocabulum militare, ſignificans circumſideo, obſideo: cui ſynonymum περικαθέζομαι. Pauſan. περικαθημένους τὰς Ἀθήνας, i. καθημένους περὶ τὰς Ἀθήνας. Et Jonicè apud Herodotum, περιεκατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obſederunt, pro περιεκάθηντο.

Προκάθημαι, præſideo. Philo de vita M. lib. 1. ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς πόρθησιν δι' ἀλαζονείας, rex qui illis locis præſidebat. Item ſum præſidio, ad cuſtodiam relictus ſum alicujus regionis & præſidium. Polyb. lib. 2. αἱ προκαθήμεναι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ δυνάμεις. & προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Ἀδρίαν τόπων.

Προσκάθημαι, aſſideo, frequenter capitur pro obſideo, ut προσκαθέζομαι. Thucyd. lib. 8. καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὴν ἔχειν, & pedeſtribus copiis obſidendo. Idem προσεκάθητο τῇ πόλει, urbem obſidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκατήμενος, obſidione circumdedit. At προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum inſideo, in Samo ſedem & caſtra loco.

Συγκάθημαι, ſimul ſedeo. Exp. & conſideo.

Ὑποκάθημαι, ſubſideo, in ſubſeſſis alicui immineo. Herodiā. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum ſubſidentes. Philoſtr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus inſidians.

Πάρημαι aſſideo, juxta ſeu à latere aſſideo. idem quod παρακάθημαι. Odyſſ. ξ, ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι.

Πρόσημαι, aſſideo, vel etiam aſſiſto. Exp. & obſideo.

Ἦμαρ, vide in Ἡμέρα.

ΗΜΕΚΤΕΩ, apud Herodot. exp. δυσφορῶ, ægrè fero. item indignor, offendor.

Περιημεκτέω (comp.) apud eundem Herodot. exp. ἀγανακτεῖν,

δυσχολαίνειν, ἀνιᾶσθαι, ægrè ferre, moleſtè ferre, moleſtia & dolore affici ob, gravari ob.

ΗΜΕΝ, & : conjunctio copulativa apud Poëtas, cui reſpondet ἠδὲ, quod vide ſuo loco. ¶ At ἦ μὲν apud eoſdem poëtas, pro ἦ μὴν, in ſponſionibus & jurejurando, ſanè, equidem. Apoll. Arg. lib. 2. ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις. ❖ Ἦμεν verò interdum ſignific. eramus, interdum pro ἔμεν poëtica ἐκτάσει pro εἶναι, ab εἰμί. Ἦμεν autem Atticè pro ᾔειμεν, ibamus, ab εἶμι.

ΗΜΕΡΑ, ας, ἡ, dies, lux diei. Plut. de Alex. fort. νύκτα μὲν ἐν δείπνοις, ἡμέραν δὲ ἐν ἀρίστοις ἐπελείπουσαν. Apud Thuc. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce. Pro quo dicitur ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, & à Xen. Pæd. 5. ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, & ab Ariſtophane in Pluto, διέλαμψεν ἡμέρα. Item dies, i. certarum horarum tempus. Thuc. ἐν βραχυμορίῳ ἡμέρας, in exigua diei particula, ἡ τήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Dem. ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam, καθ' ἑκάστην (ſine ſubſt.) ſingulis diebus, quotidie. Apud Thuc. l. 4. ᾤοντο ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκήσειν, ellipſis eſt adverbii ἐντὸς, i. intra paucos dies. Sic & Dem. pro cor. καὶ ἀκούσαντες δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν. ❖ Item dies, i. tēpus, vel tempus vitæ. Ariſt. rhet. 2. τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἷόν τε, πάντα δὲ ἐλπίζειν, primo tēpore juventutis. ❖ Etymol. deducit ab ἥμερος, ad differentiam noctis, quæ immitis & horrida eſt. Plato verò ἡμέραν dictam ait, quòd ἥμερα efficiat: vel ἀπὸ τοῦ ἱμείρειν, quòd eam homines maximè deſiderent, quaſi ἱμέραν. Videri etiam poſſit dicta ἡμέρα, quaſi ἅμα ἕῳ ῥέουσα, quaſi ſimul cum aurora fluens, i. oriri incipiens.

Σήμερον & Atticè τήμερον, adverb. hodie. Il. θ. & Plut. de non iraſc. Et τὸ σήμερον Anacr. dies hodiernus, pro quo frequentius eſt ἡ σήμερον ἡμέρα.

Ἡμέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, diurnus: ut ἡμέριος πλοῦς, diurna navigatio. Xen. Item unicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι, ut qui ſint brevis ævi. Epigr. l. 3.

Ἡμερινός, οῦ, ὁ, diurnus: ut ἄγγελος ἡμερινός. Xen. Pæd. 8.

Ἡμερήσιος, unius diei: ut ἡμερησία ὁδὸς, iter unius diei. Sic ἡμερησία ζωή. Plut. Τὸ ἡμερήσιον, merces diurna, diarium, apud Suid.

Ἡμερεύω, diem traduco ſeu tranſigo. Xen. Hell. 5. ἡμερεύοντες ἐν τινι τόπῳ ἐρήμῳ. Pollux ſcribit eſſe, in opere aliquo verſor per totum diem.

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula.

Ἦμαρ, ατος, τὸ, dies. poëticè pro ἡμέρα. apud Homēr. ſæpè, & alios poëtas. Ponitur & adverb. ut apud Heſiod. ἦμαρ καὶ νύκτωρ.

Ἠμάτιος, ου, ὁ, diurnus, idem quod ἡμερινὸς in proſa: ut φέγγει ἠματίῳ, in Epigr. diurno lumine. i. Sole. Dicitur aliquis vel res aliqua, facere aliquid ἠμάτιος, i. ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut indies. Il. ι. Sic apud Heſiod. μέλισσαι ἠμάτιαι σπεύδουσι.

Ἥμερος quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex ἡμέρα.

Ἀμφήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quotidianus: ut ἀμφήμερος πυρετὸς, febris quotidiana.

Ἀμφημερινός, οῦ, ὁ, idem. ut ἀμφημερινὸς πυρετὸς, apud Gal. Glauc. & Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος, qui eſt ejuſdem diei, eo ipſo die factus vel dictus. aut uno die factus. Apud Æſch. αὐθήμεροι λόγοι, exp. extemporales.

Αὐθήμερον, ſeu αὐθημερὸν, adverb. eodem die, eo ipſo die, apud Thuc. & Ariſtot. de mundo.

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo. Poll.

Ἀπαυθημερίζω, (decomp.) idem. apud Xen.

Ἀφημερεύω, diem abſum. vel interdiu abſum. Dem. pro cor.

Δεχήμερος, decem dies durans, ſpatium decem dierum conſtans. Thuc. & Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμερεύω, diem tranſigo, vel totum diem tranſigo, vel totum diem duro: ut Xen. Pæd. 7. ὅπως σὺ ἄσιτος καὶ ἄποτος διημερεύοις.

Decomp. Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos dies tranſigo, verſor cum aliquo, utor conſuetudine alicujus. Ariſtot. rhet. 2. & Plut. in Lyc. Uſus eſt & Cic. l. 8. epiſt. ad Att. Συνδιημέρευσις conſuetudo quotidiana, quæ eſt inter aliquos, converſatio. Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, adverſa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt. Athen.

Δυσημερία, infauſtus dies, infortunium, fortuna adverſa. Syneſ. epiſt. 8.

Ἑξαήμερος, ſex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, ſpatium illud ſex dierum, quo conditus fuit mundus. Baſil.

Ἑπταήμερος, qui eſt ſeptem dierum, durans ſpatio ſeptem dierum, aut etiam factus ſpatio ſeptem dierum, ſive intra ſeptem dies. Ἑφθήμερος, pro eodem.

Ἑτερήμερος, alternis diebus durans: ut ζώειν ἑτερήμεροι, dicuntur Tyndaridæ apud Hom. Od. λ. vivere alternis diebus.

Εὐήμερος, ut εὐήμερον φάος, apud Soph. lux felicem diem advehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q.d. diei felicitas, ſerenitas diei, ſerenus dies. Xen. Hell. 2. καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. Item cœli temperies, ſtatus temporis ſalubriter & commodè hominibus cedens. Ab Ariſtot. ubi com-

ubi commodè & ſalubriter vivitur. Item ſucceſſus, ſecunda fama ſeu gloria. apud Athen. lib. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem ſeu dies feliciter tranſigo, i. vitam feliciter dego, commodè & ex animi ſententia vivo. quo ſenſu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι ab Ariſtotel. eth. 5. Ita bona ſum habitudine, gliſco, vigeo. Ariſtotel. Item ſecunda fortuna utor, res mihi ex animi ſententia cedunt. Item gratia & autoritate valeo. apud Æſchin. & Plut.

Εὐημέρημα, res quæ proſperè ſucceſſit, felix inceptum, ſucceſſus, qualis eſt eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, excelluit in reddenda tuberum cauſa. Plut. ſymp. 4.

Κατευημερῶ, proſperè ago, gratia & autoritate polleo. Æſchin. de falſa leg. Item cum genit. ut κατευημερῶ σου autoritate & gratia ſupero te.

Παρευημερῶ, ſupero ſucceſſu & rebus ſecundis, vinco alium gratia & autoritate. Παρευημερεῖσθαι, dicitur qui ita vincitur. Chryſoſt. de ſacerd. & Baſil.

Ἐφήμερος, diarius, unicum diem durans. ut ἐφήμερος πυρετὸς, diaria febris, Gal. Sic ἐφήμερος τιμὴ apud Herodian. lib. 1. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd unicum diem vivant, ut docet Euſt. Dicitur à Plut. ἐφήμερον φάρμακον, præſens venenum, quod uno die perimat. Item diurnus, ad breve tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. 2. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. Ἐφήμερον, herba, de qua vide Dioſc. & Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ab interitus celeritate. ut Phocion tradidit.

Ἐφημερία, ſeu plur. ἐφημερίαι, vices. ut lib. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, per vices, certis vicibus. Sic & Luc. cap. 1. Et Suid. & Heſych. exp. munus diurnum, i. quod obimus interdiu.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, diarium, ſcriptum quod acta uniuſcujuſque diei ſigillatim complectitur. Plut. de non fœn. Item hiſtoria, in qua non per annos, ſed per dies ſingulos res geſtæ ſcribuntur, diarium. Vide Gel. lib. 5. cap. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuum quotidianorum, ut à quibuſdam annotatur. Item pro ἐφημερία, apud Joſephum.

Ἐφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, diurna merces. Apud Hom. Od. φ, ἐφημέρια φρονέοντες in diem duntaxat de rebus ſuis cogitantes. Interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à brevitate ævi, ſecundum quoſdam quaſi temporarii. Greg. in poëm.

Θερμημερίαι, dies calidi, æſtatis tempus. Theophr. & Ariſtot.

Ἰσήμερος πυρὸς, exp. triticum, cujus cura æquinoctio delegata eſt, vel quod æquinoctio verno ſeritur.

Ἰσημερία, ἡ, q.d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium. ut ἰσημερία μετοπωρινὴ, æquinoctium autumnale. ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

Ἰσημερινὸς, æquinoctialis. q.d. æquidialis. ut ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. lib. 4. de cauſ. pl. c. 12. ἰσημερινὸς πυρὸς, triticum quod verno ſeritur æquinoctio. ibi ſcribitur & ἰσήμερος.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. & diurnus.

Καθημερινὸς, quotidianus. Act. cap. 6.

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, indies, ſingulis diebus, quotidiè.

Καλήμερος, cui felix eſt dies. in anth. Epigr. lib. 1.

Κακήμερος, cui infelix eſt dies. ibid.

Λιπήμερος, (Jonicum) qui ſtatum diem deſeruit, qui ſtatuto die præſtò non fuit.

Μεθημερινὸς, diurnus, qui interdiu fit. ut κυβεῖαι μεθημεριναὶ apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2.

Μεσημβρία, ἡ, meridies. factum ex μεσημερία per ſyncopen, adjecto β per pleonaſmum. Thucyd. 6. Item meridies reſpondens ſeptentrioni. Herodian. Item metaph. μεσημβρία τοῦ βίου, pro ætate ingraveſcente.

Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, meridianus. ut μεσημβρινοὶ κύκλοι, apud Proclum. Pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, ut Theocr. idyll. 1. Invenitur & μεσαμέριος. Doricum pro μεσημέριος, apud eundem idyll. 7.

Μεσημβριάζω, meridior, i. meridie dormio, Plat. in Phædro. Dicitur & ipſe ſol μεσημβριάζειν, pro quo & μεσουρανεῖν, ut Poll. docet. Μεσημβριάω pro eodem. unde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.

Μονήμερος, diarius, qui eſt unius diei. apud Gal.

Μονοήμερος, pro eodem.

Μουνημέριος, idem, ex Epigr.

Νυχθήμερον, nox & dies, noctis dieique ſpatium. i. dies viginti quatuor horarum, juſtus dies, 2. Cor. 11.

Ὀκταήμερος, octo dies durans. Item qui fit octavo die, περιτομῇ ὀκταήμερος, ad Philip. cap. 3.

Ὁσημέραι, pro ὅσαι ἡμέραι, quotidiè. Ariſtoph. in Pluto.

Πανημέριος, perdius Il. τ, πανημέριος πολεμίζει, per totum diem. Utitur & Herodot. lib. 1.

Παρημερεύω, diem ſeu dies tranſigo juxta quempiam, & velut ei adhærens. ex Eurip.

Πενθήμερος, quinque dies durans, ſeu à quinque diebus.

Πολυήμερος, qui eſt multorū dierum. ut πολυήμερος νεκρὸς, Naz.

Συνημερεύω, idem quod συνδιημερεύω. Ariſtot. eth. 8. ad Nicom.

Συνημέρευσις, converſatio, conſuetudo quotidiana cum aliquo.

Συνημερευτὴς, is quocum eſt nobis conſuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. Exp. ſocius, ſodalis, aſſiduus comes, apud Ariſtot. pol. 5.

Τεταρταήμερος, (q.d. quatriduanus) quatuor dies durans. ut τεταρταήμερος νεκρὸς, Gregor. Et κατὰ τεταρταήμερον, quadrinis diebus, apud Ariſtot.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum eſt. Ariſtot.

Τριήμερος, (q.d. triduanus) tres dies durans, ſeu à trib. dieb. durans. Apud Ariſtot. κατὰ τριήμερον γίνεται, exp. trinis diebus fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Chriſtus tertio pòſt die reſurgit.

Τριακονθήμερος, triginta dies durans.

Τριψημερέω, diem tero, diem extraho. Ariſtoph.

Ὑπερήμερος, q.d. ſupergrediens diem, præſtitutum videlicet ſeu condictum: qui intra diem non perſoluit debitum, vel implet quod promiſit. Propriè dicitur qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ à judice præſtitutum, ut inquit Bud. Interdum cum genit. ut ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, cui ultimus προθεσμίας dies elabitur antequam præſtet quod ſpopondit. Luc. Latius etiam extenditur: ut puella ὑπερήμερος γάμου, apud Ariſtot. in Rhet. 3. cui nubendi tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. Item res cujus juſtum tempus elapſum eſt. Philo de vita M. lib. 3.

Ὑπερημερία, delatio ejus qui præſtitutum diem prætergreditur quo videlicet diſſolvere debitum debuit, aut aliud præſtare quod promiſit. Dem. ad Apat.

Compoſita ex ἦμαρ.

Αὐτῆμαρ, eodem die, idem quod αὐθημερὸν in proſa. Il. α.

Ἐννῆμαρ, novē dies, ſeu per novē dies. Il. α. & ζ. Exp. & nono die.

Ἑξῆμαρ, per ſex dies. Od. ξ, ἑξῆμαρ δαίνυντο.

Κατῆμαρ, indies, quotidie, ſingulis diebus.

Παντῆμαρ, per totum diem. Apoll. Arg. 2. Πανῆμαρ, pro eodem. apud Hom. teſte Euſt.

Πρόσημαρ, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ προνὺξ προῆμαρ, noctu & interdiu.

Ποσσῆμαρ, quot dies, ſeu per quot dies, quot diebus. Il. ω. Exiſtimatur etiam poni pro quoto die, ut αὐτῆμαρ, hoc ipſo die.

ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, manſuetus, cicur, mitis. cui oppon. ἄγριος. Odyſſ. ο. de aquila. χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον. anſerem cicurem. Plato de leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Herodian. lib. 5. ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασα. Dicitur etiam de plantis & frugibus, & tunc Latinè exp. ſativus. ut ἥμερα φυτὰ, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores ſativæ: ſic ἥμερος ἐλαία, olea ſativa. ἥμερος κρόκος, crocus ſativus. Xen. in Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκαλύπτει, τὰ δὲ ἄγρια γῆρα διαλέλυται. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti eſſe videntur mores, quique ex agreſtibus cicures, mites, ac placidi facti ſunt. Dem. contra Midiam. ἄνθρωποι οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Herodian. lib. 2. πρᾶόν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπεδείκνυτο, comem atque manſuetam indolem oſtendebat. Et apud Plutarchum in Numa. ἥμερος μοῦσα, mitis muſa. Et apud Plat. de leg. ἡμερώτατα ὁδῷ, viæ mitiſſime ac placidiſſime, nec aſperę. ❖ Deducunt ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα ſit quippiam πρᾶον & διαφανὲς ...

Ἡμερότης, ητος, ἡ, manſuetudo, placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, manſuefacio, cicuro. Plut.

Ἡμέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, manſuefactio. Theophr. lib. 5. de cauſ. pl. Ἡμέρωσις, idem.

Ἡμερώδης, ου, ὁ, mitis. Plut. ſymp. 4.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, manſueta. cicur. Odyſſ. ε. Item ſpecies roboris, hemeris Plinio lib. 16. cap. 6. Theophr. hiſt. pl. lib. 2. cap. 6. Item pro vite, apud Oppianum l. 3. de venat. & apud Macedonium lib. 2. Epigr.

Compoſita.

Ἀνήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, immanſuetus, immitis, agreſtis, ferus. Naz.

Ἀνημερία, ἡ, immitis & immanſueta animi affectio. Item moleſtia animi.

Ἀνημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Ἐξημερόω, idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσεν αὐτοὺς διὰ παιδείας, per diſciplinam eum emollivit & excoluit.

Ἐξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξήμερος, qui difficulter cicurari poteſt, difficilis cicuratu ſeu manſuefactu.

Μελιτήμερον, ſuave, mellea dulcedine præditum. Heſych.

Συνημερούμενος, qui commanſuefit, qui unà manſuefit.

Ἡμέτερος, vide in Ἐγώ. Ἠμὶ, vide in φημί.

ΗΜΙΣΥΣ, εος, υς, ὁ, fœm. gen. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidius murus. Ariſtot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. Ἡμισέες, dimidia pars. Odyſſ. γ. Et Thucydid. ἡμίσεις ἡγησάμενοι, dimidia pars exiſtimans. Τὸ ἥμισυ, dimidium, vel dimidia pars. Heſiodus in Erg. οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Apud Thuc. ὑπὲρ ἥμισυ, ſupra dimidiam partem. Interdum cum genit. ut Plat. de leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων. Thucyd. lib. 8. ἡμί-

ἡμισυ τοῦ χρόνου, dimidia pars temporis. Apud Xen. τῶν ἄρτων τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. Dicitur & θοἥμισυ Attica synalœphe pro τὸ ἥμισυ. Item ἥμισυ adverbialiter pro, dimidia ex parte: apud Hesiodum in Theognidem. Ἡμίσεια, accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος. Plat. in epist. Item ἥμισυ, semis. Athen.97. ὠνοῦνται πλείονος δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμίσους. Sic & Plut. in Cat.

❖ Derivant autem ex ἅμα & ἴσος, quòd duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent.

Ἡμισεύω, dimidius sum, dimidia ex parte æquo. Item ad dimidiam partem redigo, seu ad dimidias decoquo. In Hippiatr. ἕως ἡμισευθῇ.

Ἡμίσευμα, τὸ, dimidium, dimidia pars. Greg. de homine.

Ἡμίνα, ἡ, hemina, dimidium sextarii. Athen. lib.11. testatur τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν.

ἮΜΟΣ, quum, quando (extra interrogationem) Poëticum adverbium, cui respondet τῆμος, vel τότε, tum. Homerus Odyss. μ. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Sic Hesiod. in Erg. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, & Τῆμος, Ζεὺς ὕοι, &c. Et Od.ι, Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, & Δὴ τότε κοιμήθημεν, &c. Sæpe tamen non sequitur particula τότε aut alia similis. ut initio Od. β, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Sic & initio libri octavi. Aliquando verò ei subjunguntur plures particulæ: ut in principio libri 17. ¶ Ἡμός, vide in Ἐγώ.

Πῆμος, quando.

Τῆμος, tum. Subjicitur præcedenti adverbio ἦμος, ubi & vide exempla. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula, ut Odyss. ν.

Τῆμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή.

Τημοῦτος interdú pro τῆμος, ut apud Hesiod. Τημοῦτος ἀείδειν.

Ὁπῆμος pro ἦμος apud Aratum in Phœn. Νειόθεν ὁππῆμος κείνων φορέησιν ἐέρσην.

ἩΜΎΩ, F. ύσω, inclino. cado. Iliad. β, Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε inclinârit, ruerit, πέσοι. Aliquanto antè, ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, incumbit seu desuper incumbit & inclinat.

Ἠμυόεις, εντος, ὁ, qui solet ἠμύειν vel etiam μύειν: apud Nicand. in Theriacis, v.626. Κόρκορον ἠμυόεντα παράκτειόν τε κονίλην, scholiast. enim exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, à μύειν derivari indicans.

Ἧμων, vide in Ἕω, mitto.

Ἡμῶν, vide in Ἐγώ.

ἮΝ, si, Interdum cum indicativo. Homer. ἤν τινα προκαλέσηται, si quem provocârit. Frequentius cum subjunctivo. ut Iliad. ρ, Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει ἤν τις ἀκούσῃ. si quis fortè audiat. Iliad. α, οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς ne si Agamemnonem quidem dicas. Item ἢν μὴ si non, nisi. Aristoph. in Vespis, ἢν μή τι λέγῃς, nisi quid dicas. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thucydides lib. 5. ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, nisi omnes civitates decreverint. Item ἢν καὶ, etsi, tametsi. ¶ Ἥν, quam, vide in Ὅς, item pro ἑὴν, suam, vide in Ἑός. ¶ Ἦν, erat, ab εἰμὶ, sum. Interdum ponitur pro ἐστί. item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro ἔφην, à φημί.

ἨΝΕΚΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, porrectus & protentus in longitudinem, rectà in longitudinem tendens: interdum & perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπασιν ἐδωδῆς. Idem usurpavit ἠνεκὲς pro ἠνεκέως in eodem opere.

Ἠνεκέως, diu multumque longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib.1.

Composita.

Διηνεκής, idem quod ἠνεκὴς, continuus, perpetuus. Od.ν, Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. Iliad. μ, ῥάβδοισι διηνεκέεσσι. Od. ξ, νώτοισι διηνεκέεσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione esse διηνεκές. ut διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκὲς & διηνεκὲς, in perpetuum, perpetuò, jugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem.

Διηνεκέως, continua & perpetua serie, jugi & continuo tenore: seu continuò, perpetuò. Odyss. δ, & η, itidemque apud Hesiod. & Apoll. Argon. lib 3. In prosa dicitur διηνεκῶς, quod interdum exp. continuè, interdum assiduè seu identidem.

Δουρηνεκής, tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Iliad. κ.

Κεντρηνεκής, Eustath. exp. ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, stimulo seu calcari obediens. Iliad. ε, κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους, innuens compositum esse ex εἴκω, cedo.

Ποδηνεκής, ad ipsos usque pedes dependens. Iliad. ο.

Ἤνεμος, &c. vide in Ἄνεμος.

ἨΝΊ, ecce. Aristoph. in Neb. ἠνὶ μεθίεμεν, ecce te mittimus. Theocrit. idyll.3. Ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω. ubi schol. aspirari scribit. Pro eodem dici ἠνίδε annotârunt quidam. ut Epigr. lib.3. Anthol. Ἠνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος. Alii malunt dici ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ pro ἠνὶ ἴδε, adeoque scribendum putant ἢν ἴδε eliso ι, per notam apostrophi. & sic quoque ἢν ἴδε, apud Luc. pro ἠνὶ ἴδε.

ἩΝΊΑ, ας, ἡ, habena, lorum fræni quo reguntur equi. Xenoph. de re equ. ἠνίας γε μὴν ἐπαινοῦμεν ὁποῖαι ἴσαι τε εἰσὶ καὶ μὴ ἀσθενεῖς μήτε ὀλισθηραί, μήτε παχεῖαι. Plut. de Socr. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λόγοις διὰ συμβόλων ἰθύνοντες. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς, populo laxans sive permittens habenas. ❖ Eust. ab ἑνόω, derivari scribit. esse enim ἡνίας δεσμοὺς ἑνωτικοὺς τῶν ἵππων.

Ἡνίον, ου, τὸ, idem quod ἡνία. Od. γ, καὶ ἡνία λάζετο χερσί, manibus capiebat habenas. Annotat. Eust. ἡνία esse frænos. At Poll. scribit ἡνίον esse τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, & circa illud esse annulos & echinos quos equus mandit.

Ἡνιάζω, f. σω, fræno.

Composita.

Ἀπηνής, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sævus, crudelis, quasi ἡνίαις μὴ εἴκων: metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων. Vide suo loco & in comp. ab Αἰνέω. Il. α, βασιλῆος ἀπηνέος.

Ἀφηνιάζω, habenas detrecto seu excutio, vel frænos respuo vel emordeo. Luc. Et metaph. apud Herodian. lib.1. ὅσοι πρότερον ἀφηνίαζον ἢ ἐστασίαζον. Sic & lib.3. Et Philo de vita Mos. lib.3. ἀφηνιάζοντες οὐ προσεῖχον τοῖς λεγομένοις, velut excussis frænis dicto audientes non erant. Interdum cum genit. ut Philo de vita M. lib.2. ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, virtutem aspernantes. Et cum πρὸς, ut Synes. de insomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccârant. Reperitur & ἀφηνιάω pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. Conc. Ephes.

Ἀφηνιασμὸς, οῦ, ὁ, habenarum excussio, ferocia habenas non admittens. Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excussis habenis, rebellio.

Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ, habenarum excussor, ferox & habenas non admittens. Philo de vita Mos. lib.1.

Δυσήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis cōtineri difficulter potest, refrænatu difficilis. Item morosus, Gal. Exp. etiam, doloris impatiens. ab ἀνία.

Δυσηνίως, ita ut habenis retineri difficulter possit, effrænatè.

Ἐξήνιος, effrænis. Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facilè potest, fræno seu habenis ductilis. Plat. de rep.

Πειθήνιος, moriger, obsequens, ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ. Propriè dicitur de equo qui habenis paret. ut πειθήνιος ἵππος. Plut. Dicitur & de hominib. apud eundem. Plut. de Rom. fort. Τὸ πειθήνιον, substantivè, obedientia. apud Herodian. lib.2. & Joseph. de capt.

Πειθηνίως, morigerè, obsequenter.

Ποικιλήνιος variegatas habens habenas.

Φιλήνιος, amans fræni.

Χρυσήνιος, aureas habenas habens. Suid.

Στερήνιος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἩΝΊΚΑ, quum, quando (extra interrogationem.) Athen. lib.4. Ἡνίκ' ἐχρῆν δειπνεῖν, νυνὶ ἄρχεται ἥδεσθαι. Bianor. Anth. Epigr. l.1. Εἰς βαθὺν ἤλατο Νεῖλον, (&c.) ἡνίκα εἶδε. Et apud Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, Doricè, pro ἡνίκα. Sic & Dem. ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quum judicium dictassem. ἡνίκα συνεσκόταζε, quum ad vespera sceret. Et Aristoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν.

Πηνίκα, quando, πότε (interrog.) Aristoph. in Avib. πηνίκ' ἂν ἀπώλετο, quandónam periit? Idem. πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας, quódnam diei tempus est, seu quænam hora?

Ὁπηνίκα, idem. Apollonides. Anth. epigr. l.1. Ξεῖνον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἄϊς ἅπασα: cui respondet λόγος ἤλυθε. Interdum & pro quando, i. quandoquidem: ut apud Demosth. in Midiam, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ καὶ ὕβρει πεποιηκὼς φαίνεται, τοὺς νόμους ἤδη δεῖ σκοπεῖν.

Τηνίκα, pro quo Doricè τανίκα, apud Theocr. idyll.7. & τηνικάδε, & τηνικαῦτα, tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα & ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δε adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis, ἦμος & ἦμοσδε (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, & ἔνθα ἐνθάδε. Usitatius est Τηνικαῦτα. Demosth. Philipp.3. quum dixisset, οὐ πρότερον ἐπολιόρκει ἕως εἰς τὴν χώραν αὐτὴν παρῆλθεν, &c. subjunxit, τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύνοντο, &c.

Ἧνις, vide in Ἔνος. | Ἤνοψ, vide in Ὤψ.
Ἠνορέα vide in Ἀνήρ. | Ἤνυστρον, vide in Ἀνύω.
Ἥνωρ, vide in Ἤν. | Ἠόνιος, vide in Ἠϊών.
Ἠοῖος, vide in Ἠώς.

ἭΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur. Odyss. λ, ἧπαρ ἔκειρον Δάρτρον ἔσω δύνοντες. Iliad. υ, φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι.

Ἡπα-

Ἡπατεὺς, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. Ἡπατικεία dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata. Alex. Trall.

Ἡπατίας, ου, ὁ, hepatarius. ut λοβοὶ ἡπατίαι apud Poll. lib.2. fibræ hepatis.

Ἡπατικὸς, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trall. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant, hepatici, jecinorosi, jecoritici. Gal. & Diosc.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Fœm. gen. ἡπατῖτις, hepatica, jecoraria. ut ἡπατῖτις δυσεντερία, & ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Item herba quæ & ἡπατίειον vocatur à quibusdam eupatorium. ut Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero, hepati similis sum Diosc. l.3. c.25

Ἡπάτιον, ου, τὸ, jecusculum. Aristoph. & Athen. lib.3.

Ἧπατος, ου, ὁ, piscis nomen, apud Aristot. lib.2. hist. anim. & Athen. lib.3. & 7. Videtur à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur.

Λευχηπατίας, (comp.) vel λευκηπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: ejus autem vitiati indicium pallor est qui eos timidos arguit, Vide Erasmi Chil.

Ἠπεδανὸς, &c. vide in comp. ex Πέδον.

ἬΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: pars terræ quæ continuo tractu juncta à reliqua terra mari non divellitur: cui opponitur insula. Unde Aristot. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in insulas & continentes divisit. Thuc. lib.1. τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τὴν νῆσον τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam insulæ partem fecit continentem. Herodot. lib.2 τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam. ¶ Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat. Od. γ, de Vlysse, Εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δήμῳ, (&c.) Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, sive terra, sive mari. Il. α, νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, navem in terram seu littus subduxerunt. Et κατ' ἤπειρον, terra, pedestri itinere. Demetrius Phaler. πλέων μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύων δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐμβαλὼν πόδα, in terræ spatium immensum. Eustath. annotat adjectivum esse, & subintelligi γῆ: plenumque esse in hoc loco ἐπ' ἀπείρου γᾶς ἔβη. Esse enim Doricum ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerum dicitur pars illa quæ est ultra Ithacam & Cephalleniam, ut Eustath. docet. Iliad. β, Οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Il. σ, Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. ❖ In prima significatione, sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, sive ἀπείρονα γαῖαν, ut vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio. Aristot. de mundo ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, ex locis marinis fecerunt continentem.

Ἠπειροῦσθαι, continenti adjungi seu accedere, continentem fieri. Thuc. lib.2. καί εἰσι τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες apud Synes. sal terrestris, sal qui in continenti effoditur. In fœm. ἠπειρῶτις, ut ἠπειρώτιδες πόλιες apud Herodot. urbes in continenti sitæ. Et ἠπειρῶτις ξυμμαχία, apud Thuc. lib.1. societas terrestris, seu pedestris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρασκευῇ αἱ πόλεις, urbes copiis pedestribus subnixæ, i. equitibus & peditibus. ¶ Item Ἠπειρώτης, & Ἠπειρῶτις, qui vel quæ ex Epiro est. Epirota. Pausan. in Atticis lib.7.

Ἠπειρωτικὸς, οῦ, ὁ, ad continentem spectans. Xen. Hell.6. Item Epiroticus. ut ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Diosc. l.1. c.163.

Composita.

Διηπειρόω, ῶ, in continentem redigo, continenti adjungo. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit.

Μεσήπειρος, mediterraneus. Dionys. de situ orbis.

Ἠπεροπεύω, vide in Ὤψ.

ἨΠΗΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire, apud Aristoph. in Δαιταλεῦσιν, ubi Hesiod. præcepta deridens ait, καὶ κοσκινον ἠπήσασθαι. Ælius Dionys. scribit barbarum esse, ut refert Eustath.

Ἠπητὴς, οῦ, ὁ, sartor, sarcinator. apud Hom. in Batrachomyom. Fœm. ἠπήτρια, sartrix, sarcinatrix, sutrix. Hesych. & Suid.

Ἠπητήριον. sive ἠπήτριον per syncopen, subula, i. instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur, & sartor in consuendis pannis, acus. Hesych. & Eust.

ἨΠΊΑΛΟΣ, ου, ὁ, epialus: febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος, appellatur. Vide Gal. de differ. febr. lib.2. cap.6. & Aët. serm.5. cap.87. Vide & schol. Aristoph. in Vesp. ❖ Dicitur autem (ut Paul. Ægineta lib.2. cap.25. tradit.) vel à metaphora τῆς ἁλὸς, i. maris, quod principio tranquillum apparet, at quum turbatur, asperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως χρωτὸς ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo, leniter & placidè: quoniam vehementem febrem accendit. Eustath. per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat.

Ἠπιαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippoc.

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri labro. Aristot. probl. sect.27.

Ἠπιόλης, ου, ὁ, & ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος.

Ἠπιόλιον, ου, τὸ, levis epialæ febris accessus. Hesych. Ἠπίαλος etiam dicitur idem esse quod ἠπίαλος. Est & bestiola quædam, de qua Aristot. hist. an. lib.5. cap.19.

ἬΠΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, clemens, mitis, lenis, benignus, idem quod προσηνής. Odyss. α, καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεύς. Herodian. lib.2. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. Il. λ, ἤπια φάρμακα, lenia & blanda pharmaca. Et ἤπιον ἦμαρ apud Hesiod. in Erg. ❖ Derivant quidam ab ἥδω, ideoque aspirant, ut scribit Eust. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod & ex comp. κατηπιάω, patet) alii ab ἔπος deducunt, ut sit ὁ ἐν λόγοις [illegible].

Ἠπίως, leniter, benignè, clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia, ἁλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti.

Ἠπιάω, ῶ, f. άσω vel ήσω, mitigo, lenio, placo.

Ἠπίαμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum Herodot. in Thal.

Κατηπιάω, ῶ, (comp.) mitigo, delinio. Il. ε.

Ἠπίαλος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ἦπου, vide in Ἦ. | Ἦπου, vide in Ἦ.
Ἠπύω, &c. vide in Ἀπύω. | Ἦρ, vide in Ἔαρ.
Ἦρα, vide in Ἐράω.

ἭΡΑ, ας, & Ionicè Ἥρη, ης, ἡ, Iuno: & soror & conjunx Jovis. ❖ Plato in Cratylo sic nominatam existimat, ὡς ἐρατήν τινα, ¶ Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo & dicta creditur, transpositis literis.

Ἡραῖος, ου, ὁ, Junonius. ut Ἡραῖος ναὸς, & Ἡραῖον τεῖχος. Dicitur & Ἥραιον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον, ἱερὸν, Junonis templum: ut Ἀθηναῖον, apud Herodotum. Et τὰ Ἥραια pro τὰ Ἡραῖα ἱερά. Junonia sacra, & ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή.

Ἥρως, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἡρακλειος, ἡρακλῆς, &c. vide in comp. ex κλέος.

ἨΡΕΜΟΣ, ου, ὁ, quietus, mitis, placidus: exponitur etiam ab Hesy. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος. ❖ Etym. ex ἔρημος, deducit, transpositione literarum η & ε. Videri possit & ex synonymo ἥμερος factum transpositione itidem literarum & mutatione spiritus.

Ἠρέμα, (adverb.) quietè. Plat. in Crat. εἰ δὲ βούλει ἔχε ἠρέμα, si verò vis, quietè te contineas. Item paulatim, sensim: cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib.3. & Luc. in Zeux. Item paululum, leviter aut leniter. Luc. & Aristot. Eth.4. c.5. & l.3. c.1. Pro eodem dicitur & ἠρεμέως, Ionicè, apud Hippocr. epist. ad Demag.

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, quietior, placidior. quasi à positivo ἠρεμής. Xen. pædiæ.7.

Ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliús. Idem Xen. pæd.3.

Ἠρεμία, ἡ, quies. Aristot. Eth.8. cap. ult. Apud Plut. in apophth. ἠρεμίαν ἔχω, quiesco.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, quietus. Item remissus, submissus. Theophr. & Luc.

Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodian. lib.5. & Xen. de re eq.

Ἠρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco, quietus sum, vel maneo. Philo de vita Mos. lib.3. πάντως εἰδὼς ἐν ταῖς αἰωνίαις ἠρεμοῦντας.

Ἠρέμησις, ipsa quiescendi actio, quies qua res aliqua à motu, in quo erat, quiescit & quasi sedatur. Aristot. Rhet.2.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio.

Ἠρεμίζομαι, idem apud Themist.

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens, ex Esdræ lib.2.

Composita.

Ἐνηρεμέω, ῶ, quiesco. in Phil. de vita M. lib.2.

Κατηρεμέω, ῶ, quiescere facio, sedo. Xen. Pæd.7. βουλόμενος αὐτὰς κατηρεμῆσαι, pacare. Κατηρεμίζω, idem.

Ἦρι, ἠρινὸς, vide ἦρ, in Ἔαρ.

ἩΡΊΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. In epig. [illegible] κατὰ χθονὸς, ἠρία τεύχων, [illegible]. Et rursum, Ἠρίον ἐν βώλῳ [illegible] Ἀνοῦς [illegible]. Legitur & apud Hom. Il. ψ. v.126. ❖ Sunt qui dictum velint παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς γαῖαν, derivantes ab ἔρα, terra. unde & Suidas dicit esse τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα.

Κενήριον, (comp.) vacuum sepulchrū, monumentum inane. Nonn.

ἨΡΎΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatarum, de qua Theophr. hist. pl. l.6. c.1. Diosc. l.3. c.24. & Plin. l.22. c.7. Nic. in Ther. v.848. vocat ἤρυγγον, itidemque vers.645. Ab Aristotele autem hist. an. lib.9. cap.3. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum & caprarum, de quo & Plin. l.8. c.50. Virg. lib.3. Georg. vocat barbas incanaque menta hirci Cinyphii: veteres Latini spirillum, autore Festo & Paulo. A Plut. in symp. lib.7. probl.2. appellatur ἠρύγγιον, & in libro de sera numinis vindicta ἠρύγγιος.

Η῞Ρ Ω Σ, ωος, ὁ, heros, semideus. qui ex deo & homine natus credebatur,aut reliquos homines virtute sua ita superabat,ut ad deos proximè accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur: tantò homine præstantior quantò deus dæmone: vel, ut apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεός. Hesiod. in Erg. Ἀγλαὸν ἡρώων γένος ἄνδρων Θείων, οἳ ἡμίθεοι καλέονται. Zenon apud Laërt.lib.7. heroas vocat ψυχὰς ἀγαθὰς ἀπολυθείσας. Sic & Philo de mundo.Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus. ut Od. σ, Μάλῃ δ' ἥρωας, Κήρυξ δ' ἀταλὸς, Εὐρύβατον δ' ἴδομεν πάρα οἱ δύο. Contrahuntur verò quidam obliqui: nam ἥρως pro ἥρω & dicitur Od. θ & ἥρῳ, vel ἥρῳ quidam obliquè. nam ἥρως pro ἥρω & ἥρωα apud Apoll.Arg.2. per apoc. pro ἥρωϊ teste Eust.Item ἥρω pro ἥρωα apud Apoll.Arg.2. Dicitur & ἥρωες pro ἥρωες & ἥρωας. ◆ Appellati autem fuerunt ἥρωες,vel ἀπὸ τῆς ἔρωτος, ex virtutis studio:vel ἀπὸ τῆς ἐρᾶς, à virtute, qua cæteris, quasi terrestres quidam dii. vel ἀπὸ τοῦ εἴρειν, à virtute, qua cæteris hominibus antecellunt, vel ab ἀήρ, quoniam(ut Hesiodus habet ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φορέουσιν ὕπαιθρον: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remaneant , hoc præmii habentes ut per terras oberrent & humanas res contemplentur.

Ἡρωϊκὸς, ἤ, ὸν, heroicus. ut ἡρωϊκὴ μοῦσα, Plut. ad præf. indoct. ἡρωϊκὴ ἀρετή. Aristot.Eth.7. ἡρωϊκοὶ ἵπποι, versus heroici, Plut.12. de leg.

Η῾ρῷος, sive Η῾ρῶος, ου, ὁ,idem quod ἡρωϊκὸς,seu herous,ut ἡρῶον θυμὸν, numerus herous, apud Aristot. Et ἡρῷον μέτρον,metrum heroum. Demetr. Phaler.

Η῾ρῷον, ου, τὸ, substant. monumentum sive fanum heroi constructum. Thucyd.lib.13. τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον.

Η῾ρῶα, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem.Plut. polit. præc. Et Διὸς ἥρῳον pro τὸ ἡρῷον, Atticè, ut Διομήπον pro τὸ ἰμάπιον. Aristoph.

Η῾ρῷστον, ου, τὸ, herois monumentum:idem quod ἡρῷον, Hesych.

Η῾ρώϊνη, ης, heroina, semidea.Dionys. de situ orb. Pro quo & ἡρῳάνη, Aristoph. in Neb.

Η῾ρως, ίδ-ος, ὁ, herois. Athen.lib.1. Est etiam nomen festi novennalis quod Delphis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Η῾ρῴαινα, ἡ, heroina. Pro quo ἡρῷσσα citatur ex Lascaris epigr.

Η῞σις, vide in Η῾δύ.

Η῞Σ Σ Ω Ν, & ἧττων, ονος, ὁ & ἥ, minor.ut Thuc. ἧσσων ἐλπὶς, minor spes. Sed usitatius est neutr. ἧττον, minus, quod adverbialiter etiam ponitur. Aristot. Eth.2. καὶ λυπηδέστερα ἐστὶ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Sic ἐκ ἧττον & ὑδὲν ἧττον, non minus, nihilominus, Aristot. Eth.6. Ponitur ἧσσον seu ἧττον pro οὐδ' ὅλως seu οὐδαμῶς,apud Thuc.¶ Item, inferior.Il.α, Ἰδ' ὅσσον ἧσσων εἰμὶ, τόσσον σέο φέρτερος εἰμὶ.Aristoph. in Pluto, γεγώσκω ἧττον ὧν πολυ ἢ σέ. Herodian.lib.1. ὡς τὰ ὀδὸς ἧττον διέχειν τὰ τῆς διχοτομίας. Et cum inf. Thuc.lib.2. ὃς ὑδενὸς ἧσσων εἶναι ἐδόκουν τε τὰ δέοντα καὶ ἐρεμωτέρως ταῦτα. Cum genit. usurpatur in variis loquendi generibus , ut ἧττων οἴνου,apud Xenoph. Pæd.8. qui vincitur à vino,i.vino deditus.Sic ἧσσων ἡδονῶν,ἐρώτων, ὀργῆς, &c. qui nescit frænare libidines, iram, &c. Interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus. ut ἧσσων χρημάτων,φιλοπρωτείας, ὀπωπομιῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum. ¶ Apud Diog. Laërt. ἵνα πλείω ἦι ἀκούωμεν, ἧττόνα δ' λέγωμεν, ut plura quidem audiamus , pauciora autem loquamur.

Η῾σσάομαι, ώμαι, vel ἡττάομαι, ώμαι, inferior evado,vincor, superor. Thuc.lib.2. ὑὸ' ἁπάντων ἡσσήθεν. Apud Dem. dicitur & de eo qui in judicio vincitur. Sæpe cum dat. ut ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, &c. Cum accus.ut apud Isocr. πολλὰς μάχας ἡττῶντο. Cum accus. rei & genit. personæ apud Dem. in Epit. ἡττᾶσθαι ἁπάντων.& cum particip.genitivi casus,ut apud Xen. Pæd.5. ἡττᾶσθε μέθης ὑπὸ τοῦ πόνου. Item succumbo, cedo,frangor.Isocr. in Panath. ἡττᾶσθαι τῆς συμφορᾶς. Apud Xenoph. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, fervire voluptatibus. Sic apud Athen. γαστρὸς ἡττώμενος, ventri deditus. Apud Plut.in amat. narr. ἡ παρθένος ἡττᾶται ἡδίονος, virginis amore incensus.

Η῞ττημα, τὸ, clades.

Η῞σσα, seu ἧττα, inferiores partes,clades, Xen. ἧττα φερσίν), se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. ποιεῖ τὴν ἧτταν ἡδίω ἢ νίκας, ut vinci jucundius fit quàm vincere.

Ἐνδώσομαι, ώμαι, Herodot. pro ἡσσώμαι vincor.

Compositа.

Ἀ῾ήττητος, invictus,insuperabilis. Dem.pro cor. ἀήττητος ἢ πάλις τὸ κατ' ἐμέ. Sic ἀήττητα ψυχαί, Isocr. in Archid. & ἀήττητος δυμός. Dem.in Epit. ad Phil. ἐπὶ τὸ ἀήττητον ἀπροιοησεῖν, obniti pervicaci audacia.Pro eodem dicitur & ἀνήττητος & ἀνίκητος & Dorice ἀνάσσητος, Theocr. idyll.6.

Ἀ῾νθυπόκωμι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀνθυπόκωδε τοῖς ἄλλοισος ὑπεῖκε, cedere tanquam victum.

Ἐ῾ξηττῶμαι, idem quod ἧττᾶμαι.

Η῞ΣΤΧΟΣ, ή, ὸν, quietus, quiete fruens. Item sedatus, placidus, interdum & tranquillus. Exponitur & tacitus. Hesiodus in Ergois,Η῾συχοι ἠερίαι ἔσσαντο. Lycophr. initio Alexandræ , ὑ γὰρ ἥσυχος κόπη , non sedata , non placida. Apud Plutarchum iridem νυξὶ ἥσυχος, exp. nox placida. Apud Aristoph. ὕπνος ἥσυχος, vel ἡσυχος, quiesce,mane quietus, aut etiam tace. Sic apud Euripidem, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος , ne interpella sermonem meum. Apud Thuc. τὸ ἥσυχον substantivè pro ἡσυχία, quies lib.1. ὡστε τὸ ἥσυχον τῶν ἐλληνίδων ἠδίωσεν, quiete pacis, quiete quam pax affert. Comparat. ἥσυχαίτερος, & superl. ἡσυχαίτατος pro ἡσυχώτερος & ἡσυχαίτερος, quietior, quietissimus. apud Thucyd. & Xenophon. ◆ Etym. vult esse ab ἦδος, ἧσα, quia omnia ἥδονται τὰ ἡσυχία.

Η῾συχῇ, adverb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exponitur & sensim, leniter, interdum & paululum. Herodian. lib.1. ἡσυχῇ τὸ σκίμπτουσ ἑαυτοῦ κουφίσας ἑαυτὸν, paululum se è grabato sublevans. Exp. & clàm, apud Thuc.

Η῾σύχως, adverb.quietè,tranquillè. Η῞συχα pro eodem. Aristoph.

Η῾συχάζω, quiesco. Apud Thuc. & cæteros historicos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non movent, vel qui à bello moto desistunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur & naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur, apud Thuc. ¶ Item taceo,sileo, Laërt. Apud Thuc.lib.7. τὸ ἡσυχάζον τῆ νυκτὸς pro ea parte noctis, quam conticinium Plautus appellat.

Η῾συχαλέως, med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Lucian.

Η῾συχαῖος, α, ὸς ὁ & ἥ, quietus, tranquillus. Item lentus, remissus, qui sensim fit.ut ἡσυχαῖοι ἐλάσεις, apud Xen.

Η῾σύχιος, α, ὸς ὁ & ἥ, idem quod ἡσυχος. Iliad. ὁ,Η῾σύχιοι δ' ἔσχοντο μάχην πολέμου ἐκπαγλοῦ νέεσθαι, quietum, i. malo omni seu molestia carentem.Apud Dem.Phil.4. ἡσύχιος & ἀσφαλέστερον βίον, vita quieta & tranquilla, qualis est hominum privatorum præ vita eorum qui in reip. negotiis implicant.

Η῾συχία, ἡ, ques, tranquillitas,cui opponitur πολυπραγμοσύνη apud Isocr. in orat. de pace. & πόλεμος apud Thuc.3. Sæpe dicitur ἡσυχίαν ἄγειν, pro quiescere. Et ἡσυχίαν ἄγειν pro eodem, interdum & pro feriari, otiari. Item peculiariter, quies quam pax affert: unde & pro pace seu induciis accipitur, apud Thuc. Item, quies, in significatione somni. Herodian. lib.1. ἡσυχίαν δ' παρεκὰ μὲν ὕπνου. Item otium. unde καθ' ἡσυχίαν, per otium, apud Xen.Hell.6. Sic & apud Thuc. sæpe. Et apud Herodian. ἐν ἡσυχίᾳ διαπονεῖσθαι & ἐν ἡσυχίᾳ ὀπὶ ἡσυχία. exp. otium agitare. Item silentium. ut μυστικὴς ἡσυχίας Πυθαγορείων, Laërt. Sic & apud Luc. & Plut.in Coriol. Item solitudo. ut Cic. interp.apud Xen. apom.2.

Compositа.

Ἐ῾φησυχάζω, acquiesco. ut ἐφησυχάζω τούτῳ acquiesco huicrei; Φιλήσυχος, α, ὸς ὁ & ἥ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studi sus.

Φιλησύχως, adverb. ut φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor.

Η῞τε, ἤτε, ἤτοι, vide Η῞, & Η῞.

Η῞ΤΟΡ, τὸ, cor, animus. Iliad. ε, Ὦ φίλοι, αἰνῶς ὄτε κ' ἀλκιμὸν ἧτορ ἔλασθε. Dicitur sæpe & ἦτορ ἐν φρεσὶ, ut Il. τ. Od. ξ, & ἦτορ ἐν εἰρέσιῃ. ut Il. χ, & Oyss.ε. Dicitur & ἦτορ ἐκ κεφαλῆς, Iliad.υ. ◆ Ab ἄω deducitur, ut tradit Eustathius, qui & indeclinabile esse dicit. Sunt tamen qui declinent ἦτος, ἦτι.

Compositа.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto.Hesych.

Εὐήτειον, ου, τὸ, animum oblectans.

Μεγαλήτωρ, magnanimus.Od.π.Reperitur & μεγαλήτωρ θυμὸς, Od.ι, per παυτολογίαν.

Η῞ΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen, ut Suid. exp. in Epigr.τὸν τῆς ἠρίφου Ἀράχνιον, ἢ τὸν ἀπὸ τοῦ κερκίδος ἀραχνιόν. Doricè pro ἠτρίον. ¶ Item ipsum textum & ὕφασμα.Plut.in Phæd.ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἢ σὺ ἐκ ἀέρος ἢ σὺ ἐκ ῥαπίνης ὑφαντικὸς αὐτὸν ἢ δι' ὅλου ὥσπερ ἱμάτιον, nonne pannosi & lacera veste videantur, ut ego? Peculiariter tamen τὰ ἀπὸ τῶν ὑφασμα hoc nomine appellari volunt. Suidas esse tradit indumentum membranæ instar subtile. Nicandri schol.dici tradit etiam τὸ ὑπαπὸ, jecur. ut ἠτρίῳ ἐπιπολαίῳ.

Compositа.

Ἐ῾ξηρειασμένος, Gal. apud Hippocr. exp. per tenue linteum percolatum & transmissum.

Ἐ῾πάρειμι, ὸς, ὸ & ἥ, densus, confertus. Il. τ, vide Eust.

Decomp. Παυεπήρειμος, denssissimus. Oppian. de venat. libro tertio.

Εὐήρεις χιτών, bene eleganterque texta vestis. Poll.lib.7. & Luc. in Lexiph.

Η῞ΤΡΟΝ, ου, τὸ,Suidæ & scholiastæ Nic. est pars umbilico subjecta. idem quod ὀμφάλιον, ut scribit Poll. lib. 2. imus venter, pars ab umbilico ad pubem usque. Xenoph. de re equestr. τὸ ὀφὶ τὸν ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τὴν ὀργὴν ἐλαύνουσιν, exp. ventrem ollæ , in qua nimirum exponitur erat puer. Apud Nicand. in Ther. Καὶ χλοερὸν ῥάδαμνον ἀπὸ μέσσου ἦτρον ὀλοῖσι, schol. exponit, medullam, umbilicum, geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam integumentum & involucrum matricis. Scribitur & ἴτρον.

Η῾τρεῖα, & Η῾τρεῖα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph.

Η῾τρί-

Η῾τρίδια τὰ μώρῳ, comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἤτρου, teste Poll. lib. 2. Quidam hæc volunt esse sumen seu abdomen.

Τὸ ἠτρίον, (comp.) sumen, abdomen. Hesych. & Suid.

Η῾ὖς, vide in Ε῾ὖς. Η῾ὗτε, vide in Ε῾ὖτε.

Η῞ΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, filius Jovis & Junonis, ut scribit Hom. Il. α. Dicitur, fabrorum metallicorum Deus, & inventor ἡ χαλκοτεχνίης. ¶ Item ignis, flamma, ut Ἄρης pro bello, ut Od. ζ. Σπάλγκα δ' ἀφ' ἑμπείραινεν Ἡφαίστοιο. Sic Η῞φαιστος ubem aliquam vel partem ejus absumere dicitur, apud Euripidem.

Η῾φαίστειος, α, ὸς, Vulcanius, ut Η῾φαίστειος δεσμὸς, Vulcanium vinculum. Od. θ. proverbialiter de iis ex quibus effugi non potest. Τὸ Η῾φαίστειον, ου, ς. ἱερὸν, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani. Η῾φαίστεια, τὰ, ς. ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia, festum in honorem Vulcani.

Η῞χ, vide in Ο῞ς.

Η῞ΧΟΣ, ου, ὁ, sonus, sonitus. Theocr. idyll. 28. ἦχον ἀκούω, sonitum audio. Plut. de loquac. ἄκουε ἀξιοῖς ἀκοὴ ἀκούειν, ἦχος ὀφθαλμοῖς ὁρᾶσθαι, Herodian. lib.6. βοῆς τε ἦχῳ πολίτας ἐξεκλεῖσαι, Nigr. τὸ φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Sic Dioscor. lib.1. cap. 39. de oleo amygdalino, ἔστι δὲ κεφαλαλγίας ἢ ὦτων πόνου ἢ ἤχου ἢ συριγμοῦ.

Η῾χώδης, ες, ὁ & ἥ, sonorus, sonans. Demetr. Phaler.

Η῾χηδὴς, ὁ & ἥ, idem quod ἦχος, Plat. in Tim. αὐτὸ φθόγγῳ καὶ ἤχῃ, sine voce & sine ullo sono.

Η῾χήεις, εντος, ὁ, sonorus, sonum five sonitum edens. Il.α. Σάλαντα ἠχήεντα. Et Od. δ. ἄσματα ἠχήεντα.

Η῾χέω, ῶ, f. ήσω, sono, Plut. οἱ πόδοι κρεμάντες ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Item activè, apud Demetr. Phaler.

Η῾χητὴς, ὁ, ἡ, ὸ, q.d. sonator, qui sonat, sonans. Hesych.

Η῾χήτης, ου, ὁ, idem, Hesiod. in diebi.

Η῾χητικὸς, sonorus, canorus.

Η῾χεῖον, ου, vas seu machina qua sonus editur. Plut. in Crasso. Item pro ipso sono seu sonitum discrimine, Vitruv. lib. 1. cap.1.

Η῾χὼ, οῦς, ἡ, echo,sonus reciprocus vox repercussa quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Flacco. Hesiod. in Asp. ἠδὲ δ' ἀγνυτο ἠχώ. Fabulas de echo vide apud Alex. Aphrod. probl. lib. 1. quæst. 154. Cavas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχὼς vocant, ut docet Colum. lib. 9. c.5. Item pro loquendi more, apud Philostr. ep. 12.

Ἀ῾χέω, ῶ, Doricè pro ἠχάω, ut ἡ τέττιξ ἀχεῖ, cicada stridet. Et activè apud Theocr. Idyll. 2. τὸ χαλκίον ὡς ταχὺ ἀχεῖ, id est, pulsa, facsonare. Aliam signif. vide in Ἀ῾χῶ.

Ἀ῾χέτης, idem quod ἠχέτης. Æsch. in Prom. Ἀ῾χέτα dicuntur etiam cicadæ canoræ. Aristot. hist. an. lib.5.cap. 30.

Compositа.

Ἀ῾ζηχὴς, ὲος, ὸ & ἥ, magnum sonum edens, ut Iliad.δ. Ἀ῾ζηχὲς ἰωὴ ἔπεται. Item aridum sonum edens, aridus, ut Apoll. Argon.l.2. κρωσσὰς ἀζηχέας ἠδὲ σιγώσας Ὑδὺς αὐαλοέσσας. Alii dictum volunt quasi ἀζλυς, (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων, aridus atque ideo durus, σκληρὸς unde & ἀζηχὴς δυμὸς ab Homero dicatur animus qui emolliri & flecti non possit. Item continuus, ὃ ὠὴ διηνεκὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. nam & inde quidam factum volunt, ut Iliad. ο. ἐμὲ δ' ἀδὴν ἀς δυμὸς ἀνίει Ἀ῾ζηχὴς ὀρυὼὴ Η῾σχαλέῃ Θεοτόκῳ. Et Ἀ῾ζηχὲς, adverbialiter, continenter, sine intermissione. Od. σ. μὴ δ' ὠφείμασι ἔσσεο μάργη Ἀ῾ζηχὲς φαεσίμβρη καὶ πήμασι.

Ἀ῾ζαχὴς, idem quod Ἀ῾ζηχὴς. Hesych.

Ἀ῾λιήχης, marisonus.

Ἀ῾νηχέω, ῶ, resono, ut αὐὴ χαλκὸς μολπαῖ. in Epigr.

Ἀ῾νηχὼ, contra sono, ex adverso sono vel resono. Julian. ad Iamblich. Sunt & loci quidam αὐτηχοῦντες, resonantes, Vitruv.

Ἀ῾πηχὴς, ὲος, ὸ & ἥ, absonus, sonum malum & ingratum habens. Luc. Capitur etiam pro ἀηδὴς, id est, invisus, ingratus, odiosus, quia quæ sunt absona sunt auribus ingrata. Suid.

Ἀ῾πηχέω, ῶ, dissono, absono. Et ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tendimus. Et ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox desinens, vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Apud Areth. in Apocal. ἀπηχοῦσαι φωναὶ, resonans vox.

Ἀ῾πήχημα, τὸ, dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis musicis. Exp. etiam resonantia. Ἔσχατον ἀπήχημα significatione propria volunt esse extremum vel soni vel vocis pulsum, & quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Unde metaphoricè sumi traditur apud Dion. Areopag. ἔσχατον ἀπήχημα pro ultima conditione, & apud Basil. & Greg. pro vestigio & reliquiis. Medicis autem ἀπήχημα est à contraria ictus parte facta calvæ fractura seu fissio.

Ἀ῾πήχησις, idem quod ἀπήχημα, dissonantia. Item soni desinentia. Item resonantia.

Ἄ῾χμι, pauper, ὅπ τὸ κενὸ ἠχεῖ, vide & in comp. ab Ε῾χω.

Βαρυηχὴς, gravisonus, gravem sonum seu sonitum edens.

Βαρυαχὴς, Doricè pro eodem, in Epigr.

Γλυκυηχὴς, dulcisonus.

Διηχέω, persono.

Διηχὴς, ἡ, faculeas illa qua seu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Usitatum apud Aristotelis interpretes.

Δύσηχος, ου, ὁ & ἥ, ἦ, dissonus, malè sonans, apud Eurip.

Δυσηχὴς, malum & ingratum sonum edens. Il.C.

Ἐ῾νηχὼ, in quo sonus est, sonans, sonorus, ut ἔνηχα ὄργανα & ἔνηχος ᾠδὴ. Item sonans in Greg.

Ἐ῾νηχῶ, insono, Greg. Item activè pro, inculco auribus, doceo, apud Chrysost. in 1 Cor.12.

Ἐ῾νηχῶμαι, doceor; Chrysost. 2 ad Cor.

Ἐ῾ξηχέω, per sonum effero,enuntio.Greg.& Areth. in Apoc.c.11.

Ἐ῾πηχέω, assono. Item insono. Luc. in Jove trag.

Decomp. Ἀ῾ντεπηχέω, ῶ, obstrepo, obturbo. Luc. ἀντεπήχουν ὅτοι διαρυόντες, hi suo ejulatu obstrepebant.

Συνεπηχέω, uno sonitu seu una voce acclamo vel accino, vel consona voce accino & præeunti,quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de mundo. & Xen. Pæd.3. & 7. apud Themist. exp. admurmuro, applaudo.

Ἐ῾υηχὴς, valde sonans.

Εὔηχος, bene sonans, sonorus, canorus. Dioscor. lib. 2. c.28. Item bonam vocem habens, apud Athen. lib. 3.

Ευηχὴς, idem. Plut. de def. orac.

Εὐήχητος, ου, ὁ & ἥ, idem. Euripid.

Καπαχέω, ῶ, resono, ftrepitum seu crepitum edo. Od. τ. Ἐ῾ν δὲ λέβης πόσι κνίσαν, κεκάχηκε δ' χαλκὸς, sonitum dedit. ◆ Καχεῖ τὸ κενὸν ἀχεῖν pro ἠχεῖν, Etym.

Καπαχὴ, sonitus, interdum ftrepitus, creptus. Od. ζ.

Καπαχηδὸν, (adverb.) cum ftrepitu, cum crepitu, cum sonitu, apud Dionys. de situ orbis.

Καπαχηδὼ, idem, Hesiod. in Theogon.

Καπαχὴς, resonans, vel ftrepens, ftreperus,ut apud Nic. in Ther. γεφυῶν καπαχοὶ ἀθέλπα τοκῆες Βάτραχοι.

Καπαχίζω, idem quod καπαχέω, resono, sonitum reddo: interdum & ftrepito, crepito. Hesiodus in Asp. Τῶν δ' ὑποδυμένων καπαχίζει πὸ' ἐυρεῖα ζύλων.

Decomp. Ἐ῾γκαπαχίζω, cum sonitu infundo. Aristoph. in Equit. Γ' ἐπὶ νυὶ ἄκρατον ἐγκαπαχίζων μοι πολυὶ.

Διακαπαΐζω, cum murmure descendere,apud Eurip. in Cyclope.

Κατηχὴς, sonorus, ftreperus, Theocr. idyll. 1.

Κατηχέω, ῶ, sono, insono, unde κατηχοῦντες τόποι, dissonantes, Vitruv. lib. 5. cap. 8. ¶ Item activè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat ejus auribus quem docere vult. q.d. viva voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ δ' παρέδοσαν ἀπαλὰ σφέων παῖδα ἑαυτὸ κωμήτησιν, ὡ ἔπι κατηχεῖν ὅσα πιθὼ μάκιστα, ψυχαγωγῶν αὐτὸν διωπμίλοις. ¶ Item κατηχῶ peculiari significatione dictum fuit,doceo prima artis seu scientiæ alicujus rudimenta, seu elementa. Præceptis alicujus scientiæ velut initio. Et peculiariùs etiam doceo prima rudimenta religionis Christianæ, ut 1 Cor. 14. ἵνα καὶ ἄλλοι κατηχήσω.

Κατηχοῦμαι, persono, ut κατηχοῦμαι πᾶσιν. aures meæ his vocibus personant.

Κατηχοῦς ἀεὶ πνῶ, dicitur is cujus auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur; qui aliqua de re docetur, apud Plur. Item doceor, edoceor, cum accus. act. Apoll. cap. 128. ὧν δὲ κατηχούμεν ἢ οἴδν τὸ Κυείν, edoctus viam Domini. Item, disco prima rudimenta,&c. ad Gal. cap. 6.

Κατήχημα, sonitus.

Κατήχησις, institutio,& quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicujus rudimenta tradunur. Porphyr. in principio quæst. Homer. ἡμεῖς ἢ ἐν τῇ παιδικῇ κατηχήσει ἀκούομεν μᾶλλον ἐν τοῖς πλείοσι ἢ νοοῦμεν.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit , qui initiat.

Κατήχητος, qui initiantur, ex Dionys. Areop.

Κατηχίζω, idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore significatione.

Κατηχιστὴς, idem quod κατηχητὴς.

Κατηχιστικὸς, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Ἀ῾κατήχητος, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit. qui nondum κατήχηται.

Προκατηχέω, ῶ, q.d. prius insono, &c. Apud Phalar.in epist. ad Abaridem, εἰ μὲ ἢ ἐν προκατήχησε τῶν ἐμαὶς διαβολαῖς, si jam antè personuerunt aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Λιγυηχὴς, ftridulum seu canorum sonans, argutum tinniens,ut κιθάρη λιγυηχὴς, in Epigram.

Ὀξύηχος, acutum sonum edens,argutum sonans. Alex. Aphrod.

Παρηχέω, sono refero, sono affimilis fum.

Παρήχημα & παρήχησις, adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt. Hermog.

Περιηχέω, ῶ, circumsono. Basil. ἡ φύσις ὑδὲν τῆς ἀκοῆς ἧττον παλαῖων, vulgi aures circumsonant. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, loci circumsonantes. Apud Luc. πᾶσ' περιηχεῖται τὸ πέλαγος, quam venti circumsonant , vel quæ ventis undique circumsonat.

Πολυηχὴς,

Πολυπηχής, multos sonitus edens. Oppian. lib. 3. de venat.

Πολυκέλαδος, idem. Eurip. πολυάχητ- κώμ-.

Πεσσηχής, resonans.

Συμπηχέω, ῶ, consono. Phil. de vita Mos. lib. 1. ἐξεστιζων τε καὶ συμπηχῶν ἐν ὀργάνῳ μιᾶσπερ συμπηχοῦντας, quum utrumque velut in musico instrumento continentem exigeret. Et συμπηχοῦντες τόποι apud architectos, loci consonantes. Vitruv. (Basil.

Τ- ἐφηχέω, supra modum resono. Item activè, sono pleniore vinco

Τ- ἠπέω, resono, sono. Hesiod. & Plut. de discern. am. & adul.

Item succino. Phil. de vita Mos. & apud Basil.

Τ- ἠχήεις, altisonus, altum & clarum sonum edens. Il. 5. δεῦρ' ὑ- ἠχήεις ἴστασι, sonipedes, quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, vel ὑ-λαύχαιτες. Eust.

Βαπχή, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Η- Ω- Σ, ὁος, & per contractionem ῶς, aurora, ut, Η- μ- δ' ὑ- ερυθραίνε φαίνη ῥοδοδάκτυλ- ἠώς, sæpe apud Homerum. Et Il. ω. νύκτα δία φαεσίμβροτ- ἠώ, ubi tanquam de dea loquitur, sicut & deam nominat. Iliad. ε. Η ὡς μ- βία θεὰ θεσπεσίη παπαρὸν ὄλυμπον ζλυὶ ῥόως ἐφέσσα ἠῶ ἀίλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo usurpatur & in prosa, unde ἄμα νυσ-, apud Herodotum, diluculo, simul atque illuxit. Item pro die toto, per synechdochen, ut Iliad. α. Α'λλ' ὅτε δὴ β' ἐπ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Item oriens. Odyss. κ. ὑ γάρ τ' ἐβίμεν ὅπη ζόφ-, ἠδ' ὅπη ἠώς, Οὐδ' ὅπη ἠλιό- φαεσιμβρότ- εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic & in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales. ✤ Etym. deducit ab αὔω significante λάμπω, id est, splendeo, ut fit quasi αὔως.

Η- οἰο-, vel ἠῶ-, matutinus, Od. δ. Πᾶσιν δ' ἠοῖλυ ἐδίομεν. Et ἠῶ- ἀσήρ. Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρ-. Apud Hesiod. in Asp. ἠῶ- γάλα αὐδλῶ, matutinus fundit vocem, id est, manè. Item orientalis, ut, ἠοῖη θαλασσα, Herodot.

Η'ῶθι, in aurora, diluculo, manè. Et ἠῶθι πρὶ, apud Homerum ante auroram, πρὸ ἠῶς.

Η'ῶθεν, q.d. ab aurora, pro ἕωθεν. Od. σ. Η'ῶθεν δειπνήσατο, manè conviverentur.

Ε'ως, in soluta orat. Pro ἠώς. unde ἅμα ἠῷ γενομένῃ ipso primo diluculo, simul atque illuxit. Dicitur & ἅμα ἠῷ γενομένῃ τὰ πρὸς ἕω εἰρηκώς, Aristot. partes quæ orientem spectant, partes orientales. Xen. Pæd. 8. πρὸς ἕω βλέποντα ἕκαστ- τῶν οἰκιῶν, ad orientem. Dicitur & τὸ ἀφ' ἕω, sicut & τὸ ἀφ' ἑσπέρας, apud Aristot. ¶ Ε'ως, donec, vide in Ω-ς.

Ε'ῷο-, matutinus, & ἑῷο- Apollo, eous Apollo qui in Thynide insula colebatur, quòd sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2. vocat ἱερῖον Α'πόλλωνα. Item orientalis. Et ἑῷα (sine adject.) orientalis tractus. Greg. Et χθ- τὰς ἑῴας, apud Aristot. de mundo in partibus orientis.

Ε'ῴα, pro diluculo etiam ponitur, ut apud Synes. ἄεσχετος ἐκ φυκιάδ- ἑῴας ἀφχομένης. subaud. δείπνης.

Ε'ωθεν, (q.d. ab aurora) diluculo, manè. ἕωθεν ἐυδύς, Aristoph. à diluculo ſtatim, ſtatim ab aurora, ſummo mane. Xenoph. Pæd. 7 ὅπ τὴωθεν ἀρξάμενοι ἀκίειν ἢ περιόντων, ὡς ἀλίξομεν περὶ θεν ἐσπέρας.

Ε'ωθινός, matutinus, Μέχρι δείλης, ἐξ ἑωθινῦ, Xen. à mane ad vesperam. Et κατὰ τὸν ἑωθινὸν, Polyb. ſub matutinum tempus.

Compoſita.

Πρωϊαῖο-, ad auroram ſpectans, orientalis. Plut. in Themiſt. πρωϊαία Α'ρτέμιδ- νεώς.

Τ- πόι-, matutinus, quaſi κατὰ τὸν πῶς, Hom. Od. ε. v. 25.

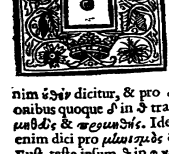

Θ

Nota octavæ apud Græcos literæ quam Θῆτα appellant, Latini quoque theta per th ſcribentes: ſonum enim habet τῆς τ, addita aſpiratione, unde ſæpe ipſum τ per ſynalœphen in eam vertitur, velut quum πατθ' ὁρᾷ- dicitur pro πάντα ὁρᾷ-, & καθεψόμενα pro κατατεψόμενα. Contrà Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ- pro πάνθ' ὁρᾷ-, & ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Æolicè δ etiam in θ mutatur, pro δῦν enim ὔθιν dicitur, & pro δύσ- θύσ-, ut tradit Euſt. in derivationibus quoque δ in θ tranſire annotans, ut quum ex μίλδω fit ἀμελθδίς & ἀσμενθδίς. Idem σ quoque in eam verti ſcribit: μυιθιὸς enim dici pro μυιστιὸς & κνηθμὸς pro κνησμὸς, & ſimilia. Eodem Euſt. teſte ipſum θ in σ vertitur: nam φλᾶν pro θλᾶν & φλίσειν pro θλίσειν dicitur. ¶ Interdum pleonaſtica eſt litera, idque aut in principio dictionis ab aſpera incipientis, ut in θαμὰ pro ἅμα, aut in medio, ad aſperiorem ſonum efficiendum, ut quum poetæ πεχθεῖ- dicunt pro πέχα, ut vult idem Euſt. ¶ In judiciis qui morti adjudicabant reum, calculo ſuo inſcribebant Θ, indicantes eum eſſe θανατητέον. Unde Satyrographus: Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. lib. 7. ad Caſtricum, hoc ipſum theta appellat mortiferum ſignum, & lethalem juguli notam. ¶ Denique Θ ſeu θ eſt numeralis nota, ſignificans novem: ima autem ſui parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo ,Θ, θ.

Θαάσσω, vide in Θοάς, i. celer. Θάημα, θαητός, in Θάομαι.

Θ Α Ι Ρ Ο- Σ, ῦ, ὁ, cardo, στροφεύς, Polluci. Il. μ. (de Hectore ingens ſaxum jaculante in portam) Ρ' ἄξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρως σωρὸς, πόσε δὲ λίθ- εἶσαν βεβοσσώμ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. ¶ Item axis, apud Soph. in Triptol. Poll. lib. 1. de currus partibus loquens Σωρὸς nominari ait, ubi concurrunt obliqui lateres. ✤ Ἀπὸ τῆ θύειν δ' ἀυτῦ τῦ θυέγω. Etymol.

Θαλδίο, θαλε-, &c. vide in Θοός.

Θ Α'Λ Α Μ Ο Σ, ῦ, ὁ, thalamus, cubiculum, propriè cubiculum uxoris & mariti, vel gynæconitis, ut alii tradunt. Il. ἐν' ἀφ' ὑψηλῷ θεσπέσιον θαλάμοιο δυσῶν. Od. ζ. ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾗ ἐνὶ κύρη Κοιμᾶτ'. Plut. in Alcib. ἐξέφρασε τῦ θαλάμ- φῶς τ- γυναικός. Herodian. lib. 3. τῦ βασιλικῦ θαλάμ- φύλακας. ¶ Accipitur etiam pro ταμιεῖον, ut Euſtath. tradit. Od. β. ¶ Synechdochice pro domo ipſa poni volunt. Il. γ. de Helena, θάλαμον γοερὸς τε λιτέσθην. ¶ Item pro nuptiis, in Epigr. 1. ἔχες δ' ἀγαθὰς ὑὸς ἀνέρας, τὼ μίαν ἐν θαλάμῳ, τ- μίαν ἐν ἁμάξῃ, in thalamo, id eſt, primo nuptiarum die. ¶ In navi autem θαλαμῦ- dici poteſt, ubi θάλαμοι remigant, Poll. Sic apud Athen. lib. 2. κατακλινὲν ἐμαυτὸν ὑπὸ τῦ θαλαμίου ἐκείνου. ¶ Item impropriè de piſcium habitabulo dicitur apud Ariſtot. lib. 4. anim. quo ſenſu θαλάμια potiùs accipitur. Apibus tribuitur thalamus à Virg. in Georg. ✤ Euſtathius à θάλπω derivat, quòd ibi quaſi θαλπόμεθα. Alibi à θάλθ- deducit, ut ἀξχαμῦ- ab ἀρχός.

Θαλαμεῖα δῆσις, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Heſiod. in dieb.

Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo. Chryſoſt. in c. 1. ep. ad Rom. παρθένον θαλαμευόμενην.

Θαλαμίδιμα, τὸ, contubernium. Eurip. in Bacch.

Θαλαμιδιμεία, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba, νυμφιδιεία, Poll.

Θαλαμίη-, ου, ὁ, remex infimi ordinis. Thuc. lib. 4.

Θαλαμία ὀπή, foramen per quod exeritur remus, ſchol. Ariſtoph.

Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμιος, αι- ὁ, idem quod θαλάμι- Ariſtoph. in Ran.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, apud Suidam, remi lentè navigantes.

Θαλάμιον, ἡ, cubile. Dicitur plerunque de piſcium latibulis. Odyſ. πολύπο- θαλάμιος ἐξεκομέοιτο, è latibulo ſuo. Sic & Ariſtot. lib. 8. de hiſt. anim. & Hippocr.

Θαλάμιοι, dicuntur nares, id eſt, foramina, & quaſi canales naſi, quæ & μύξαι. Soph. in Poll.

Compoſita.

Α'μφιθάλαμο-, amphithalamus. Vitruv. l. 6. c. 9.

Ε'υθαλάμιο-, ου, ὁ ἡ, ὁ, ut ὁμοθαλάμι- λόγ-, oratio ſuper nuptiis alicujus. Ε'υθαλάμι- ὑμέναι, inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur. apud Luc. de ſaltat.

Ο'μοθάλαμο-, eundem thalamum habens.

Θ Α'Λ Α Σ Σ Α, ſive θάλαττα, ης, ἡ, mare. Od. μ. θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ. Thuc. lib. 8. ἀπὸ τ- ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τ- ἀφ' Α'σίωας. Et in plur. θάλασσαι, maria. ¶ Item marina aqua, aqua ſalſa: apud Dioſc. ¶ Lib. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ductu ſeu foſſa aquæ ductus. Quidam exp. ſulcus. ✤ Etymol. deducit à σάω, ut dicatur quaſi σάλασσα, aut ἀφ' ἁλὸς ἡμιλίως, quaſi ἅλασσα, pleonaſmo τῦ θ.

Θαλαττ- ου, ſeu θαλάτ- ης, ὁ ἡ ὁ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. ε. θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sybill. orac. θαλαττίοις τε χόλ- κῆ θυσίαις. Item nauticus, rei navalis peritus. apud Thuc.

Θαλάσσ- ου, ὁ, & θαλασσ- της, vel θαλασσίας, & πεθαλασσμένος, itemque ὁ διὰ θαλάσσης οἴν-, vinum cui aqua marina admixta eſt: cui opponitur ἀθάλασσ- οἶν-. De quo vide Celſ. & Colum & autorem χωπονικῶν.

Θαλασσεύ-, έως, ὁ, piſcator, Heſych.

Θαλασσεύω, ſeu θαλαττεύω, in mari verſor, vel in mari ut plurimùm verſor, mare frequento. exp. & in mari navigo, apud Baſil.

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari ſubmergo ſeu obruo: ut apud Ariſtot. de mundo, πηγαίους ἐθαλάττωσαν.

Τεθαλασσωμένο- οἶν-, vide in θαλάσσ-.

Θαλάττωσις, ſubmerſio quæ fit à mari, ſeu inundatio, vel proluvies maris: apud Phil.

Θαλασσίδ-, marinus vel maritimus.

Compoſita. (Poll.

Α'ζυγοθάλασσ-, ſeu α'ζυγόθαλαττ-, maritimus, mari vicinus.

Α'θάλασσ-, ſeu ἀθάλαττ-, ου, ὁ ἡ, maris expers, ut οἶν- ἀθάλασσ-, apud Gal. lib. 12. meth. vinum cui aqua marina non admixta eſt ſeu infuſa.

Α'θαλασσοπτ-, ſeu ἀθαλάττοπτ-, maris inexpertus, rei nauticæ rudis, ſeu inſolens navigandi. apud Ariſtoph.

Α'μφιθάλασσ- ſeu ἀμφιθάλαττ-, utrinque mari cinctus, vel circumquaque. Poll.

Α'περοθάλασσ-, ſeu ἀπειροθάλαττ-, maris experientiam non habens, id eſt, navigandi, navigationis imperitus. Baſil.

Διθαλάσσιος,

Διθάλασσ- vel διθάλαττ-, bimaris, qui utrinque mari alluitur. In act. cap. 27. dicitur de Iſthmo.

Δυσθάλασσος, vel δυσθάλαττ-, mare ſubiens ſive ingrediens, ut δύσπλε δυσθάλασσα, apud Suid.

Διαθαλασσεύω vel διαθαλασσεύομαι, unde partic. διαπεθαλασσεύομενος, intervallo maris disjunctus, apud Alciphr.

Συνθάλαττ-, idem quod θαλαττίδιος.

Ε'μθαλάσσ- ου, item ἐμθαλασσίδ-, maritimus, ut ἐμθαλάσσιοι πόλεμοι, apud Xen. in Hellen. 3.

Λιμνοθάλαττα, ης, ἡ, ſtagnum maritimum, vel lacus maritimus, apud Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 8.

Παραθαλάσσ- & παραθαλαττίδ-, maritimus.

Παράθαλασσον, ου, τὸ, ſubſt. maritima ora. Thuc. lib. 2. & prò eodem παραθαλασσίδιον, apud eundem lib. 6.

Θ Α'Λ Λ Ω, F. αλῶ, vireo, pullulo, propriè dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt, ſicut αὐξάνω. de floribus, cui oppon. μαραίνεσθ- & φθίνειν. Frequentiùs accipitur metaphoricè ut & Lat. vireo ac floreo. Heſiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἀγαθοὶ δυῖσι δαιμόνεσσι. Laërt. in Pyth. ὅτ- τὸ δὲ θάλλον, ἔφη, ὑγιεσ- νὸν τὸ δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν. Xen. ἀλλὰ μὴν μνήμης γε ἀεὶ ῥόδον ὑμνήσουσι θαλῆσαι, florent æternis laudibus. In malam quoque partem accipitur pro pullulo ſeu ſcateo, ut θάλλουσι πήματα, apud Sophoclem. Pro eodem dicitur & θαλέθω, apud Plutarchum, in Conſol. ad Apoll.

Θάλλουσα, unde præt. med. τέθηλα, quod pro præſenti ſæpe uſurpatur, ut apud Paul. in Arcad. ὁπόσα δένδρα τεθηλότα λείπεται. Od. ρ. τεθηλὰς ἔρνη, ros virens, id eſt, virelcere faciens ſtirpes. Et metaph. Heſiod. in Erg. v. 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις, & εἰρήνη τεθαλυῖα. Hom. Od. λ. εἰλαπίνη τεθαλυῖα, convivium opiparum, in quo conviv arum animi quaſi virent.

Θαλερὸς, ή, ὁ, virens, floridus. Metaph. ſæpius captur, Il. γ. θαλερῇ αἰῶνι, juvenes virentis ac florentis ætatis. Sic θαλερὴ παρθένος, ibidem, & θαλερὸς μειρακίσκος. Item virelcere faciens, vivificus, ut θαλερὸς γάμος, apud Hom. Apud eundem θαλερὸν δάκρυ, exp. lachrymæ humidæ. Apud eundem, Od. θ. θαλερὴ ἀλοιφὴ, quaſi pullulans & effloreſcens pinguedo.

Θαλλὸς, ῦ, ὁ, ramus virens, frons, germen, ſeu primus germinans arboris, idem quod & Θαλλία. Soph. in El. Plat. Ariſtot. & alii. Peculiariter verò apud Atticos dicitur frons ſeu ramus olivæ, oleagineum germen, quo victores aut qui feſtos dies agerent, coronari ſolebant. Æſchin. contra Ctef. κελάδει σεφανῦδς θαλλῦ σεφάνῳ. Eurip. ἐκπέσει θαλλῷ, ſupplici ramo olivæ.

Θαλλία ſive Θαλία, ἡ, idem quod Θαλλός. Dioſc. lib. 2. cap. 75. & Theophr. de cauſ. plant. lib. 5. cap. 1. Reperitur & θαλεία pro eodem, apud Theophr.

Θάλ- ος, τὸ, idem quod ἔρν- vel θαλλός, Theophr. Eurip. Σάλ- ἱερῷ ἐνάμ. Metaph. Il. χ. ὅ στε τ' ἔαρος Κλαυσώμεα ἐν λειμῶσι φίλον θάλ- ὃν τέκον αὐτή, charum germen, chara propago. Reperitur & Θαλές, ῆ, ὁ, pro Θαλλός, apud Poll. lib. 7. & apud Plut. in Solone. Θάλεα, τὸ, omnia bona quæ quaſi virere & florere hominem faciunt, Euſt. Il. χ.

Θάλειος, ου, ὁ, idem quod θαλερὸς, virens, floridus. Exp. etiam feſtivus, ut θαλείοις γέφεσι, feſtivis fertis, in Epigr. Apud Hom. Odyſſ. γ. & θ. & apud Heſiod. in dieb. θαλὶς θαλειαὶ, convivium lætum & feſtivum.

Θάλεια, etiam ſubſtantivè ponitur pro θαλὶς θάλεια, pro quo frequentius θαλία dicitur ſine diphthongo, hoc eſt, θαλὶς τεθαλυῖα. Heſiod. in Erg. & in Aſp. Ariſtoph. in Neb. Athenæus pur θαλείαι intelligere videtur feſtivas celebritates quibus in deorum honorem ſolenniter conveniebant & epulabantur, apud Herodot. Non tantùm pro epulo, ſed etiam pro die feſto & pro feria uſurpari tradit. apud Plutarch. & Athen. ¶ Item θαλία, florens vitæ ſtatus, ſeu omnium rerum affluentia, ut accipitur Iliad. ι. ¶ Θάλεια, nomen etiam eſt unius ex novem muſis, apud Heſiodum in Theog. & apud alios.

Θαλιάζω, convivia florida agito, ſertis virentibus redimitus feſtiviter epulor. Plut. ſymp. 9.

Θαλλάω, idem quod θάλλω ſeu θαλέω. Od. ζ. & Il. ι.

Θαλλώ, ῶ, idem, i. virco, germino. Od. ε. Et in Epigr. φυτὰ θηλήσαντα.

Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo, idem quod θάλλω, factumque vel ex θηλέω vel ex θαλέθω, unde apud Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores, item ἔλη τηλεθόωντα. Metaph. Il. χ. παῖδες τηλεθόωντες, item κόμαι τηλεθόωσαι. Il. ψ. coma virens inſtar comæ arborum. Pro eodem dicitur & τηλέθω apud poëtas.

Θαλύσια, τὰ, primitiæ frugum, vel quæ poſt fruges collectas diis offerebantur, & in primis Cereri: quòd ipſorum beneficio omnia bene viruiſſent, & ut in poſterum itidem omnia proſperè revirelcerent. Theocriti ſchol. dicit eſſe feſtum quod poſt fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde & Cerealia quidam interpretantur. Il. ι. & Theocr. id. 7. Τᾷ δηοῖ χὰ ἑτὸς χὰ θαλύσια.

Θαλυσιὰς, ἀδ- Thalyſia. Theocr. Idyll. 7.

Θαλύτη ἄρτ- ου, panis ex novis & primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.

Θάλικτρον, thalictrum, herba de qua Dioſc. l. 4. c. 98.

Θάλαμο-, Θῆλυς, Θήλη, quomodo huc pertineat, vide ſingula ſuo loco.

Compoſita.

Α'ειθαλὴς, ῆ- ὁ ἡ ῆ, ſemper virens, perpetuò virens, apud Dioſc.

Α'ειθαλέθω, ſemper vireo. Nonn.

Α'θαλὴς, non virens, ideoque aridus. Plut.

Α'μφιθάλλω, circumvireo, undique vireo, vel circumfloreo, in anth. Epigr. ἀμφιτεθήλα χάλεις.

Α'μφιθαλὴς, circumviridis; circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus & matrimus, cui pater & mater adhuc vivunt. Il. χ. Apud Plat. lib. 11. de legibus opponitur orphano.

Α'ναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vigeſco, vires reparo, ex Dionyſ. Areop. Apud Ezech. cap. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum, vel regerminare. Dicitur & ἀναθαλέω. fut. ήσω. Item ἀναθηλάω, apud poëtas, pro eodem. Il. α. Οὐδ' ἀναθηλήσει.

Α'ποθάλλω, q.d. devireſco, deflore ſco, deflorco.

Αρτιθαλὴς, qui recens virelcit aut viruit, qui recens frondeſcit.

Βιοθάλαμο-, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.

Δίθαλο-, qui gemini victus eſt, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 17.

Δυσθαλὴς, difficulter aut malè virelcens.

Ε'υθαλὴς, & ἐυθαλλὴς, valde virelcens & pullulans.

Ε'υθαλὴς, ἐύ- ῆ, herbæ nomen, teſte Heſych. Eſt & ἐευθαλὲς, herba apud Plin. lib. 25. c. 13.

Ε'υθηλὴς, idem quod ἐευθαλὲς, Il. κ & ρ. & apud Heſ. in Theog.

Ε'τεροθαλὴς, qui altera tantùm ex parte viret, vel qui altero tantùm ramo viret. Metaph. ita poteſt dici cujus pater tantùm aut mater tantum vivit. Euſtat. vult ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, qui alterius tantùm parentis θάλ- ſunt.

Εὐθαλὴς, bene virens, ſeu pullulans, florens.

Ε'υθαλέω, ῶ, bene vireo ſeu pullulo, ſeu proſperè & commodè (germino & creſco.

Εὐθαλεια, vigor.

Η'μεροθαλὴς, placidè & benignè virens ſeu pullulans, vel placidè virelcere ac pullulare faciens, ut ἡμεροθαλὲς ἔαρ, in Epigr.

Ι'οθαλὴς, inſtar violæ floridus, ut στεφάνος ἰοθαλέας. Athen. lib. 9. ex Philoxon.

Κυροθάλεια δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. Α' κόρ- ſive κῦρ-, ſignificante novellum germen, vel quoniam Apollini, id eſt, Soli ſacra eſt, qui κυρ- dicitur, ob vim ſuam cuncta vegetantem.

Νεοθαλὴς & νεοθηλὴς, nuper virens, qui noviter viruit aut pullulavit. Iliad. ξ. χθὼν δ' ἔκ φόνῳ νεοθήλεα πόλλυ. Et νεοθηλὲς μόσχον. Et νεοθηλὲς παρθενικὴ apud Dionyſ. de ſitu orbis. virgines adoleſcentulæ.

Τεθαλὴς, ter virens ſeu florens, ter pullulans. Τεθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. lib. 25. c. 13.

Θ Α'Π Ω, F. ϝαπ, foveo, item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de galina fovente ova, quum illis incubat. Sic in Geop. ἐν πάσαις τεσσαρεσκοντα ἡμέραις κύπτει, ἤγουν θάλπει, ἢ ἐπῳάζει. Sic & à Baſilio, ὄρνις ἐπιθάλ- ὠὰ dicitur θάλπειν. Apud Æſchylum & μανίας dicuntur θάλπειν. ¶ Item foveo, metaph. Synesius, epiſt. 19. ᾗ τὸν ὀπιθάλποντα τῷ ὑπογαλῷ, θάλψουσα τὸν ἐνόπτην ὄρνιν, fovete, humanitate proſequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλον ἰσόπαν θάλπε φίλον. Ab Heſych. exp. & παρμυθεῖσθαι, ſolor.

Θάλπομαι, foveor, calefio, in Geopon. ᾧ πυρετῷ ἡμέραν τῆς ἁλοθλίας, quatriduo poſtquam incubari cœperit. Apud Gall. πεθαλφθεῖσαι, quatriduo poſtquam incubari cœperit. Apud Heſiod. in Theog. τῷ πυεῖ θαλφθείς, ad ignem calefactus. Apud Heſiod. in Theog. κατὰ δὴ τῆτε χρόνον θαλφθεὶς κραιπνὸς γένηται, fervefactus. Legitur & θάλπεσθ- ἔρωσι, incendi amore. Apud Ariſtoph. αἴκα μὲν θαλφθῇ & θάλπεσθ- ἔρωσι, incendi amore. Apud Ariſtoph. αἴκα μὲν θαλφθῇ λόγοις, exp. ἐξαπατηθῇ τῇ τῶν λόγων ἡδυρρημ-, item διαθαλφθῇ, inficetur.

Θάλψις, εως, ἡ, fotus, ipſa fovendi actio. Exp. & ſomentum, Alex. Aphrod. θάλψεως χάριν, fotus gratia, fovendi gratia.

Θαλπηδών, ου, ὁ ἡ ὁ, fovendi vim habens, ad focum apta.

Θάλπ- ος, ους, τὸ, calor, fervor, æſtus. De fervore Solis apud Luc. Sæpe opponitur frigori, ut apud Xen. Pæd. & in œcon.

Θάλπιδ-, calidus, fervidus. Item ſplendidus, apud Pind.

Θάλπις, iris, dicta à calefaciendo & fovendo.

Θαλπωφ-, fotus vel potius fomentum. Exp. item calor, tepor, Heſych. Quidam exp. fiducia & ſpes, apud Hom. Il. ζ.

Θάλπω, ῶ, calefco, calefio. Odyſſ. τ.

Θαλπεύω, pro θάλπω, per ευ-χρηστ-λογ-.

Θαλπώ, calefacio, uro, incendo. Θαλπόωσα, uror. Heſych.

Θαλύω, exp. θάλπειν πῦρ. Heſych.

Θαλυκρὸς, calidus, fervidus. in Epigr.

Θάλαμο-, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'θαλπὴς, (Ionicè pro ἀθαλπὸς,) ſine calore ſeu æſtu. Hippocr. de victu in morb. acut.

Α'ναθάλπω, refoveo, vel foveo, refocillo, apud Baſil.

Διαθάλπω, foveo, calefacio. Item expaſſis alis aprico, ut apud Baſilium.

Δυσθαλπὴς, ές- ὁ ἡ ὁ, calefactu difficilis, ægrè incalelcens.

Ε'πιθαλπὴς, calidus. Item delectabilis. Heſych.

Κατάθαλπο

Καταθάλπω, idem quod θάλπω.
Παρεμθάλπω, idem quod θάλπω.
Περιθάλπω, circumfoveo.
Προσθάλπω, insuper foveo, vel applicatum foveo.
Πυρὶ θαλπόμενος, ignis calorem expertus, ab igni calens, ut πυρὶ θαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.
Συνθάλπω, q.d. confoveo, concalefacio. Metaph. apud Æschil. in Prometh. μηδέ μ' οἰκτίσας ξὺν θαλπε μύδροις ἐξαθύσαι, ne me foveas mendaciis.
Ὑποθάλπω, q. d. subfoveo, id est, aliquantum & leniter foveo, vel clam foveo. Item foveo, concalefacio, ut ἄρτις ἐποιδὲ κεν ὑποθάλπειεν, sicut & συνθάλπειεν. Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπειν ἐλπίδι, foveri spe inani, vel decipi spe.

Θ A M A', crebrò, frequenter. ✤ factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, (ut tradunt quidam veteres grammᵗ.) Plato polit. 1. ᾗ ἐκ τοῦ ὕπνου, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενοι δειμαίνει. Xen. θαμὰ ἑαυτὸν κατασκοπεῖται, sæpius seipsam intuetur.

Θαμὰς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accusat. plur. Θαμέες & θαμέας apud poetas legitur, ut Il. π & ρ. & Od ξ. ubi πυκνὸς & θαμέας copulantur, itidemque dat. θαμέσι. Od. ε.
Θαμειὸς, ejusdem signif. itidemque poeticum. Iliad. α.
Θαμινὸς, creber, frequens, usitatum in prosa & carmine.
Θαμιτὰ, crebro, frequenter, subinde Xen. & Isocr.
Θαμινῶς, pro eodem.
Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. 1. εἰ δὲ θαμίζοις ἡμῖν. Xen. Pæd. 7. θαμίζων ἐφ' ἵππου. Apoll. Arg. 2. κεῖσε θαμίζον. Huc pertinere videtur τάμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. nam ita loqui liceat. enim coagulum γάλα πεθαμισμένον, si ita loqui liceat.
Θάμιγες, Hes. solennis cœtus, concilium, frequentia hominum.
Θαμιγείω, congrego, cogo in unum. Hesych.
Θάμνος, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Θ A'MBOΣ, ε῾Θ, τὸ, stupor, attonita admiratio. (✤ Factum ex θάπτΘ, interposito μ, & mutato π in β, ut docet Etymologus. Eustath. autem ex θά & ἐμίσεΔζΔς derivatum vult, ut sit ἡ διὰ θᾶς ἐμίσεως ἔκπληξις εἰς ᾗ ψυχήν) Iliad. δ. θάμΒΟΣ δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ϒ. θάμΒΟΣ δ' ἔχε πάντας Α'χαιούς. Thuc. l. 6. ᾧ ὁ γάΛΘ· ὡς δ' οὐκ ἔστι πόλιν τε θάμβος ᾗ ὄψεσι λαμπρότητι μειζόντΘ· ἐφίσταται, stupore audaciæ, id est, stupenda audacia. Interdum exponi potest, pavor stupidus, pavor quo attoniti percellimur, ut θάμΒΟΣ sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Eurip. in Hecuba, πίνων κηρὸξεσε, οἶκων μ', ὡς' ἔφριξ, θάμβει τῷ δ' ἐξέπλαξας, Sic apud Plut. in Pericle. Θεσσαλικὰ μὲν γὰρ τὰ μετέωρα θάμΒΟΣ ἐφυλάττετο).
Θαμβὸς, ὸῦ, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.
Θαμβαλέος, ᾶ, ὁ, stupendus, formidabilis, ut θαμβαλέην φωνὴ, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus, ut θαμβαλέοι θεράποντες, Nonn.
Θαμβέω, ῶ, F. ήσω, admiratione attonita stupeo, stupore attonito paveo. Il. α. θάμβησε δ' Α'χαιούς. Il. ω. Θάμβησεν δ' ἡ ἀλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. ut Od. φ. ἡ δὲ θάμβεον αὐτὸν stupebant ipsum. Item activè, stupore attonito percello, pavefacio. 2. Reg. 22. ᾗ χείμαῤῥοι οἱ ὑδάτων ἐθάμβησάν με.
Θαμβῦμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.
Compositæ.
Α'θαμβὴς, ὲς, ὲ ἀθαμβὴς, ᾗ, ὁ ᾗ ἡ, qui stupore non percellitur, vel qui pavore attonitus non percellitur. Plut in Lyc.
Α'θαμβὲῖ, fine stupore attonito, impavidè.
Α'θαμβία, ᾶ, stupor, apud Democr.
Ε'κθαμβέΘ, qui attonita admiratione stupet, attonitus, stupore & pavore perculsus. Eust. & Suid.
Ε'κθαμβέω, stupore attonito percellor, pavore attonito exterreor.
Ε'κθαμβῦμαι, idem, seu expavesco. Basil.
Ε'κθαμβῶ, cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. καὶ μὲν Ἰούδαιον ἐκθάμβεον ὁμιλὸς, cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.
Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce, pro eodem, apud Plut. in Fabio, Καταπεθαμβωμένῳ Θ ἀ Α'ννίβαν.
Περιθαμβὴς, vehementer admiratione & stupore vel pavore perculsus, valde stupefactus seu pavefactus, Apollon. Arg. 2. Καὶ σφέας ἀμφίαλον περιθάμβεας. Exp. & valde trepidus. ex Plut.
Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

Θ A'MNOΣ, ᾶ, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, fruteretum, arbustum. Exp. etiam, densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ. Dicitur hinnulus quem canis persequitur κατὰ πυκνὴν ἐπὶ θάμνῳ. Od. ζ. θάμνων ὑπὸ λίσσονα δῆθ' Ο'δυσσεύς. Apud Diosc. θάμνΘ φρυγανώδης, exp. frutex surculosus seu furculaceus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes seu adfruticantes. Sic Od. ϒ. θάμνΘ ἐλαίης. ✤ Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνΘ, quasi θαμνός.
Θαμνώδης, εΘ, ὁ ἡ ᾗ, fruticosus, apud Theophr.
Θάμνιον & θαμνίσκΘ, fruteetum parvum, vel potius frutex parvus.
Θαμνίσκιον, idem apud Dioscor.

Ε'κθαμνῶδης, (comp) in fruticem verti, in fruticem abire, quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.
Ε'κθαμνίζω, extirpo, apud Æschyl.

ΘαυάσιμΘ, θαύαΤΘ, &c. vide in Θηάσω.

Θ A'Π Τ Ω, F. ψω. aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, inhumo. Od. γ. Ο' φρ' ἔτεκόν τε θάπόι. Eurip. in Phœniss. Ἐν μὲν ἀδὲς δὸς τὸ πνεῦ βεροτῶν, Θάπει τε τέκνα. Cic. Thusc. 3. mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbusque, multi sunt humandi liberi. Xen. Hell. 7. ἐθάπτοί τε ὧν τῇ ἀληθείᾳ. Idem. Hell. 4. τοὺ νεκρὸς ἀθάπτους θάπτειν. Habet & significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. & Isæum exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. usitata sunt aor. 2. ἔταφον, & Præt. med. τέθαπται, quod & pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Hom. Σεῦ δὲ πάρωθ' : item παρὼν δ' αὐόρνυσι. Od. ζ. Ω'ς σὺ γυναῖ ἀγαμαὶ τε τέθηπάς τε. Luc. τέθηπά σε ἀφ' ὑψηλοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ ἄκρου. Apud Aræop. τέθηπάς τε περὶς τὸ ξύλον.
Derivata à θάπτω. (id est, sepelio.)
Θάπεμα, sepelior, &c. Od. λ. ἐπτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, conditus sub humo, vel conditus humo. Et θάπτΘΣ πνεῦ, apud Philostr. Habet & signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5.
Ταφὴ, ῆ, sepultura, funus, exequiæ. Thucyd. lib. 2. Herodian. lib. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. accipitur & in obscœna signif. Apud Aristoph. ut & τάφΘ.
ΤαφῆΘ, poët. (pro quo in prosa ἐνταφΘ, ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. Od. τ. φᾶξε πυρὴν ὑπόνιον. q.d. vestis sepulturalis: Apoll. 2. ταφήια μᾶλα, funereæ nves.
Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. sepultor, qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius, Hesych.
ΤάφΘ, ᾶ, ὁ, sepulchrum, tumulus. Thuc. lib. 2. αἰδῶν ᾗ εὐφανῶν πᾶσα γῆ τάφΘ. Pro ταφὴ etiam poni à quibusdam scribit. Eust. sicut γάλΘ pro γαλὰ. ut Il. ϒ. & apud Isocr. in Euag. Item funebre epulum, ut Il. ϒ. πέρην κομιστικὰ δεῖπνα. Item pro podice, inquit schol. Theocr. Aliam signif. vide in θάπτω, id est, stupeo.
Τάφρος, sepulchralis. in Epigr.
Τάφρος, ου, ῆ, fossa, fovea, scrobes. Thuc. lib. 2. πέρᾳ Θ ᾗ τείχους τὸ ὦ ἔξω ἦν ἐξ ἧς ἐπλινθεύοντο. Est etiam fossa quæ fit ad munitionem, unde & vallum exp. item agger. Herodian. lib. 2. αἱ δὲ τῶν πόλεως τάφροι διορύττειν.
Τάφρη pro τάφρος, ex Herodoto.
Ταφρεία, fodio, vel fossam duco. (apud Diodor.
Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. & valli exstructio,
Ταφεινὸς, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.
Compositæ à θάπτω, id est, sepelio.
Α'θαπὴς, ὲς, ὁ ᾗ ἡ, insepultus. Soph. Item non sepeliendus, indignus, qui sepeliatur, lib. 1. anth. epigr. tit. εἰς ἀσεβεῖς.
Α'ταφΘ, ος, ὁ ᾗ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 2.
Α'ταφία, ᾶ, q.d. carentia sepulchri. Expon. & jactura sepulchri. Luc. de saltat.
Α'πίταφΘ, sepulchro majorum suorum privatus, cui non permittur ut suorum majorum sepulchris inferatur, apud Suid.
ΒιβλιοτάφΘ, qui libros sepelit, id est, in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis invidens.
Δισταφὴς, bis sepulti: à nom. ῆ. Δισταφὴς.
Ε'νθάπτω, q.d. insepelio. ἐνθάπτειν τῇ ἐδάφει, sepelire intra vellem.
Ε'νταφὴς, sepulchr... nebris, ad funus, ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρειν δεῖ πιλῶ ἐνταφὴν τὸν ἐκ ναυαγίᾳ νεκρόν.
Ε'νταφιον, (substantivè) sepulchrum linteum, ut apud Isocr. & Plutarch. καλὸν ἐνταφιον ἡ τυραννὶς. Apud Plut. in sym. 7. sap. exp. vestimentū funebre. Item exequiæ, inferiæ, Greg. in Machab. exc.
Ε'νταφιάζω, q. d. condo intra ἐνταφιαι. Item sepelio, funero. Plut. & Greg.
Ε'νταφιασμὸς, sepultura.
Ε'νταφιαστὴς, q. d. sepultor, id est, vespillo, pollinctor. Epigr. lib. 2. & Genes. cap. 50.
Ε'νταφρΘ, ου, ὁ ᾗ ἡ, (q.d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris, ut ἐνταφιον δεῖπνον, Synes. funebre epulum. Sic ἐνταφιοι ἀγῶνες, λόγΘ, &c. Sæpe ponitur & sine subst. ut apud Luc. & Greg.
Καταθάπτω, idem quod θάπτω, sepelio. Il. τ.
Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, unà sepelio, Aristot. rhet. 3.
Κενοτάφιον, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo. Interpid. in Hellen.
Κενοτάφιον, ου, τὸ, tumulus inanis aut sepulchrum inane. exp. & simulachrum seu imago. 1 Reg. cap. 19.
ΝεκρόταφΘ, (q. d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.
Συνθάπτω, consepelio, unà sepelio.
Συνθάπτομαι, consepelior, unà sepelior. Greg. ὧν συνεθάφημεν χριστῷ, Rom. 6. συνετάφημεν οὖν αὐτῷ. (Plat. de leg.
ΣυνταφΘ, sepulchrum commune habens, contumulatus, apud
ΚρότταφΘ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Compositæ ex ταφεῖον.
Α'ποταφεῖον, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, murum duco, muro circumvallo.

Α'ποτάφρωσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumvallatio.
Διαταφρόω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo seu separo
Περιταφρόω, idem quod ἀποταφρόω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῇ πολεμίων. Et ἐσχατοπεδίου τὸ ἐν ᾧ στρατοπεδεύεται περιτάφρευμένον, in loco fossa ducta munito. apud Xen.
¶ Derivata ex θάπτω, id est, stupeo.
ΘάπΘ, stupor, attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, dici πάπΘ docet Eust. Odyss. ω. πάπῳ δ' ἄλεν ἄμβρα ἕσσεν. At πάφΘ, sepulchrum (quod & ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺ ὑπ' οἴκτου βλέποντας) vide suprà in θάπτω, id est, sepelio.
ΘάμΒΟΣ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.
Καταπέπτω, exp. καὶ τὰ θάυμαστα, apud Suidam.

Θ A'ΡΓΗΛΙ A', ίῆ, sub. ἑορτὴ, & Θαργήλια, τὰ, (sub. ἱερὰ) festum & sacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch. τὼν ἄγετ τὰ Θαργήλια.
Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur Θαργήλια, sacer & ipse iisdem dictis. Synesius. dicit esse undecimum mensem, denominatum πρὸ τοῦ θέρειν ἢ γλῶ. quippe in quo Sol ardentior fit & flores terræ ficcescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt.

Θ A'ΡΣΟΣ, ε῾Θ, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia. Od. ι. αὐτὰρ θάρσΘ ἐνὶ νηυσὶ μεγα δείμων. Xen. Pæd. 4. ΘάρσΘ πρὸς τοὺ πολεμίους. Idem Pæd. 5. ΘάρσΘ ἐμοὶ τοῦτο. Idem Hell. 7. ὥτω πολὺ μέν Θ ᾗ θάρσΘ τοῖς στρατιώταις θεὸν ἐμποιεῖν. Dicitur & θάρσΘ λαμβάνειν τινα. Thuc. l. 2. & vicissim dimittere. Dicitur & θάρσΘ λαμβάνειν τινα. Act. cap. ult. ✤ Quidam volunt esse ἀθάρσΘ à θάρσω futuro Æolico verbi θέρω: unde & θάρσΘ pro θάρσΘ dicunt iidem Æoles, οἱ γὰ θερμοὶ ᾗ θαρσεῖς.
Θαρσὼν, ῶΘ, ὁ, fiducia præditus, confidens animo. Item audax. Thuc. l. 7. ὦ ἄν εἴκω ὄμως θαρσεῖα τὰ μέλλοντΘ.
ΘαρσαλέΘ, ᾶ, ὁ, fiducia præditus, fidens, confidens animo. Exp. etiam, audax, magnanimus, ut ΘαρσαλέΘ πολεμιστὴς, & Θαρσαλέον ἦτος, apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partem.
Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidè. Thucyd. & alii.
Θαρσέω, ῶ, fiducia præditus sum, fiduciam habeo, confido, bono sum animo, securus sum, Theocr. idyll. 4. Θαρσεῖν χὴ φίλα Βάττε, πάϊ, ἄνευον ἔστετ' ἄμεινον, fidendum est, fiducia habenda est, cui respondet Battus Θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eundem Idyll. 5. Θάρσει γυῖαι, bono sis animo. Frequens etiam est in Novo Test. ut Matth. 9. Θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio, ad fiduciam erigor seu excitor aut etiam ad audaciam. Il. α. Θαρσήσας μᾶλα αἶψ. Thuc. lib. 1. Θαρσύνται, ἴσναι χὴ πολλὰ ἐς ἢ πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Plut. in Themistocle. ἐθάρσησε δηλαδὴ εἰῶν. Interdum cum dat. ut Thuc. 2. Θαρσύνοντες τοῖς τε παροῦσιν ἐπιόντας. Et Theocrit. Idyll. 17. Θαρσύνεις πιστὶ σφετέρῳσι. Interdum cum accus. & exponitur audeo, vel non reformido, non metuo. ut Synes. in epist. ἐθάρσησε δ' οὐδὲν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apollon. Θάρσει μέροντ' ἀχέες. noli metuere.
Θαρσήεις, εντΘ, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.
Θαρσαλέος, fiduciam affero, fiduciam addo, animum addo. Il. ν. Θαρσαλέον δ' ἑτάρους ἠδ' ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in asp. ᾗ σφὶν θαρσαλέος δ' fiducia ipsis addita.
ΘάρσυνΘ, confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.
ΘάρρΘ, ους, τὸ, idem quod θάρσΘ, fiducia, &c. Aristot. ethic. Nicom. lib. 3. Exp. etiam audacia, apud Aristot. Rhet. 2.
ΘαρραλέΘ, idem quod θαρσαλέΘ. Xen. Dicitur & θαρραλέον, substantivè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. expositur, audacia.
Θαρραλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apoll. Θαρραλέως ἔχω περὶς τὸ θάνατον, mortem non reformido.
Θαρραλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio, cui opponitur δειλία, apud Plut.
Θαρρέω, ῶ, idem quod θαρσέω. Herodian. l. 4. ἐθάρρει ὡπὸ τῷ ἐρημάτου αὐτὸν αὖσθαι, id est, confidebat autem ei, utpote jam pridem sui fidissimo. Apud eundem θαρρεῖν πρὸς πορον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαρρεῖν ἀεὶ δεῖ μελλόντων. Dicitur & θαρρεῖν ἀεί τι. Et cum περὶς, ut ἐθάρρυνε πρὸς ἀγῶνα. Item cum dat. instrumentali cum accus. & cum infinit. sicut θαρσῶ. Apud Chrysost. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόρρητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere.
Θαρρηπικὸς, ῆ, ὁ, ad fiduciam seu fidentiam propensus.
Θαρρύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. Θαρρύνειν τοὺ ἐπιμένης χὴ λόγῳ χὴ ἔργῳ.
ΘέρσΘ, εΘ, τὸ, audacia, temeritas (ex θάρσΘ per metathesin literæ ρ) Plut. in Lyc. μία γὰ ἐμπνοια χὴ ὁρμὴ γίνετ' ἐκ θάρσΘ εἰ φόβΘ. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀμαθίᾳ μὲν θέρσΘ, λογισμὸς δ' ὀκνον φέρει. Gregor. in Jul. dicit θάρσΘ & θέρσΘ, licet appellationibus vicina, multùm significatione differre. pro θάρσΘ ponī quidam putant. Il. ξ.
Θερσὴς, έΘ, ὁ, audax, temerarius, Moschus in epitaph. Bion. & Aristot. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus, ut quum Apoll. Herculem appellat θερσεῖ. Sic & Il. ρ. θερσεῖαν ὑπὸ χειρῶν.

Et apud Theocr. Idyll. 14. θερσεῖ ἀνδρὶ πάτρα.
Θερσίτης, cum audacia, temerariè. Item in bonam partem, audacter, fidenter. Isocr. in Euagr.
Θερσύτης, ντΘ, ῆ, audacia, temeritas. Thuc. Plut.
Θερσύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero Thuc. lib. 1. πολὺ δὲ ἀμαθίαν θερσύνοντες, id est, multitudinis fiducia (scipses, alicqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.
Θερσυόμαι, audax fio, animos tollo, effero, ferocio. Æschin. Dem. Plut. Item audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bas.
Compositæ.
Α'θαρσὴς, έΘ, ὁ ᾗ ἡ, fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust.
Α'ναθαρσέω & αὐαθαῤῥέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 5. & 7. & Plut. in Publ.
Α'ναθαρσύω & αὐαθαῤῥύω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαῤῥύνωθῦ τοὺ ἀνδρας. Plut. in Pericle, ἐπειρᾶτο παρηρεῖν ᾗ ἀναθαῤῥύνειν.
Α'ποθαρσέω & ἀποθαῤῥέω, confido, vel potius valdè confido, præfidente animo sum. Xenoph. Apud Pausan. ἀποθαρσῶ τῶν; audeo aggredi.
Α'ποθερσύομαι, idem quod θερσύομαι, ut ἀποθερσύεδαι περὶς τινα, audacia uti adversus aliquem.
Δορυθαρσὴς, poët. hasta audax, bellicosus. in Epigram.
Ε'κθαρσέω & ἐκθαῤῥέω, ῶ, confido, vel potiùs valde confido. Item fiduciam capio, in spem bonam erigor, ut ἐκπεθαῤῥηκότες τοῖς παρεσκευασμένοις. Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας, in bonam spem erectus.
Ε'πιθαρσύω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo, animo. (animo.
Ε'πιθαρσέω, confido.
Ε'ὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti
Ε'ὐθάρσεια, ῆ, fiducia, animi præsentia.
Ε'ὐθαρσὼς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3. c. 6.
Καταθαρσέω & καταθαῤῥέω, ῶ. fidenti animo sum, seu fiduciam sumo adversus aliquem, fidenter seu audacter me gero adversus aliquem. Herodian. lib. 1. ὥτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει ἢ πλείονες καταφρονῆσαν, neque in præsens, contemptu ætatis nostræ se efferet audacius. Apud eundem, ᾗ ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, exp. nostra arma lacessere aggreditur.
Κατατεθαῤῥηκότες, confidenter, audacter, licenter. Plut.
Καταθερσώνομαι, audax fum, audacter loquor, (Id. 1. 9.
Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia seu impudentia. Theocr.
Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus, pro magnanimo. in Epigr.
Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. & magnanimus, animosus. Hesiod. in asp. ἐῢ μεγαθαρσεῖ πειθῦ.
Παραθαῤῥύω & παραθαρσύω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. & Plut.
Πειθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Apollon.
Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus, ut μὴν Θ πολυθαρσὴς. Hom. Exp. etiam audax, ut apud Apollon. πολυθαρσὴς πόλεμΘ, audax bellum.
Πολυθαρσὲς, subst. magna animi fiducia.

Θ A'ΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adjacens, unde θάσΘ, unde θασία ῥαφυλὴ, Thasia uva. Diosc. & θάσιΘ οἶνΘ, Aristoph. in Pluto, pro optimo vino, θασία ἄλυη, Thasia muria, & θάσιον βάμμα, & θάσιαι βαφαὶ δύες, apud Athen. l. 2. & 7.

Θάσων, θάσιον, vide in Ταχὶς.
Θάτερον, vide in Ε'τερΘ.

Θ A'YMA' ζΩ, F. άσω, & άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Il. ω. Θαύμαζ' Α'χιλῆα. Odyss. δ. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω. Sic Luc. in Tim. θαυμάζει τι ὦ θαυμαστὰ. Plut. in libro de defectu in orac. διὸ χὴ χρύσιππον ἐν θαυμάζειν. Cum accus. personæ & genitivo rei. Plut. in Cam. ἡ ξυλαβεῖας χὴ κακοηθείας ἡ Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem & probitatem sunt admirati. Cum solo genitivo personæ. Xen. ὑμᾶς μὲν τοι θαυμάζω εἰ ἐμὲ βουβήσοντε ὑμᾶν ἀυτοῦ. Sic & apud Isocr. initio panegyr. & alibi. ¶ Item observantia prosequor, vel cultu & observantia prosequor, suspicio, magnifacio, in pretio habeo, ut apud Isocr. ad Demon. ᾗ μᾶλλον θαυμάζεται τοὺ ἀεὶ ἀυτὸν αποδεικνύοντας. Xen. ἔστι ὧ τινες ἀνθρώποι θαυμάζεσθαι ἐπὶ σοφίᾳ. ✤ A' θάομαι deducitur, unde & θαύματα θαύμαται ἐπὶ σοφίᾳ. Sic & Lat. suspicio ab antiquo & obsoleto specio.
Θαυμαστὸς, ῆ, ὁ, admiratio. Hippocr. ep. ad Demag.
Θαυμάσιος, ᾳ, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione dignus, mirificus, mirus. Plat. Xen. & alii. Item qui admirationi est & in pretio habetur. Luc.
Θαυμασιότης, admirabilitas. (Plan
Θαυμασίως, admirabiliter, mirè, mirum in modum, Aristoph. &
Θαυμαστὴς, ῆ, ὁ, admirator, vel laudator.

Θαυμα-

Θαυμασικός, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Aristot.

Θαυμασικῶς, adverb. ut θαυμασικῶς ἔχειν, apud Phil. admiratione teneri.

Θαυμαστός, passᵗ. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis, &c. Isocr. Xen. Dem. Ponitur etiam adverbialiter θαυμαστὰ pro θαυμαστῶς, mirabiliter, ut apud Plat. in symp. τότε γὰρ θαυμαστὰ ἐκπαλῆ ἦσθα. Plat.

Θαυμαστός, idem quod θαυμάσιος. Plat. de rep. l. 1.

Θαυμαστός, ά, admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τό, admiratio, ut ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plut. θαῦμα μὲ ἔχει, apud Luc. Item miraculum, res mira. Il. γ. ἦ μέγα θαῦμα τό δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐοῦσαι. Aristoph. in Pluto, ἡ θαυμάτ' ἄδεν, nihil mirum. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι mirum visu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, item præstigiæ, Xen. in symp. ἦ τὰ θαύματα δωμαθύλιον ποιεῖν.

Θαυμαστός, ή, όν, admirandus. Hesych.

Θαυμάτιον, poeticè pro θαυμάζω, Od. φ.

Θαυματίζουσι, rei admirabilitate obstupefio. Hesych.

Θαύμα, Ionicè pro θαῦμα, miraculum, res admiranda, apud Herodot.

Θαυμάζω, pro θαυμάζω, admiror.

Θαυμασιος, quoque aff. ab Eust. & θαυμάσιον pro θαυμάσιον.

Θαύντις, Ionicè pro θαυμαστός. Hesiod. in asp.

Compositæ.

A'θαυμασὶ, adverb. citrà admirationem.

A'ξιοθαυμάστος, admiratione dignus. Xen.

A'ποθαυμάζω, demiror. Æschin. adversus Timocr.

Ε'πιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Aristoph.

Τ'ῶρθαυμάζω, demiror, figura modum admiror.

Θ A'ΨΟΣ, ε, ους, ἡ, Thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. (◆ denominatum à Thapso, unà ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph.) Utitur & Nic. in Pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ χρυσοειδῆ. Paul. Æg. lib. 3. cap. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψιν, ν, ὁ, thapsinus, thapso similis, pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. & Plut. in Phocione.

Θάψια, ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primum reperta fuerit: ut testatur Dioscor. lib. 4. cap. 157. Vide & Theophr. hist. pl. lib. 9. & Plin. lib. 13. c. 22.

Θ Ε Α'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, specto, contemplor, Aristot. pol. 8. εἴ τις χαίρει τῇ εἰκόνι πρὸς θεάματα. Dem. θεάσονταί σε τί ποιήσεις, observabunt, studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδοῦ, θεὰ τὸ σῶμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τὸ κήρυκι ἀπειπάντι ὃν πυγὴ τὸ νόμου ἐπίπτοι, πωλοῦτο ἐξὸν θεάσθαι, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur & simpliciter pro video. Soph. in Trach. Ἰδοὺ, θεᾷ· ὦ δαίμων ἄλλον ἄρμα, videte cuncti. Et passᵗ. apud Poll. in epist. θεαθῶμεν ὑπ' ἐμοῦ, videri à me. Reperitur etiam θᾶσαι pro θάσαι, aspice, vide, apud Theocr. idyll. 3. & 4. & θασήσθαι pro θεασήσθαι, apud eundem idyll. 15. item θᾶεο pro θοῦ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt.

Θέαμα, τό, spectaculum, res ipsa quam spectamus. Soph. Luc. Xen.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ, spectator, contemplator. Suid.

Θεατής, οῦ, ὁ, spectator. Thucyd. lib. 3.

Θεατός, ὴ, όν, spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ή, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, ν, τό, theatrum, locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plutarch. Ponitur interdum & pro ipso spectaculo. 1. Cor. 4. v. 9.

Θεατρικός, ή, όν, theatricus, theatralis. Aristot. in polit. θεατρικὴ μουσική, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus, ut θεατρικὴ ἡδυσπαθὴς ἔξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet, & tragicum aliquid redolet. Θεατρικῶς, theatraliter, ita ut in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, ν, τό, theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suidam. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Machab. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατρικὸν ὄφθημεν, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem, traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa, ostentui sum in epist. ad Heb. cap. 10.

Θεατρίδιον, ν, τό, parvum theatrum. Vitruv. l. 7. c. 5.

Θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἀξία ἐγένετο θέας εἶναι, visu digna. Sic Eurip. ἡ θέαν διαπρεπὴς, aspectu decorus. Et activa signif. apud Xen. τῇ θέᾳ τῇ ἑαυτὸς ἀρχικὸς, spectatione sui seu spectado sese. Interdùm pro spectatione ludorùm. Herodot. ἐπεὶ δὲ κατέλεξαν αἱ τῶν θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorum. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epist. πᾶσιν θέαν ἐω ἴδιος μιμῆ, quidquid vides, imitaris. Philo de vita M. l. 3. θέαν ἀνοσιον ἰδόντες, nefandum spectaculum cernentes. In plur. θέαι sæpe pro ludis qui spectantur, id est, pro spectaculis, Herodot. l. 2. ἐορτὰς καὶ θέας ἐπιτελέσαι publica spectacula edidit. ¶ At θεᾶ vide in Θεός.

Θέεω, & θεείω, cum admiratione specto, Ionicum est.

Θέημα, τό, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro θαῦμα seu θάημα Doticè. Sic Θέημον Ionicum est pro θεάμων, spectator, Epigram.

Θεωμοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio. Epigr.

Θεωτὴς, ῆ, ὁ, pro θεατὴς, spectator.

Θεωτὸς, ἡ, όν, apud θεατὸς, Dicitur & Θεωτὸς, poëtica epenthesi τῶ ι pro θεατός. Hesiod. in Theog.

Θάημα, (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. Idyll. 1. Αἰολικὸν τι θάημα.

Θαητὸς, ὴ, όν, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirandus.

Θήεμαι, admiror spectando, cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. τ. αὐτὸν ἐθηῆ παντὸ γωμάχεα. Theocr. Idyll. 19. θηεῦτο δὲ πουτοπόρεον βοῦς. Sic Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θητὸς, ὴ, όν, cum admiratione spectandus aut contemplandus, spectabilis, admirabilis. Hesiod. & Theocr. idyll. 19.

Θητὴς, ῆος, ὁ, qui cum admiratione spectat. Od. φ.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem. Nonn.

Θεωρός, &c. Θεός, θαυμάζω, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

A'θεάμων, ονος, ὁ, ἡ, ὄν, qui non spectat. Synes. de insomn.

A'θέατος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, invisus, id est, non visus, vel qui videri spectarive nequit. Luc. & Plut. de educ. puer. Item non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa. ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἔσεσθαι, sacra quæ aliis videre non licet. Item activè qui non vidit seu spectavit, Vet. τὸ πάντων ἰδίστα θεάματος ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium spectatu jucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος ἦ ἀληθείας, qui veritatem non perspexit & cognovit.

A'ξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. l. 1.

A'ξιοθέητος, idem apud Herodot.

A'ποθεάομαι, despecto, ex alto spectо, vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero.

Δυσθέατος, invisus, infelix aspectu. Sophocl. ὦ δυσθέατον ὄμμα, ὦ dirum spectaculum.

Ε'πισυνθεάομαι (decomp.) specto.

Καταθεάομαι, respicio, suspicio. Phil. de mundo, ἵνα τὸν ὁρατὸν καταθεάσηται.

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Plat. in epist.

Πολυθεάμων, qui multa spectavit, Plato in Phædro.

Προθεάομαι, provideo seu prævideo, Hesych.

Συνθεάομαι, conspicor. Polyb. lib. 16. ἐν τοῖς λάκκοις συνθεαμένοις πυπεῖον πλῆθος, conspecta in lembis poculorum multitudine.

Συνθεατὸς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθέατρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus, qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel videndarum rerum cupidus inspector, Plut. de defectu orac. αἰνῶ φιλοθεάμων ἢ φιλομαθὴς, videndi & discendi cupidus.

Composita ex θέᾱξον.

A'μφιθέατρον, ν, τό, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undequaque spectari possit.

E'κθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. Apud eundem exp. etiam arguo, ἐκθεατρίζων τῶν ἑαυτῆς ἀκολασιῶν, arguunt & volut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

Θέειν, vide Θεῖν in Θέος.

Θέειω, θέεω, &c. in Θάομαι.

Θεύζω, θεῖσαι, &c. vide in Θύω.

Θ Ε Ι'Ν Ω, ferio, percutio, poët. Iliad. ϱ. Πολλὰ μὲ ἀρ' ὤμοιν δυὼ ἐπισμαίστο δεῖνων.

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κἀπὸ θεινούμενος πόλυς. & Iliad. α. ἐς ἅρ Δαλμοσιονίδωσιν θεινούμενον.

Θέναρ, & Θῖν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θεῖον, Θεῖ, &c. vide in Θέος.

Θ Ε'Α Γ Ω, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. v. 282. Θελγε δ' ὑπνῳ Μενελάου ἑταῖρον. Il. μ. αὐτὰρ Α'χαιῶν Θέλγε νόον. In epigr. de Orpheo, ἀ ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρη ◆ Eust. ferebat θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν πρὸς ἃ ἐθέλει, vel ἄγειν πρὸς ἃ θέλει ὁ ἐρῶντες. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγημα, mulceor, delinior, pellicior. Synes. in lib. de insom.

Θέλγμα, τό, delinimentum.

Θελκτὴρ, delinitor.

Θελκτήριος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, delinitivus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrotus, ut ἔσωμα Θελκτήριον. Plut.

Θελκτήριον, (substantivè) illecebra, oblectamentum. Hom. Pro Θελκτήριος, invenitur & Θέλκτειος, in Theophyl. epist.

Θέλγητρον, & Θέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste. ὦ φίλον ὑπνου Θέλγητρον.

Θελγῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum ἀφὸ τοῦ θέλγειν, quod idem exp. ἀπατῶν. Scribitur etiam πελγῖνες. pro eodem apud eundem Hes. & Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo & delinio. Mosc. idyll. 2.

Λυρεθέλγτης, ου, ὁ, ὃ ἡ, ὄν, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Παρθέλγτης, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. ut πανθέλγτης φωνή. Nonn.

Πειθέλκτικος ἡμεῖς, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix. in Epigr.

Φρενοθέλγτης, mentem mulcens, mentem oblectans. ut φρενοθέλγτης μῦθος. Nonn. verbum mentigratum.

Θέλημα, &c. vide in E'θέλω. Θελκτήριον, &c. in Θέλγω.
Θέλω, in E'θέλω. Θέμα, Θεματικός, Θεματίζω, &c. in Τίθημι.

Θ E'MHΛΟΝ, ου, τό, fundamentum. Hesych. ◆ πᾶσα τὸ πὶ θεδεῦαι, quia poni primo loco solet, ut cætera superstruantur.

Θεμέλιος, ν, τό, Idem. Il. ϱ. v. 47. χθὶ τομάχοιο θέμεθλα Νέζεις, in fundo guttaris, in imo gutture.

Θεμέλιον, ν, τό, five Θεμέλιος, ν, ὁ, idem quod θέμεθλον. Herodian.

Θεμέλιος, ν, ὁ, ἡ, idem quod θέμεθλον. Herodian. l. 8. μέλλουσι ἀρεῖσθαι ἐκ τῶν θεμελίων ἐκπολυδαιδαλωτάτους. funditus. Thuc. lib. 1. οἱ θεμέλιοι πεπτώκασι λίθων τοιούτων, fundamenta ex lapidibus variis subjecta sunt.

Θεμέλιος, adjectivè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. l. 7. Poëticè verò pro θεμελίου seu fundamenti loco ponitur. Poll. l. 7. Poëticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμελίου metri causa. Il. ψ. θεμελιὰ τε θεσπέσιον. Et in Epigr. θεμελίοις πέσας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum jacio, loco, pono, substruo, in epist. ad Hebr. c. 1. ex Psal. 102. πὶν γῆν ἐθεμελίωσας. & 1. Pet. c. 5.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, ῆ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ν, τό, fundamentum.

Compositæ.

A'θέμελος, ν, ὁ, ἡ, ὄν, fundamento carens, nullo niteus fundamento, Hesych.

A'θεμέλιος, ν, ὁ, ἡ, ὄν, idem, Hesych.

A'ποθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo: vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Περιθέλυμνον ἔλκεσιν dicitur qui radiciùs evellitur & funditus extirpatur. Il. κ & Il. ι. Et Aristoph. in Pace, περιθέλυμνον μ' ὦ σχοινᾶ ἀπώλεσας, i. funditùs, penitùs. Apud Homer. φρεξάντες δίχα θυεὶ, σὺν αἰκὶ περιθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic & apud Aristoph. in Equit. ἐφόρει τὰς δῆτ' ἀφ' ἑνὸς πλακοῦντος ἢ πὸ ἐχούσας περιθελύμνους, exp. πυκνὰς, ἐπαλλήλους, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνον, quatuor habens fundamenta seu quadruplex. Iliad. α. v. 479.

Τ'ριθέλεμθα. Θ.

A'θεμίστεω, ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Hesych.

A'θέμιστος, idem quod ἀθέμιστος, Herodot. in Polymnia. ἀθέμιστα ἔργα ἀρόσκα. Dicitur etiam ἀθέμιστόν ἐστι, pro ὁ θέμιστόν ἐστι, fas non est, nefas est. ut ad c. 10.

Θ E'NAP, αρος, τό, vola, cavitas manus & pedis: Hom. Iliad. α. Νέρυ χρόος ἀντιτόροιο Α'χιλλῆος δὲ πόδας, Περιφήτεω ὑπὸ θέναρ, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. l. 2. ἐμπίπτει τῷ θέναρι χειρὸς, volam manuum contingit. ◆ Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσσαι ἢ χωρεῖν, nimirum ὡς ἐδάφη τὸ πλῆθος: vel παρὰ τὸ θεῖσθαι, quod est πίνειν, quoniam ἐν αὐτῷ πολὺ γίνεται.

Compositæ.

Ο'πισθέναρ, posterior pars manus, & quasi avertia, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. l. 2.

Τ'ποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur usque ad minimum. Poll.

Θ E O'Σ, ὁ, Deus. Dicitur σὺν θεῷ Iliad. ι. apud Herodot. Aristoph. Plat. Xenoph. & aliοs, i. deo duce, deo favente, dei instinctu, ope divina: cui opponitur ἄνευ θεοῦ, Odyss. ο. Pro σὺν θεῷ dicitur & ἰῶ θεὲ ἐπὶ, apud Xenoph. & Aristoph. item θεῶν βουλήμασι, vel βουλομένοις, apud Xenoph. & Luc. Κατὰ θεὸν, divinitùs, Dei impulsu, item Dei benignitate, apud Synes. Invenitur θεὸς ἐτίαμ gen. fœm. pro θεά, Dea. Iliad. α. ἀπάμπαιτον θεὸς ἐιμί. Plato de rep. lib. 5. ὡσπερ ὁ ξόρυβος τῆ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. πᾶς θεὸς δ' ἐχθαίρει πάντων ἡβῶντα λίαν τοὺς ἀκολάστους, quod omnia intueatur & cernat. Alii à nomine ΔΙΟ-, i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τῆς θέσεως, à currendo: existimârunt enim multi olim sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos. qua de re vide Plat. in Cratylo, & Macrob. l. 1. Saturn. c. 23.

Θεότης, à deo, divinitùs. Odyss. π. & Synes. c. p. 137. Pro eodem, dicitur & θεότητι & ἐν θεότητι apud Hom. sed θεότητι interdum & pro dativo θεοῖς.

Θεότης, ητος, ἡ, deitas, divinitas. Greg.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεὸν δὲ τῆς βασιλείας. Et in pass. Θεόμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit. apud eundem.

Θέωσις, q. d. deificatio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea. Il. α. Μλῶιν ἔπειτ' ἀπὸ θεὰ. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα, vide in Θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, divinus sum; proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr.

Θεασπέσιος, ὁ, ἡ, divinus vel qui divino spiritu agitur. Areth. in Apocal.

Θεῖος, ία, ον, divinus, ad Deum pertinens: contractum ex θεήϊος seu θεΐϊος, ut volunt nonnulli. Apud Hom. θεῖον ὄνειρον, somnium divinitùs immissum. Apud eundem θεῖος Ο'δυσσεύς, divinus Ulysses. Apud Dem. θεῖος ἡ δεισιδαιμονία copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, divinissima dona. ¶ Θεῖος dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eustath. & Poll. in qua significatione literarum absolutè ponitur. ut apud Xen. Pæd. l. 8 θεῖος ὑπῆρξεν ἀλοιδορῆσαι, avunculus cum increpabat. Sic & apud Plutarc. φίλος φιλανδρίας. Interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem, ut ὁ μὲν πατὴρ θεῖος, patruus, ὁ δὲ μήτρωος θεῖος, avunculus, apud Phil. in vita Mos. l. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adjectione.

Θεῖον, ου, τό, (substant.) numen divinum, & q. d. divinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus, item divina providentia. Herodot. Thucyd. Plat. ¶ Item sulphur. de qua signif. p. ult. ò pòst.

Θεῖος, divinè, divinitùs. item divina quadam sorte. Xen. Pæd. 4. Hellen. 7. ætas.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas. Luc. de cal. & Plut. in symp. Item p Isocr.

Θεῖον, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θεῖάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. apud Thucyd. initio libri 8. Apud Arrianum ἐνθεάζειν, exp. divino instinctu dictum est. libri 8. Apud Arrianum ἐνθεάζειν, exp. divino instinctu dictum est.

Θεασμὸς, afflatio numinis: vel potius curiosum & propensum superstitiosum divinum numen colendi studium. Thucydid. lib. 7.

Θεασκὼν, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τό, dicitur etiam sulphur, veluti θεῖον, sic nominatum διὰ τὸ θεῖσθαι εἴ, ut quidam volunt. Dioscor. l. 5. c. 124. Pro eodem dicitur, τὸ θεῖθαρ εἴ, ut quidam volunt. Dioscor. l. 5. c. 124. Pro eodem dicitur, poëticè & Ionicè θεῖον & θεῖον, Od. χ.

Θειώδης, ους, ὁ, ἡ, ὄν, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω, ῶ, (Ionicè pro eodem θειώω & θειῶω) sulphure perfumo, vel expio. Et comp. Διαθειόω, apud Eust. & ἀποθειόω, pro eodem. unde & ἀποθείωσις, lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεῖκὸς, ὴ, ὸν, divinus. Θεϊκῶς, divinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. Θεϊκῶς ἐορτᾶζομεν.

H'θεῖος, venerandus, colendus. obtervandus. Il. ζ. & Odyss. ξ. Dicitur & πὸ εἶναι κεφαλὴ, venerandum caput, Il. ψ. ◆ Sunt qui pleonasmo τῦ π positum velint pro θεῖος, ut πέλαδε pro βαῦδε.

Θείδε, ὸς, ὁ, Æolum lingua vel Dorum dicitur pro θεὸς. In

σιὼ dii. Sic Lacedæmonii Geminos vocabant Castorem & Polluc. unde νὴ τὼ σιώ, per Geminos : apud Plut. in apoph. Lacon.

Composita.

Α'γχίθεος, ε, ὁ ἡ ἤ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. ε & π.

Α'θεος, qui fiac Deo est, impius · qui vel Deum esse non credit : vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plutarch. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. ut γῆ ἄθεος, apud Plut. ubi nulli sunt dii, ἀ θεος δίκαια. Greg.

Α'θεότης, ητος, ἡ, & α'θεία, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. & Greg.

Α'θεϊ, sine Deo, sine numine diuûm. Od. σ. & apud Theocr. idyll. 19. Α'θέως, idem.

Α'θείατος, numine divino non afflatus.

Α'κατάθετος, unde φάγος ἀκατάθετον, in Anth. Epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures pervenit.

Α'ντίθεος, contrarius Deo, adversarius Deo, ut ἀντίθεοι μοῦσηφέρες. Apud Hom. Sic ἀντίθεον δίγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, divinus, augustus: ut ἀντίθεος Ζαρηδών, apud Hom. Il. ζ. & ἀντίθεος ἄναξ. Od. ξ, divinis virtutibus præditus.

Α'πόθεος, qui sine Deo est, impius. apud Soph. in Thyeste.

Α'ποθέοω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu divos refero, homini divinos honores tribuo, Plut.

Α'ποθεῶσθαι, inter deos referri.

Α'ποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, divinorum honorum attributio, consecratio. de qua prolixè Herodian. initio libri 4. Utitur & Cic. in epist. ad Att. l. 1. ep. 15. & l. 12. ep. 13. & 35.

Α'πολειδζω, numine divino afflor. Philo.

Α'ρνησίθεος, vel ἀρνησόθεος, negans Deum. ὁ ϟ θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. & Cyril.

Δίθεϊα, ἡ, duo dii, duplex numen. Naz.

Δίθεϊ πω, qui duos deos, seu duplex numen statuunt, aut celunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς, impius. apud Soph. in El. ὦ δύσθεον μίασμα! nisi fortassis à διὰ derivari putandum sit, ut sit idem quod δυσθεέλος. Δυσθεγθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus apud Paulum Ægin. libr. 7. Apud Aetium autem & alios δυδεκάθεος dicis, de sale quodam è multis speciebus composito. Est & herbæ nomen sic appellatæ, quòd omnium deorum majestatem commendet. Plin. l. 25. c. 4.

Ε'κθεόω, ῶ, deifico, deum efficio.

Ε'κθεῶδζω, deum fieri. Areop.

Ε'κθεωτικὴ δύναμις, deifica vis. Idem.

Ε'κθεσία, ἡ, deum consecro, Item in numerum deorum refero, ut Deum colo. Luc. ὅπως Ὀρέστῃ ϟ Πυλάδῃ ἐκθεσάοντες. Sic & Herodian l. 4. Item divinum existimo, divinitatis judicium traho. Herodian. Item in religionem verto. Plutarch. & Herodian.

Ε'κθεσιαμὸς, consecratio, &c.

Ε'κθεόω, Deo dedico, consecro. Exp. etiam consecro, colo ut Deum. Philo de mundo. κόσμος ὅλος ἐξεθεώθη : unde ἐκθεώδζ, in deorum numerum referri, apud Plut. in lib. de Herod.

Ε'νθεος, in quo Deus est, seu afflatus aut instinctus Dei: divinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μανικῇ χρωμένη. Luc. de sacrif. ὡσὰ ἦν μανῶν ἔνθεος χορὸς ἀδύων. Sic Aristot. Rhet. 3. ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorum. & metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ε'νθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. symp. 1. Ε'νθεσιάζω, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ε'νθες, per contractionem pro ἐνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ε'νθουσιάζω, ὁ ἡ ἤ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu divinus. Philo de vita Mos. l. 3.

Ε'νθουσιῶδες, numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ε'νθουσιάζω, sive ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu divino furore agor. numine afflor. Plato in Apol. & in Phædro. Philo de vita Mos. l. 1. & 3. Dicitur passivè quoque ἐνθουσιάζομαι pro ἐνθουσιάζων. Herodian. l. 2.

Ε'νθουσιαστὴς, ὦ, ἡ, & ἐνθουσιαστὸς, ἡ, ὄν, furoris fanatici seu divini afflatus, instinctus seu afflatus divinus. Plut. de def. orac. & Plat. in Phædro.

Ε'νθουσιαστὴς, ὦ, ἡ, numine afflatus. Ε'νθουσιαστὰ, sunt etiam hæretici quidam apud Theodorit. in 4. hist. Eccl.

Ε'νθουσιαστικὸς, qui numine afflari solet, fanaticus. Plut. in Phædro & in Tim. apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Activè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo divino : unde apud Aristot. Pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos : & ἐνθουσιαστικὸν νόσημα, apud eundem Aristot. dicitur quum instinctu lymphatico inferveſcunt Sibyllæ. Ε'νθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Α'νευθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus. ut ἀνευθουσίαστος ἱερὸν, apud Plutarch. in Erot.

Ε'πιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Eustat. ex Pherecrate, ἀεϊ τὰς ϟ ξυμβεάζει τὰ πανεί. Utitur & Plato in Phædro.

Ε'πιθειάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior. apud Philon. Item vaticinor, apud Joseph. de Antiq. Apud Thucydidem, Philon. Item vaticinor, apud Joseph. de Antiq. Apud Thucydidem, lib. 2. τοιαῦτα ἐπιθειάσας exp. his deos precatus, vel his deos obtestatus.

Ε'πιτρεθειασθίως, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ε'πιθείασις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thuc. l. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ε'πιθειαμὸς, idem.

Ζαθεὸς, prædivinus, admodum divinus, sacrosanctus. Il. ε.

Η'μίθεος, admodum divinus : pro ἡμιάθεος, ex ἡμᾶ & θεὸς, & Jonice α in η mutato. Od. ζ.

Η'μιθεὸς, semideus : Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. Η'μιθείασα, ἡ, semidea. Opp. de venat. l. 3.

Ἰσόθεος, Deo par, Deo æquiparandus. idem quod ἀντίθεος, ut Ἰσόθεος φῶς, Odyss. α. Utitur & Plat. Pol. 2. & Hocr. ad Nicod. & ad Philipp.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, ut Plut. in Cam. interpr. vide & Etym.

Μισόθεος, Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian.

Μησόθεος, pius.

Ο'μόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est, ejusdem divinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum : Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel, quòd forma convexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit.

Πολυθεότης & πολυθεΐα, deorum multitudo, Just. Martyr. in orat. ad gentiles.

Σεμνόθεοι, divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, q. d. divinitatis communio, eadem divinitas.

Τεθεΐα, ἡ, deitatis ternio, qua dii tres statuuntur. Naz.

Τεθεῖς, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Τ'υπέρθεος, quod est super numen divinû vel numinis voluntatem.

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεός τε ϟ φιλοθέης ἐγένετο : & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deo charus, Deo placens & gratus. ut καλόσωματα φιλόθεα, apud Naz. φιλοθεΐα, ἡ, amor Dei.

Πῶθεος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ minister, famulus, servus. Od. ϟ Ὀρηϊτρέφεος Θερήποντ' Ἀγελάου. Il. β. Θερήποντες Ἄρηος, Martii viri, bellicosi. Xen. Pæd. 8. Ἅτινα τῷ ὑποδολῷ τοῦ Κύρου Θεράποντι ὄφιν. Interdum exp. cultor. ut Θεράποντες μυσῶν. Gal. Therap. 2. cultores musarum.

Θέρα, dicitur pro θεράποντ, inquit Hesych. unde Θέραπις, in Epigr.

Θεράπαινα, & Θεραπανὶς, ίδος, ἡ, ministra, ancilla, serva. Xen. Pæd. 6. & Plut. Θεράπη, ἡ, idem. Apoll.

Θεραπαίδιον, ὁ, ancillula. Θεραπὶς, exp. Θεράπαινα. Hesych.

Θεράπων, famulor, servio. Lacert. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν ϟ μὴ παῖδ' ὧν ἐπεθεράπευσεν, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. Thucyd. lib. 1. ϟ τὸ πλῆθος τὸ Θεσσαλῶν ϟ Μυκηναίων, quum officiis seu obsequiis sibi conciliasset. Apud Xenophon. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. Θεράπευε πνά, exp. studiosùm esse alicujus. Dicitur & Θεράπευε τὸν Θεὸν, colere deos. ¶ Item colo, curo, procuro, curam & studium alicui rei impendo. ut Θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xenoph. colere terram, Θεραπεύειν τὰς παιδιὰς apud Polyb. curare, polire, tergere, apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον Θεραπεύειν, curare suum commodum, suis commodis servire, seu inservire. Apud eundem Θεραπεύειν τὴν ἀνοχὴν ϟ πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plut. Θεραπεύειν τὰ φίλτατα, exp. favere & adhærere Philippo. Apud Thuc. & Plut. in Lyc. Θεραπεύειν νόμιμα καλοκἀγαθίαν student, operam dant. ¶ Item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. l. Eth. Τὸν ὀρθαλμὸν Θεραπεύοντα. Plut. de gart. ἢν δὲ Θεραπεύειν ϟ νόσον βαρύτερος. Item curo. i. sano, medeor. Athen. l. 12. Θεραπεύειν Ἄνανον ϟ μαδρ ἀλγήσαντα ἡμῶν παῖδα θυμιάν, &c. Item metaphoricè, reficio : ut Diod. Sicul. ἔπειτα τὸ Θεραπεύειν ἀεὶ τὰ πονοῦντα μέρη ϟ νεῶς. ut si quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret. Apud Plut. Θεραπεύειν ὑπουλίαν, exp. fuspicionem obsequiis tollere.

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium : item famuli seu ministri. Xenoph. Pæd. 4. ἐνῆν ἐπιπονὴ Θεραπεία. Item cultus, cultura, observantia, obsequium. Xenophon. Hell. 2. ϟ ἐπὶ Καλλίᾳ τῷ ἱεροφάντου πάσῃ Θεραπείᾳ. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo. Isocrat. in Busir. enc. πῶς ἕξει πρὸς θεὸς Θεραπείαν. Apud Aristotelem de mundo, Θεραπεία ὑφώων, cultus heroum. Dicitur & de cultu

cultu seu curatione corporis, apud Plat. & Gal. Item cultus, de arboribus & herbis dictum, pro omni curâ quæ illis impenditur, apud Theophr. Item curatio, sanatio, medela, remedium. Herodian. lib. 3. ἐπὶ πᾶσι Θεραπείαν τοῦ μανέντος. Xen. Hel. 7. ϟ ἄφυτον γὰ Θεραπείαις. Sic & Isocr. in orat. de pace.

Θεράπευμα, τὸ, cultus. vel cultus quo demeremur & conciliamus. Xen. Item id quod sanandum proponitur. Plutarch. initio libri de garr.

Θεραπεύσις, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπευτὸς, medicabilis, sanabilis.

Θεραπευτὴς, ὦ, & Θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, minister. Xen. in Pæd. Item cultor. Greg. & Phil. Item curator, sanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui & μοναχὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Ecclesiæ scriptores. Sic Θεραπευτήριος, apud Phil. quidam exp. religiosi.

Θεραπευτικὸς, colendis hominib. deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δυκεῖς ποῖ εὐσεβέως τὸ θεραπευτικὸν ϟ ἡμερον, quibusdam videris non satis esse officiosus atque affabilis. Plut. in Alcib. Θεραπευτικὸς ϟ ὄχλων. Item peculiariter, colendis potentibus deditus, seu observantiæ potentium deditus. apud Plut. in lib. εἰ ἐστὶ καὶ τοῖς ἄρχουσι, &c. Item pro Θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. Item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. Item medendi vim habens seu sanandi. ut Θεραπευτικὴ μέθοδος, Gal. methodus medendi. Θεραπευτικὸς μέμψις, Naz. maculas eluendi vim habens. Apud Aristot. in Pol. Θεραπευτικὴ ϟ ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς, q. d. officiosè, obsequiosè. Plut. in Artox.

Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix vel curatrix.

Τέρπομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Α'θεραπεύτως, ὁ, ἡ, non demissus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. negligens.

Α'ποθεράπευτος, idem. Epict. ἀποθεράπευτον αὐτὸν καταλιπὼν τὸν ἴδιον κεφαλὸν. Sic apud Eurip. in Oreste. Ἐλθὼν δὲ πατρὸς ἀποθεράπευτον τάφον.

Βαθύθεος, ὁ, ἡ, ἤ, qui à bobus depascitur. vide Sophoclis schol.

Ε'κθεράζω, mero. Demosth.

Ε'νθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Ε'υθέριον, hic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ι'σθμὸς, spado, exectus, eunuchus, cui ἡ πέδησις, demissa virilitas. Hesych.

Παιθερίζω, demeto, amputo. (Hesych.

Παιθρίζω, idem. Apoll. Arg. 2.

Συνθερίζω, una meto, una messem facio. Aristoph. in Acharn.

Α'λλ' ὦ ξένοι βλέπετε συνθέρους.

Α'θὴρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΘΕ'ΡΩ, f. θερῶ, & Æolicè, θέρω : (unde Θερόμηδος apud Hom.) calefacio, Naz. Θέρονται, πλὴν ὑ ἐράονται. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Α'μπαυομένοιο πόνος θέρεται. Ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις θέρεται. Ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις θέρεται. Θέρομαι, calefio, calesco, aut etiam me calefacio. Od. τ. Arist. l. 1. de part. anim. οἱ ἐπὶ τῷ σώματος πόρῳ, πλὴν ἐπὶ τοῖς ἐπιτηδείοις θέρεται. Apud Plut. de primo frig. Θερομένῳ, æstuanti. ¶ Item pror. incendor. Il. λ. de navibus, Ἀργείων ἄπασαι νῆες ἐθέρονθ' ὑπὸ δηϊοτῆτος.

Θερμὸς, ἡ, ὁν, calidus, vel calida. ut θερμὸν λόετρα. apud Hom. lavacra calida, thermæ. Plut. in Alex. ἐπὶ τοῦτο θερμὸς ἐγένετο. Hesiod. in Theog. Θερμοὶ αὐτμαὶ, vapor calidus. Ita Aristot. Item præpos. ut θερμὸς ἀπὸ μεσῆς, calens ex media parte. Et cum dativo, Θερμὸν τῷ φρενὶ, apud eund. Item, ἐν ὕδατι θερμῷ, sub. ὕδωρ, calida, sub. aqua, Gal. ad Glauc. Θερμὸς κρατὴρ, Od. ι. vinum calida temperatum. Et pro θερμότης calor. apud Theophr. de caus. plant. l. 1. & apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς, metaphoricè, ardens, fervens, de animi affectu. ut θερμὸν θυμὸν, apud Hom. Sic Soph. in Antig. Θερμῷ ὀργῇ κραδίαν κεκαυμένος, calido animo ad res frigidas accedis. Et Θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Aristoph. in Plato. Exp. & acer, vehemens, apud Greg. & in Hippiatr. Θερμὸν φάρμακον, validum & acre. ¶ Ἀς θερμὸς ὁ λιβανωτὸς, legiminis genus, de quo Theophr. hist. plant. l. 7. c. 3. & Dioscor. l. 2. c. 132. Plin. l. 18. c. 14.

Θερμαίνω, calidè. Accipitur etiam metaphoricè, ut θερμῶς. Plutarc. sympoſiac. l. 1. sect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor. Plutarch. in Alex. Item metaph. apud Athen. l. 1.

Θερμωλὴ, ἡ, idem quod θερμότης calor. ¶ Iones sic etiam vocant febrim, Corinth. & Erot. in lex Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus, Thuc. l. 2. ϟ καματῶδες θέρμη ἐγένετο vehemens capitis æstus, item febris, sicut Σίμωνα, Hesych.

Θέρμη, calefacio. Il. ϱ. Θέρμετο δ' ὕδατι.

Θερμαίνω, ἀνῶ, calefacio, idem quod Θέρμη. Iliad. ξ. & Plutarc. symp. 6. ὡ γεμὼν θερμαίνεται. ἐδὲν ὑ θέρμει. Metaphoricè etiam accipitur. Soph. apud Suidam. Ὅταν πραγμάτων ἀκοὴ θερμαίνῃ τινὰ, apud Diosc. l. 3.

Θερμασία, ἡ, calefactio, febricitare. ¶ Pro θερμότης apud Hippocr. l. 1. epidem. Θερμασίαι, calefactus, æstus. Θερμαίνω dici videtur etiam θέρμομαι sive θερμέω : unde apud Nic. in Alexiph. Θερμάσσω, calefacias, foveas.

Θέρμασις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαστὴς, ὁ, calefactus, vel qui calefieri potest. Arist. metaph. 4.

Θερμαντικὸς, qui calefacere potest, excalfactorius. ut θερμαντικὸν δυνάμεως, apud Dioscor. l. 3.

Θερμαστήριον, ὁ, ν, τὸ, caldarium. Pol. Θερμαστήριον, ου, τὸ, idem.

Θερμαστὴς, ὁ, calefactus, calor. Arist. in probl. & Hippocr. in aphor.

Θερμαστὴς, ὁ, caldarium. idem quod Θερμαστήριον. Pollux.

Θέρμαστρα, ὁμοίως, ἡ, Hesych. Imo quo etiam scripsum reperitur Θέρμαστρα, sive Θερμάστρη, apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστὴρ, ῆρος, ὁ, caminus. Hesych.

Θερμαστὴς, ὁ, caldarium : Item genus salutationis, sic dictæ à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & Θερμαστὴς & Θερμαστρὶς apud Athen. l. 14. & Poll. unde Θερμαστρίζειν videtur esse, in alium exilio, & antequam in terram deferat, in eos irruere alternans gesticulor. Luc. de salt.

Θερμαυχένιος, delicatè vivere. Inde fortan quod qui calidi nutrirentur, delicatiores esse putarentur. Pollux lib. 10. air comicum esse hinc fibi probari, ut & καυλιόδη.

Θέρμη, idem quod Θέρμη. Odyss. ϱ. Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θέρμη ἀνὴρ ἐπὶ δεῖπνα καθίζῃ pro διὰ πυρὸς.

Θερμὸς, ἡ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et sæm. θερμὸς, ὁ, qui meritt, Aristoph.

Θερίκιον, ου, τὸ, falx messoria. 1. Reg. 13.

Θερισὸς, ὁ, ἡ, messus, aut qui meam potest, vel solet, ἡ, messis. Diosc. l. 1. c. 18.

Θερισπορος, ου, τὸ, vestis tenuis & attrita, in vetustate facta. Ort. c. 3. & Cant. c. 5. Nonnullis ell etiam pro messore. Θερίσσω, messo, incido, amputo. Hesych. Θερίστωρ, ορος, ὁ, ἡ, valdissimus. Arat. & Nicand. in Ther.

Θερίς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Α'θέρισος, ὁ, ἡ, ὁν, non demissus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. negligens.

Α'ποθερίζω, demeto. Interdum abscindo, amputo. Hesych.

Α'ποθερισμὸς, idem. Epict. ἀποθερισμὸν αὐτὸν καταλιπὼν τὸν ἴδιον κεφαλὸν. Sic apud Eurip. in Oreste. Ἐλθὼν δὲ πατρὸς ἀποθερίσμον τάφον.

Βαθύθεος, ὁ, ἡ, ἤ, qui à bobus depascitur. vide Sophoclis schol.

Ε'κθερίζω, mero. Demosth.

Ε'νθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Ε'υθέριον, hic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ι'σθμὸς, spado, exectus, eunuchus, cui ἡ πέδησις, demissa virilitas. (Hesych.

Παιθερίζω, demeto, amputo.

Παιθρίζω, idem. Apoll. Arg. 2.

Συνθερίζω, una meto, una messem facio. Aristoph. in Acharn.

Α'λλ' ὦ ξένοι βλέπετε συνθέρους.

Α'θὴρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θάῤῥω, &c. Θάῤσω & Θαῤῥῶ, &c. Τέρπω, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Compositæ primùm ex Θέρω.

Δυσθερὴς, ὁ, ἡ, calefactu difficilis.

Ἐξαλθερὴς, ὁ, ἡ, Sole calefactus, insolatus. ut ἐξαλθερὲς ὕδωρ, apud Eust Pro eodem Doricè dicitur ἐλαθερὴς.

Ἐξαλθερέω, ῶ, ad Solem calesco, insolor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem invenitur & ἐλαθερέω, apud eundem Gal. in exeg. Hippocrat. γλωσσ.

Ζαθερὴς, admodum calidus, fervidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à Θερμὸς, & Θερμάω.

Ἀθέρμαντος, ος, ὁ, ἡ, non calefactus, vel qui non calescit.

Ἀναθερμαίνω, recalfacio. Ἀναθερμάνομαι, recalfio.

Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphrod.

Διάθερμος, fervidus, præcalidus. Arist. Rhet. 2. & in Probl. sect. 27

Διαθερμαίνω, incalfacio, Dem. de falf. legat.

Διάθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. Probl. l. 2. q. 36. & Plut. ad Col.

Ἐκθερμαίνω, excalefactio. Arist. Probl. l. 2. quæst. 25.

Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalefactus non est, vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθερμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. ut Δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Ἔνθερμος, ος, ὁ, ἡ, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig. Item metaph. apud Phil. de vita Mos. l. 3. ἔνθερμον ἀθάνατον.

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescēs. Theoph. de caus. pl. l. 4.

Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor ineſt, parùm caloris habens.

Παρέκθερμος, qui ubi non opus est, calido animo rem aggreditur,

Παρεθέρμαινω, calefacio. Athen. (præceps.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, undiq; calens.

Πολυθέρμος, multum calidus, percalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio, prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Ὑποθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, efferveſco.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Ὑποθερμαίνω, q.d. calefacio, calore succendo. Iliad. υ. Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη εἴδωρ αἷματι, totus enſis incalescebat sanguine profluēte.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

Θέσις, vide in Τίθημι.

Θεσπεσιος, vide in Εἰκελος.

ΘΕΣΜΟΣ, ου, ὁ, lex. idem quod νόμος, ut ostendit Athen. quum lib. 12. de Demetrio Phalereo ait, ὃς ὁ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὁμοίως διῳκεῖτο, ἡ πολὶς εἶναι πάλιν, ἀνοσιώτατον ἂν τὸ τὸν βίον παραδιδόναι. Ubi etiam etymon exprimitur. (◆ Sunt enim Θεσμοὶ iidem qui νόμοι τιθέντες, positæ & constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum sive etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Rom. ait, Θέμιν καὶ ἡ Θεσμοὶ οἱ νόμοι. Item Plut. in Rom. dicit, Θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. Θεῶν Θεσμοὶ, & Θεῖοι Θεσμοὶ, leges divinæ. Apud Platonem tamen epist. 8. discrimen fit inter Θεσμὸν & νόμον. ὁ πᾶς ἀπορᾷ ὅρος Θεσμὸς νόμος ἀνόρθωτος ὢν ἀεὶ κείμενος. ◆ Item Θεσμὸς, lignorum compositorum strues. Hesych.

Θέσμιος, ος, ὁ, ἡ, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut justus. Et neut. gen. Θέσμιον, aut adjectivè, aut etiam substantivè, pro Θεσμὸς, Apoll. Rhod. Argon. libro 2. & Sophocl. in Ajace.

Composita.

Ἀθέσμος, ος, ὁ, ἡ, lege carens, exlex, de quo lex posita non est. Exp & legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Ἀθέσμιος, contra leges, iniquè, nefariè. Hesych.

Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, scelus.

Ἀθεσμιστος, idem quod ἀθέσμος. Nonn.

Decomp. Παραθέσμος, omnino injustus, sceleratissimus. Oppiã.

Ἐκθέσμος, exlex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus, nefarius. Philo de mundo.

Ἐκθέσμως, illegitimè. Synes. ep. 67.

Ἔνθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος & ἐκθέσμος) q.d. qui est intra legem seu legis, i. qui manet intra præscriptum legis & ex eo non egreditur. Exp legitimus, licitus, legi consentaneus.

Ἐνθέσμως, legitimè, jure, ut fas est. Synes. ep. 67.

Προθέσμιος, vide ἀφηθμὸς, in Τίθημι.

ΘΕΣΠΙΣ, ος, ὁ, ἡ, vaticinus, divinus, ex Deo loquens: vel à Deo inflatus: ut Θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor. Od. ϱ. Et Θέσπις ἀοιδὸς, Od. θ, & α, canticum à Deo dictatum & inspiratum, canticum divinum. ◆ Eust. tradit compositum esse ex Θεὸς & ἔπω, adjectione τ σ. Vel ex θυθῶ & Θεὸς, ut Θέσπις sit divinitùs datus.

Θέσπιζω, fut. ισω, vaticinor, respondeo ut vates vel antistes. Philo de vita Mos. l. 3. ὑπηχῶ καὶ μεταλαμβάνειν προφήτου διανοίας πάθη, in vatem mutatus ista hariolatur. Item sancio, & statuo. Idem in eodem libro, Θεοφορηθεὶς ἐθέσπισε πάντ' ἐξ ἑνὸς, Dei instinctu sanxit septimum diem.

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistitis, oraculum, Hesych. Item edictum, vel quod sanctum est. Theophil. in inst. civil. ὃ παλαίτερον τὸ Θέσπισμα, senatusconsultum.

Θεσπέσιος, ος, ὁ, ἡ, divinus (ἀπὸ τοῦ πασῶν, vel ἀπὸ τοῦ Θεὸς ἐν ὑσίᾳ) divinitùs datus vel missus. ut Θεσπέσιος ἀνὴρ: item θεσπεσία ἀοιδὴ, apud Hom. & Il. β. Θεσπεσίη, sub. γαίῃ, divino consilio. Plat. de rep. 2. Θεσπέσιος βίος. Dicitur & Θεσπέσιος ὕπνος.

Θεσπεσίως, divinè, divinitùs. Il. ο.

Composita.

Ἀποθεσπίζω, quasi oraculum profero, vel verè prædico quasi ab oraculo. Plut. in Lucullo.

Ἐνθεσπίζω, oraculum reddo, ut θεσπίζω. exp. & autor rei sum, approbo.

Ἐνθεσπισμὸς, oraculum, vel potius oraculi redditio.

Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino. Plutarc. de def. orac. Utitur & Cic. l. 8. epist. ad Att. & Lucan. in somn.

Θέτης, θετὸς, &c. vide in Τίθημι.

ΘΕΊΩ. F. θεύσομαι, (five θευσοῦμαι apud Thuc.) curro, cursu feror. Odyss. ξ, ποῖ δ' ἔθεον βοῆν. Aristoph. οὔτε θέοιμ', οὔτε ἁλοίην μὲν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Thuc. ὡς ἕκαστοι ἐθέοντο, unusquisque cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu currebat. Apud Herodot. θέειν πρὸς τινὰ, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, pereclitor.

Θεῖν, poëticè metri gratia inserto ι pro θέειν, curro. Il. κ.

Θώς, ὠός, ὁ, animal lupo simile, dictum ἀπὸ τοῦ θέειν. Theoc. idyll. 1. πλὴν μὰν τὸν λύκον, πλὴν λύκοι ὡρύοντο. Vide & Aristot. hist. an. l. 4. c. 44. Oppian. de venat.

Θεὸς & Θεὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Ἀμφιθέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circulum efficio, apud Athen. l. 11.

Ἀνατθέω, sursum curro, subeo: ut ἀναδρέχω, cui contrarium κατατθέω.

Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro.

Ἀποθέω, abeo curreus. Xen.

Διαθέω, discurro, percurro. Xen. in œcon. διαθέοντα λέγω, Plut. διαθέω πρὸς σε, tecum cursu contendo.

Ἐκθέω, excurro.

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de mundo, ἐχρὴ γῆς διεκθέον, ad terram usque cursum illisum.

Ἐπιθέω, adversus aliquem excurro. Philo de vita Mos. l. 1.

Περιεκθέω, prior excurro.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo. Arist. Et Herodian. l. 6. cum opt.

Καταθέω, decurro. X. n. Hell. 1. πολὺς πολλὰ σίτε εἰς Παραλίαν καταθέοντα, quæ cursu in Paralum deferebantur. Item hostiliter percurro, seu incurro, κατέθεον πρὸς Βασιλέα χρήματα, Babylonica versus regionem incursionibus vastabat.

Μεταθέω, curro post. 1. cursu persequor. Xen. τοῦ κατηθύνοντος, i. persequentur. Item transcurro, cursu usquequaque persequor, curis ermeuor. Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, q.d. juxta curro: assequor, hoc est, cominus sequor, non longè relinquor. Greg. & Herodian. l. 8. Apud Ælian. μεσηθέοντο πρὸς ἀλλήλους, exp. cursim litus vel ripam legunt. Item præcurro. Plut. in Theæteto. Apud Luc. de hist. scrib. παραθεῖν τὸ Τέτταλον, exp. leviter attingit quasi prætercurrendo. vel in transcursu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herodian. l. 5. περιθέουσι τὰ βωμοῖς, cursitare in orbem circum aras. Et l. 8. περιθέουσι τὴν πόλιν, circumquaque per muros cursitans.

Προθέω, præcurro. Il. χ. item accurro. Luc. in somn.

Decomp. Τπερπροθέω, longè præcurro. Hom. Il. ι.

Συνθέω, concurro. Plut. symp. 4. εἰς ταυτὸ συνθεῖν, in unum concurrere. Herodian. l. 4. πάντες ἐκπλαγέντες συνέθεον. Et l. 8. ἐπὶ πόρσιον συνθέοντες.

Αἰθήρ, Ἀήρ, Βορέας, Νότος, Ὀλύμπιος, Παρθένος, quomodo huc pertineant singula vide suis locis.

ΘΕΩΡΟΣ, ου, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item specialiter, spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Aristot. Rhet. lib. 1. & Dion. Halicarn. Θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cujusque urbis mores & ritus contemplandos. ◆ In hac signif. deducitur à Θεάομαι. ¶ Item Θεωρὸς, qui ad Deum accedit consulturus eum, & cum eo aliquo de re pub. ico nomine acturus vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesych. & Harpoc. Et οἱ Θεωροὶ qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. l. 6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. ◆ In hac signif. Pollux Θεωρὸν derivat ἀπὸ τοῦ πρὸς Θεὸν ὁρᾶσθαι vel ὁρᾶσθαι: alii ex Θεὸς & ὤομαι compositum volunt, ut Θεωρὸς sit, qui Dei, i. rerum sacrarum & divinarum curam gerit.

¶ De-

¶ Derivata ex Θεωρὸς in priori signif.

Θεωρία, ᾶς, f. ἅσω, specto, contemplor. inspicio. Sæpe de animi contemplatione dicitur. Aristot. in Pol. Θεωρῶ πρὸς τοῦτο. Item perspicio, perpendo. Dem. Olynth. 1. ἅπερ λογίζεται τι ὑμῖν ἡ Θεωρία τῶν ἔργων, &c. interdum & æstimo, ut apud Æschin. ¶ Item peculiariter, ludos spectò vel celebro. Plat. Interdum signif. ludos spectatum venio. Thuc. 3. ξυὼ τε τῷ γυμικῷ ἀγῶνι ἐθεώρουν. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ τὴν θεωρίαν πώποτ' οὐδαμοῦ, πλὴν ἐς Πάϱον ποτὲ ποῦ ἐπλευσα. Nusquam ad spectandos ludos profectus fum. Sic Plat. ep. 7.

Θεωρέω, spector, inspicior. Aristot. in Probl.

Θεώρημα, τος, spectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur seu speculamur: quod commentamur. Exp. & præceptum. ut apud Hermog. Θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis apud Euclidem Θεωρήματα vulgò propositiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικὸς: ut Θεωρηματικοὶ philosophi, theorematis utentes.

Θεώρησις, contemplatio, speculatio.

Θεωρητὸς, ὸν, ὁ, spectabilis, aspectabilis. Item metaphoricè qui sub animi contemplationem cadit, in contemplatione positus seu versans. Exp. & perceptibilis, & comprehensibilis.

Θεωρητῶς, q.d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς, contemplativus, i. contemplationi deditus seu additus. ut Θεωρητικὸς βίος, apud Aristot. & Θεωρητικὴ ἐπιστήμη apud eundem. Item Θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio continens theoremata: quæ sunt veritatis investigationes.

Θεωρητήριον, τὸ, locus spectandis ludis. Plut. Θεώρημα, τὸ, dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo, quæ & ἀνακαλυπτήρια, ἀναγνῶσια, & ἀνάκλητα.

Θεωρία, ἡ, contemplatio, commentatio, meditatio, inspectio. Proprièputatur esse rerum divinarum inspectio & spectaculum. Et spiritalis sensus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari signif. spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conventibus. ut apud Thuc. l. 6. Invenitur & pro ipsis spectaculis quæ eduntur, apud Isocr. in Panegyr. Item inspectio illa morum cujusque civitatis. Isocrat. in Trapez.

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu ad spectacula pertinens, ut Θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur. Dem. Olynth. 3. & Plut. in præc. san. Et τὸ Θεωρικὸν, idem quod Θεωρικὰ χρήματα, Demosth. pro cor. & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀγαθεωρέω, valde & intentis oculis inspectare & considerare: vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ος, ὁ, ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens, Aristot. de mundo.

Ἀθεωρήτως, q.d. non spectabiliter, aut invisibiliter, apud Greg.

Ἀθεωρησία, fine contemplatione.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor, diligenter considero. Diod. Sic. l. 12. (Att.

Ἀναθεώρησις, diligens consideratio, apud Suid. & Cic. in Epist.

Ἀποθεωρέω, ῶ, contemplor, obtucor, ut in speculo faciem. apud Plut.

Αἰχθεωρῶ, quidam exp. præfectus ludorum & spectaculorum. Vide & in compositis ex Θεωρὸς, in altera significatione.

Δυσθεώρατος, cujus difficilis est contemplatio.

Ἐνθεωρέω, ῶ, prospicio.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis. Aristot. Rhet. l. 1.

Παραθεωρέω, ῶ, (q.d. juxta specto, seu contemplor) unum alteri admotum contemplor & inspicio, unde & pro, comparo ponitur. Xen. τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me comparans aliis. Luc. παραθεωρῶ σε Μίλωνι. Item obiter commentor, apud Greg. Item despicio, aspernor. ut initio Act. c. 6.

Περιθεωρέω, ῶ, q.d. præcontemplor, prius commentor, prævideo. Hippocr. ep. ad Demag.

Προθεωρία, q.d. præcommentatio, præmeditatio. Ita vocatur in declamationib. quod unicuique tanquam argumentum præfigitur.

Συνθεωρέω, simul aspicio.

Τπνοθεωρέω, conspicere. Plut.

Φιλοθεωρέω, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet.

Ἀφορῶ, ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ Derivata ex Θεωρὸς, in posteriori signif.

Θεωρεῖα, ων, solennitas seu pompa quæ est in mittendis theoris, Isocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori advehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, & legibus l. 12. & Plut. in symp. sept. sap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, seu ad theoriam. ut Θεωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. via per quam theori ad offerenda Deo sacrificia eunt.

Θεωρὶς ναῦς, navis qua vehebantur theori. Et Θεωρὶς ὁδὸς, idem quod Θεωρικὴ ὁδὸς. Hesych.

Θεωρίω, ῶ, oraculum consulo. Plut. in epist. & Thuc. l. 5.

Ἀρχιθεωρῶ, (comp.) præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc est, ii qui scifcitatum oracula mittebantur. Exponitur etiam præfectus sacrorum. Demosth.

Ἀρχιθεωρία, munus seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω, ῶ. fum ἀρχιθέωρος, theoris præsum, principem locum teneo inter eos qui scifcitatum oracula mittuntur. Dem.

Ἀρχιθεώρησις, munus illud architheoricum. Poll. ex Isæo.

ΘΗΤΩ, F. ἔσω, acuo. Il. ρ (de apro) αἰὼν θήσσων θήγει. Il. λ. θήγων ἀνδρῶν ὀδόντα μὲγ' ἀμαιμακέτην ἔβροντι. ¶ Item metaph. (ut & acuo Lat.) incito, instigo, animo. Xen. Pæd. 2. θήγων τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Sic & Luc. in lib. de saltat. θήγων δὲ πως ψυχὴν, ἐσκίδνα ἡ ἐς τὸ σῶμα. ◆ Eust. vult θήγειν dictum esse quasi εἰς ὀδὸν ἄγειν. itidemque Etymol. scribit θήγω dici quasi ὁδήγω.

Θήγμα, acuor, incitor, instigor, &c. Xenoph. Pæd. 1. ἀεὶ ἡ αἰσχρὰ τὸ θηγμὸν ἔχει.

Θῆξις, Hesychio punctum, momentum, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiam quædam χρῆσις ἀκέστου, curatio in vulneribus per futuræ commissionem. Gal. πρὸ τοῦ τόμου lib. 2.

Θηκτὸς, acutus, ut Θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus enſis.

Θηκαλὸς, acutus, in Epigr.

Θηκάνη & Θήκανον, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Ajace.

Θηκάνω, acuo. Hesych.

Θηκανὸς, acutus. apud eundem.

Compositæ.

Δίθηκτος, utrinque acutus, Æschyl. in Prometh.

Ἐπιθήκω, acuo vel exacuo.

Εὐθηκὴς, & Εὔθηκτος, bene acutus. ut Εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήκω, acuo, exacuo. Hesych.

Περιεκπαθήκω, (decomp.) antè exacui. Hesych.

Νεοθηκὴς, recens acutus, ut νεοθηκὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit. Eurip. ὀξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήκω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn.

Τποθήκω, metaphoricè itidè, q.d. subincito, subinstigo, apud Suid.

Θῆμα, vide in Θάομαι.

Θῆον, vide Θεῖον, in Θέος.

Θῆκη, vide in Τίθημι.

Θηλὺς, in Θάλλω.

Θ Η Λ Η, ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu uberis apex. unde apud Aristot. hist. anim. l. 2. Θηλαὶ μαζῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix Θηλὴ ἐπαγέτη, quum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse infans contra ὑπομαδέρων & ἀπὸ τῆς Θηλῆς, quum eam arripit, & lac suctu trahit. ◆ Plato in Cratylo πλὴν Θηλὴν denominatam videri ait παρὰ τὸ Θάλλειν, quòd faciat τὰ Θαλλόμενα.

Θηλάζω, papillam sugendam præbeo, lacto. Lyf. ἢ μᾶλλον αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipse etiam mammæ seu ubera Θηλάζειν dicuntur. ut Luc. c. 23. μακάριοι οἱ μαστὶ δὲ ὑπ' ἐθήλασαν. beata ubera quæ non lactauerunt. i. lac sugendum non præbuerunt. Fœtus quoq; matrem seu nutricem Θηλάζει, i. sugit præbita papilla. Plut. in Rom. Θηλάζουτες ὕδασιν τὸ Θείον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστὶ δὲ ἐθήλασαν. beata ubera quæ fuxisti, seu quorum lac hauisti.

Θηλάζομαι, fugor, lac mihi suctu ex uberibus hauritur apud Aristot. ex Dioscor. τὸ Θηλαζόμενον γάλα. lac quod fugitur. Item ubera seu papillam præbeo sugendam. Plut. in Rom. Θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι. Ipse etiam partus Θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, ὁ, lactatio, vel lactis hauſtus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix quæ papillam sugendam præbet.

Θηλαίνω, idem quod Θηλάζω. Hesych. (Poll. l. 3. c. 3.

Θηλαμὼν nutritor, nutritus, vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμυδὸς, lactens, ideoque recens à partu. Hesych.

Θηλωτὴρ, nutrix. Plut. in Probl. Rom.

Θηλωτὴ, idem, ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀθηλὴς, ος, ὁ, ἡ, uberum infuetus, qui non suxit lac. Exp. & uberum appetens, & cupiens sugere. Item ablactatus, qui non amplius sugit ubera.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus: avis quædam à capræ uberib. sic dicta.

Ἀποθηλάσεως, ος, ὁ, exactio seu suctus.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὔθηλος, mammosus vel bene distentas mammas habens. ut Εὔθηλοι βόες, apud Eurip.

Ἱπποθήλαια, equimulgi, i. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi. Apud Aristot. l. 6. de hist. anim.

ΘΗΛΥΣ, εος, ὁ vel ἡ, fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τῷ δεκάμῃ ἢ τῷ ἑπτακαιδεκάτῃ ὀνομάζουσι. Sic & apud Aristot. ὁ Θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ Θῆλυς ἵππος, equa, & ὁ Θῆλυς ὄφις, mula. Et apud Dioscor. lib. 1. Θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. Item in fœm. gen. Il. τ, Ἡ ῥα Θῆλυς ὕειος, quum sit fœminei sexus quum sit fœmina. Et Odyss. κ. Θῆλυν δῖν, & Eurip. Θῆλυν ἀνορῶν fœminum genus. Sic in Epigr. Θῆλυς φύσις, & Θῆλυς χάρις. Et Nonn. ἠμείβετο Θήλεϊ φωνῇ, fœminea voce. Pro eodem, Θήλεια quoque dicitur in fœm. gen. Hom. Il. 3, μήτε τι ἔν Θήλειαν ἔθεν πάτρ μήτε τι ἄρσεν,

ἄρσλιν. Xen. in Lacedæm. polit. τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ ἐις τὸ σωφρονεῖν ἐυμενέστερόν ἐστι τῆ τῶν θηλείας φύσεως. Et apud Platonem, Θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι ὀπίσονοι, filiæ nepteſque. Item ἡ θήλεια fœmina: de cujuſvis generis animantibus. Plutarch. in probl. Rom. Διὰ τί ὑποδυόμεναι αἱ θήλειαι, πεσοῦ τὸ ἄῤῥενος. Xen. (de perdicibus) ἐαν τις τὸ ἢ θηλείας φωνὴν φερούσῃσιν. Ionicè θήλεα & θηλέη dicitur pro θήλειαι, fœminea, quæ fœminei ſexus eſt, ut θηλέη μορφὴ, fœminea forma: θήλεα ἔπεα Θ, apud Herodotum. Neutr. θῆλυ, fœmineum, quod fœminei ſexus ſeu generis eſt. Ariſtoph. in Nub. ἐκεῖ τὴν ὑγρὰν ὑπὸ τὴν Α'ττικὴν ἄῤῥεν ἄζει, ἅτερα δ' αὐτὴν θήλεα, quæ maſculini, quæ fœmmei generis ſit. Et apud Herodot. θήλεα τέκνα, fœminei, ſexus liberi, i. filiæ. Et apud Ariſtot. θήλεα ἀὲὶ, fœminei ſexus ova i. ova quæ fœminam procreant. Dicitur etiam τὸ θῆλυ ſub. γῆ Θ, apud Galenum ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, muliebris, mollis, tener: vel effœminatus. ut apud Soph. in Trachiniis, Νῦν δ' ἐκ τούτου θῆλυς ἀνὴρ ἐμοὶ τάδε, effœminata virtus afflicta occidit. Apud Homerum & Heſiodum θῆλυς ἔῤῥοη non ſolùm expon. mollis & tener ros, ſed etiá vireſcere & germinare plantas faciens. ◆ Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆ θηλῆς.

Compar. Θηλύτερος, paſſim apud Homerum pro poſitivo θήλεος, fœminæ, fœminei ſexus: ut Od. Σ. Il. Θ. Dicitur & Θηλυτέρη, ut θήλεια, pro γυνὴ, fœmina. Epigr. l. 1. titulo ἐις γυναῖκας. Quidam Θηλύτερον, interp. effœminatior, in venerem pronior.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura, fœmineum ingenium: ſeu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus, qui natura & ingenio eſt fœmineo. Luc. & Syneſ. ep. 50.

Θηλυδριώδης, εος, ὁ, ἡ, mollis & effœminatus, ſeu qualis eſt mollium & effœminatorum. Greg. Naz.

Θηλυκὸς, ὴ, ὸν, fœmininus, fœminei ſexus proprius & peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. l. 11.

Θηλυνω, effœmino, mollio. Hippocr.

Compoſita.

Α'θηλυς, non fœmineus, ſeu non effœminatus, virilis.

Α'θήλαστος, non effœminatus. Suid.

Α'πόθηλυνω, effœmino.

Α'ῤῥενόθηλυς, & Attice ἀρσενόθηλυς, promiſcui generis, fœminei nimirum & maſculi. Sic vocantur animalia quæ ipſa ſe incunt.

Διαθηλυνω, effœmino ſeu prorſus effœmino.

Ε'κθηλυνω, effœmino. Phil. de vita Moſ. l. 3. ἀ Θεσπέσιαι τις καὶ τῶν ψυχῶν ἐκτὸς θηλυνσμοὶ, animo effœminatis.

Ε'κθήλυνσις, effœminatio, Hippocr. aphor. l. 5.

Σωκθηλυνω, (decomp.) unà effœmino.

Θῆμα, ἡμῶν, &c. vide in Τίθημι.

Θίω, vide in Θείν.

ΘΗ'Ρ, ῥος Θ, ὁ, fera, bellua. Od. ε. Δείδια μὴ θήσεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Apud Sophocl. in Trach. Ἐρυμάνθιον θῆρα. Erymanthium belluam. Dicitur etiam peculiariter leo, κατ' ἐξοχὴν, ut Il. ο, v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. ◆ Quidam θὴρ quaſi φθείρ dictum putárunt: alii παρὰ τὸ θέειν ῥᾴδιον.

Θήρειος, ὁ, ἡ, ἡ, ferinus, belluinus. ut θήρειοι βίαι apud Sophon. in Trach. Et θήρεια κρέα. Xen. Pæd. l. ferinæ carnes.

Θήρειον, ου, τὸ, fera, bellua: idem quod θήρ, Odyſſ. κ, μέγα θήρειον. Xen. Pæd. l. ἄλκιμα θηρία. Iſocr. θηρία ἀρχιώτατα. Et θηρία ἀπαίδευτα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεμορωμένα καὶ ψυχὰ ῥᾳθυμίαν καὶ ῥᾳδιουργίαν. Latius etiam pater, nam, Aelian. δεξιόχειρα etiam i. araneum θηρίον, appellat: quidam verò & ἵππα, inter θηρία enumerárunt. Dioſcorides lumbricos etiam θηρία appellat, quos ipſum etiam Hippocr. ſic appellâſſe teſtatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur beſtiæ venenatæ, quæ ictu morſúve venenum relinquunt. Dioſc. Dicitur & de aquatilibus, unde apud Plut. θηρία ἔνυδα τε καὶ πτερά. Sic & apud Athen. & Ariſtot. Hippocrati eſt etiam hulcus ἀχειρωτὸν, teſte Gal.

Θηριακὸς, ὴ, όν, ut θηριακὸς λόγος, apud Dioſc. ſermo ſeu tractatus de feris: peculiariter verò de iis quæ venenum ictu, aut morſu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morſus depellunt. Et θηριακὴ, ſub. ἀντίδοτος, antidotus adverſus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentum quoddam ex ſimplicibus plurimis & viperarum carne compoſitum, reſiſtens venenis omnis generis.

Θηριώδης, εος, ὁ, ἡ, ferinus, belluinus, ut θηριώδης ἀνθρωπος, apud Ariſtot. Eth. 7. c. 1. & θηριώδεις φύσεις, apud eundem Eth. 7. c. 5. Et θηριώδης παραφορωσύνη, apud Hippocr. ferina inſania. de qua vide Gal. in 2. prorrhet. Item belluoſus, belluis referrus, ut θηριώδης δάλασσα. Theophr. hiſt. pl. l. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Iſocr. in Nicocle, τῆ θηριωδῶς ζῆν ἀπηλλάγημεν.

Θηριωλία, feritas, ſeu effero, in ferinam naturam verto.

Θηριῶμαι, efferor, in belluinam naturam abeo. Apud Crantorem, τῷ ἀνομοιώτῳ θηριῶσθαι τὸ σῶμα καὶ πλὴν ψυχῆς. Cic. interpr. immani. tatem in animo, ſtuporem in corpore contingere. Item apud medicos τὸ θηριωμένον ἕλκος, ulcera quæ ad feritatem tranſierunt ſeu ab habitu mitiore ad aſperiorem. Dioſc. l. 3. c. 11. ¶ Θηριῶσθαι apud rei ruſticæ ſcriptores ſignif. beſtiolis infeſtari, vermiculari, quod & ζοᾶσθαι dicitur. Theophraſt. de cauſ. plant. l. 5.

Θηρίωμα, τὸ, ulceris genus teterrimi. Celſ. l. 5. & Gal. comm. 2. in epidem. l. 6.

Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in feram ſeu belluam mutatio. Luc.

Θηρίδιον, ου, τὸ, beſtiola. Theophr.

Θήρα, ῆ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. ἐξέναι ἐπὶ θήραν & ἐξέρχεσθαι ἐπὶ θήραν & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Apud Ariſtot. ἀπὸ θήρας ζῆν, venatu vivere. Dicitur & ὀρνίθων θήρα, apud Xenoph. & Plut. Metaph. apud Sophocl. in Ajace. Δυσπόρῳ θήρᾳ ἔχων, hoſtes venans, ſeu veſtigans, aut perſequens. Item præda venatu capta.

Θηρεσώνη, ης, ἡ, venatio. Heſych.

Θηράω, ῶ, venor. Xen. Pæd. l. διὰ τοῦτο ἥ δημοσία τῆ ἄνδρὶ ἐπιμελὲς. metaph. ſector, conſector, capto: ut apud Luc. ἑῶρων αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐκπετώσας. Apud Xenoph. ἀνδρῶν λόγοις καὶ ἔργοις τοὺς αὐξομένους.

Θηρᾶται, interdum idem ſignificat quod θηρεύω, Iſocr. in Helenæ Θηρώμενον τὰς πανταχοῦ φύσεις, i. captans. Syn. Θηρώμενον τὸν ἐλάφειον, indagans. Interdum paſſivè ſumitur, ut apud Xen. apomn. l. 1. Α'λκιβιάδης δὲ κάλλει τοῦ πολιτῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, captatus, illectus. Sic & apud Laërt.

Θήραμα, τὸ, captura: quod venando capitur, præda. Plut.

Θηρατὴς, qui venatu capi poteſt.

Θηρατὴς, venator. Item metaph. indagator, ſectator. Laërt. in Pyth. Et Θηρατικὸς, venatorius, ad venationem pertinens, ut Θηρατικὴ τεμνία, apud Plut. Exp. & venationis ſtudioſus. Item τὸ Θηρατικὸν, venandi ars, Xen.

Θήρατρον, (q.d. venandi inſtrumentum) id quo capimus quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. Et metaph. apud eundem. Xen.

Θηρητὴς, ῆτος Θ, ὁ, (poët.) & Θηρήτωρ, ορος Θ, ὁ, venator. Il. δ & λ.

Θηρεύω, feras venor. Plut. in Alex. παίζων ἀλώπηξι ἠθήρα ἢ ὄρτυξι. Ponitur & ſine caſu: ut Od. τ, & apud Ariſtot. Item metaph. ſector, conſector, capto. ut Θηρεύειν ἡδονάς, Iſocrat. Sic Θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et Θηρεύειν τὸ κέρδος Θ, venari lucrum. Apud Xenoph. in Oecon. αὖθις Θηρεύειν μαλακὰς captans, aucupans.

Θηρεύτωρ, à venatore indagor, aut captor: capior à venatore. Athen. l. 4. & 5. Item activè apud Ariſtot. pro Θηρεύω. Et metaph. apud Plat. de rep. 7. φωνὴ Θηρεύτορος.

Θήρευμα, τὸ, quod venando capitur, captura. Item pro venatu, ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio, ipſa venandi actio. Θηρεύσιμος, qui venatu capi poteſt, q.d. venabilis. Exponi tamen ſolet, ad venandum aptus, venandi vim habens. Θηρευτὴς, idem.

Θηρευτὴς ac Θηρεύτηρ, venator. Heſiod. in aſp. Θηρευτικὸς, venticus, venatorius. Xenoph. Item Θηρευτικὴ, ſub. τέχνη, venandi ſcientia, apud Ariſtot. Polit. 1. exp. & venatio, venatus.

Θὴρ Acolicè pro θήρ, fera. Apud Hom. Iliad. α, Τηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. centauris.

Compoſita: ac primùm ex θὴρ, & θηελάω.

Α'θηρ Θ, carens feris ſeu belluis, ut ἄθηρ Θ χώρα. Plutarc. Item neut. gen. & ſubſtativè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris & belluis carere, belluis non infeſtari. Plut. de ſolertia anim. Aliam ſignif. vide in compoſitis ex θήρα.

Α'θηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, penuria ferarum. Theoph. ep. 6.

Α'ποθηρεύω, ῶ, effero, efferatum reddo. Cratin. εἶτ' Θ τοῦ λέγοντας ἀποθηρεῦσ' ὥσπερ τὸ τῆ Κίρκης φάρμακον. Item ad feritatem & crudelitatem incito, apud Polyb.

Α'ποθηριῶμαι, efferor, unde ἀποθηριάθμενος ἕλκη. Α'ποθηρίωσις, efferatio, feritas.

Διαθηρεύω, ῶ, effero: ſeu prorſus effero aut exacerbo.

Ε'κθηρεύω, effero, mitem naturam in belluinam muto.

Ε'νθηρ Θ, feras habens, ut ἔνθηρ Θ δρυμὸς, ſaltus in quo ſunt ferræ, vel ſylva feris abundans, apud Eurip.

Μιξόθηρ, ſemifer, q.d. feræ permixtus, ut μιξόθηρ ἀνδρωθ Θ, in Epigr. dicitur minotaurus. (Eurip.

Ο'λεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens.

Πάνθηρ, ηρος Θ, ὁ, panthera. Xen. in Cyneg. vide Plin. l. 8. c. 17.

Λυκοπάνθηρ (decomp.) animal quod ex parte eſt lupus, ex parte autem panthera, vide Euſt.

Πάνθηρειον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic πάνθηρειον δυσπόρητον, apud Ariſtoph. ſolum omnium ferarum capax: ſeu in quo omnis generis animalia verſantur.

Πολύθηρ Θ, habens multas feras, feris abundans, Eurip. in Phœn.

Compoſita ex θήρα & derivatis.

Α'θήρ Θ, expers venationis. Syneſ. epiſt. 105. Item carens feris.

Α'θηρᾶτος Θ, à venatore ſeu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus. Xen. Pæd. l.

A'ur-

A'χριοθήρα, ᾶς, inſtrumentum ad venandas ſeu capiendas locuſtas. Theocr. idyll. 1.

Διαθηρῶμαι, venor aut etiam venando indago, unde οἱ διαθηρῶντες, dicuntur venatores.

Δοκεῖ ἐκεῖνος, quem haſta aliquis venatus eſt, haſta captus.

Δύσθηρ Θ, ος, ὁ ἡ, infelix in venatu, ſeu in venando, cui non ſuccedit venatio.

Δυσθήρατος Θ, qui venando ſeu venatione difficulter capi poteſt. Et generaliter, difficilis captu ſeu indagatu. In metaph. cujus difficilis eſt indagatio aut inquiſitio, ut apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἐπιεικέα τελμένα. Item difficilis intellectu, apud Baſ.

Ε'νθηρᾶω, idem quod θηρεύω, venor.

Εὔθηρ Θ, felix in venatu, in Epigr. Εὔθηρ Θ ἄγκη, præda ex felici venatu proveniens.

Εὐθήρατος, qui facile capi poteſt venando.

Θηρεθήραι, venatores. Heſych.

Θωρηθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θωρηθηρατικὸς, ὴ, όν, thynnorum venationi idoneus, apud Athen. lib. 7.

Ι'χθυόθηρ Θ, dicitur prima cyclaminus, authore Dioſc. ut autem ſcribit Plin. tertia. Sic dicta à piſcium venatu.

Κωνωθήρας, avis quæ culices venatur. Heſych.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Heſych.

Λαγοθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Moſ. l. 3.

Μεθθῆραι curæ: quaſi μεθεωθῆραι, pro αἱ θεωθῆραι τὸ μὲν Θ, ἀπὸ ψυχῆς, Heſych. & Etymolog.

Μετεωροθήρας, q.d. in ſublimi venantes, avium genus ita dictum quòd prædam in ſublimi petant. Ariſtot. de anim. l. 9.

Μυόθηρ ὄφις, ſerpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Μυοθηρεύω, mures venor. Strabo.

Μυοθήρας, ου, ὁ (q.d. muſcarum venator) qui capit muſcas.

Νυκτιθήρας, qui noctu venatur, venatores nocturni. Xenophon. apomn. l. 4.

Οἰνοθήρας, ου, ὁ, œnothera, q.d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theophr. Plin. Dioſc. Gal.

Ο'νοματοθήρας, ου, ὁ, q.d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit, qui & ὀνοματοποιὸς, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρα, aucupium.

Ὀρνιθοθηρεύω, avcs capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ars aucupii: ſcientia capiendarum avium, apud Platonem.

Πανθηρὰ, univerſa ſeu tota captura πᾶσα ἡ θήρα. Vlp. de act. vendit. & empt.

Σκιόθηρον, ου, τὸ, inſtrumentum mathematicum ad umbram indagandam. quod & σκιαθήρα appellatur. Alii interpr. horologion, ſeu inſtrumentum quo ex ratione umbrarum horas aut etiam alia inveſtigamus. Plut. in Marcello, & Diogenes Laërt.

Σκιόθηρ Θ, umbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ, qui ſpongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

Συνθήρ Θ, venationis ſocius. Xen. Συνθηρατὴς, idem.

Σωλωθήρας, qui piſcatur piſces, qui σωλωτῆς vocantur.

Ε'υυγεσθηρευτὴς, dicitur piſcator apud Plat. de legibus: quoniam θηρεύει τὰ ἐυυγῆα. Legitur & pro eodem ἐνυδροθηρευτὴς, ab ἔνυδρ Θ.

Φιλόθηρ Θ, venationis amator, venandi ſtudioſus, apud Poll.

Φιλοθηρία, amor venationis, venandi ſtudium.

Φυγαθήρας, q.d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, ut teſtatur Plut. in vita Demoſth.

Θηρῶον, vide in Η'ρως.

ΘΗ'ΣΣ, ητος, ὁ, operarius, ſervus mercenarius, qui mercede alicui ſervit: De hoc hominum genere vide Ariſtot. polit. lib. 3. cap. 3. et Plut. in Solone, & Poll. libr. 4. Heſiodus in Erg. lib. 2. jubet Θῆτα δοῖον πρόσθεμεν. Homerus quoque ſic vocat famulum ſeu miniſtrum mercenarium. Od. σ. v. 644. ἠδὲ καὶ αὐτὸς Θῆτες τε δμῶες τε καὶ ἀγκοτος τε κ' ἀλάστης.

Θητικὸς, ὴ, όν, pertinens ad θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam mercenarius adject. Ariſtot. rhet. l. 1. ἔργον θητικὸν. Sic & l. 8. polit. Item qui conſtat ex ejuſmodi mercenariis famulíſque operariis apud eundem. Ariſtot. polit. 2. c. 10. & l. 6. cap. 7. Sic & Plut. in Pericle dicit τὸ θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτικον. Dicitur etiam τὸ θητικὸν abſolutè & ſubſtantivè pro τὸ θητικὸν στρατῶ Θ, apud Suidam.

Θητέω mercede ſervio, mercede operam meam loco. Odyſſ. σ. Et Plat. polit. 2.

Θητεύς, έως, ὁ, qui operam ſuam mercede locat, qui mercede ſervit ſeu famulatur. idem qui Θής. apud Suid.

Θητεία, ᾶς, ἡ, ſervitus ſeu famulatus mercedis cauſa. Iſocr.

Θῆνα & Attice Θῆτα, ᾶς, ἡ, ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui ſervit. Plut. in Coriol. Vſurpatur & pro θητικὴ: ut apud Euripid. initio Alceſtidis, Θῆνα τραπέζα, cibus qui apponitur iis qui mercede operam ſuam locant & ſerviunt.

A'θήτευτος, (comp.) qui nulli mercede ſervit. Heſych.

ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, theſaurus; acervus rerum repoſitarum in craſtinum, i. in ſequentes dies & annos. (◆ παρὰ τὸ εἰς αἰεὶ τον τίθεσθαι Ariſtot. Oecon. 2. τοὺς θησαυροὺς τοὺς ἀδήλους τοῖς ἐδίοις παῖσι βασιλικὸν εὕρημα φὴν ἐπιλύσαι. Plut. in Solone, ἐπιλύσαι τοὺς θησαυροὺς αὐτοῖς ἢ τοῖς χρημένοις. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῆ πόλει σοφὸν ἀνδρῶν ἀφελεῖν. Sic & apud Heſiod. in Erg. & apud Iſocr. ¶ Vſitatius ſic dicitur quod in noſtra ſupellectile pretioſius eſt, ideoque magna cura reponi & cuſtodiri ſolet.

Θησαυρίζω, fut. ίσω, theſauros extruo. Herodian. l. 6. ἐπὶ μὲ θησαυρίζειν, proprios theſaurus extruebat. Item in theſauro repono: vel in theſauro condítum aſſervo. Xen. Pæd. 7. ἐδὲν τῶν ἐγκεκλιμένων ἐκδιδόασι ἐθὲν αἰσιον παρ' αὐτῶ. Item reconditum velut in theſauro aſſervo, & retineo: vel ſimpl. retineo, aſſervo. Theop. de cauſ. pl. libr. 6. cap. 28. τὸ ἔλαιον τὰς ὁμοιὰς ὑγιάζειν μᾶλλον θησαυρίζειν.

Θησαυρίσμα, idem quod θησαυρίζω, in theſauris recondo; vel ſimpl. recondo & aſſervo veluti theſaurum. Philo de vita Moſ. l. 1. ἃ χρυσὸν, ἢν ἀργυρον ἐθησαυρίσατο. Item paſſ. recondor & reponor in theſauro. Theophr. hiſt. pl. lib. 8.

Θησαυίσμα, τὸ, quod in theſauro conditum & repoſitum eſt, theſaurus. Exp. etiam repoſitorium, aſſervatio.

Θησαυισμὸς, οῦ, ὁ, ipſa actio recondendi & reponendi in theſauro. Ariſtot. polit. 1. & Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 10.

Θησαυιστὴς, οῦ, ὁ, qui theſauros congerit: qui in theſauris condit & aſſervat opes in futurum neceſſarias.

Θησαυιστικὸς, ὴ, όν, idem, ut θησαυιστικὰ τῆς βοῦς ζῶα, animalia quæ ingeniosè & ſolerter cibos recondunt in ſuis theſauris & cellis. Compoſita.

A'θησαύιστος Θ, ος, ὁ ἡ, non repoſitus in theſauro: vel qui in theſauris recondi non poteſt vel ſolet. Item qui nihil recondit in craſtinum, prodigus.

A'ποθησαυίζω, recondo & aſſervo in theſauris. Item ſimpliciter, recondo, repono, aſſervo. Athen.

Δυσθησαυιστὸς καρπὸς, fructus reconditu aſſervatúque difficilis: quales ſunt qui fugaces dicuntur.

Ε'κθησαυίζω, è theſauro promo. Alij exp. theſaurum exhaurio apud Phalar. in epiſt. ad Aglaum.

Εὐθήσαυρ Θ, felix propter theſauros, habens egregios theſauros. In Epigram. ἐὐ Θησαυρὸν ἔλαιον, dici videtur quod bene recondi & cuſtodiri ſolet.

Περιθησαυίζω, ante viſum repono in theſaurum. Metaph. apud Ariſtot. de part. an. libro 2. ἐν ᾧ προθησαυίζουσι πολὺ ἀκατέργαστον ὕφλην.

Θητεία, θητεύω, &c. in Θής.

ΘΙ'ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans, ut tradit Athen. l. 8. & Eurip. Ὃ φῶς δὲ θιάσους πρὸς γυναικείων χορῶν. Sic & Dem. pro cor. Item examen ſeu caterva mulierum. Theocr. idyll. 27. Τρὶς θίασος ἐς δὲ Θ πρὸς ἄγαλμα αὐτὰ τὰ ἐοῖσα. Et generaliter conventus, collecta multitudo, apud Dem. & Xen. Sic Philo de mundo, ὁ μὲν δὴ θίασος ὅπως ἀσωμάτων ἐστί. Vtitur & Plut. in Ant. & Plat. in polit. Item conviviantium cœtus, item convivium. Athen. l. 8. & 5. & Plut. in Hellen. ◆ Etym. deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ἄσαι vel ἄδειν. Athen. verò θιάσους dictos vult quaſi διάσους à σιὰς quod Doricè pro θεὸς dicitur.

Θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum tempora thiaſis celebria, ſeu tempora feſta & ovantia, ut alii interpr.

Θιασὼν, ῶνος Θ, ὁ, domus ſeu locus in quo thiaſi & feſta convivia agitantur aut choreæ exercentur. Heſych.

Θιασῶται, qui in unum locum convenire ſolent choreas agitatum aut celebratum convivia, ſodales qui ſimul choreas exercent aut epulantur, ex Iſæo. Frequentius dicitur de ijs qui ſacrificiorum & cultus divini prætextu veluti ſodales coibant feſtis diebus, epuliſque & vino indulgebant. Xen. in ſymp. ἐπειδὴ πάντες ἐσυθῶ τῶ θεῶ τύτω θιασῶται. Vtitur & Ariſtot. ethic. l. 8. c. 10. apud Theodoret. in hiſt. eccl. l. 2. τῆς Α'ρειανικῆς διασπᾶται, ſectatores, ſocii.

Θιασωτικὸς, ὴ, όν, ad ejuſmodi ſodalitia pertinens, apud Ariſtot. Oecon. l. 2.

Θιασεύω, pompaticè & thiaſi more progredior aut egredior. Gr. Συνθιασώτης, (comp.) conſors τῆ θεῶ. Et in plur. συνθιασῶται qui & θιασῶται. Accipitur & ſimpliciter pro ſocio: ut apud Ariſtoph. in Plut. συνθιασῶται τῶ λητρεῖ, conſortes delirij.

Ι'ΤΒΗ, ης, ἡ, ſiſcella è vimine plexa in modum arculæ, ut Exod. c. 2. θίϛη παπύρου ſiſcella ſcirpea. Apud Athen. ἐνέβαλε πίναξ ἐν θίϛῃ κατακείμενον ἀργυρᾷ, quidam ſignificari ajunt vas quod amplexabatur diſcum vitreum ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum repoſitorium.

ΘΙΒΡΟ'Σ

Θ Ι Β Ρ Ο' Σ, tostus, ut apud Nic. in Alexiph. ἀπὸ τῶν ὀπτῶν χελώνης. schol. interpr. tosta sub carbonibus. Item tener, mollis, pulcher. Hesych.

Θ Ι' Γ Ω, Ρ. ἴξω, tango, attingo. Moschus, idyll. 1. Μή τι θίγῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd. 6. μὴ θίγειν αὐτῶν τῆς τῶν κυφανῶν. Plut. in Publ. ἥψι απλάγχνων θίγοντες. Apud eundem significat &, attingo, i. breviter perstringo. Item tango aliquem, i. taxo.

Θίγμα, τό, quod tangitur.

Θίξις, tactus. Plut.

Θιγγάνω, tango, idem quod θίγω. Item contrecto.

Θιγγάνομαι, tangor. Aristot. (de cerebro loquens) τὸ μηδαμῶν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγάνομένῳ.

Composita.

Ἄθικτ Θ, intactus. Item integer, illibatus. ut Plut. in Numa, πόσις καλὴ ἄθικτ Θ βίΘ q.d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτ Θ virgo, i. intacta, cujus virginitas est illibata.

Ἀθίκτωρ. idem. Hesych.

Ἀκροθιγῶς, leviter, stricim, summam partem attingendo & quasi superficiem: ut ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, leviter attingere, degustare. Sic ἀκροθιγὴς διεξέρχεσθαι apud Euseb. stricim commemorare sive cursim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, in Pand. summam rei cognoscere.

Ἀκροθιγγάνω, leviter attingo. Hesych.

Ἐπιθίγω, attingo. Item pro θίγω, tango. Xen. Pæd. 4. ἡ πυρὸς γὰρ τοῦ ἐπιθιγόντος ἐκ δίκης κόλασις.

Ἐπιθιγγάνω, idem. Suid.

Εὐθικτ Θ, tactu facilis, qui facilè tangi potest. Item Metaph. qui scitè tangit & cavillis utitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb. Εὐθίκτως, dicaciter.

Παραθίγω, attingo.

Περιθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo.

Θ Γ Ν, aut θῖς, ινὸς, ὁ, sive ἡ, acervus, cumulus, agger. Od. μ. v. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Α'τρεΐδῃσι. Sic θῖνα τῆς ψάμμου, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam sine adjectione) pro cumulo arenæ apud Paus. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti acervum significare. ¶ Item litus: ut Il. α. βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης. Et Iliad. λ. Στῆτε πολὺ πρόσθε θῖν' ἁλὸς ἀκτηγένιο. Eustathius θῖν (litus) vult derivari à verbo θείνω, ferio, quoniam τύπτεται τῇ προσβολῇ τῶν κυμάτων.

Θινάσσω, aggere obstrui.

Θινώδης, litoreus: seu θῖνας referens, leviter elatus in modum cumulorum arenarum & acervorum frugum. Strabo. l. 8. Θινώδης δὲ καὶ ὁ τόπος ὅτου ἡ Δελέπης αἰγιαλός.

Θλῶ, idem quod θλίβω, in prima sign. apud Hesyc. qui exp. θλασῶ θημωνιὰς, cumulus. it idemque Hieronymus in 47. cap. Ezech. θλῶσι significare dicit tumulos arenarum. ¶ Θλῶ est etiam particula expletiva apud Hom. & alios poëtas. Interdum tamen exp. quidem. ut Iliad. ε. Παλλὰς θεὸ' ἐπεὶ τὰ γωιάϊκα γαμέσατο αὐτός.

Composita: ac primum ex θίν.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in plur. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινὸς, summitates acervi: quod primitiæ ex summo acervo sive summitate acervi excerpi soleant. Proprie autem primitiæ frugum, secundum quosdam. Item pro primitiis manubiarum quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1 & 8. Xen. Pæd. 7. Thuc. lib. 1. Eurip. in Phœnissis. In epistola verò ad Hebræos. c. 7. pro ipsis manubiis ponitur.

Ἀποθινόω, ω, cumulo seu aggere obstruo, exaggero: unde ἀποθήκευτον, apud Polyb. aggere obstructum, exaggeratum.

Ἀκροθινίζω, summam partem attingo, primitias offero vel aliquid pro primitiis offero.

Composita tanquam ex θλῶ à θλῶ formato.

Εὐθλώω, ῶ, prospera fortuna & prosperis successibus utor. Aristot. eth. 1. c. 9. ἐὰν δὲ ἔχωσι τὸν μάλιστα δ' εὐθλῶντα μεμέλεσι συμφοραῖς ἀβατεύειν ἐπὶ γήρως. Ioseph. lib. 6. δ' εὐθλεῖ αὐτοῖς ὁ χρόνος, felix est illis partus. Item bona habitudine utor, benè habitus sum, video, Aristot. pol. 1. ἄλλα χρῶν ἄλλως δ' εὐθλεῖ ῥᾴθυμος. Sic & polit. 1. apud eundem. Rursus lib. 4. de gen. animal. τὰ μὲν γὰρ εὐθλεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλείω χρόνον.

Εὐθλώομαι, exubero, uber sum & abundans. ut δ' εὐθλώμενον τόπον, Basil. in hexaëm. homil. 3.

Εὐθλία, ἡ, prosper successus: item bona habitudo. Item abundantia, ubertas, copia. Philo de vita Mos. lib. 1.

Εὐθλέω, reperitur pro δ' εὐθλώω. Dem. pro cor. & Aristot. Et δι-εὐθλοῦμαι pro δ' εὐθλέω, Synes. ep. 95. Et δ' εὐθλία pro δ' εὐθλία. Aristot. hist. an. l. 8.

Decomp. Ε' κδιεὐθλεῖσθαι φυτοῖς, abundare plantis. Aristoph. schol.

Κακοεθλῶ, ῶ, infelix sum vel malè habitus, cui opponitur δ' εὐθλῶ. Et κακοθλιῶν τε φράζεται dicuntur quum malè proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, hoc est, quum parva agnorum est copia. Aristot. hist. an. l. 4.

Θίξις, vide in Θίγω. Θὶς. vide Θῖν.

Θ Λ Ά Ω, ῶ, contundo, collido, conquasso. Odyss. σ. ὀκτὼ δ' ἔπειτα. Ε'θλασεν. ◆ Sunt qui hoc verbum fictitium esse velint à sono ficut κλάω, aliaque multa.

Θλόομαι, όωμαι, contundor, &c. Dicitur etiam θλαδίως peculiari signif. is cui testiculi sunt contusi seu elisi. Alex. Aphrod.

Θλάσμα, τό, contusio, collisio. θλάσματα διακρίνειν, apud Dioscor. sedis contusiones.

Θλάσις, contusio. ut θλάσεις ἥβῃ ὥπου. Dioscor. numerantur etiam inter fracturæ cranii differentias.

Θλασὸς, contusus, ut θλασαὶ ἐλαῖαι apud Athen. & Poll.

Θλαστικὸς, contundendi seu colligendi vim habens.

Θλαδίας, ὁ, cui co tusi seu elisi sunt testiculi. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, εως, τὸ, thlaspi: nomen herbulæ sic dictæ, quoniam semen habet veluti ἐπιθλασμένον, teste Dioscor. lib. 2. c. 186. Dicitur & θλασπίς, & θλασπίδιον.

Θλίβω, θραύω, θλάω, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'πιθλασμὸς, ὁ, exp. fractio, fractura.

Ε'μθλάω, ῶ, exp. infringo. Ε'μθλασις, exp. cavitas in capite facta ex contusione. Gal. l. 2. de caus. morb.

Ε'μβρυοθλάστης, uncus seu spiculum ad educendos fœtus. Sic dictum à confringendo seu contundendo.

Καταθλάω, ῶ, contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστ Θ, contusum caput habens. τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. de hist. pl. lib. 9. cap. ult.

Λιθοθλάω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα, carnis contusiones.

Συνθλάω, contundo, confringo.

Ω'τοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures contusæ sunt, ut in palæstra accidit saliquando, apud Suidam. Camerarius in probro sic dici scribit eum, cui aures fractæ sunt.

Θ Λ Ι' Β Ω. Ρ. ψω, premo. ut calceus à Philostrato dicitur θλίβειν pedem. Et Theocr. θλίβων χείλεα, premere labra osculando. Item comprimo, & confringo. stringo. Item elido: unde θλῖψις. Item Metaph. ut Lat. premo. Item affligo, afflicto, sæpe in novo Test. ◆ Α'θλάω. deducitur.

Θλίμμα. premor, ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι apud Hesych. Item stringor: unde πυθλιμμένη ὀδὼς, Matth. 7. Item metaph. premor. unde θλιβόμενοι apud Aristoph. Et affligor.

Θλῖμμα, τὸ, idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλῖψις, ἡ, compressio. Item afflictio, i. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa qua premitur, aut denique generalius, malum id quod patitur. Sæpe in novo Test. & apud Ecclesiasticos scriptores.

Θλῖας, cunuchus, cui elisi sunt testiculi qui & θλασίας dicitur.

Βλιμμίζειν & βλημμίζειν. Hesych. exp. ὑποθλίβειν πὺ ωστε. Sunt qui annotent proprie de avibus dici, quum illas emptori tractantur. Aristoph. in avib. Οἱ δ' ὠνοῦντες βλιμμίζοντες.

Βλῖμαξις, exp. ἡ τῶν πλῶν ἄλευσις.

Χειροθλιμμάζω, (comp.) manibus leniter premere & contrectare mammas. Vnum est ex iis verbis, quæ à Luc. in Pseudol. reprehenduntur.

Βλίπω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ναθλίω, exprimo. Item elido. in Epig.

Decomp. Τ' πανεθλίω, premo aliquantum. Plut.

Α'ντιθλίω, vicissim premo, vel contrà premo.

Α'ποθλίω, exprimo. item elido. Luc. ἐρεῖν μὲ τῆς αἰτίας ἀποθλίψει γάϊος. Interdum significat, affligo vehementer.

Α'ποθλιμμα, succus expressus.

Α'ποθλῖψις, elisio, expressio. Luc. item afflictio, calamitas.

Ε'κθλίβω, exprimo, extundo. Item elido. Unde ἐκπεθλιμμένοι apud Græcos bibliorum interpretes. qui elisis est testiculis.

Ε'κθλῖψις, elisio. item figura, qua eliditur litera aliqua: ut quum σκῶπτον dicitur pro σκῶβ Θν, & βύκα ομ' ὑγὼ pro βύκωμαι ὑγώ.

Decomp. Περιεκθλίβω, insuper exprimo.

Ε'ρθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Alexiph.

Ε'μπθλίβω, idem quod θλίβω, premo. Arat.

Νεοθλιβὴς, ὁ Θ, ὁ ἡ, recens expressus. apud Heraclid.

Παραθλίβω, premo, apprimo.

Περισθλίβω, insuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Συνθλίβω, comprimo, Plut. de primo frig.

Τ' πιθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo.

Θ Η Ν' Σ Κ Ω (F. θανῦμαι, & τεθνήξομαι, aor. 2. ἔθανον, P. τέθνηα, ex quo apud poëtas Ionicè τέθνεα. unde τεθνέασιν & inf. τεθνάω) morior. Od. μ. ἆ πρὶν θνήσκων' αὖ ὄφρονοι. Xen. Pæd. 8. εἰς ἡ ἡμῖν ἔσται ἐν ὃν θνητῷ σώματι ἦ, ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπολαχῇ, τεθνᾶσιν. Cic. interpr. animos, dum in corporibus essent mortalibus, vivere: quum exissent ex iis, emori. Dem. Phil. 1. οἱ δὲ σύμμαχοι πεθνᾶσι τοῦ δίου. Plut. in Epist. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, interfectus à Dionysio. Sic Aristot. θνήσκειν ὑπὸ τῶν ἰατρῶν.

Θνῆσις, (tanquam à fut. θνήσω) mors.

Θνησιμαῖον κρέας, morticina caro. Aristoph. in avibus; Item θνήσιμαῖον, (substant.) cadaver. 3. Reg. c. 13. & Esa. c. 5.

Θνήσιος ὕλη, materia morticina, apud Philostr.

Θνητὸς, ὴ, ὸν, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. Theocr. Xenoph. & alios.

Θάνατ Θ, ου, ὁ, mors, Hom. Plato. Luc. & alii. ¶ Item pro capite seu re capitali. ut Thuc. θανάτου κατεψηφίσαντο τινὸς, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur & ἐπὶ θανάτῳ διώκειν, accusare capitis.

Θανατηδὴς, ές Θ, ὁ ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. libro 3.

Θανάσιος, ον Θ, ὁ, idem. Soph. in Antig. Apud Eurip. θανάσιμος μοῖρα, lethale fatum, i. mors.

Θανατικὸς, it idem lethalis, mortiferus, capitalis. Plut. in Pericle, ἅτε τῶν θανατικῶν δίκην ἐφυγῶν. Idem in Alexand. τὰς δίκας ἐκκλήτους καὶ θανατικὰς, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανατάω σῶ, ἀποθανατάω, mori cupio, mortem mihi opto. ut in Axiocho, ἡ ἵξ ἐκείνου θανατῶ μὲ ἡ ψυχὴ, ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατόω, ῶ. fut. ώσω, mortem infero, morte afficio. Plut. in symp. θανατοῦντες τὴν ἐμψυχα. Item morti adjudico, capitis seu rei capitalis damno. Plutarch. in Themist. ὃν κρίνας ἐθανάτωσι, quem in judicium accersitum capitis damnavit. ¶ In novo Testamento aliquando exp. mortifico. ut Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. l. 5.

Θανατήσιμα, τὰ, festum atque agon apud inferos, cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θνητιμ Θ, ου, ὁ ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Ajace. & Dioscor. lib. 1. c. 95. Item mortalis. apud Plat. l. 10. de rep.

Composita: ac primùm ex θνήσκω cum præpositione.

Α'ποθνήσκω, morior. Xen. Pæd. 8. Isocr. & alii. Interdum cum dat. ut apud Xen. Hell. 6. καὶ εἶπ' ὡς οὐκ ἂν λύπης θανάτῳ αὐτοῖς ἀποθνήσκειν ὑποθνήσκει. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον τὸν ἐξ ἀνθρώπων. ¶ Item intermor, interficior, intereo. ut apud Plat. in epist. ὑπὸ τῶν ἀποθνήσκειν, ab aliquo interfici. Sic ἀποθνήσκω ὑπὸ τῆς λιμοῦ intereo fame.

Decomp. Ε'ναποθνήσκω, immorior, morior in, ut ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, mori in insula. Dicitur & ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ, apud Thuc. l. 3.

Ε'παποθνήσκω, supermorior: vel morior post aliquem & quasi ejus mortem morte mea subsequor. Aut etiam morior post rem aliquam peractam. Plat. in symp. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

Περιαποθνήσκω, præmorior, ante morior. Xen. φοβοῦμαι μὴ περιαποθάνω ὑπὸ τοῦ φόβου.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Pæd. 8. ἀλλὰ μὴν ἔγωγε ἡ ψυχὴ ἂν τῷ σώματι συναποθνήσκοι.

Τ' περαποθνήσκω, morior pro aliquo. Xen. in Cyneg. Α'ντίλοχ Θ δὲ τὸν πάϊδ' ὑπεραπέθανεν. Et omisso genitivo, apud Plat. in symp. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis mortem ponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ε'κθνήσκω, emorior. Hom. γλῶ ἐκθανεῖν, ῥῖσυ emori. Apud Hermog. ἐξίουσ ος, exanimatus sum.

Ε'νθνήσκω, immorior: pro quo usitatius est ἐναποθνήσκω.

Κατεθνήσκω, obmorior. Apud Θνήσκω, morior. Il. ο & χ. Per syncopen usurpatur κάτθανεν, mortuus est, pro κατέθανεν, & καταθανεῖν, mori pro καταθανεῖν, apud Poëtas.

Παρακαταθνήσκω, (decomp.) juxta morior. ex Epigr.

Περιθνήσκω, morior pro. Cum genit. vi præpos. in Epigr. Α'ξέλιμον περιθανόντα. Item præmorior.

Συμθνήσκω, commorior. idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἢ γὰρ ἀδίκως συμθνήσκει βροτῶν.

Τ' πεθνήσκω, morior pro aliquo.

Composita in θνῆς, aut θνητὸς desinentia.

Η'μίθνη Θ, ου. q.d. semimortalis: & ex consequente semideus, vel qui alternis vivit & moritur, quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι.

Η'μιθνὴς, ἧ Θ, vel Η'μίθνης, ητ Θ, ὁ, ἡ, semimortuus. Aristoph. in Nub. & Herodian. 7.

Καταθνητὸς, idem quod θνητός. Il. ζ. & alibi.

Χειμοθνὴς, hyemali frigore enectus. Luc. in Lexiph.

Composita in θανὴς desinentia.

Α'γχεθανὴς, ὲ Θ, ὸ ὴ, ἡ, propè mortuus. i. ferè mortuus. propemodum mortuus, moribundus. Ex Nonno.

Ἀρτιθανὴς, modò mortuus, recèns mortuus. Non.

Δισθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori. Od. μ.

Δυσθανὴς, misere mortuus: qui miserabili morte periit. Euripid. proeodem, & δυσθανὼν, apud eundem.

Ε'πιθανὴς, morti propinquus. q.d. qui ad mortem est, i. propè mortem.

Νεοθανὴς, recèns mortuus, nuper mortuus.

Composita ex δείδω, &c.

Α'θάνατ Θ, ου, ὁ ἡ, immortalis. Il. ω. ἀθάνατ Θ δέδε. Il. π. ἴστασιν ἀθανάτους. Luc. ἀθάνατοι αὖ ἄφρονες, & ἀθάνατ Θ ψυχή. Dicitur etiam de rebus inanimatis, & exp. sempiternus, æternus, perpetuus. Isocr. ἀθάνατ Θ δόξα, Plat. in symp. ἀθάνατ Θ μνήμη

ἀρετῆς. Item ἀθάνατος (absolutè) poëtis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοὶ, dii immortales. Od. π. Οὔτις τοι θεὸς εἶμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; ¶ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: quod numerus necè aut morbo militis alicujus imminutus semper alio substitutus adimpleretur, ita ut nunquam plures nec pauciores decem millibus esse ne præcipuo ante reliquos omnes cultu decori, & virtute præstantissimi. Herodot. lib. 7.

Α'θανατίζω, ίσω, immortalem reddo; immortalitati consecro. Philo de mundo, & de vita Mos. & Herodot. l. 4.

Α'ναθανατίζω (decomp.) idem. Aristot. eth. 10.

Α'θανασία, ἡ, immortalitas. Mosc. in Panach. & ad Philip.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθανατ Θ, difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. l. 3. hist. pl. c. 10.

Δυσθανατάω, ῶ, ægrè seu miserè morior, cum morte conflictor. Plat. l. 3. de rep. Plut. in Ant. Apud Herodotum exp. ægrè & cum tristitia morior.

Ε'μθανατ Θ, mortem accersens; mortem afferens, lethifer. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. Item morti vicinus, qui in ipso mortis limine est. Demosth.

Ε'πιθανάτ Θ, ut ἐπιθανάτους ἔχειν, apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ε'φιθανάτ Θ, morti obnoxius, 1. Cor. 4.

Εὐθανατ Θ, benè & honestè moriens, vel bonam honestamque mortem afferens. Εὐθανάτ Θ θανάτου, bona beataque mors, apud Athen.

Εὐθανάτως, bona & felici morte: vel facili morte. Poll.

Εὐθανατόω, ῶ, felici vel honesta morte morior, seu honestè morior. Polyb. l. 5.

Εὐθανασία, bona mors & facilis. Suet. in Aug.

Εὐθανατ Θ, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. in Ant.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus est: decrepitus, capularis.

Ταχυθανάτως, subitò moriens. Hippocr. aphor. l. 2. Interdum activè subitam mortem afferens, ut δ' υθανάτως.

Θοάζω, vide in Θόος. Θοιμάτιον, vide Ι' μάτιον.

ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium, cœna. apud Athen. δεῖπνα πάμπολυ' θοίνην ὀλίγιστον. Philo de vita Mos. lib. 1. ἀεὶ ζῷ γοῦν ὡσπερ ἀπὸ θοίνης κ' ἐλαφρῶς δ' ὠχῷμι ὑγιαίνοντες, tanquam ab epulo. ¶ Item simpl. cibus seu dapes, ut apud Hesiod. in asp. v. 114. τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisque chariora seu gratiora sunt. ◆ Athenæus θοίνην dictum tradit ὅτι διὰ θοῦς σίτους δεῖν ἐστιᾶσθαι φασιν. Et Seleucus apud eundem l. 2. dicit τὸν τε ὄλυρον ἐπὶ πλείονας ἢ τοὺ ἄλλους ἡδυπάθειαν θεῖν ἕνεκα περισθιόντας· διὸ καὶ θοίνας, ἢ θαλίας ἢ μέθας οὐνομάζεσθαι.

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, convivor, cœno. Interdum cum accus. in cœna seu epulo absumo, vel etiam simpl. comedo, devoro. Hesiod. in Asp. δεκάτῃσι δ' ἐνὶ νηὶ θοίνασθαι ἐκέλευσε, epulabantur mutos pisces.

Θοινᾶομαι, idem quod θοινάω, epulor, absumo edendo, depascor: Epigr. l. 1. Θοινήσατο δίκης. In fab. Æsopi, πρὸ ἱερᾶτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis & ulceribus, apud Eurip.

Θοινητὸς, ὴ, ὸν, ad comedendum aptus. quem epulari possumus.

Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus. ut θοινητικὰ ἔργανα, instrumenta quæ ad epulationem pertinent. apud Xenoph. in Oecon.

Θοινήτωρ, epulo, conviva, comestor, devorator, apud Suid.

Θοινητήσιον, ου, τὸ, epulæ, dapes, id ipsum quod ἐπίδειπνον dicit Eurip.

Θοίνασμα, it idem significat epulum, convivium.

Composita.

Βυθοίνης seu βυθοίνακ Θ, ου, ὁ, boum vorator. Herculis epith. in Epig.

Δημοθοινία, ἡ, epulum publicum. Aristot. & Luc. Et pro die festo. apud Theodorit. hist. eccl. l. 3. & alibi.

Ε'κθοινάω, epulor, depascor.

Εὐθοινος, ον Θ, ὁ ἡ, ἡ, splendida cœna seu splendido epulo instructus, lautus, ut δ' υθοινος.

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor, vel simpl. comedo. Hesych. idem significat vox med. ut τῶν καταθοινᾶσθαι, ut fab. Æsopi.

Παύθοινος, qui totius cœnæ est. apud Suid.

Παυθοινία, solenne epulum, cœna ad quam omnes conveniunt, apud eundem Suid.

Παυθοινεῖ, in tota cœna, vel per universum epulum. vel solenni epulo ad quod omnes conveniunt.

Παυθοινέω, ῶ, solenne convivium agito: epulor.

Πρωτοθοινία, prima convivii portio, q.d. primicœnium. Poll.

Συνθοινος, convivа, conecenator. Apud Athen. l. 6.

Συνθοίνιος, idem.

Θ Ο Λ Ο' Σ, ου, ὁ, sordes turbidæ, turbamentum sordidum, quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7. ὠσπερεὶ ὑπὸ τῆς θολῆ πολ πόρεως ὑπεπωμιπλέγοντας, à cœno sordido & turbato. Item peculiariter fu-

ter fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittunt, atramentum sepiæ. Plutarchus de solertia animi loquens de sepia, τὸν δὲ καλαμάριον μύσπαξ τὸν τραχηλον ἔχοντα πάσῃ ζοφερᾷ ὑγρᾷ τοῦ θολερὰ καλῶν. Et Athen.l.7. ἐν δὲ τῇ μυτίδι ἡ θολερὰ. Tribuitur & Polypo pisci apud eundem,ibid. Adjectivè etiam ab Hesych. exp.turbatus,turbidus. ¶ Θόλ⊖,(paroxyt.) ⋆,ὁ, tholus, chamera ædificii,quæ alsius crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen definit,(seu ut alii declarant) testudo in orbem circumacta. Hesychio θόλ⊖,domus est tectum habens in acutum fastigium desinens. Θόλ⊖ fœm.gen.dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις & senatores cœnare solebant, (ut Hesych.tradit & Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset.de quo apud Paul.in Act. & apud Pol. l.8.Plato in apol.πέφυκεν αὐτὸν ὡς τῶν θόλων φασὶ τὸν ἀκρατῆ ἐν Σκιαθῷ. Apud Homerum verò θόλ⊖ est ædificium rotundum in quo vasa quotidiana usui necessaria reponebantur,ut disci,crateres,pocula : ut exponit Eust. Od.χ.qui derivarunt vult à θίειν & ὅλον quasi τὸ ἐκτεθειμένον. In balneis vero θόλ⊖,masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alexan. Aphr.lib. 1. probl. ᾗ μάλιστα ἐκπνεῖ διαφορηθέντα ἀπὸ τῆς ἔνδον θόλου. Sic apud Alex. Trall. Item θόλ⊖ vinculi genus quoddam quod calvariæ adhibetur ubi summum caput & quod inter ipsum frontemque est, vincitur : cujus injiciendi rationem Gal.explicat.l. de fasciis.

Θολώδης,ε⊖,ὁ ᾗ ν,turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fœculentus.

Θολόω,ῶ, turbo cœno fœculento excitato, Athen.lib.7. Οἱ δὲ ὑποδεξάμενοι θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀπορήσωσι. Item metaph. turbo. Eurip.in Alcest. Θολοῖ δὲ καρδίαν perturbat mihi cor seu animum meum. Item infusco,inquino. Antiphanes apud Athen. lib. 8. τῆς σπονδῆ⊖ ἀφεῖτον Ἡφαίστου αὖαξ Ἀθηνᾶ θεὸν θολοῦσα, omnia sepiæ atramento infuscârunt & inquinârunt.

Θολοῦμαι,οῦμαι,turbo,turbidus fio.Gal.ad Glauc. θολῶ τοι ἡ πεχωίσπα νοσέλμια, turbidus redditur & crassus sanguis.

Θόλωσις,εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio quæ fit sordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum.

Θολερὸ⊖,ὴ,ὸ⊖,turbidus : cui opp.καθαρὸ⊖,limpidus,purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc.lib. 2. πίνειν δὲ ἀνάγκη ἐκ μίας καὶ πολὺ ᾗ θολερᾶς. Item sordidus, immundus, ut θολερὸ⊖ πλόθ⊖,apud Theocr.idyll.16.Et Plut.symp. 4. Exp. & cœnosus, lutosus.

Θολερῶς,turbidè. Apud Suid.& Hesych.θολερῶς προσλούειν, titubanter incedere.

Θολερόω,ῶ,turbo,vel turbidus aut turbatus fum. Hesych.

Ο'λ⊖ ,per aphæresin pro θόλ⊖,atramentum sepiæ.Suid.

Ο'λοίδνε,ater instar atramenti sepiarum,vel turbidus.Galen.apud Hippocr.

Θολίς,ίδ.pileus in acutum desinens,vel (ut alii exp.) umbraculum,pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, petasus, umbella.Theocr.idyll.15. Item cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum. Poll.

Composita.

A'θολ⊖,ὕ,ὸ ᾗ ν,non turbidus,purus,limpidus.

A'θόλωτ⊖,non turbatus,limpidus.Hesiod.

A'ναθολόω,ῶ, idem quod θολόω,turbo.Aristot.

A'ναθόλωσις,turbatio.Damas. (tia anim.

Διαθολόω ῶ,perturbo,infusco,effusco scil.θολῶ.Plutar. de soler.

Ε'ναθολόω,ῶ,infusco,obfusco,perturbo,turbidum reddo. ex Alexand. Aphrod. & Luc.

Κατὰθολόω,ῶ,turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ,idem quod θολῶ.

ΘΟΟ'ς,ὕ,ὸ,celer,velox(◆ à θέω,curro) Il.α.ὁ γὰρ ἅλιθε θοὸς ὅτι πᾶσι Ἀχαιῶν.Il.τ.v. 422. πόσε φεύγετ᾽ υἷι Θοὸς ἔσε. Aliquando exp.fortis,strenuus,ut Il.π. Νῶϊ τοι ἐσλὸν πόλεμόν κακὸν, εἰς θοὸς ἐστι. Et θοὸς μάχ⊖ς,apud eundem. Item,acutus: ut θοοὶ γόμφοι Apollon.Argon.2.acuti clavi.Et θοαὶ πῆσαι,Hom.ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

Θοῶς,celeriter,velociter.item raptim.Odyss.ξ. θοῶς σωιήρεα πεπτῶτα.

Θοάω,acuo,unde ἐθόρνυα.Od.ι. v.323.

Θοάζω,celeriter moveor. A' schol.Apoll.exp.πεχωίω, Euripid. Κῦτ⊖ θοάζον ἐξ A'τλαντικῆς ἁλός. ¶ Item,celeo. Propriè celeriter in sedile insilio.ut Soph. πίνας πυθ᾽ ἕδρας ταῖς Δ᾽ μοι θοάζεται Ἰκτινείος καλθήκην ἐξεσεμειόνοι.

Θαάσσω,sedeo,idem quod θοάζω, & ab eo derivatum, (ut tradit Etym.)mutato o in α,& ζ in σ.Il.α.λιπὼν ἕδρην ἔνθα θάασσον.Od. γ.Ἔνθ᾽ ὁ μὲν θάασσε παρὰ κρητῆρι. Pro eodem dicitur & θάομαι, apud Aristoph.in θεσμοφ.

Θάκ⊖,ⴍ,ὸ,sedes,sedile.Xen.Præd.8. ὁ θάκων ᾗ ἑδὼν ᾗ λέχων ὑπείκει.Sic & in symp.apud eundem,& apud Aristoph. in Nub.

Θαάκιος,ᾶ,sedeo.Soph.Θάκια δὲ πρὸ σπόδ⊖ ἕδρα⊖, sede.

Θάκημα, τὸ, sessio,ipsa sedendi actio.apud eundem.

Θακέω,idem quod θάκιος,sedeo.Artemid.

Θᾶκ⊖,idem quod θάκ⊖,sedile,solium.Od.β.Ἔζετο δ᾽ ὃν πατὴρ ὃς θᾶκο.Item consessus.Od. ι.Οἱ δὲ θοοὶ ἐκάθιζον κατὰ θᾶκα. Videtur à θοάζω factum esse θᾶκ⊖,ex quo θᾶκ⊖,per crasin.

Θακίον,sedeo.Herodot. Ἐκάθητο ἐς Σφίγγα.

Θᾶκο⊖,idem quod θᾶκ⊖, eodem pleonasmo quo ἔπος pro φῶς.Iliad.c.

Composita : ac primùm ex θοὸς.

Λαοσθό⊖,ⴍ,ὸ,bellicosus,egregius bellator, q.d.celer seu agilis in prælio.Iliad.υ.ἐμαίνετον αἰζηὼ.

Βουθό⊖,vide in Βουθόα. (Δαίμονες,

Ε'παθοάζ⊖,insideo,el sedeo,apud Eurip.ἐπὶ θοάζω μαντεύμασιν.

Ἐππόθ⊖,equo velox,equo celer. Hesych.

Ὠκυθό⊖,cursu celer,velox & pernix in cursando.

Composita ex Θάκος & Σῶκ⊖.

Ε'νθακέω,ῶ,insideo. Ε'νθάκησις,q.d.insessio.Soph.in Philoct.

Ἐρημοθάκ⊖,qui solus causam suam agit.Hesych.

Συνθακεύς, confessor.Hesych. & Suid. (ses, incer.

Φιλοθάκ⊖,qui lubenter sedet,unde exponitur sedentarius, &c.

Θοᾶσθ᾽.Βοήσασθε,&c. vide in Θόρω.

ΘΟ'ΡΥΒΟ⊖,ⴍ,ὸ,tumultus,turbamentum,turbæ. Thuc. lib. 2. ἐσβαίνουσι κατὰ σπουδὴν ᾗ πολλῷ θορύβῳ,& consensis navibus festinanter & magno cum tumultu. Idem l.8.Ἐν δὲ θορύβοις πολὺς ἐν πανικτῷ. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium & applaudentium.Demosth.in Mid. Θο᾽ρυβοῦ ᾗ κρότου τοῦτον οἱ ἐπαινοῦντες τῇ ⊖ωμολόγησιν ἐπιτίθεσαν.Sic & θόρυβο⊖ πανὸς apud eundem.Et plur. πόνοι,πρεσβευτήρων σωιόδοι ᾗ θόρυβοι. ◆ Etymol.ex θέω & βοὴ factum esse tradit. Eustath. verò ex θόος & βοὴ compositum esse censet.

Θορυβώδης,ε⊖,ὁ ᾗ ν,tumultuosus,turbulentus. Item strepens, obstrepens.Plutarch.

Θορυβωδῶς,tumultuosè,turbulenter, raptim.

Θορυβέω,ῶ,tumultuer,tumultum excito. Xen. pæd. lib. 4. ἀκούσαντες ᾗ ἔπτοντο ᾗ ἐθορύβουν.Apud Thuc.θορυβεῖν πεζέτται, tumultuari adversus aliquem & rixari seu tumultuosè rixari. item obstrepo,reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus. ut apud Antiphontem, ᾗ ὑπὸ τῶν θορυβούντων. Aliquando & cum accusatio rei. Interdum signif. acclamo, acclamando assentior, decerno: applaudo. Ifocr. in Panath. πῶς᾽ εἰκότ⊖ αὐτὸν ὑπ᾽ ἐθορύβουν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba, πᾶσι τὰληθὲς ἐπρύσευ.

Θορυβεύομαι,idem quod θορυβέω.tumultuor. ut apud Thuc. ἐθορυβεῖτο μὲν ὧν κατὰ χώραν μένοντες,&c. Sic & apud Plut Xen. Pæd. 5. Exp.eriam consternor, exæstuo,fluctuo animo,ut apud Plat.en. πρὸς τὰ θέατρα μᾶλλον τι θορυβούμενον. Apud Plut. in Cam. θορυβεῖσθαι περὶ τοῖς πᾶσιν,exp.his trepidus. Interdum signif. conturbor, adeóque turbæ seu tumultus excitantur.Soph. in Ajace ὑπὸ τοίχοις εἰσθρῶν θορυβεῖ. Sic Plut.in Cam. θ.ρυβεμένῳ ὑπ᾽ αὐτῶν Κάμιλλ⊖ Item festivo strepitu excipior.seu strepitu applaudentium vel acclamatione audientium approbor,apud Isocr.in Panath.αὐξανομέν᾽ ᾗ λόγοις,ἐπαγγελίαις δ᾽ ἰδ᾽ ᾗ πεθορυβημένος.

Τεθορυβημένως,tumultuosè,turbulenté.Xen.Hel.5.

Θορυβητικὸς, q.d.tumultuarius,i.qui tumultuari solet, aut qui libenter tumultuatur & turbas excitat. Item obstreperus, ex Aristoph.

Composita.

A'θόρυβ⊖ς,ὸ ᾗ ν,tumultus expers,non turbulentus, quietus, sedatus.Plutarch.

A'θορύβ⊖ως,sine tumultu,quietè & tranquillè.

A'θορύβητ⊖ς,ὸ ᾗ ν, non perturbatus, qui non perturbatur ac tumultuatur.

A'ναθορύζω,ῶ,tumultuor, aut valde tumultuor.

Διαθορυβέω,ῶ,idem. Item tumultuari facio, in turbas conjicio. Cum accus.apud Thuc.

Ε'κθορυβέω,ῶ,adstrepo,secundo rumore adstrepo, admurmuro: Xen.

Εὐθορύβητ⊖ς,qui facilè perturbatur,& tumultuans de gradu dejicitur Κρητόθορυβ⊖ς,plausus unà cum tumultu.Plut.

Τεθορυβημένως,supra modum tumultuor.

Τεποθορυβέω,subtumultuor.

ΘΟ'ΡΣ,ὸ,five Θοῶς, salio, insilio, Il.θ. Μᾶλλον ὅπ᾽ Τρῶεσσι θορὼν Hesiod.in asp. ἐπὶ δ᾽ ἵππειον θόρε δίφρον , in equestrem currum insiliit. Et in particip. apud Hom. Od.λ. ἄπο λάϊνον θορὼν Γωὶ ἐπὶ πλέθρα,desiliens & lecto. ¶ Θορὼν,ab Hesychio exp.etiam ὑγιὴς sit idem quod Σύρριμμι,hinc derivatum.

Θορνύω,five Σύρριμι, insilio,ineo:vocabulum obscœnum.

Θόρνυμαι, seu Σορύσσομαι. act:vè pro eodem capitur. Herodot.(de viperis loquens) ἐπικὰν θορνύωνται τὸ πρῶτον ζᾴ᾽γλα.

Θορὴ,ῆ,semen genitale:quod mas fœminam iniens effundit:idem quod γόνη.Herodot. in Thalia.

Θορὸς,ὸ, Aristot.de piscium semine dixit. Sic apud Theophr. exp. virus genitale quo pisces ova spargunt. ab Oppiano etiam pro σπέρματι accipi testatur schol.Nic.

Θόρ⊖ autem ab Hesychio exp. initor admissarius. Θορικὸς,

ή,ὸν,seminalis.ut Θορικὸς πόρ⊖ apud Aristotel. τὰ Θορικὰ, partes seminales.

Θορᾶδ⊖,idem quod Θορικός. Nic.in Theriacis.

Θόρ⊖,impetuosus : qui cum impetu assultat.Il.ε. Ὑὸν Θ. Ἀρηος. Et apud Apollon.Rhod. Ἴσχεν δόρυ. Fœm.est Θόρις frequens apud Hom.Et pro eodem Θορὰς apud Nic.in Alexiph.

Θορᾶδ⊖,& Θορικὸς,& Θόρις,ⴍ,ὸ,idem quod Ὑὸς⊖. Hesych. & Suid.

Θόρης,idem quod Θόρ⊖, qui init.Hesych.

Θορῆδρα,initus.Hesych.

Θρώσκω, Θόρνυμι,Θώρηξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

A'ναθρήσω,resilio.Synes. ᾗ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes.Item profilio.Herodian.l.2.αὐλαθρεῖν τὸ σκίμπτ⊖,profilire è lecto.Plut.in Cam.ἀναθορὼν ἐκ τῆς ἁρμάδ⊖.

A'πεθρήσω,desilio,ex.ilio.Herod.ἀποθορόντες ἀπὸ τῆς ἵππου.

Εἰσθρήσω,sive ἐνθρέω,insilio.Vnde ἐνθορεῖν, insiliit.

Ε'ξαθρήσω,exilio.Luc.ἐκθορὼν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilit.

Ε'νθρον,idem.ut exp. μητρὸν λύθρων ἐξέθορε, ex maternis uteri inquinamentis exiliit.

Decomp.Προεκθορέω profilio:vel antè profilio.Synes. de insomn.

Ε'νθρήσω,insilio.Il.φ, ἐνθορε μέσσῳ,insiliit medio,vel in medium. Sic & Synes.ep. 122.ὥσπερ πὺξ ἐνθορών.

Decomp. Ε'νπερθρήσω,idem Soph.in Trachin.

Ε'πεθρήσω,assilio,vel superfilio.

Ε'πιθόρνυμαι,ineo.ea signif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Erot.

Ι'ππεθορ⊖ς,ὸ, in equas insiliens,equas inscendens seu iniens. admissarius,ut ἐπιπεθορ⊖ ὄν⊖,Hesych,apud Plut. symp.7. ἐπιπεθόρ⊖ς πόνῳ,cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas.

Καταθρήσω,desilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῆς ἵππου.

Πολυθόρ⊖,multum impetuosus,multo seu vehemente invadens impetu. Oppian. de venat.lib.3.

Περιθορὼν profiliens.Iliad.p.& Apoll. Arg. 2.

Τ᾽περθορὼν, superfilio,transilio.Il.θ.τὰφεσν ὑπερθορέοντα.

Θόωσ⊖,Θοῶς,vide in Θοὸς.

Θρεῦ⊖,&c.in Θρέω.

Θ Ρ Α'ΞΙ,κὸς,& apud Poëtas, Θρῆξ,κὸς,ὸ,Thrax.in plur.Θρῆκες apud Hom.& Ionicè Θρῄκες,apud Herodot. Et Θρῄκιος, Ionicè Θρῄκιος,Thracius, apud Hesiod. in Etg. Item Θρᾷσσα, Atticè Θρᾴττα,seu Θρῇσσα, & Ion. Θρῄσσα fœmina ex Thracia, Thressa. Item Θρᾷττα, piscis ex Thracia marinus de quo Diosc.l.5. & Alex. Aphr. Schol.Nic.Θρῇκιον λεπὶς vocat. Legitur & Θρᾷκια λίθ⊖.

Θρᾳκίας,Thracius ventus. Aristot.de mundo:Dictus quasi Θρᾳκίας,ut vult Etymol.

Θρηκιάζω,quomodo huc pertineat vide suo loco.

Θρῆσσ⊖,vide in Θᾶρρ⊖.

Θρῇσσω,vide in Τραῦσω.

Θ Ρ Α Τ' Ω,F.σω.frango. Item frio. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur,dicit Hipponacten Θραῦσαι τὸ μέσον ᾗ ποιῆσαι χολὸν.Metap.apud Plut.in Alcibiade, Θραῦσαι τὸν Α'ννιβᾶν δύναμιν frangere potentiam,frangere vires.Herodian.Θραῦσαι τὸν ἐλπίδα,q.d.frangere spem, debilitare spem.

◆ Etymol.deducit à θλάω,mutato λ in ρ, ut ex θλῶ formetur θραύω,unde Θραύω.

Θραύομαι,frangor.Polyb. & Plutarch.

Θρῦμμα,τ⊖, fragmentum,frustum.Luc.de histor. scrib. Expon. & friatura apud Diosc. ¶ Item ammoniaci species una, quòd in minutas glebas, veluti in frusta fractum sit,vel divisum:aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, fractio.

Θραυστὸ⊖,fragilis,qui frangi potest.Item friabilis.Aristot.

Θραυλὸ⊖,ruptu facilis,apud Suid.

Θρεῦσσω,confringo, comminuo. Lycophr.

Composita.

A'θραυσ⊖,ⴍ,ὸ ᾗ ν,infractus,i.qui fractus non est vel frangi nequit,integer,firmus,Suid.Exp.& invulneratus,non friabilis,ex Eurip.

A'ποθραύω,confringo,effringo,perfringo, difrumpo, apud Aristoph.in Nub. ἵν᾽ ποτε τῆς δικαίας ἀποθραυσθῇς, expon.ne à gloria excutiaris seu excidas.

A'πόθραυσις,εως,ἡ,fractura,perfractio.Item friatura, & commixtio,apud Aristotel.

Διαθραύω,confringo,lacero.

Δύσθραυσ⊖,qui ægrè frangitur,fractu pervicax, frangenti contumax.Diosc.l.1.c. 1.

Εὔθραυσ⊖,fractu facilis,contusu facilis.A pud Plut. δ᾽θραυσ⊖ πλῶ⊖,exp.aptus ad vulnera imprimenda clavus.

Κατὰθραύω,effringo,diffringo,vel frango.Plut.de primo frig.

Περιθραύω,confringo,frangendo comminuo. Hesych.

Συνθραύω,confringo.

Θ Ρ Α'Ω,F.ήσω. sedeo,κ.θᾶζόμαι. Verbum inusitatum, præter aoristum primum medium ἐθρησάμην,unde apud Athen.l.5.Θρήσασθαι πλατικὴν χαίρειν ὕπνῳ.

Θρῆνυς,υ⊖,ὁ,ἡ,scabellum.Il.σ.Ἐκ δὲ θρήνυς πορὸν ἦεν.

Θρόνος,ⴍ,ὸ,sella,ἕδρα⊖. ¶ Apud Hippocr.sedes utrinque pervia. item sella familiaris, ut Gal. exponit apud eundem Hippocr. ¶ Exp. ὑποπόδιον, scabellum apud Aristoph. in Pluto. ¶ Item, scabellum ubi coria seu pelles extenduntur. Poll. ¶ In nave verò θρᾴτ⊖ dicitur ubi sedent θρανῖται. ¶ Θρόνοι vocabant etiam (ut Poll. scribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον,υ,τὸ,idem quod θράν⊖,sella, Hesych. & Poll. Item sella familiaris;comparata ad alvum exonerandum.Item scabellum Aristoph.in Ran.Item pars navis.idem quod θράν⊖. item paxillus. Hesych. & Poll.

Θρανίδιον,υ,τὸ,sellula,vel parvum scabellum. Pol.

Θρανίτης,υ,ὁ,scilicet ἐρέτης,seu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat.Thuc.l.6.fœm. gen. Θρανῖτις. ut κῶπαι θρανῖτιδες apud Eust.remi thranitarum.

Θρανιτικὸς,ὴ,ὸ,qui thranitæ est.Athen.l.5.

Θρανδάω,supra scabellum ubi pelles extendi solent,extendo, apud Aristoph.in Equit.

Θρόν⊖,υ,ὸ,thronus,solium, sella augusta: ut Διὸς θρόν⊖, apud Theocr. idyl.ζ. pro ipso cœlo,quod Jovis sedes est. Sic Matth. 5. cœlum Θρόν⊖ τοῦ Θεοῦ dicitur. Θρόνοι accipitur pro ipsis potestatibus sublimioribus, quæ in cœlo sunt,ut ad Col.c.1.& fæpe apud Areopag. ¶ Θρόν⊖ dicitur etiam ipsa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Est etiam patris cujusdam nomen apud Athen.lib.3.

Θρονίζω,fut.ίσω,in throno colloco.

Θρονισμὸς,ὸ,collocatio in throno. Synes. ep.57.

Θρονιστὴρ,ῆρ,ὸ,qui in throno collocat. Synes.ibid.

Composita : ac primùm ex Θράν⊖.

Ε'πιθράτιον,navis pars. Hesych.

Παραθράτιον dicitur ἡ ἔξω τοῦ θρανίτου ὀθόνη. Poll.

Composita ex Θρόν⊖.

A'γχίθρον⊖,ⴍ,ὸ ᾗ ν,sedem propinquam habens aut solium propinquum.Nonn. cum genit.

A'ντίθρον⊖,oppositum thronum habens,in opposito throno sedens vel ex adverso sedens.

A'πόθρον⊖,à throno veniens,ut ἀπόθρονον ἄγγ⊖,apud Nonn.

Ε'νθρονίζω,in throno loco.Ε'νθρονίζομαι, in throno sedeo, vel thronum habeo.In lib. Esther.c.1.

Εὔθρον⊖,pulchrum habens thronum,ut εὐθρόνων ὠκὺς, Od.ρ.

Πρωτόθρον⊖,qui primo throno sedet.

Συνίθρον⊖,qui eodem in throno sedet.

Χρυσόθρον⊖,aureum thronum habens. Il.α. & Od.ξ.

Θρῃκτὸς,Θρῃξᾶσκω, vide in Τρέχω.

Θρῆμμα,Θρησπὴρ, &c. in Τρέφω.

Θ Ρ Ε'Τ Τ Ε,barbaricum esse pro Σκηπτέον seu Σκηπτέον dicit schol.Aristoph.in equit.Ἀλλ᾽ ὦν᾽ μοι τὸ θρέττε.

Θρὶς, vide in Τρέφω.

Θ Ρ Ε'Ω,vel potius Θρέομαι,tumultuando clamo seu loquor: unde πάθεα Θρεομένοισι,& Θρεομένη σωτῆ κακῇ, apud Eust. Hesychius Θρέων exp.Θρεωδεῖς,idem;ἡ Θρεομένη exp.Θρήνους,& θρηδόμενον, ἀκουόμενον. Ab hoc verbo deducit Eust. Θρῆν⊖, Θρῆς. Vnde ἀ-θρέ⊖,ἄθρους.

Θρέ⊖,υ,ὸ,tumultuantis seu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter,clamor,vox,sonus. Il.δ.

Θρέω,ῶ,tumultuando clamo seu loquor.Frequentius simpliciter significat loquor,vel dico,apud Soph.& Euripidem. ¶ Item tumultuari facio,perturbo,tremefacio : unde Θρόμαι, tumultuor, perturbor,tremefio.Matth.24

Θρῦς,(per contract.in prosa) tumultus, apud Synes. Item murmur,susurrus,vel fama susurrans. Thuc.l.4.& 8.τὸν θρῦν αἰσθόμενοι. Item fama,rumor. Xen.Pæd.6.

Θρύλλ⊖,Θρυλῶ,quomodo hinc pertineant, vide suis locis.

Composita.

A'θρο⊖,ⴍ,ὸ,nullam edens vocem, nullum strepitum,μᾶλλ᾽ θρύλ⊖, apud Suid. A'θρέ⊖ autem confertus, vide suo loco.

A'λλόθρο⊖,ⴍ,ὸ ᾗ ν, alia voce seu alio sono utens, & ex consequenti externus.Herodot.& Od.α.γ.& alibi.

A'ντίθρο⊖,vicissim sonans,vicissim sonum edens, in Anth. Epigram.Apud Nonn. ἀντίθρο⊖ ἠχώ,exp. vox soni contrarii, contradictio.

A'υτόθρο⊖ς μαρτυρεῖν,ex sua ipsius voce profectum testimonium,testimonium quod quis de se dicit. Nonn.

Διαθ ρῶ,

Διαθροῶ, idem quod ⁝θροῶ. Exp. etiam ⁝tumultuanter denuntio, divulgo.

Διλήμμ⁝θρος ⊖ ἀχώ, apud Nonn. duplex sententia: utpote duplici voce resonans.

Ἑτερόφθογ⊖, (q.d. alterisonus) qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde alienigena.

Ἐυμισθρος ⊖ (q.d. verisonus) verum sonans, veriloquus.

Εὔσθρος ⊖, q.d. pulchrisonus) pulchrè sonans, sonorus, canorus. In Epigram.

Ἡδυφθόγ⊖, (q.d. dulcisonus) suaviter sonans. in Epigr.

Καλόσθρος ⊖, & per contract. καλόφθρος, m aledicus, ὁ καλῶ ⁝θροῦν.

Λιγυσθρος ⊖, & λιγυφθόγ⊖, (q.d. argutisonus) canorus, ut λιγυθρος ⊖ ἀηδών, Dionys. Alex. (Epigr.

Μελίσθρος, ὁ ἡ, melleum sonum edens. ut μελίσθρε κύκνε ⊖, in Ομόσθρος ⊖ αὐδή, vox unum idemque loquens, concors vox.

Ὁ⁝θρος ⊖, pro eodem dicitur. ὅ θρος pro ὁμόθρος.

Παῤῥησες, omnia susurrans seu susurrando divulgans. Hesych.

Πολύθροος ⊖, (q.d. multisonus) strepens.

Προσθρέω, ῶ, alloquor. Aeschyl. in Prometheo.

Πρωτόσθρος ⊖, (q.d. primisonus) exp. & primo sono editus, ut προφήτης ὁ μέλλων ⁝θροῦν, prophetia. Item primò loquutus, ex Nonno.

Συμθρος ⊖, consonus. ut συμθροος ⊖ ἀχώ, echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem effonat.

Θρῆνος, ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip. in Med. Ἐπεὶ δὲ θρήνων τε χόνι ἐπαύσαντο. Luc. ἡ δὲ Δία μὲν ἡ Δαμασία μήτηρ, καινώσασ ἐξάρχει τῷ θρήνῳ σωτῆρα ὀπὸ τοῦ Δαμασίᾳ. ◆ Etym. dictum tradit ⁝θρος τὸ θρυλεῖσθαι τὸν πόν. Ego ἀπὸ τοῦ θρέειν simpliciter deductum puto, quod & Hesychius innuere videtur quum ⁝θρεισθῆναι exp. θρηνῆσαι.

Θρηνώδης, ⊖ ὁ ἡ, ad lamentandum propensus, luctui deditus, luctui assuetus. Poll. Apud Herodian. μέλος ⊖ θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile.

Θρηνέω, ῶ, lugeo, lamentor. Interdum sine casu, ut apud Dem. in Mid. Interdum cum accus. Soph. ἀξιοπόνους φύσεις θρηνήσει. Sic & Il. ω. Luc. ὑπὲρ ⁝θρεπτοῦ θρηνεῖν.

Θρηνητικός, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propensus. Aristot. eth. l. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, vel lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl. epist. 21.

Composita.

Α'θρήνητ, absque luctu. q.d. illugubriter. Suid.

Α'ξιόθρηνος ⊖, ος, ὁ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Euripid.

Α'πολοφύρω, ῶ, vehementer lugeo seu lamentor.

Ε'πιθρηνέω, & συνεπιθρηνέω, ῶ, q.d. allamentor, & collamentor.

Περιθρηνῶμαι, lamentis circumsono. Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis (q.d. unde est multus luctus) seu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc.

Συνθρηνέω, luctus seu lamentorum socius. Aristot. eth. l. 9.

Φιλόθρηνος, luctus amans, lubenter lugens. Poll. Item flebilis.

Φιλοθρηνήτης, ⊖ ὁ ἡ, idem Mosch. idyll. (ex Nonno.

Θρῆνυς, v. ide in Θράω. Θρῆξ, vide in Θράξ.

Θρησκεία, Fεία, superstitiosis quibusdam cæremoniis Deum seu deos colo: vel nimis superstitiosè cæremonias ad cultum deorum adhibeo. ◆ Scribit Plutarch. in vita Alexandri videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sint Græcorum plerique. idem testatur Etym. item schol. Euripidis, nec non Suidas. ¶ Item simpliciter colo, veneror. Herod. l. 1. Σηρικάδιον τὸ μάλιστα τῶν Θρᾳκίων Fωμαῖοι. In lib. Sap. Σηρικάδιον τε γαμβρέ. ¶ Apud Herodot. significat etiam, religiosè instituo & observo.

Θρησκάδιος, color. Herodian. l. 4.

Θρησκάς, religiosus. Synes. Item superstitiosus.

Θρησκεία, ῆ, cultus deorum multis superstitiosis cæremoniis constans, ad Col. c. 2. Item simpl. cultus dei, religio. ut Iac. c. 1. Herodian. l. 5. τῷ ἱερουργῷ ἡ θρησκεία ζηλοῦσθαι τὸ Θεῖ. Aliquando exp. veneratio, cultus, observantia, apud Herod. lib. 3.

Θρῆσκ⊖, religiosus, ut Iac. c. 1. Aliquando etiam exp. superstitiosus.

Ε'θελοθρησκεία, ῆ, (comp.) cultus divinus seu religio, & certi ritus cultus divini, quos sua sponte & suo arbitratu quis eligit & amplectitur. Exp. & superstitio, in ep. ad Col. c. 2.

Ε'θελοθρησκῶ, voluntarium cultum seu religionem aliquam arbitratu meo sequor & amplector. Suid.

Θρῖαι, αἱ, calculi sortilegorum, i. quos sortilegi in urnam mittunt. Callim. hymno in Apoll. Κείνῳ δ' Θεῖαι ἡ μαντῆες. Sic dicuntur quasi τειαι τινες ὖσαι, quòd tres sint calculi & tribus nymphis inventi, Etymol. ¶ At Θεῖαι, οἱ, extremi rudentes, nautici funes qui ⁝κποροι dicuntur. Aristoph. in Equit.

Θριάζω, furore percitus sum vatum more, Hesych.

Θριάσιον, dictum fuit σπλάγχνον quoddam, ὅτι ἐξ αὐτοῦ βλαστάνουσι τὰς αὐ-

τὸ θεῖον ὖσι· A'θανάσ, inquit Etymol.

Β'θειδέστερον, (comp.) ⁝θρεβαίτερον ἀπὸ τῆς μαντικῆς θειότ. Hesych.

Θεῖος, vel Θέϊον, ὄν, ficus folium (quod πεπαμένες ἔναι scribit Etym.) Aristoph. in Vesp. μαλακῶν ἀκόπως οἷόν θεϊον τὸν ⁝θρον. Athen. l. 7. Θεῖσον πάπλιν εἶπεν. ¶ Item generaliter, quodvis folium: unde Χαμαιπίτ⊖ Θεία, apud Nicand. ¶ Sic dicebatur etiam edulium quoddam. ex lacte & adipe fusllo ac semidalide, quod ficulneis foliis incoquebatur. Luc. in Lexiph. ᾧ ⁝μιαπλῆς ἢ θεία ἢ μεσπίλα. ¶ Apud Aristoph. Θεῖα ⁝γκεφάλου, membranæ cerebri ob similitudinem cum ficulneis foliis.

Θειάσκαι, ficuum cultores: item finitores.

Ε'θειάμαι, (comp.) ficulneis foliis involvor. Suid.

Θρίαμβος, ου, ὁ, triumphus. Plut. in Fab. τὸν σφ' αὐτοῦ γενόμενον θρίαμβον. Dion. Halic. l. 8. θρίαμβον ἐλαύνοντα, ὃ αὐτὸ καλοῦσιν Ῥωμαῖοι. ◆ Quomodo à θεῖον derivatum sit, lege Etymol. Suid. & schol. Nicand.

Θριαμβικός, triumphalis, ad triumphum pertinens. Apud Plut. δημαμβικὸς αἰῶν. exp. triumpho potius.

Θριαμβικῶς, triumphalis. Suid. vestis triumphalis.

Θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Fab. Δὶ' ἧς γένους θρίαμβον ἠθριάμβευσε. Idem in Rom. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, triumpharit de regibus. Sic ad Coloss. c. 2. Ar. 2. Cor. 2. dicitur Deus θριαμβεύειν ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, facere ut triumphemus, ut quidam exp.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβεύθηναι τὸν ἴδιον πολιτῶν.

Θριαμβευτής, triumphator.

Θρῖγκος, ου, ὁ, pinna seu corona murorum, & quasi capillus. (◆ quasi θριγκός, à θρίξ, per epenthesin literæ γ.) Quidam exponunt, loricam muri. Odyss. ω. ἀμφὶ δὲ θριγκὸς κυάνεος. Et Metaph. apud Platonem in 7. de rep. ἐν δικαίῳ σώματι, ἐφ' ᾧ ἐγὼ, ὑπὸ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω τιθεῖς, id est, autem tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur? Θριγκὸς etiam id esse dicitur quod lorica testacea Vitruvio lib. 2. cap. 9. & Curtio libr. 8. id est, tutela parietum ab aqua pluviali: id quod vulgò vocatur capuium. Schol. Eurip. tradit, θριγκὸς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur. Pro eo quod Diosc. lib. 4. cap. 86. scribit φύεται ἐπὶ θριγκοῖς ἢ τοίχοις, Plinius dicit, nascitur in tegulis parietinisque. ¶ Item θριγκὸς exp. septum, vallum, Odyss. ρ. & apud Paul. in Act. ἀεὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, septimentum ex lapidibus, id est, maceria, sic & apud Plut. Scripsum reperitur etiam θειγκὸς, & θειγκὲς: nec non cum τ. ποτ' ἀπὸ τοιχείων συμφώνων.

Θειγκόω, Fut. ώσω lorico, lorica testacea munio, coronam seu fastigium ædificio impono. Item vallo seu septo munio. Od. ξ. v. 10.

Θείγκωμα, τὸ, quod loricæ seu fastigii loco ponitur, sepimentum. Idem ferè quod θριγκός. Plut.

Θειγκωσις, loricatio, circumseptio.

Θειγκίον, ου, τὸ, diminutivum à θριγκός.

Composita.

Παραθριγκίζω, lorico, obsepio. Theophr. hist. pl. l. 3, c. ult.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio θειγκῶσι. lorica aut septo. Item circumsepio. Plut. in Mario.

Θρῖδαξ, ⊖, à, lactuca, olus de quo Diosc. l. 2. c. 165. Athen. l. 2. & Plin. l. 19. c. 8. & l. 20. c. 7.

Θριδακίνη, idem, ut testatur Athen. l. 2.

Θριδακίνη, idem, ibidem. Galenus tamen θρῖδ κατὰ τόπους lib. 2. & proprie nominari tradit sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam

Θριδακινίς, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, ⊖, ὁ ἡ, lactucæ similis, qui è lactucarum genere est, vel lactucæ naturam referens.

Θείζω, vide in Θέρ⊖. Θείναξ, vide θείναξ in Τρῖς.

Θρῖξ, τριχός, ἡ, pilus, capillus. Il. ϒ. Θεμιστὴ δ' ἀπάντα νέμει τανύπεπλος, &c. Apud Plut. in apophth. quidam barbam & caput tingens, vocatur ἄπτ⊖ ἐν Θριξί. Aristot. ἀνξομένου δ' αἱ τρίχες ἡ τεθνεώτων. Exp. & setæ, ut apud Hesiod. in asp. Ὀφθεὶς δ' ὑλοφὴ φείνει τρίχας. Interdum etiam, villi. Plut. περὶ τριφήματος ἡ θριξὶν ἀμφιεννύμενος. Nonnunquam & capillamenta, ut apud Philonem, πλοκὰς εἰς λεπτὰς τρίχας καταπλωτίσαι πᾶσι τοῖς πόροις συμφαίνοντα. In obliquis ubi sequitur χ, mutatur θ in τ, idem & in derivatis ac compositis observatur. ◆ Etym. à θείζω derivat.

Τείχανος, ου, ὁ, qui expilis est. Apocal. c. 6. Τείχανος οἶνος ⊖, cilicinus saccus.

Τεχάριον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta.

Τειχώδης, ⊖, ὁ ἡ, ὄν, pilosus. Item capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens. Τριχώδη, τὰ, Hesych. sunt instrumenta ad oppugnandas ⁝urbes comparata.

Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco. Diosc. lib. 5, c. 168. ⁝ἀπὸ

πικίας τριχοῖ. Apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 6. φεναλώπων πολῷ πυκνότερον τριχοῖ, luxo pilosio, pilis mistio, crinibus aut aliis pilis subacto.

Τείχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen. Dicitur de omni animante apud Arist. l. 5. de gen. an. item de capillamento seu capillitio humano, seu quovis pilo corporis humani, apud eundem Aristot. in Physiogno. & in 2. Oecon. & apud Herodot.

Τειχωμάτιον, diminut. pro eodem. Aristot.

Τείχωσις, q.d. Capillatio, pilorum emissio vel productio. Poll. Item pilorum inversio, seu pilare malum. Actuar. l. 2. περὶ διαγν. παθ. c. 7. idem quod τειχάνος.

Τειχωτός, ή, ὁ, pilosus, pilis inrectus, crinitus, capillatus. Arist. in 4. de part. an. Et neutr. gen. τειχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis regitur, apud eundem.

Τειχήτης, ου, ὁ, pilaris, fœm. gen. τειχῆτις, ut τειχῆτις σωτηρία, apud Diosc. l. 5. c. 124.

Τειχίον, ου, τὸ, pilus. idem quod θρίξ. Arist. in probl.

Τειχάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum. Item laboro trichiasi, unde apud Gal. l. 4. de locis aff. τειχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τειχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offensio. Vide aut def. med. Item symptoma renum ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi, Gal. comm. in Aphor. 76. l. 4. Item pilare malum, i. c. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo fortè hausto. Est etiam Erotiano absceſſus circa mammas. Item species fracturæ tenuissima & sensum latens. Paul. Ægin. l. 6. c. 9. Pro eodem dicitur & τειχασμός.

Τειχίας, ου, ὁ, piscis quidam, qui & τειχίς, ίδ⊖, ῆ, sic dictus, quòd ossa habeat pilis similia. Aristot. l. 5. anim. & Aristoph. in Equ. & Athen. l. 7.

Τειχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias, Athen. l. 7.

Ὀξίνη item piscis genus. Athen. l. 7.

Τειχάς, ῆ, morbus quo vexatur nutrix in mammis; quoties pilum hauserit. pilaris morbus. apud Aristot. l. 7. anim. c. 11. idem qui & τειχασις.

Θειγκός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ελλόθειξ, ιχ⊖, ὁ ἡ, exp. denso habens capillos: vel habens capillos varie intortos & crispatos. apud Soph.

Α'θρὶξ, pilis carens.

Α'λλόθριξ, promissum & porrectum habens capillum. Arist. q. d. simplicem habens capillum. Quidam exp. qui mediocri est capillo.

Α'μήτειχες, ων, οἱ, impuberes. apud Callim. teste Eust.

Βαθύτριχ⊖, villosus. Hom. hym. in Apoll.

Δασύθριξ, qui denso pilo est, pilosus: ut δασύτειχ⊖ πρόχυμα, pilosi seu hispidi hirci. Theoc. idyll. 7. Δασύτευχ⊖, υς, ὁ ἡ, ὄν, idem: ut δασύτειχα καῦλα. in Epigr.

Ε'υτειχ⊖, υς, ὁ ἡ, ὄν, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum. i. πῖλον πίλιδιον seu φαινόμενον assumit. Poll.

Ε'υτείχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi. Poll.

Ε'υτειχόσις, palpebræ Hesych.

Εὔθριξ, bonos pilos habens, bene capillatus, bene comatus. Theocrit. idyll. 18. Εὔτειχ⊖, idem.

Εὐδύθριξ, qui crinibus est rectis: pro quo & ἰδύθριξ, apud Herodot. in Polymn.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens: ut καλλίτειχες ἵπποι, Od. ι, & apud Hesiod. in Asp. Καλλίτειχ⊖, idem. Item pulchros pilos faciens. Diosc. l. 1. c. 179. ¶ Callitrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: quod tingat capillum, & ad hoc decoquatur ut crispum desumque faciat. Plin.

Κατατείλης, tenuis instar pili. Hesych.

Λεπτόθειξ, qui tenui pilo seu capillo est.

Λευκόθειξ, idem. Cōp. λευκοτειχότερ⊖, qui pilo est tenuiori.

Λιθόθειξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis λιθοτείχες ἵπποι, apud Callim.

Ἀπειτείλης, depilis, quem pili destituerunt. Epigram.

Μελανόθριξ, Scythæ apud Aristot. quibus molles capilli.

Μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt.

Μικρόθριχ⊖, qui exiguis seu brevibus est pilis.

Μυόθειξ, qui mixtis est pilis, semicanus.

Ξανθόθριξ, pilos habens flavos, cui flavi crines sunt. Theoc. idyll. 18.

Ὀλοθριξ, similes pilos habens, qui ejusdem comæ est. Per syncopen pro ὁμοιόθριξ. Il. β.

Ὀλιγότειχ⊖, qui paucos habet pilos. Aristot.

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines.

Ὀρθοτριχάω, affectio qua quis erectos habet crines.

Ὀυλόθριξ, qui crispos habet pilos seu crines, crispus. Aristot. in Problem. & Alex. Aphr. in Problem.

Παχύθριξ, qui crasso pilo est. Παχύτειχ⊖, idem.

Πεπλόθριξ, cincinnus à prima usque juventute nondum rasus. Suid.

Ποικιλόθριξ, varios habens capillos.

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶ Item, herba quæ polytrichon. Item gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχ⊖, multos pilos habens. πολύθριχ⊖ πῖλον. Polytrichon dicitur etiam adiantum majus. apud Plin.

Πυῤῥόθριχ⊖, rufos habens pilos. Theoc. idyll. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos. Σκληρότριχ⊖, idem.

Σκοτοδινιαστυκόθριξ, nigrum, horrum ipsumque capillitium habens, apud Aristoph.

Ταυλόθριξ & τευλόθριξ, qui laxo capillo est, item qui protentos & promissos crines habet. Hesiod. in Asp. ταυλότριχας ἔθρεψε dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos & setarum instar rectos habet pilos.

Τ'ευς, five ὕδευς, suis pilos habens, porcina seta habens. Est animal ex erinaceorum genere, Plin. l. 8. c. 55. Vide & Ælian. & Aristot. Vide & Eras. in proverbio, Σῦς ἄγριος ⊖. Apud Græcos longius & ὕσπιγξ. Est & flagrum ex copio adhuc setas suis habens. Suid.

Τ'ριχής, ⊖ ῆς, idem. ut annotat schol. Aristoph. in pace.

Φειδόθριξ, horrens pilis seu setis. Suid.

Φαφαεθριχ⊖, squalidos pilos habens. Hom. hym. in Pana.

Βόστρυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεῖος, Θεῖον, &c. vide in Τρεῖς.

Θειτωδής, ⊖, ὁ ἡ, vide in Τείδω. Θεῖον, vide in Θεῖα.

Θρόμβος, ου, ὁ, grumus proprié rei in unam massam concretæ fructum. (◆ Dicitur enim ἀπὸ τῆ θρόμβεσθαι, ἢ ἐπὶ πολὺ μένειν, teste Eust.) Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβος αἵματος ⁝θρόμβος, ⁝θρόμβος sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretum dicit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur & de aliarum rerum concretarum grumis: ut Suid. θρόμβος ἁλὸς dici scribit salem crassum, seu salis grumum. Sic Herodot. l. 1. ἄσφαλτος ἀναδίδωσι πολλὴν, grumos bituminis seu bituminis concreti particulas & frusta. Et Diosc. l. 1. (de thymo) θρόμβους ἔχων ὑακινθινους. Hesych. θρόμβον esse dicit locum editum, itidemque schol. Soph. dicit esse ὄγκον.

Θρομβώδης, ⊖, ὁ ἡ, ὄν, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus. Arist. hist. an. l. 7. & Soph. in Trachin.

Θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. Diosc. l. 6.

Θρομβίδιον, ου, τὸ, idem. pro quo resolutione Ionica dicitur θρομβήϊον. Nic. in Alex. v. 295.

Θρομβόω, ῶ, fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβόομαι, ῶμαι, in grumos concresco seu coeo. Nic. in Alex. veri. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua nimirum aliquid glaciatur & in grumos coit, ut Θρόμβωσις αἵματ⊖, apud Gal. & Diosc. Sic & Θρόμβωσις γάλακτ⊖, apud Gal. & Diosc. Sic & Θρόμβωσις γάλακτ⊖, apud Diosc. l. 5. c. 21.

Composita.

Ε'κθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, congelo & concrescere facio.

Ε'κθρόμβωσις, concretio, apud Diosc. l. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματ⊖, sanguinis in grumos concretio. i. grumi sanguinis concreti.

Ε'νθρομβόω, ῶ, idem, seu in grumos cogo, seu coagulo in, vel intra aut super. Nic. in Alex.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo & concrescere facio. Gal.

Θρόνιζω, &c. vide in Θρόνος.

Θρόνον, υ, τὸ, τος, pigmentum. Il. χ. ὃν ἡ Θρόνα μυρίν ἔπασε. Theoc. schol. annot. Θρόνα à Thessalis vocari, animalia variegata: à Cypriis, floridas vestes. ab Ætolis, medicamenta, venena, teste Clitarcho: ab Hom. verò rosas.

◆ παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ὁπ' ὀφθῆς.) Nicand. schol. tradit Θρόνα à Nicand. nominari τὰς ⁝μπαθοῦς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis venenisque accipi potest apud Theoc. idyll. 2. τρὶς ἡ λευκὸν μὲ τὸ Θρόνα πᾶσθ', ὑπάμειξον.

Πολύθρονος, (comp.) multa habens Θρόνα seu φάρμακα. Item multa medendi vi præditus. Nic. in Ther. πολλὰ Θρόνα φυλλοχέοντα.

Θρόνυξ, vide in Θράω. Θρύδ⊖, Θρύα, vide in Θρύον.

Θρύαλλις, ίδ⊖, ἡ, ellychnium: ut apud Aristoph. ἐν μὲν γὰρ ὀστράκοις θρυαλλίδων. ¶ Item herba quædam cujus folia ingrata ad ellychnia apta. Vide Diosc. l. 4. c. 99. & Plin. l. 25. c. 10.

Θρύγανον, ου, τὸ, fricatorium, scalpo. Apud Aristoph. in pace. πρὸ γὰρ τοῦ τὴν Τρυτώνην θρύγανον ἐν χερσὶν ἔχειν, schol. exp. πρὸ χρόνου πολλοῦ.

Θρύλος, ου, ὁ, susurrus, murmur, rumor. Item tumultus. Hesych. Suid. & Etym. ut, ἐν πολλοῖς ἦν τότε τὸν Δημοσθένην θρύλος, apud eundem Suid. ◆ A'δ⊖ deducitur ⁝θρύλος quasi Θρύλος.

Θρυλλεῖν vel Θρυλεῖν, susurro. Item fama spargo, divulgo. Ilocr. in Panath. & Dem. in Mid. Et Θρυλλεῖται dicitur τὰ μὴ γενόμενα, res jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari. Herodian. l. 5. & Plin. in Sol. ¶ Apud Demosth. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρύλλο ἀπὸ τοῦ τιλλο ὑποκ. ἃ scripta invenitur apud Theocrit. Idyl. 2.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi. apud 50 interpr.

Θρυλλίζω, vel Θρυλίζω, susurro, murmuro. Etym. Item frango, in qua signif. Etym. deducit à Θρύω, unde fit Θρυλλίζω, ex quo Θρυλίζω. At Eust. habet Θρυλίσω, dicens derivari fortasse à Θρύλλω.

Θρυλίσσημαι, unde Il. Ψ, Θρυλλίχθη ἢ μέτοπον ἠὲ ὀφρύσι, ubi exp. ab Hesych. contrita est frons & velut comminuta, vel contusa, confracta.

Θρύλλιχμα, apud Lycophr. quidam interpr. quod confringitur, alii, quod discerpitur.

Compositа.

Διαθρυλλέω, ῶ, idem quod Θρυλλέω. unde apud Xen. Διατεθρύλλητε, rumor sparsus erat, vulgi sermonibus ferebatur. Dicitur etiam aliquis Διατεθρυλλῆσθαι, cui ἴαμβυς eadem res inculcata fuerit, cum velut obtundendo, Xen. apomn. l. 1. ὥσπερ γὰρ αὐτὰς ἤδη κατατεθρῦφθαι διατεθρυλλημένος ὑπὸ σοῦ: Apud Plat. de rep. 2. διατεθρυλλημένον τὸ σῶμα, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus ἰαμβυς inculcatis obtuderit.

Ε'ρθρυλλίζω, idem quod Θρυλλίζω, apud Aristoph. in Σισυφ. Παθρύλλητον, omnia vulgans.

Παθρύλλιον, Hesych. τὸ πάντα θρυλλῆν.

Περιθρυλλέομαι, ῶμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι, Greg.

Πολυθρύλλητος, ος, ὁ ἢ ἡ, multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus, Synes. Apud Plat. exp. famatus, famigeratus.

Θρύμμα, vide in Θρύπτω.

Θ P Υ'Ο Ν, ου, τὸ, juncus, vel ulva. herba palustris. Vide Dioſc. l. 4. ¶ Item urbs Arcadiæ quam Hom. Il. λ, Θρύεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρύϊον, junceus. apud Suid.

Θρύορβ, veſicariæ herbæ ſpecies eſſe dicitur, apud Theoph. hiſt. plant. l. 9.

Θ P Υ'Π Τ Ω, F. ψω, frango, confringo : propriè putatur eſſe in minutas partes frango, unde & exp. comminuo, contero. ¶ Item frio, frango in micas. ¶ Item frango deliciis, frango luxu, Greg. in lib. qui περὶ φιλοσ. inſcribitur, ὑμεῖς ἢ θρύπτουσι ὑμᾶς αὐτὰς ἐδέσμασι μαλακοῖς καὶ ἀβρόβίοις, i. e. frangemus nos deliciis veſtis mollis. ◆ Hoc verbum Euſtath. inter ea recenſet, quæ ὀνοματοποιίαν. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀποικίζειν τὸ πολὺ, ſicut in κρύειν, θερύειν, ἐρύκειν, κερματίζειν, & ῥιπίζειν.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor. Ariſtoph. & Philo de mundo. Item metaph. frangor deliciis, enervor: aut diſſolutus reddor, corrumpor. Plat. de lib. educ. χαυνοῦν γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς σφᾶς ἐποίουν καὶ θρύπτον. Xen. in ſymp. μαλακίᾳ θρυπτόμενοι. Exp. etiam molliter & delicatè vivo. unde τεθρυμμένος, Luc. fractus deliciis, luxu ſolutus, diſſolutus. Item delicias facio. Nonnulli item fermè eſſe dicunt quod ἐκκίζομαι, joculari quadam ſimulatione utor, impenſius me rogari volo. apud Luc. in ſymp. ¶ Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τὴ παιδικὴν, ſeu generaliùs περὶ τὰ ἐφωμένα. apud Xen. in ſymp. & Dion. Areop. in ep. ad Demoſth.

Τεθρυμμένος, delicatè & molliter, diſſolutè. Plut. in pol. præc.

Θρύμμα, τὸ, fragmentum. Item peculiari ſignif. fruſtum panis, cruſtum. Heſych. Suid. Poll.

Θρυμματὶς, placentæ genus. Sunt qui reddi poſſe exiſtiment intritum, apud Athen. & Luc.

Θρύψις, ipſa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio. Item deliciæ, mollities. Xen. Pæd. 8. Item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὁ, q. d. propenſus ad delicatam vitam, delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum ſignif. frangendi ſeu comminuendi vim habens. Galen. 2. ad Glauc.

Θρυπτικῶς, delicatè, molliter. apud Poll. l. 6.

Τρύφ, fragmentum. idem quod θρύμμα. unde comp. apud Heſiod. in Erg. Α'ετὸν δεκαπέντε τετραπάχυον, panem qui in quatuor fruſta dividi poſſit.

Τρυφὴ, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita. Ariſtot. Eth. 7. Herodian. l. 1. & 3. Item ipſæ deliciæ quæ ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum reſtringitur ad γαστριμαργίαν ſeu πολυφαγίαν. ut apud Luc. τὸν τρυφῆς ἐξωθηκὸν τῶν γαστέρα.

Τρυφερὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερῶς, idem. Ariſt. Rhet. 2. ſcribit divites ſolere eſſe τρυφερούς. Dicitur & de re, ponitur que interdum τὸ τρυφερὸν ſubſt. pro delicata (vita.

Τρυφεραίνομαι, à quo particip. τρυφερανθείς, delitiis & mollitie perditus, apud Ariſtoph.

Τρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis ſeu luxui indulgeo, luxuriosè vivo. Greg. Naz. Τὸ μὴ χρῆσθαι πόσει ἢ ταῖς χρῆσθαι τοῖς ἀεὶ ἄλλοις τρυφᾶν αἱρετώτερον. Apud Plat. de leg. τρυφᾶσα παιδεία, mollis educatio. ¶ Item niteſco, lautè vivo, efferor & exulto licentiâ. Æſchin. οἱ ἢ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Iſoc. in orat. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐδέσι καὶ ταῖς ἀεὶ τὸ σῶμα κόσμοις, niteas, ſplendidus ſis. Interdum ponitur cum accuſ. ut apud Greg. ubi tamen quidam ſubaudiri putant præpoſ. κατά.

Τρύφημα, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur, vel deliciæ.

Τρυφητὴς, deliciarum conſectator, delicatæ vitæ amator, qui delicatè vivit. Item heluo, vorax. Suid.

Compoſita : ac primùm ex Θρύπτω, cum præp.

Α'ποθρύπτω, frango deliciis & luxu.

Α'ποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plat.

Διαθρύπτω, diffringo, diſrumpo, comminuo ſeu contero. Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν. Sic Lev. c. 2. Item deliciis frango, ſicut θρύπτω, vel effœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι, in delicias agor, corrumpor. item in delicias effundor. apud Xen. apomn. l. 1. & 4.

Διατεθρυμμένως, delicatè & molliter, diſſolutè. Plat. de leg.

Διαθρύψις, enarratio, effœminatio, ipſa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chryſoſt. διαθρύψεις κτημάτων, geſtus molles.

Ε'νδιαθρύπτω, (dec.) delicias facio. Item delicatè vivo, apud Theocr.

Ε'νθρυπτον, comminuo intrà, intero. Dan. c. ult.

Ε'νθρυπτον, intritum, placenta. Ε'νθρυμματὶς, idem. Heſych.

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum ſeu mollem reddo. Item frango, comminuo. Act. c. 21.

Τ'απεινθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo q. d. ſubindulgeo deliciis. Plut. in Peric.

Alia compoſita ſine præpoſitione.

Α'θρυπτος, ος, ὁ ἢ ἡ, infragilis, qui frangi non poteſt, cui oppon. δ'θρυπτος. Item non fractus deliciis, non fractus luxu. Vel minimè mollis, virilis. Plut. in Erotico. Sæpius de re dicitur quàm de perſona. ut ἄθρυπτος δίαιτα, apud Pythag. in carm. aur. Sic ἄθρυπτος ὕβρις, apud Damaſc.

Α'θρύπτως, non delicatè, non molliter. viriliter. Plut.

Α'θρυψία, q. d. vanitas à deliciis ſeu mollitie, vita minimè delicata ſeu mollis.

Α'ιόθρυπτος, valde mollis ſeu delicatus, luxu diffluens. Theocr. Idyll. 15.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facile frangi poteſt. Luc. Item fractus deliciis ſeu ſolutus, mollis.

Εὐθρυπτὴς, fragilis. Item friabilis. Dioſc. l. 5.

Compoſita facta ex πτυελὸς aut πτυφάω.

Α'πτύελος, minimè mollis, non delicatus. apud Suid.

Α'πτύστος, à deliciis ſeu delicata vita alienus aut abhorrens.

Διαπτυφάω, ῶ, idem quod πτυφάω. Exp. etiam, luxu diffluo. apud Plat. de leg.

Ε'πτυφάω, ut ἐπτυφᾶν μάζῃ, apud Chryſoſt. verberib. tanquam deliciis delectari. Et ἐπτυφωθ' ὕστερ, luxuriosè & inſolenter redundanter hac re utor. apud Greg. ¶ Item, per delicias & laſciviam illudo & ludibrio habeo, ludificor. Luc. τοιαῦτα ἐπτυφῶσι, ridebunt ἐπτύελος ἐστὶν τοῖς ἀπαθῶς ἐπὶ πλέοσι.

Ε'πτυφάω, ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐπτυφῶσθαι ὑπ' ἀνθ'.

Ε'πτύφημα, id cui ἐπτυφᾶσθαι, oblectamentum, delicia. Naz. Decomp. Ε'πτυφάω, ῶ, idem quod ἐπτυφάω, apud Suid.

Τ'απερεπτυφάω, ῶ, ſupra modum illudo, per delicias & laſciviam ſupra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Καταπτυφάω, ῶ, ut καταπτυφᾷν τὰ λέγα apud Greg. clamoribus in ſtylo, vel luxuriante ſtylo uti. Item cum genit. perſonæ, idem quod ἐπτυφῶ.

Θ P Ω'Σ Κ Ω, ſalio, inſilio, idem quod Θορῶ. Il. ο, Θρῴσκων τις κ' ἄμμιν ἀσφαλὲς αἰεὶ θρῴσκων. Il. φ, Θρῴσκων τις κ' ἄμμιν μέλαινα νὺξ ἐφαλεῖται ἴχνος. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. Θρῴσκω αὖ θρῴσκει δειλαία δολοῦσ' ἥμᾶς ἀπονήσατος ἀχέα νόσος, excitatur, tanquam ex ſomno exiliens invadit, vel aſſultat, cum aſſultu impetit. ¶ Θρῴσκω, ineo, ſicut mas fœminam inire dicitur. Heſych. et Æſchyli Amymone, θρῴσκων κυάθελα, i. ἐκβοείζων, ἐφορμῶν. Θρῴσκει Heſych. eſt etiam πάσσει, καλυμβᾷ. ¶ Θρῴσκω γονῆς. Caliſtratus apud Heſychium pro αἰδοίοιμαι poni ſcribit. ◆ Tradit Euſt. τρυγικὸς quoſdam antiquos derivare θοῦσκω à θέω ſeu θρῴω, ut νοῦσκω à νῶ, ex quo, facta tranſpoſitione literarum, fieri θρῴσκω, atque inde mutato ο in ω & ſubſcripto ι, θρῴσκω, atque illud ipſum ε in θρωσμὸς, quoque inde derivato ſubſcribi, licet ea ſcriptura non ubique obſervata reperiatur.

Θρωσμὸς, ῦ, ὁ, tumulus, locus eminulus, collis qui è terra quaſi ſubſiliit, vel locus eminentior ex quo ſpectare poſſumus, à θρῴω pro θεάομαι, ut Suid. tradit. Il. κ, ὅπῃ θρωσμῷ πολίοιο Εἴδῃ. Apud Apoll. Arg. 2. ἰλυόεντ' ἀνὰ θρωσμὸν πολίοιο, exp. per ſalebras. Apud eundem Arg. l. 3. ſchol. dicit eſſe locum ſupra flumen eminentem in quem ex navi ſalitur.

Compoſita.

Α'ναθρῴσκω, ſurſum ſalio, inſilio. ut ἀναθρῴσκει ὑπὸ ἔφιππα, Capitur interdum & pro reſilio.

Α'ποθρώσκω, reſilio, exilio. ut ἀποθρῴσκειν ἀφ' ἵππων, deſilire ab equo. Et ὑπὸς ἀποθρῴσκειν, Il. β.

Ε'κ-

Ε'κθρῴσκω, exilio, idem quod ἐκθορῶ.

Ε'μπηθρώσκω, inſilio, irruo, apud Soph.

Ε'μπροσθρώσκω, inſilio. Il. δ, πρίν μέ γε ὑπὸ θρῴσκων Μαρελάων. Item ſubſulto, ſubſultim progredior. Il. ε. Τόφρα ὑπὸ θρῴσκουσι θεῶν ὀλοφώια ἔργα ἴασιν.

Κατὰθρῴσκω, deſilio. Herodot. καταθρῴσκω πρὸ αἰμασιάων, de mari. Τ'απερθρῴσκω, ſuperſilio. idem quod ὑπερθορῶ. (ceria deſilio.

Θύαμμαι, ζω, &c. vide in Θύω.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, ηρ, filia, gnata. Od. θ, Οὐτιδανοὶ οἱ κ' ἀλλοθυγάτηρ δὶς ἐγάμοιτο. Xen. Pæd. 4. ἔστι δέ μοι ἡ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis caſibus accentum in penultimam transfert, ut μήτηρ. Od. κ. Ε'γθ' ὄφρα θυγατέρες πόρον ἰόμεν ἢδ' ἀκόλιτας. Xen. Pæd. 8. ἰὼ τῆς ἐυδαίμονος θυγατέρος, Plut. in Artox. μᾶλλον δὲ θυγατέρων. Iidem obliqui ſyncopèn etiam admittunt. Xen. Pæd. 8 πολὺ μᾶλλον με ἡ θυγάτηρ μισήσει λιπόντα. Sic Il. ι, Τρεῖς δέ μοι ἐσσὶ θυγατέρες. Sic in accuſ. θυγατρα & θυγατερα: in dat. θυγατρὶ & θυγατέρι: in gen. θυγατρὸς & θυγατέρων: in voc. θύγατερ & θύγατρες. Dicitur de brutis quoque apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6.

Θυγάτριον, ου τὸ, filiola. Apud Athen. l. 13. Εἰς νύκτ' ἀποθάνοις τῷ θυγατρίῳ μου ὁλοθρε.

Θυγατρίδης, filius filius, nepos : ut θυγατριδοῦ, filia filiæ, neptis. Poll. l. 3.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, ventorum complicatorum vis impetuoſa, procella. (◆ ἀὐω & ἑλίσσω, ut Porphyrius tradit : alii eſſe volunt ἕλλαι θύουσαι) Ariſtot. de mundo Σύελλαι definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄτυφον φερομένων, i. flatum prævalentem qui repentè profilit. Il. ψ, -ὑπὸ δ' ἀνέμων ὀρνῦτο ἐναντίος, οἵτε νέφη θ' ἅμα σύελλα. Od. κ, -πνοιὴ δ' ἐξ ἀργέσταο φέρει πύτον ἠὲ σύελλα. Heſiod. in Aſp. Ἰκμάλιος πνείουσ' ἐπὶ σύελλαι. Interdum additur genit. ἀνέμων vel ἀνέμου. Od. κ, αἱ δ' ἐφέροντο κραιπνῷ ἀνέμοιο σὺν λαίλαπι. Od. ε, ὑπαὶ δ' ἐφέλκυσε Παντῶν ἀνέμων. Sic apud Aratum δεινὴ ἀνέμοιο σύελλα, Cicero exp. gravis vehementi flamine ventus. Metaphoricè dicitur etiam πνεῦσε σύελλα, Od. ω. Reperitur etiam Περσύελλα conjunctim ſcriptú apud Heſiod. in Theog. v. 742. ἔνθα δὲ ἐνθὰ φέρει περσύελλα σύελλα Α'ρχαλέων. niſi forſan dividenda ſit vox & περ referendum ad φέρει. ſicut apud Hom. Od. υ, ἦ ἔπεσπε μ' ἀναπλέξασα σύελλα Οἴχεται ὀφρίσουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, procelloſus.

Θυήεις, θυηλὴ, θύημα, θυΐα, θυΐσκω, &c. vide in Θύω.

ΘΥ'ΑΛΟΞ, υος, ὁ, ſaccus. Ariſtoph. in Plut. Ω'ς ἄλφιτ' ἦκε ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ, Athen. l. 2. πολλοὶ ἢ σάκκοι καὶ θύλακοι βιζκίων. Pro eod. dicitur & θύλαξ, ακος, apud Pol. & Suid. Heſych. verò θύλαξ, eſt pulvinar, cervical.

Θυλακώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ſacci formam gerens : ſacco ſeu folliculo affimilis, ut θυλακώδης καρπὸς, apud Dioſc. l. 2. Θυλακώδες, idem.

Θυλακίτης, ου, ὁ, idem cum θυλακώδης, in fœm. Θυλακῖτις μήκων à quibuſdam dicitur papaver ſativum. Dioſ. l. 4. c. 65.

Θυλάκιον, θυλακίσκος, θυλακίδιον, θυλακίσκιον, ſaccus, culeolus. Interdum & folliculus. Ariſtoph. Athen. Dioſc. Pol.

Θυλακίς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris quod fert parva θυλάκια.

Θυλακίζειν, Heſych. Tarentinos uſurpare ait pro ἀπιστεῖν τι ἐπὶ μικρὸν χρόνον. θυλακίου.

Θυλήματα, θύϊμα, &c. vide in Θύω.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra : herba odorata, de qua Dioſc. l. 3. c. 45. & Plin. l. 19. c. 8. Eadem dicitur etiam θυμβρεῖα. ab Hippocr. Item Gal. & θύμβρη à Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 1. ◆ Fortaſſe ἀπὸ τῶ θύειν, ob fragrantiam.

Θυμβρώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, thymbræ ſimilis, qui è thymbræ genere eſt : apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 1.

Θυμβρῖτις οἶνος, tymbrites vinum, i. è thymbra factum, ſeu thymbra conditum. Dioſc. l. 5. c. 6.

Θυμιᾶν, vide in Θύω.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, F. άσω, ſuffio, odores incendo, adoleo. Athen. l. 7. πῦρ ἀνῆψε Μενεκράτης ἐν θυμίαις καὶ ἐστόρεσε τὰ παρόντα. Interdum cum accuſ. ut θυμιῶσι τὰ λιβανωτὸν Α'ρτέμιδι apud Herodot. Sic Herodian. l. 5. Λιβανωτὸν θυμιῶσιν. Interdum cum genitiv. ut Luc. in Cauc. ὅπως ἐγὼ μὲν κατάρξω τῶν ἐμῶν καὶ θυμιάσω τῆς Λιβάνου θυμιᾶς. ¶ Item ſuffitu affio, vel ſuffitu inficio, apud Ariſtot. ◆ Πάσσε τῷ θύᾳ.

Θυμιάομαι, ῶμαι, ſuffior, adoleor, ſuffitu affior vel inficior. Ariſtot. loquens de apibus, Θυμιῶνται ἢ ὑπὸ σφῆκα πονηρὰ ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Et θυμιῶνται ἧκιστα, nidore fugat. Item pro ἀναθυμιᾶσθαι, vaporari, feu exhalare, apud Ariſtot. l. 2. meteor. Interdum exponitur uror, accendor, ut apud Dioſc. l. 2. c. 36. (de cornu cervino) ἀμὰν ἢ θυμιᾶται ἐρυθρὰ ὑπὸ ἀνθράκων.

Θυμίαμα, τος, τὸ, ſuffimentum, ſuffitus aut ſuffitio ex aromatibus, ſeu odoribus. Herodian. l. 2. Plat. Pol. 2.

Θυμίασις, εως, ἡ, ſuffitus ſeu ſuffitio. Dioſc. l. 1. c. 130.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, scarra, thuribulum. Philo de vita Moſ. l. 3. Eſt etiam ſidus cœleſte quod Θυμίαμα appellat Aratus, i. e. ara.

Θυμιατικὸς, ὴ, ὁν, ad ſuffiendum aptus, vaporiferus.

Compoſita.

Α'ναθυμιάω, ῶ, vel ἀναθυμιάζω, vapore, ſuffio, exhalare facio.

Α'ναθυμιῶμαι quoque interdum activam ſignif. habet. Ariſtot. ἐὰν ἢ ἡ ἀναθύμωσις ἢ πλείων ἀναθυμιᾶται φασὶ, exhalationi cliceas. Significat etiam vaporem reddo, ut evaporo, exhalo, ſuffitum emitto. apud eundem lib. de gen. anim. l. 5. & lib. de mundo & apud Plutarc. ſymp. 7. ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιώμενος.

Α'ναθυμίαμα, τος, vapor, ſuffitus, ſuffimen. vel vaporatio, ſuffitio. pro ἀναθυμίασις.

Α'ναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, ſuffitus. Exp. & reſpiratio. Ariſtot. in meteor. de mundo. Herodian. dicitur de ære corrupto circa paludes.

Α'ποθυμιάω, ῶ, evaporo, exhalo, vel odorem cieo.

Α'ποθυμίασις, evaporatio, exhalatio. Plut. ſymp. 3. c. 1.

Ε'ιθυμιάω, ῶ, ſuffio. Ariſtot.

Ε'κθυμιῶμαι, adoleor, accendor : vel ad bonos odores ciendos accendor aut uror. Dioſc. l. 1. c. 130.

Ε'νθυμιάω, ῶ, ſuffio intus. Syneſ. ep. 121.

Ε'πιθυμιάω, ſuffio, odoramenta adoleo ſeu accendo, Plutarch. in Alex.

Ε'πίθυμίαμα, ſuffimentum. quod ad ſuffiendum adoletur. Soph.

Ε'πιθυμίς, vide ſequens ὑποθυμίδα.

Τ'ποθυμιάω, ῶ, ſuffio, ſuffumigo. Dioſc. l. 1. c. 105. & l. 5. c. 146.

Τ'ποθυμίασις, ſuffitus ſeu ſufficio, ſuffumigatio.

Τ'ποθυμίδες ſunt ſerta floxida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia ſua quaſi ſuffiunt & irrefocillant, ut tradit Plut. ſymp. 3. c. 1. ¶ Τ'πόθυμίς eſt etiam avis nomen apud Ariſtoph. in avibus. Ε'πιθυμίδες etiam dictæ ſunt eædem coronæ. Heſych. vide & in compoſitis ex θυμός, i. animus.

Τ'ποθύμιος, adjectivè dicitur, ut ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμίς, corona collaris, quæ collo appenditur, apud Heſych.

ΘΥ'ΜΟ'Σ, ου, ὁ, animus, mens. Il. ε, -ἐνὶ μιν θῦμὸν ἐρεθίλιον ἢδὲ θυμὸν ἴκανεν, quoniam ejus cor & animum pervaſerat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur. ut apud eundem poëtam, τῷ θυμῷ ἐέδας ἐμὸν φιλόπτι καὶ ἐθέγῃ. Huc pertinet ὁ θυμῷ πεπαίνων. Il. γ. Et φεύγε μάλ', ἔστι θυμὸς ὀπίσσω τοι, ſi animus tuus ad id impellitur, vel ſi ita fert animus. Plut. εἰ δ' ἦν ἐν σοὶ σου θυμὸς ὑπερφερὴς τῶν πολεμίων Et Xen. Pæd. 3. Δειλανθρώπους ἢ ἀπηλγηκότας ἔστι θυμὸν θυμοῦ. Item animi præſentia. ut Xen. Pæd. 4. Ἐκπλὴν βάρος ἢ θυμὸς ἦν τοῦ πολεμίου. Exp. etiam animi præſtantia, animi vehementia ſeu prædentia, apud Plat. de rep. φρόνιμον δὲ δὴ γέγονε τὸ σῶμα, φασὶν, καὶ θυμοῦ ἐμπλέον τε καὶ ἀνδρειότερον γέγονε ἀνευ φρονήσεως καὶ εὐσχημοσύνης, ἢ ἀνδρειότερον γέγονε ἀνευ φρονήσεως καὶ εὐσχημοσύνης, &c. A' Gal. quoque apud Hippocratem exp. σφυγμία. Item animalis ſpiritus & viviſcus, ut Euſtat. exp. apud Hom. ἐσυγείσατο θυμόν. Item anima, vita. Plut. Σύμμαχος ἀπώλεσε. apud eundem, & ἐξέλιπτο θυμὸς, animam abſtulit, i. interfecit. ¶ Item ira, excandeſcentia, idem quod ὀργὴ (cum quo interdum etiam copulatur) Il. α, Θυμὸς ἢ μήνιε δῖε Ἀχιλλεῦ. Ariſtot. in Rhet. ὁ δὲ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίνεσθαι. Sic & Herodian. l. 8. ὀργὴ ἢ καὶ θυμὸν χρόνῳ πολλοὶ μᾶλλον ἐπαίρουσι. Sic & ad Col. c. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὄρεξιν ἀπροαίρετον, iram naſcentem & modò exiſtentem. Apud Herodian. l. 4. ponitur pro iracundia ſeu pro iracunda mente, ἐκδύς τε τὸ Α'γαμέμνονα τὸν θυμὸν καὶ τὸ φρονεῖν ὅσα πάσεις ἢ ἐκάμμασι. Apud Xen. in lib. de re equ. tribuitur ergo & in plur. ut Ariſtot. de melancholicis loquens, δι' ὀλίγου ὀργὴν καὶ θυμοὺς καὶ ἐπιθυμίας. ¶ Plat. in Cratylo deducit ἀπὸ τοῦ ζέσεως καὶ ζωῆς καὶ ψυχῆς. Etymol. ἀπὸ τοῦ θύειν ἢ ἀφιέναι τὸ αἷμα. Medici enim dicunt iram eſſe ſanguinis ebulliti opem circa præcordia. ¶ At θυμὸς, vide in derivatis ex θυμὸς, animus.

¶ Derivata ex θυμὸς, i. animus.

Θυμικὸς, ὴ, ὁν, animoſus. Ariſtot. & Athen. l. 2. vide & in deriv. ex θυμὸς ira.

Θυμοειδὴς, ὲς, ὁ ἢ ἡ, idem. Ariſt. Rhet. 2.

Θυμίδιος, α, ον, animulus. Ariſtoph. in Veſp.

Θύμον, ου, τὸ, ſive θύμος, ου, ὁ, thymus : herba de qua Dioſc. l. 4. c. 44. & Theophr. de hiſt. pl. l. 6. c. 2. dicit ὑπὸ τῶν θυμὸν quia adhibetur iis qui paſſionibus animi deliquium. Alii à θύειν, quia etiam deducunt. Item θύμον ἄνθος nonnullis dicitur τὸ ἄνθος τοῦ θύμου. ¶ Item θύμον, five θύμος, ſulfus, cepa agreſtis. Ariſtot. in hiſt. to. & apud Athen. l. 3. & 14. ¶ Item θύμον, dicitur pinguis illa ſubſtantia quæ in jugulo ad os ſummum pectoris cernitur. In qua ſignif. ſcribitur & θύμος. Vide Rufi. Ephes. & Poll. ¶ Θύμος eſt etiam tuberculum carnoſum quod ſuper corpus veluti verru ſe minet, ſummitum colorem floris thymi repræſentans : unde ei nomen eſt. Vide Corn. Celſ. l. 5.

Θύμινος, η, ον, thymum, qui ex thymo factus eſt.

Θυμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, thymoſus, thymum referens.

Θυμίτης, ου, ὁ, thymites, ut θυμίτης ἄλας, ſales cum thymo mixti

Aristoph. Θυμίτης οἶνος, vinum thymo conditum: de quo Dioſc.l. 5.c.59.& Col.l.12.c.35.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibuſdam dicitur σμίλαξ, taxus, ex Aetio,l. 13.c. 64. A' Gaza exp.cunila,ap.Theop.de cauſ.pl.l.3. ¶ Item quod ſuper corpus quaſi verrucula eminet, ut dictum eſt in θύμος.

Compoſita.

Α'χθύμος, ον, ὁ ἢ ἡ, agreſti & fero animo præditus.Heſych.

Α'θυμος, qui animum deſpondet, qui dejecto eſt animo. q.d. carens animo. Exp. etiam anxius. Apud Plat.pol.5.exp. mœrore affectus.Aliquando exp. πρὸ ἀφθύμου, ut apud Xen.Pæd.5. ¶ Item non animoſus,puſillanimis. Apud Ariſtot.pol.7.

Α'θύμως, (q.d.abſque animo) animo dejecto,anxiè.Xen. Pæd. 3.Apud Iſoc.in Pan. ἀθύμως διακεῖσθαι, deſpondere animum.Apud Xen. ἀθύμως ἔχω περὶ τῶν ἽΠ φίλων κτῆσιν, deſpero de comparandis amicis.

Α'θυμία,ας,ἡ, animi dejectio, triſtitia,anxietas, deſperatio. Æſch. in Ctef. ἐκ τῶν ἐφεστώτων ἀθυμίαν ἐνίσταμον. Apud Xen.Pæd.1.opp. τῇ ἀφθυμίᾳ,alacritati.

Α'θυμέω, ῶ,animum deſpondeo, animo ſum dejecto, animi alacritate defectus ſum.item animo concido,animum abjicio.Interdum abſolutè, ut Iſocr.in Euag.Interdum cum dat. ut Dem.Phil. 1. ὡς ἐοικὸς τοῖς παῖσι περὶ γάμου, non oportet animum deſpondere ob præſentem rerum ſtatum. Et cum accuſ. ut Thuc.l.6. ἡμεῖς δ' οὐ πολιτεραπορῆς, ὡς ἀθυμεῖν πω τηλικούτῳ. Apud eundem lib.7. ἀθυμῶ ὅσα χρήσιμα, expon. timeo. ſic apud Soph. δυσὶν ἀθυμεῖν, &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. Et cum præpoſit. ὑπὲρ, ut Iſoc. in Panath. ἃ μὲν ὑπὲρ τότε ἠθύμουν.

Α'θυέσιμος, ον, idem cum ἄθυμος.Heſych.

Α'θυμότης, ητος, ἡ, anxius, mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. Ε'ξαθυμέω, penitus defici animo,exanimari.

Καταθυμέω,animo concido & labaſco. Xen.

Α'πόθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω,Bud.in epiſt.

Α'πόθυμος, invisus,moleſtus,ut ἔσω' ἀπόθυμον,apud Heſiod.

Βαρύθυμος, graviter animo affectus. Syneſ.ep.44.& Plutarch. in Alexan.

Βαρυθυμία,animus graviter affectus,animi ægritudo.Plut.

Βαρυθυμῶ, gravato animo fero,indignor.App.& Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens.ut γλυκύθυμος ὕπνος, ſomnus animo gratus. Item delicatus, qui nulla non dulcedine animum efformat : in malam partem. Luc. in Herm. ¶ Item placido & miti animo præditus. Il.υ.

Γλυκυθυμία,animi ſuavitas, animi dulcedo.Syneſ.ep.57.& 79.Et in malam partem pro deliciis ſeu voluptatibus animi. idem Syneſ. ep.105. Item ignavia & inertia quæ laborem reſpuit , apud Plut. & Plat.de leg. Item animi placiditas & quaſi dulcedo, clementia,Plut.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo eſt.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter.Polyb.

Δακτύθυμος, animum mordens ſeu remordens. ut δακτύθυμος ἔπι. Idem quod θυμοδακής. Δαξίθυμος, idem. ut δαξίθυμος ἄλμη. apud Athen.l.3.

Διαθυμία,ης, animorum diſſenſio,diſſidium,diſcordia. Heſych.

Διχόθυμος,dubius animi, qui animum in duas q. partes ſciſſum habet. Heſych.

Δύσθυμος,graviter animo affectus, idem quod βαρύθυμος.Ariſt. in probl.& Soph. in Ajace, & Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore.Plut.in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror.Ariſt.in probl.Plut.in Artox.Herodian. l.6.& 8.

Δυσθυμέω,ῶ,animum deſpondeo. Plut.in Tim. Δυσθυμέομαι, ſum ægro animo. ex Eurip.

Ε'νθυμος, qui animo prompto eſt, alacer. vel ex animi affectu proficiſcens.

Ε'νθύμως, ex animo,promptè,alacriter. Phil.de vita Moſ.l.1.Herodian.l.4. & alibi paſſim. Item irato & infenſo animo. apud eundem,l.3.

Ε'νθυμία, animi promptitudo.

Ε'νθυμος, in quo animus eſt, animoſus. Ariſt. pol.7.c.7.ubi oppon. ἀθύμῳ.

Ε'νθυμάομαι, ῶμαι, in animo verſo ſeu voluto , animo concipio, animadverto. Item conſidero, expendo, reputo. Cum gen. Xen. 2pom.1. Σαμιοῖσιν εἰ μὴ τότων ἐνεθυμήθησαν. Sic & Iſoc.ad Phil.& alibi.Cum accuſ. Thuc.l.2. ἐνθυμήσασθε ὁρῶσι τὰ περὶ γμετα. Sic & apud Dem. in Mid. apud Iſoc. & alios.

Ε'νθύμημα,τὸ, animi conceptus, ſenſum vel ſenſus. ut apud Alcid.Iſoc. & Halicarn. ¶ Item ſpecies argumentationis de qua Ariſt pr.an.l.2.c.20. Item ſententia oratoria, Vide Ariſtot. in Rhet.1. & Hermog.l.3. item Cic. in top. & Quint. ¶ Exp. etiam,commentum : item inventum, ſeu memorabile inventum, apud Xen. ἐνθύμημα πολὺ ἄξιον.

Ε'νθυμηματικός, conſtans enthymemate ſeu enthymematis, aut enthymemata continens. ut ἐνθυμηματικὸς ἐπιχείρημα.Ariſtot.quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὸς melos Ω, Hermog.periodus enthymemate concluſa. Item acer in argumentationibus & argutus orator,apud Ariſtot.

Ε'νθυμιάσιον,commentatiuncula, argutulum dictum.Gell.l.15.

Ε'νθυμηματώδης, commentatibnibus pleni.

Ε'νθύμησις,cogitatio,conſideratio. Item commentatio. Thuc.l.1. & Naz.

Ε'νθυμητικός, promptus,ad excogitandum ſolers.

Ε'νθύμιος, ν, ὁ ἢ ἡ, qui in animo eſt , qui animo noſtro obverſatur, & de quo cogitamus. Od.ρ. Soph. in Trach. ¶ Item animo religionem ciens. Antiph.in Apol.Sic ἐνθύμιον ποιεῖσθαι apud Thuc. rem in religionem vertentes ſeu trahentes. Quidam exp. rem pro ominoſa habentes.

Ε'νθυμία, cogitatio. Thuc.

Ε'νθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι, apud Poll. & Suid. Ε'νθύμιος, ſuſpectus.

Ε'νθύμημα, (dec.) enthymema enthymemati additum, Hermog. Et ἐπενθυμεῖσθαι ac ἐπενθύμησις de enthymematis unius ad alterum adjectione.

Ε'πενθυμίδες, ſunt coronæ : quæ quoniam ſub collo ſupra pectus ſeu cor, quam animi ſedem eſſe volunt, appendebantur, à θυμὸς derivatæ putantur. Vide & in comp. ex θυμέω.

Ε'πιθυμία,ας,ἡ,cupiditas, deſiderium. Plat. Apud Stoicos, ἐπιθυμία πρωτεία. Cic.interp.libido puniendi. Apud Xen. apom.1. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, aviditas cibi , fames. Dicitur ἐκ ἐπιθυμίας γίγνεσθαι πολλὰ, deſiderio teneri rei alicujus , Plat.epiſt.7. Et ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν, Xen. (ſequente genit.) cupiditatem ſeu deſiderium afferre. Exp. & cupiditas effrænata,libido.

Ε'πιθυμέω, cupio, concupiſco, deſidero. Cum genit. ut ἐπιθυμῶ τότου. Et cum infinit. ut ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, ἰδεῖν, μαθεῖν, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine : ut apud Lyſ. ἐπιθύμησα τῆς μοιχείας. Sic apud Athen. ἐπιθυμεῖν κόρης.

Ε'πιθύμια, cupiditas, deſiderium apud Plat. & Plut. Ε'πιθύμιος, idem. apud Ariſtot.Eth.1.

Ε'πιθυμητός, deſiderabilis, qui ejuſmodi eſt ut deſideretur : Apud Ariſtot.Eth.3.c.10. ἐπιθυμητὰ exp. quæ deſiderari ſolent.

Ε'πιθυμητής, q.d. deſiderator , i. qui tenetur deſiderio rei alicujus, cupidus, ſtudioſus.Xen.

Ε'πιθυμητικός, (q.d.deſiderativus) ad deſiderandum ſeu concupiſcendum propenſus, vel inſitam concupiſcendi facultatem habens, ſeu propenſionem quandam ad concupiſcendum , apud Ariſtot. in fin.l.1.Eth.exp. impellens ad concupiſcendum. Ε'πιθυμητικὸς ἕξις, pro ἐπιθυμία, cupio.Poll.

Θ Α'ρσεπιθυμέω, ῶ, viciſſim cupio vel opto.Item opto adverſus aliquem, i. adverſor alicui, optando idem quod ipſe optat.unde ἀντεπιθυμῶ, exp. æmulus. item, rivalis, apud Andoci. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τότου, hac in re ſum tibi competitor.

Καταθύμιος, concupiſcens.

Συμπεπιθυμέω, ῶ, unà cupio.

Συμπιθυμητής, corrivalis. apud Plat.

Τ'μπεπιθυμία, ſupra modum cupio,mirum in modum cupio.

Εὔθυμος, qui bono, hilari & ſecuro animo eſt , cui opp. δύσθυμος,Ariſtot.in probl. Xen.Pæd.6. Herodian.l.6. Item qui benevolo ac benigno animo eſt.Od.ξ.

Εὐθυμέω, bono ac hilari animo , alacriter. Xen. Pæd.2. & 8. & Syneſ.ep.142.

Εὐθυμία, bonus & hilaris animus, ſeu animi hilaritas, ſecuritas, animi tranquillitas.

Εὐθυμέω, ῶ, bono & læto animo ſum. Item in mentis tranquillitate ſum, apud Plut. ἐκ ἀθυμῶ.

Εὐθυμέομαι, bono ac hilari eſſe animo , ſeu alacrem eſſe & gaudio perfuſum. Xen.Hell.7. Plutarc. in Sert. & in Mario, & Ariſtot. Rhet.2.

Decomp. Διαθυμέομαι, q.d. pergaudeo, perquam læto ac hilari animo ſum,Baſil.

Ε'φθυμέω, ῶ, bono ſeu æquo animo ſum in, vel ob.

Ε'χθυμος, mente præditus , vel qui animi cupiditates cœrcet, Odyſſ. θ.

Η'μόθυμος, benigno ac miti animo præditus. Epigr.

Κακόθυμος, qui malo ſeu malevolo animo eſt.

Κακοθυμία,malevolentia,animus malè affectus. Plut.in Lyc.

Καρτερόθυμος, qui toleranti animo eſt,qui animi tolerantia omnia vincit. Od.ρ. Apud Heſiod. in Theog. θεὸς καρτερόθυμος,exp. pertinax.

Κατηφόθυμος, qui eſt in animo, animo obverſans. Il.ε,γ.384. μὴ δή τι Σιδόνες κατηφόθυμος ἔσω, ne obverſetur animo tuo meos. ¶ Item qui eſt ex animi ſententia , animo gratus : apud Theog.& Syneſ. Huic oppon. ἀποθύμος.

Κατωθυμέω, ex animi ſententia.Item libenter.

Decomp. Α'κατηφόθυμος, ον, ὁ, qui non eſt κατήφης θυμῷ, animo ingratus. Ponitur pro ἀποθύμος.Euſt.

Λειπόθυμος, animo deficiens, animo defectus, ſeu quem animus deficit.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium. Plut.in Alex.& Alex.Aphr.probl.1.2.

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio ſeu deficior.Dioſc.l.3.c.36.

Μακρόθυμος,(q.d.longanimis)lenis,clemens,cui opp.ὀξύθυμος. Item patiens, patienti animo tolerans.Epigr.

Μακροθύμως, patienter,æquo animo,Act.c.26.

Μα-

Μακροθυμία, tolerantia,animi lenitas. Eph.4. Col.3. & alibi.

Μακροθυμέω, ῶ, patienter fero.Mat.18.Luc.18.Vide & in comp. à θυμὸς, i. ira.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celſo animo præditus. Plut. 2. de rep. Μεγαθυμῶ pro eodem dicunt poëtæ metri gratia.Il.υ,φ. & alibi.

Μικρόθυμος, qui puſillo eſt animo μικρόψυχος.

Μικροθυμία, animus puſillus, puſillanimitas.

Μικροθυμέω, animo puſillo ſum.

Ο'μόθυμος, unanimis,concors.Heſych.Exponitur etiam ſocia, in ovo Sim Rhod.

Ο'μοθυμία, unanimitas.

Ο'μοθυμαδόν, adverb. unanimiter, uno animo & conſenſu. Xen Hell.7. Phil.de vit. M.l.1. Herodian. l 2.

Ο'βριμόθυμος, animo violento præditus,magnanimus.Heſiod. in Theog.

Οὐλόθυμος, exitiali & nexio animo prædi:us.

Παγθυμαδόν, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Od. σ,ν.33.

Πρόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid,qui prompto & erecto eſt animo, promptus. Thuc. lib.1. Dicitur etiam πρόθυμος εἰμὶ πρός τότο,vel εἰς τοῦτο, & πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο.Dicitur & πρόθυμος πρός τινα, apud Thuc.Item πρόθυμος cum genitiv. cupidus.

Πρόθυμως, alacri animo,alacriter,prompté. Item impigrè. Item libenter.Xen.Pæd.4.& alibi.Πρόθυμος ἔχειν πρός τι,animo promptus eſſe ad rem,al quam,vel animo propenſum.

Πρόθυμία,animi alacritas,animi præſentia, vel ſimpliciter alacritas.Item ſtudium,ei opponitur ἀθυμία, apud. Xen. Apud eundem,πρόθυμιν ἐμβάλλειν,alacritatem addere,exp. etiam, inflammare animum deſiderio. Apud Dem.προθυμίαν παρέχειν, promptum & alacrem animum oſtendere.Apud Thuc.& Xen.πρόθυμίας ἐνδεῖν ἐπιέσθαι : & pro eodem πᾶσαν προθυμίαν,vel πᾶσης προθυμίας ποιεῖσθαι, omni ſtudio aliquid agere. Item cupiditas,deſiderium, ut apud Syn. καταβαλὲ πᾶσ προθυμίαν τ' σὺν ἡμῖν ἀποδημίας. ¶ Exponitur etiam χαρὰ lætitia,gaudium.Heſych.

Πρόθυμάομαι, ῶμαι, alacri ſum animo : cui opp. ἀθυμῶ, ap. Xen. Pæd.6. Dicitur προθυμίαμαι ποιεῖν τοῦτο Dem. promptus ſum ad hoc faciendum,vel ſtudeo hoc agere.Et cum accuſ. προθυμάμαι τοῦτο,apud Plat.& Ariſtot. Exponitur etiam,promptus ſum, aliquid magno ſtudio ſuſcipio & inſtituo, item in animum induco,& cupio efficere.apud Plat.de rep. & Plut in Themiſt.

Decomp. Α'πρόθυμος, minimè, alacrem animum ad aliquid habens,minimè alacris Plut. de def. orac. Α'προθύμως, non alacriter,non libenter.

Συμπροθυμέομαι, contendo ad idem efficiendu.m, in eandem cauſam incumbo aut Xen.Pæd.6.συμπροθυμήσεται ταῦτα. Idem anab.l.7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Apud Thuc. ponitur interdum etiam cum dativo perſonæ, pro adjuvare aliqua in re.

Π'αθυμος,(ex πᾶς, facto ex πᾶσθ'-θυμος,) propriè cujus mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili minimèque intento labore. Sed latiùs, dicitur ſi qui labore omni vitato quietem atque otium amat,deſes,negligens,aut ſupinus : cui opponitur φιλόπονος, apud Plur.ſymp.1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem poſtulat,ideoq; pigro ac deſidi convenit.Ariſt.Rhet. 1.

Π'αθυμία,animi remiſſio,deſidia,ſegnities,ignavia. Dem. Iſoc. Plat.& alii Item quies,apud Hippoc.

Π'αθυμέω,ῶ, remiſſo ſum animo, deſes ſum, ſegniter ago.Xen. Iſocr. Plut. A' Polybio ponitur etiam ſimpliciter pro, quiesco, quieti meditado, quiete & otio fruor. Ab eodem dicitur quoq; ῥᾳθυμεῖν ἐπὶ πρός,conquieſcere,i.ſecurum eſſe de aliqua re.

Π'αθυμέω, ſocordiam propulſo,ad vigilantiam excito.

Decomp. Α'πρόπαθυμέω, ῶ, pigreſco, elanguco, ignavia & ſocordia negotium aliquod tranſmitto. Aliquando abſolutè, ut apud Dem. Aliquando & cum genitivo, ut apud Xenoph. Apomn.3.

Καταῤῥᾳθυμέω, ῶ, per deſidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo,apud Xen.Hell.6.

Σωθυμέω, ῶ unanimis & concors ſum,ejuſdem animi ſum.

Τλάθυμος & τλήθυμος, cui eſt animus patiens, patiens laborum ſeu tolerans, qui ad labores ſeu pericula non facilè animum deſponder, Heſych.

Τ'πέρθυμος, ſupra modum animoſus, magnanimus. Od,ν,Il.ζ,& υ.Apud Xen, de re equ.dicitur de equo.

Τ'πόθυμος, unde ὑπόθυμον ἄεθλον, apud Heſych. corona quæ colio appenſa ſupra cor animi ſedem putatur geſtatur.

Τ'πόθυμος,idem quod ὑπόθυμον ἄεθλον. Vide & in comp.ex θυμάομαι.

Ω'λεόθυμος, animo perniciem afferens,animo exitialis & noxius.

Ω'μόθυμος,crudelis, crudeli animo præditus, Soph. & Phil.de vita M.l.1.

Γ'φθυμος,quomodo huc pertineat, vide ἴφι in Γ'.

¶ Derivata ex θυμὸς.l.ita.

Θυμικὸς, ἡ, ὁ,iracundus. Ariſt.rhet.1.& Plut.

Θυμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, idem apud eundem Ariſtot.in 2. de part.an.

Θυμαίνω,iraſcor,excandeſco, ſuccenſeo. Ariſtoph. in Neb. μαθὼν θυμαινέμοι, nequicquam mihi ſuccenſeat. Et apud Heſiod. Ὄμμασι δυμηνάσαι, vultu iram monſtrantes.

Θυμάω,ῶ,ad iram concito, iratum reddo,ad iracundiam provoco.Oiecæ cap.1.

Θυμίαμαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, iraſcor, excandeſco,ſuccenſeo. Soph. εἰς ἐμὲ θυμίᾳ βρότος : Plat. ep.7. ἐγὼ δὲ νομίζω πᾶσιν τοῖς θυμιωμένοις, ego ira accenſus navigare conſtabam. Et apud Thuc.τὸ θυμόμενον ἢ χαλεπὸν ἢ γνῶμης, excandeſcentia animi. Interdum cum dat. ut Euripid. in Medea, Σὲ τῷδ' ἀνδρὶ δ' ὃς πόσις ἦν θυμούμενον.

Θύμωσις, excandeſcentia, i. e. ira naſcens & modo exiſtens; ut Cic.interp.Thuc.q.l.4.

Compoſita.

Μακροθυμῶ,ῶ,ὁ,ἡ, qui iram differre & cohibere novit,lenis, clemens.Vide & in comp.à θυμὸς,animus.

Μακροθύμως,iram differendo,ſeu patienter.

Μακροθυμία,ας,ἡ,iræ dilatio,tolerantia.

Μακροθυμέω,ῶ, iram differro,patienter fero Matth.18.

Ο'ξύθυμος, qui ſubitæ & acri ira excandeſcenti,ad iram præceps, ſeu præceps animi : qui leviſſima cauſa ad iram provocatur, Ariſt. in Veſp. Ariſtot rhet.2.

Ο'ξυθυμία,ης,ἡ, excandeſcentia, iracundia, vitium animi quum leviſſima de cauſa iraſcitur. Exp. & ſordes, purgamentum. Pol.l. 2.

Ο'ξύθυμα,τὰ, expon. truces vel ligna è quibus ſuſpendimur & ſtrangulatur aliquis : vel purgamenta ædium quæ noctu in triviis exponebantur.Heſych.& Suid.

Ο'ξυθυμέω, ῶ, iræ impotens ſum, præcipiti ira excandeſco. Ariſtoph.in Veſp.

Ο'ξυθυμία,ας,ἡ, idem quod ὀξυθυμία,ſeu ὀξυχολία.Poll.

Περίθυμος, ira valdè accenſus, qui ita valdè excanduit. Plut. in Mario.

Πέπυθυμος, accenſo animo, ut πέπυθυμος ἦν,ira percitus.

Συνθυμέω,ſimul iraſcor.Suid.

Συνθυμόω,ſimul ad iram concito.

Θυνέω,vide in Θύω.

-ΘΥ'ΝΝΟΣ,υ,ὁ,thunnus,ſive thynnus : nomen piſcis prægrandis. Plut.ex quodam poëta,Θυνὸς βολὰν πλαγᾶς ἂς διαφορᾶς. Fœm.gen.eſt θύννη & θυνίς,apud Athen.l.7.

✠ Sic dictus eſt ἀπὸ τοῦ θύειν, i. ὁρμᾶν, quoniam (ut Athen. l.7. ex Ariſtot. tradit.) Canicularis exortu æſtro agitatur, vermiculo quodam quod tum ſub pinna habet permotus, adeò ut etiam in navigia exiliat.Vide & Plin.

Θυνίδιος, Heſych. eſſe tradit ſmalla thynnorum in partes conciſorum.Et θυνίδες pro eodem.

Θυνάδης,ες, ὁ ἢ ἡ,(q.d. thynnaceus) thynnum referens. Luc. in Iove trag.

Θυνάϊος, α, ὁ, qui ex thynno eſt, ut θυνάϊα πρέατα, apud Athen. l.3. Et θυνάϊον,neut.gen.ſacrificium ex thynnis,Athen.l.7.

Θυνεῖον,apud Suid, fruſtum thynni, ùt putant,nonnulli.

Θυνάζω,pungo,ut piſcator thunnum tridente, Ariſtoph.in Veſp.

Θυνίζω,ſtimulo pungoque. metaph. itidem à thynnis ſumpta, ut Eraſm.tradit in proverb. Thunniſſare,Suid. verò eſt ἀκνήμονας ἢ ῥᾳθύμους ἀποκαλοῦμαι.

Θύνος ακος,ὁ,parvus thynnus.Euſt.ex Athen.

Θυνίον,ου,τὸ,idem itidem apud Athen.l.14. Apud eundum l.3.accipitur pro θυνεῖον πλεῖον.

Α'ποθυνίζω,(comp.) expungo. Luc. in Iove Trag. εἰ τοίνυν ὅσοι ὑμῖν ὑπετθύνισαν, ſi mea vobis ita expuncta ſunt vel excuſſa.

Θύνω,Θύσεις,θύνον,θύθω,vide in Θύω.

ΘΥ'PA,ας,ἡ,janua,oſtium. Ariſtoph. in Ran. τίς τὴν θύραν ἐκόπτεσεν ; quis januam pulſavit ? Xen. Hell.6. ἐπεπόθουν τὸν ἄνδρα, ἐζήτουν τὴν βοπάλην. Sæpe etiam θύραι plur.num. dicuntur, ut Lat.fores, ut Od. πλεῦνες δὴ θύραι πολυπύδου δόμου ἔσταν ἄφορμαι. Sic apud Xen. Pæd.7. φοίνικι μὲν οὐ θύραι πεπονήμεναι. Apud eundem αἱ θύραι τῆ βασιλέως : atque adeò nonnunquam θύραι pro ipſa aula regis. ¶ Metaph. θύραι Engliſh. appellari tradit Euſtus : quia per ſenſus tanquam per januas ad animum ingrediuntur ſenſibus.

Θύραζε,adverb,foras,extra domum. Item generaliter,extra. Od. ο,βῆ ἢ θύραζε.Et alibi ἔκβαλε θύραζε. Apud Heſiod. ἔξεπτη. item θύραζε ἔρχομαι, Item pro,foris,Apoll.Arg.2. κόπτε θύραζε ῥέζων.

Θύραθεν (aliud adverb.) foris,q.d. è foris,unde ὁ θύραθεν, externus. Sic τὰ θύραθεν Syneſio, externa bona. Interdum,eſt, foriſecus,extrinſecus,ut apud Ariſtot. l. 2. de gen.an. λείπεται ἢ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι καὶ θεῖον εἶναι μόνον.

Θύρηζι, adverb. aut dativus adverbialiter poſitus cum adjectione particulæ φι, poëticum eſt, ſignificans, foris, extra do-

mum: & generaliter extra. Hesiod. in Erg. & Hom. hym. in Merc. Ἐκτὸς ἐρύκειν τὸ θύρηθεν.

Θυραῖος, q.d. foris veniens vel foris allatus. Soph. Θυραῖός ἐσ᾽ τοῦ foris est, i. extra domum, domo abest. Item generaliter, externus: ut Θυραῖοι ἄνδρες. Eurip. & Θυραῖα χείρ, in Phœniss.

Θυρόω, ῶ. Janua claudo seu obstruo, foribus munio. Xen. Ἐκλιπὼν βλαφθέντας θυρώσας, palpebratum foribus obscepisse. Apud Plut. in Artox. Θυρῶσαι τοῖχον, januam in muro facere.

Θύρωμα, τό, obstructio quæ fit per januam, seu apponendo januam. Item ipsa janua, apud Lysiam. Item tabulamentum ad januas faciendas, apud Dem. Apud Athen. Θυρώματα, exp. postes.

Θυρών, ῶνος ὁ, vestibulum. Soph. in Elect.

Θύρετρον, τό, ostiolum. Aristoph. Θυρίδιον, idem. Θυρὶς, ίδος ἡ, idem. Et sæpe pro fenestra. Plut. in probl. Rom. Apud Aristot. an l. 9. Θυρίδες τῦ μέλιτος, Gaza exp. cellæ mellitariæ, apud Plat. pol. 2. Θυρίδες, exp. fores.

Θύρετρον, τό, idem quod Θύρα, janua, fores. Il. φ. Xen. anab. l. 5.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua, Hom. saxû claudens spelunc æ ingressum Θυρεὸν vocat. Od. ι. v. 240. Item scuti genus, à magnitudine, quòd forium similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent, apud Athen. l. 4. & 6. Vide Turneb. Advers. l. 9. c. 27.

Composita.

Ἀγχίθυρος, ου, ὁ ἡ, foribus propinquus, vicinus. Theocr. idyll. 2.

Ἀγχιθυρεῖς ναίουσι, habitans propinqua foribus, i. e. habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope est, & instar. Dicitur etiam ἀγχίθυρος quod in promptu est & ad manum, & velut in foribus nostris.

Ἄθυρος, janua carens, janua non clausus. Athen. Herodian. Plut. apud Nicand. ἄθυρα ῥήματα, expon. ludicra verba, vel ludicri sermones.

Ἀθύρωτος, idem. Metaph. apud Aristoph. in Ran. Ἀθύρωτον σῦκα, os affræne.

Ἀμφίθυρος, utrinque januam habens, ut ἀμφίθυρος οἰκία, Lys. & Poll. quæ posticum habet.

Ἀντίθυρος, januæ oppositus, januæ obversus. Luc.

Ἀπιθύρετος, ου, ὁ ἡ, vicem januæ præstans, ut ἀντιθύρετος λίθος. apud Nonn.

Ἀποθύω, ῶ, excludo, foras e jicio. Hesych.

Διάθυρον, obex transversarius, ductilis aut versatilis, i. e. repagulum è materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet.

Δίθυρος, biforis, duas januas habens: ut δίθυρος νεώς. Apud Poll. & Hesychium δίθυρον γραμματεῖον appellatur τὸ δίπτυχον. Apud Aristot. de gen. anim. l. 3. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, exp. bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, quoddam concharum genus apud eundē.

Διθυραμβος, cognominatus est Bacchus, quia (secundum quosdam) in quodam antro διθύρῳ nutritus fuit: vel quòd ebrii arcana non coniineant, sed vinum os faciat. δίθυρον, qua de re lege Plutarchum. Alii fic dictum arbitrantur περὶ τὸ δὶς εἰς θύραν, hoc δύο θύρας ἐμβαίνειν aut δὶς θύρας βαίνειν, quod bis natus crederetur, ex matre Semele & mox ex patris femore. ¶ Sic dictus est etiam hymnus qui in Bacchum scribebatur, Xen. & Plut. in Alex. Latini quoq; dithyrambos appellant.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poëtas. Διθυραμβικὰς, dithyrambicorum poëtarum more, aut dithyrambica audacia seu licentia, apud Dem. Phaler.

Διθυραμβώδης, ὁ ἡ, dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem, ut διθυραμβώδης ὄγκος, apud Plat. in Cratylo.

Εἰσθύρη, cardo januæ. Ab. Hesych. exp. στροφεῖς.

Ἐπίθυρον, pars quædam navis. Hesych.

Ζύγωθρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit, ὁ πὰς δύο θύρας συνέχων μοχλός. Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo. quasi obdendo vectem. Vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub.

Μιλτοθυρὶς, quo foribus inducitur minium. Epigr. l. 6.

Μονοθυρος, q.d. uniforis, univalvis, apud Aristot. hist. an. l. 4.

Οἰκοθύρη, janua erecta & in altum tendens, apud Etym.

Οἰκόθυρος, & Ionicè ὁρτοθύρη, magna & alta janua, q. δι᾽ ἧς ἐστιν ὁρᾶσθαι κατ᾽ ἀδυτα, apud Hom. Od. χ.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. in Erotico.

Παρεθυρεῖν, circa januam versari, ad januam stare. Hesych.

Πολύθυρος, multas habens fores seu januas, multis portis pervius. Plut de fort. & Aristot. rhet. 3.

Πρόθυρον, quod est ante januam vestibulum. Pro eodem legitur & plur. num. πρόθυρα, ut Od. α & ξ, & apud Plat. Invenitur & πρόθυρις pro eodem, ut quidam tradunt.

Τετραθυρος, quadriforis. Aristot.

Τὸ ὑπέρθυρον, exp. limen superius, superliminare. Od. ν, & Plut. sym. 5

Τὸ ὑπερθύριον, idem. Hom. & Hesiod.

Τὸ ὑπόθυριον, limen inferius, subliminare. Τὸ ὑποθυρὶς, idem.

Τὸ ὀπισθόθυρον, ου, τὸ, posticum, q. fidicia porta.

Ἀθύρω, &c. Λαβύρινθος, Ὑπόθυρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θύρους vide in Θύω. Θύραμα, Θυρῶν, vide in Θύρα.

ΘΥΣΑΝΟΙ, οἱ, fimbriæ, seu nodi, aut villi quales dependent à crumenis: Hesy. & alius χρυσοῖ, κόρυμβοι. Hom. Il. β, Τὰς ἑφῆπτο θύσανος ἀμφιχυτος περὶ δοιτο, Hesiod. in Asp. Θύσανοι ἐ ἠερτηρες ὥπτο φαεινοὶ. ¶ Ab Oppiano Θύσανοι vocantur pennæ vel alæ. ✠ Παρὰ τὸ θύω, quod est ὁρμῶ, διὰ τὸ ἀκίνητον ἔχ ἐκτὸς τόπον. Aliquando metri causa duplicatur σ.

Θυσανίδες sive Θυσανόδες (geminato σ metri gratia) fimbriatus, a quo dependent fimbriæ & nodi seu villi. Il. ε, ο, ρ.

Θυσανωτὸς, ὁ ἡ, ἡ, idem Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Θυσανωτὸς, ὁ, ἡ, fimbriatus.

ΘΥΩ, F. ύσω, macto, sacrifico, sacra facio. Aristot. eth. 5. ἃ τὰ ἄλλα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο τροβάτια. Sic Θύειν βοῦν, Plut. Θύειν κριὸν, Plut. Et Θύειν ἱερεῖα. Thuc. & Xen. Dicitur & Θύειν θυσίαν, Xen. & Plat. ep. 7. ἐπὶ Θύειν θεοῖς vel Θεῷ. Sic Κρόνῳ Θύειν, & τῇ Ἀθηναίᾳ, & τοῖς χαλκέοις, apud Plut. interdum sine adjectione ponitur ut Xen. Hell. 3. αὖτὸς ἐβουλήθη θῦσαι ἐν Αὐλίδι. Luc. in Dmon. θύειν δύων ἢ πόντε. Interdum accusativum habet significantem id propter quod fit sacrificium, ut apud Plutarch. Θύειν γάμους, τοὺς εἰς festas sacrificiis agere, vel pro θύειν διὰ τοὺς γάμους. Apud eundem, Θύειν διαβατήρια, exp. pro transitu sacrificare. Apud Hom. Θύειν ex veterum opinione accipi semper pro θυμιᾶσαι (de quo vide suo loco) annotat. Eust. Od. ξ, Η᾽ ῥα, ἢ ἀρνειοὺς θῦσε θεοῖς αἰσυμνήτησι. ¶ Item θύω, impetu quodam feror quasi furibundo, aut impetu præpropero & festino feror, ὁρμῶ, ut Athen. l. 7. exponit, vel (ut Porphyr.) σφοδρῶς ὁρμῶ· διὰτοῦτο καὶ ἐνθουσιῶντας, Hesiod. in Theog. (de auris seu ventis.) αἵθ᾽ ἅτε πνοιαὶ ἐς ἠερόεντα θύνουσι μέγα δοντήσιν ἀκαμπέα θύσσον ἄελλαι. Nicand. in Ther. Μὴ σύ γ᾽ ἐνὶ σηκοῖσιν πύρος ὄτε ἄσπορα πυροῦς Ἡραιὸς ἐχεύσατο πολλὸν ἀλόλυσσε ἐχέλυσις, quum rapido impetu fertur decimanus morsum plagamque à vipera fœmina sibi imminentem, interdum exponitur furo. Iliad. λ & π. ὣς ὁ ἔγχει θύων. Iliad. ε, ὃ γὰρ ὀλοὸν φρεσὶ θύεν, furit vel abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. in Erg. ἀνέμων θύοντα κέλευθα, schol. expon. μαίνοντα. Sic & ab Hesych. θύει exp. μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, furit, divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. ferveo, æstuo. Il. φ, de Scamandro fluvio, ὃ δ᾽ ἐπόρουσε οἴδματι θύων. Sic Od. λ, δὴ δέπας αὖθις ἔπειτα θύεν, totum solum sanguine occisorum fervebat.

¶ Derivata ex θύω, i. macto, sacrifico, item suffio.

Θύομαι, mactor, sacrificor, unde πεθυμένοι ἱερεῖ apud Xen. Hell. 3. Interdum activè pro θύω, ibid. ἔνθα πρὸ Ἀγαμέμνων, ὅτ᾽ εἰς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Aliquando dicitur & de sacrificantibus ut auspices consulant, apud Artianum.

Θῦμα, τὸ, victima. hostia, sacrificium, illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur, apud Athen. l. 9. Phil. de vita M. lib. 3. Hor. ad Nicand. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus quod ad animalium formam effictum diis offerebatur, ut exponit schol. apud Thuc. l. 1. Apud Soph. in Electra, sunt etiam θύματα κατ᾽ ἐμὲ, fruges omnis generis quæ diis offerebantur. ¶ Apud Hippoc. θύματα. Galenus exp. Θυμιάματα, suffimenta.

Θυμάτιον, τὸ, hostiola, parva hostia, victima exigua, pro quo Θυμήτιον, apud Suid. metri causa, α in η mutato.

Θυσία, ἡ, sacrificatio ipsa actio sacrificandi, seu solemnis quæ est in re divina facienda. Et feriæ, quibus sacra fiunt. Luc. de lucrif. Aristot. eth. 8. c. 9. Apud plur. πολὺν θυσίαν, facere sacrificium: pro quo apud Plat. θῦσαι Θυσίαν. Sic Herodian. l. 2. ὡσεὶ ἑκατόμβας θυσίας τελέσας. Item pro θῦμα, victima, hostia, Luc. de sacrificiis, & Plut. in probl. Hell.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo. Apud Athen. l. 5.

Θυσίασμα, τὸ, hostia, victima: id quod sacrificatur.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare, locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda assevarantur. phil. de vita M. l. 3.

Θύσιμος, ου, ὁ ἡ qui sacrificari potest aut solet, qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. symp. 8. de def. orac.

Θύτης, ου, ὁ, sacrificus, victimarius, popa. Item auspex. Herodian. l. 4.

Θυτικὸς, ἡ, ὁ, sacrificus, ad sacrificia pertinens, vel ad auspices pertinens, auspicinus. Θυτικὴ sub. τέχνη, aruspicina. sub. ars, auspicium disciplina. Herodian. l. 8. Item scientia faciendi rem divinam. Athen. l. 14.

Θυτήριος, ὁ, ἡ, sacrificus, idem quod Θύτης. Soph. in Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad sacrificandum idem quod Θυτικὸς.

Θυτήριον, ου, τὸ, substrata, apud Aratum.

Θυσιάς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificalis. Soph. in Antig.

Θυβλα, τὰ, libra, aut virgæ five thyrsi quales gestabant Bacchi sacerdotes, at Eust. exp. Il. ζ. Vitur & Plut.

Θύος, ους, τὸ. victima, hostia vel sacrificium. Od. ο. Item suffimentum. Il. ζ. Hesiod. in Erg. & apud Hippoc.

Θυήεις, εντος, ὁ, ὐτὸ Θυήεις βωμὸς, ara in qua sacra fiunt, vel sacramentis, quæ in ea adolentur, redolens. Il. θ.

Θύσκος, exp. potus ex aromatis confectus, apud Herodot.

Θύσμα, τὸ, suffimentum, odoramentum. apud Hippoc.

Θυοσκόη, aruspicium, extispicium. Eust. Apud Hesych. & Etym. exp. etiam Θυσία. Θυοσκὸς dicit Suid. propriè esse saccos in quos suffimenta conjiciuntur, item primitias sacrorum, seu libamenta. Il. ι, ὅσ᾽ ἐν πυρὶ βάλλε θυοσκόος.

Θυοσκοπέω, sacrificare.

Θυοσκόπος, ου, τὸ, inter vasa mensaria ponitur à Poll.

Θυόλιστον, ου, τὸ, farra melle imbuta, vel suffimenta quæ in aris adolebantur, vel farina vino & oleo aspersa in sacrificium. Aristoph. in pace.

Θύος, ους in quod conjiciuntur suffimenta.

Θύσκη, ἡ, scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. Etym.

Θυσκάδειον, (diminut.) idem quod Θύσκη.

Θυΐσκη, ἡ, videtur esse thuribulum: ex Hierony. vel mortariolum ut l. 1. Macchab. c. 1. & l. 3. Reg. c. 7.

Θύτα, ὁ, exp. acerra, thuribulum ex Iosepho.

Θύωμα, τὸ, quod deabus sacrificabatur. Hesy. Apud Eupolidem idem Hesych. Θύα exp. πέμματα, liba seu placentulæ quæ diis offerebantur. Apud Callim. Θύα accipi pro aromatis, idem Hesy. annotat. ¶ Item θύον, thya, arbor quædam odora. Od. ε, vide Theophr. hist. pl. & Plin. l. 13. c. 16. Eadem arbor vocatur etiam fœm. gen. Θύασ, sive Θύια, aut Θύεια, apud Theophra. (hinc Θύϊνος. qui ex thya est. Diosc. l. 1. Et Θύϊνον, thyam similitudine referens. Teophr. de hist. pl. l. 5. c. 3.) Reperitur etiam Θύον pro Θύον, apud Athen. l. 5. pro thya arbore, seu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ, ὁδορus. Od. ο, Θυόεν νέφος, exp δῶρον. Apud Nonn. δῶμ᾽ Θυόεις, de templo suffimentorum incensione odorem suavem emittente.

Θυόπις, εος, ὁ ἡ, ἡ, idem, odorus, odore jucundus. Idem quod Θυόεις. Od. δ & ε, Theoph. de hist. pl. l. 3. c. 15.

Θυόω, ῶ, fumo, rebus odoratis suffio, vel odore jucundū reddo. Il. ξ.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum. Herodot.

Θυάζω, idem quod Θύω, sacrifico, consecro. Θυάματα, suffimenta. Hesych.

Θυάνεον, placentula quæ bovis loco diis offerebatur. Hesych.

Θυὰς ἑορτὴ, apud Nonn. pu. atur esse festum quo solennia fiunt sacrificia. Θυάς apud Dan. Symmachus interpr. quos Græc. solent ἡ πετροκόπτας, appellare, ut scribit Hieron. in 2. c. Dan. Vide & alias signif. in Θύω. i. ὁρμῶ.

Θυμέλη, ἡ altarea à Θύω, quoniam super eo sacra fiunt, apud Eurip. ¶ Item farina quæ sacrificiis adhibebatur. Hesych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum cæteriique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibus q; in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suid. Etymol. verò Θυμέλιαι mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris canarent, quum nondum in ordinem fium tragœdia distributa esset. Plut. de orac. Pyth. & in polit. præc. & Luc. de saltat. & in Alex. Vitiur hæc voce Martial. l. 1. ad Domit. *Qua thymelen ſpectas*, &c. ¶ Apud Eurip. Θυμέλας κυκλώσων, quidem interp. mœnia Argivorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem Θυμέλιον, exp. κῶμον.

Θυμελικὸς, ἡ, ὁ, thymelicus, ad thymelen pertinens, thymelen decens. Plut. in Fab. Item Θυμελικοὶ, qui in thymela ludunt. Vitruv. l. 5. c. 8.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrsus, hastula frontibus vestita quæ in honorem Bacchi gestabatur. Plut. in Alex. & Athen. l. 14. Hesych. est baculus Bacchicus. Poëtæ metaplasmo generis dicunt Θύρσα pro Θύρσοι, ut ξεσμὰ, ζυγὰ, &c. ut in Epigr. νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ. Θύμιλος, &c. Θυμὸς, &c. Θύμελος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀποθύω, polluceo, in sacrificia absumo. Xen. Hell. 4 & Plut. in Sylla & Crasso. Item dico, consecro.

Ἐνθύω, sacrifico in. Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐκθύω, perdo & quasi macto. Eurip. in Oreſt.

Ἐκθύομαι, placo, expio. Ἐκθύσια, vaticinari q. inspecti is extis.

Ἐκθύσιμος, expiandus.

Δυσθύτα σημεῖα, exp. tristia exta, δύσθυτα, apud Plut.

Ἐπιθύω, super seu post alium sacrifico. Item simpl. sacrificio, immolo. Epigr. l. 6.

Ἐπιθύομαι, (voce media) idem, apud Plut. in Galb. Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθύσθαι δε. Neroni Galbam sacrificabimus.

Καταθύω, sacrificio, immolo, macto. Herod. l. 4. Luc. in Demon.

Καταθύομαι, sacrino, incanto. Theoc. in Pharmac. Exp. & vaticinor. Hesych.

Προθύω, ante sacrifico.

Περιθύομαι, pro eodem. Plut. de def. orac. & in Lyc. item sacrifico pro. Greg. in enc. Macchab.

Περίθυμα, τὰ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum. Aristoph. in Pluto.

Συνθύω, una sacrifico, unà sacra facio. Dem. pro. cor. & Aeschin.

Alia comp. ex ſecunda aut tertia perſona præt. paſſ. verbi θύομαι: ſine præpoſitione.

Ἄθυτος, ου, ὁ ἡ, non sacrificatus, non immolatus. apud Athen. l. 4.

& apud Suid. Apud Phil. de vit. M. l. 3. Θυσιᾶς θυτός, contra recepium morem & ritum sacrorum factum sacrificium, quod pro sacrificio haberi non debet. Item qui rem divinam non fecit, non sacrificavit. Xen. Hell. 3. ἄθυτος ἀπαλλάττειν, abivere divina non peracta.

Ἀνθρωποθυσία, sacrificatio hominis, hominum immolatio, apud Athanas. & Plutarch.

Ἀστροθυτέω, ῶ, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor.

Βαθύθυτος, ου, ὁ ἡ, ad boum mactationem pertinens, ἐυθύστου νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt. Βαθυθύτας, boum immolatio seu mactatio. Athen. l. 4.

Βαθύτης, ητος, ὁ, qui boves mactat, Athen. l. 24. Βάθυθος, idem quod βαθύστος, apud Eurip. Βαθυτεύω, ῶ, boves macto & immolo. Aeschin. contra Ctes. Item abusivè pro, sacrifico, apud Aristoph. in Plut. Apud Phalar. βαθυτεῦσ᾽ ὀπινίαις, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod Βαθύτης.

Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum. Act. 15. & 21. c. & 1 epist. ad Cor. c. 1. 8, 10. & Apoc. 2.

Ζωοθυτέω, ῶ, animal sacrifico.

Θεόθυτος, Deo immolatus, diis sacrificatus. Hesych & Poll.

Ἱερόθυτος, sacrorum ritu mactatus seu immolatus, apud Aristot. œcon. 2. Apud Plur. quidem ἱερόθυτον δεῖπνον appellat ejus qui se pro patria devovet, τὸ ἱερόθυτε subst. exp. sacræ hostiæ, apud Athen.

Καλλιθύτος, auspicatus, bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. Apud Eurip. καλλιθύτοις βωμοῖν, altarium victimis splendidorum, seu in quibus pulchra aut splendida sacra fiunt.

Νεόθυτος, nuper sacrificatus, recens immolatus.

Οὐλοθυσία, sacrificium perfectum. Hesych. ab ὅλος. pro ὅλος.

Οὐλοθύτης, ου, immolo, mola inspersa sacrifico. Exp. & molas inspergo victimis. Suid.

Παλαίθυστος, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Soph. in Ajace.

Πολύθυτος, victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἔλσος nemus ubi multa fiunt sacrificia, vel crebris suffitionibus halans.

Φιλοθύτης, rei divinæ faciendæ studiosus. qui studiosè sacrificat. Plut. symp. 2. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.

¶ Derivata ex Θύω, i. ὁρμῶ.

Θυίω, idem quod Θύω, ex eoq; derivatum, pleonasmo litera ν, ut ἀρτυίω ab ἀρτύω. Il. ε, Θυΐω δ᾽ ἀμφοτέρω πεπαμένω πολέμοιο Χάλκασπίδε, impetu ferebatur instar torrentis.

Θυιάζω, idem quod Θυίω seu Θύω Hesiod. in Asp.

Θυάς, sive Θυὶς, aut etiam Θυῖάς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. In Epigr. Θυάδες λύσσαι, furens rabies. Vitiur & Plut. de audit. poëm. & in lib. περὶ δεισιδαιμον. Item Baccha: quoniam Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apoll. Arg. 1. & Plut de primo frig. & in probl. Hesiod. Vide & in derivi. ex Θύω. i. sacrifico.

Θυσιάς, άδος, ἡ, idem quod Θυάς, ut Θυσιὰς φωνὴ, vox furoris instinctu edita qualis Bacchantium est seu Baccharum. Et Θυσιάδες, idem quod ἔνθεοι. Item mulieres quæ Proserpinæ sacræ fiunt.

Θυάζω, bacchica orgia celebro entheo furore instinctus.

Θυσίω, idem est quod κατείδω, sive κατείζω, subo. quod de suibus dicitur veneree libidinis q. furore percitis. Aristot. de hist. an. l. 6. c. 18. Hinc, comp. ἀνασυΐω, rursum subo: idem Aristot. ibidem. Item ἀνασειρτῶ, quod aliquando pro luscivire accipi etiam quidam tradunt.

Θυΐω, impetu ferri, vel furoris instinctu percitum agi, unde Θυιάδες, apud Hesych. μανεῖς, ὀρμῶσας.

Θυεία, sive Θυΐα, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. in Nub. Ἀλλ᾽ ἐν θυείᾳ φρυγίλλη γ᾽ ἀνεμάττετο, in mortario fereæ pinsebat. Athen. l. 3. ἐς θυείαν κρόκον σεῦ λον ἐπμελῶς. Apud Dioscor scribitur passim θυΐα. sine diphthongo. ¶ Item thya arbor. Vide Θύον.

Θυεῖδιον, sive Θυΐδιον, mortariolum, parvula pila. Aristot. in Plur.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis jaspidem referens, de quo Diosc. l. 5. c. 154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύανα, quatio, concutio. Hesych.

Θυτικοὶ, Θυΐνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compoſita.

Ἀναθύω, ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo pòst tempore, ut Suid. exp. apud Pherec. Ab Hesych. exp. exultim ludo, lascivio.

Ἀναθυάω, ῶ, vide cum simplici Θυάω. paulò antè.

Βρενθυάζω, fastuosum & arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nub. Οἵ τε βρενθύῃ τ᾽ ἐν πᾶσιν ὑβρίζ, fastuosè incedis, superbè te infers. Exp. etiam, fremere, graviter immurmurare, indignari, πρὸς τὸ μᾶλλον θόρυβον θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etymol.

Ἐκθύω, erumpo, vel cum impetu erumpo, apud Hippoc.

Ἔκθυμα, quod per cutem quasi erumpit aut effervescit, pustula, papula, apud Hippoc. Epidem. l. 3.

Ἐκθύω, effervesco, evomo. Hesych.

Ἐπιθύω vel ἐπιθυΐω, impetu feror in aliquem. Il. ε.

Ἐπιθυμβόζ, qui furibundo impetu fertur. Plat. in Phædro.

Ὀιδύνω, concito. Eust. alicubi ex ὄρω & δύω vel θύνω compos. dicit Vide in der. ab. Ὄρω.

Α᾽Θύρω, &c. Ι᾽χθύς, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θεῖ, innitatum thema contractum vel ex θέω vel ex Σκέω. ¶ Contractum ex θέω significat, pono, colloco unde τίθημι, quod vide suo loco. Item curro: in qua signif. usitatum est Σέω. ¶ Contractum ex Σκέω, signif. nutrio, lacto: unde voce media Σκέσθαι, lac fugere, ut Il. ω, Ἐ᾽κπορ δ᾽ ὑπνος τε γυναῖκά τε Σκέσθαι μαλ᾽ ὄιν. & pro Θεᾶσθαι, teste Hesych. Legitur & Σκέσ pro mulgere. Odyss. σ, Δ. Λ. ἀλεὶ παρέχεσκεν ἐπισταμένην γάλα Σκέσ. Hinc derivari Σκλὴ & πᾶσκη dicit Eustath. de quibus vide suis locis. Item Σκὼ ex Σέω, cœno, epulor, unde Σκῶμα pro eodem, apud Hesych. & Etym. Ab Etymol. Σκὼ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ, unde Σκὼ, quod sequitur.

-Θ Ω Η, ῆς, ἡ mulcta, damnum alicui impositum, ἡ ἐπιθυμένη τινὶ ζημία, ut scholiastes exp. apud Homerum. Odyss. β, Σοὶ δὲ χέρων Σκὼ ἐπιθήσομαι. ✠ Eustathius derivat à Σέω, ut φορὴ, à φέω, ζαὴ à ζάω.

Α᾽Σκὼν, ῶσ, vel ὁ, (comp.) impunis, mulctam nullam passus, qui sine mulcta evasit. Nonnunquam absolutè & sine calu: ut apud Demosth. Ἥδεως δ᾽ ἀκήκοά τῶν, ἀλλὰ Σκὼν ἐάσω, absolutū sinere abire. Idem, οἱ δὲ τὸν ἀπαλλάξαντας, ἀλλὰ Σκῶς κρίνουσιν. Cum genetivo, indemnis, damni expers. Idem pro corona, ἀλλὰ Σκὼν τῆς φιλίππου δυναστείας, qui nihil damni accepit ex Philippi potentia. Sic apud Aristoph. in Nub. σὺν σώματι γὰρ πάντων ἀλλῶν ἐστιν, intactum à plagis. ¶ Item innocens, insons. Hesychius & Suidas ex b. blis Græcis. ¶ Α᾽Σκὼς, (propraroxytonum) adjectivum ab Α᾽Σκώς, quod est nomen monis, item urbis in hoc monte sitæ.

Α᾽Σκὼς, (adverb.) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter. Hesych.

Α᾽Σκὼς, f. -άσω, p. -ακα. absolvo, mulcta sive pœna libero, ἀλλὰ σε τὸ ἐγκλημα τοῦτο. apud Areop. crimine te absolvo.

Α᾽Σκῶμαι, justificor, impunè fero: unde ἀδικοῦσι justificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorum interpr. Et in Solomon. proverb. χειρὶ δ᾽ πρᾶος ἐμβλὰς ἀδικοῦσι, καὶ ἀδικούμενος.

Α᾽Σκωσία, ας, ἡ, impunitas, absolutio rei. In pandectis non solùm significat absolutionem rei, sed & liberationem per acceptilationem.

Α᾽Σκωτος, ὁ, ἡ, ή, cui mulcta imposita non est impunis.

Θώκη, &c. vide in Θοός.

ΘΩΜΙΖΩ vel Σωμίνω, funiculis ligo seu vincio, funiculis corceo. Suid. exp. & fodico, pungo, vellico; item flagello, flagris cædo, ut Anacr. apud Athen. l. 12. πολλὰ δ᾽ ἐν νώτῳ σευτίῳ μάστιξ Σωμιχθεὶς.

Θώμιγξ, tenuis & subtilis funiculus. Suid. & Hesych.

Θώμιστι, vide in Η᾽μισυς. Θωμὸς, vide in Τίθημι.

ΘΩΠΤΩ, assentor, colo, Σκεπτέω, Hesych. ¶ Item cavillor, irrideo, σκώπτω, ut exp. idem Hesych.

Θώ, ωπος, ὁ, assentator, adulator, qui quasi admirabundus aliquem laudat & prædicat, dissimulator. Suid. ex Antiphonte in oratione de concordia. Item adject. adulatorius, assentatorius, apud eundem Suid.

Θωπικὸς, ἡ, όν, assentatorius. Suid.

Θωπικῶς, assentatorum more, adulatorie. Idem.

Θωπεύω f. εὔσω, assentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Mos. l. 1. Σωπεύει πρὸς ἕτερον ἀπειλῶν. Dicitur & κατὰ Σωπεύειν, inservire tempori, apud Phocyl. In bonam quoq; partem pro, colo.

Θώπευμα τὸ, blandimentum. Aristoph. in Vesp. & Plut. in polit. præc. Θωπεύματον, assentatiuncula.

Θωπευτὴς, assentatorius. Item subst. assentator. Plat. de leg.

Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ἡ, assentatio, adulatio. Item blanditiæ, ut θωπεῖαι λόγων, apud Plat. de leg. blanditiæ seu lenocinia verborum. Item emollitio quæ fit blanditiis, seu blanda tractatione. Xenoph. de re equ.

Composita.

Α᾽θώπευτος, ος, ὁ, ἡ, qui assentationes non admittit, vel qui blanditiis vinci & emolliri non potest, immitis. Suid. ex Epig. Scribitur & ἀδώπευτος, apud Hesych.

Ἐ᾽νεπωπεύω, (dec.) blanditiis delinio in.

Υ᾽πωπεύω, aliquantulum adulor, subblandior. Herodot. lib. 1. Aristoph. in Vesp.

-ΘΩΡΑΞ ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum & pudenda interjacentem, ut tradit Aristot. l. 1. de hist. anim. cap. 7. & Hippoc. in lib. περὶ τέχνης. A᾽recentioribus autem medicis & Galeno θώρηξ ea pars dicitur quæ collo subjecta utrinque costis clauditur. Vide Gal. ad Glauc. ¶ Capitur etiam pro veste & armatura quæ eam corporis partem ambit, ut lorica. Aristoph. in Acharn. φέρε δεῦρο

πᾶν θώρηκα πολεμιστήριον. Xen. Pæd. 2. Θώρηξ δὲ καὶ τὰ σῶμα ἀμυόντων ἐσκέπει ἑκάστου. Idem Pæd. 4. Θώρηκες, ἑρύματα τῶν σωμάτων. Il. δ. Δυσὶ δ᾽ Θώρηξ. Sic & λινέοι θώρηξ & χαλκῆς apud Xen. & πεδηνὲς apud Plut. ¶ Est etiam vinculi nomen, quod pectori adhiberur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis. ¶ Suidæ est etiam πύργος. sicut Σωρήκιον eidem murum significat, idem est & apud Hesych.

¶ Θώρηξ vocatur etiam ὀχεῖς, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi Σκάφας, πελεκῆν. ἕτερον, alter in ambiguo ludens, subjicit Ἐ᾽ξαιρε παῖ Σκέφας, καὶ τοῦτ᾽ ἀεί. ✠ Quidam deducunt à Σορέω, (salio) propter continuum cordis motum. Alii Σὺ πῦ τὸ θέειν ἠγεν τὸ διανοηθὲν ὀφθῆν, quod mentem, divinam nostri partem, contineat & fervet.

Θωρηκίτης, ου, ὁ. miles thoracatus, miles qui lorica armatus est. Apud Polyb. exp. levis armaturæ miles, ferentarius.

Θωρηκίζω, ίσω, thoracem munio, lorico, Xen. Pæd. 8. Σωρηκίσας αὐτοὺς οἱ ἵπποις, thoracibus & ipsos & equos munientes seu loricans. Item general. armo, apud eundem Xen. Metaph de bellis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. de hist. an. l. 6. cap. 18.

Θωρηκίζομαι, loricor, thorace munior, ut Thuc. l. 2 ἱππεῖς πανσωρηκισμένους. Et ἵππαι τεθωρηκισμένοι, equi loricati vel potius cataphracti, apud Xen.

Θωρηκισμὸς, loricatio.

Θωρήκιον, ου, τὸ lorica. Item lorica testacea, quæ dicitur Vitruvio pluteum id quod parietes ab aqua pluviali tuetur, quod & Lat. etiam loriculam appellant. Athen. 11. lib. de machinis. ¶ Item quadrangulum quiddam in carcheso summo. Eust. Athen. l. 11. Poll. l. 1. ¶ Item propugnaculum. Apud Diod. in hist. Alex. Et generaliter quodvis munimentum. Apud Athen. l. 15. Νῦν ἐκέσιον. sep. s.

Θωρήσω, ξω, thoracem munio, lorico. Et general. armo, ficto Σωρηκίζω, ut Iliad. β, Θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Ἴλιν. ¶ Θωρῆξαι est etiam potare: ut apud Hippoc. exponit Erotianus.

Θωρήσσομαι, loricor, armor. Il. α. Item poto. Aristoph. in Achar. Ἐ᾽γὼ πρὸ δὲ θερέτες συμπίνας Σωρήξεμαι, hoc contra componentes armabor. Sic usus est & Anacreon, ut testatur Aristoph. schol. & Nic. in Alex. Sic & apud Theog. Θωρηχθεὶς δ᾽, ἔσται πολὺ λαμπρότερον, potus, eris multò lætior ac levior. Et Hippoc. in Aphor. οἱ τῶν Σωρησσομένων οἱ τῶν ὑδροποτεόντων, tam qui vino copiosè plentur quam qui aquam bibunt. Activè quoq; Σωρήσσει, capitur pro inebriare, apud Nic. in Alexiph. τὸν δὲ ἡ δεσποινα κατὰ κρατὸς πέσασ Νέκταρι Σωρήξασα, i. thoracem ei implens vino dulci.

Θώρηξις, ηος, loricatio. Item potatio vini, quòd eo pectus incalescere & quasi armari putetur, ut apud Hippoc. & Gal. Item peculiariter ἀλεξιφαρμακα, vini meracioris potio, apud Hippoc. sect. 21. lib. 2.

Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel armatus. Il. ο. Sunt qui Σορέω scribendum putent, derivances à Σόρος ut signif. πλοῦτος ἡ ὁρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Sic & Σόρειος.

Composita.

Α᾽Σωρήκτης, ου, ὁ ἡ, ή, qui thoracatus aut loricatus non est, thorace loricave non indutus. Item inermis. Xen. Pæd 4.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ, ή, varium seu variegatum thoracem habens. Il. δ, & π.

Ἀκροθώρηξ vel ἀκροθώρηξ, leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus, vel cui pectus incalescit potu meracioti. Aristot. probl. sect. 3.

Ἐ᾽πιθωρηκίζω lorico, vel insuper lorico. Xen. Pæd. 3. Exp. etiam, super thoracem aliquid induo.

Ἐ᾽πιθωρηκίδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur.

Ἐ᾽πιθωρήσσω, thorace five lorica munio adversus aliquem; idem quod ἐπιθωρακίζω, in prosa. Apoll.

Εὐθώρηκτος, ος, ὁ ἡ, ή, bene thoracatus seu loricatus, i. bene armatus. in Epigr.

Ἡ᾽μιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax. Poll. l 1.

Λινοθώρηξ, l. neo thorace indutus. Il. β.

Πεπιθωρηκίδιον, idem quod ἐπιθωρηκίδιον.

Στερνοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ, ή, qui angusto pectore est, quales eumdem à medicis dicuntur. Στερνοθώρηκας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Gal. l. 6. Epidem.

Χαλκοθώρηξ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus. Soph. in Ajace. Χαλκεοθώρηξ, idem. Il. θ.

Θοὺς, vide in Θέω.

Θοῦμα &c. vide θαῦμα in Θωυμάζω.

Θ Ο Τ᾽ΣΣΩ, F. ξω clamo, vociferor, cano, prædico. Item bellumo impetu feror, seu feræ in modum invado. Homerus de canibus loquens, βαρύβρομα Σοὺσοντες. Sic Soph. de Ajace. πάσας πέρᾳ Σόυσζεν. Eurip. τί Σοὺσοντες, quid clamas? Idem Σοὺσοντα πόλιν,

πόλιν, hæc vociferans. Et rursum Soph. in Ajace, ᾗ ὦ ἠκούσατ᾽ οἷαν πόλιν δὴ Σοὺσονσι βοὴν apud Eurip. in Hippol. κοσὶ Σοὺξαι exp. clamore incitare & inhortari canes.

Θωυκτήρ, ῆρος, ὁ, latrator. de cane. At κύων Σωὺκτὴρ in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

Α᾽ναΣοὺσσω, exclamo, vociferor. Hesych.

Ἐ᾽πιΣοὺσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito, apud Eurip.

Θωϋτὸς, vide in Θαυμάζω. Θωΐζ, vide in Θώπω.

I

Ι, nonæ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastica in medio dictionum πολυσεργίων, ad explendum metrū inserta: ut μεσαιβόλιος pro μεσαβόλιος, ὑδριπόρος pro ὑδροπόρος, κανδὲς pro κανθὲς. Aliquando Attica ἐκτάσει quibusdam vocibus, in fine apponitur, ut quum ὕτιος, νωΐ & similia dicuntur pro ὕτος, νωῦ. ¶ Est & numeralis nota, significans decem, hoc modo, ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ι, pro qua nota frequentiùs ponitur M. significans μύρια. ¶ Ἰῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: ut Matth. 5. Ἰῶτα ἓν ἢ μὰ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

Ἰωτακισμὸς, est vitium (inquit Diomedes) quum ι litera supra justum decorum extenditur. Capella l. 5. est immodica repetitio literæ ι: ut sic dicas, Iunoni justus Iupiter jure irascitur.

Γ᾽α, vide in Γ᾽ῶ & in Γ᾽ου.

Γ᾽Α Γ᾽ΝΩ, f. αλefacio, tepefacio. Od. θ. Α᾽μφὶ δέ οἱ πνεῦ χαλκὸν ἴηνατε, θέρμετε δ᾽ ὕδωρ. Eust. exp. θερμάνατε, calefacite. ¶ Item liquefacio, dissolvo, vel emollio. vide pass. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Il. ω, Δῶρα δ᾽ Α᾽χιλλῆϊ φορεῖμεν, τά κε θυμὸν ἵηνη. Et apud Theoc. τὸ δὲ μάλα θυμὸν ἵαινεν.

Γ᾽αίνομαι, calefio, tepefio, Od. κ. ἐαίνετο δ᾽ ὕδωρ. Item liquefio, dissolvor. Od. μ. Αἶψα δ᾽ ἐαίνετο κηρός. Item perfundor, exhilaror. Il. ω, ᾧ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰαίνει. Et Od. ζ. μάλα πω σφίσι θυμὸς Αἰδοίοις φοσωίσιν ἐαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollon. ὃ ῥ᾽ ἐρέναις ἔνδυν ἰαίνει. Metaphoram esse volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Γ᾽ακχῶ, vide in Γ᾽άχω.

Γ Α᾽ΛΕΜΟΣ, ᾳ, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris & lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. l. 4. Παννύχιοι ἐλεινὸν ἰάλεμον ὠδύσσοντο. Et Athen. l. 14. ἐν ᾧ γαμοῦσι ὑμέναιος, ἐν ᾧ πένθεσιν, ἰάλεμος. ¶ Exp. & flebilis, miser. item orbus. Hesyc. & Suid.

Ἰαλεμώδη, τὰ, frigida & nullius pretii. Suid.

Ἰαλεμίζειν, exp. Σθλιβεῖν, flere, lugere. Hesych.

Ἴἄλαισ, Ionicè & poëticè pro ἰάλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμισμὸς, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit. præfica. Hesych.

Γ᾽ΑΛΛω, f. αλῶ, mitto, emitto. (✠ idem quod ἵημι, & ab eadem origine derivatum.) Il. θ. ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἰαλλεν Ἐ᾽κτορος αὐτικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν, in Epigr. edo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, ut ἰάλλων χεῖρας ἐπ᾽ πτι, manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ. & alibi, ὁπ᾽ ὀπαδῶ ἔπειμι χερσὶ βάμβι χεῖρας ἰαλλον. ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. χ. χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πεῖσαι τὸν ἄλλον ἀτμήσιν ἰάλλειν, ignominiis afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiod. in Theog. μετὰ ῥοίνας ἰάλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. Eust. vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἁρίαλλα & ἁρίαλης hinc derivatis: ubique tamen tenui notatum reperitur.

Γ᾽αλῶ, ῷς, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

Composita.

Ἐ᾽νιάλλω & Doricè ἐνιάλλω, immitto.

Ἐ᾽ξιάλλω, Suid. pro ἐκιάλλω, emitto, ejicio.

Ἐ᾽πιάλλω, immitto. Aristoph. in Nub. ἔξεισ᾽ ὑπαλὸν Κυνῶν ἄνω τὸν πεσσὸν ἐπὶ τὸν σεσηρότ᾽ ἐγγύ. Apud Thuc. l. 5. οἱ πὰρ᾽ ὑπαλλάξαι, domum mittere.

Ἐ᾽φιάλλω, idem. Apol. Arg. 2. Dicitur etiam χεῖρας ἐφιάλλειν καὶ πνι.

Ἐ᾽φιάλης, vide in comp. ex Α᾽λλομαι.

Περιάλλω, foras emitto. Od. ο. Α᾽γγέλῳ δὲ προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Sic & Il. θ. Item promo. Od. ξ.

Ἐ᾽πιπροϊάλλω, (dec.) idem Eust. Item protendo, propono. Il. λ.

Γ᾽αμα, vide in Γ᾽δμαι.

Γ᾽ΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia Δήμητρα nominantur, alia πεμπτέμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβοι dicti fuisse πολλοὶ μῖμοι sive διακλεῖς à recentioribus, nec non τὰ πάθεσιν ἴαμβοι, testatur Athen. l. 14. ✠ Etymon vide in ἰαμβίζω.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis constans, de quo vide Scholl. Hephæstionis.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus versus. Plut. in Alex. & Luc. de constribi. Dicitur & ἰαμβεῖος adject. iambeus, iambicus. ut ὁ ἰαμβεῖος λόγος. Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis & convitiis insector. Apud Athen. l. 11. Nàm iambico plurimùm metro utebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ αἰσχροῖς ὄνεσιν ἔβαλλεν, suspendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex brevi & longa esse compositum, quod ἡ ὄνεις ἐ parvo orta principio in magnum malum desinat. vide & Nicand. schol. in Alex.

Ἰαμβισταὶ, dicuntur qui iambico metro taxant & insectantur. apud Athen. l. 4.

Ἰαμβιδίζω, pro ἰαμβίζω, convitior & maledictis proscindo. ex Epigr.

Γ᾽άμβαλος, convitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Καλλίαμβοι, Hesych. teste sunt μῖμοι quædam apud Alexinaem.

Μιξίαμβος, convitiator, Hesych. λοίδορος.

Παλιαμβίδες, al. genus modulationis ad citharam à patriambo, i. pyrrichio pede dictum. Apoll. apud Hesych. παλιαμβίδας dicit παπαπάξ παρὰ τὸ ἰάμβους, & solitas cani à citharœdis.

Γ᾽Α᾽ΟΜΑΙ, ώσω, f. άσομαι, P. αμαι, medeor, sano. Dicitur autè ἰᾶσθαι τινὰ, & ἰᾶσθαι τινὰ νόσον τινός, item ἰᾶσθαι τινὰ τῆς νόσου, & ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. & alios. Accipitur & pass. signif. ut apud Marcum Evang. c. 5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος, sanata est ab eo flagello. Sic accipitur & aor. ἐ᾽άθην. ¶ Metaphoricè etiam sumitur. Thuc. l. 5. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. Apud Polyb. Ἰᾶσθαι ὑ βέβαιον δὲ πιστὶς τὰς ἀφορμὰς ἐπιβολαίας ἀλλ᾽ ἀσφαλεῖς, exp. primis conatibus inceptisque obviam ire.

Γ᾽αμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, sanatio. ut 1. ad Cor. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.

Γ᾽ασις, εως, ἡ, sanatio, ἴασιν πιστὶς, apud Luc. sanare.

Γ᾽άσιμος, ος, ὁ ἡ, ή, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα activè dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.

Γ᾽άσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατρὸς, ὁ, sanabilis. Pro eo dicitur potius ἰᾶσθαι.

Ἰατικὸς, sanandi vim habens.

Ἰατὴρ, vel Ionicè ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Il. δ.

Ἰατρεῖον, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατρεῖον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens. Ἰατρεῖα (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.

Ἰατρὸς, ὁ, medicus. Ioc. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur. ut Thuc. l. 6. πῆς ἡ πόλεως βουλομαίμης ἰατρὸς αὐ γενέσθαι. Sic ἰατρὸς ὀργῆς, λύπης. Dicitur & fœm. gen. pro ἰάτρεια, teste Aelio Dionys. apud Eustat. Ἰατρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Hom. & Hippocr. Apud Hom. significat eum qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit, ut Podalyrius & Machaon. Iliad. λ.

Γ᾽άτρεια, medica mulier, medicinæ perita, seu quæ medicinam profitetur, apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. in pand. ἰατρίνη est etiam obstetrix.

Ἰατρικὸς, ὸν, ὁ, ad medicos pertinens. item ad medicinam pertinens, ἰατρικαὶ σκιάδες, Plut. de exilio. item medicinæ peritus: medendi peritus. Aristot. & Plat. in Protag. unde superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus. Plut. Symp. l. 4. Ἰατρικὰ, sub. πίνεμα, medicorum ars, medicina. Aristot. eth. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω, medeor, curo. Item sano Aristot. eth. 5. ἅπαξ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. item medicinam profiteor. Diosc. l. 7. Sic & apud Laërt.

Ἰατρεύσιμος, curor, sanor. Plat. Pol. 2. τὸ γυμναζόμενος καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρευόμενος ἀναθὸν ἐᾷ.

Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch. de gart.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potius chirurgi officina (quæ & medicina vocatur à Plauto) Plat. Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. l. 6. Exod. c. 21. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teste Hesych. Ἰατρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον, Hippocr.

Ἰατρεῖα, τὰ, idem quod ἰατρεῖα. Aristot. ther. 3.

Ἰατρεύσις, medicatio, morborum curatio & sanatio. Plat. l. 2. de rep.

Γ᾽ᾶτὸς, quomodo huc pertineat, vide in ἰᾶ.

Composita. ex ἰάομαι.

Α᾽ϊατος, insanabilis, immedicabilis. Plat. de leg. 12. & Aeschin. in Ctesiph.

Α᾽ϊάτως,

Α'ϑιάτως, insanabiliter. ut ἀνιάτως ἔχειν. Dem. insanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνὸς, qui insanabili laborat insania.

Δυσίατος, sanatu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ε'ξιάομαι, idem quod ἰάομαι, sano. Herodot. Item sarcio, apud Plat.

Εὐίατος, sanatu facilis. Dioſc. & Aphrod.

Α'ϑία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἰατὸς.

Α'νιατρήτος, non curatus, vel non ſanatus. Exponitur & inſanabilis & immedicabilis.

Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius eſt inter medicos.

Ι'ππίατρος, medicus equarius, veterinarius.

Ι'ατραλείμη, medicina equaria.

Κτηνίατρος, jumentorum medicus (à κτῆνος) in Pand.

Λογίατρος, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens.

Φιλίατρος, ſtudioſus medicinæ. Φιλιατρεῖν, ſtudioſum eſſe medicinæ, apud Dioſc. & Plut. in Alex.

Ι'Α'ΠΤΩ, f. ψω, mitto. ut ἰάλλω, (◆ cum quo ejuſdem eſſe originis cenſetur.) Apud Soph. in Ajace, λόγοις ἰάπτων, ignominiis appetens, vel verbis probroſis appetens, verbis inceſſens. ¶ Item noceo. in qua ſignif. ſunt qui ab ἴκτω (itidem pro βλάπτω) deducant: alii ab ἰάω, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτει, idem fit quod φθείρει ſeu διαφθείρει. ¶ Rurſus apud Soph. in Ajace, ὅπως μοι Νύσσια Κυδωνί' ὀρχήματ' αὐτοσφαῖς ξυνὼν ἰάψεις. ſchol. exp. σωλεύσεις. ut mihi Nyſſias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens jungas. Euſtat. verò ἰάπτειν ἔοικεν esſe tradit vel τὸ εἰσεῖν καὶ διδάξαι, derivando ab ἔπω: vel ὑπαπτικῶς, ab ἰάω. i. πίνω.

Compoſita.

Καπιάπτω, lædo, corrumpo. Od. β.

Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego ſeu amando. Il. α. v. 3. & Il. ε. v. 190.

Α'φιάπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ι'Α'ΠΥΞ, ἄνεμος, no minatur ventus qui ex Ι'απυγίᾳ, i. Apulia ſpirat. Vide Gel. l. 2. c. 22. & Ariſtot. de mundo.

Ι'απυγίᾳ, vide in Ι'άομαι.

Ι'ΑΣΙΩΝΗ, iaſione: olus ſylveſtre, de quo Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 21. & Plin. l. 21. c. 17.

Ι'άσμη, vide in Ι'ᾶν.

Ι'ΑΣΠΙΣ, ίδος, ἡ, iaſpis: gemma quædam pretioſa, de qua Dioſc. l. 5. c. 160. Plin. l. 37. cap. 8. & 9. & Dionyſ. & Orph. in libro de lapid.

Ι'ασπίζειν, jaſpidem imitari, iaſpidis colore eſſe. Dioſc. l. 5.

Ι'ασπίδιος, &c. vide in Ι'άομαι.

Ι'ΑΤΤΑΤΑΙ, heu, adverb. eſt γαστριζόντων, apud Ariſt. in Nub. ubi hæc exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in equit. Ι'αττατταῖ, ὦ δῆ κακόν, ἰαττατταῖ.

Ι'ΑΥ, adverb. ſeu interjectio indignantis, Suid. apud Eurip. eſſe dicitur vox lugubris, ſicut ἰώ & ἰού.

Ι'αυοῖ, exclamatio qui utuntur adventante gaudio, qualis apud vulgus eſt ἰώ. Apud Ariſtoph. in Ran. vox eſt audientis vocantem & reſpondentis.

Ι'ΑΥ'Ω, F. σω, commoror, rempus tero, diverſor. Il. ι. v. 325. ἐγὼ πολλὰς δὴ δύ' ἔπνυε νύκτας ἰαύων, inſomnes noctes tranſigebam. Sic apud Soph. in Ajace, ἥτ' ἐπνυγμὸν τῆς ἰαύσεως ἐφόρουν. ¶ Item dormio. ut Od. ξ. τοι δ' ἄρουσι ἐπὶ πρῶτα ἰαύειν. Lafc. in epigr. πῶς χάλκεον ὕπνον ἰαύσεις, durú ſomnú capis. Pro eodé dicitur & ἄδυα dempto ι.

Ι'αυθμὸς, locus in quo quis commoratur ſeu diverſatur. Dicitur & de brut is pro ſtabulo ſeu luſtro. Lycophron. ἰαυθμὸς ἠθέλησε δικέμορον. Eſt etiam cubile, ſomnus. Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ε'νιαύω, immoror, vel indormio.

Ε'νιαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter aut apud. Od. ε.

Μηλιαυθμαὶ, ῶν, ἡ, quaſi μήλων ἰαυθμὸς, ovium ſtabulum. Lycophr

Παρειαύω, juxta moror, ſeu commoror, vel juxta dormio. Hom. τῷ

Πρεπαύω, pernocto, dormio. (παρεύων Τρηχῖνα.

Ε'ταυνὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ι'Α'ΧΩ, vociferor, clamo, vel cum clamore ſeu vociferatione loquor. Od. β. Η'μεῖς δ' αὖ ἰάχοντες ὑπουλύμβη. Il. ρ. Α'χαιοὶ δὲ μέγ' ἴαχον, Il. υ. Σμερδαλέα ἰάχων. Tranſitivè apud Nonn. ἰάχε φωνὴν, vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν, pro reſonare, ſonum & ſtrepitum edere, crepitare. ut Il. ε. πρυμνήσιον κοῖλ' ἴαχε πηδὸς ἰύσσης, reſonabat, ſtrepebat. Heſiod. in Aſp. Βαυσόων ἰάχουσι κύκλοι, reſonabat, crepitabat.

Ι'αχέω, ῶ, idem. Epigr. l. 3. Οὐ δὲ μάτην ἰάχησα.

Ι'άχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.

Ε'ξαχέω, idē. Hom. Heſiod. Hippoc. Ι'άκχω, idem quod ἰάχω. Suid.

Ι'ακχος, ου, ὁ, Bacchus. item Bacchi ſimulachrum. Item hymnus bacchantium, quod in eo Iacchi nomen ſæpius decantaretur, apud Ariſtoph. & Plut. Exponitur & tumultus. ¶ Item porcus, Dionyſ. Sic apud Athen. l. 3.

Ι'ακχάζω, clamo, & vociferor bacchantium more, vel cum clamore & vociferatione edo. Orph. initio libelli: σὲ λίσσομαι, Ο' καὶ τὸ πρὶν κλύσασι μὴ σφεῖν ὑπερφόρτιτε, Α'ναξ ὁπόσας ἄρρητον ἰακχάζουσι ἀοιδὰς, Οἰωνοί. Item Herodot. ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem ſollum. bacchantur.

Compoſita.

Α'μφιάχω & ἀμφιαχάω, circumſono, clamoribus circumdo. Participip. præt. med. ἀμφιαχυῖα ponitur pro ἰαχυῖα. Il. β.

Α'νιάχω ſeu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo, Apoll. Arg. 2. Η'ρως μισογύνοις ἀνίαχον. Exp. etiam reſpondeo. Nonn. χερσὶν ἀνιάχων. Accipitur & pro reſono.

Α'ρίαχος, clamoſus, ſtreperus. Il. ρ. v. 40.

Α'ναιάχω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn.

Ε'πιάχω ſeu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ε.

Τ'ανδεδιαχυῖα, ultra ſolitum edo, ſonum edo qui ſonos alios ſuperat.

Υ'πιάχω, ſubſono.

Ι'ΒΑΘΗΞ, ηκος, ὁ, clavus qui eſt in fundo navis, quo educto aqua effluit, ne putreſcat navis. Euſt. Il. ε. ab Heſiodo vocatur χείμαθρος.

Ι'ΒΗΡΙΣ, iberis. herba de qua Dioſc. l. 1. c. ult. & Plin. l. 25. c. 8.

Ι'ΒΙΣ, ιδος, ſive ι, ὄος, ibis: avis ſerpentes devorans, ob id coli ſolita ab Ægyptiis. Vide Herodot. & Plin. l. 25. c. 8. l. 8. c. 27. lib. 10. c. 48.

Ι'ΒΙΣΚΟΣ, à nonnullis dicitur ἡ ἀληθεία, quæ eſt ſpecies malvæ ſylveſtris, inquit Dioſc. l. 3. c. 163. Suid. cum Galeno ἰσχάεα vocat. Plin. cum Dioſc. hibiſcum, præfixa aſpirationis nota.

Ι'γδις, vide in Μίγυμι. Ι'γνύα, in Ι'κνέομαι.

Ι'Δα, ας, ἡ, Ida, nomen montis in Phrygia & Creta.

Ι'δαῖος, ab Ida. Herodot.

Ι'δαῖος, ου, ὁ, Idæus, ut Iupiter Ι'δαῖος, dictus quòd in Ida colerctur & templum haberet. Ι'δαία πεδίνη, apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10

Ι'δαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit. Dioſ. l. 4. c. 147.

Ι'δέα, vide in Εἶδος, i. video. Ι'δίζω, vide in Ι'δος.

Ι'ΔΙΟΣ, α, ον, peculiaris, ſpecialis, proprius vel ſui generis. (◆ nam ab Ι'δία deducitur.) Ariſtot. ὃ ἢ βάτραχος ἴδιον ἔχει τὸν γόητα. Plin. exp. ranis ſonus ſui generis. Sic. apud Theophr. ἴδιος ἢ ὃ πεζικὸς κάναμος, id eſt, ſuum genus eſt ſagittario calamo, ut vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, id eſt, habere aliquid proprium & ſibi peculiare. Sic Ariſtot. Ἴδιον τῶν πῶν ὑφιστοις. ¶ Item proprius, ſuus, item privatus. Ariſtot. πῶν ἴδιον μαγέσει, proprium ſolum colunt. Plut. in Pericle ἴδιαν ἐκανὴν κατασκευὴν ποιεῖσθαι. In qua ſignif. ei opponitur aut κοινὸς aut δημόσιος: ut ſæpe apud Thuc. & Iſocr. in plur. τὰ ἴδια, privatæ opes, apud Thuc. & Iſocr. Κατ' ἰδίαν, ſeorſum. unde κατ' ἰδίαν ζῆν, Plut. in Lyc.

Comp. ἰδιαίτερος, peculiaris. Dioſc. in præf. item ſecretus, & ſeparatus, ſeorſum. Herodian.

Superl. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel proprius. Theophr. unde adverb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.

Ι'διάζω, privatim. cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. Thuc. l. 3. Ἰδιάζῃ δημοσίᾳ δεικνύναι. Apud Eurip. Ἰδίᾳ σοφίσαι, privata autoritate. Item ſeorſum. Herodian. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Ariſtide.

Ι'διάζω, ſum ſeorſum ab a liis. Herodian. κελεύει τοῦ Μαξίμου ἀποκλῆναι καὶ ἰδιάσαι ἐκπυγεῖν τοῖς γεγειμασι. Item, ſeorſum & in ſecceſſu dego, apud Hippocr. in ep. Item mihi vivo & ſeorſum vel meo more vivo. Greg. & τὰ ἰδιάζοντα, privata, ſingula, ab aliis ſecreta, apud eundem.

Ι'διάζοντος, privatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.

Ι'διαζητὴς, οῦ, ὁ, qui vitam privatam agit. Diog. Laërt.

Ι'διάζω, peculiariter, peculiari modo, Ariſtot. item privatim.

Ι'διότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cujuſque rei natura. Plutarch. de orac. def.

Ι'δίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Dioſc. Damaſ. & Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn.

Ι'δίωμι, mihi vendico, orcupo. ex Plat. de leg.

Ι'δίωσις, ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. cui oppo. κοινωνία. Plat.

Ι'δίωμα, vide ſupra.

Ι'διώτης, ου, ὁ, privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magiſtratu. cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, Demoſthen. Philip. 4. & ἄρχων ab Herodiano libr. 3. Dicitur & βίος ἰδιώτης, vita privata

privata, apud Phil. de vita M. l. 3. pro quo apud Demoſt. Phil. 4. ὁ δὴ ἰδιωτὸν βίον. Interdum ei opponitur πόλις. Æſchin. in Ctef. ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Plat. Pol. 2. ἃ μόνον ἰδιώτης ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic & apud Thuc. l. 1. ¶ Interdum ἰδιώτης, unus è vulgo, plebeius. Herodian. l. 4. μὴ ἰδιώτου πρὸς ἰδιώτην ἀγωνιζόμενον. ¶ Interdum ἰδιώτης opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις, ut apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur, qui rei alicujus eſt imperitus, ut ἰδιώτης ἢ ἰατρικῆς, Gal. & τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Herodian. l. 4. & ἰδιώτης κατὰ πολὺ πόνος, Xen. in Pæd. ¶ Apud Ariſtoph. in Ran. ἰδιώτης opponuntur peregrinis.

Ι'διώτης, ου, privata. Apud Syncſ. ἰδιωτῶν, privatæ, privati juris.

Ι'διωτικὸς, ὴ, όν, ad privatos homines pertinens ſeu ad vulgus, privatus. ἰδιωτικῷ χρήματι καὶ δημοσίᾳ, Herodian. privatæ & publicæ pecuniæ.

Ι'διωτικῶς, privatorum hominum more, vulgi more. Lucian. in Hermot. Item, ſermone quo vulgus utitur, apud Euſt.

Ι'διωτισμὸς, οῦ, ὁ, ſermonis forma è vulgo ſumpta, vel loquendi genus è vulgo ſumptum. apud Dion. Long.

Ι'διωτεύω, privatus ſum, privatam ago vitam, non fungor magiſtratu. Hinc Plat. in apol. oppon. δημοσιεύω. Item rudis ſum ſeu imperitus. Plat. in Protag. τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἐγὼ ἀρετῆς ὑδέν' ἂν δεῖν ἰδιωτεῦειν.

Ι'διωτεία, ἡ, privata vita, cui opponitur ἀρχὴ à Xen. Item inſcitia, imperitia. Luc.

Compoſita.

Α'ϊδιώτης, qui nihil proprium habet. Baſil.

Ε'ξιδιώμαι, idem quod ἰδιώμαι, occupo. Xen. Pæd. 7.

Ε'ξιδιόομαι, proprium mihi facio & peculiare mihi uſurpo, & vendico, occupo.

Ε'ξιδιασμὸς, actio illa τῆς ἐξιδιάζεως, Strabo lib. ult.

Ι'δίσις, ἰδίωμα, vide in Ι'δος.

Ι'δμων, ἰδμοσύνη, in Εἶδω, ſcio.

Ι'ΔΝΟΩ, ῶ, incurvo, inflecto, intorqueo, vide paſſ. ubi & de etymo agetur.

Ι'δρόομαι, ώμαι. Euſt. exp. συρέφομαι & veluti δινοῦμαι τὸ ἰνίον, incurvor, inflector, intorqueor. Ab Heſych. exp. etiam, κάμπτομαι, item πυρόομαι. Il. ρ. Ἰδρώθη ἢ πυρίν. Apud Hippoc. quoq; γωνιακ. l. 1. ἰδρῶται, exp. λοξῶται, & σωιζώνει, teſte Gal.

Ι'ΔΟΣ, εος, τὸ, ſudor. (◆ Derivat. Euſt. cum Etym. ab ὕδωρ mutata prima litera & ſpiritu, quaſi ὕδος.) Significat etiam æſtivam æris conſtitutionem, ut tradit idem Euſt. Sic apud Heſiod. in clypeo Herculis, ἴδεε ἐν αἰνοτάτῳ, Suid. exp. ἐν θέρει, in æſtu maximo.

Ι'δρώμενος, η, ὁ, æſtuoſus, ſudorificus, ut ἰδρώμενον χρῆμα, apud Heſiod. in Erg. l. 2. ¶ Item ſudor, Suid.

Ι'δρώς, ῶτος, ὁ, idem quod Ι'δώς, ſudor. Il. ψ. ἑῤῥεε δ' ἰδρὼς Πάντοθεν ἐκ μελέων. Plut. in Coriol. ῥεομένοις ὑδρῶτι τοῖς ὑπουργοῦσι. Et in Alex. ἰδρῶτα πολὺν ἀφῆκεν. Peculiariter de ſudore dicitur ex labore & fatigatione orto; ut Heſiod. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xen. Pæd. 8. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὸ σῶμα περιῤῥύδην. Tropicè dicitur etiam de quovis liquore. Sic γῆς ἱδρῶτες, id eſt, fontes, ὄρυδι ἱδρὼς, viſcum, apud Euſt. Sic apud Athen. l. 10. ἱδρὼς βορμιαῖος πηγῆς, vinum. Cæterùm per apocopen dicitur apud poëtas ἰδρὼ pro ἱδρῶτα & ἱδρῶτε, refectis ultimis ſyllabis ut tradun: gramm. ut Il. κ. l. χ.

Ι'δρωα, τὰ, Hippocrati dicuntur puſtulæ quædam genetalium partium, ortæ ab earum ſudore.

Ι'δρώω, fut. ώσω, (poët.) ſudo, ſudorem emitto, ſudore diffluo. Il. δ. & Odyſſ. δ. Ἱδρόωσ', idem. Xen. Pæd. 8. ἴστε αὐτὸς ποτε μεν ἱδρῶντα δεῖπνον αἱρεῖτο. Apud Ariſtot. in probl. l. 2. quæſt. 31. οἱ ἀγωνιῶντες ἱδρῶσι πολὺ πλέον. & Alex. Aphr. in problem. ἱδρῶσι τὰς μασχάλας, quidam ſubaudiunt κατά. Ἱδρῶν ἐν τάπησι, in his defudans.

Ι'δρωσις, εως, ἡ, ſudatio, exp. etiam ſudoris evocatio.

Ι'δρωτικὸς, ἡ, όν, ſudator, ſudare ſolitus, crebrò ſudans. Item ſudorem movens. Hippoc. πρὸς διαίτησις. l. 3.

Ι'δρωτικῶς, propensè in ſudorem. Ariſtot. probl. l. 2. q. 40.

Compoſita, ac primùm ex ἰδῶ.

Α'νιδρὼς, citra ſudorem, ſine ſudore, ſine labore & negotio, apud Plat. l. 4. de leg.

Ε'ξιδρόω, exudo. Apud Ariſtoph. in avib. ἐξιδρῶσιν ἐς θυμάπον, jocosè dicitur pro ἐξατμίσωσιν, ἀποπάτησις, liquidum emiſit ſtercus veluti ſudorem.

Ε'πιδρόω, unde ἐπίδρωμα, reſudo, ſudorem refundo. Interdum & emano in modum ſudoris. Plut.

Ο'ῤῥιδρόω, quomodo huc pertineat, vide in Ο'ῤῥος.

Compoſita ex ἱδρὼς & ἱδρῶτα.

Α'νιδρωτὶ, idem quod ἀϊδητὶ. Il. ο. & Xen. Pæd. 1.

Α'νιδρόω, reſudo. denuò ſudorem emitto.

Α'φιδρόω, ῶ, deſudo, exudo, ſudorem emitto. Ariſtot. probl. l. 2. q. 22. Paſſ. etiam aliquid ἀφιδρῶσι dicitur, quod nimirum veluti ſudor emittitur, ſeu quod deſluit alicunde ut ſudor, ut apud Dioſc. l. 5. c. 2. ἀφιδρώοντα ὑγρὰ, exp. exudans ſanies.

Α'φίδρωσις, deſudatio, ſeu ſudatio. Exp. & ſudoris evocatio.

Δίῐδρος, perſudans. Δῐῐδρόω, perſudo, apud Hippocr.

Δύσιδρος, ægrè ſudans, cui difficulter elicitur ſudor.

Ε'νιδρόω, inſudo.

Ε'ξιδρόω, exudo. Item exudo, id eſt, veluti ſudorem emitto. ut apud Alex. Aphr. ὕδωρ ἐξιδρῶσι.

Ε'φιδρόω, ῶ, inſudo, exp. & ſudore langueo, ſudo.

Ε'φίδρωσις, ſudor.

Καθίδρωσις, laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & κεκμηκὼς, apud Heſych.

Καταδρώσιον, teſte Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ ſcriptoribus dictum fuit, quod poſtea σουδάριον, ſudarium, παρὰ τὸ κατιδρῶτα, quoniam ſudorem imbibit & veluti devorat.

Περιϊδρόω, ῶ, circumſudo, vel ſudorem undique effundo, ſudore diffluo.

Περιϊδρωσις, copioſa ejuſmodi ſudoris effuſio.

Συνιδρόω, ῶ, conſudo, unà ſudo.

Ι'δὲ, vide in Εἶδω, video. Ι'δρεία, ἴδρεις, vide in Ι'σημι.

Ι'ΔΡΥ'Ω & Ἱδρύομαι, f. ύσω, ſedere facio aut jubeo. (◆ idem quod ἕζω & ἵζω, unde derivatur ab Euſt.) Il. ε. Α'λλ' αὐτὸς τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, Ἱδρυσε πολλὰς ἐν αὐτῇ. Thuc. l. 4. ὃ ἵδρυσε τὸν στρατὸν. Herodian. l. 4. ὑπὸ τῷ Βοζαντίῳ ἱδρύσασθαι στρατόπεδον, caſtra collocare. ¶ Item ſtatuo, Herodian. l. 5. βωμοὺς τε πλείστους θεοῖς τοῖς πᾶσιν ἱδρύσατο.

Ἱδρύομαι & Ἱδρύμαι, ſedere jubeor, collocor. Herodian. Ἐπὶ θρόνου ἱδρύσθαι ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑορτῇ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus. Ibid. πρὸ ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἀεὶ Ῥωμαίων ἀρχὰς ἱδρυμένους. ¶ Item ſtatuor. Herod. l. 7. οἷς ἢ ἱδρυμένον βωμὸν ἢ τέμενος ὑπάρξειεν. Item firmor, & quaſi in firma ſede collocor. Herodian. l. 3. κὴ ἐν βασιλείαις ἱδρυμένος, conſtabilito imperio. Et l. 2. κὴ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένον, neque apud quenquam certa ſede reſidens. ¶ Item ſitus ſum. Herod. l. 8. κὴ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει ἡ ἑδρὰ βασιλείας ἵδρυ) τύχῃ, ſita eſt. Plato de Deo. in epiſt. πρῶτα γὰρ ἥδ' ἵδρυ) κὴ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. in Num. τὸ κόσμιον μόνον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. ¶ Item ſedeò. Thuc. l. 1. ἐς ἣ Κόλωναι τῆς Τρωϊάδος ἱδρυθεῖσα. Herodian. l. 3. στρατοπέδῳ παρὰ τὰς ἐφ' ἡ πόλεως ἱδρυθέντα, tantum ſedere exercitum. ¶ Interdum activè ſignif. colloco, ſedem do. Plutarch. de Pompejo & Tigrane, ἱδρύσασθαι πανταχοῦ αὐτῶ. & Ariſtid. in Panath. ἀξιωθῆναι τε κὴ σκευασθῆναι τόπους ἐν οἷς ἄμεινον ἱδρύσασθαι. Ariſtoph. in Plut. ἐξὸν τοῦ θεοῦ τοῦτον ἱδρύσασθαι μου. Item ſtatuo. Herodot. ἱλάσκεσθαί τε καὶ θυσίας ἐκάστοι ἱδρύσασθαι. Ariſt. de mundo. πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἀνθρωπον ἱδρύσατο. Iſocr. ad Philipp. τὸν μὲν δῆμον τῶν Ἀθηναίων κὴ τοὺς ἰδιώτας κὴ τὰς πόλεις, κὴ νεὼς κὴ βωμοὺς ἱδρυμένους.

Ἱδρυτὸς, idem quod ἱδρύσιμος. unde Ἱδρυτοδίδακτος niti apud Juliānum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρυτὸς, ὁ, ſedeo. Il. γ, τοὶ δ' ἵδρυτο πάντες. Thuc. l. 4. ἐφ' ὃν (λόφον) ἀνεβῆς τὸ πλαι ἱδρυτο πάντες, quem inſidentes.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo conſtructum. Strab. l. 6.

Ἱδρυτὸς Ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. cives vocavit ἵδρυμα πόλεως. Item delubrum, locus in quo deorum ſimulacra collocantur ſeu ſtatuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana. Et ſimpliciter, ſedes.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, conſtitutio, fundatio, Plat. de leg. Apud Areop. exp. crepido, quaſi locus editus & collocationis ſedes. Item ſedes. apud Plut. de orac. Pyth.

Ἱδρυτὸς, ὕος, ὁ, fundatus, firmatus, ſtabilitus, Epigram. ἱδρυτοὶ γαίης.

Compoſita.

Α'ϊδρυτος, qui nullo fundamento nititur, inſtabilis. Phil. de vita M. l. 1. ¶ Apud Demoſth. contra Ariſtog. pro ἀνεξίλεως, etiam capi, annotat Harpoc. & Suid.

Α'φιδρύω, vel ἀφιδρυόω, ſtatuo, colloco, firmum ſtare facio.

Α'φίδρυμα, τὸ, ſtatua, ſimulachrum. Plut. ἀφίδρυμα μουσικῆς, & Cic. l. 13. Epiſt. ad Atticum.

Α'φίδρυσις, collocatio. ut ἀφίδρυσις τῶν ἐκείνου, vel τῶν ἀγαλμάτων. Plut. ibid.

Ε'νιδρύω, & ἐνιδρυόω, colloco in, &c. Plut. οἷον ἢ ἦλιον ἐν ὀχήματι πεπηγέναι καὶ ἑστάναι καὶ σαλεύειν ὁ Θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo, apud Areop.

Ε'νίδρυμα, ſeu ἐνιδρυόμενα, inſideo. Alciphr. ἅπαι παῖς ἀμαλακὸς αὐτοῖς σκιρτώσης ἐνιδρύματα. Sic apud Baſil. de vita ſolit. pro ἐμπέδοις & intus maneo & collocatus ſum, ἢ τῆς ἕδρας τῆς ἐν ἐκείνοις, τὸ διὰ τὴν μόνωσιν ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἕξει τοῦ ἦθους.

Ε'σίδρυμα, fundor in &c. collocor in, extruor in.

Καθίδρυμα, colloco. Ariſtot. ἐκ γὰρ τῶν ἡμιστερεῶν τὸ ἡμιστερεὸν καθίδρυκεν ἡ φύσις. Item fundo, inſtituo ſeu conſtituo, erigo 2. Macchab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, conſecro. Syneſ. epiſt. 37.

Καθί-

Καθίδρυμα, sedem & domicilium habeo, Gal. Therap. 9. Τείτῃ δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ἰσχὺς λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem insidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Synes. ep. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆ καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ε'γκαθίδρυω, colloco in, &c.

Ε'κκαθίδρυμαι, situs sum in, sedem habeo in, &c. Aristot. de mundo, ἀκροτάτῃ κορυφῇ τῆς σύμπαντος ἱδρυμένον ἔσχατος, in summo cœli culmine suum habens domicilium situm & collocatum.

Συγκαθίδρυω, simul colloco.

Παραθίδρυω, juxta colloco seu statuo. Et Παράθρυμα, pro eodem in Epigr.

Γ'δρώς, &c. vide in Γ'δω. Γ'ερμα, vide in Ε'ω.
Γ'ερμα, in Ε'ω.

Γ'Ε'ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter, vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 36. & Plin. l. 10. c. 8. ◆ Etymol. dictum existimat ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ῥοῆς id est, φορᾶς, quòd perniciissima sit volucris. ¶ Est & piscis nomen apud Athen. l. 8.

Γ'ερακίσκος, ου, ὁ, parvulus accipiter. Apud Aristoph.

Γ'ερόχορτον, ου, τὸ, hieracium, herba de qua Dioscor. l. 3. c. 72. & 73. & Plin. l. 20. cap. 7.

Γ'ερακίτης dicitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. c. 10.

Γ'ρηξ, Ionicè dicitur pro ἱερηξ. Hesiod. in Erg. & Hom. Il. γ & ω.

Γ'ΕΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, sacer, sanctus, sacrosanctus, Plut. de Rom. fortit. χῶες ἱεροὶ, sacri anseres. Interdum cum genitivo, ut κύκνος ἱερὸς δὲ τοῦ Α'πόλλωνος, cycnus sacer est Apollini. ¶ Tribuitur & rebus inanimatis, ut ἱερὸς δῆμος, Il. υ. ἱερὸς χρόαπτα, apud Xen. & ἱερὰ ἡδονὴ, apud Dem. & ἱερὸς πόλεμος, apud Thucyd. & ἱερὸς νοῦσος, apud Luc. Apud medicos, ἱερὸς νόσος, sacer morbus, de cujus etymologia vide Plut. lib. de folertia anim. Aretæum de diuturn. aff. c. 4. Galen. in Hippocr. & Alexand. Trall. lib. 1. cap. 15. Γ'ερὸν ὀστέον, sacrum os, de quo vide Ruff. Ephes. & Gal. lib. 12. de usu part. ἱερὸς σύριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus, ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυβέρνα, id est, Θειότατε, divinissime, aut εὐσεβέστατε, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ὅσιοι, sacri & inviolabiles, ut apud Plut. de def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ὅσιοι φίλακες apud Phil. ¶ Interdum ἱερὸς, exp. μέγας magnus, & in suo genere cæteris præstans, sic ἱερὸν κήτος apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt. apud eundem ἱερὸς ἄκις secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ αὐξητὸς, sic ἱερὸν μῆκος A'λκμᾶνος, & ἱερὰ ἡ Τηλεμάχου, apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰ νόσον & ἱερὸν ὀστέον dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Hom. quod generi humano aliquam utilitatem affert.

Γ'ερὸς, ᾶ, medicamenti cujusdam compositio, sic appellati κατ' ἐξοχήν. nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compos. medicament. cap. 99. ¶ Est etiam serpentis nomen. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29.

Γ'ερὸν, ᾶ, τὸ, (substant.) sacrum, sacrificium. Item hostia, victima. quibus in signif. usitatius est in plur. num. Od. α. οἵ τε θεοῖσιν Γ'ερὰ τε ῥέζουσι. Sic θεὸν ἱερὰ. Thuc. l. 2. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem, & ἕδρυτα ἱερὰ. apud Dem. & Xen. Pro victimis ponitur apud Xen. Hellen. 4. ἐφαίνετο αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἀλυκά. Apud eundem, anabas. lib. 4. ἱερὰ καλὰ, exp. læta exta. Item sacellum, vel fanum, templum, delubrum, apud Thuc. l. 2. Sic & Xen. Hell. 3. ἔνθα δὴ δὴ Α'τρεμιδός τε ἱερὸν ἱδρύσατο ἄλσος. Sic & apud Pausaniam sæpe.

Γ'ερᾶς, ᾶδος, Plur. in Num. Exp. etiam μεγάλως.

Γ'ερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro.

Γ'ερόομαι, ῶμαι, sacror, dedicor, initior, inauguror. Herodian. l. 5. ἱέρωτο δ' αὐτὸ διὸ ἤλιῳ. Ibidem, τότε ὃ τῷ Διῒ ὁ Βασιλεὺς ἱερώμενος, huic Deo sacer erat Bassianus. Apud eundem ἱερωμένος, exp. etiam sacerdos.

Γ'ίρωμα, τὸ, quod consecratum est, sacrum. Hesych.

Γ'ιρωσύνη, ῆς, sacerdotium. Plut. & Dem.

Γ'ιρόσυνος, ου, quæ consecrantur, sacra. Hesych.

Γ'ερόομαι, ῶμαι, sacerdos sum, sacerdotio fungor, Thuc. lib. 2. πεντήκοντα δυοῖν Λοκροῖν ἐτῶν ἱερωμένων. Philo de vita Mosis, lib. 3. πλῆθος τῶν ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 96. παρ' οἷς ἱερόομαι, apud quos episcopus ero, vel apud quos sacerdotii honore fungar. Construitur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Paus. Exp. & sacris operor, sacrificio. ¶ Item sacerdos fio. Syn. ep. ad Athan.

Γ'ερατικὸς, sacerdotalis, Aristot. pol. 3. Plut. symp. 8. Item sacris usibus destinatus. Plin. l. 13. c. 11.

Γ'ερατεύω, f. εύσω, sacerdotio fungor, idem quod ἱερόομαι. Herodian. l. 5. τῷ Διῒ ἱερατεύειν, cujus sacerdos erat.

Γ'ερατεύομαι, pro eodem. Paus. τῷ Διῒ εἱλοτο ἱερατεύσασθαι νῦν αὐτὸ ἐπεὶ τὸ. Sic & Syn. ep. 67. Apud Elaiam c. 61. ἱερατεύσουσιν ὑμᾶς, exp. sacerdotii portans coronam.

Γ'εράτευμα, τὸ, sacerdotium, Aristot. & 1 Pet. c. 2.

Γ'ερατεία, ᾶς, ἡ, sacerdotium, Aristot. Pol. 7.

Γ'ερατεῖον, ου, τὸ, sacrarium. Theodoret. in Eccl. hist. l. 1.

Γ'εράω, sacrificio, macto, idem quod Δρ'ω. Odyss. ξ. Τάων γ' Α'χαιὸς συναείρεται ἡμὲν ἀοιδὸς ἱερήσσων. Dicitur etiam ἱερεύειν τινὶ, sacrificare seu mactare animal in gratiam alicujus, ut Eust. exp. Od. ξ. Et ἱερεύειν δεῖπνον, sacrificare seu mactare ad parandum prandium. Od. ω. ¶ Item dico, consecro. Paus.

Γ'ερεύς, έως, ὁ, sacerdos, Iliad. α. Aristot. Pol. 6. Plut. in Hell. & Probl. & Luc. de sacrif. Et fœm. ἱέρεια, sacerdos. Plut. Herodian. Athen.

Γ'ερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia, Luc. Plat. Plut. Pro quo facta dixit Ionica dictione ἱητῆιον. Il. φ.

Γ'ερείτης, ου, ὁ, sacerdos, Plat. 2. de rep.

Γ'ειὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, antistita. Plut. de def. orac. Item cognomen Iridis apud veteres Græcos, unde & Romani consecratricem vocârunt.

Γ'ῆιον, ου, idem quod ἱειὶς, sacerdos, antistita. Plut. in Pol. præc.

Γ'ήιος, ου, ὁ, Ionicè pro ἱερεύς, sacer, Herodot. ἱεὸς τῷ Διῒ, sacer deo.

Γ'ῆον, neut. gen. sub. pro ἱερὸν, templum, &c. item victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ.

Γ'ῆα, concio, id est, locus ubi fiunt conciones, forum. Il. α. ἰδὲ προτέρους δὲ καθίσαντο. Vide & in der. ab οἶρα, id est, dico.

Γ'εόμαι, ἱεῦμαι, ἱρὸς, ἱρεῖος, apud poëtas, idem quod ἱερόομαι &c.

Γ'ήτειρες, sacerdos, antistita, idem quod ἱερεύτριες.

Compositæ.

Α'ντιθεόω, ῶ, vicissim consecro.

Α'νίερος, ου, ὁ ἡ ου, profanus, qui sacer non est, Phil. de vita M. l. 3. & de mundo, & Plut. ad Col. Item qui sacrorum particeps non est. Suid.

Α'νίερος, ου, ὁ ἡ ὄν, cui sacra non fiunt, cui non sacrificatur. Suid.

Α'νιερόω, ῶ, consecro, dedico, ut sacrum repono, unde ἀνίερωται. Et in pass. ἀνίερα τα, dicatus est, sacratus est.

Α'νίρωσις, consecratio, dedicatio, ut ἀνίρωσις τῶν ἱερῶν.

Α'ρχιερόομαι, summus sacerdos sum.

Α'ρχιερατικὸς, ῆ, όν, ad summum sacerdotem pertinens, qui pontificis maximi est, vel episcopalis. Syn. ep. 67.

Α'ρχιερατεύω, summo sacerdotio fungor.

Α'ρχιερεὺς, έως, ὁ, pontifex maximus, summus sacerdos, Plut. & Philo de vita M. l. 3. Α'ρχιρεύς, pro eodem, Herodot.

Α'ρχιερωσύνη, ης, summum sacerdotium, pontificatus maximus, Phil. de vita M. l. 1.

Α'φιερόω, ῶ, consecro, dedico, idem quod ἀνιερόω. Et in pass. ἀφιερούμενον, quod Deo consecratum est.

Α'φίερωμα, τὸ, donarium. Α'φίερωσις, consecratio, dedicatio.

Α'φιερεῖα, sacrum ac sanctum reddo seu purifico, Hesych.

Βυϊτερεῖα, boves sacrificio. Hesych.

Δυσιερέω, infelicibus sacris utor, seu litare nequeo, cui opponitur καλλιερέω, Plut. in Cæs.

Ε'ξιερόω, consecro, de dico.

Ε'φίερα, τὰ, donaria. Hesych.

Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, Plat. l. 5. de leg. & Plut. in Mario, & Synes. ep. 67. Item devoveo, Plut. in Cam.

Καθίερωσις, dedicatio, devotio.

Καθιερεύω, sacrificio, idem quod ἱερεύω.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, unà consecro seu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, secunda sacra facio, prospera sacra facio, lio, vulgò reddi solet, læta exta habeo. Xen. ὅπως καλλιερήσουσι τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἡμῶν. Plutarchus in Alexand. ἐκθυμήσας ἑαυτὸν, seipsum litavit.

Κληιερεῖν, interdum dicitur pro κληιερᾶν, interdum pass. signif. pro litari, apud Xen. interdum ipsa ἱερὰ κληιερεῖται, id est, facilitantur. apud Xen.

Κλῆρημα, sacra litata. Greg.

Decomp. Α'κληίρητος, non litatus, ut ἀκλῆρητα ἱερὰ, Eccl. in orat. in Cœsiph.

Μελλίερα & μελίερα, quæ sacerdos futura est, & quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plut. in pol. præc.

Γ'ΕΤ, apud Aristoph. esse dicitur χλιαρὸν ὀπίσθημα. sicut apud Terent. hui.,

---

Γ'έω, vide in Ε'ω. Γ'έω, vide in Γ'ίημι.

Γ'Ζ Ω, f. ἵσω, sedere facio, in sede colloco. (◆ deductum ab ἕζω verso ε in ι, κτ' γλῶσσαν, ut Eust. tradit) Apoll. Arg. 2. Γ'ζον δὲ πάροιθε. Item consido & facio. Iliad. ζ. βωλὸν δ' ἀφ' ἵππων ὀφρύσιν ἵζε γαίοντων. Item neutraliter, sedeo. Il. ζ. ὧδε δ' ἑκάστη γαῖα πεφύκει λαὸν ἔχοντα. Ibidem ὃς τρῶσιν σκοπιὴν ἵζει. Aristoph. Ἵζω ὀπὶ πύπτην. Sic dicitur ἵζω ἐπὶ δίκην. Plat. in symp. ἐὰν αὖ ἐνταῦθα ἵζῃ ὁ σοφὸς ὃς ἐνθάδε ἵζει ἢ μένει.

Γ'ζομαι, idem quod ἵζομαι, sedeo, Il. γ. δεδέγμεθα πάροιθε ἑκάστου ἵζεσθαι, ἐλὰν ἐμεῖο. pro ἵζω Doricè. Herodot. Γ'ζοντο ἐπὶ τοῦ βασιλείου ἕδρας, de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfero, apud Lucian. Πεζικαθίζομαι, antè consideo. ut πεζικαθίζομαι εἰς τὸ πεζεύειν.

Πεζοκαθίζω & πεζοκαθίζομαι, assideo. Item incumbo. Plat. in Apol. παντὶ τῷ πεζοκαθίζειν.

Συγκαθίζω, simul sedeo, aut simul sedere facio,

Ἰζάνω, f. ἥσω, ab ἵζω inusit. idem quod ἵζω, sedere facio. Item instituo. Il. λ. ἰζάνεν εὐρὺν ἀγῶνα. ¶ Item neutraliter, sedeo, Od. ο, ον τὸ σιτάρκυτον ἰζάνεν ἠδὲ ἰαυον ὑμῖν ἀναγκαῖον. Item ῳ, ον τὸ σιτάρκυτον ἰζάνεν ἠδὲ ἰαυον ὑμῖν ἀναγκαῖον. Item sido, pessum eo. Thuc. l. 2.

Ἰζάνη, ης, vestis è caprinis pellibus. Poll. l. 2. c. 18.

Compositæ.

Α'νίζω, unde decomp. ὑρανίζω, subsido. Alex. Aphr. ὑρανίζῃ σοφῷ τὸν πυθμένα τῆς πομπείας.

Α'φίζω, è sede surgo aut descendo. ἀπεκαθίζω, Hesych.

Α'φιζάνω, idem. Suid.

Ε'νίζω, insideo, Plat. in symp.

Ε'νιζάνω, idem.

Ε'φιζάνω, insideo, sedeo in seu super, &c. Il. υ. Ε'λθόντες δ' ἐφίζανον ἀλλοθεν ἀλλοῖ γεγαῶτα Ξεξιὴς αὐθαίμησιν ἐφίζανον. Apud Apoll. ἐφίζανε θώκων.

Καθίζω, sedere facio seu jubeo, colloco. Il. γ, Α'λλοις μὲν κέλευον Τρῶας καθίζειν καὶ πάλιν Α'χαιούς Xen. Pæd. 5. καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενον ἤρετο αὐτὸν. Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλέιον αὐτὸν καθίσαντες collocaturos esse. Apud Thuc. καθίσας τὸν στρατὸν, ἵν' καθίσαι collocatis copiis. Plut. in public. καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, quum insidias ei collocassent. Item constituo. Gal. therap. 1 πάσας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, omnes homines judices constituit. Sic καθίζειν διαιτητὰς, arbitros statuere, Liban. Apud Hom. Od β. ἀγορὴν καθίζειν, convocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὸν συγκλῆτον καθίζειν, cogere Senatû. Sic apud Aristoph. in Nub. τὸ δικαστήριον καθίζειν, Apud Xen. Pæd. 2. τὸ κελεῦσαι καθίζουσι τοὺς φίλους, quidâ interp. qui fletum amicis induxit. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro, sedeo. Il. σ, Ε'λθόντες ὁ κόσιον ἐπὶ ξεστοῖς λίθοισι, Thuc. 3. καθίζειν ἐς τὸ ἡγεῖον ἐκέτει. Ibid. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Hoc. καθίζειν ἐς τὸ ἡγεῖον ἐκέτει. Ibid. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Hoc. καθίζειν ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item discumbo, sedentibus conviviis assideo. Xenophon. Pæd. 8. ὅτι ἐκαλοῦντο Γαδιᾶται ludices etiam καθίζειν dicuntur. i. ad judicandum considere. Demosth. contra Timoc. οἱ κεκκινημένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Item fido. Plat. in Prot. ὥστε ἐπὶ τὰ ἐχῖα ἀμφω καθίσω τὸ ἴπ πω. De copiis militarib. dictum signif. insideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6. καθ' ἡσυχίαν καθίσαν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem. l. 3. καθίζουσιν ἐπὶ πλῖν μητρόπολιν κυλισμένην.

Καθίζομαι, sedeo. Thucyd. l. 1. καθίζεσθε ἐπὶ τὴν ἑστίαν, sedere ad focum.

Κάθημα ατος, τὸ, sessio. vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur. Dioscor. l. 3.

Καθησις εως, ἡ, sessio. Plut. in consolat. ad uxorem.

Καθίζω, idem quod καθίζω, sedeo. insideo. Ilioc. ἐφ' ἅπαντα τὰ βλαπτήματα καθίζανσιν πὴν μίλτιαν.

Decomp. Ανακαθίζομαι, resideo. Plat. in Phæd. ὁ συνεφίπτε ἀνακαθίζεσθαι ἐς πὸ κλίνιον, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

Α'ντικαθίζω, ex adverso sedere facio & colloco, vel ex adverso sedeo. Pro quo dicitur & ἀντικαθίζομαι: quod apud Herodot. etiam exp. statuorad obsidendum.

Α'ποκαθίζομαι, seorsum sedeo. Exponitur etiam repeto sedem, quasi sedeo sursum.

Διακαθίζω, idem quod καθίζω in consilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xen.

Ε'γκαθίζω, colloco in, &c. Plat. l. 8. de rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπθυμητικὸν ἐγκαθίζει. Et apud Suid. οἱ τῇ ἐγκαθίζουσι λόχοις ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Idem exp. insideo.

Ε'γκαθίζομαι, insideo. ut, ἐγκαθίζόμενοι ἐς θρόνον. Apud Eurip. ἐγκαθίσατο exp. instituit, posuit, fundavit. Apud Dioscor. l. 3. ἐγκαθιζόμεναι βίβας καταμίλτα ἄγουσι, exp. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient.

Ε'γκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in qua medicatus, ab imis pedibus, vel femoribus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madefcant. Dioscor. l. 3. c. 155. & 127.

Μεθαπαθίζω, transpono, mutata sede loco.

Παρακαθίζω, juxta me colloco, assidere jubeo. Item neutraliter juxta assideo. Vnde παρακαθίσαι, assidere consolandi, amici gratia. apud Synes. Παρακαθίζομαι voce media, juxta me colloco. Antiph. ἐδὲ ἡμῶν ἐστι παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τὰς δίκας δικαζειν, i. juxta se sedere jubentes. Item arbitrium ex compromisso eligo, Demosth. ᾧ δ' Α'στυρ. ἔνα τὸ ἐπάνω παρεκαθίσατο. Item neutraliter juxta assideo. Plat. παρεκάθισεν ἐκεῖθεν. Συμπαρακαθίζω & συμπαρεγκαθίζομαι, signif. ad. una (cum aliis) juxta me colloco, una (cum aliis) assidere mihi jubeo. Demosth. contra Aphob. πυγκλείσας τούτους τρεῖς οἰκίας, καὶ συμπαρακαθισάμενον Δήμωνα τὸν ἀδελφὸν.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo. Deut. 20. κὴ περικαθιεῖς αὐτὴν.

Πεζοκαθίζω, ante consideo. Il. ζ. Κλαυσιήδην φόρεσκε θεράπαιναν πολύτλον. Herodian. lib. 1. ὁ δ' αὐτὸς μὲν πεζοκαθίσαντο ἐν τῇ βασιλείου ἕδρᾳ, de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfero, apud Lucian. Πεζοκαθίζομαι, antè consideo. ut πεζοκαθίζομαι εἰς τὸ πεζεύειν.

Πεζοπαθίζω & πεζοπαθίζομαι, assideo. Item incumbo. Plat. in Apol. παντὶ τῷ πεζοκαθίζειν.

Συγκαθίζω, simul sedeo, aut simul sedere facio;

Μεταίζω, consideo, unà sedeo. Od. π. ἐδὲ κὴ πὴν ἄλλον Εἶον ἔτετ νέων μεταίζειν οὔτε χρέων πων.

Παρίζω, juxta colloco, assidere facio, Herodot. in Euterpe, παρίζει ἀνδρὶ Πέρση ἀνδρὶ Μακεδόνα. Item neutral. assideo, juxta sedeo Od. δ. (de Helena) Τηλεμάχῳ θ' παρίζεν, ὅπως τ' ἔρατο.

Παρίζομαι, assideo, juxta assideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρίζονται, quum ad eum venissent, assederunt.

Περιζόμαι, circumsideo, obsideo.

Περσίζω, assideo. Plat. τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα περσίζον, βομβεῖ τε καὶ σὺν ανέγεται τῷ ἄλλα λέγοντι. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 14. περσίζον ἐν τοῖς ἄνθεσι, residens in floribus. Apud Dioscor. l. 5. c. 102. περσίζει τὰ ἄμπελοι, insidet calici.

Πεζοκαθίζω, assideo. Didym. in Geop. Item metaph. adhæreo, hæreo Dioscor. l. 5. c. 79. περσίζόνες οἷς τοίχοις.

Συνίζω, consido, Aristot. Probl. sect. 2. art. 10.

Συνιζάνω, idem. Plut. in Publ. πυκνοῦσθαι καὶ συνιζάνειν πολὺν ἐν πυρὶ, condensari & considere seu coire lutum in igne.

Συνίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo. apud Alex. Aphr. l. 2. probl. ἡ λύπη συνίζησιν ποιεῖ ῥηδίαν τῷ σώματι, mœror ut corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. συνίζησις dicitur, quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in unam syllabam quasi consident: ut δευρίῤῥα ἐρεζόμενοι. Sic Πηλεϊάδεω A'χιλῆος. Quæ figura vocatur & συνεκφώνησις.

Υ'φίζω, subsido.

Υ'φιζάνω, idem.

Υ'φίζησις, sedimentum, subsidentia, apud Suid.

Ζιζάνιον, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Γ'Η, adverb. seu interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita, ut hymn. in Appol. decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιὰν, ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιήων. Sunt qui (ut Aristoph. schol. & Suid. tradunt) ipsum Ἰαῆσι, quum extra hymnum usurpatur: in hymnum autem assumptum volunt διὰ συνήθειαν: causa est quod περὶ τὸ ἱέναι factum arbitrentur. Ad quod etymon alludisse videtur Callim. hymn. in Apoll. ubi inquit, ἐπισσεύοντο ὅ λαοὶ, Γ'ὴ ἰὴ παιήον, ἴεν ἐλελ: ἰὸ Pæon; immitte telum. Ex eodem Callimacho colligitur ephymnii hujus Apollini accini solita causam esse quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum confecere paranti acclamârint ἴεν παιὼν, dimitte seu immitte Pæon. scilicet tela in feram. Aristophan. in Pace, ἡμῖν δ' ἀγαθὸν ᾆσοιτ', ἰὴ παιὼν, ἰὴ: Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰὴ. Vide schol. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. & Athen. sub finem lib. 15. & lib. 8. ¶ Γ'ή, pro Γ'αι, sola. Vide in Γ'ῶ.

Γ'ηῖ, dictus est Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὼν, ut indicat Appoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei & à Soph. tribuitur in Oed. tyr. ἰήϊτε Δάλιε παιὰν. Alii sic dictum volunt ἀπὸ τῆς ἰάσεως, à sanando, vel ἀπὸ τῆ ἰέναι, à jaculando, vide Macrob. Saturn. l. 1. c. 17. Achenæus verò l. 8. Bacchum sic nominatum inquit ἀπὸ τῆ ἰέναι, ab immittendo, quòd gaudia compotantibus immittat, eorumq; mentes curis & mœroribus solvat. apud Soph. in Oed. tyr. ἰήϊοι κλαυτοὶ dicuntur in quibus exclamatur ἰὴ παιὼν, affer opem Apollo medice & dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰητῆρι vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπῳδήσιμον dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in dolorib invocant. Quidam etiam exponunt ἐρεκτικοί.

Γ'ήλεμος, &c. vide in Γ'άλεμος. Γ'ῆμα, in Ε'ω.
Γ'ήσιμος, ίητρὸς, &c. in Γ'άομαι.
Γ'ήσιος in Γ'ῆς. Γ'ῆι in Ε'ω unde ἔμι.

Γ'ΘΥΜΒΟΙ, οἱ genus carminis & saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. l. 3. Item ipsi saltatores.

Γ'Θ Τ'Σ, έος, ὁ, rectus. (i. non obliquus seu tortuosus) directus, in rectum tendens (◆ idem quod ἐυθύς, unde & derivant nonnulli: at Etymolog. deducit ab ἴσημι) ut ἰθὺ σῆμα. Hippoc. Fœm. est ἰθέα, recta, ut in Anth. epigr. lib. 1. Εἰς δίοδον ἰθέῃ κεφαλῇ. ¶ Item metaph. rectus. ut ἰθέῃ δίκῃ apud Homer. & Hesiod. rectum judicium. Apud Herodot. ἐν ἡ ἰθέως, apertè, aperto marte, absque dissimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺς subst. vide cum ἰθὺν, infrà. ¶ Γ'θύς, adverb. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Γ'θὺ & ἰθύς, (adverb.) rectà vel rectà in, aut rectà ad. aut etiam rectà adversus. Exp. etiam obviam & ex adverso. Od. ο. Η'ἰθὺ σῆς μητρὸς ἰὼ κὴ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam Herodot. ἰθὺ τὸ Γ'ρυπέιον, rectà ad Ilirum navigârunt. Iliad. β, ἠῶθεν ῥ' Γ'θὺς Διομήδεος, vivit rectà adversus Diomedem. Interdum sine casu. ut ἰθὺς μαχέσασθε, apud Homer & ἰθὺς πορεύεσθαι, & ἰθὺς φρονεῖν, apud eundem. Superlat. ἰθυπτατέως, rectissimè, Il. σ.

Γ'θύω, idem quod ἰθύς, Hesych. & Suid. rectè. Item pro δίθυσος, confestim, statim, apud Herodot.

Γ'θύω, (poët.) rectâ feror, seu rectâ pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ, Γ'θυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Iliad σ. Ὡς

Ε῎κτωρ ἴσθι νεὸς κυστοπαῤῥοῦσ᾽ Α᾽ντί☉ ἀΐξας. Il. ζ. ἴσθι μάχῃ, quidam exp. progressum est prælium: alii, cum impetu commissum fuit prælium. Iungitur etiam infin. ut ἴσθι πειθὼ τόδε, q. d. impetu ieror ad hoc faciendum, vel animus est hoc facere. Od. χ. Sic & apud Herodot. ὅταν ἰσθάσι σφι στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor desiderio. Apol. Arg. 2. -νεῦσε δ᾽ ὅγ᾽ αὐτὸ. Δωρέμεναι ὅτε κῆρ ἴοτο μᾶλλον ἐδώνεις.

Γ῾ΐθυσμαι. idem, ex Herodot. ἰθύνω τρατεύεσθαι.

Γ῾ΐθύς, ἰθύ☉ σῆ. impetus ejus qui recta fertur ad aliquid seu prærumpit Od. σ. Est etiam impetus animi. Od. π. v. 340.

Γ῾ΐθύω idem quod ἐυθύω, dirigo, rego, aliad. Λ῍ηΐα δὲ ἰθύουσι ἔρεχθομένῳ ἀνέμοισι. Sic & Od. λ. & ξ. Iliad. ω. -ὃς κ᾽ ἰθύσῃ Η῍μόνος ἠὲ ἅμαξαν ἐυτροχον. Iliad. ρ. Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πατρ᾽ ἰθύσει. Et cum gemino accus. Il. ε. ἕλε δ᾽ ἰθύνων Α᾽ἴαντα παρ᾽ ὀξὺ δόρυ. Hesiod. in Erg. δίκην δ᾽ ἰθύνει σκολιὸν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item multo, apud Herodot. ¶ Interdum idem significat quòd ἰθύνω, adeoq; loco hujus scriptum invenitur.

Γ῾θύνω, regor, dirigor. Item corrigor. Item multor, ut apud Herodor. ἰθύνεσθε πάντες. Item pro ἰθύνω act. ut Il. ζ. Α῾λλήλων ἰθυνομένων γαλκήρεα δῶρα. Sic & Hesiod. ἰθύνετο κομιτύλην ἄρμα.

Γ῾θυντής, εως, ἡ, directio.

Γ῾θυτὴν, idem.

Γ῾θυντὴρ, ῆρος, ὁ, director, rector.

Γ῾ευθυντῆρ☉, ὁ, idem. Item dux vitæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoque. Interdum & de reno, quia eo ἰθύνομεν, equum, ut gubernaculo navium Γ῾θυτειρὰ, ἡ, rectrix.

Γ῾θυντὴρ, ἠ, idem pro rectore & moderatore.

Γ῾θυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabant. Hes.

Γ῾θύρ, ferrum axis quod ceritur à rota currente. Hesych.

Γ῾γθύς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Δι῎ἰθύω, idem quod ἰθύω, dirigo, rego, moderor.

Δι῎ἰθύομαι, dirigor, regor. Hesych.

Δι῎ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, rector. Hesych.

Ε῎ξ-ἰθύω, idem quod ἰθύνω. dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic. & Od. ε & ρ.

Ε῎πῐθύνω, Suid. exp. ἐπευθύνομαι, corrigo.

Κατθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor, ex anthol. Epigram.

Γ῾ίζω, vide in Γ῾ίδ.

Γ῾ΚΑΝΟ῾Σ, ῆ, ὁ, idoneus. Interdum sufficiens, aptus, ut Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hell. 5. ἱκανὸς μὲν ὧν τὸν βουλόμενος κωλύειν ἐφιλοῦμεν πιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ ἂν ἦσθεν ἕπεσθαι φυλάττειν, expon. sustinuit, ausus est. In novo autem Testamento sæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι. & ἐπί τι. Et cum folo accusat. Xen. Pæd. 1. ἱκανὸς τὼ ἰατρικὼ, quasi dicas, sufficiens in arte medica Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς πάλαι πάντα τὰ τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κεκτῆς, idoneus judex. ¶ Item satis magnus vel satis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τὰς χηλὰς ἀπεργάζειν, satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus, ut apud Antiphontem, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀποβεβλάκει, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (sub. χρόνου) jam à multo tempore seu longo. Sic Plato, ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, multa via. Apud Laërt. ἱκανὸν πιεῖν, exp. latisfaceere, præstare quod poscitur. ✝ Deducitur autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Γ῾κανότης, ητ☉, ἡ, sufficientia, ex Plat. & Lyf. & 2 Cor. 3.

Γ῾κανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2 Corinth. 3. & Coloss. 1.

Γ῾κανῶς, sufficienter, sic ut satis sit. Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. πλὴν θ᾽ ἱκανῶς ἐφικὸς κεμάζω. Apud Thud. τὸ τέρας (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu justam magnitudinem habere. Exponitur etiam, valde, admodum, ut ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιὸς. Interdum signif. aptè, ritè.

Γ῾κάνων (comp.) plusquam sufficiens.

Γ῾κάνω, vide in Γ῾κω.

Γ῾κελ☉, &c. vide in Εἴκω.

Γ῾ΚΕ῾ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex. Od. π. ἱκέτης δ᾽ τοι ἦλθε τυχὼν ἑτάρου. Thuc. l. 1. ἢ γνωμικὸς ἱκέτης γεγόμην☉. Xen. Pæd. 4. ἦκον πρὸς σὲ ὡς ἱκέτης σωθησόμενος. Item pass. is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit, ut Od. π. v. 423. -ὁπὶ ἱκέτης ἐμπεφάσθαι δῖον ἄκος Διὸς Μάρυσσ☉, vide Eust. ✝ Derivatum est ab ἰκάζω, quod pro supplicare interdum accipitur, sicut & præsens ἱκνέομαι. Quidam tamen vete res grammatici contenerunt ἱκέτης, dici quasi ἰκίσιος, ut sit ἱκάρδιος☉ εἰς ἑαυτὸν πτῶς.

Γ῾κέτις. ιδ☉, ἡ, quæ est supplex, ut ἱκέτιδες χεῖρες, Synes.

Γ῾κετήσι☉ Ζεύς, supplicum præses Jupiter, seu supplicum curam gerens seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus jura dans. Od. ν. v. 213.

Γ῾κέτ☉, per syncopen. idem. Apoll. Arg. 2. Eurip. in Hecuba, & apud Luc. Accipitur & pro ἱκάτης seu ἱκετικὸς. supplex, ut Eurip. in Medea, ἱκεσία μ᾽ γενέσθαι Et ἱκεσία χέρι, apud eundem, itademque in Epig. Et ἱκέτου λόγ☉, apud Greg. Item ἱκεσία substant. supplicatio. Epigram. l. 7. Σωμὸν ὀλεδνῆσης ἐμπεσεῖν ἱκεσίης. Apud Plut. in Othon. ἱκεσίας χερεῖν ἅπτοντο, suppliciius manibus orabant.

Γ῾κετεύ☉, & per syncopen ἱκτεύ☉, ad suppliices pertinens suppliciibus conveniens, ut apud Soph. in Ajace, εὐχῆσθ᾽ ἔχειν ἱκετεύον Σποσειρῶν. Et in Oed. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Et ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres. pro ἱκέτιδες, ibidem.

Γ῾κτηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obvolutus, quem supplices gestabant & prætendebant. Aristoph. in Plut. ἱκτηρίαν ἔχοντα. Herodot. ἱκετηρίαν λαβὼν. Interdum accipitur generaliter pro suppliicatione, seu pro suppliciis, unde Herodian. l. 7. ἱκετηρίας δαλλοὶ, suppliicationis rami, i. e. qui suppliicationi adhiberi solent. Isoc. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δήσεσι πεπλεγμένας. apud Demosth. exp. libellus supplex.

Γ῾κετικὸς, ad suppliices pertinens, suppliicibus conveniens, vel quo utuntur suppliices, ut ἱκετικὸς λόγ☉, schol. Thuc.

Γ῾κετήσιμα suppliicationes, vel suppliicia.

Γ῾κετεύω, suppliico, supplex oro. Od. λ. -δεῖ με μάλα πολλὰ λιτέσθαι. Xen. apom. l. 1. ἱκέτευεν τοὺς θεοὺς διὰ τῶν ἀγαθῶν τυγχάνειν. Sic & Pæd. 4. & 7. Demosth. in Aphobum. ἱκετεύω, ὑπὲρ ἐμοῦ παιδίων, ἐκείνης γυναικῶν, ἐκείνου τῶν ὀρφανῶν ὑμῶν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων sub. ἕνεκ. Apud Chrysostomum καὶ Παῦλον τὸν θεὸν ἱκετεύειν, suppliices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarch. in Sol. ἱκετεύοσε τοὺς γυναικας, à mulieribus suppliices opem implorant.

Γ῾κέτευμα, τὸ, q. d. suppliicamentum, suppliicatio. Thuc. l. 1.

Γ῾κετεία, ἡ, suppliicatio. Thuc. l. 2. & Plat. in Apologia. Dicitur ἱκετείας πιεῖσθαι, suppliicare, apud Plat. de leg. & Xen. in sympos.

Composita.

Α῾νικέτευτ☉, cui suppliicatum non est, vel cui non suppliicatur, vel cui suppliicari non potest. Item non supplex. Eurip.

Ε῎ξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Καθικετεύω, Idem. Herodot.

Γ῾ΚΜΑ῾Σ, άδ☉, ἡ, humor, vapor. Iliad. ρ. v. 329. ἀέναι δ᾽ ἐκ ἱκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. ἔλαιε πρὸς αὐτὸν ἱκμάδα. Apud Galen. οἰκεῖα ἱκμὰς τῶν μερίων, humor vitalis vel proprius partium. ✝ Etymol. ab ἵκω deducit; fortasse quod ex humore omnia proveniant.

Γ῾κμαλέ☉, humidus, apud poëtas.

Γ῾κμάς☉, Iupiter, q. d. humidus Iupiter, i. e. humoris dator. Apoll. Arg. l. 2.

Γ῾κμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Γ῾κμάζομαι, humector. Item emollior. Hesych.

Γ῾κμάσιμ☉, ἡ, humor, humiditas Hesych.

Γ῾κμαίνω, idem quod ἱκμάζω, humecto: item mollior.

Γ῾κμῶδ☉, exp. humectus, humidus. Od. θ.

Γ῾κμὰς, ῆ, planta quam in Orchomenio lacu nasci tradit, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Composita.

Α῎νικμ☉, humoris expers, siccus, aridus, Plut. de primo frigid. ἄνικμα καὶ ξηρὰς αἴης.

Α῾νικμάζω, humecto. Item exicco, apud Dioic. li. 2. φρὶξ ἀνακμαζομένη πρὸ τὸ ὑγρὸν.

Διῐκμάζω, humecto: unde διϊκμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ε῎νικμ☉, humorem, habens, cui humor inest, humidus, ὑετώδεις τόπ☉, ξένικμ☉ αἴης.

Ε῎ξικμάζω, exicco, exugo, apud Dioic. & Ariito. de hiit. an. l. 8.

Α῾νεξίκμαι☉ (dec.) qui exiccari non poteit. vel qui exiccatus non eit. Item non exuccus, ex Ariitor. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἱκμάζω, humecto.

Συνικμάζ☉ῆς, humectari, apud Theophr.

Γ῾ΚΝΕ῾ΟΜΑΙ, ῆσμαι, F. ῎ξομαι, P. ῎γμαι, & Aor. 2. ἰκόμην ab inusitato ἵκεμαι, venio, pervenio. Iliad. λ. v. 439. τί δέ σ᾽ ἦλθε ἵκουσα δῖον Ἰλιον. Il. λ. v 466. Α῾μφὶ Ο῾δυσῆ☉ πολυαίγιρον ἵκατ᾽ ἄστυ. Interdum exp. subeo, invado. ut Il. α. Α῾χαιῶν☉ πεδὸν ἴξεσκεν, Α῾χαιῶν, desiderium subibit Achivos. Od. ο. v. 343. -ὃν κεν ἕκητε ἄλλη κ᾽ πόλει κ᾽ ἔλθῃ, invaserit. Sophocl. ἔκανε δ᾽ ἐκ ἐκεῖ τύπ. ✝ In prosa aliam quandam habet signif. ut εἰς τὸ ἱκνεῖσθαι ἐν τῷ ῥᾳδίῳ. apud Aristot. constituto tempore, suo tempore, vel temperiive. Et ἱκνούμενον μεγέθ☉, apud eundem, justa magnitudo. Sic apud Thucyd lib 1. τὸ ἱκνούμενον τῶν θερμῶν ἀνάλωμα. Apud Theophr. ἱκνούμενα καιροῖ, congruentia tempora. Rursum apud Aristot. ἱκνουμένη ἐπιχώρησις τῶν θερμῶν ἀγωνίων, exponitur exacta circumscriptio. ¶ Item, scientia. ¶ Item, supplico, obsecro. Sophocl. καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, ut me scientia, quæso te, ne nos deseras. Apud Eurip. παῖ᾽ τῆς ἱκνοῦμαί σε, pro hanc te obsecro. exp. & πρὸς ταύτης ἱκετεύω σε, per hanc te obsecro. Et πρὸς ταύτης, per hanc te obsecro. exp. & πρὸς ταύτης ἔρκος σε.

Γ῾κμένως, congruè convenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Γ῾κνημένως, congruè convenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Γ῾κνῆς, εος, ὁ, ἡ, advenius, ἀφίξις, παρουσία, A῾ Gal. in lex. Hippoc. exp. etiam ἀδυναμία. Ab Hesych. exponitur etiam ἱκετεία, suppliicatio.

Γ῾κνόμ☉, (inquit Hesych.) signif. ✝ ἐνπνέω καὶ προφαίνω, hoc eit, πνέω καὶ προβλέπω πολεμίοις, secundum impellentem & venire facientem. Itidem Eust. ait exponi posse etiam, φοιβὸν κέκειν τὸ ἱκεσθαι ἐπιπλέοντα, ὡς οἱονεὶ ἵκοιλον, ut Od. ο. v. 83. ἵκμενον δ᾽ ἔσαν ἔπιπλοι, autem (cun tenui) vide in Γ῾κμάς.

Γ῾γνάται, ῶν, poples, posterior genu pars. Plutarch. in Galba, πυρδεὶς τὰς ἰγνὰς ἔπτυσε, cæsis popliibus ceicidit. Idem in Artox. τὰς ἀπὸ τῶν ἰγνῶν φλεβὰς ἀναῤῥαχίσας. Dicitur etiam ἰγνὺς. & in plur. ἰγνύες, teite Suid. Ariitot. hiit. an. l. 1. πρὸς τῶν ἰγνιῶν. ad popliiem. ✝ Euitath. fieri dicit παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, quaii ἱκνύκναι; quia flexo, & incurvato popliite ἱκνέμεται, id eit, incedimus. Idem tradit etiam Etym. afferens & aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

Γ῾κτὴρ, propè, ἐγγὺς παρὰ τὸ ἱκνεῖσθ☉ ἢ ἐφικνεῖσθ☉, Hesych. & Suid. Atticum eise teitatur Gal. Plat. de rep lib. 9. ἢ τὸ λεχθὲν ὑφ᾽ ἡμῶν ὀλίγ☉ ἵκταρ βάλοις, longè à scopo jaculatur. Ab Hesych. exp. etiam, recens, nuper, modo, item crebrò, citò, repentè, ut apud Hesiod. in Theog. οἱ δ᾽ ἅμα πάντες ἵκταρ ἄμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πεσέοντο. ¶ Apud Hippoc. γυναικεῖων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, inquit Galenus.

Γ῾κτὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α῎ικτ☉, exponitur ἀκρόσιτ☉, inaccessus: ad quem perveniri nequit.

Α῾φικνέομαι, ῆμαι, pervenio, devenio. Cum accus. sine præpos. Od. ξ. τίπτε νῦν ἀφίκεσθ᾽ ὑλικα. Sic & Od. α, ο, ψ, λ. & alibi. Interdum cum præpos. ἐπὶ, ut Od. υ. -ἐς γαῖαν ἐπὶ συγκλητὸν ἀφικόμην. In prosa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, & πρὸς, ut εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, in necessitatem devenire, vel redigi, apud Thuc. l. 4. Apud Plut. in Rom ἐπὶ τοῦτον ἀνθρώπινος ἀφίξου τὰ δυνάμενος. Sic & Domesth. in mid.

Α῾φίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perveniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικόμην παρ᾽ αὐτὸν. Item cum dat. ut ἀφίξομαι ὑμῖν apud Aelian. Apud Demoith. ἀφικνούμ☉ οὔτ☉, frumentum huc importatur.

Α῾φιξις, adventus, Plat. in epiit. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam adventum. Item incurius, seu invaiio, apud Demoith. ἄφιξιν εἰς τὰς πολεμίους ἐποιήσατο. Item diiceiius. Act. Ap. capite 20.

Α῾φικτὸς, ſupplex. Euit.

Decomp. Εἰσαφικνέομαι, ῆμαι, advenio. Od. ο, συλήσειν εἰσαφικέσθαι.

Προαφικνέομαι, prior pervenio, antè pervenio. Thuc. l. 8.

Διῐκνέομαι, ῆμαι, pervado, permeo. Ariitot. de mundo, ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθ᾽. Il. ι, ἠ πάντα διϊξόμαι, percurram oratione, edisseram.

Διῐκτὸς, permeabilis. Ariitot. probl. ſect. 11.

Ε῎νικνέομαι, venio in, intro, penetro.

Ε῎ξικνέομαι, ῆμαι, pervenio, pertingo, pertingo, attingo. Xenoph. ὀρθαμοὶ δὲ οἱ δυνάμενοι ἐπὶ τοξεύειν ἐξικνοῦνται. Apud Gregor. ἐξικνεῖσθ᾽ πρὸς τὸ ἀληθεύειν. Sic apud Lucian. ἐξικνεῖσθ᾽ πρὸς τὸ χρέως & πρὸς τὸ δίκαιον. Apud Herodot. ἐξικνέῖσθ᾽ ἐς βυσσὸν. Apud Plut. in Sol πορφυρίσῃ γὸ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cum genitivo, ut apud Xen. Hell. 5. ὅπως ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Interdum cum dativo, ut apud Herodotum ἐξικνέῖσθαι ἀλυὶ, exponitur assequi audiendo. ¶ Item sufficio, possum pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Basil. in Hexaëm. ¶ Item advenio, venio. Hesiod. -Α῾θλίων Ε῎ξικατ᾽ εὐλυμπον. Item advenio vel accedo supplex. Odyss. ν. -ἔτλη δ᾽ κεν ἄλλο τοιαῦτα ἀνθρώπων, βασιλῆον Ε῎ενόμενον. ¶ Item persequor oratione, seu verbis, apud Soph. in Ajace, ἃ δὴ κακὸς ἐξίκνεῖτ᾽ ἐνὴρ.

Ε῎φικνέομαι, ῆμαι, attingo, pertingo, pertineo. Item assequor, consequor, cum genit. ut Ioc. τὰ ἀρετῆς ἐφικνεῖσθαι, virtutem consequi. Apud Demoith ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. ſignificat etiam aſpiro, apud Demoith. Cum accus. expon. permeo, apud Theophr. ἐφικνεῖται πολλὰ πόρον. Apud Xen. Pæd. 1. ἐφικνεῖσθαι μὲν ἐπὶ τοσαῦτα γῆς, pervaſſe. Cum infinit. Apud Luc. in Alcyone, τοῖς τε ταιῶσι δεινοῖς ἐφικνεῖσθαι, iis qui contemplatione aſſequi hæc poſſiunt.

Ε῎φικτὸς, ὁ, quem attingere, vel ad quem uſque pertingere poſſumus, quem aſſequi poſſumus. ut ἐφικτὸν ἄρχειν, Plutarch. in Themiſt. quod par eſt viribus noſtris. Apud eundem & alios, ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτὸν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν pro viribus. Pro eodem dicitur & κατὰ δύσιν ἐφικτὸν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτὸν.

Decomp. Α῾νεφικτὸς, ad quem pertingere aut pervenire non poſſumus, ſi. viribus noſtris major, apud Luc.

Δυσεφικτὸς, ad quem vix pertingere, ſeu quem vix aſſequi poſſumus: aut cui vix pares ſunt vires noſtræ, unde Δυσεφικτότερ☉, apud Greg.

Καθικνέομαι, ῆμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. Plutarc. in Alcibiad. κορδύλῃ κατικνεῖσθ☉ αὐτὸν. Item metaphoricè; ut κατικνεῖσθ☉ αὐτῶ λοιδορίας, apud Philoſtrat. profequuntus eum convitiis. Sic & apud Luc. Sic & cum accuſat. apud Homer. ut Iliad. ξ. verſ. 164. μᾶλά πώς σε κῆρ δίκῃ ξυνὸν ἐνιπὴ Α῾χαλέη, vehementer tetigiſti vel pupugiſti animum tua objurgatione. Et Odyſſ. α, verſ. 343. -ἐπεὶ μὲ μάλιστα κατίκνετο πένθ☉ ἄλαστον. ¶ Apud Paul. in Achaicis, καθικόμενοι τοῦ τροφίου κατικνεῖται τῆς γνώμης, exponitur, ita librantes ne iitara aquæ ſuperficiem demittant. ¶ Item aſſequor. Polyb. πλέον κατικνεῖτο τῆς ὠφελείας ἐπιβολῆς, ſtatim aſſequitur. a eſt quod faciendum ſuſceperat.

Προϊκνέομαι, advenio, accedo.

Πρόϊκτης, mendicus: ut qui nos accedat petitum ſtipem. Il. ϛ. & Od. ρ.

Προϊκτωρ, qui ſupplex alicui ad genua accedit. Heſych.

Περίξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Γ῾ΚΡΙ῾ΟΝ, ῦ, τὸ, tabula, tabularium. Iliad. ο, & κλίπη δ᾽ ἐκρία νηὸς ἔίσης. Odyſſ. ε. ἐκ πάντ᾽ ἐκρία πᾶσαι ἐπήρτηντ᾽ ἐνὶ δεσμοῖς. Item ſcamnum. Ariſtoph. in Theſmoph. Ὦ ς᾽ ἐνθυμοῦνται ἀπὸ τῶν ἐκρίων Υ῾μᾶς βλέπουσ᾽ ἡμᾶς. Sic apud Athenæum libro 4. ἐκρίων ἔσθ᾽ ὅρος τοῖς Ε῾ρμαῖς Α῾ϊσαγόρας, μετεωρότερον τῶν Ε῾ρμῶν, tabulatum erexit Ariſtagoras ſuper quo ludos Panathenaicos ſpectaret Heſych. eſt etiam tabulatum ſeu lignum ſuper quo fontes cruciantur. Apud Suidam ἐκρία dicuntur etiam erecta ligna, quales ſunt arrectariæ tabulæ apud architectos: unde apud eundem ἐκρίῳ Γ῾ουλίῳ τὸν σωθέντα φερσήλοσαν, tabulæ erectæ ſervatorem affixerunt. Item ἴσον quoque vocari ἔκριον, teſtatur Euſtathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans; unde ἐκρία interpretantur etiam ſublicas, palos, perticas. ✝ Etymologo ἐκρία dicunnur τὰ φαινόμενα τῶν οἰκιῶν. διὰ τὸ δ᾽ αὐτῶν ἐκεῖσθαι. & πάντα τὰ ἀπὸ γῆς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψ☉ ἤκειν, οἱονεὶ ἐκήετά τινα ὄντα.

Ε῎πικτον, τὸ, antenna navis. Od. ε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ſcholiaſtes ἐπίκεια eſſe ait navis tabulata.

Γ῾κταρ, vide in Γ῾κνέομαι.

Γ῾ΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus, morbus regius ſeu arquatus. Hippoc. de loc. in homine, ὑπὸ τῶν ἐπιφλυσιῶν ἢ τοῦ ἤπατος ὀφθαλμιῶσι, Dioſcor. l. 3. ἴκτερον δὲ τῶν βινῶν ἄποκα διαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ Item avis quædam ſic dicta à colore: quæ ſi ipectetur ſanari id malum traditur, & ipſa mori. Oppian. & Plin. l. 30. c. 11.

Γ῾κτεροειδὴς, ἐ☉, ὁ, ἡ, ictero ſimilis, item icterum ſeu morbum regium denotans. Hippocr. Coac. progn. Item qui ictero ſeu arquato laborat, ſtbem Hippoc. aphor. ſect. 5. aph. 71.

Γ῾κτεριώδης, ἐ☉, ὁ, ἡ, ictericus, ictero laborans. Hippoc. in Prorrh. l. 2. & Dioſc. l. 2. & 3.

Γ῾κτερικὸς, ῆ, ὁ, ictericus. Gal. comm. in Prorrh. l. 1.

Γ῾κτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigne laboro, felle ſuffuſus ſum, Dioſc. l. 3. & apud Gal. comm. l. εἰς τὸ ἡμῖν ἐπηγέον.

Γ῾κτερόω, idem.

Γ῾κτέρομαι, ῶμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, arquato infeſtor, felle ſuffundor, Hipp. & Gal.

Γ῾κτερίας λίθ☉, ictericus lapis, colore ἴκτερον avem referens. Plin. lib. 37. c. 10.

Γ῾κτὶς, &c. vide in Γ῾κτης.

Γ῾ΚΤΙ῾Ν, ῖνο☉, ὁ, & Γ῾κτῖν☉, ὁ, milvus: avis de qua Ariſtot. & Ariſtoph. in avib. Luc. in Tim. & Epigr. lib. 2. ¶ Item lupi ſpecies, Oppian. l. 3. de venat.

Γ῾ΚΤΙ῾Σ, & per aphæreſin κτὶς, ίδ☉, ἡ, muſtela ſylveſtris & domeſtica major, ut Plin. teſtatur l. 2. 9 c. 4. Ap. Luc. ἴκτιδος ὑμᾶς ὑποδήσομαι, ex membrana alas habentes, ut veſpertiliones. Sunt qui viverram interpr.

Γ῾κτὶς, & per aphæreſin κτὶς, ίδ☉, ἡ, ὁ, muſtela ſylveſtri ſeu domeſtica major, ut Plin. teſtatur l. 2. 9 c. 4. Ap. Luc. ἴκτιδος ὑμᾶς ὑποδήσομαι, ex membrana alas habentes, ut veſpertiliones. Sunt qui viverram interpr.

Γ῾κτιδο῀ν, & per aphæreſin κτιδο῀ν, ου, τὸ, è muſtela ſylveſtri ſeu viverra confectus. Il. κ. Κερκὶ δ᾽ ἐν᾽ ἐκτιδέοιο κυνέην ἔρυσ᾽ Ο῾δυσεύς. Item ſtelina pelle Et eodem lib. τῷ δ᾽ ὑπὸ μὲν κτιδέοιο κυνὸς κεφαλῆφιν ἔλοντο καὶ λυκέοιο.

Γ῾ΚΩ, F. ἕξω, Aoriſt. 1. ῎ξα, venio. Il. κ. -ὅτε δὴ χρεὼ τόνον ἴκει Il. β, ἐς Γ῾οδὸν ἵξεν, ἀλαλήθω☉. Heſiod. πέμπε δ᾽ ἔξω Τυφωέος. Et præteritum imperfectum ἵκον. Iliad. α, Κύλλην δ᾽ ἔρεμνὸν ἵκεν. At ἵξον apud eundem poëtam. Od. γ, initio, οἱ ἧ Πύλον Νηλῆ☉ εὐκτίμενον πτολίεθρον ἵξον, itidemque aliad, κ, Αἰ᾽α δ᾽ ἐπὶ Ὠκεανῷ ἀνέμων τέλ☉ ἵξον ἰόντες, eſt præter. imperf. tanquam à thematc ἵζω facto ex futuro.

Γ῾κάνω, venio, idem quod ἵκω, & ex eo factum: Od. φ. Γ῾γάσσεο δ᾽ ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus advenio. Frequentius cum accuſ. ut Il. α, Γ῾ηγενὴς ἱκάνει Α῾χαιῶν. Et Odyſſ. ν. οὐδὲ τε γαῖαν ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem. i, invadere vel inceſſere. Il. α, ἡ μὲν ἔπειτα ἱκάνει μιν

ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Il. α, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω, ut τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι. Il. σ, & Od. γ.

Ἱκνέομαι, οῦμαι, &c. Ἱκέτης, &c. Ἱκανὸς, &c. Ἥκω, &c. Ἱκμὰς, &c.

Ἰγνύα, Ἰξὸς, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀφικάνω, advenio, pervenio. Od. ξ, Ἔσχε τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω, (dec.) idem. Od. χ, -μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.

Ἐξίκω, evenio: ut apud Sophoclem in Oedip. tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Καταπροΐξομαι, progredior longiùs, impunè evado. In futuro frequentissimum & quidem in comminationibus. Archiloch. οὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristoph. in Nub. οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita injurius in me esse perges. Et in Vespis, οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ καταπροΐξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, non per deos impunè progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. ✠ Herodotus in Thalia, οὐ γὰρ δή ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè evadet qui me tam fœdè mutilârit. Itidemque in Polymnia & Terpsich. ✠ Quidam hoc verbum derivant, παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò derivat ab ἴσσω, à quo est ἴξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alii simplicius derivant ab ἴκομαι, eo, venio.

Ἰλαδὸν, vide in Εἰλέω.

ἹΛΆΩ, & ἵλημι, F. ἱλήσω, P. ἵληκα, propitius sum. Imperat. ἵλαθι, & per epectasin, ἵληθι, in usu est apud poëtas pro propitiare, placare, propitius fias vel sis. ut Epigr. l. 2. ἵλαθι μοῦσα. Od. γ, Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In usu est & optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, & in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλίκης in subjunct. Il. φ, εἴ κε Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλίκησι. ✠ Eust. dictum vult, ἱλάω quasi ἵεμαι λάειν, i. e. ἐφίεμαι καὶ ὁρμῶ ἐπιβλέπειν, quòd ii qui propitii sunt libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, f. ἁσομαι & poëticè ἱλάσσομαι, activè plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo. Il. β, v. 550. Ἔνθαδέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo seu facio, placo, ut Iliad. γ, θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαρίλαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσκετο τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. Apud Apoll. Arg. 2. ¶ Passivè quoque usurpatur: unde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poëtæ. Lucæ 18. c. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. c. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5. ἱλασμένος κριὸς, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστικὸς, οῦ, ὁ, cui placandi & propitiandi vis inest, q. d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium, quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il. α, Αὐτίκ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, & exp. benignus, clemens, facilis. Il. ι, σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος, propitius. Xen. Pæd. 1. θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Hominibus etiam interdum tribuitur, ut apud Plut. de def. orac. ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilem se traderet & præberet. Idem est etiam quod ἱλαρὸς, cui opp. λυπούμενος sive σκυθρωπὸς: ut ostendit Athen. l. 8. Sic & apud Plat. in symp. ubi etiam jungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur & ἵλεος apud poëtas.

Ἱλέως, adverb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Ἱλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio, idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Ἱλαρὸς, οῦ, ὁ, hilarus sive hilaris, lætus, ut ἵλεως. Xen. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος, hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγος, apud Aristoph. hilara lux, & læta. Τὸ ἱλαρὸν, subst. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ hilaritas.

Ἱλαρόω, & Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarem & lætum reddo.

Ἱλάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. c. 21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est, inclemens, immisericors. Iacobi cap. 2.

Ἐξιλάομαι & ἐξιλάσκομαι, idem quod simplex. Xen. Pæd. 7. ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτόν. Plutar. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τοῦ θεοῦ, placare iram deæ. Item expio, Levit c. 16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid, Eccl. c. 32.

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum, id quod instituitur ad placandum Deum.

Ἐξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, ipsa actio propitiandi, expiatio.

Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem.

Ἀνεξίλαστος, (dec.) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonii.

Εὐΐλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius, Suid. Εὐϊλατεύω, propitius sum.

Πανίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris, ut apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

Ἰλεὸς, Ἴλη, vide in Εἰλέω.

ἸΛΙΑΣ, άδος, ἡ, ilias: turdi species, apud Aristot. hist. anim. l. 9. capite 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Est & gentile nomen idem significans quod Ἰλιακή. ¶ Item liber seu poëma de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, ilias malorum, proverbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses.

Ἰλιγγιάω, &c. vide in Εἰλέω.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Poll. l. 2. Ionicum esse tradit. Ἰλλὸς autem est strabo, ut scribit Eustath. Hujus fœm. est ἰλλὶς, apud Hesych. ✠ ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniveo. ¶ Item volvo, convolvo, εἰλῶ, seu συστρέφω, Eustat. ut apud Nic. in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὴν τ' οὐκ ἰθεῖαν ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo, ut schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippocr. tradit Gal.

Ἴλλομαι, volvor, seu moveor, unde Aristot. apud Plat. in Tim. ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. l. 2. ὁ δ' ἰλλόμενος ὑπ' ὁμίλῳ, schol. exp. συνειλούμενος & συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: ut apud Apoll. Arg. l. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενοι, Apud Plat. in Tim. ἰλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας exp. pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Item includor, concludor, ut exp. Eust.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum contortum seu contorquendo factum. Il. ν. Item genus turdi, Eust. ex Athen. & Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπέω, ῶ, & ἰλλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exponitur etiam ex Poll. conniveo, hallucinor.

Ἰλλαίνω, oculos contorqueo, seu distorqueo. ut Gal. apud Hipp. exponit.

Composita.

Ἀνίλλωμα, (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ,) Poll exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur significare voluisse intuitum ejus qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo, unde apud Hippocr. ἀπιλλίσθη Gal. exp. συνεκλείσθη.

Δενδίλλω, Ionicum est, ut annotat Eust. & significat oculos huc illuc vertens circumspecto. ut Il. ι, Τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε γέρων ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in unumquemq; vertens seu flectens. Apud Apoll. Arg. 3. ὀξέα δενδίλλων, Camer. exp. connivens, ut sagittarii solent quo certiùs colliment, vide schol. Poll. δενδίλλειν exp. Τὼ ὀφθαλμὼ παραβάλλειν, i. e. limis oculis torvisq; aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo, Eust. Ab Hesych. exponitur etiam, derideo.

Ἐνιλλωπέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distorqueo.

Ἐξίλλω, (vocabulum antiquum, teste Etymol.) exp. εἴργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Inveniuntur etiam ἐξείλλειν, & exp. possessione ejicere ap. Dem. in orat. quæ inscripta est πρὸς γραφὴν πρὸς Παντaίνετον. Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, ut tradit Eustath. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoque (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ii qui dicunt se prohiberi suis (id est, possessione rerum suarum) adversus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum unde vi & judicium de vi, apud Demosth. orat. in Mid. Metaph. apud Aristid. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι, alicui intendere judicium unde vi, cum aliquo agere unde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. ut Od. σ, Οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, quidam exp. posse putant, nutu instigant, aut etiam sibilis instigant. Apud Hesych. & Suid. ἐπιλλίζουσι exp. καταμωκῶνται, & ἐπιγελῶσι, & dicitur proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Eust. annotat posteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν usos esse. ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παράστραβος.

Ἐπιλλοῦν, apud Eust. exp. μυκτηρίζειν.

Κατίλλω, in lex. Pausf. exp. καθείργω.

Κατιλλὰς, άδος, ἡ, ut κατιλλὰς νὺξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινὴ, quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, ut scribit Pausan. Vide & in comp. ex ὀλοός.

Καπιλλώπτω, à Pausan. exp. καταμυκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu ἐνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερὸν καὶ θῆλυ καπιλλώπτοντι Πειθώ.

Καπιλλωπεῖν, exp. dejectis oculis irridere.

Καπιλλαίνω, idem.

Σιλλοὶ, seu σίλλοι genus quoddam poësis comicæ, Eustath. Item scomma & irrisorium poëma παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ est etiam maledicentia, & irrisio, item μῖμος & μῶμος.

Σιλλαίνω, ludo, genus poësis comicæ, quod σιλλοὶ appellatur, Eustat. ¶ Item per ludibrium oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicteriis & conviciis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo. Diog. Laërt. πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίαις εἴδει ¶ Hesych. σιλλαίνειν & σιλλοῦν exp. διασύρειν & μωκᾶσθαι, atq; dici ait, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἴλλοις σίνεσθαι. Διασιλλαίνω (dec.) idem quod σιλλαίνω, irrideo, apud Luc. in Lexiph.

Σιλλόω, ῶ, & διασιλλόω, ῶ, (dec.) idem cum σιλλαίνω & διασιλλαίνω, apud Poll. & Hesych.

Ὑπίλλω, claudo, apud Soph. in Antig. Ὁρῶσι χ' οὗτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα, Eust. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες. quidam exp. os comprimunt.

ἸΛΥΣ, ύος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ, Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τάπου μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluviis: ut apud Ctesiam, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic apud Plut. in lib. de exilio, ἰλὺν νεοπαγοῦς τοῦ Ἀχελώου. Apud Herodian. l. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Aristot. de gen. an. l. 3. ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν τοῖς ἀλέαις ὀξινόν ται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. ✠ Eust. annotat derivari à verbo εἰλύω (involvo) pro quo & ἰλύω scribitur, sicut & εἰλὺς per ει scriptum invenitur, apud Hesych. quod pedes involvat. Alii derivant ab ἕλος.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ, limosus. Exp. & fæculentus.

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis fæculentus.

Ἰλύω, oblimo, limo obduco, limo obvolvo seu involvo. Exp. & abscondo, Pro eodem scribitur & εἰλύω, ut Il. φ, suprà.

Καπιλύω, (comp.) unde part. pass. καπιλυθεὶς, limo obductus, apud Xen. in œcon.

ἹΜΑΣ, άντος, ὁ. lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus, ut Il. γ. ἱμὰς βοὸς, & ἱμάντες βόειοι. Il. χ. & ἱμὰς κυνέης, Aristoph. Vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Aristot. & alii. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracillior, sicciorq; evaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine. Aet. l. 8. c. 43. Idem dicitur & ἱμάντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis, apud Dioscor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesy. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Eccles. 22. Item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, ὁ, loreus, qui ex loro est.

Ἱμάντιον, ου, τὸ, columnæ in ore extensio. Hesych.

Ἱμαντέλιον, ου, τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντέλια, nautica esse instrumenta dicit.

Ἱμάσσω, f. άσω, ε, loris cædo, loris verbero, lorea scutica ferio. Od. ε, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur dativus instrumenti: ac tum exp. simpl. cædo, verbero. Il. α, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Il. β, -ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ, i. verberet.

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) loro non cæsus. Ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, scutica, flagellum loreum Il. ψ. Od. ν.

Ἱμάω, ῶ, f. ήσω, loreo fune extraho: sive haurio, unde ἱμῆσαι, haurire, ἀντλῆσαι, Hesych. Et ἱμῶσα, hauriens, extrahens.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, loreo fune extractus, haustus, Hesych.

Ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus (seu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. Idem quod ἱμὰς, teste Hesych. apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ἱμαῖα μέλη, carmina seu cantiones quæ in haurienda à puteis aqua cantari solent. Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ᾄσματα exponant, quæ canuntur ab iis qui molas versant, apud Athen. l. 14. ac tum derivatur ab ἱμαλὶς quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesych. autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή idem quod ἱμαῖος ᾠδή, item uvæ quædam species, item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xen. anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, ut loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἡ κρεάγρα ἀνιμᾶν τὰ ζεστὰ, extrahere. ¶ Item elevo, erigo, eveho, sustollo. Xenoph. de re equ. ἐπειδὰν δ' ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάτω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodem (in voce media) apud Plut. in amat. narr. Item pass. extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune loreo aut haustro, extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. & ap. Athen. Item simpl. demitto καθίημι, apud eundem Aristoph. ibid.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

Ἱματίδιον, &c. vide in Ἕω, i. induo.

ἹΜΕΊΡΩ, desidero, cupio, poëticum est. Cum genit. ut Od. κ, ψυχῆς ἱμείρων. Sic apud Hesiod. ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. τῶν ἕξει τοίνυν γ' ὧν ἱμείρεις, οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Oediop. tyr. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἱμείροντες. Cum infinit. ut Epigr. l. 1. τὸν καλὸν ἱμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. ✠ Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. α, θανέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμέρθην ἰδέσθαι, videre desideravi.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Il. λ. & apud Hesiod. in Erg. dicitur με τούτου ἵμερος αἱρεῖ, me hujus rei desiderium capit, vel hujus rei cupiditate teneor. Hoc nomine utitur & Philo de mundo. Exp. & libido. ¶ Est etiam peculiariter, desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ. Ὥς σέο νῦν ἔραμαι καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideoq; videri dicit inesse huic nomini Aeolicam vocem ἔρος: ut ἵμερος dictus sit quasi ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Plat. verò in Cratylo ἵμερον scribit, ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς. ¶ Item Ἵμερος, Cupido, deus. Sic Venus apud Luc. in dearum judicio, πάρεισι γάρ μοι τέσσαρες δύο καλὼ Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pausf. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor conciliatur, Poll. l. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: ut inquit Eust. ¶ Est etiam nomen certæ cujusdam cantilenæ, apud Poll. l. 4. c. 7. ¶ Item adject. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suavis, in Anth. epigr. ἱμερόεντος κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suavis, gratus. Il. ε, Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur etiam ἐπιθυμητικὸς, apud Suid.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Ἱμερῶσαι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippoc. ἱμερωθεῖσαι Gal. Expon. ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes lustrationesque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, vel ægrè cupidus. Item improbus & protervus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis. Hesiod. in Asp.

Πανίμερος, gratissimus ex Epigr.

Ἱμητὸς, ἱμονιὰ, vide in Ἱμάω.

ἽΝ, mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit hinc fortasse factum esse ἡμίνα, ut ἔλαιον πλέον ἢ ὑπὲρ ἶν. ¶ Item fibra, vide Ἶς. ¶ Cyprii ἶν dicunt pro αὐτὸν & αὐτὴν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod & μὶν dicunt poëtæ.

ἽΝΑ, ut ὅπως, ὄφρα. Cum subjunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat, Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, ut esset mensura quædam evidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, ut collucerei. Sic ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit ut spectaret, ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicativi. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπλων ἐνέδυ, pro ἵνα ἐνδύσαιτο, ut sese in retia indueret. Luc. ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς, pro ἀνασπῷεν. ¶ Item ἵνα, ut, i. quamvis. Luc. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκεικέναι, i. e. ut autem tibi dem, quamvis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Il. η, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ Ἵνα τί, vel ἱνατί quamobrem, quare. Plat. in Apoll. ἱνατί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν, ad quam rem discendam? vel cujus rei discendæ gratia? ¶ Item ἵνα (adverb. loci) ubi. Aristoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' ἡδὺ μειράκια. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε σπέος. Et cum genit. apud Sopho. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Sic apud Herodot. ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item: quo. ut Soph. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, ubicunque. Aristoph. in Plut. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis sit felix.

Ἰνδάλλομαι, &c. vide in Εἴδω, video.

ἸΝΔΙΚΟΝ, οῦ, τὸ, Indicum: à Persis vocatur piper, teste Hip-

pocr. γυναικείων l. 2. Diosc. verò junior (inquit Gal. in lex. Hip.) esse dicit plantam in India assimilem piperi. Alii & τὸ ζιγγίβερι appellant Indicum. ¶ Est etiam coloris & medicamenti genus, de quo Dioscor. l. 5. c. 107.

Ἰ'ΝΕ'Ω, ῶ, vacuo, evacuo, inanio, expurgo, frequens apud Hipp. pro κενόω.

Ἰ'νηδώς, ώς, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio. Hippocrat.

Composita.

Ε'ξινόω, ῶ, evacuo, seu purgationibus evacuo. Poll. l. 4.

Υ'πέρινΘ-, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco Gal. apud Hippocr. Theophr. hist. l. 9. c. 4. Gal. ait. ὑπέρινον dici etiam αὐτῷ τῷ ἐξεινῶσθαι.

Υ'πεξίνωσις, immodica purgatio. Gal.

Υ'πινόω, subevacuo, quodammodo expurgo.

Ἰ'νίον, ἰνίου, vide in Ἰ'ς. Ἰ'νὸς, vide Υ'νός.

Ἰ'Ξ, ἰκΘ-, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, κὴ ποικίλον ἴκτινον ὀρθαλμῶν ἀμπέλων ὀλέτηρα.

Ἰ'ξαλΘ-, vide in comp. ex Ἄλλομαι. Ἰ'ξις, vide in Ἰ'κνέομαι.

Ἰ'Ξ Ο'Σ, ῶ, ὁ, viscum. Plut. in Coriolano, δηλοῖ γὰρ ὄργανον, φέρεται δ' ἐξὸν. Metaph. usurpatur à Lucian. in lib. de scrib. hist. ἐκφυλῶν τὸν ἐξὸν ἐκ τοῦ ἀφιγμένα κὴ πλὴ πιειότητα ἅπασαν λεχθέντα. ¶ Item planta quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ Item pro varice, sicut ἰξία. ¶ Item pedica passerum, inquit Etym. ¶ Item metaph. pro tenace & parco. Hesych. ✠ Quidam derivari dixerunt ab ἴχω significante κρατῶ, quasi ἕξός à futuro ἕξω.

Ἰ'ξώδης, εΘ-, ὁ κὴ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax.

Ν̓ξώσεις, εως/Θ-, ὁ, viscosus. Exponitur etiam lethalis, ut ἰξώδων πῶμα, apud Nic. in Alex.

Ἰ'ξεύω, visco aves capio. Item generalius, capto aves: aucupor.

Ἰ'ξευτὴς, οῦ, ὁ, q. d. viscator, qui visco aves capit, aucupes. Bion. Smyrn. idyll. 2. Item pro ἰξοπάτης, ut Anth. epigr. ἰξευτὰς κηλάμοις, & ἰξευτὰ δίκτυα.

Ἰ'ξεύτρια, viscatrix. Plut. in l. de fort. Rom. Ἰ'ξευτήιον, exp. aucupium.

Ἰ'ξευτικὸς, ἡ, ὁ, ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. q. d. viscatorius, ut ἰξευτικὸς κάλαμος, apud Hesych. arundo viscatoria, vel viscata. Capitur etiam pro ἰξοπάτης, i. auceps. Suid.

Ἰ'ξία, ῆ, idem quod ἰξὸς, Viscum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 22. & lib. 3. cap. 16. ¶ Item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: sic dicta, quia viscum quibusdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro masticbe utuntur mulieres. Dioscor. libro 3. cap. 10. Interdum varix, sicut & ἰξός. Pol. anomast, l. 4.

Ἰ'ξίαι, inter lethales radices numerantur à Dioscor. l. 6. c. 21. & Aet. l. 13. c. 71. Sic, dicitur ὑπὸ τῶ ἰξοῦ, q. d. viscaria planta, nam visco redundat tam tenaci & pernicioso, ut non nisi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ἰ'ξίνη, sive ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen. Theoph. hist. pl. l. 6. & 9. c. 4.

Ἰ'Ξ Υ'Σ, ὑΘ-, ῦ, lumbus. Gal. in lex. Hippoc. ἰξύας ab Hippoc. vocari ait quod inter coxendicem & lumbum est interjectum. Idem Gal. apud Hippoc. de fract. περφασσεσάλλεται ἡ χειρὸς ὀλίγα τῶν ὀστοφυῶν κύκλω ἀμοὶ τὸ ἰόφον κὴ τὰς ἰξύας, annotat quosdã eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ (i. ilium ossa) quosdam τὸ ὑπερέρυσα αὐτῶν, quod propriè λαπάρας nominatur. Vtitur & Hom. Od. ε. & Oppian. cyneg. l. 2.

Ἰ'ΟΝ, ου, τὸ, viola, apud Athen. τοῦ μοι τὸ ῥόδον, τοῦ μοι τὸ ἴον. Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantes qi violæ, unde apud Theocr. Idyll. 10. κὴ τὸ ἰὸν μέλαν ὑπό. Et in Epigr. ἰὸν κυανανγές. & Theophr. καδεῖν τὰ ἴα κὴ τὰ γε λευκὰ. i. e. ut violæ tam nigræ quam candidæ. Idem tamen & ἰὸν μέλαν dicit hist. plant. lib. 1. & ἰὸν λευκὸν, lib. 6. ¶ Item solum, neut. gen. ab Ἰ'Θ-, quod vide suo loco. ¶ Est & verbum primæ pers. aor. 2. indicat. à themate ἰάω seu ἴημι.

Ἰ'ώδης, εΘ-, ὁ κὴ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens Dioscor. l. 5. c. 171. Aliam signif. vide in Ἰ'ός.

Ἰ'ωνία, ῆ, violarum locus, violis consitus. apud Aristoph. in Pace. Apud Theoph. ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At ἰωνία, Ionia vide in Ἰ'ών.

Ἰ'όσμον, & Ἰ'όσμινον μύρον, dictum unguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum conjectis, ut tradit Dioscor. l. 1. c. 74.

Composita.

Λευκόϊον, alba viola, λευκὸν ἴον, apud Plut. & Athen.

Μελάνιον, nigra viola, μέλαν ἴον Theoph. de hist. pl. l. 6. c. ult.

Ἰ'ΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo, (✠ ἀπὸ τῦ ἴέναι κὴ ἀνθεῖν.) Alii ἰόνθους esse volunt radices enascentium pilorum. ¶ Ἰόνθοι dicuntur etiam, ut tradit Poll. l. 4. quos Latini varos appellant. ✠ in hac signif. quodam dictos volunt ἰόνθους, quod instar ὄφεως (i. ἴυμι) faciem deturpent & maculis fædent. Alii ab ἄνθΘ-, quod circa ætatis florem erumpere soleant. Sic Aristot. dicit ἰονθοι μικροὶ. Et Diosc. l. 1. c. 40. διαλύειν δ' ἔχει κὰ διαρτικὸν σύλλον, φακῶν, ἰόνθους, ἐλαφιασίας.

Ἰ'ονθώδης, έσ/Θ-, ης, lanuginosa, villosa, vel variis laborans. Od. ε. μὴ ἰονθώδΘ- ἀχεῖο αὐτοῦ. ubi Appion. exp. πὰς ἴσσης ὄσσε, celeriter euntis, velocis: item, ἰόνθους ἔχοντος, οἷον εὐφυόμενα σκιερῷ inquit Hesych.

Ἰ'ΟΡΚΟΙ, οἱ. jorci: caprearum genus apud Oppian. de venat. l. 3. κὴ θήρκες ὄρυγές τε κὴ αἰγαλίεντες ἰόρκες. Hesych. quoq; dicit effe cc genere τῶν ἀγρευόντων.

Ἰ'ΟΣ, ῦ, ὁ, missile, jaculum, sagitta. (✠ ab ἵημι, jaculor seu sagittas mitto.) Il. α, ἰὸν ἔπεκε, missit sagittam, i. emisit, ejaculatum est. ¶ Item venenum, quod serpentes & cætera animalia venenata quasi ejaculantur, Suid. in Trach. -ἔστε, φοινίας Ἐχίδνης ἰοβόρα ἰὸς ὀδὼν ἐδ'αὔρυτο. Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ἢ τὸν τρῶσαν, κὴ πᾶν ἐφέλκεσθαι τὸν ἰὸν ὅτε δάκνουσι. ¶ Item φάρμακον, ut Tzetzes tradit ab ἰάομαι derivans. ¶ Item rubigo cujuscq; metalli, ut apud Dioscor. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, h. e. æruginis sive æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Vide Dioscor. l. 5. c. 91. & 92. Plin. l. 34. c. 11. 12. ¶ Ἰ'ΟΝ, ἴου, (adject.) solus, a, um: item unus, a, um. Il. φ. ἴᾳ ψυχῇ, unica anima. Alibi ἰὸν ἦμαρ, pro ἓν μιᾷ ἡμέρᾳ, uno die. Aristarchus scribit genitivos & dativ. hujus nominis circumflexi.

Ἰ'όεις, εντΘ-, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ϒ, τοξάνται δ'ἅμα ἰόεντα διάκτορος. Ab Eustath. exp. etiam accommodus ad sagittas conficiendas: item niger, ab ἴον, ut idem sit quod ἰοειδής.

Ἰ'όεν, ῶ, ὁ κὴ ἡ, rubiginosus, æruginosus, ferruginens, ut ἰόεν χαλκὸν, æruginosa bilis seu æruginis colore. Exp. etiam venenosus.

Ἰόω, rubiginem obduco, rubigine consumo.

Ἰόομαι, ῶμαι, rubiginor, rubiginem contraho, rubiginem duco: ut ἰωμένη χαλκεία. Apud Aristot. item ærugine abluntur, Diosc. l. 5. c. 91.

Ἰί'ω, æruginem refero, ærugini seu ferrugini assimilis sum. Dioscor. l. 5.

Ἰ'άπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νίωτΘ-, ος, ὁ κὴ ἡ. rubiginem non sentiens, qui rubigine nonnihil tantur aut absumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens, ut ἀνίωτΘ- σίδηΘ-. apud Aristot. σὺν θαῦμα ἀκοῦσαι.

Καπνόω, ῶ, idem quod ἰόω, Καπνόομαι, idem quod ἰόομαι, rubigine, ærugine consumor, ut κὰ παμβρόσιοι ἥλιαι apud Diosc. l. 4.

Ἰ'Θ-, vide in Ἰ'ός. Ἰ'ὸς, vide in Ἐ'ω, mitto.

Ἰ'ΟΥ (adverb. dolentis) hei, heu, eheu. Aristoph. ἰὼ, ἰὼ, Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. τί τοῦτο; παίεσθ' ὦ Τίμων; μαρτύρεσθαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰὼ, ἰὼ. Plut. in lib. de def. orac. ἀνεβόησαν ἰὼ ἰού. Legitur & apud Plat. in Gorgia. Rursum apud Luc. cum. genit. ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ, ἰοῦ τοσούτων βουλευμάτων, ὁ iniqua consilia. ¶ Interdum contra est evulantis. Sed hac in sign. quid am scribi ἰοῦ cum circumflexo tradunt. Plut. de rep l. 4. ἰὼ, ἰὼ, εἶπον ἐγὼ Πλάτωνι, καὶ δυνάμεθα μὴ ἔχειν δόκιον ἡμῖν, καὶ ἰοὺ ἰοὺ δυνεῖν ὑ πάνυ τι ἐκεχαλκευκὸς ἡμᾶς.

Ἰ'ύζω, clamo ἰύ. Grammatici dicunt esse vocem talem edo qualis est sibilantis. Od. ο, οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Α'ρέρες ἠδὲ γυμνῆτες. Exp. etiam, fistula cano, item agresti voce profero, item clamo ut mulieres. Item generaliter, clamo, Schol. Theoc. ait esse ἀλαγμοῦ, & propriè de mulieribus dici.

Ἰ'υγμὸς, ῦ, ὁ, vox tanquam sibilantis, seu vox sibilo Emilis: sibilus: item clamor. Il. σ. Exponitur etiam, fistulæ cantus.

Ἰ'υκτὴς, οῦ, ὁ, sibilator, qui sibilat, aut qui vocem edit sibilo similem. Theoc.

Ἰ'υγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμὸς. Soph. in Philoct. ὅτε ποιμὴν ἰυγῇ κὴ χόρον σεμνῶ ποιεῖ; Schol. Nic. in Ther. ἰυγμὸ αἰτ esse vocem inarticulatam, ὅταν τῶ συμβαίνοντ Θ- πεπαιδεῦσθαι.

Ἰ'υγξ, nomen est aviculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam describit Aristot. hist. anim. l. 2. cap. 12. A' Galeno libr. 4. κζ' τάκτε fertur dicta κίνασ Θ-. ¶ Ponitur & pro illecebris amoris, Xen. οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε κὴ ἰυγγων. Sic utitur & Synesius multis in locis. Inde μοι ἰυγξ generaliter pro quavis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xen. in apomn. ἰυγγα ἔχειν, habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἰυγξὶ ἕλκομαι πτερ scholiastes exponit σπουδῇ. ¶ Ἰυγξ fertur dictus & ipse magarum turbo seu rhombus. vide Suid. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἰυγξ ἕλκε τὸ φίλτρον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρος, vocem ἰυγξ signif. illum habere credider.nt sed scholiastes venereum avem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes ad jutricem habeant. Vide plura apud eundem.

Ἰ'ωλΘ-, &c. vide in ΟὐλΘ-. Ἰ'ὼν, vide in Ἰ'όω.

Ἰ'ωπὸς, ἴου Θ- in Ἰ'πτομαι.

Ἰ'ΠΠΟΣ, ου, ὁ κὴ ἡ, equus, equa. Od. γ, δ', ἐρ Θ- τε κὴ ἵπποι. Il. ζ. Ἰ'πποι σφετέρους, Od. ϑ, ἵππους ἀκυπόδας. Et ἵππους (δ' ἐνδυσε, Od. λ. Pro quo Il. α, ἵππους ἄγειν ζυγὸν ἵππων. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππον ἐπιβαίνειν, Il. ε. conscendere equos. Od. ε, ἵππον ἐλαύνειν. ¶ Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus: Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites, μυρίη ἵππος, apud eundem, decem millia equitum. Thuc. Ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶ Est etiam piscis nomen, de quo Athen. l. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Hesych. ¶ Est etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè jubentur nictare. ¶ ἽππΘ- in compositione interdum intendit significationem, sicut etiam βάς: ut ἵππα πύρνη, magnum scortum. Et κεφάλη ἵππΘ-, apud Aristoph. fenex & delirus, ✠ Sunt qui ab ἵπταμαι & πὰς, derivatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

Ἰ'ππάσιΘ-, ου, ὁ, equester, Eurip. in Oreste.

Ἰ'ππασίμη, ης, ἡ, ars equestris: seu virtus equestris. Il. δ.

Ἰ'ππασίμη, ης, ἡ, equestris. Od. γ. Capitur interdum pro φυγὰς, ut tradit Eust. ut. Il. β. διὰ τήκτε Δὶ φίλΘ- ἵππότα Φυλεύς.

Ἰ'ππόβοτος, ου, ὁ κὴ ἡ, equinus, vel equo similis, Xen. de re eq.

Ἰ'ππόβοτος, ου, ὁ κὴ ἡ, equile. stabulum equorum. Xen. de re eq.

Ἰ'ππόβοτος, ου, ὁ, equile. stabulum equorum. Xen. de re eq.

Ἰ'ππόμαν, ανος, ὁ, equus fio, aut fum, Plat. ad Color.

Ἰ'ππόμαχος, ου, ὁ κὴ ἡ, equestris, ut ἵππος ἐδίδης, vestis equestris. Dio.

Ἰ'ππόπολις, ὁ κὴ ἡ, equestris, ut ἵππος ἀνὴρ Θ-, equestris curru: qui trahitur ab equis, Hesiod. Invenitur & ἵππΘ- unico ι, ut ἵππια ἀέθλα, ex Epigr. equestria certamina, apud Aristoph. in Nub. ἵππιος Θ- cognomento voca. ur Neptunus, quod primus equum produxerit. Sunt qui ἵππιον Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit.

Ἱππικὸς, equestris, ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma. Et ἱππικοὶ ἄγωνες, equestria certamina. Demosth. ἱππικὸν φρόνημα, Xenoph. equestre agmen, equitum agmen. Et ἱππικὴ στρατιὰ apud eundem. Et ἱππικοὶ ἀντῆρες, apud Sophocl. currus equestris. Apud Xenophontem sunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, sine adjectione à Xenoph. & Demosth. pro equitatu. Υ'ππική vel ἱππικὴ τέχνη, ars equestris. Xenoph. Ἱππικὸς dicitur etiam artis equestris peritus, equitandi peritus, eidem Xen. Ἱππική herbæ nomen. Plinius libro 25. c. 8.

Ἱππεύς, έως, ὁ, eques. Xen. πεζοὶ κὴ ἱππεῖς, pedites & equites. Item ἵππεις, in Athen. rep. ordo equester, item ἱππεῖς. cancrorum genus, de quibus Plin. l. 9 c. 31. & Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. ¶ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plin. l. 2. c. 22.

Ἱππεύω, sum eques, equito. Ifoc. ad Dem. εἴ τις ἵππον κτήσαι τοῦ καλοῦ, καλῶς ἱππεύειν ὑπισχνεῖτ Θ-. Dicitur etiam de equo apud Xenoph.

Ἱππεία, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Aristoph.

Ἱππεύσις, ἱππεύσεως, equitatio. Xen. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδΘ-, ὁ, equestris Herodian. ὁι τῆ ἱππάδΘ- τάξεως, ex ordine equestri. In Athenien sium republ. ἱππάδες pars una erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus. Et ἐπὶ πάσας δυάς, sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragabantur, ut Hesych. tradit. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππάδας appellabatur, ut idem annotat. unde ἐπ πάσι τελῶντες, ap. Plut. in Solone, qui census equestrem solvunt.

Ἱππάζω, equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito. Xen. ὑπισχνοῦμαι ἵππον πάσχειν, qui equo vehi seu equitare jam norit. Plutar. in Camillo, πλὴ χάριεν ἱππαζομένοις, qui regionem perequitarunt. Dicitur aliquando & ipse equus ἱππαζεσθαι, agitari. Xen. de re eq. ὅταν γε μὲν ἱππαζόμενον οὕτω παίσης, si quis equum qui jam ascendituc, & agitur emerit.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi. Xen. de re equ.

ἹππάσιμΘ-, ος, ὁ κὴ ἡ, equitabilis. Xen. Hell. 7. Metaph. dicitur ἱππάσιμον ἀνανεῶσθαι ἑαυτῶν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi. Plut. in Alex.

Ἱππεσία, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xen. de re equ.

Ἱππεύς, adverb. equitantium modo, ut ἱππεῦς κὴ πεζῇ.

Ἱππάριον, ου, ὁ, equuleus five equuleus, i. parvus equus. Xen. Pæd. 1. Item avis nomen similis vulpanseri, ut tradit Hesych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. Item piscis quidam, apud Athen. l. 7.

Ἵππιον Θ-, equulus. Censetur etiam in mundo muliebri, apud Hesych.

Ἱππίσκον, ex equo. Od. θ & λ. Ἱππισδὶ, more equorum.

Ἱππάκη ἡ, casus equinus, item equi coagulum, ut tradit Diosc. l. 2. c. 80. Reperitur & ἱππακινὸς, ὁ, in eadem signif. apud Eust.

Ἱππαλίδης pro quo Doricè ἱππαλίδας, eques, equitandi peritus. Theoc. idyll. 25. κὴ ἱππῆσιν κελεύσας κᾦπω ἱππαλίδας ἤλασεν, quomodo equites hortaretur Castor eques docuit.

Ἱππάριον, ου, τὸ, hippardium, animal ita nominatum ab equi similitudine, Aristot. de hist. an. l. 2. c. 1.

Ἱππάδικος, genus lusus puerilis, apud Poll. l. 9.

Ἱππαπὴ, vox quædam ab Arist. in eq. per jocum & lusum facta.

Composita.

Α'μφιππΘ-, ος, ὁ κὴ ἡ, qui simul cum equis est, equis adjunctus, ut ἄμφιππΘ- βορέας, apud Soph. Item ἄμφιπποι vocantur apud Thuc. l. 5. pedites equitibus adjuncti. Dicuntur etiam ἄμφιπποι, ipsi equi copulati sine rheda qui desultorii: dicuntur & equites desultores, ut ex Paul. tradit Eust.

Α'μφίπποι, οἱ, desultores, qui duos equos absq; ephippiis apitantes ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Aelian. de aciebus instr.

Α'ναγκαστὸν, necessitate equitare, i. necessariò necessitate equitandi habere, μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Α'νθιππεύω, q. d. equito adversus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. duo equites inter se contendentes.

Α'νθιππάζομαι, equitans occurro, contra aliquem equo invehor. Α'νθίππασία, decursio equestris. A' Suida ex p. equestre certamen.

Α'νίππος, equo carens vel equo non insidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Aristot. Exp. & inequitabilis, ut ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα. Herodo. Inventur & pro ἄμιππος. Poll. l. 1.

Α'ππιος, equitandi imperitus, artis equestris rudis & imperitus, Luc. & Plut. de rep. l. 1. & in Prorag. ¶ Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitanti, ut ἄφιππον χωρίον, quod & ἄνιππον, Plut. Et ἄφιππος χώρα, regio equitanti non apta. Et ἄφιππος κὴ πραχεῖα ὁδὸς, apud Plut. in Ant.

Α'φιππία, ης, ἡ, equitandi imperitia, vel artis equestris. Xenoph. in hipp.

Α'φιππεύω, (q. d. abequito) equitans recedo, vel fugio, velex uno loco in alium me recipio equitando, vel equo me propripio.

Α'φιππίζω, exp. equitatum ago. Α'φιππίζομαι, equo me propripio, equo aufugio, apud Plut. & Strab. l. 7.

Διίππασία, idem quod ἀνθιππασία.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xen. Hell. 3.

Ε'νιππεύομαι, equo invehor, seu equito in. Ε'νιππάζω, idem.

Ε'ξιππεύομαι, equo evehor, seu equo exeo. Plut. ἐξιππάσασθαι δὲ τῶν πυλῶν. Et Synes. ep. 132.

Ε'ξιππον, currus in quo sex iunt equi.

Εὔιππος, bonos seu præstantes equos habens. Xen. & Eurip. Item equitandi peritus vel equitatu præstans.

Ε'φιππος, qui equo insidet, qui equo vehitur: & peculiariter sic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Synes. oppon. πεζῷ. Dicitur & ἀνδριὰς ἔφιππος, à Plut. in Publ. statua equestris. Et βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone.

Ε'φίππΘ-, equestris, ut ἐφίππη δημοκρατία, ex Plat. equestris cursus. Scribitur & ἐφίππιΘ-.

Ε'φίππιον, substant. certamen equestre, Suid. Item stratum equi, sella equi. Ephippium. Xen. de arte equ. Scribitur & ἐφίππειον.

Ε'φιππεύομαι, equo invehor, aut equito super, vel adversus.

Καθιππεύω, per equito, equitando decurro. Herodian. l. 5.

Καθιππεύομαι, perequitor. ibid. Καθίππασις, invasio & incursio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.

Καθίππασε φυσιρεων, equo decurro in, equo incurso, κὴ ἐνεκάθισατο χάρμῃσι, incursavit regionem. Metaph. apud Laërt. dicitur κὴ ἐνεκάθισεν τῇ φιλοσοφίᾳ, circa philosophiam se exercere.

Κτήσιππος, possessor equorum. Luc.

Μόνιππος, qui unico equo utitur, qui unico equo cursu contendit. Plut. l. 8. de leg. Item μόνιππος, opposiri τοῖς ἐμάπποις, singuli equi, equi qui juncti non sunt. Xen. Pæd. 6.

Παίσιππος, affectans equum, affectator equi vt can.s qui velocitate equum assequitur. Poll. & Aristot.

Παρεμπεύω, ab Hesych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παρεμπεύσας ἐνὶ νόσῳ τρῆες Δηϊάδες per catachresin dicitur pro, qui transmiserat vel traduxerat.

Παρεππάζομαι, à latere equito, adequito. Item preterequito, equo præterverhor.

Περιεππεύω, circumequito, obequito Luc. in somn. & Polyb.

ΠλήσιππΘ-, qui pungit & stimulat equos, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator, lil. β. & apud Hesiod. in Asp.

ΠολύιππΘ-, multos habens equos, equis abundans. Dionys.

Περίιππεύω, equito antè, equo præcedo, seu præeo. Plut. in Cam. περιιππεύων τὴ στρατιὰ.

Προσιππεύω, adequito, juxta equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans urbi.

ΤέθριππΘ-, quatuor equos habens, ut τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugis. Et τέθριππΘ- ὄχΘ-, Eurip pro eodem. Apud Aristophan. in Neb. ἵππΘ- τέθριππΘ-, pro quatuor equis uno jugo copulatis. Τέθριππον (substantivè) quadriga, currus quadrijugis,

drijugis, currus in quo sunt quatuor equi. Athen. l. 12. & Theocrit. idyll. 15.

Τρίσπιτον, sive τρισύπατειον, signum seu nota quæ equo τετρυμμένῳ inuritur, stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur, nota qua agnoscitur ἡ τῦ ἵππου τρύσις. Scribitur & τρυσίπατον, apud Eust.

Φίλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur. Plut. in probl. Hell. Item bellicosus ut φίλιππος λαός, apud Eurip. in Hecuba.

Γ'ΠΤΑΜΑΙ, f. πήσομαι, Aorist. 2. ἐπτόμην, unde infinit. πτέσθαι, volo, in Epigr. Sæpe dicitur metaph. de iis quæ citò cursu aut impetu, avium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ παγέως πτέχειν, ἵππους δ' ὀκτέσθον. Apud Homerum ἐκ χερῶν ἔπτατο, ex manibus subito excidebat, quasi ayolando. Od. μ & ω.

Πτῆμα, τὸ, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem apud Aristot. & Luc.

Πτητικός, ἡ, ὸν, volatilis, cui volandi facultas & vis ineſt.

Πτηνός, ἡ, ὸν, volucris πτηνὰ ζῶα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. In Epigr. πτηνῶς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metap. πτηνοὶ λόγοι, apud Plat.

Πτερόν, &c. Πτίλον, &c. Πέτομαι, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Α'μφιπτάμενος, circum volitans.

Α'νίπταμαι, sursum volo. Luc. Α'νίπτασθαι, idem apud Aeschin.

Α'νίπτομαι, in ventos : & apud Soph. in Ajace.

Ἀνίπτω, in Ctesiph. Plat. & Aristoph. in avibus : & apud Soph. in Ajace.

Decomp. Περιανίπτομαι, antè in altum evolo. Greg.

Συναν ίπτομαι, simul in altum evolo. simul volo. Greg.

Α'πτάω, ἀπτῶ, ὁ ᾰ, ἡ, volare non potens, involucris, implumis, ut ἀπτήνες νεοσσοὶ, pulli avium involucres & implumes. Plutar. de audac & il. f.

Α'φίπταμαι, avolo, evolo. Particip. ἀφιπτάμενος, a pud Luc. unde & ἀποπτόμενος. Il. τ. & Od. λ. Invenitur & aor. 2. ἀπέπτην ab ἀφίπτομαι.

Δίπτημι, pervolo, volando pertranseo, cum accuſ. apud Luc. & Sap. l. 5. Δίπτασθαι, pro eodem apud Eurip. in Med. Plut. symp. 4. Herodian. 2.

Εἰσπτάμενος, sive εἰσπτάμενος, involo. Aristoph.

Ε'φίπταμαι, sive ἐφιπτάμενος, advolo; Od. ο. εἰσπτὰν ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λευκῶνας μέλεσσι ἐφιπτάμενος, a latere volo. Item prætervolo.

Ε'φίπτημι, sive περίπταμαι, a latere volo. Item prætervolo.

Συμπαρίπτημι (dec.) sive συμπερίπταμαι, simul prætervolo, vel simul volo.

Περίπτημι, circumvolo.

Προσίπτημι, advolo, unde προσίπτατο pro προσέπτατο, apud Aristoph. Phil. de vita M. τύπτοις προσίπτησαι, ad hos advolârunt.

Τ'πέρπτημι supervolo, superne volo.

Χαμαιλοπήτης, ου, ὁ, humivola, i. non multum à terra se attollens volatu.

Γ'ΠΤΩ sive ἴπτω, & ἴπτομαι, med. noceo, damnum infero, lædo. βλαπτω. Il. βιὸν τ' ἀλεγεινὰ τιθεῖσα πῆσι Λαχαιῶν.

Γ'ψ, ὶπός, vermis species qui cornua corrodit. Od. ρ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites seu vitium oculos infestant. vide Ammon.

Γ'ανὸς, sive ἴπνος, ὁ, furnus, testus sive testum, ut apud Aristoph. in avib. κρεμάσαντον τὴν χύτραν ἐνθαδὶ ἐπὶ τοῦ ἵπνου. Εἰς τὸν ἵπνον ἔσω πάνσιτον τῦ πράτος. ¶ Item caminus, apud Aristoph. & Hipp. ¶ Item culina. Aristoph. in Plut. ὁ δ' ἵπνος ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλαφάντινος. Et in Vesp. εἰς τὸν ἵπνον εἰσελήλυθε. ¶ Item lampas, lychnus. Aristoph. in Pace, ἀνὸ δ' ἑστᾶσι πίνες τῶν πάνσιων ἔτοι βαδίζω' ἀστέρων Γ' πὸς ἑζόντες ἐν τοῖς ἵπνοῖσι πύρ. Apud eundem in pace, Κόλπος γυναικῶν διαφερόντως ἐς ἵπνον, schol. exp. ἀγχόν. Item sterquilinium, apud Aristoph. in Cocalo, teste Poll. & Hesych. in qua signif. scribitur, apud Hesych. ἰπὸς & apud Poll ἴπος. ¶ Est etiam pars navis. Hesych. Euſt. ab ἵστημι derivat.

Γ'πόω, ῶ, in furno seu camino uro, aut in furnum seu caminum conicio. Aeschyl. in Prometh. Γ'πόμενος βίζεσιν Αἰτναίας ὕπο, ardens sub Aetnæ radicibus velut in camino.

Γ'πίτης, ου, ὁ, furnaceus, testuaceus, ut ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. libro 3.

Γ'πιος, α, ὁν, qui ex furno eſt, qui furni eſt, ut ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & sordes ex furno.

Γ'πος, ου, ὁ, muscipula. Euſt. & Poll. ab ἵστημι, quòd muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium : item prætorium. ¶ Item potus, πόσις, ut Gal. exp. apud Hippoc. in ῥωχλικῶ. ¶ Scribitur & ἵστος cum circumfl. quod exp. πιεστὴς, preſſus sive preſſura. Pind. in Olymp. Od. 4. ὃ Κρόνι παῖ, ὃς Αἴτναν ὑπέρκεισαι πίτνων λυσιμόχθοισιν ἐκατογκεφάλαις Τυφῶος ὀνοτὸν ἀνθος ἐπιστρέφων ἀπείρατον πυρὸς ἀμαιμακέτοις ἐν μυχοῖς πετραίοις, qui Typhonis immanis & inexperti ignis impetum in cavernis saxeis reprimis.

quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἵστος & ἱστός.

Γ'πόω, ῶ, premo more fullonum aut muscipulæ, πιέζω. Suid. ex Aristoph. in equ. Poll. ex Crat. ἱπεύμενος τοῖς συμπεφῶσι, preſſis miseriis.

Composita.

Ε'ξιππόω, ῶ, ex primo. Diosc. l. 5. ἀξίπνοον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito, sic & Gal. l. 1. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιππεῖν quæ malos humores extrahunt & expurgant.

Ε'ξιππόομαι, ὠμαι, exprimor. Diosc. ἐξιππωμένα βδέλλα, intritu preſſa, seu expreſſa. & ἐξίππωσεν ἅλαιον. Item expurgor, unde & ἐξιππισμὸς & ab Hesych. exp. πεῦ αἱρεμός.

Ε'ξιπποπόρος, ὁ, cui exprimendi vis ineſt. Item extrahendi & expurgandi vi præditus, ut ἐξίππωπος φάρμακα, Gal.

Τ'ριγλυκος, colum per quod vinum fæculentum & ὁ τρυγίας transfunditur & percolatur : seu instrumentum quo utuntur οἱ ἵππωτες καὶ θαλάσσιοι πλόες ἄνεμον. Aristoph. in Plut.

Τ'ριγίππιον apud Suid. significat τὸν τρύγα ἱππῶν.

Γ'άπτω, ἁπῶ, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Γ'εβέσθαι, &c. vide in Γ'εννῆσαι. Γ'ρηξ, vide in Γ'εργῆσαι.

Γ'ΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

Γ'ΡΙΣ, ἴεως, ἡ, & ἶρις, ος, ἡ, arcus cœleſtis. Aristot. de mundo. ✝ Euſt. deductum esse scribit ab εἴρω, nuntio : nimirum quòd pluvias denuntiet. ¶ A' poëtis fingitur Dea, quæ à Diis nuncia mitti solet. Hesiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam eſt, inter eam & album oculi medius : nomine indito ab arcus similitudine, antequam enim hæ irides sunt verticolores. ¶ Eſt & placentæ genus, Eryn. ¶ Item herba quædam aromotica, de qua Theophrast. hiſt. pl. l. 6. c. 7. & l. 7. c. 12. Dioscor. l. 1. c. 1. Inde autem nomen fortita eſt hæc iris, quoniam floret diversi coloris specie sicut arcus cœleſtis, teste Plin. l. 21. c. 7. ¶ Eſt & gemmæ nomen, Etym. & Plin. l. 37. c. 9. ¶ Dicitur esse & avis species. ¶ Apud Apoll. Rhod. in Arg. eſt. & fluvii nomen.

Δίεννον, ut ἴεινον μέγεν sive ἔλαιον, unguentum sive oleum innum, id eſt, ex iri herba confectum. Apud Dioscoridem lib. 1. cap. 67.

Γ'ΡΟΣ, ου, ὁ, nomen proprium cujusdam mendici, apud Homer. ✝ ab εἶρον nuntio. q. ἀπαγγελεύς. ¶ Appellativè ponitur pro quovis mendico, vide Euſt. ¶ Γ'ερός autem vide in Γ'ερός.

Α'ίρω, ῶ, ὁ, (comp.) cui perperam vel inauſpicatò nomen Iridi ditum eſt. Od σ. Γ'ρος ἄϊρος.

Γ'Σ, ἰνὸς, ἡ, fibra, Odyſſ. λ. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hippocr. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ ὑμένι ἐφαίνοντο ἱρεύουσι ἶνες λεπταὶ παχεῖαι. Sic Aristot. hiſt. anim. lib. 3. ἶνος ἔχωσι, fibras habent. Transfertur & ad inanimata, ut herbas : divisiones enim eas & interſectiones, quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. hiſt. pl. l. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat καυλὸν, ἶνας, φύλλα. ¶ Galenus initio commēt. in epidē. lib. 6. ἶνα vocat etiam lineolā illā quæ literam θ per transversum secat. ¶ Item ἶς. vis, robur, apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars consiſtit in fibris, teu iis partibus quæ fibras multas habent & nervosæ sunt. Il. ᾗ δ' ἐπὶ πολὺν ἶνα ἔχοντες. Odyſſ. σ. ἐσθὲ οἱ ἰσὸν ἶς Οὐδὲ βίη. Sic Hesiod. in Erg. ἰς ἀνδρὸς βοῦειαν. Et ἶς ποταμοῖο Il. φ.

Γ'ινάδης, ες, ὁ, ἡ, fibræ similis, nervosus. Aristot. hiſt. an. l. 1.

Γ'ίνιον, ου, τὸ, posterior colli nervus, occiput, occipitium, unde nervi, ἰλίγγες enaſcuntur. Il. ε. βὰς ἐλίκεσσι χεραλῆς χεῖ' ἰνίον ὀξέϊ δουρὶ, sic nominatum διὰ τὸ ἐπᾶσθες καὶ ὑπερῶσθες εἶναι, quod fibrosum sit & nervosum. Sunt qui ἰδ' ἀπὸ τῦ ἶς hinc dictum arbitrentur, id enim esse incurvari, & quidem tendine cervicis ad inferiora concidente & ad humeros contracto.

Γ'ῖς, exp. νέος, ὑός & βρέφος, infans : hinc originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis roburq; parentum. Eurip. pro filia usurpaſſe fertur.

Γ'ρις, Γ'ριος, Γ'ρομος, vide in Γ'ερ.

Composita.

Ε'νδυτα, τὰ, intestina, Il. υ. Euſt. tradit quoſdam ita denominare velle ab ἔνδυν ἔσεσι τῶν ἐντῶν, vide & in comp. à δίπτ.

Εὔϊνος, bene fibratus, nervosus.

Λεπτοΐνος, tenues nervos seu exiles fibras habens.

Πολυΐνος, multas habens fibras seu venas.

Γ'δρωα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Γ'σπίζω, &c. vide in Γ'σπος.

Γ'ΣΑΤΗΣ, ου, ὁ, dipthera, rheno, veſtis è pelle capri ina. Aristoph. enim schol. suo tempore ἰσατίλλω dictum fuisse scribit, quam Attici δερέσθαι nominaſſent. Idem scribit & Gal. in lex. Hippoc. Pro eodem dicitur etiam ἴζαλα seu ἴξαλα.

Γ'σαμαι, &c. vide in Γ'σημι.

Γ'ΣΑΤΙΣ, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioſ. l. 2. c. 215 & 216. & Plin. l. 20. c. 7. Nonnulli eſſe ajunt quod Cæſ. l. 5. de bell. Gall. à barbaris ſua corpora ea herba tingentibus glaſtum appellari scribit.

Γ'σατόδης χολὴ, bilis quæ ἰσατιν seu glaſtum colore cæsio refert, ἰσατίζει, Gal.

Γ'ΣΗΜΙ, scio. (✝ putatur ex ἔσω futuro inuſitato verbi ἔσδω factum esse ἴσω, ἴσω unde ἴσημι : ut ab ἰζάω eſt ἵζημι) Theocrit. in Olympiad. κἀλὸς μάλα τοῦτο ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, scimus, & per syncopen ἴσμεν, ac Doricè & Aeolicè ἴδμεν. Eſt autem ἴσμεν & in proſa uſitatum. In ſecunda persona ἴσασι, pro quo potius ἴστε in uſu eſt. Tertia, ἴσασι, sciunt. Il. υ. ἀμφὶ δὲ μιν ἀνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσκον, sciebam, & in tertia plur. ἴσασαν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperativus modus in omnibus numeris & perſonis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσθι & per syncopen ἴσθι : sic ἴστω & ἴστω. In duali ἴστον & ἴστον : ἰστάτων & ἴστων. Plur. ἴστε & ἴστε : ἰστάτωσαν & ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur, sicut & ἰδμεναι, scire.

Σωίσημι, (comp. inuſit.) conſcius sum, idem quod σωίσθα, unde σωίσται & σωίστομεν, nec non σωίστε : aliaque nonnulla temporaineniuntur.

Γ'δμων, peritus, gnarus.

Γ'δμοσύνη, peritia, cujus dat. plur. ἰδμοσύνησι, apud Hesiod.

Γ'δμοσύνη, peritia, scientia. Item in Epigr. ἐπιδέμονα Σίφνος.

Ε'πίδαμος, pro ἐπίδμων, in Epigr. ἐπιδέμονα Σίφνος.

Α'δμοσύνη, ignorantia, imperitia, ἄγνοια, ut exp. Etym. deducitur à ἴδμων, præfixo α privativo, & facta ſyncope, atq; ν in λ verſo. Scribitur & ἀδμοσύνη, apud Suid.

Α'δμαθέω apud Etym. eſt ἀγνοέω, ignorare.

Γ'δεις, εσσ, ὁ, ἡ, ἴδεσσα, ὁ, ἡ, sciens, peritus, gnarus, Hesiod. in Erg. (de formicis loquens) ὅτε τ' ἴδεσσι σοφὸν ἀμάιτιος. Et cum genit. Apoll. Arg. 2. ἴδρις ἀρηῖ.

Γ'δρείη, ης, scientia, peritia. Il. σ. Γ'δρείη πολέμοιο.

Comp. Α'ΐδρις, εσσ, ὁ, ἡ, impertitus, inſcius. Iliad. γ. ἀϊδρείῃ φωτὶ ἐοικώς Hesiod. Χάρμ ἀϊδρείς ἐσιν, loci ignarus, Sophocl. ὁ πάντ' ἀϊδρις.

Α'ϊδρείη, ης, inſcitia, imperitia, imprudentia. Hom. & Hesiod.

Α'ΐδρις, imperitè. Item perſpicuè. Α'ϊδρίως, εντως, ὁ, inſcius, imprudens. Nic. in Alex.

Πολυΐδρις, qui multa ſcit, multa callens ; seu multa expertus.

Od. ο & ψ. Πολυΐδρεία & πολυϊδρείη, multa ſcientia, multarum rerum cognitio. Od. β.

Γ'ομβρίδης vocabatur Apollo, eò quòd omnia ſciret, teſte Plut. in lib. de ei apud Delphos.

Ε'πίσταμαι, fuit. ἐπιστήσομαι, (comp. ex. ἐπὶ & ἵσταμαι, in ejectio τ) ſcio, peritus sum. Cum infinit. ut Ιſocr. ἐπίσταμαι δὲ καλῶς ἐπιδεῖξαι. Cum genit. ut Iliad. β. ἐπισταμένοι πολέμοιο. Cum dativ. ut Iliad. ο. ἐπισταμένη ἔργοισι. Cum accuſ. ut Ιſocr. τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστήτε, eorum mores cognoſces. Interdum cum participio, ut Plutarch. in Themiſt. ἐπίσταμαι ἄρχων, ſcio me habere. Absolutè dicitur ab Aristoph. ἐπιστάμενος ἀνὴρ, vir prudens seu intelligens.

Ε'πιστάμενως, adverb. ſcienter, peritè. Item prudenter. Od. υ. Apud Hesiod. δ' ὡς ἐπιστάμενος.

Ε'πιστήμων, ſcientia, peritia. Item ars, ut ἐπιστήμη ναυτικὴ. Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστήμαι, artes liberales.

Ε'πιστήμων, ſciens, peritus. Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατος, ſcientiſſimus. Ε'πιστήμονες, scienter, scitè, peritè. Ariſtid. Et ſuperl. ἐπιστημονέστατα, doctiſſimè, Plato. Ε'πιστημοσύνη, ſcientia, peritia.

Ε'πιστημονικὸς, cui ſcientia ineſt. Exp. & ſcientia prædītus, apud Gal. Apud Aristot. in poſter. anal. dicitur ſcientiæ cujusq; propritus & ſcientiæ efficiens. Ε'πιστημονικῶς, peritè, cui oppo. ἀμαθῶς. Greg.

Ε'πιστὸς, cadens ſub ἐπιστήμην. Tò ἐπιστὸν, exp. etiam, quod ſcitur. Aristot. in Categoriis.

Decomp. Α'νεπιστήμων, inſciens, ignarus : non sciens, ut apud Thuc. lib. 3. ἀνεπίστημόνων ὑμῖν ὅπου τράπωνται, nescii quo se verterent. Item inſcius, indoctus, imperitus, i. e. nulla imbutus ſcientia, ut apud Plat. ἀνεπιστήμων ὑδενὸς ἐών. Apud Thuc. ἀνεπιστήμονες ναῦες, exp. naves ab imperitis inſeſſæ.

Α'νεπιστημόνως, per inſcientiam, inſcitè, inſcienter, imperitè.

Α'νεπιστημοσύνη, inſcientia seu inſcitia, imperitia, cui opp. ἐπιστήμη ut apud Xen. & Themiſt. ac Plat. Interdum & cum gen.

Ε'ξεπίσταμαι, probè novi, calleo, teneo, ſcio, ad unguem teneo, apud Ariſtoph. Demoſt. dixit ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι. Iungitur interdum inſinit. interdum accuſ.

Προεξεπίσταμαι, & per contractionem προϋξεπίσταμαι, q. d. antè probè novi, Aeſchyl. in Prometh. ταῦτα προϋξεπίσταμαι σκεδρῶς τὰ μέλλοντα.

Προεπίσταμαι, præſcio, jam antè ſcio & exploratum habeo, Xen. Pæd. 4. προεπιστάμενος δὲ χθὲ τῦτο.

Συνεπίσταμαι, ſum conſcius, ſcio : Luc. συνεπίσταμαί σοι πόνηρος ἀφέσθαι.

Γ'σκω, ſcio, vide in Εἴδω, ἰ. ſcio.

Γ'ΣΘΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, iſthmus, terra bimaris, h. e. terra angusta duplici intercluſa mari. Ariſtot. de mundo. κατὰ τὸν ἰσθμὸν ἐν μέσῳ τῷ πόντου δύντες. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponneſiaco iſthmo dici ſolet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμὸς, fauces : pars illa quæ inter os & gulam seu guttur in modum iſthmi eſt interjecta, ut quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippocrat. περὶ σῶμα esse dixit φλεγμονὰς τῶν κατ' τὸν ἰσθμὸν γιγνομένων. ✝ sic autem vocatur pars illa quaſi ἰσθμὸς ὑπὸ τῦ στόματος τῆς στοφίδι δ' αὖτε, quòd per eam ceu per angustum tramitem cibus & potus in ventrem demittantur : ut annotat Euſtath. & ſchol. Hom. ¶ Apud Ariſt. de hiſt. an. l. 4. c. 8. ἰσθμὸν quidam eſſe putant quoddam πλέγμα quo orificium valis teſtacei obſtruitur, & id quidem in angustas fauces desinens. Apud eundem Aristot. in problem. ἰσθμὸς κλειδῶσθαι exp. collum clepſydræ, i. inferior foramina : Sumitur & pro incernículo, apud Dioſc. l. 2. In qua ſignif. liuit qui potius scribendum censeant ἰσθμός.

Γ'σθμιος & ἰσθμώτης, ου, ὁ, iſthmi incola. Et Neptunus Γ'σθμιος, quoniam in iſthmo fanum habebat. Τὰ Γ'σθμια, ſcil. ἱερὰ, ſacra iſthmia, in honorem Neptuni, ſeu ludi iſthmij. Strab. l. 8. Thuc. l. 8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theſeo & Pauſan. in Corinth.

Γ'σθμιον, ου, τὸ, (Euſt. author) dicitur τὸ ἀπὸ Γ'σθμῦ, quod circum collum eſt, collum cingens : & quidem peculiariter collare ornamentum, torques collum ſeu fauces cingens. Ab Hesych. exponitur etiam σπειρωτὸν.

Γ'σθμιακὸς ἀγὼν, certamen iſthmiacum, ludi iſthmiaci, apud Strabo. lib. 8.

Γ'σθμινὸς, idem. Apud Suid. Γ'σθμικὴ πίτυς, iſthmica pinus : qua coronari ſolebant, qui iſthmicis ludis viciſſent.

Γ'σθμιὰς νίκη, apud Steph. iſthmiaca victoria, palma iſthmiacis ludis reportata. Et Γ'σθμιάδες σπονδαὶ, iſthmiacæ induciæ, i. inducie quæ tantiſper durabant dum iſthmiaci ludi celebrati eſſent.

Γ'σθμιάζω, iſthmiacum feſtum agito, iſthmiacos ludos celebro. Translatè autem & proverbialiter eſt, malè habeo, parum commodè ſalubriterq; vivo : quòd ludi iſthmiaci morbis eſſent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium coluviem.

Γ'σθμοῦ, in iſthmo, apud Plut. in Themiſt.

Γ'σθμώδης, iſthmo ſimilis, iſthmi formam seu ſpeciem gerens, iſthmi in modum angustus. Thuc. l. 8. ἰσθμώδης ὄντος τοῦ χωρίου.

Composita.

Δίσθμόω, ῶ, iſthmum traduco. Apud Suid.

Παρίσθμια, τὰ, tonſillæ, i. glandulæ faucium. Item ipſe φλεγμονὴ τῶν κατ' τὸν ἰσθμὸν χωρίων, Gal.

Γ'ΣΙΚΟΣ, ου, ὁ, & Γ' σιον, ου, τὸ, iſicium : eſt edulii genus ex carne diligenter intrita & minutiſſimè inciſa : de quo vide Apicium l. 2. c. 1. & Aphrod. probl. 22. lib. 1. Autor eſt Macrob. iſicium dici quod ab inſectione inſicium dictum erat, amiſſione enim litteræ, poſtea quod nunc habet nomen obtinuiſſe. Videtur ex Latino factum, atque adeò peregrinum eſſe vocabulum colligi poteſt ex Athen. l. 9.

Γ'σκω, vide in Εἴδω, ſcio.

Γ'ΣΟΣ vel Γ'σος, ου, ὁ, (producta vel corrupta prioris ſyllaba) æqualis, par. Il. ε. -ιμὰ δὲ θεοῖσιν Γ'σ' ἐδίαλε φρονέειν. Ariſtoph. ἴσον μέρος, æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι, par pariterque. Interdū cum dat. ut ἴσον σοι εἰσόφρωμι, apud Demoſth. confero paria tibi, i. tantum, quantum tu. Et Xen. Pæd. 1. ἐς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῇ ἡμικίᾳ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cum δίκαιος, ut ἴσα καὶ τοῖς ἄλλοις δίκαια εἰρῆνη, Demoſt. Interdum cum ὅμοιος : ut Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ apud Thuc. καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Demoſt. Interdum cum ὅμοιος : ut Iliad. λ. & reliquos Apud Hom. interdum pro ἴσιμος : ponitur, ut Iliad. λ. ἴσον ἐμοὶ γε καὶ ἄλλῳ. Τὸ ἴσον ſubſt. locum ſæpe obtinet, & exp. ἰσοπαλὲς Γ'σος ἀλλήλοις. Τὸ ἴσον ſubſt. locum ſæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio ſeu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas, jus, ut τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo. Apud Thuc. pari jure & conditione : interdum & ex æquo dicitur. Thuc. ſequente κ' perindè, æquè, ut Thucyd. l. 3. ἐν τῷ ἴσῳ κ' ἰσθμῷ, perindè ut ſupplices, æquè atq; ſupplices. Τὸν ἴσον κίνδυνον, Thucyd. æqualiter abeſſe, tantundem abeſſe. ¶ De numero etiam dicitur. Xen. Hell. 1. Αὐσὶας ἔχων τοὺς ἴσους νεῶν, totidem naves. Et Herodot. ἴσα ἔτεα, totidem anni. Ariſtot. de par. an. ἴσα τοῖς ἐναντίοις τὰ μὲν πολλὰ ἔχειν τὰ ἀπέλα, habent omnes ova eodem numero atq; impari.

Γ'σως, adverb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate, cui opponitur ἀνίσως. Demoſt. Olynth. 3. Frequentius ponitur pro, fortaſſe : apud Platonem, Ariſtot. Xenoph. Demoſth. & alios.

Γ'σωτὴς

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas seu æquabilitas, parilitas, ut Solon apud Plut. ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic & Isoc. in Areop.

Ἰσόω, ῶ, æquo, adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ σίδηρος αὖ ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Item ἰσώσασθαι, æquiparare se, vel æquiparari. Od. η. v. 207. & apud Arat.

Ἰσάζω, æquo, adæquo, ut ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. pol. 2. Interdum absolutè ponitur, ut ἰσάζουσι ψῆφοι, cum adæquant judicium sententiæ. Apud Aristoph. ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter, vel totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, pariter. Item totidem modis, Aristot. eth. l. 1. c. 6.

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος par, æqualis item similis. Nic. in Ther. v. 359. hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαιότερος, apud Thuc. Eurip. & Xen. Et superl. ἰσαίτατος pro ἰσαιότατος. Alii hæc activè usurpari volunt pro ἰσότερος, & ἰσότατος, ut μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω.

Ἰσαίομαι, idem quod ἰσάζομαι, similis sum. Nic. in Alex.

Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, par, ut ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia suffragia Eurip.

Ἐΐσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poëticum est, ut δαῖς ἐΐση. Il. α, dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et ἐΐσαι φρένες, Od. ξ, animus moderatus, sui que semper similis.

Composita.

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re & de persona, Aristot. Ἀνίσως, inæqualiter.

Ἀνισότης, ἡ, inæqualitas, apud eundem Aristot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo, unde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodo. adæquatus numero, par numero. Exp. & ad æqualitatem redigo. Item permuto, commuto. Plat. in pol.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenso. Aristot. de par. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι, æquor, adæquor, compensor.

Decomp. Ἀνταυίσωμα, τὸ q. d. adæquamentum, ex Ios. de antiq.

Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω.

Ἀντισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo.

Ἀντισόομαι, οῦμαι, adæquor, &c. Greg. Ἀντίσωσις, contrariorum comparatio, Aristot. rhet. 4.

Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω & ἀντισόω. Ἀπίσωσις, adæquatio.

Ἐνισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. Ἐξισοῦμαι, æquor, æquiparor. Thuc. l. 2. apud Plut. in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. Ἐξίσης, & ἐξίσου æqualiter, æquè ac, vel perinde. Sæpe & disjunctim scriptum invenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, idem polleo, ap. Themist. Apud Dialecticos, ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἐπίσος, æqualis, pro ἴσος. Ἐπίσης, adverb. æquè ac, vel perinde.

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Aristot.

Λισσός, οῦ, ὁ, lævis, glaber. quidam dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus, vide & in Λεῖος.

Πάρισος, æqualis, vel compar. Polyb. Πάρισον apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris. Quintil. l. 9. c. 3. vide & Hermog. Παρίσως, æqualiter, Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo, seu par aut compar. Item æquiparo. Plat. de rep. l. 6.

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhet. signif. peculiariter structuram orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Aristot. in Rhet.

Παρισωτικὸς, cui vis inest τοῦ παρισοῦσαι.

Αἶσα, &c. Βλαισὸς, Ἥμισυς, &c. Κυπάρισσος, Μέσος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἼΣΤΗΜΙ, F. στήσω, statuo, ut στῆσαι τρόπαιον apud Xen. statuere trophæum. Et ἱστάναι χαλκοῦν, apud Demosth. statuam æream alicui statuere. Item erigo, ut apud Aristot. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit, i. facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, arrigere aures. Item excito, ut Od. ξ, στῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plut. ἱστάναι χορὸν, exp. instituere. Apud Herodot. ἱστάναι βασιλέα, constituere regem. ¶ Item sisto, colloco. Xen. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. στήσομεν αὐτοὺς τοῦ λόγου. Plut. in Themist. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτόν. ¶ Item sisto, inhibeo, reprimo, In qua signific. dicitur & ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compositis potius usurpatur, ut καθιστάνω, συνιστάνω. Diosc. l. 1. κοιλίαν ἱστῶσι. Synes. ep. 73. στήσατε τὸ κακόν. Apud Hom. Od. ρ, στῆσαι νέας, appellare naves. ¶ Item appendo, pondero. Quæ significatio ex prima ducta videtur, quòd erigi soleant quæ appenduntur. Xen. apom. 1. ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. Sic & Pæd. 8.

Aorist. 2. ἔστην, & præt. ἕστηκα (quod & ἕστα) neutram seu pass. habent significationem. Infinit. ἑστηκέναι exponitur interdum stare vel jacere, interdum passivè, situm esse vel positum esse. Idem in compositis observatur, idque per omnes modos. Odyss. σ, ὀρθὸς στῆναι ποσὶ, stare erectus in pedes. Xen. Pæd. 4. στὰς εἰς τὸ μέσον, stans in medio. Apud Demosth. τὰ γράμματα ἕστηκε,

literæ positæ sunt. Dicitur & ἑστᾶσι pro ἑστήκασι, & ἑστάναι pro ἑστηκέναι.

¶ Derivata: ac primum ex ἵστημι, i. i. statuo, erigo, sisto.

Ἑστήκω (thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα & similia poëtis præsertim usitata) sto, constanter sto, persto. Demost. ὅταν τὰ τρόπαια ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, τεκμήριον ἑστήξουσιν αἱ στῆλαι. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. l. 8. ἀεὶ γὰρ τό, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ καθεδεύμενον καθεδεῖται.

Ἵσταμαι, sto, (in qua signif. στῆναι sæpe ponitur) ut Iliad. β, Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, prope stans. Apud Aristot. ἵστανται τρίχες, stant arrecti. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, stare adversus aliquem, i. e. resistere, obsistere alicui. Apud Aristot. in Oecon. ἱσταμένου δὲ χρόνου, instante tempore. Apud Hesiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam desisto. Demosth. Philipp. 4. οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, non desistet ab injuria inferenda. Et cum genit. ut ἐνταῦθα στησόμεθα τοῦ λόγου. Item consisto, quiesco. Domesth. Philipp. 4. ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Item insisto. Apud Gal. ad Glauc. ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, insistere adversus id quod vehementius est. Σταθῆναι autem passivè ponitur pro, statui seu erigi, ut σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ. Aristot. ¶ Item activa signif. statuo. Xen. Hell. l. 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum statuebat. Iliad. α, ἱστὸν στήσασθαι, exp. malum statuere vel erigere. Et Il. ζ. κρητῆρα στήσασθαι, statuere crateres.

Στάσις, εως, ἡ, quasi dicas, statuas, sive statio, i. e. ipse standi actus, vel etiam positio & collocatio, & quasi dicas, sistentia, ut στάσις τοῦ χοροῦ, Gregor. Στάσις πάννυχος, statio per totam noctem, statio nocturna, exubiæ. ¶ Item status, (cui opponitur aliquando motus) quies qua nimirum aliquid quod antè movebatur, subsistit. Plut. de procreat. animi, πρὸς δὲ τούτοις στάσιν καὶ κίνησιν, statum & motum. Sic & apud eundem de primo frig. Et στάσις ἀνέμου apud Thuc. tranquillitas qua ventorum furor quasi subsistit. Apud Alex. Aphr. in Probl. στάσιν λαμβάνειν ponitur pro subsistere. Exponitur etiam, stabilitas, firmitas, constantia, perseverantia. ¶ Item statio, i. locus in quo statur aut constituitur. Aristoph. in Pluto. Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. Sic apud Aeschin. in Ctesiph. & apud Polyb. lib. 2. ab Hesych. exponitur etiam officina. ¶ Item status vocabulum Rhetorum: quidam constitutionem vocant, alii questionem, id in quo causa consistit; vide Quintil. lib. 5. cap. 6. & Cic. in top ¶ Item constitutio, σύστημα, ut στάσις μελῶν. Aristoph. in Ran. Sic χοροῦ στάσις, dicitur actio illa qua chorus constituitur & cogitur. ¶ Item constitutio & temperies, ut apud Hippoc. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum dicuntur aggeres & ripæ; sunt enim stationes quibus eorum violentia sistitur & frangitur. Aristoph. in Equit. ¶ Item στάσις transitivè accipitur pro, collocatio, positus, ut στάσις ἀνδριάντων apud Poll. ¶ Item factio, (quæ significatio inde orta videtur, quod in factione pars utraque suam veluti stationem seorsum habeat.) Aristot. Oecon. 2. ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Sic & Plutarch. in Sert. Exponitur & seditio. Isocr. de Pace: καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. Et apud Xen. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, ad seditionem concitare. Et τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν. Plut. veterem seditionem redintegrare. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thuc. seditionibus agitari.

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus; constans. Plutarch. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος. qui est stabili & firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen quod stans chorus canit. ¶ Item quietus, Plutarch. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, frigus quietum esse videtur. Item gravis seu tardus: in bonam partem, apud Aristot. Problem. sect. 19. quæst. 48. Item tardus, hebes, stupidus. Poll. Apud Aristot. eth. 4. cap. 3. λέξις στάσιμος. oratio stabilis & sedata. Apud Lys. στάσιμον ἀργύριον, pecunia usuraria. ¶ Στάσιμα, pondera, σταθμία, Poll.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seditiosus Xen.

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est. Herod. Item seditiosus, qui seditionem concitat. Suid. Item satelles. apud Antiph.

Στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, factiosus. Item seditiosus. Thuc. l. 8. Exp. & seditioni obnoxius, apud Arist. eth. 5. Apud Thuc. l. 4. κατὰ τὸ στασιωτικὸν, exp. seditiosè, more eorum qui seditiones faciunt.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status, apud Plat. l. 4 de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo. Plat. in ep. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, civitas intestinis seditionibus laborans. Xen. apom. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα, ap. Plut. Interdum exp. dissideo, ut apud Herodia. l. 3. πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον ἀδελφοὶ, inter se dissidebant. Interdum exp. contendo, certo, ut apud Plat. στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ κυβερνήσειν.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, vel potius seditionis concitatio. Arist. œcon. 2.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus.

Στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus, ut στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. & Aeschin.

Στασια-

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in polit. Philip. 3. & pro cor.

Στατὸς, οῦ, ὁ, qui stetit aut stat. ut στατὸς ἵππος. Il. ζ. equus qui in stabulo continetur. Et στατὸν ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus constans, aut stagnans, vel aqua stabilis & quæ à ventis non agitatur; qualis esse aqua fontium solet. Item idem quod στάδιος: ut στατὸς θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta. Aliquando dicitur subst. στατὸς. Plut. in Alcib. στατὸς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, sistendi vim habens: cui oppon. κινητικός. ut στατικὴ κοιλίας, apud Aetium. Est & statice herba, apud Plin. l. 26. c. 8. vide & in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, sisto. Item sto, consisto. Item stabulor.

Στατηρὸς, οῦ, ὁ, stabilis firmus, idem quod στάσιμος.

Στάδην, statim, i. stando, more eorum qui stant. Eust.

Σταδαῖος, ου, ὁ, stans, erectus. Hesych.

Σταδαῖος μαχητὴς, statarius miles.

Στάδιος, ου, ὁ, stabilis, statarius, ut σταδίη μάχη, stataria pugna, apud Plut. & apud Thuc. l. 4. Apud Apoll. l. 3. στάδιος θώραξ, exp. thorax longus & rectus vel firmus & bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν apud Callim. tunica recta. Vide & in derivatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota stabilitas qua aliquis subsistit, nec loco movetur, apud Suid. ¶ At pro stadio vide paulò pòst.

Σταδαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος, ut σταδαία μάχη. apud Luc. Et σταδαῖος θώραξ.

Στάδιον, ου, τὸ, & στάδιος, ου, ὁ, stadium mensura pedum sexcentenûm, ut traditur ex Herodot. l. 2. αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον. Thucyd. lib. 4. καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Aristoph. in Ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno & amplius. Idem in Nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, ut dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, id est, ut dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Interdum dicitur de curriculo quod hoc spatium æquabat. Herodot. in Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπιπτε τῷ πρώτῳ. Xenoph. Hellen. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα κρονίνας. Pro ioco etiam certaminis apud Theophilum libro 2. Institut. annotatur. ✠ Eustath. derivat ἀπὸ στάδην διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ πρὸς θέαν μόνην ἀθροισθῆναι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε πρὸς ἆθλα ἱστάναι.

Σταδιεὺς, ου, & σταδιοδρόμος, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. Epigr. l. 2.

Σταδιαῖος, α, ον, stadii mensuram æquans Athen.

Σταδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia. Ptolem.

Ἑξαστάδιος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sex stadiorum est.

Σταθερὸς, οῦ, ὁ, stabilis, firmus, idem quod στάσιμος στιβαρὸς, & ἀσταθὴς. apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν θέρος, μεσημβρία, aut ἦμαρ pro ferventissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum ad medicum pervenit, in quo ceu termino subsistit fervor ejus, tunc sit maximus & quasi stabilis. In qua signif. sunt qui à σταθεύω derivent.

Σταθηρὸς, dicitur etiam pro σταθερὸς, ut σταθηρὰ βούλησις, in Pand.

Σταθηρότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, caula. Il. α. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, & alibi apud eundem poëtam. Sic apud Eurip. in Andr. σταθμοὺς ἐπὶ βούτα, ad stabula bubulci. Sic & ap. Xen. de re eq. ¶ Item statio, mansio, seu stativa, i. certa & definita loca in quibus subsistunt qui iter faciunt. Herodian. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Luc. de hist. scrib. Herodot. in Terpsich. ¶ Item postis, alio nomine παραστὰς. Od. ρ, κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. deorsum inclinans ad postem cyp. Herodot. σταθμοί τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item statera, in qua signif. vide in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Σταθμάω, stabulor, stativa habeo, diversor, Appia. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ stamen. Dicitur de planta, ut Hesych. annotat. Item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Hesiod. in Erg. Plut. de solert. an. plat. in Cratylo, οὔ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; stamina & subtegmina seu tramam discernimus. Item (ut & stamen apud Latinos) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα, stamina nens, seu stamina torquens. Et apud Poll. στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, i. fila è colu ducta, ad ordiendam telam. & ἄκλαστοι στήμονες apud eundem ex Plat. comico & στήμων ἐξεσμένος ex Aristophan. unde comp. Ὁλοστήμονος, ut ὁλοστήμονοι τολύπαι, i. αἱ ταινίαι, Poll. ex Soph.

Στημονιτικὸς, ut στημονιτικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, ου, ὁ, stimoneus. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. ult.

Στημονίαι, exp. cincinni staminibus similes, cincinni prolixi & teneri.

Στημόνιον, ου, τὸ, stamen, idem quod στήμων. Aristot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stamineus, stamen referens. Plut. de solert. anim.

Στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior, idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Στήσιος, ου, ὁ, ut στήσιος Ζεὺς Iupiter stator, apud Plutarch. in Cicer.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, lignum in navi rectum stamini simile, ut Aristarch. apud Etym. docet. Vide etiam Eust. Sunt qui statumina à Cæsare nominari scribant. Od ε, Ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταθμίδες, sunt itidem ligna in navi quibus tabulæ superimponuntur. Poll.

ἹΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, malum navis: dictus παρὰ τὸ στῆσαι, ab erigendo, Il. α, οἱ δ' ἱστὸν στήσαντο, malum navis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὐτοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐσκόπει. Est etiam instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt: à similitudine mali nautici, & ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust. Item ipsa tela: ut Hesiod. in Erg. πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ν, καὶ τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum. Il. α, Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Apud eundem Hom. στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία, idem quod ὑφιέναι, contrahere ac detrahere velum, submittere velum. Item textum, velum. Plat in Parmen. & Exod. 27. Hinc comp. πλησίστιος, velum implens, πλησίστιος ἄνεμος. Odyss. λ. Et πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur & passivè, quam prospero cursu naviget. vento implente velum: quod & metaph. usurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli seu furculæ, quibus attolluntur sustentanturq; retia. Dicuntur etiam vari aut cervi. Plut. in Pelopida, σκυλακάς τε θηρατικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

Σταυρὸς, Στήλη, Στῦλος, Στηρίζω, Στικὸς, Στήμαρ, Στῆθος, Στέρνον, Ἄστυ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compositorum aoristum secundum & præteritum perf. in activa voce se qui significationem verborum pass. ideoq; horum duorum temporum exempla interdum in passiva voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circunsto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν.

Ἀνθίστημι, contra statuo, oppono, ex adverso pono, adversarium statuo. Aristoph. in Ran. Ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι, κἀντιστησάτω.

Ἀνθίσταμαι, resisto, obsisto, repugno, reluctor, renitor, adversor, ut apud Thucyd. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem, l. 5. ἀντιστάντος αὐτῷ τοῦ πράγματος, quum ei res non successerat.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio, obnixus. Arist de mundo. Apud Herodian. ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato & atie non aperta. Apud Rhet. comparatio, comparativum genus. Exp. & intentio, Hermog.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius.

Ἀντιστατέω, ῶ obsisto, resisto, reluctor, obluctor. Greg. Item obsisto, partes facio vel cogo, factiosus sum. ex Herodot.

Ἀντιστατικὸς, οῦ, ὁ, reluctativus, ad reluctandum, seu resistendum valens, vel resistendi vim habens, Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀνίστημι, surgere facio, erigo, excito jacentem. Plat. in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. Sic Od. ξ, χειρὸς ἀναστήσας. Item excito. i. reviviscere facio, excito mortuum. Odyss. ω, οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Item erigo, extruo, ut ἀνιστάναι πόλιν, & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodot. Apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, excitare regem, i. e. evehere ad regiæ dignitatis fastigium. ¶ Item moveo: ut ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. movere castra. Item migrare cogo, sedibus pello, vel excio. Sophocles, τί μ' ἐξ ἕδρας ἀνίστατε. Plat. in Pericle, Ἑστιαιεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Exponitur etiam, submoveo, ut apud Dem. pro cor. ἀνέστησεν αὐτὴν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item everto, subverto, ut πόλιν ἀναστῆσαι, quod pro ἀναστατοῦν, sepe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eust. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum urbes fundiiùs evertisset.

Ἀνίσταμαι, exurgo, surgo. Plut. in Alcib. ἀνιστάμενος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Aristoph. in Plut ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Il. φ, Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent. Apud Thucyd. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. discedo ab Aegina. Apud Plat. in Lachete. ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo resurgere, i. e. convalescere. Item evertor. Dem. de fals. leg. περιείδετε ἀνασταθέντας, passi estis everti. Sic ἀνέστη πόλις, eversa est. Et ἀνεστηκυῖα πόλις, eversa civitas.

Ἀνάστασις, surrectio, propriè surrectio à sedili vel à cubili, sive à somno. Soph. in Philoct. ¶ In N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam. ut Matt. c. 22. & Ioh. c. 11. Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν, Act. c. 23. & 24. & alibi. Et pro resurrectione à lapsu. Luc. c 2. ¶ Item eversio. Dem. Olynt. 1. ¶ Item sedibus expulsio vel revocatio. ¶ Item erectio, extructio, ut ἀνάστασις τῆς εἰκόνος apud Phalar. Sic ἀνάστασις τειχῶν.

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens

nens ad resurrectionem. ut ἀναστάσιμον μυστήριον. Synes. ἀναστάσιμος ἡμέρα dies resurrectionis, apud Naz.

A' ναστικός, ὴ, ὸν, exuscitativus, resurrectorius.

A'ναστατῶ, ῶσω, everto, vasto, diripio. ¶ In N. Test. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito.

A'ναστάτωσις, everſio, item conturbatio.

A'ναστάδην, surgendo, more eorum qui surgunt.

A'ντάστημα, τὸ, erectio, assurrectio, vel potius id quod assurgit & in altum tendit. ut ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statura, proceritas. Theophr. & Snid.

Decomp. A'ντανίστημαι, contrà insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plut in Numa. ἀντανεστήκει ἔφασαν.

A'ποίστημι, & ἀποιστάω, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio. Item erigo ad vitam Greg. Exp. etiam, submoveo, sedibus pello. apud Thucyd. apud Herodot. in Thalia, ἀποιστῆσαι τὴν στρατιὴν, abducere exercitum.

A'ποίστημαι, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chryſ. τῆς κλίνης ἀποιστάμενος, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. ὁ κελεπὼς ἀποίστατο. Apud Herodot. ἀποίστας ἀπὸ τῆς πόλεως. Et ἀποίστατο ἑτέρωσε. A'ποστάσιος, migratio. Suid & Hesych.

Διανίστημι, excito, exurgere facio, exuſcito, ut apud Greg. διανίσαντα ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Διανίσταμαι, exurgo.

E'ξανίστημι, excito, exurgere facio Eurip. Item surgere jubeo, surgere cogo, expello, ejicio. Herodot l. 1, ἐξανέστησαν αὐτὸς ἐκ τῶν νήσων, ex insulis eos ejecerunt. Sic & apud Thuc. Plat. Xen. & alios. ¶ Item everto. Eurip ἐξανεστῶσας βάσρα Ι'λίου, evertens Illi fundamenta.

E'ξανίσταμαι. exurgo, loco me moveo. Iſoc. ἐξανίστατο σφῶν μέσης, surge antequam sis ebrius. Apud Xenoph. in Symp. ἐξανίστατο εἰς τὸ πάτιον, surgebat ut deambularet. Et ἐξανίσασθε τῶν δείπνων, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et ἐξανίσασθε τῆς ὁδοῦ, de via decedere, apud eundem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἡδέων è sedibus moti & excîti. Impropriè & de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. l. 1. E'ξανάστασις, expulſio è sede, ejectio qua loco suo aliquem emovemus & exigimus, everſio. Polyb. l. 2. ¶ Item resurrectio, scilicet mortuorum.

Κατεξανίσταμαι (cum gen.) contrà aliquem insurgo. apud Basil, Cryſ. & Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἀπάντων κατεξανιστάμενος.

Μετεξανίστημι, expello, & alibi sedem ponere cogo. Expon. & transfero subinde.

Προεξανίσταμαι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur & de athletis ad certandum suo loco ſungentibus, apud Plut. in apopht.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exurgo. Plut. in Pol. præc. T'πεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναστῆναι φησὶ δυτέρῳ. E'πανίστημι, excito, erigo. Item ſolicito. apud Greg. Item antepono, præfero, Gregor. Item præſicio. apud eundem Gregor. ¶ Item neutraliter, assurgo, ſicut ἀνίστημαι. Iliad. β, Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πεύθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo adverſus, vel insurgo adverſus: idem quod κατεξανίσταμαι. Thucyd. l. 1. πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν καὶ ἐκώλυσαν τῶν πολέμων, insurrexerunt adverſus populum. Sic apud Herodot. in Thal. & apud Plut. in publ. In eadem ſignif. paſſivè quoque capitur. ut ἥλιον δὲ καιὸν ἐπανίστασθαι τὴ πνευτηπ. ¶ Item postea surgo. apud Dem. de falſa leg. ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea ſurgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè. ut apud Dioſc. l. 4. cap. 85. πᾶσι ἐπανισαμένοις τῶν ὑδάτων παμφλυζεῖν ἐοικὸς, erumpentibus aquarum bullis. Apud Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 2. ἐπανεστηκὸς νόσῳ τῶν πτερῶν, criſta pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ τὸ καταρράκτου, quum conſtitiſſet in tranſtris. ¶ Ex l. 1. Reg. c. 4. ἀπανίστασαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆ, caligaverant oculi ejus.

E'πανίσταμαι, idem quod ἐπανίστημι, inſurgo, aſſurgo, emineo, ſurgo, &c. E'πανάστασις, q. d. aſſurrectio vel inſurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua adverſus aliquem inſurgimus: ſeditio qua adverſus eos inſurgitur qui nulla injuria laceſſiverunt. Thucyd. l. 8. ἐπαστάσας ὑπὸ τῶ δήμω τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores inſurgebat. Luc. χαλεπὸς ἐπαναστάσεις. Item eminentia. ut ὄρυς ἐπανάστασις. Apud Dioſc. l. 8. ἐπαναστάσεις φλυκταινῶν, eruptio poſtularum.

E'πανάστωμα, tumor, tuber, ſtrumus, tumor aſſurgens. Apud Ariſtoph. ἐπαναστήματα, exp. bullæ, papulæ.

Κατανίσταμαι, inſurgo contra ſeu adverſum: vel inſurgo repugnaturus, ἀνίσταμαι κατά, Polyb. l. 21.

Μετανίστημι, ſedibus pello, migrare facio. Μετανίσταμαι, ſedibus peller, migro, emigro, Phil. de mundo, & de vita M. l. 1.

Μετανάστασις, migratio, emigratio. Thuc. l. 2. & Phil. de vita M. l. 1. Μετανάστιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quaſi migrans.

Μετανάστης, qui demigrat. Ocell. de univerſ

Μεταναστάτης, ου, ὁ, qui ſolum vertens aliò demigrat, exul, vagus, profugus, Il. 1. & Syneſ. ep 67.

Μεταναστεύω, exulo, ſolum mutans aliò commigro. Syn. epiſt. 124. vide & comp. a νάσω, habito, in der. à Naῖω.

Παρεξαναστάσεις, à resurrectione aberrare. ex Gaza de menſibus.

Περανίσαμαι, prior exurgo, ante alios ſurgo vel exurgo, ſurgendo alios prævenio ſeu præverto. apud Poll.

Συνανίστημι, unà exurgere facio. Xen. in ſymp. ὁ Διόνυσος ἀνίστησι συναίνεσιν μεθ' ἑαυτῶ πὼ Α'ειάδνλω. Item neutraliter, unà conſurgo.

T'πανίσαμαι, aſſurgo, ut ii qui honoris cauſa alicui aſſurgunt. Ariſtoph. in Neb. ᾗ τῶν δικῶν τοῖς ὑφεστῶσιν ὑπανίσασθ' ἅπαντας. aſſurgere de ſella ſenioribus. Sic & Xen. in ſymp. Et cum dat. ut idem Xen. in Hierone. ὑπανίσαντα τῆ κατὰ τῶν δικῶν. δεῖν τε μεσρεῖσθαι. Apud Xen. Pæd. 2. πορευομένῳ ᾗ αὐτῶ ἐ. δὲ ἐν τῶ χωρίῳ ὑπανίσαται λαγὼς, ei proficiſcenti continuò in primo ſepu exurgit lepus. Dicitur etiam de iis qui eminent. T'πάσιος, (q. d. aſſurrectio) honor habitus in cedendo loco. Ariſtot. eth. 9. E'ξυπανίσημι, exurgo, ex inferiore loco rectus in altum ſurgo. Il. β.

T'πεξανίσαμαι, præſto, ſupero, excello. Exponitur etiam, longè ſublimior ſum, valde antecello, longè præſto. Greg. δέγμα τοῦτον δεῖ μάτον ὑπερεξανίσασθαι, Sic & Arer. in apoc.

T'πεξάστης, ου, ὁ, Suid. idem quod μεταβάτης, & μεταβάτ.

A'φίσημι, abſiſtere facio, dirimo, diſſocio, disjungo, ſeu ſejungo, ſeparo. Baſ. χωρὶς ἄγειν αὐτὸν καὶ ἀφίσειν ἑμελλε τ' κοινὸς σωμαῖς. Apud Dioſ. ἀφίσιν λέτρας, eximit. Item averto, abduco, avoco. Lacet. Γαλάτων δὲ Λοιτὸν πολεμεῖσθαι ἀπέσης. Addit ut & genitivus, ut ἀπὸ τῶν πολεμίων. Frequentiſſimè uſurpatur pro ad defectionem ſolicito, fide abduco, ſeu deduco. Thuc. τὰς ξυμμαχίας ἀφιστάναι, & πὼ Γ'ωνίαν ἀποστῆναι. item ἀφιστάντες πόλεις & alibi paſſim vide alium ſignif. in comp. ex ἀφ' ἑαυτῶ & ἵστημι, appendo.

A'φισάνω, idem quod ἀφίστημι, i. amoveo, tollo. Dioſ. l. 3. c. 101. ἀφισάνει λευχλίδας. A'φισάω, ῶ, idem.

A'φίσαμαι, abſiſto, abſum. ut apud Hom. πολλὸν ἀφεστάτης. Sic Ariſtot. τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, quæ longiſſimè abſunt: longiſſimè remota. ¶ Item abſcedo. Thuc-l. 1. εἰς Γ'ρῶμλω ἀπέστη, ſeceſſerunt. Herodian. l. 1. ἡ δὲ δακρύσα ἀπέστη. Apud Dioſcor. ἀφισάμθαι σάρκες, expon. carnes quæ abſcedunt. Item abſcedo, i. ſuppuro & colligor. Galenus. τύμεν χεὶ τὸ ἅπαν ἀφισάμενον. Et τὰ ἀφιστῶτα, apud eundem, abſcedentia. i. colleta & apa, ſtema facientia. Item abſisto re aliqua vel abſtineo. Item non ſum particeps alicujus rei. Interdum & cedo. Apud Plut. ἀφίσασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare ſe magiſtratu. Apud Synef. ἀπὸ τῶ διανοιμαγάσαι expon. deſiit certare. ¶ Item deficio, diſcedo à fide. itidem cum genit. qui tamen ſæpe ſubaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίσαμαι ἀφ' ἑαυτ, ut apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, alienus ſum: nam qui à re aliqua abhorret & alienus eſt, ab ea abſiſtit ſeu abſcedit. ut apud Dem. τῶν τοιούτων ἐσῶν ἀφεστῶν. Item diſto. ut Gal. ὅπου ἀφέστηκεν ἡ νόσος τ' συμμετρίας. ¶ Interdum paſſivè exp. dirimor, disjungor. unde ἀφεστηκὸς, divulſus, exemptus, disjunctus, apud Ariſtot.

A'φεσήκω, idem quod ἀφίσαμαι.

A'πέσις, abſceſſio, diſtantia. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. & Ariſtot. de mundo. E'ξαποστάσεως, eminus. Item receſſus. ut ἀσκεῖται τῶν παλαιτῶν κατὰ πτῶσιν. Xen. apud Eurip. ὑπέσεως ἥκω, diſceſſus è vita. Apud Dem. ἀπέσεις κτημάτων, derrelictio facultatum. Item defectio. Thuc. l. 3. Plut. in Fab. Herodian. lib. 3. & alibi. Item abſceſſus, ſuppuratio. ut πύε ὑπάσεσις, ap. Aretæum. Item morbi unius in alterum tranſitio, apud Hippocr. Item vacuatio, quæ per efflux um fit. apud eundem. ut Gal. annot. in com.

A'ποσασις, defectio. Plut.

A'πόσιον, ου, τὸ, repudium. Matth. cap. 19. Item defectio. idem quod ἀπόστασις.

A'ποσατῶρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui ſeceſſionem facit. Plut. in Lyc.

A'ποστάτης, ου, ὁ, idem. ſeu qui abſcedit ab eo quod tuendum ſuſcepit, si transfuga & defector.

A'ποστάτις πόλις, civitas quæ deſciſcit.

A'ποστατικὸς, ὴ, ὸν, qui defectorum & transfugarum eſt. ut ἀποστατικὴ δίλωσις, Greg.

A'ποστατῶς, more eorum qui deſciſunt. Plut.

A'ποστατέω, ῶ, abſum, non adſum, non præſtò ſum: ut res quæ non ſtatim in loco ſuo reperiuntur, Plut. in Crasyl. μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῆ ἀλλ' ἀεὶ παρᾶ. Item deficio, deſero. Sen. P. æd. 4. Phil. de mundo. Plut. in Pericle.

A'ποσαδὸν & ἀποσαδὶ, eminus, ex interſtitio. Il. ω. Od. ζ.

A'πόσαδον, ου, τὸ, rete plumbo & calamis circumveſtitum. Hiſt.

A'πόσημα, τὸ, abſceſſus, apoſtema, humor in ſuppurationem

nem converſus. Galen. ad Glauc. & comm. 2. εἰς τὸ κατ' ἀποσεῖον. Idem dicitur & ἀπόσασις. ¶ Item ſpatium & intervallum quo abſumus. Ariſtot. eth. 1. c. 10. Polyb. l. 2. Ponitur ſæpe pro loco remotiore ac ſecretiore, apud eundem, ἐν ἀποσήματι κρύφα τῆς πατρίδος, in ſeceſſu.

A'ποσημαίνω, ὡ, ὁ, qui abſceſſu laborat, qui apoſtemate laborat. Aret. l. 1. de affect. diut. A'ποσημα πκὸς, ſeparativus. ut ἀποσημαπικὸν βῆμα, apud Gaz. l. 4.

A'ποσημαίνω, reſiſto ſeu ſubſiſto ex Gaz. l. 4.

Decomp. E'ξαφίσαμαι, abſcedo, abſiſto, diſcedo, abduco. Eupipid. ἐξαφίσαμαι λόγων παλαιῶν, à veteri ſententia deceſſo ſeu deducor.

Περαφίσημι, prior abſcedo ſeu abſiſto, vel ante tempus abſcedo. Plut. in pol. Item prior deficio. Thuc l. 3.

Περισφίσημι, præterea ad defectionem ſolitito. Thuc. l. 5.

Συναφίσημι, vel συναφίσαμαι, unà deficio, ſimul deſciſco, unde particip. συναποστάντες apud Thuc. & συναποστάσεις, apud Herodot. pro συναφίσεις. Συναποστάσεως, ου, ὁ, qui ſimul deſciſcit, defectionis ſocius. Syneſ. ep. 66.

Διίστημι (q. d. ſeorſum ſtatuo) dirimo, ſeparo, diſſocio. Plutarch. Sympol. 4. ἀλλὰ ᾗ τὰς ἡδονὰς διίστασιν ἀπὸ τῆς ὑγείας. Item ad diſſidium impello: qua in ſignif. uſurpatur potius vox paſſiva.

Δίσαμαι, ſeorſum ſto, ſeparor, ſejungor, ut Iliad. φ. v. 436. φοῖβε, τὴ δὴ νῶϊ διέσαμεν; Sic & Herodianus. Interdum exp. dirimor, vel, diremptus ſum, ſeu diſtractus ſum & diviſus, apud Arimor, vel, diremptus ſum, ſeu diſtractus ſum & diviſus, apud Arimor, vel, diremptus ſum, ſeu diſtractus ſum & diviſus, apud Ariſtot. Apud Thucyd. libro 1. ᾗ τὸ ἄλλο Ε'λλαικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἐκατέρων διέση, reliqua Græcia ad auxilium utrorumque diviſa eſt. Dicitur & terra διίσασθαι, i. e. diſcedere vel dehiſcere, itidemque mare dicitur διίσασθ, Iliad. ν, & Phil. de vita M. l. 1. Dicuntur διίσασθ, & qui alii ab aliis diriminuntur & ſeparantur, ut alicui de via cedant, ut Plut. ὡς ἦν αὐτοῦ ὁ δῆμος διέσῃ. Sic & Iliad. ω. verſ. 718. ἀμφὶ δὲ δίεσαν ἀλλήλων. Item diſſidieo. Dem. ἐπειδὴ τὰ Πελοποννήσου ἅπασα διέστηκεν. Plut. in apoph. Πομπηΐς δὲ καὶ Καίσαρ διαφόρων, quum inter Cæſarem & Pompejum diſſidium ortum eſſet. Item diſcrepo, differo. Ariſtot. διέσκηε ᾗ ἀλλήλα. Item dimenſionem habeo ex Aphrod.

Διασαμόω, ῶ, ὁ, diſtantia, ſeparatio.

Διάσασις, diſtantia, interſtitium, intervallum. Plut. de def. orac. διᾗ τόπου διασάσεις, locorum intervalla, loci diſtantia. Ariſtot. ethic. 5. μεγίστη μὲν ἐν ἴσως διάσασις ἀφεστὼς κακία, magnum intervallum inter virtutem & vitium. ¶ Aliquando exp. diremptio, diſtractio in duas partes, apud Plut. ¶ Item diſſidium, animorum disjunctio. Ariſtot. pol. 4. ὅτε γὸ σολὺ τὸ διὰ μέσου πλῆθος τάσεις καὶ διαφόρους γίνονται. ¶ Item mutatio in iis qui degenerant & à priore natura deſciſcunt, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 6. ὡς' ὲκ τῆς ἀγριοδοῦς ἡ διάσασις. ¶ Apud Antiphontem pro διαλύσασις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocabatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. l. 8.

Διασατὸς, ὴ, ὸν, diſtans, diremptus. Philopon.

Διασπάσεις, ὁ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διασπάω, diſto. Exp, & διασατὸς ὢν, diſſidiis implico, ad diſſidia concito.

Διασάδὸν, interjecto ſpatio, intercedente & dirimente utrinqi intervallo, eminus. Apoll. Arg. l. 2.

Διάσημα, interſtitium, intervallum, idem quod διάσασις. Plat. in Tim. διπλάσια ᾗ τριπλάσια διασήματα, dupla & tripla intervalla.

Διασηματικὸς, intervallatus, intervallis diſcretus, ut διασηματικὴ φωνὴ cui oppon. σωματικὸς, ut tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διασημαπίζω, paulìſper ſubſiſto & ceſſo, intervallum facio. Gaz. l. 4.

Decomp. A'διάστ, ου, ὁ ᾗ, nullam habens dimenſionem, Philopon. A'διαστος, ſine intervallo & diſtantia. Item ſine controverſia.

A'ποδίσημι & ἀποδίζω, dirimo, diſtinguo, diſcrimen facio Areth. in apocal. Item neutraliter, intervallo ſe jungor, intervallo dirimor ab aliquo.

Καπδίσημι, ditimo, intervallo, ſeparo & ſejungo. Heſ. & Suid.

Πεσδίσημι, prius dirimor.

Τεσδιάσασις σώμα, corpus triplici conſtans intervallo & proportione, i. altum, latum, denſum.

E'νίσημι, ſtatuo ſeu colloco inter, interpono. Xenoph. in Hipparch. εἰ τὰς ἱππικὰς μοίρας εἰς τὰς ἱππικὰς ἐνίσειεν, ſi equiſones inter equites inferas & interponas. Item ſimpl. colloco, apud eundem Xen.

E'νίσαμι (ſub. τὸν νῦν, vel πὼ διάνοιαν) adhibere mentem, advertere animum, inſiſtere mente & animo, apud Ariſtot. ethic. 7. c. ult.

E'ίσαμαι, inſiſto, in Axiocho, τίνα πὼ τῆδε ὁδὸν ἐνίσουν ταῖς quam vitæ viam inſiſtent? ¶ Item inſtituo, incipio incœpto rem aliquam. Hermog. ἐρησιοδὸς κατηρξέω κατ' αὐτὸς, inſtituiſſe accuſationem. E'ίσαδε πὼ δίκλω vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionem ſeu crimen intendere, judicium diſcare. Et ἐνεγκεῖν δίκλω, judicium conſtitutum, lis conteſtata, ἐνεγκεῖν πόλεμον, Dem. bellum ſuſcitatum ſeu inceptum. Θέρος ἐνισαμένου, Theophr. ineunte eſta-

te. E'νεστὼς χρόνος, præſens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστηκεν, præſens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνέστηκεν τῶν μυστηρίων apud Hermog. exp. tempus advenit vel adeſt. ¶ Item inſto, i. e. immineo, abſervo, & quaſi capto, Plut. ἐνεστηκότων τῆ φυγῆ αὐτῶν. ¶ Item obſiſto, reſiſto, repugno, renitor, adverſor. Thuc. ᾗ λιὶ τῆς ἐνίστη πὼ τοῖς σπονδοῖς. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῆ αἰσχύσει, & ἐφ' πὼ αὐξησιν, crescenti potentiæ alicujus adverſari. Et apud Dioſcor. ἐνίστασθαι ὦν, ἐφιστάλλαι, &c. Plut. ἐνίστασθαι, controverſiam efficit & adverſatur, controverſum manet. ¶ Item intercedo, ut ἐνίστασθαι νόμῳ, apud Plut. ¶ Item conſiſto. Alex. Aphr. ἐνίστασθαι. Et ἐνιστάμενον χάλαζα, Dioſc. l. 6. lac concretum, q d. lac conſiſtens.

E'νστασις, exordium & auſpicatio rei quæ inſtituitur. Apud Aeſchin. ἐπὶ παρασκ. Item inſtitutio hæredis. ex Pand. Item inſtantia litis & cauſæ. Aeſchin. Item pugnax contentio inſtantis adverſarii, h. e. ἀντιγράφιμα ἀντιπαλαία, apud Greg. Item intentionis depulſio, apud Philop. in Procl. Eſt & figura oratoria. Item propoſitum, inſtitutum, apud Synef.

E'νστικὸς, ὴ, ὸν, pervicax, acriter obſiſtens, inſtans & urgens. Dicitur de diſputatoribus, qui adverſario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Ariſtot. 2. de cœlo. E'νστικὸς, pervicaciter, inſtanter & pugnaciter. Hermog.

E'νστὴς, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis prætereuntibus ſeſe objicit nec cedere volens negotium nobis faceſſit. In judicio etiam dicitur adverſarius. Deniq; ſic dicitur quovis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Ajace. Ὀδυσέα τὸν σὸν ἐνστὴν λέγω. Sic & Syneſ. ep. 67.

E'νστατῶ, ῶσω, ὁ, inſtitutis hæres, ut ἐνστατήσατῶ, ſubſtituitus.

Decomp. Διενίσσαμαι, refragor differendo. Baſil.

E'ίσημι, q. d. de ſtatu dejicio, ſeu facio ut aliquid in ſtatu ſuo manere deſinat. Et peculariter, de ſtatu mentis dejicio, facio ut aliquis mente non conſtet, mente emoveo, mente alieno. Dem. in Mid. παῦτα ἐξίσησιν ἀνθρώπους αὐτῶν. Interdum etiam, perecllo, perterrefacio, obſtupefacio (ad mentis alienationem uſq;) Act. c. 8. Apud Ariſt. ἐκπλῆσσα. Cic. interp. ad admirationem traducere. ¶ Item deſciſcere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Ariſtot. eth. 3. ᾗ ἡ μὴ λύπη ἐξίσησι ᾗ φθείρει πὼ τὸ ἔρρον τ' φρόνον. Interdum cum εἰς, ut apud Plut. in Fabl. ἀρετῆς ὑ. φ' εἰς ἀσθένειαν ἐξίσησι πὼ ψυχὼ. Item ad tabem & interitum perduco, apud Ariſtot. phyſ. l. 3.

E'ξίσαμαι, q. d. ſtatu dejicior, &c. de ſtatu mentis dejicior, mente non conſto, mihi non conſto, ut νῦς ἐξίσατε apud Soph. in Antig. non conſtat mens. Sic ἡ διάνοια ἐξίσαται apud Dioſc. libro 5. mens labat, alienatur. Apud Ariſtot. de perſona dicitur, ἐξίσαται ᾗ μαίνεται ἀφ' πὼ ὁσμὼ, non conſtat mente. Sæpe hac in ſignif. uſurpatur ἐξέσηκα & ἐξέστηκα, ut Marci cap. 3. & 2. Corinth. 5. Interdum additur genit. γνώμης ἐξέστην apud Eurip. & ἐξέστηκε τῆ φρονῆν apud Iſocr. Item percellor, perterrefio, obſtupefco ſeu obſtupefio: & propriè quidem, obſtupeſco ad mentis alienationem uſque, Matth. 12. Marci 2. & 5. Item non conſto mihi, q. d. ſententia mea in eodem ſtatu non manet. Thuc. lib. 2. ᾗ ἐγὸ μὴν ὁ αὐτὸς εἰμι ᾗ οὐκ ἐξίσαμαι ὑμεῖς δὲ μεταξέλλετε, noa diſcedo a mea ſententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. Item mutor & tranſeo. Theoph. de cauſ. plant. libro 6. unde ἐξισάμενα τέκνα liberi degenerantes. Exponitur etiam exoleico & fugio, & à natura mea deſciſco. (cui opponitur παρίσαμαι) ut quum dicitur οἱ τ' ἐξεσάμεν, pro quo & ἐξεσηκὼς dicitur à Demoſt. Apud Ariſtot. lib. 4. de gen. anim. ἐξίσατο εἰς τὸ πυρὸν, in quodlibet mutatur & tranſit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξεσάμην δὲ & tranſit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξεσάμην δὲ τῶν ἀνθρωπίνων ἀνασάμενον. Apud Xenoph. τῶν μαθημάτων obliviſcuntur. Item deſciſco, deficio, ut Plato de rep. 2. ἐξίσασθαι τῆς αὐτῆ ἡλικίας. Idem libro de leg. ἐξέσα δὲ πρότερον ἑαυτῶν εἰς τὰς ἀσωδίας. Exponitur etiam, diſcedo, recedo ut Dem. pro cor. ἐν νῶ δ' ἐνεστὼς τῆς ὁρμῆς ἡ δικαίας ὁδοῦ. Herodot. in Thal. ἐν παῦ δὲ ἐκβεβηκότες τῆς ὁδοῦ, digreſſi de via, vel quum ceſſiſſent è via. ¶ Item cedo. Thuc. l. 2. τῆς ἀρχῆς ἐδὲ ἐνεῖνα ἐξ ὑμῶν ἐξῆν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἀπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus ceſſerunt. Dicitur & ἐξίσαμαί σοι τότε, cedo tibi hac re, ut apud Philoſtr. in heroicis. ἐξέσασθαι τῆς ὁδοῦ, cedo tibi hac re, ut apud Philoſtr. in heroicis. ἐξίσαμαί σοι τότε, cedo tibi hac re, ut apud Iul. Apud Item cedo, i. e. concedo, & me tibi ſubmitto, apud Iul. Apud Item cedo, i. e. concedo, & me tibi ſubmitto, apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίσασθαι τῆς ὁδῦ βαδίζουσι γυναιξὶ, cedere via. Plut. in Rom. ἐξίσασθαι τῆς ὁδῦ βαδίζουσι γυναιξὶ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, ſubterfugio, detrecto, Soph. in Ajace, ¶ Item vito, refugio, ſubterfugio, detrecto, Soph. in Ajace, φεύγοντα γὰρ ῥᾳον οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. adverſus Lept. φεύγοντα γὰρ ῥᾳον οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. adverſus Lept. ἅπαξ ᾗ δόξης ὑδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. ¶ Item abſtineo, caveo, ἐξίσαμαι ἀμοιβὴ χεῖδαι, Gal.

E'κστασις, dimotio rei alcujus è ſtatu in quo erat, Plut. de primo frig. ἐκστάσεις ὑδῶν. Dicitur plerunque de mentis emotione, ſive furore ſive admiratione aut timore alióve caſu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionyſ. Areop. Dionyſ. Long. & ſæpe in N. Teſt.

E'κστατὸς, ὴ, ὸν, cui vis eſt dimovendi rem aliquam è ſtatu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de ſtatu ſuo dimovens, faciens ut quis non ſit ſuæ mentis, vel demen-

tans. Vnde ἐκστατικαὶ δυνάμεις apud medicos. Item mentem è statu suo dimovens, ac à sese ad cœlestia rapiens, apud Dionys. Item qui mutari ac desciscere à se facit, apud Themist. 4. phys. ¶ Item passivè, qui dimotus est à statu, seu qui discedere solet aut discessit à statu, ut apud Aristot. l. 7. eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus mente est. Item furiosus. Plut. de lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παράφρενον. Ε᾽κστατικῶς, (adverb.) nominis signif. sequitur. Plut. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικώς, de mentis statu dimotus ac timore perculsus.

Decomp. Α᾽ντεξίσταμαι, contrà insurgo, idem quod κατεξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, de statu suo dimoveo seu emoveo. Plut. symp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξεστηκὼς, prominens, projectus, protectus, eminens. Arist.

Υ᾽πεξίσταμαι, cedo Phil. de vita M. l. 1. οὐχ᾽ ὑπεξεστήσεσθε τοῖς προγενεστέροις, non cedetis prioribus. Apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei de via decedebant. Exponitur etiam, excedo & cedo inimicis, apud Antiph. Item declino, vito: cum accus. apud Plut. in Philebo.

Ε᾽φίστημι, q. d. sisto juxta, colloco juxta, appono, admoveo, adhibeo, ut ἐφιστάναι ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ, quum adhibuisset pudorem. Apud Plat. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item sisto aliquem & ut præsto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, & illi admovemus. Isocr. ad Nic πιστοὺς ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. ¶ Item animum intendo, intentus sum, animadverto, mentem seu animum adhibeo, animum appello, seu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Aristot. de mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, animo & studio in hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. ubi animum appulit ad poëmeta. Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accus. γνώμην, vel διάνοιαν, vel νοῦν, apud Isocr. in enc. Evag. & Aristot. ¶ Item pro ἐπιτάττω, substituo. apud Polyb. ¶ Item sisto, i. reprimo, inhibeo, coërceo, ut τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Sic usurpatur & ἐφιστάνω, apud Diosc. ¶ Item ascisco, adduco, cui oppon. ἀφίστημι, apud Laërt.

Ε᾽φίσταμαι, insto, advento, advenio, supervenio, intervenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex insidiis prodeo, apud Luc. Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς apud Isocr. & ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους à Plutarch. de superveniente in somnis. Item pro insto, i. urgeo. Demosth. ἐφειστήκει δ᾽ αὐτῷ Καλλίστρατος. Et pro instare operi alicui, ut qui sunt curatores. Arist. de mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, expon. operibus faciendis instare. Sic apud Philo de vita Mos. libro 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, instans periculum, i. e. imminens, impendens. ¶ Item præfectus sum. Aristoph. in Vesp. (de cane) Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ovibus præesse possit. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, summæ rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, seu adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ¶ Item resisto, restito, progredi nequeo. Synes. ¶ Item supernato. q. d. supersto, sto super. Diosc. l. 1. c. 96. ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι.

Ε᾽πίστασις, animadversio, consideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q. d. substitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inspectio, ut ἐπίστασις ἔργων, Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio, impetus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 11. Et l. 2. Macchab. c. 6. ἐπίστασις τῆς κακίας, malorum incursio. ¶ Apud Soph. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippoc. aphor. 34. & 35. lib. 7. id quod insidet & supernatat urinæ. ¶ Est etiam pars navis. Hesych.

Ε᾽πιστασία ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio, Polyb. l. 2 Item prefectura, imperium, apud Plut. & Synes. Exponitur etiam cura & curatio, inspectio.

Ε᾽πιστάσιος Ζεὺς, Iupiter stator: quòd eum sublatis ad cœlum manib. Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem, Plut. in Rom

Ε᾽πιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus est rei alicui, qui præest, curator. Soph. in Ajace. ποιμνίων ἐπιστάται, gregis curatores, ovilium magistri. Xen. Pæd. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de iis qui reip. curam gerunt. Aristot. polit. 4. cap. 15. Dicitur & in acie. ¶ item mendicus, qui ad fores stans stipem petit aut supplex. ut exp. Od. ρ. Apud Aristoph in avib. sunt qui exp. tripodem æreum cui lebes superponitur, alii aliter. Item pro εἰδήμων apud Suid.

Ε᾽πιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & administrandis negotiis præest: ut ἐπιστάτις ἀρχὴ, apud Suid.

Ε᾽πιστατικὸς, ου, ὁ, ad curatorem & præfectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio est, Synes. de insomn.

Ε᾽πιστατέω, ῶ, præfectus sum, præsum, epistatam ago. Xen. apom. 2. ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Eust. Sic apud Plut. in Pericle, ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Et cum accus. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τούτου Περικλέους, duce & autore Pericle.

Ε᾽πιστατεύω pro eodem, unde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura.

Ε᾽πιστατὴρ, ῆρος, ὁ, rostrum navis. Hesych.

Ε᾽πισταδὸν, constanter, vel instanter, vel stando. Od. μ. Exponitur etiam, scitè, scienter, ab ἐπίσταμαι.

Ε᾽πίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis solet, stela sepulchralis, apud Suid.

Ε᾽πίστημος, cunctatrix, cogitabunda, hæsitans, apud Hippoc.

Decomp. Α᾽νεπιστασία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia, κατὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè, in Axiocho. Α᾽νεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui animum non advertimus, qui nulla animadversione consideratur. Polyb. Α᾽νεπιστάτως, sine animadversione & commentatione. Polyb. & apud Suid. Α᾽νεπιστάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine curatore est. Hesych.

Ε᾽ργεπιστάτης, qui operi seu operibus præest.

Κατεφίστημι, insurgo contrà. Act. c. 18.

Συνεφίστημι, unà præficio. unde συνεφεστὼς, unà præfectus, qui unà præest. Thuc. l. 2. Item unà animum attendo, unà animum adverto. Polyb. lib. 3. ἔνιοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστάντες.

Συνεφίσταμαι, unà adsisto, unà adsto, unà adsum. Diosc. l. 7. c. 1. Item unà insurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xen. Pæd. 3. ἄλλον καθίστης ἀντ᾽ αὐτοῦ; alium in ejus locum constituis? Item constituo, præficio. Dem. pro. cor. ἐπειδὴ τυράννους ἑκεῖνος ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundem νομοθέτας καθιστάναι, & δικαστὰς καθιστάναι, itemque ἱππέας καθιστάναι. Xenoph. & ἐπάρχους καθιστάναι, Herodian. & cum præposit. ἐπὶ, plerunque accusat. habente. ut Isocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, & in orat. de pace, καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cum eadem interdum habente genit ut Math. 25. ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Actor. cap. 6. Cum eadem etiam si dativo jungatur: ut Lucæ 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Cum præposit. εἰς, interdum exp. redigo, ut Plut. in Public. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redigere in tranquillum rempubl. Plat. epist. 7. ἀνθρώπους ἐς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic καθιστάναι εἰς ἀπορίαν, εἰς ὑπόνοιαν εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp. conjicio, ut εἰς ὄνειδος vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, Isoc. & εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι, Dem. sic καθιστάναι εἰς ταραχὰς, εἰς πολέμους καὶ στάσεις εἰς φόβους, εἰς κίνδυνον, εἰς φυγὴν, &c. apud Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχαίους καθιστάναι, collocare inter, i. e. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me judicio, & exhibeo me judicio. Iungitur & cum ἐν, ut Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀνδραπόδων καθιστᾶσι. ¶ Item constituo, statuo, colloco, sisto. Odyss. γ. vers. 274. Τοὺς μὲν ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Plut in Numa, καθίστησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, deducere domum, & ibi velut collocare. Odyss. μ, v. 185. Νῆα κατάστησον, siste navim, i. appelle. ¶ Item constituo, vel compono, moderor, ordino. Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Gregorius opposuit, ταράττειν τὴν πόλιν & καθιστάναι. Basil. ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι, ab insania revocare, quasi dicat insanos motus componere, ad sese reducere. Apud Diosc. καθιστάναι ἴκτερον, exp. discutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum sistere. ¶ Item constituo, i. firmo, & stabilio, apud Greg. seu compono & quod labat stabilio. ¶ Item restituo, aut constituo, apud Thuc. ἐς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem statum restituere. Isocr. in Helen. enc. ἐς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Aristot. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι, efficio, reddo. Isocr. ad Demon. τὸ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶσι. Et καθίστημι ἰσχυρὸν, fortem efficio.

Καθίσταμαι, idem quod μεθίστημι, constituo, compono, moderor, ordino. Thuc. l. 3. καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Item constituo, i. in meliorem statum redigo. item compono, apud Theophrast. Item restituo aut constituo, ut apud Aristoph. in Vesp. ἥξετ᾽ εἰ τὴν Ι᾽ππίου καθίσταμαι τυραννίδα. Item instituo: ut apud Isocr. in Panegyr. τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucyd. εἰς μάχην καθίσταντο, exp. prælium conserverunt. Dicitur ab eodem etiam καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι, capessere bellum cum aliquo, seu adversus aliquem. ¶ Item passivè, constituor, collocor, ut καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demosth. Item constituor, componor. Isocr. ὅταν κατασταῖ τὰ πράγματα, quum composita omnia fuerint & reddita tranquilla. Sic καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lysiam, res paratæ. Et componor mente & ad me redeo, apud Aristot. polit. 8. & in problem. 51. Item componor & ad bonam frugem reducor, apud eundem de histor anim. 7. Dicuntur & morbi aut dolores καθίστασθαι apud Gal. & diosc. i. e. componi, sedari,

dari, cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστώσης ἡλικίας, homo plena & confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thuc. mos constitutus & confirmatus longo usu. Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas, quæ & matura. ¶ Item restituor, apud Theoph. Item incipior, suscipior, ut καθισταμένου τοῦ πολέμου, apud Thuc. l. 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor, conjicior, redigor, ut καταστὰς εἰς φόβον, conjectus in metum, vel metu perculsus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet, & exp. venio: ut Thuc. l. 3. καταστάντες οὖν ἐς Ρ῾ήγιον τῆς Ι᾽ταλίας. Sic apud eundem, καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Sic καταστὰς εἰς ἀγῶνα τινί, aut etiam πρός τινα: vel καταστὰς εἰς διαφορὰν, apud Plut. quum in certamen (vel in discordiam) venisset. Sic apud Isocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio & sum vel existo, ut Isocr. πλείστων ἀγαθῶν αἴτιοι καθίστανται. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic τὰ καθεστῶτα, præsentia: & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς apud Plutarch. in Phocyl. statu præsentium temporum. ¶ Alia peculiari significatione dicitur καθίσταται & καθέστηκεν & κατέστη pro νενόμισται, in more positum est, moribus receptum est, solenne est. Et καθεστηκὸς, quod jam receptum est ac moribus comparatum, unde & παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Item καθεστηκυῖα τιμὴ à Demosth. vocatur legitimum & moderatum precium justumque. Item καθεστηκὸς, constitutum, statum & fixum.

Καθεστηκότως, compositè, seu animo composito & moderato. Aristot. pol. 8.

Κατάστασις, constitutio & collocatio cujusq; rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Item constitutio, institutio seu ordinatio, ut κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, constitutio reip. i. compositio. Dicitur etiam de constitutione judicii apud Harpocr. ¶ Item constitutio, in *passiva signif.* interdum & status: ut quum dicitur de constitutione corporis humani, aëris & similium, apud Dioscor. Gal. Hippoc. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, serenitatis temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aëris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione aut loco in quo consistitur. Soph. in Ajace, κατάστασις οὐκ ἂν οὐδενὸς νόμου, nullæ leges possunt consistere. Item omnis cujusq; rei forma, apud Hippoc. Item sedatio. Aristot. in rhet. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur, stipendium equestre, apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. περὶ Νικοστρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, exp. fortuna divina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν δένδρων.

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator, Soph. in Elect. καὶ καταστάτην δόμων.

Καταστατικὸς, certo statu præditus. Item sedandi vim habens. Plut. in Lyc.

Κατάστημα, constitutio, status, habitus. Diosc. l. 6. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio & habitus corporis. Et l. 1. κατάστημα αἴθριον, serena cœli constitutio. Item constantia, & habitus vultusque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. & æquabilitas. Item pro σχῆμα & καταστολὴ, apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animadversio, apud Hippoc. l. 2. epidem.

Καταστηματικὸς, sedatus & qui nullo modo agitatur. Plut. in Graccho. & Laërt. l. 2.

Καθιστάνω, & Καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι, constituo. Cum εἰς exp. conjicio in, ut apud Chrysost. de offic. episcopi. καθιστᾶν σε εἰς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, constituere aliquo in loco, h. e. salvum & incolumen constituere aut constituendum suscipere, quod & καθιστάναι. Act. Ap. c. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Α᾽θηνῶν, qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo: seu firmus sto, ita ut non commovear. ex Thuc. & Soph.

Decomp. Α᾽καταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua consistere non potest. 1. Cor. 14. & 2 Cor. 12. c.

Α᾽κατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans 2. Plut de def. orac. Α᾽καταστάτως, incompositè, confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isoc. πρὸς Εὐθύν.

Α᾽ντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo seu constituo, oppono. Item substituo, quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius. Plut. Α᾽ντικαθίσταμαι, obsisto, sto contrà, quasi contrà seu adversus statuor. Thuc. l. 3. & Xen. Item substituor, subrogor.

Α᾽ποκαθίστημι, & ἀποκαθιστάνω, & ἀποκαθιστάω, restituo, reddo Polyb. l. 4. Ο᾽ρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Α᾽χαιοῖς ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Item restituo, in locum pristinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Item restituo in pristinum statum apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Diosc. l. 4. ἐχθοδίκτυς ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀποκατέστησα, te effecissem invictum imperatorem. Item pro, dissolvo. apud Aristot. Item ἀποκαταστῆναι neutra significatione pro καταστῆναι considere, subsidere, ut aqua turbulenta, apud Diosc.

Α᾽ποκαθίσταμαι, restituor, reddor. Theophr. Item redigor, evado, apud eundem Theoph. de pl. 4. Α᾽ποκατάστασις, restitutio, redditio. Item restitutio in pristinam formã vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem signo, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniversarius reditus in idem signum. Quùm enim Sol & Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Ab Hesych. exp. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis Xen. Pæd. 5.

Ε᾽γκαθίστημι, colloco. Isoc. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Item constituo vel potius constituo in, idem quod καθίστημι. Thuc. l. 1. Τύραννον γὰρ ἑαυτῶν ἐγκαταστάναι πόλει.

Ε᾽πικαθίστημι substituo, sufficio. Polyb. l. 2. unde ἐπικατασταθεὶς, substitutus, suffectus.

Εὐκατάστατος, bene constitutus, bene compositus, sedatus vel stabilis.

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus, ut νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni.

Παρακαθίστημι, juxtà colloco seu appono. Dem. παρακατέστησε φυλακήν. Item altrinsecus colloco, apud Isoc.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thuc. l. 2. Exp. etiam, præparo,

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, unà constituo, confirmo. Thuc. l. 4. Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Υ῾ποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian. Υ῾ποκατάστατος, substitutus. ex Pand. Α᾽νθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, loco alicujus abrogo, unde ἀνθυποκατασταθεὶς apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Aristot. eth. 5. στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. Item muto, itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. Item transfero seu traduco. Paus. ἐς Ε᾽πικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, transtulit imperium. Item submoveo, seu expello, aut facessere jubeo, ut μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. Item in exilium mitto, apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isoc. ¶ Item dimoveo, retraho, revoco. Greg. ὁ καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde.

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. Item mutor. Aristoph. Plat. & alii. Item degenero. Polyb. Item transferor, traducor, Plut. in apoph. Item submoveor vel amoveor. Luc c. 16. Item migro aut secedo, ut μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare, apud Plat. Dicitur & μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθιστάμενοι, exules qui migrant è patria, & solum vertunt. Dicuntur etiam μεθεστῶτες, defuncti. Item transeo. Plat. in epist. ἐκ τοῦ ψευδοῦς εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μετάστηθι. Item deficio. Xen. Hell. 1. χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Sic & apud Plut. in Demet. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης, exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, versor vel sum inter, ut apud Hom. ἑτάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios. Item activè, submoveo, expello. Luc. μεταστησάμενος ἅπαντας ἐδικαιολογεῖτο πρός με. Sic & Thuc. l. 5.

Μετάστασις, mutatio, quà aliud pro alio statuitur, vel qua status alicujus rei in alium traducitur. Demost. Item submotio, amotio. Andoc. Est & figura oratoria de qua Quint. l. 9. c. 2. Item transitus. Luc. Item migratio. Item exilium, aut exilii species quædam. Plat. ep. 7. & de leg. l. 9. Item sublatio de medio, mors, apud Polyb. l. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, exp. parvæ commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεταστατικὸς, οῦ, ὁ, translativus, vocabulum rhetoricum,

Decomp Α᾽μετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. pol. 2.

Α᾽ντιμεθίστημι, in contrariam partem transfero, vel vicissim loco moveo. Α᾽ντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteor. & Themist. 4. phys. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα.

Α᾽ντιμετάστασις, in contrariam partem translatio seu transmutatio.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstans. Plut. de instit. lib.

Παρίστημι (& παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu juxtà. Act. c. 23. κτήνη παριστάναι. ¶ Item, sisto (quod est forense verbum) ut in pand. Græcis, πολλοὺς δούλους παριστᾶν, quod Vlpianus dixit judicio sistere. Et Act. cap. 23. παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter pro, in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μέν γε Σκύθης αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Α᾽ρτέμιδι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δεινὸν παρέστησι

σῆσαι τοῖς ἀκȣ́ȣσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παραστήσω, apertè ostendam. Exponitur interdum & exprimo, significo: item doceo: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoveo, apud Polyb. & Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, revoco, ut παριστᾶν τὸν ἵππον, sistere equum currentem. Xenoph. ¶ Item confero, contendo, vel res inter se compositas æstimo. Isoc. τοὺς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίαν δύναμιν ἐχούσας. ¶ Item cieo, commoveo, excito. Dem. in Mid. ȣ̓ γὰρ ἡ πληγὴ αὐτὴ παρέστησε τὴν ὀργὴν. exp. & stimulo, concito, ut παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Diosc. Item παριστάναι, apud Pausan. pro, ciere voluntatem consiliumve rei alicujus faciendæ, seu admonere.

Παρίσαμαι, activa signif. (in fut. med. præsertim & aoristo) ut παρίστημι, in medium produco, ut παρίσασθαι μάρτυρας, apud Dem. Sic Herodian. libro 1. καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος. Est præterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, subigere, diripere apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. Il. σ. vers. 70. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Item præstò sum, appareo, apparitoris munere fungor, apud Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, faveo, adsum. Il. κ. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic & Od. ν. Sic Xen. Hell. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plut. in polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eosdem. Xenoph. & Plut. dicitur etiam παρίσαμαί σοι βοηθός. Exponitur etiam astipulor, assentior, subscribo, ut apud Philop. τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam significationem habet, ut Il. γ. δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, huc accessisti, huc advenisti. Apud Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, exp. jamiam afuturo discrimine. Apud Greg. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι est etiam animo obversari, in mentem venire, subire. Pausan. παρίσταταί μοι ἐν Ἀργείοις, τῷ μὲν, Γελάνορα, Δαναὸν δὲ εἰκάσαι τῷ Λύκῳ, subitò in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videatur. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, dicere quicquid in mentem subitò venit, ex tempore dicere. Item exp. advento, accedo, advenio. ¶ Item animi fiducia præditus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. ¶ Item, q. d. consisto & absolvor, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι, quasi exolescere, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 6. ὄξινος, παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος.

Παράστασις, exhibitio ejus pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo, in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in judicio, h. e. evocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. repræsentatur, unde de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. Macch. l. 1. c. 15. ¶ Item documentum, demonstratio: significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui prædìti, animi præsentia, Polyb. l. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium & fuga ejus qui extorris esse jussus est. Arist. pol. 5. ¶ Item vilis ac stataria quædam negotiatio: pars una mercaturæ. Aristot. pol. l. 1. c. 7.

Παραστάτης, ȣ, ὁ, (q. d. adstes) qui juxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicujus cingit Herodot. Xen. & alii. Metaph. pro socio, auxiliario, & opitulatore ponitur, qui alicujus latus veluti stipat. Xen. Plut. Synes. ¶ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4. metaphys. ¶ Est & vocabulum architectonicum: apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus, de quibus vide Vitruv. l. 5. c. 1. A quorum similitudine alterum cruris os parastates nominatur in jumentis à Vegetio, quod & παρακνήμιον à Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται, sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. & Galen. ¶ Παραστάτης dicitur etiam officulum laryngis, quod à similitudine literæ Y appellatur ὑοειδὲς, διὰ τὸ παρεστηκέναι τοῖς ἀντιάσι.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice, apud Greg. & Xen. apom. 1.

Παραστατέω, ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud seu juxta. Soph. in Oed. tyr. δισσῶν θρόνοις Παραστατοῦσιν τοῖς Κεκροπείοις πύλαις. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor, Aristoph. in Thes. ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν.

Παραστατικὸς, ȣ, ὁ, q. d. exhibitivus, repræsentativus. Synes. de insomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest, qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habet, animosus & fortis, constans. Et παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio quævis pericula subire parata: quod

tamen in malam partem accipi videatur apud Polyb. l. 2. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in Lyc. & in institut. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, presenti animo, prompto animo, intrepido & fidenti animo. Polyb. Exp. etiam, vehementer.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis, lignum aut lapis ab utroq; januæ latere stans: unde & nomen habet, idem quod σταθμὸς apud Hom. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. vide & Vitruv. l. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. & Xen. in Hierone.

Παρασταδὸν, astando, stando à latere, prope stando, Od. κ.

Παρέστημα, præfidentia & robur animi, præsens animus, animi præsentia, animus acer & præsens, animi præstantia. Diod. in hist. Alex.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam exp. obsistentia, vel depulsio.

Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia.

Ἐκπαρίσαμαι, prope adsto, assisto. Apud Dem. ἐκπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum ejus subire.

Συμπαραστάτης, qui unà à latere adstat, socius, adjutor, auxiliarius miles & qui opis gratia alicui adstat. Militaris est dictio. Aristoph. in Plut.

Συμπαραστατέω, unà à latere sto, unà adsisto. Item unà auxilior, unà adsum & opitulor. Aristoph.

Περιΐστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circumquaq; circumstare facio) circumpono. Item circundo, cingo. Herodian. περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφηφόρους. Sic Plut. in Cam. τὴν Καπιτωλίου φρουρὰν περιέστησε. Exp. & circumvenio, & undiq; immitto, apud Polyb. πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν πόλεμον. Dicitur & περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. injicere metum omnibus, & quasi circumjicere: vel injicere quasi eum illis circumdando. Sic & in Lyc. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. ¶ Item redigo. Herodian. l. 7. εἰς πενίαν περιστήσας, quum ad egestatem redegisset. Aristot. pol. 5. εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. Item circumago in contrarium, commuto in contrarium, apud Aeschin. & Athen. Apud Dem. adversus Bœotum, περιστῆσαι τὰς αὐτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμὲ in me derivare & devolvere calamitates suas.

Περιΐσαμαι, circumsto, circumsisto. Il. ρ. v. 95. μή πώς με περιστήσωσ' ἕνα πολλοί. Thuc. l. 7. καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Idem, ἐπειδὴ περ μέγιστος κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Dem. ἀνάγκη περιστῆναι καὶ τοῦτο πάλιν εἰσιέναι. Et apud eundem, περιστάσης ὑμᾶς αἰχμῆς. Apud Appian. bell. civil. 3. φρουρὰν περιστήσασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere & corpori circumdare. ¶ Item redigor, cedo, eundo, devenio. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερδεινόν μοι περιέστη, res mihi atrocissimè cessit. Isoc. εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα, eò tandem res devenerunt, seu deductæ sunt. Dicitur etiam aliquid περιΐστασθαι εἰς τοὐναντίον, in contrarium cedere, apud Plut. & Syn. Dicitur & de persona, ut Syn. καὶ περιέσταμεν ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἠδικηκόσι γνῶναι φιλανθρώποις, &c. eò devenimus ut, &c. Exp. etiam, pervenio, ut apud Plut. in Pericl. εἰς ἕνα περιστήσεσθαι τὸ κράτος, ad unum perveniet imperium. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐσταται, exp purgatio ad me pertinet. Apud Plut. εἰς ἀνδραποδισμὸν περιΐσταται, exp. desinit. ¶ Item vito, declino, apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circumstantia, Aristot. probl. segm. 2, q. 29. διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίστασιν, propter frigoris circumstantiam. Est & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphthon. ¶ Item corona, i. turba circumfusa & circulum efficiens, apud Polyb. l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem, clades & status afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, & certo spatio circumscribere, ut evadere nequeat, ut ap. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quum necessitas urget. Et in l. 2. Macchab. περιέχω αὐτοὺς χαλεπαῖς περιστάσεσι, gravibus circumventi sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Diosc. & alios. Aliquando exp. rerum eventus, vicissitudo. Laërt. in Herillo, μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτὸ, pro casuum varietate & rerum eventu mutari. Accipitur etiam in bonam partem pro, occasionis opportunitas, temporis circumstantis seu rerum circumstantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive prospera sive adversa, sive tempus, sive locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. qui circumstatur, i. qui circumstantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isoc. περιστάτους.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut ad circumstantias pertinens, vocabulum Rhet. Et περιστατικὰ, circumstantiæ. Item adversus, calamitosus, minus secundus. Laërt. in Zen. & ap. Basil.

Περιστατέω, ῶ, circumsto. Περιστατέομαι, circumsistor seu circundor. Aret. in Apocal.

Περισταδὸν, circumstando, circumcirca. Herodot. in Polymn. Thuc. l. 7. Theoc. in pharmac. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo. Aristot.

Aristot. in probl. sect. 13. Ἀντιπεριΐσαμαι, cohibeor & coërceor undique. Exp. & resisto contrario modo: item circumobsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. & Aristot. in probl. sect. 24.

Ἀντιπερίστασις, circumobsistentia, cohibitio & compressio undiq; circumfusa, Theophr. de caus. pl. l. 2. Aristot. in Probl. sect. 2. q. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumstat. Item ad Rhetor. circumstantiis carens, circumstantias non habens, ut ἀπερίστατον ζήτημα, apud Hermog. ¶ Item desertus, qui nulla circumstantium à quibus auxilium ei ferre possit, corona cingitur. Phocyl. σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ¶ Item quem nulla circumstant pericula, ut ἀπερίστατος ῥᾳστώνη, apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullumque infortunium incurrit. Sic apud Gal. l. 2. κατὰ γῆν, ἀπερίστατα ἕλκη.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumsistitur, aut bonas habens circumstantias, vel activa signif. aptus ad circumsistendum ac impediendum. In ep. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidem interp. peccatum ad nos circumcingendos proclive.

Προΐστημι, q. d. statuo antè, seu colloco: propono, item præpono, antepono, anteferro; item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus usurpatur potius vox pass. vel aor. med. προστήσασθαι, ut docebunt sequentia exempla.

Προΐσαμαι, propono, ut apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησαίμην, quódnam exemplum melius proponerem? Item præpono seu antepono, ut apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσατο. Item præ me fero: ut apud Aristid. εἰ μή τε προσχήματα φαυλότερον τοῦ λόγου. Item prætendo, prætexo: ut Dem. pro cor. καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται. Item præficio, præfecturam confero, ut apud Herodian. l. 7 προστησάμενοι ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Apud Dem. κατὰ Νέαιρ προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς. exp. hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicemq; assumit. Sic & apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Dem. in Timoc. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, jura vestra tueri & defensitare. Item prostituo, προαγωγεύω: ut προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον in Pand. Iidemq; προΐστασθαι dicitur mulier, i. e. prostare. ¶ Item passiva seu neutra signif. q. d. sto ante, antesto, antisto, præsum, præfectus sum Dem. pro cor. καὶ μεγίστων δὴ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προεστὼς, summam curam & potestatem habens. Plat. epist. 7. μεγάλης προεστὼς πόλεως. Apud Xen. in Oecon. προεστῶσα πρὸς τὸν ἱστόν. Item prosto, (unde prostibulum) Aeschin. προεστάναι τὴν μητέρα. Et cum genetiv. apud Athen. Item antecello, apud Plat. in Tim. πάντων προεστὼς ἡ ψυχή. Item, sto ante. Plut. in Publ. τοῖς προερχομένοις ἢ προεστῶσι. Item obsto, obsisto, ex Soph. in Ajace: in qua tamen signif. dicitur potius προΐσαμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præsumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas. Thuc. l. 2. & Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos statuimus ad ejus defensionem contra adversarium aut res adversas. Interdum & auxilium. Polyb. l. 5. Plut. in Rom. & Demosth. contra Onetorem.

Προστατήριος, exp. præses. Apollo sic dicitur (teste schol. Soph. in Elect.) quòd ante fores statueretur: seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Apud Plut. symp. 3. q. 7. προστατήριος μὴν, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, ut innoxius & salutaris ejus usus ipsis deum beneficio concederetur.

Προστάτης, ȣ, ὁ, præfectus, preses, dux qui rei alicui preest, eamq; administrat. Xen. Hell. 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί & pæd. 7. προστάτης τοῦ πολέμου, belli dux. & apom. l. 1. προστάτης τῆς πόλεως, urbis præfectus. Item patronus, tutor, defensor. Plut. in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. lib. 2. bell. civil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, in cujus clientela erant Allobroges. Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, suffragatrix. Apud Chrys. in epist. ad Heb. In ep. ad Rom. c. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hospitium præbuit.

Προστατικὸς, ad προστασίαν pertinens, aut peritus muneris τοῦ προστάτου.

Προστατέω seu προστατεύω, præsum, præsideo: ut apud Xen. apomn. lib. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et στρατεύματος προστατεύει, apud eundem. Et οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in civitatibus præsunt. Item patrocinor, defendo: cum genit. apud Synes. Apud Sophocl. in Elect. ὁ προστατῶν χρόνος, exp. procedens tempus.

Προστατεία, ἡ, præfectura, procuratio, idem quod προστασία. Xen. Item cura, patrocinium, defensio. Polyb. l. 5.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum. Et pro ipsa porticu, apud Plut. Item pro prostibulo, seu scortis, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστάσιον, ȣ, τὸ, quum quis patronum & tutorem non habet Dicebatur Athenis de incolis qui sibi è civibus nullum adoptârant patronum, unde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant. Poll.

Ἀπροστάτητος, cui nemo præest: vel cui tutor & patronus non est. Hesych.

Προσΐστημι, sisto & inhibeo, obicem oppono. Aristot. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα προσίστησι, & spiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Προσίσαμαι, obsisto, adversor, obstrepo: apud Chrysost. Apud Polyb. προσίσταμαί σοι, inimicus sum. Arist. in probl. χολή τε προσίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis molesta est & male afficit. Item adsum, proximus sum, ut παρίσαμαι, Aeschin. in Timoc. ὁρῶ δὲ πολλοὺς προσεστηκότας τῷ δικαστηρίῳ. Apud Plut. in Philebo, προσιστώμεθα δὴ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoq; disputationem.

Συνίστημι, constituo, Plat. in Timæo, ξυστήσας δὲ τὸ πᾶν, quum constituisset totum, toto constituto. Polyb. l. 2. ἐξαπέστειλαν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες. Item constituo, i. e. astruo, confirmo, stabilio. Basil. ποτὲ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ. Sic & Rom. cap. 3. Item constituo, i. e. in unum concilio & consocio, ut συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Isoc. Item constituo in loco & firmo, apud Polyb. Item *pro.* construo. Exponitur & fingo, formo, creo: Item coagmento & cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cic. interpr. cujúsnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συστήσασθαι. Item concrescere facio, spisso apud Aristot. Item contraho, corrugo, obduco; ut apud Plut. in symp 7. sap. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον. ¶ Item conflo, communi consensu comparo, unanimiter molior. Vt Dem. καὶ διὰ ταῦτα συνέστησαν ἐφ' ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τουτονὶ πόλεμον. De conjuratione etiam usurpatur, ut docet Bud. Item ad defectionem vel ad res novas solicito, apud Pausan. ¶ Item commendo. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τοῖς συνιστᾶσι τοὺς ἀκροωμένους δικαίων. Apud Laërt. ἀπαγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, exp. conciliavit & commendavit. Sic & apud Dem. aliquoties. Metaph. dixit Synes. ὅτι καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνέστησε, Simonides Hieronem posteritati commendavit. Exp. etiam, notum facio seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare: hinc quidam factum esse annotant ut pro testificari accipiatur, apud Demost. item pro approbare, ut 2 Corinth. cap. 6.

Συνίσαμαι, idem quod συνίστημι, constituo. Polyb. l. 2. Ῥωμαῖοι συστησάμενοι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum jam constituissent & firmassent res Italiæ. Item construo, ut Aristot. καὶ συνίστανται οὖς καλοῦσι σφηκωνεῖς τοὺς μικροὺς οἱ τετραθύρους, construunt favos suos quadrifores. Item conflo, ut Isoc. in Hell. ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν, exp. obsidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. consto, componor: ut ἐκ διαφόρων συνίσταται, diversis ex rebus constat. Quidam συνεστάναι exp. etiam, compactum esse, vel coagmentatum. & apud Aristo. de poëtica, τοὺς συνεστῶτας τῶν μύθους, ritè compositas fabulas. Item consto, coëo, cœtus habeo. Thuc. l. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι. Idem lib. 3. ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. σύλλογοι ἐγίνοντο καὶ κύκλοι συνίσταντο. Item conjuro, conspiro: ut οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνα, apud Plut. Interdum simpliciter, congregor, ut apud Synesium, καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν. Item consocior ad bellum; Xen. Hell. l. 7. συνεστάναι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur & ipsum bellum συνίστασθαι, conflatum esse. Apud Plutarchum in Romulo, συνισταμένων ἀγώνων expon. collato prælio: & pugna commissa. Apud Herodianum, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, exp. stante adhuc acie. Item consisto. Et συνεστικὸς, quod consistere potest: ut συνεστικὸς ζήτημα, quæstio in quam ab utraque parte argumenta & probationes in medium adduci possunt.

Συνεστηκὼς, est etiam compactus, solidus, non fluxus, apud Aristot. Apud Plat. in Tim. ξυνίστασθαι. Cic. interp. cohærere. Apud Themist. in Phys. l. 4. συνίσταμαί σοι (q. d. sto tecum.) sto à te, seu à partibus tuis, cui opp. ἀνθίσταμαι & ἐνίσταμαι. Item commendor. Synes. ἐπειδή μοι παρὰ παντὸς συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus est senatu. Συσταθῆναι exp. etiam, studiosè excipi, coli atq; in contubernium admitti, ut apud Laërt. ἐλθόντα δ' Ἀθήνας ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι.

Σύστασις, constitutio, Plat. Gal. Item coagmentatio, structura, compositio, conjunctio. Plat. in Tim. & de leg. Aristot. de poët. Item coagmentum, concrementum, crassitudo, Aristot. & Gal. Item astructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphr. Item apparatus bellicus qui fit communi consensu, Plut. in Publ. Apud Herodian. ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, conjuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coëunt & conspirant seu conspirationem moliuntur. Plut. in Numa, ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conventus populi. Xen. in Hippiar. παρὰ σύστασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium apud Plut. in Themistoc. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, studium erga aliquem. Item conciliatio & reductio ad concordiam, apud Isoc. in Parag. In Pand. σύστασις dicitur quum contrahitur, i. e. contractus initur; & λύσις, quum dissolvitur.

Συστατικός, constituendi vim habens & compingendi, faciens ut res consistat. Item commendatitius, ut συστατικὰ ἐπιστολαί, 2. Cor. 3.

Συστατός, qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur trabes seu tigna tectum sustinentia. Συστατέω, commendo, probo.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristot. politico. 7.

Συστάδον & συστάδιν, cominus, ut συστάδιν μάχεσθαι vel συστάδον, cominus pugnare. Et ἢ συστάδον μάχη vel συστάδιν, pugna stataria. Thuc. l. 7.

Σύστημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam, compositio, item collectio, vel congregatio. Item acervus, cumulus. Aristot. de mundo, & Plut. in Numa. item cœtus, conventus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1. & 2. Et pro quavis collecta multitudine ac cœtu, idem Polyb. armenta regia vocavit συστήματα βασιλικὰ ἢ ἱπποτροφίων. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boëth. lib. 4. musc. cap. 14.

Συσταλτικός, collectitius, & q.d. acervalis, ut συσταλτικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Et συσταλτικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus. Gal. l. 2. de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Α'σύστατος, q. d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari: ut si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter vitia orationis. Α'συστατία, ἡ dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere, stare non posse.

Ε'πισυίστημαι (ut & συνίστημαι) coëo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco, apud Dioscor. Ε'πισύστασις, conspiratio, coitio factiosa. Act. c. 24.

Ἰδιόστατος, per se consistens.

Ἰδιοσυστάτης, q.d. ex propria consistentia. Damasc.

Κατασύστατος, male consistens, apud Trapez.

Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Galen. κατὰ τόπ. l. 5.

Τ'είστημι, (q. d. statuo sub, colloco sub,) suppono, subjicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσίας ἐστοτάσαντες ἀμφὶ νεὸ σφε ὑψόρροθα λίθινα κίονα, suppositis columnis. Plut. in. Othone, ὑπεστήσατο τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ἐστάσατο δὲ Η'γεσπόλεις ταξιάρχας καὶ λοχαγούς. Item propono, ut Soph. in Ajace, μὴ γνώμας ὑπεστὰς σοφάς. ¶ Item in naturam rerum prodico, ut ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Τ'φίσταμαι, (q. d. statuor sub, collocor sub,) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: seu subsistit. Exponitur etiam, in natura rerum producor: ut apud Greg. de baptismo, ἀλλ' ἄπαρχὴ οὖν ὅπως ἀνθρώπους ὑπέστησεν, ὕπως ὑποπίπτειν ἀνέκαμεν, sic in naturam productos denuo finxit. Τφεσκὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν ἧττ ὄντων ἰσόπεδον ὑφίστασθαι. Item nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶ Item subeo, succedo, ut τὸν τύραννον ὑποστὰς, Plat. Item subeo, i. sustineo, suscipio, ut ὑπέστη πάντων τὴν λειτουργείαν, Lys. Et ὑφίσταμαι ἢ πάντα ἀγωνίζεσθαι Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. facinus sibi depositi, aggrediturque suscipiendum. Sic apud Thuc. ὑφίσταμαι τὸν πλοῦν: & ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud eundem cui opponitur ὁ φυγών. ¶ Item suscipio, i. aggredior, instituo, incepto, ut ὑπέστημεν ποιεῖν ἀγαθὰ, apud Aristidem. ¶ Item recipio, polliceor, ut ὑφίσταμαι ἔχειν, Xen. Pæd. 6. recipio & polliceor me habiturum. Thuc. l. 4. ἠρώτων τοὺς ἄνδρας ἅπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vesp. ᾗ οὐκ ὑφίσταται κρατεῖν πεντήκοντα μυρίοις πεσεῖν. Interdum cum accusativo, ut Iliad. φ. Μαθὼν χαθήμενος τ' ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσεν. Et Odyss. κ. πλέοντ' μοι ὑποχρέων ὑπῆρχε. ¶ Item ὑφίσταμαι, sustineo, i. sic Λόγοις excipio, non cedo irruenti. Plutarch. μαχέμενοι δὲ φοίνικες ἧσσηθέντων, ἀναιρέουσι τὰς ὑφισταμένας. Thuc. l. 1. ὑποπίπτες Μίδου. Et cum dativo, apud eundem lib. 2. πρὸς ἢ ξυμφοραῖς πᾶς μείζοσιν ἐδέλη ὑφίστασθαι. Xen. Hel. 7. ἔξεστι πλέειν οἷς τοῖς ξυνενεγκοῦσιν ὑδεὶς ἐν ὑποπτεῖν. Rursus cum accusativo rei, exp. tolero, suffero, ut ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plutarch. πρᾶος ἀδικίας ὑφιστάμενος. ¶ Item ὑφίσταμαι, subsideo, fido, pessum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Arist. ot. in probl. & de cœlo lib. 4. Est etiam κυρίως ἵστημι & ὑποχωρῶ, occulto, sto, ut apud Plutarch. in Philopœmene, ἐν σκοτίῳ ὑπεστὼς, & in Timone, ἐγὼ δ' ὑμῖν ὑποτίθεμαι. ¶ Item activa signif. suppono, pono, apud Athen.

Τ'πόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistentes, seu natura & re vera subsistens, cui oppon. ὕφασις. Aristot. de mundo, συλλήβδην δὲ, ἢ ἐν ἀεὶ ἑστῶσι τὸ μὴ ῥεῖσθαι κατ' ὕφασιν, τὸ δὲ ἢ ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. cap. 11. ἢ ἔλπιζομένων ὑπόστασις. quidam exp. extantia. ¶ In trinitate significat substantiam intelligentem, incommunicabilem, idem quod οὐσία καὶ φύσις, atque ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt unam in trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, ut docet Basil. S.c epist. ad Heliocap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi & fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. & 2. Cor. 9. ¶ Item sedimentum, & quod ex urina subsidit: crassior urinæ portio secreta & subsidens. Exponitur etiam, alicujus rei fæx subsidens, crassamen vel crassamentum, ut οὔρων ὑπόστασις, & ὑπόστασις ἰδρῶτος, Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, & concretio, hoc est, quum humores intus manent, quos vacuari oportebat: ut annotat. Galen. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exponitur etiam, compages, ut ὑπόστασις κολλώδης, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶ Item statio militum, ex 2 Reg. cap. 13.

Τ'ποστάτης, qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, qui condidit & in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Τ'ποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerum produxit, apud Areop.

Τ'ποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip.

Τ'ποστατὴς, autor & conditor subsistentiæ, Dion. Areop. Item præsidens. Τ'ποστατικῶς, præsidenter, confidenter. Item affirmanter, affirmatè, apud Polyb.

Τ'πόσταμα, sedimentum, ut ὑπόστασις τῆς κοιλίας. Aristot. de an. l. 1. Item idem quod hypostasis apud Theologos. ¶ Item statio militum. 1 Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minime pendula est, apud anatomicos, ut air Rufus. Est etiam κῶδ, Hesych. & Suid.

Decomp. Α'υπόστατος, subsistentiam non habens, cui oppon. ἐνυπόστατος apud Damasc. Item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb.

Δυσυπόστατος, cujus impetus vix sustineri potest.

Ε'υυπόστατος, subsistentiam habens, cui oppon. ἀνυπόστατος, apud Damasc.

Ο'μοιυπόστατος, eandem hypostasin habens, apud theologos.

Παρυφίστημαι, subsisto unà, vel existo unà, unà sum in natura rerum, pro συνυφίστημαι, Damasc. & Basil. Item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum, apud Dionys. Item obiter subsisto. Item significor, demonstror, repræsentor, apud Apoll. grammat. Παρυπόστασις, minus est quam ὑπόστασις, apud Dionys.

Περυφίστημι, prius in naturam rerum produco, apud Greg.

Περυφίστημαι, prius in naturam rerum producor seu prodeo, prius subsistentiam habeo. Interdum περυφίστημαι exp. anteredi, antecedere, ut apud Plut. in lib. de fato, hinc περυφεστὼς seu περυφεστὼς, antegressus. Περύποστασις, q. d. præsubsistentia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίστημαι, unà subsisto, i. unà sum in natura rerum.

Τεισυπόστατος, tres hypostases habens, ut Dionys. ἁπλῶς γνῶστον τὸ τεισύπόστατον vocat.

Composita sine præpos. ac primum ex στάσις, in priori significatione.

Αἱματοπλεθιστάσεις, οἱ, exp. à Gal. & Diosc. suppressiones superabundantes tumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenos sanguine & tumescentes venas.

Ἀρκυοστασία, ἡ, retium tentio Poll Ἀρκυοστάσιον vel ἀρκυστάσιον, τὸ, locus in quo tenduntur retia. Poll. & Xen. in Cyneg.

Α'στασία, ἡ, instabilitas, inconstantia. Areop.

Βύστασις & βυστάσιον, boum stabulum. Βυστάδιον, apud Suid. pro eod.

Διστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία, dissensio, secessio, quum in duas partes factiones secedunt, quum in contraria studia aliqui scindunntur, apud Plut. de strat. charit.

Ἱστάστασις & ἱστοστασία sive ἱστοστάσιον, equile, stabulum equorum. stationes equotum in stabulis.

Λιθοστασία, exp. rerum collocatio. In Epigr. exp. laqueus, quid suus sit.

Οἰδόστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti stamus nervis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, à factio.

Α'ντιστασιάστης, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appian. in Punic.

Α'ντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor, contrariam partem sequor in seditione.

Α'ντιστασιαστὴς, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione.

Α'στασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. Hes. Populi quoque seu cives urbis alicujus ἀστασίαστοι dicuntur, qui nulla dissidenti seditione, seu qui nullas movent seditiones. Hoc, in Paneg.

Διαστασιάζω, factionibus & seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μάνλιος διεστασίαζε τὸν πλῆθος. Aristot. pol. 5. διεστασίαζον ἀυτὸς πρὸς τοὺς ἀπ' ἀγροῦ, ad seditionem contra

contra opulentiores concitandam induxit. Item dissidiis sejungo ac segrego. Synes. epist. 95. διεστασίασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

Καταστασιάζω, seditione opprimo & affligo, seditione circumvenio. apud Plut.

Καταστασιάομαι, factione vincor, seditionibus premor. Xen. & Plut.

Συστασιάζω, seditionis vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo. Thuc. l. 4.

Συστασιώτης, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Συστατήρια, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Composita ex στὰς : i. itidem sine præpositione.

Α'νεστηκὼς, ῶτος, ὁ, qui à sinistra stat. Poll.

Α'ριστατος, ὁ, q.d. retium tensivus. Eurip. in Oreste. Α'ριστᾶται, loca ubi retia figuntur. Hesych. Et apud Soph. pro ipsis retibus.

Α'στατος, ὁ, ἡ, ἦ, instabilis, inconstans. Phil. de mundo, τὸ ἄστατον, subst. instabilitas, inconstantia.

Α'στατος, inconstanter, non firmiter.

Α'στατῶ, instabilis & inconstans sum, vacillo, titubo. Exp. etiam, incertis sedibus vagor.

Δεξιοστὰς, qui à dextra stat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præsidebat. Poll.

Διηρεστάω, dissideo, q.d. divisus sto, discordo. Eurip. διηρεστῶ ἐκ σοῦ. Item ambigo, dubito. Alex. probl. 1.

Δυσαρεστόζυλλαquari, in casses incidere, apud Plat.

Ε'μποδοστὰς, q. d. qui obstat, qui impedimento est, Suid.

Ε'ξαστὴς, ῆτος, ὁ, generator, ut exp. apud Aristoph. in Neb.

Ο'βολοστάτης, ὁ, generator. Item

Ο'βολοστατικὴ, ars fœneratoria.

Ο'βολοστατέω, ῶ, fœneror.

Ο'ρθοστάτης, ὁ, qui erectus stat. Ο'ρθοστάτα, vocabulum est architectonicum. Vitruv. l. 2. c. 7.

Προτοστάτης, qui primus stat. In acie idem est qui λοχαγὸς & ἡγεμὼν, antesignanus aut primipilaris: & sic oppunitur τῷ ὀπισθοφύλακι, quem ἡγεμόνα etiam vocant. Secundum alios est, qui ante ὀπισθοστάτου stat. Xen. in polit. Laced. & Pæd. 6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τῆς δεξιᾶς κέρως, qui primus in dextro cornu stat. Metaphorice ponitur. Act. 24. In judicio idem est qui πρωτοβάθρος, qui primus in subsellio sedet. In convivio idem est qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter, antistitor, præstes seu præses.

Πρωτοστάτεω, ῶ, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus fuit. Metaph. apud Phil. de vita Mos. l. 1. ἡ γὰρ ὁδηγὸς νεφέλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χόρον.

Τεισστάτης, exp. dux princeps, & princeps principum, apud 70. interp. ut l. 4. Reg. c. 7. & 9. Vide Hieron. in Ezech. c. 23.

Composita, habentia στὰς. itidem sine præpos.

Βυστάλον, boum stabulum, bubile idem quod βυστάσιον.

Ορθοστάδιον, stando erecto corpore: more eorum qui erecti stant. Ορθοστάδιος, & ὀρθοστάδην, ου, ὁ, erectus stans. Ορθοστάδες pro eod.

Composita, in σταδὴς definentia.

Α'σταδὴς, ές, ὁ, ἡ, ἦ, instabilis, idem quod ἄστατος. Hesych.

Εὐσταδὴς, stabilis firmus, constans: idem quod σταθερὸς, & σάσιμος. Od. 9. δῶμα δὲ μέγα, ædes bene fundatæ.

Εὐστατῶς, constanter, firmiter, tutò. Herodian. l. 7.

Εὐστάθεια, & εὐστᾶσία, stabilitas, firmitas. Item constantia. Plut. in conf. ad uxorem. Item bona constitutio, bona habitudo, idem ferè quod ἕξις. apud Plut. in lib. de præcept. sanit. περὶ τῶν ὑμνεμβίων σωμάτων εὐστάθειαν. Item pro stabilimento, in lib. Sap. c. 6.

Εὐστᾶσιῶ, stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum fiat, nec ullo ventorum impetu agitatur Luc. ἢ γὰν γαλήνη ἔστι ἢ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος.

Νεοσταδὴς, recèns constitutus seu institutus: idem quod νεοκατασταλὴς. ut νεοσταδὴς δῆμος.

Composita ex σταθμὸς, ὁ, stabulum, statio. In altera autem signif. qua σταθμὸς, pro libra ponitur, vide in comp. ab ἴσημι, i. appendo.

Α'σταθμητος, ον, ὁ, ἡ, immunitatem habens ἀπὸ ἧς ὀπισθμείων. Plut.

Βύσταθμον, ου, τὸ, bubile, boum stabulum, ubi boves ἵστανται. Poll.

Ε'πισταθμίου, ὁ, præfectus ἧς σταθμὸν, mansionum curator. Hoc. in Paneg. Aliquando (ut Bud in pand. annotat.) ἐπίσταθμος appellantur ii qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus.

Ε'πισταθμιόω, munus τοῦ ἐπισταθμίου.

Ε'πισταθμίς, stabulor alicubi, stativa habeo, divertor. Idem quod σταθμεύω & κταλύω, Plut. in Sylla.

Ε'πισταθμίομαι, ad mansiones comitatus principis designor. Plut. in Ant. εἰκέλαι χαμαιπύπαις ἐπισταθμεύουσαι.

Ε'πισταθμία, ἡ, stabulatio, diversatio. Diod. in hist. Alex. ¶ Item necessitas hospites recipiendi, seu necessitas hospitio recipiendi comitatum principis aut legati. Vtitur Cic. ad Att. l. 13. in fine. & Plut. in Sert.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, navium statio. Luc. Item navales copiæ. Suid. legitur & τὸ ναύσταθμον neut. gen. apud Thuc. & in plur. ναύσταθμα, apud Plut.

Decomp. Α'νεπισταθμήτος, ον, ὁ, ἡ, immunis ab hospitiis præbendis, immunis à præbendis diversoriis principis comitatui, vel exercitui in transitu. Idem quod ἀσταθμήτος. Polyb.

Καταστάθιον, in stabulo aut statione fit diversorio colloco. Strabo.

Παρεστάθμιδες, exp. postes cardinum, antæ, à στάθμη, quod & ipsum postem significat.

Composita facta ex infinitivo στῆναι : sine præpositione.

Α'γχιστῶ vel ἀγχιστέω, ῶ, q.d. propè stans. Ἀγχιστᾶναι τὰ ἀλλήλοις κέκλιται. i. alitæ prope alias stantes, & minimo spatio invicem distantes. Eust. ab ἄγχι & στῆναι compositum esse dicit. Vide & in Α'γχι.

Α'στυστὴς, & Α'στυστὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, ἦ, infortunatus, infelix, æruminosus, calamitosus, παρὰ τὸ ἄσαν μὴ ἔχειν εἰς τὸ οἶκον, ut tradunt Etymol. & Suid. derivantes παρὰ τὸ στῆναι. Vide & in compos. à ζέφυρος.

Δύστυστὴς, ῶτος, ὁ, ἡ, ἦ, infortunatus, infelix, miser, secundum quosdam παρὰ τὸ στῆναι. ut sit qui vix locum invenire potest ubi consistat. Il. χ. & apud Plut. & Dem. Item perditus, perdendus, pernicie dignus. Soph. in Elect. Vide & in comp. à ζέφυρος.

Δυσηρία, ἡ, miseria, æruminæ, calamitas. Esp. & improbitas, Hesych.

Decomp. Τειδύστηρος, ὁ, ἡ, ἦ, ter infelix, miserrimus.

Composita ex infinit, ἶναι de finentia in ἐσώ, i. itidem sine præpositione,

Α'ενεσῶ, sempiternitas, æternitas: & permansio in eodem statu, τὸ ὁπῇ ἧς ἀεὶ ἑστάναι, i. e. in iisdem semper stare, inquit Suid. ex Aneiph.

Εὐεσῶ, bonus & tranquillus status. Apud Diog. Laërt. Item felicitas. Vide & in comp. ex ἐμὶ.

¶ *Derivata ex ἵστημι, i. appendo.*

Σταπικὴ, ῆς, ἡ, ἡ, scientia ponderum, scientia de ratione ponderum.

Σταπικὸς, ὴ, όν, hujus scientiæ peritus. Σταπικῶς, more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στήδιον, adverb. pondere, q. d. appensim. Nicand. in Alexiph. vers. 327.

Στάδην, appensus, pondere demensus. Nic. in Alex. Item stabilis. ab ἵστημι, in priori signif. Item στάδην (subaudiendo,) vide στάδιον.

Σταθμοῦχος, ὁ, δ, statera, libra. Iliad. μ. (de muliere quæ manu victum quærit) Η'τε σταθμὸν ἔχυσα καὶ ἠέρα πᾶσιν ἰσάζω, ἀμφὶς ἀνήλιον Γ'ουζυγὸν ἀστὴρ ἐλθοῦσα, ad stateram redigere. Dicitur etiam ipsum pondus. Herodor. σταθμὸν δίπλαστον, ponderans duo talenta. Aristot. pol. 1. ὀκιάδην μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sic & apud Thuc. Xenoph. Plut. Demosth, &c. Reperitur etiam τὰ σταθμὰ, in plurali numero per metaplasmum. Vide & aliam signif. in derivatis ex ἵστημι, statuo.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμός. Vsitatius est plurale σταθμία.

Σταθμίζω & ἰσῶ, pondero. Exp. etiam, ad amussim examino atque exigo, expendo, δυσμιδέζω. Suid. & Eust.

Στάθμη, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbuunt fabri, ut lineam rectam ducunt. cujus ductum sequuntur in materia exæquanda & complananda. Iliad. ο. τὸν σάδιον δόρυ νῆϊον ἐξιδυῖαν κατὰ στάθμην διὰ μέσον, navale lignum amussis seu rubrica dirigit, Plut. in polit. præc. γωνίας χρεώδεις ἢ ἀκριβεῖς ἢ σταθμαίς. Et metaph. apud Luc. ναῦται ἢ στάθμῃ ἐκάστῃ ἧς πόντου, hinc κατὰ στάθμην, ὀπὶ στάθμῃ, παρὰ στάθμην, & ἀπὸ στάθμης, ad amussim. Appellatur & rubrica, item linea. Item enim capulus, quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξύλον, dirigit & ad æquiporium reducit apud Diodor. Siculum, τῶν σταθμῶν ἧς ἀφέσεως πάντων ἰσορρεπῶν.

Σταθμάω vel potius σταθμόομαι, ad amussim exigo, amussim sequor. Luc. de hist. scrib. Item pondero, libro. Paul. in Actuarios. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certum modum facio. ¶ Item æstimo, perpendo, examino. ¶ Item conjecturam facio, argumentum duco. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 4.

Σταθμητὸς, ὴ, όν, ad amussim exactus, vel qui ad amussim & lineam exigi ac dirigi potest. Exponitur etiam, μεστὸς: apud Artian. Ap. Plat. ἐμοὶ μὲν ἔν γε ὑπῆρξε ἑδὼν σταθμητὸν, mihi quidem ὁ socie nihil pensi.

Σταθμήρης, ὁ, δ, stater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, ut Bud. tradit, scribens alibi statherem & mensoribus vocari senuncium. De variis ejus generibus vide Pollucem.

Σταθμιδὴς, ές, ὁ, ἡ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur.

Πεντασταθμος, ον, ὁ, ἡ, ἦ, (comp. ἰκὸς quinquestateram est, seu quinquies minarum, idem quod πεντάμνας. teste Poll.

Σταχάνη, ἡ, frutinaxidicta παρὰ τὴν στάσιν, ut in proverbio, ἀπὸ

πηρ⊙ σαχάνης apud Suid. Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione prima classis.

Ἀποσθένω seu ἀποσθενδάνω, appendere, reddere aut recipere appensum, seu appendendo. Hesych. & Suid.

Δισσήνορ, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. Ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygostatica fides, plena & examinata æquitas.

Ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοσθένης, ους, ὁ, ἡ, qui paris est ponderis. Luc. γυμνὸς ἀλυθῶς ἐώμι, κ᾽ ἰσοσθένης τοῖς ἄλλοις νεκροῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquivalens pretio. Athen. ἰσοσθένου χαρὶ ὠνῆ πορύνεος ἐξεπαζοδήκη, argento rependebatur.

Τεσσάσηορ, quod triplum appenditur & triplicato pondere æstimatur, apud Arrian.

Compositorum secunda classis: videlicet ex σαθμὸς, seu σάθμη.

Ἀ᾽ντίσαθμος, ου, ὁ ἡ ἤ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquivalens, æqualis momenti, seu paris momenti.

Ἀ᾽ντισαθμέω, rependo, idem quod ἀντιπαλαντεύω, & ἰσοσθένω καθ᾽ ἅθμια, vel pari pondere retribuo. Exp. etiam, in æquilibrio pono.

Ἀ᾽ντισαθμῶ, rependo, è contrario pondero. Basil. οὐκ ἀντεσάθμησαν τῷ ἀφ᾽ ὑμῶν δικαίῳ ἡμῶν.

Ἀ᾽ποσαθμέω, dependo, appensum trado, σαθμῶ ἀποδίδωμι. Eust.

Ἀ᾽σάθμητ⊙ος, ὁ ἡ ἤ, inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plut. Item instabilis, incertus, ἄσατ⊙, Thuc. l. 4. Phil. de vita M. l. 1. Dem. Plut. &c.

Βαρύσαθμος, ponderosus, gravis pondere. Aristoph. in Ran. & Aristot. eth. 6. c. 8.

Βαρυσαθμίζω, gravi pondere sum Diosc. Exponitur etiam, gravitatem & pondus adjicio, gravius reddo.

Ἐ᾽πίσαθμ⊙, qui ponderi adjicitur; Et plur. num. τὰ ἐπίσαθμια eadem quæ σαθμὰ, σαθμία, seu σάσιμα. Poll.

Διασαθμεύομαι, metor, dispono. Eurip.

Ἰ᾽σόσαθμ⊙, par pondere, qui æqualis ponderis est ἰσοσθέν⊙.

Καταισαθμίζω, appendo, pondere demetior.

Κατασαθμεύω, appenso: singulorum per sua pondera adjectio. Diosc.

Κρεωσάθμη, ης, ἡ, statera in qua carnes appenduntur.

Παρασαθμίζω, præpondero.

Σύσαθμος, ejusdem cum alio ponderis, idem quod ἰσόσαθμος.

Σύσαθμία, ponderis æqualitas.

Ὑπερσαθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo.

Γ᾽σία, &c. vide in Ε᾽σία. Γ᾽σορία, &c. in Γ᾽σωρ.

Γ᾽σὸς, ἴσιον, in Γ᾽σημι.

-Γ᾽ΣΤΩΡ, ορ⊙, ὁ ἡ ἤ, sciens, peritus. Hesiod. ἴστορα φῶτα Ιείναδε. Soph. in Electr. κἀγὼ τόδ᾽ ἴστωρ ἐπίσταμαι, probè novi. ¶ Item testis, vel judex, seu arbiter: quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ. -ὅπλ᾽ ἴσομεν πείσεσθαι ἐλάδε. ✠ Putatur esse inde derivatum unde & ἴσημι, nimirum ab εἶδω, scio.

Ἱστορία, ης, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum. Vnde κατ᾽ ἱστορίαν πλανᾶσθαι, apud Plut. exp. ad visenda loca & mores hominum cognoscendos peragrare: Item percunctatio, inquisitio, ut apud Diosc. in præf. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commentatio, apud Aristot. de an. l. 1. τῶδ᾽ ἐπὶ μᾶλλον ἱστορίαν: Sic & in lib. de cœlo, & alibi. Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, ut Gell. l. 5. c. 18. declaratur. unde ἱστορίαν συγγράφειν apud Luc.

Ἱστορικὸς, ἡ, όν, exp. argumentum, fides seu probatio rei alicujus, apud Hippoc.

Ἱστορικὸς, ὸν, ὁ, historicus, ad historias pertinens, historialis, ut ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. Et τὰ ἱστορικὰ, historiæ, historiarum monumenta, Plut. in Them. ¶ Item historicus, historiarum scriptor, seu historiarum scribendarum peritus, unde superl. ἱστορικώτατ⊙, præstantissimus in historiis enarrandis. Plut.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more.

Ἱστορέω, noscito, cognosco, Galen. 2. ad Glauc. πρὶν ἢ ἱστόρησα καὶ διὰ τριῶν ἀπολωλότας, novi, cognovi. ¶ Item viso, lustro, de urbibus & regionibus dictum. Plut. in Lucul. βαλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, volens urbem inspicere & cognoscere. Idem in Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro & cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strab. ¶ Item memoriæ trado. Theophr. τὰς δὴ καθ᾽ ἕκαστα βίας ἱστορῆσαι δεῖ καθ᾽ ἓν γένος, i. figillatim vitas commemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et ἱστορεῖν τὰ παραγγέλματα. Luc. literis prodere res gestas. ¶ Item scisitor, percontor, quæro. Soph. in El. ἱστορῶ τί σοι φίλον. Idem in Antig. Τί δ᾽ ἐστὶ, σοῦ τί τοῦτο τοῦτος ἱστορεῖς; Herodot. in Clione, ἱστορέοντ᾽ εἴ τι λέγοιεν ἀεὶ A᾽ρίστ⊙, interrogare ec-

quid audissent super Arione, ut Gell. inter. Item scisitando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. l. 3. τὰ περὶαν ἱστορῶν ἐς πολλὰ κ᾽ δυσθύσθ⊙ καθῆκεν. ¶ Item ob oculos pono, spectandum propono. apud Suid.

Composita: ac primùm ex ἴστωρ.

Ἀ᾽ίστωρ, exp. ἄπειρ⊙ εἰμὶ δὲ ὁ ἀδὲν εἰδὼς, imperitus, insciens, qui nihil didicit seu vidit. Suid. & Hesych.

Ἐ᾽πίστωρ, idem quod ἴστωρ ut ἐπίστορα νιῶν, Apoll. Arg. 2

Νομοῖστωρ, legis peritus. Hesych. & Suid.

Πολυΐστωρ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

Περίστωρ, præscius.

Σωΐστωρ, conscius.

Τ᾽περίστωρ, supra modum sciens aut peritus. Soph. in Electr.

Φιλοΐστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱστορέω.

Ἀ᾽νιστορέω, ῶ, interrogo, scisitor. Eurip. in Hippol. τί δ᾽ καὶ μ᾽ ἀνιστορεῖς πλεῖ; quánam de re me interrogas?

Ἀ᾽νιστορησία, ης, ἡ, historiarum ignoratio, malè versatum esse in historiis. Vtitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Ἀ᾽νιστόρητ⊙ος, ὁ ἡ ἤ, qui historias non novit, historiarum imperitus, malè versatus in historiis. Item pass. cujus nulla in historia memoria, in historiarum scriptis non memoratus.

Ἀ᾽νιστορήτως ἔχειν, nescire historias. Plut. in Dem.

Ἐ᾽φιστορέω, scisitor, percontor, seu insuper scisitor. Hesych.

Παρεισπορεῖν, obiter ἱστορεῖν. Vtitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.

Προσιστορέω, insuper scisitor. Item insuper scribo & prodo. Sm. & Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum, inquirendi studio flagro, historiæ studeo. Greg. in Basil. & Strab. l. ult.

Γ᾽κάδιον, ικάτιον, ἰγαλέδ⊙, ἰγάδ⊙, vide in Γ᾽γάδ⊙.

Γ᾽καστέον, &c. vide Ι᾽γω, in Ε᾽γω.

-Γ᾽ΣΧΙΣ, lumbus, ὀσφύς. Hesych. Etymon vide in ἰσχίον, quod sequitur.

Γ᾽σχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Γ᾽σία dicuntur interdum ligamentum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: Interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex utroque sacri ossis latere, quæ & σκάφια à Græcis vocantur, à Latin. clunes nominari credunt. Il. ε. Τῷ δάκεν Αἰνείαο κατ᾽ ἰσχίον ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἕρηται, κοτύλῃ δέ τε μιν καλέουσι. ✠ Sunt qui nomen eis indicum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τὰς κοπρίδας, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinq; eminentiæ. Aristot. hist. anim. l. 4. cap. 10. hominem solum ἰσχία habere dicit. Homerus tamen apro tribuit. Il. θ, & leoni, Il. υ. Apud Diosc. l. 3. ἰσχίων ἀλγήματα, coxendicis dolores: & libr. 1. ἰσχίων πόνοι, pro eodem.

Ἀ᾽νισχίον, (comp.) depygis, clunium tumore vacans. Aristot. de part. an. l. 4.

Γ᾽κὰ δὲ νόσος, dicitur coxendicum dolor: seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans. Diosc. l. 1. ἰγκάδας ἀφελεῖ.

Γ᾽καδικὸς, ὴ, όν, ad coxendicis dolores faciens, ut ἰγκαδικὸν σύνταγμα, apud Diosc. l. 2. c. 205. Item, qui obnoxius est ischiadi, qui & coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus laborat. Diosc. l. 1. cap. 35. ὠφελεῖ κ᾽ ἰγκαδικούς. Plinius quoque ischiadicos vocat. Reperitur etiam ἰσχιακὸς pro ἰγκαδικὸς, apud Athen. lib. 14. & Theoph.

Γ᾽ΣΧΝΟΣ, ὸν, ὁ, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore est & minimè carnosus. Synes. ep. 61. Σύρ⊙ τὸ γὰρ ὀ, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ σῶμα τὸ σκέλος. Et ἔξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. Α᾽ισχύλος τὸν ἰσχνόσκελον, Laert. Item metaph. ἰσχνὸς χρεοκοπῶν, apud rhet. tenue decendi genus: quod & gracile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, gracilis pulsus: cui oppon. ἀδρός.

Γ᾽σχνότης, ητ⊙ος, ἡ, macies, gracilitas, ut ἰσχνότης τοῦ σώματ⊙, Gal. & ἰσχνότης χαρακτῆρ⊙, apud rhet.

Γ᾽σχαίνω, emacio, macilentum seu gracilem reddo, attenuo, attefacio. Aristot. metaph. 8. τὸ ἰσχαῖνον ἢ ἰσχανόν τι τῶν.

Γ᾽σχανσις, vel ἰσχασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam macies. Aristot. ibid.

Γ᾽σχαντὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Γ᾽σχνόω, idem quod ἰσχαίνω unde ἡ ὑπὸ ἰσχνώσεως, Alex. in probl.

Γ᾽σχάω (ablato ν) idem quod ἰσχαίνω. Theophr.

Γ᾽σχᾶ (fine ν) apud poetas pro ἰσχάδες, vel ἰσχαλέ⊙. Veinc & Hippoc.

Γ᾽σχάς, άδ⊙, ἡ, carica, propriè enim est ficus arida: dicta putatur q. ἰσχνάς. Inveniur tamen & de recentibus dictum, apud Athen. l. 1. De variis ἰσχάδων generib. vide Poll. l. 6. ¶ A᾽ quibusdam etiam sic dicitur ἡ ἄπιος herba, de qua Theophr. hist. plant. l. 9. c. 10. Dioscor. l. 4. c. 155. Apud antiquos de oleis etiam sive olivis dicebatur. ¶ Item ancora apud Eust.

Γ᾽σχάδιον, τὸ, caricula. Aristoph. in Pluto.

Γ᾽σχάδιον, (comp.) quod non peperit, nec fugi potest. Suid.

Α᾽νίσχαδον (comp.) quod non peperit, nec fugi potest. Suid.

Composita.

Α᾽ποσχαίνω, emacio. Α᾽ποσχαίνομαι (fine ν) extenuor.

Ἐ᾽νισχ⊙

Ἐ᾽νισχ⊙, gracilis, tenuis, idem quod ἰσχνός. Nic. in Alex.

Ἐ᾽παισχαίνω, arefacio, extenuo, ὑπισχαντέον, arefacere oportet seu extenuare.

Κάτισχ⊙, macer, gracilis. Κατισχαίνω & κατισχνόω, emacio, extenuo.

Κατισχνασμὸς, extenuo, unde πεπτοφαυνόμβδι ιι, macilenti, extenuati.

Πλεϊσχνάσω, extenuo, unde πεπτοφαυνόμβδι ιι, macilenti, extenuati.

Τ᾽σχνὸ⊙, aliquantum macer, subgracilis.

-Γ᾽ΣΧΥ Σ, ύ⊙ος, ἡ, robur, vires. Xen. Pæd. 3. ἐν τούτῳ ἐπίσχυσον τὸ σῶμα τῇ τε ἀσκήσει καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ. Aristot. eth. Κύν⊙ ἀσκεῖν μὲ τὸ σῶμα τὸ τῶν γυμνάσια κ᾽ τὸ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Dicitur & ἰσχὺς τὸ σῶμα τ⊙, apud Synes. & ἰσχὺς ῥώμη, apud Philonem de mundo, i. vis roboris. Item robur, i. potentia, item vis. Soph. in Ajace, Ὅ᾽σοις Ο᾽ Δυσεὺς πᾶσι δεῦν ἰσχὺν ὅσην. Thuc. l. 1. ἀτὰρ ἢ μάλιστα διαβεβαιῶσαι καὶ τ᾽ ἰσχύν. Etymon vide in ἰσχνός, infra.

Ἄ᾽ισχυς, (comp.) robore & viribus corporis destitutus, invalidus, infirmus, apud Etiam c. 22.

Γ᾽σχυρὸς, robustus sum, sum robusto corpore seu valido, ut ἰσχύει τοῖς σώμασι. Xen. Dicitur & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Item potens sum, potentia prædituς sum, polleo. ut ἰσχύειν τοῖς ὅπλοις, & τοῖς νόμοις, apud Dem. &, ἰσχύειν ναυτικῷ Thuc. Interdum exp. possum, ut apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύων plus posse. Et cum infinit. ut Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἀχρεοφορεῖν ἰσχύσαι.

Γ᾽σχυρὸς, ὰ, όν, robustus, validus, potens. Xen. ὁ ὕδωρ ἀνιστεὶ τὰς ἰσχυροὺς ἐν τοῖ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum & in quo præsidium collocari potest, ut ἰσχυρὰ φυλακὴ, & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xen. Interdum etiam τὰ ἰσχυρὰ subst. robur, ut τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ apud Aeschin.

✠ Etymologistes deducit ab ἴσχω ut sit ὁ ἴσχει κ᾽ αὐτὸ χειρὶ δυναμένῳ.

Ἰσχυρῶς, valde, validè, vehementer, admodum enixè, acriter, studioscè. Xen.

Ἰσχυρίζω, ῶ, robustum reddo, seu validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus utor, seu viribus contendo, ut apud Aristot. eth. 4. ἰσχυρίζεσθαι πρὸς τὰς ἀνάγκας, viribus contendere adversus imbecilles. Item nitor, i. e. fiduciam colloco. Dem. ὃ μὲν ἰσχυρίζομαι, τοῦτ᾽ ἐστὶ τοῦτο, non nitor hoc, in hoc fiduciam causæ non colloco. Item contendo dicendo & connitor, ut expon. apud Aeschin. & apud Thuc. l. 3. ¶ Item affevero, affirmo, βεβαιῶμαι. Synes. ἰσχυρίζομαι γὰρ ὡς ἔστιν ἔν τ᾽ τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς πάντα λέγει.

Composita ab ἰσχύω.

Ἀ᾽ντισχύω, obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, *quasi vires viribus opponendo.*

Δίσχυω, exp. viribus superior sum, viribus vinco.

Ἐ᾽νισχύω, vires sumo, invalesco. Item activè, corroboro, validum reddo, ut ἐνίσχυσε τὰς ἀποστόλας κ᾽ ἐφ᾽ ἑπτὰ, apud Gennadium.

Ἐ᾽πισχύω, idem quod ἐνισχύω, Xen. in Oecon. Ἐ᾽πισχύσαι, invalescere.

Διεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, assisto, apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

Καπισχύω, q. d. validus sum, seu viribus præditus adversus aliquem. Exp. etiam prevaleo, Synes. καὶ τὸ δὴ κ᾽ τῆς γνώμης ὑμῶν ὃ δώμων κατηφεῖς. Sic Matth. c. 16. Item activè, roboro, Deut. c. 2. Apud Esa. c. 22. καὶ κατισχύσητε παρεκβαλεῖν με, exp. ne conamini me consolari. In lib. Sap. c. 10 ἐν πλοῦτῳ ξίφ. κατισχύοντων αὐτῶν exp. circumvenientium.

Καπισχύομαι, viribus alicujus opprimor, vel vincor, cedo, apud Diodor.

Σωισχύω, corroboro, confirmo, suppetias ferendo roboro.

Τ᾽περισχύω, prævalidus sum, præpoteus sum, prævaleo, apud Arcop. & Theophr.

Composita ab ἰσχὺς, &c.

Α᾽νίσχυρ⊙, minimè robustus, invalidus.

Α᾽ντισχυρίζομαι, è contrario firmo sum, munio aut corroboro, obfirmo.

Α᾽ντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor, ut apud Plutarch. τῷ δυνατῷ, ᾧ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item è contrario affirmo seu affevero, vel contrà contendo, apud Thuc. l. 3.

Α᾽ποχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono, apud Plut. in libro. Πῶς ἂν τις αὐδοῖτο ἑαυτῷ πρὸς κόπτοντ⊙, &c. Item omni ope resisto, apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι nisi quod majorem conatum in aggrediendo, majoremq; fiduciam intuendo significat. Accipitur etiam pro omni ope & conatu efficio. Apud Synes. ὃ ὧν ἐπιβολὴ λάβοιτο πόσῳ, ἀποχυρίζεται, exp. firmiter retinet. Est etiam, acriter denego, seu abnuo, pernego, apud Thuc. l. 1. ubi συγχωρεῖν & ἀποχυρίζεσθαι inter se opponit.

Διϊσχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phædone, & in ep. Sic & Lysias, ἀκόνω δ᾽ αὐτὸν διϊσχυρίζεσθαι ὅτι, &c.

Ἐ᾽νισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco, innitor, ut ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ, apud Dem.

Ἐ᾽νισχυρίζω, auxiliator.

Ἐ᾽πισχυρίζω, exp. corroboro, apud Plut. Exp. etiam obnitor, omni ope resisto, ut sit idem cum ἀποχυρίζομαι.

Σωισχυρίζω, sicut & σωισχύω, corroboro, confirmo.

Τ᾽περισχυρ⊙, robustus supra quàm dici possit, præpotens.

Γ᾽χω, vide in Ε᾽χω. Γ᾽ως, in Γ᾽σ⊙. Γ᾽πμὸς, &c. in Γ᾽πης.

-Γ᾽ΤΕ Α, ης, ἡ, & Γ᾽τέη, ης, ἡ, salix. (✠ παρὰ τὸ ἰέναι. Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans: ut & populus & alnus.) Od. κ. Μακρὰς τ᾽ ἀγκωπὰς κ᾽ τέας αἰολοπώτους. Eurip. ἐτέαν pro hasta usurpasse dicitur: utpote saligna, i. confecta è salice: ut Hom. μελίαν vocat fraxineam, hastam: synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Γ᾽τέϊν⊙, saligneus, qui è salice est, apud Theoph.

Γ᾽τεών, ῶν⊙ος, ὁ, salicetum seu saliétum, i. locus consitus salicibus.

-Γ᾽ΤΗΣ, ικ ὁ, temerarius, audax, & præceps periculorum facinorumq; susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plut. in Symp. de amore. ἀνδρεῖ᾽ ὧν κ᾽ ὑπερφυᾶ κ᾽ θρασὺ τῆς διανοίας. Et in Protag. πότερον τὰς ἀνδρείας δοκοῦμεν λέγειν ἢ ἄλλο τι; Καὶ ὑπερφυᾶ γε (ἔφη) ἐγ᾽. ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται δέους, atqs etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Nub. de Strepsiade, Θρασὺς, ἀλλ᾽ ἀκρίτ⊙, πλημμελής, ὑπερφυᾶς, βδελυρὸς, ἀδολέσχης, συκοφάντης. schol. exp. impudens, & qui nullo cujusquam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὀρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. ¶ Etym. deducit παρὰ τὸ ἰέσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Γ᾽πητικῶς, ῶτ⊙ος, ὁ, temerarius, præceps, vel etiam temerarium & præcipitem reddens. Aristot. eth. c. 8.

Γ᾽πηδῶς, ῶτ⊙. idem quod præcedentia. Plut. in Gal. ἀλλ᾽ ἱπηδῶν ἐπὶ τὸ δεινὰ κ᾽ ἄφρονα. Aristot. in probl. (de vino) ἐπὶ τὸ ἀφόβως ἱπηδῆν ἱπηδικὸς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, invercundus. ut apud Synes. ep. 4. 72. Sic apud Aristoph. ἱπημιὰς κυσίν.

Γ᾽πηδέως, temerario & præcipiti animo. Item imprudenter.

Γ᾽πημότης, ητ⊙ος, ἡ, temeritas præceps audacia. Item impudentia.

Γ᾽ΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarum seu operis pistorii genus prætenue fa cile q; fragile: ut testatur Athen. l. 14. unde Gal. in lex. Hippoc. τὸ ἴτριον nominari etiam ἑφόσιον dicit διὰ τὸ δ᾽ σφαιοῦν. Idem Gal. de alim. facult. l. 1. c. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda valetud. l. 5. & Diosc. l. 4. c. 64.

Γ᾽τεια, τῶν, Hesych. exp. ὑπογάστρια, pars ventri subjecta, quæ & ἤτρον, de quo vide suo loco.

-Γ᾽ΤΥΣ, ύ⊙ος, ἡ, circuimferentia & umbo ἄμβων, i. ora curvatura q; in extremo ambitu rotæ, ut Il. Σ. v. 487. ὥρεϊ᾽ ἴτυν κάμψαν πεπυκασμέν᾽ ἀρίφρω. Et Il. ε, v. 724. τῶν (scilicet σφονδῶν) ἴτυσι χρυσείῃσι ἀξυτὸν ⊙. Dicitur etiam de clypei circumferentia seu umbone, apud Hesiod. in Asp. vers. 314. Α᾽μφὶ δ᾽ ἴτυν βῆσε σάκεσσι πάλιν δουπῆσι ἐοικώς. Et Xen. ὡς ὁρᾷ αὐτὸν πελέσιτας, ἐπαμμένους αὐτῷ τῆς ἴτυος. ✠ Deducitur ab ἴω, vado: utpote ἡ κύκλῳ εἴλησις.

Γ᾽υγὴ, ἰύζω, &c. vide in Γ᾽ύ. Γ᾽φι vide in Γ᾽ς.

Γ᾽φὶ, validè, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Hom. Il. α.

Γ᾽φι⊙, ου, & Γ᾽φις, ιος, ὁ, robustus, fortis. Apud Hom. ἰφια μῆλα, pingues & vegetæ oves. Item celer, velox. Hesych.

Γ᾽φθιμος, viribus potens, robustus. Il. λ. βοὸν τ᾽ ἰφθιμα κέρεια. Item fortis, generosus, animosus. Il. α. Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Quidam tamen dici volunt per syncopen & προπαρὰ τὸ ἰφυς, quasi ἐφίδυμος.

-Γ᾽ΧΘΥ Σ, ύ⊙ος, ὁ, piscis. Il. φ. -ἰχθύες ἠλιτόμην κ᾽ ἰχθύσι. Antiph. apud Athen. Οὐκ ἔστιν ὅδ᾽ ὅτῳ ἰχθὺς τῶν ἰχθύων Α᾽ττικώτερος. ¶ Ἰχθὺς apud Attic. dicuntur etiam piscatiæ, loca ipsa ubi pisces venent. Hes. ✠ Derivat Eust. ab ἰκθὺς κ᾽ ὑδὺς, i. ὁρμᾶν, quia animal sit πολυκίνητον.

Γ᾽χθυάεις, εσσα, όεν, piscosus, pisculentus. Od. ι. πάντην ὑπ᾽ ἰχθυόεσσα.

Γ᾽χθυάλις, ιδ⊙ος, ἡ, ὁ, ἡ, idem. Interdum & piscis similitudinem habens, piscem referens.

Γ᾽χθυώδης, piscium modo.

Γ᾽χθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex. 2. Paralip. 15.

Γ᾽χθυηρὸς, ὰ, όν, pisculentus vel piscarius. Aristoph. in Plut. & apud Athen. l. 6.

Γ᾽χθύαω, piscor. Odyss. δ, ἰχθύασιν Γ᾽ταμισθὰς ἀγυιόφοιτον, piscabantur uncis hamis. Et Od. μ. de Scylla, Αὐτὰρ δ᾽ ἰχθυάᾳ σκόπελον περὶ μαιμώωσα, ἁλιαθέϊσα τε κύσσι τε.

Γ᾽χθύισμα, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippoc. autem ἰχθύισματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. ut Gal. tradit lib. φλεβ. ἐλκῶν.

Γ᾽χθύδιον, ου, τὸ, pisciculus. Apud Athen. l. 8. Et Plutarch. καφῶδες ἰχθύδιον, mutus piscis.

Γ᾽χθύα vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Poterit etiam ferreum unguem significare quo in extractione fœtus utimur propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippocr. exp. himantra, scobs, ramentum.

Composita.

Α᾽πχθυς, υ⊙ος, ὁ ἡ ἤ, qui piscibus abstinet, qui piscibus non vescitur, apud Aristoph.

Καλλιχθύς

Κέλλιχθυς, (q.d. pulcher piscis) à quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς, qui & κιθαρῳδὸς, teste Athen. l. 7.

Πολυίχθυος, piscibus abundans, multos pisces habens. Hom. hym. in Apoll. ἢ εἰς οἰδμ' ἁλιον πολυίχθυον ἀμφὶς ὁρῶσαι.

Ἴχνος, εος, τὸ, vestigium, i.e. ima pedis pars seu (ut Gal. tradit comm. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi subjecta. Frequentius autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen. de venat. τὸ ἴχνη τῦ λαγῶ. Et apud Sophoc. κατ' ἴχνος εἶσιν, feror per vestigia, vestigia sequor. Metaphoricè etiam capitur, ut apud Soph. ἴχνη πελασας αὐτὰς. Et apud Plut. in Lyc. ἐν τούτοις οὐδὲν ἔστι ἀδικίας ἴχνος ἢ μικρὸν ἐξίας. Et ap. Plat. in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνη ἰέναι, reipubl. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede, apud Eurip. in Or. (ut tradit schol.) σῶα σῶα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τάδε τε καὶ πτερύγε. Idem schol. etiam pro incessu apud eundem in Hecuba usurpari tradit. ✠ Παρὰ τὸ ἰχαίνειν, ὅ ἐστι σωλῆνα ὅλον τὸν πόδα, deducit Etym.

Ἰχνεύω, ω, vestigo, vestigio, vestigiis consequor. Plut. in lib. de solert. an. (de dasypodibus loquens,) πολλαχοῦ τοῖς μετατρομεῖς ἰχνηλατοῦντες.

Ἰχνεύτης, ου, ὁ, idem. Xen. in Cyneg. τὰ μὲν δὴ ὄρη οἷόν ἐστι κυνὶ ἰχνεύειν, montes enim promptum est vestigate canibus.

Ἰχνεύω, f. εύσω, vestigiis indagari. Poll.

Ἰχνεύμα, τὸ, indago. Poll.

Ἰχνεύμων, ichneumon. Aristot. l. 5. de anim. & Plin. lib. 8. c. 24. Est & vespæ genus, de quo Aristot. lib. 5. c. 22. & Plin. lib. 10. cap 74.

Ἴχνευσις, vestigatio. indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευτικὰ dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες, ut apud Herodot. l. 2. ἀσάντως ἢ τῇσι κυσὶ οἱ ἰχνευτικὰ διάπτονται.

Ἴχνεια, ἡ, idem quod ἴχνευσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium, idem quod ἴχνος. Od. ε. & ἡμετ' ἴχνια βαίνε θεοῖο. Vitur & Xen. in Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, pervestigo, deligenter investigo, indago, persequor. Plut. in Cæs. διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ἐλαύνων καὶ ἀνιχνεύων. Et ἀνιχνευτὴς dicitur fera, quum à vestigantibus venatoribus quæritur, i. vestigiis suis indagatur. Item metaph. perscrutor.

Ἀνιχνευτὴς, οῦ, ὁ, pervestigator, indagator, perscrutator.

Ἀνιχνίαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui investigari nequit, apud Æschyl.

Δυσίχνευτος, investigaru difficilis, ægrè investigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, investigo, vestigiis consequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Sic ἐξιχνεύειν τὸς ἀμαρτίας, apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνεύτεον τὰ ὑπία, vestigandæ & indagandæ sunt feræ.

Ἐξιχνεύω, idem quod ἐξιχνεύω. Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, investigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (dec.) impervestigabilis, qui investigari nequit, qué nullis vestigiis consequi possumus. Areop. & Naz. & Rom. 11.

Περὶ ἰχνεύω, ante vestigo. Alii exp. præeo.

Ἀνέχνευτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, ab Aristot. l. 3. de hist. anim. dicitur esse sanguis crudus qui vel nondum concoctus est vel in serum versus. Galenus lib. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat quod sero lactis respondet. Alii serosos humores, alii aquosos, alii tenues, alii verò faniem interpretantur. Cornel. Cels. dicit saniei speciem esse lib. 5. cap. 26. Apud Homer. ἰχὼρ est humor qui è deorum cute vulnerata effluit; os enim ἀνάμονας esse docet, unde Il. 6. βέε δ' ἀμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, ut apud Diofcor. (de corno) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων χαμαιθὲν ἰχὼρ ἀρμὸς ἔστι, &c. Serum quoque lactis sic appellatur. Aristot. de hist. an. l. 3. c. 20. πεπὼ ἢ γάλα ὅταν ἰχῶρα ὑδατῶδη. ὁ καλεῖται ὀρρός. ✠ Eustath. scribit antiquos derivare ab ἴχω. Ἐξιχωρίζω, (comp.) humorem serosum aut faniem exprimo, apud Suid.

Τὰ ἐκ ἰχνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἰχθὺς, vide in Ἰπτὸς.

Ἰχθὺς, suber arbor, de qua Theoph. hist. pl. l. 3. c. 6. ¶ Ἰχθὸς verò oxyt. est hedera, Hesych.

Ἰὼ, adverb. seu interjectio dolentis & exclamantis: ut jo, heu seu eheu, hei & ô apud Latinos. Soph. in Ajace, ἰὼ ἰὼ μοι, hei, hei mihi. Ibidem, ἰώ μοι, ἐμῶν νόσων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας, hei misero mihi, ô miserum me. Item cum vocativo, ἰὼ ταλαῖπωρον ψυχαι, ô miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ ἰὼ σῖ ἰὼ στρατηγὲ. Et rursum, ἰὼ νέμεσι βαρυβρεμιὰ τε βερντεσίν. Nec non cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ πραυμάτων ἐπωδυνων, ô vulnera dolorifica. Apud Eurip. ἰὼ ἰὼ exp. proh. prob.

Ἰωὴ, ἧς, ἡ, tegmen, ut Od. ξ. ὦδι σὺς ἀρχεβόσιον Πάτροκλον λαφυρῶν ἄδην βορέον ὑπ' ἰωγῆ, Aristarch. & cum eo scholiorum brevium autor exp. σκέπη, sub tegmine boreæ. ¶ Ab Hesych. & Suida exponitur etiam, diversorium, litus, item quies, status, vox, clamor.

Ἐπωγαὶ, (comp.) loca, in quibus naves à ventorum injuria tutæ esse possunt.

Ἰωὴ, ἧς, ἡ, vox, clamor. Il. κ. Φθεγξάμενος τὸν δ' ἄλλα ἐὸς φρένας ἄλυθ' ἰωή, vox: *nimium clamore excitantis.* ¶ Item flatus, motus, ut Il. δ. ἠύφων. Ἐ' ῥηξήνορα Χ' πόντον ὑπὸ ζεφύρου ἰοῦσ. Et Il. λ. ὑ. ὑσσε δ' ἄχνη Σκιάδος πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, fumus, splendor, impetus.

Ἰωὴ, vide in Διώκω. Ἴωμαι, vide in Ἰάομαι.

Ἴωνες, ων Θ. ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri ejus ac subditi.

Ἰωνίζω, ιῶ, Ionia, regio quam inco lebant Ἴωνες: sub ῥάχει. Aliquin Ἰωνία. Athenis dicitur ἡ χαμαίπτυνος, ut est apud Diocl. l. 3. c. 175. ¶ Item violetum, ab ἴον, de quo vide suo loco.

Ἰωνικὸς, qui Ionum est, Ionum proprius & peculiaris, ut Ἰωνικὴ ῥῆσις, ap. Athen. Et Ἰωνικὰ ὀρχήσεις. Ἰωνικὰ ἄσματα, apud eundem, & Ἰωνικὴ ἁρμονία apud Luc. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, apud Athen. l. 4.

Ἰωνιῶς, Ionicè, Ionum more. Aristoph. pro molliter & delicatè, quoniam ἁβρύνεσθαι est ἢ παῦν Ἰάονων μαλακία ἢ τρυφή.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνικὴ, ut in Epigram. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Item ἡ Ἰωνὶς pro ἡ Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω, Iones imitor, vel æmulor, Iones sequor.

Ἰάζω, Iones imitor: vel Ionica lingua utor. Hermog.

Ἰαστὶ, Ionicè. Et ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teste Athen. libro 14.

Ἰαχὸς, Ionicus, ut Athen. lib. 10. εἰσαγαγεῖν τὸν Ἰαχὸν ὠνήσει, ferunt enim Iones fuisse deliciis & luxui dedit.

Ἴδε, δεῦ Θ. ἡ, Ionica, ut Ἴδὴ ξυγμένε, apud Thuc. Sic Ἴδε ἡ, Ἴδὲ πόλις, Ἴδὲς ψυχὴ, Ἴδὲς διάλεκτος, pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionum: fanum à duodecim Ioniæ civitatibus extructum & denominatum, ut Herodot. tradit lib. 1. κατίδρυται σωκέδριον, conventus duodecim oppidorum Ioniæ. Vide Budæ annotat. in Pand.

Ἰωξις, ἰωχμὸς, vide in Διώκω. Ἴωτα, vide in litera I.

Ἰωψ, piscis quidam, Suidæ. Meminit ejus Callim.

K

Decimæ literæ Græcorum nota est, quæ vocant κάππα. Vsurpatur interdum inpinum. ut in proverbio, σχία κάππα ἔφασε, de Cappadocia, Creta & Cilicia, inquit Suid. ¶ Est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', κ,μ', & sic dicitur, præfixa autem acuti accentus apice ab imo finistri lateris pede, viginti millia denotat, μ.

Κόππα, pro κάππα dictum fuit, sed χαῦ γλῶσσα, ut inquit Eust.

Κοππατίας, nomen equi, apud Aristoph. in Nub. Οἱ ἐφιππάζοντες τὸν κοππατίαν, ubi scribit schol. κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ.

Κάβασος, vide in Κάβος.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus, clitellarius. Plut. de non iener. ὄνος πνὶ τῷ πυρόντι καβάλλᾳ χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης, Hesych.

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus. Hesych. Suid. Poll. Est etiam mensura vinaria, Hesych.

Κάβηλις, ιδος, ἡ apud Suid. exp. τροφὴ, i. cibus.

Κάβασος, ου, ὁ, (vel κάβαδος, ου apud Pollucem legitur) edax, vorax, qui cibo est inexplebilis, ὁ ἀεὶ πλὼ προφῶ ἀπαυστος. Pollux.

Κάβηξ, dicitur à Suida esse avis, quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος esse appellata, ejusque meminisse Euphorionem hoc in versu. τὸς ὅτ' ἀὴτωμεν, ὁτὲ κύνες ἠὲ κάβηκας.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum: lacryma Arabici ligni, Dioscor. l. 1. c. 23. & Plin. l. 12. c. 20.

Κάγκανον, herbà est apud Galen. simpl. med. l. 7. Act. l. 1. Orbas. collect. medic. lib. 15. pro quo apud Paulum Ægin. scriptum κύκανον.

ΚΑΓΧΑ'ΖΩ, F. άσω. P. cachinor, i. effusè rideo, risum effundo. (✠ Factum putatur per onomatopœjam, imitando sonum quem profuso risu editur.) Eunap. apud Suid. οἱ δ' Οὖνοι, πανσυδὶ ἐγχέαντες ὥρουτο. ¶ Item convitior, βλασφημῶ, inquit Suid. ex Soph. πάντων κεγχαζόντων γλώσσαις.

Καγχασμὸς, ου, ὁ, cachinnatio, i. e. ipsa cachinnandi actio: vel cachinnus, ipsius profusio, ὁ ἐκ τοῦ γέλωτος, Suid.

Καγχασίης, ου, ὁ, & καγχασπὸς, cachinnator, i. qui lubenter cachinnatur, apud Poll.

Καγχαλίζω, idem quod καγχάζω, Athenæus, ὀλίγου τε ἠγρυπόδος αὐτὸς τε ὁ Ἀντίοχος ἕπεσε καγχαλίζων. Sic Hesychius. καγχαλίζει, expon. ἀρδῶς γελᾷ.

Καγχάμαι, μαι, rideo incompositè. Hesych.

Καγχαλάω, vide in comp. ex χαλάω.

Composita.

Ἀναγχάζω, idem quod καγχάζω, nisi quòd præpositio auget significationem. Plut. l. 1. de rep. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεγέλασε μάλα σαρδάνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆει ἀναβόητον καὶ ἀνάκαπτα.

Ἐγγαγγάζω, irrideo, illudo, vel petulantibus cachinnis illudo.

Ἐγκαγχάζω, præpositione ἐν itidem augente significationem simplicis καγχάζω. Xen. in symp. Κεκτήβαλος ἢ ἐξεύδαιμονεσεν ὅτι τῷ εἰκαιομῷ αὐτὸς. Aristot. eth. 7. καθάπερ οἱ κωτέχειν πεῖραν ἐγκλωτα ἀφρόνων ἐνίκων γελᾶν ἀσιτί.

Ἐπιγαγγάζω, ut τύπτοις τοῖ ἑλόγοις ῥεῖσιν ἐπιγαγγάζοντες ὑπὸ τῆς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum fustulissent. Ἐ' ὀπιγαγγάζω, effusè cachinno.

ΚΑΤΑΧΑΊ'ΝΩ, calcfacio seu calefacio. Hesych.

Κάγγαυον, aridus, siccus, ut κάγγαυα ξύλα. Iliad. φ. & Odyss. σ, à quibuldam dicuntur τὰ εἰς τὸ κάειν κεκυφότα. i. κοπτόμενα. Pro eodem scribitur & κάγγανον, ut κάγγανα ξύλα, apud Theocrit. Idyll. 25.

Πολυαγγὴς, ές, ὁ, ἡ, (comp.) q. d. multum calefactus, multum aridus, admodum siccus: epitheton fitis, apud Hom. Il. ι.

Καγχεύς, vide in Κάγχευς.

ΚΑ'ΔΟΣ, vel κάδ'δος, ου, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodot. apud Poll. ᾧ φοινικῆν οἶνον κάδδον. Accipitur & pro poculo è quo bibitur: ut apud Athen. l. 11. οἶνε δ' ἐξέπινον κάδδοι. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, fitula five fistella fustragiorum. Aristoph. in avib. οὐκ ἀποσοβήσεις ἡμᾶς ἀποτίλλεσθαι τοῦ κάδδου δοθέντος; ubi schol. τὸν κάδδον τὸν ἐκ τοῦ κάδου διακεδῶ. ubi schol. τὸν κάδδους τὸς ἐμβοσκικὸς ἐκ τοῦ κάδου διακεδῶ. ubi schol. τὸν κάδδον ἐγκαθῆσθαι, ἐκ τοῦ κάδου διακεδῶ. ✠ Quidam ab ἐγκαθῆσθαι, alii ab Hebræo *cad* pro hydria, alioque vasis genere derivatum volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel κάδ'δισκος (dimin.) parvus cadus, parva testa. Pollux inter vasa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro fitula quæ in pureum demittitur. ¶ Item vas in quod calculi conjiciebantur. Demosth. ἐκ τοῦ Εὐβουλίδου μὴ λαμβάνοντες δύο ἢ μὴ εἰς ψῆφος, ἕκαστον ἐκ τοῦ κάδου τὸν εὐβαλον εἰς τὸν κάδισκον.

Καδίον, ου, τὸ, (diminut. aliud) parvus cadus. Item pera κάδιον ποιμενικὸν, pera pastoralis, 1 Reg. c. 17.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, (comp.) dimidius cadus, apud Poll. l. 10.

ΚΑΔΤ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & spinis se circumvolvens, ut Plin. tradit lib. 16. cap. ult. ex Theophr. de caus. pl. l. 2. cap. 23.

Κα'Ζ Ω, ἕσω, orno, exorno, decoro: vel excolo, instruo, κόσμῳ καλλωπίζω, Poëticum est, nec nisi in præter. passivo usitatum, itidemque in participio: ut Od. δ. Παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. Iliad. β. (in catalogo navium, de Ajace Oilei filio) Ἐ' γείῳ ἐκέκασο πευκαλίμας κὴ Ἀθήνας, hastæ peritia ornatus instructusque erat ut quivis alius universorum Græcorum. Iliad. δ. Κείνου κεκάσθαι ἀλλοῖοι κεκασμένοι, malis instructè artibus & dolis, Apud Apoll. Arg. l. 2. ἐνέκασσο Ἰάσονι, præditus erat regendi facilitate.

Κακίζω, Suidæ est ἀπατῶ, decipio. Significat etiam, scortor. Aristoph. in Equit. ἐν φρυτανείῳ λαικάσεις.

Λαικάστρια, πόρνη, meretrix, prostibulum.

Λαικαστὴς, οῦ, ὁ, πόρνος, scortator, seu qui corpore quæstum facit Aristoph. in Acharn. Ἡ μὲν ἡ (sub. ἀνὴρ) λαικαστὴς τε καὶ πυρόγαμος. Item apud Athen. l. 13. dicit Peloponnesiacum bellum Græcis exarsisse ἐκ τῶν λαικαστῶν. Simætha, & duabus Aspasiis raptis à Megarensibus. ✠ Volunt hæc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λαὸ τὸ ὑπιτιθὸν, inserto ι.

Καδε vide in Οὗς.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, F. ἆρω, P. ἆρκα. purgo, mundo. Od. χ. ὑδὶ σταπίζας ἦδη ἠδ' ἀπὸ σοίοιο πολυρρήνοιο κηδείῃσιν. Athen. l. 7. πάντα αὐτὸν καθαίρειν. ¶ Item expio, lustro, καθαίρω καθαρμὸν, lustrare classem, Appian. l. 5. bell. civil. Et καθαίρειν στόλον. Plut. de leg. expiationem adhibeo. Item flagris cædo. Theocr. schol. in idyll. 5. ἐκαθαιρε εἶδε διὰ μάστιγος, item ἀπὸ τὰ ἔντατα ἐξέδειρε. Aristoph. πάλαι τὰς πλευρὰς κἀκάθαρεν.

Καθάρεμα, purgor. Aristot. de mundo. ὅμβρεσι γῆ καθαίρεται. Item expior. Plat. καθαρθῆναι καθαρμὸς, expiationibus expietur, apud Hermog. οὔτε καθαρεύομεν ὑπὸ τῶν ἀδικημάτων, neq; à sceleribus expiatus. Item flagris cædor. Hesych.

Καθαρμὸς, ου, ὁ, purgatio. Plur. fymp. 3. Item expiatio, lustratio. Plat. de rep. ἃ λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, Plut. ἄγνη καὶ μιαρμοῦ καθαρμῶν δεόμενοι, scelera expianda. Item pro καθαρμα i. e. pro, piaculari homine, apud Herodo. in Polym. καθαρμὸν τῇ χώρῃ ποιεύμενοι ἀγαθὸν Ἀγαιῶν Ἀθάμαντα ἢ Αἰόλαν.

Καθάρμα, τὸ, purgamentum, piamentum. Poll l. 5. c. 46. Eust. καθάρματα dici ait τὰς ῥυπαρὰς καὶ ὑποβλήτους, viles homines & abjectos. ¶ Item id quod ad purgandum adhibetur, five ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares (i. e. pro patriæ lustrationeq; expiationeqi devoti, qui & sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia civitatis aut gentis alicujus scelera lacebantur, quique ad averrendam deorum iram miactabantur. Vide schol. Aristoph. & Suid. Demosth. κάθαρμα est ὃ μυδριᾶλα μετιόντα ἀφεῖται, in orat. pro cor.

Καθαρσιεύω, ὁ, purgatio, expiatio Plat. Gal. & alii.

Καθάρσιος, ου, ὁ ἡ, purgatorius vel purgativus. purgandi vim habens. Item expiatorius, ut καθάρσιοι φύσεις, Nazianz. & καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, lustralis aqua. Καθάρσιον, ου, τὸ, (sub.) pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς expiatio, lustratio, vel piaculum Dem. Plut. Greg. Item καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Luc. Plut. Pausan.

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator, Soph. in El. item Plut.

Καθαρτικὸς, ὁ, purgatorius five purgatorius, purgandi vim habens, ut καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτιεύω, idem quod καθάρω. purgativus. Item expiativus, Synes. in ep.

Καθαρὸς, ὁ, parvus mundus, nitidus. Od. ζ. καθαρὰ χρὼ σεῖματ' ἔχοντα. Od. χ. καθαροὶ δὲ δέμνια. mors pura eorum qui ense occidantur, non cum qui strangulantur. ¶ Item purus, i. e. impermixtus, simplex: idem quod ἄκρατος & ἀμιγὴς, cum quibus etiam copulatur. Xen. Pæd. 8. ἀλλ' ὕπαιθρος τε καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκπεπόηται. ¶ Apud Arat. καθαρὴ ὀπὶ νυκτὶ. Cic. interpr. nocte serena. Item purus, i. qui se non coataminavit aliquo scelere. scelerisque purus. Plut. in Pericle, ὃ μόνον τὰς χεῖρας ἁγὰς καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαραὶ ἡμέραι, Plat. de leg. dies fasti, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accus. ut καθαρὸς τὰς χεῖρας. Luc. Interdum cum genit. ut καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Antiph. qui nulli intulit injuriam. Sic Plut. dixit φράξειν καθαρὸν τῶν ἀδικιῶν. Apud Aristoph. in Vesp. ὅπερ καθαρὸν τι σιτίον τε, exp. ingenuum liberum, vel liberè dictum. ¶ Καθαρὸς ὕπνος. Demosth. ratio putata & perfecta. ¶ Item vacuus Plut. in Numa, καθαρὰν ὁδὸν vacuæ & trepitibus viæ, καθαρὰ ἄντρα, apud Aphrod. antra vasta & vacua.

Καθαρύλλος, (diminut.) q. d. nitidulus. ut καθαρύλλος ἄρτος apud Athen.

Καθαρῶς, adverb. purè, nitidè. Hesiod. in Erg. ἕρδειν ἱερὰ ἀγνῶς καὶ καθαρῶς. Apud Plut. τὰ Ceol. καθαρῶς διαλεγόμενος, puro sermone uti & quasi nitido. Item dilucidè, manifestè, ut καθαρῶς γνῶναι. Plut. in consol. ad Apoll. Sic Dem. φεῦ παπαῖ. dixi: καθαρῶς ἔσικεν. Sic & Aristot. Rhet. 1. μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demosth. Philip. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia, ut καθαρότης λόγου Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρὸω, puro sum, purè me gero. Cum genit. ut Plat. φόβῳ καθαρεύειν. Sic φόβου καθαρεύειν apud Chrysost. Dicitur etiam καθαρεύειν ἀπὸ τούτου, apud Polyb. & καθαρεύειν ἐν τούτῳ, apud Plut. περὶ Ρώμης. Item καθαρεύω τούτου, apud Philonem.

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo. Καθαρίζομαι, purgor. Nazianzenus.

Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio five expiamentum, piaculum pro καθάρσιον. Luc.

Καθάριος, five καθάρσιος, ου, ὁ ἡ ἤ, mundus, munditiem servans, præstrtim in victu & cultu corporis. Dicitur de persona & de re. ut in Pythag. carm. & apud Plut. Apud Eurip. καθάριον πῦρ pro lustrali igne.

Καθαριότης, mundè, munditiem servando, ut μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, apud Athen. Exponitur etiam, eleganter, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαιότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. l. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία, ἡς, sordes, immunditia, spurcitia. Dem. Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ idem. Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ὁ ἡ ἤ, non purgatus, impurus, immundus. Item scelestus, apud Dem. & Luc.

Ἀναθαίρω, expurgor, perpurgo, vel purgo. Theologicum est verbum (inquit Bud.) pro allegorias anagogicas ad liquidum usque sensum patefacere & explanare.

Ἀναθαιρεύομαι, apud Plut. in Ant. ἀναθαιρεῦμεν τὰ ὑπόντα τῶν πολέμων, perfequens reliquias & repurgans. Item plane explico, apud Plat. Ἀναθαίρεσις dicitur Sol in deliquio, quum luna Solem subiens & eum nobis auferens sensim præterlabitur, & eam partem Solis quam nobis primum abstulit, præterequndo reddit. apud Dion. Areop.

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικὸς, expurgandi sive perpurgandi vim habens, purgativus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Item lustro, expio, apud Dion. Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem: Item expurgor, abstergor. Item lustror, expior. Apud Aristot. de an. l. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. l. 2. Item expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgativus, expurgandi vim habens, ad expurgandum aptus. Item expiativus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diversis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theoph. (inquit Bud.) est perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis.

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, ut Il. ε, -ὀχετοὺς δ' ἐξεκάθαιρον, alveos purgabant, & detergebant. Apud Plat. pol. 2. exp. discutio & exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumquaque purgo, vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. & ablaqueo. In lib. Iosuæ c. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circumcidit filios Israël.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. & retrimentum, sordes, q. d. sordes undiq; evertendo collectæ. 1 Cor. 4.

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, non circumpurgatus, non mundatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Synes. ep. 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hippocr. aphor. l. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hippoc. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leviter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, ejusmodi purgatio, ut ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Gal. ad Glauc.

Καθὸ, vide in comp. ex Ὅς. Καθὼς, in comp. ex Ὡς.

ΚΑΙ', &: ut πένης καὶ δίκαιος. Interdum exp. tum: ut apud Plat. ἔφερόν τε καὶ ἐφέροντο. Cic. interp. tum ferebant tum ferebantur. ¶ Καὶ etiam Plato, ἄχρηστοι μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles: ¶ Καὶ æquè perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, non similiter ac prius, non itidem ut antea. Et in orat. Domin. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ut in cœlo, sic & in terra. Item καὶ quàm ut Aristot. pol. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria atq; divitiæ œconomicæ. ¶ Καὶ, vel Aristot. de gener. an. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ Καὶ, sed. ut Themist. Ph. 2. πότερον οὖν ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. ¶ Diversis particulis præmittitur: ut καὶ γὰρ etenim, & pro eodem καὶ γὰρ δή. Καὶ δὴ, continuò, & protinus, i. ideo, Dem. Καὶ μὲν δὴ καὶ, atq; adeò & verò Καὶ εἰ pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi, quanquam, apud Aristot. pol. 3. Καί κέ τις, apud Hom. pro καὶ δή τις. Et καί κεν pro καὶ δὴ ἄν. Καὶ μάλα, & quidem atq; adeò. In responsionem accipitur pro, equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. οἴεσθαί τινας ἀχαρίστους καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καίπερ. Xen. Hel. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐκεῖ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamvis maximoperè vellet. Καὶ μέν τοι καὶ atque etiam. Καὶ μέν τοι καὶ ἂν, quòd si, sin autem. Demosth. Καὶ μὴν, quin etiam. Καὶ νυ exp. atque: ut apud Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, atq; justitiæ obedi. Καὶ πάλαι, & sanè jampridem: vel jamdudum, jampridem; volunt enim quidam hîc vocare καί. Καίπερ, quamvis, etsi, tametsi qui & καίπερ conjunctim. Καὶ ταῦτα, idque, Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι. idque breviter vel, & hæc quidem quàm brevissimè. Apud Aristoph. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atq; hæc quidem ita se habent. Itidemque apud Plat καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ. & hæc quidem hactenus. vel, & hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι καὶ, atq; adeò Demosth. Καίτοι etsi, tametsi: item, verùm sed, at, atqui. Item, & quidem jam verò. Item, proinde, itaque. Sed frequentius conjunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis subscribitur ι ipsa ι, ut in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, ου, ὁ, cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam sontes conjiciebant Spartani. Thuc. l. 1. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥίψαι πάντας ἐς τὸν καιάδαν.

Καίατα, Hesych. sunt foveæ: sive loca à terræ montibus dirupta & hiantia, unde καιετάεσσαν dicta ab Hom. creditur Sparta, quod multis ejusmodi καιάτοις hiaret. Vide Strab. l. 8.

ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, ου, ὁ, Cæcias, ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æstivo spirat. Vide Aristot. de mundo, & Gell. l. 2. c. 22.

✠ Etymol. dici scribit à Caico fluvio.

Καικίνης, ου, ὁ, idem. Hesych.

ΚΑΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, novus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται. Idem in Polit. Laced. οὕτω δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Apud Luc. sæpe τὸ καινότατον per parenthesin pro, res valde inusitata. Fœm. καινὴ, nova, unde ἐκ καινῆς, denuò de integro, ut Thuc. l. 3. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν, nomen est loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. in Vesp. ἐδικάζου ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, novè, novo modo, ut τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Isoc. in Paneg. Exp. & παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. Athen. l. 3. Isoc. ad Nicol.

Καινόω, ῶ, novo vel renovo, innovo. Dion. hist. ἐς τὸ καινοῦσαί τινας τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτεχνήσεως.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nonn. ἀρχαῖον ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς.

Καινισμὸς, innovatio.

Composita.

Ἀνακαινίζω, renovo, instauro. Ἀνακαίνισις, renovatio, instauratio Suid.

Ἐγκαίνια, τὰ dedicatio rei alicujus novæ, ut apud Dan. 4. & Ioan. cap. 19. Suidas dicit esse festum in quo aliquid innovabatur. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio accipiant, apud Quintil. l. 7. c. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo. Exp. etiam, initio, dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ἐγκαινισμὸς, renovatio, instauratio. Idem dedicatio, Macchab. l. 1. c. 4.

Ἐπικαινίζω, renovo. 1 Macchab. 10.

Φιλόκαινος, novitatis amator. Eust.

-ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido. φονεύω, κτείνω, Eurip. in Phœniss. πόσιν τε γὰρ καίνει. ✠ Eustath. à κναίω deducit per metathesin, vel à κνῶ. Alii contra κτάω, à κταίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem, Hesych. Item vinco, supero, & quidem occisum, propriè. Od. γ, ὃς ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι. Sic & Hesiod. in Asp. & Theocr. Idyll. 19. de Iove in taurum verso, -λειμῶνος ἐκαίνυτο λαρὸν ἀυτμήν.

Καινὶς, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, σεσωσμένη ἐκ τῆς καινίδος.

Κνάω, Κόνις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποκαίνυμαι, vinco. Hesych. & Suid. ut Il. ψ, τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ὁ δὲ πρῶτος ἀφίει βέλος δεύτερον τοσούτους κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xen. τοὺς μὲν κατακαίνοντες τοὺς δὲ καταδιώξαντες. Item, τοὺς μὲν κατακαίνοντες χερσὶ, τοὺς δὲ πλήττοντες, τοὺς δὲ φοβήσαντες.

Ἄκαινα, Βασκαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis, tempestivitas, ut καιρὸς τῶν πραγμάτων. Dem. occasio rerum bene gerendarum καιρὸν τηρεῖν, Arist. rhet. 2. occasionem observare, occasione imminere. καιροῦ λαβέσθαι. Luc. occasionem nancisci. apud Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore & opportunè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη διαλύειν τὴν στρατιὰν, sub. ἐστί. Ἐν καιρῷ, ἐς καιρὸν, εἰς καιρὸν, opportunè, tempestivè. Contrà παρὰ καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempestivè, alieno tempore. Dicitur & de loci opportunitate. Thuc. καὶ ἐναυλισάμενον τῶν χωρίων οὐ καιρὸς εἴη. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεὶς opportuno in loco vulneratus, i. lethaliter. ¶ Item generalius, pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι. Xen. esse alicui commodum, vel utilem. Sic apud Herodot. ἐς καιρὸν ἔσται, exp. utile erit. ¶ Item modus μετριότης: ut καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. Hesi. & Theo. Xen. in symp. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item καιρὸς apud Græcos deus est. Pausanias, καιρὸς ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item καιρὸς, tempus, ut καιρὸς δὲ καιρός. tempus opportunum, vel hora opportuna, sæpe apud Herodianum: quod & καιρὸς dicitur simpliciter. Sic καιρῷ προσευχῆς, Chrysost. tempore orationis. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plural. καιροὶ, tempora (ut quum Cicero dicit, in gravissimis temporibus civitatis) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίσταντο ἐπ' ἀγαθῷ. Item καιροὶ exp. inclinatio temporum, apud Demosth. οἳ ἀεὶ διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα χαίροντες εἰρήνην ἄγουσι.

Καίριος

Καίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempestivus, opportunus, καίριος ὥρη, Nonn. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicujus sint momenti. ¶ Item præcipuus, primarius. Theophr. de caus. pl. l. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγὴ, plaga lethalis: apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. l. 4.

Καιρίως, tempestivè, opportunè. Vnde apud Xenoph. Pæd. 4. καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. Item lethaliter, ut καιρίως πληγεὶς, apud Basilium.

Composita.

Ἄκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, non opportunus. Plato in Axiocho, νυνὶ δὲ θάλπος ἄκαιρον, ἢ κρύος. Thuc. ἄκαιρος προθυμία. Item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat & interpellat, tempus opportunum non observans: Theophr. Item immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἔστω δ' ὁ λόγος οὔτ' ὀχληρὸς, οὔτ' ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ πρεσβύτῃ τοῖς ἐμπροσθεν ἐρημένοις.

Ἀκαίρως, intempestivè, non opportunè. Item immodicè.

Ἀκαιρία, intempestivitas, non opportunum tempus. Demosth. Od. ι. ἀκαιρίαν & καιρὸν opponit. Dicitur etiam (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία, inquit Theophr. est molestia obturbatrix & interpellatrix. Item immodicitas. Isocr. enim opponit λόγου ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, destituor opportunitate: cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιροῦμαι, pro eodem.

Ἀπόκαιρος, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, absurdus, in anth. epigr.

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestivus, εὔκαιρος.

Ἐγκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Ἐγκαίρως, opportunè. εὐκαίρως.

Ἔκκαιρος, intempestivus. In anthol. epigr. l. 2. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔκκαιρον προσδέχομαι ῥυτίδα, rugam exoletam & vietam.

Ἐπίκαιρος, opportunus, commodus: ut ἐπίκαιροι τόποι ἐπιτήδειοι. Suid. Luc. in Caucaso. ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν. Item præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suidas ἐπικαιρότατα exponit etiam ἐπικινδυνώτατα. Item temporarius. Areop.

Ἐπικαίρως, adverb. opportunè.

Ἐπικαίριος, idem quod ἐπίκαιρος. Xen in Oecon.

Εὔκαιρος, opportunus, tempestivus. Apud Herodianum sæpè, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως, opportunè, tempestivè.

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestivitas. Apud Philonem, ἡ ἐν δὲ καιρία θέσις τῶν πόλεων, situs opportunitas: pro quo εὐκαιρία τῶν πόλεων, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, sive opportunum tempus. Item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marc. cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium suum consumebant in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, nulli alii rei vacabant, i. in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐκαιρῶ vel εὐκαιροῦμαι, copiosus sum & locuples: ut apud Suid. ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. l. 6. ex Posidonio. οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Παράκαιρος, intempestivus. Item immodicus: apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestivè. Item immodicè, apud Isocr. τὸ πλοῦτον παρακαίρως ἠγάπα, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαίριος, idem quod παράκαιρος, intempestivus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαίρια ῥέζων, scelesta patrans, vel inhonesta.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria Item temporarius, i. caducus, fluxus, secularis, apud eundem: ut in Epitaph. fratris, τί γίνομαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

ΚΑΙ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, licium. Vide Eustath.

Καιρόεις, εντος, ὁ, benè textus: *significando à parte totum*. Od. η.

Καιρόω, stamen connecto.

Καίρωμα, τὸ, & καίρωσις, connexio staminis. Poll.

Καιρωστρὶς vel καιρωσὶς, textrix, *significando à parte totum*. Eustath. ex Callim.

ΚΑΙ'Ω, F. καύσω, uro, incendo, cremo. Il. ι. ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ πολλὰ, multos accendunt ignes: qua phrasi utuntur Xenophon quoque & Plutarch. Lucian. de calum. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι καὶ σφάττουσι. ¶ Item cremo mortuũ. Iseus in orat. pro Pyrrho ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, οὔτ' ἀνείλετο, οὔτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατος εἴη; quum enim testatori, à quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας.

Κάω (unde aor. 1. ἔκηα, & aorist. 2. pass. ἐκάην, & fut. 2. καήσομαι) idem quod καίω. Xen. Hell. 4. κάοντες τὴν χώραν, minùs est usitatum quàm καίω.

Καίομαι, uror, ardeo. Xen. Hell. 6. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, adhuc ardente.

Καιόμαι, activa signif. pro καίω: Il. ι. Ἔνθα δὲ πῦρ ἐκάοντο. ¶ Item passiva sign. uror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro. Iliad. ι. Νηυσὶ καιομένῃσι, navibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. ψ. Sic [illegible] apud Arist. [illegible].

Καῆναι, dicuntur etiam qui supra modum calent (ut ardere & uri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius. Hesiod. in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. l. 5. 138. Item æstus. Sunt qui interp. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellavit: alii vero [illegible] aëris fervorem, alii cauteria & escharas, ut annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. Item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυμασία, ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυθμὸς, οῦ, ὁ, uredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio Diosc. l. 5. c. 138. Item cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum ustionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de ustione sive adustione quadam architectonica. De qua Vitruv. l. 7. c. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam, æstus, ardor: in qua signif. καῦμα frequentiùs usurpatur.

Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri & cremari potest, seu comburi: ut καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegimentum capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solemus, ut mulieres umbella. Vide Eust. Suid. Bud. Vtitur Plut. in Anth. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, ου, ὁ, ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καῦσον σβεννύουσι στομάχου, ardorem stomachi. Item febris ardens: apud Hippocr. Aret. Aet. P. Aegin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, ut Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens: ut καυσώδης χώρα. Item καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσος.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi uro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo uror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. & Diosc.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus: idem quod καῦσος. A Galeni apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καύσων, ωνος, ὁ, idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matt. 20.

Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς, sive καυστηρὸς, ardens, fervens: ut καυστειρῆς μάχης. Il. δ.

Καυστήριον, ου, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur. Luc.

Καυστὸς, οῦ, ὁ, ustus, crematus: qui uri & cremari potest, idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, quod uri potest, cremium.

Καυστικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens: ut καυστικὰ φάρμακα.

Καῦστις, seges adulta, & Sole adurente maturescens; fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. Item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infra. Strab.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter: instrumentum quo noxæ & stigmata inuruntur: Item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt: ut καυτὴρ χάλκεος, apud Hippocr. Item στίγμα.

Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate urit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. Item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus ubi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. Item cautere amputo, ut medici partem aliquam putrem. Sic 1 Tim. 4.

Καυτὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυστὸς, ustilis.

Καυτικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, benè olens, flagrans [illegible] θυμιάματα, inquit Hesych. ut Il. ζ. ἡ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα [illegible]

Κηώεις, εντος, ὁ, idẽ. Il. ω. ἐς θάλαμον κατεβήσετο [illegible]

Κηλὸν, οῦ, τὸ, siccum, aridum. Hesych. At κῆλον vide Κῆλον.

Κηλόω, ῶ, exp. comburo. Item decipio, noceo, & subverto.

Κηλωστὰ, apud Lycophr. [illegible]

Κήλεος, ου, ὁ, urens, calens, splendens, Il. θ. [illegible] πυρὶ κηλέῳ, & Il. χ. νῆας ἐνιπρῆσαι πυρὶ κηλέῳ. Dicitur & [illegible] pro eodem metri causa inserto ι: hinc comp. [illegible] ξύλα, ligna perarida, ambusta, item circumquaque [illegible] Hom. Od. σ.

Κέαι vel κέαται, Κάμινος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίκαυσις, hordeum montanum. Quidam exponunt [illegible] ci germina. Sic dicitur forsan, quòd amburente [illegible] tur. A comicis usurpatur & de pudendo muliebri [illegible] Eustath.

Α καλέω, accendo, incendo. Od. *n.* Η' οἱ πῦρ αἴθεται. **Α'καλέω**μαι, idem, apud Herodot.

Α'ύάνσεως, accensio, incensio.

Α'πακαίω, & **ἀποκαίω**, aduro, deuro, exuro. Theophraſt. hiſt. plant. l. 4. c. 17.

Α'αθάνσεως, aduſtio, deuſtio, exuſtio.

Διακαίω, peruro, urendo penetro, Gal. Item metaph. accendo, i. incito, ſtimulum & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiendum. Plut. τοῦτα διέκαιε καὶ παρώξυνε τὸν Κεφαλον. Item ira accendo. Luc. de cal.

Διακαής, peruri ſeu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τό, æſtus & ardor perurens. Epigr. l. 2.

Διάκαυσις, peruſtio, uſtio penetrans ſive perſranſiens.

Διαυαής, peruſtus, accenſus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ διακαὲς, ardor perurens. Gal.

Ε'γκαίω, inuro. Item exuro: unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exuſti, qui æſtuâcunt. ¶ Item encauſtica pingo. Sic **ἐγκεκαυμένος**, inuſtus, inuſtione & encauſi pictus.

Ε'γκαυμα, nora inuſta. Plat. in Tim. Item inuſtio, puſtula ex uſtione contracta. Item ulcus in oculo, quod à febre ut pluriмùm cum cruſta impura in nigro aut albo oritur. Act. l. 7. c. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ε'γκαυσις, exuſtio. æſtus, ardor. Gal. & Dioſc.

Ε'γκαυστής, ὁ inuſtor, pictor, qui **ἐγκαίει** aliquid pingit.

Ε'γκαυστός, inuſtus. Item **ἐγκαύσει** pictus. **Ε'γκαυστὸν**, genus picturæ quod ingrendo fit. Expon. & materia inuſta ad pingendum apta. Plin. l. 35. c. 11.

Ε'γκαυστός, ad encauſin pertinens. Item encauſi pictus. **Ε'γκαυστικὸν** ſcilic. τέχνη, ars inurendi ſive encauſtica pingendi. Plin. ibidem.

Ε'κκαίω, & **ἐκκαίω**, exuro, extorreo. Theophr. de cauſ. plant. l. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. ut **ἐκκαίειν πόλεμον**. Polyb. l. 2. Plut. in Fab. **μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὸν ὀργὴν τῶν Ρ'ωμαίων**. Et in paſſ. **ἐξεκαύθη πόλεμος**, exarſit bellum.

Ε'κκαυμα, & **ἐκκαυσις**, exuſtio, ardor, æſtus: ut **ἐκκαυσις ἥλιου**, Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Decomp. **Περιεκκαίω**, inſuper exuro, vel inſuper accendo.

Τ'πεκκαίω, ſuccendo. **Τ'πέκκαυμα**, id quo aliquid ſuccendimus, fomes ad ſuccendendum, ſuſcitabulum igniculi, apud Ariſtot. meteorol. de vita Moſ. Plut. in Cæſ.

Ε'πικαίω, & **ἐπικάω**, aduro, in ſuperiori parte uro. Theophraſt. de hiſt. pl. l. 4. c. 17. **ἐπικάεται ὑ κάμινα τὰ πυρα καὶ ἐλαίαι καὶ βόσχαι**. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora ſunt à Sole aduſta.

Ε'πίκαυμα, aduſtio vel id ipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos eſt oculi affectio, quum nigrum oculi in ſuperficie exaſperatum, inuſtum fuerit, ita ut colorem cinereum præ ſe ferat, ut Aet. docet.

Ε'πίκαυσις, aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, ut **ἐπίκαυμα** Dioſc. l. 2. c. 66.

Decomp. **Α'νεπίκαυστος**, ſeu **αὐτεπίκαυστος**, non aduſtus, aduſtionis expers.

Κατακαίω, deuro, exuro, comburo, urendo, abſumo, cremo. Thuc. l. 8. **πλὺ διέμιαν ἁρδὸς τῇ Τμέλῳ κεἰλυ κατακαίσει**, exurunt ſeu cremant. Plat. in ep. **πὼ ἐπιτολίω ταύτῳ κατέκαυσον**.

Κατακαίομαι, exuror, comburor, cremor: vel ardeo: unde **κατακαυθὴν χόλος**, regio exuſta, ſive ambuſta.

Κατάκαυμα, quod exuſtum ſeu combuſtum eſt. Item ambuſtum.

Κατάκαυσις, exuſtio, combuſtio;

Κατακαύστης, combuſtor. **Κατακαῦται** erant quidam apud Cretenſes à cremandis cadaveribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Κατακείω etiam dicitur pro **κατακαίω**. **Κακκείω**, & **κακείω** poëticè pro **κατακαίω**, & **κατακέω**. Odyſſ. *κ.* Α'λλά με κακκείᾳ σὺν τάχεϊ καὶ ἀνάγκῃ μοι ἔσῃ, me crema, me exure, vel ure.

Decomp. **Συγκατακαίω**, ſimul uro, comburo.

Παρακαίω, unde **παρακάεται**, à latere uritur, juxtà ardet.

Περικαίω, circumquaque uro, peruro. Theophr. **Περικῶ δὲ ὧν ἄγαν ὁ ἀὴρ ἀξηράνῃ**, retorridum facit.

Πεκαίομαι, uror, i. dolore afficior. Andocid. *ἡ* **πότε ὅτοι ἀθεκάϊον τοι, εἰ πύμας** *κεῖ ἀγαθὸν ἐμὲ ἐπαίρεδζ*. Item amore inflammor, depereo. Chryſ. de ſacerd. **ἀξεκαέδζ τῆς παρθένου**.

Περικαής, circumuſtus, peruſtus. Item ardens. **Περικαῆς**, ardenter ſeu admodum ardenter. Apud Suid. **ἀξεκαῶς ἡ γυναικὸς ἔχον**, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα *κρίθας*, uſtio ollæ. Ioël. c. 2.

Περεγκαίω, inluper uro, vel aduro: apud Suid. ex Ariſtoph.

Συγκαίω, ſimul uro, comburo.

Σύγκαυσις, exuſtio, combuſtio. (Euſt.

Τ'πακαίω, cremo ſub, ſuccendo: ut **ὑπακαίειν ξύλα τῷ πεζποδὶ** apud **Τ'πόκαυμα**, id quo aliquid ſuccendimus.

Τ'πόκαυσις, ſuccenſio. Item idem quod hypocauſtum. Vitruv. l. 4. c. 10.

Τ'πόκαυστον, τό, quod ſuccenditur. Sic dicitur vaporarium, quod ſub pavimento ſuo habet fornacem, qua accenſa caleſit. Vide Vitruvium l. 4. c. 10.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primum facta ex præterito paſſivo.

Α'καυστος, ὁ ἡ, qui uſtus ſeu crematus non eſt: aut non accenſtus: vel qui uri aut aduri nequit. Plut. de primo frig.

Η'λόκαυστος, exuſtus in Sole, Sole peruſtus. Theocr. Idyll. 10.

Η'μίκαυστος, ſemiuſtus. Suid.

Καυόκαυμα, æſtus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accenſio, lychnorum accenſio, apud Athen. l. 15.

Νεόκαυστος, recèns uſtus, ſeu combuſtus, recèns crematus. Ariſtot. probl. ſect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 25.

Ο'λόκαυστος, ν, τὸ, quod totum crematum vel combuſtum eſt: vel quod totum cremari ſoleat. Eſt ſacrificij genus, quo tota victima cremabatur, quum aliàs in ſacrificijs deorum exta tantùm aræ imperimpoſita flammis adoleri conſuevi, ſſent.

Ο'λοκαυτόω, ῶ, F. ώσω, ſive **Ο'λοκαυτέω**, F. ήσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibuſdam ſacrificiis fieri ſolebat. Xen. Paed. 8. & anab. 7. Item Plut. ſymp. 6.

Ο'λοκαύτωμα, τὸ, victima ſeu hoſtia, quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Hebr. 10. c. **Ο'λοκαύτωσις**, ſacrificium in quo tota victima crematur, peractio ſacri quo tota oſtia comburitur. Et pro **ὁλοκαύτωμα**.

Πεοσκαυτέω, ῶ, eliciendæ picis gratia uro. Theophr. hiſt. pl. l. 9. cap. 2. **πίσκαυτοῦσι πελέκεα**.

Compoſita in κακὸς, & κᾶϊα deſinentia.

Α'κακὴς, ές, ὁ, ἡ, non uſtus, uſtionem non expertus.

Δυσκαὴς, qui difficulter uri ſeu cremari poteſt, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè uritur ſeu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Η'λοκαὴς, exuſtus in Sole, Sole peruſtus, **ὅσπερ οἱ ἡλιοκαεῖς**, apud Dioſcoridem.

Η'λιοκαὲς, ῆ, ardor ſeu æſtus Solis, inſolatio. Laërt.

Αυχνοκαὲς, ῆ, lucernarum accenſio, luminum accenſio. Eſt & ſtatua quoddam Aegyptiorum, apud Herodot. in Euterp.

Πυρκαὲς, ῆ, rogus: idem quod **πυρὰ**. Il. *ω.* Item inflammatio, incendium. Heſych. & Poll.

Πυρκαὸς, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compoſitorum.

Θυοσκόος, ſacrificus, qui ſacra flammis adolet ſeu accendit, à **θύω** & **κάω**, ſecundùm Euſtath. Dicitur & **θυμκόος**, pro eodem. Vide & in comp. à **Κόεω**.

Καλία καλίζω, &c. vide in **Καλὸς**.

ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, Heſychio eſt perdix. Athen. quoque lib. 9. **τοὺς πέρδικας**, à nonnullis vocari **κακκάβας**, ab Alemane **kackabis**.

Κακκαβίζει, vide in **κακκάζει**.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eod. lib. dicit non omnes perdices caccabare. Legitur & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 9. Tribuitur etiam ululis, apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, ης, ἡ, cacabus, olla teſtacea: ut apud Athen. l. 8. in **κακκάβα ζέοντα**. Idem Athen. l. 4. ſcribit **πλὴν χύτραν**, ab Ariſtoph. in **Δαιταλεῦσι** vocari **κακκάβιον**, ubi dicit, **κἄτειτ' ἐκεῖσε κακκάβια**. Dicitur & **κάκκαβος**, pro eodem. Itidem apud Athen. ex Anaxip. Scribitur & cum unico κ, **κάκαβη** & **κάκαβος**.

Κακκάβιον (dimin.) parvus cacabus. Poll. lib. 10. c. 24. ex Eubulo. **καὶ πατάνια, καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια**.

Compoſita.

Α'κακκάβου, dicitur ſolani quoddam genus, ut Dioſc. docet l. 4. c. 74.

Κρεμάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concîſis & cum ſanguine, arvina & dulci jure conditaneo concinnatis. Athen. lib. 9.

Λασανεκτάκκαβον, apud Chryſip. eſt **βρᾶμα** quoddam ſic nuncupatum, **ὡς ἀπ' ἢ κατασκεύης αὐτῆ οὔσης ἀδιεξρότους**, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ'Ν, ſive **κακκᾶν**, puerorum vox eſt, qua urinturi ſignificantes cacare. Ariſtoph. in Nub. **Κακκᾶν δ' ἂν οὐκέτ' ἔδοξε σοφόν**.

Κάκκαν, ῆ, merda. Ariſt. in pace. **Α'πὸ μὲν κάκκης τὸν βίον ἐπίκρη**.

ΚΑΚΟ'Σ, ᾶ, ὁ, malus, improbus, nequam. Heſiod. in Erg. **Πῆμα κακὸν γείτων**. Od. *λ.* **κακὸς ὄλεθρ' ἀνδρῶν**. Sic & in ſoluta oratione paſſim, **κακὸς ἀστρονόμος**, **κακὴ γυνή**. Dicitur etiam de re: ut apud Hom. **κακὸν ἔγχος**, **κακὸν ἕανον**, & apud Heſiod. in Erg. **ἦ μὲν κακὴ βουλὴ τοῖ βελτίονι πυκνὸς**. Interdum ſignificat, inſauſtum, pernicioſum: ut **κακὸν ἦμαρ**, **κακὴ αἶσα**. ¶ Item ignavus, timidus: ut Od. *γ.* Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀπτόλεμον ἔμεναι. Et ſic alibi ſæpè apud Hom. Sic & apud Thucyd. lib. 2. ¶ Item ignobilis, ἀνυσγένης: ut Od. *ξ.* Α λλ' εἰ δὴ ἐγὼν ὄλβιος ἐξέ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτοῦχον ἑπεὶ σὺ δὲ κακοῦ πούσσε τέκοιτο. Ité humilis, abjectus, pauper. Ité vilis, vel vilis vetuſtaque. Od. *ξ.* Νῦν δέ μ' ἀπημύρας κακὸς λοὸς εἵματ' ἔεννυτο. Et **κακὸν ῥάκος**. Od. *ξ.* ¶ Item imperitus, ut

litur. Luc. in ſomn. Dicitur etiam de rebus: ut **ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν Γαλάτων δικτύων**, apud Plut. Et **ἀλεξίκακα ὕδατα**, ſalutares aquæ, apud Nonn.

Α'λεξικακία, ῆ, malorum amolitio ſive depulſio.

Decomp. **Α'ναλεξίκακον**, immedicabile; q. d. à quo non poſſis depellere malum. Heſych.

Α'νεξίκακος, tolerans malorum, patiens malorum ſive injuriarum: **αὐτοκράτωρ ἀξὶ κακῶν**, 2. ep. ad Timoth. cap. 2. Exponitur etiam, abſolutè, tolerans. Item clemens: interdum etiam conſtans.

Α'νεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter: ut **ἀνεξικάκως φέρειν**, toleranter ferre, & æquo animo.

Α'νεξικακία, ῆ, tolerantia malorum, patientia malorum vel injuriarum, vel ſimpl. tolerantia, patientia.

Α'νεξικακέω, ῶ, tolerantia ſeu patientia malorum utor, ſum tolerans malorum, ſum tolerans, ſum patiens. Chryſoſt. in epiſt. ad Hebr. 2. In pandectis uſurpatur *pro* patientiam accommodo.

Α'πειρόκακος, ὁ, ſimpliciter utor, malitioſè non ago, vel malitia non utor.

Α'πακαίω, ῶ, pro malo deficio, ſuccumbo malo ſeu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. **ἀπεκάμνησεν ἡ ψυχή μου**, defecit anima mea. Item generaliùs, ſuccumbo: hiſt. eccleſ. l. 4. Exponitur etiam, ignaviter fugio.

Α'πακαίζω, malus fio, degenero: unde **ἀπεκάκωσε**, Heſych. exp. factus eſt amarus.

Αβρόκακος, qui initium dedit malorum, autor ſeu cauſa & origo malorum: ut **ἀβρόκακοι νῆες**, apud Hom. *ll.* 6. *v.* 63.

Ε'θελόκακος, qui de induſtria malus ſeu improbus eſt. Item qui ſtudio & data opera ſegnior eſt & ignavior. Τὸ **ἐθελόκακον** exp. malevolentia.

Ε'θελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel conſultâ ignaviâ. Appian. apud Suid. **ἐθελοκάκως τε ἠρῆσθαι δοκῶν καὶ φόβητος**.

Ε'θελοκακία, ῆ, deliberata malitia, vel conſulta ignavia.

Ε'θελοκακέω, ῶ, ſponte malus ſum, de induſtria improbè ago, Luc. **εἴ τις αὖ τῶν ἀπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ**, ſi quis eorum ſponte deteriora conſectatur & capeſſit. Milites etiam **ἐθελοκακεῖν** dicuntur quum conſultò vires ſubmittunt, ut vincantur, i. de induſtria ignaviùs pugnant, & ſponte cedunt. Herodot. & Paul.

Ε'θελοκάκησις, idem quod **ἐθελοκακία**: quum ij qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ε'κκακέω, idem quod **ἀπεκάκησε**, deficio, item animo concido, animum deſpondeo. Luc. 18. Epheſ. c. 1. Sic & Greg. **εἰ μὴ ἐκκακήσωμεν ἐν ταῖς θλίψεσι**. Apud Polyb. l. 4. **τὸ μὲν πέμπειν τοὺς βοηθεῖας διὰ τάχους ἐξεκάκησεν**, exp. conſulta propè ignavia elanguerunt ad mittendas ſuppetias.

Η'μίκακον, à Phrynicho quidem uſurpari prohibetur, & loco ejus **ἡμιελληβόρου**, adhiberi, ſtatuitur. Euclidem tamen & Sophoclem dixiſſe **ἡμίκακον**, & Ariſtophanem **ἡμικάκως**, teſtis eſt Poll. l. 6. c. 26.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali quo affectus eſt ab aliquo, injuriæ illatæ memor. Ariſtot. eth. l. 4. c. 3. Interdum generaliùs, malevolus.

Μνησικάκως, malevolo animo & veterum injuriarum memori, vel eorum more qui ob veteres injurias ſimultatem exercent.

Μνησικακία, injuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor ſum injuriæ, veteris injuriæ non poſſum oblivîſci, malevolo ſum animo ob veterem injuriam. Aeſchin. contra Cteſiph. **ἔσουαι τῷ πόλει τὸ νόμιζον ἐκ παιδίας ῥῆμα φεύγεσθαι μὴ μνησικακῆσαι**. Interdum conſtruitur cum genitivo rei: ut apud Luc. **οὐτ' ἐμνησικάκησε τοῖς ὑποκριτέσι**. Interdum cum dativo perſ. & accuſ. rei: ut apud Demoſth. pro cor. **πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κοιλησίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πεζῇ χθόνων**, Et cum dat. perſ. abſolutè, ut apud Thucyd. l. 8. **ἄλλοις ἐμνησικάκουν**. Item cum accuſ. perſ. Herodian. l. 3. Aliquando cum præpoſit. **πρός**. Demoſth. pro cor. Et cum **ὑπὲρ**, apud Greg. Et cum dativo inſtrumenti, apud Plat. epiſt. 7.

Decomp. **Α'μνησικακία**, oblivio injuriæ ſeu injuriarum: *idem* quod **ἀμνησία**.

Α'πομνησικακέω, ῶ, idem quod **μνησικακῶ**. Quidam accipi etiam putant in contraria ſignificatione, ut idem ſit quod **ἀμνησικακέω**.

Πάγκακος, omninò malus, peſſimus, improbiſſimus, deterrimus, **ἐν ᾗ διέρχεται ὅτι ὁ πᾶγκακος ἔλαχε πᾶσιν**. Item **πάγκακον**, res omninò mala. Plat. ep. 8. Superlat. **παγκάκιστος**, q. d. omninò peſſimus ſeu improbiſſimus, vel omnibus modis improbiſſimus. Sophocl. in Antig.

Παγκάκως, improbiſſimè. Eurip. in Hippol. Stephan.

Περικακέω, animo prorſus concido, labo, malo vincor, malis cedo. Polyb. l. 2. **ἀξεκακηκότες ᾗ ᾗ ἀυδρεσὶ ἐβόων τοῖς πατράσι**.

Ποδοκάκη, ῆ, lignum in quod inſerti captivorum pedes in carcere conſtringuntur, cippus. Heſychio eſt vinculum ligni, in quo captivorum pedes vinciuntur. Lyſias contra Theomneſt. ἡ **ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ἣ ναῦ κρατεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένος**. Pro eodem ſcribitur

bitur etiam πεδηκάκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Hesychius, πεδηκάκη dici vel quasi πωδῶν κάκωσις, inserto η, vel quasi πεδηκη ἀγή, facta syncope, & γ in κ mutato.

Τ' αὐχμηρόν, Hesych idem esse scribit quod ἐκκακόν.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potius laborum tolerans aut patiens. Polyb. l 3.

Χαιρέκακος, & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. c. 25. & Aristot. eth. 2. c. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici qui malis artibus obloc̃tatur.

Χαιρεκακία, sive ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate. Aristot. eth. 2. c. 7 & Plut. de κακοηθεία. Herod.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ὁ, cactus : spinosa quædam planta Siciliæ peculiaris : ut Athen. l. 2. tradit. Vide & Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. Plin. l. 21. c. 16. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτον esse quem Romani vocant cirduum. Græci κινάραν. Spinosam esse plantam Theocr. etiam testatur, idyll. 10. Ἅς τὸν πόδα κάκτος ἔπυξε.

Καπυώω, καπύθω. &c. vide in Κακύω.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quasi illum. Callim. initio hymni in Cererem, τὸ καλάθιον καπύπτου ἐπιθύγατερ. Δε γινώσκει, Δαμάτερ, μέγα χαίρεις πολίτεσσι πανυμέρισι. ✝ Dicitur (inquit Eustat.) παρὰ τὸ κάλον, i. lignum, & θέειν, quod est συρεῖσθαι κάλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἐποτελεῖ καλάθους. Quidam scribunt κάλαθον, propriè dici sportulam, ubi κάλλη, (i. rinctas lanas) reponebant : sed ad vasa tritici, uvarum, lactis & aliorum translatum esse. ¶ Hesychio est etiam poculum, quod & ψυκτὴρ, item partes quæ sunt supra faciem.

Καλάθιον, τὸ, parvus calathus. schol. Callimachi. Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem. Hesych. ex Menandro.

Καλαθίς, idem.

Καλαθισμοῦχος, ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΪΣ, nomen proprium lapidis cujusdam, apud Plin. l. 37. cap. 10.

Καλαΐτα ὕπαια, apud Galenum, τῶν κτ' τύπος. l. 5. & Act. l. 6. c. 65. vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Act alibi, & apud Actuarium, vasa Alexandrina, quæ vocantur καλάϊτα. Itidemque καλάϊνον χρῶμα, calainus color. Dioſc l. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo. (✝ παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, ut vult Etym.) Theocr. idyll. 8. ἐπεὶ καλαμεύς με διασχίσας διέτμαξεν, calamus scissus me fabricavit. Plut. in Lyc. ἐναβάδιζον ὑπὸ δόμῳ κατ' ἴλιν καὶ σὺν ἐπὶ σχοῖνον, ὡς αὐτοὶ συνήθεσαν τῷ παρὰ τῶν Εὐφράτου περιοικούντων καλάμου. Κόλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, nascens in India. Dioſc. l. 1. κάλαμος δ' ἐστὶν ὁ τῆς ἐσθιομένης calamus odoratus nascens in felici Arabia. Et κάλαμος ἐρυθραῖος apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. κάλαμος inter cætera significat culmum.

Καλαμώδης, ες, ὁ, ἡ, arundinaceus, i. arundinis speciem referens. Item arundinosus. Et τὸ καλαμῶδες, sub. χωρίον arundineta.

Καλαμέιος, ρτ, ὁ, arundineus. Fœm. καλαμέιον arundinea, ut καλαμέιαι ἰαχαί, vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, ου, ὁ, ἡ, arundineus, arundinaceus : ut καλάμινος αὐλός, apud Athen. l. 4. & ᾠδαὶ αἱ καλαμίναι, apud eund. l. 3. Et καλάμινον πῶμα, super quo madidos exiccabant caseos, apud Poll.

Καλαμίζω, c. lamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. l. 16. Alij exp. ſtipula vel potiùs calamo carmen disperdo, sylvestrem missim tenui avena meditor.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimin. calamulus, parvus calamus, parva arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera.

Καλάμιον, (itidem diminut.) parvum quoddam ornamentum cincinnos redimens. Eustath.

Καλαμίς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria theca, quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis : eidem Hesych. Quidam interpr. calamistrum, alii acum arundineam, apud Dioſc. l. 1. A' nonnullis etiam sic dici & σύριγγα, fistulam, scribit Hesych.

Καλαμεύς, arundine piscorum de καλαμεύτης, piscator, qui arundine utitur. Etym. Vide & in καλάμη, quod sequitur.

Καλαμοτὴν, ſeptum quoddam ex calamis aut materia hujusmodi, in navigiorum oris, five extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, ut scribit Eustath.

Κάμαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Καλαμὶς, ἡ, ſtipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμης ἄγειρον τελέθει πυμάτη μάλιστα, Syneſ. in ep. ᾠμέρας μὲν καλάμης τὸ λήϊον. Et Lysias ἐπὶ καλάμην ἀφῆν, q. d. in ſtipula arare, de malo & avaro agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum ſpica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus ſenectute confectum & quasi arefcens, τὸ γὰρ νέον τοῦ σπέρματος. Od. ξ. Ἀλλ' ἔμπης καλάμῳ γέ σ' ὁΐομαι εἰσορόωντα

Τιμάοχον. Ab Euſtathio ll. π. ſic etiam dici cadaver hominis interempti annotatur.

Καλαμᾶμαι, ᾶσαι, ſtipulas lego. Plut. in apophth. ἐκέκραγε τῷ Α'ντίᾳ, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. ego ex Asia ſtipulas duntaxat colligo. Item ſpicilegium facio, ſpicas colligo poſt meſſores. Euſt. ex rhet. lex. interdum ſignificat meto : ut apud Chryſoſt. de facerd. I em racemorum reliquias colligo, racemo. Hier. c. 6. ſignificat etiam oleas relictas colligo. Deuter. 24. Item metaphoricè ſpolio poſt alium.

Καλαμητεὶς, ίδος, ἡ, quæ ſpicilegium facit, quæ ſpicas legit. Hesych.

Καλαμήτια, ἡ, idem. Plur. in lib. an ſeni capeſſ. reſp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos ſeu ſtipulas verſans : ut locuſta dicitur ὠδυτὸς καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter ſtipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro καλάμη vulgus dixiſſe, teſtatur Euſt. & ſchol. Theocrit. Et καλαμαῖος Euſtath. eſt etiam πεπῖνον ἐλάχανον.

Καλαμᾶω, meto : unde καλαμᾶτὴς, meſſor, apud Theocr. idyll. 5. Item piſcator, de qua ſignif. vide ſuprà.

Compoſita : ac primum ex καλαμ-.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσταλοκάλαμος, indoctus ribicen per ſcomma ita dictus. Euſt.

Παχυκάλαμος, craſſo aſſurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d multicalamus, multiplici calamo aſſurgens.

Σχιζόκαλαμος, ου, ὁ, ſegmentum ſive aſſula ex calamo fiſſo. Pro eodem dicitur & σχιζόκαλυξ, apud Dioſc. & Ariſtoph.

Compoſita ex καλαμά-μαι.

Ἐγκαλαμάομαι, ᾶσαι, ſpicilegium facio. Et metaphor. avello, ut exp. ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Quidam exp. tanquam arundine expiſcor.

Ἐπικαλαμάομαι, ᾶσαι, poſt alium vel alios ſpicilegium facio. Item metaph. poſt alium vel alios ſpolio, ſpolio bonis quæ ab alio relicta ſunt. Luc. in Toxar.

Καλαμίνδη, vide in Μίνδα.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, veſtis linea ad talos demiſſa, Aegyptijs & Perſis in uſu. Herodot. lib. 2. ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σφέα ἀστραγάλοισι, οὓς καλέουσι καλασίρις. Heſych. eſt tunica lato clavo inſignis. Idem καλασίρεται dici tradit τὰς ἄκρας, fimbrias.

ΚΑΛΑΤΡΙ'ΤΙΣ λιθόπρυφος, ſpuma argenti ex puro argento, ut eſt apud Dioſc. l. 5 c. 102.

Καλαῦροψ, vide in Γ'ἔπος.

ΚΑΛΕ'Ω, F. ἑσω, P. κάλεκα, voco, accerſo. Iliad. σ. καλέει κάρη Α'χαιμένων. Plato in Charm. πῶς, ἔφη, κάλει Χαρμίδη. Xenoph. καλεῖν τε ἐπὶ ξένιον, pro quo Homerus etiam dixit ſimpliciter καλεῖν. Od. λ. πάντες δὲ καλέσσι. Demoſth. καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in jus. Et ſimpliciter καλεῖν pro eodem. Dicitur & κρίνειν τινὰ δίκῃ ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litem. ¶ Item invoco, implоro, apud Demoſth. Sic Ariſtoph. καλεῖ θεόν, invoca Deam. ¶ Item voco, i. nomino. Il. ζ. Τὸν δ' Ε'κτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur & καλεῖν ὀνόματι, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. ſignare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accerſor. Item nominor, nomine appeller, Luc. in Hermot. κῆτη μητρὸς ἥτις σπιτ' ὀναλείτρα, quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam, καλοῦμαι τοῦτο, vocor iſtud, i. nomine iſto vocor. Plutarc. in Galba, ἃς ἡμέρας καλεῖται Κάϊσαρ, qui dies à Cæſare appellantur. Inderdum καλοῦμαι ſignificat ita vocor ut ſimul ſim. Il. δ. οὐδέποκε σὴ παρεόντος κέκλυμαι. Apud Ariſt. dicitur δίκαι καλεῖσθαι, i. vocari ſeu citari. Item ſignif. media pro καλῶ, in jus voco. Ariſtoph. καλοῦμαι Σπεύσιμαδ' ἐς τὸν ἑταῖρον ἀγέων. Sic & apud Plat. de leg.

Καλήτωρ, ορος, ὁ, Epitheticῶς dicitur ὁ κήρυξ, præco. Il. α. v. 576.

Καλήτειρα, ης, ἡ, vocatio. Xen. τὴν καλῆσαν τῶν Κύρου ἥκειν. Item vocatio ad cœnam : apud eundem in ſymp. ¶ Item vocatio in jus. Ariſtoph. & Ammon. Eſt etiam appellatio. i. nomen.

Κλητὸς, vocatus, accerſitus. Il. ι. Α'λλ' ἄγετε κλητὸς ὀπιπεύσωμεν. Apud Aeſchin. κλητὸς, exp. invitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. l. 1.

Κλητικὸς, κὴ, κὸν, vocativus, appellativus : ut κλητικὴ πτῶσις, apud Gramm. Item invocatorius : ut κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit invocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accerſitor, qui vocabat ad convivium in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in jus, vel teſtis erat vocationis in jus. Demoſthen. contra Everſum, οἱ κλήτορες μαρτυρήσαντων. Exp. etiam, præco : item nuntius, teſtis. Heſych.

Κλητῆρ, ῆρος, ὁ, vocator : ſed peculiariter apparitor, qui in jus vocat, viator, ſtator. Item anteſtatus, is quem anteſtamur quum alicui diem dicimus, teſtis vocationis in jus. Demoſt. ὁ Νεαίρατον, & Ariſtoph. in Veſp.

Κλητεύω, in jus voco, diem alicui dico, vador. Demoſthen. pro cor. τὸν ἐν ἐκλητεύσαν ὑμᾶς. Item teſtimonium denuntio, i. homini diem dico ferendo teſtimonio, *hoc eſt*, ad judicium evoco ferendi gratia teſtimonij. Demoſt. contra Neæram. κρὰν ὁ

I παρεῖχε

Γ'παρεῖχεν ὑμῖν, ἢ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι κτλ. ✝ νέμων ἢ κλητεύω αὐτόν, denuntiatione teſtimonij obſtringam. Item teſtis ſum in jus vocationis. Harpocr.

Κλητεύομαι, in jus vocor, vel teſtimonium mihi denuntiatur. Apud Ariſtot. in probl. κλητεύεσθαι τὸν δικάζειν, exp. in jus vocari. Κλητεύομαι, nominatim. Iliad. ι. hinc (decomp.) ἐξοτομακλήδην, pro eodem.

Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod καλῶ, voco, accerſo. Od. χ. κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὀφρ' ἀποτίσῃ. Interdum eſt ἱκετικῶς καλῶ : ut Il. ι. Κικλήσκω δ' αἰδῶ τε ἐπαιδῆ τε Πηρσηφόνειαν. Item nomino, ut καλῶ. Od. ι. Οὔτιν' ἐμὲ μιν κικλήσκουσι.

Κικλήσκομαι, dicitur pro κικλήσκω, i. voco. Il. ν. Item nominor. Od. α.

Κλῆσις, &c. Κέκλημαι, &c. Καλέω, &c. Κλήσω, &c. quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita : ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακαλέω, inclamo, alta voce appello ſeu voco. Plut. in Cic. ἀνακαλέσασθαι τὸν ἀδικοῦντα ἢ πατρίδι Xen. Pæd. 3. ἀνακαλεῖται σωτῆρα κτίσιν αὐτοκλέντων ἢ πατρίδ' ἢ Xen. Pæd. 3. ἀνακαλεῖται ἢ ἀνέχεται, ἢ ἀνέσει, ἢ ἀγαθόν. Item ſimpliciter voco, appello, nomino. Thucd. l. 1. ἐν τοῖς ἔπεσιν Α'χαιοὺς ἀνακαλεῖ. Item Invoco. Item revoco. Thucyd. l. 1. τότε δὴ αὐτὸ τοῦτο ἀνεκαλέσαν αὐτόν. ¶ Item ſarcio, rependo : ut apud Chryſoſt. ad Rom. 11. κῆ ἐράτης τάλης πάσι ἀνακαλέσαι τοὺς ἠπάτας, integrum certamen reſtaurare, & offenſionum noxam ſarcire.

Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλέμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. Item invoco, implоro. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὸν ξένιον Δία. Item revoco. Xen. in Cyploro. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὸν ξένιον Δία. Item revoco. Xen. in Cyploro. Plut. ἀνεκαλεῖτο τὸν σύλλογον. Sic apud Basil. & Dioſc. Item evoco & neg. ἀνακαλεῖσθαι τὸν κωμον. Sic apud Basil. & Dioſc. Item evoco & receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τὴν σύλληψιν τῶν στρατιώτων. Item revoco ab exilio : ut ſuas ἐκ φυγαδείας ἀνακαλεῖσθαι. ¶ Item reparo, recupero : ut apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν πατέρων μνήμην δυσκλείας, benevolentiam ſubditorum recuperare. Exponitur etiam, emendo, ſarcio, rependo : ut apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου φιλοτιμίαν, labantem reparabat. ¶ Item paſſ. alta voce inclamor. Item revocor, apud Herodian. Item reparor, farcior, inſtauror. Gregor.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. Item revocatio. apud Plat. in Fab. Item revocatio ab exilio : ut χαλεπὸν ἀνάκλησιν τῶν ἀνακαλουμένων. ¶ Item evocatio & invocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. Item imploratio & invocatio in auxilium, apud Thuc. l. 7. ¶ A' Suida exp. ſimpl. compellatio & alloquutio.

Ἀνάκλητος, revocatus. Dionyſ. A'νακλητικὸς, inclamatorius. Item invocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, ſermones apti ad revocandum in concordiam. Dioſc. ἀνακλητικὸς ἢ ἡσυχαστικῶν, excitatorius eorum qui ſopore opprimuntur. Item revocatorius, revocandi vim habens, excitatorius. A'νακλητικὸν ſubſt. ſignum quod datur receptui, claſſicum receptus. Plut. in apophth. & probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. Item pats cantus, quæ etiam ἐπῳδὴν dicitur. Julian. Cæſ. Iamb.

Decomp. Διανακαλέω, revocatu difficilis, non facilè revocabilis.

Ἐπαναγκαλέω, ῶ, idem quod ἀναγκαλέω, revoco. Ἐπαναγκάλεμα, pro eodem. Euſtath. Ἐπανάκλησις, revocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facilè revocabilis. Item qui facilè flecti poteſt & ab ira revocari. Εὐαπάκλητος, exp. συμπαθὴς. Suid.

Ἀνυπαγκάλευτος, viciſſim non invito.

Ἀνύπκλημα, revocamen, revocatio.

Ἀπαγκαλέω, voco, appello, nomino : pro κικλῶ. Xenoph. ἀργὸς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemin. accuſ. apud eundem. Item revoco. Xen. Pæd. 1. τὸν Κῦρον ἀπεκάλει. Item interdico, veto. Ariſtoph. in avib. Ἀπεκαλεμμεν Διοσθενεῖς Θεὸς κυκλεῖν γε τὴν ἐμὴν διανοίαν πόλιν, interdiximus diis cœleſtibus transitu urbis noſtræ.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκαλέσκω, ἀποκαλέω, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuſo q. d. in jus voco ob aliquod crimen. Interdum abſolutè : ut apud Demoſth. τοὺς φορμ. οὓτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. Interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι περὶ οὐσίαν, appello te de proditione, & ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum in juriarum ob verbera. Apud Iſocr. περὶ εὐθύνων ἐγκαλεῖν τινι, exp. petere debitum. Dicitur & abſolutè ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere : ut apud Liban. ἐγκαλεῖ τὸ φορμίσιον. Dicitur & de quavis accuſatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. δίκαιαι ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Item expoſtulo cum aliquo ut amicus cum amico. Ariſtot. eth. g. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλῶ τοῦτο, hoc improbo & reprehendo.

Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, in judicium vocor & actione convenior. Demoſth. Item accuſor, reprehendor. Ariſtot. eth. 4. διὸ δὴ ἐγκαλεῖται τὴν τύχην ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, de hoc accuſor. Et τὰ ἐγκαλούμενα, quæ objecta ſunt. Demoſth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν act. dixit Iſocr. in Trapezitico.

Ἔγκλημα, τος, id de quo quis accuſatur, accuſatio, actio, petitio, libellus actoris, & quæcunque judiciaria perſequutio dicitur. Demoſth. Dicitur αὐαδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in ſe crimen, crimini ſe offerre, apud eundem. Et ἐγκλήσεις τὸ ἐγκλήμα, non inſtare accuſationi inſtituræ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod objicitur, crimen. Thuc. l. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι crimina objectantes. Exp. etiam querela, apud eundem. Thuc. l. 1. Ibidem ἐγκλήματα διαλύεσθαι, exp. controverſias dirimere.

Ἐγκληματικὸς, accuſatorius. Item querulus, expoſtulator, litigioſus. Ariſtot. Ἐγκληματικῶς, accuſatoriè, item querulè.

Ἐγκληματόω, accuſo, queror, vel querulus ſum.

Ἔγκλησις, crimina : io, accuſatio. Artemidor. in Oniroer.

Ἔγκλητος δίκη, de qua provocatio eſt, vel de qua eſt provocatum, Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in provocatione : apud Suid.

Ἐγκλητέος, reprehenſione dignus.

Decomp. Ἀνεγκλητος, cui nullum crimen objici poteſt, irreprehenſus, inculpatus. Xen. Hell. 6. & Plato ep. 7. Item pacatus, certus, non controverſus. Plut. lib. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehenſè, inculpatè

Ἀντεγκαλέω, ῶ, viciſſim crimino, recrimino, recriminando objicio cum dat. perſ. Item excuſo culpam alicujus. Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio : ſic dicitur, quia omnis noſtra defenſio conſtat ejus accuſatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. c. 5. Ἀντεγκληματικὸς, q. d. recriminatorius : ut αὐτεγκληματικὴ ἀπόδοσις, rectimrinationem habens : ſeu potiùs excuſationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω, Areop. ad Demophil. Κατέγκλημα, idem quod ἔγκλημα, Euſtath.

Προσεγκαλέω, ῶ, inſuper accuſo, ſeu incuſo.

Φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus. Item delator, quadruplator.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Ariſtoph. in Veſp. τὸν μάρτυρας δὲ εἰσκαλῶ.

Decomp. Ἐπεισκαλέω, inſuper intrò voco.

Ἐγκαλέω, ῶ, evoco, propr. è extra voco. Iliad ω, Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσασ, &c. Item pellicio. Plut. in Pericle, ἀφεῖς τὸ οἰκεῖον αὐτοῦ ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpè & provoco. Item elicio, excito, irrito. Vide ἐκκαλέομαι.

Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Ariſtoph. in Veſp. ἐκκαλεῖν τινα τοῦτον, evocant iſtum. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὸ τείχη τὸς πολεμίους. Item provoco. Polyb l. 10. Item elicio, irrito. Aeſchin. τὸν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλεσάμενος βοᾶλιται. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην. Item ab uno judice ad alium. transferre. Dicitur & ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, apud Plut. in apophth. Interdum ἐκκαλεῖσθαι pro ὑπεκκαλεῖσθαι, appellare magiſtratum.

Ἔκκλησις, evocatio, provocatio, Suid.

Ἐκκλησία, ᾶς, ἡ, q. d. evocativus cœtus, concio. Ariſtoph. in Ach. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θεοῖς, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur ἐκκλησίαν συλλέγειν, convocare concionem. Apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησίαι γίνεσθαι, fieri concio, apud Thucyd. Item concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurij & Majæ. & Demoſth. pro cor. ¶ In Chriſtianorum ſcriptis ſignificat cœtum univerſum ad vitam æternam evocatum, qui veram Chriſti religionem profitetur : item particulares cœtus in quos ille univerſus diſtribuitur, 1 Cor. 1. Reſtringitur & ad quampiam familiam, quæ Chriſtum profitetur, aut eos qui in illa Chriſtum profitentur. Rom. c. 16. Reſtringitur & ad ſynedrium ſeu presbyterium, i. ſeniorum collegium. Matth. 18. Tandem uſurpari cœpit etiam de loco, in quo ipſa cogitur, ut & concio Lat.

Ἐκκλησιάζω, concionem habeo ſive concilium. Item concionor, in concione delibero Iſocr. de pace, ἡκομὲν ἐκκλησιάζοντες περὶ τοῦ πολέμου καὶ εἰρήνης. Item ſum in concione, interſum concioni, apud Plut. & Syneſ. Item in concionem advoco, ad concionem voco. Ariſtoph. in Veſp. & Deut. 31.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens. q. d. concionalis : ut ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, concionalis merces eorum qui concioni interfuerunt. Luc. Pro quo dicitur etiam abſolutè τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Ariſtoph. in Plut. Item ad Eccleſiam Dei pertinens, qui eſt ex Eccleſia, eccleſiæ doctrinam ſequens.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel ſententiam dicit. Ariſtot. rhet. 1. Item qui interceſt concioni. Expon. & unus ex concione. apud Luc. & qui in concione ſtat. Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, minuſculum theatrum. Vitruv. l. 7.

Ἐγκλητὸς, q. d. evocatus, ad quem provocatur, is qui appellatur. Plut. Et de quo provocatio eſt. Sic dicuntur ipſæ lites ἔγκλητοι, apud Poll. ¶ Ἐγκλητοι dicebantur etiam quidam ad certas conſultationes deſtinati : ut apud Eurip. in Oreſte. & Xenoph. Hell. l. 2.

Ἐγκλητικὸς, evocativus ſive evocatorius, evocandi vim habens. Dioſc. l. 2. ἐγκλητικὸς ὀπὸξέως, aptus ad provocandam apperentiam. Ἐγκλητικῶς evocatoriè, tanquam evocando : vel cum efficacia provocandi. Suid.

Ἐγκλητόω, denuntio, teſtimonium adjecta multâ mi paræatur. Aeſchin. ἐφ' ᾧ παρεσκεύ. ἐγκλητόσασθαι καὶ δῆλα ἐκεῖ παρόντα.

Ἐγκλητόομαι, pro κλητεύομαι, teſtimonium mihi denuntiatur. Item ob teſtimonium non dictum mulctor mille drachmis. Aeſch. contra Timar.

Decomp. Ε'ξεκκλησιάζω, concionem advoco. Aristot. Oeco. 2. & apud Hieremiam c. 26. ἐξεκκλησιάζει πᾶς ὁ λαὸς ὅτι ἐγερεῖται. exp. conteregatus est universus populus adversus Hieremiam.

Κατεκκλησία, concio derepente convocata, si gravius aliquod negotium incidisset. Polli. 8.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concionem interserum, concionis commune jus habeo. Exponitur etiam, eidem ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ.

Ε'πικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello. Xen. αἰσχροδιδασκάλους τοὺς ἐπικαλουμένους. Item invoco, impluro. Herodian. l. 7. θεὸς τὰς ἀδικημένους ἐπικαλεῖται, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, objicio, vitio verto, crimino do. Luc. εἰ μὲν ἢ κακὸν ἐπεποίηκόν τι, οὐ δίκαιον ἐπικαλεῖσθαί μοι. Herod. ἐπικαλεῖ δὲ ὁμοτρόπως φιλίῳ Νίγρῳ. Et cum infin. ut apud Thuc. l. 2. ἐπικαλέσαντες ὡς ἡμᾶς τὸ πόλεμον αἴτιους εἶναι.

Ε'πικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Luc. Item postulor, accusor. Antipho. ἃ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοῖς ἀλλῶναι καὶ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἐπικαλεῖται. reum damnari fcelus est, nisi manifestò convictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item activa signif. Item invocatio Luc Et pro ignominia, apud Thucyd.

Ε'πίκλησις, cognominatio. Iliad. σ & ϖ. Et apud Plut. in Coriol. Item invocatio Luc Et pro ignominia, apud Thucyd.

Ε'πίκλην, (adverbialiter) cognomento. Plut. in Tim. Item prænomine apud Appian.

Ε'πίκλητος, advocatus, sive evocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Ioseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, convivæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, umbræ. Et ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Iosuæ.

Decomp. Α'νεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, sive reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen.

Α'νεκπλησίως, citra reprehensionem, irreprehensè, apud eund.

Κατακαλῶ, & κατακαλέομαι, evoco, accerso, convoco. Plut. in Sol. κατακαλῶ τὸν Α'θηναῖον ἐς τόπους. Apud Polyb κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν τοὺς τὰ νέα φέροντας, expon. diligenter inquirens Item invoco, implore. Plut. in Them.

Κατακλησις, evocatio. Ammon. Κατακλήσεις, convocatio multitudinis, apud Hesych.

Μεταμαλῶ, ῶ ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, μετεμάλει τὸν ἱερέα. Item revoco. Thuc.

Μεταμαλοῦμαι, accersor. Plat. in Axiocho. ὅπόθεν δεῦρο μετεκαλούμην. Item revocor. Philo de vita M. l. 1. ᾗ διὰ Α'Θ ἠδὴ θεὸς φυγὴν ὁρμῶν μεταμελεῖται.

Μετάκλητος, accitus, seu accersitio. Hesych.

Α'μετάκλητος, (*decomp.*) irrevocabilis, qui revocari nequit. Suid.

Παρακαλέω, ῶ, evoco accerso, advoco. Aeschin. ἀεὶ παρεῖναι παρεσκευασμένῳ. Eubulus συμβουλεύειν. Plut. ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας ὅπως μὴ ἀπεθεῖν. Et παρακαλῶ (per s.) advocatum mihi accerso, apud Aeschin. Item invoco. Xen. Hell. 2. ὅταν δὲ τὸν ἐναίσιμον παρακαλέσωμεν, ubi Martem invocaverimus. ¶ Item hortor, invito. Xen. in Oecon. παρεκάλει σε ἐπ' ἔργον. Plut. in Numa. ἐπαναπαύοντες ὅτι τῷ βασιλεύοντι, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infin. Ifocr. in Nicocle, παρεκάλεσεν με κοινὸν ἐμβιβεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι τούτοις. Apud Thuc. l. 3. τοὺς δ' ἄλλους παρεκάλουν τε, expon. follicitantes. Et pro impello. Eurip. παρεκάλεις με εἰς δάκρυα. Item pro elicio. Xen. παρεκάλει πολλοὺς φιλίᾳ. ¶ Item oro, togo, obsecro. Gregor. τοῦτο δή παρακαλῶ, δίδωμι ὑμῖν χεῖρα. Plut. in ap phth. παρεκάλεί με δίκαια. Item pro alio precor, intervenio, ut advocatus & patronus. Chrysost. ὑπὲρ τῶ μεγάλου στρατηγοῦ τὸ βασιλέα παρεκάλουν. Apud Plat. de leg. παρεκάλειν δ' ἐγώ, preces adhibere. Frequens est in N. Test. in hac signif. ut Marci 1. & alibi. ¶ Item consolor.

Παράκλημα, ήματος, advocor. Ifocr. in Evag. Item rogor. Plut. & Act. 28 ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem, sæpè in N. Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. ᾗ παρεκλήθησαν ἐ μετρίως.

Παράκλησις, evocatio. Item advocatio. Dem. Aesch. Item advocatio. Polyb. l. 5. Item sepè in N. Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. & 2. Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost & passim in N. Test.

Παράκλητος, ὁ, ἡ accersitus & rogatus, ut faveat alicui in judicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita Mos l. 3 & 1. Ioan. 2. ¶ Item consolator Ioan. 15. & 16. Sic & apud Greg. & Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator. Item deprecator. Item consolator. Hesych.

Παρακλητικὸς, ἡ, ὸν, exhortativus, sive exhortatorius. Item consolatorius.

Decomp. Α'παρέκλητος, qui non advocatus sive accersitus venit, qui ultrò se offert Thuc. l. 2. ¶ Item insolabilis, inconsolabilis.

Α'ντιπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen.

Ε'υπαρέκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur, seu invitatur.

Ἠσσαπαρακαλέω, insuper advoco.

Συμπαρακαλῶ, unà advoco, unà exhortor. Plut. ep. 7.

Περικαλέομαι, ῶμαι evoco. Luc. in Tim. ᾗ μὴ κἄμοις ἐκ τῆ ὑβρίζοντος τὰ τιμωρὸν ἐς τιμωρὸν περικαλέσῃ. Item provoco, lacesso, incito. Herodot. l. 6. περικαλέσαι τε ἡμᾶς ἐς μάχην. Et περικαλῶ τινα τὸν σωθῆναι, apud Xen. Item sine casu, provoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa. φερικαλεῖσθαι δὲ δείσαντα τὸν βαρβάρον. Item provoco, excito: ut περικαλεῖ ὕμετον, provocare vomitum. Alex. Aphrod. Et περικαλεῖσθαι τὰς ὀνείρους εἰς αὐξησιν ἐπιθυμίας, provocare appetitus ad obscœnas libidines, Herod. lib. 6. in hac significatione dicitur etiam περικαλεῖσθαι δικαστὴν, lacessere arbitrum, ferre arbitrium, apud Dem. Et περικαλεῖσθαι δίκην, provocare judicio, apud eundem. ¶ Item in jus voco. Dem contra Eotr. γράμματος εἰς Α'ρχιον πάππον με περικαλέσαντο. ¶ Item optione provoco, conditionem fero. Thuc. l. 5. περικαλέσασθαι ὁ τινας εἰρήνῃ ἔνα, πόλεμοι δὲ ἀνδράσιν. Et cum accus. rei, apud eundem lib. 2. Dicitur & περικαλεῖσθαι περὶ σπονδῶν, conditionem ferre, apud Dem ¶ Item hortor. Plut. in Thesco. περιῆλθε ἕκαστον φίλων ἐπικαλούμενος τε. tabatur ut amicitam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam adversario meo, testatoque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra judicium peragendum.

Πρόκλησις, provocatio, ipse Iuvenal. ndi actus. Athen. l. 4. & Herodian. l. 6. Item provocatio, & quasi invitatio quædam ad pellicitatio. Aristot. l. 4. de repub. ¶ Item provocatio & urnæque partis stipulatio ac sponsio pœnæ. nisi ita rem actam esse docerur, ut concepta est provocatio. Demosthen. pro corona. ¶ Item conditio lata. Exponitur & conditionis latio. Plutarch. in polit. præcept. ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Item libellus qui scribebatur de mancipijs in quæstionem postulatis, ilig. poet.

Πρόκλητος, provocatus, promptus.

Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens. Item provocandi vim habens sive eliciendi. Dioscor. l. 1. c. 163. περὶ πικρὸν οὐρῶν, urinam ciens.

Προκαλέομαι, idem quod προσκαλέομαι, provoco, lacesso, il. 7. & 8. Item Odyss.

Decomp. Α'ντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco. Item optione provoco, vicissim conditionem fero vel effero, vicissim conditionem stipulor. Dem. Α'ντιπροκλήσεις mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferendi.

Ε'πιπροσκαλέομαι, ῶμαι evoco. Od. β. ἐκ δὲ προκλησιάδην μεμνημένος ἐπιπροκαλεσσάμην, quum evocassiet ex ædibus.

Προσκαλῶ, ῶ, advoco. adscisco, accio, accerso. Item adveco in auxilium. Thucyd. l. 1. ἐβούλοντο πόθεν προσκαλέσασθαι τὸν Βοιωτόν. Et poët. pro simplic. κἀλῶ, voco, appello. Soph. in Ajace, σ' ὑπὸ Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Phorm. τὸ τέτταρ προσκαλεῖ.

Προσκαλέομαι (med.) pro eodemtut προσκαλέσασθαι τὸν Μενέλαον Τρῶες. Apud Dioic. προσκαλέσεται πέρας, exp. palos evocatim elicit. Item in jus voco Aristoph. in Velp. προσκαλούμενός σε πρὸς ἀρχαιρεσίμους βλάβης τῶν φορτίων, in jus te voco damni injuria dati. ¶ Item pass. advocor, accior. Act. Ap cap. 5. Item in judicium vocor. Item accusor, accersor. Plut. in Solone, πεντακοσίοις φόροις εἰς Α'ρειον πάγον, cædis accersitus.

Πρόσκλησις, advocatio. ¶ Item in jus vocatio. Plato de leg. l. 8. Item adhortatio. Hesych.

Προσκλητὸς, advocativus, adscititius. Plut.

Decomp. Α'πρόσκλητος, δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr.

Συγκαλῶ, ῶ convoco, congrego Suid.

Συγκλησία, convocatio, concilium, dicitur de senatoribus, sive ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, convocatus, indictus. Eurip. & Dem. Item ὁ σύγκλητος sub. βουλὴ, senatus Romanus.

Συγκλητικὸς, senator, Luc. & Plut.

Σύγκλητος, ὁ, coll. fictius; unde συγκλήθηναι ἀπρεπῶς. Plut.

Composita ex κλητὸς, citra præpositionem.

Α'κλητος, ὁ, ἡ, non vocatus, invocatus. Athen. l. 6.

Α'κλήτως, invocatò, sine vocatione aut invitatione, ultrò.

Α'κλητί, idem τῷ ἀκλητὶ καμάζεσιν εἰς φίλας φίλοι.

Αὐτόκλητος, à seipso vocatus, sive invitatus, qui non vocatus ad epulas venit aut alio. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7.

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione, ultrò.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam convivas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Monn. Item in quo Deus invocatur: Θεόκλητον μέλαθρον.

Ο'νομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet convivas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis convocatus. Iliad. κ.

Τηλέκλη-

Τηλέκλητος, è longinquo vocatus. Scribitur & τηλεκλητὸς, apud eundem Homer.

Ψεύδκλητία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus, accusatio apparitoris qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse. Pol.

Καλινδέω, vide in Κυλίω. Κάλως, &c. vide in Καλὸς.

ΚΑΛΑΜΟς, ου τὸ, lignum. Hesiod. in Erg. πολλ' ἐπὶ κημοπύλαι κάλαμοι. Festus ligneas clavas à Græcis κάλαμοι vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. ✠ forsan à κάω seu καίω dictum est κάλαμος.

Καλαμῆς, ligneus. Hesych.

Καλαμὶς, ίδος, ἡ, nidus. (✠ ἀπὸ τῶν καλάμων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis & testucis compacti) Phocyl. Μηδὲ τὶς ὀρνίθων καλαμὶς ἐμὰ πάντας ἐλέδαι. Sic apud Lucian. Significat & caveam, inquit Pollux ¶ Pontitur & pro domo, proprie autem ea quæ est è lignis. Suid. ex Epiur. Ἐαυδὸς τ' ἐγκέκευθε πολυδέματος καλαμὶς. Et generaliter pro quavis domo: ut Hesiod. in Erg. (de fraudulenta muliere loquens, τεῦξε δὲ τοῦτο καλαμὶ. ubi tamen quidam peculiariter horrenm intelligendum putant.

Καλιὸς, ἀδίος, ἡ, tugurium, domuncula. Plut de defectu orac. Item pro faccllo, apud eundem in Numa & Cam.

Καλὶς, ίδος, ἡ, cavea. Cratinus apud Poll. Item domuncula, cafa. item carcer. Hesych. Item lignum quod & κλοιὸς vocatur: Hesych. & schol. Arist.

Καλίδιον, ου τὸ, demuncula, tugurium. Poll. ex Eupol.

Κίλλων, ωνος, ὁ, ut jaculum, sagitta. il. 4. Ε'γχήμαχ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤρεξα κίλλα θοὸς, jacula, sagittæ. ✠ Est propriè esse dicit fusum seu lignum jaculi, à κάλον, lignum. ¶ Α'κκιλὸν, vide in Καίω.

Κίλλων & κιλλωτὸν dicitur machina illa lignea quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui solet; tollenonem vocant Fest. Plin. & Veget. alii grues. Herodot. κιλλωτοῖσι ἀρύσασθαι. ¶ Κίλλων exp etiam ὁ ἐλπὶς, admissarius, item libidinosus & salax. Hesych. & Eust. ex Archil.

ΚΑΛΟ'Σ, λὴ, λὸν, pulcher formosus. Il. φοῦ γὰρ δράσας οἷδ' ἀγαθὸς κἀγαθὸς τε μέγας τε. Et καὶ ἡ Συναπ. Od. 9. Sic Plato in Crit. καλὴ ἡ δικαιοσύνη, ἡ δὲ ἀδικία αἰσχρά. pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς τὴν ὄψιν apud Athen. 12. & καλὸς τὸ σῶμα, (sub. κτ') apud Xenophon. Dicitur & de rebus inanimatis, ut γλαῦκαν καλὴν. Odyss. ω. & αἰκάσεν καλὴν, Iliad α. Apud Platonem, κἀγαθὸς ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος. Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Odyss. θ. Ξεῖν' ἐ καλὸν ἔειπες, non honestum fermonem protulisti. Annotant quidam καλὸν appellari à Philosophis quod quovis modo pulchrum sit at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum sive honestum quòd à virtute proficiscitur. ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantivè ponitur, & tum exp. decus, ornamentum: ut apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt. Xenoph. Hell. 6. ἐπ' ἐκείδε τὴν Κέρκυραν ὡς καλὸν ἦν ἐκπλεῖν, exp. sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam, οὐκ ἦν καλὸν εἶναι cum infinit. non commodum esse incommodum esse, apud Xenoph. Hell. 4. Sic apud Sophuc. νῦν δ' ἐν καλῷ σφῶν. apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι exp. in tuto collocare. Sic ἐν καλῷ, vel ἐς καλὸν, commodè vel auspicatò. Plato in symp. Et Xenophon. itidem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (unde comp. καλλιερεῖν) exp. læta exta. ¶ Καλὸς κἀγαθὸς, vel καλὸς ἀγαθὸς, interdum exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. Interdum dicitur de viro strenuo, ut apud Demosth. in epitaph. Interdum plur. num. καλοὶ κἀγαθοὶ, honesti, egregii, optimates, apud Thucyd. Xen. Pæd. 4. Plut. in Pericle. Dicuntur & καλὰς κἀγαθὰς δεῦρο, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. & alibi.

✠ Etym. à καλῶ deduci, quod quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent & invitent.

Καλῶς, adverb. pulchrè, honestè cui opponitur αἰσχρῶς. Plato, Xen. Ifocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει, exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, benè, bellè. Plat. Dem. Καλῶς πράττειν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. Item rectè, i. peritè & ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenoph. Pæd. 4.

Καλλίων, (a comparativo Καλλίων) pulchrius seu venustius reddo.

Καλλίστος, ἡ, ὸν (Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum sive formosissimus, aut pulcherrima sive formosissima. Herod. l. 1. & Plut. Item præstantissimè me gero, vel optimam operam navo, ut κάλλιστος ἐμαυτῶν, strenuissimus propugnatorum.

Καλλίστευμα, τὸ exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. Item egregiæ fortitudinis sive strenuitatis specimen.

Καλλιστεῖον, ου, τὸ, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. Item pro pulcherrimo, præmio, ex Soph. in Ajace.

Κύλλος, εος, & per contr. ους, τὸ, pulchritudo oris, Ifocr. ad Dem. κἀλλος μὲν ἢ γένος αὐχήσεις, ἢ νοῦς ἐμὲ αὖξει. Apud Plut. μέτριον κάλλος, modica forma seu mediocris, stata forma, de qua Gel. Dicitur & de cujusvis rei pulchritudine. Ifocr. in Helene. Demosth. Plato. ¶ Item Veneris unguentum. Eust. ¶ Item pro κάλλαιον, i. barba, vel potius palea galli gallinacei, ut scribit Th. mag. Κάλλης, purpureæ vestes. Suid. Κάλλη, κάλλαι esse αὐτὰ. Sic & Paufanias apud Eustathium κάλλη sunt αὐδὴ & βήματα.

Κάλλαιον, ου, τὸ, barba galli gallinacei. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. hist. anim.

Καλλαίω, pulchrum reddo, venusto, honesto, como, orno. Interdum accipitur pro verro, ut apud Aristot. in probl.

Καλλύνω, pulcher reddor, venustor, honestor, ornor. Item pro, verror. apud Polyb. Item nitidè eleganterque me habeo, glorior, mihique ipsi placeo. apud Plat.

Καλλωπὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor. Exp. & tonsor. Hesych.

Καλλυντήριον, ου τὸ, ornamen ium quod adhibetur ad ornandum. Hesych. Apud Etymol. καλλυντήριον est festum quoddam apud Athenienses.

Καλλυντὴρ, idem quod καλλυντήριον, instrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plut. in Dione, Et quoniam spathulæ palmarum usum præbebant scoparum, vocatæ sunt καλλυντῆρες. Levit. cap. 21. Καλυντῆρα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt κόσμητρα.

Καλλονὴ, ἡ, pulchritudo, decor. Ab Hesych. exp. ἀ'σφάτια. Theophr. hist pl. l. 9. c. 2.

Καλλιμὸς, ὸν, ὸ ἡ, apud poëtas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Od. σ, & ὀκάλλιμα δῶρα. At ὄρος κάλλιμος, dicitur commodus, secundus, prosper, Od. λ.

Αἰκοὐλλω quo modo huc pertinear, vide suo loco.

Composita: ac primum ex κἀλὸς.

Α'πειροκάλως, ως, ὁ, ἡ, recti & honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, decorum fervare nesciens, ineptus. Demosth. Plutarch. Luc.

Α'πειροκάλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Α'πειροκαλία, ignorantia recti & honesti, seu decori, inepiia, Dionys. Halic. Xen. Pæd. 2.

Α'πειροκαλέω, ineptè ago ineptio. Aeschin. in epist.

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ. Plat. in Phil.

Μισοκαλὴς, honesti otor. Hesch.

Ο'φιοκαλα (quasi ὄφρια καὶ κἀλὰ) leonum catuli. Aeschylo. Secundum quosdam dicuntur & luporum catuli.

Πάγκαλος, (q. d. omnino pulcher) pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus. Aristoph. in Pluto. Dicitur & παγκάλως, in fœm. apud Philonem.

Παγκάλως, perpulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπέρκαλος, supra modum pulcher. Aristotel. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus: Luc. Xen. Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Color. Et τὸ φιλόκαλον, honestatis vel honesti studium: Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus eleganiæ vel munditiæ. Ifocr. ad Dem. Interdum junguur cum φιλ. Xen. Pæd. 2. ᾧ φιλόκαλον ἀφιλόσοφα. Apud Luc. ἀφὶ παιδείας φιλόκαλος, exp. bonorum artium studiosus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ studio, ita ut elegantiæ sive munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item studium honestatis, sive rerum honestarum. in Geop. l. 2.

φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo. res pulchras vel res honestas amo, honestatis tum studiosus, aut rerum honestarum. Thuc. amo, honestatis tum studiosus, aut rerum honestarum. Thuc. lib. 2. φιλοκαλοῦμέν μετ' εὐτελείας, elegantiæ simus studiosi. Sæpe cum ἀφὶ: ut apud Ioseph. contra Apionem, ἀφὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitivo. Plutarch. in Alexand. Φιλοκαλῶν δικαιοσύνη τε βασίλειος, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Α'φιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Vitiur Plin. secundus lib. 1. epist. 3.

Ε'μφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror & versor, studio honesto sum deditus. Plut. in Philopæm. ἐμφιλοκαλῶσι τοῖς στρατιωτικοῖς, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adscisco, seu comminiscor. Strabo, προσφιλοκαλεῖν τινα κόσμον.

Composita ex κἀλὸς.

Α'καλὴς, ές, ὸν, ὁ, ἡ, deformis, inventus. Luc. Greg.

Ε'κκάλος, ον, ὁ, ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Ζαχαλλὴς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.

Η᾽μεροκαλὲς & ἡμεροκαλλὶς, flos unico die vigens, lilium agreste. Vide Theophr. Diosc. Plin.

Καλλωπίζω, pro καλλύνω, orno vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina, non nativa. Epigrammat. lib. 2.

Παγκαλὴς, perpulcher idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ. Athen. l. 1.

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλύνω, simul orno. Item simul verro. Aristot. in Probl.

Υ᾽περκαλλὴς, idem quod περικαλλής.

ΚΑ´ΛΠΗ, ης, ἡ, urna, situla, hydria. Herodian. l. 2. κάλπιν φέροντες ἔνθα τὴν τῷ Σεβήρῳ λείψανα. Et libr. 3. εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. ¶ Item pro quatuor stellis quæ in summa Aquarii dextra visuntur. Procl. ¶ Item pro cursus quodam genere apud Pausan. Eliac. l. 1. ubi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τὸ λοιπὸν, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον.

Κάλπις, ιδος, ἡ, idem quod κάλπη urna, situla. Od. η Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Aristoph. in Ranis, Κάλπισιν ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. l. 5. ἐκ χρυσῶν καλπίδων μύρου ἐρραίνον. Iudiciarias etiam urnas seu situlas vocabant κάλπεις: ut scribit schol. Aristoph. Item vas quoddam potorium. Athen. l. 11.

Καλπάζειν, est equum ad ingressum exultantem urgere.

Παρακαλπάζειν, (comp.) equo à latere cursitare, fræno ejus manu apprehenso. Plut. in Alex.

Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11.

ΚΑΛΥ´ΠΤΩ, F. ψω, tego, operio, velo. Il. ν, Ω᾽ς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ο᾽φθαλμοὺς ῥῖνάς τ᾽. Et Il. ε, σκότος ὄσσε κάλυψε. Cum alia constructione. Il. φ, τόσσον οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Καλύπτομαι, tegor velor. ut Il. ω, ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. καλύψασθαι, velare se, velare faciem suam. Od. κ.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen sive tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω. & Soph. ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quòd sint tegumenta oculorum. Poll. l. 2.

Καλλυμμάτιον, τὸ, parvum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Pol. sunt scandulæ, vel quid simile. Aristoph. ἐν καλυμματίοις τὸν οἰκον ἤρεψε.

Καλυπτὸς, ὴ, ὸν, tectus, opertus, apud Athen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, item operculum. Diodor. Sic. Apud Dion. Halic. li. 6. καλυπτῆρσι βάλλειν, exp. tegulis & imbricibus. Instrumenti cujusdam nomen esse existimatur, Exodi 25. & Num. cap. 4.

Καλυπτήριον, τὸ, operimentum.

Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flammeum Od. ε, & κ. Plut. in Hellen.

Καλύβη, ἡ, tugurium, gurgustium. Et caverna etiam, secundum nonnullos. Thuc. lib. 1. Exp. etiam casa vel cella, apud Thuc. l. 2. ✠ Etym. dici putat quasi καλύπη.

Καλύβιον, τὸ, (dimin.) tuguriolum, gurgustiolum, casula. Plut.

Κάλυξ, υκος, ἡ rosa clausa & quasi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos rosæ non expansus, seu folia non habens expansa & dilatata. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis calyculus rosæ: in anth. epig. ῥόδων καλύκεσσι. Sic appellatur etiam omnis folliculus, seu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἁπαλαὶ λ. ἀ. χοίων κάλυκες. ¶ Numeratur etiam in mundo muliebri, teste Hesych. Il. σ. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, de qua re lege Eust. Vide & alias significationes apud Hesych. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ & ἄγχουσα. Diosc. l. 4. cap. 23.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calyculatus, calycula intectus, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Sic λωτὸς καλυκώδης, apud Diosc. lib. 2.

Καλυκίζειν, exp. αὐξεῖν, florere.

Καλύκιον, calyculus. Hesych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è rosis. Hesych.

Κέλυφος, εος, τὸ, cortex, putamen, ut κέλυφος τοῦ καρύου, apud Diosc. l. 1. Et τὰ τῶν κυάμων κελύφη apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 21. Sic apud Aristot. hist. an lib. 9. κελύφεα τῶν καρπῶν. Item involucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur & κελύφη, fœminino genere.

Κελύφανον, idem quod κέλυφος. Κελυφανώδης, putaminosus, corticosus. Theophr. de caus. pl l. 1. c 7.

Κλέπτω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽κάλυπτος, ὁ καὶ ἡ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput.

Α᾽μφικαλύπτω, circumtego, contego, circumoperio. Il. β, τὰ δ᾽ αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Item superinjicio aliquid tanquam tegmen seu operimentum. Hom. καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.

Α᾽νακαλύπτω, revelo, retego, detego, patefacio: sæpè apud Synes.

Α᾽νακαλύπτομαι, revelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθε, faciem detegere.

Α᾽νακεκαλυμμένως, revelatè, apertè, Hesych.

Α᾽νακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo sponsa, sive nova nupta facie retecta prodit. Hesiod. Α᾽νακαλυπτήρια, τὰ dona quæ dantur sponsæ à marito & à propinquis atque amicis, quum primum retecta in virorum conspectum prodit. Suidas.

Α᾽νακάλυπτρα, per syncopen pro ἀνακαλυπτήρια. Diod. Siculus.

Α᾽ποκαλύπτω, detego, seu retego, revelo, sublato velamine conspiciendum præbeo, unde aor. 1. med. ἀποκαλυψάμενος, apud Plut. in Coriol. retegens se. Apud eundem in Alexandro ἀποκαλύπτοντος πρὸς Α᾽ριστοτέλην, animum suum detegens Aristoteli. Item manifesto, aperio, declaro: sæpè in novo Test.

Α᾽ποκαλύπτομαι, manifestor, detegor, frequentius in n. Test.

Α᾽ποκεκαλυμμένως, detectè, apertè, palam. & q. d. detracto velamine. Isocrat. de pace.

Α᾽ποκάλυψις, detectio, revelatio, patefactio rerum opertarum antè seu occultarum. Cor. 2. c. 10. & alibi in n. Test.

Α᾽ποκαλυπτικὸς, qui revelare seu patefacere solet aut potest. Greg. Naz.

Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demosth. orat. ad Philip. ep.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.

Ε᾽γκαλύπτω, intego, obvelo.

Ε᾽γκαλύπτομαι, integor, obvelor. Et ἐγκαλύψασθαι, pro ἐγκαλύψαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι velare sive obtegere se, i. faciem suam. Isocr. in Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἐκείνου. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Aeschin. πρὸ τοῦ πατρὸς ἐγκαλύψασθαι τὸ ἐπ᾽ αἰσχύνην.

Ε᾽γκάλυμμα, τὸ, velamentum: quo aliquid integitur.

Ε᾽γκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.

Ε᾽γκαλυπτέος, quem pudore affici decet seu moveri. Ε᾽γκαλυπτήρια quæ dantur quum puella obvelata videri non vult: quod conciat deformis. ex Cæl. Rhod.

Ε᾽κκαλύπτω, (oppos. præcedenti) detego, revelo. Soph. Ι᾽σ᾽ ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν ἔργον. Evenus Parius, Πολλάκις ὀργὴ τὸν νόον ἐξεκάλυψεν.

Ε᾽κκαλύπτομαι, (med.) idem, apud Plat.

Ε᾽κκάλυμμα, detectio, revelatio. Plut.

Ε᾽πικαλύπτω, contego, tego. Hesiod. in Theog. καὶ δ᾽ ὁπλαῖσι τοῦτο ἐπεκάλυψε. Item obscuro. Luc. τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν ἐπικαλύπτει.

Ε᾽πικαλύπτομαι, contegor. Psal. 32. Rom 4. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

Ε᾽πικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum, Aristot.

Ε᾽πικαλυπτήριον, idem. Ε᾽πικάλυψις, contectio, velatio, occultatio, ut apud Greg. ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, obtego, operio. Hesiod in Erg. τοῦτο γὰρ γαῖα καλύψει.

Κατακαλύπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. Apud eundem ep. 7. τῷ λόγῳ τούτῳ κατακεκαλυμμένος, hac ratione me protegens.

Κατακάλυμμα, operimentum, velamen.

Κατακάλυψις, velatio, ipse actus tegendi.

Decomp. Α᾽κατακάλυπτος, non tectus, detectus.

Παρακαλύπτω, q. d. advelo. Et pro καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω.

Παρακαλύπτομαι, pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plut. in Pomp. παρακαλυψάμενος τοῖς ἱματίοις. Et cum accus. apud eundem in Demetr. παρακαλύπτεσθαι τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem suam obruens.

Παρακάλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, velum, item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus. prætextus.

Decomp. Α᾽παρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus. Α᾽παρακαλύπτως, apertè, palam. Apud Hermog.

Περικαλύπτω, obtego, obvelo, q. d. circumtego, circumvelo. Plat. in Tim. κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περιεκάλυψεν. Apud eundem περικαλύψασθαι, exp. tutor.

Περικάλυμμα, integumentum, involucrum, q. d. circumtegumentum. Apud Gal. & Diosc. dicitur involucrum fructus palmæ recentis adhuc & florentis. Exp. etiam folliculus.

Περικάλυψις, tegumentum apud Plat. de legib.

Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Georg. τῇ ψυχῇ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo, prætexo, Chion. in epist. ad Matrid. προκαλύπτεσθαι δόξαν μετριότητος, modestiam prætendere.

Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus.

Προκάλυψις, obtentus, ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

Decomp. Α᾽προκάλυπτος, sine velamento & colore quæsito, prætextu nullo; sine ullis involucris seu integumentis. Chion e. 16.

Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto.

Συγκαλύπτομαι, occultor, abscondor. Math. 10. Item (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam. Aristoph. in Pluto, συνεκαλυψάμην λάθρας. Apud Aesch. in Prometheo συγκαλυπτὸς λόγος, exp. sermo qui tacendus est.

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi.

Υ᾽ποκαλύπτω, subtego, subocculto.

ΚΑ´ΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura, ut scribit scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Η᾽ δ᾽ ἑτέρη πετάλοισιν ἐν κάλχαισιν ὁμοίῃ. Idem scholiastes in hunc ejusdem poëtæ versum in Alexipharm. πρόμβεν ὅτε πολὺ πλέον, ἧι κάλχης Κορασίδος, annotat, κάλχην esse speciem purpuræ qua mulieres tingunt κάλχην. Scholiastes Sophoclis κάλχην esse dicit κόχλον.

Κάλχην, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura quæ succo κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, purpureo colore perfundo: schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q. d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ᾽ ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ᾽ ἔπος.

ΚΑ´ΛΩΣ, ω, vel ος, rudens, funis nauticus (✠ à verbo χαλᾶν quòd eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eustath.) Od. ε, Ε᾽ν δ᾽ ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ᾽ ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi veteres κάλος per o scripsisse annotat Eust. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλως. Et in prover. πάντα κάλων ἐξιέναι, omnem rudentem movere. Luc. in Scytha. Dicitur & πάντα κάλων σείειν vel ἀνασείειν; in anthol. epigr. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur.

Καλώδιον, τὸ, funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc. lib. 4.

ΚΑ´ΜΑΞ, ακος, ἡ, viris pedamentum sive adminiculum, palus. Il. σ, Εἱστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν. Hesiod. in asp. παρὰ δὲ στῆσαν ἐπὶ Σειρῶν ὄρθρῳ συλλαβέσθαι καὶ ἀργυρέοισι κάμαξι. ✠ παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμαξ τις ἐστὶ, ut vult Etym. Eustathio autem τὸ χάραξ, vel παρὰ τὸ κάμνειν τὸ βάρει dicitur κάμαξ vel quasi χαλάμαξ, ὡς κάλαμος ἀπὸ κλημάτων, τῶν κλημάτων. ¶ Item generaliter pertica. In epig. ἀκρέσπεροι κάμακες, ramales perticæ. Item κάμακες pro vallis, apud Ioseph. ¶ Item κάμαξ, contus. Luc. ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ πληκτὰ τοῖς ποσὶ τῆς σκάφης παρεστῶσι. ¶ Item lignum hastæ, Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. Item δόρατον ἱππικόν.

Καμάκινος, ὁ καὶ ἡ, ut καμάκινον δόρυ, hasta, apud Xen.

Καμακὶς, ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, ut inquit Hesych. addens quibusdam esse ὀνειράξ.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus, apud Theophr. hist. pl. l. 8. forsan sic dictum quod κάμακα magnitudinem æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat, quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑ´ΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo. (✠ dicta, ut putat H. Steph. παρὰ τὸ κάμνειν τῷ βάρει) apud Gal. 8. de usu part. Budæus in hist. Eccles. laqueatum regis tectum ita vocari scribit. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάραισι ἐπὶ ζευγέων ἐλάσανται. ¶ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ¶ Polluci καμάρα est etiam pars auris juxta ejus foramen.

Καμαρωτὸς, cameræ, i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus, apud Diosc. & Athen.

Καμάρωσις, concameratio. q. d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur calvæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calva separata, ut scribit Marcell. in lib. 4. Diosc.

Καμαρὶς, ornamentum quoddam muliebre. Hesych.

Καμαρεύω, laboro, labore me fatigo. Item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμάριον, τὸ, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & ψαλιδοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὲς nominatur. Gal. de usu partium.

ΚΑΜΑΣΙ´ΝΕΣ, Hesychio sunt pisces. Athenæus verò lib. 8. scribit communiter omnes pisces ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας, ut quum canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Sic & Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασῆνες. Et epig. l. 2. φάγεν ὅσοι λόκκας ἢ λοφιδίας ἢ καμασῆνας Α᾽δέτε.

Κάματος, &c. vide in Κάμνω.

ΚΑ´ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, camelus ✠ παρὰ τὸ κάμνειν, quòd sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentiùs usurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xen. & Athen. Sic & Plut. in Alex. ἐκ τούτων πολεμίους ἐπὶ καμήλων δρομάδων. ¶ Κάμηλος per i, funis est crassus quo nautæ utuntur ad jaciendas ancoras. Suid. & schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator. Aristot. initio libri de audit. mirabili. Legitur & apud Herodian. l. 4.

Καμήλειος, camelinus.

Καμηλωτὴ, pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος (comp.) struthocamelus, avis de qua Plin. lib. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος οἰκεῖον πέτεσθαι ἰδιότητι.

ΚΑ´ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, caminus, fornax. (✠ ἀπὸ τοῦ καίειν, quasi καμῖνος.) Matth. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. Apoc. cap. 9. ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in priori ep. ad Cor. c. 12. καὶ πλείονα ἐντεῦθεν τὴν ὑποσκελίζων τὴν κάμινον. Item æstus seu ardor. Idem in l. de sacerdotio, καὶ τὴν ἐσφραγισμένης χηρείας οὐκ ἔτυχον κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam navis.

Καμινόθεν, è fornace. Nicand. in Ther.

Καμίνιον, ου, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμινιαῖος, α, ον, q. d. caminarius seu caminalis, id est, ad caminum pertinens, ut καμινιαία αἰθάλη, caminaria fuligo, Exod c. 9.

Καμινίτης, (itidem adject.) caminarius, ut ἄρτος καμινίτης apud Athen. l. 3. idem qui & ἰπνίτης.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut γραῦς καμινώ, anus camini fuligine oppleta. Odyss. σ. Γρηῒ καμινοῖ ἶσος.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut καμινώδης ἀναπνοὴ apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu candefacio, unde pass. καμινευθεὶς, in camino excoctum apud Strab. l. 13. Apud Diosc. l. 5. c. 84. χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum seu fornacem, q. d. operatio circa vel apud caminum. Theoph. l. 5.

Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens: vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: ut Vulcanus apud Lucian.

Καμινεύτρια (fœm.) quæ circa caminum laborat, seu opus facit. Eustath. ex Aristarcho & Herodiano.

Η᾽λιοκάμινος, (comp.) fornax solaris caminus, solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem Solis excipiendum, in Pand.

Κάμμαρα, vide in Κάπτω.

ΚΑ´ΜΝΩ, F. καμῶ, vel καμοῦμαι, P. κέκμηκα, lassesco fatigor vel fatigatus sum, gravor, fatisco, deficio. Il. τ, ἐπεὶ γυῖα Πελ᾽ κάμνε σὺν πάντες ἐρωήσει πολέμοιο. Et Il. β. τοῦ δ᾽ ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Lucianus in Hermotimo, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὸν ἀτυχὰ τοῦ ἀθλητοῦ τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. Apud Greg. κάμνειν περὶ τῷ ποδὶ καὶ σφαδάζουσα. Et κάμνειν ὑπὲρ τινος apud Thuc. lib. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur & κάμνω τοῦτο ποιῶν, apud Plat. de repub. l. 5. Interdum fit transitivum, & accusativo adjunctum significat, cum labore facio, elaboro, cum labore struo vel fabricor, ut Il. σ, Αὐτὰρ ἐπεὶ πᾶν ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic ἐκάμοντο in hac significatione pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2. Γ᾽ ερὸν δ᾽ ὁ ἐκάμοντο. Item comparo cum labore, seu acquiro. Il. σ, τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. Dicitur & κάματος κάμνειν, apud Herod. lib. 3. Reperitur κάμνω & pro contendo efficere, apud Gregor. Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (ut & Lat. laboro) Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσαγόντας γε ἐφ᾽ ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλους ἰατρούς. Aristoph. in Nub. τί πάσχεις ὦ τί κάμνεις; Dicitur & κάμνω τὴν ὄψιν vel τοὺς νόσους, & κάμνω ὑπὸ τῆς δὲ τῆς νόσου. Interdum dicitur κάμνω ἐν τῷδε, laboro hac in re. malè mecum agitur hac ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. & Eurip. Participium κεκμηκώς, fatigatus, defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plutarch. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, sicut, & καμόντες. Sic Od. λ. βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Sic Thucy. καὶ ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato & Arist. Ethic. 1.

Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio. Iliad. κ. & ν. Interdum id quod labore comparatum est. Odyss. ξ, Α᾽λλοι δ᾽ ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic & apud Hesiod. in Theog. Item morbus. Hesych. & Poll.

Καματεύω, laboro, fatigor, fatisco. Hesych.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborem afferens, sive labores. Hesiod. in Erg. θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Item morbos afferens.

Καματηρὸς, ὰ, ὸν, laboriosus. Arist. de mundo & Luc. de salt. Apud Arrian. καματηροὶ καὶ ἀνδρισθέντες, exp. labore confecti. Apud Apoll. Arg. 2. ἄλις καματηρὸν ἀϋτμὴν φυσιόωντες, exp. ægrè.

Καματηρῶς, laboriosè. Item νοσηρῶς. Poll.

Κάμαξ, Καμάρα, Κάμηλος, quomodo huc pertineat vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α᾽ποκάμνω, idem quod κάμνω defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. Θαρρεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε. Apud Herodian. l. 4. ἀπὸ τῶν τῆς βαρβάρων ῥᾳστα ἀποκάμνειν, exp. fatiscere.

Decomp. Ε᾽ναποκάμνω, deficio & frangor animo in.

Ε᾽κκάμνω, idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, classesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: ut apud Plut. καὶ ὁ δῆμος ἐξέκαμε πληγαῖς.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro. Thuc. l. 2. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν. Item ante laboro aliquo morbo, vel priùs conflictor aliquo morbo vel dolore: apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, ut apud Aristid. πάντων δ᾽ ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laboravit.

Συγκάμω, simul laboro. collaboro. Interdum idem quod adjuvo. Soph. ἐγὼ κάνει, συγκαμεῖς. (rip.

Ὑπερκάμω, pro aliquo laboro, ut ὑπερεμάνευσε παῖδων, apud Eu-

Composita sine præpositione: ac primùm in κμὴς, vel κμητὸς desinentia.

Ἄ-κμων, ονος, ὁ, non fatigatus non defessus. Arrian. hist. lib. 5. Apud Herodian. ἀκμὴς στρατὸς, exp. recens exercitus.

Ἄ-κμητος, ὁ, ἡ, ἤ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητον πῦμα, exp. ictus non laboriferus seu doloriferus.

Ἄ-κμητος vel ἀκμητεὶ, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. & Hesych.

Ἄ-κμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀνάκμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ, Ἐν δ' ἕσαν ἄκμοδέτῳ μέγα ἄκμονα. Herodot. lib. 1. τὸν δὲ ἄκμονα ἡ τῦδ στρέφαι δ' εἰσκε.

Ἀ-πέκμηρος, exp. à viro interfectus. Schol. Soph. apud Eurip. ἀδελφῶν ἀγωνίαις sunt certamina in quibus viri laborant.

Ἀ-πεξέκμητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus, ut ἀπέξεκμητος τύμβος, sepulchrum cum labore ab homine extructum: vel in quo vir mortuus jacet. Hesych. & Etymol.

Θεόκμητος, à Deo laboratus, divinus.

Νεόκμητος, recèns fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem. Suid. & Hesych. Item recèns mortuus, vel nuper mortuus ex Eurip.

Πολύκμητος, ut πολύκμητος ἀοιδή. Il. ζ. & Od. ξ. ferum elaboratum aut circa quod multum laboratur: à *fabris videlicet.*

Σιδηρόκμητος, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Ajace.

Χειρόκμητος, manu laboratus, vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo & Philo de mundo.

Composita ex κάματος.

Ἀ-κάματος, ον, ὁ, ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. Dionys. de situ orb. Item ἀνάμαλος, qui non laboravit, apud Nonn.

Ἀ-καμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur & ἀνάματα adverbialiter, à Sophocle.

Ἀ-κάματος, ὁ, infatigabilis, indefessus. Il. σ.

Εὐάματος, non laboriosus, facilem laborem habens. Plut. in l. an seni administranda resp.

ΚΆΜΠΤΩ, F. ψω, P. φα, flecto, inflecto, incurvo, ut κάμπτω τὸν ὀϊστὸν. Hom. Apud Craterem dicit curvus quidam senex, ὁ τὸ χεῖρος μ' ἔκαμψε τέκτων ὁ σορός. Item flecto, ut fit in curuli certamine: unde sumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἡεξάμιλλον ἵππα. Dicuntur & navigantes κάμπτειν. Plutarc. utra animantia prudentiora, πότερον οἱ πόλλησαι κάμπτειν ἀκριβέστερον, si quam oram procellosiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω exoro, de sententia deduco. Greg. in enc. Marc. ἵνα δὲ ἔγκαμψον ἐδὲ ἐμαλάκισεν ἐδὲ ἀπολιποτέφαν ἐπείσεν.

Κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor. Theophr. l. 5. τὰ μὲν ἐς τὰ πάτω κάμπτεται, ὁ δ' φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Item flector, exoror. Thuc. l. 3. & Plut. in Pericle.

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura. Exponitur etiam, suffrago, poples. Καμψὸς, inflexus, curvus. Hesych.

Κάμψα, theca Hesych.

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura. Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta, quòd in ea flectatur. ut apud Aristot. rhet. 3. οἱ δρομεῖς ἐπὶ τῆς καμπτῆρος ἐκπίπτουσι. & Poll. lib. 3. cap. 30. Hinc ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.

Καμπτὸς, flexilis, flexibilis.

Καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, flexus, curvatio, curvatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus, item nodus, i. flexura, ut digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant στροφὰς & αἰπεσφόρους, & ἐπωδάς. Aristoph. in nub. ¶ Κάμπη autem (retracto accentu in priorem) erucа.

Καμπὴ, δρόμος, cursus qui non rectà fit, sed per quosdam flexus. Suid. & Hesych.

Κάμπη, flexibilis. ex Eurip.

Καμπαλὸς, inflexus, curvus. Hesych:

Καμπύλος, ον, ὁ, inflexus, curvus, ut καμπύλα τόξα, apud Hom. Hesiod. curvi arcus. Et καμπύλα κῶλα, curva ligna, apud eundem Hesiod. in Erg. Καμπύλη, curvus baculus sive retortus quo venatores utuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas.

Καμπυλοῦσι, pro καμπύλος, unde καμπυλοῦσα: fœm.

Καμπυλίζω, flecto vel incurvo, inflecto.

¶ *Derivata quæ sequuntur, primæ syllabæ scripturam mutántur.*

Γαμψὸς, ὸν, ὁ, idem quod καμψὸς, inflexus, incurvuus, aduncus, ut γαμψῶν δρεπάνων, in Epigram. & γαμψοὶ οἰωνοὶ, apud Aristph. in Nub. (flexus.

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas: vel etiam curvatura, flexura seu Γαμψωλὴ Suidas exp. ὀπίσημος, inflexio. Hesych. verò scribit γαμψώνα, & exp. κάμπη, addens aliis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφαὶ, malæ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαὶ, idem. Il. ρ, ϖ, & τ. Apud Aristoph. in Equit. & Apol. Arg. 2. pro rostro quoque usurpari traditur.

Γνάμπτω, pro κάμπτω interdum, (& etiam derivatum ab eo re. ste Etym.) inflecto, incurvo. Et metaphoricè etiam, flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apoll. Arg. 2. Πίβαν ὀκυρόῃσιν πτερυγῶν γνάμπτοντες. ¶ Item vellico, dilacerpo, lanio, unde pass. apud Soph. ἱππικῶν ἐξ αὐτύγων Ἐγναμπτεν' ἀνὴρ ἔστ' ἀπόπλουτον βίον. Apud Nic. in Ther. γναμπτῆρσι. schol. exp. ξεόμενοι. In hac autem signif. dicitur potius γνάπτω sine α.

Γναμπτὸς, ὁ, inflexus, incurvus, vel flexibilis. Hesiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ἐυζύγοις. Sic γναμπτὸν γόνυ, apud Homer. Ilia. λ. & γναμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem. Od. τ. Item metaph. γναμπτὸν ἦθος, animus oratione flexibilis, apud eundem. Il. ω.

Γναθὸς & γναθμὸς, quomodo huc referantur, vide suis locis.

Κναμπτὸς, idem quod γνάμπτος, flecto. Hesyc. Exponitur etiam, robore vinco, viribus prævaleo: item κραταίνω, apud eundem.

Κράμπτομαι, malis frangor & succumbo: instar eorum quæ præ gravitate ponderis flectuntur & panduntur. Exponitur etiam, κραταιοῦμαι, in qua signif. μ potius eximi solet. Hesych.

Κομψὸς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex κάμπτω, cum præpos.

Ἀναπτὸς, reflecto. Sed sæpè passivè, reflector. Philo de mundo, ἀλλὰν ἀνάγκη σπερμάτων ἀναπτύσσεται πάλιν. Item reciprocè Themist. de anima, l. 2. Item revertor, redeo: apud Polyb. & Ilios. Item deflecto & declino de via. Cebes Theb. (tus.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Item reciprocatio. Et revertio. Decomp. Ἐπαναπτὸς, reflector, revolvor, seu revertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀ-παπτὸς, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re eq. ἢ τὸ ἀπεκάμπτειν ἅμα μελετῶν αὖ.

Ἀ-πέκαμψις, deflexus.

Διαπτὸς, inflecto, curvo.

Διάκαμψις, inflexio, curvatio, apud Naz.

Ἐγκάμπτω inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metap. persuadeo: animum alicujus ad voluntatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incurvor.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio. (mon.

Ἐπικαμπὴς, inflexus, incurvus, unde ἐπικαμπὴς τάξις, apud Am-

Ἐπικαμπὴ, idem, unde ἐπικάμπιον (scilicet τάξιν) militem, apud Diod. aciem incurva facie instruere.

Καταπτὸς, inflecto. Κατάκαμψις, inflexio. Strab.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto.

Περικαμπὴ circumflexus seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incurvo. Exp. & contraho flexuose & convolvo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι, convolvor: unde particip. συγκαμπὴς, convolutus in se & conglobatus, ut fœtus in utero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio.

Συγκαμπὴ junctura. Exp. etiam digiti, apud Aristot. hist. an. l.

Ὑποκάμπτω, flector, convertor, circumagor, ambages fingo implico. Xen. in Cyneg.

Composita sine præpositione: ac primùm ex κάμψις.

Ἄ-καμψία, ἡ, non flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia, apud Aristot. de gen. an. lib. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex καμπτὸς. (Lyc.

Ἄ-καμπτος, ον, ὁ, ἡ, qui flecti nequit nec frági, rigidus. Plut. in

Ἀ-σπαρτοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum sive certaminum, inflexor, qui variis carminum flexibus & quasi anfractibus utitur vel flexosis carminibus. De dithyrambicis poëtis dictum ab Aristoph. in Nub.

Δυσκολόκαμπτος κάμπη, flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto: apud eundem Aristoph. ibidem.

Εὔκαμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτοι, q.d. unicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum quòd unico inflexu adducantur, ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, ut refert Apollodorus lib. 3. suæ bibliothecæ. Meminit & Plut. in Thes.

Composita ex καμπὴ.

Ἀ-κάμπης, εος, ὁ, ἡ, inflexibilis, rigidus, ἀκάμπτος. Luc. in dialogo Mercurii & Solis.

Ἀκαμπίας, δρος, cursus qui rectà fit, flexib. carens: Hesych.

Βαθυκάμπης longè lateq; curvaturam habens. Suid.

Δυσκάμπης, qui non facilè flectitur. Item inflexibilis. Plut. de pri- (mo frig.

Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facilè flectitur.

Ἱππεκάμπη, ἡ, & ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocampus: animal marinum exiguum. Dioscor. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina ἣ μόλις ἔπυσεν ἐπὶ δελφίνων ἡ ἱππεκάμπου ἀδυφασα.

Πιτυοκάμπη eruca pinorum. Dioscor. l. 6. c. 2.

Περιάκαμπτος, de plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum abiisse venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἀ-γναμπτος, ου, ὁ, ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus, ut ἄγναμπτον ὀδόντα, apud Orpheum in li. περὶ λίθων. Et pro verb. ἀγναμπτον βάτος αὐτὸ, apud Suidam.

Ἀγναμπτότατος, idem quod γναμπτότατος, incurvo, reflecto. At Il. ξ. ἀγναμπτότατα ἔγχεα, est nodum solvere.

Ἀναγνάμπτω, recurvor, ut Il. γ, ἀναγνάμφθη δὲ τοὶ αὐχὴν, cuspis incurvata est seu reflexa.

Ἐπιγνάμπτω. inflecto. Exp. & intorquco. Item metaph. apud Hom. Il. β. Ἐπαγναμπτὸς, qui flecti potest.

Εὐγναμπτὸς, idem quod ἄκαμπτος, suprà.

Παλίγναμπτος, retrorsum curvus, recurvus.

Περίγναμπτος pro περίκαμπτος, circumflecto.

Πολύγναμπτος, multum incurvus, seu flexibilis. Theocr. idyl. l. 7.

Πολυγναμπτός τε σωλὴν.

Ὑπογνάμπτω, q.d. subflecto, subincurvo. Hom. Il. ω.

Composita ex κάμπτω.

Ἐπικάμπτω, inflecto. Il. α.

Εὐκαμπτὸς, beneflexus. Item flexibilis. Dionys. de situ orb. Etin Epigr.

Κάν, vide in Α' ν & in Ε' άν.

ΚΆΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel linum circumlinunt: unde & κάναβοι per metaphoram vocantur liminis graciles & macilenti. Poll. & Hesychius. Item κάναβος, fontes sive multiplici sparsi. Aristot. de generat. animal. l. 2. κάναβοι δὲ καλοῦσι διατεταμένοι, καθάπερ οἱ τὰς κανᾶδας ἐκ δὲ τ καρδίας ἀφ' ὅλης διατεταμένοι, τοιοῦτοί τινες ἔντοι τυγχάνουσι.

Κανεῖον, vel κανάδιον: ut κανεῖον κιθαρῳδικὸν, apud Hesych. & (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν. in Anthol. epigr. lib. 2. Ἀ-πάνευ χθὼν σῶμα τὸ κανδήλιον.

Κάναστρον, vide in Κάννη. Καναχέω, &c. vide in comp. ex Η' χέω.

ΚΆΝΑΤΣΟΣ, ὁ, indumentum Persicum, ut testatur. Poll. l. 7. & Hesych. Sæpe apud Xen. ut Ped. 8. κάνδυν ὁλοπόρφυρον, item lib. 1. οἱ πορφυροῦν χιτῶνες, ᾧ οἱ κάνδυσες ἦσαν οἱ ἐρεπτοὶ δεῖν τὴν ὄψιν, &c.

Κανδύνη, idem. Aristoph. in Vesp.

Κανδυλᾶς & κανδυτᾶς, dicuntur vestiarii, prætiosiorum vestimentorum repositoria. Hesych. Pro eodem reperitur apud Poll. κανδυτῶνες & κανδυτᾶλες.

ΚΆΝΔΑΤΟΣ, ου, ὁ, candytus: edulii genus ex amylo, caseo, lacte, & melle. Poll. l. 6. Plut. symp. 4. ὡς οὐκ ἦν ἀ Συρτάκιος ἡ κανδύλοις ἡ μαζώναις ἑψήν. Apud Eust. & Athen. legitur κανδαυλᾶς. Tradit enim Athen. l. 12. κάνδιλον, fuisse edulium quoddam apud Lydos, & id quidem tium generum.

ΚΆΝΗΣ, ητος, ὁ, canistrum vel calathus. ut quidam interpr. apud Plut. in Solone, μηδὲ κόνιτρα πυρὰν μείζονα. Apud Suidam idem est quod κάννη, i. κάλαθος.

Κανίσκη, ης, ἡ, parvum canistrum.

Κανοῦν, & per contract. κανῶν, idem quod κάνης, canistrum, cista. Od. ρ, Ἄρτον τ' ἄλφιτά θ' ἁλὸς ἀρέσσασθαι ἐν κανέοιο, καὶ κρέα. Athen. l. 4. κάνεα ξύλινα ἐπλέκτα. Thuc. l. 6. ἐπεγεγείλατες ἥκειν κανοῦν οἰσοντα ἐν πυρὶ πυρί. Athen. libr. 1. σωὶ τοῖς κανοῖς. Idem κάνεον dixit Κανῶν autem contractum usurpant frequentiùs prosæ scriptores.

Κάνεον pro κάνεον dixit Homer. Odyss. κ. Ex Hippoc. γωμικ. l. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, parvum canistrum. Apud Athen. & Poll.

Κανιστρον & κάνιστρον, apud Poll. Idem quod κάνης, sive κανῶν.

Κανοῦσαι & Ἐκκανοῦσαι, Pollux pro evacuare vel ebibere dicta esse scribit ἀπὸ τῆς κανοῦ.

ΚΆΝΘΑΡΟΣ, ὁ, ὁ, scarabeus, (✠ dictus παρὰ τὸν κάνθωνα, quòd ex stercore κάνθωνος, i. asini, nascatur. Suidas verò derivat παρὰ τὸν κάνθωνα ἀ τὸν ὄρθιν, τουτέστι τὸ αὐχένα, κάνθορος τις ὤν) Aristoph. in Pace, Ἀλλ' ἄφρεμιλλαζαν ὡς τάχιστα καὶ σκάνθαρον. ¶ Item cantharus, poculi genus, quo Liberum patrem usum ferunt. ¶ Item piscis quidam littoralis, scarabeus itidem dictus. Apud Aristot. l. 8. animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bovis: ex Herodoti. l. 3. Ab aliis nodus vocatur. Plin. l. 8. c. 46.

Καὶ δάκεσον, κύνες, cantharulus, parvus cantharus, Plutarch. in lib. περὶ ἀδορυφίας.

Καὶ σκαῖ, vel, apud Atticos. tremere, ut scribit Ammonius.

Κανθαρὶς pro κάνθαρος, scarabeus qui frumenti erodit. Nicander in Alexiphar. κανθαρίδι δ' ὀπιθόγυ meminit. Theophr. de histor. plant. l. 8. c. 9. ὀσπίτεται μὲν μὴ ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρὶς & etiam tunt animalia parva, varia, luteis lineis quis in pennis transversis habent, promisso corpore: crassæ, ac blattarum more præpingues. vide Hippoc. περὶ γωμικείης φύσιος, & librum 4. de diæta in morbis acutis: item Dioscor. li. 6. & 2. c. 54.

Κανθαρὶς ἄμπελος, vitis quæ cantharos dicitur apud Theophrast. de caus. plant. l. c. 20.

Composita.

Ἡλιακὰ θαρος, solaris scarabeus, qui κοπρεῖων ab Hippocrate vocatus est: q.d. simarius, quòd è simo ingentes pilas averis pedibus voluter. Alex. Trall. ὁ ἡλιακὸς θαρος θεραπεύει τοὺς τετρημένους.

Κυκνοκάνθαρος, apud Athen. l. 12. navis dicitur cygni & canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabeus; seu scarabeus aureolus, i, aurei coloris, idem quod μηλολόνθιον. Hesych.

ΚΑΝΘΟΣ. ὁ, oculi angulus, hirquus. Aristotel. οἷς ἂν ὄσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθεις σημεῖον. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, seu quod orbile cingit. Fabius Asrum seu Hispanum vocabulum esse tradit.

Ἐγκανθίδες & ἐπικανθίδες, (comp.) canthorum radices. Pollux. l. 2. Galen. 4. κατ' τόπους. ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Aegineta ἐγκανθὶς esse, quum majoris anguli seu canthi caruncula excreverit justo amplius, & ad nares protuberat.

ΚΆΝΝΩΝ, ωνος, ὁ, asinus. Suid. Eust. Sic in Anthol. epigr. 1. Νῶν Λιβυκὸς κάνθωνας ὀγκηθμὸν ἕστ' ἀπονέμων. Ibidem Ἡν ἔσχ ἡ καὶ θωσι πόνῳ χαλεπῷ τε ἡ ἐδλῇ. ubi per κάνθωνας videntur generaliter significari jumenta. ¶ Item pro καυδαρος apud Aristoph. in pace, Ἡ ψυχὴ ἐρέτμα κανθων.

Καυθις, asella. Hesychio.

Καυθήλιος, ὁ, asinus: vel asinus prægrandis. Xenoph. ἀλλ' ἐ. οἱ δὲ μεγέθουσι ὑπὸ βάρος σῶν κυρτοῦνται, ὥσπερ ὄνοι καυθήλιοι. Dicitur & καυθήλιος, absolutè: ut apud Lucian. ὑδὲ δεῖ τὸν ἀπολούοντα τὸν λεοντῆν, ὡς φασιεῖς ῥᾴστου καυθήλιος ἂν. Item metaphoricè pro bardo seu stolido apud eundem. ¶ Καυθήλια, clitellæ. Aristoph. in Vespis, Μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ' ἀλλ' ὑποδήσω βάτερα τὸν ὄνον ἄρον αὐτοῖν τοῖς καυθηλίοις. Hesychius vult ita dici quædam etiam ligna incurva in puppi.

Καύδαρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κᾶνις, vide in Α' νδ.

ΚΆΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, cannabis genus plantæ, de qua Dioscor. Athen. lib. 5. καννάβιν δὲ καλοῦσι τὸ ῥοδιακὸν πυτιμάδι. Herodotus l. 4. scribit apud Scythas eam nasci lino similimam præterquam crassitudine ac magnitudine, ex qua vestes conficiant.

Καννάβινος, cannabeus, ex cannabe factus; vel cannabé referens.

Καννάβιζειν, ab Hesych. exp. ὡς τὰ κάνναβιν ἐξειρῶσαι καὶ πνευσθῆναι.

ΚΆΝΝΗ, vel κάννα, ης, ἡ, storea, ψιαθος. Aristoph. in Vespis, κἀμὶ πατέσται παρὰ τὸν κάνναν ὄρθιον, Μηδ' ὑποπαρδεῖν. Reperitur & cum unico ν scriptum κάνα. ¶ Apud Hebræos קָנֶה Kaneh, calamum significat, unde hoc nomen originem habere videtur.

Καννάφρων, ονος, τὸ, currus ex storea contextus: videlicet ὁκ τῆς κάννης. Eustathius tamen partem quandam currus duntaxat. hoc nomine appellari tradit. Plutarch. in Agesilao, κάναφρα δὲ ὄχημα κάλαθοι ξύλινα χρυσῶν καὶ γραπαλάθων, ἐν οἷς καμίζουσι τὰς παῖδας ὧν τοὺς πόπους.

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ, regula, norma: proprie quod est supra tractum & æquilibrium facit: examen. Aristoph. in Ran. κανόνα ἔθεσαν καὶ σπήχεις ἐπῶν. Aeschin. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν ἐδάφιμα βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα φερόμεθα. Sic & apud Lucian. in lib. de hist. scribenda metaphor. dicitur κανὼν ὀρθός. Apud eundem. Luc. copulantur κανὼν καὶ γνώμων, in Hermot. & κανὼν καὶ σταθμιον, apud Plut. Κανόνες artium, regulæ ex quarum observatione artes ipsæ constituæ discuntur: ut κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit. ¶ Item calamus circa quem textores fila involvunt, ut scribit autor brevium scholiorum in Homerum Iliad. ϕ, ὡς ὅτε τί τε γυναικὸς ἐυζώνου Σπῶσις ἐφ' κανόνι. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. ut Il. θ, Α' σπίδα Νεσσῆλιν, ἣ ῥα νιὸς κλεὸν ὄρουσεν ἵκετο Πάσῃ χευσείλασφάρῳ, κανόνας τε καὶ αὐτάς. Quidam putant κανόνας vocari quod ita essent collocati ut ipsum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites gravarent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites gravarent. Chrysostomus in epistolam ad Ephesios, κανόνας vocat clathros cavearum in quibus lam ad Ephesios, κανόνας vocat clathros cavearum in quibus ferè includæ sunt. Κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex libr. Iudith. ex Epigr. κανόνες αὐλῶν regulæ organorum, i. tabellæ quæ digitis percuiuntur. ¶ Item κανὼν, mensura, saltus, μέτρον τῆς σιδήματος, Poll. Sic Paulus 2 ad Cor. cap. 10. κανόνα vocavit assignatam sibi certam veluti arvi Dominici mensuram aut portionem, (quam Dominus veluti ad regulam excgerit) in qua excolenda laboraret: translatione ab agri mensoribus. sumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur: apud Plut. in Sol. quadam dicunt annales canones appellari alii suppurationes temporum quæ omnium historiarum sint veluti norma. ¶ Κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula, & norma disciplinæ sive politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorum catalogo,

logo quorum inviolabilis est autoritas, & ad quos veluti certissimam normam, exigenda sunt omnis religionis Christianæ dogmata: in hac signif. usurpatur in synopsi divinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque nasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere serviebant. Laodic syn.cant. 24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula esse iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικός, ή, ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus. Item κανονικὴ, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur, vide Gell. lib 6. cap. 18. Item κανονικοί, apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: sive qui canonem, i. demensum ex Ecclesiastico τεράριο accipiebant. Item κανονικοὶ episcopi, legitimè & secundum canones electi, Constant. synodi canone 6.

Κανονικὴ βιβλία, libri sacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic. synodi. can. ult.

Κανονικῶς, (q. d. regulariter) secundum regulam & normam, Exponitur etiam τιτέ.

Κάνθιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. l. 1. c. 9. Item quodvis genus tractatus seu operis, aut libri. Suid.

Κανθίας, ου, ὁ, & in plur. κανθίαι, apud Hippocr. quibus ventres veluti ad regulam exacti & directi sunt: quibus opponuntur ventrioli seu ventrosi.

Κανθὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo utuntur qui eleganter scribunt. Suid.

Κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo. Exponitur etiam, concinno & modulor. Aristot. ethic. 2. c. 3.

Κανονίζομαι, unde κανόνισις, constitutum est & à jure positum, in Pand.

Ἀ-κανόνιστος, ὁ ἡ ὸ. (comp.) ut ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti, in numerum eorum quos uno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ου, τὸ, sambuci flos, teste Paulo Aegin. lib. 7.

Κανωπικὸν, dicitur à quibusdam pityusa herba, ut est apud Dioscor. l 4. c. 166.

Κάπετος, vide in Σκάπτω. Κάπη, in Κάπω.

-ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ου, ὁ, institor. A 'quibusdam exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit κάπηλας dici eos qui in foro ad vendendum & emendum operam suam locent. Xen. Pæd. 4. πωλεῖν δὲ τὰς κάπηλας ἠ ἐμπόρους ὄ, τι ἔχει ἕκαστος ἀφάμενον. Suidas & Etymolog. volunt κάπηλας generaliter dici, qui aliquid vendant. Hesych. exp. μεταφράτης, ὁ τὰ ἐκ τῆς γῆς καρπὸν παράσιον, ad etymologiam respiciens. ¶ Ponitur & pro caupone, i. vini venditore, apud Luc. in Hermodot. ἀεὶ ἐν ἀσκῷ ἀπωρᾶς ἐν κιλικίᾳ τὸν οἰνοπώλην πόλει κάπηλος, Ἀσσυρίῳ δὲ ἡ παροιδέλλων ἠ αὐτοδιπλέων τὸν οἶνον, item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum: ibidem. Metaphoricè apud Aeschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes & fraudes cauponarize. ✠ Sunt qui deducunt παρὰ τὸ κεκωλύειν τὸν πλάθ, ὕγιαν οἶνον, à corrumpendo vino.

Καπηλικὸς, ἡ, ὸν, quæ caupondriam exercet. Aristoph. in Pluto.

Καπηλικὸς, κὴ, κὸν, cauponarius, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὴ μέτρα. Epigr. lib. 2. Καπηλικὴ (l. τέχνη) Aristot. polit. 1. Apud Greg. καπηλικὸς τῶν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς, cauponariè seu cauponatoriè, fraudulenter, per impostutam cauponariam, Aristoph. in Pluto.

Καπηλεύω, cauponor, cauponariam exercco. Propriè de vini venditoribus. Sæpe etiam ponitur metaph. ut & Latinè cauponari, út 2 Cor. 2. κατηλεύοντες τὸν λόγον τῦ Θεῦ, cauponantes, 1. callidè & avarè, minusq; syncerè tractantes. Apud Herodian. lib. 6. κατηλεύειν ἐμπλίω, pacem cauponari vel vendere. Et κατηλεύειν τὰς δίκας, cauponari vel nundinari. Exponitur etiam avarè & sordidè jus dicere. Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot. τῷ σοφίαν καπηλεύειν, apud Philostr. lucro prostituere. Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag. Exponitur etiam, adultero.

Καπηλεία, ἡ, cauponatio, ipsa cauponandi actio. Exponitur etiam ars institoria seu cauponaria, καπηλικὴ. Plat. de leg.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, popina. Synes. ep. 32.

Composita.

Ἀ'κάπηλος, ου, ὁ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex, non astutus, vel cauponum fraudibus carens. Strab.

Ἀ'κατήλατος, γεώδης, syncerus animus.

Ἀ'νδραποδοκάπηλος, (q. d. caupo mancipiorum) mango, venalitius mancipiorum venditor. Suid.

Βιβλιοκάπηλος, librorum propola. Luc.

Ἐ'κκαπηλεύω & κατακαπηλεύω, adulteto cauponum more, ψιλῶ, Hesychius.

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res divinas cauponatur, qui Deum & res divinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator, sacrilegus institor. Greg. Θεοκάπηλοι dicuntur etiam hæretici, qui alienæ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος, vestimentorum propola. vestiarius. Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, qui aves venditat. Poll. lib. 8.

Ῥαιγοκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit. Demosth. in Aristot.

Ῥαιγοκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo.

Ῥοπτοκάπηλος, qui oves cauponatur, qui oves venditat. Plutarch. in Pericle.

Στιππτοκάπηλος, fumenti propola, qui vulgò revenditor.

Σωματεμπόκαπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango. Chrysost.

Χειροκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg. Naz.

-ΚΑΠΝΟΣ, ου, fumus, ut Odyss. α, ἐξιμὼν ἠ καπνὸν ἀνιερῶντα νοῆσαι Hesiod. in Erg. Ἀπὸ καπνὸ καταθέω. Apud Plut. dicitur καπνὸν ἀφανίζεσθαι, evanescere. ✠ Etym. deducit à τῷ καίω ἠ πνέω, ut propriè sic dicatur ἡ ἐκ τῆς καύσεως πνοή: aut παρὰ τὸ κάπτω seu κέπω τὸ πνέω, unde κάπνος, & κάπνος, quod posterius etymon sequitur Eust.

Καπνόδης, ους, ὁ ἡ ἤ, fumosus, fumidus. Gal. Καπνώδης, idem, apud Nicand. in Ther.

Κάπνη, caminus fumarium. Aristoph.

Καπνίον, ου, τὸ, parvus fumus, q. d. fumulus.

Καπνιὰ, ἡ, fuligo. Item vappa. schol Aristoph.

Καπνίας, ου, ὁ. (q. d. fumosus) lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Dioscor. l. 5.

Καπνὶς, ίδος, ἡ, ut καπνὶς ἄμπελος, quæ & κάπνος. Sic & ἡ καπνὶς, λίθος, capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. 37. c. 9. Καπνίζω, fumigo. Apoll. Arg. 2.

Καπνίζω, fumum excito: & ex consequenti ignem accendo. Iliad. β, κἀπνίσαν τε κἠ κλισίας. Item infumo, fumigo, fumo infico & denigro.

Καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum evanesco.

Κάπνισμα, infumatio vel fumatio. Et in Epig. incensum thus.

Κάπνισις, idem quod κάπνισμα. Καπνιστὸς, fumigatus. Athen. l. 4. Καπνισὸν ἔλαιον, vide Act. lib. 1.

Καπνόω, poëtica ectasi & epenthesi τῦ ι pro καπνῶ, i. καπνίζω, fumigo, suffio. Nic. in Ther. v. 31.

Κάπνος sive κάπνινος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cujus meminit Theoph. hist. pl. l. 2. c. 4. & de causis plant. lib. 5. c. 3 ubi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo quod τὸ κάπνος ἧττ βοτρύων οὐτε μέλανα οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Memnit Aristoteles quoque de gen. an l. 4. c. 4.

Composita.

Ἀ'κάπνος, fumo carens, fumum non emittens, ut ἄκαπνα ξύλα.

Ἀ'ποκαπνίζω, fumigo, suffio, suffumigo.

Ἀ'ποκαπνισμὸς, apud medicos, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem: fumus hausus & devoratus excipitur. Vide Plin. lib. 26. c. 6. & Dioic. lib. 3. c. 126.

Δύσκαπνος, fumum molestum habens: ut δύσκαπνα ξύλα Theophr. de hist. pl. l. 5. cult. Exponitur etiam, fumosus.

Ὀμόκαπνος, q. d. ad eundem fumum degentes. Et (ex consequenti) eodem foco utentes, ex Aristot. pol. 1.

Πολύκαπνος, fumo abundans, nimio fumo niger factus: ut πολύκαπνον σέλας. Eur. in El.

Ὑποκαπνίζω, idem quod ὑποκαπνίζω.

Ὑποκαπνισμὸς idem quod ἀποκαπνισμὸς.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis: frutex spinosus, cujus fructus quoque eodem nomine appellatur, vide Dioscoridem lib. 2. c. 204. Gal. simpl. medicam. lib. 7. & de aliment. facult. l. 2. c. 34. Plin. 13. c. 23. Meminit ejus & Theophr. de caus. plant. lib. 3. c. 1.

Καππάριον, diminutivè & per contemptum dicitur: ut apud Plut. Symp. lib. 4. ἀφεῖς καππάριον (ἅς ἐλάμβανόν ὑπὸ ἀνδρῶν.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, aper, ut Iliad. ε, ὑπὸ κάπρου Βαλιοῖο αἶσιμα. Athenoph. Pæd. 2. ὑπίσχνται ὁ κάπρος ὀδόντι πίσειν. Dicitur etiam de κάπρος Il. ε. & ϱ. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum dici annotatur. Item pro eo qui castratus non sit, atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶ Item nomen piscis qui apud Argivos celebris erat. Eustat. ¶ Est etiam morbus quo laborant apes, ut scribit Hesych. ¶ Item membrum genitale viri. Suid.

Κάπραινα, ἡ, libidinosa: ut κάπραινα γυνὴ. Ael. Dionys.

Καπρᾶν, ῶ, fubo. Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto. Καπρᾶσα, idem apud Aristot. hist. an. l. 7.

Καπρόω, idem, teste Eust. Καπρίζω, idem, apud Aristot.

Κάπρος, ου, ὁ, pro κάπρος, aper. Il. λ. Dicitur & οὖς κάπρος. Athen. Accipi putatur & pro rostro navis, apud Herodot.

Καπρίσκος, ου, ὁ, piscis nomen, qui & mys appellatur. Athen. lib. 8. Λείαν

Λάκκαινος, (comp.) perditè & impudenter libidinosus, παρὰ τὸ καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ἐν καρδίᾳ φρόνει, ex animo diligere. In Geopon. ἀμέλειαν τῆς καρδίας, exp. ignavia. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & naturum consensum, ut declaravit Gal. l. 2. de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. l. 2. ἡ ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν σκιρτήσει αὐτὸ τεφρὸν αὐτὴν, &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλειδίας, apud Aristot. in Probl. alvus clepsydræ.

Καρδιακὸς, ὸν ὁ, cardiacus, cui cor dolet vel potiùs os ventriculi. Propriè sic dicitur qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resolvitur. Gal. & Dioic. Interdum adject. q. d. cordialis, ut καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med.

Καρδιάω, ῶ, corois dolorem sentio, seu potiùs dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. Incant. Salom. c. 4. ὀκνᾳ-δώσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μὴ, exp. vulneratli.

Καρδιάσω, vel καρδιώσω, idem quod καρδιόω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam, ναυτιῶ ab Aelio Dionysio.

Καρδιαγμὸς, cordis dolor, seu potiùs oris ventriculi, morsus seu rosio cordis, vel potiùs oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (hoc est, visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

Κραδίη, cor (per metathesin pro καρδία) apud Poëtas. Il. α. & alibi passim. Interdum κραδίη & Συρὸς copulantur: ut Il. 3. Od. α. & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: Item sensus. A' Didymo & Etym. annotatur dici κραδίην à verbo κεραδαίνω, ἡ πάλλω, quòd perpetuò palpitet cor.

Composita.

Ἀ'κράδιος, ου, ὁ ἡ, qui sine corde est. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκράδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀ'νακάρδιον, sive ἀνακαρδία, arbor est Indica, fructu aviculæ coretilo non dissimili (unde putatur nomen inditum) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantùm hujus arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordi figurum coloremque æmulentur. Paul. Aegin.

Ἀ'ντικαρδίον, cavum illud quod sub pectore est carnetum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. (Hesych.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est, gravatum cor habens, stolidus.

Διαγναθιοκάρδιος, cor pertransiens, Ioseph. de antiq.

Ἐ'γκάρδιον, q. d. parsin qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Dioic. l. 1. ἐγκάρδιον τὸ σφέκιον, me til la caudicis. Sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

Ἐ'υκαρδιόω, idem quod εὐκαρδίω. Nicand.

Ἐ'υρυτροκάρδιος, qui rubro corde est: Item qui rubra medulla est.

Ἐ'υκάρδιος (& poëticè ἐ'υκέρδιος) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. ἐύκαρδιον expon. εὐστόμαχον stomacho conveniens.

Εὐκάρδιος, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impavido & magno est animo. Hesiod. in Asp.

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus Herodian. l. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. Item qui nigra medulla est. Item qui atroci & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελανοκάρδιος πέτρα dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem ferinatem μελανοκαρδίους vocârunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo & segni corde est, excors, stupidus, qui tardo in enio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acurum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira exandescit Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis involucrum: tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, & ipsum undique ambiens. Poll.

Πομφόκαρδος, qui est in corde, cordi insidens, pro φρενοκάρδιος. Bion in epitaphio Adonidis

Πεζοκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum juxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordis duricies. Marc. 16.

Ταλαικάρδιος, qui tolerandi & forti animo est, cujus cor tolerare novit. Hesiod. in Asp. Herculis epith. Τλησικάρδιος, idem. Eust.

Ταρασσικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens aut etiam in corde: ut ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκαρδίοις ὀμφὴ, cordis conceptio, mens & cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui cordi est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodum invicto. Theocr. idyll. 13. Ἀμφιτρύων ὁ Χαλκεοκάρδιος ἦς.

Καρδαμύσσω, vide in Σκαρδαμύσσω.

ΚΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, carabus: animal marinum, è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans, vide Plin. l. 9. c. 31. Aristot. hist. an. l. 4. c. 2 & Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

Καρδάδης, carabi speciem gerens, qui è carabonum genere est. Aristot. l. 4. de part. an.

Καρδάριον, parvus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile & rusticum calceamentum una suppactum solea. Xen anab. l. 4. ἐπεδήσατο ἑπτὰ τοὺς ἀσκοὺς καρβατίναις καὶ ἐπίνον πεποιημένοις ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium: herba de qua Dioic. l. 2. c. 185 Plin. l. 20. c. 13. ✠ Sic dictum quòd sic nominatam putent, quasi καρδιάσεως quia calore & acrimonia sua cæpiat tentet.

Καρδάμινον, & καρδαμὶς, cardamin. & cardamis: herbæ à nasturtii similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σαυείδιον, ut teflantur Erotianus & Gal.

Composita.

Ἀ'γριοκάρδαμον & λεπιδοκάρδαμον, dicitur à quibusdam ἡ Γνεὶς βοτάνη herba Iberis, ut tradit Plin. Aegineta l. 3. c. 77. quasi nasturtium agreste. Actio καρδαμίνῳ dicitur l. 12. c. 12.

Κωνοκάρδαμον, quibusdam idem quod & καρδάμινον, nasturtium, Dioscorid.

ΚΑΡΔΙΑ, ας, ἡ, cor: idem est quod Poëtis κέαρ. (✠ à quo etiam deduci putatur & dici quasi κεαρδία. Aristoph. in Ranis, ὁ χρηστὸς ἐστὶ ἐντὸς ἔχειν τὴν καρδίαν. Apud eundem in Nub. & Plat. in lymp. & Plut. de audit. poëm. καρδία σποδᾶ. Apud Lucanum de fals. σοφὸς ἐν διανοίᾳ ἔξεις. Et καρδία λέοντος vocatur stella, quæ in corde leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponiturque animus: ut apud Plutarch. in Apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ἐν καρδίᾳ φρόνει, ex animo diligere. In Geopon. ἀμέλειαν τῆς καρδίας, exp. ignavia. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & naturum consensum, ut declaravit Gal. l. 2. de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. l. 2. ἡ ὅποτε ἐς τὴν καρδίαν σκιρτήσει αὐτὸ τεφρὸν αὐτὴν, &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλειδίας, apud Aristot. in Probl. alvus clepsydræ.

Καρδιακὸς, ὸν ὁ, cardiacus, cui cor dolet vel potiùs os ventriculi. Propriè sic dicitur qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resolvitur. Gal. & Dioic. Interdum adject. q. d. cordialis, ut καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med.

Καρδιάω, ῶ, corois dolorem sentio, seu potiùs dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. Incant. Salom. c. 4. ὀκνᾳ-δώσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μὴ, exp. vulneratli.

Καρδιάσω, vel καρδιώσω, idem quod καρδιόω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam, ναυτιῶ ab Aelio Dionysio.

Καρδιαγμὸς, cordis dolor, seu potiùs oris ventriculi, morsus seu rosio cordis, vel potiùs oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (hoc est, visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

Κραδίη, cor (per metathesin pro καρδία) apud Poëtas. Il. α. & alibi passim. Interdum κραδίη & Συρὸς copulantur: ut Il. 3. Od. α. & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: Item sensus. A' Didymo & Etym. annotatur dici κραδίην à verbo κεραδαίνω, ἡ πάλλω, quòd perpetuò palpitet cor.

Composita.

Ἀ'κράδιος, ου, ὁ ἡ, qui sine corde est. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκράδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀ'νακάρδιον, sive ἀνακαρδία, arbor est Indica, fructu aviculæ coretilo non dissimili (unde putatur nomen inditum) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantùm hujus arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordi figurum coloremque æmulentur. Paul. Aegin.

Ἀ'ντικαρδίον, cavum illud quod sub pectore est carnetum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. (Hesych.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est, gravatum cor habens, stolidus.

Διαγναθιοκάρδιος, cor pertransiens, Ioseph. de antiq.

Ἐ'γκάρδιον, q. d. parsin qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Dioic. l. 1. ἐγκάρδιον τὸ σφέκιον, me til la caudicis. Sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

Ἐ'υκαρδιόω, idem quod εὐκαρδίω. Nicand.

Ἐ'υρυτροκάρδιος, qui rubro corde est: Item qui rubra medulla est.

Ἐ'υκάρδιος (& poëticè ἐ'υκέρδιος) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. ἐύκαρδιον expon. εὐστόμαχον stomacho conveniens.

Εὐκάρδιος, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impavido & magno est animo. Hesiod. in Asp.

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus Herodian. l. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. Item qui nigra medulla est. Item qui atroci & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελανοκάρδιος πέτρα dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem ferinatem μελανοκαρδίους vocârunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo & segni corde est, excors, stupidus, qui tardo in enio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acurum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira exandescit Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis involucrum: tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, & ipsum undique ambiens. Poll.

Πομφόκαρδος, qui est in corde, cordi insidens, pro φρενοκάρδιος. Bion in epitaphio Adonidis

Πεζοκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum juxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordis duricies. Marc. 16.

Ταλαικάρδιος, qui tolerandi & forti animo est, cujus cor tolerare novit. Hesiod. in Asp. Herculis epith. Τλησικάρδιος, idem. Eust.

Ταρασσικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens aut etiam in corde: ut ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκαρδίοις ὀμφὴ, cordis conceptio, mens & cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui cordi est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodum invicto. Theocr. idyll. 13. Ἀμφιτρύων ὁ Χαλκεοκάρδιος ἦς.

Καρδαμύσσω, vide in Σκαρδαμύσσω.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ε, ὁ, mactra, alveus, in quo farina mixta aqua subigitur, & panis pinsitur: quod & μαστίς, μάκτρα, σκάφη, παρὰ τὸ λυδὲ, teste Poll. & Suid. Aristoph. apud Gell.l.13.c.24.dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, ἢ ὃ ἔχει, κἀβόησον, utendam pete μάκτραν, vel si mavis ita appellare κάρδοπον. Et in Nub. ἐν τῷ κάρδοπι Κλεωνυμικῷ τὸ δυεῖν πεττοῖν γ' ἀνεμάξατο.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου τὸ, caput: ut apud Hom. Il. λ. κήρηλωα Τρώων φαλάρων. Et Od. κ. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηλα. ¶ Item vertex, summitas: ut πλέων κήρηλα, & ὀρέων κήρηλα, apud eundem Poëtam. ✝ Etym. deducit à κείρω, unde ἔκαρον. Eust. dicit κάρα (de quo mox) & ἀκρο-παπί-ᾶτος, & ex hoc illud fieri literis transpositis.

Κάρη, τὸ, (indeclinabile & Ionicum) idem quod κήρηνον, & ex eo per apocopen tactum esse volunt Etym. & Eust. Iliad. χ. πολιόντε κάρη πολιόντε γένειον.

Κεφαρέα, τὰ, idē ut Iliad ϕ. ὃ δὴ μὲ δεῖ κεφαλὴ καρήατ' ἄνωθεν ἐκάδε. Hinc volunt grammatici per syncopen facta esse κάρητ' & κάρητι apud Poëtas.

Κάρα, τὸ. idem quod κάρη, frequens apud Tragicos: ut Soph. in Ajace. πάντας κάρα ἄνω ἔχε. Eurip. in Medea, σῷ κάρᾳ μιάσφεις. Item pro tota facie, apud Soph. Veteres neutro genere usurpasse, qui autem illis successerunt, in fœm. etiam usos esse annotavit Eust. Καελὶς, ἰδ-ος, ἡ, squilla, piscis genus ex genere ✝ μαλακοστράκων. dictum ἀπὸ τοῦ κοίλου, quia caput majus habet reliquo corpore, teste Athen l. 3. Καελίσιν & καελιδεῦσιν, parva squilla, squillula. Aristot. hist. an. l. 5.

Κὰρ pro κάρη per apocopen. Il. σ. ἴδεσθαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, in caput. ¶ Est & gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionib. & Doribus finitimi: quorum regio dicitur Καρία. Accipiter Κὰρ & pro Carico mancipio. seu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ aliis se mancipabat.

Κάραν, pro αὐτοκέφαλος, κύκλῳ, apud Xen. Hell. 1. Καεσυλὴς ωος, ὁ, apud Eurip. exp. mors capitalis.

Κέφας, ατος, τὸ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il. τ. κατ' ὀφθῶν κεφαλὴ βάλεν. Apoll. Arg. 1. κέφατ' ἐξ ὑπάτοιο.

Κέφ-ις, ατος, ὁ vel τὸ, idem quod κεφαλή, ex quo & factum per syncopen, ut Στοκεφὶς. Od. ξ. Et χτ' κέφιν. Od. ϑ.

Κρῖσον, adverb. à capite, de capite. Hesiod. in asp.

Κεφάτ-ιον, ου, τὸ, caput. Eust.

Κεφάλ-ιον, ου, τὸ, galea. Luc. de scrib. hist. & Plutarch. an sen. administr. respub.

Κεφάλιον, ου, τὸ, calvaria, calva Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: ut apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis, ex Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 9.

Κεφαλὲς, ὲος, ὁ, asper: ut κεφαλὴ Ithaca, apud Hom. Exponitur & sterilis. Vult Eustath. deduci à κρέων, i. caput.

Κάρ-ων &c. Κορωνὶς, &c. Κόρυς, &c. Κόρυμβ-ος, &c. Κορυφὴ &c. Κρείνω, &c. Κτύπ-ος &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primum ex κάρηνον.

Α'μφικέφαλ-ος, ου, ὁ, ἡ, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici, & ἀμφίκρανος per syncopen quidam tradiderunt.

Δικέφαλ-ος, biceps, geminū habens caput. Hom. in Παταγχύου.

Ε'κατογκέφαλ-ος, q.d. centiceps. Pind. Aristoph & Aschyl.

Εὐρυκέφαλον δίωμα, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat. lib. 3

Λειοκέφαλ-ος, glabrum caput habens. (nat. lib. 3

Ξανθοκέφαλ-ος, cui flavum est caput, i. cui flavi sunt capitis pili.

Ο'ξυκέφαλ-ος, acutum caput habens. Dionys. Alexand.

Ο'υλοκέφαλ-ος, qui crispo capite est, i. crispis capill. Od. τ.

Πεντηκοντακέφαλ-ος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi, apud Hesiod. in Theog.

Πελυκέφαλ-ος, multa capita habens: ut πελυκέφαλος ὄφις, in Epi.

Περικέφαλ-ος, præceps, capite deorsum vergens.

Τεικέφαλ-ος, triceps. Hesiod. in Theog.

Υ'ψικέφαλ-ος, altum caput habens, vel altum cacumen habens: ut ὄρος ὑψικέφαλον.

Composita ex κάρη seu κέφαλ.

A'κεφὲς, cerebrum vel caput. Etym.

A'κεφὴς & ἀκεφαλὸς, exp. quasi ita exiguus: ut caput & principium reperiri non possit. Poll. Vide & in compositis ex Κεφαλ.

A'μφικεφὴς, ὲος, ὁ, ἡ, idem quod ἀμφικέφαλος. Nicand. in Ther.

A'πτηκεφὴ, locus qui post claviculam est. Hesych.

Καπακεφὴ, Attice dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν, in caput, apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potiùs καπὶ κεφᾳ, quod & κεφαλὴν scribitur apud Aristoph. in Acharn.

Τεικέφα, nomen promontorii.

Φαλακεὲς, calvus: quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita ex κάρ.

A'νάρσ, sursum versus in acclive. Quidam expon. in superiorem partem (cujus cont. ἐπάκρ.) apud Hippocr.

E'γκέφ, αφ-ος, ὁ, cerebrum, vel pediculus, ut quidam exp. Il. ι. πίων δέμνι' ἐγκεφάλοιο αἵστο. Dicitur etiam ἔγκρανος, ου, pro cerebro, apud Lycophr. & Aclæum epigr. lib. 2. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἥτοι κεφαλῇ ὄντα.

E'πικρᾶ, id est, ἐπὶ κάρᾳ, in caput. (ἔθνικα.

Composita ex κρέας seu κρέ.

Δικρὰς, ά-ος, ὁ, ἡ, biceps.

Δίκρεως, bifidus, bicornis, apud Hippocrat. de loc. in homine.

Διφαλότης, ητος, ἡ, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocrat. ibidem. Vide & in comp à Κέρας.

Δίκρ-ως, & per contract. δίκρᾱς: item δικρὴς, & per contract. δικρῆς, biceps, bifidus, bifidus-ve furcus. Xen. in Cyneg. Vitruv & Hippocr. Gal. Aristot. & alij. Ex minimum δικρὲς subsistunve dicquando ponitur apud Aristot. & Xen. Dici autem δικρῆς per syncopen pro δίκρᾱς seu δικράρ: vel potius quasi, δικρᾱ-ερ aut δίκρᾱ-ερ, scribit Etym.

Κατακρᾶς, idem: nonnulli tamen volunt esse pro κρᾱ κατὰ, i. vi: nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λεύκρεως, candidum habens caput.

Composita ex κρέμαι.

A'μφίκρανος, ὁ, ἡ, q.d. utrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. Dici tamen per syncopen pro ἀμφικέφαλος quidam tradiderunt.

A'ποκρεμνύω, (poët.) caput amputo.

Βάκρανον, ου, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de sphæra Item galea facta ex capite bovis. Βακράνιον, vitis nigra. Dioscor. Sicenam appellatur τὸ ἀσπίδιον, Gal.

Δίκρανος, biceps. Δίκρανον, (sub. ξύλον) expon. furcatum lignum vel furca, apud Luc. in Timone.

Διφανῶ, ῶ, bifurcum reddo, seu biceps, in duas partes spatio.

E'πίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est, seu vitta, capitis ligamentum: idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item muniminum, quod capiti imponitur, i. galea. Poll. E πίκρανα dicuntur etiam capitella five capitella columnarum, apud Architectos: item quod κιονόκρανον. Xen.

E'πικρανὶς, ίδ-ος, ἡ, cerebrum. Poll.

E'τερεγκρανία περιφλαία, seu ἑτερογκρανία, absolutè dicitur, gena alteram cranii seu capitis partem dolor tenat, dextram vel sinistram, quæ & ἡμικρανία. Gal. in Isagoge & in defin. medic.

Η'μίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 15.

Η'μικρανία, ὴ, & ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἥμισυ ἄνωθεν. Gal. τῶν κτ' πόν. l. 2. c. 3. Act. l. 6. c. 49. & Paul. Aegin. l. 3.

Η'μικρανικὸς, hemicranicus, qui hemicraniæ obnoxius est. Paul. Aegin. l. 2. c. 5.

Κικέφαλον, idem quod ἐπικέφαλον, caput columnæ. Xen.

Μικροκεφαλ-ος, Doricè pro μικροκεφαλ-ος, apud: quomodo incipite habet crista an velut oblongam galeam. Hesych.

Μαλακοκρεὲς, q.d. molliceps. Avis nomen, apud Aristot. hist. animal. l. 9.

Μελάγκεφαλος, nigriceps. Iunci genus, apud Plin. lib. 22. cap. 8. & Hesych.

Μεσοκρανον, media capitis seu cranii pars vertex. Poll. l. 2.

Μυελόκρανος, innumera habens capita. Epith canis Lernæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Ο'ρθόκρανον, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος, qui circum caput est, aut adhibetur. Poll.

Περικρανί-ον, ου, τὸν, apud anatomices dicitur tunica dura membrana, quæ cuti calvariam ambienti subjecta est. Vinus & Plutarch. in Numa.

Πελύκρανος, multa habens capita. Eurip.

Περίκρανος, capiti adjunctus. Περίκρανον, idem quod περικεφάλαιον, cervicali, pulvinar. Pro quo Dores dicunt περικράνιον apud Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est. Eurip in Oreste.

Τείκρανος, triceps. Soph. Τείκρανον, promontorii nomen. Xen.

Ω'λέκρανον, ου, τὸ, quasi ἀλετόκρανον, caput cubiti eminens & protuberans cubiti pars, gibber, apud Aristot.

Ω'λενεκρύζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΙ'ΚΑΙ'ΡΩ, refono, sonitum edo: vel etiam pulsatus vitro & tremo. ut Il. υ. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ο'ρνυμένων ἀμύδις.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, sive καρκῖνος, ου, ὁ, cancer, de cujus pilcis generibus vide Arist. hist. an. l. 4. c. 2. Athen. l. 3. & Plin. l. 9. c. 21. ✝ Sunt qui ita denominatum dicunt παρὰ τὸ γεγαίειν, διὰ τὸ πάσης τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus hoc nomine ex duodecim zodiaci signis, apud Arat. μέσσῃ δ' ὑπὸ καρκίνος ἔδρη. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphred. Gal. ¶ Καρκίνοι, dicuntur ossa duo jugalia, quæ prope tempora communiuntur. Poll. l. 2. ¶ Item καρκίνος, cancer: vinculi genus, apud Gal. lib. de fasciis, fascia in plures partes fissa, cancrorum pedum ipsorum referens. ¶ Est & calceamenti genus. Hesych. & Poll.

Καρκινώδ-ης, ες, ὁ, ἡ, cancro similis, vel qui è cancrorum genere est: ut τὰ καρκινώδη, apud Aristot. l. 4. de part. an. quæ è cancrorum genere sunt. Sic καρκινώδη ἕλκη, apud Dioscor. ulcera quæ in cancros vergunt. Et καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. prob. lib. 1. quæst. 92.

Καρκινίδες, dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fulvo, quorum meminit Aet. l. 2. c. 139.

Καρκίνιον

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινοῦν, cancro tentari & infestari, apud Hippocr. At καρκινοῦσθαι volunt dici plantarum radices quæ cancri instar divaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. fæpè.

Καρκίνωμα, το, idem quod καρκῖνος, cancer morbus, apud Dioscor. lib. 1. & 2.

Συγκαρκινῶδες, dicuntur frumenta, quum radices agunt. Pherecr.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor, veterni species secundum quosdam. Galenus Methodi lib. 13. καταφορᾶς βαθείας διάτασιν ἐπιλέγει & κάρος ac καταχές. Item generaliter, distributur in ἀστοπηδίας & κάρος ac καταχές. Item generaliter, sopor: ut Herodian. l. 1. ἀ'δεῖς δὲ κάρος ἐπὶ πᾶσιν αὐτῷ εἰς ὕπνον τε καὶ κλίνην, ὁσάτ' κάματε πάρεισιν οἰπθεῖς, αὖε παύσατο, atque in quem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem, κάρος ἐπιῶσα, exp. gravitatem soporemque affert. Apud Apoll. Arg. 2. κάρῳ δ' ἐμὲ μιν ἀμφεκάλυψε Περσεφόνη, schol. exponit σκότωσιν, q. d. obtenebratio. A' Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia. Aristotel. in probl. τὸν κάρον καὶ τὰ ὑπὸ κραπάλην πονεῖ. ✝ Deducitur à κάρη, caput, quòd capiti gravedinem afferat. ¶ Item κάρος vel κάρον, herba quæ officinis carvi, vulgò chervi, de qua vide Dioscor. l. 3. Dici etiam κάρον, Aetio, & κάρειον, item κάρυον annotatur. Item κάρος δάδιον à Simeone Sethi.

Καρόω, soporem cum gravedine affero, marcorem induco seu veternum. Gal. Apud Aristot. καρῶδες ὑπὸ βαρυπνίας, alto graviéque sopore correpti.

Κάρωσις, q. d. soporatio, i. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικὸς, ὴ, ὸν, soporifer, soporem inducens. qui κάρος dicitur. Exponitur etiam, gravedinem afferens. Gal. & Dioscor.

Καρωτικὸν (sive καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ & λιθαργυρικαὶ, & Σπληνικαὶ: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clavicula divisi juxta asperam arteriam, unà cum vena jugulari in caput feruntur. Sic à veteribus medicis dictæ, quòd vinculo excepræ carum. Inthargum & apoplexiam inducant. Aristot. hist. an. l. 3. Arethæus acut. morb. l. 2. c. 11. Gal. in li. de usu respir. Alex. Aphr. prob. l. 2.

Composita.

Νᾶκαρ, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor: quasi τὸ νὴ κάρωσις, ut tradit schol. Nic. in Ther. v. 189. A' Suida & Etym. adjectivè etiam exponitur δυσκίνητον. Vide & in comp. à Σκάφον. Υ'πνοκάρῳ sopore leniter afficior seu quadantenus. Dioscor. l. 4.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, αί, putantur esse vermes qui oleis innascuntur, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. τοῖς νοσοῦσι ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι: ubi tamen quidam le gendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑ'Α, ας, ἡ, saltationis genus. Athen. l. 1. οἱ ἀφχοῦντο τῶν καρπαίων καλουμένων, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xen. initio lib. 6. Anabas. ubi scriptum καρπαίαν.

Καρπάλιμος, vide in Α'πεξ.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Dioscor. l. 6. c. 13. & Paul. Aegin. l. 5 c. 43.

O'πὸς καρπάσιον, (decomp.) ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi. Gal. l. 1. de antidot. & πῶν τὸ πόπος, l. 1. c. 3. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, furculis cinnamomi similis, odore τῷ σεῦ, sed valentiore & magis aromatico, duplo pondere pro cinnamomo usurpatur à Galeno. Serapio, Avicenna atque Arabes omnes cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint ἐξευμωρῶλω esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. & de antidot. l. 1. & lib. 1. περὶ τῶν πόπων.

ΚΑΡΠΟ'Σ, ου, ὁ, fructus. Generaliter de quibuslibet plantarum fructu dicitur. Od. ν. (de fructu olearum & ficuum) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλυται. Et καρπὸς ἀφόρητος, apud Hom. & Hesiod. quicquid è terra provenit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκεκλῳσμένον ἀπέχεται τῷ μὴ σπείρεσθαι. Sumitur & pro semine, apud eundem. Item metaph. utilitas, emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπεὶ γὰρ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς ἀπεγίγνετο. Item junctura manus cum cubito. Aristot. de part. an. l. 4. ἄφορον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπὸς. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homer. Iliad. ο. ἐπὶ καρπῷ χεῖρ' γέγνητ' Ε'λλοξ δεξιτερῷ.

¶ *Derivata ex καρπὸς, fructus.*

Καρπόω, ῶ, fructum offero. Levit. c. 2.

Καρπώμαι, ᾶμαι, fructum percipio, fruor. Theophr. hist. pl. l. 4. καρπῶσθ' ἑναυτὸν, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Demosth. καρπῶσθ τὰ αὐτὸν, frui suis rebus. Sic καρπῶσθ' ἀδελφὸν, apud Dem. frui otio, Synes. Item consequor: ut καρπῶσθ' δόξαν, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. καὶ ὃν τούτων καρπώμαι ἀσφάλειαν καὶ εὐκλειαν. Exponitur etiam aliquando, usum fructum percipio: ut apud Demosth. in Aphobum. ἐδώκαν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι. Item exhaurio & consumo. Demosth. (de matre Aeschin) καρπωσάμενον τὰς τῶν χρημάτων οὐσίας. Dicitur etiam de malis: ut apud Aristid. καρπῶσθ τὰ κακὰ αὐτὴ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lysiam in apol. 1. καρπῶσθ τὰς τῆς πόλεως συμφορᾶς, frui calamitatibus reipubl. i. ex reipub. calamitatibus fructum percipere, & sua commoda comparare.

Καρπωμα, το, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima, seu hostia. Exodi 29. & Levit. 1. cap. Expon. etiam, possessio, seu possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum & commodorum perceptio, usus rei fructuosus, q. d. fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμ-ος, ὁ ἡ ὑ, ex quo fructus capi potest. Item frugiferus, apud Athen. l. 11.

Κάρπιμ-ος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere soler, aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo. Item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioscor. lib. 3. c. 37. καρπίζειν δὲ αὐτὰ ἐν ϑέρει.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, apud Thucyd. & Athen. lib. 6. Item defrugo, i. fructus seu fruges consumo; & q. d. fructus seu fruges exhaurio & exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usus fructus: idem quod κάρπωσις. Item defrugatio, exinanitio & extenuatio quæ numia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπίω, f. ίσω, idem quod καρπόομαι & καρπίζομαι, fructum percipio, fruor: ut καρπίσειν γένεσιν. Apud Poll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usus fructus: idem quod κάρπωσις & καρπισμὸς. Καρπεύω, ῶ, τὸ, idem videtur esse, quod καρπὸς, Poll. ex Aristoph. Apud Nic. in Alexiph. σπέρεν καρπεύον, idem quod σπεῖρον.

Composita.

A'βρόκαρπ-ος, ου, ὁ, ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

A'γλαόκαρπ-ος, splendidus fructibus, quos fert: vel splendidos aut pulchros fructus ferens: ut μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Homer. Et Σὴρ ἀγλαόκαρπον, apud Nonn.

A'ένκαρπ-ος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

A'κάρπ-ος, infructuosus. Theophr. τῆς περιβύθου τὸ ἄρρεν ἄκαρπον. Item generaliter, inutilis.

A'κάρπαι, ῶν, ἡ, infructuositas, sterilitas: ut ἀκαρπία γῆς.

A'καρπόω, ῶ, sine fructu sum, infructuosus & sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theophr.

A'κάρπωτ-ος, ex quo fructus perceptus non est: ut χρεὼς ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percipit.

Παυκαρπὴς, (comp.) omninò infrugifer & sterilis. Nicand. in Ther.

A'κέκαρπ-ος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23.

A'μαυρόκαρπ-ος, nigrum habens fructum: dicitur de flore ferulæ, apud Theophr. l. 6. c. 2.

A'μφίκαρπ-ος, utrinque seu ab utraque parte fructum habens.

A'ποκαρπόω, ῶ, fructum edo seu emitto. Item emitto veluti fructum, genero, pullulo, Gal. apud Hippocr.

Βραδύκαρπ-ος, tardos seu feros reddens fructus.

Γλυκύκαρπ-ος, cujus fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyll. 11.

Γλυκυκαρπόω, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπ-ος, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro aliquo tectos.

Διαναρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπ-ος, biferus, bis fructum gignens. Strabo, δίκαρπον ἔχων τὸν γῦν.

Δικαρπόω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tàm de arbore quàm de fructu. Theophr.

Δενδρόκαρπ-ος, eadem quæ ἀκρόδρυα. Eustath.

E'γκάρπ-ος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Trachin. de muliere gravida, in cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore. Suid.

E'γκαρπὶς, ίδ-ος, ἡ, fructuosus. Hesych.

E'γκαρπόομαι, ῶμαι, idem quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἄγιον ἐγκαρπώσασθαι τῆς ἐπιδόσεως, quæstui habere res sacras & divinas. Item exhaurio & extenuo facultates alicujus, & percipio earum fructus, apud Demosth.

E'νκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio & usus rei fructuosus.

E'νκαρπίω, fructus decerpo & percipio. E'νκαρπίδες, idem quod καρπίδες, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9.

E'πιλλόκαρπ-ος, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant.

E'πετειόκαρπ-ος, uno anno fructificans. Theophr. lib. 1.

E'πίκαρπ-ος, frugifer, vel qui est frugum præses. Aristot. de mund.

E'πίκαρπον, quicquid semen aliquod continet, ex annotat. Marcell. in Dioscor.

E'πικάρπια, dicuntur etiam ramusculi plantarum, de quibus fructus dependet, & qui sunt super fructum. Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum proventus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manant, usus rei fructuosus: idem quod ἐπικάρπωσις, Plat. l. 12. de leg. Aristot. oec. 2.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιπολυκάρπος, (decomp.) q.d. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1 c. 16.

Εὐκαρπος, benè fructificans, uberibus fructibus fœcundus. Theophr. de caus. pl. l. 2. Item activè, bene fructificare faciens, fructuum ubertatem adjuvans, ut ἀ γκρπος ἄλη, apud Theophrast. de caus pl. l. 3. Item metaph. fœcundus: ut Venus εὔκαρπος, apud Plut. in Eror.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus, fructuum ubertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr. de caus. plant. lib. 2. & Theophyl. ep. 74.

Εὔκαρπος, ῶ, fructibus uberibus fœcundus sum, uberes fructus fero, q.d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suaves & jucundos fructus gignens: ut ἡδύκαρπον δένδρον, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo & venustas.

Καλλικαρπόω pulchros & venustos fructus edo: aut pulchros & bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Καρπόκαρπος, fructuosus, frugifer: ut καρπόκαρπος ἐλαία, frugifera olea. Psal. 51.

Καταγήρανον, ου, τό, fructus, ex Theophr.

Καταγηράνω, ῶ, adoleo. Suid. Καταγήρωσις, exp. cinis, Levit. 6.

Καυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind.

Λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est. Dioscor. l. 3. c. 29.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco aram afferens obscuritatem; ut μελάγκαρπος ἀσυλία, apud Plut.

Μικροκαρπία, parvi fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσύκαρπος, falicis fructus: ab οἶσυς. quæ & ἄλυξ & ἄγνος dicitur. Eust

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens.

Ὁλοκάρπωσις, totum adolco Eccle siast. 45.

Ὁλοκάρπωμα, & ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sap. Salom. c. 3. & Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt.

Ὁμοιοκάρπωσις, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπωρόκαρπος, vel ὀπωρινόκαρπος, ferens fructum ex adverso folio, sive à tergo solij. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὄψικαρπος, sera fructus editio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Ὀψίκαρπος, ὦ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero, apud eundem.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. Et in Axiocho, ἐνθα ἄδενδροι μὲν ἀφαι πάγκαρπα γρόνις.

Παγκάρπιον, idem: ut παγκάρπια μελιπέτα, apud Theophr hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle & omni fructuum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuum genere: apud Eust. ex Antiel.

Περικάρπιον, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cujus fructus tegmine & involucro aliquo cinctus est. Athen. l. 2. c. 9 Phania.

Περικάρπιον, ου, τό, vitium cingens, seu muniens fructum. Vide Plin. l. 15. c. 28. Item fructus pars quæ semen ambit. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχει ἀκριβῶς τὸ περικάρπιον. Exponitur etiam, fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχων περικάρπιον ὃν ᾧ τὸ σπέρμα, τὸν μοσχὸν ἀκριβοῦσι. ¶ Περικαρπίδιον idem pro integumento fructus, apud eundem l. 6. c. 1.

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theop. hist. pl. l. 1. c. 23.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cujus fructus latus est. Dioscor. l. 3. c. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus, Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 1. Τὸ πολύκαρπον, apud Hippocr. dicitur τὸ κεφαλοβρυον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπία ubertas in fructu ferendo, uber fructus. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 3.

Πρωϊκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt. Idem hist. plant. lib. 1. c. 23.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt.

Πρωϊκαρπόω, maturè fructus meos reddo. Theophrast. de caus. pl. lib. 1. c. 15.

Ῥυτιδόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Στελεόκαρπος, capidice fructum ferens, ut cerasonia siliqua.

Τελειοκάρπιον, seu τελεσκάρπιον, ad maturitatem fructum perfero. Theoph. Item ad frugem pervenio, apud eundem.

Τειτκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens, τριφόρον exp. etiam trienne, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκάρπωσις, ῶ, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plur.

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent. Item virere fruges faciens, Orph. hymno in Cererem.

Χρηστόκαρπος, bonos fructus habens: χρηστόκαρπος χώρα, apud Strab.

Χρησικαρπία fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cujus fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore aconorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεόκαρπος, fructum perdens, frugiperda. Od κ. ἀλεσικαρπος, & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς, *junctura manus.*

Ἐπικάρπιον, ου, ὁ, qui supra manus cum brachio commissuram, ponitur. Philostr. ep. 39.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio καρπῷ: vel media pars καρποῦ.

Μεταγκάρπιον, quod est post καρπὸν: palma, quæ pars infra digitos aperitur, & in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον, armilla sive brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπὸν: aut prima pars καρποῦ, Poll.

Κάρδον, vide in Κέγκρος.

ΚΑΡΣΙΟΣ, ου, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως, Suid. Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ος, ὁ ἡ ἤ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transversus. Aristot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωστὸς ὁ κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐξεβαλλε, obliquæ, seu quæ obliquè sunt. Et Philo in vita Mos. l. 1. ἐκτραπόμενοι ὑπὲρ τὴν δ' ὄψιας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν ἐυρὼν relicta via recta nadus calem transversam.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transverse. Thuc. l. 2. ἐπὶ τὸ τοῦ κύκλου ἐγκαρσίως.

Ἐπικαρσιος, obliquus, transversus.

Κάρσις, vide in Κείρω. Καρσπέρα, &c. vide in Κρίνω.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens: ut κάρταλλος ἐστρεῶν, legitur Deut. cap. 6. & 4. Reg. c. 18. & Ierem. c. 5.

ΚΑΡΥ Α, ας, ἡ, nux juglans (de arbore) Theophr. l. 3. hist. plan. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. ✠ Plut. symp. 3. τὸν καρύαι ἐπὶ κορυφῆς ἐστῶτα παραδοθέντα, quoniam πρῶτα βαρὺ καὶ καρηβαρὲς ἀπόλλυται τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἐβλαστηκόσι: alij à κάρος seu κῶμα deducunt, hic tibi, à capitis gravedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ου, τό, nux juglans (de fructu) Theocr. idyll. 9. ὁ πολύκαρυον ἀμύλλιον παρίστω. Variis autem cognominibus distinguuntur: est enim κάρυον Βασιλικὸν, Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν seu Ἡρακλεωτικὸν, aut λεπτὸν Ἰνδικὸν. Item φήγινον, πιτυῖνον, πικρὸν, μαρόκαρυον, de quibus apud Dioscor. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον, quod vulgus ὄρεον appellat, nimirum ob similitudinem, quam cum nuce habet.

Καρυοδὸν κάταγμα, fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυοειδὴς, nuceus, ad nucem pertinens: vel affinitatem cum nuce habens. Καρυοειδὲς κόκκος, fructus qui est nucis modo. Ἐγκρατὲς, quæ cunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, nuceus: ut καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus.

Καρύϊον, cyphus in nucis modum factus: Καρυΐνιον, pro eodem ex c. 25. & 36 Exodi.

Καρύϊτης, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit: ut annotatur ex Dioscor. A' Plinio myrsinites etiam vocari traditur l. 26. c. 8.

Καρυκὸν, medicamenti nomen ex nucibus & aliis quibusdam confectum, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυώδης, εος, ὁ ἡ ἤ, nuceus, nucis referens speciem.

Καρυωτὸς τοῖνις, Aetio l. 1. c. 30. caryota palmula, quæ & βαλανῖτις. Dioscor.

Κατύκιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λεπτοκάρυον, & divisum λεπτὸν κάρυον, nux avellana. Dioscor. lib. 1. cap. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν, vel μυρεψικὴ βάλανος appellatur. Dicitur & μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥΚΗ, vel καρύκεια, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidam existimant fic apud Hippocr. dici Lydium quoddam edulidam exiftimant fic apud Hippocr. dici Lydium quoddam edulidam ex fanguine aliifque rebus variis apparatum. Accipitur etiam generaliùs, & exp. condimentum: ut apud Plur. fymp 4. ἁς ὧν καρύκης: ἡ καρύδιλος: ἡ καρύκης ἐστὶν. Apud Luc. καρύκης τὸ ἐξ ἀλλοτριότητος exp exforbitione jufculi efculentioris. ✠ Sunt ἡμῖνοι ἀδέσποτοι, exp exforbitione jufculi efculentioris. ✠ Sunt ἡμῖνοι ἀδέσποτοι, aliquod κα. ὑσον (i. juglandium) genus qui à κάρυον deduci putent, aliquod κα. ὑσον (i. juglandium) genus qui à κάρυον deduci putent, huic condimento admifceri fufpicantes. ¶ Καρύκαι, carycæ. Luc. huic condimento admifceri fufpicantes. ¶ Καρύκαι, carycæ. Luc. ὠνίσκαι γὰρ αὐτῷ τὰς παλάθας τῶν καρύκων.

Καρύκινος, qui eft coloris fanguinei, colorem fanguineum referens.

Καρυκεύω, condio more eorum qui intritum conficiunt diclum καρύκη. Et generaliter, condio, vel potiùs exquifitè condio. Athen. lib. 14. τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὀψαρίοις καὶ ζωμοῖσιν ἡδομένους ὦ θεοί. Item metaph. pro παρέχω & αὐαλύω. Hefych.

Καρύκευμα, condimentum exquifitè factum. fchol. Ariftoph.

Καρυκία, ἡ, condimenti exquifiti confectio, aut etiam conditura parvacanea. Gal. in lib. de fan. tuenda.

Ἐπικαρυκεύω, (comp.) infuper condio, condimentum aliud addo.

ΚΑΡΦΩ, F. ψω ficco, arefacio. Odyff. v. Κάρψω μὲν χέρα κηλὸν ὑπὸ ῥακέεσσι μάλεσσι. Quidam etiam exponunt, fordido, squalido. Metaphoricè apud Hefiod. initio Erg. Ρ' ἔρα δὴτ' ἰδύνει σκολιὸν, καὶ ἀγλωσσος κάρφει, & fuperbum arefacit, i. deprimit, vel facit ut defloreícat.

Καρφώω ide n quod κάρφω: unde καρφώεις apud Hefych. exp. ξηραίνεις, item φθείρεις.

Κάρφος, εος, τὸ, palea. Dioſc. l. 5. c. 85. ἄκμηλεως καρφῶν καὶ τεφρὸν γῆς, palearum, pilorumque plena. Item apex tenuis à ligno & γῆς, palearum, pilorumque plena. Item apex tenuis à ligno nondum demeſſo ſtipula: vel etiam aridum & leve fœnum, Luc. in Hermot. Plut. de ſera num. vindicta. Apud Polyb. quidam exp. ταλεολαμ, alij teſſeram. ¶ Accipitur & pro putamine ſeu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. ut teſtatur ejus ſcholiaſtes. ¶ Idem ſignificat etiam Κάρφη, ἡ, feſtuca, ſeu fœnum leve & aridum.

Καρφίτης, ου, ὁ, qui ex feſtucis eſt: ut καρφίτης δάλαμος, in Epigr. de nido hirundinis.

Καρφίον, ου, τό, parva feſtuca, furculus. ¶ Καρφεῖον over exponitur. Nicand. in Alexiph. καρφεία νέον βεβρωμένα κέλευ.

Καρφίμαι, nidi, ſed propriè nidi ex feſtucis. Hefych. ¶ Item virgulta, frutteta, eidem. ¶ At καρφίδες eidem Hefych. ſunt pulli. ¶ Item καρφωλαὶ, ſtrata ex feſtucis, apud Eurip. in Ione.

Καρφαλέος, α, ὁ, ſiccus, aridus. Il. φ. Δίλη καρφαλέοι κεκονιμένοι ἦσαν Epigr. ἀσάρκως καρφαλέοι. Item idem quod ἀσθενέστερος, ut Euſt. ex antiquis docet. Pro quo dicitur & καρφαλέος. Il. ν.

Compoſita.

Ἀκαρφαλὲς, qui arefactus non eſt, nec ſucco planè privatus. Athen. lib. 4. ex Nicand.

Κατακαρφόω, deſicco, exſicco. Item è conſpectu ſeu è medio tollo. Hefych.

Λεπτόκαρφος, ου, ὁ ἡ ἤ, feſtucam ſeu furculum tenuem habens. Dioſcor. l. 3. c. 7. ἐξ οὗ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφιδιόω, ῶ, ὁ ἡ ἤ, dicitur quim gallina poſt ovum editum circumacta, ſeſe & ovum feſtuca aliqua purificat. Plut. in ſymp. 7. probl. 2. ὅλως ἐστὶν ὁ τῶν ἀλεκτρυόνων ὄτος τέττιξ, περικαρφιδιός. Πλατύκαρφος, feſtucam ſeu ramulum latum habens, Dioſc.

Τυπόκαρφος, ſico, velle viuſculè ſicco. Apud Nicand. ὑποκάρφοσιν exp. exaſperat.

Τυπαρφιμός, ὁ, palearum excuſſio. Plut.

Κάρχαρος, vide in Χαράσσω.

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ, ου, τό, carchefium: ſumma pars mali nautici funis, qui in ſummo navis malo habetur, inquit Gal. comment. 1: ἐς τὸ ἄκρον ἀρτῆρα. Apud Luc. τὸ καρχήσιον ἐπικλίσαι, carchefio inſediſſe. ¶ Item poculi genus: forſan ſic dictum, quòd extendatur inſtar carchefii, ut Euſtath. tradit & Athenæus l. 11.

Καρχήσιοι, dicuntur funes ſeu rudentes in carchefio extenti, ut notat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribaſ. in lib. de laqueis καρχήσιόν eſt laqueus.

Κάρωσις, καρωτικὸς, &c. vide in Κάρη.

ΚΑΣΑΛΑΒΗ, ης, ἡ, & Κασαλλὰς, ᾶδος, ἡ, meretrix, ſcortum. ✠ ſic appellata παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν: quoniam introvocat amaſios, ſi non habeat: ſi habeat expellit ad introvocandos alios, ut vult ſchol. Ariſtoph. & Suidas.) Ariſtoph. in Concion. ἐαὶν πολλάκις πάσω γ' ὁ παῖς δὲ τῶν κασαλλάδων.

Κασαλλίον, lupanar.

Κασαλλᾶν, cenvtiis & probris inceſſo: ac quidem petulanter impudenterque meretricum more. Ariſtoph. in Equit. καασαλλᾶσαι τὸν ἐν Πύλῳ στρατηγὸν.

Κασαλλᾶς idem quid καασαλλάς, meretrix.

ΚΑΣΣΑΣ, Heſychio eſt tapes urraque parte villoſus. Xen. Pæd. 8. τοῦ γοῦν φέρω πόδε δίδω κάσσαν τὸν μὲν σοῖ, τὸν δὲ ἄλλῳ.

ΚΑΣΙΣ, ὁ ᾗ ἤ, frater vel ſoror. Euripid. in Hec. Τὼ Ἑκάβης τε Κασίγνω πολλὰν κάπι, multorum ſororem. Interdum & conſobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Heſych.

Σύγκασις, (comp.) idem quod κάσις, aut qui unà frater vel ſoror eſt Eurip.

ΚΑΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix. Adjectivè uſurpavit pro libidinoſa & ſcortatrice. Lycophron in Alexandra, νοσφιεῖ γάμων λίσσοντα, κάσσης ὀκλαλῶν τελεσιδ'. ✠ παρὰ τὸ κάειν. Etymol. vide & comp. καταγάσσα.

Καασωείς, idem. Lycophr. in Alex. Scribitur & καστωείς.

Κασωρεύω, pro καασωρεύω, meretricor, ſcortor, ibidem.

Καασωρεῖον, lupanar.

Κασαῦρος, Heſychio eſt καασεῖς πόρνη. Καασωρὸς ἀσέλγης, idem.

Κασπιρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Ariſtoph.

Κατασάσαι, (com.) Suidæ eſt καπροφερὴς, libidinoſa. prona in libidinem. Ab eodem itidemque ab Heſychio exponitur etiam ἀξία τὰ καπνιχωβλῶ ις signis ſupplicio digna.

ΚΑΣΣΙΑ, ας, ἡ, caſſia: frutex aromaticus in Arabia naſcens: de cujus generibus vide Dioſcor. lib. 1. c. 12. & Plin. lib. 12. c. 19. Reperitur & κασία, cum unico σ, apud Galen.

✠ Etymol. παρὰ τὸ κάσαι dictam vult, quaſi κεσμᾶσαι διὰ τῆς εὐσημίας τὰς αἰσθήσεις.

Κασσίζω, caſſiam refero.

Compoſita.

Ξυλοκασσία, genus caſſiæ.

Ψευδοκασσία, ſeu ψευδοκασία, pſeudocaſia, quæ veram caſiam mentitur Dioſc. l. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ, & Atticè κασσίτηρος, ὁ, ſtannum, plumbum album. Hom. Iliad. ὃ. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν πιμήσας καὶ ἄργυρον. Heſiod. in Theog. ἐπῆκτο κασσίτερος & ὦς. Plut. ὁ κασσίτερος βαρύτατα τῶν μετάλλων σωαιρυθῆναι καὶ συγκραθῆναι.

Κασσιτεύω, ω, ὁ ſtanneus, ſtanno confectus, apud Dioſc. l. 1.

Κασσιτερόω, ſtanno induco: unde particip. paſſ. κασσιτερωμένος, ſtanno illitus, ſtanno inductus.

ΚΑΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Caſtana, urbs Theſſaliæ & Ponti.

Καστανικὸν κάρυον, caſtanaica nux: nux quæ in ea Theſſaliæ ſeu Ponti parte provenit, quæ & κάσταυον nominatur. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 10.

Κάσταυον, ου, τὸ, idem quod καστανικὸν, apud Athen & Nicand.

ΚΑΣΣΥΩ, & Atticè κατύω, F. υσω, conſuo, ſeu reficio conſuendo: & quidem ita ut veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. l. 9. ἔοικε Πλάμμονι οἷσι παλαιὰ παλίμβολα κασύσσι. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Equit. Οἶσθ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι κατύεται. Sic & Theodorit. in hiſt. Eccleſ. uſurpavit pro ſtruere & machinari.

Κάσυμα, τὸ, corium: ut pote quo calcei ſolent καττύεσθαι. Vulea. Dioſc. l. 2. ὑπὸ τῶν κατυμένων παλαιὰ δέρματα, coria è veteribus ſoleis. Sic & Ariſtoph. in Acharn. Et metaph. pro doloſo machinamento, apud eundem in equit.

Compoſita.

Ἐπικατύειν, & ὑπικατύεσθαι, veteramentarij ſutoris artem exercere, coria quæ inveteraverunt & detrita ſunt, concinnare & conſuere.

Παρακατύω, aſſuo vel conſuo. Item paro. Ariſtoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἕκαστος ἐπεδόθη παρεσκευάσετο, parabat.

ΚΑΣΤΩΡ, ορος, ὁ, caſtor, fiber: animal ἀμφίβιον, de quo vide Dioſc. & Plin. ✠ Dicitur quaſi κάπρος: eſt enim ventriloſum animal.

Καστόριον, ſeu καστόρειον. caſtoreum. Et in plur. καστόρεια, pro καστόρια ὀρχεῖδια, teſticuli caſtoris, caſtorea. Gal.

Καστορίζω, imitor caſtorem, caſtorei odorem refero, ex Dioſc.

ΚΑΤΑ, præpoſitio varias habens & conſtructiones & ſignificationes.

Cum genitivo ſignificat, adverſùs, in: ut λέγω κατὰ Μείδυος, oratio adverſus Midiam, vel in Midiam. ¶ Item ab, de, è: ut apud Herodot. κατ' ὀρέων κάτω βίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homor βαλέειν κατ' οὐρέων, & in alia etiam ſignif. pro ἀπό: ut apud Æſchin: πολὺς δ' ἔπειμι λόγ κατ' ἐμοῦ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Sic Demoſth. κρῖναι ὑμῶν ἐγκωμιον, ἢ κατ' ἐμοῦ ὑμῶν. ¶ Sæpè exp. ini ut κατ' ὀφθαλμῶν ἀκμας. Iliad. pro ἀπὸ ὑμῶν. ¶ Sæpè exp. ini ut κατ' ὀφθαλμῶν ἀκμας. Iliad. ν. in terram figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρης πάσειν, ſeu πεσεῖν, in maxillam percutere. Et κατὰ γόνυ ξάσειν, apud Demoſt. Sic κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in terram cadere: & κατέχειν αὐτὸ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Marcil. 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, ſub: ut κατὰ γῆς ὑποπέμπω, apud Ariſtoph ſub terram mitto. ¶ Κατὰ, ſuperiùs κατ' ὀχετὸν ὕδωρ, ſeu κατ' ὀχετῶν, aqua ſuper manûs,

nus, apud Aristoph. ¶ Κατὰ, per: ut Odyss. ζ. Οἵη δ' Ἀ῾ρτεμις εἶσι κατ' οὔρε῾ος ἰοχέαιρα. Sic Act. cap. 9. κατ' ἄλσος τῆς Ἰουδαίας, per totam Judæam. Et κατ' ἐνιαυτὸν καταπίνουσι, apud Aristoph. per mensam. Item cum verbo jurandi significationem habente, Lucian. οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς ἐν χιτῶσι καὶ ἱματίοις ὀμνύουσι.

Cum dat. (rarò & apud soles poëtas) ut κατ' ἰφθίμοι, in montibus, & de montibus. Apud Hesiodum, κατ' ἄλσεσι κλαίουσιν Ἀῖμα ἀποτηκόμεναι ἔσαε, exp. ab, pro ἐπ' αὐτοῖς.

Cum accus. (apud Poëtas) in, ut Il. π. ἀλλ' ἐπὶ κατ' αὐτὰς αἰὲν ὄρεα, intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτούς. Il. λ. κατ' ὦτα βάλε δουρὶ, percussit in pectus. ¶ Item pro ἐν: ut Odyss. ξ. κατὰ ῥωπίας πυκνὰς, pro ἐν ῥωπίοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, in foro. Thuc. lib. 3. τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν κτησ῾ι ἐγίγνετο, quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic. lib. 2. κατὰ τὴν ὀδὸν, pro ἐν τῇ ὁδῷ, in morbo, i. tempore morbi. ¶ Præcedente articulo exp. δ, vel in: ut τὰ κατὰ τὸν πόλιν, quæ in urbe aguntur, vel quæ ad urbem pertinent, apud Isocrat. & ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, eorum quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plutar. in Galba. τοιαῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερ῾ος, noster: ut ἡ καθ' ἡμᾶς ἐκκυμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa: ut οἱ καθ' ὑπερβορέους νόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristot. polit. 5. Κατὰ, ob, è regione: ut καθ' ὑμᾶς δαιμονῶ: σοὶ λέγω, obsculos tibi dicit, i. in faciem, coram: κατὰ βραχέος ἐκπεσὼν. Thuc. obversus Boreæ Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κασσάνδρεια κατὰ Ποτείδαιαν. Interdum in hujusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶ Κατὰ & in aliis locis exp. ad: ut κατὰ κέρας Θετιν, ad perpendiculum: & κατὰ λέξιν, ad verbum, Plut. Et κατ' εἰκόνα θεὸς γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo de mundo, ad Dei imaginem. ¶ Κατὰ, per: ut κατὰ τὸ σῶμα δ῾ένειν, pro δι' τὸ σῶμα῾ρ῾ος, Aristoph. Sic Xen. ἴφθητε ἕκαστοι κατὰ πόδας, per vestigia. Demosth. in epithet. μόνοις δὲ ἐκωλύσατο καθ' ἡμέραν. Item κατὰ πάντα, per omnia (pro) in omnibus. Thucyd. lib. 7. Alij tamen expon. πανταχοῦ, id est. prorsus. Item κατὰ, per: eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere. Demosth. ad Phillip. epist. αὐτὸ δὲ καθ' αὑτὸ ἀδεὲς ἐς῾ι. Sic apud Xenoph. Hellen. 1. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, & μετὰ ταῦτα ἄλλον opponuntur. ¶ Interdum κατὰ distributioni adhibetur: ut Iliad. β. Κεῖνται δ' ἕρκος κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Δ' γαμέμνον, ordina viros per populos. Thuc. l. 3. αὐτόχθονοι καὶ διῳκισμένοι κατὰ πόλεις, disressi sunt in suam quisque civitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et κατὰ μῆνα, apud Demosthen. pro καθ' ἕκαστον μῆνα, pro quo Plato dicit etiam καθ' ἕκαστον μῆνας, singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristoph. κατ' ἔτ῾ος, in singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον, pro eodem: ut apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα δὴ Τελαπὸν παρεδίδου σφαγησόμενον, singulos tradebat interimendos. Demosth. κατὰ μέρη καὶ δύο καμβάνων, singulas binasque. Xenophon, σπύρα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia singulatim. His similia sunt, κατὰ πόλεις, oppidatim, κατὰ κώμας, vicatim, κατ' οἴκους, domesticatim, vel per singulas familias, vel domos, κατ' αὖθ῾ις, viritim. Plutarch. in Galba, κατ' ἀνδρ῾α τῆς αὐλαίοις ἐκρεμὰ ὑποδέχετο. Sic κατ' ἄμφω, exp. conjunctim. Sic κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, paulatim, vel minutatim. Sic κατὰ σμικρὸν, apud Alex. Aphrodis. guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus junctum exponitur per adverbium: ut κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter, κατὰ θεὸν, divinitus. ¶ Κατὰ interdum convenientiam significat: ut apud. Xenoph. Hellen. 6. ἐ πυήσων κατὰ τὰ βασιλέως γεγράμματα, convenienter literis regis: vulgò expon. secundum, vel juxta. Apud Aristotel. Ethic. 8. μέγα δὲ ἀρχὴ φιλίας τὸ σώζεσθαι καὶ τὸ κατ' ἠλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucydidem l. 8. ἀπροθύμως εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q.d. faciendo consentaneæ his. Lucian. in Hermotimo, παυτὶ μὲν ὦ Λυκῖνε βαμολογεῖς, καὶ κατὰ σέ. Interdum etiam ὅ κατ' ἐμὲ significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γάμιλον, & κατὰ θυμὸν, apud Homer. ex animi sententia, q.d. ut animo meo convenit. At κατὰ τὸν ἐμὸν γνώμιλον vel δόξαν, mea sententia, meo judicio. Interdum cum comparativo, sequente particula ἢ: ut apud Aristophanem in Vespis, οἱ διδάσκοντες ἄλλον ἢ κατὰ γέροντα. Plato polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur: ut apud Thucyd. libr. 7. ὅπλα μὲν τοι ἐπ πλείονα ἢ κατὰ τὸς νεκροὺς ἐλίφθη, plura quàm pro numero cæsorum. ¶ Κατὰ, etiam pro διὰ propter: ut apud Thucydidem lib. 2. ἐπ' αὖ κατὰ πενίαν. Et alibi, κατὰ φόβον, pro διὰ φόβον. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: ut κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et κατὰ τόπους, pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. ¶ In compositione interdum retinet suas significationes, interdum amittit: ut in καταδήσαω. Sæpè significat κάτω: ut in καταίνω, καταβαίνω, καταπίπτομαι, &c. Nonnunquam Aeolica syncope elidit posterius α. & mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: ut κακκρίνω pro κατακρίνω, κηλλέσπω pro κατασπένδω pro κατὰ σπένδω, κἀββάλλω pro καταβάλλω. ¶ At κᾶτα, vide in Εἶτα.

Κάτω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΑΤΑΙ῎ΤΤΞ, galeæ genus depressum & sine crista: (✠ παρὰ τὸ κάπτω ἐπὶ χθόνα, ut volunt nonnulli.) Il. κ. ἐμεὶ δὲ κυνέην κεφαλῆφιν ἔδησε Ταυρείου ἀφελὸν τε βόὸς νέον ἀγραύλοιο, καὶ ἔγχος καὶ σάκος. Quidam exp. cassidem.

ΚΑΤΗΛΙ῎ΤΗΣ, ου῀, vel ᾰ῀ος, ὁ, tabulatum, trabs rectum sustinens, vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τῶν κατηλιτῶν ἀβδὸς ἑστηκὼς ἐπὶ τῶν μοχλῶν. schol. expon. τῶν μεσοδόμων. vel τῶν κλίμακος. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τῶν κατηλιφὰ ἀναβιβάζοντάμβου ἐπορθρεύειν ἐζύτει.

Κατηφὴς, vide in comp. ex φάω, in φάος, luceo.

Κᾶτη, vide in Ε῎τη.

ΚΑ῎Τ Ω, infrà. Item deorsum. ✠ à κατά, ut ἄνω sic adv. Interdum etiam infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κατὰ τεῦχος κάτω ῥίπτειν. Plutar. de vitiosa vereccundia ἐστὶ μὲν γὰρ κάτω κύλισις. Sæpè copulantur ἄνω & κάτω: ut apud Demosth. pro cor. σῦ μὲν δὴ λόγων ὧν ἅπ῾ ἄνω καὶ κάτω διήκεις ἔλεγες, ut Lat. sursum ac deorsum. Gal. ad Glauc. ἔστι κάτω τε καὶ ἄνω καὶ ἅπτει. Κάτω cum articulo, expon. per nomen: ut τὸ κάτω σκέλος῀, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferiora. Sic κάτω, pars inferna seu inferior. Interdum verò, τὰ κάτω, terrena, quæ sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, Nazianz. terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κείμενοι, apud eundem. ¶ Κάτω integrum etiam significat, apud inferos: ut in Axiocho, ἐγὼ δὲ κάτω ἄν῀ω δίψιος εἰμὶ σὺ δὲ, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶ Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: unde οἱ κάτω, qui maritimi incolunt, maritimi, Thuc. l. 1. Sic vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, (compar.) inferiùs, magis infrà, Aristoph. in Ran. τὰ γ' ἐξὼ τῶν κατωτέρω. Κατώτερῷ῀, qui est magis infrà.

Καλωτέρωθεν, q.d. à loco qui magis est infrà. Item ex inferiori, ex Theophr.

Καπωτάτω, (superlat.) maximè infrà, in infimo loco. Ἐπὶ τὰ καπωτάτω, infima. Καπώτατ῀ος, infimus.

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte. Herodian. lib. 5. λίθος δ' ἐστὶ μέγας ῾ος, κάτωθεν ἀπεφρὶς, λίγων εἰείξυσται. id est, ab imo rotundus. Pro κάτω etiam ponitur: unde τὰ κάτωθεν, & τὰ κάτω, eadem signif. apud Aristoph.

Τ῾ποκάτω (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. expon in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitivo pro, sub. ut Marci 7. ὑποκάτω τῆς πεμπ῀ης. & Iohann. 1. ὑποκάτω τ' συκῆς.

Τ῾ποκάτωθεν, pro κάτωθεν, ex Plat. de leg. τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγομένοις.

ΚΑΤΑΞ, seu καυὴξ, Acnianum dialecto larus dicitur: avis voracis rapacisque naturæ. Lycophr. in Alex. Τεύχρις δὲ παγύπους Κερκάρα τε πόσα Καυὴκαι ὑκ ἄπωθεν Ἀλέντα πόποι. ✠ Etym. παρὰ τὸ λαρεῖν dici καύικας, scribit διὰ τὸ ἐδιφάγον, (nam καύικα dici τὸν τεφρὸν) vel ὑπὸ τὸ λέγειν κοῦ κοῦ.

Καυλιὰς, vide in Καῦλος. Καυλικίνον, in Βαυλικίνον.

ΚΑΥΚΑΛΙ῎Σ, ίδ῀ος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere, apud Theophrast. hist. plant. lib. 2. c. 7. Dioscor. l. 2. c. 196. & Galen. simpl. medicament. lib. 7. Est & myrrha quædam præter modum exoleta, nigra & retorrida: apud eundem Dioscor. lib. 1. cap. 78.

ΚΑΥΚΙ῎Σ, ίδ῀ος, ὁ, ἡ, calceamenti genus apud Athen. l. 13. Τυγχάνει μικρὰ τις οὖσα, φαίνεται δὲ τοῖς καυκίσαι Ε῎χειν δοκεῖν, si qua parva & pusilla est, fuberem calceis insuendum curat.

Καυκίζεσθαι, saltare & quidem lasciviùs. Apud Athen. l. 4.

ΚΑΥΛΟ῎Σ, ῀ου, ὁ, caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur Latinè. Theophrast. de hist. plant. lib. 1. 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑφ' ἡμῶν πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Apud Hippocrat. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphij, teste Galeno: sicut & σπὶς. Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hominis pudendo κωλὰς dicitur virga, ut Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod φὸξ appellatur, morsi sunt) οὐδέ τε καυλὸς φύμενα μυελαλέ῀ σφηλάπτεται. Sic etiam ostium uteri vocatur in mulieribus, ut quidam tradunt. ¶ In hasta verò καυλὸς dicitur linguli extremitas, quæ culpidi immittitur, ut exponit Eustath. Iliad ν. Ἐν καυλῷ ἑάφη δολιχὸν δόρυ. Sic & Xenophon. in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη, ut Eustathius tradit Il σ. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρράσσατο, ea parte qua manubrio indutur.

Καυλώδης, ε῀ος, ὁ, ἡ, q.d. caulosus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Dioscor. lib. 2. καυλοδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτὸς, ὴ, ὸ, q.d. caulatus, caulem habens. Athen. l. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias Theophr. lib. 6. c. 3.

Καυλὸς,

Καυλιὰς, ᾶ῀ος, ὁ, cauliculaceus. Theophr. de hist. pl. l. 7. cap. 9.

Καυλίσκ῀ος, ου, ὁ. cauliculus, parvus cauliculus. Dioscor.

Καυλίον, idem. Est etiam herba, qua ficut alga & bryophyses vescitur Aristot. lib. 8. de hist. anim. c. 2.

Καυλιόδη, in modum caulis, καυλιόδη κάταγμα. est fractura ossis per transversum facta, fracti ossis partes ita separans, ut è directo non jaceant, ut scribit Galen. lib. 6. meth. & comment. 1. εἰς τὸ ὀβελιάζοντα.

Καυλέω, ῶ, caulesco. Theophr. lib. 1. cap. 3. de caus. pl.

Composita.

Ἀ῾καυλ῀ος, ου, ὁ, ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Aristot. de part. an. l. 4. c. 12.

Ἀ῾πόκαυλ῀ος, caule recisso non regerminans. Theoph. hist. pl. lib. 7. cap. 2.

Ἀ῾ποκαυλέω, decaulesco, i. caulem amitto, caulem deperdo.

Ἀ῾ποκαύλησις, caulis amissio, caulis abjectio.

Ἀ῾ποκαυλίζω, decutio, decurto: propriè, revello seu excindo una cum ipso caule. Thuc. lib. 2.

Ἀ῾ποκαύλισις, extirpatio (de caule:) Item decurtatio.

Διακαυλίζω, caulem amitto, decaulesco. Theop. hist. pl. l. 7. c. 2.

Δολιχόκαυλ῀ος, longum caulem habens. Item longum hastile habens. Pro quo & δολιχαυλ῀ος.

Ἐγκαυλέω, ῶ, caulesco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Theoph. hist. pl. lib. 1 cap. 3. Aristot. in probl. sect. 20. probl. 17.

Ἐκκαυλέω, idem. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Est & contrariæ significationis: ut Pollux indicat lib. 6. Dicuntur enim ἐκκαυλεῖν, quorum caules marcescunt.

Ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit, caulis, scapus, ut ἐκκαύλημα τὸ πράσου caulis porri, apud schol. Aristoph.

Ἐκκαύλησις, caulis emissio. Theophr.

Ἐκκαυλίζω, caulem evello. Aristoph. in equit. Item caulem emitto.

Ἐ῾πταύλακαυλ῀ος, cujus caulis alii innititur. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. ult.

Ἐ῾πτετὴς καυλ῀ος, singulis annis caulem mutans. Idem hist. pl. l. 3.

Ἐ῾πτενεόκαυλ῀ος, cujus caulis humilis est & in terra veluti serpit. Idem hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἐ῾πτάκαυλ῀ος: septem caules habens, ἑπτάκαυλ῀ος λυχνία, candelabrum septem hastilium.

Εὐθύκαυλ῀ος, qui recto seu regido caule est. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 3.

Λειόκαυλ῀ος, lævem caulem habens, cui scapus lævis est. Idem hist. pl. lib. 7. c. 8.

Λεπτόκαυλ῀ος, qui exili caule seu scapo est.

Λευκόκαυλ῀ος, cujus caulis albus est. Theophr.

Μακρόκαυλ῀ος, caulem longum habens.

Μεγαλόκαυλ῀ος, cui caulis magnus est.

Μονόκαυλ῀ος, unicaulis, qui unico caule constat. Theophr. hist pl. lib. 7. c. 8. Item simplici caule constans, apud eundem hist. pl. lib. 4. c. 7.

Νευρόκαυλ῀ος, cui nervosus cauliculus est.

Ὀ῾κυόκαυλ῀ος, (decomp.) pro eodem, apud Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 2.

Ὀλιγόκαυλ῀ος, paucos caules habens. Idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Ὀρθόκαυλ῀ος, qui recto seu rigido caule est. Idem ibidem.

Παχυκαυλίζω, caules emitto juxta, & quasi ad latus. Thophr. hist. pl. lib. 6. cap. 2.

Παχύκαυλ῀ος, qui crasso seu denso caule est.

Περικαλλόκαυλ῀ος, caule suo aliud circumplectens, amplexicaulis. Idem hist. pll. 7. c. 8.

Πλαγιόκαυλ῀ος, obliquum caulem habens, apud eundem.

Πλατύκαυλ῀ος, qui lati caulis est, apud eundem.

Ποικιλόκαυλ῀ος, qui varios caules habet, cujus caulis varius est, apud eundem. (l. 7. c. 3.

Πολύκαυλ῀ος, qui multos caules habet, multicaulis. Idem hist. pl.

Πορφυρόκαυλ῀ος, cujus caulis purpureus est, apud eundem.

Στερεόκαυλ῀ος, qui rotundi caulis est, apud eundem.

Χαμαίκαυλ῀ος, qui humi strato caule est, cujus caulis humi serpit nec inde assurgit.

Καῦμα, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥ῎ΝΟΣ, ου, ὁ, fors, κάπ῀ος. Hesycho & Suidæ: ut apud Aristoph. in Pace, πόσ῀ος ἐσ῀ ὁ κάπ῀ος, vide schol.

Καυσιάσαι seu καυσίσαι, sortiri κληρώσασθαι.

Διακαυσιάσασι seu διακαυσίσαι (comp.) sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Aristoph. in Pace. Ἢ διακαυσιάσασι πάντες῀ κλαυσόμεθα μύζω. Sunt tamen qui hæc à Casuis derivata velint.

Καῦσις. καυτὸς, &c. Vide in Καίω.

ΚΑΥΧΑ῎ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me jacto. Item exulto. Suidas ex Lycurgo, ἐφ' οἷς καυχᾶ οἱ ἀλλὰ αἰσχύνονται. Aristot. pol. 5. διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τὸν πλείω ἀυτῶ, quia jactasset se ejus abusum esse ætate. In epist. 2 Cor. c. 9. τῶν ὑμετέραν ὑμῶν καυχήσεως, jacto, vel jactans prædico.

Καύχημα, ατ῀ος, τὸ, gloriatio. Idem, id de quo quis gloriatur: ut apud Lesbonact. ἐφ' ᾧ τοῦτο σὺν φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς. Sic & Rom. c. 4. καύχημα ἔχειν, habet quod glorietur.

Καυχηματίας, gloriosus, jactator.

Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio. Rom. cap. 15. Καύχη, pro eodem, ex Pind.

Composita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, jactor, glorior, q. d. insuperbio, ut ἐγκαυχᾶσθαι τῶ῀τω.

Ἐ῾πικαυχάομαι, (q. d. glorior adversus aliquem) insulto alicui.

Ἐ῾πικαύχησις, insultatio, apud Hermog.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐ῾πικαυχάομαι. Rom. c. 11.

Καφέω, καφ῀ος, vide in Κάπτω, spiro.

ΚΑ῎ΧΛΗΞ, ηκ῀ος, ὁ, lapillus. calculus: peculiariter lapillus seu calculus qui in aquis reperitur & maris littoribus, teste Suida Thuc. l. 4. διαμώμους τὸν καύκηκα ὅπ῀ τῇ θαλάσσ῀, ἥπτον οὖσι ὕδωρ. Alii καλικηγὸς appellant & κόχλακας.

Καχλάζω, strapito, resono: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν quum ἐφερόμενον ἐπὶ τὰς κόχλικας ἠχεῖ καὶ ἠχεῖ: præsertim in litore, ubi fluctus agitati per lapillos strepitant & resonant. Alii dicunt esse ὀνομα῀ποιητικὸν significans τὸν ἦχον ὑπερτελῆν. Theocr. idyll. 6. τὰ δ' ἐνὶ κηλὸ κύματα φαίνει Α῾συρα καχλάζοντα. Apoll. Arg. lib. 2. καχλάζοντ῀ αὐ῀ὑπνω κύματ῀ ἀχνῶν. Apud Eurip. καχλάζειν ἀφρὸν, exp. spumam concitare τῷ καχλάζειν.

Κάχλασμα, ατ῀ος, τὸ, strepitus & sonitus quem οἱ κόχλικες à fluctibus agitati cient. Ab Eust. Il. ν. exp. βόρυβος, ζόος.

Καχλαίνω, turbo. Hesych.

Ἐ῾πικαχλάζω, (comp.) supernè strepito: ut strepitat unda spumam simul emittens.

ΚΑ῎ΧΡΥΣ sive κάγχρυς, ύ῀ος, ὁ, Eust. esse dicit hordeum in furno tostum ut faciliùs commoli possit & in farinam redigi. Aristoph. in Vesp. Ἐ῾νήλατ', ἐσκέδασε, πεπόρδησε, κατεγ῀ρα. Σ῀. ὥσ῀ κάχρυνον ὀνείδου ἐνεγκαμένου, ut asellus epulatus hordea tosta, ubi tamen schol. simpliciter exp. κεκαθάς. Hippocr. de morb. l. 3. ἡμιφόινικον καχρύων δὲ ὑποπλώσας ὀν ὕδατ῀ος ῥοῖ. ¶ Est & confirmarini semen, Dioscor. lib. 3. cap. 87. & Theoph. hist. pl. l. 9. cap. 12. ¶ Est & arborum quarundam Κάχρυς. Theophr. hist pl. l. 3. c. 7. Ἴδιον δ' ἐνίοις ὑπάρχει τὸ τὴν καμπὴν κάχρυ῀ον, veluti ἐλάτη πεύκη δρυΐ, φιλύρα, καρύᾳ, ἄλλος βαλανίδι πίτυι.

Καχρυόεις, similis τῇ κάχρυϊ. Καχρυόεσα ῥίζα, dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rosmarini radix.

Καχρυώδης, ε῀ος, ὁ, ἡ, idem quod καχρυόεις.

Καχρυώδης, sive καγχρυώδης πυ῀ός, triticum simile huic hordei generi, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. & de caus. plant. l. 3. c. 26.

Καχρυώδης ἄρτ῀ος, panis ex hordeo tosto.

Καχρυώδον, ου῀, τὸ, granulum hordei tosti, seu hordeolum tostum. Aristot. problem. sect. 20. quæst 8, & Theophr. de caulis pl. l. 5, cap. 6.

Καχρύω confundo, turbo. Hesych.

Κατακαχρύσαι, ab Hesych. & Suid. exp. ῥῖξαι, itidemque Eustathius apud Pausaniam metaphoricè pro καταῤῥῦξαι καὶ σωτερῆσαι poni dicit.

Κάλπα, κάφνις, vide in Κάπτω.

Κάω, vide in Καίω.

ΚΕ῎, poëtica particula, idem significans quod in prosa ἄν potentiale: ut, Ο῾ς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἄν, qui diis obtemperârit. Sequenti vocali, adscisci ν: ut Odyss. ε. Καὶ νύκτ' ἀκτὴν ὑκὶ κε ἐκφύγοιμι πάρος πατρίδα γαῖαν, veniffem in patriam, seu venire potuissem. Et cum optativo. Iliad. α. Καί κε τὸ θυλοίμιν, ubi accipitur pro ἄν.

Κεάζω, vide in Κέω.

ΚΕΆΝΘΟΣ, ου῀, spina quædam, de qua Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 11.

-ΚΕ῎ΑΡ, ατ῀ος, τὸ, cor, animus. Aristoph. in Acharn. ἐφ' ὅτ῀ τὸ κέαρ ἐυφραδέσθην. Legitur & apud Aeschyl. & Soph.

✠ Hesychius esse dicit ψυχὴν διχημένην, innuens derivari παρὰ τὸ κεάζειν.

Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum est, ut ῆρ ex ἔαρ. Iliad. α. φίνυθ' ὅσοις φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Odyss. ο. ὄν σφιν κῆες φίλοι ζάθ' ἔχουσιν ex animo amat. ¶ At κῆρ, vide suo loco.

Κηρόθι, corde, animo, seu cordicitus. Iliad. ι. Odyss. ο.

Κηρόφιν, idem.

Κηραίνω, animo voluto, animo verso, solicité & anxiè cogito. Eurip. apud schol. Soph. τί ποτ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνετε; Aliam signif. vide in Κήρ.

Καρδία & Κραδίη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀ῾κήριος῀, exanimis, cor non habens: mortuus, ἄ῾λυχ῀ος, i. timidus, ignavus, ut & Lat. socors, qui est sine corde. Il. λ. ἀκήριον

εἰον ἀλμὴ πίσσην. Sed ἀ κήριον δέ Θ. Il. ν, exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp. à Κῆρ oxyt.

Νεμεσᾷ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Νώκαρ, ῆρος, exanimis, κῆρ non habens, i. animam. Euſt. vide & in comp. à Κᾶρ Θ, & à Σκιάρων. (σπ.

Περικεφάλαια, anxiè cogito, &c. Soph. in Thra. Κείρω περικεφάλαια

Κέφαλη, vide in Κεφαλή.

ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, cebriones, avis nomen, apud Ariſtoph. in avib.

ΚΕ'ΓΧΡΙΟΣ, ῶ, ὁ, ſemen panico ſimile, milium, Heſiodus in aſp. Τῆιο δ' ἀέγουσι πεδιάδες πελέθωσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνει ἔρπτων ζωπὸ μέγιστα, bibunt cerevſiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam ſerpens quidam, à maculis quibus milii ſimilitudine alvus ejus tincta eſt. Vide Dioſc. lib. 7. cap. 16. ¶ Item unum ex adamantis generibus, quod eſt milii magnitudine, Plin. l. 37. c. 4. ¶ Eſt etiam ornamentum veſtis apud Athen. l. 12. Κέγχρον à Chryſoſtomo vocari traditur granum ficus, quippe quod & ipſum milii ſi ſimile.

Κεγχρώδης, ες Θ, ὁ ἡ ἡ, milio ſimilis, ſeu ad milium accedens, milii naturam referens, apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis velut ſparſus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰχθύες dicuntur carcæ, quoniam granula in ſe habent milii granis ſimilia, apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde impoſito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς χρὴ τὸ δέρμα πυκνὶ teſte Oribaſio & Actuario.

Κεγχρώδιας ὄφις, ſerpens veluti milii granis variatus. Dioſc. l. 8. c. 13. Dicitur & κεγχίνης & κέγχρις. Nicand. in Ther. P. Aegin. l. 5. c. 18. ¶ Eſt & avis quædam nomine κεγχίνης, de qua vide Ariſtot. hiſt. an l. 2. c. 17. & l. 6. c. 1. & de generat. an. lib. 3. cap. 1. Quidam miliarem avem interpr. Eadem etiam appellatur κέγχρις.

Κεγχραῖος, qui milii magnitudine eſt, tantus quantum milii granum: ut κεγχραῖον μέγεθος, milii magnitudo, apud Dioſc. lib. 2.

Κέγχινος, η, ὁ, è milio confectus, miliaceus, ut κέγχινον ἄλευρον, milii farina, apud eundem Dioſc. l. 5. c. 5. Κεγχίνη, puls è milio.

Κέγχραμα, τὸ q.d. miliamentum. Vocant autem κεγχράματα ſive κέγχρες, parvos ex ære clavos quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parva foramina in ſcuti circumferentia per quæ adverſarios ſpeculantur, ut tradit ſchol. Eurip. in Phœniſſ.

Κεγχρίδιον, η, τὸ, parvulum milii granum.

Κεγχρεμίς, ίδος, ἡ, granum ſeu ſemen ficus, quoniam milii granum & figura & colore magnitudine refert. Theoph in fine libri 5. de cauſ. pl. Suidæ κεγχρεμίδες ſunt etiam nuclei ſeu officula olearum.

Κεγχρεμιδώδης, ες Θ, ὁ ἡ ἡ, qui eſt ex genere τῶν κεγχρεμίδων.

Κεγχρεών, ῶνος ὁ, officina in qua grana & tamenta metallorum exſiccantur, ut innuit Theophr. in lib. de metallis.

Κεδάζω, vide in Σκεδάζω.

ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, τά, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem, ut Gal. tradit in lex Hippocr. vide num. à σκεδάζω, ut fit pro σκεδάσματα, & per ſyncopen & aphæreſin κάμματα.

Κεδματώδεα, τά, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, ſimilia τοῖς κεδμασιν. Hippocr.

Κεδνὸς, vide in Κῆδω cura.

ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου ἡ, cedrus, arbor odoratiſſima, de qua vide Theophr. Plin. Dioſc. Gal.

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, ſeu cedrinum oleum, reſina cedri, cedri lacryma. Gal. ſimpl. med 7.

Κέδρινον, oleum quòd è cedro naſcitur. Gal. ibidem.

Κέδρινος, cedrinus, i. è cedro confectus, ut κεδρίνη κλίμαξ & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. & κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κέδρινος οἶνος, apud Dioſc. lib. 6. cap. 45. pro quo dicitur & κεδρίτης οἶνος, apud eundem l b. 5. cap. 47.

Κεδρεύω, dicunt poëtæ pro κέδρινος, ut κεδρεύει πίσσα, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρίς, ίδος, ἡ, fructus cedri. Dioſc. l. 1. cap. 106. & Gal. ſimpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hiſt. pl. lib. 1. frutex eſt cedro ſimilis in Phrygia naſcens.

Κεδρόω, cedria ſeu cedrio condio, cedrino liquore, ſeu oleo perungo. Strab. τοὺς δὲ πολεμίους ἐνδέξιον κεφαλὴς κεδροῶντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreſte. Ὀξύκεδρος, (comp.) acuta cedrus. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

ΚΕ'ΔΡΟΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedroſtis, à nonnullis appellatur vitis alba, teſte Dioſc. l. 4. c. 184. & Plin. lib. 23. c. 1.

ΚΕΪ'ΜΑΙ, (quod per contract. factū putatur ex κέομαι) F. κείσομαι jaceo. Il. o. Ἐ'κτορ δ' ἐν πεδίῳ δῖε κείμενον, jacentem, proſtratum Iſocr. ἓξ δὲ μιᾶς σωμ' ἔχος ἐν τῇ κλίνη κείμενον. Item poſitus ſum, ſitus ſum. Od. ξ. Τόσσά οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thuc. dicit urbem κεῖσθαι καλῶς ἐν πεδίῳ τόπῳ, item κεῖσθαι ἐν τοιῷδε τόπῳ. Apud Polyb. κεῖται ἐν αὐτῇ, poſitum eſt in eo. ſitum eſt in eo. Item κεῖσθαι, poſitum eſſe pro axiomate, ſeu ſtatutum eſſe: Unde theſes ipſæ appellantur τὰ κείμενα, apud Aphrod. περὶ ψυχῆς lib. 2. Item κεῖσθαι, repoſitum eſſe. Il. Δ. Δαιτὶ δ' ἐν σάλῳ ἐπέων ἔπι μῦθος ἀρήσεται Γ' ἀτασθαλίῃ φρένας, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἀγαλμα. Sic Hiad. ξυνὸς κείμενα πολλὰ, multam prædam communem repoſitam eſſe & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖταί σοι ὑπερβασία, repoſitum tibi eſt apud nos beneficium. Item κεῖσθαι, propoſitum eſſe. Thuc. lib. 3. τοῦ αὐτοῦ ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσι δικαίως κεῖσθαι, noxis propoſitam eſſe eandem pœnam. Sic apud Soph. ἔπαθλον ἔκειτ' ἀγὼν πίεζ, propoſitum de arauis erat certamen. ¶ Κεῖμαι, projectus ſum, ut κεῖται παρὰ νήεσιν νέκυς pro ἔρριπται ταχέως. Euſt. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro τεθνηκέναι ab Hom. i. mortuum eſſe: ut quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herodian. lib. 2. Κεῖται δὲ ὁ τύμβος δίκην δουρὸς τοῦ σκοποῦ κειμένου. ¶ A Pauſania pro, ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐν γὰρ τῇ κύτει πίεσται κεῖται ἀέλλαν, ea hac pendent, ſeu dependent. ¶ Κεῖμαι, defideo, ſedeo, ut Il. ξ. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι πολὺς ἀνὴρ δῖος Ἀγχίσης. Idem alibi, κεῖσθαι παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέομαι, Ionicè & poëticè pro κεῖμαι.

Κέεται, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyſſ. π, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείῃ θεῶν ἴότητι κέεται. Odyſſ. χ. —ἀτὰρ τοι ἱμάτια εἰ μεταείρεται κέεσθαι.

Κεῖω, jacere cupio, cubare ſeu decumbere cupio. Odyſſ. ϑ, Οὐ μὲν σφας ἔτι ἔολπα μιῇ ὑπὸ χερὶ κειέμεν ὕπνῳ. Iliad. ξ. Ἐν δ' ὑψηρεφέσσιν, ἐπὶ νύσσι δ' ἄδεν εὐνῇ. Odyſſ. β, Βῆ δ' ὑμεναίων κέων ὀξὺ φάος ἀχρειόωντες Εὖδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyſſ. ν, Οἳ μὲν κέων ἔξεινε.

Οἰκεῖν Θ, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκῷος, fictâ ſyncope, mutatoῒς in ῶν, Il. α. & Od. ι.

Οἰκεσιάω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β, ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Τηλέμαχ' ὅλλυμα κειμηλιά τε σῴζοιτο τε, ubi annotat Euſtath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i quæ ἀκίνητα appellantur: σῴζεσθαι verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ διὰ πολλῶν σῳζόμενα. Magis proprie & uſitatè ea vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. Idem quod Θησαυρὸς, cujuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. ut Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε πολυκμήτου τε σιδήρου. Sic Iliad. ψ, καί σοι τόδε γέρας κειμήλιον ἔσται Πηλείωνος τόφρα μιὴν ἔμμεναι. Luc. Δαρεῖός ποθ' ὁ Καμβύσεω ὁ Κύρου τοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, α, ον, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι domi jacent repoſti.

Κίση, Κοιμάομαι, Κοίτη, Κότος, Κῶμα, Κῶς, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo, Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐδέσθαι ἐπὶ τὴν δεξιὰν ἀνακείμεθα. Apud Plutar. ἀνακείμενος κεῖται, exp. ſtatua eſt poſita. Sic apud Aeſch. ἀνάκειται τοιοῦτος ἀνὴρ, Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro αὐλιστεῖσθαι, conſeramen eſſe. Item Deo devotum eſſe, apud Chryſoſt. δεῖ γὰρ τὸν ἀκριβῶς θεῷ καὶ σφόδρα αὐτὸν βλέποντας μόνον, ὅπερ διακεῖσθαι εὐλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται καὶ ἐς σε, res omnis in te recumbit, i. ſpes de re tota in te ſita eſt. Ariſtoph. in avibus, ἐπίσου τὸ δὲ πᾶν' ἀνάκειται: Thuc lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀπειληφὼς τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τοὺς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri accepтum alicui, tribui ſeu adſcribi alicui. Phalaris in Lyſand. ἐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄνγκειμαι, per ſyncopen pro ἀνένκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστου, dicatum eſt.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repoſitus ſum. Xen. Pæd. 3. τὰς πέτρας τοῖς τε ἀλγεινοῖς καὶ ἀβίωτον, ὁ αἰὼν ἐπανακέισεται, injungetur ſeu incumbet.

Περισυνάκειμαι, deditus ſum & addictus, vel devoti me & vitæ conſecravi, Areth. in Apocal.

Συναπάκειμαι, ſimul accumbo vel diſcumbo, Math. 9. Marci 2. & alibi in novo Teſt.

Ἄγκος, Ἀγκών, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Ἀντίκειμαι, oppoſitus ſum, ex adverſo ſitus ſeu poſitus ſum. Herodian. l. 4. πᾶν ἀντικείμενον ὑπεῖρον Εὐρώπη. Europæ oppoſitam continentem. Item metaph. apud Ariſtot. in categ. & aliis. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι τινὶ, apud eundem.

Ἀντικείμενος, more eorum quæ oppoſita ſunt, ex oppoſito, Ariſtot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀνακεῖσθαι, oppoſitæ ſibi eſſe & adverſari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repoſitus ſum, reconditus ſum, reſervor. Luc. παῦσαι ἐν τοῖς

ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χαλκοῦν. Idem, εἰς τὸν ἀδικώτατον χρέων ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται. Meraph. apud Dem. pro corona, ἀπογράμματα ἀπόκειται & apud Paul. ad Coloſſ. 1. Item manco Heb. c. 7. ἀποκεῖται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & in epiſt. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τῷ πάντα κεῖται τὰ μακρὰ μὴ ζῶντι, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀπόκειμαι, deſtinatum, pro aliquo poſitum, q. d. attributum, apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui ſum, contemptus jaceo. Plut. ἀπεκείμην δὲ καὶ ὑπ' ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀπεκείμεθα.

Decomp. Ἐνυπόκειμαι, repoſitus ſum in, inſum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐν πυκεμφύσημα ἐν τοῖς ἐντέροις, ſpiritus incluſus inteſtinis.

Διάκειμαι, conſtitutus ſum. Heſiod. in aſp. Ὡς δὲ οἱ δίκαιος διάκειτο, ita ei conſtitutus erat. ¶ Item in ſtatu ſum. Demoſt. Δίκαιος ὕπνῳ τὰ πράγματα, res in hoc ſtatu erant. ¶ Item pro διατίθεμαι, q.d. ſuâ diſpoſitus: ut καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et δίκαιος ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀπὸ Hom. i. mortuum eſſe: ut quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herodian. lib. 2. Κεῖται δὲ ὁ τύμβος δίκην δουρὸς τοῦ σκοποῦ κειμένου. ¶ A Pauſania pro, ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐν γὰρ τῇ κύτει πίεσται κεῖται ἀέλλαν, ea hac pendent, ſeu dependent. ¶ Κεῖμαι, defideo, ſedeo, ut Il. ξ. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι πολὺς ἀνὴρ δῖος Ἀγχίσης. Idem alibi, κεῖσθαι παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέομαι, Ionicè & poëticè pro κεῖμαι.

Κέεται, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyſſ. π, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείῃ θεῶν ἴότητι κέεται. Odyſſ. χ. —ἀτὰρ τοι ἱμάτια εἰ μεταείρεται κέεσθαι.

Κεῖω, jacere cupio, cubare ſeu decumbere cupio. Odyſſ. ϑ, Οὐ μὲν σφας ἔτι ἔολπα μιῇ ὑπὸ χερὶ κειέμεν ὕπνῳ. Iliad. ξ. Ἐν δ' ὑψηρεφέσσιν, ἐπὶ νύσσι δ' ἄδεν εὐνῇ. Odyſſ. β, Βῆ δ' ὑμεναίων κέων ὀξὺ φάος ἀχρειόωντες Εὖδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyſſ. ν, Οἳ μὲν κέων ἔξεινε.

Οἰκεῖν Θ, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκῷος, fictâ ſyncope, mutatoῒς in ῶν, Il. α. & Od. ι.

Οἰκεσιάω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β, ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Τηλέμαχ' ὅλλυμα κειμηλιά τε σῴζοιτο τε, ubi annotat Euſtath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i quæ ἀκίνητα appellantur: σῴζεσθαι verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ διὰ πολλῶν σῳζόμενα. Magis proprie & uſitatè ea vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. Idem quod Θησαυρὸς, cujuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. ut Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε πολυκμήτου τε σιδήρου. Sic Iliad. ψ, καί σοι τόδε γέρας κειμήλιον ἔσται Πηλείωνος τόφρα μιὴν ἔμμεναι. Luc. Δαρεῖός ποθ' ὁ Καμβύσεω ὁ Κύρου τοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, α, ον, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι domi jacent repoſti.

Κίση, Κοιμάομαι, Κοίτη, Κότος, Κῶμα, Κῶς, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo, Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐδέσθαι ἐπὶ τὴν δεξιὰν ἀνακείμεθα. Apud Plutar. ἀνακείμενος κεῖται, exp. ſtatua eſt poſita. Sic apud Aeſch. ἀνάκειται τοιοῦτος ἀνὴρ, Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro αὐλιστεῖσθαι, conſeramen eſſe. Item Deo devotum eſſe, apud Chryſoſt. δεῖ γὰρ τὸν ἀκριβῶς θεῷ καὶ σφόδρα αὐτὸν βλέποντας μόνον, ὅπερ διακεῖσθαι εὐλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται καὶ ἐς σε, res omnis in te recumbit, i. ſpes de re tota in te ſita eſt. Ariſtoph. in avibus, ἐπίσου τὸ δὲ πᾶν' ἀνάκειται: Thuc lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀπειληφὼς τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τοὺς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri accepтum alicui, tribui ſeu adſcribi alicui. Phalaris in Lyſand. ἐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄνγκειμαι, per ſyncopen pro ἀνένκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστου, dicatum eſt.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repoſitus ſum. Xen. Pæd. 3. τὰς πέτρας τοῖς τε ἀλγεινοῖς καὶ ἀβίωτον, ὁ αἰὼν ἐπανακέισεται, injungetur ſeu incumbet.

Περισυνάκειμαι, deditus ſum & addictus, vel devoti me & vitæ conſecravi, Areth. in Apocal.

Συναπάκειμαι, ſimul accumbo vel diſcumbo, Math. 9. Marci 2. & alibi in novo Teſt.

Ἄγκος, Ἀγκών, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Ἀντίκειμαι, oppoſitus ſum, ex adverſo ſitus ſeu poſitus ſum. Herodian. l. 4. πᾶν ἀντικείμενον ὑπεῖρον Εὐρώπη. Europæ oppoſitam continentem. Item metaph. apud Ariſtot. in categ. & aliis. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι τινὶ, apud eundem.

Ἀντικείμενος, more eorum quæ oppoſita ſunt, ex oppoſito, Ariſtot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀνακεῖσθαι, oppoſitæ ſibi eſſe & adverſari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repoſitus ſum, reconditus ſum, reſervor. Luc. παῦσαι ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χαλκοῦν. Idem, εἰς τὸν ἀδικώτατον χρέων ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται. Meraph. apud Dem. pro corona, ἀπογράμματα ἀπόκειται & apud Paul. ad Coloſſ. 1. Item manco Heb. c. 7. ἀποκεῖται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & in epiſt. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τῷ πάντα κεῖται τὰ μακρὰ μὴ ζῶντι, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀπόκειμαι, deſtinatum, pro aliquo poſitum, q. d. attributum, apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui ſum, contemptus jaceo. Plut. ἀπεκείμην δὲ καὶ ὑπ' ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀπεκείμεθα.

Decomp. Ἐνυπόκειμαι, repoſitus ſum in, inſum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐν πυκεμφύσημα ἐν τοῖς ἐντέροις, ſpiritus incluſus inteſtinis.

Διάκειμαι, conſtitutus ſum. Heſiod. in aſp. Ὡς δὲ οἱ δίκαιος διάκειτο, ita ei conſtitutus erat. ¶ Item in ſtatu ſum. Demoſt. Δίκαιος ὕπνῳ τὰ πράγματα, res in hoc ſtatu erant. ¶ Item pro διατίθεμαι, q.d. ſuâ diſpoſitus: ut καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et δίκαιος ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀπὸ Hom. i. mortuum eſſe: ut quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herodian. lib. 2. Κεῖται δὲ ὁ τύμβος δίκην δουρὸς τοῦ σκοποῦ κειμένου. ¶ A Pauſania pro, ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐν γὰρ τῇ κύτει πίεσται κεῖται ἀέλλαν, ea hac pendent, ſeu dependent. ¶ Κεῖμαι, defideo, ſedeo, ut Il. ξ. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι πολὺς ἀνὴρ δῖος Ἀγχίσης. Idem alibi, κεῖσθαι παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέομαι, Ionicè & poëticè pro κεῖμαι.

Κέεται, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyſſ. π, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείῃ θεῶν ἴότητι κέεται. Odyſſ. χ. —ἀτὰρ τοι ἱμάτια εἰ μεταείρεται κέεσθαι.

Κεῖω, jacere cupio, cubare ſeu decumbere cupio. Odyſſ. ϑ, Οὐ μὲν σφας ἔτι ἔολπα μιῇ ὑπὸ χερὶ κειέμεν ὕπνῳ. Iliad. ξ. Ἐν δ' ὑψηρεφέσσιν, ἐπὶ νύσσι δ' ἄδεν εὐνῇ. Odyſſ. β, Βῆ δ' ὑμεναίων κέων ὀξὺ φάος ἀχρειόωντες Εὖδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyſſ. ν, Οἳ μὲν κέων ἔξεινε.

Οἰκεῖν Θ, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκῷος, fictâ ſyncope, mutatoῒς in ῶν, Il. α. & Od. ι.

Οἰκεσιάω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β, ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Τηλέμαχ' ὅλλυμα κειμηλιά τε σῴζοιτο τε, ubi annotat Euſtath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i quæ ἀκίνητα appellantur: σῴζεσθαι verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ διὰ πολλῶν σῳζόμενα. Magis proprie & uſitatè ea vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. Idem quod Θησαυρὸς, cujuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. ut Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε πολυκμήτου τε σιδήρου. Sic Iliad. ψ, καί σοι τόδε γέρας κειμήλιον ἔσται Πηλείωνος τόφρα μιὴν ἔμμεναι. Luc. Δαρεῖός ποθ' ὁ Καμβύσεω ὁ Κύρου τοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, α, ον, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι domi jacent repoſti.

Κίση, Κοιμάομαι, Κοίτη, Κότος, Κῶμα, Κῶς, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo, Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐδέσθαι ἐπὶ τὴν δεξιὰν ἀνακείμεθα. Apud Plutar. ἀνακείμενος κεῖται, exp. ſtatua eſt poſita. Sic apud Aeſch. ἀνάκειται τοιοῦτος ἀνὴρ, Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro αὐλιστεῖσθαι, conſeramen eſſe. Item Deo devotum eſſe, apud Chryſoſt. δεῖ γὰρ τὸν ἀκριβῶς θεῷ καὶ σφόδρα αὐτὸν βλέποντας μόνον, ὅπερ διακεῖσθαι εὐλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Tim. & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται καὶ ἐς σε, res omnis in te recumbit, i. ſpes de re tota in te ſita eſt. Ariſtoph. in avibus, ἐπίσου τὸ δὲ πᾶν' ἀνάκειται: Thuc lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀπειληφὼς τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τοὺς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri accepтum alicui, tribui ſeu adſcribi alicui. Phalaris in Lyſand. ἐκ εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄνγκειμαι, per ſyncopen pro ἀνένκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστου, dicatum eſt.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repoſitus ſum. Xen. Pæd. 3. τὰς πέτρας τοῖς τε ἀλγεινοῖς καὶ ἀβίωτον, ὁ αἰὼν ἐπανακέισεται, injungetur ſeu incumbet.

Περισυνάκειμαι, deditus ſum & addictus, vel devoti me & vitæ conſecravi, Areth. in Apocal.

Συναπάκειμαι, ſimul accumbo vel diſcumbo, Math. 9. Marci 2. & alibi in novo Teſt.

Ἄγκος, Ἀγκών, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Ἀντίκειμαι, oppoſitus ſum, ex adverſo ſitus ſeu poſitus ſum. Herodian. l. 4. πᾶν ἀντικείμενον ὑπεῖρον Εὐρώπη. Europæ oppoſitam continentem. Item metaph. apud Ariſtot. in categ. & aliis. Dicitur etiam ἀντικεῖσθαι τινὶ, apud eundem.

Ἀντικείμενος, more eorum quæ oppoſita ſunt, ex oppoſito, Ariſtot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀνακεῖσθαι, oppoſitæ ſibi eſſe & adverſari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repoſitus ſum, reconditus ſum, reſervor. Luc. παῦσαι ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται χαλκοῦν. Idem, εἰς τὸν ἀδικώτατον χρέων ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται. Meraph. apud Dem. pro corona, ἀπογράμματα ἀπόκειται & apud Paul. ad Coloſſ. 1. Item manco Heb. c. 7. ἀποκεῖται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & in epiſt. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τῷ πάντα κεῖται τὰ μακρὰ μὴ ζῶντι, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀπόκειμαι, deſtinatum, pro aliquo poſitum, q. d. attributum, apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui ſum, contemptus jaceo. Plut. ἀπεκείμην δὲ καὶ ὑπ' ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀπεκείμεθα.

Decomp. Ἐνυπόκειμαι, repoſitus ſum in, inſum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐν πυκεμφύσημα ἐν τοῖς ἐντέροις, ſpiritus incluſus inteſtinis.

Διάκειμαι, conſtitutus ſum. Heſiod. in aſp. Ὡς δὲ οἱ δίκαιος διάκειτο, ita ei conſtitutus erat. ¶ Item in ſtatu ſum. Demoſt. Δίκαιος ὕπνῳ τὰ πράγματα, res in hoc ſtatu erant. ¶ Item pro διατίθεμαι, q.d. ſuâ diſpoſitus: ut καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et δίκαιος ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἀπὸ Hom. i. mortuum eſſe: ut quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herodian. lib. 2. Κεῖται δὲ ὁ τύμβος δίκην δουρὸς τοῦ σκοποῦ κειμένου. ¶ A Pauſania pro, ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐν γὰρ τῇ κύτει πίεσται κεῖται ἀέλλαν, ea hac pendent, ſeu dependent. ¶ Κεῖμαι, defideo, ſedeo, ut Il. ξ. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι πολὺς ἀνὴρ δῖος Ἀγχίσης. Idem alibi, κεῖσθαι παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέομαι, Ionicè & poëticè pro κεῖμαι.

Κέεται, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyſſ. π, Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείῃ θεῶν ἴότητι κέεται. Odyſſ. χ. —ἀτὰρ τοι ἱμάτια εἰ μεταείρεται κέεσθαι.

Κεῖω, jacere cupio, cubare ſeu decumbere cupio. Odyſſ. ϑ, Οὐ μὲν σφας ἔτι ἔολπα μιῇ ὑπὸ χερὶ κειέμεν ὕπνῳ. Iliad. ξ. Ἐν δ' ὑψηρεφέσσιν, ἐπὶ νύσσι δ' ἄδεν εὐνῇ. Odyſſ. β, Βῆ δ' ὑμεναίων κέων ὀξὺ φάος ἀχρειόωντες Εὖδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyſſ. ν, Οἳ μὲν κέων ἔξεινε.

Οἰκεῖν Θ, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσκῷος, fictâ ſyncope, mutatoῒς in ῶν, Il. α. & Od. ι.

Οἰκεσιάω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β, ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Τηλέμαχ' ὅλλυμα κειμηλιά τε σῴζοιτο τε, ubi annotat Euſtath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i quæ ἀκίνητα appellantur: σῴζεσθαι verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ διὰ πολλῶν σῳζόμενα. Magis proprie & uſitatè ea vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. Idem quod Θησαυρὸς, cujuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. ut Il. ζ. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε πολυκμήτου τε σιδήρου. Sic Iliad. ψ, καί σοι τόδε γέρας κειμήλιον ἔσται Πηλείωνος τόφρα μιὴν ἔμμεναι. Luc. Δαρεῖός ποθ' ὁ Καμβύσεω ὁ Κύρου τοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, α, ον, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato de leg. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι domi jacent repoſti.

Κουριακὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens. Poll. lib. 3.

Κουρεῶτις ἡμέρα & κουρεῶτις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificant. Hesych & Suid.

Κουρόσυνα, τὰ, festa quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Gregor.

Κεῖρις, εως, ἡ, ciris, avis quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui alcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse avem quæ scylla nominatur. Vocatur autem ciris, à κείρω, unde Ovid. Metamorph. lib. 8. *-& à tonso est hoc nomen adepta capillo.* Apud Oppian. Halieut. l. 1. legitur κιῤῥὶς pro κεῖρις.

Κορμὸς, ὁ, ὁ, truncus, Athen. lib. 5.

Κορμάζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych. Κατακορμάζω, deputo, amputo, detrunco Hesych.

Κέρμα, τὸ, numulus minutus, frustum seu segmentum monetæ. minutulum, minutiæ æris. Athen. l. 13. -ἔξεσί σοι Μικρῶ τριάδος κέρματος τὴν ἡδονήν. Demosth. in Mid. ἐπεῖθεν ἡμᾶς διδοὺς κέρματα. Apud Ioann. Evang. τὸ Κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) numulus minutus. Apoll. l. 2. Epigr.

Κερματίζω in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter, in minuta scindo, comminuo. Aristot.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat, numularius. Ioan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) κόῤῥη, ης, ὁ, crinis. Aeschyl. Λευκὰς δὲ κόρσας τῇ δ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Poll. καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν διὰ τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tempora, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita. Iliad. ν. & δ. & apud Oppian. lib. 3. de venat. Ruf. Ephes. & Poll. ¶ Κόῤῥη exponitur etiam maxilla. Theocr. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόῤῥας ἤλασα. Demosth. in Mid. Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ¶ Accipitur & pro ipso capite. Luc. (de Iove Minervam parturiente) ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ Eustath. etiam in Aelio Dionysio tradit Atticos κόῤῥην & κόρσην vocare totum caput cum cervice. ¶ Hesych. κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων vel κλίμακας. ✠ Α' κείρω derivari Etymolog. & Eustath. testantur.

Κορσεὺς, tonsor. Hesych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod κείρω, teste Hesych. Κορσωτὴρ & κορσωτεὺς, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2. Κορσωτήριον, tonstrina, tonsoris officina apud Athen. loco citato.

Κόρη, Κόμη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primùm ex κείρω.

Α'κερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. insecabilis, qui scindi non potest : ut ἀκαρὴς χρόνος, apud Demosth. & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, & ἐν ἀκαρεῖ, absolutè. Dicitur & ἀκαρῆ, subaudiendo χρόνον. Aristoph. Interdum ἀκαρῆ adverbialiter ponitur : ut apud Aristoph. in Vesp. οὐκ ἔτι χρήσιμος ἐς' οὐδ' ἀκαρῆ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non possumus κεῖραι : metaph. sumpta à crinibus ita exiguis & quasi curtis, ut tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς, minimum interjectum habens spatium, ut κατέπεσον ἀκαρὴς τοῦ δέει, parum abfuit quin metu deciderem.

Α'καρῶς, puncto temporis, interjecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκαρέως, & ἀκαρεὶ. Suid. & Hesych.

Α'καριαῖος, ου, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de sect. Item brevis, momentaneus, ut πλοῦς ἀκαριαῖος, apud Dem. ¶ Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Α'καρίδιος, ου, ὁ, idem quod ἀκαριαῖος. Suid. exp. βραχύτατος.

Α'καρι, animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ & caseo inveteratis, & cuti humanæ Aristotel. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Α'μφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Α'μφίκουρος, circumquaq; tonsus seu rasus. Suid. exp. quam utrinq; viri complectuntur, seu cingunt.

Α'νακείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disseco, lacero. Theodorit. lib. 3. hist. Ecclesiast.

Α'ποκείρω, tondeo, detondeo, ut ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα. Et in Aor. med. apud Herodian. ἀποκειράμενος τὸ γένειον. Item tondendo lacero & dilanio. Luc. Item decutio, privo, spolio. Gregor. Basil.

Α'πόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur. Α'πόκαρσις, tonsura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. pro aufero. Item interseco. Iliad. θ.

Ε'πικείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Iliad. α.

Κατακείρω, detondeo. Et metaph. pro, absumo. Od. δ & χ.

Περικείρω, circumtondeo. Philostr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκουρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκουροι sunt qui in bello circumclusi & capti fuêre.

Comp. ex κουρὰ, sine Præpos.

Α'κουρος, intonsus, q. d. tonsura carens.

Πρασόκουρον, falx qua porrum detondent. in Epigr. Πρασοκουρὶς animalculum viride, quod lactucas in hortis & inprimis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib 7. c. 5. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Πρωτόκουρος, tum primùm tonsus, vel qui primùm tondetur.

Σιτόκουρος (παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον) homo inutilis, qui frustrà alitur, fruges consumere natus. Athen. l. 6. ex Alex. & Menand.

Τρίκουρος, ter tonsus.

Composita ex κέρμα.

Α'ποκερματίζω, in æris minutulos nummos redigo. Item dissipo facultates, ex Epigr.

Κατακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis numulis commuto. Aristoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo seu disseco. Plut. Basil.

Composita ex κόρση.

Α'εικορσώσαι, q. d. semper tondere, ἀεὶ κορσῶσαι. Ab Hesychio exp. tondere caput. Α'εικόρσωτοι, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent. Ab. Hesych. exp. ἄκαρποι.

Α'ποκορσόω, ῶ, detondeo. Hesych.

Δίκορσος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps. Eust ex Lex. rhet.

Ε'πίκορσος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Κατάκοῤῥος, ut καταίκοῤῥος οἰκία, domus altera parte pressior angustiorq; ut exponitur apud Aristot. lib. 1. œcon.

Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, qui glabro & depili capite est, seu cujus tempora glabra sunt, aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

Κεῖσε, vide in Ε'κεῖνος. Κείω, in Κεῖμαι.
Κέκλομαι, in Κέλω. Κεκραγμὸς, &c. in Κράζω.

-ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus. Item clamor. Iliad. ι, Η'δ' ἀμφ' αὐτοῦ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hec. ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. ¶ Item sonus musicus, inquit Hesych. exl. Epigr. κέλαδος μουσεῖος. ✠ Α' κέλομαι, derivari annotat Steph.

Κελαδεινὸς, οῦ, ὁ, obstreperus. Item tumultuosus, ut Diana κελαδεινὴ dicitur propter tumultus seu strepitus venatorios : aut propter turbulentum & quasi tumultuosum aëris statum qui lunæ mutationem comitatur Eust.

Κελαδέω, ῶ, strepo, tumultuor. Il. θ, ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. Item sono, ut de musicis sonis, apud Luc. δ'ηχα κελαδοῦσι. Et de avibus insonantibus, ut gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀπὸ ... apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluviis propriè dici putant, unde κελάδων ποταμὸς, per metaph. conjug. resonans : apud Hom.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Aristoph.

Composita.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè sonans seu graviter sonans, q. d. gravisonus. Agath. l. 2. epigr. Apud Hesiod. in Erg. 2. ζῆλος δυσκέλαδος, exp. malè sonans, i. maledicus.

Ε'γκέλαδος, q. d. cui inest κέλαδος. Apud Schol. Aristoph. ἐγκέλαδα ζῶα sunt animalcula quædam ex insectorum genere, sic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσι.

Εὐκέλαδος, benè sonans, sonorus. Aristoph.

Καλλικέλαδος, pulchrum sonum edens seu elegantem, cui oppon. δυσκέλαδος.

Κελαινὸς, &c. vide in Μέλας.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, F. ύσω, murmuro, strepito : vel cum murmure & strepitu fluo. Od. ε, αἷμα δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, & Iliad. φ, (de aqua per canales deducta) Τὸν δὲ τ' ὦμα κατειβόμενον κελαρύζει. Sic apud Theocr. idyl. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν. Hesych. etiam κελαρύσεται, exp. μετὰ φωνῆς ἠχήσει.

Κελάρυξις, εως, ἡ, ejusmodi murmur & strepitatio, seu fluxus cum murmure & strepitu.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix, quæ alioqui λακέρυζα transpositis primoribus syllabis, vide sua serie.

Ε'γκλαρύζω, (*comp.*) leniter murmuro, cum leni murmure fluo, Hippocr. epist. ad Damag.

ΚΕΛΕΟ'Σ, avis pernicissima, à qua κέλλειν τὸ ταχέως βαδίζειν. Suid. & Etymol. Vide & Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 10. ¶ Item κελεὸς à quibusdam vocatur ὁ ἱστόπους, per asteismum & antiphrasin. Etymol.

Κελέοντες, propriè sunt ἱστόποδες. Harpocr. ex Aristoph. Per catachresin autem sic vocantur τὰ καταπεπηγότα ξύλα, quæ & σταυροί. Etymol. Vtitur & Antiphon. ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους χαλῶν ἀπολογίᾳ. Apud Poll. scribitur etiam κέλοντες.

Κελέβη vide in Λείβω.

-ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via : sive terrestris, sive marina, sive aeria Odyss. δ' Ο'ς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. α, & Od. β, Η' δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Odyss. ν, Τ' ἣ δ' ἐρρωμένως ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Iliad. γ. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους. Sophocles in Ajace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον, viam à Solis ortu. Et μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali numero dicitur κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοὶ, & ζυγὰ pro ζυγοὶ, ut Odyss. γ, πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Iliad. ξ, λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. ✠ Derivant grammatici à κέλλω τὸ τρέχω seu βαδίζω : nonnulli ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ.

Κελευθεῖαι, Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices : aut viatorum custodes. Hesych.

Κελευθέω, viam carpo, ὁδεύω. Hesych. Κελευθιάω, iter facere cupio.

Κελευθίτης, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Composita.

Α'γχικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prope viam est. Nonn.

Α'κέλευθος, invius. Α'κέλευθα signa quæ locis parum perviis præfiguntur. Hesych.

Α'μφικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut utrinq; viam habens : ut ἀμφικέλευθος τάφος, in Epigr.

Α'ντικέλευθος, obvius, adversus, ex Nonno.

Αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit, in Epigram.

Διωξικέλευθα κέντρα, calcaria quæ velut persequuntur viam, i. urgent. in Epigrammat.

Ε'κκέλευθος, devius. Lycophr.

Ι'θυκέλευθος, qui rectâ via incedit, rectà ambulans.

Ι'πποκέλευθος, equo iter faciens, equester : vel qui multum itineris confecit Iliad. π.

Λαιψηροκέλευθος, celeriter viam conficiens, cujus via est celer, velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur & αἰψηροκέλευθος, qui citato rapidoq; motu viam carpit.

Ο'πισθοκέλευθος, qui ponè sequitur, assectator. Nonn.

Ο'ψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit seu serò venit. Nonn.

Προκέλευθος, prævius, qui præit, præcursor, apud eundem.

Ρ'ηξικέλευθος, viam perrumpens. Epithetum Apollinis. in Epigr.

Υ'ψικέλευθος, per alta loca gradiens, in Epigr.

Α'κόλουθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κελεύω, vide in Κέλω seu κέλομαι.

-ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, s. ἵππος, celes, equus desultorius : ad differentiam equi quadrigarii. Odyss. ε, αὐτὰρ Ο'δυσσεὺς Α'μφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Laërt. ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι. Interdum omittitur ἵππος : ut apud Plut. τὸν κέλητι τὰ ἱερὰ νικῶντα : ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites qui in certaminibus equo duntaxat uno utuntur : in Pandect. ¶ Item κέλης, navigium quoddam parvum & angustum, quod uno tantùm remo agitatur. Thucyd. lib. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. ✠ Α' κέλλω derivari significante βαδίζω, seu τρέχω, vel à κιλέω, testatur idem Eust.

Κελήτιον, ου, τὸ, parva celox, Thuc. l. 4. Synes. ep. 4.

Κελητίζω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ο, & Aristoph. in Vesp. Κελητιάω, idem Hesych.

Composita.

Ε'ξακέλης, equus ephippio non instratus. Item celox seu navis piratica. Suid.

Ε'πακτροκέλης, navigium prædatorium : sic dictum quòd sit inter ἐπακτρίδα & κέλητα, teste Eustath. Vtitur & Aristotel. in lib. περὶ ἐρώτων. cap. 2.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito.

-ΚΕ'ΛΛΩ, F. σω, appello, seu appellor, pervenio in portum. Odyss. ι, Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία, navibus quæ appulsæ erant. Apollon. ἔνθα δὲ κέλσαι Α'νδρῶν θεῖον ἡρώων στόλον. Metaph. apud Eurip. Hec. ποῖ βῶ, ποῖ στῶ, ποῖ κέλσω; quò appellam seu quò me convertam ? ¶ Item moveo, ut exponitur ab Eustath. ¶ Item celeriter curro. ✠ Etymolog. à κελεὸς deductum esse scribit.

Ο'κέλλω, appello, applico (significatione transitiva) Thuc. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν. Et apud Herodot. ὤκειλαν τὰς νῆας.

Κέλευθος, Κέλης, Κόλπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primùm ex κέλλω.

Δίκελλα, ligo. Supra positum sua serie huc transfer.

Ε'γκέλλω, insisto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ε'πικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ι. Η'πείρῳ ἐπικέλσαι, ad continentem appulit. Apoll. Arg. 2. ἐπικέλσετε νήσῳ.

Μάκελλα, ἡ ligo, (παρὰ τὸ μονόθεν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τέμνειν.) Iliad. φ, χερσὶ μάκελλαν ἔχων. Vtitur & Aristoph. Pro eodem dicitur & μάκελλα, apud Hesiod. in Erg. -ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην : Sic apud Moschum idyll. 2. Νώμασκεν μακέλην quatiebat ligonem. ¶ Hesychio μάκελλος & μάκελλα sunt φρέγματα & δρύφακτα.

Νωχελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis : à νω privativo & κέλλω quod est ταχέως τρέχω. Item invalidus. Ammon. ¶ Item inutilis, placidus, seu tranquillus. Suid.

Νωχέλεια sive νωχελία ας, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. ν, ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Exponitur etiam, infirmitas. Hesych.

Νωχελίζω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ὀκέλλω.

Α'ποκέλλω, deflecto & declino à via quæ ad portum tendit : declino à recta via. Suid.

Ε'ξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Isocr. in Areop. εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γιγνομένων ἐξοκείλωμεν. Herodian. l. 5.

εἰς τοῦτο ἐξώκειλε παρανοίας, eò devenit vecordiæ. Exponitur interdum, erumpo, effundo me, effundor. Plut. de lib. inst εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item transitivè, averto alium à portu. Et metaph. averto alium à recta via, ut βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum eum pertraxit, seu alio avertit.

Ε'ποκέλλω, impingo, illido, contrà impello, ut quum navem scopulis impingimus. Thuc. lib. 4. & 8. act. Apost. c. 27. περιπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiserunt navem.

Συνεποκέλλω (*decomp.*) simul ad littus appello Plut.

Προσοκέλλω, appello, applico. Idem quod ὀκέλλω, ut προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. Item cum dativo, impingo apud Luc.

Κέλυφος, &c. vide in Καλύπτω.

ΚΕ'ΛΩ, seu potius κέλομαι, jubeo, hortor. Iliad. σ, κέλομαι γὰρ ἔγωγε Α'ιδόσδε νῶϊν ἴμεναι. Odyss. γ. Α'λλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ε'λθεῖν. Il. ω, Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἐπ' Α'ργείων ἴεναι. Futurum κελήσομαι (tanquam à κελέομαι) Od. α, ἡ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι.

Κελησμοσύνη, jussum, mandatum. Hesych.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor : ex eoq; factum per epenthesin τοῦ κ. Iliad. δ. Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας. Sic Il. ν, Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, hortantes eum per turbam. Item invoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμενος μαντήϊον Α'πόλλωνα.

Ο'μοκλὴ, ἡ, (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. teste Eust.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio. Iliad. ω, οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν. Iliad. ζ, κρατερῆς γὰρ ἔγε δείσας ἀνδρὸς ὁμοκλῆς.

Ο'μοκλάω, ῶ vel ὁμοκλέω, ῶ, hortor vociferando. minaciter clamo, increpito, ut in conserenda pugna. Il. υ, Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. Dicitur & de vociferatione quæ fit ad incitandos equos ad cursum ut Il. ψ, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν.

Ο'μοκλητὴρ, ῆρος, ἡ, increpitator, objurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ. & Il. ψ.

Α'νακέκλομαι, (*decomp.*) invoco. Hom. hymno in Pana.

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero. Iliad. τ, Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. ¶ Item hortor, invito ad aliquid agendum : ut Il. β, καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω. Interdum sine infinit. Il. υ, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Nonnunquam cum dativo, ut Iliad. ψ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον, Sic & Iliad. π. & υ, itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto : ut apud Thuc. lib. 3. ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, quum illi permisissent. ¶ Item censeo : ut apud Demosth. καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges ut hoc vel illo modo remigent hortantibus. Athen. lib. 12. Καλλιππίδης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευσε.

Κελεύομαι, jubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. interdum absolutè : ut apud Thuc. lib. 1. οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, nihil se facturos imperio coactos. Et τὸ κελευόμενον, seu τὰ κελευόμενα, rea quæ imperantur, imperata. Xenoph. Pæd. 4. Plat. Pol. 1.

Κέλευσμα, τὸ, jussum, mandatum ut θεοῦ κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum, quod hortandi causa dicitur, & quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento aurigæ. Plat. in Phædro, κελεύσματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται, Exponitur & clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba.

Κελευσμοσύνη, ἡ, jussum, mandatum. Herodot. Κελευσμὸς, idem cum κέλευσμα. Eurip.

Κέλευσις, εως, ἡ, jussus, actio ipsa jubendi.

Κελευστὴς οῦ, ὁ, jussor, seu qui jubet, hortator. Et peculiariter qui celeusma canit. Thuc. lib. 2. Xenoph. Hellen. lib. 5. Plut. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ πρῳρεῦσι καὶ κελευσταῖς.

Κελευστικὸς, hortatorius, hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικὸν, substantivè, apud Synes.

Κελευτιάω, ῶ, (poëticum) pro κελευστιάω, nam metri causa σ amisit. Iliad. ν, Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Α'χαιούς.

Κέλαδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm ex κελεύω.

Α'κέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, injussus Soph. in Ajace & in Epigr.

Α'ντικελεύω, contrà jubeo, contraria jubeo, vel vicissim jubeo.

Α'ντικελεύομαι, vicissim jubeor aliquid facere.

Αὐτοκέλευστος, (q. d. à se ipso jussus) injussus, i. qui non jussu alius, sed sua sponte & quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρατός τε ἀθρόος οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὡρμήθη.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Isocr. in paragr. πρῶτον ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. Plutarch. in Public. διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Exponitur & præcipio, præcepta do, apud Isocr. in Evag. ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν. Apud Plut. exp. etiam, jubeo.

Διακελευσμὸς, adhortatio. Thucyd. lib. 7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem: unde partic. ἐγκελευσαμένη, apud Plut.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπιδύντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα.

Ἐπικελεύομαι, idem. Plut. in Ant.

Κατακελεύω, hortor: & peculiariter, hortor ut nauta, seu nautico hortamento utor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristoph. κατακελεύειν exp. etiam silentium indicere.

Κατακελευσμὸς, pars secunda τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ in qua Apollo provocat draconem. Poll. l. 4. c. 10. Videtur fuisse adhortatio illa qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor, adhortor, ex Plut. & schol. Thuc.

Παρακελεύομαι, idem. Thuc. l. 2. τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, hac adhortatione apud milites usi sunt. Plat. in apol. ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Et παρακελεύεται ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum inducit aliquid facere seipsum veluti adhortando Lys. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι, ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τουτωνὶ δίκην λαβεῖν. Item suadeo. Plat. ep. 7. ὁ νῦν ὑμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται.

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. Παρακελευσμὸς, adhortatio. Thuc.

Παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. l. 4. οὐκ αὖ ὁμοίως διδαχὴν ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Isocr. in Euag.

Παρακελευστὸς, persuasus, qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thuc. l. 6. Παρακελευστικὸς, adhortatorius, adhortandi vim habens, unde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum. Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι, (*decomp.*) vicissim hortor seu adhortor. Xen. Pæd. 3. & Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Προκελευσματικὸς, pes metricus quatuor syllabis brevibus constans. Et προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύμασι præcini solerent.

Ὑποκελεύομαι, (q. d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita ex κέκλομαι.

Ἀνακέκλομαι, inveco. Hom. hymno in Pana. (præced.

Ὁμόκλη (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ, κέκλεσθαι, teste Eust.) cætera pete ex col.

Κεμὰς vide in Κοιμάομαι. Κὲν, vide in Κε.

ΚΕ'ΝΔΥΛΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naves fabrefaciendas.

Κενέβρεια, vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen. 1. & Thuc. lib. 8. κεναὶ ναῦς, Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπέδειξε. Sic κενὴ νοῦ, apud Sophocl. Metaphoricè quoq; capitur, ut inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus. Isocr. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Plutarc. ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον, dicitur tabella in qua nihil scriptum est κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen. lib. 4. de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν substantivè, ut & Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo seu evacuo. Κενοῦμαι, vacuor. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 1. Ἀ Thuc. κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ relinquuntur & inhabitatæ. Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus quum ab humoribus (ut vulgò loquuntur) purgatur. Gal. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri. Greg.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio. Dioscorid.

Κένωσις exinanitio, evacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua ejus parte detractio.

Κενωτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενεὸς, apud poëtas idem quod κενὸς. Iliad. β, Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων. Apud eosdem poëtas dicitur & κεινὸς, pro κενὸς, ut Iliad. γ. κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit & desidat. Gal. comment. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ab aliis exp. locus sub pectore concavus & ossibus carens. Il. ε. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum, ut κενεῶν χθονὸς, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, non evacuatus, cujus non facta est evacuatio.

Ἀπόκενος, vacuus, inanis: idem quod κενός.

Ἀποκενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενὸς vacuus inanis: Aristot. in probl. A-pud Plut. in Lyc. διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et διάκενον δέρκεσθαι, apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενῆς inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. lib. 3. Item inani conatu seu tractatione. Aristot. in Probl. sect. 5. Scribitur & conjunctim διακενῆς.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω & κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. cap. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum & vagina vacuum ostendam, i. nudabo ensem.

Ἐκκένωσις, exinanitio, evacuatio, item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Κατακενόω, evacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio, evacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus vel q. d. subtervacuus, ὑπόκενος τόπος ex Seneca natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον vacantis loci subterinanitas. Expon. & vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, pungo, stimulo. Theocr. idyll. 21. -Ἔγ' τὰ κακὰ κέντασε (pro κέντησε) μέλισσα. Theophr. (de scolymo) ξηραινομένου δὲ τοῦ φύλλου, διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ, Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib. 12. Κεντοῦσι ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, αἰκίζον αὐτούς. Metaph. Adonis τὸ φίλημα (osculum) κεντεῖν dicitur apud Theocr. in Adoniazusais, seu Adonidis festum celebrantibus. Dicitur & κέντω pro eodem, apud Hom. ut κένσαι ἐμικλήσας.

Κεντέομαι, οῦμαι, pungor. Thuc. lib. 4. Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus: unde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit.

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, οῦ, ὁ, punctus, item punctis distinctus.

Κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus, Theophr. de hist. plant. cap. 10.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Il. ε. κέντορες ἵππων. Et in fœm. gen. apud Nonnum, κέντρει λόγχῃ, acuta lancea. Apud eundem metaphor. ἐλέγχειν κέντρει μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus, ut πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. & Eurip. adversus stimulum calces jactare. Metaphoricè quoque capitur, ut stimulus & calcar apud Latinos. Dionysius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὲ χαλινοῦ. Sic Plut. in Lycurgo & Synesius epist. 139. Tribuitur etiam avibus ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρα Græci, Latini calcar appellant: ut in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum exp. aculeus in qua significatione metaph. etiam capitur, ut Eupol. τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, Nonnunquam exp. spiculum. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. ¶ Κέντρα, stimuli in habenda quæstione, schol. Aristoph. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant ¶ Κέντρον est & vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. vertit umbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοστ. & in lib. de exilio. Vide & Euclid. & Aristot. ¶ Κέντρα dicuntur etiam vitia quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat: de quibus Theophr. hist. plant. lib. 5. cap. 3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo configo. Item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib. 8.

Κεντρωτὸς, οῦ, ὁ, stimulis confixus, ut κεντρωτοὶ πτέρυγες apud Plut. in apopth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item aculeo seu spiculo armatus, aculeatus, ut κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Aristot. lib. 9 de histor. animal.

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod κεντέω Xen. de re eq. ὀργὴν μαστίγων καὶ κεντρίζων. Et metaph. apud eundem in symp. καὶ ὁ ἀεὶ συνὼν μοι ἔρως κεντρίζει ἢ ἀντιπαλαίει ἔρωτι.

Κεντρήεις, εντος, ὁ, aculeatus, idem quod κεντρωτὸς Nicand. in Alexiph. αἰὲν κεντρήεντα.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, aut apum, apud Aristoph. item locus in quo à sessore equus stimulatur, punctum. Item genus serpentis.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q. d. aculeatus. Athen. lib. 7. Κεντρῖναι sunt etiam culicum species quædam apud Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. ultimo. ¶ Κεντρεῖνα autem dicitur dipsas, schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, (abjecta litera ρ) vestis è variis panniculis ac diversis interdum coloribus consarcinata, hinc per similitudinem centonem vocant carminis genus è carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum.

Ὁμηρόκεντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες (*comp.*) Homeri centones, *id est*, Homeri carmina, vel integra vel dimidia, ex variis locis decerpta, & ita velut consuta, ut ad alius rei & longè etiam diversæ descriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς, οῦ, ὁ, acu pictus. Iliad. ξ. κεστὸν ἱμάντα, acus compunctionibus elaboratum & pictum.

Composita: ac primum ex κεντέω.

Ἀκέντητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀποκεντέω, idem quod κεντέω.

Βουκέντης, ου, ὁ, qui boves stimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, sive ἐκκεντάω, pungo, stimulo. Apoc. c. 1. Dicitur etiam ἐκκεντίζω, pro eodem.

Ἥκεστος, ου, ὁ, idem quod ἀκέντητος, stimulo nondum domitus, nondum subactus. Il. ζ. compositum ex α, priv. in η mutato & κέντω.

Composita ex a privat. in η mutato & κέντω seu κεντέω.

Κατακεντέω, sive κατακεντάω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. l. 3. Pro quo dicitur & κατακεντάννυμι, apud Lucian.

Κατακέντημα, τὸ, punctum, punctionis sive punctus opus.

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur. Vide Aeginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione per punctionem acu trajecta.

Πολύκεστος, multùm pictus, varius: ut πολύκεστος ἱμάς. Il. γ.

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. ὀρτύγιον μὲν φάγοντα συνεκέντησε καὶ τοὺς μετ' τούτου.

Composita ex κέντρον, &c.

Ἄκεντρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui sine aculeo est. Philo de vitâ Mos. & Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non sunt, ut gallinaceus. Athen. 14.

Βούκενδρον, ου, τὸ, stimulus quo boves punguntur & impelluntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod κένδρον, ut Poll. docet. Aristoph. in Vesp. Ponitur & pro calcari sicut κέντρον. Erat & in forensi supellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum, quo qui scandit, uti aliquando solet.

Ἐγκέντρια, apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod κενδρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλά σέ γε τοῦτο ἐγκενδριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item insero. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 3. de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίας καλῶς ἐγκενδρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. Christianus factus. Ἐγκέντρισις, insitio.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκενδρωθεὶς, Hesychio & Suidæ est ἀσφαλισθείς.

Ἐμπροσθόκενδρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum insectorum. Aristot. de hist. anim. lib. 4. cap. 7.

Ἐννεάκενδρος, novem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Εὔκενδρος, benè aculeatus, bonum habens stimulum & acumen. In Epigr. εὔκενδρον βέλος.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot. de anim. l. 4. c. 7.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

Κένωμα, κένωσις, &c. vide in Κενός.

ΚΕΠΦΟΣ, ου, ὁ, species avis marinæ levissimæ, quæ facilè à quovis vento circumagitur: unde ὁ ὀξὺς καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, nominari κέπφος solet, teste Hesych. itidemque schol. Aristoph. & Suid. Pro stolido accipitur apud Aristoph. in Pace, Καὶ κέπφοι τρίγερωνες. Sic & in Pluto. (Suid.

Κεπφοῦσθαι, efferri, & leviter circumagi in modum τοῦ κέπφου, apud.

Κεραΐζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vasa fictilia. Exponitur & testa ab Hesych. ¶ Item tegula (quæ κεραμὶς) Herodian. l. 3. λίθους καὶ κεράμους ἔβαλλον τοὺς ἱππεῖς. Sic Thuc. l. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. ¶ Itèm quodcunque ex terra figulari factum est, vas fictile. Exp. & urceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium tàm argenteum quàm aureum. ¶ Est etiam ὀχύρωμα, Hesychio. Item carcer. Iliad. ε. Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. ¶ Derivatum putatur ab ἔρα, i. terra, ut dicatur κέραμος quasi ἔραμος.

Κεράμεος, & κεραμεοῦς fictilis, figulinus. Herodot. Dioscor. Luc. Pro κεραμεοῦς dicitur & κεραμοῦς, apud Luc. & κεραμοῦν, apud Plut. & Dioscor.

Κεραμικὸς, fictilis, vel figulinus seu figularis: ut κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. & κεραμικὸς πηλὸς, Dios. Reperitur etiam κεράμειος apud Plut. Item κεράμινος pro eodem, apud Hesych.

Κεράμιον, ου, τὸ, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. mensura octo & quadraginta sextariorum, ut tradit Bud. Diosc. ἀμφορεὺς, ὅ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam testa, & dolium: apud Plut. symp. 4.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. l. 5. Item fictile vas, testa: & dolium, apud eundem Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp. & creta, apud Plat.

Κεραμιδόω, tegulis tego, seu contego: unde pass. κεραμιδωμένη οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus, in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item κεραμεῖς, qui incolebant locum Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina, apud Aeschin. Κεραμεία, sub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dionys. Areop. & Poll.

Κεραμεύω, fingo (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in concion. τὰ βυβλία κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. Κεραμεύομαι, fingor, apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens, κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars, seu figlina. Poll

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus ubi prostabant meretrices. Item locus, ubi edebant Athenienses quotannis certamen, quod λαμπαδοῦχον vocabatur, ut tradit Aristoph. schol. vide & Suid.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, sive κεραννύω, & κεράω, ῶ, F. άσω, misceo. Sic exponit Plut. sympos. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus: ut Odyss. ε. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Sunt qui in hujusmodi locis exponant etiam infundo, ἐγχέω: ut Od. ω. Ταμνόμενοι κρέα πολλὰ κερῶντές τ' αἴθοπα οἶνον, in pòcula infundentes: ut κερᾶν sit bibendum præbere. ¶ Item misceo, ea significatione qua aquam vino miscere dicimus, i. immiscere. Herodian. l. 1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τοῦ φαρμάκου: οἴνῳ τε κεράσασα εὐώδει δίδωσι. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino & melle temperans fontem. Plato in Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in qua omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κράσω, tanquam à κράω, per syncopen facto ex κεράω, unde partic. pass. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1. ἐκράθην, apud Thucyd.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω, seu κεράννυμι, misceo: ut Od. γ. τάμνετε μὲν γλώσσας κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κερασσάμενοι λοιβὰς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τὴν φύσιν ἀπένειμε τοῖς κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων δυνάμεων, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item passivè, misceor. Herodian. l. 7. λίμνην αἵματι κερασθεῖσαν. Plut. in Numa, κεκερασμένου ἀκράτου οἴνου.

Κέρασμα, τὸ, mixtura. Apud Hippocr. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ, mixtura vel idipsum quod mixtū est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plut. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα, καί τοι ὕδατος μετέχον πλείονος οἴνου καλοῦμεν. Sic & apud Diosc. Dicitur etiam de massa corporis naturalis contreta, aut hujus concretione & temperatura. Greg. περὶ φιλοπτωχ. τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miscetur; Athen. libr. 10. Item generaliter quævis mixtura & temperatura, sive temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Aristot. Interdum exponitur cinnus, commixtio: ut apud Aristot. de mundo, & Alex. Aphrod. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi, aut duarum diphthongorum in unam syllabam coitio, unum efficiens sonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in unam tertiam facta, ut quum ex ἀληθέα, fit ἀληθῆ, ex καὶ εἶτα fit κᾆτα.

Κρατὴρ (sive κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera, vas in quo miscetur vinum. Od. γ. Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Plut. in probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρναται. Item τρίπους quidam, quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo vinum miscebant. Athen. lib. 2. ¶ Est etiam signum cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina, quibus ignis cinisque evomitur. Epigr. l. 3. & apud Aristot. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte salientis aquæ conceptaculum. Od. ν. Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Eustath.

Κρητήριον, parva cratera, seu parvus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ἐπικρητηρίδιον, (*comp.*) quidam exp. operculum τοῦ κρητηριδίου.

Κικρῶ, F. ήσω: idem quod κεράω sive κρῶ inusit. ex eoque per reduplicationem factum.

Ἐγκικρῶ, (*comp.*) immisceo seu misceo, idem quod ἐγκεράννυμι.

Κεραίω, sive κεραίρω idem quod κεραννύω sive κεράω, ejusdemque originis. Il. ι. Ζωρότερον δὲ κέραιρε. Vtitur & Athen. & Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indeque derivatum, teste Eustat. sed magis poëticum. Od. η. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herod. κιρνᾷ κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur, & κίρνημι, & κίρναμαι: ut Od. π. Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. l. 1. ἐκέλευε γὰρ αὐτῇ κιρνᾶναί τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν.

Κρήνη, quomodum huc pertineat, vide suo loco.

Composita : *ac primum ex*, κεράννυμι, *seu* κερῶ.

Ἀκέραος, ᾱ, ὁ, ἡ, (compositum ex κέρας & α privativo) sincerus, purus, non adulteratus : ut ἄνθος ἀκέραον, vinum purum. Dioſc. l. 5. ſic ἀκέρατος θάλασσα, aqua maris ſincera. Item meraph. ſimplex : ut Math. 10. ἀκέραιοι, ὡς ἀ πέστεγέι Hujus tamen ſignificationis vide & aliud etymon in comp. ex Κέρας. Item integer, intactus, incolumis, illæſus. Plato de repub. l. 1. αὖτη δὲ ἀλλαβὴς ἐσι ἡ ἀκέραιος, ſic ἀκέραιος πόλις. Apud Iſocr. in Paneg. Et Plut. in Alcib. μόνος ὀρθὸν ἀκέραιος ἔμεινε.

Ἀκεράιος, ſincerè, puré. Item integrè, incolumiter.

Ἀκεραιότης, ητος, ἡ, ſinceritas, puritas. Interdum ſimplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀνακεράννυμι, ſive ἀνακεραντόω, commiſceo, permiſceo. Item commiſceo temperando a tempero. Ἀνακεράσω, idem. Od. γ. ἀνακρητῆρα κέρασσεν : hinc & partic. ἀνακεκραϐώς, apud Plut. in Rom. & ἀνακεκραμένος, apud Plut. in Axiocho.

Ἀνάκερασις, permiſtio, ſeu miſtio, temperatio.

Decomp. Συναναμακεράννυμι, ſive συναναμακεράω, unà permiſceo, commiſceo. Luc. in ſomn. πίνειν ἀκρότητα συναναμεμαθηκότα φιλοπονίαν. Dicuntur etiam συναναμακεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt, ſeu quæ coaleſcunt, & eodem quaſi temperamento uniuntur. Græc.

Αὐτοκέρας, ipſe per ſe miſtus, & temperatus : ut αὐτοκέρας οἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακεραύνυμι, ſive διακεράω, permiſceo, diluo.

Ἐγκεραύνω, ſive ἐγκεράννυμι, ſive ἐγκεράω, immiſceo, ſeu miſceo in ſeu inter : vel infundo. Il. θ. Οἶνον τ' ἐγκεράσαι πῖεν, vinum miſcens in poculo. Eubulus, τρεῖς γὰρ μόνον κρατῆρας ἐγκεραύνω πῖσι ἐυφροσύνης, tria pocula infundo.

Decomp. Ἐπεγκεράννυμι, inſuper immiſceo. Plat. in polit. πολλοὶ τῶν ἑταίρων κρᾶσιν ἐπεγκερῶσι ὑμῖν.

Ἐγκεράννυμι, ſive ἐγκεραυνόω, effundendo miſceo. Athen. l. 2.

Ἐπικεράννυμι, ſive ἐπικεράω, admiſceo, attempero.

Ἐπικερασικὸς, cui attemperandi vis ineſt. Τὸ ἐπικερασικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morſum in aliqua parte contentorum humorum : apud Gal. l. 2. de alim.

Ἐπίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teſte eodem Gal.) eſt cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur, quod vitioſum eſt, inque locum ejus quod bonum eſt reponitur. Vide Gal. lib. 9. meth. & Dioſc. l. 2. c. 53.

Ἐπικρατικὸς, idem quod ἐπικερασικὸς, Gal. l. 2. de alim.

Εὔκρατος, benè miſtus, benè dilutus & temperatus : ut εὔκρατος οἶνος, apud Poll.

Κατακεράννυμι, commiſceo, permiſceo, contempero.

Κατακρασις commiſtio, contemperatio.

Κατακερασικὸς, contemperandi vim habens : ut κατακερασικὰ medicamenta quæ ἐπικερασικά.

Decomp. Ἐγκατακεράννυμι, immiſceo : ut ἐγκατακεραυνύμενον πολὺ οἴνῳ ὕδωρ, apud Euſtath.

Μετακεράννυμι, transfundo. Dioſc. l. 1. c. 63.

Μετακέρασμα τὸ, temperamentum. Plut de primo frig. Ψυχρὸν καὶ θερμὸν μετακέρασμα, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum, Peculiariter verò apud Hippocrat. accipitur pro aqua lactei teporis.

Μετάκρας, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, temperatus : qui medii temperamenti eſt : ut μετάκρας ὕδωρ. Athen. l. 2. & 3.

Περικεραυνόω, circummiſceo. Plut.

Συγκεράννυμι, ſive συγκεραυνόω, aut συγκεράω, commiſceo. Plat. ſymp. 4. & in paſſ. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, civibus permiſti.

Συγκερᾶσιμος, dicuntur etiam quæ coëunt & coaleſcunt. Plato de leg. lib. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus ſe aggregant. Xen. Pæd. 1. Et activè apud Herodian. συγκεκέρασται τοῖς φιλίοις τοῖς ἑαυτέων.

Συγκερασὸς, commiſtus ſeu miſtus cum, temperatus cum.

Σύγκρασις, commiſtio, contemperatio. Item cinnus, quo duæ res in unam coëunt. Athen. l. 10.

Σύγκραμα, τὸ, id quod commiſtum, ſeu contemperatum eſt, vel id quod concrevit & coaluit. Apud medicos dicitur potio dilutа ſeu miſta ex vino & aqua, quod κρᾶμα quoque dicitur.

Συγκρατος, ᾱ, ὁ, ἡ, commiſtus, contemperatus. Naz. (Dioſ. l. 5. Ἀσύγκρατος, (*decomp.*) qui commiſceri nequit. Plut.

Alia compoſita facta ex κράω, *ſyncopen paſſo* :

ſine præpoſitione.

Ἀκρασία, ἡ, intemperies (cui oppon. εὐκρασία) ut ἀκρασία ἀέρος, apud Theophr. Vſurpatur & pro ἀκράτεια, intemperantia, incontinentia. Ariſtot. rhet. 1. Xen. Pæd. 9. Demoſth. Olynth. 2.

Ἀκράσιος, ᾱ, ὁ, ἡ, intemperans, apud Suid.

Ἄκρατος, (& Ionicè ἄκρητος) ος, ὁ, ἡ, propriè merus ſive meracus : ut ἄκρατος ὄινος, vinum meracum. Frequentiùs abſolutè ponitur pro vino meraco (ſubaudito ſubſt. οἶνος) ut apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῖς ἄκρατον. Athe. l. 10. εἴ τις πίναται ἄκρατον ἔπος. Sic & Luc. in piſcatore, ἢ τὸν ἄκρατον ὦ φέρων ος. Per tranſlarionem autem ἀκρατὴν dicitur generaliter quicquid eſt impermiſtum, purum & ſincerum : in qua ſignific. Xen. Pæd. 8. cum καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens : ſumpta metaphora à vino, quod vires ſuas aqua temperatum aliquatenus amittit : non dilutum autem integras retinet. In hac ſignif. plerumque cum ἰσχυρὸς conjungiturtur apud Plut. in Numa, ἰσχυρὸς καὶ ἀκρατὴς ἀπάθεια. Sic apud Thucyd. l. 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato : ut apud Ariſtot. ἀκρατὴς ὀλιγωρία. Et apud Plat. ἀκρατὴς ἀναισθησία. Item immanis, immanctus, acrigitur, q. d. mores habens non temperatos manſuetudine. Sic apud Aeſchyl. in Prometh. Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴ immoderatam & quaſi intemperatam quandam iram habens. Exponitur & ſummus & abſolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἀκρατὴς pro ἀκρατὴς, petulans, apud Plut. arc. in lib. de vit. irac. poni tradtur. Apud Hom. Il. βεβροτολοιγὸς ἄκρητος, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta : ut Ζεὺς ἀκρατὸς ἀ κράω, quod pro κεράω, dicitur. Alii interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta.

Ἄκρητος, merè, ſine admiſtione, purè. Luc. in dialogo, Dor. & Gal.

Ἀκρατοσύνη, idem quod ἀκρασία. Reperitur & ἀκρατοσύνη, per ω, (poetica licentia) in galeomyomachia. (Suid.

Ἀκρατίζω, merum bibo, meraciori hauſtu præcordia proluo.

Ἀκρατίσματος, jento : propriè offulas meraco imbutas ſſimo. Athen. l. 1. ἐκὰν ἀκρατισμάτων· ἐν τῷ ὄρμῳ δὲ ἀειτισμῷ. Cum cibi ſignificat in jentaculum ſumo : ut Poll. ex Ariſtoph. κανῶμαι ἠκρατισα. Metaphor. apud Phil. de vita Moſ. lib. 3. μόνῳ ἀμιγὴς ἠκρατισω σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam.

Ἀκράτισμα, τὸ, jentaculum ſeu jentaculi ſumptio. Athen. l. 1. & Theon. apud Plut. ſymp. 8. probl. 6.

Ἀκρατισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀκρητὸς, ος, ὁ καὶ ἡ, qui jentare ſolet, & offulas meraco imbutas ſumere : jentaculo non facilè carens : ut expon. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, unà jento, unà offulas meraco imbutas in jentaculo comedo. Athen. l. 1.

Φιλάκρητος, meri cupidus, in Epigr.

Ἀ κέρας, (*cum accentu in plenuit. ut ait Euſtath.*) marı, imarine ſalſugini commiſtus.

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe miſtus & temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας & αὐτοκρὰς, ſive αὐτοκρᾶς, Ionicè ut docet Poll.

Δυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. κεφάλαιον ἀνδρὸς ἀρετῆς εὐκρασία ποιεῖ. De corpore humano εὐκρασία exponitur bona & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος benè temperatus, benè miſtus. Pro eodem dicitur & εὐκρᾶς & εὔκρατος. Poll.

Decomp. Ἀντάκρατος ζώνη, zona oppoſita temperatæ. Lact.

Ἐλαιόκρασία, miſtura pridiana & exoleta. Demoſth. pro cor.

A' Suid. exp. etiam vana & ineffica potio.

Ἰσόκρατος, ος, ὁ, ἡ, pariter ſeu æqualiter temperatus, ὃ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. l. 2. Vide & in comp. ex κράτος.

Μελίκρατον, τὸ, aqua melle miſta : aqua mulſa. Plutarch. in Erot. Dioſc. l. 5. c. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Euſt. apud Hom. Od. κ. dicit eſſe miſturam mellis & lactis.

Νεόκρατος, qui recèns miſtus, dilutus aut temperatus fuit : ut νεόκρατον οἶνον. Nεόκρας, idem. Poll.

Ὀξύκρατον, potio ex aceto & aqua permiſtis, ſeu acetum aqua miſtum, poſca ſeu puſca. Dioſc. l. 2. c. 129.

Χυλίκρατος ſive χαλίκρητος, merus, purus : vel ita temperatus ut poſſit χαλᾶν τὸς φρένας. Apol. Arg. l. 1. πίτε χαλίκρητον ἡδὺ μέθυ. Sic & in Epigr. Hinc compar. χαλικροτέρος, & per ſyncopen χαλκρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρας, æte miſtus ſeu temperatus. Χαλκόκρατος, idem. Heſyc.

Composita ex κεράω.

Ἀνακίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, permiſceo, in Anioco. Συναναμακίρναμαι, (*decomp.*) unà permiſceo : apud Euſtath.

Κατακίρνημι, miſceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παρακίρνημι, admiſceo.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero : unde συγκιρνᾶς, apud Athen. lib. 11.

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Od. μ. βοὸς κέρας ἀγρέλαιο. Attic. l. 5. τὰ κέρατα ὑπ' αὐτῶ αὐκενεμφύτα καὶ διὰ τῶ ποτηρίου ἰόντα, ἀλλὰ κατὰ τὸν ναυδρόμον. ¶ Item tibiæ & pocula ex cornu aut ad effigiem cornu facta apud veteres : unde apud Athen. lib. 4. Τυρρηνῶν δ' ἐσὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Athenienſib. ἀ γὰρ πρῶτος κέρατα, ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Et apud Sophoclem, σὺ γὰρ πλάτα κέρατα, & Ἀιβυκὸν κυνέπαινα φυλάσσομαι τὸ κορύφ. Item caput jacto : apud Strab. l. 10.

Κερατίζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕΡΑΤΝΟΣ, ου, ὁ, fulmen. Ariſtot. de mundo, τὸ δὲ ἀστράπτειν καὶ

& Euſtath. Fluminum quoque curvitates & flexus, ſeu brachia & rami, vel etiam oſtia ſic nominantur : ut Μονδήσιον κέρας, apud Thuc. Dicitur & de montibus & promontoriis. ¶ Κέρατα dicuntur etiam ſophiſmata, & captioſæ argutiæ : ut illud apud Chryſippum, εἰ τι ὧν ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις, κέρατα ἔχεις ὃ οὐκ ἀπέβαλες ; κέρατα οὐκ ἔχεις. De quibus Lucianus in primo νεκυομαντείας dialogo, κέρατα φύσιν ἀλλήλοις ἢ κεφαλὰς ἐλίκας ποιῶσι. ¶ Κέρας dicitur etiam cincinni & plexus ad cornu formam facti. Il. λ. Αἰνείαν κόμης ἀγλαὸν ἀμφὶ κάρη, παρὰ δὲ πλοκάμους πε. ¶ Κέρας dicitur etiam antenna, & quæ κεραία. Synef. ep. 4. εἶτα πρότερον μέσον κέρας, ἐγὼ δὲ μᾶλλον ἄνωθεν ἐπιλέσθαι πάντως ἡμᾶς, fracta media antenna. Κέρας, ως, ἡ herba quâ Arcades vocant raphanũ agreſtem, autore Thophr. hiſt. l. 9. c. 5. Callim. in hymno in Apoll.

Κερατώδης ες, ὁ, ἡ, cornutus, vel corneus, vel corneus, cornu imitans.

Κερατώδης, ους, ὁ, cornutus, vel cornu ſpeciem habens : κερατώδης κονωπεῖον, de quo Plut. l. 2. c. 25.

Κέρατινος, η, ὁ, corneus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐν κεραμίνοις πλίνθοις. Athen. 11. ἅπνον κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zenon. Κερατίνῳ λόγῳ ſunt qui cornutum ſyllogiſmum interpretentur. Invenitur & in fœm. gen. ut κερατίνη πύλη, apud Lucianum in ſomn.

Κερατίνη, ἡ, buccina : 2. Reg. 2. καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ου, ὁ cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Dioſc. l. 4. μίκων κερατίτης, de quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Exponitur etiam, coniſco. Item arieto.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere ſolet.

Κερατῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κεράτιον, τὸ, corniculum. Ariſtot. Item ſiliqua, i. leguminum folliculus : à corniculi ſimilitudine, ut putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, & ejus fructu. Dicitur etiam ſiliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. c. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum : ut Columella docet. l. 2. c. 11. ¶ Κεράτιον, ſiliqua. Eſt etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κεράτια ferens, à Galeno dicitur κερατωνία.

Κερατέα, ἡ, ſiliquaſtrum.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in inſula Delo ex cornibus concinnis, & inter ſe congruentibus, ſiniſtris omnibus, conſtructa. Plut. in Theſ.

Κεραὸς, ὁ, cornutus : ut ἔλαφος κεραὸς. Iliad. γ. Et ὄρνεις κεραοὶ Od. δ. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus : ut κεραὸς βίος, in Epigram.

Κερεὲς, corantus : ut κερεὲς ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida expon. συμπεπηκός.

Κεραία, ἡ, cornu, idem quod κέρας. Nicand. in Ther. Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. c. 2. Vtero quoque tribuuntur κεραῖαι à medicis, quæ ſunt duæ uteri apophyſes exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ ſeu cornibus exorientibus ſimiles. ¶ Item antenna : Plut. in polit. præc. & Polyb. ¶ Κεραῖαι dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, ut cornua ex cornigeroium capitibus. Oppian. l. 3. de venat.

Κερὰς, άδος, ἡ, cornuta. Euſtath.

Κερατίας, ου, ὁ, ſuperbus, elatus, ferox : metaphora à tauris cervicem vel potiùs cornua erigentibus.

Κερατίζω, cornua erigo. Metaphoricè accipit Ariſtoph. in equit. τύπος ὁ πάππος τοὺς ἀφοσιοῦσι, Α' γοητιλιζὲς κἀκερατίζας Κέραζε pilus, arcus, pudendum. Heſych.

Κεραΐζω, diſſipo aliquid, ut boves infeſtis cornibus. Item incurſo velut infeſtis cornibus : ut Il. ω. & ν. leo dicitur κεραΐζειν σταθμὸς, & apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τὰς Πίσσης κεραΐζειν, incurſionibus factis Piſeos vaſtare, Sic. Il. φ. Achilles Trojanos fugientes ὤτρυνε κεραΐζειν. Κεραΐζειν πόλιν, vaſtare urbem, excindere aut delere. Il. π. & Od. θ.

Κεραΐζομαι, diſſipor, vaſtor : ut πόλις dicitur κεραΐζεσθαι, Il. ω. & διλημοι κεραϊζόμενοι, qui vaſtantur & diripiuntur. Il. χ.

Κεραὶς, ίδος, ἡ, perditrix, vaſtatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας, eſſe volebant vermes cornu infeſtantes. Od. φ. ¶ Item falaciſſima quædam avicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.

Κεραΐσης, ου, ὁ, cornutus. Heſych. Item vaſtator, populator. Hom. Item ἁλιεὺς Item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat : Item ſerpentis ſpecies, qui frequentiùs dicitur κεραΐνης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεραΐσης etiam vermiculus ficus infeſtans, de quo Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 5.

Κεραΐτης, ίδος, ὁ, ἡ, a nonnullis dicitur fœnum græcum : quod aliis ὄνειρος, aliis ἀζόρεως, aliis τῆλις, ut eſt apud Dioſcor. in Appen. l. 2. c. 124.

Κερπτὸν, cornibus peto ſeu impeto : cornu ferio. Theocr. idyll. 2. ἢ Λιβυκὸν κυνέπαινα φυλάσσομαι τὸ κορύφ. Item caput jacto : apud Strab. l. 10.

Κερυπτίλων, qui cornibus impetit ſeu ferit, petulcus. Theocrit. idyll. 5. Pro eodem dicitur & κορυπτίλης, Heſych.

Κυείλω ſive κυείπω, idem quod κορύπτω. Plat. de rep. l. 9. κυείποντες ἀλλήλως σιδηροῖς κέρασι.

Κυείπολος, idem quod κορυπτίλων. Heſych.

Κυείζω, idem quod κυείπω. Heſych.

Composita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidam etiam fœnugræcum ita dici tradunt. Αἰγοκεράδης, ους, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερις, fœnum græcum, ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile. Plin. l. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ, ἡ, cornua alta gerens : ut αἰπύκερως ἔλαφος.

Ἀκέραος, ᾱ, ὁ, ἡ, ſine cornibus, placidus. Epitheum animalium, quæ natura nullis cornibus armavit ad depellendam injuriam, aut certè quæ etiamſi armata ſint, tamen illis non utuntur ad invadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Marth. c. 10. Vide & in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρατος, ος, ὁ, ἡ, cui cornua non ſunt, qui cornutus non eſt, Ariſtot.

Ἄκερως, idem. Et in neut. ἄκερων, cornua non habens, quod monoptoton eſſe docet Suidas. Declinatur etiam ἄκερος, ος, ὁ, ἡ, Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1.

Ἀκροκέραια, τὰ, extremitates, ſeu (ut Virgil. vocat) cornua antennarum. Poll. l. 1.

Βύκερως, ω, ὁ, ἡ, bubulis præditus cornibus : ut βύκερων ἄγαλμα, apud Herodot. Item fœnum græcum, quod & βύκερας & βυκέρα, apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens, cornua Hom. hymno in Pana : & in Epigram. Dicitur etiam δικέρας, & δίκερος, ος, ὁ, ἡ, ut apud Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Δικέραος, idem. Suid. in Epigr.

Δίκερως, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc. δικρανότης, q. d. bifiditas, bicornitas Δίκερως, *itidem* bicornis. Suid. ex epigram.

Δίκερος, & per contractionem δίκρας, bifidus, bicornis, bifurcus. Ariſtot. l. 1. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Ἐγκεραΐζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἑλικόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, torueo ſa ſive retorta cornua habens. Euſtath. & Heſych.

Ἐπίκρας, vel ἐπίκερας, fœnum græcum. Hippocr.

Εὐφύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Eſt & nomen proprium animalis, de quo Oppian. l. 3. de venat.

Εὔκερως, benè cornutus : vel pulchra habens cornua. Sophoc. in Ajace. Declinatur etiam δίκερος, ut δίκρας : unde δίκερως βοῦς, apud Nonn. apud Moſc. idyll. 2.

Ἰτυκραία, antenna : *hoc eſt*, lignum in ſuperiore mali parte per tranſverſum collocatum, unde velum pendet. Artemidorus oniroc. l. 1.

Καλλίκερως, pulchra & elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως (*i.* fœnum Græcum) uſurpari teſtatur Gal. l. 1. τῶν Χίων τινές.

Λαφοκέρατες, alba habentes cornua. Heſych.

Μονοκέρατος, ᾱ, ὁ, ἡ, cui unum ſolumque cornu eſt, unico duntaxat cornu armatus. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem : apud eundem ibidem. Item proprium animalis nomen, quod unicornem, item & que monocerotem Latini appellant.

Νύκερως, & νύκερος, ος, ὁ, ἡ, cornua non habens. Heſiod. in Erg.

Ξυλοκέρατα, ſiliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocârunt. Quidam ſic peculiariter dici arboris ceratoniæ ſiliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus eſt. Item cui crines erecti ſtant : aut crines erigens. Poll. ex. Soph.

Πλατύκερως, qui latis cornibus eſt : nomen proprium animalis, quod cervorum generi annumeratur, de quo Dioſcor. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Ajace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam unius in nare cornu. de quo vide Aelian. & Oppian. Eſt etiam nomen avis. Heſych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A' quibuſdam dicitur τὸ ὀρεάσιον, ab aliis ἢ ἐλάφη, ut eſt apud Dioſc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἐτεκεν δ' αὖτις ταυρόκερων ἑτέλεσσε δράκοντα.

Ὑπερκέρασις, aliterius cornu circumvenio, cornua extendendo claudo hoſtes, apud Aelian. & l. 1. Maccab. c. 7.

Ὑπερκέρασις, alteriùs cornu circumventio : ibidem. Dicitur etiam eſſe, cum altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio.

Ὑπέρκερως ſupra modum cornutus, cornua habens ſupra modum magna : Cervi epith. apud Poll.

Ὑπόκερατος, celſa gerens cornua, qui altis cornibus eſt. Ariſtoph. in Nub. Ὑπόκερως, idem. Od. ν.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρατος.

ΚΕΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, ceraſus : arbor, de qua vide Theophr. hiſt. pl. libr. 3. cap. 13. & Athen. l. 2. Eadem dicitur & κερασία, in Geopon. lib. 10.

Κερασία, τὸ, fructus ceraſi, ſeu pomula. ibid. & Dioſc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (*comp.*) humilis ceraſus, ſeu ceraſus pumila. Vide Athen. & Plin.

αὖ απυρωδὲν βιαίως ἄχει πῆς γῆς διεκδύον, κεραυνὸς καλεῖται, quod fusser it accensum, si ad terram usque cursim illisim sit, fulmen dicitur. Od. ω. Κερνίβας ἀρίει λαλέοντα κεραυνόν. Xenoph. Hell. 4. πάντα κεραυνὸς εἰς τὸ τραπεσθαι. Lucian. in Tim. ὁ σὺ βαλλόεις ἢ ἀφυγήεις ἢ συφεδαλέ κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio. Apud Athen. l. 12. ἐκεραύνωσε πάντας. Plutarch. in symp. 4. τὸς κεδεύοντας οἴοντα μὴ κεραυνῶδες, non fulminari feu fulmine tangi.

Κεραύνιος & κεραύνεος, ὁ ἢ ὄν, fulmineus, fulminalis. Plutarch. symp. 4. τὸ πῦρ ἀπὸ τῆς γῆς. Item κεραύνιος Ζεὺς apud Aristotel. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνιαι, Ceraunij montes. Plinio l. 6. c. 7. Pausan. in Atticis, ποιεῖ τὰ ἄκρα ἢ ὄρων ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. l. 37. c. 9. Est & ceraunium tuber, apud eundem l. 19. c. 3.

Composita.

A'κεραύνατος, non tactus, seu ictus fulmine.

Αἰγιόκεραυνος, epitheton Iovis, quòd albicante fulmine gaudeat. Od. τ. & Iliad. χ.

Βροντηντόκεραυνοι νεφέλαι, Aristoph. q. d. tonitru fulminantes nubes.

Ἐγγυκέραυνος, dicitur Iupiter cunctam fulmine pro hasta arens. vide Eustath.

Καταπεραυνόω, ῶ, fulmine icio seu interficio.

Τερπικέραυνος, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur: epitheton Iovis. Od. ξ. Eustachius tradit τερπικέραυνον Iovem dici quasi τρεπικέραυνον i. e. κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam convertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Vnde Iliad. δ. A'λλὰ Ζεὺς ἔτρεψε περάσια σήματα φάων.

Τυφικέραυνος, ex alto fulminans.

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus, item commodum, utilitas Hesiod. in Erg. καὶ κέρδεα ἴσ' ἄπηνε, damnum appellandum est cum mala fama lucrum. Isocrat. ad Nicoclem, μὴ τὸ μὲν λαθεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀδικῆσαι, ζημίαν. Sophoc. in Antig. τὰ σκοπὰ κέρδη πικρὰς ἐργάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia, versutia, vafrities, dolus, Iliad. φ. Α'γ δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις αὐτόματο κέρδεα εἰδώς.

Κερδαλέος, ὁ, ἡ, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius. Item utilis. Isocr. & Xen. Pæd. 7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A' Plat. l. 1. de repub. κερδαλεώτερον & λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Od. ρ. Κερδαλέος κ' εἴη ὃ σπέρχοντ' ὄς τε πρὸ ἁλὸς Ἐρ πάντεσσι δόλοισι ἠδὲ θεὸς αὐτάσσει. Sic βουλὴ κερδαλέη. Iliad. λ. & κερδαλέος μῦθος. Od. ζ.

Κερδαλέη & per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κέρδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, utiliter. Thucyd. 3.

Κερδαλῆ, Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia, Eustath.

Κερδοσύνη, ἡ, astutia, versutia, callidas. Item dolus. Iliad. χ. Ὣς φαμένη ἀνὰ κερδοσύνην ἤγαγεν Α'θήνη. Item prudentia. Od. ξ. αὐτὰρ Ὀδυσεὺς Ἐ'ζετο κερδοσύνῃ.

Κερδώος, ῶ, ὁ, ut κερδῶν Ἐρίτης, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sunt qui exp. conciliator lucri, lucrifer. Item vulpinus. Greg.

Κερδίων, lucrosior, utilior. Et κέρδιον, utilius: frequens apud Homer. ut Odyss. α, & alibi, Ὣδε μὲ οἱ φρονέουτι δόσαιτο κέρδιον εἶναι. Et πολὺ κέρδιον Il. γ. ε. π. Sic Superl. κέρδιστος, lucrosissimus, utilissimus. Κερδίων & κέρδιστος, accipiuntur etiam pro, versutior, & versutissimus, seu astutior & astutissimus, aut callidior & callidissimus. Iliad. ζ. ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Ajace, ποῖος τὸ κέρδιστον τεχπεὶς τῆς γνώμης, ad consilium prudentissimum conversus.

Κερδίφιον, ν, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. ἕτερα δὴ τὰ κερδαινῶ ; Sic apud Demosth. μικρὰ κερδήσειν. Et τίνι πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται. Dicitur etiam ἀπὸ τινὸς κερδαίνειν, & ἐκ τινὸς κερδαίνειν, apud Xenoph. & Sophocl. Nonnunquam sine adjectione ponitur, ut apud Thucyd. lib. 2. καὶ ὃν ἐκ τοῦ ἀκρείου τῆς πλησίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον πέρπει. ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 5. κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδέω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem. & Herodot.

Κερδῶ, οῦς, ἡ, vulpes : ut apud Aristoph. in equit. δόλιαι κερδὼ πολυσίδηρι.

Composita.

Αἰσχροκερδὴς, ές, ὁ & ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens. 1. ep. ad Tim. c. 2. & ad Titum c. 1.

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio, 1. ep. Pet. c. 5.

Αἰσχροκέρδεια, vel αἰσχεκερδία, turpis & sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. adversus Æschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδὴς, F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrum mihi quæro.

A'κερδὴς, non lucrosus : Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam gratuitus, lucrum non accipiens. A'κερδὴς χάεις, apud Soph. exp. cujus malum est lucrum.

A'κερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis seu gratuitò.

A'κέρδεια, (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum.

A'πακερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, (q. d. lucror ex aliqua re.) idem interdum quod κερδαίνω & κερδέω. Herodian.

Ε'πικερδὴς, lucrosus, quæstuosus.

Κακοκερδεία, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὁ δὲ ὧν ἐξάλλει κακοκερδείησιν ἔπεσθαι.

Καπηλοκερδαίνω, quæstum facio, seu quæstui habeo munus & functionem aliquam, apud Xenoph.

Νεκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis : ut νηκερδὴς ἔπος, apud Homer. Apud veteres νηκερδέα βουλὴ, pro ἀσύμφορον dictum fuisse scribit Eustath.

Παραπερδαίνω, perperam lucror : vel amplius justo lucror, & præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδὴς, multùm quæstuosus, multum lucri afferens. Item multum astutiæ habens, valde astutus seu vafer. Odyss. ρ.

Πολυκερδεία, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδὴς, amans & studiosus lucri, avarus, cupidus lucri : ut Φιλοκερδὴ Σύμῳ. Theogn. & Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri.

Φιλοκερδέω, lucri amans sum, lucri aviditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1.

ΚΕΡΚΙΣ, ίδος, ἡ, radius, textorius qui & pecten. Od. ε. (de Calypsone) Ἴ σὸν ἐπικρυφίῃ χεύσειν κερκίδ' ὕφαινεν, aureo percurrens pectine telam. Il. χ. χαμαὶ ἔκπεσε κερκίς, ἐ manibus in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλὸς χρῆται τῇ κερκίδι. ✠ Eustath. (itidemque Etymol.) denominari scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transfosita litera ρ. Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela, quæ radio seu spatha calcatur : metonymicè posita causa instrumentali pro re instrumento confecta : ut apud Eurip. in Hecuba. κερκίσιν ἐφιστάναι, telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Idem pro κατώδιν, i. tudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur, Gal. ταῖς κέρκισι, lib. 3. κίνει κερκίδι ἑρυθρῷ χαλκᾷ τὸ φάρμακον, tudicula ex ære rubro agitat. ¶ Ab earund. κερκίδιον similitudine κερκὶς nominatur paxillus sive clavus ferreus ligneusve, qui in jugi foramen inditur ad retinenda lora jugalia, ne extra jugi capæ excidant. Poll. ¶ Item majus illud os quod tibiam fert. Plutarc. in Alexand. ὑφ' ἧς ἡ κερκὶς ὀστέον ἔσθιεν ἐξέπεσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus & brevius. Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni (teste Hesych.) vel species quædam alni aut populi. docet Theophr. hist. plant. l. 3. c. 14. & Arist. hist. an. l. 7. c. 5. quòd nimirum istæ arbores instar rapidis, stipite oblongo sint, tereti & in acutum definente. ¶ Item pus quædam theatri. Poll.

Κερκίδιον, ν, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum : aut etiam radio calco fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες δὲ τὰ ὄντα.

Παραπερκίδες. (comp.) exigua ossa, quæ ab utraque parte sunt majoris illius ossis, quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ους, ἡ, cauda, propriè de quadrupedibus, & quidem caulem habens carnosum & depilem quo pisces carent & volucres. Aristop. in eq. Ἴ δ' ἐξέκλεκε κέρκον λαπὼν, τῷ θελκομένῳ σκιδνᾶν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. l. 4. c. 10. inquit κέρκον ἔχειν ὄφιν δὴ καὶ μόνον πάντα τετράποδα, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀστέα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio & Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesyc. ¶ Etym. dicit eum esse vas quoddam, sicut & tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ. q. d. caudatio : morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, ut quidam exponunt, vel animal quoddam magnam caudam habens, ut tradit Hesych. Metaphoricè dicitur versuto & fraudulento dicitur, teste Etym. & Eustath. sumpta nimirum metaphora à canibus qui oculis & cauda adblandientes mordent, ut inquit Etym. Vtitur & Synes. ep. 101.

Κερκώσκω, ὁ, ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. Idem Synes. de Providentia.

Κερκωπίζω, cercopen ago, i. veteratorem & impostorem : vel lascivio, adulor, Eustat. Item χλιδάζω, μαλίζω, ut similæ. Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula. Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide & Athen. l. 4. ex Aristoph.

Composita.

A'κερκος, ν, ὁ & ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 10. ὃ αὖ βραχὺ ἔχειν μὴ δεῖν, ἐφ' ᾧ ἔχει.

Δασυκέρκος, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. Μισῶ τὰς δασυκέρκεις ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus : cui cauda est amputata : ut κολοβόκερκος Σύσις, Chrysost. in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

Κέρκω, vide in Κρένω. Κέρμα vide in Κείρω.

ΚΕ'ΡΚΩ.

ΚΕ'ΡΚΩ, exaspero Κέρκεμαι, exasperor : & quidem ita ut vocem seu sonum edam raucum & creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animum à re irâ incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. κέρκεται ἢ φάρυγξ οἷ ὑπὸ λιπαρῆ. Κέρκαλος, qui ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. Hippocrat. epid. 7. Ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus.

Κερκαλέος, ος, ὁ ἢ ἡ, idem. Gal. comment. 3. in ejusdem Hipp. lib. de art.

Κερκάλεος, idem quod κέρκος, seu κέρκεμα, raucum creperumque sonum Hippocr. epid. 7. ἐκέρκαε καὶ ἀπλῶς.

Κέρκνω, idem quod κέρκω, apud eundem ibidem, ἢ ὁ φάρυγξ ἐδόκεε κέρκνειν. Item activè, exaspero, raucumque & creperum quid sonare facio : ut apud eundem de morb. exter. τοῖσιν ἐν τῇ φάρυγγι ἐμπίπτει ἐνέχεσθαι, ἢ κέρκνει αὐτήν.

Κερκνάω, itidem pro κερκάω.

Κερκασμὸς, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὸ κερχνάδη πάθος, seu τὸ κέρχεσθαι.

Κερχνακὸς, idem cum, κερχνώδης.

Κέρχνάδης, idem quod κερχνώδης, qui asperum quid, raucum creperumque sonat, apud Hippocr. de artic. Item transitivè, qui asperum raucumque & creperum sonare facit : ut κερχνάδεα πάθεα, apud Hippocr. de hum. usu.

Κέρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. in lib. Hippocr. de artic. Item milium apud Ionas. Idem ibidem. Item sonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis. Poll. l. 7. c. 23. ¶ Item adjectivè, siccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur & asper.

Κέρχνη, puls è milio. Hesych. Apud eundem sic dicuntur aures pisium. Item avis species quædam. Item quæ est melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exalpero, seu parvulis punctis veluti granis milii asperum reddo.

Κέρχνωμα, το, asperitas : item cælatura. Κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus. Hesych. Apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύρεον, argentum pustulatum.

Κέρχνωσις, avis, quam interpr. Lat. fritidulam, eandemque esse volunt cum strige, quippe quæ & ipsa denominata sit à stridendo. Aristoph. in avib.

Κέρνος, ου, τὸ, & κέρνος, ου, ὁ, vel ὁ, τὸ, Poll. lib. 2. κέρνα nominari ait duas obliquas asperitates ex septem illis, quæ in dorso assurgunt. Idem l. 4. c. 14. inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἐφεδρίδας. Nicandri schol. κέρνος vocari tradit crateres mysticos, ἐφ' ὧν λυχνος πέφανται. Apud Athen. lib. 11. itidemque apud Hesyc. κέρνος est poculum quoddam figlinum.

Composita.

Αἱμόκερχνον, apud Hippocr. quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. Et Erotianus αἱμόκερχνα esse ait Hippocratì, quæ simul sanguinolenta sint & sicca.

Καπακερχνάω, exp. τραχύνομαι, asper fio, exasperor. Hesych.

Κεσσὸς, vide in Κευτέω.

ΚΕ'ΣΠΑΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. esse dicit ferrei malleispeciem : ut apud Soph. Κέσπα σιδηρᾶ πευρὸς κρᾶτ' ῥάγαν Η'λαυνε πώλων. ¶ Est etiam piscis species. Hesych. & Poll. l. 6. c. 9. Idem tradit Athen l. 7.

Κεσπὰς, aliud piscium genus diversum à κέσπα, alio nomine κέαν. Illos Plinius vocat sudes : hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Aristot. de hist. an. l. 5. c. 11.

Κεσπίνη, idem cum κεσπὰς, vide Athen.

Κεσπαῖος, etiam pro κεσπὰς, ex Hippocr.

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Dioscor. lib. 4. c. 1 & Gal. simpl. 7. & Plin. l. 25. c. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum, quo cavatur ebur. Dicitur etiam esse teli genus : quod κέστρον à Suida appellatur, & κέστρα ab Hesychio.

Κεστίτης οἶνος, apud Dioscor. l. 5. vinum ex cestro.

ΚΕΥ'ΘΩ, Fut. κεύσω, P. ευκα, occulo seu occulto, absconde. Il. α. Ἐ ξείδεα μὲν κεύδει ἑὸν εἰδέμεν ἠδὲ καὶ ἄλλοις. Od. τ. Δόλῳ δ' ὄγε δῖκεν ἐκεύθει. Apud Eurip. in Phœnissis, κρυπτὸν τι πεύθειν ἢ κεύθειν τόδ' σκέπω. ¶ Apud Sophocl. in Oedipo tyranno, ὃ δὲ, Θανὼν Κεύθει κἀποῦ ὄν γῆς : schol. exponit κρύπτεται. Sic & in Ajace, κρείσσων δὲ ἡδὲ κεύθειν ἢ νοσῶν μάτην.

Κεύθμιος, occultor, absconditor.

Κεύθμός, ῷ, ὁ, locus qui aliquem occultat & absconditi locus in quo aliquis latet : latebra, latibulum. Iliad. τ. ἀστυάλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτῷ Παντόσεν ἐκ κευθμῶν. Pro eodem legitur & κευσμὸς Aeolica dialecto.

Κευθμών, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμός. Eurip. in Hel. Ἴ' ἐλθὼν εἰς κευθμῶνα. Exponit, & penetrale, recessus, abdita. Hesiod. in Theog. Γαίης ἐν κευθμῶνι. Dicitur etiam de latibulis seu lustris ferarum : ut Od. ε. πυκίνοις κευθμῶνας ἐχουτες.

Κεύθω, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς, seu κευθμών. Schol. Soph. in Philoct. διὸ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀυτὸ τὸ ἄλσος μεταφερόμεθα. Frequentius in plurali usurpatur, & præsertim apud Poëtas. ut Il. χ. Ἐτ Od. ω. ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Sic & apud Hesiod. in Theog.

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex eoque factum. Iliad. γ. Οὐ μὲν γὰρ φιλοπτήν γ' ἐκευθάνον.

Composita.

A'μφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ε'πικεύθω, celo. Od. ξ. Ἐπεὶ μοι εἰ ἐρυθρὸν ὑπεστρέψαι μηδ' ἐπικεύσης. Sic & Odyss. ε. & π.

Λάκυθος, & Λήκυθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput. Iliad. α. Εἰσ' ἄγε τοι κεφαλὴ κρεμανέσσομαι. Xen. Pæd. 7. τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἔχοντα ἐπὶ τῆς γένυος. Sæpè de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima & præstantissima. Frequentissimum est & in carmine, & in prosa φίλη κεφαλὴ (cui opponitur ἐχθρὸς κεφαλὴ) & μισητὴ κεφαλὴ. atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Invenitur κεφαλὴ, pro homine, (etiam sine adjectione) apud Aristot. pol. 2. ἐν Λακεδαίμονι χιλὶ κεφαλῶν ἔκρος ὑπέρεε τὸ πεπαγμένον, i. viritim. Od. α. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, & Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίους, pro πολεμίους. ¶ Sæpe etiam usurpatur in imprecationibus & comminationibus, Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ὄμος. Dem. in or. de male gesta legat. ἀὖν εἰς κεφαλὴν πῶς αὐτῷ δεῖ πέσειν. ¶ Cum variis præpositionibus varie exp. ἀπὸ κεφαλῆς dicitur quod imminet ; ἐπὶ κεφαλῆ ἀθεῖν, vel ἵστην, præcipitare præcipitem dare. Lucian. in Epig. l. 2. χὶ πῆς κεφαλῆς ἀπόλοιτ, præceps abiit. Ε'πὶ κεφαλὴν πατεῖσθαι, vel βαδίζειν, præcipitare moras. Demosth. apud Hom. Iliad. ἕλκε πόλιας ἐπὶ κεφαλῆς, à capite ad pedes, & inverso ordine. ἐπὶ ἦβ πολῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, quòd in illis extremum est crassius & rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite. Dicitur etiã ῥευχήου κεφαλὴ, caput membri hujus, i. ubi illud juxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῆς πολυπόδων, ex Aristot. l. 2. de part. an. Κεφαλὴ φύσεως ὀπτὰ caput & pars superior, κεφαλὴ τῆ πόρτε, fastigium fossæ, ex Demosth. ¶ Κεφαλὴ exp. summa & conclusio apud Gal. ἐπ' ἐσχάτῳ ἦδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλὴ apud Plat. in Timæo, perfectionem, sive absolutionem, aut consummationem significare aiunt, κεφαλὴ τε καὶ τελευτὴ ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. ✠ Κεφαλὴ appellatam ἀπὸ τοῦ κεκωφῶσθαι, i. à cavitate : & Macedones hanc κέφλην, Hippocratem κύστιν appellasse tradit Suidas.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut κεφαλίτης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικὸς, capitalis : ut κεφαλικὴ ἔχθρα, inimicitiæ capitales. Modest. c. 6. l. 27. digest. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum, quæ ad crassæ membranæ duplicaturam usque pervenêre. Cels. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 201. Dioscor. l. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθῆσεσθαι.

Κεφαλοειδὴς, ές, ὁ & ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτὸς, ή, όν, capitatus, caput habens : ut σφάσον κεφαλωτὸν, apud Dioscor.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum, ut in plantis. Dioscor. l. 3. ¶ Κεφαλὶς βίβλου dicitur id quod & ἔφεσμα, Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. l. 2. c. 2.

Κεφαλισμὸς, dicitur simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

Κεφάλιον, ν, τὸ, caput, capitulum. Dioscor. lib. 4. Plut. symp. 2. Est & verbum rhetoricum, apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. l. 7. in radicula κεφαλαίων dicitur τὸ σκῶρ τοῖς φύλλοις χαμαὶ πῖπτον, ut schol. exp. Aristoph. in Nub. ¶ Item metaph. quod summum & præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. & Isocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex & cardo : ut apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίου, summatim, capitulatim. Thucyd. Dem. Polyb. ¶ Item caput, unde fructus & reditus manat : idem quod ἀρχαῖον. Aeschin. contra Cresiph. ἴσως τὸ κεφάλαιον αὐτῆς ὅσον. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas sunt distincti. Apud Aristoph. in Ran. adjectivè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαῖόν ῥῆμα τι, quod schol. exp. ἀληθῆ.

Κεφαλαιώδης, ες, ὁ & ἡ, summarius.

Κεφαλαιωδῶς, summatim. Aristor. rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim & capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thucyd. lib. 6. πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιῶσαι : sic & lib. 3. & 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero, Marci 12.

Κεφαλαιῶμαι, in summam subducor & colligor. Aristot. lib. 4. metaphys. Item activè pro κεφαλαιόω. Plat. l. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in summâ collectum & subductum est : seu summa ipsa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαίωσις, εως, ἡ, inveterastus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret. de diuturn. affect. l. 1. c. 2.

Κίφαλος, ὁ. cephalus : piscis è mugilum genere : sic dictus, ὅτι τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Athen. l. 7.

Κεφαλῖν-Θ, cephalinus, qui alio nomine Ελεφᾶς. Idem ibidem.

Κεφαλίνη, ῆς, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs γεῦσις, ob acriorem gustum, qui inesse ipsi putatur. Poll. l. 2.

Composita: ac primum cum præpositione.

A'μφικέφαλ-Θ, ος, ὁ, ἡ, utrinque caput habens, vel biceps: ut ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Eustath. Item genus lecti sic dictum, quòd utrinque habeat pulvinar. Etymol.

A'νακεφαλαίω, ῶ, capitulatim & summatim repeto. Hesych. Ponitur & pro simplici. Aristot. τὰ αὐχμηρὰ ἀνακεφαλαιῶνται, summatim colligentes & repetentes. Exponitur etiam, peroro, apud Dionys. Hal.

A'νακεφαλαίωσις, εως, ἡ summaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib. 6. c. 1. In numeris verò & summarum collectione dicitur consummatio.

A'νακεφαλαιωτικός, ἡ, όν: ut ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρ-Θ τῶν ῥητόρων, pars qua ea, quæ dicta sunt, reperuntur. Dion. Hal.

Decomp. E'πανακεφαλαίωσις, summatim enumero & colligo. Hermog.

A'πεκεφαλίζω, capite privo, caput amputo. Artemidor.

A'πεκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio. Item sordes quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodem dicitur & ἀποκεφαλέω.

A'πεκεφαλισμὸς, capitis amputatio. Plut.

E'γκέφαλ-Θ, qui in capite est: ut ἐγκέφαλ-Θ μυελὸς, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Ephes. Item absolutè sive substantivè, cerebrum. Il. γ. Ὣς δὲ σφ' ἐγκέφαλ-Θ γαμψὼς ῥῆξε ὡς ὄβελὸν τύν-Θ. Aristoph. in Nub. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito & perculso esse. Sic & apud Plut. defect. orac. & Athen. l. 7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal. lib. 2. de alim. & apud Athen. l. 2. & Nicand. in Georg.

Decomp. E'περεγκεφαλὶς, desipere, Poll. l. 2. c. 2. & ex Aristoph.

Κωνεγκέφαλος, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur. Hesych.

Παρεγκεφαλὶς, ἰδ-Θ, ἡ, cerebellum: pars cerebri durior & sicior, ex multis & parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 16.

Πεντεγκέφαλ-Θ, quinque habens cerebra, quino cerebro constans. Theophr. hist. pl. l 2. c. 8.

E'πικέφαλαι-Θ, ος, τὸ, capitatio: id quod in capita penditur. Aristot. œcon. l. 2.

Καυκιφαλῶ, secundum caput: Aeolica syncope pro κεφαλῶ, apud Poëtas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: sic dicta, quòd capiti circumindu atur. Polyb. Stat. Eustath. Item pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item pars quædam navis. Poll. l. 1.

Περικεφάλ-Θ, in quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συλλύνση, coit: ut Iliad. ε. Η' ὀχ ἅλις ὅτι γυμνὰς αὐλὰς δυς ἠὲ τρὶς βεβάᾶς

Περικεφάλαιον, ου, τὸ, cervical, pulvinus seu pulvinar, quod capi i decumbentis supponitur. Aristoph. in Pluto. Plut. de discern. adul. ab amico. & Athen. l. 10. Impropriè sic dicitur pulvinar, quod sedenti supponitur, apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιῶ, capitulatim & summatim complector, summatim & breviter recenseo Sæpè in voce media: ut apud Aristot. pol. 6. Xen. Pæd. 8. & Polyb. l. 4. Apud Aeschin. συγκεφαλαιῶν τὰ λοιπὰ, rationum summam conficere, repetito calculo summam contrahere.

Συγκεφαλαίωσις, summatim comprehendor. Arist. metaph. l 9.

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita. Areop.

Composita sine præpositione.

Αἰγικέφαλ-Θ, caprinum caput habens. Est & nomen avis, apud Aristot. l. 2. de natura anim. c. 22.

A'κέφαλ-Θ, qui sine capite est, caput non habens. Huc de scrib. hist. Item metaph. qui principio caret, ibidem. Et versus ἀκέφαλος, apud Athen. l. 14. qui unam syllabam in initio brevem habent. Item ἀμίτρακ-Θ, qui sine autore certo est & origine: ut ἀκέφαλ-Θ ἀοιδὴ, de cujus authore non constat. ¶ Item imperfectus. Plut. l. 6. de leg. Luc. in Scytha. Item ἄτμ-Θ Suid. ¶ Item nomen herbæ cujusdam utilis ad splenicos, ut docet Eustath.

A'κεφάλως, sine capite, sine exordio, apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipsum caput. Aristot. l. 4. de anim.

Βαρυκέφαλ-Θ, grave & ponderosum caput habens.

Βουκέφαλ-Θ, sic dictus fuit equus Alexandri magni, sive ob torvum aspectum, sive quod insigne capitis taurini armo impressum haberet, ut docet Plin. Pro eod. Dorice Συκεφάλας dicitur Δικέφαλ-Θ, biceps.

E'κατογκέφαλ-Θ, centum capita habens. Pind.

E'κατοντακεφάλας, idem. Aristoph. in nub.

Εὐκέφαλ-Θ, bono seu egregio capite præditus, aut qui capiti convenit & conducit. Poll. l. 2. c. 2.

E'λεγκεφαλ-Θ, dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet simile echini capiti. Poll. l. 2. c. 2.

Κωνοκέφαλ-Θ, q. d. caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Aristoph.

Κωνοκεφάλαιον, anemone herba quibusdam dicta. Hesych. pro quo & κωνοκέφαλον & κωνοκέφαλιν.

Λεοντοκέφαλ-Θ, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλ-Θ, lapideo & duro capite prædi tus Athen. lib. 7. ex Aristot.

Μακροκέφαλ-Θ, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre & aquis & Poll. l. 2. c. 2.

Μεγαλοκέφαλ-Θ, cui magnum caput est, capito.

Μονοκέφαλ-Θ, unicum caput habens. Dioscor. l. 2. c. 182. ᾧ τρὶς ἐν Αἰγίπλῳ μονοκέφαλον ἐγώ.

Μικροκέφαλ-Θ, qui est parvo capite.

Μυοκέφαλον, dicitur species τῆς πεσσοῖδος-Θ. parva adhuc & incipiens, & capiti muscæ similis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλ-Θ, qui capite est siccior. Alex. Aphr.

Ο'ξυκέφαλ-Θ, qui acuminatum caput habet. Poll. l. 2. c. 2.

Περικέφαλ-Θ, idem quod μακροκέφαλ-Θ. Eust.

Πολυκέφαλ-Θ, multa habens capita. Plut.

Στρουθοκέφαλ-Θ, habens caput passeris aut struthocameli; ideoq; monstrosus Plut. ὦδε πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλος ἐμοῦσα dicuntur fœtus exili capite. (Pericle.

Σκληροκέφαλ-Θ, habens caput bulbo simile, i. oblongum. Plut. in

Τειρικέφαλ-Θ, triceps, tria habens capita: Cerberi epith. apud Suid.

Υ'γροκέφαλ-Θ, qui humido est capite. Alex. Aphrod.

Υ'δροκέφαλον, tumor capitis aquosus, de quo Aet. & Aegin.

ΚΕ'Ω, findo, σχίζω. ¶ At pro κείω jacere cupio, vide in Κέω. Κείω, per epenthesin τὸ ε pro κέω, findo, ut Od. ξ, Κὸ δὲ σ' ἀπειπὼν ῥάζῃ δρυὸς ἠὲ λίπῃ κύνων, ἢ σγίζῃ: ut exponit Eustath. ᾧ δεῖν jacere cupio, vide in Κείμαι. ¶ Κείω. i. uro, vide in Καίω.

Κεάζω. F. σω, findo: idem quod κέω sive κείω. Od. ξ, κέασε δ' ὑλὴ γυλέῖ χαλκῷ. Od. υ. Εὖ γὰρ ἐπιστάμεθ' ὀμφὸς κέαν τε ξύλα. Iliad. π. κέασε δ' ἄρ' ὀξέϊ λαδρὸ findebat ossa. Apud Nicand in Ther. Ἥτορα ἢ ὀλίμῳ κεάσας ἢ ῥαιδὶ πέσῃ: schol. exponit σχίσῃ, terens seu conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. υ. ἢ δ' αὖτις πᾶσα κεάζετο, fissa fuit.

Κέασμα, τὸ, fractura vel fragmentum. Hesych.

Κέαρ, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita ex κεάζω.

A'κεάζ-Θ, qui findi & dissolvi seu frangi nequit. Hesych.

A'κέα: Θ, leguminis genus, quod non nisi ægrè frangi & dissolvi potest. Hesych. Etym. & Suid. (ἀμυκάομαι.

A'μυκάζω, circuncirca findo seu scindo. Od. ξ, πὶ μιλακὸν ἔρυς

A'ναχεάσαι (pro simpl. χείσαι) findere.

Εὐκέαστ-Θ, sive εὐκέατ-Θ, ὁ ἡ ὄ, qui facilè findi potest, fissilis. Item qui facilè frangi potest, ut εὐκέασα ξύλα apud Eust. & ἀῤῥ-Θ εὐκέατ-Θ. Od. ε.

ΚΗ'ΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal è simiarum genere, caudam habens, quod & ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Aristot. hist. anim. lib. 2. cap. 9.

ΚΗ'ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo. Od. χ. Τῶν σ' ἄλλοι ἐπέεσσι κακὸν ἔπαυ ὄτου γε πέπνυσι. ¶ Item mœror, luctus, molestia, ærumnas & damnum. Il. α, Οἳ ς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἔφηκε. & Il. β, Τεθέασαι δὲ κῆδε, ἐφῆκε δέ Ε'κ Διός. Sic apud Plat. ὅταν ἀνεῖναι πνεῦμα ἡμῶν κῆδος ᾖ πᾶσι, ἐνιοῖς ὅτι καλλιστεύουσι, &c. ¶ Item exequiæ, funus, parentalia, cura quam gerimus funeris ejus exequiarum alicujus. Et Aristoteles eth. 9. cap. 2. ᾧ εἰς τὰ κῆδε μέλλει' οἷον τοῦ θεῖν τὸν συγγενεῖ ἐπαπαντᾶν διὰ παντός. ¶ Item affinitas; ut κῆδος σοι σωσφέρεται, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis, ut Thuc. κῆδος ἢ ξυμμαχίας. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος A'δραστου λαμβάνειν dicitur, i. filia ejus in matrimonium accepta affinis Adrasto fieri.

¶ Derivata a κῆδ-Θ, cura.

Κηδέω, ῶ, F. ήσω vel έσω, curo, curam gero. Il. ω, ὑπὲρ ὄλεθρ-Θ κηδήσοντες. & Il. 9. Ο'λομένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτῳ πν.

Κηδεμών, όν-Θ, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui solicitus est de re quapiam. Theogn. Παίρους κηδεμόνας ἢ κασίγνητ-Θ ἑταίρ-Θ. Sic & Il. λ. Exponitur & curator, procurator: ut apud Luc. κηδεμόνα ἢ συνηγορίαν-Θ, procuratorem imperii seu tutorem. Item specialiter, tutor, apud Aristoph. ¶ Alias significationes vide paulò pòst, in classe derivatorum secunda & tertia.

Κηδεμονεύ-Θ, idem apud Apoll. Arg.

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicujus rei, solicitudo alicujus de aliq. Philo de vita M. l. 3. Synes. ep. 44.

Κηδεμονικὸς, ἡ, όν, ὁ, accuratus, cui adhibetur cura illa & studium quod κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit & procurationem alicujus negotii. Sic deus dicitur κηδεμονικὸς, apud Areop.

Κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magna cura abhibita. Polyb.

Κήδιστ-Θ, ος, ὁ, clarissimus, doctissimus, cujus præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ.

Κήδομαι, curam gero, curo, solicitus sum de aliquo. Expenitur & satago. Il. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν. Xen. Pæd. 8. ἑαυτῷ τοῦτο κήδεται ὁ σφοδρὸν ἀδελφὸν. Hocrates κήδεδ-Θ & ὀλιγωρεῖν inter se opponuntur, ut contra κήδεδ-Θ & φροντίζειν pro eadem re dixit. ¶ Alias significationes vide in sequentibus classibus derivatorum.

Κήδει-Θ, ευ, ὁ, cujus curam gerimus, charus, amicus, Il. τ, Κηδείδης

Κηδείδης, ου, ὁ, solicitus, anxius. A Suid. exp. ὁ κηδεμονικὸς-Θ καὶ φροντίζων ὅλων.

Κηδεύω, curo, solicitus sum.

Κεδεύς, ῆος, ὁ, cui nus cujus cura geritur, in precio habendus ob virtutem aliquam. Il. ι. Οἵ οἱ κεδνὸν πατρὶ καὶ μητρὶ πάντι τον. Item venerandus: ut apud Greg. ὦκ ἐφύλαξε θεῶν μυσήεις κεδνὸν. Exponitur etiam prudens, q. d. cujus animus curas prudentes versat. Od. κ. v. 225. Item probus, honestus, ut ἄλοχ-Θ κεδνὴ, apud Hom. & ἠΐθεα κεδνὰ. apud Hesiod.

Κηδόω, curam alicujus rei gero. Eurip. κηδεύσω σ' ἐγώ.

Κηδώτης, qui curam gerit alicujus, curator. Aristot. in probl. (sect. 19.

Κηδῶτις, cura dignus. Il. ψ.

Composita.

A'κηδής, ές-Θ, ὁ, ἡ, nullam curam gerens, neglectui habens, negligens. Od. ρ. & Plato de leg. Item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il. φ. Item passivè incuratus, neglectus. Od. ζ.

A'κηδέως, (adverb.) sine cura, negligè.

A'κηδεύω, ῶ, F. ήσω, & έσω, non curo, negligo. Il. ψ.

A'κηδία, ῶν, F. ίσω, negligenter ago, negligens sum circa quidpiam. Basil. Chrysost.

A'κήδεστ-Θ, ος, ὁ, ἡ, incuratus, neglectus. A'κήδεστον (adverb.) sine ulla cura, temerè negligenter. Apoll. Arg. 2.

A'κηδέστως, idem quod ἀκήδεστον, in anthol. epigr. Exponitur & immisericorditer. Il. ω.

A'πανθρώπευος, ου, negligo, solicitus non sum.

Δημοκηδὴς, plebicola & publicola. Plut. in Publ. & Strabo. l. 14.

Δ'υσκηδὴς, graves curas habens, aut graves & molestas curas afferens. Od. ε. Exponitur & δυσφύλακτ-Θ, ab Hesychio.

Λαθικηδὴς, curarum oblivionem inducens, curas oblivione tegens. Il. γ. Item in symp. Synes. epist. 146.

Πεκεκήδημαι, idem quod κήδημαι. Od. ξ.

Περικήδομαι, τῶ αὐδ-Θ, viri curam gero.

Περσκηδὴς, curam gerens, solicitus de aliquo. Od. φ.

¶ Derivata ex κήδ-Θ, mœror, tristitia, &c.

Κήδω, mœrore afficio, ango, molestus sum alicui. Il. ε. κῆδέ τε θυμὸν, angebat animum. Item lædo, noceo, damnum infero. Il. ν. Κακὸν τοι σωὶ ἐνοὶ ἢ κήδεσι ὃς κέ μ' ἐκήδῃ. Sic Od. ψ. οὔδ' ἐὸν οἶκον. Κήδεσσον (pro ἐκήδεσκον) à κήδω.

Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo. Item molestia afficior. Il. ω, ᾧ αὐάρεο κηδομένῃ περ. Sic Il. π. (solicitus.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia. Κηδόσυν-Θ, mœstus, Exp. & Κηδάρ, locus quidam tenebrosus, Suidas.

Composita.

A'κηδὴς, tristitia vacans, non anxius, securus. Il. ω. αὐτοὶ δ' ἀκηδέες εἰσὶ. Et Hesiod. in Erg. ἀκηδέα θυμὸν ἔροντες.

A'κηδία, ῆς, vacuitas mœroris. Item contrà, mœroris abundantia, apud Luc.

A'κήδ-Θ, animo concido, mœrore gravi afficior. Cyrillus.

Δασκηδὴς, mœrore gravi affectus.

Νεκηδὴς, recentem mœrorem habens. Hesiod. in Theog.

Πολυκηδὴς, multum mœroris seu luctus habens, magno mœrore affectus. Item multum mœroris afferens, valde luctuosus Nicand.

¶ Derivata ex κήδ-Θ, funus.

Κηδεών, funeris seu exequiarum curator. Theocr. in epigr.

Κήδιμα, exequias alicujus curo. Aelian. οἵτε κηδίμοιοι τὰ αὐτῶν ἀδελφεοῦ τε αὐτοῦ, &c. Tyrtæus de virtute bellica, Ἀρχαλέῳ ἢ πόλῳ πᾶσι κέκασθ' ὁ πολίτης.

Κηδεύω, cum funeris gero seu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio, φόβῳ μὴ κηδεύσουσι. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα, apud Plut. Exp. & Sepelior.

Κηδεύσιμος, mihi funus exhibetur. Plut. de Socr. dæmone.

Κηδεία, ῆς, funeratio, parentatio, sepultura. Expon. etiam, τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πόθ-Θ. Apoll. Arg. 2. Herodian. lib. 4.

Κηδεῖσιμος, cura sepulturæ dignus, apud Didymum.

Composita.

A'κήδευτ-Θ, ος, ὁ, ἡ, inhumatus, infuneratus. Il. ζ.

A'κηδὴς, inhumatus, insepultus, exequiis carens. Il. ω. Ε'κτωρ ἀκηδὴς & ἀκηδέα σώματα. Od. ω.

A'κηδῶς, adverb. sine sepultura, apud Suid.

A'κήδιστ-Θ, idem quod ἀκήδεσ-Θ. Plut. in Pericle.

Ε'πικήδειος, ου, funebris, ad funus pertinens. Plato de leg.

Ε'πικήδειον, ου, τὸ, est quod dicitur cadavere nondum sepulto, apud Suid.

Συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio. Συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor.

¶ Derivata ex κήδ-Θ, affinitas, nuptiæ:

Κηδεμών, affinis, affinitate conjunctus. Mosch. idyll. 2.

Κηδεστὴς, ῆ, ὁ, idem quod κηδεμών, apud Plat. & Xen. apom. lib. 1. Item peculiariter, gener. Plut. & Ioser. in Helen. Item socer, pater puellæ, Etymol. Item qui dat in matrimonium & qui accipit. Suid. ¶ Item frater uxoris, apud Demosth. Apud eundem sic dicitur frater qui dat in uxorem, & is qui accipit.

Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust.

Κηδεστία, ῆς, affinitas. Xen. Hellen. 2.

Κηδεστὴς, idem quod κηδεστὴς, apud Poll. l. 3. c. 2.

Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho, Eurip. κηδεύειν πνὶ. Aristot. pol. lib. 5. cap. 7. ἔξεσι κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι, Sic Laërt. in Aristot. κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα πλὴν δυγατέρος, affinitatem cum illo contraxisse. Item affinis fum, seu affinitate conjunctus, Plut. in Demetrio. Et socer fum, apud Appian. lib. 4. de bello civili.

Κηδεία, ῆς, affinitas. Κήδευμα, τὸ, affinitas. Eurip. in Oreste.

Composita.

Προκηδεῖς, οἱ κατ' ἐπιμιξίαν οἰκεῖοι, i. affines. Hesych. Herodotus, πεσσοκηδέες αὐτῷ ἦσαν, affines ei erant, seu necessitudine conjuncti.

Συγκηδεῦσαι, qui duas sorores in uxores duxerunt.

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus. Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγ-Θ, exp. κηδεμονικὸς.

ΚΗ'ΘΙΟΝ & κηθάδειον, ου, τὸ, vasculum, in quod calculi & suffragia seu sortes conjiciebantur. Aristoph in Vesp. σύροντα τὸν ἄλλον Ε'κ κηθαδείου λαχανιζόμενον καὶ τραγανίζοντα τὸ μηδέν, vide schol. Athenæus lib. 11. τὸ κήθιον, τὸ χοᾶσιν τὰς ἀπορίας.

Κηγάς, &c. vide in Καγάς.

Κηείω, in Κίω, Κηλαίνω, in Κηλέω.

ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ, Hesychio sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα πομφώλυγα, nec non arbores quædam. Theophr. hist. pl. l 1. c. 15. & l. 3. c. 6. eadem arbores κηλάστρης appellat, numerans inter agrestes & ἀσκάφυλλος. Gaza quoque Lat. celastros vocat.

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, mulceo, permulceo, delinio: & propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpret. suaviter auditus animum delinio. Plutar. de Herodoto. ἀμέλει ταῦτα ᾠ κηλεῖ καὶ θέλγει πάντας, omnes permulcent & attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατᾷ, decipio. Item βλάπτω, noceo, Ab Hesych. expon. etiam κτυπᾷ, φαίνω.

Κηλέομαι, οῦμαι, demulceor, permulceor, delinior. Plut. de soler. anim. κηλεῖται μὲν ἕκαστος ᾠ ἥπτου εὐεκτεῖ καὶ αὐλοῖς. Plato. lib. 3. de rep. Θεσσαλὸς μάγος φαίνεται ὡς τῷ ὄντι κηλῶν τὴν σελήνην. Accipitur etiam pro, delector, oblector: apud Eustath. epigrammate in Hecaten. sive Dianam, πέλλαις κηλεομένην.

Κηλήμων, ων, ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur. Od. λ, & ν.

Κήλημα, τὸ, idem. Exponitur etiam ἀπάτη, apud Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi sive permulcendi aures, voluptas suavitate auditus animum deliniens. Plut. de soler. anim.

Κηλητήρ-Θ, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas ineft. Eur. in Hec. Δέξαι χοὰς μν τάσδε κηλητήριος Νεκρῶν ἀγωγὰς

Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas propriè, vel illicium quo animum alicujus permulcemus. Soph. in Trach. Pro eodem per syncopen dicitur κήλητρον. Hesych.

Κηλήτωρ, ορ-Θ, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κηλήτειρα, ἡ, quæ aures five animum alicui mulcet, quæ dictis pectora mulcet.

Κηλιδών, όν-Θ, unde σειρὴν ἢ ὠδὴν πνὸς Δαιμόνιαν, hoc nomine appellata fuisse à Pindaro docet Eustath. apud Prud. Vide & Athen. lib. 7.

Κηλέων, ωνος, ὁ, quæ aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit Suid.

Κηλαίνω, idem quod κηλέω, mulceo, demulceo, suaviter auditus animum delinio, permulcendo tractandoque manu efficacio. Θέλγω. Hesych.

Αἰκάλλω, Κήλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

A'κήλητ-Θ, ος, ὁ, ἡ, qui mulcedine non est captus, aut qui permulceri nequit. qui permulcendo tractandoque manu efficacius non est, aut manu efficeri nequit. Od. κ, Ζοί δ' ἅτε δὴ τὸ πάρος ἐν ἡδείῃσιν ἀκήλητ-Θ νόῳ ἔσθ'.

Κατακηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suavitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. κήλησις ἡδονὴ δι' ὤπων κατακηλοῦσα.

Κατακηλητικὸς, qui permulcere seu demulcere potest, cui facultas ineft permulcendi & suavitate auditus animum deliniendi.

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, dicebatur apud veteres tumor omnis quacumque in parte esset: postea verò frequentius usurpari cœpit de scroti tumoribus, quòd illi tum crebriores essent, tum multò magis diverso rum generum. Ramices à Latinis vocantur. Vide Gal. de tumor. præter naturam. c. 15. ✠ Eust. à κηλέω derivari putat, ac dici κατ' ἀντίφρασιν. Suidas à χαλάω.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Exp. herniosus. Syn. in ep.

Composita.

Βεβωνοκήλη, ης, inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum. Paul. l. 5. c. 53.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. Celsus. l. 7. c. 13.

E'ντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino. Poll. l. 4. c. 25.

Ε᾽ντερομηλικὸς, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ε᾽ντερομηλίκη, hernia quum omentum descendit in scrotum, vide Celsum.

Ε᾽ντεροεπιπλομηλίκη, (*decomp.*) tumor scroti intestino & omento simul in ipsum devolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσομήλη, varicosus ramex, *hoc est*, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Aegin. lib. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, diciturque venarum esse dilatatio varicibus crurum similis.

Υ᾽δροκιρσομήλη, (*decomp.*) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. Autor desinit. medicarum.

Πυϊωματομήλη, ramex ventosus. Paul. Aegin.

Πωρομήλη, ramex callosus (sive tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis. Aegin. lib. 6. c. 63.

Σαρκομήλη, carnosus ramex, ramicis genus quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increvit. Poll. l. 4. c. 25.

Υ᾽δρομήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam & quartam membranulam. Poll. l. 4. c. 25.

Υ᾽δροκήλη, idem, *i.* tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Vide Celsum, l. 7. c. 18. & Paul. l. 6. c. 18.

Υ᾽δροκηλικὸς, qui laborant aquoso ramice, hydrocelici. Plin. lib. 30. c. 8.

ΚΗΛΙ᾽Σ, ίδος, ἡ, macula. Plutarch. de am. frat. *φρὴξ ἐνδύσας ὕστερ ῥαφὴ ἢ κηλὶς, ἀδιόρατον γένεσθαι καὶ δυσθεώρητον.* Synes. *τὰ ὁμματήματα λόγον ἔχει σφῆς τὰς ἀσθενοῦσας κηλίδας*, ineluibilium macularum instar sunt. Idem. epist. 105. *ἐμπαλαιώθη κηλὶς ἐκ αὐθέντου τινὸς ὕσης*, ineffabilibus plenum maculis. Est etiam vicus, cicatrix, nævus: item probrum, Hesychio. Sic apud Suidam, *τὴ βίᾳ τῶν ἀδελφῶν κηλὶδα περιστρέψαντες.* Et Herodian. l. 6. *πυμείας τε καὶ κηλίδας πάσας ὑπὸ τὴν ἀσπίδα νεῖν.*

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτὸς, ή, ὸν, maculatus, labe fœdarus.

Α᾽κηλίδωτος, ος, ὸν, ἡ, (*comp.*) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est, ut *ἀκηλίδωτος βίος*, vita immaculata. Sapient. cap. 4.

Κῆλον, *&c.* vide in Κᾶλον.

ΚΗΜΟ᾽Σ, ῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine qua capiunt purpuras, Hesych. ut nassa apud Latinos. Item operculum è vitili simile infundibulo quod judiciariæ urnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. *κάπιτα λὶν ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφισαμένου ὁ τελεσταί.* Et aliquanto pôst, *βάλλε κημὸς*, in malam rem abjice camos. Item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equis & muliones mulis circumponunt impositio in *id* hordeo, avenâ, fœnove, ita ut equi mulive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiam species fræni. Hesych. quod circuminjicitur equis mordacibus. Xen. de re equestri, *ὁ κημὸς ἀσκεῖν μὴ ἐκωλύει, δάκνειν ἢ ὄκ ἐᾷ.* Eustathius dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circumponant, ut apud Athen. l. 12. (de panifice) *ἔχων ἀεὶ τὸ στόμα κημὸν ἕτερόν τὸ παῖς.* ✠ Etym. à *κήμπτω*, deduci scribit ut sit *κημὸς* quasi *κάμπτων*.

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ ftu cami circumpositio. Hesych.

Κῆν, vide in Ε᾽αὐ. Κῆμὲ pro κἠμέ.

ΚΗ᾽Ξ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος: qui & καύηξ. Quidam exponunt *αἰθυῖαν*, mergum: alii *κέφον*, alii diversam esse avem volunt. Od. o, Α᾽ντλον δ᾽ ἐκδύσασα πόσῳ᾽ ὡς ἐνεκάλιν κᾶξ. Eadem avis nominatur κώνξ & κηρύλος, ceys, & cerylus. Aristot. tamen hist an. l. 8. c. 3. *κηρύλον* diversam esse à laro, mergo, ceppho indicat. & Antigonus apud Schol. Aristoph. scribit *κηρύλας* dici mares alcyonum.

-ΚΗ᾽ΠΟΣ, ε, ὁ, hortus. Odyss. δ. Καί μοι κῆπον ἔχει πολυμήλου. Athen. lib. 1. *τῶν ἐν τῷ κήπῳ γενομένων θριδακίνας οἰνομέλιτα ἐπίπεπον ἑαυτοῖς.* ✠ A *κάπω* significante *τὸ πνεῦμα* deducunt Etymologistai. Eust. Hesych. ut *κήπος* sit, *ὁ φυτευόμενος καὶ ἀδιάμετος τόπος*. Item pecten, pubes muliebris, ut apud Laërtium. *πόθεν ἡ τῶν ἥδιλει. Σφίλτων, ἢ ἀπαίρας αὐτὸς τὸν κῆπον ἐδιδάσατο*, i. nunquid ejus ventrali subtato ipsius pubem aspexit? ¶ Item *κῆπος*, tonsuræ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπαῖος, hortensis, ut *σμίλαξ κηπαία*, apud Dioscor. *Κηπαία, ἡ*, cepæa herba de qua Dioscor. l. 3. c. 168.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Exp. & in horto fero. Theophylactus in epist. *τὰς ἀνευέρους ῥοὰς ἐξυδρεῖ κηπεύων*, in suis hortis colunt.

Κηπευτὸς, dicuntur plantæ, apud Theophr. & Athen. l. 2.

Κηπώδης, hortensis. q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεῖα, ἡ, cultura horti. Plat. de leg.

Κηπίον, ου, τὸ, hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus, quod *κῆπος* etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπύλιον, *itidem* hortulus Laërt.

Composita.

Α᾽γριοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. lib. 10.

Ε᾽πικήπιος αὔρη, hortensis aura.

Μανιοκήπος, furiosè libidinosa: cujus pubes seu pecten insanit. apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laërt.

Κῆπτ, vide in Ε᾽πῶ.

ΚΗ᾽Ρ, ῆρος, fors, fatum. Soph. in Trach. Α᾽λλ᾽ ἐπεὶ πᾶν τάδε δὲς ἐκ ἐλάσσονος ἥδεται κηλεῖς χεὶρ φερίστων ὑ κηλῆ. Plerumque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum: vel fors funesta & adversa. Il. π. *Τὰ ἔκφυγε κῆρα καλὴ μέλαι & Σαρπηδ.* Od. τ, *ὃ δέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.* Il. β, *ὃς μὴ κῆρες ἕβαν Ἀιδαο τέλος φέρουσαι* Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Absque *Ἀιδαο* positum exponitur lethum, mors. Il. χ, *Τέθνηθι. κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι.* Od. ρ, *τύπτουσι φόνου χ᾽ κῆρες μέλανες.* Iliad. *γυναῖκ᾽ ἀλεείνων*, lethum fugiens. Plut. de am. frat. *φεύγες ἐμπεσεῖν καὶ πλοῦτος, αἰσχρὰ νεοπλουτία καὶ κῆρας τὰς ἐπὶ αὐς μόνον ἀλλὰ καὶ πλοῦτον ὀλεθρίους.* Item metaphoricè pestis, apud Suid. Exponitur etiam, dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 14. locis quoque suis *κῆρας* tribuit, i. fatalia vitia, fatales ægritudines & morbos. Pro morbo accipi à Soph. testatur ejus scholiastes in Philoct. *πᾶς γὰρ ἀν νοῶν αὐτὴν Κάλον πυλαῖς κηλεῖ περὶ σθένει μακρᾷ.* ¶ Arctè circumsil. vide in Κέαρ.

Κηρέσσης, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis, noxius. Hesych.

Κηρεῖαι, fasciæ sepulchrales. Hesych. pro quo scribitur & *κήρια* Ioan. 11. ¶ *Κηρέαι*, lumbrici lati. Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter fatali quodam interitu pereo, miserè pereo, Philo de vita M. l. 3. ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, suprà.

Composita.

Α᾽κήρατος, ος, ὁ καὶ ἡ, immortalis, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus, non obnoxius *κηεῖ*. Simonides. *Πέμπει δ᾽ ἄμωμον οὔτις, ὑδ᾽ ἀκήρατον.* Exponitur & illæsus. qui non est passus ullam *κῆρα*. Od. φ, Il. μ. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nicand. scholiasten.

Α᾽κήρατος, ος, ὁ καὶ ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo & Xen. vide & comp. ab *ἀτη*. Item purus, sinceru, ut *ἀκήρατον ὕδωρ*. Il. α Item integer, incorruptus, intemeratus. Xen. *ἀκήρατος φιλία διαμένει.* Sic *ἀκήρατον νέκτος*, apud Eurip. in Orest. Xenoph. Hellen. 2. *ὁ τῶν μυσῶν κύριος μᾶλ᾽ ἐμφανὴς ὢν κατεστασιάσθη ἕλεγχος.* Herodian. lib. 1. *πατρόσεικτος ὢν κήρυκι*, vendi fub præcone, subjici voci præconis. Item caduceator. Iliad. π. Et Xenoph. Hellen. 4. *ἔπεμψαν κήρυκας, ἀποσπόνδους τὰς νεκρὰς αἰτήσοντας δὰ Δαι.* Idem lib. 4. *ἔπεμψαν ἐσεροφανεῖς δύο κήρυκας, ἀποδέξοντες αποσπάς.* ¶ Κήρυξ, piscis apud Aristot. Latine buccinum, seu (ut alii) murex. Plin. l. 9. c. 36. ¶ Κηρυξ, avis quædam, quæ & *φρέβρος*.

Κηρύκειον vel *κηρύκιον*, ου, τὸ, caduceus. Scholiastes. Thuc. l. 1. annotat *κηρύκιον* fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi invicem implicitos & facies habentes sibi obversus, vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3. ¶ Κηρύκιον, merces quæ datur præconii nomine. ¶ Κηρύκειον, signum cœleste. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll.

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel *κηρύκευσις*, munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Est item merces quæ dabatur præconibus venditionum seu auctionum nomine.

Κηρύσσω vel *κηρύττω*, prædico, præconio pronuntio, promulgo. Interdum absolutè ponitur: ut Xen. Pæd. 7. *τὰς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν.* Idem Pæd. 4. *κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τῶν ἀρχεῶν*, præco edicat ne quis, &c. Item præconio voco seu convoco. aut cito: cum accus. ut Iliad. C. *Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κηρύσσειν ἀγορὴν κομόωντας Ἀχαιούς*, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. *οὐ δ᾽ αὖ τὸς πέμπειν ἠξίεσε, ὁ νικῶν ἐν ὀλυμπιάσιν, ἢ ὁ κηρύσσων τὸς νικῶντας εἶναι.* ¶ Κηρύσσειν dicuntur sæpe non ipsi *κήρυκες* sed ii, qui eos *κηρύσσειν* jubent. Thuc. lib. 4. *ἐκήρυξάν τε εἰ βέλοιντο τὰ ὅπλα μεσοδίνια κῆρυξαι τὰς Α᾽θηναίους*, i. præconem pronuntiare jusserunt. Aliquando exp. per præconem edicere, seu præconis voce edicere. Xen. *αἱ πόλεις σοι κηρύξειαν ἀσφάλειαν ἢ μεσονίοις ἢ ἀπίοντι.* Apud Philonem *κήρυγμα κηρύξεις* exp. per præconem edictum promulgat. ¶ Item *κηρύσσω*, præconis voci subjicio, per præconem vendo, sub hasta vendo, auctionor. Plut. in Galba, *τὸν Νέρωνος ὠὸν ἐν Γ᾽βηείᾳ κηρύξαντα.* Sic *κηρύξαι τὰ πατρῷα*, apud eundē. ¶ Item *κηρύσσω*, loco *ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ*. Poll. ¶ Item metaphoricè, vulgo divulgo. Herodian. libr. 1. *ἀγγέλοι τε ἥκον κηρύσσοντες τὴν τῦ βασιλέως ἀρέξιν.* Et Mat. c. 10 *ᾧ ὃ εἰς τὸ ὠὲς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων*, tanquam præcones promulgate. ¶ Significat etiam, invoco. Eurip. in Hecub. *κήρυσσε Θρῄσσαις ἐχθρὰ τάδε. Ἑλλὰς γᾶν*, invoca deos cœli.

Κηρύσσομαι, seu *κηρύττομαι*, præconio pronuntior seu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item *κηρυττόμενος* dicuntur ea, quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, *ατος*, τὸ, præconium, idipsum quod per præconem edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona *γίγνεται τὸ κήρυγμα.* Arist. œconom. 2. *κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν*, voce præconis edixit ut referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgan... actione. Aeschin. contra Ctesiph. *μὴ ἐφορμαβὴν ἐν τοῖς κηρύγμασι*, quæstum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Composita: ac primum ex nomine κῆρυξ.

Δερμοκήρυξ, υκος, ὁ, præco seu nuntius præcurforius.

Ι᾽εροκήρυξ, sacer præco, præco qui in sacris favere linguis jubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Σχατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. l. 3. c. 23.

Composita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere.

Ε᾽πικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib. 3. Demosthen. contra Leptin. Item passiva signif. apud Plut. in Themist.

Ε᾽πικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores seu legatos, de pace aut fœdere. Demosth. in orat. de pace.

Ε᾽πικήρυκμα, legatio, præconium. Eurip.

Περικηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Composita ex κηρύσσω.

Α᾽κήρυκτος, ος, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem seu præconem non inditus, ut *ἀκήρυκτος πόλεμος*, apud Herodot. & Demosth. pro Cteſiph. Dicitur etiam *ἀκήρυκτος ἔχθρα*, implacables inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus seu præconio. Aeschin. in Ctesiph.

Α᾽κήρυκτος, citra caduceatorem, vel absq; caduceo. Thuc. l. 1.

Α᾽κήρυκτος, idem quod *ἀκήρυκτος*. Thuc. l. 2.

Α᾽ναπηρύσσω, voce præconis renuntio voce præconis promulgo & proclamo. Lucian. *ἀβακηρύσσωμι σκικκός.* Item generalius, renuntio, denuntio. Xenoph. *(de servo fugitivo) ἄλλως παραγγελῶ σῶσαι αὐτῷ ἀβακηρύσσειν*, ut si recuperetur præmium ejus inventori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122.

Α᾽ναπήρυξις, εως, ἡ, renunciatio sive pronunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Speciatiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse voce præconis victor renuntiatur. Poll.

Α᾽ναπήρυκτος, voce præconis renuntiatus, defig atus, apud Areopag.

Α᾽πωνηρύσσω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, & in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum solo accus. Lucian. *κήρυκι ὦ ἑλεε σοῦς αὐδρα ἑαυτὸν ἀπωνηρύσσοντα.* Sic dicitur *ἀπωνηρύσθαι τὰ πατρῷα*. Aliquando cum accus. simul & genit. precium denotante, ut apud Luc. *πόσε τῶν ἀπωνηρύθης, quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis?* ¶ Item abdico, ut apud Lucian. *ὑῖός ἀπωνηρύθην*, filios abdicare. Item, ejicio, expello aliunde: propriè tanquam à domo paterna. Apud Theocri. hist. eccles. l. 3. exp. extermino, in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per præconem interdico.

Α᾽πωνηρύσσομαι, proscribor, in auctione vendor, &c. Lucian. *δὺ ὀβολῶν ἀπωνηρυχθῆναι*, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor, apud Lucian. Item per præconem interdicitur mihi. Xen. Hellen. 5. *ἀπωκηρύκτους μηδ᾽ἕνα μετέσε στασιάζειν Θηβαίων ἐπ᾽ Ο᾽λυνθίους.*

Α᾽ποκήρυξις, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Lucian. A᾽Synesio usurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Α᾽ποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna ejectus fuit. Apud Synesium, *ἀποκήρυκτος ἡ ἐκκλησίας ἀκοὴ*, excommunicatus ab ecclesia.

Ε᾽σκηρύσσω, voce præconis evoco. Aristoph. in Acharn. Ε᾽πεῖ᾽ ἐλαζὼν ἐγὼ ἐσκηρύσσεται, in concionem vocatur.

Ε᾽κκηρύσσω, voce præconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Aeschin. *ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως*, voce præconis ejecerunt ex urbe, per præconem exilium ei denunciarunt.

Ε᾽κκήρυκτος, voce præconis exterminatus, præconis voce publicè expulsus & exactus. Metaphoricè apud Dionys. *ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ, ὡς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος*, à theologia ejicitur & condemnatur.

Ε᾽πικηρύσσω, per præconem denuntio. Xen. Hell. 1. *ἐπικήρυξε τε ὃς ἂν ἀλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν*, capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est *ἐπικηρύσσειν χρήματά τινι*, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. *ἐπικηρύξαντος Κορυδαλέος ἀργύριον*, Corydali caput pecunia licitati sunt. ¶ Item, sufficio, substituo. Gregor. *ὁ τῶν ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπικηρύξας ἡμῖν ἐπίσκοπον.*

Περικηρύσσω

Πεϱικηϱύπω. per præconem præsignifico. Item per præconem prius edico. Sæpe accipitur pro κηϱύπω. Aristot. œcon. 2. πϱοεκήϱυξεν ὠνεῖσθαι τὸν θυλάκιον. Est etiam per præconem prius indico, ut πϱοεκηϱύξαι πλέειν, apud Poll. cui opp. ἀκήϱυκτος πόλεμος.

Συγκηϱύττω, unde Συγκήϱυγμα, commune præconium. i. plurium comprobatio. Polyb.

Τακηϱύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, pollicor aliquid publicum. Poll.

ΚΗ̃ΤΟΣ, εος, τό, cetos seu cetus : animal marinum inusitatæ & immanis magnitudinis. Odyss. μ, Δελφῖνάς τε καὶ κύας τε καὶ ἐπτα μέζονα ἔλασι κήτεσι. Et Odyss. ι. Ἠ ἔπι μοι κῆτος ἐπικαδὸν μέγα δαίμων. Ἐξ ἁλός. Sic Athen. libr. 7. dicit Θυννον ὑπϱφαλόστομον αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit ejus Arat. quoque apud quem Cic. pisticem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ, ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est, ut κητώδεις ἰχθύες, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητάδη dicuntur quæ cetacei generis sunt, quæ cetorum genere continentur. Aristot. histor. anim. lib. 3. c. 2. τῶν ἐνύδϱων καὶ τῶν ἄλλων κητοδῶν.

Κητῶδες & κητώδεες, & κήτεος, idem quod κητώδης. Diosc. l. 3. ἐχθύος κυτώδ. Apud Hom. Od. λ, ἔπαϱχε κήτεσι καὶ exp. μεγάλοι. Et Odyss. δ, Λακεδαίμονα κητώεσσαν. expon. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητῶν, ῶνος, navigium ceti instar magnum.

Κήτωμα, Athen. l. 3. tradit τὸ ἀμοτάϱιχον à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Compositæ.

Βαθυκήτης πέντε, apud Luc. dicitur vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat : vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ, ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item cete instar magnus, cetos magnitudine æquans. Iliad. λ. & Iliad. φ.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17.

ΚΗΦἨΝ, ῆνος, ὁ, fucus : quartum apum genus, μεγέθει μὲν μείζων πάντων, ἄκϱητον δὲ καὶ ναϱθηϱόν, ut tradit Aristot. hist an. li. 5. c. 22. Hesiodus in Erg. ὃς κεν ἀεϱγὸς Ζῶν κηφῆσιν ἀτη κὸ θυμοϱαιστα κοτέῃσι. ἐπιπλῶ. Et Xenoph. Pæd. 2. ὡσαύτως κηφῆνες δικαιῶ μόνον ζημιοῦν τοὺς κοινωνοῦς.

Κηφήσιον, fucus parvulus : seu fœtus fuci. Aristot. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κνώδης, κνώεις, vide in Καίω.

ΚΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus spurcitia illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theog. Χρυσὸν κιβδήλοιο ἀεϱγύϱου ἄϱετος ἄτη. Generalius etiam de iis dicitur quæ è talib. metallis fiunt, ut κιβδήλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. unde apud Theog. Κιβδήλε δ' αὐτὸς γλῶσσα γαλεπώτεϱον ὕδϱη. ✠ Aristoph. schol. & Suidas ϱομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παϱὰ τὸ ἐπὶ Χίων δεδηλῆσθαι. i. βεβλάβθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac rejici. Suidas addit κίβδηλον dici quasi τὸ κεῖδον δῆλον, & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀϱγὸν, sed est μοχθηϱὸν τῇ ῥόπῃ. ¶ Κίβδηλον vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua signif. apud Hesych. & Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defœcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorum fœce, ut tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item improbitas, pravitas. Aristoph. in avib. Πολλοὶ γ' ἀϱεῖσκες τῇ βδελυϱίᾳ λιβη.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriam admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. c. 3. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύσι. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, depravo. Plat. de leg. lib. 11. πᾶς γὰ ὅστις ἀϱγϱᾶ κιβδηλεῦων τι ἢ λέγεται ἢ ἀπτϱᾶ.

Κιβδήλευμα, τὸ, cui scoria admista est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδήλεια, ἡ, scoriæ admistio, adulteratio quæ fit scoriæ admistione : propriè de metallis. Item metaph. quævis adulteratio, corruptela, & depravatio. Plat. de leg. l. 11.

Κιβδηλεύς, palleo. ὠχϱιάω Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Aristot. Probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ, (comp.) cui scoria nulla admista est Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, purus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκίβδηλος, sine scoria. Item sincerè, purè, ita ut nullis dolis adulteratus sit. Hocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλατος, cui scoria admista non fuit, non adulteratus, incorruptus : idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙΒΙΣΙΣ, περα, sacculus. Callim. ἐπὶ δὴ τοι παῖτα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. in Asp ἀμοὶ δέ μιν κίβισις δῶκε (δαῖμα ἰδιδῆς) Ἀϱγυφέη. ✠ Etym. dictum vult παϱὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ πϱὸς βόϱον : vel etiam

à κίειν quasi πϱὸς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βίσιν ἔχουσα, i. ῥοπὴ. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΏΡΙΟΝ, ου, τό, ciborium : fructus fabæ Aegyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. & Athen. l. tertii initio. ¶ Est etiam poculi species, ut refertur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΌΣ, οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen l. 3. (de citris malo) ὃς τὰ μέγα κεκμηλιον ἀπεπέφυκεν ἐν ταῖς κιβωτοῖς πϱὸς ἡδονὴν ἰματίων. Dioscor. l. 3. c. 26. de absinthio : δ. κεῖ δὲ καὶ ἀβϱοπότιμον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἐμβαλόντα τϱέφειν τοὺς ἱματίους. Sic autor epist. ad Hebræos cap. 9. dicit, πεϱὶ κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τό, arcula, capsula, scriniolum. Plut. in Alexand. Vitur & Aristoph.

Κιγκλὶς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΊΓΚΛΟΣ, ου, ὁ. cinclus : avis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σεισαγὶς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τῶν κίγκλων moveor & agitor. Item activè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphoricè Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν εἶον dixit, i. felicem vitæ statum crebris quasi motibus adhibitis in pejorem mutare & invertere.

Κιγκλίσεως, motu succuti, crebro motu agitari. Apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu cevere, idyll 5. vide schol.

Κιγκλισμὸς, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & levis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω, Hesych. & Etym.

ΚΊΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius : quem & πῆλον nonnulli verò κίτταριν per τ appellant vel τϱόχιον (quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labyso) vel πεϱικεφάλαιον πλινθοειδὲς καϱαλλῆς ἀλόσιμον. Plut in Pomp. dicit Mithridatis υἱὸν τὰ πϱῶτα Δαμασῆς ἐϱμασίας. Et in Artox. Dario datum fuisse τῶν καλυμβίων κίτταϱιν ἐϱϑὸν φέϱειν. Apud Curtium (ut apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capita tocabant insigne : hoc cœruleæ fascia albo distincta circuibat. ¶ Apud Athen. lib. 14. ἡ παϱὰ Ἀϱκάσι κίδϱις, de laltationis quodam genere.

Ἀπικίδϱεώω, cidari denudo. Levit. 10. c.

ΚΙΔΆΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαϱος, idem. Item adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus Hesych.

Κιδάϱιος, idem quod κίδαϱος, astutus. Hesych.

Κιδαϱδάω, malitiosè & vafrè ago more vulpino. Hesych. Idem tradit hoc verbum exponi etiam ἐδίω derivatum ἀπὸ τοῦ κίδ.

Κίδ'αμος, vide in Σκεδάω. Κεδνὸν, vide in Κατὰ.

ΚΙΘΆΡΑ, ας, ἡ, cithara : instrumentum musicum ex genere eorum quæ nervis intenduntur : quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus tinnulsque ictibus in diversis modis concuti. Plato Polit. 3. λύϱῃ δή σοι ἴωδ' ἐγὼ, καὶ κιθάϱᾳ λεπτῇ. Luc. τὸν ἀπὸ τϱᾶ ἔτνεια πεσοδόντον. ¶ Item superior pars thoracis usque ad jugulum. In qua signif. dici & κίθαϱος, à Dorensibus annotat Eror. ¶ Dicta autem esse putatur κιθάϱᾳ quasi ἡ πάντα ἔνεκα ἔϱατος, ut ex antiquis tradit Eust.

Κιθαϱίς, ίδος, ἡ, cithara, idem quod κιθάϱᾳ. Od. α, Κίϱκης δ' ἐν χεϱσὶ κίθαϱιν ἐϱικυδέος Ὑπϱεν Φοιβου. Et pro citharæ cantu. Od. ϑ, Αἰοὶ δ' ἡμῖν δῶϱα τέϱας τε φίλη κίθαϱίς τε χοϱός τε. Item ars sive scientia cithara canendi. Il. ν, ἐτέϱῳ κιθαϱιν ᾗ σοὶ δῶκεν.

Κιθαϱίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym in Merc Μάπτω ᾧ κιθαϱίζεις. Aristot. Poll. 8 ὃ γὰ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαϱίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter, cano, sive sono. Il. σ. - πᾶσι φόϱμιγξ λιγέη Ἴϱιδος κιθάϱιζεν. Xen. in symp. ὡσεῖς τὸν αὐλὸν ἐκιθάϱιζεν ὁ πᾶς ἀγὼν.

Κιθαϱίσματα, cithara mihi canitur, cithara canentes audio : unde τὸ κιθαϱιζόμενον, quod cithara canitur, apud Plut. de musica.

Κιθάϱισμα, τὸ, citharæ sonus, vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. Κιθαϱισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάϱισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. Plutar. symp. 8. Athen. l. 8. & 14.

Κιθαϱιστὴς, οῦ, ὁ. citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theogon. Aristot. de poët.

Κιθαϱιστικὸς, ὴ, ὸν ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et κιθαϱιστικὴ sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαϱίστϱια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαϱιστὴς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam, ars canendi cithara. Il. β.

Κιθαϱῳδέω, ῆς, ὁ, unde κιθαϱῳδεῖον αὐλοὶ tibiæ quibus citharæ accinebatur. Athen. l. 4. & 14.

Κιθάϱιον, ου, τό, parva cithara. Athen.

Κίθαϱ

Κίθαϱος, ου, ὁ, citharus : piscis nomen, quem fidiculam Gaza appellat. Aristot. de hist an. & Athen. libr. 7. Etymol. dictum ideo à pellat. Aristot. de hist an. & Athen. libr. 7. Etymol. dictum ideo à κιθάϱᾳ putat, quòd ejus officula citharæ fidib. similia sint.

Compositæ.

Ἐγκιθαϱίζω, q. d. citharam pulso in, idem quod κιθαϱίζω. Hom. hymn in Mercur. Ἠ ὦ γεϱονὰ μέσῳ ἤματι ἐγκιθαϱίζεν. Sic & apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαϱιστὴς, citharistarum amans. Ité qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαϱιστικὸς, ἡ, τὸν, nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib. 14.

ΚΊΓΚΙ, εως, τὸ, cici : arbor quæ alio nomine κρότων, dicitur, & σπάνιον ἄγϱιον, & σέσελι κυνάϱιον, teste Diosc. l. c. 164.

Κίκινον ἔλαιον, oleum quod ex fructu ejus exprimitur : de cujus usu vide Gal. simpl. med. l. 7. & Plin. l. 23. c. 4.

ΚΊΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus crispatusq; Epig. lib. 7. Ναὶ καὶ τὸν ἀπλήκωλον Τιμᾶς φιλέϱωτα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὃς ἐχϱῆν νομίζω τὸμὸν χῆϱες εἶναι κϱῆπιον πολλῶν κιλίνυος νεανιῶν ὄμμα καὶ εὐϱυπϱωκπίαν. Pollux quoque. l. 2. scribit Aristophan. & Eupolin. τὰς βοστϱύχους vocare κικίννους. Theoc. idyll. 4. παῦτ' ἄϱα λεπτὸς Χ' ὡ μύσαξ πολὺς ὥτ' ἂϱ αἰαλὸς ὠτϱὸς κικίννους, squalidique capilli.

ΚΙΚΚΑΒἈ, vox noctuarum, ut scribit schol. Aristoph. in avibus.

Κικκαβῆ, ἡ, noctua, à voce κικκαβᾶῦ, teste eodem schol.

Κικκαβίς, idem quod κικκαβῆ. Callim. κϱὰτ' ἀγαθὴ κικκαβίς.

Κικκοβόαται, cæcutire. Suid. ab Hesych. exp ægrè videre, acie oculorum esse debili & hebete.

Κικλήσκω, vide in Καλέω.

ΚΊΚΥΣ, υος, ἡ, vis, vires robur. Od. λ, Ἀλλ' ὅ γόϱ οἱ ἔτ' ἦεν ἴς ἠμπεδὸν οὐδὲ πόδοιν. ¶ Etymol. derivat παϱὰ τὸ κίειν τὸ πϱοβαίνειν, quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo, viribus polleo, item accelero, propero, festino, apud Suid.

Compositæ.

Ἀκικυὴς, cui nulla est κίκυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ι. Νέκυς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

ΚΊΛΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cilicia oriundum. Κίλιξ ὀλεθϱος pro Κιλίκιος, i. πονηϱὸς. Cilicium exitium, i. crudele & immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κιλίκειος, pertinens ad Cilices. Κιλίκιος ὀλεθϱος, vide in Κίλιξ.

Κιλίκεια ἄϱτοι, Hesychio teste dicuntur οἱ ὑπεϱοὶ καὶ μεγάλοι. Vide & Athen. lib. 3. Κιλίκεια πεδία, hirti & hispidi seu villosi, quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur, hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant, teste Hesych. & Suid.

Κιλικίζειν sive Κικικίζειν pro κακοηθίζειν seu κακοηθίζειν, πονηϱεύεσθαι. Hesych. Suid. Eust.

Κιλικισμὸν, Theopompus historicus vocat cædem ex temulentia, teste Suida.

Ἐγκικιλίζειν sive ἐγκυκλικίζεσθαι, & ἐγκυκλικιζέσθαι, exp. κακοηθεύεσθαι.

ΚΙΛΛΊΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus fussulta cruribus quibus clypeos imponebant, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, ut tradit schol. Aristoph. & Suid. Aristoph. in Acharn. τὰς κιλλίβαντας οἵστε πϱὶ τῆς ἀσπίδ. Apud Athenæum lib. 3. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεκείατο, exp. super tripodes excitata erat. Apud Hesyc. verò reperitur κιλλίβαντες, ϑϱαπεζῶν βάσεις ἢ τῶν δεύτεϱα, ἢ τϱισκελεῖς τϱαπέζαι. Apud Poll. & κιλλιβάντϱεις inter partes currus : idem quod τοξοκυβόνια, i. αἱ ὑπὸ τὰς κυβῶνας μεσαι ῥάβδοι ἕως τῆ πόνῳ.

ΚΙΛΛΌΣ, ου, ὁ, apud Dores, asinus, teste Hesych. & Poll.

Κίλλη, asininus, fuscus, ut κίλλιον χϱῶμα. Poll. l. 7.

Κιλλακτὴϱ, agaso : παϱὰ τὸ ἀγειν τὸν κιλλόν. Hesych.

ΚΙΜΒΈΡΙΝΟΝ, vestimenti genus est, denominatum, à loco : Suid. ex Aristoph. Κιμβέϱειον ἐνδύσομαι, Hesychius habet κιμβεϱικὸν, qui dicit esse χιτωνίσκον εἰδὸς πολυτελὲς, quod appellatur ϱαπὴς. Apud Poll. vero scriptum κιμβαεικὸν, qui esse dicit διαφανὲς χιτωνίσκον. tuniculam pellucidam. Apud Aristoph. in Lysistr. κίμβεϱειν δ' ὀϱθοστάδ' εἰ vel κιμβεϱεικ'.

ΚΊΜΒΗ, ης, ἡ, sen κίμβιξ, animalculum è vesparum vel apum genere. ¶ Item sordidus, nimis tenaciter restrictus & parcus. Aristot. magn. moral. libr. 2. c. 21. ἔστ δ' ὃ τῆς αὐταλοῦς ϱεϱϑϱπτ Θ' ἑαυτὰ ἕνεκα οἷον κίμβικὴς τινας κϱαλῶμεν καὶ κυμινοπείσας καὶ μικϱολόγους. Idem ethic. ad Nicom. l. 4. cap. 2. οἱ μὲν δὴ ἐν ταῖς ταιαύταις ϱεϱοπϱοείαις οἷον φειδωλοὶ, γλίσχϱοι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι. ¶ Eust. κίμβικας dici vult τὰς ξυπαϱὰς ὑπὸ τῆ κεβδήλᾳ ϱεμάδι.

Κίμβιξ, Hesych σφηκία, vespula, vesparum fœtus recens adhuc

à partu. item sordes, nimis tenax & restricta parsimonia.

Compositæ.

Κυμινοκίμβικες, præparcus & astrictus, ut qui etiam in apponendo cumino sit justo tenacior.

Λιμοκίμβικες, qui ad famem usque parcus est seu sordidus, vel quem sordes ad tolerandam famem impellunt seu ad suum defraudandum genium. Eustath. vult idem esse cum κίμβικες.

ΚΙΜΩΛΊΑΓΗ, cimolia terra : terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur : ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans : Diosc. lib. 5. c. 176.

ΚΙΝΆΒΡΑ, ας, ἡ, proprie ἡ τῶν κυνῶν βϱῶσις canum cibus. (¶ κυνοβϱὼς τις ὢν) aliàs fœtor quem cápraruin alæ reddunt. Suid & Hesych. Item generaliter quivis fœtor. Lucian. in dialogo Charontis & Mercurii. αὐθϱωπάϱᾳ τῶν ἀκαπέμβων ἀπόδεμβος αὐτῆ πῶς κινάβϱαν. Apud Pollucem. l. 2. reperitur etiam κινάβϱα.

Κινάβϱιδον & κιναβϱόω, oleo, fœteo : & quidem proprie hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto, apud Aristoph. in Pluto, ἀλῶν τε κιναβϱῶντων.

Κινάβϱευμα, purgamentum fœtens. Hesych.

ΚΊΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, ut scribit schol. Theocr. ✠ παϱὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς, vel ut alii παϱὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδέσιον. ¶ Item metaph. pro homine vafro & versuto, vulpina vafritie prædito. Aristoph. in Nub. κϱότωλοι, κίναδοι, τϱύμνι. Demosth. pro cor. τοῦτο δὲ κατὰ φύσιν κίναδος ἀνθϱώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀϱχῆς ὑγιὲς πεπεικός. Et rursum, ὃς συ ζώντας μὲν κίναδος, κολακεύων παϱικολάθευε, τεθνεώτων δ' ὡς αἰσχυνῶν κατηϱϱῶν. Itidem Sophocleus Ajax, Ulyssem vocat ἐπιτϱοπον κίναδ. Dicitur etiam masc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. Idyll. 5. Καίπεϱ ὦ κίναδ' εὖ τὰ δέ σ' ἔφατται ἐξ ἴσα ἠμῖν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

Κινάϱα, vide in Κύων. Κινάμωϱον, vide Κιννάμωμον.

ΚΊΝΑΛΟΙ, οἱ. clavi. item paxilli, apud Poll. lib. 9. Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis.

ΚΊΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen. Demosth. κίνδυνον φέϱειν τῇ πόλει, Herod. lib. 3. ὁϱῶν ἐς ὄσον ἥκει κινδύνου, quam magnum in discrimen venerat. Hocr. in Areopag. εἰς πολλοὺς κινδύνους καθίσταμαι. Idem in epist. ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαϱχόντων πϱὸς μοναϱχίαις, quum multa monarchias circumstent pericula, seu eis impendeant. Apud Xenoph. Pæd. 1. πάντα δὲ κίνδυνον ἤδεως ὑποδύεσθαι, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥίπτειν κινδύνων, apud Eurip & κίνδυνον λαμβάνειν, a pud Demosthen. item ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Hocr. & Plut. Apud Xenoph. Pæd. 1. κίνδυνον ὑπομένειν, periculum sustinere. Apud Thuc. l. 2. αὐτὸ γὰ ἐν ξυμφοϱᾷ ἐνδεᾶ τέχνη πεϱὶ τῆς κινδύνου ἰσχύει, resistere periculis potest. Apud Hocr. in Panegyr. τὸς πεϱὶ τῶν κινδύνων διαφυγεῖν, effugere periculum. Pro quo apud Demost. κίνδυνον ἐξεστέναι. Apud Hocr. in Areopag. διαφεῖν ὡς πόϱϱω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen & periculum constitutos. Apud Plut. in Galba, κίνδυνον ὃν κφαλῆς ὑπκεῖμενον τῷ αὐτοκϱάτοϱι, imperatoris capiti imminere periculum. Dicitur etiam κινδυνώς ἐστι μὴ, vel cum infinitivo, κίνδυνῶ τῆτο συμβῆναι, periculum est ne, apud Hocr. Xen. &c. ✠ Etymolog. derivat à κινεῖν τὰς ὁδυνάς.

Κινδυνώδης, ους, ὁ, ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνεύω, periclitor, in periculo versor, in periculum adducor : interdum periculum adeo, periculi gratia suscipio. Aristot. eth. 4. μεγαλοκινδύνως ἢ, ὡ ὅταν κινδυνεύη ἀϱεσκὴς τῇ βίᾳ. Exponitur etiam dimico : ut apud Xenoph. de arte eq. ἐφ' ἵππε κινδυνεύειν. Plerunque construitur & cum dat. ut κινδυνεύοντες τῇ πόλει apud Herodot. & κινδυνεύει τῆς ὀφθαλμοῖς, apud Theophr. periclitatur oculis. Et cum Accu. apud Grec. κινδυνεύων τὴν φπ' αὐτῷ διάπαυσιν, periclitans seditione contracta sua culpa. Nonnunquam cum præpos. ut κινδυνεύει πεϱὶ τῇ βίᾳ apud Aristoph. Sic & apud Thucyd. Hocr. & alios. Apud Dem. κινδυνεύω ὑπὲϱ τῆς πόλεως, dimicare. Sic apud Lys. πάντ ἀεὶ Μακεδόνας ὑπὲϱ τῆς ἰδίας χώϱας κινδυνεύοντας. Sæpe cum infinit, ut κινδυνεύω πεϱαφϱονεῖν. Xenoph. periculum mihi est ne mente aliener. Sic Aeschin. ἐκινδυνεύομεν ἀπολέσθαι, periclitati sumus de vita. Sic & apud Thuc. & Plut. Absolute positum interdum signif. periclitor capire, reus sum : ut sæpe apud Plut. ¶ Item videor : in qua signif. construitur cum infinit. Plato in epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Idem de rep. lib. 1. ἢ κινδυνεύεις, πάϱ' Ὅμηϱον μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur : ut apud Plat. in Hippia minore, τῶν δὲ Ἱππίᾳ κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, jam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.

Κινδυνεύσιμος, in periculum adducor. idem quod κινδυνώδης. Dem. δῶν τὰ μέχϱι κινδυνεύειν τῇ πόλει, in periculum adduc cuntur. Thuc. l. 2. ᾧ μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδϱὶ πολλῶν ἀγαθῶν κινδυνεύσας,

Dicitur

Dicitur etiam κινδυνεύειν quod cum periculo probatur aut suscipitur: Thuc.

Κινδυνώδημα, τό, q. d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. Item periclitatio, Plut.

Κινδυνώδης, ους, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thucydid. lib. 1. Κινδυνώδης ὁ, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primum ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ος, ὁ ἡ ἤ, vacuus à periculis, extra omne periculum & discrimen constitutus: ut ἀκίνδυνος βίος, apud Euripid. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετός, febris quæ periculosa non est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ κεῖσθαι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Ἀκινδύνως & ἀκινδυνί, citra periculum, sine discrimine. Plut. in Demosth. & Dem Olynth. 1.

Ἑκουσίως ἀκινδύνως, qui sua sponte se periculis objicit nulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, periculosus. Xen. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo, Thuc. lib. 3.

Ἰσοκινδύνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se exponit.

Μεγαλοκινδύνως, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit. Aristot. eth 4. c. 3.

Μικροκινδύνως, qui in parvis periclitatur, qui parva pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκινδύνως, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit, qui frequenter & sæpe pericula suscipit. Aristot.

Προκινδύνως, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum projectus. Xen. apomn. 1.

Προϊνδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, projecta quadam audacia.

Προϊνδυνεύω, ῶ, in pericula me præcipito, projecta audacia me periculis objicio & offero. Hoppoc. ep. 11. ad Damag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen.

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt & prompti ad ea suscipienda. Xen. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀναικινδυνεί, periclitor, periculum adeo vel subeo in discrimen me conjicio. Apud Herodot. ἀναικινδυνεῖν συμβέλλων, pugnandi periculum adeo, ἀναικινδυνεῖν ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ navalis venio.

Ἀποκινδυνεύω periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. περὶ ἐμοῦ μὲν δὴ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων ἀναστρέφειν. Item periculum adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀποκινδυνεύειν τινὶ πτῶσι, cum genit. rei: & ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. adversus aliquem certamen inire periculosum & aleæ plenum. Thuc. l. 7. ¶ Item periculo secedo. Philostr.

Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ut ἀποκινδυνεύοντα ἤδη τὰ πράγματα, apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thuc. l. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐρρωμένως ἂν διακινδυνεύσειαν. Sic & apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύειν, res quæ in periculum adducitur, apud Demosth. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνεύμενα φάρμακα, quidam exp. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. περὶ Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audacius periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & sine inf. ut apud Thuc. l. 4. ἀλλοί τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ ἥλωτες. Sic & Aristoph. in Vesp. Et cum præposit. ὅς τ' ut παρακινδυνεύσαι ἐς Γωνίαν. Thuc. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo: ut apud Plat. ep. 7. πᾶν ἢ παρακινδυνεύσαι πρὶν αὐτοῖσιν αὐτοῖς γερόντας κοινωνὸς, quidam exp. periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alii interp. in animum induxit suum vel extrema quævis potius pati quàm nefariorum facinorum esse particeps.

Παρακινδυνεύτης, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plut. Luc. Dem. & Greg.

Παρακινδυνεύσεως, periclitatio temeraria. Thuc.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadam periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat: videlicet reprehensionis.

Περικινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro: periculis me objicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. lib. 5. καὶ περικινδυνεύσαντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic à Gregor. dicuntur martyres περικινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se objecisse tuendæ & asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucydid. libr. 1. φαμὲν γὰρ Μακεδόνα τε μόνοι περικινδυνεύοντα τῷ βλαξέρῃ, apud Plutarch. in Themist. περικινδυνεύειν ἀρχῆς ἢ ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro una periclitor, una periculum adeo: cum dat. ut συγκινδυνεύω σοι. Aristot. rhet. l. 1.

ΚΙΝΕ Ὼ, ΣΩ, F. ἴσω, moveo: ut τὸ αὐτὸ κινοῦντες, quod eisdem movet, apud Plut. Sic κινεῖν παρά τι λόγον, apud eundem in Philebo & in symp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν non est movenda movere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν est loco movere. Thuc. lib. 1. τὸ στρατευμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herodian. lib. 7. ὅπλα κινεῖν, manum armis admovere, arma sumere. Dicitur & κινεῖν (sine adjectione) pro, castra movere, egredi cum exercitu: apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: ut Iliad. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, quum Favonius agitârit segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖ κάρη, exponit, quatere. Apud Dioscor. κινεῖν καταμήνια exp. ciere menses. Sic κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere alvum, aut cuam movere alvum. Interdum & pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione: ut apud Aristoph. in Nub. ἐκίνει ἀδελφὸν τὸν ὁμομήτριον ἀδελφόν. ¶ Item κινῶ metaph. moveo, commoveo, permoveo. Demosth. in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξέπληττ' αὐτούς, hæc permovent homines. Apud Plut. in lib. de sera num. vind. ἐμὲ δ' οὐκ ἔπεισε (ὁ λόγος) ἀλλὰ μᾶλλον ἐκίνησε, non solum commovit, verum etiam conturbavit. ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à majoribus tradita sunt, abrogo. Isocr. ad Nicoc. πᾶν φρονεῖν, πράττειν καὶ λέγειν τὰ ἐπιτηδεύματα κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὲν καλὰ καὶ δέοντα.

Κινοῦμαι, οῦμαι, moveor, &c. Κινεῖσθαι dicuntur etiam femina quum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τό, motus, quo videlicet aliquid movetur. Aristot. de mundo & sæpe apud Plutarch. Item motus, perturbatio. Polyb. l. 5. Plut. in Fab.

Κινηδών, ῶν, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tàm in passiva quàm in activa significatione. Luc. Aristot. Plut. dicitur & de tumultu reip. aut plebis, sive exercitus, ut & κίνημα, apud Thuc. lib. 3. & sæpe apud Herodian.

Κινητήρ, ῆρος, ὁ, motor, Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τό, quo movere aliquid possumus: incitamentum. Pro eo per syncopen dicitur κίνητρον, apud Poll. qui dicit esse hamum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant & versant, ut melius intingatur.

Κινητής, οῦ, ὁ, motor, qui movet. Κινητικός, ἡ, όν, movendi vi præditus, cui movendi facultas inest. Dioscor. Item qui motibus exercendis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. & 3. Item, pass. mobilis: ut apud Plut. de primo frig.

Κινητός, ή, όν, qui movetur, mobilis. Aristot. eth. 5. c. 7. Κινητὸν, movendus. Aristot. in Polit. Κινητὸν δὲ, Poll. ludum esse dicit quo fosse osculabantur.

Κίνυμι, idem quod κινέω. Κίνυμαι, movcor Il. δ' & ε.

Κινύσσω, idem quod κίνυμαι. Eust. (ichyl.

Κίνυγμα, τό, simulacrum aërium, inquit Eust. legitur apud Æschyl.

Κινυσσεύειν, quidam exp. κινεῖν, movere. Item ὠτα κινυσσεύειν.

Κίνησμα, motus: vel motus & strepitus qui à pluribus unum in agmen congregatis cietur. Aeschyl. in Prometh. κινήσματα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoveo, impello. Item suscito, excito. Item excito. i. enascì facio, apud Dionys. Areop.

Ἀνακίνησις, commotio. Item suscitatio.

Decomp. Περιανακινέω, ῶ, antè commoveo seu impello. Plutarch. de primo frig. & Aristot. rhet. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contra moveo, ex adverso moveo, moveo contra quempiam.

Ἀπεικινέω, ῶ, amoveo, removeo. Ἀποκινάμβη, ης, in Pand. terminus amotus, vel qui amovetur. Dicitur & de navigiis quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἄπλινθος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est & saltationis genus, apud Poll. & schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoveo, incito. Apud Aristoph. in Nub. διακίνει τὴν γνῶ, permove ejus mentem, vel incita. Apud Thuc. διακινεῖν τὰ πράγματα, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινησίβιος, turbans, impediens: Etym. ex Aristoph. Babylon.

Μετακινέω, ῶ, transmoveo, dimoveo & removeo, item muto, apud Themist. in principio analyt. post.

Μετακινητός, qui transmoveri seu dimoveri potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. Ἀμετακίνητος, qui transmoveri non potest, immutabilis. Ἀμετακινήτως, q. d. immutabiliter: ut ἀμετακινήτως ἔχειν, apud Aristot. & Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest seu mutari.

Περικινέω, ῶ, perperam moveor, indecorè moveor & instabiliter: accipitur enim significatione passiva. Aristoph. in Ra-

---

νῖ, σκόπει ὦ μὴ περακινήσαντ' ἴδῃς. Item emoveor mente, in furorem vertor: unde περακινῶν & περακινικός, apud Plat. & furorem versus, furibundus. Interdum etiam activè Xenoph. in furorem verſus, furibundus. Interdum etiam activè Xenoph. in furorem vertus, furibundus. Interdum etiam activè accipitur pro, emoveo mente, mente alieno, in furorem verto seu agito: ut apud Theophr. τὸν μὲν ἐγύκνον ὥσπερ παρακινεῖν καὶ ἐξεγείρειν. Apud eundem Theophr. l. 6. de caus. pl. παρακινεῖν dicitur de vino, quod sub fidere motu turbido vitiatur. Item pervertò, inverto. Dionys. Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντες. Item labefacto Greg. in Julian.

Παρακίνημα, perversio, distortio. In Hippiatr.

Παρακινητικός, emotus mente. Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Περικινέω, antè moveo. Exponitur etiam, promoveo: apud Xen.

Συγκινῶ, una moveo, simul moveo, vel agito, commoveo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

Τοκινεῖν, moveo leviter, apud Arrian. Apud Xenoph. τοκινεῖν dicitur lepus, qui è cubili excitatur audito strepitu.

Τοκινητικός, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: ut apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μιλῷ ὄγε μανιώδης καὶ τοκινητικὸς.

Composita citra præpositionem.

Ἀκινησία, ἡ, sempiternus motus vel pepetuus. Dior. Areop.

Ἀκίνητος, ος, ὁ ἡ ἤ, qui semper movetur, perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀκίνητον ἀθάνατον.

Ἀκίνητος, cum perpetuo motu, apud Phil. de mundo.

Ἀκίνδυνος, ος, ὁ, infirmus, debilis: quasi ἄκινδυνος, qui se movere non potest, aut qui vix sese movere potest. Odyss. σ. Οὐδὲν ἀκινδύνοτερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic & apud Hippocr. lib. περὶ γονῆς. Item vilis, apud Athen. l. 3. Φαῦλον ἔστι καὶ ἀκίνδυνον ἔδεσμα. Comparat. ἀκινδύνοτερος. inferior. Od. ε. & ϑ.

Ἀκίνησία, ἡ, nullus motus, quies status, quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκίνητος, qui non movetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plut. Xen. Ἀκίνητα metaphoricè quoque dicuntur, quæ suo loco & statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur, apud Thucyd & Plut. Ἀκίνητοι dicuntur etiam, qui immotis in sententia & proposito suo perstant: qui à sententia aut proposito dimoveri nequeunt: pertinaces & obstinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι, ἢ δυσμεθέστεροί εἰσι. Apud Theophrast. histn pl. l. 5. c. 6. ἀκίνητος ὑπτία. exp. medulla quæ materiam nodo. abducit nec conrorquet. Item ἀκίνητος, non movendus: ut ἀκίνητα κινῶν, in proverb apud Plut. de leg. l. 8.

Ἀκίνητος, sive ἀκινητεί, more eorum qui non moventur: ita ut immotus & fixus maneas. Isocr. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus sto seu maneo, caveo ne movear. Suid. & Eustath.

Ἀκινητίνδα, ἄμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινήτῳ μένειν, apud Poll.

Ἀκίνητες, idem quod ἀκίνητοι. Nic.

Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua sua sponte & suopte impulsu movetur au. moveri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui per se movetur seu moveri potest, suapte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Δυσκίνητος, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sanit. & Hippocr. aphor. l. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter movetur, seu moveri potest, admodùm tardus. Plut. de prim. frig. & in Alex.

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas

Εὐκίνητος, qui facilè movetur, seu moveri potest, facilè mobilis Aristot. Item agilis: ut ἀκίνητον σῶμα, Hippocr. aphor. lib. 3. Τὸ ἀκίνητον, motus facilitas. Herodian. l. 7.

Ὀξυκίνητος, ος, ὁ ἡ ἤ, ad motum subitus & præceps, qui celeriter seu subitò movetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γένεται, subita & acri ira commovetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

ΚΙ'ΝΝΑ, νης, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Dioscor. l. 4. c. 32.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, εως, cinnabari sive cinnabaris. Hesychio est coloris genus, quod vulgò κόκκινον dicitur: ut & Theophr. σέλ λίθων scribit κιννάβαρι εἶναι ἄμμον ὡὶ συλλέγουσι λαμπυρίζουσαν ὥσπερ ὁ κόκκος. & Plin. l. 33. c. 7. arenam cocci colore. Vide & Dioscor. l. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam & τὸ ἐρυθρόξυλον, rubia. ut habetur apud Dioscor.

Κιννάβαρις χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristoph. Itidemque κιννάβαρινον ῥύγχος, apud Athen. l. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris seu minij in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κιννάβαρινον κολλύριον, cinnabarium, seu cinnabarinum collyrium. Gallen. τῶν κατὰ τόπους. l. 4.

Κιννάβαρίζω, colore cinnabaris imitor, cinnabaris colore tum, apud Dioscor. lib. 5.

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod sibi plastes proponit in effingendo alcujus simulacro. Plinius proplasma vocat apud Suid.

Κιννάδαμα, idem Hinc, τὸ κιννασευμάτων, prodire dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire ajunt ex ipsis typis & formis officinarum, hoc est, recèns esse edita.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ου, τό cinnamomum: frutex brevis & surculosus, cujus dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr hist. pl. l. 9. c. 5. Dioscor. l. 1. c. 13. & Gal. l. 1. de antidotis & simpl. med. l. 7. Item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Est etiam avis, de qua vide Aristot. & Plin. Dicitur & κιννάμωμις. Scribitur & simplici ν.

Κιννάμωμον μύρον, unguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 5

Composita.

Ἰσοκινναμωμον casia quædam, de qua. Plin. l. 12. c. 20.

Συλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Dioscor.

Ὀποκινναμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinna momum fert, incisa manans.

Ψευδοκινναμωμον, mentita & fictitia quædam cinnamomi species. Dioscor. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΤ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce. lugubri & lamentabili voce queror: ὀδύρομαι, ὀρλιῶ. Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεθ' ἄλλως. cum accusat. in Epigr. Καὶ σὺ κινυρεμβίων, itidemque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρός, ᾶ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus querulus & lamentabiles pulsatu reddens voces. Ioseph. in antiq. Iud. Quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ ὠδεῖα.

Ἀμφικινύρομαι, (compos.) circumlamentor: vel passim queror. Apoll.

Κενόσπετα, vide in comp. ex Πέδον.

Κένοτος, &c. vide in Κίεον.

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, circæa: herba quæ & δρυκαλὶς nominatur, inquit Dioscor. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκάια, apud Gal. lib. 7. simpl.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Vutur & Hom. Il. ε. & Il. ν. Apud eundem in Batrachomyom. mus ὁδοῦς πάσσει ἐπ' αὐλὰν Κίρκος ὃς γαλέλιω. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. Lib. 14. Κίρκοι etiam nominantur, quos Latini circulos & annulos vocant. Poll. l. 2. Sic & Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι ἀρπαγῆς & πάσσε τὸ ἐπικαμπὲς.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adstringo: ut apud Aesch. Prometh. Χεῖρες κἀγκύλαι δ' ἀκμὰν δὲ κίρκωσον βέλος.

Κιρκήσια, τά, Circenses, seu Circenses ludi. Arrian in Epicteto, ὡς κιρκήσια θέαν καὶ σαυρίου ἀναιτίους.

Κρίκος, pro κίρκος dicitur, i. annulus seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore, ἐξ ἧς τοὺς κρίκους τοῦ ἄξονος. Sic κρίκος ἱστίων, apud Herodotum, annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, Poll. & τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. l. 2.

Κρικύλλιον, diminut. parvus circulus, apud Alex. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo trajicio & infibulo. Strab. l. 12.

Κρικωτός, ή, όν, annulus, vel annulis consertus: ut κρικωτὸς θώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἀγκιστρωτός, lorica conserta annulis seu hamis.

Κιρράω, vide in Κιρόω.

ΚΙΡ'Ρ'Ο'Σ, ᾶ, ὁ, fulvus seu gilvus: species rubei seu rufi. Gell. l. 13. c. 29. dicit apud Menestheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album menilum, quod vocant κίρρον. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους. l. 3. vini tria genera recenset οἶνον κίρρον ἢ λάμπον, ἢ μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flavo, docet idem in lib. de san. tuenda. l. 1.

Composita.

Ἐγκίρρος, fulvescens. Dioscor. l. 1. c. 12.

Τοκίρρος, subgulvus, seu subgilvus subrufus. Dioscor. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟ'Σ, ῶ, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata, quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo & crasso. Gal. comment. 6. in Aphor Hippocr.

Κιρσώδης, ες, ὁ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Pro rhet. 2.

Κίρσιον, cirsium: herba de qua Dioscor. l. 4. c. 119.

Κρίτων pro κιρσὸς dicitur: ut κρίκος pro κίρκος, Pro eodem dicitur & κρίξις, sicut ὄρξις pro διασὸς. Pol.

ΚΙ'Σ. ἴδος, ὁ, cis: vermis qui in frumento lignóve nascitur, eaque rodit: idem cum Σής. l. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cavernulas & foraminula, ex eo nominatum, ut volunt nonnulli, quod videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere, quod

re. quod κίς nominatur. Vide Dioſc. lib. 5. cap. 125. Scribitur & κίσηρις, in Epigr.

Κισηρώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, pumiceuſus, ad pumicem proximè accedens.

Κατακισσηρίζω, (compoſ.) pumice defrico & deſtringo: pumice lævigo. Athen. l. 12.

Κίς Ο, (comp.) idem cum ἀσπαλιδεύς, vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Heſiod. in Erg. Δάσπνις ᾧ πτελέης ἀνὰ πάσπαλα ἰσταμένοιο.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè κίττα, ἡ, pica: avis de qua Plur. de ſolert. an. & Plin. l. 10. c. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θέμιτον λάκων ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐεισθέν. ¶ Item faſtidium conſuetorum ciborum & abſurdorum appetitus: malum proprium mulierum præguantium quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. 2. quæſt. 73. & Paul. Aegin. l. c. 1.

Κισσάω, ῶ, laboro iſto faſtidio ciborum & multiplici inſolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco cit. interdum cum genit ſignific. appete in ejuſmodi malacia & conſuetorum ciborum faſtidio, apud Athen. l. 9. Vſurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ appetio, apud Athen. l. 9. Vſurpatur & generaliter pro ἐπιθυμῶ appetio, vel potiùs improbè appeto, inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more gravidarum fœminarum. Ariſtoph. in pace, ὑμεῖς μὲν ἕν οἱ κεῖσθε ἐκ εἰρήνας, σποδεῖ ἀνδρικῶς. Idem in Veſpis, Οὐτω κεῖσθ' διὰ τὴν σαυτῶν καὶ χοιρίνης ἀκοιλίην. Expon. etiam, cum voluptate concipio. Pſal. 51. unde & compoſ. ἐγκισσᾶν, coitum appetere vel concipere. Geneſ. 3. & ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης, ſive κισσήδης, dicitur mulier ἡ κισσᾶσα, que malacia iſta prægnantibus familiari laborat, conſuetos cibos faſtidiens, rès in ſolitas & abſurdas appetens. Dioſc. l. 5. c. 122. Aliam ſign. vide in Κισσός.

Κιττακίζω, picæ vocem edo, ſeu imitor. Poll. l. 5. c. 13. tit. de avium vocibus.

ΚΙΣΣΟ'Σ, & atticè κιττός, ὁ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τῶ σοὶ μὰ χείλη μαρύεται ὑλόδι κισσός. Vide & Theophr. hiſt. pl. 5. c. 2. Dioſc. l. 2. c. 210. & Plut ſymp. 3. probl. 2.

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam ſignif. vide in Κίσσα.

Κίσσινος, η, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera: ut κίσσινον σκύφον, apud Athen. l. 11. & κίσσινος φέρων, Athen. l. 5.

Κίσσον, hederula.

Κίσσαρος, pro κισσός, hedera apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederacio. hederaciú poculum apud Athen. l. 11. Item apud Hom. Od. λ. & ϖ. & apud Theocr. idyll. 1.

Κισσός, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet, ſeu quod hedera delectetur.

Κισσίφιος ου, ὁ ἢ ἡ, hedera inſtructus vel denſus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Compoſita.

A'πικισσᾶδς, ſeu ἀπικισσῆδος, in hederam verti ſeu abire: degenerare in hederam, fieri hederam, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 18.

E'γκισσᾶδὸς hederæ modo convolvi atque implicari. Hippocr. de nat. oſſ. & Gal. in lib. de oſſ.

Χαμάκισσος, hedera humilis, hedera pumila & terreſtris: frutex ſic dictus, quòd habeat folia ſimilia κισσοῖς, teſte Dioſc. l. 4. c. 126.

ΚΙΣΤΗ, ἡ ciſta, capſa, capſula. Odyſſ. ζ. Μίτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς παρὰ τὸ κέλσαι.

Κιστίς ους, ἡ, idem. Ariſtoph. in Acharn. Τὸ δεῖπνον ὦ παῖ φῶν' ἐν τῇ κιστίδι.

ΚΙΣΤΟΣ, ὁ, ciſtus: frutex quem alij κίσθαρον ſive κίσσαρον vocant, ut eſt apud dioſ. l. 1. c. 27. Scribitur etiam κίσθος, & κίσθος. Τ' πόκισθος, quod ſub ciſtho ad radices naſcitur. vide Dioſc.

Κίτταις, vide in Κίσθεις.

ΚΙΤΡΙ'Α, aut κιτρία μῆλον, citria vel citria arbor, quæ & Aſſyria ſive medica malus, nec non Indica nominatur. Autor γεωπον. l. 10. τὰς κιτρίας φυτεύσει παρὰ τὸ τοῖχον.

Κίτριον μῆλον, aut (ſine adjectione) κίτριον, fructus ejus arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτεον etiam pro ipſa arbore, itidem in Ceopon. Euſt. tradit τὸ κίτριον à Latinis vocatum eſſe κίτρον. Κίτριον, interdum peculiariter de cortice mali citrei uſurpatur: ut apud Alex. Aphr. prob. l. 1.

ΚΙΧΕ'Ω, ῶ, & κιχάνω, ac κίχημι, in verbo, aſſequor, comprehendo. Plerunque de eo qui curſu & pedum pernicitate aliquem aſſequitur. Il. ϒ. Ἴ'σσος δ' Α' τρέσκε κιχάνεσθε. Il. ϖ. Μυεῖσθε ἰ Α'χαιαστα κιχεῖν ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. ϖ. τόνδον αὖτοῦ Νῆα πορεσχόμενοι, τοὶ δ' ὄνυ. ἐδύναντο κιχεῖαι. Sic & fames fitiſque aut fatum aliquem κιχάνει, quem eum corripit ſeu occupat. Il. τ. ἦδε κιχάνει Διὶ ἶσα τε ϖ ἀμῦσι. Iliad. χ. τὸν αὐτὸ με μοῖρα κιχάνει.

Κιχήσομαι, κιχήσομαι, ac κίχημαι, activè uſurpantur itidem pro, aſſequor, corripio & occupo. Il. λ. Α'δ' ἐλ' ἢ μάλα δή σε κιχήσεται αἰνὰ ὀλέθρῳ. Item deprehendo, offendo, invenio. Il. χ. κιχήσατο δ' Ε'κτορα δῖον. Od. ξ. Η' που ὀδὸν ἔπλετο κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, aſſequutio, deprehenſio, comprehenſio. Heſych.

Κίχεῖν, pro κιχεῖν, metri gratia inſerto ι. ut Il. α. μή σε κιχείω.

A'κίχητος, (*Comp.*) quem aſſequi & comprehendere nequimus: unde ἀκίχητα adverbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. φ. μηδὲ ἕ δὴ ἀκίχητα διώκων, curris & perſequeris ſed non aſſequeris. Item ἀκίχητος dicitur, quem mente & cogitatione deprehendere ſeu comprehendere non poſſumus: ut apud Nonn. initio paraphraſeos in. Evang. Iohan. Α'χρονος ἰωὴ ἀκίχητος ἐπ' ἄπειρα λόγος ἀρχῇ.

ΚΙ'ΧΛΗ. ης, ἡ, turdus: avis de qua vide Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 20. Athen. l. 2. Od. χ. μίχλαι πανυσσαγέες δὲ πέλεσκε. ¶ Eſt & piſcis marinus, de quo vide eund. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracuſanis & cæteris Doribus, ἀι μίχλαι dicuntur κιγκλῆαι. Epicharmis τὰς τ' ἁλιαφυλλοτάγους κιγκλίδας.

Κιγκλίζειν, ſchol. Ariſtoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, laſcivius ridere, cachinnari. Ariſt. in Nub. Οὐδ' ὀλοφαγέειν, οὐδὲ κιγκλίζειν. Et in Theſmopor. Α'λλοῖά τε τοιαῦτ', ὅτεφ μὴ κιγκλίζειν.

Κιγκλισμός, pinguium turdorum comeſtio: Item riſus cachinnus. Ariſtoph. in Nub.

Κίχαμαι, &c. vide in Χρήσιμαι, utor.

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ἡ, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 7. ponitur in ceniſolerum ſruenſium. Dicitur & κιχήεσσα, idem olus, vide & Dioſcor. l. 2. c. 160. Nicand. etiam κίχεσσα appellat in Alex. Legitur & κιχήεια. Item κιχήεντα, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχωρώδης, ſimilis cichorio, qui è cichoriorum genere eſt. Theophraſt. hiſt. pl. l. 7. c. 7.

Κ Ι'Ω, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν, dicit eſſe in ionic. Poëticum eſt. Il. ρ. κῆ δ' ἔστι πεπῆ κίς δέκτρε λάβεσθαι. Et Il. ω. ἦρων δ' ἰδὺς κίεν οἶκα. Item Iliad. 9. Νῶι δ' ἔτ' ἀλλοῖοι κιμεν ἀντιόωντε μάχεσθαι. Et Od. δ. πολλὰ δ' ἐμοὶ κατὰ θυμὸν ἰαύεται κίεν, ἐνὶ νηῒ vadenti: ubi κίεν δύτυνσεν, tanquam eſſet aor. 2. partic. ponitur.

Κικλίω, ſalio, cum ſaltu ſurſum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teſte Euſt.) Od. ε. Θαλάσσα δ' κύκλῳ πολλὰ κίκλιε πολλὰ δ' ἅμα τε ῥῆγας τε, cum ſalu ferebatur ſurſum, ſeu protumpebat ex ore & naribus. Apol. Arg. l. 1. Α'φρὸς δ' ἔπ' ἄκρῃ δ' ἔσ' ἅμα κελαινὴ ἐκίκλιε δίνη. Κικλίς, nidor in altum veluti cum ſaltu ſe ſurſum ferens: ἀτμὶς vapor. Heſych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ Σκυλάκων Η' φαιὸς οὐκ ἄφαντος, ἀλλ' ἐπ' ἀκρῶν Μυδῶσα κικλὶς μυρίαν ἔπηκε· ubi ſchol. κικλίδα, nomine propriè ſignificari ait fuliginem fumi oriundam ex iis quæ uruntur. ¶ Item galla, i. pilula inæquali ſuperficie, ſalebroſa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens.

Κικλίδιον, τό, gallula: parvula galla, apud Suid.

Κίων, Κίνος, & Σκία, quomodo huc referantur, vide ſuis locis.

Compoſita.

A'νακικλίω, ſurſum feror. Il. ν. μέλαν δ' ἀνακίκλιεν αἷμα. Iliad. ν. πολὺς ἀνακικλίει ἰδρώς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μετακικλῶ, unde μετεκίκλων. Odyſſ. α. mutato loco abiit, ſeu abiit inde ad.

Ο'γκικλίς, q. d. aſinina galla. Gal. & Dioſc. l. 1. c. 47.

Κ Ι' Ω Ν, ονος, ὁ ᾧ ἡ, columna, ſυ'λον (παρὰ τὸ κίειν ᾗ ἀπ' ἐναι εἰς ὑψος inquit Etym.) Od. δ. ἐκ δὲ κίονα μακρὸν ἔφασκε collocans ad columnam longam. Od. ϒ. Κίονα δ' ἐξελάσας μεγάλην, & Od. τ. Ειλάπινας τε δόκοι ᾗ κίονες ὑψόθ' ἔστασι. In proſa autem non potius genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίονι πλησὶν ἐν χαλκῷ ἱ' ἔρανον. Item in Eror. ἐρ' ἕ μέχρι νυὸ ὑπερέφερεν κίων. Sic apud Athen. l. 12. χρυσοῖ κίονες. ¶ A' Medicis κίων dicitur curculio præter naturam auctus & oblongior, tenuiſq; æqualiter factus, ita ut columnæ ſimilis evadat: unde & à Latinis columella exponitur. Ab anatomicis κίων vocatur interſeptum narium carnoſum, quod ad labrum uſque deſcendit. Poll. & Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo beſtiolarum illarum, quæ frumentum peredunt. Gal. in Lex. Hippocr. quarum tamen unaquæque eſtiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, (dimin.) columella, i. parvula columna. apud Athen. lib. 12.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ & κίων & χαμαιπέτη: Latinè uva dicitur. Gal. τῶν ἀπὸ τῆς πόσεως. lib. 6.

Κίονιον, τό, τὸ, Dioſ. l. 2. c. 6. κίονια vocari ſcribit papyrum buccinarumque medias partes circa quas veluti columellam teſtæ volumen clavicularim intorqueatur.

Compoſita.

A'κίων, nullis ſulcus columnis. Heyſch.

A'κροκιόνιον, τό, ſumma ſen extrema columnæ pars, faſtigium columnæ. Phil. de vita Moſ. l. 3.

A'μφικίονες, circumcirca columnis ſuffulti. Soph.

Εὐκίων, ονος, ὁ ᾧ ἡ, pulchras habens columnas.

Πεσκίων, circumcirca columnas habens: ut πεσκίονες, Poll. l. 1.

Κλαγγάζω, κλαγγή, &c. vide in Κλάζω.

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ους, ὁ, ramus, propriè ramus tener & flexilis, qualis eſſe ſolent annicúli, qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ſive ἴζ' ἀπ. Sic enim definit Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 2. κλάδων δ' οἱ κλῶνες τὰ βλάστη

μα τὰ ἐκ τῶν τ' ἀκρεμόνων ὑφ' ἕν, οἷς μάλιστα τὸ ἐπίτηδον. Reperiuntur ad ſing. κλάδι, apud Alcæum, & dat. plur. κλάδεσι, tur etiam dat. ſing. κλάδῃ, apud Hom. Iliad. ϖ. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν ἀνθερεῶνα ἐπὶ μαστὸν κλάδεσι νοθ- apud Ariſtoph. in avib. ὅσπερ θ' ὑμῶν κατὰ κίπτος ἐπὶ μαστὸν κλάδεσι νόμων ἔχει. ¶ Derivatur à κλάω, ſicut & κλῶν ſynonymum.

Κλαδίδιον, ου, τό, ramuſus. Heſych. Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem.

Κλαδάριον, ου, ὁ, ramulus. Heſych. Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem.

Κλαδεύω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quaſſo, concutio. Heſych.

Κλαδεύω, ramulos tenerriores deputo: ſpecialiter verò vites puto, Κλαδεύσις, putatio. Κλαδεύτης, ου, ὁ, putator,

Κλαδευτέον, ου, τό, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδικός, ὁ, ramalis, Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à κλάδος, τὸ σῖον. Item fragilis, apud Polyb.

Compoſita.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ ᾧ ἡ, ipſe cum ſuis ramis. Luc. αὐτόκλαδοι ᾗ αὐτόκομοι κυπάρισσοι.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδὴς annotatur.

ΚΛΑ'ΖΩ, F. κλάγξω (pleonaſmo τῷ γ, vel tanquam à κλάγγω) clamo, clango, ſtrido. Poll. id aquilarum proprium eſſe ſcribit: Euſtathius verò avium, quæ leviuſculum clamorem & clangorem edunt, & minus eſſe quàm κράζω. Heſiod. in aſp. Πέτηη ἐφ' ὑψηλὴ μεγάλα κλάζοντε μαχεῖσθαι. Il. μ. (itidem de aquila) Αὐτὰρ ὑπερθεν πέτετο σὺν ἔγκεσι δῖος ἀετός. Item Euſtath. annotat κλάζειν eſſe animalium ἀλόγων, ut grunum, ſuum. Dicitur & de ſagitta, quæ emiſſa ſtridet. Il. α. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτὸς κιννήσ- Etymol. derivat à κλᾶς, ſignificante φωνᾶ. Euſtath. verò à κλάω proprie accepto, à quo & κλάσμα deducit.

Κλάγμα, idem cum κλαγγή. Derivat hinc Euſtath. præt. med. κέκληγα, quod frequenti eſt in ulu. Il. Ο' ξέσε κεκληγὼς λέγ' ὀτρύνεα. Dicitur plerunque de iis, qui impetu in hoſtes clangenti ſimilem vocem edunt ut Il. ε. Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸς κεκληγὼς. Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὦρσε δὲ ὦμα Κεκληγως ποιῆσι, ſtridens flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κικλήγω quod ſatis cum κλάζω ſignificat: ut Od. μ. Αὐτῷ δ' εἰνὶ θύρησι κατὴ δε κεκλήγοντας. Od. ξ. (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπεδράασον.

Κλαγγή, ἡ, clangor: propriè gruum & cæterarum hujuſmodi avium: unde ab Apoll. Arg. l. 2. tribuitur harpyis. De anſeribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum ſeu cornuum, apud Athen. l. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio, quum in hoſtes impetum faciunt & clangori ſtridoríve ſimilem clamorem tollunt. Il. γ. Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἐνεπὴ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὡς. Sic & Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μείζῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Tribuitur etiam ſuibus ab Hom. Odyſſ. ξ. & canibus à Xen. Dicitur etiam de ſagittæ emiſſæ ſtridore. Il. β.

Κλαγγηδὸν, cum clangore. Il. β.

Κλαγγώδης, ες ὁ ᾧ ἡ, clangori ſimilis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὀμφαται, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango: idem quod κλάζω ſeu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγάνω, & ἐπικλαγγάνω, dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλάζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita

A'νόκλαζω, clango. Item clamo, σκύλακι γενναίᾳ ἀνακλάζοντι, Xenoph. Pæd. 7.

A'ντικλάζω, reboo, boatum ſeu clangorem viciſſim edo, ſeu contrà edo. Eurip. αὐτόκλαγξεν κραυγὴ πέτρασιν.

A'πόκλαζω, clango. clangorem edo. Interdum eſt cano veluti cum clangore quodamt ut in Ant. epig. Σκηλάγξασα αὐτίφθογγον.

E'κκλαγκτής, perſtrepens. Pind.

ΚΛΑΙ'Ω, vel κλάω, F. κλαύσω, & κλαύσομαι, lacrymor, ploro, fleo, ejulo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις. Aeſchin. in Cteſiph. ὅτ' κλαίεις μὴ βοᾶον ἢ ἀλλοι γελῶσιν. ¶ Interdú cum accuſ. deploro, defleo. Od. κ. Κλαίεν ἑπτ' Ο'δυσῆα φίλον πόσιν. Et Plut. in Alcib. τὰ μὲν αὐτῷ πάθη κλαύσας, ᾗ ὀλοφυρόμενος. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται, apud Ariſtoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, fruſtra plorabitur à me. ¶ Item do pœnas, vapulo. Ariſtoph. in Nub. δοῦρ' ἐλθ' ἵνα κλαύσῃς. Quibus reſpondet alter, διὰ τί δὴ κλαύσομαι. Et κλαύσειν λέγω σοι, apud Ariſtophanem in Pluto, lacrymas tibi denuntio, id eſt, verbera. Eſt enim oratio minitantis verbera: interdum verò aſpernantis duntaxat. Apud eundem Ariſtophan. in Veſpis, κλαύσειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamentari caput. Reperitur etiam fut. κλαιήσω tanquam à them. κλαίω, apud Dem. in Midiam. τουδὶ γὰρ παρασκευᾶσαι, ᾗ κλαιήσει. Euſt. vult eſſe à κλάω, ῶ, ſignificante frango: lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio. Καπαχεησικλᾶς de ſtrepitu januæ utitur Ariſtoph in Plut. τὸ δύσιον θρεττ' ἐμβόλιον ἄλλως κλαυσιᾶ.

Κλαῦμα, τό, ploratus, ejulatus Ariſtoph. in Pace. Xen. Pæd. 2.

Κλαυμώδης, ους, ὁ, idem quod κλαυσιᾶμα. Hom. Plut. Ariſtot. & alii.

Κλαυθμονή, ἡ, idem; ſed minus uſitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, κλαυθμονεῖ ᾗ βοᾷ, σημεῖα ὠκ εὐτυχῆ.

Κλαυθμώδης, ους, ὁ, locus flentium. Iudic. c. 2.

Κλαυθμυρίζω, flens, ejulo. Plerunque de infantibus dicitur quod vagire eſt Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. τὰς ἔφηβα μέλας ἀκόντας, κλαυθμυρίζοντα, ἠσυχάζει, Gal. in comm. in progn. κλαυθμυρίζειν eſſe dicit flere magna ſpiritus contentione. Activè etiam exponitur, flere ſeu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius eſt paſſ. κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυλεισμός, ὁ, flet us, ejulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀφαιροῦσι, dicuntur ab Hippo. iis ſimiles quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpiriosæ. Ab Erotiano exponitur σαυκρούς.

Κλαυτός, lacrymabilis, fletu excipiendus. Aeſchyl.

Compoſita.

A'κλαυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ. illacrymabilis, qui non plorat: vel paſſ. ſignif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυς.

A'κλαυτος, vel ἄκλαυτος indeploratus vel indefletus: ut Odyſſ. λ. σῶμα ἄκλαυτον ᾗ ἄθαπτον: ubi quædam exemplaria habent ἄκλαυτον. Exponitur etiam activè, illacrymabilis, i. qui lacrymari non poteſt: aut etiam ſimpl. qui non lacrymatur. Od. σ.

A'κλαυσὲ & ἀκλαυτὲ, ſine fletu. Callim.

A'νακλαῶ, defleo, vel fleo: vehementer fleo. A'νακλαυθμὸς, fletus

Decomp. Προαναικλαίομαι, antè defleo.

Προαναικλαίομαι, ſive προσαναικλάομαι, Atticè, defleo apud, vel unà defleo. Syneſ. ep. 73.

A'πόκλαω, fleo: vel potiùs, uberi fletu me exatio; ſtendi deſiderio ſatisfacio. Plut.

E'πικλαίω, fleo ſuper, defleo: vel ſimpl. fleo.

E'πίκλαυτος, ου, ὁ ᾗ ἡ, flebilis, lamentabilis. Ariſtoph. in Veſp.

E'ρίκλαυτος, lacrymotus, in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad miſericordiam commoveo lacrymis, ad lacrymas & miſericordiam concito. Plut.

Μετακλαίω, fleo pòſt, lacrymis & fletu proſequor. Il. λ.

Μ. γάκλαυτος, qui ab uno tan ùm lugetur. Aeſchyl.

Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: unde προκλαύσαντες, apud Euripid. priùs deflentes.

Πάγκλαυτος, omninò lamentabilis. Exp. etiam ſemper lugens.

Πάγκλαυτος, idem. Aeſch.

Πολύκλαυτος, multùm ploratus ſeu defletus. Moſch. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος, apud Aratum.

Υ'ποκλαίω, ſublacrymor. Aeſchyl.

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, legitur in Hippiatr. Ibi enim Aſyrtus in aſino admiſſario requirit ὄνα μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβὰ quod interpretantur, Ne mutilata ſint depopulataque tempora raptis auribus.

Κλάσις, &c. vide in Κλάω. Κλαφθμὸς, in Κλάρος.

Κλαυθμὸς, &c. κλαῦμα, κλαυσιάω. vide in Κλάω.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ζάρτος ἔκλασε. Frequens eſt in novo Teſt.

Κλάσμαι, ῶμαι, frangor. Il. λ. ὀκλάδὸν δὲ δόδυξ Vtitur & Dioſcor. lib. 3. c. 143. Κλᾶδες, dicuntur etiam quorum rami ſive ſurculi amputantur. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 17.

Κλάσμα, τό, fragmentum ſeu fragmen, fructum defractum. Epig. & Marci c. 6.

Κλάσις, εως, ἡ fractio. Luc. c. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων vitium putatio.

Κλαστήριον, ου, τό, id quo aliquid frangere poſſumus. Sic dicitur falx, qua vites putantur.

Κλαστής, ου, ὁ qui frangit. Item qui vites putat. Heſych.

Κλαστίων, ῶ, frango. Et peculiariter, ſarmenta defringo, ſive amputo: unde metaphoricè dictum quidam voluunt, apud Ariſtophan. in equ. Βωλῶ πατρῴας ᾗ φρατρικὰς κλαστήσεις.

Κλάδος, Κλών, Κλῆμα, Κλάσις, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

A'νακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de ſalt. Accipitur nonnunquam in paſſ. ſignif. Athen. l. 13. ὡς ἐν ὄφει Διάδυε ὅλον κεφαλὴν αὐτὸν ἀνακλάσασα, ᾗ τῶν ὀφεων ὀπηρωσάντων μὲ κρότῳ, πάλιν ἀνακλάσασ ἐφίλησεν.

A'νακλάομαι, ῶμαι, reflector. Item repercutior. Luc.

A'νάκλασις, reflexio: Item repercuſſio, repercuſſus. Eſt & nomen ſchematis. A'νακλαστὸς, reflexus.

Decomp. A'ντανακλάω, ῶ. refringo, reflecto, repercutio. A'ντανακλασμὸς & ἀντανάκλασις, refractio. reflexio. Item reciprocatio. Eſt & figuræ nomen. Fab. l. 9. c. 3. A'ντανακλαστικὸς, reciprocus; ut ἀντωπυμίαι ἀντανακλαστικαὶ, apud gramm.

Διαναικλάω, ῶ, reflecto, refringo.

A'πόκλάω, defringo. Theocr.

E'ναποκλάω (*decomp.*) intus ſeu ab interiore parte defringo, effringo: unde ἐναποκλασὸς.

E'γκλάω, infringo. Callim.

E'γκλάω infringo. Il. Ὄ φέρ' ἔγχος ἐνικλᾶν ὄ, τῇ ῥοῖσθα E'πικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerunque *Pro*, animum alicujus frango, & flecto. Plut. in Pericle, ἐπίκλασε τὸν A'θηναίων. Item reflecto, flecto.

Ε᾽πικλάσμαι, ῶμαι, frangor, flector. Thucyd. l. 3. 4. & alibi. Sic & ſæpè, Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω, ῶ, confringo.

Κατακλάω, defringo, vel etiam frango. Il. ν. κατεκλάσθη δ᾽ ἐνὶ καυλῷ.

Ἐγγυ Θ. Accipitur etiam metaph. ut Od. δ. ἐμοὶ γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Et apud Plut. in Fab. τὰ Μυναίε τὸ ὄφασος κατεκλασεν

Κατάκλασις, fractio, fractura.

Δυσκατάκλαστος, (*Decom.*) fractu ſeu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: Item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τῦ ἀκούειν.

Decomp. Α᾽μφιπερικλάω, exp. circumvibro.

Τ᾽ραυματικλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Ariſtoph. Exponitur etiam, compreſſiùs tracto, inflecto.

Ὁμαλκλάω, vide in Κλάω.

Compoſita falſa ex teria perf. præt. perf. paſſ.

Α᾽κλασ Θ, ος, ὁ, ἡ, non fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem dicitur & ἄκλαστος, quod peculiariter ſignificat, cui fermenta defracta non ſunt: ut ἀκλάστες ἄμυλαι, vites non putatæ, Heſych.

Α᾽μφίκλασ Θ, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλασ Θ, fractu facilis, fragilis.

Η᾽μίκλασ Θ, ſemifractus. Plut.

Μυλόκλασ Θ, mola fractus, Heſych.

Παλίγκλασ Θ, refractus, reflexus, recurvus. Heſych.

ΚΛΕΪ᾽Ω, F. σω, claudo, obſero. Herodian. l. 8. τὰς τε πύλας κλεῖσαντες. Sic Matth. 6. κλείσας τὴν θύραν σε. ¶ Item celebro, celebrem reddo, ſeu gloriolum, decanto. Odyſſ. ρ. ἐγὼ δ᾽ αὖτε κλέω κατ᾽ ἀπείρονα γαῖαν. Odyſſ. α. τότε κλέιον ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Heſych.

¶ *Derivata ex* κλείω, *i. claudo.*

Κλέομαι, (præt. κέκλειται & κέκλεμαι) claudor, obſeror. Dem. Olynth. 2. κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμένα πύλαι apud Herodian. & κεκλεισμένοι θύραι, Ioh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clauſio. Exponitur etiam, clauſtrum.

Κλεισιὰς, άδ Θ, ἡ, valva vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores, per quas & jumenta ingrediuntur. apud Euſtath.

Κλείσιον, exp. locus in quo ſtant boves, ſtabulum. Suid. Euſtath. ex Aelio Dionyſ. exp. Συρῶν μέγας.

Κλεισύρα, Suidas ſic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυράματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς, ή, ὁ, qui claudi poteſt, vel clauſus: Diod. Siclib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, ſera, apud Luc.

Κλῆθρον, ου, τὸ, clauſtrum, in Axiocho. Exponitur & repagulum. Item vectis januæ. Exponitur etiam, ſera, apud Luc.

Κληθρίαι, ῆς, exp. rima januæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δός, ἡ, clavis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. ſic vocatur etiam os tortuoſum & inæquale, omoplatam cum ſterno alligans: quòd cervicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clavem & clavicalam dixerunt. Quidâ jugulum appellant. Ariſtot. eth. 5. c. 1. ὁ γὰρ δὴ κλεὶς τοιοῦτός τί ἐστιν τοῦ αὐχένα τῶν ζώων, καὶ τῆς θύρας κλεῖσαι. Reperitur etiam in plur. κλεῖς: ut Apoc. c. 1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ἅδου. ¶ Item jugulum thynni piſcis, pro quo & κλεῖθρον, Athen. 7. ¶ In Epigr. κλεῖδα συῶν βαλανώμιν. exp. uncum ſeu inſtrumentum aut baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειθίον, ου, claudo clavi. obſero. Κλείθρωμα & κλείθωσις. q. d. obſeramentum & obſeratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i. parva clavis. Dicitur de thynno, ſicut & κλεὶς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, paſtillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλείδιον eſt etiá nomen epithematis, apud Aet. l. 9

Κληΐζω, vel. κλῄζω, claudo. Ionicè. Apud Thucyd. l. 4. κληΐσειν expon. intercludere.

Κληϊστὸς, pro κλειστὸς, clauſus, obſeratus: vel qui claudi poteſt, q. d. clauſilis. Od. β. Κληϊστὰ δ᾽ ἔπεσσα σανίδες.

Κλῆθρον, clauſtrum, ſera. Soph. Κλήθρον pro eodem. Item locus in gula ſub tonſillis: ut exponit Galen. apud Hippocr. lib 2. de morb. ubi tamen legitur etiam κλῆθρον, per ει ¶ At κλήθρα, & Ion. κλήθρη, ἡ, nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophraſt. hiſt. pl. lib. 1. c. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρὸν ejuſdem operis. l. 3. c. 4.

Κλεὶς, ίδ Θ, ἡ, clavis. Item vectis, ſeu qui icquid januam clauſam continet: ut Iliad. ω. & Od. α. Item foramen, in quod fibula immittebatur. Item pars corporis, quæ & κλεὲς: ut Iliad. ε. Item pro ſede nautica, ut tradit Euſtath. addens derivari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κλῆθ Θ, εθ Θ, τὸ, ſepes. Heſych.

Κλῄω, claudo. Ionicè ſeu Atticè pro κλείω, apud Thuc. ἔκκλησιν τὴν λιμένος: portum præcludebant.

Κλᾷδ, Doricè pro κλεὶς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλειδὸς, ὸῦ, ventriculum, quod collo circumdatur: collare, manicæ: πεδὰ τὸ κλεῖθρ, includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλειδὸν ἔχων πόδας ἦλθε. Apud Ierem. cap. 27. quidam eſſe volunt catenas ligneas, alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλειδὸς dicitur Atticè κλωδὸς, apud Ariſtophan. in Pace. Vtuntur Plut. etiam neutro genere τὸ κλεῖθρον. Pro quo & κλεῖθρ, Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, ὸ, ὁ, collari incluſus. Heſych.

Ἐγκλοιόω, ῶ, (*Comp.*) includo ſeu illigo τῇς κλοιῇς. Prov. 26.

Κλειτοειδὶς, pudendi muliebris muſculoſa in medio caruncula quæ μύρμηξ & μύρτος appellatur: unde κλειτοείδειν dicitur laſcivius hanc caruncularn contreſtare. Ruff. Eph. Vide & Poll.

Compoſita

Α᾽κλεὶς Θ, non clauſus. Thuc. l. 2. Α᾽κλὴς Θ, idem.

Α᾽ποκλείω, (pro quo Ionicè Ἀπεκλῄζω & Ἀποκλῄζω, & Doricè Ἀπακλᾴζω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: ut ἀποκλεῖσαι τινὰ ἐξόδου, apud Ariſtot. de mundo prohibere aliquem exitu. Sic κλεῖν τινὰ τῆ ὁδῆ, apud Xen. Hell. 7. Dicitur & ἀποκλεῖσαι τινὰ ἔξω γωλιᾶ τῦ σίτου. Apud Ariſtot. œcon. 2. intercludere commeatum. Sic & apud Xen. ἀποκλεῖσαι τὰς ἐξόδους τῶν ἑπτὰ ἐθνῶν. Item includo: ut Alex. Aphr. probl. lib. 1. Κατακλεῖσαι τὸ ἐμφυτον θερμὸν ὅτι τὸ βάδος τῦ σώματ Θ. Sic apud Ariſtophan. ἀποκλεῖσαι τινα. Et pro ſimplici κλείω: ut ἀποκλεῖσαι τὰς θύρας, apud eundem.

Α᾽πόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Heſych.

Α᾽πόκλεισις, excluſio, intercluſio.

Α᾽πόκλειστ Θ, incluſus.

Decomp. Ε᾽υαπόκλιτος, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, diſcludo, intercludo, intercipio. Polyb. l. 5.

Α᾽διάκλειστ Θ, (*decom.*) non intercluſus.

Δικλὶς, ίδ Θ, ἡ, fores geminæ: ut apud Theocr. idyll. 14. Τὰς δ᾽ ἀμφιθύρους κὰ δικλίδ Θ. Et in plur. δικλίδες pro eodem: ut in Anth. epigr. Δικλίδες ἀμφιπέτασεν ἐμοὶς Γαλάτεια θυρώσαις. Dicitur & δικλίδες πύλαι, Il. μ. portæ biſores, valvæ biſores i. αἱ δὶς κλειόμεναι: ut ſcribit Euſtath. vel αἱ διῆκεν κλειόμεναι. Συρος: ut idem ſcribit Od. β. Apud Erotianum ſcribitur δικλεῖς Θύραι, quod dicitur propriè ſignificare fores bipartitas, ita ut una clauſa, altera poſſit manere aperta. Exponi etiam poteſt, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus videlicet ſingulis foribus ſuam clavem à nomine κλεὶς. Extat & δίκλειδ Θ, apud Gal. in Lexico cum. Hippocr. & exponitur bipartitus, ut poſſit quis inferiore parte clauſa ſuperpoſitam aperire. Apud Heſych. δίκλιδ Θ cap. δίθυρ Θ, biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐγκλῄω poëticè, apud Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείσμα, includor: unde ἐγκλειστὴς ὲς ὁ, ἡ, vaſe incluſum eſſe, apud Dioſcor. (Heroder.

Ἐκκλείω, excludo, ſecludo. Ἐκκλῄζω, pro eodem Ionicè apud

Ἐπικλείω, occludo. Ariſtoph. in pace, ἡ τὰς πυλὰς ἐπικλῄσ.

Ἐσκλείω, & ἐσκλῄω, includo.

Εὐκλὴς Σύρη. Il. ω. janua bene clauſa, ſeu bene obſerata, q. d. janua bonum veſtem habens.

Η᾽μίκλειστ Θ πύλαι, ſemiclauſæ fores, apud Suid.

Καταικλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4. κατακλεῖσαι, ἐστὶν εἰς ἕρυμα. Sic & alibi. Et cum ἐν: ut apud Herodian. l. 5. κατακλεῖσαντες αὐτὸς ἐν τῷ σφετερῷ. Et cum χθ: ut apud Gal. ad Glauc. 2. κατακλεῖσται χθ τὸ σῶμα. includitur in corpore. Et cum dat. ut apud Alex. Aphr. κατακλεῖσαι σῶμα γήινον. ¶ Item obſidione claudo. Thuc. l. 1. ¶ Item aſſeritur etiam in plur. κλεῖς: ut exponitur apud Luc. in Caucaſo, τῶν δεξιῶν κατάκλεισε καὶ σφυρόν.

Κατάκλεις Θ, incluſus, concluſus.

Κατακλεὶς, ίδος, ἡ, quod claudendis foribus abhibetur, apud Pol. ex. Ariſtoph. in veſp. & Herodian. ¶ Item pars ſcopulorum ſub pectore in collum deſinens. Poll. Κατακλεῖδες in veſte mulebri erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες, ab Homer. κανίδες appellatæ fuerunt. Od. σ.

Κατακλῄζω & κατακλᾴζω, & Doricè κατακλᾴζω, idem quod κατακλείω.

Decomp. Ε᾽γκατακλείω, includo, ſeu concludo in. Hippocr.

Ε᾽πικατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo. Vel ſimul cum alio includo.

Κιγκλὶς, ίδ Θ, ἡ, porta cancellata, ſeu valvæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὴν νεκρὸν εἰς μέσον ἐλκύσ Θ τες, καὶ θεασάμενος κιγκλίδα διαμα τῆς βαλανείδος μεθ᾽ ἡμέραν παρέχον cancellis circumſeptum. Poll. l. 8. itidemque ſchol. Ariſtoph. ſcribunt ſic nominari cancellos judicij ut apud Ariſtoph. in equ. Τὸν κιγκλὶδ᾽ ἐξαρεῖ ἔξω. Et in Veſp. Οἱ δ᾽ αὖ σφάνν κιγκλίδι ἐπὶ τὴ κιγκλίδ Ἐπὶ τὴν κιγκλίδα. Et in Danaïdem, Ὁ δ᾽ ἠλασὴς ἔῃσι σφ τῶν κιγκλίδα. Item ſchol. κιγκλίδα eſſe vult etiam foramen per quod, immittitur clavis. Schol. Theocr. vult eſſe etiam corvi ferreum rostrum.

Περικλείω circumcludo, undique claudo, cingo. Thucl. l. 2. Περικεκλεῖσθαι & ἀπεκλῄζω pro eodem. Περίκλειστ Θ, circumcluſus.

Γαλεαγωγὸς ναῦς, navis mulcis transſtris ſeu jugis aptata & inſtructa, vel navis multa compage juncta. Α᾽κλὶς, ſignificante ſedem nauticam: vel à κλὶς pro κλεὶς, ut ſit tanquam πλακόεσσα τοῦ. Euſt.

Συγκλείω, & συγκλῄζω, & συγκλᾴζω, concludo, unà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Syneſ.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, concluſio, ipſa actio concludendi.

Συγκλυσμὸς & σύγκλυσις, inter opificia cælata numeratum. lib. 3. Regum.

Decomp.

Decomp. Α᾽σύγκλειστ Θ, non concluſus, aut etiam qui concludi nequit.

Χρυσόκλειστ Θ, auro clauſus: vel aureo aut aurato clauſus operculo. Athen. l. 11.

¶ *Derivata ex* κλείω, *celebro.*

Κλέομαι, & pro eodem κλέομαι, celebror, Θτ. Odyſſ. κ. ἐγὼ δὲ πᾶσι θεοῖσι μάλ᾽ ἐκπάγλως κλέομαι Exponitur & ἐπικαλέομαι Κλειτὸς, ὴ, ὸν, inclytus celeber, κλυτὸς. Interdum etiam, præclarus, ſplendidus: ut Iliad. α. κλειτὴν ἑκατόμβοιν. Κλεινὸς, idem: ut in quodam vet. epigr. Κεῖται δ᾽ ἐν κλεινοῖς Θεσπιαῖοις πεδίοις. Κλεινὸ Θ, idem, apud Heſych.

Κλεὶς, apud Poëtas (pro quo etiam κλέ Θ) ος, τὸ, gloria, celebritas, nominis celebritas, ſeu ſplendor. In plur. κλεῖα & κλέα, exp. celebria geſta, ſeu clara geſta aut inclyta, res præclarè geſtæ: ut apud Heſiod. κλῆα ἀνδρῶν. Invenitur κλέ Θ etiam apud proſe ſcriptores. Thuc. l. 1. κλέ Θ ἐχέτων τὸ σὸν τοῖς ταῦς. Accipitur κλέ Θ interdum pro fama & rumore: ut exponit Euſtath. Od. α. & ſ. derivans à κλύω.

Κλείζω, celebro. Et paſſ. κλείζομαι, celebror.

Κλεινὸς, inclytus, celeber. Heſych. Item κλεννὸς, pro eodem. (Stoph. Euſtath.

Καλλίζω, & κλᾴζω, idem quod κλέω, celebro, Θτ. Euſt. ex Ariſtello: unde apud Xen. Pæd. l. 1. οἱ δὲ Περσίδαι ὑπὸ Περσῶν καλλίζονται, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in κλάω. i. claudo.

Καλλὼν, & καλλεὼν. Item κλεηδὼν, όν Θ, ὁ, gloria: ut exponit Od. σ. χαῖρον δὲ κλεηδόνι εἴ Θ᾽ Οὐδυσεῦ. Item fama, rumor: Od. δ. & apud Plut. in Camill. Item καλλὼν ſive κλεηδὼν, omen. Herodot.

Καλλονίζω, ominor. Καλλονίζω, exponitur, divinare ulos conſulo: in lib. 4. Reg.

Καλλονισμὸς, ῦ, ὁ, ominatio. Chryſoſt. Καλλόνισμα, τὸ ipſum omen, ſeu quod ex ominatione ſignum capitur.

Κλῶ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum ex κλέω *& κλειτός.*

Α᾽γακλειτὸς, ὴ, ὸ, valdè celebris, percelebris Il. β.

Δυσκλεὴς, haſta clarus, bellator præclarus. Il. ε.

Β᾽πικλέω celebro, Θτ, ut κλείω. Item perhibeo, dico. Item nomino, appello. Aratus, τὸν ῥ᾽ ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. Item invoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες ἑῴου Α᾽πόλλωνα.

Μετακλέω. mutato nomine appello, q. d. tranſnomino. Apoll. Arg. 2. τροφάδας δὲ μετακλείσ᾽ ἀθρόους.

Ναυσικλειτὸς. navibus ſeu re navali clarus. Od. ζ.

Πολυκλειτὸς valde celeber.

Τηλεκλειτὸς, procul celebris: cujus nominis celebritas procul pervenit: apud Heſiod. in aſp.

Compoſita ex κλεῖς Θ, *ſive* κλέ Θ.

Α᾽γακλεὴς, ἑῖ Θ, (Item α᾽γακλέ Θ, itidemque quadriſyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλῆς,) ὁ, ἡ, ἤ, valde gloriosus, percelebet, valde celeber: in anthol. epigr.

Α᾽κλεὴς & ἀκλεὴς, inglorius, inceleber. Iliad. η. Apud Herodot. ἀκλεὲς γένονται, gloria irraudantur.

Α᾽κλέὲς, ἡ, ignobilitas, infamia. In anth. epigr.

Α᾽κλεὼς & ἀκλεὼς, inglorie, ignobiliter. Hocr. in Paneg.

Δυσκλεὴς inglorius vel infamis. Il. β.

Δύσκλεια, ἡ. obſcura fama, gloria penè nulla. Dem. in epitaph.

Ε᾽πικλεὴς, gloriosus, celeber.

Εὐκλεὴς, & ἐύκλεὴς, gloriosus, celeber. Εὐκλεὲς θρόνον, Soph.

Εὐκλεὲς πλόν, Plut. in Cam.

Εὐκλεΐα, & ἐύκλεὲς gloria, ſplendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

Εὐκλεὼς, gloriosè. Poll. Εὐκλείζω, celebro.

Η᾽ρόκλεης, & per contractionem Η᾽ρακλῆς, Hercules. Vocativus Η᾽ράκλεες, & ὦ Η᾽ράκλεις, interdum eſt opem Herculis implorantis, interdum admirantis, & apud Poëtas in proſa. Ecemin. Η᾽ράκλεια. Heraclea, herbæ genus eſt apud Dioſc. l. 4. c. 33. & 35

Ἰσόκλεης, pari gloria nobilis, æquè celebris ἰσόθεος. Suid. & Καλλικλεὴς, infamis. Pind. (Heſy.

Πεϊκλεὴς, valde gloriosus, valde celeber. in anth. epigr.

Compoſita ex καλέω, *Θτ.*

Πολυκλεὴς Θ, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Τ᾽ηκλεὴς, clàm dirulgo, clàm ſparso famam.

Compoſita ex καλέω *& κλείω.*

Διακαλέω, ominor, vaticinor.

Δυσκαλέω, malè ominatus, in ominatus. Suid.

Περικαλέω, inſuper ominor ſeu augutor. Suid ex Ioſepho.

Κλέμμα, &c. vide in Κλέπτω.

Κλέομαι, Κλέ Θ, in Κλείω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ, Fut. ψω, furor. Dem. κλέπτειν δημόσια, Plut in Pol. præc. ἀφ᾽ ἱερῶν κλέπτειν. Idem ἀπὸ τῦ σωροῦ κλέπτειν. Ariſtoph. in Pluto, ἐὰν ἢ κλέπτωσα, ἀλλ᾽ ἢ πατάξω; Accipitur etiam metaph. ut furor apud Lat. i. ſuffuror & quaſi furtim ſurripio, furtim ac latenter ſubtrahо ſeu ſubduco: Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τῦ θεῦ τὸ σῶμα, Deo ſuffurari, ac ſibi vendicare. Philo de vita M. l. 1.

Κλέπτ|ουσα τῷ ἐσσοδῳ, clanculum aditum ſuffurantem. Sic apud Plut. in Alex. ἐ κλέπτοι τῷ νίκῃ, non dolo & furto victoriam reporto. Syneſ. ep. 25. κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῦ δημοσίων, furtim te ſubducens à publicis negotijs. Dux quoque alicjus exercitus dicitur κλέπτ|ειν τὰ πλέσμα, quum per exploratores hoſtium conſilia eaque illis quaſi furtim & latenter ſubtrahit, ut ipſe utiiis poſſit ad eos fruſtrandos & circumveniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item oculo, ſuppримo: vel potiùs furtim occulto, furtim & clam ſupprimo: ut κλέπτειν τῷ χαιροφίλῃ, apud Lyſiam, crimina ſupprimere. Item Xen. ſcribit oportere bonum præfectum equitum τὰς ἑαυτῦ ἵππους κλέπτοντα, ἵν᾽ ἀφροδισιάζητε τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθ Θτ. Apud Naz. τὸν ἐμὸν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac ſupprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorum ſubtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem diſcenti ſubducere, ac differendo obſcurare & involvere. Syn. ep. 147 ἑαυτὸν δ᾽ ἢ εὐνοίᾳ κλέψαι τῷ ἀληθεύειν, apta bene volentia ad ſuppримendam veritatem. ¶ Item clam facio, aut dico. Soph. in Ajace, Ποῦ δ᾽ ἂν κάμοῦς λαθρα σὺ κλέψειας κακά, clàm moliri & machinari poſſis. ¶ Item fallo, decipio: Iliad. α. μηδ᾽ ὅτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Aeſchin. κλέπτειν τῷ ἀκροάσορ. fallere aures judicum. ✠ Quidam dictum volunt κλέπτω quaſi καλύπτω, quidam quaſi ὀκλέπτω.

Κλέπτομαι, furto ſubtrahor, furto auferor. Plat. de leg. l. 9. τὰ κλαπέντ᾽ ἐπασῶν ἐυρίσκειν. Accipitur & translativè pro, furto ſpolior, furto mihi ſurripitur: apud Syneſ. Item metaph. furtim & clàm ſpolior, ſive defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiva Venere, apud Philoſtr. epiſt. 57. πῶν᾽ ἢ τερπνότερον τὰ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. Item ita fallor, ut dolum & aſtutiam non animadvertam. Soph. in Antig. ἐπὶ τὸν Αἴαντ Θ Φθόγγον συνίημ᾽ ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, a diis decipior.

Κλέμμα τὸ, furtum, id quod furto ablatum eſt. Thucyd. l. 5. Plat. de leg. 9. Item obreptio & circumſcriptio, apud Aeſchin.

Κλεμματικὸς, ὴ, ὸ, furtivus, furax. Itć aſtutus, Ammian. l. 1. epig.

Κλεμμάδιον α, τὸ, parvum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδὸν, furtim. Plat. l. 12. de leg.

Κλεπτικὸς, ὴ, ὸν, furtivus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Hom. Plut. & alij.

Κλεπτικὴ (ſc. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικὸς, furax. Hinc ſuperl. κλεπτίστ Θ, furacissimus. Ariſtoph in Plut.

Κλέπτρια, ἡ, fur. Naz.

Κλεπτούνη, ἡ, furtum, vel furacitas. Od. θ. & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπ Θ, εθ Θ, τὸ, furtum: idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπὴ, ῆς, furtum: ipſa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλοπεῖ Θ, furtivus, furto captus ſeu ablatus. Eurip. Plat.

Κλόπιμ Θ, ος, ὁ, ἡ, idem. Phocyl. Item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμαῖ Θ, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλόπ Θ, ου, ὁ, furax: vel furtivus. Item ſubdolus. Od ν.

Κλοπέω, & κλοπεύω, furor. Κλοπεύς, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, i. actio ipſa furandi: idem quod κλοπὴ Iſocrat. in Panath.

Κλοπὸ, ωπὸς, ὁ, ſur Κλωπὸς, ὸῦ, ὁ, furax.

Κλωπεύω, furor: idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ἡ, furtum, idem quod κλοπὴ & κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor. Item furtim & clanculum atque ſine ſtrepitu incedo, aut ago aliquid. Heſych.

Κλοπεύθειν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ο᾽ϕ.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Α᾽γακλέπτομαι, retrocedo. Heſych.

Α᾽ποκλέπτω, furor, ſurripio. Apud Gregor. Ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ſe occulere. (Demoſth.

Διακλέπτω, furto dripio & diſtraho. Item ſubduco, ſupprimo.

Ε᾽κκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. Item furtim & clàm ſubduco. Iliad. ε.

Decomp. Συνεκκλέπτω, ſimul furto aufero. Plut.

Υ᾽ποκλέπτω, clam & furtim eripio, fur to ſubduco. Plut. in Them.

Ε᾽πίκλοπ Θ, furax: vel etiam avidus furandi. Odyſſ. φ & apud Plut. de def. orac. Item furtivus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item ſubdolus, vafer, verſutiloquus, apud Homer. Heſiod. & Greg. Item ſubſtantivè, fur. Euſtath.

Παρακλέπτω, ſuffuror, furtim capto, in tranſcurſu furor. Nazian. Item interverto, Ifæus.

Συγκλέπτης, furti ſocius & particeps, qui unà furatur.

Υ᾽ποκλέπτω, ſuffurors unde in Pand. τὸ Ὑποκλεπτέντα. Item occulo, præterco. Gregor. Exponitur etiam, fallo, diſſimulo. Apud Nonn. μοῦσαν Ὑποκλέπτειν, exp. ſubmiſſa voce loqui. Apud Soph. τὰς ἐμὰς Ὑποκλεπτομένας, accipitur activè pro Ὑποκλέπτοντας.

Υ᾽ποκλοπέω, ῶ, idem quod Ὑποκλέπτω. Od. χ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Α᾽κλεπτ Θ, non furans. Item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Heſych. ex Suid in Phæd.

Α᾽κλοπ Θ, ος, ὁ, ἡ, furum injuriæ non expoſitus: Item non deceptus: Item non furtivus.

Ἀρχέκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præeſt. Suid. Ἀρχικλὼψ, idem.

Βόκλοψ, qui boves furatur.

Γαμοκλόπ Θ, ος, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

Γαμικλεπτέω, ῶ, nuptias furor. Phocyl.
Γαμικλέπτης, οῦ, vestium fur. D. Og. Laert.
Κυνοκλόπος, cunis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph, in Ran. quòd Cerberum furatus sit.
Νυκτικλέπτης, fur nocturnus. Epigr. l. 2.
Φρεγκλοπέω, ῶ, q. d. mentem furor : decipio : impono præstigiis. Hesych.
Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur. Præstigiatorum quoddam genus : vel qui in calculorum seu latriunculorum lusu pertia cæteros falleret, apud Athen. l. 1.

ΚΑΕΩΝΙΑ, ας, ἡ, quibusdam dicitur helenium herba, ut est apud Dioſc. l. 1. in Append. c. 27. Apud Theophr. verò hiſt. pl. lib. 7. cap. 4. eſt κλεωνία ἡαφανὶς, cleonea radicula, quam Plinius Cleonæum napum vocat, l. 19. c. 5.

Κλῆ, Plut. vide in Καλέω, Κλαδῶν, &c. in Κλάω, i. celebro.
Κλᾶ, ῶ, vel κλᾷ (ὡς κλαῖς, ὸς) κλᾶ θρον, κλᾶτις, in Κλάω. i. claudo.

ΚΛΗΜΑ, το palmes, qui & flagellum dicitur, à Lat. Theophr hiſt. pl. 4. κλήματα τ' ἐπιδέδλεκε καὶ κεφαλὰς ἐνεγκόντα. Aeſchin. in Cteſiph. ex Dem. ἐμπλαγῆσι πνες τῷ πάλιν ἀναστετμῆκθαι τινες τὰ κλήματα τῷ δήμῳ, quidam ſunt qui ſic civitatem ut vitem vinitores putandam ſuſceperint, hominéſque ex populo excidere quaſi palmites inſtituerunt. Sic Ioh. 15. Item pro virga, vel potiùs pro virgà vitea ſeu vitiginea, apud Plut. in apophthegm. ✠ Ejuſdem eſt originis cum κλάδος & κλάω, nimirum à κλάω, frango. ¶ Ita à quibuſdam dicitur etiam ἡ πτέρνα : ut eſt apud Dioſc. l. 4. c. 166.

Κλημαπώδης, εος, ὁ, ἡ, ſimilis palmiti : ad flagellum vitiginem proximè accedens. Expon. etiam ſarmentoſus, apud Dioſc. l. 3.

Κληματίς, ἁρτέμων, ſarmentitius : è ſarmentis factus : ut κληματίνη κοπὶς. lixivium ſarmentitium, apud Dioſc. l. 6.

Κληματῖτις, ἀριστολόχεια, exp. ſarmentaria ariſtolochia, apud eund. l. 3. c. 6. Ab eodem recenſentur & aliæ herbæ climatitides ſive climarides : ſic denominatæ, quoniam emittunt κλήματα. i. flagella vitigineis flagellis ſimilia, ac ut illa ſcandunt arbores.

Κληματὶς, exponitur etiam ſarmentum, flagellum. Καμμάτιον, ſarmentulum, flagellulum, viticula, apud Theoph, hiſt. pl. l. 9. c. 12.

Κληματίσις, idem quod μυκμάτιον. Nicander κληματίδωσαν τέφρῃσι vocat τὰς κληματίδας ἀποδῶν, ut annotat ſchol. in Alexiph.

Κληματόομαι, ὥμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio : ut vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis & ſarmentis opacor ac ſylveſco. Theophr. de cauſ. pl. 2. c. 14.

Ἐγκλημάτεύω, (comp.) ſarmentis ſylveſcere. Theophr. ejuſdem operis. lib. 3.

ΚΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, ſors, i notæ quam vaſi injicimus ad ſortiendum : calculi quibus ſortimur : idem appellatur & πάλος. (✠ Euſtach. deducit à verbo κλῶ, contracto ex κλάω, i. frango : quia ſortes dirimunt controverſias, & lites ſolvunt) Iliad. ϒ. - ὃν δὲ κλῆρος ἐδάλοντο. Παλλ' Ἀγαμέμν. ἐν δὲ κλῆρος ὄρσε Νεστορίδαο Ἀντιλόχῳ. Act. c. 1. ἔδωκαν κλῆρες pro ἔβαλον. Item ipſa ſortitio. ut apud Euripi. κλῆρον πάσσειν, ſortiri decet. Sic apud Plut. κλῆρος γεωμετρικὸς, ſortitione facta. ¶ Item ſors, quod ſorte obvenit, quod quis ſortitus eſt. Epigr. l. 2. Χαίρω νὴ τὸν κλῆρον ὃν ἐκλήρωσας ἐν ἀδήλοις. Et generaliter pro eo, quod alicui obtigit : unde Synef. Θεῖον κλῆρον vocat divinum beneficium. Act. c. 1. λαδεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, ſortiri hoc miniſterium, ſeu ſortuitò accipere. Peculiariter verò ita, vocatur hæreditas (& quaſi ſors quædam hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit, quòd ſortitione diſtribueretur, ſeu quòd ſortes de ea ducerentur. Heſiod. in Erg. κλῆρον ἐδυκόμενος. Ἴσον κλῆρ' ἐπάδοντες, hæreditas controverſia : cui opponitur ἀπεδίκῳ. Sic & Demoſth. oratio quædam περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου. Sic & ἐπὶ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, ex Plat. adire hæreditatem. Item κλῆρον λαμδάνειν, pro eodem. Apud Pauſan. ſpecialiter ſic dicitur hæredium, prædium ſeu fundus. ¶ Κλῆρος Petrus (priore ep. c. 5.) vocat eccleſiam Dei, alluſione facta ad Iſraëliticum populum, cui ſortitione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, diſtributa fuerat : vel quod Deus ſibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis ſeparatam ſeligiſſet, ſicut & nunc eccleſiam. Poſtea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum, qui ſacris functionibus vacant, aut illis etiam deſtinantur. Interdum generaliter dicitur κλῆρος, ut unus ſit in orbe terrarum clerus, ſicut una eſt eccleſia. Interdum verò ſpecialiter, prout erant variæ diœceſes : ut ſi dicas, clerus Conſtantinopolitanus, clerus Romanus. ¶ Κλῆρος eſt etiam vermiculus infeſtans favos apum. Ariſtot. de hiſt. an. l. 8. c. 27. ¶ Ai κληροι, ſorte datus, forte electus : in lib. de vocibus pro diverſo accentu diverſa ſignificantibus.

Κληρόω, ῶ, ſorte lego, Plut. in Polit. præc. οἱ τὴ ἄρορον κληρώσαντες ἔτει τῷ ἑρδόντων. Iſoc. in Panath. ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληρούντες.

Κληρόομαι, ſorte legor. Dem. in Timocr. καὶ τοῖς μὲν πρεσδεύσασι καὶ κεκληρωμένοις ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλάτωνα ἄρχειν τῶν ἀπεδεδυκότων, ſorte lectum eſſe ad imperandum. ¶ Item activè, ſortior, i. ſortes duco, ſortes mitto. Dem. κληροῦσθαι ἱερεῖον τοῦτον, ſortiri ſacerdotium, ſeu ſortes ducere de ſacerdotio. ¶ Interdum, ſorte accipio, ſortitò accipio vel ſortitò obtineo. Hippocr in epiſt. μιλῶ κεκληρῶσθαι. Philo de vit. Moſ. l. 2. τὸν γε μέσον τοῦτο τὸ κόσμου τόπον κεκλήρωται, ſortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκκλησιάζειν ὅδλιον δ' ἦλθ, ſorte facta ſum ſervi : & κληρωθέντων ἀναστᾶναι, ſortientium heros, qui ſorte nanciſcuntur.

Κλήρωσις ſortitio. Iſocr. in Areopag. (heros.

Κληρωτὸς, ὴ, ὸν, qui ſorte legit. Κληρωτὸς ἰδίσκος, ὁ. urna ſive ſitula, aut hydria, in quam conjiciuntur ſortes. ¶ Κληρῶται (Doricè pro κληῶται) mancipia, ſervi, inquilini, quales μαρτυρόμενοι Heracleæ, ἑλωτες Lecedæmone πενέσται in Theſſalia, κεκτημένοι Syracuſis. Heſych. & Suid. refert Athen. l. 6. Cretenſes ita vocare mancipia ruſticia, διὰ τὸ κληρωδλῶνας.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magiſtratus ſorte creantur. Plut. in lib. an ſeni reſpeſſenda reſpub. Polluci verò locus eſt in theatro, ubi magiſtratus ſortitò creari ſedebant. Apud Ariſtoph. in concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῦ τρέξεις; ſchol. exp. magiſtratus, qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὸς, ὴ, ὸν, ſorte lectus, ſorte deſignatus ſeu renunciatus : ut κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Ariſtot. Iſocr. &c. Item κληρωτὸς ἀντιστὴς, arbiter ſorte electus vel datus. Demoſth.

Κληρωτικὸς, ὴ, ὸν, ad ſortiendum pertinens, ad ſortitiones factendas apius : ut κληρωτικὸς ſub. ἀγῶνος, aut tale quid, idem quod κληρωτὸς vas in quod ſortes conjiciuntur. Athen. lib. 1. Apud ſcholiaſt. Ariſtoph. κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, cædem quæ & κληρωταὶ.

Κληρωτὸς, ſortitò, ex ſorte. Ioſuæ. c. 21.

Κληρικὸς, qui cenſetur in clero, ſeu qui eſt in cleto. Vſus obtinuit, ut opponatur λαικῷ, i. plebeio, vel ἰδιώτῃ.

Compoſita : ac primum cum præpoſitione.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ, ἡ, exhæres. Theophil. ἀπὸ κλήρου πῶς ἐστι hæredem facio.

Ἀποκληρόω, ῶ, ſortior ſorte lego : idem quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τότε μὲν σφισὶ ἐκ τῶν αὐτῶν αἱ στρατηγοὶ ἀπεκληροῦντο. Item ſorte diſtribuo Plut. in Cæſ. τὰς ἐφεστώσας χώρας τῆς Γαλλίας ἀπεκλήρωσεν.

Ἀποκληροῦμαι, ſorte legor, vel deligor. (milii,

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio ſeu creatio quæ fit per ſortes. Item attributio numerorum ſigillatim unicuique factà, viceſque fungendi officii attribuæ. Dionyſ. Areop.

Διακληρόω, ſorte diſtribuo ſeu divido. Διακληροῦμαι, ſorte diſtribuor : ut apud Plat. de leg. l. 6. τόπος δὲ διακληροῦνται τὴ γῆς, ſorte dividantur. Item activè, pro διακληρόω, apud Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 5. & Thucyd. l. 8. Sæpè (in voce medio) exp. ſortior : ut apud Xenoph. Pæd. 6. Phil. de vita Moſ. l. 1. & Appian. l. 2. de bell. civil.

Διακλήρωσις, diſtributio quæ fit ſorte, aut ipſa actio legendi ſorte ſeu deligendi.

Ἔμκληρος, conſors, particeps : Soph. in Antig. Apud Eurip. ἔγκληρος δόνη, exp. thalamus doris & hæreditatis non expers.

Ἔπίκληρος, ad quam univerſa hæreditas pertinet (de fœmina, quæ vel adhuc virgo eſt necdum elocata : vel elocata quidem, ita ut ſpes ſit univerſam hæreditatem ei ceſſuram : vel quæ cum univerſo patrimonio elocatur, aut quæ nullos fratres aut ſoreres habet συγκληρονόμους. Euſtath. & ſchol. Ariſtoph. Ariſtot. eth. 8. ἐπίκληροι δ' ἀρχουσι αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι ἔσται. ¶ Item puella nuba, egens, dotemque nullam habens : apud Demoſth.

Ἐπικληρίτης, ου, ὁ, idem quod ἐπίκληρος. Harpocr.

Ἐπικληρόω, ſorte tribuo ſeu attribuo. Item pro ſorte allego apud Dem.

Ἐπικλήρωμαι, ſorte tribuor, ſeu attribuor.

Ἐπίκλήρωσις, attributio quæ fit ſorte : actio ipſa allegendi ſorte.

Καταικληρόω, ſorte lego, ſeu deligo. 1. Reg. c. 24.

Κατακληρόομαι, ſortitò accipio, ſortior, adipiſcor. Plutarch. in Pomp.

Προσκληρόω, ſorte allego, ſeu ſorte lectum adjungo. Act. 17. Item ſorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adjunctio alicujus ſeu conſociatio, tanquam qui ſorte allectus eſt.

Σύγκληρος, conſors. Plut.

Συγκληρόω, ſorte eadem conſocio. Baſil. Item conſortem do, neceſſitudine ſortis conjungo. Aeſchin. in orat. de malè geſta legatione, ἢ δὲ τὴν συμπολιτείαν μὲ αὐθέρτου συνοικεσίᾳ συγκληρώσαι.

Συγκληροῦμαι, eadem ſorte conſocior. Baſil. Συγκληροῦσι τοῖς κοινωνίαν τοῦ θεῖ. Item neceſſitudine ſortis conjungor. Ariſtid. δεκὴ δὲ ὡς συγκληρωθῆναι τὴ τύχη τ πόλεσι ἡμῖν.

Συγκλήρωσις, conſociatio eorum, qui eadem ſorte conſociati ſunt. In Pand exp. etiam, conſortium.

Συγκληρικὸς, ejuſdem cleri collega, in conc. Chalc. c. 18.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἄκληρος, ου, ὁ, ἡ, exors. Item pauper, inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates ſorte obtigerunt. Od. ω. Luc. in diat. Achill. & Antil.

Ἀκληρία, ἡ, inopia, egeſtas. Item infelicitas. Syneſ. ep. 101.

Ἄκληρος, ος, exors ſum, non ſortitus ſum, ut nihil mihi ſorte obtigit. Diodor. & Polyb.

Ἀκλήρωτα τὰ, infortunium, calamitas : apud Diodor. & Suid. Item hæreditatis privatio, & promiſſionum divinarum. apud Oecumen. Act. Ap. 38.

Ἀκλήρωτος, qui ſorte lectus non eſt, vel qui ſorte non obtigit, infortitus.

Ἀκληρωτὸς, citra ſortem. Lyſias.

Βαθύκληρος, qui immenſæ velut profunditatis opes ſortitus eſt, Hom. & Heſiod.

Δύσκληρος, quem difficilis ſors premit, infortunatus.

Δυσκληρία, ſors difficilis & aſpera : infortunium. Baſil.

Δυσκληρέω, difficili ſorte premor. Item ſorte à magiſtratu pellor, apud Plat.

Εὔκληρος, cui bona ſors obtigit, fortunatus.

Εὐκληρία, bona ſors. Item proſpera fortuna. Heſych.

Εὐκληρέω, bonam ſortem ſum nactus; proſpera fortuna utor.

Εὐκληρικὸν, τὸ, idem quod ἐυκληρία, proſpera fortuna. Trezos in Heſiod.

Ἰσόκληρος, qui paricum alio ſorte eſt, cui ſorte par portio obtigit. Plutarch. in Lycurg.

Ναύκληρος, qui navem poſſidet, navis dominus, nauclerus. Plut. in polit. præc. αὐτὸς μὲν ἐκλέγεται κυδερνήτης, ἢ κυδερνήτου ναύκληρος. Sic apud Athen. l. 5. Ariſt. rhet. ¶ Item metaphoricè, pater familiàs. Poll. l. 1. Item δίκαιος ναύκληρος. Poll. l. 8. ¶ Item adjectiuè nauticus. Heſych.

Ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et τὸ ναυκληρικὸν, nauclerium vitæ genus, apud Plat. lib. 8. de leg. Item pro ναυκλήρου, apud Plut. in l. an ſen. cap. reſp.

Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitæ genus. Ariſtot. pol. 1.

Ναυκλήριον, navigium q. d. naucleriaca poſſeſſio. Demoſth.

Ναυκλήριον, in Ariſtoph. Apoph. Lacon.

Ναυκληρέω, nauclerus ſum. Cum accuſativo ut apud Demoſth. τὸν ναῦν τοῦ γεωλόφου ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ἧς ἐναυκλήρει Ρωμαίων ἀνήρ.

Ναυκληρεύω, qui à nauclero elocattir : ut ναυκληρεύσομαι σέ, apud Heſych.

Οἰκλήρος, tota ſorte conſtans, cui totum id ineſt quod ſorte obtigit. Item general. integer, univerſus, totus. Herodian. l. 6. Ariſtot. eth. 4. c. 1. Item integer, i. non vitioſus, nullo vitio labefactatus. Luc. in Macrob.

Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ, integritas omnium partium rei alicujus, vel qua nulla pars vitio eſt labefactata. Demetr. Phaler.

Παγκληρία, tota ſeu univerſa hæreditas. Eurip. in ſupplic.

Πολύκληρος cui multa obvenit hæreditas. Od. ξ.

Κλῆσις, κλητὸς, &c. vide in Καλέω.
Κλᾶω, in Κλάω, claudo.

ΚΛΙΒΑΝΙΟΝ, clibadium : ita à quibuſdam nominari helxinem herbam tradit Dioſc. l. 4. c. 86. Dicitur & κλίβανος.

ΚΛΙΒΑΝΟΣ, & Attiсè κρίβανος, clibanus : proprie in quo hordeum coquitur. (✠ dicitur n. quaſi κριθῶν βαΐνω. quidam volunt eſſe teſtum. Herodot. lib. 2. κλίβανῳ διαφανεῖν.

Κλιβανίτης ſeu κριβανίτης, ου, ὁ, teſtaceus, in teſtu coctus tut κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3. & Gal. lib. περὶ δυνάμεως & lib. de alimentis 1. & lib. de antid.

Κριβανῖται, idem quod κλιβανίτης, apud Ariſtoph. in Pluto.

Κλίνη, vide in Κλίνω.

ΚΛΙΜΑΞ, ακος, ἡ, ſcala, gradus : ut κλίμαξ ἑλίκτη, ſcalæ cochlides, quib. in gyrum aſcenditur. Xen. Hellen. 7. κτίσας ἐπὶ τῷ τείχῳ φρούρια κλίμακας. Plut. διὰ κλιμάκων ἀναδάς. Fuit & βασιλικὸς ὀργανον, ut docet Suid: ex Ariſtoph. in Ran. βασανίζεις ταῦτα τρόπον τινὰ κλίμακι δύσας, κρεμάσας τ' ἀνθρώπους ἐν τῇ κλίνῃ κεμύλλων. Plut. in præc. ſan. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo diſcumbitur. Xenoph. Pæd; 8. Plato in ſymp. Athen l. 4 & 10, &c. Item κλίναι declinationes ictuum ab adverſario.

Κλινικὸς, ὴ, ὸν, clinicus : in lecto decumbens.

Κλινίς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item ſpecialiter ſella ſponſalis in curru. Poll. ex Heſych.

Κλινίδιον, το, idem. Plut. ad præf. ind. item lectica in qua portari ditiores ſolebant. apud eundem in Coriol. Κλινάριον, ου, τὸ lectulus : idem quod κλινίς & κλινίδιον. Poll. ex Ariſtoph.

Κλίμαξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita : ac primùm ex κλίνω cum præpoſit.

Ἀνακλίνω, & per ſyncopen apud Poët. ἀνακλίνω, lectum II. ἀνέπεσε μὲν γὰρ Ἀγκλίνας Luc. de luctu. ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος. Item facio diſcumbere. Athen. lib. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando explico. Herodot. αὐκλίναι τὰς θύρας.

Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Item diſcumbo.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio : item recubitus, vel accubitus, ut in cathedra. Item ἀβάπωσις. Suid. & Heſych. Item diſcubitus : Exponitur etiam, ſurrectio è ſomno, apud Plutarch.

Ἀνακλισμὸς, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.

Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ, reclinatus, recumbens Heſych. (Poll.

Ἀνακλιντήριον, & per ſyncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium.

Ἐκπαράκλισις, (dec) retroceſſio, aciei inclinatio in ſiniſtram.

Ἐγκλίνω, contrà declino & dejicio, Item ex ad adverſo annuo. ex Muſæo.

ΚΛΙΝΩ, F. νῶ, reclino, aclino : Il. ϒ. Πρὸς λέχος κλίνων. Ibidem Κλίνε δ' ὄρεϊ μάστρα πυκ (υρὸν, reclinabat ſeu reponebat. Item inclino, ſic κλίνειν in prælio hoſtes dicimus, quam in fugam eos vertimus, ſeu quum hoſtes in fugam inclinare cogimus. Il. ε, Τρῶας δ' ἔκλινεν Δαναοὶ, in fugam verterunt. Et κλίνειν μάχην, facere ut acies inclinet, ſeu perculſa inclinet, Iliad. ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Sophocl. in Ajace, ἡμέρᾳ κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἄπαντα ταὐθρώπεια, inclinat ſeu deprimit, & rurſus evehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, ut apud Hiſtoricos. ἔκλιναν τὸ σφέτερον, inclinarunt res, ſeu inclinatæ ſunt. Xenoph. ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἔστ' ἔχουσα ἔκλινεν. Ipſa quoque dies & Sol dicuntur κλίνειν, inclinare, quum in veſperam vergunt : ut κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. inclinante ſe Sole. Lucæ 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, ut ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἑνάτην, apud Hom. Item κλίνειν πάλιν, declinare & reflectere, ſeu in poſteriora convertere, avertere. Il. χ. Ἐπεὶ τόδε κῆδος Ἐλένη κούρη Διὸς αἰσχρὸν Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Euſt.

Κλίνομαι, reclinor : item recumbo, jaceo. Od. ϱ. Κλινάμενος ἐπὶ μοῦ. Et Il. ϒ. κλινθεῖσα ἐξέτι ἐπὶ δίφρου. Item inclinor. Dioſc. κλιμάκεσι δ' ὡς ὅτε πὴξ γλῶ. Eſt etiam incliro me, incumbo, innitor. Il. χ. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. π. Item in alteram partem vergo, & ruinam minor. Xen. Hell. 5. ᾧπερ τὸν ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔνθα δὴ κλίνεται. Item, inclino & vergo in locum aliquem vicinum. Od. ν.

Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur eſſe ſpatium duobus parallelis concluſum tanto diſjunctis interſtitio, ut dies longiſſimus dimidia hora in uno longior vel brevior ſit quàm in altero, vide Vitruv. l. 1. c. 1. Ponitur & in geometricis menſuris, apud Colum. lib. 5. cap. 1. ¶ Eſt & κλίμα tepio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item declivitas, devexitas : ut apud Phil. de vita M. l. 1. Κλίμα δὲ ὄρους τὸ κλίμακα, tota montium devexitas.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio : ut κλίσις ἠελίοιο. Dionyſ. de ſitu orbis. Eſt & vocabulum caſtrenſe & militaris diſciplinæ : ut κλίσις ὅπλ σίδηρ, flexus quo declinat miles in haſtam, i. ad dextram. Poly. Item figura grammatica quæ & μετῆκλιτις.

Κλίτος, ους, ἡ, locus, in quo recumbitur : tabernaculum. Il. κ, λ, ν, σ, & aliqui apud Hom. Item caſa tugurium que ruſticum, ſive ſtabulum, ut exponit Euſt. Od. π. Item ſella diſcubitoria, aut in qua reclivi cervice recumbere poſſumus. Od. δ, & τ, & Athen l. 11. & 12. Apud Lucam Evangeliſtam cap. 9. κλισίαι dicuntur diſcumbentium claſſes. Κλισίωσε pro ὡς κλισίαν. Il. α. Huic opponitur κλισιάδε, i. ὧδε κλισίας.

Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία : vel ovile, caula, ſtabulum. Od. ω. & Demoſth. pro cor.

Κλισιάδες, αἱ, ραι : fores τῆ κλισίη majores ut etiam per eas currus agantur & τῆ σκιδοτόρῳ. Poll.

Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi poteſt. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. Item ſella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον. Il. θ. Od. κ. & Athen. l. 5.

Κλιτὸς, ὸν, ὁ, qui declinatur ſeu inclinatur. ¶ Et κλιτὺς, ύος, τὸ, declivitas, devexitas. Apoll. Arg. l. 1. Ezech. c. 47. 3. Reg. c. 6.

Κλιτὺς, ὺος, ἡ, declivitas ſeu devexitas montis. Od. ϱ. Il. π.

Κλιντῆρ, ῆρος, ὁ, ſella apta ad declinandum corpus : ſella in qua reclinari poſſumus. Od. σ, & Theocr. idyll. 25. & alibi.

Κλιντήειον, ου, τὸ, lectulus, vel ſellula in qua reclivi cervice recumbi poteſt.

Κλίνη, ης, ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere poſſumus, aut etiam erecti ſedere. Iſocr. ἓξ μοῖραι σώματος ἐν τῇ κλίνῃ κεῖσθαι. Plut. in præc. ſan. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo diſcumbitur. Xenoph. Pæd; 8. Plato in ſymp. Athen l. 4 & 10, &c. Item κλίναι declinationes ictuum ab adverſario.

Κλινικὸς, ὴ, ὸν, clinicus : in lecto decumbens.

Κλινίς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item ſpecialiter ſella ſponſalis in curru. Poll. ex Heſych.

Κλινίδιον, το, idem. Plut. ad præf. ind. item lectica in qua portari ditiores ſolebant. apud eundem in Coriol. Κλινάριον, ου, τὸ lectulus : idem quod κλινίς & κλινίδιον. Poll. ex Ariſtoph.

Κλίμαξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita : ac primùm ex κλίνω cum præpoſit.

Ἀνακλίνω, & per ſyncopen apud Poët. ἀνακλίνω, lectum II. ἀνέπεσε μὲν γὰρ Ἀγκλίνας Luc. de luctu. ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκώνος. Item facio diſcumbere. Athen. lib. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando explico. Herodot. αὐκλίναι τὰς θύρας.

Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Item diſcumbo.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio : item recubitus, vel accubitus, ut in cathedra. Item ἀβάπωσις. Suid. & Heſych. Item diſcubitus : Exponitur etiam, ſurrectio è ſomno, apud Plutarch.

Ἀνακλισμὸς, ὸ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.

Ἀνάκλιτος, ὁ, ἡ, reclinatus, recumbens Heſych. (Poll.

Ἀνακλιντήριον, & per ſyncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium.

Ἐκπαράκλισις, (dec) retroceſſio, aciei inclinatio in ſiniſtram.

Ἐγκλίνω, contrà declino & dejicio, Item ex ad adverſo annuo. ex Muſæo.

Α῾πκλίνω, inclino, vergo. Item deflecto. Od. τ. & apud Aeſchin. Item incumbo. Ariſtot. in Probl. ſect. 6. Et metaph. animum in clinatum habeo, aut animum converto ad aliquid. Demoſth. Olynth. 1. εὐκ ἐπὶ τὸ ῥᾳδιούμενον ἀπέκλινε. Et apud eundum ἀπεκλίνη εἰς εἰρήνην, inclinat ad pacem. (Plut.

Α῾ποκλίνομαι, inclinor, impellor: ut ἀπεκλιθεὶς εἰς ὄχθον, apud

Α῾πόκλιμα, acclivitas, arduitas: ut Ἄπκλιμα τοῦ ὄρους.

Α῾πόκλισις, inclinatio, quaſi βροπὴ, quum onus in unam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Α῾πόκλιτον ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Ε῾γκλίνω, inclino. Neutraliter apud Ariſtot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν ποῦ τὸν ὀλιγαρχῶν. Item abſolutè, propenſus ſum, animo ſum inclinato. Plut. lymp. 7. probl. 5. ἤδετο τῆς πολλῆς ἐγκλινούσης. Aliquando in fugam inclino: ut apud Xen. Hellen. 7. Polyb. lib. 16. & Plut. in Fabio.

Ε῾γκλίνομαι, inclinatus ſum, inclinatus recumbo, innitor. Poly. ᾧ σῶμα ἐνεκλίθη ἀντῷ. Plut. ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμπτοσι, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quum accentu ſuo, quo elevari in pronunciando ſolent in præcedentem ſyllabam aut dictionem rejecto, in illam quaſi inclinata recumbunt: hujuſmodi ſunt μοι, μι: σευ, σοι, σε: μιν, σφε, σφιν, σφων: ἐμοι, ῥημι: χεσπετεσκε, πωτε.

Ε῾γκλιμα, inclinatus, inclinatio. Eſt & vocabulum aſtronomicum, ut κλίμα. Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ε῾γκλισις, ἡ, inclinatio. Ariſtot. pol. 7. c. 11. Item de cœli inclinatione ſeu de vergentia.

Ε῾γκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι ſolet, vocabulum grammaticum de ijs vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & devergo. Plut. de orac. Pyth. Παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ε῾κκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξέκλινεν ὑπὸ σφων. Xen. Pæd. 1. ἐκκλίνειν τὰ δένδρα. item inclino, vergo. Ariſtot. pol. 2. c. 9. τὰ μὲν θεῖ: σῦκων ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ᾽ εἰς ὀλιγαρχίαν.

Ε῾κκλινὴς, declivis, vel proclivis. Item propenſus, pronus. Ariſto.

Ε῾κκλισις ἡ, declinatio: ut ἔκκλισις τῶν κιόνων. Baſil.

Decomp. Ε῾κκλίνω declino, devito.

Παρεκκλίνω aliquantum declino, paulum declino. Ariſtot. παρεκκλίναν ἀλλήλας. Item tranſitivè, declinare facio, deflecto.

Υ῾πεκκλίνω, ſub declino, clàm decliao.

Ε῾πικλίνω, acclino. Item inclino. Et nutraliter, inclino, ſeu declino ad, ut ἐπικλίναι πρὸς θάλασσαν, apud Ariſtidem.

Ε῾πικλίνομαι, inclinor. Thuc. lib. 2. Item jaceo ſuper: ut apud Apoll. Arg. l. 2. αἷαι ἢ Κολχίδ᾽ ἢ Πόντου ἢ γαίης ἐπικέκλιται ἠχαπίησιν.

Ε῾πίκλισις, inclinatio: ſeu acclinatio. Greg.

Ε῾πικλινὴς, declinans, deorſum vergens. Callim. Item declivis, devexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ε῾πικλιντὴς, ὑ, ὁ, inclinans, i. factens ut incliner, ſic dicitur terræ motus quidam. Ariſtot. de mundo, ἐπικλίντια σεισμοὶ γιγνόμενοι οἱ πρὸ γῆς σίνοντες κατ᾽ ὀξείας γωνίας.

Ε῾πίκλιτρον, ſella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere poſſumus. Poll. ex Ariſtoph.

Κατακλίνω, reclino, depono. Ariſtoph. in Pluto, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Α῾σκληπιοῦ κράββατον ἐξ. Plut. in Lyc. κατακλίνει ἐν βασιλικῷ χωρίῳ τὸ παιδίον. Item diſcumbere facio. Plut. in ſymp. 7. ſap. ἐκεῖ κατεκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Et neutraliter diſcumbo. Ariſtoph. in Veſp. πῶς σοὶ κατακλινῶ.

Κατακλίνομαι, reclinor, reclinato corpore jaceo, decumbo. Ariſtoph. in Veſp. κατακλινόμενοι ἐπὶ ταῖς κοίταις. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Item diſcumbo, accumbo. Plat. in ſymp. παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλιθήσομαι. Dem. κατακλιθεῖσθαι τὴν ἀνθρωπον ἐκέλευον. Sic apud Plat. & Xen. Item procumbo: us κατακλιθεῖσ᾽ ἐς γόνατα. Item devergo. Apollon. Argon. l. 2.

Κατακλινὴς, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob adverſam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. Item accubatio, accubitus. Plut. ſymp. 5. probl. 6. Ariſt. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτον, lectulus diſcubitorius, vel ſedes in qua reclinari poſſumus. Suid.

Decomp. Ε῾γκατακλίνω, reclino, ſeu depono in, Ariſtoph. in Pluto. Ε῾γκατακλίνομαι. diſcumbo, ſeu accumbo. Idem in avib.

Παρακατακλίνω, à latere reclino, juxta reclino. Exponitur etiam juxta ſtatuo in lecto, juxtà accumbere facio.

Περικατακλίνω, ante reclino ſeu depono, ante alios accumbere facio. Περικατακλίνομαι, prior accumbo, vel in ſuperiore loco accumbo apud Luc.

Συγκατακλίνω, unà recumbere ſeu accumbere facio. Συγκατακλίνομαι, unà recumbo. Ariſtoph. in nub. Item unà accumbo, unà diſcumbo. Athen.

Υ῾ποκατακλίνω, ſub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non abſiſto. Plut. in Pomp. Plat. de rep l. 1.

Μετακλίνω, declino. Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, juxtà ſeu à latere recumbere facio, juxtà reclino, ſeu juxta cubantem ſtatuo. Athen. ¶ Item declino, deflecto, averto. Odyſſ. υ, Ἡ᾽ κε παρακλίνας κεραλιώ. Apoll. Arg. 2. κρᾶτα παραλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Aeſchin. contra Tim. ¶ Item aperio ſeu adaperio. Ariſtoph. in Pace. Pro. eodem dicitur etiam παρκλίνω, poëticè per ſyncopen: ut apud Heſiod. in Erg. παρκλίνησι δίκας.

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere jubeor: vel juxta accumbo, ſeu diſcumbo. Plut. ſymp. 1. Et à latere jaceo, adjaceo. Dionyſ. de ſitu orb. Item incumbo, apud Ariſtot. eth. 10. c. 4.

Παρακλίντω, ρῶ, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus eſt. in Epigr.

Πτερακλίνης, ου, ὁ, idem. Xen. Pæd. 2.

Παρακλινὴς, declinando & deflectendo in latus. Apoll. Arg. 1. Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ. & ρ.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circum inclino. Dionyſ. de ſitu orb.

Περικλινὴς, declivis, deflexus. Plut. in Pericle.

Περσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propenſum reddo. Synef. ep. 150. (Tim. cap. 5.

Πρόσκλισις, inclinatio (propriè animi) propenſio. epiſt. 1. ad

Πρόσκλιντος, ὁ, id cui acclinare nos poſſumus. In quo accumbimus. Etymol.

Συγκλίνω, ſimul accumbere facio. Exp. & neutr. ſimul accumbo.

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui ſimul accubat. Plutarch. in ſymp. ſeptem. ſap. & Poll. lib. 6.

Υ῾ποκλίνω, reclino ſub. Item ſubmitto, ſubdo, ſubigo. Greg.

Υ῾ποκλίνομαι, reclinor ſub, ſeu jacteo ſub. Od. ε, & l. 1. Epig.

Compoſita ſine præpoſ. ac primum in κλινὴς *deſinentia.*

Α῾κλινὴς, ἐσ, ὲς, ὴ, qui non inclinatur: qui neque hùc neque illuc inclinatur & vergit. Epigr. lib. 4. Greg. de Theol. Item metaph. rigidus, & qui flecti nequit. Synef. epiſt. 56. Τὸ ἀκλινὲς, (ſubſt.) firmitas & ſtabilitas qua res aliqua inclinari nequit. Philo de vita M. lib. 1. (Ορτικὸν.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccl. hiſt. τῶν τῶν Θεῶν ἐπησίων Γονυκλινέων, ὦ, genu flecto. Euſt.

Ε῾τερόκλιτὴς, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: ut ἑτερόκλινὴς νίκη.

Ἰσοκλινὴς, æqualiter vergens & inclinans: ἐχρὴ προπενσὶ, ad æquilibrium quoquo verſus tendens. Ariſtot. de mundo,

Ο῾μοκλινέες, ſimul accumbentes. Nonn.

Ταυτοκλινὴς, in diem vergens. Strabo. (cubitc.

Χαμαικλινὴς, humi proſtratus: vel cui humi procubuit aut accubuit.

Compoſita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu flectio, ſupplicatio quæ fit genib. flexis. Baſil.

Πρωτοκλισία, primus accubitus. Matth. 25.

Τοπκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accumbit Plut.

Compoſita ex κλιτός.

Α῾κλιτος, ου, ὁ, ἡ, ὴ, qui non declinatur: vocabulum Gramm.

Δὶς τερόκλιτον ὄνομα, nomen ſecundæ declinationis: vox gram.

Ε῾τερόκλιτος, à communi ratione declinandi deflectens, Vocabulum eſt gram. (ratione.

Ε῾τερσκλίτος, non ſervata communi & regulari declinandi

Compoſita ex κλίνη.

Ε῾κατονταπόκλινος, centum lectis inſtruct. Athen. lib. 2.

Ε῾νδεκάκλινος, undecim lectis inſtructus. Ε῾νδεκάκλινος κεφαλὴ, caput undecies inclinatum: The lecclides comicus, apud Plut.

Ε῾ξάκλινος, ſex lectis inſtructus. Ε῾ξάκλινον ſubſt. hexaclinon.

Ε῾ξκλινος, Atticè pro ἑξάκλινος, teſte Etym.

Ε῾πτακλινος τόπος, locus ſeptem locos habens ad diſcumbendum.

Πεντάκλινος, quinque lectis inſtructus. Athen. (Plut.

Τεσσαρακοντάκλινος, triginta lectis inſtructus. Plut. ſymp. 5. prob. 3

Τρίκλινος, ου, ὁ, ἡ, ὴ, tribus lectis inſtructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclave diſcubitorium trib. lectis inſtructum. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas menſas appoſitis, quibus diſcumbi ſolebat. Athen. lib. 4.

Α῾ρχιτρίκλινος, (*Decomp.*) architriclinus, triclinii præfectus. h. e. cui com maſſa eſt cura adornandi convivii. Ioan. 2.

Κλοιὸς *vide in* Κλείω, claudo.

Κ Λ Ο Ν Ο Σ, ου, ὁ, motus qualis eſt tumultuantium: tumultus. Item perturbatio, ſtrepitus. Suid. παραχωὶ δὲ καὶ πλάτων ὕνεσιν τοῖς σφᾶς μᾶσιν οὐκ ἄπο μικρῶν ἀφορμῶν ἀνιστάμενα τὰ ξυμπεσόντα κινήματα. De bellico tumultu, apud poëtas: ut Ill. σ, μὴ τὸν ὕπνον κλόνον ἐνθρόνισον. Sic apud Heſiod. in aſp. κορυσσόμενοι κλόνον αἰόλον. Exponitur etiam, σεισμὸς, concuſſio, ut πλοῦ. Ε῾πιτιμᾶνε, in Epigr.

Κλονόεις, εσσα, ὁεν, tumultuoſus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, ἔ. ἤσω, commoveo ſeu agito tumultuoſè, turbulentum reddo. Item quatio, vel concutio. Heſiod in Erg. Πυκνὰ Θρᾴκιος Κορέης νέφεα κλονέουσ᾽. Idem in Theog. ὅτ᾽ τ᾽ ἀέβησιν πνιγερὰς κλονέουσ᾽ ἀνέμους. Sic, & Il. ε. &. ο.

Κλονέ μαι, moveor, agitor. Heſiod. in Theog. πᾶς δ᾽ ἴχθυες ἐκλονέοντο. Item tumultuouſè concurior Iliad. ε, πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: ὃ τὸ ἀεικίνητον inquit ſchol. Aeſchyli, qui & Antimachum κλόνιν appellaſſe ſcribit τὸν ῥέγχη, ſpinā dorſi. *Compoſita.*

Compoſita.

Α῾κλονος, ου, ὁ, ἡ, ὴ, agitationis & concuſſionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Α῾κλόνητος, imperturbatus: inconcuſſus. Synef. de inſomn.

Διακλονέω, ῶ, concutio, perturbo: aut valdè concutio. Heſych.

Ε῾πακλονέω, idem. ex Apol.

Πολεμόκλονος, cui tumultus bellicus ineſt, bellici tumultus plenus. Hom. in batrachom.

Συγκλονέω, ῶ, concutio, cõturbo. Συγκλόνεσις, cõcuſſio, impulſus.

Κλοπέω, κλοπὴ, vide in Κλέπτω.

ΚΛΥΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lavo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. Θαλάσσαις κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Ariſtot. ᾗ κλύζοντες τὰς μικτὰς οἴνου. ¶ Item clyſtere abluo, ſeu perluo. Nicarchus lib. 2. Epig. Οὐτ᾽ ἔκλυσεν θείσουμ᾽, οὐδ᾽ ἤλατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμπίνων αὐτὸ πᾶσιν ἀπεθάνατον. ¶ Dicitur & de quodam ſonitu quem edunt fluctus: ut Iliad. ψ, Ἐν καθαρῷ ὅτε κῦμα᾽ ἐπ᾽ ἠϊόνῳ κλύζεσκον. Paſſivè autem κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, ſeu κλύδωνα ἴσια πάσχειν: ut ſcribit Euſtath. turbari & undis agitari.

Κλυσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, ſeu ipſa actio abluendi. Dioſc.

Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio.

Κλυσῆρ, ῆρος, ὁ (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo alvus abluitur ſeu eluitur: medicamenti genus quo liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ δὲ τοῦ ὕδατος κλυσῆρι κέκτηται. Sic appellatur & ipſum inſtrumentum quo medicamentum injicitur, ut teſtatur Galenus Meth. 5.

Κλυσήριον, diminut. forma. q. d. parvus clyſter.

Κλύσσων, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æſtus. Plutarchus (de mari) πολλῶν ἐγκατὰ μὲν κλύδωνα. Et metaphoricè apud eundem in ὦ ἔγκατα μὲν κλύδωνα. Et metaphoricè apud eundem in Coriol πᾶσ᾽ ὧν ἐν γειτόνων πολλὰ μὲν κλύδωνι τὰ πόλεως. Apud Euripid. κλύδων ἐεσιδοῦσα, tumultus ruræ. Apud Dem. κλύδων μὲν πολέμου.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agito. fluctuo. Metaphoricè Ephef. 4. κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κλυδάριον, ου, τὸ, (dim.) parvus fluctus, parva unda.

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, ex Hippo. κλυδάζεσθ᾽ ἢ ὑφαν. (παρέχειν.

Κλυδασμὸς, fluctuatio.

Compoſita: ac *primùm ex* κλύζω, *cum præpoſ.*

Α῾μπκλύζω, unde ἀμφίκλυστος, utring. ablutus; vel qui utrinq; abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach.

Α῾νακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. ἀὐτακλύζεσκεν ἰὼ σαυρὸν ἅλα ῥόῳ.

Α῾πακλύζω, abluo, eluo. Item abſtergo. Α῾πακλύζομαι, abluor. Ariſtotel. de mundo.

Decomp. Ε῾παπακλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum ſeu eluendum immergo.

Συναπακλύζω, ſimul abluo.

Διακλύζω, colluo. Διακλύζομαι, colluor. Dioſc. l. 5. & 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, ſeu id quo utimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur & collutio. Dioſc. lib. 3.

Διακλυσμὸς, pro eodem, apud eundem.

Ε῾γκλύζω, per clyſterem indo, infundo. Dioſc.

Ε῾γκλυσμα, quod per clyſterem inditur, ſeu infunditur: infuſus vel refuſio. Idem.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo: Strabo.

Ε῾κκλύζω, eluo. Gal. Ε῾κκλυσμα, elotio. (de mundo.

Ε῾κκλύζω, proluo. Item mundo, ſubmergo, obruo. Luc. & Philo.

Ε῾πικλύζομαι, proluvie maris obruor ſeu fluctu, apud eundem Phil. & apud Ariſtot. Sic & apud Hom. in batrachom. Item fluctuo.

Ε῾πίκλυσις, proluvies, diluvium maris terram obruentis, quum littora ſupergreditur. Exp. etiam illuvio, inundatio. Thuc.

Κατακλύζω, proluo, ut mare terram ſupergreſſum. Thuc. lib. 3. ὑπὸ μᾶλλον κατέκλυσε τὸ δ᾽ ὕδωρ ἐσῆλθε. Exponitur & inundo, ſeu obruo vel ſubmergo. Item metaphoricè abundare facio: obruo. Xenoph. κατακλύσειαν ἂν αὐτοὺς τῷ ἐμὸν ἀπαιτεῖν. Sic Synef. κατακλύσαι τὸν νοῦν, obruere mentem. Apud Ariſtoph. exp. etiam aqua irrpleo.

Κατάκλυσις & κατακλυσμὸς, proluvies, illuvies, ſeu illuvio. Et peculiariter diluvium, inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμοὶ, de moleſtiis quæ mentem velut obruunt, apud Synef. ſic κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio memoriam rerum obruens, apud Demoſth.

Decomp. Περικατακλύζω, antè proluo, antè inundo.

Περσκατακλύζω, inundo, ſubmergo. Plut.

Περικλύζω, circumluo, undique alluo. Plutarch. Περικλυζόμενος dicitur terra quæ undique alluitur ſeu circumluitur, quæ & circumflua à poëtis vocatur.

Περικλυσμὸς, circumluvio.

Περίκλυστος, qui undiq; alluitur. Hom. hymno in Apoll.

Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur & antè diluo: perfundo prius. Item prius imbuo.

Πρόκλυσις, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo. Item fovco. Dioſcorid. lib. 5.

Πρόκλυσμα, id quo utimur ad colluendum ſeu fovendum.

Πρόκλυσις, alluvio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, ſubmergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæ. & in lib. περὶ ἀνθύμ.

Σύγκλυσμα, clyſter.

Υ῾ποκλύζω, (q. d. ſubluo) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλύς, *deſinentia: cum præpoſ.*

Α῾κλυστος, ου, ὁ, ἡ, ὴ, non ablutus, non elutus. Item undis non agitatus, ſeu qui undis non agitatur, apud Plut.

Α῾λίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur, item undoſus. Heſiod. in Theog.

Τρίκλυστος ter, vel ſæpiùs elutus ex Ariſtoph.

Υ῾περκλύστος, aqua lotus ſeu ablutus. Plutarch. in Problem. Rom. & in præc. ſanitatis.

Compoſita ex κλύδων.

Α῾κλυδώνεος, fluctibus non agitans: vel non fluctuans, imperturbatus, tranquillus. Heſych.

Ε῾γκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζει τὸ πῦον.

Ε῾γκλυδακτικὸς, ῆ, όν, ſolitus fluctuare vel æſtuare intus. Idem de victu in morb. acut.

Ε῾υεγκλύδιον, fluctuoſus Eurus. Act Ap. c. 27.

ΚΑΤΩ, audio. Cum genitivo. Il. α, κλῦθί μοι ἀργυρότοξ, ὅς, &c. Odyſſ. δ. Ζεὺς δέ σε τὴν ἔκλυον αὐδήν. Sic Eutipides, βοᾶθ᾽ ἔκλυον. Cum dativo. ut Od. ζ, Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λακάκλονοι. Item, exaudio: ut Il. ω. καί τ᾽ ἔκλυες ὧν ἐξελάσθαι. Sic apud Heſiod. in Theog. Οἱ δέ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μβρίκλυτον ἠπίθοντο. Et cum genit. ut Il. α, Ζεὺς κε Διὸς ἐπιπείθη καὶ μάλα τ᾽ ἔκλυον αὐτῆς. Item cum genit. perſonæ, & accuſat. rei ut Il. γ, Κέκλυτέ μευ πρῶτες καὶ ἀκούσατε Ἀργείων Μῦθον Α῾λεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κἀκὸ ἐ κλύω σοῦ σέβεν, malè audio à te. ¶ Item κλύω, audio, i. auſculto, morem gero. Sophocl κλύω τὸν ἐσθλὸν αἰεὶ καὶ χρὴ τῶν ἐν τέλει. ¶ Item percipio, apud Hom. Heſych. αἰσθάνομαι exponit: ut μαλιστα σὲ τ᾽ ἔκλυον αὐτῆς.

Κλυμένη, (participii paſſivi formam habens.) Plutonis eſt epith. ſic dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quòd ad ſe omnes advocet. ¶ At κλυμένου, herbæ eſt nomen. Dioſcor. unde comp. περικλυμένου, nomen fruticis cujuſdam.

Κλυτὸς, ὴ, ὸν, cujus vox audiri ſeu exaudiri poteſt. Item vocalis, vocem edens. Interdum etiam ſtrepitum edens, obſtrepens: ut κλυτὸς λιμιὸ, apud Hom. & κλυτὰ αἰπόλια, apud Soph. ¶ Item inclytus, cujus paſſim fama auditur: clarus, celeber: ut κλυτὸς Α῾χιλλεύς. Hom. & κλυτὸς Α῾μφιτρύων. Heſiod. in Erg. & alibi. Dicitur & genere fœm. ut κλυτὸς Ἰασπετὶς Ὠκεανοῖο. Hom.

Κλέω, quomodo huc pertineat, vide in Κλείω, i. celebro.

Compoſita.

Α῾γακλυτὸς, (pro ἀγᾶν κλυτὸς, valde celebris, ſeu valde inclytus, percelebris, celeberrimus: ut Ἡ᾽ φαιστ᾽ ἀγακλυτὸς, Heſiod. in Theog. & ἀγακλυτὸν ἄγαλμ᾽ Ο῾λυσσῆος. Od. θ.

Δορυκλυτὸς & δικεκλυτὸς haſta clarus. Il. α, & Od. ο.

Δυσκλυτὸς, inglorius vel infamis Heſych.

Ε῾πικλυτὸς, celebris. Apoll. Arg. 1. Exponitur & ἐπωνείδ᾽ης. Θεοκλυτὸς exp. θεόμισ. Suid. (Heſyc.

Θεοκλυτέω, ῶ, Deum ſeu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. hinc etiam Θεοκλυτεόμενοι dicuntur vates ſeu divini, quibus numen aliquod familiareeſt, qui Dei vocem audiunt, apud Plut. de dæm. Soc. Item Deum invoco, proprièut preces meas exaudiat. Synef. ep. 4. Suid ex Aelian. Cum accuſ. perſ. exp. ſimpliciter invoco: ut Θεοκλυτεῖν Κύρινον invocare Quirinum. Plut. Et cum accuſ. rei apud eundem in Pauſ.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio ſeu invocatio. Suid.

Ο῾μωκλυτὸς, cujus inclytum eſt nomen, celebris: vel cujus κύδειον ὄνυμα hominibus eſt δεικλυτὸν. Il. χ. Pro eodem dicitur ὀνομάκλυτος, apud Symonid. in jamb. de mulieribus.

Ναυσικλυτὸς, navibus ſeu re navali clarus Od. θ.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παρήκλυστος, infamis, famoſus.

Περικλυτὸς, valde inclytus, celebris. Heſiod. in Erg. & alibi. Item de re, eximius, ut πέπλοισιν περικλυτὸν δῶρον apud Moſch. idyll. 2. Item qui exaudiri poteſt, apud Hom.

Περκλυτὸς, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, conſentio. Sophocl.

Τηλεκλυτὸς, procul inclytus, cujus nominis inclyta fama procul pervenit.

ΚΛΩΒΟΥΣ, ἀμφιῤῥῶγας, caveas avium circumruptas. in Epigr.

ΚΛΩΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, ut tradit. Poll. lib. 5. c. 13. ¶ Item, explodo è theatro ſono quodam qui fit lingua ad palatum allisa, qualis auditur in pronuntiatione verbi iſtius primæ ſyllabæ. Heſych.

Κλώζομαι, Suid. exp. συεῖπομαι, Euſt. ἀπονοεῖσθομαι. Κλωγμὸς,

Κλογμὸς, sive κλοσμὸς, clogmus, sonus seu vox gracculorum, Plutarchus in lib. de præc. san. cum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equicibus. Item sonus qui fiebat quum quis è theatro explodebatur. Hesych. & Eust.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μιμαλόνες, ut scribit Suid. & Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τῆς κατ' ἐχὴ ἠμερίδας κλάζειν.

Composita.

E'κκλάζω κλογμὸν edens explodo.

Περικλάζω, circumcirca κλογμὸν edens explodo. Eust.

ΚΛΩ'ΘΩ, F. σω, neo Exponitur etiam, glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθεσθαι neri, glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτῷ, destinata fato. & in Epigr. κεκλωσμένα εἰς Βῶκαν, idem fatum passæ quod Bura. Sumpta autem est hæc metaph. à lanificis sororibus, quarum tertia hinc dicitur Κλωθώ, ὄς, Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τὸ, filum quod nendò deductum est. Pausan. Eliac. 2 Num. 25. κλῶσμα ὑακίνθινον, exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωσήρ, ῆρος, ὁ, idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: ut apud Theocr. idyll. 25. ὃς τὸ μοῖρα κρὶ κλωσῆρος ἐπέτηκε. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. & Plut. de sera num. vind. Item fusus, ἄξαντος. Apoll. Arg. 4.

Κλωστὴς, ῆ, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etym.

Κλωστὸς, ή, ὁ, nendo ductus, vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus Levit. 15.

Κλώσκω, neo unde κλόσκων, Hesychio ἐπικλάθων.

Composita.

A'κλωστος, ν, ὁ, ἡ, ἡ, qui nendo ductus non est, qui nendo tortus seu connexus non est, ut ἄκλωστος σήμονες. Poll. ex Plat. comico.

A'ναπλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo atque explico. Item de Parca dictum retracto mutando fatum. Luc. τὰ μὲν πραχθέντα οὐδὲ ἀναπλώσειεν. (in Antig.

Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus. Soph.

E'πικλώθω, neo. Item, fatalia stamina duco, i. fatalia stamina nectens tribuo aut destino: propriè de parcis, interdum & de cæteris diis: idque tam in bonam partem quàm in malam. Odyss. π. ὡς γὸ οἱ ἐπέκλωσεν τύχε δαίμων. Sic Od. γ, & apud Eurip. in Oreste. Vtitur & Luc. & Plut. in consol. ad Apoll.

E'πικλώσμαι, (med.) idem. Il. ω. & Od. ὦ.

Εὔκλωστος bene nexus. Hom.

Κατακλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. η, Κατακλώθη, exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, ut ἠλακάτη λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum, modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, seu nendo torqueo & circumsago.

Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto.

De cor p. A'σύγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 57.

Τετράκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus fusoribus tortus seu nexus.

ΚΛΩ'Ν, ωνος, ὁ, ramulus vel furculus qui deputari solet: summitas rami quæputari soler. (✠ à κλάω quod significat furculos & ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea finificatione qua pro flecto sumitur: ut κλῶνες sint ramuli teneri & flexiles. (Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. ἐχυσί πνας ἀέχας ἐν αὐτοῖς βλαστικὰς ἢ κλῶνες ἢ πτόρθοι, ἢ ἀκρεμόνες, ἢ ὃ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐρατιώτατα τῶν διένδρων.

Κλώνιον, idem. Hesych.

Κλωνάδιον, & κλώνιον, ν, τὸ, ramulus, furculus.

Κλωνίζω, ramulos seu furculos amputo. Suid.

Composita.

A'κλώνωτος, ν, ὁ, ἡ, ἡ, ramulis carens. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, unicum ramulum habens. Diosc. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos ha bens ramos vel furculosos.

Κλωτάδιμαι, &c. vide in Κλέπτω. Κλῶσμα, &c. in Κλώθω

Κναίω, in Κνάω, Κναίζω, in Κνηθὸς. Κνάμπτω, in Κάμπτω.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, vel γναπτω sive γναφω, carpendo vellicando que expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare & polire vestes dicuntur. Diosc. l. 4. c. 162. ὦ γναφικοὶ τὰ ἱμάτια. ✠ Scholiastes Aristoph. dicit scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: derivari autem παρὰ τὸ κνάω, quod est ξύειν. Retinetur autem utraque scriptura in derivatis omnibus quæ sequuntur.

Κνάπτομαι, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam, πάρ ἐμοὶ πάκτ' ἐκνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κναῖλις sive γναῖλις, politio illa seu interpolatio fullonum quæ fit carpendo, ac vellicando: φάρυς γναῖλις, apud schol. Aristoph.

Κνάφος seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica quæ poliuntur & raduntur panni. Schol. Aristoph. & Suid.

Κναφεὺς seu γναφεὺς, ἕως, ὁ, fullo, qui carduis pectit & destringit pannos: qui vestes polit carpendo & pectendo, simul etiam eas lavando & subigendo à sordibus purgans. Aristoph. & Athen. lib. 11. Item γναφεὺς est etiam piscis species sic dicta quòd ex ejus decocto eluantur sordes & maculæ, perinde ut fullonica lixivio. Athen. lib. 7.

Κναφέω, seu γναφέω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto & expolio: fullo sum. Aristoph. in Pluto, Ο' ᾗ κναφέει τις, ὃ ᾗ πλυίνει κὠδ'ια. Κναφάπκη, sub τέχνη, fullonica ars. Plato in polit.

Κναφεῖον, ν, τὸ, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κτεφήϊον, apud Herodot.

Κναφικὸς seu γναφικὸς, fullonicus seu fullonius: ad fullonem pertinens. ut κναφικὸς κτὲς, apud Suid. & γναφικὴ ἄσκησις, apud Diosc. lib. 4.

Κνάφαλον, seu γνάφαλον, τὸ, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent. Suid. & Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, ες ὁ, ἡ, ἡ, qui similis est τῷ γναφάλῳ, mollis & lanuginosus: instar τῶ γναφάλε. Diosc. l. 3. c. 37. Exp. & tomentosus.

Γναφάλιον, herba quædam dicitur, quoniã ejus foliis nonnulli pro gnaphalo uruntur, ut pote albis mollibusq;. Diosc. l. 3. c. 132.

Γνάφαλος, avis: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 16.

Composita.

A'κναπτος seu ἄγναπτος, ὁ ἡ, ἡ, fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Hesych. Plut.

A'κναφος seu ἄγναφος, idem. Marci 12. & Matth. 9.

Εὔκναπτος, bene paratus, i. à fullone.

-ΚΝΑ'Ω, & κνέω, item κνῆμι (inde, derivatum more verborum in μι) scindo. Item rado, ξύω. Suid ἐκέλευσε τὸν κουρέα κνᾶν. Item scalpo, scabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritû moveo. pruritu excito, titillo. Plut. de discern. adulat. ab amico, ἡ τοῦτο κνᾷ, ἡ σφόδρα τὸ κοιμᾷ. ✠ Sunt qui a κνάω derivent, utpore syncopen patiatur. Eust. tamen κνάω à κνέω factum esse testatur.

Κνάομαι, ώμαι, scabo, scalpo. Plut. in Pomp. τῆς ἐνὶ δεκαπλασίου τοῦ τῶν κεφαλῶν; Item pruritum moveo, titillo. Luc. de saltat. μετὰ πολλοῦ τοῦ τὸ ὦτα πτερῶ κινεῖσθαι.

Κνῆμα, τὸ, ramentum: id quod radendo aufertur. Galen. apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆσμα, τὸ, idem. Hippocr. de natura infant. (aphor. l. 6.

Κνησμώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, pruriens, pruritum excitans. Hipporat.

Κνῆστις, εος, ἡ, culter vel radula: instrumentum ferreum quo radimus aliquid, peculiariter verò caseum. Il. λ. Κνηστὶ χαλκείῃ. Et pro κνησμονὴ, apud Oppian. Ac κνῆστις, ἰδος, ἡ, à quibusdam exponitur laminula, ab aliis fistula, apud Plut. in Ant.

Κνηστὸς, ἡ, ές, ὁ, radula. idem quod κνῆστις. Erot. ex Nicand. ab Hesych. exp. etiam occisor.

Κνηστὸς, οῦ, τὸ, radula idem quod κνῆστις, & κνηστὴρ: pro quo per syncopen dicitur κνῆστον, ut apud Gal. ex Hippocr. Κνῆστον dicitur etiam τὸ κύκεων: ut Gal. tradit. Pro eodem scribitur & κίστον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea significat instrumentum quo cavatur ebur. Κεστὶς οἶνος, vinum ex cestro. Diosc. lib. 5.

Κνηστὸς, ή, ὁ, sectus, concisus, vel rasus. Athen. lib. 12.

Κνάω, scindo. idem quod κνάω, ex quo & derivatum est: Item radula caseum rado: schol. Aristoph. Ab Hesych. exponitur etiam λεπτὰ κατατιλῶν, ἢ ναρδοδείφω.

Κνήσω, f. σω, scalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum moveo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram provoco, uro. Aristot. in probl.

Κνήσμαι, prurio: in 2. epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. adulat. ab am.

Κνησμώδης, εος, ὁ, ἡ, ἡ, pruritum excitans: vel pruritum excitanti similis Κνησμονὴ, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.

Κνησάω, & Κνησιάω, prurio: ut ἡ κόλη φερομένη βύθιον ἅμα κνησιᾷ τὸν ἅμμον. Pro eodem dicitur & κνησάω: apud Plut. in

Κνηθμὸς, ὁ, pruritus, prurigo. (Georg.

Κνηδάω, prurio, idem quod κνησιάω.

Κνήφη, ἡ, idem quod κνησμὸς. Suid. Item urtica.

Κνίζω, f. σω, (itidem à κνάω deductum) seco, rado. Eustathius exp. per summa & leviter derado. Exponitur etiam, scalpo, scarifico, vellico. Item pruritum moveo, pruritum excito: vel urticæ in modum pungo seu uro. Appian. Σύριακ. ἔσχ. ✠ ἀνδράσι ὑφορμὴ ἔκνισε τὸ παιδός, pruriebat amore puellæ captus. Sic Aristoph in Vesp. Καὶ μὲ κεκνίσμες ἔκνισε, pessimis probris me usque aut vellicavit. Exponitur etiam, pervello, stomachum facio & indignationem cio, molestus & gravis sum, scrupulum injicio, solicitudine afficio. Herodot. ἐκνίζε ἔξεξεα ἡ γνώμη.

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor & tangor: vel uror amore, Athen. lib. 13. Theocr. idyl. 4.

Κνίσμα, τὸ vellicatio. Suid. Item pruritus. ignes quib. amantium pectora uruntur. Basil. in Libanio.

Κνισμὸς, ν, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμὸς. Athen. l. 3.

Κνισμὸς, ν, ὁ, ἡ, ἡ, pruritus veneretus. Aristoph. in pluto. Item dissidium & jurgium inter amantes. Alciphron. & Plut. Eust. etiam μάλ' κνισμὸ μεγάλῳ ἐν. Athen. lib. 14. Ponitur & inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, pruriens. Gal. (6. cap. 9.

Κνισσὸς, ώδ, ὁ, concisus: vel derasus, abrasus. Athen. lib. 9. Poll. lib. 6.

Κνίσα, ἡ, q.d. scalptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνίσσω. Idem quod κνίζω. Hesych.

Κνίδη, ἡ, urtica (à κνίζω, ut urtica ab uro.) Theocr. idyll. 7. ἐν κνίδαισι κοδύοισι, vide & Dioscor. lib. 4. c. 94. & schol Nicand. ¶ Item piscis nomen: de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνίς, apud Oppian.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, & pruritus qualis ab urtica excitatur: pruritus sive prurigo, aut uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνίσω, rado, scalpo. idem quod κνίζω, κνήσω, & κναίω, ac ejusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὔτ' ἐν πόδῳ μου κνίσει ἕλκων τὴν δύ'αν. Pauloponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tam η & Atticis etiam usurpari.

Κνύζω, ὄζω, τὸ scabies, prurigo: vel φθεῖρ. Eust. ex Hesiodo de fistulosis Præti, ἡ γὰρ σφιν ἀφαλὴ κρὶ κνύζῃ αἰνὸν ἔχουσιν.

Κνίσμα, τὸ scalptura, seu ἠρεμαία κνησμὸς: ut Suid exp. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Gal apud Hippocr. etiam ψαφέω.

Κνύζομαι, lamentabiliter & queribundè gannio, seu ululo. Suid. Περικνύζομαι, (comp.) gannitu appello seu inclamo. Philostr. in heroi.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ἡ κόνυζα conyza, cunila seu cunilago. Theocr. idyll. 4. & 7 vide Dioscor. l. c. 365.

Κνύζω, ώ, f. ώσω, scabie infesto, scabie fœdo seu deturpo. Item simpliciter, deformo, deturpo. Od. ν, Κνυζώσω δέ τοι ὄστε πάρος ἐρικυδέα ἔμμεναι.

Κνύζω, sive κνυζέω, gannio: propriè de canib. queribundum ululatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatoriè & queribundè.

Theocr. idyll. 6. ἡ γὰρ οὐκ ἤεσαν ὥσπερ ἐκυνύζατο πυρ' ἰχθία βύζοντες, ἐφοίτα. Sic Aristoph. in vesp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόντιοι, ἡ κυνύζομένοι Αἰτῆτε κἀπτράβολίτε ἡ δεκάδυτε. Metaph. de infantibus apud Theocr. idyll. 2.

Κνυζηθμὸς, ὦ, ὁ, gannitus, canis adulatorius & queribundus. Od. π. Dicitur & de infantum vagitu, apud Eust. & Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Κνύζημα, τὸ, idem. Herodot. in Euterpe.

Κνιστὴς, ῆτος, ὁ. Gal. in lex. Hippocr. exp. κνησμὸς, pruritus item (ex aliorum sententia) ἔκφορὰ σκληρὰ λιππιτώδη ξηρά.

Κνὶς, ίδος, ὁ, culex: infectum est ficus infestans, ut testatur Aristoph. in avib. & Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 17. Est. & vermiculus qui vel in vite nascitur, ejusque oculos tutgentes rodit, vel in folliculis ulmi, ut docet idem Theophr. hist pl. lib. 2. cap. ult. Pro eodem dicitur & σκνίς.

Κνιπὸς, ή, ὁ, expon. parcus, tenuiter vivens. Dicitur & σκνιπὸς.

Κνιφὶς, parcitas. Suid.

Κνάπτω, κνίσω, Χ: πάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex κνάω.

A'κνησις, εως, ἡ, spina dorsuita dicta quòd bruta eam κνῆσαι (scabere, seu scalpere) non possunt, sed opus sit, ut ab alio fricetur seu distringatur, propriè in solis quadrupedib. Od. κ. Τὸν δ' ἐγὼ ἐκέλευσα κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα Πλῆξαι. Est & herbæ nomen apud Nicand. in Ther.

A'πακνάω, ώ, scalpo, abrado, erado, Hesych.

Δορύκνιον, ν, τὸ, dorycnium: herba, de qua Dioscor. l. 6. Plin. sic appellatam scribit, quòd cuspides in præliis tingerentur illa passim nascente. Demophon autem quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat.

E'πικνάω, iusuper scindo, insuper rado. Aristoph. in avib. & Il. λ.

Κατακνάω, concido, dissero. Aristoph. in Vesp. Exponitur & derado, abrado, distringo, defrico. apud Dioscor.

Κατάκνισις culter quo caseum deradimus seu abradimus. Hesych. Περικνάω, ad aliquid scalpo, affrico, vel pruriens affrico. Xen. Apom. l. 1. Φερόμενα δὲ καὶ τοῖς λίθοις. Apud Greg. Naz. τοῦ δὲ κολὰ φερομένου ἐκ τῶν τριβόλων κνασθαι καὶ ἀνιᾶσθαι τοῖς ἁλισθεῖσι. quibus aures pruriunt & titillantur.

Τυροκνίστης, radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. & Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur & Τυρόκνη prodeodem. Suid.

Composita ex κναίω.

A'πακναίω, tædio afficio & molestia, malè habeo, affligo, vexo. Luc. ὁ ἔρως σ' ὑμαντὸς ὁ ιστρέως ἀπακναίσει με. Plato de rep. lib. 3. ἀπακναίσει πρῶτον ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλος ὕστερον πολλὸς. ¶ Item obtundo, enceo (loquacitate & ingrata auribus nostris dicendo.) Dem. contra. Mid ἀπακναίσει ἀνδρὰ ἡ ἀναιδοποιᾷ καὶ ἀναισχυντίᾳ καὶ πανουργίᾳ λόγων. ¶ Item exhaurio, aecido. Xen. Hell. 2.

A' πακναίσμαι, tædio afficior, affligor, obtundor. Greg. & apud. A'πάκναισις, molestia, vexatio. Hesych. (Dion.

Ἀτακναίω, corrumpo, vicio, fœdo Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto, molestia afficio, vel tabefacio, macero, Aristoph. ἔχ κεστὶ μισπεπόθῳ, ὅς μὲ διακναῖ· ἐς ἔχει.

Δ ακναίομαι, maceror, tabesio, apud eundem Aristoph.

Composita ex κνίζω.

E'γκνίζω, vel ἐνικνίζω, intero (radendo nimirum) ungue vel radula carptum intero. apud Nic. in Ther.

Κατακνίζω, derado. Aristoph. ¶ Item pruritum commoveo, prurire facio, titillo.

Κατακνίσμαι, derador. Item prurigihem seu titillationẽ patior. Προσκνίζω, abrado, affrico Plut.

Composita à κνίζω.

A'πακνίζω, vellico, ungue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item ungue vulnero. Aristot. hist. an. l. 5. item dedolo. extenuo. Reg. l. 4. ἀπὸ μικροῦ ἀπακνίζει τὸ ἕμβρυον.

A'πόκνισμα, τὸ fructum rei alicujus, propriè ungue abscissum seu abruptum. Item generaliter, segmentum: ut exp. apud Aristoph.

A'πόκνισις, vellicatio, abscissio quæ fit ungue. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo. Aristotel. hist. animal. libro. 7.

E'κνίζω, excido, expungo, excerpo, evello. Herodot. in Polymn. τὸν κηφῆν ἐξυτὸ ἐξέκνισεν.

E'πικνίζω, in superficie scalpo, vel per summa incido, seu rado: ut apud Suid. αἰσθητὴρ ἔφερχόβωλον ἐπικνίζων χρόνῳ σων.

E'πικνίζομαι, in superficie scalpor & incidor. à heophr. hist. plant. lib. 4. cap. 2. (partes fit.

E'πίκνισις, scarificatio, scalptura, incisio quæ per summas

Κατακνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido, carpo, vellico vel fugillo, obtrecto. Isocrat. in panath. & apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Κατακνίζομαι, prurior titillor. Aristoph. in pluto.

Κατακνίσθιος, pungo, scarifico: q. d. urtica uro, vel urticæ in modum uro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. πολὺ ἐφερωσώπε. Item uro pectus alicujus: specialiter amore uro, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 1. cap. 9.

Περικνίζω, circumscalpo, circumvellico circumcarpo: in Epigr.

Τ'πακνίζω, pruritus stimulos subdo, titillo. Item calcar subjicio, extimulo, incito. Philo de vita. M. l. 1.

Τ'πακνίζομαι prurio libidine, amore uror. Xen. apomn. l. 3.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, αος, τὸ, caligo, tenebræ, item crepusculum. Il. μ, ἡ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Il. ω, ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν. Exponitur etiam, ultima noctis pars: ut apud Xenoph. ἅμα κνέφαι, sub diluculum. Eustathius genitivum singul. regulariter formatum inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφους, apud Aristoph. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας usurpari testatur Etymol. ✠ Vterque autem tum Etym: tum Eustath. κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κενὸν φάος. Sunt & qui simpliciter à κνέφος deducant.

Κνεφαῖος, αῖα, ὁ, tenebrosus obscurus. Item κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vesperitinas, aut nocturnas. Aristoph in Vesp. Ὁ' δ' ἀνεφέλην κνεφαῖος ἐπὶ τὴν κιγκλίδα. Sic & apud eundem in ran.

Composita.

A'κρεκνεφὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ vespertinus. Luc. in Lexiph. ἐμὲ ἀπὸ τοῦ ἀκρονυκτίου μετεστέλλατο ὁ Δαιμόνιος.

A'κρονυκτέφιος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπτάτις τοι ἀκρονυκτέφιος.

A'μφικνεφὴς, undique caliginosus seu tenebrosus: circumquique nebulis septus.

Κνήδη, κνήδιον, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΗΚΟΣ, ν, ὁ, ἡ, Hesychius dicit esse speciem quandam semainis. Ejus seminis cum herba sua meminit Dioscor. lib. 4. cap. 190. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen album & rutilum, oblongum, &c. Theophrastus hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species ἡ κυνῆκη tradit, ἄκμεον & ἀγρίαν. Scribitur & κνῆκος per ι apud Dioscor. Aristot. Gal. Aer.

Κνηκὸς, ή, ὁ, expon. flavus, rutilus, luteus, croceus. Item albidus. Pro eodem dicitur Doricè κνακὸς, ut apud Theocr. idyll. 7. E'κ μὲν τοῦ λασιοῦ θωὠτήρχ' ὄβρι τρέφοιο Κνακὸν δέμι' ἄμοιον. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, quod & κνηκέλαιον, apud Dioscor. l. 1. c. 45. Scribitur & κνίκινον, apud Dioscor.

Κνηκώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens. Theopr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κνικώδης, apud eundem.

Κνηκίτης, epitherum aquilæ, apud Lycophr.

Κνήκινος, ον, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur lupus, apud Suid.

Κνῆμα, vide in Κνάω.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus, sura. Galenus σκέλος dividi, in tres partes μηρὸν, κνήμην. πόδα. Il. ρ. Τὼ νατάτης κνήμας τε πόδας θ' ὑπὲκ κάππεφιν ἐκάλυψε, &c. κρυπτὰ πελάσσετο Μαργωσθοῖο. Xenoph. Hellen.

Hellen. 4. χαυδῶσι δ' αἱ τῆς κνήμης ὀστέοις κω ὀδοῦσι ἀφεφῶσιν, ¶ Κνῆμαι dicuntur etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, ut docet Eustath. & Pol. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce.

Κνημαῖος, ᾱ, ὁ, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur & κνημιῖος apud Galen.

Κνημίας, ου, ὁ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Pol. lib. 10.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Odyss. ω, 228. δεῖ δὲ κνήμην βοέας κνημῖδας βαπτὸς ὑφαίνειν χρυσῷπῶ ἐλαίνων. Sic & Iliad. γ, & τ, & apud Athen lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Poll. ex Lysia.

Κνημὸς, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca montis pede ipsius altiora. Iliad. β, Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Sic & Il. ψ, & od. δ. Quidam etiam κνημὸς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς, dicitur ἡ ὀρίζων, Argivorum lingua, ut tradit idem Eustath.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, idem quod κνημὸς, Dion. Alex. de situ orbis.

Compositæ.

Αἰγόκνημος, ου, ὁ, ᾧ, q. d. capricus, epitheton Priapi in anth. epig.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars fola ferè cute contecta in quam musculorum movimenta tibiam tendines inferuntur. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νὴ Δία σοι γὰρ ἡ φλῶσι πάντα κνήμια.

Ταρσοκνημὶς, seu ταρσοκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. & Aristotel. hist. anim l. 1. 15.

Εὔκνημος, qui bonis seu pulchris tibii- est. Poll. l. 2. c. 2.

Εὐκνήμης, ιδος, ὁ, ἡ, bene ocreatus vel pulcritis tibialibus vestitus. Iliad. α, & γ. Synecdochicè accipitur pro bene armatus.

Κακόκνημος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. idyl. 5.

Ὀκτάκνημος, octo radios habens: rotæ epitheton Il. ε.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. lib. 3. & 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus: focile minus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sunt pingues furæ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β.

Προκνήμιον, cruris os interius & majus: focile majus. Aristot. & Poll. lib. 2

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt, & σαπρόκνημα ἕλκη ulcera putridarum tibiarum. Dioscor. lib. 4. c. 184.

Φιλόκνημις, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum Hesych.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis, item (synecdochicè) æreis armis induti. Homer.

Κνησάω, κνῆσμα, κνησὶς, &c.

Κνήφη, κνίδη. vide in Κνάω.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, τὸ, cnidium granum, quod potius κνῆδιον κόκκον dicitur.

Κνίδειον ἔλαιον, idem quod κνίδινον. Dioscorid. lib. 1, cap. 44. Et κνίδειον ἔλαιον quod & κνιδήλαιον dicitur, oleum è cnidio grano ibidem. Scribitur & κνίδηον, apud Athen. lib. 2. ✠ A'Cnidio insula unde & κνίδια γνώμαι, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροὶ.

Κνίζω, Κνίζω. &c. vide in Κνάω.

Κνίκος, &c. vide in Κνῆκος.

ΚΝΙ'ΣΣΑ five κνίσσ-ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur, sive assantur. Aristotel. meteor. lib. 4. Iliad. α, Κνίσσης δ' ἱρὰν ὄζεν ἐλεινοφόβῳ ἀπὸ καπνῷ Sic & Iliad. Σ. Metaph. apud Plutarch. de præc. san. ὥσπερ ἀπὸ κνίσσης τῆς κενῆς διόξης ἀχρώματος, Item ipsa pinguedo, arvina aut adeps. Iliad. α. Odyss. μ, σ. & alibi. ✠ Eustathius ex Herodiano à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσσω, quæ extensionem quidem τοῦ ι accipiat significet autem τὸν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀπορροὴν τοῦ ἀφθόνου προσιόντος.

Κνισαὸς, ᾶ, ὁ, dicitur esse λεχηνὸς. i. catillo. Eustath. in communi phrasi notum esse tradit & ufitatum. Hinc. κνισαότερος, nidoris appetentior, gulosior, apud Athen. lib. 12. ¶ At κνίσαος, τὸ (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνῖσμα.

Κνισαήεις ευτ. ὁ, & Κνισαηρὸς, ᾶ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Odyss. κ, & Athen. lib. 9.

Κνισαόδης εσ. ὁ, idem. Aristotel. histor. anim. lib. 4. cap. 8. & lib. 3. de part. animal.

Κνισσάριον five κνισάριον, ου. τὸ, exiguæ pinguedo. Suid.

Κνισσάω, nidore inficio seu repleo. Demosth. contra Midiam. κνισσᾷ ἀγυιὰς καὶ στεφανηφορεῖν. Item vaporo, fuffio. Luc. κνισσᾶ δεῖ τοὺς βωμούς.

Κνισσόω, ῶ. idem. Athen. lib. 4. κνίσωσι δὲ βίᾳ. Exponitur etiam, fumigo, in fanum redigo. Alex. Aphr. ὑποφυσιοῦμεν ὁ ἐν χθονὶ κνισσῶσι καὶ ἀφανίζουσι, pifcis deuftus fumigatur & evanescit, vel in nidorem abit.

Compositæ.

Ἀνόσσος, ου, ὁ, ᾧ, nidoris five pinguedinis expers. Plut. fymp. 4. & in præc. fanit.

Πολυάνοσσος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn.

Κνισὸς, κνίσ-ος, κνιὰ, κνύζα. κνυίζω, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ bestia, animans. ✠ Hesychius & schol. Aristophanis volunt propriè dici de bestia marina seu aquatica, veluti κυνόδακλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον: Homerum verò & cæteros poëtas usurpasse etiam pro bestia terrestri. παρὰ τὸ κυσὶν ἀλίσκεσθαι. Od. ϱ. Οὐ μὲν γάρτι φύγεσκε βαθὺς ἐν κνωδάλοις ὕλης Κυκλάδων ὄφις ἰδυίης. Et Hesiod. in Theog. Κνώδαλα δὲ τρέφει, ἠδὲ θάλασσα. Aeschyl. in Prometh. vinct. boves quoque & jumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, & τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther. v. 98. Insecta quoque noxia idem Nic. in eodem opere, v. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα.

Κνώδων, vide in comp. ex Ο'δών.

Κνώσσω, in comp. ex Ο'σσω.

Κνώ↓, in comp. ex ω↓ in Ο'πτομαι.

ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, exp. ftolidus amens. Ariftoph. in eo. Ἀλλ, ὁπόταν μεθ↓η βυσσίστος ἀν κυλοχύλης Γαμφιλὸν ἀγκῶνα κοίλαμον ἁμαυτῷ πρόσθεν. Et paulò poft. Ἀλλὰ σφαλεὶς ἀ γύρδι τῶν κοαλέμων. ubi. fchol. exp. τῶ κάδῳ. ✠ Suidas ait hanc dictionem compofitam effe ἀπὸ τοῦ ἀκλεμάτου καὶ τοῦ κοιλου τοῦτ' ἔστιν, ἀπὸ κοίλεμον dici τὸν ἀσύνετον, & ἀλλόματα καὶ μάτην κινούμενα, ἀσύνετα ἀπὸ τοῦ ἀσυνέτμονος. Idem etymon affert fchol. Ariftoph. Euftath. fcribit τὸν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ κοίλεμον εἶναι τὸν ἐν τῷ κοίλῳ, quod eft κάδῳ, ἀλλώδην.

ΚΟΑΞ, vox eft (feu imitatio vocis) ranæ. apud Ariftoph. in ran. βρεκεκεκὲξ κοὰξ, κοάξ. Vnde coaxo. i. ranas voce imitor.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impoftor. Ariftoph. in Ran. Μὴτ' ἀγορᾶνας, μήτε κόβαλ, ὥσπερ νῦν, μηδ' ἀπάτορας. Sic & in Equit. Κόβαλοι πάντες & impoftor es. Et rurfum in Ran. Ἢ μᾶλ κόβαλά γ' ἴσως, ἢ σὺ σοὶ δοκεῖ, fcholiaftes exponit, ὁ ἀπατηλὸς καὶ ἄγροικος, impoftura & fallacia, malefica & improba. ✠ innuens etiam κόβαλον dicipud ἀσκοβόλους. ¶ Item adulator feu adulatorius, apud Ariftot. lib. 2. lib. 8. cap. 12. (de oto ave) ἴσως δὲ κόβαλον καὶ μιμητὴς ἡμῶν ἀλίσκεται, ἀκούσαντος τοῦ Σωκράτους. Sic & in Equit. Κόβαλον ἀνδρὸς & impoftor es. Et rurfum in Ran. Ἢ μᾶλ κόβαλά γ' ἴσως, ἢ σὺ σοὶ δοκεῖ, fcholiaftes exponit, ὁ ἀπατηλὸς καὶ ἄγροικος, impoftura & fallacia, malefica & improba. ✠ innuens etiam κόβαλον dicipud ἀσκοβόλους. ¶ Item adulator feu adulatorius, apud Ariftot. lib. 2. lib. 8. cap. 12. (de oto ave) ἴσως δὲ κόβαλον καὶ μιμητὴς ἡμῶν ἀλίσκεται, ἀκούσαντος τοῦ Σωκράτους. Hefychius tradit a quibufdam exponi etiam μάντιν, futilis. vel ftolidus. ¶ Ariftophanis fchol. fcribit κόβαλον dici, ludum jocofque conjunctum cum dolo & fallacia. & κόβαλα vocari verfutias, ambages, fallacias feu σοφίσματα, πλάσματα. ¶ Idem fchol. ftatuit κοβάλους effe dæmonas quofdam Dionyfiacos, afperos & inamœnos, item ab antiquis vocatos fuiffe latrones qui clava armati prædabantur. Apud Ariftoph. reperitur & cum geminol.

Κοβαλεύω, fum κόβαλον, decipio. Suid. & Etym. innuunt effe aliena paulatim pretio ad me coverto.

Κοβαλεία, impoftura quæ joco fit, deceptio ludicri fpecies habens. Item adulatio ab improbo & malitiofo homine profecta, ut eſt, dolofa & pernicioſa. Scribitur & κοβαλία.

Κοβαλεύομαι, dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβαλίσμα, τὸ idem quod κοβαλεία. five κοβαλία, ἀπάτη, verſutia, deceptio, impoſtura vel etiam facinus aſtutum & doloſum. Ariſtoph. in equitib.

Compoſita.

Ἀνδροκόβαλος, ου, ὁ, nequam, improbus, veterator. Suid. & Heſych.

Ἐπικοβαλίσμομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio. Ariſtoph in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐπικοβαλίσθαι.

ΚΟ'ΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, radula: & quidem ea qua cafeus teritur. Poll. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὀ τοῦ μαγείρου καὶ κάβυλιν σκόμβρῳ

ΚΟ'ΓΧΗ, ῆς, concha, ſeu oſtreum marinum & aquatile, apud Athen. lib. 3. ὄστρεα ἢ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem Ariſtotel. τὸν κόγχυλα ponit ſub genere oſtreorum. ¶ Item menſura quæ concha capacitatem æquat. Hippocr. de nat. mul. τὸ αὐτὸ μέτρον ἡμίσεος ὄσον κόγχυλα. Et de morb. lib. 3. Ἰήθω δὲ τὸ μεγάλα κόγχαι. ¶ Item vaſculum conchæ in modum concavum & ſcumbrum ut κόγχη κεραμὶς apud Hipocrat. concha teſtacea ſeu figlina. ¶ Item oculi cavitas, teſte Poll. ✠ Erymon vide in κόγχαλεον.

Κόγχος. ου. ὁ ᾧ, idem cum κόγχη. concha, oſtreum marinū. Paſſim in Art. κόγχος δικαιοσίας διὰ παντὸς ἐοίκασι τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Item concha, i. vas quo in implendo & deplendo utuntur, ſcutata reſta. Dioſc. l. 1. c. 32. Item menſuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha, apud Hippocr. Ab ejuſdem ſimilitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicraſimilitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium ſeu calvam capitis: nam & ipſa eſt ſcutulata. Eandem ob cauſam umbonem clypei Polybius in Epit. κόγχην appellat. Item κόγχας nominantur (teſte Poll.) cavitates oculorum, cavitates illæ in quibus oculi latent, nam & ſua figura concham repræſentant.

Κογχάτης λίθος, conchites lapis. Pauſ. in Att.

Κογχίτης λίθος, conchites lapis. Pauſ. in Att.

Κόγχυλος, ου, τὸ, conchula, apud Athen. lib. 4.

Κόγχυλος, putamen oſtrei, ſeu id quo integitur oſtreum, quodque abjicitur, quum comeditur. Poll. l. 6. c. 15.

Κογχύλη, ης, oſtreum ſeu purpura. κόγχη. Heſych. & Suid.

Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, concha. Plin. l. 9. c. 36. Dicitur & de quadam concharum ſpecie, expetita non menſis ſolùm, ſed & reſtium infectionibus, ut docet Plin. Inde κογχυλίου κερκίδα, vocant floccum lanæ conchylii ſanie infectæ, apud Gal. τῶν ἐρίων ἐπὶ τὸν. lib. 3. Sic etiam nominatur lana ſeu veſtis conchylii cruore infecta: ut apud Gal. κογχυλίου ἔμφασιν τὸ ὅς, conchyliata lana aurem obeura. Dicitur interdum & de teſta oſtrei: ut κόγχη & κόγχος, ut ſcribit ſchol. Ariſtoph. ✠ Sunt autem κογχύλια & κόγχαι, (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιάτης, ου, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, ſeu conchyta.

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Heſych. & Poll.

Compoſita.

Ἀναχογχυλίζω, five ἀναχογχυλίζω, expon. ἀναγαργαρίζω: ut apud Plat. in ſymp. ὑδατι ἀναχογχυλίσαι, aqua fauces colluere gargarizata: utrumque legitur & apud Poll. l. 4. & 6.

Ἀναχογχυλιασμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris collutio. Athen. 5.

Ἀναχογχυλιαστὴς, οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari ſolet vel poteſt. Plato comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀποκογχίζω, concha demo ſeu depleo, apud Dioſc. l. 1. c. 33.

ΚΟΑΟΜΕ'Τ' Ω, hordeum frigo ſeu torreo. Item in furno frigo, aut in aliquo vaſe. Heſych.

Κοδομεὺς, ῆος, ὁ, qui hordeum frigit & torret. Heſych.

Κοδομὶς, ίδος, ἡ, quæ frigit torretque hordeum, apud Polluc.

Κοδομιστὴς, οῦ, ὁ, inſtrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur, teſte eodem Poll. l. 6. c. 10. frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομιστῆρ.

Κοδομὸς, οῦ, ὁ, idem quod κοδομεὺς, qui in furno hordeum torret. Poll.

Κοέω, vide in Νοέω.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi aptum, ſeu utrique ſexui conveniens, & virili & muliebri, ob id κόθορνον. Theramenem vocârunt διὰ τὸν σὸν τοῦ πολιτείαν ἀμφοτεριστὴν: adeoque ipſe Theramenes, apud Xenoph. Hellen. 2. dicit ἀπατηλὸν δὲ κόθορνον με, ὡς ἀμφοτέροις πειθόμενον ἀμφοῖν, &c.

ΚΟΊ, κοΐ, vox ſeu imitatio vocis porcellorum, apud Ariſtoph. Κοῖ εἰσιν, vocem illam porcellorum imitari, grunnire, Ariſtoph. in Acharn. χρυλλίζετε ὡς κοΐζετε.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus, λύειν κοιλίαν, apud Athen. ſolvere ſeu reſolvere alvum, apud eundem ἀπάγειν τὰς κοιλίας ſubducere. Et contrà apud eundem, ἰσάγειν κοιλίαν, ſiſtit alvum.

Κοιλία, venter. Ariſtoteli dicitur illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cavitatem in profundo poſitam. ut cerebri, cordis, jecinoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo jungitur præpoſitivo, ut annotant Galenus & Philotheus Aphor. 20. ſect. 6. ¶ Κοιλίας accipi etiam pro omaſis, annotat apud Ariſtoph. in Pluto, πῦθεν' αὐτὸς ἀφεσταδὸν ἀφεὶς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. ¶ Apud Polyb. quidam accipi volunt pro cadaveribus. ¶ Item κοιλία, canalis, per quem aqua ducitur. Heſych. ¶ Deductum eſt à nomine κοῖλον.

Κοιλιακὸς, ὰ, ὸν, cœliacus, alvinus, qui eo morbo laborat, qui & ipſe κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος, aut δυσεντερία.

Κοιλιώδης, ες, ὁ, ἡ, ventroſus, vel ventris ſpeciem gerens.

Compoſita.

Δυσκοίλιος, ου, ὁ ᾧ, cui alvus eſt adſtrictior: vel alvo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. cui cont. εὐκοίλιος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre eſt. Et τὰ ἐγκοίλια, inteſtina, interanea. Poll. l. 2. Ἐγκοίλια dicuntur etiam navium coſtæ, ligna tranſverſaria in ipſa navi κοιλη, Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonam alvum faciens. Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè alvum ſolvunt, plus tamen quam natura ſua ſponte faceret. Dioſc. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγακοίλιος, qui magno ſeu amplo eſt ventre.

Μικροκοίλιος, qui parvo eſt ventre.

Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens.

Πολυκοίλιος, qui multos habet ventres.

Τετρακοίλιος, verſus dicitur, in cujus medio ſyllaba redundat (ſicut contra λαγαρός, in quo brevis pro longa ponitur) ut in primo verſu Iliad.

Σκληροκοίλιος, qui duro ventre, ſeu durâ alvo eſt, apud Athen. & Dioſc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humidâ ſeu fluidâ alvo eſt.

ΚΟΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ᾧ, cavus, concavus. Heſiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in ferula cava. Iliad. φ. κρατέουσιν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cavas naves. Apud Xenoph. & Synef. dicitur κοῖλαι ναῦς pro ventre navis, ſeu concava parte, κοῖλον ἄργυρος, apud Ariſtot. lib. 2. Oecon. argentum in vaſa redactum, κοῖλον ἀργύρεον, apud Plut. expon. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca cava, i. cavos receſſus habentia, apud Theophr. Τὸ κοῖλον ſubſtantivè etiam capitur, pro, cavitas ſive cavus receſſus, locus cavus. Τὸ κοῖλον τῆς γῆς, cava terræ, ſeu cavæ cavernæ. Sic κοῖλον χειρὸς & κοῖλον ποδὸς, cavitas manus & pedis, i. vola: ſeu cava manus, cavus pes. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam cava lateris, ilia. Ariſtotel. lib. 9. de part. animalium, πρὸς τὰ κοῖλα λίων ἀσθενὴς, parte ilium leo infirmus eſt.

Κοιλότης ητ. ος, ἡ, cavitas, concavitas. apud Athen.

Κόϊλωμα, τὸ cavum, cavitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus in cornea oculi tunica rotundum & amplius latiuſque botryo, ſed minus profundum, naſcitur autem circa iriu.

Κοιλαίνω, cavo, cavum ſeu concavum reddo. Athen. l. 11. Apud Phocyl. κοιλαίνειν νόον Πιερίδων, exp. in cavo aliquo mentis receſſu recipere.

Κοιλοβάθρ, ου, ἡ, cava vallis, convallis. Herodian. l. 8.

Κοιλὶς, ίδ-ος, ἡ, ſuperior palpebra, cilium. Poll.

Κοιλία, Κοτύλη, quomodo hæc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄκοιλος, ου, ὁ, ᾧ, qui cavus non eſt, in quo nihil cavum eſt, cavitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, utrinque cavus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cavus, concavus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cavus.

Ἔγκοιλος, introſum cavus, apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, oculi qui vehementer ſubſederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo.

Ἐγκοίλωσις, excavatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδ-ος, ἡ, ſuperior palpebra, cilium. Poll. Veteribus ſignificat extremum ambitum genæ ſuperioris.

Γωνόκοιλος, æqualis concavitatis. Plut.

Τριόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus: vel etiam in imo cavus.

Τριόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ ſuperiori reſponder.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, ήσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ. Τὸν δ' αὖτε κοίμησε γεγηθὼς ἰσπόπος Νέστωρ. Aeſchy. in Prometheo vincto, Βλέφαρα μὴ κοιμᾶν ὕπνῳ. Metaphoricè etiam capitur, ut ſopio apud Latinos: unde dicitur κοιμῆσαι αὐχένας & κοιμῆσαι ὀδυνίας. Etymon vide in Κοιμάομαι.

Κοιμάομαι, ώμαι, cubo dormiendi gratia, reclino me ad capiendum ſomnum: ut Il. κ. Κοιμέσθω δ' ἄρ' ἑκάστη ἐπ' ὠκέα ἴφθιμος ἕλοντο. Sic Odyſſ. π. Δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Quidam exponunt etiam, dormio, obdormio: ut Iliad. α. Δὴ τότε κοιμήσαντο πανημέριοι νύκτα. Et Iliad. λ. Οἳ δ' ὁμῷ ὧδε πάντες κοιμήσαντο χάλκεον ὕπνον, dormivit ferreum ſomnum. Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Item κοιμᾶσθαι, morior: unde νεκυοκοιμῶντες apud Areopagitam, mortui. ✠ Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τὸ, dormitio. Apud Sohpocl. in Antigone, κοιμήματ' αὐτογνήτα, ſchol. exp. σωκοῖσι τὰ παρὰ τοῖς αὐτογενέσι.

Κοίμησις, dormitio. Iohan. c. 2. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q. d. dormitorium) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humana jacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, ſomnum induco, ſopio, conſopio. Apud Sophoc. in Ajace, κἀμὲ δ' αἰεὶ Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον δ' με κοιμίσαι, ſignificat ſoporem mortis inducere.

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, ſopitor, in Epigr.

Κεμὰς, ἀδ-ος, ὁ, ἡ, hinnulus cervi, vel caprea, dama. Il. κ. Ἡ' κεμὰς ἢ λαγωὸν ἐπιθήσεται. Athen. l. 5. (ex Herodito Babyl.) τῆς μὲν ἀπὸ λαγωοῦ ἐπιθήσεται. ſed ἐπιθήσεται quaſi κοιμᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς. Sunt qui dictum exiſtiment quaſi κοιμᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς, nec audentem & committere ſylvis. Apud Heſych. ſcribitur & geminato μ.

Κοίτη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀκοίμητος, ου, ὁ ᾧ ἡ, non ſopitus, non dormiens, pervigil, irrequietus. Moſch. idyll. 2. Theocr. idyll. 19. Ἀργὸν ἀκοιμήτοισι κεκασμένον ὀφθαλμοῖσι.

Ἀνακοιμάομαι, ώμαι, dormio, cubo: idem quod κοιμᾶσθαι. Xenophon δ' αὐτὸν ἀνακοιμηθῆναι φασὶ ἡδέως μετρίως εἰναι.

Ἀποκοιμάομαι, ώμαι, ſeorſum dormio, ſecubo, ſeorſum cubo. Plato de leg. 6. ὃ δὴ ἀπορρωστήσας, καὶ ὑπνώσας ἡμέρας τινὰς ἀποκοιμηθείς, καὶ δὴ ἀρχόντων, ταξάντων, ἢ, &c. Item pro κοιμᾶσθαι, dormio, apud Xenoph. Paed. 2. ἀλλὰ νυὶ ἐᾶσαι χρὴ τὸν ἀθλητὴν ἀποκοιμηθῆναι μέχρι οὗ ἂν ἀποκοιμηθῇ. Ibidem, ἡνίκα δὲ ἀποκοιμηθῇ ἔρρωται μέχρι οὗ

Ἐγκοι-

Ε᾽γκεμάομαι, ῶμαι, indormio ſuper, incubo, Strabo, καὶ ἐγκοιμάομαι δέ, ματι.

Ε᾽κκοιμάομαι, ῶμαι, ſomno excitor: ut ἐκκοιμηθεὶς apud Plat. exponitur ſomno excitatus.

Ε᾽πικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo, ut ἐγκοιμᾶσθαι, Hippocr. aphor. lib.

Καπακοιμῶ, ſopio, conſopio.

Καπακοιμῶμαι, ſopior, conſopior: ut πυρὸς ἤδη καπακεκοιμημένου, conſopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormiſco, obdormio, vel ſimpl. dormio. Herodor. (de Cleobi & Bitone) ὧς ταῦτ᾽ εἶπε τὸν δ᾽ ὕπνῳ ὡς ἔβυσαν τε καὶ ἐυσχήθησαν, καπακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ οἱ νεηνίαι ὀκέτι ἀνέστησαν.

Καπακοιμητικός, (q.d. ſoporivus, ſeu ſoporativus) aptus ad inducendum ſomnum. Peculiariter autem καπακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium, quod veſperi canebatur ad mediam uſque noctem: ſicut matutinum, ἐγερτικόν, vel ὄρθριον vocabatur, ut tradit ſchol Theocriti.

Ε᾽πικαπακοιμάομαι, ῶμαι, (decomp.) indormio.

Καπακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, compono aliquem ad ſomnum capiendum. Exponitur etiam, ſum cubicularius. Καπακοιμιστὴς, à Plut. in apophth. pro cubiculario poni teſtatur Bud.

Παρακοιμάομαι, juxtà dormio, juxta cubo, accubo. Παρακοίμησις, accubatio. Παρακοιμήτης, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, ſimul dormio, ſimul cubo. Item concumbo, coëo. Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plut.

ΚΟΙΝΟ᾽Σ, ῆ, ὸν, communis. Eurip. in Oreſte, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum ſunt communes. Interdum cum genit. ut apud Plut. de frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ μᾶλλον διὰ κοινὰς τῶν φίλων εἶναι τὰς φίλας, ſi res amicorum ſunt commnnes, amicos potiſſimùm oportet commnnes eſſe amicorum, vel amicis, velinter amicos. Plat. de legib. λόγοι κοινοὶ τῇ ἀρχεῖν καὶ ἄρχεσθαι. Interdũ cum dat. ut Demoſth. pro cor. κοινὸν εἶναι τοῦτο τοῖς ἀεὶ ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Sic κοινὸς πᾶσι. Eurip. & Xen. in Oecon. Κοινὸς. pro κοινωνὸς: ut apud Soph. in Ajace, κοινὸς ἐν κοινῷ λυπεῖσθαι ξυνὸν. Οὐδὲν κοινὸν, nihil conjunctum. ex Demoſth. In Anthol. Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινὸν τι θεῷ Ὀθρυάδαν γεγάῶτι, nihil mihi commune fuit, nihil mihi ei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas, εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpè etiam τὸ κοινὸν, exp. reſpub. Interdum τὸ κοινὸς ponitur pro ærario, apud Thuc. ¶ Item κοινὸς pervagatus, vulgaris, tralatitius: ut κοινὸς λόγος, & κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epi. ¶ Item κοινὸς converſatione & ſocietate gaudens ac convictu: apud Syneſ. πεφεύζων ἰδιός εἶμι, μᾶλλον γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος. ¶ Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiſcuè & in communi utitur. In ſacris literis frequentiſſimum eſt.

Κοινῇ (adverb.) communiter, in commune. Ariſtot. pol. 3. ἃ μὲν ἄλλα καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter utilia ſunt, i. communis utilitas. Xenoph. κοινῇ σωὶ τοῖς φίλοις unà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γεώμῃ, apud Thuc.

Κοινῶς, communiter. Item in commune, ſicut κοινῇ. Thucyd. l. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησον ἢ ὲκ τ᾽ ἰδίων ἐβλαψαν. Exponitur etiam, uno animo: Item publicè.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas. Exp. & ſocietas. Eſt etiam nomen unius ex figuris ſententiarum, quum ab uno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in unam deſinunt, vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thucyd. l. 1. πόλει δὲ (γέλῳ) κοινώσαντες τῶν ὑμετέρων, κοινὰ καὶ τὰ ἐπικαίσοντα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσας δὲ τῷ ἐπίνοιαν τοῖς Ἀχαρνᾶσι. Ariſtoph. in Nub. ἵνα αὐτῶσι κοινώσω τι πραγμάτων ἐμόν. ¶ Κοινῶ, inquino, polluo: ut Matth. 15. Marci. 7. & in alus. Teſt. N. locis.

Κοινόομαι, ῶμαι, idem quod κοινῶ: ut κοινώσασθε τὸ ἕρμαιον, apud Syneſ. in ep. ad Phyl. Et Herodian. l. 1. ὀκέτι μᾶλλον τοῖς φίλοις ὑμῖν ἐκοινώσατο. Thuc. l. 8. ἵνα δοκῇ πάντα μετ᾽ ἐκείνης κοινοῦσθαι. Item paſſ. communicor, &c.

Κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo ſunt communes omnibus mulieres, lupanar. Heſych.

Κοινωνὸς, ὸῦ, cui alicujus rei communio eſt cum alio, particeps, conſors, ſocius. Xenoph. τῶν πολιτικῶν πρῶτον κοινωνὸς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πλέξεως. Plat. Item κοινωνοὶ πλέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνου. Herodian. Κοινωνὸς τῆς ἀποῤῥήτου. Herodiano dicitur is, quo cum ſecreta noſtra conſilia communicamus.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, conſortium, ſocietas. Ariſtot. Eth. 8. ἐν κοινωνίᾳ δὴ φιλίαι, apud eundem lib. de mundo ἡ ἀφὴ ταῦτα κοινωνία, communio quæ cum hiſce intercedit. Sic Plato, κοινωνία μοι ἀφὴ σε.

Κοινωνικὸς, ὴ, ὸν, communionis amans, ſeu ſocietatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς eſt ſocialis, i. ſocietatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum ſuorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς, ad communionem pertinens, in quo communionis ſeu communitatis ritus obſervantur: ut κοινωνικὴν σύσκηνα, apud Buſtath. A Plutarcho κοινωνικὰ ἀφετὰ appellantur virtutes in communicitate & ſocietate poſitæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ, μὴ ἀπὸ συναγωγῆς ὤν. Baſil.

Κοινωνέω, ῶ, in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps ſum. Demoſth. κοινωνεῖν δὲ τούτου ἡγοῦμαι τοῖς πεπολιτευμένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνῶ σοι τούτου, hoc tecum habeo commune. Et ὧν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xenoph. οἴνου δὲ πότε κοινωνεῖν, cibo & potu uti communiter, participem eſſe ci i & potus. Sic κινδύνου κοινωνεῖν, periculorum eſſe participem, πενθοῦν δὲ ἐστὶν ἔργου κοινωνεῖν, apud Demoſth. expon. conſcium eſſe. Dicitur & κοινωνεῖν τινι, cum alio confuſcere.

Κοινώνημα, τὸ, commercium. Plato in 1. de rep. Ariſtot. Pol. Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Compoſita.

Α᾽κοινωνησία, ἡ, communio & participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non eſt. Ariſtot. polit. 2. c. 3. διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, quia poſſeſſiones non ſunt communes.

Α᾽κοινώνητος, ου, ὁ, ἡ, qui cum altero non communicatur, cujus alter particeps non ſit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non eſt. Greg. Item, qui ſibi nihil cum altero commune eſſe vult, qui alterum participem & conſortem ferre nequit. Luc. in var. conſ. Exponitur etiam αὐθέντης, ſeverus natura, tigidus, exactè rectum verumque perſequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Α᾽κοινοὐνητος, idem quod αὐθέντης, rigidè, ſeverè, auſterè: ut exponitur apud Cicer. in Epiſt. ad Attic. lib. 6. ep. 1.

Α᾽νακοινόω, ῶ, & ἀνακοινῶσομαι, ῶμαι, cõmunico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pauſan. Eliacan 1. ἐνταῦθα ἀνακεκοινῶσθαι τὸ ὕδωρ φασὶ τῷ πηγῷ. Item communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam, conſulto una cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo. Οὐκοῦν ὧν καὶ Σωκράτης δὲ ἀνακοινώσωμεν τὸν λόγον. Xenoph. Hell. n. 1. ἀνακοινῶν ἦν, ἢ ἐμέλλεν πλεῖν ἢ πορεύεσθαι Ισocr. πρὸς τῶν ὑμετέρων ὁ Χαρίδημος ἀνακοίνα. Xenoph. ἀνεβ. 3. ἀνακοινῶσθαι Σωκράτει τὴν Ἀθηνᾶν πρὸς τὴν πρόξιας, conſulit Socratem.

Α᾽νακοίνωσις, ἡ, communicatio. Eſt & nomen cujuſdam ſchematis.

Ε᾽πανακοινόω, (decomp.) communico, conſilij videlicet capiendi gratia, apud Plat. l. 11. de rep. τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινούμενοι οἱ ἀρχόμενοι καὶ ἀναχρέμενοι.

Α ξιοκοινωτὸς, dignus quo cum communicemus, dignus cujus conſortium & ſocietatem experamus. Plato. Pol. l. 2.

Δημόκοινος, publicus miniſter, tortor, qui & δήμιος, apud Iſocr. in Trapez.

Ε᾽πίκοινος, communis, promiſcuus, Herodot. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιῆσι, promiſcue cum mulieribus coëat. Ε᾽πίκοινα, genera in nominibus dicuntur à grammaticis generalia quibus ſexus uterque per alterum apparet: aut quæ fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificant: vide Quinil. l. 1. c. 4.

Ε᾽πικοινωνέω, commune habeo. Ariſtot. 2. Oecon. ἐπικοινωνοῦσι πολλὰ ἀλλήλοις αὐταρκέως. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνήσουσι γάμοι, communiter contracta nuptiæ.

Ε᾽ξκοινώνητος, quo cum communicare aliquid facilè eſt, facilis. Ariſtot. eth. l. 4. ἀκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem ſe præſtans & tractabilem.

Καπακοινωνέω, communico, impertior. Aeſchin.

Πάνκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, conſors: idem cum κοινωνὸς. Apocal. c. 1.

ΚΟΊΞ, ικος, ὁ, coix: ſpecies τῶν καλαμοφύλλων, ut & φοίνιξ, teſte Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 16. Apud Heſych. legitur κόκκος ſine diæreſi, & dicitur eſſe in Aethiopia palmarum ſpecies, & inde γράμματα inde confecta. ¶ Eſt etiam vas formarium Amphoræ, apud Poll. l. 10. c. 46.

ΚΟΙΤΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. a. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. ¶ Veteres (ut ſcribit Euſtathius) derivant hoc vocabulum à κοιέω, verſione in o, ut ſit οἰοπρὶ ὁ, τὸ, καμῷ κνέω.

Κοιρανίη, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ὴ, ὸν, imperatorius, principalis Opp. l. 3. de venat.

Κοιρανίσκος, ου, ὁ, idem quod, κίρανος, ut Sophocles ſchol. expon. in Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apoll. Arg. 2. πᾶσιν ὑπεκκοιρανέουσι. Item principaram obtineo, inſtar principis excello. Oppian. de venat. l. 3. - λεόντων Κοιρανέων Λίβυες μεγα κυριεύσι λειπτοῖς. Item, noiçaνέω, officio fungor, imperator & princeps ſum. Il. β. Ὡς ὄφρ᾽ κοιρανέωσι δίεπε φρατόρ᾽. ἑκάστῳ.

Compoſita.

Α᾽ρκοιρανέω, ῶ, dominor, rego, apud Hom. μὴ ζῶν ἀκοιρανέτω. Διακοιρανέω, ῶ, regis ſeu domini more obeo vel adminiſtro. Heſych.

Καπακοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. α. Γ᾽ἄλλῳ καπακοιρανέουσι. Od. 6. πόλεμον καπακοιρανέουσι. Plato.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκοιρανίη, imperium multorum, dominium multorum. Il. a.

ΚΟΙΣΤΡΑ, ας, ἡ, Cœſyra: fœmina quædam Athenienſis generis nobilitate & opibus clara, ſed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοισυρώδης, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, ſive τὸ τῆς κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere, nimium ornari.

Ε᾽γκοισυρᾶζω, (comp.) Cœſyræ moribus imbui: vel Cœſyram imitari, luxuriosa nimirum & voluptuosa vita, exquiſitiore cultu ornari, apud Ariſtoph. in Nub.

ΚΟΙΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. πῶς σκληρὰ εἰς κοίτην διέκλυον, apud Greg. accipiur pro concubitu. ubi ſcribit, μὰ κύμασι καὶ μέσαις μαλακὰς ἄωμεν, οἷς κοίτας καὶ ἀσελγείας οὐδὲ σωκ᾽ ἀγνίδες. Rom. c. 9 ἐξ ἑνὸς κοίτου ἔχοντα, quidam pro concubitu alij pro ſemine accipiunt ex Hebræorum idiotiſmo, & ἔχειν κοίτου exponunt, concipere & gravidam fieri. ¶ Κοίτη, (inquit Bud.) alveus fluminis, in Pand. Græcis ſæpè.

Κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. Theocr. idyll. 23. Item dormitio, ſomnus. Od. β. Item κοῖτοι, piſciculi quidam fluviatiles, ſub ſaxis quieſcentes. Ariſtot. de hiſt. an. l. 4.

Κοιτάζομαι, aject. ut κοιτάζον μένεσαι, cubare, noctu jacere. Demoſthen. in pſephiſ. Κοιτάζον, ου, τὸ, ſubſt. luſtrum ferarum. Plut. in lib. de prud. anim.

Κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco. Κοιτάζομαι, apud Greg. ſum in cubili, decumbo.

Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus, domus in quo ſunt cubilia, cubiculum. Euſtath.

Κοιτωνίσκος, parvum cubiculum. Expenitur etiam, parvus lectus, lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (ut quidam grammatici annotant) parva ciſta, & apud Lucianum arcula ſeu capſula. Polluci eſt etiam capſa veſtiaria.

Compoſita.

Α᾽λαλοκοιτος, ου, ὁ, ἡ, ſplendido lecto, aut ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, ſub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Α᾽θρὶ δὲ πεδέχεσθαι παρ᾽ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτῶν.

Α᾽κοίτης, cubili carens, cubile non habens, ἄκοιτος mel. Plinio l. 11. c. 13. quod eſt ſine retrimento ſedimentove.

Α᾽κοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, unum & idem cubile habens, maritus. Od. ε. ἰλλὸς τε φίλον πεισέτ᾽ ἀκοίτην. In Epigr. Τὶς κέν με πλήσειεν ἔλοι δύστλεον ἀκοίτης; Α᾽κοίτις, ιδος, ἡ, uxor, paſſim apud Poëtas.

Α᾽μοιχοῖτος, lectum circumdans, lectum ambiens. Suid.

Α᾽πήνοιτος, ſecubans, ſeorſum cubans. Lucianus μηδέποτε ἀπήνοιτος μητρυιᾶς ἀφ᾽ ὑγιαινούσης ὁμιλίαν ἤρξατο. Idem alibi, μὴ ἀπήνοιτος ἐκείνου παρὰ τὴν θύρα, μὴ ἀπολιπὼν τὸν ἔρωτα.

Α᾽πονοίτεω, ῶ, ſecubo, abnocto. Demoſth. pro corona, ἐνίοτε μὲν τοῦ παρέλαβον τάξιν διατηρεῖν, μήτε ἀφιμεθοῦσθαι, μήτε ἀπονοιτεῖν τότε.

Ἀβροκοίτης, ſeu Ἀβροκοίτις, qui cum maſculis concumbit, vel maſculorum concubitor. 1. Cor. c. 6. & in Anth. Epigr.

Δαπεζοκοίτεω, ῶ, ſecundus vel ſecunda cubo, lecti ſocium habeo. Athen. l. 13. (Epigr.

Δρυόκοιτης, in quercu ſeu in arbore cubans: epitheton cicadæ, in

Δύσκοιτος, malè cubans, & incommodè.

Δυσκοιτία, mala cubatio, ſeu incommoda, qualis eſt χαμαικοιτία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολοκοιτος, difficilem ſomnum efficiens, apud Ariſtoph. in Nub. Δυσκολοκοίτης τε μελίσσης.

Ε᾽νοπλοκοῖται, populi quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt, ut totum corpus iis contegatur.

Ε᾽ξώκοιτος, qui foris cubat. Aeſych. Eſt & piſcis qui etiam Adonis dicitur, ut teſtatur Athen. l. 8. ſic appellatus, quod in ſicum ſomni cauſa exeat, ut ſcribit Plin. lib. 9. cap. 19. vide & Aelianum.

Ε᾽πικοιτέομαι, cubile habeo, vel conſtituo mihi in.

Η᾽μερόκοιτος, die dormiens (& nocte vigilans) fur. Heſiod. in Erg. Item piſcis quidam, phoca, ut interpr. Eraſmus.

Παρακοίτης, maritus: Idem qui ἀκοίτης.

Παρακοίτις, ἡ, uxor, eadem quæ ἄκοιτις. Heſiod. ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. Heſychio eſt etiam πολλακίς.

Παράκοιτος, ἡ, concubina.

Παρακοιτία, accubitus. Accipitur & pro excubiis.

Παράκοιτος, ὁ, juxtà cubo, accubo: ut dicitur uxor παρακοιτῶν τῷ ἀνδρί. Item excubo, vigilias ago.

Παξοκοίτης, qui in dolio cubat.

Περίκοιτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Greg. φυλακῆς.

Περικοιτία, excubiæ, vigiliæ, ſicut παρακοιτία. Polyb.

Περικοιτέω, ῶ, excubo.

Περικοίτων, ῶ, τὸ, q. d. antecubiculum, expon. antithalamus, ex Vitruv.

Περικοιτὼν, q. d. antecubiculum.

Σπιβαδοκοιτέω, in toro ſeu ſtramento ex herbis aut frondibus cubo; humi ſtratis herbis aut frondibus cubo, in ſtabulo cubo. Polyb. lib. 2.

Σύγκοιτος, conſors tori: de marito, vel de uxore. Et generaliter pro concubitor ſeu concubitrix.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus merces quæ datur meretrici. Heſ.

Τ᾽λικοῖτις, cubile in ſylvis habens, de feris dicitur ab Heſiodo, θῆρες ὑλικοῖται.

Φορμοκοιτέω, ῶ, ſuper tegete cubo, ſeu ſuper ſtorea, tegeti incubo.

Χαμαίκοιτος, humi cubans. Χαμαικοιτία, humi cubatio. Philoſt. epiſt. 52.

Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo, humi jaceo. Idem Philoſtr.

ΚΟ᾽ΚΚΟΣ, ὁ, granum. Diosc. l. 4. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, grana mali punici: vel etiam acini mali punici. Sic κόκκος κνίδης, ſive κόκκος κνιδίης, granum cnidium, apud Dioſc. Galen. Athen. Eſt autem ſemen thymelææ, myrti in modum rotundum, & inter initia virens, ac tandem rubeſcens. Ita etiam medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè ſint, & rotundæ granorum inſtar. Alex. Trallian. ἢ χρῆσαι σὺν ὀλίγῳ τῶν κόκκων ἐρυθρῶν πιὼ κολοκυνθίδι. ¶ Eſt etiam Heſychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur. Latinè itidem coccus dicitur. Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 8. ἢ περὶ φοινικῶν κόκκον φέρει. Item ipſe color puniceus. Heſych.

Κόκκος, ου, ἡ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. περίνον vocat. Plinius ilicem: unde κόκκος βαφικὴ apud Dioſc. (cæt.

Κοκκίον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: ut κοκκία βηχικὰ pilulæ quæ tuſſi medentur, Alex. Trall.

Κόκκινος, coccineus, coccinus, cocco tinctus, coccino colore imburus: ut κόκκινον ἔειος, in epiſt. ad Hebr. c. 9. Et κοκκίνη χλαμὺς, coccina chlamys. Sic κόκκινον χιτῶν, apud Plut. in Fab.

Κόκκωνες, grana mali punici, & unde viſcum fit. Galen. in lex Hippocr.

Κοκκίζω, grana eximo ſeu acinos: unde apud Ariſtoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum ſuis exenterare granis, grana eximere è malo punico, ſeu acinos, quod & ἐκκοκίσαι dicitur.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui & στροβίλος, Galen. in lex. Hippocr. Dioſcor. verò diminutivè ita nominari vult cnidium granum.

Compoſita.

Δίκοκκος, dicitur à quibuſdam ἡ ζειὰ quòd duplici grano prædita ſit.

Ε᾽κκοκίζω, cortice ablato granum eximo, idem quod κοκκίζω. Apud Athen. l. 2. Item metaphoricè ſpolio, viduo. Ariſtoph. in Pace. τοὺς πόλεις ἐκκοκίσας, ſchol. exp. ἐρημώσας.

Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, ſeu cui pluchet eſt acinus.

ΚΟΚΤΑΙ, Heſychio ſunt avi & majores. ✠ Etymol. dicit κοκάω Ionicum eſſe vocabulum, & ſignificare τὸν ἡδὺν κοκορεμόν, legitur in Epigr. l. 1. εἰς δένδρα. Ibi enim Zonas dicit πλόον δ᾽ οὐ ἴσχε δρυὸς πύκνωμα, κοκκαίαι γὰρ ἔλεξαν Α᾽μῖν ὡς φεύγουσι ματίσες ὑπὸ δρύες: indicans avos monuiſſe à quercubus abſtinendam eſſe ſecurim propter ſtirpis antiquitatem. Scribitur & κοκκύαι gemino κ.

ΚΟ᾽ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx, ſeu cuculus: avis verna ex accipitrum genere, ſed degener & timida: ✠ ſic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, Heſiod. in Erg. Α᾽μφὶ κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Eſt etiam nomen piſcis, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 9. Ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἐν ὕδωρ ὄρθιον εἶον ἐριγμόν. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam groſſi caprifici arboris: quòd ſimul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Heſychio κόκκυξ dicitur & herba quædam. ¶ Item os in imo ſacri oſſis poſitum; vide Galen. in lib. de oſſibus. ¶ Eidem Heſychio κόκκυξ eſt etiam ciſta & galea.

Κοκκύζειν, coccyzare, cuculi vocem edere. Heſiod. in Erg. Tribuitur etiam gallinaceo, apud Theocr. idyll. 7. Ariſtoph. in Ran. & Ariſtot hiſt. an. lib. 9. itidemque apud Athen. l. 14. Dicuntur & μισοσάβρυχες, i Poetæ κοκκύζειν contra Chium vatem. i. Hom. qui in poeſi ſuperiores ipſo eſſe conantur, apud Theocr. idyll. 7.

Compoſita.

Α᾽ελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, idem quod ἀβλίτερος, Suid. Idem exponitur & κενοδοξία. vanus, præſertim quum de homine dicitur.

Νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Ariſtoph. in Avib.

Ὀρθριοκόκκυξ, qui matutinus cucurrit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphil. apud Euſtath.

ΚΟΛΑ᾽ΖΩ. F. σω, punio, caſtigo. Ariſtot. eth. 3 c. 5. κολάζουσι δὲ καὶ τιμωροῦνται τὰς ἀγνῶτας μοχθηρίας. Xen. Hellen. 5. ὅσοι δίκαιοι ἐκόλαζον ἐν ὀργῇ, caſtigare iratoanimo: Idem Xen κολάζω αὐτὸν πάσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo ſumendas. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, caſtigo verberibus. Et cum gemino accuſativo, apud Soph. In Ajace, τὰ σφῷ᾽ ἔπη κολάζε κύνες. ¶ Item, caſtigo ſeu reprimo, coërceo, moderor; ſtrano. Theophraſt. lib. de cauſ. pl. κολάζειν τὰ δένδρα caſtigare arbores luxuriantes. Item κολάζειν τὸ ἀπολιθάνον, apud Poll. eſt συνέχειν, reprimere. Et κολάζειν τὸ πῦρ, apud Plut. in Artoxerxe. Et κολάσας

κολάσαι τὸ ὠσονάζειν, apud eundem in symp. reprimere & coërcere quod exuperat.

Κολάζομαι punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Hellen. 6. κολάζειν τινὰ τῶν ἁμαρτημάτων. Plut. τινὰ τοῦ δεῖν κολάζειν λύπη. Et cum genit. apud Thucyd. κολάζονται τῆς ἀδικίας, injuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: ut Luc. in Hermor. κεκολασμένη διαιτα moderata & cujus luxuries quasi castigata est. Item activè, pro κολάζω Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκείνοις τοῖς ἐκείνους τότ' ὀμνύουσι Ὦ κολαζόμενθα κέντρον ἐντέτα[ται] ἀεί, quo castigamus eos, qui nos infestant.

Κέκολασμένως, moderatè, frænando & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τό, pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμός, οῦ, ὁ, pœnæ, infligtio, punitio, pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio. refrænatio, castigatio. Plut. de loquac.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Aristot. Rhet. 1. & Gell. lib. 6. c. 24. Item castigatio: ut κόλασις τῶν δένδρων, apud Theophrast. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, & qua velut supplicio coërcentur, & reprimuntur.

Κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121. τῆς πονηρίας κολαστής. Pro vindice & tortore etiam ponitur apud Eurip.

Κολαστικὸς, ὴ, όν, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plutarch. ἀεὶ ἀσχημ.

Κολαστήριος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, aptus ad pœnas inferandas, ad pœnas infligendas comparatus: ut κολαστήριον σῶμα. Apud Naz.

Κολαστήριον, ου, τὸ, locus supplicij: vel instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Synes. Item locus ubi fontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna, apud Xen.

Composita.

Α᾽κολασία, ἡ, intemperantia petulantia, prorervitas, lascivia. Item luxuria: cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. lib. 14. Dicitur & de intemperantia circa res Venereas. Plut. & Chrysost. de sacerdot.

Α᾽κόλαστος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, intemperans, prorervus, lascivus, libidinosus, q. d. incastigatus: vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur & dicitur de quovis, qui voluptatibus corporis nimium est deditus: ut apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μαζηδείς ἐστι, καθ᾽ ἡδονὴν ἀεὶ τὰς τῶν σωμάτων ἡδονὰς. Interdum additur ἀεὶ τῶ ἀφροδισιάζειν, ut apud Aristot. aut περὶ τὰς συνουσίας, ut apud Plut. in Lyc. Pro quo & absolutè dicitur ἀκόλαστος ut ἀκόλαστος γυνὴ. apud Athen. l. 13. Dicitur & de aliis rebus, ut ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste.

Α᾽κολάστως, intemperanter, petulanter, protervè.

Α᾽κολασταίνω, intemperanter seu petulanter me gero, protervè ago. Aristot. rhet. l. 2. Item protervè & libidinosè vivo. Aristophan. ὑμεῖς δ᾽ οἱ θεοῦ ἀκολασταινεῖτε. Plut. in Alcib. ἡ ἀκολασταίνη μεθυσκομένη, intemperanter vivat ebrietati deditus.

Α᾽κολασέω, ω, idem. Α᾽κολάσημα, τὸ, factum petulans, seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Dcomp. Ε᾽γκολασταίνειν τινὶ, petulantia uti in aliquo, aut in aliqua: petulantiam aut libidinem suam exercere in aliqua. Athen. l. 12.

Συνακολασταίνω τινὶ, unà cum aliquo intemperanter vivo. Plut. in Dem.

Φιλοκόλαξ, qui amat τὸ ἀκολαστον, seu τὸ ἀκόλαστον.

Α᾽ντικολάζω vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: ut si loco prænij quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, antè punio. Aristot. rhet. l. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

Κο᾽λαξ, ακος, ὁ, adulator, assentator, parasitus: Aristot. eth. 4 c. 4. πάντες οἱ κόλακες ἁπτικοὶ καὶ οἱ παρασιτοι, κόλακες. Plut. de discer. adul. ab am. αὐτὸς καυτὸν κόλακ᾽ ἕκαστος ὧν παρῶπος καὶ μίγιστος ✠ Androcydes medicus apud Athen. l. 6. τῶν κολακίων denominationem putat ἀπὸ τῆ σαρκολικῆς πῶς ὁμιλίας: alij derivant è κόλον, (cibus) quod alienam mensam consectetur, alij à κόλος, i. mutilus, quod inteper non sit.

Κολακικὸς, ὴ, όν, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus, peritus assentator. Et ἡ κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, κολακικὸν πάντες φαίνεσθαι αὖ ἠδιωτικοῦ πανταχῆ μᾶλλον εἶναι.

Κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum, quæ reginis currum ascendentibus, aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subjiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω, adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ἂν ἀεὶ καὶ ἐγκαλῶσι τοῖς φιλοτίμοις κολακεύσει. Athen. l. 6. Hᾳ σοφιστὴ ἄλλη τὰ κολακεῖον ἀδυνὸς; Et cum accusat. ut apud Xen. Hell. 5. μηδένα τῶν ἀνθρώπων κολακεῦσαι ἕνεκα μισθοῦ. In particip. οἱ κολακεύοντες, iidem sunt qui & κόλακες. Plut. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύσι παρεδιδόντες.

Κολακεύσιμος, adulationibus demulceor & tilillor, adulationibus vincor & capior. Plut. de fort. Alex. l. 2. κολακεύσιμος ἀεὶ αὐθρώπου γύναικός.

Κολακτικὸς, ὴ, όν, adulatorius, assentatorius: idem quod κολακικὸς Luc. de hist. scrib. de calumn.

Κολακτικῶς assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. l. 6. διαζῶντ᾽ ἐβίου ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. lib. 4. ἡ τάλανδι αὐτῶ ἀγαπᾶ πρὸς κολακείαν θεσπίζοντας. Sic & apud Luc. Dem. & Aeschin.

Composita.

Α᾽κόλακτος, alienus ab adulatione. Diog. Laërt.

Α᾽κολάκευτος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, qui assentationibus & adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol.

Α᾽ντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut. in Alcib.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισσοκόλαξ, qui ut nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo dicitur qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit: ut & ipse nidoris ac pinguedinis particeps fit, apud Athen. l. 2.

Προκολακεύω, ante adulor, & quasi præblandior.

Υ᾽περκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. l. 1.

ΚΟΛΑΠΤΩ, F. ψω, rundo, excavo, incido. Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. τὰ ὄμματα κολάπτειν, exculpere oculum. Et τὸ ἄκρον κολάπτειν, apud Lucian rostro tundere.

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαψ, αβος, ὁ, colaphus, alapa: plaga quæ palma in maxillam alicujus incutitur. Etym. ex Epicharm. ὃν παῖδ᾽ κόλαφ᾽ ἐπιπλῆσαι δεινόν. Apion. apud eundem deducit à κολάπτω. Eustath. à κόλον ἀφαῖρῆσαι. μῖμ.: ut κόλαφος sit ὁ μεσάτλω ἀφλω ἐων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum infringo. Eustath. ex Paulan. Frequens est in N. Testamento: ut Matth. 26. 1. Cor. 4.

Κολάφισμα, τὸ, plaga, colapho incussa, seu colaphus.

Composita.

Α᾽σκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius; ἀπὸ τῆ τοὺς δρυὸς κολάπτειν.

Ε᾽κκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, εἰς τὸ μέτωπον ὀγκολαφητὸν τῶ κεκολάφθαι.

Ε᾽γκόλαμμα, τὸ, sculptura sive scalptura tundendo incisa.

Ε᾽γκολαπτὸς, ὴ, όν, insculptus, incisus: vel tundendo insculptus.

Ε᾽κκολάπτω exculpo, tundendo eximo, ut avis rostro: excido, quod insculptum seu incisum est eximo. Plut. de malitia Herodoti, τὸν μὲν ἐξελόντα τὰ δυνάμενα, τὸ δὲ ὀνήσιμα τῶν πλεόνων ἐκκολάπτοντα. Sic & apud Thuc. & Dem. dicitur & gallina ἐκκολάπτειν, quum maturo fœtu rostro ova pertundit & frangit: aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit: Latinis excudere & excludere. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29. & in Geopon.

Ε᾽κκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione eorum & pullorum. Aristot. hist. an. l. 6.

Κραναοκολάπτης, phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat caput ejus petit. Vide Aet. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

Κο᾽λαρις, ὁ, animal ululæ & cæteris γαμψώνυξ inimicum: unde ab eis & devoratur, teste Aristot. an. l. 9. c. 2.

Κόλασις, &c. vide in Κολάζω. Κολάφ, &c. in Κόλαπτω.

ΚΟΛΕΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, vagina culeus. Il. α. Ε᾽λκεσθ᾽ ἐκ κολεῆφι ἐρύσσαι. Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ὀξὺ χαλκοῦ θαλάμαιον ἀσπάσω κολεῶν ἔτσω ἔσω. Est etiam loculus, hydria, Hesych. ✠ Pro ani quadam legitur apud Aristor.

Κωλεὸν, οῦ, τὸ, Ionicè, idem quod κολεὸς, ut Il. α. Α᾽ψ δ᾽ ἐς κωλεὸν ζωὸν μέγα ξίφος. Il γ. ἡμερταμέμνων χείρεσσι μίγαπαν Η᾽ οἱ κὰξ ξίφος μέγα κωλεῶ αἰεὶ ὤωρτο. Apud Hippocr. est & κωλεὸς περιφάγος, de involucro cordis, quod tectum & conditum est ceu vagina.

ΚΟΛΕΡΑΙ᾽ οῖες, oves glabræ, seu brevem lanam habentes, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 10. αἱ κολεραὶ οἶες δ᾽ γιμερώτερον τὰς δασεῶν. Alij interpr. oves crispæ. ✠ Sic dictæ ἀπὸ τῆ ἀσκολιάζειν ἔειον ἔχειν.

ΚΟΛΕΤΡΑ᾽Ω. ω, proculco, Apud Aristoph. in Nub. Τῶν δείλαιον κολετρῶσ᾽ ἀεί. scholiastes dicit translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων: id enim κολετρᾶν dici, quosdam verò exponere ἐνβάλλειν ἐκ τὸ κάλον, i. εἰς τὸν γαστέρα. Idem schol. significare dicit etiam πάσσειν εἰς τὸν γαστέρα: nam κόλον dici παρὰ τὸ ἔντερον: vel κατ᾽ κόλον πάσσειν.

ΚΟΛΙΑ᾽Σ, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum, qui solent mare exire, ut tradit Athen. l. 3.

Κολικὸς, &c. vide in Κῶλον.

Κο᾽ΛΑ Α, ης, ἡ, gluten, sive glutinum. Dioscor. lib. 3. c. 101. κόλλα (ἴων ἢ ἐνιοι Ευκολλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν) κόλλίσι ἐστὶν ἡ βοὸς διαπεπεμένου ἐν τῶν βοείων βυρσῶν σκευασζομένη. Plut. de solert. an. ὡσπερ κόλλαι ἁδηλῶν, ὡσπερ πνοὶ ἄλλαι ἀνεμῶ. ¶ Hesychio est etiam pelagius piscis in bove.

Κωλλίνεος, ου, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Iliad. o. & Hesiod. in Asp.

Κολλάω, ῶ, glutino: ut κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, i. ferruminare, & κολλᾶν τραύματα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè, ut & Lat. glutino & conglutino. Athen. l. 10. Α᾽νὴρ ἅδην σφοῖ χαλκὸν ἐπ᾽ αὐδεῖ κολλήσ᾽τις, Plato de leg. κολλᾶν ἢ συνδεῖν. Sic & apud Plut. ad Color.

Κολλᾶσαι, agglutino seu adjungo me, adhæresco. Lucæ. 10. κολληθὲν τὸν κολλησάντα ὑμῖν, qui se vobis agglutinavit. Sic & Act. 10. & alibi in N. Test.

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. & Plut. in sympsept. sap. Item Herodian. l. 4. Dicitur & de applicatione cucurbitulæ. Aristot. rhet. 3. Est etiam figura orationis. Hermog. περὶ μεθόδ. δεινότ.

Κολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator, conciunator.

Κολλητικὸς, ὴ, όν, vim habens glutinandi. Plut. de prim. frig. Dioscor. Athen. l. 9.

Κολλητὸς, ὴ, όν, glutinatus, glutino compactus. Od. φ. & ψ.

Κολλώδης, ὁ, ἡ, ες, glutinosus. Plato in Cratylo. Aristot. & Athen. l. 3

Κόλλοψ, κόλλοπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α᾽κολλος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Α᾽κόλλητος, qui glutinatus non est, aut glutinari nequit. Gal. ad Glauc. Et metaph. qui coire nequit: incoibilis.

Αμφίκολλος, utrinque glutinatus, seu undique coagmentatus glutine. Poll. l. 10. c. 7.

Α᾽ναγκολάω, ῶ, glutino aliquid fluens lentore quopiam, ceu glutine restringo & contineo: ut ἀναγκολᾶ τρίχας, capillos fluentes cohibet, & glutinat.

Α᾽ναγκόλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine.

Α᾽ναγκόλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur & constringitur. Diosc. l. 1. c. 153. Paul. Aegin. l. 1. c. 16.

Ἀνακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino.

Διακολλητικὸς, ὴ, όν, ut διακολλητικὴ ἕρμα, in quibus utimur glutinamentis & coagmentis: Item ferruminationibus & plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaphor, malè cohærens. Luc. de hist. scrib.

Ε᾽πικολλάω, agglutino, seu glutino super, glutine jungo.

Ε᾽πικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ε᾽πικολλάω, idem quod ἐπικολλάω, apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facilè glutinari potest.

Ε᾽γκόλλος, tenax instar glutinis: seu continens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. & ἀδηλότατος.

Ε᾽κκόλλησις, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. l. 5.

Ιχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichtyocolla: piscis cui glutinosum est corium; ut tradit Plin. Dosc. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Κατακολλάω, glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum, quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Diosc. l. 5. c. 164.

Λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trachin. Ψυχὴ σκληρὰ χαλυβδος λιθοκόλλητον σῆμον παγένθ᾽. ¶ Item cui lapides pretiosi agglutinati sunt: gemmis & lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 4. & Plut. in Alex.

Συκόκολλα, gluten, quo ligna sociantur. Exemplum vide suprà in Κόλλα.

Παρακολλάω, agglutino, à latere glutino. Paul. Aegin l. 3.

Παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Παρακολλητικὸς, conglutinandi vim habens. Celsus l. 4. c. 19.

Περικολλάω, agglutino, glutinamentis adjungo.

Περικολλάομαι, glutinamentis adjungor: vel metaph. quibusdam quasi glutinamentis adjungor & adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. Act. 5. Ephes. 5.

Σαρκόκολλα, (q. d. carnis gluten) lachryma arboris quæ in Perside nascitur, thuris pollini similis, colore subrubo, amara gustanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: sed & arbor eodem nomine cum lachryma fuit vocatur: eam ob causam quod in vulneribus carnem glutinet. Dioscor. l. 3. c. 99.

Σύγκολλος, glutine sociatus, glutine junctus.

Συγκόλλησις, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10. Item convenienter, congruenter. Aeschyl. in suppl.

Συγκολλάω, glutine compingo & coagmento. Et metaph. compono, compingo: ut συγκολλᾶν μαρτυρίας, apud Aristoph. in vesp. confurcinare, componere. Sic συγκολλᾶν λόγον, apud Plut.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio & compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens & concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Aristophan. in vesp. Δαῖδος συγκολλητής.

Ταυρόκολλα, glutinum taurinum, quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. Dioscor. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλόδης, ους, ὁ, ἡ, ὲς, glutini taurino similis. Dioscor. l. 1. c. 81.

Χρυσόκολλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Plin. l. 33. c. 5. Dioscor. Galen. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine & melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus. Poll. l. 10. & 12. Athen. l. 12.

Κο᾽ΛΛΟΣ, ου, ὁ, corium durius in cervicibus & dorsis boum, aut ovium: ✠ sic dictum quod ἐξ αὐτῶ αἱ σφόνδυλοι μόνου fiat ἡ κόλλα, teste Eustath. & Pausani. ¶ Item metaphoricè, exoletus & callosus puer, seu suprà ætatis vigorem libidinans. Aristoph. εἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπ᾽ ἀσκεκασέι. ¶ Κόλλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur: ab ipsa materia, ex qua fiunt. Od. φ. Γ᾽ πίδ᾽ ὡς ὅτ᾽ ἀνὴρ ἐπίστασιν ἰῶ ἐπὶ κόλλοπι γάρδιλω. Luc. ἐναφῆς δὲ τὰ ἐφ᾽ ἑᾶ ὠδὴ κόλλοπα ἀκριβῶς, ἐμελῶδον ἁρμοσάμενος ἢ ἀπωδόν. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. ωσπερ τότε ὁ ῥήτωρ ὁ λίχνος τὸν κόλλοπα αὐξήσας.

Κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo & coagmento. Eustath. ex Paulan.

Κολλοπίζω, claviculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλλοψ: verticillus seu clavicula citharæ, quo fides vertuntur & intenduntur. Eustath. Schol. Hom. & Suid. Et οἱ κόλλαβοι, seu κόλαβοι, dicitur genus quoddam Lyræ eorum poetarum, ἀπὸ τῶν κολλάβων, i. à clavibus citharæ sic nominatum. ¶ Item κόλλαβος panum quorundam species, τῶν κολλάβοις similitudinem habentium, qui & quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab aliis verò panes esse parvi. Suid. & Athen. l. 3.

Κολλαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expansis oculos suos tegit, ille verò postquam percussit, quærit, num verberârit. Poll.

Κόλλαβισμὸς, οῦ, ὁ, ejusmodi ludus.

Ε᾽γκολαβίζω, (*Comp.*) instar κολλάβου deglutio, seu in os ingero. Eustath.

Κόλαβος, idem quod κόλλαβος, panis quoddam genus. Item placentæ quædam species apud Athenæum. Item offula, parva buccella. Suid.

Κολαβέω, buccellam devoro, deglutio.

Ε᾽γκολαβέω, unde ἐνεκολάβησεν, apud Aristophan. deglutivit, seu per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον.

Κόλλυξ, υκος, ὁ, idem quod κόλλαβος, panem quendam rotundum significans, ut docet Athenæus. l. 3. Galen. apud Hippocr. κόλυκας exp. pastillos, & apud Aristoph. de parvis panibus dici ait. Scribitur & κόλιξ unico λ, apud Aristoph. in Ran.

Κο᾽ΛΛΑΤΒΟΣ, collybus: species nummismatis, seu æreus nummulus, cui bovis imago impressa erat. Hesych Callimachus de iis, qui apud inferos sunt, dicit, βοῦν κολλύβου πατρόκτονον: pro eo ac si quis diceret τὸν σφετερον χρόνον. Et Aristophan. in Pace, σφετῆ Οὐδὲν ἐπρίατ᾽ ἂν δηέπεινον ὠδὲ κολλύβου. Polluci est etiam argentei nummi permutatio. Neutro etiam genere dicitur κόλλυβον, teste eodem Poll. nec tantùm pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum testatur Hesych. quoque Aristoph. in Pluto, κραμβύβων, φοινίκων, τραγημάτων ἰσχάδων.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, trapezyta, nummularius qui argenteos aureosve nummos permutat minutis, quales oboli sunt & teruncii. Poll. ex Lysia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὸ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambij, institutæ ad permutandam pecuniam externam, ut tradit Budæus. Τετροκόλλυβον, (*comp.*) vile quoddam numismatis genus, ut docet Pollux. l. 9.

Κο᾽ΛΛΥΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis species, quæ pueris dari solebat, seu panis fruticulum, ut annotat schol. Aristoph. in Pace, ἐξέτ᾽ ἐν ὥρᾳ Κολλύρας μεγάλας ἢ ἐξηραμένου ὀψάριον ἀστρῆ.

Κολλυεῖς, diminut. collyris. Quidam exp. pulmentum & fricabitunculâ. Alii, torta panis, apud LXX. Biblior. interpr. ut 2. Regum c. 6. & 13.

Κολλυεῖζειν, Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur λεπίζειν τηγανίζειν, & ἐπὶ χοιρείας κοιλείας vocari τὰ λεπίδια.

ΚΟΛΛΥ᾽ΡΙΟΝ, sive κολλύριον, ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus, sterpium & animalium particulis, aromaticis, metallicis, cujuscunque sint facultatis, ad varios usus compositum & compactum, cohærensque. Hippocr. γυναικ. lib. 1. τοῦτο μέντοι ἢ ῥίζας λεῖα κολλύρια πιόειν μηδέν. Sic & apud Dioscor. & in Hippiatr. ✠ Sic dictum putatur quasi κολλόειον, κολοβὸν τῶ ἕρπειν, vel κολοβῆ ὕρᾳ, quia fit instar mucilaræ caudæ: ac tum

per simplicem λ & ε: ut plurimorum recte scribitur. Alij dictum puto ἀπὸ τοῦ κωλύειν, five κολύειν τὸν ῥῦν: quum tamen non ad ταρροὺς & κωλύσεις, five κολύσεις τὸν ῥῦν: quum tamen non ad tarrhi & coryzas solum, sed ad alias quamplurimas affectiones κολλύεια adhibeantur.

Composita.

Ξυροκολλύεια, arida collyria, quæ metallicis præfertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis & alia ficca materia, humore aliquo vel gummi collecta & cohærente, vide Act. l. 7.

Τρεμοκολλύεια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis compluribus similiter humidis, & varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΑΗΡΙΩΝ, avis quædam, apud Hesych. Ejus meminit Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

Κολλαΐνης, vide in Κόλλα. Κολοβός, &c. in Κολόω.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ῦ. ὁ, parva cortix. Latinis graculus sive monedula, ut in proverbio apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται, & apud Aristot. rhet. 1. αἱ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. Vtitur & Hom. Il. π. & φ.

Κολοιώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est Plut. περὶ πολυφιλ.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem sono, graculos voce imitor. Poll. lib. 6. c. 13.

Κολᾶρ, & κολάδδον, five κιλαὸς, tumultus, perturbatio: metaphor. ἀπὸ τῶν κολιῶν. i. a graculis, quippe qui aves sint gregatim volantes & magno cum garritu strepitúque. Il. α. Ἐν δ' ἄρα θεοῖσι κολαὸν ἐλάμβανετον, tumultum & strepitum cient inter deos.

Κόλαζ', tumultuari, turbas dare: vel etiam vociferando perstrepere & garrire more graculorum. Iliad. β. Θέρσιτος δ' ἔτι μοῦνος ἀέριζε προφρονέως ἐκέλευε.

ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, ἡ, & κολοκάσιον, ὸ, τὸ, fabæ Aegyptiæ radix, ut scribit Athen. l. 3. vide Dioſc. l. 2. c. 128.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, five κολοκυ'τη, ἡ, cucurbita. Apud Athen. l. 2. vide & Dioſc l. 2. c. 162.

Κολοκυΐτιον, ὸ, τὸ, cucurbitula: *h. e.* parva cucurbita. Phrynich.

Κολοκυΐς, à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: ut tradit Dioſc. l. 4. c. 178.

ΚΟ'ΛΟΝ, ὸ, τὸ, cibus, βοσὴ, ut exponit Athen. lib. 6. derivans inde κόλαξ. Item δύσκολος, & βέκολος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κάλων, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, unde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα, ut annotat Eustath.

Κόλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'κολος, ος, ὁ, ἡ, buccella, offella panis seu buccella, fructum minutum, mica. Odyſſ. ρ. Αἰτήσων ἀκόλους, Phillip. l. 1. Epigr. Κείνῳ συνοφέρω τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item pro βοσὴ, apud Athen. l. 14. Eust. quosdam à κολέειν derivare traditur ἀ κολος sit à διὰ συμπεπτωκυίας κολέσεως καὶ τριήσεως δωδεκάδος: posse tamen etiam à κόλον deduci, ut ἄκολος dicatur ἀφωνος ὁ ὁλοτρεφής.

Βεκόλος, & Doricè ϝακόλος, ὁ, bubulcus, armentarius, (à βοῦς & κόλος, i. τροφὴ, ut annotat Eustath. ex Athen. lib. 6.) Homer. Odyſſ. ξ. & alibi. Αὐτὰρ Τηλεμάχῳ, ᾧ βεκόλῳ. Philoſtr. ep. 38. Α'πόλλων ποιμένων ἦεν, καὶ Α'φεσίτη βεκόλων. Theocr. idyll. 21. Βεκόλῳ ὧν ἐθέλεις με κύσαι τάλαν. Dicitur etiam βεκόλος βοῶν, ἐκ ϝέλεως (teſte Euſt.)

Βεκόλιος, ος, τὸ, armentum boum. Theocr. idyll. 26. ἐ μὲν γάρ τις ἐπήλυδι νύσσῳ ἐκείνοις Βεκολίοις. Philo, βεκολίαι γὰρ αἱ ἀπάτιαι, καὶ πειρασία μεζόναι διεφθείροντο. Pro eodem dicitur & βεκολία, ἡ, apud Apoll. Rhod. & Heſiod. in Theog.

Βεκολικὸς, paſtoralis, paſtoritius, paſtorius: & Doricè βωκολικὸς, paſſim apud Theocr. ut idyll. 1. βωκολικῶς ἐπὶ τὸ ἁπλοῦν ὑκεροιώτως.

Βεκολὶς, ίδος, ἡ, idem cum adjectt. βεκολική.

Βεκολέω, F. ήσω, boves paſco. Il. ρ. σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βεκολέσσες. Theocr. idyll. 8. Διφνεὺς τὸ μέσιον σωλύτερο βεκολοῦντ. Item generaliter, paſco, alo: unde paſſ. apud Philoſtr. in heroic. βεκολέσθ' ὕπον αὖ τοῖς, equitatum ab eis paſci. Et metaph. paſco, lacto: unde Heſych. βεκολέσθ' χρησοῖς ἐλπίσιν, paſci bona ſpe. ¶ Item demulceo, delinio: Item decipio. Lucian. ἀλλ' ἦδιόν τοι τοῦτο μοι τὸ τῆς φύσεως ἀπεφθὲς βεκολοῦσιν, mitigant & leniunt. Philoſtr. ep. 62. οἱ μοι βεβεκόλημαι ὁ δείλαιος, deceptus ſum.

Βεκόλημα, τὸ, lenimen, lenimentum, ſolatium, apud Suid.

Βεκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio. Plut. in pollit. præc.

Βεκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor. Heſych.

Βεκόλιζω, idem quod Εκ. λέω. Euſt.

Βεκολισμὸς, paſtoralis cantilena, paſtoritium carmen.

Βεκολιάζω, & Doricè βωκολιάζω, F. άσω, vel άξω, paſtoritium carmen modulor. Theocr. idyll. 5. ᾧ ὕσσερα βωκολιάξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè, βωκολιάσδω: unde paſſ. apud eundem Theocr. idyll. 9. Βωκολιάσθω Δάφνις, & apud Moſch. idyll. 3. ᾧ ἁδὺ τὸ βωκολιάσδαι, ſuave aliquod bucolicum canere.

Βεκολιασμὸς, paſtoritij carminis modulatio.

Βεκολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui paſtoritium carmen modulatur. Theocrit. idyll. 5.

Decomp. Α'πεβεκολέω, abgrego, à grege abduco. à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco. Luc. τὸν ἐφεστῶτα αὐτῷ Διονύσιον ἀπεβεκόλησε. Expon. & ſimpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Α'πεβεκόλημαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. ᾧ δέσποτα μὴ ἀπαλλαγεὶς ἡμῶν ἀπεβεκλήθη. Α'πεβεκόλημα, τὸ, impoſtura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege abducendo Damaſc.

Α'πεβεκολίζω, idem quod βεκολίζω, apud Suid.

Διαβεκολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. διαβεκολῶ αὐτὸς καὶ ἐπιλήσεις, lactat ipſos, & vana ſpe paſcit.

Ε'πεβεκόλησε, idem quod βεκόλησε, Homer. Od. χ. & Theocrit. idyll. 26. Ζεῦς ἐπεβεκόλησε ἀϊδῆ. Ε'πεβεκόλιον, idem quod βεκόλιον. Theoc. ibid.

Ἱπποβεκόλος, equorum paſtor. Eurip in Phœniſſ.

Καταβεκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

Δύσκολος, difficilis in ſumendo cibo, qui eſt faſtidioſo ſtomacho. Athen. Item moroſus, difficilis, ſeu acerbus, cui omnia facta & dicta ſtomachum movent. Ariſtoph. in Veſp. Οὐκ ἂν σιτίοις γαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος. Aeſchin contra Creſiph. δύσκολος καὶ ψόφην. Sic & apud Ariſtot. Plut. Xen. Dicitur & de re difficili, acerba ſeu moleſta: ut δύσκολα φυλακὴ, apud Chryſoſt. Item δύσκολον, difficile, arduum: unde proverb. δύσκολα τὰ καλὰ. Δυσκόλως, morosè. Iſocr. in Nicocle. Syneſ. ep. 37.

Δυσκολία, ἡ, moroſitas. Ariſtoph. in Veſp. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. Item difficultas. Ariſto. polit. 3. c. 7 ¶ Δυσκολία dicitur etiam, reſponſum in diſputationibus dialecticis, quod ſyllogiſmum libefactat & evertit. Suid.

Δυσκολαίνω, moroſus ſim, indignor, ægrè fero. Ariſtophan. in Nub. Ἢ δυσκολαίνεις; Plut. de aud. πολλὰ μέμφοι τοῦ ἐξεδεσμευσι τῶν μειρακίων. Et cum dat. apud eundem φοιτᾶς παιδαλέοισιν. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνων. ¶ Διαλαίνειν dicitur etiam apud Ariſtot. (teſte Suida) qui non conſentientibus reſponſis labefactat ſyllogiſmum, & impedit quominus fiat ſyllogiſmus.

Περιδυσκολαίνω, (*Decompoſ.*) inſuper ægrè fero, ſeu indignor. Plutarch.

Εὔκολος, ος, ὁ, ἡ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum aſſumit, qui non eſt ſtomacho faſtidioſo. Plut. in Lycurg. ὧν τοῖς ἁλιτοῖς καὶ ἄπικροις. Item facilis, i. qui in ſermonibus & conſuetudine quotidiana difficilis & moroſus non eſt Plutarc. in Fab. ἀ κολος ἀεὶ τὸς συνήθεις καὶ κατήκους. Sic & apud Plut. & Ariſtot. Item facilis, i. expeditus, ad aliquid promptus. Syneſ. εὐκόλως εἰπεῖν, qui facilè & expeditè oratione exprimere poteſt.

Εὐκόλως, facilè, æquo animo, non moleſtè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum ſtomachus ea quæ apponuntur, non reſpuit faſtidioſè. Plut. in Cæſ. & περὶ ἀοργ. Item morum facilitas, apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ἀοργ. Item facilitas ſeu commoditas. Greg.

Εὐκολίνη, apud Callim. dicitur Hecate, per antiphraſin ἐ μὰ ὕσπαρβ κολ, inquit Etymol.

Κόλος, vide in Κολόω.

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, ῦ, ὁ, coloſſus, ſtatua immenſæ magnitudinis ſeu longitudinis. (¶ παρὰ τὸ κολόειν, ὃ ἐστὶ ἐλαττοῦν τὰ ἴσα τυτθοῦν τὰς ὀρθὰς μακὰς, διὰ τὸ μέγεθος· ὡς μὴ ἐρικυδῶν τοὺς ἐπιθελμίων ὁρᾶν, ut vult Etymol.) Theocr. idyll. 23. σχεδιάζειν οἷα κολοσσός. Plut. in Fab. τὸν κολοσσὸν τὸ Ἡρακλέος ὑπομείσας ἐν Ταέντῳ ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. de conſcrib. hiſt. τὸ Ρόδιον κολοσσὸν τῶν καμάτων ναυάγιον σώματι ἐπιβάντες.

Κολοσσικὸς, ἡ, ὁ, coloſſicus. Plut.

Κολοσσιαῖος, ος, ὁ, qui coloſſum æquat, coloſſo par. Luc. in Hem.

ΚΟΛΟΤΤΕ'Α, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. c. 17. legitur & κελοτέα, apud eundem, l. 1. c. 18. alibi & κολυτέα.

ΚΟΛΟΤ'Ω, F. σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll. 23. τῷ μὲν ἄκρεον ἐκόλαπτεν ἐπὶ σκιερὸν χέρεα. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 20. κολοῦσιν ἄκρεον τῶν βότρυων. Frequentius accipitur metaph. Iliad. υ. Ἀλλά τε μὴ τελέει, τό δέ κε μειονὸν κτίσειε in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ. αὐτὰρ ἐγὼ τὸ ἧκος Οὐτιν ἐκπέζοντα κολοῦσα. Plut. in Alcibiade. κεφαλὴ κολοῦσι καὶ παπεινώσειν τὸν Ἄμμ. Ariſtot. Polit. 5. τὰς ὑπερβολὰς κολοῦειν καὶ τὰς φρονηματίας αὐξειν.

Κολόμημα, ατος, τὸ, decurtor, truncor. Theophr. Item metaphoricè, imminuor. Thucyd. l. 7. ἐπειδὴ ὧ ἐξίεσι σφίσιν ἐλαττοῦσθαι καὶ χεροὶ τὰ παρόντα. In Epigr. κεκολωμένῳ νόσῳ, morbo fractus. Accipitur etiam active pro κολόειν, apud Suid.

Κόλεμμα, τὸ, quod detruncatum & amputatum eſt, fragmentum reciſum & detruncatum. Heſych.

Κόλασις, εως, ἡ, truncatio, amputatio, decurtatio. Theop. hiſt. pl. l. 2. c. 20. Ariſtot. pol. 5 Plut. in ſymp. ſeptem ſap.

Κόλυ, ὁ ἡ, ἡ, multilus, truncatus, curtus, mancus (Euſt. enim à κολέω derivat) Theocr. idyll. 8. ἴδ' ὦ κόλε καὶ λέγε Μίλω. Sic Nicand. in Ther. Η' τοι ὁ μὲν κόλος ἐστὶν. Dicitur & κόλον δέρυ, hasta mutila, apud Hom. Il. π. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui mutilis ſunt cornibus. Euſt: ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Euſt. unde κολοσυρτὸς, exp. μέγας σῦρτος.

Κολοβός, ὸ, ὁ ἡ, ἡ, idem quod κόλος, multilus. Ariſtot. metaphyſ. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipſum totum maneat, ſed pars aliqua extrema fracta ſit aut truncata. Athen. κολοβὸς σκάλμος, in quibus aliquid defractum eſt. Sic & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem. Ariſtot. Rhet. 2.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum ſeu mancum eſt, Et πνεύματος κολοβότης, ſpiritus defectio efficiens pronunciationem alicujus partis in oratione curtam & truncatam. Plut. de Demoſth.

Κολοβόω, ῶ, murilo, curto, trunco: idem quod κολόω. Ariſt. l. 4. de gener. animal. Item decurto, abbrevio. Marci. cap. 13. & Matth. 24.

Κολόβωμα, τὸ, id ipſum quod mutilum & truncatum eſt: curtum. Ariſtot. metaph. 4. Galenus κολόβωμα dici ait quod in labiis aut narium alis, aut aure deficit.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, truncator, mutilaror: dicitur de eo qui in pronunciando ſyllabas extremas curtat & multilar.

Κολόβιον, ου, τὸ, tunica, cui βραχίονα ſuperinjicitur: veſtis erat brevis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali utebantur monachi & eremitæ.

Compoſita.

Α'κολος, vide in compoſitis ex Κόλων.

Α'πολοβόω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Ρ'ινοκολόβης, ὸ, ὁ, ἡ, ἡ, aliquarenus multilus, aliqua ex parte truncatus & mancus. Dioſc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, faſtigium, apex: ſeu ſumma manus, finis, Plato epiſt. 3. τὸν κολοφῶνα τοῖς ὑποκειμένοις ἁπάσαις ἐπιθεῖναι. Item de leg. κολοφῶν εἰρήσθω ἐπὶ τοῦ λόγου. ✠ Strabo. l. 14. proverbialiter ita uſurpari tradit ab urbe quæ Colophon dicitur, olim enim ὅταν ποτὲ ἐν τοῖς δυσκαταλύτοις πολέμοις τὰ ἐσχατιὰν τῶν Κολοφωνίων ἐπικαρήσειε, ſolitum λέγεσθαι τὸν πόλεμον & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπιθεῖναι, quum quis finem impoſuit & extremam manum rei cuipiam admovit. Ab eadem Colophone cives dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πῶμα, pix colophonia, adferri inde ſolita. Item κολοφώνια ὑποδήματα, apud Heſych.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, ſinus, gremium. Il. ζ. Πάλλ' ἐπὶ κόλπον ἔχησ' ἁπαλοῖσιν πήχεσιν αὐτοῦ Ε'κτορείδην. Theocritus idyll. 21. πρὸς ἑὸν ἔστησεν κόλπον, quod & proverbialiter dicitur. vide Eraſmum. Item aliquis ἔχειν κόλπον, qui aliquid occulere vult. Lucian. in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro ſinu, ut Il. ι. Φάσθαι δὲ δάκρυσιν κόλπους. ¶ Κόλπος in mamma Poll. idem eſt quod ἀσκωμα, ſinus & laxa uberis regio, quæ lac continet. Κόλπος, ſinus, ſignificat etiam dextram aut ſiniſtram uteri partem, ut paſſim videtur apud Galen. lib. 14. de uſu partium in qua ſignificatione apud Callim. hymno in Jovem legitur, Ε'νθα σ' ὑπὲρ κόλπου μεζάλων ἀπεθήκατο μήτηρ. Vulnera quoque & fiſtulæ ſuos ſinus habent, ἡ κόλπος: ut apud Galen. libr. 2. ad Glauc. cap. 8. de tum. præt. nat. cap. 4. Κόλποι, (de mari dictum) ſunt loca ubi mare cavo quodam receſſu inter duo promontoria conſtringitur, ab una parte in pontum deſinens, ab altera in flexuoſos littorum anfractus ſe diffundens. Strabo. liber. 5. Sic dicuntur etiam cavi receſſus ſeu ſinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. Κλεῖσθ' Ὑλέων κόλπους ἐνικάτθετο Κρήτης. Et κόλπος ἀέρριος, apud Nonnum. A' maris κόλπων ſimilitudine. Euſtathius dici putat veſtium κόλπους, hoc eſt, (ut ipſe exponit) curvitatem ſeu cavitatem in veſte. Herodotus ἐνέδυς χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον μεγαλὸν κατελπόμενος τῶν χιτώνων. Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. cavi receſſus & curvitates. in Epigr. ✠ Euſtath. κόλπον dictum ſcribit παρὰ τὸν κοιλότητα αὐτοῦ ἐπιθεῖναι: alibi verò de ſinu maris ſpecialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κλύειν τὰς ναῦς.

Κολποδίης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, ſinuoſus. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω, ῶ, in ſinus contraho: unde κεκολπωμένος τὸν χιτῶνα ἐν ὀξύμῳ, ſinuatum eſſe. Item de ſinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὸν ναῦν. Item de ſinu maris apud Strab. lib. 5. ἃ κολπώσι τὰς ἀφ' ἑσπέρας πομπὰς ἀφ' ἡλίου δύσεως, in ſinum cavant.

Κόλπωμα, τὸ, quod ſinuatum eſt, quod ſinuato volumine collectum eſt. Polluci eſt veſtis ſinuoſa qua in tragœdia reges utebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, ſinuatio, in ſinum collectio: ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curvos ſinus obliquantur, ut navi ſtatim pareant: unde metaph. κόλπωσις πραγμάτων, de rerum one alarum qua in ſinus quaſi curvantur & [illegible] rodian. l. 1.

Κολπωτὴς, οῦ, ὁ, ſinuatus, Plut. in apoth.

Κολπίας, idem quod κολπωτὸς, ſinuatus. Aeſchyl.

Κολπόω, ſinuo. Suid.

Compoſita.

Α'πολοπὸν, ου, ſinuo, in ſinus excavo, ſinuoſis receſſibus cavo. Ariſtot. de mundo.

Βαθύκολπος, ὸ, ἡ, profundos ſinus habens. Il. ε. Apud Nonn. πηγὴ βαθύκολπος, ſons profundis ſinibus.

Δίκολπος, duos ſinus habens: de utero mulieb.

Ε'γκολπάς, ὰ, ὁ, dicitur venena qui è ſinu theris profilit. Ariſtot. de mundo.

Ε'γκολπόω, in ſinus colligo, in ſinus conſtringo, in ſimoſis receſſibus coarcto. Ariſtot. de mundo.

Ε'γκολπίζω, in ſinum recipio, vel in ſinu teneo. Philo de mundo. Plut. de loquac. Item, in ſinu condo. Alciphr. epiſt. 19.

Ε'γκολπίδιον βρέφος, infans qui in ſinu geſtatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Καταπολπίζω, in ſinum defecto. Thuc. l. 8.

Κατακόλπισις, in ſinum receptio, apud Suid.

Πολύκολπος, plures ſinus habens: de utero animantium multiparorum. Philotim.

Περικόλπιος, ος, ὁ ἡ, ἡ, qui ante ſinum eſt. Περικόλπιον, ου, τὸ, anterior ſinus pars: anterior ſinus, vel prominentior pars in ſinu, Theophr.

Τροκόλπος, qui ſub ſinu eſt, in ſinu latens. Theocr. idyll. 14. Α'λλὰ τοι γυναῖκων ὑποκόλπιον ἦλθον. Et ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in ſinu latitans. Herodian. lib. 7. Pro eodem dicitur & ὑποκολπίδιον, apud Herodian. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, urinor. Exponitur etiam, aquas ſubeo, Act. cap. 27. ἐκέλευόν τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν ἀποῤῥίψαντας πρῶτους ἑαυτοὺς οὕτω γλῶ ἐξιέναι, qui poſſent natare.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, natator, urinator. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 9. & Thucyd. lib. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare poſſumus aut nos mergere: piſcina, la vacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix de ave natatrice, apud Athen. l. 5. dicitur & de olea conditanea, in muria innatante, apud eundem. l. 2. & 4.

Κόλυμβος, ου, ὁ, urinator. Item natatio, in Epigr. & apud Plut. in ſymp. ſeptem ſap. Dicitur etiam de urinatrice ave apud Athen. l. 9 ex Ariſtoph. Acharn.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ, urinatrix: avis quædam, de qua Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. c. 3. & Athen. l. 9. Vtitur & Ariſtoph. in avib.

Compoſita.

Α'κόλυμβος, imperitus nandi ſeu ſubeundi aquas. Strabo lib. 6. Hom. Batrachom.

Α'ναπολυμβάω, emergo, vel ſupernato. Item tranſitivè, emergens, affero. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 7.

Ε'ξαναπολυμβάω, (*Decomp.*) emergo.

Α'ποκολυμβάω, enato, ſeu natando aufugio & elabor. Thuc. l. 4.

Διακολυμβάω, trano, tranſnato, tranſeo natando. Poll. l. 7. c. 30.

Ε'κκολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apoſt. c. 27.

Ε'υκόλυμβος, urinandi peritus ex Alciphr.

Καπικολυμβάω, nato, urinor. Καπικολυμβητὴς, qui aquas ſubit, urinator. Ariſtot.

Σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas ſubit, ut ſponeias petris adhærentes avellat & extrahat. Poll. l. 7. c. 40.

Συγκολυμβάω, ſimul nato, ſimul aquas ſubeo: ut de Ariſtippo, πείρατα καὶ ὅστο πῆς νήσις τοιοῦτα ὑρόδια κῶδια ἅπνα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, quæ etiam è naufragio una poſſent enatare.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ᾶς, ἡ, colytea: arbor quædam Idæa, diverſa à κολεστέα, ut fuſius docet Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, colchicum: herba quædam venenata apud Nicand. in Alexip. & Dioſc. l. 4. cap. 84. hic dicta quod in Colchorum regione maximè proveniat.

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, tumulus, collis, locus editus ideſt in campo. Philo de vita Moſ. l. 2. ἐπὶ κολωνοῦ τοῦ πλησίον μικρὸν ἀναβάντες, conſcendo celeriter proximo tumulo. Herod. l. 4. ἀναβάντες ἵζουτο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες. Idem lib. 7. κολωνὸς λίθων, acervus lapidum, ſeu tumulus è lapidibus ſtructus. Montium quoque vertices ſeu cacumina vocantur κολωνοί: ut apud Apoll. Argon. l. 1. ᾗ δὴ μὲν ὑπ' ὀκριόεσσι κολωνοῖ Γ'ρήτης. Item κολωνὸς, ὁ, ἡ, idem quod κολωνὰς, collis, tumulus, locus editus. Il. β. αἰπεῖα κολώνην. Legitur & apud Athen. l. 12. Dicitur præſertim de montium faſtigio, & vertice, apud Hom.

Compoſita.

Καλλικολώνη, ἡ, q. d. pulcher collis ſeu tumulus. Locus quidam amœniſſimus juxta Simoentem amnem, diis ſacer. Il. ν.

Τειχιολώνη.

Τειχόλοιφ, triplicem habens collem, apud Steph. & Strab.

Κολωνός, &c. vide in Κολοιός.

KO'MAPOΣ, ου, ὁ, arbutus, arbor ex genere τῶν ἀειφύλλων. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 176. Ariſtoph. in Avib. ἐν ταῖσι κομάρεσι καὶ τοῖς κοτίνοις, uiſurpatur & maſc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theocr. idyll. 8. τόν μοι ἀ πάνυς Λὶς κόμαρον τραγίσας ἀπὸ σκοπᾶς ἐπίναξε.

Κομάω, vide in Κόμη.

KOME'Ω, ῶ F. ήσω, curo, curam gero. Od. ζ. τὸν νῦν μὲν κομέουσι. & Od. ρ. τὸν δ' γυναῖκες ἀμφιδέες ἠ κομέουσι. Sic & Od. α. & ω. & Il. 9. ¶ Item nutrio, alo. Heſiod. in Erg. Καὶ κωφὸν κορυφοῦσθαι κομέειν. Sic apud Apoll. 2. Arg. -ἵππους διαίτησον ἐπιστατέων κομέοντι ſtudioſè & magna cum cura alentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod κομέω, ex eoq; derivatum: Od. ρ. ὡς ἐμὲ δεῖνα θεὸς κομίσαι. & Od. σ. κόμισσε δ' Πισιστράτιδα. Sic Il. ζ. τὸ σεῦ τε ἔργα κόμιζε. Apud Heſiod. exp. foveo. Item ſumma cura nutrio. Od. υ. κόμισσε δ' ἀγαθὸν Φερσίτην. ¶ Item porto, fero, veho. Iliad. γ. κόμισαν δ' ἐσθῆτες ἑανοὶ. Thuc. κομίζω ἀσφαλῶς τὸ βασιλεῖ ὁπλιτικόν. Sic & apud Ariſtid. Item apporto affero, adveho. Plato lib. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτὴν κομίσασθαι in eam advehent. Item adduco, deduco. Soph. in Ajace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς τάχος. Thuc. l. 2. οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν εἰς Ἀθήνας. Sic & apud Plat. in Phædro. & in epiſt. Item effero: videlicet ad ſepulturam. Soph. in Ajace, κεἰ πνα στρατὸς δῆλος κομίζειν, οὐδεὶς ἀλγὼν ἐξέρδει. Ἰλιάδας εἰσελθὼν τῇ ἔπω κομίζειν οἷδ' ἐγώ. Item aufero, acceptum aliquid aſporto. Il. λ. κόμισσε δ' μὼνυχας ἵππους. Item accipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, redditur mihi: de quibus ſignif. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio ſuſcipio in domum meam Thuc. l. 3. εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίσαντες. ¶ Item meo, eo, confero ſeu recipio me. Eurip. ἔξω κομίσατε. Herodot. κομίσας εἰς Σπάρτην, reverſus Spartam.

Κομίζομαι, (paſſ.) curor, cura mei geritur: vel magna cura alor. Od. ὄφρ' ἐτεὸν κομίζομαι γ' ἐνὶ μεγάροις. ¶ Item portor, feror, vehor. Syneſ. τὰ δίωκτα πάντα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται. Sic & apud Herodo. l. 1. Thuc. l. 3. Item advehor, apporror, afferor: ut Dioſc. ὅθεν καὶ κομίζεται. Item eo, confero ſeu recipio me, revertor. Thuc. l. 2. ἡμέρᾳ ἐπιθέσθαι ἐν ἃς ἐκλείλοιθ κομισθῆναι, in quib. veriſimile erat reverſuros. ¶ Κομίζομαι (medium) idem quod κομίζω, curo, &c. Il. ι. κομίσασθ ὦ ἐνὶ εἴκω. ¶ Item apporto, adveho, &c. Plut. in Demetr. κομίζεσθε καθ' ὥραν. Item effero, ad ſepulturam videlicet. Iſæus, ἥκω γὰρ ἐγὼ κομιούμενος, ὡς σὺ λέγων, ἐκ τῆς οἰκίας τὴν ἐμαυτοῦ. Item darum aut redditum accipio. Andoc. δεῖν ἢ κομίσασθαι ζημίαν. Sic & apud Dem. pro cor. & apud Syneſ. κομίσασθαι ἀστεφάνωτον ἀκέραιος literas. Sic dicitur κομίσασθαι χάριν, καρπόν, &c. conſequi gratiam ſeu imperrare, obtinere: apud Dem. & Xen. Item recupero, reſtituitur mihi. Thuc. l. 2. τὰς νεκρὰς κομίζεται, mortuos recipit. Sic & apud Iſocr. & Dem. ¶ Item recipio me, revertor, Herodot. ὀπίσω κομιζόμενος: ſic & apud Thuc. & Plut.

Κομιδῆ, ῆς, ἡ, cibus commeatus. Heſych.

Κομιδῆς, ου, ὁ, curator, Κομίσεια, ῆ, curatrix. Item ἐμπλέκησις, Heſych.

Κομιστήρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur Poll.

Κομιστικός, ὴ, ὸν, portatorius, vectorius: i. accommodus ad portandum ſeu vehendum. Harpocr. ex Hyper.

Κομιδή, ῆ, cura, curatio qua rei alicujus cura geritur. Il. ω. Od. θ, & ξ, & alibi apud Hom. Plerunque de cura victus qua quis benè curatur & tractatur. Philoſtr. in Heroic. ζῶν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ καὶ σώματος καὶ πατρὸς οἰκίᾳ. Interdum pro nutritione accipitur; interdum dicitur de ipſa educatione: ut apud Oppian. de ven. l. 3. Οἷον μὲν τενέλιν κομιδὴν ἐνὶ κύνεσσι δέδηε Λιὸς ἔκγονος. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Il. 9. ἐπεὶ ἡ κομιδὴ χρὴ πᾶσι ἧσιν ἐπιτηδές. Syneſ. ep. 55. ἐπεὶ ἐχρῆν σοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀπακομιδὴν, ſe te vecturos huc & revecturos. Sic & apud Plut. in ſymp. ſept. ſap. Item advectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ἀπὸ τῶν ὅτι κομιδὴν σιτοπομπίαν λέγης. Sic apud Xen. καρπῶν κομιδή, frugum importatio. Item ἀφίξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, & receptio alicujus rei. Suid. ex Herodot. & Ariſtot. œconom. 2.

Κομιδῇ, (adverbium) valdè, cum diligentia, ſtudiosè. Euſt. Item prorſus, omnino. Demoſth. contra Mid. μετρικὸν ὄλλιον, ὃν κομιδῇ. Sic apud Herodian. κομιδῇ νέος, admodum adoleſcenzuli. Vititur & Plato. Plut. Philo. &c.

Κόμη & Κόσμος, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Compoſitæ ac primum ex κομέω.

A'λσοκόμος, ου, ὁ, qui luci curam gerit & cuſtos eſt: ſaltuarius. Pol.

A'σσοκομικὸς, qui pertiner ad ſaltuarios. Idem.

Γεροντοκομέω, ῶ, τὸ, locus in quo curantur ſenes, ſeu cura ſenum geritur, locus in quo ſenes aluntur.

Ὑπερκάμω, qui curat & alit aliquem in ſenectute, ei qi ineceſſaria ſubminiſtrat. Heſiod. in Theog. Χίτες ὑπερκόμοιο.

Γηροκομία, ῆ, ἃ τὸ, illa aliquem in ſenectute alendi.

Γηροκομικὸς, ὴ, ὸν, ad actionem illam pertinens. Et γηροκομικὸν μέρος, medicinæ pars quæ de ſenum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ alicujus curam in ſenectute gero. Greg. τὸν γηροκομήσαντα τὸν σὸν πρεσβύτην.

Γηροκόμιον, ου, τὸ, idem quod γηροτροφεῖον.

Γλωσσόκομον ſeu γλωσσοκόμον, ου, τὸ, propriè eſt arcula ſeu theca tibiarum lingulis recondentis idonea. Exponitur etiam manifipium ſeu nidulum, apud Ioan. c. 12. Item loculamentum ſeu cavea apud Dionyſ. Longin. Item loculus in quo corpora defunctorum reponuntur. Theocr. hiſt. eccleſ. l. 3. Item machina quædam chirurgica cava & oblonga, facta ad ſimilitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, ſeu γλωσσοκόμειον, ligularum vaſculum. Item arcula & ſcrinium ſcriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta oſſa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam tractans, vel excolens: propriè cujus cura circa lanam tractandam occupatur. Il. γ.

E'λαιοκόμος, qui olivas colit, olivarum cultor.

E'λαιοκομέω, olivas colo ſeu curo. Etymol.

E'ρτοκόμος, qui plantas educat & curat: hortulanus. Heſych.

I'ερονίκης, qui ſacrorum curam gerit. Heſych.

I'ππονόμος, qui equos curat: equiſo. Plut. in l. an ſeni adminiſtrand. reſp. & Xen. Hell. 2.

Κηπεύρος, hortorum curator: hortulanus. Heſych.

Λεοντοκόμος, cui datum eſt negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3 de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat ſeu alit: apiarius.

Νοσοκόμος, qui ægrotos curat, ſeu ægrotis curandis præficitur.

Νοσοκομῶ ægrotos curo, vel ægrotis curandis præſum. Dog. Laërt. in Bione.

Νοσοκομία, ægrotus curor ab alio Syneſ. ep. 67.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur: valetudinarium. Hieron. in Epiſt.

Νυμφοκόμος, qui ſponſam adornat: ὁ τὴν νύμφην κοσμῶν. Heſych. Apud Eurip. in Iphig. Aul. νυμφονόμος γάμου.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno. Eurip.

Σωυνυμφοκόμος, *decomp.*) quæ cum alia ſponſam adornat. Eurip.

Οἰκονόμος, qui curat & odornat mulas: mulio. Plut. in libr. περὶ ἀέρος & alib. Xen. Hell. 5. Pro eodem ſcribitur & ἡνιοκόμος & ὀρεοκόμος, apud Heſych. Suid. verò ὀρεκόμος, exp. ὁ τὰς ὄρεις κομῶν & ἐπιμελούμενος.

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit & illis proſpicit.

Παιδοκομέω, puerorum ſeu liberorum curam gero & illis proſpicio, in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui menſam curat & inſtruit. Plut. ſympoſ. 2. proble. 20. & in Artox. Vititur & Athen. l. 1.

Τειχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum ſeu comæ ſtudioſus. Heſych.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caſeum pertinent: taberna caſearia. Poll. l. 1. c. 12. & l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, ſeu φυτικόμος, plantas ſeu ſtirpes curans, curans ea quæ ad plantarum curam pertinent, apud Baſil.

Φυτοκομέω, ſeu φυτικομέω, curo plantas, vel plantarum culturam.

Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ ſtudioſus. Suid.

Compoſita ex κομίζω: ac primum ſignificante, curo.

A'γελαι κομισθῆς, ad armentorum curationem pertines: ut ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plato in polit.

A'κόμιστος, ου, ὁ, ἡ, neglectus, ſqualidus: cujus in rebus neceſſariis nulla cura geritur. Nonn.

A'κομιδία, ας, ἡ, neglectus, iucuria, i. curationis defectus. Ol. & Themiſt. περὶ φιλίας.

A'νακομίζω, medelam adhibeo, convaleſcere facio, recreo Heſyc.

A'νακομίζομαι, recreor ex morbo, reſtituor ſanitati: unde ἀνακομισθέντα σώματα, apud Galen. corpora quæ ex morbis convaluêre.

E'πιμελίζω, curo, procuro. Laërt. ex teſtam. Ariſtot.

Εὐκόμιστος, qui bene curatus eſt aut curatur.

Εὐκομιδῆς, ῆ, ὁ καὶ ἡ, bene curatus, bene tractatus. Heſych.

Compoſita ex κομίζω, porto, &c.

A'ναγομίζω, refero, eveho. Xen. ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα εἰς τὸν ἐκφόρτιον, σωιδήκαν, ἐν τῷ ναῷ. Apud Herodian. exp. etiam deporto.

A'ναγομίζομαι, (activa ſignificatione) refero, reporto. Item ſubveho, ſurſum importo. Xen. anab. 4. ἐν οἷς ἦν τὰ ἐπιτήδεια πάντα ἄχρι ἀνακομισθείσης. Item recipio, recupero, quaſi rurſus accipio. Plut. in Theſ. ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν, recipere regnum. ¶ Item neutraliter, redeo, revertor, retrò trajicio. Item (paſſiva ſignificatione) refetor, reportor, revehor. Plut. in publ. ἀνακομίζεσθαι ἐν φορτίδι ἐν τῇ μάχῃ, è prælio relatus fuit.

A'νακομιδή, relatio, reportatio. Item recuperatio, receptio. Demoſth. pro corona. Item reditus. Plut. Item delatio mortuorum ex uno ſepulchro in aliud, ſchol. Aeſchyl. in trag.

E'ξαπὸ ἐπὶ Θήβας.

Decomp. E'παγακομίζω, refero.

A'νακομίζομαι, viciſſim reporto, viciſſim recipio.

A'ποκομίζω, aſporto, deporto porto. Iſocr. Λεπτὸν ψυχῆσαι ἀπεκόμισεν τὸ τοῖον μετὰ τὸ θερμὸν τοῦ ἑωοῦ. Ariſt. Oecon. 2. κόμιον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Item deporto (ſicut dicitur deporto captivos, aut exercitum.) Xenoph. pæd. 7. ᾗ συσῶν ὅστις ἀπεκόμισε σῶμα αὐτῷ ἀβλαβές. Idem Hell. 5. ἀπεκόμισαν τὸ πῆμα τοῦτο μὴ τοῖς ἐν τοῦ φρουρίου.

A'πορρίζομαι, aſporter, porror. Item referor: vel me refero, me recipio: ut ἀπεκομίσθησαν ἐπ' οἴκου.

A'πορρίθη, aſportatio, deportatio. Item reditus: ſchol. Thuc.

Διακομίζω, tranſporto tranſvebo, portando ſeu vehendo trajicio. Thuc. l. 3. διεκομίζετο εἰς τὴν ἠῖόνα. Polyb. παρεζώνην διεκόμισαν τὰς αὐλάς, ſumma cum audacia milites tranſvexerunt. Item pertero: (nimirum ſicut rabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα τὰ γράμματα διέδωσι τοῖς διακομίσασι. Sic Syn. epiſt. 113. ταῦτοι γέ τοι τὴν ἐπιστολὴ Πέτρῳ δίωμι διακομεῖν.

Διακομίζομαι, tranſportor tranſvehor: item tranſeo, commeo navibus. Thuc. l. 1. εἰ τὴν ἤπειρον λαβόντες διακομίσαιεν. Item activè tranſvebo, tranſporto, traduco. Thuc. lib. 4. τὰς ἡκατὰς διεκομίζοντο.

Διακομιστής, qui aliquid tranſportat ſeu tranſvehit, vel qui aliquid tranſportando trajicit. Syneſ. ep. 141. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδή, ῆ, tranſportatio, traductio ſeu trajectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. l. 3. & Syneſ.

Δυσκόμιστος, æ, ὸν tolerabilis.

Εἰσκομίζω, ſive εἰσκομίζω, importo, inveho, introduco. Xen. paed. 1. ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὸ δηλεῖ, ἐδίδου τῷ πάππῳ.

Εἰσκομίζομαι, importor, invehor, intrò feror ſeu ducor. Item activè ἐσκομίζω. Etactivè, idem quod ἐκκομίζω. Thuc.

E'κκομιδή, ſive ἐσκομιδή, importatio, invectio ſive invectus.

E'κκομίζω, exporto, eveho, effero. Item ſubduco, ſubtraho, interdum & eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἐμαυτὸν ἐκ χεῖρας, me unà cum pecunijs ſubducens. Sic dicitur ἐκκομίσαί τινα ἐκ τῶν κινδύνων, ſubtrahere aliquem è periculis.

E'κκομίζομαι, exportor, evehor, efferor, Plut. in Rom. ἐκκομίζεται νεκρὸς. Etactivè, idem quod ἐκκομίζω. Thuc.

E'κκομιδή, exportatio, evectio, elatio: ſpecialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. & apud Lucill. 2. Epigr.

E'κκομισμὸς, οῦ, ὁ, idem exportatio. Strabo.

Decomp. Περιεκκομίζω, antè exporto, prius eveho, ſeu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q.d. ſimul exporto, ſimul perfero, ſimul ſuſtineo. Eur. in Oreſt. ᾧ χεῖρ' ὁ πατὴρ τῶν δυαιμόων κάκὰ Συνεκκομίζειν.

Τ'πεκκομίζω, clàm exporto, clanculum effero.

E'μπορίζω, curo, procuro. Laërt. ex teſtamento Ariſtot. Item apporto, adveho.

Καταγομίζω, deporto, deveho. Thuc. l. 6. ὡς δ' τὸν τε κατεκόμιζον τῷ στρατιωτῶν. Sic & apud Demoſth. Item defero. Syneſ. καταγομίσαι ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Sic καταγομίζειν ναῦν, navem appellere aliquo, apud Dem. Exponitur etiam reporto, apud Aeſch, in orat. de malè geſta legat. Item comporto, conveho. Herodian. l. 8.

Κατακομιδή, deportatio, comporatio. Thuc.

Μετακομίζω, tranſveho, tranſporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄγαλμα ἐκ τῆς τοῦ βασιλέως αὐλῆς μετενέγκωσιν.

Μετακομίζομαι, tranſvehor Polib.

Εὐεπιφόρητος, (*Decomp.*) tranſportatu traductúque facilis.

Παρακομίζω, prætervebo. Item deduco, comitor. Ariſtot. Item ſeduco. Item deporto, importo, conveho. Xen. Hell. 5. & Plut. Item affero. Plut. περὶ πολυπραγμ. ἐνδυσιμα καὶ μικρὰ δημώματα παρακομιζόντες. Item porto, fero: unde παρακομίζειν τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, arma contra Cæſarem ferre. Plut. in Oth.

Παρεισκομίζομαι, prætervehor. Thuc. l. 6. παρεκομίζοντο τὴν Γυλίαν. Item appellor, applicor, &c.

Παραπομπὴ, ῆ, prætervectio, Item advectio & adventus. Item comportatio. Polyb.

Decomp. Δυσπαραγκόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel geſtatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πρὸς μακρὸν ἡ δυσπαραγκόμιστος, navigatio longa & in qua difficulter prætervehi poteſt.

Εὐπαρακόμιστος, advectu ſeu comportatu facilis.

Περικομίζω, circumveho. Περιεκομίζομεν, circumvehor. Thuc. l. 4.

Προκομίζω, præfero, i. antè fero. Item effero ſcilicet, funus. Greg. Item exhibeo, ut φερομένῳ τὸν λόγον, in Pand.

Προκομίζομαι, prætendo: ex Oecumenio.

Προκομιδή, ῆ, exhibitio. in Pand.

Προσκομίζω, apporto. affero. Herodi. προσκομίζουσι πάντα τὸν σωιδέοντον τῶν ἐπιτηδείων. Item adveho, adduco, ſeu veho ad Thuc. lib. 1. ἢ πλέων ἐκφέρηται, ὅστε προσκομίσαι τὸ Σύβοτα.

Περισκομίζομαι, vehor ad, Plut. in Pericle. περισκομίζεται τοὺς τὰ ἔργα. Item activè, adveho. Thuc. l. 1.

Περισκομιδή, advectio: ἀφορᾶς. Heſych.

Συγκομίζω, conveho, comporto. Greg. ἀσφῆς μὴ ὅτε καιρὸς, ᾗ συγκόμιζε. Sic & apud Xen. & Phil. de vita M. l. 3. Item una porto, ſimul fero aut duco: unde apud Xen. pæd. 8. (voce media) τὰς τε ἰατρὰς τοὺς ἀεὶ νοσοῦντας συνεκομισατο ἀφ' ἑαυτῶν undique collectos ad ſe cura. Item συγκομίζω γενεάν, compono mortuum adſepulturam. Soph. in Ajace.

Συγκομίζομαι, comportor, convehor. Xen. in Cyneg. Item activè, comporto, conveho Idem Pæd. 1. & apud Luc.

Συγκομιστεῖα, τὰ, feſta quibus in frugum comportatione ſacra fiebant. Heſych. Eadem ſunt Θαλύσια appellata à quibuſdam, teſte Euſt.

Συγκομιστὸς, ὴ, ὸν, comportatus: ut συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ἑορτὴ, reſina locularis quæ in loculis comportabatur. Pallad. Et. συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ ſuæ partibus citra detractionem conſtat. Gal. ad Glauc. l. 2. & Athen. l. 3.

Συγκομιδή, ſive ξυγκομιδή comportatio: plerunque frugum comportatio & collectio. Thuc. l. 3. Iſocr. in Areop. Dicitur & de compoſitione eorum quæ ad ſepulturam defuncti cadaveris pertinent. Schol. Aeſchyl.

Decomp. A'συγκόμιστος, qui comparatus ſeu collectus non eſt. Xenoph.

Υ'περκομίζω, ſupercomporto, ſuperveho. Strab.

KO'MH, ης, ἡ, coma, compta cæſaries & curioſius culta (☞ a κομέω, ut Artemidorus docet. Euſtath. verò à κοσμέω derivat.) Plutarch. in Apophth. τὸν μὲν καλὸν τῶν κόμων Α'φροδίτης ποιῶν, τὸν δ' αἰσχρὸν, φελλεφόρον. Il. α. & Apud. Luc. ξανθὴ κόμη. Apud Xen. pæd. 1. κόμαι φερόμεναι, comæ appoſititiæ. Apud Athen. l. 9. κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et κόμην διακεῖσθαι, apud Plut. in Probl. Rom. apud Paul. in Art. ἀβαλιόμην τριχὸς τῶν κόμων. Tribuitur etiam arboribus. Od. ψ. ὑπὸκλαδὶ κόμῳ πανυφύλλῳ ἐλαίης. Theophr. de cauſ. pl. 3. c. 8. αἱ τὰ βίζας φερούσαι καὶ κόμαι. Item que herbis: ut κόμη τῆ ἀψινθίῳ, abſinthii coma, ſeu caſumen, ſeu caput. Dioſc. l. 4. c. 165. ¶ Eſt etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur, vide Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 7. & Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ, F. ήσω, comatus ſum, comam nutrio. Ariſtot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι κομᾶν καλόν. Plut. in Apoph. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμονίοις εἴασε τοὺς πολίτας κομᾶν. Et cum accuſat. ut apud Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλὰς. Sic & apud Xen. in ſymp. ipſæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν, apud Philoſtr. epiſt. 25. Item γῆ dicitur κομᾶσα φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Ariſtot. de mundo. Sic apud Chryſoſt. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα. ¶ Item effero me, & quaſi cæſariei nomine glorior, & jactito me. Ariſtoph. in Pluto. Μέγας δὲ βασιλεὺς ὀχεῖ διὰ τοῦτον κομᾷ; Luc. in Nigr. τί δὲ τὸ μὴ τοῦτο ἐφ' ὅτῳ κομᾷς.

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. & Suid. Οὐλοὶς κομῆται ὄεις ἐλίσσεται. Sic & apud Athen. l. 12. Dicitur & κομῶν κομήτης, apud Eurip. in Hippol. & ἀστὴρ κομήτης, apud Philoſtr. ep. 25. Plerunque tamen, abſolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης, ſtella comans ſeu crinita, vel cincinnata, Ariſtot. de mundo. ¶ Sic etiam dicitur tithymallus μακρόκλαδος, quòd in ejus cacuminibus coma juncea naſcatur. Dioſc. l. 4. c. 165.

Κομόω, (apud poëtas) idem quod κομάω, quum neutraliter ponitur. Oppian. l. 3. de venat. Καὶ ἡνίων ὑπάτῃσιν Ὀκεὰ κομόωσιν ἔθειραι, utrinque lux uriant jubæ.

Κομωτὴς, ου, ὁ, comæ exornandæ artifex. Κομώτρια, fœmina comarum exornatrix. Poll.

Compoſita. (epith.)

A'βρόκομης, ου, ὁ, qui molli, delicata ſeu culta coma eſt. Bacchi A'βρόκομαι, molli coma ſum, delicata cæſarie ſum. Heſych. A'κομ@, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comatus non eſt, cui cæſaries nulla eſt. Poll (Herod.

A'κομία, ῆ, comæ ſeu cæſariei defectus.

A'κρόκομος, qui copioſiore eſt capillo. Il. σ. A'κρόκομαι. idem.

Α'μφίκομος, circumcirca ſeu undique comans, latè comans. Il. ρ.

A'πόκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipſe per ſe comatus, vel ſua ſponte comatus. Ariſtoph.

A'φρόκομος, ſpumantes capillos habens, vel ſpumans in capillis. Muſæus. (in Epigr.

Δενδρόκομος, arboribus comptus & ornatus. Ariſtoph. in Nub. &

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis eſt comis: fic cognominata eſt quædam mali punici ſpecies, teſte Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, ſive εὐκόμης, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæſarie eſt. Pro quo poëticè dicitur ἠΰκομος, paſſim apud Hom. & alios poëtas.

Ἱππόκομος, ex comis ſeu ſetis equinis conſtans, aut comans ſetis equinis. Il. π. & ν. & apud Theocr. idyll. 23.

Καλλίκομος, qui pulchra coma eſt, eleganti cæſarie præditus, pulchrè comatus. Heſiod. in Erg.

Καρικομάω, ῶ, caput comatum habeo: unde καρικομῶντες A'χαιοὶ, paſſim apud Hom.

Κατάκομος, qui deſecta coma eſt: vel qui denſa coma eſt. Poll.

Κατατέτρο-

Κατακτενίκομις, quæ pexis comis ſeu capillis eſt. Heſych.

Κειρεκόμης, ου, ὁ, qui comam totundit, cui tonſa eſt coma, ſeu tonſa, tonſus.

Decomp. Α᾽κειρεκόμης, qui comam non totundit, intonſus. Epitheton eſt Apollinis, item Bacchi.

Α᾽κερσεκόμης & ἀκερσεκόμης, (Doricè) pro eodem dicuntur, ut Il. Ψ. & hymno in Apoll. (tur. Euſt.

Κιττοκόμης, apud comicos, qui tonſuræ quodam genere tonderi.

Κισσοκόμης, hedera comans, i. hederacea fronde redimitus. Homer. hymno in Bacchum.

Λαμπρόκομος, qui candida eſt coma, albente præditus coma, Plin. lib. 13. c. 19.

Μελανόκομος & μελανοκόμης, qui nigra coma eſt.

Ξανθοκόμης & ξανθοκόμης, qui flava cæſarie eſt. Theocr. idyll. 17

Ὀπισθόκομος, ſive ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus eſt, ſeu qui raſa aut calva fronte eſt, qui eſt occipite comatus: aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

Παρακόμης, vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes ſeu comatos. Poll.

Περικόμος, circumcirca ſeu in orbem comatus. Theophr. hiſt.

Πεπλοκόμος, abunde comans. Oppian. (pl. l. 3. c. 9.

Πολύκομος, cui multa coma eſt, cui ſpiſſa aſt cæſaries, comoſus. Dioſ. l. 2. c. 165.

Προκόμιον, anterior coma, ſchol. Hom. Item coma quæ alterius loco ponitur ſive circumponitur. Poll. l. 4.

Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma eſt ſeu fulva.

Στεφανοκόμης, qui criſpa coma eſt. Heſych.

Στεφανοκομάω, criſpa coma ſum. Idem.

Συρεσιδιυχαρχομικῶν, dicuntur ab Ariſtoph. homines voluptatii, qui comam nutriunt, & digitos ad ungues uſque annulis onerant.

Τηλόκομος, ſylvis ſeu arboribus comans, ſeu arboribus ſylveſtris. Eulip. & in Epigr.

Τιλίκομος, alte comatus: epitheton quercus, apud Hom. Il. Ψ. & Heſiod. in Erg.

Χρυσοκόμης, cui aurea coma eſt, ſeu aurei coloris cæſariem habens, auricomus. Heſiod. in Theog. Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Athen. l. 13. & χρυσοκόμης, apud Ariſtot. rhet. l. 3. & Euſt.

Χρυσοκομέω aureas comas habeo, aurei coloris cæſaries mihi eſt. Philoſtr. ep. 33.

Χρυσόκομη, fruticis ſeu herbæ nomen eſt, ſic dictæ, quòd ſit comantibus fulgore auri corymbis, vide Dioſc. l. 4. c. 55.

Χλωρίκομος στέφανος, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Κομίζω, &c. vide in Κομέω. Κόμμα, &c. vide in Κόπτω.

ΚΟ'ΜΜΙ, gummi: nomen exoticum à Græcis uſurpatum. Eſt autem lacryma arborum quarundam congelata in ipſarum truncis. Multa ſunt ejus genera: ſed quum ſimpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia ſpina provenit, quod & gummi Arabicum appellatur, vide Dioſc. lib. 1. Apud Herod. τῷ κόμμι ἐπιχρίειν, gummi ſubliniere.

Κομμώδης, gummoſus, gummi referens. Ariſtot. Κομμιδώδης, idem, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 13.

Κομμίζειν, gummi ſpeciem præbere, apud Dioſc.

Κόμμωσις, gummitio. Item lenocinium. Vide in Κοσμός.

ΚΟΜΜΟ'Σ, ὁ, ornatus nimis accuratus & ſupervacaneus: ſeu nitor fucatus & adſcititius, fucus, mangonium. (✠ παρὰ τὸ κομεῖν τὸ καλλωπίζειν, ſicut & κόμη. Pollux à κόμη derivat, atque ideo unoμ ſcribit: ac κομᾶτε eſſe vult comæ ornandæ & fucandæ artifices. Apud Suid. κομμὸς eſſe dicitur ὁ κεκομμῆσθαι πειγῶν κόσμος) ſæpe apud Galen. itidemque apud Plut. ¶ Κομμὸς, planctus plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore & ejulatu. Item peculiaris quædã quarundam tragœdiarum pars. Ariſtot. de arte poët. Κομμὸς δέ ἐστιν θρῆνος κοινὸς χορῆς καὶ τῶν ἀπὸ σκηνῆς πλετus lamentumque commune chori & ab ſcena: quum hiſtriones ipſi & qui chorum conficiunt, in aliquo adverſo caſu lugendo congregantur. ✠ In hac ſignificatione à κόπτω deducitur: qui enim gravi dolore aliquo præmuntur, frontem femurque ferire conſueverunt.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac ſupervacaneum adhibeo, fuco. Heſych.

Κόμμωμα, τὸ, idem quod κομμὸς: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comendi & fucandi cauſa applicatur. Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus ſupervacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l. 13. Apiariis autem ſive mellariis, gummitio, à κόμμι.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac ſupervacaneo cultu in corpore ornando utitur: mango. Plut. Κομμώτριαι, αἱ, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2. Κομμωτήριον, τὸ, apud Poll. ex Theſmoph. Ariſtop. videtur accipi, pro calamiſtro, i. acu majore quæ calefacta & adhibita fronti, interquet capillos, ſeu pro alio aliquo inſtrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικὸς, ἡ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari poſſumus: vel ſpecialius, ad comptum, ſeu cultum crinium comparatus: ut κομμωτικὴ medicamenta apud medicos dicuntur pigmenta & fucus quibus mulieres ſuæ formæ lenocinantur. ac vitia naturæ artificio celent. Et κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia verſatur. Gal. l. 1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, ſ. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix & lenocinii aptandi. Plato in Gorgia. Hinc ſumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κέλλειν τῷ λόγῳ, lenocinij plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.

Κομμωτίζω, curioſius orno.

ΚΟ'ΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus: proprie aperi dentes acuarum (✠ ἀπὸ κόπτω) Il. λ, Α᾽μφὶ δέ τ᾽ ἀίσσοντα ἰδυὶα δέπε τύπος ἐδόντων, Γίγνεται. Item ſonitus qui à ſaltantib. pede terram pulſando editur. Od. θ, πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει. Sunt & κυνηγετικοὶ κόμποι, apud Eurip. in Rheſo, ſonitus ex tintinnabulis. Dicitur etiam de verborum ampullis ſeu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, jactatione ſeu jactantia. Aeſchin. contra Ctefiph. ἀμφελὼν τὸν κόμπον καὶ πλὴν ἀλαζονείαν τῶν λογισμῶν. Thucyd. l. 2. πιστῷ τε ἔργῳ μᾶλλον χρεὼ ἢ λόγου κόμπῳ χρῆσθαι, divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum quàm verborum oſtentatione & jactatione. Apud Soph. in Ajace, κόμπος πάρεστι, exp. gloriari licet.

Κομπὸς, ὑ, ὁ, jactator: jactabundus. Eurip. in Phœniſſ. Κομπεῖ δ᾽ ἐπ᾽ ἀσπίδος πτυπεῖσα δὲ αἵ σε σώζουσι δαΐζειν. Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ & inſolentiæ plena.

Κομπώδης, ες, ὁ, ἡ, jactans, ſui jactabundus. Thuc. l. 1. Et τὸ κομπῶδες, jactantia ſeu jactatio ſui.

Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè.

Κομπέω, crepit, oſtrepitum edo qualem aper acutens ſeu cellidens dentes. Item generaliùs, ſonitum ✠. Il. μ, Οἳ τὸν κύνες γαλεοὶ ἐπὶ σῆματος φρενὸς Α᾽ντίου βαλκέβουσι. Dicitur etiam de valorum ſonitu: teſte Euſt. Item crepo, i. verbo rum ampullas projicio, vana grandiloquentia ſeu jactantia verborum uor: ſecut Horat. dixit, ſulcos & vineta crepat mera. Soph. in Ajace, Τοσὸν σ᾽ ἐκόμπαζ᾽ ἐκ μιᾶς ἡμέρας. Eurip. in Oreſt. σχάσας δ᾽ ἐγὼ δεινὸς σὺ κομπεῖς τὸν σ᾽ ἔφασκε τὸν νόμον.

Κομπάσμα, jactanter aliquid dico. Thuc. l. 6.

Κομπηρὸς, ὁ, jactans ſui, jactabundus, idem quod κομπὸς.

Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω. Soph. in Ajace, Μὴ εἴπῃ κόμπασεις ἄπιστ᾽ εἰ λέξεις, magnoperè te jactitans Plutarch. ὡς τῶν Κοῆτες κομπάσαντος, inſolenter & faſtuoſè dicentis.

Κόμπασμα, τὸ, id ipſum in quo nos jactamus: ſeu in quo nos officrimus & gloriamur. Greg. contra Iulianum.

Κομπασμὸς, ὑ, ὁ, jactatio, jactantia: vel elatio, inſolentia verborum. Plut.

Κομπαστὴς, ὑ, ὁ, jactator: idem quod κομπὸς, ſchol. Eurip.

Κομπαστικῶς, jactabundè, more eorum qui ſeſe jactant.

Compoſita.

Αἰσχυλοκομπέω, ἡ, fumi inſtar vana jactantia. Suid.

Α᾽κομος, alienus à jactantia & oſtentatione.

Α᾽κόμπασος, idem. Aeſchyl.

Α᾽ποκομπάζω, inſolentius me effero, vel me jacto, in amb. epig.

Βαρύκομπος, faſtuoſus. Pind.

Διμὸκομπος, qui ſe jactat ad populum. Suid.

Ε᾽γκομπέω, ῶ, jactito me inter. Plut. de Deo Socr.

Ε᾽κκομπάζω, efferor, inſoleſco. Soph.

Ε᾽πικομπέω, jactito, oſtento. Thuc. l. 4. & 8.

Ε᾽πικομπάζω, idem: jactabundis verbis prædico & effero. Brſil. Item jactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.

Εὐκομπος, compoſitus.

Κρημνοκομπίας, qui verbis præruptis & arduis gloriatur. Suid.

Μελίκομπος, dulcedine glorians, melliro ſono gloriatur. Pind.

Περικομπέω, circumáquæ jacto. Thuc. l. 6.

Προδρόκομπος, qui promiſſa ſua prodit, qui fruſtrà & in vanum aliquid promittit, qui ſuis promiſſis non ſtat. Euſt. & Suid.

Συροκομπὸς ſeu στροκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice. Ariſtoph. in avibus.

Τηλέκομπος, ſupra modum jactabundus, jactator, ſupra modum glorioſus. Plut. in Themiſt. (bè. Heſych.

Τηλόκομπος, ſupra modum jactanter, ſeu jactabundè, ſuper.

Τηλίκομπος, elatus, jactator qui jactando ſeſe effert, ſuperbus.

Τηλίκομπος, ſuperbè, arroganter, nimium ſe efferendo & jactando. Soph. in Ajace.

Φιλόκομπος, jactationis amans, qui ſeſe jactare amat & efferre.

Φιλοκομπέω, jactationem amans ſum, jactitare & efferre me amo. Suid.

Ψευδοκομπίας, fumidus jactator, vanus & levis. Heſych.

ΚΟΜΨΟ'Σ, ῆ, ὁ, ſcitus elegans, bellus, venuſtus. Ariſtoph. in veſp. ἐπὶ τῷ κομᾷς; ἢ κομψὸς εἶναι σκῶπτε. Athen. l. 14. Ο᾽ φαῦλον δρᾶν κομψὸς ἰῶ τραγήματα. Item lepidus, facetus, urbanus, feſtivus, Ariſtoph. in Nub. εἶναι, κομψὸν ἐν σωφρονεῖν. Plut. in Pericle κομψὸς δὲ φαίνεται τῷ λόγῳ. Sic & apud Ariſtotel. Pol. 2. & 3. ¶ Item loquaculus, garrulus, ſchol. Soph. ¶ Item vafer. verſutus. Ariſtoph. in Avib. Μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἡμῶν πτ. ¶ Item qui plenus eſt jactantiæ & ſuperbiæ. ✠ Derivari dicitur à κάμπτω, annotatur que, ſi dicatur, ἐπὶ πανούργου κομψὸν ὀνομάζειν τὸ καμπύλον καὶ διεστραμμένον τῆς διανοίας: (ſicut Erotianus quoque κομψὸν, apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit) ſin verò ἐπὶ τῶν τέκνων, dici κομψὸν παρὰ τὸ δύκαμπτα εἶναι, veluti ἀπειθῆ καὶ ἀφρόνιμον.

Κομψῶς, ſcitè, eleganter, lepidè feſtivè. Ariſtot. polit. 4.

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, feſtivitas. Exp. & argutia ſubtilitas ex Plat. epiſt. 10.

Κομψεύω, vel potius κομψεύομαι, ſcitè ſeu feſtivè aliquid dico aut facio. Exponitur & ſcitè ac urbanè cavillor, ex Plat. libr. 4. de rep. Item κομψεύομαι paſſ. ſcitè & eleganter fio, ſeu compono, lepide componor. Dionyſ. Halicarn. Item lepidè dicor, ſcitè dicor. Plato in Phædro. ἀλλ᾽ αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ νεκόμψευται, ſcitè dictum eſt. Erotianus apud Hippocrat. κομψεύεσθαι· ἀκριβοῦσθαι annotat pro πανουργεύεσθαι, quoniam Attici κομψεύειν appellant πανουργίαν, & κομψὸν τὸ ἐρεθιστικόν.

Κομψεία, ἡ, elegantia, feſtivitas, lepor. ſchol. Ariſtoph.

Κόμψευμα, τὸ, ſcitamentum, ſpeciouſus ſermo. ex Luc. & Greg.

Compoſita.

Α᾽κομψος, ἡ, ὁ, ἡ, inelegans, illepidus non feſtivus. Plut. de educatione puerorum, Ε᾽γὼ δ᾽ ἀκομψότερος εἰς ἄχλον δύναι λόγον. Item vilis, deteſtabilis, apud Suidam. Item ſimplex, non aſtutus.

Α᾽κόμψως, inelegantèr, illepidè. Plut. ibid.

Καπηκομψεύω, ſcitè & eleganter dicere. Baſil.

Περικομψὸς, perelegans. perbellus, admodum ſcitus, vel feſtivus

Τροκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus. Heſych.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, ſonitus, ſtrepitus. Od. κ, ἄφαρ δ᾽ ἀνὰ δῶμα κόναβος ἔστη ὀφῶντι ἀνδρῶν ὀλυμβόων πίνων δ᾽ ἄμα ἀγγυμένων. Κοναβέω, ῶ, reſono, ſonitum reddo. Il. Ε. ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ὑὸς δ᾽ Α᾽χαιῶν.

Κοναβητὴς, ὁ, perelegans. perbellus, admodum ſcitus, vel feſtivus

Κοναβίζω, idem. Od. κ, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κοναβίζει

ΚΟ'ΝΑΤ, Heſych. dicit eſſe poculum barbaricum, apud Athen. l. 11. ᾧ χόανδυ καὶ ζωπίθρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Perſicum eſſe poculum ſcribit. Athenæus Aſiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, σπεῦσαν ὁπ κόνδυδ᾽ ἁρχυφόοιο Νέπτυρ.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus & junctura: ſeu nodus & curvatura qua digitus flectitur: ſeu tuber in digitorum juncturis. Ariſtot. l. 1. de an. κόνδυλον vocari ſcribit τὸ τῶ δακτύλω κάμπτικόν. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylon contractis, ſeu pugno: vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compreſſis. Demoſth. contra Midiam ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κῆρας, quum pugnis & in malam cædit. Plut. in Alcibiade, ἐνέτριψε κόνδυλον. Idem κονδύλῳ κατακόψαι αὐτόν. Sic apud Ariſtoph. ὦ παῖς ἴλιον αὐτὴ κόνδυλον αὐτὸ διδοῦ, ſi vinũ petat, pugnos ei ingere. ¶ Κόνδυλον dicitur etiam junctura in brachio & humero, vel tuber & nodus in eorum juncturis extans. Poll. l. 2. Gal. quoq; commentario. 1. in lib. Hippocr. περὶ ἀγμῶν, à quibuſdam κόνδυλον vocari ſcribit τὸν καρπαλὸν τῆς βραχίονος.

Κονδυλώδης, ες, ὁ, ἡ, nodos & tubera in digitorum juncturis & curvaturis extantia repræſentans: ut κονδυλώδεις ἀποφύσεις, in vertebris cervicis, apud Gal. in lib. de oſſibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, apud Suid. ὁ δὲ Η᾽ρακλῆς παῖδα πίπτρα φερσφόρητα ἢ κατιδύμια, κονδυλίσας ἀπέκτεινε.

Κονδυλίσμα, pugnis cædor. Laërt. in Socr.

Κονδυλισμὸς, plaga pugno incuſſa, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, ωμαι, intumeſco, extubero inſtar nodorum & tuberum in juncturis digitorum. Heſych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale eſt nodorum in juncturis digitorum. Hierocl. in hippiatr.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex, ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Δινόκονδυλος, ου, ὁ, ἡ, duos nodos ſeu duo tubera habens. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 15. (ſiph.

Κατακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Aeſchin. contra Ctemitokondylos, dicuntur tubera in ea digiti junctura quæ vicina eſt metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλος, unum nodum ſeu tuber habens. Ariſtot. hiſtor. an. l. 1. c. 1.

Πεντόκονδυλοι, dicuntur tubera & nodi in ea digiti curvatura & junctura quæ ungui vicina eſt. Ruff. Epheſ.

Ὑποκονδυλος, ſordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis quibus fordes in unguibus reſident, nec tantillum ſumptus facere volunt, ut ſonſori dent numulum qui eos repurget. Suid.

Τετράκονδυλος, ternas in digitis juncturas & curvaturas habens, ac ternos in eis nodos & tubera extantia.

ΚΟΝΕ'Ω, ſeſtino, propero, curro. Heſych. Item operor, eidem

Heſych. Item miniſtro, famulor. ✠ Euſtath. annotat veteres expoſuiſſe ἐνεργῶ & πονῶ, deduci à πονέω volentes, Ionico more, τ. in ν mutato. At in prima ſignificatione à κόνις deduciter, metaphora ſumpta à curſoribus inter properandum pulverem excitantibus.

Κονήτης, ου, ὁ, miniſter, famulus. Heſych.

Τόνυ, quo modo huc pertinent, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽γκονέω, ῶ, ſtudiosè in aliquo opere verſor, ôpus aliquod accelero.

Α᾽γκών, ῶνος, ὁ, miniſter, famulus. Heſych. (lero.

Α᾽γκονὶς, ίδος, ἡ, miniſtra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, miniſtrum, ſeu famulum ago. Plerumque cum dativo: ut Dem. διακόνει διακονίτης. Athen. l. 6. ἔδοξε δὲ ἐν ταῖς οἰκίαις διακονεῖν τὰς γεωμόρους πρὸς πρωτουργίας. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν ἐφ᾽ ἑαυτῷ τε καὶ τῷ κτᾶσθαι, operam ſuam locare ad vendendum & emendum. Apud eundem, διακονῶσι σοι ταῦτα, hæc tibi ſervitia præſto. Et cum accuſ. διακονεῖν γάμους, miniſtrum agere in parandis & adornandis nuptiis. Athen. l. 9.

Διακονέομαι, obſequiis & operis color ac obſervor. Matt. 20. ὡςὸς τὸ αὐξῆσαι ἐν ὑμῖν δεῖ διακονῆσαι. Item activè pro διακονῶ. Luc. τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονημένοις amorum miniſtris.

Διακόνημα, τὸ, opera à miniſtro præſtita, miniſterium; Ariſtot. pol. 1. Item διακονήματα dicuntur utenſilia ad ſupellectilem pertinentia. Athen. l. 6.

Διακονίζω & διακονίζομαι, idem quod διακονέω, & διακονέομαι. Luc. αὐθεντικῶς διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur & legati διακονίσιμοι. Poll. l. 8.

Διάκονος, ου, ὁ ἡ, miniſter, miniſtrator, famulus: & miniſtra, miniſtratrix, famula Ariſtoteles. eth. 7. cap. 6. & Athen. lib. 10. Dicitur & de legatis. Poll l. 8. Item de magiſtratu. Rom. cap. 3. & de miniſtris verbi divini, ſæpè in novo Teſt. Item διάκονος peculiariter in eccleſia dicuntur diſtribuentes eleemoſynam pauperibus, eorumque curam gerentes: ſeu ærarii eccleſiaſtici, œconomi. Compar. διακονέστερος, expeditior & celerior in miniſtrando, apud Suid. in proverb. φρυξ αὐτὸς πλαγιάζει ἀμείνων ἢ διακονέστερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram. dicitur διήκονος.

Διακονία, ἡ, miniſterium. Ariſtot. pol. 2. & 1. Plut. ſymp. 5. Interdum de miniſterio publico, ſeu officiis quæ reip. præſtantur. Demoſth. pro cor. Aeſchin. contra Cteſiph. Item de legatione. Thuc. lib. 1. Et de diaconorum miniſterio. Syneſ. ep. 66.

Διακονίαι, appellantur quoque inſtrumenta ad ſupellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, ὴ, ὸν, miniſtratoritus, ad miniſtrum pertinens: ut διακονικαὶ στρέψεις, munera quæ miniſtri exequuntur. Ariſtot. pol. 3. & διακονικῷ ἔργα, apud eundem Pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda miniſteria, officioſus: vel peritus exequendorum miniſteriorum. Ariſtoph. in Pluto Plat. in Gorg. τὸ διακονικὸν, ſacrarium ſeu ſecretarium: in Canon. 21. concill. t. 2.

Διακονικῶς, miniſtratorio more, more eorum qui miniſtrant. Athen. lib. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium: ſacrarium, locus ubi diaconi congregantur. diſtin. 23. Διακόνιον, diaconatus: Item placentæ quædam ſpecies. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακονὶς, adornatio: textura quædam: item homo gracilis.

Decomp. Α᾽νθιδιάκονος, viciſſim miniſtri officio fungens, viciſſim ſerviens. Strabo.

Αὐτοδιάκονος, qui ipſe ſibi miniſtrat & famulatur. Euſt. Αὐτοδιακονία, quum quis ſuo ipſius non alieno miniſterio utitur.

Παραδιακονέω, adminiſtro. Ariſtoph. (Athen l. 1.

Ὑποδιάκονος, ſubdiaconus, in canon. Apoſt.

Ε᾽πουδέω, feſtino in, feſtinus & celer ſum in aliquo negotio exequendo. Il. π, Αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ ἐσσεύαντο διὰ πλῆξ᾽ ἐπονεῦσαι. Sic & Od. π, & ϕ. Eurip. in Hecuba, Σταδίῳδὲ σπουδὴν ἐπονήσωμεν. Exp. etiam operor, item laboro, ſeu cum ſedulitate laboro, teſte Euſt.

Ε᾽γκονὶς, ίδος, ἡ, famula. miniſtra. Suid.

Ε᾽γκόνως, properanter. Heſych.

Κατεγκονέω, (*Decom.*) feſtino.

ΚΟΝΙ᾽ΑΗ, ας, ἡ, cunila: herba quæ & Hecuſeum origanum Nicand. in Ther. - παιδικοῦ τε κονίλιου, Η᾽ντε τῷ Η᾽φαιστείου ὀρεγανου ἀμφικέπωσι. Idem in Alexiph. Πολλοὶ δὲ θρίπαιραν ἐπιχερσαῖον κονίλιν: ubi ſchol. exp. κονίαν, lixiviam.

ΚΟ'ΝΙΣ, εως, ἡ, pulvis. Iliad. 1. Οὐδ᾽ εἰ μαὶ πάσα ὅσσα λέμβοιδε τε κόνις τε. Luc. ἀλλὰ πάντα μίαν ἡμῖν κόνιν, uno pulvere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις δὲ πᾶσιδεν ἐγκεφάλῳ φαίνεται pulvis é longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ. Α᾽μοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χάσατο κεκλιμένη κεφαλῆς. ✠ Euſt. à κεῖνα derivari tradit, ſignificante χέω, ut κόνις ſit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, vel ἡ εἰς λεπτομέρη ὕσαι χρῆσιμα γῆ. ¶ Item lixivium. Plut. ſymp. 6 probl. ult. ¶ Κόνις, ὁ Colens, i. pediculorum veluti ovum pilis adhærens. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 31. Dioſc. lib. 2. c. 101. (de melle) φθεῖρας καὶ κόνιδας φθείρος κατακρίνομεν.

Κονίω, vel κονίζω, pulvere impleo. Il. ξ, Εὐρὺ κονίουσι πεδίον. Item pulvere fœdo, pulvere conspergo. Iliad. φ, ἐκόνιαις δὲ χαίτας ¶ Item pulverem moveo, pulverem excito. Il. ψ, ταὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ¶ Item oblino: propriè pulvere oblino, ungo: unde apud Theocr. idyll. 1. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι seu κονίζομαι, pulvere fœdor. Luc. in Tim. πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι. Sic sæpè apud Hom. κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεύγον, Item in pulvere volutor & verso. Athen. l. 9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus spuentes pulverem assumebant, ut fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. & Suid. ¶ Κονίζεσθαι. Hesych. etiam exponitur. φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium: locus in quo athletæ oleo peruncti se pulvere obducebant: seu locus ubi luctaturi post ceroma pulver aspergebantur. Vtitur Vitruv. l. 5. c. ult.

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum: cavum pulvereum in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. Est etiam athletica seu palæstrica conistra Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutari solet. Athen. l. 9. ex Aristot. hist. an. lib. 7.

Κόνιστρον, ου, τὸ, pulvis vel pulvereum volutabrum. Suid.

Κονίσαλος, seu κονίσσαλος, pulvis excitatus seu motus. Il. γ. Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. Sic & Il. ε, & χ. Dicitur & de pulvere quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt. Gal. l. 2. & 3. ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum: Etymol. seu numen quoddam Priapeum: ut apud Athen. lib. 10. & Synes. ep. 32.

Κονισάλεος, pulverulentus. Suid. & Hesych.

Κόνιος, ου, ὁ, pulvereus: ut Ζεὺς κόνιος, apud Pausan. in Att.

Κόνιον, τὸ, pulvis. Suid.

Κονία, ας, ἡ, pulvis: idem quod κόνις & κόνιον. Il. β. ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵσατ' ἀειρομένη. Sic & Il. λ. & alibi passim apud Hom. Item arena seu sabulum littoreum aut fluviatile. Il. φ. Item cinis, lix, seu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium seu albarium quo muri inducuntur & dealbantur: ut ἄσβεστος κονία calx non extincta: apud Aegin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixivium seu lixivia. Aristot. Diosc. lib. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιάω, pulvere impleo. Suid. Item pulvere aspergo seu respergo, unde pass. apud Luc. ἱδρῶτι ῥεόμενον καὶ τὼ πόδε κεκονιαμένον. ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demost. Olynth. 3. τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. ¶ Item cerusso, fuco: ut κονιᾶν τὸ πρόσωπον. Philostr. in epist.

Κονιῶμαι, pulvero me, in pulvere me voluto. Aristot. hist. an. l. 1. c. 31. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarch. in sympos. & Matt. 23. Item activè calce illino. idem quod κονιῶ. Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Κονίαμα, τὸ, id quod calce inductum est, opus albarium seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Athen. l. 13.

Κονίασις, ἡ, albarii seu tectorii operis inductio, loricatio & instructio quæ fit opere albario.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit. Hesych. Pro eodem scribitur & κονιάτης, apud Suid.

Κονιατὸς, οῦ, ὁ, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult.

Κονιέω & κονιόω, pulverem excito, pulverem moveo.

Κονιοῦμαι, in pulvere versor, i. in pulvere athletico & palæstrico exerceor.

Composita.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pulvere fit, pulveris expers. Item non illitus calce seu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἀκονιτὶ sine pulvere, sine jactu pulveris aut tactu. Plin. l. 35. c. 11. Metaphoricè significat, citra laborem, nullo cum periculo & difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herodian. l. 2. & 8.

Ἀκονίτως, idem. Hesych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult.

Διακονίω, pulvere perlino. Item pice perlino. Hesych. Διακονίομαι, lorico me pulvere more athletæ: in palæstras ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἐγκόνιος, qui in pulvere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores & athletæ. Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Eust.

Συγκονίομαι, in eodem pulvere versor. (φιλίας.

Συγκονιοῦμαι, Idem, Plut de discern. adul. ab am. περὶ πολυ-

Ὑποκονίω, pulverem suscito, vel pulvere aspergo. Item pulvere sublino. Plut. οὐδὲ ὑποκονίεται, τὴν λαβὴν ἄπνουν πονῶν καὶ ἄρυκτον,

Ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονίζω, pulverem suscito, pulverem subtus moveo. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ, connarus: arbor apud Alexandrinos, quam

prolixè describit Athen. l. 14. ex Agathocle Cyziceno.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba. Luc. in Lexiph. ὡς ἂν οὐ περὶ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς.

ΚΟΝΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, contus. ξυστόν. Hom Od. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρὲξ.

Κοντωτὰ πλοῖα, navigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis: ut sunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. (quidam.

Κοντίλος, idem quod κοντὸς. Hesychio est coturnix: Item serpens

Ἀντικόντωσις, (comp.) renixus qui fit conto, hoc est, contoinniti, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. & Gal. in lex.

Κοπάζω, vide in Κόπος.

Κόπανον, κοπὴ, &c. in Κόπτω.

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, fimus. Xen. de re equest. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, fimum & stramentum equi Theophr. hist pl. l. 2. c. 8. ἡ δ' ἡ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὐθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibidem, κόπρος δριμυτάτη. Dicitur etiam de luto seu cœno. Il. χ. Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Dicitur etiam de bubili seu boum stabulo. Il. σ. (de bobus) Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Sic & Od. κ. & apud Callim hymno in Dianam.

Κοπρικὸς, οῦ, ὁ. stercoreus, stercorosus. (colligit Suid.

Κοπρεῖος, ου, ὁ, idem, κόπρειος, ἀνὴρ homo vilis & qui stercora

Κοπρία, ας, ἡ, stercus. Suid. Item sterquilinium, fimetum, Chrys.

Κόπριον, ου, τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, stercore abjectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, fimum circumjicere, fimum ingerere.

Κοπριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus.

Κοπριὼν, ῶνος, ὁ, scarabeus quidam: ita dictus quòd stercoreas pilas provolvat. ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum locus in quem stercora & fimus egeritur. Poll. l. 5. c. 14. & apud Athen. l. 10.

Κοπρώνης, apud Chrysost. pro homine ultimæ sortis poni traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρέω, stercoro. Eustath.

Κοπρέω, stercoro. Od. ρ. Pro eodem dicitur & κοπρεύω.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρίζω, stercoro, stercore satio, stercus ingero. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12. (Theophr.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris seu lætaminis ingestio.

Κόπρισις, εως, ἡ, Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 13.

Composita.

Ἄκοπρος, ου, ὁ, καὶ ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non est ingestus.

Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. plant. lib. 4. c. 13.

Μυόκοπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorari amat.

ΚΟ'ΠΤΩ, F. ψω, scindo, seco, findo. Interdum exp. amputo, succido, cædo. Xenoph. Hellen. 5. ἀπιὼν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et Hellen. 3. ἐπορεύετο κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν. ¶ Item vulnero, saucio. Sic apud Hom. Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaph. apud Plut. in Alcib. καὶ στρατηγὸς ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνεπιτρίψασε τῶν ἀνδρῶν πολλούς. ¶ Item cædo, icio, percutio, ferio, verbero. Κόπτειν ποτὶ γαίῃ, allidere solo, Odyss. ι. ¶ Item impello, pulso. Aristoph. in Plut. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulsat fores. Sic & Xenoph. Hellen. 5. & Plut in Alcib. ¶ Item cudo, vel etiam percutio: (ea signific. qua nummi, dum signantur, percuti dicuntur) Aristotel. Oecon. 2. ἐκ δὲ τούτων δὲ ἀργυρεῖν νόμισμα ἔκοψε τοῦ κασσιτέρου, ex stanno nummos percussit. ¶ Item tundo. Arat. πυμάτῳ δ' ἐπίκειται Εἴδωλον κόρακος πτερύγων κόπτοντι ἐοικός. Cic. interpretatur. Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 1. (de circo ave) γαμψώνυχος γὰρ ὢν ἐπιτίθεται καὶ λυπεῖ κόπτων. ¶ Pisces quoque apud Aristotel. dicuntur κόπτειν: quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid & ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ, Plut. in Phocione, καὶ κόπτοντος αὐτὸν πολλοῖς ἐρωτήμασί ποτε. ¶ Item succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Xenoph. de re equest. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, scindor, secor, findor: ut apud Hesiod. in aspide Νέσφ' ἀμφιδεδιῶτες Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, fissus seu scissus à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut proscindi & concidi apud Latinos. Epigr. lib. 2. Ὡς αἰεὶ κόπτῃ ῥήμασι καὶ κοπίσι, ut semper concideris verbis & machæris. ¶ Item vulneror, saucior. ¶ Item impellor, pulsor: Aristot. de mundo, ἐνειλημμένον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥοίζου, ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: ut apud Herodian. l. 2. νομίσματα τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, nummosque imagine ejus percuti jussit. ¶ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta

menta & semina quum vitiantur, inprimis cùm inimica & malefica animalia eis innascuntur: Theophr. hist. pl. l. 8. c. 10. & de caus. l. 4. c. ult. ¶ Item succutior. Xen. de re equestr. ¶ Item vocatur interdum & fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. (de subditis Philippi,) κοπτόμενοι δ' ἀεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦνται. ¶ Item præcidor: (signif. obscœna.) Aristoph. in Ran. κἀκόπτετ' ἐγκεκυφὼς, præcidebatur acclinatus. ¶ Item plango, seu pectus manu plango, pectus percutio manu: Luc. de sacrif. πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Et cum accus. cum planctu deploro, plangore & lamentationibus prosequor. Epigr. l. 2. Μηκέτι μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτε, sed me plange & lugeto. Κόμμα, τὸ, segmen. Item cæsum, incisum, incisio: pars seu membrum periodi imperfectum: Quintil. l. 9. c. 4. & Demetr. ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. Aristophan. in Ran. & metaph. apud eundem in Pluto. & Synes. ep. 32. ¶ Item κόμματα aquarum emissaria, & incilia, ad hoc inventa & structa ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri.

Κομματικὸς, οῦ, ὁ, incisus & commatis constans: vel in quo incisa & commata crebra sunt. Hermog. In choris τὰ κομματικὰ dicuntur, quando chorus lamentatur acerbos eos casus, quos in σκηνικοῖς commemoravit. De eadem re dicitur & κομμός.

Κομματικῶς, ita ut crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, parvum segmentum. In choricis carminibus quid nominetur κομμάτιον, vide Poll. & schol. Aristoph.

Κοπτὸς, οῦ, ὁ, tusus. Κοπτὸν & κοπτὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: sic dictum quòd non coqueretur, sed tunderetur. Dioscor. l. 2. c. 125. Aet. l. 13. c. 12. vide & Gal. l. 7. de locis affect.

Κοπτάριον, (diminut.) placentula ex materia contusa. Item idem quod κοπτή. Gal. l. 7. τῶν κατὰ τόπους. Diosc. l. 4. c. 190.

Κοπὴ, ἡ, sectio, incisio. Item contusio, ex Aristotel. Dicitur & de loco prærupto, seu præcipitio. Strab. l. 10.

Κοπεὺς, εως, ὁ, cœlum, quo marmorarii incidunt marmora. Luc. in somnio.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribuitur Persis & Barbaris: ut Pæd. 2. 6. & 7. Sic Plut. in Alex. κοπίδι βαρβαρικῇ κατέσφαξεν. ¶ Exp. & securis. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna seu convivium quoddam Laconicum. Athen. l. 4. ¶ Κόπις, εως, ὁ, nugator, scurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod κόπις dicitur. Athen. lib. 4. ¶ Item nugor, mentior. Hesych.

Κοπὰς, άδος, ἡ, quæ cædi solet. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 5.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, i. quo in mortario aliquid pinsimus & tundimus.

Κοπανίζω, pistillo tundo, pinso.

Κοπανιστήριον, ου, τὸ, pistillum: idem quod κόπανον.

Τρισκοπάνιστος, (comp.) ter pistus, ter pistillo subactus. Hom. in batrachom.

Κόπος, ου, ὁ, labor: molestia à κόπτομαι, id est, vexor, laboribus & molestiis premor. Aristoph. in Plut. πρὸς κόπῳ ξυνεῖναι, in labore versari. Item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re equ. κόπου ὄντος δεῖται ἀναπαύσεως. Diosc. l. 3. c. 98. (de ammoniaco) ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον. Et apud Gal. κόποις ἁλίσκεσθαι, lassitudinibus corripi, i. lassari. Item κόπον λύειν, solvere, dissolvere, seu levare lassitudinem.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, molestus, quo facilè lassamur seu lassescimus. Plut. in quæst. Platon. Item lassatus, lassus, defessus. Paul. Aeg. l. 7.

Κοπόω, ῶ, lasso, fatigo. Κοπόομαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor seu exanimor: unde ἐκοπώθη, apud Galen. lassus est de via. Et κεκοπωμένος, apud Diosc. lassitudine confractus vel contusus, fatiscens.

Κοπιάω, ῶ, f. άσω, laboro. Matth. l. 6. & Luc. 10. οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. ¶ Item molestè fero, fastidio. Plutarch. in apophth. τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐεργετούμενοι, cur fastiditis eos, qui sæpè commodis vestris servierunt? Item fatigor, lassor, fatiscor. Ioan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, lassus de via. Et metaphoricè apud Aristoph. in Avib. ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες, lassabimini bonis.

Κοπιάομαι, idem quod κοπιάω. Aristot. in probl. sect. 5. ὅτι κόπος γίνεται ὀρθῶν θλωμένων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, lassatis seu lassescentibus, lassitudine defessis.

Κοπηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem nervis inferens. Aristot. in probl. sect. 5.

Κοπάζω, cesso nimio labore factus, cesso gravi labore fatiscens. Item simpliciter cesso. Aristot. in Problem. sect. 23. διὰ τί ὅταν ἡ λίμνη ἢ κοπάσῃ ἢ ξηρανθῶνται. Matth. 14. καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Marc. c. 4. & 4. & 6. Num. 11. καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio, in qua pectus plangimus, seu manu tundimus (à κόπτομαι, pectus manu ferio: ut in lamentis fieri solet.) Plut. in Fab. κοπετοὺς γυναικείους ἀφαι-

ρῶν, καὶ συστάσεις εἴργων τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπὶ κοινοῖς ὀδυρμοῖς ἐκφερομένων. Actor. 8. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτόν.

Κώπη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex κόπτω, cum præpositione.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: ut ἀνακόψαι τὸ ῥεῦμα, apud Luc. Et ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, inhibeo impetum tuum; arceo & propulso. Item elido, ut ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retundor, inhibeor. Luc. in Alex. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς. Apud eundem in Nigr. τοῦτο δ' φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην, exp. interrumpebar. Item elidor: ut ἀνακόπῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνακοπὴ, ἡ, inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς αὐτὸς αἰσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Συνανακόπτω, (decomp.) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. Item propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco antè citat. Item conflictatio, collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω abscindo, excindo, recîdo, amputo. Iliad. ι. Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Xen. Hell. 1. ἀποκόπτοντες ἀγκύρας. Item metaph. præcido: ut ἀποκόπτειν ἐλπίδα, apud Theodorit. hist. eccl. l. 3. Et ἀποκόπτειν γνώμην, Apud Alciphr. Item minuo: ut οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἀπέκοπτον, nihil de veteri minuebant seu resecabant. Item repello, abjungo, separo. Et metaph. avoco, abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in Nub. & apud Philon. ¶ Item abstrahor, avellor. Item obtundor: unde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plut. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Euripid. in Troad. Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum alicunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 10. πέζας ἀπόκομμ' ἀπεχέμνω.

Ἀποκοπὴ ἡ, abscissio, amputatio. Apud gramm. ἀποκοπὴ figura est, qua ultima vocabuli alicujus syllaba abscinditur: ut δῶ pro δῶμα, νίφα, pro νιφάδα, &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ novæ. Plut. de Lycurgo. Demosthen. in Timocr. ¶ Item obtusio: unde ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Dioscor.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. Item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp, Περαποκόπτω, præcîdo.

Συναποκόπτω, simul abscindo. Plut.

Διακόπτω, discindo, disseco diffindo. Item interseco, intercido: ut διακόπτων σφυγμὸς, pulsus intercisus. Item dirimo. Plutar. διεκόπτε γὰρ αὐτοὺς καὶ διΐστη ποικίλος ὢν ὁ πόλεμος. Polyb. l. 1. σπουδάζων διακόπτειν τὰς διαλύσεις. Item interrumpo, interpello. Gal. τὰ διακόπτοντα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic & apud Basil. Item perrumpo. Plut. in lib. πῶς αὐτὸς αἰσθ. Et specialiter aciem perrumpo, impressionem facio, apud Xen. Hell. 1. Item pertundo, trajicio. apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. Item vulneror: Aristot. Item interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. Interdum exp. distrahor, distineor, distringor: ut apud Chrysost. in epist. ad Thess. διακόπτομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ, ἡ, intercisio, diremptio. Apud Hippocrat. sic dicitur omne vulnus, quod altè descendit & impactum est; specialiter verò apud Medicos διακοπὴ, nominatur soluta in osse capitis continuitas ab aliquo acuto occursante & abscindente. Gal. Diosc. l. 2. c. 208. διακοπὰς θεραπεύειν.

Διάκοποι, οἱ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata.

Decomp. Ἀδιάκοπος, non intercisus aut diremptus, non interruptus. Hesych. Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non sunt.

Ἐγκόπτω, incîdo. Item intercîdo, seu iter aut cursum intercîdo, impedio, præpedio: unde pass. apud Greg. ἡ κακίας ἐγκοπτομένης, ἡ ἀρετῆς ὁδοποιουμένης. Item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. Item impingo, seu infigo: ut ἐγκόπτειν πάσσαλον, clavum impingere, id est, cum vi adigere. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculũ, obstaculum. Hesych.

Ἐγκοπὴ, ἡ, incisio, incisura, incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπή. Item præpeditio, intercisio itineris seu cursus. Hesych.

Ἐγκοπεὺς, ὁ, cœlum: instrumentum quo marmorarij marmor incîdunt. Luc. in somn.

Ἐκκόπτω, excîdo, excindo. Plut. νήσους καὶ πόλεις μεγάλας ἐκκόπτοντες. Idem in Cicer. ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος. Sic ἐκκόπτειν τὴν αἰτίαν νόσου, apud Gal. lib. 10. meth. evellere seu excindere causam morbi. Item extundo, excutio, everbero: Aristophan. in Acharn. & apud Plutarch. in Public. ¶ Item intercîdo: ut ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγὰς, intercidere aquæ ductus. Herodian. l. 7. Et ἐξέκοπον τὴν φωνὴν, vocis iter interciderunt. Luc.

Ε'κκοπή, excisio, exsectio. Medicis est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Aegin. l. 6. c. 90.

Α'ντεκκόπτω, (*decomp.*) vicissim excindo. Lætt.

Ε'πικόπτω, incido, præcido, i. in superficie & cacumine cædo aut decido. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. κελεῦσι δ' ἐπικοπεῖν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τὴ κόμης ἐπικύψ ἡ τις τὸ ἄκρον. Item accido, id est, vires extenuo & opes ac potentiam alicujus imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μάδιος ἢ Βακχυλίδης ἐπίκοπτε πολλάκις. Item retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικοπτέτω μᾶλλον τὰ ἡδονὰς, λύπαν ἢ πρείττων ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Lætt. in Xenoph. ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ δεῖ ἄνδρα εἰρηκέναι. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od. γ. βοῦν ἐπικόψων. ¶ Item cudo: apud Aristot. Oeco. 2.

Ε'πικοπή, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ε'πικοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu brevis. Theophrast. hist. pl. l. 5. Item substantivè, lignum quod supponitur ei rei quæ secatur. Luc. in dialogo Charon. & Merc.

Ε'πικοπος dicitur etiam character, qui initiò malè impressus denuo imprimitur. Hesych.

Ε'πικόπανον, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Poll. l. 6. & 10.

Ε'πικοπτης, reprehensor, castigator. Lætt. in Arcesil.

Κατακόπτω, decido, amputo, deputo, vel detruncotunde pass. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 20. ἢ κατακοπτομένη καμάκαις πνεῦ ἀκανθωλὴ ἢ ἀφαίρεσιν. Item concido, seu in minutas partes concido & comminuo. Thuc. l. 4. τὰ μὲν κατελύοντες κατέκοπτον. & l. 7. ὀπτησόντες ὁλόκληλον παῖδον, κατέκοψαν παῖδας. ¶ Item numismum percutio. Xen. Hell 1. ἢ τὸν ὀβολὸν κατακόψειν ἐφ' ᾧ ἐκδώσει, ad percutiendam seu cudendam monetam. Κατακόπτομαι, plango: Chrysost. in ep. ad Thes. 1. ἆρα τὸ κατακόπτεσθε ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν οὐκ ὀφύντων ἐστὶν ἐλπίδα.

Κατακοπή, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophrast. de caus. pl. l. 2 c. 17.

Περικόπτω, perparam cudo, falsum nummum percutio, moneta am non bonam cudo: unde περικεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. ut apud Luc. in Lexiph. εἰ τι ξενίζει ἢ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς πόλεως περικόπτει, adulteraret. Sic & apud eundem in Hermot. & de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno affectio: unde in passiva voce apud Aristoph. in equit. Ὅσον με παρεκόπτε χρόνον τοιαῦτα κρυπδιψῶν. ¶ Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plut. in Colot. ἃ κρεπαλῶντες ἠδὲ φαρμακῶντες ἀθρόοι ἢ περικόπτοντες. Sic apud Suid. ἐτεκμήρατο ὃ ἄκμαστον πολεμ ἐμφορηθὲς, ἢ περικόψας. i. τὸν νῦν περιφανεῖς. Pro eodem dicitur & παροκόπτειν τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de aud. mir.

Παρακοπικὸς, ὄ, ὁ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρεκοπὴ, ἡ, delirium, mentis error. Dioscor. l. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴδ.

Παρέκοπος, mente ejectus, furibundus, Aeschyl.

Περικόπτω, circumcido circumcirca reseco & mutilo: unde apud Thucyd. l. 6. ὅσοι Ἑρμᾶ ἥσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖοι περικόπησαν τὰ αἰδοῖα. Item metaph. accido, i, vires & potentiam alicujus infringo ac imminuo, & veluti trunco. Demosth. Phil. 3. κοὐ ἕνα ἕκαστον ὑποτὶ ἀνενόητον ἢ λωποδυτῆσαι τῶν Ἑλλήνων, singulorum opes accidere. Et cum gent. ut apud Plut. in Lucullo, Φιλόπαππος περικόπτει τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: ut apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς, καὶ ζημιῶν τὴν χώραν, commercia tollens. Apud eundem, περικόπτων τὰς τῶν Γαδείρων, exp. dirigens.

Περίκομμα, τὸ, fructum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis. Athen. l. 4. εἶτα δ' εἰς κοινὸν ζωμὸς, ἢ περίκομμα. Sic & apud Aristoph. in equ. περικόμματα ἐν σὲ κατασκεδάσω, te ut minutal fructulatim concidam.

Περικοπὴ, circumcisio, circumcisura, qua quippiam in orbem truncatur: ut τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ, apud Andoc. Item quævis mutilatio & truncatio. Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρος περικοπὴ αὐτεμύσκοπτος, ὅπω τὸ ἄλλοχον ἐπιγνώσεσθαι, universa determinatione seu limitatione kcta. Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus: Polyb. ὡς ὁμοιότατα εἶναι δοκῶσι κατὰ τε τὸ μέγεθος, ἢ τὴ ἄλλη περικοπὴ. ¶ Περικοπὴ significant etiam facultates seu farcinas & apparatum hominis superfluum. Suid. ex. Polyb.

Περικόπτω, procedo, pergo seu provehor ulteriùs. Chion in epist. ὡς ἢ πεμπτοντά τι σάλπα ἀπ' αὐτῆς περικόψαμεν, σενὸς ἡμᾶς χειμὼν κατέλαβε. Sic apud Aeschin. περικόπτειν τὴ ἡλικία, ætate progredi, & Lucæ c. 2. περικόπτε σοφίᾳ, provehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc. ἐγὼ δὲ περικόπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. cap. 2. ἐπὶ πλεῖον ἢ περικόψουσιν ἀσεβείας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i. præterco, abeo. Rom. c. 13. νὺξ προέκοψεν.

Περικοπὴ, processus, progressus Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴδ. Lætt. Ioseph. de antiq.

Περικοπὴς, successus. Polyb. Περικοπὴς, ἰδ Θ. ἡ, cæsarie s. cesych.

Πρόσκοπτω, allido: unde Naz. προσκοπτόμενα τὰ πόδε νηπίων infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in Vesp. προσέκοψε τὴ σκότῳ ἢ δίκτυλον, offendit in tenebris digitum. Matth. 4. & Luc. 4. μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον ὁ πόδα σε. Et cum dat. ut. 1. Pet. c. 2. οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam incurro: Synes. de insomn. ψυχὴ μεδενὶ κακῷ σεβὶ τὸ τῆδε προσκόπτωσα. Item cum impetu irruo & invehor. Matth. c. 7. προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello civili.

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via, in quod pedes incurrunt. Rom. 14. 1 Pet. c. 2. 1. Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπὴ, idem quod πρόσκομμα. Thucyd. Item scandalum, offendiculum. 2. Cor. 6.

Decom.) A'πρόσκοπος, qui inoffenso gradu procedit: inoffensus. Act. 14. A'πρόσκοπος, sine offendiculo, ita ut pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concido seu conscindo. Item pugnis concido, verberibus cædo. Xen. in symp. σοὶ τῶν θεῶν ὦ Α'νθρωπε ὡ συγκόψομαι. Sic & apud Aristoph. in Nub. & Demosth. contra Midiam. item discindo: unde Luc. πολλαὶ φιλίαι συνεκόπησαν.

Συγκόπτομαι, syncope corripior, *hoc est*, cor mihi velut concidi tur ac contunditur, ac omnia vinc la, quibus ita continetur, quasi discissa resolvuntur. Areth. ἔγνοι δὲ ὑπὸ τῆς δίψους συγκόπτεσθαι δόκιμον.

Συγκομμάπον, genus quoddam edulii. Hesych.

Συγκοπὴ, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Aegin. l. 3. c. 34. ¶ Item figura grammatica, qua syllaba è medio dictionis alicujus auferitur, ut quum ἐπεπήδησε dicitur pro ἐπεπήδησε.

Συγκοπικὸς, syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Υ'περκόπτω, supero, supersecando, seu supervehor, supergredior Themist. in sophista.

Υ'ποκόπτω, succido.

Composita ex κοπὴ. *sine præpositione.*

A'μυκοπος, ὁ, ἡ, pastor. Hesych.

A'μφίκοπτος, utrinque scindens. Eustath.

Ἀργυροκόπος, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut. de non foener.

Ἀργυρόκοπος, argenteos nummos cudo, vel argentum signo. Chrysost. ad Thessal. τῶν θρλιῶν ἄξιον, ὅτι οἱ ἐκ χαλκοῦ ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus, signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπῶ ἐς λόγον, metaphoricè dicuntur, qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυρολόπος, argentarius. Regum. l. 4. c. 12.

Ἄρτοκόπος, q. d. qui panem tundit seu pinsit: pistor, pistrix. Xen. Hell 7.

Ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum.

Βλαστοκοπέω, germina aufero & quasi amputo. Theophr.

Βωλοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βωλοκοπὰς, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δενδροκοπέω, arbores excedo seu excindo. Xen. τῶν ἐπὶ τὰ μισοῦντες ἢ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro coron. τὸν χαλεπὸν ἐπὶ τὸν δενδροκόπον.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi servire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa utor. Plutarch. in polit. præc. & in Graccho.

Δημοκοπία, ejusmodi popularitas, qua multitudini muneribus & gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet. Plut. in Fab.

Decomp. Ε'κδημοκοπέω, popularitate mihi populum servire perpello. Chion Matridi.

Καταδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia. Item autæ popularis captatio. Plut. in Pericle, & in lib. an. sen. resp. admin.

Δρυκόπος (q. d. quercisecæ seu roborisecæ, s. aves) roboricei generis aves.

Θαλασσοκοπέω, vel Θαλαττοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor. Suid.

Θυρεκοπὲω, januam pulso. Aristoph. in Vesp. ἢ θυρεκοπῶσι ἢ πατάξαι ἢ βαλεῖν. Metaphor. apud Synes. de insomn. ἀκοὴ ἢ ὄψις ἃς εἶδον αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ἴχνεσι, ὑφ' ὧν θυρεκοπεῖται τὲ ἔξω θεν αἰσθητέα, velut janua pulsantur.

Θυρεκόπης, & Θυρεκοπίτης, janua pulsator.

Κρεωκοπέω, carnes seco. Aesch yl.

Κελεκοπέω, arieto, ariete quatio & subruo. Polyb. l. 1:

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido: unde in particip. pass. apud Dioscor l 6. c. 85. λᾶλε πτοκοπιθὲν Καδμέα. Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Dimosth.

Λιθοκόπτω, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio.

Μετεκοκοπέω sublimia cædo. Et metaphoricè circa sublimia volo & frustra laboro. Aristop. in Pace, πεῖ δ' ἢ ἄλλος ἰμπεσοκοπεῖς.

Νεόκοπος, recèns cæsus. Poll. & Aristoph. in Vesp.

Νευροκοπέω, nervos incido. Iosue c. 7. τὰς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπεῖ μου τὴν ψυχήν.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cædenda aptus. Xen. Pæd. 6. πελέκυν ἔχοντα ξυλοκόπον. Oi ξυλοκόπαι, sunt aves quædam quæ rostro arbores tundunt. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Ξυλοκοπέω, fuste cædo. Polyb.

Ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem Polyb.

Ὀνοκόπτω, qui asinariam molam vel ὄνον impellit & agitat: molitor. Poll. l. 7. c. 4.

Ὀρτυγοκόπτω, qui ludit ludum, qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοκοπία, ludo ludum istum: apud eundem.

Ὀρτυγοκοπίον, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐνέπαιτο τῷ δικτύλῳ. Poll. lib.

Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆ ὀρτυγοκοπίας. Poll. ib.

Ὀστεόκοπτω, ossa tundens. Et ὀστεοκόπτω, idem Hippocr.

Ὀχλοκόπτω, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l. 3.

Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito seu solicito. Plut. in lib. an sen. administr. resp.

Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio seu solicitatio.

Περίκοπος, facto quopiam astuto & callido circumvenio. Polyb l. 1. τὴν δὲ σωμάτων τὰς πορικευὰς ἢ δυνάμεις εἰς Η'σπλιαν, ὡσὲν μὲν περίκοπος κατέχε τὴν τῶν Ἐβδησέων πόλιν, solicitatis ad prodendam urbem quibusdam civibus vel præfectis. Sic & apud eundem l. 2.

Περίκοπομαι, facto quopiam callido & astuto circumvenior.

Ρίνοκόπω, nasum amputo seu seco. Suid.

Σπήνοκόπος, ἡ tineis pertusus seu derosus.

Σπηλοκοπέω, in stele seu cippo incido: unde ἐσπηλοκοπιθὲν apud Poll. Item infamia noto. Hermog.

Σφυρακόπτω, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c. 4.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo seu amputo. Plutarch. & Artem. de insomn.

Φυλλοκοπέω, folia amputo seu abscindo.

Χαλαζόκοπος, grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophrast. de caus. pl. l. 5. c. 9.

Χαλαζοκοπία, calamitas illa quâ aliquid grandine contunditur, aut vexatur.

Χειροκοπέω, manum abscindo vel amputo.

Χειροκόπωμαι, manus mihi abscinduntur.

Χορτοκόπτω, fœnisex.

Χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπον, locus in quo fœnum secari, potest vel solet, campus fœnarius, pratum. Dioscl. l. 2. c. 177. & l. 3. c. 21.

Χρεωκόπτω, debiti seu debitorum rescissor, creditum fraudator: χρεωκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo: unde pass. χρεωκοπῶμαι. apud Phalar.

Χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio.

Χρεοκοπίδιον, idem quod χρεωκόπιον. Plut. in Sol.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo, *scilicet garrulitate*. Hesych.

Composita ex κόπτω.

A'κοπτος, ὁ, ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equ. A'medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta, quibus adversus lassitudines utuntur, quæ & Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπτος, fruticis nomen: qui sic appellari creditur, quòd parturientibus laborem mitiget, teste Dioscor. & Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunditur: apud Suid. Item qui corruptioni obnoxius non est, & præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophr. de caus. pl. l. 4. ¶ At ἄκοπος gemma quædam, de qua Plin. l. 27. c. 4. & Dioscr. l. 3. c. 167.

Ακόπως, sine lassitudine. Item sine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hist. l. 4. ult.

A'κοπίας, ὁ, ὁ, ἡ, idem quod ἄκοπος. Item facilis, lassitudinem & laborem nullum afferens. Aristot. de mundo, ἀκοπίας τὸν πᾶ ἐδὸν ἀφέρει.

A'κοπάσως, sine labore & lassitudine.

E'γκοπτος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. Item lassus, lassatus, ex Epigr.

E'κκοπτος, fessus, lassatus: vel lassitudine enervatus, apud Suid.

Εὔκοπτος, facilis, qui facili labore fit. Item qui facili labore rem aliquam conficit, & qui veluti non lassat. Epigr. l. 2.

Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Εὐκοπία, facilitas.

Ι'κκοπτος, medens laboribus & doloribus: apud Aristop. in Ran.

Κατακοπτος, defessus, labore confectus. Plut. in Sylla, & de virt. mul.

Τ'πέρκοπτος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Aristot. ἐπὶ δαμεσ. ἄκοπτος.

Υ'πόκοπτος, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xen. in Cyneg.

Κορώνη, &c. vide in Κόρξ.

ΚΟΡΑ'ΛΙΟΝ, sive κεφάλιον, ου, τὸ. corallium, corallum. curallium, lapis marinus rubens: cujus meminit Arrian. in περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, & Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, & Plin. l. 32. c. 3. Apud Dionys. de situ orbis, λίθῳ ἐρυθρῷ κεφαλίοιο.

Κορηλίζω, sive κεφηλίζω, corallium imitor, coralli modo rubeo, ad coralli colorem vergo. Dioscl. l. 1. c. 12.

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ. corvus. Athen. l. 8. κόρακος δ' πρᾶσις καὶ ἀλεκτρυόνος γύψω. Plur. de solert. anim. χάριες ὃ καὶ κόρακος καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγονται. In imprecationibus jubetur aliquis abire ἐς κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, Ιæpè apud Aristoph. ¶ Κόραξ, corvus est etiam signum cælestis apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. l. 1. & Appian. Virtuv. l. 10. c. 19. vocat corvum demolitorem & gruem. ¶ Κόραξ dicitur etiam marculus ferreus, quo fores pulsantur aut ætrabuntur. Manus extera Lucretio. Epigr. l. 2. tit. εἰς δυσεὶδ. ἔξι τέκτονι ἀξίνη πῖὸς πυλεῶν κόραξ, portis autem mallei seu tudritis quo pulsentur. instar est. Eustath. κοσίνου etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ Κόραξ est etiam genus supplicii apud Lucian. in Menippo. Item nomen pastilli apud Aet. l. 14.

Κορακώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, corvinus, qui est corvini generis, & corvini speciem gerens.

Κορακῖνος, η, ὁ, corvinus: ut κορακῖνον χρῶμα. ¶ Κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis nomen: dictus παρὰ τὸ δίκαιος τὸν κόραξ κινεῖσθαι, ut Athen. tradit: at verò schol. Oppian: παρὰ τὸ κορὸν, i. nigrum, apud Athen. l. 7. Κορακῖνίδιον, parvus coracinus, ibid.

Κορακίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis, qui de corvorum specie est. Item graculus, species quædam monedularum. Aristot. l. 9. de hist. anim. Κορακῖνος, itidem piscis species.

Κορύκιον, η, τὸ, corvulus. Item tudes seu malleus, quo pulsantur fores. Eustath. Est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, ut Aristoph. schol. & Suid. tradunt: alio nomine κ. σύκεος appellatur.

Κορακίομαι, κορύπω, κορύνω, denigro.

Κορύπω, precibus instо & urgeo. Suid. dicit esse sumptam hanc significationem ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κορύκων· ἀεὶ γὰρ μένων καὶ μὴ ὑποχωρῶντων. Hesychio verò κ. σύκεον est κορυνᾶν.

Συκορύκιζω, ad corvos abire jubeo, amando aliquem & jubeo abire in malam rem, aut in malam crucem; contumelioso rejicio aut repello. Demosth. ad Phil. ep. ὅταν μέντοι καταφθόνως, τότε μάλιστα συκορύκιζοντα ἢ φυγπλακίζοντα παρὰ τὸ φθονικὸν. Sic & Plut. in Artox.

Συκορυκισμὸς, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus, & in malam crucem facessere jubemus. Plut. in lib. περὶ ἀδυμ.

Composita.

A'ποκορύκιζω, ad corvos abire jubeo, contumeliosè repello. Alciphr. Quidam expon. in locum defertum amando. Suidas vult significare etiam ἀπελίζειν, i. contemptui habere, vili pendere, assis non æstimare.

A'ποκορυκισμὸς, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio. Apud Esaiam c. ult. ἀποκορυκισμὸν interpr. increpationem.

E'κκορυκίζειν, Suidæ est abigere. Aliis ejicere & jubere facessere εἰς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, corvus nocturnus. Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3.

Πυῤῥοκόραξ, corvi genus luteo rostro, apud Plin. l. 10. c. 48. ubi & φαλακροκόραξ sit mentio.

Κορίσιον, &c. vide in Κόρη.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ, quod apud Græcos habitum est φορτικὸν, ut tradit Athen. Aristoph. in Nub. ὃ δὲ κόρδακ' ἐλκυσεν, vide schol.

Κορδακικὸς, ὄ, ὁ, cordacicus, cordaci conveniens, cordacem decens. Aristot. rhet. 3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter & inconditè salto. Suid.

Κορδακισμὸς, ου, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ης, ἡ, clava, fustis. Suid. æ. Aristoph. schol. κορύνλιον à Cyprius vocari scribit involucrum capitis. Sunt qui dicant esse & genus vilissimi pisciculi: unde esse proverb. apud Suid. κορύνης ὀψὲ δέξει. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla seu fœtus thynni. Apud Kriston. hist. an. l. 6. c. 17. scribitur σκορδύλη pro eodem.

Κόρδυλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. an. l. 4. c. 13. & de respir. c. 4. & in hist. an. l. 8. c. 2. A' Numenio in Halieut. vocatur κέρυλος, teste Athen. l. 7.

Composita.

E'γκορδυλέω, involvo: unde apud Aristoph. initio Nub. E'γ πίνυ σπουδαιος ἐγκεκορδυλημένος, involutus, intectus.

Συγκεκορδυλισμένος, coacervatus, συωηθροισμένος. Hesych.

ΚΟΡΕ'Ω, F. έσω, & ῶσω, verro. purgo. Od. υ. αι μὲν δῶμα κορήσατε ποιπύσαι, domum verrite. Demosth. pro coron. τὸ παιδικὸν χωρεῖον κορῶν verrens: hinc τὴς κακοηθείας, quod ter verrendo

mundarum eſt, apud Anacreon. Et metaph. apud Ariſtoph. in Pace, ὡς κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias ut incolis deſtituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item ſatio, ſaturo, ex tio. Il. ζ. Οὔκε τόγε Τρώων κορέσει κύων ἠὲ οἰωνὸς δημῷ καὶ σπλάγχνοισι, ſatiabit carne & adipe canes Trojanas. Et in paſſ. ſignif. Il. τ. οἶνος κορεσάμενος, καὶ ἐδητύος, vino expletus & dapibus.

¶ *Derivata ex* κορέω, *verro, mundo, curo.*

Κόρημα, τό, quod verrendo collectum eſt, purgamentum. Poll. l. 6. c. 15. Item pro ipſis ſcopis quibus verritur. Ariſtoph. in Pace, κατάδε τὸ κόρημα. Sic & apud Poll.

Κόρηστρον, ſcopæ ſeu ſcopulæ. Lucian. in Philopſeude.

Κόρης, ου, ὁ, ſcopæ, κάλαμος Heſych. ¶ Item puer, juvenculus, ſeu filius. Athen. l. 2. Οὐ βάσα δ' ἀπαιτῶσι Κικεσιάδαι κόροι. Plut. in Lyc. ἀδὲ πίνειν εἴασε τοὺς κόρους γυναῖκάς τε πολλάκις καὶ παιδικὰ ἔχειν ὑρῶντας, καὶ ἀδεῖν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωρούντων. Item novellum germen. Gal. in lex. Hippocr. Heſych. & Suid. ¶ Item ſatietas. de qua ſignif. in ſequenti claſſe derivatorum.

Κόρη, ης. ἡ, pupa, puella, juvencula. Xen. in pol. Laced τὰς κόρας δὲ καὶ ἄλλοι Ἕλληνες μιμεῖσθαι κέλευσαν θεσπεσίως ἀξίωσι. Athen. l. 2. Μητέρα παρθενικὴν τὰ κόρῃ διατρὸς τε σωάνυμος, &c. Sic & apud Plat. l. 7. de rep. Interdum exponitur virgo: ut apud Plat. de leg. κόρη καὶ δέσποινα. Demoſth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia. Iſocrat. in Helene, κόρῃ τῇ Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, ſed ad huc juvencula. Herodian. l. 3. (de filia Plautiani uxore Antonini Caracallæ) ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο. Interdum κόρη, ſeu κόρη Dorice abſolutè ponitur pro Proſerpina: ut apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imaginucula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod eſt in medio oculi, ut inquit Poll. Theocr. idyll. 6. καλὸ δ' ἐμὶν ἀνία κόρα: Doricè ꝙro κόρη, vide & Rufum. ¶ Item apud Hippocr. τὸ ζωτικὸν teſte Gal. quod fructum habet πρὸ κοιλίου ſimilem.

Κοεινός, ὅ, ὁ, puellaris, virginalis. Poll.

Κοεικῶς: puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κοείνης, ου, ὁ, ad virginem ſeu puellam ſpectans. Poll

Κόεινος, ὁ. τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item ſacrificium pro pueris juvenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd haberet oculorum pupillas.

Κορώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, ου, τὸ puellula, pupa. Poll. & Athen. l. 15.

Κορύσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9. Κορασπάδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοστ.

Κορδῶ, devirgino, virginitatem libo, ſtupro. Euſtath. & Euripid. in Alceſt.

Κέρευμα, τὸ, virginitas: apud eundem Euripid. ibidem.

Κορέα, ἡ, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item ſacrificium in honorem Proſerpinæ. Heſych. Item pulchritudo, eidem Heſych.

Κῦρος: ου, ὁ, idem quod κόρος, ex eo ſic factum poëtica epentheſi τοῦ υ. Il. δ. ἦτε κῦρος ἔα, τιὼ αὖτε μεγήρας ἰκάνει. Il. ρ. κέρα ἀλκὶ μιπτόμεν ἐκὼν, &c. Sic & Od. ν. & alibi. ¶ Item novellum germen ſeu ramus, ſicut & κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur: ut apud Theocr. idyll. 1. Ταῦ δάϊ τὸ τᾶς κώρος ἐπ' ἀϊμασιᾶσι φυλάσσει. Form. gen. κέρη, idem quod κίρη, Od. ζ. Ὑγιὲς μὲ κερέων ἀμολύνδε σῆλυς αὐτή. Dicitur & de uxore ſeu muliere juvencula: ut Il. α. Παρθενικὴν ἐξάγε κέρην. Sic & Il. β. ζ. & alibi apud Hom. Interdum exp. filia, ſicut & κόρη, ut Il. ζ. κέρη Διὸς αἰγιόχοιο. ſic & Il. ι. & υ. & alibi paſſim.

Κορίτερος, (*compar.*) junior. Heſiod. in Erg. Κορίτερος, οὐδ' ἀνὴρ μὲν δ' ἐυηλικίης ἐπιπίτνα. Sic Athen. l. 13. Ψυχὴ κορίτερος, animus juvenilis.

Κορεσιών, & Doricè κορεσσιών, ῶνος, puericia, infantia. Theocr. idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ὑβριδι χαίρων Κορεσσιάδι, gaudens more infantum ſeu puerliter.

Κορέσιος ὄρθιξ, puerilis capillus. in Epigr.

Κορίθιος, juvenilis: plerunque ei tribuitur, qui juvenili ætate uxorem duxit: ut Od. λ. Κορίθιον τεύξασα πόσει φόνον. Il. ε. Κορίθιον πρόθεσα πόσιν ἠδ' ἄκοιτιν Ἀχαιῶν. Sic Luc. φασὶ γυναῖκα πρὶν δὴ Αἴολα συνελθεῖν κορίθιον αὖθις τεθνειῶτα θελεῖν. Κορίθιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo juveni marito nubens pervenit. Odyſſ. τ. Fœm. κορίθια, de uxore juvencula, ſeu quæ virgo nupſit. Iliad. ν. Κορίθιλλι ἄλοχον δήτεν. Herod. l. 1. κορίθια γυναῖκες. Κορίζω, juvenem ætatem ago. Od. υ. ὃ κορίζων φρονέοντα. Item juvenilia ſapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Heſiod. in Theog. Ἀνδρας κορίζων Ἀπόλλων ἐμὸ ἀνακτι.

Κορίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Heſych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello ſeu compello. Ariſtoph. Τῶτον ἢ ἐὸν καμόνυο' ἐκορίζετο, Κορίζοβίαις, puellæ nubiles.

Compoſita: ac primum ex κορέω, *&* κόρος, *ſcopæ.*

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſcopis mundatus non eſt. Item incultus, minimè ornatus. Ariſtoph. in Nub.

Ἐπικορέω, everro, verrendo expurgo. Syneſ. εἰ πάντα ἐυδετήσας ἐπικορήσειας καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δώματον. Exponitur etiam, executio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, ædituus, qui rempla mundat & verrit. (παρὰ τὸ ζῶ quod ponitur pro δίω, & κορέω τὸ καθαίρειν.) Plut. in Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκορους θεῶν. Athen ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι. Item generaliter famulus, miniſter, ſeu miniſtra, famula, quarum miniſterio in verrendis expurgandiſque ædibus utimur. Etym.

Τροζάκορος, (*decomp.*) qui inſervit ædituo, ſeu qui eſt miniſter æditui. Herodot.

Μυλακόρεον, ου, τὸ, ſcopæ farinariæ, ſeu quibus in mola utuntur.

Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura commiſſa eſt: ædituus, ſchol. Ariſtoph. Item nauta purgandæ navis curam habens: in Epigr.

Νεωκορέω, templi verrendi & ornandi curam habeo, ſum ædituus.

Νεωκορεῖα, ἡ. munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, converro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, converro.

Περικόρημα, τὸ, purgamentum, ſordes circumquaque verrendo collectæ.

Σπικόρος, qui ſtabulum verrit ſeu purgat: aut qui ſtabuli curam gerit. Od. ϱ. Exponitur etiam, ædituus, qui decrum delubra verrit, eorumque curam gerit. Pro eodem dicitur σπικόρος, & Doricè σπυκόρος.

Com oſita ex κόρος, *ſeu* κῦρος, *puer.*

Ἀγλαόκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſplendens & quaſi florens juvenibus, pulchros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκορον appellat Pindarus. Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Heſych. Suid.

Διακορδάω, & διακορέω, devirgino, ſtupro ſeu conſtupro, vitio: virginitatem eripio, apud Suidam, & Pollux l. 3. ex Ariſtoph. Διακόρισις, & διακόρησις, εως, ἡ, ipſa actio devirginandi, ſtuprum.

Διόσκορος, (qui & Διόσκουρος) Iovis filii, Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux, ita per excellentiam dicti Iovis & Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Stheſichoro. Plutarch. de frat. chair. ἃ μυθολογοῦσιν ὑπὲρ τῶν Διοσκόρων ἡ φιλαδελφία.

Συγγαμβρέα, germana ſoror. Eurip. in Alceſt.

Ψευδόκορη, fictitia & cmentira puella.

Compoſita ex κορέομαι.

Διακορεΐζω, devirgino, virginitatem eripio. Heſych. ¶ Item intentis pupillis, ſeu pupillis inſpicio: eidem Heſych.

Διακορεΐζομαι, intentis pupillis intueri. Etym. Pro eodem ſcribitur & διακορεΐζεσθαι, apud Suid.

Ἐπικορέω, ſuperno & rejicio. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορίζομαι, ſubblandiens voco, ſubblandior, ſeu blandis verbis compello: Ariſtoph. in Pluto, εἰ λυπωλήθη γ' ἀπτίμῳ τετάρτῳ αὖ χῷ βάπτον ὑπεκορίζετο. Item minuendo ſeu extenuando verum nomen ſpecioſius & honeſtius nomen prætexo. Plut. in Sol. ἀδείας ὑποκορίζεσθαι τὰς μὴ πέρυας ἐπιφέρας. Idem de virtut. mor. τὰς ἀσωτίας καὶ ἀπονοίας ὑποκορίζονται. Sic & apud Plut. & Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen falſo ſeu turpiori nomine appello: ut apud Xen. apomn. l. 2. οἱ ἢ μισοῦντες μὲν ὑποκορίζοιδοι ὀνομάζουσι κολακεύειν. Exponitur etiam, innuo & indico, apud Plut. ſymp. 6. probl. 7.

Ὑποκορίσμα, τὸ, malæ rei intectumentum, & ſpeciſum honeſtum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præcep. Athen. l. 11.

Ὑποκορισμός, extenuatio qua rei turpi honeſtum nomen prætexitur. Ariſtot. rhet. 3. ἔστι δ' ὁ ὑποκορισμὸς ὃ ἐναντίον τῷ ὀνόματι τῷ καλῷ καὶ τοῦ ὑπάρχοντος, ἢ ὁ, extenuatorius, diminutivus. Rhetor. l. 4.

Ὑποκορίστικως, blandè, ſeu ſubblandiendo. Item more eorum quæ diminutiva à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

¶ *Derivata ex* κορέω, *ſatio.*

Κορέννυμι, ſeu κορεννύω, idem quod κορέω, ſatio. Κορέννυσι dicitur etiam, quum nobis ſatisfit, & cupiditas noſtra acquietet. Herodian. l. 1. ὁ δ' ὦμε κορέννυσι. Item quum abunde aliquid nobis ſuppetit. Heſiod. in Erg. τὸ γε κορεσσάμενος ὑπνάει ἐπ' ἀλλοις.

Κόρος, ου, ὁ, ſatietas. Il. ν. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ ἐρατεινῆς ἐπλοκίης. Solon. Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ἐπὰν ὅλβος ἐπάνω. Ἐς κόρον, & ἀχρὶ κόρου, ad ſatietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρου μανθάνειν, ad ſatietatem diſcere. Ariſtot. rhet. 3. Ἐν Κρήτῃ δὲ τὰς κυφίσεις ὀρχήσεις καλοῦσι. Quidam Homericorum ἐπιτρεμέων: unde & furore agitatos ſic appellari teſtatur Strabo. l. 10. alii παρὰ τὴν κόρυδα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρης i. pupilla deducant, quòd dum cuſtodirent Iovem, apertis oculis ipſis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur & κύρβας. Heſych.

Κορυδαῖον, templum. Strabo l. 10.

Κορυβαντικός, corybantius: corybantis proprius, ſeu ad corybantem pertinens: ut κορυβαντικὰ σκιρτήματα. Plut. in Erot.

Κορυβάντης, corybantius: unde in Epigr. κορυβαντίων ἀναθήματα χάλκεα δόρατα.

Κορυβαντάω, corybantas imitor entheo inceſſu: vel inſanio ſeu furo more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντᾶν ὑποπτεύσῃς λάβητε, corybantico furore percitum eſſe. Ariſtoph. in Veſp. Ἀλλ' ἢ πεφροντικέναι ἔτεδν ἢ κορυβαντᾶς.

Συγκορυβαντάω, (*comp.*) cum alio corybantum more inſanio. Plato in Phæd. & apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum ſacris initio. Ariſtoph. in Veſp.

Κορυβαντισμός, luſtratio, ſeu expiatio, quæ à corybante fit ære canoro.

KOΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo: crudi humoris è capite in nares deſtillario; morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. lib. 1. & Aet. ſerm. 9. c. 59. Celſ. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita, ſeu humor craſſior, qui per nares deſtillat. Gal. com. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conſcrib. hiſt. λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσι, quidam accipiunt pro ſuperbia & faſtu: alii pro ſtultitia ſeu ſtoliditate.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, muco plenus ſum, nares pituita clauſas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. Plato pol. 2.

Βυκόρυζος, (*comp.*) admodùm mucoſus, ideoq; ſtolidus. Heſych.

KOΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, ſaccus, marſupium, ſaccus: apud Suid. Interdum de teſtium ſacculo ſeu ſcroto: ut Apſyrtus in Hippiatr. ἐμπάσῃ τὰ ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ δυλάκιον, ¶ Item pilæ genus quod è pellibus conſui ſolet, ventoque inflatum brachialibus ligneis impelli: follis. Martiali. Scribitur & κώρυκος per ω.

KOΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ & κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, ſeu eminentia; & præcipuè cacumen montium, teſte Euſtath. Herodot. οἱ γὰρ τὸ φθόγγοισι ἐπὶ τὰ τῶν ὀρέων κόρυμβα. Κόρυμβα νηῶν, apud Homer. Il. ι. extremæ navium partes: quidam etiam exp. ampluſtria. Κόρυμβος dicitur & de coma certo quodam modo nodata: alii comæ ornamentum fuiſſe dicunt. Euſtathius ex Athen. κορύμβοις δ' αὖκαὶ ἐμπλοκαὶ τῶν τριχῶν, χρυσᾶς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρων. In hac ſignificatione dicitur & κορύμβαι, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules aſparagi, Heſych. Dicitur & de aliis: ut κόρυμβος κισσοῦ, racemi hederæ ſive acini. Et generaliter, pro ramo; ut κορύμβος ὄφεως, in Epig. & κορύμβαις συκῆς Euſtath. à κόρυς derivari ſcribit.

Κορυμβίας κισσός, hederæ quædam ſpecies ſic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem ſint circumacti. Vide Theophr. hiſt. pl. l. 3. & Plin. l. 16. c. 34.

Κορυμβόσπερμα, à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos, in append. Dioſcor. l. 2. c. 110.

Κορυμβώσαι, unde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στέφει, coma aureo vinculo faſtigiata; vel aureis corymbis faſtigiata.

Compoſita.

Ἀκρόκορυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. Δικόρυμβον ἔρος, duplicem verticem habens mons, ſeu duplex cacumen: apud Philoſtr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

KOΡΥΝΗ, ης, ἡ, clava: propriè βάβδος καραλατή. (✠ παρὰ τὸν κόρυν, ut inquit Euſtath.) Il. ν. Ἀλλὰ σιδηρείη κεφαλὴ ὀπάζετο φάλαγγας. Theocr. idyll. 26. Δέρμά τε θηρὸς δεινοῦ χειρωνάξιν τε κορυνίδι. ¶ Item metaphor pro aſini veretro. Nic. in Alex. Δεινὸν βρωμήσεται ἀναλθίσασα κορωνίδι. Κορωνὶς βλαστὸς dicitur genicularum incrementum & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clavæ ſimilitudine: apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6. ¶ Κορωνίαι, vocatur etiam à quibuſdam tàm ſummi humeri quàm cubiti articulus; Poll. l. 2.

Κορωνᾶν, inſtar clavæ faſtigium edere, ſeu faſtigiare ſe & velut thyrſum proferre. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12. (de junco) κορωνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος ἐξ αὐτῆς τὸ καλαμώδες ἐξοιδήσας.

Κορωνίστης, ου, ὁ, germinatio. Heſych.

Κορωνίδιον, ου, τὸ, clavæ formam habens; vel in clavæ modum faſtigiatus. Heſiod. in ſcut.

Κορωνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem quod κορωνιδιος. Theophr.

Κορωνήτης, ου, ὁ, clavator, clavarius, i. qui clava utitur in pugna. Iliad. ν.

Κορύσσω, vide in Κάρας.

KOΡΥΣ, υθος, ἡ, in accuſativo κόρυθα vel κόρυν) galea, caſſis. (✠ ſic dicta à κάρα, caput: alii tamen ſic vocata putant ὑπὸ τῆς κάρα βύειος, quòd caput defendat.) Il. α. ἑξῆμαι κόρυθι λάμπουσι μέτωπον Ἐρίηδι λαμπομένῃσι. Il. ν. Ἀστὴρ δ' ἢ εἶσιν ἀπερέπτει, κόρυς κόρυσι, αὐτὰρ ὅ γ' αὐτῷ. Sic & Il. φ. & alibi paſſim. ¶ Item κόρυς, galeritæ avis, quæ & κορυθαλὸς ac κορυθαλλὸς, apud Theocrit. idyll. 10. Item κορυθαλλίς, & κόρυδος, apud eund. idyll. 7. Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: Item generaliter, armo: Iliad. β. πλήθεμόν τε κορύσσων, (pro εἰς πόλεμον) ad bellum armans. ¶ Item incito, tanquam armans ad prælium: Heſiod. in aſp. κορύσσετο κλόνον ἀϊδήλων.

Κορύσσομαι, armor. Iliad. π. Πάτροκλ' ἢ κορύσσετο νόθεσι μαλακῶ. Iliad. υ. Βῆ ἢ δὲ θεσπεσίοιν κακοφρυάδεσσι (pro κακοφρυάδεσσι.) Sic & alibi apud Homer. Item impetu feror, tanquam armatus ad prælium

prælium, furo: Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης τρηχὺ διὰ σπῆος νῆα κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ δ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις, aliæ super alias cum impetu sursum feruntur.

Κορυνήτης, ου, ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator: ut Il. ω. αὐτὰρ κορυστὴς, & Iliad. υ. Δύο Αἴαντε κορυστά.

Compositæ.

Α'ντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo, ex Athen.

Ε'πικόρυσσμα, ατος, armor, seu me armo adversum. Luc.

Ι'ππικορυστὴς, ου, ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Χαλκοκορυστὴς, ου, ære seu æreis armis armatus: Item simpliciter, armatus. Il. π. Ε'κτορα χαλκοκορυστήν.

ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, vertex, pars capitis inter sinciput & occiput, media & summa: seu (secundum alios) linea illa capitis, qua capilli alij ad dextram, alij ad sinistram inversi distinguuntur. Poll. ex Arati iatricis -ὅπως πε καρήατα πολλὰ μὲν αὖτως Μεσσαπίης κορυφῆς μέσην σωτερομένα χαιτήν. Tribuitur & equo, apud Xen. de re equest. ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex. Il. β. Οὐρεῦ ἐκ κορυφῆς. Il. λ, Γ' ὄρος ἐν κορυφῇσι. Sic & apud Thucyd. & Herodot. ¶ Item summa, caput, *metaphoricè*, ut κορυφὴ τοῦ λόγου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρχεται δὲ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν ἐρωτᾷ. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα τὴν κορυφὴν ὁ λόγος ἔσπεδὲς ἑαυτῷ ποιῶνται. ¶ Item pars ossis quod *κάκωλος* dicitur, quæ anum versus inclinat. Poll ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre, quod & *κεκρύφαλος*, teste Eustath. ¶ Κορυφὴ digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. ✠ Etymologus κορυφὴ dictam esse scribit quasi ἡ κάρης δεσχίζουσα: aut à κρίπτω deduci, ut sit quasi κρυφὴ, quòd ea pars capitis crinibus regatur.

Κορυφαῖος, α, ον, q.d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. πρεσβυτικῶν ἢ κορυφαιότατος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τέλος, expon. fastigium. Κορυφαῖος χορὸς, dicitur præsultor in choreis: apud Aristot. pol. 3. & de mundo. Et κορυφαῖος Ζεὺς, Capitolinus Iupiter: apud Pausan.

Κορυφαῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars, summum equi capur cingens.

Κορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor, apud Basil. & Strab.

Compositæ.

Α'μφικορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀρτεμίσιος ὁ Τ'ριταίου Σαρδίων ὑπερέχου ἀμφικορύφου σφι τάδε, quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel gloriose respondebat: alij, summatim hæc respondit.

Δικόρυφος, ου, ὁ ἡ, (q.d. bivertex) duplicem habens verticem. Δικόρυφοι dicuntur ii, quibus geminum est discrimen capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes distinguit.

Ε'κκορυφόω, summatim dico à principio & velut à capite incipiens expono: Hesiod. in Erg. ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω.

Ι'σοκόρυφος, q. d. æqualem verticem habens, æque eminens: ut ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ. Dionys. Halic.

Μελαγκόρυφος, atrum verticem habens: nomen avis, apud Aristot. quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, i. ficedula.

Τειπόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. & Strab.

ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, Hesychio & Suidæ est olus quoddam sylvestre vile; unde proverb. ἡ κίρχορος ἐν λαχάνοις, utpote vix dignus, qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus) ἐν οἷς ἡ περσιμαζομένη δέσι διὰ πικρότητα κόρχορος. A' Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui *κάρχορον* dicant esse piscem quoque ἔτελὲς ἔδεσμα etiam ipsum, teste Suida, qui addit dici de vilibus & iis qui majores sibi honores arrogant, quàm quantis digni sint. Scribitur & *κόρκορος* per κ.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, cornix. Hesiod. in Erg. Μήτε ἑφεζομένη κορώνη λακέρυζα κορώνη garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Συκὴ πεπεπλὴ πολλὰς βόσκουσα κορώνας. Oppian l. 3. de ven. Αἰετέοντά τε φῦλα πολύζηλοί τε κορῶναι, vivaces cornices, seu annosæ. Apud Hom. Odyss. υ. Σκῶπές τ' εἰρηνές τε πανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰναλίαι per marinas coronas quidam intelligunt mergos, aut fulicas, teste Eustath. ¶ Item marculus ferreus, quo fores pulsantur: vel annulus quo fores attrahuntur. Od. α. Βῆ ῥ' ἰμὲν ἐπ' θαλάμοιο, δύρου δ' ἐπίρυσε κορώνην Ἀργυρέην. Sic & Od. π. & φ. Item summitas in curvamine arcus: vel curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus. Il. δ. (de fabricatore arcus) Πᾶν δ' ἄρ' ἀνευθὲν ἔπηξε κορώνης: hinc proverbialiter, κρυσῶν ἐπιπάσαι κορώνας, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quævis summitas: ut Artemid. ἔδοξέ τις τὸ αἰδοῖον αὐτῷ ἄχρι τῆς κορώνης τετευχῶσθαι, ad summum usque glandem. Item omne quod incurvatum est. Item χρῶ quoddam ἐπιπλοκῆς, Eust. ¶ Item inflexum illud quod in navis puppi visitur: Arr. ὅταν δὲ ταῦτα ὑποστρέψωσι κέρασιν. Ο'ρμοι ὑστερούμενοι, i. Circumtunt navē magno cum pondere nautæ. Adversamque trahunt oppacta ad littora puppim, ut vertit Cicer. ¶ Item apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi: unde in illo oracullo, Γεγράφθω γὰρ ἡ νέαι πυρὶ σαλὲ κερώνῃ. ¶ Κορώνη sive κορωνὶς dicitur etiam clausis apophysis in finem acutum desinens, cujusmodi habetur ima utrique in osse genæ inferioris, tendinem à temporali musculo descendentem excipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur δύο περιφερεῖαι τῆς τῶν φαλάγγων ἐνίσχυσις εἰς τὰς δύο κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς ποδαγικοῖς τῆς ἐπιστροφέως σφονδύλου. teste Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι sunt τὰ πλεξαφῆ σφάλματα.

¶ Derivata ex κορώνη, cornix.

Κορωνίδες, ων, ὁ, cornicis pullus. Hesych. & Eust.

Κορώνεως, ου, ἡ, ficus cujus fructus sunt colore cornicis nigro. Aristoph. in Pace, τῶν κορωνέων γεμεῖ Ε'ξεκίαν.

Κορωνίζω, cornici colligo stipem: de circulatoribus quibusdam qui cornicem circumferentes stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τὸ, carmen quod illi circulatores cornici stipem corrogantes canebant.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator qui cornici stipem mendicat. Athen. l. 13

Compositæ.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ ἡ, qui quinque cornicū ætates vixit. Epigr. πεντακόρων Ε'κάβη, ὁ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Τετρακόρωνος, epith. cervi, apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat.

Τρικόρωνος, qui tres cornicis ætates degit, cujus vita est admodùm longæva.

¶ Derivata ex κορώνη, i. summitas vel curvatura.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, dicitur navis: vel quæ nigra est, vel in qua summitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis incurva est, ut vult schol. Arati. Il. α. Οἱ καὶ δ' ἀμῷ σῶ νηΐ. κορωνίσι. Sic & Il. β. & Od. τ. Tribuitur & bobus, ob cornua in summitatibus inflexa quæ habent, apud Theocr. idyll. 26. δὶς τ' ἐπὶ ξυλ κορωνίσι ζεύγνυον ἥνας. ¶ Item substantivè, coronis, i. linea brevis in extrema parte aliquantùm incurvata, quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. Sic dicebatur etiam nota quæ in calce libri appingi solebat unci figura ad significandum finem, ejus & Martialis coronidem appellat: Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, summitas & apex in re aliqua; idem quod κορυφὴ, unde κορωνίδα ἐπιτιθέναι, fastigium & finem imponere rei alicui, apud Luc. de hist. scrib. Greg. in Euseb. Plut. de disc. aud. ab amico.

Κορωνὸς, ου, ὁ, elatus, cervicem in altum efferens: Etymol. ex Archilocho, Βάς ὀξὺν ἡμῖν ἐρχατῆς ἐν ὀκτὶ κορωνὸς ἐγχώρης.

Κεράνη, incurva & lunata cornua habens. Hesych.

Κερατίζω, cervicem vel cornua effero. Hesych. Item incurvo & lunatus sum: unde apud Hesiod. in Theog. κερατίσσατο πάντα, instar lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam, κερατίσσατο, à Κερατίη.

ΚΟΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum. Aristoph. in Nub. διὰ κοσκίνου κόσκινον ὕδωρ ἀναντλεῖν φέρειν, cribro aquam ferre. ✠ Apud Pindarum esse dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabantur primi quique numeri. Hesychio *κόσκινοι* sunt aves domesticæ, aves quæ domi nostræ aluntur: ut gallinæ, anseres, perdices & similes.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινοῦν, ῶ, τὸ, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (comp.) caseus cretus incerniculo, ut quidam interpr. apud Athen. l. 14.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, coriorum & pellium minuta præsegmina. Hesych. Suid. & schol. Aristoph. Metaphoricè seu abusivè, apud Aristop. in equit. Η' καλὰ, ἢ ξύσματα, ἐκκλασθ', ἐξαίσματα Κοσκυλματίοις ἀκρισιν τοιαυτὶ λέγων, pro ἀτελῆ ῥιπιδοποιὸς sive λοχαίας ἀτελεῖ in modum τῶν κοσκυλματίων.

Κόσμος, vide in Πόσμος.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (✠ à κομῶ, significante ornatum) Herod. οἱ δὲ Πέρσαι ἤσπαζόντο τὰ ἐόντα ἔθεσι κοσμεῖν. Thucl. 3. ἡ πολλὴ ἀπόλαυσιν αὐτῶν ἀπαίρουσ, καὶ ἄθεσι κόσμου ἀφεστηκυῖαν, i. incompositè. Luc. in Zeuxide, ἐκκλίνατε σαυ ὕθεν κόσμος ἔφθορεν. Exponitur etiam, ἀπαξία à schol. Thuc. ¶ Item modus & ratio: unde κατὰ κόσμον, apud Hom. modo & ratione, ordine, decenter, ritè, aptè, convenienter. ¶ Item disciplina: sæpè apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur & κατάστασις. Apud Aristot. & Iloer. in Panath. κόσμος πολιτείας, ratio reipublicæ rectè atque ordine constituræ. ¶ Item ornamentum, ornatus, Iloer. ad Nic. ζύγα μὲν πὰς ἔδωκε καὶ τοῖς ἅπασι κόσμον. Herodian. l. 3. καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον καὶ κοινωνίαν ἀρμάσαντες. Sic apud Xen. Pæd. 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖος κόσμος, ornamenta muliebria. Interdum decus, laus. Thuc. l. 1. οἷς κόσμος καλὸς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi est id facere egregiè. Soph. in Ajace, γυναῖκὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. θ, ἵππος κόσμον ἄεσσεν. Eustathius κόσμον esse dicit τὸν ἀρμονικὸν ἐπίνοιαν καὶ μίσθωσιν καὶ τὸ ἑτοῖς αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλοις διάταξιν, καθ' ὡς ἐπεῖν, ἑρμηνικόν. ¶ Κόσμοι magistratus Cretensibus, qui ἐφοροι Lacedæmonis: Aristot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi, unde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην. Et Nonn. Οὖπω γὰρ πολύμορφον ἐφίλατο κόσμον ἀλήτην, &c. Peculiariter interdum pro cœlo exp. l. 2. Epigr.

Κοσμικὸς, ὴ, ὸν, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, α, ον, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, ut decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia. Iloer. in Panath. & Aristoph. in Pluto.

Κοσμόω, ῶ, ordino, distribuo, compono: ut Il. μ. Πέντρακα κοσμιόωντες ἀμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. Item adorno, instruo, apparo: Od. ν. ἠδ' ἔτι δῶρ τὸν ἐκάσμει. Item orno, honesto: Hesiod. in Erg. Ζῶστ δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ornavit, seu exornavit. Thuc. l. 2. ἃ δὲ τῶν πάλαι ὑμνηται αἱ τῶν δεδρᾶ τῇ πολιτείᾳ ἀρετὰ τὰ ἐκόσμησαν. Sic dicitur πρὰς κοσμεῖν; in majus efferre ornando honoribus, apud Herodian lib. 7. ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι quum magistratu suo funguntur.

Κόσμημα, τὸ, ornamentum, insigne. Plato de leg.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio. Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

Κοσμητικὸς ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Il. α, λύε κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμίδιον, ου, τὸ, q.d. parvum ornamentum, apud Hesych.

Κόμη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Compositæ.

Α'κοσμος, ον, ὁ ἡ, inordinatus, indigestus, incompositus. Iliad. β. Item inornatus, inconditus, incomptus.

Α'κόσμως, ὁ, inordinatè, indigestè, incompositè.

Α'κοσμία, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositæ. Synes. epist. 104 Exponitur etiam congeries rerum confusa apud Aristot. de mundo & Plut. in lib. de animi procr. Item dedecus & rerum indignitas. Plut.

Α'κοσμέω, ῶ, incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè, facio aliquid contra decorum, aut officium. Soph. in Antig. Ε'ργον γὰρ ἐστὶ τὰς ἀκοσμοῦντας σέβειν. Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. & Lysiam.

Α'κόσμητος, incompositus, indigestus. Item inornatus, inconditus. Dionys. Areop. Α'κοσμήτως, incompositè. Item inornatè incomptè. Plato de leg.

Α'κοσμιος, idem quod ἄκοσμος.

Α'ντικοσμέω, ῶ, vicissim orno, seu contrà orno.

Α'πόκοσμος, ὁ ἡ, qui procul à mundo degit: qui in secessu & monasterio vivit: apud Gregor. Nazian.

Α'ποκοσμέω, ῶ, quæ ordine collocata erant, aufero seu depono, aut amoveo. Od. ν. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. ¶ Item ornatum adimo, ornatu privo. Greg.

Διάκοσμος, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. & Aristotel. Item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, digero. Item compono, adorno, instruo: Il. β. Ὡς τὰς ἡνιόχους διεκόσμεον ἥνδε καὶ ἥνδε Τρῶες ἐπὶ ἵππων. Il. Ο', Ὀλύσσαι Τρῶας ἐπὶ σφῶν κόσμον αἴνυθ' ἑτάρους. Il. σ', πίσυνα κόσμον αὐτὸν ἐοῖσιν. Il. ψ. Τρῶες δ' ἐν κόσμῳ ἔχον ἀθρόοι ἠδὲ καὶ ἄλλοι. Item orno, honesto: Hesiod. in Erg. Ἀλλά γε κλυτοπάτρη ἔχει κόσμον ὄφρα τελέσαι. Il. Σ, Ὀλύσσαι Τρῶας ἐπὶ σφῶν κόσμον αἴνυθ' ἑτάρους. Il. σ', πίσυνα κόσμον αὐτὸν ἐοῖσιν, contra quos iratum habenas quas diu strinxisti effundes. Interdum pro μίωσις seu χόλος ponitur teste Eustathio. ✠ qui etiam à κόσμος derivari scribit, quòd sit χόλος ἀπεδυθὲν: quod etymon Homerus quoq; innuere videtur, quum dicit κότον ἔνδυτο θυμῷ, & κότον ἐνδύεται.

Κοτέω, εσῶ, ὁ, iratus, vel graves animo iras premens. Il. ε. θεὸς νύ τι κοτέων. Κοτέων, ουσα, ον, iracor: vel æstuo ira quam diu pressi sub pectore. Il. α. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄσσομαι κοτέοντος, non moveor tuis iris quas alta mente repositas coquis seu premis. Cum genitivo rei cujus causa irascimur: ut Il. δ'. Ζεὺς σφιν Κρονίδης ἐπικείσεται ἐρεμνὸν Ἀΐδηδε, ἃ δ' ἀ πάτης κοτέων. fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, seu memori ira profequens hanc fraudem. Et cum dativo: ut apud Hesiod. in Aspid. -λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένοιιν ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine cervæ. Idem in Erg. Καὶ κεχαρὼς κεχαρμένῃ κοτέει: Particip. κεκοτηώς, iratus, ira accensus. Od. ι, Κοτέσσατο, quod κοτέω: Il. ψ, Τυδέος; ὃς κατέπαυτο φόβου Α'πόλλωνι. Il. ε. τῷ δ' ἀρ' Α'χαιὸς Ε'πάγλως κοτέσητο νεμεσσηθέντ' ἐνὶ θυμῷ.

Κοταίνω, idem quod κοτέω. Aeschyl.

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμως, idem quod εὐκοσμοῦντος, Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto: Plato, εἰς ἑαυτὸν δήμου κατακοσμήσαντες, nes, ratione & ordine constitutus. Apud Plut. in Romulo κατακοσμοῦντες ἑαυτὲς, exp. colentes observantesq; se invicem.

Κατακόσμησις, digestio rerum & apta compositio. Plat.

Decomp. Α'κατακόσμητος, inexornatus. Item indispositus; decenti ordine non distinctus, Plut. de defectu orac.

Κοσμήσιμον, ου, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q.d. aliter compono, in alium statum compono; seu in aliam formam.

Μετακόσμια, intermundia. Cic. de fin. l. 2.

Μετακόσμησις, alia compositio. Plut. Luc. ἰὼ πάππα ἑτερογενὴς μετακοσμήσης.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Περικόσμιος, indecorè, indecenter. Ioseph.

Περικόσμιος, (q.d. antemundanus) qui fuit ante conditum mundum.

Περικόσμιμα, τὸ, q.d. ante ornamentum. Exponitur etiam externus cultus: ex Laërt.

Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto. ex Xen.

Τεκτοκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Υ'ποκόσμιος, (q.d. supramundanus) unde ὑποκοσμίως ὀκπαρτοῦσας, exp. rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus: apud Strab. & Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus studium, cultus studium.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, & Atticè, κόσσυφος, ου, ὁ, merula, avis de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 19. Aelian. Oppian. ¶ Est & piscis nomen, quem Plin. quoq; merulam vocat.

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, costus: aromatis genus, de quo Theophr. hist. pl. l. 9 Dioscor. l. 1. c. 15. & Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟ'ΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ pro nodo & ἀνάδεσμαι accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex byssо. Pollux & pro crinium nodo accipit, lib. 2. tit. de tonsura & crinib. Exponitur etiam vestis fimbriata.

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis subfstrictus, ut Exod. 28. πορπίδες καὶ χαῦνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicam nodis subfstrictam. Ab Hesych. exp. & κεφαλωτὸς, fimbriatus. Scribuntur hæc & gemino σ apud eundem Hesych.

Κοτὲ, vide in Ποτὲ Κοτέω, &c. vide in Κότος.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliva sylvatica. Plut. in Fab. σκληρότερον δὲ σφοσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον ἤπερ οἱ γεωργάντες ἐκείνοις καὶ ἀχρίοις καὶ κοτίνοις, quàm agricolæ capitificis, pyris sylvaticis & agrestibus olivis. Item corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent, unde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus, Olympico, Pythio, Isthmio, Nemeo) ἆθλα δὲ ἦν, κότινος καὶ λαὸς σέλινε, πίτυς. Sic Pausanias, Ἔστεφε δὲν ἐπικειμένῳ τὸν κότινον, quum ei jam imponeretur corona ex oleastro. ¶ Exponitur etiam acinus, apud Theophrastum hist. pl. l. 2. cap. 8. (de vite) ἦδη τὸν ὑποβρύχιον τὸν κοτίνου.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocr. de morb. lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur quum dicit, νήσει δίδυα ἀΰσσε χαλκῷ ὅσον κοτινάδια.

Κοτινοῦσθαι, seu κοτινωθῆναι, per contractionem ex κοτινόεσθαι, dicuntur insulæ quædam ob oleastrorum uberem proventum.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, ira diu in mente reposita vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργὴ, χόλος μῆνις. Iliad. α, Ἀλλά γε κλυτοπάτρη ἔχει κότον ὄφρα τελέσαι. Il. Σ, Ὀλύσσαι Τρῶας ἐπὶ σφῶν κότον αἴνυθ' ἑτάρους. Il. σ', πίσυνα κότον αὐτὸν ἐοῖσιν, contra quos iratum habenas quas diu strinxisti effundes. Interdum pro μῆνις seu χόλος ponitur teste Eustathio. ✠ qui etiam à κείμαι derivari scribit, quòd sit χόλος ἀπεδυθέν: quod etymon Homerus quoq; innuere videtur, quum dicit κότον ἔνδυτο θυμῷ, & κότον ἐνδύεται.

Κοταίνω, idem quod κοτέω. Aeschyl.

Composita.

Α᾽κοτ⊖ος,ὁ ἡ ἡ,qui graves & veteres iras alta mente repositas non habet.Helych.

Ε᾽γκοτος,qui veteres iras animo conditas habet : vel iratus.Suid. ex epigr. τὸν φθόν⊖ αἰὲν ὀπιθεισίδας ἀχαζῶν ἔγκοτ⊖ αἰὲν ἐχεῖ Vtitur & Herodot. Ε᾽γκότως,irato animo,iracunde

Ε᾽γκοτέω,ῶ,idem quod κοτέω. Eust. Ε᾽γκότημα & ἐγκότησις,ira: vel vetus & gravis ira : idem quod κότ⊖, apud Hesych. & Oseæ cap.9.in versione Aquilæ.

Ε᾽πικοτ⊖,iratus. Aeschyl.

Ε᾽πίκοτος,exp. culpanda, & ob quæ meritò quis irascatur. Hesych.ex Soph. Nauplio.

Ε᾽πικότως,irate,iracunde:Aeschyl.in Prometh.

Ζάκοτ⊖,valde iratus,qui vehementur exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit.Il.γ.

Παλίγκοτ⊖,qui vicissim alicui irascitur, seu qui iratum alium videns vicissim & ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll. 23. Α᾽χι⊖ δὲ θεὸς πάσσε παλίγκοτ⊖. Exponitur & simpliciter, iracundus,apud Aristoph. μὴ γένῃ παλίγκοτός πε ἀπτοδολῆσιν ὑμῖν, nesis ita iracundus ut consilium mutes de nobis juvandis.

Παλιγκότως,animo vicissim irato, seu simultatem gerente. Exponitur & iracundè.apud Herodot.

Παλιγκοτία,simultas Exp.& offensio: ex Hippocr.

Τ᾽πέγκοτ⊖,supra modum iratus. (furente.

Τ᾽ωκύπο,admodum ira inflammato animo. Euripid. in Herc.

Κο᾽ττΑΒΟΣ,Atticè pro κόσσαβ⊖,ου,ὁ, cottabus : ita vocatur genus convivialis lusus,à Siculis primùm repertum, mox à Græcis usurpatum, & plerunque; à juvenibus amantibus in eo quum bibissent, reliquum sic à poculo ejiciebant ut id resonaret. Erat & aliud genus lusus quòd fiebat in pelvi : ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα, vacua : in quæ ex carchesiis dejiciebant τὰς λατάγας, quique plura vascula submersisset ista τῶν λατάγων dejectione, is superior evadebat, vide Athen. initio lib. 15. Poll. lib.6.c. 19. Pro ludo ponitur apud Euripi. in Oeneo, Πυτιοῖς δ᾽ ἔβαλλον βακχᾶ τοξάζοντα κἄρρ᾽ γεγοντ⊖ : τὸν βάλλοντα δὲ τέρεν ἐγὼ τεττίγμιλον, ἅθλα κοπᾶβον δηλῶν. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in pelvim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia : alio nomine dictum λάτταξ seu λατταγή : apud Athen. Itidem Eurip. in Plisthene, πλὴν δὲ κοισάβων ἀφαγμὸς κωφηδ⊖ ἀφεῖσθαι μέλ⊖ ἐνηδυωτον.

Κοπᾶβειον,dicebatur ea pelvis,ut docet Dicæarchus apud Athē. l. 15. Item vas, in quod injiciebant τὰς λατάγας,ut & κόπαλ⊖, ibidem Item pretium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Poll.Scribitur & κοπάδιον,pro eodem apud Athen.

Κοπᾶβικὸς,adject.cottabicus,ut κοπᾶβικὴ βάβδ⊖,apud Athen. & Poll.

Κοπᾶβὶς idem quod κοπᾶβικὴ ut κοπᾶβὶς κώλεξ,ibid.

Κοπᾶβίζω,cottabo ludo,cottabo certo : Athen.l.11. Ponitur per jocum etiam pro vomere, evomere,ut testatur Pollux l. 6.c.19.

Κοπᾶβισμὸς,lusus cottabi,i.actio ludendi cottabo.Athen.

Κοπᾶβίσις,idem apud Plut.symp. 3. probl.6.

Composita.

Α᾽ποκοπᾶβίζω,in κόπαβον defundo, & quidem ita ut sonitum reddat. Xen. Hell.2. de Theramene,ἐπεὶ γε τὸ κύνεον ἐπεξῆς τοῦ λειπομένου ἀποκοπάβισεν.Metaphoricè Theophyl. ep. 9.ἀποκοπάζιζον ὃ καθημέραι τὰ διάκονα. Aliquando absolutè & sine casu ponitur pro ἀποκοπαβίζει τὸ λειπόμενον : apud Athen. hb. 11. Ponitur & pro vomere, evomere, ut κοπαβίζω. Poll. lib. 6. cap. 10. & Athen.lib.15.

Α᾽ποκοπᾶβισμὸς, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt, reliquum sic è poculo ejiciunt ut resonet, apud Athen.lib.15.

Ε᾽πικοπαβίζειν,idem quod ἐπικοπαβίζειν, apud Poll l.6.c.19.

Καλλικοπαβέω,ῶ, pro καλῶς κοπαβίζω, venustè cottabo ludo, eleganter scitè cottabizo : apud Athen.lib.11.

Κατακοπαβίζειν,idem quod κοπαβίζειν,vomere seu evomere in: apud Athen.

Μεθυσοκόπαβ⊖,ebrius, temulentus : propriè de eo qui jam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

Κο᾽ΤΤΗ,ης,ἡ dicitur κεφαλὴ,Hesych.

Κοπὸι,οἱ,eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κοτὸς,occiput,ex Hippocr.

Πεῤκοπᾶα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars trinita relinquitur,occiput raditur : ut quidam interpr.

ΚΟΤΤ᾽ΑΗ,ης,ἡ,cavum,cavitas : idem quod κοίλωμα : Athen.l. 11.ex Apollodoro, παῤ διὲ τὸ κοίλον,κοτύλιν ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς ἡ τῶ χειρῶν κοίλον. ¶ Item cavitas coxæ : Athen. ibid. Et cavitas manus, quæ & vola. Item sinus in quo caput femoris volvitur : propriè tamen ab anatomicis dicitur cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur : Il. ε. Τῶ βαλεν Αἰνείαο κατ᾽ ἰσχίον ἔνθά τε μηρὸς Ι᾽σχίῳ ἀκτάφερται, κοίλῃσι δὲ τέ μιν κοτ-

λέωσι. ¶ Κοτύλαι dicuntur & cymbala,ut Athen. & Eustath.docetur. ¶ Item κοτύλη, vasculum quoddam seu poculum concavum, forma scutellæ : ut Od.φ. (de Ulysse mendico) δώσει δέ οἱ ὃς κ᾽ ἐλέησι Πύρνον ἡ κοτύλην. Il. χ. (de orphano seu pupillo.) Τῶν δ᾽ ἐλεαίρων κοτύλῃ πιτνὸν ὕσσεφε, cotylam præbuit libandam extremis labris. ¶ Est etiam mensura liquidorum, eadem quæ Romanis hemina, ut Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum mensura apud Atticos : continens unicas novem mensurales. Thuc.apud Athen. l. 11. ἐδίδοσαν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατ⊖, ἡ δὲ κοτύλη ὀξυ-

Κοτυλίσκ⊖,ου,ὁ,cotylę mensuram æquans: Laërt. Κοτυλίσκ⊖ verò exiguus instar cotylæ. Aetchin.contra. Ctesiph.

Κοτυλώδης,ες⊖,ὁ ἡ ἡ,qui cotylę formam repræsentat. Athen.l.11. Κοτυληδών,όν⊖,ὁ,idem quod κοτύλη, cavitas,ut κοτυληδὼν ὀφθαλμοῦ,apud Nic. in Alex. Item cavum illud in quo femoris caput vertitur : acetabulum. Aristot.hist.an.l.1.c. 13.& l.3.c.7. ¶ Item umbilicus Veneris : herba folium habens acetabuli figura (unde & nomen) orbicularim & inevidenter concavum. Dioſc.l. 4.c.92. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concavæ partes in polyporum flagellis sive cirris. Athen.l.11. & Aristot. hist. an.l. 4. c. 1. Item pro ipsis brachiis sive cirris synecdochicè accipi vult Eust. apud Homer. Od. ε. Item ora venarum & arteriarum intra uterum eminentia & quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbicularis & parum concavis.

Κοτυλίς,ίδος,ἡ,concavitas coxendicis, apud Hippocr.ἐν τῇ ἀρχικλικῷ.& lib.2.de morb.

Κότυλ⊖,ου,ὁ, cotyla : poculi genus, ut κοτύλη,apud Athen.Est & mensuræ nomen apud Marcell.empir.

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον,parva cotyla. Κοτυλίσκ⊖,ου,ὁ,(diminut. à κότυλ⊖) vocatur parvus crater Baccho sacer, quo sacerdotes ipsius utuntur.Athen,l.11.

Κοτυλίζω,ſ.ίσω, heminatim vendo : propriè de vino dicitur : ut apud Aristot. œc. 2. τῶν δὲ ἐμπορίων καλῶς εἴχει τὸ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particularim venduntur. Aristoph. Κιγκάτης χὠ τὴν πόλιν ἡμῶν ἀνακοτυλίζετε πᾶς πίνων.

Διώβυλ⊖,ου,ὁ ἡ ἡ,qui duarum cotylarum est : seu duas cotylas habens,i.duas caruncnlas concavas circa cirros : dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μακέλαι appellantur. Aristot.hist.an.l.4.c.1.

Ε᾽γκοτύλη, ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll.& Eustat.

Η᾽μικοτύλιον,ου,τὸ, dimidiata cotyla seu hemina, dimidia cotylæ seu heminæ pars.Dioſc lib.5.

Η᾽μικοτυλιαῖ⊖, qui est dimidiatæ cotylæ seu heminæ. Idem lib.8.

Μυκεκόπαλ⊖,qui unam concavitatem habet in cirris suis seu flagellis, in quo unum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere : apud Aristot.loco antè citato.

Τετρακοτύλ⊖,quatuor cotylas capiens:apud Athen.

Ω᾽μοκοτύλη,ης,ἡ,humeri acetabulum.Poll.l.2.

Κῦ,vide in Πῦ. Κυρὰ,in Κύρω.

Κυρόλιον,in Κορύλλιον. Κῦφ⊖,&c. in Κυφὸς.

ΚΟΤ᾽ΡΜΙ, curmi : potionis genus ex hordeo,interdum & ex tritrico. Iberis occidentalibus & Britannis usitatum, ut tradit Dioſc.lib.2.cap.110.

ΚΟΤ᾽ΦΟΣ,ου,ὁ,levis,non ponderosus : Theocr. idyll. 11. κῆφ δέπ τέτο κῆ ἀδὺ Τίγνετ᾽ ἐν ἀνθρώποις ἀρῆν δ᾽ ἐξῆδιν ἐη. Idem idyll.13. Κυφότερ᾽ ἢ παῖδες πτεροῖσ᾽ ὄπλα. Plato, ἠέρι κεκτῆσθαι πρόσωμα κ᾽ βαρυτέτι ζῆμα κ᾽ πατρὸς θεῶν ἔφασαν ἢ πρὸ πάντων. Sic κῦφοι ἐόντες. apud Herodian. Et κῦφα ἀπέμματα, apud Theoph.levia semina, ι, quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. Item κύφη ὅπλισις, levis armatura, Philo de vita Mos. l.1. ¶ Item levis, i. remissus, languidus : ut apud Dioſc.ἐ ἐ κύφῳ πνεῖ. Et κῦφαι σκύλαι medicis cucurbitulæ quæ sine fcarificatu cutim laxant. ¶ Κύφη ἐλπὶς,seu κύφαι ἐλπίδες, levis spes, exigua spes : aut quæ ex levi occasione concipitur, seu cujus concipiendæ levis est occasio. Herodian. lib. 2. quidam exp. bona spes & hilaris, apud Thucyd.lib.2. ¶ Κῦφ⊖ ἀνθρωπ⊖, homo levis,ventosus.Herodian.lib.5. Κύφαι νῆες,vacuæ naves.

Κύφος,leviter Thucyd.lib.4. ἀνθρωποι κύφως ἐπαιρόμενοι,leviter armati. ¶ Κύφως φέρειν, leviter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eurip. in Medea,κύφως φέρειν χρὴ ὅσπερ ὄντα συμφοράν. Item κύφως,leviter,temerariè.

Κυφότης,levitas : cui opponitur βαρύτης,gravitas. Theophr.

Κυφόω,ῶ,levo,allevo. Erot. ex Hippocr.

Κυφίζω, levo, elevo, sublevo : Herodian. κατίσας ἑαυτὸν τῇ σώμασδοῦς. Arist. de mundo, αἱ φοραὶ κυφίζουσι τὰς ὑλέσεις. Et apud Eurip.in Rheso.λόγ⊖ δὲ δίστοσόν μ᾽ ὀκύφιστας. Apud Basilium βάρ⊖ κυφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophocl. κυφίζειν ἄλλα κωφῆς,exp.exire è galea saltendo leviter, i. agiliter. Accipitur & generalius pro, in altum tollo, elevo. ¶ Item levo, metaphoricè : Xenoph. ἴσως αὖτ᾽ σε χ᾽ ἡμεῖς κυφίσαιμεν, te laboris par-

te levare possimus. ¶ Item levo, i. erigo afflictum & consolor. κυφίζονται γὰρ οἱ λιτόμενοι σωσαλγύντων τῶν φίλων. Et Aristot. κυφίζονται γὰρ οἱ λιτόμενοι σωσαλγύντων τῶν φίλων. Et cum genitivo, κυφίζειν τὸ πάθος,levare malo. Aristot. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κυφίζειν γὴ neutra significatione pro κύρη ἡ,apud Hesiod. in Erg.

Κυφισμὸς,ὁ,levatio,sublevatio.

Κυφισμα,τὸ, levamen,sublevamentum,allevamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Α᾽νακυφίζω,allevo, sublevo, erigo, attollo : ut ἀνακυφίζω πεῳ ξυζύγων apud Sophoclem.

Α᾽ποκυφίζω,levo,sublevo,exonero : Plut.in Pericle, ἀποκυφίζων πολυπράγμονον ὄχλον τῶν πόλεν.

Ε᾽κκυφίζω,levo sublevo.

Ε᾽πικυφίζω,elevo in altum tollo : Soph. πτευρὸς σῶ ἐμοὶ τὰς δ᾽ ἐπικύφιζε. Philo de mundo, σεῖε τὴν ζυσικὴν τῶ πυρὸς κίνησιν ἐπικύφιζε. Item ἐπικοίζω, αὐτὴν ἀνάρτεμέσται exp. erigens, item arrigens. Item metaphoricè,alacrem reddo, apud Xenoph. Pæd. 7. τὰς δ᾽ ἐπίπαν ἐπικύφιζον.

Decomp. Συνεπικυφίζω, unà cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Τ᾽πικυφίζω,aliquantum sublevo.

Συγκυφίζω,simul levo, simul attollo ; seu simul erigo,aut adjuvo in levando, seu attollendo, aut etiam portando, apud Sext. philos.

Τ᾽πύκυφ⊖,ου,ὁ,aliquantum levis, aliquantum levitatis habens.

Κο᾽φΙΝΟΣ,ου,ὁ, cophinus, cerbis. Epigr. l. 2. πλὴ μὴ τῶ κοφίνω. Nonn. δυώδικα κύτεα κοφίνων πτερύων. ¶ Est etiam mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Poll.

Κο᾽ΧΛΑΞ,ακ⊖,ὁ,idem quod κόχλιξ & χάλιξ:calculus,lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, undarum agitatione ἀεστὴς ejecti, unde exp,calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. silices. Galen. τῶν κτὶ πόσεως.l. 8. χάλαξ ὀνομα γυναικεῖον ἢ βέβεσν κοχλάκιον ἐναφεμμβίων πνεύμονον. Dioſc. l. 3.c. 151. (de aspleno) φύεται ἐν τοίχοις ἢ πέτραις τοῖς ἀπὸ κοχλακίου,in parietibus petrifq; siliceis.

Κοχλακώδης,siliceus. Theophr.hist.pl.l.9.c.10.

Κοχλάζω,scbullio, ut κοχλάζω.

Κο᾽ΧΛΩ,Etymologo est γυείζω,gyro : unde derivat κόχλ⊖ & κοχλίας.

Κόχλ⊖,ου,ὁ,idem quod κόγχος,concha: Theocr.idyll.9. ὁ δ᾽ ἐγχαράξαπτο κόχλω. Sic apud Eurip. κόχλως φυσῶν, conchas inspirans, concham inflans, hoc est, concha inflata canens. ¶ Item pro conchylio,ostro,purpura. Ex Epigr.

Κοχλιδιον,ου,τὸ,cochleare seu cochlear;sæpe apud Dioſcor. itidem qui in Hippiatris.

Κοχλίας,ου,ὁ, idem quod κόχλ⊖ & κόγχ⊖,cochlea : animal quod Hesiodus vocat σφέκοκον.Dioſc.l.2.c. 11. dicit ὁ σύπλον κοχλίαν esse πεντεκαιδέκατον κοιλίας ἢ στόμαχον ἐκπεπτοιόν. Transfertur & ad alia, ut & Lat. cochlea. Strabo enim lib. ult. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruv. lib. 10. cap. 11. vocat cochleam.

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidam exp.tortilis,tortuosus.

Κοχλὶς & κοχλίδιον,conchula, cochleola, parva concha, seu cochlea. Suid.

Κο᾽ΧΟΣ,à schol. Theocr. esse dicitur, ὁ διαχλὴς ῥόθ⊖,humor abundè & magna cum copia fluens.

Κεχύσειν,apud Theocr.idyll. 2. ubi canit, ἐν ᾗ μεσόπνω Γάλως μὰ κ᾽ χύσειεν ἴσον ποτὶ σῶν ἐέρασιν,schol.exp. διαχλὴς ἐρρεῖ sive πατεροέρετο,magna cum copia diffluebat : addens etiam, hæc ὠνείματα πεπεῖσθαι,videtur enim κεχύσειν & κοχυδεῖν, propriè esse cum strepitu quodam & murmure fluere.

Κοχυδεῖν,apud Athen.l. 5. Eustath. esse dicitur τὸ σὺν δολυχεῖν,καὶ ἠχεῖν. Apud Hesych.exp. ὑφ᾽ χέειν, superfundere, seu magna cum copia fundere : deductum à κοχὼ, quod esse dicit πολὺ ἁλισθ⊖ magnam multitudinem,abundantiam.

ΚΟΧΩΝΗ,ης,ἡ, commissura coxendicis partium cum sede, & totus locus is qui circa sedem est, Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. ὀδὼδὴν ἔχει ἡ πὼ νεάρῃσι γαστέρι. ἡ τὸ σκέλεα εἰρύεται,ἡ τὰς κοχώνας ἀλγεῖ, Et apud Aristoph. in Equit. συκοῦς δὲ τὰς κοχώνας.

Κόχωνον,ου,τὸ,idem quod κοχώνη. Aristoph.in Equit.ἀποκρυπτόμενον εἰς τὰ κόχωνα.

Κο᾽ΨΙΜΟΣ,ου,ὁ,genus arboris apud Theophrast.hist.plan.l.3.

ΚΟ᾽ΨΙΧΟΞ,sive κόνυξος, ηος,ὁ, dicitur esse avis genus quod à

nonnullis vocatur κόκκυξ. Apud Aristoph. in Avib. & Athen. lib.6.& 13.

Κεφὰς,vide in Κάφιλον.

-ΚΡΑ᾽ΒΑΤΟΣ sive κεφάβατ⊖, grabbatus : lecti seu lecticæ genus:legitur in novo Test. ut Marci cap.2. Iohan. 5. Act. 5. & 9. ✠ Sic dictum puratur παρὰ τὸ κεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo gradu : qui enim pensilibus lecticis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑ᾽ΤΤΟΝΕΣ,crangines : species quædam τῶν κεφάλων, teste Aristot.hist.an l.4 c.2. Scribitur & unisono γ, apud Helych.

ΚΡΑ᾽ΔΗ,ης,ἡ, ramus siculnus, surculus siculneus. Theophrast plan.lib.2.cap.7. φυτένεται δὲ ἢ ἡ συκῆ, ἐὰν τῆς κεφάλου παγείσας ἀποξύσας σφυρᾷ πάσῃ. Sic & lib.5. cap. 1. Etymologistes scribit κεφάλας dici etiam ramos πάντὰ τῆ ἀκεφάλῳ. Hesiod. Ε᾽ν κεφάλῃ ἀκεστάτῃ. Eustathio item est aut folium siculnum, aut generaliter quodvis folium. Apud Nicand. in Ther. Σωὸ δὲ κεφάλης κυέουσιν ἀπτιλαίδεαι κορυφίλαι. Pro ficu sylvestri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia κεφάλη etiam dicebatur quod in tragœdia μιλαγὴ, ut scribit Poll. dicens esse συκῆς μίμησιν ; nam κεφάλαι ab Atticis vocari τὰ συκᾶ.

Κεφάλ⊖,ου,ἡ,idem quod κεφάλη ramus siculnus.Dioſc.lib. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theophr.hist.pl.l. 4.cap.6.

Κεφάλοι,rami siculni.Hesych.

Κεφαλὰς,ᾶς,ὁ, vibratilis : qui facilè concutitur seu quassatur, Eustath.

Κεφάλωμα,τὸ, folium siculnum. Poll.

Κεφάλόω, exadatione infestor : de ficu morbo infestata qui κεφάλ⊖ dicitur. Theoph. ¶ Item vibro, concutio, quatio : quæ significatio inde manasse videtur quod κεφάλη interdum pro folio accipitur, cujus natura est facilè concuti seu agitari à vento. Il. ν. κεφαλέων δολιχόσκιον ἐν χ⊖. Ibid. Ο᾽ξὺ δόρυ κεφαλόωσ᾽,acutam vibrans hastam.

Κεφαλίνω, idem quod κεφαλόω,ex eoq; factum, sicut ὀχμαίνω ex ὀχμάω, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κεφαλίνων ἐσπεν. Et in pass. Il.v. & π, Αἰχμὴ δ᾽ Αἰνείαο κεφαλαινομένη κτὶ χαίτης ἀ᾽ χεῖ. Item vibro,concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus ; unde apud Synes. ep. 161. τὸ δῶ ἐσλαφ⊖ ἐκπεφαλίνετο. Item quasso, quatio, concutio : eo sensu quo dicit Seneca terrore quatere populos. Plutarch. in Alcib. διασῆσαι καὶ κεφαλίναι τὴν Πελοπόννησον.

Κεφαλόομαι,metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut.de Cicerone, κεφαλούμενον τὸ σῶμα, καὶ πὼ φωνὴ συνομῦν⊖, corpore præ metu vibrante & voce interrupta.

Κεφαλεύω,idem quod κεφαλόω,vibro,quatio,concutio. Hesych.

Composita.

Α᾽κεφάλωτ⊖,inconcussus,non agitatus, immotus. Philo de vita Mos.lib.2.

Α᾽μφικεφαλόω & ἀμφικεφαλίω, circumcirca & undiquaque vibro seu quatio,undique quasso.

Α᾽ναπεφαλόω & ἀναπεφαλίνω,vibro.concutio,quasso.

Α᾽ποκεφαλίζω, è ramo siculno (qui κεφάλη dicitur) aufero. Nic.in Alexiph.

Διακεφαλίνω,quasso, concutio, commoveo. Hesych. & Suid.

Ε᾽πικεφαλίνω,cvibro, quatio. Xen.

Σωεπικεφαλίνω,(decomp.)unà concutio, Xen.in Cyneg.

Συγκεφαλίνω, simul quatio aut vibro, Aristot.de mundo.

Κεφαλία,vide in Καφάλα.

-ΚΡΑ᾽ΖΩ,Ε᾽ξω,clamo. ✠ Eust.κεκράγειν & κράζειν scribit dici de cornicibus & corvis, διὰ τὸ τραχὺ ἡ φωνῆς, ut sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Aristoph.in equit.

Κεκράμαι,idem quod κεκράγω, eoq; usitatius, præsertim in paulò post futuro : ut apud Aristoph. in ran. κακαξόμεσθα γ᾽ ὅσον ἡ φάρυγξ ἐν ἡμῶν χαιδένη δ᾽ ἡμέρας βρεχικὲς κεκᾶξ, κεκᾶξ. Eſa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præt.med. κέκραγα & quæ inde formantur, pro præsenti plerunque usurpantur : ut apud Luc. Τί κέκραγας ; Sic Xen. Pæd. 1. Πάσῃς μὲν δὴ ἄμα ἐνεκέκραγεν. Cum genitivo significat, clamo de : ut apud Soph. in Ajace, Ποῖ κέκραγας αὐδῶν ὧν ἀνεφρόνησα ; de quo viro tam superba clamas ? Cum accusat.rei significat cum clamore posco : ut apud Aristoph. in vesp. ἐνδὺς δ᾽ ἀπὸ δόρπ⊖ κέκραγεν ἐμβάδας, poscit soccos. Dicitur etiam κεκράγομαι,pro κεκράγω, clamo. Aristoph. in Thesmophor.

Κεκράκτης,ου,ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc. Κραικτὰς,clamosus.

Κεκραγμὸς,ῦ,ὁ,clamor, vociferatio.Plut.symp.3.probl.7.

Κεκράκτης,idem quod κεκράκτης.

Κεκραγὼς,ῶ,ἡ,clamor, vociferatio : (factum à præt.med. κέκραγα per pleonasmum τὸ υ) Aeschin. contra Ctesiph. τὴν ἡ κραυγὴν ἢ τὸν κεκραγὼς ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & Pæd. 3.

¶ Est etiam morbus quidam puerorum apud Hesych.

Κραυγίας,ου,ὁ,ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur.Hesych.

Κραυγασὸς,vociferator,clamator.

Κραυγάζω,clamo,vociferor Ioan. 11 & alibi in novo Test.

Κραυγαστικὸς,οῦ ὁ,clamosus.

Κραυγανάω,idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente,pro κλαυθμυρίζομαι,apud Herodot. lib. 1.

Κρώζω,quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. Theocr. idyll.27. Αὐτοῖς α πρώτιστον ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. Iosuæ cap.6. ἀνακραγόντων αὐτῶν πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως Sic & apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor,proloquor. Od. ξ, Ἀλλ' ἐπὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον ἐκ ἔπειτα δῶσω.

Ἀνακραγγαίνειν,idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indeque derivatum.Hesych.

Ἐγκράζω,inclamo,cum clamore invehor : cum clamore convitia ingero.Aristoph.in Pluto.Thuc.l.8.

Ἐγκραγγάνω,idem apud Suid.

Ἐπικράζω,inclamo.Luc.

Κατακράζω,reclamo,obstrepo,occlamo,clamore obtundo.

Κατακραυγάζω σου,apud Suid.occlamo tibi.

Περικράζω circumclamo,circumboo.

-ΚΡΑΙ'ΝΩ,F.κρανῶ & Ionicè κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio : Odyss. υ,Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος. Sic in fut. medio,Iliad.ι,Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι,perfici posse. Et in pass. apud Eurip. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. ✠ Etym. à κάρα deducit, ut sit quasi καραίνω, & vult propriè dici ἐπὶ τοῦ τελειῶσαι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν τὸ ὑποσχόμενον. pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικρᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. ¶ Item κραίνω, impero, regno. Odyss. θ, Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. imperant. Sophocl. in Ajace, ὃς κραίνει στρατοῦ qui imperat exercitui. Orpheus de Deo,ἐξ ὕπατος κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.

Κραντὴρ,ῆρος,ὁ,effector, qui efficit, qui perficit, Sed κραντῆρες, peculiariter dicti sunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, & maxillares, quòd illi soleant κραίνειν & ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. Aristot.hist.an.lib. 2. Ponitur & simpliciter pro dentibus,apud Nicand.in Ther.

Κραντῆρες.qui efficiunt.Hesych.

Κράντωρ ορος,ὁ, rex,princeps. Hesych. Κράντειρα, ἡ, regina. Et perfectrix.Ex ant.epigr.

Κρείων,οντος,ὁ,regnator,rex,ut κρείων Ἀγαμέμνων, apud Hom. Et ὕπατε κρειόντων,apud eundem.Κρείουσα,regina,Etym.

Κραιαίνω,idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo.Iliad. α, τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice.Iliad. ι, Κρηῆναι ἤ καὶ ἄλλῳ,exp.perficere & ad finem perducere.

Κραιαίνομαι, efficior, perficior. Odyss. ο,-χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.

Composita: ac primum ex κραίνω.

Ἄκραντος,ου,ὁ καὶ ἡ,imperfectus,irritus:ut ἄκραντα γαρύετον apud Pind.Et in Epig.Τὸν δ' ἔπι μῦθον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

Ἀκράαντος,Idem.Il.β,ἄμμι δ' ἔργον Αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω,efficio,perficio,idem quod κραίνω.

Ἐπικραιαίνω,idem.Il.β,-οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων. Sic Il.α,καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

Composita ex κρείων.

Ἁλικρείων,maris regnum obtinens,regnans in mari,ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων,latè rex,latè regnans,ut Il.α,εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

-ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ,ης,ἡ,crapula.(✠ παρὰ τὸ κάρα πάλλειν:ut propriè sit vibrans capitis dolor ex nimio vino) Hippocr. in aphor. ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν, καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται. Aristoph. in Acharn. Ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἴνῳ δεῖ τὸν οἶνον κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ διαφορήσαντας.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ : seu usque ad crapulam potans:apud Suid.

Κραιπαλάω,ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen.lib.1. ¶ Item desipio seu deliro per crapulam, vino dementor & σφάλλομαι τῶν καιρίων : seu ἐκ μέθης ἀπαιτέω : Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω,crapulor.

Composita.

Ἀκραίπαλος, crapulam non sentiens, vel etiam alienus à crapula. Item crapulam non inferens, & crapulam arcens : ut Dioscor. lib.1.capit. 25.de croco, ἀκραίπαλός ἐστι μετὰ γλυκέος πινόμενος.

Ἀποκραιπαλίζομαι,crapulam edormio seu exhalo : vel expergiscor à crapula.Suid.

Ἀποκραιπαλισμὸς,οῦ,ὁ,crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω,ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. in Ant. μόλις οὖν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Πάρθοις ἐνίστασθαι.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ,οῦ,ὁ,velox,pernix,celer,rapidus.Il.ψ,Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Et alibi,ποσὶ κραιπνοῖσι μετασσών.Neutr.plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpatur pro κραιπνῶς, velociter, celeriter, citó. Od. ρ, Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. & in Epigr.κραιπνὰ διώκειν.

Κραιπνῶς,velociter,citò,properè. Od.θ,ποσὶ κραιπνῶς θέομεν.

ΚΡΑΙ'ΡΑ,ας,ἡ, caput. Hesych. Quidam exp.cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία,i.antenna.Item pro ἀκροστόλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος,biceps,bifidus.Exp. & bicornis.Suid.ex Epigr.

Εὔκραιρος,pulchra cornua habens.

Ἡμίκραιρα,ἡ,dimidia capitis pars : Orib. in titulo cap.3.lib.4. ad Eunap.& Athen lib.9.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens : item cornua erecta habens:Iliad.θ,& Odyss.μ. Naves quoq; βόες appellantur ὀρθόκραιραι Il.σ,Τὸν δ' ἄρα προτιπάροιθεν νεῶν ὀρθοκραιράων.

Τανύκραιρος, longum seu extensum caput habens.

Κράκτης,&c.vide in Κράζω. Κρᾶμα,vide in Κεράννυμι.

-ΚΡΑ'ΜΒΗ,ης,ἡ,brassica:(✠ per syncopen pro καράμβλη,ἀπό τε quæ τὰς κόρας & aciem oculorum hebetet) vide Diosc. lib. 2.c. 146.147.148 Gal. Plin.lib.20 .c. 9. Athen. lib. 9. & lib.1. τὴν ῥάφανον,quoque dictam fuisse κράμβην tradit.

Κράμβιον,ου,τὸ,pro κράμβη.Poll.

Κραμβίδιον,ου,τὸ,pro decocto brassicæ,accipit Gal.apud Hippo.

Κραμβεῖον,Siculi appellant τὸ κώνειον,i.cicuta,ut tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβη. (comp.) q.d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdam τὸ ἀπόκυνον:ab aliis appellatur etiam κυνία.Gal. & Diosc.

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ,ου,ὁ,aridus, torridus, ut apud Aristoph. in eq. Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας.schol.& Suid. exp.ξηροτάτου & ἡδυτάτου :dicunt etiam eum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος (subst.) crambus : vitium fructuum, & præcipuè uvarum, simile τῇ ἐρυσίβῃ quum acriore Solis exustione acini uvarum veluti tosti assique inarescunt : Theophr. de caus.pl.l.5 c.13.

Κραμβαλέος,idem quod κράμβος,tostus, assus, siccus,apud Athen lib.9.

Κραμβαλίζω,Hesych.καπνίζω,item κατασείω.

Κρανάος,vide Κρανίον in Κάρηνον.

ΚΡΑΝΕΙ'Α,ας,ἡ, cornus : arbor de qua Theophr. hist.pl.lib.3. Eadem dicitur & κράνεια,teste Suida. Κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας δόρυ,ut μελία τὸ ἐκ μελίας: in Epigr. Ἔσταθι τῇδε κρανείᾳ βροτοκτόνε;sunt tamen qui προπαροξυτόνως scribant κράνεια. Il.π,Φηγόν τε μελίαν τε πανύφλοιόν τε κράνειαν.

Κράνειος,ου,ὁ, corneus,ex corno:ut κράνειον φυτὸν & κράνειος καρπὸς, apud Suid. & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας ὀρθοπαχεῖς.

Κρανέινος,ου,ὁ,idem quod κράνειος.

Θηλυκρανία,ἡ,(comp.)cornus fœmina.Theophr.

Κράνον,&c.vide in Κάρηνον. Κραντὴρ,&c.in Κραίνω.

Κρᾶς,in Κάρηνον. Κρᾶσις,in Κεράννυμι.

ΚΡΑ'ΣΤΙΣ,εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum vel virens etiam : quod & γράστις atque ἄγρωστις.Poll.

Κραστήριον,ου,τὸ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Poll.lib.10.c.38.

Κραστίζεσθαι,vesci gramine. Etym.

ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, sive κραταιγὼν, cratægos sive cratægo : arbor habens folium simile mespilo, sine incisura : de qua vide Theophr. hist.pl.l.3.c.14.& Athen.l.2.

Κρατὴρ,&c. vide in Κεράω.

ΚΡΑ'ΤΟΣ,εος,τὸ, robur, vires, vis, potentia. Il. α, Τρωσὶ δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος adjice robur & vires Trojanis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ἐν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (Κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocr. Plat. &c. Apud Plut. Thucyd. & alios sæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè, omni conatu.) Sæpe etiam exp. imperium : ut τὸ, θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam regnum seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocàrunt Græci quod ad

ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. l. 2. ¶ Κράτος, victoria.Odyss.φ,Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod.in asp.Νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι δίδωσι.Sophocl. κράτος καταπτῆσαι, victoriam comparare. Euripid. κράτος τῶν ἀρσένων ἔσται γυναιξί, victoria masculorum erit fœminis, i.fœminæ vincent masculos. Item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria,vel principatus : ut apud Greg. (de Maximino tyranno) φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι.

Κραταιὸς,οῦ, ὁ, fortis, viribus potens,validus. Odyss σ,Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιός. Interdum, validus seu potens in continendo aut retinendo : tenax: ut δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validissimum & tenacissimum. Philo. In malam partem accipitur μοῖρα κραταιὴ, violentum fatum, nimiis viribus potens. Il. π ¶ At κράταιος, ου, ἡ, herba est, quæ alio nomine cratægonon: Theophr. hist. plant.l. 9.c. 19. vide & Diosc. l. 3.c. 139. & Galen. simpl. med. l. 7.

Κραταίπουν,ου, τὸ, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum.

Κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κραταιόω, viribus potentem & validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Ephes.3.

Κραταίωμα, firmamentum.

Κρατερὸς,οῦ, ὁ idem quod κραταιὸς, validus, viribus & robore potens.Iliad. π,-κρατερός περ ἐὼν καὶ χειρὶ πεποιθὼς.Iliad.γ,κρατερός τ' αἰχμητής. Sic alibi passim apud Hom. & Hesiod.Item vehemens, acer, violentus. Iliad. β, Ἄρηϊ κρατερῷ, Odyss. ο,κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Item acerbus,minax: ut κρατερὸς μῦθος.Il.α,& π. ¶ Item victor, superior. Eust. ex Aelian.

Κρατερῶς,validè, fortiter, strenuè seu firmiter. Iliad.ο. Item totis viribus, toto virium nixu. Odyss. δ, Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπηλεγέως ab Eust. Il. ι, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε, intrepidè seu apertè concionabatur.

Κρατερόω, ῶ, validum & firmum reddo, solido.

Κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris & stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

Κρατὺς, έος, ὁ, idem quod κραταιὸς & κρατερὸς.Il. ω.

Κρατυνω, validum ac firmum reddo, munio: Thuc.l. 3. καὶ τείχη κρατύνοντες & κρατύνει τὴν πόλιν, apud eundem. l. 1, Sic dicitur κρατύνασθαι ναῦν, navem contra ventorum impetus munire, apud Luc. Item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo : Plut. in Alex. οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnam fato tribuere conantes. Sic dicitur πίστεις κρατύνασθαι, confirmare seu stabilire : apud Thuc. l. 3. Item roboro, induro. Xen. in polit. Lac. ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. ¶ Item solido:unde fracta ossa quum per callum glutinantur,κρατύνεσθαι,dicuntur ab Hippocrate. Item pro κρατῶ. Soph. in Oed. tyr. Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eurip. in Bacchis. Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονὸς, qui imperas Thebanæ regioni.

Κρατυντὴρ, victor : qui prævalet alteri ; & victoriam obtinet: Hesych.

Κρατυντήριος κλισμὸς, apud Hippocr. sella ad retinendum.

Κρατυντικὸς, οῦ, ὁ, firmandi seu confirmandi vim habens.

Κρατυσμὸς,corroboratio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω(comp.) confirmo,roboro.

Κράτιστος, ου, ὁ, fortissimus, validissimus, viribus præpotens, viribus præstans : item strenuus. Thuc.lib. 7.τὸ κρατίστους εἶναι εἰ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν.Idem lib. 2.κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. Exponitur interdum, optimus : ut apud Soph. in El. εἰκῇ κράτιστον ζῆν,ὅπως ἄν δύναιτό τις. Ponitur & pro comparativo ut apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.ἵνα αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν,ut se ipso præstantior & melior existat.

Κράτιστα, præstantissimè, optimè.

Κρατιστεύω, præstantissimus sum,optimus sum,præsto,antecello. Isocr. in Euag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευσε. Sic & apud Xen. pæd. 1. Et cum dativo, apud eundem.

Κρατέω, ῶ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει. Ibidem,ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει. Et cum dativo. Odyss. λ,νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι. Thuc. l. 1.τοῦ ποταμοῦ κρατοῦντες. Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demosth. Item compos sum : ut κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero. Interdum absolutè, ut apud Plut. in Alex. Interdum cum accus. ut κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους, & κρατῶ τὴν μάχην. Demosth. Et cum dativo addito accus. ut κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανοὺς.Thuc. Item cum genit. ut κρατεῖν τῶν ἡδονῶν.Item supero, i.præsto, excello. Greg. παντὸς κρατῶν ἀρετῇ. Chrysost. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. ¶ Item contineo. Luc. οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἐδυνήθην, me continere non potui. Item obtineo, invalesco. Thucyd. lib. 6 νόμιμα δὲ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν.Sic apud eundem lib. 1. Interdum retineo, seu mordicus retineo: ut Marc. 7.κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cum genit. in epist. ad Hebr. cap. 1. κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. ¶ Item prehendo: ut Matth.28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. Item duro : ut apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, per dies septem duravit seu grassatum est illud malum.

Κρατευταὶ, οἱ, veruum bases & fulcra: quib. videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ι & Poll.l. 10.c.24.

Κρατευτήριον,ου,τὸ,idem quod κρατευτής. Poll.l.6.c.13.

Κάρτος, εος, τὸ, idem quod κράτος.ex eoq; per transpositionem literarum factum, teste Eust. Odyss. δ, Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε.Il.ι,κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι. Il.ρ,κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ.Sic & alibi apud Hom.Hesiod.& cæteros poëtas.

Κάρτα, valde, vehementer, admodum. Soph. in Ajace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Sic & apud Eurip in Medea & Herodot. in Clione & in Eur. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γ'.

Κάρτιστος, idem quod κράτιστος, validissimus, robustissimus, &c.Il. ζ, Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.Sic & Il. α, & alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco. Hesych.

Καρτύνω, idem quod κρατύνω, roboro, corroboro,validum reddo seu fortem, firmo. Apud Apoll. Arg. 2.καρτύνειν ἐρετμὰ,exp. tenere remos. in voce media, Il. μ, Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερὸς,οῦ, ὁ, idem quod κρατερὸς, robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, Luc. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Apud Xen.καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. Interdum & cum genit. ut καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum esse urbis, potiri urbe. ¶ De re etiam dicitur, ut καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum & firmum jusjurandum. Apud Xen. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thuc. χωρίον καρτερὸν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem sumitur pro violento, ut καρτερὰ ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè,robustè, firmiter, schol.Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia: Interdum pro ipsa tolerandi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerandi habitum significat.Xen. Pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν & μαλακίαν. Apud Isocr. in Panath. copulantur ἀνδρία & καρτερία.

Καρτερικὸς, dicitur is qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus est: tolerans, patiens. Aristot. ethic. lib. 7. cap. 7. Apud Xenoph. πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter,patienter.

Καρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, patior, patienter fero, item duro, perduro. Variè construitur. Cum accusat. Xenoph. πᾶν σύμπαν τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Cum πρὸς apud Xenoph. pæd.2. καὶ πρὸς λιμὸν καὶ πρὸς δίψος, καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, sitim & frigus tolerare. Cum. ἐπὶ, Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαρρεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ἐν τούτοις, q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere : vel ab his mihi temperare. Iungitur & dativo sine præpos. ut Hermog. ἵνα καρτερῶσιν τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπλέοντες. Cum participio : ut καρτερῶ ἀκούων, patienter audio, καρτερῶ τυπτόμενος, patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, ut apud Thucyd. lib. 2. καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, i. δι' ἐλπίδα.

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plato in symp. πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις. Apud eundem καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν exp. consuescere à cibo & potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior, propriè viribus præstantior, potentior, superior. Interdum melior. Il. γ, Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. Hesiod. in Erg. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Et cum dativo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Item cum genit pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς, ut κρείττων γαστρὸς, apud Xen. κρείττων χρημάτων. Isocr. Dicitur etiam κρεῖττον λόγου, majus quàm ut oratione ulla explicari seu exprimi possit.

Κρειττωθῆναι & κρείττωσις, inter vitia seu morbos arborum sunt; species seu causa defluvii acinorum, vel (ut volunt alii) species rorationis aut siderationis, apud Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. & l. 4.c. 16.

Κρέσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll.21. Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος. Et τὸ κρέσσον, melius, utilius. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κάρρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fortior, validior, ut apud Plut. in Lycur. Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες. item præstantior, potior, melior. Hesych. Etymol. derivat à κρατὺς, ut βράσσων à βραχύς.

Composita: ac primum ex κράτος, κρατέω, &c.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impotens. q.d. κράτος οὐκ ἔχων;ut ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item, incontinens; qui continere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non continens risum ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xenoph. pæd. 5. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis, i. libidinosus, Apud Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς, qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare non possunt, ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Ethic.l.7. c. 1.& 4. pro iisdem

iisdem poni scribit ἀκρατῆ & ἀκόλαστον. ¶ Ἀκρατὴς passivè, qui contineri seu coërceri aut compesci non potest, vel etiam recontineri seu coërceri aut compesci non potest, vel etiam recontineri seu coërceri aut compesci non potest: apud Luc. & Plut. Item potentes, validus. Iſocr. in Archid.

Ἀκρατῶς, impotenter, impotenti animo, item incontinenter, intemperanter. Item cum ſumma contentione, concitatè, apud Suid.

Ἀκράτεια, ῆ, incontinentia, intemperantia. Xenoph. pæd. 6.

Ἀκράτεια τοῦ στοματοειδοῦς, ſtomachi vitium, q.d. impotentia continendi cibos ſumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter ſeu intemperanter vivo, intemperans ſum: cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Ariſtot. Ethic. 7. cap. 2. & 3.

Ἀκράτευμα, τό, incontinentia, intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, impotens: vel incontinens: pro ἀκρατής, ut ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Apud Philonem ἀκράτωρ τοῦ ὀργᾶν αὐτὸς αὑτοῦ γιγνόμενος, quum præ ira exiſtet è poteſtate, vel è mentis poteſtate. Ponitur & ſine adjectione pro, incontinens apud eundem de vita Moſis lib. 1. Apud Sophocl. in Philoct. θεσσαλῶν σε γόνασι, κἀπὸρ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλὸς, exponitur ἀδύνατος, imbecillus.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui contineri & cohiberi non poteſt: ut ἐπιθυμία ἀκράτωρ, apud Herodian.

Ἀκρατέω, cohibeo, compeſco. Dioſc. l. 4. ἐντερικὰς ἀποκενοῖ κατὰπλασθέν. Et τὸ ποτὲ ἀποκρατεῖν, cohibere potu: ut Hippiatr. Item retineo, unde apud Aetium lib. 9. τὸ χολῶδες μὴ ἀφιστὰν ἀπικρατούμενον μεγάλως βλάπτει exp. biliosus humor retentus vel ſuppreſſus.

Ἀεισκρατία, reipublicæ ſtatus quæ gubernatur ab optimatibus. Xenoph.

Ἀεισκρατέω, optimè impero. Ἀεισκρατεῖται, ſum ſeu vivo ſub optimatum imperio. Plato de rep.

Ἀεισκρατικὸς, ad ariſtocratiam pertinens, i. ad optimatum principatum: ut ἀεισκρατικὴ πολιτεία, apud Ariſtot. pol. 2. Item Ariſtocratiæ ſtudioſus.

Ἀεισκρατικῶς, ut convenit ariſtocratiæ: vel more optimatum, penes quos eſt principatus. Vtitur Cic. ep. ad Att. 12. lib. 1.

Αὐτοκρατὴς, qui ſui juris eſt, qui pro ſuo arbitrio de re aliqua ſtatuit. Plut. de defect. orac. ἀξιοῦντας ἢ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, liberos ſuique juris. Apud Greg. de homine, αὐτοκρατὴς eſt idem quod αὐτεξέσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς, appellavit ſubſtantivè liberam poteſtatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατὴς. Demoſth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ γενέσθαι καὶ πόλεμον. Et αὐτοκράτωρ δύναμις, item ἐξουσία. Polyb. merum imperium, plena & ſumma poteſtas. Item imperator, i. Cæſar: ſæpe apud Herodian. & Plut.

Αὐτοκρατεία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ, appellatur, ut apud Joſ. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατείας, ſub Claudii Cæſaris imperio.

Αὐτοκρατικὸς, ὴ, ὸν, ex libero arbitrio manans, ſeu proficiſcens, αὐτοκρατικὴ ὁρμὴ, Baſil. in Hexaëm. liberi arbitrii impetus. Item imperatorius, Cæſareus, pertinens ad imperatorem, i. Cæſarem, ut αὐτοκρατικὴ ἀρχὴ, Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατικῶς: ut agere aliquid αὐτοκρατικῶς, pro ſuo arbitratu, vel ſuo arbitrio, vel more eorum qui ſunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ, linguam coërceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo; in poteſtate ſum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ᾶς, populi principatus, principatus qui eſt penes populum, imperium populare. Thuc. Iſocr.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens: Plato de rep. lib. 1. Item qui democratiæ favet, apud Ariſtot.

Δημοκρατίδης, dicitur urbs quæ populi imperio ſubeſt.

Δημοκρατίζω, imperio populari faveo, vel reip. faveo: Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conſervo, & dilabi vel elabi è manibus non ſino. Greg. ψυχὴς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic & apud Philop. in Procl. l. 9. Dionyſ. Areop. & Appian.

Διακρατέομαι, incolume ſervari & retineri, apud Areop.

Διακράτησις, retentio ſeu conſervatio.

Διακρατὴς, q. d. bipotens: τὸ διακρατὲς Ἀχαΐαι, diviſum inter ſe imperium habentes Atridæ. Soph. in Ajace.

Διακράτησις, ſervorum imperium ſeu poteſtas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in poteſtate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua: Demoſt. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐβούλετο τῆς ἀρχῆς. Item compos, ſeu qui potitur: ut apud eundem. ἐγκρατὴς τῶν χρημάτων φίλιππος, potiens rerum, ſeu potitus. Sic apud Luc. in Anach. ὡς μάλα μὲν κοπίσι ἐγκρατεῖς γλώττης, ut potiantur oleaſtro. Exponitur & ſuperior ſeu qui non eſt deditus (rei alicui) ut ἐγκρατὴς τῆς κακίας ἀφετὴ, apud Plut. in Numa, & ἐγκρατὴς ὕπνου, ſomno non deditus, apud Xen. Item qui retinere poteſt: apud Luc. & Plut. Item potentes, validus. Iſocr. in Archid.

Ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia, ut ἐγκρατῶς ἔχειν τῶν ἀρχῶν, firmum habere imperium. Ariſtot. polit. 3. Exponitur & firmè, item acerrimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, aut utendo continentia.

Ἐγκράτεια, ᾶς, continentia, temperantia. Xen. Ariſtot. Exponitur & abſtinentia.

Ἐγκρατέομαι, continens ſum, me contineo, vel ſum abſtinens. 1 Cor. cap. 9.

Ἐγκρατέω, ῶ contineo me, i. continens ſum, ἐγκρατὴς τῆς φυλῆς, perſevero in paupertate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, ut ἐγκράτησις παθήματος, retentio ſpiritus. Lært.

Ἐπικρατὴς, in poteſtate ſua habens, potens alicujus rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, ſuperior.

Ἐπικράτως, & poëticè ἐπικρατέως, potenter vel præpotenter, valde vel prævalidè. Heſiod. in aſp. & Il. τ.

Ἐπικράτεια, ᾶς, poteſtas, imperium, ditio. Plato in epiſt. Xen.

Ἐπικρατέω, prævaleo. Polyb. Item potior: ut apud Thuc. ἐπικρατεῖν τῆ διανοίας. Exponitur etiam dominium & imperium obtineo: ut apud Plut. παρέδωκεν ἑαυτὸν, ᾗ νόσος, ᾗ πάθος ἐπικράτει. Item in ditionem accipio, vel vinco, ſupero: ut apud Paul. ᾗ τῶν θεσπιλῶν ἐπικράτησε. Item vinco, ſupero: ut apud Iſocr. ad Dem. μόλις δ' αὖ πις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας πάνυ φησὶ μαρτίας ἐπικρατήσειν. Item vinco, i. exupero prævaleo. Gal. ſimpl. pharm. lib. 8. ἐπικρατεῖ τῆς δεξιᾶς ἡ ψυχρά. ¶ Item invelſco. ¶ Item cohibeo, coërceo.

Ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia. Lært.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi ſeu coërcendi vim habens aut ſiſtendi. Gal. ſimpl. pharm. l. 11. Eſt & vocabulum gram. q. d. obtentivus, obtinendi ſignificationem habens.

Ἐπικρατῶ, apud aſtrologos dici fertur ὁσηῆς, cujus in themate maxime vires ſunt.

Ἐπικρατόω, inſuper confirmo.

Ἐπικρατόω, confirmo, roboro.

Εὐκρατῶς ἔχει, obtinet ac firmare poteſt, ex Ariſtot. probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλασσοκρατόω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτης, qui maris imperio potitur, maris dominus, Idem lib. 8.

Θεαδοκρατία theatralis poteſtas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ᾶς, Dei imperium: ſic Joſephus appellat imperium Hebræorum ſub Moſe, in lib. contra Appion.

Ἱπποκρατέω, ῶ, equeſtribus copiis obtineo ſeu vinco, apud Thucyd. & Syneſ.

Ἱπποκρατία, ᾶς, victoria quæ equeſtribus copiis acquiritur. Xenoph. pæd. 1. (Poll.

Decomp. Καταπυκρατέω, equis & equeſtribus copiis vinco

Ἰσοκρατὴς, æquali robore ſeu potentia præditus, æquè polleus. Herodot. in Melpom.

Ἰσοκρατία, ſeu ἰσοκρατία, æquale imperium; de repub. in quem æqualis omnium potentia, apud Herodot.

Κατακρατέω, robore vinco, domo, ſubigo Greg. ἕως ἂν ἐπὶ σὺ τοῦ φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατεκράτησε. Theophr. de anal. pl. 2. c. 19. κατακρατεῖν τῆς ἀνάγκης ἐδύναται, devincere principium. Item cohibeo, coërceo, ſiſto.

Κατακράτησις, ſubactio, domitio.

Κατακρατὴς cohibendi vim habens ſeu ſiſtendi. Acth. l. 9. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Epheſ. c. 6. & apud Greg.

Μονοκράτωρ, qui ſolus rerum potitur, qui ſolus imperium obtinet

Μονοκρατορεία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκρατὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui claſſis præſidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herodot. Sic etiam à quibuſdam dicta fuit ἀέγκτης, teſte Euſtath. à retinendis & remorandis navibus ſeu earum curſu.

Ναυκρατέω, navibus obtineo, navibus ſupero ſeu ſuperior ſum.

Ναυκρατέομαι, navibus ſeu navali præſidio inferior ſum, claſſe vincor ſeu ſuperor. Xen. Hellen. 6.

Ναυκράτωρ, qui claſſe obtinet, qui navalibus copiis tenet locum aliquem: idem quod ναυκρατὴς. Heſych.

Οἰκοκρατέομαι, à turba populari ſeu plebe regor, turbæ popularis arbitrio adminiſtror & gubernor.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo ſicut & παντοκράτωρ, eſt etiam epith. ſomni & temporis, apud Soph.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus; ex eo dictum (ut teſtatur Budæus in Pand.) quòd advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione tranſigeretur, calcibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiaſtæ utebantur, omniſque petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui παγκάλλιον interpretantur, Latini quinquercium ſive quinquertium vocant, i. exercitationem conſtantem his quinque, ſcilicet pentathli ſ. unde gen. plur. κρεῶν, Od. α. 11. & alibi, ſympoſibus, pugillatione, curſu, ſaltu, diſco, luctâ; Verum Plutarch. ſympoſ. lib. 2. cap. 4. dicit παγκράτιον eſſe miſtum ex pugillatu & luctâ: quod etiam confirmat Gregor in lib. Syneſii de inſomn. ¶ Eſt & nomen herbæ apud Dioſc.

Παγκρατάω, certo pancratio. Philoſtr. icon. l. 2. & apud Luc. de gymnaſ. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor ſum, apud Syneſ.

Παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare ſolet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur &, qui manibus pedibuſque quaſi omni ope connixus certabat: vel qui quinque illis certaminibus certavit & vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. char.

Παγκρατιαστικὸς, ad pancratiaſten pertinens.

Παγκρατιαστικῶς, (adverb.) more pancratiaſtarum, pancratiſticè.

Decomp. Διαπαγκρατάζω, pancratio certo cum.

Παντοκράτωρ, omnipotens: epithetum ſolius Dei, 2. Cor. 6. & ſæpè in Apocalypſi.

Παντοκρατεία, omnipotentia.

Παντοκρατικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, ſeu ad divinam potentiam, vel ab omnipotente Deo proficiſcens, apud Dionyſ. Areopag.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo.

Περικρατὴς, compos. Act. Ap. c. 27.

Πεκρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco. Apud Baſil. ponitur etiam pro ſuperior ſum.

Πανκρατεία, ditiorum dominatus, quum divites rerum potiuntur. Xen.

Πανηγυροκρατέομαι, improborum imperio regor. Ariſtot. pol. 4.

Συγκρατέω, ῶ, contineo, tueor, conſervo. Chryſoſt. τὸν ἡμέτερον βίον αἰ θεσπεσιώταται συγκρατοῦσι.

Τιμοκρατία, dominatus in quo à cenſu magiſtratus creantur. Ariſtot. eth. 8.

Τιμοκρατικὸς, cenſu potens, ambitioſus. Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Ariſtot. ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Τυραννοκρατέω, in alio dominor. Suid.

Χειροκρατία, manuum potentia, ſeu poteſtas: potentia quæ uſurpatur ab iis, qui viribus plus pollent, quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικὸς, ad chirocratiam pertinens: vel talis qualis eſt eorum, qui χειροκρατίαν exercent. Heſych.

Ὠμοκρατὴς, qui validis robuſtiſque humeris eſt. Soph. in Ajace.

Compoſita ex κρατέρος, ῶ.

Ἀκρατείητος, intolerabilis. qui tolerari & ſuſtineri nequit. Heſychius.

Ἀκρατερτερέω, ῶ, ineiam perpetior, ut ea vitam finiam: inedia mortem mihi conſciſco. Luc. in Macrob. Plut. in ſympoſ. l. 6. in Lyc. & in Per. ¶ Item non ſuſtineo, animo deficio, impar ſum dolori. Areth. in apoc.

Ἀκρατερτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. lib. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Διακρατερῶ, ad extremum uſque perfero, perduro. Greg. ὥσθ' ὑπερβάσας διακρατήσει. Apud Luc. inſomn. διακρατερεῖς ἕως τὸ κῦμα, obduruiſti adverſus gelu. Item inediam perfero, apud Herodot.

Δυσκρατέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκρατερῶ, patiens ſum, fortiter me gero, aut perduro in, ſum forti animo atque obſtirmato. Xenoph. ἐγκρατερῶ ταῖς ἀλγηδόσι, Ariſtot. rhet. 3. ἐγκρατερεῖν τοῖς ἀεὶ κακοῖς ἐδύατο, devincere principium. Item cohibeo, coërceo, ſiſto.

Κοσμοκρατέρω, ῶ, cum tolerantia & perſeverantia quadam inſiſto, ſeu incumbo, aſſiduus & multus ſum aliqua in re, aſſiduum comitem me præbeo. Athen. φροντιστηρίων τοῖς λόγοις. Themiſt. φροντιστερῶσιν ἐνείνῳ Sic & Act. c. 1. & 8.

Προκρατέρησις, aſſidua & tolerans aliqua in re perſeverantia.

Κραυλάζω, &c. vide in Κεράω.

ΚΡΑΤΟΣ, ῦ, ὁ, aridus, ſiccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίσχρος, apud Ariſtot. l. 2. de part. an. Apud eundem, l. 8. κραῦρος dicitur eſſe ſtruma, morbus boves tentans.

Κραυότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυόω, ſtruma laboro. Ariſt. Heſych. κραυᾶν eſſe dicit apum morbumtiquum vermes & araneas gignunt.

Κεράω, vide in Κεράω.

ΚΡΕΆΣ, ατος, (& Atticè κρέως) τὸ. caro. Odyſſ. ω. ταμνομένοιο κρέα καλά: per apocopen pro κρέατα. Plato polit. ϗ. κρέα βόεια. Athen. lib. 4. κρέα τετιγότα. Idem l. 1. κρέας κεπιεσθὲν, carnes fumo ſiccatæ, ſeu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐγένετο ἐκάστῳ τρία κρέα, i. tres carnis portiones. ¶ Κρέας, corpus. Soph. ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως. in hoc corpus habebis imperium. Sic apud Ariſtoph. in Ran. ὅλλον ἐκ ἀγορᾶς. Εἰ μὴ νεναμμένοις τὸ κρέας ἦν κρεῶν, ſcholiaſtes exponit σωμάτων. Poëticè pro eodem dicitur κρέας, facta ſpecie de ſui unde gen. plur. κρεῶν, Od. α. 11. & alibi,

Κρεώδης, ες, ὁ, ἡ, carnoſus. Ariſtot.

Κρεώδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis fruſtum ſeu fruſtulum. Ariſtoph. in Plut.

Κρεύλλιον, ου, τὸ idem Syneſ. epiſt. 132.

Κρέιον, ου, τὸ, vas carnarium: carnium receptaculum. Il. ι. Αὐτὰρ ὄγε κρείου μέγα κήδεται ἐν πυρὶ αἰζηῶν. Vbi tamen alii accipiunt pro κρέας. Herodian. apud Etym. κρέιον eſſe dicit menſam crudis carnibus plenam. Pro κρέιον autem reſolutione Ionica dicitur κρήϊον. Eſt autem κρήϊον & placentæ genus apud Athen.

Compoſita.

Ἄκρεος, ex carnis: carnis ſeu carnæ ſubſtantiæ expers, apud Hippocr. & Gal.

Ἀποκρέω, ὁ, carniſprivium: tempus quo à carnib. abſtinetur.

Αἰτόκρεας, τὸ, panis carni miſtus, cibus pane & carne conſtans.

Ἡμίκρεως, ω, ὁ, ἡ, cujus carnes ſuaves ſunt, cujus caro grati & jucundi ſaporis eſt. Ariſtot. l. 5. de generat. anim.

Λεπτόκρεως, carnibus defectus, minimè carnoſus, macilentus. Suid.

Παγκρεας, corpus glanduloſum in medio meſenterio ſitum, vaſorum diviſiones confirmans. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 3. cap. 4. & Ruff

Κρείττων, &c. vide in Κρατέω. Κρείων, in Κραίρω.

ΚΡΕΊΚΩ, ξω, pectine ſeu radio pulſo: ut κρέκειν τὸν ἴσον. Exponitur etiam ſimpl. pulſo: ut apud Theocr. in epigr. κἠγὼ πανσυδὶ ἀεκρέμμαι Ἀξιάδαι τι κρέκειν, incipiam pulſare ſublatam lyram. Sic dicitur κιθάραν κρέκειν, pro κρούειν, pulſare citharam plectro. In Epigr. κρέξασα λίσσα, pulſat enim agitatque alas; & hoc modo ſonum ciet. Sic αὐλὸν κρέκειν, inſonare tibiam, apud Ariſtoph. Sunt qui κ. ἐκειν, quum ſignificat ἠχεῖν, velint ſignificare edere ſonum moleſtum, reddere ſonum inſuaviter creperum ſeu ſtridulum.

Κρέκη, ῆ, Galen. apud Hippocr. ſignificare ait, ſonum odioſum, & ἀνωμαλοποιοῦσαν.

Κρέκολος, ab Heſych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμός, ῦ, pulſatio, ſonitus.

Κρέξ, κδός, ἡ, crex: avis roſtro præacuto & ſerrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, ut tradit Ariſt. hiſt. an. l. 9. c. 1. & 17. Ariſtoph. in avib. τέτταξ δ' ἐπικλζων αἱ κρέκες τοῖς βύτταξιν. Ponitur & ἐπὶ τεττιγὸς, & expon. coma verticalis ab Heſych. ✠ Euſtath. à κρέκω derivari ſcribit ſignificante ſono, idque etiam ab Ariſtoph. in avib. obiter oſtendi ſeu indicari.

Κερκὶς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνακρέκομαι, ſono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulſo. Epigr.

Εὐκρεκτος, benè ſeu pulchrè ſtrepens ſeu ſonans, canorus, ſonorus: ut εὐκρεκτος καδάρα. Greg. Naz.

Τιτακρέκειν, levem quendam ſonum edere: qualis editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. τὸ καμοῦσ' ἐπὶ τιτακρέκειν, μανίαισιν ἐοικέναι.

ΚΡΕΜΑ'Ω, & κρεμαννύω, ſive κρεμάνυμι, ſuſpendo. Ariſtot. οἱ κωμῳδοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγυιᾷ ἐκ τῶν δένδρων κλῶ ἀσκούς. Apud eundem, ἐκ τῶν δένδρων κρεμῶσιν. Ariſtoph. in Ran. κἀν κρέμῃ γε θρασὺς κ. ἀμείνων σταίητον. te ſuſpendenti ex fune. Apud eundem, Τῶν ὀρχεων κρεμάμῳ τὸν Λαερτίου. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Nub. κρεμάσεις τὸν νόημα ſuſpenſum tenens animum. Pro eodem dicitur & κρεμόω & κρεμῶ: ut Il. π. & apud Syneſ. ep. 44.

Κρεμάομαι & κρεμάννυμαι, ſuſpendor. Xen. de re equ. τότε ἄπεκρέμαντο οἱ κρεμάμενοι ἐκ τῶν δένδρων δικαίως κρεμάννυνται. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Item neutraliter pendeo. Item activè (in aor. med.) ſuſpendo. Heſiod. in Erg. Πρόβλητον δ' ἐνὶ χῶρῳ κατὰ κρημνοῦ κρεμάσασθαι. Pro eodem dicitur & κρέμαμαι & κρέμμαι, ſuſpendor, ſuſpenſus ſum. Item neutraliter, pendeo Iliad. ο. Η' ἐ μέλλη ὅτι ἐκρέμω. Ariſtoph. in Veſp. Οὐκ ἂν μὰ τὸν Δί' εἰ κρέμοιδὲ γ' ὑμεῖς, pendeatis. Metaphoricè apud Ariſtot. Rhet. 3. ᾗ μὴ κρέμεται ἡ διάνοια, ne ſuſpendatur cogitatio.

Κρεμασμός, οῦ, ὁ, ſuſpenſio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſuſpendit, ſeu ſuſpenſum tenet. κρεμαστῆρες dicuntur duo muſculi, utrinque videlicet unus, à quibus teſtes ſurſum trahuntur: vel teſtium nervi, quòd ex illis genitales partes dependent. Item κρεμαστῆρες dicuntur ἑπάρσιοι τῶν ὀρχέων τὰ πρὸς ὕστερον, apud Euſtath. Alii κρεμαστῆρας dicunt eſſe lora ſeu habenas penſiles, ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριον, ου, ὁ, ᾗ, pendulus, penſilis.

Κρεμαστὸς, ὴ, ὸ, pendulus, penſilis, ſuſpenſus. Plur. in Pericle, & lib. 2. de fort Alex.

Κρεμάστρα, ᾶς, ἡ id unde aliquid pendet. Ariſtot. rhet. l. 3. Item penſile ornamentum, in quo reponuntur calici, patenæ, aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta eſſe volumus, apud Euſtath. Item appendix: ut expoſit. apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ῆ, vas penſile; aut ſtorea penſilis, in qua reponuntur caſei aut aliæ opſoniorum reliquiæ. Ariſtoph. in Nub. φέρε, τίς

ἔστ☉ οὐπὶ τῆς κρεμάθρας αὐλῶ; Sic apud eundem ibidem, -νησπύ-π☉ χαρ ἐς ἔπ Καὶ τῶν κρεμαθρῶν τ τείχεων τῶν ἐνδεῖ.

Κρεμασὰ, idem. schol. Aristoph.

Κρεμάδω, idem quod κρεμάω. Galen. l. 8. Κρέμνημι, pro eod.

Κρημνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'μφικρεμὴς, ές☉, ὁ ἡ, circumpendens, vel utrinque pendens, in anthol. Epigr.

Α'νακρεμάω, & ἀνακρεμαννύω, sive ἀνακρεμάννυμι, & ἀνανκρέμνυμι suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνακρέμασαν τὸς ἀπὸ πλίνθ, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Aeschin. ἀνακρεμάμενος ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur & per syncopen ἀγκρεμάω, sive ἀγκρεμάννυμι: ut in Epigram. Α'γκρεμάσας Α'ρηΐ μισθοὺς κόσμον ἄκοσμον, in Martis thoum suspendens.

Α'νακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ε'πανακρέμαμαι, (decomp.) pendeo, suspensus sum. Aristot. polit 6.

Α'ποκρεμάω, suspendo ex: ut ἀποκρεμάσας τῦ ὠτὸς, quum suspendisset ex aure.

Α'ποκρεμάμαι, suspendor. Luc. οἱ δ' ὑπ' ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιαίως δὲ μεμάτιον πονήσετε. Pro eodem dicitur & ἀποκρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ε'γκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, sive ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ε'κκρεμάω, & ἐκκρεμαννύω, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὐ τὸ κιφώτατ☉ πέλε ἰατ☉ ὡς ἐκολούμβα, Τὲ πρὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον.

Ε'κκρεμάννυμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάννυται τῶν πηδαλίων.

Ε'κκρέμαμαι, suspensus sum de, dependeo: ut ἐκκρεμάμενοι τῦ σώματ☉, de corpore suspendentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπὶ☉.

Ε'κκρεμὴς☉, ὁ ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. l. 1.

Τ'ὰρκκρεμάω, (decomp.) de super appendo.

Ε'πικρεμάω, & ἐπικρεμαννύω, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super, emin re facio. Polyb. lib. 2. μάλιστα δὲ Ρ'ωμαίοις μέγαν ἢ φοβερὸν ἐπικρεμάσασι κίνδυνον. Philo de vita M. Τὰς ἐσχατιὰς ἐλευθερίας ἐπὶ τὸ αὐθῆ☉, τὸν χαλεπώτερον τῦ τῆς ζῆν ἐπικρέμασας κίνδυνον. Sic & in passivo. apud Thucyd. l. 3. & 2.

Ε'πικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo seu immineo. Plut. in Publ. οἷς☉ ἐπικρεμάμεν☉ τῶ ἀγορᾶ. Et ἐπικρεμάμεν☉ κίνδυνος, impendens periculum. apud Thucyd. l. 7.

Ε'πικρεμὴς, suspensus super, impendens. in Epigr.

Κατακρεμάω, & κατακρεμαννύω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ. Κάδ' ἐκ πασσάλοφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγείαν, (per tmesin pro κατεκρέμασεν.)

Κατακρεμάννυμι, suspensus sum de, dependeo de. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9.

Κατακρέμαζ☉, dependens, seu suspensus de: exponitur pensilis.

Παρακρεμάω, & παρεγκρεμαννύω, sive παρεγκρεμάννυμι, suspendo juxta, seu à latere. Il. v.

Τ'ὰρκρεμάω, & ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur & super appendo, in Epigr.

Τ'ὰρκρεμάμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Τ'ὰποκρεμάω, suspendo. Hom.

ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, ν, τὸ, crembalum seu crepitaculum: aut crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. l. 14. (de musicis instrumentis loquens) τὰ μὲν ἐγχορδα, τὰ δὲ δίηκα κατεσκέλακον. Ἰωῦ τῶ δὴ πνα ἢ χρείᾳ τῶν ἐμπνευσμένων ἢ χρῶσθαι διειλημμένων ἕτερα, ὑφῃ μόνον παρεσκευάσηκ, κ. δ' αὖ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν Hermippus comicus vocat crembalis pulsare.

Κρεμβαλιάζειν idem.

Κρεμβαλιαστὴς, ὁ, ὁ, crembali peritus. qui crembalum insonare novit vel solet. At κρεμβαλιαστὴς, οῦ☉, est strepitus seu sonus, qui excitatur à crembalum pulsantibus. apud Homer. hymno in Apoll. Πάντων δ' ἀθρώπων φασὶς ἢ κρεμβαλιαστὴν Μιμεῖσθαι ἄσασιν.

ΚΡΕ'ΜΤΕ, piscis, λιθοκέφαλ☉, ut refert Athen. l. 7. ex Aristot.

Κρέξ, vide in Κρέκω. Κρεΰλλον, κρεάλλης, in Κρέας.

ΚΡΗ'ΤΤΟΣ, ή, ὁ, gratus, jucundus, dictus quasi κηλὸς ἦδ' ἐ, seu τὸ κῆρ ἡδύων, teste Eustath. cordi jucundum & gratum. Il. α. Μάντι κακῶν ὃ πάντετέμοι κρήγυον ἦσπες. Theocr. idyll. 22. Πομῆρες εἰπατέ μοι τὸ κρήγυον, ὥ κ' ἀλὸς ἐμμί: Exponitur etiam, bonus, utilis, apud Hippocr. in Coac. prognost. ἀλλ' ὑδὲ χρήσιμον ἢ ὠφέλιμον τῶν☉ κρήγυον. Sic etiam Plut. in Alcibiade priore, ὑδὲ κρήγυος ἢ διδάσκαλος εἶναι τότων, boni, idonei, apti. Sic & apud Theocr. in Epigr.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, ν, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur: (✠ Dicitur enim quasi κεφάδεμνον, seu δέματα σταλίσεται, A'μπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἠδὲ πλεκτὸν ἀναδησάμενο, Κρήδεμνόν θ'.) ¶ Dicitur & de operculo doliorum aut similium vasorum: ut Od. γ. τὴν ἐν δ'ηκτῶ ἐκάλυψε Ω'ΐξεν τεμένη, ᾗ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶ Urbium quoque muri seu murorum pinnæ κρήδεμνα dicuntur. Il. ✠ Οἷ εἶαν Τείχεα ἐεῖ κρήδεμνα λύοιμθ'. Sic & apud Hesiodum in asp.

Composita.

Καλλικρήδεμν☉, ος, ὁ ἡ, pulchram habens vittam. Od. σ.

Λιπαρηκρήδεμν☉, elegantes seu pulchras vittas habens, & ſq. necdochicè, eleganter compta.

Μελαγκρήδεμν☉ ὁμίχλ, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ν, τὸ, crethmum: herba apud Gal. simpl. med. l. 7. Aet. l. 1. Paulum, Aegin. l. 7. Scribitur & κειθμὸς apud Dioſc. lib. 2. cap. 157.

Κρήϊον, vide in Κρέας.

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, præcipitium: locus pendens, seu pensilis aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. Iliad. φ. ἐν δὲ μέσῃ Κρημνὸ ἀπείλησεν. Iliad. μ. -κρημνοὶ γὰρ ἔπεφρίκασι θεοὶ πᾶσαι Ε'σασαν ὑμῖ τέρωθεν. Thuc. l. 7. κατὰ τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτὸς ἀπώλλυντο. Sic & apud Plutarch. & Herodot. ¶ Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicuntur labra ulceram in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi. Erot. & Poll. ✠ A'κρεμάω, derivari testatur Eustath. quod ex ipla quoque ſignificatione ſatis apparet.

Κρημνώδης, ες☉, ὁ ἡ, præruptus, præcipitius, arduus. Thu. lib. 7. Herodian. l. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω, & κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago: præcipito: idem quod κρημνίζω, ut Eustath. tradit.

Κ. ήμαμαι, pendeo, ſuſpenſus ſum: idem quod κρέμαμαι, ut tradit ſchol Ariſtoph.

Composita.

Α'μφίκρημν☉, ον, ὁ ἡ, utrinque præcipitium habens, utrinque præceps vel præruptus. Item metaphoricè, utrinque periculoſus: ut ἀμφίκρημνον ἀπάτη, apud Luc.

Α'πόκρημν☉, idem quod ἀπότομ☉, præruptus, abruptus, præceps. Xen. de ven. Thuc. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind.

Ε'πίκρημν☉, præceps, in præcipitium vergens: propriè eſt, arduo præcipitio aſſurgens, vel prærupto præcipitio acclivis, apud Naz.

Ι'πτάκρημν☉, supium modo grandis: aut valde aſper ſeu præcipitia: ut ἰπτάκρημνα ῥήματα, apud Ariſtoph.

Κατάκρημν☉, præceps. Hom. in batrachom.

Καταπρημνίζω, per præcipitia & prærupta loca dejicio, præcipitem deorſum ago, præcipitio. Athen. l. 14. ἑαυτὴ ὑφῃσάμεν ἡ γεανὶσκ☉, κατεκρήμνισεν ἑαυτὴν. Sic & apud Theophil. epiſt. 16. & 77.

Καταπρημνίζομαι, præcipitor, præceps deorſum ago: ut per præcipitia ſeu loca præcipita deferor. Xenoph. Hell. 8. Athen. lib. 13.

Κατακρήμνημι, præcipitem dejicio: idem quod Καταπρημνίζω.

Κατακρήμνυμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Ariſtoph. in Nub.

Παράκρημν☉, præceps, vel præcipitia & loca præcipiti imitans.

Περίκρημν☉, circumcirca præcipitius, & locis præruptis deliviſ. vel admodùm præceps & præruptus.

Πολύκρημν☉, multa habens præcipitia, ideoque ægrè tranſilis, Heſych.

Τ'ψίκρημν☉, alta habens præcipitia, altus, editus. Aeſchyl.

Τ'ψηλόκρημνος πέτρα, apud Aeſchyl. altis præcipitiis rupes.

ΚΡΗ'ΝΗ, ης, ἡ, fons. Odyſſ. ζ. ἐν δὲ κρήνη ῥέει. Odyſſ. κ. ἐς κρήνην κατέβησαν καλλίῤῥοον. Sic & alibi apud Homer. Apud Athen. lib. 2. ἐλαὸν κρήνην, fons ſeu ſcaturigo olei. ✠ Etymologus derivat παρὰ τὸ κίω. quod eſt κρέω, ſeu δέκρω, quonam temperatam fundat aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluvia retenta & ſcatente, apud Plat. ¶ Item de vaſe aquario, in pœnitæ Epigon.

Κρηναῖ☉, ος, ὁ, fontanus: ut κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2.

Κρηναῖον ἔδεσμα, edulium τῆ κράσει atque temperie gelidum, vel frigidum inſtar aquæ fontanæ, ex Gal. & Aet.

Κρηνίς, fonticulus.

Composita.

Εὐκρην☉, bono fonte præditus, bona ſcaturigine manans: ut εὐκρηνῦ πέτρα. in Epigr.

Διακρηνόω, & Doricè διακρανόω, ῶ, refundo veluti è fonte. Theocr. idyll. 7. Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανόωτε νύμφαι Βωμὸν πὰρ Δάφνης ἀλσοειδ☉.

ΚΡΗΠΙ'Σ, ίδ☉, ἡ, baſis, fundamentum. Theocrit. idyll. 24. -λαΐνας δ' Ι'σαν ἀπὸ κρηπῖδ☉ Ε'ρας. Plar. lib. 5. de leg. ἐπ ταῦτης οὖ κρηπῖδ☉ μονίμως ἐποικοδομεῖν. Ariſtid. ταύτης δὲ παραπλησίως ὥσπερ κρηπῖδ☉ ἡ βίβλος ὑποκειμένης. Sic & apud Xenoph. & Paus. ¶ Item crepida, calceamentum ſuberatum. Xenoph. de re

---

de re equ. εἰ ἐμβάσεται γένοιντο σκύτες ἐξ οἵωπερ αἱ κρηπῖδες ποιῦνται. Sic & apud Athen. l. 12. ¶ Κρηπὶς dicitur etiam ἄβλημα τῶν ἐγχύτων πλακούντων. Heſych. & in cenſu etiam placentarum à Poll. reponitur. ✠ Quidam ab ἔρπω derivant facto ἔρπίδασμῶ. Euſtath. à ῥαπὶς quod à ῥάπτω, derivatur.

Κρηπίδωμα, fundo, fundamentum jacio. Dion. τὸ δὲ χωλεὸν ἐν ᾧ ἐσελιώσοσι λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta ejus ſtruxit. ¶ Item crepidas induo: ſeu crepidis induo: unde κρηπιδώμεν☉, crepidis indutus, crepidatus, apud Plutarchum in Apophthegm.

Composita.

Α'λκρηπὶς γαῖα, apud Nonn. expon. maritima ora, quaſi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ῖδ☉, ὁ ἡ, habens baſin & fundamentum profundum, apud Mulæum.

Μαιακρηπὶς, una crepida indutus. Mercurii epitheton, qui calceamentorum alterum Perſeo ad Gorgonas devolanti dedit.

Ο'πιδοκρηπῖδες, genus calceamentorum muliebrium, de quo Poll. lib. 7.

ΚΡΗΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum ſeu excuſſorium pollinarium e filo laneo. Galen. vide Poll. Exponitur & pannus rarus per quem aliqua veluti per colum tranſuſa purgantur: apud Erot. Etymologus propriè ſignificare ſcribit ἐπὶ σοβαλῶν τῶν τῆς κεφαλῆς, ſecundum alios ἀβελτερίαλον: Item operculum calathi, apud Ariſtoph.

Κείσαι, vide in Κλίσαι.

ΚΡΙ'ΖΩ, F. ξω, ſtrido, ſtridorem edo: (vocabulum ὀνοματοποιητικὸν, teſte Euſtath.) Menander, A'λλὰ ἢ χαμαιτύπη κείζει τις. Hinc partic. med. κεκιγώς, apud Hom. & aoriſt. 2. ἐκεκίγον pro ἔκεκγον. Iliad. π. Τὰῖ δ' ἀσπίδες κείκε δὲ ζυγόν. & Ariſtoph. in aviſ. Πετόμενοι ἅμαρ Γλαυκοὶ κεκεγότες.

Κεκιγμὸς, ὁ, & κεκγ☉, ῶς, ἡ, ſtridor, apud Suidam. Scribitur & κεκτμὸς.

ΚΡΙΘ', ῖος, ἡ, hordeum. Dicitur & de planta & de grano ejus. De planta cum grano: ut quum Athen. lib. 14. ſcribit ἀμᾶλαι dicta fuiſſe τὰ δράγματα τῶν κεδῶν ἀυτὰ κ. δ' αὐτὸ. De grano ſolo: ut quum idem refert. l. 1. τὰς διὰ πενίαν ἀπορρώτας οἴνε τὸν ἐν τῶν κεδῶν γενόμενον πίνειν: & l. 1. Ρ'αωνας πίνειν βρύτον ἀπὸ τῶν κεδῶν, & Aegyptios τὰ κεδὰς εἰς τὸ πῦρ καταλδίειν, ἐις τὸ ποτὸν καταλείπειν. Homerus, τῶν κεδῶ vocat κεῖ neutro genere: ut Od. ξ. Πυρόϊ τε ζειὰ τ' ἠδ' ὀνεφυὲς κεῖ κδικόν. Et Iliad. θ. (de equis.) κεῖ κδικὸν ἐρεπτόμενοι ᾗ ὁλύρας. Quidam tamen hoc κεῖ per apocopen dictum eſſe volunt pro κείμενον, quod vide. ¶ Item κεῖθ', hordeum, vel hordeolum, i. tuberculum parvum, oblongum, palpebræ cilio qua pili ſunt, adnaſcens: ſic dicitur ab hordei ſimilitudine, Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Ariſtoph. in pace.

Κεϊδάϊνος, ὁ ἡ, hordeaceus: ut κεϊδάϊνος ἄρτος, apud Non.

Κείδινος, ἡ, ὁ, idem. Athen. lib. 1. & 10. κείδινον πεπωκότες οἶνον. Et Luc. in Macrob. κείδινον ἄρτον χεωμένους. Et Apud Plut. κείδινον ἄλδειν. Sic apud Theophr. κείδινον ἄχυρον, acus hordeaceum.

Κειδινίας πυρὸς, tritici cum hordeaceigeneris: ſeu hordeago, apud Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 2.

Κειδιάριον, τὸ, hordeolum ſeu hordei granulum. Athen. l. 5.

Κειδιᾶν, ſeu κειδιόω, laborare dicitur equus cum ex itinere aut curſu adhuc anhelabundus hordeũ devorârit, indeq; cruditate vexari coeperit: in Hippiatr. lib. 1. Meminit ejus Ariſtot. hiſt. animal. l. 8. cap. 24. Κειδᾶν dicitur etiam è nimia hordei paſtu laſcivire. Sic apud Aeſchyl. στειρεύουσιν τε κ' κεδιῶντα πῶλον, Poll. l. 7. c. 10.

Κειδίασις, morbus ille equorum, de quo in κειδιᾶν: hordeatio Gazæ.

Composita.

Ε'τεόκειθον, (q. d. genuinum hordeum) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum naſcitur.

Εὐκειθ☉, ut εὐκειθῦ χώρης, hordeo abundans.

Ο'μοίοκειθ☉, hordeo ſimilis.

Πολύκειθ☉, dives hordei: Suid.

Κείν☉, &c. vide in Κίρκ☉. Κείμα in Κεῖνω.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina craſſior, quæ per cribrum laxiora habens foramina transmiſſa eſt. Galen. comment. 1. in progn. Hippocr. ἐν τοῖς ἀλφίτοις τὸ μὴ καταβραχθὲν εἰς ἄκρως λεπτὸ μόνον γίνεται κρίμνων. Hippocr. de morb. lib. 1. ἐν ὕδατι κρίμνα κεῖσθαι βέλτιον ἢ ἄλφιτα. Sic & alibi apud eundem. Gal. & Dioſc. Item hordeum, teſte Suida, qui illud κεῖ, apud Homer. ex hoc per apocopen factum eſſe ſcribit. Sic in Epigr. Αὐτάρκης ὃ πρόξενος ἔχων ἁλᾶς ᾗ ὀλὸ κρίμνα.

Κεμάδιος πλακὸς, placenta è farina craſſius molita, ſeu è craſſoribus farinæ fruſtulis, quæ à mola benè contuſa & contrita non ſunt. Athen. l. 14.

Κεμιῶδες ὕδωρ, apud medicos, urina cui innatant craſſa quædam fruſtula ſimilia fruſtulis illis farinæ craſſioribus. Hippocrat. in Coac. prognoſt. & in Aphor.

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocari tradit Dioſc. l. 4. c. 116. Theocr. idyll. 24. Λάλαδν τὸ κρῖνον ἐσὶ, μαεσίνεται ἀὐτὸ πίπτη. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita: Item cucurbitæ ſtos lilii florem referens, teſte Suida. Declinatur & κεῖν☉, τὸ, unde apud Herodot. φύεται ἐν τῶ ὕδατι κεῖνα πολλά. Et dativ. κείνεα, apud Ariſtoph. ¶ Dicuntur κείνεα etiam pauperes, apud Suid. & Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κείνεα eſt etiam ſpecies ſaltationis. Heſych. & Athen. l. 3.

Κεινὸν, οῦν☉, ὁ, lilietum, i. locus conſitus liliis.

Κεινωνιὰ, ᾶς, ἡ, lilii planta. Theoph. hiſt. pl. l. 2. c. 2.

ΚΡΙ'ΝΩ, F. νῶ, ſecerno, diſcerno, diſtimo: ut ἔλαδεν Δημήτης Κείνεα ἐπειρομένων ἀθέμων καρπὸν τε ᾗ ἄχνας, quum flava Ceres ſecernit fructum & paleas, vel ſeparat. Sic & Il. β. Κεῖν' ἀνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Α'γάμεμνον. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen ſignif. uſtratior eſt vox paſſ.) ut διὰ μάχης κείνειν τὸν πόλεμον, apud Diodorum in hiſtoria Alexandri. ¶ Item excerno: ut κείνει τὰ ἀδέκτωτα. Ariſtot. Probl. ¶. Item ſeligo, deligo: (quæ & ſignificatio primæ finitima eſt: nam ſecernimus ad deligendum.) Iliad. ζ. Κείνας ἐκ λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίσες Εἶσε λόχον. Sic Iliad. β. Ε'ς δ' ἀρίσας ἔκεινεν ἑκάστω. ¶ Item diſcepto, judico: Iliad. π. Οἳ δίκας εἰν ἀγορῆ σκολιὰς κείνοσι δήμους. Sic apud Heſiod. in Erg. -σκολιὰς δὲ δίκας κείνομεν δήμασι, id eſt, diſceptent jura. . Odyſſ. μ. Κείνον νείκεα πολλὰ δικαζόμενον ἀέξειν, diſceptans controverſias, vel dirimens, Plutarch. in Apophth. Μαχαίρα δὲ πνι κείνων δίκλυ ᾗ ὑποτυπάων, ὁ πάνυ φρονεῖ τὸ τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκεινε. Plato de rep. 2. τῶ κείσιν αὐτῶν τῶ βίω κεῖναι ἐρῶσ, judicium rectum de ipſorum vita ferre. Item judico, cenſeo, exiſtimo: ut κείνειν πολεμίως, cenſere hoſtes, habere pro hoſtibus. Sic κείνειν ταῦτα ἐν τέρασι, habent hæc pro monſtris, apud Ariſtot. Aliquando exp. dijudico: ut apud Ariſtot. τὸς μὲν διαφορὰς ἐδὲν ἦπον ὑδὲ μᾶλλον κείνειν τῶν ζημιῶντων. Interdum adjudico, ut Sophocl. in Ajace, Κείνειν ξύλλα κεῖν☉ χειρὸς πνί. ¶ Item ſtatuo, conſtituo. Polyb. κείνας δ' ὁκεῖ ποιεῖσ τὴν παρεχημασίαν. ¶ Item accuſo, diem dico, reum ago, defero, Ariſtoph. ᾗ κείνω παρδῦτα αὐτὸν ᾗ τὰς νεὰς. Ε'τε. Plutarch. in Cæſare, Δολοβέλλαν ἔκεινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. ᾗ θανάτ☉ κείνει μὲν☉ ὁ δ' ἀμῶ. ¶ Item pro κατακείνω, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atque adeò pro αὐτακείνω.

Κείνομαι (med.) idem quod κείνω, ſeligo, deligo: ut Od. δ. Κείνεται ἑέϊκοσι φῶτας ἀρίσες. ¶ Item decerno: ut Il. β. Ὅ'ς γ' ἐκ πανημερίων συγκρῖ κεινόμενθ' ἀρηι, ut decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεδς ἀπὸ τῶν ὅλων, de ſumma rerum præliò decernere. ¶ Item paſſivè, decernor: ſic dicitur πόλεμ☉ κρίνεδς, apud Paul. in Achaicis. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. Item judicor, cenſeor: apud Thucyd. l. 1. Item ſtatuor, conſtituor: unde apud Polyb. παράξας τὸ κριθὲν. Item accuſor, dies mihi dicitur, &c. ut κρίνεδς ἐπ' ἀδικίαμι, maleficii accuſari, apud Plutarc. in apophth. Sic κρίνεμαι ὑπὸς σ., apud Ariſtid. & κρίνεδς δίκῃ, apud Thucyd. Hinc & τὸ Κεινόμενον, id de quo diſceptatur. Item damnor, ſæpè in novo Teſtament. Item examinor, exploror, quæſtio de me habetur, apud Thucyd. lib. 6. Et in voce media, κρίνεδς ὀνείρ☉, conjecturam de ſomniis facere, ſeu explorare & examinare ſomnia, apud Homer. Il. ε. Hinc & τὸ κεκεμένον, exactum, ſeverum, germanum, apud Plutarch. de muſica. Item comparor, conferor, apud Plat.

Κεκεμένως, (adverb.) exactè, adhibito judicio, ſeu cenſura, apud Plat.

Κέλευμα, τὸ, judicium. Matth. 7. & alibi in novo Teſtam. Item damnatio. Luc. 24.

Κέλσις, εως, ἡ, judicatio, i. ipſa judicandi actio. Item judicium, ſeu ſententia quæ ferrur de re aliqua, Ariſtot. polit. 4. Κρίσις οὔπω γίγνεται ἀμφισζητησίμων περὶ ὁτιματ☉. Exponitur etiam, judicium, i. cenſura ſeu æſtimatio alicujus rei. Herodian. l. 4. εἰ τῆς δεβῆ κρίσεις τὸ παραγγελθὲν λογίζοιτο. ¶ Item cauſæ dictio. Thuc. lib. 1. κ. δίσιμον ἑαυτὸν εἰς κρίσιν, offert ſe ad cauſam dicendam. ¶ Item accuſatio: ut apud Demoſth. ἐξὸν δὲν οἱ τῆς κρίσιος χρόνος, accuſationis tempus exiit. Item lis, controverſia. Lucill. l. 2. in anth. Epigram. Α'λλ' ὑπὲρ εὐτυχίδιο ἐχεμῦθ' κρίσιν. Item πρόκλησις, Ariſtot. pol. 4. ¶ Item decretorium belli prælium. Plut. παρετρεῖ μὲν κρίσιν ᾗ λαβῖσαι. pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις affini ſuperiori ſignificatione dicitur aut ipſa ſolutio morbi, aut repentina ejus in melius vel deterius mutatio, aut denique ejuſdem acceſſio. Galen. & Hippocr.

Κρίσιμ☉, ν, ὁ ἡ, ή, q. d. judicatorius: ad judicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo: unde κρίσιμ☉ ἡμέρας, apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, judex. Item arbiter, & arbitrator, æſtimator, apud Demoſth. & Thucyd. in fœmin. κριτὴς, judex. Aphrod. in lib. 2. περὶ ψυχῆς.

Κεπτκός, apтus ſeu ſolers ad fungendum officio judicis, ſolers ad judicandum, judicandi peritus. Syneſ. epiſt. 74. ἡ κεπτικωτέτη τῶν ἀνδρῶν. Item qui velut artem factitat judicandi de aliorum ſcriptis, præſertim verò de poëmatis: cenſor poëmatum, i. qui poëmata ad grammatica præcepta revocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: ut apud Luc. de ſalt. Et Διωμυκεπτικὴ, judicandi peritia ſeu ſolertia. Luc. in Hermog. ¶ Item decretorius: ut κεπτικὸς ἱδρώς, apud Gregor. & κεπτικὴ ὑγιεία, apud medicos.

Κεπτήριον, τό, organum judicandi ſeu inſtrumentum: ut dialectica dicitur eſſe κεπτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laërt. in Zen. Expon. etiam, ſenſus & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra. Item id ex quo judicandi materiam petimus, id ad quod reſpicientes judicamus: apud Phil. & Syneſ. Item locus ubi judicatur, judicis tribunal, apud eundem Syneſ.

Κεπτὸς, ὸ, ſelectus. Iliad. ν. Τίπτ' ἂρ ἀμφὶ πυθῶ κεπτὸς ἔξετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακίνω (& poëticè ἀνκρίνω) interrogo, percontor, ſciſcitor. Plur. in Rom. αὐτὸς ἐρωτᾶν ἤθελεν. Demoſth. ἐπὶ τὸν Μαρσύαν. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι τὰ ἀδίκως δικασθέντος τίς ἐστι, ſi quis roget quis iſte ſit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δημόσιον εἰσήγαγεν. quæſtione habita. Item exploro, propendo, æſtimo, examino. Thuc. μετεπέμποντο Πεισίαν ἀνακρινοῦντες ὧν αὐτοὶ ἔτων ἐδέοντο, examinaturi. Iſocr. τὰ ἀπὸ βαθέων τῶν πραγμάτων τοῖς ἡδυπαθεῖν ἀνακρίνουσι, voluptatibus æſtimare ſeu metiri res ſerias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæſtio de me habetur. Plutarc. γράμματας νόμων πρὸς δεῖ ἀνακρίνεσθαι περὶ ἐμοῦ. Sic & apud Dem. contra Mid. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio inſtituitur: ſeu quod perpenditur & examinatur, apud eundem Demoſt.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio.

Ἀνακριτικός, ἡ, ὸ, interrogatorius, interrogativus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionyſ. ad Demoſth. Περιανακρίνω, ante interrogo ſeu percontor: aut primo loco interrogo & examino.

Ἀντιπρίνομαι, reſpondeo. Iob. 11.

Ἀντίκρισις, reſponſio, apud Anaxilam Com. teſte Suid.

Ἀποκρίνω, ſecerno, eximo, ſeparo. Plato in Polit. γλῶ τε καὶ λίθον καὶ πᾶλ' ἄπλα ἕτερα ἀποκρίνειν ἑκείνοι φῶτα ὁ δημιεργός. Item lib. 12. de leg. κατακωσεῖν δὲ τὰς ἡμέρας αὐτῶν, πλῆθει τῶν λίθων ἀποκρίναντας, eos ſecernentes ut præcipuos qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo Sophoc. ἐν δρυοῖν ἀποκρίνας κρηπῖν. ¶ Item incerno, excerno. Gal. ἀποκρίνειν αὐτὸ χρὴ μέρος τῆς πυρός. ¶ Item rejicio, improbo. Plat. de rep. l. 3. τὸν μὲ μνήμονα καὶ δυσξύμφορον ἐγκεφάλου, τὸν δὲ μὴ ἀποκρίνειν. Item abjudico, apud Ariſtot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, ſeparor, ſegregor. Il. ε. Τῶ οἱ ἀποκρίνεσθον ἐναντίον ὁρμηθῆτον, Item ſecernor, eximor. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. ὅλως ὁμοιομερῆ λαμβάνει ὅλα ἀνακωλύσαντα μὴ διαπεσεῖν αὐτά. Et excernor: unde τὰ ἀποκεκριμένα, excrementa alvi, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thuc. l. 2. οἱ δὲ πρὸς τὸ περίεργον καὶ πρὸς τὸ πάντα ἀποκρίνειν. ¶ Item neutraliter, reſpondeo. Plato in apol. ἀποκρίνου ἀγαθέ. Luc. τὰ τὸ μοι δόκεινεν. Et cum accuſat. ſolo, apud Plat. ἐμοὶ γὰρ ἀπαγορεύει ὅπως μὴ τάδε ἀποκεῖ σὲμοι. Interdum cum præpoſ. πρὸς, ut πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεδε, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac ſignificatione in Biblicis ſcriptis uſurpatur.

Ἀπόκριμα, τό, reſponſum, reſponſio, apud Suid. ¶ Item, quod reſolutum eſt à concretione.

Ἀπόκρισις, idem quod ἀπόκριμα, apud Iſocrat. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipſa actio excernendi. in ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ὸ, ἡ, ſelectus. Ἀποκριτὸς, excretivus: ut ἀποκριτικὴ διώρυξις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκρύβω, ſelectim, ſeparatim. ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκρύπτω, idem quod ἀποκρίνω, ſecerno vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀναπόκριτος, cui non reſponderur, ſeu reſponſum eſt.

Ἀντιπρίνομαι, viciſſim reſpondeo, reſpondenti reſpondeo. Rom. 9.

Ἀντιπόκρισις, reſponſio mutua. Item figuræ genus, apud Herm.

Δυσυπόκριτος, cui difficulter reſponderi poteſt Luc. in Hermor.

Δυσαπόκριτος, ita ut ægrè reſponderi queat.

Εὐαπόκριτος ἔχοντα, ad quæ reſpondere queat.

Περισυπόκρίνομαι, ulterà reſpondeo, ſeu plura quam ſim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναπόκρίνομαι, ſimul reſpondeo.

Διακρίνω, diſcerno, dirimo, ſecerno, diſcrimino. Il. β. ὧς ἀπόλοιο πατὴρ αἰῶν αἰπόλοι ἀνδρῶν Γ' εἶα διακενέωσιν. Et apud Plut. κρίμιν διακρίνειν, comam diſcriminare. Il. π. εἰσόκε δεῖμιον Ἄρμιν διακρίνει, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic & Iliad. β. ¶ Item diſſipo, diſcutio. Plut. in Cæſ. ἄλλως προφερὲν τὸ βαθὺ ἀδενεὶς τ' διακενέσσος αὐτὸν ἀλλας ἐνφερεδς. ¶ Item dijudico, diſcepto: ut τὸ δίκιμα διακρίνειν, apud Dem. & τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, abſolvo.

Διακρίνομαι, diſcernor, dirimor, dividor: ut Il. γ. Διακρινθήμεν δ' ἐπὶ λῆγεϊς καὶ τεῦκες, Plut. in Cam. Διακεκλῶσι καὶ λόχυς. Sic apud Thuc. lib. 1. Διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, diremti ſunt alii ab aliis. Et activè, diſcerno, apud Herodian. l. 4. Item pugna decerno, dimico, ut ἀγῶνι διακρίνεδς, apud Polyb. in Bœot. ¶ Item cerno, diſcepto: apud Paul. Dem. Plat. ¶ Item hæſito, dubito: ut Act. c. 10. μὴν διακενόμενος. Sic & alibi in N. Teſt. ¶ Item perficio, abſolvor. Ariſtot. l. 4. de generat. ἐν μὲν τῷ ὑπτεῖ ἐν πέπτει χόνῳ διακένεται πῦ ὅλυ τὸ ἄῤῥεν.

Διακεκριδίως, diſcretè, diſtinctè.

Διάκεκις, ſecretio, diſcretio, diſcriminatio. Item diſſolutio. Ariſtot. l. 1. meteor. ἡ γὰ ἀτμὶς ὑπὸ διάκεκιος ἐστι, aquæ diſſolutio. Item perfectio, apud eundem lib. 4. de gener. ¶ Item judicium. Plat. de leg. l. 6.

Διακεπτὸς, ὴ, ὸ, diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. Item ſegregativus, & præditus facultate diſcutiendi, apud Gal. & Alex. in Topic.

Διακεδὸν, diſcretè, diſtinctè: adhibendo diſcrimen, ſeu q. d. diſcriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκεπτος, qui diſcerni non poteſt ſeu diſtingui: vel non diſtinctus, non diſcretus. Exp. etiam non judicatus, ſeu dijudicatus, apud Luc. Ἀδιακείπτως, non diſtinctè, promiſcuè.

Δυσδιακεπτὸς, qui diſcerni, ſeu dijudicari difficulter poteſt.

Ἐπιδιακένω, inſuper diſcerno, vel poſtea diſcerno ſeu ſecerno: Ἐγκείνω, judicio meo comprobatum admitto, adopto, ſeu allego. Ariſtid. τὰς ἐπιλαδας θεὰς καὶ τ' ἄλλων ἐνέκεινας.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκείνεδς εἰς τὸ σενακόδιον. Demoſt. ἐπειδαί τις εἰς τὸν ηλιαϊκὸν χορὸν ἐγκεδῇ ἢ αὐτὸς ἐσὶ ἢ πολλῶν. Ἐγκεισις, admiſſio, & c. Item adoptatio, decutiatio.

Ἔγκεκτος, admiſſus, approbatus, vel qui eſt ex approbatorum numero. Expon. etiam, probus, apud Greg. in epiſt. in patrem.

Εἰσκίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκίνομαι, ingredior, inſinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aëre agentibus) ὧν τὰς μὲ εἰσκρίνεδς λόγῳ ἔχουσαν τοῖς σώμασι.

Εἴσκεισις, inſinuatio.

Decomp. Ἐπεισκείνομαι, idem quod εἰσκείνομαι. Greg. de Hom. Συνεισκείνω, idem quod εἰσκείνω. Plut.

Ἐκκείνω, ſecerno, excerno, ſegrego, expello. Ariſtot. ἐκκείνει δὲ ἐκ τῶν κριθῶν ἐνίοτον τὸ ἐχρονον, ſegregant, ſeuſcernunt à cremelis ſeu ut alii exp. abſtrahunt, ablactant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ὑπὸ τῆ θερμῆ πέψις γινομένη τὰ μὲ ἐκκείνει καὶ διαπίζει. ¶ Item ordine moveo, de curia ejicio. numero expungo. Xen. Pæd. 3. οἱ δὲ χρήπτεροι ἀλόσαντες ἐκκείνοι. Item reprobo, rejicio.

Ἐκκείνομαι, excernor. Ariſtot. l. 3. de cœlo. & apud Gal.

Ἔκκεισις, excretio, exuctio, exhauſtio. Theoph. τ' ἐκκείνεσθαι καὶ διαφορτέρεως γενομένης. Sic apud Gal ἔκκεισις αἱματικὴ ἰσχνότου.

Ἔκκεπτὸς, delectus, ſelectus, qui exemptus eſt è numero ob præſtantiam, eximius, egregius: ut ἔκκεπτος ἀνὴρ καὶ, apud Plat. de legd. 9. & ἔκκεπτον δῶρον, apud Sophocl. Exponitur etiam, præcipuus, primarius, apud Greg.

Ἐκκεπτικὸς, excretorius, excernendi vim habens.

Decomp. Εὐέκκεπτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, apud Athen.

Συνεκκείνομαι, ſimul excernor, ſeu exhaurior. Theoph. in 6. de cauſ. διὰ τὸ συνεπέπτεδς καὶ συνεκκείνεδς τὸ πυρῶδες ἀπὸ τῆς.

Ἐπικείνω, judicio meo approbo, vel ſimpl. approbo, comprobo: ut apud Plut. in Lyc. γεώμῶν ἐπικεῖναι. Sic & apud Herodot.

Ἔπικεισις, approbatio, æſtimatio, judicium, apud Alex. in Top.

Ἐπικεπτὴς, approbator. Item arbiter, apud Suid.

Ἐπίκεπτος, approbatus. Item delectus.

Decomp. Ἀνεπίκεπτος, de quo ſtatui aut decerni non poteſt.

Δυσεπίκεπτος, de quo vix poteſt judicari.

Κατακείνω, judico adverſus aliquem, damno, condemno: ut apud Iſocr. contra Lochit. ἁπάντων θάνατον κατακεῖναι. Item τὸ μὲν γὰ τελευτῆσαι, πάντων ἢ πεπρωμένη κατέκεινεν. Sic & ſæpè in novo Teſt.

Κατακείνομαι, damnor, condemnor: cum accuſ. ut apud Greg. in ſecundo de filio, εἰ γὰ νοήσεις ὕτως, οὐχήσεται σοι θάνατον κατακεῖσθαι ὁ ὑὸς, morte damnatus, apud eundem, ἵνα μὴ πνεῦμα θάνατῳ κατακεκριμένῳ, ne inopiæ divinitatis damnemur. Frequens ejus uſus eſt in Biblicis ſcriptis.

Κατάκεισις, damnatio. 2 Cor. 7. Κατάκεισμα, idem. Rom. 5. & 8.

Κατάκειτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκειτος, non damnatus. Act. 16. & 22. ἀκατάκειτον, aliquis pati dicitur, pro indicta cauſa. Ἀκατακείτως, ſine condemnatione ſeu indicta cauſa.

Αὐτοκατάκειτος, à ſeipſo damnatus, ſuopte judicio condemnatus: in ep. ad Tit. c. 3.

Προκατακείνω, priùs condemno, judicio meo antè damno.

Παρεγκείνω, comparo, judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item juxta loco, & ita propè ut comparatio fieri poſſit, apud Plut. in ant. ¶ Item perperam judico.

Περικείνω, q. d. judico præ hoc, antefero, antepono. Plut. in Themiſt. τὸν ὑπεικῆ τῆ πλούτῳ περικείνας. Plato in Apol. ὃς αὐτοὺ ἐκεῖνος τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι περικέκειτο. Et cum infinitivo: ut apud Iſocr. περικείνας τοῦτος κρῆλλίστες εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apoll. περικείνας τοῦτος πολλῶ περικεῖνον ἀγαθρέφειν. αὐτρώπων ἐμὲ πολλῶ περικεῖνον ἀγαθρέφειν.

Περικείνομαι, prius judicor, anteferor, antepònor: unde apud Xenoph. οἱ δόκιμοι κλιμακηδὸν περικρίδες τῶν πολιτῶν. Et περικεκριμένοι, quorum nomina ad ſpem ſortium recipiuntur.

Περίκειμαι τὸ, q. d. prælatio. Exponitur & præjudicatio.

Περίκειτος, ὴ, ὸ, q. d. prælatio. Exponitur & præjudicatio.

Περίκειτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur. Item περικείνοντες & περικεκριμένοι.

Περίκειτος, adjudico: apud Diog. Laërt. cum dat. & accuſ.

Περικείνω, accreſcere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, ut cibus in alimentum concoctus, apud Themiſt. l. 2. de anima.

Περίκεισις, accretio ſive accrementum, apud eundem.

Συγκείνω, coagmento. ¶ Item comparo & contendo inter ſe. Lucill. l. 2. Epigr. Σύγκεινον ὄ τέχνη τέχνῳ, compara artem cum arte. In Epigr. Μὴ με τάφῳ σύγκεινε τὸν Ἑκτορέα, ne me tumulo metiaris. Et συγκείνειν εὐρύτιος, interpretari ſomnia. Geneſ. 40. & Dan. 6.

Συγκείνομαι, coagmentor, concreſco. Ariſtot. l. 1. metaphyſ. & apud Herodot. συγκεῖσθαι φιλίαι μεγάλαι Θηραίοισι ἐς Σαμίους, ingens amicitia contracta eſt, ſeu conſuit. ¶ Συγκείνεδς ποῖς τινα, judicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκεμα ατος τὸ, coagmentum & quod concretum eſt, apud Greg. & Laërt. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκεμα ὀρυπίου, interpretatio ſomnii. ¶ Item σύγκεμα, edictum. Macrob. l. 1. c. 1.

Συγκεμπυρὴς, ὄῦς, ὁ, ἡ, temperatus vel concretus.

Σύγκεισις, εως, ἡ, concretio. Plut. de primo frig. & de def. orac. Item comparatio, contentio duorum inter ſe. Polyb. & Philo de vit. M. l. 3. Σύγκεισις ἐνυπνίε exp. interpretatio ſomnii. Dan. c. 3.

Συγκειτικὸς, coagmentandi vim habens. apud Alex. Top. 2. Item comparativus. Plut. ſymp. 5. probl. 5.

Συγκειτικῶς, comparativè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιόσυγκειτος, quibus libera corporis tranſpiratio eſt: ſic dicti à corporis raritate, quæ plurimum valet ad tranſpiratum.

Ἀσύγκειτος, ὸ, ἡ, ὴ, qui concretus non eſt, aut qui concreſcere ſeu coaleſcere nequit. Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium. Item qui contendi & comparari cum alio non poteſt, diſſimilis. Ἀσυγκείτως, citra concretionem, ſeu more corum quæ concreta non ſunt.

Ἰδιοσυγκεισία, ἡ, propria & peculiaris concretio, ſive conſtitutio & temperamentum ; ut ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, apud Dioſcor. l. 6. propriæ & peculiares corporum conſtitutiones.

Μεταυγκείνω, recorporo: mi ſcellæ corporis ſtatum præter naturam ſe habentem inſtauro atque tranſmuto. Paul. Æg. l. 3. c. 63. ἐν τῇ τῶν διαλειμμάτων μεταυγκρίνειν αἰώρεσιν διαφορεῖς. Μεταυγκείνεις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem ſtatum mutatio. Gal. Μεταυγκείνῳ, medicamenta quæ adhibentur ad reſtituendos exiguos meatus in priſtinam ſymmetriam. Et μεταυγκειτικὰ δυνάμεις facultates μεταυγκείνειν præſtat. Dioſc. l. 4.

Ὑπόκείνομαι, ſimulo, fingo. Demoſth. pro cor. μηδὲ ἓν φωνῆ διαπρᾶναι ὑπόκειναμένος τῶν ἐκείνου πόνων ἀλλὰ τῇ ψυχῇ σωκαμγεῖν. Luc. de ſalt. ἢν ὑποκείνεδς μανίαν ἀλλὰ μαίνεδς, non ſimulare inſaniam, ſed inſanire. Et cum infinitivo: ut apud Hermog. γελάσαντες ὁ πάντες ὑποκείνονται φρονεῖν. Dicitur & de hiſtrionibus perſonam alicujus induentibus. Herodian. l. 1. ἐκφοῖτε τὸ ἡδέως ἀγῶνα ὑποκίνητα. Sic apud Dem. σφὲ πατέρα. Ἀντιπόνλυν δὲ Σοφοκλέης πολλάκις Ἀτρεὺδ' ὑμὸς ὑποκέκειται perſonam egit. ¶ Item reſponſeo: ut Od. ο. μερμηνεξεν Μενέλαε Ὀρέστεω οἱ κεῖθι μάλα ὑποκρίνατο. ¶ Exponitur etiam æſtimo, cenſeo: ut apud Plut. σὺ τοῦτο βέλτιον ὑποκρίνου σὼν τῷ, tu melius hoc tecum æſtimares. Sic apud Hippocr. ἀσκαλὲς ὑπεκεινάμλυν ἓκαιρον τῷ ἄναρ, inſomnium mecum æſtimabam. Item interpretor, explico, ſeu judicium fero. Philoſtr. δὴ αὖ ὑποκρίναντο ὀνεῖρ ὀξέμιαν, ne unam viſionem quidem interpretari poſſent.

Ὑπόκειτος, ſimulatio: peculiariter qua quis probitatem præ ſe fert revera nequitiæ & improbitatis plenus: ſæpè in N. Teſt. Item hiſtrionis geſtus perſonam alicnam repræſentantis. Exponitur & pronunciatio: apud Plutarc. Eſt etiam figura rhetorica, quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκειτὴς, ſimulator, qui eo vitio laborat, quod hypocriſis in ſacris literis dicitur. Item hiſtrio, apud Plut. Item ὑποκειτὴς ὀνείρων, conj. Ctor ſomniorum, apud Luc.

Ὑποκειτικὸς, ὴ, ὸ, ſimulatus, cui ineſt ſimulatio more eorum, qui hypocritæ vocantur. Item ad hiſtriones ſeu ad hiſtrionum artem pertinens: ut apud Dem. Phal. ἔστι δὲ ἡ ἀλλὰ θεωρήματα ὑποκειτικά.

Ὑποκειτικῶς, ſimulatè. Item hiſtrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνυποκείνομαι, viciſſim ſimulo, contra præ me fero.

Ἀνυπόκειτος, ὸ, ἡ, ὴ, non ſimulatus, expers ſimulationis, non fictus, ſincerus: ut ἡ ἀγάπη ἀνυπόκειτος, Rom. 12. & alibi in epiſt. Pauli. Item alienus ad hiſtrionica ſeu hiſtriònia, apud Demetr. Phalereum.

Καδυποκείνομαι, hiſtrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκείνομαι, ſimul ſimulo.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm de ſinentia in κεινὸς & κεινὸω.

Δυσκεινὴς, ὸῦ, ὸ, ἡ, ὴ, idem quod δύσκειτος. Plut.

Εὐκρινὴς, διſtinctus, non permiſtus. Xen. Pæd. 8. διὰ τὸ εὐκρινῆ εἶναι ἕκαστα εἶναι τὸ φῶς. Item purus, ſyneerus, verus, non fucatus. Item apertus, manifeſtus, perſpicuus, & q. d. τῇ εἶλη κεκριμένος, quoniam ſplendorem Solis, qui εἶλη dicitur, τὰ μιαιγμθία τῇ ἀμιγῆ facilè διακρίνεται, in Axiocho, & apud Xen.

Εἰλικρινῶς, ſyncerè, purè, verè aperte.

Εἰλικρίνεια, ἡ, ſynceritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινέω, ῶ, ſyncerum reddo. Ariſtot. de mundo.

Εὐκρινὴς, bene ſecerno & ſeligo. Od. ξ. ἦ ἄεισον ἐὺκρινὲως ἀποπέμπω.

Decomp. Διάκρινέω, ῶ, idem quod διακένω, diſcerno, diſtinguo, Luc. in Hermor. & Laërt. in Zenone. Item dijudico, diſceptos diſputo, diſcutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. & apud Xen. Vtitur & Cic. ad Att. Διευκρίνησις, diſcretio, diſcuſſio, explicatio.

Προδιακρινῶ, priùs diſcerno: vel ante diſcutio.

Περιδιακρινέω, ῶ, idem. Hippocr. l. 1. Aphor.

Φυλοκρινέω, ῶ, judicis officio fungor in tribu, ſum judex tribus, judico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu judicor. Heſych.

Compoſita formata ex ſecunda ſing. præt. perf. paſſ. itidem ſine præpoſitione.

Ἀκειστὸς, ἡ, (q. d. indiſcretio) non adhibitus delectus, non adhibitum judicium. Luc. Item res controverſa, & de qua nondum judicatum eſt. Polyb. Item judicii inopia, vel temeritas in judicando, & malum judicium: in anth. Epigr. Item confuſio, q. d. indiſcretio, turbulentus rerum ſtatus, vel rerum turbulentarum ſtatus. Xen. Hell. ult.

Δικαιοκεισία, æquum judicium. Rom. 2. & Baſil:

Κακοκεισία, parvum & iniquum judicium. in Epigr.

Compoſita formata ex tertia perſ. præt. paſſ. itidem ſine præpoſitione.

Ἄκειτος, ὸ, ἡ, ὴ, injudicatus, indemnatus, qui cauſam non dixit: Demoſth. Τὸ ἄκειτον, ut dicitur, quod in controverſiam non cadit. Iſocr. Item quod componi vel decerni non poteſt, anceps. Il. ζ. & apud Heſiod. necnon apud Demoſth. Plut. Polyb. Item indiſcretum, confuſum, indiſtinctum: ut ἄκειτοι μῶδοι. Il. C. & ἄκειτος πόλεμος. Il. π. Sic & alibi apud Homer. & Opp. Item ſine judicio ac ratione factum. Herodian.

Ἀκρίτως, injudicatè, vel injudicatò, indicta cauſa. Iſocr. in Panath. Item nullo cum judicio, ſine delectu. Item indiſcretè, confuſè, nullo diſcrimine. Ἀκειτί, idem. Suid.

Δικαιοκρίτης, juſtus judex.

Δύσκειτος, judicatu difficilis aut dijudicatu, cujus difficilis eſt diſceptatio. Plut. de def. orac.

Δυσκρίτως, ita ut non facilè ſit judicare ſeu dijudicare: ita ut non facilis ſit diſceptatio, δυσκρίτως ἔχω, ancipitis ſum judicij. Ariſtoph.

Εὔκειτος, de quo judicare facile eſt: cui oppon. δύσκειτος: ut δύσκειτα καὶ δύκειτα πνεύματα. Hippocr. Aphor. l. 1.

Θεόκειτος, divino judicio electus. Dionyſ. Item deorum judex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ὸῦ, ὁ, qui ſomnia interpretatur, qui ſomnia dijudicat. Theocr. idyll. 22.

Ὀνειροκριτικὸς, ad ſomniorum interpretem & conjectorem pertinens: unde ὀνειροκριτικὸ, libri Artemidori. Item qui ſomnia novit interpretari, peritus ſomniorum interpres.

ΚΡΙΟΣ Σ, ὁ, aries: ovium gregis dux. Plut. Ἀ' βλωσίος τῷ ζῶντα τὸν κεινὸν ὐκ ἐνδέχεται δίκλυν ἐπιδυναι. ¶ Eſt etiam ſignum cœleſte: Aratus, Τῶν ὅλίγον κεινὸ νοήσειν ἐσόμενος εἶσι. Cic. interpr. inferior paulò eſt aries, & ſtamen ad aſtri inclinatior. in Epigr. πάτερ ἐν κειῷ γεγῶντα Η' δ' ὅμοιος, an in ariete, an verò in geminis: ¶ Naves etiam quædam κειοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent inſigne: Bayf. ¶ Κειὸς, eſt etiam machina bellica, quam Joſeph. l. 3. de capt. Iud. deſcribit. Xenoph. Pæd. 7. μηχανὰς ἐπιτηδείους κειὸς ὡς ἂν μὴ θεωδυλίων τρίνλῳ τὸ τεῖχος. ¶ Κειὸς ὀφθαλμῶν, cicer arietinum: à capitis arietini ſimilitudine. Theophraſt. hiſt. pl. lib. 8. c. 5. ¶ Eſt etiam vocabulum architecturæ, quo ſignificatur ornamentum quoddam inſtar tortilis pampini, & clavicularum, ſive capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ & Tonicæ: voluram & helicem vocat Vitruvius.

Κρίθος, ὸ, τὸ, parvus aries. Heſych.

Κρίσις, &c. vide in Κρίνω. Κριτὸς, in Κρίθος. Κριτὴς, &c. in Κρίνω.

ΚΡΟ'ΚΗ,ης,ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. ἔτλω κρόκλω ᾗ τὰς σήμανας διακεκινῆσθαι. Apud Luc. κρόκλω κατάγνυσι, stamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arena littorea: vel calculi seu lapilli littorei aut marini, Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item κρόκη, littus. Etymolog. & Schol. Lycophr. Quum significat stamen, format & irregularem accusat. κρόκη, quasi à nom. κρόξ. Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παίρῳ πολλὴ κρόκη μηρύσασθαι.

Κροκίζω, texo, neo, tramo, apud Hesychium. Vide & in Κρόκος.

Κροκίς, ίδος, ἡ, exp. subtegmen, in Epigr. Item floccus seu filum in veste extans sive prominens. Plut. in Sylla, ᾗ κροκίδα τῆ ἱματίῳ ἀπόσυσαι, filum ex veste evellens. Apud Actium l. 3. dicitur medicamenti genus ἀφρόδητον, quod tomento exceptum ano indatur vice glandis. Plerisque in locis scribitur κροκύς, ύδος: ut apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia. Diosc. l. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, sive κροκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque ex veste legentibus.

Κροκιδιμός, οῦ, ὁ, floccorum seu filorum lectio. Galen.

Κροκάλη, ἡ, calculus littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1. παρὰ κροκάλοισι θαλάσσης, apud littora.

Composita.

Ἀγδικρόκος πλόη, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta. Eurip. in Hecuba.

Ἐϋκρόκαλος, ὁ ᾗ, pulchram in littore arenam habens, in cujus littore pulchri calculi sunt: ut ἐϋκρόκαλος ἠϊών. Et ἐϋκρόκαλος θαλάσσα, apud Nonn.

Λινόκροκος, ex lino textus: ut λινόκροκον φᾶρος, apud Euripid. in Hecuba.

ΚΡΟ'ΚΟΣ, κ, ὁ, sive κρόκον, κ, τὸ, crocus, crocum: herba de qua Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 6. II. ξ. Λοιπὸν δ' ἑρὰ ἐστὶ καὶ τὸ κρόκον ἡδὺ ὀδωδὸν. Callim. hymn. in Apoll. Κείμαι δὲ κρόκον ἡδύ. Sic & apud Athen. l. 13. & 11. ✠ Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν, sicut & Plin. scribit crocum virere bruma & colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam ovi luteum seu vitellus. Alex. Trall. λεάνας σὺν κρόκῳ ὠῶν. ¶ Item avena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κροκώδης, ες, ὁ ᾗ, croceus, crocum referens. Diosc. l. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκινος, idem quod κροκώδης. Eurip. in Hec.

Κροκίας, idem: seu crocei coloris, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœniss. & Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophrast. hist. plant. l. 8.

Κρόκινος, ὁ, crocinus, croceus: κρόκινον ἄνθος. Theophrast. hist. pl. lib. 1. Et κρόκινος μύρον, apud Dioscl. l. 1.

Κρωλίας λίθος, crocias lapis: quòd sit colore croci.

Κροκόω, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. l. 2.

Κεκροκωδὼς ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolute pro, vestis croceo colore imbuta: ut apud Aristoph. in Ran. Luc. de hist. scrib. Athen. l. 12.

Κροκίζω, croco similis fum, crocum refero. Diosc. l. 4. c. 65.

Παρακροκίζω, (comp.) aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. Diosc. l. 5. c. 137.

Κροκοδειλος, Κροκοδείλιον, vide in Δειλὸς.

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus. ✠ dictus παρὰ τὸν χρόνον, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potiùs ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quò & Aristot. respexit in lib. de mundo, scribens τὸν Δία esse filiũ κρόνου ᾗ χρόνου, utpote δηλώσοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. ¶ Proverbiali joco pro morosò sene ponitur & pro maleficò, quia fingitur à Poetis τερατοφάγος. ¶ Item pro bardo seu fatuo & delirò sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit, & prisci mortales qui sub ejus regno vixerunt simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. ὦ κρὸν διδάξεις τοῦτον, κρόνον ὄν, quum senex sis & delirus.

Κρονικὸς, ὴ, όν, Saturnius. Item vetustate desipiens, præ senio delirus & fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto. Ὦ κρονικὸς μώμαι λημῶντε τὰς φρένας ἄμφω.

Κρόνιος, idem quod κρονικός: unde κρόνιον ὄζειν, apud Aristoph. in Nub. priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, una ex septem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, qui postea dictus est ἑκατομβαιών: unde κρόνια, Saturnalia, sacra quæ honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης, & Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerunque Iovis epitheton, passim apud Poëtas.

ΚΡΟΣΣ'ΟΣ, ου, ὁ, fimbria, limbus: extrema vestis ora, quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit, qui vestimentis assui solebant. Itidem Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλὸς, villus quæ textrices æ vesti assuitur.

Κροσσόω, ῶ, ejusmodi fimbria villóve prætexo seu circundo.

Κροσσωτὸς χιτὼν, seu κροσσωτὸς simpl. (sub. χιτὼν) tunica fimbriata seu villis prætexta.

Κροσσαὶ, scholiastes Homeri pro scalis accipit: ut Il. μ. Κρησσαίων ἐπίκαιρον ἀπεχθόμεθ' ἀνδρὶ ἑκόντες. Alii ita itidem scribit κρόσσους vocari scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Quibusdam (inquit Hesychius) sunt scalæ scalis superpositæ: alias verò sunt pinnæ murorum aut turrium (metaphora à vestibus, quarum summitates nominantur κροσσοὶ.) ut Il. μ. Κρήσσης μὲν πύργων ἔγυον, ᾗ ἔξεσαν ἐπάλξεις. Apud Herodot. l. 2. scribitur κρώσσους.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: ut δίκροσσον πέπλον, apud Poll. l. 7. Quidam interpr. utrinque fimbriatus.

Πεντέκροσσοι νῆες dicuntur aliæ post alias seu super alias: ut cum continua serie in procinctu stant. Homer. Iliad. ξ. Et Herodot. ἄλλαι νέες πεντέκροσσοι.

Κρόσφος, vide in Γέσφος. Κρόταλον, &c. in Κρέ'τω.

ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis, quæ est inter oculos, aures & verticem, ut Aristot. definit. Odyss. σ. Καὶτὼν πάγχαλκ' ἐπὶ κροτάφοις ἐσφῦρα. Theocr. idyll. 11. Ἀγχινεύσαν ὦδε τὸ σῆμα τὸς κροτάφως τε. Idem idyll. 15. Φρὼν ἴκελον ὑπὸ κροτάφων κραδαίνων Ὀτρυντῆα Ἄρηα. ✠ Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν ὦδε τὼ ὠφλῶ, quòd pulses venarum ibi evidens sit: alii παρὰ τὸ κνησιν πάσαι: unde etiam Theocr. dixit idyll. 24. ἀπὸ κροτάφων πελόμεθα Πανὸς ἀγραίου.

Κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: ut κροταφίτιν μῦες, musculi temporales. Gal.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll lib. 10. cap. 31 inter vasa fabrilia.

Πολυκρότατος, ον, ὁ ᾗ, (compos.) cana habens tempora, senex: epithetum hominum, apud Hom. ut Il. θ. Παῖδας τε πολυκρότατος τε γέροντας.

ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus: ut pulsus æris, remorum, manuum & pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur, quo quoniam approbari aliquid in theatris solebat, ideo pro laude interdum usurpatur. Aristoph. in Ran. Θεάσους ἐυδαίμονας ἀνθρὼς, γνωσκὼν ᾗ κρότου χειρῶν πολλὼ. Demosthen. contra Midiam, Ἀμφοῖν ᾗ κρότου τούτου ὅς αὖ ἐπαινοῦντες τε ᾗ συνηδόμενοι ἐπιβοῶσι. Dicitur & de plausu, quem ciconia crepitante rostro edit: Philostr. ep. 4. ✠ Ἀ præt. perf. pass. tertia persona κέκρουται formari κρότου exemptoυ, tradit Etymol.

Κροτέω, ῶ, pulso, verbero: Plut. de educat. puer. τοῦτο (ἐρέτης) ἀπαλῶν κροτοῦσιν. Sic dicitur κροτεῖσθαι κιθάραι, pulsare citharam, seu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tàm rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur: ut Ἱππόστροφοι δ' οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plausu collido: Xenoph. Pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ τῷ χέρε ᾗ μὴ, ᾗ τὶ ποιεῖν; Synes. epistol. 121. ᾗ τῷ χέρε ἐκρότησε. ¶ Item comprobo plausu, seu plausu excipio: Xen. in sympos. οἱ δὲ παισὶ τε ὁρῶντες, ἅμα μὲν ἐκρότων, ἅμα δ' ἐζόων αὖθις. Sic & apud Plut. in Alcibiad. Interdum cum accusat. personæ: ut apud Lucr. in Cleanthe, οἱ ἀκροατὰ τὸν ῥῆτ' ἐκρότησαν, τὸν Κλεάνθεα, cum plausu exceperunt. ¶ Item crepo: (ea significe, quæ Horat. dicit, si quid Stertinius veri crepat.) ut in Axiocho, κἂν πλουτῆτε τοῦτων λόγως ἄρτι κροτῆσης, si crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, quæ sibi plaudit crepitante rostro: apud Philostr. epist. 4.

Κρότημα, ήματος, pulsor, verberor. Item plaudor, plausu excipior. Aristot. de arte poët. διὸ δὲ ἄμφω δεῖ κροτεῖσθαι. Chrysost. κροτεῖσθαι ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè κακοήθεις ἀνδρὲς dicuntur astu & fraude exercitati hominer. Theocr. idyll. 15.

Κρότημα, τὸ, plausus, id ipsum quod ex plaudendi actione oritur: idem quod κρότος. Dicitur etiam de vafris & versutis. Hesych.

Κρότητος, ητος, ὁ, pulsatus: unde κρότητα loca sunt, quæ pedum plausu pavita sunt. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6. Et κρότητα μέρη, quæ digito pulsatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur: Athen. l. 4.

Κροτησμὸς, idem quod κρότος. Aeschyl.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: instrumentum quod pulsatum manu crepitabat: schol. Aristoph. & Doscor. lib. 2. Epigram. τὸ δὲ πάλαιον Τρηθὼν κρόταλον εἰς λόγος ἐξέβαλον. Κρόταλον, & κρότα appellabatur etiam homo garrulus & loquax: Aristoph. in Nub. τέμμα, κρόταλον, παππάλη. Dicitur & de homine versuto seu vafro. schol. Aristoph. apud Euripid in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio, idem quod κροτῶ: Il. λ. ἵππους Κείρ, ὄχεα κροταλίζον ἀνὰ πτολέμοιο κυδοιμούς. Item plaudo, plausu comprobo & excipio: ut apud Athen. l. 9. οἱ δ' ἅπαντες κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem. l. 14. & 11.

Κροτάλια, τὰ, crotalia. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita: ac primum sine præpositione.

Ἄκροτος, ου, ὁ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότητος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότητα κύμβαλα, non congruentia ad numeros.

Τοὐκροτοῦντος, ab antiquis dicti sunt οἱ Γλαυκοὶ, & apud Anacreontem οἱ δελφοὶ, teste Eust. Aristoteli in physiogn. γονυκρότοι sunt impuri, quibus genua trepidant.

Δίκροτος, ου, ὁ ᾗ, bis pulsans: ut δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Isagoge pulsuum. Item qui utrinque impellitur: ut δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et τὰ δίκροτα πλοῖα, naves biremes: apud Polyb. l. 6.

Ἐπικροτος, equis resonans, equis persirepens. Eurip. in Hippol.

Ἐπικροτέω, equis persirepo. Synes. ep. 130.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur. Μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. & Xen. Hell. 2.

Πεδίκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diversas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tanguntur: Athen. l. 12. Πολύκροτος dicuntur etiam homines versuti & vafri: schol. Aristoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος, amans strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος, Rheæ epith. cujus sacerdotes cava æra pulsu excrebant. Hesych. Item ex ære cusus, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristophan. χαλκόκροτοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp.

Ἀναπεταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ ᾗ, durus, asper. Xen. de re equ. Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 3. Ἀπόκρουστον ψυχὴν ἔχουτ' ἀνδρός. Exponitur etiam, pavitus.

Ἀποκροτέω, crepito, plaudo: ἀποκροτῶν τοῖς δικτύοις apud Strab.

Ἀπόκρουμα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido. Eurip.

Ἔγκροτος, pulsatus, pulsans: idem quod κρουστός. Aristot. hist. an. l. 8. & Gall. l. 2. ὑγιεινῶν.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. Item crepito. Hesiod. in alp. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτονται Ἀγριαπα κολλάπτα. Luc. ἐπικρῶν τοῖς ὀδοῖσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω, ῶ, (decomp.) simul applaudo.

Καπακροτέω, lætis plausibus comprobo, lætis plausibus excipio. Hesych.

Καπακροταλίζω, strepito: Luc.

Παρακροτέω, applaudo. Item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complodo, collido. Xen. Pæd. 2. συνεκρότησε τὰ χεῖρε, ᾗ τῷ γλώσσῃ ὑψοφλύαρον. Item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. Item compono, seu instruo & ad efficiendum concentum compono, ut συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: unde in passivo apud Arist. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparabatur bellum. Et Luc. ὁ πάτος συνεκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo, ut συγκροτεῖν βυκάνων & συγκροτεῖν στράτευμα, apud Herodian. l. 2. Sic apud eundem. l. 1. συγκροτεῖν δύναμιν, copias colligere. Sic & in pass. apud Luc. σπανὰ δὲ πολλὰ ᾗ ἵππος συγκεκρότηται. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. lib. 8. τῶν εἰς τὸ Ῥώμην ἐπαθοῦν συγκροτεῖ. Sic & apud eundem. l. 5. ¶ Item incito & veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. lib. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους εἰς ἀποκίνησιν. Sic & lib. 3.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est: coagmentum. Greg. Dicitur etiam de agmine compositò & instructa manu: schol. Aristoph. Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium. schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio: apud Ioseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος (decomp.) qui conflatus seu coactus non est, seu qui constari & cogi non potest: Thuc. l. 7.

ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus: alio nomine dictus κυνορράκης, à canum infestatione: de quo Plin. l. 11. cap. 34. ✠ Sic dictum fuit à nonnullis à κρὺ Ἀγύπτιον, quoniam fert semen κρότωνι animali simile. Diosc. lib. 4. c. 64. Galenus ab Hippocr. κρότωνας nominari scribit cartilaginea pulmonis bronchia. lib. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ῆς, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Κρῦμα, vide in Κρύω.

ΚΡΟΤΝΟ'Σ, ου, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (✠ inde dictus quod ex montibus κρύοντας (cum strepitu) defluat, vel ἀπὸ τῆ πάλαι κρότῳ ὕγων κρυσμῶ ᾗ ῥόφῳ, ut docet Eustath.) Il. χ. Κρουνὸ δ' ἵκανον καλλίῤῥοον, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναβλύουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ibidem, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ πέμπτον ἀπὸ κρουνὸς ἀρίκοντο. Sic Il. δ. Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλας ἔνδοθεν χαλκείας. Et Athen. l. 4. αὐλὸς ἕλκυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ ᾗ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν χάλακτος, ὁ δὲ οἴνου.

Κρουνάω, ῶ, ut κρουνίων ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliente. Aristot. meteor. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis: Philo de vita M. l. 1.

Κρουνίζω, in salientis modum effundo: Athen. l. 4. ἐξ ὧν κρουνίζονται λεπτῶς κάτωθεν ἐπάνω.

Κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effunditur, idem quod κρουνός. in Epigr.

Composita.

Δίκρουνος, duos habens κρουνὸς, apud Athen. l. 11.

Δωδεκάκρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit: apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens novem fistulas, ex quibus aqua profilit. Idem.

Καπακρουνίζω, instar salientis deorsum fundo. Gal. l. 13. meth.

ΚΡΟΤΟ'Σ, F. ου, pulso. Arrian. κρούειν τοὺς ποδὰ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et κρεμβάλοις κρούειν, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Item Διάνοιαν κρούειν, thiasum pulsare: apud Iulianum imp. ad Iambl. Sic in Epigram. libr. 4. Κρύει δ' ἀμφοτέρῃσι ᾗ ὀρένα ᾗ κιθάρῃσι. Item συγκρούειν, ut κρούειν χέρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare: apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo sive remis premendo, non autem proram ipsam avertendo. Polyb. lib. 26. ὡς ἠδύναντο χωρὶς τῶν καὶ' ὀπὴν πολλάκις ἐπιβαλλόμενοι πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Gregor. πρύμναν τε ἐκρουσάμην pro in contrariam partem transivi, seu favorem meum in contrarium verti. ✠ Κρούειν Eust. dicit ὀνοματοποιητῶς: ab aliis traditur à κίρκος derivari, facto ex eo κικρύειν & per syncopen κρύειν: ut propriè sit cornibus ferio.

Κρούσμα, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item activè. idem quod κρούω ut πρύμναν κρούεσθαι, apud Thuc. lib. 1.

Κρῦμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt: pulsus. Plato in Minoë. Plut. de musi. Luc. in Nigr.

Κρουματικὸς, ὴ, όν, ut κρουματικὴ σοφία, peritia pulsandi organa musica: in Epigr.

Κρῦσις, εως, ἡ, pulsus seu pulsatio: ipsa actio pulsandi. Plut. de musica. Exponitur etiam δύκμασία, quoniam vasa figulina digito pulsata explorari solent ex ipso sonitu an integra sint nécne. Sud. Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist. in probl. sect. 19. & Plut. in polit. præc.

Κρουπιδὸς, ὴ, όν, pulsans vim habens: & specialiter, aures pulsans seu feriens.

Κροάω, (pro κρυάω, exempto υ) unde κροάων apud Homer. exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Κρύτος, Κρυτὸν, Κρύος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναπεταλίζω, vel ἀναπρόειμι, retrò ago, retrò pello. Plut. in Pomp. Πομπήϊος παρόντων ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὰ πλοῖα, retrò agere navem, procul à littore retrò agere in altum. Et πρύμναν ἀνακρούεσθαι, retrò inhibere, apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à propósito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρούσαι μὴ τὸ σῶμα τῆ ἵππου. Basil. ἐὰν χαλινῷ τινὶ ἀνακρούσῃ τῆς ὁλκάδος τὸ ἄστατον, velut fræno succullo reprimens. ¶ Item pulso: ut ἀνακρούεσθαι τὸ πύσασθαι. Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὸμιλον dicuntur chorœdi proludentes: hinc per metaph. significat exordiri: ut apud Plat. in Philebo, πάλιν ἐν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουόμεθα, disputationem ordiamur.

Ἀνάκρουσις, retroactio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel navis inhibitio, sive retrocessio quæ fit navem inhibendo: Thucyd. Item pulsatio videlicet organi cujuspiam. Item præludium cantus, & generaliter sermonis exordium. Inventur etiam pro correctione & castigatione, apud Plutarch.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello, seu retrò pello; specialiter navim retrò inhibeo aut currum; unde ἀνανεύσεις dicitur qui veluti navis aut currus retrò inhibitus retrogrado pede remeat. Vsurpatur vox media & in significatione activa pro, retrocedere seu remeare cogo; ut apud Aristoph. in avibus. Ἀ' τὰρ τὸ δεῦρ ἐπαναμέμνησαι πάλιν. Ἐπανέκρουσεν, repulsus quo aliquid retroagimus & propriè quo navim retrò inhibemus. schol. Aristoph.

Ἐξανακρούω, retraho.

Προανακρόομαι, prior retrò pellor seu retrò inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior, (de citharista aliquo

quo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se Præparat) Plut. in symp. sept. sap.

Α᾽πηρέω, retundo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. διὰ τὸν ἀπηρεσμένα φεῦσε τὴν αὐτοῦ δίξαν φθόνον. Demosth. pro corona, αὐτὲ ἀπηρεσθαι καὶ γίγνεσθαι δῆλος ἀλιφοὶ malè seu adversè cecidit? Apud Thuc. ἀπεκεκρόκει αὐτοῖς, exp. præter mentem evenit.

Α᾽πήρεισις expulsio seu repulsus, impulsus contrarius seu in contrariam partem, obstaculum. Aristot. rhet. 3.

Α᾽πηρέω vel ἀποκρέομαι, repello, depello, propulso, reprimo: Plut. symp. 7. τὸς τῶ καλέσαντο (φίλας) ἐκρέων καὶ ἀποκρίων ἀπαντας. Aristoph. τῶ Μετέλεω τὸ ἀπρέω. Est etiam excutio: ut equus fessorem dicitur excutere.

Α᾽πόκρεομαι, (medium) idem quod ἀπρέω. Xen. Hell. 6. Galen. therap. l. 14. Item refello, refuto. Greg. Α᾽πόκρεμαι (pass.) repellor, depellor, excutior, ut ἀπρεθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, vel repulsus. Et ἀποκρέεδ τὸ ἵππω, Xeno. in Hipparch. Item relidor, repercutior. Greg.

Α᾽πόκρισις, repulsio, depulsio, propulsatio. Α᾽πόκρισις τῆς σελιώνης quum decrescit seu senescit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Α᾽πόκριτος, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur seu rejicitur: Nicand. in Ther.

Α᾽πόκριτος, ὅ, ὁ, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulsandi. Gal. Dioscor.

Διακρέω, seu διακρέομαι, pulsando penetrare facio: unde διακρεδέντες σφῶϊν, cunei pulsando adacti. Item depello, protelo, propello: Plut. in Numa, διεκρέσατο τὸν δῆλον, judicium à se depulit. Sic & apud Dem. contra Mid. & alibi apud eundem. Exponitur etiam rejicio: ut apud eundem Dem. de malè gesta legat. διακρόμδν πάντα τὸν ἐμαρτῶδεν χρόνον ἐπιλθεῖν rejiciendi, prorogans, differens in judicium ingredi. ¶ Πρύμναν διακρόσασθαι, navem inhibere, retrò, in ipsam puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item διακρέω, impello, interpello: Plut. in libr. πῶς ἂν τις αἰσθ. ἑαυτὸν διέκρεεν ἐν τῆς φεζύμασι.

Διάκρεσις, depulsio & prorogatio. Demosth. Item depulsio periculi & evitatio: apud Plut. in Coriol.

Διακρεκτικὸς, ἡ, ὁ, impostorius.

Ε᾽γκρέω, pulsando introrsum adigo, infigo, appingo: ut apud Aristoph. παιδίοις ἐνέκρεεν. Item ad numeros incedo: apud eundem in ran.

Ε᾽κκρέω, expello. Plut. de virt. morali, τὰ᾽ ἐπιμνδμῆα πεδ᾽ τὴν ὀκκρέει τὸς λογισμός. Exponitur etiam excutio: apud Xenop. in Cyneg. ἐκκρέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνέσας. Item repello, depello. Thucyd. lib. 4. φεισρέσαι ἀπ᾽ αὐτῶ ἐκκρόσε τὸς νῦν ἐπόντας βαεβάρους. Sic & apud Plutarch. de deo Socr. Item dimoveo, aut etiam deterreo, deturbo. Plut. in Sol. ἐκκρέει τὸν Σόλωνα τῆς φεζυρέσεως. Dem. pro cor. ἵνα καὶ λόγον ἐν λόγων λέγων τῶ μεζύντ᾽ ἐμὲ ἐκκρέσω. Item rejicio à me, procrastino. Dem. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρόσας. ¶ Ε᾽κκρέειν τὸν χρεδὴν exp. terere tempus: apud Plut. in Polit. præc.

Ε᾽κκρεσις, excussio, exturbatio. Xen.

Ε᾽κκρεστὸς, excussus, exturbatus: stupefactus, Aeschyl.

Ε᾽μπρόω, impello: unde ἐμπρόσιδς, apud Polyb. incitare, impellere.

Ε᾽μπρεμα, ictus, pulsus: item ἐπαναγκμα & ἐπιμάεγμα. Hes.

Ε᾽μπρεσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, aptissima membris collendis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρεσις, Gal. 14. therap.

Κατακρέω, deorsum pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo, Apud. Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Κατάκρεσις, repressio.

Κατακρεστικὸς, vim habens reprimendi, Aristot. in probl.

Παεκρόω seu Φδακρόεμαι, repello, rejicio, repudio, refuto: ut apud Basil. in Apol. ad Neocæs. ἐκ τῆς ἐξωδεν σοφίας Φδακρόεδ τὴν ἀλήθειαν. Sic & apud Greg. de homine. Item deprecor & à me summoveo. Plut. in apoph. Item circumvenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio adversarium supplantant, vel ab iis qui in rebus appendendis fraudulenter lancem digito impellunt ut in alteram partem vergar. Plato in Critone καὶ ὄυκ ἂν παρκρίοι σε ἡ παῦσα συμφορά. Luc. μῶν παρεκκεκρομαί σε; num ego te circumveni & fefelli? Sic & apud Aristot. & Demosth. ¶ Item passivè decipior. Demosth. ἐὰν παρεκκεκρομαί τε, videte ne decipiamini. Sic & apud Theodorit. hist. Eccles. l. 4.

Παεόκρεσις, repulsio. Aristot. probl. segm. 2. q. 13. Item fraus, impostura: apud Suid. Item error. Aristot. pol. 2. c. 3. Item mentis concussus atque emotio, delirium: apud Gal.

Παεκρεστικὸς, mentem concutiendi & emoveadi vim habens, in delirium impellens. Gal. ad Glauc.

Παεόκρος, stultus, mente captus.

Περικρόω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. Apud Plat. l. 10. de rep. Περικρόεμαι, exp. etiam excutior.

Προσκρόω, pulsando affigo: Hesych. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Demosth. pro cor. τὸ δὲ φεζυρέσαι καὶ μὴ παῦσ᾽ ὧς ἤδεδλμεθ᾽ ἡμῖν συμβῆναι, in incepsis offendere. Sic Demetr. de Thucyd. καὶ ἐκκαλῶν τι φεζυρέσαντα ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς πραγείας ὁδὸς προδιόρυχοι. Item offendo, i. in offensionem seu odium alicujus incurro, infensum mihi reddo. Plut. in Themist. Φεζυέκρεσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theseo, φεζυκρόσα τὸς πολίτας. Dem. pro cor. ἐν τοιούτῳ αἴτε τῶ τοῦ, ἢ φεζυκρεσθέ τα. Dicitur & de iis qui studio aliquem lacessunt & ad iram provocant: apud eundem Plut. Item passivè offendor, irascor, stomachus mihi movetur: Aristot. polit. 2. τῶν δὲ καπήλων τότες μάλιστα φεζυρόμεθα, οἷς πλεῖστ᾽ ὀφείλομεν ἀφ᾽ ἧς διακονίας τὰς ἐγκυκλίος. Item infensus sum, osi. Plut. ἐν τούτῳ φεζυέκρεσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Item incurro, i. cum impeto invado.

Πεζόκρεμα sive πεζόκρεσμα, id ipsum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offensio.

Πεζόκρεσις, impactio, offensio. Plut. in polit. præc. & in Per.

Συγκρόω, collido. Item collidor: ut apud Polyb. l. 1. καὶ τὰς παρὰ ἑδρμαν αἱ ῆες ἀλλήλοις συγκρόεσι, mutuo sibi illisæ. Item collido & complodo manus. Aristoph. Item collido, i. committo. Dem. pro cor. πάντας σωϊκρεσ καὶ φεζὸς ἑαυτὸς ἐπέφηεν. Herodian. σωϊκρεσν δὲ αὐτὸς ἑκατέρωδεν οἱ κύκλως. Sic & apud Aristot. & Isocr. Item congrego. Hesych. & Suid.

Σύγκρεμα, exp. debitum, fœnus. Hesych.

Συγκρεσις, collisio: Demetr. de eloquut. Συγκρέσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia & inimicitiæ: apud Plut. in Numa. Item σύγκρεσις, fraus, impostura. Suid.

Συγκρόσ᾽, ὁ, ὁ, q. d. concussorius, ut συγκρόσ᾽ λόγος.

Τ᾽πκρόω, obtundo, interpello. Porphyr. in Hom. μὴ ὑπρεῶσε ἄνδρες, ὑπκρόοντες ἀλλ᾽ τὶ σωκελπίζεμδν. Item ejicio: apud Aristoph. τί δ᾽ ὦ ὑπκρῶσά σε; Item significo, apud Aristoph. in Pluto. Item cithara resonso: in Epigr.

Composita sine præpositione.

Κεφαλοκρόσις, ὁ, ὁ, caput pulsans: ita dicitur phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit.

Ποδοκρεσία, plaudus pedum, seu complosus. Strabo.

Κρύσσω, vide in Κρύπτω.

-ΚΡΥ᾽ΟΣ, ε᾽Ο᾽, τὸ, frigus, algor, rigor. Hesiod. in Erg. ἀπὸ κρυερὸ ἀπήνεμον ἔρχεο ἔρδεν. Luc. in Lexiph. οἶδα ἢ ὡς ὲν κρύει στρέβλη γίνεται τὰ καίρματα. Quidam etiam pro gelu poni putant, unde dicatur κρύσσω. ✠ Etymologus derivat παεὰ τὸ κρίπτειν ὀδόντων τὸν γενοβλίων ἐν τῷ κρύει: vel à ἀεραῖον.

Κρυεός, ὰ, ὸν, frigidus, algidus: Herodian. l. 1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dirus, item tristificus: ut Od. σ, ἀλμεὸς δὲ κάρ᾽ κρυεοῖο χρόοιο. Sic apud Hesiod. κρυερὸ εἶδος, horribilis seu tristifici inferni.

Κρυόδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, εντ᾽Ο᾽, ὁ, Poëtis idem quod κρυεός: Od. ι. Dicitur & ἐν κρυδεις pro κρυδεις, ut Il. φ. κύμα ὑκρυόεσσα.

Κρυοδνής, idem quod κρυδεις. Hesych.

Κρυμός, ᾶ, ὁ, idem quod κρύ᾽Ο᾽, frigus, algor: apud Philost. Alcph.

Κρυμώδης, ε᾽Ο᾽, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus; Dionys. de situ orb. κρυμώδης πυρετός, species febris continuæ & ardentis, de qua Aet. l. 5. c. 89.

Κρυμαλέ᾽Ο᾽, idem; apud Erathost. de Zonis.

Κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, in glacium coit, apud Nicand. in Alexiph. Η᾽μὲ᾽ πλυσάμενοι σέρμα κρυσταίνεται ὕδαρ.

Κρύσταλλ᾽Ο᾽, & Κρύκ᾽Ο᾽, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΚΡΥ᾽ΠΤΩ, Ε᾽, λω, P. υρα, abscondo, abdo, occulto; Item tego. Hesiod. in Erg. τὲς δ᾽ ἔπειτα Ζᾶς Κρονίδης ἔκρυψε. Idem in Theog. Εἶσε δ᾽ ἐμὲ κρύψασα λόχῳ. Thuc. l. 2. ἐπειδὴ δὲ κρύφια γὰ Plut. in Cam. πᾶθος δ᾽ ὦ κατὰ γῆς κρύψαι. Apud Aristot. πρὸ᾽ δὲ συλλογίζεται is qui ita argumentatur ut fallat & latenter cum qui cum differit, quo tandem sit evasurus. Item celo: ut apud Lys. ἃ Διογείτων τῶ μὲ᾽ δυγατρὸ ἔκρυπτε τὸν θάνατον τὸ ἀνδρός. Sic Herodian. l. 2. κρύφιά τε τὸ βρύθμιον βελδρόμιον. Et Synes. ep. 53. ὧ μηχανικῶ ἔκρυβεν ἔσοπτων ἀνδρώπων ὁ Θεός.

Κρύπτιμος, abscondor, occultor, tegor; unde κεκρύφαται, apud Hesiod. in Erg. Item celor: ut apud Dem. ὃ᾽ κρύπτεται τὸ φάγμα. Exponitur etiam taceor, à schol. Thuc.

Κεκρυμδόως, occulte, latenter. clàm.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, abscondo. In arte differendi κρύψις vocatur μὲ᾽ δοῦ᾽ δ᾽ ἧς οἷόν τε λαθδάνειν τὸν συλλογίζομδνα τὸ φεζυκελδύον. Alex. Aphro. in Top. l. 8.

Κρυπτὸς, ὴ, ὸ, abditus, occultus, clandestinus Herodian. l. 5. & 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod avocat respondentem ab animadversione & cautione in respondendo. Alex. Aphr. Κρύπτη. q. d. testudo subterranea, & q. d. abdita. Exponitur etiam locus abditus & concameratus.

Κρυπτάδη᾽Ο᾽, apud poëtas idem quod κρυπτὸς, abditus, occultus, clandestinus. Il. α, & ζ.

Κρυπτικὸς, ἡ, ὸ. (q. d. occultativus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et οἱ κρυπτικοὶ qui arte illa seu prudentia in disputando uti sciunt quæ κρύψις dicitur, i. qui eum cum quo differunt captare norunt & ἐπαγωγὴ irretire. Sic. τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi inest: & specialiter quo

quo disputator occultè argumentans concessionem cujusvis rei adversario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικὸς, q. d. occultativè, seu occultatoriè, i. cum quodam ad occultandum & fallendum artificio, captiosè. Aristot.

Κρυπτάω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτάδιοι δὲ ποιχιλος Δαεδν χθόνα πέδα.

Κρυπτέδω, & κρύδδω, occulè, clàm. Od. λ. & Il. σ.

Κρυδδμὸς & κρύδδ᾽Ο᾽, occultus, abditus, clandestinus, latens: Κρυδεὶς & Κεύδ᾽Ο᾽, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Ajace. Μυδεὺς in Ero & Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρύφαλ᾽Ο᾽, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescuit. Il. χ. Α᾽μπυκα κεκρύφαλόν τε θ᾽ς. Et in Epigr. Κεκρύφαλος σοὶ γὰρ τὸν τείχα. Ibidem Πορφύρεον χαίτας ῥύπος κεκρύφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cavitas. Xen. in Cyneg. ἐπαίρων τὸν κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundum alios) sinus ventri propè stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. ult. & de partib. an. l. 3. c. 13.

Κεκρυφάλεον, τὸ, reticulum. Pol. l. 7.

Composita.

Α᾽ποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ρ. Γαστέρα δ᾽ ὕπος ὄδιν ἀποκρύψαι μεμαῶσαν ἠλαμβόλιν. Sic ὁσίαν ἀποκρύπτειν, apud Isocr. ad Demosth. Item contego, operio. Aristid. de Xerxe, ἐφῃ γὰρ πῶ ἀποκρύπτειν τὸν Α᾽ἴδην ὑποκρύψειν. At ἀποκρύπτειν τὸν γάμον, dicitur ἡ πρῶτος τὸν Α᾽ἴδην ὑποκρύψειν. Et ἀποκρύπτειν ἀφρόντες, dicuntur navigantes quum ita in altum auferuntur ut terram videre cuntur navigantes quum ita in altum auferuntur ut terram videre desinant. Synes. in Epist. ad Euopt. & ἀποκρύπτειν ἀφρόντες, dicuntur à quibus longius provecti eos videre amplius non possimus. Luc. Item celo: Isocr. in Panath. ἃ γὰρ ἀποκρύψαμεν τελέως Item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτῶν αὐτὴ ἡ ἐπιμέλεια ἐκείνου τὸν θεῖον ἀποκρύπτει. Et splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. πάντων τὰς ἄλλας ἀστρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι ἡ τῆς ἐκείνου ἑτέρας. Item generaliter, dignitate & præstantia superpero, qua fit ut aliud deleatur. Basil. hom. 9. αἱ δὲ φεζυσεσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς ἀεὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς πολὺ ἐκ σωίσειν λογισμὸν ὑποκρύπτουσι. Exponitur & simpliciter, vinco: apud Aristid. ἀποκρυφὲν τοῖς ἔρχοις τὰς ἀπειλάς.

Α᾽ποκρύπτομαι, idem quod ὑποκρύπτω, abscondo: ut Ilæus, εἰ πόλις διὸ᾽ χρημάτων κωδὲν δεῖ ὑποκρύπτεδς τῶν ὄντων. Sic Dem. ὡς ὑποκρύπτων τι τῶν ὑσίων. Item celo: plerumque cum gemino accusat. ut ὦδεν ὑποκρύψομαί σε. Plut. in Rom. Sic & apud Plat. in apol. Interdum cum præpos. φεζὸς: ut Isocr. in Busir. φεζὸς δὲ τὲς ἄλλας ὡς οἷ᾽ τε μάλις᾽ ἀποκρύψεδς. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum πρὸ᾽, apud Lys.

Α᾽πόκρυ-ψις, ὑ, abscondo, occultatio.

Α᾽πόκρυφος, ὁ, ἡ, ὸν, Poëtis idem quod κρυεός: Od. ι. Dicitur & ἐν κρυδεις pro κρυδεις, ut Il. φ. κύμα ὑκρυόεσσα.

Κρυοδνής, idem quod κρυδεις. Hesych.

Κρυμός, ᾶ, ὁ, idem quod κρύ᾽Ο᾽, frigus, algor: apud Philost. Alcph.

Κρυμώδης, ε᾽Ο᾽, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus; Dionys. de situ orb. κρυμώδης πυρετός, species febris continuæ & ardentis, de qua Aet. l. 5. c. 89.

Κρυμαλέ᾽Ο᾽, idem; apud Erathost. de Zonis.

Κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, in glacium coit, apud Nicand. in Alexiph. Η᾽μὲ᾽ πλυσάμενοι σέρμα κρυσταίνεται ὕδαρ.

Κρύσταλλ᾽Ο᾽, & Κρύκ᾽Ο᾽, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α᾽πόκρυψις, ἡ, occultatio. Item ænigmaticus sermo: apud Gregor. & Synes.

Ε᾽πικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde ἐπικρυπτικὴ ἐπῳδή, incantatio seu occultationis significationem habentia, apud grammat.

Ε᾽πίκρυφος, occultus.

Συκπεκρύφθαι, (decomp.) simul occulto.

Εὐκρυφὴς, facilis occultatu: seu bene latens.

Κατακρύπτω, occulto dissimulo, & c. Od. σ. Α᾽λλὰ σ᾽ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ὑϊσκω Δέκτῃ. Xenoph. Pæd. 3. εἰς τε τὸν γῶν ἀρκέσαι τὸ σῶμα ὅταν ἔχῃς θ᾽ τελευτήσῃ κατακρύπτειν. Et cum præpos. ἀπὸ apud Arist. de mundo pro eo per syncopen dicitur κατακρύπτω apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις, occultatio, dissimulatio.

Πανύκρυφος, omnino occultus.

Συγκρύπτω, itidem occulto, celo. Σύγκρυψις, occultatio.

Τ᾽ποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι, q. d. subocculto. Exponitur etiam occulte condo, clanculum repono. Item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam taceo, reticeo; seu subticeo, apud Aeschin. contra Timarch.

Τ᾽πόκρυφις, q. d. subocculatio.

Τ᾽πόκρυφος, latenter, clàm. Pind.

-ΚΡΥ᾽ΣΤΑΛΛΟΣ, ὺ, ὁ, glacies, gelu. (✠ dictus ut quidam tradunt, à κρύος & σήλλομαι, pro συσήλλομαι, ut sit τὸ ὑσὶ τῶ κρύος συστελλόμδνον ὕδωρ, ἁρκὶ quæ frigore in glaciem concrescit.) Od. ξ. αὐτὰρ ὑπὲρ σχίον ἠδὲ τ᾽ ὄψε πάχνη, Καὶ σακέεσι πέτεται φέρετο κρυοδαμδνος. Il. χ. Η᾽ χιόνι ἰψκεπὶ ὲξ ὕδατος κρυσταλλον Thuc. l. 3. Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Sic & apud Plut. & Luc. Item crystallus lapis: Dionys. de situ orb. τὰ μὲν κρυσταλλόεντα καὶ δεῦρο λίθον. Ibidem, Φύεσ δ᾽ κρύσταλλον ἰδ᾽ ἠερόεσσαν ἴασπιν. Inveniur & fœm. gen. in Epigr. & unico λ scriptum. (cialis.

Κρυσταλλώδης, ε᾽Ο᾽, ὁ ἡ, crystallo speciem præ se ferens. Item glaciosus.

Κρυσταλλόω, in crystallum verto seu glaciem, conglacio, gelu concretum reddo: unde κρυσταλλωθέντα, gelu concreta, apud Phil.

Κρυσταλλιν᾽Ο᾽, ὴ, ὸ, crystallinus, crystalli puritatem & pelluciditatem habens. (c. 22.

Κρυσταλλίζω, crystalli pelluciditatem seu splendorem imitor. Apo.

Α᾽κρύσταλλ᾽Ο᾽, ὁ ἡ ὸ, (comp.) glacie carens, non glaciatus.

Κρύφα, κρύφις, vide in Κρύπτω.

ΚΡΩ᾽ΒΥΛΟΣ, ω, ὁ, Hesychio & Suidæ villus puerorum cincinni puerorum intortiq; crines. Hesychio est etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. Thuc. lib. 1. χευσῶν τεθλιγμένων ἐν ὕρτει κρόταλον αὐκλήρμοις τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ πεπλεγμένων. Et Xenoph. ἔτεροι δὲ κρόνι σκύπινα κράδυλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἔγυια τύπτα παεφείδη. Scribitur & paroxytonos κρωβύλ᾽Ο᾽ apud Suid. schol. Aristoph. & Eustath.

Κρωβυλαῖος, similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. παλαίτητα ἐξ ἐντέρων κρωβυλαῖα τῶν πολλῶν.

-ΚΡΩ᾽ΖΩ, crocito (✠ à κρόζω ut κλώζω, à κλάζω) propriè dicitur de corvis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: ut apud Hes. in Erg. Μήποτ᾽ ἐφ᾽ ἑσπερίῃ κρώζῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam impropriè de avibus malè canentibus & fere crocitantibus: ut apud Luc. κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάν ἄμυσον καὶ ἀδύνατε. Item metaphoricè, sicut & Lat. cornicor & garrio: Aristop. in Pluto. Σὺ μὲν ὀδὲ᾽ ὃ κράζεις ὡς ἐμὲ τὸ κεκλοφότ᾽. Sic apud Suid. τότο δὲ ὁ χαλκὸς σαυτῷ κράζεις.

Κρωγμὸς, ὲ, ὁ, crocitatio: vox corvi crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩ᾽ΜΑΞ, acervus lapidum, Hesych. Scribitur & κλωμαξ per λ apud Eustath.

Κρομμακόεις, vel κλωμακόεις, præceps, abruptus, præruptus. Il. β. Ι᾽σμήλου κλωμακόεσσαν.

Κρομμακωτὸς τόπος, appellata fuerunt loca petrosa & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩ᾽ΠΙΟΝ, ω, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, teste Poll. Scribitur & κρώλιον, apud Hesych.

-ΚΡΩΣΣΟ᾽Σ, ὺ, ὁ, hydria, urceus, vas aquarium seu balneatorium. Theo. idyl. 13. Η᾽τοι ὁ κῶ᾽Ο᾽ ἐπεὶ γε πο τῷ πολυχαν ἥλκ. κρωσσὸν Βάλλει ἐπειγόμδν᾽Ο᾽. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. ✠ Eust. annotat denominatum παεὰ τὸ κρῶ quod per syncopen ex κερῶ factum significat τὸ σαλάσσω καὶ ἐπιχέω.

ΚΤΑ᾽ΟΜΑΙ, ώμαι, F. ήσομαι, acquiro, comparo. Dem. Olynth. 2. πολὺ γὰρ βᾶον ἐγόντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθ᾽ παεὰ πόρυκ. Sic κτῆδε ἵππω apud Xenophontem. Et τιμιὸ αὐτῷ καὶ ῥᾴδι ἐκέκτον κτώμδν᾽Ο᾽, apud Platonem & ἔνοιαν κτήσεδς, benevolentiam comparare, apud Isocr. ad Philip. & κτῆδε ἔχεσθαι apud Thuc. susciperе inimicitias. Et κτῆδε συμφορᾶν apud Plut. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acquisivi, comparavi, vel habeo seu possideo: Xen. Pæd. 8. λαβὼν τοῦτα πάντα, κέκτησο καὶ χρῶ ὅπως βέλει αὐτοῖς. Hinc, κεκτημένη᾽Ο᾽, possessor, dominus: κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter habeo: ut apud Lysiam, πλείω δὲ κέκτημαι βεβχέα διωκομένων ὠφελεῖν. Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι apud Hom. & Heredot.

Aor. 1. ἐκτήθην passivè aliquando usurpatur: ut ἃ ἐκτήθη apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατ᾽Ο᾽, τὸ, quod aliquis acquisivit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα αὐταρκέστατον.

Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunq; quis possidet: ut Il. γ. & Od. ξ & alibi passim. ¶ Item κτῆμα. præd ium. Herodian. οἷς τὰ πορφύρεα τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκουσι.

Κτηματικὸς, ὴ, ὸ, qui multa possidet dives, opulentus. Plut. in Solone. Κτηματίτης, idem apud Lycurgum, teste Suida.

Κτημάτιον, (diminut.) q. d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidendi actus: aut etiam acquisitio. Thuc. τῶ κτῆσιν χρημάτων ποιέμδνοι. Item res quæ possidentur, seu facultates: ut Od. ξ, ἡ κτῆσιν ὀπάσσειν. Sic apud Aristot. polit. 2. ἰσοζυγίαν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

Κτήσι᾽Ο᾽, quæstor, fœnumator: ut κτήσι᾽Ο᾽ ζᾶς, apud Isæum. Et κτῆδε᾽Ο᾽ Mercurius, quæstorius, quòd lucripetis propitius putaretur.

Κτησέδιον, q. d. possessiuncula.

Κτητὸς, ὴ, ὸ, q. d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocr. δεῖ᾽ μὲν χρήματα κτητά. Item acquisitus, vel quæ-

situs

situs. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: ut Hesiodus in Erg. γυμνὰς κτητὸν appellat, quam alii ἀργυρώνητον.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικὸς, acquirendi peritus, seu comparandi. Ifocr. in Panat. Et κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητὸς, nomina possessiva.

Κτέανον, ου, τὸ, apud poëtas idem quod κτῆμα.

Κτέαρ, idem: unde Dat. κτεάτεσσιν pro κτέασιν, apud Hom. ut Od. ξ, Τῶν γάρ τε πρόσθεν κτεάτεσσιν ἐΰδιον. Sic Il. ϕ, & Od. ο.

Κτεανίζω, acquiro aut possideo. Od. β, πολλὰ κτεανίσσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona possederit.

Κτεανίομαι, idem: ut apud Theocr. idyl. 17. τὰ δὲ κτεανίσεται αὐτὸς, alia acquirit ipse.

Κτέρεα, Κτίλω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: ut ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχὴν, Aristot. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τὴν τε ψυχὴν τὸ σῶμα καὶ ἀνακτώμενος: καὶ τὴν αὖ μὲν ἐπιτέρψον. Sic & apud eundem ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xenoph. Pæd. 3. ὥστε πανταπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀβραδάτην. Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ.

Ἀνακτητὴρ, ῆρος, ὁ, recuperatorius, vim habens recuperandi sive reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Dioscor.

Decomp. Ἐπανακτᾶσθαι, recuperare, reparare.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus: alieno, à domino meo amitto, emancipo Democr. πάντ' ἐμὸν ἀπόλλυμι, κτηδεῖς δ' ἐμοὶ τεύχει, κτηδεῖς δὲ βασιλῆι τῷ φρυγίῃ, πάντ' ἀπολλύμενος, κτηδεῖς δ' ἐμοὶ τεῖς λιπαυσι. Chryl. ἔκειτ' ἐπιθυμεῖ τῶν τὸ πλησίον πᾶς χρὴ τὰ αὐτὰ ἀποκτώμενον. κ. διδίδες.

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα, & ἔγκτησις, exp. possessio, acquisitio.

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Levit. c. 21.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro ultrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκλησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item ascititius, adventitius. Philost. in ep. & Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα, res externæ, bona non παρ' ἡμῖν, apud Plat. de leg. 11.

Περισπικτᾶσθαι, (decomp.) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Κατακτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: ut κρῆτ' κατακτήσασθαι. Soph. Et apud eundem, εἰ μὴ νῦν κατακτήσῃ πατά.

Κατάκτησις, acquisitio. Polyb.

Παρακτάομαι, insuper acquiro & adscisco. Item prope possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Περικτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Ifoc. in Evag. χάριν πολλῷ μείζονα περικτήσατο. Sic & apud Herodian. lib. 3.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius fum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primum ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol

Ἀκτημοσύνη, ης, inopia.

Ἀκτησία, ης, possessionis seu possessionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξιόκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno pretio quæsitus, vel quærendus justo pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορύκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet, apud Plut. de fort. Alex. 1 & Apoll. Pro quo & δορίκτητος, apud Eurip. in Hecuba & δωρίκτητος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus, dives.

Γ' Διόκτητος, dicitur quod privato jure princeps possidet.

Λυρίκτητος, q. d. lyra acquisitus, in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, dives.

Πολυκτήμων, idem. Πολυκτημοσύνη, multorum possessio, divitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum amans seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus. Eustath.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia.

Composita ex κτέανον.

Ἀκτέανος, pauper inops, nulla habens κτέανα. Hesych.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes, i. magnas, ideoque prædives, in Epigr.

Εὐκτέανος, diues, in Epigr.

Ἐχκτέανος, idem, apud Rhian.

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

ΚΤΕΊΝΩ, (F. κτενῶ, P. ἔκτανα. Aor. 2. ἔκτανον, & per apocopen apud poëtas ἔκταν, tum in prima persona sing. tum in tertia plur. unde ἔκτα pro ἔκτανε) interficio, occido. Il. ι, Ἀνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαδύνει. Plut. de capienda util. ex inimicis ὡς ὁ τὸν Θεῖπαλὸν Περμηδὶα κτείνας διανοηθείς.

Κτείνομαι, interficior: ut Il. ε, κτείνεσθ' ἐάστε λαὸν Ἀχαιῶν.

Κτῆμα, (quod non est in usu) format fut. κτήσω, p. ἔκτημα, passivum, ἐκτήθην, unde particip. κτήμενος: ut Il. ε, τὸν μὲν ἐλάβομεν, ὃ δ' ἐκτήμενον παρ' ὄχεσφιν.

Κτάρτης, ου δ. & Dorice Κτάρτας, interfector, occisor. Theoc. in arg.

Κτέρεα, Κτίλω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀποκτείνω, idem quod κτείνω, interficio, occido Il. λ, Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ' Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, veneno interficere, vel de medio tollere. Athen. l. 13. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare vel capite damnare, ut apud Plat. in Apologia, ὃ νῦν τόγε γ' ἐνεστ. οἱ ἐκεῖ ἀποκτοῦσι. Cic interpr. nec ob eam rem capite damnarer. Præt. perf. ἀπέκτακα: unde particip. ἀπεκτακὼς apud Aristot. Item ἀπέκταγα, (inserto γ.) unde ἀπεκτάγκασι Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτόνομαι, interficior, interimor, unde ἀπεκτάθη & ἀπεκτάνθαι in aoristo 2. & particip. præt. ἀπεκτομμένος (per duplex μ.) interfectus, ex Basil.

Ἀποκτόνω, interficio, ut ὁ ἀποκτόνων κωλῶς apud Græcos Bibliorum interpretes. Ἀποκτόνω (cum νν) pro eodem, apud Basilium.

Ἀποκτυπνόω, etiam reperitur, unde apud Xenoph. Hellen. 4. ἐκ ἀποκτυνώσιν ἐν ἐορτῇ. Hellen. 5. ἐλελιφάτωσι τε καὶ ἀποκτίννυσιν. Dicitur etiam ἀποκτίννυμι, unde ἀποκτιννύσαι apud Plat. de rep. l. 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, Γνήσιον, idem. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτην ἀποκτονήκατε, ἀνδρὰ σοφὸν. Et part. ἀποκτονηκὼς, apud Plut. in Timol.

Decomp. Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio, Eurip. in Oreste.

Κατακτάνω, idem quod κτείνω: unde κατέκταν, interfecit apud Xen. Il. β, Ὃς μοῦνος ὡς ὅτε δῖον Ἐρεχθειλίωνα κατέκταν. Il. ζ, Ἀτίτηκα πολὺν ἐσθλὸν ϕίλον υἱὸν κατέκτα. Dicunt etiam κάτεκτα pro κατέκτανε: ut apud Hesiod. in asp. Καικεμβρὶς μεμαὼς pro κατακτεῖναι, occidere.

Συγκατακτείνω, (*Decomp.*) unà cum alio interficio unde aor. 2. συγκατέκτανον, apud Eurip. in Oreste. At συγκατακτᾶναι apud Soph. in Ajace, à συγκατακτάω.

Περικτείνω, circum occido. Il. δ, πολλοὶ δὲ περικτείνοντο ἕταῖροι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primum ex secunda persona præteriti passivi.

Ἀνδροκτασία ἡ, idem quod ἀνδροκτονία. Hom. Il. ε, μηλ', βοοκτασίαι, boum cædes, seu mactatio.

Συοκτασία, suis mactatio, seu suis cædes, in Epigr.

Composita ex prat. med. ἔκτονε.

Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot. lib. 1.

Ἀδελφοκτονία, ης, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλεκτονέω, mutuò se interficere, mutuis vulneribus petire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut. Ἀνδροκτονία homicidium.

Ἀνδροφονοκτόνος, homicida. Eurip. Ἀνδροκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines jugulo. Greg. Naz.

Αὐτοκτόνος, qui se ipsum interficit, qui sibi manus attulit. Eurip.

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens. Dianæ epith. apud Euripid. in Iphig. Taur.

Θηλυκτόνος, à muliere interfectus. Aeschyl.

Ἰοκτόνος, qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eustath.

Κυνοκτόνος, domini interfector: apud Theodont. in hist. Eccl.

Κυνοκτονία, domini cædes, ibidem.

Κυνοκτόνος, canicida.

Κωνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Λιμοκτόνος, prædonum interfector. Epigr. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονέω, ῶ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa inedia & extitiali à medico imperata. Apud Aphr. probl. l. 1 exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Περιλιμοκτονέω, ῶ, prius fame necco. Aristot. libro 8. hist. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi, unde Λυκοκτόνος διὰς pro Apolline. Soph. Λυκοκτόνων dictum fuit aconitum, quòd lupos, qui ipsum fortè devorârint, interficiat.

Λυκοκτονέω, ῶ, lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, ut docet schol. Aristoph. in aves, ἐτιδημῷ: Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste.

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Aristot. eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitum, quoniam procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. & in Alexiph.

Νηποκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector. Aesch. in Cresiph.

Ξενοκτονία, hospitum occisio Plut.

Ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido. Eurip. in Hecuba.

Ξιφοκτόνος, qui ense interficit. Soph. in Ajace. Ξιφόκτονος, (proparoxyt.) qui gladio peremptus est, gladio necatus.

Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco. Suid.

Παιδοκτόνος, q. d. puericida, puerorum interfector seu interfectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuisse Medea.

Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorum seu liberorum cædes.

Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occisor.

Παρθενοκτονία, virginis aut virginum occisio, item immolatio.

Πατροκτόνος, parricida, patris interfector, vel interfectrix. Plutarch. in apoph.

Πατρόκτονος, (passivè) à patre interfectus.

Πατροκτονία, parricidium.

Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid.

Συοκτονία, suis cædes, Dionys. de situ orb.

Ταυροκτόνος, à tauro occisus. Ταυροκτόνος, tauri interfector.

Ταυροκτονέω, tauros occido. Aeschyl.

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix: ut Medea.

Τεκνοκτονία, liberorum cædes seu occisio, parricidium.

Τιτανοκτόνος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.

Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occisor seu interfector. Phalar. in epist.

Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannum occido seu interficio, apud. Hom.

Τυραννοκτονία, tyrannorum seu tyranni occisio aut cædes, tyrannicidium. Plut.

Φονοκτόνος, qui cæde interficit, seu per cædem. Φονοκτονία, cædes.

Φονοκτονέω, cædem perpetro, interficio. Num. 25.

ΚΤΕΙΣ, ενός, ὁ, pectus: (✠ quasi ἐκτεῖς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκτενεῖς ἰρμὰς τοῦ πείθειν.) in Epigr. ἐκ κτένα κοσμοκόμου. Et Callim. ἐκ δ' ὅσσ' ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἐδέσσατο. ¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, ὀδόντες & γελασινοὶ dicti. ¶ Κτεὶς dicitur etiam, pubes: quod & pecten Iuvenali. ¶ Sunt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, de quib. Aristot. hist. an. l. 4. & c. 4. & Athen. l. 3. Plinius pecticulos vocat.

Κτενώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, pectini similis: apud Athen. l. 2.

Κτένιον, ου, τὸ, pecticulus, parvus pecten: apud Siidam & Poll.

Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot. Κτενίζομαι, pector, seu pecto me Aristoph. Λούσασθε καὶ κτενίσασθε ὡς τὸν πλέον: unde ἐκτενισμένος apud Archilochum.

Κτενωτὸς, pexus vel pectine percussus: apud Hesych.

Κτηδὼν, όνος, ἡ, Theophrastus κτηδόνας in arboribus vocat venarum cursus, seu furcas quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore insunt quod foris oi ὄζοι. Plin. l. 16. c. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες etiam membranis & tunicis in corpore humane: fibræ & filamenta vocantur. Hippocr. de corde, κτηδόνας ἐμπεδέως ἐς τὸν περικάρδιον καρδίῃ, apud Eustath. scribitur etiam κτηδόνες per ι.

Composita.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.

Διεκτενισμὸς, pexus: apud Poll.

Ἐπικτένιον, locus supra pubem. Galen. in Lex Hippocr.

-ΚΤΕΊΡΕΑ, τὰ, exequiæ, inferiæ, justa. Od. β, Ἕλπεται σὺ οἱ χάλκον ἠδὲ σίδηρον κτερεΐξειν. ✠ Eustath. loco citato κτέρεα exp. κτήματα, ἅτινα κτίμματα ἐκ τοῦ: vel τὰ κτεριδίοις φερόμενα derivans à κτέομαι vel à κτείνω.

Κτερεΐζω, exequias celebro, inferias fero, justa facio, funero, parento. Apollon. νέκυας κτερείζειν ὁμιλῶ, vide aliud exemplum in Κτέρεα.

Κτερείζω, idem quod κτερεΐζω, humò. Hesych. Κτερεισὶς, inhumator, libitinarius. Vlpian. in pand. de institoria actione.

Composita.

Ἀκτερὴς, insuperatus, cui parentatum non est, cui latæ non fuerunt inferiæ. Item insepultus in Epigr.

Ἀντέρεις, idem: ἅπαξ Λεγόμ. Hesych.

Ἀντικτερίζω, vicissim funero seu sepelio seu contrà funero.

Συγκτερεΐζω, unà parento vel justa facio. Apoll. Arg. 2.

Κτηδὼν, vide in Κτείς. Κτῆμα, &c. vide in Τάομαι.

-ΚΤΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus, (✠ dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quod veterum præcipuæ divitiæ in pecorum possessione fuerint: vel à κτείνω, interficio, ut κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari & immolari solent,) Xenop. Pæd. 8. ἤκει δέ τις ἡ νόσος φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσι. Herodot. l. 8. ὃ δὲ σκευοφόρα πάντα κτήνεα καὶ ὑποζύγια ἐν μέσῳ τιθέμενος.

Κτηνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, q. d. jumentarius aut pecuarius, seu pecualis i. ad jumentum pertinens aut pecudem: seu jumento similis vel pecudi. Item belluinus, brutus, stolidus: apud Greg.

Κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria & bestialis.

Κτηνηδὼν, jumentorum more, pecudum more.

Κτηνόομαι, ῶμαι, unde compos. Ἀποκτηνόομαι, in jumentorum seu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in l. de homine.

Κτῆσις, κτῆσθ. &c. vide in Κτάομαι.

ΚΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, condo, creo, fabricor: sæpe in novo τ. est. ¶ Item pro οἰκίζω: ut apud Herodot. κτίσειν χώρην & κτίζειν νῆσον, urbium conditis habitatam reddere: seu oppida & urbes pagosque condere, in epist. Phalarid. κτίζειν τέχνην, artem instituere.

Κτίσμα, condor, creor, ædificor, struor. Thuc. l. 1. τὸ χαλεῖον τὸ κτίσμενον, locus qui ædificabatur, v. cus. Particip. præt. pass. ἐκτισμένος, pro quo dicunt poëtæ κτίσθαι, conditus. Item habitatus: unde apud Hom. δῖ' κτίσθαι πτολίεθρον, quod & conjunctum scribitur ξυνκτίσθαι.

Κτίσμα, τὸ opus conditum seu creatum: seu opus, structura, ædificium. Iacobi c. 1.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: ut κτίσις τοῦ κόσμου Rom. cap. 1. Accipitur & pro κτίσμα res creata, res creatæ seu creatura ibidem, Gal. c. ult.

Κτιστὴς, οῦ, creator, conditor. Κτίσης, ητος, ὁ, idem: apud Athen. l. 9. Κτιστὸς, ὴ, ὁ conditus, creatus. Κτιστὸς, ὑστὸν, ὁ, idem quod κτίσις apud Eust. ex Herodoto.

Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστὴς, & ex eo factum exemplo σ, & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, ἐπεὶ τ' Ἀργους κτίτας exp. habitatores, incolæ.

Composita: ac primum ex κτίζω. condo: cum præpositione.

Ἀνακτίζω, reædifico, instauro: vel denuò creo, reformo. Greg.

Ἐγκτίζω, condo in seu intus: ut cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.

Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo, vel insuper ædifico.

Μετακτίζω, aliter condo, seu formo.

Composita ex κτίσις. sine præpositione.

Ἄκτιτος, ὁ, ἡ, ὸν, non creatus, non conditus: Dicitur & ἄκτιστος (pro) inædificatus, apud Hom.

Αὐτόκτιτος, per se conditus, sua sponte structus Soph. Pro eodem dicitur & αὐτόκτιστος, apud Aeschyl.

Εὔκτιτος, bene structus, eleganter conditus. Il. β.

Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus.

Νεόκτιτος, recèns conditus. Thuc. l. 3.

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem Nonn.

Composita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Ἀγακτήμων, valde habitatus: Pind.

Ἀμφικτίονες, idem qui Homero περικτίονες, i. οἱ περιοικοῦντες qui circumcirca habitant. schol. Thuc.

Ὀρεικτίτης, montibus habitans, monticula: unde apud Pind. σὺν δρεσσι πίτνα, quod exp. ὀρεοίκου.

Περικτίονες, dicuntur idem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ περιοικοῦντες circum-cini. Hom.

Περικτίτης, idem. Hom.

-ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ. aries, dux gregis. (✠ quasi κίλος, à verbo κίλω quod est πορεύομαι, seu ut Homeri scholiastes vult, quasi ἐκτίλος ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ πρόβατα, quod præeat & ducat cæteras pecudes.) Il. γ. Αὐ 's δὲ πίλον, ὡς ἐπιπωλῆτας ἐΐσας ἀδρῶν. Il. ν. Λαοὶ δ' ἔπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἔασιν ἀμάλαι. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & mansueto animali. ¶ Ab Hesychio adjectivè quoque exponitur ἡμερώτερος, ductor: πρῶτος, domitus, mansuetus, cicur: ut apud Pind. in Pyth. ἱερὰ κτίλον Ἀγεσίλαος pro σώσιτροφον καὶ σωσίπολιν. Et apud Hesiodum, χρὴ δέ τε παιδὸς κτίλον ἔμμεναι. Quinetiam Nicand. in Ther. ὡς κτίλα πῖλα dixisse pro ἥμερα. καὶ πάλαι ἀπὸ τοῦ λιπαρὸς vel λιπαροῦ, vult scholiast.

Κτιλόω, ὁ, cicuro, mansuefacio, delinio, demulceo. Herodot. l. 4. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Inde particip. pass. ἐκτιλωμένος, apud Pausaniam, qui cuipiam familiaris factus est.

Κτίννυμι, vide in Κτείνω. Κτὶς, in Γ' κτὶς. Κτυπέω, in Τύπτω.

-ΚΤΥ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorii. (✠ dictus à verbo χέειν, quod sig. fundere mutatione aspiratæ in tenuem Athen. l. 4. μετὰ τὸ ἀφεῖναι ὃ ἐκέχυτο ἐκ τοῦ κυάθου. ¶ Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis mensura apud Romanos ligulas sive cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mensura capiens conchas duas, sive μύστρα quatuor, sive χήμιξ quinque, sive sescuncium. Gal. l. 2. τῶν ϰβ' τόνων cap. 5.

Κυαθώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, similis cyatho: Apud Athen. lib. 11.

Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus: apud Poll.

Κυάθειον, etiam reperitur pro κύαθος: apud Nicand. in Ther.

Κυαθίσκος τῆς ὑσλάνης, dicitur chirurgici specilli pars altera concava, in parvi cyathi modum, qua aliquid vel extrahi, vel infundi potest. Cel. & Scribon. Larg. vocant specillum aversum.

Κυαθὶς, ίδος, ἡ, Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ, apud Sophron.

Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto, apud Athen. l. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

Κ῾ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba, seu fabulum. Il. ν, κύαμοι μελανόχροες ἠὲ ἐρέβινθοι. Plato polit. 2. ᾗ πραγμάτα σε παρασκευάμβα αὐτοῖς τῶν σικύων ᾗ ἐρεβίνθων ᾗ κυάμων. Apud Eustath. κύαμος ἄγριος, τε συκῶν ᾗ ἐρεβίνθων ᾗ κυάμων. Apud Eustath. κύαμος ἄγριος, faba sylvatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicujus mensufaba sylvatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicujus mensurabilis capaci, quæ & κυάθειον & κύβιον vocata fuit, qua liquores metiuntur: ut apud Aetiū, ὕδατος χαλκοῦν σὺν μελικράτῳ κυάμοις δ' ᾗ ἐπιῤῥοφείτω ὑδατος θερμὸ κυάθους β. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis fortiebantur: hinc fit ut sæpe pro ipso calculo accipiatur: ut apud Herodot. in Erato, ὧν δὲ ἑνὸς κατ' ἕκαστον ἀμφοτέρῃσι ὁ τῶν κυάμων λαχών. Et ἐκλῆ ἡ ἀπὸ κυάμου, sive οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, senatus qui fabis legebatur sive senatores qui faba in eadum missa fortitò creabantur. Thucid. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obvenit: ut apud Soph. in Meleagro, quum dicit κυάμῳ πεπρῖσθαι. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. ἡ γυναικείων per κυάμου κόρτον. Dioscorides intelligit ὑοσκυάμου: nonnulli verò τὸ Αἰγυπτιακὸν κύαμον dicuntur etiam testiculi, quòd sint εἰς τὰ νεῦρα ἀκριβεῖς ᾗ ἄπτεσθαι τοῦ κυεῖν. Vide Gell. l. 4. c. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubescentibus aliquantum crescit & tumidior fit. Eustath. & Poll. ¶ Κύαμος Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) asellij, animalcula sub hydriis nascentia, à fabæ similitudine. ✠ Eustathius dictum vult παρὰ τὸ κοῖλον εἶδος.

Κυάμινος, η, ον, ὁ, fabaginus: ut κυάμινον ἄλδεγον, fabagina farina. Et ἔστιν κυάμινον. Eustath. & Athen. l. 9.

Κυάμειος λίθος, cyameagemma. Plin.

Κυαμιαῖος, ᾶ, ὁ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Luc. in Hermot.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus, fabetum, apud Theophrast. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμόω, fabis eligo, vel faba suffragium fero. Suidæ.

Κυαμίσμαι, sortior, vel fabis sortior κληροῦμαι, ut Demosth. scholiastes exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτὸς, ὸν, ὁ, faba electus, sorte electus, ut κυαμευτὸς κυβερνήτης, Xenoph. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευτὰ ψηφοφορία, suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & sortilegus.

Κυαμίζω, cavillo; dicitur de puella quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit. Aristoph.

Κυάμιον, ου, τὸ. fabula.

Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. & Eust.

Πίανον, ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυανὸς, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. l. 14.

Υ῾οσκύαμος, ου, ὁ, (comp.) faba porcina, faba suilla: herba quædam ex eo nominata quòd ejus pastu resolvantur & convellantur apri, ut prodit Aelianus, vide Dioscor. lib. 4. cap. 69. & lib. 6. c. 15.

Υ῾οσκυάμινος, ex hyoscymo confectus: ut ὑοσκυάμινον ἔλαιον apud Dioscor. l. 1. c. 43.

Υ῾οσκυαμίζω, sive ὑοσκυαμίω, insanio more eorum qui hyoscyamum gustârunt. Suid. ex Pherecr. ὑοσκυαμᾷς αὐτὴς γέρων, delirus senex.

Κῠ῾ΑΝΟΣ, ου, sive Κυανὸς, color cæruleus. Od. ν, ἀεὶ δὲ δειγνὸς κυανέου, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis sive succus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Dioſc. l. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. l. 21. c. 12. ¶ Item aqua marina, quæ & cærulei coloris est Hesych. ¶ Item avis quædam. Hesych. ¶ Exponitur etiam adjectivè: unde κυανόπτερος apud Suid. pro μελανόπτερος.

Κυανεὸς & κυανέος, (exempto ι, ut tradit Eust.) cyanum referens, cæruleus, cyaneus. Il. λ, Κυανέῃσι φρένεσιν. Et κυανέη νεφέλη, apud eundem poëtam. cærulea nubes. Et Θαλάσσῃ κυανέῃ, apud Aristot. probl. 37. segm. 26. Et κυανέην χεσάμην, apud Plat. in Timæo, color cæruleus, mistus, ex splendido & albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. misto ex cæruleo & atró: unde exponitur etiam, niger, ater: item fuscus, ut Od. σ, κυανέαις ἐνεροῖσιν. Et apud Hesiod. in Erg. κυανέοι ἀνδρες, fusci seu nigri. Item cyaneus, i. qui ex cyano lapide est: Il. σ. Item κυανέαι συμπληγάδες sive συμπληγάδες insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo seu cæruleo colore fum: Areth. & Dioſc.

Κυανίτης, ιδος, ἡ, in cyanum vergens. Hippocr. in l. περὶ ἑλκῶν.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

Κῠ῾ΑΡ. Hesychio est foramen acus: & foramen manubrii in mola trusatili. Hippocrates de victu in morbis acutis. τὸν δὲ ἐς τὸ ῥέθρον τῆ βελόνη τῆ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς κάτω πόσιος τὸ ἐλάσσω ἐς τὸ κάτω διαγαστέας. Idem l. 2. de morb. βάβδον λεβὼν κραντεέλινον λεπτὴν ἐν τῷ ἑτέρῳ κύαρ ἔχουσαν. Poll. κύαρ vocari scribit etiam interius auris foramen.

Κύβδα, vide in Κύπη.

ΚΥΒΕΡΝΑ῾Ω, ῶ, F. ήσω, guberno: propriè navem rego, seu navis cursum dirigo. (✠ παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρευνᾶν, ᾗ σὺν αὐτοῖς ἰδωίοις τὴν ναῦν, τεροπῶν τὰ μὲν εἰς ῥ.) Od. γ, Νῆα κυβερνήσαι. Aristot. rhet. 2. εἰ τις τῶν πλωτήρων ὢν τύχοι δεῖ κυβερνήτην καθίστασθαι ὃς ἂν τὸν λαρὸν τὰ, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπισταμένον. Item metaph. gubernare gaudet Herodian. l. 7. ἵππους ἄγειν, ὡς ᾗ χαλινὸν αὖθις ἐπιδεῖσθαι τοῦ ἵππου τὸ κυβερνᾶν, ut equorum cursum virga tantùm moderentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item activè pro κυβερνάω, apud Aristot. probl. segm. 24.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. pol. 6. Plut symp. sept. sap.

Κυβερνήσιμος, η, ον, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xenoph.

Κυβερνητικὸς, ὴ, όν, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. Κυβερνητικὴ sub. τέχνη, ars gubernandi, seu peritia navem gubernandi & ejus cursum dirigendi. Plat. in Gorgia. Dicitur etiam κυβερνητικὸς, qui gubernandæ navis peritus est, qui navis cursum probè dirigere novit. Plat. polit. 6. Et κυβερνητικὴ ἔρις, apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴς, ῆτος, ὁ, (poët.) idem quod κυβερνήτης. Od. θ. Et fœm. gen. κυβερνήτειρα gubernatrix: in Epigr.

Κυβερνητὴς, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad gubernandum aptus: vel idem quod κυβερνητικός.

Κύβερνος, ου, idem quod κυβερνήτης. Greg. Naz.

Composita.

Α῾κυβέρνητος, ου, ὁ ᾗ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens: apud Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego. (Plut.

Ε῾γκυβερνάω, idem quod κυβερνάω. Laërt.

Περικυβερνᾶν τὴς τε ὁδ. Poll. dicitur de proreta, ut qui antemnorem navis partem regat: sicut contrà ὀπισθοκυβερνᾶν τὴς πόδας, qui a puppi sedens eam gubernat.

-Κῠ῾ΒΗ, ης, ἡ, Etymologo est κεφαλὴ caput, derivanti à κύπτω. Κυβιστᾶν, in caput me dejicio, in caput salto. Xen. in symp. μεμαθήκοντα κυβιστᾶν εἰς πὰς μαχαίρας. Sic Athen. l. 4. γυμνάται δὲ ξιφοκυβιστῶσι. Vitur & Hom. Iliad. σ. & φ.

Κυβίσημα, τὸ, & κυβίσησις, εως, saltus in caput, seu saltatio in caput: ut quum aliquis se præcipitem in caput devolvit: apud Luc. & Plutarch.

Κυβιστὴς, ῆτος, ὁ, saltator ejusmodi qui se in caput dejicit. Il. ν. Item adjectivè pro præcipiti, apud Nonn.

Κύβδα, inclinato capite. Vitur hoc vocabulo Aristoph. in eq.

Κυβίδειν, in caput dejici, Item evertere.

Κύβηβος, exp. ὁ κεφαλαλγὴς: apud Etym. & Eust. Κυβήβη dicta est mater deorum Cybele, utpote quæ suis μύσταις causa fit ὠδε σασμοῦ. Etym.

Ε῾κκυβίσαι (comp.) præceps in caput desilio. Xen. in symp.

Κῠ῾ΒΗΛΙΣ, securis, bipennis; apud Athen. l. 4.

Κυβηλίσαι, securi percutere. Hesych. & Suid.

Κυβήλησις, improbus, maleficus Hesych. & Suid.

-Κῠ῾ΒΟΣ, ου, ὁ, tessera: quiddam undique quadratum quo involvolo luditur. Eustathius exp. βέλος ἑξάπλευρον. Plut. in Artox. τῶν κύβων ποσῶν νικᾶν. Frequens est αἰσαίρεσθαι τὸν κύβον, tesseram jacere seu mittere, aleam jacere: quod metaphoricè plerumq; accipitur pro periclitari: apud Plut. & alios. Aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plut. in probl. Rom. ἐν παιδιᾷ ᾗ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Athen. lib. 6. τὸν ἐπιζήλωτος πάσι κοσὶ εἰς μέσθας ᾗ κύβους. ¶ Item unio tesseræ insculptæ, vel punctum in tessera: apud Eust. ex Eurip. & Plut. de leg. Item cavum illud ὀστρώου, quod utrinque visitur: Athen. lib. 9. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3. Κύβος, est etiam vocabulum geometricum. Lat. cubus. Aristot. de mundo, ὥσπερ αὖ εἴ τις ὁμὰ βίλεσι σφαῖραν ᾗ κύβον ᾗ κῶνον ᾗ πλίνθον. Sic & Plut. in Erot. ¶ In numeris etiam κύβος dicitur, quumomne latus ejusdem numeri æqualiter in sese solvitur: sicut tit quum ter terna ducuntur, atq; idem ipse numerus triplicatur, vide Gell. l. 1. cap. 20. sicut uitur Plut in probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibusdam vocantur etiam spinæ vertebræ ac præsertim colli. Poll. libr. 2. ✠ Sunt autem qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυλόσθαι βάσιν ἔχειν: Apollcdorus verò apud Suidam ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Eustathius à κίπτω, ut κύβος sit quasi ὁ κάτω τρεπόμενος τὰς ἐπικίνδυνους, χαμαὶ δὲ ἐν τῷ καταικλίσεσθαι ἀεὶ κάτω τρέπεται τῷ βάρει αὐτοῦ, quod Etymon verisimilius & simplicius videtur.

Κυβικὸς, ὴ, όν, cubitus: ut κυβικὸν σῶμα. Plat. in Tim. & κυβικὸς ἀριθμὸς. Aristot. in Probl.

Κυβικὸς, cubicè, hoc est, in modum cubi, more cubi. Plut. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de solert. anim.

Κυβίδιον, aleа ludo seu lusito, tesseris lusito. Plutarc. de aud. poëmat. & in Artox. Item subeo aleam, periclitor seu periculum adeor Polyb. apud Suid.

Κυβιδητὴς, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Aristot. eth. 4. c. 1. & Xen. Hellen. 6.

Κυβιδητικὸς, ὴ, όν, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item tesserarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè aleam jacere novit. Plat. lib. 2. de rep. Κύβευς, Hesychio idem quod κυβιδητής.

Κυβιδήτειον, ου, τὸ, confessus aleatorius, locus ubi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία, ης, ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. l 1. Item alea. Xen. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. incertis illis casibus quibus jactantur homines.

Κύβιον, ου, τὸ, pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. l. 3. Sunt alia κυβίοις exp. ramis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Διακυβεύω, alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Artox. Item metaph. aleam adeo. Plut. in præc. sanit.

Δυσκυβεύω, infeliceм esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ε῾υκυβεύω, jacio aleam: seu jacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεύειν, feliciter & prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Κατακυβεύω, in alea consumo & dissipo. Lyſ. contra Alcib.

Κατακυβεύεσθαι, in alea consumi & dissipari, Item in ludo aleæ superari & everti. Eust.

Συγκυβεβά῾ω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plut. in Artox.

Φιλοκύβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat.

Κῠ῾ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, idem quod τὸ ὠλέκρανον, os cubiti, apud Hippocr. quod & ἀγκὼν dicitur: nodus brachii apud Dioscor. ut scribit Gal. Frequentiùs dicitur de nodo sive tubere quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, & cui innitimur. Rnf. Eph. de appellation. corp. hum. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ κύπτω.

Κυβιτίζω, cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmo:

Κύβωλον, idem quod κύβιτον. Poll.

Κῠ῾ΓΝΙΣ, ίδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. ut annotat Galen. in lex.

Κῠ῾ΓΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cynchramus: dux cotturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. c. 12.

Κυδάζω, κυδάνω, &c. vide in Κύδω.

ΚΥΔΟΙΜΟ῾Σ, ου, ὁ, turba, tumultus, Il. σ. Ε῾ν δ' ἄρα οἱ κυδοιμὸς ὁμίλεον. Il. λ. Ε῾κ τ' αὐτοκτασίης, ἐκ δ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ. Athen. l. 5. τοιοῦτο ὃν κυδοιμὸ κρίσις καταλαβοῦσα τὰς Α῾θηναίας. ✠ Volunt derivari παρὰ τὸ κύειν δύματα, seu οἰδήματα.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito, tumultuor. Hom. Il. λ. Τῶ δ' ἀν' ὅμιλον ἴσαντε κυδοιμέον.

Κυδοιδιᾶν, exp. turbare, miscere, tumultuari, apud Aristoph. in Nub. κ' ἐκ ἀγεν πρὸς ἡμέρας. Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' αὖω τε κ' κρότω κυδοιδιᾶν vide schol.

Ε῾γκεκυδοιμῶσθαι, dicitur Minerva bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Hesiodum.

Κῠ῾ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. Il. ρ. ἐκ δὲ Διὸς πιθοῦ ᾗ κῦδος ὀπηδεῖ. Il. κ. Οὔ τοι ἐγὼν ἐπὶ νηυσὶν ἄγω κῦδός γε μέγιστον Α῾χαιῶν. ✠ Eust. derivat à κύω significante σπεύδω. Etymologus autem à κύειν δέος. ¶ Κύδος ὁ, convitium, probrum. Hesych. Suid. Eust.

¶ *Derivata à* Κύδος, *gloria.*

Κυδίστειος, εντος, ὁ, gloriosus, in Epigr.

Κύδιμος, ου, ὁ, idem. Hesiod. in Theog. Κυδίμου, ου, ὁ, idem. Iliad. ζ. Odyss. ξ. & φ.

Κυδιόων, gloriosior, honorificentior. Et κύδιστος, η, όν, gloriosissimus, gloria & decore eminentissimus. Il. α. δ. ω.

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. σ. Ρ' πῖδιον δὲ Σκύθαι τοι ἤραντο ἐυρὺ ἔγκωτ. Η' μὲν κυδῦναι θυήτον βροτὸν ἠδὲ καὶ αὖτις. Plut. in Coriol. Ρ' ἄμα μελίσσε τῆς ἀρετῆς τὸ σῶμα τοὺς πολεμικὰς ᾗ στρατηγικὰς ἐκκλήσεις. Item gloriosè nomino, glorioso nomine orno, laudo, celebro, extollo. Il. φ. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Sic & Il. κ.

Κυδιάω, glorior, gloriosè me effero & jactito. Il. φ. Οἱ μὲν χαίρουσι τὸ μέγα κυδιόωντες. Sic & Iliad. β. & ζ. Et cum dat. apud Hesiod. in asp.

Κυδρὸς, ὸν, ὁ, gloriosus, gloria & decore præstans, decorus, egregius: idem quod κύδιμος. Od. λ. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo, clarum reddo, gloria & decore illustro. Κυδρώμαι, glorior, gloriosè me effero.

Κυδρὸς, gloriosius, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Διὸς κυδρὴ παρθένος.

Composita.

Ε῾γκυδρὸν, τὸ, magna gloria præditum, clarum. Helych.

Ε῾πικυδρὸς, ὁ ᾗ ἡ, gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1. Ε῾πικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. Item uberior, major fiducia præditus. Polyb. l. 3. 5. & 16.

Ε῾πικυδέστερος, gloriosius, honoratius, melior fortuna & successu, Polyb.

Ε῾υκυδὴς, admodum gloriosus & celebris, præclarus. Iliad. γ. Οὔτοι ἀκοβλητ' ἔδει Τρώων ἐευκυδέα δῶρα. Sic & alibi sæpè apud Homer. & cæteros Poëtas.

Περισκυδὴς, gloriosus, venerandus.

Τ῾ῶκυδὰς, αντος, ὁ, gloria superéminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον.

Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Merc.

Ω῾μοκυδάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem & robur. Hesych.

¶ *Derivata à* Κύδω, *i. convitium.*

Κυδάζω, convitior, maledicta & probra ingero. Epicharm. apud schol. Soph. Α῾μυκε ὠὴ κύδαζε μὴ τὸν πρεσβύτερον ἀδικεῖν.

Κυδάζεμαι, convitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Sophocl. in Ajace. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Item activè, pro κυδάζω, Apoll. Arg. 1. ἢ μάλα δή μιν ἔμελλε κακῷ ἐκυδάσσασθαι μόθῳ.

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχω, convitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, convitiis & probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, coronea malus. Κυδώνιον μῆλον, coroneum malum. Gal. Dioſc.

Κύδωνον, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνίδιον, ου, mali cydonii modo me habeo, imitor & repræsento pomum cydonium, ex Epigr.

Κυδωνέαι σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis coroneis.

Κυέω, κύημα, κύησις, &c. vide in Κύω.

ΚΥΤΙΣ: cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

Κῠ῾ΚΑΣ, vocant Aethiopicum palmarum genus: de quo Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑ῾Ω. ῶ, F. ήσω, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ. Ε῾ν τῷ βάσαν κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ μεμιγμένον. Aristoph. in Vesp. ἀλμοῦ κἀκὰ τύροιον muriam misce istis. Et κυκᾶν ἢ βόρβορον, apud eundem. Item generalius, misceo, confundo, perturbo: ut τὰ βουλὰ κυκήσω, apud Aristoph. in equit. exp. σωπερεῖ ξύ.

Κυκεών, ῶνος, ὁ, & κύκημα, ατος, τὸ, mistella, permistio. Item, confusio, perturbatio.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεών.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula, apud Aristoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur & κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. Item κυκεῶ interjecto etiam ν. Il. λ. Item κυκεὼν, pro potione à medico data: Plato de rep. l. 3. ¶ Κυκεὼν metaphor. confusus, miscella quarumvis rerum, commistio rerum diversarum: apud Lucian. Sic Synesius, ἀλλ' εὐδὲς ὦ ἄπαντα κυκεών, omnia confusa & perturbata erant.

Κυρκαγέω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Hesych. & Suid.

Κύκεια, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α῾νακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto dicit Circen ἀνακυκῆσαι τὰ φάρμακα.

Διακυκάω, ῶ, idem. Exponitur confundo, perturbo.

Ε῾γκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrà.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, premisceo. Aristoph. in Pluto, Ζεὺς βέλεται Ε῾ς τοὺτων ὑμᾶς συγκυκῆσαι σχοῖνον ἕκαστον ἐμβαλείν.

ΚΥ῾ΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7. κύκλῳ δεῖ τὸν ἐν τῶν ἐφάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολοῖο μελαντου κύκλου, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circumque ferri. Plut. de orat. Pyth. Et κύκλῳ πεδιήσειν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere, Aeſch. contra Cteſiph. Et πεδιήναι κύκλῳ, sive ἐν κύκλῳ, Aristoph. in Pluto. Oratio quoque & periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐνταῦθα ἡ περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλέλοιπε. Apud Dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio & quæ in ſeipſam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis: vide Aristot. prior. anal. l. 2. c. 4. Item apud Hermogen. figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum definit, à quo incipit: ut apud Homerum, Θῆκεν ἀνα μυρίκην δέκανον δ' ὑπὸ σῆματ' ἔσηκα. ¶ Item circuitus, vel circus. Thucyd. lib. 3. ἐμπυρισθῆναι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ ἢ ἀρχῆς. Et Il. σ. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ in circuitu judicii sive fori. Et in nova comœdia, pro loco ubi vendebantur mancipia: sic dicto, quòd in orbem & coronam circumstéterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit fuisse circum quendam Athenis, ubi carnes vendebantur & inprimis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbem collecta: Euripid. in Andron. εἰς δὲ συλλόγους κύκλους τ' ἐγείρει λαοὺς

λαδς οἰκήτωρ Θεῶ. Item κύκλον ποιεῖν, aut πάσειν, aut ἀφιεῖσθαι, orbem facere, in orbem colligere. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. 7. ¶ Est etiam circuitus & ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thucyd. l. 2. τότε δὲ φαλικὸς τεῖχος ἐβάλοτο ἥσαν πέντε καὶ τριάκοντα σταδίοι τὸν κύκλον τὸ ἀπ' Ὀ. Xen. Hell. 2. μάλιστα δὲ κύκλῳ ὧν πολλὴ φυλακὴ ἐδόκει δεῖσθαι. ¶ Item κύκλοι ἀφθαλμῶν apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. in Oedipo, κύκλως vocat ipsos oculos: ἔπαυσεν ἄφορα τῶν αὑτοῦ κύκλων, suorum orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Odyss. φ. Ὡ̓ς δ' ὅτε τις πλήμνην εὖ δούρατα πευκάσσῃ τέκτων ἰθὺς κύκλοι, orbes, circuli: ut ii qui in annulis similes sunt, five lignei, five ferrei Poll. l. 1. ¶ Item κύκλοι, orbes: de solidis corporibus, planis tamen, & orbicularibus: ut κύκλῳ κηροῦ, κύκλῳ τυροῦ. Item orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλῳ dicitur etiam orbis five tabula orbicularis & rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. l. 10. Per metaplasmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, ut σεθμὰ & ζυγὰ, à σεθμὸς & ζυγός. ✠ A' κυκλίω derivari testatur Eust. & Etym. nam quæ orbicularis rotunditate sunt, ea ut plurimum volubilia esse solent.

Compofita: ac primum ex κύκλῳ & κυκλέω.

A'κύκλῳ, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych.

E'γκυκλῳ, ος, ὁ ἢ ον, in orbē factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἐγκυκλον numeratur inter vestes mulebres à Poll. Sic Suid. & Aristophan. φέρ' ἐγκυκλον τεῖ λέμβαδ' ἐπὶ τῆς κλισίᾳς. Sic & apud Pausan.

E'γκύκλῳ, circularis, rotundus: idem quod κύκλῳ. Et ἐγκύκλῳ παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. l. 5. & 13. Item trivialis, vulgaris, vilis. Ifocr. ad Nic. Plus de aud. Ariftot. pol. 1. & alibi. Item in orbem rediens, anniverfarius, annuus. Suid.

E'μπεδόκυκλῳ χρόνῳ, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonn.

E'πικύκλιος, (*ſub.*) πλακοῦς, quoddam placentæ genus apud Athen. l. 14.

Εὔκυκλῳ, pulchrè orbicularis, benè rotundus. Il. υ. & ξ. Item bonos ſeu pulchros orbes habens. Od. ζ.

H'μίκυκλῳ, ου, ὁ, ſemicirculus, hemicyclus. H'μικύκλιον, ου, τὸ, idem. Procl. de ſphæra. H'μικύκλια vocantur etiam loca ſemicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

H'μικύκλιος, ſemicircularis. Laërt.

Τετράκυκλῳ, quatuor circulis ſeu orbibus conſtans: Item qui eſt quatuor rotarum. Herodot. & Athen.

Τ'ρίκυκλῳ, orbiculos ſeu orbes ſubtus habens: vel ſubtus rotundus, aut aliquantùm rotundus & orbiculatus. Odyſſ. θ.

Τ'ρίκυκλον, ου, τὸ, orbis qui tripodi aut alii ejuſmodi vaſi ſupponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσόκυκλῳ, aureum habens circulum, ut χρυσόκυκλον φέγγος, Eurip. in Phœn.

Compofita ex κυκλόω, & κυκλέω.

A'νακυκλόω, ῶ, circumcingo: vel ſimpl. cingo, circundo. Item revolvo. Damaſc. διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀεὶ θεμὸς περιέρχων, πάλιν ἀνακυκλεῖται.

A'νακυκλωσις, circundatio. Herodian.

A'νακυκλέω, ῶ, revolvo, circumvolvo. Metaph. animo revolvo. Luc. ὃ μικρὸν ὕστερον ἐνεπεφρόντιστο πράγμα ἀνακυκλῶν. Item itero, repeto, quaſi in orbem circumagendo.

A'νακυκλέομαι ὕμας, revolvor, circumvolvor. Plut. in Ant. Ariſtot. eth. 1.

A'ντακύκλησις, revolutio, circumvolutio. Item revolutio, iteratio.

Decomp. E'πανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionyſ. & Areop. de eccleſ. hier.

E'πανακυκλόω, ῶ, revolvo vel repeto. E'πανακύκλωσις, revolutio. Plat. in Tim.

Συμπανακυκλόω, ſimul revolvo: unde paſſ. apud Plat. in Polit. συμπανακυκλοῦσθαι εἰς τἀναντία ἀ̓λλήλοις, in contrarium generatione revoluta.

Διακυκλόω, ῶ, voluto.

Εγκυκλόω, circo includo. Item circumago.

E'γκυκλέω, ῶ, circumvolvo. Polluci ἐγκυκλᾶν eſt circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, ſpectatoribus oſtendere quæ intus acta ſunt. E'γκύκλημα, & ἐγκύκλημον, τὸ, pegma quoddam ſcenicum ſubjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuiſſent, ſpectatoribus oſtendebantur. Euſt. th. & Poll.

Decomp. Περιεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi, apud ſchol. Ariſtoph.

Εἰσκυλέω, ῶ, advolvo, volvendo & rotando introduco, introveho, infero. Ariſtoph. in Veſp. Νῦ̓ν δ' Διόνυσον ἅπερ γ' ἡμεῖν περιγματα δαίμων τις εἰσκύκλησεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur idipſum, ſuper quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. E'πεισκυκλῶ, advolvo. Item attexo, annecto.

E'πεισκύκλησις, idem quod εἰσκύκλησις. Suid. & Baſ. in epiſt. ad Diod. & Greg. in ψαλτ. 1.

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Euſt.

E'κκυκλέω, evolvo. Heſych.

E'κκύκλημα, machina lignea in theatro, qua circumacta oſtendebatur ſpectatoribus, quicquid ſecreti in ſcena ageretur. Poll.

Κατακυκλόω, circumcludo.

Περικυκλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω, circundo.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ὁ, cygnus, olor: avis de qua vide Ariſtot. Aelian. Oppian. in Ixeuticis. Heſiod. in aſp. κύκνοι ἀερσιπτῆται μεγάλ' ὄρνυον. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸς Δάκων πτ' ἀνδρὶ λύραν κλέος ἐσθλὸν ἔχοντι ἔπι πὰς κύκνοισιν. ¶ Item genus navigij ſic dictum, quòd in prora cygni effigiem gerat: apud Athen. l. 11.

Κύκνειος, cygneus, olorinus: ut κύκνειον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥ'ΑΘ, τὸ Heſychio τὸ ἄνω κάτω τῶν βλεφάρων ἐπιλάμπουσα venulæ oculorum, quæ palpebris ſubſunt, quæ & κυλάδες dicuntur.

Κοικύλλειν, idem eſſe dicit ἀποκλείειν. Alii eſſe volunt τὸ σφίγγειν & διατρίβειν ἀπειβλεπόμενον, nonnulli φθονεῖν.

ΚΥΑΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto: propriè ἀπὸ τῶν αἰνῶ ἐπὶ πλεῖστον, ut annotat Euſt. Theocr. idyll. 25. (de ſerpentibus Herculi infanti à Junone immiſſis.) Τὼ δ' ἐξελυσθέντες ἐπὶ χθονὶ παῖδε φάνεν ἄμφω Α'μφιτρύωνος ἐκύλιον. Metaph. infortunium in caput alicujus velut ex præcipiti loco devolvi dicitur ut Il. φ. πάντα δέ μοι πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis, qui stromate inuncti, in pulvere ſe volutant, ut tactus lubricus non ſit. Plut. ſymp. 2. probl. 4.

Κυλίστρα, ης, volutabrum, locus in quo jumenta ſe volutant. Poll.

Κυλιστὸς, ὸν, ὁ, verſatus, volutatus, volvendo circumactus aut contortus, convolutus, aut volubilis: ut κυλιστὸς σίφων, apud Euſt. ex Eubulo.

Κυλίσμα, volvor, devolvor. Aelian. (de echinis) ὑ̓ρᾳδίως κυλίσματι. Item verſor, aſſiduus ſum. Ariſtot. polit. 6. c. 4. διὰ τὸ πᾶσι ἀγορᾶν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι.

Κυλισμὸς, τὸ, volutatio, idipſum in quo quis volutatur. 2. Pet. 2.

Κυλίνδω & κυλινδέω, volvo: idem quod κυλίω. Odyſſ. Καὶ βρέγεσι ἐφηνεμένης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xen. ἐκυλίνδετο δὲ ξαίνεσθαι ὀλοῇ τέχνῃ ἀμαξιτὸς. Sic & Il. ξ. & ν. Metaphoricè infortunium in caput alicujus volvi dicitur. Od. β. Τάδε γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic & Od. Υ. Κυλινδέσθαι dicitur etiam qui in aliqua re verſatur & aſſiduus eſt. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ης, idem quod κυλίστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ quo area adæquatur huc & illuc ſæpiùs volutato. Apoll. Arg. 1. Ἠ δ' ἄφαρ ὥσπερ κύλινδρος ἐπήρεφε κύματι λάβρῳ. Vitiur & Plutarchus ſymp. 5.

Κυλινδρώδης, ες, ὁ ἢ ὄν, cylindro ſimilis, cylindrum imitans. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 5.

Κυλινδρικὸς, ὴ, ὸν, cylindraceus, qui cylindri eſt.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. ſymp. 5.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theophr. hiſt. pl. lib. 2. c. 5.

Καλινδέω, ῶ, idem quod κυλινδέω, volvo, voluto.

Καλινδέομαι, volvor, volutor, verſor. Item aſſiduus ſum & occupatus in re aliqua. Iſocr. ἀεὶ καπηδῶντες, τῶν ἀεὶ τὰ θεσπέσια κεκαλινδημένων. Sic apud Syneſ. & Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (✠ παρὰ τὸ κυλίειν τὸ ὑγρὸν ἐν τῷ πίνειν, ut Euſt. tradit & Athen.) Theocr. idyll. 7. Αὐτάειον κυλίκεσσι καὶ εἰς τρύβα χείλη ἐρεύδον Plut. μετὰ δὲ τὰς κύλικας ὑπέπινεν. Athen. lib. 11. ἐγχύσαντο δ' ἐπόμενοι κύλικας αὖτε Ἀργεῖοι καὶ ὁ̓ι Α'θηναῖ.

Κυλίκειον, ου, τὸ, inter pocula dictus vel factus: ut κυλίκεια ζητήματα, apud Poll. E'πικυλίκειος, (*comp.*) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt in Arceſil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repoſitorium: locus reponendis calicibus deſtinatus. Athen. l. 11. & 13. Sic dicitur etiam ipſum ἀμπωμα, apud eundem. l. 11.

Κυλίσιον, ου, τὸ, parvus calix, caliculus. Athen. l. 10. & 11.

Κυλίσκιον, idem. Ariſtoph. in Acharn.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ου, & κυλίκνη, ης, ἡ, idem quod κυλικὶς. Poll. Item pro calice, ſive φιάλῃ, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Ariſtoph.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamentaria, & caliculus. Ariſtoph. in equit. Pro κυλίχνιον, & κυλιχνὶς, dicuntur etiam κυλικεῖον, & κυλικνὶς. Etymol.

Κύκλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum ex κυλίω.

A'κύλιστος, ου, ὁ, ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athe. l. 4.

A'μαξοκυλισταὶ, οἱ, q. d. currus devolutores: ſic quidam Megaris appellati ſunt, ut colligitur ex hiſtoria, quam Plutarch. in fine κερ. E'λλη, refert.

A'μφι-

A'μφικυλίω, circumvolvo. Pind.

A'ναυλίω, revolvo. Item ſurſum volvo. Luc. de luctu.

A'πυκυλίω, devolvo, revolvo: vel volvendo amolior. Math. 28. ἐφέστασαν ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Sic & Marci 16.

A'πυκύλισμα, devolvor. Lucæ 24. & Marci 16.

Αὐτοκύλιστος, per ſe volutus, ſeu ſuapte natura volubilis. Nonn.

E'γκυλίω, involvo, devolvo in, implico. Metaphoricè plerunque uſurpatur ut apud Xen. apom. l. 1. εἰς ἐρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati ſeu capti.

Εἰσυλίω, involvo, advolvo. Callim.

E'κυλίω, evolvo, devolvo. Il. ψ. ἐκ δίφροιο πρὸ πρόσσ ἐξεκύλισε. Sic & apud Apoll. l. 2. Epigr. & Plat. περὶ ἀδολεσχίας.

E'κκυλίσασθαι, qui & κύλισται, tortiles corollæ in orbem. Euſtith. ex Nicand.

E'πικυλίες, ſuperiores palpebræ, ſicut κυλίδες.

Κατακυλίω, devolvo, deorſum volvo. Κατακυλίομαι, devolvor, devolutus decido. Xen. Pæd. 5. κατακεκυλισμένοι ὑπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis devoluti decidiſſent.

Περικυλίω, circumvolvo, ſeu circumvoluto, volutim circumago. Ariſtoph. in pace.

Προκυλίω, provolvo, volvo antè. Προκυλίομαι, volvor antè

Προκύλισις, ſupplicatio, qua ſcilicet ſupplices alicujus genibus advolvimur.

Προσκυλίω, advolvo. Math. 27. Marci 15. & Ariſtoph. in Veſp.

Συγκυλίω, unà voluto. Συγκυλίομαι, unà volutor. Item conſuetudinem habeo cum aliquo. Athen. l. 12.

Compoſita ex κυλίνδω, ſeu κυλινδέω.

A'ποκυλινδέω, devolvo, ſeu volvendo amoveo, volvendo amolior: idem quod ἀποκυλίω.

Διακυλινδέω, pervolvo: vel in diverſas partes volvo.

E'γκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.

E'γκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.

E'πικυλινδέω, ſeu ἐπικυλίνδω, volvo ſuper, devolvo in Xen. Hell. 3 ἐπὶ τὰς λωτὸς ἐπικυλίνδων πέτρας εἰς τὸ κάτωντες. Dicitur etiam bellum, aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδειν alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. de orac. Pyth. Δικῆν γὰρ μοχθοῦσί σε κατασίσσιον ἐκάστοτε, Φοῖβ', ἐρέσσοντ' ἐπὶ κῦμα κυλίνδοντες πολέμοιο.

Καταυλινδέω, devolvo, deorſum volvo.

Μετεκυλινδῶ, de loco in locum volvo, volvendo transfero. Ariſtoph. in Ran.

Περικυλινδέω, circumvolvo, volvo ſeu volutãdo circumago. Plat.

Πολυκυλίνδητος, mul. ùm volutatus. Heſych.

Προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus, more ſupplicis accido ad genua alicui vel alicujus. Dem. ὅτ' ἐκεῖνα μὲ προκυλινδεῖτο. Sic & apud Iſocr. in panag. Reperitur & προσπροκυλίσθαι, apud Hom. majoris emphaſeos gratia: ut Iliad. χ. & Odyſſ. ρ.

Περικυλινδήματα, antegreſſæ volutationes, apud Syneſ. de inſom.

Συγκυλινδέω, unà volvo. Συγκυλινδέομαι, unà volutor. Xenoph. in ſymp.

Τειχυλίνδητος, ter volutatus, vel ſæpiùs volutatus.

Compoſita ex κύλινδρος.

E'πικυλινδρόω, ῶ, cylindris in ſuperficie æquo & complano, Theophr. de cauſ. pl. l. 5.

H'μικυλίνδριον, ου, τὸ, ſemicylindrus, apud Porphyr. quo pro cervicali uſos fuiſſe Aegyptios tradunt.

Compoſita ex καλινδέω.

A'νακαλινδέομαι, idem quod καλινδέομαι: ut ἀνακαλινδεῖσθ' ἐαθεῖς ἐφ' ἡμῖν, verſari in alto otio, ſeu alto otio frui.

E'γκαλινδέω, volvo, ſeu voluto in. E'γκαλινδέομαι, volvor in, verſor in: hoc ἐβ, aſſiduus & occupatus ſum in. Chryſoſt. Apud Hippocr. epiſt. ad Demag. ἐγκαλινδεῖσθαι πολλῆς ξυμφορῆς, multis involvuntur calamitatibus.

Περικαλινδέω, circumvolutio. Plut.

Προκαλινδέω, provolvo, volvo ante. Προκαλινδέομαι, volvor ante, provolvor, videlicet pedibus ſeu ad pedes. Greg.

Συγκαλινδεῖσθαι, ſimul volutari.

Τειχαλίνδητος, ter volutatus, vel ſæpiùs volutatus.

ΚΥΛΛΟ'Σ, ὁ, claudus, curvus. Hippocr. de artic. ἀναγκάζοντας χεῖρ' κενεῶνα, ἢ κῆρ τὸ ὄφρυον τὸ ἐκπεπτωκὸς κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ ἔσεσθαι. Et aliquantò pòſt, εἰ δέ οἱ χρέεσθ' ἡδύκατο ὥσπερ καὶ τὸ κυλλῷ. Et aliquantò, antè, κυλλὸν δὲ τὸ ὃς καὶ μείον τὸ ἕτερον.

Κυλλόω, reddo κυλλὸν: unde κακκυλλόω. apud Hippocr. de art.

Κύλλωσις, ipſa actio reddendi κυλλὸν. ibidem.

ΚΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda. Il. β. ὡς ὅτε κῦμα πνοιῇ ποτὶ ἠπείρῳ μεγάλῳ βρέμεται. Sic & alibi paſſim. Lucia. de hiſt. ſcr. σωθέντος ὑ̓λικίου καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὸν ναῦν ἐκβιβασθέντος. Et ἀείρεσθαι τὰ κύματα apud eund. numerare fluctus. Sic ἐσ' ἀΐσσει κύματα μεζόνα, apud Theophr. Idyll. 16. ¶ Item metaphoricè pro magna lue. Plato de leg. lib. 5. μετρεῖν, ἐαὶ πῦ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθορᾶ, ſipeſtis & lues incidat in civitatem. Apud eundem de rep. lib. 5. Ponitur & pro riſu quo quis loquens, quum quid ridiculum ei excidérit, obruitur,

✠ Dici autem κῦμα quaſi κύκημα à κυκάω, tradiderunt cùm, alii tum. Euſt. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω ſeu κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo braſſicæ vide in κυμάτιον.

Κυματίας, ου, ὁ, undoſus, undabundus: ut κυματίας ὁ ποταμὸς ἐγένετο, apud Herodot. (Ionicè verſo α in η) undis agitari cœpit fluvius.

Κυματίη, tempeſtas, apud eundem.

Κυματίζω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo, aut fluctuare facio: ut κυματίζειν τὴν θάλασσαν.

Κυματίζομαι, undabundus reddor, undis agitor, fluctuo, &c.

Κυματόω, ῶ, idem quod κυματίζω.

Κυμάτωμα, fluctibus agitor, fluctuo, vel æſtuo Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ὁ ἐκκυματώτο ὥσπερ θάλασσα.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æſtuatio. Strab. Exponitur & fluctus.

Κυμάτιον, ου, τὸ, parva unda, parvus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celſus, Plinius & Columella vocant Item in columnis prima pars epiſtylii, i. capitelli ſive capituli κυμάτιον à Vitruvio nuncupatur, apud Ioſeph. de antiq.

Κυματώδης, ες, ὁ, ἡ, ὐ, fluctuoſus. Ariſtot. in probl.

Κυμαίνω, fluctuo, æſtuo: ut πόντῳ κυμαίνων, apud Homer. Od. ε. mare fluctuans, mare undabundum. Κυμαίνειν τὴν θάλασσαν, activè. Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. Item metaph. apud Herodian. lib. 1. κυμαίνουσαν ἔτι ἐνεν τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. Dicitur & acies κυμαίνειν, i. fluctuare: ut apud Plut. τῆς δ' ὑφ' αὑτὴν στρατείας ἰδὼν τὸ πεῖσον ὄν, ἀτρεμὲν, ἀλλὰ κυμαίνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβῶδες. Sic & apud Arrian in exped. Alex.

Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæſt.

Κύμανσις, fluctuatio.

Compoſita.

A'κεκυμάτωτος, ῶν, ſummis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.

A'κύμων, ονος, ὁ, ἡ, ὄν, non undoſus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. & Noti. Vide & Comp. à Κύω, vel κύω.

A'κύμαντος, cui moti nòn ſunt fluctus. ſedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes & Galenes. Metaphoricè ſicut & ἀκύμων, pro tranquillo ſeu imperturbato, apud Syn.

A'ντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid.

A'ποκυματίζω, undis agito. Plut.

Βαθυκύμων, profundas habens undas. Item profundus, apud Dionyſ. de ſitu orb. & Nonn.

Δεκακυμία, ης, decumanus fluctus, i. magnus.

Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito: ut διακυμαίνω ἀ̓ρ' ἀγίαν. Luc.

E'κκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.

E'κκύμανσις, exundatio, Euſtath.

E'πικυμαίνω, fluctuando irruo.

E'πικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philoſtr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. ſuperficiem undarum attingens attollitur.

Κολόκυμα, τὸ, (q. d. κόλον κολοβὸν κῦμα, ſurdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & ſtrepitat: vel qui nullum agitatis lapillis ſtrepitum edit. Ariſtoph. in Equit.

Λειόκυμων θάλασσα, pacatum ſeu ſtratum mare: quum veluti fluctibus eſt complanatum. Λειοκυμονῆσιν αἰ̓ γῆες, quum utuntur æquore pacato & tranquillo ſilentibus ventis. Suid.

Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Oreſte.

Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.

Μετακύμιος, ος, ὁ, ἡ, ὄν, poſt fluctus adveniens, ſeu fluctibus ſuccedens, tranquillus: ſeu qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat: unde apud Eurip. in Alceſt. Apollo invocatur ut ſit μετακύμιος ἄπτης, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μετακύμιον, exponitur etiam intervallum, quod eſt inter fluctus, apud ſchol. Eurip.

Πενταπυμία, immanis unda ſeu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes.

Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad.

Πολυκύμων, undoſus, undis abundans, fluctuoſus. Maris epith. in Solonis elegiis.

Προκυμαία, ης, ἡ, moles oppoſita fluctibus.

Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, ſeu æſtuando undis alluo: apud Philoſtr. in Heroic.

Τεικυμία, q. d. τριῶν διῶν: propriè enim eſt trium undarum in unam collectio Syneſ. in ep. ad Euopt. Metaphoricè ad riſum transfertur apud Plat. l. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγων, apud eundem in Euthyd.

ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus receſſus. Item ollæ fundum. Heſych.

Κύμβιον, ου, τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula ſeu ſcutella, qua actum apponitur in menſa ad intingendas carnes: Nicand in Therm. κολάσας Σπέρμαθ' ὅσον κύμβιόν τε σπεῖσεν ἐλαίῳ. ¶ Derivatur autem κύμβος, ſeu κύμβον, παρὰ τὸ κωδὸν, διὰ τὸ ἀπεφρέσθαι εἶναι.

Κυμβίον, ου, τὸ, idem quod κύμβον, ſchol. Nicand. Item poculi quoddam genus, quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit eſſe longum & anguſtum figura navigio ſimile, quod κύμβη appel-

latur. Sic apud Anaxandrid. κυμβία ἐπάρασον ὑμᾶς. Sic & apud Chærem. & Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur & κυμβάϊον, apud Paufan. in lexico ſuo. Et κυμβάϊον, apud Etym.

Κύμβη, ἡ, cymba, navigii actuarii genus: Soph. in Andromeda, ἔπρησαν ἢ κύμβαις ναυστολεῖς χ' ὅδυν. Item idem quod κύμβος, ſeu κυμβίον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὼν ἄλὸς ἐμπλέα κύμβῃ. Item poculi quoddam genus apud Athen. lib. 11. Item caput, teſte Suida. Etymol. & Euſtath. quod ſuprà κύβη ſine μ fuiſſe appellatum: à qua ſignificatione ſunt ſequentia derivata.

Κυμβιπάτ', propriè ſignif. in caput dejicere: quod & κυβιστᾶν, à ſynonymo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλῇ: dicitur enim κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Il. ε. ἐνερύκε ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐκ κοινῆσι. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur criſta: teſte Etym. & Euſt. Sic. Il. o. κύμβαχον ἐκέστατον νυξ' ἔγχει ὀξυόεντι. Κύμβαλον, ὁ, τὸ, cymbalum. Item genus inſtrumenti muſici. Xen. de re equeſt. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον χαρὲν ἢ κοίλη ὁπλή. Sic & apud Athen. l. 9.

Κυμβαλίζω, F. ίσω, cymbalum pulſo. Luc. de ſalt. ἐκυμβάλισέ τε καὶ ᾠδεσωρχήσατο.

Κυμβαλιστής, cymbaliſta, qui cymbalum pulſat.

Κυμβαλιστής, cymbaliſta, qui cymbalum pulſat.

Comp. Α'ναχυμβαλίζω, cum ſonitu evertor. Iliad. π. δίφρος δ' ἀϊσσυμβαλίαζον.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, εως, vel ιδ, ἡ, avis eſt, quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ. κακλῖδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. l. 10. c. 8. eſſe dicit nocturnam accipirem.

ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ν, τὸ, cyminum, ſive cuminum: herba & ſemen: Theocr. idyll. 10. Μὴ 'πιτάμης τὰν χείρα καταρίων τὸ κύμινον, vide Dioſcor. l. 3. c. 68. & Plin. l. 19. c. 8.

Κυμινώδης, εος, ὁ, ἡ, cuminaceus, cumino ſimilis, ſeu ad cuminum proximè accedens, apud Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Κωλᾶ, κωλὰς, &c. vide in Κύων.

Κωλέω, vide in Κύω, oſculor.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, ν, ἡ, cupreſſus. Odyſſ. ε, ἐυάδινε κυπάρισσε. Attic. dicitur Κυπαρεττ: ut apud Athen. l. 1. Η' δὲ καλὴ Κρήτη κυπάρεττον τοῖσι θεοῖσι ✠ Sunt qui dictam velint ἀπὸ τῶ κύειν παίσας τὰς ὀχεύσασας.

Κυπαρισσινος, cupreſſinus, è cupreſſo factus. Odyſſ. ε. Κλινάμενος σωθμῷ κυπαρισσίνῳ.

Κυπαρισσίας, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ ſive πίτυϊ ἀρτηρυῖς, teſte Dioſc. l. 4. c. 165.

Χαμαικυπάρισσος, cupreſſus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ, (inquit Heſych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωνιπτὰ, vaſa concava & capacia. Eam ob rem & τὰς τῶν σφικῶν κατασήσεις, & τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους, per metaph. κυπάρους appellant. Theoph. autem ᾠεσαῖόν τινα τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑ'Σ, άδος, ἡ, exp. pallium, & lecti ſtragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ, Heſychio eſt ſpecies tunicæ: & cinctus, ſupparum. Apud Suid. & Poll. properoxytonos, κύπασις, & maſc. & fœm. gen. dicituréque ab illo eſſe genus ornamenti muliebris: ab hoc verò brevis tunica uſque ad medium crus, è lino fieri ſolita: dicente Ione Βεσσὸς λίνῳ κύπασιν ἐκμεδὼν μέσον Ε'σαλιάδος. Et in Epig. ζώνῃ τε θοὰς καὶ τὸν ἁβὸ κύπασιν Α'ντὶς παρθενίων δῶκεν ὑπὲρ θ' Ὑφῶν. Sic apud Harpoc. ex Hecataei περιόδῳ Εὐρώπης, (de Ciſſiis) ἐὰν δὲ τοιῆσι κυπάσεις Περσικὰς: hoc vocabulo Lyſiam quoque & Ariſtoph. ἐν παγχυσίᾳ τις, teſtis idem Harpocr.

ΚΥΠΕΙΡΟΣ. ἡ, cyperus: herba ex juncorum genere. Hermolao juncus quadratus. Marcello juncus angulosus. Dioſc. alio nomine ἐρυσίπτερον vocari tradit, deſcribens l. 1. c. 4. Eadem dicitur & κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ. Καίετο δὲ λωτός τε, ἠδὲ δρόσος, ἠδὲ κύπειρον. Pro quo Doricè κύπειρον apud Alcman. teſte Euſtath. Reperitur & maſcul. genere apud Theocr. idyll. 13. βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Κυπειώδες, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Η'δὲ φιλοζώιον κυπειώδες ἰδὲ κυπείρου.

Κυπειρίζω, cyperum refe o. Dioſc. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρος, (*comp.*) pſeudocyperus, frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi ſpeciem mentitur. Dioſc. & Plin.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ν, τὸ, poculi genus quoddam: quibuſdam cyathus. Odyſſ. α. παρὲξ δὲ σφιν πῆδε χρύσεια κύπελλα. Iliad. α. Μεδὺν ὄνασα δὲ παιδὸς ἐδίδασκε χαρίζεσθαι κύπελλον. ✠ Sic dictum eſſe ἀπὸ τῆς κυφότητος Athenæus refert: Euſtathius verò ab aoriſto 2. verbi κύπτω deducit. Alii κύπελλον quaſi κύπτελλον dictum eſſe putárunt, ἀπὸ τῶ κύειν εἰς αὐτὸ πιλὰν, i. vinum.

Compoſita.

Α'μφικύπελλον, ἄπας, repandum vel incurvum poculum, vel undique introrſum propendens, ſeu reflexum. Od. o. & alibi apud Homer. & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 10. c. 40.

Δεσποσύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos ſimilibus Dioſcor. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, inſula, cujus incola dicitur Cyprius: unde & Κύπρις Venus. ¶ Eſt etiam menſuræ nomen. Poll. unde compoſ. ἡμίκυπρον, apud Hipponact. lib. 1. jambor.

Κύπριον, oleum, oleum cyprinum, vel unguentum cyprinum quod fit ex flore illius arboris. Dioſcor. l. 1. cap. 66. Theophraſtus ipſum etiam unguentum appellat κύπρον in libro de odor.

Κύπρις vocatur Venus ab inſula Cypro, in qua nata eſt. Virgatur & pro actione venerea, ſeu pro rebus venereis. Plutarch. Οἱ γὰρ κύπριν φθείροντες αὐξόμενον ἄγαν, νοσοῦσιν. Achæus, ὅστις δὲ χαρὰ τῶν ἡμῶν ἔρως ἢν δῇ πειθὼ δὲ ἢ κύπρις ἀπέρχεται. Et apud Euripides, Ε'ν σωφρονοῦσι τοῦ κύπριδος, ἐν παιδὸς δ' οὔ. Idem in Bacchis Οὔτε δὲ μὴ κέρ' ἔστ' ἄνευ κύπριδος ut & apud Latinum comicum: *Sine cerere & Bacchо friget Venus.* Hinc comp. Α'κύπρος, Veneris expers.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piſcis fluvialis, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 4. c. 11. & l. 6. c. 14. & l. 8. c. 20.

Σιλικύπρια, arbores in quadam Aegypti parte, ex quarum fructu fit unguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥ'ΠΤΩ, F. ψω, pronus ſum, inclino me, vel caput, ſum capite obſtipo, demitto oculos: Od. λ. Ο'σάκις δὲ κύψειε χάρην πίσυνος περιείναν. Ariſtoph. in Equit. ἔστ' τί κύπτεις. Demoſth. pro coron. τῶν δ' ἐν πόλεως ἀγαθῶν περιεχὸς ἀκύω, καὶ γένων καὶ κύπτων ἐπὶ τὰ γλῶ. Item active, pronum facio, propendere facio: apud Phil.

Κυπτὸς, ὴ, ὸν, inclinatus, ſupplex. Aeſchyl.

Κυπτάειον, ου, τὸ, curva & inflexa placentula, apud Nicol. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. l. 5. ἵνα μὴ τὸν τρόπον τὰ κυπτάζωσι. Plut. in apoſth. ὅπως μὴ κυπτάζωσι μηδὲ τὸ σκέλα μάχης ἀμελῶσι Ariſtoph. in Nub. τί κυστάζεις ἐχρὴ τὰ τῶν ὑγρῶν.

Κυφὸς, ᾶ, ὸν, incurvus gibboſus, Od. β. Ο'ς δὴ γήρᾳ κυφὸς ἦεν καὶ μοιρίδα ᾔδη. Κυφότης, ητ Θ, ἡ, curvitas, incurvitas.

Κυφόω, ῶ, incurvo.

Κύφωμα, τὸ, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibboſitas: vitium ſpinæ, quod & σύγκυφωσιν.

Κυταλὸς, poët. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κύφα, ſpecies quædam τῶν χειλέων. apud Ariſt. hiſt. an. l. 4. c. 1. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. ᾗ κυφὰς χειλέας.

Κῦφος, εος, τὸ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concavum, dictum & σκαφίδιον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύφωμα, ab Etym. Ponitur & pro cauſa ſeu numella aut collari, aliove inſtrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Ariſtot. pol. 5. ἀνίλλων ἐκ τοῦ κύφωνι. Ariſtoph. in Pluto. Ω' πομπεῖα καὶ κύφωνες ἐκ τέχνης: Hinc de ſcelerato etiam dicitur & maleſico, teſte Schol. Ariſtoph. Exponitur etiam σωφόγγος. Item virga incurva. Item genus quoddam veſtis. Heſych.

Κυφωτιμὸς, ſupplicii genus.

Τ'φὸς (abjecto κ) idem quod κυφός.

Τ'βδος, itidem pro κυφὸς, abjecto κ. & mutato φ in β. Theoc. idyll. 5. Μὴ βάδιον κεῖνο πυρίσματος ὗδε πεφεῖσε. ¶ Α'τύβη ſubſtantivè dicitur de tubere in cameli dorſo, apud Ariſtot.

Τ'κωμα, τὸ, curvamen: vox generalis ſignificans omnem vertebrarum everſionem præter naturam, apud Hippocr & Gal.

Τ'ρωσις, affectus ſpinæ dorſi incurvatæ & tornicæ, quo gibberes ſive gibboſi ſiunt.

Τ'βάζω, quoque de incurvatione dicitur. Suidas verò exp. ἰῶ, i. vomo, quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦνται μᾶλλον.

Κύπελλον, Κύβη, Κύμβη, Κύλιξ, Κυρτὸς, Κύστις, Κεφαλὴ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'ναπύπτω, oculos & caput erigo, ut aves bibentes ſolent. Ariſtot. de anim. 9. ἀναπύπτει πίνων. Item ſurſum aſpicio, ſuſpicio, cælum aſpicio. Luc. 12. ¶ Item exiſto, emergo. Item orior, enaſcor. Chryſoſt. de ſacerd. ὡς δέ ποτε ᾧ αὐτὸς μικρὸν ἀνέπυψε τὴν βιωτικὴ κλύδωνος, ubi emerſi ex undis vitæ ſecularis. Idem ad Rom. 4. ἅπαξ ἀπὸ τούτων ἀπήλθομεν ἑτέρου ἀναπύπτειν χάριτος, ſive enaſcentem. ¶ Item ſpe erigor, animoque recreor. Xen. in Oecon. ἔτω δ' ἀφέκνεῖται ἀκύπες.

Α'ναστρέφω, ψω, ſubverto, in dorſum reclino & reſupino. In hac ſignificatione apud Nicand. in Ther. ſine τ legitur: Τὸν δ' ἀκαυπώσας κεραλὴ ἀπὸ δυμὸν ἀερίζει, &c.

Γραμματικύφων, appellatur per convitium Aeſchines à Demoſth. quòd pueros literas docuiſſet in paterno miniſterio. A' Suida γραμματοδιδάσκαλος, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros ſeu rimam, aut per tale quid ad aſpiciendum: vel aſpicio capite exerto. Xenoph. διακύπτων ἐκ τῆς ἐπιστολῆς. Chryſoſt. ἴσι δὲ καὶ διακύψαι εἰς τὰς δημοσίας ὄψεις

ἐφορᾶς. Gregor. de theol. διὰ τῶν ἡμετέρων παχύτητα δόλῳ καὶ μικρῷ διακύπτουσι.

Ε'γκύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες, proni, incurvi.

Εἰσκύπτω, exerto capite introſpicio: vel introſpicio quaſi exerto capite.

Ε'κκύπτω, proſpicio: Item promineo, foris appareo.

Ε'πικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: unde Ἐπικυφὸς, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot.

Ε'πικυφὸς, incurvus.

Decomp. Ε'πικύπτω, inclinato capite incumbo; vel intueor.

Συνεπικύπτω, ſimul incumbo.

Κατεπικύπτω, decumbo. Item deorſum aſpicio. Luc. ἐπεὶ ἠδύτεκύλιεν ἔπω τὸ χάρμαι Θ'.

Ο'ικονομία, arrectum conſiſtere in digitos. Heſych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aſpicio, ſeu tranſverſim aſpicio quaſi quæ limis oculis, & quaſi per transennam. Gregor. ὑμᾶν δ' ἃ ξεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἡμέτερα. Baſil. de avaritia, μή τι καὶ ᾧ σὲ τὸς ἐξωθὲν παρακύψῃ ne foras caput exerat, & ad exteros reſpiciat. Demoſthen. Phil. 1. παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata ſignific. præpoſ. περὶ) inclinans me introſpicio, prono capite & propenſo collo accuratè introſpicio. Iacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introſpexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic & Ioan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per ſyncopen pro παρεκύπτω dicitur παρακύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Περίκυψις, introſpectio: aut actio illa aſpiciendi tranſverſim: ut in proverb. ἓξ ὁίοι περικύψεως.

Διαπερακύπτω, (*decompoſ.*) obliquè aſpicio per.

Περικύπτω, inclinans me propendeo ſeu incurvans. Et ſimplic. propendeo, ſeu me inclino. Ariſtoph. in Veſpis, ᾧ περικύψας φιλήσω. Exponitur etiam, procido & erumpo, apud Plutarch. Item prominco, apud Alex. Aphr. ¶ Item proſpicio, foras proſpecto, Baſ. ad Liban. ᾧ μὴ δ' ὠφέλιμόν ἐξω τῶν δωματίων περικύπτειν.

Προκύπτω, inclino me admovendo alii, q. d. inclino me juxta aliquem. Plato de rep. l. 5. προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἅπερ προσκεκυφώς, ad aurem ejus ſe admovens. Sic Luc. ἠρέμα προσκύψας ᾠδές τι ἔδ.

Συγκύπτω, ſimul inclinor, pariter incumbo. Syneſ. ὧδε ἅς πολλὰ συγκεκυφαμένῳ, una ſtuduimus & commentari ſumus nos ſimul inclinando & incurvando. Item deorſum aſpicio. Gregor. εἰς τὰ γεγεθλια, διὰ τὸ συγκύπτειν χαμαὶ ψυχῶ ταπεινοῦται. Item pro καπακύπτω, apud eundem (de medico in ulcera diſpicientes,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & diſtractum in unum coit & contrahitur, apud Xen. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conſpiro. Ariſtoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφότε.

Συγκύπτω, dicuntur in architectura capreoli, *id eſt*, tigilla faſtigiata & in columellam ſuis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia ne nutet aut vacilleт.

Υ'πτύπτω, caput profero ad proſpiciendum: aut ſimpliciter, caput profero. Luc. de luctu, τὸ σοφὸν ὑπτιάζει, proſpicere ſuper id quod directum aſpectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μόλις τι κατιδὼν, ſuper alios proſpectans conſpexi. Exponitur etiam, in pedes erigor, & emineo ſuper alios. Metaphoricè apud Baſil. de invidia, ὑπερκύψαι τῇ λογισμῷ τ' αὐ ὀρώντα, ſi mente & cogitatione te ſuſtuleris ſupra humana.

Υ'πτύπτω, caput ſummitto, caput inclino; ut ſit ab iis qui aliis libenter obediunt: unde etiam exp. ſummittor, & dicto audiens ſum. Herodot. l. 1. Μῆδοι δὲ ὑπεκύψαν Πέρσῃσι διὰ τὸν τότε πρότητα. Baſil. εἰς τὸν ναὸν ἔσω εἶδον τοὺς αὐτῶ σκήπτρους μὴ ὑποκύπτοντα. Activè apud Ariſtoph in Acharn. ὑπέκυπτε τῶν τύλων, ſummitte callum humerorum. Exponitur etiam veneror, apud Luc. παρέωθεν ὑπεκύψας.

Υ'πτερὸς, aliquantum incurvus.

ΚΥ'ΡΒΙΣ, εως, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cuilèges inſcribebantur. Ariſtot. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔσωθ' ὧν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens, in quibus Solonis leges ſcriptæ erant, quarum nonnullæ ſuo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, ᾗ φασιν προελθόντ' (ὡς Α'ελιος φησὶ) κύρβεις. ✠ Apollodorus κύρβεσιν dictos eſſe ſcribit διὰ τὸ κυροῦσθαι, ἐπὶ τῆς εἰς τὸ Δ' ἀναγραφῆς. Suidas fœminino genere κύρβεις ſcribit ex Etym. fuiſſe tabulas continentes deorum feſta, ſic dictas quaſi κυρίβεις πινάκες, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret eſſe ἀπεκφωνημένα. Aſclepiadem verò denominatas velle ἀπὸ Κύρβεως τοῦ τὰς ἱερὰς θέλοντος Θ'. & Phanian. Preſium ἀπὸ τῶ ταῦτα κυρωθῆναι περὶ τῆς ἡγεμονίας. Scholiaſtes autem Ariſtophan. τὰς κύρβεις nomen habere ſcribit ἀπὸ τῶ κυρβάντων ἢτις κορυβάντων, quorum inventum eſſe Theopompus teſtatur. ἐν τῇ πρὸ Δ' σεβείας. ¶ Apud Ariſtoph. in Nub. ſic appellatur legislatus, qui leges deblaterare novit.

Κυρέω, vide in Κύω.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, Fut. άσω, cornibus pugno & occurſo. Ariſtoph. in Equit. ποῖς σκέλεσι κυρηβάσει, occurſabit & pugnabit, ſicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concurſus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, τὰ, acera & glumæ hordei quæ decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut Sole. Heſych. & Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, & farina è milio. Gal. apud Hippocr. l. 2. γυμνὰ τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κεκλεύων διδύμων δ' ἐς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρῳ ἡμικοτύλιον. Sic & Alexand. Aphr. in probl. Reperitur ſcriptum & κηρύβια, & κυελβιά.

Κυειλίζω, κυειλικὸς, &c. vide in Κύω Θ'. Κυείαιρο, in Κύεσις.

ΚΥ'ΡΟΣ, εῶ, τὸ, autoritas: vel autoritas plena. Expon. etiam: firmamentum, rata fides, & probatio. Plato in Gorgia, ᾗ τὰ κύ Θ' αὐ τῶς διὰ λόγων ἐσί. Philo, μὴ δὲ τὸ κύ Θ' ἐθησμίσας τῆς ἀκριβείας, autoritatem malè ratis vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, ἢ δὲ νυὸ ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κύ Θ' ἡμέρᾳ κρανεῖ, exp. rata ſpes: item certum omen & pignus. Apud Gal. τὸ κύ Θ' ἢ διδασκαλίας, exp. caput & cardo. Et τὸ κύ Θ' ἢ ἀσφαλείας, præcipua functio & rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion.

Κυρόω, ῶ, autoritatem do, autoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thucyd. l. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία ἐβεβαίωσεν αὐτοπόντ Θ', ἀλλὰ κυρόσασα ταῦτα διελύθη. Herod. κυρόσαντες ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα. ut autoritate veſtra comprobetis. Sic in ep. ad Corinth. 2. c. 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, ut ratam faciatis in illum caritatem.

Κυρῶμαι, firmo, conſtituo, decerno. Plat. in Gorg. Εἰ δ' αὖ κρίνεις τὸν δὲ λογιστικὸν τίνα κριτὴν τέξῃ, ἐπειμὶ αὖ ὃν ᾗ αὐτὸ δεῖ τὸν λόγον παῦ κυρωμένων. Sic & alibi apud eundem.

Κυρώσις, etiam paſſivè dicitur quod ratum habetur & autoritate alicujus comprobatur. Appian. κυρωθέντος δὲ τ' γάμου, comprobata ab omnibus ſententia. Demoſth. παρ' οἷσπερ ᾗ τἄλλα κυρῶται, apud quos & alia rata habentur.

Κύρωσις, comprobatio quæ ſit autoritate alicujus, vel confirmatio & rata fides. Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, autoritatem habens ſeu obtinens in rem aliquam, à cujus autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. vt πλεων ᾗ τόπων κύριοι, apud Dem. Olynth. 2. Cùm eodem interdum expon. pens quem eſt potestas ſeu jus alicujus rei aut qui pro ſuo arbitrio aliquid facit: ut apud Plat. de leg. κύριον ἐστι τῆς διανομῆς, penes eum jus ſit diſtribuendi, ſeu pro ſuo arbitrio diſtribuat. Sic apud Dem. τότε δὲ κύριοι ἦσαν Θ' ὁμολογῆσαι, hujus rei efficiendæ jus eſt penes ſenatum, ſeu ad ſenatum pertinet iſta curare. Nonnunquam cum infinitivo addito articulo τῦ: ut apud Ariſtot. eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ μὴ μεθυσθῆναι, poſſunt non inebriari. Et ſine articulo, κύριοι ἦσαν ἀποστέλλειν, penes eum jus erat mittendi. Thucyd. Interdum ſine adjectione expon. herus, item dominus. Soph. in Ajace, πᾶς κυρίοσς γὰ πάντα χρὴ δοκεῖν λέγειν. Sic fœmin. gen. τὰς κυρίας ᾗ βασιλίδας, apud Athen. Et in neutr. gen. τὰ κύρια τῶν πόλεων. capita civitatis, apud Dem. ¶ Item κύριος Θ', autoritatem habens, i. ratus: ut κύριος Θ' νόμῳ Θ', lex vim ſuam & autoritatem obtinens, quæ non eſt abrogata, apud Aeſchin. Et τὸ κύριον, cujus judicium eſt ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquiſſimus: ut apud Galen. κύριός ἐστιν μέρη τῦ σώματ Θ', principalia membra. ¶ Item proprius: ut κύριον ὄνομα, Herodian. lib. 7. quod apud grammar. à metaphorico differatur. & τὸ κύριον τῦ λόγου propria orationis. Ariſtid. in Panath. ſic & κυρίως, ἀρετὴ, propria virtus, i. quæ proprie ſic dicitur. Ariſtot. eth. lib. 6. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio, in qua ἐκύρου τὰ ψηφίσματα. & ἡ νόμιμ Θ' ᾗ ἀναγκαίων. Suid. Et κυρία (ſubaud. ἡμέρα) condictus dies ſeu præſtituтus: pro quo & κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreſte. Interdum abſolutè κυρία, dies vadimonii, dies quaſi rata & fixa: unde τῶ κυρίου ἐγγενέσθαι, diem vadimonii referre in acta. Demoſth. Item ἡ κυρία dies fati & mortis. apud Syneſ. in ep. ad Theophilum.

Κυρίως cum autoritate & poteſtate. Item firmiter, ſtabiliter. Heſych. Item proprie ut apud Ariſtot. eth. l. 8. c. 5. φράτορας ᾗ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν, & κυειλιτορεσσόντων, apud Philon.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium, in ep. ad Ephes. c. 1. & ad Coloss. cap. 1. Item dies in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum genit. Xen. πάντων κυριεύειν. Polyb. 1. πεντήρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν, πετρεικῶν. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι, potiti sunt; in potestatem suam redegerunt. Item recupero: ut apud eundem, ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον. Κυριακὸς, ad dominum pertinens: & peculiariter ad Dominum, i. ad Christum: unde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub. ἡμέρα) novus dominicus, dies qui post octavum festi Paschalis illucet.

Κυριάζω, exp. ἀποκηκιῶ. Hesych.

Composita.

Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, autoritate privatus, jus & potestatem non habens: ut ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, nullius rei imperium & potestatem habebitis. Dem. Et ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, suorum administrandorum potestate mulctatus sit: Plato. Dicitur & de re: unde ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐννόμων πράξεων, non habentes jus & potestatem juridicarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. Item irritus, ut ἄκυροι λόγοι. Isocr. & διαθήκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic & apud Demosth. ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, improprietas. Hermog.

Ἀκυρόω, ῶ, (q. d. autoritate privo, autoritate spolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις, abrogatio.

Ἀνακυρίωσις, gravitas & autoritas: apud Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

Ἀντικυρία, ἡ, potestas: apud Suid.

Ἀποκυριάζω, exp. ἀπεκηκιῶ. Item ἀποφλύω. & ἀποκιρτῶ. Hesych.

Ἀποκυρόω, abrogo, autoritate privo, irritum facio.

Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Naz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S.

Ἐπικυρόω, idem quod κυρῶ, approbo, comprobo: ut ἐπικυροῦν τὴν γνώμην, apud Polyb. & ἐπικυροῦν νόμον, ferre legem, rogare legem.

Ἐπικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, una comprobo. Polyb.

Κατακυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν, est licitatori rem venalem addicere & adjudicare: apud Ioseph. de antiq. Hinc & aorist. 1. pass. κατακυρωθεὶς, damnatus: ut ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Κατακυριεύω. dominor in, ut Math. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προσκυρόω, ῶ, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. Item autoritate mea adjudico quippiam alicui. Et simpl. adjudico. in Pand.

Προσκύρωσις confirmatio; aliis addictio.

Προσκύρησις, autoritas, apud Hippocr. in παραγγ.

ΚΥΡΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvus, incurvus, gibbosus, gibbus. Il. β. τὼ δὲ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Et in Epigr. lib. 2. Ὀρθῶσαι τὸ κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. Item convexus: cui oppon. cavus. Aristot. eth. 2. c. 13. καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Sic & apud Plut. & Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Homer. Iliad. ν. κυρτὸς appellatur ob tumiditatem. ✠ Etymol. à κύπτω derivari vult, ut sit κυρτὸς quasi κυπτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κύπτω fieri dicit vel à κρύπτω. ¶ At Κύρτος, ου, ὁ, vel κύρτη, ἡ, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocrit. idyll. 22. (enumerans supellectilem piscatorum) Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. Plut. de prudent. anim. ἁλιευτικῷ κύρτῳ παραπλήσιον. A quibusdam exponitur sagena gibbosa. Κύρτη exp. etiam cavea, apud Herodot. Item qualus, fiscella, apud Nic. in Alexiph. Pro quo & κυρτὶς apud eundem. Et κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Dioscor. Poni dicitur & pro cavea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curvo, incurvo, incurvum aut convexum reddo.

Κυρτοῦμαι, incurvor vel pandor. Xen. οἱ δὲ φοίνικες πιεζόμενοι, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. l. 3. Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, incurvatur, seu incurvatum eminet.

Κύρτωμα, τὸ, quod est incurvatum, gibbus. Luc. Apud Hippoc. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curvitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem: cui opponitur λόρδωσις.

Composita.

Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque incurvus, utrinque gibbosus vel repandus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quasi utrinque inflexa, vel gibbosa, quum in Solis triquetro semiambitur orbe, vel secundum Martianum, quum est dimidiata major.

Ἀμφίκυρτον, subst. lignum quoddam ad gerenda onera. Suid.

Ἔγκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐπίκυρτος, incurvus; idem quod κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ, incurvo, apud Hesiod: ἐπικυρτώων τε κάρηνα. Et apud Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑπόκυρτος, subincurvus, aliquantùm incurvus.

ΚΥ'ΡΩ, F. Aeol. σω, incido: ut πήματι κύρσαι, apud Hesiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δόμῳ, incidit in domum: apud Eurip. Cum genit. nanciscor. Eurip. in Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε, in Anthol. Epigr. ἔκυρσα τάφου. ¶ Κύρω pro προσκρούω, apud Homer. sicut & compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματι κύρσῃς.

Κύρομαι, idem quod κύρω. Il. ω. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. Item magis peculiari significatione apud Hom. præda in quam aliquis fortè incidit, Odyss. ε. Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic & Odyss. γ. ο. & alibi.

Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Eurip. κυρήσῃς ἐσθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. Idem in Phœniss. Ἂν μὴ κυρήσω τῆς δίκης, πειράσομαι δρᾶν, si jus meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, evenio: ut συντυχία κρέσσων ἐκύρησε. Et εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. feliciter hæc eveniunt. ¶ Κυρῶ, sum: ut ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. μὴ ὡς κυρεῖς ἔχων, i. τυγχάνεις ἔχων.

Κύρημα, τὸ, inventum fortuitum, in quod fortè fortuna incidimus.

Composita.

Ἀκυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: ideoque infortunatus. Hesych. & Etymol.

Ἀκύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐγκύρω, & ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod ἐντυγχάνω. Hesiod. in Erg. Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem, ἐνεκύρησε ἀλογίῃς contemptui habuit, neglexit. Vtitur & Arrianus l. 5.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, sicut & κύρω, Il. γ. Ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον, κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα, ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω & κατευστοχῶ. Il. ψ. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. collimabat.

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἱερῶσιν ἐπ' ἀθανάτοισι κυρήσας, quum forte incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. αὐτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, quòd appropinquavit seu appulit Cytheris.

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur pro προσκρούω, ut exponit Eustath. Iliad. ψ. Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι.

Συγκυρέω, ῶ, accido, evenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in ep. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, raro contingit, ut omnia eidem conveniant. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad civitates pertinent, ex Num. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod fortè evenit, casus. Il. ω.

Συγκυρία, ἡ, idem. Lucæ c. 10.

ΚΥ'ΣΘΟΣ. & κύσος, ου, ὁ, vel κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex. ✠ sic dictus διὰ τὸ ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eustath. Itidem Etym. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ χεῖσθαι τὴν οὖρον. ¶ Item pro muliebri pudendo apud Aristoph. in Acharn. νυνὶ γε χοῖρος φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται πέντ' ἐτῶν. vide schol.

Κύσαρος, idem ac κυσὸς, anus, podex, apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. ἐνδεθεὶς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, ut vesicam inflat. Et κύστις χοιρεία, vesica suilla, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. & alios medicos dicitur οὐροδόχος κύστις, & κύστις χοληδόχος. Absolutè plerunque de vesica urinæ dicitur: ut Iliad. ε. ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Sic & apud Athen. lib. 2. Suidæ est etiam imus venter. Exponitur etiam, locus & pellicula, cui aliquid includimus.

Κύστιγξ, apud Hippocr. parva vesica.

Κύστιον, halicaccabu n solanum: herbam vesicariam appellant. Diosc. l. 4. c. 27.

ΚΥ'ΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali Punici, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρόν Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali Punici florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali Punici. Cæl. Aurel. chr. l. 4. c. 3. ampullagium sive ambulacium.

Κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo Punici mali similis. Theophr. hist. plant. lib. 4.

ΚΥ'ΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀγρίσταις. Theocr.

Theocr. idyll. 10. Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ, λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, cavus sinus, seu sinuosa cavitas, ventricosa cavitas, seu venter cavus. Synes. de insomn. ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, medium navis ventrem, seu ventricosum alveum. Sic apud Arist. & Plat. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, cava & inanis capitis concha, quæ & absolutè κύτος dicitur, teste Poll. Apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς κύτος, Cicero exp. animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: ut quum Aristot. histor. anim. lib. 1. cap. 7. scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cavum & penè rotundum. Ab Hesychio & Suida κύτος exponitur corpus, moles: item capacitas, profunditas.

Κυτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cavus, cavo sinu tumens.

Κυτόω & περικυτόω, exp. τὸ κύτος περικαλύπτω, apud Hesych.

Κυτὶς, cista: Et κυτίδιον, cistula, schol. Aristoph.

Κύτταρος, ου, ὁ, idem ferè quod κύτος: sic dicitur loculamentum apum & vesparum, apud Aristot. hist. anim. lib. 5. Item conchulæ illæ quibus glandes insidunt: cavæ & ipsæ, & ut plurimum rotundæ. Similiter piceæ & pinus nucamenta κύτταροι nominantur, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. Item folliculi fabæ Aegyptiæ: eodem l. c. 10. Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix seu camera cœli.

Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus. Aristot. de gener. an. l. 3.

Ἔγκυτον τὸ interaneum, intestinum, τὸ ἐν τῷ κύτει κοσώματος. Hesych.

Κύφελλα, vide in Κρύπτω.

ΚΥ'ΦΙ, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus Aegyptiis sacerdotibus usitatum: unde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κατὰ τόπους. lib. 8. cap. 5. & 7. De eo vide Dioscor. l. 1. cap. 24. Paul. lib. 7. cap. 22. Aetium. l. 7. cap. 116. & 117. nec non Plut. in lib. de Iside & Osiride.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides apud Gal. τῶν κατὰ τόπους libro 8. cap. 7. sic dicta quòd in formam τοῦ κύφεως, componeretur.

Κυφὸς, &c. vide in Κύπτω.

ΚΥΨΕ'ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum è vimine aut stramine plexum, Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς, ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vasis aut mensuræ frumentariæ, ut annotat. schol. Aristoph. ✠ sic nominatum διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην: est enim obscurum, inquit idem schol. ¶ Item interius auris foramen. Hesych. Item sordes quæ in eo colliguntur, ut apud Alex. Aphrod. in probl. διὰ τί αἱ κυψέλαι φύονται πικραί.

Κυψέλιον, ου, τὸ, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib. 9.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus. Exp. & cistula; apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic utitur Luc. initio Lexiphanis.

Κύψελος, avis quædam similis hirundini. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 30.

ΚΥ'Ω, F. σω, in utero gesto seu fero, sum gravida, sum prægnans. Theophr. (de elephanto) κύειν ἔτη δύο, gestare in utero biennio. Aristot. in. hist. an. κύουσαι τὰ ἄρρενα; quæ mares in utero gestant. Sic & Plut. in Erot. Exponitur etiam, concipio. Metaphoricè etiam capitur: ut Xen. Pæd. 5. ἡ ψυχή μου δῆγε τοῦτο κύουσα ἄρα ποτε ἐστιν ἀποτίσασθαι, q. d. gravidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item osculor, seu suavior. Odyss. π. Ὣς δ' ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε. Aristoph. in Nub. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. Aristot. de anim. lib. 6. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ, se osculantur mutuò columbæ.

¶ Derivata ex κύω, i. in utero gesto.

Κύομαι, in utero gestor. Aristot. in probl. τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται. Et κυσαμένη, quæ concepit vel gravida facta est. Hesiod. in Theog. Οὓς τέκε κυσαμένη.

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen, apud Eurip. in Cercyone, οὐ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, i. gravidam esse fœtu divinitùs sato. ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida, fœta. Hesych.

Κύος, idem quod κῦμα vel κύημα, fœtus. Aristoph.

Κυΐσκω, idem quod κύω. Κυΐσκομαι, idem quod κύομαι. Aristot. Theophr.

Κυέω, ῶ, F. ήσω, idem quod κύω, in utero gesto, sum gravida, sum prægnans. Iliad. ψ, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. Exponitur etiam concipio: sed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quàm quæ concipit. Iliad. τ, Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. Aristot. histor. anim. lib. 7 ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσα ἐπεκύησε τρίτον. Sic & Plat. in symp.

Κυέομαι, οῦμαι, in utero gestor, gravidor, apud Theophr. Apud Oppian. de ven. lib. 3. κυήσατο τοξότειρα. Ἀρτεμίνη, i. peperit. Vsurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod utero gestatur, fœtus, fœtura. Aristot. de

gener. anim. & Plut. in præc. connub. Dicitur & κῦμα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, gestatio uteri, conceptus. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Κυητικὸς, οῦ, ὁ, concipiendi vim habens.

Κυθνὸν, Hesychio est σπέρμα: & pro eodem κύθος apud Etym. unde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, sterilis.

Composita: ac primum ex κύω.

Ἀκύμων νηδὺς fœtu carens uterus, sterilis uterus, Euripid.

Ἄκυτος, ου, ἡ, quæ non concipit, sterilis. Hesych. Reperitur & ἄκυθος, pro eodem.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, ut & ἀτόκιον: est κυτήριον, Hippocr. in gyn.

Ἁλκυὼν, sive ἁλκυδὼν, halcyone seu halcedo: avis πελαγία ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, ut vult Etymologus: & Plut. testatur, τὰς ἀλκυόνας λοχείας περιδεξαμένην τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν, συνεκπεθωσειάδας: vide & Plin. l. 10. c. 32. & Arist. hist. anim. l. 9. c. 14.

Ἁλκυόνειοι sive ἁλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc avis, apud Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 8. Ἁλκυόνειον, sive ἁλκυόνιον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & construunt halcedones: vide Diosc. l. 4. c. 136. & Plin. l. 32. c. 8.

Ἁλκυονὶς, idem quod ἁλκύων, ut tradit Etym.

Ἀνακυΐσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. αἱ δ' ὕες γίνονται μετὰ τὴν ὀχείαν ἀνακυΐσκει.

Ἀποκυΐσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Exponitur & gigno.

Ἀποκυΐσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

Ἀρτικύμων mulier quæ citò fit gravida seu prægnans. Hippocr. Exponitur & quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκύω, idem quod κύω: unde ἐγκύουσα, apud Aristot. quæ & ἔγκυος, gravida.

Ἐγκύμων, fœtum habens, gravida, prægnans. Phocyl. & Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ, gravida sum, fero uterum. Exp. etiam utero ingravesco, in Pind.

Ἔγκυψις, partus.

Ἐπικυΐσκω, superfœto, super uterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι, idem apud eundem l. 4. de gener. an.

Πολυκύματος. videtur pro πολυκυήματος, positum apud Athen. l. 7 θυννὸς πολυκύματος ὢν, multo conceptu fœtus.

Ὑποκύομαι, unde aor. 1. med. ὑποκυσαμένη, gravida facta. Il. 3.

Composita ex κυέω.

Ἀκυητήριον, idem quod ἀκυτήριον suprà.

Ἀποκυέω, ῶ, (q. d. defœto, i. fœtum depono) pario Luc. τὴν Λητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: ut in ep. Iacobi, c. 1. ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Ἀποκυέομαι, in lucem edor, parior: unde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Ἀποκύησις, partus, partio, puerperium. Plut.

Ἀρρενοκυέω, marem in utero gesto. Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, superfœto, super uterū concipio. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum, id quod super uterum concipitur, apud eundem Aristot.

¶ Pertinentia ad κύω, i. osculor.

Κυνέω, ῶ, idem quod κύω, osculor, suavior Od. ρ, Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Item pro σαίνω, ut apud schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Aristoph. Item pro προσκυνῶ, adoro. Eustath.

Ἐπικυνεῖν, osculari.

Θεοσκυνέω, ῶ, deos honoro Aeschyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror: Herodot. in Polymn. ἀνάγκην σφὶ προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Aristoph. in Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Iungitur & cum dat. in novo Testam. Item venerabundè saluto, in histor. ecclesiast. διωκνησόμεθα εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, τὸ, & Προσκύνησις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. Aristot. rhet. l. 1.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator. Προσκυνητὸς, οῦ, ὁ, q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Greg.

Decomp. Ἀντιπροσκυνέω, ῶ, vicissim adoro. Plut.

ΚΥ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis: de quo vide Aristotelem, Aelian. Oppian. & Plinium. Κύνες κωκυτοῦ, canes inferi, i. furiæ, Erinnyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: ut apud Homerum κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Il. φ. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντ' ἐμεῖο Στήσεσθαι; ¶ Κύων canis sive canicula, sidus cœleste. Procl. de sphæra. & Arist. 8. animal. Sic vocatur etiam stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Vnde ἐπὶ κυνὶ & ὑπὸ κύνα, sub canicula: & μετὰ κύνα, post caniculam, seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων dicebatur etiam quo manus absterge-

stergebant, & canibus deinde projiciebant devorandum: Eustath ex Pausania. Κύων dictus etiam in ludo aleatorio. Eustath. ¶ Κύων, scintilla ex ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex Athen. ✝ Eustath. derivat κύων à κύω significante φίλω, nam animal est φιλοδίδακτον.

Κυνηδής, ές, ὁ, caninus: Xen. Pæd. 5. κυνηδὸν γὰρ ἐπιεῖσθαι δεῖ αὐτοῖς ἕνεκα. Item κυνηδὸς σπασμὸς, canina convulsio.

Κυνικοί, dicebantur etiam Antisthenis & Diogenis sectatores. Diog. Laërt.

Κυλεσ-ον, ὁ, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: ut κυλεσ- δάνατ-, ex Aristophane.

Κυλε-ος, ὁ, caninus, ut κυλεσ-. Dicitur etiam in malam partem pro impudens, protervè audax Il. 1, & Hesiod. in Erg.

Κυλη, ης, ἡ, (sub. δορ.) pellis canis. Peculiariter autem canis frugalis pellis, qua antiqui solebant, caput tegere, ut scribit Eustath. Dicitur & de galea ex quavis materia: Iliad. κ, - ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκαν Τυρσείλου. Pro κυνὴν autem per contractionem dicitur κυῆ, teste Poll. Item & pro galea. Κυνῆ sive κυῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. & Nubibus At κυνέη ἀέλ-. Il. e. dicitur nubes densissima.

Κυνίσκιον, ὁ, τὸ, catellus. Xenoph. Pæd. 8. Κυνίδιον, ὁ, τὸ, idem Aristot. rhet. l. 3. Plut. Athen.

Κυνίσκ-ος, ὁ, idem. Κυνίσκοι dicitur etiam pisces quidam.

Κυωδὸν, canum more, situ canino: Lucian. in Tim.

Κυωΐζω, canem ago, vel Cynicen sector, Cynicam institutionem & disciplinam amplector: Diogenes Laërt. in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυωτμὸ-, ὁ, ἡ, ὁ, Cynica institutio: vel vita Cynica, seu ex Cynicorum præceptis instituta. Diogen. Laërt. in Mened.

Κυωδά-, ῶ, idem: seu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum: Luc. in Demon;

Κυώτερ-ος, ὁ, impudentior. Il. 9, ἐστὶ δ' οὐ κυώτερον ἄλλο. Et κυώτατ-, impudentissimus, admodum protervus.

Κυωδε-ίδιον, ἡ, idem quod κύον & σπαραλιὰς, mollior ex pane pulpa, qua manus abstergebant, & postea canibus devorandam projiciebant. Poll. Item sentis canis, seu rubus caninus. Hesych.

Κυώτερον ἄκανθα, & κυωδεσ. ἄκανθα, sentis canina, apud Athen. lib. 2.

Σκυζά-, ῶ, (q.d. canio) catulio. Propriè de canibus seu catellis appetentibus catellos. Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 18. περὶ δὲ τὰς κυίδας τὸ τοίτον πάθος λέγεται σκυζᾶν. Dicitur & de aliis animantibus: ut apud Aristot. loco citato. (de equabus) ὑφίεσι δὲ πολλάκις ὅταν σκυζῶσι, i. equiunt seu marem appetunt.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido & appetitus coitus. Hesych. ex Phileta, παίσω σε τῆς σκύζης.

Σκύζω, Hesychio proprie est placidè admurmuro, *sicut canis*. Sic & apud Plut. in amat. narr. Τῆς κυνὸς σκυζωμένης, exp. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, ad iram provocor, irritor: aut etiam irascor. Il. σ, & τ, ἤδη γὰρ ἐγὼ πε, Σκυζομένην Διῒ πατρί. Sic Odyss. ψ, ἐπεὶ μοι Ὀδυσσεὺς σκύζεται.

Σκύμ-ος, ὁ, propriè putatur dici catulus leonis. Eurip. in Hecuba, Σκύμνου γάρ μ' ὡς τ' ἀετὸς ἥρπασε Θῆρ. Μόχθοις δεινοῖς ἀπαράμυθα θέντα. E'σθλὲ χειρὸς ἀπαρπασαὶ Θῆρ. Plerunque tamen additur genitivus λέοντ-, vel λεαίνης. Aristoph. in ran. Οὐ χεὶ λέοντ- σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur & de aliorum animantium catulis, ut de catulis ursi, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμν- ἀλώπεκ- apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini, apud Dioscor. lib. 2. cap. 88.

Σκυμάδα, alo catulum meum, seu catulos meos: ut σκυμάδα νεβρίδας, alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμάτιον, τὸ, parvus catulus. Item *simpliciter* catulus. Aristot. hist. an. lib. 9. Et de catulo leporis, apud Xen.

Composita ac primum ex Κύων.

A'νπκύων, vulpes. Hesych.

A'πλόκυων, cynicus simplici veste utens: cognomen Antisthenis apud Laërt.

A'πύκωνον, κ, τὸ, frutex quidam, qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 24. cap. 12. vide & Dioscor. lib. 4. cap. 81.

A'φίκυν-, canis fidereus, quem Aegyptii solechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod.

E'κκυσις, morbus quidam seu vitium canum. Xen. in Cyn.

H'μίκυον, semicanis. Strabo.

Μεσοκύαιον, κ, τὸ, suffragio & talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Πρόκυον, procyon, sive antecanis: fidus inde appellatum quòd ante majorem canem exoriatur, teste Hygino.

Περικυεῖν canes dicuntur, quum latrant antequam feram invenerint, teste Poll.

Περίκυσις, dicuntur reprehensiones, qui priùs in latratus & reprehensiones erumpunt quàm invenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit, in Epigr. Quidam exp. emissarii canes. Item antecursores.

Composita ex Κύαμος.

A'πισκύαμος, idem cum σκύζαμος. Hesych.

A'σκυδής, valde iracunda: ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etymol. ex Artemidoro.

Κᾶας, vide in Κώς.

ΚΩΒΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, gobius seu gobio: piscis genus apud Aristot. & Plin.

Κωβίδιον & κωβιδάριον, parvulus gobio, gobiunculus. Athen. lib. 3. & 7.

Κώβιτις, dicta quædam apuæ species. Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni similis. Plut. de solert. anim.

Κωδάριον, vide in Κώς.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, & κώδια, ῆς, caput papaveris apud Dioscor. lib. 4. cap. 64. & 65. Hinc τὸ διὰ κωδείων, medicamentum apud medicos celebre. Theophrastus κεφαλὰς tribuit etiam fabæ Aegyptiæ, hist. pl. lib. 4. c. 10. Hom. Iliad. Ξ, κώδειαν appellat caput Ilionei, quod Penelcus hasta confixum tenebat. ¶ Significat κώδεια & globulum, teste Etymol.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thuc lib. 4. τὸ γὰρ κώδωνος περιεχθὲν Plut. symp. 4. κώδωνες ἢ πολλοὶ ἐπιπαίσαντα τῆς ἐδὼνη, ὑπακροασάμενοι ἐκ τοῦ βαδίζειν. Metaphoricè pro garrulo capitur: apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam tubæ orificium, synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. in Ajace κἀκπλαγέντα κώδωνος ὡς Τυρσωνικῆς. Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso, vel tubæ sono exploro. Athen. lib. 14. - ὡς ἢ Αἰγὼ βλέμμα καθαίρεις πέμψαι, σ' ἀγανιδρύσον. Sic & apud Aristoph. in pace.

Composita.

A'κωδώνιστος, ὁ, ἡ, qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur an bellicos strepitus intrepidè ferre possent: vel à vasis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω exploro, ut κωδωνίζω. Demosth. de falsa legat. ΤΟΥΤΟΝ διεκωδώνισεν ἡμεῖς, ἐπεὶ δὲ πρὸ τέτου ἐσκεψάμεθα ἑκάστ.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici & militaris, ut Athen. tradit lib. 11. & Plut. in Lyc. Meminit ejus & Xen. pæd. 1. & alii. ¶ Item compotatio ipsa: quòd maximus in compotationibus usus esset horum poculorum. apud Athen. lib. 11. & 14. Et Plut. in Timoleonte, περὶ κόθωνα διατρίβειν, potare seu compotare. Sicuti κόθωνα vocant τὸν κοτύλην ut refert. Athen. lib. 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto, apud Athen. lib. 1. Aristot. in probl. κωθωνίζουσιν τοῖς μεγάλαις, amplis & fœcundis calicibus se proluentes.

Κωθωνισμὸς, ὁ, potatio, compotatio. Athen.

Κωθωνίη, larga potio, ex Aretæo.

Composita.

A'κρατοπόσων, qui mero se ingurgitat, qui largiùs merum potat. Athen. l. 11. & l. 6.

E'πικωθωνίζω, perpotare. Exponitur etiam ἀφειδῶς πίνειν ex Poll.

Φιλοκωθωνιστὴς, bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. lib. 10.

ΚΩΚΑ'ΙΑ, τὰ, animalia sunt ex genere ὧν ὀρεκτέον, sed eorum quæ carnem sub testa habent. Aristot. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΤ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: vel ejulo, lamentor. Il. τ, Δ'μφὶ δὲ σοὶ χρυσέην λίγ' ἐκάκυε. Iliad. χ, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα πᾶσ' ἐπιδοῦσα.

Κέκυμα, τὸ, fletus, ploratus, ejulatus, lamentum. Soph. in Ajace, ἀ-δόφητ- ὀξέων κακυμάτων ὑπερφερές.

Κωκυτὸς, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ, ἀμφὶ δὲ καὶ Κωκυτὸ' ἐλήλυτο· τὸ δ' ὀδυρμῷ χ' ἅδο: Et aliquanto post, Κωκυτὸ δ' ἅμα τῷ ὀλοφυγῇ ἀπὸ πύργ. ¶ Est etiam unus ex fluviis illis tribus, quibus Acherontem influunt. Od. κ. v. 512.

Composita.

A'κακκύω, lamenta, & fletus edo, Aeschyl. Exponitur etiam defleo, deploro.

E'πικκύω allamentor, allacrymor, apud Soph. Vtitur & Greg. ἐπικωκύοντες, τῷ τεθνεῶτι.

Στενοκάκυτος τρίχες, crines qui dum evelluntur lamentum cient. Aristoph. apud Suid.

ΚΟΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ οἱ, quæstores & custodes judicialis pecuniæ & sumptuum in deos, apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩ'ΛΟΝ, ου, τὸ, membrum. Specialiter autem pes, ut Eust. tradit. Plerunque ea membra sive ii artus κῶλα vocantur quæ crura & lacerti Latinis. Habet & periodus sua κῶλα, i. membra. Habent etiam strophæ & antistrophæ & epodi sua κῶλα, i. versus. Retibus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλον, intestinum crassum, ordine à ventriculo quintum, medium inter

cæcum & rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius & plenius. Exponitur etiam alvus. In hac signif. scripsum reperitur etiam κόλον, afferturque etymologia παρὰ τὸ κοιλόθυπτε.

Derivata à κῶλον, *i. membrum.*

Κωλάδειον, τὸ parvum colon, seu imperfectius versiculus, ut vulgò exp. (frago.

Κωλάδ-ος, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Exp. & perna, suffraginis & per contract. κωλῆ, idem quod κωλεός. At κωλῆ, perna seu pernæ pars.

Κωλίω, λιῶ, ὁ perna, pernæ pars.

Κώλη, ης, ἡ, suffragio aut sura: vel ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eustath. à veteribus exponi tradit.

Κῶλυμα, τὸ, idem quod κῶλον. At pro impedimento, vide in Κωλύω.

Composita.

A'κωλ-ος, ὁ, ἡ, membris truncus. Et specialiter, pedib. carens.

A'κρόκωλια, τὰ, trunculi, *hoc est*, extrema membrorum seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

A'κρόκωλια, ῆς, extremitas membrorum, *hoc est*, brachiorum ubi nimirum humeris inseruntur.

A'νάκολ- χιτωνίσκος, brevissima tunica, apud Plat. de virt. mul.

Βραχύκωλ-, brevia membra habens, brevibus membris constans. Apud Aristot. rhet. 3. βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora.

Βραχυκωλία, membrorum brevitas, cola brevia. Hermog.

Δίκωλ-, bimembris, duo membra habens. Dioscor. l. 2. cap. 106. apud Rhetores δίκωλ- θεῖσιν, periodus duorum membrorum.

Ἔγκωλ-, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ῆς, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia & paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλ-, membra longa habens, in Geopon. & apud Aristot. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλ-, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut. (si de periodo dicatur) quæ magnis membris seu κώλοις constat.

Μονόκωλ-, uno artu porrectus, apud Theoph. Item μονόκωλ- θεῖσ-, quæ unico membro absolvitur. Aristot. Rhet. 3. Sic μονόκωλ- λόγ-, apud Plutarch. de puer. educ. unius membri oratio. Et μέτρον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola unius modi sunt.

O'νόκωλ-, pedes asininos habens. Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ο'κκόκωλον, vitium articuli est quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, ut annotat Gal. comment 3. εἰς τὸ περὶ ἰητ.

Σύγκωλ-, exp. solidus.

Τετράκωλ-, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλ-, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Τ'ομὰ κώλ-, τὰ, internodia.

¶ *Derivata ex* κῶλον *i. intestinum, &c.*

Κωλικὸς, ὁ, colicus, ad coli dolorem pertinens: ut κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et αἰτίδιον κωλικὸν, pro eodem. ¶ Item qui coli dolori, obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Dioscor.

Κωλικοδύνη, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall.

Κωλικὸς & κωλικοδύνη per o, scribitur etiam pro κωλ. per ω.

Μεσόκωλον, ὁ, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem cam mesenteric ij quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

Κ Ω Λ Υ 'Ω, f. ύσω, impedio, prohibeo, veto: Plut. in apophth. ἔλεγε τὸς δυναμένους κωλύειν τὰς κακὰς ποιεῖν τοιαύτας, ἐὰν μὴ κωλύωσι πατάλυειν. Thucyd. κωλύω ἄσε μὴ ἐξεπλεῖν, obsto quo minus circumnaviget. Dem. οὐδὲν αὐτὸς ἐπικωλύει κωλύσει, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus perituri sint. ¶ Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται, apud Thucydid. lib. 1. ut testatur Dionys. Halic. Item κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. τὸ πείθεσ αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀληθείας; minuere nimiam insolentiam. ¶ Item pro ἀπικωλύω arceo, prohibeo. Cum gen. Chrysost. φόβ- κωλύει πονηρήματων. Et cum ἀπὸ. Xen. pæd. 3. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσει.

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal. Interdum cum genit. vel infinitivo posito genitivi loco, ut Thucyd. κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant & prohibent quo minus augescant. Herodian. lib. 1. κώλυμα ἐπιτηδείων, medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thucyd. lib. 5. κώλυμα ἀγῶν, obstaculum à diis immissum.

Κωλύσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴρ, ῆρ-ος, ὁ, qui impedit. Κωλυτῆρι-ος, ία, ὁ, impediendi vim habens. Κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Dioscor. Exponitur etiam propugnaculum.

Κωλυτὴς, idem quod κωλυτὴρ.

Κωλυτικὸς, ὴ, ὸ, prohibitorius, impediendi vim habens, idem quod κωλυτήριος, Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν αἵματος.

Κωλυτὸς, ὴ, ὸ, impeditus: & qui prohiberi potest. Epict.

Compositum.

A'κώλυτ-ος, ὁ, ἡ, qui impeditus & prohibitus non est, seu qui non impeditur & prohibetur. Luc. in Tim. εὐρύτερον τὸ πρὸς τὸν ἔκπυσιν κεχηνὸς τῇ πίθῳ καὶ ἀκώλυτ- ἢ ἔξοδ-, liber exitus & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδία δὲ ἔσοδ- αὐτῇ καὶ ἀκώλυτ-, nec accessu prohibebatur. A'κώλυτ- apud Christianos, qui non fungens muniis ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur.

A'κωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

A'νακωλύω, arceo.

A'ποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum genit. Greg. ἀποκωλύσαι νεκρῶν. Aliquando sine casu, ut apud Plat. Polit. 2. Ἀποκωλύει ὑδέν, nihil vetat.

Δίακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod κωλύω. Plat. pol. 2. μὴ σκυτοτόμων διακωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν ἔνεα ἅμα, prohibebamus vetabamusque ne simul & agriculturam exercere aggrederetur. Idem in apol. διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat. Plato.

Διακωλυτικὸς, ὴ, ὸ, prohibitorius.

E'πικωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

E'πικώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demosthen. μὴ κατακωλύωμι τὰς σφετέρας. Xenophon. μὴ σε κατακωλύω ἀπέναι ἢ ἐνθαβαλοῦμεν. Et apud Aristoph. κατακωλύεις διατρῖψαι, prandium remoraris.

ΚΩΛΑ'ΤΗΣ, ου, ὁ, stellio: qui & ἀσκαλαβώτης & γαλεώτης. Hesych. & Suid. qui & Bacchum sic dici tradit: At κωλιὰς apud Arist. esse avis dicitur.

ΚΩ'ΜΑ, ατ-ος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, vetternus. Hesiod. in Theog. κηὸν δ' ἐπὶ κῶμα κάλυπτε. Apoll. Rhod. Arg. 2. -δάλαγχε δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἀΐσσων. ✝ Quidam volunt per syncopen dictum pro κοίμημα, alii esse à verbo κῶ inusitato pro κεῖμαι, ex quo esse & κεῖμαι. quidam, & à κωμάζω deduxerunt, quod οἱ κωμάζοντες facilè in κῶμα incidant. ¶ Apud medicos est, vetternus, marcor, inexpugnabilis propè dormiendi necessitas: apud Hippocrat. vide Gal. initio comment. 1. εἰς τὸ περὶ ῥημῶν. ¶ Item illecebra, θέλγημα, ut exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, εως, ὁ, ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio. Hesych.

Κῶμ-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κωμάζω, &c. vide in Κῶμ-.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, aromatici quiddam, inquit Hesych. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. fructum esse dicit unguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Thuc. l. 3. ὥκουν ἢ κατ' κώμας ἀτειχίστους κ' ταύτας διὰ πολλῶ. Hesiod. in asp. - μαλερῷ δὲ κατοπλήξεαι πνεῖ κώμας. Exponitur etiam, villa, item castellum, in nov. Testam. ¶ Item vicus in urbe: Suid. ✝ Derivatur à κῶ inusitato (i. cubo) quòd consistet ex domibus in quibus cubant animalia & homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

Κωμητικὸς, ὴ, ὸ, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: ut κωμητικὸ ἐκκλησίαι, apud Synes.

Κωμήτης, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, ejusdem pagi incolæ. ¶ Κωμῆται in urbe, ejusdem vici incolæ, seu ejusdem vicinæ, vicini, apud Aristot. polit 1. c. 1. & c. 2.

Κωμήτης, ιδ-ος, ἡ, pagana, vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι, cædem quæ & κωμητικαὶ, item vicina.

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q. d pagulus, viculus, i. parvus pagus. Plut. in narr. amat. Κωμύδριον, exp. parva & vilis herba.

Compositæ.

Μητροκωμία, ῆς, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμ-ος, mille vicos seu pagos habens, Strabo l. 12.

E'γκώ-

Ε'γ κώμων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΚΩΜΟΣ, ου, ὁ. comessatio. Quidam exp. convivium luxuriosum. Alii convivium lascivum, item festivitas in convivio. Xen. Pæd. 7. ὡς ἐν κώμῳ, ὅπερ ἦν ἡ πόλις πᾶσα εἶναι, Aristoph. in Pluto, ἐοίκασι δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad c omessationem ire, i. ad convivium lascivum & immoderatum. Comprehendit hoc nomine omne amatoriæ lasciviæ ac proterviæ genus : aliquando verò, generalius dicitur de illis qui amatoria quadam lascivia proterviaque ac nequitia utuntur. Herodian. l. 3. πρὸς ἐς ἑσπέραν ἡ κῶμον ἀπατηρὸν ἔρχεται ; Plut. de Socr. dem. μεθύοντας ἀπειμὶ μὴ εἰς κῶμον χεροῖν καὶ γναθμῶν. Idem in polit. præc. ἀπῆσαν ἐκ πότων καὶ κώμων ἑαυτόν Sic & Rom. cap. 13. Interdum est comessantium agmen. Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus, apud Athen. & Demosth. ¶ Item lascivia & protervia qualis est comessabundorum & amatorum juvenum. ¶ Item festum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comessabundis. Dionys. de situ orb. κῶμον ἄγουσιν ἑαυτοῖς ἐπὶ Διονύσῳ. ¶ Item saltatio quædam in comessationibus usitata. Interdum & generalius pro saltatione. ¶ Item pro petulante & lasciva cantilena, Hesych. ¶ Item Κῶμος. Deus præses comessationum seu lasciviæ proterviæque comessabundorum hominum : apud Philostr. in imagine 3. ✠ Eustath. videtur ex κῶμα deducere, quum dicit κῶμων esse δι' ὃ καταῤῥᾴθυμίας εἰς ὕπνα.

Κωμάζω, comessor, sum petulans & lascivus more comessantium. Arrian. κωμάζειν περὶ πνι. Xen Pæd. 7. ἄλλου τινὸς νύκτα πίνειν καὶ κωμάζειν. Exponitur etiam. temulenta proterva convitior & obvios pulso : apud Demosthen. ὅσ'ἐν τοῖς πομπεῖοις οἶνου τοῦ σφετέρου κωμάζει. Apud Hesiod. in asp. Ε'ῤῥεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε τεοὶ κώμαζον ὅπ' αὐλοῦ, exp. tripudiabant. Sic & apud Luc in lib. de salt. ¶ Item comessabundus venio, venio cum lascivia & protervia, qualis est comessantium : cum ἐπὶ, vel σφᾶς vel περὶ, apud Luc. Athen. Plut.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comessator, comessabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικὸς, ἡ, όν, ad comessationem pertinens seu ad comessatores : ut κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Eustath.

Κωμαστικῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαζος, ου, ὁ, petulans, nugator. Eustath.

Composita.

A'γλαόκωμος, ου, ὁ, ἡ, pulchram habens choream. Pind.

E'ῤῥεσίκωμος, Bacchus, excitans comessationem, in Epigr.

Εἰσκωμάζω & ἐπεισκωμάζω, comessabundè & temulenter me infero, impudenter & velut temulenter me infero : apud Athen.

E'κκωμάζω, procax excedo. Eurip.

E'πίκωμος qui ad comessationes ventitat, comessator. Plut. & Alciphr.

E'πικωμάζω, vinolentus & comessabundus offendo & obvius fio, debacchor. Alciphr.

H'δύκωμος, q.d jucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. Item quoddam canticum. Poll. & Hesych.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & gravatus vino comessatur & bacchatur. Aristoph. in Ran.

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor, de Baccho dicitur in Epigr.

Σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch.

Συγκομάζω, simul comessor Lucian. in somn.

Τετρόκωμος, saltatio quædam Herculi dicata & bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes, qui amat κῶμον, in Epigr.

ΚΩΜΤΣ, υδος, ἡ, Hesych. laurus quæ ante fores statuitur. Item fasciculus fœni : ut apud Suid. οἱ δ' ξυνδήσαντες τὰς κλάδους καλοῦσίν τε καὶ πολύπους, κώμυδας πρὸς ἃς ἀπερχόμενοι. Apud Theocritum idyll. 4. Καὶ μαλακῶ χέρσιο κλαδὶ κώμυδα λίκμα schol. exponit fasciculum. Theophr. lib. 4. histor. plant. cap. 12. dicit ὃ χαρακίας κλάμος φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι : subjungens, κώμυθας vocari ὃ ἂν ἡ συνδρομισθῇ κλάδων καὶ συμπεπλεγμένων ταῖς ῥίζαις. Hoc autem fieri ait ἐπὶ τῶν ἐπὶ πάσης τῆς λίμνης δένδρων ἡ χωσίων. Plin. l. 16. c. 36. characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

ΚΩΝΟΣ, ου, ὁ, conus, turbo, meta : figura apud mathematicos ex lato in acutum definens. Aristotel. in probl. τὸ κώνε βάσις κύκλος ἐστὶ. Ibidem κῶνον esse dicit πᾶν ἐπίπεδον τῶν ὄψεων, quòd aspectuum procidentia turbine seu cono agatur : unde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura ; ut metæ segetum in areis. Galenus in lex. Hippocr. Itidem κῶνοι, (ut & σφῆνες & σφῆνιες) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβικες dicti. Item involucrum fructus quarundam arborum quod ab eis separari potest : sic Theophr. histor. plant. lib. 3. cap. 10. in discrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, scribit πᾶν πίτυος τὸ κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ πεφεικότα μᾶλλον. Dioscor. tradit πιτύίδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν εὐεκβλητον ἐν τοῖς κώνοις. & Mnesitheus apud Athen. lib. 2. ὀξυσμίδας nominari ἐξ ὧν κώνων τὰς πυρῆνας, nec non ipsos τοὺς κώνους. Latini & conum vocant & nucem pineam ; Græci medici, racentiores præsertim, diminutivè κωνίσκιον. Dicitur & de galea κῶνος, ut & Latinis. Hesychio κῶνες sunt etiam thyrsi : qui suprà κώνητες eidem.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κωνάω, circumago, σκεδιτῶ. Hesych. στρέφω. Etym. ex Aristoph. in Tagenestis. Idem Etym. dicit κωνῆσαι propriè esse τὸ κέρασιν πασῶσαι.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hippocr.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta : planta venenata de qua vide Dioscor. lib. 4. c. 79. & Plin. l. 25. c. 13. Nicand. in Alexiph. κωνεῖα βλαβέων πῶμα, cicutæ noxius potus. ✠ Etymol. ita nominatum tradit διὰ τὸν γεδμὸν ἐλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι : nam τὸ σῖφλον antiquos dixisse κωνῆσαι.

Κωνειάγχαμαι, lethale venenum bibo, apud Suid.

Composita.

A'κωνος πῖλος, pileus conum & fastigium non habens, non fastigiatus in meram : apud Ioseph.

Περικωνέω, circumcirca illino. Propriè significat pice oblinere seu picare vasa fictilia, inquit schol. Aristoph in Vesp.

Πισσοκωνέω, ῶ pice circumlino. Vnde πισσοκώνης, pice circumlitus. Aeschyl. & Cratin.

Πεῖσκωνα sive σεσκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto. Poll. & Gal. in lex. Hippocr.

ΚΩΝΩΨ, ωπος, ὁ, culex : seu culex vinarius, ut exp. apud Arist. hist. anim. l. 5. Sic & apud Plutarch. symp. l. 4. dicit quidam, ὁ αὐδοσμέλαν ἐπισείμβιον τὸν ἡμερίδιον, ἀχαίνετον πίνειν ἐν πίθῳ κωνώπων χορῷ περιπεταμένων, in Epigr. tamen & Οὐδεὶς κώνωπος αἰσχίων ἐμοῦ, ἀμαὶ δ' αὐτῶν Σίφωνες, Aristoph. in Plut. fœminino genere dixit τὴν κώνωπα, teste Suida.

Κωνωπεῖον, τὸ, conopeum : velum ad arcendos culices.

Κωνωπεῖον, ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

-ΚΩΠΗ, ης, ἡ, remus, ut Od. 1. & κ. Ε'μβαλέειν κώπας, incumbere remis. Thuc. l. 2. οἱ τὰς κώπας σφίσιν ἐπιόντες ἐν τῷ ὕδατι ἀπέφερεν. Plut. ἡ κώπη κλάσασα, ✠ παρὰ τὸ κοπεῖν, ἀ tundendo aqua, quasi κόπη, ut vult Etymol. ¶ Item manubrium, capulus λαβὴ. Od. λ. ξίφεσ δ' ἐπεμαίετο κώπια. Il. α, Η' ᾗ ἐπ' ἐγκατὰ κώπῃ ᾗδε χεῖρε βαρεῖαν.

¶ *Derivata ex κώπη i. remus.*

Κωπηδόν, ἦρος, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi, vel scemicon quosdam, id quo remus scalmo alligatur, quod ἐπικωπὴν etiam vocatur.

Κωπήτειον, vel κωπητήειον, (q. d. remorum repositorium) locus ad asservandos remos. Poll.

Κωπεύς, έως, ὁ, remex. Synes. Κώπεις, Hesych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κωπίον, ου, τὸ q. d. remulus, parvus remus. Aristoph.

Κωπία, dicta fuerunt etiam ossa angustiora costarum : seu πλάται, quæ sunt latiora.

Κώπη & κόπη, apud Suid. ornamentū quod collo circumponitur.

Κώπιον, superior pars remi. Hesych.

Composita.

A'κωπος, ου, ὁ, ἡ, remo carens : in anth. epigr.

Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur, ut δίκωπα σκαφίδια, Strab. lib. 1.

E'γκωπον, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati : apud Athen.

Εἰκοσόκωπος, viginti remos habens, ut εἰκοσίκωπα πλοῖα, navis quæ viginti remis impellitur.

E'λίκωπες, Græci dicebantur ἀπὸ τῆς ἑλίσσειν τὰς κώπας, id remis circumvertendis. Vide & in comp. ab ὠκύς in ὄκτωπος.

E'πίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui est in procinctu navigationis. Idem quod ἐπίκωπος vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio instructus : ut ἐπίκωπος κίνκωρος. Athen 65.

Ορθοκώπιος, qui se erigunt in ducendis remis, ut fortius eos impellant. Hesych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur.

Περίκωπος, (q. d. qui est ad remum, seu juxta remum) remex, qui manum remo admovet, qui remum manu tractat. Thucyd. lib. 1. Luc. in Char.

¶ *Pertinentia ad κώπη, i manubrium.*

Κωπήεις, εσσα, όεν, manubrium habens seu capulum : ut φάσγανα κωπήεσσα, apud Hom. Il. ο, & ξίφος κωπήεν. Il. ↓.

A'κώπητος, ου, ὁ, ἡ, imparatus, ὑπὸ τῆς νεὼν μὴ ἐχούσης κώπας, inquit Hesych. vel ἃ κωπῆ λαβὴ τοῦ ξίφους.

E'λεφαντόκωπος, ου, ὁ, ἡ, ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Πρόκωπος, ut φασκωνα δεξιὰ, dextra capulo admota. Et φάσκωπα ξίφη, enses quorum capulis manus est admota. A Suida exp. nudi, i. districti.

ΚΩΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus : ut in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athen. l. 6. dicunt se ἀπὸ κωρύκων καὶ σφενδονήτρων, teste Suida, Ψυχῇ ἀσύκωφος, exp. animus iners, ingenium obtusum.

alibi δίφθερα πυκιὰ, & δορᾶς, εὐῤῥαφέας. Exponitur etiam sol. liculus, sicut σπλάγχνον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de ulmo, ἐν τοῖς κώροις τὸ κάμπι ᾗ σπεῖ ἀπὰ κωνοποιοῖς φέρει ¶ Κωρύκας à Macedonibus vocari τὰς τεχνίας κόγχας, ab Athenien sibus dictas testes, tradit Athen. lib. 3. ex Hegesandri commentariis. ¶ Κώρυκος est etiam montis nomen, à quo κωρύκειον ἄντρον & κορυκεύς, Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicunt : cujus incolas vocari κωρυκήσιος : proverbio autem dici κωρυκῆσαι, πικρᾶσθαι, exploratos five delator auscultavit.

Κωρυκίς dicitur pro κώρυκος, teste Eustath. ex Aristoph.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, ὁ, ἡ, peræ seu folliculo similis. Theoph. hist. pl. 3. c. 15.

Κωρύλιον, ου, τὸ, faceulus, folliculus. Suid.

Κωρυλίδιον, ου, τὸ, idem.

-ΚΩΣ, pellis ovina villosa, ovinum vellus. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ κομᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπὶ ἑαυτῇ δ' ἔκορεν ἐπὶ κῶς.

Κῶας, idem. Etymologus scribit fieri κῶας per pleonasmum, sicut ὦας ex ὠός. Apollon. Argon. l. 1. Χρύσειον μὲν κῶας, quod alibi χρύσειον δέρας, appellat. Sic Hom. Od. τ. φέρε δὴ δέρεο καὶ κῶας ἐμὸν αὐτῷ. & paulo antè, ἆθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Hesych. κῶας ἔριον, ὀθόνιον, oculos : tanquam à nominativo κώς.

Κώδιον, & per contractionem κῴδιον, ovium vellus, idem quod κῶς. Aristoph. ὁ τῇ πλωίσι κώδια, lavat vellera.

Κωδάριον, τὸ, idem, apud Aristoph. in Ran.

Κῶδιον, τὸ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κώδια & κώδεια apud Hom. ut Od. ε, Κώδεα τετρυφότ, θρόνοις ἐπὶ δαιδαλέοισι. Et Il. υ. ἐν ἀδῖνι δὲ τῷ γε δύω καὶ πόδε χεῖρε κατ' ἄκρων ἐλθόντε κώδεια. Hesych. est jactus taxilli, valens sex. κῶδ' ἔχον sive κῶ· θεὸς γάρ, significans comparationem imparium.

ΚΩΤΙΛΛΩ, loquitor, fabulor, garrio. Hesiod. in Erg. Μηδέ γυναῖκα σε νόον πυρσὸν ἐξαπατᾶσθαι Αἰμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen. lib. 10. Η'δέα κωτίλλοντα γλυκερὸν μύθοισιν ὁμιλεῖν. Et Theoc. idyll. 15. Παῦσαδ' ὦ δύσφαντε καὶ ὑμνᾶν καὶ κωτίλλεσθαι. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis decipio : ut apud Theogn. Εὖ κώτιλλε τὸν ἑταῖρον.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. Κωτίλῳ ἀνδρώπῳ στιγᾶν γελεσπότατον ἀσθῆ. Exponitur etiam canorus : in ovo Simmiæ Rhodii. Item blandus, fallax. Theocr. idyll. 21. ὡς κωτίλα ῥήματα φρασδέως ; quàm blanda verba loqueris ? Sic & Epigr. l. 3.

Κωτιλάδες, hirundines, utpote quæ garrulæ sint & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, ἡ, ὁ, surdus, cui auditus, est vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. διὰ τί οἱ ἐν γλυκεῖ κωφοὶ καὶ ἄλαλοι ; ut & apud Gregorium κωφὸς καὶ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, stolidus, hebes, seu absurdus, ex consequente : quòd tales sint oi κωφοί. Soph. in Ajace, Ε'γὼ δὲ κωφὸς πάντα πάντ' ἀκούσομαι. ¶ Accipitur etiam pro, mutus : quoniam & τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ ut & κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur muta persona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς ῥῆσιν, Nicandro rubeta mura : quam & ἄῤῥησον λόγον appellat. κωφὸν κύμα, fluctus nullum edens strepitum, apud Homerum. Item pro hebes, invalidus, inefficax. Il. λ, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀναλκείης ὑπαδύσετο. Κωφότης, ητος, ἡ, surditas : cui Demosthenes opponit ἀκριβῆ ἀκοὴν.

Κωφαίνω, ὦ, surdaster. Hesych. esse dicit serpentis speciem qui & πυρίαλις nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, surdum reddo.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, surditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφόω, exurdo, obsurdescere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφόομαι, ῶμαι, obsurdesco, vel obmutesco.

Κωφόω & κωφόω, surdeo, surdus sum. Item fileo, quiesco.

Composita.

A'νακωφόω, ῶ, exurdo, surdum reddo, exurdo. Suid. ex Aristoph.

A'ποκωφόω, ῶ, exurdo, i. surdum reddo. Exponitur etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, surdaster, aurium gravitate laborans. Aristotel. de insomn.

E'θελόκωφος, qui sponte surdus est, qui consultò non audit, qui audire non vult : ut qui simulat se non audire, quum tamen audiat. Hesych. & Suid.

E'κκωφόω, ῶ, idem quod κωφόω. Aristoph. in equit. Ο'ργὴς ἡμῶν τὰς Α'θηνᾶς ἐκκεκωφωκὰς βοᾶν, clamoribus tuis exurdasti & obtuditi.

E'κκωφόω, idem Lucian. in Tim. ὡς τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσεν, καὶ δικαίως οἱ παρβιπάτες, aures tuæ exurdatæ sunt, seu exurduerunt.

Λαπόκωφος, q. d. surdus ex nimia aurium hisp iditate, ὁ λάπα ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ ἀναισθητεῖν.

Παράκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Apud Athen. l. 10. Οὐ μὲν παράκωφον ὁ πυραλὸς ἔοικε λαλῆσαι, quod ægrè & penè surda aure audiatur.

Τ'πόκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Aristot. rhet. l. 3. Item ὁ ἀεὶ κωφεύων ἑκουσίως, teste Suida, Ψυχῇ ὑπόκωφος, exp. animus iners, ingenium obtusium.

Notandi antè cetera apud Græcos literæ, quam λάμβδα seu λάβδα appellant, ut Doves cani in ν mutant : ut quum ὄρνιθα dicunt pro ὄρνιν. Attici contra hanc in illam convertunt λίτρον dicentes pro νίτρον. Est etiam nota numeralis, de qua vide in Appendice.

Λαμβδακισμὸς sive λαβδακισμὸς, literæ λ crebra & odiosa repetitio. Fab. lib. 1. cap. 6.

ΛΑ', particula per se nihil significans, in compositione veluti emortiorem significationem reddit : ut in λάγω-λάμπω, &c.

ΛΑΑΣ, λάος, ὁ, lapis, saxum. Iliad. ἡ, Α'μφοτέρῳ ἧ πνοιῇ τε ὀσέα λᾶας αἰωρεῖ Α'χρεῖ ἀπαλοῦ ἐπὶ νώτου, Il. β, λᾶας μὲν ἔδηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ. & Il. γ.

Λᾶς, (per contractionem factū ex λάας) genit. λᾶος, idem quod λᾶας. Nicand. in Ther. Σκορπὸν ἀσκορδὸν ἠδὲ σφονδύλιον λᾶα λυγίσας. Hinc & dat. λάεσσι. Il. γ, Τ' ὅσσον τε πῦρ ἀνὰ δῆμον ἰδεῖν ἐπὶ πύργων λάεσσι τ' ἔβαλον. Arist. de gen. an. l. 1. τὰς λάας σκορπίζουσιν οἱ ῥαφανεῖς τοῖς ἰσοῖς. Λάϊνος, ου, ὁ, lapideus : ut Od. υ, περὶ λάϊνον οὐδὸν. Sic Il. γ. τέκεν ἠδὲ Λάϊνον ἔσαν χεφαλὴν ἠχέ τε δαίμονε ἔσχεν.

Λαΐνεος, idem : unde apud Theocr. idyll. 24. Λαΐνεος κεφαλῆς, & apud Nonn. Α'γλαΐαι λαΐνεοις, & Λαΐνεω κυνέῃ.

Λάϊγξ, γγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ, & ι.

Λάας, F. δος, lapido, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso : idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφαδάζουσι ἢ κλάουσι νοις ἢ ἐμπεσοῦσαις. (schyl.

Λάσμος, ου, ὁ, lapidatio : & malorum cumulus, scholiastæ Aeschyl.

Λάσιμος, ου, ὁ, ἡ, lapidatorius : vel lapidatus. Eurip. in Oreste.

Λάσηρος, ου, ὁ, lapidator. Etymol. ex Lycophr. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Aelian. & Suid.

Λάσερος, lapidatus. Hesych. Item pro ἐρρτὸς, apud eundem H. à λάσω.

Λαδὲς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'πλάω, in lapidem verto seu commuto. Exponitur & lapido.

Εὐλάϊγξ, ἐ bonis pulchrisq; structus lapidibus.

Καταλάω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epist. καταλάσαι βάλλοντες, jactis lapidibus obruerunt. Vtitur & Thuc. Demosth. & alii. Hinc & pass. καταλᾶσθαι, lapidibus obrutus, apud Herodot.

Καταλεύσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Diarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολεύω, lapido, idem quod simplex λεύω.

Λιθολάσης, ου, ὁ, lapidator. Hesych.

Λιθόλευτος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολευτῶ idem quod λιθολεύω.

Σπήλαιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λαβὶ, &c. vide in Λαμβάνω.

-ΛΑ'ΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimium vorax. ✠ quasi λίαν βορός, seu λίαν βαρύς, Eustath. Accipitur plerunque pro, avidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigramm. lib. 2. λάβρος δ' εἰς βέλκον ὀλισθὼν Α'χρεῖ ἐπὶ σταλερὸ ζωογόνου γόνατος. Et τὸ λάβρον, ejusmodi aviditas hianti ore omnia devorandi. Plut. περὶ ἀδολεσχ. τὸ λάβρον τοῦτο, ᾗ ὥσπερ τὸς λόγους ἐξωπτημένους ἀνακρούειν, tribuitur interdum rebus inanimatis : ut apud Oppian. l. 3. πνεῖ λάβρον. Et πυραμὶς λάβρος. Il. φ. Item ῥῆμα λάβρον. Od. ο, & ζέφυρος λαῖλαπ. Iliad. γ, Sic dicitur λάβρον πάθος, apud Plut. symp. l. 4. Apud Soph. λάβρον σῶμα exp. procax.

Λάβρος, voraciter, inconsinenter, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβρωσύνη, ης, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. lib. 7.

Λαβρύομαι, incontinens vel præceps sum in loquendo. Il. ↓. (loquendo.

A'λλ' ἀεὶ μυθοισι λαβρύεται.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia seu incontinentia & procacitas in

Λαβρεύω, idem quod λαβρύομαι. Nicand. in Alexiph : οἷα γὰ μέδρου δῆμα λαβρεύουσι.

Λαβρύσσω, idem quod λαβρεύομαι & λαβρεύω. Hesych.

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax : piscis qui ab Aristotele numeratur inter eos qui præda laniatuq; vivunt. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etymol. ex Oppiano. Athen. quoque lib. 7. cum παρὰ τὸ λαβεῖν πτα dictum tradit. Eustath. διὰ τὸ λάβρως βορᾶν, vide & Plut. de solert. animal.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax. Athen. lib. 14.

Λαβρωνία, ας, ἡ, poculum quoddam Persicum : ἀπὸ τῆς ἐν Λίνοις Λαβρωνίας, ut Athen. scribit. lib. 11. Idem ibidem male ll. gener. dicitur Λαβρώνιον subst antivè, & Λαβρώνιον apud Hesych. Et & Λαβρώνιος adjectivè Λαβρώνιοι ὄρνεις, apud eundem Athen.

-ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus : locus multis viarum ambagibus inflexus. Suidæ & Hesych. κοχλοειδὲς οἴκημα. Vide Plin. lib. 36

lib. 36. c. 13. ¶ Dicitur etiam in loquaces, quòd ii soleant multis verborum ambagibus uti, & orationis exitum inveniant nunquam. ¶ Λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu alia instrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta ut non facilè principium aut finis appareat: hinc apud Theocr. idyll. 22. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex juncis facti labyrinthi. ✠ Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθειος, & λαβυρινθώδης, labyrintheus, & labyrintho similis. Lucian. λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum: placentæ genus è simila & oleo recente, teste Hesych. Athenæus lib. 3. ex Aristophane citat. λάγανα πέσσεται.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀρτολάγανον, (comp.) panis genus delicatum, apud Athen.

Λαγαρὸς, &c. vide in Λαγών.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης κωνίπεδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡ δὲ λάγυνος ἔχει. Et in Epigr. apud Suidam, Κύπριδι κεῖσο λάγυνε. Athen. lib. 10. dicit Demetrium Phalereum Crateti Cynico, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον πέμψαι οἴνου. Vsurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur & λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam. Athen. & Eust. Idem Athen. l. 11. scribit dicere quosdam λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χοᾶ & κοτύλην.

Λαγυνίδιον, vel λαγυνίδιον, ου, τὸ, lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγυνος πήρα, panem & lagenam habens pera.

Τριλάγυνος tres continens lagenas. Athen.

ΛΑ'ΓΝΗΣ sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus, salax, effusus & præceps in venerem. Hesych. & Suid. ✠ Eust. scribit λάγνον dici videri per syncopen vel quasi λάγονον, admodum fœcundum seminis: vel quasi λάγυνον, admodum mulierosum: particula λα utrobiq; posita pro λίαν: Atticè in superl. dici λαγνίστατος pro λάγνιστος.

Λαγνεύειν, libidinosum & salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis uti, semen emittere: apud Hippocr. de morb. intern. itidemq; in lib. de genitura.

Λάγνευμα, τὸ, lascivia, salacitas, item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.

Λαγνεία, ἡ, (q. d. libidinositas) salacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xenoph. & Phil. de vita Mos. lib. 3. Item pro coitu, seu semine genitali, apud Hippocr.

Καταλαγνευθεὶς, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον à λήχω, inusit. præt. med. λέλογχα. fut. κληρώσομαι, à κληροῦμαι) sortior, sortes duco. Isocr. in Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης. Sæpius significat, sorte accipio, sortitò obtineo seu sorte mihi obtingit. Il. η, ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il. ψ, μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Thucyd. lib. 8. ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλεον, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitivo. Apollonides l. 1. Epigr. Μητέρες ὡς αὐτοὶ μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Aristoph. in avib. κυάμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem sortitus. Dicitur & ἔλαχον ἱερεὺς. apud Demosthen. & λαχεῖν βασιλέα, per sortem creari regem, apud eundem. ¶ Λαγχάνω δίκην, dicto judicium, litem intendo, edo judicium & actionem: (quod etiam subscribere judicium dicitur) à more prisco deductum: sortes enim à judicibus ducebantur, & quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur: Demosth. contra Mid. & apud Isocr. Interdum construitur cum genitivo, ubi tamen accusat. δίκην, subaudiendus videtur: ut apud Dem. ibidem, φόνου αὖ δ' εἰκότως ἐμαυτοῦ λαχεῖν, mihiq; ipse cædis judicium dictavisse. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum sortitur & sorte exeuntem in judicium deducit. Et prætor dicas sortitur, ἐν τῷ κληροῦν, hoc est, sortib. missis & eductis controversiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. ¶ Item λαγχάνω, obtineo, obvenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il. ω, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς: Sic Hesiod. in Th. -τιμὴν ἔχει ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Sic & Aristot. de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. οἱ αὐτοῦ εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτῆς. Sic & apud Synes. & Phil. de mundo. Res quoq; aliqua aliquem λαγχάνειν dicitur quæ sorte obtingit seu obvenit: ut apud Plat. l. 5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, partes singulas ut sorte obtigerunt. ¶ Itē transitivè, participē reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo: ut Iliad. ψ. ἐπὴν μὲ πυρὸς λελάχητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim ut me cremetis. Sic & Il. ο, & χ.

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος: ut Soph. & Theoc. scholiastę exponunt, dicentes poëticum esse. ¶ Exponitur etiam λακτισμὸς, calcitratio: apud Antimachum. ¶ Item pilorum densitas. Od. ι. Λαχμῷ στεινόμενος: ubi tamen Eustathius annotat quosdam cum Herodiano malle scribere λάχνῃ, & Etym. Seleucum sic scribere testatur.

Λᾶξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio per sortes Suid. ex Herodoto.

Λάχος, εος, τὸ, sors, hoc est, id ipsum quod sorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna & sors hominis, apud Theogn. Ῥηΐδιον δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Λάχεσις, ἡ, Lachesis: una ex Parcis. Aristot. de mundo. Ita dicta, quoniam vitę quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest.

Λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Plerunque de sortitione causæ, i. exordio, Isæus. ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν οὗτοι. Sic & apud Plat. & Demosth. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio, conditio. Item sors, i. hæreditas, portio quæ è bonis paternis sorte obvenit: Philo de vita M. l. 3. & l. 1. Synes. de insomn. ¶ Item cessatio, (à verbo λήγω) Suid.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur, sors, portio: teste Etymol. & Hesychio. Etym. ex Ione. ἐκ τε τῆς τῶν λόγχης λόγχας ποιεῖ. ¶ Item lancea. Aristot. de poët. λόγχην φοροῦσι γηγενεῖς. Chion. in epist. οἱ Θρᾶκες, πρὶν ἐς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In Epigr. venabulum quoque sic appellatur. Pollux etiam λόγχην esse dicit cuspidem seu mucronem hastæ: sic accipitur apud Xen. Hell. 7. ἠκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας. Sic & apud Aristoph. in Holcadib. Ab hac significatione qua pro lancea accipitur sunt sequentia derivata.

Λογχίτης & λογχαῖος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid. ¶ Fœm. λογχῖτις, ιδος, herbæ nomen est: sic dictæ quoniam ἐν ἀθέρι σπέρμα ἔχει τρίγωνον ὅμοιον λόγχῃ. Diosc. l. 3. c. 161.

Λογχοῦν, mucronatim in acutum desinere.

Λογχωτὸς, mucroni aut cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Composita: ac primùm ex λαγχάνω.

Ἄληκτος, qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μή πω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exponit. Vide & in compos. à Λήγω.

Ἀντιλαγχάνω, resortior: ut ἀντιλαγχάνειν δίκην, apud Dem. contra Mid. resortiri judicium, hoc est, ab arbitris ad judices provocatione facta causam denuò disceptare. Apud eundem οἱ νόμοι καὶ τούτων διδόασιν ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς, exp. leges præscribendi jus indulgent, seu dant potestatem agendi.

Ἀντίληξις, apud Athenienses veluti παλινδικία erat hujusmodi, quum quispiam in judicium vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, ut hodie fit: huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat judicium illi resortiri secundum quem causa indicta judicata fuerat, alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantum pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat: judicumque ex eo tempore in rem semel judicatam transisse censebatur. B.

Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit, sorte vincor: Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν. ἀπολαχόντα δὲ φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. ¶ Item pro simplici λαγχάνω, sortior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, sortiti, seu simpliciter, adepti. ¶ Item pro διαλαγχάνω seu διανέμειν, apud Suid.

Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò divido, sorte inter nos divido Xen. pæd. 7. διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅπως ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, sorte inter se vehiculorum curam partientes. Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ ἐκ τεχνικῆς τινος κατεύχης θνητοῦ ἀδελφοῦ δῶμα διαλαχόντες.

Διάληξις, εως, ἡ, divisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, sortior: unde ἐκλάχοι sortiatur, apud Soph.

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, post alium mihi sorte obtingit: hinc ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui sortitò sufficiuntur & subleguntur. Aeschin. ἐν ταῦθα δὲ εἰσέρχεται Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicib. sortior, seu pręsenti sorte amissa & mutata alia sorte obtineo & quasi sortitò muto. Philo de mundo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Plut. de deo Socr. ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic & Basil. πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. ¶ Exponitur etiam, serò ad muneris functionem accedo: apud Plat. in Gorgia.

Συλλαγχάνω, simul sortior. Plut.

Composita ex λάχος.

Μοιρολαχέω, seu μοιρολογχέω, sorte dispertior. Poll. l. 8. Item sortitò portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.

Μοιρολόγχαι, qui sortitò partes distributas capiunt, seu partiarii. Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sortè obvenit, prior sors.

Composita ex λόγχη.

Ἀκαματολόγχης, hasta infatigabilis. Pind.

Μοιρόλογχοι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte. Hesych.

Πλατύλογχοι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Poll.

Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis epith. apud Eurip. in Ione.

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: ¶ dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν, ut Eustath. παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά, ab Homero vocatur λαπάρα. ¶ Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιοι λαγόνες, terræ cavitates & hiatus, & apud Athen. l. 11. Ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρείας βάθος.

Λαγαρὸς, οῦ, ὁ, laxus, vacuus, non distentus nec plenus. Hippocr. (de corde) ἀπὸ ῥίζης δὲ καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themistoc. orat. 6. τὴν πόλιν αὐτὴν λαγαρὰς καὶ ὑπόσομφους ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. l. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων μεσὴν ἐποίησεν, ... σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γινόμεθα: Eustath. κοιλότητα, hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν versum vocant, qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est, & ὑπόκενος: eam ob rem & σφηκοειδὴς dictus, qualis hic Homeri, Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα.

Λαγαρότης, ητος, ἡ, ejusmodi laxitas & vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

Λαγαρόομαι, οῦμαι, ita laxus & vacuus fio. Exponitur etiam, extenuor, contrahor. Fluvius λαγαροῦσθαι dicitur, quum excavatur & paulatim subsidit, ut hyeme quum adstringitur gelu; in Epigr.

Λαγαρίζομαι, itidem laxus fio & exinanior. Aristoph. in Vesp. Hesychius λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὴν ἀγκῶνα προσάγειν πυκνὰ διαπαίροντα τὴν χεῖρα.

ΛΑΓΩΟ'Σ, οῦ, ὁ, lepus, Il. χ. Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλδὸν ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ. ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Luc. de hist. scrib. σὺν ἀξίοις καὶ λαγωοῖς καὶ ὑπογαστρίοις. ¶ Item nomen sideris cœlestis apud Aratum: quod & Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγωὸς θαλάσσιος, lepus marinus. Plut. de solert. anim. Dicitur etiam λαγῶς & λαγὸς: quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eustath. Plut. symp. 4. (de Iudæis) καὶ τοῦ λαγοῦ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας. Sic & apud eundem in apophth. Frequentius est λαγὼς, & sæpè apud Xen. in Cyneg. reperitur. Vtitur & Demosth. Plut. Luc. Athen. ✠ Sunt qui à λα, particula epitatica & οὖς derivatum velint, nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem à λάειν i. βλέπειν.

Λαγῷος, ου, ὁ, leporinus: ut λαγῷα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. pro quo & absolutè λαγῷα, apud eundem, l. 5. Pro eodem reperitur & λαγώνειος, apud Hesych.

Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus. Λαγωδίας, orus avis.

Λαγιδεὺς, οῦ, ὁ, catulus leporis.

Λαγίδιος, lepusculus. Et λαγίδιος γεώρυχος, cuniculus: quod animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo l. 3.

Λάγιον, ου, τὸ, lepusculus.

Λάγειος, idem quod, λαγῷος: ut κρέα λάγεια, Eustath.

Λαγοῦσαι, insulæ quædam à leporum abundantia denominatæ. Strab. l. 1. Athen. l. 1.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo, arripio, corripio. Poëticum est, idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. θ. λάζετο δ' ἔγχος, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Iliad. β. Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, dentibus terram corripiant, seu mordicus terram prehendant, i. corruant. Od. υ. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finem imponente. Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. in lib. de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονέειν, morbos admittere, hoc est, morbis esse obnoxium: ut vicissim αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt & invadunt. Eodem libro ἀπὸ ῥήγματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de morbis l. 2. ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τοῦ κοτύλου ἐς τὴν ῥάχιν. Genitivo etiam jungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος.

Λάζυμαι, idem quod λάζομαι. Hippocr. Γυναικείων, l. 1. τὸ στόμα οὐκ ὀρθὸν ἐστὶ τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰλλοῦται, καὶ οὐ λάζυται γονήν.

Composita.

Ἀναλάζομαι, rursum capio. Theoc. idyll. 19. ἑτέραν ἀνελάζετο μορφήν.

Ἀντιλάζομαι & Ἀντιλάζυμαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Eurip. Τί δ' ἐστὶν οὐ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται. Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει.

Ἐπιλάζομαι, prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι στόμα, os contineo.

Προσλάζομαι & προσλάζυμαι, assumo. Eurip. in Hecuba.

Λάθος, &c. λάθρα, &c. vide in Λήθω.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. l. 8. hist. pl. ✠ Plut. in probl. Rom. scribit Pythagoricos aversatos esse fabas καὶ τὸν λάθυρον καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens.

Λάθυρις, herba quædam, de qua vide Diosc. l. 4. c. 167. Plin. l. 27. c. 11.

Λάϊγξ, vide in Λᾶας.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, impudens, procax, audax. Hesych. itidemque

scholiastæ Nicandri in Ther. σκύλακας χαλεπῆς ἢ μητέρα λαιδρήν. Et in Alexiph. γερμίων λαιδρὰς δαμάσαιο τόκηας.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo: genus venti procellosi, Aristot. de mund. λαίλαπα & στρόβιλον esse dicit ventum violentum, qui infernè sursum versus repentè convolvitur. Hesych. esse dicit venti vorticem cum imbre: Iliad. μ. ἐπ' ἀπλήξεις βαίνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος. Iliad. δ. νέφος φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur, Iliad. ρ. Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Odyss. ι. Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Odyss. μ. ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso usurpavit in Alcyone, αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus. Iliad. σ. Δείδω γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ. -ὄπως αὖ ἔμοιγε φίλον κῆρ λαιμὸν ἴοιεν Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις ἑταίρου τεθνειῶτος. Luc. ἐντεμόντα τῇ μαχαίρᾳ τὸν λαιμόν. Sic & alibi apud eundem. ✠ Eustath. scribit derivari à λάω, unde λαύω & ἀπολαύω, διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ aviditate deglutio, seu immodicè edo, Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω & λαιμάζω: Hesych.

Λαιμώσσω, gulæ ingerere & abligurire cupio: vel famelicus sum; schol. Nicand. ex Hipponacte, Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἠρωδιοῦ. Legitur & apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. schol. & Suidas exp. λαιμὸς: apud Aristoph. in avib. & apud Menand. Alii exp. αἷμα. Nonnulli ὅρμημα.

Λαίνεος, λάϊνος, vide in Λᾶας.

ΛΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, sinister, lævus: idem quod ἀριστερὸς, Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à sinistra.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula. Iliad. ε. & μ. Δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα. ✠ παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, quòd sinistra manu facilè gestari queat & agitari. Vide aliud etymon in Λάσιος.

Ἀμφίλαιος, utraque manu lævus, ἀμφαρίστερος.

Λαῖτμα, vide in ultima classe comp. ex Τέμνω.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis seu vestimentum: & quidem è tenui stamine, vestis attrita & lacera. Odyss. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσαι, ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Et Odyss. υ. κἀκεῖνον οἶον Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται. ¶ Significat etiam velum: apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστολίσας. Sic Eurip. in Hecuba, τὰς ποντοπόρους σχεδίας Λαίφη προτόνοις ἐπιγειδουμένας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἀναπνάξας τις δαίμων. Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη: ut apud Suid. διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην, quod exp. χλαμύδα, chlamydem.

Λαιψηρὸς, vide in Αἶψα.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lacatha: ponitur in censu arborum campestrium apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4. Λακάρη vel λακάρη ibid. c. 7. in numero τῶν εὐπεξεστάτων.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, lacaphthum: à Paulo Aegin. in lib. 7. c. 22. numeratur inter species aromatum, è quibus κῦφι τὸ ἠλιακὸν componitur, esseq; dicitur cortex pini, aut alterius alicujus arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix: item convitiatrix, maledica. Epitheton est cornicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem verò l. 10. de rep. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, i. vociferatrix, loquax, vel etiam latratrix. ✠ Etym. scribit, ex κρῶ fieri κρύζω, & pleonasmo τοῦ ε κέρυζα, & præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα, i. μεγάλως κρώζουσα.

Λακερύζειν, sive λακερύζεσθαι, multa verba facere, garrire, nugari: item convitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

Λακεῖν, λακὶς, &c. vide in Λήκω.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea, Plutarc. in Polit. præc. ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον ἐκκόπτοντες. In Psalmis Davidicis λάκκος & τάφος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foveæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. ¶ Item cisterna seu fossa subterranea. Aristoph. in concion. Ἐν τοῖσι κεραμεῖοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. Et Apollodorus Gelous, Ἀγωνιῶσαι τόν τε τοῦ λάκκου κάδον λύσασα καὶ τὸν τοῦ φρέατος, συντεθεικυῖα τοὺς ἱμονιὰς πεποίηκας.

Λακκαῖος, ου, ὁ, cisterninus: ut λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea, apud Athen. l. 3.

Λακτίζω, &c. vide in Λαξ.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, loquor. Lucil. lib. 2. Epigr. μὴ λάλει πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plerunque ponitur pro temerè & inconsideratè

erate uerba fundere: ut apud Plut. de Alcib. λαλεῖν ἄκρος, ἀλυσιτελῶς λέγων. Tribuitur & animantibus ratione destitutis: ut locustis apud Theocr. idyll. 5. Et rebus inanimis, ut hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλέσιμος, ῶσα, dicor: ut apud Synes. ep. 125. κἀλὸν δὲ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι τοῦτο, ὡς ἡμεῖς αὐτὸς σχεδιάζομεν τε καὶ συζῶμεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τό, sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, ut κρέτταλον: apud Soph. in Antig.

Λαλητός, οῦ, ὁ, loquendi facultatem habens, qui loqui potest. Eust.

Λαλητός, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, ut homo: apud Damasc.

Λαλητικός, ἰδ. ή, garrula, loquax: in Epigr.

Λάλιμος, garrulus, loquax: in iisdem.

Λάλος, ὁ, vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita Auct. ἐγὼ δὲ λάλος, ὡς αὐτῆς ἔστιν βέλομαι. Item loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus. Theocr. idyll. 4. —οἷς λάλος ἦσθ; Plut. symp. 1. (de amore) λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Sic & alibi apud eundem, & in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λάλος, poëticè pro λάλος. Et λάλεος, ὁ, idem. in Epigr. λαλίλαι ἑτοίμη, amicam facundam.

Λαλίστερος, ὁ, loquacior (compar. irregul. à λάλος) Aristoph: in ran. Εὐριπίδης πλεῖν, ἢ σοφὸς λαλίστερος. Et superl. λαλίστατος, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λαλόεις, έντος, ὁ, idem quod λάλος.

Λαλία, ἡ, loquela, sermo. Laërt. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut. in symp. 1. πλεῖστον δ' οἶνος δεῖ, καὶ λαλεῖ σίκαιος καὶ φρόνιμος ἡνίκα κρατηρίσκον. Idem in sympos. dicit, μέσης σύμπτωμα esse πλεονασμὸς λαλίας.

Λαλάζω, vocifero. Hesych.

Λάλαξ, αγος, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus, in Epigr. ¶ Hesychius tradit λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes, quæ à quibusdam κύμβαγα vocentur: quosdam verò tradere λάλαγας esse avis speciem quandam.

Λαλαγή, ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

Λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono & quasi loquentem imitor. Theocr. idyll. 5. τηλ' ἀ' ἀὴρ δόρδηρ Ὀρείνιος λαλαγεῖται. Sicin Epig. λαλαγεῖν ἐν ἀλσίοις ἀχέτης ἀχῷ. Dicitur & de dentibus, apud Oppian. lib. 3. de venat. Λαλάγημα, τό, sonitus, jubilum, apud Suid. Λαλάγησις, ὁ, nugator. Hesych.

A'λαλή, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex λαλέω.

A'λάλητος, ὁ, ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

A'πολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino, πίσω ἢ ὄν, ὦν ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενον τὸ τελεσθὲν ἢ δυσφορήσαντες ἀπαυτόν. Exponitur etiam renuo, recuso sermone. Poll. I. σὺ δὲ ἀπεγνωκὼς ἔφη, οὐ ἀπολαλήσεσθαι.

Διαλαλέω, divulgo, loquor.

Ἐκλαλέω, eloquor. loquendo effero: & in malam partem, effutio. Ἐκλαλῶ ὑμῖν. Ἀλλὰ de vita M. l. 1. ἄκαιρ μεταναγκάσθη τὸ λογισμὸ, τὸ ἐκκαλλόμενα ἐξελάλει. Demosth. Olynth. 1. εἰ δ' ἐγὼ αὐτοῖς ἐφλυκτιάσω ὅμως ἐκλαλεῖ ταῦτα ἐ' ωνθρ. ὡς ἐφέξει.

A'νεκλάλητος, ὁ, ἡ, (*Decomp.*) qui loquendo efferri non potest, ineffabilis. 1. Pet. c. 1.

Καταλαλέω, deblatero, denarro, prodo. Item obloquor. Polyb. lib. 3. τὸν μὲν Φάβιον καταλαλεῖ πρὸς πάντας ὡς ἀργὸν καὶ ὀκνηρὸν τοῖς πράγμασιν. Item loquacitate obruo: unde καταλελαληθώς, loquacitate obrutus.

Περσαταλαλέω, objurgo. Exponitur etiam, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo & obtundo: apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de avib. καταφωνεῖ τὰ ἄλσος, ἢ ἀθιλαλεῖ τὸν ἀθρωπον. Plerunque in malam partem, blatero, inaniter loquor: garrio. Aristoph. in concion. Μὴ ἀθιλαλῶμεν, ἀνδρες πανσανόμενοι. Sic & apud Gal.

A'ποθιλάλητος, ὁ, ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius, blatero. Aristoph. in ran.

Περσολαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀλλοδεί, περσολαλῶ. Sic Sap. 3. ἐν ἀλχώσεσι τῷ ἀνόχῳ περσολαλῶν οἰκίαι.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλεῖντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβαλεῖ. Sic & Math: 17.

Τραλαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λαλέω.

A'ϑιλάλος, ὁ, ἡ, semper loquens.

A'λαλος, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plutarch. de def. orac. Marc. 9. & apud Aphrod.

A'λαλία, ἡ, infantia, *hoc est*, quum quis mutus est & fari nequit. Exponitur etiam, πανηλία, ἀπαιδία, apud Soph.

A'μφίλαλος, circumquaq; loquax, passim loquax, apud Aristoph.

Εὔλαλος, bene loquens, facundus, disertus, vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κακόλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1.

Κακολαλία, obtrectatio. 1 Pet. 2. & 1 Cor. 12.

Μογιλάλος, qui ægrè & difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Act. lib. 8. cap. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρολάλος, per nervos loquens: de modulatis chordis, in Epig.

Ὀξυλάλος, acutè loquens. Aristoph.

Πεσίλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλασολάλος, ficta & falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλος, multum loquens, loquax, garrulus.

Περίλαλος, præceps in loquendo, apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laërt.

ΛΑΜΒΑΝΩ, (f. m. λήψομαι, à λάβω: præt. εἴληφα: aor. 2. ἔλαβον) accipio, capio. Aristot. ethic. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, δίδόναι δὲ μὴ, ipse quidem accipere vult, at dare nequaquam. Hoc. πολὺ αὖ δικαιότερον ἑαυτοῦ, ἢ λαμβάνειν ἀργύριον, multo justius pecuniam pendant quàm accipiant. Sic & μισθὸν λαμβάνειν, apud Luc. Et λαμβάνειν απονδὰς ἢ δεξιά. Xen. Hell. 4. Interdum exponitur, percipio: ut apud Xen. λαμβάνομεν δὲ ὅτε ἐκ τῆς γῆς ὕδωρ, ὅτε ἀπὸ τῶν ὀρῶν. Item sumo: ut λαμβάνειν δ' ἔλεον, sumere poenas, Demosth. Et λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Item suscipio: ut λαμβάνειν ἔργον: suscipere aliquod opus, Xen. Dicitur & de animo: ut λαμβάνειν ἐν νῷ, animadvertere, recordari, apud Polyb. & λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, complectimente. Xen. Dicitur ἄχθος ἄνδρα λαβεῖν, mœstitia illum cepit, vel incessit, Xen. pæd. 5. Et ἔλαβέ με πόθος, incessit me cupido, vel animum meum. Herodot. Sic dicitur λύπη τινὰ λαμβάνειν, δείσος, φόβος. Pro quo & vice versâ λαμβάνω δείσος, φόβον. ¶ Interdum exponi potest, invado: ut λαμβάνειν τινὰ ἀσχίᾳ, Xen. Et λαμβάνειν πόλεις. Demosth. ¶ Item accipio, i. patior: ut Xen. in Oecon. ἀλλὰ κρατιστον ἀπ' αὐτῆ τὸ ἴσον κακὸν λαμβάνειν, malum patiatur. Sic & πράγματα λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic λαμβάνειν αἰδῶ τινα, pudore aliquo affici. Soph. in Ajace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, comparo: ut δόξαν λαμβάνειν, Aphth. Et δ' ὀσιαν λαμβάνω, Thuc. Sic διώκειν λαμβάνειν. Plato in ep. & χάριν λαμβάνω, veniam consequi. Demosth. Interdum comparo. i. emo, ut apud Aristoph. λαμβάνειν τι ὀβολῷ, & λαμβάνειν πραγῶν. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio. Il. B. Εἰ μὴ ἐγὼ σι ταῦθ' ὑπόσχεσιν ὄψομαι δύσω. Sic & Il. ω. & alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνειν τοιαῦτα διηγουμένους τοὺς πολεμίους. Sic & apud Dem. Item convinco, damno: ut apud Herodian l. 3. ἢδη γὰρ πρὸς μηδὲν ἐπὶ τοιαύτας ὑποψίας ὁ Σεβῆρος ὀκνῶν. ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud Dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi suo jure, i. tanquam sumum vel per se probatum.

Λαμβάνομαι, capior. Aristot. pol. 5. λόγον τε ἀποδίδοται τὸν λαμβανομένων χρέα πεποιημένων. Et τὸ λαμβανόμενα. apud Alex. Aphrodit. I. dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior, Aristoph. in Pluto. Ἐν γ' αὐτοφώρῳ δήπ' ὄντ' ἐλαμβόμην, deprehensi. Sic λαμβάνεσθαι νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item convincor, damnor: unde Solon. μετὰ μὲ μὴ δίκη, εἰ δὲ μὴ τὸ λοιπὸν ἐκβεβὴ ἔστη, damnato. ¶ Item activè, prehendo, apprehendo: ut, καὶ μὲ λαβόμενος τῆς χειρὸς, Plato in Charmide. Interdum nanciscor: ut Synes. ἐὰν λάθωμεν ὁρμῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Greg. ad Eudox. λαμβάνεσθαι τινὸς (αἰδέσιμοι γὰρ) ὡς φιλοκρίνων θ.

Λῆμμα, τό, res quæ accipitur. Plutarch. in apophth. Item quod dono & muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur, Demosth. Accipitur & pro lucro & emolumento, quod alicunde capitur, seu pro reditu & obventione. Aristot. pol. 6. Demosth. contra Mid. Item sumptio, assumptio. Alex. Aphrod. Laërt. in Zen. Apud Dialecticos major propositio, λῆμμα plerunque κατ' ἐξοχὴν, appellatur: quia sumitur à disputante. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum, ejus nempè quod tractandum sumitur neque proponitur.

Λημμάτιον, ου, ὸς, q. d. propositiuncula, sumptiuncula. Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμείας.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio: cui opponitur donatio. Item q.d. prehensio, vel captio, *ea significatione quo capitur seu prehenditur fugitivus aut urbs.* Luc. de hist. scrib. Plut. de solert. anim. Thuc. l. 4. 5. & 7.

Λητὴρ, ῆρος, ὁ, qui capit vel prehendit.

Λητικὸς, ὴ, ὸν, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Aristot. eth. 4. cap. 1.

Λητὸς, ὴ, ὸν, captus vel perceptus: aut qui capi percipíve potest, in Epigr.

Λαβὴ, ἡ, prehensio: plerunque ea qua athleta adversarium prehendit. Plut. in apophth. ὡς οὐδὲν ὄφι βαλτίον ἐκ ἔζῶν ὃ μὴ γλαβῇ, πιέζων ὃ adversarium meliùs prehendi nos posse quàm ipsa barba. Sic & apud eundem in Fabio, & in Cór. Metaphoricè apud eundem symp. l. 4. Hinc etiam dicitur λαβὴν δοῦναι & παίζειν, præbere adversario unde te reprehendat. Plat. de Leg. Luc. in Hermot. Morbo etiam tribuitur, & inprimis febri. quum hominem corripit, & veluti infestis manibus prehendit: accessio febris, Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiam prehendimus, i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæmon. τῶν χόανα τῇ λαβῇ τὸ ξίφος ἁρμόσαι

βλωκὼς. Sic Aristoph. in Pace, λαβὰς ποιεῖν τοῖς κρόνεσι.

Λαβὶς, ίδ. ή, ansa, capulus, manubrium. schol. Hom. Item forceps. Λαβὶς, ίδ. ή, ansa, capulus, manubrium. schol. Hom. Item forceps. Ezaiæ 6. Item bilibrat, apud Polyb.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipicula, apud Polyb.

Λαβίδες, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λαβὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum *cum præpositione.*

A'μφιλαφὴς, ές, ὁ, ἡ, (quasi ἀμφιλαβὴς) ita amplus ut possit ab utraque parte vel utraque manu capi. Suid. ἔχ' ἡμισταν δὲ ἓδὲ ἀμφιλαφὲς ἀξιοῦσας, vel ἀμφιλαφὴς ἀξιοῦσα dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiam multum, copiosum. Hesych. ¶ Item undique plenus, exuberans, ut χ' ἡ ἀμφιλαφὴς Plut. Et ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur & rebus incorporeis: ut ἀμφιλαφὴς ἀφορμὰ, amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiam umbrosus: ut ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth. Epigr. Et ἀμφιλαφεῖ πλατανίστῳ, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὲς, exp. etiam, quod utrinque adjuvatur, seu cui utrinque fertur auxilium. Suid.

A'μφιλαφεια, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte. Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat. quod exp. anceps ansa.

A'ναλαμβάνω, q. d. resumo, rursum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pompeio, ὃ χὴ ἀνέλπιστον ἐκ τύπων ἀναλαμβάνειν ἐκείνα. Xenoph. Hell. 3. τῶν ὑρχιῶν τὸν ὑστερον ἐνέκτησ' ἀναλαβεῖν. Isocrates de pace, τῶν δυνάμεων ἀναλαμβόμενα πάλιν ὧν ἀφεῖμεν ἐπιγιγνόμενον ἔχοντες. Item reparo alii jacturam suam, rem quam amisit et reparo, & eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo. Σόλωνα φεύγοντες ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῇ διωάμει χὴ τῇ θερμότητι ἡ κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σώματ. Item resumo, i. repeto, itero, revoco: ut ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocr. ἀναλαμβάνειν εἰς τὸν διάλογον. Interdum absolute ponitur *pro* repeto, i. iterum dico: ut apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλάβωμαι ἐξ ἀρχῆς τίνι κατηγορεῖα. Sic & apud eundem in Philebo, & Plut. in Alcibiade. Dicitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἢ τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires suas. Et ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se, i. vires suas. Interdum & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆ νόσου, apud Thucyd. Item ἀναλαβεῖν ἐκ πτώσεως, sine accusativo ἑαυτὸν: apud Gal. ἐπὶ τῇ ἀναλαμβανόμενον ἐκ νόσου μικρᾷ. Metaphoricè quoque dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν: ut Latinis colligere se, apud Isocr. in Archidamo. Medici etiam ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum recreant seu fanant eum qui morbo est conflictatus. Demosth. ἄειστος ὅστις ἰατρὸς ὃς τὰς ἐκ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένας ἀναλαμβάνει. Item assumo mecum, mecum recipio, ad me recipio: Thuc. lib. 5. αὐτὸς ἀναλαβὼν ἦν. Sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλαμβάνειν πινὰ ἐπὶ τῶν ἀεμάων ἔξειν, assumere in currum. Interdum cum dativo: ut apud Plut. in Cæsare, ᾧ δὲ τρίκμιον ἢ δῶμον ἀνελάμβανεν ἑστάσιν χὴ ἔθεις, epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν ἢ παῖδα, penes se asciscere puerum, & agnoscere filium, apud Demosth. contra Neæram. ¶ Item sumo, in manus sumo. Item suscipio. Polyb. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκεῖ κιβίλας, in manus sumens. Sic ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβὼν κίνδυνον, suscipere periculum. ¶ Item reprehendo, sive reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα πῶν χρεῶν ἐμπεσοῦσα καὶ καταπεφυρμένη τῷ φρονήσει, ἢ δύναμις ἀνελάμβανε τὸν ἀνθρωπον, ἢ ἀσπὶς ἐκάλυπτε. Item reprehendo, & corripio. Plut. de def. orac. ὡς ἔρρωται πολλὰς ἀπονοίας ἡ ὑπονοία ταῖς τύχαις. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alexand. in Probl. κ' πῶς ὁ αὐτὸς δύσωσι τῇ ὄψει καθαρώτερον ἀντίληψιν ἢ ἀσφαλῆ σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicujus, quæ fit mente & intellectu. Fab. lib. 7. cap. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπιβοησόμενος τῷ ὑμετέρᾳ ἀχὶ πλωῖς ἀντίληψιν ἡμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

A'ντιληπτικὸς, ὴ, ὸν, ad percipiendum aptus vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima, l. 2.

A'ντιλήπτωρ, ορος, ὁ, opitulator, auxiliator. Hesych. In usu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

A'ντλιβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. Item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

A'ντλιβῶν, sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ apud tragicos. Hesych.

A'ντλιβὸς, ἐως, ὁ, scuti fibula, vel uncus fibulam scuti excipiens Hesych.

Decomp. Συναντλαμβάνομαι, q. d. unà capessio, vel unà suscipio: aut, unà incumbo (*in* rem aliquam) adjuvo, seu opitulor: ut Luc. cap. 10. εἰπὲ ἐν αὐτῷ ἵνα μοι συναντλάβηται, ut me adjuvet. Sic Rom. cap. 8. ὡσαύτως δὲ χὴ τὸ πνεῦμα συναντλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν, opitulatur infirmitati nostræ, seu auxiliatur.

Συναντλησις, opitulatio, auxilium, apud Aretham.

A'πολαμβάνω, recipio. Item recupero: ut ἀπολαμβάνω τῶν παρῶν, apud Aeschinem. Plato Pol. 1. φίλοι δ' ἄσιν ὅ, τι ἀπολαμβάνων χὴ ὁ ἀποδιδοὺς, qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω. Demosth. in gratiam recipio, seu gratia mihi redditur. Itidem apud Xen. Pæd. 3. λέξον ὡς ὑπὸ σῦ παῖδα ὧν τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, significat recuperare. Item seorsum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minore, χὴ ἀπολαμβάνων ἃ

scribere restituendis viribus, apud Galen.

A'νάλημμα, τὸ, à Suida & Hesychio exponitur ὕλωμα, quod quidam interp. edita structura. Exponitur à Suida & στήριγμα: i. firmamentum, vel munimen. Legitur Ecclesiastici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν σεσβόλις τοῦ ἱερῦ & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσαναλλπτος, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

E'παναλαμβάνω, repeto, itero. Item *pro* epilogum facio, apud Plut.

E'πανάληψις, repetitio, schema quoddam rhetoricum, quum idem vocabulum ornatus causa repetitur, vide Hermog. Rutil. Lupum Fab. Demetr. Phaler.

Εὐαναλλπτος, qui facilè refocillari potest.

Περιλαμβάνω, insuper assumo: aut simpliciter assumo, sumo. Polyb. ὅτι σεσυναλαμβάνουν ἐδόντες, ἐὰν μὲ ὑπατος ἢ γεγονὼς ἢ σεσημειωμένος.

A'ντιλαμβάνω, vicissim accipo: ut ἀντιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Mosis l. 2. τὰς ὠφελίας ἀντιλαμβάνουσαί τε χὴ ἀντεντίνουσι. Item rem unam accipio loco alius, seu in locū alius: ut apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν. Λαβόντες αὐτὴ τῆς κακίας. Et sine genitivo, apud Thuc. οἱ μὲν χὴ ἔχ' ἕξειν ἄλλως ἀντιλαβεῖν ἐμαχῦ. Item *pro*, accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, promereor, apud eundem Thuc. ¶ Item pro αὐτιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Prob. l. 2. ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς πυκνομεῤεστέρα βεβαίων τῆς ἁλυῆς αὐτιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

A'ντιλαμβάνομαι, prehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. αὐτιλαμβανόμενος τῆ πολιωνίᾳ. Plut. de def. orac. ὡς ἀξίωτας ἐκείνου, ἀλλαμὴ παρενδύτας τοῦτον αὐτιλαμβανόμενον ἡμῶν. Item apprehendo metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Prob. ἡ ψυχὴ πλέον αὐτιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν χὴ τῶν ἁπτικῶν αἰσθήσεων. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. ἐχ' ἕως χωρὶς ἔσιν αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων. Apud Plutarch in Romul. αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων, exp. ad res capessendas incumbit. Isocrat. ἐρῤῥωμένος αὐτιλαβέμενος τῶ πολεμεῖν. ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῶν σωθῆς ὑμῶν ἐμὲ ὄχετο φεύς τὸ αὐτιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφίντος. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, αὐτιλαμβανόμενος τῶν πόλιν χὴ νεῶν. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τῶδε πίσω πάλιν αὐτιλαβώμεθα ὅσῳ χὴ φεύγειν. Sumitur & pro vendico, apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, αὐτιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam expon. Aegyptum sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δὲ τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὀμολογεῖν ἐμαυτῷ, χὴ αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, perfuadeo. Plat. in Phædone, Σωμμαῖε γάρ μοι ὁ λόγος τοῦτον αὐτιλαμβάνεται mihi hæret in animo, me adducit.

A'ντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. Item metaphoricè ansa reprehensionis: sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις: ubi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia majore, οὐδὲν χὴ τὸ ἐμπειρεῖσθαι ἐμοὶ χὴ ἀπλῆ ἀντίληψιν. Exponi etiam potest objectio disputantis cum altero: ut apud Platonem in Phædone, ἢ συγχωρεῖ τὴ τὸ Σιμμίᾳ ἀντιλήψεις ἢ συναπορεῖν; Item *pro*, accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, promereor, apud eundem Thuc. ¶ Item pro αὐτιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Prob. l. 2. ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς πυκνομεῤεστέρα βεβαίων τῆς ἁλυῆς αὐτιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

A'ντιλαμβάνομαι, prehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. αὐτιλαμβανόμενος τῆ πολιωνίᾳ. Plut. de def. orac. ὡς ἀξίωτας ἐκείνου, ἀλλαμὴ παρενδύτας τοῦτον αὐτιλαμβανόμενον ἡμῶν. Item apprehendo metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Prob. ἡ ψυχὴ πλέον αὐτιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν χὴ τῶν ἁπτικῶν αἰσθήσεων. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. ἐχ' ἕως χωρὶς ἔσιν αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων. Apud Plutarchum in Romul. αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων, exp. ad res capessendas incumbit. Isocrat. ἐρῤῥωμένος αὐτιλαβέμενος τῶ πολεμεῖν. ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῶν σωθῆς ὑμῶν ἐμὲ ὄχετο φεύς τὸ αὐτιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφίντος. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, αὐτιλαμβανόμενος τῶν πόλιν χὴ νεῶν. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τῶδε πίσω πάλιν αὐτιλαβώμεθα ὅσῳ χὴ φεύγειν. Sumitur & pro vendico, apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, αὐτιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam expon. Aegyptum sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δὲ τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὀμολογεῖν ἐμαυτῷ, χὴ αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, perfuadeo. Plat. in Phædone, Σωμμαῖε γάρ μοι ὁ λόγος τοῦτον αὐτιλαμβάνεται mihi hæret in animo, me adducit.

A'ντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. Item metaphoricè ansa reprehensionis: sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις: ubi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia majore, οὐδὲν χὴ τὸ ἐμπειρεῖσθαι ἐμοὶ χὴ ἀπλῆ ἀντίληψιν. Exponi etiam potest objectio disputantis cum altero: ut apud Platonem in Phædone, ἢ συγχωρεῖ τὴ τὸ Σιμμίᾳ ἀντιλήψεις ἢ συναπορεῖν; Item *pro*, accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, promereor, apud eundem Thuc. ¶ Item pro αὐτιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Prob. l. 2. ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς πυκνομεῤεστέρα βεβαίων τῆς ἁλυῆς αὐτιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

A'ντιλαμβάνομαι, prehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. αὐτιλαμβανόμενος τῆ πολιωνίᾳ. Plut. de def. orac. ὡς ἀξίωτας ἐκείνου, ἀλλαμὴ παρενδύτας τοῦτον αὐτιλαμβανόμενον ἡμῶν. Item apprehendo metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Prob. ἡ ψυχὴ πλέον αὐτιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν χὴ τῶν ἁπτικῶν αἰσθήσεων. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. ἐχ' ἕως χωρὶς ἔσιν αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων. Apud Plutarchum in Romul. αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ πραγμάτων, exp. ad res capessendas incumbit. Isocrat. ἐρῤῥωμένος αὐτιλαβέμενος τῶ πολεμεῖν. ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῶν σωθῆς ὑμῶν ἐμὲ ὄχετο φεύς τὸ αὐτιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφίντος. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, αὐτιλαμβανόμενος τῶν πόλιν χὴ νεῶν. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τῶδε πίσω πάλιν αὐτιλαβώμεθα ὅσῳ χὴ φεύγειν. Sumitur & pro vendico, apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, αὐτιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam expon. Aegyptum sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δὲ τῶ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὀμολογεῖν ἐμαυτῷ, χὴ αὐτιλαμβάνεσθαι χὴ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, perfuadeo. Plat. in Phædone, Σωμμαῖε γάρ μοι ὁ λόγος τοῦτον αὐτιλαμβάνεται mihi hæret in animo, me adducit.

ὡς δυσχερέστατον τῶν λόγων τούτων ἔχῃ. Item seorsum duco, seduco, apud Philostr. & Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Iosephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάντας κτείνουσι. Plutarchus in Romulo, τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, ejus respirationem interclusisse. ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut pro deprehendo: ut ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους, apud Demosthenem pro corona jusjurandum accipere. Apud Thucyd. lib. 5. ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, exp. se deprehensurum esse.

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum capior, excrepor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. & Aristot. Item deprehendor. Thuc. l. 6. ¶ Item activè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nept. & Nereidum.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item exceptio, excerptio. Item interclusio, interceptio. Aristot.

Decomp. Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio: ut ἀνταπολαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium. Demosth.

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo: Philo de vita Mos. l. 3. διόπερ καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνον τὸν ζωοφόρον ἓξ ἐναπολαμβάνει ζώδια, intercludit. Exponitur etiam, includo. Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio, apud Theophrast.

Διαλαμβάνω, divisim & sigillatim accipio: Aristot. de part. an. l. 2. τὰ μὲν ἐν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας. Demosth. οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obsedit & intercepit transitus militibus stationariis. Exponitur etiam, dirimo, diduco, distinguo. Plat. in sympos. ἵνα ὑμᾶς διαλάβῃ, ut nos dirimat & disgreget. Sic Aristotel. de miracul. περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, dirimentem, disterminantem. ¶ Item interpello, interrumpo. Aristot. in problem. sect. 5. cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, &c. Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo. καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Exponitur etiam, congrego, apud Aristot. pol. 2. Item constringo, coagmento, apud Basil. in Eunom. ¶ Item administro, rego, apud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat animo concipio, comprehendo: ut apud Aristotel. polit. 7. ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationem & explorationem animo concipere. Interdum dijudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. l. 3. & alibi. Item statuo, i. constituo: apud eundem lib. 5. Item consilium agito, consulto. Idem l. 4. διελάμβανε μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, &c. Item discepto, disputo, tracto & commentor. Aristot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας τί ἐστι. Sic & apud Laërt. in Plat. & Alexand.

Διειλημμένως, (adverb.) distinctè seu divisè, aut divisim. Item praecisè, seu praecisa formula: Xen. in Oecon.

Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo: Aristot. in 2. de part. anim. Item propositum, quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit. Item disceptatio, ratiocinatio: Polyb. lib. 5. Item explicatio rei quae tractatur, communicatio: apud eundem.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. ad Iasonis liberos, ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, &c. ¶ Item excipio: (verbum in compositionibus medicorum usitatum:) unde pass. apud Diosc. περὶ πίτυος, ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων, ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος χαρικοῦ κατασκευήν. Item excipio, i. interpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινες ἐξειλήφασιν αὐτὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Sic & apud Damasc. & Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idem quod ἐκλαμβάνω, in posteriori sign. Eust.

Ἐπιλαμβάνω, insuper accipio, assumo. Appia. ἔθος γὰρ τοῖς Ῥωμαίοις τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Item sumo post aliud. Dioscor. (de raphano) δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαι τῇ ἀναδόσει, accipienda est post caeteros cibos. ¶ Item excipio, i. succedo. Theophr. in tertio de caus. ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ, aeruginem creet. Sine casu apud Gregor. ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός. ¶ Item opprimo, invado, corripio, manum injicio. Thucyd. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον. Paus. in Achaicis, καὶ τὸν μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors huic manum injecit. ¶ Item occupo. Synes. epist. 91. πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. Item attingo, nanciscor: Aristot. hist. an. lib. 7. ὅ, τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ τοῦ τετάρτου μηνὸς, γίνεται ἐρρωμένον, &c. Thucyd. lib. 4. ἔτι δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐκ μέσου. ¶ Item retineo, sisto: Demosth. pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Greg. de homine, ταυτὸν ποιεῖ τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, iis qui digitis admotis spiritum tibiae retinent. Exponitur etiam, obstruo, obturo. Aristoph. τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item revoco, sicut dicimur revocare lectorem. Plato in Phaedro, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευσεν οἱ λέγειν. ¶ Impersonaliter ἐπέλαβε pro contigit, usurpatum reperitur, apud Paus. Eliacῶν 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehendo. Xen. καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν οἱ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur & ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρὶ Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, in ep. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τειχῶν, apud Aeschin. Exponitur etiam, manus injicio: ut Act. 16. Item vendico: ut apud Plat. de leg. l. 9. μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Item occupo, apud Plut. in Oth. ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. ¶ Item prehensum retineo, seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo & imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic & apud Plat. in Gorg. ¶ Item capto, capesso: ut ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσεως, captare occasionem. Herodot. ¶ Item suscipio. Ecclesiast. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item assumo. Heb. c. 2. 4. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, exp. insaniam illius reprimere & coërcere.

Ἐπίληψις, prehensio, vel apprehensio. Item invasio, manus injectio, vendicatio. Plat. de leg. l. 12. Ponitur & pro morbo, qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, invasio. Item morbus comitialis, qui definitur esse convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis & sensuum oblaesione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item retentio, obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus. Et τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis est objurgandus: ut τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna, seu propter quae in vituperationem aliquis incurrit: apud Eust.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à daemone: apud Gregor. Item laborans epilepsia, i. morbo comitiali. Aristot.

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quaest. Rom.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepsiam. Et ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis. Item comitiali morbo laborans, apud Plut. in lib. ad praef. indoctum.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω. Reg. 1. c. 21.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. Dicitur & ἀνεπίληπτος τὸν βίον, & ἀνεπίληπτος τοῖς τρόποις.

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita ut quis non mereatur reprehensionem. Philo.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo: contra nitens prehendo, seu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι, insuper prehendo, insuper assumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. unà prehendo, vel simul capesso: adjuvo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας, συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαρίταις. Sic & apud Thucyd. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul capesso, seu simul aggredior. Plat. in Timaeo, συνεπιλαμβάνεται πυρετοῦ. Plut in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, certamen simul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciscor. Xen. in sympos. οὐκ ἴσε ὅτι οὗτος κατέλαβέ με ὀρχούμενον, offendit, deprehendit. Themist. in 2. phys. κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἑξήκοντα. ¶ Item comprehendo, assequor: unde apud Phil. ἢ δυνάμεις ἄλλαις αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας, quae sensu nequaquam comprehenduntur. Item assequor, comperio, compertum habeo: ut apud Plat. in apol. ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, ut me illis imperitiorem esse manifestò comperturus. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophr. in 5. de plantis, ὅτι δὲ περίφυσις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Item occupo, in qua significatione etiam καταλαμβάνομαι usurpatur: unde apud Diodor. κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων. Sic & apud Plat. in Tim. ¶ Item assequor, aequo. Basil. ad ditescentes, ὅταν δὲ τοῦτον τὸν πλούσιον καταλάβωσιν, quum pares illi facultates & opes adepti fuerint. ¶ Item detineo. Aristot. pol. 8. τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν, tum proximam aetatem occupare oportet laboribus. ¶ Item invado, corripio, incesso, contingo, accido. Herodian. l. 1. διατρίβοντά τε ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Synes. περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, de rebus quae tibi acciderant. Sic & apud Pausan. in Att. Exponitur etiam, advenio: ut apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, ubi dies illa advenit. ¶ Item intercludo, includo: apud Aristot. ¶ Item obstringo, adstringo, obligo: ut apud Thuc. l. 4. ὅρκοις καταλαβών. Et adstringo, (in propria signif. ut apud Plut. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. Significat etiam, convinco & reum peragο. Antiph. πάντα γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται.

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, assumptum. Lërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio. Item comprehensio. Thucyd. l. 3. Item invasio: ut κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, invasio templi. Demosthen. Item adeptio: ut κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. Isocr. ¶ Metaphoricè plerunque usurpatur, quum de rebus dicitur, quae sensibus corporis vel potiùs mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Est & musicorum vocabulum pulsando chordas concentum explorantium: ut annot. ex

schol. Aristoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταλήψιμος, ad deprehensionem damnationemque conducens & incitans. Antiph.

Καταληπτὸς, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Greg. θεὸς μὲν ὅτι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν, &c. Τὸ καταληπτὸν, quod obtineri potest. Thucyd. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸν θεόθεν πένθος, luctus divinitùs acceptus.

Καταληπτικὸς, comprehendendi facultate praeditus. Epictet. Luc. Naz.

Καταληπτικῶς, q. d. comprehensivè, adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo, qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest. Ἀκαταληπτῶ, non comprehendo. Sextus Philos. in lib. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo: unde ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt. Aeschin. Item obstringo, obligo: ut ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. l. 4. adigere jurejurando.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, apud Plut. de primo frig. & Antiph.

Ἐπικαταλαμβάνω, anteverto. Item assequor. Plat. in Timaeo, μεὶς δ' ἐστὶν ἐπειδὰν ἡ σελήνη περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Item opprimo. Xen. ἔθεον δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν ἐν ταῖς εὐναῖς βουλόμενοι. Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, antevertor.

Εὐκατάληπτος, comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, undique comprehendo: unde pass. περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Arist. de mund. Item assequor, & anteverto. Theophr. hist. pl. l. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον. Περικατάληψις, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus seu comprehendimus. Περικατάληπτος, undique comprehensus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Sic & apud Theophr. hist. pl. l. 5. & Herodian. l. 1. & 2. Invenitur & praet. pass. προκατείλημμαί σε ὦ τύχη, apud Metrodor. in signif. activa. Προκατάληψις, occupatio, praeoccupatio, anticipatio. Est & nomen schematis apud rhet.

Μεταλαμβάνω, cum alio accipio seu capio, particeps fio, seu sum. Cum genit. Aristot. de mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, utilitatis participem fieri. Plat. in Epinom. μεταλαβὼν φρονήσεως εἰς ὢν μιᾶς. Sic & apud Luc. Cum accus. Isocr. οὗτος οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, non est consecutus, seu non est particeps factus. Plato in apol. οὐ μεταλαβὼν πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. ¶ Item post accipio, i. unum capio post alterum, uno relicto alterum capio: unde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic & apud Isocr. in Areop. & Herodian. l. 8. Exponitur & muto: ut apud Xen. Paed. 4. καὶ τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν, quum mutâssent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo: Plat. in Philebo, τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν. Item simpliciter assumo: apud Plut. de def. orac. Item transsumo: item per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: ut apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. Item commutatio, permutatio. Aristot. rhet. 1. Item apud rhetores status quidam quasi transsumptio, aut translatio, aut transpositio. Fab. l. 3. c. 6. Est & schema quoddam apud Poëtas, de quo vide eund. Fab. l. 8. c. 6. & Eustath. Item figura apud grammaticos, quum casus qui praecedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται aut μετακλίνεται: de ea vide plura apud Eustath. Ab eodem exp. etiam allegoria.

Μεταληπτὸς, οῦ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest. Item qui potest exponi.

Μεταληπτικὸς, οῦ, ὁ, participandi vim habens. Item pertinens ad figuram illam, quae μετάληψις appellatur.

Μεταληπτικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμετάληπτος, cujus expositio afferri non potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo. Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quae vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditum. Plat. l. 1. de rep. πότερον ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Philo. τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro successor Aegyptum tenuit. Interdum exp. excipio: ut ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. Item accipio audiendo à majoribus. Thuc. l. 2. τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. ¶ Item assumo. Herodian. lib. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Et cum praepositione εἰς, Matth. 4.

Παράληψις, exceptio. Item acceptio: ut παράληψις τῆς ἀρχῆς, Polyb. Item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, ultra accipio, ultra assumo. Diosc. in praef. lib. 1. Προσπαράληψις, ἡ, ipsa actio ultra seu insuper assumendi. Item figura apud grammat. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, unà excipio, vel assumo. Herod. li. 2. Aristot. rhet. l. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Timaeo, σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα. Item amplector, amplexor. Et metaph. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis, aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτὸς, ὁ, qui comprehendi potest. Plut. in Cam. Item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest, ἀπερίληπτος πρεσβεία, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω undique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω. Aristot. Rhet. 3. Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteverto: ut apud Theophr. in 7. ὅπως προλάβωσι ταῖς εὐδίαις τὴν αὔξησιν. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τῇ ῥιζώσει βέλτιον τοῦ χειμῶνος, antevertere hyemi. Interdum pro praecedo: ut εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Synes. Et simpliciter, praecedo, prior sum: unde οἱ προειληφότες antecessores, majores, apud Greg. Item praesumo opinionem existimo. Plut. in Caes. ὃν τοῦτον εἶναι προλαβόντες, &c.

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur &, praerogativa, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio: sic peculiariter vocatur figura quaedam apud rhetores, de qua vide Fab. Item anticipata opinio, cogitatio & cura quae jam animum occupavit. Basil. & Alex. Aphr. de fato. Item apud Dialecticos praesumptio: vide Cic. Item praemissio membri unius ad duo vel plura accommodandi, apud Grammat.

Προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio praeterea. Item assumo, adscisco, adjungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ δὲ μηδὲν προσλήψοιντο, ἔρημα ἐδόκει εἶναι, Plut. in Fab. προσέλαβε διαβολὴν ἀπειρίας. Act. Apost. c. 27. προσλαβεῖν τροφῆς, exp. sumere cibum.

Πρόσλημμα, τὸ, quod praeterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones, ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

Προσληπτικὸς, assumptivus. Τὸ προσληπτικὸν, possessivum, apud schol. Apoll.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Demosth. contra Leptin. μίαν δ' ἡ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει. Item prehendo, *hoc est*, manum injicio in aliquem. Isocr. συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Isocr. Luc. Item comprehendo, i. intelligo, percipio. Plato in polit. οὐκ οἶμαι τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Sic & apud Plutarchum & Herodot. ¶ Item concipio, *de foemina dictum*, apud Aristotelem de gener. anim. lib. 2. ¶ Item adjuvo, opitulor. Cum dativo. Isocr. ad Dem. ὁρῶ δὲ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum dativo & genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου. Et cum genit. solo. Herodot. in Thal. οἱ οὐκ ἂν συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος. Interdum cum gemino dat. altero personae, altero rei. Demosth. pro cor. οἱ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. Dicitur & συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴς τι, apud Xen. Paed. 1.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. Item figura quaedam, de qua vide grammat. Item prehensio, comprehensio. Thucyd. Item opitulatio, auxilium. Plut. Item conceptus, *de foemina*.

Συλλήπτωρ, & συλλήπτειρα, adjutor & adjutrix.

Συλληπτικὸς, qui comprehendere potest seu complecti: unde apud grammat. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c.

Συλλήβδην, (q. d. comprehensim) in summa, denique. Plato.

Σύλλαβος, index libri, à comprehendendo Cic. ad Att.

Συλλαβὴ, ἡ, syllaba, quòd literas comprehendat. Luc.

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somni.

Decomp. Ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi; (de ea quae concipere nequit.) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quae concipere nequit: apud eundem. Ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quae comprehendi non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισύλληψις, superfoetatio.

Εὐσύλληπτος, quae facilè concipit. in Geopon.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium. Alex. Aphr.

Μονοσύλλαβος, una constans syllaba.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suscipio, *in humeros videlicet*. Herod. l. 1. τὸν δὲ δελφῖνα

φῦναι λέγουσι ὑπαλλάττα ἐξενεγκεῖν εἰς Ταίναρον. Item excipio (sicut hostem in insidiis incautum excipimus) Thuc. l. 8. ὑπολαβόντες πάντα ἀπιθάνως ἕκαστον, dispersas excepère. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit, & cui succedit. Philo de vita M. lib. 1. ὑπολαβὼν ἐν τῇ διαδοχῇ ἀψευδὲς ὑποστάθμιον ἀκεῖθεν. Sic & Herodot. in Erat. Item excipio alicujus sermonem, i. respondeo. Plutarch. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Α'μμώνιος ἔφη. Sic & apud Plat. sæpè & apud alios. ¶ Τ'πολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus & inhibemus. Xenoph. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. ¶ Τ'πολαμβάνειν μεσῷ militem dicuntur, qui eum bonis salariis permulsum adversario surripiunt & subtrahunt. Thuc. l. 7. Significat & surripio, apud eundem lib. 5. τοῖς ἐπικούροις φόβους τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio sc. in bonam vel malam partem, Greg. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον. De animo dictum significat suspicor, conjicio, existimo, puto. Dem. pro cor. καὶ δῆπου πᾶς ἀδελφὸς. Aristot. rhet. 3. εἰ μὴ ὑπολαμβάνει θεῖος εἶναι ὁ δόξει εἶναι.

Τ'πόληψις, id quod susceptum est. Item conceptus. Plut. de aud.

Τ'πόληψις, responsio qua aliquem excipimus: unde ἐξ ὑπολήψεως, alternis, ita ut alter alterum excipiat. Plato in Hipparch. Item suspicio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Arstot. pol. 8. Herodian. l. 7 & 8.

Τ'πολητὸς, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐ'πόληπτος, qui facilè cogi potest & congregari.

Προϋπολαμβάνω, priùs existimo, priùs animo concipio & præsumo. Aristot. rhet. l. 2.

Composita sine præpositione: ac primum ex λῆμμα.

Δίλημμα, τὸ, dilemma, argumentum ab utraque parte concludens adversarium: complexio Ciceroni, i. in qua utrum concesseris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu διλήμμασι conjunctione *aut* copulatis in medium proferri solet.

Διλήμματος, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans.

Μονολήμματος, ὁ, ἡ, unico tantùm lemmate constans: ut μονολήμματος συλλογισμός. Syllogismus unius propositionis: ut enthymema, in quo uno posito lemmate infertur conclusio. Alex. l. 1. Topic.

Composita ex λῆψις, & ληπτός, itidem sine præpositione.

Α'ληπτος, ὁ, ἡ, qui captus non est aut capi nequit. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ ἦμεν ἀκριβεῖς τὰ ἀληπτότερα ἦσαν. Item irreprehensibilis, qui in nullo maleficio deprehendi potest. Thuc. l. 1. οὐ ῥᾴδιοι ἀδικῆσαι, ὥστε φανεροὶ ἁλῶναι ὄντες ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πλησίον, &c. ¶ Item incomprehensibilis, qui percipi non potest. ἀκατάληπτος Plut. ad Colot. λόγῳ δ' ἀδιεξήγητον, αἰσθήσει δὲ ἀληπτὸς ὄν.

Α'λήπτως, ita ut capi seu comprehendi & percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non possunt.

Δωρίληπτος, hasta prehensus aut captus. Dicitur & δορίληπτος & δουρίληπτος. Sóph. in Ajace.

Decomp. Α'δορίληπτος, hasta non captus, seu qui hasta capi nequit.

Δύσληπτος, captu difficilis, quem capere difficile est. Luc. in Anacharsi. δύσληπτον τοῦ λεύητος. Item qui comprehendi & percipi difficulter potest. Plut. de def. orac.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Proverb. 15.

Ἐρωτολήπτης, idem quod ἐρωτόληπτος, (de quo in sequenti classe compos.) Pollux. l. 7.

Ἐρωτολήπτος, perditus amore quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perditus amore captus. Suid.

Εὔληπτος, qui facilè capi potest, captu facilis. Xen. Pæd. 1. ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. Thucyd. l. 6. ᾧ ὑρνησιπάς ὄντας καὶ εὐλήπτους.

Εὐλήπτως, ita ut facilè capi queat. Xen.

Θεολήπτης, ου, ἡ, numinis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Colot. θεὸν Σωκράτους αὐτῷδε εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem Plut. de Herodoto.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφολήπτης, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus. Plat. in Phæd.

Οἰνόληπτος, (q.d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebrius vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωπολήπτης, personæ acceptio, quum magis huic favemus quàm illi ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Roman. 2. Epheſ. 6. c.

Προσωπολήπτης, personarum acceptor: qui personarum habet rationem, & inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωπολητία, personarum rationem habeo, personas respicio. Jacobi c. 2.

Decomposita. Α'ποσυπολήπτος, citrà personarum respectum. 1 Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q.d. à Phœbo correptus, seu prehensus: qui Phœbi numine est afflatus. Plut. in Pomp. ἐπίπνοιαι καὶ φοιβόληπτοι. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαμπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine λαβὴ, vel aor. 2. ἔλαβον, itidem sine præpositione.

Α'λαβὴς, ές, ὁ, ἡ, ῆ, in quo nihil est quod prehendi queat, ansa seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Α'λάβαστρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δεξιολάβος, stipator, satelles. Actor. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit redemptor. Plut. in Pericle. ἐργολάβῳ μὲν ὡς τὰ ἀγάλματα. Item ἐργολάβος, sycophantæ & quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciundi susceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum suscipio, redempturas facio: ut mancipes & conductores solent. Xenoph. ἔστι αὐθρώπους ἐργολαβεῖν, μὴ μεμαθηκὸς ἀσθ' ἱστιοπλοεῖν. Dicebantur ἐργολάβοι interpretes etiam & sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant.

Decomp. Α'ντεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens ἐργολαβεῖν, æmulus alicui sum in operis faciendis redemptura, apud Athen. l. 14.

Ε'ξεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ τινι, & quæstum aliqua in re facio. Aeschin. in Ctesiph.

Εὐλαβὴς, timidè, cautè: ut εὐλαβῶς ἔχω τῶ ἐπαίνῳ, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demosthenem contra Midiam.

Εὐλάβεια, ῆ, timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res agendiendas, seu in rebus agendis, circumspectio. Plut. in Camillo, ὃ δ' εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, δεινὸν μετ' εὐλαβείας, cautè, religiosè. Plat. in symp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cavere. Sophoc. Cum genit. exp. cauta vitatio, declinatio circumspecta. Plato de leg. εὐλάβεια πληγῶν. ¶ Εὐλάβεια, consideratio: ut apud Sophoc. ἐν τῷ μαθεῖν δ' ἔνεστ εὐλάβεια πᾶν πονηθέν. ¶ Apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, exp. metu quiescentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plut. in Cam. τὴν τοῦ Δελφίνι πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν.

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caveo, religio mihi est: religiosè caveo ne. Plato in epist. εὐλαβοῦμαι μὴ ἁμάρτω, caveo ne incidam. Item cum infin. apud eundem Plat. εὐλαβούμαι μὴ δὲν ποιῆν γενηται διάφορον, caveo ne. Aristot. εὐλαβοῦμαι μάρον ποιεῖν, caveo ne stercus pitum moveam. Item εὐλαβοῦμαι ὡς, cautus sum in, cautè verfor in. Plato de leg. ¶ Item timeo, metuo, vereor. Eurip. in Oreste, εὐλαβεῖσθ' ὁ πὸς φίλοισι δῆωσιν οἱ κακοὶ φίλοι. Plutarch. in Pericle. Πεισκλῆς γὲ ὢν στρόβιλα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. Sophoc. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum revereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino: vel simpl. fugio, vito. Isocr. εὐλαβῆ τὸ διαβολὰς καὶ ψόδους ἔχειν, φεύγε τὰς φίλας, splendidus & liberalis erga amicos. At λαμπρὰ ἐλπίδες, ampla spes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam spem animo concepit, cui luculenta spes affulsit. Plutarch. in Artox. Item clarus, illustris (de nominis fama) vel præclarus. Isocr. ad Philip. ἐξ ὀδόξων ἠνδόξους λαμπρούς. Xen. Hell. 5. ὧν τὰ λαμπρὸν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ ζῷν ἐφασκόν. Item clarus, i. ita ut exaudiri possit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρὸν τι φθέγξασθαι. Λαμπρὸς ἀκοῦσαι, expon. ventus vehemens. Synesius epist. 4.

Λαμπρός, splendidè, luculenter, clarè. Item splendidè & magnificè Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè Synes. ep. 67. Item apertè, manifestò, φανερῶς (paulo alia signif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Plutarch. Symp. lib. 1. Item splendor nominis, seu illustre nomen, claritas. Isocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. orationis splendor, splendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum & clarum reddo. Item magnificè me ostento. Xenoph. de re equ. ὡς τις βελτίων ἵππος μεγαλοφρονεῖται ὅταν τε ὀρθὸς ἑστὼς τὸν τράχηλον ὑπερέχῃ, τά τε ἴχνη ἐπὶ πολὺ ἐκτείνῃ τὸ σῶμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ μιμούμενοι λαμπρύνειν φασὶν) ἀπόχρῆν δεῖ.

Ο'ξυλάβεια, studium celeriter aliquid capessendi & aggrediendi. Eustathius.

Ο'ξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capessendo & exequendo. Eustath.

Παπολάβη, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Π'ινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo nasus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάβη, (q. d. carnis prehensor) forceps, instrumentum chirurgi. Paul. Aegin. l. 6.

Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, idem. apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τετρολαβὶς, ὁ & τετρολάβιον, vel sella: à capiendis pilis. Aëtius.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, ῆ, stivæ pars: nimirum cavum illud cui manum arator immittit. Pol.

ΑΛ'ΜΙΑ, seu Λαμία, bestia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere quod spina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν τοῖς γλωσσαις scribit. τὸν καρχαρίαν piscem, vocari etiam λαμίαν & σκύλιαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philoſtr. l. 4. λαμίαι inter τὰ φάσματα numerat. Vide & Diodor. Siculum l. 20.

ΛΑ'ΜΠΩ, F. λω, luceo, splendeo, fulgeo. Aristot. de mundo, κᾆτ' ἐπ' αὐτῷ τῷ νεφοῖ ἐκρηξεν πυρωθὲν τὸ πεδίον καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται. Aristoph. λάμπων πυρὶ κέραυνὸς Θ'. Mar. 17. ἔλαμψε τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. διὰ παίων ἀνθρώπων λάμψασα δίκη. Aristoph. in Vesp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἔλαμψε τὸ πρὶν χρόνον. Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel splendesco, illucesco, illuminor, illustror. Iliad. σ. ἀκτῖνα τοῦ λαμπομένην. Iliad. υ. Τὰ' χεσι λαμπόμενον. Xenoph. anab. 3. Καὶ ἐν τούτῳ λαμπτῆρες πᾶσιν. Aristoph. de mundo, ἐπὶ τοῦ κυνήσεως λαμπήνῃ Θ', agitatione illustratus. Neutraliter apud Aristoph. in Ran. πρὶν γοῦν λάμπες' ἄττα τὸ σφέτερον, igneo fulgore coruscat. Sic & apud Basil.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. Naz.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od σ. Αὐτὰρ λαμπτῆρες τρεῖς ἵσταντ' ἐν μεγάροισιν. Sic & apud Xen. & Plut.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. νὺξ δῆκας καὶ λαμπάδας φέρουσ. Plut. in probl. Rom. πάντ' ἐλαμπάδες ἀστῶν, ὡς κηπέλανος ἐσοικίζοντ. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis. Aristot. de mundo. ¶ Λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ Λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀγγεῖα, apud Dioſc.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parva lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita M. l. 3. Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Aristoph. in Acharn. ¶ Λαμπάδιον numeratur etiam inter personas comicas, quæ crinium plexus gestant in acutum desinentes instar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδηφόρος, lampada fero. apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens curro, ſchol. Aristoph.

Λαμπαδισὶς, ῆος, ἡ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, auroræ equus quidam à fulgore & splendore dictus. Od. ψ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. υ. Item alter equorum Solis, teste ſchol. Soph.

Λαμπάδιον, ου, ἡ, scintilla. Hesychio.

Λάμπη seu λαμπὴ, ῆς, craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Eror.

Λαμπάδιος, ου, ὁ, ἡ, in quo ſpuma innatat, apud eundem.

Λαμπεὸς, ῆος, ἡ, spumoſus, spumeus. Gal. in lex Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, splendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. α. ὄσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Λαμπρὸς, ῆ, όν, splendidus, fulgidus, clarus: Iliad. β. ἕως κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarum ſolis lumen. Thuc. lib. 7. Ὦ μᾶκ' ὦ σελήνη λαμπρά. Item ſplendidus, magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς ἡ πόμπη Θ'. Phalar. ἀφ' ἑκάστου ἱματισμοῦ ἀργύρεα ἓν ἔρριπται λαμπρὸν ἐν τοῖς φίλοις, ſplendidus & liberalis erga amicos. At λαμπραὶ ἐλπίδες, ampla ſpes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam ſpem animo concepit, cui luculenta ſpes affulſit. Plutarch. in Artox. Item clarus, illuſtris (de nominis fama) vel præclarus. Iſocr. ad Philip. ἐξ ὀδόξων ἠνδόξους λαμπρούς. Xen. Hell. 5. ὧν τὰ λαμπρόν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ ζῷν ἐφασκόν. Item clarus, i. ita ut exaudiri poſſit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρὸν τι φθέγξασθαι. Λαμπρὸς ἀκοῦσαι, expon. ventus vehemens. Syneſius epiſt. 4.

Λαμπρός, ſplendidè, luculenter, clarè. Item ſplendidè & magnificè Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè Syneſ. ep. 67. Item apertè, manifeſtò, φανερῶς (paulo alia ſignif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Plutarch. ſymp. lib. 1. Item ſplendor nominis, ſeu illuſtre nomen, claritas. Iſocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. orationis ſplendor, ſplendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum & clarum reddo. Item magnificè me oſtento. Xenoph. de re equ. ὡς τις βελτίων ἵππος μεγαλοφρονεῖται ὅταν τε ὀρθὸς ἑστὼς τὸν τράχηλον ὑπερέχῃ, τά τε ἴχνη ἐπὶ πολὺ ἐκτείνῃ τὸ σῶμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ μιμούμενοι λαμπρύνειν φασὶν) ἀπόχρῆν δεῖ.

Λαμπρύνομαι, illuſtror, lucidus & ſplendidus reddor. Xen. in polit. Laced. (de æreo clypeo quem geſtare Lacones ſolebant.) τούτῳ λαμπρύνεται, καὶ ζηλωτὸν ποιεῖται. Item activè, apud eundem ibidem. καὶ ὅπλα δὲ λαμπρυνθῆς ἀσπαζομένους. Dicitur etiam de oculis quum clariores redduntur. Ariſtoph in Plut. ‹ἀπὸ γὰρ πυρὸς Ε'ξομμάτωται καὶ λελάμπρυται κόρης, claræ ejus pupillæ redditæ ſunt, i. viſum recuperavit. Item illuſtror, nobilitor, clarus reddor. Theodorit. hiſt. Eccleſiaſt. lib. 4. πατρὸς δὲ τῆς μὲν λαμπρύνεται ἀρετῇ. Item magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro. Ariſtot. eth. ad Nicom. 4. cap. 6. καὶ λαμπρύνεται περὶ τοιοῦτον Θ'. Dicitur & de oſtentatione magnificentiæ geſtus & ſermonis, apud Hermog. Exponitur etiam, ſplendidè verba facio, apud Plutarch. de Herod. πολλὰ δεῖ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔρχον, multa magnificè diſſerentem.

Composita: ac primum ex λάμπω.

Α'ελαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, ῆ, ſemper lucens, ſemper ſplendens & fulgens: ut ἀελαμπὴς φῶς, apud Naz.

Α'λαμπὴς, ſplendoris & fulgoris expers, non ſplendens.

Α'λάμπετος, idem: ut ἀλάμπετον ἀὴρ, apud Homerum hymno in lunam.

Α'ναλάμπω, reluceo, refugio, fulgorem & ſplendorem edo ſeu emitto. Xenoph. Pæd. 5. καὶ πυρὸς χαρτὸν ἐσὶ δίφρωσα, μὴ ἐυδὺς καίεσθαι, καὶ τὰ ἔυλα ὡς ἐυδὺς ἀναλάμπει. Et metaph. apud Plut. de ſolert. anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἥκει καὶ ἀναλάμψει, & iterum emicuit, ſub. vox.

Α'ντιλάμπω, è contrario ſplendeo ſeu fulgeo, ſplendorem ſeu fulgorem reflecto. Greg. (de Sole & planetis loqueris) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ἐκλάμπει.

Α'ντιλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Α'πολάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, reſplendeo. Iliad. ζ. Α'στὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Dionyſius. ὡς ἀπέλαμπεν ὑπὸ τῆς κεφαλῆς. Item ejacular, emitto: ut ἀπέλαμπεν αὐγὴ, apud Lucianum, ejaculari ſplendorem.

Α'πολάμπομαι, ideo quod ἀπολάμπω, quum neutrum eſt: ut Iliad. ξ. & apud Heſiodum in Theog. ἰχθύες δ' ἀπολάμπετο πολλοί.

Decomp. Συναπολάμπω, ſimul effulgio ſeu una reſplendeo. Luc. in opuſculo περὶ οἴκου, & in ſomn.

Διαλάμπω, perſplendeo. ſplendore & fulgore penetro. Ariſtoph. in Pluto. Ε'γρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore ſuo penetraſſet omnia. Item ſplendeo inter, interluceo, interniteo. Iſocr. in Panath. τῶν ἄλλων ἰδίων τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπόντων.

Διαλαμπὴς, ſplendens, fulgens: vel perſplendens, internitens.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante apud Theophr. lib. 2. de cauſ. plant.

Decomp. Ε'πισλάμπω, perlucco, luceo per. Theophr. hiſt. plant. lib. 9.

Ε'κλάμπω, cluceo, effulgeo, emico. Plat. lib. 4. de rep. βάσσον ἢ μὴ, καὶ τοῦτο ἂν πᾶς ἄλλιλα σκοπιῶντες καὶ τείσοντες ὥσπερ ἂν ἐν πυρείων ἐκλάμψαι ποιῆσαμεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Naz. cum dativo, ἵνα τὸ τῆς τειάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς λαμπροτέροις, aliis lucem præbeamus. Et cum accuſ. rei apud eundem, ἐκλάμπει πρώτιν τὴν τῷ φωτὸς τότε δίωμιν, fulgendo edit. Ε'κλάμπειν dicitur etiam cujus nominis ſplendor majore laude enitetſcit. Plut. de Cic. δίφοα φύλαν ἐκλάμψας ὁ λαὸς ὄνομα.

Ε'κλάμπεδς, illuſtrari, apud Dionyſ. de angelis. (ſcens.

Ε'κλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, ſplendor enitescens.

Συνεκλάμπω, (*decomp.*) ſimul illuſtro, ſimul effulgeo. Plur.

Ε'λλάμπω, illuceo. Themiſt. in 3. de anima, ὅτ' ἂν τοίνυν ὁ δημιουργὸς νοῦς ὅταν ἀπολάβῃ τὴν εἰκόνα μορφὴν, ἐλλάμπει αὐτῷ τὸ ποιητικὸν, φῶς τον νοεῖ τὰ ἀπὸ. Item illuſtro, illumino.

Ε'λλάμπομαι, illuminor, illuſtrer. Themiſt. ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων, ἐσὶ. οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους. Apud Theologos ἐλλάμπεδς ſignificat divinitus doceri & illuminari. Dionyſ. τὰς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλαμπούσας λόγους, divinitus illuſtrati cauſas rerum percipiunt. Sic & apud Greg. Item cum dat. ut apud Nazianz. ἐλλαμπόμενοι τὴν τειάδι, trinitate illuſtrati. Ε'λλάμψαδς, illuſtrari, rerum gerendarum ſplendore ſe illuſtrare, magnificentiam ſuam oſtentare. Hermog. ἐπὶ διαφανεῖσι τῶν ἔργων, ἀφ' οὗ ἐσὶ λαμπρυνόμενος ὡς ἀληθῶς, ὅταν φανῇ Η'δύσπορ ἐλλάμψαδς.

Ε'λλαμψις, εως, ὁ, ſplendor, fulgor, claritas. Item illuminatio, ſeu doctrina divina & inſpirata, qua diſcuſſis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus ſplendore quodam illuminatur & illuſtratur.

Ε'πιλάμπω, ſuperfulgeo, luceo, ſeu ſplendeo ſuper aut poſt: ut apud Xen. de Sole poſt nivem ſplendente. Metaphoricè dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, apperente verno tempore. Item tranſitivè, illuſtro: ut Apollon. in Arg. ἐπίλαμψε κοιλάδας illuſtravit lampade.

Ε'πιλάμπομαι, de ſuper fulgeo, ſeu ſimpliciter, fulgeo, ſplendeo. Apoll. in Arg. ἐπιλάμπετο πολὺς.

Ε'πίλαμπτος, illuſtris, apparens, evidens, manifeſtus. Suid. ex Herodoto.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plutarch. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωπούς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucianus in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτούς, illustrare ipsos seu lucere ipsis. Apud Aristid. κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, exp. conspiciebantur auro & argento fulgentes.

Καταλάμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. αἱ διὰ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανότερον νοοῖντο. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἐστὶ δὲ ὁρᾶν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην.

Κυσολαμπὶς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei lucean. Hesych. (licarn.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epitheton Lunæ, apud Dionysium Ha-

Παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Galen. in lex. Hippocr.

Περιλάμπω, circumfulgeo. Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Lucæ 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum activè, undique illustro, splendore ac lumine circumfundo, collustro Greg. (de Dei notione) πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικόν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, tanto fulgore & lumine circumfusum menti nostræ.

Περιλάμπομαι, undique illustror: lumine & fulgore circumfundor. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequeo ut non trium splendore circumfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu undique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ. Basil. οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, circumlucentes: vel etiam passivè, collustrati, undiq; illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπὴς, undique splendore circumfusus, undique splendidus in Epigr. & Plut. in Fab.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino. Πάλιν φέγγος, πάλιν ἀώς, Πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτιφοίτον ὄρφναν.

Πυριλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens. in Epigr.

Πυριλαμπὶς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens, (Suid.

Συλλάμπω, simul luceo. Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios clarus & conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plutarch. symp. 4. probl. 5. κοιμᾶται δὲ ἀτρεμὲς χρόνον, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, sublucent. Item in passi. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπὴς, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp.

Ὄλυμπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex λαμπρὸς & λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: unde ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις, factis illustratur, apud Herodot.

Ἔκλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior & clarior evado. Syn. ep. 12. Exponitur etiam glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι. Item splendida & magnifica oratione utor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus & illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, supra modum clara voce ejulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono & magnifice gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, sive λάμυρος, ου, ὁ, disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον οὐδὲν ὦ Τιμῶν σοῦ nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, impudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis, apud Suid. Item generalius procax, impudens, protervus, modum excedens audacia. Plut. adversus Col. θήρα μειρακίων λαμύρων καὶ προσπετῶν. Et apud Athen. γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Mare etiam & lacus vocant λαμυρὺς, à vastitate quasi impudente. Syn. epist. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν.

Λαμυρῶς, disertè, lepidè: seu loquaciter, scurriliter, procaciter, protervè. Xenophon in symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepôres. Item loquacitas. Item procacitas, protervia, impudentia. Plutarch. de discern. adulat. ab am. & symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpiditas.

Λάμψις, vide in Λάμπω. Λανθάνω, in Λήθω.

-ΛΑ'Ξ, (adverb) calce seu calcibus, extremo pede. ✠ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, ut Eustath. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω derivans, ut παῖς à παύσω fut. verbi παύω. Il. ε, Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος, Apollon. Argon. 2. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐριννὺς Λὰξ ἐπέβη, calcibus in oculos insiliit. Luc. in Lexiph. λὰξ πατήσας ᾤχετο. Et λὰξ κινῆσαι πρός τινα, calcibus petere, apud eundem. Luc. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit. Odyss. ξ, Νεστορίδην ἐξ ὕπνου ἔγειρε Λὰξ ποδὶ κινήσας.

Λακτίζω, calco, calce pulso vel premo, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, adversus stimulum calces jactare. Alex. Aph. l. 2. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῷα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας. Cum accusat. signif. etiam calce peto seu calcibus insulto: ut Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες ἀλλ' οἱ λακτίζοντες τὴν γῆν. Sic & apud Aristoph. & Chrysost. Additur aliquando & dativus instrumenti: ut Od. σ, λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

Λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Lucian. in Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Accipitur & pro, calcor, apud Synes. ep. 44.

Λακτιστὴς, οῦ, ὁ, calcitro, Xenoph. Λακτιστικὸς, οῦ, ὁ, pro eodem: ut λακτιστικὰ ζῷα & λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

Λάκτις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach. Item tudicula, spatha, cochlear quo aliquid in mortario aut olla miscetur & agitatur. Nicand. in Theriac.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam.

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plut.

Διαλακτίζω, calcitrando disjicio, seu à me repello. Theocr. idyll. 25. οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto, calcibus auras verbero: ut apud Aristoph. in Vesp. ἐκλακτίζειν σκέλος. Item rejicio calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τὸ, & ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus quod fiebat calcibus in altum jactatis. Poll. lib. 5. c. 14.

Λαξεύω, vide in comp. ex Ξέω. Λάξις, in Λαγχάνω.

-ΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, populus. Il. ν, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν. Iliad. π, ἐγὼ δὲ καὶ λαὸν ἀγείρω. Synes. Epist. 57. καὶ φωνὰς ἀφιέναι συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, coram congregato & circumstante populo, seu turba & multitudine. ✠ Quidam à λᾶας derivant, eò quòd jactis in aversum lapidibus Deucalion & Pyrrha, λαοὺς reparârint. Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, convocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάεσιν, hoc est, lapidibus unoquoque unum jaciente: affert tamen & aliam etymologiam, derivans à λα epitatico & αὔειν i. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεὼς, ὼ, Atticè dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναός. Sophocl. ἐνάλιος λεὼς, populus marinus. Sic & Lucianus in Hermotim. & in Harm.

Composita.

Ἀγελεία, ἡ, Palladis epithetum. Iliad. δ, & apud Hesiod. in Theogon. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική, vide & in comp. à λεία.

Ἀγησίλαος vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector. Ἀρχέλας, ου, ὁ, idem.

Ζαξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid & Hesych. ex Soph. in Andromeda. Ab Hesychio exp. etiam ζάκτος λαός.

Βαπλάς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΛΑΠΑ'ΖΩ, & λαπάσσω sive λαπάττω, evacuo, inanio. Athen. lib. 8. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Galen. καὶ τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαπάττει τὴν γαστέρα. ✠ Athenæus à λάπτω deducit quod itidem significat evacuo. Exponitur etiam mollio, λαγαρὸν ποιῶ. Hesch. & Erot.

Λαπάζομαι sive λαπάττομαι, evacuor. Aristot. problem. sect. 21. οἱ τροχαζόμενοι ἰσχυρὸν ποιοῦσι τὸν πόνον καὶ οὐ μαλάττονται. Item mollior.

Λάπαγμα, τὸ id ipsum quod evacuando educitur. Hesych.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio. Hesych.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Aristot. phys. 2. & in probl.

Λάπαθος, ου, ἡ, & λάπαθον, ου, τὸ fossa, terræ sulcus evacuando excavatus. Eustath. Δημόκριτος τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ ἀπτοντες φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν. ¶ Est & herbæ nomen dictæ, quòd ventrem evacuet & emolliat. Diosc. l. 2. c. 111.

Λαπαρὸς, οῦ, ὁ, vacuus, inanis, Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαραὶ γίνονται,

ventres salubriter evacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. Λαπάρη, & λαπαρὸν, dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas nothas & ossa, quæ ad ilia pertinent, quod inanis sit & desideat. Il. γ. & η. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. Sic & Il. χ.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς. Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eoque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerunque significat vasto & diripio, spolio: ut Il. ο. Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Odyss. ρ, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων.

Ἀλαπάζομαι, vastor, diripior. Iliad. ω.

Ἀλαπαδνὸς, οῦ, ὁ, vastationibus & direptionibus expositus, vastatu & direptu facilis. Iliad. δ, ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε. Il. β, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην. Exponitur etiam expugnatu facilis: ut Il. ε, τῶν δὲ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Λαφύσσω, Λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex λαπάζω seu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, evacuo, exinanio. Odyss. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vasto, diripio. Iliad. α, Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Ἐκλαπάζω, idem cum λαπάζω. Aeschyl.

Ὑπολαπάζω, subtus evacuo, evacuando subduco, aliquantum evacuo. Etymol.

Composita ex λάπαθον.

Βολάπαθον, lapathum radicis altitudine à sativo differens.

Ἱππολάπαθον, lapathum sativo majus. Vide Diosc. lib. 2. c. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi: sic dictum quod folia sativo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

-ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita. Hippocr. de morb. ἐμέει σίαλα καὶ λάπην.

-ΛΑΠΙ'ΖΩ, insolentiùs & arrogantiùs me effero, jacto me. Etym. ✠ Innuit Hesych. derivatum esse παρὰ τοὺς Λάπιθας, quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λάπισμα, τὸ, jactantia. Vtitur Cicero ad Atticum. l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς, οῦ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. item, delicatus & mollis, nihil pensi habens. Hesych. Suid.

Λαπίστεια, ἡ, exp. ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι ῥεμβομένη, μετεωριζομένη. Suidas.

ΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, lambendo bibo, more canum, luporum & animantium τῶν καρχάρων. Aristot. hist. anim. lib. 8. πίνει δὲ τῶν ζώων, τὰ μὲν καρχαρόδοντα λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει ἀλλὰ κάπτει καὶ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. ✠ vox est factitia à sono quem canes & lupi bibendo edunt. Iliad. π, (de lupis præda satiatis) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plutarch. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. ¶ Λάψαι est etiam plenis se proluere poculis, confertim se ingurgitare mero: ut docet Athen. lib. 11 ex Aristoph. τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν ὦναξ δέσποτα. ¶ Λάπτειν est etiam evacuare, exinanire, ἐκκενοῦν, ut tradit Eust.

Λαπάζω, &c. λαφύσσω, λάφυρα, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristoph. in Nub. γνοὺς ἀπολάψεις ὅτι πλεῖστον δύνασαι ταχέως.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, ut canes & animalia serratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, τὸ ζωμὸν αὐτῆς περιπατῶν ἐκλάψεται.

ΛΑΡΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, saginatus, ut λαρινοὶ βόες & σύες, apud Athen. (✠ vel à Larina pago Epirotico: vel à pastore Larino: vel à particula λα significante λίαν, & nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα: quidam & παρὰ τὸ λαρόν.) apud Aristoph. ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν, pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam jucundus, suavis, ut λαρός.

Λαρινεύω, sagino Λαρινεύεσθαι, saginari: ut apud Soph. βόες δὲ λαρινεύονται.

ΛΑΡΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, corbis è vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & coricas. Aristoph. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λαρκὸς ἐπέπληκεν ὥσπερ σηπία. Exponitur & generalius φορμὸς, κόφινος.

Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Aristoph. parvus corbis.

ΛΑ'ΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capsa, arca, loculus, conditorium. Il. σ. (de Vulcano) ὅπλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τοῖς ἐπονεῖτο. Iosephus de capt. Iud. δύο λάρνακας ὡς εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν παρεσκευασμένην. Sic Thuc. lib. 2. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορά ἐστι, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferen-

dum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt.

ΛΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, larus, seu gavia: avis de qua Aristot. hist. anim. lib. 5. c. 9. ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλασσαν πέτραις, ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Avis hæc rapax est & vorax: unde Aristoph. in Nub. Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς. Cleonem larum seu gaviam, hoc est, hominem avarum & rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant, à stupiditate ejus avis. ¶ Λαρὸς, οῦ, ὁ, jucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ τὸ θέλω derivat: alii quasi λίαν ἀρεστὸς dictum volunt. Odyss. μ, λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in superlativo gradu, λαρώτατος, Odyss. β, Et λαροῖς ποσί, Apud Hesiod. pedibus visu jucundis. Hinc & λαρὸς ἀϋτμή, dulcis halitus, apud Theocr. idyll. 19.

ΛΑ'ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur: colli pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ. Aristot. hist. anim. lib. 1. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ, τὸ δὲ ὄπισθεν, στόμαχος. Galen. comment. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit, veluti caput & ostium asperæ arteriæ. Thomas magister λάρυγγα esse dicit eam partem per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἄν ἐκτέμοιμί σου ὦ τοὺς κόλικας κατήσθιες. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum seu meatum: in Equit. dicens. Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture τοῦ συνηγόρου suspenso Hyperbolo.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor & clamito. Demosth. pro. cor. ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς καὶ λαρυγγίζων ᾤετό με κατηγορεῖν. Luc. in Lexiph. καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἄπεστω. Ponitur & cum accusativo apud Aristoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, occlamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

Λαρυγγιστὴς, οῦ, vociferator: vel vorator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγγιάω, idem ferè quod λαρυγγίζω Agathias. epigr. l. 2. Καὶ περὶ λεοντείην βέγχα λαρυγγιόων, raucos gutture ronchos edens.

Φάρυγξ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λᾶς, vide in Λᾶας.

ΛΑ'ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, idem quod χυτρόπους. Hesych. Suid. Poll. itemque schol. Aristoph. in Pace, ἐνταῦθα γὰρ Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν. Exponitur etiam cloaca, sella familiaris: locus aut vas ad deponendum ventris onus, apud Hesych. & Poll. lib. 10. cap. 9.

ΛΑ'ΣΘΗ, ης, ἡ, sanguis apud Suidam. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, illusio, contemptus, probrum, contumelia: ut apud Athen. lib. 8. in epitaphio Philænidis, Μή μ' ὦ ματαίως ταῦτα τὴν ἀκραγκάμπτων, χλεύην τε ποίει καὶ τὰ γέλωτα καὶ λάσθην, ne me ludibrio, risui & contemptui habeas.

Λασθῶν, maledictis incessens. Λάσθαι, ludificari, despectui habere, conviciis proscindere. Hesych.

ΛΑ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutus, hirtus, hispidus, setosus. Iliad. ω, οἶς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus & villosus. Dicitur etiam de homine: Aristoph. in Nub. ἢν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Theophyl. epist. 15. νεανίας τὸ περισσεύον λάσιος. Id quia virilitatis & animositatis signum esse putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animosum, virile: Iliad. π, Ἀχαιοὺς Ὦρτο Μενοιτιάδεω Πατρόκλου λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum lib. 15. Ὡς Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribúsque & fruticibus consitus. Xen. Hellen. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. Philo in vita Mos. lib. 1. ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. Apud Hippocr. τὸ λάσιον. Gal exponit σινδόνην, sindonem seu linteum.

Λασιῶνες, loca densa & arbustis hirta, seu tesqua. Nicand. in Ther.

Λάσια, Pollux lib. 7. c. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta, mantilia lanugine quadam hirta, ex Saph.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula: volunt esse ἀσπιδίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, unde & nomen. Vide & in Λαιός.

Περιωτόλασιος, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑ'ΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych. ¶ Item probrosè & cum conviciis dicere, maledictis incessere, apud Eurip. in Andromache, ξένης δ' ὑπὸ τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

ΛΑ'ΤΑΞ, αγος, ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabyzandum editur. Apud Athen. l. 11. λάταξ sive λατάγη dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est & nomen animalis quadrupedis, amphibii aërem non humorem recipientis, crocodili more. Vide Aristot. hist. anim. l. 8. c. 5.

Λαταγεῖν, strepitum, seu sonitum reddere effusis ταῖς λάταξιν: ut apud

apud Lucianum in Lexiph. ὑμεῖς δ' ἴσως ἄξεσθε καὶ λαπαγεῖν τὸν κοπρέα.

ΛΑΤΟΣ,ου,ὁ, latus: piscis, apud Athen. lib. 7.

-ΛΑΤΡΙΣ,ιδος,ὁ,vel ἡ, servus, famulus: serva, famula. Athen. lib. 6. Λάτρις πινῆτις ἀκοὸς ἀρχαίων δήμων. Synes. in hym. Γ' ἀε τοῦτο Λάτρις Πίερία κλῦθι γᾶς Γιγαντολοιός. Exponitur etiam mercenarius, apud Eustath. ex Aristoph. grammat. Fœm. λάτεις reperitur apud eundem Synes. in hymn. Οἷσι ψυχαὶ Θεωπροηθίοις γᾶ λάτριν ἔχει. ✠ Etymon vide in λατρεύω.

Λατρεύω, servo, famulor. Xenoph. Pæd. 3. ἐχρῆν μὴν πᾶν τὸν ψυχῆς ἐπιμέλεσθαι μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος· ἐπεὶ τοῦτο μὲν ἀεὶ μὴ ποτε λαβεῖν δοῦναι ταύτῃ. Plutarch. in probl. Græc. κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λαβεῖν σοντας. Usurpatur & metaphoricè, ut χρυσῷ λαβεῖν. Phocyl. & τῷ κάλλει λατρεύειν. Iscr. in Hellen. Item serviliter colo. Luc. νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν τὰς συνασκὰς ἄγομεν. Apud Ecclesiasticos scriptores accipitur pro religiosè colo: ut apud Damasc. & passim in novo Testamento, unde λατρεύοντες vocantur cultores Dei, in epist. ad Hebr. ✠ Sunt qui derivent à λᾶς, particula intensiva & verbo τρέω, id est, tremo: quòd servi ad jussa dominorum vehementer tremere soleant.

Λάτρευμα, τὸ, servitium, ministerium, cultus. in Epigr.

Λατρευτὴς, cultor.

Λατρεία, ἡ, servitus. Item cultus, servitus religionis, sæpe in Biblicis scripsis.

Composita.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, qui honorem & cultum exhibet simulacris numen aliquod repræsentantibus. 1. Corinth. 6. & alibi in novo Testamento.

Εἰδωλολατρία, ἡ, ejusmodi cultus. In iisdem novi Testamenti libris.

Εἰδωλολατρῶ, ῶ, sum idololatra: apud Basil:

Συλλατρεύω, simul servio. Plut.

ΛΑΓΚΑΝΙΑ, ας, ἡ, guttur, gula: (✠ παρὰ τὸ λαύειν quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuq; voluptatem ea pars præ cæteris sentiat, ut tradunt grammatici) Iliad. ω. Νῶϊ δ' ἤδη ὅττε πασάμεθ', ἠδ' ἀάσθη λαγκανίης κεδεσκε, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην. Λάλαπία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, ut λεκαὶν idem quod λακκαίνη. Iliad. χ. ἦ κλισίης ἀπ' ἐμῶν αὐχέν' ἔχεσι λευκολίνης. Et Epigr. l. 2. περὶ λευκολίνου βρέγμα λαφυ. Ἰσόν.

Λευκαυίλωδ, ad gulam. Apoll. Argon. 2. λευκαυίλωδε φορέθοντος.

Λευκαύδην, ex gutture, seu ex imo gutture.

ΛΑΫ̈ΡΟΣ, ου, ὁ, latus, multus, copiosus: ut apud Herodot. λαῦρα πυλίδες. Iliad. ϖ, ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς: ubi tamen quidam legunt λαβρότατον. ✠ Eustath. dici vult à λα epitatico & ῥέων, i. valde fluens. Alibi idem ab αὖρος quosdam deducere scribit.

Λαύρως. latè, abundè.

Λαῦρος, ἡ, vicus, platea: sic dicta subst antivè, quasi λαῦρος ὁδός. Od. χ. Ἦ ῥ' ὁδὸς ἐς λαύρῳσι. Athen. lib. 13. ex Mimnermo. Μακηδονίης πύσας καπνίσαντο λαύρους. Hesych. & Suidas sic appellatam volunt ὅτι δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι.

Composita ex λαῦρος.

Λαύλαυρος, cujus janua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ è regione est.

Σποδησιλαύρεια, meretrix publica: παρὰ τὸ διατείνειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις, vel δημοσίᾳ σποδεῖσθαι, τυτισι, συμπέπλεκται. Eustathius.

Λαύω, unde ἀπολαύω, ν. de in Λάω.

ΛΑΦΤΣΣΩ, sive λαφύσσω. F. ξω, avidè deglutio. Iliad. λ, & ξ (de Iconc) ἔφατο δὲ Ϝ' αἷμα κελαινεφὲς πίτνα λαφύσσει. Exponitur etiam helluor, consumo per luxum, devoro: unde apud Agath. scholiast lib. 2. -ὃ γὰρ ἐγωγε Βάσπλ' ὑφ' ὑμετέρῃ χερὶ λαυσεδανῶ, deglutiendus seu devorandus. Sic & apud Luc. ✠ Athen. libro 8. scribit λαφύσσειν esse τὸ δαπανᾶν ἐπὶ πολὺ λαπάσσειν καὶ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Eustath. verò quodam in loco ab ἀῦτάνειν deducit.

Λαφυγμὸς, ὁ, deglutitio, helluatio. Aristoph. in Nub.

Λαφύκτης, ου, ὁ, liguritor, helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύστης, ου, ὁ, idem. Suid.

Λάφυρα, τὰ, exuviæ, spolia, παρὰ τὸ λαφύσσειν τὸ ἐκκενοῦν, ut docet Eustath. addens tamen esse qui velint compositum esse ἀπὸ τοῦ τὸ λαὸν φύρειν. Volunt λάφυρα propriè esse quæ vivo hosti detrahuntur, ut σκῦλα quæ mortuo. Soph. καὶ σε παγχρύσεις ἐγὼ στέψω λαφύροις. Plut. de duo Socr. ἑτέρα πλήρεις ὅπλα παντοῖα τῶν λαφύρων.

-ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio. Eust. & Hesych. ✠ qui & dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν: ubi enim fossæ ducuntur terra hiat. Moschus id Ill. 2. (de Hercule) τὸν μεζάλῳ ἐλάφαντι δεδεγμένον· οὐ γὰρ ἐπὶ μισθῷ πίφευσεν, magnam fodiebat fossam.

Λάχανα, apud Hom. Od. ι. tribuitur insulæ & exp. fossu facilis, bonum habens solum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι: quidam tamen ibi ἐλάχεια legunt ab ἐλαχὺς, quod est parvus.

Λάχανον, ου, τὸ, olus. (✠ sic dictum à λαχαίνω quòd fodiatur terra in plantatione ejus) Theophr. hist. pl. l. 7. κηλεύουσι λάχανα τὰ ἀφ' ἑτέρου ἡμιτέρων χρείαν, olera vocamus quibus in cibo utimur. Et ἑψητὰ λάχανα, apud Athen. lib. 2. Item ἄχεια λάχανα. Aristoph. in Pluto. ¶ Λάχανα dicitur etiam quod è vimine connexum currui ad fedendum imponitur. Hesych.

Λαχανώδης, ες, ὁ, ἡ, oleraceus. Et λαχανώδη, oleracea & quæ ex olerum genere sunt, ipsa olera: Sic λαχανώδεις κρίσεις, usus oleris præbentes, apud Dioscor.

Λαχανηρὸς, ὸν, ὁ, idem quod λαχανώδης, Theophr. hist. plant. l. 7.

Λαχανικὸς, ὸν, ὁ, ad olera pertinens.

Λαχανίον, ου, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχανάριον, ου, τὸ, oluscula.

Λαχανίζομαι, esui sum oleris modo. Dioscor. τὰ δὲ ἀφέψατα τῶν φύλλων λαχανίζεται εἰς ἀφεψήματα. Apud Luc. in Lexiph. sunt qui λαχανεύσασθαι significare putent oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανεία, ἡ, olerum collectio. Ioseph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμὸς, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4.

Composita ex λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. π, Ἦτοι ὁ ῥ' ἐξ κατ' ἔζετ' ἐπειτ' ἀμφιλάχαινε.

Ἐκλαχαίνω, effodio.

Composita ex λάχανον.

Ἐκλαχανίσασθαι, olus decerpere. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibusdam auripler, teste Dioscor. vide & Plin. l. 27. c. 8.

-ΛΑΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles. (✠ ex particula λα, & nomine χνοῦς.) Il. β, Χεῖρὶ δὲ ἐπεκλώσθε λάχνη. Sic & Iliad. κ, οὔλαι δ' ἐπεκλώσθε λάχνη. Hesychio est densum cæpillamentum: ✠ derivanti παρὰ τὸ λάσιον. ¶ Eidem item q; Suidæ est spuma maris, quæ & σῆλος ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνῃσι vocavit etiam pellem lanugine hirtam seu pellem hirsutam pilis molioribus: sic canens in Ther. ἢ μὲν τέρεν λασίῃσιν ἀγείρεται ἀμφὶ καυλὸν Σπασκέλεως δὲ λάχνῃσι. Idem & herbarum comas λάχνῃσι appellavit in Alexiph. ὥσεί δ' ἄπυον λάχνῃσι πηγάνου. Λαχναῖος, ου, ὁ, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, ἡ, Il. β, & alibi.

Λαχνῶδης, pro τοῦ μ, ut trado. Suid.

Λαχνότης, ητος, ἡ, pilosus sit & hispidus Hesych.

ΛΑ'ΩΜΑΙ, video: unde ἀλαὸς, qui non videt, cæcus, teste Suida. Et apud Hesych. λάεστε exp. σκοπεῖτε, βλέπετε. Item fruor: ut Od. β. v. 226, & 227 ἀκτὴ ἐσσυμένη λάων, & ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγων. Hinc. λαΐω & ἀπολαύω.

Λαΐω, (pro quo usus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor) Eustath. deducit à λάω, pleonasmo literæ υ.

Λαμπὸς, λαμπηνία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀπολαίω, (comp.) fruor, commodum seu fructum capio. Plerunq; cum genitivo: ut Iscr. ad Demon. ἀπόλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, fruebatur bonis præsentibus. Sic ἀπολαυεῖν γλυκέος, dulci frui. Dem. Plut. in Ant. ἀπόλαυσιν τῆς φιλοπημίας αὐτὸς ex ejus ambitione commodum perceperunt. Interdum cum accusat. cui tamen adjungitur genit. ut apud Aristoph. ἀγαθὸν ἀπόλαυ' ὧδέν' αὐτῶ. Sic & apud Iscr. Plut. Luc. Synes. Et cum solo accus. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Item in malam partem, sum particeps. Item damnum capio. Arrian. Σοφὸς δὲ ἦ βοῆς ἢ τῶν ἄλλων γελοίων ἂν ἀπολαύσειε. Iscr. de pace, δέδοκται μὴ αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαύερον.

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip.

Ἀπόλαυσις εως, ἡ, fruitio, usus, commodum, seu fructus, quem ex re aliqua percipimus. Iscr. Xenoph. & c. Item ipsa voluptas, vel oblectatio Aristot. top. 1.

Ἀπολαυσὸς, ὴ, ὸν, ἡ, ad voluptatem pertinens. Plut.

Ἀπολαυστικὸς, voluptati dedicus. Basil. Item voluptatem afferens. Athen. lib. 14.

Decomp. Ἀπόλαυος, cui frui non datum est. Exponitur & passivè, quo frui non licet, infructuosus.

Καταπολαύω, perfruor. Exponitur & nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, simul fruor, unà cum alio fruor. Interdum in malam partem, sicut & ἀπολαύω: unde apud Aristot. in probl. συναπολαύει τῶν μειζόνων, exp. partium vitia haurit.

Λαὸς, vide in Λαὸς. Λάαινα, in Λέων. Λεαίνω, & c. in Λεῖος.

ΛΕΒΗΡΙΣ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita: membrana sive senectus anguium. Ioseph. in antiq. Iud. (de cingulo summi pontificis loquens) ζώνη διαίνου ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδι ὅμοιόν τι φαίνεσθαι, zona ita texta ut cava & inanis sit, ut exuvium serpentis. Proverbio dicitur κενὸν περὶ λεβηρίδος, inanior serpentis senectus, apud Athen. lib. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

-ΛΕ'ΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes (✠ à λείβειν dictus, quoniam in eum aqua λείβεται, i. funditur: ut Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ, Ω's δὲ λέβης ζέσ' ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. Athen. l. 4. Λέβητας ἐπίσημοι μεγάλων πανηδεπάων μεγάλους. ¶ Item pelvis lavandis manibus, mallulvium. Od. αι. Ἐκ δὲ ἀρυσσάμενοι λέβητος νίψαντο. ¶ Dicitur etiam de pelluvio, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβήτιδιον, ου, ὁ, ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον & λεβητίδιον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen.

ΛΕ'ΠΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates & oræ: unde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat, extremitates orificii matricis, teste Galeno in lexico Hippocr. Pro eodem legitur & λέγνη, & in plur. λέγνα, apud schol. Callim.

Λεγνώτος, ὁ, fimbriatus, instit atum habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόυ μιχὲ χιτῶνα ζώνυσθ' λεγνωτόν.

Λεγνώδης, ες, ὁ, ἡ, varius, variegatus. Hesych.

ΛΕ'ΤΩ, (F. ξω. P. λέλεχα, aor. 1. ἔλεξα) lego. i. colligo, deligo: Il. ψ, Οἳ δὲ πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγοντο. Item numero, percenseo: Od. σ, Ἐν δ' αὖ ἡμέας πρῶτος λέχε κύπτειν. Odyss. ξ. Οὔτι διαφήξαμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμῷ. ¶ Item dico, loquor. Cum accusat. rei Plut. ad Color. ἄλλα μὲν ἄλλος, ἄλλα δὲ ἄφαστος. Sic apud Xen. λέγω ταῦτα οἷς ἐστι, & ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, apud eundem. Et cum accusat. personæ: ut apud Plat. de rep. l. 1. τὸν τε βαλαίπωρα ἀποτιμώντα λέγω, loquor de. D. citur & δ' λέγω σε, vel κρὰς, bene loquor de te, laudo te. Sic vicissim, κακῶς λέγω σε, malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi, apud Dem. & Plut. in apophth. Apud Aristoph. in Plut. σέ τοι σὲ τοι λέγω. Exp. voco, appello, & ὄνομα λέγειν τινὰ, apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accusat. rei exponitur etiam, narro: commemoro: ut apud Iscr. τὰ δὲ με λέγειν τὰ πολλὰ, ἃ τὰ ἐμοὶ τὰς βαρβάρους. Interdum cum gemino accus. ut apud Aristoph. λέγω σε κακὰ πολλά. Dicitur & λέγω ἐμοῖς σε, apud Xenoph. Cum infinit. exponitur etiam, jubeo: ut οἰμώζειν σοι λέγω, & c. Interdum significat eloquenter loquor seu differtè: ut apud Eupolin. Λαλεῖν ἄξιος, δεινὸν ἀπορτὸν λέγειν. Sic δεινότατον λέγειν, apud Aeschyn. eloquentia valens. Item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio, aut dormitum dimitto, apud Homer. Il. ω, Λέξον νῦν μοι πάχεσι δόξεσθε, & c.

¶ *Derivata à λέγω significante, colligo, deligo, numero.*

Λέγομαι, colligor, deligor: ut apud Hom. Εἰ δὲ νῦν σοὶ νηυσὶ λεγόμεθα, & c. Item recenseor. Item activè colligo, deligo, recenseo: ut Iliad. ω. Οἳ δὲ λευκῷ λέγοντο κριτηρίῳ, ἔπαρσί τε. Iliad. ν, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

Λεκτὸς, ὸν, ὁ, collectus aut etiam delectus: ut λεκτὸς στρατὸς, apud Soph.

Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ, delectus, selectus: electus. Eurip. in Hec. λογὰς δ' Ἀρχαίων στρατῷ Νεαίρας ἔνευσ παρθένον λαβεῖν. Sic & apud Herodot. Ponitur & absolutè λογάδες, pro λογάδες νεανίαι, seu στρατιῶται, apud Thuc. & Herodian. Λογάδες dicuntur etiam oculi: ut apud Suid. ex Epigr.

Λογάδιμ, fœtè, electè. Thuc. lib. 4. & 6.

Λογὰς, collecta: id quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam, 1 Cor. 16.

Λόγος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositi.

Ἀγαλέγω, seu potius ἀγαλέγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 9. ἀγαλέγεται τῇ γλαίπῃ τὰς σκώληκας. Greg. ἐκ τῶν θείων λόγων τότε ἀναλεγόμενοι. Item colligo sparsa & effusa. Herodot. in Thal. τὰς ἀποπίπτοντας ὑπὸ τῶν φιαλέων στάγας ἐπήμην ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Basil. ad Eustch. ἢ ἀπελεξάμενοι τὰς ἑαυτῶν διωκήσεις. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγὼ μὲν ἀπεξάμενος ὀλίγα καὶ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. Item aimo verso rem præteritam & reminiscor.

Ἀναλεκτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: unde ἀναλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀναλεκτὶς, ίδος, ὁ, collector. Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod.) ex xylino lino vel quavis materia, tanquam pulvillis constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitores possint.

Ἀνάλογος, vide in comp. à λόγος.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. l. 4. ἀπολέξας τεσσαράκοντας τῶν στρατῶν: Item decerpo. Theophr. l. 9. τὰν μὲν καμπὸν ἀπολέγων. Item rejicio, repudio, renuo, q. d. non eligo. Plut. ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀπολέγομαι, rejicio, repudio, non admitto. Plut. in Catone, ἀλλὰ τῇ σωτῇ καὶ τοῦ φρονοῦντος δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν Μήσσην. Polyb. ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχὴν. Item deligo, Thuc. l. 1. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, desperdeo animum, quasi omnem spem melioris status rejicio & extrema mala deligo. Greg. Ponitur & simpliciter in ea significatione, apud Plut.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ, delectus, selectus, & per consequens, eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, deligo, discerno, secerno aut incerno. Plut. de leg. lib. 3. διαλέξας δὲ τὰ ὑπὲρ ἢ τὰ μή. Xen. Τὸ φυτὸν τοῦτο διέλεξε διαλέγειν.

Διαλογὰς, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλεχθὴν, exp. eximiè, insigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Iscr. ad Nicocl. ἃ τις ἂν ἐκλέξεται ἢ ἐξὸν ἀφορμὴν ποιητὴν τοιαύτην ἐκλαμβάνειν γονέων. Item passiva signif. pro ἐκλέγομαι eligor. Item adnoto & colligo. Aristot. εἰ δέ τις τὰ ἴδια ἐκλέγει τῶν ἴδιων ἐκλέξεων. Item eximo, detraho. Theophr. de caus. pl. l. 3. τὰς λίθους ἐκλέγειν. Item exigo, ut ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia, apud Dem. & Aeschin.

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thucyd. lib. 6. Exponitur & eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ. Diog. Laërt.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio & collectio, apud eundem. Exponitur & notatio, apud Aristot. Item optio apud Plut. Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογὰ dicuntur separata quædam poëmata & scorsim collecta de certis quibusdam & selectis rebus nos docentia, qualia sunt eclogæ Virgilii. Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογὰς, quod ex multis selectum est seu excerptum.

Decomp. Ἀποκλέγομαι, in electione reprobo & rejicio, seu non eligo. Dioscor. lib. 3. c. 25.

Ἐπικλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo, apud Dem. & Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, una electa ecclesia. Exponitur & ejusdem electionis consors. 1. Petri. c. ult.

Ἐπιλέγω vel ὀπιλέγομαι, eligo, deligo, seligo. Herodot. Ἦν δ' ἐκ τῶν ἐπιλέξαντες ὁμιλίαν. Diodor. τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι καὶ ἐς στρατείαν.

Ἐπιλέγομαι, recenseo, recognoscotut ὁ δῆμος τὸν δεικνύντα ἐπιλέξεται τῶν στρατιωτῶν. Item lego, Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλέγοντό μοι μάλιστα ἐπιπλοῦς θαυμάσαι πλήθει.

Ἐπιλεξὶς, delectus. Appian.

Ἐπικλεκτὸς, idem quod ἐκλεκτὸς. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo & conscribo, centurioque. Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plut. Item censeo, existimo, numero & loco habeo. Plat. de leg. l. 5. ὡς γε δὴ οἱ πολλοὶ πάντες καταλέγουσι.

Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen.

Καταλογὴ, ὁ, ἡ, enumeratio, recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur & delectus, apud Luc. & Demosth. Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, ut tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογὰς, qui delectus facit. Lysias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, adscisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Ταῖς ἐχ σὺ φοβοῦ μὴ κάτοπτρα τὴν ἐγκαταλέξῃ. Item congero una cum aliis, vel simpliciter, congero. Thuc. l. 1.

Περιεγκαταλέγομαι, etiam ego allegor & ascribor in catalogum.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παρελέγομαι, lego litus: ut παρελέγοντο τὴν Κρήτην Act. 27. Exponitur & oram littoris lego.

Περιελεγμένοι, qui delecti & ante alios collocati fuerunt, vel delecti ad tenendum primum in acie locum, vel delecti ut sint præstires in acie. Il. v.

Συλλέγω & συλλέγομαι, colligo. Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τὰς ὄχλους. Item metaph. colligo. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθλητὰ συλλεξάμενοι διωώμων. Item alia metaph. colligo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam argumentorum efficio, ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλογίομαι, comparo, quæro. Plat. de leg. l. 11. διὰ τοῦτο βίον ἀνθρώπου συλλογίμῳ. Sic & apud Dem. in Nœæram.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio. Plat. in Timæo.

Συλλογὴ, collectio. Idem de leg. l. 5.

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, collocatium: item generalius, concilium, conventus, consessus, collegium. Thucyd. lib. 1. 2. & 4.

Συλλογεὺς, collector, coactor. Poll. l. 3. c. 26.

Συλλογιμαῖος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus; & undique collectus, apud Luc.

Συλλογίομαι, colligo, &c. vide in comp. à λέγω infra.

Decomp. Ἐπισυλλέγω colligo, congero, congrego: συλλεγεὶς, particip. apud Dioscor. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recèns collectus.

Περισυλλέγω, antè colligo, præcolligo.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, loquacium nugarum conscriptor, vel garrulus nugator. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione.

Ἀγλεολογέω, ῶ, venas lego.

Ἀγλεολογία, ipſe actus legendi venas. Gal.

Ἀγλεολόγος, ſpicilegus, qui ſpicas ſeu ariſtas colligit.

Ἀγρολόγος, ſpicilegus, qui ſpicas ſeu ariſtas colligit.

Ἀκανθολόγος, ſpinas colligens, ſpinarum collector. in Anth. epig.

Ἀκανθολόγος, ſpinas colligens, ſpinarum collector. in Anth. epig.

Ἀκρολογέω, in ſummitate carpo ſeu lego, vel ſummitatem aut ſumma lego. in Anth. epigr.

Ἀνδρολογέω, ῶ, viros lego vel colligo, *ad militiam videlicet*, delectum habeo. Alciphron.

Ἀνδρολογίω, pro eodem.

Ἀνδρολογία, virorum collectio ad militiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ ſit virium. Maccab. cap. 2.

Ἀνθολόγος, ὁ ἡ, florilegus, ut apes florilegæ dicuntur Lat.

Ἀνθολογία florum collectio & florilegium. Luc.

Ἀνθολογιον, Suidas vocat librum collectaneorū Stobæi, quaſi in quo ſint collecti autorum Græcorum flores. (bus ſcripti.

Ἀνθολογικὸς, libri de florum collectione, ſeu de legendis floribus

Ἀνθολογέω, ῶ, ſive ἀνθολογέομαι, ῶμαι, flores lego, flores decerpo ſeu carpo. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. Ἀνθολογέω cum accuſat. exp. & ſimiliter, decerpo, apud Hippocr.

Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor. Thuc.

Ἀργυρολογία, argenti, (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen.

Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias poſco & exigo. Cum accuſ. apud Polyb. & Syn.

Ἀργυρολογικὸς, ad pecuniam colligendam inſtitutus. 2. Mac. 11.

Ἀφρολόγος, ſpumileges. in Epigr.

Βλαστολογέω, q. d. germina carpendo lego pampino. Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. (phr, ibidem.

Βλαστολογία, pampinatio, à legendis pampinis ut herbis. Theophr.

Βοτανολογέω, ῶ, herbas lego ſeu colligo. Hippocr. in cp. ad Crat.

Δασμολόγος, tributi ſeu tributorum collector, quæſtor.

Δασμολογία, tributi collectio.

Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo, cum accuſ. perſ. apud Iſocr. τὰς νησιώτας δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.

Δασμολογέομαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur, tributum penſito.

Δεκατολόγος, decimæ ſeu decimarum collector vel exactor. Poll.

Δεκατολογία, decimæ collectio ſeu exactio.

Δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et *pro* τελωνεῖον.

Δραγματολόγος, qui manipulos colligit.

Εἰκοστολόγος, qui vigeſimam partem colligit. Ariſtoph. in Ran.

Ἐλαιολογέω, ῶ, olivo, olivas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur & ἐλαολογῶν. Euſt. ex Aelio Dionyſ.

Ἐλαιολόγος, qui olivas colligit, qui olivat. Ariſtoph. in Veſp.

Καρπολογέω, ῶ, fructum ſeu fructus lego, fructum decerpo. Theoph. de cauſ. pl. l. 5.

Καρφολογέω, ῶ, paleas ſeu feſtucas lego. Item exquiſitè in alium inquiro, quaſi feſtucam in oculo ſcrutor. Baſil. Item floccos lego & quiſquilias in veſte hærentes, Theophr. De phreneticis etiam dici ſolet, teſte Galen.

Καρφολογία, palearum ſeu feſtucarum collectio, floccorum collectio. Galen.

Decomp. Ἀποξηφολογέω, ῶ, paleas ſeu feſtucas alicunde lego, floccos ſeu quiſquilias alicunde carpo. Hippocr. in progn.

Κοπρολόγος, qui ſtercora colligit. Ariſtoph. in pace.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut. in quæſt. Græc.

Λιθολόγος, ὁ, ὁ, qui lapides legit ſeu colligit: vel etiam ſeligit operi idoneos. Thuc. l. 7.

Λιθολογέω, ῶ, lapides lego ſeu ſeligo operi idoneos.

Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus conſtructum ædificium. Xen. Pæd. 6. (pido.

Decomp Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo, i. legendo eximo, elapi-

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Heſych. & Suid.

Ξενολογία, externorum militum collectio. Ariſtot. œcon. 2.

Ξενολόγιον, externorum militū collectorū manus ſeu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, ſeu cogo. Iſocrat. ad Phil.

Ὀστολόγος, qui oſſa legit ſeu colligit, ut qui cruentorum cadaverum oſſa inter cineres colligit.

Ὀστολογέω, oſſa lego, oſſa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui incrematorum corporum cineribus oſſa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt. Suid.

Παλιλλογία, iterum collectus ſeu congeſtus. Il.

Πεντηκοστολόγος, qui quinquageſimam partem colligit ſeu exigit: ſeu quinquageſimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.

Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquageſimam colligo ſeu exigo. Poll. ex Philonide.

Ποιηλογέω, ſive πτιλογέω, herbas lego. Theocr. idyll. 3.

Ῥακολόγος, acinorum collector: epithetum eſt echini in Epigr.

Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. ſchol. Theocr.

Ῥιζολόγος, radicum collector.

Ῥιζολογέω, ῶ, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. τὰ δένδρα πάντας τῷ ῥίζολογήσας.

Σπολάδος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magiſtratus quidam apud Athenienſes.

Σιτολογία, munus τῶν σπολάδων, frumentatio. Polyb.

Σπολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.

Σπερμολόγος & σπερματολόγος, qui ſemina colligit: dicitur de aviculis quæ in agris ſeminatis inter ſulcos non bene cœca depreſſos, ſemina legunt apud Athen. Ariſtoph. Baſil. Sic etiam nominantur homines viles qui in foro gtana ſeu ſemina inſtar frugilegarum avium colligunt è faccis effuſa, atque inde victum quærunt, ut qui ex ſpicilegio victitant. Euſt.

Σταχυολόγος, qui ſpicas legit.

Σταχυολογέω, ῶ, ſpicas lego ſeu colligo.

Σταχυολογία, ſpicilegium.

Στρατολογέω, ῶ, exercitum collig o, cogo & conſcribo milites.

Στρατολογία, collectio exercitus, ipſa actio cogendi & colligendi copias,

Συκολόγος, qui ſicus colligit.

Συκολογέω, ῶ, ſicus lego, ſeu colligo. Ariſtoph:

Τειχολογέω, ῶ, pilos lego, ſeu colligo, aut floccos. Suid.

Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. & Heſych.

Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum ſeu tributa exigo. Polyb. Ioſeph. Item exhaurio tributis, apud Plut.

Φορολογία, tributi collectio ſeu exactio.

Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur ſeu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid.

Φυλλολογέω, ῶ, folia lego, pampino, quum de vite dicitur. Poll.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Heſych.

¶ *Derivata a* Λέγω, *dico, loquor.*

Λέγεται, dicor, *&c.* Τὸ λεγόμενον aliquando per parentheſin ponitur *pro*, quod dici ſoler, quod dicitur proverbio. Item λέγεται impersonaliter, fertur, fama eſt. Xen. λέγεται Ἀλκιβιάδου Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Λέγημα, medium idem ſignificat cum activo.

Λέξις, εως, ἡ, dictio, i. elocutio, oratio, ſermo, ſtylus. Ariſtot. Luc. Item orationis venuſtas, apud Iſocr. & Dion. Hal. Item dictio. vocabulum, verbum. Luc. Athen.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula, vocula.

Λεξικὸν, ου, τὸ, liber in quo vocabula recenſentur & explicantur, vulgò dictionarium, vocabularium.

Λεκτὸς, ὴ, ὸν, q. d. dicibilis. Item qui in dictis ſeu verbis conſiſtit.

Λεκτικὸς, orationi & ſermoni accommodatus. Ariſtot. de poët. (hoc λέγω.

Λόγος, cum ſuis derivatis & compoſ. vide poſt compoſita ab

Compoſita ac primum cum præpoſit.

Ἀμφιλέγω, q. d. ab utraque parte dico: vel in utramque partem ut dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βεβαίως ἀμφιλέξειν μὴ φανεῖν. Item diſcepto, contendo verbis, controverſiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.

Ἀμφιλεκτὸς, utrinque diſceptatus vel diſceptabilis, in controverſia poſitus. Eurip. in Phœniſſ.

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ, ὁ, *iisdem*, controverſus, de quo ambigitur & dubitatur. Xen. Pæd. 8. & Hell. 5. Item activè, qui ambigit ſeu dubitat. Arrian.

Ἀμφιλογία, ἡ, ambiguitas ſermonis, ſermo ambiguus, vel diſceptatio. Heſiod. in Theogon.

Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀναμφιλεκτος, deſceptationem nullam habens.

Ἀναμφιλέκτως, ſine controverſia.

Ἀναμφίλογος, idem. Xenoph. in ſymp. Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως.

Ἀντιλέγω, contradico, nego. Cum dativo, apud Xen. ἀντιγνώμων ἂν τότε ἀντιλέγων. Cum utroque. Ariſtoph. Τῶν νόμων καὶ τοῖς ἄρχουσι παντὶ ἀντιλέξαι. Cum ὡς τὸ, apud Xen. in ſymp. οὐκ ἂν ἔχοι ὡς ἀντιλέγειν. Interdum ſequente ὅτι ὄ. Thuc. οὐκ ἀντιλέγω ὡς ἐπάνω βεβαίως πεποιῆσθαι τὰ ῥηθέντα ἕκαστα. Aliquando exp. recuſo. Item ambigo, altercor, diſſentio. Iſocr. in Archid. ὥστε δῆλον ἐστὶν ὅτι συμφέροντος ἀντιλέγωμεν.

Ἀντιλεκτὸς, dicitur res de qua ambigitur, vel cui contradicitur. Xen. Hel. 6. ἀλλ' ἀναίτιον μὲν τόνος ἀντιλέγεται. Et τὰ ἀντιλεγόμενα, controverſa, de quibus inter partes non convenit, quibus oppoſitum ὁμολογούμενα.

Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.

Ἀντίλεκτος, in contradictione poſitus, controverſus, dubius. Thuc. lib. 4.

Ἀντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, contentio. Dem. Item refutatio. Herodot.

Ἀντιλογικὸς, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Ariſtoph.

Ἀντιλογέω, ῶ idem quod ἀντιλέγω. apud eundem.

Decomp. Ἀναντίλεκτος, cui contradici non poteſt, cui nemo refragari poteſt. Ioſeph. Ἀναντιλέκτως, citra contradictionem, (poteſt. nemine contradicente.

Εὐαντιλεκτος, cui facilè contradici poteſt, qui facilè refelli

Δυσαντιλεκτος, cui vix contradici poteſt, qui vix refelli poteſt.

Ἀπολέγω, interdico, veto, Polyb. l. 2. Διὸ ὁ Ἱππαρμεὺς τὸ μὲν χρηναῖον ἀπολέγει, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo τὰ δὲ τῇ αἰσθήσει γνωρίσματα, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τῷ ἐν τῇ διανοίᾳ δυσχερείᾳ διωκόμενον.

Ἄπυος, narratio longa & verboſa, ſeu fabuloſa: unde pro verb. Ἀλκίνοε ἀπύολον, apud Plat. l. 10. de rep. & Ariſtot. de arte poetica. Exponitur etiam, fabula moralis, ex Cic. de Orat. l. 2.

Ἀπύολος, ἡ, quod dicitur pro defenſione alicujus, cauſæ dictio, excuſatio. Iſocr. in Buſir. encom. Aeſchin. Plato & alii.

Ἀπολόγεμα, ἥματ. loquor aliquid pro defenſione ſeu excuſatione alicujus, excuſo. Aeſchin. contra Cteſiph. ὁ δὲ τὸν κατήγορον, ἐπιλογίσεται ὁ φέρων τὸν γεγραμμένον κατηγορεῖ. Interdum quæ accuſat. ut ἐπιλογισάμενος ὅτι λοιμὸς, defenſionem cauſæ dicere. Plut. Et ἀπολογοῦμαι τοῦτο τὸ κέφαλαιον, propter cauſas belli ſe excuſare. Polyb. Interdum cum præpoſ. addita accuſ. ut apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι ὑμῖν τὰ ἐγκλήματα, ad accuſationes reſpondebo. Et cum accuſ. & præpoſ. Dicitur etiam ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι, pro excuſatione mei dixi, apud eundem. Dicitur & ſine accuſ. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. Et cum ἀπὸ, apud Iſocrat. in Helen. lunguitur & dat. apud Plut. in Them.

Ἀπόλογμα, τὸ, quod pro defenſione dicitur, excuſatio: Plut. in Rom. & alibi.

Ἀπολογητικὸς, ὴ, ὸν, defenſorius, ad defendendum cauſam valens: unde ἀπολογητικοὶ λόγοι, libri ad defendendum aliquid ſcripti, cujuſmodi ſunt Juſtini martyris.

Ἀπολογίζομαι, enarro, pereenſeo, commemoro. Polyb. ἀπολογιζόμενος τὰ ὑπὸ τοῦ σοφέως ἀπορεῖαι καὶ διωρύγειαν.

Ἀπολογισμὸς, defenſio, excuſatio. Polyb. l. 4.

Decomp. Ἀναπολόγητος, qui defendi non poteſt ſeu excuſari, pro cujus defenſione nihil afferri poteſt. Vtitur Cic. ad Att. l. 2. & Paul. Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defenditur ſeu excuſatur. Polyb.

Ἐπαπολογέομαι, inſuper defendo, ſeu ſimpliciter, defendo, refello. Plutarch.

Εὐαπολόγητον, quod facilè excuſari poteſt.

Συναπολογέομαι, ῶμαι, ſimul defendo ſeu patrocinor. Aeſchin.

Διαλέγομαι, colloquor, ſermocinor, diſſero. Plat. in apol. δύλγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διελέγμεθα. Idem, χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σοφοῖς ἀνδράσι. Dicitur & διαλέγομαί σοι ταῦτα, apud Xen. & ἃ ἐμοὶ Ἀντίοχος διελέχθη, apud eund. Et apud Plut. βραχέα διελέχθησαν. Nonnunquam cum dat. & præpoſ. ἀπὸ: ut apud Herodian. lib. 6. ἀπὸ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. Alia conſtruct. apud Plat. in ep ἐγὼ μὲν ἐκείνου ἀπὸ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἐπιδιελεγόμην. Item orationem publicè habeo, apud Iſocr.

Διάλεξις, ſermocinatio, diſſertatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος, ἡ, ſermo unicus que genti peculiaris, ſeu ſermonis forma. Plut. in quæſt. Rom. Exponitur etiam colloquium, apud Plat. in ſymp.

Διαλεκτικὸς, ὴ, ὸν, ad ſermocinationem pertinens. Item ſermocinator, fabulator: ut exp. apud Ariſtot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, ſeu qui interrogare & reſpondere novit, ut Plato in Cratylo definit. Item pertinens ad artem dialecticam.

Διαλεκτικὴ (ſub. τέχνη) ars diſſerendi, vel diſputatrix. Propriè ſic vocatur ea ars Dialecticæ, quæ probabiliter de qualibet re diſſerere docet, alio nomine πιθανὴ, ut patet ex c. 22. lib. 1. pr. anal. Ariſtot. Vſurpatur etiam pro metaphyſica, ſeu prima philoſophia. apud Pla: l. 7. de rep.

Διαλεκτικῶς, dialecticè, i. ut convenit arti dialecticæ, & ejus præceptis, ſeu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ὁ, ὁ, ſermocinatio, ſermo aliquorum differentium, aut confabulantium. Exponitur etiam, ſermo ex interrogatione & reſponſione conſtans. vide Fab. l. 9. c. 2.

Διαλογικὸς, ad dialogos pertinens, ſeu ad dialogorū ſcriptionē.

Διαλογίζομαι, diſſero, diſcepto. Xen. βούλει οὖν διαλογιζώμεθα περὶ αὐτῶν σκοπῶμεν ἤδη ὅ τι τὸ δικαιότατόν ἐστι. Item diſſero, diſcepto.

Διαλογισμὸς, ſermocinatio, confabulatio. Plut. in apopth.

Decomp. Παρδιαλέγομαι, ſermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. & Syneſ. Παρδιαλέξις, ſermocinatio.

Ἐκλογέομαι, idem quod ἀπολογοῦμαι, crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defenſione alicujus aut excuſatione. Appian in Mithrid. ὃ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων. Sic & apud eundem de bello civil. l. 5.

Ἐπιλέγω, dico poſt (alia) præterea dico, ſeu dictis addo: unde poſt apud Ariſtot. ἐπιλεγόμενος ὁ θεός, additur his fabulæ. Cum dat. exp. etiam dico de: ut apud Ariſtot. eth. 2. δῆσεν ἐπιθεὶς ἐπιλέγων τοῖς δεσμοῖς ἔχουσι ἕρχοις, unde de re cæd factis dicere ſolent. Et cum dat. perſ ſermonem adjungo, *poſt factum aliquid videlicet*. Sic apud Xen. Pæd. l. 1. ἢ κύρου λαβόντα ἢ ἰφικέων διαδίδοναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον δεκαπέντε, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, &c. carnibus in ſingulos miniſtros diſtributis unicuique verba hæc addidiſſe, &c. Interdum cum accuſ. ut apud Thucyd. l. 6. ἐπιλέγοντες τεκμήρια, poſt alia dicentes. Exponitur etiam, ſtatim ſubjicio, ſeu effor, apud Plut. ſymp. 6. διὰ δυρῶν ἐξεκαύνουν, ἐπιλέγοντες.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, dictum quod ſubjungitur ad reddendam ejus quod præcedit rationem. Ariſtot. 2. rhet. Item apud Rhetores orationis extrema pars, quæ antè dictis ἐπιλέγεται, peroratio.

Decomp. Περιεπιλέγω, idem quod ἐπιλέγω, dictis addo, ſeu inſuper dico. Them. phyſ. 7. ἀλλ' ὃ δὲ Ἀναξαγόρας τῷ αἰτίᾳ περιεπιλέγει.

Καταλέγω, ſigillatim enarro. Od. γ. Ἀλλ' ἄγε μοι καταλέξον ὅπως λύσησαι ὀπωπῆς. Sic Od. δ. Τοῦ δὲ ἐγὼ τοι ξείνε μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω. Sic & Il. κ. & alibi, apud Hom.

Καταλογάδην, proſaicè, proſa oratione. Iſoc. & Plat. de fort. Rom.

Παραλέγω, abſurda loquor, deliro. Hippocr. epidem. l. 1.

Παρήλογος, vide in comp. à λόγος, ratio.

Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus utiſi ſuperfluæ & inutilia loqui. Poll. ex Hermippo comico.

Περιλεξις, circumloquutio, copia dicendi, & latius interpretandi: ſeu futilis loquacitas, ſupervacanea dictio. Ariſtoph. in Nub.

Περιλέγω, prædico. Item præmoneo, profiteor. Plut. de Socr. dæm: ᾧ δὲ φαίνεται καὶ περιλέγειν.

Περίλογος, (q. d. proloquium, i. ante loquium) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos & tragicos Poëtas. Sic nominatur, quæ comœdiæ ſeu tragœdiæ præponitur præfatio. Ariſtot. rhet. 3.

Περιλογίζομαι, præfor, ſeu primus in ſcenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Sud.

Περισέγω, inſuper dico. Περισέγομαι, alloquor: unde apud Hom. Od. μ. Εἶσε τε καὶ περισέκητο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, allocuta eſt, ſicut ſchol. exp. & etiam Euſtath. quum inquit, περισέκητο, μᾶλλον σημαίνειν ὁμιλίαν διαλόγων.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀλεκτολόγος, qui dici non poteſt, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐτολεξεί, ad verbum. αὐτοῖς λέξεσι, vel χρὴ λέξιν.

Δικολέκτης, ου, ὁ, cauſidicus, in Epigr.

Εὐλεξις λόγου, oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολέκτος, vulgari ſermone. communi lingua.

Κυκλολεκτεύω, proprie loqui. Euſt.

Κυκλολεξία, proprietas loquendi. Euſt.

Μυριολεκτος, qui ab infinitis dicitur. Xen. Hellen. 5.

Ἀγγελλω, Ἄλεγος, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

¶ *De nomine* Λόγος, *cum ſuo comitatu.*

Λόγος, ου, ὁ, dictum, verbum: ut ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in ſymp. Sic apud Herodian. φαυλὸς λόγος, & apud Syneſ. ῥᾴδιον ἢ λόγος, dicto citius. Sæpè inter ſe opponuntur λόγω & ἔργῳ, ut Latinè re & verbo. Item ſermo, oratio, verba. Xen. Hellen. 4. ἦρξατο λόγων, inchoavit ſermonem. Ariſtoph. in Nub. αἰσχίοσιν με τὸ ἄλγος σώμασι δοκεῖν. Λόγος Δημοδόκου ἐστὶν, &c. oratio Dem. Et λόγους ποιεῖσθαι, apud Iſocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Item ſermo, i. rumor, fama: Thucyd. l. 6. δῆλον ὁ λόγος, ὅτι, &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus diſſeminare. Dicitur & ὡς λόγος, ſub. ἐστὶ, fama eſt, ut ferunt apud Herodian. l. 1. Exponitur etiam, opinio: ut Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea fert opinio. Item λόγος, liber, tractatus: ut apud Luc. ἀληθῶς ἱστείας λόγος συγγέγραπται. Sic & apud Plut. Gal. &c. Aliquando pro definitione ponitur apud Ariſtot. poſt. anal. c. 8. & 12. In plur. λόγοι, ſtudia literarum & diſciplinæ liberales: unde οἱ ἐμοὶ τῶν λόγων. Greg. literarii homines. Et οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, Herod. homines inſigni doctrina præditi.

Λόγος, ratio: ut apud Ariſtot. Eth. l. 9. c. 8 κρὶ λόγον ζῆν. Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi conſentaneum eſt. Sic κρὶ λόγον γίγνεται, apud Plut. cum ratione fit, non abs re fit. Sic dicitur λόγον δίδοναι vel ὑπέχειν, rationem reddere & cauſam dicere. Item pro ἀναλογία, proportio. Ariſtot. in hiſt. an. ὃ τοῦτο τὸ μέσον φάσκουσι μεῖζον ὂν ἢ κρὶ λόγον τῷ ὅλῳ σώματι ὄν. proportione. Sic & apud Plat. in Phædone ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ λόγου, pro pari portione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: ut apud Plat. in Parmenide, λόγον λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem.

¶ *Derivata a* Λόγος, *in prima ſignif.*

Λογιδιος, α, ον, qui ſermocinari poteſt, ſermocinans, ſermocinator. Greg. de homine. Item eloquens, facundus: idem in epitaphio patris. Item dialecticus, pertinens ad ſcientiam diſſerendi. Et λογικὴ (ſub. τέχνη) ars diſſerendi. Luc. in dial. cui titulus βιῶν πρᾶσις. Apud Rhetores autem λογικὸς θεὸς dicitur pes in proſa oratione uſitatus. Demetr. Phaler. Alias ſignif. vide in λόγος ii. ratio.

Λογικῶς, verbis, differendi modo.

Λόγιμος, α, ὁ, ἡ, mentione dignus, memorabilis, ſeu celebris, nobilis. Herodot. in Vran. & Eut. Item æſtimabilis, æſtimatione dignus.

Λόγιος, α, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vitā M. lib. 1. Apud antiquos ſic dicebatur, qui unàquaque natione patria inſtituta interpretari & eloqui poterat, *h. e.* hiſtoriæ & antiquitatis peritus, & in earē facundus: ut apud Ariſtot. polit. 6. Poſtea omnes diſerti ſic appellari cœperunt. Moſchopul. Sic dicitur etiam, fatidicus & vates. Plut. in Sylla & Arrian. l. 6. Item magnificus. Demetr.

¶ Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, reſponſum, divinum: proprie, ut volunt grammat. datum oratione ſoluta. Thucyd. l. 2. Philo de vita M. l. 1. Ariſtoph. in Veſp. Eccleſiaſtici autem ſcriptores λόγια appellant teſtimonia Prophetarum & Apoſtolorum. Et τὰ θεῖα λόγια, divina oracula, ſacræ literæ. Naz.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia.

Λογεύς, έως, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones fabulam recitant. Etym. A' Suid. exp. locus, in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus, in quo περὶ τὰς λόγους διατείνων. Λογεῖον dicitur etiam os: quoniam per id sermo prodit. Poll. l. 2. In sacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μαντευόμενον ὅθεν ἔφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκολαμμένοι οἱ ιβ' λίθοι. Suid. Exponitur pectorale. Exodi 28.

Λογίδιον & λογείον, ου, τὸ, verbum, dictiuncula, oratiuncula. Isocr. contra Soph. Athen. l. 3. Item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.

Λογιόκεια, τὰ, dicuntur scholæ, in quibus disseritur. Synes. ep. 54. vide & in sequenti classe derivat.

Λογάω, q.d. dicturio, dicere seu fari & differere cupio. Luc. in Lex.

Composita.

A'ειλογία, ας, (q.d. semperloquium) verbositas. Suid. & Hesych. Item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ & finitæ. Demosth. περὶ παραπρεσβ.

A'ειλογέω, ῶ, semper loquor. Hesych. & Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia & obscœna loquitur.

Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Aristot. eth. 4. c. 8. & polit. 7.

Αἰσχρολογέω, ῶ, turpia loquor, turpis & obscœnus sum in sermone.

Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur, qui rationem reddit: qui rationibus utitur & probationibus.

Αἰτιολογία, causæ reddito: schema apud Rhet. de quo Fab. l. 9. c. 3

Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarum, qui rationem reddere novit ejus quod in quæstione versatur: apud Sext. philosophum. Item causalis, causæ redditivus. Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ, quæ de causarum differentiis & viribus disserit.

Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philos.

Decomp. A'ναπολόγητος, cujus ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Diosc. l. 7. c. 1.

A'κμελογία, intempestiva sermocinatio. Hesych.

A'κριβολόγος, accurato sermone utens, ex quisito sermone aliquid exprimens. Et generaliter, exquisita diligentia in quovis dicto seu facto utens.

A'κριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Aristot. rhet. l. 1. ad Theod. Ponitur & in vitio pro, accurata impensæ & sumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.

A'κριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo & examino. Chrysost. in 8. ad Rom. τὰ φιλοσοφεῖς καὶ ἀκριβολογεῖς περὶτά.

A'κριβολογίως, itidem exactè perpendo & excutio, exquisitè disputo & æstimo. Aeschin. contra Timarch. ἵνα μὴ πεισθῆτε ὡς ἄρα ἐκεῖνα ἀκριβολογοῦμαι ἀπόντα. Dem. ἐμὲ δὲ τούτων ἀκριβολογεῖσθαι. Item exactam sumptuum rationem subduco.

Decomp. Διακριβολογίως, accuratè discutio. Item enucleatè dissero.

A'λογος, facultatis dicendi expers. A'λογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. A'λογοι ἡμέραι quidam exp. dies irriti: alii dies innumerati. Num. c. 6.

A'λόγως, sine sermone, sine ullo verbo, cum silentio. Soph.

A'λογία, vocatur à Greg. edictum Iuliani quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium. Item pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias signif. vide in comp. à λόγος, ratio.

A'μισσολογία, verba inerudita & scita, verba quæ adversis musis funduntur. Athen. l. 4.

A'νθρωπολόγος, de hominib. libenter verba faciens. Aristot. in eth.

A'ξιόλογος, (q. d. mentione dignus) memorabilis, laudabilis. Item non aspernandus, alicujus pretii. Thuc. l. 1. & 3. Xen. Synes.

A'ξιολόγως, ita ut mentione dignum sit, egregiè, præstanter. Xen.

A'πέραντολόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.

A'πραντολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, sermo otiosus & inutilis.

Ἀργολογέω, ῶ, otiosa & supervacanea dico. Basil.

Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plutarch. de Herodot.

Ἀρχαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de antiquis differo, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. Item antiquis verbis utor.

A'στειολογία, facetiæ, urbanitas sermonis. Luc.

A'στρολόγος, antiquitàs idem dicebatur qui & ἀστρονόμος, i. scientiæ siderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur, qui effectus siderum prædicit.

A'στρολογία, scientia astrologorum.

A'στρολογικὸς, ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarch. de solert. anim.

A'στρολογέω, circa astrologiam versor, astrologiâ tracto. Ath. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exilii voce balbutio, lingua titubo & hæsito (veluti Battus ille Cyrenæorum princeps) vel unum idemque verbum sæpiùs repeto, nugor, deblatero, sicut Battus ille poëta in hymnis suis idem repetens: sat etiam multa inaniter garrio. Matthæi 6.

Βαττολογία, titubantia & offensio in loquendo, hæsitantia. Item multiloquium, loquacitas. Hesych.

Βραχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo.

Βραχυλογία, brevitas sermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογέω, brevis sum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis differit & eas exponit.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur.

Γενεαλόγος, qui originem & genus alicujus narrat, genealogiæ scriptor. Laert.

Γενεαλογία, genealogia, recensio generis, series generis. (l. 2.

Γενεαλογικὸς, ad generis recensionem pertinens. Philo de v. M.

Γενεαλογέω, generis seriem deduco, seriem generis memoro. Herodot. Γενεαλογέουσιν αὐτῶν τῷ γένεϊ. Iustin. Γενεαλογεῖ τὰς θεάς. Sic Γενεαλογοῦσι τὴν Λυκάονος, apud Plutarch. Et cum genit. ut Γενεαλογῶ Ἑαυμαστοῦ, à Thaumante genus duco. Item metaph. orationem aliquam veluti per generis seriem deduco. Luc. Γενεαλογεῖν περὶ ἀρχόντων, &c.

Decomp. A'γενεαλόγητος, cujus generis origo reddi vel inveniri nequit, cujus progenies non enarratur, in ep. ad Hebr. & apud Greg.

A'ντιγενεαλογέω, ῶ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam generis seriem recenseo. Herodot. in Eur.

Συγγενεαλογῶ, simul refero generis seriem, apud eundem, ibid.

Γενεθλιολόγος seu Γενεθλιαλόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die. (natalitii.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex fidenibus

Γνωμολόγος, q. d. sententiæ proloquutor, vel sententiarum.

Γνωμολογία, sententiarum proloquutio, seu sententiæ, aut etiam sententia quam aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.

Γνωμολογέω, sententiam eloquor, vel sententiis, aut sententiosè loquor. Plut. in lib. de frat. char. ἐγνωμολόγει περὶτὰς κτήσεις. Vitur & Athen. l. 10. & Laert. in Epicharmo, & Aristot. rhet. l. 2.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογέομαι, queritor, gravem injuriam me passum esse dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei dignitatem exaggero.

Δεκάλογος, decem præcepta.

Δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.

Δευτερολογέω, secundo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. Item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος, idem quod δικολόγος. Δικαιολογία, causæ defensio, juris sui in medium prolatio. Plut. in Pericle, Phil. de de v. M. l. 3. Exponitur & id quod pro causæ firmamento dici potest. Liban. in argum. orat. contra Lepin. Est & figura oratoria, apud Rut. Lup. quum æquitatem causæ quàm maximè brevi sententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, juridicialis.

Δικαιολογέω, judicio contendo & litigo, jura mea allego seu profero, causificor. Aristot. rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter disceptо. Luc. de fatis. & in Prom. & apud Plut.

Δικολόγος, causidicus, causarum orator. Plut. de frat. char.

Δικολογέω, causas dico. Exponitur etiam, judiciales præcepiones trado. Aristot. in rhet.

Διομολογέω, sive Διϊολογέω & ὁμολογέω, geminato verbo loquor. Item bis dico. Synes. Διπλογούμενα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio quæ fit recensendo, quæ ad gloriam seu honorem alicujus pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, gloriosa celebratione colo. Basil.

Decomp. Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor. Laert.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod præter seu contra omnium opinionem dicitur. Aeschin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico præter seu contra omnium opinionem. Hermog. Hesych.

Εἰκολογία, ας, similitudinem veri consequor in iis quæ dico.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor, miserabilem vocem edo.

Ἐλεεινολογία, oratio miserabilis. Plato in Phædro.

Decomp. Διελεεινολογῶ, misericordiam oratione captans, misericordiam verbis captare pergens.

Ἐπιλογία, idem quod λόγμος. Plat. Plut. Laert. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Phil. de mund.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐτυμολόγος, qui origines verborum indicat seu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio, notatio. Cic. q. d. veriloquium. (darum.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.

Ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen. l. 2.

Decomp. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest. (l. 7. & 2.

Παρετυμολογῶν ὄνομα, dicitur qui ad etymon ejus alludit. Athen.

Εὐδιαλογέω, ῶ, rectè loquor.

Εὐλογία

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 2. Item benedictio, ut theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro elemosyna à fratribus benevolis & benè precantibus collata. 2 Cor. 9.

Εὐλογέω, benè dico: ut ἐυλογεῖν τοὺς θεούς, benè agere seu dicere causas. Isocr. de permut. Item laudo, prædico. Aristoph. in equit. ἐυλογήσαι βωλόμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. ὃς διέπεμψας ἐυλογίας αὐτοῖς. Item benè precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.

Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1. & alibi in N. Test.

Decomp. Κατάλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo.

Εὐρεσιλόγος, solers in inveniendis verbis, facundus, differtus. Lact. in Arcesil. Item nugator, & verborũ funditator. Suid. & Hesyc.

Εὐρεσιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis & proferendis verbis, facundia. Laert. in Stilpone. Item loquacitas & inanium verborum funditatio. Reperitur & εὐρεσιλογία, apud Plutarch. & Phil.

Εὐρεσιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba invenio. Item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὐρεσιλογέω, apud Athen. l. 5.

Εὐφημολογέω, ῶ, honestè loquor & scitè. Gaza de senectute.

Ἡδυλόγος, suaviloquens, suaviloquus.

Ἡδυλογέω, loquor quæ jucunda sunt & grata, ad placitum loquor, adulor.

Ἡδυλογία, suavitas sermonis, suaviloquentia.

Ἠθολόγος, morum effictores, affectuum quæ personæ cujusque στατεις ac. Vitur Cic. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus & mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολόγος, dies supputo, ἡμερολογεῖν χείνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem observare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, qui de Deo, diisve differit aut loquitur, aut de rebus divinis, rerum divinarum consultus. Plut. de def. orac. πλείστον δὲ τῆς ἀληθείας διαμαρτάνουσι οἱ Δελφῶν θεολόγοι. (2. polit.

Θεολογία, sermo aut differtatio de Deo, rebúsve divinis. Plat. l.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve divinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. l. 10. c. 6. Exponitur & theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus divinis differo: vel differo aut commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, Θεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων. Arcop. Θεολογεῖν τὰ περὶ τελετὰς, theologicè explicare & commentari. Inveniturque & passivum Θεολογέομαι, apud Plutar. de def. orac.

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina differo. Laert.

Decomp. A'ιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu differo, sacra verba pronuntio. Dionys. Areop.

Ἱερολογία, ea quæ in ecclesia recitantur, quasi sacri sermones.

Καινολογία, sermonis novitas, nova loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus. Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυπραγμ. Item maledictum, i. probrum à maledico ingestum.

Κακηγορικὸς, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plut. de Herodot. Item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustáque dictio, vis benè dicendi.

Κενολογέω, inaniter loqui, supervacanea dicere. Aristot.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo utens. Athen. l. 14.

Κοινολογέομαι, ῶμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, seu colloquia cum aliquo. Aristot. in polit. κοινολογεῖσθαι τοῖς Σαμίοις. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικοφάνει. Sic & κοινολογεῖσθαι περὶτὲ πνι, consilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, differtatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens: unde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κυφολόγος, qui levis est in verbis. Κυφολογία, verba levia, levitas verborum.

Κτηματολογία, dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα, Gaza.

Κωμῳδολογεῖν, propriè loquiunde κωμῳδολογῆδες, propriè dici. Iust. Mart. εἰδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεῷ κωμῳδολογούμενον. Sic & apud Philon. de vita Mos.

Κωμῳδολογία, sermo seu oratio propriis constans verbis. Dion. Longin.

Decomp. A'κωμῳδολογία, improprietas sermonis, impropriũm genus loquendi: unum ex vitiis quæ in sermone notant grammatici.

A'κωμῳδολογέω, impropriè loquor. (tus

Λεπτολόγος, qui subtiliter & minutatim differit de aliqua re, argutus.

Λεπτολογέω, sive λεπτολογέομαι, mitiuta & subtilia disputo, subtiliter & argutè dissero. Aristoph. Luc.

Λεπτολόγημα, (quod & λεπτολογία) subtilis de minimis rebus disputatio.

Λεπτολογιστὴς, argutator. Aristoph. in avib.

Decomp. Διαλεπτολογέομαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in avibus.

Κατακλεπτολογέω, ῶ, subtiliter & argutè rimor, apud eundem.

Μακρολόγος, qui longa oratione utitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. (rhet. 3.

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristotel.

Μακρολογέω, longa oratione utor. Herodian. & Athen. l. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo, vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia seu verba vana.

Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio, seu interfatio. Et pro parenthesi, apud schol. Thuc.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (id est, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Idem in Phædro.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογέω, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Idem in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullamque habens verborum & sententiarum dignitatem, apud Suid.

Μικρολογέομαι, ῶμαι, seu σμικρολογέσμαι, ῶμαι, de rebus minutis & levibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Κατασμικρολογεῖν τὰ φύσιν, de natura loqui ut parca & restricta, obloqui naturæ ut parcæ. Hippocr. in ep. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. ἦχὼ μιμολόγος dicitur, quod humanam vocem imitetur.

Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit & literas seu politiorem literaturam exosus, indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. de Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: & per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. Item qui valet comminiscendis fabulis. Plato:

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isocr. in Archid. ὁ δὲ περὶτῶν κρειττόνων ἢ ἐμὲ μυθολογεῖν. Idem cum accus. τοὺς ἐχθροὺς ἢ τοὺς πολεμίους τῶν ἡμετέρων ἐμυθολόγησε. Item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narro. Plato. Dem. Item activè, apud Theophr. ep. 34.

Μυθολόγημα, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογέω, fabulor. Et simpl. pro loquor, seu dico. Od. μ. τί νυ τὸν δὲ μυθολογεύω. Sic & apud Phocyl. Μέτρῳ δ' ἔπεσιν, πεῖν ἢ μυθολογεύειν.

Decomp. Διαμυθολογέω, seu διαμυθολογέομαι confabulor. Plato in apol. ἐδὲν κωλύει διαμυθολογήσαι περὶτὲ ἀλλήλους. Exponitur etiam differo, disputo, apud eundem in Phæd.

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut obtecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta & stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ Ephesic. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς ὦ Διονύσιε. Athen. l. 6. Τίτλαδι δὲ πυῖν ἢ ἀσόφως μωρολογέντων.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto. Hesych.

Οἰκτιρολογία, oratio ad misericordiam seu misericordiam commovendam, vel qua miseratio movetur.

Ὀμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμολόγος, (q.d. iisdem verbis utens) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in symp.

Ὁμολόως, q.d. consentienter. Exponitur convenienter, congruenter. Item apertè, sine ulla dubitatione. Oseæ ult.

Ὁμολογία, consensus, assensus. Item convenientia. Plat. in sym. Item pactum, pactio, conventio, compositio. Thuc. Plato. Aristot. Item confessio. Isocr. in Busir. & in Test. N. scripsi.

Ὁμολογῶ, ῶ, consentio, assentior. Synes. ἢ πολλὰ δέω πῶς τε πλῆθος ἐκολλήσαμεν ὁμολογοῦσιν. Plato de rep. l. 2. ὁμολογῶ γὰρ, Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλοτρίου ἀγαθόν. in hoc assentiri Thrasymacho. Item spondeo, roganti promitto. Plat. ep. 7. ἕξειν ὁμολογήσασι ἐπὶ τούτοις πᾶς λόγους. Dem. ὅλως γὰρ πολὺ μᾶλλον ὁμολογῶν ὑπάρξειν αὐτῷ. Thucyd. ὁμολογῶ σοι κεφαλαίῳ. Item confiteor, profiteor. Thuc. l. 1. ἢ τὸ πρᾶξαι ἐχ ὁμολογούμενον ἦν αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἰσχύνη. Epigr. l. 2. ὁμολογῶ μὲν ἔρρειν.

Ὁμολογόνδως, active, assentiri, concedere. Xen. Et passivè significat dicitur id quod conceditur, & aliquorum consensu receptum est. Plut. in Pericle, ὁμολογούμενον μὲν ὃ ὅτι συνῆγε τὰς Ἀθήνας. Et cum infinitivo, convenit inter nos: ut apud Plat. in ep. ὁμολογήθη ταῦτ', πλεῦσαι μὲν οὔπω δεῖ ἐμέ.

Ο῾μολογημένως, ex confesso. Plut. in Sol. Item convenienter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογημένως τοῖς ἠρημένοις.

Ο῾μολόγημα, id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo convenit inter differentes: quod utrinque confessum est. Plato.

Decomp. Α῾ντομολογέω, vel αὐτομολογέομαι, ὦμαι, constituo, paciscor, conventum & pactum ineo. Plut. in Bruto, ἢ ποῖς ἄλλοις ἔθεσι ζῆν, αὐτομολογήσαντας διὰ τῆς πατρῴου καὶ χρηματίσαι τῷ συλλήψει, nutibus & signis in facie eminentibus constituentes. Et *pro* rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. c. 2. Α῾ντομολόγησις, pro quo dicitur αὐτομολογία, confessio, in sacris scriptis.

Α῾ντομολογέω, ῶ, fateor. Α῾ντομολογέομαι, idem. Plutarch. αὐτομολογέομαι τοῖς ἀλλήλοις. Item constituo, i. confessum inter differentes pono. Plato, ἀντομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, constituamus & pro confesso ponamus ea, quæ inter nos dicta sunt, seu videamus quid sit ex dictis statutum, in quo conveniamus. Item passivè pro confesso habeor. Dem. αὐτομολόγηται τὰ δέκα ταράττειν. Philo de mundo, ὁ θεὸς τάξεων καὶ ζωῆς αὐτομολόγητα παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι.

Α῾νομολογούμενον, non consentaneum, non conveniens. Aristot.

Α῾νομολογία, incongruentia, inconvenientia. Item assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cujuspiam ut confessæ & indubitatæ. Hesych.

Αὐτομολογέομαι, ultrò & meâ sponte profiteor. Αὐτομολογούμενον, passivè *pro* confesso & indubitato. Luc.

Δμολογέομαι, ῶμαι, confiteor. Hermog. de invent. Item fateor, *hoc est*, caveo instrumento & acceptum fero. Item paciscor, conventum do, ex pacto promitto. Dem. ὁμολογησάμβυλοι τὰς τύχας. Sic & apud Iœum. Et passivè, pacto promittor. Aeschin. Item constituo seu pono ita esse. Plat. in Phileb. ὐχ᾽ οὕτω ὁμολογησόμεθα. Item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fateare. Plat. lib. 6. de rep. Δμολογία, hujuscemodi constitutio atque προσδιορισμός. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

Προδμολογέομαι, priùs paciscor, seu priùs convenio cum aliquo. Aristot l. 2. pr. anal. c. 26.

Ε῾ξομολογέω. ῶ sive ἐξομολογέομαι, ῶμαι, confiteor. Marci 1. & Math. 3. Item palam profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico. Esaiæ 45. Psal. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor Lucæ 22. Ε῾ξομολόγησις, confessio. Plut. in Pericle. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητον, clarum & concessu facile. Plato.

Καδομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. πρὸς δὲ τοῦ χρόνου τὸν πόδον ἀλλήλοις καδωμολογήσαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exodi. c. 21.

Καδομολογοῦμαι, interdum activè sumitur: ut apud Plut. καδωμολογηκὼς τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς πικρῶς. Interdum passivè, desponsor, promittor.

Παρρησμολογία, schema est apud Rhetores: de quo vide Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Προμολογέω, priùs confiteor, antè confiteor. Phil. de mundo.

Προσμολογέω, insuper fateor, vel spondeo. Iscr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro cor.

Συνομολογέω, simul sentio, assentior: vel fateor, confiteor. Xen. σὺ δὲ μοι δοκεῖς ὅπω συνομολογεῖν. Plat. de rep. ξυνομολογήσει καὶ ταῦτα. Item convenio, paciscor. Xen. συνωμολόγησας δικαίων οἴσειν conveniſti te daturum tributum.

Ο῾νωματοθέτης, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator. Plut.

Ο῾ρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè. Plut. de fato.

Ο῾στολογίον, liber de Ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medico.

Ο῾ψολόγος, qui de opsoniis tractat seu differit. Athen. l. 8.

Ο῾ψολογία, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλογία, vel πελιλογία, verbi ejusdem iteratio. Aquila Rom.

Παλιλογέω vel πελιλογέω, idem iterum dico. Herodot. in Clion. & Hermog.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Coloss. 2. Scribitur & πιθολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria utor, vel probabilia dico. Aristot. eth. l. 1.

Περιλαλολογέω, de se loqui, ipsum se prædicare & jactitare.

Περιλαλολογία, sui ipsius prædicatio & laudatio. Plut. in Cic.

Περιπολογία sive περιπολογία, expositio rerum supervacuarum. Iscr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua differit, multiloquus. Ammon. Πολύλογος verò ὁ πολλῶν λόγων ἡνίοχος, apud Areop.

Πολυλόγως, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio, quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. περὶ πολυφ.

Πολυλογέω, pluradico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi. Schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes sortitus sum.

Σεμνολόγος, qui graviter de re aliqua differit: plerunque in magnam partem, jactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σεμνολογία, dictio gravis, venustus sermo, gravis & lepidus. Dionys. Hal.

Σεμνολογέω, glorior, jactito. Herodian. l. 5. δισσοὶ τε αὐτὸν ἔσαν σεμνολογέοντι.

Σεμνολογέομαι, graviter & speciosè loquor. Dem. item glorior, jactito. Basil. Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum grave, vel dictum magnificum & honorificum, quo aliquis se jactat.

Σαθρολόγος, qui libens verba funditat, blatero, loquutuleius. Dem. pro cor. Act. c. 17. Et adjectivè, loquax, garrulus, nugatorius. Plut. πρὸς δόξαν καὶ ἐπιπρεπῆ καὶ σαθρολόγα βήματα.

Σαθρολογέω, nugor, blatero, seu deblatero, verba loquaci ore fundito. Greg. de filio, orat. 1. πολλοὶ δ᾽ αὖ ἔτι ἀπερμολογήσαι, εἰ βέλοιτο σωπήσειαι τὸν ὁμώνυμον σοι θεὸν καὶ πατέρα ἐκεῖνον, &c.

Σπερμολογικὸς, nugaterius. Plut. symp. 4.

Σπερμολογέω, ῶ, de rebus gravibus & seriis loquor, vel gravi & serio sermone utor. Xen. in symp. εἰ δ᾽ ὑμῖν δοκῶ σπερμολογεῖν μᾶλλον ἢ περὶ πόνου παρέχειν.

Στρογγυλογέω, de rebus frivolis & nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re, arctè aliquid quasi computo.

Στρεφολογία, conversio dictionum.

Συκοφάντης, qui de ficis loquitur, & qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμμυλόγρος, q. d. cui sermo in ore comprimitur, tacens. Hesych.

Ταπεινολογία, oratio humilis & abjecta: seu qua orator sese dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet. Poll. l. 2.

Τετράλογος, qui idem dicit: unde τετραλόγου κανόνες, in Epigr.

Τετραλογία, schema rhet. eandem rem pluribus verbis significans. Quintil. l. 8. c. 3.

Τετραλογέω, idem iisdem verbis aut idem significantibus utro, Polyb. περὶ τῶν κρανῶν καὶ πολλὰ εἰρημένων τετραλογῶν.

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur & prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis utitur. Poll. ex Phr.

Τερατολογία, narratio aut oratio de monstris institituta: vel narratio monstrosa & prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογίας, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro. Suid.

Τερατολογοῦμαι, monstrosè narro, vel ut monstrum narror.

Τετραγωνία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum poëtarum. Laert. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet, argurator, sophista. Greg. Exponitur & artificii vel artis studiosus.

Τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus, in quo verba fiunt de arte. Dionys. Longin. Item artificium verborum seu verba artificiosa, apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte differo, vel artis rationem trado, aut præcepta. Aristot. rhet. l. 1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor, artificiosè disputo, argutor. Greg.

Decomp. Ε῾πιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid adjungo artificiosè differendo. Alex. Aphr.

Καπιτεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo & differo, seu inertem redigo. Greg. de Spiritu Sancto.

Περιτεχνολογέω, priùs de arte differo: vel priùs artificiosè differo, tradóve. Alex. Aphr.

Τεχνολογέω, ῶ, de rebus levibus & inanibus disceptro, aut rebus levibus studium impendo.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor, tropicè loquor. Areth. in Apoc. c. 6.

Τροπολογία, tropicus & figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Υ῾μνολογέω, ῶ, sive ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Υ῾στερολογία, dictio præpostera: quum quod prius dicendum erat posteriori loco, & quod posterius priori efferimus.

Υ῾ψηλολογέω, ῶ, sive ὑψηλολογέομαι, ῶμαι, alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem consector. Synes. in Soph.

Φιλολόγος, qui loqui sic differere de aliqua re amat. Plut. symp. 1. Item loquax. Athen. l. 2. οἵτινὲς φιλολόγους πάσας ποιεῖ τὰς πόλεις πονηρὰς αὐτῶν. Item qui libenter audit alios loquentes seu differentes. Item studiosus literarum, vel literatus, doctus. Plut. de orac. Pyth. & de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter differo. Plutarc. de philos. Item philosophor & differo cum philosophis, apud eundem in Catone minore.

Decomp. Συμφιλολογέω, unà differo & philosophor. Cic. F. ad Tir.

Μισοφιλολόγος, osor hominum, qui literarum sunt studiosi seu sermocinationum, apud Athen. l. 13.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel inepetus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus differit,

seu qui naturam rerum differendo exquirit seu indagat. Ponitur etiam adjectivè, apud Plut. de def. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur & physica disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venandæ ratio.

Φυσιολογικὸς, ad physiologiam pertinens. Apud medicos Φυσιολογική, sub. ἐπιστήμη, pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam à conceptu ad extremum usque senium disquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura seu de rebus naturæ differo, vel disputo, vel naturam rerum differendo indago seu exquiro. Aristot. metaphys. l. 1. Item physica ratione probo seu ostendo. Greg. κεἰχὼ τῷ ὑψίστῳ τὰ ὑφ᾽ ὑμῶν φυσιολογούμενα.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat, oraculorum interpres. Item vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία & χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογική (sub. τέχνη) vaticinatoria ars, vaticinandi ars, seu edendi oracula. Idem.

Χρησμολογέω, ῶ, oraculum edo, vel oracula vaticinor.

Χρηστολόγος, qui benè loquitur, & ex verbis suis bonus vir esse judicatur, seu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, sermo speciosus & virum bonum simulans. Rom. cap. ult. (Dem.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψευδολόγος, qui falsum dicit, falsiloquus, mendax. Aristoph.

Ψευδολογία, mendacium. Iscr. in Panath.

Ψευδολογέω, falsum dico, mentior.

Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate movendi seu versandi calculos, oculos spectantium fallit. Expon. & calcularius circulator.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους. Greg. (Suid.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur & significare sternere mosaico opere & vermiculato. Tobiæ c. ult.

Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit, qui frigida oratione utitur.

Ψυχρολογία, dictio frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut sermone utor.

Ω῾ρολογέω, ῶ, horas indico.

Ω῾ρολογητής, ὁ, horarum index. Athen. l. 9.

Ω῾ρολόγιον, τὸ, instrumentum quoddam seu machina horas indicans. Idem l. 4.

¶ *Derivata à* λόγος, *i. ratio.*

Λογικὸς, rationalis, ratione prædituς, ratione utens. Sæpè apud Plat. Aristot. Plut. &c.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione utuntur. Plut. de orac. Pyth.

Λόγιον, exp. rationalis, apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαειέω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo.

Λογαειασμὸς, & λογαειασὴς idem quod λογισμὸς & λογιςὴς, computatio & computator, apud Moschop.

Λογίζομαι, ἴσομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo, expensam fero. Aristoph. in Vesp. Καὶ πῶς οὗτον χρὴ λόγισθαι φαῦλος μὴ ψῆφοις, ἀλλ᾽ ὅσα χρεῶς, rationes confice non calculis. Et cum accul. apud Aristot. œcon. 2. αὐδεμίαν ὃ᾽ ὅπ ἐυόνων ἐπιτεύγκεν, αὐτὰ ὃ᾽ ὥλλει ἐκπεπιμβάλα λογίζεδζ, intelligens illum, ea quæ vili emerat, præ magno imputaturum. Metaphoricè idem significat quod συλλογίζομαι, i. collatis utrinque rationibus & subducto veluti calculo concludo aliquid certi. Rom. 3. λογιζόμεθα γὰρ ἔν πίστει δικαιδδζ ἄνθρωπον, &c. Sic & Rom. 6. Item mecum reputo, censeo: Rom. 8. λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα, &c. Et perpendo mecum, considero: Xen. Pæd. 2. ξυρήσεις δὲ ἢ σὺ, ὦ ὠξὼς λογίζῃ, ἀλλ᾽ ὃ λόγος. Sic & apud Dem. & Thuc. Item cogito: 1. Cor. 13. ἡνίκ᾽ ἤμην ὁ λογίζεται τὸ παιδίον. Item æstimo, reputo, (sicut dicimur magni æstimare rem aliquam, aut nihili facere) Rom 8. ἐλογίσθημὲν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo, & alicujus veluti rationibus infero, tribuo. 2. Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et passivè, Rom. 4. ἐλογίσθη τῷ Α῾βραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὸ δὲ θαῦμον τῷ πατρὶ λογίζεδζ, τῶν ἐνσεμνοτάτων καὶ δικαιοτάτων, patri tribuere. Sic & apud Synes. ep. 4.

Λελογισμένως, prudenter, re benè perpensa & benè subducto calculo. Eurip. & Herodot.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Athen. l. 1.

Λογισμὸς, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium. Aeschin. contra Ctesiph. Thuc. l. 4. & 3. Item ratiocinatio, reputatio, cogitatio. Iscr. περὶ εἰρήνης περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς ἐσήλθε. Sic & apud Plut. Phil. de vita M. l. 2. Exponitur etiam, consilium, item deliberatio, quia βουλεύδζ & λογίζεδζ idem esse tradit Aristot. eth. 6. cap. 1. Accipitur etiam pro ipsa ratione aut mente. Thuc. l. 2. οἱ λογισμῷ ἐλάσσω χρώμενοι θυμῷ πλέονι ἐς ἔργον καθίστανται. Sic ἐντὸς λογισμῶν εἶναι, mentis compotem esse, apud Plut. in Alex. Sumitur & pro συλλογισμὸς, apud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 18.

Λογιστήριον, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll. natorum.

Λογιστήρια, dicuntur etiam scholæ calculatoriæ, scholæ ratiocinatorum.

Λογιστὴς, ὦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. περὶ ἀοργ.

Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Aristot. pol. 6. Dem. pro cor. Item æstimator. Dem. Olyn. 1. & pro cor.

Λογιστικὸς, ὴ, ὸν, calculatorius, seu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi & numerandi arte pollet. Plato l. 7. de rep. Item rationalis, rationis & mentis compos, seu qui ratione uti potest. Xen. Hell. 5. Et τὸ λογιστικὸν (sub. τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi, in qua inest ratio atque consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστέω, computo, æstimo: apud Suid.

Composita.

Α῾λογος, ον, ὁ ἡ, rationis expers, aversus à recta ratione: unde ἄλογα ζῶα, sæpe apud Aristot. & alios philosophos, & ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consentaneum, inconsultò & temerè dictum seu factum, absurdum. Plato in apol. Iscr. de pace. Item proportionem non habens: apud Philop.

Α῾λόγως, sine ratione, absque rationis usu. Item absurdè, nullam ob causam, nulla certa cum ratione. Hoc in Panath.

Α῾λογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia. Item inconsideratia, incogitantia, temeritas, rationis & judicii inopia. Plato de leg. l. 10. & ep. 7. Exponitur etiam, confusio, perturbatio, & Suid. Item contemptus, aspernatio: unde ἐν ἀλογίᾳ πεποιῆσθαι, contemptui habens Herodot.

Α῾λογίον, ου, τὸ, ut ἀλογία δίκη, actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit: apud Poll. & Suid.

Α῾λογέω, ῶ, rationem alicujus non habeo, aspernor, contemno. Herodot. ἀλογήσας συμβυλίης, consilium aspernatus. Philo de mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. Α῾λογώμαι, contemnor, aspernor. Lacrt. Item decipior. Maccab. l. 2. c. 12.

Α῾λογεύομαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Α῾λογίζω, brutorum animalium sensu prædituς sum. Hesych.

Α῾λογίζομαι, obbrutesco. Eustath.

Α῾νάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, & alibi. Item respondens ex æquo, æquè pollens, apud eundem eth. 5, item consentaneus, & congruens. Idem Rhet. 3. Α῾νάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam & natura constituta & comparata est ut apud Aristot. 2. de anim. αἱ ὃ βίζαι τῷ σώματι ἀνάλογον, ἄμφω ὄντα τῷ τροφῷ. Interdum adverbialiter ponitur, & significat proportionè. Item instar & similitudine rationis: ut apud Plat. in Timæo. & Gal. ad Glauc. l. 2.

Α῾ναλόγως, idem quod ἀνάλογον, adverbialiter positum.

Α῾ναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τῶν λόγων, ut definit Aristot. eth. 5.

Α῾ναλογέω, ῶ, proportione respondeo, proportionem habeo & rationis similitudinem. Alexand. in probl. ἀναλογεῖ τὸ ὂν πρὸς τὸ ψεῦδος λυκιαίῳ. φλογί.

Α῾ναλογιτικὸς, ὴ, ὸν, ὁ, q. d. proportionalis.

Α῾μφιπλογία, (summa quadrans & rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest: apud Herodot.

Α῾ρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo: ut ἁρμολόγησα πάροιν, in Epigr.

Συναρμολογῶ, (decomp.) idem. Expon. etiam, congruente proportionum ratione construo. Eph. c. 2. & 4.

Ε῾λλογος, rationis capax, rationalis, seu ratione prædituς. Aristot. in eth. πάντα γὰ ἐφίεται ἡδονῆς ἧ ἔλλογα ἧ ἄλογα.

Ε῾λόγος, rationabilis, rationi consentaneus, cui opponitur μεγέλος. Herodian. l. 3. & 7.

Ε῾υλόγως, cum ratione, ita ut rationi consentaneum est. Idem l. 1. Aristot. rhet. 1.

Ι῾σολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος, vel σμικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam, qui in minima quæque inquirit. Iscr. in Panath. Item sordidus, parcus, avarus. Herodian.

Μικρολόγως vel σμικρολόγως, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur: vel sordidè, avarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία seu σμικρολογία, magni facere seu æstimare rem parvam: unde exp. & sordes, avaritia: Lucian. Ponitur & pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογοῦμαι, ῶμαι, seu σμικρολογοῦμαι, rei parvæ rationem habeo. Luc. χαλεπὸν γὰρ ἐσ᾽ ἐν ἀνθρώποις πλουσίοις ὄντας, ἀεὶ πρὸς τὰ ἐν τοῖς νόμοις ἐξεπίτης σμικρολογοῦμενα. Item anxiè & scrupulosè circavigilo & spernenda occupor. Greg. in penteccst. ἀσχολίαν γὰρ ἡ ἱκανὴ ἄλογον κἀ᾽ ὑγκλῶ ἐρῤῥωμένως μικρολογεῖδζ ἀεὶ τ᾽ ἔργον. Item sordidè & præparcè rationè ineo vel tribuo, Plut. in probl. δίκην λαβόντι τάλαντα λιβανωτὸν μικρολογῆ καὶ φείδεται τῶν ἴσων.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παραλόγος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus: Plut. symp. 1. Herodian. l. 1. Frequentius accipitur *pro* inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem & expectationem evenit. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Fab. Et τὸ παράλο-

ρον, inopinatus eventus, id quod præter opinionem evenit. Thuc. l. 2. Plut. de aud. poëm. Item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem & expectationem, inopinatò. Thuc. l. 1.

Παραλογία, opponitur τῷ εὐλογίᾳ.

Υ πόλογ ος, ut ὑπόλογον ποιεῖσθαι πρός, rationem alicujus habere. Dinarch. contra Demosth. & ἐνιμπελεῖ ὑπολόγῳ πίθηξ, ludificacere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, apud Philopon.

Composita ex λογίζομαι.

A'λόγιστος, ὁ, ἡ, ὀ, absque ratione & consilio aliquid faciens aut dicens, inconsideratus, non circumspectus. Plato in apol. Exponitur etiam, qui nihil pensi habet, apud Polyb. Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. A'λόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογιστία.

A'λογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè. Isocr. A'λογιστ, idem.

A'λογιστία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsideratus affectus. Polyb.

A'ναλογίζω, recenseo. Philo. de mund. ἰδιωμὴν ἐν τοῖς ἑπομένοις χρόνοις ἀναλογισάμενος.

A'ναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plut. in Anton. εἰδὼς ἢ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἁπλεῖστον ὁ Θεὸς ἢ Α'ντώνιον. A'ναλογίζεσθαι, significat etiam errorem reputare, retractare, respicere, sese respicere. Aristot. κατέγνωσι τὸ πνεῦμα, ὥσπερ ἀναλογισάμενον, quasi incepti pœniteat.

A'ναλογισμός, consideratio. Thuc. At χρὴ ἢ ἀναλογισμὸν ἰσόν est quod χρὴ τῶν ἀναλογίαν. (tiphon.

A'νταναλίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex adverso reputo. An-

A'πολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xen. Hell. 6. ἢ πᾶλαι διοικῶν ἀπελογίζετο κῇ ἐναυτῶν, quotannis rationes referebat. Aeschin. ὃς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἀπελογίζετο τοῖς θεσμοθέταις τῷ δήμῳ. Exponitur etiam, imputo, & expensum fero, apud Plut. in apophth. Et Demost. contra Timocr. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo & conjicio. Demosth. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πραττομένων Θήβας πολιορκήσειν ἀκούσας ὑμᾶς, ratiocinabatur seu conjiciebat, &c.

A'πολογισμός, ὁ, rationis redditio & relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plut. in Pericle & in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in encom. Demosth. Exponitur etiam, mentis alienatio. Hesych.

A'πολογίζω, idem quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo seu computo. Suid. Hinc ἄπολογεισμός, idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὃ δὲ διαλογισάμενος ὡς ἢ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, *hoc est*, ratiocinor, animo verso, cogito. Lucæ 2.

Διαλογισμός, ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. Lucæ 11. & 14.

Διαλογιστικός, ratiocinativus. Et τὸ λογιστικὸν, vis ratiocinativa. Damasc.

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficilè tecum reputare & perpendere possis. Item inconsideratus, qui ♦reputatus & perpensus non est. Soph. in Ajace: ubi tamen quidam parentheſi includentes δυσλόγιστον accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

E'πιλογίζομαι computatum & numeratum dimetior, numeratum do & calculo compositis rationibus. Reg. 4. c. 22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. εἰσωρᾶσθαι τὴν τῶν πόλεμον ἐπιλογίζοντο. Sic & apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2.

E'κλογισμός, exacta computatio, rationum subductio, æstimatio. Plutarch. in Cat. Vtic.

E'κλογιστία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. & Suid.

Decomp. A'φενελίζω ♦ à quo rationes non petuntur: in Pand. Gr.

Δυσκολόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis. Suid.

E'πιλογίζομαι, computo, numerum ineo, sæpè apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero, in Axiocho. ἐκ ἐπιλογῶ τῶν φύσιν θεοειδεμμένων, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xen. Hell. 7. ὑδὲν τούτε ἐπιλογίσασθε.

E'πιλογισμός, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio, qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus. Plut. ἀεὶ ἀδιλεψ.

Decomp. A'νεπιλόγιστος, inconsideratè, in Axiocho.

Περιεπιλογίζομαι, prius computo, antè posito calculo colligo: unde περιεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, jam antè collecta demonstratio. Phil. de mundo.

Εὐλόγιστος, quem facilè ratiocinari, reputare & perpendere licet. Item activè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογισία, ratio benè subducta, vel consilium & ratio benè inita. Suid. & Hesych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor. Lacert. in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν ἀφῆς τὸ πνιγλάφητα, exp. æquo animo ferre eventa.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xen. ἡμῖν δοκεῖ σοι καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις; Exponitur etiam, ascribo, impensum fero, apud Aesch. & Demosth.

Καταλογισμός, computatio, numeratio.

Decomp. E'γκαταλογίζομαι. computo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo, vel falsa argumentatione utens decipio. Luc. ἐκέρασε τότε ἀπικεφδύνειν παραλογίζομενον τὸ πυθμία. Isocr. ad Iason. liberos. παραλογίζονται ὑπερ ἐρᾶς αὐτούς. Sic & Aeschin. contra Ctesiph. ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Item passivè, falsis rationibus decipior. Aristot. polit. l. 5. c. 8. παραλογίζεται ὑπὸ ἀνόια τοῦ αὐ τῶν.

Παραλογισμός, falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura & captio, quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poët. & in soph. elench.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικός, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστός, qui fallacibus rationibus capi potest. Polyb. l. 5.

Decomp. A'παραλόγιστος, qui decipi nequit. Item activè, non decipiens, non conflictus ad decipiendum. Hesych. A'παραλογίστως, ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Πεσσολογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo.

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo. ut ii qui calculi subductis summam conficiunt. Dem. pro cor. ἢ ἡμέρας ὀλίγον ἀπὸ ἐκείνου συλλογισθέντος ὀρθῶς πᾶν ἔνεκα ταῦτ' ἐφαπᾶσθ' ὁ φίλιππος, qui recta conjectura judicasset, & ratione subducta collegisset. Sic & Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo, & concludo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam probationis efficio: ut passim apud Aristot. & præsertim in analyt. Vsurpatur & passivè pro ratiocinatione colligor vel concludor: ut apud Aristot. pr. anal. l. 1. c. 27. & alibi apud eundem. Item perpendo, Plutarch. de Cæsare: αὐτὸς ἐξετάσαι συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ πολέματος.

Συλλογισμός, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio, quæ subductis calculis summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς, dicitur oratio, in qua positis duabus propositionibus & certo modo ac figura dispositis tertium aliquid (nimirum conclusio) veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant, vide l. cap. pr. analyt. Aristot. Numeratur & συλλογισμὸς inter species legales status, ac vocatur status ratiocinativus vel collectivus. Quintil. l. 7. c. 9.

Συλλογιστικός, ratiocinativus, syllogisticus: ut συλλογιστικὴ θέσις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. Item status ratiocinativus, Quintil. l. 5. c. 10.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis, Aristot. Laert.

Decomp. A'συλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens & concludens: ut ἀσυλλόγιστος διάνοια, apud Hippocr. ep. ad Demag. Item non probè collectus & ratiocinando conclusus: ut ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. ep. 154. & ἀσυλλόγιστος λόγος, apud Laert. in Zen.

A'συλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non utendo syllogismo. Item sine ratiocinatione, i. inconsideratè. Plut. de def. orac.

A'ντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. & 3.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facilè potest. Aristot. rhet. l. 1.

Περισυλλογισμός, dicitur syllogismus, in quo præmissæ principales syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l. 1. c. 18.

Υ πολογίζομαι, reputo rationem habeo. Dem. pro cor. ὧν ἐγὼ ἠδίκημαι ἐν οἷς ἐπράχθην, ὑπολογισαμένοις, injuriarum præcipuarum rationem nullam habentes.

¶ *Derivata ex λέγω, i. cubare facio.*

Λέχριμαι, cubo, jaceo, aut etiam dormio. Od. δ. ἔνθ' ἐπὶ δὲ ἔλκτο κλισίας. Sic & Hesiod. in Asp. ἔλεκτο σαῦ ἀλδὶν παρήκων.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. Od. τ. Κέκμαι ἐνὶ λέκτρῳ. Sic & Od. λ. & alibi apud Hom. & cæteros poëtas.

Λεκτροδέτη, ad lectum. Od. θ. λέκτροις δ' ἐπεδεῖσθαι ἐνηδέτην.

Λέχος, ἐος, τὸ, lectus Il. α. ἐμὸν λέχος ἀπόπασον. Od. ω. ἐμὸν λέχος ἐγκοιμᾶσαι. Sic & Od. γ. λ. & apud Hesiod. in Theog. & alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin.

Λεχαία, sub: πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extrundis apta. Theophr.

Λέχρις δε, (adverbium) lectum versus, ad lectum. Il. γ.

Λεχαίνειν, lectum, *hoc est*, concubitum appetere.

Λεχὼ, οῦς, jacens seu decumbens in lecto: & peculiariter puerperi. Oppian. l. 3. de venat. & in Epig.

Λεχῶος, ad puerperium pertinens. Apoll. Arg. l. 2. Suid. ex Epigr.

Λεχῶϊς: idem: unde λεχωΐς γωνὴ, & λεχωΐδες ὦδαι, apud Nonn. tempora partus.

Λέχαι γυναῖκας, ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes.

Λεχαίνειν, mutatione literæ pro ληχαίνειν dictum putatur.

Λόχος, λοχὸς; quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex λέχομαι.

Δυσλεχὴς, ut δυσλεχὴς δαίμων ♦, δυσλεχὴς, seu κακολέκτης, q. d. mors tristem habens dormitionem, cujus acerbus est sopor seu somnus. Od. γ. & alibi. Exponitur & simpliciter, acerbus, tristis, molestus: unde δυσλεχὴς δεσμὸς, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon.

Κατάλεχομαι, dormio, cubo, Od. ξ. ἐνθ' Ο'δυσῆς κατέλεκτο. pro κατελέλεκτο. Hinc & particip. κατηλεχὴς μὴ pro κατακεκοιμημένος, dormiens, cubans. Od. χ. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ κατηλεγμένον. Et Od. κ. Ψυχὴ δ' ἐμὲ μὲν κατέλεξατο οἰνοβαρέων. Hesiod. in Erg. νυμφὴ κατηλεξεται ἐνδοθεν οἴκου.

Decomp. Παρακατακατάλεχομαι, cubo, apud Hesych.

Παραλέχομαι, cubo ad latus alicujus, cubo juxta quempiam. Od. δ. Παρὰ δ' Ε'λένῃ ταυθ' ὑπνον ἐλέξατο διὸ γυναικῶν, pro παρελέξατο. Il. ξ. ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι εὐ φιλότητι. Item incumbo.

Ταπλεγὴς δάνατ ος, mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὴν παρτείνων τὸ λέξασθαι, inquit Eust. Od. β.

Composita ex λέκτον. (in Alex.

Αἰνόλεκτ ος, ου, ὁ, ἡ, torum genialem infelicem habens. Lycop.

A'λεκτ ος, lecto carens: & ex consequenti, somni expers, insomnis. Item tori seu lecti genialis expers.

A'λέκτωρ, ορος, ὁ, conjux: (litera α significante ὁμῶ.) Item (α privandi vim habente) de puella dictum significat, innupta, ἡ ἀνὴρ περθέσθαι λέκτρα: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva apud Athen. ¶ Item gallus gallinaceus, fit: dictus quòd nos excitet à cubili. Aristop. in Nub. A'λεκτρύωνα τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα. Athen. l. 5. ἡμερεσίαν ἀλέκτορ. Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo cælitari galli quarto anno à quo in eunuchum desciviit reperitur: alio nomine ἀλεκτορία, vide Plin. l. 37. c. 10.

A'λεκτόριος, & ἀλεκτόριος ♦, ου, ὁ, ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli.

A'λεκτορίων, quod est Galli seu gallinæ: unde ἀλεκτόρεια ὠὰ, apud Synes.

A'λεκτρ ὼ, ὼνος, ἡ, gallina. Aristot. de anim. l. 5. Plut. de præc. fin. Athen. ex Epicharmo.

A'λεκτρυών, ὠνος, ὁ, ἡ. vel ὼ, idem quod ἀλέκτωρ, i. rem gallina. Plat. in tymp. ἢδη ἀλεκτρυόνων ἀδόντων. Aristoph. in Dædalo. Ω'ὰν μέγιστον τέκνων ὡς ἀλεκτρυὼν. Ibid. πολλαὶ δ' ἀλεκτρύονων τίκτουσιν.

A'λεκτρύαινα, gallina. Aristoph. in nub.

H'λέκτωρ, Homero nomen est Solis, quod inde putatur accepisse, quia hominis ἀλέκτορας facit, i. e lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἀλεκτρ ὼ videlicet ἀκομήτως ἐπὶ λμῆν ♦. Il. ζ & τ.

H'λεκτρ ὼ, οῦς, ἡ, item ἠλεκτρὼ, ους, τὸ, electrum sive succinum, i. succus quidam pinguis, oleosus & levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem, flammamq; facilè concipiens. Sed cujus generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Dioscor. & Plin. Venitur in neutro genere, Hom. Od. δ. & σ. Hesiod. in asp. Dioscorides, & alii nonnulli; in fœminino autem, Dionysius de situ orbis, & Alex. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρας vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebanturq; lectorum pedes.

Decomp. Χρυσηλεφαντεπηλεκτρ ος, ου, ὁ, ἡ, ornatus auro electroq; & ebore seu intectus opertusq; auro, electro, ebore, ut χρυσηλεφαντεπήλεκτροι ἀπήδες.

Χρυσήλεκτρος, ου, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. lib. 37. c. 4. & l. 37. c. 9. idem tamen lib. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos poëtas dixisse scribit.

Κοινόλεκτρ ος, communem lectum habens. Aeschyl.

O'μόλεκτρ ος, consors tori seu thalami, conjux, Eurip in Oreste.

Πενταλεκτρ ος, quinq; lectos habens. Item quinq; toros conjugales experta, ut appellatur Helena à Lycophr.

Σύλλεκτρ ος, idem quod ὁμόλεκτρος, apud trag. poëtas.

Composita ex λέχος.

A'λοχ ος, uxor (ex α significante ὁμοῦ & λέχος veluti ὁμόλεκτος πόσις) Od. δ. Σίτον δ' ἐσθ' ἅλοχοι καλλικόμοι ἔμμενοι ἠνίκαπερ. Sic Phocyl. Στέργε τὴν ἄλοχον. Item virgo quæ nondum peperit, quasi ἀτέρα λέχους ἀπειρος, apud Porph. in hom. quæst. Vide & in compos. ex A'πειρογάμβρος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ἠνεμόεις thori, i. calebs. (Λοχὲς, ἕως loco. Tyrtæo) ἐς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεύνης, apud Hom.

Θερειλόχης, æstate lectum præbens: epith. platani: apud Nic. in Ther. sub cujus umbra æstate cubari potest, vel ex cujus foliis æstate lectus sterni.

Κοιτολόχης, communem habens lectum, adulter.

Μονολόχης, qui solus cubat.

Ναυλόχ ος, ου, ὁ, ἡ, cui naves insidere possunt, hoc est navium stationi accommodatus. Odyss. δ. Eustath. à λέχος derivat. Vide in comp. à λόχος.

ΛΕΙ'Α, ας, ἡ, præda, i. corpora ipsa rerum quæ capta sunt: Plut. in Coriol. πολλὴ λεία ἐρημώσιν ἡ καθαπάσιν ἀφεστηκώς, Xen. λείαν ἐπ' ἀγεῖν ἐκ τῆς Βιθυνίας. Dicitur & λείαν ἄδαμ capere, Thuc. l. 2. & 6. Sic λείαν ποιεῖν τινα χώραν, deprædari regionem aliquam, apud eundem lib. 8. Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ, apud Soph. in Ajace. ¶ At Λεία, planaseu lævigata, vide in Λεῖος.

Λεΐζομαι, prædor, in Epigr. Λείζεσθαι, idem. ibid.

Λεΐη, idem quod λεία. ex eoq; factum dialysi Ionica. Herodot. ἐπὶ λεΐης ζώοι, ex rapto seu præda vivant.

Λεΐηλ ὰς, άδος, ἡ, prædando capta vel abacta, ut λεΐηλάδ' ἀγωνὶ. Il. υ.

Λεϊλάδ ης, prædando captus seu abductus, captivus. Hesych.

Λεΐς, ἴδος, ἡ, idem quod λεία: seu Λεΐη. Od. ξ. ἡ σφὶν ἐδὲ λεΐδος ἔδιν. Sic & Il. λ. Apud Apoll. Arg. 1. Εἶκεν ἐπιτρέψαντε δόμος καὶ λεΐδα πάσαν, &c. Scholl. Apoll. κατὰ χρῆσιν ἀπὸ τῶν λεΐδων τῶν χρήματα, propriè tamen, τὰ ἐκ λαφυραγωγίας; sunt tamen qui & ibi peculates intelligi posse putent quæ prædando auferuntur.

Λεΐδ ω, ώδος, prædando captus, captivus, apud Oppian. & in Epig.

Λεΐτις, prædatrix: epitheton Minervæ. Il. κ. Significat etiam captivam mulierem. Eustath. ex Lycophr.

Λεΐζω, ἔσω, prædor, prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. ἐλεΐζον τε τῶν Λακωνικῶν καὶ πόλιν ἔλαττον.

Λεΐζομαι, idem, apud eundem l. 2. & 5. Metaphoricè quoque accipitur, apud Hesiod. in Erg. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς αἶσιμον ἄλλο ἀνέρι λείζεται ἄμμορον τῆς ἀλοχίης, i. nanciscetur melioremve prædam. Pro eodem dicitur & λήζομαι, in Epigr.

Λεΐζωρ & Λεΐσωρ, ὁ, prædator, prædo. Od. γ. & ο in Epigr. Λεΐσορες χάλκω, exp. prædatitia pecunia. Et Λεΐσορες μύθῳ, furtivo fervore, teste Etymol.

Λεΐσσ ὸς, ὁ, ὁ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prædando capi seu comparari potest. Il. ι.

Λεϊσήϊος, ὁ, idem quod λεϊσὸς, (ex eoq; factum per synæresin) prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἀδικῶ δὲ λεϊσῆς ἢ χρήματ' ἄλλα. Sic & apud Soph. in Philoct.

Λεϊσ ὸς, ὸν, ὁ, qui prædando capi potest.

Λεϊστ ὴς, ῆ, ὁ, prædatorius, ex rapto vivens, prædis & latrociniis victitans: ut λεϊστὴς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λεϊστὴ ἔθνη, gens ex rapto vivens, apud eundem polit. 8. Τὸ λεϊστὸν (sub. σύστημα) dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. & 2.

Λεϊστ ῶς, more prædonum, more prædatorio. Thuc. l. 6.

Λεϊσύω, prædor, i. prædonem ago. ex rapto vivo. Herodian. lib. 1. κώμαις τε καὶ πόλεσιν ἐπιτρέχων ἐλᾴσας ἐν. Dem. Phil. 2. λεϊσθεῖν ἀνάγκη, &c. Λεϊσθ ούμαι, pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Λεϊσία, ἡ, præda, *hoc est*, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. pol. 1. c. 5. Thuc. l. 1.

Λεϊσίη ος, ῶν, ὁ, idem quod λεϊστὴς, prædatorius. Λεϊσίειον, ου, τὸ, idem quod λεϊστικὸν, i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λεϊστικὸς, ὴ, ὸν, idem cum λεϊστὸς, ut λεϊστικὰ ναῦς, navis prædatoria. Thuc. & λεϊστικὴ βίος, apud Aristot. polit. 1. cap. 5. Λεϊσεικὸν dicuntur etiam qui latrocinia exercens, & ex rapto vivunt. Plut. in quæst. Rom. Τὸ λεϊσεικὸν, idem quod τὸ λεϊστικὸν & τὸ λεϊσίειον, supra. Thuc. l. 1. Λεϊσεικῶς, prædonum more, ut λεϊστικῶς.

Λεϊσελς, ἐδος, ἡ, prædatoria, prædatrix.

Composita: ac primum ex λεία.

A'γελεία, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. & Hesiod. vide & in compos. ex Λαός.

A'γυλεὺς, ὁ, ὁ, ἡ, prædator, prædis agens. Hesych.

A'κρόλεισον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ (quasi τὸ ἀκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

Πρωτόλειον, ου, τὸ, primitiæ prædæ, seu manubiarum General. pro quibuslibet primitiis, apud Eurip. in Oreste. & Greg.

Composita ex λεῖος. (λεῖον.

A'λεῖον πεδίον, apud Hom. carens pecoribus: vide & in comp. à Λεῖος.

A'λεῖος, ὁ, tutus à prædonum & furum injuria. Hesych.

A'ρχιλῃστὴς, sive ἀρχιλῃστὴς, princeps prædonum. Hesych.

Καπνολιζομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio. Hesych.

Φιλολῃϊστὴς, amans prædæ. Hom. hym. in Merc.

Λειαίνω, &c. vide in Λεῖος.

ΛΕΙ'ΒΩ, F. λοιβο: idem quod σπένδω (sicut dicimus diis libare merum, i. ex patera fundere in eorum honorem: Il. ω. λείβε δ' οἶνον Οὐρανδὲ θεοισὶν, &c. Od. β. λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic & Hesiod. in Erg. Δεῖ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exponitur & simpliciter, fundo: ut Od. δ. δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. Item diffundo apud Demet. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: ut vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xenoph. pæd. 6. ἐπεὶ δὲ ἔπιεν ἢ αὐτὸς τὰ δέκατα κρατῆρ' ἔκλινε περιέων. Hesiod. in Asp. (de apro dentes acuente,) ἀφρὸς δὲ οἱ στόμα μαιμώωντι λείβεται. Exponitur etiam liquefco, apud Plutarch. sympos. 5.

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio, sacrum quod vino fit. Plato, de leg.

Λοιβήϊον, libamen. Suid. vel vas quo oleum diis libatur: Poll. l. 10.

Λοιβάσιος, libo, unde λοιβάσιαι, apud Hesych.

Λοιβάσιον, idem quod λοιβήϊον. Athen. lib. 11.

Λείβιθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus. Budæ ex lex. rhetor. Exponitur etiam, locus irriguus. Eustath.

Ε'λίσω, f. λω, idem quod λείβω, (ex eoq; factum ablatione τοῦ λ. loco

nicæ & Aeolicæ dialecto magis familiare, teste Eust.) ut λάκρυον εἴβειν, fundere lacrymas. Od. π. & alibi.

Εἰβεμεν, fundor : (ut vinum è patera inter libandum) vel fluo, destillo : Hesiod. in Theog. Apollon. Arg. 2.

Εἴβω, ὁ & ἡ. stillatitius, stillans. Eustath.

Λείβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ χαίειν.

Λίβος, ου, τὸ, gutta, stilla, apud Hippoc. exponitur stillatio humoris ex oculis.

Λειβηείς, ὁ, ἡ, humidus, stillans : Apud Galen. in lex Hippocr.

Λιβρίς, pro eodem. Hesych. Exponitur etiam tenebricosus, niger. Erot. apud Hippocr. (Acl. Dionys.

Λίβηθρον, incilis fossa, aquæ ductus : idem quod λείχηθρον, apud Aeschyl.

Λιβάς, άδος, ἡ, gutta, stillicidium. Hesych. & Suid. Item fons vel scaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. lib. 1. μυθευμένας ἐκ πορφύρας διαυγεῖς λιβάδας. A Suida exponitur etiam ἐυυχὲς τόπος. Hesychio λιβὰς est etiam λειμακὸς.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus : Eustathio idem quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάθιον dicitur à quibusdam centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. lib. 25. c. 6. Λιβάζω, stillo, gutto. Hesych.

Λιλ, βίος, ἡ, petra unde aqua stillat, in Epigr. Est etiam venti nomen. Aristot. de mundo, ὁ ζέφυρος λιλ, αῖος, ὁ ὑπὸ τὴ χειμερινὴς δύσεως πνέων. vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus : qui ex regione versus Λίβα sita oriundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίλ. Item Λίβυς αὐλὸς, Libyca fistula. Sunt etiam quidam serpentes Λίβυες, quos Nicandri schol. in Ther. vocat. ἀμμοδύτας, quoniam tales plerunque in Libya reperiuntur, Fœm.

Λίβυσσα, Africa, Punica, ut λίβυσσα ὄρνις. Et ἀλὰς λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2.

Λιβυκὸς, ὴ, όν, Africus, Punicus.

Λίβης, Λίβαν Θ, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compositæ.

Α'ενλιβὴς, ές Θ, ὁ, ἡ, ὑ, semper destillans & defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος Θ. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφὴ. vox perennis : metaphoricè.

Α'λίβας, αντ Θ, ὁ, dicitur ὁ νιτρώδης, defluctus, utpote ζωπυρὸς λιβάδι δ' ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris. Α'λίβας οινος apud Callimachum est ὀξος, acetum : ἀπὸ τὸ ἀυτὸ λείβεσθαι, ὅτι γενεχειρήθη εἰς ὄξος, inquit Suid. Eustathio quoque παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν ἀποθήκαις, quòd libari non soleret.

Α'πολείβω, destillo, fundo. Diodorus Siculus in historia Alexandri, ἐξ ὧ ἡ δένδρον παρεπάγησεν ὑγρὸν ἀπὸ τῆ φύλλων ἀπολείβον μέλι.

Α'ποστείβομαι, stillo, destillo. Hesych. in scuto, αἷμα ἀποσείβετ' ἐρεμνὸν.

Α'ποστάζειν, exp. celeriter recedo, apud Aristoph. in avib. Οὐκ ἀποσταζεῖς, ὦ κάκιστ' ἀποκάμψ Θ. vide schol.

Διαλείβομαι, restagno.

Ε'πιλείβω, insuper seu ultra libo, vel super aliqua re libo, aut pro simplici λείβω. Od. γ. σπείσαντες δ' ἐπέλειβον.

Καταλείβω, effundo & destillo, ut ii qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor & destillor, ut vinum è patera inter libandum : vel, defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra destillat seu defluit. Sic apud Theocr. idyll. 1. ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλίβεται ὑγρὸν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω : ut κατεῖχεν δάκρυα, effundere lacrymas. Il. ω. Item perfundo seu delectatione perfundo, apud Athen. l. 13.

Κατείβομαι, defluo, destillo, vel fluo. Il. ξ. Καὶ τὸ κατειβόμενον Σπάρτης ὕδωρ. Od. ε. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, Νέστορ ὀλυφηΐδαο.

Κελέβη, ης, ἡ, pocula genus, aut etiam quodvis poculum : ἀπὸ τῆ χέειν εἰς αὐτὸ τὸν λοιβὸν, ἢ τὸ λείβειν, apud Athen. lib. 11.

Πυροσλέβης, ab ignibus delibari. Hesych.

Συλλείβω, confundo & misceo, ut vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, fluo, vel in unum stillo & confluo. Plut. de Primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor, apud Plut. in Aemyl.

Τ'ποκλείβομαι, subtus fluo & stillo, vel aliquantum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

Λεῖκον vide in Λευκὸς.

ΛΕΙΜΩ'Ν, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus : (ὃ εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ut Eust. exp.) Od. δ. Ε'ν δ' Ι'σάκη οὔτ' ἄρ δρόμος εὐρὺς, οὔτε τι λειμών. Xenop. de re equ. τὰς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα.

Λειμωνόθεν, ex prato. Il. ω. Theocr. idyll. 7.

Λειμωνίτης βοτάνη, herba pratensis. Suid.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratensis : ut λειμωνία, πόα. Soph. in Ajace. Λειμωνία dicitur etiam anemones species quædam quasi pratensis. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quam alii Neuroides appellant. Dioscor. l. 4. c. 6.

Λειμωνίτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, & λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis. Apoll. Arg. 2. & Dionys. de situ orb.

Λείμαξ, ακος, & λειμὰς, ᾶδος, ὁ, pratum. Eurip. in Phœniss. hinc comparat. λειμαχέστερος, herbidior, aut viridior in modum prati. Suid.

Compositæ.

Βαθυλείμων, ονος, ὁ, profunda habens prata, ideoq; compascuus.

Βαθύλειμος, ου, ὁ, ἡ, idem. Il. ι.

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ.

Εὐρυλείμων, prata spatiosa habens. Pind.

ΛΕΙ'ΟΣ, α, όν, lævis, non asper. Athen. l. 7. λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. in Tim. ὡς ὁ λεῖος ἢ ὁ λιπαρὸς, &c. lævis & lubricus. Aristot. (de polypis) περιέρεται ἡ ἐπὶ τὰ πρόσω, ὅτι ὁ λεῖον φύσει. Sic λεῖα ὁδὸς, via plana. Od. κ. Τὸ λεῖον, lævor, lævitas. Item pulvis. Aristot. hist. an. l. 4. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur : ut λεῖα ὑπάντα, apud Rhetores, τὰ δὲ φανερώτερα, ἢ παίσιν ἢ πλήθεσιν. Et apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ θορυβῶδη κινήματα τῆς στάσεως.

Λεῖα, dicuntur etiam quæ trita & infricata sunt, & ex grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta. ¶ Λεῖα, ἡ, instrumentum lapicidarum complanandis poliendisque & lævigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 26. ¶ Λεῖα verò dicuntur lapides quos textores, stamini appendunt, ut fila magis contendantur. Poll. lib. 7. c. 10.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. Plut. in Erot. & de deo Socr.

Λεῶδης, ες Θ, ὁ, ἡ, lævis, planus. Suid.

Λειόω, ῶ, ἔ. ώσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo, friando & conterendo ex grumoso & scrupeo atque aspero in lævem pulverem redigo.

Λείωμα, τὸ, idipsum quod lævigatum & complanarum est. Item id quod friando & conterendo in pulverem redactum est.

Λείωσις, lævigatio, ipsa actio lævigandi seu lævem & lubricum reddendi.

Λειάνω, lævigo, lævo. Il. ε. Παῖ δ' ἀλείνας χρυσείω ἐπέσσι τορῶνω. Item complano. Od. θ. Λείηνα δὲ χερσὶν, χαλκὸν δ' ἄμυδις ἐλάσσας. Exponitur & mollio, tero, molo, pinso.

Λεαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo : seu conterendo & molendo ex asperis & scrupeis in lævem pulverem redigo. Aristot. l. 2. anim.

Λεαντικὸς, ὴ, όν, lævigandi vim habens. Aristot. in probl.

Λεαντήριον, ἡ, lævigatrix. Suid. ex Epigr.

Λευερὸς, idem quod λαῖνος, lævis, non asper, &c. Eurip. in Hecuba, ἐν λιμνάδι λευρὰ Πάντα νιν ἐξέλυσσεν πλόον κλύδων.

Λιλυὸς, Λεσβὸς, Λείειον, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compositæ.

Α'λειαντ Θ, ος, ὁ, ἡ, qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari & complanari nequit. Exponitur etiam non molitus.

Α'γαλεάνω, pro simpl. λεαίνω.

Α'πολεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Α'σωρεύτος, cui cutis intempestivè lævis & glabra fit Suid.

Ε'λεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Decomp. Σωεκλεαίνω, simul tero & comminuo.

Ε'πιλεαίνω, lævigo. Plut.

Εὐλείαντ Θ, qui facilè lævigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur. Dicitur & εὐλέαντ Θ, sine ι.

Καταλεαίνω, lævigo, ita contero ut lævius fiat. Hesychius. Exponitur etiam explano.

Παραλεάνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλεάω, contero, unà tero & frio.

Τ'ποκλεαίνω, aliquantum lævigo & lævio.

ΛΕΙ'ΠΩ, F. ψω, Pr. φα. (Pro quo usitatius est præt. med. λέλοιπα) linquo, relinquo : Od. δ. ἐδ' ἐπὶ λείπε βαθείης ἐκπάγλου ἀλόης. Il. σ. Ὡ'ς ἔφατ' ὀφθαλμοῖσι, λίπε σκότος, &c. reliquit spelunca. Item relinquo, ficut hereditbus relinquere aliquid dicimur. Il. β. Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορεῖται. Sic dicitur aliquis λείπειν τὸ θεῖον, Il. σ, & alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον, τὸν σὸν interficior abs te. ¶ Item neutraliter, desum, deficio : ut apud Aristoph. in Plut. ἵνα μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. Sic dicitur aliquid λείπειν in libris quod deest. Et cum genit. ut τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, apud Polyb. qui trigenarium numerum efficerent nisi deessent duo. Item absum : ut λείπω μικρὸν τῆ Σπάρτη τὴν ἴσην, parum absum à specie fœminæ. Exponitur etiam minor sum : apud Polyb. τὰ δὲ ὄρυα ἦ ἀσκέμεις Θ τῆς αὖω στρατιᾶς ἢ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων.

Λέπαμαι, relinquor, reliquus sum, superfum. Od. γ. αὐτὰρ ἐγὼ λιποῦσα ἀκτὴν ἀμφικύμονα πόντ, ὃ λείπεται ἐλπὶς, non supereſt spes, apud Plat. Item vincor, superor, instas curforum qui à tergo relinquuntur Antipater Epigr. l. 2. Οἵ μοι ἔσαν θρητὸς λείπομαι ἀδμήτης. Polyb. λείπονται Ρ'ωμαῖοι μάχη μεζάλη. Exponitur etiam cedo : ut apud Polyb. τῶ ἀυτῶ νομίσαν εἶναι ἡγεμόνι τὸ διώκειν βλάπτειν τὸν τε τὰ νικᾷ νοβίσιος δὲ ὁ τὸν λείπεσθαι φυγὴν. Item abfum : ut apud Synef. λοιπομένω δὲ πόρρω πολὺ τῆς ἀξίας. Eurip. λοιπομαί σε γνώμη, superor à te conſilio.

Λείμμα, τος, quod reliqtum eſt, reliquiæ. Plut. in lib. περὶ τῶ ἐν τῶ ὕδατι. A Pythagoricis ſic dicitur quod è duabus ſectionibus minus eſt. Plut. Item hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις : dividitur quæ in duo ἡμίτονα, Λεῖψις

Λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio.

Λείψανον, ου, τὸ, & plur. λείψανα, reliquiæ : Plur. in ſymp. ſept. ſap. & alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπὸς, ὴ, ὸν, reliquus, qui ſupereſt. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars, ut τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenoph. Iſocr. in Paneg. τὰ λοιπὰ ὅσα τοῖς ἀπλήρωτον ἐσιν, &c. Exponitur etiam deinceps, poſtea, poſtremò, &c. paſſim apud ſcriptores.

Λοιπάδες & λοιπάζεσθαι, ut Lat. reliqua & reliquari.

Λιμπαίνω, idem quod λείπω, linquo.

Λιμὸς & Λοιμὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis :

Compoſita.

Αἰγίλιψ, πόδος, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cujus faſtigium non poſſunt conſequi & attingere. Il. ν, & φ.

Α'πολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. ὅσοι γὰρ ἵπποι ἀπολείπουσι αὐτὸν, ὑπ' ἀπορίας θεοῦσιν. Item relinquo, poſteris videlicet. Philo de mundo, μικτὴν δίζαν ἀπέλιπον. Item deſero, deſtituo. Iſocrates in Areopag. καὶ μὴν οὐδὲ τῦτ' ἔξεσιν εἰπεῖν ὡς δι' μὲν ὠφέλουν Θεσσαλόνικα ταῦτα παρ' ὑμᾶς ἐληλύθασιν, ὑμεῖς δ' οὐκ ἐπανορθοῦτε, ἀλλὰ καὶ τὰς οὔσας ἀπολείπετε. Item ἀπολείπω, (abſolute) relinquo virum, ſeu divortium facio : apud Andocid. Sic & ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, apud Dem. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i. præcedo, anteverto. Iſocr. πρῶτον ἀπολελοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τὰς ἄλλας ἀνθρώπους ἐν τῆ φρονεῖν. Item neutraliter deſum, deficio : Iſocr. ad Demon. τὰ μὲν παρόντα ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα ἡ χρόνον παραμένει. Dicitur & perſona ἀπολείπειν quæ quaſi defectu rei alicujus abeſt à ſuo incepto. Plut. τῦτο γὰρ μόνον ἀπολείπειν ἐδόκει τῆ κατεπειγάδι Πλάτωνι. Et cùm accuſat. apud Ariſtoph. in Plut. Ἡ'ττα σε τὰ χρόνα ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam ablum. Iſocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τῶ μὴ πᾶς ἐφεξῆς πάντας συμφορᾶς ἀφεπτοεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπλαγῆναι, quum parum abfuiſſet quin expugnaretur. Sic & apud Heſiod. Μὴ τις τεκμήρηται ἔτεα καὶ μοίρας ἀπολείπων, ita ut non multum abſis à triginata annis. ¶ Item deſiſto, deſino, finem facio. Iſocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν πειρήσομαι τῶ ἄρχειν inde exordium ſumam unde deſiiti.

Α'πολείπομαι, relinquor, abſum. Plutarch. in Public. μικρὸν ἐπολείπετο τῆ τέλ Θ ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item abſum, i. abſens ſum, &c. Luc. ἡδίων δ' ἐκάλεσ Θ ἀπολείπεσθαι. Sic & apud Lyſ. & Iſocr. Item relinquor in certamine curſus alio prævertente. Iſocr. in Euag. πωμηκελθόντας τῶν ὁμοίως ἢ πᾶς ἀπολελειμμένους, &c. Et metaph. ſum inferior aliquo in re quapiam. Idem in eadem orat. ὅσῳ ἀπεστήκασι τῶν Ἑλλήνων πόλεων ἀπολελείφθαι, ut à nulla Græcanicarum urbium ſuperaretur. Additur & dativ. in hac ſignif. ut ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις ἢ τοῖς διανοήμασι τῶ. Iſocr. de pace. Exponitur etiam non aſſequor, non diſcere aut intelligere poſſum : ut ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς, Dem. & ἀπολείπεσθαι τῶ δέους, Iſocr. de permut. Item ignarus ſum, hoc me latet : apud L. ſum pro cæde Eratoſthenis.

Α'πόλειψις, relictio, derelictio : hinc ἀπόλειψιν ἀποιχέσθαι, de mulier dicitur quæ viro repudium mittit. Demoſt. Item defectus & deterior conditio, quum quis alium aſſequi nequit, apud eundem. Α'πόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Ariſtot. de gener. anim. l. 4.

Α'ποκαπάω, idem quod ἐποκαπέω. Α'ποκαπάομαι, relinquor, è tergo, illitet alio antevertente. Plut. ἀποκαπόντες ἐν τῆ παλαίστρα ἢ ἀποκαπώμενοι θεόντων.

Decomp. Ε'ναποκαπέω, relinquo in. Ε'ναποκαπέομαι, derelinquor, vel remaneo in. Ε'ναπόλειψις, reliquiæ.

Περιαπολείπω, antè deſicio, Plut.

Συναπολείπω, ſimul derelinquo ſimul deſtituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo) relinquo temporis ſpacium in medio, intermitto, interjicio. Theophr. hiſt. pl. l. 1. διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τῶ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interjicit valde breve tempus quin perpetuò germinet. Plut. in amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο σπείσας τῶ Θεοφανεῖ. interjectis duob. diebus. Sic dicitur διαλείπασα φωνὴ, quæ ſuis verbis veluti ſpacium interjicit, & διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulſus apud Gal. Cum participio junctum exp. deſino : ut Xen. ὑπὸντε διέλιπον ζητῶν ἢ μανθάνων, nunquam deſii quærere & diſcere. Sic Plut. διαλείπασα πᾶν Θεὸν, ceſſo honorare Deum. Item diſto, abſum. Arrian. διαλείπασα ὅσον εὐμενεῖν ἐς τὸ ξυνοῦν τε ἑλλήνας ἢ κατανεῖν ἐυπετῶς. Dicitur & aliquid διαλείπειν τι ὑπό τινΘ, apud Thuc.

Διάλειμμα, quod interjectum eſt ſpatii, interviſio : unde ἐν διαλείμματ Θ, ſive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo. Plut. in Pericle.

Διάλειψις, interviſio.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω. Gal. in Hippocr. epid. l. 1. c. 3.

Decomp. Α'διάλειπ Θ, non intermiſſus, perpetuus. Rom. 8. 2 Tim. 1

Α'διαλείπτως, ſine intermiſſione, jugiter, perpetuò : ſæpè in novo Teſt.

Ε'κλείπω, derelinquo, vel relinquo, deſero. Thucyd. l. 1. τῶ τε ζῆ πάντΘ τὸ ἐθέλειν ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι ᾗ ἐς τοὺς ταύς ἐσ Ἕλλας. Plut. in Fabio, τῶ πεῖν ἐκλείπειν, ordinem relinquere. Et in Pericle, κλέπτειν δείπνον ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, ſpem relinquere, idem in Galba. Et Ariſtoph. ἡ σκιὰ δ' ἐξέλιπε τὸ δῶμ'. Item omitto, prætermitto, Plato in ſympoſio, ἀλλ' ἦτι ἐξέλιπον, τὸν ἔπαινον, ὃν Α'ριστοφάνης, ἁμαρτήσονται. ¶ Item neutraliter deſumi, deficio. Xen. in Oecon. πρῶτον μὲ τὸ τὸ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένος, τῦτο τὸ ζῆ Θ κεῖται μεῖ' ἀλλήλων τεκνοποιεῖσθαι, ne genus humanum temporis longinquitate occideret propter hoc mas cum fœmina eſt conjunctus. Animus etiam, & ſol & luna ἔκλειπεῖν dicuntur, quum deliquium patiuntur. Xen. Pæd. 8. ἐκλιπεῖν μοι φάσκοντα ἡ ψυχὴ, Plut. in Pericle, ἢ μὴ ἥλιον ἐκλιπεῖν σωθέντα κρύφθεντα. Idem in Alex. ἡ μὴ ὁ ἥλιος ἐκλιπεῖν σωθέντα κρύφθεντα. Idem deficio, i. morior : ut ἐκλιπόντων καιρῶν. Plato de leg.

Ε'κλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omiſſio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus ſolis aut lunæ, eclipſis, in Axiocho & ſæpe apud Ariſtot. &c.

Ε'κλειπτικὸς, ὴ, όν, ad eclipſin pertinens, vel efficiens eclipſeos. Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ε'κλιπὴς, ὲς Θ, ὁ, ἡ, ὑ, qui deficit, vel deeſt. Item omiſſus, prætermiſſus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deeſt, imperfectus.

Ε'κλιπαίνω, derelinquo. Eurip.

Decomp. Α'νέκλειπ Θ, indefinens, perpetuus. Α'νεκλιπὴς, idem. Δυσέκλειπ Θ, ægrè deficiens.

Συνεκλείπω, ſimul deficio.

Ε'γκαταλείπω relinquo. prætermitto, prætereo. Iulian. imper. ἐγὼ δὲ εἰ μηδ' ὑπ σωθείην ἑμαυτῶ ἐν τῶ σοῖς σε μιμούμενος μὴ μικρὸν ἐλλείψαιμι, ſi mihi conſcius eſſem quod vel minimum erga te prætermiſiſſem : Plato in Timæo, ὧν ἐλλείπομεν σφόδρα μέρος ἀδὲν, nihil prompti-dinis prætermittemus. Sic & apud Iſocr. in Nicocle, ἡγοῦ δ' ὑπάρχειν μεῖζον ἀν ἐλλείπειν τι τῶν ἀδίκων ἢ κατὰ τὴν ἐξεῖν τοῖς ὠφελεῖσι, in utracunque enim parte horum aliquid prætermiſeritis, hoc eſt, in utro horum veſtro officio deeritis. Dicitur & ἐλλείπειν μι τῦτο, hoc me deficit. Et τὰ ἐλλείποντα τοῖς ὑφηβαλλουσιν opponuntur, apud Ariſtot. eth. 2. c. 2. Item ἐλλείπω τῦτο, deficior hac re. Thuc. l. 1. ſignificat etiam abſum : ut apud Ariſtot. ὁ δ' ἐπιμαρήσας τοσῦτον ἐλλείπει τῦ λυπεῖσθαι ὅσῳ ἢ χαίρειν, tantum abeſt ut contriſtetur ut etiam lætetur.

Ε'λλείπομαι, aſſequi non poſſum, efficere nequeo. Xen. de re equ. ἐὰν τὸ ἄπαν ἐρῳ εἶναι τῦτον ἐλλείποντας.

Ε'λλειμμα, τος, quod deeſt rei alicui quo minus ſit perfecta. Plut. in Coriol.

Ε'λλειψις, prætermiſſio, omiſſio, ut quum Athen. σπουδῆς dicitur eſſe ſcribit καθ' ἔλλειψιν τῦ ἔργ Θ. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῆ ὑφηβολῆ apud Ariſtot. eth. 2. c. 6. & alibi.

Ε'λλιπὴς, cui deeſt aliquid, non perfectus. Athen. l. 14. Et τὰ ἐλλιπῆ, quod deeſt. Philoſtr. ep. 39.

Decomp. Α'ναλλιπὴς, cui nihil deeſt, perfectus.

Παραλλειψις, prætermiſſio unius ex conſonantibus germinatis, apud Tryphon.

Περιελλείπω deficio, inferior ſum.

Ε'γλείπομαι, deficio : pro quo & ἐλλείπομαι.

Ε'πιλείπω, deficio, deſum. Thucydides lib. 3. ἔσπενδ' τῆ τε σίτ Θ ἐπιπόνῳ ἐπιξύντ Θ, apud Plutarch. δεῖ ὑπάρχης ἀρετῆς. Philo de vita Moſ. lib. 1. ἐπιλείπει αὐτὸ βίΘ τὸ βιῶναι μὴ ἀνηνύτως τὸ κατ' ἔκρασιν vita deficerit. Cum accuſativo, Iſocr. ad Demon. ἐπιλίπει δ' αὐ πᾶς ὁ πᾶς χρόν Θ. Sic Lucianus, δεῖ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφοδελΘ. Dicitur & τοῦτό μοι ἐπιλείπει, ut apud Syneſium, ὧν ἐπιλείπει σπαπῶντας τῆ θεῶ.

Ε'πιλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. τῶν μὲν τοίνυν ὑφηβῶν ἐπίλειψις σαφὴς ἐφάνετο.

Ε'πίλοιπ Θ, ος, ὁ, ἡ, reliquus : ut ἡ ἐπίλοιπον βίου ζῆν. Plato. Et ἐπίλοιπ Θ χρόν Θ. Herodot. & Iſocr.

Καταλείπω, relinquo, deſero. Iliad. β. Κάδ δ' Νέων ἐυχωλὴν Πειδέμου Τρωὶ λίποιεν Ἀχαιοί Ε'λένῃ. Et relinquo poſt me ſcu poſteris meis. Demoſth. in Mid. εἰσφέρων ὑπὲρ τῆς οὐσίας ὃν ὁ πατὴρ μου κατέλιπε. Iſocr. in Euagora, διὰ τοῦτον τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον καταλίπω. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τῦτον ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι τὸν στέφανον κατέλιπον ἡμῖν. Apud eundem in Euag. dicitur & καταλείπειν ἀ λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω per ſyncopen dicitur καταλείπω : ut apud Solon. ἀλλὰ φίλοισι καλλείποιμι δανῶν ἄγκαια κ' ἐσθλὰ κακά.

Καταλειμμα, quod reliqtum eſt, reliquiæ. 1. Reg. c. 13. Κατάλειψις, relictio.

Καταλειπ Θ, relictus.

Κατάλοιπ Θ, reliquus. Ariſtot. Oecon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω. Plut. epiſt. φ. χώραν καταλιμπάνειν φαίλοις ἀνδράσιν, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ε'γκαταλείπω, intus relinquo : ut ἐγκαταλείπειν φρεσὶ. Thuc. Et ἐγκαταλείπ Θ ἐν γνώσει, ſi relinquant in aliena familia, apud Dem. Ε'γκαταλειμμα, reliquiæ, monumentum.

Ε'γκαταλιμπάνω idem quod ἐγκαταλείπω.

Ε'κκαταλείπω, relinquo, ſeu penitus deſtituo.

Περισταλείπω, inſuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto : ſæpè omitto, i. ſilentio prætereo. Iſocr. in Euag. τῶν μὲν ἄλλων ἐκ ἐῶ Εὐαγόραν πολλὰ μᾶλλον παραλείπειν. Demoſt. pro coron. πολλὰ τοίνυν ὑπὲρ ὧν ἔχων οὐκ ἀνῶ παραλείπω.

Παράλειψις, prætermiſſio, præteritio. Eſt & nomen figuræ cujuſdam

cujusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Heren.

Πλειπω, relinquo, reliquum facio.

Πλειλειπομαι, relinquor, superfum, superstes sum. Herod. l. 2. μόνος τε τῶν πατέρων ἀπολελειπόμην φίλων ἔτι. Sic ἀπολείπεσθαι τῆ πολέμῳ, pugnæ superstitem esse.

Πλειλειμμα, τό, reliquiæ.

Πλειλειπτος, ὁ, reliquus. Aristot. Oecon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr.

Πλειλιπης, idem: apud Plat. de leg.

Πλειλιμπανομαι, idem quod ἀπολείπομαι.

Προλείπω, prius relinquo, seu antè relinquo: plerunque tamen pro simplicici λείπω usurpatur, ut Od. ξ: Κτήματά τε προλιπὼν ἀδρά τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμωι Αἰολίδι προλιπών. Sic apud eundem in asp. προλιπεῖν δόμος ἠδὲ πατρίδα γαῖαν. Plut. in consol. ad uxor. ἐπεὶ καὶ τῶν Χάρων ὑμᾶς προλιπὼν τοσοῦτον. Dicitur & res aliqua quempiam προλείπειν, ut Odyss. β, Οὐδέ σε πάγχυ ἐῴπεις Ὀδυσῆος προλέλοιπεν. Item antè deficio, prius desituo. Thuc. l. 7. εἴτιμ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη ἢ τὸ σῶμα, si quem priùs vires defecissent.

Decomp. Ἀποπρολέπω, longè relinquo. Scribitur & divisim ἀπὸ προ λείπω.

Ἐκπρολείπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, matrem missam facias.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist.

Ὑπολείπομαι, idem Thuc. lib. 1. μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μεγὰ ἐπολεμήσατε. Ilocr. in Euag. ὡ διὰ μικρὸς βουλῆς μεγάλας πόνους ὑπολειπόμενοι. Item passivè, relinquor, superfum. Thuc. l. 8. Gregor. Cor.

Ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Aristot. de mundo.

Ὑπόλειπτος, η, idem. Theophr.

Ὑπολιπὴς, ὁ, ἡ, reliquus. Plut.

Ὑπόλοιπος, reliquus, restans. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάσανον γενέσθω. Sic & Thuc. & Demosth.

Ὑπολειποφώνιμα, idem quod ὑπολείπομαι.

Νωλεμὲς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΛΕΙΡΙΟΝ, ου, τό, lilium: seu lilii species. Dioſc. lib. 3. cap. 116. & lib. 4. c. 85. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap. 16. ¶ Suidas ſcribit λείειον ab Atticis vocari florem narciſſi. Theophraſtus tamen c. ult. manifeſtum diſcrimen inter λείειον & ῥόδιμον ponit. ¶ Pro quolibet flore uſurpari ſcribit Euſtath. itidemque Heſych. Suid. & Etymol. Sic apud Theocr. idyll. 19. Η' ὅπόσ' ἐν λειμῶνι εὐπόκα λείεια κέρνοι. ✠ Ἀνθ' τοῦ λείου εἶναι, pleonaſmo τῆ ῥ.

Λειειόεις, lilinus, liliaceus, ut λειειόεν ῥόδον apud Nic. in Alexiph. Item floridus. Exponitur etiam, ſuavis, tener, ut Il. γ. χρόα λειειόεντα Δώριος. Et Il. χ, ὅπα λειειόεσσαν.

Λείειος, idem quod λειειόεις, liliaceus, è lilio factus, vel lilio ſimilis. Dioſc. l. 3. c. 116.

Λείειος Ἀπόλλων, pro ſuavi. Apollonius lib. 4.

Λειειώδης, liliaceus. Theophr.

Λίειον. pro λείειον, lilium, flos.

Λίειος, liliaceus. Λίειον ἔλαιον, Gal.

ΛΕΙΧΗ'Ν, ῆνος, ὁ, lichen: ſummæ cutis aſperitas cum leni pruritu, impetigo, impetiginoſus morbus quem mentagram Latinos vocaſſe autor eſt Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & ſupra ungulas in flexu earum partium induratus. Dioſc. l. 2. c. 45. ¶ Eſt etiam herbæ ſpecies, quam aliqui ῥιζοῦν appellant, quoniam ſaxis adhæret. Dioſc. lib. 4. c. 53. ſic dicta quoniam λειχῆνας θεραπεύει, ut tradit idem Dioſc. ibid.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 12.

ΛΕΙ'ΧΩ. F. ξω. lambo, lingo. Theophr. (de ſignis imbrium & ventorum) ἐὰν τὸν ὄνον δίαν ὀλίγον λείξας χειμῶνα. ἢ ὕδωρ σημαίνει. Item obſcœno ſenſu, apud Ariſtoph. in Equit. Ε'ν κασωσίοισι λείχων τὸν ὀπίσθιον δήσον.

Λειχμάζω & λειχμάω idem quod λείχω. Heſiod. in aſp. (de duobus draconibus) ἐπικυρτώσαντε πόδεσσι Λίχμαζον δ' ἄρα τοῖγε. lambebant ora ſibila vibrantes. Cum accuſat. apud Theocr. idyll. 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρμ, lambebat ipſi collum. Oppian. l. 3. de venat. Ὡς ἄρατ' λιχμῶσα φίλως ἐνεπλήσατο παίδας. Hinc particip. κελεχμώτες apud Heſiod. in Theog. *per ſyncopen pro* κελιχμώτες, *&* epenthe. τῶ ε.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato. Λιχμᾶτας γλώσσῃ φίλον γόνον, linguâ lambit caram ſobolem. Plut. in polit. præc. ἐκπατὸν δὲ χύλῳ καφαλὰ κολάσων οὐκοῦ ἐμοὶ ἐλιχμῶντο φίλ αὐτόν.

Λιχμήρος, ε, ὁ ἡ ἡ, exerta lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur. Heſych.

Λιχανὸς & Λίχνος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita & ac primum cum præpoſitione.

Ἀ'μφελείχω, lambo, delambo.

Ἀ'πολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. l. 6.

Ἀ'πολειχμάω, idem. unde Il. φ, οἱ σ' ὀπαδὸς Ἀξί μ' ἀπολειχμήσων.

Διαλείχω, lambo, lingo, vel potius perlambo. Ariſtoph.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo & lingendo evacuo. Item ecligma ligurio, in eclignate ſumo. Dioſc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, & ἐκλειχτὸν, ecligma: medicamentum quod delingitur, ſeu medicamentum quod ori inditum ſenſim liquefit & deglutitur: alio nomine ἀσπεραγὸν. Dioſc. lib. 2. c. 125. Aegin. lib. 4. cap. 57.

Ἐ'πιλείχω, linctu ingero, lingendo aſſumo.

Ἐ'πιλείχω, in ſuperficie lambo, vel pro ſimplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Ariſtoph. τὰ βλέφαρα περιλείχουσιν.

Περιλιχμάζω & περιλιχμάω, idem. Περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. (de coquo) καθεὶς τὸν δάκτυλον τὸ ζωμῶ περιλιχμήσατο.

Περιλίχμησις, ipſa circumlambendi actio. Theon. apud Arat.

Compoſita, facta ex præterito λέλοιπα, *ſive præpoſitione.*

Κνισολοιχὸς ſive κνισολοιχέτης, ου, ὁ. qui pinguedinem lambit, ſeu qui pinguibus lambendis delectatur, guloſus, liguritor. Athen l. 3.

Κνισολοιχία, ης, ἡ, catillatio, liguritio, guloſitas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Μετολοιχὸς, qui frivolas res conſectatur (eas velut delambens) Euſtath.

Μετολοιχὸς, qui ex falſa menſura lucrum captat: à nomine μέτον ſignificante genus quoddam menſuræ. Euſtath. & Ariſtot. in Nub.

Λειώδης, λείωμα, vide in Λείω. Λείων in Λέων.

ΛΕΚΑ'ΝΗ, ης, ἡ. pelvis, vel catinus, patina: Atticè pro λακάνη, (✠ factum ex intenſiva particula λα & verbo χαίνω, propterea quòd ſit latum, inquit Suidas, qui itidem exponit magnum acetabulum & patulum) Ariſtoph. in avib. ἐρωδιοὶ ἐπικλύζειν λεκάνην. Idem in Nub. αἰδοῖ, τεῖ κ' δὴ Χαρεῖ τὸ κακὸν, ἢν ἐς λεκάνην. πρᾶσον μοι λεκάνην, præbete mihi pelvim ſeu catinum. Plut. in Polit. præcept. αὐτὴν λεκάνην κ' πίεζον ὅπως ἐμίουν.

Λεκανίον, ου, τό, parva pelvis, ſeu parvus catinus. Ariſtoph. in Acharn.

Λεκανὶς & λεκανίσκη, idem, apud Heſych. Et λεκανίδιον, pro eodem, apud Suid.

-ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, ου, η, vitellus, ovi luteum. Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. τὸ δίδυμα τῶν ὠῶν ἡυὸ ἔχει λεκίθους. Dioſc. lib. 2. c. 45. ἡ λέκιθος ὠοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν πρωσωσίαν, ὅπηθεῖσα σὺν κρόκῳ lutea ovorum cocta ut indureſcant, admiſto croco modicè, illita oculorum dolores mitigant. At maſc. gen. piſum, quòd ejus color vitello non ſit abſimilis, teſte ſchol. Ariſtoph. & Suida. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἔνδον τῶ λέπος, nam & lens cui detractus eſt cortex, lutea eſt. Exponitur etiam, pulmentarium ex leguminum farina, five leguminum lomentum elixatum. Reperitur & λέκυθος per υ, quæ ſcriptura cum etymo convenit. ✠ dictum enim putant λέκιθον, διὰ τὸ λέπος κἀθιέσθαι.

Λεκιθώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, luteus, croceus, vitelli ſeu lutei in ovo colorem imitans, ut λεκιθώδης χολὴ, apud medicos.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello eſt, ſeu in quo vitelli ſunt, ut λεκίθιτης ἄρτος, Athen. l. 3.

Λεκιτὸς, &c. vide in Λέγω.	Λέκτηρον, in λέγω, cubo.
Λέκυθος, in Λέκιθος.	Λεκυθώτιον, in Λέκυθος.

ΛΕ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Heſych. & Suid. Polybius lib. 1. αὐτὴ γὰρ ἡ Σικελία ὁ σωρὸς λέγεται τῶν πλοίων τῶν ἐναντίων.

Λεμβώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, lembo ſimilis.

Λεμβάδιον, ου, τό, lembunculus, parvus lembus.

Λέξις, vide in Λέγω.	Λεόντειος, &c. Λέων.
Λεπαδνον, λεπίζω, &c. in Λέγω.	

-ΛΕΠΡΟ'Σ, ου, ὁ, ſcaber, aſper ex decedentibus ex eo ſquamulis: ut λεπρὸν ὄνυχες, ſcabri ungues. Dioſcorid. lib. 2. cap. 140. ✠ à λέπος, quaſi λεπρὸς. Dicuntur etiam λεπροὶ, leproſi, hoc eſt, quorum cutis in ſcabras quaſdam ſquamulas reſolvitur. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 8. (de quibuſdam aquis) ἡ δὲ ἀπόχρησις λούουσι λεπροὺς γίνονται.

Λέπρα, ης, ἡ, lepra, i. aſperitas cutis profundior cum pruritu, eam in ſquamas reſolvens, ab Avicenna dicitur impetigo excoriativa, quod cutis per cortices ſquamasque reſolvatur. Plut. de Iſide & Oſir. τῶν τὸ γάλα πυόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπρη ἢ ψωρικὴ προσῴπατα. Vide Argin & Actuar.

Λεπρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, leproſus, vel ſcaber.

Λεπτεικὸς, ὁ, ὁ ἡ ἡ, λεπτικὸς φάρμακος, medicamenta lepris tollendis: apud Dioſc.

Λεπτὸς, ſcabra, aſperaz ut λεπτὸς πῆξα, apud Theocr. idyll. 1.

Λεπτόω & λεπρώω, ſcabrum reddo, ſcabris veluti ſquamulis obduco.

Λεπρόομαι ac λεπρώομαι, ſcaber fio, ſcabris ſquamulis obduor. Nicand. in Ther. πολλὰς δ' ἀμιδοῖσι μυρίσσεται Σπερχὴ λεπρούμενα ἀλυσκάζοντα. Exp. & albeſco quaſi à λέπος, quòd

quòd qui'ea laborant, & exaſperentur & albeſcant. Λεπρόομαι, exp. etiam lepram patior.

Λεπράω, vel λεπρίάω, ſcaber fio vel ſum, ut λεπρέωντες ὄνυχες, ſcabri ungues, apud Dioſc.

Ὑπολεπρὸς. (comp.) aliquantum ſcaber.

-ΛΕΠΤΟ'Σ, ου, ὁ, tenuis: cui opponitur παχὺς, craſſus. Propriè, tenuis inſtar corticum & ſquamularum quæ alicunde avelluntur. Odyſſ. β, ὑφ' ἀσπίδος λεπτῆς. Sic Il. χ, ἑιμάτια λεπτὰ, ex filo tenui & ſubtili. Sic Aegineta in πυκνώσεσι dicit decedere λεπτὰ καὶ πυῤῥοειδῆ σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. Item tenuis, i. exiguus, parvus: ut λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν ἀφελεῖν τὰ μέλλοντος, tenuem & inanem ſpem concipere de futuris, apud Ariſtid. Item gracilis, macer, cui itidem opponitur craſſus: Heſiod. in Erg. λεπτὴ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πέλοιτο. Athen. l. 13. ἐξηδὺν πάνυ Καὶ μέλαιναν λεπτὴν θ'. ¶ Item rarus, ut Gal. exp. apud Hippocr. ſic λεπτὴ χιὼν, apud Euſt. ¶ Metaphoricè de animo etiam dicitur: ut λεπτὸς νόος, mens ſubtilis & acuta. Eurip. Sic Ariſtoph. in nub. λεπτῷ φρενίδιῳ, & λεπτοτάτας λήρους appellat ſubtiles philoſophorum argutias. ¶ Λεπτὸν, minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 22. βάλλεται λεπτὰ δύο.

Λεπτότης, ητος, ἡ, & λεπτοσύνη, tenuitas, exilitas. Item gracilitas. Epigr. l. 2. & Athen. lib. 12. Item ſubtilitas, argutia. Ariſtoph. in Nub.

Λεπτυλέος, tenuis, ſubtilis: ut λεπτυλέον φάος, Apoll. Arg. l. 2. Exp. & gracilis.

Λεπτυπηδὸς, minutulus, veſculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύω, tenuo, attenuo, tenuem reddo. Item gracilem reddo. Athen. l. 2. Item ſubtile reddo.

Λεπτυσμὸς, ὁ, & λεπτυσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens. Dioſc. Athen. l. 8.

Compoſita.

Ἀ'πολεπτύνω, extenuo. Item in mucronem colligo.

Διάλεπτος, pertenuis & gracilis. Ariſtoph. in Nub.

Λεπτοπλεπὴς, gracilis ſupra graciles. Epi. l. 2. Τρεῖς λεπτοὶ πρόμοι τὸν λεπτοφυῆ ἐμαίχοντο τί σφε κελεύει ἐπὶ λεπτοπλεπέστερον.

Κατάλεπτος, extenuo, ſeu attenuo.

Περιλεπτύνω, antè extenuo.

Ὑπόλεπτος, ſupra modum tenuis, prætenuis.

ΛΕ'ΠΙΣ, F. λος, decortico, delibro, vel putamen & ſquamam detraho. Athen. l. 4. Μάζας μελαγχρῶ μεσίδας λαμβάνον λέπει.

Λέπισμα, decorticor. Vtuntur Athenienſes etiam ἐπ' ἀσπαλιῶς ἢ ἐχεγκλῖς δ' ἀφεξῆς λον ἠδυῆς, ut Athen. lib. 14.

Λέπυμα, τό, cortex, liber: id quod decorticando aufertur. Athen. lib. 2. Ε'ν τῇ προσθύρῃ τὰ λέπυμα τὰ κατέλιπεν. Dicitur etiam de tunica plantam aut ſemen aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. lib. 4. cap. 12. Item λέπυμα ſeu λέπυρα, plantæ genus in Orchomenio lacu naſcens, teſte Theophr. hiſt. pl. lib. 4. cap. 11.

Λέπος, ες, τό, idem quod λέπυμα. Athen. l. 2. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen (i. tunica) ut & λέπυμα. Alex. Aphr. Piſcium quoque ſquamæ λέπη dicuntur. Pol. l. 6. c. 15. (Taur.

Λεπίζω, ου, ὁ, corticibus abundans: ut λεπὶ αὐτῷ. Eurip. in Iph.

Λεπίζω, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam, pellem detraho.

Λέπισμα, τό, idem quod λέπυμα. Dioſc. l. 1. c. 22.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, ſeu λέπισμα, in Epigr. Plerunque pro ſquama accipitur. Athen. l. 8. Dioſc. l. 5. Exponitur & lamina & lama. Eſt & morbi genus, quem Lar. porriginem vocant, de quo vide Celſum.

Λεπιδωτὸς, ὴ, ὸν, ſquamatus, ſquameus. Ariſtot. lib. 4. de part. anim. Item piſcis quidam. Plut. de Iſide & Oſir. Et lepidotes gemma, quæ ſquamas piſcium variis coloribus imitatur, apud Plin. li. 27. c. 10.

Λεπίδιον, ου, τό, lepidium, herba ſic dicta, quòd ſquamas & macilas facici delear. Dioſc. Gal. Paul. Aegin.

Λεπυδὴς, ὴς, ὸ, corticatus, corticoſus: vel gluma tectus, gluma horrens, ut λεπυδὲς σῦκον, apud Nic. in Ther. Λεπυδωτὸν, putamen ovi, & cortex mali punici: id eſt, malicorium. Suid. Scribitur & λέπυδον.

Λεπυρώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, tunicis multiplicibus obvolutus. Theophr. hiſt. pl. l. 1. Item ſquamatus, ſquamoſus. Item hiſt. pl. l. 9.

Λεπύριον, ου, τό, cortex, apud Hippocr. Item putamen. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Item ſquama. Theophr. hiſt. pl. l. 4.

Λεπυειδὴς, ες, ὁ ἡ ἡ, idem quod λεπυρώδης, corticatus, corticoſus, putamine tectus. Item multis tunicis tectus.

Λεπυειόω, excortico. Item deglubo, glumas excutio. Heſych

Λεπύχανον, τό, idem quod λέπυδον, Plut. ſymp. lib. 5. prob. l. 6. & Euſt. ex Theopompo comico.

Λοπὸς, ὁ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas veſtiente. Heſych. Suid. & Euſtat. Item veſtimentum, quod & λῶπος ac λώπη. Euſtat. ex Anacreonte.

Λεπυρὸς, ὸν, ὁ ἡ, qui ex genere eorum eſt quæ excorticari poſſunt, ſeu quæ cortice & putaminе tecta ſunt. Athen. lib. 2.

Λοπίζω, decortico.

Λόπισμα, τό, cortex, putamen.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, exp. corticis tuſgor ubi humor eſt ſub cortice. Theophr. hiſt. pl. l. 5.

Λοπάω ſeu Λοπάω, cortice turgeſco, cortice tumido ſum; Theophr. de cauſ. pl. lib. 5. cap. 12. τὰ δὲ συκῆ ἢ τοιαῦτα σύμβαίνει οἷον τὰς ῥίζας, ὅς καλοῦσι λοπᾶν. Sic & alibi apud eundem.

Λοπητὸς, ὴ, ὸν, tempus illud anni cùm cortices arborum turgeſcunt & exemptiles fiunt: apud eundem.

Λοπὸς, ίδος, ἡ, ſquama, idem quod λεπὶς. Ariſtoph. in Veſp.

Λοπὰς, άδος, ἡ, patella: itidem à λέπω, quod inſtar corticis ſit λεπτή. Eſt etiam morbus arborum, quem Plin. præcellam interpretatur: de quo Theophr: Plut. in apophth. Athen. l. 8. Exponitur etiam olla, apud Plut. in præc. ſan. & Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 16.

Λοπάδιον, ου, τό, parva patella. Ariſtoph. in Pluto.

Λῶπος, ους, τό, & λώπη, ης, veſtimentum tenue. Od. τ. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων ὑπερὸν λώπιον. Euſtat. ex λοπὸς factum eſſe tradit per ἔκτασιν: veſtimenta enim ambiunt hominem, ut cortex & tunica arborem, ſemina, &c.

Λώπιον, ου, τό, idem quod λῶπος, veſtis apud Suid.

Λωπίζω, veſte exuo.

Λεπὰς, άδος, ἡ, lopas, genus conchæ marinæ; concha petris adhærens. Ariſtoph. in Plut. & in Veſp. Euſtath. à λέπω derivat. ¶ Λέπες, τά, rupes, promontoritim, ex Epigr.

Λεπτὸς, ὴ, ὸν, montanus, vel arduus, & præruptus, ut rupes & promontoria. Eurip. λεπταῖς χθονὸς.

Λεπτὴ, vel λεπτὴ ὑλὴ, dicitur de poculo ampliore, apud Athen. Euſtathius à λέπω derivari poſſe exiſtimat, διὰ τὸ λεπτὸν ἢ ὀκπέταλον καὶ τὰς λεπίδας.

Λεπτὸ νον, ου, τό, lorum latum quo equi collum ad jugum religatur. Heſych. & Euſt. Aliis verò lorum circa pectus equi ſ. alis, μασάλης. Il. ε, ἐν ἢ λάπαδνα κάλ' ἐβαλε χρύσεα.

Λεπρὸς, Λεπρὸν Λάβρ, Λάβρη, φόλις, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum ex, λέπω, *&c.*

Ἀ'λεπὴς, ὴς, ὸ ἡ ἡ, qui corticatus non eſt, non deſquamatus Euſtath.

Ἀ'λεπὶ πυτος, ὸ ἡ ἡ, non ſquamatus, ſquamis carens.

Ἀ'λοπος, ου, ὸ ἡ ἡ, cortice carens, ſquamarum expers. Heſych.

Ἀ'πολέπω, decortico, delibro, putamen, ſeu ſquamas aufero. Ariſtoph. Ἀ'πολέπομαι, decorticor. Ath. l. 2. ex Epicharmo.

Ἀ'πολεπίζω, idem.

Περιπολεπίζω, (*decomp.*) prius decortico: unde φακὴ περιπολεπισθεῖσ, Dioſc. l. 2. c. 129.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus, Caſtaneæ epith. apud Nicand.

Ἐ'κλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo, exeudo. Plut. (de Crocodilo) ἐξέκοπτα πίπτοντ ἢ τοσαύτας ὑμέρας ἐκλέπτων.

Ἐ'κλέπισμα, decorticor, excudor. Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Ἐ'κλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἐ'κλέπισις, corticis ſeu putaminis detractio. Item pulloruni exclusio, pullatio.

Ἐ'κλοπος, piſces, quaſi ἄλοπες (ut eſt apud Athen. lib. 7. διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοί) i. ſquamati ſeu ſquamigeri, vide & comp. ab Ο'λος. i. vox.

Εὐλέπις, deſquamatus facilis: item qui facilè délibratur, & corticè ſpoliatur. (Anacr.

Ἡ'μίλεπὴς, ἡμίλεπος, ſemidecorticatus: (de pullo in ovo adhuc contento)

Μονόλοπος, uno cortice & una tunica tectus. Theoph.

Οἰσολοπεύεται, Heſych. exp. διαπλαμεῖται, τα ἐρέτας, ex Aeſchyl.

Οἰσολοπάδιος, exp. contorto, apud Homer. hymno in Mercur. Ἡ'μεῖς βοῶν ἕνεκ' ὧν κλέπτομεν ὑσολοπάδεες, certè propter boves tibi ablatos iratus ſic me contorbas, ſeu portando coactis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho. Περιλέπτω, idem.

Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis veſtitus, pluribus tunicis involutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus ſquamis.

Compoſita ex λῶπος, *&* λωπίζω.

Ἀ'πολωπίζω, veſte exuo. Poll. lib. 7.

Ἐ'νλωπίζω, idem. Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio vel excortico, apud Suid.

Νήλωπος, veſte carens.

Περιλωπίζω, veſte circuminduo, Poll. lib. 7.

Ῥυλωπία, veſtium compilatio ſeu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, Lesbiorum mores obſcœnos imitor, ſeu Lesbiotum obſcœnitatem. Luc. in Apophrade, πρὸς Σκώψιππ μοι τὸ πᾶ-σιν, ἐπεισιὼν καὶ λεῖνα λέγων οἱ πρλλοὶ, λεσβιάζειν σε φασὶν ἐκεῖ. Sic & Gal. de facult. ſimpl. medic. lib. 10. Habetur & apud Ariſtoph. quod quidam interpr. etiam ore morigerari.

Λεσβίζω, idem, apud eundem Ariſtoph. in Veſpis.

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, exp. fallatrix.

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, ſermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum. Nicodor.

Herodot. ἡμωμένος λέσχης ὃς περ ἦσαν αὐτῶν ἄριστος, Callimachus quod am epigrammate; ἐμοὶ δ' ἀνάκλαι ἀμφότεροι Ἡσίοδον ἐν λέσχῃ κατεδυσόμην, in confabulatione. ¶ Item locus publicus ubi confabulabantur. Od. σ, Οὐδ' ἐθέλεις ἐλθεῖν μετὰ χαλκίδ' ἐς δῆμον ἐναίειν Η' ἐ σὺ ἐς ἑταίρους λέσχην. Sic Hesiod. in Erg. Πλεῖν δ' ἐν ὥρῃ χαλκίδα δ' ὑπερβάσ' ἐς λέσχην ἐλθεῖν. ¶ Exponitur etiam κρήνη, apud Suid.

Λεσχηνάω, fermocinor, confabulor, garrio.

Λεσχηνεύομαι, pro eodem. Eror. apud Hippocr. Et passivè, apud Hesych.

Λεσχηνιάω, ῆ. confabulatio. Item loquacitas, Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, injuria, apud Suid.

Λεσχηνιστής, confabulator. Scribitur & λεσχηνίτης, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λεσχηνῶται, apud Laërt. in epistola Aneximenis ad Pythag. exp. discipuli: ex eo quòd cum præceptore fermocinari & confabulari soleant.

Λεσχᾶς, ᾶ, ὁ, expositor, ἐξηγητὴς, & ὁμιλητὴς. Hesych.

Λεσχηνεύει, dicitur Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter se confabulentur: quum noctu secorsum ab aliis quiescant.

Λεσχηνῶ, fermocinor, confabulor. Hesych.

compositæ.

Α'δολεσχής, ές, ὁ, ἡ, (q d. qui ad satietatem usq; fermocinatur: est enim compositum ex ἄδην & λέσχη) loquax, garrulus. Arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate. Etym.

Α'δολεσχία, ας, ἡ, idem. Athen. lib. 13.

Α'δολεσχία, ας, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Isoc. contra Soph. Plut. in Lycurgo.

Α'δολεσχέω, ῶ, loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philip. ἵνα τ' ὦ ἄλλως ἀδολεσχῶ. Exp. & contemplor, vel oro, & Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assidue meditor. Psalm. 118. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Α'εροβολέσχης, elato sermone utens, grandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ε'λλεβα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, quæ omnium in ore sunt & in omnium sermone versantur: vulgata. Herodot. l. 1.

Ε'γνομι-λέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κυνολέσχης, qui nates semper & cunnos in ore habet, turpiloquus. Eustath.

Λέσχμα, τὸ, nugæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Λεπτολεσχία philosophi de rebus levioribus subtiliter & nimis anxiè disputantes nugantesq;. Aristoph.

Λεπτολεσχίαι, subtilia nugamenta.

Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax. Gregor. & Epigr. l. 2.

Λογολεσχεῖν, blaterare, nugari.

Μετεωρολέσχης, qui de sublimibus rebus (*i.* cœlestibus) inaniter disputat: vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μετεωρολεσχεῖν, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu fermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus fermocinari.

Μετεωρολεσχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus fermocinatio.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plato de rep. l 6. (χεῖν.

Μετεωρολεσχῶ, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. ἀεὶ τὰ μὴ Πλειλεσχυωντες, exp. ἀεὶλάλητοι & ἀεπιπήτοι. Hesych.

Πεζολέσχης, qui ante alios loquitur, qui alios prævenit in sermone. Aeschyl. in supplic.

Στενολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Στενολεσχεῖν, de rebus nimium subtilibus & nihili garrire: seu anxium esse & torqueri in rebus frivolis & nugatoriis. Aristoph. in nub.

Στενολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

Λευκαλέος, &c. vide in Λευκός. Λευκανία, &c. in Λευκανία.

Λευκός, ή, όν, albus, candidus. (✠ παρὰ τὸ λύω, λύσω, teste Etym. & Eustath. quod facile sit visui obvius candidus color) Iliad. γ. Οἵοντε δ' ἄρν'. ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν. Hesiod. in asp. λάμπε κομᾶσα μέλαιναν βόστρυχον. Interdum λάμπει absolutè dicitur pro λευκαὶ τρίχες, ut in Epigr. ¶ Item limpidus: ut λευκὸν ὕδωρ, apud Homer. & λευκότατ' ποταμῶν. Callim. hymno in Jovem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: unde λευκὸς εἰχθὺς in Epigr. cujus sententia est perspicua. ¶ Item serenus: ut λευκὴ γαλήνη. Od. μ. ¶ Λευκὴ ἡμέρα fausta seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et λευκὴν ἡμέραν διάγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λευκὸν ἔαρ exp. jucundum, vel quod hilaritatem & jucunditatem affert.

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. 1. c. 6. & alibi.

Λευκή, ἡ, alba, candida: idem quod λευκὴ, ut λευκὴς χαίτη, alba seu cana coma. Nonn. & λευκὴς φωνὴ, vox clara, apud eundem. Est etiam herbæ nomen apud Dioscor. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ, album reddo, dealbo. Λευκόομαι, idem: Xen. Hell. 7. ἐφοβοῦμην μὴ ὑπὸ ἐλευκύνθη οἱ ἱππεῖς τὸ κράνη. Et passivè apud Demosth. χρὴ στέφ. ψευδ. λελευκωμένον χαμαιτεῖον, albo colore inducium.

Λεύκωμα, τὸ, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunque pro tabella albo colore inducta: apud Demosth. & Lysi. Significat etiam album ovi, & albuginem oculorum, in Hippiatr. & apud Dioscor.

Λευκώνιον, ου, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr. idyll. 14. ἔπειτ' ὀλίγῳ ὕστερα λευκάνεται ὁ χόρτος, ætas quæ albos seu canos facit.

Λευκάνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus sum, albeo. Theophyl. ep. 15. ἡδὲ χροιὰ τὸ σῶμα τοῦτο ἐφ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον ἐλευκάνετο.

Λευκασμός, οῦ, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de causs. pl. l. 2. & Dioscor. l. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisq; præter naturam albedo, apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibuldam τὸ ἀβελτέριον: ut habetur apud Dioscor.

Λεύκιος, ου, ὁ, populeus. Aristot. œcon. 2.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis è mugilum genere, apud Gal.

compositæ.

Α'πολευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διαλευκὸς albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexandro

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore & candore.

Ε'λλευκὸς, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ε'πιλευκὸς, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ε'πιλευκαίνω, idem quod διαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Η'μιλευκὸς, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est. Athen l. 12. & apud Luc.

Πα'λλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: ut πάλλευκος χέρες. Eurip. in Hecuba.

Περιλευκὸς albicans. Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus, admodum albus.

Τ'πόλευκος, candicans, albicans, albidus: vel subalbidus, subcandidus. Dioscor. l. 4. c. 119.

Τ'πολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Ω'χρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Dioscor. l. 4. cap. 42.

Λευσός, vide in Λᾶς. Λάσιμος, λάσιος, &c. in Λάω, λᾶς.

ΛΕΤ'ΣΣΩ, video, aspicio: poëticum est. Il. υ. ὁ δ' ἐπὶ φῶτα λάων τὸν ἔφθασε, neq; virum video quem hasta petii. Il. α. Λάσσεο δ' ὅτ' ἂν πάντες ὁμηγερέες ἔρχεται ἀλλη. Interdum cum εἰς sive ἐπὶ Od. ν. Οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπιάδην λεύσσουσιν. ✠ Α'βλέπω fieri dicitur βλέπω, & Aeolicè, βλέσσω, deinde interjecto υ & adempto β, λεύσω.

compositæ.

Α'λευσὸς, invisibilis, seu invisus. Hesych.

Α'λεύσσω, lumine cassus. ex Soph.

Ε'σλάσσω, intueor, inspicio. Soph. ἐσλάσσειν οἰκεῖα πάτη.

Ε'πιλάσσω, prospicio. Il. χ. Τὸ σὸν τις τ' ἐπιλάσσεται ὄσσε ἰόντ' ἐπὶ σεῖο ἰόντα.

Νήλευσος, exp. ἀδόητος, invisibilis. Theocr. in sua syringe.

Περισκεύσσω, aspicio, intueor, contueor, ut Sophocl. ἀμῆχανα λεύσσων. Et ἀφορᾶν λεύσσω φόνον, apud eundem.

Λεύω, vide in Λᾶας. Λέχω &c. in Λέχω, i. cubare facio.

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, ου, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba. ἀλλ' ἡμῖν πάσὶ σὺν αὐτὸν ἔμπεσὼν Λέχρι ον, ἐκπέσῃ φίλας κραδίας, & apud Suid. διαδὺς Λέχρι ον ἐν θαλάμῳ.

Λέχρις, obliquè.

Λικριδὸν, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Iliad. ξ. ἐλάσσατο κῆρας μίλανας. Λικριφὶς αἶξας.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, leo. Il. ε. & Od. ζ. ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. μ. λέων δέ τε μᾶλλον ἀνάγκη. Od. δ. & ρ. κρατερὸν μένος ἔσκε λέοντος. De leone vide Aristot. & Oppian. l. 3. & 4. de venat. ¶ Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω ὀξυδορκότατα γὰρ ζώων. ¶ Eſt & nomen ſideris cœleſtis, ex numero duodecim zodiaci ſignorum, apud Arat. & cæteros aſtronomos. ¶ Item piſcis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. in Ther. Λέων dicta fuit etiam elephantiaſis. Arct. Item ſaltationis ſpecies, apud Poll. l. 4. c. 14. & Athen. l. 14.

Λεοντιάδης, ου, ὁ, ἡ, leoninus, ſeu leoni ſimilis, qualis eſt leonum Ariſtot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντικῶς, leonino more, leonino ritu, leoni in modum. Athen. l. 4.

Λεοντώδης, idem.

Λεόντειος, & λεόντιος, & λέοντος, leoninus, qui leonis eſt, ſeu qualis leonis eſt. Λεοντίη, ac per contract. λεοντῆ pro λεοντίδι ſive λεοντῆ δορᾷ, leonina pellis, leonis ſpolium ſeu exuvium: Herodian. lib. 1. Ariſtoph. in ran. Metaphoricè apud Plutarch. in apophth. ὅταν μὲν ἀρκύσσῃς ὁ λέοντα, σεσ ράπτεον εἶναι σὴν γλῶ ἀλωπεκῆν. Λεοντεία βατάνη, ſive λεόντειος πίνη, dicitur orobanche, herba quæ ervum & cætera legumina ſuffocat, in Geopon. dicta etiam ὀστρυλλών.

Λεοντικὸς, leontice, herba quæ & cacalia.

Λεοντιακὸς, leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντιδεύς, leonis catulus.

Λεοντίσκος, leunculus, parvus leo.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna.

Λέων, à Poëtis metri cauſa dicitur pro λέων. Il. ιι. & ο. λείουσιν δοιὼ κύνε ὠμοφάγοιιν. Sic λεόντεσσι, &c. pro λέουσι, &c.

Λίς, apud Poëtas etiam dicitur pro λέων. Il. ρ. & σ. ὄφρ' ἂν λὶς ὑὸν γυιὸν. Sic Heſiod. in Aſp. Η' ὅν γε φέρων ὄρεσφιν ὑπερμενὴς μήτηρ λίς. Hinc & accuſ. λῖν, apud Theocr. idyll. 13. Ὀ'ς τὸν λῖν ὑπίμενεν. Vide etiam λὶς in ſua ſerie.

compoſita.

Αἰπολέων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyll. 32.

Θυμολέων, leonis inſtar animoſus, leonino & magno animo prædituſ. Iliad. ε.

Θυμολέαινα, leonino & magno animo prædita. in Epigr.

Μονολέων, ſolus leo, ſolitarius leo, ex Epigr.

Μυρμηκολέων, leo formicarius: parvum animalculum formicis inſidians.

Ο'σφρολέων, herba quę legumina leonis in modum ſuffocat, Geopon. lib. 2.

Χαμαιλέων, leo pumilus, animal quod ſubinde colorem mutat: unde proverb. χαμαιλέοντος μεταβολώτερος. Plut. in Alcib. Vide Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 11. & Plin. l. 8. c. 33. ¶ Eſt & herbæ nomen, ſic dictæ à varietate foliorū. Plin. l. 22. c. 18. Dioſc. l. 3. c. 10. & 11.

Λεώς, vide in Λαός.

ΛΗ'ΓΩ, F. ξω, ceſſo, deſino, finem facio. Il. ι. Ε'γ σοι τὰ λύξω, σὺ δ' ἄρχεμα. Theocr. idyll. 17. Ε'κ Διὸς ἀρχώμεσθα· τὸν ἐς Δία λήγετε μοῖσαι. Xen. Pæd. 7. ὃν ἐλπίζομεν ἀφεῖναι ἐπὶ ταῦτα. Et cum genit. Heſiod. in Theog. λήγωσί τ' ἀοιδῆς. Sic Iſocr. ad Dem. λήγε τῶν πόνων ἐν τούτῳ διωκόμενος. Τὰ λήγοντα, fines ſeu termini: ut τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμῖνος, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item tranſitivè, ceſſare ſeu deſinere facio. Il. ν. Γ'ὀμβρεῦς δ' ἐ λήγε μάλ'. Sic & Od. χ. & Il. φ.

Λῆξις, εως, ἡ, ceſſatio. Item terminatio. ¶ Item ſortitio: à Λαγχάνω. Λικτὸς, pro καταλικτὸς. Heſych. Λικτικὴ νῆσος, inſula ſuis finibus circumſcripta.

Λικτικὸς, deſinens: apud Ariſtotel. rhet. 3. ῥυθμὸς λικτικὸς, aures in fine feriens.

compoſita.

Α'νικητος, ου, ὁ, ἡ, indeſinens. Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.

Α'νικτον, (neutraliter & adverbialiter) indeſinenter, jugiter. Il. c.

Α'νίκητος, idem quod ἄπαυστον.

Α'νικτοδίκης, ου, ἡ, Alecto, una ex furiis: quòd indeſinenter perſequatur improbos.

Α'πολήγω, deſino. Ariſtotel. οἱ ἐν ἀστρολόγοις, in unum terminatur ſeu finit. Il. ζ. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀπολήγει ἧς μοῖρ' ἐπιόντος, ἐπεὶ ἀπολήγει. Et cum gen. Il. φ. οὐκ ἀπολήγει Α'λκμῆς. Pro eodem poët. metri cauſa ἀπολλήγω Il. ο. & Od. γ.

Ε'κλήγω, deſino, ſeu deſino ab, ceſſo ab. Soph.

Καταλήγω, deſino. Item terminor, extremus ſum. Tranſitivè quoque capitur: ut λήγω. Heſych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, ut & λήγοντα.

Καταλήξεις, terminatio, finis, clauſula.

Καταλικτικὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionem ſyllaba deeſt.

Decomp. Α'καταλικτος, υ, ὁ, ἡ, indeſinens. Α'καταλικτον metrum dicitur cui nihil deeſt. Α'καταλήκτως, indeſinenter.

Βραχυκαταλικτος, in brevem deſinens, qui in brevem terminatur.

Βραχυκαταλικτα μέτρα dicuntur, quæ in fine velut decurtata ſunt, quorum fini pes integer deeſt. Βραχυκαταλικτῶν, ῶν, in brevem deſino ſeu terminor: vel etiam uno pede brevior ſum.

Δικαταλικτος, dupliciter deſinens.

Δίχρονοκαταλικτος, deſinens in δίχρονον, & ancipitem vocalem.

Ἰσοκαταλικτος, ſimilem terminationem habens: vel æqualiter deſinens.

Μακροκαταλικτος, in longam vocalem deſinens.

Τ'ετρακαταλικτον, metrum dicitur, quod ſyllaba aut pede in fine verſus abundat.

Μετελλήγω, deſino, ſeu deſiſto, ceſſo. Il. ι. Ταῦτα καὶ οἱ τελέσαιμι μετελλήσαντα χόλοιο.

Παραλήγω, penultimæ ſumtunde ſit παραλήγουσα, penultima ſyllaba.

Decomp. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima breuis eſt.

Βραχυπαράληκτέον, dicuntur, quæ penultimam brevem habent.

Μακροπαράληκτον, in penultimam longam deſinere.

Φωτολήγος, (q.d. cui lux deſiit, ſi. qui luce frui deſiit) lucem orbatus, mortuus. Heſych.

ΛΗ'ΔΟΝ, ου, ἡ, ledum ſeu ladum, ciſti genus eſt, ex quo fit quod dicitur λήδανον. Dioſc. l. 1. c. 129. & Plin. l. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 112. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗ'ΔΟΣ, ους, τὸ, veſtis è panno raro aut denſiori: Doricè (inquit Didymus) τὸ λᾶδος dicunt λᾶδος, ut Alcm. λᾶδος ὑφάνθαν. Λιπάδιον & λιπάδιον, ſive λιπάδιον, ἱμάτιον, ἐπειδὴν εἰς δικὸν vestem vilem qualis æſtate ſumi ſolet, ut apud Ariſtoph. in vesp. Χρὴ χλαῖναν πολὺν ἤδη ἐνδέσασ' ἐπὶ τοῦτο τὸ λιπάδιον ἐκβαίνειν. Suidas hæc habet: λιπάδιον, ἱμάτιον ἐπιτήδειον πρὸς τὸ ἐκβαίνειν ἐπὶ τὰς ἐκκλησίας. Eſſe debuit per γ. cum ι. ſubſcripto, ſupra dictum. Λιπάδιον, ſive λῆδον.

Λιπάδιον, idem quod λήδιον, apud Heſych. Sic & apud Artemid. lib. 2. χιτῶνα λιπάδιον. Sic λιπαδίδιον apud eundem. Heſych. [illegible]

ΛΗ'ΘΩ, F. σω, lateo. Il. α. Καὶ Ν σὺ κρύπτε' ἐμοὶ μετὰ μῦθον ἐμὸν καὶ λήθεο. Il. ω. Τὰς δ' ἔλαβ' ὕστατα πάντα· λάθεν δέ μιν ἐσθλὰ ἰδυῖα. Sic fuis eſt. Item celo. Od. τ. Ὦ τέκνον, μὴ μοι τοῦτο λάθῃ, ἐπεὶ ἦ κε καὶ ἄλλους Α'χαιοὺς. Xen. in Ageſil. Φόβον δ' ὅπως μὴ λήσουσι τοῦτο συμβήσει, latens, vel etiam celans.

Λανθάνω, (Λάθω, ἡ Λάσω, unde formatur aor. 2. ἔλαθον, ἐλάθομεν, ἐλάθετε, ἔλαθον) idem quod λήθω, lateo, celo. Xen. Pæd. 6. ἐ λανθάνειν ἐπιόντες. Iſocr. in Euagr. ἐὰν μόνον λάθῃτε κλέπτοντες, ne ipſe quidem clam tulit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta ſunt. Aliquando cum accuſ. perſonæ & participio: Od. δ. Ἐ'νθ' αὖτ' ἐμὲ κῆρες ἐλαύνουσι λυγρὰι λείψανα πάντα λαθέσθαι. Thucyd. lib. 1. ἐκεῖνον μὲν ἐφύλαξαν πρὸ φυλακῆς, tenuerunt clam præſidio. Xen. ἐλαθον ἡμᾶς ἀπελθόντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiam aliquis λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, ſeu quum non ſequit & animadvertit ſe illud facere. Plut. de def. orac. ἐὰν αὐτὸν κρυπτὸν λανθάνωμεν ἐν λόγοις αὐτοῖς χορεύοντες, miniſtri verò tuo impurdentes in iſto ſermone alieno abſurdoque verſantur. Interdum accuſativus perſonæ omittitur. Athen. λανθάνει ὑπνώττοντας, noſ animadvertit ſe in corpulentiam ſomnolentiamq; ingredere. Signif. ep. 51. ἐλάθομεν ἐξιωνύτους ὄντας ἡμᾶς non ſentimus nos exoſculis viæ quantum oportebat. Sic Ariſtoph. in Plut. λανθάνειν ἐκ τῶν λελυπηκώς, ignoras te ſervire. Dicitur etiam res ipſa λανθάνειν τινὰ, i. ignota & obſcura eſſe. Ariſtoph. ποτ' ἐν ἀλλαντι, τὸ τὸ λανθάνει. Plut. de lib. educ. ἐὰ λανθάνωσιν ὑπνοῦντα τοὺς πατέρας. Λανθάνειν dicuntur etiam, quorum nomen obſcurum eſt. Ariſtid. in Panath. μέρα δ' ἐμοὶ φασὶν ἐμοὶ ὁ λόγος ἐν τῷ πρὸ τῶν Διὸς ἐξ ἀρχῆς εἰς ἔμε ἦσαν λανθάνειν, magnum id eſt indicium hujus civitatis præſtantiæ inde jam ab initio, nodum eam obſcuro nomine non fuiſſe.

Λήθομαι & λανθάνομαι, lateo. Luc. ἦσαν δὲ νέοι Α'χαιοὶ τῶν ἐν ἐνταῦθα κινδύνῳ τὸν πολεμίων, quaſi ibi clam inimicis inſidiaturi. ¶ Item obliviſcor. Il. α. Θέτι δ' ὁ λάθετ' ἀργυρότοξον Παῖδος ἕθ, non obliviſcebatur mandatorum filii ſui. Il. ρ. κλέος δ' ἀθανάτων. Sic & Odyſſ. μ.

Λελαθέσθαι, & λελαθανόντως, latenter, clam, ita ut nemo ſentiat & animadvertat. Herodot. l. 7. & 8.

Λήσμων, obliviоſus, immemor. Themiſt. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, oblivio. Heſiod. in Theog.

Λήσιμος, ον, ἡ, oblivio. Soph. in Oedip. Colon.

Λαθήτωρ, ορος, ὁ, qui latere poteſt. Ariſtot. rhet. l. 1.

Λήθη, ἡ, oblivio: memoria abolita. Il. β. ἐκ δέ μιν ἔχεε λήθην Ἀργείοις. Dicitur πρὸς τὸ δόξαν λήθῃ, trádere oblivioni. Luc. & ἐγκωμιον τοῦ θεοῦ, apud Iſocr. ad Demon.

Λωθαῖος, ου, ὁ, lethæus, oblivione obruens. Synes. de inſomn.

Callim. hymno in Delum.

Λησθλόνον, ου, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Λησθεδρὸς, idem quod λωθαῖος. Luc. de ſaltat.

Λησθήριος, ου, ὁ, ἡ, oblivio. Suid.

Λήσιος, clandeſtinus. Heſych.

Λησθοσύνη, & Doricè λασθοσύνη, oblivio.

Λέσθος, εος, τὸ idem quod λήθη, oblivio. Exponitur & negligentia, incuria, apud Heſych.

Λήθη, γυνὴ, fons lethæus, fons cujus aqua potu omnium rerum oblivionem mentі inducit.

Λαθάλαθ, clam, clanculum, latenter. Heſych.

Λαθραῖος, clandeſtinus. Idem. Sic dicitur & cauis qui clam & latenter mordet, apud eundem. Dicitur & λαθραῖος pro eodem, in utraque ſignif. Euſtath. ex Soph.

Λαθρα, clam, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. Λάθρᾳ, pro eodem. Od. ρ. & Il. ν.

Λαθραιόφρων, clandeſtinus, latens, occultus. Athen. l. 13.

Λαθραιόφρως, idem quod λάθρᾳ. Suid.

Λαθραῖος, & λαθρίως, clam. Suid.

Λάθριος, clandeſtinus, latens, occultus. in Epigramm.

Λαθριδίη, idem quod λαθραίη. Poll. Λαθριδίως, idem quod λαθραίως.

Λάθρις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'λησμων, ου, ὁ, ἡ, cujus obliviſci non poſſumus: cujus memoria erit perpetua: ut ἄλκης Α'σάλωτος, Philo vetus & Pind. in dithyrambo. Hesych.

Α'λαος, ου, ὁ, ἡ, (Doricè pro ἄλαος) idem quod ἄλαστος, ἄλητος, apud Hom. & Heſiod. Item qui mala ἄλαστα inſulit.

Α'λασθαίνω, ἐλάσθηνα, indigneor, moleſte ferre: ἐ πρέπει indigne ob mala ἄλαστα. Il. μ. ἦ μάλα δὴ σφέας γε θεοὶ λάσθηναν ἔολπα.

Α'λαστος, idem quod ἄληκτος. Heſych.

Α'λφόνος, ου, ὁ, ἀγρὸς purpureus flores. i. non obliviſcendus, vel quem

quorum diu duratura est memoria : sic appellatur dæmon infestus, qui mala ἄλαστα infert. Plut. de def. orac. Eust. verò lovem ἀλάστορα dici scribit, vel quòd viridex sit iis qui mala ἄλαστα passi sunt: vel quòd eum latere nemo possit. Aliquando significat furiam, ut apud Plut. in Cic. & Synes. Dicitur etiam de homine pernicioso & pestilenti, qui quasi pestis est & internecio aliorum. Dem. prò cor. Paus. in Achaicis:

Decomp. E'πιλαστάω, indignor supra aliqua re, graviter afficior aliquam ob rem. Od. α.

Παπαλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetravit.

A'λάνθ Θ-ανθ ὁ ϰ' ἡ, qui latere non potest, vel qui oblivioni mandari non potest Suid. & Eustath.

Διαλαθάνω, lateo, vel prorsus lateo. Thuc. l. 3. διαλαθὼν ἐσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην, ita ut prorsus lateret. Ilocr. ad Nicocl. ὃ δὲ ϰαὶ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit.

E'κλήθομαι & ἐκλαθάνομαι, obliviscor.

E'κληθάνω, obliviscì facio, facio ut memoria excidat. Od. π.

E'κληστος, oblivio.

Decomp. A'πελαθάνω, obliviscor : unde aor. 2. med. ἀπεξελαθόμην, pro quo Poëtæ ἀπελελαθόμην per reduplicationem Ionicam. Od. ω.

E'πιλήθω, obliviscì facio, oblivionem induco. Od. υ. ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἀπαντας E'σθλῶν ἠδὲ ϰαϰῶν. Sic & Od. δ. Hinc & neutrum ἐπιλήθομαι, quod oblivionem induciti : apud Hom. ibidem. Νηπίου δὲς τ' ἀχόλου τε ϰραδίη τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

E'πιλήθομαι, obliviscor. Passiva autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, oblivioni traditus sum.

E'πιλαθάνω, lateo. E'πιλαθάνομαι, obliviscor. Plat. l. 3. de rep. & Xen. E'πιλαθάνομαι λαβεῖν, obliviscor accipere. Et cum gen. Luc. de salt. ἐπιλαθόμενος αὐτοῦ, oblitus sui. Item cum accus. apud Plat. ep. 7.

E'πλήσμων, ονος ὁ ϰ' ἡ, oblivios us : interdum oblitus, ià : memor. Aesch. contra Ctesiph. ἢ τὰς ἀνόσους ἐπιπλήσμονας ὑπολαμβάνει, ἢ σωτῆρ πασιλῆος. Hinc & comparat. ἐπιλησμονέστερος : ut apud Xen. ὧν ἐμὲ δὲν ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minùs memorem. Prò quo & ἐπιλησμέστερος, reperitur apud Aristoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος.

E'πλησμοσύνη & ἐπιλήσμη, oblivio. Suid. ex Cratino & Alex.

Decomp. A'νεπίληστος, qui oblivioni tradi non potest.

Εὐεπίληστος, oblivios us, facilè oblivi cens. Theophyl.

Παραλαθάνω, lateo. Herodian. l. 4. Φθαλαθάνουσα ἐν τοῖς λόγοις. Dicitur & aliquid Φθαλαθάνειν πνὰ, apud Ilocr. in Hel. & Busir.

A'λιθὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Λιθάς, λιθός, &c. vide in Λείω. Λιθίδιον, in Λίθος.

ΛΗ'ΓΟΝ, ου, τὸ, seges : seu (ut Hesych. vult) triticeæ fruges, ut λήϊον τὸ σῖτος, herba tritici. Aristot. hist. an. l. 9. apud Poetas frequentiùs prò arvo segetibus consito, seu campo segetum : ut Il. β. Ω's δ' ὅτε ϰυήσῃ ζέφυρος ϰέϰε λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. in Asp. ἐλυβάδ' λήϊον. Pro hoc ponitur λαῶν, apud Theocr. idyll. 10. τὸ μόγον ϰατὰ βαλδὲ τὸ λαΐον.

Λιτζεδς. Etymol. scribit propriè esse τὸ τὰ στοφόρα χωρία ἐνιϰήτειν, à λήϊον derivans : ϰαταχρησθαι autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πλέονος ϰτηθέντων. Vide & in der. à Λεία.

Composita.

A'λήϊον πεδίον apud Hom. exp. ὑπὲρ ἔχων λήϊα, i. στοφόρα χωρία, vide & in comp. à Λεία.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens vel multas : ferax, fertilis. Apollon. & in Epigr.

Πολυλήϊος, multos habens segetũ campos, dives agr : consiti. Il. ε.

ΛΗΚΕ'Ω, ῶ, (aor. 2. ἔλαϰον, præt. med. λέλαϰα.) sono, sonitum do, resono, crepitum seu strepitum cieo. Hesychius hoc verbo λαϰεῖν denotari ait proprium quendam & peculiarem sonum. Eustathius quoque dicit esse proprium ἧχῳ ἀδίϰῳ. Iliad. υ. λάϰε δ' ἐϊσαις ὑπ' αὐτῆ, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. γ. λάϰησ δὲσία, crepuêre. Theocr. idyll. 2. χ' ὡς αὐτὰ (ſ. δέρφη) λαϰέει μέγα ϰαπνείοισα. Vsurpatur etiam ὀπὶ ἐνδέφεων, à tragicis imprimis pro φωνεῖν, vocem edere, sonare, loqui, affari. Soph. in antig. Μὴ φάσπορ' αὐτὸν ΔΔΔΘ ἐς πόλιν λαϰεῖν. Eurip. λάϰων Αγγελίας, nuntios retulit, seu nuntiavit. Idem in Hecuba, Ζῶσαι λέλαϰας, de vivente loqueris. Aristoph. in Acharn. τὶ λέλαϰας ; quid crepitas ? Ab Hesychio λάϰις exponitur etiam, confractum est.

Λαϰίζ ΔΘ-ή, fissura seu fissura facta cum crepitu. Pro frusto panni lacerando avulso, seu pro fragmento, utitur Aristoph. in Acharn. Πολὰς πορ' αὐτῆ λαϰίδας ἀστῆται πτέπαν.

Λαϰτίδω, lacero.

Λαϰίζω, lacero, dilacero, scindo : & quidem ita ut sonitum edat & crepitum id quod laceratur, scinditur, findatur seu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam, θωπεύω, blandior, adulor. Hesych.

Λάϰτισμα, τὸ, idem quod λαϰὶς, ut λαϰίσματα μελῶν : apud Suid.

ΛάϰΘ-ος, sonus, sonitus, crepitus, strepitus. Hesych.

Composita.

A'λάϰητΘ-, strepitum non edens. Hesych.

A'πολαϰέω, idem quod ἀπεϰρεγτέω, crepito seu crepo, crepitum do. Hesych. & Suid.

A'πολαϰέω, idem : unde ἀπολάϰημα, crepitus. Hesych.

Διαλαϰέω, difrumpor. Aristoph. in Nub. Item cum sonitu seu crepitu diffilio, crepo.

E'πιλαϰεῖν, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere. Od. θ. ϰῦδος δ' ἐσελήϊϰιον ἄλλοι E'ταίτες ϰατ' ἀγώνα.

Ματαλάϰας, ὁ, qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterans.

ΜαταλάϰητΘ-, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, inania deblaterans magno cùm clamore. Plut.

ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, υ, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia, (✣ Eustathius dici scribit quasi ἐλαιόϰυθΘ-, παρὰ τὸ ἔλαιον ϰεῖσθαι. At schol. Aristoph. derivari dicit à λαϰέω, ac inde λαϰυθίζειν τὸ μεῖζον βοᾶν ϰ' ὑφεῖν.) Od. ζ. Δῶϰε δὲ ϰρητῆρα ἰδὲ λήϰυθον ἠδὲ ϰαὶ ἄσϰον. Aristoph. in avib. E'λαιον ἐϰ ἐνεγϰεῖν ἐν τῇ λήϰυθῳ. Sic & apud Plut. σὺν ἀορ γνο. Dicitur etiam de ampulla unguentaria seu de arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, αἱ δὲ λήϰυθοι μύρῳ γέμουσι, τὸ δὲ ϰάθεσον ἰρᾷ σῶν. Et λήϰυθΘ-ος μύρη, apud Suid. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis : vel pro scriptis magno studio vigilitas, & lucubrationibus : ut apud Cic. in ep. ad Attic. & apud Plin. ep. 2.

Ληϰυθίζω, ἰσω, pigmentis oratoriis exorno & illustro. Strab. l. 13. Θέσεις ληϰυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio componere. Exponitur etiam locis communibus aliquid amplificò atque exorno : item ampullor, ampullis & sesquipedalibus verbis utor. schol. Aristoph.

Ληϰυθισμός, ὁ, ὃ, cantillatio, frigillatio. A'Suida exponitur.

Ληϰυθιτὴ, ὁ, ὃ, qui cavam vocem edit, hoc est, talem qualem vasa cava si pulsentur. Hesych.

Ληϰύθιον, υ, τὸ, parva lecythus, parva ampulla : unde proverb. παρὰτρεῖς Ληϰύθια, de quo Erasm. in chil. Item idem quod λήϰυθΘ-. Sic dicitur metrum τετραϰῶλον ἐφθημιμερὲς, quod & Euripidem, ut Aristoph. schol. annotat.

Composita à ΛήϰυθΘ- & Ληϰυθίζω.

A'πολυηϰυθίζω, q. d. detrahо Ληϰύθιον occinendo : λεγόντων ἐπαινετὸς schol. Aristoph.

ΑὐτολήϰυθΘ-ος, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat : de parasitis qui tum præsto sunt, quoties audiunt ad lavandas manus & ad cœnam convivas vocari. Plut. de discern. adul. ab amico. Item prò mimo & scurra, vel prò parasito scurrili : apud Athen. l. 14.

Διλήϰυθος, υ, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 4.

Καμπυλήϰυθος, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit, tumidas ac fui jactans : apud Aristoph. in Acharn.

ΞυστολήϰυθΘ-ος, ὁ, qui strigilem & lecythum in balneum aut gymnasium fert, qui στλεγγιδηϰυθΘ- dicitur.

ΛΗ'ΜΑ, ατΘ-, τὸ, præsens animus, virilis fortisque animus : seu animi præsentia & fortitudo : idem quod παρόντημα Synes. in ep. ad fratr. νυὶ ἔοιϰε τὸ ῥωμαίη λήματΘ-, νυὶ τῶν ἐτείνεγϰεν ἀγωνίων. Sic Ioseph. διὰ λήματΘ-. Sic Aristoph. λῆμα ἔχω, sum præsenti animo. Sic & apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ' ἄεσσον, Dicitur etiam interdum de timido animo : ut apud Eurip. Καϰὸν τὸ λῆμα μὴ ϰ' ἀσθένειαν τὸ σὸν. Idem in Oreste, πανῦσαι λῆμ' ἔχων πονηρίας. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam, voluntas, consilium, decretum seu propositum animi. ✣ Derivatum à λᾶ : videtur quod est volo.

Λημαπάω, ῶ, præsenti & confidenti animo præditus. Hesych. & Suid.

Λημαπάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum. Aristoph. in ran. Λημαπᾶς ϰ' ἀβδηρεῖ· ἐϊ.

Λημεπόω, ῶ, animum addo, animo præsenti & confidenti munitò : unde λελημεπόημαι, apud Hesych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργ.

Composita.

A'γαθολήμων, ονος, ὁ, ἡ, vitilem habens animi elationem, ἀδρὸν ἔγϰεφαλον λῆμα. Hesych.

Εὐλημαπὴς, animosum esse, forti esse animo seu animoso pectore. Hesych. ex Aeschyli Cercyone Satyrico.

ΛΗ'ΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi : seu sordes oculorum, quum lacryme & pituita concrescit, ac veluti glutinet palpebras, lippitudo : Hesych. ✣ παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, & τὰ ὦτα. ¶ Metaphoricè Pericles apud Aristot. Rhet. 3. Athenienses jussit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τῦ Πειραιέως λήμην, Piræi sordes.

ΛημιαρὸΘ-ος, ὁ, gramiosus, lippus : qui & λήμων. Luc. in Lexiph.

Λημιάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo, gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημιᾶς δ' ἐχ ἀμβλυώπεος. Aristoph. in nub. νυὶ γὰ τοι βορᾶς αὐτὰς, εἰ μὴ λημιᾷς ϰολοϰύντας. Metaph. apud eundem in Pluto, Ω' ϰεγτιϰὼς γνάμας λημιῶντες ἀμφω.

Γλήμη, pleonasmo τῦ γ pro λῆμη dicitur, ut γλῆς & γτρα pro ἐγλῆς & ἐγτρα. Pro eo Doricè dicitur & γλάμη.

Γλημιόλης, gramiosus, lippus. Doricè γλαμιόλης.

Γλημιάω, ῶ, idem quod λημιάω.

Γλαμεῖς & γλάμων, idem cum γλαμιόλης, apud Hippocr.

Λῆμμα, &c. vide in Λαμβάνω.

ΔΗΜ'ΝΙΣΚΟΣ, υ, ὁ, lemniscus, fasciola coloria dependens è coronis. Plutarch. in Sylla. Συσσῆ Θ-, ἀνέφνης στεφάνῳ τύπον ἔχων ὁ λοϰὸς ὥσθ' ὁμοῦ ϰ' λημνίσϰων δύο ϰατηϰρεμάμενον. Hesych. scribit à Syracusiis λημνίσϰους vocari strictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσϰος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum, quod vulneri inditur. Aet. l. 14. c. 7. & Paul. Aegin. lib. 6. c. 24.

ΛΗΝΟ'Σ, ὁ, ὃ, lacus torcularii preli, ubi uvæ prelo exprimuntur : Theocr. idyll. 14. ἀϕὸξα δὲ Βύβλινον αὐτοῖς Εὐάδη, πεπτῶν ὑπὸ ληνὸν ὁ ϰαπὸς ἐν ὥρᾳ. Dorice pro ληνός. Macedon. Epigr. l. 2. Αὐτὰρ ἐμοὶ ϰρητὴρ μὲν ἑοὶ πέπαι, ἄγχε δὲ ληνός. Sic appellantur etiam lacus seu concava loca in pratis : apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ λωτὸν θρῳ πάρεστιν ἀειϰεπέϊ Θ- λειμῶνι Θ-. Reperitur & fem. gen. ἡ λωτὸς, Apoc. c. 14. & 19. ¶ Poll. l. 7. c. 5. & l. 10. c. 24. tradit à Menandro in Δημιεργῷ, λωτὸν vocari alveum, in quo farina subigitur. ¶ Item locus concavus in curru, in quo reponebantur ab aurigis scuticæ, teste Aelio Dionysio. ¶ Est & mali nautici conceptaculum. Athen. l. 11. ¶ Λωτὸν Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐϰϰλησίαν. ¶ Λῶτὸ Θ-ος, τὸ, lana. Aeschyl. in Eumenid.

Λωτὰς, Arcadibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes : ut alii volunt, torcularium nymphæ, in Epig.

Λωτὸ Θ-, Bacchus, quoniam torcularibus, & vini expressioni præest Orph. Et Λωτὰ Θ-ἀγὼν, apud Aristoph. in Acharn.

Λωτῶον, τὸ, lenæum, festum quod in honorem Lenæi agitatur. Etymol. & schol. Aristoph.

Λωταιὼν, mensis in quo festum illud celebrabatur.

Λωταιὼ Θ-ἀγὼν, idem qui Λωτὰ Θ-, apud Athen. l. 10.

Λωταιὼς, idem quod λωταιὼν, apud Aristoph. in Equ.

Λωτὼ, & Λωτὶς, Baccha. Suid. & Etymol.

Composita.

E'πιλωΐα Θ- ἀγὼν, certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λωΐτια dicebatur, vide schol. Aristoph.

E'πιλήϊον ἄσμα, vel μέλΘ-, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat. Athen. & Poll.

Περληνίων, exponitur torcular, apud Ierem. c. 5.

Σεηλωὸς, Bacchi nutritius seu pædagogus, ita vocatus παρὰ τὸ σείειν ἐν τῷ λώῳ, apud Suid.

Υ'πολήϊον, υ, τὸ, vas quod, τῷ λῶῶ, i. torculari, subjacet. Marc. c. 12. apud Elaiam c. 16. & Ioëlem c. 3. exp. torcular.

Τ'πολωὸς, idem, apud Callim.

Λῆξις, vide in Λήγω. Λητὸς, &c. in Λαμβάνω.

ΔΗ'ΡΟΣ, υ, ὁ, vel plur. λῆροι, nugæ, ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut. Λῆρος, ὁ παίσσιμα Πλὸ τῶ ἀφέρσης. Sic λῆρΘ- μαϰεδὸς, nugæ prolixæ, apud Gal. περὶ φυσ. δυναμ. l. 2. Item res nullius pretii, res vana : Dem. Olynth. ἅπερ ὅταν ὦσιν ἐπισϰευάζωμεν, ϰρίνωμεν ὡς λῆρος. Interdum etiam significat delirium seu deliramentum, apud Hippocr. Gal. com. 3. in l. 3. τῶν ἐπιδημιῶν. Act. l. 6. Item nugax, nugator, vaniloquus : schol. Aristoph. Item delirus : apud Luc. in Somnio. ✣ Eustath. λῆρον dictum esse scribit τὸν πολλὰ λέγοντα, παρὰ τὸ λὰ intensiva particula, & verbo ῥῶ, quod est λέγω.

Λωβώδης, ὁ Θ-, ὁ ϰ' ἡ, nugatorius, nugax. Aristoteles. rhet. 3.

Λωβάω, ῶ, nugor, ineptio, deliro. Aristoph. in Nub. τὰ λωβεῖς. Sic λωβᾶν ὑβ' ἡλιϰίας, delirare, apud Luc. Vtitur & Plut. Sympos. 8. & Demosth. Phil. 3.

Λώβημα, τὸ, nugamentum, deliramentum.

Λώβησις, nugatio, deliratio seu delirium. Aretæus.

Λωβάτωρ, idem quod λωβᾶς. Greg.

Composita.

A'πολωβέω, ῶ, nugor.

H'δυσματολώβη, ὁ, ἡ, ὀψωνία, opsonia condimentorum nescio quæ nugamenta habentia, apud Aristoph. l. 7.

ΚερδολώβΘ-ος, delirus senex : vel simpl. delirus. Plut. de instit. lib.

ΠεζολώβΘ-, qui leviter desipit. Gal. l. 3. περὶ δυσπνοίας. Item substantivè, desipientia levis. Suid.

Πεζολωβέω, ῶ, deliro, vel leviter desipio. Aristophan. in ran. & Aristot. rhet. l. 1.

Συλλωβέω, ῶ, unà nugor, unà deliro. Greg.

Λήσμων, &c. vide in Λήθω. Λησταὶ, &c. in Λεία.

Λήψις, in Λαμβάνω.

ΛΙΑ'ΖΩ, F. άσω, ab Hesychio exponitur, agito, jacto, turbo. Item admodum propero, seu magnam adhibeo diligentiam. Item separo.

Διαζόμαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐγϰλίνω, separo me, declino, devito, vel abscedo, recedo : ut Il. α. ὀτρύνων ἄφαρ ἴζετο νόσφι λαοῖσι. Et Il. λ. ὃ δ' νόσφι λαοῖσι, Τῶν ἄλλων ἀ πίνευδε ϰαθίζετο. Sic Il. ο. ὃ δ' ὑπαὶ σπ διὰ λαὸν ἰὼν Πολυδάμαν. Constituitur & cum præpositionibus. Cum ἐπὶ significat existo, egredior, exeo, seu proripio me. Od. ε. ὃ δ' ὄν παντοίοι λαοῖσι Σχήτρω ὑπεϰλίσθη. Cum ἀπὸ, abeo, discedo. Od. σ. εἰς ποιὸς ἀνὴρ ἀπὸ λαοῖσι λιέσθη, in auras abiit, seu evanuit. Cum πρὸς & δεῦρο, eo, venio. Eurip. in Hecuba. σπεύδεις ὁ' ἐλαιδεῖν. Il. χ. σὺ δ' δεῦρ ἐμ λαοῖσι. Item inclino seu demitto me. Il. υ. E'γτεος χερσὶν ἔρυτο λιαζόμενον ποτὶ γαῖη. Et cum ἀμφὶ. Il. ω. ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶ λαοὶ ἔζον ϰύϰλα δαλόεντος, colbat, seu elaudebat se.

A'λίαστΘ-ος, ὁ, ἡ, ὁν, (comp.) inevitabilis, quem declinare & effugere non est : non desinens seu remittens, vehemens. Il. ω. χόον δ' ἀλίαστον ἔειπε. Il. υ. πόλεμον δ' ἀλίαστον ὄρωρε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1. ϰῦμ' ἀλίαστον. expon. πολύ. A'λίαστα, adverbialiter etiam sumitur prò, indesinenter seu vehementer. Il. ω.

Αἰ'ΑΝ, valde, admodum. Ilocr. in Archidamo, λίαν ἀϕορμὴ ἐστιν. Aristot. de poëtica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. in ep. 2. ad Cor. c. 12. dicitur ὑπὲρ λίαν, ad augendam epitafin. Pro λίαν dicitur Ionicè λίην : ut Od. ξ. δὴ γὰρ λιμὸς ἀνὴρ ἀπόλεσε λίην. Od. ν. ὑδὲ λίην λυπρὸς.

Λιαρὸς, λιαρὰ, vide in Χλιαίνω. Λιβάδιον, Λιβάζω, in Λείβω.

Λι'ΒΑΝΟΣ, υ, ὁ, thus. (✣ ἀλίζω, stillo.) vide Dioscor. l. 1. c. 82. & Theophr. l. 9. c. 4. & Plin. l. 12. c. 14. ΛίβανΘ- dicitur etiam ipsa arbor thurifera : ut Theophr. l. 9. c. 4. dicit συμβαίνειν habere φύλλον τὸ τῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου, apud Dioscor. l. 1. c. 83. cortex thuriferæ arboris.

Λιβανοφόρος, ος, ὁ, ἡ, thureus, thus referens, thuris modò odorat.

Λιβανωδὴς, ἰδος, ὁ, ἡ, idem.

Λιβανωτὸς, ἡ, ὁ, & λιβανωτὸν, ὁ, τὸ, thus : pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. λιβανωτὸν θυηδὲ πῦ πῦρ δέπω ὕπνος ἐν εὐξείναις. Et λιβανωτὸς αἰθάλη, sive λιγνὺς, thuris fuligo, apud Dioscor. Et λιβανωτὸς ὕδωρ, apud Theophr. & Plut. arbor thurifera mas. gen. reperitur. at neuro, apud Herodot. Apud Hippocr. est & λιβανωτὸς ϰαρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat.

Λιβανωτὶς, thurea planta. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Λιβανωτὶς, rosmarinus. Plin. l. 19. sub finem. & l. 20. c. 16. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὄζει λιβάνῳ, ut Dioscor. tradit l. 3. c. 87. Nicand. in Ther. Ἄμμιγα δ' ἀχ ὑφόβῳ λιβανωτίδι.

Composita.

A'λιβάνωτΘ-ος, υ, ὁ, ἡ, cui thure accenso honos non est habitus. Athen. l. 14.

A'ντιλίβανος, q. d. qui est ex adverso libani, vel oppositus libano : mons excelsus ad septentrionem Iudææ ex adverso Libani. Ejus meminit Plin. l. 5. c. 20.

ΔενδρολίβανΘ-, υ, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ & λίβανΘ- dicitur. Exponitur etiam, rosmarinus coronarius, apud Actuarium.

Χαλϰολίβανον, electri species, quædam auro pretiosior. Apoc. c. 21. exp. orichalcum.

ΛίσΘ-, Λίσω, &c. vide in Λείζω.

Λι'ΤΓΩ, Ἐω, strideo, seu stridor, stridorem edo : (✣ verbum à sono fictum.) Il. Λ. λιγὺς ἐβδε, νυφὴ δ' ἀμφ' ἄρα μιν.

Λιγὺς, ύος, ὁ, stridulus, argutus, seu argutum stridens : interdum & canorus, jucundus. Il. ξ. & Od. γ. λιγέων ἀνέμων. Il. C. λιγὺς ἀήτης. Λιγὺς, stridulè, argute, seu arguto cum stridore. Odyss. κ. Καὶ ϕ' ἡ λιγὺς εἰδυῖα φθέγγετο. Et Il. Δ. (de ventis) Φυσιόωντες λιγέως : Item in bonam partem prò, argute, sonoreè, suaviter. Il. γ. ἀρίζηλα μάλα λιγέως. Pro λιγέως dicunt Poëtæ etiam, λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέως, facta syncope.

Λιγαίνω, stridulum & argutum sono : ex Epigr. Apud Hom. Il. β. Κήρυκες δ' ἀλίγαινον ἐπ' ἀρσενες ἐδίεραν.

ΛιγύρὸΘ-ος, ὁ, ὃ, idem quod λιγὺς : Epitheton est venti, cantus & vocis. apud Hom.

Λιγυρὸς, idem quod λιγὺς. (γλῶσ.

Λιγυρίζω, ἰσω, cano, vel potius argutè & concinnè cano, ut Au-

---

ΛΙΓΑΔΝ, strictim, i. superficiem tantùm perstringendo, in superficie tantùm, leviter. Od. χ. A'μφιμέλων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ ϰαρπῷ Λίγδην, ὦμον δὲ διήνυσε δηϊόων ἀϰωϰή. E'πιλίγδω, idem. Lucian. ἔχων μὲ ἐπιλίγδω ἀϕέντα.

Λί'ΓΔΟΣ, pro pila seu mortario accipi dicitur, apud Nicand. in Ther. Apud Hesych. exponitur etiam, fornax.

ΛΙΓΝΤΣ, ὁ Θ-, ὁ, fulligo seu fuligo, apud Dioscor. l. 1. c. 97. λιγνὺς πε πὸς ὑγρὸς πόσσης, fuligo attrapicis. Pro fumus accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνώδης, ες Θ-, ὁ, fuliginosus. Apollon. Arg. l. 2.

Λιγνωδὴς, ὁ Θ-, ὁ ϰ' ἡ, idem : apud Hippocr. & Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΥΤΣ, ὁ Θ-, ὁ, pinea fimilis. Nic. in Ther. (ἐν δὲ ϰεν ἀναλίγνιο) τῆ δ' ἐπὶ νύτῳ λιγνυτὸς ἐλϰέσσι ϕυὴ ϰ' ἐπὶ ϰάρπιμος ἔστω.

ΛΙΓΥΣ, υ Θ-, ὁ ϰ' ἡ, Ligur. & plur. Λίγυες, Ligures, populi Italiæ. Ligurum regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur Λιγυστὶς, vide in Λίγυσα.

Λιγυστὶς, Ligustica : ut Λιγυστὶς πόλις, urbs Ligustica. Λιγυστὶν, ligusticum : herba ita appellata, quæ in Italia plurimi

Pluriumũm reperiatur in Appennino monte, teste Dioſc. l.5.c.58.

Λίγυειον, ſive Λιγύειον, dictum putant Ligurium lapidem. Ioſeph. de anti q. Iud.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, lapis, ſaxum. Il. σ. πύκινοι λίθοι. Od. τ. στερεὴ λίθος. Ariſtot. Rhet. 3. ex Plat. ἐλίσσει τοὺς κωνίθους, ἃ τὰς λίθους λέγουσι θηλυ βλαστόντων ἐκ' ἀπτώσεως. Quum de lapide pretioſo diſſeruit, ferè eſt fœmin. gen. ut ἡ λίθος. Ἡ ἐρέτρια, & ἡ μαγνῆτις λίθος apud Theophr. ſic ἡμία λίθος, pretioſus lapis. Inuenitur & λίθος, peculiariter dictum de Lydio lapide, quo probatur aurum, apud Baſil. ᾧ τῷ χρυσῷ τὴν διαφορὰν τῆ λίθῳ περιβάλλοντες δοκιμάζουσιν. Sic & pro magnete apud Ariſtot. Interdum tamen eſt etiam maſc. gen. ut apud Pauſ. in Att. ἄγαλμα λιθικῶ λίθῳ: & apud Plur. λίθος Λακωνικός. Item calculus veſicæ: ex Ariſtot. ¶ Item anchora: quòd veteribus lapides uſum anchorarum præſtarent. Euſtath. ¶ Item diſcus. ¶ Item locus ubi vendebantur mancipia. Poll. l. 3. ¶ Item λίθοι homines bardi & ſtupidi, apud Ariſtoph. ✠ Euſt. λίθος, in generali ſignif. derivat à λίαν τεθεὶς, ἢ διὰ τὸ φύσει βεῖσθαι: pro diſco autem παρὰ τὸ λίαν θέειν, per antiphraſin.

Λιθάδης ες, ὁ ἡ, ἡ, lapidoſus, ſaxoſus, lapideus. Philo de mund.

Λιθωδία, ἡ, ſaxoſitas. Item ſaxea durities. Euſtath.

Λίθινος, lapideus, ſaxeus, ut αὐθιστάτης λίθινος. Luc. in Tim. & κυβερνήτου λίθινον: apud Athen. l. 11. Item τὰ λίθινα, ſtatuæ lapideæ, ſeu marmoreæ. Xen. in Lacedæm. polit.

Λιθίνος, ad inſtar lapidis ſeu ſaxi. Xen. in ſympoſ.

Λίθιος, ου, ὁ, lapideus, ſaxeus: ll. ϕ. Od. ν. Λίθιος, idem. Suid.

Λιθικὸς, τοῦ, liber de lapidibus tractans: ut liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionyſii de ſitu orbis.

Λίθακτος, ου, Heſychio petra lubrica vel aſpera. Item locus aſper, apud Nic. in Ther. adjectivè accipitur apud Hom. Od. ε.

Λιθεὺς, εῶς, ὁ, lapillus, lapis. Od ξ. & ϕ.

Λιθίς, ίδος, ἡ, & λίθιον, ου, τὸ, lapillus, parvus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio. Λιθόομαι, ῶμαι, in lapidem vertor & indureſco, lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam ſaxeam. Plut. de primo frig.

Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chryſoſt. & ſimpl. jacio ſeu conjicio, βάλλω. Suid. ex Arriano.

Λιθίζω, lapidem refero ſeu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθάζω, calculo laboro. Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθᾶν, ὡς ἔοικε, ἡ Γυαθαινα. Dioſc. l. 1. c. 177. (de ampygdala) διυρεθεῖσαι δὲ καὶ λιθασθεῖσαι σὺν γλυκεῖ βοηθεῖ, auxiliatur calculo laborantibus.

Λιθίασις, calculi generatio in veſica. Dicitur & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte, in quo alba quædam & craſſa calculis aut lapillis ſimilia apparent, oculum pungentia: auror Hagoges in medicinam.

Compoſita.

Ακροκιθος, in ſummitate ſeu extremitate lapidis poſitus: vel *ſubſtantive*, ſummus lapis, ſummitas lapidis. Vitrur Vitruv. l. 2. c. 8.

Ἀνθρακίτης, ου, ὁ ἡ, ἡ, lapidi ſimilis expers, minimè lapidoſus. Suid. ex Arrian.

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapideſcere facio: ut τὴν Νιόβην ἀπολιθῶσαι.

Ἀπολιθόομαι, ῶμαι, in lapidis modum rigeo, ſeu induror ut lapis. Athen. l. 2.

Διαλίθος, gemmatus, gemmis diſtinctus.

Ἐπαλιθάζω, lapidem jacio. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3.

Εὐλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidoſus.

Καταλιθόω, lapidibus obruo ſeu cooperio, lapido, apud Hermog.

Καταλιθάζω, idem.

Λαλιθάλιθος, ex albo lapide conſtans. Strabo.

Μονόλιθος, ex una lapide factus uno lapide conſtans.

Παραλιθάζω, lapideſco. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 9.

Πεντάλιθος, quinque lapidibus conſtans.

Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus: unde πεντα λίζειν, ejuſmodi ludum ludere: vide Poll. l. 9.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit, & quaſi liquefactos expellit. Paul. Aegin. l. 7.

Τραπόλιθος, ου, ὁ ἡ, lapidoſus, ſaxoſus: vel aliquatenus lapidoſus.

Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, ſeu aurei coloris gemma. Exod. 28. in Apoc. Ioan 21. vide Plin. l. 37. c. 9.

ΛΙ'ΚΙΓΞ, minima & exiliſſima avis vox, ut vult ſchol. Ariſtoph. Σκηριπικιλίγξ, ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Ariſtoph. in Acharn.

ΛΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, ſeu vannus. Heſych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro ſeu vanno purgo. Il. ϵ. Ω'ς δ' ὅτε λικμῶ ἄχυας φορέει ἀεδρὸς ἀνὴρ ἱερῆς πυρὸς ἀλωάς. Ἀνέμων λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητὴς, ventilator, qui vanno ſeu ventilabro frumentum purgat. Heſych. & Suid.

Λικμητὴρ, idem Il. υ.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: id quo fruges purgari ſolent ab acribus & paleis. Heſych.

Λικμητὸς, qualus, per quem fæx percolatur.

Ἐπιλικμάω, ῶ, (*comp.*) idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus. Item cribrum, Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. Ὁ δ' αὖ ἐν λίκνῳ κρατέεσκε μελιηδέα μυῖα βοῦς. Scribitur & λίκνιον, per ι. diphthongum, apud Callimach. Exponitur etiam caniſtrum: Item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacch. epith. inquit Heſych.

Λικειφὶς, vide in Λέχεος.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in proſa, cupio, appeto, deſidero: Cum infinitivo: ll. ξ. Ω'ς γὰρ ἐγὼ λιλαίομαι ἐλθεῖν. Odyſſ. ο. ὡρμᾶτ' ἀεὶ λιλαίεσθαι ἰδὲ ἀκέεσθαι. Sic participi. λελιημένος, cupiens, ardenti deſiderio accenſus: ut apud Apoll. Arg. l. 1. λελιημένοι ἠπείροιο. Cum genitivo, Il. γ. ἀλόχοιο λελιημένος πολέμοιο. Od. μ. λελιημένος βιότοιο. Od. ν. Ὧ'ς δ' ὅτε κῆπος δόρπου λελίηται. ¶ Heſychio λιλαίεσθαι eſt etiam σπουδάζειν, feſtinare, properare.

Λιμάω, vide in Λιμός.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus: ut λιμὴν ἔυορμος, apud Heſiod. in aſp. & Od. ν. ut idemque λιμὴν πάντεσσι. Od. γ. pro eodem. Ἐς σμὰ λιμένος. apud Thucyd. lib. 8. & apud Plut. in Demetrio. ✠ Dictum tradit Euſtath. περὶ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κ. μένοντος πόντου, ἢ τῶν ἐγγὺς τῆς γῆς ἐνδέπων.

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu verſans, qui portum incolit. qua ſignif. dictum quidam annot. fœm. Λιμενῖτις φυκὶς, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu ſum.

Λιμενοβύστιον, ου, τὸ, idem apud Synef.

Compoſita.

Ἀλίμενος, ου, ὁ ἡ, ἡ, (q. d. impoſtuoſitas) portu carens: apud Euripi. in Hec.

Ἀλιμενία, q. d. importuoſitas. i carentia portus. Pollux.

Ἀλιμένως, idem. Heſych. Ἀλιμένοτος τόπος, portum non habens. Suid.

Ἐπιλιμενίζω, in portu ſum, ſeu in portu verſor. Synef. ἐπιλιμενίζειν δὲ καλοῦσιν, ὅσοι ἐλλιμενίζω συχνά. Item in portum venio, vel portum capio, ſeu navem applico & appello in portum, apud eundem Synef. in epiſt. ad Euopt. Item portorium exigo. Poll. ex Ariſtoph.

Ἐπιλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorii exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demoſth. ad Phorm.

Ἐπιλίμενιον, portorium, Ariſtot. œconom. 2.

Εὐλίμενος, bene inſtructus portu, bonum portum habens, vel opportunus portu. Plut. de leg. l. 4. Ariſtot. de anim. l. 5.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, palus, item lacus: ut Μαιῶτις λίμνη, Mœotis palus. Pauſan. in Attic. ῥεῖ δὲ ἡ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Dicitur & de mari, apud Hom. ut Il. ν. ἔνθα δὲ οἱ κοιναὶ ἁλὸς ἵστανται βέρθιοι λίμνης Χρύσης, μαρμαίροντα τετυγμένα. ἄρτυνε δέ. ✠ Volunt autem quidam λίμνην ejuſdem eſſe originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν ἠ διὰ τὸ λιμνάζειν.

Λιμνατὴς, ου, ὁ, paluſter, lacuſter: ut τὰ λιμνάτα τῶν ὑδάτων. Plut. ſymp. 8. Et λιμνάιον φυτὸν, apud eundem. Λιμναία ποὴ. per paragogen pro λίμνη. Euſtath.

Λιμνήτης, idem quod λιμνατὴς. Et λιμνῆτις pro λιμνάτα.

Λιμνώδης, ου, ὁ ἡ, ἡ, paludoſus. Exponitur &, paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, ſtagno, reſtagno, apud Baſil. Conſtruitur & cum accuſ. apud Philon. Λιμνάζει τὰς ἀρίσεις.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, lacuſtris, paluſtris: ut λιμνάδες νύμφαι, apud Theocr. idyll. 5.

Λιμνόομαι, ώμαι, in paludem ſeu lacum abeo & exundo, in paludem redundo. Theophr.

Compoſita.

Ἐπιλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Baſil.

Παραλίμνιος, ου, ὁ ἡ, ἡ, qui eſt juxta paludem, adjacens paludi. Plut. de primo frig.

Πελαγιλιμνάζω, circumſtagnando inundo, aut ſtagnante gurgite cingo. Thuc. l. 2.

Πελαμυδρὸς τῶν ποταμῶν, ſtagna fluviorum.

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fames, eſuries: ut Odyſſ. ϕ. & μ. ἕτερος δ' αὖ μείζων λιμὸς. Odyſſ. ρ. λιμῷ δὲ σε δεύομαι. Xenoph. Pæd. 3. τῷ λιμῷ ἢ τῷ δίψει ἁλῶναι. Apud Hippocrat. proprie ſignificat *annonam*, ciborum penuriam: ut in aphoriſ. ὅκου λιμὸς ἢ λοιμὸς πολεμεῖται. Significat etiam vehementem & inſatiabilem ciborum aviditatem, quæ καυσώδης ὄρεξις appellatur: ut aphor. 21. l. 2. λιμὸν δὲ ἰσχνὸν, ἢ καυσώδη ὄρεξιν ἐπιγενομένην ἐπὶ τοῖσι κατὰ φύσιν ἐοῦσι, ἐπὶ τοῖσι ἐπιγενομένοισι ἐπὶ τοῖσι κατὰ φύσιν ἐοῦσι. Homines ſordidum & præparcum λιμὸν quoque dici ſignificat Euſtath. in Od. ν. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere, quod tamen Dorium eſſe tradit. Etymolog. ✠ Derivatum putatur à λείπομαι, unde præt. λέλειμμαι, abjecto ε: quòd ſit quaſi ἐνδεὴς, i. defectus.

Λιμώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, famelicus, vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. ſymp. 7. Athen. l. 6.

Λιμηρὸς, ὸν, ὁ ἡ, ἡ, famelicus. Suid. & Epigr.

Λιμαίνω, εſurio, fame laboro. Herodot.

Λιμάσσω, idem quod λιμαίνω. Luc. ἔστι δ' ἡ λιμάσσων ἐκ αὐτῆς πολυτελεστάτη. Et cum genit. λιμάσσειν χρυσοῦ, apud Theophil. ep. 10.

Compoſita.

Ἄλιμος, famem pellens, famem arcens ſeu prohibens: unde ἄλιμος σκευασία, apud Procl. Et ἄλιμος δύναμις, apud Plut.

Βούλιμος & Βουλιμία, q. d. bovina fames, i. ingens fames, vehementes fames à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta: Gell. l. 15. c. 3. Eſt etiam βουλιμία morbus equorum, in Hippiatria.

Βουλιμάω, ῶ, βουλιμώττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili: aut fame enecor: apud Ariſtoph. in Pluto. & Xen.

Ἐκλιμος, fame confectus. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 6. Exponitus & macilentus, jejunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames ſeu eſuritio. Deut. 28.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thuc. l. 4. λίνα σπέρμα κεκομμένον. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. ἄστροπον ὃ καὶ λόγῳ διδόμενον εἰ τὸ λίνον ἐξειρῆσθαι. Sæpè pro lineo filo, & generaliter pro quovis filo: ut λίνον parcæ ſeu Parcarum, apud Homer. Il. υ. ὑστερον αὖτε τὰ πείσεται ἄσσα οἱ αὐτῇ Γενομένῳ ἐπήνησε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Αἶνον à quibuſdam dici τὸν πλείονα κύκλον, traditur à Dioſcoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, ſativo lino ſimilis ſit. ¶ Interdum eſt chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri ſolerent. ¶ Item rete, proprie quod ex lino eſt. Iliad. ε. -ἀνὴρ λίνα ἄλοσδε πετάσσας. Et πλεκτὰ λίνα, in Epigr. ¶ Αἶνον, linea piſcatoria, propriè quæ eſt ex lino. Iliad. ν. ¶ Αἶνον, textum quoddam ex lino, Odyſſ. ν. Κεῖθ' ἀρ' Ὀδυσσῆι σάκεσπαρὲς ῥῖπτον τε λίνον τε. Pro linteis, i. carbaſinis ſeu velis, ex Apoll. Arg. l. κάθ' δ' αὐτὸ λίνα χεῦον.

Λίνεος, & ἴεος, ὁ, lineus. Philoſt. in ep. λινᾶς χιτῶν, & λινᾶν χιτώνιον, apud eundem. Sic λινᾶν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphr. Pro λίνεος dicitur etiam λίνεος, ut λίνεος μίτος, lineum ſtamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio. Λίνωσις, ligatio.

Λινάδιον, τὸ, & Λινίδιον, ου, ὁ, parvum filum, funiculus.

Compoſita.

Ἀλινος, ὄθρος, in Epigr. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολίνοω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Aegin.

Διαλινόω, de retibus evado, ſeu effugio: ut διελιπήσατο ὁ λαγωὸς. Euſtath.

Ἐκλινόω, idem quod διαλινόω. Euſt.

Ἐπιπλινθος, novemplici lino plexus. Xen. in Cynæg.

Λευκόλινον, album linum: ex Herodoto.

Ὠμόλινος, linum crudum, apud Hippocr. & Gal.

Λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. vide in Λίπος.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, ές, ὁ ἡ, ἡ, aſſiduus, ſedulus, qui inſtanter rem aliquam facit: ut apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν διδάσκοι, inſtanter orabant, apud Luc. Λιπαρὴς πυρετὸς pro σωτικὸς, continua febris. ✠ Volunt quidam grammi. (necnon Heſych.) λιπαρὴς dictum ὡσὰ τὸ λίαν παρὸν.

Λιπαρῶς, & Λιπαρέως, per dialyſin, aſſiduè, jugiter. Item flagitanter, inſtanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in Λίπος.

Λιπαρεία, ἡ, aſſiduitas, ſedulitas. Item aſſidua obteſtatio, & q. d. flagitantia. Apud Herodot. Λιπαρείῃ αὐτέχρῆτο, exp. ſtrenuè reſtitimus.

Λιπαρέω, ῶ, aſſiduus ſum, perſevero, perſto. Herodot. μὴ λιπαρέειν τῇ πύλῃ. Item aſſidue rogo & inſtanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro, poſtulo. Ariſtoph. in Acharn. Λιπαρῶν τε ἐνεκα τῆλυ. Xen. ὅσα παρὰ τῶν λιπαρεῖς φεύγειν ἐμοὶ μανθάνειν.

Compoſita.

Ἀλοιλιπαρέω, magiſtratus ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ. Etym. Et Euſt. vide & in comp ex Λίπος, quod ſequitur.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Item impensè rogo, obteſtor. Plut. in Theſ.

Ἐκλιπαρέομαι, exoror, apud eundem. (miſtocle.

Καταλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obteſtor. Luc.

Περιλιπαρέω, ῶ, aſſiduus ſum in re aliqua. Plut. Χρήμασιν αὐτοὶ, ὥσῳ κυδιοι μᾶλλον περιλιπαρέοντες. Item inſto, ſeu urgeo, aut inſtanter urgeo. Item obſecro, obnixè rogo, apud Plut.

Περιλιπάρησις, obſecratio. Significat & aſſiduas ſeu obnixas preces, vel aſſiduam juge mque præſentiam, apud Luc.

ΛΙΠΟ'Σ, ους, τὸ, pinguedo ſeu pinguetudo, adeps. Philo de vita Moſ. l. 3. πολλῷ λίπει τῶν καραλῶν ἀλεῖφει.

Λιπώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo: Alex. Aphrod. probl. l. 2.

Λιπαίνω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis ſum, vel obeſus ſum. Plat. (de Cæſare) ὃ τότ' ἔφη δεδιέναι τοὺς βασιλέως καὶ λιπαίνεσθαι, ἀλλὰ τοὺς ἐγχρὼς καὶ ὠχρούς. Dicitur & de arboribus, cum pingueſcunt atque unguinoſiores fiunt, (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6.

Λιπότης, tempus quo germinantes arbores habitiores atque plectiores fiunt, & ſucco pinguiore turgent. Theophr. hiſt. pl. lib. 5. cap. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λίπασμὸς, (q. d. pinguefactio) ſagmatio. Chryſoſt. Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut.

Λιπαρὸς, ὸν, pinguis: Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ καθαρὸν, καὶ τἄλλα πάντα τοιαῦτα. Item oleo unctus; aut ſimpl. unctus, nitidus. Od. o. Item obeſus: apud Athen. Item opimus, opiparus vel opulentus, ut λιπαρὴ χθὼν, apud Ariſtoph. in nub. & λιπαρὰ πεδία. Greg. Item pulcher, præclarus, inſignis. bellus. Exponitur &, beatus, ut λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Syneſ. Λιπαρὰ medicis genus medicamenti. Dioſc. Λιπαρὸν apud eoſdem medicos, pingue, ſaporis genus. Sic autem dicitur quod unguinis modo ſublinit & repler, mitigatque exaſperatas & quaſi eroſas linguæ partes, ſed abſque ulla delectatione. Vide & Galen. comm 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν.

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, ut nitent quæ oleo ſunt uncta. Exponitur etiam, beatè, apud Hom. Odyſſ. ϑ.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt eſſe ex λιπαρῶς factum per apocopen: Alii tradunt eſſe nomen indeclinabile: ut apud Hom. Il. κ. & alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μὲν τὰ γυμνάσεσθαι ἠλειμμένοι. Luc. in Lexiph. ὃ δὲ λίπα χειομένῳ ἐλαίῳ ἔπεσθαι.

Compoſita.

Ἀκροδλίπαρος, per ſumma pinguis: in ſumma parte ſeu ſuperficie pinguis. Athen. l. 9.

Ἀλιπὴς, ους, ὁ ἡ, ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur &, macilentus, item aridus

Ἀλίπαρα δένδρεα arbores quæ carent ſucco & unguine. Theophraſt. hiſt. pl. l. 5. c. 1.

Ἀλίπαντα, τὰ, quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Celſ. l. 5. c. 19.

Ἄλιπος, non pinguis non nitidus.

Ἀγχολίπαρος, ὁ, ἡ, ἡ, ἐν τῷ ἄγχειν λιπαυγούμενος. Etymol. & Euſtath. vide in comp. ex Λιπαρὴς.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καπνολιπαίνω, pinguem reddo, fagino. Heſych.

Οἰνολιπὴς, & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Aet. l. 5. c. 68. Athen. l. 7.

Περιλιπαίνω, inſuper pinguefacio, & pinguiorem reddo.

Τεσσαλίπαρα δένδρεα, arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgeſcunt, apud Theophr.

Τριπολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus.

ΛΙ'ΠΤΩ, Heſychio eſt ἐπιθυμῶ, cupio, deſidero, appetoret: λίπτουτα γαλακτος, apud Etymol. & apud Nicand. in Ther. Ἡ ὅτε δὴ λίπτηται μεθ' ὅν νόμον.

Λίσσω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Λίεσον, &c. vide in Λεῖσον.

ΛΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ſeu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Heſych. qui & θρασὺ καὶ ἀναιδῶς ſcribit λίρῳ) impudens, inverecundus, audax: ut apud Callim. λίρῳ ἐγώ. ✠ Annotat idem Heſych, derivatum eſſe παρὰ τὸ λίαν.

Λῖς, λιτὸς, ὁ, tenuis & ſubtile linteum. Il. λ. Ἐν κλισίῃ δὲ θέντες ἐανῷ λιτῇ χλαίνας. Et Od. α. Αὐτὰρ ὁ γ' ἐς θρόνον ἧστο ἔπαρ νόσφ λίτα πεπασσάς, ſubſtrato linteo. Sic Il. ϑ. Ἄμφατο δ' ἀμβρόσιαι πήδεα χρῒ λίτα πεπασσάς, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc eſſe velint plurale, ex ſingul. λῖτον: inter quos Athenæus eſt. ¶ Item λὶς per apocopen uſurpatur à Poëtis pro λεπτὸς, λεπὶς, glabra λάδε. Odyſſ. μ. Πέτρη δ' λὶς ἐστ', ἀμφὶς δ' ἠϊόνες. ¶ At λῖς, vide in Λέων.

ΛΙ'ΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam eſt gracilitate & tenuitate inſigne: ad cujus ſimilitudinem, quibus femora nateſque graciles ſunt, λίσποι & λισπαυχεῖς dicuntur, quales ſunt qui exercent artem ſedentariam. Latinè depyges.

Λίσσομαι, ſupplico, ſupplex oro, precor. Il. ρ. Αἰνείαν τε μάλιστα λισσόμεθα. Sic Apollon. Arg. 2. Τῆς δ' ἅπτεσθ' εὐχωλῆσιν τε λιτῇσι ἔσσεται γενεσὴ. Et Nonnus lib. 18. Ἐς δὲ σὲ λίσσομαι ἔμπεδον ἠμὲν ὀπωπήν. Sic Il. ν. Ἀσπιστὰς δὲ μετ' αὐτοὺς ἐλίσσετο πᾶσι κέλευθα, rogantes ut prandium ſumerent. Et cum genitivo accuſat.

ut Odyſſ.ε. Ταῦτα δ' ἄμ' εἰρωτᾶς ϗ λίσσεαι. Et cum genit. (ſubaud. ὥσθε vel ἵνα) ut Il.ι.ιϐ δ' αἰὲν ἐμοὶ λιαζέσθω γένεων. Aliquando etiam additur ὥσθε: ut Od. ο. Λίσσομ' ὥσθε θυέων ϗ δαίμονος, ſupplex oro per ſacrificia. & per ipſum numen. Pro λίσσεται γένεων dicitur etiam λίσσεται γονάτων. Il.ο. & χ.

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι. Od. ξ. Πρόφρων κέν σ' ἅπαντα δίαι Κρονίωνα λιτοίμην. Il.ι. Οἵ μοι τοῦ Σαόντος τε κραὸς ϗ κῆρες λιτέσθων. Sic Heſiod. in Theog. φίλως λιτάνευε τοκῆας Μῆτιν συμφεσσομένους.

Λιτανεία, ſupplicatio, ſupplices preces, obſecratio.

Compoſita.

A'λιτάνευτος, ον, ὁ ϗ ἡ, cui ſupplicari non poteſt: vel qui ſupplicando exorari non poteſt, inexorabilis: epitheton Orci in Epigramm.

A'ντιλιτανεύω, viciſſim ſupplico, Plut.

Πολύλλιστος, vel πολιλλιστος, ον ϗ ἡ, multùm precibus petitus, ſeu expetitus. Od. ξ. ſcribitur & πο υλλιτος, apud Nonn.

Τείλλιστος, ter precibus petitus, ſeu expetitus: ſæpè optatus. Il. ϐ. Scribitur & τειλιστος, apud Dionyſ. de ſitu orbis.

A'λιτὼν, ὼ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΛΙΣΣΌΣ, ή, ὸ, lævis, glaber: idem quod λᾶος, (✣ unde & derivatum videri poteſt: alij dictum volunt quaſi λίαν ἴσος, admodùm æquus & planus) Od. ε. ἀμφὶ δὲ πῶμα βύεσκεν ἐΰξοον, λιανὶ δ' ἀσταδὲς ϐεσε πᾶσι, petra lævis & glabra. ex crebro fructuum incurſu. Et Od. γ. Ἐΐ δέ πε λιανὸ αἰπεῖα τε εἰς ἅλα πᾶν. Apollonius dixit etiam λιανὴ ἐπικλάσατε νάσσι. Argon. l. 2.

Λιανὸς quoque pro λιανὴ, glabra, lævis: ut λιανάδες πίτεραι, Euripp. pro λίσσω. Sic & Apollon. Argon. l. 2.

ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, ſcaphula, ſeu ventilabrum ferreum: qualibus uti ſolebant in complanando paviendoque ſolo. Exponitur etiam radula: Od. χ. Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξύον. Vide Poll. l. 6. c. 13. & l. 10. c. 24.

Λισαίνω, & λισεύω, complano, pavio, læve & æquabile reddo. Heſych. & Suid.

Λισόω, ῶ. idem quod præcedentia, pavio, complano, rado.

Λιστὸς, pavitus, complanatus, raſus: apud Nicand. in Ther.

Λίσπεσθαι, &c. vide in Λίσσομαι.

ΛΙΤΟ'Σ, ή, ὸν, ſimplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquiſitè, inculcus: ut Ariſtot. rhet. 3. λιτὸς λόγος, ſimplex oratio. Epicurus in Epiſt. πρὸς φυσικὸν πάντ' ἐυπόρισται ἥδιστ' οὖτε λιτοὶ χυλοὶ ἴσως πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἀφαίρουσι: unde Cicero, naturę divitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu, i. contemptiſſimis eſcis & potionibus, minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Sic Phocylides jubet ξενίζειν παχέας λιτοῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus ſympoſ. l. 7. vetat λιτὸν ἀεὶ διαίταν παρασκεύζειν πολυτελεῖς ϗ ἀκολάστους. Itidem λιτὸς δῶρα dicuntur munera exigua: & in Epigr. A'νὴ πάρα λιτοῦο, ſepulchro vili nec magnificè extructo. Dicitur & tetra λιτὴ, quę exculta & laborata non eſt, inculta: apud Athen. lib. 7. Τὸ λιτὸν ſubſtantivè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: ut apud Plut. τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὼ adverbialiter pro λιτῶς, in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter ſeu ſimpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, ſimplicitas, apud Cic. ep. 26. l. 7. Eſt & figurę genus, qua res magna modeſtię cauſa extenuatur verbis.

ΛΙΤΡΑ, ας, ἡ, libra, menſurę & ponderis nomen duodecim continentis uncias. Gal. ἥτις χεῖται εἰς λίτρας ἑκατὸν, σωαιφορτήρων δ' ἴσον ἐλαῖν μίτραν. ¶ Eſt etiam numiſmatis genus, parvi admodùm precii, ut tradit Poll. lib. 9. & l. 4. c. 24. Item ſcribit λίτρα vocę eſſe à veteſtis ſcriptoribus Græcis uſurpatam. Alii contrà Latinum eſſe vocabulum contendunt: inter quos eſt Gal. lib. 1. de compoſitione medicamentorum ſic ſcribens: Sunt, inquit. ἐπιχώρια ταῦτα ὀνόματα, τό, τε τῆς λίτρας ϗ τὸ τῶ ξέστου ϗ τὸ τῆς ὑγιείας, de Romanis loquens.

Compoſita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum eſt. Item qui decem obolorum: nam ut Ariſtot. refert in Himeræorum politia, Sículi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, & τὸν δεκάοβολον ταῦτης appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὶ διδόασι: unde Sophron. ὁ μισθὸς δεκαλίτρου, mercès eſt decem oboli. Poll. l. 4. c. 24. & l. 9.

Ἑξάλιτρος, qui ſex librarum eſt. Ariſtot.

Ἡμίλιτρον, dimidiata libra. Apud Sículos, ſemiobolus, ſeu ſex ſrici.

Πεντάλιτρος, q.d. quinquelibralis, qui quinque librarum eſt. Poll. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, index digitus. (✣ à λείχω dictus, à lingendo. Sunt & qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc & pollicem magnus eſt hiatus) Luc. in Timone, ἀκεῖος τὸ σχῖσαι τῶ λιχανῶ ἀπισωμήκη. ¶ Eſt etiam nomen ſonitus in harmonia: Vitruv. l. 5. c. 4. Boëtius inter chordas citharę numerat. Ariſtot. probl ſect. 19. queſt. 9. ἐὰν δὲ τὸν λίχανον κινήσῃ τις ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, ubi notanda diverſitas generis & accentus.

Λιχὰς, menſura interſtitii inter pollicem & indicem diſtentos. Poll. Heſychio eſt etiam ἀπόσπασις.

Λιχαίζω, per prægruta de jicio. Heſych.

Λίχνος, ου, ὁ, liguritor: qui cupediis ita eſt deditus, ut lingat digitos ſeu catinos, catillo, cupes. Plato. l. 1. de rep. Metaphoricè apud Greg. τῶν ἔφεσιν λιχνευτικῆς & ὄμματα λίχνα, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, guloſus: apud Suid. & Heſych.

Λίχνος, guloſè, avidè, voraciter, more catillonum & liguritorum.

Λιχνεύω, f. εύσω, ligurio, catillo: vel catillonem ago, more catillonis liguris & cupediis inhio. Suid.

Λιχνεύειν, pro λιχνεύω. Item capio, avidè capio. Plut. de Thuc.

Λίχνευμα, τὸ, cupedię, delicatæ dapes, & quibus avido palato inhiamus. Athen. l. 3.

Λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, guloſitas. Plut. in apophth. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνείαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ avidè abliguriſe ſeu catillare cupimus. Plut. in apophth.

Λίχνον, ου, τὸ, condimentum delicatum: gulę & palati illicium: ut λίχνευμα. Poll. l. 6.

Compoſita.

Ἐλληνολίχνος, ejicio. Heſych.

Πολυλίχνος, ον, ὁ ϗ ἡ, aliquantum guloſus.

Λιλᾶ, vide in Λείω. Λιμάζω, &c. vide in Λείχω.

ΛΟΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, ima auris pars & carnoſa, quam Gaza interpretatur ſibram, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 1. c. 11. (✣ ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν: eam enim partem prehendimus, quum quempiam admonemus.) Heſychius & Suidas ſcribunt λοβὸς vocari ſummam omnia, propriè verò aurium partes ſuperiores. Iliad. ξ. Ἐΰδ' ἄρ' ἔμελλε μάλα δὴ λοβὸν ἀμφιγυήεντα τμήξειν. Idem Suid. & Heſych. ſcribunt λοβὸς ἐν τῇ δυπκῇ, nominari etiam extremas hepatis partes, quas extiſpices conſiderare ſolebant in victorum inſpectione. Sic λοβὸς ὑπατος, dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐκ ταγήνου. ¶ Λοβὸς dicitur etiam ſiliqua ſeu ſolliculus, quo ſemen velluti vagina claditur: ſæpè apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ & φασῆλοι dicuntur, quos antiqui Hippocrat. & Diocles, δολιχὸς appellârunt, dolichi, ſeu phaſeli, inquit Galen. de facult. aliment. l. 1. c. 28.

Λοβώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, ſiliquę ſeu folliculo ſimilis, ſiliquaceus.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam ſibram nonnulli vocitant.

Λοβὸν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita

E'λλόβιον, καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in ſiliqua continetur.

E'λλόβιον, ου, τὸ, inauris, i. ornamentum quod inſeritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Luc. in Lexiph.

E'λλοβώδη, quę ſunt ex genere τῶν ἐλλοβίων, i. quę ſiliquantur. Theophr. hiſt. pl. l. 8.

E'μλοβίς, ίδος, ἡ, jecinoris fibrę, apud Heſych.

Μακρόλοβος, longam habens ſiliquam ſeu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis ſiliquatur: folliculos intellige, quibus ſemina ſunt incluſa. Theophraſt. hiſt. pl. l. 8. c. 4.

Περίλοβος, ου, ὁ, ſinus ille in avium gurture prominens, in quem primùm cibos recentes ingerunt. Ariſtot. hiſt. anim. l. 2. cult. Pollux homine etiam tribui docet.

Περιλοβώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, ſimilis περιλόβῳ ſeu ingluvici, περιλόβου ſeu ingluvei ſpeciem gerens.

Περιλόβιον, in auricula dicitur prominula ſeu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Στεγοσυλόβολος, ον, ὁ, rotundo folliculo incluſus, ſeu rotunda ſiliqua incluſus.

Λόγος, &c. vide in Λέγω. Λόγχη, in λογχάω.
Λοετρὸν λοέω, vide in Λόω. Λοιβὴ, &c. in λείβω.

ΛΟΙΓΟ'Σ, ὸν, pernicies, exitium item mors, Hom. Iliad. θ. & λ. Ἐ'ῤῥά κε λοιγὸς ἔλυσε, ϗ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Idem Il. α. Λοιγὸν ἐμεῖο γόνῳ πατὴρ ἀέκητι λαχὼν ἀμύσσαι Τρῶες ἐλαυνόμενοι. Et Il. ρ. Τρῶσιν ϗ λοιγὸν ἀλαλνοι. Adjectivè dicitur apud Nicand. in Ther. λοιγὸς ὀδόντας. (✣ à λοίπω, ſicut λοιμὸς, λέπω. Ἢ τὸ ἀνθρώπου ἐφάλεσπαι.

Λοιγήεις, εντος, ὁ, perniciosus, exitialis. Nicand. in Alexiph.

Λοίγιος, ου, ὸν, idem Il. α. & ϕ. Et λοίγιος ἄρπη, apud Nonn. funeſta

Λοιγαία ἐσθὴς, veſtis lugubris: ex Lycophr.

Λοιγὸς

Λοιγὸς, ὁ ϗ ἡ, idem quod λοίγιος, apud Nicand.

Λοίγιος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, perniciosus, difficilis, gravis: item malus. Il. υ. λοιγαλέος ἐπέεσσιν. Il. ι. φρεσὶ λοιγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λευγαλέος θάνατος. Exponitur etiam, miſerabilis, miſer, ærumnoſus, calamitoſus. Od. σ, Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον. Item invalidus. Od ρ, λευγαλέοι ἐσομένοιο.

Λευγαλέως, graviter, acerbè. Il. ν. & Apoll. Arg. l. 2.

Compoſita.

A'ψηριλοιγὸς, οῦ, ὁ, ventilabrum, ita dicitur quaſi quòd ſit ariſtarum pernicies & exitium; pro ἀτεχνολοιγός. Od. λ.

Βροτολοιγὸς, οῦ, ὁ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. ε. & alibi.

ΛΟΙΔΟ'ΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo,) ✣ δὲ λοίδορον ἔξεκαυσε τὴν φίλων κακευθύνων, ἵν' ἔφη πολίσειν, ἵνα καὶ πλεῖόν ἐφ' πλείοσι κακῶς λέγῃ. Item adjectivè apud Syn. ep. 67. γόητον αὐθάγκη ϗ τὸ χαμαιτρεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν αὐχμηρωθῆναι, librum maledicum & famoſum recitari. Et τὸ λοίδορον, maledicentia, vel convitia. Plut. in Pol. præc. Δημοδόκης ἐν τῷ δικαιικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνῳ, οἱ δ' φιλιππικοὶ καὶ παραδοῦναι σκώμματ' ϗ βωμολοχίᾳ ἐπάσησε.

Λοιδορία, ἡ, convitium, maledictum; interdum pro ipſa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτῶν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ ἀφῦλον εἰς γέλωτα ϗ λοιδορίαν ἐμβαλόντες.

Λοιδορέω, ῶ, convicior, maledico, probris inſector, probrosè objicio. Plut. de ſolert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς ϗ αὐθάδεις ἀλλοιθωρίστους ἢ σκληρόντες ὀνομάζουσιν. Ariſtoph. in Equit. Λοιδορῆσαι τὰς πυνὰς ὑβρίζ ἐσ' ἐπιδόντον. Item reprehendo, objurgo. Iſocr. in Areop. τοὺς γεγονότας ἐν ηλῶν κεχαδῶν αἰδῆμων, ϗ πολὺ χείρους τῶν πατρώων, λοιδορῶ.

Λοιδορήσεις, convitiis & probris afficio, maledicitur mihi: Iſocr. in Buſir. enc. & alibi. Et pro activo λοιδορέω: ut Σιεφίῳ λοιδορημένῳ ἀπεκρίναντο. Et cum dat. ut Plat. in Charm. λοιδορημένος ἀλλήλοις. Item cum accuſ. rei. Aeſchin. de male geſta legat. λοιδορίας ψευδεῖς ἐμοὶ λοιδορήσθαι. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ὁ θεὸς αὖ τοὺς ἐλαθόμενους ἐπιλανθανομένους λοιδορήσεται. Idem Suid. & Heſych. ſcribunt λοιδῶ ἐν τῇ δυπκῇ, nominari etiam extremas hepatis partes, quas extiſpices conſiderare ſolebant in victorum inſpectione. Sic λοιδὸς ὕπατος, dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph. λοιδὸς ἐκ ταγήνου. ¶ Λοβὸς dicitur etiam ſiliqua ſeu ſolliculus, quo ſemen velluti vagina claditur: ſæpè apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ & φασῆλοι dicuntur, quos antiqui Hippocrat. & Diocles, δολιχὸς appellârunt, dolichi, ſeu phaſeli, inquit Galen. de facult. aliment. l. 1. c. 28.

Λοιδορία, ἡ, maledictio vel maledicentia: ut convitium, maledictum.

O'χλολοίδορος, qui turbæ convitiatur. Laërt.

Φιλολοίδορος, qui convitiari & maledicere amat, qui libenter convitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟ'Σ, ὸ, ὁ, peſtis: morbus quem Hippocr. vocat ἐπιδήμιον νόσημα. Iliad. α. Αἰδὶ δὴ θεὰ πέλεμόν τε φάμῆ ϗ λοιμὸν Ἀχαιοῖς. Plut. in Coriol. τὰς μὲν ἐκ λιμοῦ ἀπολλυμένας ἧττον πολιτῶν, τὰς δὲ λοιμῷ φθειρομένας. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & peſtis itidem apud Latinos, pro peſtilente & exitiali. ✣ Creditur ejuſdem eſſe originis cum λιμὸς, à λείπω, quod efficiat defectum hominum.

Λοιμικὸς & λοιμώδης, peſtilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμώττειν, peſte laborare, peſte infeſtari. Luc. in Scytha.

E'πιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter peſtem ſeu ad liberationem à peſte canebantur. Poll.

Λοιπὸς, &c. vide in Λείπω.

ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, ὸ ϗ λίσθος, ου, ὁ, ultimus, poſtremus. Il. ϕ. Λίσθος ἀπὸ ὄφεος ἅλαινεν μώνυχας ἵππους. Heſiodus in Theog. Νοσσοπάτιδ' Ἡ ῥίμ δαλερῷ πτίσσατ' ἄλοιπον. Et in Epigr. Λοίσθια δὴ πάθε. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὤρη. Cum genitivo: ut λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium ultimum. Appollon. Et λοίσθιον adverbialiter, apud Soph. ad poſtremum. Plato in Phædone, τὰ λοίσθια πνεῖν, ducere extremum ſpiritum.

Λοισθία, Ionicè pro λοισθέα, præmia quæ ultimò dantur: quæ & λοισθήια ἄεθλα. Il. ϕ.

Λοίσθιος, ου, ὸ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſorio ultimus eſt. Il. ϕ.

Λοίσθιμα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟ'Σ, ὸ, ὁ, obliquus non rectus. Ariſtot. de mundo. Λοξὴ φορὰ τῶν οἰκουμένων, poſitu ad terrarum orbem inflexo. Sic λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὴ φαλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Aelian.

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς ὁρᾶν πρὸς τινα ἔχειν, is qui alieniore erga aliquem eſt animo & ſuſpectum eum habet, eique fidere non audet Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis eſt epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς παρᾴδειν, obliquis enim flexibus cœlum percurrit & olim obſcuris ambagibus reſponſa conſulentibus dabat. Ariſtoph. in Pluto ſubſtantivè uitur.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. Λόξεις, idem. Ocell. in lib. περὶ ψυχῆς.

Λοξόω, & λοξόω, obliquo, obliquum reddo. Procl. de ſphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

A'μφίλοξος, (comp.) utrinque obliquus. apud Luc.

Λοπὰς, λοπὶς, &c. vide in Λέπω.

ΛΟΡΔΟ'Σ, ὸ, ὁ, curvus, incurvus, qui caput & dorſum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὄρθιος, five κυφὸς teſte Galeno, Hippocr. de fract. ὥστε μὴ ὀρθὸς ἐφεστάναι τὴν κεφαλὴν κατ' αὐτὸ ἡ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio ſeu incurvatio in anteriora: cùm homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo. Gal. initio commentar. 3. in lib. de artic.

Λορδόω, idem cum λορδὸς ὦ, incurvo in anteriora. Hip. de Articul.

ΛΟΤ'ΣΣΟΝ, ου, τὸ, luſſum: quiddam in abiete naſcens, αὐτὸς ἐφον τῇ ἀγλαΐᾳ, niſi quòd album eſt. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥ'Ω, ῶ, lavo. Il. π. Λύσον ποταμοῖο ῥοῇσι Luc. Λούσαντες ἀνθρώπους, eos lavantes. Propriè dici traditur de corpore, ſicut νίπτω de manibus, & πλύω de pannis. Ponitur à gramaticis etiam λόω, & λούω, unde ἔλσε, lavabat, pro ἔλυσε, & λελεσμένος pro λελουμένος: ut Od. κ. λό'ἐν πείρασδ' μεγάλοιο. Od. τ. Λελεσμένοι τε χέουσι τε. Apud Ariſtoph. in Pluto, dicitur ἐλοῦμαι pro ἐλοῦμαι. Apud Hippocr. λοῦν ſignificat etiam ὠφελεῖν.

Λόυμα, lavor, vel lavo me. Il. ζ, & ο. Εἰσόκε λύσεῖς ἐϋῤῥοον ποταμοῖο. Epig. l. 2. Λόσασδε πεπῆσθαι Ο'ρόνομος ἐς βαλανεῖον, lorum ivit in balneum. Xen. Pæd. 8. Λόσασδε αὐτὸν ἐκέλευον. Pro λέμασι Atticè dicitur λοῦσι, teſte Thoma magiſtro: unde Xen. Pæd. 1. ἐλοῦντο, ϗ ἡμέρας μεταλαβόντες ἐλείπετον. Sic λούω pro λυθρέω, apud Ariſtoph. in Pluto. Poëtice etiam pro λόσασδε dicitur λοέσασδε, & λοεσάσθω pro λουσάσθω: ut Od. ω, & Il. φ, quæ tamen tempora Grammatici à λούομαι formant.

Λουτῆρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelvis, vas ad lavandum. Philo de vita M. lib. 3. Athen. lib. 11.

Λουτήριον, ου, τὸ, labellum. Athen lib. 11.

Λουτρὸν, ου, τὸ, ſubligaculum quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr.

Λύτριον & λοῦτρον, ου, τὸ, aqua ſordida in qua aliquis lavit. Euſt. & Ariſtoph. καὶν τῷ βαλανείῳ πέτρας τὸ λοῦτρον. Sic apud Luc. in Lexiph. ϗ δὲ ἐν λουτρίῳ χαλκώσομεν Διί. ¶ Λοῦτρον eſt etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. τῶν κζ' σφαιρῶν.

Λουτρὸν, ου, τὸ, lavacrum, ſeu ipſa aqua qua abluimur: interdum & balneum. Plut. ad Colot. Xen. Pæd. 7. Exponitur & lotio, lotura. Dicitur in ſacris literis & de baptiſmate ut Ephes. 5. & in epiſt. ad Tit cap. 3.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum locus lavationi dicatus. Plut. ſymp. 8. Xen. in polit. Atheniens.

Λύσσον, dicitur reſolutione poëtica pro λοῦσσον: pleruncq; pro ipſa aqua quæ lavationi paratur: ut Il. ξ, χ, & ϕ, & Od. ε.

Λυπάω, ῶ, lavare cupio. Luc. in Lexiph. κοχὶ πείναω λυπῶ.

Λῦμα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum præpoſit.

A'πολούω, abluo Il. σ. ὄφρα πάγησι Πάτροκλον λύσειαν ὑπὸ βελέων ἀμαλδύνατα, per tmeſin pro ἀπολύσειαν. Et voce media. Od. ζ. ὄφρ' ἔγωγε αὐτὸς A'χιλλῆι ὤμοιν ἀπολούσωμαι. Sic & apud Phil. de vita M. l. 2. Apud Ariſtoph. in veſp. ἀπόλυε dicitur pro ἀπόλυσε.

E'κλούω, eluo.

Decomp. A'πολούω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abſtergo.

Καπαλούω, in balneas conſumo, ut aquam profundo.

Καπαλούομαι, idem. Ariſtophan. in nubib. ὥσπερ τετρυπημένος καπαλούει μοῦ τ' βίον.

Παραλούω, juxta lavo: unde παραλοῦς, juxta lavari, apud Ariſtoph. pro παραλύσεις.

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo ſeu abluo. Plutarch. in Lycurgo. περιλοῦσι τὸ σῶμα.

Συλλούω, ſimul lavo. Συλλούομαι, ſimul lavor. Plut. in probl. Rom.

Compoſita, facta à ſecunda & tertia perſona præt. paſſ. citra præpoſ.

A'λουσία, illuvies: quum aliquis non lavatur, ſed illotus permanet. Athen. lib. 4.

A'λυτος, ὸ, ὁ, ἡ, illotus. Plut. in præcep. ſanit.

A'λυτέω, ῶ, illotus ſum. vel maneo. Heſych.

E'πίλυσις, merces pro lotura, merces quam balneatores Latine Luc. in Lexiph.

Εὐλυσία, mundities qua quis bene lotus eſt.

Ζεσολυσία, lorio quæ fit in aquis fervente.

Ἡμίλυτος, ſemilotus. Poll. l. 6. ex Cratino & Pherecrate.

Θερμολουσία, lavatio calidæ aquæ: ſeu lavacrum calidum.

Θερμολυτέω, calida lavor. Plut. an. seni administr. resp.

Θερμολυτρῶ, idem: pro quo & θερμολυπῶ.

Ἱππολύστα, ἡ, locus ubi equi lavantur. Hesych.

Νεόλλυτος, recèns lotus. Hom. hym. in Mercur.

Παντολυτηείδια, vasa medicorum suppellectilis. Poll. l. 10. cap. 10. ex Antiphane.

Σκαφολυτρέω, ῶ, in scapha lavo. Alexand. Trall.

Φιλολυτρέω, libenter lavo, præcupidus sum lavandi, *hoc est*, balnei. Gal. ad Glauc.

Ψυχρολυσία, lavatio frigidæ aquæ, lavacrum frigidum.

Ψυχρολυτέω, frigida lavor, frigido lavacro utor, frigida perfundor. Plut. in Erot. Ψυχρολυτρῶ, pro eodem.

ΛΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, in jumentis dicitur cervix, seu ea pars colli cui jugum imponitur. (✠ à λέπω, ut quosdam grammaticos tradere Eust. scribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγῶ.) Il. ψ. -πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμάζε. Soph. in Antig. οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ Λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ. Dicitur etiam de hominis collo: ut Il. λ (de Vlysse & Diomede) Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐμβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς. ¶ Item in galea sic dicitur crista seu setæ equinæ in galeæ apice assurgentes, veluti λοφιὰ in jumentorum λόφῳ. Solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hostium: Od. χ, & Il. π, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. Sic Xen. Pæ. 7. λόφοις λευκοῖς. ¶ Avibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt apices quidam in earum capitibus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 25. (de duobus generibus galeritarum) ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος καὶ λόφον ἔχουσα. Sic Plut. in pol. præc. πάσαις κορυδαλλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, qui & γήλοφοι seu γεώλοφοι. Od. ρ, Ἤδη ὑπὲρ πόλιος ἦσαν, ὅθι ἑρμαῖος λόφος ἐστίν, &c. Herod. l. 3. (de Issico sinu,) πεδίον πλατύτατον ὡς περιείκεται λόφος εἰς θεάτρου σχῆμα. Metaphoricè autem Aristoph. dixit ῥήματα ὀρθὰ, καὶ λόφους ἔχοντα, i. elata & superba.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens.

Λοφιὰ, ἡ, cervix: dicitur plerunque de cervice dorso tenus arrectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in cervice dorso tenus in modum cristæ erectis. Odyss. τ, & Hesiod. in asp. & Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur & pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. Scribitur & λοφία, apud Hesych. & Poll.

Λοφεῖον, ου, τὸ, cristarum repositorium: ἡ τοῦ λόφου θήκη. Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca seu loculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in nub.

Λοφὶς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium. Hesych.

Λόφαλοι, οἱ, splendida scuta & parva quæ affigi galeis solent. Suid.

Λοφαμίσκος, collis, tumulus. Hesych.

Λόφουρος, crista insignis: item qui cervicem erigit & cristam surrigit & per consequens, superbus. Hesych.

Λοφίζω & λοφέω, exalto.

Λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiam, cristis bene instructus sum: apud Aristoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura) cristæ emissio, qua aves quædam cristatæ fiunt. Aristoph. in avib.

Λοφνία, ας, ἡ, & λοφνὶς, ίδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligatis lignis, ut exponit Eust. derivans à λόφος significante ὕψος ἱερεινόν: Vide & Athen. lib. 15.

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula.

Λωφάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀερσίλοφος, ου ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. conum habeat sublimem & altè sublatum. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb.

Ἀκρολοφίτης, qui in summitatibus collium & tumulis versatur, ut ἀκρολοφῖται αἰγονόμοι. in Epigr.

Ἀλεκτορόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ.

Γεώλοφος, è terra instar collis seu tumuli elevatus, è terra eminens. Philo. de mundo. Diosc. l. 13. c. 17. φύεται ἐν γεωλόφοις χαρίοις. Accipitur etiam substantivè, apud Nazianz. in epist. Metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso & ἀναισθήτῳ. Eust. ex Aelio Dionysio.

Γεωλοφία, ἡ, collis seu tumulus. Strabo.

Γήλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus: idem quod γεώλοφος.

Δύσλοφον, dicitur vel quod cervici non convenit: vel quod difficulter portatur, onerosum cervici. Aeschyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. πάντα τἀλλόθεν Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.

Ἑπτάλοφος, dicta est Roma, q. d. septicollis, apud Plut. in probl. Rom.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens, bona cervice præditus, strenuus: sumpta metaphora à jumentis quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur, apud Suid. Exponitur & ῥάδιος, εὐχερής: item morigerus: apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens: Sopa.

Εὐλόφως, forti & firma cervice, strenuè. Suid. Item facili & prompta cervice. Eust.

Καταλοφάδια, supra cervicem, super humeros. Odyss. κ. Scribitur & καταλοφάδεια.

Κυνόλοφα, asperitates, seu aspera quædam post primam spinam dictam. Poll. lib. 2.

Λευκόλοφος, albam cristam habens. Aristoph.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad τὴν ἕδραν: τὸ μέχρι τῆς ἕδρας κύρτωμα, ut exponit. Poll. lib. 2.

Περισσόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.

Ὑψίλοφος, altè cristatus, altam cristam habens & eminentem conum. Metaphoricè & per jocum Aristoph. in Ran. appellavit ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba & grande dicendi genus quo usus est Aeschylus.

Φοινικόλοφος, phœniceam habens cristam, seu generaliter, rubram. Theocr. idyll. 22. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κύδιμοι.

Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesy. χρυσόλοφοι sunt dracones quidam.

ΛΟ'ΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen. A quibusdam exp. centuria, ab aliis decuria: Thu. l. 5. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. Et κατὰ λόχους centuriatim, apud Phil. de vita M. l. 1 ¶ Λόχος, insidiæ: Il. θ, φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, Μὴ λόχος εἰσέλθησι πόλιν. Od. λ, ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι. Hesiod. in Theog. Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, collocârat eum occultans in insidiis. Pro λόχος dicitur & λοχεὸς, apud Hesiod. in Theog. ✠ Eustath. λόχος in hac signif. derivat à λέγω, i. ἐπιλέγω: alibi à λέγομαι, significante κεῖμαι, quia soleant κάθηνται οἱ λοχῶντες.

Λοχὸς, οῦ, ἡ, apud Diosc. ἡ λοχεύουσα, gravida. ✠ Itidemque derivatur à λέγομαι significante cubo, seu à λέχος.

¶ Derivata ex λόχος, i. cohors.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44.

Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.

Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo, in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam, in cohortes distribuo.

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος. Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest.

Κατάλοχος, exp. cohors, apud Thuc. Et καταλόχεια, turma, Paralip. c. 13.

Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plut. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτεῖν & συνιστάναι, *hoc est*, factiosè cogere.

Καταλοχισμὸς, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, decuriatio. Luc. de histor. scrib.

Ναύλοχος, vide in comp. à λόχος, i. insidiæ.

Ὁμόλοχοι, qui ejusdem cohortis sunt: idem qui & περιστάται, in lib. de vocab. milit.

Πεντέλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν: vide lib. de voc. milit.

Συλλοχία, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta. Gal. apud Hippocr.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plut.

Συλλοχισμὸς, quid sit, vide in lib. de vocab. milit.

¶ Derivata a λόχος. insidiæ.

Λόχονδε, adverbialiter pro ἐς λόχον. Od. ξ, & Il. α.

Λοχίτης, ου, ὁ, Suidæ est ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur.

Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc. l. 3. λοχίζει ἐς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας τινάς. Item insidiis occupo.

Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidiis conditus sum & lateo.

Λοχισμὸς, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio, insidiatio.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono. Il. σ, Οἶδ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Plut. in amat. narration. τότε δὴ συνδραμόντες πάντες οἱ λοχῶντες, ἐκεῖνον συνελάμβανον αὐτήν, qui in insidiis erant dispositi. Interdum insidiis peto insidiis capto: ut Od. ο, Μνηστῆρες σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν. Sic & Od. π. & apud Herodot.

Λοχῶμαι, insidiis petor. Item in insidiis locatus sum seu conditus sum & lateo. Phalaris Atheniensibus, οὐ γάρ πω τὸ ἐν αὐτῷ λελοχισμένον ἐπιδέδεικτο μόσχον. Item activè: pro λοχάω, insidiis peto & capto. Od. δ, & Apoll. Arg. l. 2.

Λοχάζω, pro eodem, apud Hesych.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ. Suid.

Λοχάδην, insidiosè, per insidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, insidiæ. Hesych. Frequentius ità dicitur locus insidiis aptus: qualis est locus arboribus densus, fruticibus seu virgultis: ut Od. τ. Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic & apud Herodian. l. 8.

Λοχμαία μοῦσα, musa sylvestris: vel frutetis & virgultis resonans, apud Aristoph. de avium cantu & modulis, teste Didymo.

Λόχμιος, arbusta & fruteta frequentans, sylvestris; vel densus, densis pilis oblitus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus. Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco: Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, sacrilegus. Aristoph. in Equit. Ὦ θυμὲ νυνὶ βωμολόχον ἐξεύρε τι. Item scurra, assentator. Aristot. Ethic. 4. in qua significatione adjective etiam ponitur. Aristoph. in ran. Βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Est & hujus nominis monedularum species apud Aristot. an. lib. 9. cap. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristotel. 2. Ethic.

Βωμολοχικὸς, οῦ, ὁ, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι, f. εύσομαι, scurram ago. Athen. l. 13.

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum. Arist. in pace.

Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης: *quod Attice ponitur pro δειπνολόχου.*

Ἐκλοχμόομαι, idem quod ἀπολοχμόομαι, sylvesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 2.

Ἐλλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco: Philo de mundo (de genere ignis loquens quod ἄνθραξ dicitur) καὶ ἐλλοχᾷ δι' ὅλης ἄχρι σβεσθῇ τεταμένον. Item transivè, in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με κατέκεισο. Et in pass. apud Alciphr. in epist. Menandri.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui naves insidere possunt, *hoc est*, navium stationi accommodus: ut λιμένες ναύλοχοι ἐν οἷς δεῖ λοχῆσαι: Od. δ, Sic apud Soph. in Ajace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, schol. exp. τὸ ναυσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον. vide & in comp. ex Λέχος.

Ναύλοχον, ου, τὸ, statio navium, locus, quem naves insident, navale. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, nave aliquem locum insidens adversarium observo. Thucyd. lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. & Suid.

Προλοχίζω, insidiis præoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. πέμπει εὐθὺς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας.

¶ Derivata ex λοχός.

Λοχαῖος, reclinatus, decumbens. Hesych. Λοχαῖοι δίφροι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid.

Λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium, ut λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur. Nonn.

Λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. secundæ. Diosc. lib. 3. cap. 4. In hac significat. scribitur & λοχεῖα.

Λοχεύω, parturio, pario: Hom. hymno in Mercur. ἔνθα τε νύμφη Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος, peperit filium Iovis.

Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam activè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. & Oreste.

Λοχεύτρια, ἡ, puerpera, parens: Suid. Item obstetrix. schol. Hom.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium. Plut. in probl. Rom. Λυκίναν Ἥραν νομίζουσιν ἐν ταῖς λοχείαις, καὶ ὠδῖσι βοηθεῖν. Exponitur etiam nixus, qui in partu adhibetur: apud eundem de aud. Polluci est ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια: sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. Vsurpatur etiam pro λόχευμα, i. fœtu nixu edito. Epigr. l. 4.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος, ut λοχεία. Ἄρτεμις, apud Plut. symp. 3. & λοχεῖα, idem quod λόχια. Accipitur & pro loco natali, ubi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. Hesych.

Λοχετεύω, idem Poll.

Composita.

Ἄλοχος ου, ἡ, Platoni ἡ στεῖρα, sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἀγόνητος. Hesych. & Suid.

Ἀεισολοχία, ας, ἡ, herba: sic dicta quòd puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Diosc. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. c. 8. Scribitur & ἀεισολόχεια, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος, recèns partu editus, nuper natus, in Epigr.

Αὐτολόχευτος, per se genitus.

Ἐκλοχεύω, partu edo, enitor. Poll.

Εὔλοχος Ἄρτεμις, ab Eurip. dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur: ideoq; in partu invocabatur.

Πιστολοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

Λυγαίνω, vide in Λύζω.

ΛΥ'ΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suid. Hesychius dicit esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, sive Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷα τε λύγδου, Δμωΐδα παρθενίην χειρὶ θεμέλιον χαείπων.

Λύγδινος, ligdinus, è lygdo confectus, ibidem.

ΛΥ'ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ: σκοτία. Suidas & scholiast. Homeri. ✠ Scholiastes Apollonii scribit dici ἀπὸ τοῦ λύγου τεθέντα, quoniam id nigrum est. Etymologus verò ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν.

Λυγαῖος, ου, ὁ, obscurus, tenebrosus, Apollon. Rhod. Argon. 2. -μετ' ἠϊόνας βάλε νήσου Νὺξ ἐπὶ λυγαίην.

Λυγαίως, obscurè, latenter. Hesych. & Suid.

Ἠλύγη, ης, ἡ, idem quod λύγη, tenebræ, umbra. Aristoph. in Achar. οὐδὲν ὁρῶντες εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.

Ἠλυγαῖος, umbrosus, opacus: apud Suid.

Ἠλυγάζω, & ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisve circumfundo & occulo.

Ἠλυγισμὸς, obumbratio, obtenebratio.

Ἐπηλυγάζω, (*Comp.*) obumbro, obtenebro, veluti umbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμένος θοιμάτιον, veste corpori velut umbraculo pætenta. Vtitur & Thuc. l. 6. & Aristot. hist. an. l. 6.

Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiva voce & significatione utitur idem Aristotel de gener. anim. lib. 5. & histor. anim. lib. 9.

Ἐπηλυγισμὸς, idem quod ἠλυγισμὸς, apud Hesych.

Λυγίζω, &c. vide in Λύγος. Λυγκαίνω, in Λύζω.

ΛΥ'ΓΞ, κός, ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa Aristot. & Plin. ac Oppian. in Cyneg. l. 2. Maculosum & varium est animal: unde apud Eurip. βαλιαὶ λύγκες. Est & acerrimo visu præditum: unde λυγκικὸν βλέπειν apud Hom. in βατραχομ. acutissimis oculis cernere. ¶ At Λύγξ λυγγὸς, vide in Λύζω.

Λυγκεύς, dictus est quidam ob insignem visus aciem, inde proverb. Arist. in Plut. Βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Λυγκούριον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥ'ΓΟΣ, ου, ἡ, vitex, salex Amerina: quæ & ἄγνος & ἄγος, teste Eust. Od. ι, Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. & Od. κ, σπεῖραν ῥῶπάς τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, ut κλῆμα, Ioseph. καθῆσο μὲν τοι λύγον χρυσέαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletæ se cædunt. ¶ At λυγὸς oxytonon Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel instrumentum quo in torquendo utuntur: ex prelorum genere.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate: unde exponitur etiam flexibilis, lentus.

Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è vitice confectus, seu vimineus, ut λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto, instar viticis quæ omnium plantarum maximè flectitur, in Epigr. καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam ἡ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum.

Λυγίζω, itidem exp. flecto, torqueo circumago, verso. Aristoph. in vesp. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥώμης, more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, ut infestos complexus & nexus evadant. Item metaphor. supero, vinco, Theoc. idyll. 1. πύθευ τὸν ἔρωτα κατεύχεο Δάφνι λυγιξεῖν.

Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. μάρψας ποδὸς νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται; ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor: apud Theocr. *ibidem*. Ἄρ' οὐχ αὐτὸς ἔρωτος, ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης.

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio. Λυγισμὸς, οῦ, ὁ, idem, Aristoph. in ran. pro flexione cantus usurpavit.

Λυγιστικὸς, οῦ, ὁ, qui agiliter novit λυγίζεσθαι, agilis inflectendo se. Poll. lib. 4. cap. 13. & Theod. eccl. hist. lib. 2.

Composita.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto. Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facilè flecti & torqueri potest, ut εὐλύγιστος τράχηλος. Eustath.

Καταλυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω, obtorqueo: vel aliquantum torqueo: modo nimirum τὸν λύγου. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2.

ΛΥΓΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, gravis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus; ut λυγρὸν γῆρας. Od. ω. Et Il. τ, ἐπὶ γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Od. δ, & ξ, λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. λυγρὰ [illegible]. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conveniens: Od. π, λυγρὰ δὲ [illegible] περὶ χροΐ.

Λυγρῶς, graviter, exitiosè, miserabiliter.

ΛΥΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ. Λύδιος, ου, ὁ, Lydius, ut Λύδιον μέλος, & Λύδιος [illegible], inventa & usurpata à Lydis. Sic Λύδιος λίθος, sive Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probandi admodum celebratum. At παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς [illegible] apud

Pind. proverbialiter dictum volunt *pro*, celeriter currens, à Lydii turrus velocitate.

Λυδιακός, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12. (νόμος.

Λυδιεῖος, pro Λύδιος, ut Λυδιεῖα ἡδέως, Λυδιεῖα μέλεσι, Λύδιον.

Λυδίζω, sive Λυδίζω, Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio, apud Suid.

Λυδισμός, Lydorum imitatione, Lydorum more. Lydicè, ut ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστί, Lydia harmonia mixta. Aristot. polit. 8.

ΛΥΓΙΖΩ, F. ξω, singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ γαστὴρ λύζων ἐσπανάζετ' ἐρέθων. Et apud Alex. Aphrod. Λύζειν ὠνόμασται, ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiam ὀλολύζω, ululo.

Λυγμίας, ου, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμός, ululatus.

Λύγξ, γγδος, ἡ, singultus. Thuc. & Plat. in symp. (Suid.

Λυγστίω, singultando, seu cum singultu.

Λυγστάζω & λυγγάζω, idem quod λύζω, singulto apud Hesych. & Ἀναλύζω (comp.) idem quod λύζω. Suid. dicitur & ἀναλύζω, poëticè metri causa geminato. λ.

ΛΥΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor seu pulverulentus sanguis, pulvis sanguine & sudore permistus. Il. υ, λύθρῳ δὲ παλαίοντο χεῖρας ἄδην. Et Odyss. χ. Εὖεργ' ἔπτ' Οὐλυσῆα μὴ κτειβόμενοι νέκυσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόω, ῶ, cruento seu sanguine cum pulvere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguinolentus, ut λυθρώδης τὰς χεῖρας, in Epigram.

ΛΥΚΑΒΑΣ, αντος, ὁ, annus. Od. ξ. Τῷ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλάστου ἐνθὰ δ' Οὐλυσῆς. in Epigr. ἑξήκοντά λυκάβαντ' ὤφελε σχεδὸν ἀγαθὸς ἐὼν ἀνύσας. Dictum volunt ἀπὸ τοῦ λυκάβαντα vel παρὰ τὸ λυμαίνεσθαι τὸν καρπὸν, ad labem & perniciem stirpium. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (ut λοιμὸν) de fœdis & contumeliosis injuriis: ut apud Herod. ἐπὶ λύμῃ ξυρῆναι, in contumeliam rasisse. Sic ἀσχήμων λύμη Δαιδάλου, fœdè indigneque affectus. ¶ Apud Polyb. ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀποῤῥοίας λύμας, exp. humanas illuvies suscipiens: ut λύμη pro λύμα ponatur.

Λυμεών, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Ajace. Hesych. in panegyr.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαινόμενα γαστέρας, quæ nocent ventribus.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior, corrumpor. Xen. Pæd. 8. ἐκ τῶν καρπίμων ἀσφάλειαν, καὶ ἄνθρωπον, ὃ ὅτε κτησιπενία ἔτι ὑφαίρησόμενα σπουδάζεται. Item vastor, labefactor. Greg. Frequentius sumitur activè pro, perniciem affero, lædo, vasto, everto. Xen. τὰ μὲν ἄλλα σῶμα λυμαίνεται ταῖς ὀπλαῖς ὁ ἵππος, nocent unguibus quorum. Herod. l. 3. παντὶ ὕστερον τὸν τε δῆμον καὶ τοὺς πολεμίους ἐποίησαν. Hesych. in Paneg. λυμαινόμενοι τὰ κοινὰ πανηγύρεις τῶν Ἑλλήνων. Sic & apud Demosth. & alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. constupro; ut apud Aristoph. in nub. ἥτις σὸν λυμαινομένη γέροντα τοῖς μετεωρολόγοις. Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum tracto: ut Demosth. contra Aristocr. τὸν αἰσχρότατα καὶ ἐξέτασιν ἐπιτετειμένην λυμαίνεσθαι δι' ὕβριν.

Λυμαντήρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor. Xen. Λυμαντῆρε, pernicieſus, ut λυμαντήρια δεσμά, apud Æschyl. in Prometh.

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem, Soph. in Trachin.

Composita a Λυμαίνομαι.

Ἀ-λύμαντος, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est aut inferri nequit, qui nocere non potest. Plut. de educat. liber. (de conditione loquens) νόσῳ δ' ἀδιάφθορον, γῆρᾳ δ' ἀλύμαντον.

Ἀ-πολυμαίνομαι, corrumpo, nocco, damnum infero, ut & simplex λυμαίνομαι.

Ἀ-πολυμαντὴρ, corruptor, perniciem afferens, pernicies. Od. ρ.

Διαλυμαίνομαι, nocco, detrimentum infero, damnum do. Aristoph. in Pluto.

Καταλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, everto. Xen. in œcon.

Περιλυμαίνομαι, perniciem affero.

ΛΥΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia & ægritudo. Plato in Timæo, ἡδονὴ καὶ λύπη μεμιγμένω ἔρωτε, voluptate & molestia mistus amor. Xen. Hellen. 7. κοινὸν τὰ ἀεὶ χαίρειν καὶ λύπαι διέρχονται. Luc. νοσήσαι τοῦ λύπης Plut. in Artox. τοῦ λύπης ἀνθρώπειος ἄπτεσθαι. Hesych. in Panath. εἰς πολλὰς ἀνάγκας καὶ λύπας περιστάσεις ἐμβαλόντων. Etymologus scribit dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς διάχυσιν τὰς ὄψεις. Sic & apud Cic. Λύουλυ Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat: indemque Socrati apud Platonem in Cratylo dicta videtur ἡ λύσις καὶ ἡ διαλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρὸς, ᾶ, ὁν, molestus, molestia & tristitia animum afficiens. Aristot. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thucl. 1. &c. Exponitur & invidiosus, acerbus.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Hesych. in Exag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρὸς, ᾶ, ὁν, idem quod λυπηρὸς. Suid. & Hesych. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tennis, vilis: ut Ithaca dicitur λυπρή. Od. ν. Sic λυπρὰ λήδανα, apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi jejunaq; sunt natura.

Λυπρῶς, viliter, tenuiter. Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine & molestia afficio, contristo. Aristoph. in Pluto τὸ Διὸς τοῦ δικαίου λυπῆσαι μὴ τοῦ πτερὰ κατηλύσεις μόνον. Xen. apomn. lib. 1. λυπῶσι πολλοὺς, multis doloribus te afficio. Ephes. 4. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate. Item lædo, incommodis & detrimentis afficio. Hesych. in Nicocle, ὅτου δ' ἡσυχίαν ἔμελλον παρέξειν ὧν μὲν δέομαι λυπήσει τῶν πολιτῶν. Xen. Hell. 6. καὶ γὰρ ὑμῖν μὴ τῆς αὖ ὑμῶν φίλων τύχης ἡδέως ὑμᾶς λυπήσει.

Λυπέω

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. Aristot. eth. 2. c. 3. ὡς χαίρειν ἢ λυπεῖσθαι ὀφείλει. Item tristitia afficere soleo. Exponitur & qui tristatur.

Λυπητικὸς, qui tristitia afficere soleo. Exponitur & qui tristatur.

Λυπωδία, Suidas esse dicit leguminis speciem, παρὰ τὸ λυπεῖν, ut quidam volunt.

Composita.

Ἀ-λυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorum & molestiarum expers, nulla animum molestia & ægritudine afficiens. Aristot. eth. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἀ-λυπία, idem cum ἀλυπία. Est & herbæ nomen quæ & ἀλυσσίς, apud Diosc. l. 4. cap. 180.

Ἀ-λυπος, sine dolore, sine ulla animi ægritudine & molestia: Iocr. in Panath. hinc & superlat. ἀλυπότατος, absque ulla animi molestia.

Ἀ-λυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia & ægritudine liber. Aristot. rhet. l. 1. Plut. ἐκ δὲ τοῦ χρημάτων μὴν ἀλυπία.

Ἀ-λυπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine & molestia affici non potest.

Ἀ-λυπήτως, ita ut non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀ-ντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, graviter dolens, gravi animi ægritudine molestia affectus vel gravem dolorem afferens.

Ἐπίλυπος, valde mœstus. Plut.

Ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero, vel simpl. contristo.

Ἐπιλυπία, molestia, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Μεγάλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cujus animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας, & in præcept. sanit.

Πλεόλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans: ut παυσίλυπος Δῶρις, apud Athen. l. 2. & παυσίλυπος Ζάθης, Soph.

Περίλυπος, summopere dolens, supra modum dolens & mœstus Iocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia. Laert.

Συλλυπέομαι, condoleo, condolesco, i. alterius dolore moveor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, misereor.

Τερπολυπέομαι, qui libenter dolet & tristitia afficitur.

ΛΥΡΑ, ας, ἡ, lyra: organum ex genere τῶ ἔντατῶν, sicut & μάγαδις, καὶ ἐπὶ τῶν βάρβιτον testè Athen. lib. 4. Plut. symp. 9. συνίσταμεν τοῦ Ἐρατοσθένους τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λαβὼν τ' ἐγὼ κἀδόμην Κᾆτα Σιμωνίδου μᾶλλον, olim enim in conviviis post cœnam circumferebatur lyra, singulis quæ ordine convivis afferebatur à convivatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. Eustathius scribit λύραν appellatam fuisse quasi λύσραν: ut quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ Λύρα, est etiam sidus cœleste apud Aratum, quod & χέλυν appellari scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρίκος, ου, ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio inest.

Λυρικὸς, ὁ, lyricus: ut λυρικὴ ποίησις, apud Athen. Item lyricen, seu pullandæ lyræ peritus. Epigram. lib. 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parva lyra. Aristophanes in ran. Synesius epistol. 148.

Λυρίζω, f. ίσω, lyra cano, vel ad lyram. Λυρίζεις, ῶσ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἀ-λυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth.

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyra cano. Luc.

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus.

Ἡδύλυρος, ου, ὁ, suaviter lyra canens. Epigr.

Τερπόλυρος, ἀοιδὰς, arundo apta modulationi. Aristoph.

Λύσιμος, λύσις, vide in Λύω.

ΛΥΣΣΑ, sive Λύσσα, ης, ἡ, rabies: propriè significat furorem canum in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium fere. ut scribit Gal. lib. 6. de loc. affect. Diosc. lib. 7. capite 2. σωιζώδες ἀλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, & reliqua animalia quæ per contagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur, & furorem pariter animo concipiunt: Diosc. lib. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo qualis canum rabidorum esse soler. Iliad. i. (de Hectore) κεστρεῖ δὲ ἑ λύσσα δεδυκεν. Plut. ὥσπερ συμφορᾶς lib. 1. ὑπὸς δ' ἅπας νυὶ τις λύσσα καὶ τις ὀδρὸς ἄγριος φορᾶς μαιφονίας. ¶ Est & vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt: Plin. lib. 29. cap. 5. Etymol. λύσσαν dictum vult παρὰ τὸ λύσιν τῶν δεσμῶν.

Λυσσαλέος, ου, ὁ, rabidus: apud Nonn.

Λυσσάδνος, ὁ καὶ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. 9. Item ad rabiem agens. Soph. in Philoct.

Λυσσήεις, ἐσσα, ὁν, rabidus, rabiosus, furiosus. Hesych. Il. 17 hv.

Λυσσάω, sive Λυσσῶ, in rabiem actus furo: proprie de canibus dicitur. Diosc. lib. 7. cap. 2. Λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ἐπὶ τοῦ λιμοῦ τοῖς σφοδροτάτοις καύμασιν ὥρας. Plut. de solert. anim. ἐπὶ γὰρ λυσσῶσιν κυσὶν. Dicitur & de lupis: apud Theocr. id. 4. Τίς σευ τὸ Μίλων κ' τὸν λύκος ἐμάνιξε λυσσῶν. Metaphoricè hominis & affectus humani quoque λυσσᾶν dicuntur, cum rabiendo quodam impetu in modum rabidi canis agantur. Plato lib. 1. de rep. λυσσᾶν γὰρ ἄρχει Θρασυμήδης. Phocyl. Πολλοὶ λυσσῶσιν περὶ φρεσὶ μέξιν ὕφαντον.

Λυσσηεις, τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui rabit, rabidus, rabiosus. Il. 9.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de aud. poët.

Λυσσόω, in rabiem ago. Poëticè etiam pro λυσσῶν. Hesych. λυσσοῖ, pro ὀργᾶ, &c. in Epigr.

Λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λυσσόομαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἀ-λυσσος, τὸ, alyssos: herba, de qua Diosc. l. 3. cap. 105. & Plin. lib. 24. cap. 11. sic appellata quòd à cane commissor fabiem contrahentem non patiatur: ut inquiunt iidem Diosc. & Plin. & etiam testatur Galen. Meminit ejus & Plut. symp. l. 3.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Καταλυσσάω seu καταλυσσάω, rabie concitatus sum adversum: Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andræa medico dictus qui ab aliis ὑδροφοβία, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

Λυτὴρ, λυτὸς, &c. vide in Λύω.

ΛΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna. lumen. Xen. in symp. ὁμοῦ λύχνῳ διὰ τὰ λαμπρὰ σάλπιγξ ἐκινήθησε παίουσα. Aristop. in Nub. Ἕλκειον ἡμῶν ὡς ἔνεσ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ibidem ἕστιον λύχνου, accendere lychnum, unde λύχνον ἅμματος, apud Thucyd lib. 4. Ἐπὶ κρίσεσι ὁ λύχνος, apud Xenoph. Ἐτ λύχνου σβεννυμένου seu ἀποσβεννυμένου, apud Aristoph. in Plut. & apud Plut. ἐπεὶ ἦν plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. Dictum volunt παρὰ τὸ λύειν τὸν ὑγρὸν, i. σκότος.

Λυχνῖτις & λυχνώδης, lapis pellucidus: idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. l. 5. ¶ Λυχνὸς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. lib. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, ut testatur Athen. lib. 15.

Λυχνία, ἡ, candelabrum. Philo de vita Mos. lib. 3. Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Athen. lib. 5.

Λυχνιαῖα φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstivos à Theophr hist. plant. li. 6. & Diosc. l. 3. c. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat, ut Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, parvus lychnus, lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίσκος pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera histor. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q.d. lucernarius. Item lychnites lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. lib. 37. c. 8.

Λυχνίτις πόα, herba lucernaria seu ad lucernarum lumina accepta: de qua Dioscor. libro 4. capite 104. Plinius libro 25. capite 10.

Λυχνεών, ῶνος, ὁ, lychnorum seu lucernarium repositorium. Luc.

Λυχνοῦχος, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐ-λλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium funiculus papyraceus sive sparteus, cannabinúsve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur. Herodot. in Euterpe. Poll. lib. 10.

Ἐ-λλυχνιστὸς μοτὸς, sive ἐλλύχνιον ὑφασμένον, linamenti genus apud chirurgos: sic dictum vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant.

Ἐ-λλυχνιασμὸς, ellychnium habens, funiculo instructus. Diosc. lib. 1. cap. 97.

Ἐ-κπολυχνία, septem lucernas habens. candelabrum.

Ὀ-ξελυχνία, sic dicitur qui ἐυλοπλύχνος, apud Athen.

Ὀ-βελισκολύχνιον, (q.d. verulucernium) lucerna vel lucerna obeliſco præfixa, qualis est quæ præluceret solenni vjatoribus nocturno, apud Aristot. polit. 4.

ΛΥΩ, F. σω, solvo: ut Od. ἦ κάλλιόν τοι ἔργον ἐπὶ χθονὶ πόρσαι ἔτ' ἄλλο. Pæd. 3 ἔργον μὲν γὰρ τοῦτο τὸ λύσαι τὰ ἔτη. Et λύειν τὰ ἐπιτάγματα, in Alex. solvere nodum. Apud Hipocr. λύειν τὰ σώματα, aperire. Apud Eurip. λύειν τὰ χαλινώματα, retinacula. Item solvo, i. laxo, remitto: ut λύειν τὰς ὀφρῦς apud Soph. λύειν τὸν ἱμάντα, solvo, i. libero: ut λύειν κάππον, apud Hom. Item emitto. Apud Luc. λύειν τὴν ἀπορίαν, dissolvo. Item solvo, i. dissolvo: ut λύειν τὸν ἀνδριάντα, quod

Λυσὸς

apud Hom. νίπτω λύσιν, & in Epigr. ἔσω λύσιν, controversias dirimere, lites componere seu dissolvere. Apud eundem Homerum λύειν μέλη & λύειν ἄρθρα, solvere membra, i. membrorum quasi compagem dissolvere. Apud Demosth. λύειν τὸν νόμον, dissolvere legem, i. antiquare, rescindere, abrogare. Sic λύειν τὴν ἐπιβολὴν apud eundem: & λύειν τὰς ἀνοχάς, apud Thuc. Vlurpatur & pro dissolvere seu rescindere in propria signif. ut λύσαι τὴν γέφυραν apud Herodian. Et pro dissolvere, 1. dimittere, ut λύσαι δ' ἀχρεῖα. Iliad. a. dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γαλακτοῦ τὰς κυκλίσκους, exp. pastillos diluere passo seu macerare, quod & ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo: in alia signif. ut λύειν ὄγκωσιν, Thuc. diluere crimen. ¶ Item λύειν, solvere, vel è portu solvere. Synes. λύσαντες ἐκ Βενδιδείου. Sic in Panegyrici epigr. in Callimachum & Cynægirum. Λῦε κυβερνῆτα. ¶ Item λύω, solvo captivitate & quasi captivitatis vinculis, reddo captivum, i. in libertatem vendico. Il. ε. Πατὴρ δέ μοι λύσητε φίλου, τὸ δ' ἄπτερα πήξει. Sic Iliad. ω. Α'λλ' ἄγε δή λύσον.

Λυσιμα, solvor, liberor: ut λυθῶσιν ἐκ τῶν δεσμῶν Apud Herod. Item solvor, dissolvor. Il. β, -ᾗ αὐτέμπε λέβητα, & rudentes soluti sunt, q. d. fatiscunt. Dicitur & λελυμένος & paralytico apud Greg. Apud Demosth. ῥᾳθυμὰ λελυμένα, dona soluta, i. revocata & abrogata. Apud Xen. λελυδ ἐπ' ἀλλήλων dicuntur ii inter quos dissoluta est societas & amicitia. Item redimor, captivate liberor: ut apud Thuc. λυθεὶς ἐπὶ ἀργ αὐτ' αὐτῆς. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, redempta est magna pecunia. ¶ Item in activa signif. solvo, libero, apud Xen. & alios. Item redimo: ut λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et λυσείοντος ἐκ τῶν πολεμίων, apud eundem.

Λύσις, εως, ἡ, solutio: ut λύσις τοῦ σώματος, solutio animi à corpore, i. quum animus à corpore solvitur: in Axiocho, Item ipsa actio solvendi captivitate & liberandi: ut λύσις τῶν αἰχμαλώτων. Demosth. Exponitur & redemptio. Item solutio, ut quum dicitur solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7. Sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur solvere creditori, ut χρεῶν λύσις, apud Hesiod. in Erg. Item solutio, i. liberatio, ut λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre: exponitur etiam finis accessionis. Item λύσις apud rhetores, quæ diluit τῷ κατασκευῇ. Item λύσις, expiatio: Plato: lib. 2. de rep. Aristot. in Polit.

Λύσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, solubilis, qui solvi potest. Athen. lib. 10. Item in metaphorica solvendi signif. ut συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè reprehendi potest eâ quam ἀσυλλόγιστος, apud Aristot. prior. anal. l. 2. c. 20. Item exemptilis. Plat. de leg.

Λύστος, solvendi seu liberandi vim habens: peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: ut apud Plut. sympos. l. 3. vel quòd nos cutis solvat & liberet: vel quòd membra solvat ac præterea concordiam & amicitiam: unde λυαῖος quoque dicitus existimatur. Λύσιοι θεοὶ (q.d. expiatorii dii) expiationum præsides dii: Plato de rep. l. 2. iidem dicuntur & ἀλεξίκακοι & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & φύξιοι.

Λυτὸς, ῆ, ὁ, solubilis: qui solvi potest. Et metaph: συλλογισμὰ λυτὰ, iidem qui & λύσιμοι, apud Aristot. in analyt.

Λυτικὸς, ἡ, ὁ, (q.d. solutivus) solvendi vim habens, ut λυτικὸν φάρμακον. Item solvendi seu dissolvendi solertiæ præditus: apud Athen. Item solvendi vim habens: apud Dioscor.

Λυτικῶς, cum quadam solvendi facultate, seu solvendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, solutor, liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος, liberatorius, expiatorius: Sophocl. Item λυτήριος Apollo expiator, apud Eurip. Et τὰ λυτήρια sacra expiatoria. Item λυτήριος, solvendi seu liberandi vim habens: ut λυτήριον λύπημα, remedium solvens mœrorem. Item substantivè, λυτήριον porcellus cujus mactati sanguine illinebantur manus ejus pro quo expiatio fiebat.

Λύτηρ, ορος, ὁ, idem quod λυτὴρ, qui dissolvit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ, (qd. redemptorium) redemptionis pretium, vel pretium redempti captivi, seu quod pro redemptione dependitur. Xen. Hellen. 2. Ζώντα λαβόντες ἀφῆκαν ἀπὸ λύτρων. Luc. ὅτι χρῆμάτα σοι κεῖνον λυθήσεται λύτρον ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ, redimo. *Λυτρώμαι*, redimor. Aristot. eth. 9. c. 2. Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, luitio. Lucæ 1. & 2. *Λυτρωτὴς*, ῆ, ὁ, redemptor. Act. 7.

Λῶ & Ionicè λύω, ῶ, seditio, dissidium. Hesych. (cis. *Λύμα*, *Λύπη*, *Λύσις*, *Λύσσα*, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primum simplices propositione.

A'ναλύω, resolvo, dissolvo, exolvo, solvo, retexo. Odyss. ε, -αὐτὰ τὰ φυσιόωσα λῦσας pro ἀναλύσας. Apud Aristot. de anim. l. 5. ἀναλύειν τὰ βομβύκια γυναῖκαι πρὸς ἀναστολισμόν, bombycia quæ mulieres retorquendo in filum deducunt. Chrysost. ὥσπερ γὰρ ἔζη τὸ ἱμάτιον ἀναλυόμενα λοιπὸν, non enim possibile est quæ facta sunt resolvere, retexere. ¶ A'ναλύω dicitur de gubernatione navis apud Synesium. ¶ Item reverto. Athen. l. 1. ἀνὰ τὸν Πάτροον ἀναλύοντες. Appian. de bello civil. lib. 4. ἀναλύοντες δ' ἐκ μέσης φρατρίας, ἀνεχώρησαν τὸ π, ἀπὸ τείχους. (l. 15.

A'νάλυσις, εως, ἡ, resolutio, item pro simplici λύσις, apud Athen.

A'ναλυτικὸς, ἡ, ὁ, resolutorius, resolutivus, ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, qui utuntur τῇ ἀναλύσει.

A'ναλύω, poëticè pro ἀναλύω, dissolvo, retexo, Od. ζ. Νύκτας δ' ἀναλύσασαν.

Decomp. Δυσανάλυτος, q.d. ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg. E'ξαναλύομαι, penitus resolvor & evanesco. Phil. de mundo.

E'πανάλυσις, revertens. Hesych.

A'πάλυσις, q.d. vicissim datum redemtionis pretium. Sed simpl. accipitur pro λύτρον. 1 Tim. c. 2. (9. c. 2.

A'πολύω, vicissim redimo, caput capite redimo. Aristot. eth.

A'πολύω, solvo, exolvo, solvendo disjungo, seu sejungo, vel separo. Sic apud Plutarch. in Publicola, τὰς πόλεσιν ἀπέλυσε τὸν φόβον, secures à fascibus sejunxit. ¶ A'πολύω, absolvo reum, qua in significatione Poll. ait esse ἰδιωτικόν. Sic Luc. Evang. c. 6. ἀπολύετε, ᾗ κατελυθήσεσθε, absolvite, & absolvemini. Significat & absolutum dimitto. ¶ A'πολύω, dimitto, remitto, do venium abeundi. Sic. Matth. 14. Κύριε κέλευσον τὰς ὄχλας. Appian. l. civil. 4. ἡ A'ρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remisit. Apud Xenoph. Hellen. 4. dicitur aliquis cum quem captivum tener, χρημάτων πολλῶν ἀπολύων, i. accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν, (sine adjectione) est dimittere, pretio redemptionis persoluto. ut Il. ε. ἐκ μὲν δὴ σέθεν ὁ γε νῶϊ κασιγνήτω ἀπέλυσεν. Aliquando κέλυσις est absolutum dimittere ut Matth. 27. Item ἀπολύειν τινὰ γυναῖκα, dimittere uxorem, i. repudiare. Luc. 16. ¶ A'πολύω, libero, libertum reddo, absolvo: Xenoph. Paed. 8. μόνον ἴφη, ἁπλῆ ἀπόλυσον ταύτης τὴν ἀπορίαν, libera me hoc mœre. Hesiod. ad Demon. σαυτὸν αἴσης αἰχμῆς ἀπολύσας, teipsum liberans à turpi crimine.

A'πολύομαι, luo, libero, seu redimo captivum persoluto redemptionis pretio. Iliad. χ. χαλκῷ τε χρυσῷ τ' ἀπολυσόμεσθ' ἐν γὰρ ἔνειν. ¶ Item diluo, refuto, ut apud Plat. in apologia, ἃ ῥᾳδίως ἂν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολυσάμην. Item, solvor, exolvor. Diod. l. c. 38. ἐκείνοις δὲ οἷον οἱ κεῖνται ὅταν ἀπὸ τῶν ἁρμάτων ἀπολυόμενοι, i. cùm exolvuntur orbiculis eos ampiectentibus. ¶ Item dimittor, abdicor, ut ἀπολιθῶσαι τῆς ἀρχῆς, abdicari magistratu. Aliquando, remittor. ¶ Item absolvor, ut τῆς γραμματεῖον ἀπολύεσθαι, à crimine absolvi. ¶ Item, discedo, proficiscor, Polybius, ᾗ λαβὼν τὶ κατωλιφθὲν, πάλιν ἀπολύετο, rursum discedebat.

A'πόλυσις, εως, ἡ, liberatio, absolutio. Item refutatio. Item discessus, profectio, apud Polyb. lib. 4. Item decessus, obitus, in testamento Lyconis apud Diogenem Laërt.

A'πολυτήριος, ος, ὁ ἡ ἡ, liberativus, absolutivus.

A'πόλυτος, η, ὁ ἡ ἡ, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

A'πολύτως, solutè, liberè. Item absolutè. Eust. ¶ Apud. Dion. autem pro ἀπαντήσεως ᾗ συντυχίᾳ.

A'πολυτέον, ῶν, redimo: idem quod λυτρῶ. Item dimitto accepto pretio pro redemptione: ut apud Luc. χρημάτων λύσιν ὁ Ε'κτορ ὃν κεν ἐθέλῃ ἀπολύτεσθαι.

A'πολύτρωσις, redemptio: fæpe in novo Teft.

Decomp. A'νεπολυτος, non solutus, vel qui absolvi non potest, non absolutus.

Δυσαπολύτως, ita ut difficulter absolvi & avelli queat. Galen.

Εὐ-απόλυτος, qui facilè absolvi potest.

Διαλύω, dissolvo, ut διαλύειν τὰς φιλίας, dissolvere amicitias. διαλύειν τὰ χρέα, dissolvere æs alienum, quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demosth. Item dissolvo, dirimo, vel dissolutio interrumpo, ut διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et διαλύειν τὸν ξύλλογον apud Thuc. Et apud Xenophon. διαλύειν τὴν πατήνην, & τὴν ἐφεστρίδα. Sic διαλύειν τὸν πόλεμον & τὰς μαχὰς apud Herodian. Apud Isocr. & Polyb. διαλύειν πρὸς, componere. Item inter aliquos seu pacem facere.

Διαλύομαι, activè pro διαλύω fumitur in variis loquendi generibus: ut διαλύεδ τὰς φιλίας, apud Aristot. Et διαλύεδ πὸς σωνοίας, apud Platonem, convenius & colloquia dirimere. Et διαλύεδ τὰς διαβολὰς, apud Isocr. dissolvere seu dirimere calumnias. ¶ Item passivè, dissolvor, dirimor, &c. unde διαλυθὲν δ' ἀνθρώπου apud Xen. exp. quum hominis natura morte dissolvitur. Item absolvor, dimittor, dictum de creditore qui suum recepit. Item, à comitatu dimittor, seu abeo apud Thuc. Particip. διαλελυμένος, exp. dispersus, nullo ordine dispositus, apud Polyb.

Διάλυσις, dissolutio. Philo de mundo. A' Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 1. ¶ Item, solutio, persolutio. Et gratiæ relatio, Plutarcho, ἡ διάλυσις τῇ φιλοξενίᾳ μετὰ. ¶ Apud Plat. de regul. τὸ διαλύσαι τὰς κοινωνίας, exp. in societate licentiare. ¶ Item compositio, pacificatio. Polyb. ᾗ διαφορὰ ἐπιτίθεδ τὰς διαλύσεις. Exponitur & fœdus, ex Plutarch. in Numa, & in Publ.

Διαλυτὴς, ὁ, dissolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, dissolutus. *Διαλυτὸς*, dissolubilis, qui dissolvi potest.

Διαλυτικὸς, dissolvendi vim habens.

Decomp. A'διάλυτος, indissolubilis, qui difficulter potest dissolvi. Gal. Item ægrè reconciliabilis, difficulter iram deponens. Aristot. ethic. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest.

Συνδιαλύω, simul solvo. Plut.

E'κλύω

E'κλύω, exolvo, expedio, libero. Cebes. Theb. ἐξ ὧν ἢ δύναμαι τοι ἐκλύσαι ἑαυτὸν δὲ, quibus se exolvere & expedire nequeunt. ¶ Item exolvo, dissolvo. ¶ Item dissolvo, i. e. destituo, relinquo, abjicio. Demosth. πάντας ἐξέλυσαντο τὸν πολέμου. ¶ Item solvo, i. enervo. Philo de vita M. l. 1. ἐκλύοντες ᾗ πιείζοντες ἑαυτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item fatigo, lasso, labore conficio, ex Aristot. de hist. an. l. 9. ¶ Item dissolvo: ut dissolvuntur ea quæ in massam unam coagmentata & concreta fuêre. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὄξει σφιγκτότερα, macerans aceto & diluens. ¶ Item, dirimo, Demosth. Philip. 3. ἐκλύσας γὰρ ἐκεῖνος ἔειν ὑμῶν ᾗ φιλονεικίαν. ¶ Item solvo, resolvo, laxo, vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Dioscor. l. 4. c. 166. ἐκλύσαι κοιλίαν. ¶ E'κλύειν σῶμα dicitur etiam is qui loqui parat. Soph. in Ajace. Δίᾳ δ' Ν μοὶ τὶ σκαιὸν, ἐκλύσων σῶμα. ¶ Item discedo ex lib. 2. Maccab.

E'κλιμαι, idem quod ἐκλύω, exolvo, libero. Od. κ, Αλλ' ἄγε δή σε καὶὸν ἐκλύσωμαι. Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας σφᾶς ἐκλύσαντα χρὴ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis & noxis expediunt & exolvunt. Item pass. exolvor, liberor. Item exolvor, dissolvor. Item enervor, debilitor, membra mihi solvuntur, fatiscо, lassescо, languescо, deficior: apud Plut. in symp. 7. sap. & apud Isoc. aliosque.

E'κλελυμένος, solutè, exolutè, remissè.

E'κλυσις, exolutio, solutio, ut ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, apud Nazian. ¶ Item enervatio. Diosc. l. 3. σφὲ ἔκλυσιν τῆ ἀφροδισίων. ¶ Item animi virium que defectio, animi viriumque deliquium, inquit Gal. ad Glauc. & Aet. l. 5.

E'κλυτος, η, ὁ ἡ ἡ, exolutus, enervatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item ἔκλυτοι ᾗ τὰ θρυμμένα ἐν τοῖς ὄσσοις σφόδρα, soluti in vestibus & fracti incessus, ex Can. ult. concil. Gangr.

E'κλύτης, solutè, expeditè, Plut.

E'κλυτικὸν, ῆ, ὁ, solutio.

E'κλύβω, ῶ, idem quod λυβέω. E'κλύβωσις, idem quod λύμησις.

Decomp. A'πεκλύω, exolvo, dissolvo, resolvo, Alexan. Aphr. l. 1. probl. ἀπεκλύει τὸν τόνον αὐτῆ.

Δυσέκλυτος, ægrè exolubilis, qui vix exolvi potest. Δυσεκλύτως, ita ut vix dissolvi possit. Æschyl. in Prometh.

E'κλύω, solvo, dissolvo. ¶ Item, solvo nodum alicujus quæstionis, explico. Marci. c. 4.

E'κλύσμα, idem, ap. Herodian. l. 4. ¶ Item pass. explicor. Act. 19.

E'κλυσις, solutio, explicatio. Item, accessus. Suid.

E'κλυτικὸς, explicandi & nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid.

Καθαλύω, dissolvo, everto, destruo, aboleo. Il. ι, Οἵ τε δὴ πολλῶν, πόλιν ἠπείρου κάπλυσε. Sic apud Thuc. κατάλυσις τῶν ἄλλων πόλεων τὰ τε ἐνδοξότερα ᾗ τὰς ἀρχάς. Dicitur & κατάλυσις ἐπ τῆς ἀρχῆς, apud Xen. Pæd. 8. Item dissolvo. ut καταλύειν τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et καταλύειν τὴν σκηνὴν, apud Xen. ¶ Item, finio, καταλύειν ᾗ πόλεμον, finire bellum. Thuc. l. 4. Et καταλύειν ᾗ λόγον. Isoc. Et καταλύειν ᾗ βίον, apud Xen. finire vitam, quod & simpliciter καταλύειν dicitur apud Greg. ¶ Item defino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus. Demosth. ὅπου ἔτι ἐσήμεδ' ἀφ' ἧ τὸ μὲν πλεῖν καταλύομεν, ex quo ego desii navigare. Frequens est καταλύειν τὴν ἄσκησιν, & καταλύειν τὴν πάχνην. Aliquando subauditur accus. ut Epigr. l. 2. Πύκτης ὧν καταλύσει Κλεόμβροτος, desiit athleticam, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diverto, hospitium capio. Thuc. l. 1. ἀναγκάζεται καταλύειν παρ' Α'δμητον καταλύσαι, ad Admetum divertere. Dem. pro cor. πεῖσθαι δοῦλ' ἀφικνούμενοι παρ' οὐ καταλύσουν, ad te seu apud te divertebant. Et καταλύειν εἰς πανδοχῖον apud Plat. divertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ', καταλύσομαι ἴσταμαι, quidam exp. solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Κατάλυμα, diversorium. Marci. 14.

Κατάλυσις, dissolutio, everfio. Item finitio, seu finis, exitus, ut καταλύσεις πολέμου. Xen. Thuc. lib. 8. Item diversatio hospitalis. Polly. l. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam reconciliatio.

Καταλυσιμος, qui dissolvi & destrui potest, qui aboleri potest, debilis, apud Soph. in Elect.

Καταλυτήριον, τὸ, diversorium, idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, ῆ, ὁ, dissolutor, destructor, everfor. Naz.

Κατάλυτος, ος, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem, qui diversatur apud aliquem. Polyb. l. 2.

Decomp. A'κατάλυτος, indissolutus, indissolubilis.

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Περικαλύω, antè dissolvo, antè everto & destruo, seu aboleo. Thuc. l. 3. τὰς νόμως φροκαλύπτειν. Item, antè finio. Plut. in Solone, φενακίσαντα τὸν ἕτερον ᾗ βίον, ante opus absolutum vitam finiit. Apud Naz. φθονερὸν καλύψαντες μακρᾷ ὁδῷ, de iis qui jam beati sunt, qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h. e. qui anteverterunt iis qui in via sunt.

Συγκαλύω, una everto & aboleo. Plut. & Thuc. l. 8. Item unà finio. Syn. ep. 76.

Παρακαλύω, refolvo, item enervo, effœmino, Plato in Axioch. παρέλυσεν, ἐλυβήσατο, παρῆκ δρησεν. ¶ Item, dimoveo, averto. Thuc.

l. 2. de Periel. ἐκ πολέμου ἐκ [illegible] λύειν. Idem. l. 6. [illegible] apud Aristop. [illegible] tentiam. ¶ Item [illegible] τοὺς λόγους. ¶ [illegible] stituere, reparare, quæ [illegible] tiquare. ¶ [illegible] solvere, i. c. aperire, relegare, [illegible] ἐκλύσας.

Παρέλυσις, resolvor, unde [illegible] eth. l. 2. c. 13.

Παραλυσις, resolutio, item, [illegible] nervorum resolutio, quæ [illegible] corpore aut parte. Interdum additur [illegible] corporis partem, ut παραλυσις χειρὸς, [illegible] Luc.

Παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralysi laboret, [illegible]

Περιλύτως, prolytæ, ytarum antecessores & [illegible] provectiores. In jurisprudentia studio qui quatuor [illegible] peram dedissent, tantosque in eo progressus [illegible] spondere propè possent, & quæstiones solvere, [illegible] tur, i. solutores: aut qui quintum, [illegible] ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis juris [illegible] teirent τὰς λύσεις, quasi præsolutores dicerent. In procœtio Pandect.

Συλλύω, q.d. simul solvo. Accipitur pro διαλύω, i. componi litem seu dissidium. Soph. in Ajace, Εἰ μὴ ξυνάξων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam dirimo lites, pacifico, reconcilio, item strangulo, ex Diod.

Σύλλυσις, compositio litis seu controversiæ aut dissidii. Diod.

Τ'απολύω, q.d. solvo, vel subter solvo, unde de calceis dicitur, ut ἐμβάδεις ὑπολύειν, apud Aristoph. solvere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω & ὑπολύομαι: pro simplici λύω & λύομαι, apud Hom. ut Od. ξ. πολλὸν αὐτῶν ὑπὸ γόνατ' ἔλυσεν, Il. ε. ἵππους ὑπολύσασθαι, pro ἐλύσασθαι, solvisti vinculis, seu liberasti.

E'ξυπολύω, itidem de calceis dicitur apud Aræop. pro, discingo discalceo.

Alia composita ex λύω, sine præpof.

A'λύω, vide in sua serie.

Ω'δινολύων, partus dolores solvens, seu levans. Plin. l. 3 [illegible]

Composita ex λύσις & λυτὸς sine præpositione.

A'λυσις, εως, ἡ, catena: à verbo λύω, quod ἅλυσις fit, ut tradit Etym. Thuc. l. 2. ἀφίεσαν ᾗ δηλῶν χαλκαμάξιλλ ἁλύσεσιν οὕπερ (& de legatis Darii) ἐν ταῖς χηρσὶν ἐλύσασι ἔχοντας ᾗ δεσμὰ ἐφαίνετο τὸν ἀχμαλώτων. Interdum est verbale ab ἁλύω de quo vide suo loco.

A'λυσίδωτος, ου τὸ, catenula: apud Philon & Suid.

A'λυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus: ut ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus seu consertus hamis. 2 Reg. 17. & apud Athen.

A'λύσιον, ου τὸν, catenula seu catella: & propriè ea quæ ex auro circundatur collo. Hesych. & Suid. ex Menandro.

A'λυτὸς, η, ὁ ἡ ἡ, insolubilis, qui solvi non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plat. in Tim. Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non potest, aut tanquam ἀσυλλόγιστος aut tanquam falsis præmissis habens apud Aristot. pr. an. l. 2. cap. 20. Item inexplicabilis, sicut φαινόμενα aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος merri gratia dicitur ἄλυτρος in Epigr.

Βαλυτὸς, ῆ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum quo boves solvuntur, & à laborum onere liberantur, ut tradit Eust. lib. π. & Odyss. ι.

Δύσλυτος, qui vix solvi potest, soluru difficilis. Æschyl.

Δυσλύσιος, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest.

Κοιλολυσία, ventris solutio seu resolutio: utitur Cic. in epist. ad Attic.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ω'μήλυσις, sive ὠμήλυσις apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina: sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur. Gal. τῶν κριθίνων. l. 4. & in lex. Hippoc.

A'λυστος, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Λῶ, λῇς, volo: ut Callim. hym. in Pan. πάντ' ἐθέλων πάντων ἐπὶ ἔργα λῇς. Sic & apud Theoc. Idyl. 1. Λῆσσαι τὰν ἐμὰν ἀοιδὰν. Λῆσσαι ἐπὶ τὰν ἐμὰν ἀοιδὰν. Aristoph. in Acharn. Ἀγορᾶν δὲ λῶ. [illegible] initialis. ¶ Ἰὼ contractum ex ἰόω, vide in suo loco.

Λωΐων, melior, q.d. quem magis volumus. Hesiod. in Scut. Herc. τὸν δὲ λωΐτην ὕπνος, Λωΐτης δ', pro eodem. Od. ε. & Apol. Rhod. l. 2.

Λῶον, contractè pro λαΐνεον, lapideus ut ex Scal.

Λῶϊς, optimus: unde λώϊστος, contractè pro λωΐστατος, ut ex usitatius. Vocativi λῶϊε frequens usus est in comprecando, & precando. Synes. ἔχειν δὲ τοὺς ἐμοὺς λόγους ὡς λῶϊστα ἴφη.

Λῶσις, εως, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

Λωβὸς, quomodo hùc pertineat, vide hoc loco.

ΛΩ'ΒΗ, ης, ἡ, in juria, contumelia: ita vel quòd [illegible] λ, Νιῶ μὲν δὴ τὸ πᾶϊδε ἀδικία ἡδονὴ [illegible]

λάβη τι μετ' ἀφροσύνης πλουτεῖν. Dicitur etiam aliquis esse λάβη: ut Il. χ, Η' ὄφρα λάβῃ τ' ἐφόδιον καὶ ὑφλόγιον ἄλλον. Invenitur & apud Herodian. lib. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. ✠ Putat Budæus. λάβη dici per synæresin quasi λαάβη, ut derivetur à nomine λαὸς & verbo βαίνειν, & sit ἡ εἰς τὸ φαίνεσθαι ὕβρεις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἰς πολλά. ¶ Dicitur & de quodam autumn morbo tunde λοιβῇ, qui laborat eo morbo. Sunc & qui hanc primam esse nominis λάβη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manârint, & à λοβὸς deduci putant. Suid.

Λωβήεις, ήτ-ος, ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι injuriam infero, contumeliam infero: vel injuria afficio, contumelia afficio. Iliad. α & β, Η' ὄβ ἄν Α' πελῆαι νῶϊ ὕστατα λωβήσασθαι, certè nunc postremum in me contumeliosus fuisses. Item corrumpo, depravo, mutilo, deformo. Plato de rep. l. 10. τὸ δὲ χρῆσθαι ἐπιεικεῖ ἑκάστοις ἱκανὸν ἔναι λωβᾶσθαι ἑκατὸς πάντα ὁλίγων ἀπολωβήτων τε. Herodot. ἑαυτὸν λωβᾶται λωβῶν ἀνήκιστον. Item pass. contumelia afficior. Herodian. l. 1. Item depravor, corrumpor, vitior, mutilor. Plat. in Gorgia, & de leg. l. 10.

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητής, ῆ, ὁς injuriæ illator seu contumeliæ, injuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. λωβητὰ τέχνης, exp. depravatores, corruptores.

Λωβητὴρ, idem exp. etiam, contumelia dignus. apud Hom. Il. ω.

Λωβήτωρ, ορ-ος, ὁ *itidem* convitiator, contumeliosus: apud Suid.

Λωβητὸς, ῆ, ὁ, injuria affectus seu injuriis, contumeliis affectus. Hesiod. in Asp. Ἐ πεδὰ κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτίχθη, ignominia affectus fuit. Item injuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Il. ω.

Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι, activè sumptum.

Λωβάζομαι, pro λωβῶμαι pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippoc.

Λωβεύω, contumelia afficio. Item illudo, irrideo ludificor. Od. ψ, Τίπτέ με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχοντα.

Λώβευσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβὴς, ῆτ-ος, ὁ ἡ, noxius, damnosus. Nicand.

Composita ex λωβάω.

Ἀλώβητ-ος, nulla injuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.

Ἀ-πολωβάω, ῶ, contumelia vel injuria afficio.

Ἀ-πολωβόομαι, ώμαι, pro eodem. Soph. in Ajace.

Decomp. Ἀ-διαλώβητ-ος, qui mutilatus vel contumelia affectus non est, ἀβλαβὴς. Hesych.

Λαῶς-ος, λαῶν, vide in Λᾶς.

Λ Ω̃ Μ Α, ατ-ος, τὸ, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est, quod & κρέμασθος, & κροσσὸς. Exod. 28. ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τὸ ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀνθίσης ῥοιὰς ἐξ ὑακίνθου, in fimbria seu limbo.

Λωμάτιον, υ, τὸ, fimbriola. parvus limbus seu parvula instita.

Λ Ω̃ Ο Σ, ου, ὁ, lous, à Macedonibus dicitur mensis nostro combæonon, ut testatur Plat. in Alex. seu βοηδρομιὼν, ut in epist. Philip. ad Peloponnesios apud Dem. pro cor. Τὸν ἐνεστῶτ-α μὴνὸς λῴου, ὑμεῖς (Macedones) ἀγομεν, ὡς ἡ Α'θηναίων, βοηδρομιῶν-α, ὡς ἡ Κορινθίων, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui ι subscribant seu adscribant λῷ-ος, sive λῶϊ-ος: quidam & trisyllabos, λώϊ-ος.

Λῶτ-ος, &c. vide in Λέπω. Λῶς-ος, in Λᾶς.

ΛΩΤΟ'Σ, οῦ ὁ, lotus-tarbor de qua Theoph. hist. pl. l. 7. c. 14. Hujus fructus est tam dulci apud Afros cibo ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ: unde proverb. λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ obliviscitur. Od. ι. Vide & Plin. l. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Ejus arbores lignum ad tibiarum cantus expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis: ut apud Euripid. in Phœn. Οὐκ ἐπηλλιγχθεὶς σεφάνοισι νεασίοις ὥραις Βάκχιον ἐμπετάσας λωτὸν κρὶ πνεύματα μέλαν. ¶ Et etiam eodem nomine in Aegypto caulis in palustrium genere. Plin. loco citato, & Theoph. hist. pl. l. 4. c. 10. & Herodot. l. 2. ¶ Est & ex herbarum genere. Dios. l. 4. c. 111. & 112. item Plin. l. 22. c. 21. Sic & Il. ξ. Il. β. & Od. δ.

Λώποις, lotinus, qui è loto est, ut λώποιον ξύλον, apud Theoph. hist. pl. l. 5. & l. 4. c. 3. Et λώποι αὐλοί, Athen. l. 4.

Λωτίνος, ερ-ος, ὁ, lotiferax, loto abundans. Ex hujus accusat. λωτῖνον, Attice contracto in λωτοῦντα, Homer. fecit Doricum λωτεῶντα, Iliad. μ.

Ἀ-πολωτίζω, separo, detraho. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωτὶς, sive λωτὶη, Suid. fertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.

Μελίλωτ-ος, υ, ὁ, sive μελίλωτον, υ, τὸ, (comp.) melilotus seu melilotum, q. d. lotus melligenus: unde & apum causa fertur, telle Plin. masc. gen. utitur Dios. l. 3. c. 48. neu'ro. Gal. de fac. simpl.

Μελλόπτερος τέφανος, coronæ ex meliloto. Athen. l. 3.

-ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, F. ἡσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut jumentis, à quorum cervice deponuntur onera: (✠ nam à λόφος, i. cervix, derivatur: facta ecfasi) Od. ε, καὶ δ' ἐμὸν κῆρ Λωφήσειε κακῶν τό μοι ὀπλότερόν περ ἐόντι, respiret à malis & molestia levetur. Thuc. lib. 6. ὅτι τοσοῦ δεῖ νόσῳ μεγάλῃ ξυμπεσόντες βραχύ τι λελωφηκέναι, paululum requievimus antea conflictati cum acerrimo morbo & bello. Is etiam qui aliquem infestat λωφᾷν dicitur quum interquiescit & finem facit: ac tunc exp. cesso, finem facio: ut Iliad. φ, Α'λλ' ὅτε δὴ τὸν πᾶσιν ἀνωΐστιον λωφήσειε, mox desinet seu quiescet. Soph. in Ajace, Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λώφησει φόνου, quum cædis finem fecisset. Sic & morbus aut infortunium λωφᾷν dicitur quum remittit & cessat: ut apud Plat. de leg. libro 9. apud Plut. in Parall. & alibi. ¶ Item transivè, sedo, mulco. Apoll. Argon. 4. ὦ ἔπο δ' ἁλμυρὸν Αἰσονίδῃσιν ὁμοῦ κακὸν λωφήσομεν, pro ἀπολωφήσομεν. Sic apud Hippoc. λωφᾷν τὴν ὀδύνη levare morbo.

Λώφημα, τὸ, laxamentum. Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: ut λώφησις τῶν πολέμων. Thuc.

Λωφητὸν, ῆ, τὸ, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: ut λωφήσεως ἱερὸν, sacra quæ fiunt diis ut malum aliquod sedent & à cervicibus nostris auferant. Apoll. Arg. 2.

Λ'ῶφας, idem quod λήμημα, Hesych.

Composita. (Plur.)

Ἀ-λώφητος indefinens, non intermittens, assiduus, ἡ λωφή.

Ἀ-πολωφᾶω, sedo, interquiescere & cessare facio. Apoll. Arg. 4.

Λῶων, vide in Λᾶς.

M.

Nota est apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri, de qua vide in append. Vide & μὶ suo loco.

ΜΑ, jurandi adverb. quod interdum per se negat, ut apud Aristoph. Ἦπου τῶν ποιητῶν ἔδεις ἢ τεὰ χορεῦ χοὐ Σὺ κ. Μὰ Δία (quidem per Iovem) minimè, nequaquam. Aliquando ci adjicitur νὴ: ut ἀ μὰ Δία, non per Iovem. Il. ε, Οὐ μὰ νὴ Α'πόλλωνα δαίφρονα. Interdum etiam particulæ aliquæ inter ἀ & μὰ interjiciuntur: ut apud. Plat. in Apologia, Α'λλ' ὦ φεῖς Διὸς ἔτωσί σε ἀκοῦσθαι ἡμᾶς μέλλειν θεὸν εἶναι· Οὐ δῆτα μὰ Δία ὦ Α' ὁπωσοῦν. ¶ Aliquando etiam affirmativè capitur μὰ, atque etiam μὰ Δία. Liban. διελέγετο διαμυθίᾳ πλαθούσῃ κακὸν ἐμὲ τὸν Σεύς. Sic ap. Aristoph. in Plut. Α'λλ' ἄδην ἀπομεμύλαε ἡμᾶς μὰ τὸν Σεύς. Interdum additur val: ut ναὶ μὰ Δία, Il. ι, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. Hesych.

ΜΑΓΑ'Σ, άδ-ος, ἡ, Hesychio & Suid. lamina alla ligneæ pendula, super qua citharæ nervi contenduntur, pulsatis iis sonum reddens & foramina. bus, quibus pertusa est. Boëtius hemisphærium nominasse dicitur, recentiores musici, fulcrum & pontem, & canonem. Metaphoricè Græc. τίς ὁ δὲς τὸν τῆς τοῦ ἐπὶ τοῖσιν μαγάδα. Μαγάζειν, fides pulsare, seu nervis τῇ μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos.

Μαγάδις, sive μάγαδις, instrumentum quoddam musicum apud Athen. l. 14.

Μαγαδίζειν, magadi canere, seu magadis nervis pulsatis musicum ciere melos. Activè etiam & transitivè, pro ψάλλειν, pulsare, digitis tangere posuit. Aristot. in probl. sect. 19. q. 18.

Μαγάδιον, υ, τὸ, parvula μαγάς, apud Lucian.

ΜΑ'ΤΤΑΝΟΝ, υ, τὸ, ab Hesych. exp. venenum, præstigiæ: Item machinamentum seu machinamentum præstigiosum A' Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item feræ vectis, obex, pessulus rcpagulum, schol. Aristoph. in Vesp. & schol. Thuc. l. 2.

Μαγγανάω, præstigiis & incantationibus utor. Aristoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ὁ ἀστοῖσιν μαγγανείας, i. e. lenocinia, & quasi veneficia, fictamenta. Potest etiam accipi pro præstigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τ-ος, veneficium, præstigiæ seu lenocinium. Metaph. apud Greg. λεπτοῖς πρέπεται, ἢ τὰ μαγείων μαγγανεύματα ἢ κομψεύματα, artificium coquorum. Sic & apud Plut. (de Cleopatra) ἐν τοῖς δεῖ αὐτῷ μαγγανεύμασι.

Μαγγανάτης, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανικὸς, ῆ, ὁ, præstigiatorius.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. l. 1. ἀγορὰ μάγειρος ἀφρίτου σοφοῦ. Plut. symp. 7. ὃ μὲν γὰρ δὴ οἱ μάγειροι σεσυλεγμένοι ἐν χεμαῖς διαφέρουσι. ✠ Eust. dictum scribit παρὰ τὸ τοὺς μαγείρους ἀέρειν, sive διὰ φέρειν. Etymol. autem & Suid. ἀπὸ τοῦ τοὺς μάζας μαγεῖρους, vel ἀπὸ τοῦ μάττειν.

Μαγειρικὸς, ῆ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: ut μαγειρικὴ σκέλη apud Athen. Et μαγειρικὴ τέχνη apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγειρεύω, coquiniariam factito, coquus sum seu coquum ago. Plut. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὸν σπλῆνα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον apud Dion. Long.

Μαγειρίς-ος, ὁ, q. d. coquulus: apud Athen. l. 7.

Ἀρχιμάγειρ-ος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

Μαγδαλιὰ, μαγλὶς, μάγμα, vide in Μάσσω.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητ-ος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam jactus tesserarii ludi seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. μαγνῆτις, propterea quod in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicand. ab inventore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. Ἕλκει τοι τὸν μὲν μάγνητ-ος σίδηρ-ος. Et in præfat. probl. λίθ-ῳ ἢ μαγνήτ-ι ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

ΜΑ'ΤΟΣ, ου, ὁ, Perficum vocabulum est, significans sapientem. seu rerum divinarum & naturalium peritum. Ii herbarum gemmarumque & aliorum vires callebant, miracula edebant, divinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus gravioribus consulebantur, ut patet ex Cic. de divin. Strab. l. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herod. an. lib. 4. Hinc factum ut in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore & venefico: ut apud Aeschin. in Ctes. Ἔτι φωνάσεις, οὔτε Εὐβουλίδου, οὔτ' ἄλλ-ου ἀδελεῖς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν πώποτ-ε μᾶλλ-ον ἢ νῦν ἐγένετο. Et Soph. Τοῖς μάγοις τοιοῦδε μηχανορράφου. ¶ Adjectivè etiam accipitur pro, magicæ artis peritus, magica vi instructus: ut apud Plat. in Axiocho, Γαβρίης ἀνὴρ μάγος. Et in Epigr. Καὶ κεῖ φανεῖσα μαγωτέρη, in fermone cestum Veneris superans velut magicis incantationibus.

Μαγικὸς, ἡ, ὁ, præstigiatorius, venificus.

Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: ut apud Plut. in Artox. & in apophth. Cyrus minor in ep. ad Laced. dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν ἐθέλειν τὰ ἀδέλφ-ῳ. Item, utor magicis artibus seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa. κατεμαγεύειν τὸν Δία μαγεύσασα ὀνείρους, illos magicis usos artibus, seu præstigiis Iovem deduxisse.

Μάγευμα, ατ-ος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, insidiæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, ut & μάγ-ος: ut Plat. in Alcib. majore scribit, τὴν μαγείαν. Persicam fuisse Θεῶν θεραπείαν. Item pro arte præstigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. l. 14. c. 17. & l. 30. c. 1. & 2.

Καταμαγεύω, (comp.) magicis incantationibus occupo. Luc. εἰθ' ὅλον με κατεμαγεύσεις.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Dioscor. 3. c. 94. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

ΜΑΔΟ'Σ, ῶ, ὁ, adject. lævis, glaber, depilis: apud Theophr. ¶ Item Doricè. pro μαλὸς, ut tradit Eust.

Μαδεῤῥός, ῶ, ὁ, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, lævis, ut apud Aristot. hist. an. l. 4 μαδεῤῥοὶ γίνονται.

Πεεμαδήρ-ος, Ionicè pro πεεμάδωρ-ος, circumquaque glaber, ut τὰ πεεμαδήρεα ἕλκια, Hippoc. aph. l. 6.

Μαδεῤῥότης, glabrities, lævor ex defluvio pilorum. Hippoc. περὶ γυναικ.

Μαδεῤῥοῦς, idem quod μαδεῤῥότης, apud Gal. Vide. Aet. l. 7. c. 80. Paul. Aegin. l. 3. c. 22. & Act. περὶ διαγν. παθῶν. l. 2. c. 7.

Μαδάω, ῶ, ἰῶ, lævis & depilis sum. Aristoph. in Plut. πρεσβύτου ῥυπῶντος, κυφοῦ, ῥυσοῦ μαδῶντος, νωδοῦ. ¶ Item neutr. madeo, madidus sum. Theoph. hist. pl. l. 4. νοσεῖ ἡ συκῆ ὅταν ὑπομβρία γένηται, τὸ δὲ φυτὸ πᾶν βίζαν ἄπαντ-α μαδᾷ.

Μαδίλλω, glabro, depilo, apud Hesych.

Μαδίζω, idem quod μαδίλλω. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδᾶν, apud Hippoc. γυναικ. lib. 2. κἠν μαδίσῃ, κύμινον ἐμπλαστέον.

Μάδιος, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities & lævor è defluvio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia apud Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 12. Reperitur & μάδησις per η, à μαδάω, apud Hippoc. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδαστήριον, υ, τὸ, id quo glabratur cutis, id quo cutis redditur lævis & depilis, vulsella, sive volsella.

-ΜΑ'ΖΑ, ης, ἡ, maza. Athen. l. 14. scribit initio μᾶζαν vocatam fuisse vulgarem quendam & communem cibum ex farina: quum verò postea delicatiùs & majori cum luxu panis fieret, μαζίτην appellatum fuisse. Hesych. verò μᾶζαν exp. farinam subactam aqua & oleo. Aristoph. verò schol. & Suid. propriè significare scribunt edulium ex lacte & frumento. Nonnulli nauticum panem vulgò bis coctum, intelligunt. Xen. Pæd. 1. ἡδὺ μᾶζα καὶ ἄρτ-ος πανάγορ-ος φαγεῖν. ✠ Apollodorus Athen. apud. l. 14. à μασσᾶς derivari scribit: ipse verò Athen. à μάσσω derivat, quem & Eust. sequitur. Scribitur & περιζυτήσιος μᾶζα.

Μάζιν, è maza factus. Hesych.

Μάζιον, parva maza: apud Athen. l. 2. Μάζιον, ου, ἡ, idem: Apud Aristoph. in Equit.

Μαζάω, maza pinso, seu coquo, mazas subigo & conformo. Hesych.

Τ'πεμαζάω, (comp.) supra modum luxurior in mazis parandis: Athen. l. 14. Exponitur etiam, lascivio præ nimia saturitate & luxu, petulans sum ex nimio mazarum delicatarum esu. Poll. Accipitur & generaliùs, ut apud Alciphr. Ὑπερμαζᾶς ἢ μέμυνας; ἀκέως γάρ σε λοιδορεῖ γυναικὸς ἐφέδρα. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas: à Μαζὸς: quod vide suo loco.

-ΜΑΖΟ'Σ, ῦ, ὁ, mamma, mammilla. Il. ω. Ἔκτορ δ' ὀπίσσω, γυναικά τε δῖον τε μαζόν. Iliad. χ, dicitur mulier μαζὸν ἐπέχουσα præbere mammam. Dicitur & de mamma viri: ut Il. λ, Τὸν δὲ ὑπὲρ μαζοῖο κατ' ὠδῖνος βάλε δουρί. Sic Il. δ, Νέ-ῳλιθ μᾶλ-ῳ μαζὸν πίασεν, τὸν δὲ σίδηρος. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. ut vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus, *Nutricumtenus extantes è gurgite vasto*. Pro μαζὸς Doricè dicitur μασδός: ut apud Theoc. Idyl. 3. v. 16. Μασδὸν ἐδήλασε. ✠ A' μαίζω derivari tradit Eust. alii autem à μάσσειν, quod est ἅπτεσθαι.

Μασδὸς, ῦ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eur. in Hec. Μασδὸς τ' ἔδοξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματ-ος Κάλλιψω. Dicitur & de brutis: ut apud Aristot. (de vitulo marino) μασδὸς δ' ἔχει δύο, ἢ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τετύων. ¶ Item metaph. tumulus, collis, idem quod λόφος, apud Xen. In rebus μασδὸς dicitur, quod additur πᾶν ἐπὶ δοῦλοις apud Xen. in Cyn. τὰ μὲν ἐπὶ δοῦλα ἔχοντα μασδὸς, vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, ap. Paphios: ut est apud Ath. l. 11. ✠ Grammatici quidam à μασδὸς derivari scribunt, quòd sit μασδὸς γαλακτος: & de muliebri mamma dici tradunt. Alii à verbo μασάω, i. e. quæro: quòd infantes in mammis lac quærant. At simplicior videtur deductio ex μαζός.

Μασταίνω labra contrahor, in modum lactentium puerorum. Aristoph. in Ach. Ὁ' δ' ὑπὸ γήρως μασταίνει. Vide & in Μασάομαι.

Μασάδες, idem quod μασδὸς sed in compositione potius invenitur.

Composita: ac primum ex μαζὸς.

Μεταμάζιος, ὁ, (q. d. incerti mamillaris) qui est medius inter mamillas seu ambas mammas: ut σῆδες μεταμάζιον, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mamillas: Il. δ. Inverdum tamen μεταμάζιον sine adjectione exp. pectus, ut apud Anacreontem in ea oda qua sibi Bathillum depingi juber.

Τ'πομαζάων, turgidiores habere mammas, mammosam esse. Synes. ep. 4. αὐτὴ γὰρ ὑπερμεμύζηκα καὶ ἀσυμβόλητος ἔχουσα τῶν στέρνων. Aliam signif. vide in Μάζα.

Τ'πομάζιος, (q. d. submamillaris) qui adhuc est sub mamilla, seu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

composita ex μασδὸς.

Εὐαβόμασος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐ'πιμασθ-ος, ὁ, ὁ, mammæ admotus, lactens, apud Luc. & Suid. Pro eodem dici & ἐπιμάστ-ος scribit Poll. l. 2.

Ἐ'πίμασος verò, vide in comp. à μασὸς.

Composita ex μασθὸς.

Βύμασθ-ος (pro quo scribitur etiam βύμαστος per τ) uva quædam à crassitudine ita vocata, aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem.

Μεγαλόμασθ-ος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas, mammosa.

Μάδημα, μάδησις, μαδητὴς, &c. vide in Μασσάω.

-ΜΑΙ'Α, ας, ἡ, obstetrix, ἡ ὀμφαλοτόμος. (✠ à μάω, vel μαίομαι, i. e. quæro, ut tradit Eust. quòd in partu quæri, itidemque ipsa quærere soleat.) Suid. ex Diog. Laërt. Ξανθίππην Σωφρονίσκου λοιδορεῖσθαι φασὶν ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῦ τόκου γινομένοις· ἐπὶ τοῦτο γὰρ φερομένην αὐτὴν μαίαις τοῖς δυσκόλοις εἶναι. Item nutrix: ut Od. σ. Μαῖα τὸν μ' ὑπέλεες ὀλέσαι, σὺ δὲ μ' ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σ' ὑὶ καὶ πάλιν. Vide Poll. l. 3. Item avia, patris vel matris mater. Hesych. & Eust. ¶ Est etiam honesta erga ætate grandiorem alloquutio, utpote quæ honoris causa utebantur natu majores ad nutricem: ut idem Hesych. & Eust. annotant. ¶ Item μαῖαι, majæ: cancrorum genus: apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 2.

Μαιάω, ἀδ-ος, ἡ, avia, nutrix. Suid.

Μαιόω, obstetrix sum, obstetricem ago.

Μαίευμα, idem: & quidem usitatius in significat. etiam activa, pro ἐξαγωγὴ τοῦ πεπυθότος. Plato in Theæt. Οὐκοῦν ἡ μὲν τῶν μαιῶν ἄλλο μὴ γιγνώσκει μαίευτικὸς. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιεύομαι, ώμαι, obstetrix sum, obstetricem ago. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιευτικὸς, ἡ, ὁ, obstetricius, ad obstetricem pertinens, obstetricandi peritus. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιεύτρια, ας, ἡ, obstetrix. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιεύω, obstetrix sum, obstetricem ago. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιωτικὸς, ἡ, ὁ, obstetricius, ad obstetricem pertinens, obstetricandi peritus. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαιωτικὸς, ἡ, ὁ, obstetricius, ad obstetricem pertinens, obstetricandi peritus. Plato in Theæt. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ τοῦτο ἦλθον τῆς μαιευτικῆς ἕνεκα τέχνης, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν ἀπειρίᾳ. Et paulo post, μαιεύσασθαι δὲ ἐπειδὴ ἀναγκάζεις ἡμᾶς ἐγὼ δὲ ἀπεικάζω. Et apud Lucian. Ἐπὶ τοῦτο ἐγὼ τῆς μητρὸς μαίευμαι, obstetrix est. apud Philostr. Ἐγὼ δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ φῶς ἀνήγαγον καὶ μαίευμα ἐγενόμην. Et apud Suid. Item pro ἀποκύημα, ἐκγόνος ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐμαιεύσατο.

Μαγειρικὸς, ἡ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: ut μαγειρικὴ σκέλη apud Athen. Et μαγειρικὴ τέχνη apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγειρεύω, coquiniariam factito, coquus sum seu coquum ago. Plut. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὸν σπλῆνα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον apud Dion. Long.

Μαγειρίς-ος, ὁ, q. d. coquulus: apud Athen. l. 7.

Ἀρχιμάγειρ-ος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

Μαγδαλιὰ, μαγλὶς, μάγμα, vide in Μάσσω.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητ-ος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam jactus tesserarii ludi seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. μαγνῆτις, propterea quod in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicand. ab inventore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. Ἕλκει τοι τὸν μὲν μάγνητ-ος σίδηρ-ος. Et in præfat. probl. λίθ-ῳ ἢ μαγνήτ-ι ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

ΜΑ'ΤΟΣ, ου, ὁ, Perficum vocabulum est, significans sapientem. seu rerum divinarum & naturalium peritum. Ii herbarum gemmarumque & aliorum vires callebant, miracula edebant, divinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus gravioribus consulebantur, ut patet ex Cic. de divin. Strab. l. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herod. an. lib. 4. Hinc factum ut in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore & venefico: ut apud Aeschin. in Ctes. Ἔτι φωνάσεις, οὔτε Εὐβουλίδου, οὔτ' ἄλλ-ου ἀδελεῖς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν πώποτ-ε μᾶλλ-ον ἢ νῦν ἐγένετο. Et Soph. Τοῖς μάγοις τοιοῦδε μηχανορράφου. ¶ Adjectivè etiam accipitur pro, magicæ artis peritus, magica vi instructus: ut apud Plat. in Axiocho, Γαβρίης ἀνὴρ μάγος. Et in Epigr. Καὶ κεῖ φανεῖσα μαγωτέρη, in fermone cestum Veneris superans velut magicis incantationibus.

Μαγικὸς, ἡ, ὁ, præstigiatorius, venificus.

Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: ut apud Plut. in Artox. & in apophth. Cyrus minor in ep. ad Laced. dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον ἢ μαγεύειν ἐθέλειν τὰ ἀδέλφ-ῳ. Item, utor magicis artibus seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa. κατεμαγεύειν τὸν Δία μαγεύσασα ὀνείρους, illos magicis usos artibus, seu præstigiis Iovem deduxisse.

Μάγευμα, ατ-ος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, insidiæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, ut & μάγ-ος: ut Plat. in Alcib. majore scribit, τὴν μαγείαν. Persicam fuisse Θεῶν θεραπείαν. Item pro arte præstigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. l. 14. c. 17. & l. 30. c. 1. & 2.

Καταμαγεύω, (comp.) magicis incantationibus occupo. Luc. εἰθ' ὅλον με κατεμαγεύσεις.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, magudaris: radix sil

Μάδμα, τό, quod ab obstetrice exactum est, i. partus, τὸ μαιθὲν. Plato.

Μαιδικός, ή, όν, ad obstetricis functio & munus. Plat. in Theæt.

Μαιδίκη, ῆς, pro eodem. Plat. ibid.

Μαιδίτης, ου, ὁ, q.d. obstetritius, ut μαιδικὴ γυνὴ, obstetrix, seu obstetricis artem callens: & μαιδικὴ τέχνη, vel μαιδικὴ (absolutè) ars obstetricium, apud Poll. At μαιδικὴ doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fovet. Laërt. l. 3.

Μαιευτικῶς, obstetricium more. Poll. l. 4.

Μαιεύτρια, ας, ἡ, obstetrix. Μαιευτικῶς, obstetricium ritu. Suid.

Μαιεύω, ῶ, ὁ, ἡ, (Comp.) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Μαιόμαι, ῶμαι. f. ώσομαι, obstetrix sum, obstetricem ago. Idem quod μαιεύομαι. Item eximo & extraho velut obstetrix. Epigram. l. 2. Τὰς ἀφισσιῶν μαιώσατο, τίλμα δ' ἔπηγε. Item parturientem adjuvo ententem. Ibid. ἔμπαλιν Ἀρὴς Ἠφαιστιάδος μαιώσατο γαστέρος ἡμετέρης. Luc. τίς τὴ τεκέσσι ἐμαίετο. Sic & apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio & officium. Idem cum μαίευσις & μαιεία. Plut. in Alex.

Μαιωτικὸς, ή, όν, idem quod μαιευτικὸς: ut μαιωτικὴ τέχνη, obstetricum ars, apud Plat. in Theæt.

Μάκωτον, ου, τὸ, merces seu præmium quod obstetrici persolvitur. Luc.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, Mæander. Phrygiæ fluvius sinuosus atque flexuosus admodum, apud Strab. Inde in cœlatura μαιανδρὸς dicitur linea discurrentibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Iosephin Antiq. Iud. μαιανδρὸς ἐν κρασπέσι τυχναῖς τὸ ὑλὸν ἐξέφηνεν καὶ σωθῆναι λίθων παν τοίνυν τῶν ἱ Νέαν. Inde Mæandratus, in quo mæandri sunt, seu flexuosis mæandris circumductus.

Μαιανδρεὺς, μæandrius (à flumine) ut Μαιανδρεὺς χιὼ, apud Athen. l. 2. ἐγχέλυς Μαιανδρίη. l. 7. Sic Μαιανδρεῖον πεδίον, & Μαιανδρεῖον ὕδωρ, apud Suid.

Μαιμάω, vide in Μάω, i. cupio.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, F. ανῦμαι, furo, insanio. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur, sicut & λυσσᾶν. Od. λ, ἐπειδή τε μάνεται Ἀρὴς. Xe. Pæd. 1. μανόμενον τὴ πόλιν, audacia furentem, Plut. de solert. an. ἔνιοι δέ φασι καὶ Θεὸς μανῆναι καὶ ἀλάσασθαι. Aliquando remissius accipitur pro παραφρονεῖν, i. desipere: & tam de dictis usurpatur. Dem. in Mid. σοὶ ὧν οὐ δοκῶ ἐπιπλεῖν ἐγὼ ὑμᾶς φλαῦρον ἐγὼ καὶ οὐ μανοῦμαι. Apud Isoc. in orac. de pace. μαίνεσθε & παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: ut in Epigr. μάλιστα μανομένῃσι, dicitur ob laborem & assiduitatem. Soph in Ajace, πλὴν ἢ τοῖς μανομένοις ἄχος. Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis μανόμενον dicitur ab insania quam gignit. ¶ In compositione autem postpositum significat vehementem & immoderatam cupiditatem seu libidinem: ut in γυναικομανὴς, ἐρωτομανὴς, & similibus. ✠ Derivari autem à μάω, μῶ, i. λίαν ποθῶ μῶμαι, tradit Eust.

Μαινόλης, ου, ὁ, furens. lymphatus. Bacchi epith. apud Eusseb. de præpar. Evang. l. 2. c. 5. At μαινόλης εἶναι dicitur quod in furorem agit: apud Gregor. in carm. Lyr. Sic & ἄκρατος μαινόλης apud Plut. in lib. περὶ ἀδηνῶν.

Μαινὰς, άδος, ἡ. insana, furiosa, lymphata. Plutarch. de audiend. poëm. & Il. χ.

Μανία, ᾶς, furor, insania: species τῆς παραφροσύνης, ut scribit Gal. l. 2. de caus. sympt. Interdum pro ea mentis alienatione quæ μελαγχολία propriè appellatur: ut apud Hipp. aph. 21. l. 6. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & insanis. Isoc. in Pace, εἰς τοῦτ' ἦλθον ὑπ' ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Aristoph. in Pace. Τὸ γὰρ παράδειγμα ἀφ' μανιῶν ἀκέστε, pro μανίας. A' Platone quoque in Phæd. plures μανίας species recensentur.

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana: ut μανιάδες νόσοι, furiales morbi. Soph. in Ajace.

Μανικὸς, ἡ, ὁ, insanus, aut ad insaniam pronus. Luc. de hist. scrib. ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἀνθρωπος. Isoc. ad Demon. πρὸς γὰρ ἀνόητον τὸ δὲ μανικὸν. Item insaniam & furorem gignens: ut μανικὸς σύγχυσις, solanum furorem afferens: apud Theoph. hist. pl. l. 9. Dioscl. l. 4. c. 63. Plin. l. 21. c. 31. Exponitur etiam divinus ac numine inflatus: apud Aristid. orat. in Iovem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, εος, ὁ, ἡ, furiosus, insanus, furore percitus: μανιώδης Βάκχος, apud Theoc. Idyl. 27. & μανιώδεις ὀργάσεις, apud Athen. l. 4. Item insaniam faciens, insaniam gignens, apud Dioscl. l. 4 c. 58. Item vesanus, stultus. Thucy. l. 4.

Μάινη, ης, ἡ, mæna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat, quæ μανίας causa esse creditur. Eust. scribit ex Epigr.

Μανὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαίνη, apud Athen. l. 7. Vnde λευκομανὶς, mæna candida: Apud Athen. l. 7. Μανίδιον, ου, τὸ, mænula, apud Aristot.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus. Eust. scribit veteres grammaticos derivare à μαίνομαι, quod plerumque furibundi videantur servi. Aristoph. in Ran. & in avib. ubi vide schol. Est. etiam poculi quædam species apud Athen. l. 11. Dicitur etiam de coetabili ludo, ibidem. Est etiam tesserarii jactus nomen apud Eubulum.

Μάντις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum prep.

Ἀ'πομαίνομαι, furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐ'κμαίνομαι, perfuro, seu simpli. furo, insanio: idem quod μαίνομαι. Et ἐκμαίνομαι ἀεὶ π, insano amore alicujus rei ducor.

Ἐ'κμαίνω, furore percello, in furorem ago, lympho. Eust.

Ἐ'κμανὴς, ές, ὁ, ἡ, furiosus, ὁ ἐξεικὼς, vel ἐκστατικὸς.

Ἐ'μμαίνομαι, furo in, insanio in. Act. Apost. 26.

Ἐ'μμανὴς, furens, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Electr.

Ἐ'μμανῶς, furibunde, furenter. Hesych.

Ἐ'πιμαίνομαι, furo & insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίρεσθαί τινος dicitur qui insanit alicujus amore. Plut. in Bruto, ἐγγόνας τῷ Σερβιλίαν ἐπιμανέσθαι αὐτῷ. Aristoph. in Vesp. οὐδὲν γὰρ ὄντως ἀγαθῷ Ξυνεγγύμνου, οὐδὲ βόστοις ἐπιμαίνω, οὐδ' ἐξεχύθην, neque ullos mores tam impotenti amore deperi.

Ἐ'πιμανὴς, insanus, furiosus. Athen. l. 2.

Κατασμαίνομαι, furore incitatus sum contra, insanio contra. Et ponitur etiam furore contendo.

Περισμαίνομαι, furo circum. Hesiod. in Asp. Ὃς τῶ κλονῆται περισμαίνονται ἱερὸν ἄλσος, Φοίβε Ἀπόλλων. Exponitur etiam perfuro, i. vehementer furo.

Περισμανὴς, valde insanus, mirum in modum insanus.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore depereo, insano amore accendor. Aristoph. in Ran.

Composita siæ prepositione: ac primum retinentia eam.

Ἀ'νεμομανὴς, mare ventis furens.

Ἐ'ις μανικὸν, irrito, vide in Ἐ'εις.

Σκοτομαινὰ, nox, caligo nocturna: quippe in qua μάίνεται ἡ ἀκρατοσία τοῦ περὶ ἡμέρα. Vitur Naz. simpliciter pro tenebra & caligine, quum inquit: τῶν ἐπὶ χθονὸς ἡμᾶς σκοτόμαναι, vide & in comp. ex Μλιὼν, luna.

Composita abiicientia ι.

Ἀ'κρομανὴς, ές, ὁ, ἡ, summo furore correptus, extremis insania laborans. Herodot.

Ἀ'νδρομανὴς, insaniens viris, insaniens virorum amore, virosinsanè amans vel appetens. De muliere dicitur: ut contrà vir dicitur γυναικομανὴς.

Ἀ'νδρομανία, ἡ, virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg.

Ἀρεμανὴς & ἀρεμάνδ, (q. d. Marte furens, bellandi amore insanus) Martius, bellicosus. Diony. Alex. ἀρεμανίαν Ἀ'ερμανῶν Plut. in Themist. & Laërt.

Ἀρεομανὴς, Arianus: ab Ario. in Eccl. hist.

Ἀρειομανίτης, idem apud Theodoritum in Eccl. hist.

Ἀ'σκγομανέω, insana lascivia prurio. Lucian. ἀσκγμανεῖν ἐπὶ τοῖς μοιχικοῖς.

Γυναικομανὴς, mulierum amore insanus, mulierosus. Athen. l. 11.

Γυναιμανὴς, idem. Il. γ.

Γυναικομανία, insanus mulierum amor. Athen. ibid. pro quo & γυναιμανία per syncopen.

Γυναικομανέω, ῶ, insano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανία, insanus dæmonum amor. (i c. quo quis prosequitur dæmonum cultum) insana quædam idololatria: apud Aretham.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία, vel δοξομάνεια, insanus gloriæ amor.

Δοεμανὴς, hasta furens, seu insano hastiæ bellandique amore captus, bellandi avidissimus.

Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. & Basil.

Ἐρωτομανὴς, & ἐρομανὴς, insanè seu perdiè amans. Athen.

Ἐρωτομανία, vel ἐρομανία, insanus amor, in Epigr.

Ἐρωτομανέω, ῶ, insano amore captus sum.

Ἡλιομανὴς, insano Solis amore captus: cicadæ epitheton, quoniam ἐπιμαίνεται τῶ ἥλιῳ. Suid.

Ἡμμανὴς, semiinsanus: apud Luc.

Θεαδομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor. Philo de vita M. libro 3.

Θεομανὴς, Deorum instinctu furens, cui à Diis furor immissus est. Eurip. de Oresl.

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus.

Θυεσμανὴς, thytso furens: hoc nomine intelligitur Bacchus apud Euripid. in Phœniss. Οὐσὶ τῶν Δυρσομανεῖ ῥιφεῖσαν πεύκαν Διὸς ἔσω, &c.

Ἱ'ππομανὴς, insano equorum amore flagrans. vel qui supra modum equis studet. Apud Soph. in Ajace, σὲ τὸν ἱππομανῆ λεύκιππον ἐπιβάντ', quidam ad Ajacem referentes exp. τὸν μεγάλως μανέντα περὶ ἱππους ἀθλητὴν, quidam ad Ajacem referentes exp. τὸν μεγάλως μανέντα περὶ ἵππους ἀθλητὴν, vel τὸν ἄγαν μεμηνότα καὶ αἰσθύντα καὶ ἀπαθῆ ὄντα πρὸς μαίνεσθαι, vel τὸν ἄγαν μεμηνότα καὶ αἰσθύντα καὶ ἀπαθῆ ὄντα πρὸς μαίνεσθαι, vide in Schol. Item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Est etiam valde insanus: nam apud Græcos ἵππος & βοῦς in compositione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus est, præsertim cum aguntur in venerem.

Ἱ'πομανὴς, frutex est alio nomine ἵππιον & κυνοκράμβη dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theoc. Idyl. 2. Ἱ'πομανὲς φυτὸν ἐστι περὶ Ἀρκάδι, τὸ δ' ἐστὶ πόα. Καὶ πολλοὶ μαίνονται ἀν' ὄρεα ᾗ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis immiscitur. Aristot. hist. an. l. 6 c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Hinc translato vocabulo fuccum etiam qui ex tithymalo exprimitur hippomanes appellasse. Theoph. hist. pl. l. 9. traditur: ubi tamen sunt qui ἱπποφαὲς legant. Item virus quod ex equarum equientium naturalibus distillat. Aristot. hist. an. lib. 6. c. 18.

Ἱ'πομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor, seu magnoperè equis delector. Synes. item equio: Aristot. hist. an. l. 6. Est etiam more equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, ut innuit. Arist. ibid.

Ἱ'πομανία, vesanus equorum amor, nimium equorum studium. Item insanum studium equorum curulium. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς, q.d. insanè fructificans, luxurians fructu. Apud Soph. in Perilao, pro εἰς νόσον ἐξυβρίζων accipi, sed atur Hesych.

Λορμανέω, ῶ, lireris & disciplinis vehementer incumbo, q.d. literarum quodam insano amore teneor: apud Chion.

Μισομανὴς, canis insaniens: vel à Musis afflatus in Epigr.

Μισομανία, furor musicus: vel insana canendi cupiditas. Plut. symp. 7.

Μισομανέω, ῶ, insano musarum aut musices amore flagro, vel à Musis afflatus sum, Athen. l. 4.

Ξενομανέω, peregrinis rebus & mercibus externis seu exoticis supra modum delector. Plut. de amore divitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium externarum amor, vel nimium & inconsultum externorum studium.

Ὑλομανέω, ῶ, insanio gignendis farmentis. Et pro, sylvesco, dicitur ὑς de vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorumq; copiam luxuriant: apud Theophr.

Οἰνομανία, insanus æ dium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, insano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, insani œstri amans, qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, ut apud Hippoc. ep. ad Demag. οἰστρομανίῳ ἔχει ἀπλήστως, insano libidinis œstro stimulatur, insano intemperantiæ stimulo agitatur.

Ὀπλομανέω, insano armorum amore ducor. Athen. l. 6. Synes. epist. 107.

Ὀρνιθομανὴς, qui aves insano amore deperit, qui avium alendarum insano studio tenetur.

Ὀρνιθομανία, insanum studium alendarum avium.

Ὀρνιθομανέω, insano avium alendarum amore captus sum. Aristophan.

Ὀρτυγομανία, insanus coturnicum amor. Athen. 11.

Ὀχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor, vel insano turbæ populatis amore ducor.

Παιδμανὴς, qui puerorum amore insanit.

Παιδμανία, insanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut. in Erot.

Πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens.

Σοφισμανέω, insano sophistarum amore flagro, i. nimis studiosus sophistarum sectator sum. Greg.

Τεττιγομανὲς, herba de qua Dioscl. l. 4. c. 119. & Plin. l. 27. c. ult. sic appellata ab insana quadam in materiam & folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut furiosè effundit: alii à μανὸς derivant quòd raræ cuti capillos defluentes reparet, & renasci faciat.

Τυφομάνια, insolentia & fastus cum furore, seu furor cum insolentia & fastu conjunctus. Plut. scribitur & τυφωμανίη, & dicitur morbus esse è phrenesi & veterno mixtus. Gal. in lex. Hipp. Legitur & τυφλωμανίη, pro eodem.

Τλομανὴς, insano sylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet sylvis. Hesych.

Τλομανέω, insano sylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet sylvis. Hesych.

Τλομανὴς, sylvesco, inutili fruticatione luxurio & ferè insanio, frondibus ac sarmentis luxurio, Constantin. Geopon. l. 5. Translatum est & ad homines, & signif. luxurio seu eluxurio. Plut. de aud. Poëm. ἐξυβρίζειν καὶ ὑλομανεῖν τὸ μυδῶδες τῆς ποιητικῆς τῇ ᾗ θαλλόν. Sic & apud Synes. & Chrysost.

Decomp. Καδυλομανέω, ῶ, frondibus & foliis luxurio, seu supervacuis frondibus luxurians sylvesco. Mataphor. de muliebri libidine dicitur, apud Hippoc. in ep. ad Dionys.

Φηξομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Bacchi epith. in Epigr.

Φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis insanio, i. insana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio; apud Theoph. hist. pl. l. 8. c. 7.

Χερσομανέω, ῶ, inculta asperitate insanio, i. e. deserta & inculta sio, sylvesco: incultam naturam induo. Metaph. apud Greg. in epitaphio patris.

Χορτομανέω, ῶ, gramine herbisque virentibus insanio, luxurio gramine & virentibus herbis. De loco inculto dictum in Ecclesiast. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens: in Epigr. & apud Poll.

Χρυσομανέω, ῶ, insano auri amore [illegible]

Μαλομαι, vide in Μάλ[illegible]

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ, ἡ, ὄ, [illegible] Ἀ'πειδὴ, &c. Dii quoque μάκαρες dicuntur, quòd [illegible] mam vitam degunt. Iliad. ε. Ἠ μὲν [illegible] ἀθανάτων. Et absolutè, ut apud Hesiod. [illegible] ἐσθλὰ καὶ ἀγαθοῖσι. Et Callim. μακάρεσσιν [illegible] Μακάρες dicuntur etiam qui post mortem [illegible] in Erg. τοὶ μὲν ὑπ' ἠγαθέοιο μάκαρες [illegible] τεροι. Sic & apud Demosth. in epitaph. [illegible] Eustat. μάκαρες dictum scribit παρὰ τὸ μὴ [illegible] flor. verò ethic. 7. cap. 11. ait quosdam τὸν μάκαρα [illegible] ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

Μακάρεος, ου, ὁ, idem quod μάκαρ, sed in patre usitatius. Aristoph. eth. 1. c. 7. ὧδε μακάρεον καὶ μὰ [illegible] cum genit. ut Aristoph. in Vesp. ὦ μακάρεος [illegible] Idem ὦ μακάρεε τῆς τύχης. Item defunctus, qui sepelitur. Plut. lib. 11. de leg.

Μακαρία, locus apud inferos in quo ii qui post hanc vitam beati habentur, degunt: locus vitæ beatæ. Aristoph. in Equit. & Luc. in Hermor.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Aristoph.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata: locus apud inferos.

Μακαρίτης, ου, ὁ, idem quod μακάρεος. Aristoph. in Plut.

Μακαρίτως, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Plutarch. in consol. ad Apollon. Synes. ep. 63.

Μακαρίτης, fœm. quæ defuncta est, seu quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Synes. ep. 44.

Μακαρίζω, beatum prædico. Od. ο. & τὸ δὲ θάνατος οὐ συμπαντὶ μακαρίζει οἱ. Isoc. in Panath. ἀλλ' ἐκεῖνα μόνα [illegible] εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον μακαρίζειν. Thuc. l. 5. μακαρίζοντες ὑμῶν τὸ ἀσφαλὲς [illegible] ἄφρον. Aristoph. μακαρίζω γέλωτα τῷ δήμῳ.

Μακαρίσμα, beatus prædicor, fortunatus judicor. Xenophon. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatis q; prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarch. περὶ εὐθυμ. Aristotel. rhetor. 1.

Μακαριστὸς, ή, όν, qui beatus habetur & prædicatur, quem beatum omnes judicant. Herodot. Xen. apom. 1. Aristoph. in Vesp. Et τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρς, αρος, ὁ, ἡ, ὄ, beatus: idem quod μακάρεος, ex eoque per syncopen factum, inquit Eust. dirivans inde μακάρτατος, beatissimus, summè beatus, beatior: apud Nonn.

Μακαρὸς, *itidem* beatus & opulentus, in Epigr.

Μάκαρ, beatus. Etymol.

Μάκαρες, beata, fortunata. Aristoph.

Composita.

Ἀ'ξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent, in Apoll. Socr.

Ἐ'μμακαρίζω, prorsus beatum prædico.

Παμμάκαρ, omni ex parte beatus.

Τεισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus. Od ε.

Τεισμακάριος, idem Aristoph. in Achar. Τεισμακαρίτης, idem. Athen.

Τεισμακάριστος, ter beandus, admodum beatus prædicandus. Hesych.

Μακεδνὸς vide in Μήκ[illegible]

ΜΑ'ΚΕΡ, macer: cortex qui ex India advehitur, vide Dioscl. l. 1. c. 111. Gal. simpl. med. l. 7. & τῶν καθ' ἡμᾶς 6.

ΜΑΚΚΟΑ'Ν, desipere, fatuè & stultè se gerere: (✠ quidam dictum volunt quasi μὴ νοεῖν h. e. μὴ νοεῖν quòd nempe non percipere animo nec intelligere) alii σαίνειν τὰ ἀκόλουθα, explicantes, simulare seu præ se ferre, non audire, alii dictum volunt παρὰ τὸ μὴ κόπτειν, quòd qui fuerit ἐπὶ τῷ σοφὸς τοῦτο, is sit minùs incredulus & minùs stolidum, quidam & pleonasmo τῷ μὲ pro ἀκούειν, ab Acrone quidam famosè stolliditatis, quæ in specalo conspicere fuerit animadvertere cum ea velut cum alia conferendam solita sit. Aristoph. inquit. Καὶ τὸ σὺν σφῶν ἀκκοῦν ἀκκοῦν. Et alibi antè, Ὁ δ', αὐτὸν ὡς ὄρᾷ μεμακκοκότα. Τέχνῃ ἀκκίζεται ubi schol. derivat etiam μακκᾶν ἀπὸ μάκκης κόπτ. quod est κόπτειν καὶ ἀνομαίνοντα, παραφρονοῦντα, ληρεῖν, delirantem, & nequidem non intelligentem.

Μάκ[illegible], μακεῖς, &c. vide in Μάκ[illegible]. Μάκρα, in Μάκρ[illegible]

ΜΑ'ΛΑ, valdè, multum, admodum, vehementer. Iliad. ᾗ, ἐπεὶ μὰ τὸ χλωρὸν ΜΘ αἰσχύ, Odyss. χ, ἐπὶ μάλα πολλὸν, non valde alu-

Xen. Pæd. 2. μᾶλα τοῦτ' ἀ'κάκως ἔφηκεν. Et μᾶλα κακῶν apud eundem. ¶ Interdum etiam jungitur alii adverbio, ut μᾶλα καλῶς, vel πάνυ, aut σφόδρα, aut γελοίως, aut alii cuipiam. Sic μᾶλα μάλις. Plut. in Agef. valdè. Interdum ἐν παγκάλοις dicitur μᾶλα σφόδρα. Dicitur & ἓν μᾶλα, i. c. apprimè, seu oppidò quàm. ¶ Verbo etiam junctùm reperitur. ut μᾶλα βουλόμενος. Xen. Hellen. 6. valdè volens, i. e. cupiens vel expetens. Sic sæpè apud Homer. μᾶλα μὲν κλίνον, πὰρ' ἐπὶ δουρὸς. ¶ Affirmationi aliquando adhibetur. Iliad. C. Ἀλλὰ μάλ' ὦκα Ἀχαιὸς ἀρῆος ἀλλὰ μεθήμων. Xen. μᾶλα τε, φασὶ τὸν Ἀλκιβιάδην.

Μᾶλλον (quasi dicas validius) magis, amplius vel potius. Plat. in Minoë, νόμῳ γὰρ ἕκας ἀστῶν ἐστιν ὁμοίως, ἢ χ᾽ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ᾽ ἧττον. Idem in Phædro, πάντα μᾶλλον ἢ σπουδῇ καὶ πρεσβυτικῷ. ἢ πενιχρῷ. Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparativo. Interdum genitivum habet loco particulæ ἢ, cum suo casu. Demoſt. τί μᾶλλον ὑπ' ἐκ γεγραμμένου ἔσται ἐμοῦ; Aristot. eth. 2. μᾶλλον γὰ μίαν τιὰ οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, magis dici poteſt una domus, quàm civitas. Dicitur & μᾶλλον τοῦ δέοντος, apud Xenoph. Sic μᾶλλον τοῦ σωφίζεσθαι, apud Ariſtoph. Dicitur item τοσοῦτῳ μᾶλλον ſequente ὅσῳ. Et πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον multo magis. Item οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον, apud Philoſophos, plus & minus.

Μάλιστα, maximè, item potiſſimùm, præſertim. Interdum ſine caſu, interdum cum genitivo. Nonnunquam dicitur πολλὰ μάλιστα, ut Lat. multò maximè. Et μάλιστα ὅσον ἠδυνάσθην, apud Thuc. quam poterant maximè. Dicitur etiam τὰ μάλιστα & ἃ τὰ μάλιστα pro μάλιστα, maximè & maxima ex parte. Sæpè ponitur μάλιστα, ſequente εἰ ἢ μὴ Demoſth. in Mid. τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν δεινατόν εἰ ἢ μὴ, πάντα τὰ ὄντα ἀφελεῖδε. Iſoc. in Buſir. enc. μάλιστα μὲν ἃ ποιήσεις. δὲ μὴ, &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστά γε, adhibetur non rarò affirmativæ reſponſioni, apud Ariſtoph. Xenoph. & Plat. & alios.

Πάμαλα, (comp. ex πω & μάλα) haud quaquam, nequaquam, nullo modo. Ariſtoph. in Plut. Vtitur & Demoſth.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, ſive μαλάττω, F. ξω, mollio. Dioſc. l. 1. c. 64. ποιεῖ δὲ ὡς τὰ ὲν ὑγρῷ, μαλακὸν τὲς ὡσαὐτῶ σκληρὸν. Metaphoricè quoq; accipitur. Plutarch. in ſymp. (ſe pr. lap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν σιδηρῷ, τῷ οἴνῳ μαλάττων τὰ ἦθη καὶ ἀνυγραίνων molliens & mulciens, ſeu leniens.

Μαλάττομαι, ſeu μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metap. Ariſtoph. in Ran. τὴ κεφαλὴν πυῤ' ἐστὶ' ὅτῳ μαλάττομαι.

Μάλαγμα, τὸ, malagma: id quo aliquid molliatur, ſeu quod ad molliendum adhibetur Dioſc.

Μάλαξις, mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς, ὸ ῆ, ὸ, qui molliri ſeu emolliri poteſt.

Μαλακτικὸς, ὴ, ὸν, qui molliendi ſeu emolliendi vim habentia μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia. Galen. ſimpl. fac. lib. 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit ſeu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ῆ, malva, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, ut inquit Plin. l. 20. c. 21. Heſiod. in Erg. Οὐδ' ἔσσο ἐν μαλάχῃσι καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὀνῆσαι. Pro eodem ſcribitur & μολόχη.

Μολοχῖτις λίθος, lapis malvæ virorem imitans. Plin. l. 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) aborefcens malva, ſeu arborea malva: quo nomine vocatur Althæa five ibiſcus, malvæ agreſtis ſpecies quam ἀνατενδρομαλάχην etiam Gal. appellat. l. 7. ſimpl. pharm.

Μαλακὸς, ὴ, ὸν, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Odyſſ. χ. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et apud Athen. l. 1. Σπεύμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i. e. placidus, lenis, mitis, ut μαλακὸς ἄνθρωπος. Sic λόγοι quoque & ἔπη dicuntur μαλακοί, Od. α. Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plutarch. in Pericle, εἰς πάντα μαλακώτερος γενόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, minus aſperis. Thuc. l. 3. καὶ εἰκότως πόλει τῶν μετρίων καὶ ἀνεπιμάτων μαλακωτέρας κύδος ζημίας mitiores, leniores. ¶ Item, mollis, i. effœminatus: & generaliter pro molli. Ariſtoph. eth. 7. c. 7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ & ῥᾳδιοι. ¶ Item, mollis & remiſſus, ſeu mollis & languidus, qui languidè & animo remiſſo rem aliquam agit. Thuc. l. 2. δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τῷ πολέμῳ μαλακὸς εἶναι. Xen. apomn. l. 1. ὡς τὸ πονεῖν μαλακὸς ἐπόνησεν. ¶ Dicitur etiam μαλακὸς ἐπὶ, apud Athen. l. 2. Et μαλακὸς λέγεσθαι, apud Plutarch. ſymp. 8. Et μαλακὸς, οἷον apud Ariſtot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. Item molliter & remiſſè. Plutarch. Item molliter in malam partem, i. e. effœminatè, in Axioch. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum eſſe. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. & Plut.

Μαλακία, mollities: plerunque de mollitie animi ignava & effœminata. Ariſtot. eth. 3. c. 7. & l. 7. c. 7.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus.

Μαλακίον, molliculus. Ariſtoph. in concion.

Μαλακίδω, mollis ſum, mollitie laboro, flaccesco. Plerumque capitur pro, languco, æger ſum, ægroto. Luc. in Lexip. μαλακιᾷ τὸ σῶμα. Xen. in Cyneg. αἱ κυῆσες μαλακιῶσι τὲς ῥῖνας, ὑ δυώσι τας αἰσθήσεις.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Heſych. Μαλάκια, mollia, piſcium genus. Gal. l. 3. de anim. facult. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. cap. 6. In hac ſignificatione ſcribitur etiam μαλάκχα, apud Suid.

Μαλακώω, mollio, mollem reddo. Et μαλακώομαι, mollior, emollio, mollicrem me præbeo, vel molleſco, languidior & remiſſior ſum. Xen. Ped. 3.

Μαλάκωσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malacifco, mollem & effœminatum reddo, Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, ſeu mollior & ignavior reddor. Luc. in Hermotim. Apud Xen. ὡς τὸ θάνατον ἐμαλακίσατο, mollior & ignavior fuit ad mortem oppetendam. Aliquando molleſco & effœminor. Thuc. l. 2. ὑπὸ πλήθους τῆς ἀπολαυσεως ἐμαλακίσθη, emollitus eſt & effœminatus. Item molleſco, languidior fio, dicitur propriè eſſe mulierum pregnantium. Item languco, ſum infirma valetudine, vel potius ſubinfirma Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω, idem quod μαλάττω, mollio. Item mollio, ed eſt, mollibus verbis perſuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic & apud Soph. in Antig.

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippoc.

Μαλθακὸς, ὴ, ὸν, mollis, idem quod μαλακὸς, ut teſtatur Euſt. ut μαλθακὸν πάθος, coſtæ molles. i. coſtæ nothæ, ex Poll. Et μαλθακὸς γῦας, apud Plut. in lib. πεῖ ἀδυμίας. ¶ Item mollis & iners, mollis & remiſſus, ſeu ignavus. Il. ξ. μαλθακὸς αἰχμητής. Item mollis & effœminatus, ſeu luxu mollis Demetr. Phal. ¶ Item languidus. Ariſtoph. in Veſp. καὶ τὸ ξίφος ὑ δύναμαι πτήσσειν, ἀλλ' ἦδη μαλθακὸς εἶμαι, langueſcit & emolleſcit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & levis annus, apud Hipp. l. 3. epidem. ¶ Pro ἡδύς accipitur à Suid. apud Ariſtoph. in Ran. τὸ μὲν ἐρεθιστὸν, τὸ δὲ πρὸς τὸ μαλθακώτερον. δεῖ δὲ ὡς τὸ αὐδήεσσα.

Μαλθακὸν δίκη φαρμακῶν, ab Hippoc. vocantur pharmaca genitis oleoſi.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκιτος, mollis, unde μαλθακίνη χλαῖνα in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: item mollio animum, mollio pectus, mollibus verbis delinio & permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip. in Med. Μαλθακίζομαι, molleſco, ignavia & inertia molleſco, ignaviter ago, langueſco. Plut. in epiſt. Item elanguesco, molleſcens debilitor. Plut. in ſymp. 4.

Μάλθα ſive μάλθη, ης, ἡ, cera emollita, Heſych. Pollux eſt cera qua tabella judicum illinebatur. Demoſt. pro cor. ἐμάλθη γεγραμμένης τῇ μαγειρίᾳ. Generaliter etiam pro cera tam dura quàm mollita uſurpatur, ſicut Gal. μάλθη eſt ὁ κηρὸς, μάλαξις δὲ ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaph. etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθώδης, malthinus, cereus. Gal. in lex. Hippoc.

Μάλθων, apud Suid. mollis & effœminatus.

Μαλθάω, mollio, vel mollio & ſubigo vel uti ceram. Heſych.

Μάλαξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex μαλάσσω & μαλακὸς.

Α'μαλακτὸς, qui molliri nequit: durus, rigidus.

Α'ραμαλάττω, remollio, de integro mollio aut ſubigo. Α'ραμαλάττομαι, remolleſco. Suid.

Α'ποπαλαίζομαι, mollis ſum & remiſſus ad aliquid agendum, elanguesco, languidè aggredior vel molliter & ignavè, Ariſtot.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

Ε'μμαλάττω, emollio, vel ſimp. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facile mollitur, ſeu emollitur, facilè molleſcens.

Καταμαλάττω, mollio & metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio, Καταμαλακίζομαι, emollior, emolleſco. Gregor.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, ſeu emollio.

Περιμαλακτέον, ν, τὸ, prima pars balnei, ſive prima domus aut cella, in quam ingreſſi in aëre verſabantur calido: inde ad lavacra proficiſcebantur: ita dicta quòd in ea corpora præmolliri ſolerent. Gal l. 9. ſimp.

Περιμαλακίω, præmollio, prius mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω, vnà mollio, vel unà ſubigo.

Τ'ποπαλάττω, ſubtus mollio, vel aliquatenus mollio.

Compoſita ex μαλθάω & μαλθάσσω.

Α'μάλθακτος, qui molliri ſeu emolliri nequit, durus, rigidus. Suid.

Ε'μμαλθακόω, emollio, effœmino.

Ε'πιμάλθω, maltha induſtus. Heſych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emolleſco, elanguesco. Plat. in epiſt.

Μαλεὸς vide in Μαλὸς.

Μα'λη, ης, ἡ, ala, axilla. τοῦ μάλης ὁ χειν, Xen. Hell. 2. ſub ala habere ſeu geſtare, i. e. occultum habere. Sic τοῦ μάλης κρύπτειν, apud Syneſ. Luc. Sic aliquid fieri dicitur τοῦ μάλης, i. e. clanculum, apud Dem. in Aph.

Μάσ-α, &c. vide in Μαράνω.

Μα'λαισ, veterinorum morbus. Apſyrt.

Μαλιδῶ, malide laboro.

Μαλισπὰς, ὸς, ὁ, idem quod μάλης.

Μάλισμα, vide in Μ'λα.

Μα'λκη, ης, ἡ, mannum pœnitæ contractio & ſtupor ex frigore, cujuſmodi torpor dicitur etiam ῥῖγος. Nicand. in Ther. ἐν παλάμῃσι ἑέρροι Μάλκαι ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ὀδυνηρὸν ὑπνον ἐγείρων. ✠ vbi ſchol. μάλκας eſſe dicit τὰς μαλακίας καὶ ἀναισθησίας διὰ τὸ τῶν κρύων ὑπερβολὴν, ἢ τὰ χίματα ἤγουν αἱ ῥῆξεις τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν. Plinius appellat pernliones & pernituculos.

Μαλκόω, frigore contrahor, ex frigore obtorpeſco. Dem. Phil.

4. Dicitur & μαλκείω Ionicè & Poëticè. Nicand.

Μαλκιδὸν, idem quod μαλακὸν. Arat. in Phæn.

Μάλκιος, exp. frigidus. Et ſuperlat. Μαλκίσταν, frigidiſſimum. apud Suid.

Μᾶλλον, vide in Μ'λα.

Μαλλὸς, ὸ, vellus lana, lana promiſſa. Heſiod. in Erg. Εἰ σφῶϊν δ' ὄϊες μαλλοῖς κατιβεβρίθασι, ab Heſych. exp. etiam promiſſa coma: & circrus ſeu cincinnus. ✠ Α' μῆλον, i. ovis derivari dicitur.

Μαλλωτὸς, ὴ, ὸν, lanatus, villoſus, ſeu vellere denſus, vellere hirtus, ut Plato comicus dixit μαλλωτὸς γλαυκίδας. Fœminium μαλλὰς, ſubſtantivè ponitur pro μαλλωτὴ σῖραξ, pellis lanata, vellus.

Compoſita.

Α'μφιμαλλὸς, utrinque villoſus, utrinque villis hirtus: ut ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda ſeu promiſſa habens vellera. Pind.

Δασύμαλλος, (q. d. denſipilis, ſeu denſivillus) valde villoſus, lanoſus. Od. ι.

Δεσποντόμαλλος, draconſino crine, Aeſchyl. in Prometh.

Ε'τερόμαλλος, altera tantum parte villoſus: ut ἑτερόμαλλοι πάντες. Euſt. ex Paul.

Πηχύμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πῆχυς ſignificante μέλας, item λευκός. Il. γ.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non ſimplex, verſipellis: metaphora ſumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τετράμαλλος, villoſus, laniger: ut τετράμαλλος ὄις, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Oreſt.

Μᾶλον, vide in Μῆλον.

Μαλὸς, ὴ, ὸν, tener, idem quod ἁμαλὸς, ex quo factum aiunt. Il. κ. quidam legunt ἀφὶ μαλλῷ, alii ἀφ' ἁμαλῷ. ¶ Exponitur etiam, albus, candidus: item exitioſus.

Μιλερὸς, ὴ, ὸν, ignis eſt epith. apud Homerum, Iliad. υ. & Heſiod. in Aſp. Exponitur uſtivus, fervidus, lucidus: item exitioſus, perniciofus.

Πεμαλὸς, plantæ ſpecies, apud Hippocrat. libro 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ', ſive μαμιδὸς, aut μαμιδὸς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myrepſ. & Paul. Aegin. qui ejus meminit. l. 3. c. 22. titulo de cicatricibus & albuginibus. Idem lib. 7. inſerit τῆ μαμιδὸς (inquit) εἶον βιζίον τι πίας ἐστὶν ἔχον ὅμοιον κονδύλοις. τυκνὸς ὅμοιος ὑλαδὲς τε καὶ λάκκμασι λεπτμίοις πεπτὸς ἅπας, ὀλιγόπονος ὑπόχνοος διωδόμενος. Sunt qui idem eſſe velint quod Doronicum Romanum.

Μα'μμα, & μάμμη, & μαμμαία, apud Euſt. Ariſtoph. gramm. tradit eſſe voces puerulorum ad matrem aut ſenem, ſicut ἄτταν, τάτα, πάππα, ἄππα. ¶ Exp. etiam avia.

Μαμμία, mater, & avia: ut μάμμη. Sud.

Μαμμίδιον diminutivè & blandientium more dicitur ὁ μάμμη.

Compoſita.

Πεμμάμμη proavia. Τειμαμμα, tritavia.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox eſt pueruli ſignificans panem, apud Ariſtoph. in Nub. Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσειν, ἢν μὴ σοι φέρωμ' αὐθέτου.

Μᾶν, vide in Μλὼ & in Μαίνα. Μανᾶς, vide in Μάνης.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis, δέρμα. Apſyrt. in Hippiat. τὸν ἵππον ἐκδολῆ τὸ ὠμὸ κρίνοντα, διερπάδειν διὰ τὸ καιρὸν ἐμπλέκοντα μανδύλη.

Μανδυλιοδὴς, ad cutim. ἐν χῶ, ibid.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, ῦ, τὸ, oſculi ſeu baſii genus quoddam. Ariſtoph. in Achar. φιλήσας γ' ἐμὲ μανδαλωτὸν, ὦ χρύσιον, τὸ σκόροδον, καὶ μισιαν δελφῶν ἀφ'. Schol. ſcribit fuiſſe ſimilarium oſculum, in eo que baſiantis linguam lambi ſolitam fuiſſe.

Μα'ΝΔΑ'ΡΑ, ας, ἡ, ſtabulum, cauſa: ſeu clauſtrum & ſeptum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam ſpelunca, apud Theoc. Idyll. 5. Item locus in quo torcularia ſunt, & uvæ exprimuntur.

Μανδράμια, ατῶν, τὸ, cauſa.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta eſt, cui ineſt vis corporis ſenſumque obſtupefactrix & ſomnifica. Vnde proverbialiter μανδραγόρᾳ ἐκπεπωκέναι dicuntur, qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti ſunt. Plura vide apud Dioſc. l. 4. ἐκ. 76. apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 2. Plinil. 25. c. 13. A' Romanis ſic etiam appellatur canina malus, ſeu tetreſtris, à Pythagora verò propter divaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος nominatur.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragoræ conditum, de quo Dioſc. l. 5. c. 81.

Μανδραγορίζω, videtur ſignificare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, (F. ἤσομαι, P. μαθ. aor. 2. ἔμαθον) diſco. Od. ξ. Α'λλ' ἐπεὶ δὴ ὧν δὴ ἄρχα κάκ' ἔμαθον, Xen. Pæd. 1. μᾶλλα δέ μοι, ὦ παῖ, τάδε (ἔρη) τὰ μέτρια, diſce ex me hæc. Plato. μανθάνω περὶ τῶν ἄλλων, diſco ex aliis. Cum genitivo pretii, apud Ariſtoph. in Nub. τοιαῦτα τὰ' ἔμαθεν τ' ἀπόβολον. hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitivo, ut Xenoph. μανθάνω ἱππάζειν. Cum particip. ut Ariſtot. pol. 8. μανθάνω ἄδων, diſco canere. Item intelligo, percipio, animad verto: idem interdum quod σωίημι ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ σὺ ἐπαίνου κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις. Sic & alibi.

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit ſeu diſcit: diſciplina. Xen. de re equ. Thuc. l. 1. Per excellentiam μαθήματα dicta fuerunt diſciplinæ ſeu artes aut ſcientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen, Pæd. 2.

Μαθηματικὸς, ὴ, ὸν, (q. d. diſciplinarius) ad diſciplinas pertinens, ſeu ad diſciplinas aptus. Plut. in lib. de virt. mor. Item diſcendi cupidus. Plato. Item docilis. Ariſtot. metaph. l. 1. Item ad mathemata pertinens, pertineps ad mathematicas: mathematicus: ut μαθηματικὴ ζήτησις, apud Ariſt. Et μαθηματικὴ, ſub. ἐπιστήμη. Plut. Item mathematicarum diſciplinarum peritus, Ariſt. eth. 6. c. 8. & l. 1. c. 3.

Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q. d. diſcentia) ipſa diſcendi actio, cognitio, perceptio. Ariſtotel. polit. 8. ὦ δὲ πολίται μανθάνοντες, ἀφ' ὑπάρχῃ δὲ ἡ μάθησις.

Μαθητὸς, (q. d. diſcibilis) qui diſci poteſt, Ariſtot. eth. 6.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, diſcipulus. Epig. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ πρόσθονες ἀπεσκήλων, & Πλάτων' μαθητὴς, ſæpe ap. Plut. &c. Et Fœm. μαθήτεια & μαθητρὶς, diſcipula. Laërt. in Speuſippo.

Μαθητεύω, diſcipulus ſum, ſum auditor. Plut. in vita Iſocrat. ἐμαθητεύθη δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo, Matth. ult. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor. Baſil. Μαθητεία, ἡ, inſtitutio quæ traditur diſcipulo, vel diſciplina ſeu doctrina, Greg.

Μαθητάω, ῶ, diſcipulus eſſe cupio, diſcere cupio. Syneſ. ἀ γέ τοι φύσιν ἐμανθανέτην ἀ ἐμαθητίων πολλοῖ. Et cum dativo: apud eundem. Item cum accuſ. apud Areop.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Α'ραμαθύνω, (q. d. rediſco) denuò diſco, de integro diſco. Heſ.

Α'ντιμανθάνω, contra diſco, ſeu contraria diſco, aut viciſſim diſco.

Α'πομανθάνω, dediſco. Plat. in Phædo. ὧτε ἀπέμαθον ἃ τότε ἃ σοφὸ τῷ ἀμίλω ὄ Νέλας. Plut. in Lyc. σέφειν βακτηρίαν ἀπέμαθον.

Α'πομάθησις, (q. d. dediſcentia) oblivio ejus quod didicimus.

Ε'κμανθάνω, diſco ſeu potius perdiſco, intelligo, ſeu cognoſco, Plat. μαίνεσθ' ὦ φυλακὴ τὸ καὶ γεγένησθαι, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, diſcere ſeu perdiſcere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νῷν ἀφίκου, cognoſcere vel perſpicere.

Ε'πιμανθάνω, diſco poſt ſeu poſtea, doceor poſtea. Thuc.

Καταμανθάνω, perdiſco, pernoſco. Plat. ἵνα τε μὴ ὄρων ἓν τῷ κατανοεῖν ὀπίσω, &c. amore affectus eſt pernoſcendi. Item animadverto, perpendo. Iſoc. ad Dem. ῥᾴδιον ἢ τῶν κατανοῆσαι ἓκ τε τῶν Ἡρακλέους ἔργων, facilè hoc animadvertiſcet. Epictetus τῶν σωμάτων φύσιν κατανοῆσαι perpende.

Δυσκατανόητος, qui difficilè diſci poteſt ſeu intelligi, aut animadverti. Δυσκατανόητος, ut vix intelligi ſeu animadverti poſſit.

Μεταμανθάνω q. d. poſt diſco, i. e. diſco poſt illud quod antea didiceram, ſeu relicto eo quod antea didiceram. Theod. hiſt. Eccleſ. 1. τῶν περὶ σωτῆρος ἡμῶν μεταμεμαθηκότων δόγματα. Et apud Suid. μετέμαθον Ε'ρέα ἐν τῶν Α'σσυρίων ἀναβάσεως. Item

discendi rationem muto. Aristot. Et *pro*, dedisco, apud Aeschin.

Πεμμαθάνω, (q. d. prædisco) antè disco. Aristoph. in Nub. εἶτ' αὖ πεμμαθεῖν ἔστ' ἐδίδαπες.

Προσμαθάνω, addisco, insuper disco.

Συμμαθάνω, (q. d. condisco) simul disco, unà disco. Συμμαθεῖν exp. etiam condoce facere, apud Soph. in Ajace. κ' ἤθελες ἐπίστασί με συμμαθεῖν τίνος: ubi tamen sunt qui exp. etiam cognoscere seu noscere. Item affuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητής, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητάω, simul discere cupio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀμαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Aristoph. in Nub. ἄβροτος ἀμαθὴς ἀτοὶ καὶ βάρβαρος. Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus. Item ignarus, nescius, rudis: ut ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur & simpliciter, expers: ut ἀμαθὴς ὑπερβολῆς, apud Thuc. Pro ὀλιγομαθὴς, etiam accipi testatur Eust. & alii grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti, seu indocti. Thuc. l. 8. Ἀμαθεῖ, idem.

Ἀμαθία vel ἀμάθειᾰ, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas, rerum imperitia. Item rusticitas. Et *peculiariter*, literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l 3.

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor. Plat. de rep. l. 7. καὶ ἀμαθάνοπ πυ ἀλιτοιοῦϑη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγαπακτῆ, convicta ignorantiæ. Et cum accus. apud eundem, ὡς τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνοι τῶν πολιτῶν, hæc ignorantibus. Item cum præpofit. εἰς, ut ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα, rudis ad hæc, apud eundem ibid.

Decomp. Λιάμαθοι. Etymol. οἱ ἀπίπλοι, διὰ τὸ εἶναι λίαν ἀμαθεῖς. Vide & compositum ab ἄμαθος.

Ἀμημαθὴς, qui nuper discere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecub. ἀρτιμαθὴς ἡκῶν.

Αὐτομαθὴς, qui ex seipso didicit, qui nullo præceptore usus est.

Αὐτομαθῶς, discendo ex seipso. sine præceptore.

Δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum: seu hebes, indocilis. Plat. de rep. l. 2. Item pass. qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animadverti. Eur.

Δυσμαθῶς, non facilè discendo.

Δυσμαθία, tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in ep. Scribitur & Δυσμάθεια.

Εὐμαθὴς, qui facilè discit, docilis. Plat. ep. 7. Item passivè, qui facilè disci potest, intellectu facilis seu cognitu. Luc. de hist. scrib. Soph. in Ajace, Xen. apomn. l. 1. Aristot rhet. 3.

Εὐμαθῶς, ita ut quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu Εὐμάθεια, facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. & Aristot. rhet. 3.

Ἡμιμαθὴς, semidoctus. Poll. l. 6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νοσομαθὴς, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum dictus.

Ὁμομαθὴς, iisdem studiis & disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. ubi tamen legitur & ὁμοιομαθεῖς.

Ὀψιμαθὴς, qui serò didicit, seu discere cœpit. Isoc. ad Helen.

Ὀψιμαθία, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio. Gell. l. 11. c. 7.

Ὀψιμαθάω, serò discо, seu sera ætate. Luc. de merc. cond.

Παιδομαθὴς, qui à puero didicit: & *ex consequenti* qui in sua quidq; arte optimè facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit, multiscius, multum eruditus. Isoc. ad Demon.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more ejus qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία vel πολυμάθεια, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Luc. de salt.

Πραγματομαθὴς, cui est rerum usus. Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò disсit.

Φιλομαθὴς, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocr. ad Dem. Plut. in Symp.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel Φιλομάθεια, cupiditas discendi. Τὸ φιλομαθὲς pro eodem.

Φιλομαθέω, ῶ, discere cupio, discendi desiderio teneor, apud Plat. de leg. & Strab.

Μανία, μανικὸς, &c. vide in Μαίνομαι.

MA'NNA, sive μάν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pavit in deserto. Exod. 16. Iosuæ 5. Deut. 8. Ioan. 6. Ioseph. ἐξ ἀρχαιολογίας. ¶ Est & manna Arabum, diversa à superiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura. Gal. περὶ κρ. τόπων. l. 4. & method. l. 5. Dioſc. l. 1. c. 74.

-MA'NNOΣ, sive μάννος, ὁ, genus ornamenti collaris. Poll. l. 5. c. 16. ait vocem esse Doricam. ✠ Sunt qui derivata hæc existimenta à Latino vocabulo manus: ut μάννος sive μάνες propriè sint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinis brachialia & armillæ dicuntur. ¶ At μανὸς vide infrà.

Μανιάκης, ου, ὁ, & in plur. μανιάκαι, collaria & brachialia ornamenta, torques. Polyb. & Plut.

Μανίκιον, ου, τὸ, diminut. apud schol. Theoc. Idyll. 11.

MANO'Σ, ὦ, ὁ, rarus: ut σπερὶ μανὴ, & φυτεία μανὴ, apud Theoph. de caus. pl. satio rara & amplo distincta intervallo. Interdum & laxus: ut μανὴ σάρξ, apud Gal. ad Glauc. laxa seu mollis. Aristot. in problem. dicit τὸ μανὸν esse μαλακὸν, καὶ ἅπαν ἀμβλὺ τὸ αὐτὸ σωιέναι.

Μανότης, raritas seu laxitas.

Μανώδης, idem cum μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῷ μανῷ.

Μανάω, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo: unde pass. μανοῦδαι, rarescere Theophr. hist. pl. 9.

Μάνωσις, rarefactio: item pro μανότης. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 15.

Composita.

Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theoph. hist pl. l. 7. c. 5. exp. aquæ rarefactu difficiles. (νομμ.

Τειχομανὲς, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Μάω.

MA'NTIΣ, εως, ὁ, vates, hariolus. Od. ι. Εὐρυάλη μάντι ἐπιπλόμενος ἔπος ἔκπαγλον. Item ἀνὴρ ἰητὸς τε μέγας τε Od. α. Οὔτε τι μάντις ἐὼν οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς Plut. in Lyc. μάντις ἀγαθὸς. Cum Genit. Iliad. α. Μάντιν ἀγαθὸν, ὃ vates malorum. Invenitur & fœm. gen. ἡ μάντις, apud Athen. ✠ Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, à furore divino quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinens, aut etiam, vates efficiens, seu vaticinationem habens: ut ἡ ἕκτη μαντικὴ, apud Aristid. & μαντικὸν πῦρ Κασταλίας. Greg. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thucl. 5.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Od. ι. - δι' μαντοσύνη ἐπέπεσον.

Μαντόσυνος, ον, τὸ, vaticinus, fatidicus: ut μαντόσυνος φρὴν, Epigr. l. 5. & apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, augur, oraculum edo. Od. ο. Εὖ γὰρ ἐγὼ ναυσὶν μαντεύετο πᾶσι βεβοῆσι. Et cum accus. Il. τ. Εἰπὲ, τί μοι δάσσατο μαντεύεσθαι: Sic apud Plat. in ep. φήμην δ' ἀγαθὴν μαντεύομαι. Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ὁμοιόλοξα. Generaliter interdum signif. conjicio, opinor: ut apud Aristot. in eth. πλεῖόν τι καὶ δυσφραστὸν εἶναι μαντευόμεθα. Item oraculum consulo, seu oraculum peto. Xen. apomn. l. 1. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις consulentibus oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τὸν vel περὶ τούτου: ut apud Plat. in apol. ἐπέλιπεν τοῦτο μαντεύεσθαι. Aeschin. in Ctes. Ἀμφικτίονες μαντεῖαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τοῦ Θεοῦ. Et apud Athen. Κνωσῶ μαντευομένῳ περὶ σωτηρίας ὁ Θεὸς ἔχρησεν.

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, divinatio. Item vaticinium, oraculum. Luc. in Hermot. Philo de vita M. l. 1. Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adject. q. d. vaticinius, ad vatem pertinens seu ad vaticinationem: ut μαντεῖα, ἀοιδαὶ, apud Soph. dicitur & μαντεῖος per dialysin pro eodem, apud Apol. Arg. 2. Legitur & μαντῷος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. Thucyd. l. 2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & μαντήϊον, Od. μ.

Μάντευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculum. Plat. in ep.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Synes.

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem, seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλεξόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinari daret. Hesych.

Ἀλήθμαντις, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, quæ è farina vaticinatur. Hesych.

Ἀμάρτυτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, divinatio per securim seu asciam. Plin. l. 36. c. 19.

Ἀπομαντεύομαι, divino. Gal. οἱ ἀπομαντευόμενοι τὴν γνώμην αὐτῶν, qui mentem ipsius divinant.

Ἀστρομαντὴς, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντία seu βελόμαντις, genus est vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ sive insignatæ nominibus singulorum, ut videatur cujus sagitta exeat: & quæ prius civitas debeat expugnari. Heronym. in Ezech. c. 21.

Βοτόμαντις, qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit. Hesych.

Ioseph

Γαστρομαντεύομαι, q. d: ventre divino. Alciphr.

Decomp. Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo: διαμαντεύονται ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex avibus. Plut. in Cam.

Οἰωνομάντις, εως, ὁ, ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur. Plat. in apol.

Θυμόμαντις, qui animo futura prospicit, vates. Hesych.

Ἰχθυομάντις, εως, ὁ, qui ex piscibus futura prædicit. Athen. l. 8.

Κακόμαντις, malus vates. Pind.

Καταμαντεύομαι, vaticinor, conjicio: unde apud Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura conjicere.

Κορακομάντις, qui ex corvis auguria captat, utitur. Eust. in Od. ξ.

Κοσκινομάντις, εως, ὁ, vates cribro divinans. Theoc. Idyll. 3. Κίττα Κοσκινομάντις, δηλαδὴ κοσκινομαντις.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus, Pind.

Λιβανόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust.

Μεστόμαντις, exp. jactabundus, qui tales ut plurimum sunt poëtæ Aristoph. in avib. τίς πτὸ' ὁ μεστόμαντις ἄπωθ' ὄρνις ὀρεσσάτης.

Νεκρομαντήϊον, oraculum ejusmodi. Eustat. ex Herodot. Pro quo Ionicè, νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio ejusmodi. Hesych.

Νεκυόμαντις, qui mortuos evocans & scisitans futura vaticinatur

Νεκυομαντεῖα, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομάντειον, oraculum ejusmodi. Eustat. ex Herodot. Pro quo Ionicè, νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Οἰωνομάντις, εως, ὁ, qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eurip. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia auguralis.

Ὀνειρομάντειον, voce datum responsum.

Ὀνειρομάντις, ἰεδὲ vaticinans. Pind.

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus. Plut.

Πεμάντης, ὁ, mulier quædam oraculi Delphici antistes. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plut. & Thucl. l. 5. Apud Eurip. in Helen. Μὴ πεφάμενος κρωσὶ πεφαμένας, ὦ φίλαι χόρες, exp. simpliciter, vaticinans mala.

Πυθόμαντις ἐστὶ, Pythia, vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam significare, Pythicus vates.

Πυρόμαντις, qui ex igne divinat. ignispex:

Πυρομαντία, divinatio ex igne, ignispicium.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates.

Στερρόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat, seu qui dæmonem in præcordiis habens futura prædicit. Poll ex Soph.

Decomp. Ἐνστερρομάντις, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Σφυδόμαντις, qui ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Τὑδρομάντις, qui ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.

Τὑδρομαντεία, ejusmodi per aquas divinatio.

Τέτομαντις, epitethon cornicis, apud Euphorionem, ex eo quòd pluvias prædicit. Exponitur pluviæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium divina avis imminentium.

Χειρόμαντις, εως, ὁ, ex manu seu manib. divinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. num. χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, divinatio illa ex inspectione manus seu manuum.

Ψευδόμαντις, falsus vates, mendax vates. Suid.

Ψευδομαντεύομαι falsa vaticinor, falsa reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.

Ψυχρομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apoll.

Μαπίων, vide in Μάρπτω.

-MA'PAΓΔΟΣ, ου ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur, smaragdus (ἀπὸ dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τῷ διαυγὴς ὑπάρχειν, propterea quòd pellucida sit.) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδον εἶναι τῶν ἐδέων κρείσσονα. Item ex Menandro, Μάραγδον εἶναι τῶν ἐδέων κρείσσονα.

Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod μάραγδος, apud Suid.

Σμαραγδίνος, η, ον, ὁ, ἡ, smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαραγδίνη λίθος, Apocal. 4. pro smaragdo.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero seu imitor. Sic ἐέδεις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Aretha.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 5.

MAPA'TNAN, Plato comicus in Cleophonte vocavit τὴν μά-

στιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 13. Eurip. potuisse dicitur pro genere supplicii.

MA'PAΘΟΝ, ου, τὸ, marathrum seu fœniculum: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 81. & Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & μάραγος, sine ρ, & gen. masc. ut apud Athen. l. 13. Καὶ τὸν μάραγον ἕδωσι, πυρὲς δ' ἐ μάλα.

Ἱππομάραθρον, (comp.) fœniculum sylvestre, à magnitudine, qua sativum excedit, ità appellatum: de quo Dioſc. l. 3. c. 82. & Plin. loco citato. Eadem herba divisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. i fœniculum equinum.

-MAPAI'NΩ, F, ἀνῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isoc. ad Demonst. κἀγὼ μὲν ἢ χόρτον δι' ἀλωσιν ἢ νόσος ἐμάρανε. Soph. πάντ' ὀμέγας χόρτον μαραίνει τε καὶ φλέγει. Hom. hymn. in Merc. Ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, excedo paulatim. ✠ Derivatum ἔσσε à μάω tradit. Eust.

Μαραίνομαι, marcesco, flacesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco seu elanguco. Mosch. in epitaph. Bion. πᾶ δ' ἀνθεα πάντ' ἐμαραν' ἄνθη, flores omnes marcuêre. Phil. de vita M. l. 3. μὴ χόρτον μήπως μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένοις τὰ θερμὰ σβυσίμοις ἀνορτασμᾶλλον ἀπέγχυται, quum calor marcescit & exolescit. Dicitur & πῦρ μαραίνεδαι, quum paulatim collabitur & sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo l. 3. Sic & Homer. Il. ι. φλὸξ μαραίνεδαι dixit.

Μάρασμος, ὁ, tabefactio, marcor, & d. q. flaccidita. Item nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes: immodica totius corporis ariditas & consumptio.

Μαρασμώδης, cui inest μάρασμος: conjunctum habens μάρασμον, ut μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exeat & ad tabem perducat Gal.

Μάρανσις, idem quod μαρασμός. Ab Aristotele sic appellatur senium.

Μαῖλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάραντος, ου, ὁ, ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed decerptus asservetur, & cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua revivisсat. Vide Plin. l. 21. c. 11. A'quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἐλίχρυσον. ut testatur Dioſc. l. 4. c. 57.

Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto: ut ἀμαράντινος στέφανος apud Philoſt. in Heroicis.

Ἀπομαράω, tabefacio, idem cum μαράω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαράομαι, tabesio. Idem quod μαραίνομαι. Plut. in Numa, ἀπομαράνονται ὑπὸ νόσου. Exp. etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in probl. segm. 11. ἀεὶ δ' ἡ χαρὰ κινουμένη κινῶν ἀπ' ἄλλο εἰς ἄλλο ἀπομαραίνεται. Item extinguor, perimor, aboleor. Xenophon. in symp. ἀπολείπει τοῦτο δὲ τῷ τοῦ ἐνδεᾶν καὶ τῷ φιλεῖν ἀπομαραίνεται.

Decomp. Συναπομαράω, unà marcesсere facio, unà vel simul contabefacio.

Ἐμμαράνω, idem quod ἀπομαράω.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαράω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in pol. præc. διὸ πολλοὶ πρὶν αὐξῆσαι πρὸ τοῦ βῆμα χρήσαι αὐδήσαν.

MA'PΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio. Paul. in Arcad. Et μάργαρος, margaritæ in Epigr.

Μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρίτης λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma: vide apud Athen. l. 3. & Aelian. l. 10. c. 14. & l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

MA'PΓΟΣ, η, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Od. π. Μάργε τίη, &c. i. e. μανιόμενε. Et Od. ψ. μάργε ἰὼ σὺ γε θεοῖ ἄφρασι. Plut. in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργον τι μοι δοκεῖ εἶναι. ¶ Item protervus, petulans, improbè libidinosus: apud Theogn. Ἐχθαίρω δὲ μάργον, οὐδ' ἐράσμιον ἔργον, οὔτε μάργου ἀνδρὸς ἐρᾶν, οὔτε γυναικὸς ἀβελτέρου. Sic & μάργος ἀνὴρ, vesanus insanientem. Euripid. in Hecuba.

Μαργίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel μαργῶν. Sed generaliter quilibet stultus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leviculus: ut apud Luc. Exp. etiam imbellis, iners, apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀσπιδηφόρον αὐτῶν.

Composita.

Γαστρομαργία, ὁ, ventri ad insaniam usque indulgens, gulosus, helluo, lurco, Aristot. eth. l 3. c. 13. διὸ καλοῦνται ἔνιοι γαστρίμαργοι ὡς περὶ τὸ ἦθος πλεονάζοντες αὐτῷ, (ζημίας.)

γαστρι-

Ταχυμαχία, ἡ, ingluvies, immensa gula, helluatio.
Ταχυμαχέω, ῶ. helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.
Ταχυμαχος, ὁ, hasta furens, bellicosus. Aeschyl.
Ἐγχέμαχος, hasta furens, i. bellicosus.
Ἐγχέμαχος, pro eodem. Hesych.
Ἔμμαχος, infanus. Ἐμμαίνω, insanio. Arat.
Λάμαχος, ὁ, ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.
Λαιμαχία, gulositas, ingluvies, voracitas. Plat.
Στόμαχος, loquax, nugator. Aeschyl. Et στόμαχος γλωσσαλγία, apud Eurip. in Med. Vitur & Hippoc.
Ὑπέρμαχος, infanus supra quam dici potest, vehementer insanus.
Ὑπέρμαχος, q.d. subinsanus, substolidus, subvecors: unde ὑπερμαχότερος, apud Herodot. in Thalia.

ΜΥ̓ΡΗ, ης, ἡ, & in Plur. μάραι antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, ut Eust. scribit.

compositæ.

Δυσμαρὴς, ές, ὁ, ἡ, idem quod δυσχερὴς, difficilis.
Εὐμαρὴς, facilis. Herodian. l. 6. τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theoc. Idyl. 15. παρεῖναι Εὐμαρὲς, num transire facile est?
Εὐμαρέως, & εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. 2. Theoc. Idyll. 14. Herodot. l. 2.
Εὐμαρίζω, allevo.
Εὐμαρὲς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. & Suid. Sic. & apud Poll. l. 7.
Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M. l. 1. πάντα ἢ ἐξευμαρίζει θεὸς ἃ αὐ ἐθελήσῃ καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam, paro, apparo, εὐτρεπίζω. Hesych.
Κατδυμαρὲς, Suid exp. κατευοχεῖ. Et οἱ κατευμαρίζοντες Hesych. sunt ἀχειρίστες, & οἱ καθιστῶντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.
Παρευμαρὲω, negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ, Mariandyni. Hi fuerint olim ab Heracleotis in ferviturem redacti, ut ὁι ἕλωτες à Spartanis: unde (sicut εἵς λωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, servi. Vide plura apud Athen. l. 6.

-ΜΑΡἸΛΑ, sive μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. Hippoc. γυναικ. 2. ὅταν ἢ διάπυρον γένηται ὁ βόθρος, ἐξελεῖν χελὶ τὰ ξύλα, καὶ τῶν αὐθράκων οἱ δὲ ἀδρότατοι ἔσονται καὶ διάνυσιν. τὸν δὲ ἀποβληθὲν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Pro pulvere carbonum accipit Aristoph. in Achar. τὸν τὸ θεὸς τῆς μαρίλης μοι συγχέαι, ὁλάρχ· ἐνεπίλησεν ὥσπερ σπόδι. Sic apud Suid. χαλκεὺς διὰ τῆς ζγνων καπνὸ καὶ μαρίλης. Derivatum videri potest παρὰ τὸ μαρόω ἐνεδὲ, ut sit μεμαρωμένον πῦρ.
Μαιλεύσαι, circa favillas versari.
Μαιλευτικὴ, qui favillas tractant.

ΜἈΡΙΣ, εως, ὁ, maris: mensura liquidorum sex cotylarum capax, ut tradit Poll. l. 10. c. 47. Aristor. hist. an. οἶνῳ μάεις. Polyan. verò l. 4. dicit esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑἸΡΩ, F. αῶ. rutilo, resplendeo, vibranti splendore coruſco. Il. ϖ. Σαρπηδὼν ἐν τε ἕλεντο Χάλκια, μαρμαίροντα. Athen. l. 14. ex Alcæo, μαρμαίρει δὲ μύγι ἀέρος χαλκῷ.
Μαρμαύσσω, idem.
Μαρμαυγὴ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysost. ἡ τῶν ἀστεροφαλῶν καὶ ἀπίδων μαρμαυγή. Hom. pedum μαρμαυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut αὐτὴ παραλλάσσεσθαι, videantur μιμνήσκειν, vibrare veluti radii solares. Odyss. 9.
Μαρμαυγάλιος, fulgidus & se radios splendoris vibrans. Hipp. μυρεψικὰ καὶ σφόνδυλα καὶ τὰ μύρα.
Μάριλλος, albus, candidus, quoniam quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. π. ἑτέρῳφι ἢ λάζετο πῶλον Μάριλλον ὀκυέοντα. Dicitur & μαρίλλος subſtantivè pro μάριλλος λίθος. Il. μ. & Od. ι. μάριλλον ὀκυδέντη Καλύψ. Quoddam etiam lapidis genus, nivea albedine insigne, interdum & rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læve, duriſſimum, μάριλλον vocant: ut Chryſo. de prec. χρυσὸς καὶ πολυτίμητοι λίθοι καὶ μάριλλα πᾶσιν τοῖς ὄπισθεν τῶν Ἑσπερίων. Dicitur etiam μάριλλος fragmentum marmoris poliendo decuſſum, marmoris cæmentum: vel ſimpl. cæmentum. Plut. ſymp. 4. in præfat.
Μάρμαρον & μάρμακος eſt etiam vitium quoddam veterinorum in Hippiatr.
Μαρμάρεος, & μαρμάρινος, marmoreus, marmori ſimilis nitore, candore, lævore, marmoris modo candens nitensque. Il. ξ. πέλα μαρμαρέοιλι, æquor ſeu mare marmoreum. Item è marmore ſeu albo lapide confectus. Heſiod. in Theog. Ἐν δὲ μαρμαρέαι τε πύλαι καὶ λάϊνος οὐδός.

Μαρμάρεος, Idem. Athen. l. 5. ζῶα μαρμάρεα τὰ ἀρώνια τετρα. Et aliquanto pòſt, μαρμάρεον ἄγαλμα τὸ Διὸς, ſignum marmoreum, μαρμάρινον ἄγαλμα, ſol marmoreo nitore vibratus. Item qui ex cæmentis marmoris confectus eſt. Diod. Sicul.
Μαρμαρόεις, εντος, ſplendens marmoreo nitore & candore.
Μαρμαρόω, marmoreo ſplendore vibro, ſeu marmoreum ex me ſplendorem vibro. Pind. apud Athen. l. 3. ἰὼ πάϊ δὲ Θεοξένου ἀέθλας μαρμαρώσομεν μαρμαρέοισι δρόμοις.

-ΜἈΡΝΑΜΑΙ, pugno. (derivatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρῆσθαι, h. e. ab irreconciliabili odio, proprerea quòd olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ὅρκια ἔδυον, in reconciliationibus & fœderib. agnos mactabant. Euſtar. verò à μάρη dedoci ſcribit: ut ſit proprie διὰ χειρὸς μάχεσθαι.) Il. πολεμιζέμεναι μὲν αὐτὸν. Il. μαρναντο μέμας πυρός. Il. νῦν ἢ μαρναθ' ὑπερφιάλοισι πάλεσσι. Et Il. γ. μαρναμένων Μενελάου, pugnantem cum Menelao.

ΜἈΡΠΤΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod προσλαμβάνω. Il. ω, ὅτε μιν κατέμαρπτε δι' ὤμων. Apud Herodot κατεμάρπτων φόβῳ ἐνέπιπτε τὴν Θεμιστοκλέα, invidia premens.
Συμμάρπτω, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Od. ι. ἐπεὶ ἢ δύω μάρψαι per tmeſin pro συμμάρψαι, duos comprehendens.

ΜἈΡΣΥΠΟΣ, ὁ, marſupium, crumena, loculus, facculus. Scribitur, & per ι, μάρσιπος, vel (gemino π) μάρσιππος. Xen. in anab. ἔδει πᾶσι ἐν πήραις μαρσίπους ἱματίων κατασκευάσαι. Apud Alex. Trall. μάρσιππον ponitur pro facculo quo pars dolens fovetur.
Μαρσίπιον, vel μαρσίπιον, ὁ, τὸ marſupium, facculus. Poll. ex Apollodoro Caryſtio μαρσίπιον τι μικρὸν.

ΜἈΡΤΥΡ, υρος, ὁ, ἡ, teſtis Xen. Pæd. 4. θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔστωσαν. Plat. in polit. τὶ δεῖ τὰ μάρτυρ' ; Dem. μάρτυρες ἐνέρχεσθε. Dicitur μάρτυρες καλεῖν & ἐπάγεσθαι apud Dem. & Iſocitare & adducere teſtes μάρτυρας παρέχεσθαι, teſtem proferre, apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur & μάρτυρας παρίσασθαι, & ἐπιδεῖξαι, & παρεῖναι teſtes adhibere & conſtituere, apud Plat. Plut. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπιμαρτύρεσθαι, διὰ μαρτύρων, adhibitis teſtibus apud Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Chriſtianos uſus obtinuit ut μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modo confeſſione, ſed etiam ſuo ſanguine Chriſti doctrinam ſanciverunt. Actor. 22.
Μάρτυρ, υρος, ὁ, idem quod μάρτυς: unde & derivari putatur, licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ. Μάρτυρε δυσπίτεσιον Διὸς τοῦ ὄλυμπον ὄρνυσι. Il. α & γ. Hinc & μάρτυ ſiſtum eſſe volunt per ſyncopen: à quo nulli caſus uſitati ſunt præter nominat. & accuſ. ſing. & dat. plur. Plat. in epiſt. τόνδ' ἢ ὦ μάρτυ. Plut. in Phoc. μάρτυ ἐπικαλοῦμαι καὶ ὦ ἔπεσθε. Dion. pro cor. λοιδορεῖς ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούσιν ὑμῖν χάριν ἔχοντα.
Μαρτυρία, ἡ, teſtimonium, idipſum quòd à teſte dicitur. Plut. de fr. car. Iſocr. in Archid. Dem. Interdum ſumitur pro ipſa dictione teſtimonii: ut Od. α. & apud Heſiod. in Erg. Ariſtoph. in Veſp. Item pro elogio Syneſ. Et pro ſignificatione, apud Baſil.
Μαρτύριον, τὸ, idem, teſtimonium, ſeu quod teſtimonii loco affertur. Et pro ipſo teſte. Plut. in quæſt. Græc. Item pro argumento ſeu indicio quo aliquid velut teſtimonio confirmatur. Ariſt. eth. 2. c. 2. Thuc. l. 3. Vſurpatur & pro loco in quo ſunt martyrum reliquiæ, in Can. 6. concil. Chalced.
Μαρτυρικὸς, ὁ, qui martyrum eſt. Greg. in Maccab. encom.
Μαρτύρομαι, teſtor, teſtificor, teſtatum facio, in epiſt. ad Gal. c. 5. μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ φοιτῶντι, &c. Item teſtem cito, vel in teſtimonium voco. Plut. in Alcib. χαίρειν ὀφείλοντα καὶ μαρτύρεσθαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ariſtophan. in Plut. ὀμνύω ἃ πιεῖ ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te teſtem voco. Ponitur & abſolutè μαρτύρομαι, pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους: ut apud Luc. in Tim. πάντες ὦ Τίμων ξυμπύρομαι ὦ Ἡράκλεις. Sic & apud Thucyd. l. 6.
Μαρτυρέω, teſtor, teſtis ſum Dem. pro cor. μαρτυροῦσι ὅτι πάντα ἐκεῖνα ἀφῆκε τὰ διαιτητὴ reſtantur, teſtes ſunt. Plut. in Pericle, ὃν δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τῶν διδασκάλων τῶν Ἀθηναίων οἱ νικήσαντες ἐμαρτύρησαν αὐτὸ τὰ γεγονότα. Interdum ſignificat, teſtimonium dico, teſtimonium perhibeo. Demoſthenes pro corona, τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Xen. Pæd. 8. αὐτὸ ἑαυτὸ μαρτυρεῖ. Plat. de leg. lib. 11. ἐὰν ἐπισκήψῃ τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαι, ſi inſtimulatur teſtis falſi teſtimonii. Μαρτυρεῖν cum dativ. ſignificat etiam laudes alicui tribuere, ſeu teſtimonio ſuo alium ornare. Sic ad Gal. 4. μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, hoc teſtimonium laudis vobis impertio. Item aſſentiri alicui, in alicujus ſententiam diſcedere. Xenophontis apomnem. l. κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις his & ego aſſentior. Item μαρτυρῶ,

μαρτύρω, ſignifico, declaro, ſæpe apud Baſil. Et ſum μάρτυρ, ſeu cruciatu in martyrio afficior: ut ὁ ἀπὸ Στέφανος πρῶτος μαρτυρῶ, cruciatu in martyrio afficitur, ſeu primus eſt martyr. Baſil. de pœnitentia.
Μαρτύρομαι, teſtib. comprobor, teſtimonio confirmor. Greg. μαρτυρούμενος ὑπὸ τῶν πατέρων, cui ſpiritus teſtimonium perhibet. Rom. 3. μαρτυρούμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου, legis teſtimonio comprobati. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud Greg. τὸν τελώνην ἐν ὑψώσει πεπεῖνασις, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρούμενον.
Μαρτύρημα, teſtimonium, quod teſtimonio perhibetur. Eurip.

compositæ.

Ἀμάρτυρος, ος, ὁ, ἡ, teſtibus carens, nullo teſtimonio ſeu teſte probatus. Thuc. l. 2. Plut. de ſolert. an. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Iſoc. oratio ſcripta, ut quum codex recitatur loco teſtis.
Ἀμαρτύρως, ſine teſtimonio.
Ἀντιμαρτυρέω, contrarium teſtor, teſtimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ὥσπερ ἐπίτηδες αὐτοὺς ἀντιμαρτυροῦντες ὧν δηθεὶς ἱερεῖς τοῖς ἀγνοτάτοις, velut de induſtria teſtimonio ea oppugnantes quæ in religioſiſſimis ſacris faciunt. Idem in Alcib. πάντες ὅ τι τις ἀνομάζεται, τοῦτ' ἐπιφαίνεσθαι ἀντιμαρτυροῦσιν. Apud eundem αὐτιμαρτυρεῖν ἀεὶ τοῖς ἀδικοῦσιν, contra ſenſum teſtificari.
Ἀντιμαρτύρομαι, idem.
Ἀποματρτυρέω, atteſtor, teſtor, teſtificor.
Ἀποματρύρομαι, idem. Plat. in Soph. διὰ τέλους τοῦτο ἀπομαρτύρεται.
Ἀυτομαρτυρέω, de memetipſo teſtor. Laërt. ἐγνώσθη δὲ Ἀυτομάνω τὸ Σαπλὲι, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.
Διαμαρτύρομαι, teſtimonium mihi perhibetur: unde τὰ διαμαρτυρηθέντα, teſtimonio comprobata. Iſoc. Item conteſtor, deos hominemque contestor. Dem. διαμαρτυρόμαι ὑμῖν καὶ θεοῖς. Sic & apud Aeſchin. contra Cteſiph.
Διαμαρτύρομαι, teſtibus, interpoſitis reclamo, deos hominesque invocando conteſtor, quiritor. Demoſth. Philip. 2. πρῶτον μὲν διαμαρτύρομαι καὶ ἐπικαλοῦμαι καὶ ἐπάγεσθαι apud Dem. & Iſocitare & adducere teſtes μάρτυρας παρέχεσθαι. teſtem proferre, apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur & μάρτυρας παρείσασθαι, & ἐπιδεῖξαι, & παρεῖναι teſtes adhibere & conſtituere, apud Plat. Plut. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπιμαρτύρεσθαι, διὰ μαρτύρων, adhibitis teſtibus apud Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Chriſtianos uſus obtinuit ut μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modo confeſſione, ſed etiam ſuo ſanguine Chriſti doctrinam ſanciverunt. Actor. 22.
Ἐμμαρτύρεια, τὰ, teſtificationes.
Ἐμμαρτύρεω, teſtimonio meo prodo & effero, palàm teſtificor. Aeſch. εἰς πολλὰς ἐμμαρτυρῆσαι. Iſæus ἀλλ' ὁ γε Ξενοκλῆς ὧδε τὸν ἐπιτυχόντας δὴ τῶν μαρτυρίων ταύτων ὧν ἐμμαρτυρησάμην, teſtatus eſt coram duobus oblatis teſtibus. Item abſens teſtor, apud Aeſchin.
Ἐμμαρτυρέω, qui teſtis eſt ſuper aliqua re, qui teſtis adhibetur: vel idem quod μάρτυρες Ζεὺς δ' ἄμμι ἐπιμάρτυρες ἔστω. Sic & Od. α.
Ἐμμαρτυρία, attestatio. Thuc. l. 2.
Ἐμμαρτύρομαι, teſtes cito ſuper aliqua re, attestor. Polyb. κἂν μὲν ἔυρη κοινωνοῦντας τῆς φύλακης, ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς συνεγνωκότας ἁλίσκεται, attestans proximos. Item teſtes invoco, ſeu teſtes injuriæ in voco. Demoſth. ἐπιμαρτύρεσθαι τοὺς παρόντας ἡμῶν δίκαια. Item teſtor, conteſtor. Demoſth. πολλοὺς παρεῖσθαι ἐπιμαρτυρόμενον ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τὸ διαπλοῦν, multis adhibitis teſtantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo ſe exportare.
Ἐπιμαρτυρέω, attestor, teſtimonium tribuo & perhibeo. Plut. in Lyc. ὃς ἐμοὶ δαιμόνιον ἐπιμαρτύρησε, cui deus quoq; attulit teſtimonium. Item teſtimonio meo attribuo & adſcribo. Aphth. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δυνάματα, diis attribuere, ſeu adſcribere.
Ἐπιμαρτύρομαι, teſtimonium mihi perhibetur, teſtimonio perhibeor. D. of l. 4. c. 6. διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τῇ ἐνεργείαν τὸ φαρμάκου.
Decomp. Συνεπιμαρτυρέω: unà teſtimonium tribuo, ſeu perhibeo. Ariſtot. de anim. συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας.
Καταμαρτυρέω, teſtimonium dico contra, teſtimonium dico in. Demoſth. ὃς αὐτὸς ἑαυτὸν καταμαρτυρήκα: Et καταμαρτυρῶ σου Plut. in Rom. & Theſeo, teſtimonio meo te premo.
Καταμαρτύρομαι, teſtimoniis convincor, teſtimonium in me dicitur. Aeſch. contra Timarch. καταμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ εἰδὼς καὶ τῆς ἀληθείας.
Διαμαρτύρεται, τὸ, deſertio teſtimonii dicendi: item actio in deſertores teſtimonii, Poll. περὶ δίκων, l. 8.
Παραμαρτυρία, præſcriptio, exceptio. Poll.
Περιμαρτύρομαι, ante teſtor, 1 Pet. c. 1.
Περιμαρτυρέω, attestor: ſeu meo teſtimonio confirmo, adſtipulor. Plut. περιμαρτυρῶ τῇ ἐπιθέτῃ.

Συμμαρτυρέω, unà teſtor, ſimul teſtificor, teſtimonio meo comprobo. Xen. Hell. 3. συμμαρτύρησι ταῦτ' αὐτὸ καὶ ὁ ἀλάστωρ λεγόμενος θεὸς ἔπεται. Et συμμαρτυρεῖ τούτῳ, Rutilius Rom. huic teſtimonio eſt.
Συμμαρτύρημα, idem: Plato de leg. συμμαρτύρημά σοι, tibi conteſtor.
Ψευδομάρτυρ falſus teſtis. Ariſtot. in probl. & rhet l. .
Ψευδομάρτυς, idem. Poll.
Ψευδομαρτυρεία, ἡ, falſum teſtimonium, ſeu teſtimonium rei falſæ datum. Ariſtot. in Rhet. & polit. 2. Plut. Ἰσæus.
Ψευδομαρτύρεον, τὸ, idem. Poll. ex Cratino.
Ψευδομαρτυρεόω, falſum teſtificor. Andoc. ἐψευδομαρτύρουν.
Ψευδομαρτυρῶντες, falſi teſtimonii convicti ſunt.
Ψευδομαρτυρέω, falſum teſtimonium dico, falſum teſtimonium fero, falſum teſtor. Xen. & Poll. ex Critia.
Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falſum teſtimonium dico in. falſo teſtimonio oppugno, & opprimo. Xen. in Apolog. Socrat. τὸς μὲ ὀφλήσοντας τὸς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐπορκοῦντας ἐκατψευδομαρτυρεῖν ἐμοὶ. in me falſum dicere teſtimonium.
Καταψευδομαρτυρῶμαι, falſo teſtimonio oppugnor, falſis teſtibus opprimor. Demoſt. contra Med.

Μαρυκάομαι vide in Μηρυκάομαι.

-ΜΑΣἈΟΜΑΙ, ſive μασάομαι, ᾶμαι, mando, manducò, comedo, voro. Theoph hiſt. pl. l. 4. c. 9. μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ. πάπυρον. Et apud Athen l. 2. μασᾶσθ' ἀμυγδάλας. Duplici σ. ſcriptum reperitur, ſ apud Ariſtoph. in Plut. χρῆς μασασμῷ. Sic & apud Dioſc. l. 4. c. 25. & apud Athen. l. 12. ¶ Sunt qui dirivent à μάσασθαι ſignificante ἅπτεσθαι.
Μάσημα, ſive μάσυμα, τὸ, idipſum quod manſum ſive commanducatum eſt, idipſum quod manditur Theophr.
Μάσησις, ſive μάσῆσις, manducatio. Baſil.
Μασητὴρ, ſeu μασητὴρ ἧρ, ὁ, ὁ, qui mandit, qui commanducat: ut μασητῆρες μῦες, apud medicos.
Μάσταξ, ακος, ὁ, ἡ, mandibula vel os. Od. σ, ἀλλ' Ὀδυσῆς ἐπὶ μάσακα χεῖρ' ἤπε. ¶ Μάσταξ quibuſdam dicitur etiam labrum ſuperius & in eo enati pili: pro quo κουνῆτηρ dicitur μύσταξ, ut tradit Euſt. & Poll. Theocr. Idyll. 14. v. 4. Plut. de fera numinis vindicta. ¶ Item eſca, idem quod μάσημα, Il. ι. ¶ Μάσακες dicuntur etiam locuſtæ. Nic. in Ther. Ἀ μασάομαι autem derivari μάσταξ teſtatur Euſt.
Μαστίζω, mando, manſito, manduco ſeu commanduco. Nicand. in Ther.
Μάστιγίζω, malè mando, languidè & ignaviter manduco. Heſy. & Euſt. Vide in Μαστός.
Μάζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

compositæ.

Ἀμάσητος, ſeu ἀμάνητος, ὁ, ἡ, non manſus ſeu commanducatus: Item, qui nihil commanducavit.
Ἀναμασάομαι, iterum mando, remando, rumino. Ariſtoph. in Veſp. μόλις τὸ πρᾶγμα ἐγνωσαν ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt ruminantes ſeu remandentes.
Διαμασάομαι ſive διαμασσάομαι, commanduco, maſido. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 6. τὰ ξύλα διαμασῶνται.
Διαμάσημα, τὸ, manſum, i. quod manſum ſeu commanducatum eſt. Dioſc.
Διαμάσησις, ipſa actio commanducandi: ut μάσησις.
Ἐπιμασάομαι, inſuper mando, mando poſt.
Ἡμιμάσητος, ſemimanſus, apud Poll. l. 6.
Καταμασάομαι, ſeu καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, abſumo, apud Athen. l. 4.
Παρσμασήτης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit, qui à latere ſedens mandit. Accipitur pro paraſito, ut tradit Athen. l. 6.

ΜἈΣΘΛΗ, ης, ἡ, & μάσθλης, ητος, ὁ, Ariſtoph. ſchol. & Suid. eſſe dicunt lorum emollitum: unde hominem μάσθλην dici à comico τὸν ὀλιγωρῆ καὶ μεμελαγχολῶντα ἐν πονηρίᾳ. ut in Nub. Μάσθλης, ἄφρων, γλοιὸς, ἀλαζών. Et in Equit. Ὦ ς δ' ἀναίσθητος, ὦς μάσθλης, οὐδὲς οἱ ὑπῆρχεπιτ. Ab Heſych. exp. corium, pellis, habena: item calceamentum puniceum.

Μασθὸς, vide in Μαζὸς.

ΜἈΣΠΕΤΑ, τὰ, prima ſilphii folia. Heſych. Sic & Dioſc. l. 3. c. 94. ſcribit ſilphii radicem dictam à quibuſdam eſſe μασθάκεον, folia autem μάσπετα, ibidem tamen & caulem ipſius μάσπετον appellari docet. Et Theophraſt. hiſt. pl. lib. 6. c. 13. τὸ δὲ φύλλον, ὁ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ.

Μασσάομαι, &c. vide in Μασάομαι.

ΜἈΣΣΩ, vel μάττω, F. ξω. pinſo, fubigo. Ariſtot. rhet. l. 3. πάντων σκληρὰ ἢ μαλακὰ μᾶζαι Plat. de republ. l. 2. μᾶζα ἡ ἐκ μόνης κριθῆς. Hippocrati eſt etiam ὁ ἐκ δύο ἰδίων, (i. e. exprimo) inquit Gal. ¶ Item abſtergo, unde μαγδαλιᾶς. Euſtath.

Derivata a μάσσω, i. pinso, subigo.

Μάττομαι, pinsor, subigor: unde σῖτος μεμαγμένος, apud Thucydid. Item activè: ut apud Aristoph. in Nub. ἄλφιτα μάττειν, pro μάττειν.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina. Arist. rhet.

Μάγμα, τὸ, quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa: quasi recrementum. Propriè quidem (ut volunt nonnulli) est unguenti fæx, quæ expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Plin. l. 13. c. 2. Ab ejus verò similitudine, ipsum unguentum & spissamentum omne pauco liquore subactum ut non diffluat, etiam μάγμα, dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor: μαγεύς.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur & subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρῆσον σὺ μάκτραν. Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη. ¶ Apud Nic. in Ther. pro colo seu mortario.

Περιμάκτριος (*comp.*) assidens mactræ. Plut.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα. Poll. lib. 6. c. 10. & l. 10. cap. 24. Galenus autem apud Hippoc. μαγίδα dici scribit τό, τε οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν. Μαγίδες, dicuntur, etiam lances. Plin. lib. 33. cap. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & κύκλοι, Poll. lib. 10. & l. 6. cap. 12.

Μαγεὺς, έως, ὁ, pistor, Poll. exp. etiam, ὁ ἀπομάσσων, apud Suid.

Ματτύα, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in eduliis adhiberi possunt. Athen. l. 14. & 4. qui & à μάττω derivat.

Ματτυάζω, paro ματτύας, i. lautas epulas. Athen. l. 14.

Μᾶζα, Μάγειρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, idem quod μάσσω, pinso, subigo farinā.

Ἀναμάττομαι, idem: ut Aristoph. in Nub. ἐν θυείᾳ στρογγύλη γ' ἀνεμάττετο. Item exprimo, imprimo: Iulian. & Themist. de an. lib. 3. Item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειρεῖν.

Ἀπομάττομαι, pro eod. apud Aristot. eth. l. 9. & Aristoph. in Ran.

Decomp. Ἐναπομάττω, in aliquo imprimo. Philip. de mundo. Metaphoricè apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo, pinso. Hesych.

Εἰσμάττω sive ἐσμάττω, imprimo, Epigr.

Ἐκμάσσω, seu ἐκμάττω, exprimo, ἐκθλίβω, apud Hipp. Item formo, fingo, apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor: ut ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in activa signif. ut apud Nic. in Ther. γυρὴν ἐκμάσσεται ἴππου, schol. exp. ἐκτυποῖ καὶ ἐκφαίνει.

Ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta, apud Hippoc. Item expressum rei alicujus simulacrum, Eust. ex Aristoph. Apud Theoph. ἐκμάγματα δακτυλίων, quidam interpr. magmata & strigmenta pastillorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, expressum rei alicujus simulacrum. Phil. de mundo.

Ἐκμαγειόω, ῶ, exprimo effingo, sicut ἐκμάττω.

Κροκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Diosc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti.

¶ *Derivata a μάσσω, abstergo, nulla sunt, nisi μαγδαλία de quo vide in ἀπομάσσω: at composita hæc habentur.*

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, abstergo sive abstergeo. Interdum metaph. luo: ut Odyss. τ. Ἔρδουσα μέγα ἔργον ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod factum capite tuo lues, *i. e.* quod factum in caput tuum recidet.

Ἀπομάττω, abstergo. Demost. pro cor. καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. In hac tamen signif. frequentior est vox passiva.

Ἀπομάσσομαι pro ἀπομάσσω, abstergo. Basil. in hexaëm. hom. 11. ἀπομασσόμενος, τὸν ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, pulverem in vos abstergimus. Item passivè abstergor. Lucian.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀπομαγδαλία sive ἀπομαγδαλιὰ, ἡ, buccea quam manibus in eam abstersis, canibus projiciebant. Eust. Poll. Suid. Hesych. Vide & Plut. in Lyc. Pro eodem legitur & μαγδαλία seu μαγδαλιά. Dicitur & ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, abstersor. Hesych.

Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod mensuram certam & legitimam excedit. Latinè radius & hostorium. Poll. Hesychius Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo. Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus) ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα. Theophrast. hist. pl. lib. & cap. ult.

Ἔκμαξις, abstersio, extersio. Aristo. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω, abstergo. Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Il. δ. Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει φάρμαχ'.

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Diosc. l. 5. c. 94.

Ῥινόμακτρον, ου, τὸ, (q. d. narium abstersorium) linteolum abstergendis naribus aptum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abstersorium) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen l. 9. Xen. Pœd. 1. Est etiam idem quod μαγδαλιά. schol. Aristoph. in Equit. Ponitur & in ornatu muliebri, atque ita videtur uti Herodot. in Eut.

¶ *Derivata a μάσσω, i. tango.*

Μάσσομαι accipitur etiam pro μάσσω, tango, Aor. med. μάσασθαι exp. ἅψασθαι ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι ἀναγκάζεσθαι.

Μασσοῦμαι vel μασσάομαι, item Μαζὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Ἐισμάσσω sive ἐσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem Iliad. ρ. μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

Ἐμμάττειν, pro quo & ἐμματτέειν, apud Nicand. schol. dicit esse demittere digitos in locum cavum. Pro eodem dicit idem poëta κατεμματέειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango sive attingo & contingo, ita ut persentiscas. Odyss. ν, Ὥς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virga contigit. Sic & Odyss. π. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. τοῦ Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Sic & Od. ι. Item prehendo. Od. τ. Χεὶρ ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Sic & Od. ι.

Περιμάσσω, attingo: poëticè, pro προσμάσσω.

Decomp. Ἀπρόσμαστος, qui attactus non est, intactus. Il. τ. Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Euphor.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel una manu sustolli & proiici. Eustath. scribit dici ἐκ τοῦ χειρὶ μάσσεσθαι, quod est ἅψασθαι. Epigram. l. 4. ἀπεκρούσας δέ με λεπτῇ Χερμάδι: & apud Suid. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατεῖχεν.

Χερμάδιον, τὸ, itidem lapis, qui prehendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. δ, Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο. Sic & Il. ε. & ο. Invenitur & Χερμάδιος, adject. apud Lucianum. Vide & in derivatis à Χείρ.

-ΜΑΣΤΕΎΩ, F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago, Eurip. in Hecuba, Τοῦτον μαστεύουσ' ἢ πόνους ἄλλου πόνου, húncne quærens an alio occupata labore? Apoll. Arg. l. 1. μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Apud Xenoph. μαστεύων ζῆν, exp. cupiens, affectans. Et cum accu. ut ἴχνια μαστεύειν, & τὴν τροφὴν μαστεύειν, apud eundem Xen. ✠ Etym. vide in ματεύω.

Μαστευτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, investigator, Xen. Μαστὴρ, idem Hesych.

Μάστυς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor seu inquisitor. Μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω, & ex eo factum, per ellipsin literæ σ, aut contrà ex ματεύω factum est μαστεύω per pleonasmum literæ σ. tanquam à μῶ, μάσω, ut scribit Eust. Iliad. ξ, Ἐγγὺς ἀνὴρ οὐ δηθὰ ματεύσομεν.

Ματός, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Ματέειν, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere: ut est in lex. Gal.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναμαστεύω, idem quod μαστεύω: vel diligenter quæro, perquiro, pervestigo.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit unde vivat, mendicus. Odyss. υ.

Καταμαστεύω, idem. Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστευτὴς, aquarum investigator.

Ὑδρομαστευτικὴ, sub. τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas, Democr. Geopon. l. 2.

ΜΆΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ζ, ἵμασεν μάστιγι φαεινὴ Ἡμιόνους. Plut. in apophth. μάστιγι ξαινόμενοι, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaph. pœna ab irato nobis Deo immissa, seu ultio divina: ut μάστιξ Διὸς, apud Hom. In N. Test. peculiariter etiam pro morbo: ut Marci c. 5. ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου dicitur mulieri quæ sanguinis profluvio loboraverat. Dicitur & μάστις poëticè pro μάστιξ, & dativus μάστι pro μάστιγι, ut docet Eust. Od. ο.

Μαστιγεὺς έως, ὁ, flagellator, Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, qui verberibus & vibicibus inscripta terga habet: apud Athen. l. 5. & Plut. de non fœn.

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Luc. in Demon. τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα.

Μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo. Plat. de leg. l. 8. μαστιγούσθω πληγὰς ἰσαρίθμους.

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus. Luc. in Herodot.

Μαςίω, & μαςίζω, idem quod μαςιγόω. Il. ρ. Μάστιε νῦν, εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Plut. in Alex. καὶ τοὺς ἵππους ἐμάστιζον. Sic & apud Luc. Μάστιγμα, q. d. flagellamentum.

Composita.

Ἀμαστίγωτος, q. d. inflagellatus.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello.

Διαμαστιγόω, idem.

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in apophth.

Ὁμηρομάστιξ, dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet, atque adeò nomen ejus velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ὁμομαστιγίας, q. d. converbero, i. socius verberum. Item conservus. Aristoph. in Ran.

Ῥητορομάστιξ, flagellum rhetorum.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Diosc. l. 1. c. 91. Alex. Aphr. in probl. prooem. & probl. 106. l. 1. μαστίχη καὶ βίπτει καὶ διαφορεῖ καὶ διατονοῖ, mastiche & abstergit & digerit & firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud Diosc. l. 1. c. 52.

Μαστὸς, vide in Μαζός.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ. sive μαστροπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena. (✠ ἡ ματρὸς ὄπα sive ὦπα σοφιζομένη ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, quæ matris vocem aut vultum mentitur suavibus verbis, quasi ματρωπὸς seu ματρωπὸς, ut tradit Eust. Ab Hesych. exp. δύσεροτος καὶ μαυλίζων, itidemque à Suida exp. μαυλιστής, quibus expositionibus aliud etymon innui videtur) Athen. l. 10. τὰς μαστροπὰς τὰς εἰθισμένας προσαγωγεύειν, τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et l. 7. ex Diphilo comico: Ἀφροδίτῃ ὑπὸ κάλλους μαστροποῖς ποιῶν.

Μαστροπεύω, sive Μαστροπάω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in sym. ἀγαθοῦ ὑμῖν δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι ἣν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ. Ibid. metaph. ἀκούω σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀεὶ ἀρεστὸς ὦ αὐτῇ.

Μαστροπεία, ἡ, lenocinium. Plut. symp. 2. probl. 1. Xen. in symp.

Διαμαστροπεύω, (*comp.*) idem quod μαστροπεύω, produco vel lenociniis concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re equ. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ὑπὸ τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. ¶ Est etiam proræ pars eo loco quo est τὸ στέρθρον quod vocatur ἀρτέμων. Hesych. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quędam folii olivæ. Aliis quoq; herbis tribui dicitur, esseque cavus ille inter caulem & ramulos anfractus, unde sinuatim nova proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. unde μασχάλιον.

Μασχαλὶς, idem quod μασχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Thophr. hist. pl. l. 3.

Μασχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, easque connectentes sub axilla ferebant, ut qui putarent defunctum ita mutilatum invalidum reddi ad se ulciscendos. Soph. in Elect. de Clytæmnestra. Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς Ἐμασχαλίσθη.

Μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκρωτηριάσματα quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστὴρ, lorum ad alligandum equos currui. Aeschyl. in Prometh. vincto. Herodot. sub finem l. 1. de Massag. μασχαλιστῆρας vocat vincula lata sub axillis quæ ornatus causa gererentur, ut cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel funis è palma: utebantur enim olim canistris & funib. plexis è palmarum foliis. Hesych.

Composita.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrinque manuleata: manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus: vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit.

Ἀναμασχαλιστὴρ, sub. κόσμος, mundus & ornamenta axillaria. Poll. l. 5. c. 16.

Ἑκατερομάσχαλος idem quod ἀμφιμάσχαλος. Poll. & Etym.

Ἑτερομάσχαλος χιτὼν, altera tantùm parte manuleata tunica, vestis fuit servorum. Poll Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΆΤΗΝ, (ad verb.) frustra, incassum, in vanum: ut μάτην πονεῖν, frustra laborare. Aeschyl. Apud Plat. de leg. μάτην ἐστὶ πόνος pro μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Isoc. μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ¶ Item abs re, sine causa, temerè: ut apud Themist. μάτην δὲ λέγεται ἐκεῖνα γενέσθαι, οἷς οὐκ ἀπηλώτησε τὰ τέλη ὧν χάριν ἐπράχθη, & Xen. Item falsò, ut in Epigr. Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται. Dicitur μάταν Dorice pro μάτην.

Μάταιος, (q. d. frustraneus) qui frustra fit, vanus, inanis: ut apud Platonem in Tim. μάταιος ἀνήνυτος πόνος, frustra suscipiatur labor. Demosth. Olynth. 1. ὀκνῶ μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Dicitur & aliquis esse μάταιος, i. e. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophoc. Item pro ψευδής, ex proverb. Solomon.

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter. Item pro μάτην, ut apud Plat. in epist. ματαίως λέγειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: ut Eph. c. 4. & apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, ineptè ago, & stultè: ut Reg. l. 1. c. 13. μεματαίωταί σοι, ineptè & stultè egisti.

Ματαιάζω, ineptio: ut apud Luc. de luctu, πατέρα παίζοντα ματαιάζοντα.

Ματάω, ῶ, vanè tempus tero, segniter ago, vel segnis sum. Iliad. ψ, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν οὐδ' ἐμάτησεν Ἴφθιμος Σθένελος. Sic Il. ε Μὴ τὰ μὲ δείσαντε ματήσετον. Aeschyl. in Prometh. οὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.

Ματάζω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Soph. in Oed. tyran.

Ματαΐζω, idem quod ματάζω. Exponitur etiam, vana jacto.

Ματαϊσμὸς, οῦ, ὁ, stolida actio seu rerum stolidarum: ipse actus, τοῦ ματαΐζειν.

Ματία & Ionicè ματίη, idem quod ματαιότης, vanitas, levitas, stoliditas. Od. κ.

Composita.

Ἀποματαΐζω, idem quod ματαΐζω. Apud Herodot. in Eut. ἀπεματάϊσε exp. ineptè cavillatus est, seu ineptivit, quidam exp. pepedit.

Ἐκματαιοῦσθαι, vanum fieri.

Ἠλέματος, idem quod μάταιος. Hesychius ex ἠλίθιος & μάταιος compositum esse scribit.

ΜΑΤΡΎΛΛΗ, ης, ἡ, lena, idem quod μαστρωπός. Eust.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suid. ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, οὐκ οἰμώξεται κατὰ Ζεὺς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet ματρύλλιον.

Ματτύα, vide in Μάσσω pinso, subigo. Μαυλίαι, &c. in comp. ex Αὐλή. Μαυρόω, in Ἀμαυρός. Μάχαιρα, &c. in Μάχομαι.

ΜΆΧΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, incontinens, libidinosus, lascivus: apud Suid. μάχλον παραβιώσασα βίον. In Epigram. μάχλος ἐραστὴς virorum appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Luc. de calum. ὑπὸ μάχλου γυναικὸς ἐπιβουλευόμενος. Apud Hesych. invenitur etiam μάχλης pro μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas, lascivia. Il. ω.

Μαχλὰς. άδος, ἡ, mulier lasciva & libidinosa. Hesy. Item adject. apud Nonn. μαχλάδι χαίτῃ, molli & quasi lasciviam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Hesych.

Μαχλάω, ῶ, unde μαχλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

ΜΆΧΟΜΑΙ, (F. μαχοῦμαι, item μαχήσομαι & μαχέσομαι, præt. μεμάχημαι à μαχέομαι) pugno, prælior, bellum gero. Il. α, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Demosth. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Dicitur etiam μάχομαι πρὸς σε, apud Isoc. in Paneg. & in Hel. encom. Item cum variis præposit. ut Il. γ, ἐγχείῃσι μαχέσσονται περὶ σεῖο. Ibid. μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xen. Pæd. 5. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum dativo personæ additur accusat. rei: ut Aristoph. μάχομαί σοι παγκράτιον. General. etiam sumitur μάχεσθαι, pro contendere, rixari, altercari. Il. α. Ὡς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Ἀνστήτην. Μαχόμενα dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, οῦμαι, (apud poët.) idem quod μάχομαι, unde μαχέοιτο & μαχέοιντο, apud Hom. F. μαχήσομαι, & μαχέσομαι. Pr. μεμάχημαι, in prosa etiam usitata.

Μαχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax.

Μαχησμὸς, οῦ, ὁ, pugna, prælium: ex Γαλεομυομ.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: seu pugnax, bellicosus, Iliad. ε. & alibi.

Μαχητὸς, oppugnabilis seu expugnabilis, Od. μ.

Μαχητικὸς, pugnax seu ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prelium Hom. Herodot. Thuc. Xen. & alii. Item contentio. Plat. ep. 7. πᾶσα μάχη περὶ τούτων.

Μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item pugnæ habilis seu bello, ad pugnam aptus: ut τὰ ἴδια τῶν γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων. Aristot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. naves μάχιμοι, aptæ ad preliandum.

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, sica, brevis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis. apud Polyb. Plutar. & Xen. Tribuitur interdum tonsoribus, unde κείρεσθαι διπλῇ μαχαίρᾳ, apud Poll. & μάχαιραν κουρικὴν, apud Plutar. in Dion. pro novacula. Apud Plat. pol. l. 1. scribitur sarmenta vineę posse abscindi μαχαίρᾳ.

Μαχαιρωτὸς πεῖσμα, q. d. ad formam machæræ facta serra.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus, gladiolus. Dem. Phal. Item μαχαίρια, ossa nucleorum perficorum. Gal. ex Archigene l. 5. περὶ τόνων.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάχαιρα. Tribuitur plerunq; chirurgis & tonsoribus. Μαχαιρίδες, forcipes.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba, quæ & ξιφίον, & Lat. gladiolus. Dioſc. l. 4. cap. 20.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Α'μφιμάχητος, ου, ὁ, ἡ, de quo pugnatur ſeu pugnandum eſt, excellens, Sph. in Trach. ἀμφιμάχητον ὅπλα νύμφης.

Α'ναμάχομαι, rurſum pugno, prælium inſtauro. Ariſtot. rhet. 1. Item rependo ſeu compenſo, apud Ariſtot. de gen. an. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τῶν φθορῶν.

Α'ντιμάχομαι, pugno adverſus aliquem. Item repugno, adverſor. Alexan. Aphr.

Α'ντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adverſus aliquem.

Α'ντίμαχος, q. d. qui pugnat adverſus aliquem.

Α'ποπροκόπτω, propugno, propulſo hoſtes, pugnam ſuſtineo, apud Arrian. Xen. Ped. 5.

Α'πρόμαχος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, q. d. qui eſt extra pugnam, ὁ ἀπὸ μάχης, cauſarius, pugnæ inutilis, jam inutilis bello, apud Xen. Aelian. & Arrian. l. 2.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Ariſtoph. in Plut. Xen. Ped. 3. Interdum cum præpoſitione ſuæ Plat. de republ. ὑπὲρ ἧς ἂν τὶς διαμάχοιτο τοῖς ἐπῶσι. Plut. in Peric. ὑπὲρ γῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς. Apud Dem. διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, pugno adverſus hanc rem, repugno ſeu refragor huic rei. Interdum ſine præp. apud Eurip. διαμάχεσθαι τὸ μὴ δικαίαν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio, pugna ſeu depugnatio.

Ε'πιμαχος, oppugnabilis ſeu expugnabilis. Thuc. lib. 4. Item activè pro eo qui auxiliatur in pugna. Heſych.

Ε'πιμαχία, ſocietas belli in propulſanda injuria, non item in inferenda. Thuc. Exponitur &, ſocietas ſubſidiaria & ſuppetiarum cauſa inſtituta.

Ε'πιμαχέω, fero auxilium. Ammon.

Κατακόμαχος, expugno, vinco. Paul. Eliac. l. 2.

Decomp. Α'κατακόμαχητος, inexpugnabilis.

Δυσκατακόμαχητος, vix expugnabilis.

Περιμάχητος, de quo aliqui inter ſe pugnant ſeu certant: qui magna contentione expetitur. Sic Iſocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua tam diu pugnatum eſt, & quæ digna judicata eſt de qua pugnaretur. Idem ἀρχὰς περιμαχήτας dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. ὑβλ. περιμάχητον.

Περιμάχομαι, propugno: ut περιμάχομαί σοι, Ariſtoph.

Πρόμαχος, ος, ὁ, ἡ, qui pugnam init in prima acie, antefignanus. Iliad. γ. Plut. in Othon. Item propugnator, apud Herodian. l. 8. Hinc quidam volunt per ſyncopen eſſe factum nomen Πρόμος, quod idem ſignif. Il. γ, Φάστε δείσαντε, θεῶν ἐμβήμεν ἀντεφόρω πρόμω fortiſſimum.

Προμαχών, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. lib. 6.

Προμαχίζω, idem. Il. γ.

Προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.

Προμάχων, ῶνος, ὁ, idem. Herodot.

Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. προσμάχομαί σοι, pro μάχομαι.

Α'ντίμαχος, (*decomp.*) adverſus quem pugnare utrum non eſt, inexpugnabilis, invictus in certamine, apud Suid.

Συμμάχομαι, ſimul pugno, ſocius ſum pugnæ. Item pro συμμαχῶ, cum dativ. apud Herodot. & Thuc.

Σύμμαχος, pugnæ ſocius ſeu belli, auxiliator in pugna, commilito: item fœderatus. Xen. Plat. &c. Σύμμαχοι ſæpè exp. ſimpl. ſocii: ut apud Thuc. In fœm. gen. συμμαχὶς, ut συμμαχὶς πόλις, urbs ſocia vel fœderata. Thuc. l. 1.

Συμμαχία, ſocietas in bello. Frequenter pro ipſo fœdere ſocietatis ſeu conſociationis armorum, unde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, & ξυμμαχίαν σωτηρίαν ποιεῖσθαί τινι, apud Thuc.

Συμμαχικὸς, ſocialis, ut συμμαχικὸς πόλεμος, & ξυμμαχικοὶ νόμοι, apud Thuc. l. 3.

Συμμαχέω, ῶ, pugnæ ſum ſocius, in bello gerendo adjuvo. Plut. de Herod. Interdum ponitur pro, ſto à partibus alicujus, defendo, tueor.

Συμμαχοῦμαι, ſocios belli habeo, in bello gerendo adjuvor: ut ὑπὸ πάντων συμμαχούμενος, apud Luc. denon cred. cal.

Decomp. Ε'πισυμμαχία, jus contrahendi ſocietatem mutuò, in ep. Phil. apud Demoſth.

Φιλοσύμαχος, qui amat ſuos belli ſocios: amans ſuorum commilitonum: aut qui ſe libenter belli ſocium adjungit.

Τ'ὑπερμάχομαι, propugno, defendo, unde fut. ὑπερμαχοῦμαι. Soph.

Τ'πέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator qui & προμάχος, ex lib. ſapient. cap. 15. Et fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος ἀσπὶς.

Τ'περμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Solon. ὑπερμαχεῖν τῆ Πειστράτου. Et cum accuſ. apud Luc. & Soph.

Compoſita fere præpoſitione partim ex μάχομαι, partim ex μάχη.

Α'γχιμαχητὸς, ὴ, ὸν, ὁ, ἡ, apud Suid. & ἀγχίμαχος apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, ut Etym. ait: cominus pugnans iniens. Il. ν & π, & ἀγχίμαχοι ὄπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. Ped. 7.

Α'γχιμαχητὴς, οῦ, ὁ, qui cominus præliatur ſeu præliari ſolet. Exponitur etiam, pugna ſtataria præſtans. Il. β.

Α'κκομάχος, cum procella ſeu procellis pugnans: ut κῦμα δ' ἀκκομάχοιο, lucrum cujus gratia cum procellis certandum eſt, in anthol. epigr. l. 3.

Α'εκμαχία, æriam quandam pugnam pugno, vel in aere pugno] pugna in aëre, apud Luc. ἀεὶ ἀληθὴς ἱστορία.

Α'ἱρεσιμάχος, hæreſis, (i.e. ſectæ) propugnator, qui pro hæreſi pugnat. Philo de vita. M. l. 1.

Α'κμαπαιμάχης, ου, ὁ, pugna indefeſſus. Pind.

Α'λκιμάχος, ſtrenuus in pugna, vel ſtrenuè pugnans, quaſi ἀλκὴ μαχόμενος, in anthol. epig. ἀλκιμάχας Παλλάδος, ſtrenuæ Palladis.

Α'μάχος, pugna carens, de quo non pugnatur ſeu contenditur. Item ἄμαχος, qui pugna abſtinent, qui non pugnat. ¶ Item ἄμαχος, pugna inſuperabilis, inexpugnabilis. Plat. in Charm. Legitur & ſuperl. ἀμαχώτατος ἀπεφαίνετο, apud Plat. Item ἀμαχητὶ, quod fieri non poteſt, eſt quæ velut quantoliber labore inexpugnabile: ut apud Pind. ἄμαχον ἦ πρόσω τὸ συγγενὲς ἔδοσε. ¶ Ἄμαχον ὄχλον, Aelian. apud Suid. incomparabilis pulchritudo: ἄμαχον πλῆθος, immenſa multitudo.

Α'μαχεὶ, abſque pugna, abſque prælio. Xen. Ped. 3. & Hell. 7. Item abſque controverſia, apud Plut. in lib. de defect. orac.

Α'μάχη, idem quod ἄμαχος, apud Suid.

Α'μαχητὶ, idem quod ἀμαχεὶ, apud Thuc. l. 4.

Α'νδρομάχομαι, cum viris vel cum viro decertans, in Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χεροί.

Α'ξιόμαχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par eſt conferendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat ſeu committat cum aliquo. Interdum cum dat. ut apud Thuc. & Plut. Interdum cum ὡς, ut apud. Paul.

Α'πεμπολέμητος, pugnandi imperitus.

Α'ρεσιμάχος, ſtrenuus pugnator. Pind.

Αὐτομαχεῖν, per ſe pugnare, non per alium. Heſych. & Suid.

Α'φυμάχος, q. d. pugnam leviter attingens. Exponitur etiam veles, apud Polyb.

Α'φυμαχία, velitaris pugna, velitatio. Transferur & ad quaslibet rixas.

Α'χυμάχος, pugna velitari, velitando. Dion. Halicar.

Α'χυμάχος, ου, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam prælium conſero, apud Plat.

Βίαμαχος, vi & robore, non arte pugnans.

Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομαχῶ, vi robore que corporis pugno, non arte doliſque & ſtrategematicis aſtutiis. Polyb. l. 5.

Γιγαντομαχία, pugna ſeu bellum gigantum. Plat. l. 3. de republ.

Γνωμιμαχεῖν, dicitur propriè ſignificare noſſe vires ſuas infirmas & adverſariorum robur, ac demum ponitere ſeu reſpicere. Quidam expon. repugnare priori ſuæ ſententiæ & eam præcedente quadam animi quaſi lucta mutare. Apud Herodot. Paul. & Iſoc.

Γονυπομάχος, qui γόνυσι pugnat, i.e. teli genere quod γόνυ dicitur.

Δίμαχα. q. d. duplicem pugnam committentes. Ita dicti ſunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. l. 1. & Heſych.

Δορύμαχος, haſta puenans. Phut de aud. poëm. (rodian.

Δύσμαχος, qui difficilè expugnari poteſt, vix expugnabilis. Heſych.

Δυσμάχομαι, acriter reſiſto: ita ut vix ſim expugnabilis. Plut.

Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος.

Ε'γκεμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans.

Ε'νδομάχος, domi pugnans. Pind.

Εὐδομάχος, qui recta in aciem prodit, nec diverticula quærit. Exponitur etiam tumultuariè pugnans, item bellicoſus, in Epigr.

Εὐθυμάχια, tumultuarium bellum & repentinum.

Ζυρομάχομαι, jurgor, rixor, contendo, diſſentio: propriè jurgor cum domeſticis & familiaribus: metaph. ſumpta à bobus. Plut. in Caton. περὶ οἰκέτων ζυρομαχεῖν, & cum dat. apud Ariſt. rhet. 3.

Θεομάχος, cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. apoſt. c. 5.

Θεομαχία, deorum pugna, Θεομάχος & Θεομαχία, poëtica ſunt pro iiſdem.

Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. & Act. apoſt. c. 23. μὴ θεομαχεῖν θεῷ.

Θηριομάχος, qui cum fera ſeu feris vel bellua pugnat, ferarum oppugnator. Luc. in Lexiph.

Θηριομαχέω, ῶ, cum belluis depugno.

Θρασυμάχος, audax in pugna. Pind.

Θυμομαχέω, ῶ, infenſo animo bellum gero. Plut. in Demſ. ἀθυμοτέρως πρὸς αὐτὸς.

Θυμομαχία, pugna cum animo infenſo. Euſt.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat. Θωρακόμαχος, exp. penula militaris.

Ι'συμαχία, recta pugna. i. e. ex aperto conſerta. Herodot. ἰσυμαχίῃ πεπεῖσθαι, aperto Marte pugnare.

Ι'σπαμος, ex æquo pugnans. Luc.

Ι'σπαμαχέω, ῶ, ex æquo pugno. Xen. Ped. 6. πῶς ἅμα δυνήσεται ἰσπαμαχεῖν.

Ι'σπαμάχη, pugna æqueſtris. Thuc l. 2.

Ι'σόμαχοι, pares & æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitioſè pugno, dolo malo utor inter pugnandum. Luc. ἑώρα κακομαχοῦντας. Sic & apud Greg. ὅρᾳς ὅπως τὰς κακομαχίας ἐντὸς τῶν ὅπλων ἐποιήσατο;

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum eſt.

Κερασμομάχος, in pugnis victoriolus Pind.

Κεριομαχία, arietum pugna, in ſatyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus ſeu adverſus canes pugno.

Κωρυκομαχία, pugna ſeu luſus qui folle fit, apud Hippoc. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. l. 2. c. 2. ult.

Λεοντομάχης, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theoc. in Epigr.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator. Greg. μοὶ τῆς ἐπορθωθώσης λογομαχίας.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio & loquax contentio. Exponitur etiam rixa.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor, Dion. Areop.

Λυσιμάχιος, ου, ὁ, Lyſimachium: herba quæ dam, de qua Dioſc. l. 4. c. 3. Plin. l. 25. c. 7. dicit vim ejus tantam eſſe ut jumentis diſcordantibus jugo impoſita aſperitatem cohibeat: unde videtur innuere dictam παρὰ τὸ τοὺς μάχας λύειν: ibid. tamen à Lyſimacho inventore nomen retinere ſcribit.

Μαχαιρομάχέω, ῶ, machæra pugno, ſeu certo. Polyb.

Μιλομαχία, malis commiſſa pugna, ſeu pomis, pugna quæ malis committitur. Euſt.

Μονομάχος, ſingulari certamine pugnans, gladiator. Herodian. l. 1. & Luc. in Dem.

Μονομαχία, ſingulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congreſſus. Luc. de hiſt. ſcrib.

Μονομαχέω, ῶ, ſingulari certamine pugno. Plut. in Hell. & apud Herodian.

Decomp. Καταμονομαχέω, ῶ, ſingulari certamine vinco ſeu ſupero. Plut. in Theſeo.

Διαμονομαχέω, ῶ, ſingulari certamine decerno. Plut. de frat. amor. ἀδελφοὶ διαμονομαχοῦσι.

Ναυμαχέω, ῶ, & ναυμάχος, è navi dimicans, navale prælium committens. Chryſ. & Suid. Ναύμαχος, quo dimicatur ex navibus, navali prælio aptus. Il. ο, μῆλα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.

Ναυμαχία, certamen ſeu prælium navale, pugna navalis. Thuc. l. 1. Plut. Dem. Ariſtot. de art. poët. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam perſolvit is qui prælio navali non interfuit, apud Suid.

Ναυμαχεῖον, navale certamen inire geſtio, navali prælio concurrere cupio. Thuc. l. 8. ἐκ δὲ Μιλήτου ναυμαχησείοντας.

Decomp. Α'ντιναύμαχον, dicebatur defertio pugnæ navalis, i. e. quum quis ad navale prælium non venerat ut debebat. Poll.

Διαναυμαχέω, navali prælio decerno, navali prælio decerto. Iſocr.

Ε'ννεναυμαχία, pugna navali dimico in.

Καπαναυμαχέω, navali prælio oppugno: vel navali prælio ſupero, aut expugno, apud Suid. ἡ βασιλικὸν καπεναυμάχησε στόλον.

Περιναυμαχέω, prior navale prælium ineo, navale certamen anſpicor, vel etiam navali certamine propugno. Herodot. περιναυμαχήσειν Πελοποννήσῳ.

Συναυμαχέω, una navali prælio decerto, navalis belli ſeu certaminis ſocius ſum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna, pugna quæ noctu conſeritur. Plut. ſymp. 8. Paul. in Attic. νυκτομαχία Μολοσσῶν νικήσασα τοὺς.

Νυκτομαχέω, noctu pugno, nocturnum prælium committo. Appian. ἐνυκτομάχησεν αὐτοῖς ἐκ τῆς ὥρας, φυλακῆς ἓς ἔσω.

Ο'δυνομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans: unde ὀδυντομάχαι ὕες, apud Euſtath.

Ο'πλομάχος, qui armis decertat ſeu pugnat, bellator armatus, ſeu qui armis militaribus & ſcuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ο'πλομαχία, pugna ſeu certamen quo armis decertatur. Eſt & genus exercitii.

Ο'πλομαχέω, armis pugno, ſeu certo, vel decerto. Plut. in Cat. ἐπὶ ὁπλομαχεῖν, ἐπὶ ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν.

Ο'σμαλία, vel ὀσυμάλαον, quum officiuli certatur ludendo, officulorum certamen, ſeu ludus. Auſon. in epiſt. ad Paulin.

Ο'φιομάχος, qui ſerpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat, Heſych. eſt locuſtarum genus non habens alas, pro quo Suid. dicit ὀφιομάχας.

Παμμάχος, qui omni pugnæ genere certat.

Παμμάχιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedeſtri prælio certo, ſeu terreſtri, pugnam pedeſtrem committo, ſum pedes. Thuc. l. 1. Κίλικες ἐναυμάχησαν ἀμα καὶ ἐπεζομάχησαν.

Πεζομαχία, pugna pedeſtris, ſeu terreſtris, apud eundem.

Πυγμαχος, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Od. θ. Οὐδὲ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες. (l. 2.

Πυγμαχία, pugilatio, pugilatus, certatio pugilica. Il. λ. & Epigr.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apoll. Arg. lib. 2. ἀπαλάμυτο συγμαχέοντα.

Πυρρομαχέω, ῶ, è turri pugno. Xen. Ped. 6. ἐπεμμαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Sic & Polyb. l. 2.

Πυρίμαχος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei reſiſti nequeat, non magis quam igni furenti. Heſych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de cauſa (ut putatur) quod ab igni expugnetur, ipſa nimirum πῆξει. Ariſtot. meteor. c. 6.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbra: & *ex conſequenti* inaniter laboro. Plut. in apoſ. Socr. ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον. Sic & Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio ejuſmodi quæ cum umbra fit non repugnante ullo adverſario. Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pila certo, pila pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pila: propriè de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis inſutis loro bubulo. Accipitur & pro pilari luſione. Poll. l. 3. ex Ariſtomene.

Τειχεμάχος ſive Τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator, apud Ariſtoph. & Chryſoſt.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thuc. l. 1. Τειχεμαχεῖν ἐδόκουν δύναμαι εἶναι.

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλεμάχος, eminus pugnans, ut qui jaculis & tormentis pugnat. Luc. in Lexiph.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. modò hoc, modò illo in loco: *prout hoſti iniquum eſſe videt: aut etiam* prout ab hoſte laceſſor. Exponitur etiam, per locos oppugno, non aperta acie: Plut. in Demet. ἐμπεδῶς φεύγοντα καὶ τοπομαχῶν.

Τ'πνομαχέω, ῶ, cum ſomno pugno, ſomno me opprimere conanti reluctor.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: fervidè & incautè prælior. Plutar. de Marcello μᾶλλον ἐφιλομάχησε τοῦ δεῖ περὶ τὸν Ἀννίβαν.

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides. ὃ δ' αὖ δύνατ' ἔφθη καὶ τὸν φυγόμαχον.

Φυρομαχέω, ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnam. Item coſſim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus pugno, i. vocabulis, de verbis diſcepto.

Χειρομάχος, manibus pugnans. Apud Euſt. ex Ath. χειρομάχη πλῆθος, eſt vulgus manu victum quæritans.

Χειρομάχης, Chriſti oppugnator. Baſil. & Greg. Nyſſ. in orat. de S. Steph.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum usque ſpiritum depugno. Polyb. de Carthag. μόνοι ξυμμαχοῦντες, ἕως ἐπὶ πλεῖστον ἐψυχομάχησαν.

Ψυχομαχία, ejuſmodi animoſa contentio, acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum usque ſpiritum producta acria dimicatio. Idem.

Compoſita ex μάχαιρα.

Ε'γχειρομάχαιραν, appellavit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem ὁ κρὶ κόκκον.

Ξιφομάχαιρα, ης, ἡ, enſis, magnus gladius. Heſych.

Ξυλομάχαιρα, ης, ἡ, enſis ligneus: ut ξυλομάχαιρες ἐλαφροπτέρυγες, apud Poll.

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur: cujus in excindendis radicibus verrucis formicisque uſus erat.

ΜΑ'Ψ, fruſtra, inceſſum, μάτην. Il. υ. ἐπεὶ μὰν ἔπλευ μᾶλ' αὐτὸς ὑπερφιάλως. Et Od. π, ἣ ῥ' ὅτον ἤθροιτες μᾶλ' αὖτοι ἐτέλεσσε, αἰλιτὸν ἐπὶ ἔργῳ.

Μαλιδίως, inaniter, vanè, inceſſum, fruſtra. Od. Ξ. μαλιδίως μεμνῆσθαι. Od. γ, Η'ὲ κε πρὸς ἔπος ἐρέξω μαλιδίως ἀλάλησθαι, an negotii alicujus cauſa, an temerè & nullo propoſito fine?

Μάλωτος, apud Heſych. idem quod μάταιος.

ΜΑ'Ω, ῶ, vehementer cupio, ſupra modum cupio. Exponitur etiam, præſenti animo cupio. Ἅγιος cupiditate. Poëticum eſt, à quo hæc derivat tempora. Euſt. μεμαὼς & μεμαυῖα & μέμαα, unde μεμαώς: item μεμακὼς, à quo fœm. g. μεμακυῖα. Dicit autem μεμαὼς factum eſſe, per ſyncopen ex μεμαάκασθαι: quod præt. perf. habet ſignificationem præſentis, ut & alia quædam. Il. α. ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότερος, μέμασαν πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Il. υ. Ἀλλ' ἄγ' ἐνὶ φρεσὶ θέσθον ἐπὶ μεμάτον ἠμὲ μάχεσθον. Πολεμιζέμεναι Αἴαντε μένειν παρὰ νηυσὶν ἐμάσθη. Frequenti eſt in uſu participium μεμαὼς præſentis, itidem ſignificationem habens pro, pronо inclinato & quo animo cupiens, promptus. Il. φ. Ἀλλ' ἐπὶ οἱ μᾶλλον μεμαὼς ἔπεσσι μάχεσθε. Itidemque cum infinit. Il. ε. μεμαὼς ἔλεσθαι. Interdum cum genit. Il. ε. μεμαὼς ἔθεν. ¶ Μάω, ab Euſtathio exp. etiam ζητῶ, quęto: inde derivante μᾶσαι, μᾶσθαι, & μᾶσθε.

¶ *Derivata ex μάω, i. cupio, &c.*

Μαμάω, idem quod *μάω*, & ex eo derivatum, ut tradit Eustath. Il. ε. *μαίμησι δὲ οἱ φίλον ἦτορ.* Et cum genit. apud Soph. in Ajace, *ἐπὶ κῦρος μαιόμενον χόρυ.* ¶ **Μαιμάω**, est etiam impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. & ex Herodot.

Μαμάσσω, idem quod præcedens: unde *μαμάσσει*, apud Hesych. *φερομένεται.*

Μαμάκης, ου, ὁ, furore percitus. Harpoc. ex Lysimach. Item contraria signif. Hesych. est *μειλίχιος*, *κεχαρισμένος*. Plut. in lib. *περὶ εὐοργ. Διὸ καὶ τῶν θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαμάκην* (οὕτω) *καλοῦσι.*

Μαμακτηριὼν, dicitur quintus mensis apud Athenienses, *ἀπὸ τῆς Διὸς μαμάκτου*, Harpocr. ex Lysimach. de mensibus Atheniensium. In lexico Suidæ dicitur esse Ianuarius. Ἀ Βοιωτὸς Alalcomenius dicitur: ut Plut. docet.

Μαμαξ, turbulentus, impetuosus. Hesych.

Μαμάω, idem quod *μάσσω*, impetu feror. Il. ο. Ἀ'ιχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαμάωσα, Πρὸσσω ἰεμένη. Sic & Il. ν. **Μαμάωσα**δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apoll. Arg. 2. cum genit.

Μαμάσσω, idem quod *μαμάσσω*, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μαῖμαι, idem quod *μάω* & *μαμάω*, cupio, gestio, *ὀρμῶμαι, φερομένομαι.* Apoll. l. 2. Ἀ'λλ' ἄγε δὴ καὶ δεῦρ' ἐς Ἑλλάδα μαιμήσωμεν Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπήρατον ἄμμι πλέεσθαι. Item pro *ζητῶ*, quæro. *Μαίω* autem Eust. *φερομένω*, promptum & alacrem rendo, instigo, incito.

Μαίομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à μάω, μαιμάω, & μαίομαι.

Ἀ'*ναμαιμάω*, sursum deorsumque impetu furibundo feror, vel furor per, Il. υ, Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθὺ κῦμα Θρηικίοιο πόντου Οὔρεσ' ἀζομένοιο.

Ἐ'*μμεμαώς*, gliscens, cupiens. Hesiod. in Asp. (de petra prægrandi è loco declivi avulsa. *Μακρὸν δ' ἐπορώρουσιν κυλίνδεσθαι, ἐπὶ δέ τε ὄγκῳ Ἐ'ρχεται ἐμμεμαῶτι*, gliscens & ulterius pergere cupiens. Sæpius significat ira accensus, iracundo impetu concitatus. Il. ε. *αὐτὰρ Ἀ'χιλλεὺς Ἐ'μμεμαὼς ἐπόρουσε.* Apoll. Arg. l. 2. *ἔνθεν μέσσῳ Ἐ'μμεμαὼς Βέβρυξι*, ira concitatus adversus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐ'*μπάομαι*, instigo, incito, *φερομένοποιῶ.* Il. θ, *μάστι ἐπαμήσετε ἵπποις.* Item cupio, percupio, *ὀρέγομαι.* Il. κ, *μεγάλων δ' ὤρεων ἐπιμήσετο θυμὸς*, Vide & in *μάω*, i. quæro.

Ἀ'*μαμάκτης*, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata à μάω, i. quæro.*

Μᾶδξ, dicitur esse Laconicum pro *ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν*, Hesychius.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor.

Μαιμώων, quærens, *ζητῶν.* Hesych.

Μάω, quæro, scrutor. Eust. *Μάσμαι*, idem. Od. ν, *Μαιμώων κευθμῶνας ἀνὰ σπέος*, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti, *μαῖδδ' ὃν κελεῖς τί*; Hermogenes respondet, *ἐγωγε τὸ ζητεῖν.*

Μάια, Μήτηρ, Μῆσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἐ'*πιμάομαι*, Eust. annotat accipi communi lingua pro *ζητῶ*, aliàs pro, contrecto, palpo, tactu exploro: ut Il. ε, *μάστι ἐπιμάσσε ἵπποις.* Od. ι, *ὄϊων ἐπιμάστο νῶτα.*

Καταμάσσω, apud Hippoc. exp. comparatus ad quærendum.

Πομμῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΜΕΓΑΙΡΩ, invideo, *φθονῶ.* (✠ *περὶ τὸ μέγα* inquit Eust. quia magnis invideri solet ob divitias & gloriam aut ob virtutem) Il. δ, Τέων οὔτοι ἐγὼ φεύσ' ἴσομαι, ὑδὲ μεγαίρω. Et cum infinitivo. Odyss. α, *μνηστῆρας ἀγλαΐσρας οὔτι μεγαίρω Ἐ'ρδεμεν ἔργα βίαια.* κεκορέσθαι ἦσιν θυμοῖς, non equidem invideo procis quòd. Cum dativo person. & genit. rei. Apoll. Rhod. *ἐμέγηρέ μοι πάτηρ*, partum mihi invidit. ¶ Item curo, respecto. Odyss. θ, *οὔτι μεγαίρω Πάστων Φαιήκων.* ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, privo, orbo.

Μεγαίρομαι, invideor. In Epig. *ἄσιτοι μεγαιρόμενοι.* cui invideretur ab oppidanis.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, *φθόνος.* Hesych.

Μεγαρτὸς, invidiosus: eidem, Hesych.

Ἀ'*μέγαρτος*, (*comp.*) invidia carens, *ἄφθονος*: ut *ἀμέγαρτος συζυγία*, Od. φ. Item multus, & magnus, *καὶ ἔπαινον τὰ α*: ut *φάτιν δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε*, apud Etymol.

-ΜΕΓΑΣ, (genit. *μεγάλου*, dat. *μεγάλῳ*. irreg. tanquam à *μεγάλος* accusat. *μέγαν*. Fœmin. gen. *μεγάλη*. Neut. *μέγα*.) magnus, ingens: ut *μέγας οὖς, μέγας βίς, μέγας ἀνὴρ, μέγα δῶμα*, apud Hom: Ab Hippocrate *μέγας δακτύλος* vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: ut *μέγας χειμὼν, μέγα κῦμα, μέγας Ζέφυρος.* Interdum dicitur *μέγας* habita ratione potentiæ; ut *μέγας Ζεὺς, μέγας βασιλεύς.* Sic *μεγάλως πιθέσθαι* apud Xenoph. Hellen. 5. *Μέγα* interdum variis verbis jungitur, ut apud Plat. de rep. lib. 5. *μέγα φέρει*, magni refert.

Μέγα ποιῆσαι, cum infinit. apud Xen. Pæd. 5. magni facio, magni æstimo. Interdum *μέγα* ponitur adverbialiter, pro *μεγάλως*: ut apud Xen. *μέγα εὐδαίμονας ἡγέσθαι* & *μέγα ἐκλαύσαι*, sic *μέγα διώκειν*, seu *μέγα δύνασθαι*. Et cum comparat. aut superl. ut *μέγ' ἀμείνονες*, & *μέγ' ἄριστος*, multò præstantiores, longè præstantissimus. ✠ Eustathius idicit *μέγας* compositum esse ex *μὴ* & *γῆ*, ut qui non sit amplius *ἐπὶ γῆς*, sed *ὑπερανεῖσθαι τὸν οὐρανόν.*

Comparat. est irreg. *μείζων*, major. Superl. *Μέγιστος*, maximus.

Μεγάλως, magnificè, apud Dem. Phal. Item valde, vehementer, apud Aristot. rhet. l. 1. Pro. *μεγάλως* dicitur etiam *μεγαλωστὶ* addita particula *τι*, ut in *γεωστὶ*, apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus sum, superbio. Il. χ, *μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.*

Μεγαλώω, interdum idem quod *μεγαλίζω*: ut *μεγαλώσει ἑαυτὸν.* Xenoph. efferre sese. Frequenter ponitur pro, extollo verbis, prædico. Thucyd. lib. 8. *καθάπερ Σάλυνθον ἐμεγάλωσε τῷ ἑαυτῆ δύναμιν πρὸς τὸ Τισσαφέρνες.* Plutarch. in Alcib. *μεγαλύνοντες αὐτὸς καὶ τὸν πατέρα.* Item magnum, id est, potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, ου, ὁ, magnificus, venerandus, sublimis. Xen. *μεγαλεῖον κτῆμα.* Τὸ *μεγαλεῖον*, magnificentia, majestas Greg.

Μεγαλεῖος, magnificè. Apud Polyb. *μεγαλεῖως ἐγράφειν*, etsi magnoperè gaviси sunt: & *μεγαλείως πεφιγραφὲς*, insigniter contemni.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, item majestas, apud Lucam, & apud Petr. 2. c. 1.

Μέγεθος, εος τὸ, magnitudo. Luc. *πλειῶν τὸ μέγεθος.* Idem & in Herm. *ὅσον δὲ κυαμοῦ τὸ μέγεθος.* ¶ Item proceritas. Theophrast. *διαφέρειν δὲ φασι καὶ κατὰ τὰ μεγέθη καὶ τὰ σώματα.* ¶ **Μέγεθος**, seu *μέγεθος σώματος*, statura. Hippoc. Herodian. Hom. Od. ε & ζ. ¶ Item magnitudo, vehementia. Plat. cp. 7. *μέγεθος χειμώνων ἐξαίσιον καὶ ἀφορμὰς ἀνέμων.* ¶ Item gravitas, majestas, seu magnanimitas, magnitudo animi. Plut. in Alex. ¶ Item dignitas, amplitudo, *ἀξίωμα.* Aristot. pollitico. 5. ¶ Item *μέγεθος τῆς λόγχης* seu *μέγεθος*, apud Dem. Phal. Hermog. Dionys. Longin. grandiloquentia, grandiras orationis.

Μέγαθος, Ionicè pro *μέγεθος*, magnitudo, ex Herodot. Et *μεγάθεες ποταμοί*, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύω, magnitudinem tribuo, majorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Μεγεθύομαι, magnus reddor, cresco, major fio, increscо.

Μείζων, major, amplior, procerior. Interdum præstantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thuc. Xen. Plut. &c. Ponitur & *μίζων* Ionicè pro *μείζων*, apud Herodot. & Hippoc.

Μείζονος, majorem in modum, magis, amplius, apud Thuc, Paus. Plat. Et pro eodem *μειζόνως* Ionicè.

Μέγιστος, η, ὁ, maximus, amplissimus, potentissimus, proceriss. mus. Hom. Thuc. Plat. &c.

Μέγιστον, adverb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. *μέγιστον διαφέρειν*, plurimùm, differre.

Μεγιστᾶνες, ὁ, vel potius in plur. *μεγιστᾶνες*, megistanes. Exp. etiam, primates, item proceres. Daniel. c. 3. Marc. cap. 6. & apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium: propriè domus ampla, augustum ædificium. Od. υ *ἀπίασι καὶ μεγάροιο.* Ponitur etiam pro dei ædе seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quavis domo. Il. ζ, Πῆ ἔβη ἐκ μεγάροιο; Od. χ, *ἐξελάσαντες μεγάρων.* Dicitur accipi & pro stabulo in Epigr.

Composita ex μέγεθος.

Ἀ'*μεγέθης*, ες, ὁ καὶ ἡ, magnitudine carens, non magnus.

Ἐ'*περιμεγεθὴς*, in æqualiter crescere. Artemider.

Εὐ*μεγέθης*, q. d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo non deest, procerus: ut *εὐμεγέθεις ἐκατόγκοι*, Luc. in somn. Item valde magnus, ingens: ut *εὐμεγέθης λίθος*, apud Aristoph. in Plut.

Κατευμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Suid. (dimis.

Ὁ*μομεγέθης*, æquè magnus, qui paris & æqualis est magnitudini.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus. Xen. **Παμμέγεθος**, omnino maximus.

Τ'*περιμεγέθης*, supra modum magnus, vel magnus supra quam dici possit, immensus. Sic.

Τ'*περιμεγέθεες*, supra modum magni, ingentes.

ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus: mensura aridorum Attica, quæ continet chœnicas quadraginta octo: ut Suid. & alii ante eum tradidêre: Est & **Μακεδονικὸς μέδιμνος**, apud Aristot. hist. an. l. 8. Nota ejus fuit μ cum ε supra posito.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans. Hesych.

Composita.

Δι*μέδιμνον*, exp. mensura capiens duos modios. Hesych:

Ἡ*μιμέδιμνος*, semimedimnus, dimidia medimni pars, mensura 24. chœnicum. Poll. l. 4. Apud Athenæum. l. 4. *ἐλαφίνων ἡμιμέδιμνα.*

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πλὴν

Πλὴν πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum est. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingenis medimnis census erant. Et πεντακοσιομεδίμνου, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos.

ΜΕ'ΔΩ, impero, imperium teneo. Frequens est particip. *μέδων*, regnator, imperator, præfectus. Od. α, *Φόρκυνος δυσάτης ἁλὸς ἀγρυπνοιμέδοντος.* Il. β, *Ἀργείων ὑπάτοιρες ἠδὲ μέδοντες.* ¶ Exponitur etiam, curo, curam gero, *φροντίζω.*

Μέδομαι, idem quod *μέδω*, regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero, *ἐπὶ* apud Hom. ut Od. λ, & *μεὶ νόον μέδηαι*, Od. γ, *κοίτοιο μεδόμεθα.*

Μεδέω, idem quod *μέδω*. Il. γ. *Ζεῦ πάτερ Ἰ'δηθεν μεδέων*

Μεδέ'ω, apud Hesych. idem quod *μέδω* seu *μεδέω.*

Composita.

Ἀ'*λιμέδων*, οντος, ὁ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐ*ρυμέδων*, latè regnans, late rex. Hom.

Παμμέδεων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gen. *παμμεδέουσα.* (pol.

Πλουτομέδων, idem quod *ἁλιμέδων*. in Epigr. & in Eurip. in Hipp.

Τ'*ριτομέδουσα*, aquarum regina: nomen proprium ranæ, in *βατραχ.*

Τ'*ψιμέδων*, in alto regnans, ut *ὑψιμέδων Ζεύς*, apud Hesiod. in Theog. & Aristoph. in Nub.

Μέζεα, vide in **Μέσος**.

-ΜΕ'ΘΥ, τὸ, vinum Od. ι, *μέθυ νείμον Πάσῃ ἀνὰ μέγαρον.* Od. ξ, *ἡδὺ μέθυ δὲ καὶ αὐτὸς ἐγὼν ἐπιτέρπομαι ἔδων.* Plut. symp. l. 3. q. 2. scribit *μέθυ* esse *τὸν ἀπήκοντα ἄκρατον.* ¶ Eust. vult dictum esse à *μεθύπνου*, quod nos *μεθύνουσι*, i. negligentes reddat: vel quoniam homines eo usi *μεθίενται εἰς ἀφροσύνην καὶ ἄτεσιν*, quod posterius etym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine *μέθυ* vel à Methymna insula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μέθυ, ύος, ἡ, ebrius, temulentus, ebrietas. Plat. in Minoë. Aristot. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. symp. l. 3.

Μέθυος, εος, ὁ, ἡ, ebrius, temulentus. Item ebriosus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. *μεθύσσα*, apud Atticos usurpatur: ut apud Aristoph. in Vesp. & in Nub.

Μεθύω, ebrius sum. Odyss. σ. *Ἡ'τοι γελοίζων κεφαλῇ μεθύοντα ἐοικώς.* Aristoph. in Plut. *Μεθύων γὰρ ὡς ἔοικεν ὀξύτερον βλέπει.* Dicitur etiam *μεθύειν μέθυι*, apud Philon. Metaphoricè etiam usurpatur. Cum genitivo Theophyl. *ἐροτικῶν μεθύοντες ὑδάτων.* Cum dat. Demosth. Philip. 1. Philippum dixit *μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν παραγμάτων.* Sic & taurina pellis. Il. ρ. dicitur *μεθύσκειν ἀλοιφῇ*, madens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epig. *μεθύω τὸ φίλημα.*

Μεθύσκω, (*εὐσω*, aor. 1. *υσα*, tanquam à *μεθύω*) ebrium reddo, inebrio. Plut. symp. l. 3. *Διὰ τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει.* Luc. *ἵνα ἐαυτὸν μεθύσασα.* Item metaph. Plat. de leg. *ὅσα δ' ὑδωρὶς μεθύσκοντα πλεῖστα πιεῖ*, inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo, seu largè perfundo, vel imbuo: ut in anthol. epigr. l. 2. *πέρλων ἢ μεθύσκων.*

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plut. in symp. *διὰ τὰ γυμνάσια ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ γίγνονται.* Luc. *πάσσον ἐμεθύσθη τὸν ἑκτὸν ἀδη.*

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. e. id quod inebriat seu inebriare potest, 1. Reg. c. 1.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀ'*μέθυσος*, sive **Ἀμέθυστος**, ου, ὁ, ἡ, non ebrius. Item ebrietatē arcens. Dioscor. l. 1. c. 177. (de amygdalis) *ἔστι δὲ καὶ ἀμέθυσα φερόμενα βαθὺ φλοιοῦ ἑνὸς ἢ δύο ζ*, ebrietatem prohibent si quinque aut septem præsumantur. Sic *ἀμέθυστα φάρμακα* & *ἀμέθυστοι πόσεις*, quæ inebriari non sinunt. ¶ Ἀ'*μέθυστος* est etiam nomen gemmæ cujusdam, sic dictæ, quòd ebrietati resistat. Vide & Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2.

Ἀ'*μεθυσίζω*, refero colore aut alia similitudine amethystum. Vitruv. Plin. l. 27. c. 7.

Ἀ'*μεθύσκομαι*, (q. d. exinebrior) ebrius esse desino, ebrietate liberor, Etym.

Ἐ'*κμεθύσκω*, idem quod *μεθύσκω*: minus tamen usitatum. Theoph. de caus. pl. l. 5.

Ἐ'*μμεθύσκομαι*, ebrius fum, seu inebrior in vel inter.

Ἡ'*μιμέθυσος*, semiebrius, Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθὴς, multum ebrius.

Τ'*περιμεθύσκομαι*, supra modum inebrior: aut etiam supra quàm dici possit.

ΜΕΙΔΑ'Ω, (aut *μειδέω*, secundum alios) ῶ, rideo leniter seu molliter, subrideo. Eust. annotat esse multò σεμνότερον quàm *γελᾶν*. Il. ε, *μειδήσασα δὲ πατρὶ αὐθ' ἑῷ τε θεᾷ τε.* Iliad. ζ, *μειδήσασα ἐδέξατο χεῖρὶ τε σπεῦδε στωπῇ.* ✠ Etym. deducit à nomine *μεῖον*, quod dicatur de minore & leniore risu quam *γελᾶν.*

Μείδημα, τὸ, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog.

Μειδιάω, & Poëticè **μειδιόω**, ῶ, idem quod *μειδάω*, ex eoque factum, Hom. hym. 2. in Ven. *ὣς ἔμπεσε δὲ μετρῷ ἐπὶ μειδιόωσι Διὸς μειδιόων* Il. λ, Ἀ'*ντίλοχος δ' ἄρα μοῦνος ἐπὶ λείτετο δῖον ἀγῶνα Μειδιόων.*

Μείδημα, τὸ, idem quod *μείδημα*. Luciamus, *μειδιάσεως*, idem Hesych.

Composita.

Ἀ'*μειδὴς*, ές, ὁ, ἡ, qui talis est, ut nunquam rideat: risus expers: ideoque tetricus, tristis. Suid. *Ὀργιλὸν οὐκ ἐφίλησεν ἀμειδέα.* Item activè, faciens *ἀμειδῆ* seu tristem, tristificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Ἀ'*μείδητος*, idem: unde *ἀμειδήτοις γένεσι* in Epigr. qui non rident & *ἀμείδητοι πάντες*, in iisdem. l. 3. tristificæ & tetricæ.

Ἀ'*μειδήτως*, sine risu, vultu tetrico & tristi, vultu ridere nescio, Hesych.

Δι*αμειδιάω*, ῶ, subrideo, aliquantum rideo.

Ἐ'*μμειδιάω*, ῶ, subrideo in vel propter.

Ἐ'*πιμειδιάω*, ῶ, subrideo. Expon. & arrideo. Ἐ'*πιμειδιόων*, idem: unde particip. *ἐπιμειδήσας*, apud Hom. Il. θ, & alibi.

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Περσμειδιῶ, subrideo.

Τ'*ποτειδιῶ*, subrideo, aut clàm subrideo.

Φιλομειδὴς, (pro quo apud poëtas **φιλομμειδὴς**, μ geminatō metri gratia) amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. β, & alibi passim. Τὸ *φιλομειδὲς*, amor seu studium risus.

Μείζων, vide **Μέγας**.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, Fλίξω, Pασα, *propriè* dulcedinem quandam mellea indo, mellitum reddo. (✠ deducitur enim à *μέλι*, ut dicatur quasi *μελίσσω*) sed metaph. potius usurpatur pro, verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, & mihi concilio, ut apud Herodot. *τερπνῇ μελίξασα*. Il. ν, (de mortuis) *ἐπὶ κὰς δώσουσι, πυρὶ μειλισσόμῳ ὤμους.*

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Usurpatur etiam activa significatione & quidem metaphorica: ut Od. γ. *Μηδέ τι μ' αἰδέσθῳ μειλίσσεσθαι.* Propria autem significatione, apud Plutarch. de Alex. fort. l. 1.

Μείλιγμα, τὸ, q. d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum, Plutarch. in Pomp. vita, & Od. κ.

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis & velut mellitis demulcendi. Suid.

Μειλικτὸς, ὸν, ὁ, qui talis est ut mulceri possit, seu leniri. Aut qui lenitus est.

Μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi vim habens aut demulcendi seu leniendi, aprus ad mulcendum seu leniendum aut placandum.

Μειλικτήριον, substant. placamentum, seu placamen.

Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, placidus: vel mitis, manſuetus placabilis. Il. ῳ, *πάσσι γὰρ ἐπίσκοπος μείλιχος εἶναι Ζεὺς ἠδὲ καὶ ἄλλοις.* Sic & *ἔπεα μείλιχα*, apud Hesiod. in Theog. Vitur & Synes. in lib. de insom. **Μειλίχιος**, idem, ut *μειλίχια ἔπη*. Od. ι, & alibi. Et *μειλίχιος Ζεύς*, apud Thuc. l. 1. & Paus. in Argolicis. Fœm. *μειλιχίη* & Ionicè *μειλιξίη*, blanda, &c. ut *αἰδὼς μειλιχίη*, Hesiod. in Theog. Est interdum etiam subſtantivum & sumitur pro manſuetudine. Il. ο.

Μειλίχιος, blande, comiter, leniter, manſuetè.

Μείλιον, ου, τὸ, seu *μείλιος*, τὸ, munera quo aliquem demulcemus, seu demulcere possumus. Apoll. Argon. l. 4. Apud Hom. Il. ι, *ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω*, quidam expon. dorem adventitiam, seu dotalia dona ultra dorem: alii simpliciter dorem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam *πειθοῖ*, apud Apoll. Arg. l. 3.

Μείλινδος, blandus, suavis. Exp. & melleus, vel mellitio; à *μέλι*. Item fraxineus, pro *μέλινος*, à *μέλια*.

Composita.

Ἀ'*μείλικτος*, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulceri seu leniri non potest: asper, durus, crudelis, rigidus Hesiod. in Theogn. Phil. de vita M. l. 1. Syn. de insomn.

Ἀ'*μείλιχος*, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus, difficilis: ut *δῖος Ἀμείλιχος*, Il. ι, & *ἀμείλιχον ἦτορ*, apud Hom. hym. in Min.

Ἀ'*μπειλήσασθαι*, demulceo, delinio, placo. Ἀ'*μπειλήσασθαι*, idem.

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis & blandus, sive blanda quadam dulcedine præditus. Hom. l. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exponitur etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐ'*κμειλίσσομαι*, demulceo, delinio. Basil.

Ἐ'*μπείλια*, quidam apud Hom. Iliad. ι, legunt, sed rectius divisim scribitur *ἐν πείλια*.

Εὐ*μείλικτος*, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

Μεῖον, μειόω, &c. vide in **Μέιων**.

-ΜΕΙ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adolescens; puer vel puella, qui vel quæ jam ea est ætate ut fari possit. Aristophan. in Plut. *ἔπαθε γελοῖα συλλαβὼν τὴν μείρακα.* Et Luc. *ὃς νῦν πεῖσόν με ἐκείνης τῆς Ἀργολικῆς μείρακος*, ✠ quasi *ἔρεμνῆς*, ab *ἔρα*, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Arr.

Μειρακίσκος & μειρακίσκη, adolescentulus & adolescentula, apud Aristoph.

Μειράκιον, adolescens, seu puerulus, puer seu puerulus: Aristoph. in Neb. Plat. in apol. Plut. de frat. char.

Μειρακιώδομαι, (q.d. adolescenturio vel adolescentior) adolescentis more ago. Luc. παρὰ παίοις ὃ γέρων, ἢ μειρακιώδη ἀφῇς τὸ γῆρας, ita mortem horres ut adolescens. Item adolescentis more lascivio & exulto. Athen. Μαστιγίαν τὸν μειρακιώδομαι ἀφῆς αὐτοῦ.

Μειρακιάομαι, pro eodem, apud Plut. φρονιμώτερον ἢ μειρακιάδωδον.

Μειρακιόομαι, ῶμαι, adolesco, adolescens evado. Xen. in pol. Lac. ὅταν γένωμαι ἐκ παιδὸς εἰς τὸ μειρακιῶσθαι ἐκβαίνουσιν.

Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, Halic. & Luc. & Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, (dimin.) adolescentulus. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀντιμειρακιάομαι, adversus aliquem adolescentis more aut juveniliter me gero: vel viciſſim juveniliter ago.

Διαμειρακιάομαι, idem quod μειρακιάομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ Γοργόπτολεμος καὶ Ἀναξιμένει σοφιστεῖς διαμειρακιάδωδος, quaſi apud ſophiſtas glorians & ſeſe jactans adoleſcentis licentia.

Φιλομείραξ, adoleſcentum amator.

Μεῖς. vide in Μιῶ.

ΜΕΙΡΩ ſive potius μείρομαι, divido, partior μείζω. Euſt. Item particeps ſum, nanciſcor, ſortior, λαγχάνω, λαμβάνω, κληροῦμαι, Heſych. ¶ Item privor, στέρομαι, eidem Heſych.

Præt. med. ἔμμορα (quod Euſt. per hyperthecſin literarum factum eſſe dicit pro μέμορα apud poëtas ſignif. participes ſum, natus ſum, ſortitus ſum; ut Il. α, ἔμμορε τιμῆς ἐπιτυχὲς ἁπάσης.

Præt. paſſ. μέμαρμαι & Atticè εἵμαρμαι (ſicut εἵλημμαι pro λέλημμαι) unde tertia perſona εἵμαρται, fato decretum eſt, fato deſtinatum eſt: Od. ε. Νῶϊ δέ μιν λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἀλῆναι; hinc Particip εἱμαρμένος, fato decretus, fato aſſignatus, fatalis: ut εἱμαρμένοι νόμοι apud Plat. leges fatales, & neceſſariæ. Et εἱμαρμένα βιβλία, apud Plut. de audien. poëm. Fœm. εἱμαρμένη (ſubſtantivè) fatum, fatalis neceſſitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τῆς αὐτομάτου δύστατον πεπρῶσθαι. Vide Alex. Aphr. in libro quem inſcripſit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à μείρομαι. Alii ab εἶρω, necto: ut εἱμαρμένη dicatur quaſi εἱρμαρμένη, quod etymon ſequi videtur Cicero quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem ſeriemque cauſarum, quum cauſa cauſæ nexa rem ex ſe gignit. Ariſt. de mundo ſcribit dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ συνείρειν εἰκολούθως, hinc συνειμαρμένα (comp.) fato connexa, q. d. conſatalia. Plut.

Μέρος, ους, τό, pars, q. d. quod facta diviſione obvenit. Ariſt. rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρος τινός. Dicitur τὸ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgo particularia: & aliquando τὸ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Galen. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, ſingulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήματος πίπτειν, ſceleris loco duco. Apud Dem. ἐν ὀλίγοις ἔσται μέρει, nullo loco eſſe, nullo eſſe in numero. Τιμὴν μέρους, pro mea virili parte, quantum in me eſt. Sic τὸ σὸν μέρος, Euripi. quantum in te eſt, ſic & τὸ ἐμὸν μέρος, Dem. pro quibus dicitur & κατ' ἐμαυτὸν μέρος, & τὸ κατ' σαυτὸν μέρος: itidemque apud Plat. ep. 7. κατὰ σὸν μέρος. Et' ἐν μέρει, viciſſim, per vices apud Xen. & Thuc. item ſigillatim & deinceps, apud Ariſtoph. & Ariſtid. Ἀνὰ μέρος itidem pro viciſſim, ſeu per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος apud Ariſtot. Oecon. 2. pro rata parte, pro proportione.

Μερικός, ὴ, όν, particularis. Μερικῶς, particulatim.

Μερίτης, ου, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.

Μερίς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demoſt. in Mid. Μερίδες peculiari ſignif. dicuntur fercula quæ unicuique in convivio apponuntur ſigillatim, apud Athen. Item μερὶς, partes, (ſicut dicuntur partes Syllæ, partes Cæſaris) apud Dem. pro coron. & Plut.

Μερίζω, partior, diſtribuo, divido. Item ſeparo. Syneſ. ep. 57. εὐχὴ καὶ βέλος καὶ ὄνειρ μερίζων τὸν βίον.

Μερίζομαι, dividor, diſtribuor, &c. Athen. l. 4. ἅπαντα ὑπὸ τῶν μυρίων πανταχοῦ λίης μεριζόμενα. Apud Matth. cap. 12. Marc. 3. Paul. 1. Corinth. 3. μεμερίσθαι eſt in varias factiones velut ſciſſum eſſe, diſſidere. Apud eundem, 1 Corinth. 7. μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ ἄγαμος καὶ ἡ παρθένος, expon. diſcretæ ſunt ea quæ eſt uxor & ea quæ eſt virgo. Exponitur etiam activè, participo, participem facio, apud Herodian. l. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Ariſtot. Ethic. 1.

Μεριστὸς, partitio, diviſio, diſtributio. Eſt & nomen figuræ cujuſdam Rhetoricæ, de qua Hermog. & Rutil. Lup.

Μεριστὸς, qui dividi poteſt. Item ſeparabilis.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, diviſor, partitor. Lucæ. 12.

Μόρος, ου, ὁ, portio. Plerunq; portio fatalis, ſeu fatum: ut Il. 7. Ἓν νόστου ἆδε καὶ αὖτὸς ὅμοι μόρον ἐκδυσέμεν ἀλκήν. Sic & Od. μ, & alibi ap. Hom. ¶ Sumitur & pro morte, apud Phalar. in ep. ¶ Exponitur etiam infortunium, exitium. Il. φ, & Od. α. ¶ Item pro ſupplicio; apud Phalar. in epiſt.

¶ *Derivata ex* μόρος, *portio.*

Μορίομαι, Heſych. exp. μερίσομαι, διελεῖν, partiri, dividere. Μορεὰς, pars, idem quod μερίς. Sic dicitur etiam ἡ ἱερὸς ἐλαία, teſte Poll. Heſy. & ſchol. Ariſtoph. vide & Suid. & Etymol.

Μόριος, partialis. Epigr.

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula. Interdum & pars. Thuc. l. 1. ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἠπείρου, in exigua particula dici. Sæpe de parte ſeu membro corporis dicitur apud Ariſtot. Gal. & cæteros medicos: & peculiariter interdum, de membro genitali: apud Ael. gin. l. 3. & alibi.

Μόρα, ᾶς, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam milites cum ſuis agmine, virorum ſeptingentorum aut quingentorum, aut triginta, ut habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Ariſtot. etiam teſtatur Lacedæmoniorum totam gentem in μόρας ſive μοίρας diſtributam fuiſſe, h. e. in tribus quaſdam quæ μόραι dicerentur, quaſi μοῖραι. Sic utitur Xen. Hell. 9. & alibi.

¶ *Derivata ex* μόρος, *fatum, exitium, &c.*

Μορῆες, ὑπερθ. ὁ, fatalis, exitioſus, mortifer. Nicand. in Alex. xiph. Ibidem μορῆσιν ποτὸν ducitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μορῆες, multo labore confectus: Iliad. ξ. & Od. σ.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. Il. ο, Od. κ. Item μόρσιμον aliquid alicui eſſe dicitur quod ipſi fato eſt deſtinatum. Il. ε, & τ. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatali ſeu divina quadam ſorte ſeſe nobis offert. Odyſſ. π. & φ. Item μόρσιμος, mortalis, fato obnoxius. Od. χ.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum μόρσιμος. Il. ε.

Μορέω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo: unde μόρημα, ramentum, cumulus: apud Etymol.

Μοῖρα, ἡ, pars, portio. Od. ο, κρέα δαίσατο καὶ γέρας μέγαν. Sic & Od. χ, υ, & alibi. Phil. de mundo, τῆς αὐθεξουσίου φύσεως τὸ ἡμέτερον γένος μοῖραν εἰπόντες εἶναι. ¶ In cœlo per μοῖρας intelliguntur parallelorum ſeu graduum in quos ipſi circuli ſunt diſtributi. Ptolem. in Geog. & apud Damaſc. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum ſuorum agmen, ut μόρα ſuprà: qualis eſt decuria, manipulus, cohors. Æſch. contra Ctef. Item ſors, conditio: ut plurimùm ſors divinitus tributa. Plat. in Crat. ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλων μοῖραν καὶ πολλὴν ἔχει. Apud eundem, ἀγαθῇ μοίρᾳ φάσκειν, bona & felici ſorte: pro quo & ſimpliciter μοῖρα dicitur, Od. ν. ¶ Item fatum, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, quòd ex partibus conſtet. Xen. Hell. 7. θεὶς πρὸ μοίρας τὸ σῶμα τῷ θανάτῳ. Plerunque in malam partem, ut & fatum apud Latinos. Il. ζ, χ. Od. λ, ν, &c. In plur. μοῖραι, exp. Parcæ: quarum nomina recenſet Heſiod. in Theog. & Ariſtot. in lib. de mundo. Μοῖρα ſumitur etiam pro δίκῃ. Il. μ. & alibi.

Μοιρίδιος, α, ὁ, fatalis fato quodam immiſſus, aut evenient. Athen. l. 2. ex Eurip. & Plut. in conſol. ad Apoll.

Μοιρόω, divido, partior. Heſych.

Μοιρόομαι, ſortitò partem capio. Phil. de mund. ἅπαντα ὑφ' ἡμῶν μοιρούμενα, quæ animam ſortita ſunt. Μεμοιρομένος ab Euſtat. & cæteris gramm. exp. etiam fato deſtinatus.

Μερμαίρω, Μέρδω, Μηδος, Μέτρον, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex μείρω, *ſeu* μείρομαι.

Ἀμείρω, privo, & q.d. non impertior. Heſych. Ἀμειρὲς exponit στερητικός.

Decomp. Ἀπαμείρω, partem ſeu portionem ſuam alicui auferò, privo, idem quod ἀμείρω. Item contraria ſignificatione, impertior, idem quod μείρω.

Ἀπομείρομαι, privor. Heſiod. in Theog. Ἐννάετες δ' ἐκτὸν ἀπομείρεται. Item privo. Hom. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπομείρεται εὐρυόπα Ζεύς. Item impertior.

Ἀποπομείρομαι, exp. diſtribuo, præbeo, propriè partitione dempta alicunde tribuo. Heſiod. in Erg. Ἠ ὡς μέγ' ἔργον ἄρτιλλον ἀποπομέρεται αἴσαν.

Compoſita ex μόρος *&* μερίζω.

Ἀδρομερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, craſſis particulis conſtans, vel craſſam ſubſtantiam habens. Gal. & Dioſc.

Ἀμερὴς, q. d. parte ſeu partibus carens: qui in partes dividi ſeu ſecari non poteſt. Luc. Greg.

Ἀμέρισος, idem. Plat.

Ἀντιμέρεια, partis unius pro alia poſitio: nomen figuræ apud Gramm. ſcribitur & ἀντιμερία.

Βαρυμερὴς, q.d. cujus partes ſunt breves & exiguæ, tenuis.

Βαρυμέρεια, brevitas partium, tenuitas.

Διαμερίζομαι, partior, diſtribuo. Act. 2. Διεμερίζον αὐτοῖς γλῶσσαι. Sic Marci. 15. Διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, dividor, diſtribuor. Apud Luc. c. 12. Διαμεμερισμὸς ſignificat in varias factiones velut diviſum & ſciſſum eſſe, diſſidere.

Διαμερισμὸς, partitio, diſtributio. Item diſſidium. Luc. 12.

Δίμερὴς, qui duabus partibus conſtat, bipartitus, duplex.

Δίμοιρος, bipartitò.

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς, numerus ſuperparticularis. Heſych. vide ἐπιμέρειον, in comp. ἐκμέλειον.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἐπιμερὴς, qui eſt alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Ἡμιμερὴς, unde decomp. Ἐφημιμερὴς, ut ἐφημιμερὴ μέτρα, quæ ex tribus conſtant pedibus & ſyllaba, i. ex ſeptem ſemipedibus. Et ἐφημιμερὴς cæſura in heroïco verſu dicitur quum quarti pedis prima ſyllaba quæ brevis eſt præducitur.

Ἑφθημιμερὴς, cæſura dicitur, quum quintus in verſu ſemipes ἀφῇν faciens contra naturam producitur. Et ἑφθημιμερὲς μέτρον, in quo ejuſmodi ſunt cæſuræ: ſeu quod duobus pedibus & parte conſtat, ut definit. Quintil. l. 9. c. 4.

Καταδημομεῖσαι, in populum diſtribuere.

Καταμερὴς, ἐος, partior, diſtribuo. Κατάμερισμὸς, partitio, diviſio.

Λεπτομερὴς, tenuibus partibus conſtans, tenuis, exilis. Ariſtot. l. 3. de cœlo.

Λεπτομέρεια, tenuitas partium ſeu exilitas. Gal. Item ſubtilitas.

Λεπτομερῶς, ſubtiliter, excutiendo ſingula quæq; licet minuta.

Μεγαλομερὴς, magnis partibus conſtans, qualis à philoſophis eſſe dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis ſeu grandibus. Item prolixè & ſplendidè: apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, conſtare ex magnis partibus. Ariſtot. metaph. l. 2. Item magnitudo & potentia, ſeu amplitudo. Polyb. ſcribitur & μεγαλομελεία.

Μικρομερὴς, parvis partibus conſtans ſeu minutis, aut tenuibus; Ariſtot. de cœlo.

Μικρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερὴς, unius partis.

Ὁμοιομερὴς, qui conſtat partib. inter ſe ſimilibus, quas quidam ſimilares partes vocant. Ariſtot. de part. an. l. 2. & 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definiérunt eſſe quorum totum nihil à parte differt: ut aqua, aurum, lapis, lignum.

Ὁμοιομέρεια, ſimilitudo partium, vel (ut alii) ſimilaritas partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς, diſſimilibus partibus conſtans, quas quidam diſſimilares vocant.

Παχυμερὴς, craſſis partibus conſtans, craſſus. Ariſtot. Item metaph. craſſus.

Παχυμέρεια, craſſitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, craſsè & metaph. pro eo quod Lat. craſſa Minerva.

Παχυμερέστερον, craſſiore Minerva, craſſiùs, rudiùs. Gell. l. 14. c. 1.

Πεντημερὴς, quinquepartitus: i. in quinque partes diviſus.

Πεντημερῶς, quinquepartitò.

Πολυμερὴς, multis partibus conſtans: vel in multas partes diviſus. Ariſtot. & Plut. defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in ep. ad Hebr. c. 1.

Πρωτόμορος, primus mortuus. Æſchyl.

Συμμείρομαι, (q.d. compartior) unà partem accipio.

Συμμέτοχος, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τριμερὴς, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes divido.

Τμηθὲις, ſubdivido.

Τμηθεισὸς, ſubdiviſio.

Compoſita ex μόρος, *de primâdam vetinentia o.*

Ἀλάομορος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, qui gravi & crudeli fato premitur. Il. χ. & Od. ι. Exp. etiam, cui miſera ſors contigit.

Ἀλεξίμορος, depulſor mortis, auxilians adverſus mortem. Soph.

Ἄμορος, expers, infelix Heſych. Ἄμμορος, non particeps. Od. ε. Item infortunatus, calamitoſus. Heſych.

Ἀμοιρία, infortunium, fatum calamitoſum. Od. υ.

Δυσάμμορος, (*dec.*) infelix, infortunatus, calamitoſus. Il. τ. & Apoll. Arg. lib. ult. ἡμῖν μοιρηγενὲς μύρηται, exp. οἱ ἀεὶ τῶν γυῖ κακοπαθούντες.

Εὐόμορος, pro eod. Plato de leg. l. 8. Call. hym. in Jovem.

Δύσμορος, cui difficilis portio & fatum obtingit, infelix, calamitoſus. Iliad. χ. Oppian. de venat. l. 3. Luc. Exponitur etiam κακοδαίμων & δυσδάμων, qui tetro mortis genere perit. Heſych.

Δυσμορία, miſeria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur. Item mors infelix, in Epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppoſitum τῷ ἄμμορος. Od. θ. Ἐμμορον, Heſych. exp. ἐπιμεριδίου, quod in fatis eſt.

Ἐμμελέδω, eſſe dicuntur advenæ, coloni. Heſych.

Κάμμορος, infortunatus, cui malum & aſperum fatum eſt: pro κακόμορος. Od. λ. & β. Item κακοδαίμων. Euſt. Κάμμορον, exp. aconitum, videlicet κακῷ μόρῳ ἀναιρῶν, inquit ſchol. Nicand. Sic & apud Dioſc. l. 4. c. 77.

Ὀλίμορος, ſerò moriens & lentè. Nonn.

Τετράμορον, & τετάρμορον, pro ὑπὲρ μόρον, ſive ὑπὲρ μοῖραν, contra quam in fatis erat. Il. α.

Τελεσίμορος, mortifer, funeſtus. Nonn.

Ὠκύμορος, qui ſubitò fato abripitur, qui ſubitò exitio perit. Od. ο & ρ. Item ſubitam mortem afferens: Il. ο, & Od. χ.

Compoſita ex μόρος *in quibus mutatur o in ω.*

Ἐγχεσίμορος, ου, in vibranda haſta exercitatus, bellicoſus, apud Hom. Il. ε. & alibi. Sic dici voluit quaſi ὁ ἀεὶ τὰ ἔγχεα μαχόμενος. i. ἐκπονηθεὶς, mutato ο in ω. vide in comp. ab Ω ες & ᾱ Μωσῆς.

Ἰόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculator bellator. Il. φ & ξ. Sic dicitur ὁ μόρον ἐμπιὼν ἐν ἰοῖς, vel ὁ σὺν τοῖς ἰοῖς μεμοχθηκὼς, id eſt, κακὸν πολὺν ἔχων. Euſt.

Συνάμορος, cui in fatis eſt nocere aliis, qui id ad id natus eſt ut alios lædat & detrimento efficiat. Anacr. carm. 11. 2. συνάμορος Πολεμίζων δυρωρεῖ, peſtiferi & exitiales janitores. Scribitur & συνάμωρος, apud Herodot. in Terpſich. Exponitur, & πόρπαξ, ſcortationi deditus. Suid.

Συναμορία, ἡ, maleficentia, ſeu natura noxia & prava. Ariſtoteth. 7. 6. Scribitur & συνομοία.

Συναμόρω, ῶ damno ſen. detrimento afficio, deperdo, vasto. Herodot. Συναμορεῦσι dicitur etiam mulier quæ marem patitur. Ariſtoph. in Nub. Τῶν δὲ συναμορίων χαίρει.

Τλαλάμορος, ad latrandum fato quodam natus: vel latrando ſe exercens & fatigans. Epitheton canum apud Hom. Od. ξ.

Compoſita ex μέρος.

Γεώμοιρον, ου, τὸ, tertia portio, Heſych.

Δεκατημόριον, decima pars. Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον, undecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, ſexta pars: ſextarius. Item ἑκτημόριον, apud Athen. οἱ παλαιοὶ, Poll. Ἑκτημόριον dicuntur fuiſſe vocati ab Athenienſibus qui colebant agros, ſextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur & ἑκτημορεῖς, quaſi per ſyncopen. Heſych.

Ἐπιμέρειον, q. d. ſuperparticularis: ſic dicitur numerus, qui ad aliam relatus ipſum ſemel continet, & aliquam præterea ejus partem, tertiam puta, vel quartam, aut deinceps: ut ternarius eſt ἐπιμέρειον binarii. Ariſtot. in probl. vide & Philoponum.

Decomp. Τετραπιμέρειον, numerus obverſaria ſerie reſpondens τῷ ἑπτημερίῳ, vulgò appellatur ſubſuperparticularis.

Ἑπτημέριον, ſeptima pars.

Ἡμιμέριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θεωρεία, Dei pars, h. e. primitiæ, vel caro quæ ſacerdotibus datur quum ſacrificatur. Heſych.

Θεωρεάζω, Deo munus offero. Idem.

Μυριομόριον, decies millena pars. Ariſtid.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat.

Πολυστημόριον, multeſimus, unicam ex multis partibus habentis unde accipitur etiam pro minimus; Ariſtot. pol. 5. Luc. Τὸ πολυστημόριον, ſubſt. multeſima pars. Plut. in Themiſt.

Ποστημόριον, (q. d. quantenſimus.) Ποστημόριον, interrog. quotæ partis.

Συμμορία, decuria apud Athenienſes. Demoſt. in Aphobum, & alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum ſocietas.

Συμμορίτης, qui eſt ejuſdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans. Gal. τῶν κατὰ τόπους libro 3. Item oboli quarta pars. Dicitur & τετρημόριον per ſyncopen. Poll.

Τριτημόριον, tertia pars cujuslibet rei, trientis. Ariſtot. metaph. l. 4.

Τριτημορεῖς, tertia portio. i. una de tribus. Herodot. in Clione.

Compoſita ex μοῖρα.

Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil ſortè obvenit. Plat. de leg. l. 9. ἀνόσιον ἄρα καὶ ἄπαιδα καὶ ἄμοιρον πόνων ἅπαντα. Item genit. Ἴσος. in Busag. & Xen. Pæd. 7.

Ἀμοιρέω, exors & expers ſum, portio mihi nulla tribuitur, deſtituor, careo: ut ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας. Hermog. Et ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortem eſſe. Phil. de vita M. l. 2.

Ἀμοίρεμα, τὸ, nulla ſors, vel infortunium.

Ἄμμορος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Heſych.

Ἀμμορία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀπόμοιρος, pars, portio, ſors, participatio. Greg.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes diviſus. Epigr.

Διαμοιρέομαι, diſpertior, in partes dirimo, divido. Οὐδὲ καὶ τὸ ἕπτακα πάντα διαμοιρῶσι θυέεσσιν.

Δίμοιρος, duas habens partes, beſſis. Plut. in Tiberio. Δίμοιρον propriè ſignificat rei cujuslibet partes duas, ſed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, ſecundùm quoſdam: quod hoc eſſet δίμοιρον drachmæ. Plat. in Axiocho.

Δμοιρία, duæ partes, duplum. Xen. Hell. 6. Luc. in Tim. Et in hæreditate, bes. Eſt etiam vocabulum militare, ſignificans ἴλαρχίαν.

Δμοιρεύτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur. Et ἡμιόλιοι τῶν milites quib. duplex annona datur, aut duplex ſtipendium. Arrian. Item ἡμιολεύτης, qui ἡμιολίᾳ præfectus eſt. Luc. Syneſ. de inſomn.

Decomp. Ἑπτάμοιρος, bes alter.

Δύσμοιρος, cui difficilis sors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte periens, ut ὀνόμορος.

Ἐπιμοιρέω, seu ἐπιμοιράομαι, impertio seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocyl. Τοῖσιν ἐπιμοιρᾶσθε ἀπειχθέσιν ἄρτους. participem reddo. Phocyl. Τοῖσιν ἐπιμοιρᾶσθε ἀπειχθέσιν ἄρτους tribuo, participem reddo. Phocyl. Τοῖσιν ἐπιμοιρᾶσθε ἀπειχθέσιν ἄρτους. Et cum genit. participes fio, sortior. Phil. de mun. μηδὲν γενέσθαι. Et cum genit. participes fio, sortior. Phil. de mun. μηδὲν γενέσθαι. Et cum genit. participes fio, sortior. Phil. de mun. μηδὲν μέρος ἔσεσθαι μηδὲν τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, quæ sepulturæ participes fierent.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem sortitum esse, felicitas. Phil. de vita M. I. 1. Herodian. l. 1. & 2.

Εὐμοιρος, bona & felici portione, seu fato bonam tribuente portionem, i. feliciter. Ioseph.

Εὐμοιρῶ, unde ἐμοίρωσεν, prosperа fortuna usus est. Hesych.

Θεόμοιρος, divinitus sortem adeptus.

Ἰσόμοιρος & ἰσήμορος, cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionē accipit. Xen. Ped. 2. ἡ γὰρ δὴ ἐμοὶ τὸ σῶμα ὑπηρέτας, ἰσόμοιρος δὲ καὶ πάντων ἐποίει. Soph. in Elect. γῆς ἰσόμοιρος αἴης.

Ἰσομοιρία, æqualis portio. Thuc. l. 7. Phil. de vita. M. I. 3.

Ἰσομορέω, æquam portionem capio. Thuc. lib. 6. Hoc. in Paneg. ἰσομορήσαι ἀφ' ἑτέρων ἀλλήλοις.

Μεμμόρος, q.d. qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus. Ioc. in Paneg.

Μεμμορέω, conqueror, seu crebris querimoniis sortem meam incuso. Phil. de vita, M. I. I. καὶ πάλιν ἠξίωσα μεμμορίσειν, item rum suas fortunas conqueri cœperunt. Item simpl. conqueror, seu queror, incuso. Luc. τὰς Ἀτέμου μεμμορίσεως, &c. Item expostulo, succenseo. Demosth. pro cor. ἃ μεμμόρηκε ὁ δῆμος ἃ δὲν αὐτῷ.

Μεμμορία, conquestio, querela: vel querela suæ sortis incusatio.

Πεντέμορος, quintuarius, quinque habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντέμορος, quintarius alter.

Πρόμορος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit: vel ante fatum accidens: apud Suid.

Τετραμορία, quadrupla portio, vel quarta pars: apud Xenoph. Hell. 6.

Τριμορία, tripla portio, dodrans. Xen. ibid.

ΜΕΙΩΝ, ονος, ὁ ἡ, minor. Comp. est irregularis nominis μικρός. Τὸ μεῖον, minus: ut μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xen. ¶ Item meon: herbæ genus apud Dioſc. l. 1. cap. 3.

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo.

Μείων, plerunque signif. inferiorem esse, deteriore esse conditione, quod & μειονεκτεῖν dicitur: ut ἐδεῖν ἡγεῖτο μείων τῶν μεγάλα δυνάντων, arbitrabatur suum sacrificium non inferius esse quàm eorum qui magna fecissent. Item passivè. Xen. μείωμα τῶν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo.

Μείωσις, imminutio, extenuatio. Μειωτικός, ὴ, όν, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Μειόω, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita.

Ἀμείωτος, ος, ὁ ἡ, ὄν, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Πόλεμος, & Ζημία, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

ΜΕΊΛΕΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. β. Πείν με κατασπερχνὸς ἔσεσθαι Πειρίθοος μέλαθρον. ✠ Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dicique ἀπὸ τοῦ μεσολαβεῖν τὸν ὀροφόν.

Composita. (Nonn.

Πολυμέλαθρος, ος, ὁ ἡ, ὄν, multas habens ædes, seu multa atria.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens atria: ut ὑψιμέλαθρον αὔλιον, apud Hom. hymn. in Mercu.

ΜΕΊΛΑΣ, αινα, αν, ὁ, ἡ, niger, ater: Fœminino μέλαινα nigra, atra, neut. μέλαν, nigrum, atrum. Comp. μελαίτερος, superl. μελαίτατος. Il. γυαῖρ' ἕτερον λάχνῃ, ἕτερον δὲ μέλαιναν. Sic apud medicos μέλανες χυμοὶ & μέλαινα χολή. Apud Hom. μελαινέων ὠδινάων, & μέλαιναι φρένες, accipiuntur pro profundis. ¶ Μέλας, αν, τὸ, etiam substantivè accipitur: ut τὸ μέλαν τὸ ὀφθαλμῶ, nigrum oculi, i. nigra pars, sic μέλαν τῆς δρυός, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, seu pigmento atro: ut τὸ μέλαν τρίβειν, Poll. Idipsum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum pictorium. Apud medicos μέλαν ὑδατῶδες, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν τὸ Κυπρίου, Cyprius cinis. Galen. in lex.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror, Gal. ad Glauc.

Μελανία, ἡ, idem. Dioſc.

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω, sive μελάνω, nigrum reddo, denigro. Μελάνομαι, interdum neut. nigresco.

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux esse dicit nigrum pigmentum seu atrum quo coma denigratur.

Μελασμός, ῦ, ὁ, q.d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula, Greg. Naz.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria; succus quidam niger in metallis concrescens: unde quidam atramentum metallicum nominarunt. Vide Dioſc. l. 5. c. 118.

Μελαίδιον, sive μελανίδιος πόα, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. l. 1. c. 22. & Dioſc. l. 3. c. 93.

Μέλαις, Aeolico pleonasmo dicitur pro μέλας, ut πάλαις pro πάλας, autore Etym. (Phœn.

Μελάγχμος, idem quod μέλας, ut μελάγχμοι πόντοι, Eur. in

Κελαινός, ή, όν, ater, niger: ut κελαινὸν αἷμα, ater cruor. Il. μ. & alibi apud Hom. κελαινὸν κῦμα, ater fluctus: κελαινὴ νύξ, atra nox, apud eundem, & κελαινὸν ὕπνον apud Hesiod. in Asp. Sic Sophoc. κελαινοῖς ξίφεσι, atro cruore imbutis, seu cruentatis. Aliquando exp. horrendus, obscurus: quia talia sunt atra.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινέω, ῶ, nigrico, fum niger. A quo particip. κελαινήων, nigricans: pro quo Iones dicunt κελαινεόων, apud Hom.

Μέλαθρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιμέλαινα, utrinque nigræ: sic dicuntur φρένες, Iliad. α. quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ε. easdem sic appellari scribit Eust. διὰ τὸ ὧν βαθεῖ αὐτῶν θέσιν.

Ἀποκελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Aristot.

Ἐπιμέλαινα, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior.

Περιμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Περιμελαίνομαι, prænigresco. Nicand.

Ὑπομέλας, subniger, nigricans.

Ὑπομελαΐζω, fio subniger, nigrico. Dioſc. lib. 5. cap. 85. (de pomphol yge) ἡ μὲν δὴ ὑπομελαΐζει καὶ βαρυτέρα ἐστὶ τῆς τοῦ πόντου, &c.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Paul.

Ὑφιμελαινα, alit nigræ: vel alitę & nigræ, epithetum navium, Il.

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio; seu macero, consumo. Exponitur etiam, elixo, coquo. Propriè significat membra excedo & consumo ✠ παρὰ τὸ μέλη ἐδέειν, inquit Etym.

Μέλδομαι liquefio, &c. Item pro μέλδω, ut Iliad. φ, (de lebete) Κνίσῃ μελδόμενον.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, meleagrides: Africanarum gallinarum genus. Aristot. in hist. anim. Vide & Plin. lib. 10. c. 26. & Varr. l. 3. cap. 9.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, curo, ἐπιμελοῦμαι. Herodot. τὰς νυκτὸς τῶν ἡμερέων ἐν τῇσι Πίλῃσι μελεδαίνων τε καὶ τηρέων. Hippocrates prior. rhet. 2. ὅς τε μὴ πίμπλαται μέλι ὀρᾷσθαι ἐπισταμένην τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Item metaph. sicut & Lat. curo. Theocr. Idyll. 10. ἃ μελεδαίνει τὸν τὸ πεῖν ἐχ χειῶνα, non curat eum qui potum ministrat, i. e. non desiderat. ✠ Etymon, vide in μέλδομαι.

Μελεδαίνομαι, curor. Hippoc. lib. de nat. infant. ἰὼ μὴ μελεδαίνεται ἐν τάχει.

Μελέδημα, τὸ, cura, curiosa & anxia cogitatio. Il. ψ. Od. υ. & ψ. (de somno) Λύων μελεδήματα θυμοῦ. ✠ Dictum volunt παρὰ τὸ μέλη ἐδέειν. Sic Latini curas dictas aiunt quasi cor urentes.

Μελεδήμων, ονος, ὁ curator, seu qui se exercet. in Epigr.

Μελέδνη, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippoc. γυναικ. l. 1.

Μελεδών, όνος ὁ, cura, idem quod μελέδημα. Hesiod. in Erg. Hesychio est etiam rex, curator, præfectus, qua significatione dicitur & μελεδωνὸς, & μελεδωνὸς, teste eodem. Apud Herodot. legitur fœm. gen. μελεδωνὸς τῶν δεήσεται τῆς τροφῆς, curatrices seu procuratrices. Alioqui ponitur & masc. gen. pro, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδών, cura Hom. Od. ρ. Hesiod. in Egr. Apud Hippoc. lib. 1. γυναικ. ἢ δέεται πολλῆς μελεδώνης, pro cura, curatione.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus. Oppian. in Cyneg.

ΜΕ'ΛΕΙ, (impers.) curæ est. Il. β, οὓς ἔ τι μέλει πολεμήια ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἑορταὶ μελήσει πᾶσι. Aristoph. in Plut. τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἥπιόν μέλει. Dicitur & μέλει μοι τοῦτο, apud Ioc. & Plat. Et μέλει μοί τινος τοῦτο, apud Dem. Et cum infinit. ut apud Soph. ἐμοὶ γὰρ ἐμοὶ μέλει χρεὼν θανεῖν, partic. τὸ μέλον, quod curæ est. Plat. in Apoll. ὅσα δὲ μέλον γένοι, nosti tibi curæ esse. fut. μελήσει. Od. ε. μὴ δὲ σὲ ἄπρηκτος ἀνὴρ ἀρεστὸς μελήσει. Pr. μεμέλημαι, apud Xen. & per syncopen μέμηλα, apud poëtas: ut Il. β. & alibi. Et μεμέληκε, curæ erat. Particip. μεμηλὼς, qui curæ est, cujus cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, qui curat: ut Il. ε. μάχε πάντοτε μεμηλώς. Sunt & qui μεμηλὼς medium præteritum esse volunt, ut ἐέβδελα pro βεβδέλυγμαι.

Μέλομαι, curam gero, curo: ut μέλομαι ἀγελείης, apud Apoll. Arg. 1. Sic in epigr. l. 4. μὴ πτωκάδα λέπτε.

Μέλεται, etiam dicitur pro μέλει. Hesiod. in Theog. ἦσιν ἀοιδὴ Μέλεται, Fut. μελήσεται tanquam à contracto. Iliad. α. ἐμεῖ δ' ἐγὼ κατὰ

κεἰ ταῦτα μελήσεται. Et particip. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. Item active, solicitus: unde adverb. μεμελημένως, solicitè, cura adhibita, elaboratè, apud Plat. in Protag.

Μέλημα, τὸ, cura. Theoc. Idyll. 14. Μέλησις & μελησμός, pro eod.

Μελητὴρ, qui curam gerit alicujus rei, cui negotium aliquod curæ est. Soph.

Μέμβλεται, per syncopen & pleonasmum τῆ β pro μεμέλησται, curæ est. Il. τ, ὡς φίλος μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. itidemque μεμβλεται. pro μεμέλητο Od. χ, φόνῳ δὲ οἱ ἐν ἐπὶ θυμῷ Μέμβλετο. Invenitur etiam μεμβλεδε, apud Apoll. Arg. 2. tanquam à μέμβλομαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Hesiod. in Erg. μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει. ¶ Item in soluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio, apud Thuc. l. 2. & 5. Item industria apud Synes. Item declamatio: quòd fit exercitatio & velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus.

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero, Hesiod. in Erg. μελετᾷς βίᾳ. In soluta oratione, meditor, exerceo. Thuc. l. 1. μελετήσαμεν ἡμεῖς ἐν πολέμου χρόνῳ τὸ παυτικῆ. Et cum infinit. apud Plat. in Phæd. Interdum sine adjectione, me exerceo, apud Thuc. Hinc & μεμελετηκὼς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cic. & Epigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceor: unde μεμελετημένα τέχναι, apud Xen. artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τὸ, idem quod μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xenoph.

Μελετητικὸς, ad meditationem aptus seu exercitationem: aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετήριον, ου, τὸ, q.d. meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plut. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Μέλι, Μέλιτος, Μέλιον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum ex μέλει, & μέλομαι.

Ἀμελὴς, ἐος, ὁ ἡ, ὄν, qui curam non gerit, negligentia utens circa quid piam. Ioc. ὅτους ἀμελὴς ἡ χαλὸς σφεῖ αὐτῶν ἐχώσετο. Et cum genit. apud Xen. Τὸ ἀμελὲς, quod negligitur, quod curæ non est.

Ἀμελῶ, negligenter, segniter, non adhibita cura & studio. Ioc. in Panath. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν σφεῖ τινα, vel σφεῖ τι. Xen. Ped. 1.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xen. Ped. 8. Demosth. Olynth. 1. Dicitur & ἀμελείᾳ δόναι τι, aliquid non curare, apud Eurip.

Ἀμελέω, ῶ, ἑήσω, curæ non habeo, negligo, contemno. Il. ε. Μενέλαε ἀρημοσύνῃς ἀμείλησε, neglexit jussa Menelai. Ioc. in Bus. encom. τῶν κοινῶν σφετέρων μάτων ἀμελῆν. Dicitur & ἀμελεῖν σφεῖ τινος, apud Demosth.

Ἀμελίομαι, negligor, neglectui habeor. Plat. in apol. ἐ δὲ ἀμελίῃ ὑπὸ Θεῶν τά τ' ἄλλα πρήγματα. Ἀμέλητος, impersonaliter, cura nulla est unde ἀμέλητος, cura nulla fuit. Aeschin. Ἡ ἀμελημένη (particip.) neglectus, aut qui negligitur, ut ἠμελημένη ἐσθής, Xenoph.

Ἠμελημένως, non habita ulla cura, negligenter. Interdum activam, interdum pass. significationem habere traditur.

Ἀμελητέον, negligendus. Et ἀμεληθέον negligere oportet, apud Ioc. In Euag.

Ἀμελητὴ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελιστὶ, idem quod ἀμελέως.

Ἀμέλει, adverbium factum ex imperativi modi secunda persona, q.d. ne cures, ne sis solicitus. Quidam exp. atqui, certè, nimirum: apud Demosth. & Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & pro itaque à Suid. & Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atquè quomodo, utique, apud Luc. & alios.

Decomp. Ἀ μεμελέω, ῶ, prorsus negligo, vel simpl. negligo.

Ἀπιμελὴς, ὁ ἡ, ὄν, prorsus negligens. Ἀπιμέλεια, negligentia, incuria. Dicitur & ἀπιμελία, apud Agathiam. Ἀπιμελῶς, negligenter, inornatè. Et pro eodem ἀπιμελέως, Ionicè & poëticè.

Composita ex μελετάω.

Ἀμελετησία, ἡ, q.d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus, imperitus, indoctus. Luc. in somn. cum genit.

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione.

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. majore, ἵνα ὅτι μάλιστα μὲ ἐκμελετήσῃς. Plut. ἐκμελετήσει ἐ λόγον ἐφ' ᾧ τὰς σπουδὰς ἐποιεῖν, meditatus fuerat quæ rationem habere ad milites.

Ἐμελετάω, ῶ, exerceo in aliqua re. Et simpl. exerceo. Plat.

Ἐμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετάω, meditari, exercere. Plat. de leg. & Demosth. in Mid

Περιμελετάω, ῶ, præmeditor. Περιμελέτημα, præmeditatio.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, ὄ, ὁ, vanus, inanis, stultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton apud poëtas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἐσθλὸν μελέοισι πυρὸς μάλα δαῖομεν ὄπτῃ. Iliad. φ. μέλεον δ' οἱ ἀπὸ χροὸς ὦλον ἑκόντος Νηπύτιος, i. nihil efficiens. Μάλεον ἀπὸ χροὸς

patur etiam adverbialiter pro μαπάλως, incassum, otiosè & sinè ullo effectu. Iliad. κρέδεμνα τὰ σε χρὴ Ε'σάμεναι μέλεον σωὶ πάϊ χρόνον. Il. π. μέλεον δ' ἀπόπτυσα ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt μέλε pro μέλεσε, ut ἦλε pro ἤλεσε. Aristoph. Α'λλ' ὦ μὴ 'ξῆς λάσιος, ὁ miser, seu, ô stulte.

Μελετάω, &c. vide in Μέλει.

ΜΕ'ΛΙ, ιτος, τὸ, mel, ll. λ, μέλι χλοερόν. Paul. in Att. οὔτε κηρὸν, οὔτε μέλι, ἀπὸ αὐτῶ ποιήσεις. Athen. l. 2. ἄρτος μὴ μέλιτος. Be natura & usu mellis vide Diosc. l. 2. c. 101. & Plin. l. 22. c. 24. Metaph. Alex. apud Athen. l. 13. Η' τῶν γὰ ἀϊδίων ἐσι φῶς κἠνῦν μέλει. ✠ Eust. deducit παρὰ τὸ μάω.

Μελίτοες, ετος, ὁ, melleus, mellitus. Metaph μελιτόεσσα γαλιὼν, placida & quasi melleam jucunditatem imitans. Α'μελιτόεσσα, per contr. fit μελίττα ut οἰνόπα. ab οἶνος, teste Eust. qui ἐπὶ μελιτόπτων usurpari id vocabulum tradit. Aristoph. in Avib. Η'ερχλεῖ τις βῶν (σῦν) λάφυ ναι ἀς ὄυεν μελιτόεσσαι. Sic & apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 9. Scribi ur & μελιτόντα: apud Luc. in Lexiph. & alios.

Μελιτοῦσσης, ες, ὁ ᾗ, ῆ, mellitus: idem quod μελιτόεις: vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. aut. Plutarch. symp. 5.

Μελίτειον, scil. πατὸν, potus melleus, seu mellitus, potus ex melle: mellina. Plut. symp. l. 4. Scribitur & μελίπον apud Hesych. Ar μελίδεον, favus. Suid.

Μελιτὸν, favus: vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίπνος, melleus. Laërt.

Μελιτηρὸς, ᾶ, ὁ, melleus, mellitus, vel mellarius: ut μελιτηρὸν ἄγγειον, mellarium vas. Athen. l. 11. Μελιτήρεος χυλὸς, succus melligenus. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτήρεον, suave, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Μελιτίτης, ὁ, melitites: ut μελιτίτης οἶνος, vinum melitites, seu vinum ex musto & melle Diosc. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo: unde pass. apud Thuc. l. 4 κολυμβῶντες ὑγυρὸν, καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μίκωνα μεμελιτωμένον.

Μελίτωμα, τὸ, opus dulciarium ex melle: placenta mellita. Diosc. l. 4. c. 64. Hom. in batrachom.

Μελιχρὸς, ᾶ, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus. Synes. ep. 164. Exponitur etiam qui est mellei coloris, apud Theocr. Idyl 5.

Μελίας, ου τος, mel frugum, ut gaza exponit, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. uk.

Μελίνη, ῆ, leguminis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Diosc. l. 2. c. 120 & Gal. l. 6. simpli. pharm. Plin. l. 22. c. 25. panicum à Diocle medico mel frugum appellatum esse scribit ad etymon alludente: hac enim voce μελίνη melleum quid significatur. Pro eodem dicitur & μελίνεον. masc. gen. apud Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 1. Μέλινον verò apiastrum est teste Varrone. l. 3. de re rust. c. 16.

Composita.

Α'ερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis manna dicitur. Athen. l. 11.

Α'πόμελι, Gal. comm. 2. in l. de fracturis suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocavit ὀξύγλυκυ: esse autem cremorem & decoctum favorum aceto mixtorum. Diosc. l. 6. cap. 17. Ἀπόμελι, dici scribit aquam eam quæ eloris favis paratur & reponitur, & alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δερόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ε'λαόμελι, elæomeli, q. d. oleum melleum, quod in Syriæ maritimis ex quodam caudice manat. Vide Diosc. l. 1. c. 37.

Θαλασσόμελι, potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis & vase conditis. Vide Dioscoridem. l. 5. c. 20.

Μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis & melle fit, de quo Diosc. l. 5. c. 29. Idem alio nomine appellatur Κυδωνόμελι, teste Diosc. ibid.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur, i. e. vinum melle conditum: de quo Diosc. l. 5. c. 16.

Ο'μφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis & melle: de quo Diosc. l. 5. c. 31.

Ο'ξύμελι, oxymeli, seu oxymel, potionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aqua pluvia. Exponitur etiam, acetum mulsum. Vide Diosc. l. 1. c. 22. Plin. l. 14 c. 7. & l. 23. c. 2. Gal. l. 4. de sanitat. tuenda & in consilio puero comitali scripto.

Ρ'οδόμελι, mel rosaceum, de quo vide Aet. l. 3. c. 74. Diosc. l. 5. c. 35. Pallad. mensis Maii. c. 16.

Τ'δρόμελι, aqua mellita seu aqua melle mista: quam Latini aquam mulsam appellant: de qua Diosc. l. 5. c. 17. Plin. l. 22. cap. 24. & l. 14. c. 17.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Il. υ, ὁ, αὐτ' ἔπεσον μελίαι ὡς cecidit ut fraxinus. Sæpius, pro fraxinea hasta. Il. υ, ῆ, ᾧ διαπρὸ Πηλεὺς ἔβαλε μελίῃ. Sic & Il. χ, & alibi. Vide & Dioscor. l. 1. c. 109.

Μελίϊνος, fraxineus: ut μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βωμελιος, ου, ὁ, & βωμελία, ης, q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Vide Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 11. & l. 4. c. 9.

Εὐμελείας & Ionicè δ' μιλίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ. Il. Λ & Ξ.

-ΜΕ'ΛΙΣΣΑ, sive μέλισσα, ης, ἡ, apis. (✠ dicta à μέλι, cujus est opifex. Eustathius tamen scribit ita vocatam esse, quoniam μέλιτος ἐφίζάνει, ut sit μέλισσα quasi μέλιτος. ex πῶλος & ἵππος. Alibi deducit à μέλω sicut & μέλι.) Od. ν, ἔνθα δ' ἔπειτα πηδαΐδωσιν μέλισσαι. Hesiod. ad Demon. τῶν μὲν γὰρ ἀφαμὸν ἐφ' ἅπασι βλαστήματα κηδιζάνουσι, &c. Vide Aristot. hist. an. l. 9. cap. 40. & Aelian.

Μελισσεῖος, cognomentum Iovis. Hesych.

Μελίσσιον, alveare. Hesych.

Μελισσὶς, apiarius.

Μελισσῶν vel μελισσεὼν, ῶνος, apiarium, mellarium, locus in quo siti sunt alvei apum.

Μελισσοῦλος, ὁ ᾗ, ὁν, ad apes accedens, qui de apum genere est: ut τὰ μελισσοῦλα τ' ζῶα, pro ipsis apibus. Exp. etiam, melleus.

Composita.

Α'γριομέλισσαι, apis agrestis seu sylvestris.

Εὐμελισσέω, ῶ, apes meæ bene mellificant.

ΜΕ'ΛΛΩ, (F. μελλήσω, apud Thuc. l. 5. aor. 1. ἐμέλλησα, tanquam à verbo contracto) cum infinit. sæpe exp. fum. infinitivus autem exponitur participio futuri temporis: ut μέλλω πόμενος, Thuc. fum missurus. Et cum fut. ut Synes. ἐμέλλομεν δὲ ἀφ' ἑσπέρου οἶα χαλεπώτερα, futurum erat ut à ventis tranquillitatem desideraremus. Et cum aor. ut Il. ω, Μέλλε μὴν πα τὸς ᾗ σίντεφον ἄλλον ἰδέσθαι. Cum. inf. exponitur etiam, debeo, item paro: ut apud Dem. pro cor. τί ἐμελλον κελεύσειν, ἢ τί συμβαλέσθαι αὐτῷ πλείν; quid ipsum hortari, quid autor ipsi esse debui ut faceret? Thuc. l. 2. ᾗ χρὴ τὸν στρατὸν ἐμελλε διαπόνειν τὴν γῆν, parabat vastare agrum. Apud eundem. μέλλω κινδυνεύσειν, quidam exp. in animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλεις κτανεῖν, destinas interficere. Particip. μέλλων, futurus: ut ὁ μέλλων χρόνος. Et ει μέλλοντες (subaudito infinit.) interdum pro defignatis magistratibus. Huic particip. sæpe additur infinit. ἕπεσθαι: ut μελλήσας μάχης ἔπεσθαι. Pro eodem dicitur & μελλήσων, ut apud Xen. in Pæd. μελλήσων τὴ πεδεῖν. ¶ Μέλλω, cunctor, moror, differo. Item cesso. Thuc. ὧδε μελλήσαντες τιμωρεῖν. Demosth. Philip. 4. τί ἀναδύομαι; ἢ τί μέλλω μᾶλ.

Μέλλ-μαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. l. 6.

Μέλλησις, τὸ, cunctatio, prolatatio, procrastinatio, mora, dilatio, Aeschin. Μελλησμὸς pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem. Thuc. l. 1. Greg.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. Item cessator. Aristot. ethic. 4.

Μελλητικὸς, qui natura est cunctabundus, & q. d. pronus ad cunctationem, seu procrastinationem. Poll.

Μελλητάω, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur, sunt ex μέλλω, i. cunctor.

Α'μέλλητος, cunctatione carens seu procrastinatione, qui non differtur seu procrastinatur. Luc. in Nigr.

Α'μελλητὶ, (q. d. incunctanter) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam, παχέως.

Α'ντιμέλλω, vicissim cunctor, vel contra cunctor.

Διαμέλλω, idem quod μέλλω. Nar. διαμέλλα ως τὸ ἠβᾶσθαι

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. l. 5.

Διαμελλητὴς, cunctator, procrastinator.

Ε'πιμέλλω, cunctor.

Decomp. Α'ντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua inte, seu vicissim cunctor. Thuc. l. 3.

Κατεμέλλησεν, cunctari, procrastinare. Polyb.

Μελίζω, μελιχὸς, vide in μέλω.

Μέλιμα, vide in Μέλει.

ΜΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, membrum. Odyss. ο. & ω, -μιὰ δ' ἅλις ἔσαν μεμβλὸς λεῶν. Odyss. λ, κατὰ δ' ἰδρὼς Ε'ρρεεν ἐκ μελέων. Sic & alibi apud Hom. ¶ Item carmen, ut Lat. melos. Theoc. Idyll. 10. Καὶ τὸ κόρεος φιλικὸν μέλος ἐμβάλλω. Herodian. l. 4. σεμνὸν μέλος ᾠδῆς ἐρῶ δημοσίᾳ. Παρὰ μέλος, metaph. significat inconcinnè, apud Luc. in Eum. & Plat. Apud eundem & Aristot. exp. etiam dissentaneè, importunè, ineptè. Τὰ μέλη, propriè quævis carmina: ut τὰ χρηστὰ τῶν μελῶν, Arist. polit. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis: ut apud Plut. Μύρτις ἡ Α'νθεδονὶς πάσῃ μελῶν. Tribuitur etiam μελῳδὸς ovibus & capris, apud Aristoph. in Pluto.

Derivata ex μέλω in priori significatione.

Μελαδὸν, membratim, per membra. Athen. l. 4.

Μελαΐσι, idem Il. ω.

Μελίζω, membratim concido, trunco.

Μελισμὸς, membrorum divisio. Suid.

Compo-

Composita.

Α'μελὴς, ές, ὁ ᾗ, ἐς, qui membris est integris & absolutis, nulla parte mutilus aut distortus. Plat. l. 7. de rep.

Διαμελίζω, idem quod μελίζω. Διασπαραγμὸς, concisio in membra. Ε'μμελὴς, Hesych. viribus carens, invalidus. (bra.

Ζαμελὴς. Hesychio est, μέγα μέλος ἔχων.

Ῥυσμελὴς, solvens membra, somni epithetum. Od. λ. Alii tamen dictum putant ἀπὸ τῦ λύειν τὰ μελεδήματα, seu τὰς μερίμνας.

Σύμμελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans. Athen. l. 12.

Οὐλομελὴς, idem. Hesych. Οὐλομελίᾳ, omnium membrorum perfectio, integra & absoluta natura cujusque rei. Hippoc. ἐν τῷ περὶ ἀφόρων.

Πηρομελὴς, qui mutilatus est membris, mutilus.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr.

Τ'χνομελὴς, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera & flexibilia. Xen. in Cyneg.

Α'μαλιὰ & Πιμελὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata ex μέλω, i. carmen.*

Μελικὸς, qui scribit Μέλη, lyricus.

Μελίζω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ἢ ᾠδὴ μέλος ἀκίνητον παρὰ τῶν μελιζόντων, pro eo Dores dicunt μελίσδω: ut ap. Theoc. Idyl. 21. ᾗ ὧδ' ἀνεγγὶ μελίσδω, κὠδ' αὐλῶ λαλέω.

Μελίζομαι, & Doricè μελίσδομαι, idem. Mosch. in epitaph. Bionis, ἢ δ' ὧδον Κύκλωπ μελίσδετο. Dicitur & pinus ἁδὺ μελισδιάζ, dulce sonare. Apud Theoc. Idyll. 1.

Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena, Theoc. Idyll. 14. & 21.

Μελισμάτιον, (dimin.) parvum canticum, cantiuncula. Epig. l. 2.

Μελῳδήτον, (dimin.) parvum melos, parvum carmen, cantiuncula. Theoc. Idyll. 7. & Bion. Smyrn. Idyll. 5.

Μῶσα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ντιμελίζω, contrà modulor, seu vicissim modulando occino, in Anth. epigr.

Ε'κμελὴς, qui est extra modulationem modulationi repugnans. Exponitur etiam absonus, inconcinnus, discrepans: apud Aristid. Vide aliam signif. in comp. ex Μέλει.

Ε'μμελὴς, ὁ ᾗ, ὁν, cui inest modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur & harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, scitus: ut ἐμμελὴς ὑπόθεσις, scita, vel lepida, apud Athen. item aptus, conveniens Plut. in Demetr. πρὸς δ' ὀργὰς ἐμμελὴς καὶ χρήσιμος ἐμμελέσατος, aptissimus & accommodatissimus. Exponitur etiam, modestus, continens, temperatus, qui est concinnus, seu compositis moribus: apud Plutarch. & Synes.

Ε'μμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modestè. Plut. Pro eodem dicitur ἐμμελέως: apud Apoll. Rhod.

Ε'μμέλεια, modulatio, seu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio à concinnitate sen à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas, & elegantia.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio ineft, canorus.

Εὐμέλεια, apta modulatio, Plut.

Η'δυμελὴς, suavem canorem habens. in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum & molle modulantes melos lusciniæ, molliter canentes. in Epigr.

Κολλομελέω, carmina conglutino & concinno, concinnè & compositè coagmento.

Παμμελὴς ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere. l. 3. Maccab.

Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompositus. Item vitiosus, culpabilis, mendosus: Plat. de leg. l. 5. Aristot. & Phil. de mund, Compositum est ex particula πλὴν & μέλω.

Πλημμελῶς, immoderatè. Plat. in Tim. Expon. etiam, in concinnè, inconditè, incompositè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè, improbè. Gal.

Πλημμέλεια, ἡ, vitiositas, improbitas, improbum factum, peccatum. Item erratum, error. Plat. in Apol. Plut. in orac. Pyth.

Πλημμελάω, ῶ, incompositè me gero, vel inconcinnè, ita moderatè me gero. Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto, Chrysost. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησεν, in nos peccasti. Xen. apomn. l. 1. ἐπλημμελησάτω. Aristot. de mundo, πλημμελοῦντες ἀεὶ πλὴν τῷ συεῖς ἀπλαγμβῶν διώκομεν, aberrantes. Dicitur etiam de fluvio qui cum violenta inundatione secum rapit segetes & tuguria.

Πλημμελὲς τι, id in quo peccatur, seu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελητὴς dicitur is, in quem peccatur, seu qui injuria afficitur.

Πλημμέλημα, τὸ, quod improbè geritur, peccatum, delictum, Plutarchus de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Num. c. 5.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro. Il. α. Μῖλπον ἔπειτα θεὰν, Eurip. in Troad. μέλπετ' ἐμὰν χάριν. Τὸν παρθενίοις ἐν θιάσοις ἰαχαῖς ✠ Dictum videtur μέλπω quasi μέλ-ω seu μάλ-ω. Item,

Μέλπομαι, idem quod μέλπω, cano seu canto, hymnos decanto. Od. ο, ὃ' ἀοιδὸν ἐμέλποντο ζείδε, & alibi, significat etiam tripudio & saltu ad cantum: unde metaph. Il. π, Α'χιλῆ μέλπωνται ὀϊζυρὰ bellicas choreas delabrare. i. e. pugnare.

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus, vel chori, cum canetu. Iliad. ὅ, ὅλως δ' εὐβιότατοι κατ' αὐτὸν ἦσαν Μολπῆ τ' ἐξάρχοντες ἰδὲ χορῷ καὶ ἀοιδῇ Iliad. ν, Μολπῆ τε γλυκερῇ καὶ φόρμιγγος ἐναρίθμῳ. Sic & alibi apud Homer.

Μολπάζω, canto, decanto, celebro. Aristoph. τῷ θεῷ μολπάζων

Μολπατὴς, οῦ, ὁ, cantor. Pro quo & μολπιστὴς, in Epigr.

Μολπάτειρα, ἡ, cantrix.

Μολπάδιον, cum cantu, Aeschyl.

Composita.

Α'ναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theocrit. Idyll. 17. Οὐδὲ Διωνύσῳ τὸν ἀνὴρ ἔπαρος κατ' ἀγῶνας Γυμνὸς ὑποκρίνων ἄρχεν ἐὼν ἀναμέλπεται ἀοιδάς.

Decomp. Περιαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapien. 18.

Α'ντήμολπος, schol. Eurip. est ἀντίφθογγος, & ἀντῳδὸς τῇ μολπῇ.

Α'ρχέμολπος μῦσα, musa quæ cantui præest. seu quæ cantum incipit. Athen. l. 4. ex Stesichoro.

Ε'πιμέλπω, accino. Aeschyl.

Ε'ρασμολπὸς, cantus amans, Pind.

Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Hesych.

Εὐμολπίων, ωνος, cleganter canto. Hom. hym. in Merc.

Λιγύμολπος, suaviter canens, Hom. hym. in Pana.

Μετημέλπομαι, simul cano. Hom. hym. 1. in Apoll. Τῆσι μὲν ἔτ' Α'ισχρὴ μετημέλπεται, οὐτὰ Λάγεια.

Συμμολπὸς, qui cum alio canit. Euripid. in Ione.

Φιλομολπὸς, & φιλομολπὸς, cantus studiosus, apud. Pind.

Μάμβλωμα, vide in Μάλω. Μαμυγισμὸς, in Μάμυγμα.

ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, aves sunt apud Aelian. & Oppian. in Ixeut. ¶ Hesych. μέμνων est etiam asinus, & μεμνὼν, asininæ carnes.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, F. μομαι, conqueror, expostulo. Interdum & accuso. Aristoph. in Pluto, τῷ δ' ἀεὶ Μέμφεσθ' ἅπαντα μεμφόμενα πάντα. Xen. in Oecon. μεμφόμεθα τὸν θεὸν ὅτι οὐ πλείω ἀγαθὰ ἡμῖν δίδωσι. Accipitur etiam pro, incuso, vitio verto, reprehendo, vitupero. Gorg. Leont. in Helen. encomio, ἵνα δὲ ἁμαρτία καὶ ἀμαθία μεμφθεῖεν τε καὶ ἐπαινεθεῖεν τὰ μεμπτά. Plat. l. 2. de rep. ὑβρίζειν τε καὶ ποιεῖν τὰ μεμφόμενα. Cum genit. apud Thuc. Οὐ δίκαι' ἐμέμφατο, quos nullus vituperavit.

Μεμφολὴ, ῆς, querela, querimonia: seu ipse actus conquerendi & incusandi. Helych. & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, querela. h. e. ipsa querendi & incusandi actio, seu reprehensio. Demosth. Philip. 4. ἔξεσθ' ὑμῖν ἅπασι τὴν μέμψιν ἐμοὶ ποιεῖσθαι. Et μέμψιν μεμφόμενοί τινι, & μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, idem quod μεμφόμενος. Aristoph. in Plut. & in ran.

Μεμπτὸς, ὴ, ὸν, incusandus, qui reprehensionem meretur. Thuc. l. 2. & 7. Item activè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sophoc. in Trachin.

Μεμπτὸς, culpandus, incusandus, accusandus.

Μομφὴ, ῆς, querela, querimonia. Plat. in epist. Aeschyl. in ἐπὶ Θήβαις.

Composita.

Α'μεμφὴς, ές, ὁ ᾗ, ὲς, idem cum ἄμεμπτος, quod sequitur. in Epigr. & apud Nonn.

Α'μεμφία, ἡ, nullæ querelæ, nulla culpa & reprehensio. Aeschyl. in ἐπὶ Θήβαις.

Α'μεμπτος, ου, ὁ ᾗ, ὸν, de quo conqueri nemo potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. in symp. Δίκαιον ἄμεμπτον παρέδωκε. Et ἄμεμπτος φίλος, idem Pæd. 5. Item act. non querulus, minimè querebundus. Xen. Pæd. 8.

Α'μέμπτως, ita ut conqueri nemo possit, inculpatè, sine crimine. Herodian. l. 6. & 7. Et act. sine querelis, ita ut nemo conqueratur, Herodian. l. 6.

Α'ντιμέμφομαι, vicissim queror & expostulo.

Α'ντιμέμφομαι, accuso, incuso, succenseo. Plut. ὑπομεμφθέντων δ' ἐτέρων αὐτὸν ὑπὸ τῶν συμβούλων τῶν ἴσων.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuso. Ioc. in Nicocle, διαμέμφονται τὰς φιλοσοφίας.

Ε'πιμέμφομαι, conqueror super aliqua re, incuso. Od. ο, Οὔτε τιν' ἐπιμέμφομαι, οὔτε τινὰ σύνοιδα ἐπιμεμφόμενον. Il. α, Α'χιλῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἀπαλεύσεται. Item, reprehendo, vitupero. Diosc. in præf. l. 3.

Ε'πιμεμφὴς, culpabilis, reprehensionem meritus.

Ε'πιμομφὸς, pro eodem: seu culpandus, accusabilis.

Ε'πιμομφία, conquestio, reprehensio.

Κατεμέμφομαι, conqueror, accuso, incuso. Xen. Pæd. 4. ἢ κατεμέμφετο ἑαυτὸν. Epigr. l. 2. ἰδὼν κατέμεμφε χρεὼ, gemebat manui.

Κατεμομφία, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio. Thuc. l. 2.

Περιμομφὴς, querulus, contentiosus. Arat.

Βουνομμ-

Πολυμεμφὴς, querulus, qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur & expostulat, qui incusare & reprehendere amat. Plut. in symp. sep. sap.

ME'N, quidem. Solet hanc particulam excipere δὲ, Xen. ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ' ὁπωστιοῦν. Varii sunt autem usus harum particularum. Interdum enim omnino adversativam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla sunt passim obvia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subjicitur δὲ, nec alia particula ejus loco: ac tum τοῦ μὲν locum particulæ δὲ aut alius hujusmodi obtinet, ut initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: ut, μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, enim, Od. σ. Thuc. l. 7.

Μὲν δὴ, quidem. Aristoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, utique, item profectò, item verò.

Μὲν οὖν, quidem, quidem certè. Exponitur etiam itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur etiam μενοῦνγε) imò verò. Μέντοι, quidem, certè, sanè, utique, nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Plat. pol. l. 1. Μὲν ῥα poëticè, pro μὲν sequente δὲ, ut initio. Il. β. Μέν τοι, vel μέντοι conjunctim, varios usus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. Interdum exp. verò. Item porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' αὖ (ex μέν τοι & αὖ) quidam exp. scilicet, nempe: aut quidem certè. Interdum μὲν, apud poëtas particula expletiva esse, ideoque pro enclitica debere haberi videtur. Invenitur & præfixam habens particulam γε.

Μενὶ pro μὲν ponitur apud Aristoph. præcedente νυῦ.

ME'ΝΔΗΣ, Aegyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, & capripes deus Pan. quorum utrumque sanctè colebant Panopoli.

Μενδήσιον ἔλαιον, sive μύρον: Mendesium oleum sive unguentum, dicitur quod in ea urbe fieri consuevit. Vide Diosc. l. 1. c. 73. & Paul. Aegin. l. 7. c. 18.

-ME'ΝΟΣ, εος, τὸ, animus, animi ardor quidam: seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere minimeq; ei cedere. Aristot. eth. 3. c. 11. μένος & θυμὸς pro iisdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo sæpe copulantur: ut Il. λ & ο, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, & alibi, μένος καὶ θυμὸν ἔγειρε, adeò ut μένος esse videatur impetus quo quis ira percitus in adversarium fertur. Il. χ, (de Hectore) ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. Il. ρ. Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. Il. π μένος ἐμβάλλειν θυμῷ, sic & apud Xen. πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, injicere seu immittere animum: & ἐμπνεῖν μένος, Od. ω, inspirare animum: & contra μινύθειν μένος, Il. ο. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur μένος etiam pro robore & viribus: ut Il. ο. Ἢ αὐτοσχεδίην μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. Il. ω. Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Il. ι, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Item vis, vehementia: ut Il. ψ, μένος ἠελίοιο. Il. ρ, πυρὸς μένος. Item ira ὀργὴ, θυμὸς: Il. α. Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Od. ω, ἀνὰ ῥῖνας δὲ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε. ✠ A μένω derivatum esse grammatici tradunt.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor προθυμοῦμαι. Il. υ. Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων. Il. ο. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Sic & alibi apud Hom. Item iratus sum. Ira percitus sum. Il. ω. Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων. Od. ζ, ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Sic & Il. ο.

Μενοινὴ, ἡ, impetus seu cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Apoll. Arg. 1.

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Soph. in Ajace, Τί ποτε μενοινᾷ; quid vult, quid cupit? Od. β, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ aliud in animo habet vel agitat. Et cum infinit. Il. ν, πολέμοιο μενοινᾷ Ἀντιάαν. Sic & Il. τ. & κ. Pro eodem dicitur & μενοινόω, & μενοινέω. Il. ν. & μ.

Composita.

Ἀλαλκομενηῒς, ίδος, ἡ, auxilians cum robore, & fortiter, ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους. Epitheton Minervæ apud Hom. Il. ε. Apud alios verò Iunonis etiam, teste Etymol.

Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, invalidus. Hesych.

Ἀμενὸς, οῦ, ὁ, Idem, Il. ε. Quum defunctorum manibus somno & fumo tribuitur, exp. etiam, levis, evanidus. Od. κ. & τ.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac viribus privo. Il. ν, ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαίτης Ποσειδάων.

Δυσμενὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus, inimicus. Plerunq; accipitur pro hoste: ut Il. ε. Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Xen. Hell. 6. δυσμενεῖς ὄντας ὑμῖν Θηβαίους. Gramm. δυσμενῆ propriè esse volunt eum qui adversus antea amicum inimicitias exercet & vix reconciliari potest.

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item, hostiliter. Isoc. in Archid.

Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Iso. ad Philip. Herodian. l. 7.

Δυσμεναίνω, animo erga aliquem malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam adversor. Demosth. pro cor. δυσμεναίνων ἐπὶ κοινοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενέων pro δυσμεναίνων. Od. β. & alibi.

Εὐμενὴς, cujus animus bene erga aliquem affectus est, benevolus, amicus, benignus, clemens. Plut. de Herodot. Synes. Τὸ εὐμενὲς pro εὐμένεια. Demosth. Philip. 1.

Εὐμενῶς, animo bene affecto, benevolè, amicè: aut etiam benignè. Isoc. in Euag. & in Paneg. Poeticè pro eodem dicitur εὐμενέως: apud Apoll. & Theoc. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, benevolentia, clementia, placabilitas. Herodot.

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, benevolus sum. Phocyl. Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῦ τυχέειν φίλου εὐμενέοντος. Et cum dativo, apud Apoll. Arg. 2.

Εὐμενέτης, ου, ὁ, animo bene erga aliquem affecto, benevolus, amicus. Od. ζ.

Εὐμενίζω, benevolum reddo, placo: pro quo frequentiùs usurpatur, εὐμενίζομαι. Xen. Pæd. 3. καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Servio & Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω: apud Basil.

Πρευμενὴς, (comp. ex πρᾶος, & εὐμενὴς) benevolus: benignus, mitis, placidus. Πρευμένεια, benevolus & propensus animus, benevolentia. Eurip. in Orest.

Ζαμενὴς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemens. Apoll. Argon. l. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς: apud Soph. in Ajace.

Ζαμενέω, iratus sum, vel valde iratus sum. Exponitur etiam magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog.

Περιζαμενῶς, (*decomp.*) vehementer. Hom. (μένος.

Πραϋμενῶς, apud Hesych. exp. προθύμως πράῳ τῷ μένει χρώ-

Ὑπερμενὴς, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimium violentus. Il. β.

Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello & supero. Odyss. τ.

Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενὴς. Hom. hym. in Mart.

Ἀμυδὸς, Δειμὺς, Σκυδμαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ME'ΝΩ, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. Plat. ep. 10. μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Herodian. l. 2. μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας. Isoc. de pace, μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι. Herodian. l. 7. μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Dicuntur etiam μένειν res quæ immotæ & fixæ manent: ut Herodian. l. 7. οὐδὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα. Aristot. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα καὶ οὐ μεταρρεῖ ὥσπερ εὔριπος. ¶ Item maneo, i. expecto. Il. τ. Δῶτα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης. Thuc. l. 4. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τοὺς Ἰλλυριοὺς μένοντες. In bello quoq; μένειν τινὰ dicitur qui in statione & loco suo manens eum expectat, sustinet & excipit irruentem. Il. γ, Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen. Pæd. 3. οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφυγον. Herodian. l. 2. ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς καὶ ἄνοπλοι πρὸς ὡπλισμένους, οὐκ ἔμειναν, minimè ausi resistere. Dicitur etiam, μένει σε δίκη, in epist. Phalar. ut apud Tibul. te pœna manet. ¶ Præteritum medium μέμονα significat apud poëtas cupio, volo: ut Od. ο, Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo.

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere potest aut solet. Thuc. l. 1. τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in avibus, μενετοὶ θεοὶ dicuntur qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non statim injurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio, Polyb. l. 4 μονὴ καὶ στάσις. Apud. Plut. oppon. μονὴ ἐν τῷ βίῳ, & ἐξαγωγὴ, mansio in vita & excessus è vita. Accipitur etiam in malam partem, pro desidia & mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis: ut μόνιμα ζῶα, qui stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et μόνιμοι milites qui in stationib. suis permanent. Xen. Pæd. 8. Et βάρος μόνιμον, constans gravitas, Plut. in Pericle.

Μίμνω, idem quod μένω, ex eoque factum, sicut γίγνω à γένω. Il. τ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω, &c. Res etiam aliqua μίμνειν dicitur quæ non delabitur. Il. ω. ἵνα περ πάρος σοὶ σόα μίμνοι. Item maneo, i. expecto. Il. θ, εὔθροον ἠῶ μίμνον. Hesiod. in Erg. Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον εἰσόκεν ἔλθῃ. Et qui hostem irruentem sustinet & excipit, μίμνειν etiam eum dicitur. Il. ε, Μίμνεν ὀξὺν Ἄρηα. Sic Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον.

Μιμνάζω, idem cum μίμνω, ex eoque factum. Il. κ. Μιμνάζειν παρὰ νηυσί. Μενος, Μῆνις, Μηνίομαι, Μηνὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum prep.

Ἀναμένω. expecto, Xen. Hel. 7. οὐ ψῆφον ἀνεμείνατε, judicium calculum non expectastis Herodian. l. 5. οὐκ ἀναμενόντων τῶν σὺν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, quum oppugnationem non expectarent, apud Eurip. ἀνάμεινον φασγάνου τομὰς, exp. patienter toleres & perferas. Item permaneo, constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum ἀναμένειν aliquem: Phil. de vita M. l. 5. ταλαιπωρεῖν καὶ οἱ ἀνωτάτω κίνδυνοι ἑτέρους ἀναμένουσι, alios manebunt.

Ἀναμονὴ, patiens toleratio. Hesych.

Ἀναμίμνω, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀνταναμένω, vicissim expecto.

Ἐπαναμένω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me paulisper.

Ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομένω, permaneo in: Naz. ἐναπομένῃς τοῖς ὁρωμένοις, permane in iis quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xen. Pæd. 8. τὸν γε μὴν τὸ μένοντα ἔτι διαμένει. Plut. in Publ. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad nostram usque memoriam perduravit. Isoc. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονὴ, ἡ, permansio, perseverantia.

Ἐμμένω, permaneo in, Isoc. in Euag. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσι. Plato Pol. 1. ἃ αὖ εἴποις, ἐμμένε τούτοις. Idem de leg. ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moveri.

Ἐμμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, permanens, seu constanter permanens, constans, stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, constantia, stabilitas. Sumitur & adverbialiter, *pro*, constanter, firmiter, &c. Od. ι, τρέχει ἐμμενὲς αἰεί, Sic & Od. φ, & Il. ν.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς, adverbialiter sumptum. Hesiod. in Theog.

Ἐμμενετικὸς, οῦ, ὁ, qui permanere & perseverare potest aut solet, constanter permanens in. Aristot. eth. 7. c. 1.

Ἔμμονος, ὁ, constanter permanens, stabilis: perseverans. Hesyc.

Ἐμμονίας, Hes. esse dicit συνθήκας, quòd iis utraq; pars ἐμμένῃ.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. Plut. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precibus perseverantes. Phalar. in epist. ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, persisto in pervicacia. Item maneo, i. e. expecto ob rem aliquam. Basil. Gregorio, ἐπιμεῖναι οὐκ ἐδυνήθην. Et cum accus. Philo de mundo, τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitum expectat. Plat. l. 2. de rep. οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, qualis utrisq; vita futura sit.

Ἐπιμονὴ, permansio, perduratrix firmitas, perseverantia. Plat. in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. 2.

Ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans: ut ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto: subsideo.

Καμμένειν dicunt Lacones pro καταμένειν, teste Hesych.

Καμμονίη, pro καταμονίη, perseverantia: vel etiam victoria quæ fortiter constanterq; permanendo paratur. Il. χ & ψ.

Παραμένω, maneo apud: Plat. in Apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Isoc. in Helen. encom. τὴν δ' εὐδοξίαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Galen. ad Glauc. l. 2. παραμένει χρόνῳ πλείονι. Plut. in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἦθος, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam παραμένειν πρός τι, perseveranter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, expon. assistens Lycurgo.

Παραμίμνω, Idem. Od. β.

Παράμονος, constanter apud aliquem manens. Xen. Item, qui constanter & fortiter in re suscepta permanet.

Παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ὁ καὶ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab ejus quasi latere discedere solet. Exponitur &, constans, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen pro παραμένω. Il. ο.

Περιμένω, expecto. Synes. ep. 104. εἶτα φθάσαντες αὖ εἰς τὴν πεδινὴν περιεμένομεν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτὸν οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, venisse dicit architectos & eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem *pro*, otiosè expecto. Isocr. in Archidamo, μὴ περιμένωμεν ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Aliquando περιμένειν signif. expectare & requirere: Plut. in præfat. apoph. σχολάζουσαν φιληκοΐαν περιμένουσι, feriatas aures poscunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plat. libro 2. de rep. μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει, qui non sacrificarint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto: Matt. 15. ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non discedunt. Itē προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Timoth. 5. assiduum esse in precibus. Et προσμένειν τῷ θεῷ, Deo adhærere, act. 11. Exponitur etiam, acquiesco: sicut μένω & ἐμμένω suprà.

Προσμονὴ, ἡ, permansio & expectatio apud aliquem: vel perseverantia & assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, unà maneo: vel conjunctus maneo, permaneo. Synes. ep. 46. σὺ δ' ἡμῖν, ἕως μὲν οὐ προσηκόντως ὁμοῦ τῇ τύχῃ συνέμεινας. Item συμμένω βεβαίως, stabilis in fide maneo: vel conjunctus maneo. Dicitur & de re quæ suis quasi viribus conjunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. [illegible] πως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμένῃ, ut conjuncta maneat. Apud Thuc. l. 8. [illegible] vel, ἐν τούτῳ τῆς τύχης μεμένηκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q. d. subtus maneo & expecto, [illegible] plerunq; significat, impetum hostilem sustineo & irruentem accipio. Iliad. [illegible] ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνόν [illegible] ὑπέμεινεν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, [illegible] μένειν [illegible], Isoc. in Archid. Et [illegible] apud eundem ibidem. Sic dicitur ὑπομένειν ἀγῶνας apud eundem in Paneg. Et ὑπομένειν παιδείαν, sufferre castigationem, in epist. ad Hebr. 12. Apud Isoc. de pace, ὑπομένειν λόγους exp. patienter audire orationes. Construitur & cum infinit. ut apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν ὑπέμειναν animum inducere potuerunt. Item expecto, præstolor. Plat. φεύγει γὰρ οὐχ ὑπομένων, fugit enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. l. 5.

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere & sufferre potest. Aristot. eth. 3.

Ὑπομονὴ, sustentatio qua impetus & incursus alicujus rei sustinetur. Aristot. rhet. 3. Item tolerantia, patientia, Arist. rhet. 2. Est & in hac signif. frequens in N. Test.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens, ex Can. 20. Conc. Sardicensis. Ὑπομονικὸς, idem.

Composita sine prepos.

Ἀγρομένης, ου, ὁ, in agro manens seu commorans. Hesych.

Ἀμενητὶ, impatienter, χωρὶς τοῦ ἐπιμεῖναι. Suid.

Ἀστυμένης, in urbe commorans.

Αὐθιμένης, indigena, nativus.

Θρασυμέμνων, qui audacter & fortiter irruentem hostem excipit & sustinet. Il. ε.

Composita remotiora.

Πρυμνησῖναι. Od. λ, Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήεσαν, exp. alia ante aliam. Sic Odyss. φ, Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες, alter post alterū ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμένοντες ἀλλήλους, innuens derivari à μένω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium: (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν ut est apud Etym. & Eust.) Il. β, διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Et Il. λ, κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et Il. ν, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνη ponitur & ὑσμῖνι: ut Il. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælium committere. Ibid. est adverb. ὑσμίνηνδε, ad pugnam.

Λιμὴν, Λίμνη, Ποιμὴν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

-ME'ΡΔΩ, F. σω, privo: unde μερθεῖσα, apud Hesych. στερηθεῖσα, ὁμερθεῖσα. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, ut Eust. ex veterum grammaticorum authoritate exponit. ✠ Idem deducit à μείρω, ex quo per syncopen fiat μέρζω, & Doricè μέρδω, verso ζ in δ. ut μέρδω sit τὸ πανταχοῦ μείρειν καὶ διαπετάννυν τὴν ὄψιν.

Ἀμέρδω, privo visu, excæco. Compositum ex μέρδω, video, & α, privativo: ut Eust. & Etym. tradunt. Quum genit. adjunctum habet, simpliciter pro στερίσκειν capitur: ut Odyss. θ, Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. Hesiod. in Theog. ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων, obscurabat & obtundebat. Item obfusco. Od. τ, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. Ἀμέρδειν αἰῶνος, privare vita, Hesiod. in Asp.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, privo, seu ἀμέρδω.

Ζμέρδω, intueor, idem quod μέρδω, vox Achaica, teste Eust. qui & addit videri hoc ζ esse ex ζα ἐπιτατικῷ, ut in ζμικρός.

Ζμερδνὸς sive Σμερδνὸς οῦ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ο, Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε.

Σμερδαλέος, ου, ὁ, idem cum σμερδνός. Il. β, ν, & ο. Et σμερδαλέον (adverbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter Il. β, & alibi.

Μερίζω, μερικὸς, &c. vide in Μείρω.

ME'ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diversas velut dividit. (✠ nam grammatici derivant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quod solicitudo animum, ut inquit Virgilius, nunc hunc, nunc dividat illuc, & rapiat in partes varias.) Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἔχουσι συνέχειαν, quomodo par esse potero curis perpetuitate conferti? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. Demosth. μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν. Exponitur & curo, curæ habeo. Matth. 6: μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῶν πάντων φύσεως [illegible] ἐπὶ [illegible] ῶν, contemplari seu commentari.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, curiosus contemplator & cogitator. Eurip. in Medea.

Composita.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis & solicitudinibus liber, securus: ut ἀμέριμνος βίος, Herodian. l. [illegible] τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία: apud eundem l. 5. & 2.

Ἀμεριμ-

Α᾽μεέμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. l. 4.

Α᾽μεεμνία, ᾶς, ἡ, securitas, animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. l. 1.

Α᾽μεεμνάω, securus sum, sum animo curis solicitudinibusque libero. Nax.

Ἀνσπέεμνος, curas solvens, curas adimens, curis solvendis idoneus: ut λυσπέεμνος Βάκχος, in anth. Epigr.

Ὀξυμέεμνος, acuta cura inventus, acutè excogitatus. Aristoph. Πεσπέεμνος, diligens, scitus.

Decomp. Α᾽δέεμέεμνος, qui nullas animo curas versat, aut inconsideratus. Α᾽δεεμέεμνως, inconsideratè. Aristoph. in Nub.

Πολυμέεμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Arist. de mundo.

Προμεεμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè & anxiè cogito, priùs curiosè contemplor & commentor.

ΜΕΡΜΑΊΡΩ, & μερμήνω, curo, anxiè cogito, curiosè cogito, hoc apud Hesych. illud apud Suid. ✠ Ejusdem cum μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à μέρος per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ου, ὁ, curiosus, anxius percunctator & exquisitus indagator vel interrogator. Plat. in Hipp. majore. ¶ Μέρμερα, dicuntur quæ solicitum reddunt; quæ aliquis anxia curâ perfequitur Il. z. Ἐπ μέρμερα βάζειν, sive μέρμερ᾽ ἔπεα βάζειν, magna & egregia facinora edere, & quæ quasi anxia cura deliberavit aliquis secum facere. Il. φ. & κ.

Μερμήρ, idem cum μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέρμνα, ης, ἡ, cura, vel anxia & solicita cura. Hesiod. in Theog. Item somnus levis qui sub auroram occupat hominem. schol. Arist.

Μερμηλίω. f. ίξω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Iliad. θ. Θυδείδης δὲ διάνοι᾽ ἐμερμήριξεν ἑπάσας τε σχέδον ἀμφ᾽ ἀπήνεον μαχέσασθε. Od. α, πολλὰ φρεσὶ μερμηλίων. Dicitur & συμὸς πικ μερμηλίων τ᾽ ἐνὶ φρεσὶ, Odyss. υ. Et μερμηλίειν κατὰ φρένα. Odyss. κ. Et cum ωὲ Il. υ, ωὲι Τρώων κ᾽ Α᾽χαιῶν μερμηλίεις. Item cum accus. rei & dat. personæ, Od. σ. Ἰ᾽ᾶπιστον κ᾽ ὀχέσειν ἀέκοντα μερμηλίων. Vtitur & Luc. de Iisf. scribendi. Item excogito, anxia cogitatione invenio. Od. π, Α᾽λλὰσύ γ᾽ εἰ δυνασαὶ πὶ᾽ ἀμώτορα μερμηλίειν Φερίζαι.

Composita.

Α᾽μερμηρεὶ, citra curam & solicitudinem. Suid. & Eust. Α᾽μέρα μέρα Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hesych.

Α᾽πεμερμηλίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ ἐπίδυμο σμικρὸν ἀπομερμηλίσαι.

Πολυμέρμερος, anxium, solicitum. Hesych.

ΜΕΡ᾽ΜΙΣ, ίδος, ἡ, funiculus, filum. Od. κ, κατέδει μέρμιδ᾽ ἑαυτῆ. ✠ Eustat. scribit derivari παρὰ τὸ εἴρειν, pleonasmo τῦ μ, quasi ἔρμις.

Μέρ, &c. vide in Μείρω. Μέρ, in Ο᾽μ.

ΜΕ᾽ΣΟΣ, ου, ὁ, medius: Plut. ad Col. ὁ δὲ θεὸς σχίζων τὸ μέσον καὶ τελευτῶν τὰ πάντα. Interdum exponitur mediocris: ut apud Aristot. τῶν δ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quod aliquando exponitur inter: ut apud Plat. ἐν μέσῳ πυρὸς τε καὶ ὕδατος, inter ignem & terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interjecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios, εἰς μέσον παιέναι, prodire in medium, & φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν aut περιάγειν, proferre vel adducere in medium. Interdum μέσον (subst.) est spatium quod in medio relinquitur, intervallum, spatium: ut πολὺ τὸ μέσον apud Eurip. magnum est intervallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσε sæpe apud Thuc. i. e. interjecto temporis intervallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. e. neuter, qui est neutrarum partium: ut μέσον ἑαυτὸν φυλάτειν apud Luc. medium se servare, quasi in medio manere ad neutram partem magis inclinando. Item μέσος, medium, quod est in medio veluti gradus; apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Item μέσα (quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honestorum & turpium sunt: de quibus vide Gell. l. 2. c. 7. ¶ Apud gramm. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdum in malam partem capitur. Et μέση συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoq; quod nec activum est nec passivum, sed vclut medium inter utrumq; μέσον, itidemque ejus χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. ¶ Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpè dicitur pro τὸ μέσον ἔχειν, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium: Thuc. l. 4. ἔτι δὲ Χρυσὶς τὸ πολέμιε τὸ διεπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἑνναετον ἐν μέσῳ.

Μεσαίτατος superl. q. d. qui est maximè in medio. Exp. etiam simpl. medius: apud Aristot. de mundo. Accipi & pro ὑψηλὸς tradit Suidas. ✠ Dicitur autem μέσον, παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd ejus partes æquales sint. ἢ παρὰ τὸ μεσῶδον καὶ συγκοπὴν, ut scribit Etym.

Μέσως, adverb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum. Aristot. eth. 2. c. 5. & l. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, mediocritas, medium, medium interjectum. Plat. in Timæo. ἅρε ἐν ἑκάσῳ διασήμαι δύο εἶναι μεσότητας, ut in singulis intervallis essent bina media. Item mediocritas, modus. Aristot. eth. 4. c. 5. πρὸς τὴν μεσότητα δὲ ὁρᾷς. Sic & alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, fum in medio Eurip. in Med. ἐν ὀργῇ πάσαις᾽ ἡ δίκη μεσοῖ. Arist. μεσοῖν τὸ δρόμα ἡδη. Sic Σέρις μεσάντος, media jam æstate. Thuc. l. 6. Et μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herod. Et cum participio. apud Plat. in symp.

Μέσσω, idem. Hippocr. ἢ πότερον ὅ τι ρότο τὸ πάθος ἢ μεσῶ, ἢ λήγει. Herodian. μεσσάζουσι ἡμέραι.

Μεσσάδιος, medius sum, i. utrius q; particeps, ambigo ad utrumq; Aristot. pol. 7. τὸ δὲ ἥμισυ Ἑλλήνων ἦλθ᾽ ἀσπὶς μεσσαδίη τε.

Μεσσάω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interventor, intercessor, vel conciliator. Item internuncius, interpres. Phil. de vit. M. l. 3. 1. ep. ad Tim. c. 2. & alibi in N. Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item intervenio vel interpono me: ut in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ. interposuit se cum jurejurando. Item in medio sum, interjectus sum inter. Damasc, ἵνα μὴ δεσπὴ τρισὶ διαδέχηται, μεσιτεύσω τῷ τρισὶ μετὰ τριῶν μεσιτεύων.

Μεσίτεια, ης, ἡ, intercessio.

Μέσατος, poët. idem quod μέσος, & ab eo factum: ut σχίσατος à σχίζω. Theocr. Idyll. 7. Κ᾽ἔπτο τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄντυγα. Scribitur & μέσατος meri causa. Il. θ.

Μεσάτη, idem quod μέσατος. Pro quo poëticè μεσατίη, apud Dionys. de situ orb.

Μέσηες. ου, ὁ, poët. mediocris. Il. μ.

Μεσηγὺ seu μεσηγύς, (adverb.) in medio, seu inter. Scribitur sæpe & μεσηγὺ & μεσηγύς: ut Il. ι & θ. Item, pro interim, seu interea. Od. θ.

Μέσσα, poëtica geminatione dicitur pro μέσος, medius, passim apud poëtas.

Μεσόθι, in medio. Arat. Μεσόθι δὲ σφιν μεσόθεν, è medio.

Μεσήρης σείριος, medius sirius. Eurip.

Μέζεα, τὰ, pudenda, genitalia membra. Ionicè sic dicti quòd μέσα ὑπ᾽ μέσα εἰσὶ τῆς ἔρας, inquit Etym. Hesiod. in Eg. ἔρις δ᾽ ὧδε μίζ᾽ ἐγένετο.

Μέσσαται, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & jam grandiores natu oves: Od. ι. Per epenthesin syllabæ τε pro μέσσαι, inquit Eust.

Composita.

Α᾽μέσως, ου, ὁ, ἡ, medio carens: ut ἄμεσος σκέπασις, sæpe apud Aristot. in analyt. Exp. etiam, immediatus: apud Alex. Aphr.

Α᾽μέσως, sine medio, immediatè. Exp. etiam, nullius interventu.

Α᾽μέσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Α᾽νάμεσον, interdum conjunctum scriptum reperitur: ut apud Theophr. pro, ἀνὰ μέσον, in medio.

Α᾽μέσον per syncopen pro ἀνὰ μέσον, apud poëtas: ut apud Hesiod. in Asp.

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἐ᾽μμεσος, qui est in medio, intermedius, interjectus, vel etiam qui medium in se habet.

Ἐ᾽πάμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παρέμεσος, qui est juxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μεσὸν sequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΊΛΗ, ης, ἡ, mespilus: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 3. Dioscor. l. 1. c. 170. & Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus mespili: arboris

Μεσπιλάδιος, ου, ὁ, ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟ᾽Σ, ῆ, ὁ, plenus, refertus: apud Athen. l. 4. Interdum cum gen. Ioc. ad Philip. πολλῆς ἀνοίας μεσ᾽ ἑ. Demosth. in Mid. μεσὸς ὑπερηφανίας καὶ ὕβρεως ἦσα.

Μεσόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antig. πάσει σφὶν ὀργῆσκ᾽ μὲ μεσῶσαι λέχαν, desine antequam & me tuis verbis ira impleas.

Μαστὸς, quomodo hùc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽νάμεστος, ου, ὁ, ἡ, plenus, refertus Aristoph. πτίλῳ ἀνάμεστος.

Α᾽ναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in Ran. ἐκ τότπε ἡ πόλις ἦμαν ὑπὸ γραμματέων ἀναμεσῶδη, replera est scribis.

Διάμεστος, plenus, refertus. Διαμεσόω, repleo, impleo.

Ἐ᾽μμεστος, impleti, referti, pleni. Plat. ep. 7. ἄλλοι παρασκευῶν πάντων ἔμμεστοι τῶν κ᾽ φιλοσοφίαν, philosophica tum quarundam auditionum pleni.

Ἐ᾽πάμεστος. q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡ᾽μίμεσος, semiplenus. Poll. l. 5. c. 28.

Κατάμεστος, idem quod μεστὸς, plenus. Nicand.

Κατα μεστόω, impleo, in lib. Macchab.

ΜΕ᾽ΣΟΑ, poëticum adverbium pro μέχρι, dum, donec, usque dum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. ἠγερέοντο Μέσσ᾽ αὖτοι φῶτες χορεσσάμενοι κατὰ δῶρα.

ἠεγλυκίης. Aratus verò dixit, μέσσα πάρ᾽ αὐτὼ Οὐρίω, usque ad ipsam caudam.

ΜΕΤΑ᾽, præpositio est quæ variis casib. juncta, varia significat. Cum gent. signif. cum, una cum. Plat. γῆρας μ᾽ πνίαι, senectus juncta cum paupertate. Interdum exp. per adverbium: ut μ᾽ δικαιοσύνης, pro δικαίως, justè: & μετ᾽ ἀδικίας, pro ἀδίκως, injustè. μετ᾽ ἐπιστήμης, considerate, μ᾽ τὸ δαρρεῖν, audacter. Μετὰ Πλάτωνος & μετ᾽ Α᾽ριστοτέλους, sequendo Plat. senten. vel Aristot. Μετὰ τινος εἶναι cum aliquo esse, i. e. ab alicujus partibus stare, Ioc. in Archid. Apud Liban. μετὰ τῶν (ἀφ᾽ χρημάτων) τὰς γνωρίμας ἀφελῆσαι, pecunia juvamus amicos. Μεθ᾽ ὅπλων, cum armis, seu in armis. Thuc.

Cum dativo, apud poëtas interdum idem quod μετὰ cum gen. ut Od. ε, atque alibi, μετὰ δὲ τοῖσι γένετο Θέτις. Et Apol. Arg. 2. ἀρμηθὲν ἐφώνησε μετὰ σφίσι, fœdus cum iis inierunt. Sæpe significat inter: Il. α. μετ᾽ ἀθανάτοισι, & Il. β, μετὰ δὲ σφίσιν ἠλάστα. ¶ Interdum pro ἐν, in: ut Il. χ. Ἀλλ᾽ ἐπὶ μὲ ζώοντι μετὰ στρατῷ. Od. λ. μετὰ φρεσὶ βάλητε, pro ἐν φρεσὶ. ¶ Interdum pro διὰ per. Il. ε. μετὰ χερσὶν ἑΐσατο φοίβῳ.

Cum accusativo itidem, apud poëtas sæpè pro ἐπὶ, seu εἰς, Il. β, Ἀλλ᾽ ἰθὶ νῶι μετὰ λαὸν Α᾽χαιῶν χαλκοχιτώνων, proficiscerè ad exercitũ Græcorũ. Sic Od. σ, Βῆ ῥ᾽ ἰέμεναι μετ᾽ ὕας. ¶ Nonnunquam signif. in: ut Il. ρ. Πῶς κε οὖ χέρνα φῶτα σαώσειας μετ᾽ ὁμίλον Σκήπτρ᾽, &c. Il β, Οἵ μεμετ᾽ ἀστράπτος θεὸς ἠγήσατο βαλέειν, pro, ἐς, qui me in contentiones irritas & jurgia conjicit. item, in, i. e. adversus: ut Hesiod. in Asp. πλάτε μετ᾽ ἀθανάτοις μάκαρας, peccavit seu deliquit in deos. Aliquando signif. inter: ut Od. π, ἢ δὲ σε φαίη Ἔν᾽ ὄνειρο Ἰθάκης μεθ᾽ ὁμίλικας ἠνιόχ᾽ ἄριστον. ¶ Aliquando propter: ut, Od. λ, τιὴ ποτε Νηλῆς. Τίμησ᾽ ἐὸν μετὰ πάλλ᾽. ¶ Interdum significat, post, secundum: Thuc. l. 2. ἀλλ᾽ ἐφ᾽ ἑαυτοῖς, ἢ μάλιστα μεθ᾽ ἑαυτὸν ἀνδρῶν, qui plurimum post ipsum posterat, vel secundum ipsum. Sæpè etiam signif. post, in significatione temporis: ut μετὰ τὸ πόλεμον πίκειν, apud Plat. item μετὰ τὸ ἑνιαυτὸν φερτιμώτερος, post mala prudentior. Dicitur etiam μετ᾽ ὀλίγον, paulò post, & μετ᾽ ὀλίγον τόπον, brevi post hasce res gestas tempore. At μετὰ μικρὸν, paucis interjectis, paulò post, apud Plat. Et μεθ᾽ ἡμέραν, interdiu, Demosthen. in Mid. Μετὰ χείρας ἔχειν, in manibus habere, Thuc. l. 2.

Μετὰ sine casu, idem apud poëtas quod in prosa μετὰ ταῦτα, vel ὕστερα, ἔπειτα, postea, deinde. Hom. Il. α, Ἔζετ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπαλὰς δὲ γενὰς, μετὰ δ᾽ ἴδν ἔνικε.

In compositione interdum signif. mutationem: ut in μετανοέω, μεταδιδάσκω. Interdum abundat: ut in μετεγγελῶ.

Μέτα, (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, ut docet Eust. ex Arg.

Μεταξύ, inter, in medio. Cum genit. Plat. deleg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ᾽ ἄν, sit amborum medium, seu in medio amborum. μεταξὺ λόγων, inter confabulandum, interea dum loquimur. Construitur etiam cum particip. vel genitivi vel absus etiam casus, & tunc exp. interim dum, interea dum: ut μεταξὺ λαβόμενος, interea dum lavaretur, μεταξὺ ἁπλάμενος, inter assandum. Sæpè sine casu ponitur: Il. α. πολλὰ μεταξὺ Οὖρεα, multi interjecti sunt montes. Aristot. in rhet. φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξὺ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmisso articulo adject. signif. medius, intermedius. Ioc. in Panath. τὰ δὲ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. Sic ὁ μεταξὺ χρόνος apud Demosth. & ἐν τῷ μεταξὺ, sub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ substantivè interdum expon. intercapedo, interstitium, subaudito substantivo διάστημα.

ΜΕΤΆΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλὸς metallum salis. Interdum cum genit. accipitur etiam pro fodinis seu locis in quibus metallum aliquod reperitur: ut apud Suid. μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ. Et apud Dioscor. l. 5. c. 84. ἐν μεταλλοις φασὶ λιθίοις δεῖσθαι, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad evertendas urbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκῶν διὰ τῶν μεταλλων, ἀπὸ τῆς cuniculis cœpit obsidere. ✠ Eust. derivat à μετὰ & ἄλλο, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. Plin. quoque ab eadem derivat origine, l. 33. c. 6. Vbicunque (inquit) una inventa vena est, noti procul invenitur alia: hoc quidem & in omni ferè materia, unde μέταλλα Græci videntur dixisse.

Μεταλλικὸς, ἡ, ὁ, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur sive sponte naturæ, sive perfonarum producantur, vide Act. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλίζω, in metallum damnari. in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, ῆ, εύσω, metalla eruo. Luc. χρυσὸν δ᾽ ὀλίγον ἐκ πολλῆς βόθυς οἱ μεταλλεύοντες ἀπορύτουσι. Ipsa etiam metalla μεταλλεύσεις dicuntur quum effodiuntur. Plato. χρυσὸς ἢ ἀργυρος, ἢ ἄνθρακες ὅσα μεταλλεύεται. Sic & apud Aristot. Luc Strab. ¶ Item curiosè scrutor: *metaphora sumpta à metallicorum indagatoribus.* in Epigr. Τῶ πικρὸν ἐρίζοντα τί μοὶ κάρ πάντ᾽ ἔπι & metaph. rependo: ut μετρῶν τίνι τοῦτο, paria vel beneficio vel ma-

3. meteor. Μεταλλικὸς, ου, ὁ, metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla scrutantur & effodiunt. Plato. Η μεταλλευτικὴ τέχνη, ars metallica, seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum, Aristot. eth. 1.

Μεταλλεύς, έως, ὁ, metallorum scrutator & effossor, metallicus, qui circa metalla & fodinas versatur. Poll. & Suid.

Μεταλλεία, ης, ἡ, metallorum scrutatio. Poll. Metaph. dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur: Dionysod. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor & exquiro: sumpta metaph. à metallorum scrutatione, qua nihil est ἀφανέστερον, & tradit Eustath. Il. ν. ἐπάνω δὲ κατεκτάσθην ὃς σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Od. ο, ἐπεὶ ἀφ᾽ δὴ πάγτ᾽ με ἔφραε ἡδὲ μεταλλᾷς. Od. τ, Οὐκ ἐμελέν μοι ταῦτα μεταλλᾶσαι κ᾽ ἐρέεσθαι. Sic & Odyss. γ, & alibi apud Hom.

Μεταμώνιος, vide in comp. ex Ο νημι, i. juvo.

ΜΕ᾽ΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: ut μέταξα ὠνῆ, Actuar. & Nicol. Myrepf. sericum crudum, i. e. bombycum vellus nondum evolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. l. 39. de publ. & vectig.

Μεταξωτὸν, communi liugua à Græcis sericum vocari traditur.

Μεταξῦ, vide in Μέτα. Μέταται, vide in Μέσος.

ΜΕΤΕ᾽ΩΡΟΣ, ου, ὁ ἡ, ἢ, sublimis, editus, (✠ deducitur enim ut est apud Eust. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄορος & mutata α in ε, diphthongoq; οι in ω, μετήωρος. quidam à nomine ἀήρ deductum esse scribunt, unde etiam μετάορος aliquando legitur. scholiastes autem Soph. ab ἔωρα fieri tradit.) Thuc. l. 4. οἱ δὲ λοιποὶ διαδύοντες πρὸς τὰ μετέωρα ἡσύχαζον, confugientes ad loca editiora. Idem l. 2. Ἀπὸ τῶ μετεώρε, è superiore loco. ¶ Μετέωρος dicuntur quæ fiunt circa locum astris vicinum, de quibus Aristot. tres libros scripsit qui μετεωρολογικὰ dicuntur, quidam expon. quæ supra nos sunt, in aere aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, celsus: ut equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus insistens erigitur. Xenoph. de arte equ. Item qui est in summo tantùm & non profundus, ἐπιπόλαιος: Theophr. de caus. pl. l. 1. μετέωρα ἢ βαθύρριζα ἐστίν. ¶ Item qui in alto navigat, seu in altum provehitur. Demosth. ὡ. ἀγκαῖον ἦν ἐπ᾽ ἀγκύρας ὑποπλεῖν τὴν νύκτα μετέωρος, &c. Navis etiam μετέωρος dicitur quæ altum tenet, apud Thuc. l. 1. 2. & alibi. ¶ Item μετέωρος metaph. erectus, intentus: Luc. ἐφ᾽ ἑκάτερα ἦσθ᾽ πραπομένων μετέωρος ἦ. Item erectus animo, suspensus. Thuc. l. 2. Ἐλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν, Item erectus ad rem quampiam, h. e. ejus desiderio flagrans: ut apud Suid. μετέωρος ἦν ὡς᾽ πᾶσαν καινοτομίαν. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione fuspensos homines tenet: ut πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falsa leg. Sic & μετέωρος ἐλπὶς, cujus judicium suspensum est. ¶ Item μετέωρος, elatus spe alicujus rei. Luc. in Nigrino, ταῦτ᾽ ἐς ἦ ὑπὸ τὰ λόγια καὶ μετέωρος εἰμι.

Μετεωρότερος, sublimior vel altior. Μετεωρότατος, altissimus, maximè sublimis. Et τὸ μετεωρότερον, quod est omnium altissimum: fastigium.

Μετεωρίζω, in sublime tollo: vel simpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ δόρυ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item sublime peto. Thophrast. hist. pl. l. 4. δεῖσθαι ἄλλου ἦ ἀνδρὸς λευκὸν ὑγρὸν καὶ παχύτατον, μετεωρίζον δὲ. Sic μετεωρίζειν εἰς πλάγος, in altum provehi, apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem erigo. Polyb. πολλὰς ἐμετεώρισεν ἦ περὶ τῶν ἐναντίων: ὑγιόμενον, ad defectionem incitavit. Sic & apud Plut. & Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίσας ἢ φυσήσας ὑμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc l. 8. μετεωρίζεται ἐν τῷ πελάγει, in altum provectus. Apud Alex. Aphr. μετεωρίζομαι ὥσπαπῶν, exp. vultu sublimi suspensoq; corpore incedo. Item metaph. efferor, apud Suid.

Μετεωρισμὸς, elevatio in sublime, ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam superbia à Suid.

Μετήορος, poëticè dicitur pro μετεώρος: ut Il. θ. πὰ δὲ ἀὐτε μετήορος πάντα ἰδοιτο. Et τὸ μετήορον, quod instabile est tanquam in aere suspensum.

ΜΕ᾽ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus. Hesiod. in Erg. εὖ δ᾽ ἐπίδνα ναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώϊον ἄπεα δώεται. Luc. in Tim. ἢ μᾶλλον ἐπιμελὲς ἦν κόσμος ἔχειν τὸ μέτρον τέθαρρες. Idem de hist. scrib. ἢ πᾶσι τούτοις ἐπῆσθαι μέτρον ἀδῆ modus. Apud Hesiod. in Erg. periphrastice dicitur μέτρον ἦβης, pro ἦβη. Sic & μέτρα δελάσσης, apud eundem ibidem. ¶ Item vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus. ✠ unde etiam à μέρος Etym. derivat. ¶ In carmine μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in plural. μέτρα sunt quæ carmen feu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam dimensionibus, distinguunt. Appellatur μέτρον etiam id quod ex mensuris illis constat. Lat. carmen, seu versus. Aristot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil. σὺν τοῖς ἢ περὶ τὴν ἀρετὴν μετρῶντες. Aliquando signif. certa mensura mutuum do quod postea reddas: Aristoph. in Pace, Μέτρησον ἑψίλινα τί μοὶ κἀν πάντ᾽ ἔπι. & metaph. rependo: ut μετρῶν τίνι τοῦτο, paria vel beneficio vel ma-

leficio facere. Paul. Item metior, i. æstimo. Aristot. rhet. 2. τῷ δ' αὐ τῶν ἀκμὴν τὸν πλοῦ μετροῦσι. Dicitur & πλοῦς μέγα μετρεῖν, pro transmeare. Od. γ.

Μετρῶμαι ὑμᾶς, mensuram admitto. Aristot. μετρῆται μᾶλλον ἢ μετρεῖ. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Demosth. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μακέδος τοῦτο τὰ ἀληφθέντα καθ' ἡμέραν μετρεῖσθαι, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modum dimensas. Item μετρεῖσθαι, demensum mutuo accipio, utendum accipio. Hesiod in Erg. Εὖ μὲ μετρεῖσθαι παρὲξ γείτονα.

Μέτρημα, τό, demensum, quod mensura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militib. certa mensura tribuebatur, quod σιτομέτριον. Polyb.

Μέτρησις, mensio, dimensio. Plut. in sympos.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, mensor. Harporc. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora. Attica mensura est liquidorum apud Atticos maxima: ut μετρητὰ οἶνος, Poll. ex Dem.

Μετρητὸς, ἡ, ὁ, mensus, dimensus vel demensus: vel quem metiri possumus, mensuram admittens. Poll. (Poll.

Μετρητικῶς, mensorum more: vel more eorum quæ μετρητικά.

Μέτριος, ία, ον, modum non excedens. Gal. ad Glauc. ἔσον τοῖς παχέσι μετριον, quantum satis sit. Exponitur etiam, mediocris, mediocris, moderatus, non nimius. Plut. de instit. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in symp. sept. sap. μετρίου πεδίαιτ' χαίρειν. Item modicus, i. paucus, ut Demosthen. φησὶν Α' πατηρ. Μέτρια δ' ἔχων τότοις πειθόμενα παιδικοῖς ἐρᾶζεις; pecunia non grandi quam habeo quæstum facere cœpi. ¶ Item moderatus, modestus: Herodian. l. 2. ὥπω δὲ μέτριος καὶ ἰσότιμος λῦ. Luc. μέτρια τὰ περὶ σαυτὸ λέγεις, modeste de te loqueris. Exponitur etiam, mederatus & æquus, non nimium rigidus & severus. Thuc. l. 1. πρὸς τὸν ὑπάκοος μέτριος ἦσι, Demosth. ἐπιεικὴς καὶ φανεὶν καὶ μέτριος.

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita ut satis sit. Plat. in ep. μετρίως ἔχω ἡλικίας, sum ætate satis matura. Item modicè, i. e. parùm. Herodian. l. 1. 4. &c. Item moderatè, modestè, vel etiam modicè. Xen. Ped. 4. Isoc. in Panath.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modestia. Chion. Matrid. Item mediocritas. Aristot. pol. 5.

Μετριάζω, modicus sum, modum habeo, non nimius sum. Aristot. pol. 7. πρὸς τὸ ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζειν. Idem pol. 5. μετριάζειν τοῖς τοιούτοις, moderationem adhibere seu modicè frui. Item æquum & moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. 1. περαίνων τοῖς μὲ ἔρεσσῶσι μετριάζειν, ut æquiores se præberent. Item modestè ago aut loquor. Naz. οἱ πρὸς τὸν ὑὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modestè sentiunt. Apud antiquos acceptum fuisse μετριάζειν pro τὸ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν testatur Phrynichus.

Μετρικὸς, ἡ, ὁ, pertinens ad μέτρα, qui est τῶν μέτρων, rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, scientia mensurarum, seu ars recte metiendi.

Composita: ac primùm cum præpos.

Α'ναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterum metior, remetior. Item simpl. metior, demetior, ἀναμέτρει τὸ χρεὶν, apud Aristoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio: ut Od. μοῦφρ' ἔπι τῶν ὁλκὰς ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν.

Α'ναμετρέομαι, idem. ¶ Item, iterum commemoro, iterum narro. Eurip. in Oreste. πῶς ἄρρητ' ἀναμετρήσομαί με δεῖ; Sic Plut. in Pericle, ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθε, exp. reminisci. καὶ τῶν παλαιὰν τύχων ἀναμετρησθῆναι. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ, exp. admeti lachrymas, i. est impertiri. ¶ Α'ναμετρεῖσθαι in pass. etiam signif. usurpatur: unde ἀναμέτρητα κύκλω, apud Plat.

Α'ναμέτρησις, ἡ, remensio, dimensio quæ fit de integro. Item simpl. dimensio: ἀναμέτρησιν ἢ εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσὸν apud Plutarch. auro felicitatem metitur.

Α'ντιμετρέω, remetior, i. vicissim metiorve trepondo. Gregr. de sancto baptismate, ἕνεκεν δὲ ἀντιμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διδόασιν, emendationem cum ejusmodi peccato rependere quæ delere peccatum possit.

Α'ντιμετρέω, metior, dimetior. Annibal. apud Luc. καὶ τοσοῦδε ἀπέλειπε μοῖρας ἡμέρας, ὅσε τῶς δεκτυλίως αὐτῶν τοῖς μεθύουσι ἀπομετρῆσαι. Item passiva voce & signific. apud Polyb. ἀπομετρεῖται πρὸς τὴν σωμάτων τελεσγωγὸν τόπον. ¶ Α'πομετρήσασθαι, pro ἀπομετρεῖσθαι, apud Xen.

Διαμετρῶ, ῶ, ῆσω, subandi γραμμὴν, linea dimetiens, seu per medium secans, rectà in longitudinem ducta. Procl. in Sphæra, οἷον κατὰ τὸν κόσμον ἡ διάμετρος αὐτὸ πρὸς τὸ στρέφεται. Hinc ἐν διαμέτρῳ ἀπικεῖσθαι dicuntur quæ directè inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. Hesych. διάμετρον est ὄργανον γεωμετρικόν. Item τὸ δι' ὅλου εἰς ἀπωσὶς λόγον τοῖς τὰς σπικὰς κραδὰς μεῖρῶσι. At διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένες εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίου μέρους, ut Harpocr. annot. & ex eo Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ. Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item demensum distribuo, certa mensura distribuo. Plut. in Alcib. μετὰ τοῦ συγκλήτου δικαστήριον καὶ ὕδωρ διαμετρῶντας, ἀπονεῖμαι τὸ καιρόν. Hinc & διαμετρεῖσθαι ἡμέρας, dies eo modo dimensi: Demosth. Διαμετρεῖν dicitur etiam certa mensura divendere. Demosth. πρὸς ὃν φησι. Ὅ'τε γὰρ ὁ ὄπτος ἐπιπλεῖν πρότερον ἢ ἐγένετο ἐπιδέκατος ἡμέρας ἑκατὸν, διεμέτρησαμεν ὑμῖν τὸν κυβιστικὸν πῆχυ, dividimus vobis justo & constituto pretio.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

Διαμετρητὸς, ὸν, ὁ, dimensus. Il. γ. Καὶβ' ἑπτὰ σπίθαι διαμετρητῷ ἐνὶ χαλκῷ.

Ε'ξαμετρῶ, ῶ, ἡσω, mensuram & modum excedens: apud Luc. in imaginum defensione, ἐξαμετρεῖ τὸ ὑπὲρ τὸν πόδα, modulum pedemque excedentia.

Ε'ξαμέτρησις, modum excedendo.

Ε'ξαμετρέω, emetior, dimensione exquiro, dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐξαμετρῆσαι σῦλον, exp. classem trajicere.

Ε'ξαμετρέομαι, idem. Polyb. l. 5. μηδ' ἐξαμετρησάμενοι τὰ ἐξῆς &c.

Ε'μμελῶ, ῶ, ὁ, ἡ, in quo modus adhibetur, modum servans, moderatus. Ε'μμέλεια, dicuntur etiam quæ metrica sunt ferme, certo coastant: ut ἐμμέλεια ποιήματα, apud Isoc. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγεγραμμένα quæ soluta orationi scripta sunt. Item ἐμμετροι dicuntur qui ἐν μέτρῳ scribunt, Demosth. in Epitaph.

Ε'μμέτρως, carmine, verbis numero adstrictis. Plat. in symp.

Ε'μμετρέω, modestè me gero. in Strab.

Ε'πιμέτρημα, τό, quod super mensuram vel pondus justum adjicitur, auctarium. Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 15. (de frumento) ἐπὶ τὸ ἐπίμετρον πιέζει, mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου φερόμενον, quod ex abundanti additur. Gal. l. 3. de sanit. tuenda. Ε'πιμετρεῖς Hesych. est τὸ ἐπίμετρον ἃ φερόμενος τῷ χαλκεῖ.

Ε'πιμετρῶ, ῶ, super justa debitaq; mensura ad jicio, in mensuram addo. Luc. τῶτον ζῶν ἔφασκ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τὰ ἔτη ἃ βούλεται, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo, ὁ τοῖς ὑφηφασμένοις ἐπιμετρήσων, τοῖς δὲ πατρικοῖς τὸ χρέον ἐπιμετρῶν. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον ἐργασίας, apud Plutarch. quasi ex abundanti ad metiri aliud adhuc administrandæ rei tempus: i. prorogare imperium. ¶ Ε'πιμετρέω, insuper certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi. Hesiod. in Erg. -ἐγὼ δέ τοι ὑπ' ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod eam mensura reddas.

Decomp. Α'ντιμετρέω, remetior, eadem mensura retribuo. Poll. Περιστομετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo. Luc. τὰ δὲ ὠείλοντες καὶ ἀκέσαντες, δίκην ὑβρίσει, καὶ περιστομετρήσετε ἐπ πλεῖο τέτων.

Καταμετρέω, dimetior. Xen. in Oecon. πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τὸ καταμετρήσαντες σὺς καὶ διαπέξαντος ἔπειτα τόπον.

Καταμέτρησις, dimensio, mensuræ & spatii descriptio. Vitruv. Polyb. de castrorum metatione loquens.

Α'κατομέτρητος, (dec.) quem nemo dimensus est.

Παρομετρέω juxta alterum admetior, i. habita ratione alterius: Luc. ὥπω δὲ καὶ τὸ μέγα δεῖχθεὶν αὖ μέγαει τῷ μικρὸ παρατρέῦτο. Et apud Naz. παρομετρήμενον, ex collatione seu comparatione æqua mensura examinatum. ¶ Item pro comparare, apud Epictet. Item pro prætervehi, præterire, q. d. inter emetiendum iter aliquod prætervehi: apud Apoll. in Arg. & Nonn.

Περίμετρον, orbiculari rotunditate dimensus. Od. β. & Odyss. r. Σπουδῇσιν μεγάροισιν ἐοῖν ἐνὶ μεσσαύλοισιν, ὑφάνεον λεπτὸν καὶ πύκνον περίμετρον. Et Donysi. de situ orbis, φύλλα περιμήνιτον ἀσπίδι περίμετρον. Item πείμετρον (scil. γραμμὴν) linea qua in orbem ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, & ambitum ejus metimur: aut ipse ambitus, circuitus. Herodot. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, præmetior: vel demensum præbeo. Poll. ex Ileo. Item mercede frumentum emptoribus in foro dimetior, Harpocr. ex Dinarcho, χρῆσθαι δὲ τῇ ἀγορᾷ περιμετρῶν, διαπέμπειν.

Προμετρητὴς, ὸῦ, ὁ, præmensus: vel per προμετρεῖσθαι præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Poll. ex Hyperide.

Σύμμετρος, q.d. commensus. Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ. Alex. Aphr in top. Σύμμετρος signif. etiam modicè temperatum, & justæ ac quadratæ magnitudinis: apud Arist. eth. l. 4. & 2. c. 2.

Συμμέτρως, moderatè, modicè, satis. Exp. & congruenter, convenienter.

Συμμετρία, ὰς, commensus, apta compositio membrorum. Aristot. pol. 5. Phil. de vita M. l. 3. Exp. etiam modus, & proportio: apud Isoc. Numeratur & inter vestes muliebres. Poll.

Συμμετρέω, commetior, unà metior. Metaph. apud Naz. συμμετρῶ τῷ τοῦτο δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eod. Thuc. l. 3. ξυνεμέτρησαντο δὲ καὶ οἱ ἐπὶ τῶν πλίνθων, mensi sunt ex coæmentationibus latercum.

Συμμέτρησις, commensus, mensio cum aliqua re comparata: Thuc. l. 3.

Decomp. Α'σύμμετρος, exponitur inconcinnus, incongruus. Et ἀσύμμετρα inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen. an. l. 2. Sic Plut. in Pericle dicit eum habuisse καρακλῶ ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullus esset commensus. Α'συμμετρία, q.d. symmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipsum totum sed ejus partem metitur, quia per centrum non transit ut diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Υ'περμέτρεος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram: ut ὑπερμέτρεος versus dicitur qui una syllaba longior est quàm decear. Υ'περμετρία, quum excedit mensura: sic vocatur vicium versus quo debitam mensuram una syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνῳ. Eust.

Composita sine præpositione.

Α'γρομετρία, agrem metior. Et generaliter, res nimis sublimes & humanum captum excedentes inaniter conjector. Socr. apud Xen. ὃς ἀληθῶς τε δοκῶ καὶ ἀγρομετρεῖν.

Α'μέτρος, ὸν, ὁ, ἡ, mensura carens, certam mensuram non habens. Dem. Phal. οἷον ἔριλλον γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Ité immoderatus, immodicus, immensus. Et τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος σῖτος, qui plures habet syllabas quàm par sit. Plut. πῶς ἄν τις αἰδ.

Α'μήτρως, sine mensura, supra modum, immoderatè. Compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatius. Alex. in probl. Et ἀμετρώτατα, vehementissimè, plus quàm par sit: apud eundem.

Α'μετεία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plat.

Α'μήτητος, idem quod ἄμετρος, q.d. immensuratus. Luc. in Alcyone. Od. λ. & τ.

Γεωμήτης, ου, ὁ, qui terram seu terræ spatia & fines metitur, geometra. Plut. in Eror. (Nig.

Γεωμετρία, ὰς, ἡ, Geometria, terram dimetiendi scientia. Luc. in Γεωμετρίας, ad geometriam seu geometriam pertinens: ut ἀναλημμα γεωμετρικὸ. Arist. eth. 5. Et γεωμετρικὴ sub. τέχνη, geometrica ars. Athen. l. 7. Item geometriæ peritus. Plut. de Socr. dæmon. Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior. Xen. in symp. ταῦτα γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Item geometriæ præcepta disco seu calleo.

Decomp. Α'γεωμέτρητος, ad geometriam non attinens. Aristot. post. analyt. l. 1. c. 7. Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus: unde Pythagoricum illud, ὑδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui binis metris constat tanquam mensuris seu dimensionibus.

Δυσμετρητὸς, quem metiri non est facile. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum capax. Il. λ.

Ε'ξάμετρος, qui sex metris constat.

Ε'ξεμέτρα, geometria. Hesych.

Εὐμετρὸς, moderatus, modum servans.

Ι'σόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen. l. 10.

Ι'σομέτρης, cujus mensura æquata est, qui est æqualis pondere. Aristid.

Κακομετρέω, malè metiens. Κακομετρέω, malè metior.

Κρουμετρέω, qui falsò pondere alterum circumscribit, lanicem impellendo. Hesych.

Κρουμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, ut videlicet eo pulsu inclinet & præponderare videatur. Hesych.

Πέμμετρον, omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος, qui est quinq; metrorum: ut πεντάμετρος στίχος.

Σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonam q; certa mensura dispensat. Aristot. pol. 4. c. 15.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, demensum, i. e. quaterni modii frumenti quos servi accipiebant in mensem. Marci. 12.

Σιτομετρεία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura.

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb.

Σιτομετρέομαι, pro σῖτον μετροῦμαι, admensum accipio frumentum. Polyb.

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quæ solida metitur.

Στερεομετρῶν, solida metiri.

Στερεομέτρης, qui solida meritur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum.

Τρίμετρος, qui ternis metris constat.

Φιλομετρία, ᾶς, ἡ, metri seu carminis nuditas & tenuitas.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur & distribuit: apud Athen.

ΜΕΧΡΙ, vel μέχρις, usq; ad, adusque. Arist. de mundo, ἐν πρόσθεν τῆς ἀρχῆς μέχρι Σόσων, à finibus imperii ad Susa usque. Dicitur & μέχρι πρὸς τὸν ὠκεανὸν, usq; ad, apud Aristot. Exponitur etiam, tenus: ut apud Herodian. πάσπα μέχρις Ι'ωνίας καὶ Καισίας. Et μέχρι τῦ λέγειν, Demosth. verbis tenus. Apud Thuc. μέχρι τοῦδε, huc usque, ad hunc usque locum, hactenus, apud Plat. & Arist. ¶ Temporis significationem sæpè habet: ut μέχρι τοῦδε, vel τότε, sub. τῦ χρόνε, ad hoc usque tempus. Et μέχρις τῦ πρὸ apud Xen. pro μέχρι τῦ πρὸ χρόνε. Sic μέχρις ταύτης τῆς ἡμέρας, apud Isocr. Et μέχρι τίνος interrog. quousque? Μέχρι ζωῆς, quoad quis vivet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum præponitur: ut μέχρις ἔτ' ἀναβῆς ἀναλύσω apud Herodo. & μέχρις ἢ ὄπτὸς φύγῃον. Sic & μέχρις ὅτε πλησθῶσι τῶν ἀροῦρῶν, quibus in locis vacant ἕ & ὅτε. Μέχρις jungitur & adverbiis, ut μέχρι νῦν, seu νῦνὶ, Demosth. pro μέχρι τῦ νῦν. Item μέχρις ἕως, ac μέχρ' ἕως, usq; dum. Et μέχρις ἂν ἧς, non ante hodiernum diem, heri primùm. ¶ Μέχρι exp. etiam, quoad, donec: ut apud Herodot. μέχρι τότο ἴσω ἐβιήσουμι, donec illud videamus, manebimus. Et Thuc. μέχρις ἕ πεμφθῶσι. Et apud Ceberem Thebanum, μέχρις οὗ ἔξω λαβεῖν. Exponitur etiam, quam diu, vel tantisper dum: ut μέχρις ὧν ἀπέχῃ τῶν τῦ βίε κρκῶν. Et μέχρις ἕ ἐλέγετο. Herodot.

Α'χρι, seu ἄχρις, idem quod μέχρι, à quo etiam factum esse tradit Eust. Xen. Pæd. 5. ἄχρις ἂν ἔσῃ ἀνὴρ, ἀπαιτεύσεται. Sic ἄχρι πόρε, ad satietatem usque, apud Suid. Item ἄχρι τῦ θελεῖν, usque ad transitum Interdum cum ἀφῆς: ut ἄχρι ἀφῆς τὸν σκοπὸν, Luc. Et sequente ὡσὸ: ut apud Isocr. ἄχρις ὡσὸ τῦ πηγῦ. Aliquando ἄχρι exp. tenus, ut ἄχρι λόγε, apud Plut. verbis tenus. ¶ Α'χρι, temporis etiam significationem sæpè habet, ut ἄχρις γήρως, Phocyl. Et τὸ ἄχρι λυτρῦ, hoc spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit. Item ἄχρι πότε, quousque, usquequo. ¶ Α'χρι, usquedum, quoad, ut ἄχρις ἦκον. Plutarch. quoad venerunt. Et, tantisper dum, quam diu. Athen. ἄχρις ἐγὼ τὰ ἡλίε φάε.

ΜΗ, ne: Aristoph. in Plut. τῶν δ' ἄδικ μὴ μοι φείσῃ. Et cum subjunctivo: ut apud Demosth. in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καὶ τῶν ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Α'θηναῖοι. Cum optat. Demosth. μὴ ποιήσαιτε, absit ut faciatis. Sic μὴ γένοιτο, absit, vel absit ut hoc fiat. Sic Od. υ. -μὴ τόγε θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ post quædam verba adjunctum habentia infinitivum vacat. Attico more: ut ἀπαυδῶ μὴ παιέσθαι, apud Eurip. & apud Dem. ἀπεῖπα μὴ δωιῶσθαι, diffido fore ut possim. ¶ Accipitur interdum apud pios & Demosth. ἐσεσθή με μὴ πείθειν quum mihi non persuaderent. Xen. in apol. ὃ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτῦ, non possum non meminisse ejus. Interdum adjicitur ὃ: ut ibidem, ὃ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum non laudare. Dicitur etiam μὴ φάσκω, μὴ λέγω, i. nego, & μὴ φασαιμὶμι, simile non, i. e. dissimulo. Μὴ interdum est potius μηθαμῶς, nequaquam. ¶ Μὴ pro εἰ μὴ, nisi, apud Arist. Demosth. & Plutarch. Item quo minus, seu quin, apud Luc. ¶ Μὴ nunquid, an. Luc. μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ὑποκεκτὸς ὑπείληφε; Plut. καὶ τῶν φόρων πρώτιστα μὴ βαρεῖς εἶσι. Xen. σκοπῶ μὴ ἢ considero num sit. Luc. μή τις ἄλλο τῶτο γνωείζει; nunquis? Μὴν, & μὴν δὴ, & μὴν γὰ, & μὴ τι γὰ δὴ, significant nedum. Μὴ pro μήπτε. Aristot. pol. 4. Μὴ δὲ δὴ, & μὴ γὰρ γε, absit, dii avertant, dii prohibeant. Μὴ γὰ ὄτι, non solum enim, μηδήπτε, absit, dii avertant. Μὴ δὲ, vel conjunctim, μηδέ, neque. Interdum μηδὲ resolvitur in nec & quidem: ut Plat. in Tim. ἃ μηδ' ὀνείρῳ γίνι δέμις, ne dictu quidem fas est. Μηδ' αὖ εἷς, ne unus quidem nullus, nemo. Μηδ' ἂν εἷ τι ἤθοντο, ne si accideret quidem aliquid i. e. nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ' ἓξ ἑνὸς, ne una quidem ex re, nulla ex re. Μηδ' ὁτισοῦν, nullus, nemo. Μήτε, neque.

Μηδαμὸς, &c. vide in Α'μὸς.

Μηδεὶς, vide in comp. ex Εἷς.

ΜΗ¯ΔΟΣ, ου, τὸ, cura, consilium: Frequens est plur. num. apud poëtas: ut Il. β. Ε'ν τυε δὴ βωλαί τε γίνοιατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. Il. ω. -πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοισα. Il. ο. -ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κέρσει Δαίμων ἠμετέρης. ¶ Μήδεα exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda, verenda: ut Od. σ. Μήδεά τ' ἐξερύσας δῶῳ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic & apud Hesiod in Theog. Φίλης δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐοικυίας ὄμυσε, patr. ę genitalia excidit. ¶ Μήδος, ὑ, ὁ, Medus: cujus regio dicitur Μηδία. Media. Hinc. adject. Μήδιος, ία, ον, Medius: ut Μήδιοι ἄνδρες. Est & herba, quę μήδιον dicitur apud Dioscor. l. 4. c. 18. Μηδικὸς, Medicus, Medorum proprius: ut Μηδικὴ στολὴ, & Μηδικὴ βοτάνη, & Μηδικὸς ὄνος, & Μηδικὴ μηλέα, Medica malus. & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum, de quibus apud Dioscor. & Theophr. Et Μηδικὸς ὄρνις, Medica avis, i. e. pavo.

Μηδίζω, Medos imitor seu sequor.

Μηδοσώφ, consilium. Suid.

Μήδομαι, f. ήσομαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo. Il. β. Α'λλὰ ἄνακτ, αὐτὸς τ' ἐὸ μήδεο, πείθεο τ' ἄλλῳ. Hesiod. in Erg. αἰδεῖσθαι δ' ἐμήσατο κῆδέα λυγρὰ. Il. κ. τόνε δὴ κακὰ μήσατο Α'χαιοὶ. Plat. in Gorg. οἱ τὰ μήδ' ἢ τὸ λόγῳ τῷ ἐρησθέως, si qua tibi cura est sermonis jam dicti. Plut. de def. orac. ὧν μηδεσθῆ σφοὶ πάκει, &c.

Μήστωρ, ορος, ὁ, consultor, consiliarius: ut μήστωρ Ζηὸς, Iliad. θ. & Πειθὼ μήστωρ ἀπάλαιτος, Il. ν. Exponitur etiam, peritus: ut μήστωρ αὐτῶς, peritus pugnæ.

Μῆτις, quomodo huc perjinat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex μῆδος. Notandum autem ex his quædam
ſi in Ω mutaſſe, ut in ᾠδὲς proſeres.

Ἀλιμήδης, ὁ, ὁ ἡ, in mari agitans conſilia, in mari ſolicitus; ut ἀλημήδης ἐμπορίας. Dionyſ. de ſitu orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, doloſus.

Ἐπιμήδης, exp. prudens.

Ἐπιμηθής, qui ſerò ſapit: cui re peracta tum demum conſilium in mentem venit, & cognoſcit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήδεια, conſilium quod initur re jam peracta.

Ἐπιμηδεῖσθαι, conſilium capere re peracta.

Κακομήδης, cui malum eſt conſilium, i. e. callidum ſeu fraudulentum, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo verſans. Hom. hym. in Merc.

Περιμήδης, providus, item circumſpectus, conſultus. Herodian. ἀνὴρ περιμήδης τε καὶ νήφων. Dicitur & de re, ut μέλλησις περιμήδης, apud Thuc. l. 3. Περιμήδεις ſubſt. pro περιμήδεια, apud eundem Thuc. Superlativ. περιμήδεστος, apud Synef. & adverb. περιμηδέστατα, maxima cum prudentia, providentiſſimo conſilio, apud Herodot.

Προμηδῶς, providè, utendo providentia.

Πρόμηδικῶς, pro eodem.

Προμήδεια, ἡ, providentia, cautio. Thuc. l. 4. & apud Plat. Invenitur & προμηδία, pro eodem, apud Soph. in Elect.

Προμηθέομαι, & προμηθεύομαι, provideo, providentiam aut curam ago, proſpicio. Plat. ἔοικε γε μὴ ἐμὲ προμηθεῖν. Herodot. προμηθεόμενος τὸν ἀδελφεόν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις ἡ λόγῳ προμηθέα τε ἐν ἡμῖν καὶ φρόνησιν. Poll.

Προμηθήτορα, apud Siculos pronuba. Poll.

Πυκιμηδής, (per ſyncopen factum ex πυκινομηδὴς) cui ſunt πυκινὰ μήδεα, i. prudentia ſeu callida conſilia, Od. α.

Σκοτομήδης, qui in tenebris conſilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat conſilia. Euſt.

Ψιθυρισμήλης, cui ſtrepitus & crepitus aut ſonitus curæ ſunt: in Epigram.

Compoſita factа ex μήδεα & μῆτις.

Δολομῆτις, ὁ, ἡ, machinandi aliquid peritus: bellicoſus, epitheton Martis apud Eurip. in Andr.

Ἐπιμήδεια, excogito: ut ἐπιμήδεσθε σάλαν. Od. δ.

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Heſych.

Συμμήστωρ, conſiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑΌΜΑΙ, ᾱσομαι, proprium eſt capræarum, ut βληχᾶσθαι, ovium. Quidam exp. balare. Præt. med. ovibus etiam tribuitur. Iliad. δ. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκουάζουσι ὅπα ἀρνῶν, indeſinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod μηκᾶσθαι. Tribuitur homini à Nic. in Alex. v. 214. Αὐτὰρ ὁ μηδέ με μᾶσθαι ὑπο μυείαι φλυζων.

Μηκάδες, dicuntur capræ Od. ι. & apud Athen. l. 10. & ſæpe apud Theoc. Tribuitur & agnis apud Euripid. in Cyclop.

Μηκαμυδές, ᾶ, ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκή, idem quod μηκασμός.

Μυηκῶμαι, vide ſua ſerie. Μακὸς vide in ΜΗΚΩ.

ΜἨΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plat. in Tim. παύτων οὖν τῶν ξύμπαν πάσαν διαλιὼ χρὴ μῆκος ὁρίσας. Cic. interpr. hanc igitur omnem conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioſcor. l. 2. cap. 186. Θάλασσα βοτάνῃσι ἓξι νεὺν τοῖς θύλλοις ὁμοίῃ λακτύλου μῆκος, herba eſt anguſtis foliis, digitali longitudine. Sic μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Iſoc. in Helen. encom. Item proceritas, apud Hom. Odyſſ. υ, -μῆκος δ' ἔπορ' Ἀρτεμις ἀγνή.

Μήκιστος, longiſſimus. Item proceriſſimus. Il. ν, & Od. λ, Μήκιστε, longiſſimè, maximè procul. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, tandem. Od. λ.

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate ſermonis. Iſoc. in Buſir. encom. ἓξ ὧν αὖ τε χὴ τὸν ἔπαινον χὴ τὸν ἀπολογίαν μηκύνειεν. Sic apud Thuc. μηκύνειν τι, prolixè diſſerere de re aliqua.

Μηκεδανός, apud poëtas, longus.

Μάκος, Doricè pro μῆκος: unde μάκιστος pro μήκιστος. Et μακεδανὸς pro μηκεδανὸς, pro quo & per ſyncopen dicitur μακεδνὸς. Od. ν.

Μακεδνός, ᾶ, ὁ, longus, prolixus, (factum ex Dorico μάκος) ut Il. φ, μακεδνὸν ἔγχος, longa haſta. Et μακεδνὸς οἶμος, apud Heſiod. longa via. Apud Thuc. λόγος μακεδνός, oratio longa ſeu prolixa. ¶ Item proceras: ut μακεδνὴ Νένδρεα, & μακεδνὸς ἀνὴρ ſeu μακεδνὴ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: ut μακεδνὸς βίος. apud Soph. & μακεδνὸ σωθῆναι, apud Plut. in conſol. ad uxorem. Apud Soph. μακεδνὸ χρόνου exp. diuturni: item magni ſeu vehementes. ¶ Μακεδνὸς, longinquus: ut μακεδνὸς στρατεία, apud Plut. in Alcib. ¶ Item magnus, vel multus: ut apud Ariſt. in pol. οἱ μακεδνὸς ὑσὰς κεκτημένοι. Sic τίμημα μακεδνότατον, maximus cenſus. ¶ Exponitur etiam, altus, i. exceſſus: ut μακεδνὸς ὄλυμπος & μακεδνὸς κίμινος, apud Hom. Item altus, i. profundus: ut φρέατα μακεδνὰ, apud eundem.

Adverbialiter interdum ponuntur μακεδὰ, pro μεγάλως, ut μακεδὰ βεβαῶτα, Il. γ. Sic etiam μακεδὸν ἄϋσεν, Item dat. μακεδῷ, ut μακεδῷ βᾶσεν. Plut. multò ſeu longè facilius. Sic μακεδῷ ἀείσῃ, apud Plat. de leg. longè præſtantiſſima. Item μακεδὰ μαλακὰ ἀποικῶν, longè ſeu procul habito. Plat. de leg. Sic μακεδὰ ἔασ' ὑπας ἀγαπᾶσθαι. Iſocr. qui procul abſunt. Et cum verbo motus, Plat. in ep. ὃ μακεδὰ ἐλαθόντας πεσεῖν. Et cum genit. ut μακεδὰ τῶν ἀνθρώπων ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum: ut μακεδὰ χρόνου φροῦδοι, apud Luc. in ſalt. Apud eundem: ὡς ἀπὸ μακεδᾶν, non multò poſt.

Μακεδῶν, longè, prolixè. Ariſtot. rhet. 3. Μακεδῶν, procul, eminus, in N. Teſt.

Μακεδῶς, ητ Θ, ὁ, ἡ, longirudo. Plut. de primo frig.

Μακρώω, longè ſummoveo, ut μακρώω σε ἀπὸ πόλεως.

Μάκρωσις, prolongatio, ſeu in longum diductio. Polyb.

Μάκιων pro μακρότερος (ut βραδίων pro βραδύτερος vel βραχύτερος) longior: interdum & major. Xen. ἂν μὴ πολὺ μάκιον ὁδὸς εἴη. Inventur & μακρότερος, apud Ariſt. rhet. 3.

Μακὰν, particip. aor. 2. apud Hom. Od. σ, exp. in longitudinem protenſus: tanquam à them. μακέω, vel μηκέω. Exponitur etiam vociferatus à μηκάω.

Μήκων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex μῆκος & μηκάομαι.

Ἀνδροπρήκης, ες, ὁ, ἡ, virilem altitudinem ſeu ſtaturam habens, Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.

Ἀπομηκάω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ἔσχ μὲν οὖν μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμενος τὸ χρυσίον ἀπομηκώσαντες πέρας τὸ πάχος. Apud eundem in Anachari. ἀπομηκώσειν τοὺς λόγους, exp. prolixa oratione uti.

Ἀπομηκύσιμα, expotrigor, extendor, protendor, producor, Luc.

Ἐκμηκάω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.

Ἐπιμήκης, oblongus vel ſublongus. Dioſ. l. 4 c. 63. ἐπιμηκέστερα τὸ κεφάλιον. Exp. etiam, prælongus, item procerus. Herodian.

Ἐπιμήκυντ Θ, idem. Luc. in ſomn.

Ἐυμήκης Θ, valde longus. Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior.

Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. Item procerus.

Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus) longitudine par ſeu procerituræ.

Οὐρανομήκης, cœlum ſua proceritate tangens, ſe ad cœlum extendens. Ariſtoph. in Nub. Athen. l. 11. & Ariſtot. rhet. 3.

Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plat. de leg.

Πελεμήκης, oblongus.

Πελεμήκης, prælongus, valde longus. Heſiod. in Aſp. & apud Hom. Od. 7.

Πελεμήκυντ Θ, idem, apud Hom. Il. ξ.

Περιμήκης, oblongus, prælongus. Theophr. Exponitur & procerus, apud Synef.

Ταρυμήκης, in longum protentus promiſſius, prolixusin Epig.

Ὑπερμήκης, prælongus, ſupra modum longus.

Ὑπομήκης, q. d. ſublongus, Erp. & longiuſculus, idem oblongus. Dioſ. l. 7. c. 72.

Ἀμαμάκετ Θ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ῥακὲς.

Ἀμφιμακρ Θ, ος, ὁ, ἡ, utrinque longus: nomen eſt pedis metrici ſyllabam longam ab utraque parte habentis: ut ἠγεμὼν.

Εὐθύμακρ Θ, rectà in longum tendens.

Περίμακρ Θ, oblongus, prælongus.

ΜἨΚΩΝ, ωνος Θ, ἡ, papaver: nomen & herbę & ſeminis. Vide Theoph. lib. 9. c. 13. Dioſcor. l. 4. c. 64, 65, 66, 67. A' Nicand. ὁ μήκων dicitur κεφαληφόρος Θ, quoniam ſemen & veluti ſeretum ſuum in capite fert. Hom. κάρη, etiam appellat. Iliad. β. ✠ Euſt. deducit παρὰ τὸ μῆκος, id eſt, à longitudine. ¶ Eſt etiam excrementum quoddam pinnæ & cæterorum oſtreorum. Ariſt. hiſt. anim. l. 4. cap. 4. Item folliculus & veluti veſica polypi ſupra ventrem ſita, in qua ſuum gerit atramentum apud Suid. ex Aelian. & apud Athen. l. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam ſpecies, teſte Poll. l. 7. cap. 27. ¶ Μήκωνες, ei, dicuntur eſſe pi ces quidam gregales, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Μηκωνεῖος, ᾶ, ὁ, papavereus, ſeu qui papaveris eſt, ut στεμμάτια μηκωνεῖα, apud Athen. l. 2.

Μηκωνῖτης λίθ Θ, gemma papavera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς ὄξιδος, ſpecies lactucæ atræ, ſic vocata à copia lactis ſoporiferi, teſte Plin. l. 19. c. 8, & Gal. τῶν χρ τόπ. l. 8. c. 4. Apud Aetium. l. 15. μηκωνῖτις dicitur.

Μηκώνιος, ᾱ, ὁ, ſuceus papaveris, qui ὄπιον etiam vocatur. Μηκώνιον vocat Hippocrat. peplum quem & μηκωνίτιν nominat, inquit Gal. in lex. Hippoc. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primum emittunt. Ariſt. hiſt. an. l. 7. c. 10.

Μηκώνη dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit. Etym.

ΜΗΛἘΑ, ας, ἡ, malus arbor: cujus variæ ſpecies additо aliquo adjectivo diſtinguuntur, ut μηλέα κυδωνία, cotonea malus ex Creta inſula advecta, μηλέα Περσική, malus Perſica: Sic μηλέα Μηδική, malus Medica, quæ & κιτρέα dicitur. Vide Dioſc. l. 1. c. 160. & Theophr. de cauſ. p. l. 8.

Μῆλον, & doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum: fructus quem fert malus. Od. ν. Ὀγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Theoc. Idyll. 7. παῖ παῖ φίλε τῷ μᾶλα Δαμοίτα ἄμμιν ὀκνίρεται. De aliis etiam fructibus ob quandam formæ rotundæ præſertim ſimilitudinem dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Perſicum, aut (compoſitè) malopерſicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν omiſſo ſubſtantivo. Dioſc. l. 1. c. 165. Et Μῆλον Περσῶν ſeu Περσικὸν omiſſo ſubſtantivo. Dioſc. l. 1. c. 165. Et Μῆλον μῆδον, Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Dioſc. l. 1. c. 166. Eſt & κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Dioſc. l. 1. c. 161. ¶ Ponitur μῆλον & pro μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum ſignificat: ut apud Lat. poma. Il. ι. Βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῆσι ἐπὶ ἔργοις, καὶ αὐτοὺς ἀνδρὶ μῆλον. ¶ Μῆλα metaph. vocantur etiam malæ vel potius genæ, teſte Poll. quia in modum mali orbiculati exuberant. Sic uſurpatur apud Luc. in imag in. & Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur utpote teretibus, inſtar mali: ut apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. ¶ Item μῆλον, oculi procidentia jam invеterata, atque adeò aucta ut etiam palpebras excedat: ſic dicta à mali ſimilitudine, quòd ita protuberet oculus ut malum exerrum appareat. ¶ Item μῆλα, carnes quædam rubræ & teretes ſub tonſillis. Poll. l. 2. ¶ Item μῆλα, labra: unde verb. διαμηλάνειν, labra movere. Poll. ¶ Μῆλον, exp. etiam ἔφεδρος, quod μῆλον Veneri ſit ſacrum. Signif. illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theoc. idyll. 6. Βάλλει τοι Πολύφαμε τὸ πώμνιον ἀΤαλάτεια Μάλοισιν δυσέρωτε ἢ ἀπάλον ἐσθέμεν καλεῦσα.

Μῆλον, ου, τὸ, ovis, pecus. Od. ι. καλλίτεροι μῆλα νομεῦσιν. Ibidem; Ἀγρεὺς γὰρ εἶμι μήλων ὄχ ἄριστος ἀπάντων. Interdum dicitur de capris & de bobus: ut Od. ξ. ατέ; adeò de quibuslibet quadrupedibus dicitum fuiſſe teſtatur Euſt. ✠ In hac ſignif. à μῶλος ſeu μέλαμαι originem habere exiſtimatur: quoniam μῆλα maximè cutis erant veteribus. Alii μῆλον appellari putaverunt παρὰ τὸ μηλᾶσθαι ἢ κερατοῦν ἑλκύσας. Varro μῆλον quaſi βῆλον à voce pecudum βῆ dictum eſſe contendit.

¶ *Derivata à μῆλον. i. malum.*

Μήλινος, η, ὁ, colorem mali habens, luteus. Item qui eſt flavo colore. Dioſc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus & μήλινος color dici exiſtimatur.

Μηλιδίες, ἐντ Θ, ὁ, idem ac μήλινος. Nic. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος. Dioſc. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, ſeu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alii, ſum colore lutео, Dioſc. l. 2. cap. 128. ἀνθεῖ ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῷ χρόῃ μηλίζοντι, colorem luteum referunt.

Μηλέα, ſ. ος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέαι uſitatius dicitur. Theocr. idyll. 8. Τὰ δρυῒ τηὶ βάλλουσι κόσμος, τᾷ μηλίδι μᾶλα. Eſt etiam coloris genus: item inſtrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam aſinorum, de quo Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Μηλάδιος, ᾱ, ὁ, ἡ, q. d. pomeus ſive pomaceus.

Μήλων, ωνος Θ, ὁ, Hercules cognomento dictus eſt à Melitenſibus ſeu à Thebanis, aut Bœotis, quod non victimas ei immolarent, ſed malis duntaxat ſacra facerent. Poll. & Heſych.

Compoſita.

Ἀγριόμηλα, mala ſylveſtria, quæ & ἄγρια μῆλα: vide Dioſc. l. 1. cap. 164.

Ἀμαλλὶς, ίδος, ἡ, ſive ἀμάλλις, ιδ Θ, vel, ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri. meſpili aut ficus, ex eo quòd cum malo floreat. Euſt. ex Pauſ. Vitur & Hippoc. l. 1. de morb. mul.

Γλυκύμηλον, ſive Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale eſt τὸ μελίμηλον. Apud Theoc. verò Idyl. 11. Cyclops amaſium ſuam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud ejus ſchol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, meſpili arboris quoddam genus quę, foliis malum refert, ut tradit Dioſc. Marcel. Virgil. ἐπιμηλίδα ideo vocari exiſtimat, quod feliciſſimè ἐπὶ τῆς μηλέας inſeratur. At Gal. lib. 6. ſimpl pharm. acerbam ſtirpem eſſe ait & quaſi appellari poſſe malum ſylveſtrem. ¶ Eſt etiam quoddam ἀπὸ genus, apud Athen. ¶ Item πέρσης, teſte. Heſych. (167.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala; que & Περσικὰ μῆλα. Dioſc. l. 1. c.

Κοκκύμηλον, malum quod coccygis vocitant, Latini prunum appellant Hipponax ἐξ ἔσαν ἔγχορ κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor. τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Lat. prunus: de qua Dioſc. l. 1. c. 176. & Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur & κοκκυμηλὶς, teſte Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα, (dec.) pruna agreſtia. Dioſc. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.

Ἀσπάμηλον, pomum Janugine quadam obductum. Heſych.

Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, vel à melleo ſaporetalio nomine γλυκύμηλον. Dioſc. l. 1. c. 162.

Οἰφεμηλίδες ſeu δεμμηλίδες, poma montana, mala montana ſeu ſylveſtria. Theoc. Idyll. 5.

Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, roſea: genæ. Theoc. idyll. 24.

Στραβυθρόμηλα, ſpecies quædam mali Cydonii. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum: genus potionis ſic dictum à malis cotoneis quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχὴν. Dioſc. l. 5. c. 30. Paulus. l. 7. c. 15.

Ὑπομηλίζω: exp. ſubluteus.

Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum vergente. Dioſ. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet ſeu delectatur malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον dicitur ἢ ἄνθεμις, ab odore mali, vulgò camomilla. Vide Dioſc. l. 3. c. 154. & Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus eſt cydonii mali, inciſuris diſtinctum, colore ad aurum inclinante. Colum. & Plin. l. 15. cap. 11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibuſdam ἀμαμηλὶς nec non ἀπομηλὶς & ἐπιμηλὶς: de quibus ſuprà. Sunt (ut refert Athen.) qui piri genus crediderint; alii verò malum ſylveſtrem & montanam intelligunt.

¶ *Derivata ex μῆλον, i. ovis.*

Μήλειος, ου, ὁ, ἡ, ovinus ſeu ovillus.

Μηλωτὴ, ἡ, proprie ovina pellis: generaliter autem de quavis pelle dicitur, ut tradit Heſych. idemq; teſtatur Etym. & Euſt.

Μηλοντεύω, ὁ, ovium paſtor.

Μηλετὴς, ου, ὁ, ovium paſtor. Heſych.

Μήλατα, τὰ oves: unde μηλάτων ἀπόρημα, apud Euſt.

Μαλλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ, ἡ, oves excipiens vel ſuſcipiens. Eurip. in Andr.

Εὔμηλος, pulchras oves habens, vel ovibus abundans, ovium ferax, ſeu pecorioſus, pecoroſus. Od. ο.

Πολύμηλος, multas oves habens. Heſiod. in Erg.

Φυξίμηλαι, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hell. quæſt.

ΜἨΛΗ, ης, ἡ, ſpecillum: inſtrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, vel fingitur, vel extrahitur, vel infunditur: ut apud Hippoc. μῆλη πλατεῖη, & μήλης τὸ πλάτος, & μήλης δισσωτρίης & μήλης ἐξωτῆς. Item μῆλη ἴσχυρὴ, ſpecillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter uti ſolent chirurgi, & πυξὶς τῆς μήλης, nucleus ſpecilli.

Μηλόω, ῶ, ſpecillum demitto in, ſeu ſpecilli demiſſione perterebro Hippoc. de morb. l. 1. χὴ μηλώσας κεφαλὴν μὴ γνώσκειν εἰ τὸ ὀστέον κατέτμηε, ſpecillum in caput demittendo explorandi cauſa. Item lanas quæ tinguntur ſpatha ſeu rudicula deprimo in ahenum, Heſych.

Μήλωσις, τὰ coloramenta quibus panni immerguntur. Heſy. Sic à quibuſdam vocatur etiam vitis alba. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. ult. & l. 6. c. 10.

Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, ſpecillum auricularium. Gal. l. 3. τῶν χρ τόπ.

Μήλωσις, ſpecilli demiſſio ſeu perterratio & exploratio quæ fit ſpecillo immiſſo. Hippoc. de vuln. in cap.

Compoſita.

Ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἀγκιστρον, apud Hippoc.

Ἀνευρισμήλη, (pro ἀνευρυσμήλη) apud Hippoc. ſpecillum quod nucleum, i. acumen non habet, h. e. μηλωτὶς, ſive auricularium ſpecillum.

Καταμηλόω, ῶ, ſpecillo demiſſo agito vel exploro, apud Poll. ex Phrynich.

Σπαθομήλη, ſpecillum latum, ſeu ſpathæ ſpeciem gerens. Gal. τῶν χρ τόπ. l. 1. c. 8.

Μήλιον, μῆλον, &c. vide in Μηλέα.

Μηλοβόσκ & μηλόβοσκ in comp. exp. Ἀνὴρ Θ.

ΜἨΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: inſula una ex Cycladibus, in qua urbs ejuſdem nominis.

Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Ariſtoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima: quia talis olim Melum preſſiſſe dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cinerittii, ut Eretria. Vide Dioſc. l. 5. c. 180.

Μηλιὰς, idem quod μηλία. Theophr. in l. de lapid.

Μήλις, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de diſcern. am. ab adul.

ΜἨΝ, particula per ſe poſita interdum particulæ μὲν in altera orationis parte reſpondet, accipiturqi ſæpius apud Plat. pro δὲ. Interdum ſignificat, ramen: præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. 7. & apud Xen. Μὲν pleriſq; aliis particulis ſubjungitur. Ἀλλὰ μὲν, atqui, at verò, *in aſſumptione*. Item in principio orationis, enim verò. Ἀλλὰ μὲν δὴ, neque verò, ſed neque. Τιμὴν, verò & portò. Ἦ μὲν, certè quidem, equidem, profectò. Frequentiſſimum uſum in jurejurando habet. Καὶ μὲν: item, quin etiam. Καὶ μὲν δὴ, imò, enimverò, ſed enim. Οὐ μὲν, non tamen, nec tamen, nec verò, vel verùm non, ſed rion, &c. Doricè μὰν pro μὲν dicitur: frequentiſſimè, apud poëtas, & præſertim in Theoc.

ΜἨΝ, ἰωδ. ὁ, menſis. Od. λ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνες τε καὶ ἡμέραι ἐξιαλεῶτο. Od. τ, -ἐλάσσεται ἐνδεκὰ δ' Ὀδυσεὺς Τῷ μᾶλ' ἐθέσπιζε Θ μῆνός τῷ δ' ἔσεμβόλιος, ſub finem hujus menſis & initium ſequentis. Plut. in Alcib. Δέκα μῆνῶν ὀκτὼ σωθὰν δεῦρ αὖτε, decē menſibus vel

ſpacio decem menſium. Thuc. l. 2. Πυθοδώρῳ ἐπὶ δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. Μῆνες dicuntur etiam menſes, i. e. menſtrua. Pro μὴν Doricè dicitur μὰν, Aeolicè, μὶς, Il. 7. & apud Heſiod. in Erg. μὰς δὲ χαλεπώτατος ὅτῳ. ✠ Quidam à μένω deducunt, i. e. à luna, quia olim menſes juxta lunæ curſum diſtributi erant.

Μηνιαῖος, α, ὁ, menſtruus: ut μηνιαῖα κάθαρσις, apud Alex. Aphr.

Compoſita ex μὴν, menſis.

Ἀλλομήν, ſive ἠλλομήν, ὁ, ἡ, exterricineus, natus antè completos menſes, non aſſequens juſtum menſium tempus. Il. τ, ὑ, ἐλλιπέμηνος ἐὼν τὰ.

Δεκάμηνος, qui decem menſium eſt: ut Ἑρμῆς δεκάμηνος, apud Theoc. Idyll. 25. Δεκαμηνιαῖος, decimum menſem agens vel decem menſes complens. Plut. in Num. Δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δωδεκάμηνος, qui duodecim menſium eſt, ut δωδεκάμηνος χρόνος. Δυωδεκάμηνος pro eodem; ut Δυωδεκάμηνος παῖς Heſiodo, puer duodecim menſium.

Δίμηνος, qui duorum menſium eſt, bimeſtris. Item ὁ δίμηνος, bimeſtre temporis ſpacium.

Διχόμηνα, in duas partes menſem ſecans.

Διχομηνία, dimidia menſis pars, dimidiatus menſis. Plut. in Dion. ἡ σελήνη διχομηνίαν ἦγεν, luna dimidiatum menſem efficiebat, h. e. pleno orbe fulgebat.

Διχόμηνις, ſub. ἡμέρα, dicitur quæ menſem in duas æquales partes ſecat.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti menſium eſt: in Epigr.

Ἑξάμηνος, qui ſex menſium eſt, idem cum ἑξάμηνος. Et ἑξαμηνος, ὁ, ἡ, ſemeſtre ſpatium. Polyb.

Ἑπτάμηνος, menſtruus, qui intra menſem fit, menſtruo ſpatio durans: ut ἔργον ἑπτάμηνον, apud Plat. l. 12. de rep. Et ἑπτάμηνος χρόνος, menſtruum tempus. Item menſtruus, qui vertente menſe fit, ſingulis menſibus recurrens: ut ἑπτάμηνα ἱερά, apud Suid. Et ἑπτάμηνοι δίκαι, apud eundem. Item ἑπτάμηνοι κάθαρσεις, apud medicos, purgationes menſtruæ, quæ etiam ἑπτάμηνα, & ἑπταμήνια appellantur, apud Dioſc. l. 3. c. 4. & 36.

Ἐννεάμηνος, qui novem menſium eſt.

Ἑξάμηνος, qui ſex menſium eſt, ſemeſtris. Ariſtot. pol. 4. ἑξάμηνον ἀρχή. Item ὁ ἑξάμηνος, ſex menſes. ſemeſtre tempus. Xen. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος: ut apud Herodot. τὴν ἑξάμηνον κοιμᾶσθαι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, ſemeſtre ſpacium.

Ἑπτάμηνος, menſtruus, qui ſingulis menſibus fit, aut vertente menſe recurrens. Sic ἑπτάμηνον ἅπαν γυναικῶν. Dioſc. l. 1. c. 97. Item ἑπτάμηνα ἱερά, menſtrua ſacra ſeu ſacrificia, de quibus Herodor. lib. 8.

Ἑπτάμηνος, qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ ἑπτάμηνον ſ. ἔμβρυον, partus ſeu fœtus ſeptem menſium.

Ἑπταμηνιαῖος, ſeptimum menſem agens, vel qui ſeptimo menſe in lucem eſt editus.

Καταμήνιος, menſtruus, ut καταμήνιον αἷμα. Frequentius abſolutè dicitur καταμήνιος & καταμήνια, apud Ariſt. & Alex. Aphr.

Καταμηνιώδης, ες, ὁ, ἡ, menſtrualis, menſtruus, ut καταμηνιώδεις ἀφέλκωμα, menſtruum excrementum.

Νεομήνια, novus menſis, aut prima dies menſis, calendæ. Vide & comp. ex Μήν.

Ἑβδομήνια, dies menſis, in qua feſtum aliquod celebratur, vel ſacra ſtata aliquo menſe, aut etiam generaliter, pro die feſto. Herodian. l. 1. Reperitur & ἑβδομήνια plural. apud Thuc. l. 5.

Ὀκτάμηνος, qui octo menſium eſt. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octavum menſem agens, vel octavo menſe natus: ut ἐκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menſes durans, qui perpetuis volvitur menſibus. Soph. in Elect.

Πεντέμηνος, qui quinque menſium eſt, pro quo dicitur & πεντάμηνος, ut refert Etym.

Τετράμηνος, qui quatuor menſium eſt. Et τὸ τετράμηνον, quod quatuor menſium eſt, vel ſpatium quatuor menſium.

Τεσσαρακοντάμηνος, qui eſt triginta menſiũ. Ariſt. hiſt. an. l. 8. c. 23

Τρίμηνος, qui trium menſium eſt, trimeſtris. ut τρίμηνοι τυροί apud Heſych. Item τρίμηνον, trimeſtre temporis ſpatium.

Τρίμηνος dici videtur etiam qui ſingulis menſibus fit, tertio quoque menſe.

Τριμηνιαῖος, qui tertio menſe matureſcit, ut τριμηνιαῖοι τυροί, triticum tertio menſe matureſcens. Dioſc. l. 2.

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, tertia menſis dies. Suid.

-MH'NH, ης, ἡ, luna. Il. χ. Λαὸν σὺν' ἐτέτυκτο ἑκάεργον ἠύτε μήνη. Dicitur μήνη σωδὸς vel σωσδικὴ, quod non nulli interlunium vocant, alii lunam intermenſtruam. Vide Σελήνη. Capitur etiam pro μήνισκος, apud Ariſtoph. in avib. ut tradit ſchol. ✠ Μὴν, Hebrææ linguæ periti derivatum ajunt à manach, quod computare ſignificat, unde & nomen Arabicum almanach ortum trahunt. Etym. verò deduci poſſe ſcribit ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, quod non in eodem ſtatu permaneat.

Μήνισκος, ου, ὁ, lunula. Ariſtophani μήνισκοι ſunt umbellæ lunatæ quæ in ſtatuarum capitibus ſolent poni, ne ab avibus conſpurcentur: ut ſcribit ejus ſchol. in avib. in qua ſignif. idem μήνη uſurpat. Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. l. 3. Ab Ariſtot. autem in probl. μήνισκοι dicuntur lunari ſplendores, ſeu lunatæ ſpecies. Heſych. μήνισκοι ſunt etiam membranæ tenues: item mondi ia & torques, ornamenta collaria.

Μλω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διχόμηνος, η, ὁ, ἡ, diviſam & dimidiatam lunam habens, apud Alex. l. 1. probl. Alii accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & διχόμηνις.

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Ζοζομηνία, η, obſcuritas lunæ, vel defectus lunæ: Suid. Ab Heſych. eſſe dicitur cum abſconſa fuerit luna.

Καχόμηνος, adverſa luna natus, infelix. Heſych. (nom.

Νεόμηνις, νεο, ὁ, ἡ, dicitur luna cum nova eſt. Aratus in phæ.

Νεομήνισις, nova luna, vel novus menſis: Herodor. ἀπὸ πάσης νεομήνιας, ſingulis calendis. Pro νεομήνια dicitur enim νεομήνις, facta contractione. Plut. in probl. Rom. Apud Thuc. l. 2. νεομηνίᾳ τῇ σελήνῃ, nova luna.

Νεμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, & diis in ſacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νεμήνιαστὰι dicti ſunt qui νεμήνια, rem divinam faciebant, ſeu qui νεμήνιαν diis ſacram celebrabant, apud Athen. l. 2.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebroſa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομήνια, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eod. dicitur σκοτομήνιος ἡμέρα. Od. ξ. Νὺξ δ' ἀπ' ἄπλατος κακὴ, σκοτομήνιος.

Σκοτόμηνια, nox caligo noctuma. Doricum eſſe factum ex μὴν pro μλὼ tradit Euſt. Vide in comp. ex Μαίνομαι.

MH'NIΓ, γος, ἡ, membrana: & peculiariter ea quæ cerebrum foris integit. Alex. Aphr. probl. 1. ἐκπυεῖ τὰς μήνιγγας τὸ ἐγκεφάλον. Sic Ariſtot. hiſt. an. l. 3. μήνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Item ſedimentum vini in dolio, priuſquam efferveſcat, atque ebullitat: Heſych.

MH'NIΣ, ιος, ἡ, ira permanens. ὀργὴ ἐπίμονος. (✠ nam à μόλω deduci putatur) ira memor, odium. Il. α, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur ſimpliciter pro ira, χόλος, apud Hom.

Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo, vel ſimultatem, Il. α. Αὐτὰρ ὁ μῆνιε νηυσὶ παρήμενος. Plur. de ſera numinis vindicta, ἐν δὲ τούτῳ λέγεται τὸ θεῖον μηνίσαι αὐτοῖς. Synel. ἡ ἀφ' ἧς ἡμᾶς ἐμήνισεν. Item iraſcor. Il. α, μηνῖ' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μηνίει, apud Hippoc. Gal. exp. ἐσθίειν ἢ μάσασθαι. i. e. mandere ſive maſticare.

Μεμνιμμένος, iracundè, indignabundè. Plat. in ep. ad Dionyſ. ἀπεκείνω μεμνιμμένως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

Μνιμῶδες, ους, ὁ, ira divina, ſeu odium divinum adverſus eos qui deliquerunt. Hom. utitur & pro μῶλις. (Lac.

Μῆνμα, ατος, τὸ, idem quod μνησθμὸς, Od. λ, & Il. 9. Pindar.

Μῆνις, εως, ὁ, idem quod μνίω. Atticum eſſe tradit Euſt.

Compoſita.

Ἀμήνιτος, ου, ὁ, ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus, Plut. de def. orac. τὸν ἀμήνιτον θεὸν ἀμβλὺν ἢ φύλαττε καὶ ἀμήνιτον.

Ἀμήνιτος, ſine ira, animo ab ira vacuo & libero. Plutarch. περὶ πολυφιλ.

Ἀντμηνία, viciſſim iraſcor, iraſcor ob illatam injuriam. Suid.

Ἀπομήνω, iram depono, iraſci deſino, apud Hom. ut dotter. Euſt. Item pro ſimplici μήνω, iraſcor, ut Il. β, Κεῖτ' ἀπομήνας Ἀγαμέμνων.

Βαρύμηνις, cujus gravis ira eſt, ægrè placabilis: dicitur à poëta de Medea. Dicitur & ἠλιβαρύμηνις, epiter. l. 4. Philo. χαπὸς ἢ βαρύμηνις ἢ ἀπαρέγκλητος τὴν ὀργὴν. Ponitur & βαρύμηνις ſubſtantivè pro gravi ira ſeu accerbo odio & vix placabili, apud Phil. de vita. M. l. 1.

Βαρυμήνιος, idem. Pro quo Doricè βαρυμάνης, apud Theoc. Idyll. 15.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr.. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. ira cum gravi odio.

Ἐκμήνια, ira excandeſco, indignor. Heſych.

Θεομήνια, ira divina, ira Dei ſeu deorum. Euſt. in Il. α.

Ταχύμηνις, cujus ſubita eſt ira & repentina, qui ſubitò ad iram provocatur, iracundus: in Epigr.

MHNT'Ω, F. ύσω, indico, ſignifico, nuntio, certiorem facio. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ἐπὶ τὸ ἢ παρὰ κυβερνήτου λαθραῖα πυθόμενος μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. μηνύοντος διὰ μαβόλων τοῦ θεοῦ, Deo ſignificante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἄμφορεὺς πᾶς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος, declaravit.

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. Item indicium, ſignum. Phil.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, ſignificatio. Plut. de Socr. (eod. dæmon.

Μηνυτῆς, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8. Μηνυτορ, ορος, τὸ, indicii præmium, præmium quod datur indici. Plut. de def. orac.

Compoſita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.

Κατεμήνυσα, indico, ſignifico, p. etefacio Plut. κατεμήνυσε τὸν πρᾶξιν.

Hy-

Προμηνύω, antè indico, prænuntio. Chryſ. in lib. de ſacerdotio; προμηνύσειν πόλεμον.

-MH'PINOΣ, η, ἡ, funiculus. Alex. Aphr. ἢ θαλάσσια νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα παρχοῖ, per funiculum piſcatorium, piſcatori copori torporem immittit. Sic & in epigr. pro funiculo piſcatori oppoſitum legitur. Et Il. ψ, ὧν δὲ τριφυσα πέλεται, λεπτὴ μηρίνθου δίκην πεδὸς, tenui funiculo.

Σμήρινθος, idem quod μήρινθος. Plat. de leg. l. 1. πεῦτε τὰ πάθη μεῦξαι ἢ σμήρινθοί πνες ὄντες, στῶσι τε ἡμᾶς ἢ ἀλλήλους ἀνθέκεσθαι.

MHPO'Σ, ου, ὁ, femur, femen. Sunt qui exp. etiam, crus. Od. κ, Τόξφ, δ' ἐγὼ γίγε ὀξὺ ἔφυσα μάλ' ὑς παχὺ μηρῷ. Il. π. Μηρῷ πλησίον ἐξέμολε. Sic & apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. 7. ἐπεισπεσὼν τὸν μηρὸν. Sic appellatur & os quod infertum acetabulo in genu deſinit hinc μηρὸς ἀμφικύρτιος. Ariſtot. utrinque quaſi capput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροὶ & μηρες, apud poëtas per metaplaſmum. ✠ Gramm. deducunt à μέρω vel μάρω, quòd inde corpus velut dividi incipiat.

Μηρεών, ῶνος, ὁ, ad femur ſive femora pertinens, q. d. femoralis: ut μηρεῶν ὀστᾶ, oſſa femorum, apud ſchol. Hom.

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur: unde μηρία καίειν, ſæpe apud Hom. & Heſiod.

Compoſita.

Διαμηρίζω, femora diduco. Item femoribus diductis ineo: dicitur de & feminis & de maribus, teſte Heſych. Ariſtoph. in avib. Ἐγὼ διαμηρίζομ' ἀν' αὐτὼ ἵππω.

Διαμηρισμὸς, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus ſeu interfemoralis congreſſus. Plut. ſymp. 3. probl. 7.

Εὐμηρὴς, qui bona ſeu firma femora habet, aut etiam craſſa: vel idem cum καλλίμηρος. Poll. l. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui eſt pulchris femoribus. Poll. l. 2.

Μεσομήριος, q. d. interfemina: ſpacium quod eſt inter femina ſeu femora.

Παχυμήρεια, internæ femoris partes, femina. Poll. l. 2.

Παχυμηρία, pro eodem. Idem ibid.

Παχυμηρίδια (ſub. ὀστᾶ) arma quæ equorum μηρὸς aptantur ad tegendam hanc partem. Xen. Pæd. 6. Exponitur & generaliùs, femorum ſive feminum tegumenta & arma: item feminalia ſeu femoralia.

Σίμμηρος, qui eſt contractis femoribus in Hippiatr.

Φαινομηρίδες, ἰδος, αἱ, quæ femora oſtendit. Φαινομηρίδες ſive Φαινομηρίδες, dictæ fuerunt Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

MHPΥ'Ω, F. ύσω, revolvo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. μήρυκεν. Gal. exp. convolvit: metaphoram eſſe dicens ἀπὸ τῶν μηρυκωμένων θείων.

Μηρύομαι, revolvor, glomeror. Item filum deduco & agglomero. Ὑφαίνειν & μηρύεσθαι, apud Heſiod. in Erg. Σπάνιος δ' ἐν παύρῳ πολλὼ κέρδος μηρυσάσθαι, in pauco ſtamine multam tramam intexere.

Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, filum ſeu ſtamen quod digitis è colu deductum, & fuſi circumactione recollectum agglomeratumque eſt, idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μηρύματα λίνων καὶ ῥημάτων μυθώδη, lapides molles qui in fila ſeu ſtamina deduci poſſent. Pro eodem reperitur & μήρυσμα, apud Heſych. & μήρυμα, apud eundem, itemque apud Poll. l. 7. c. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160.

Μηρύκω, μηρυκάζω, μηρυκίζω, μηρυκίσμαι, proprièſignificant cibum jam antè manſum & deglutitum veluti revolvo ac rurſum mando, rumino παρὰ τὸ μηρύειν. Primo utitur Etymol. in Hippiatr. legitur μηρύκομαι. Secundo utitur Ariſtot. hiſt. an. l. ult. Tertio Baſil.

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio. Baſil. & Greg.

Compoſita.

Ἀμήρυτος, ου, ὁ, ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, ſeu imperfectus. Apoll. Argon. l. 2. νῆσος ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλκω.

Ἀναμηρύομαι, fila dilapſa ſeu fluentia fuſo circumacto recolligo, ſeu fuſo circumacto retraho & revoco. Plut. de ſolert. an. ἐνδίδωσιν ἑαυτὸν ἢ κῆμεν ἀναμηρύεσθαι λαβδάνοντα.

Ἀναμηρυσθαι, ᾶται, idem quod μηρυκάζειν, rumino, remando, apud Luc. ἀναμηρύσθων τὴν μνήμην τῶν βεβρωμένων.

Ἐκμηρύομαι, evolvo vel explico, & metaph. extraho, ſeu edico: ut apud Suid. ἐκμηρυσάμενον τοῦ Δωδωναίου ἐκ τῶν δυσκωφώνων κατεσκεύασε πόλεσι.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Luc.

Μύκαρ, vide in Μῦδι. Μύτε, in Μύ.

MH'THP, έρος, & τερος per ſyncopen, ηρ, mater. Il. ζ, πατὴρ ἢ πότνια μήτηρ, Dem. contra Mid. ἡ δὲ ἢ ἀληθῶς μήτηρ ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. & Xen. matris frater, i. e. avunculus. Dicitur etiam de brutis animantibus quæ fœtum ediderunt. Od. λ. de vitulis, ἀδυνάτου μοκιμῶσθαι ἀμφιθέσθαι Μητέρας. Sic & Xen. in Cyneg. ¶ Impropriè quoque & metaph. dicitur ut Epig. l. 2 in fures, τλῶ ἀδελφεὸν ἀπὸ μητρὸς ἄγειν Σαλάμις, emergentem è mari parente Venerem. Iſoc. in Pan. μόνοι γὰρ πάντων Ἑλλήνων τὸν αὐτὸν τοκέα καὶ μητέρα νομίζουσι. Heſiod. ſub finem dierum ἡμέρας qualdam appellat μητέρας, i. benignas, quibus opponit μητρυιὰς, quæ novercarum modo infeſtæ ſunt & noxiæ. ✠ Deducitur à μάω, ὦ, i. e. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœtui victum quærat.

Μήτειρα, ας, ἡ, mater: item φρονίμη. Heſych.

Μητείος, ου, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητεικὸς, ὴ, ὸν, maternus. Poll. μητεικὴ κῆπος.

Μητρῴος, α, ὁ, maternus. Xen. in Cyn. σώσας τὸν πατρῷον καὶ τὸν μητρῷον θεόν. Et μητρῷα κῆπος, apud Poll. ¶ Μητρῷον χωρίον dicitur matrix ſeu vulva. Neut. gen. μητρῷον ὑπὸ ἱερᾶ dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris dcûm fanum. Athen. l. 9.

Μητρωακὸς, ὴ, ὸν, ut μητρωακὰ ἢ ἀγνείας, purificationes quæ in ſacris Cybeleis fiebant.

Μήτρως, & μάτρως, Doricè, avunculus maternus. Il. β. -πατρὸς ἐξὸ φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri ſuo erat avunculus maternus. Pro eodem dicitur μητρώας & μητρωίας. Poll. l. 3.

Μητρὶς, ίδ ος, ἡ, ſc. πόλις, materna civitas, ſeu patria matris, civitas ex qua mater alicujus orunda eſt. Cretenſe hoc vocabulum eſſe teſtantur Plut. in l. an ſeni capeſſ. reſpub. & Syneſ. ep. 94.

Μητρόθεν, à matre, ex parte matris. Herodot. & Plut. in Per.

Μητειάζω, f. άσω, ſacra matris dcûm perago, vel ſtipem ei cogo. Poll. l. 3. c. 2.

Μητερὰς, άδος, ἡ, noverca. Il. υ. Γνωτὸν μητρυιῆς ἐειδομένην. Heſiod. ἡμέρας qualdam metaph. dicit μητερὰς.

Μητρυιὸς, per jocum dicitur vitricus. Euſt. ex Theopompo & aliis comicis.

Μητρυιώδης, ες, ὁ, ἡ, novercalis. Plut. in præc. connub. de nova nupta, ἐπισμιδῆ τὸ σ' ἐκυσξε μητρυιώδες, novercalem animum.

Μήτρα, ης, matrix, uterus, apud Luc. τὸ ἐν τοῖς μητρώοις ᾗ ἐμφυόμενον πλατυσκιῶς. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulva ſuilla numerata quondam in deliciis. Plut ſymp. 8. probl. 9. ¶ A' Gal. in lex. Hippoc. μήτρη, exp. κάλυμμα ἔλαγμά τι ἢ ἐπιδεσμικὸς ὄνομα ζομβόν. ¶ Μήτρα in arborib. dicitur medulla, ſive vitalis anima. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 4. & l. 5. c. 6. Cerealibus quoq; μήτρα tribuitur ab eod. Theoph. de cauſ. pl. l. 4. c. 12. ¶ Item mater, veſparum quoddam genus. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 14.

Compoſita: ac primùm ex μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, matrem non habens. Sic Chriſtus quà Deus eſt, dicitur ἀμήτωρ, quà homo, ἀπάτωρ. Pro καλαμήτωρ, ſumi dicitur apud Soph. in Elect. Doricè verò pro ἀμήτωρ dicitur ἀμάτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diverſa matre, apud Aeſchyl. & Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr.

Αὐτομήτωρ, ipſiſſima mater. Simonid. apud Suid.

Δημήτηρ, τηρος, & contract. τρος, ου, & Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, dicta quaſi γῆ μήτηρ dea frugum. Hom. in hym. Orph. in hym. Herodot. Δήμητρος κεφτός. ¶ Metonymicè capitur pro ipſis cereæ alibus muneribus, ut apud Oppian. τυρὸν δῶμα Δήμητρι μειλιχίοιο i. e. pani.

Δημήτριος, α, ὁ, cerealis, ut Δημήτριος κάρπος, & Δημήτριος ἄρτος

Δημητριακὸς, idem quod Δημήτριος, ut Δημητριακὸς καρπὸς apud Alex Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Euſt.

Διμήτωρ, bimater: epitheton Dionyſi ſeu Bacchi, apud Diodor. l. 5. Et δίμητρος, Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ερος, ὁ, ἡ, mala mater, aut infeſta mater, Od. ψ. Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπιθέα δυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' ὅτω πατρὸς νοσφίζεαι

Ἑτερομήτωρ, idem quod ἀμφιμήτωρ.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτωρ, avia. Heſych.

Μητρομήτωρ, matris mater, i. avia materna. Poll. ex Pind.

Μονομήτωρ, cui ſola mater ſupereſt. Heſych.

Μισομήτωρ, muſarum mater. Aeſchyl.

Ὁμομήτωρ, & ὁμομήτριος, eadem matre natus, uterinus frater.

Παλαμάτωρ, antiqua parens, priſca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium mater, omnium parens, omniparens. Nonn. παμμήτορα κόσμου ζοὴν.

Πατρομήτωρ, idem Hom.

Πατροματρομήτωρ, matris pater, avus maternus.

Πεφιλομήτωρ, idem. Heſych.

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Compoſita ex μήτηρ.

Ἀμφιμήτειος, ου, ὁ, ἡ, qui circum matricem eſt. Apud Hippoc. l. 2. epidem. ἀμφιμήτειον σπιδίον, ſignum quod affectionum vulvæ ſignificativum eſt. Ἀμφιμήτειον dicitur fundum navis, carina. Poll. l. 1.

Ἐμμήτης, ου, ὁ, ἡ, medullam in ſe habens, cui medulla inheſt, ut ἐμμήτης ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομήτειαι, echinometræ, ſeu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cæterà magnitudine excedens, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 5.

Νευρομήτειρα, ας, ἡ, nervorum matrix, ſeu mater. Athen. l. 9. ex Clearcho. Poll. l. 2.

Ὀρτυ-

Ο μητρώτρα, columnicum matrix. Aristoph. in Avib. Est etiam coturnix maxima. Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Πεσεμήτεος, πεσεμήτος, medulla cinctus, medulla refertus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τεττιγομήτης, cicadæ matrix, seu cicadarum mater. Aristot. hist an. l. 5. c. 30.

ΜΗΤΙΣ, ΜΗΤΟΣ, ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapientia: ut **ἀμείνων μῆτις, & ἀεὶς ἡ μῆτις, & λεπτὴ μῆτις**, apud Hom. Apud eundem dicitur & **μῆτην φρεσὶ ἔδῃ**: item metaph. **μῆτιν ὑφαίνειν, & μῆτιν τεκταίνεσθαι**. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio, ut quum **δόλοι & μῆτις** conjunguntur: itidem apud Hom. ✠ Etymol. derivat **ἀπὸ τοῦ** (pro quo usurpatur potius **ἀπὸ τοῦ μάω**) unde **μῆσις**, & per mutationem literæ **σ**. in **τ**, **μῆτις**.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans, cui multum est consilii: ut **Ζεὺς μητιόεις**, apud Hesiod. in Erg. At. **μητιόεντα φάσμαχα**. Od. **δ**, quæ magno consilio & prudentia sunt confecta.

Μητίετης, ου, ὁ, consultus, prudens: vel consiliarius, consultor: epitheton Iovis, passim apud Hom. & c.

Μητιάω, consilio agito, consulto, delibero. Il. **ν**, **Βελτὶ ἧσι θεοῖσιν ἐφιλόφρων ἐμητιόωσιν**. Exponitur etiam, consulto, moliorem quampiam, ut Odyss. **ζ**. **Νῆσον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιόωσα**. Sic & Il. **σ**.

Μητιάασθαι, idem Il. **χ**, **Ἀλλ' ὄφελ' ὣς φρόνεόν γε θεοὶ ἠμὶν πεπίθοιεν**.

Μητίζομαι, vel **μητίομαι**, consilia agito, consulto. Il. **ψ**, **ἐδ δὲ καὶ αὐτὸς Πλείονα ἴσασκ' εἰδὼς αὐτῷ μητήσεσθαι**. Il. **ο**, **Αὐτῷ οἱ δώσειν θάνατον μητήσασθαι**, exp. afferam mortem. Il. **χ**, **Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρῳν μητίσομαι ἠὲ νικῆσαι ἠὲ νικηθῆναι** exp. concitabo inimicitias. Exponitur & efficio. Od. **μ**, **Οἱ δ' ἔτι καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντο μνηστῆρες**, magnum opus deliberatione præmissa aggressi sunt seu effecerunt.

Μήτισμα, consilium. Hesych.

Μῆτος, εος, τὸ, idem quod **μῆτις**.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, ἡ, & ἀγκυλόμητις, ιος, ὁ, ἡ, vel **ἡ**, qui obliqua agitat consilia, ideoq; vafer, versutus: ut **Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης**, apud Hesiod. in Erg. Et **ἀγκυλόμητος λύκος, & γυνή**, apud Non.

Ἀγλαομήτης, & **ἀγλαόμητις**, consilio clarus.

Ἀγλαομήτια, præclarum & illustre consilium. Hesych.

Αἰολόμητις, varium consilium habens: & *per hoc* vafer, astutus, Hesiod. in Theog.

Αἰτυμήτης, cujus consilia sunt alta & sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Aeschyl.

Ἀφθιτόμητις, cujus consilia non intereunt, sed immota permanent.

Διχόμητις ἔερις, contentio duplicis consilii, anceps & dubia.

Δολομήτης, vel **δολόμητις**, cujus dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. **α**, & **γ**, & Od. **λ**. (Hes.

Δύσμητις, & δυσμήτης, mala meditans & machinans. Suid. & **Ἐπιτέθμητος ἀνάγκη**, necessitas stabilis consilii.

Εὔμητις & ἐύμητις, bono consilio instructus, prudens. Epigr.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens. Nonn.

Θεομήτεω, divina sapio, divino spiritu agor. Hesych.

Θερσήμητις & Θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακόμητις & κακομήτης, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia. Hesych. Eurip. in Oreft.

Κλυτόμητις & κλυτομήτης, inclytus consilio & prudentia: in anthol. epigr. & Hom. hym. in Vulcan.

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium. Hesych. verò exp. **δασεῖαν λοχιὰ**, i. animum cordatum, quales sub hispido & hirsuto pectore latere solet. Idem tamen **λεπτὴ μῆτις**, apud Hom. exp. pectus invalidum ad capienda consilia.

Μειλιχόμητις, cujus blanda & mitia sunt consilia: seu miti & placido ingenio præditus. Hesych.

Ποικιλόμητις & ποικιλομήτης, idem quod **πολυμήτης**, varia & multiplicia habens consilia, verfipellis, &c. Od. **γ**, & **ν**.

Πολύμητις & πολυμήτης, abundans consilio & prudentia: epitheton Vlyssis, passim apud Hom.

Συμμητιάζω, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare.

Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui cito deliberat. Nonn.

Ὑστερόμητις, & ὑστερομήτης, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ, ῆς, ἡ, artificium seu adminiculum quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars, solertia. Item machina, fabrica, in metaph. fignif. Aristoph. in Vesp. **Ἀλλὰ καινὴν ἐκπέφευγε μηχανὴ ὅπως τύχῃσα**. Plat. de leg. **πᾶσῃ μηχανῇ**, omni ope. Apud eundem de rep. l. 2. **τὰς μηχανὰς δραστικωτέρας ἐπιδείξασθαι τιμῶν ἐθέλειν**, &c. qui fieri poteft, ut quis velit juftitiæ honore habere, vel quid cauſæ eſt, cur quis velit? Idem in ſymp. **πρὸς τὸ μηχανᾶς**, ſtruere fraudes. ¶ Eſt etiam machina belli, machinamentum. Thuc. l. 2. **ἅμα δὲ τῇ χώσει ἠγάγομεν καὶ τὰς μηχανὰς πρὸς τοῦτο τὸ τεῖχος**. Et generaliter pro machina: ut in proverb. **Πρὸς ὄνον μηχανῆς**, de quo vide Erasmum.

Μηχανικὸς, mechanicus, qui fabricandarum machinarum eſt peritus. Et **μηχανικὴ τέχνη**, ars mechanica, de qua Ariſtot. in probl. & Heron. Generaliter autem **μηχανικὸς** dicitur opifex eorum operum quæ ingenio ſimul & manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, ſtruo. Od. **σ**, **Οἵ τέ μιν μηχανόωντα ἀτιμάσσαντα μηχανήσαντας**.

Μηχανάασθαι, idem Od. **ω**, **πολλοὶ δ' ἐνὶ κῆρὶ μενεαίνομεν, Od. β**, **Δυσμενέες δ' ἐπὶ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται**. Iloc. in Hel. encom. **Ψευδῆ μηχανήσασθε λόγον**, commiſci mendacium. Herodot. **μεγάλα μηχανᾶσθαι ἐφ' ἁρπαγῇ παντὶ**, illis omnia commoda procuro: **μηχανᾶσθαι γέλωτα**, riſum movere. Xen. ¶ Item paſſivè, arte mechanica fio. Athen. **ἢδ' ἕτερα τοῖς ἐκ τῆς διαίτης βαναύσοις ἐοίκοτα μεμηχάνηται**, tranſitus alter erat arte mechanica factus.

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. & Dem. Item metaph. ſicut & Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur & commentum, artificium.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator. **Μηχανητῆρες, ῆρος**, machinandi ſeu machinas fabricandi peritia præditus. Item ſolers, excogitator. Xen.

Μηχανήτης, idem quod **μηχανητὴς**. Hom. hym. in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum **μηχανὴ**, artificium, conſilium, commentum, remedium. Eurip. in Andr. **τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξεύρωμι;** Item dolus. Od. **β**, **ἐνδὲ μῆχος Ἐξεπίφρασαι ὑποκλοπὴν πολλὴ χρόνον ἐνδαδ' ἐόντες**. Sic Epigr. l. 2. **Αὐτεμερ πῆσιν μῆχος ἐπερχόμενον**.

Μῆχαρ, idem quod **μῆχος**, ex eoq; factum, ſicut **δέλεαρ** fit à **δέλεαι**, Aeſchyl. in ſuppl. Exp. etiam, conamen, apud Lycoph.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum ſeu artificium ſuppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri novit, ſimplex, minimè ſolers. Demoſth. in epitaph. Xen. Pæd. 7. Et **ἀμήχανόν γε καὶ πάνυ ἀσφαλὲς**, minimè cauta. Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, cui nulla artificia & cõmenta ſuperans. Il. **π**, & **κ**, **Ἀλλ' ἀμήχανοί ἐσμεν**, ſumma quorum interpretationem nemo excogitare poteſt. Od. **τ**, **Ἀμήχανα ἔργα** facta certam perniciem afferentia. Il. **λ**, **Ἀμήχανος**, dicitur & cujus magnitudo & præſtantia nulla arte aut ſolertia inveniri & æſtimari poteſt: ut **ἀμήχανος & ἀμετρία**, inæſtimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impoſſibile, apud Chryſoſt. ¶ Item **ἀμήχανος** pro **κακομήχανος**, machinator malorum Il. **ι**.

Ἀμηχανὴς, ἐος, ὁ ἡ ἤ, concilii & mentis inops. Dionyſ. Halic. **ἀρχ.** l. 1.

Ἀμηχάνως, impoſſibiliter.

Ἀμηχανία, mentis & conſilii inopia, ſtatus hominis attoniti & ſtupefacti. Od. **ι**. Item difficultas & anguſtiæ rerum. Heſiodus in Erg.

Ἀμηχανέω, ſum inops conſilii & mentis, anxius ſum, hæſito. Xen. Pæd. 2. **διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες ἐπιπέσῃ**. Thuc. **ἀμηχανῶν τοῦτο**, anxius & perplexus hæreo in hac re. Euripid. **τίνος ἀμηχανεῖς σὺ**; quid te anxium reddit? Item non poſſum, ut **ἀμηχανῶν λύσαι**.

Ἀναμηχανάομαι, rurſum machinor ſeu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus.

Βιομήχανος, qui ad vitam ſuſtentandam nihil non machinatur, Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Βιομηχανία, induſtria in vita ſuſtentanda & victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διαμηχανάομαι, ſummo ſtudio machinor vel molior. Plat. ep. 7. **διαμηχανήσῃ τίνα τρόπον ἀναστρέψεσθε με**.

Δολομήχανος, doli ſeu dolorum machinator, dolofus, fraudulentus.

Δωδεκαμήχανος, duodecim inſtructus machinis. Exponitur etiam, quieſt variis & omnis generis moribus. Ariſtoph. in Ran. Eurip. in Hipſipyle.

Ἐπιμηχανάομαι, inſuper molior vel machinor.

Ἐπιμήχανος, ad machinandum promptus: induſtrius, ingeniofus, ſolers. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Ἐυμήχανος, ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, induſtria, ſolertia. Pind.

Θρασυμήχανος, audax machinator.

Κακομήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. **τ**. Pro quo Doricè **κακομάχανος**, apud Moſch. Idyl. 7.

Κακομηχανάομαι, mala ſtruo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, ſeu ad quævis machinandum præceps. Euſt.

Περιμηχανάομαι, q. d. circum machinor, aut circum molior, circumſtruo. Od. **ξ**. **δόλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο**.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & technas callet, callidus, verſutus. Athen l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui eſt prompto ad multa machinanda ingenio: ſolers, prudens. Il. **β**. **πολυμήχανοι Ὀδυσῆος**.

Πολυμηχανίη, multorum machinatrix moliterix, ſolertia. **Προμηχανίδης**, idem quod **μηχανάω**. Aeſchyl. (Od. ✠

Ἄμεσα μηχανος (deſumpt.) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

Μέα, vide in **Εἶς**.

ΜΙΑΊΝΩ, F. **ἀμῶ**, inquino, conſpurco, fœdo. Theoc. Idyll. 24. **ἐπὶ**

ἐπὶ νεκρῷ Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβιανί. Item inficio, tingo. Il. **δ**, **Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήῃ ἠὲ Κάειρα**. **Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήῃ νη Μηονὶς ἠὲ Κάειρα**. ¶ Item pollŭo, contamino, conſcelero. Luc. **ἐκ δὲ βυκολίμου μιαίνεσθαι τὰς χεῖρας**. Herodian. l. 2. **ἠβασιλεύθη μιάναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus ſanguine commaculare**. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. **π**, **μιαίνοιτον ἢ ἐνέπρησε Αἴμασι καὶ κονίῃσι**.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, ſcelus, Aeſch. Demoſth. Luc. Exp. etiam, contaminatio, conſceleratio.

Μίαμμα, tinctura. **Μιαμδὲ**, inquinatio.

Μιάστωρ, q. d. inquinator, contaminator: qui ſcelere aliquo contaminatus ex eoque contracto piaculo cæteros eidem obnoxios reddit. Soph. in Elect. Exp. etiam, homicida (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρὸς, ῶ, ὁ, pollutus, contaminatus: ut **ἅιμα μιαρὸς**, ſanguine fœdatus, pro quo & abſolutè **μιαρὸς**. Il. **ω**. Item general. ſceleſtus, impurus. Dem. in Mid.

Μιαρὸς, polluté, contaminatè. Item ſceleſtè.

Μιαρία, impuritas, apud Suid. Item ſcelus.

Composita.

Ἀμίαντος & ἀμιάντος, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Eſt nomen gemmæ ſic dictæ quòd in ignem conjecta non conſumatur nec inquinetur: de qua Dioſcor. l. 5. c. 156. Plin. l. 36. c. 19.

Ἐξιμιάνομαι, polluor, contaminor: & peculiariter effluxu ſeminis ut ſolent ſomniantes. Ariſtoph. in Ran. & Gal. in Ex. Hipp.

Καταμιαίνω, idem quod **μιαίνω**, niſi quod præpoſitio ſignificationem auget.

Παμμίαρος, omnino ſceleſtus, ſceleſtiſſimus. Poll.

ΜΙΓΝΥΜΙ & μιγνύω, (F. **ἰξω**, à **μίγω** inuſitat.) miſceo, permiſceo. Plat. in Tim. **μιγνὺς ἢ ᾧ τὸ ὅσιας**, permiſcens cum materia. Dioſc. l. 5. c. 27. **οἱ δὲ θεόφραστος τὸ σφυρωθὲν καὶ τὸν ψαφυλλῶ μιγνύουσι σκλασαν**, aqua marina miſcent. Dicitur etiam **μιγνύναι πυῖ & μιγνύναι ἐς πῦρ**. Apud Apoll. Arg. 2. **χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἐμίξε**, manus conſeruit. Idem ibidem. **Αἰακοσίδεσσιν ἐμίξαν ὑσμίνην**, cum Amazonibus pugnam miſcuerunt, vel conſeruerunt. Signif. etiam, corpus miſcere.

Μίγνυμαι, miſceor, **μιχθὲν εἰς ὕδωρ**, apud Ariſt. in pol. Dicitur etiam **μίγνυται ἐκ πόνου**: ut apud Plut. in ſymp. Dicitur etiam de præliantibus: ut apud Hom. **μιγῆσαι πινὶ ἐν πολέμοιο**, manus conferere: & **μιγῆναι ἐν δαΐ**, eadem ſignificatione. Il. **ξ**. Ponitur etiam pro **πελάσαι**, propè accedere: ut Il. **ο**, **κλισίηνδε μιγῆμεναι ὠδὲ νέεσθαι**. Dicitur etiam **μίγνυσθαι πνὶ** in aliquorum cœtu eſſe, inter aliquos verſari: ut **κέρνην μίξεσθαι**, Od. **ξ**. Et **μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι**, Iliad. **γ**, cui commercium fuit cum exteris. Vſurpatur etiam de concubitu, ut Iliad. **τ**, **Μή ποτε τῆς ἀνῆς ἐπιβήομαι ἠδὲ μιγῆναι**. Sic **μιπτὸ μίγνυσθαι**, apud Plat. cum matre corpus commiſcere.

Μίσγω, idem quod **μίγνυμι**. Il. **χ**, **κρητῆρε δ' οἶνον Μίσγον**.

Μίσγομαι, idem quod **μίγνυμαι**. **Οὐ μισγόμενοι νεκύεσσι νεκύσιοι οὐδὲ μετ' ἄλλοις Ἀστὸς ἀστοῖσιν μίσγεται**. Soph. implicitus malis. Il. **σ**, **Ἀλλ' ἐς Ἀχαιὸς Μίσγετο**, neq; ſe Achivis immiſcebat. Frequens eſt pro concumbere, ut Od. **ο**, **ἐμίσγετο λάθρῃ**. Od. **υ**, **μνηστῆρσι δ' ἐμίσγετο ἐμισγόμενοι πάρος περ**. Dicuntur & præliantes **μίσγεσθαι**. Il. **δ**.

Μεμιγμένος, miſtè, ſeu mixtè, mixtim, promiſcuè. Exponitur & confuſè.

Μίγμα, τὸ, miſtura, ſeu mixtura, miſcella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum miſturis. **Μίγμδες**, idem apud Laërt.

Μίξις, εως, ἡ, miſtio, permiſtio, Luc. in Zeux. **ἡ μίξις δὲ ἡ ἀφροδισίων τῶν σωμάτων**. ¶ Item concubitus, coitus, Herodot. (de Agathyrſis.) **ἐπικοινωνέοντες γυναικῶν μίξιν ποιεῦνται**.

Μικτὸς, ἡ, ὁ, miſtus. Gal. ad Glauc. (apud Hom.

Μίγδην, miſtim, permiſtim, vel promiſcuè. **Μίγδα** pro eodem.

Μίγα, idem quod **μίγδα**.

Μιδὸς, ἀδος, ὁ, ἡ, miſtus, permiſtus, miſcellaneus. Apud Eurip. in Andr. **πολλοὶ δ' ἐπ' ἦλθον μιγάδες**, exp. alii aliis permiſti. Item **μιγάδες** homines convenæ, apud Iloc. in paneg. & apud Athen.

Μιγνύω, pro **μιγνύω**, miſceo. Od. **σ**. **μιγνύουσι φιλότητι καὶ ὀπὶ μολπῆς**.

Γυάλιστήριον, mortarium, pila: idem quod **θυεῖα**. Heſych. & Etymol. (✠ **παρὰ τὸ μίσγειν τὰ φάρμακα**, abjecto **μ**, quia pharmaca & condimenta ibi miſcentur ac tunduntur.) Eſt & ſaltationis genus, teſte Poll. l. 10. c. 24. & Athen. l. 14.

Γύαλον, ου, τὸ, mortariolum, **θυείδιον**.

Γυάλιζω, lumbos huc illuc flecto in modum tudiculæ ſeu piſtilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Γύαισμα, τὸ, genus ſaltationis. Etym.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀμφιμυγίς, undiq; miſtus. **Τὸ ἀμφιμυγὲς**, Heſych. eſſe dicit **σπαρτὸν φερὸ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες φερσυλιστόν**.

Ἀναμίγνυμι, vel **ἀναμιγνύω**, miſceo, permiſceo, commiſceo. Plutarch. in Per. **φερὲ αὐθρωπείας χρείας ἀναμιγνὺς τῷ ἀρετῷ**.

Ἀναμίγνυμαι, vel **ἀναμιγνύομαι**, immiſceor, permiſceor, &c. **ἀναμίγνυται τῇ ἁλμῇ**, Luc. & **ἀναμιχθεὶς τῷ πλήθει**, apud eundem.

Ἀναμίσγω, idem quod **ἀναμίγνυμι**. (dem.

Ἀναμεμιγμένως, miſtim, promiſcuè. Heſych.

Ἀναμίγδην & ἀμμίγδην, idem apud Nic. in Ther.

Ἀναμιξ, idem. Xen. in ſymp.

Ἀνάμικτος, permiſtus, commiſtus.

Ἄμμιγα, unà cum, ſeu inter, & quaſi permiſtim. Epigram. l. 1. **ἄμμιγα νεκρῶν κεῖμαι**, miſtus mortuis. **ſeu inter mortuos**. In iiſdem. lib. 3. **Ἡ σκιὸν Μέσσῃ ἄμμιγα ἠὲ Χαρίτων**, inter Muſas & Charitas.

Συναμίγνυμι, ſimul immiſceo. **Συναπέμιξις**, commiſtio.

Ἀπομίγνυμι, idem quod **μίγνυμι**. **Ἀπάμιξις**, miſtio.

Διαμιγνύω, miſceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, miſceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immiſceo: unde paſſ. **ἐμμεμιγμένος**, apud Plut. in ſymp.

Ἐπιμίγνυμι, miſceo, permiſceo. Item commercium habeo ſeu exerceo. Thuc. l. 1. **ἀδ' ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις**.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thuc. l. 2. **ἀδ' ἐπιμίγνυτο ἐπ' ἀληρυκτοῖ παῖ ἀλλήλας**.

Ἐπιμιξία, permiſtio, commiſtio, coalefcentia. Plut. in ſymp. Item commercium. Ioſeph. Item congreſſus. Plut. **Ἐπίμιξις**, idem. Thuc.

Ἐπίμικτος, miſtus. Appian. **Ἐπιμιξ**, miſtim, promiſcuè, apud Hom. Od. **λ**.

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in conſortium venio, adſum. Heſiod. in Theog. **Οὐδέποτ' ἐς βουλὴ ἐπιμίσγεται**. Et cum dat. apud Hom. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Callim. hymno in Iovem, **ἀδὲ πῃ μὲν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἐρητύος ἠδὲ γυναῖ ἐπιμίσγεται**.

Ἐμπορικὸς, commercia cum exteris non exercens. Ioſeph. Et **ἀνεπίμικτος πλεῦσαι**, cujus tempore nulla ultro citroque commercia exercentur. **Ἀνεπιμικτος βυπαρείας**, ſordes nullas admixtas habens. **Ἀνεπίμικτος**, non admittendo permiſtionem.

Εὐεπιμίκτος, facilè admitterido congreſſum & conſortium. Poll. l. 5.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω, immiſceo, permiſceo. Plut. in ſymp. **τὸ ἁλατὸν ἡδὺ ἐυπότμως ἐπιστάλας ἠ σπιεῤῥ καταμίξας τοῖς φυτοῖς**. Apud Ariſtoph. **τὸν φρενῶδη λεπτὸν καταμίξας ἐς τὸν θυμὸν ἀδεῶς**, pro quo per ſync. **καμίξας**.

Καταμιγνύομαι, idem. Plut. in Lyc. **κατεμιγνύετο τοῖς ἀδαγκαίοις ἀρετῆς πινα ζῆλον**.

Κατάμιξις, permiſtio.

Decomp. **Ἐγκαταμίγνυμι**, vel **ἐγκαταμιγνύω**, q. d. immiſceo in, aut admiſceo intra. Hinc. paſſ. part. **ἐγκατεμεμιγμένον τοῖς πόνοις**, admiſtum laboribus. Luc. in Anacharſ.

Συγκαταμίγνυμι, commiſceo. Plut.

Μετάμιξις, miſtio, commiſtio. **Μεταμῖξ** miſtim. Heſych.

Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, admiſceo, immiſceo, Ariſtoph. **παραμίξαντες τὸ ὕδωρ**. **Παραμίσγω**, idem.

Περιμιγῆναι, Euſt. exp. **περὶ πνὶ μιγῆναι**. Il. **ι**. **ἡ δ' αἰὲν ἐμὰ λιστέσκετο γοῶσιν Παλλακίδι περιμιγῆναι ἔχθιστα γένεσθαι**.

Περσμίγνυμι, vel **περσμιγνύω**, admiſceo in. Item applico, admoveo. Pind. in Olymp. ode. 1. **κρῆτες δὲ περσμίξε θεσπέσαν**, admovit dominum ſuum victoriæ, i. fecit ut dominus victoriæ inſtaret. Exponitur etiam, appello, ſubeo, ſuccedo. Thuc. l. 3. **πρεσμίξαν τῷ τείχει ἐξ ἡμέρας πολεμίων**, ſuccefferunt muro. Sic apud eundem. l. 1. **περσμίξειν τῇ πόλει**, appulerunt ad continentem. Et cum præpoſ. **περὶ**, item cum dativo, apud eundem. Exponitur etiam, manum ſeu pugnam conſero. Item conjungo, hæreo, Plat.

Περσμιξις, admiſtio. Item Plut.

Περσμίσγω, idem quod **περσμίγνυμι**: ut **περσμίσγουσι, περὶ τὰς ἐπάλξεις**.

Ἀπερσμικτος, (*dec.*) cui cum aliis nullum eſt commercium, Herodot.

Συμμίγνυμι, vel **συμμιγνύω**, cummiſceo, permiſceo. Ariſtoph. in avib. **Πεῖτ' ἐγὼ δ' ὡς ἷῶν χθὼς ἀδαπάνων πρὶν ἐὼς συμίμξειν ἅπαντα**, antequam amor omnia permiſciſſet. Item conjungo me aliis, vires ſocio Plut. in Ariſtid. Hell. 5. & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. **Ἀγνίβας συμμίξας τοῖς περὶ πανταμὴν τόποις**. Item manum confero, præſium miſceo. Polyb. l. 5. **σωσίπατρις τοῖς πολεμίοις ἠ συμμίξαντες ἐξέφθη**, prælio cum iiſ conſerto. Sic apud Xen. **εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις**. Apud Plat. in pol. **Θεαιτητῷ σωκράτε διαλόγων**, exp. conſortio Theæteti uſus ſum in ſermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod commiſtione conſtat. Plut. de primo frig.

Σύμμιξις, commiſtura. Item conſortium, Plat.

Σύμμικτος, permiſtus, promiſcuus. Heſiod. in Erg. Thuc. l. 4.

Συμμιγὴς, idem. Ariſtid. Et cum dat. apud Euripid.

Συμμίγδην, idem cum **συμμίγνυμι**. Herodian. **Συμμίσγομαι**, commiſceor. Il. **β**.

Decomp. **Περσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ**, ante commiſcentes aquam.

Ὑπομίγνυμι, vel **ὑπομιγνύω**, clam miſceo, vel paulatim miſceo Plut. in ſymp.

Ὑπόμιγμα, q. d. ſubmiſtio, apud eundem.

Compoſita.

Composita sine præpositione.

Α᾽ερομιγὴς, ές-, ὁ ἢ ἡ, aëri permixtus.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus.

Α᾽λίμικτ-ος, sale mistus, salsus.

Α᾽μικτ-ος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non utitur, apud Paulan. Et ἄμικτ-ος γαῖα, quæ aliena commercia respuit. Eurip. Sic ἄμικτ-ος πόντ-ος, apud Ilocr.

Α᾽μίκτ-ος, absq; mistione seu mistura.

Α᾽μιγ-ής, idem cum ἄμικτος. Diosc. ἀμιγὲς ἑτέρας φύσε-ος. Sic ἀμιγὲς αἵματ-ος ἐσαν, adeps sanguinis expers. Luc.

Α᾽μιξία, q.d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur & ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Luc. in Tim.

Αἰργυρομιγὴς, argento mixtus.

Δύσμικτ-ος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus, Plat. in Tim.

Δυσμίκτ-ος, non facilè admittendo mixtionem. Plut. in symp.

Ἰοβρομιγὴς, veneno mistus.

Ἰενδμικτον σμῆγμα, apud Athen. l. 9. dicitur smegma irino oleo seu unguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγὴς, leonis mixtione aut initu genitus. Poll.

Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut πάμμιγὴς ὄχλ-ος, apud Athen. miscella inea turba & confusanea.

Παντομιγὲς, ex omnibus mistum. Suid.

Πάμμικτ-ος, idem cum πάμμιγής. Aeschyl.

Πολυμιγὴς, ex multis mistus. **Πολυμιγία,** multarum rerum mistura seu mistio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

ΜΙ᾽ΔΑΣ, nomen jactus tesserarii, teste Hesych. & Suid. unde esse volunt proverb. **Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατ-ος.** ¶ Ita vocatur etiam bestiola quædam fabas percdens, teste eod. Hesych. & Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16. ¶ Est & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædivites & auri cupidi Midæ denominantur.

ΜΙΚΡΟ᾽Σ, vel **σμικρὸς,** parvus. Il. ε. **Τυδέως τοι μικρὸς μὲν ἦεν δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς.** Athen. lib. 12. **Γ᾽σπούδακτα τὸν ποιητὴν ὄ μόνον μικρὸν ἦν τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτὸν.** Sic & **σμικρὸ ὄρνιθες.** Il. ρ, Item qui est parvi pretii seu parvi momenti. Plut. in pol. prec. καὶ **μικρῷ μείζω φέροντες ἐπὶ τὰς ἡγεμόνας.** Interdum et opponitur πολὺς, multus: ut **μικρὸς χυθὸς,** apud Demost. Phil. 2. Et **μικρὸν ἀργυρέδιον,** pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cum genit. **σμικρὸν μάλτος,** paulum mellis, apud eundem. Interdum **μικρὸν** seu **σμικρὸν** ponitur adverbialiter, pro paulum vel parum, Ilosc. in Hel. enc. **μικρὸν σφᾶς χεῖν ὁ μεγάλους.** Ponitur & **μικρῷ** pro, ferè, propemodum. Xen. Pæd. 4. **χιμικρῷ κρεῖττον ἐξεδιδάχθησαν.** Sic & apud Dem. pro cor.

Compar. regularis est **μικρότερ-ος,** minor, sed multò usitatiores sunt hi irregulares, **ἧσσων** vel **ἥττων,** & **μείων**: de quib. vide suis locis, item **ἐλάσσων,** de quo in **ἐλαχύς.** Superl. est **μικρότατος,** minimus: pro quo potius in usu sunt irreg. **ἐλάχ-ιστ-ος,** (de quo vide in der. ab **ἐλαχύς**) & **ἥκιστ-ος,** minimus: sed exp. etiam tardissimus, unde **ἥκιστα** adverbialiter, minimè, nequaquam ab **ἧκος.** i. e. quietè.

Μικρῶς, vel **σμικρῶς,** parvè, parum. Herodian. l. 3.

Μικρότης vel **σμικρότης, ητ-ος, ἡ,** parvitas, exiguitas. Plat. in Tim. Aristot. Ilosc.

Μικ-ύνω, vel **σμικ-ύνω,** parvum reddo. Item imminuo.

Μικκὸς Doricè pro **μικρὸς,** apud Theocr. Idyll. 15. **Τὸν μικκὸν παῖδα λαλεῖτε, ἵνα** & alibi apud eundem. **Μικκὸν,** adverbialiter etiam ponitur apud eundem Idyll. 5. **Ἰὼ ὦ ξένε μικκὸν ἄκουσον.** paulum ausculta. Hinc & diminut. **μικκύλ-ος,** parvulus, pusillus. Mosch. Idyll. 1. (de amore fugitivo) **Μικκύλα μὰ τὼν τὰ χερύδρια, &c.**

Σμικρὸς, idem quod **σμικὲς,** Atticè, teste Eust. & Aelio Dion.

Μινυὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽πομικύνω. ad parvitatem redigo vel paucitatem, imminuo.

Ε᾽πιμικρὸν, parum vel perparum, paulum admodum, leviter. Aristot. pol. 8. & eth. l. 10.

Κατασμικύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo.

Πάμμικρ-ος, omnino parvus, pusillus.

Παρασμικρὸν seu **παρὰ μικρὸν,** propemodum, pene. Isocrat. Luc. Aristid.

Μικτὸς, vide in **Μίγνυμι. Μίλαξ,** in **Σμίλαξ.**

ΜΙ᾽ΛΙΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. l. 10. c. penult. Soph. in Capt. de Clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus. **Α᾽σπὶς ἡ μεμίλιγδ-ος ἀς πύανωμα π.**

ΜΙ᾽ΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. Plin. l. 33. c. 17. milton vocant Græci minium, quidam cinnabari. Idem l. 33. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Diosc. l. 5. c. 111. **μίλτ-ος Σινωπικὴ,** rubrica Sinopica: minium Sinopicum. Apud Nic. in Ther. **μίλτ-ος Λημνὶς,** rubrica Lemnia.

¶ **Μίλτ-ος,** dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paul.

Μιλτώδ-ης, ες-, ὁ, ἡ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubeo. Athen. l. 13.

Μίλτ-ος-, miniaceus. qui è minio est. Epigr. l. 6.

Μίλτ-ος-, idem: ut **μίλτινον χρῶμα,** miniaceus color. Plut. in problem. Rom.

Μιλτίτης λίθ-ος, lapis minii colorem referens.

Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio: unde **μιλτωτὴρ-ός-,** miniatus: ut **μελιτωμένον χρῶμα,** miniatus fumus.

Ε᾽μιλτ-ος, ου, ὁ ἢ, (dec.) imburus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens. Diosc. l. 5.

ΜΙ᾽ΛΦΑΙ, sive **μίλφωσις,** defluvium pilorum palpebræ quod **μαδάρωσις** dicitur. Nam Paul. Aegin. lib. 3. c. 22. & Actuar. l. 2. **περὶ διαγνώσ. παθ.** c. 7. scribunt **μαδάρωσιν** sive **μίλφωσιν** esse **ἀπόπτωσιν τῶν τῆς βλεφάρου τριχῶν.** Idem Paul. Aegin. **μίλφωσι** appellat, & Gal. **τῶν κροτάφων** l. b. 4. c. 5. Aetius **τὴν μίλφωσιν** esse dicit **πάθ-ος τῶν παρόντων,** in eoque **τὰς παρὰς** fieri **ἐρυθρὰς, ἐοικυίας μίλτῳ τὴν χροιάν.**

ΜΙΜΑΙ᾽ΚΥΛΩΝ, ωνος, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. lib. 2. **ἡ κύμη-ἐστὶ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον.** Vide & Diosc. l. 1. c. 176. Theoph. hist. pl. l. 3.

ΜΙ᾽ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus è sanguine & interaneis leporis. Aristoph. in Achar. **Α᾽λλ᾽ ἢ σοὶ δεῖπνο τλὼ μίμαρκιν τρισσὴν.** Hesych. scribit dictum fuisse interdum & de suillis interaneis: Pherecratem verò perjocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕ᾽ΟΜΑΙ, ῆσομαι, Ε᾽ώσημαι, imitor. Demosth. Olynth. 3. **ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παῖδες ὄντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ᾽ὀ πάνυ.** Plat. & fort. Alex. **Η᾽ ἑρμῆς μιμοῦμαι καὶ Περσέα ἐγὼ,** ad Hercules imitationem me contuli. Plut. in symp. **μιμήσωμαι ἀλεπτεύοντας,** imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. signif. **μιμηθῆναι,** imitando expressum: seu imitatione factum aut officium. Aristot. rhet. 1.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago, Plat. in Crit. **μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται.** Frequenter copulatur cum **εἰκόνι** & **ἀπεικάσισμα,** apud Plut. & Phil.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c.

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herodot. Arist. Plut.

Μιμητικὸς, ἡ, ὁ, imitandi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poët. Item **μιμητικὴ, ς. τέχνη,** imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plat. in sophista. Et **τὸ μιμητικὸν,** imitatio, vel imitandi solertia. Demet. Phaler.

Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. l. 11.

Μιμητὸς, ἡ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.

Μιμηλὸς, ἡ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Agesi. **ἀπὸτε μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλὰν πεποιῆσθαι εἰκόνα τὸ σῶμα-ος.** Item activè, imitandi solertia præditus: ut **μιμηλὴ τέχνη** apud Luc. imitatrix ars, seu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητ-ος, ἡ, imitandi dexteritas.

Μιμηλά-ομαι, imitor, imitando exprimo.

Μῖμ-ος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta ac facta alicujus imitatur & effingit. Dem. Oly. 2. **τοιόντος ἀνθρώπου μίμους γελοίους, καὶ πάντας ἀσχήμονας.** Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. **Μῖμος** dicitur ejusmodi fabula paulò obscœnior ac licentior quam comœdia (quale erant Laberii mimi) quæ imitatur & sermones obscœnos & facti indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat dramatis imitatione vilium rerum & levium personarum. Heredot. l. 5. Athen. l. 11.

Μιμικὸς, ἡ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demet. Phaler.

Μιμώνη, ης, simia: auth. Tzetze, qui hominis actiones imitatur.

Μιμαλλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres: **παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄρρενας.** Reperitur & **μιμαλλόνες** gemino **λ** apud Suid.

Composita.

Α᾽μίμητ-ος, ου, ὁ ἢ ἡ, inimitabilis, quem imitari & exprimere nemo potest: ut **ἀμίμητος εἰκὼν,** apud Plut. de fortitud. Alex. l. 2. & apud eundem in Lyc. **ἀμίμητος πολιτεία,** quam nemo imitari possit. Item **τὸ ἀμίμητον,** q. d. inimitabilitas.

Α᾽ντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus.

Α᾽πομίμημα, imitor, effingo. Plut. ad præfect. ind. **τοῖς ἀπομιμοῦσθαι βουλομένοις καὶ κεφανύς.** Visurpatur & pass. unde partic. **ἀπομεμιμημένος,** ad imitationem factus seu expressus. Athen.

Α᾽πομίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari ita alicujus, vel ad exemplar.

Ἀρχέμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Suet. in Vesp. Exp. etiam, princeps histrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Eurip. in Bacch.

Δυσμίμητος, vix imitabilis, quem imitari & exprimere difficulter queas.

Ε᾽κμίμημα, imitando expressio & effingo.

Θεομίμησις, imitatio Dei, apud Areop.

Θεομι-

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut institutus. Idem.

Θεομιμήτως, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.

Κακομιμήτως γράφειν, malè imitando. Aristot. **ἀεὶ ποιητικῶς,** de malo pictore.

Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator efficiorque, vel omnis generis gestus imitans & exprimens: ut **παντόμιμος ὄρχησις** & **παντόμιμος ὀρχηστὴς,** apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur, apud Luc. in lib. de saltat.

Μιμνήσκομαι, vide in **Μνάομαι. Μίμνω,** in **Μένω.**

ΜΙ᾽Ν, (indeclin.) interdum in genit. figuif. **αὐτᾶ** vel **αὐτῆς,** ejus, ipsius: ut ap. Eurip. in Iphig. Aul. **Η᾽ν γὰρ μὴν πομπαῖς ἀνήσῃς,** si ejus comitatui occurras. Plerunq; in accus. pro **αὐτὸν** vel **αὐτὼ.** Dicitur etiam **μὴν αὐτὸν** pro **αὐτὸν ἐκεῖνον:** ut Hom. Od. γ. **Λίνεσθ᾽ ἡμὲν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ.** Et **αὐτὸν μὲν** pro **ἑαυτὸν,** seipsū. Apoll. **μὴν** posuit etiam pro **αὐτός.** Arg. l. 2. **Καὶ δὴ τότε σφεῖν νῆα κιὼν χρειὼ μὴν ἐρέσθαι Ναυπλίης, οἵ τ᾽ ἔσαν,** interrogare ipsos de navigatione, & quinam sint.

ΜΙΝΘΑ, ης, ἡ, sive **μίνθη, ης, ἡ,** mentha: herba de qua Diosc. l. 3. c. 41. unde **σφάσιον ἐπῖον μίνθης,** apud Athen. l. 2. Legitur **μίνθον** pro **μίνθιν** apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. de eausl. 2. c. 21. ¶ Alioqui **μίνθ-ος** & **μίνθα** (ut vult. Hesych.) dicitur stercus humanum.

Μινθάσσει, merda aspergere vel inquinare. Item merdam affricare: ut apud Aristoph. in Plut. **τῶν ὄρχεων κτεριῶν μὴ θάσσοιμὸ δ᾽ ὥσπερ τράγος τὼ ῥίνα,** ejusq; velut hirci, naribus merdam affricabimus. Idem in ranis, **Καὶ σφοδρὰ μὲν ῥέειν γ᾽ ἐς τὸ σῆμα τῷ Διὰ λάμακι, καὶ μινθάσσει τὸν σύοντα.**

Καταμίνθη, ἡ, calamintha, mënthæ species, de qua Diosc. l. 3. c. 43. & Plin. l. 20. c. 14.

Καταμινθίτης οἶν-ος, vinum calamintha conditum, seu vinum è nepeta. Diosc. l. 5. c. 62.

Καταμινθώδης, ες-, ὁ, ἡ, calamintha abundans, ubi calamintha magna copia provenit.

ΜΙΝΥΘ᾽Σ, ύθ-ος, ὁ, Euslat. Aticè dici vult pro **μικρὸς,** parvus, exilis. ¶ **Μινύθου,** Hesych. est blitum, & **ἀφρωδεστάτου πι.** Item minium.

Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ. (de suibus Ulyssis) **τὼς τῶ μινύθεσκον ἑλόντες Α᾽νῆθοι μνησῆες,** eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Il. ε. **Ὣ-ς νῦν Α᾽γείων μινύθει μῶν.** Hesiod. in Erg. **Γ᾽εἰς δ᾽ἀδελφὸν μινύθει** Ire neutraliter, imminuor, minor fio, decresco. Il. ρ, **μινύθουσι δὲ λαοί,** imminuuntur domus. Item, deficio, tabesco, apud Apoll. Apud Hippocr. **μεμινυθύκασι,** exp. gracioliores facti sunt & macriores.

Μίνυσα, παυλum, ad paululum temporis. Od. ο. **Καὶ δ᾽ραδύτατ᾽ ἔμ᾽ ἤλλαν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυσθα.** Od. χ. **Η᾽σσαίτερον δ᾽ ἢ πάντεσσι μινυσθήτην, ὅτι μαλα δῖω.**

Μινυσθάδ-ης, brevi tempore durans. Dicitur & de homine pro **βραχυβίου,** & de rebus inanimis pro **ὀλιγοχρόν-ῳ.** Odyss. τ. **ἄνδρ-ὸς τοι δὲ μινυσθαδίου τελέθουσιν.** Il. φ. **μινυσθάδιον δέ με μᾶλλον τέκνατο.** Il. ρ. **μινυσθαδίῳ δ᾽οἱ αἰὼν Ε᾽πλεθ᾽.** Sic **μινυσθαδίη νόσ-ος,** apud Apollon.

Μινύσκει-ῳ, idem quod **μινυθάδιο-ς,** vide in Ω᾽ εχ.

Μινυρὸς, ἡ, ὁ, parvus, exiguus, pusillus. Hesych. Item exili & flebili voce loquens vel cantillans: ut apud Theoc. idyl. 13. v. 12. **ὀρτάλιχοι, μινυροί.**

Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor vel cantillo. Soph. **ἐνδὰ λίγεια μινύρεται δαμίζουσα μέλος ἀηδὼν χλωραῖς ἐπὶ βίοτος.** Aristoph. in concion. **μινυρομένῳ τι σοῖς ἐμαυτὸν μέλεσι** querula & exili voce mecum cantillans.

Μινυίζω, exili voce lamentor. Il. ε. **Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλος σπερχόμενος μινύιζε.** Od. δ. **Ὣς δ᾽ ἁμοὶ μινύιζον Πάσιφ.** Item exili & flebili voce cantillo. Aristoph. in Vesp. **λυγνοὺς ἐχοντες καὶ μινυίζοντες μόλις.** Et Plato pol. 3. **μινυίζων τε καὶ γεγανωμένῳ τῶν ᾠδῶν.**

Μινυίσγμα sive **μινύισμα, τὸ,** lamentum exili voce, querulum & exile murmur.

Α᾽νεμινυείζω, (comp.) parva seu querula voce cantillo: vel cantillo, apud Athen. l. 4.

Μίξις, μίσγω, vide in **Μιγνύω. Μισθὸς,** &c. in **Μίσθ-ος.**

ΜΙΣΘΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, merces, premium laborum. Iliad. κ, & Od. σ. **μισθὸς δέ οἱ ἀρκιὸ-ς ἔσται.** Herodot. lib 1. **ὑδρηλὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐδημοσία.** Sic Luc. **ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες.** Dicitur etiam **μισθὸς** pro **ἐπὶ μισθῷ.** Demosth. Phil. 4. **τὶς μισθὸς λέγει.** Dicitur etiam **μισθὸν τελεῖν, διδόναι,** & vicissim **λαμβάνειν,** ac **ἀπαιτεῖν,** apud Aristoph. in Ran. Thuc. lib. 6. & apud Plutarch. item **μισθὸν ἄρνυσθ,** apud Plat. in Protag. & **μισθὸν φέρειν,** pro eodem, apud Thuc. lib. 8. Exponitur etiam, stipendium, (quum de præmio dicitur quod militibus persolvitur.) Xen. Hellen. 1. **πέντε μῆνας ἀβόλου ἐδίδου ὁ μισθός.** Thuc. l. 6. **μισθῷ θεραπαγωγοῖς,** & lib. 2. **μισθῷ ὕστερον ἀπιέναι,** amplis stipendiis promissis. Apud Xenoph. in sympos. **ἐν μισθῷ οἰκεῖν** domum, dicitur qui eam conducit & inhabitationis certum pretium persolvit, vel locatori suæ operæ id compensat.

Μισθ-ός, οῦ, ὁ, mercenarius. Luc. 15. & Ioan. 10. In Epigr. **μίσθ-ὸς πινίσματα,** tela quæ mercede texitur.

Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. l. 1. Athen. l. 13.

Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel **faciendum aut** utendum loco certa mercede. Demosth. **ἀμίδιος Πασίων μὲν πρότερον τοῦτο,** mensam huic Pasion locavit. Sic **μισθοῦσθαι οἶκον,** apud Poll. Dicitur etiam **μισθοῦν αὐτὸν,** qui operam suam alicui mercede locat, apud Demost. pro cor. & alibi. Apud Herodot. **μισθώσαντες τὸν τριακόσιον ταλάντων,** qui trecentis talentis construendum templum locârunt.

Μισθώσιμα, mercede conduco. Aristoph. in Vesp. **Νῦν δ᾽ ἐξ ἀβόλου μισθώσομαι,** duobus obolis datis conducam. Thuc. l. 4. **μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικούρους.** mercede conductres auxilia. Item cum genit. præmii seu mercedis. Aeschin. **τὸ δὲ δόκιμον ἐστὶν ἀρχαῖα μισθώματα, οὐ βέλτιστ᾽ ἂν δοκεῖ τις ἐκ τῶν ἐπιτηδείων μισθοῦσθαι,** pro consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, dominis esse petulantis. Sic & Aristot. pol. 1. Apud Demost. **μισθοῦται τὼ ἐργασίαν ταύτην τὼ τριακοσίω,** mensam exercendam conducit. Item faciendum conduco pacta mercede, i. ut redemptor conduco faciendum. Dem. **ἢ ὅπῳ ἐγὼ θείαντο, ἢ ὅπῃ μισθώσω ὁκοθείαμι,** aut poma legenda redimerent, aut messem demetendam conducerent. Item in pass. fig. apud Plat. de leg. **μεμισθωμένοι,** mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατ-ος, τὸ, merces quæ aliquid utendum locatur, aut conducitur, merces qua aliquis operam suam locat. Ilosc. in Areop. Frequèns est pro quæstu meritorio. Aelian. apud Suid. & apud Athen. l. 13.

Μισθωμάτιον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur, Alciphr.

Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio quæ fit pacta mercede. Ilosc. in Areop.

Μισθωτὸς, ἡ, ὁ ἢ, qui mercede locatur aut conducitur. Ath. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plat. pol. 2. Athen. l. 8. **Μισθώσιμα,** quæ mercede operam suam locant. Poll. ex Phrynicho.

Composita.

Α᾽μισθ-ος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui sine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Synes. ep. 5.

Α᾽μισθὶ, sine mercede, gratis. Luc. Naz.

Α᾽νταμοιβὰ, merces meritis respondens, remuneratio. Rom. c. 4.

Α᾽πημίσθωτ-ος, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus. Hesych.

Α᾽πράμισθ-ος, cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur: Plut. in lib. an seni capess. resp. **Ἀδικῆ με δρᾷς ἀπράμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.** Sic & Xen. Hell. 6.

Α᾽πομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. **τὼ δ᾽ υἱὼ ἀπομισθώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη,** mercede colendam locarunt. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 15. **Ὅσοι τοὺς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, ἐφοντίζωσι τῶν ἄλλων ἐργατῶν** agros aliis colendos & fruendos ablocantes. **Α᾽πομίσθωμα** res mercede locata vel conducta.

Ε᾽κμισθ-ος, cui merces non datur. Hesych.

Ἐκμισθόω, mercede eloco: vel simpl. eloco. Herm. **ἐκμισθώσας τὴς τῶν ἑαυτῆ γυναῖκας,** prostituens ad quæstum corpore faciendū.

Ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.

Ε᾽μισθ-ος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. l. 6. Item qui emolumentum ac veluti quem laborum & industriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.

Ε᾽ντελόμισθ-ος, qui plenam mercedem accipit, cui solidum stipendium numeratur. Synes. ep. 5.

Ε᾽πιμίσθ-ος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

Ἱματιομίσθης & ἱματιομίσθωτος, ου, ὁ, qui choragis vestes mercede locat. Poll. l. 7.

Μεγαλομισθ-ος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum stipendium meretur: ut **μεγαλόμισθ-ος ἐπαίρει,** apud Luc.

Ὀλιγόμισθ-ος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum stipendium numeratur. Plat. ep. 7.

Πολύμισθ-ος, qui multa mercede conducitur, seu qui magna mercede operam suam alicui locat. in Epigr.

Περισμισθόω, mercede loco. **Περίσμισθωμα,** mercede conduco, vel accerso. Thuc. l. 2. **ᾧ αὐτὸς ἐπικύρει πυὰς φερομένοις ξύλοις π.**

Τ᾽πόμισθ-ος, conductus mercede. Luc. in Tim.

ΜΙ᾽ΣΚΟΙ, dicuntur frusta & rejectamenta cænarum quæ everri solent: ut est apud Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελ-ος, ου, ὁ, sordidus & præparcus, qui frusta etiam & fragmenta colligit. ¶ **Μίσκελλ-ος,** vile & nigrum vinum. Hesych.

ΜΙ᾽ΣΟΣ, ές-, τὸ, odium. Aristot. pol. 5. c. 11. **ὀργὴ μὲν εἶναι δοκεῖ μᾶλλον μῖσος.** Soph. **Μῖσός τε δὴ πᾶσιν ἐντέτακται βροτοῖς.** Luc. **μῖσος ἔχων πρὸς πάντων,** qui in odio est omnibus. Et **μίσει ἔχειν πρός τινα,** apud Plat. l. 3. de leg. unde esse alicui, invisum esse alicui. Apud Thuc. **μῖσος Παυσανίᾳ,** odium in Pausaniam.

Μισέω, ῶ, ἤσω, odi, odio profequor, odio habeo. Luc. de calumn. **ἡμᾶς πάντες ἡμῖσεον,** Plut. de odio & invidia, **ὁ δὲ θάλασσα καὶ μισεῖ πνοήν.** Item **μισῶ σε ἢ ἀναιδείας,** odi te ob impudentiam tuam. Et cum infin. ut Il. ξ. **Μίσησεν δ᾽ ἄρ᾽ ἔμεν ἄνδρων κυδαλίμων ἠδὲ γυναικῶν.**

δια Γραῶν. ¶ Μισεῖν obscœnam quoque significationem habere testatur Eust.

Μισίομαι, odio sum, odio habeor. Xen. Pæd. 8. Plut. in apoph.

Μίσνομαι, τὸ, odium. Aeschyl.

Μισητός, ή, ὁ, odiosus, invisus, qui odio habetur. Et μισητὸς, quæ odio est. ¶ Item μισητὸς, libidinosus, insatiata libidine pruriens. Poll. l. 6. c. 42. Et μισητὴ, salax, libidinosa, apud eundem. Hinc μισητία, insatiata libido. Aristoph. in avib. & in Pluto.

Μισπίζω, odi, odio prosequor. Hesych.

Composita.

Ἀμισὴς, ὁΘ. ὁ κ᾽ ἡ, qui vel quæ non est odio, non odiosus vel odiosa. Plut. & Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus. Plutarch. de odio & invidia: & de instit. lib.

Ἀ-μισία, odium vel simultas non diuturna. Suid.

Διαμισία, perosus sum seu exosus, penitus odi.

Δυσμίσητος, exosus.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog.

Θεομισὴς, quem Deus odit, Deo non placens. Plat. de leg. Aristophan. in avib. Θεομίστης, qui Deum odit, cui Deus non placet, Schol. Aristoph. & Suid.

Τ᾽πομισία, aliquatenus seu leviter odi.

Φαπεδμισος, qui palam odit. Aristot. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit. Φιλομίσους, more eorum, qui odium amant.

Μισύλη, &c. vide in Μυσίλη.

ΜΙΣΤΥ᾽ΛΩ, in minutas partes seco, in parva frusta concido. Hom. Iliad. α, & alibi sæpe Μίσυλλόντ᾽ ἄρα τ᾽ ἄλλα. Sic & apud Athen. l. 14.

Διμισύλλω (comp.) disseco in frusta. Herodot. l. 1.

Μί᾽ΣΥ, misy: succus in metallis concretus in glebæ formam, vel pollinis aliquando finitimus chalciridi. Vide Dioscor. l. 5. c. 117.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus quo fructus & folia appensa sunt plantæ. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 3. μίσχος ἐστὶν ᾧ συωίγη τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio est etiam genus folio adhærescens. Sic apud Basil. homil. 5. in hexaem. ¶ Est etiam instrumentum rusticum veteadæ terræ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Ἀ-μίσχος, carens pediculo.

Μί᾽ΤΟΣ, ου, ὁ, licium, filum quod stamini implicatur. Il. ϕ, Πλωΐσιον ἐξέλκουσα πηξὲν μίτον. Apud Suid. in proverb. Ἀπὸ λεπτῆς μίτου τὸ ζῆν ἠτιᾶσθαι, exp. λεπτῆ ὁρμινίῳ. Synes. ep. 4. τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέοσιν ἀπὸ λεπτῆς μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτος à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Synes. hym. 8. Υ᾽πὸ Δώτιον ἁρμοχὰν Ε᾽λεφαντοδέτων μίτων λύρας Στιόμι λιγυρὸν ὄπα Ε᾽πί σοι μακαρίζεσθαι alligatarum fidium.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tensis cano. Epigr. l. 2. in cicad. Ὦ᾽ς μετ᾽ ὤπων ῥύσιο πανεγρύπνοιο μελίμνης, Α᾽κὲ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

Μίτρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λειόμιτος νήμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa transversa cui appenduntur αἱ λᾶαι ad complananda stamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ ἡ, tenui licio seu filo textus, subtili filo factus, ut λεπτόμιτοι φᾶροι, apud Eurip. in Andr.

Μονόμιτος, simplici licio seu filo textus.

Πολύμιτος, multis licis textus.

Τρίμιτος, ternis licis textus, trilix, ut τρίμιτοι χιτῶνες, apud Poll. l. 7. c. 13.

Τριμίτης, idem quod τρίμιτος, Poll. l. 7. c. 18.

Βάβδιτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΜΙ᾽ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, mutilus, cornibus carens. Theoc. idyll. 8. τὴν μὲν γὰρ μίτυλαν δυοῖν δ᾽ δεκάτεσσι τοὶ ἄρνα. Scribitur & μύτυλος pro eodem.

ΜΙ᾽ΤΥΣ, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. ἀεὶ δὲ τὸ σῶμα τὸ σμιλώδες τὸ πρῶτον τῆς εἰσόδους ἀπεκλείεται μίτυϊ, ἣ δὲ σωτηρία ἀλοιφὴ τούτου, πανόκτιφ᾽ ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακώδες ϕ μίτυος. Ibi etiam dicit τὴν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ ἀπηχθέσθαι τῷ κηρῷ, καὶ τὴν ὀσμὴν δύσκολον.

Μί᾽ΤΡΑ, ας, ἡ, cinctus, cingulum, balteus. Apud Hom. usurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur. (✠ quidam μίτρας denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis laneis, quibus extrinsecus est obvoluta: ut dicatur μίτρα, quasi μιτηρά: alii autem quòd sit ἀπὸ τοῦ τρέχειν ζώνη. Sunt qui à Syris sumptam esse vocem dicant) Il. δ, Λύσιν δ᾽ οἱ ζωσῆρες παναίολον, ἠδ᾽ ἐπένηδε ζῶμα τε καὶ μίτρην τὴν χαλκέες ἤμυον ἀνδρες. Dicitur mulier primùm pariens, aut vir cum virgine congrediens μίτραν λύειν, solvere zonam. Apoll. Arg. l. 2. ἓξ ἐπὶ μὲν Μίτρῃσι πρῶτον ἕλυσεν καὶ ὕσατον. Theoc. Idyll. 19. (de Iove cum Europa congresso) Λῦσε δ᾽ οἱ μίτρην, &c. ¶ Dicitur etiam μίτρα de fascia qua caput obligatur, ut annotat Eust. Ex Eurip. & Herodot. ¶ Ab Hippoc. μίτρη dicitur tegmen vel tanquam involucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus quidam tumor, summo didymo insidens: in lex. Gal.

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω, mitra seu fascia circundo. Nonn.

Composita.

Ἀ-βομίτρης, ου, ὁ, molli delicatáque redimitus mitra. Hesych.

Ἀ-πολυμίτρης, variegatam mitram habens, seu versicolori pictáve mitra redimitus. Theoc. in encom. Ptolem.

Ἀ-μίτρΘ-, ου, ὁ ἡ, mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

ΕὔμιτρΘ-, bene cinctus. Aeschyl:

Δίμιτρον, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur & germen duplex.

ΘηλύμιτρΘ-, Suidæ ὁ πόρνΘ-. Potest & generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est.

Χαλκεομίτρης, æream mitram gestans. Pind.

Χρυσομίτρης, aureamì habens mitram, seu aurata redimitus mitra. Soph. in Oedip. tyr. Χρυσόμιτρις autem dicitur avis quædam ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίου, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

ΜΝ᾽Α, ᾶς, ἡ, mina: pondus est quod apud medicos uncias tres sc. decim fuit, ut patet ex Dioscl. lib. de ponderib. & mensuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum, Romana, drachmarum nonaginta sex. Alexandrina 160. drachmarum Atticarum. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur, ut μνέας ἑκατὸν, apud Herodot. minas viginti.

Μναῖος, & μνᾶΘ-, ου, ὁ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re equ. λίθων σεσυγιλων ἀμφιτόμων ὅσον μναίων. Et apud Suidam (de Balearicibus insularum funditoribus) μναιαῖος λίθος ἔβαλον. Item minæ pretium æquans: & τὸ μναῖον sive μνᾶΘ- minæ pretium, tantum quantum mina valet: ut apud Suidam, μναῖον διδόσι τὸ χαρμὶς ὑδρίδιον, τοῖς ἐξῆλσι.

ΜναῖαΘ-, idem quod μναιαῖΘ-, ut μναῖαι λίθοι χαλκοῦ, minam pendens. Eust. ex Aristot.

Composita.

ΔεκαμναῖΘ-, ου, ὁ, qui decem minarum est, pro quo & δεκάμνους dicitur: ut στάμοὸς δεκάμνους, apud Eust. Δεκαμναῖον autem, subiti, pro δέκα μναῖ, decem minæ, apud Suid.

ΔίμναῖΘ-, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Aristot. œcon. l. 2. Dici potest & δίμνους ut δεκάμνους.

ΕἰκόσιμνΘ-, qui viginti minarum est, apud Lysiam.

Ε᾽ξάμναῖΘ- & ἑξάμνους, qui sex minarum est. (Lycurgo.

Η᾽μίμναιον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xen. & Plut. in Περικλῆι τύτον, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinq; minis: adjectivè verò acceptum signif. quod quinque minarum est.

ΤεμμαῖΘ- & τεύμνους, qui trium est minarum. Poll.

Τετράμνους, quatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑ᾽ΟΜΑΙ, σημαίνει (F. πσομαι, p. μημαι, aor. 1. ἐμνησθην, quæ tempora usitatiora sunt quàm præsens) memoro, commemoro, memorem facio. Il. β. Εἰ μὴ ὀλυμπιάδες Μῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνήσαιθ᾽ ὅσσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, nisi Musæ commemorint quot ad Ilium venerint. Sæpe cum genitivo: ut ap. Hom. in hym. Αὐτὰρ ἐγὼ σέο γε καὶ ἄλλης μνήσομ᾽ ἀοιδῆς. Thuc. l. 3. τύτων μνησθήσομαι. Sic & apud Dem. & Xen. Interdum additur. ἀεὶ: ut apud Herodot. μνώσεσθε ἀεὶ παιδὸς, filii mentionem facere, Sic & apud Thuc. & Plat. Construitur & cum accus. ut apud Hom. Od. ξ, ἀλλα μεμνήμεθα. Apoll. Arg. l. 1. πολεμήϊα κῦδα θεῶν Μύσεων ἀοιδοὶ μεμνήατο. Interdum interjecta præpositione ἀμφὶ: ut apud Hom. in hymni, qui ΒάκχΘ- vel Ἄπολλ) inscribitur. ¶ Item memor fuit, recordor, reminiscor: ut Il. ζ, μνήσεαι δὲ καὶ ὀπίσσω ἀλκὸς ϕόβοιο. Præteritum μέμνημαι passim pro præsenti usurpatum invenitur, (ut & Lat. memini) eodem cum genit. ut Il. π, & ω, vel cum accus. ut Il. ζ. Interdum & cum infinit. Et etiam frequens in prosa, interdum & cum participio: ut μέμνημαι ἀκύσας πιτέσθαι, apud Xen. Sic μέμνημαι ἀκύων. Eurip. Dicitur & μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dem. Apud Aristoph. μέμνησο ὅπως σφιλήσεις αὐτὸν, quidâ interpr. cura ut, da operâ ut, &c. ¶ Item ambio: (sic ut dicitur ambire puellam) seu conjugium aut nuptias peto, procus sum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. α, Ὅσσοι μνηστῆρ᾽ ἀμὸν μνῶνται. Et Od. π, ἔσεσθε Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν. Dicuntur etiam μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ¶ Item generaliter, affecto: ut μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodian, affectare regnum.

¶ *Derivata à μνάομαι, memoro.*

Μνάω, ῶ, μνᾶσω ποιῶ seu μνησθῶ ας, in memoriam revoco: vel commonefacio, admoneo. Od. γ, Ὣ φίλ᾽ ἐπεὶμ᾽ ἔμνησας ὡς ἐ Od. α, Μνῆσαι δ᾽ ὅτι κ᾽ ἠδὺ καὶ ἀλγεσι᾽ κτλ.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, seu quod nos alicujus recordari facit. Latinis monimentum. Il. ϕ, Ἡεροφόιτιδος πάρα μνῆμ᾽ ἐμεῖο. Sic & Od. ο. ¶ Item sepulchrum, quod & Lat. monimentum dicitur Xen. Pæd. 7. Dem. pro cor.

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris: ut μνηματίτης λόγος, oratio funebris. Eust.

Μνήμη, ης, memoria: unde φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης ἐπεῖν, memoriter exponere. Et

ὁ ἢ ὁσίας μνήμης, vir sanctæ memoriæ, apud Synes. Item mentio: ut μνήμιον ποιεῖσθαι. Herodot. Εὐάγειν διὰ μνήμης ἔφημι, honorifica mentione prosequi. Synes.

Μνημεῖον & μνημεῖον, idem quod μνῆμα, Isoc. in Busir. encom. Ponitur & pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asservantur: apud Dionem in Anton.

Μνήμων, ονΘ-, ὁ ἡ, ῆ, memor, qui recordatur. Od. φ. Item memoria valens. Pro eo Dorice dicitur μνάμων: ut in proverb. μνᾶν μνάμονα συμπέμπειν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodecte quodam sophista, quod ille in iis valde celebratus μνημονικὸς esset. Poll.

Μνημονικὸς, ὁ, memoria valens. Aristoph. Interdum simpl. memor, apud Synes. Item ad memoriam pertinens: ut μνημονικὸν ἀμάρτημα, lapsus memoriæ.

Μνημονεύω, memor sum, memoria teneo, memini. Cum genit. μνημονεύειν ἡ ἀρέσκειν. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, memor sum tui beneficii. Cum accus. Isoc. καὶ τὰ παρελπλυθότα μνημονεύειν, si recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. ἢ καὶ Πλάτων μνημονεύει. Sic & Athen. l. 3.

Μνημονεύτικος, memoror. Isoc. in Pan.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, seu quæ memoria tenetur. Arist. rhet. 1. Luc. de salt.

Μνημονευτὴς, qui memoria tenetur. Plut. in lib. an seni capess. resp. Μνημονευτικὸς, qui valet memoria, apud Damasc.

Μνημόσυνον, mnemosynum: quod nobis rei acliujus memoriæ am renovat, ut μνῆμα, monimentum. Thuc. l. 5. Aristop. in Vesp.

Μνημοσυνὴ, accipitur à poetis pro μνήμη: ut apud Hom. Il. θ.

Μνῆσις, memoria: Od. μ. Soph. in Ajace, Nic. in Ther.

Μνῆσαι, perirus, sciens: qui enim rem aliquam memoria tenet, is ejus peritus est. Suid. & Hesych.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ω. Τῶν μιμνησκόμην· Σκηεῖν κ᾽ ἀάκρουν εἴδεν. Μιμνήσκω, in memoriam revoco. Od. ξ. ωσθ᾽ με τύτων μιμνησκε.

Μνεία, ης, mentio: ut μνείαν ἔχειν τινὸς, apud Aristoph. & Plat.

Μνώομαι, poëticè pro μνάομαι, memini, recordor. Ilia. ϛ, ὃ πολλὰ μνώοντο.

Composita: ac primùm ex μνάομαι, & μιμνήσκομαι, cum præp.

Ἀναμνάομαι, seu potius ἀναμιμνήσκομαι, reminiscor, recordor, Isocr. τὰς τῶ πατρὸς σπουδὰς ἀναμνησθῆναι τὰ δικαιώματα. Et cum genit. rei & accusat. person. ἀναμιμνήσκω τῶν χρημάτων. Luc.

Ἀναμνησις, reminiscentia, recordatio. Arist. eth. 3. Item commonefactio, i. ipsa actio commonefaciendi alium. apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, ἡ, ὁ, qui reminiscentia valet. Themist. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur & facilè reminiscens.

Decomp. Ε᾽παναμιμνήσκω, identidem in memoriam revoco: aut iterum commonefacio. Dem. Phil. 2.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco. Plut.

Α᾽πομνάομαι, seu potius ἀπομιμνήσκομαι recordor. Hesiodus in Theog. Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν διεργασιῶν, qui gratiam referendo ostenderunt se recordari beneficiorum. Thuc. l. 1. πειθομένῳ ἢ αὐτὸς χάριν ἀπομνήσειδς ἀξίαν.

Ε᾽πομνάομαι, reminiscor, memini: ut Od. δ, τῶ δ᾽ν᾽ ἐπιμνησθείης, hujus ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro Chrys. ἐπιμνησθῆναι τῶν θεσσύντων ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. ἢ᾽ ὅπως ἀεὶ τύτων ἐπιμνήσθη.

Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio.

Τ᾽πομνάω, ῶ, seu potius ὑπομιμνήσκω, idem quod ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, cõmonefacio. Od. ο, Νόσε ὑπομνήσω, de reditu admonens. Herodian. l. 3. μῦθον πεπλεγμένον ἢ ἀπομίμνησκε. Et cum accus. rei: ut ὑπομνήσαι τὰς τέχνας, in memoriam revocare leges. Aeschin.

Τ᾽πομνήσκομαι, commonefio: reminiscor, recordor. Alex. Aph. ϕύσις ὑπομνήσκεται τῶν ἀπειρῶν.

Τ᾽πόμνημα, τὸ, quod rei alicujus reminisci facit, monumentum. Isoc. Dem. in ep. Philip. Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarii, i. scripta in quibus capita tantum rerum memoriæ gratia attinguntur, apud Plut. Sed & quævis scripta sic appellantur apud Athen.

Τ᾽πομνηματικὸς, ut ὑπομνηματικὴ συγγραμματα, scripta ad memoriæ tantum subsidium.

Τ᾽πομνηματίζω, commentariis scriptis interpretor.

Τ᾽πομνηματισμὸς, interpretatio quæ fit commentariis scriptis.

Τ᾽πομνηματιστὴς, ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur.

Τ᾽πόμνησις, revocatio in memoriam, ipsa actio revocandi in memoriam seu suggerendi, apud Thuc. & Gal.

Τ᾽πομνηστὸν, ὦ, τὸ, commentarium, & q. d. memoriale. Basil.

Composita sine præpositione: ac primùm ex μνήσις.

Ἄ-μνημΘ-, ου, ὁ ἡ, ῆ: cujus perpetuò duras memoriæ, sempiternus. Isocr. de Pace & in Paneg. Item semper memorabilis, semper celebrandus: ut ἀθάνατος καὶ ἄ-μνημΘ- ἀρετὴ apud Soph.

Ἄ-μνηστΘ-, cujus memoria non superest, oblivione delenta. Pro quo Dorice ἄμναστΘ-, apud Theoc. Idyll. 16.

Ἀμνηστία, ἡ, oblivio: ut ἀμνηστία ἀμαρτημάτων, apud Thuc. Sæpe absolutè usurpatur pro, oblivio injuriarum, idem quod ἀμνησικακία, Plut. in pol. præc. Exp. etiam, impunitas, apud Aristoph.

Ἀ-μνησίΘ-ου, ὁ, memoria non teneo, oblivioni dedi. Ἀ-μνησίομαι, memoria excido.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex μνήμων: ibidem sine præpositione.

Ἀ-ε μνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam oblivisceretur. Aristot.

Ἀ-μνήμων, immemor: vel memoria non valens: obliviosus. Plat. in epist.

Ἀ-μνημοσύνη, ης, oblivio, non meminisse.

Ἀ-μνημόνευτος, sine recordatione: obliviosè.

Ἀ-μνημονέω, ῶ, immemor sum, obliviscor. Luc. in Tim. ἡμεῖς ἢ ἀχάριστοι αὖ ἐσμὲν ἀμνημονοῦντες.

Ἱερομνήμων, q. d. sacrarum rerum seu sacrotum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. facer scribæ: alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum. ¶ Est etiam nomen gentis apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, in tradit. Harpocr.

Ἱερομνημονῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. in Nub.

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multum memoriæ valens.

Στομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notaris eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych.

Composita ex μνημονεύω.

Ἀ-μνημόνευτ᾽Θ-ος, ου, ὁ ἡ, ὸν, non memoratus, silentio præteritus.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xen. Hell. 4.

Α᾽πομνημονεύω, in memoriam revoco, reminisci facio: ut ἀπομνημονεύειν τῶν ὁρκίων, apud Aeschin. Item commemoro, recenseo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα λυτούσης λόγων. Et neutrali signif. reminiscor, memor fio. Diodor. Sic ἀπομνημονεύοντες τῆς κατὰ τῶν Γηδικῶν στρατείας. Luc. de sacrificiis, εἰ γε ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τῶν χαρίν ὁ Ζεύς, si beneficii ipsorum reminiscatur. ¶ Quidam grammatici annotant significare etiam, oblivioni mando.

Α᾽πομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: vel potius, res quæ commemoratur, historia. Plut. in apophth. Lacon.

Α᾽πομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, ῶ, in memoria revoco, recordor, reminiscor. Luc. λόγους εἰρηκόσιν αὐτοῖς διαμνημονεύων. Xen. τῶν δὲ γεγόνοτων πάντων διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro, apud eundem Xen.

Δυσμνημόνευτ᾽Θ-, qui non facilè memoria teneri potest. Laërt.

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoria tenetur: vel memoratu facilis. Aristot. rhet. 1.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam revoco. Plut.

Derivata à μνάομαι, ambio.

Μνηστὶς, ύΘ-ος, ἡ, petitio uxoriæ in uxorem, ipsa actio petendi mulierem in uxorem.

Μνηστὸς, ὸν, ὁ, desponsatus. Μνηστὴ, sponsa: quam quis ambivit & in uxorem duxit. Il. ζ, & alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρΘ-, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus: passim apud Hom. in Od.

ΜνηστήριΘ-, ου, ad procum pertinens, vel à proco proficiscens: ut μνηστήρια ἄωτος, in anthol. Epigr.

Μνήστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo. Hesych.

Μνησώρη, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνησώω, idem quod μνάομαι, ambio nuptias, &c. Od. ϕ. Μνησώ-μενον δύ᾽ ἄκοντε ἀρηκείω. Eurip. ἡμῶν ἐσπόντα πόσιν φίλιον γάμον κόμης. Et μνησώσαντ᾽ ἄκοντε γάμον κόμης. Et μνησώσαντ᾽ ἄκοντε conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. l. 2. Item metaph. alicujus concilio, comparo, apud Synes. & Julian.

Μνησώομαι, idem quod μνησώω. Plut. de amat. narr. & Laërt. in Cratete. Μνησώσῃ δ᾽ ἐκείνην μόνην ἀγαπᾶν ἐν γυναικὶ ἃ καὶ μόνην ὑπισχνεῖται ἀνδρὶ γαμεῖν; Matth. c. 1. ¶ Μνησώομαι metaph. signif. etiam concilio, &c. apud Plut. in Cæsare.

Μνησώσις, ἡ, ipsa actio ambiendi. Poll. l. 3.

Μνῆσωμα, τὸ, idem. Eurip. in Phœniss. ubi sunt qui ex γ. etiam sponsalia.

Μνησῶω, idem quod μνησώω: vide aor. 1 participialem apud Theoc. Idyll. 18. v. 8. Μναησάμενος Ε᾽λένας ὁ πολύξενος, qui Helenæ conjugium petierat.

Composita.

Α᾽μνήευτος, quæ in uxorem petita non fuit. Eurip. Exp. etiam, nondum desponsa seu desponsata: item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Α᾽μνηδότως, non initis sponsalibus: vel non petito connubio.

Α᾽μνήσυνα adverbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Α᾽μνησία, cælibatus.

Πολυμνήστη, à multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci Od. ξ. & σ.

Πεμπαίαμαι, ᾶσαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plut. in Lucul. φεσμεύειν αὐτῷ Κλειτίαν. Sic & apud Plat. in Theæt.

Πεμνησις, ipsa actio concliandi & ambiendi pro alio.

Πεμνηστικὴ, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars copulandi seu conciliandi. Plat. in Theæt.

Πεμνήστρια, quæ & φεσμηστρίς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plat. ibid. & Xen.

Πεμνηστεύω, & φεσμηστεύομαι, idem quod φεσμαίνομαι, i. concilio nuptias & velut procuro. Alciphr. ὃς παύτῳ αὐτῷ φεσμηστεύσατο τῷ ἁρωβίλῳ.

Πεμπηῶναι, vide in comp. ex Μάνω.

Τ᾽πομνέομαι, ᾶσαι, exp. clàm ambio nuptias seu affecto. Od. χ. Αὐτὸς τε ζώοντ᾽ ὑπομνάεσθαι γυναῖκα.

Τ᾽πομνηστεύω, & ὑπομνηστεύομαι, desponsor. Arist. pol. 5. Hinc ὑπομνηστευτὴς, ὁ, & ὑπομνηστεύτειρα, desponsatus, sponsus.

ΜΝΑΣΓΟΝ, mensura quædam duorum medimnorum capax. Hesych. ¶ Μνάσιον in Aegypto dicitur herbaceum quoddam quod ut papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 9.

Μνεία, Μνῆμα, &c. μνησεῖον, &c. vide in Μνάομαι.

ΜΝΙ᾽ΟΝ, μνίου, muscus, alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ βρύα ἢ τὸ φῦκος. It idemq; Suid. τὰ τῆ θαλάσσης αἰθήματα sive (βρύα.

Μνιεδὴς, ῆς, ὁ, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνίοεις, εντος, ὁ, idem.

Μνιώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, idem. Nic. in Alex. μνιώδεα δρῖα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Πολυμνία, (comp.) epitheticᾶς, dicitur θάλασσα. Hesych.

ΜΝΟΤ᾽Σ, prima lanugo, ut χνῦς. Hesychio lana tenerrima & molliſſima agnorum pulsorumque, ac propriè anserum. Suidæ quoq; tener mollisq; pilus, ex Epigr. ᾧ μνῶ χρῶτα τερενοτέρη.

ΜΟΓΓΟ᾽Σ, opponitur ei qui clara est voce, in Hippiat. (de asino admissario) ἔτω ἢ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟ᾽ΤΟΣ, μοῦ, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est. Il. σ. Ἡ δρῶσ᾽ ἔν τε δάπεδα μόγον.

Μογεῦς, ῦος, ὁ, laboriosus, ærumnosus: Pro quo & μογηρὸς dici traditur.

Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α. Ὃς ἐπὶ πολλ᾽ ἐμόγησα. Sic, & Odyss. ξ. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β. ᾧ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic & Od ζ & φ. item labore fessus sum. Od. ω, Ἐξ ἄρχης μογέοντες. Item doleo: ut apud Euripid. μογῶ πλευρᾷ, laterum dolore infestor.

Μογεῶς, laborare & malè se habere. Demosth. Phil. 4.

Μογέω dicitur pro μογέω Ionica & poëtica epenthesi τοῦ ι, apud Hesych. apud quem pro eodem reperitur & μογήω.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ, μόγις δ᾽ ἐσαγείρετο δυμόν. Vitur & Plat. l. 2. de rep.

Composita.

Α᾽μόγητος, indefessus. Hom.

Α᾽μογητὶ, sine labore & negotio. Hesych. & Suid.

Βραχυμογίης, brevi temporis spatio laborans. Hippoc. epid. l. 2.

ΜΟ᾽ΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demosth. χίλιοι μόδιοι. Sic ὠνὸ τὸν μόδιον, Matt. 5. Marc. 4. Luc. 11.

ΜΟ᾽ΘΑΞ, verna. Hesych. Athen. l. 6 μόθακες ait Spartæ fuisse pueros qui cum civium filiis educari aliqué solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Hesych. μόθωνες à Lacedæmoniis vocari ait pueros qui præter liberos domesticos aluntur & educantur. Aristoph. verò schol. & Suid. ingenuorum assectas & pedissequos, hinc & homines viles & servili indole præditos, nugatores & garrulos, molestos. Aristoph. in Equit. Βαβάξ, ὀδοὺς τε καὶ πόδας καὶ μόθωνες. Idem in Plut. Διαβρέχεσθαι, ὡς μόθων εἴ τις φύσει κόβαλος. ¶ Μόθων est etiam species saltationis. Suid. & Poll. l. 4. c. 14.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. & Etymol. exponitur ἀλαζονεία, insolentia.

Μοθωνικὸς, ὴ, ὸν, insolens ac superbus, apud Plut. in Pericle. ubi Ion poeta dicit τὸν τῦ Παυσανίου ὁμιλίαν esse μοθωνικὸν καὶ ὑπέρογκον.

ΜΟ᾽ΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. π, Ἐπεὶ ἀδῆνές ἐστι, καὶ εἰ μάλα ὦκ᾽ ἀκόντιος. Il. φ, Τρῶες δὲ κλ᾽ μόθου ἐφίεσαν. Sic Hesiod. πυθρεῖσιν κλ᾽ μόθοις.

Μοιμνάω & μοιμύλλω, vide in Μύω. Μοῖσις, &c. in Μάομαι.

ΜΟΙΧΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, mœchus, adulter. Aristoph. in Plut. Ὃ δ᾽ ἀλὶς γε μοιχὸς δὰ τὸ τὰ παρτίλλειν. Plut. in lib. περὶ ἀδυμίας, ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας διεφθείροντες καὶ τὸν ἴδιον παραφρονοῦντες. ¶ Item species quædam tonsuræ indecora ac cinædica. Suid. ex Aristoph. Κρῖπνον ἀεὶ κεκαμένος μοιχὸν μᾶ μικάβῃ.

Μοιχικὸς, ὴ, ὸ. adulterinus. Phocyl. μοιχικὰ λέκτρα, apud Athen. l. 15. μοιχικὰ φάλλ, cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solent. Dicitur & homo μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. & de sera num. vindict.

Μοίχιος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, ου, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. μοιχίδιον ἐμὲ ἐξ ἑφοτοῦ σοι ἠλιθίφ.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: ut ἠροτὰς μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. & 16. Et γωὴ μοιχαλὶς, Rom. 7. Vsurpatur & pro adulterio. (19. 2. ep. Petri. c. 2.

Μοιχάομαι, ᾶσαι, mœchor, adulter sum. Marc. 10. Matth. 5. &

Μοιχὸν, legitur apud Xen. Hell. 1. πάντες αὐτὸν μοιχῶντα τῇ Δελφανοῦ, adulteri modo occupantem mare.

Μοιχεύω, quidam exp. mœchor, apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter sum. Plutarc. ἀκεσίας ἢ τὸ παρὰ φύσιν μοιχεύειν, ὡς ἢ τὸ μοιχεύειν. Item activè, stupro, adulterio vitio. Plat. l. 2. de rep. τῶν γυναικῶν αὐτῦ μοιχευόντων.

Μοιχεύεδς passivè fœmina dicitur quæ adulterio vitiatur. Ath. l. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stuprandam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτεια, ἡ, mœcha, adultera. Plat. in symp. Plut. de discrim. adulat. ab amic.

Μοιχεία, ἡ, adulterium. Plutarch. de sera num. vind. & alibi.

ΜΟΛΓΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus. Xiphil. in Epit. Dionis (de Nerone) μελγὸν τινα ἐπ᾽ αὐτῷ ἐκτῆναι αὐτὸ πίνειν ἀπτηξάμενον ἐνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν ἥκει ἐμβολὴ. Poll. l. 10. Tarentinorum lingua scribit μολγὸν vocari utrem è bubulo corio, Aristoph. Μή μοι Ἀθηναῖος αἰνέσῃς μολγοῦ ἴσσαν. Idem in equit. ὀλλ᾽ ἐὰν τύτῳ πάθῃ μολγὸν γὰρ ἔσει. Vide schol. ¶ Pro ἀμολγὸς etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoritus dicit Vulcanum φυσητῆρα μολγίνοις χεροῖν, follibus coriaceis uti.

Μόλγος, ου, ὁ, pro ærumnoso & improbo accipi apud comicos annotat schol. Aristoph in equit.

ΜΟΛΕ᾽Ω, sive μόλω, venio, advenio. Solon in Eleg. Μολπαλιαν Σόλων μόλος, mors mea ne careat lacrymis, ut vene Cic. Tusc. 1. Item eo, vado. Soph. apud Plutarch. de aud. poëm. τειῶδε βίβαι Κύπρι βροτῶν οἱ παῖτα δεσπόζεις τάδε, Μολῶ ἐς ἄδῶ. Idem alibi, ποῖ μολὼν μόλῳ, quò profectus: Exponitur etiam, curro, apud Hesych. Α᾽μολέω autem est præt. ἀμβλητικὸν pro μιμολλα, ut tradit Eust. Od. ρ. Α᾽λλ᾽ ἄγε νῦ ἴομεν. ὃν δὲ μάμβλωκα μάλιστα Ἡμαρ. i. advenit.

Μολεῖν, ponitur pro μολεῖν, apud Aeschyl. in Prometh.

Μολίσκω, idem quod μολέω, schol. Hom.

Μολεύειν, vide in αὐτόμολος.

Μᾶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽γχίμολος, ου, ὁ, ἡ, (q.d. ἐ propinquo veniens) propinquus. Vsurpatur ut plurimùm subst. cum præpos. ἐξ: ut Il. ω. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδ᾽ ὠῆς, è propinquo videns. Α᾽γχίμολον, (adverbialiter) è propinquo, vel confestim. Il. δ, Α᾽γχίμολον δέ οἱ ἦλθε θέλε. Sic & Od. β, & alibi apud Hom.

Α᾽ντιμολέω, obvio, vel contra aliquem eo.

Αὐτόμολος, qui sua sponte it & à nullo incitatus, in Epig. Dicitur etiam de milite qui sponte ad alteram partem transit, transfuga. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 5. & 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ. Hesych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugium, defectio qua quis sponte ad alteram partem transit. Thuc. l. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολία dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et μαλάκες, ejusmodi fruticationem inutilem deputare. Poll. Αὐτομόλος, prodita & deserta mea parte ad alteram mea sponte transeo. Thuc. l. 3. Ἡνίκα μὲν ἐνδυὸς αὐτομόλησαν. Luc. ἠντομόλησεν ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Τ᾽αυτομολῶ, pro eodem.

Decomp. Α᾽ναυτομολῶ, transfugio, fugam perfugam.

Ε᾽ξαυτομολῶ, à parte mea deficiens transfugio. Arist. in Nub.

Παλιναυτδμολῶ, qui ad eam partem à quâ prius ad hostes tranfierat, redit. Xen.

Ψευδαυτδμολῶ, falsus seu fictitius transfuga, qui transfugam se esse simulat. Xen.

Ε᾽πεμβόλως, ως, ὁ ἢ ἡ, ad quam altera tantummodo pars venit. Suid.

Ε᾽μολέω, exeo. Il. λ.

Ε᾽πήμολος, advenicus, idem quod ἐπιλύδιος. Aeschyl.

Προμολέω, prodeo, progredior, Il. σ. Ἡ φαινε πρόμολ᾽ ὦδε. Od. ο. Ε᾽ς δῆμον προέμολον.

Προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum, per quod patet aditus. Apoll. Arg. 1. In montibus autem πρόμολοι dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Προσμολέω, adeo, accedo. Soph. in Ajace μύον δὲ προσμολὼν σταθμόν, quum accessisset ad medium exercitum.

Ω᾽κύμολος, qui citò graditur, cito gradu proficiscens seu progrediens. Suid.

ΜΟ᾽ΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum. Luc. de conscrib. hist. ἐν μολίβδῳ χεννῶν ἀποκλῖναι, ἢ ἀργύρου ὑπὸ πλουτίφου. Plut. symp. 6. αἰώνιος μολίβδου, cores è plumbo. Et λίμνη μολίβδου, lacus plumbi, apud eundem de fera num. vind. Scribitur & μόλυβδος per υ, teste Eust. quæ scriptura in derivatis etiam retinetur.

Μολίβδινος, & per contract. μολίβδεος, plumbeus. Luc.

Μολίβδιον, seu μολύβδιον. Idem. Athen. l. 5. Aristot. eth. 5.

Μολιβδώδης, seu μολυβδώδης, plumbaceus, plumbi naturam referens. Dioſc. l. 5. c. 97.

Μολυβδῖτης, ου, ὁ, plumbaceus aut plumbosus: unde fœmin. μολυβδῖτις, λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 7.

Μολίβδη, seu μολυβδὶς, ίδος, ἡ, globus seu pila plumbea. Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολίβδαινα, five μολύβδαινα, ης, idem ac μολυβδὶς, pila seu massa plumbea. Il. ω. in Luc. in Lexiph. Μολύβδαινα appellantur & vasa plumbea. Athen. lib. 5. Dicitur etiam μολύβδαινα, metallicum quiddam, de quo Dioſc. l. 5. c. 100. & Plin. l. 34. c. ult. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολίβδωμα, τὸ, opus è plumbo. Athen. (est.

Μολύβδωσις, ἡ, plumbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta

Μόλιβδος seu μόλυβδος sine δ᾽ interdum scribuntur: ut Iliad. λ. & in Epigr.

Μολυβὶς, plumbeus. Athen. l. 14. Μολυβὶς pro μολυβδὶς. Hesych.

Α᾽κεραμόλιθδον λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

Μόλις, vide in Μόλω.

ΜΟΛΟΒΡΟ᾽Σ, ου, ὁ, voracissimus, gulosus. Γαστρίμαργος. (dici putatur quasi ὁ μολίσκων ἐπὶ τὴν βορὰν, qui cibi causa ventitat aliquò, ut sunt mendici & parasiti) Od. ρ. Ἶσίν δὲ τόνδε μολοβρὸν ἄγγελε μνηστῆρσι ἀμείρασθαι συβώτα. Apud Nicandrum quoque in Ther. πεδήσατε μολοβρὸν Ῥῆα ἀναρχήσασθαι, schol. metaphoram esse vult. ἀπὸ τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τὴν βορᾷ μολεσώντων pro ταπεινὴ vel etiam μόλις ἀυξανομένων.

ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ, ου, ὁ, molothurus: herbæ nomen. Nicander in Alex. πῶς γὰρ ἐβὶ ὕλιν τέθηλεν Ὀ ἐπὶ πᾶσι μολόθῳ. Hesychius properispomenos habet μολοθῦρος, dicens esse vel ἀσφοδέλῳ vel ἀλάδρωτον.

ΜΟ᾽ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις, vix: idem quod μόγις supra. Ioc. ad Philipp. ἐν ὕπνοι δίκῃ μόλις ἀυτὶλω ἐξεπολόρκησεν. Xenophon. μόλις πῶς, cum quadam difficultate. Theoc. Idyl. 15. μόλις ὑμὶν ὑσώθλω, vix salva ad vos perveni.

ΜΟΛΟΣΣΟ᾽Σ, five μολοσσὸς, apud metricos pes quidam dicitur qui tribus longis syllabis constat. (Nomen accepisse fertur à Molossi Pyrrhi & Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitârit.

Μολοσσικὴ ἐμμελεια, apud Athen. l. 14.

Μολπὴ, &c. vide in Μέλπω. Μολὼν, in Μαλέω.

Μόλυβδος, &c. in Μόλιβδος.

ΜΟΛΥ᾽ΝΩ, polluo, contamino, inquino, conspurco. Theocr. Idyll. 22. ἀπ᾽ ἐμεῦ φεύγ, μὴ με μολυῶῃς, Apocal. c. 3. οἱ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν.

Μιλύομαι, polluor, contaminor, &c. Synes. ep. 5. ἢ, κἀδεῖ περ' αὐτοῦ ἐμολύμαι, lucro ab his contaminatus est.

Μόλυσμος, ου, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum 2. ep. Cor. c. 7.

Μολυσμὸς, ου, ὁ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. Apud Aristot. meteor. l. 4. dicitur levis quædam concoctio parum à crudităte differens.

Μολυσὶς, ἡ, podex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur.

Μῶλυς, ου, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽μόλυντος, ος, ὁ ἢ ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr probl. l. 1. Ἵνα μὴ ἀμόλυντος ᾖ ὅπερ τῦ σώματος. Apud Gal. ad Glauc. ἀμόλυντον φάγμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

Μομφὴ, vide in Μέμφομαι. Μονὶ, &c. in Μένω.

ΜΟ᾽ΝΟΣ, η, ὁ, solus, unicus, unus. Plur. in polit. præc. βουλόμενος πλουσίαν μόνῃ σπανὶ πρῶτος ᾖ μέγιστος ἐν πολλοῖς μεγάλοις. Xen. Pæd. 6. μόνῳ ἐλεύσει, interdum cum genit. Aeschyl. apud Aristoph. in ran. Μόνος Θεῶν γὰρ Σάραπις ἔχει φάος ἔφη. Aristoph. in Plut. Μονοφθαλμότατος γὰρ εἰ πάντων ἀπλῶς, Καὶ τῶν τρόπων ᾖ τῶν ἀγα-

δῶν. Exponitur etiam, singularis, simplex. ¶ Item, desertus, & separatus, sejunctus: Soph. in Ajace, οἱ πλὴν ὅσοῖς τοξοδόκος, οἵ δ᾽ ὁλοσπόνδοις μόνος τ᾽ ὄφασκῶν, τε orbatus, & te orbatum, &c. Euripid.

Μόνον, solum, solummodò, tantùm, tantummodò. Plat. ἐὰν δὲ γε ἐν μόνον ἐλθόντων, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον δὲ, si modò, Greg. Μόνον μὴ, modò ne, i. si modò non, Greg. Græci dicunt τὸ μόνον ἐλθεῖν ᾖ: item τὸ μόναχὰ ἐλθεῖν ᾖ: Lat. non solùm, sed etiam. Μὴ μόνον ἐκ ἔφυν μόνος, ἀπὸ μόνου ὦν, five μονογενὴς, tantùm non, modò non, i. ferè, propemodum. Et μόνον ἐχ᾽ ἵνα five μονογενῆ. pro eodem. Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, tantummodò, solùm, tantùm: Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam unicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas, Plur. ἡμονὰς ἐκ ἐπιβάλλον τὸν ἀριθμὸν ἔχουν, ἀλλ᾽ ἅπαξ τὸ ἓν μόνον ἀπὸ πλειόνων μονάδων: ubi videtur μονὰς derivare. In tessera quoq; μονὰς dicitur unum punctum, quod etiam ὄνος & κύβος. teste Poll. In divinitatem quoq; μονὰς dicitur esse: immò & ipse Deus esse μονὰς.

Μοναδικὸς, ὴ, ὸν, singularis, unicus: & μοναδικὸς ἀριθμὸς apud Aristot. ipsa μονὰς, & unitas. Item solitarius: ut μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui juris, suę potestatis.

Μοναδικῶς, in unitate, vel more eorum quæ monade constituntur. Plut. symp. 4. Interdum pro solitariè.

Μοναδὶν solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius dego. Hist. Bec. l. 4. οἱ πάλαι χρόνοι μονάζοντες, ἀριθμὸν οὐκ ὄντες δ᾽ ἀσκηταί.

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius. Greg.

Μοναστικὸς, ὴ, ὸν, ad homines solitarios pertinens.

Μοναστία, ας, ἡ, mulier solitaria. in Paræmiographis.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, locus ubi homines solitarii degunt.

Μονάσκωψ ἵππος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & πλήκτης dicitur, equus desultorius.

Μοναχὸς, ὴ, ὸν, unicus. Xen. Accipitur etiam pro homine solitario, qualis erant olim apud Christianos qui in solitudines, procul à reliquorum hominum consuetudine secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areopag. in Eccl. hierar. Latini quoque scriptores Ecclesiasticos monachos appellant.

Μοναχικὸς, ὴ, ὸν, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus. Dion. Areop.

Μοναχῇ, sola parte. Xen. Μοναχόθεν, una solùm ex parte.

Μοναχῆ, ut ἐπτάνδρα μοναχῆ, hoc solùm in loco, vel huic solutimodò. Plat. in symp.

Μοναχῶς, uno tantùm modo. Aristot. pol. 5.

Μονήρης, ους, ὁ ἢ ἡ, solitarius: apud Diog. Laert. μονήρης βίος, vita solitaria. Synes. & μονήρης δίαιτα. Luc.

Μονεδὲς, five μόνος, ου, ὁ, solitarius, solitudines cupiens: idem cum μονηδικὸς & μονήρης. Call. hym. in Dian. Αἳ Νύ᾽ ὀγὲ πάϊδες μνῆσαι ἀλίκε ἦ τι πάλαιφιν Θηλὺ ἀγήνωρ. Suidæ quoq; μονὰς est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel solivagus. Peculiariter autem μονὸς accipitur pro porco egresti qui solitarius vel solitagus pascitur. Suid. & Hesych. Sic & in fabula Æsopi μονὸς ἄγριος. ¶ Μονὸς, Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, ut μοναστὴς & μονήρης. Eust. Hesych. autem μονίας est νήφων sobrius.

Μονῶ, ῶς, solum relinquo, desero, destituo.

Μονῶμαι, ῶμαι, solus relinquor, deseror. Il. λ, Δολίῃ μὲν τε πάθησιν ἐνὶ Τρῴῃσι μονῶσθαι. Item cum genit. μονωθεὶς ἑῆς Θ, ab sere destitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur solus fio, Aristot. eth. 1. c. 7. τὸ εὐτυχεῖς πλουτεῖν, ὃ μονωθῆναι κρατῆσαι τὸν βίον, quum per se solum est. Dicitur etiam μονωθεὶς ὦν, i. e. liberari, & quasi solitarium fieri: Plat. in Axioch. μονωθεὶς ὢν τῆς δὲ τῆς εἱρκτῆς, liberatus hoc carcere.

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum relinquimus, item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, idem cum μοναστὴς μονήρης & μονίας. Demetr. Phal. Οὔτω δὲ αὐτήρης ὁ μονώτης ὤμος, φιλομαθὴς & γηρονα. Dicitur & μονώτης βίος, solitaria vita, apud Arist. eth. 1. c. 8. Μονωτὴ, solitariè, clàm.

Μῶνος, ου, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, unus, unicus. Od. σ. Δαιμόνι᾽ ἦτοι μὲν σὺ μόνος.

Μωνὰξ, seorsum, singulatim, vel solùm Od. τ. Item μωνὰξ κλίνη apud Suidam, ἡ μονοκλισία, quia solus aliquis cum aliquo solet congreditur. Et, μωνὰξ πτύσσειν occidere in ejusmodi congressu. Odyss. λ.

Μώνυ, apud Hesych. πρωτοβουλίας. solùm.

Μώνυ, οῦ, solùm ad unicum reddo, ad unicum redigo. Od. τ. ἡμετέρῳ γλυκὺν μάνυσι Κρονίων.

Μωνύομαι, ῦμαι, solus relinquor. Odyss. ρ, μωνύθην πως οἶκον ἢ ἕταιρος ἐοῦσι

Composita.

Α᾽πομόνυω, ῦσω, solum relinquo, solùm esse facio.

Α᾽πομώνυμαι, ῦμαι, solus relinquor, item excludor. Thuc. ἓξ ὑπομονὴν ἀνοίγειν τῆς ξυμβάσεως καὶ διδόναι, ἢ excludantur à fœdere.

Ἐπιμονόω, desolo, i. solum reddo, solitudinem affero, item desero, destituo, unde ἐπιμονωθεὶς, destitutus.
Καταμόνας, solùm: Thuc. l. 1. item seorsim. Synes. 135. Scribitur etiam κατὰ μόνας.

Μόργνυμι, vide in Ὀμόργνυμι.

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος: de qua Diosc. l. 1. c. 181.
Μόρον, ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν: unde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορέαι, inquit Zeno apud Etym. Pro μόρον scribitur & μῶρον.
Συκόμορος & συκομορέα arbor quam Plin. l. 13. c. 7. ficum Ægyptiam appellat: fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ, ut testatur Gal. l. 2. de alimentis: ubi & diversam eam esse à sycamino scribit: quamvis Diosc. l. 1. c. 182. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur & συκόμωρος & συκομωρέα. Lucæ. 2.
Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori: de quo Diosc. & Gal. locis citatis.
Συκομορίτης, οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris. Diosc. l. 5. c. 42.

Μορία, μόριον, &c. vide in Μείρω.

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, murmuro: verbum fictum à fluviorum strepitu. Ab Hesych. exp. etiam, inundo. Il. φ, Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.
Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero. Suid. & Hesych.
Μορμύρος, piscis de quo Aristot. & Athen. l. 7.
Ἀναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure eructo. Hom. Od. μ. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη.

ΜΟΡΜΩ', οῦς, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, ut strix: indeq; pro larva & terriculo accipitur. Aristoph. in Equit. μορμὼ τοῦ θράσους, ô horrendam audaciam, & Theocr. Idyll. 16. μορμὼ, δάκνει ἵππος. Pro eodem dicitur & μορμὼν, όνος apud Aristoph. in Acharn. & in Pace, & apud Xen. Hell. 4. Hesych. μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.
Μορμύσσομαι, terreo. Call. hymn. in Dian. Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται.
Μορμολύττομαι, terreo: ac propriè larvis spectrisq; & similibus terriculis. Xenoph. in symp. ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν: à pulchris deterres? Sic & Plutarch. symp. 5. in fine probl. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi, διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych, legitur & μορμολύττει quod exp. φοβερίζει, terret.
Μορμολύκειον, sive μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larva. Aliquando ita nominantur tragicorum & mimorum personæ. Aliquando terricula & spectra. Luc. in Philopseude, παντλώβητόν τι καὶ ἀφόρητον μορμολύκειον καὶ γιγάντειον. Apud Strab. legitur & μορμολύκη, itidem pro larva & spectro, ἥτε γὰρ λαμία μῦθός ἐστι, καὶ ἡ γοργὼ καὶ ὁ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη.

Μόρος, &c. vide in Μείρω.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, morochthus: lapis quidam Ægyptius, quo utuntur linteones ad dealbandas vestes, teste Diosc. l. 5. c. 152. Apud Gal. simpl. med. l. 9. legitur & μόροξος pro eod.

ΜΟΡΥ'ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν, (de vestimentis Vlyssis) Ῥωγαλέα ῥυπόωντα κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, forma. Plerunque de forma humana quæ & species oris: Od. θ, Ἄλλος μὲν γὰρ εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. Plutarch. ad præfect. indoct. ἡρωϊκὴν καὶ θεοπρεπῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaph. μορφὴ ἐπέων, de venusto & eleganti orationis genere. Od. λ. De forma seu aspectu Plut. in Pericle αὐτοῦ τινὰ μορφὴν ἐνετύπωσε. Et de forma totius corporis & cujusvis rei. Plat. pol. 2. ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Theoph. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῇ ὕλῃ. Item μορφαὶ θεῶν, deorum formæ, apud Xen.
Μορφήεις, εντος, ὁ, formosus. Pind.
Μορφόω, ῶ, formo, figuro. Philo de mundo, ἀπρεπὲς θεῷ ἄμορφα μορφοῦν.
Μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror: Galat. c. 4. & Plut. de an. generatione.
Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hesych.
Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipsa formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma & imagine: Hesych. & Suid.
Μορφώτρια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad.
Μορφίζω, formam mentior, concilio formam. Ammon.
Μορφάζω, nuo & annuo. Item gestum adhibeo. Xen. in symp.
Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis quod diversorum animalium motus imitabatur. Poll. l. 4. c. 14. Athen. l. 14.
Μορφώω, formæ lenociniis exorno. Hesych.
Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedicas habentis.
Μορφεὺς, filius aut minister somni. ita dictus quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulacra.

Composita.
Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.
Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens. Orph. in Argon.
Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.
Ἄμορφος, informis, nulla adhuc forma præditus. Phil. de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus. Luc. Plut. in consol. ad uxor. Comp. & superl. irreg. ἀμορφέστερος & ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.
Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plat. in consol. ad ux.
Ἀμόρφωτος, non formatus.
Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bacch.
Διαμορφόω, informo, deformo.
Δίμορφος, biformis.
Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, i. turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμ.
Δυσμορφία, deformitas, forma turpis & indecora.
Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo & effingo.
Ἔμμορφος, forma indutus, informatus.
Ἑτερόμορφος, qui alterius & diversæ formæ est. Alex. Aphr.
Εὔμορφος, decorus & insignis forma, formosus.
Εὐμορφία, bona forma, i. decora, & honesta. Luc. in Scyth. Philostr. ep. 38. Eurip. in Andr.
Ζωόμορφος, animalis formam habens.
Θηλύμορφος, qui fœminea forma est. Aristot.
Ἰδιόμορφος, qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est.
Καλλίμορφος, pulchra forma decorus, formosus. Eur. in Her. fur.
Λαμπρεπυρσόμορφος, cujus facies rutilo splendore coruscat: angeli epitheton, apud Naz. (M. l. 1.
Μεταμορφόω, transformo, transfiguro. Ath. l. 8. Phil. de vita.
Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliam formam mutatio. Ammon.
Ὁμοιόμορφος, ejusdem formæ, similis formæ. Laërt.
Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. item versicolor: ut ἱμάτιον ποικιλόμορφον apud Aristoph. in Plut.
Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. Nonn. in paraphr. Ioann.
Σύμμορφος, conformis. Rom. 8. ad Philip. 3.
Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.
Συμμορφόομαι, conformis fio, ad Philip. 3. (rip. in Ione.
Ταυρόμορφος, tauri formam habens: ut Ταυρόμορφον ὄμμα. Eu-
Τρίμορφος, triformis. Eurip.

Μορφνὸς, vide in Ὀρφνή. Μορφόω, &c. in Μορφή.

ΜΟ'ΣΣΥΝ, ωος, ὁ, turris, propugnaculum. Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: unde μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent, Apoll. Arg. l. 2. Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, cod. lib. canens, Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων, Ἰθείας πλήθεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει.

ΜΟ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. l. 14. μόσχων τέρειναι σάρκες. Hebr. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiam pro bove novella seu tertiæ ætatis: ut apud Nic. in Ther. Ἥτε καὶ ἀστέργοιο κατείρυσεν ὕδατα μόσχου Πρωτογόνου, σπάργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι. Orpheo autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως, tempore intermenstrui, ut testatur Proclus apud Hesiodum in diebus. Eust. verò ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μονόκερων appellari posse existimat. ¶ Μόσχος in arbore quoq; dicitur novellum & tenellum germen seu ramulus, tenellus: Nic. in Ther. τεμὼν ἀπὸ κλήματα σίδης, Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον. Sunt qui μόσχους interpretentur stolones, alii pampinos: capreolos, claviculos: nonnulli viviradices. Item adjectivè, pro ἁπαλὸς, ut Il. λ. μόσχοισι λύγοισι, teneris vitilibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus quod ex umbilici cujusdam animalis Indici vomica erumpit, ut testatur Aetius in lib. περὶ τροφῶν δυνάμεων. Sunt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo muscus dicitur & inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. adversus Iovinianum.
Μόσχειος, ου, ὁ, καὶ ἡ, vitulinus, ut μόσχειος κυνοῦχος, apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus: & μόσχειος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.
Μοσχέη, sive μοσχῆ, ῆς, ἡ, sub. δορὰ pellis vitulina, apud Poll.
Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens: ita dicebatur aries triennis. ut Eust. tradit.
Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus: Etym. & Hesych.
Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus novellus. Ἀ Poll. l. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, ut apud Athen. l. 8. Item pro novello germine aut stolone. Hesych. & Suid.
Μοσχίδιον, itidem pro novello germine. Aristoph. in Achar.
Μοσχευτὸς, in modum vituli lascivi exultans, Hesych.
Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Nic. in Alex.

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, ramis tenerrimis ex arbore avulsis planto. Theophrast. de caus. pl. l. 3. (de palma) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τοὺς ἀπαλωτάτας. Sic μοσχεύειν τὰ κλήματα viviradices facere ex sarmentis. ibidem. Aliquando μοσχευόμενα sunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, ut sunt in oleis taleæ seu clavolæ: in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam usurpatur apud Dionys. Halicarn.
Μόσχευμα, τὸ, surculus qui ex arbore demptus seritur. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 17. Exp. etiam plantarium novellum quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theoph. hist. pl. l. 2. c. 3. & malleolus, apud Phil. de vita M. l. 1. Item viviradix, propago, apud eundem de mundo.
Ὄσχος, ου, ὁ, idem quod μόσχος ramus novellus, & peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. l. 11. ex Aristodemi. l. 3. (de Pindaro) τοῖς σκίρροις φησὶν Ἀθηνᾶ ζεῦ ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον τὸν καλούμενον ὄσχον. Pro eodem scribitur & Ὦσχος, apud Hesych.
Ὄσχη, apud Eust. & Hesych. itidemque apud Harpocr. & Suid. sive ὤσχη, ης, ἡ, apud eundem Suid. & apud Etym. idem cum ὄσχος sive ὦσχος: propriè de ramis vitis: impropriè dicitur etiam de aliis ramis, ut apud Nic. in Alex. usurpatur de ulmi ramis. ¶ Ὄσχη apud Hippoc. accipi etiam pro scroto, ut ὄσχεος & ὀσχέα, annotatur.
Ὄσχεος & ὄσχεον, idem cum ὄσχος & ὄσχη. Hesych. Frequentiùs pro scroto capitur. Reperitur etiam Ὀσχέα, ας, ἡ, in ead. signif. Aristot. de generat. an. l. 1. c. 12. ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην δερματικὴν, καλουμένην ὀσχέαν. Eadem ὀσχέα ab eodem. l. 1. hist. an. c. 13. vocatur ὀχεὸς. Vnde & Eust. cum Etym. ὀσχεὸν pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὀχεὸν, ab ὀχέω. ¶ At Ὄσχιον Hippocrati est flexuosa circa os vulvæ extuberantia, inquit Gal. in lex. Hippoc.
Λακκοσχέας, ου, ὁ, (comp.) ab Atheniensibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus. Luc. in Lexiph. μῶν ἐκεῖνον φὴς Δίωνα τὸν καταπύγωνα καὶ λακκοσχέαν.

Composita ex μοσχεύω.
Μεταμοσχεύω, transplanto: unde Hesych. μετεμόσχευσε, exp. μετεφύτευσε.
Προμοσχεύω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. & alibi.
Ὑπομοσχεύω, clanculum & latenter propago, clanculum novellos surculos sero. Metaph. Eunapius apud Suid. ἐτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπερμόσχευον τὸν πόλεμον.

ΜΟΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, linamentum seu linteum carptum quod vulneribus inditur. Gal. ad Glauc. καὶ διὰ τοῦ πυκνοῦ τοῖς κόλποις ἐνιέντα, ἔπειτα μοτῷ πλατῷ βύειν τὸ σῶμα. Paul. Aegin. σφηνίσκοις, ἢ μοτοῖς πλείοσι χωρισθῶμεν ἀπ' ἀλλήλων. Scribitur etiam μοτὸν, apud Eust. Pro eodem invenitur etiam μοτὴ apud Q. Calabrum, ἐρύπεσθε μοτάων, penicillorum vulnerariorum.
Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod μοτὸς sive μοτὸν, i. linamentum concerptum quod vulneri inditur, apud Aegin.
Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo. Paul. Aegin. Hesychio μοτῶσαι est πληρῶσαι, citaturq; ex Apsyrto. μοτοῦν τοῖς πλάσμασι. Item penicillo vulnerario indito curo, unde μοτώσει apud Hesych. & Suid.

Composita.
Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item simpliciter, inexplebilis, inexpletus, Apoll. Arg. lib. 1. Τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἐπιτρέχοντο κάρηνα. Iliad. τ. Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα.
Διαμοτόω, illitum linamentum vulneri indo, vel potius linamento indito vulnus disjungo, & impedio ne coeat. Paulus Aegin.
Ἔμμοτον (sub. φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Galenus. Ab hoc genere medicamentorum ἔμμοτοι dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἄρθρων, qui ulcere cavo laborant: quòd curationem διὰ τῶν μοτῶν desiderent, ut annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, quibus μοτοὶ & penicilli inditi sunt.

Μοῦνος, &c. vide in Μόνος.

ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, ας, ἡ, munychia: portus Atheniensium munitissimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum. unde apud Poll. ἔφερον εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. pro Ctesiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, non ad Munychiæ asylum confugiebat, & ad Dianæ aram sedebat.
Μουνύχιος & fœm. genere Μουνυχιὰς, incola ejus loci, teste Stephano: qui localia adverbia hæc affert Μουνυχίαθεν, Μουνυχίαζε, Μουνυχίασι.
Μουνυχιὼν, dicitur mensis in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ, mensium Atticorum decimus, ut tradit Hippoc. & ex eo

Suidas. Meminit ejus Plutarchus in fine Phocionis, & in Demetrio.

ΜΟΥ͂ΣΑ, ης, ἡ, Musa, dea cantus: de quarum numero & quæ cuique tribuantur, vide Plut. sympos. 9. probl. 14. Od. ω, Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Θρήνεον. Et μοῦσα ἀρχεσίμολπος, apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarum præsides eædem credebantur & humanitatis: Plut. in Rom. οὔτε μουσῶν οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ. Aliquando accipitur pro ipso cantu: Plut. sympos. 1. τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. l. 4. πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα κατασκευάσας διακεκομμένα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, omnifaria musica instrumenta. ✠ Suid. & Eust. à μάω, ῶ, (quæro) derivant: quoniam est πάσης παιδείας αἰτία: quod etymon sequitur & Plato in Cratylo. Plutarch autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait μούσας vocatas quasi ὁμοῦ διάνοιαν ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν οὔσας: alii quasi ὁμοούσας dictas volunt, quòd uno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Euseb. verò παρὰ τὸ μυεῖν, significante διδάσκειν & παιδεύειν.
Μουσικὸς, οῦ, ὁ, musicus, ut μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phal. & μουσικὸν ὄργανον, tibia ad faciendos musicos modulos apta, Plut. sympos. 4. Item μουσικὸς qui canit, canorus: item, artis canendi peritus: Plut. de sera numinis vindicta, περὶ μουσικῶν ἀμούσους καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διαλέγεσθαι. Aristoph. in Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, vir sapiens & musicus, seu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι. Athen. l. 4. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, musices amans: ut apud Isoc. μουσικὴ πόλις, urbs literarum amans. Et τὰ μουσικὰ, musica, musici moduli, Xen. Pæd. 1. Μουσικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, musica, seu musica ars, scientia modulorum concinnorum: Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, & alibi.
Μουσικῶς, musicè, secundum modulos musicos, musicis modulis. Plut. de orat. Pyth. Item concinnè, scitè, eleganter. Isoc. in Soph. Et μουσικώτατα, doctissimè. Aristoph.
Μουσικεύομαι, musica ratione tempero cantica & modulor. Ath.
Μουσεῖος, ου, ὁ, musicus, idem cum μουσικὸς, in Epigr.
Μουσεῖον, ου, τὸ, musæum: locus musis & studiis destinatus: vel locus ubi musæ colebantur, & responsa ab eis reddebantur, Plut. Item μουσεῖα, festum in honorem Musarum. Poll. l. 1.
Μουσίζω, cantu contendo. Theoc. Idyll. 8.
Μουσίκτης, ου, ὁ, apud Hesych. idem cum μουσικὸς, ψάλτης.
Μουσόω, ῶ, numeris modulisq; musicis exorno & venustius reddo. Apud Philostr. μεμούσωται, sonitum edit aut edidit, concentu resonat. Phrasis quoque μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens: Plut. in Pericle. Dicitur vero aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus est. Plut. ad Colot.

Composita.
Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, musis non initiatus, musicorum modulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. l. 2. & apud Basil. & apud Plut. in symp. 4. Plerumque capitur pro indocto & rudi, & qui nec musicam nec literas callet: & general. pro imperito cujusvis rei. Aristoph. in Vesp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, καίπερ ἄμουσος ὢν τὸ πρίν. Item insulsus, illepidus, rusticus. Plut. symp. 4. Ἀμούσως, imperitè, inscitè, illepidè.
Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Plat. pro discrepantia musicorum modulorum & διαφωνία poni traditur.
Ἀπόμουσος a musis alienus, idem cum ἄμουσος. Eurip.
Ἔμμουσος, musicus, & τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens.
Ἐμμούσως, musicè vel musarum instinctu, Eust.
Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor. Iulian.
Εὐμούσως, eleganter, eruditè, Plut. (Greg.
Καταμουσόω, ῶ, numeris & modis exorno, & venustius reddo.
Πολύμουσος, multum in musis versatus. Plut. symp. 8.
Ὑομουσία, musa porcina, cantus suum grunnitum referens. Aristoph. in Equit θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ.
Φιλόμουσος, musarum amans vel musices. Xen. Pæd. 4. Item qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Plutarch. symp. 8. οἶμαι δέ σε πεφροντικέναι φιλόμουσον ὄντα καὶ πολύμουσον ὄντα.
Φιλομουσία, musarum amor seu musices amor.
Φιλομουσέω, musas seu musicam amo.
Χρηστομουσέω, ῶ, Dicebantur χρηστομουσεῖν qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant, Athen. l. 14.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia, vel ærumna. Paul. ad Thess. 1. c. 2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborem nostrum ac ærumnam. Phil. de vita M. l. 1. οὐκ ἔσται μόχθος ἢ πόνος ὁ Ἑβραίοις. Theoc. Idyl. 16. Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν.
Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, Hesych. Item ærumnosus, calamitosus, miser. Aristoph. in Plut. Item malus, improbus. Plut. symp. 7. Aristoph. in Plut. Item vitiosus: ut μοχθηρὸς χυμὸς, succus vitiosus. Gal. l. 1. ad Glauc.
Μοχθηρῶς, malè: unde μοχθηροτέρως ἔχειν, pejus se habere. Plat. l. 1. de rep.

Μοχθηλα.ή, malitia, improbitas. Demo. de malè gesta leg. Item pro vitio. Arist. eth. 5. c. 1. & eth. 9. c. 4.

Μοχθήεις, εντ-ος, ὁ laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alex.

Μοχθέω, laboro. Thuc. l. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. τοῦτο οἱ διαφθορεῖς μοχθήσουσι, Eurip. μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum, laboribus & ærumnis premor, Eurip. apud Athen. l. 13. Μοχθῶν μὰ χθὼς δ' ἐπυχῶς σωκ ἐπόνουν.

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Aeschyl. in Prometh.

Μοχθίζω, laboro, afflictus sum. Il. β, Ε' λεε μοχθίζοντα.

Composita.

Α'μογο-μόχθος, mulus seu mula, Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Α'μοχθος, ὁ ἡ ὄ, laboris & ærumnarum expers.

Α'μοχθί, citra laborem. Suid. Α'μοχθὶ, idem ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum gravibus laboribus conjunctus. in Epigr.

Ε'μοχθέω, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμόχθηκα δεσμῶν, expon in vinculis versati sunt.

Ε'μοχθος, laborum & ærumnarum plenus, vel qui in laboribus & ærumnis versatur. Eurip.

Ε'μπεδόμοχθος, constanter & perpetuò laboriosus. Pindar. in Olymp.

Εὔμοχθος, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Η'μιμόχθης, semimalus. Plat. l. 1. de rep.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Καυτόμοχθος, clarus labor-bus. in Epigr.

Λιγὺ μοχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in Avib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus & ærumnis conjunctus, ærumnosus: ut πολύμοχθ- Α'ρης, Eurip. in Phœn. Item laboriosus, ut πολύμοχθοι ἀγγελοι, apud Orph.

Προμόχθέω, prius afflictor. Eurip. in Suppl.

Τ'πομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

Μοχλὰς. vide in **Ο'χλάω.**

ΜΥ, est nomen literæ quam à Democrito vocatam esse μῦ testatur Eust. ¶ Est & vocula quæ pro flebili sono posita invenitur apud Aristoph. initio equitum.

Μυταμίζω, literam μ nimis crebrò itero, unde μυταμισμὸς frequens literæ μ iteratio.

Μύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύαξ, vide in **Μύς. Μυᾶν**, in **Μύω. Μυγμὸς**, in **Μύζω.**

ΜΤΑΑ'ΖΟΜΑΙ, averfor, abhorreo ab Nic. in Alex. Αὐτὰρ ὁ ναυσὶν ἐμυδιζ ἔατο δεῖπνα.

ΜΤΑΑ'Ω, ῶ. F. ήσω, nimio humore & uligine vitior, præ nimio madore putrefco. Philo de mundo, λίθων οἱ κρημνώπατοι ἅρ' ὑ μυδῶσι καὶ σήπονται, nónne humore putrifico affecti putrefcunt tandem? Et apud poëtam, μυδῶσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεε λάχνη, putrifica uligine vitiata.

Μύδησις, eft quum aliquid nimio humore vitiatur. Dioſc. l. 1. c. 6. & alibi. De oculis in primis dicitur, eorumq; præfertim palpebris quæ adipe tumentes humorem affiduè emittunt: ut apud Dioſc. ἐπὶ τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad ſuperfluo humore redundantes palpebras.

Μύδαλέος, humidus, uvidus, madidus. Heſiod in Erg. χρὴ πὼς τε μυδαλέον θέρι. Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia uligine. Apoll. Arg. 2. Μυδόεις idem: apud Nicand.

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore & uligine putrefacio, σήζω. Heſy. Pro humecto videtur uſurpare Apoll. Rhod. Arg. l. 3. Η'ϵι ἡ μυδήσας τόδε φάρμακον ἠΰ τ' ἀλοιφῇ Υμηναῖος φαίδιμε τέρσε δέμας.

ΜΤΑΡΙΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium eſt quo pupilla effunditur & dilatatur, aciesq; ejus hebeſcit, ut tradit Celſus. l. 6. c. 6. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

ΜΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, quidam exp. ferrum ignitum. Alii, globus candens, maſſa candefacta ſeu ignita: Strab. l. 6. εἰθισμένων τέκνων ἡβῆ σφύρωμα δίδων τὸ πῦρ ἀναφυσῶντας, καὶ μιλῆσι καὶ ὕδατι ἐκπάπτει. Pro eo Ariſtot. dicit. μύδρου διάπυρου. Sic & apud Dioſ. Laërt. l. 2. Α'ναξαγόρας αἰσθέσεις κείσθαι, ὅθεν τὸν μὲν ἥλιον μύδρον διάπυρον. A' philoſophis ſol etiam dicitur μύδρος, ut ſcribit Luc. unde ἐμυδρός. Etym.

ΜΤΑΩ'Ν, caro fungoſa in ulcere fiſtuloſo, in quo calloſæ oræ ſunt, ſinus verò mucoſi. Poll.

ΜΤΕΛΟ'Σ, ου, ὁ, medulla: Il. χ. ὃν ἐκ γόνατα πικρὸς Μυελὸν ἔσσυτ' ὀϊστὸς καὶ οἶον πόνον ἔπαυεν. Il. ω. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἀνέκαπτε. At Sophoc. in Trach. & alii tragici μυελὸν λάχνην vocitarunt cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸν ἐγκέφαλον. Hom. verò Od. β. ἄκριτα μυελὸν ἀϊδῆσιν appellat, quoniam vires corpori addunt. ut ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos eſt μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: h. e. ipſum cerebrum; & μυελὸς ῥαχίτης, medulla ſpinalis, per rachin totam deſcendens: item νωτιαῖος. Δ'ιωνύσιος & Λοῖτος. ✠ Etym: deducit à μύω.

Μυελόεις, εντ-ος, ὁ. medullæ plenus, medullofus. Od. ι.

Μυελώδης, ες-ος, ὁ ἡ ὄ, medullæ ſpeciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, medulla impleo.

Α'μύελος, ος, ὁ ἡ ὄ, (comp. ἀ cerens medulla.

ΜΤΕ'Ω, ῶ. F. ήσω, proprièeſt doceo ea quæ ad res ſacras ſeu divinas pertinent, inſtruo in ſacris, initio. Quidam interp. (ex Euſebio, lib. 2. de præpar.) honeſta bonaq; doctrina inſtituo: Plut. in lib. de exilio, (de Enmolpo) ὃς ἐκ Θρᾴκης μετηλθε διδάσκων ἡμᾶς τὰς Ε'λλήνας. ✠ factum dicitur ex μύω, quoniam τοὺς μύστας neceſſe eſt μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Euſt.

Μύησις, ήσεως, initior ſacris, inſtituor doctrina quæ ad res ſacras pertinet. Luc. in Scytha. ἡ μυήθη μόνος Σαβάζιος Α'γάμεμν. Et cum accuſ. Ariſtoph. in Plut. μὼν ὢν ἀμυήτους ἐσ αὐτὸν τὰ μεγάλα. Item generaliter, doceor, inſtituor. Plat. in ſympoſ. τῶν μὲν ἐρωτικῶν, ὦ Σώκρατες, ἴσως καὶ σὺ ἂν μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui ſacris initiatur. Areth.

Μύστης, εως, ὁ, initiatio. Heſych.

Μύστης, ου, ὁ, myſta: qui initiatur ſacris, ſeu initiatus eſt. Exponitur etiam, ſacra diſcens, item myſteriorum peritus. Plut. in Alcib. τὰς δ' ἄλλας ἑπτὰς παρῆκαι ἡ μυείσας, μύσας ἀφυκτοφαδήμᾳ. Apud eundem in ejuſdem vita, ἱερεῖς δὲ καὶ μύστας καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Exponitur etiam, diſcipulus & conſcius myſteriorum, item μυσταγωγὸς apud Dion. Areop.

Μύστις, ιδ-ος, ἡ, quæ initiatur ſacris, ſive initiata eſt. Apud Greg. μύστιδες quidam interpr. conſciæ myſterii. In anthol. epigr. lib. 5. μύστις μολπὴ, myſticum carmen.

Μυστήειον, ου, τὸ, myſterium. Exponitur etiam, arcanum ad aliqua ſacra pertineus, res arcana & paucis cognita neque communicanda niſi initiatis. Herodia. l. 8. ᾗ γὰρ φυλάσσοντες τὸν ξραπομπὸν ὅρκον ὃς ἐστὶ ἡ Ρωμαίων ἀρχὴς σεμνὸν μυστήειον, i. ſervato etiam militari jurejurando, quod eſt unum Romani principatus myſterium ſanctiſſimum.

Μυστηιώτης, ες-ὁ ἡ ὄ, cui ſubeſt myſterium, qui ſit cum aliquo myſterio, myſticus. Plut. de loquacitate, ἡ τὸ ἄγαν ἡ τὸ μυστηιώτης τῆς σιωπῆς.

Μυστικὸς, ἡ. ὁ, myſticus, cui ſubeſt myſterium. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. ἡ ἄμα μυστικός τις ἡ ἀπόῤῥητος ἑστὶ ὁλόγος. Et τὰ μυστικὰ, quæ & μυστήεια apud Thucyd.

Μυστικῶς, myſticè, cum myſterio. Greg.

Composita.

Α'μύητος, ος, ὁ ἡ ὄ, non initiatus, profanus. Luc. de ſalt. πολὺ ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἔργον. Plat. de def. orac. ἐδεῖς τῶν βεβήλων ἡ ἀμυήτων, nemo è profanis nec initiatis.

Α'μυσος, ος, ὁ ἡ ὄ, idem quod **ἀμύητος**. Dion. Areop.

Γ'εωμύσης, ου, ὁ, qui ſacris myſteriis initiat, qui ſacra myſteria tradit, ſacrorum præfectus & antiſtes, myſteriis & ritibus ſacris præeſt. Suid. Apud Areop. ἱεωμύσαι, theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iiſdem ſacris initiatus, ſocius in ſacrorum initiatione. Philopon.

Χειροπύσης, qui Chriſto ſeu Chriſtianis ſacris & Chriſtianæ doctrinæ initiar, Chriſti ſacerdos.

ΜΤ'ΖΩ, clauſis labris quendam ex naribus ſonum emitto, qualis eſt gementium. Exponitur etiam, muſſo ſive muſſito: ut apud Ariſtoph. in Theſmoph. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς. Sic apud Plut. μύσας τῷ λογισμῷ, ſecum muſſans inter repurandum facinus. Apud Ariſtot. de anim. lib. 4. μύζει καὶ πτύσμα ἀφίησιν. exp. mutit & ſtridet. Idem l. 8. μύζουν καὶ γενῶν. ¶ Item ſugo Xen. ἀναβ. l. 4. ἕως δὲ ἔπεσ δι' ἐμοῦ, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς πολέμους.

Pertinentia ad μύζω, in priori ſignif.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, ſonus qui labiis occluſis ex naribus emittitur, qualis eſt gementium: unde exp. etiam σεναγμὸς. Poteſt etiam exponi muſſatio ſeu muſſitatio. Vſurpatur ab Ariſt. de piſcibus hiſt. an. l. 9.

Μύζω, exp. ſuſpiro, ingemiſco: unde apud Aeſch. in Prometh. ἀναμυγχάζω, pro eodem. Ab Heſychio & Suida exponitur, irrideo.

Μυκτὴρ, **Μύκτιν**, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε'μπνύζω, (comp.) ſuſpiro ſummiſsè, compreſſis labris gemo, & ita ut gemitus vix exaudiri poſſit. Ilia. δ, αἰ δ' ἐπὶμυξῶν Α'ϑανάην τε καὶ Η'φαιστον.

Ε'πίμυξις, ſuſpirium tale, ſeu gemitus talis.

Pertinentia ad μύζω. i. ſugo.

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, ſugo. Plut. de Demoſt. loquens φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σπογγιᾷ, μυζώσης ἀπόπιεσε.

Μυζάω, ὠ, idem quod μύζω ſeu μυζέω. Suid & Euſt.

Ε'ξαμύζω, exugo, ſugo. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐκμυζήσαντες, ἐξαναῤῥηξαι τὸν οἶνον.

Ε'ξεμύζησα, idem quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ, Αἶψα δ' ἐκμυζήσασα Luc. in Tim. ἐκμυζήσαντες μυελὸν. Et apud Dioſc. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα.

Ε'κμύζησις, exuctio, i. e. ipſa exugendi actio, vel ſuctio, ſeu ſugus, Dioſc.

Μαῖος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΜΤ'ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum, oratio, ſermo, colloquium. Idem quod λόγος. Il. α. & θ, πεῖον τ' μῦθον ἐειπες. Od. τ. Α'λλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Il. σ, τέλος μύθου ἐπιθεῖναι, dicendi finem facere. Od. δ'. μῦθον τελέω, efficere quæ dicta fuerunt. Plat. in Tim. ὥστε περὶ τούτου τ' εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Cic. interp. ut ſi probabilia dicentur, nihil ultra requiratis. Frequens eſt ὃς ἐμὸς ὁ μῦθος, non eſt meus hic ſermo apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, i quæ paſſim dicuntur: ut μῦθος Α'ϊδαλίδου, quæ vulgò de Aethalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ τῆ μύθῳ, ut eſt in proverbio, ut ferunt. Interdum pro fabula, i. pro ſermone ficto & falſo, veritatem tamen adumbrante: de quo fictionis genere vide Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, & Aphth in progymn. hinc ἐνυπνια μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et μύθων ἀλληγορίαι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum ſcripta μῦθοι dicuntur (ut & fabula apud Lat.) ut apud Athen. l. 5 ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Trojano. ¶ Item μῦθος, conſilium. Il. α, Η'ρη μὴ δὴ πάντα ἑμοὶ ἐπιέλπεο μύθῳ εἶδέναι, reſcituram omnia mea conſilia. ¶ Item ſeditio, factio, φάσις, ut exp. Od. φ, Οὐδὲ πιν' ἄλλῳ Μῦθοι ποιήσαιδε ἐπιφρονέοντι ἑοικότες.

Derivata à μῦθος, verbum, &c.

Μυθέομαι, dico. Il. λ, Ζεὺς μὲ πατὴρ φεύξεσθαι τείρεται δὲ μυθήσασθαι. Aliquando ſignif. effor, vel narro: ut Od. ζ. ἀυτὰρ τὰ μυθήσομαι, ἃ οἱ ἐπικέσσω. Interdum, confabulor, colloquor, Apoll. ἀμοιβαῖα δ' ἐξαλλάξαι μυθήσεσθον, inter ſe fabulabuntur.

Μυθητὴς, οῦ, ὁ, orator, ſuſurro. Exponitur etiam, φασιανὸς. Euſt. ex Anacr. **Μυθητὴρ**, idem. Heſych.

Μυθέσκομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ, Πάντες μυθέσκοντο πολυζήνου, dictitabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theoc. Idyll. 21. Τοιάδε μυθίζοισα πρὸς εἰς ἑὸν ἐπ' ἰουσ κόλπον. Exponitur etiam muſſito, apud eundem ibid. χείλεσι μυθίζουσα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico. Orph. in Arg. ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηγόσα μυθίζοιτο, ut vaticinaretur.

Compoſita.

Α'κεφαλόμυθος, ος, ὁ ἡ ὄ, verba ſine judicio & ſine delectu fundi-tans. Il. β. Exponitur & ſimpl. multiloquus.

Α'μύθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non poteſt. Demoſt. Phil. 1. & in Mid.

Α'πομυθέομαι, ὄμαι, inter dico, prohibeo, vel dehortor, diſſuadeo. Il. ι, μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πᾶλλ' ἀπομυθέομαι.

Βραχυμυθία, ἡ, brevi loquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur; unde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreſt.

Ε'γγαστρίμυθος, ος, ὁ ἡ ὄ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quæ in ventre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantem: magus & ariolus: apud Græc. bibl. interpr. Galen. vult apud Hippoc. ita appellari eum qui clauſo ore loquitur, quod ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia, ſeu verba vana. Heſych. & Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor apud eoſdem.

Ε'κφερεμυθῶ, effero in vulgus, vulgo, divulgo, Baſil. κλέπτης δὲ ὁ διάβολος, καὶ ἡμῖν τὰς ἐκφερεμυθῶν πρὸς τὰς ταυτῆ ἀσυφήτας.

Ε'μπεδόμυθος, qui firmi & conſtantis eſt ſermonis. Nonn.

Ε'πιμυθέομαι, inſuper dico, vel ſuadeo.

Ε'χεμυθος, qui cohibere ſe novit quo minus loquatur, taciturnus. Synef. de inſom. & ep. 137.

Ε'χεμυθία, taciturnitas, ſilentium. Plut. περὶ ἀδολεσχίας, Syneſ. ep. 142.

Ε'χεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Heſych.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius. Pind. in Olymp.

Γ'σομύθητες, Heſych. ſunt ἀκκεφόλοσχάψαντες.

Γ'σχνομυθία, eidem. H. & Suid. eſt λεπτολογία.

Γ'σχνομυθήτες, nimis ſubtiliter & exactè verba exquirentes: apud eoſdem.

Λιγύμυθος, qui ſtridula aut canora voce loquitur: luſciniæ epith. apud Ariſtoph. in Avib.

Ο'λιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ο'λιγομυθία, pauciloquium.

Παρεμυθέομαι, hortor, adhortor, Iliad. ι, Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παρεμυθησαίμην Οἵκαδ' ἀποπλεῖσθαι, conſuleverim ſeu ſuaſerim. Item commonefacio, verbis flecto. Ariſtoph. in Veſp. λόγοισι παρεμυθήσω, verbis commonefaciens. Item conſolor. Thuc. l. 2. τοὺς τῶν δὲ ἐκ τοκάδε ὄντας πάσχειν, ὡς ὀλοφύρεσθαι μᾶλλον ἢ παρεμυθήσασθαι, non deploro magis quàm conſolabor. Herodia. l. 6. ἐφ' οἷς ἐλεεινότατον, παρεκαλοῦντο μεγαλοδωρεᾷ χρημάτων, conſolatur mœſtitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo & ſedo. Plut. τὴν Λακεδαιμονίων φύσιν πρᾳεῖν ὑπηδόντα καὶ παρεμυθούμενον. Exponitur etiam, medeor, ſarcio, apud Baſil. & Hermog.

Παρεμυθητὴς, conſolator. Heſych. **Παρεμυθητὴς**, qui conſolari poteſt aut ſolet, conſolatorius; Ariſtot. eth. 9.

Παρεμυθία, exhortatio & demulcentia. Plat. in Phæd. Eſt etiam figura orationis molliens quod aſperius dictum eſt. Hermog. Item quod confirmationi & ſubſidii loco adhibetur rei dubiæ. Plut. de orac. Pyth. Item conſolatio: vel etiam ſolatium, ſolamen. Syneſ. ep. 57. & 79.

Παρεμυθιον, ου, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plato. l. 11. de leg. Item ſolatium, ſolamen. Thuc. l. 5. Plut. pol. 1.

Decomp. **Α'παρεμυθος**, qui verbis flecti & perſuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis. Eurip. Α' παρεμύθητ-ος, idem. Item inconſolabilis, ſolatium non admittens. Α' παρεμυθητου dicitur id in quo figura illa quæ παρεμυθία dicitur, non adhibetur. Hermog. Α' παρεμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat. Plat. de leg. l. 5. Item inſolubiliter: apud eundem de leg.

Δυσπαρεμύθητος, qui verbis flecti vix poteſt, ſeu qui hortamenta & ſuaſiones vix admittit. Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut. (de leg. l. 11.

Εὐπαρεμύθητ-ος, qui facilè verbis flecti & placari poteſt. Plato

Ποικιλόμυθ-ος, cujus ſermo varius eſt, vel vario diſtinctus lepore: facundus, diſertus Nonno.

Πολύμυθος, verboſus, loquax. Theoc. Idyll. 23.

Προπυθόμαι, alloquor. Apoll.

Συμυομυθέω, ῶ, cum gravitate loquor, ſeu cum faſtu inſolentiaque. Eurip. in Hippol.

Τ'πομυθέομαι, prædico. Apoll. Arg. 2.

Ψευδομυθία, mendacium, falſum commentum.

Ψευδόμυθος, ὁ, falſa ſeu mendacia loquor, mentior. Heſych.

¶ *Derivata ex μῦθος, fabula.*

Μυθώδης, ους-ες, ὁ ἡ ὄ, fabuloſus. Iſoc. in Panath. Plut. de ſolert. an. **Τὸ μυθῶδες**, fabuloſitas Plut. de aud. poëm.

Μυθικὸς, ἡ, ὁ, fabularis. Athen. l. 13. Plut. Symp. 1.

Μυθεῖον, τὸ, fabella. Plut. de aud. poëm.

Μυθεύω, fabuloſè narro, fabuloſè fingo. **Μυθεύομαι**, fabuloſè narror, &c. Luc. **μεμυθεύπαι λόγ-** πάλαι.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabuloſa, fabula. Plut. de aud. poëm.

Compoſita.

Α'μυθος, fabularum expers: in quo nullæ ſunt narrationes fabuloſæ. Plut. de aud. poëm ἐν ἱστορίᾳ δὲ ἄμυθον οὐδ' ἀξιοῦσι πάνυ.

Ε'πιμύθιον, τὸ, affabulario: id quod fabulæ narratæ ſubjungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progym.

Ε'πιμυθεύω, ſive **ἐπιμυθεύομαι**, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabuloſæ narratiunculæ.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos & vitæ uſum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλομυθ-, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. **Τὸ φιλόμυθον**, amor confabulationum vel fabularum. Dionyſ. Larg.

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Syneſ. ep. 105.

ΜΤΙ'Α, ας, ἡ, muſca. Il. β, Η'ὔτε μυέων ἀδινάων ἕδρεται πολλαὶ. Vide **μύες ἐγκώμιον**, apud Luc.

Μύνδα, ſeu **μύνδαι**, luſus quidam puerilis, dictus & **μῖλα γαλοῦς**, ſecundum quoſdam. Vide Poll.

Compoſita.

Α'πόμυ-υ, ὁ. apud Paul. in Eliacis cognominatus ita fuit Jupiter, quaſi abactor muſcarum.

Κυνόμυια, ας, ἡ, muſca canina. Phil. de vits M Metaph. pro impudente & audace accipitur, tum alibi tum in epigr. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & **κυνοσβὶς**. Pro **κυνόμυια** dicitur & **κυνόμυια**, verſo o, in α, Il. φ.

ΜΤΚΑ'Ω, ῶ, mugio: boum proprium. (✠ factum per onomatopœiam παρὰ τὸ μῦ λέγειν.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, aſinis, nec non aliis tàm inanimis quàm animatis quæ mugitum boarum q; quendam reddunt. Il. φ, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρ-. Il. μ, μηκα δ' ἀμφὶ πύλας μύκον. Vide **μυκήσμαι**, quod ſequitur.

Μυκάομαι, ώμαι, mugio, boo. Theoc. Idyl. 19. Αὐτὰρ ὁ μικλήχων μυκάσατο. Ariſtoph. in Ran. Ε'βλεψεν εἰς ἐμὲ δεινὰ κἀμυκᾶτο τῷ ὄντι. Plut. de Deo Soc. τὸν δὲ μυκαᾶδ ἡ ἀρίστου φασὶ πρὸς ἀνδρῶπος.

Μύκημα, mugitus, boatus. Plut. de ſolert. an. μόσχου μύκημα τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὅμοιον. Pro eodem dicitur & **μυκηθμὸς**. Od. μ. Il. σ, & **μύκησις**, etiam **μύκη**. Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητὴς, mugiens. Theoc. Idyll. 8.

Μυκητιασμὸς, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Ariſtot. de mundo.

Compoſita.

Α'μύκητος, ος, ὁ ἡ ὄ, expers mugitus ſeu mugitum. Epigr.

Α'πομυκάομαι, mugio.

Βόμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes (unde & illæ pro tauris Deo ſacris habentur quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur.) Ariſtot. in probl. ſect. 25.

Ε'ξαμύκω, valde ſeu vehementer mugiens. Il. ι. Od. ο.

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande ruditus: aſinus enim epitheturn eſſe dicitur.

Παρεμυκάομαι, reboo, mugio.

Τανυσάρκους, mugitus suos longè protendens: seu intensè & vehementer mugiens. in Epigr.

ΜΥΚΗΣ, ητος, vel ὁ, ἡ, fungus, apud Dioſc. l. 4. c. 83. Gal. de alim. facult. l. 2. c. 69. & apud Athen. l. 2. ¶ Item clavus oleæ qui & fungus Latinè dicitur. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnii, quod eſt inter futuræ pluviæ prælagia. Ariſtop. in Veſp. & Thepphr. in ſignis tempeſt. & Aratus, ἢ λύχνου μύκητες ἐγείρεται ἠὲ μύξαι Νύκτα χιὼ σημῆνε. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi ſimile vaginam tegebat: unde apud Herodot. ὁ μύκης τῆ κολεῷ τὸ ξίφος ἀπεπάλλει. ¶ Item membrum virile, Heſych.

ΜΥΚΑΛΗ ſive μύκλος, Heſych. nigræ lineæ quæ in aſinorum collis & pedibus ſunt. Etym. μύκλον eſſe dicit rugas & plicas in aſinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλοι Heſychio ſunt etiam libidinoſi & lalcivi homines, ſalaces, apud Lycophr. à Myclo quodam tibicine, qui fuerit libidinoſus, vide ſchol.

Ε'πτεμύκλῳ (comp.) ab Heſych. exp. qui eſt novem annorum, robuſtus & validus. Callim. Ε'ξη μοι Μάγνης ἐπτεμύκλου ὄνος.

ΜΥΚΤΗΡ, ῆρος, ὁ, naris, meatus odorandi. Gal. ad Glauc. l. 1. ἐστ' ἐξαίρετος μυκτὴρ ἐστ' ἐν ᾧ ξεῖα ῥυόσεται τὸ ἄλμα. Idem. τὰς μυκτῆρας ἐπλαμβάνειν, nares obſtruere, ſic apud Ariſtot. hiſt. an. l. 1. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναστῆσαι. ¶ Item naſus: ut ἐφ' ᾧ δὲ μυκτὴρ ῥινόγωνος, in duas partes diviſus eſt naſus. Plerunque metaphoricè uſurpatur, ut & l. at. naſus, pro irriſione. Luc. ὄφελ μή τις εἰρωνείαν φῇ ᾗ μυκτῆρος ἕνεκα τὸν Α'πηλιώτην θεραπεύειν τῷ ἐπαίνῳ. ¶ Item proboſcis elephanti: apud Ariſtot. de part. an. l. 2. ✠ Euſt. derivat à verbo μύζω, quod exp. τῷ φυσᾷ τῷ μὴ τοιχέῳ ἐκφυσᾷ, item μεμυκὸς χεῖλος ποιὸν ἄχος ἀπὸ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etymol. vult eſſe dictum à μύζω (pro quo quidam reponunt μύω) vel παρὰ τὸ μύζειν ἀπ' αὐτῶ ἐξιόντι: aut etiam ἀπὸ τοῦ μὴ πνεῖν δι' ἑαυτὸ ἔχειν, i. e. πέρας. Quidam ſuſpicantur potius factum eſſe ex μύπω vel μύθομαι, ut μυκτὴρ ſic pars corporis quam quis μύπει.

Μυκτηρίζειν, à naribus. in anth. epigr.

Μυκτηλίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno, irrideo: unde paſſ. ad Gal. c. 6. Ἐκεῖ ἐμυκτηλίζετο.

Μυκτηρισμὸς, οῦ, ὁ, ſubſannatio, irriſio.

Σμυκτὴρ pro μυκτὴρ, ut σμίκρος pro μικρὸς, apud Heſych.

Compoſita à μυκτηρίζω.

Α'ντιμυκτηρίζω, viciſſim naſo ſuſpendo, viciſſim ſubſanno ſeu irrideo.

Ε'μμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis inceſſo.

Ε'κμυκτηρισμὸς, idem quod μυκτηρισμὸς.

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, mola, (ut mola aſinaria ſeu truſatilis, aut frumentaria, olearia.) Od. υ. Αἳ δ' ἀλέασθ' οἱ μύλος ἐπὶ μέλισσι τραπέτω. Et apud Poll. τρῆσαι τὸν μύλον, & ἀλέσαι, & ἀλετρίδες & ἀλετρίαινον, molam verſare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ, ut ſuperior ὄνος. Heſych. ¶ Item pro mola ſalſa. ¶ Item mola, i. e. os latum & rotundum toti genu ſupra poſitum, ob figuræ ſimilitudinem ſic dictum. A' quibuſdam & patella & rotula Latinè vocatur. ¶ Item mola, caro informis & inutilis in muliebri utero concepta: dicta à motus gravitate & difficultate ἡ μύλη: apud Aet. & Aegin. l. 3. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη, molaris dens. Gal. ἀεὶ τῶν κατ' ὀπὴν l. 5. ἀεὶ ἀβρωθόλου μύλου. Et im plur. μύλαι, molares, apud eund. in lib. de offib. & l. 9. de uſu partium: & generaliter quivis dentes, apud Suid. ut μύλας λεβήτων. Ab Heſych. μύλαι exponitur etiam σιαγόνες, maxillæ.

Μύλος, ὁ, idem quod μύλη, mola (in prima ſignif.) ut in hoc proverbiali verſu, ὁ δὲ θεὸν αἰδοῖ μύλος, ἀλεκτὼ ἢ λεπτά. Vtitur & Plut. de ſera numinis vindicta. Eſt & apud Matth. ac Lucam. Item μύλος pro dentibus molaribus, apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 2. Item μύλος pro γρεῖδος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. l. 14. Item μυλίτης ὀδόντος, molates dentes, qui & μύλαι, apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, apud Strab.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcom. c. 9.

Μύλνη, ης, ἡ, medicamentum dentium dolores ſedens inditum vel oblitum, apud Gal.

Μύλακρ, ακρος, ὁ, molaris lapis qui & μυλίας, & μυλίτης. Exponitur tamen ſimpliciter, lapis rotundus ab Euſt. Il. υ.

Μυλόω, ῶ, induro, unde ἐμυλώθη apud Hippoc.

Μύλων, ωνος, ὁ, vel μυλὼν, ῶνος, dicitur in quo eſt mola, ſeu in quo verſatur mola, piſtrinum. Herodot. τρῖψαι μύλωνι ὕμνιον ἢ ἀπὸ πλοίου. Ariſtot. rhet. l. 3. Κλεισθένης ἐπὶ τοῦ μύλωνος ἐκέλευε πολίτας ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιτηδείους ἑταίρους, locus erat in quo ſe quærebantibi ſervi, ut ſcribit Poll.

Μυλωδὸς, οῦ, ὁ, qui piſtrinum piſtrices, & inde ὀρχεῖται facit. Suid. Exponitur & molitor, item piſtor, apud Athen. ſecundo adject. ut μυλωδὸς ὠδή, quæ & ἐπιμύλιος. Et item μυλωδεῖς, & μυλανεῖς, molitrix, piſtrix.

Μυλωδικὸς, ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum. molendinarius, molendinarius. Plut. in ſym. ſcp. ſap. μυλωδικὸς ἀνὴρ, vaſa molendinaria.

Μυλόεις, ᾶ, dentes concutio præ frigore. Item frendo dentibus, ſeu ſtrido dentibus. Heſiod. in Erg. Λυγρὸν μυλιόωντες. Item ſcribitur μυλιόωντες. *comminuere.*) Theocrit. Idyll. 4. τὸ γεροντίον ἢ ῥ' ἐπ μύλει Τάνταν τὸν κυκεῶνα ἐροτρίβε. ¶ Suid. μύλλειν eſſe dicit etiam contrahere labia, quod & μορμύλλειν, nec non μυᾶν & μαμυᾶν.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, ſcortum, meretrix.

Compoſita.

Α'μυλος, υ, ὁ, molam non expertus, non molitus. Α'μυλος, ὁ, τὸ, ſubſt. (ſub. ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ ſine mola facta eſt. Dioſc. l. 2. c. 123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt: ut ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Æ. ſin. Sic ἄμυλος μᾶζα & ἄμυλος πλακοῦς. mazæ & placentæ, quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Ariſtoph. in Pace, itemq; apud Theoc. Idyll. 9. Item ἄμυλον exp. rigidum, infractum.

Ε'πιμύλιος, ut ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaria contilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, ſuperior mola. Deut. Idyll. 17.

Ε'πιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγναθὶς, dicta etiam μύλη.

Περιμυλέα, αος, ἡ, ſtatua quæ ante molas poni ſolebat: alii dicunt eſſe deam quæ molis præſidebat. Apud Suid ſcribitur etiam περιμυλία.

Τ'υρόμυλος, mola aquaria, ſeu molendinum aquarium.

Τ'υρομύλιον, idem in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, mola truſatilis. Xen. Pæd. 6.

Χειρομύλων, ονος, ὁ, idem. Dioſc. l. 5.

ΜΥ'ΛΟΣ. ῦ, ὁ, ab Heſych. exp. curvus, tortuoſus. Ab Euſt. exp. ſtrabo, qui oculis eſt diſtortis. ¶ Apud Athen. l. 14. μυλλαὶ ſunt etiam placentarum ſpecies. ¶ Μύλλος verò, piſcis ſpecies, apud Athen. l. 3. & apud Athen de alim. l. 2.

Compoſita.

Α'μυλλαίνω, intorqueo, incurvo, apud Hippoc.

Διαμυλλαίνω, ſcindo ſeu torqueo labra: item illudo & irrideo tortis labris. Ariſtoph. in Veſp. Οὗτος διὰ δημύλλαιτες ὀδὰξ ἐξέος.

Περμυλλαίνω, labra protendo vel propendère ſino. Galen. apud Hippoc.

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo. Euſt. ex Alceo, ὑδὶ μυνάμενος ἄλλο νόημα. ✠ ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, prætextus, exculatio. Od. ρ. Α'λλ' ἄγε μοι μυῶνα πυθέσθαι: ſic prætextibus multis rem protrahite.

ΜΥ'ΞΑ, ας, ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Heſiod. in Aſp. Τῆς ὑπ' ἔ ῥινῶν μύξαι ῥέον. Eſt etiam humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur: unde ✠ κογχύλη apud Gal. Vſurpatur & de lucernæ ellychnio. Plut. μύξαι de naribus apud Soph. dictum invenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυξητῆρες. ✠ Euſtat. à μύζω deducit ut & μυκτὴρ. Sunt qui à μύσσω vel μυσσάμαι deducant: ut nimirum μύξα ſit quod quis ἐκ τῶ μύξαι detrahit.

Μύξα, ας, τὸ, prunorum ſpecies Actuario, Pſello & Aetio, quæ & μυξάδεσον appellatur.

Μυξώδης, ους, ὁ ᾗ ἡ, mucoſus, i. muco abundans: Gal. de part. an. l. 2. interdum muco ſimilis. Dioſc.

Μυξάζω, ἐκπυοῦμαι, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξίον & μυξάδεσον, piſcium nomina: apud Athen. & Euſt.

Μύξων, ωνος, ὁ, piſcis quidam ex genere mugilum, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 17. dictus παρὰ τὸ μύζειν, quoniam πρὸς χεῖπα τῇ ἀπ' αὐτῶ γινομένῃ μύξῃ, ut Athen. l. 7. refert ex Ariſtot.

Μυκτὴρ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex μύξα ſignif. ellychnium lucernæ.

Δίμυξον, duo habens ellychnia: Plat. in fabula quæ Νοῦς μαχὸς inſcribitur.

Πολύμυξον, multa habens ellychnia.

Τρίμυξον, tria habens ellychnia.

Μύρεσαι. vide in Μύρος. Μυρηξὸς, vide in Μῦρον.

Μυρεσάκης, μυρεσὰς, in Μύρος. Μυρίδιον, μυρίζω in Μῦρον.

ΜΥ'ΡΙΑΔΗς, ητος, ἡ, myrica, arbor de qua Dioſc. l. 1. c. 117. & Plin. l. 13. c. 21. l. 24. c. 9.

Μυρικίνος, myricinus, è myrica confectus. Heſych.

Μυρικώδης, ους, ὁ ᾗ ἡ, myricæ ſimilis, ad myricam proximè accedens: ut μυρικώδεις ἕλυμοι, folium tamaricis ſeu myricæ.

Μυρίνη, vide in Μῦρον.

ΜΥ'ΡΙΟΣ, ου, ὁ, infinitus, innumerus, immenſus. Od. ξ. ἐ δ' ὑπὲρ μυρίον ὄρνυ Α'ρηος. Apud Lucianum, μυρίον πλῆθος. infinita multitudo. Item ſummus, extremus, maximus, ingens. Plat. in apolog. ἐν πολλῇ μυρίᾳ νίκῃ. Sic μυρίον πένθος apud Hom. Plat. & Plut. & μυρία σπουδὴ, apud Luc. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles: ut Iliad. α, μυρία ἄλγεα, ſic alibi μυρία ἔργα,

ἔλεα, κήδεα, & μυρία ὀνείατα. μυρία ἔσθλὰ, &c. Interdum additur μάλα apud poëtas: ut Od. ρ. Η'σαν δ' ἀμφὶς μάλα μυρίοι. ¶ At μύριοι, μύριαι, μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia, ut Euſt. & cæteri gramm. teſtantur, ut Herodot. ἐν μυρίοισι ἕτεσι. Et μύρια πάντα apud eundem. Cum genit. ut μύριοι Λυκιάδαιων. Item apud Plat. μυρίοι ἐπὶ μυρίαις πόλεις. Apud Dem. pro cor. μυριάσι μυρίοις, & apud Plat. πολλάκις μύριοι.

Μυριοπλάσιος, infinitis partibus plures, Ariſtot. eth. 7. c. 6. Exponitur etiam, mille partibus plures, ſeu millies plures. Xen.

Μυριοστὸς, decies milleſimus. Plat. Μυριοστὴ, q. d. decies milleſima, pro, decies millenarius numerus, numerus decem millium.

Μυριακὶς, decies millies. Ariſtoph. in Nub. Dem. pro cor.

Μυριάς, άδος, ἡ, decies millenarius, numerus, decem milliũm numerus. Theocr. Idyll. 17.

Μυριότης, ητος, ἡ, infinitas, infinita multitudo, infinitus numerus. Phocyl.

Compoſita.

Δυσμύριοι, bis decies mille: aut viginti millia. ῑ μ.

Δυσμυρία ἵππος, viginti millia equitum. Luc.

Τεισμύριοι, tricies mille ſeu milleni; aut triginta millia.

Τετρασμύριοι, quadragies mille: aut quadragina millia.

Πενταχισμύριοι, quinquagies mille: ſeu quinquagin. millia. Plut.

Μυεισμὸς, &c. vide in Μῦσος.

ΜΥ'ΡΜΟΣ, ηκος, ὁ, formica. Heſych.

Μυρμηδὼν, formicarum contubernium, h. e. multitudo formicarum unà domicilium & ſedes habentium, quæ & μυρμηκία eidem Heſych. Dorienſibus autem Μυρμιδόνες eſſe aiunt τὰς μύρμηκας, formicas.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μῦρμος, formica. Pro eo dicitur Doricè μύρμαξ. Theocr. Idyll. 9.

Μυρμηκόδης, ους, ὁ ᾗ ἡ, formicinus, qualis formicarum eſt, formicis proprius. Plut. in l. περὶ φιλοστοργίας.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras haberis eminentias ſimiles verrucis, quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι, aut μυρμήκια. Plin. ibid.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangis genus, de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμήκειον, in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quædam. Celſius. l. 5. c. ult. A' Græcis medicis vocantur μυρμήκια. ut ab Aet. Poll. Aegin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιὰω, ῶ, infeſtor myrmeciis, infeſtor verrucis quæ μυρμήκιαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος, illud dicitur, quum aliquis verrucas iſtas patitur, aliis verrucarum formicarum inſtar eruptio, Aet.

Μυρμηκίζειν dicitur ſignificare ita affici, ut ſi formicas repentes ſentias. Μυρμηκίζον σφυγμὸς, dicitur pulſus inæqualis in una pulſatione & diverſis partibus arteriæ, formicarum motui ſimilis.

Μυρμηκώδης, ους, ὁ ᾗ ἡ, idem quod μυρμηδόνιον, contuberniũm ſeu agmen formicarum: unde proverb. μυρμηκιὰ ἀγαθὴ, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam ſedes & domicilium formicarum. Plut. de exil.

Τ'ετραμύρμηκες, (comp.) expon. formicæ quæ equites dicuntur, vel qui magnis formicis ceu equis invehitur. Luc.

ΜΥ'ΡΟΝ, τὸ, unguentum, Athen. l. 1. μύρων ἀλειφομένους. & l. 5. λιμνάζειν τῷ μύρῳ. Varia μύρων genera. ut κακκὶ & ἀγαλμα μύρον, quibus oppon. τὰ παχέα. vide apud Athen. l. 12. & apud Dioſc. l. 1.

Μυρηρὸς, ῆ, ὁ, unguentarius, ut μυρηρὰ ἀγγεῖα, vaſa unguentaria, vaſa recondendis unguentis: apud Poll. l. 10. c. 26. ex Ariſtoph. in Δαιταλεῦσιν.

Μυελὸς, pro unguentario vaſe, ſeu ungnentaria ampulla, poni videtur Poll. l. 7.

Μυελόδιον, ου, τὸ, q. d. unguentulum, Ariſtoph.

Μυελίζω, unguentis imbuo ſeu inungo. Strato epigr. l. 2.

Μυελίσματα, unguentis imbuor ſeu inungor. Plut. ſymp. 6. συναίτιος ψυχαγωγίαι καὶ μυελίζόμενοι, fucantes ſe & unguentis illinentes. Sic μεμυελισμένος apud Athen. l. 8. unguentis delibutus, unctus: itemque apud Herodot.

Μυελισματος, τὸ, & μυελισμὸς, οῦ, ὁ, unguentorũ illitus. Athen.

Μυελιστὴς, οῦ, ὁ, exp. odorus.

Μυέω, idem cum Μυελίζω.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, unguentum. Ariſtoph. μαιεύεται ἀγαθὸ ἵππος μεμυρωμένα τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν ἀγαθοῖς

Μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio Hippoc. Coac progn.

Μυείνη οἶνος, vinum unguento miſtum ſeu conditum. Vide Poll. l. 6. c. 2. Pro eodem legitur μυσείτης, apud Aelian.

Μύρρα, ας, ἡ, myrrha, ſive murrha apud Hippocr. Aeolicè pro σμύρνα, ut annotat. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις. ¶ Μύρρα & μυρρὶς, vocatur etiam herba quædam cicutæ caulibus & foliis ſimillima. Dioſc. l. 4. c. 116.

Μυρρίτης λίθος, myrrhæ colorem habens, faciemque minimæ gemmæ. Plin. l. 37. c. 10.

Μύρρα, idem quod μύῤῥα.

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrham redoleo.

Σμύρνιον, planta quædam myrrham reſipiens. Dioſc. Dicitur etiam σμυρνίον. Nic. in Ther.

Κατάσμυρνος, (comp.) myrrhatus, myrrham redolens. Dioſc. l. 1. cap. 26.

Compoſita.

A'μύεις, unguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον, unguentum ſiccum. Vide Aet. l. 8.

Τ'υρόμυρον, compoſitio unguenti humidi odorati, apud Aet. l. 16. c. 114. Exponitur &, unguentum liquidum.

ΜΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, myrus ſeu murus: piſcis qui & σμύρος dicitur. Ejus fœmina dicitur μύραινα ſive σμύραινα, muræna. Ariſt. h. an. l. 5. c. 10. Pro μύρος dici etiam μύραινος ſcribit Heſych. Suidas μυραινεῖν dici tradit & de libidinoſa & prona in venerem: ut ἐπὶ θρασὺ τὸν ἀφροδίσιον καὶ παρασκευὴν καὶ μύραινεν ου.

Μύαινος, myrinus: piſcis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

ΜΥ'ΡΤΟΣ, ου, ἡ, myrtus. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Μύρτον, ου, τὸ, fructus myrti dicitur, h. e. bacca myrti & præſertim plur. num. Plat. pol. 2. ἐν μύρτα ᾗ φησὶν ἀποδῦσι ταῖς τὸ πῦρ. Sic Dioſc. l. 1. c. 156 ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβόμενος γυαλός. ¶ Ab hujus baccæ ſimilitudine μύρτον dicitur caruncula ſubſultans in media muliebris pudendi rima. Poll. l. 2.

Μύρτα, & μυρτὶς, idem quod μύρτος, myrtus, teſte Heſych. Alioqui μυρτίδες idem ſunt quod μύρτα, myrti baccæ. Athen. l. 14. ex Polyb.

Μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nigrorum baccis nigris contuſis. ut docet Dioſc. l. 5. c. 36. Eſt & πτόλεμος quidam μυρτίτης ſive μυρσινίτης, ex eo nominatus, quod τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ teſte Dioſc. l. 4. c. 165. & Theophr. hiſt. pl. l. 9. cap. 12.

Μυρτίδανον, appendix eſt inæqualis, & eminens ac concolor, vel lut marius circum myrti truncum. Dioſc. l. 1. c. 157. & Gal. in lex. Hippocr.

Μυρτὰς ἄλσος, ῆ, idem quod μυρτίδανον, ut tradit Gal. ſimpl. med. l. 8. Pro eodem ſcribitur & μύρτις apud Paul. Aegin

Μυρτίνη, pyri arboris & oleæ genus, ut tradit ſchol. Nicand.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος, apud Gal. Plut & alios. Pro eodem dicitur Atticè μύρρινη apud Athen. l. 6. Plat. de rep. l. 2. Ariſtoph. in Nub. Legitur & μύρινη pro eodem apud Theophr. hiſt. pl. c. 9.

Μυρσίνων, ῶνος, ὁ, myrtetum, locus myrtis conſitus. ap. Ariſtoph.

Μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum utpote confectum ex foliis myrti teneris, apud Dioſc. l. 1. c. 49.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Dioſc. l. 5. c. 37. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος. Et μυρσινίτης πτόλεμος, idem cum μυρτίτης, Dioſc. l. 4. c. 165. Μυρσινίτης λίθος, myrſinites, gemma, myrti odorem habens, apud Plin. l. 37. c. 10.

Compoſita.

Ιέ ὀξυμυρσίνη, myrtus acuta, myrtus ſylveſtris. Dioſc. l. 4. c. 146.

Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, à Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. c. 17. ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα, quæ à poëta vocatur paſtoralis præfixa culpide myrtus.

O'ξυμυρσίνη, acuta myrtus, myrtus ſylveſtris, de qua in appendice Dioſc. l. 4. c. 146. ubi Dioſc. hæc eadem eſt quæ Theophr. κεντρομυρσίνη.

O'ξυμύρσινος, υ, ὁ ᾗ ἡ, oxymyrſinus, ex ſylveſtri myrto confectus.

Χαμαιμυρσίνη, myrtus pumila ſeu humilis. Plin. l. 23. c. ult.

Χαμαιμύρτη, idem. Dioſc. l. 4. c. 146.

ΜΥ'ΡΩ, fluo, ſtillo, Etym. ¶ Item fundo, χέω. Euſt. Heſiod. in Aſp. (de jaculis Martis) Πεζὸν μὲν δυνατὸν τ' εἶναι καὶ διακναιέμεν μῶλον, in anteriore ſui parte mortem habebant, & lachrymis fluebant, mortem & lachrymas afferebant ei quem tetigiſſent.

Μύρομαι, fluo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. (de Thermodonte fluvio) Σμικρύνεται ὑπ' ἀκλιὺν Μύρεται, διίεις διαπρὸ τ' ἀπείσιον, i. ἐκρεῖ effluit. Apud Heſych. μύρονται exp ἐξέρονται. ¶ Item fleo ploro, lamentor. Od. τ. Οἶκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γόωντά τε μυρόμενόν τε. Et Il. τ. ἀμφὶ δ' ἐτᾶρῳ Μύρονται.

Compoſita.

A'λιμυρίνης, ου, ὁ ᾗ ἡ, iri mare cum ſonitu quodam aut fremitu fluens. Od. ε.

A'λίμυρος, ὁ ᾗ ἡ, idem, Apoll. Arg. l.

Πλημμύρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Μύρωμα, μύρωσις, vide in Μῦρον.

ΜΥ͂Σ, υὸς, ὁ, mus. Ariſtoph. in Veſp. μῦς ὀδοντίας. Apud Dioſc. μῦες οἱ κατοικίδιοι. Dicitur etiam μῦς in nom. & accuſ. plur. pro μῦας & μύας, ſeu μῶς & μᾶς. Plut. in lib. de invidia & odio, οἱ ἢ Περσῶν μαγοὶ τὰς ῥῖνὰς ἐπικόπτουσιν. Apud Ariſt. μῦς ὁ ἔμπροσθεν. Gaza interpretatur forices. ¶ Μῦς, muſculus, motus voluntarii inſtrumentum, primâ ſimplicique carne & fibris conſtans: ſic dictus, vel quòd excoriatũm murem formæ imitetur, vel quòd piſci quem muſculum appellant, ſimilis ſit.

Μυάδης, ου, ὁ ᾗ ἡ, ad murem pertinens. Plat. μυᾶδες appellavit

quos

quod mures decet, in lib. de cohibenda iracundia. Item musculosus, apud Gal. Exponitur etiam, torosus, lacertosus.

Μυών, pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur &, φευφαλὴς πόπος. Item pulpa brachiorum & coxarum, nec non sura, Iliad. π.

Μυωξός, ὸ, ὁ, Gal. scribit esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses & mures palustres. Sunt qui existiment esse Alpinum murem, Plin. l. 10. c. 65. quique vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide & Epiphan. in Ancorato, & in Orig. hæresi 64.

Μυωτὸς χιτών, murina tunica. Pol. l. 7. c. 13. de vestium generibus, scribit amictum fuisse Armeniis peculiarem, eumque vel contectum è murium, qui apud ipsos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. l. 9. μυωτοὶ σάρκες, musculosæ carnes.

Μύαξ, ακος, mytilus, μύαξες sive μύες dicuntur esse conchæ sponte naturæ in arenosis provenientes, ut pectines. Plin. l. 32. c. 9. Diosc. μύαξα vocare solet ipsam concham (seu testam ostrei istius, ut lib. 1. Ἀπὸ λα μύακα τὸ ἐπιπλέον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum.

Ἀμυῶ, (comp.) musculis carens, vel in quo musculi prorsus non apparent. Gal. apud Hippoc.

Μύσις, vide in Μύω.

ΜΥΣΟΣ, ὸ Θ, τὸ, scelus, facinus detestandum. Theodor. hist. Eccl. l. 3. pro sacrificio dæmonico sæpe utitur: quia apud Deum eo nihil sceleratius & detestabilius. ¶ Μυσὸς, ὕ, ὁ, detestandus, abominandus. Hesych. ✣ Eustat. derivat παρὰ τὸ μύσαι, ut sit ᾧ ὸ μύεμβι, ad quod oculos claudimus, videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσεξὸς, idem quod μυσὸς, Hesych.

Μυσεία, ας, ἡ, detestabilitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσιχθὴς, & μυσιχρὸς, abominandus, sceleratus, impurus: apud Hesych.

Μυσίζω, polluo scelere. Hesych.

Μυσάττομαι, abominor, averſor ut detestandum & scelestum. Luc. οἱ δ' ἅτινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, abominabantur & aversabantur ut prodigium. Idem Luc. cum accuſ. μυσάττεται τὰς σφαγάς.

Μυσῆτὸν, ὕ, τὸ, intritum ex alliis & quibusdam aliis condimentis. Aristoph. in equit. Ἐ' τὸ ταυτησὶ κατακνηδέλιο ἐν μυσῆτῳ μ' ἔτυψε. Vide & Diosc. l. 2. Masc. gen. usurpavit Theoph. hist. pl. l. 9. c. de alliis, ἀλλὰ ϖερὶ τὸς μυσῆτὰς χεώτας. ✣ Schol. Arist. ſcribit loco citato denominari παρὰ τὸ μυσάσθαι, quoniam odor ejus ſit μυσεξὸς, quaſi μυσητὸν, atque adeò à Callim. vocari μυσητὸν hoc hemiſtichio. ὦ ἔτι ἑλαντο μυσητόν.

Μυσητεύω, contero, vel acribus condimentis condio. Aristoph. ſchol. in Veſp. Δῦσις ϟ αὐτὸν αὖσρα μυσητεύσουδι.

Καταμυσῆδω, ῶ, (comp.) contero, ut allia in mortario contundi ſolent. Aristoph. in pace, ἀπαξάπαντα καταμεμυσῆωμένα.

Compoſita.

Ἀμυχεξὸς, ὸ, nullo contaminatus ſcelere & piaculo: ὁ ϟ μυσεξὸς, inde enim factum volunt.

ὙπομυσεΘ, qui eſt propemodum μυσεξὸς. Item fœtidus, vel ſubfœtidus. Gal. apud Hippoc.

ΜΥΣΣΩ, vel μύσσω Atticè, mungo, emungo, mucum naſi extraho. Hujus tamen verbi nullum exemplum affertur: at ejus compoſita ſunt in uſu. ✣ Quidam à μύζω deducunt, quod in emungendo & comprimantur nares, & non ſine ſono ſoleant emungi.

Μυκτὴρ & μύξα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπομύσσω ſive ἀπομύττω, mungo, emungo. Epigr. l. 3. Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Περίκλ Θ τὸν ῥῖν' ἀπομύσσειν. Item metaph. decipio. Poll. & Hesych.

Ἀπομύσσομαι, emungor, mungo me. Xen. αἰσχύνη Πέρσαις ϰ τὸ ἀποσπύσαι ϰ τὸ ἀπομύσσεδζ.

Ἀπομυξία, ἡ, id quod emungendo detrahimus. Hesych.

Ἐμπομύττω, exp. ſubſanno, ſtrepitu narium floccifacio.

Περμύττειν eſt promittere ellychnium, & lucernam emungere. ex Poll.

Μύσαξ, vide in Μασάομαι. Μύσης, &c. in Μύεω.

ΜΥΣΤΙΛΗ, ης, ἡ, buccea panis excavata, qua pulmentum aut jus hauritur. Poll. & ſchol. Ariſtoph. Pro eodem ſcribitur & μυσύλη, apud eoſdem, itemque apud Euſt.

Μυσιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato polentam aut juſculum. Metaph. Aristoph. in equ. κἀμφιδὶν χρῆϊν μυσιλᾶσθαι τῶν δημοσίων. Pro eodem ſcribitur & μυσυλάομαι, apud Ariſtoph. in Plut. ubi vide ſchol.

Μύσιλλον, Atticos vocaſſe panis bucceas quæ canibus objicerentur, annotat ſchol. Ariſtoph.

Μύστρον, ου, τὸ, Euſtathio, idem quod μυσίλη. Exponitur etiam, cochlear. Nic. apud Athen. l. 3. Ἡ' ῥέμα δ' ἐγχλιάων κόλιοις ἐκδάπτεο μύστροις, cavis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis menſuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μυστρίον diminut.

ΜύπλΘ, vide in ΜίπλΘ.

ΜΥΤΙΣ, ιδΘ, ἡ, naſus: peculiariter de marinis piſcibus. Sic Ariſtot. de ſepia loquens dicit eam ἐν τῇ μύτιδι habere ſemen genitale: hanc μῦτιν paulo poſt μυκτῆρα appellat: addens etiam τῷ ῥίνα non abſurdè vocari poſſe μύτιν. Gal. in lex. Hippoc. annotat μύτιν vocari τὸ ἐν τῷ σπάνιᾳ σώματι ὠλαν, attramentum quod in ore ſepiæ eſt: verùm & piſcem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem ſcribitur & μυτὶς apud Heſych.

Μυτίωτὸν, &c. vide in ΜόσΘ. Μυχΐζω, in Μύζω.

ΜΥΧΟΣ, ῦ, ὁ, penetrale, intimus locus, ſive intima pars, receſſus: ut μυχὸς δόμοιο, Od. γ. Et μυχὸς Ἀγρίου ὑπαβάτου. Il. ζ. Item ſinus: ut μυχὸς Ἀδριατικὸς, ſinus Adriaticus, ap. Polyb. & Strab. ✣ Etymol. tradit fieri ex νυχὶς pro νυχὸς genitivo nominis νύξ, vertendo ν in μ, ut μυχὸς ſit ὁ ἐνδότατ Θ ϰ σκοτεινὸς τόπος. Poſ. ſit & à μύω (claudo) derivatum videri, ut ſignificetur locus clauſus & occultus.

Μυχαίτατ Θ & μυχοίπατ Θ, ſuperl. penitiſſimus, intimus, pro μυχότατ Θ. Ariſtot. de mundo. Od. φ.

Μ'χθ Θ, ὸ, ἡ, ἡ, vel μυχαῖ Θ, qui eſt ἐν μυχῷ: vel qui venit ſeu erumpit ἐκ τῶ μυχῶ. Intimus. item abſtruſus. Ariſtot. de mundo, σπεῦμα εἰς μυχὰς σύεργας γῆς παρεχωδὲν, ſpiritus qui in abſtruſos quoſdam & cœcos meatus terræ ſe inſinuarit.

Μύχατ Θ, pœticè, idem. Apoll. Arg. 1. Oppian. de venat. l. 3. Μυχὸ, pro μυχὸς, apud Suid. ex Herodot.

Ἐ'νδομυχ Θ, ὸ, ἡ, ἡ, (comp.) in interioribus abditus receſſibus. Item abditus, occultus, latens. Sic etiam dicitur homo qui conſilia ſua nulli aperit: Latinis homo tectus. Suid.

Ἐ'νδομυχέω, ῶ, in interioribus lateo receſſibus: ſeu latco, occultus ſum.

Ἐ'νδομυχὴ, occultè, ſecretò. Heſych.

ΜΥ'Ω, F. σω, claudo, occludo, comprimo. Dicitur primùm & propriè de labris & ore. Dicitur ehim μύω τὸ χείλη & μύω τὸ ϛόμα. Ipſa etiam χείλη, & ϛόμα quoq; dicuntur μύειν. Anth. epigr. χείλ Θ ἔμυσε, os clauſit. Sic μύσαντα ϛόματα, apud Plat. in Phædr. clauſa, aſtricta. A pud Ariſtot. in probl. μεμυκὸς τῷ ϛόματι, qui eſt ore compreſſo. ¶ Dicitur etiam de oculis, & exp. connivco, nicto, oculos claudo. Dicitur autem μύω ſine adjectione, vel μύω τὸ ὀφθαλμὸς, ſeu τὰ ὄμματα. Interdum ipſi oculi dicuntur μύειν: ut Ariſtoph. in Veſp. μύσας παρεῖξον, oculis clauſis. Sic Lucian. ἐ μύοντες οἱ πόνητες βαδίζοιεν, ſi pauperes oculis clauſis incederent. Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύοδι, alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem μύουσι τὰς ὀφθαλμὰς οἱ ἀνθρωποι, expon. connivent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis: ut de vulnere cujus labra non hiant: ut apud Diosc. μεμυκότα ἕλκη, occluſa. Item de rosis, apud Euſt. Item μύοντες πόροι apud Ariſtot. meteorol. 4. obſtructi, clauſi. In epigr. μέμυκα exp. obmutui, item contrahor. Item μεμυκότες ἀνεμοι, q. d. qui ſunt ore occluſo ſeu compreſſo.

Μύσις, εως, ἡ, occluſio, compreſſio, obſtructio.

Μύκη, idem quod μύσις, apud Hippoc. teſte Gal. At, μυκὴ eſt mugitus, boatus, ex ſchol. Ariſtoph. Vide & in Μύκης.

Μυᾶν, eſt contrahere labia: quod & μύλλειν dicitur. Suid. ex Ariſtoph. τί μὰ μυᾶτε κἀπανδᾶτε; τὰ χεῖλε τέτρασθαι δ' ἄκρατ κατέβρετε; Pro eodem dicitur etiam μομυᾶν & μομύλλειν apud comicos, teſte Polluce.

Μύεω, Μῦσος, Η' μύω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμυδὶ, absque labiorum compreſſu: h. e. patente ore. Luc. in Lexiph. ἐπίπολης ὄμμυδι, ϰ ἥδιη ἐκεροδάκρυϊ ῥηγῶ.

Ἀμυδὶς, idem quod ἀμυδὶ πίνω, hiante ore bibo, & largo hauſtu. Plutarch. Symp. 3. problem. 3. τὰς δ' ὥσπερ ὑδατοπότιδας πίνοντας (ὅπερ ἀμυδὶς ἐιν ὀνόμασαι) οἱ παλαιοὶ φασὶν ἤκρᾳ σκιπάτειν μέδαις.

Ἄμυστις, ιδΘ, vel ιδΘ, ἡ, largus, hauſtus: unde ἄμυστι πίνειν & ϖροπίνειν, idem quod ἀμυδὶς ἐιν & ἀμυδὶ πίνειν, apud Athen. l. 10. & 15. Item ἄμυστις poculi genus. Poll. lib. 6. cap. 15. itidemque Suid. ex Ariſtoph.

Ἀναμύω, aperio oculos, cui oppoſuu μμύω, unde ἀναμύειν Heſych. ἀναελέπειν.

Ἀπομύω, idem quod μύω, claudo, tego, apud Dion. Areop.

Ἀτρομύον, ſtella quæ Aegypciis Iſis & Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo.

Ἐ'κμυδίζω, idem quod ἀμυδὶ πίνω, apud Euſt. & Athen. Quidam exp. labris aliquantum compreſſis ebibo.

Ἐ'πμύω, idem quod μύω: ut τὰς ὀφθαλμὰς ἐπμύσαντες apud Baſil. Ponitur & ſine accuſ. apud Polyb. l. 4. ἐκὶν πς αὐτὸς ἐπμύσῃ.

Καταμύω, idem quod μύω: apud Xenoph. ϰ ὅταν μὲν ὑγιαίνῃ, καταμύει τὰ βλέφαρα. Item (ſine adjectione) claudo oculos: ſæpe

pud Luc. in Tim. ϰ ἢ ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἡμᾶς ἐφίᾶσιν. Sic Homer. in batrach. ἐκ ἐδύναν Δορυδούπου, Οὐδ' ὀλίγον, καταμῶσαι. Καμμύω, per ſyncopen dicitur pro καταμύω, apud ſeptuaginta Bibl. interpr.

Ἀνύμμυος Θ, (decomp.) inconnivens, non connivens.

Σκαρδαμύσσω, ſeu σκαρδαμύττω, oculis crebrò ſalientibus connive, ſeu oculos frequenter claudo & aperio. Xen. in ſymp. & Ariſtot. σκαρδαμύσσει δὲ ἐν τῷ καθεύδειν ἅπαντα πάντες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebrà ſignum do, ut amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniveo. ✣ Compoſitum putatur ex σκαίρω & μύω. Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω ſeu καρδαμύττω, quod Etym. Apud Atticos ſignificare ait, τὸ σωεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν ϰ μὴ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν, ἀπὸ τ' τῦ καρδάμου, quoniam ſi quis ipſum ϖεροσνέγκηται, σωεχῶς τὰ βλέφαρα μύει, vel etiam παρὰ τὸ πὰς κόρης μύειν.

Σκαρδαμυκτικὸς, ὴ, ὸ, crebrò nictans: ut σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Ariſtot.

Σκαρδαμυκτὶ, adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, idem cum σκαρδαμύττω, nicto ſeu nictor. Luc. τὰ κόρε μοι τεθόλωδον, ϰ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix ceſſo.

Decomp. Ἀ'σκαρδαμυκτ Θ, ὴ, ὸ ἡ, ἡ, non nictans. Ariſtoph. in equit. βλέπον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδαμυκτ Θ, non claudens oculos.

Ἀ'σκαρδαμυκτέω, ῶ, non nictor inconniventibus palpebris aſpicio, Schol. Ariſtoph. propriè eſſe dicit, inconniventer intueri ſolis radios nec oculos claudere.

Ἀ'σκαρδαμυκτὶ, ſive ἀσκαρδαμυκτὶ, intentis oculis, immotis atque inconniventibus palpebris, ita ut non nictetis. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτὶ ὁρᾶν.

Συμμύω, claudor, vel clauſus ſum: item comprimor, vel compreſſus ſum. Plat. ὅταν ταῦτα ξυμμύσῃ. Sic & apud Ariſtot. Theophraſt. & Xenoph.

Ἀτρέμυκτον, Δεσμυτ, Κεφάμυον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Μυώδης, μυῶδ, μυωξὸς, &c. vide in Μῦς.

ΜΩ'ΚΟΣ, ῦ, ὸ, fatuus, irriſor, deriſor. Heſych. & Suid. Pro eodem ſcribitur & μωκὸς, apud Etymol.

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo.

Μεγάφωνα, ὦναι, irrideor. Alciphr. ϰ τὰ ῥ' ϖρῶτον κλαῦσα μετ' ἐκείνης ϰ μωκωμένη, τῶ δυσφόρε ἐνεβλήκυτο.

Μ'κίζω, illudo, apud Suid.

Compoſita.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, ſeu deludo, derideo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irriſio, illuſio. Athen. l. 5.

Ἐγχαμωκάω, illudens, irridens. Heſych.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Arrian. καταμωκησόμενός σε, qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irriſio, illuſio, deriſio. Athen.

ΜΩ'ΛΟΣ, ὸ, ὁ, bellum, pugna, tumultus, pro quo ſupra μάλ Θ & μόδος. Hom. Il. ν. Κρ' μάλον Ἀρῆ Θ. Il. ρ. Αἰεὶ δ' αὐτὸ μῶλ Θ ὀρώρει Ἄρηϊ. ✣ Quidam derivant παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam minus in bello ſanguine polluuntur: ¶ Dicitur & μῶλ Θ, ædificium quoddam in fluctibus extructum ad uſum nautarum: portus manufactus. Exponitur etiam pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus conjungendis.

Μωλάω, ῶ, pugno. Heſych.

Μῶ'ΛΥ, moly, herba de qua Dioſc l. 3. c. 54. & Hom. Od. κ, Ρίζ\η ϱ μῶλυ ἔσκε, γάλακτι ϑ εἶκελον ἄνδρα. Μῶλυ δέ μιν κλῆσιν θεοὶ καλέουσι· δυσὶ χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι. Ἀλλὰ θεοὶ πάντα δύνανται.

Μῶ'ΛΥΖΑ, caput allii, apud Pſellum medicum. Galen. in lex. Hippocr. alliuum eſſe dicit quod ſimplex caput habet, nec in nucleos dividitur, & quoſdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩ'ΛΥΣ, ſive μώλυξ, indoctus, ineruditus, apud Heſych. Idem dicit Sophoclem in Phædra, μῶλυν dicere τὸν παρειμένον, exolutam viribus. ¶ Item tardus, ſegnis, ignavus: Nicand. in Ther. ἀπαύ\σατο γῆρας Μῶλυς ἐπισχών, incedens tardus & ſegnis. Exponitur & hebes, remiſſus, languidus, imbecillus.

Μωλύω, ſive μωλαίω, hebeto, remiſſiorem facio. Etymol. Τὰ μωλυόμενα. paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

ΜΩ'ΛΩΨ, ωπ Θ, ὸ, vibex, verberum in cute veſtigium, cutis cum verberum incuſſione ſugillata. Plut. de ſera num. vind. ϗλαί ϰ μάλωπες ἐπὶ τ πα δῶν ἐκδύσε τοις μὲν μᾶλλον ἐμαίνοντο, τοῖς δ' ἧττον. Idem de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ ϰ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνουσι. Apud Ariſtot. in prob. μώλωπας κωλύει τὰ σήρματα σφεστιδώδη, pelles excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vibices prohibent.

ΜΩ'ΜΟΣ, ὸ, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehenſio. Od. β. ἀδύλεις δ' ἔκε μῶμον ἀφ' ἡμᾶς. Plut. in polit. præc. Λέγοντες ἐν ἑαυτοῖς χρυσὸν ἔχειν, ἀδιάφθορον ϰ ἀκήρατον ϰ ἀλίκαστον ὑπὸ φθόνε ϰ μώμε πμλύ. ¶ Item Μῶμος, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irriſor & reprehenſor. Lucian. in lib. de hiſt. ſcrib. ὁ ὕδλιδς ἀν', φλλ' ὅδ' Μῶμος

μωμήσασθαι δύναιτο. Sic Plato de repub. l. 6. ὡδ' ἂν ὁ Μῶμος (ſeu ὁ γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Dicitur μῶμος & quicunque deum illuni imitatur, eodemque modo factæ hominum, quo ille deorum, irridet. ut apud Ariſtot. Μῶμε ϰ ἄφωνΘ σημεῖον.

Μωμέομαι, ῶμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ. Τρωὰς δ' ἐμὲ ὀνόσαν Πάριν μωμήσονται. Et Theogn. Μωμεύσαι δέ με πολλοὶ ἀμώμητοι κακοὶ ὄντες, Μισεῖ δὲ δὸς τὸν ἀνόητον δύδε τοῖς.

Μώμημα, τὸ, reprehenſio, irriſio, vel potius dictum ipſum, quo aliquem reprehendimus ſeu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehenſor ſeu irriſor. Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione ſeu reprehenſione dignus.

Μωμίτης Θ, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingivæ affidet. Poll.

Μωμάω, carpo, reprehendo: idem quod μωμέομαι ſive μωμάομαι. Odyſſ. ζ. Sic & Heſiod. Brg. 2. Μωμήσειν εἴδυλα, clàm carpere & reprehendere.

Compoſita.

Ἀ'μωμος, ου, ὸ ϰ ἡ, reprehenſioni non obnoxius, irreprehenſus: Heſiod. in Theog. φύλα τ' ἐρατὰ ϰ εἶδ Θ ἄμωμος.

Ἀ'μώμητος, inculpatus, Momi morſibus non obnoxius. Il. μ. Πολυδάμαντ Θ ἀμωμήτοιο, apud Athen. l. 12. ἀμωμήτον δ' ὑδάτε ἔχυτο ϱεύτοῖς.

Παμμωμος, (decomp.) qui eſt omninò ἄμωμος.

Ἐ'πιμωμάομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι ſeu μωμάομαι.

Ἐ'πιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis, ſeu reprehenſione dignus: apud Heſiod. in Erg. & Theocr. idyll. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, ſeu reprehendit. Exponitur etiam, reprehenſor & maledicus, apud Plat.

ΜΩ'Ν, num, nunquid, an, utrum? Ariſtoph. in Nub. μῶν ἡμῶναί πνες? num heroinæ aliquæ ſunt? Idem μῶν ϰ σὺ κατηκάκες? an & tu derides? Sic Sophocles, οἰ μοι τί φῶ? μῶν ὀλωλαμεν; num perimus? ſequente μὴ vel ὔ, ſignificat nonne? utrum non? annon? Eurip. μῶν ὔ πέποιθας annon credis? Plat. in epiſt. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μὼν ὐχ' ὧδε ἔπειν? annon quod feci? Idem de rep. l. 1. ἐὰν ὁτῳ ἐγχρῶνται ἀδικία, μῶν μὴ ἄπολεῖ τὸν αὐτῆς δίωκον, nonne perdet?

Μῶσον, vide in Μοῦσα.

ΜΩΡΟ'Σ, vel μῶρΘ Atticè, ὸ, ὁ, ſtultus. fatuus. Ariſtoph. in Nub. Καὶ πῶς ὦ μῶρε οὐ ϰ κεγίνων ὕζων ϰ βεκκοσίλιος. Eurip. μώρε δ' ὦ μῶρος λέγει. Soph. in Ajace, μῶρε μοι δοκεῖς φρονεῖν. Apud Dioſc. lib. 4. ῥίζαι γ' ἀσυμβόλῳ μωρᾷ, radices guſtu fatuo ſive inſipido. ✣ Etymol. dictum eſſe ſcribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν: vel à partícula μὴ, & nomine ὦρα ſignificante φρονῆσαι, quaſi μὴ ϕρΘ, i. ὁ μὴ ἔχων φρονῆσεων.

Μωρᾶς, ſtultè, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητΘ, ἡ, ſtultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, ſtultitia, fatuitas. Eurip. in Medea. Dem. Phil. 3.

Μώρωσις, εως, ἡ, ſtuititia, fatuitas, ſtolliditas. Medicis dicitur quū una cum memoria etiam ratio periit. Aetius ex Galeno & Ruf.

Μωραίνω, ſtultè ago, vel ſtultus ſum. Eurip. in Medea. Καὶ ταῦτα μὴ ϑέλουσα μωραίνεις, γύναι. Luc. ϰ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων. Cum accuſ. alicubi ſignificat μωρολογεῖν: ut apud Eurip. Οὐδὲν σιδήρε ταῦτα μωραίνει πέλας, alicubi pro μωρὸν ποιεῖν uſurpatur. ut 1. ep. ad Cor. c. 1. ἐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τ κόσμε τύτε.

Μωραίνομαι, ſtultus fio, vel ad ſtultitiam redigor. Inde particip. μεμωραμμένΘ, redditus fatuus, ſeu ſtultus, aut ſtupidus, ſeu ſtolidus: Ariſtot. hiſt. an. l. 9. ϰ Item μωραίνεδζ, δύκεις φρονεῖν. ſatuari, i. fatuum ſeu inſipidum reddi. Matth. c. 5.

Μώλων, à quibuſdam marem mandragoræ appellatum falſe ſcribit Dioſc. l. 4. c. 76. & Plin. l. 25. c. 13. Aliis eſt tertium mandragoræ genus, ut teſtatur Dioſc. ibidem: ſic dictum quòd μωρὸς reddat eos, qui de eo comederint.

Compoſita.

Ἀ'ναισιμωρΘ, ος, ὸ ϰ ἡ, mente captus. Euſtath. & Suid.

Ἀ'πομωρΘ, dementate, reddere ſtultum.

Ἐ'γκαπομωρΘ, pugnator ſtultus ſeu fatuus. Appian. lib. 2. Epigr. Vide & in comp. à μορΘ, in Μόρος, & ab ὦ Θ, cura.

Ὀ'ξύμωρΘ, q. d. acutiſtultus, ſeu acutiſatuus. Ὀξύμωρον, (ut Quint. tradit) ſententia eſt ex periculo petita, hoc eſt, ita affectatè & acutè enuntiata, ut fatua videatur.

N.

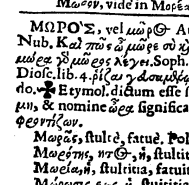

Nota literæ apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ Inconſitione tranſit interdum in λ, interdum in γ. interdum in μ, ut in παλίλλογΘ, πελιγνώπλΘ, παλίμπορατος. ¶ In fine aſſumitur interdum κα φελκυσμὸν: ſequente vocali aliqua aut diphthongo: ut λέγωσιν pro λέγωσι, ὑπὲρ θεὸν pro ὑπὲρ θεὸ, & ſic in ſimilibus. Eſt etiam numeralis nota, de qua vide in Append.

ΝΑ'ΒΑΑ, genus musici instrumenti. Hesych. & Suid. Ab Ovidio in lib. 3. de art. am. vocatur nablium.

Νάβλας, ου, ὁ, idem quod νάβλα. Poll. l. 4. & Athen. l. 4. Apud Hesych. scribitur ναῦλας, dicturque etiam is qui nablam pulsat.

Ναβλιστής, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat, apud Athen. l. 4.

Ναέτης, vide in Ναίω.

ΝΑΙ', πρ., ita, etiam, adverbium affirmantis & concedentis: ut Matth. 5. ἔστω δὲ ὁ λόγος ὑμῶν ναὶ, ναί. Et apud Ceb. Theban. roganti πίστευε καὶ σὺ θεῷ; respondetur ναὶ ναί, etiam, ita, vel utique, immò. Geminatum legitur apud Aristoph. in Nub. & in Epigr. ναὶ ναὶ φίλ'. Vsurpatur & in jurejurando, ut apud Aristoph. ναὶ σφῷν τῶν θεῶν. Sic apud Xen. quidam respondet, ναὶ μὰ Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, utique, sanè. Greg. ὡς ἔοικε κενὸς ναὶ πάσας. Et Il. α. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τελέσσεται, equidem, sanè, utique.

Ναΐδιον, vide in Ναός. Ναΐσκος, in Ναΐω.

Νάϊος, in Ναῦς.

ΝΑΙ'ΡΟΝ, ου, τὸ, à Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata, quæ immiscentur unguentis.

ΝΑΙ'Ω, habito, incolo. Poëticum est: ut Il. β. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. Odyss. δ. ἐπεὶ μάλα πολλὰ παθόντα δόματα ναίεις. Et cum præpos. Il. β. Οἳ ναίουσ' κὴ ἀστῦλιν. Vsurpatur & in pass. fienif. pro ναίομαι, habitor. Il. β. νήσων αἳ ναίουσι πέρὶ ἁλὸς. ✠ Eustath. derivati posse dicit à verbo νάω, νήσω, quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντές τι, sunt συναθροιζόμενοι.

Ναίομαι, habitor, incolor: unde πόλεις εὖ ναιόμεναι. Iliad. γ. & εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Iliad. α.

Ναίτης, ου, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potiùs ναέτης.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, habito, incolo. Od. ο. ἐνὶ ναιετάουσι. Hesiod. in Erg. οἵ τε Θηλαιτης Ε'γχίθη ναιετάων'. Item passivè, habitor, incolor: ut Od. δ. εἶκον Εὐμήλα ναιετάοντα. Sic πόλις εὖ ναιετάουσα, Iliad. ζ.

Νάω, pro ναίω, (i. habito) est inusitatum, nisi in hisce temporibus: aorist. νάσσω, item ναοσάμην (abjecto incremento pro ἐνάσσω & ἐνασσάμην) habitavi. Il. ξ. Hesiod. in Erg. Et infin. νάσσεσθ': apud Apollon. Arg. 2. Et act. νάσσα (i. dem pro ἔνασσα) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. δ. Hinc ναέτης, habitator: pro quo & ναστὴρ, in Anthol. Epigr.

Νάω ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, scaturio: ut Naz. σπηγαὶ δὲ ναυηγότερον νάουσιν, scaturiunt. Apud Aristoph. νᾶν σκῶρ, stercus innatans.

Νᾶμα, τὸ, fluentum, scaturigo, latex: omne id quod alicunde fluit: plerunque tamen de aquæ scaturiginibus & laticibus dicitur: ut apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάμασι τοῖς Σιμοεντίοις ἀγχίσειλατε τὸν Ἀρεθούσης. Athen. l. 2. ἀπεξυρῆσθαι τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα τῶν λόγων.

Ναματοῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundant, i. latices & scaturigines seu rivuli. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum & fontium copia est. Aristot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum vel fluor, scaturigo. Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸ, scaturiginibus ac rivis riguus: idem quod ναματώδης. Hesych.

Ναὸς, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ναίω.

Ἀπεναίω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐγναίω, inhabito.

Μετεναΐσσης, ους, ὁ, idem quod μετοικίσης, de quo paulò pòst inter comp. à Νάω. Exponitur &, incola: apud Hesiod. in Erg.

Περιναιετάω, circumhabito, Dionys. de situ orb.

Περιναίτης, q.d. circumhabitator, accola.

Περιναιτάω, circumhabito, accolo. Od. β. & alibi. Et οἱ περιναιετάοντες, accolæ. Item passivè, circumhabitor, Od. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἱ περιναιετάουσιν, &c.

Συνναίω, q. d. cohabito, i. simul habito. Apoll. Arg. 2. μητέρι συναιέσκετο.

Συνναέτωρ, cohabitator, contùbernalis. Hesych.

Τ'μβίαι, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita ex νάω: ac primum significante habito.

Ἀ'ποναίω, inusitatum, format ex se tempora usitata: ἀπεναόθω, & ἀπεναοσάμην, ad habitandum me contuli, commigravi: ut ἀπεναόθω τηλόθι πατρίδος, Eurip. in Iphig. T. & Od. ο. Οὐ γ' Ὑπερησίῃ δ' ἀπεναόσατο. Item Act. ἀπένασα, migrare feci: unde subjunct. ἀποσάσω, inetri causa geminatum habens σ. Il. π.

Ἐ'γναέτης, ου, ὁ, inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola. Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur & ἐναετὴρ, Epigr. l. 2. Fœm. ἐναέτις & ἐναέτειρα, habitatrix. Apoll. Arg. 1. Et Epigr. l. 3.

Ἐ'πανάω, qui sedibus suis relictis, aliò habitatum se contulit. Exponitur etiam, pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod.

Κατανάω, inusit. unde κατῆσανα, idem quod κάσανα, habitare feci, habitandum dedi. Hesiod. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατέναεν πατρὶ ἐς πίειρα γαῖης. Idem in Theog. γένεσιν κατένασε Νεμέης, pro ἐν γένεσι. Et κατεναιόμην, habitavi. Apoll. Arg. 2. ἐν δὲ Κῶῳ κατενάσαντο.

Μετανάω, idem quod ἐπινάσιος. Nonn. Μετανάσης, idem. Il. ι.

Μετανάστια, quæ commigrat, profuga, in Epier.

Μεταναστάω, migro, commigro. Synes. vide & in μετανίσσομαι.

Composita ex νάω, i. fluo.

Ἀ'ενάω, semper & perpetuò fluens. Hesiod. l. 1. λίμνη δ' ἔχε ταῦ σῶμα μεγάλη, τὴν λέγουσι Αὐδὴ ἀένναον ἔναι, contiguus est sepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu perennem esse. Pro eodem dicitur & ἀέναος: ut apud Herodot. in Thalia, ποταμὸς ἀέναός ἐστι. Et metaph. perennis, perpetuus: ut apud Aristoph. ἀέναοι νεφέλαι. perennes nubes. Sic Xen. Pæd. 4. ταῦτ' ἀενάοντα ἡμῖν δύναται αὖ τὸν πάντα χρόνον πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν. Pro eodem dicitur & ἀέναος, apud Poëtas: ut apud Hesiod. Κρήνης ἀέναος. Et ἀενάων ποταμῶν ηελλέγον ὕδωρ, apud eundem.

Ἀ'ενναόν, (adverb.) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. jugiter.

Ἀ'ενάων, οντος, ἰtidem pro ἀεὶ νάων: ut Odyss. ν. Ἐ'ν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, aquæ perennes.

Ἀ'ένναος, ου, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. l. 2. ὑδάτων ἀεναόντων ποτίεσσι.

Ἀ'ναμαι, fluentis cárens: ut ἀφύσατο νᾶσος, apud Plut.

Ἀναύαλος, perfluo. Plut. in Acmyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip in Medea.

Κρουνὸς, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

ΝΑ'ΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum suo villo. Theocr. idyll 5. ἔψιμα τᾶ Λάκαινα, τὰ μεῦ νάκος ἐχθὲς ἔκλασεν. Herodotus pro vellere seu pelle arietis usurpasse dicitur, & Lucian. pro pelle ovis: Ioseph. pro quacunque pelle villosa.

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος. Il. ξ. Α'ν δὲ νάκῃσι ἕλετ' αἰγὶς ἐυτρεφέος μεγάλοιο.

Νάκνεον, νακύελον apud Hesych. idem quod νάκος. Pellis.

Composita.

Καπωνάκη, ης, ἡ, & Καπωνάκης, ου, ὁ, vestis genus, cui ab inferiore parte assutum erat νάκος. Aristoph. in Lysistr. & in concionat.

Καυνάκη, lænæ genus barbaricum seu Persicum, vestis pellicea, apud Aristoph. in Vesp.

Νᾶμα, &c. vide in Νάω, seu Ναίω.

ΝΑ'ΝΝΗ, ης, ἡ, patris matrisque soror vel frater, apud Hesych.

ΝΑ'ΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apollinaris ait nanos vocari brevi atque humili corpore homines, paulùm supra terram exantes. Aristot. de part. an. l. 4. c. 10. νάνα εἰσὶ παιδία πάντα, οἷον ἂν αὔξεται τὰ κρανθέν. ✠ Etym. deducit παρὰ τὸ νὴ, privat. & ἄνω, augeo. Item panis species apud Athen. l. 10. c. 14.

Ναυάδης, ου, ὁ, ἡ, ὸ. pumilionis formam habens, pumilio, Luc. de conscrib. hist. & de salt. Aristot. verò ναυώδες, ut νάνος, esse vult, ὃ τὸ ἄνω μὲ μῆκος, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος καὶ πρὸς οὐ μικρὸν: ideoque πάντα τὰ ζῶα τέλεια παρὰ τὸν ἄνθρωπον εἶναι ναυώδη.

ΝΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, templum, ædes sacra. (✠ παρὰ τὸ ὀναίνειν ἢ αὐτῶν τὸν Θεόν: unde & domus Dei vocatur in sacris literis. Athen. l. 5. ναὸς ἐπίχωρος, ὃ ἐκείνεται πηλῶν τεπαφίοντα. Attice dicitur νεώς, ut λεώς pro λαός. Athen. l. 14. ἐνδοῦσ' οὖτ' ἐν τῷ τῆς Xen. Hellen. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος τεὼν κρατηρῶντες. Et rursum: οἱ νεὼ πάντες αὐτόματοι ἀνέῳγοντο.

Ναΐδιον, facellum, ædicula.

Composita.

Ἐ'ννεως, distus olim fuit ὁ ναὸς, templum: διὸ τὸ ἐπαίειν ὦ αὐτῶ τὸν Θεόν, ut ait Clinias apud schol. Apoll. Rhod.

Ἐ'νάζω, vel ἐνάζω, Etymologo itidemque Hesychio est τὸ λατρεύειν θεῷ τοῖς ναοῖς.

Πολυνάω, multa habens delubra. Theoc. idyll. 15.

Περίνεως, ante templum situs, protemplaris. Et περίναι, ων, τὰ, subst. τὸ ἔμπροσθεν τῶ ναῦ, templi vestibulum: schol. Sophocl. Dicitur etiam περίναια pro περίνεως, ut Hesych. testatur. Et περίνη & περιστὴ Ionicè pro περίνεως. Et τὸ περίνεον pro περίναιον apud Lucian.

ΝΑ'ΠΟΣ, εος, τὸ, saltus, clivus montis aut promontorii sylvosus & leniter cavus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemorosa. Eurip. νάπος ὑλήεσσαν: Soph. νεφοβόλον νάπος. Xenoph. Hellen. 5. ἐπὶ νάπει ἐδιδάσκετο ἐγίγνοντο. ✠ Deducitur à νὴ privat. & φάω, quasi νηφάω, vel νήφω.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apoll. Arg. l. 2. καπειλάται ἠπειρῶν δὲ Κοίλα ὑπὸ δὲ νάπη. Et Plutarch. in Num. αἰσχρὰς νάπας epitheticas dicit.

ΝΑ'ΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idem quod σίναπι, sinapis, teste Phrynicho & Vipiano apud Athen. initio lib. 9. Et Dioscor. l. 2. c. 184. σίναπι ἡ νάπυ. Aristoph. in equit. καλλιλᾶς νάπυ, pro ἁμαλᾶς. ἀμφορεῖς νεναπυλίοις, amphoræ ad summum usque plenæ & pressæ.

Νασὸς, οῦ, ὁ, densè plenus ac veluti pressus, confertus, apud Dioscor.

Νάσσα, idem quod νάπυ, apud Nicand. in Alexiph. Ἐ'ν δὲ τε νάπειον ἐφέψειν σ' ἅλας.

ΝΑ'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex, de quo Dioscor. l. 1. c. 6. & Galen.

Νάρδινος, ου, ὁ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἠλειμμένος ναρδίνῳ ἐλαίῳ.

Νάρδινος, ου, ὁ, vinum nardi odore conditum. Dioscor. Fœm. gen. ναρδίνη, vocari solet nardus montana.

Ναρδίζω, nardo similis sum, nardum imitor seu refero.

Ψευδόνυξ ὁ Ψ, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur, & ita teste Plinio vera nardus adulteratur.

ΝΑ'ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. Xen. Pæd. 2. εἰς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παίχνια τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plut. symp. 6. ἢ νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεγκόντα, κηφώτατον ἕλκ'. de Bacho. Hesiod. Ἐ'ν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες ἐλεφάντινοι, ferulæ eburneæ. Dicitur esse & medicum instrumentum è ferula, teste Luc. & Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam est, de qua Theophr. l. 6. c. 2. Dioscor. l. 3. c. 91.

Νάρθηκίας, ferulago, humilis ferula. Theophr.

Νάρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ similis, ad ferulæ naturam proximè accedens.

Νάρθηκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à se editos νάρθηκας & νάρθηκια inscripsêre. Gal. πρὸς χεῖρα. l. 5.

ΝΑ'ΡΚΑΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphthum: odoramenti genus suffitibus admisceri solitum, ut est apud Dioscor. l. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Aegin. νάσκαφθον, nec non νάκαφθον, l. 7. c. 22. Idem esse putatur νάρδη apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7.

ΝΑ'ΡΚΗ, torpedo: piscis cujus ea est natura, ut propiùs accedentem & se tangentem obstupefaciat: teste Platone in Menone. Vide & Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. Plut. de prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 2. & Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore & veterno capitur. Exponitur etiam, stupor. Aristoph. in Vesp. τίπτ' ὦναξ νάρκη μὲ κρὶ τὰ χειρὸς κατέχεται. ¶ Νάρκη dictum est à quibusdam centauriium magnum, ut habetur apud Dioscor. Quoniam verò centaurium dictum est à quibusdam Gentiana, quidam ipsam etiam Gentianam νάρκιον vocârunt.

Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior sive affectus sum: obtorpesco, aut etiam torpeo: Aristot. (ἅτε τὴ νάρκης, i. de torpedine pisce) φανερὸν ἐστὶ καὶ τὸν ἁψάμενον πάσχειν ναρκᾶν. Alex. Aphrod. dicit quosdam ναρκᾶν τοὺς ὀδόντας, ad stridorem limæ. Apud Hom. Il. θ. v. 328. νάρκησε δὲ χεῖρε ἑκάστου καρπῶ, exp. ἐλύθη. ¶ Apud Synes. ἐπισταλὲν ἢ ἐξ εὐθείας ἐκεῖς αὐτὸν ἐπιθέναι, καὶ τοι φρονήσεις, ἐνάρκησα, exp. non sustinui, repentè desii.

Νάρκησις, εως, ἡ, torpefactio, torpor seu stupor. Gal. Νάρκωμα, pro eodem.

Ναρκώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸ, torpefactio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκῶντα τῶ αἰσθητικῶ δυνάμει.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippocr. aph. l. 5.

Ναρκωτικὸς, torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi aut obstupefaciendi: unde ναρκωτικὰ φάρμακα, stupefacientia medicamenta.

Νερκώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸ, cui torpor seu stupor ineft, torpidus seu stupidus, ut ναρκώδης ὀδμῶν.

Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narcissus, flos qui ab aliis λείριον dici annotatur ex Theoph. hist. pl. l. 6. & Dioscor. l. 4. c. 161. Fœminino genere legitur apud Theocr. idyll. 1. Apud Aristoph. autem & Dioscor. masculini generis est. ✠ Α'ναρκη, ης, ἡ. à torpore, quem suo odore affert, ut scribit Eustath. itidemque Plut. symp. 3.

Νάρκισσινος, η, ον, narcissinus: ut ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum, ex narcissi flore, ex Dioscor.

Ναρκιστίτης, lapis, cujus meminit Dionys. in poëm de situ orbis.

Composita.

Ἀ'ποναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω: apud Basil. σοὶ δὲ ὦκ ἀπονάρκᾳ ἡ χεὶρ, exp. obstupescit.

Ἀ'πονάρκιον, idem quod ναρκάω. Ἀ'πονάρκοιμι, οίμην, obtorpesco; unde ἀπονεναρκωμένος, apud Plat. de rep. l. 6.

Ἀ'πονάρκωσις, obtorpefactio. Expon. & obstupefactio. Aristot. in probl.

Ἐ'ναναρκάω, ῶ, obtorpesco. Plut. in Coriol.

Θηελονύδριον, ου, τὸ, dicitur frutex quidam foliis subherbaceis, flore roseo: quòd serpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Καπνοναρκάω, obtorpefacio, torpidum reddo. Paul. ep. ad Corin. 2. c. 11. ἐν ἑτέρᾳ κατενάρκωσα.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, dicitur esse vasis genus apud Aristoph.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt unguenta. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis.

Νασμὸς, vide in Νάω seu Ναίω.

ΝΑ'ΣΣΩ, Ε. σω & ξω, æquo ac complano, premo.

Νασσόμαι, æquor, complanor, premor, impleor: ut apud Aristophan. ἀμφορεῖς νενασμένοις, amphoræ ad summum usque plenæ & pressæ.

Νασὸς, οῦ, ὁ, densè plenus ac veluti pressus, confertus, apud Dioscor. νασὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem, ὁ κόσμος ἐστὶ πάντων καὶ νασὸς, καὶ τῶν ὄντων βεβυσμένος. Nasὸς dicebatur etiam ἀγγεῖός τι, sive πλακοῦς ἐ mêlle, uvis passis, aliisque condimentis denfior & constipatior. Aristoph. in Pluto, ἵνα γὰρ ἂν σοι νασὸς εὖ πεπιεσμένος.

Νασίσκος, parvus νασὸς, apud Athen. l. 6.

Ἐ'πινάσω, (comp.) unde particip. pass. ἐπινενασμένος, oppletus, Aristoph. in concion. αἱ τριάκοντά γ' ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν πάντων καὶ παρασκευασμέναι, menſæ omni genere ferculorum onustæ & refertæ.

ΝΑΥ'Σ, & apud Poëtas νηός (cujus genit. νηὸς, & Atticè νεὼς & poëticè νηὸς, dat. νηΐ, accuf. νῆα, Plur. nominat. pass. νῆες, genitivum, & poëticè νηῶν, dat. ναυσὶ & νηυσὶ, apud Poëtas accus. ναῦς, & poëticè νῆας, & aliquando νέας) navis: ut ναῦς εὐέσελμος, navis bonas habens tabulas, Il. β. Od. μ. νηῦς ἐνεργὴς. Thuc. l. 2. καὶ ναῦς τε νηῒ ἀφεστήκατε. Idem l. 8. ἀφικομένης τῆς νεώς. Sic Od. μ. νεὼς κυανοστεργέος. ✠ Eustath. deducit à νέω νῶ, significante σωρεύω, ut ναῦς seu νηὸς sit quam σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει, vel à νάω, quod est κολυμβῶ.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta. Xen. Hellen. 1. ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποτὰς ναῦς τινα dicuntur compotores. Et adjectivè in Epigr. ναύτης δρόμος, iter navale. Pro ναύτης Poëtæ & inprimis tragici ναυβάτης dicunt.

Ναύτρεναι, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικὸς, ου, ὁ, nauticus. Aristot. pol. 5. Η' ναυτικὴ. Στέγνη, rei nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν, res nautica, vel copiæ navales: classis. Thuc. l. 1. & 2. Xen. Hell. 1. Aristot. pol. 6. Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ. Thuc. l. 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem cum ναυτικὸς. Aristoph. in Ran. Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi species quædam, apud Aristot. in hist. an. & Athen. l. 7.

Ναυτιλία, ἡ, navigatio. Hesiod. in Erg. Herodot. Luc.

Ναυτίλλομαι, navigo. Od. δ. Ὡς ἂν ἐπισμυγερὰς ναυτίλλεται ἔνεκα πιτοῦς. Sic Od. ξ. & apud Luc. de hist. scrib.

Ναυτία, ἡ, nausea, propriè qua navigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Dioic. l. 3.

Ναυτιώδης, manseosus. Plut. de virt. mor. & symp. 4.

Ναυτιάω, ῶ, nauseo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύων σοι καὶ ναυτιῶ. Et metaph. respuo, quasi nauseans. Demetr. Phal. οἱ τε σῦκα ναυτιῶντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον.

Ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi, vel nausea.

Ναυπάσεις, apud Hippocr. dicuntur effusiones sanguinis: translato vocabulo ab iis, qui in nausea sanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.

Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία: unde metaph. ναυσίᾳ πᾶν δόξαι, fastidio aliquem habere, apud Simonid. in Iamb. de mulier.

Ναυσιάω, idem quod ναυτιάω. Ναυσιάσης idem cum ναυτιήσης. Hesych.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro navigatione persolvitur. Plut. in lib. an seni administr. resp. Luc. Dicitur & masculi. gen. ναῦλος: apud Aristoph. in Ran. Item ναῦλον, merces quam persolvimus ei, ad quem divertimus. Poll. l. 1. ¶ Item ναῦλον sive ναῦλος, genus instrumenti musici: apud Plut. symp. 2. probl. 4. & Soph. Pro quo frequentiùs dicitur ναῦλαξ, sive ναῦλαξ, ακος, ὁ, apud Poll. l. 4. & Athen. l. 4. Scribitur & ναῦλον, seu ναῦλλον, duplici λ, teste schol. Aristoph.

Ναύλοω, ῶ, naulo loco. Plut. symp. probl. 6. οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες.

Ναῦλοφλόρα τὸ, idem quod ναῦλον, Hesych.

Ναυσθλόω, idem cum ναυλόω: vel naulo vehendum suscipio, Eurip. Ναυσθλοῦσθαι, dicitur etiam vector, qui persoluto naulo navem conscendit: apud Aristoph. in Pace.

Νεῶν, ῶνος, navale: i. statio navium, & locus & domicilium quo subducuntur. Hesych.

Νεῶν, navalis. Νέια τὰ, ligna fabricandis navibus apta, seu ligna navalia, vide & derivata à Νεός.

Νήϊος, ου, ὁ, navalis. Et νήϊον ξύλον, lignum navale, vel navalis materia. Hesiod. in Erg. Pro quo simpliciter νήϊον, Il. γ. Item νηΐα τέχνη, ars nautica. Soph. in Ajace.

Νηΐτος, ου, ὁ, navalis. Νηΐτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηΐτικὸς, nauticus.

Composita.

Ἀ'εναῦται, q. d. fempernautæ: magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui consensis navibus consilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratam habuisset aliquam sententiam, revertebatur.

Ἀ'κρόνηον, summa seu extrema navis pars. Hesych.

Ἀ'ναυτία, nautis carentia: vel navibus impervia. Hesych.

Ἀ'ναυσία, ἡ, nausea nulla. Suid. Ἀ'ναυλεῖς sine naulo.

Ἀ'φορναῦται Διόσκουροι, dii nautarum defensores: vel dii faventes & propitii nautis, in anthol. Epigr.

Δεκανοναῦται, apud Lacones dicebantur liberti, qui classes conscendebant. Eustath.

Ἐ'ναυλόω, cum navi portum exeo.

Ἐ'ναυοσθλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis & fluctibus dicitur ἐναυοσθλοῦσθαι, apud Lycophr.

Ε'ντεροθνεια, & ἐντεριοντίς, navium intima pars. Hesych. & Poll.

Ε'πίνειον, τὸ, dicitur πλοῖα παρὰ Δελφοῖσιν ἔνδια τὰ νεόκοια τῶν πλοίων λιθ. Quidam exp. emporium. Thuc. l. 1. & 2. Strabo. l. 6. & 8. Hesychio est etiam μικὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπινήιον.

Ε'πνῆ⊖, ὁ ϰ᾽ ἥ, qui super navi est aut fit. in Epigr.

Λεπτύσεως, qui naves aut navale certamen deserit.

Λειπονάυτης, idem. Item qui nautas socios deserit. Theocrit. idyll. 13.

Λειπονάυπιον, nautarum sociorum desertio. Item lis quæ intendebatur nautarum sociorum vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόπεσοι, remiges qui in media navi sedent. Aristot. in mechan.

Μεσονάυται, medii inter nautas & vectores, quales ferè sunt mediastini in domo. in Pand.

Μυοιόναυς, infinitis navibus instructus. in Epigr.

Πλοίνεως, superfluus vector, vector qui in ministerio navis non est. Thucyd. l. 1. Pro eodem communiter dicitur ἐπίνε⊖. Suid.

Πολυώναυτος, multos habens nautas. Aeschyl.

Πρωτόνεως qui, nunc primùm navigat, aut navi in aliquem locum provehitur. Suid.

Σωοπεύτης, q.d. servator nautarum: nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis & placidissimos portus: vide schol. Apoll. l. 2.

Συνναύτης, navigationis socius. Sophoc. & Eurip. in Cyclop.

Στρογγυλοναύστης, nauta qui στρογγύλη νηῒ vehit. Poll. ex Aristoph Ταχυναυτέω, celeriter navigo: leu utor celeribus navigiis. Aesch in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόναυς, mille navibus instructus. Eurip. in Oreste.

Χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτος, mille nautas habens. Aeschyl. Apud Eurip. χιλιοναύτα κώπαι, exp. mille navibus.

ΝΑ'ΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha: autore Dioſc. l. 1. c. 102. ἐστὶ Βαβυλωνία ἀσφάλτου παχύτητα τῷ χρώματι πλησίον, δυώδιμον ἔχον ἀφυσσητικὸν πυρός. ὥστε ϰ᾽ ὑπὸ διαπύρου ἀφὴν λέγειν τοῦτο. Vide & Plin. l. 2. c. 105. & Plutarch. in Alex. & Strab. l. 16. Suidas dicit esse medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδϊϰὰς ἅλατα.

Νάω, vide in Νάϊν. Νεάζω, &c. in Νέ⊖.

ΝΕΒΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, hinnulus, pullus cervi: (✝ sic dictus παρὰ τὸ νεῦσαι εἰς ὁρατὸ ἑλαφοβόσκει, ut volunt grammatici.) Il. θ. Νεβρὸν ἔχοντ᾽ ἐύτροχοι, τέλε⊖ ἑλαφρὸ ταχείης. Xen. in Cyneg. οἱ νέοι ϰβ᾽ νεβρῶν.

Νεβρόδης, in Epig. Bacchus vocari dicitur, quòd bacchantes hinnulorum pellibus uterentur.

Νέβρει⊖, ῳ, ὁ, qui ex hinnulo est. Plut. Symp. 4.

Νεβρίας μαλεὸς, mustelus nebrias, apud Aristot. hist. an. l. 6. Et νεβρίτης λίθ⊖, nebritis gemma Libero patri sacra, nomen sortita à nebridum ejus similitudine, teste Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρίς, ἰδ⊖, ἡ, hinnuli pellis, exuvium hinnulcum, quod Bacchus & bacchantes gestare solebant. Plutarch. in Symp. Eurip. in Phœn. (corona.

Νεβριζω, pellem hinnuleam gesto, ut bacchantes. Demosth. pro Βύρβ⊖, (comp.) magnus hinnulus, grandis & adultus hinnulus, in Fab. Æsop.

ΝΕΙ'ΚΟΣ, ε⊖, τὸ, rixa, jurgium, altercatio, contentio. Od. θ. Νείϰ⊖ Ο'δυσῆϊ ϰ᾽ Πηλείδῃ Α'χιλῆϊ. Il. ω. νεῖϰε⊖ ὄρωρεν. Sic & νείϰ⊖ ἐγείρειν, contentionem excitare, seu rixari: cui opponitur νείϰ⊖ λύειν, apud eundem Homer. Sic & Xenoph. ἐς τὸς βαρβάρους τῶ Ε'λλήϊ νῖϰος ἢ πόλεμ⊖. Exponitur etiam, bellum. Iliad. γ. ✝ Etym. derivat ex privativa particula νὴ & ἔϰω, cedo.

Νειϰέω, ῶ, vel νειϰείω, rixor, altercor. Item objurgo, increpo, incessso convitiis seu probris. Il. α. Η᾽ δὲ ϰ᾽ αὖτως μ᾽ αἰεὶ ἐν ἀδαήτοισι θεῶσι Νειϰεῖ. Il. β. Νειϰείειν βασιλῆϊ ὀτειδίοις ἐπέεσσι. Sic & Il. γ. & alibi apud Hom. (Etg.

Νεικεστὴρ, ῆρ⊖, ὁ, objurgator, convitiator, obtrectator. Hesiod. in Compoſita.

Α'μφίνεϰ⊖, ε, vel ἀμφινεϰὴς, ές⊖, ὁ ϰ᾽ ἥ, de quo utrinque est contentio. Soph. in Trachin.

Α'μφινίϰητ⊖, de quo contenditur: hoc est, tam excellens, ut de eo contentiones instituantur. Soph. in Trachin.

Βαμοιρεϰὴς, ές, ὁ. qui ad aram contendit.

Πρόνεϰ⊖, contumeliosus, ὑβριστής. Etym. vide & in compoſ. ex Νίϰη & Φέρω.

Φιλόνεϰ⊖, rixæ & contentionis amans, contentiosus. Item pervicax. Aristot. Rhet. l. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pervicaci studio contendit rem aliquam efficere.

Φιλονείϰως, rixosè, contentiosè: aut etiam cum æmulatione. Xen. Herodian. l. 3.

Φιλονειϰία, ἡ, rixa, contentio. Item pervicacia, item æmulatio. Xen. Pæd. 7. Φιλονειϰίαι αὐτοῖς ἐμβαλλε. Dem. Philip. 3. σκλύσας τῶ πρὸς ἀλλήλους ἔεσν ὑμῶν ϰ᾽ φιλονειϰίαν.

Φιλονειϰέω, ῶ, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus sum. Herodian. φιλονειϰῶσι πρὸς τῶ Α'λεξάνδρου πόλιν πρὸς ϰβ᾽ δόξης ἀγῶνα, contendens de primario nomine post Romam. Plato de leg. φιλονειϰῶ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, enitor. Plato. φιλονειϰεῖν πρὸς τὸ πεῖσον, laborare ad id. Xen. φιλονειϰῆσαι ὅπως ἀπεγθήσεται σε.

Decomp. Α'ντιφιλονειϰέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentios è laboro & pertinaciter.

Α'φιλόνειϰος, à contentione alienus: vel non pertinax. Α'φιλόνειϰος, non contentiosè, sine ullo contentionis studio. Philo.

Περιφιλονειϰέω, q.d. contendo ad, laboro, adlaboro seu allaboro.

Νε⊖, &c. in Νέ⊖.

Νέϊαιναι, in Νέω, i. eo.

ΝΕΚΡ'ΟΣ, ῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Od. λ. ἐνδυκὲ τε νεϰρὸ Α'φραδέως ϰαέσαι, mortui seu manes. Plut. ὥσπερ νεϰρὸς ἔϰειτο. Luc. ἐπὶ νεϰρῷ δεϰτρύσαι. Et in comparat. Epigr. l. 2. Μυϰέτι Μάρϰε τὸ παιδίον, ἀλλ᾽ ἐμὸς ϰόπτε Τὸν πολὺ τῶ πατρὶ σῶ νεϰρότερον τεϰνον, multò magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potiùs mortui cadaver seu corpus mortuum. Od. μ. ἐπεὶ νεϰρὸς τ᾽ ἐνέϰθι. Xen σωμὰ νεϰρῶν. Thuc. νεϰρῶν ἐπιφορὰν. Interdum additur genit. ut νεϰρὸς τῦ Α'βραδάτου. Xen. Pæd. 7. Sic & Paus. in Att. ✝ Dicitur derivari ὡσ᾽ νεϰεφόρϰὸ ϰ᾽ ϰῦφ᾽ ἡ ψυχή.

Νεϰρώδης, ές⊖, ὁ ϰ᾽ ἥ, mortuo similis, cadaverosus.

Νεϰρώδ⊖, ά, ὁ, mortualis: vel idem cum præcedente. Luc. de salt. Item τὰ νεϰρϰὰ, res mortuorum.

Νεϰρόω, ῶ, morte macto, enico, ad Colos. 3. νεϰρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆ⊖ γῆ⊖.

Νεϰρόομαι, enecor. Philo de mundo. Α᾽ Paulo νενεϰρωμέν⊖ Abrahaam dicitur, viribus effœtus quasi emortuus. Rom. 4.

Νέϰρωσις, mortificatio, ut theologi loquuntur, 2. ad Corin. 4. & apud Suid.

Νεϰύα, ἀδ⊖, ἡ, mortuorum cadaverum acervus. Iliad. ε. πάντ᾽ ἔπαρον ἐν αὐγῆ νεϰάδεσσι. Luc. ἐν νεϰάδων ἐξίωγϰε, exutus è mortuis.

Νέϰυς, υ⊖, ὁ, idem cum νεϰρὸς. Et νέϰυες, defuncti seu defunctorum manes. Od. λ. νεϰύεσσι ϰαταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum de defunctorum cadaveribus. Il. σ. ἀμωώμενοι νέϰυες ὡς τετιηότ᾽.

Νεϰύσιμα, funeralia. Eustath. (τα.

Νεϰύα, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur & νεϰύια sine ι. Syn. ὁ δυοῖν νεϰύοιν. Vſurpatur & pro evocatione mortuorum, qua futura ex eis evocatis ſcisciantes rescimus. Herod. l. 4.

Κενέβεια, Hesychio & Suidæ sunt carnes è mortuo cadavere: transpoſitis literis pro νεϰεβεῖα, ut vult schol. Aristoph. apud eum in avib. Scribitur & ϰεϰέβεια, apud Erotian. Sic etiam vocant forum, in quo ejusmodi carnes venduntur, teste eodem.

Compoſita.

Ε'ωλονεϰέ⊖, qui dudum est mortuus. Suid.

Τοθνεϰρός, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.

Μυειόνεϰρος μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt, apud Plut. initio Alex.

Ο'μόνεϰ⊖, paris corruptionis cum mortuis.

ΝΕ'ΚΤΑΡ, αρ⊖, τὸ, potus deorum: ut ἀμβροσία, cibus. Il. ε. Πατροϰλῆϊ δ᾽ αὖτ᾽ ἀμβροσίην ϰαὶ νέϰταρ ἐρυθρὸν Σπεῖσ᾽ ϰϊὸν ἔπιδε. Odyſſ. ι. Α'λλὰ τὸ δ᾽ ἀμβροσίης ϰ᾽ νέϰταρ⊖ ἔξιν ἐπήρα. Festus Pomp. scribit νέϰταρ Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrinam vocant: dulcem & ipsam. Quidam dicunt fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis & floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. l. 2. De cibo etiam dictum inventur, sicut νεϰτάρεια ἀμβροσία de potu: ut apud Alcmanem, τὸν θεὸς νέϰταρ ἐδίδυσεν. & Alexandridem, τὸ νέϰταρ πάνυ μᾶλλον ἐσθίουσι δαπάνῳ τ᾽ ἀμβροσίαν, ϰ᾽ τῷ Διὶ διάϰονον.

Νεϰτάρε⊖, ῳ, nectareus: nectaris modo suavis & odorus. Apud Luc. in Herm. νεϰτάρεον πῶμα, pro ipso nectare. Item nectaris suavitatem & odorem referens, ideoque divinus. Il. γ. πατρὸς ἔασε. Il. ο. νεϰταρέῳ μετῶνες.

Νεϰτάριον, pro ἡδύ ϰ᾽ ἡδώδες. Suid. Dioſc. l. 5. c. 66. scribit τὸ ἔλαιον à nonnullis vocari τὸ νεϰτάρειον.

Νεϰταείτης οἶν⊖ dicitur ὁ ἐν τῆ ἐλεγείᾳ σπεφαζόμενος⊖.

ΝΕΚΤΑ'ΛΟΣ, necydalus, inſectum è bombylio nascens. Aristot. hist. an. l. 5. c. 9. scribit esse vermem quendam magnum qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

Νέϰυς, &c. vide in Νεϰρός.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, iraſcor, succenseo: seu meritò indignor, meritò succenseo. Plato in Minoë, νεμεσᾷ δὲ θεὸς ὅτῳ τις λέγων ἢ ἑαυτῶ ὅμοιον. Cum dat. Odyſſ. ζ. ϰῆ δ᾽ ἄλλη νεμεσῶ πῆς τοιαῦτά γε ῥέζοι. Iliad. δ. Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Α᾽ χαιοὶ τρωσὶν ἀμύνειν ταῦτά περ ἀλλήλοις ἔεσν ὑμῶν ϰ᾽ φιλοτεσίαν.

Φιλοτεσίαι, ῶν, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus sum. Herodian. φιλονειϰῶσι πρὸς τῶ Α'λεξάνδρου πόλιν πρὸς ϰβ᾽ δόξης ἀγῶνα, contendens de primario nomine post Romam. Plato de leg. φιλοτεσίαι σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, enitor. Plato. φιλοτεσίειν πρὸς τὸ πεῖσον, laborare ad id. Xen. φιλοτεσίᾶσαι ὅπως ἀπεγθήσεται σε.

μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ἠὲ ϰαὶ ὀπίσσω. Od. ξ. ὅσσε μάλιστα νεμεσσᾶται ϰαὶ ἐέργει, sub. διά. Et cum infinit. Od. δ. νεμεσσώμαί γε μὴ ὐδὲν ϰλαίειν ὅς τις δὴ νῦν βεότων ϰ᾽ πότμον ἐπισπῆ.

Νεμεσήμων, ονο⊖, ὁ, ut νεμεσητιϰὸς, indignabunda oratio. Nonn. Et νεμεσητὸν φανὴ, vox objurgatrix. Et νεμεσήμων ὑμὸς, querulus animus. Et ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum impurandum & vindicandum, apud eundem Nonn.

Νεμεσητὸς, ὴ, ὁ, ob quem, seu de quo indignari debemus, reprehendendus: ut πάσης νεμεσητὸν, apud Plut. Item significatione activa pro νεμεσητιϰὸς, Il. λ. poni testatur Eustath.

Νεμεσητιϰὸς, ὴ, ὁ, ad indignationem propensus, qui facilè indignatur & levi de causa. Apud Aristotel. sic dicitur, qui est propensus ad indignationem cum quadam invidia. Ethic. l. 2.

Νεμεσίζω, & frequentiùs νεμεσίζομαι, idem quod νεμεσῶ, Iliad. ε. Ζεῦ πάτερ ἠ νεμεσίζῃ Α᾽ρεα παῖδα ϰαρτερὸν ἔργα. Exponitur etiam, vereor, feu revereor. Od. α. ἐπεὶ ῥα δεῦρε νεμεσσήθη ἀδὲν ἐόντας.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio: aut indignatio cum quadam invidia. Iliad γ. Οὐ νέμεσις Τρῶας ϰ᾽ ἐυϰνήμιδας Α᾽χαιοὺς Τοιῆδ᾽ ἀμφὶ γυναιϰὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. Exponitur & justa reprehenlio. Iliad. ζ. In prosa oratione dicitur indignatio ob res proſperas alicujus, quibus indignus est, ac plerunque dijs tribuitur. Plut. in Anth. & de virtute morali. Item indignatio ob ſceleratum facinus, apud Synes. Exponitur etiam, ultio divina: apud Lucyll. Epigr. l. 2. Plerunque nomen est certæ deæ, quæ præ cæteris insolentiam hominum reprimere, & de injuriosis pœnas sumere solet, teste Pausan. Per hanc νέμεσιν. Aristotel. de mundo simpliciter deum intellexit, sumptum que esse nomen ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὰ διανεμήσασι ῥυτεύσεως, citra invidiam.

Νεμέστεια, τα, festum deæ, quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabatur defunctis. Harpoc. (σίαι, &c.

Νεμεσσάω, νεμεσσίζω, νέμεσσις, metri causa dicuntur pro νεμεσίζω, (comp.) nulla laborans invidia, nulla reprehensione dignus. Plato de leg. Aeſchin. in Cresiph.

Α'νεμέσητ⊖, (comp.) nulla laborans invidia, nulla reprehensione dignus. Plato de leg. Aeſchin. in Cresiph.

Α'νεμεσήτως, citra reprehensionem, citra invidiam.

ΝΕ'ΜΩ, F. νεμῶ, aor. 1. ἔνειμα. præt. νενέμηϰα, tribuo, distribuo, attribuo. Odyſſ. ϰ. νῆμε δ᾽ ἀγὼ ϰατὰ μοῖραν ἑϰάστῳ ϰύπελλα. Odyſſ. ο. ϰ᾽ νέμε μοίρας. Soph. τοῖς φίλοις πᾶσ᾽ ἔνειμον. Apud Herodian. l. 3. μηδ᾽ ἐν βαρυμάϊ μηδ᾽ ἀδυπαίϰῃ νέμων, nullum desidiæ dans locum seu relinquens. Apud Soph. νέμω σοι χάειν, exp. confero in te beneficium. Apud Eurip. σοὶ νέμω τῶμὸν μέρος, tibi meas transscribo partes. ¶ Item possideo, habeo: Soph. ἀς τὰ σὰ ϰερδη Ξανθ᾽ ϰ᾽ δόμος νέμοιμι σούς. Idem, νέμω σε θεὸν, habeo te deum, vel loco dei. Sic νέμω σε ξενῶνα, habeo te heræ loco. ¶ Item colo, incolo, habito: Plut. in Aemilio, μίαν ἑσίαν νόμοντες μ᾽ παίδων ϰ᾽ γυναιϰῶν. Item colo, excolo: ut νέμειν τὸ ἴσον, æquitatem colere. Thuc. ¶ Item pasco. Luc. Αἰγὸς βοσϰολεῖ ϰ᾽ νέμει τὴν ἀθμαλίν. Theocr. idyll. 8. Μάλα νέμων ὡ᾽ ὥρεα μαϰρά. Μένανδρ. Aristid. ἑσίαν ἀνίπνιον νέμει. Apud Herodot. νέμω νεϰρὸν, depaſcor cadaver. ¶ Item administro, rego. Plato in polit. οἷς αὐτὸς ἐνεῖμε, quibus ipse præerat. Idem ibidem, νέμουσ᾽ δ᾽ ἐπείνοι (ſcilic. Θεῦ) παλαιστὰς τὸν ἑϰάστου βίον, deo homines regente, apud Herodian. οἱ σύγϰλητον βουλὴν νέμοντες, pro Senatu.

¶ *Derivata ex νέμω, i. tribuo: item poſſideo.*

Νέμωμαι, tribuor, distribuor: Aristot. eth. l. 5. Item activè, divido, partior. Liban. Α᾽πολλόδωρ⊖ ἔν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τῶν πατρῴων ὅλων. Herodian. l. 4. ἔδοξεν αὐτοῖς νεῖμαι δυσὶ τὰς χώρας. ¶ Item poſſideo, proprie quod mihi obtigit partitione facta. Thuc. l. 1. ϰ᾽ τὸ μεσόλαι ἀ᾽ ἐνέμοντο.

Νέμησις, distributio, partitio. Suid. Νεμηταὶ, partitores.

Νεμήτωρ, distributor. Aeſchyl.

Νομίμως, discrepo, dilanio. Theocr. idyll. 27. Αἱ δ᾽ ἄλλαι τὰ πεσσὰ ϰρέα νομίοντο γυναῖϰες.

Νομεύς, tributor seu dator, largitor. Synes. Item distributor. Plat. in Minoe. ¶ Item poſſessor: in Pand.

Νομὰς, ᾶδ⊖, distributio, seu portiò retributio: ut quidam exp. Il. υ.

Νομὴ, ἡ, distributio seu partitio, divisio: idem quod νέμησις. Aristot. pol. 5. Plut. in Lyc. Herodian. l. 8. ¶ Item poſſessio: ex Pand.

Νομάω, ῶ, distribuo, divido: ut νέμω, è quo & derivatum est. Il. α. Νόμησον δ᾽ ἀρ᾽ ἅπαν᾽ ἐπαρξάμενος δεπάεσσι. ¶ Item moveo, agito, versor: interdum & vibro. Iliad. ε. πολέσιν ἔγχε⊖ ἐνώρα. Sic & Iliad. ο. & γ. Apud eundem Homer. Odyſſ. υ. Κέρδεα νοεμῶν, expon. animo versans. Exponitur etiam neutraliter, versor: Epigr. l. 2. Κόραξ ἐνὶ αἰδίοι ῥαμῶν.

Νόμησις, motus, agitatio. Suid.

Ι'απόνομος, (comp.) equos agitans: Solis epitheton, apud Aristoph. in Nub.

Νόμος, & Ο'τομα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'ναν έμω, recenseo. Item ἀπαριθμέω. Suid. ex Epichar. Item distribuo. Hesych. Α'ναν έμειδζ, recensere. Suid. ex Herodoto.

Α'ναν ομάζω, iterata distributio, nova partitio. Et simpl. pro partitione & distributione. Hesych. ex Eurip.

Α'πονέμω, tribuo, attribuo, assigno. Herodian. ἐγὼ τὸ ϰατ᾽ ἀξίαν ἀπονέμων. Luc. in Caucaso, ὑμῖν τιμὰς ἀπονέμειν. Item ἀπονέμειν συγγνώμην, veniam dare.

A'πονέμομαι, attribuor, &c. Plato de leg. Item dividor. Idem in polit. τῶ ἀπονεμηθέντι ἐπιϰτήτῳ ἐν τέμενι ἀνομάζειν ὠ.

A'πονομὴ, retributio. Suid. (Aristoph.

A'πονομήσεις, descriptæ officiorum ministeriorumque vices.

Διανέμω, distribuo, divido, partior. Plat. ep. 7. τῶν πολλῶν τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Idem in polit. Διαιδὼν γε θεὸς πόλιν ἐπὶ τὸν ϰύϰλον ἑϰάστοτε ἐπὶ τὸν ϰύϰλον διανέμων.

Διανέμομαι, distribuor, dividor. Herodian. l. 5. Διανομὴ, exp. etiam divulgari. Act. Ap. c. 4.

Διανέμησις, divisio, distributio. Item diſſipatio. Aristotel. de mund.

Διανεμητὸς, q. d. distributivus.

Διανομὴ, distributio, divisio. Item portio quæ in distributione obvenit uni cuique. Philo.

Διανομεύς, ῆος, ὁ, distributor, dispensator.

Δίϰονομέω, ῶ, distribuo, dispensator. Decomp. Ε'πιδανέμω, insuper distribuo.

Συνδανέμω, simul divido. Plut.

Ε'πίνεμω, distribuo, partior, attribuo. Plato in polit. ἐφ᾽ ἑϰάστῳ τῶν τοῦ μὲν θεοῦ αὐτὸς ἐπινέμοντας ἐφεστήϰει. Item ἐπανατρέφω.

Ε'πίνομος hæres. Hesych. (Hesych.

Ε'πινομὴ, distributio, divisio.

Ε'πίνομος hæres. Hesych.

Καταν έμω, distribuo, partiorque in media voce apud Thuc. l. 2. τὰ τε μαϰρὰ τείχη ὥπλισαν ϰαταν ενημένοι, inter se partiti. Τὸ ἔεντο, decurio, in numeros militares refero: idem quod ϰαταστήσω. Demosth. ϰαταν έμαι τὰς Πλαταιὰς εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ϰ᾽ τὰς φυλάϰας. Καταν έμω χώραν ϰαταν ένεμον ται.

Decomp. Περισϰαταν έμω, insuper distribuo.

Περσύνέμω, attribuo, aut simpliciter tribuo. Aristot. de mundo. τὰς ὑπὸ σελήνην φερομένας ὑπὸ τῆς γενέσεως ἀεὶ μοίρας.

Περσύνέμω ἑμαυτὸν, permitto me, committo. Polyb. Item adjungo me: ut apud Plut. περσύνέμειν ἑαυτὸν τῶ Καισάρι, se Cæsinæ partibus adjungere.

Περσύνέμομαι, attribuor, tribuor. Interdum adscribor, allegor: ut περσυνεμηθὲν τῶ φρατρίᾳ, ut tribui adscriptus. Plut. in Public.

Compoſita sine præpoſitione.

A'νέμωτος, ὁ ϰ᾽ ἡ, non distributus vel qui distribui nequit. Aesch.

A'ϛρονόμος, ἀστρονομία, ἀστρονομικὸς, ἀστρονομέω, ἀστρονομία, ἀστρονομία scientia: ἡ τῶν ἀϛρων διανομὴ, Suid Plat. in Symp.

A'ϛρονομιϰὸς, ad astronomiam pertinens. Item qui astronomiam tractat. Phil. de mundo.

A'ϛρονόμος, ῶ, astronomiam tracto. Aristoph. in Nub.

Γεωνόμος, ου, ὁ, qui terram distribuit.

Κρεανόμος, qui carnes distribuit. Eurip. in Cyclope.

Κρεανομία, carnium distributio, visceratio, Athen. l. 12. Demetr. de elocut.

Κρεανομέω, carnes distribuo. Luc. in Prometh.

Κληρονόμος, hæres. Plut. παισὶν ὅτις ϰ᾽ ϰληρονόμοις φυλάττων ϰ᾽ σωσανεῖ ϰσι. Et ποιεῖσθαι ϰληρονόμον, instituere hæredem. Isocr. Plut. Item generaliter, cui sorte aliquid est tributum. Plato. polit. 1.

Κληρονομία, hæreditas. Isocr. Metaphoricè apud Aristot. eth. 7. c. 13. & Plut. de sera num. vind.

Κληρονομιϰὸ⊖, hæreditarius, in Pand.

Κληρονομέω, hæreditatem adeo: seu hæres fio, vel sum. Dem. pro cor. ϰεϰληρονόμηϰα δ᾽ ἐϰ τῶν φίλων τὰ πλεῖστα ϰ᾽ πάντα τελαίτων. Et cum accus. Luc. ἐπὶ δύμεις ϰληρονομεῖν ἀποδανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut. in Syll. ϰληρονομήσας ἢ ϰ᾽ τῶν μητρωϊϰῶν. Item metaph. τὰν μὲν ϰαϰὰν οὐϰ ἐθέλω ϰληρονομεῖν. ¶ Item hæredem relinquo: in parab. Solom. cap. 13. ἀγαθὸς ἀνὴρ ϰληρονόμησεν υἱὸς υἱῶν. ¶ Item fortior, in ep. ad Heb. c. 1. ¶ Item sorte tribuo.

Decomp. Κατεϰληρονομέω, idem quod ϰληρονομῶ. Eccles. c. 4. ϰατεϰληρονόμησεν σοφίαν, sapientiam consequeris tanquam hæres. Item hæredem facio: Regum. lib. 2. c. 7. Item hæreditaris loco tribuo: Hierem. c. 3. ¶ Item sorte distribuo. Iosuę. c. 21. Deut. 3. Act. 13. Μονογενὴς ϰληρονόμος, qui unicus est hæres.

Συγϰληρονόμος, cohæres, Rom. 8.

Μητροπόλις, Athenis dicebantur, qui curabant & inspiciebant, ut omnia justa mensura tribuerentur & venderentur. Suid.

Οἰϰονόμος, vide in comp. ex νέμω, rego, administro.

Πεσσονομέω, calculos distribuere, i. c. iculis ludere. Poll. l. 9. c. 30.

¶ *Derivata à νέμω, colo, habito, &c.*

Νόμιμα, idem quod νόμω. Il. β. Οὔτ᾽ τ᾽ εἶμι ἀνόμιμος. Item in paſſ. ſignif. & metaph. apud Thuc. l. 1. πολλὰ τῆς Ε'λλάδ⊖ τῶ παλαιῶ ἤθει νόμιτα. In multis Græciæ locis antiqui mores colluntur.

Νομὸς, ῦ, ὁ, stabulatio, sedes quas aliquis incolit. Herod. ἀνδρῶν νομὸν ὃν Θαλασσοφόνων.

Compoſita.

A'μφινέμομαι, circumhabito, vel accolo: vel habito, incolo. Il. β. Τ᾽ ἀμφενέμοντο.

A'ϛυγόνομος, ὁ ϰ᾽ ἡ, in agro versans seu commorans: ut νόμμας ἀγρονόμους. Od. ζ. vide & in comp. ex νέμω, pasco.

Ε'λειονόμος, in paludibus degens, palustris: ut πύμφας ἑλειονόμους, apud Apoll. Arg. l. 2. vide & in sequenti classe compoſitorum.

Κατανέμομαι, habito, incolo.

¶ *Derivata à νέμω pasco.*

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll. 8. Σὺ δὲ νέμεο, νέμεο. Item depascor, *ut pecus depascitur.* Dioſc. (l. de elaphoboſco) *ταῦτ' ἐὰν φαγοῦσι τὰς ἐλάφους θεμισθέας ὡς αὐτίκεσθαι τοῖς τῶν θρεπτῶν δήγμασιν.* Νέμεται, dicitur & ulcus ſerpens. Sic Il. *βλῆτο πάσαν πυὸς νέμεσθαι*, dicitur, *i.* abſumi.

Νεμέσθω, idem quod *νέμω.* Nic. in Ther. *τοῖαί μιν ἰὸς Οἰξύος ἀεὶ νεμέσθων ἐπιβόσεται* depaſcens. (*νέμει σκιερῷ.*

Νέμος, ους, τὸ, locus arborib. denſus & paſcuus : nemus. Il. Λ. *Ἐν Νομῷ*, paſtus. Xen. *ἐξόγειν ἀφ' ἧς νομεὺς*, pabulatum educere. Item actio ipſa paſcendi ſeu depaſcendi : ut *νομὴ πυρός*, apud Polyb. lib. 1. Et *νομαὶ* ulcerum, i. ulcera depaſcentia carnem, ſeu quæ paſcendo ſerpunt. Dioſc.

Νομὸς, οῦ, ὁ, paſcuum, paſcua. Il. *β, ἐπείκε νομῷ μεγάνδ.* Exponitur etiam, paſtus. Il. *ζ.* Item pabulum, præda : apud Heſiod. in Erg.

Νομεύς, έος, ὁ, paſtor. Od. *ϑ*, Λέξεται ὃν μέσσῃσι νομεὺς ὡς *πώεσι μήλων.* Xen. Pæd. 8. *ὡς λέγοι παραπλήσια ἔργα ἔφαι νομέως ἀγαϑὰ ἢ ἑαυτὸν ἀγαϑὸν.* Idem apomn. l. 1. *βοῶν ἀγέλης νομεύς*, bubulcus. Νομεύω, paſco. Od. *ι*, *κραιπνὸς ἐπ' ἠῶ μῆλα νομεύων.* Plato in polit. *ἄνϑρωπος ἀγῶν ὢν ἕτερον ϑεῖον ἔγον, ἀλλὰ χῆν φαυλότερα αὐτῶν νομεύων.* Exponitur & paſcor, pabulor.

Νομευτικὸς, ὴ, ὸν, paſtoralis. Et *νομευτικὴ ἐπιστήμη*, ſcientia paſcendi. Plat. in polit. (mentor.

Νομιάω, ῶ, ὁ, degens in paſcuis : in Epigr. Aut veniens ab arNομάζω, idem quod *νομεύω.* Nicand.

Νομαῖος, αῖον, ὁ, q. d. paſcualis, in paſcuis degens cum reliquo armento : ut *βῶς νομαῖος*, apud Dioſc. Exponitur etiam, gregalis.

Νομαδικὸς, ὴ, ὸν, animalia quæ indigent pabulatu : apud Ariſtot. Apud Syneſ. *νομαδικὸς δὲ ὁ βίος*, paſtoritia vita.

Νομαδίτης, ὁ, ut *νομαδικὸς βίος*, idem cum *νομαδικὸς βίος.* Suid.

Νομαδεύω, ὃ, ut *νομαδίζω*, paſcuus. in Pand.

Compoſita : ac primum cum præpoſitione.

Ἀμφινέμομαι, circum paſcor, vel circumquaque paſcor.

Ἐκνέμομαι, depaſci. Apud Soph. in Ajace, Οὐκ ἐκτὸς, ὡς ἄλοξον ἐκνεμᾷ πόδι, exp. educes. *metaphora à grege qui paſtum edu-*

Ἐνέμομαι, paſcor in. (*citur.*

Ἐπέω, paſco in alieno. Plato de leg. l. 6. *ἐὰν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ*, &c. Ité dep ſco ſegetes in folioſam materiã luxuriantes.

Ἐπινέμομαι, depaſcor, abſumo, depopulor. Herodian. lib. 7. *ἀναφέρεται δὲ τὸ πῦρ ἐπινεῖμαι τὰς πόλεις αὐτῶν.* Thuc. lib. 2 : (de morbo) *ἐπενέμετο δὲ Ἀθήναις ἐς μάλιστα.*

Ἐπινομία, ἡ, jus paſcendi in alieno : vel jus paſcendi inter ſe. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam, paſcuarium commercium.

Προνέμομαι, progredior : propriè paſcendo ſeu depaſcendo. Scph. in El. *Ἀεὶ ϑ' ὅπως φερήμεται τὸ δυσέκεσον ἄλμα φυσῶν Ἄρης.*

Περνομὴ, egreſſio pabuli cauſa : pabulatio, frumentatio : unde *περνομὴν ποιεῖσϑαι*, excurrere frumentatum. Xen. Hell. 1. & 2. Item pro direptione quæ fit in pabulatione : ut in proverb. Solom. c. 22. *ἔσονται εἰς περνομήν.* Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Περνομάω, pabulatum egredior. Item prædationibus infeſto, captivum abduco. *Περνομεύομαι*, captivus abducor ab iis, qui pabulatum egreſſi ſunt : in proverb. Solom. c. 11.

Περνομεία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egreſſis. Suid. ¶ *Περνομαία*, elephanti probóſcis, teſte eodem.

Decomp. Ἀ*περνόμαστος*, qui à militibus frumentatum egreſſis diripitur non eſt, aut non diripitur. Suid.

Συμπερνομάω, ſimul frumentatum egredior : ſeu diripiorunum in pabulatione ſocius ſum.

Συνέμομαι, ſimul aut unà paſcor. Ariſt. an. l. 6. *τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ἕ σωθήσονται πλὴν ἀνϑρώπου ἀφ' ἧς ἄρχεται τὸ ἡμέρως ἔχειν.*

Συνώμοτος, qui iiſdem paſcuis utitur : apud eundem lib. 6. Metaphoricè de hominibus dicitur qui unà educati fuerunt aut educantur. Plutarch. in Lyc. Apud Plat. *συώμοται* vocantur etiam qui ſunt ejuſdem ordinis. Apud eundem in Timæo *συώμοιον ἄρσεν* dicitur eſſe alicui quod cum eo convenientem naturam habet.

Συννομικὸς, ὴ, ὸν, qui unà paſci ſolet : vel ad unà paſcendum pertinens. Et *συννομικὴ ἐπιστήμη*, ſcientia quæ verſatur circa rationem unà paſcendi. Plato in polit.

Τ' *πονόμευμα*, depaſcor. Epigr.

Τ' *πόνομος*, ου, ὁ, ſolſa ſubterranea & operta, cuniculus ſive cuniculi. Thucyd. lib. 2. Xenoph. in Hellen.

Τ' *πόνομον ἕλκω*, cuniculoſum ulcus, ſeu cuniculatim depaſcens, apud Dioſc. Exponitur &, cloaca, apud Strab.

Τ' *πονομὴν*, inſtar cuniculi ſeu cloacæ.

Τ' *πονομεύω*, cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρόνομος, qui aut quæ in agro paſcitur : ſeu ubi agreſtes agreſtiáve paſcuntur : ut *πλάκες ἀγρόνομοι*, apud Soph. in Oedip. tyr. Et *ἀγρόνομος μῦσα*, in Epigr. Ἀγρονόμος, in agro paſcens, aut agreſtia paſcens : ut *ἀγρονόμοι τύμφαι*, apud Hom. Od. *ζ.* vide & in comp. ex *νέμω*, adminiſtro, rego, &c.

Αἰγονόμος, caprarum paſtor. in Anthol. Epigr. Locus etiam aliquis, *αἰγονόμος* dicitur qui capris paſcua ſuppeditat.

Αἰγονομεύς, έως, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἴγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

Ἀνϑρωπονομικὸς, qui ad homines paſcendos pertinet : ut *ἀνϑρωπονομικὴ ἐπιστήμη* : Plato in Polit.

Αὐτονόμος, qui per ſe paſcitur : ut *αὐτονόμοι ἀγέλαι ϑηρῶν*, in Epig. vide & in comp. ex Νέμω.

Βουνόμος, boves paſcens. Theocr. idyll. 21.

Βέτονομος, à bobus depaſtus. Ariſtoph. in ran. Βουνόμος, bobus paſcendis aptus. Soph. in Electra.

Ἑλεονόμος, qui in paludib. ſeu in locis paluſtrib. paſcitur. Suid. Ἐρημονόμος, in deſerto paſtus.

Θαλασσονόμος, qui in mari paſcitur. Plut. ſymp. 1. probl. 2.

Ἱππονόμος, equos paſcens. Ἵππονομα, merces ex equis & mulis locatis. Heſych. (nic.

Κυπαιρωνόμος, qui cytiſo paſcitur. Nic. in Alexiph. epith. teſtudinis

Μηλονομάω, μηλονόμος, ovium paſtor, opilio : Eurip. in Cyclop.

Μισγονόμος, terra ubi promiſcuè paſcunt omnes. Heſych.

Νυκτίνομος, qui noctu paſcitur. Plut. ſymp. 1. Pro eodem ſcribitur & *νυκτιμόμος*, apud eundem in quæſt. Rom.

Ξηνομικὸς, qui in ſicco paſci ſolet. Plato in polit.

Οἰονόμος, ſolas paſcens, in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans paſcitur : vel qui terroris cervice paſcitur : Herodot. Ariſt. de part. anim. l. 2.

Ὀρεινόμος, qui in montibus paſcitur. Οἰρεινομῦν, in montibus paſcor. Suid.

Ὀρεσκόνομος, idem cum ὀρεινόμος. Heſiod. in aſp.

Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis avibus : aviarium. Suid.

Πεζονομικὸς, peritus paſcendorum animalium pedeſtrium : ſeu ad artem hanc pertinens. Et *πεζονομικὴ*, ſc. *ἐπιστήμη*, ſcientia paſcendi animalia *πεζά*, Plato in polit.

¶ *Derivata ex νέμω, regno, adminiſtro, &c.*

Νομὸς, οῦ, ὁ, præfectura. Philo, *οἱ ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων ἢ τῶν κατὰ Ἄγυπτον νομῶν.* Sic & apud Ariſtot. œcon. 2.

Νομαὶ, itidem dici feruntur præfecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος, magiſtratus qui foro rerum venalium præeſt : Plato. de leg. l. 6. Ariſtoph. in Veſp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid. (it.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Ariſtot. pol.

Ἀγορανομέω, ῶ, ſum agoranomus : agoranomiam exercco.

Ἀγορανομεῖον, optimatum regimen. Heſych. & Suid.

Ἀγυιώνομος, qui viarum ædificiorum que curam gerit, & proſpicit ne vel homines inter ſe, vel belluæ hominibus injuriam inferant, utque tàm in ipſo civitatis ambitu, quàm in ſuburbiis civitatibus convenientia gerantur, efficit : ut definit Plato de leg. lib. 6.

Ἀγυωμία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus, &c. Idem de leg. & Ariſtot. polit. l. 6.

Ἀγυωμικὸς, ad aſtynomos ſeu ædiles pertinens, ædilitius. Ariſtot. polit. 2.

Γυναικονόμοι, οἱ, magiſtratus modeſtiæ matronali præfecti. Athen. l. 6.

Γυναικονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus, ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, diſpenſator rei familiaris. Luc. 16. *ὃς ἔλεγε οἰκονόμος.* Ariſtot. polit. 5. *c.* 11. *ὥσπερ γὰρ ἂν τις διοικῇ, οἰκονόμῳ δεῖ τὰ τοιαῦτα ἔργα διδόναι*, diſpenſator civitatis. Interdum generaliter, diſtributor, diſpenſator. Ariſtot. rhet. 3. *οἰκονόμος τῶν τοῦ ἀνϑρώπου ἡδονῶν.*

Οἰκονομικὸς, pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris : ut *οἰκονομικὴ*, ſc. *τέχνη*, vel *ἐπιστήμη*, ſcientia diſpenſandi res familiares. Ariſtot. eth. 1. *c.* 1. & alibi. Item qui diſpenſandæ & tuendæ rei familiaris peritus eſt. Plut. *ἀδὲ πολυπραγμ.* Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more diſpenſatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & ut res, quæ gerebantur, poſcebat, apud Damaſc. l. 3.

Οἰκονομία, ἡ, diſpenſatio rei familiaris, ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot. polit. 3. Plato in apol. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio, apud Ariſtot. Polyb. Herodian. Dei etiam providens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo ſua *οἰκονομίᾳ* dicitur, Coloſſ. 1. Chryſoſt. in 2. cap. ejuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo, & Damaſc. Item generaliter, diſtributio, diſpenſatio : ut *οἰκονομία χρημάτων*, apud Chryſoſt. Exponitur etiam, diſpoſitio : quam de ſcriptis oratorum & poëtarum dicitur. Athen. lib. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem adminiſtro, res domeſticas diſpenſo. Luc. 16. *ὁ γὰρ δυνάμενος ἐπ οἰκονομεῖν.* Exponitur & ſimpliciter, adminiſtro : ut *τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν.* Harpocr. Et rego, guberno : ut Ariſtot. de mundo, *ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατ' τὸν πόλιν.* Item diſpenſo, diſpono, conſtituo. 2. Maccab. chap. 3. *ἀπονομοῦσιν τῷ ἀδὶ τὰ τῶν ἐπισκευῶν*, conſtituturus, &c. Damaſc. *ὧδὲ ἐν τούτοις τῇ δεῖ πάσχοντος ἀδ' αὐτῶν δὲ τῷ ἡμῶν οἰκονομήσας σωτηρίαν* conſtituente noſtram ſalutem. Et generaliter, diſtribuo : unde *οἰκονομηθεῖσα τροφὴ*, cibus diſtributus in corpore : apud Galen.

Οἰκονομόομαι, idem quod *οἰκονομέω*, diſpono, diſpenſo, &c. Luc. in Iove tragœdante *ἐν κόσμῳ ἄπειρα τὰ πλήϑος ὅπως οἰκονομούμενα.*

Deinde

Decomp. Ἀ*νοικονόμητος*, non diſpoſitus & diſtributus : aut, malè diſpenſatus & diſpoſitus, utitur Quintil. l. 8. *c.* 3.

Ἀ*νοικονομία*, idem quod *οἰκονομία.* Ἀ*νοικονόμητος*, diſpenſatio.

Ἀ*νοικονομία*, idem : Apud Alex. Aphr. li. 2. *ἀδὲ ὑγιής* oppon. *τῇ οἰκονομίᾳ.*

Διοικονομέω, perſevero in adminiſtrando & regendo : unde paſſ. apud Ariſtot. *ἡγεμὼν ἢ τότε πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος.*

Δυσοικονόμητος, diſpenſatu difficilis : Item (de cibo) digeſtu difficilis. Athen. lib. 3. & 2.

Ἐποικονομέω, occuro. Ariſtot. œcon. 2.

Εὐοικονόμητος, diſpenſatu & diſtributa facilis. Et peculiariter apud medicos, digeſtu facilis. Athen.

Κατοικονομέω, diſpenſo. Plut. *κατοικονομεῖν τὸν ἀδὶ ταῦτα χρόνον.*

Προοικονομία, rei futuræ præparatio & diſpoſitio. *Προοικονομικὸν* dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia.

Προοικονομέω, præſtruo, præmolior : apud Ariſtot. & Syneſ.

Ὁ*λονόμος*, unde in plur. *ὁλονόμοι* dicebantur magiſtratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opſonia pertinebant adminiſtratio incumbebat. Euſtath.

Ὁ*λονομεῖν*, pro *ὁλοφύρεσϑαι*, i. obſonari, uſurpavit Critias, teſte Poll. l. 6. *c.* 7.

Παιδονόμος, puerorum rector, i. præfectus diſciplinæ & educationi puerorum. Ariſtot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros ſub certa inſtitutione aut diſciplina, Ariſtot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res adminiſtrat, ſeu paterna quadam cura : nomen magiſtratus apud Lacedæmonios, teſte Plut. in lib. an. ſeni adminiſtr. reſp. & Pauſan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur &, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ, paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομοῦμαι, patris imperio regor, apud Plut.

Τριηρονόμος, nauclerus & trierarchus.

Χωρονομέω, locum ſeu regionem aliquam aut etiam agrum adminiſtro, vel loci alicujus negotia.

Ὡ*ρονομία*, horas rego. Epigr. l. 2. Καὶ Κρόνος *ὡρονομεῖ τεσσαράκοντα ἤδη χρόνον.* exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡ*ρονόμιον*, ſive *ὡρονομεῖον*, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat vel quòd eas in ſe diſtributas habeat.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΝΕΝΊΗΛΟΣ, cœcus : Heſych. ¶ Item attonitus, demens, vecors : Callim. hymno in Jovem, *ὃς μάλα μὴ νενίηλος.*

ΝΕ'ΝΝΟΣ, patruus vel avunculus. Euſt. & Poll. lib. 3. cap. 1. ¶ Νεννὸς, ſtultus, fatuus. Heſych.

-ΝΕ'ΟΣ, ου, ὁ, novus. Il. *ζ. νέον ἄλγος*, novus dolor. Et *νέῳ ἠρτύσ*, novus fructus. Et *νέα ἔτη* apud Herod. ineunte novo anno. Aliquando exp. novellus : ut Od. *ζ. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον.* Heſiod. *νέον αὐδῶ*, Theophr. ἡ *πλάτανος ἔτι νέα.* Platanus novella. Item additur *γαίης*, ut Il. & π.

Νεῖος, ὁ, ager renovatus. Ionicè pro *νέος.* Od. *ε.* Heſiod. in Theog. & in Erg. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. *c.* 9.

Νεοαρὲς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νέος & ναίω.

Ἀ*νανάω*, renovo. Ἀ*νανέομαι*, idem. Ipſor. in Paneg. *τὸν παλαιὸς ξυνίας ἀνανεώσας.* Item reſtauro : ut *ἀνανεωσαμένης τὸν ἀρχαῖον.* Herodot. & *ἀνανεώσασϑαι τὸν μάχλον.* Herodian. l. 4.

Ἀ*νανέωμαι τῇ μνήμῃ*, in memoriam revoco. Luc.

Ἀ*νανέωσις*, ἡ, renovatio. Item reſtauratio. Athen.

Decomp. Ἐ*πανανέω*, renovo, redintegro. Plat. lib. 2. de rep. *ὡς ἐπανανεώσομαι τὸ Θερσιμάχου λόγον.*

Περσανανέω, inſuper renovo : inſuper memoriam renovo : apud Suid. (phr.

Τ' *πονεόω*, ſubtus terram renovo : vel aliquatenus renovo. Theoc. Σελλοῖν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex νέος, juvenis, &c.*

Νεωτεΐζω, juniorum mores imitor. Heſych.

Νεωτερικὸς, juvenilis. Item ſtultus : quòd juvenilis ætas ſæpe ſtultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adoleſcentia. Ariſtot. rhet. 2. *ἡλικίας δὲ εἶσι νεότης, ἡ ἀκμὴ ἡ γῆρας.* Sæpe pro juvenibus ipſis ſeu juvenum multitudine. Xen. l. 2. de Athen. *νεότης πολλὴ ἔστ ἐν τῇ Πελοπόννησῳ.* Sic & apud Ariſtot. rhet. 2.

Νεοτήσιος, juvenilis. Phocyl.

Νεολαία, idem cum *νεότης* : juvenum multitudo, juventus, &c. Herodian. l. 4. & 3.

Νεολιπὴς, juvenilis ætas. Il. *ϑ, γυῖα δ' ἔτι νέου νέκυος νεολιπῆος.*

Νεάζω, f. *άσω*, juveneſco, Gregor. *ὧν τὰ σώματα χρόνου πλήϑοντος, αἰὲ ἡ ψυχὴ ἀνέζωεν νεάζουσιν.* Et τὸ *νεάζον*, juvenilis ætas : ſchol. Soph. Item juventutem tranſigo & conſumo. Herodian. l. 3. *ἀδὲ νεάζοιεν ἐν εὐφροσύνῃσι βίου καὶ σάφεσιν.* Item juvenis ſum, robuſtus & vegetus. Item juveniliter ago, vel ſapio, ut *νεάζων φρονῶ.* Euſtat.

Νέαξ, juvenis, adolescens. Poll. 2.

Νεᾶς, ἀνθ' οὗ, ὁ, idem. Suid. & Eustath. (dec.

Νεᾶτις, ιδος, ἡ, juvencula: puella juvenilis ætatis. Eurip. in Medea.

Νεᾶτις, ιδος, ἡ, ὁ, adolescens, juvenis. Euripid. in Hecuba. Herodian. lib. 3. Item audax homo & strenui spiritus: Demosth. procos. Xen. pæd. 7. Item juvenili ferocia & protervia prædituς. Aristoph. in Vesp. Ponitur & adjectivè, ut νεανὶς λῃστής, apud Eurip. sermo juvenilis & audax.

Νεᾱνικός, ή, όν, juvenilis: ut νεανικὸν φρόνημα, juvenilis & strenuus animus. Demosth. Olynth. 3. Et metaph. strenuus, animosus: vel, audax. Synes. epist. 47. ἔτος ἦν νεανικώτερον ἐκείνου τὰ νῦν. Sic & apud Aristoph. in vesp. Apud. Plat. in epist. νεανικὸς κολοσσὸς, exp. finis gloriosissimus. Interdum robustus, validus, vehemens: ut νεανικὸν ἐπιθυμία. Aristot. eth. 7. c. 4. Et νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam, magnus, permagnus: ut νεανικὴ δωμάτων. Synes. epist. 125.

Νεανικῶς, juveniliter. Item valide strenuè. Aristoph. in vesp. Exponitur etiam, laudabiliter, opiparè, apud Plut. symp. 4.

Νεανίσκος, juvenili animi robore suscipio. Plut. in symp. sept. sap. πασῶν νεανίσκων.

Νεανίσκομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior, Poll. lib. 2. Item, juvenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. lib. 2. αἱ δὲ κόραι νεανίσκονται, μᾶλλον δὲ ἄνδρες ἤδη πρακτέον, juvenilem virtutem præstant. Et in jmalam partem juvenili temeritate & petulantia audeo vel ago: Plut. in Numa, ἐνεανίσκευσατο στρατηλάτης τὸν ἀφιστάμενον τῶν βαρβάρων. Et passivè, apud Demosth. δύο ταῦτα ὠφέλει κεφάλαια ἡμᾶς ἅπαντα τοῖς ἑαυτῶν νεανιεύμασιν ἐπιδικεῖν, hæc duo facinora flagitiosis audaciibus quæ factis addidit. Item juvenili jactantia dico. Plut. in Cicer. λέγεται ἡ νεανιεύσασθαι εἰπεῖν. Et pass. apud eundem, τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι. (Cantia.

Νεανίευμα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus: vel, juvenilis jactantia.

Νεάνευμα idem cum νεανίευμα.

Νεανία, ἡ, idem cum νεανίευμα. Philo de vita M. l. 1.

Νεανίζω, juvenor, sum juvenis.

Νεανίαξ, ου, ὁ, juvenis, adolescens. Aristot. polit. 5. δύο νεανίσκων φασιασάντων.

Νεανισκεύω, juvenesco, pubesco: vel invenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol. Αὖθι νεανισκεύσουσ' ἐπιθυμοῦμεν.

Νεανισκεύομαι, idem. Xen. pæd. 1. ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι.

Νεανίσκωμα, τὸ, juvenilis superbia & incontinentia.

Νεᾶνις, νεᾶνιος, νεᾶνιον, Ionicè pro νεᾶνις, νεανίας & νεανίσκος dicuntur. Od. ν, κ, & apud Hippocr. aphor. sect. 3. art. 29.

Νεᾰρός, ᾶ, ὁ, juvenis, juvenilis. Il. β, ἠὲ παῖδες νεαροὶ χήρεϊ τε γυναῖκες. Item puerilis, ut παίδων νεαρώτερος, apud Suid.

Νεᾰρῶς, juveniliter, more juvenum. Luc. de hist. scrib. Isocr. in Panath.

Composita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω, rejuvenesco, iterum juvenis fio. Suid. Item renovo, restauro. Aristoph. in Plut. & Areopag.

Ἐκνεάζω, q.d. juveniliter excrisco. Luc. αἰσχρὸν πυξὶ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, inflaurabilem, renovabilem.

Ἐ'νεάζω, juventutem seu adolescentiam tero in. Hippocr. aphor. sect. 2. art. 54.

Καταναεάσθομαι, juveniliter glorior: vel, juvenili robore prævaleo. Hesych. & Suid.

Συννεάζω, unà cum aliquo juventutem transigo vel adolescentiam. Alciphr. σωσπάσασθαι ἀλλήλας.

Τ' πονεάζω, q. d. subjuvenesco, subnovor.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, & Atticè νεοττός, ὁ, ὸ, pullus, pecens à partu avicula. Il. β. Ἔνθα δ' ἔπαν ςρεδὸν ἱονεοσσοὶ, νήπια τέκνα. Plut. de aud. ὥσπερ ἀπτηλιῶτες νεοσσοὶ εἰς ἀέρα τὸ ἀλλότριον καὶ πνεῦτες σῶμα. Luc. κρώζων ὥσπερ ἐξ ὠῶν νεοττὸς ἀτελὴς ἔτι καὶ ζέων. Aristoph. in avib. Ἄ'ρεως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinacco, ave Martia. Per jocum aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ seu virentis adhuc ætatis est, sicut μόχθ- & πόν- ab Euripide, apud Athen. lib. 13. ¶ Item vitellus ovi, luteum ovi, apud Suid. ✠ Sunt qui compositum hoc vocabulum dicant παρὰ τὸ νεωστὶ ὀσφῆσθαι, i. βλάπτειν: vel σύσσ, i. κινεῖσθαι. Alii simpliciter à νέ- derivant.

Νεοσσία sive νεοττία, ας, ἡ, nidus, pullorū cubile. Scribitur & νεοσσιὰ sive νεοττιὰ, Plut. in probl. Rom. ἐδὲ γὸ νεοττία γυνὸς ἐντυχεῖν ῥᾳδίως ἐςι. dicitur & de apum alveari apud Iosepth. in Maccab.

Νεόττιον, ου, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recens. Aristot. hist. an. lib. 9.

Νεοττὶς, ίδ-, ἡ, pullastra, gallina juvenca.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio. Arist. hist. an. l. 7. c. 1.

Νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Aristot. ibid.

Νεοττία, ας, ἡ, idem vel nidus, cunabula: Aristot. ibid.

Νοσσὸς, ὁ, ὸ, per syncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.

Νόσσαξ, idem quod νοσσό-, Diosc. l. 2. c. 53.

Νόσσον, idem, Psalm. 83.

Νοσσὶς, metaph. pro puella. (collocat.

Νοσσιὰ, pro νεοσσιὰ nidus: domicilium in quo avis pullos suos

Νοσσύνω, pro νεοσσύνω, nidulor, nidifico. Νεοσσεύσεις dicuntur pulli, i. in nidis generari. Herod. l. 2.

Composita.

Ἀ'ποτοπεύω, idem quod νεοττεύω, nidifico. Exponitur & nidificationem relinquo. Aristot. l. 6. de anim.

Ἐ'ναττίνω, nidifico in. Item, in nido nutrior. Plat. l. 12. d. leg.

Νεοχμὸς, χμόν, vide in Νέ-. Νέρδε, &c. in Ἐ'σ-. Νεῦμα, in Νεύω.

NET'PON, ε, τὸ, nervus: de quo vide Galen. lib. 15. de usu partium. ✠ dictum à verbo νέυω, i. nuto & flecto, ut scribit idem Gal. initio libri de motu musculorum: quia nervi sunt instrumenta voluntarii motus. ¶ Item metaph. robur, vires: ut Demosth. νέυρα πολέμου vocavit pecuniam. Sic Aeschin. contra Ctesiph. ἐκτετήμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nervi extracti & qui chordarum usum præstant: Hesiodus in Eæ. Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός, nervo bovino consuere. Sic & apud Hom. Il. δ'. ¶ Ab Aristoph. in avibus penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον ἕτερον vocat τὴν φλέβα, teste Eror.

Νευρώδης, εος, ὁ, ἡ, nervosus: ut νευρώδεες ῥίζαι. Diosc. l. 3. c. 17.

Νευράεις, εντ-, ὁ, nervosus. Item validus. Hesych.

Νευεικὸς, ὴ, ὸν, nervorum vitio laborans. Diosc.

Νέυειρ-, nerveus.

Νευείνη, fidicula, chordula. Epigr.

Νευεία, ἡ, funis è nervis tortus in lib. Iudicum.

Νευείς, ίδ-, ἡ, idem cum νεῦρον. Est etiam nomen fruticis fungulosi. de quo Plin. l. 25. c. 10.

Νευερὸς, itidem herba est alio nomine poterion: de qua Diosc. l. 3. c. 17. & Plin. l. 25. c. 10. Hanc, Galen. nervos dissectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευείτης, ὁ, ὸ, five νευείτις, ίδ-, ἡ, neurites: lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευέω, ῶ, nervos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damasc.

Νευέσμαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.

Νευερὸ, ἡ, nervus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. ἐ. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς. Odyss. ρ, ἑώλτει Νεμέῃ ἐπὶ πάτνῃ νεύρον ἀπὸ ταῦρου, nervum intensurum se. Sic & alibi sæpè apud Hom. Aristot. ὥστε ἡ νευρὰ ἐν τότε ποιεῖ τοῖς τόξοις. Dicitur & de musicorum instrumentorum nervis; sicut τεθρύλ. apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Composita.

Ἀ'νευρο-, ος, ὁ, ἡ, nervos nullos habens, invalidus.

Ἀ'πονευέω, enervo, nervos incido seu frango: unde ἀπονευρίσμὸ-, apud Suid.

Ἀ'πονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio. Apud Galen. pro coitione multorum nervorum usurpatur. Et pro tendine: apud Hippocr. teste Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐ'νευείω, enervo, nervos incido. Dem. Olynth. 3.

Παρανευείω, nervos resolvo, enervo. Παρανεύευκεν χεῖρα vocat Aristot. hist. an. l. 7. malè intentas, seu quæ malè intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falsum sonum edunt.

Πολυνώτερος, dicitur à quibusdam plantago: habet enim multas fibras & veluti nervos, præsertim minor: in append. Diosc.

Συννεύρωσις, siccorum & durorum ossium συμφυὴς nervorum interventu apud Gal. Per nervos autem intelliguntur tendines, ligamenta, & alia nervosa membranosaque corpora.

NET'Ω, F. ἕυσω, innuo, annuo, nutum do, nutu significo. Od. σ. Νεύσασ μοὶ τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, i. promitto et Apoll. Arg. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, inclino: quæ significatio frequentissima est: Theophr. hist. pl. lib. 5. ὃ δὲ Τείσολδ αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νένευ εἰς ἐμέ. Philo. (de brutis animalibus loquens) νένευκε πρὸς χέρσαι, i. prona spectant terram. Sæpe tamen νένευν πρὸς τὸ ἓν ἢ τὸ ἕτερον τῶν δύο dicitur de iis qui præ pudore aut mœstitia oculos in terram demittunt: ut apud Herodian. lib. 4. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες συνδεδακότες προσώποις ἐς γῆν ἔνευσαν. Pro eodem dicitur ἐ νευεν ἐπὶ χθονὸς apud Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam ἐνευεν κέρτο, apud Luc. & νένευ ἐπὶ τὸ κέρτο, ab Alex. Aphr. in probl. ¶ Apud Theocr. idyl. 7. Εἰ δ' ἄλλος νέυσαις, κατὰ μὴ χρόα πάντ' ὀ ὑχέοι Δαπλήθων κλαυσὸ, exp. si aliò te verteris. Apud Polib. lib. 1. ἢ τύχη τότε νένευεν ἰδίᾳ χαρᾷ πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, exp. tendere ad unum finem. ¶ Item νέυω, pertineo, specto: apud Aristot. de mundo, τὰ τε περὶ τοὺς μαίεσες εἰς τοῦτο πως νέυει. quæ de Parcis dicuntur huc pertinent, huc spectant. ¶ At νέυω, i. nato, vide in Νέω i. nato.

Νεῦμα, τὸ, nutus: ut νένυσαν χρῆσθαι, nutu uti. Thuc.

Νεῦσις, nutus, i. devergentia, inclinatio. Alex. Aphr. lib. 1. probl. ἀφῆς τὸν γλῶ τλῶ τεῦσιν ἔχειν, in terram suo pondere & nutu deferri.

Νευστὸς, deorsum vergere aptus & gravis, libramentum habens, Philo.

Νευσάζω, nuto, caput concutio. Od. ζ', Νευσάζεν κεφαλῇ. Sic Il. υ. Νευσάζων κάρητι βεταρῷ. Exponitur etiam nutu admoneo, nuto: ut apud eundem, ὀφρύσι νευσάζειν, superciliis seu oculis annuere.

Νεῦσσι & νυσάζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

NE'ΦΟΣ, ε, τὸ, nubes, nebula. Il. μ. ἄνεμοι ζαὴς νέτεα σκίδνατα δυήσας. Sic apud Hesiod. in erg. Θρῆϊκιν βορέην νέφεα κλονέοντα. ¶ Metaphoricè de nube frontis: ut Eurip. in Hippol. - συγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξεται. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conferta multitudine; Iliad. δ'. ἄμυδις δ' νέφος ἔπνυτο πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam λίνα. Sed νεφέλαι sicut & νεφέλαι. Hesych. ✠ Sunt qui compositum esse dicant ex νε particula privativa, & φῶς: quod etymon Plut. confirmat de primo fig. quum inquit, ὁ νέφο- ὃ συμπεσὼν καὶ συνωδεὶς ἀὴρ, ὑπόφασις φωτὸς κέκληται, i. νέφο- glomeratus & densatus aër, tanquam luxis negatione dicitur. Eustathius à νείφειν derivari scribit significante βρέχειν, in Iliad. α.

Νεφώδης, ες, ὁ, ἡ, nubilus, nubibus obductus. Aristot.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obscuro.

Νεφώω, ῶ- nubibus obductus. Chrysost. ad Ephes. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubila seu nubes coactæ. Philo de vita. M. l. 1.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes. Il. β, ξυρὸς γε τὸ τός τε Ω' ῥορ' ἐπαΐξας παῖδας ἐκ νεφελάων. Il. ρ. πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἑαυτὸν. Plut. ὁ Γ'ξίων διὰκον τὸν Ἥρᾳν ὤλεσεν εἰς τὸν νεφέλιον. Item nebula. ¶ Dicitur etiam de fronte seu supercilio contracto & mœsto: Il. σ, τὸν δ' ἄχος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in urinis pendet sicut nubes in aëre. ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aves ceu nube teguntur. Aristoph. in avib. Μὰ γῆν, μὰ πηγάδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, exulceratio superficiaria in nigro oculi ab humoris distillatione profecta, vide Paul. Aegin. Item in urina idem quod νεφέλη. Alex. Aphr. probl. l. 2. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam quæ in unguium superficie nubecularum speciem repræsentant. (suis locis.

Νυφο-, Δνάφο-, Ζόφο-, Κνέφο-, quomodo huc pertineant, vide

Composita: ac primum ex νέφο-.

Ἀ'γχινεφὴς, ές, ὁ ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine suæ nubes attingit, excelsus, in Epig.

Ἀ'ενεφὴς, ἐδ- ὁ, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi semper nubecula aliqua sunt obducti. Etymol.

Ἐ'κνεφίας, ου, ὁ, ut ἐκνεφίας ἄνεμος, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippocr. ἐκνεφίας ὀμβρο-, imber cum sole factus. Et ἐκνεφίας πυρετὸς, febris humida simul & inflammatoria.

Ἐ'πινεφὴς, nubibus tectus seu obductus, obnubilus seu nubilus. Aristot.

Ἐ'πινεφέω, ῶ, nubibus tego seu obduco, obnubilo. Aristotel. probl. 38. sect. 26.

Ἐ'πίνεψις, actio illa tegendi seu obducendi nubib. Item ibid.

Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, seu atras obscuraque nubes cogens: epith. Iovis. Il. φ, & alibi apud Hom. (pud Pind.

Οἰσυνεφὴς, qui nubes accumulat & excitat. Iovis epitheton a-

Συννεφὴς, collectas nubes habens, seu coactas & congregatas. Herodian. l. 1. ὥσπερ κρυερὸ· ἀεὶ ἡ συννεφὴς, quæ perpetuis rigoribus nubibusque obtinetur. Item metaph. de homine cujus frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus. Eurip. in Phœniss. Ἀ'λλὰ γὸ Κρέοντα λέυσσω τόνδε σωνεφῆ.

Συνεφείαι, ῶν, nubium congregatio seu collectio in unum: Aristot. probl. 38. sect. 26.

Συνεφέω, ῶ, nubes cogo seu colligo. Gen. cap. 9. ἐγὼ ἐν τῷ συνεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τῆς γῆς, cum coactis nubibus, cœlum obduxero. Item neutraliter, coactis nubibus obscuror, obnubilor Aristot. rhet. 2. εἰ συνεφῆ, εἰκὸς ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est sequuturum pluviam. Item obfuscor, caligine obducor: Plut. Symp. 2. probl. 7.

Συνεφόω, coactis nubibus obscuro. Item metaph. de eo cujus frons vel supercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Elect. συνεφῶσι τὰ ὄμματα.

Τ'απερνεφὴς, qui est ultra nubes, excedens nubes. Herodian.

Composita à νεφέλη.

Ἀ'νεφελο-, non nubilus, innubis, serenus. Aristot. de mundo, ἀνεφελο- αἰθὴρ. Pro eodem dicitur poeticè ἀνήνεφελο-.

Ἐ'νεφελο-, è nube prorumpens. Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 10. Διαπλῦναι δὲ ἧττον ὁ ἐνεφέλιος.

Ἐ'πινέφελος, nubibus tectus seu obductus. Aristotel. in probl. διὰτὶ ἐπινέφελα μᾶλλον τρέφ- τὸ αἰδοῖον. Item nubilosus, seu in quo nubes aliquot sparsæ sunt, & ἐπινέφελον ἐνασώματα in urina, medium inter album & planè nigrum, apud Gal.

Περινεφέλιος, nubibus circumdatus, nubilus.

Τ'πονέφελος, subnubilus.

NE'Ω, F. ἥπω, no, nato. Il. φ, Ἔ'ννεον ἔνδα καὶ ἔνθα ἐλαυνήμενοι κατ' ἴδνας, nabant seu natabant. pro ἔνεον. Thuc. l. 7. οὔτε ἐπεκωλύετο νεῖν. Luc. in Hermot. σὺ θεῶ γὸ οἶδα νεῖν. ¶ Item eo, venio, redeo, in qua signif. subjungitur πότνια νέωμαι. ¶ Item neo, filum è colu duco seu torqueo, in qua signif. Atticum esse testatur Poll. lib. 7. Hesiod. in erg. τὲν νήματ' ἀεσσόμενος πόντος ἀφάσχυνε. ¶ Item glomero, acervo, cumulo. Plut. in Cæsare, τὰς σφαγὰς ἀναπαύοντες καὶ συγκομίζοντες εἰς σωτὸ παμμεγέθη πυρὰν ὄγκον, ingentem rogum congesserunt.

Derivata à νέω, nato.

Νέεμαι, exp. νήχομαι. Gal. in lex. Hippocr.

Νέω, ῶ, ἔυσω, nato: idem cum ἐνῶ, ex eoque factum, unde aor. 1. νεῦσαι, natare. Et gerund. νευτέον, natandum. Plat. apud de rep. l. 5. At νέυω pro nuto, vide suo loco.

Νεῦσις, εως, ἡ, natatio, πλῆσις. Hesych.

Νευστικὸ, ἡ, ὸ, natatilis, qui nare potest: cui opon. πεφυτευκὸς.

Νευσὸς, ἡ, ὸ, natatilis, natans, ut νευσαὶ ἐλάαι, apud Luc. in Le-

Νευστὴρ, ῆρος, ὁ, natator. Hesych. (xiph.

Νήχω, f. ήξω, idem cum νέω. Od. ι. Ἀ'λλ' ἀναχασάμενος ὑπὸν πάλιν, retrorsum natabam. Od. ε, Νηχύμενα μεμαῶτι.

Νήχομαι, idem. Od. ξ, χερσὶ δ' ἄμφοτέρῃσι διήνεσα ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος. Plut. κατ' ἄνεμον καὶ ῥᾴδην νήχεσθαι, secundo flumine natare. Et τὰ νηχόμενα natatilia, i. pisces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio seu natatus. Hom. in batrachom. Μῦς περὶ πόσιν μέγιος. Sic & apud Plat. in symp. sept. sap.

Νικτὴς, ῆ, ὸ, natator. Epigr. Νικτικὸς, ὴ, ὸ, natatilis, i. qui nare potest, Basil.

Νικτὸς, natans, natatilis. Plut. de solert. animal.
Νικτῆις, ιδος, ἡ, natatrix: ut νικτρίδες ἐλάιαι. Poll.
Νῆσα, Νῆσος, Naûs, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primùm ex νέω.

Διανέω, trano, transnato: Suid. διανέουσι δ' ἐδίοντες ἐβαπτίζοντο τοῦ ὕδατος τῆς παννομίας.
Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.
Ἐνκνέω, enato. Thuc. l. 2. ὅσοι ὡι ἐξένευσαν εἰς τὸ γλῶ. Et metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς ἂν ἐνευσοιμ' ἀνοίας.
Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. l. 4. ξηραινόμενον ὃ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato ex Aristot. (fluo.
Παρανέω, ad latus nato, juxta nato: vel, præternato, præternavigo, prætervehor. Apoll. Arg. 2. πολέες παρενήοσι κολωνοί.
Περινέω, circumnato, vel circumluo. Gal. apud Hippocr.
Περίνημα, τὸ, circumluvio: apud eundem.
Ὑπονέω, subter aquas nato, aquas subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νέχομαι.

Ἀερονηχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, in aëre natans: epith. nubium apud Alcæum.
Ἀλινηχὴς, in mari natans in anthol. Epigr. (risftoph. in nub.
Ἀλινήκτερος, idem: ibid.
Ἀνανήχομαι, supernato, enato, emergo. Oppian. halieut. 1. Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς θεσπρωτὰς ἀνανήχεται, natando ascendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pausan.
Ἀντινήχομαι, nato contra seu adversum. Plut. de solert. anim. ἀεὶ θεοῖς κῦμα ἢ ῥεῦμ ἀντινήχονται.
Ἀποινήχομαι, nato. Item adnato, natando pervenio. Plut. in Publ. Ἀποινήξεσθαι θεοῖς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίναις βαθείας, natando superare magnos fluctus.
Διανήχομαι, natando pertranseo: vel natando transmitto.
Ἐνανήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὸ ἑαυτὸ δίαιταν ἐνήξεται, eò enatabit ubi ei commodum est vivere.
Ἐπινήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ. Alex. Aphr. probl. 1. τοῖς ὑγροῖς ἐπανήχεται, in humore fluitat.
Παρανήχομαι, nato juxta seu ad latus: ut præternato, natando pretervehor. Plut in Themist. παρενήχεσθαι τῇ τριήρει, natando triremem assequor.

Decomp. Συμπαρανήχομαι, simul nato: seu unà ad latus nato.

Περινήχομαι, circumnato.
Προσνήχομαι, adnato.
Σφαλερήνηκτος, natatorib. periculosus, in quo non tutò natatur.
Ὑπερνήχομαι, supernato.
Ὑπονήχομαι, subtus nato, natando subeo. Paus. in Att. χελώνων ὑπονηχομένων τοὺς πόντους.

¶ *Derivata ex νέω, eo, redeo.*

Νέομαι, idem quod νέω. Il. β. Οἶκα δέ τοι σὺν νηυσὶ νεώμεθα. Il. ξ. ἓκ ἄν ἐγωγε τεῦν ἀφὶς δόμα νεοίμεθ. Od. υ. Ἀλλὰ θεὸν μὰν νέοντες. Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Hesych.
Νείασομαι sive νίασομαι, idem quod νέομαι. Theocr. idyll. 7. - ἀς τεῦ ποθ' νειασομένοιο Πᾶσα λίθος πταίσαι ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Il. ο. Νιασόμενον πόλεμόνδε βάλε ξιφόθι. Apoll. Arg. 2. τρέμε δ' ἄλσεα νιασομένοιο. Il. ψ. οὐδ' ὅτε δὴ τ' αὖτις Νίσομαι ἐξ ἀίδαο.
Νέος, Νόος, Νόος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποννέομαι, abeo, redeo, revertor. Il. β. Ἅλιον ἐκπέρσαντ' ἐυτείχεα ἀπονέεσθαι. Exponitur etiam, destruo: unde Hesych. ἀπενησμένη exp. ἀποσκευάσασα.
Διανίασομαι, pervenio, penetro.
Εἰσνέω, commeo.
Ἐπνίασομαι, advenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. Ἐνθ' ἀγελαὶ παῖς ἐπνίασεται.
Καταννέομαι sive καταννίασομαι, venio de, descendo. Nonn.
Καταννέσσομαι sive καταννίασομαι, idem. Apoll. Arg. 2. ἐξ ὀρέων καταννίασεται.
Μεταννίασομαι sive μετανίασομαι mutato loco vado, trajeco. Od. ι. Παραννέομαι, prætereo, vide & in comp. ex νέω, nato.
Παραννίασομαι, advenio. Arat.
Παρεννέομαι, prætervehor, prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.
Παραπνίασομαι, præterео. Hom. h. I. in Apoll. Πελασπόνησον παρεπνίασεν πᾶσαν.
Περινίασομαι, circumeo. in Epigr.
Ποτινίασομαι, Doricè pro προσνίασομαι, advenio, accedo. Od. ι. Οὐ δ' εἰς Ὀρχόμενον ποτινίασεται.

¶ *Derivata à νέω, i. neo, &c.*

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum est, filum, stamen. Hesiod. in Erg. Od. β. Philo de vita M. l. 3.
Νηματώδης, aptus ad nendum.
Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio & fili deductio. Plato.
Νητὸς ὲ, ὸ, è colu ductus, instar fili ductus seu tortus, aut textus.
Νήθω, idem quod νέω, i. neo. Epigr. l. 2. Ἡ δ' ἀέκχιν νήθυε ὥστ' ὄν ἀπεκήμασεν.
Νητικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et νητικὴ, ἡ, ars nendi, seu nendi peritia. Plat. in polit.

Compositæ.

Ἐπνέω, sive ἐπνήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia filamenta tribuo seu destino. Il. ω, τῷ δ' ὃς πολὺ μοῖραν κεκαπὼν Τεκμησσῷ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.
Ἐπινέομαι & ἐπανήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Aelian. ὅτε ἐμέλλε τῷ ἐπινηθέσθαι οἱ ἡ τελευταία ὁδὸν ἀπιέναι.
Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila è colu deducta glomerantur: fusus seu fusum. Poll. l. 7.
Εὔνητος, seu εὔνηθος, bene textus: ut εὔνητος χιτὼν Il. ω. & εὔνητοι πέπλοι. Od. π.
Χερνῆτις, ιδος, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit. Eustath.
Χερνῆτος, ου, quæ nendo victum quærit, apud eundem. vide & derivata à Χείρ.

¶ *Derivata à νέω, glomero.*

Νήθω, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo.
Νῆσις, accumulatio. Hesych.
Νητὸς, accumulatus, acervatus. Od. β.
Νήθω sive νλιόω, idem cum νέω seu νήω. Il. ω, Νήσου Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπαρείσι' ἀπονθα. Et ἀφὸ νήσοιτ, ignem struere congestis lignis. Il. ψ. Ἀλλ' ἅλιος δὲ οἱ μάρμαιρε νλιόεν ὕδωρ, in acervū cōgerebant.
Νήοιμι, (medium) idem Il. ι. Νῆα ἁλὸς χαλκῷ κ' χρυσὸν ταμεσίπορον Εἰσνήσαιθεν, coacervet in navem, seu auri æris que acervis congestis impleat.
Νεὸς, Ναὸς, Ναίω, seu νάω, Νηὸς quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Ἐπινήω sive ἐπανήω, vel ἐπανλιόω, in cumulos seu acervos aggero: accumulo. Herodot. ἐπινήσαι ἁμάξας φρυγάνων. Il. π, οἱ δ' ἅμ' ἔπειτα Νεκρὸς πυρκαϊὴν ἐπενλιόεσσαν.
Καταννήω, aggerare, extruere. Herodot.
Παραείω sive παρανήω, sive παρανλιόω, juxta aggero & accervo, ad latus accumulo. Od. α. Σίτου δὲ μοι παρενλιόεσσι ἐνηείης.

Decomp. Ἐπιπαρανήω, sive ἐπιπαρανλιόω, insuper accumulo. Thuc. l. 2.

Περινήω sive περινλιόω, circumcirca accumulo, in orbem aggero, apud Suid. οἱ δὲ ἐκθέμενοι πολὺ περινήσαντες πῦρ, συνέφλεξαν αὐτούς. Herodot. περινήειν ὕλην τὸ πᾶσαν, locum materia circumdare.
Συννέω sive σωνέω, in unum acervum seu cumulum congero: unde pass. apud Herodot. σωνεῖται ἔκαστα φρυγάνων φάκελοι, in acervum congesti sunt. *Ionicè pro* σων: ενέλωνται.

Νέωμα, νεῶν, νεώτερος, &c. vide in Νέω. Νεὸς, vide in Ναίω.

NH', particula est interdum concedentis affirmantisque, & quidem cum juramento: ut νὴ τὸν Θεὸν, apud Plat. Frequentissimum est νὴ Δία, apud Plat. Xen. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem, ut apud Ceb. Theb. πότερόν σ' ὦδε ἐσαπροῦντας νὴ Δία ἢ ὧδε. Interdum post responsionem sequente ἢ, ad asseverationem rei adhuc gravioris, ut apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (pro) utique, equidem, profectò. Νὴ Δία sequente ἀλλὰ, significat ai, at enim: Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἐγὼ μὲν, ταῦτα πεφροντικὼς ἔρχομαι, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco remeque positæ sunt, ac enim ipsæ literæ obscuro quodam loco remeque positæ sunt, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco remeque positæ ἔρχομαι, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco remeque positæ ἔρχομαι (præcedente κ') ponitur pro, atque adeò. Luc. εἶ δ' ἢ μήτηρ κ' ἢ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὲς ἀλλοκότες ἀφίησι. ¶ In compositione aliquando privat, ut in νηλεὴς, νηπενθὴς, νηεδὼν & aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habetur in νήχυτος.

ΝΗΓΑΤΕΟΣ, ου, ὁ, ἡ, novus, neque factus. Il. β, ἑσπόμεθ' ἀθρόοι ἔμπεδον ἠλὸν νηγάτεον. ¶ dicitur quasi νεήγατος, i. νεωστὶ γεγενημένος, teste Eustath.

Νήδυμος, vide in Η'δύς.

-ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ὁ, ἡ, venter, cibi receptaculum. Od. ι, Λιτὴ δὲ τέτυκτο κύκλον, μεγάλων ἐμαλίσσετο νηδύων. ¶ Apud Hippocr. signif. etiam omnem cavitatem atque conceptaculum quo humor alendus partibus idoneus continetur. ¶ Item uterus, ut & Latinè alvus pro utero sumitur: Il. ω, Ἐννέα γὰρ δὴ κεῖνε μετ' ἰήκατα κεῖται. Sic Hesiod. in Theog. Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς ἐς ἔαρα matris utero. ¶ Νηδύα derivant etymologi ἀπὸ τοῦ νηεῖν τὰ ὠφέλιμα, quòd in hanc cibus congeratur.

Νηδύα τά, intestina, interanea. Hom. Il. ρ. Apollon. Arg. l. 2.
Οἰμονηδύος, (comp.) frater uterinus seu germanus. Suid.

Νήεω, νήσω, vide in Νέω. Νῆϊς, &c. in Ναῦς.
Νήκεστος in Α'κέομαι. Νηπιὰς, &c. in Νέω.
Νηλεὴς, &c. in Ε'λεος. Νηλιτὴς, in Α'λιτέω.
Νῆμα, in Νέω. Νημερτὴς, in comp. ex Α'μαρτάνω.
Νῆνεμος, &c. in Α'νεμος. Νηνεώ, in Νέω.
Νῆξις, in Νήχω. Νηὸς, in Ναὸς.

ΝΗ'ΠΙΟΣ, α, ὁ, infans. (✠ ex particula νη & verbo ὀπάζω seu nomine ἔπος, quod etymon cum Latino *infans* planè convenit) ut νήπιος υἱὸς & νήπιος παῖς apud Hom. Dicitur & νήπιος παῖς in prosa. Et νήπια βρέφη apud Luc. Dicitur & νήπια ἔτη

sine adjectione, Apud Plut. symp. l. 3. Et ἐν νηπίῳ apud Aristot. ab infantia, ab infantia. ¶ Tribuitur & brutis, ut Il. β, νήπια τέκνα dicitur de pullis passerum. Sic & apud Plut. de fera num. vind. ἔρικνον νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis parvulis & teneris. Sic Theophr. hist. pl. l. 8. frumenta vocat νήπια, i. parvula & imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ, βέβρικε γὰρ δὴ τε νήπιον ἔγγυ. Od. ι. Νήπιοι οἵτε ἅ ξείν' ἢ πηλόθεν ἠὲ ἀπ' ἀνθρώπων ἐλεγχέες ἠδὲ καὶ οὐκί. Sic & alibi apud eundem. Aristoph. in nub. μανῆναι εἴπερ νήπιον. Νηπίη, ης, interdum dicitur de muliere stulta, ut Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur: ut βίη νηπίη, vires infirmæ seu perexiguæ, quales sunt infantum seu puerulorum. Il. λ.
Νήπιον, τὸ, pro infante seu infantia.
Νηπιήη, ης, infantia. Item stultitia. Il. ι. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. υ, Δὴ γάρ ποτε νηπιέηισι ποσὶ ῥώοντ' ἐρεθιζόμενοι. Νηπιάας, ου, ὁ, stultitia. Od. α, Νηπιάας ὀχέειν. Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia, Plat. de leg. l. 7. Item stultitia. Apud Luc. δὲ νηπιότητα ὀρεινῶν.
Νηπιάζω, pueriliter me gero, stultè me gero.
Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epist.
Νηπιάχης, idem quod νήπιος, infans. Il. β. & ζ. In Epigr. ἐν νηπιάχῳ, idem quod ἐν νηπίῳ.
Νηπιάχειν, idem quod νηπιάζειν, Apoll. Arg. l. 4.
Νηπιαχεύω, idem Il. χ.
Νηπύτιος, idem quod, νήπιος, stultus. Quidam tamen ex privativa particula νη & πυνθὸς, aut etiam ex verbo πεπεύθω factum existimaverunt. Il. Νηπύτι', ὡς αἶψον κεφαλὴν ἔχεις. Ibid. ἐπέεσσι νηπυτίοισι.

Compositæ.

Ἀνανηπιόομαι, ὥμαι, vel ἀνανηπιάζομαι, rursum infans reddor, repuerasco.
Ἐκνηπιόομαι, ὥμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex qui & ῥοδοδένδρον, sive ῥοδοδάφνη vocatur. Dioscor. l. 4. c. 82. Plin. l. 16. c. 20. & l. 24. c. 11.

Νηρίτης, vide in Νέω, nato.

ΝΗΡΟ'Σ, ῶ, ὁ, Suid & Etymol. exp. cavus, humidus, apud Lycophronem. ἐν χθονὸς νηρὸς μυχοῖς. Item humilis, Hesychio.

Νῆσος, vide in Νέω.

ΝΗ'ΣΟΣ, ου, ἡ, insula. (✠ à νάω, i. κολυμβῶ dicta, quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare.) Od. δ. Νῆσός ἐστι τις ἐξ πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις τοῖ πελαγίοις ἐμπλέονται. ¶ Item vestis purpurea seu quam undique purpura ambit, veluti mare insulam. Poll. l. 7.
Νησίον, ου, τὸ, parva insula: vel simpl. insula. Suid.
Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶται, ῶν, ἡ, insularia. Plut. de exilio.
Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis: ut νησιωτικὸς δόμος. Eurip. Et νησιωτικὴ δίκη. Athen. l. 9.
Νησίς, ίδος, ἡ, idem cum νησίον. Plut. in Alex. Νησίδιον & νησιδάριον, parva insula. Thuc. l. 8. Ifocr. ad Phil.

Compositæ.

Πελήνιον, vestis purpurea idem quod νῆσος. Poll. lib. 7. Eadem dicitur & πελήνεια. Hesych.
Χερρόνησος, sive χερσόνησος (sub. χαῖρε vel πόλις) regio vel urbs quæ veluti insula mari cincta est, nisi quòd uno eoque exiguo spatio continenti adjungitur: peninsula. Strabo. l. 16. & Steph. in onomastico vocum propriarum.
Χερρόνησος sive χερρονησότης ad cherronesum pertinens: vel ex cherroneso oriundus. Aelian. Athen. Eurip.
Χερρονησόω, sive χερσονησόω, figuram gero cherronesi & peninsulæ. Strabo. l. 16.
Χερρονησόομαι, ὥσομαι χερρονησόω & peninsula. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησάζω, accedo ad figuram cherronesi. Strabo. l. 6.

ΝΗ'ΣΣΑ, sive νῆττα ης, ἡ, anas. (✠ ἀπὸ τοῦ νεῖν, sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ὄρνεις τε καὶ νῆτται, φασὶν δὲ καὶ φαῖδα καὶ χλύ. Vide Aristot. & Aelian.
Νηττάριον, ου, τὸ, anatis, apud Athen. l. 2.
Νηττάριος, α, ὁ, qui anatis est. Arat.

Νηττικὸς, vide in Νέω, neo: unde νήθω.

-ΝΗ'ΣΤΙΣ, εως, ὁ, ἡ, jejunus, qui cibum non cepit. Il. ζ, Μηδ' ἄτιμος ἀνὴρ ὅδε ἔλθοι δευόμενος Α' χιλλεῦ Νήστις ὅτ' ἐς πόλεμον περὶ Γ' λιον ἔρχεται. Od. σ, ἵνα περιπαίμεθα ἔργα Νήστιες ἄχρι μάλα κεφαθ. ✠ Derivari dicitur ex particula νη privativa, & verbo στίω, seu nomine στία, ut νήστις, appelletur quasi νήστης: vel ex νη & ἐσθίειν. ¶ Sic etiam dicitur jejunum intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit & ne minimum quidem cibi in se contineat. ¶ Item piscis quidam ex eorum genere qui κεστεῖς appellantur. Athen. (Synes.
Νήστιμος, ου, ὁ, ἡ, ut νήστιμος ἡμέρα, dies qua quis jejunus manet,

Νησυάω, jejunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νησυάσαντας ἀεὶ πρότερον ἐσθίειν ἢ φαγεῖν πιεῖν. Metaphoricè apud eundem, νησυάσαι κακότητος.
Νησεία, ἡ, jejunium, jejunitas: νησείας ὄζειν, jejunam graveolentiam olere. Aristot. in probl. sect. 12. q. 17. Plut. νησείας φύσεως.

Compositæ.

Ἄνησις, idem quod νῆσις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui jejunus non est, ut sit α privans.
Διανησιάομαι, ῶμαι, jentaculum: seu jentaculi sumptio. Athen. l. 1.
Περινησεύω, jejuno ante.

Νῆτα, νήτης, vide in Νέω. Ἀτνητὸς, in Νέω.
Νητρικὴς, vide in Α'τρεκὴς. Νηὸς, vide in Ναῦς.

ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum: cui opponitur μεθύω. Epigr. l. 2. Ἐν πόσιν μεθύουσιν Α'κήνδυνος ἦδεται νήφειν. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ κραδίᾳ τῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τῦ μεθύοντος. Dicitur & de eo qui est vigilans & providus, ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Herodian. lib. 2. ἀδὴς σωφροσύνης τε καὶ νήψεως, providus ac sobrius.
Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas.
Νηπτικὸς, ὴ, όν, qui sobrius est: soler. Plut. symp. 7.
Νηφάλιος, ου, ὁ, ἡ, sobrius: interdum vigilans, prudens, attentus. Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ δεσποτικόν.
Νηφάλιος θυσία, sacrificium cui vinum non abhibebatur.
Νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in sacrificiis δούναις.
Νηφάλιος, sobrie. Poll. l. 6. (Suid.
Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.
Νηφαλιάω, sobria sacra celebro. Poll. l. 6.
Νηφαλίζω, idem: vel sobriis sacris expio: unde νεηφαλισμὸν apud Hesych. ὕδωρ, ἐκ οἴνου ἠγνισμένον.
Νηφάω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio, quod tamen usitatum non esse tradit Eustat. sed ab eo derivari νηφαντὸς, idem quod νηφάλιος: apud Athen.
Νηφαντικὸς, idem. Poll. Item non inebrians, sobrium manere faciens. Athen lib. 10.

Compositæ.

Ἀνανήφω, ad sobrietatem redeo. Luc. ψυχὴ χθὲς ἔπινε ἐκ μέθης ἀνανήφων ὁρᾷ. Item ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio. Exp. etiam, resipisco. 2. ad Tim. 2. Item, resipiscere facio. Luc.

Decomp. Ἐξαναπήφω, pro eodem, resipisco, ad me redeo.
Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1. Reg. 25. ἐξέγνη δὲ ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Paul. 1. ad Corinth. c. 15. ἐκνήψατε δικαίως, evigilate justè.
Ἐκνηψις, quum quis à somno ad sobrietatem redit: apud Ierem. in thren. c. 3. τὸ μὴ ἐκνήψαι εἶναι, exp. quia non esset requies.
Ἐπινήφω, sobrius sum.

Νήχω, Νήω, vide in Νέω.

ΝΙ'ΤΑΑΡΟΣ, scholiastes Atistoph. in Acharn. ubi poëta dicit, Αὐλῶν, νελευσῶν, νιγλάρων, συεγμάτων, dicit esse τρῦμα & μέλος μουσικὸν παρηκολευσικόν.

Νίζω, vide in Νίπτω.

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, Ρ, ήκω, P. νικῶ, vinco, supero, victor sum. Il. γ. Τῷ δὲ κε νικήσαντι γωνὴ καὶ κτῆμα ἔποιτο. Il. ψ. τὸ αὖτε γέως ποσὶ πάντας ἐνίκης. Et cum accusat. rei. Xenoph. νικᾶν τὰς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τῷ ᾠδοδῷ ἀνδρὶ, quinque certamina Græciæ obivit & victor fuit. Item cum genitivo accusat. altero personæ, altero rei: Dinarch. adversus Demosth. Τιμοθέῳ τῷ ὑὸν Κερκυρέως παιδικῶν νικήσαντι τὰς Λακεδαιμονίους. Item νικᾶν, vincere judicio. Aeschi. ἐνταῦθα ὑμῖσιμα νικᾷ Δημοσθένης. Sic & γνώμαις νικᾶν, sententias obtinere. Plato in Gorg. Et Od. κ. ἡμεῖς δ' βαλὴ νίκησεν ἑταίρων, vicit, superior fuit. Item νικᾷ ὁ πρεσβαντιόρ sum, antecello: ut νικᾷν χάλκεα, & νικᾷν μύθοις. Homer. ✠ Etymon. vide in νίκη.
Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δίπτε ἄορ ἔστη ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam νικῶμαι σε τῦτο, apud Sophoc. in Ajace. Et cum genitervi, apud Thucyd. l. 2. & Eurip.
Νίκημα, τὸ, victoria. Plut. in Lyc. & alibi.
Νικητὴς, ῦ, ὁ, victor. Νικητὴρ Doricè idem.
Νικητήριον, ου. τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. præd. 8. & Hellen. 6. Item adjectivè, νικητήριος, unde νικητήρια ἆθλα: apud Plat. de leg.
Νικητικὸς, ὴ, όν, vincendi peritus: vel cui sæpe contingit vincere.
Νίκη, ης, victoria. Il. η, Κελαρήσατο νίκην. Sic & alibi apud eundem, &c. ✠ Plut. vide dici πεφὶ τὸ μὴ ἔκειν. At Eust. πεφὶ τὸ ἐνὲ ἔκειν. Reperiri & νίκη, ους, τὸ, pro victoria testatur idem Eust.

Compositæ.

Ἀνίκητος, ου, ὁ, ἡ, invictus, insuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον δυμόν. Plut. in Alexan. ἀνίκητος εἶ ὦ παῖ. Τὸ ἀνίκητον, invicta virtus.
Ἀξίνικος, dignus victoria: vel idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, & ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. pæd. 1. Herodot.

Ἀπόνη-

Α᾽νικάω, vinco, superò: idem quod simplex νικάω.

Ε᾽νικάω, idem. Plut. de educ. l. τὰ δὲ τῶν ἡλικιῶν ἔθη πάϊς μὲν ἄγαλμα τοῖς ἐνικήσασιν ἄδηλα φέρονται. Item evinco, vocabulum jurisconsultorum. Dicitur & de re quæ in usum & morem recepta est, seu quæ invaluit. Paulan. in Messen. Μεσσήνιον δὲ ἀνὰ τῶν συμφορῶν κληδόνα Τρωϊκὸν, ἢ ὑπ᾽ Ἑλλήνων, ἐξενίκησεν. (in Pand. text. Sic & apud Thuc. l. 1.

Ε᾽νίκιμα, τὰ, quod quis vincendo obtinuit. Ε᾽νίκιος, victio: Ε᾽νίκιος, ὁ, ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: ut ἐνίκιοι ἀγῶνες, ludi ob victoriam. Athen. Et ἐνίκιοι λόγοι, Naz. Interdum τὰ ἐνίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐνίκια ἐπᾴδειν, epulum dare ob victoriam partam. Sic & apud eundem τὰ ἐνίκια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi, qui se strenuè gessit. Poll.

Γ᾽αζοβλήτης, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Γ᾽εροινίκης, in sacris certaminibus victor: vel in uno ex quattuor sacris certaminibus. Eust.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exponitur simpliciter hostium Victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι insignem reportare victoriam: apud eundem.

Καρηοτρόκται, qui vicerunt seu palmam reportârunt in ludis Carneorum. Athen. l. 15. Πολλυνικᾶν, longè vinco. Thuc.

Περσικὸν, antè vinco: apud eundem.

Πέρνικοι, cursores, celeres, agiles: instar cursorum qui celeritate vincere amulos cupiunt. Suid. Vide & in comp. ex Φέρω.

Πυθιόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθιονίκης, idem.

Σκοβαίνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. (Hesych.

Συνικάω, simul vinco. Eurip.

Τ᾽ριπλάω, longè supero: unde pass. apud Gregor. Ἁλιμοῦσιος τριπλασιονικιάδιος.

Φερενίκ, victor, idem quod νικοφόρ.

Νίμμα, vide in Νίπτω.

ΝΙ᾽Ν, apud poëtas significat ipsum, ipsam, ipsum: ut μιν. Eurip. in Oreste. ἐγὼ νὺν ἐξέσωσα, ego ipsam servavi. Ibidem. Οἵ νιν φονεύσαι μητρὸς ἐξιᾶσ᾽ ἄχους, qui ipsum occidere matrem coegi. Apud Theocr. idyll. 1. νὶν ponitur pro αὐτὸ, ubi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτὰ usurpasse dicitur.

Ν Ι᾽ΠΤΩ, ἐ. νίψω, lavo Od. τ. ἐκεὶ νὺ ἑοῦ τε καὶ ἑταίρων λύσ᾽ ἑλαίῳ, Od. ψ. Τῷ σε πόδας νίψω.

Νίπτομαι, lavor. Theocr. idyll. 15. ὀχεῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νέμεσθαι. Et activè pro νίπτω. Od. β. Νι᾽ψάσθω χέρας πολλῆς ἁλὸς ἀμφὶς ἀναχθεὶς Α᾽λίμιν. Sic & Od. ο. & apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus abluntur. Hesych.

Νίπτηρ, ῆρος, ὁ, mailuvium: vas lavandis manibus: Ioan. 13.

Νίπτηρον, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. Athen. l. 9. Poll. l. 10.

Νίζω, pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teste Eust. Il. λ. ἅπαξ αὐτῷ δ᾽ αἷμα κελαινὸν Νίζ᾽ ὑδατι λιαρῷ. Od. τ. Νίζε δ᾽ ἄρ᾽ αὐτὸν ἰόντα ἀναχθ᾽ ἑὸν.

Νίζομαι, idem quod νίζω, Odyss. ζ. Αὐτὰρ ὃ ἐκ ποταμοῦ χέρα νίζετο δῖ᾽ Ο᾽δυσσεύς.

Composita.

Α᾽νιπτος, ος, ὁ, ἡ, illotus: ut χέρες ἄνιπτοι. Hesych. in Erg.

Α᾽ποΐπτω, seu potius ἀποΐπτομαι, abluo. Plato in symp. ἀλλ᾽ ὅπως εἰς λύκειον, ἀποιπτόμενοι, &c. Athen. lib. 4. ᾧ τὸ διϊέναι σπουδὰς ἐποιοῦντο, ἓν ἀποιπτόμενοι τὰς χεῖρας.

Α᾽πόνιμμα, & ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Α᾽πονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in symp. ᾐτεῖτ᾽ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, justit ministrum dare mihi aquam.

Α᾽πονίζομαι, idem Il. κ. ἐξῆς δ᾽ ἀπονίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Α᾽ναπόνιπτος, qui se non abluit: vel qui ablui nescit.

Ε᾽ναπονίζω, abluo in. Herodot. (quit.

Ε᾽ξαπονίζω, abluo ex. Od. τ. τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.

Διαΐπτω & διανίζω, perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athen. l. 11. posterius apud eundem. l. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lavari seu elui potest, penè illuibilis seu ineluibilis. Apud Soph. in Trachin. δύσνιπτ᾽ ἀχαϊὰ, quæ ægrè deleri potest.

Ε᾽κνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio & abstergo. Plato epist. 8. ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ ἓν ἂν ποτὲ πὶ αὐτὰ ἐκνίψειε.

Ε᾽κνιψις, elutio. Hesych. (rep. l. 2.

Decomp. Δυσεκνίπτος, qui difficulter elui potest. Plato de

Ε᾽πινιπτῆρες κύλικες & μεταπινιπτῆρες, item μετάνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11. (πάσσας.

Καταΐπτω, abluo. Luc. in Lexiph. καταϊ᾽λων ἔσω γλαῦκας ἅπαξ.

Κατανίπτης, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra fordidatum abluebat. Erymol.

Καπνίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium seu pudendorum lavator. Hesychio scortator, ἀπὸ τῆς πυγοκοπιᾶν τοῦτο.

Μετανίζω, refundo in aliud vas.

Ποδονιπτὴρ, pelvis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11. Ποδόνιπτρον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & ποδανιπτὴρ & ποδάνιπτρον. Od. τ.

Τ᾽απονίπτω, subtus lavo: vel aliquantum lavo. Athen. l. 13. ὑπονίπτασθαι τὰς πόλας αὐτῶ.

Χερνίπτω, manus lavo. Lycophr.

Χέρνιπτικὸς, idem. Il. α, & apud Lysiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. α. Sumitur & pro lavacro & ipsa manuum ablutione: apud Thuc. l. 4. Et pro ipso vase: apud Athen.

Χέρνιβον, τὸ, idem quod χέρνιψ, quum pro vase sumitur. Il. ω. Pro eodem dicitur Atticè χερνίβειον, teste Athen. l. 9.

Χειρόνιπτρον, & χείρονιπτρον, pelvis in qua manus abluuntur, mal. luvium. Est etiam aqua qua manus abluuntur. Erymol. Item manuum ablutio seu lotio. Diosc. l. 1. c. 6.

Νίασμα, vide in Νειάσμα.

ΝΙ᾽ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum: succus concretus sali finitimus: de quo Diosc. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10. ✝ Etymol. deducit παρὰ τὸ νίζειν τὸ νίτρον, quòd abluendi purgandique habeat facultatem.

Νιτρώδης, ες, ὁ, ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans, item nitri saporem referens.

Composita.

Α᾽μμόνιτρον, arena nitro mista. Plin. l. 36. c. 27.

Α᾽φρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri. Gal. l. 4. simpl. pharm. Aet. l. 2. c. 6.

Ε᾽νιτρόω, ῶ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. l. 6. Τρέπεσθαι εἰς τὸ φαιδρὸν ἐνιτρούμενα δίκαια.

Περινιτρόω, (*decomp.*) nitro prius perfrico. Diosc. l. 5. c. 1. δεῖ δὲ περινιτρῆσαι τὸν τόπον.

ΝΙ᾽ΦΩ, Ϝ νίφω, Ϝ. νίψω, ningo. Il. υ. Η᾽μαι χεμεσίῳ, ὅτε τ᾽ ἄνεμοι πάντα τὰ Ζεφύρου Νιφόεντος. Athen lib. 6. μιᾷ τε ἀλοίτιον ἀφεῖναι δ᾽ ἄστρασιν, ὁ δέ τε δ᾽ ἔπτη. Item madefacio, irrigo. Pro eodem scribitur & νείφω: unde aor. 2. ἔνιφον & præt. med. νένιμμαι pro quo Aristophanem usum esse testatur Herodian. gram. apud Eust.

Νίφομαι, nive conspergor, nive obtegor. Plut. symp. 3. αἱ ἀνέμων καὶ νιφόμενοι τόποι. Item irrigor, madefio. Philo de vita M. l. 3. τῆς χώρας ἐκ ὑετῶ νιφομένης.

Νιφὰς, άδ᾽ος, ἡ, nix acervatim seu confertim & cum vehementi impetu decidens. Il. μ. νιφάδες δ᾽ ὡς πίπτον ἐραζε. Ibid. ὡς νιφάδες χιόνι πίπτουσι θαμειαί. Metaphoricè apud Chrysost. de fecerd. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, sagittas instar nivis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Ecy. Sic dicitur etiam τὸ μικρότατον, quod & λεπὶς. Aristoph. in pace. Item gutta. Hesych.

Νιφετὸς, idem cum νιφὰς. Od. ε. Aristot. de mundo.

Νιφετώδης, ες, ὁ, ἡ, nivosus, nivalis. Aristot.

Νιφόεις, nivosus, nivalis, ninguidus. Il. ν. ὄρεσι νιφοεντι᾽ασι. Sic & Odyss. τ. & alibi apud Hom. Item niveus: ut νιφόεις πέπλος, apud Nic. in Ther.

Νιφόβολος, Νιφοβόλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita à νίφω.

Α᾽χιονιφὴς, ες, ὁ, ἡ, valde nivosus seu nivalis, seu nivibus obrutus. Il. α.

Ε᾽πινίφω, ningo super, nive obruo. Xen. ὅταν δὲ ἐπιόψ ᾖ βορρᾶς, τὰ ἐχυπτέζω πολὺ χρόνον ἐπένιφε. Item in superficiem rigo. Philo de vita M. l. 1. (rigat.

Καταπίφω, ningo deorsum. Aristoph. in nub. καὶ χειμὼν ἐγένετο καταπίφων.

Πολυνιφὴς, ὁ, ἡ, multa nive tectus. Eurip. in Hellen.

Τ᾽απονίφω, aliquantum seu leviter ningo: Thuc. l. 3.

Νόος, νόεω, &c. vide in Νόος.

-ΝΟ᾽ΘΟΣ, ος, ὁ, (& aliquando ὴ) nothus, spurius, non legitimus. Il. γ, νόθῳ ὣς Οἰλῆος. Ὄφελες. Sic & Il. ω, & β, & alibi apud Hom. Metaphoricè etiam usurpatur: ut, νόθος λογισμὸς, apud Philop. in 1. posterio. analytico. & Themist. A᾽ Suida exp. etiam ✝ Suidas & Eust. factum esse dicunt ex particula νο habente vim privandi, & nomine θεός: ut ita dicatur quasi θεοῦ, τοῦ θεοῦ, i. τῆς ἐξ ἐνόμου γάμου γνησίως. Etymologus verò abire quod est μέμφεσθαι & ἐλάττω, fieri ait ὄνοθος, & abjiciendo ο, vertendoque τ, in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, aut etiam fictè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: ut ἐκ γὰρ νοθείας, idem quod τὸ εἶναι spurium esse. Plut. in vita Themist. Νόθεια sive νοθεία, τὸ εἶναι νόθον.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo, vitio. Synes. epist. 143. ποδείσαντας τὴν μετατροπὴν τὸ ἀκήρατον αὐτῆς. Et ponitur etiam, alieno seu abalieno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, seu notho aut spurio, in vita Thuc. λέγουσι δέ τινες τὴν Θουκυδίδου ἰσοείαν νοθεύεσθαι.

Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid.

Νόθος, ὁ, ἡ, (& νόθη, ἡ) adulter, corruptor. Item pro adulterino habens: ut νόθος ἀργυρίου, adulterator argenti. Hesych.

Νοθότης, adulteratio, &c. Suid.

Νοθόω, adulterino, corrumpo. Item, in vita Thuc. νοθοῦσθαι δὲ τὴν ἰσοείαν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων.

Νοθαγενὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ex adulterio natus. Hesych.

Νοθαγωγὸς, ὁ, ἡ, adulterinus, spurius. Hesych.

Νοθαγωγὸς, ὁ, ἡ, adulterinus, spurius. Hesych.

Νοθαγωγὸς, ὁ, ἡ, adulterinus, spurius. Hesych.

Νοθαγωγὸς, ὁ, ἡ, adulterinus, spurius. Hesych.

Ο᾽θνεῖος, alienigena, externus peregrinus: quasi νοθεῖος, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἕθνος. Plut. in ep. & Apoll. in Arg. ὀθνεῖοι γυναῖκες. Sic & μῦσα ὀθνεία, apud Theocr. in epigr.

Composita.

Α᾽νόθατος, ος, ὁ, ἡ, non adulteratus, non spurius. Interdum & purus, syncerus, Suid. & Hesych.

Α᾽νόθως, syncerè, verè, puré: more eorum quæ non sunt spuria & adulterina. Hesych.

Μισόνοθος, qui nothos odit. Epigr.

Νομαδικὸς, &c. νομάς, &c. νομὸς, &c. vide in Νέμω.

ΝΟ᾽ΜΟΣ, ου, ὁ, lex. (✝ ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. à tribuendo: quòd unicuique suum tribuat: vel à νέμω, significante administro, quòd omnia administret, aut jubendo, aut vetando: ideoque etiam à Chrysippo definitur, regina divinarum & humanarum rerum. Plato tamen lib. 12. de legibus ludens ait νόμιον quasi νῦ᾽ esse appellatum.) Ab Aristot. sic definitur νόμος ἐστὶ λόγος, θεσισμὸς καὶ ὁμολογία πόλεως, μὴ νοῦν ποιεῖν ἕκαστα. Dicitur autem ἐκ τοῦ νόμῳ seu κατὰ νόμον, ex legis præscripto: ut lex jubet: & παρὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præscriptum, aut non legitimè, apud Xen. Plut. &c. In sacris literis poni ut νόμῳ peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis & aliorum Prophetarum scriptis. ¶ Item consuetudo mos, vel ritus. Oppian. de venat. l. 3. ἢ ὅτι θηρσὶ νόμος. Xen. νόμῳ δὲ ἔστι φιλεῖν. Sic & apud Herodian. l. 4 & 5. Οἱ νόμοι, mores. Sophoc. in Ajace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς πωλοδαμεῖν. ¶ Item cantilena, carmen: aut carminis certa quædam modulatio, modi musici: ut ἡδυὲς νόμοι, apud Aristoph. Plutarchus in opusculo de musica putat huic nomini datam fuisse hanc fidem, ob certam modulationis legem, cui carmina adstricta esse solebant. Aristoteles κατὰ quatenus, cur νόμοι vocentur ἃς ἀδίουν, id inde esse dicit, quòd antequam literas scirent, cantarent leges, ne cas oblivioni traderent: eumque morem apud Agathyrsos manssse, quod confirmat Athen. l. 4. ἡδυτὸν δὲ Ἀθήναιος ᾠ Χαρώνδα νόμοι παρ᾽ οἷνον. ¶ Νομὸς autem vide in Νέμω.

Νομικὸς, ἡ, ὸν, legalis, ad legem pertinens seu ad leges: ut νομικὴ ἐπιστήμη, apud Hermog. & νομικὸν ζήτημα, in ep. ad Titum. c. 3. Item legis peritus seu legum, jurisconsultus. Plutarch. in quæst. Rom. Matth. 22. Luc. 7 & &c. Et νομικὴ τέχνη, scientia legum, jurisprudentia.

Νομικῶς, ex legum præscripto: vel ut consentaneum est jurisprudentiæ. Plut. ὡς δικαστικῶς.

Νόμιμος, ος, ὁ, ἡ, legitimus. Item æquus, justus. Xen Plut. Aristot. Τὸ νόμιμον, lex institutum: apud Thuc. Plat. & Xen. Præd. 8.

Νομίμως, legitimè, ut legibus seu æquitati legum consentaneum est. 1 ep. ad Tim. 1. & 2. c. 2.

Νομίζω, lege sancio, vel moribus instituo. Thuc. l. 1. ἐθ᾽ οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Plato in Minoë. πολλὴ δὲ ἀμουσία καὶ ἀπροσήκειος ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς δεῖ χρῆσθαι ἃ νομίζομεν. Exponitur etiam usurpo, ut apud Aristoph. in Nub. νομίσαι δέ σε ταῦτα χρὴ μισηθέντα. ¶ Item existimo, puto, sentio. Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. σέβεσθαι δὲ καὶ τοὺς ἐνόμιζεν εἶναι.

Νομίζεται, in more positum est, solenne est. Synes. ὃ γὰρ οἶμαι, νομίζεται καὶ νυμφιδίοις ἐπ᾽ ἐρωτικῷ. Τὸ νομιζόμενον, quod usu receptum est. Item quod lege est sancitum: Plato in Minoë. Aristoph. in Pluto. Item νομιζόμενος, existimari, putari. Plat. in Gorg. Νέμεσσα, τὸ, mos receptus. schol. Aristoph. Item quod lege sanctum est. Esdr. l. 2. Plerunque idem quod Latinis numisma. Aristot. polit. lib. 1. ethic 4. c. 1. & l. 5. c. 5. ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. πλὴν ὑγιὲς τὸ νόμισμα καὶ φωνῆς παρακόπτου.

Νόμισις, ipsa actio τῷ νομίσαι. Thuc. l. 5.

Νομισάσθω, Suid. exp. νομίμως διοικηθῆναι. legitimè administrari.

Νόμιον, ου, τὸ, lex aut mos Ἐν νόμιοις, ritus, instituta, sæpè apud Herodot. ut in Thal. νόμιά τε καινὰ πάσχει.

Composita.

Α᾽συνόμως, ος, ὁ, ἡ, temerè & sine delectu utens legibus. Hesych. propriè, qui leges suos ludos facit. Compositum enim est ex ἀσύν, ludo.

Α᾽λλοτινομέω, ῶ, alieno more vivo: seu alienas leges imitor, Theodor. in lib. de mensibus.

Α᾽νομος, q. d. ex lex, lege carens: iniquus, flagitiosus.

Α᾽νόμως, iniquè, injustè, scelerate. Ifocr. in Paneg.

Α᾽νομία, vita ex lex. Item iniquitas, industria. Plut. in Erot. Ifocrat. in Archid. Α᾽νομίαι, peccata, delictatin fac. lit.

Α᾽νομέω, ῶ, ſ. ήσω, iniquè ago, pecco contra legem. Herodot. αὐτοὶ δὲ ἀνομήσαντες, ἀνομήσαντες τὸ ἱρὸν.

Α᾽νόμημα, τὸ, iniquum factum, flagitium. (μᾶλλον εἰς ἱρόν.

Α᾽νόμημος, illegitimus. Plato.

Α᾽ντινομία, ἡ, legū inter se repugnantia, leges contrariæ. Hermo.

Α᾽ντινομικὸς, pertinens ad αντινομίαν, seu αὐτινομίαν habens: ut αὐτινομικὸν ζήτημα, apud Plut. symp. 9.

Αὐτονόμος, qui suis legibus vivit, qui nullius imperio subest. Thucyd. l. 2. Xen. Præd. l. 1. & alij.

Αὐτονόμως, suis vivendo legibus, suo utendo jure.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi. Ifocr. in Evag. Greg.

Αὐτονομέομαι, ῶμαι, meis legibus vivo. Thuc. l. 1. Dem. Philip. 1.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τὸ, secunda seu secundaria lex: sic inscribitur quintus liber Mosis, quoniam in eo repetitur lex in monte Sina accepta coram ijs, qui in ipso monte Sina prorem non audierant.

Δυσνομία, malarum legum institutio, leges malæ, in Solonis elegijs.

Ε᾽κνομος, ex lex. Item scelestus, nefandus. Orph. in Argon. & Philo de vita M. l. 3.

Ε᾽ννομέως, præter modum, enormiter. Aristoph. in Plut. Exponitur etiam, vehementer, magnoperé. Hinc superl. ἐννομεώτατα, apud eundem ibid.

Ε᾽ννομος, (q. d. inlex) legitimus, legibus & æquitati consentaneus. Luc. de hist. scrib. Act. Apost. c. 19. Item qui est subjectus legi, sub lex ut exp. Ambrosius in 1. ep. ad Cor. c. 9. v. 21.

Ε᾽νόμως, legitimè. Aristot. rhet. l. 1.

Ε᾽πινομὶς, ίδ᾽ος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur quasi appendix legum. Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ut εὔνομος πόλις, legibus benè institura, apud Pind.

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges: bona legum constitutio: aut status sub bonis legibus. Aristot. polit. 4. Item æquitas: Plut. Item pro δισέβεια, apud Soph.

Εὐνομέομαι, bonis legibus utor: seu bonis legibus regor. Aristot. polit. 4. (sup.

Ι᾽σονομος, æquabilitate legum seu juris utens. Plut. in symp. lept.

Ι᾽σονομία, æquabilitas l. gum seu juris: vel jus omnibus par quod tribuunt leges. Herodot. in Thal. Exponitur etiam, æquabilis tributio, apud Plut. de defect. orac. ut fit comp. ex νομὴ vel νέμω, tribuo.

Ι᾽σονομικὸς, æquabilitate juris utens seu gaudens. Plato.

Ι᾽σονομικῶς, æquabiliter.

Ι᾽σονομέομαι, in legum seu juris æquabilitate vivo. Thucyd.

Κακόνομος, qui malis legibus utitur: seu qui pravis est moribus.

Καταγομισ᾽ω, in nummos consto: vel conflo in nummos cudendos: apud Suid.

Αυσίνομος, legum ruptor. Nonn.

Παρανομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. Xen. apomn. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur ut apud Plut. in Alcib. & ad Colot. & Dem pro cor. &c. Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen ἢ πεφευγόμενον: ut apud Aeschin. contra Ctesiph.

Παρανόμως, contra leges, præter jus & æquum. Exponitur etiam præter receptam consuetudinem, apud Thucyd.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, fas & æquum commissa. Exponitur etiam, scelus, flagitium, apud Ifocr. in Busir. encom. propriè verò est habitus committendi scelera & contra leges agendi: ut apud eundem in Areopag. Exponitur etiam, lex malè lata: apud schol Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio, seu contra jus & æquum. Aristot. δεῖ τηρεῖν ὅπως μηθὲν παρανομῶσι. Antiph. πολὺν δὲ δεῖ δικαίως τοὺς εἰς τὸ πατρεῖον παρανομοῦντας ἰδίως ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῖος, contra leges malis affici, contra jus violari & suo jure privari. Demosth. in Mid. διεῖν᾽ ἀ φάσκων πάσχειν ἢ παρανομεῖος.

Παράνομμα, τὸ, quod contra leges & jus factum est, peccatum, delictum. Thuc. l. 7.

Χειρονέμων, qui certa quadam lege & arte manus motitat, ita ut continuè gesticuletur.

Χειρονομία, lex gestus, ut Fab. exp. lib. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam, manuum certa cum lege motus: Item saltatio gesticulatrix. Athenæus saltationem illam, quæ πυῤῥίχη dicebatur, sic etiam nominatam fuisse scribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: seu in quo utimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motiro concinnos gestus edendo. Herodot. in Erat. τοῖς σοφὸν ἐχειρονόμησε. Item saltatio gestus, quales manibus edi solent. Vtitur & Xen. in sympos. & Pausan. Eliac. l. 2.

Χειρονομοσία, chironomicam gesticulationem edere cupio. Poll ex Cratino.

ΝΟ᾽ΟΣ, (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς) mens, animus. Od. ω. Εἰπὲ μοι ἐμμενέτω νῦ τοι νόῳ ἔνδοθι κεύθει; Od. σ. νόῳ δ᾽ οἱ ἄλλα μεμῆνε. Exponitur etiam (pro variis loquendi generibus) sententia, cogitatio, consilium: unde ἐν τῷ ἐχειν, cogitare: Plato de rep. l. 1. Et κατὰ νοῦν, ex animi sententia. Thuc. l. 4. Sic Il. ι. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλο ἀμείνονα τοῖσδε νοήσει, nemo meliorem sententiam cogitabit, seu nemo melius consulet. Item sensus. Aristoph. νοῦν δ᾽ ἔχει τινὰ, quis horum verborum est sensus? Sic Synes. ep. 103. σὺ κακῶν ἐξεδίδεξω, τὸ νῦν τὸ ὑπερβάλλον, malè affectus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio seu causa: apud eundem.

Genitiv. est νοὸς & νῦ. Dativ. νῷ, & aliquando νοΐ. Accusat. νόον

Pluralis quoque nominat. νόες, & accusat. νόας invenitur apud Theologos, Dionys. Areop. Greg. Synes. in hymnis, Damasc.

✠ Factum esse ex νόομαι, v. πορίζομαι, scribit Eustath. quòd mente nihil celeriùs moveatur.

Νοερός, ά, ὸν, (q.d. mentalis) intellectualis: ut νοεραὶ φύσεις, & νοεραὶ δυνάμεις, apud Dionys. Areop. & Nazian.

Νοερῶς, q.d. intellectualiter: Gennad. ὁ Θεὸς ζωὴ νοερὰς, καὶ ἔστι νοῦς ἀπλοῦν.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verso, cogito. Il. α. ὀΐδέ τι τοῖσι μοι Πεφρονε τετληκε φίλον ἦτορ, ὅ τίς νοήσει. Exponitur etiam, in animum induco. Il. θ. Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωσθεν ἐνικλᾶν ὅτῳ νοήσω. Et in animo habeo, volo. Il. ω. νοέω δέ μ' αὐτὸς Ἑκτορέ τοι λῦσαι. Item animadverto, intelligo. Od. ν. ἐπεὶ νόεω κακὸν ὄμμιν Ἐρχόμενον. Hesiod. in Erg. ὅτε δὴ κακὸν ἔπλετο ἔργον. Item prudens sum, sapio. Il. α. Μητερὶ δ' ἐγὼ ὧδε φράσσομαι, ἡ μὰν τῷ νοήσω. Item video, cerno. Il. γ. Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Διοθρεφὴς.

Νόημα τὸ, cogitatum cogitatio. Item consilium. Od. β. n. & alibi apud Hom. Item mens: Hesiod. in Erg. In soluta oratione expo. sensus, vel sensus animi: ut apud Ammon. Item notio: ut τὰ φρώτα νοήματα, primæ notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. l. 8. c. 5. Τὰ νοήματα, apud Rhetores pro sententiis, & iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dionys. Halic. de Isocr. & Lysia.

Νοήμων, ον, ὁ, ἡ, mentis compos, prudens: poëticum vocabulum. Il. ψ. Od. μ.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam, intelligentia: apud Plat. in Timæo, & Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, ἡ, ὸν, (q.d. intelligibilis, vel mente perceptibilis) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo. Plut. de primo frig.

Νοητῶς, (q.d. intelligibiliter) ita ut intelligentia comprehendatur, ita ut mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικὸς, ἡ, ὸν, intelligendi facultate seu vi præditus. Aristot. de gen. an. l. 2.

Νοΐδιον, ὕ, τὸ, cogitatiuncula, & sententiola: apud Aristoph. in Eq.

Κοέω, ῶ, Ionice pro νοέω dicitur. Aristoph. schol. & Suid. & Eust. Vtitur eo verbo inter alios Callimachus.

Κοάω, ῶ, audio, intelligo. Plut. in Cimone.

Γινώσκω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νόος & νοέω, quorum quæ in ος desinunt, apud Poetas plerunque inveniuntur: quæ verò in ις, in soluta oratione usurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ, (q.d non intelligo, non cognosco) ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' αἴτιον οὐκ ἀγνοεῖς. Isocr. ad Dem. πολλοὶ γὰρ ἀληθεῖα ἀγνοοῦσι. Cum accus. pers. non agnosco. Odyss. ω. Αἰὲ γὰρ ἐμὲ ἐπιγνοίη, &c. Η' ἔκεν ἀγνώσας πολὺ χρόνον ἀμφὶς ἑοῦντα. Xen. Pæd. 7. αἰσχῦναι ἐμαυτὸν Exponitur etiam, ignosco; ut ἀγνοεῖν πολὺ ἁμαρτίαν

Ἄγνοημα, ἡμα, ignotor. Aesch. contra Ctesiph. ἢ νομίζεις τι πω πώποτε βελτιονὸς.

Ἄγνοια, τὸ, ignoratio. Greg. Significat etiam, peccatum per ignorantiam & imprudentiam commissum; apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio: Dem. pro cor. Athen. l. 6. Plut. & c. Item ignorantia, sive imprudentia. Dem. contra Mid. & Philipp. 3. Xen. pæd. 3.

Decomp. Ἀμαγνοέω, ex parte ignoro. Ammon.

Ἀγχίνοος, & per contractionem ἀγχίνους, q.d. qui in propinquo mentem habet; ingeniosus, perspicax, solers. Odyss. ν. ἐπεὶ τ' ἔασι καὶ ἀγχίνοοι. Xen. ped. 1. Διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comp ἀγχινούστερος, solertior: superl. ἀγχινούστατος, solertissimus. Ἀγχινόως, solerter, sagaciter, ingeniosè. Aristot.

Ἀγχίνοια, ἡ, solertia: ingenii acumen sive acrimonia, qua cujusque rei causa non longo tempore considerata reddi potest. Aristot. post an. l. 1. c. 22.

Ἀερσινόημος, attollens mentem, i. superbus. Epith. cacodæmonis, apud Nonn. *Compositum ex Æolico futuro* ἀέρσω *verbi* αἴρω *et* νόος

Ἀμαρτινόης, mente errans, cujus mens est prava. Hesio. in Theo.

Ἀμερσίνοος, mente privans.

Ἀμφιγνοέω, ῶ, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida. τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam, dubito, seu ambigo. Isocr. ad Nicocl. ἵνα μὴ ὦν ἀμφιγνοῶ, ἔχω τὰς συμβουλὰς ὑμῖν. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ ἐγὼ ἐκάστοτε ὧν λέγεις. Cum accusat. apud eundem in polit. ταυτὶ δὲ ἃ τοῦτο ἐν ἄλλοις ἀμφιγνοοῦντες πολὺν δέξη τε καὶ δόξητα καὶ λόγῳ. Scribitur & ἀμφινοέω.

Ἄνοος, & ἄνους, amens, demens, stultus. Il. φ. αἶσχρ κεδάλιμ ἔχες Plato ep. 6. λόγῳ ἄνους.

Ἄνοια, ἡ, amentia, dementia, stultitia. Plato polit. 2. Isocr. in Panath.

Ἀνόημων, non compos mentis, insipiens, stultus. Od. β. & ρ.

Ἀνοησία, ἡ, q. d. intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος, (q.d. intelligibilis) qui intelligi non potest. Item act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item insipiens, stultus. Plato. Plut. Xen. Τὰ ἀνόητα, exp. res venereæ: apud Aristoph. in Nub.

Ἀνοήτως, q.d. intelligibiliter, ita ut intelligi non possit: plerunque *pro* stultè, insipienter. Luc. de hist. scrib.

Ἀνοησία, Attice. pro ἀνοησία, insipientia, stultitia.

Ἀνοητήσω, insipiens fum, seu stultus. Plato in Philebo. Dicitur & ἀεὶ τῷ ἀφροδισιάζειν, teste schol. Aristoph. & Suid.

Ἀνοητέω, pro eodem.

Ἀνοησία, ἡ, amentia, vecordia, cœcitas mentis: Dem. pro cor. & Plut. in Alcibiad. Item vesana quædam confidentia, desperatio quædam vesana. Thuc. l. 1. Item vesana quædam insolentia & animi elatio. Luc. Chrysost.

Ἀπονοέομαι, ημαι, q. d. mentem & intellectum abjicio: nullam mei rationem habeo, perinde ac si mentem amiserim. Plut. in Sol. πυνθανομένῳ τινὶ πόθεν ὕποπτος εἴη τὸ γήρᾳ ἔπος, quærentib. qua re fretus vecordi quadam fiducia concepta omne periculum adiret, &c. Luc. πολλᾷ τολμᾷ καὶ ἀπονοίᾳ χρώμενον καὶ θέον ἀπονενοημένῳ τινὶ πάντα, dignum adolescente, qui ex desperatione vecors & amens factus est. Ἀπονενόηκε, exp. etiam, insolescere, seu vesana quadam insolentia efferri, apud Chrysost.

Ἀπονενοημένως, (adverb.) amenter, vesanè, nulla sui ratione habita: unde ἀπονενοημένος πάντων, apud Isocr. in Archid.

Ἄριστος, optima mente prædit us.

Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tarda est mente & ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis seu ingenii. Laërt.

Βαρύνοος, gravem mentem habens, i. prudentem. In Epier. βαρύνοος dicitur Apollo, quòd gravem mentem faciat & prudentem.

Διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio: unde διανοίᾳ στρέφειν. Isocr. & κατέχειν τὴν διάνοιαν. Thucyd. l. 1. Interdum pro ipsa mente & animo: ut apud Aristot. eth. 6. & 10. c. 3. Est etiam una ex facultatibus animæ media inter νοῦν & πίστιν, & propriè circa mathematica versatur: ut docet Plato l. 6. de rep. & in sophist. & Plut. in quæst. Platon. Item sententia, sensus. Plut. in symp. lep. sap. Διάνοιαν ταύτην ἔσχε τὸ γεγραμμένον. Sic & apud Rhetores status ῥητῆ καὶ διανοίᾳ inter se opponuntur.

Διανόομαι, ημαι, mente agito, cogito, in animo habeo: Plut. in Camillo, διενοοῦντο μᾶλλον συνάπτειν, cogitabant de conferendo prælio. Exponitur etiam, sentio, statuo: Aristotel. de mundo, ταῦτα καὶ ὁ θεὸς διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοῆσαι χρεὼν ὥσπερ τῶν ἰδίων, expon. rebus suis malè consulens. Item affectus sum, eo sum animo. Plato polit. lib. 1. διανοῆσαι περὶ τὰς ἀρχὰς.

Διάνημα, τὸ, cogitatum, cogitatio. Item commentatio, sententia. Hermog.

Διανόησις, ἡ, ipsa actio cogitandi. Plut. in libr. utra animantia sint prudentiora.

Διανοητικὸς, ἡ, ὸν, ad cogitationem pertinens: seu in cogitatione & commentatione positus. Aristot. eth. l. 2. Item cogitatione & commentatione valens, ingenio vivus. Τὸ διανοητικὸν, vis animi commentatrix. Damasc.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis. Τὰ ἀδιανόητα dicuntur etiam, quæ verbis apertis occultos sensus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Παραδιανοοῦμαι, antè cogito.

Παραδιανοέομαι, insuper cogito.

Διχόνοια, duplex seu bifaria sententia mentis. Hesych.

Διχονοῶ, dissentio, dissideo. Idem.

Δύσνοος & δυσνους, qui mala est mente adversus aliquem, malevolus. Thuc. l. 2. δύσνους τοῖς πλέι.

Δύσνοια, malevolentia. Hesych.

Δυσνοέω, malevolentia prosequor infensus sum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi potest. in ep. Pet. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita ut difficulter intelligi queat.

Ἐγκρίνοος, mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω, unde εἰσνόησε, animadverti aut vidi, apud Poetas.

Ἔκνοος & ἔκφρων, amens, demens Hesych. & Suid.

Ἔννοος & ἔννους, mentis compos, mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plat. in Timæo. Item prudens: apud Synes.

Ἔννοια, ἡ, mentis adjectio ad rem aliquam, cogitatio: aut actio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen. Pæd. 1. Dem. in orat. ad ep. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia à Cicer. in top. Sic & apud Plut. περὶ δεισιδαιμονίας. Item sententia: Hermogen. Item conjectura: Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, mente concipio, cogito. Plato in polit. τάδε οὐκ ἐννοεῖμι, hoc non animadvertimus. Xen. Pæd. 2. ἐννοῶ ὅτι ἐξεταζόμενα μοὶ σὺν ἡμῖν οἱ μὲν κρείττονες, οἱ δὲ καὶ μείζονα ὄφελοι. &c. Item recordor. Plato in Minoë, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς: ἀλλ' ἐγὼ βέλτιον σε ἐπιμνήσω Plut. de Pomp. οὐκ ὀπὶ τὸν Μάγνον ἐννοῶν, non recordatus se esse Magnum.

Ἐννόημα, idem. Xen. Pæd. 5. ἄμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται. Sic Herodot. in Polymn. ὡς ἦ καὶ οἱ λοιποὶ ἦσαν συμμάχων ἐννοήματος, &c.

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Decomp. Ἀπεννοέω, qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hist. l. 2.

Διεννοέομαι, idem quod ἐννοέομαι. Herodot. in Polymn. ὅπως μὴ ὦν διάνευσαντο ποιήσουσι: Ionice pro διενεύσαντο.

Συνοήσω ἔμαι, nec cum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια, ἡ, quod quis excogitavit, commentum: vel solertia qua quis excogitat & comminiscitur. Aristop. in Vesp. Gregor. Item cogitatio. Thuc. l. 3. Et ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1. Ἐπινοῶ, excogito comminiscor. Thuc. l. 1. ὀπηνίκα ἔξεις τὴν ἐπιτείχισιν ἔργῳ ὃ αὐ γνῶσι. Interdum mente agito, cogito. Luc. in Nigrin. ἓν ὅλως μικρὸν ἐνεῖκε καὶ ἐπίνοω. Exponitur etiam, animadverto, apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: ut ὑπονοῶ ποιῆσαι. Herodot.

Ἐπινοέομαι, excogitor. Synes. Et activè, in animum induco. Herodot. ἐπενοήθη θαλασσοκρατεῖν. Apud Phalar. ὅπως οἱ μαί σοι, animo tibi intendo.

Ἐπίνοημα, commentum. Ἐπινοημάτιον qui prompto est ad excogitandum ingenio. Ἐπινοητικὸς, idem.

Decomp. Ἀνεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντεπινοῶ, vicissim seu contra alium excogito, & comminiscor.

Περσπινέω, insuper excogito.

Εὔνοος & εὐνους, benè affectus erga aliquem, benevolus. Thuc. l. 2. εὔνους ἀκροατής. Xen. in apol Socr. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπηρὸν. De discrimine amici & benevoli vide Aristot. ethic. 8. c. 2. Compar. est εὐνούστερος, benevolentior.

Εὔνοια, ἡ, benevolentia. Thucyd. Aristot. Dem. Xen. &c.

Εὐνόως, & εὔνους, benevolè. Hesych. & Phrynich.

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, ad benevolentiam pertinens, benevolentiæ indicium habens. Item benevolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, benevolè, Xen. Isocr. Dem. hinc comparat. εὐνοϊκώτερος. Dem. & superlat. εὐνοϊκώτατα. Xen.

Εὐνοέω, benevolus sum; benevolentia prosequor. Xen. Pæd. 8. ἐμοὶ δοκεῖν ὧδ' ἔχειν τὰς μισεῖν δοκούσας, ἢ εὐνοεῖν τοῖς ηκουόλις.

Εὐνοοῦμαι ὑμῶν, habeo te benevolum.

Εὐόπτος, facilis intellectu. Εὐνοήτως, ita ut facilè intelligi queat.

Decomp. Ἀγαθοεύνοος, vicissim benevolus sum, Xen. Pæd. 8.

Θελξίνοος, mentem demulcens. Epigr.

Θηλυμένος, effœminatè, qui est fœmineo animo. Aeschyl. in Promet.

Κακόνοος, & κακόνους, malevolus Dem. Philip. 4. Xen. Pæd. 3.

Κακόνοια, ἡ, malevolentia. Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito.

Καπνοῶμαι, animadverto, intelligo, perspicio. Plat. ἔγε δ' ὅμως δὴ ἧττον καπνοῦσαι ἰωαπῶν. Thu. καπνοῦν ὄντας. Xen. καπνοῦν τοῦ τότων.

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est seu perspectum, commentum, remedium excogitatum. Aristot. in polit.

Κατανόησις, ἡ, animadversio deprehensio. Item cognitio. Greg. Apud Plut. καταναῦσαν ἑαυτῆ πολλῷ πρεῖττ χεῖρα exp multa ingenii sui documenta præbet.

Decomp. Ἀκατανόητος, qui animadverti & intelligi nequit.

Ἀνακατανόητος, qui vix potest animadverti & perspici.

Εὐκατανόητος, quæ facilè intelligere & animadvertere possumus.

Περσκατανοέω, insuper animadverto seu perspicio.

Κλεῖνος, qui aliud in pectore clausum habet, & aliud in lingua promptum, & ita velut tallit animo

Κυβέρνοι ἕρωτες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantium mens levis est & inconstans.

Κρυβίνος & κρυψίνους, qui animi sui cogitata occulta tenet nec illi aperit. Hesych. & Suid.

Μεγαλόνοος, & μεγαλόνους, mentis præstantia preditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνοον, mentis præstantia.

Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus & ingens. Basil. in ep. ad Hermog. Exponitur etiam magni spiritus, apud Luc. item superbia. Hesych.

Μετανοέω, pòst intelligo. pòst sapio: Plat. in Gorg. ταῦτα φρονοῦσιν ἀδρῶς ἀνωτὶ μετανοήσουσι δὲ αἰῶνα. qui pòst intellexerunt. Item sententiam & mentem muto. Xen. Pæd. 1. ἐκ τότε δὴ ἤναγκάζομεθα μετανοεῖν, &c. Item me pœniter, respisco, ad sanam mentem redeo. Synes. ὑ μετανοῦντ ἐφ' οἷς δ' πεποιήκειν τὴν αὖθ' ρα. Sic & apud Luc. de salt. & sæpè in N. Test.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens & sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia. Paus. in Att. Plut. de discern. adul. ab am. & in Pericle.

Decomp. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius. Rom. 11.

Ὁμόνοος, & ὁμόνους, q.d. parem seu similem mentem habens unanimis, concors.

Ὁμόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. Pæd. 5.

Ὁμονοέω, ῶ, concors sum, concorditer vivo, consentio. Aristot. eth. 9. τοὺς πόλεις ὁμονοεῖν φαῖμι ἂν ὅταν περὶ ἃ συμφέρουσιν ὁμογνωμονῶσι. Xen. pæd. 4. ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμονοητικὸς, ad concordiam pertinens: seu ad concordiam efficiendam aptus. Item ad concordiam propensus. Aristot. polit. 2.

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Ὀψίνοος, serò sapiens. Nonn.

Παράνοια, ἡ, dementia, delirium. Aristoph. in nub. & Plat. de leg in nub. ἐμοὶ παράνοιαν ἔοικεν. Apud Eurip exp. perperam intelligo.

Περίνοια, mentis conceptus seu comprehensio. Gregor. de theol.

Item solertia, vafrum commentum. Luc. & Greg. contra Julian.

Πανοῦργος, mente complector & concipio: Plut. in Phoc. περὶ πάντ ἐλπίσι πανοῦργον ὁ φίλιππος, εἰς Ἑλλάσπτον πανθάνει. Item comminiscor & excogito. Basil. Hom. 11. σύμμαχα τοῖς σῴζουσι κακὰ πανουργοῦντες αὐτῶν τὰς αἰδήσεις ἀπειθοῦσιν. Et cum accus. pers. apud eundem in orat. ad juvenes. Item pro ἀπατῶ καὶ νοῶ. Greg. de Basil.

Παρανοέομαι, altiùs & exquisitiùs excogiter. Hermog. de simpl. (de communibus notionibus loquens) μηδὲν ἔχεσθαι βουλομένου μηδὲ παρανοημάτων.

Παρανοημάτως: ut φρενονοημάτως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua. Hermog. περὶ δημηγορ.

Παρανόητος, idem quod ἀπρόνοια.

Decomp. Ἀπρόνοητος, qui mente seu cogitatione comprehendi nequit.

Πανσόφρων, excellenti mente præditus.

Πολυνόος, & πολυνους, cui multum est mentis. i. prudentiæ & sagacitatis. Eustath.

Πολυνοΐα, ἡ, mens cui multum prudentiæ & sagacitatis inest: Dicitur & de oratione sententiosa: apud Plat. de leg. l. 4.

Πρόνοος, qui est animo leni & mite: epith Dei, apud Apollinar.

Πρόνοος & πρόνους prudens: unde compar. προνούστερος, apud Sophocl. in Ajace.

Πρόνοια, ἡ, actio ipsa antè percipiendi aliquid mente, & providendi, provisio. Thuc. l. 6. Exponitur plerunque providentia: ut apud Herodian. l. 2. 3 & 4. hinc & πρόνοιαν ἔχειν τινός, providere alicui. Isocr. in Evagr. Et ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedita opera & consultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9.

Προνοέω, & προνοοῦμαι, antè mente percipio, animo provideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοοῦσιν ἐμ δυνατὰ Thuc. προνοοῦσα βουλεύεται τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. Item provideo i. prospicio, consulo commodis alicujus. Luc. ἅπ' ἀρχῆς προνοῶν ἀρίστου. Xen. pæd. 8. ἑαυτῷ τε κἀδελφῷ ὁ πατρὸς ἀδελφὸς. Idem, ταῦτα ὡς φίλα ὄντ' ἐμοὶ προνοοῦμαι. Item prudens & de industria facio: apud Lys.

Προνοητής, οῦ, ὁ. provisor. Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Προνοητικὸς, providendi solertiam habens: vel ad providendum propensus. Apud Thuc. προνοητικὸς λόγῳ, exp. provida ratio.

Προνοητικῶς, providè, vel prospicienter.

Decomp. Ἀπρόνοητος, non provisus: vel qui providentia non regitur. Philo de mundo, πολλοὶ ἀπρόνοητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et activè, futuri non providens. Xen. Hell. 4. ἀπρόνοητον γὰρ ἦ ὀργή.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non provisò eventu. Xen. pæd. 1. & 4.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia, apud Alex Aphr.

Προσνοέω, insuper mente agito & considero. (gat.

Πρόνεινος, dicitur Bacchus in Epig. quòd mentem enervet, & frangat.

Σώφρων, cogitabundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σωφροσύνη, ἡ, cogitatio ejus qui secum aliquid reputat. Euripid. in Heracl. Item intelligentia apud Plat. in Epinom.

Σωνοέω, apud me æstimo, mecum reputo & perpendo. Plato in polit. Ἀσκεψάμενοι δὴ συμπάσωμεν τὸ παῖδος ὂν τὸν νῦν λεγόμενον. Sic & apud Plut. & Synes. Item intelligo. Plato in Epinom. τὰς δὲ ὀθλιὰς τότων ἐ ῥᾴδιον σωνοεῖν.

Σωνοῦμαι, idem. Plato in secundo Alcibiad. (leritas.

Ταχύνοος, & ταχύνους, qui celeri est mente. Ταχύνοια, ἡ, men is celeritas. Τέρμινος, animum oblectans, vel voluptuarius.

Τγιόνοος, q.d. qui humidam habet mentem, mollis & effœminatus: de cinædo dici tradit Poll. l. 2.

Τπόνοια, suspicio. Plut. de Socr. dæmon. Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λεγόμενοι, quæ expectationi auditoris non respondent. Et δι' ὑπονοίας dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Τπονοέω, ῶ, suspicor, suspectum habeo: Aristoph. in Plut. μηδὲν εἰς ἐμ' ὑπονόει πώποτε. Thuc. l. 7. ὑπονόησας αὐτῶν πᾶν διαβεβλῆσθαι Et cum gen. pers. ὑπονοήσας δή λεγόντων. Item intelligo, i. in hunc sensum accipio. Philo de mund. βέλτιον δ' ὑπονοεῖν τὸ πρότερον.

Decomp. Ἀνυπόνοητος, non suspectus, seu quem suspectum non habuissemus: Polyb. Et activè, non suspicans: ut apud eundem l. 4. τῶν μελλόντων ἀνυποπτότατος, non suspicantibus quod eventurum erat. Ἀνυποπτώτως, ita ut non suspicetis. Et pass. significe. non suspecte, ut non suspectus habearis. Polyb.

Τφηλόνους, qui est mente elata. Τὸ ὑφηλόνουν, mentis elatio, seu animi celsitudo & sublimitas. Plut. in Pericle.

Τψόνοος, & ὑψίνους, elatam mentem habens, superbus. Nonn.

Τὸ ὑψίνουν, animi celsitas & magnitudo.

Μέχρι οὗ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex κόος.

Ἀμυκῶν, agni mentem habens, simplex, aut fatuus. Aristoph. in equit. Καὶ σκοπεῖς γε τὸν πελέτην ὅστις ἐστὶν ἀμυκῶν.

Θυσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignita significantur, aruspex. Exponitur etiam, sacrificus. Il. ο. v. 221. & Od. ρ. vide & in comp. ex Καίω, seu κάω. Pro eodem dicitur & Συκόος. Hesych.

Ὀρνεοσκόος, auguror, avium peritus.

Μεκκοάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

gravi morbo conflictatus est. Demosth. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Aristoph. in Nub. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. ¶ Item vitium: ut apud Eurip. in Orest. Α'κόλαστον ἔσχε γλῶσσαν αἰσχίστην νόσον, turpissimum vitium. ¶ Exponitur etiam, pestis: quum de malo graviori dicitur: Theodor. hist. Eccles. l. 5. τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθών, cùm intellexisset Marcionis pestem in quibusdam vicis grassari.

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, morbosus, morbidus: Plut. in apophth. Μακεδόνων τοὺς νοσώδεις καὶ ἀναπήρους. Dicitur & de loco morbido: Isocr. τὸ χωρίον ἐπυνθάνετο νοσῶδες εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorum qui morbosi sunt & valetudini obnoxij.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδες ἰατρῶν βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Item metaphoricè de ægritudine mentis: Isocr. de pace. νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον πλὴν λόγος. ¶ Dicitur & νοσεῖν, qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in Epist. ad Corinth. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorum hæresi infecti. Exponitur etiam, insano studio flagro, apud Plut. τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. ¶ Dicitur & civitas aliqua νοσεῖν, quæ intestinis discordiis laborat, malis consiliis utitur magistratibusque corruptis, apud Demosthen, & Thuc. l. 2. ¶ Apud Aristot. apum etiam alvearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus idem quod νόσος. Isocr. de pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. ¶ Item metaph. vitium, apud Plat. epist. 8. & Thuc.

Νοσηματικὸς, οῦ, ὁ, morbosus, morbidus. Plut. de virtut. mul.

Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης & νοσηματικός. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem à morbo traxit: ut μανίαι νοσηματώδεις, insaniæ ex morbo ortæ, apud Aristot. eth 7 c. 5.

Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt: apud eundem.

Νοσημάτιον, τὸ, q. d. morbulus, morbus levior: Aristot. l. 3. rhet.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, & ei præstitis necessarijs officiis inservio. Paul. Aegin. ἐνοσήλευσεν αὐτὸν μετὰ παιδὸς ἑνός. ¶ Item infirmo, valetudinarium reddo: apud Chrysost. in Epist. ad Hebr.

Νοσηλεύομαι, æger curor ab eo, qui ægrotantibus subservire & necessaria officia præstare solet. Item ægroto: Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύσατο.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti qua debita ei officia præstantur. Plut. in Lycurg. Νοσήλεια, τὰ, officia & remedia quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρὸς, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. Pæd. 1. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν.

Νοσερὸς, idem. Plut. in Lycurg.

Νοσερῶς, more eorum qui morbidi sunt & valetudini obnoxii. Aristot. polit. l. 6.

Νοσοκερὸς, idem quod νοσηρὸς & νοσερὸς. Aristot. polit. 3.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotum facio: unde αἴτιον νοσάζον, causa morbi, apud Galen.

Νοσίζω, idem. ex Gaz. interpr.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νόσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν. Sic Od. λ. δολιχὴ νοῦσος, & alibi sæpius.

Composita.

Α'ναvοσέω, rursus ægroto, denuò ægroto, in morbum recido.

Α'νοσος, & pro eodem ἄνουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 1. Philo de mundo. Α'νόσητος, idem.

Βαρύνοσος & βαρύνουσος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens.

Ε'κνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura & obsequiis necessariis à morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. hist. eccl. l. 5. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες.

Ε'πίνοσος, morbis obnoxius. Aristot. eth. 3. c. 4.

Ε'πινόσως, more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Συννοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. l. 2.

Νοσσὸς, &c. vide in Νεοσσὸς.

ΝΟΣΤΕ'Ω, ῶ F. ήσω, redeo. Il. σ. οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Od. υ. Εἰ νοστήσ' Ο'δυσσεύς. Plut. in Hellen. Μή ποτε νοστήσεται φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. Interdum significat eo, proficiscor, sicut & νέομαι & νείσομαι (✠ unde ipsum derivârunt quidam.) Odyss. ο. Κεῖσέ με νοστήσαντα, quum eò profectus essem. Item advenio. Apud Plat. ep. 7. ὑπὸ γῆς νοστοῦσαι πορείαν ἀτιμόν τε καὶ ἀθλίαν πάντως πανταχῇ, expon. sub terra circumferri.

Νόστος, ου, ὁ, reditus. Odyss. ψ. Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Odyss. ι. Μή πώς τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται. Sic & alibi apud Hom. Item dulcedo, suavitas. Eust. & Suid. ¶ Aliam significationem vide infrà in Εὔνοστος.

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rediturus, vel qui redire potest. Od. δ. ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς. Sic & Od. υ. Item νόστιμον ἦμαρ, dies reditus: Od. α. θ. ψ. &c. Item suavis, dulcis, quòd videlicet reditus in patriam dulces esse solent. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5.

probl. 9. Dicitur etiam νόστιμον in aliqua re quòd veluti ejus medulla & succus est, seu melior pars & veluti flos: cui opponuntur sordes & excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. & l. 5. c. 85.

Composita.

Α'νόστητος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde rediri nequit. Epigr. l. 3.

Α'νοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suavitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Α'νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non rediturus est, cujus res eo loco sunt, ut redire nequeat. Od. δ.

Α'πονοστέω, redeo seu revertor alicunde. Il. α. ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν.

Α'πονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστος & -νόστος, deus deáve, vel dei simulacrum, quod molendinis appositum farinæ mensuram inspicere ac velut ei præesse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. & Athen. l. 14.

Δύσνοστος, vel -νόστος, reditus difficilis & gravis: vel reditus infaustus, apud Eurip.

Παλινοστέω, redeo, revertor: idem cum νοστέω: apud Suid. & Eust.

Παλίνοστος, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus. Nonn.

Παλινόστιμος, iterum rediturus, vel reversurus: idem cum νόστιμος.

Περινοστέω, circumeo & oberro: propriè de iis dici annotat schol. Aristoph. qui ut domum redeant, omnia loca pererrant, & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. εἰσὶ τὰ φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbem terrarum circumire. Synes. περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Plut. in symp. 7. sap. τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, lustras & circumspicis.

Decomp. Ε'κπεριvοστεῖν, peragrare, lustrare. Synes. ἀπεμέσαντο δὲ ἐκπεριvοστεῖν καὶ τὴν Ε'λλάδα.

Υ'ποvοστέω, retrorsum abeo, vel clam me recipio. Aristot. τὸν ἥλιον ἀχλυώδη καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ πάθους εἰς τὴν γῆν. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ subsidunt seu sidunt. Aristot. in meteor. ἴδοι δὲ τοῦτο συμβαίνοντος ὑπονοστοῦσαν πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Sic & Thucyd. l. 3.

Υ'πονόστησις, qua quid retrorsum abit, & se clanculum recipit, aut subsidit. Plut. in Anton.

ΝΟΣΦΙ, sive νόσφιν, seorsum, seu seorsum ab, Il. β. Ἧντ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι. Il. λ. Ἥιωθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ, seorsum ab aliis ibat, i. secedebat: aut procul ab aliis secedebat. Il. ο. νόσφιν ἀπ' ἄλλων, seorsum ab aliis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο. Sic Il. ξ. Νόσφιν ἀκοίτης. Apud Nonn. νόσφι δόμου, extra domum.

Νοσφίζω, separo, segrego, sejungo: Apoll. Arg l. 2. ἐνόσφισαν μ' Η'ρακλῆος, ab Hercule me separârunt. Euripid. νοσφίσας με ἀπ... ¶ Item privo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto: Soph. in Philoct. οὔθ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνήρ.

Νοσφίζομαι, sum seorsum, νόσφιν εἰμί. Od ψ. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; quid ita à patre te segregas? Item aversor. Il. α. Ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, magis aversaremur. ¶ Item destituo, desero, & quasi seorsum relinquo. Odyss. δ. Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε. Sic Soph. in Oedip. tyran. εἰ νοσφίζομαί σε. ¶ Item privo, aufero, surripio. Xen. pæd. 4. ὃν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι δυνατὸν ἡμῖν κοινῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς συγκατειληφόσι, νοσφίσασθαι ὅπως ἂν βουλώμεθα, clàm subducta in commodum nostrum convertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. c. 5. καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. & apud Plut. νοσφίζεσθαι χρήματα, intervertere. Item passivè, privor. Chrysost. & Aesch. in Cœph.

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum & furtim surripiendo.

Composita.

Α'πονοσφίζω, separo, sejungo: Dionys. de situ orbis. Item privo: Hom. hymn. in Merc. Ἦν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδείας ἐδωδῆς, si privatæ fuerint deorum suavi cibo.

Διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido. Idem de sit. orb. Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσι.

Ε'κνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio.

Α'ποπρονοσφίζω, (*decomp.*) separo à. Eurip. ἀποπρονοσφίσας μητρὸς, a matre separans.

Νοσώδης, vide in Νόσος.

ΝΟΤΙ'Σ, ίδος, ἡ humor, humiditas. Athen. l. 9. (de olla vel testa igni excalefacta) διάπυρος γὰρ οὖσ' ἔτι Ε'λξει δι' αὑτῆς νοτίδα. In Geopon. προσπνείσθω δ' ὁ τόπος ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα.

Νότιος, ου, ὁ, humidus, humectus, uvidus: ut νότιος ἱδρὼς, Il. λ. ψ. & Od. θ. vide & in derivatis à Νότος.

Νοτία, ἡ, idem quod νοτὶς, Il. θ.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, humeo. Aristot. in probl.

Νοτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humectus, uvidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio: unde apud Diosc. l. 2. 87. νενοτισμένην σπόγγω, madefactam spongia. Item neutraliter, humeo, seu humore madeo: unde apud Galen. νοτιζόμενος ὁ κάμνων. Et apud Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ, vide & in derivatis, à Νότος.

Νοτέω, humeo, madeo: seu humidus madidúsve sum. Nic. in Ther. ὁ δὲ νοτέων περὶ γυίοις ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς.

Νοτερὸς, humectus: ex Gazæ interpr.

Νοτερὸς, οῦ, ὁ, humidus. Thuc. l. 3. Plut symp. 6.

Νότος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à νοτίζω.

Α'νότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui humectatus seu madefactus non est, siccus Diosc. in præf. l. 1.

Ε'πινοτίζω, in superficie humecto. Exponitur etiam, irroro, inspergo, vel aspergo. Diosc. lib. 2. c. 105. ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτά.

Προνοτίζω, priùs humecto, antè madefacio. Diosc. l. 2. c. 105.

Υ'πονοτίζω, subtus vel aliquantum humecto. Greg. de homine, ἡ μὲν ὑπονοτίζουσα δύναμις μία τις κατὰ τὴν φύσιν.

ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auster: venti nomen à meridie spirantis: ut testatur Aristot. de mundo. Odyss. ε. Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαής. Aliquando dicitur ipsa australis pars cœli aut regionis urbisve, seu austrum versus sita. Thucyd. l. 3. προσορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως. ✠ Sunt qui νότον esse dictum putent quasi νόσον: alii a νῶ significante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων: Gellius dictum sentit à νοτὶς, διὰ τὸ νοτερόν: quoniam is ventus est plerunque nebulosus atque humectus.

Νοτόθεν, à latere australi. Suid.

Νότιος, ου, ὁ, australis, austrinus. Aristot. (de anguillis) βορείων μὲν ὄντων πλείους ζῶσιν ἡμέρας, νοτίων δὲ ἐλάττους. Et apud Herod. νοτίη θάλασσα, mare australe. Τὰ νότια, sub. μέρη, australe cœli latus. At νοτία, sub. πνοὴ, flatus austrinus.

Νοτίζω, australes tempestates imitor.

Composita.

Εὐρόνοτος, ventus ex Euro & Noto mixtus: seu inter Eurum & Notum medius. Aristot. de mundo.

Λιβόνοτος, Libonotus, qui spirat inter Africum & Austrum. Aristot. ibid.

Λευκόνοτος, siccus notus: q. d. purus & candidus auster, quòd imbribus careat. Hippocr. l. 1. epid. & apud Galen.

ΝΟΥ'ΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Latina vox, usurpata tamen ab Aristot. & Epicharm. in Χύτραις. & Poll. l. 9.

Νοῦς, vide in Νόος. Νοσσὸς, &c. in Νόσος.

ΝΥ', apud Poëtas particula est expletiva: ut Odyss. ο. μή νύ τι κτῆμα φέρηται, ne qua res auferatur. Sic apud Hesiod. in erg. ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Idem dicunt ὅς νυ pro ὅς γε. ¶ Pro νυ dicitur Atticè νῦν, apud tragicos potissimùm & comicos. At νῦν vide in sua serie.

Νύγμα, &c. vide in Νύσσω. Νύκτερος, &c. in Νύξ.

ΝΥ'ΜΦΗ, sive νύμφα, ης, ἡ, sponsa, nova nupta, seu nupta. (✠ in qua signif. Eust. derivat à νέον & φαίνεσθαι, quoniam πρότερον θαλαμευομένη, νέον φαίνεται ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθῇ, quasi νεόμφη, & Aeolicè νύμφη. Similiter & τὰς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ ἀεὶ νέας φαίνεσθαι) Callim. hymno in Delum, (de Iunone) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, Aristoph. in Pluto, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον, quum sponsam aut puellam in uxorem duxeritis. Plut. in præc. connub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. ¶ Item nurus: ut 1. Reg. 4. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινεές, nurus ejus uxor Phinees. Sic Math. 10. & Luc. 12. ¶ Νύμφαι autem sunt numina quædam, quæ muliebri forma in montibus, sylvis, & in pratis, nec non circa fontes & fluenta cernebantur, eisque præesse credebantur. Latinis nymphæ agrestes seu sylvestres. Od. 5. Βωμὸς νυμφάων. Iliad. υ. νυμφάων ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipsi, quibus ea numina præerant, dicti fuerunt νύμφαι. Athen. l. 11. Hinc factum ut quidam νύμφην interpretentur lympham. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μούσας, ut testatur schol. Theoc. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ. Hesych. Item in apum, crabronum & fucorum sobole vermiculi illi qui jam apum, crabronum & fucorum formam assumpserunt. Aristot. de hist. an. l. 5. c. 19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices rosarum paululùm se aperientes. Hesych. & Suid. ¶ Est etiam νύμφη pars in pudendo muliebri, quæ & μύρτος: Ruf. Ephes. & Poll. l. 2. Item in inferiori labio concavitas. Ruf. Eph. & Pol. l. 2. ¶ Dicitur etiam νύμφη, summa seu extrema pars vomeris Pol. l. 1. & Procl. in Hesiod. Erg. 2.

Νυμφιᾶν, furore corripi ob visam nymphæ effigiem vel speciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Arist. hist. anim. l. 8. c. 24.

Νυμφικὸς, οῦ, ὁ, sponsalis. Luc. in Herodot.

Νυμφικῶς more nuptiali, ritu sponsali: ut νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus, apud Naz. de baptismo.

Νύμφιος, idem quod νυμφικός. Eurip. νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. Νύμφια, τὰ sponsalia.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis, νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induuntur. Hesych.

Νυμφίδιος, sponsalis ut νυμφίδιος θάλαμος. in Epigr.

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, seu thalamus sponsi & sponsæ. Mat.

9. & Luc. 5. οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν filij thalami, s. sponsalis.

Νυμφεύω, f. εύσω, nuptum seu nuptui do, vel colloco. Euripid. in Iphig. Aulid. Α'χιλλεῖ νυμφεύσαι παῖδα, Achilli nuptum dans. Sic Plut. in Num. νυμφεύει πατέρας καὶ ὀργάσας παρθένους.

Νυμφεύομαι, nuptui collocor. Eurip. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem. Areth. Apocal. 21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, sponsam accepit.

Νύμφευμα, connubium. Soph. schol.

Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum παράνυμφος, qui eodem curru cum sponso & sponsa sedens, eos deducit domum sponsi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti sui νυμφευτὴς vocatur apud Plat. in Polit.

Νυμφευτὴρ, ῆρος, ὁ, sponsus, maritus. Opian l. 3. de venat.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. & Hesych. vel ea quæ nuptias adornat. Plutarch. in Lycurg. ¶ Item quæ recens nupsit. Suid.

Νυμφεῖα, τὰ nuptiæ. Sophoc. in Trachin. νυμφείων ὄκνον Α'λγιστον ἔχον: Exponitur &, νύμφη, apud eundem in Antig. Α'λλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου, sponsam filij tui.

Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus sponsi & sponsæ, thalamus in quem nupta ducitur. Eustath.

Νυμφίος, ου, ὁ, sponsus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. ¶ Ab Homero νυμφίος dicitur etiam, qui ante annum unum aut plures uxorem duxit: ut Il. ψ. & Od. η.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, qui nympharum est, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Eustathio, etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti esse annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen quæ vulgò lilium seu rosa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13. & Diosc. lib. 4. c. 187. ¶ Item species herbæ pteris, apud Diosc. l. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum seu delubrum nympharum Suid.

Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ nympharum est. Paus. in Att.

Νυμφαῖος οἶκος, in quo sunt nymphæ. Suid

Νυμφαιὼν, nympharum sacrum aut templum.

Composita.

Α'νυμφος, ου, ὁ, qui sponsam non habet, expers connubii. Suid. & Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Hesych. ¶ Exponitur &, κακόνυμφος, infelix nupta, infausta sponsa. ¶ Item quæ desponsa jam connubio frustratur: sic apud Euripid. in Hecuba, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. ¶ Α'νυμφος γάμος, sceleratæ nuptiæ & contra fas contractæ, Soph. in Electra.

Α'νύμφευτος, innuba, innupta. Epigr. l. 2.

Α'πόνυμφος, sive ἀπονύμφης, ου, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus, (i. à ducenda uxore) abhorret. Poll. l. 3.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus. Eurip. Δυσνύμφευτος χθὼν, terra gravis nuptiis.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit. Eurip. in Medea.

Μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura est, quæ nuptui collocanda est. Poll. Μελλονυμφίος, qui brevi sponsus futurus est. Poll. l. 3.

Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta.

Παράνυμφος, ου, ὁ, pronuba Hesych.

Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui sponso assidens & sponsæ, eos domum deducit: vel etiam qui sponsum in ducenda sponsa comitatur Eust. Scribitur & παρανύμφιος, apud Poll.

Υ'πονυμφὶς, mulier quæ à latere sponsa est, seu quæ astat sponsæ. schol. Aristoph.

Ψευδονύμφευτος, quæ falsò nupsit. Eurip. in Helen.

ΝΥ'Ν, nunc in præsentia, hoc tempore. Iliad. ι. Ο'σσά τε οἱ νῦν ἐστι καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο. Isocr. in paneg. καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ λεγομένας καὶ μνημονευομένας. ¶ Interdum prefixum habet articulum: ut τὰ νῦν, vel τανῦν, pro νῦν apud Aristotel. & Plat. Apud Thuc. τὰ νῦν, præsentia. Dicitur &, τὸ νῦν εἶναι, item τὸ νῦν ἔχον, Atticè pro νῦν, nunc, apud Xenoph. & Plat. Dicitur & ἐν τῷ νῦν, sub. χρόνῳ, hoc tempore, in præsentia. Item ἀπὸ τοῦ νῦν, sub χρόνου, posthac, & μέχρι τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, sub. ἄνθρωποι, homines hujus seculi. ¶ Νῦν, tunc, apud Plut. in Fab. ¶ Iungitur & variis particulis, νῦν δὴ, pro νῦν, νῦν ἄρτι, nunc jam, nunc primùm, καὶ νῦν, nunc quoque. ¶ Νυνὶ Atticè dicitur pro νῦν apud Thuc. Demosth. &c. ¶ Νυν pro νυ, vide in Νυ, particula expletiva.

ΝΥ'Ξ, νυκτὸς, ἡ, nox. Il. θ. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur ἐπὶ νυκτὶ, ἐν νυκτὶ ἐκ νυκτὸς, διὰ νυκτὸς, ἀνὰ νύκτα. Lat. nocte seu noctu, per noctem. Thuc. l. 8. πρότερον μέσων νυκτῶν ante mediam noctem. Apud Xenoph. μέσων νυκτῶν, media nocte, & pro eodem, ἐν μέσῳ νυκτῶν. Dicitur & νυκτὸς ἀκμαζούσης nocte intempesta: & pro eodem νυκτὸς ἀωρία. Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. ε. ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.

Νυκταλὸς, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς καὶ ὑπνηλός.

Νύκτωρ, ος, ὁ, nocturnus. in Epigr.

Νυ˙κτερ῀ρ῀ος, ὁ, ἡ ἡ, nocturnus, noctivagus. Aeschyl.

Νυκτερινὸς, ν. ὁ, idem apud Arrian, & Herodian. ¶ Νυκτερινὸς οἶν῀ος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum instar noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερδ῀ω, f. ἥσω, noctu aliquid facio Poll. l. 1. Item noctem trantigo seu pernocto. Xen. Pæd. 4. Attici usurpant pro ἀγρυπνεῖν, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

Νυκτερώ˙τὰς, ᾶ, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερώ˙πκὸς, ὴ, ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum, ut νυκτερώπικὸν κύνες, apud Xen.

Νυκτερία, actio nocturna. apud Plat.

Νυκτερὶς, vespertilio, animal lucifugum, quod noctu tantùm videt. Ὀ.ly l.ω. νυκτερίδες μυχῷ αὖτ῀ες θεασόμεθ᾽ τρίζουσι πετόμεναι. Vide Aristot. & Plin. l. 10. c. 61. ¶ Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, ut ventrem fatiet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν l. 2.

Ν῀κτερί῀ος, nocturnus. Theophr.

Νύκτωρ, noctu: Hesiod. in Erg. ὑδὲν νύκτωρ σθειρόμενοι. Sic apud Plut. symp. l. 8. οἱ νύκτωρ δ᾽ ϕῶ῀τες, ἀβέπκατα῀ῶσι, παύονται τὸ διὰ μ῀ῆν μὴ πό῀τες. Item ὁ νύκτωρ, nocturnus. in Epigr.

Νύχ῀ος, nox: item tenebræ. Suid. Scribitur & νυχὲς, apud Hesyc.

Νύχα. noctu. Hesych.

Νύχ῀ος, nocturnus. Hesiod. in erg. l. 2 -νυχίη κατακλέ῀εται ἐνδέδεν οἶκο. Item ἰύγα δύεα, sacra quæ noctu peraguntur. apud Apoll. Argon. l. 2.

Νυχεύ῀ω, noctu aliquid facio, vel pernocto. Eurip. in Rheso.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio. Hesych.

Νύχ῀ευμα, τὸ, lucubratio, seu vigiliæ. Eurip.

Μυχὲς, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Composita ac primum retinentia νυκ῀.

Α῀πανυκτερδ῀ω, pernocto foris, abnocto. Plut. in apophth. ὁ λέλη-θας παῖ῀ τὸν νόμον νυκτερδ῀ων. Item cum genit. apud eundem in Fab. ἀπονυκτερδ῀ων τὸ στρατόπεδ῀ον πολλάκις, abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω per totam noctem aliquid ago: Item pernocto. Herodian. l. 1. Δ῀ιανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τὸ στρατόπεδ῀ον.

Ε῀ννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo in. Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεύσαι ἀσθε῀ις, pernoctare f.nens.

Ε῀πινυκτὶς, ί῀δ῀ος, ἡ, q.d. noctuma. Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiam maximè crucians, de qua vide Dioſc. l. 2. de porro, Aegin. Act. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia ab Hesych. Est & commentarium nocturnum, apud Synes.

Η῀μερονύκτιον, diei & noctis spatium, intercapedo temporis diei & noctis. Basil in hexaem.

Τριημερόνυκτ῀ος, (*decomp.*) tres dies noctes durans. Dionys. Areop.

Μεσονύκτιον, media nox. Theoc. idyll. 13. Γ῀ᾶια δ᾽ ἰὴ ἰὴδέα μεσονύκτιον ἐξεκάδεσ῀ον: pro χ῀ῆ μεσονύκτιον. Μεσονύκτι῀ος adject. ut apud Anacreon. μεσονυκτίοις πο῀ὶ ἄρμασ῀. Sic μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens. Aristot. in probl.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo. Plut. in Graech.

Πρ῀ωΐ῀ξ, (adverb.) noctu. Simonid. in Iamb. de mulierib.- ἐ῀ώθεε μὲν ὀν μυχῷ Πρ῀ωΐ῀ξ πρωΐμαρ.

Composita ex νύχ῀.

Α῀κρόνυχ῀ος, ὁ, ἡ ἡ, vespertinus qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. τὸν δὲ λύκ῀ους Α῀κρόνυχος διεπνίσσ᾽ ἀπὸ πάλαισ῀ πωφάσκουσι.

Α῀κρόνυχον, sive ἀκρονυχία prima nox. tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit.

Α῀ὐτόνυχον, sive αὐτονυχία, ea ipsa nocte. Arat.

Ε῀ἰ᾽ἀνύχες, pro ἐπεὶ ἀνύχες ut annotat Euſt. per novem noctes. Il. ι.

Ε῀ὐνύχ῀ος, sive ἐνύχ῀ος, nocturnus. Appollon. Arg l. 2. ἐὐνυχίαι-σιν ἀρέσασθαι ϕῶ῀ς δύεσ῀ον. Item adverb. noctu: ut Il. φ. ἐὐνύχ῀ος πρωιαλῶν noctu progrediens.

Ε῀ὐννυχον sive ἐνύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. & apud Athen. l. 12

Παννύχ῀ος, sive πανύχ῀ος, pernox, per totam noctem durans. Il. ι. τὶ πάννυχον ὕπνον ἀνα῀ύεις. Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ. & Il. ρ.

Πάννυχα, sive πάννυχα, & πανύχιον, per totam noctem. Il. β. v. 24. & Soph. in Ajace. τὸν μοι πάννυχα κ῀ὴ ϕαέθοντ᾽ ἀνέ῀ενάζες, ita totam noctem ingemiscebas.

Πανυχὶς, ί῀δ῀ος, ἡ, (sub.) ἑορτὴ, festum quod per totam noctem celebratur. Plat. Pol. l. 1. & Plut. de curios.

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristoph. in Nub. Item pervigilium celebro. Herodian. l. 4. Et cum accus. apud eundem. lib. 1.

Παννυχισμὸς, ὁ, pervigilatio.

Παννυχίς, ῖδος, ἡ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat.

Διαπαννυχίζω, (*decomp.*) totam noctem transigo, pernocto. Plut. in amat. narr.

Λύχν῀ος, quomodo huc pertineat, vide suo colo.

Ν῀ΤΟ῀Σ, ῦ, ἡ, nurus: filij uxor, seu fratris uxor. Hector apud Homer. Iliad. γ. Helenam vocat νυὸν ἀδ῀ε῀ὴν αἰχμητὴν: quoniam

Græci pro ea ceu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant. Et Il. χ. Ε῀κάβη᾽ν τε νυὸς ὀλοὸν ϕάος ἠδὲ Πρ῀ιάμοιο. ¶ Item sponsa. Theocr. idyll. 15. Κάλλυν᾽ ἐνδὺ πᾶσι ὁ πάντυδον ἐ῀ὶν ἀκλέ῀ας.

Ν῀ΤΣΣΩ, sive νύσσω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ. Α῀ὐκενέων δὲ ϕόβ῀ος πυλῶν ἀμϕὶ κ῀ὰς ἀμϕὶς ἔμιμν῀ε χείρε μάλ῀ῃσι. Iliad. ο. Νύσσοντες ξίϕεσί᾽ τε κ῀ὴ ἔγχεσι. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. γνωμίδιῳ γνώμῃσι νύσσουσι, confodiens & refellens. Aliquando exp. pello, impello, pulso: ut Odyſſ. ξ. Α῀ὐκῶνι νύξας. Sic Plut. νύξας Γ῀ωνα ἐ῀ν Χίον.

Νύ῀ημα. pun. or. Gal. ad Glauc. l. 1. τὸ ὑ῀ῆν ὅ῀ῃ νυ῀ημάτων ἐκστὸς. Hinc partic. νυχὲὶς, percussus, ictus, punctus.

Νύγμα, τὸ, punctus seu punctum, punctio. Dicitur & de morsu muris Nicand. in Ther.

Νυγματώδης, ε῀ὸ῀ς ὁ, ἡ ἡ, pungens & fodicans seu lancinans.

Νυγμὸ῀ς, ῦ, ὁ, idem.

Νύσσα, ἡ, meta: ὥσπ῀ε τῶ ἐλαύνοντας κατ᾽ αὐτὶωΐ῀ονται τὰς ἵππας quòd ii, qui ad eam tendunt, calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum. Iliad. Ψ. Ε῀ὐνύσσῃ δὲ πε῀ὶ ἵππους ἀρέτῃσι ἐγχεμάχοιο. Metaphoricè apud Greg. κέντρει τὸν πόλεμ῀ον πρὲ῀ τῶν νύσσ῀ων, id est, propera ad propositum tibi scopum.

Ο῀ὔτ῀ις, quomodo huc peruenat, vide suo loco.

Composita.

Ε῀πινύσσω, idem cum, νύσσω. 1. Macab. c. 6.

Κατανύσσω, pungendo penetro, compungo. Κατανύσσομαι, pungor, seu compungor, &c. Metaphoricè. Act. Ap. c. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως, quidam expon. veternum profundissimum & omni sensu privantem. Chrysost. κατάνυξις, ibi significare dicit habitum animæ, quo ita peccato se dedat, ut in melior em statum revocari nequeat.

Παρανύσσω, extimulo, pervello, astringo.

Υ῀ποννύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theoc. idyll. 20. (de ape quæ Cupidinē punxerat) ἄκρῃσι δὲ χερσὶν Δάλυπλα πάνυ῀ ὑπένυσσε

Ν῀ΤΣΤΑ῀ΖΩ, F. ξω dormito: *proprie* dormito capite nutans (nam à νεύω, ῀ζω derivatum tradunt grammatici, exempto ε Plato in Apolog. ἀϕ῀ὸ δὲ ὁρθρίου ὥσπ῀ερ οἱ νυσταζοντες ἐγερθώμεν. Metaphoricè plerunque usurpatur: ut & dormito apud Latinos, pro negligens, sum, non attendo. Plato de leg. l. 5. (de scientia numerorum) τὸν δὲ μέχρι῀ον, ὅτι τὸν νυσταζοντα καὶ ἀμαθῆ ϕύσει ἐγείρει, dormitantem & somniculosum Plut. Symp. 5. χρὴ πολλάκις καὶ ἐπινυσταζόντ῀ων ἐν τοῖς Ελλη῀νικοῖς πεϕυλάχθαι αὐτὸ῀ς. Exponitur etiam conniveo.

Νυσταγμὸ῀ς, ῦ, ὁ, dormitatio. Νύσταγμα, τὸ, idem. Iobi 33.

Νυσταλέ῀ος, ὁ, ἡ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens. Aristoph. in Vesp.

Νυσταλέ῀ως, more eorum qui nutante capite dormitant: vel more eorum quorum oculi somno connivent. Galen. in lex. Hippo.

Νυσταλε῀ω, ῦ, ὁ, dormitator, dormitabundus. Hesych.

Composita.

Α῀πονυστάζω obdormisco, dormito. Plutarch. in Cicer. χρὴ γὰρ ἐν σχολῇ ἐπιχρῶ῀τ῀ων λόγων ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένη: ubi ἀπονυστάζειν de Demosthene dicitur sicut Horat. bonum Homerum dormitare scripsit. Significat interdum, negligenter aliquid facio, teste Eustath.

Ε῀πινυστάζω, capite declivi dormito: vel insuper dormito. Prov. 6.

Κατανυστάζω, idem: vel, obdormisco, aut aliquantum dormito. Athen lib. 1. Κατανύσασαν παῖ῀σαν γὸ. Et *pro* connivo seu nicto, apud Poll. l. 2. Accipitur & metaph. ut & νυσταζω. Poll. 3. c. 15.

Παυσινύσταλον, quod dormitationem reprimit. Ab Aelio Dionysio dicitur esse simile βρώμα ei, quod dicitur ἐγκηϕήσαι.

Νυχθ῀ω, vide in Νύξ. Νω῀ὶ vel νῷ῀, & νῶῖ in E῀γώ

ΝΩΤΑΑΑ, τὰ, edulia suavia & delicata ad voluptatem elegantiùs apparata, scitamenta & lenocinia coquorum, apud Athen. lib. 1. & apud Suid.

Νωταλίσματα, idem quod νώταλα, apud Athen. lib. 2. & Suid.

Νωταλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωταλίσματα, idem quod νώταλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

Νωθὴς, vide in comp. ex Ο῀ὐθὲς.

ΝΩΘΗ῀Σ, ἐ῀ος, ὁ, ἡ ἡ, tardus, segnis, piger. (✠ factum ex νω privat. & θέω) ut ὀνο῀ νωθὴς, Iliad. λ. Lucian. (desene) κυϕὸς ἡ νωθὴς γὰρ πάντα νωθὴς, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ, de aqua lentiùs fluente. Item meraph hebes, stupidus. Hesych. & Hippocr. ep. ad Demag. νωθὴς ϕ῀ύσει.

Νωθάω, ας, ᾶ, & Ionicè νωθέω, tarditas, pigritia, segnities.

Νωθρὸς, idem quod νωθὴς, tardus, segnis, piger: tàm in incessu quàm in agendo. Hippocr. aphor. l. 3.

Νωθρύ῀ω, tardè. Hippocr. aphor. l. 1.

Νωθρότης, ητ῀ος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. Aristot. Rhet. l. 2.

Νωθρία, ας, ἡ, idem.

Νωθρὸ῀ω, tardus & piger sum. Suid.

Νωθρά῀ω, idem quod νωθρία.

Νωθρώδ῀ης, segnis sum, torpeo.

Νωθρώδ῀ης, (*comp.*) in quo torpor est, torpidus, torpens.

Νῶι, νῴτερ῀ος, vide in E῀γώ. Νώμων in comp. ex, Κάρ῀ος.

ΝΩΛΕΜΗ῀Σ, ἐ῀ος, ὁ ἡ ἡ, indefinens, assiduus. ✠ Compositum ex νω privativa particula, & λείπω quasi ῥωλεπὴς. Etym. In neutro gen. ῥωλεμὲς & ῥωλεμὲς ἀεὶ, sæpe, apud Hom. adverbialiter pro. ῥωλεμένως. Apud Apoll. Arg. 2. Νωλεμὲς ἐμπλήσασα ἐναπτιας exp. violento impetu & concursu se collidentes. Et ῥωλεμὶς ἐβρίζωσεν, apud eundem, firmè radices egerunt.

Νωλεμέως (quasi ῥωλεπέως) indefinenter, assiduè. Il. σ῀.

Νωμάω, vide in Νέμω, distribuo. Νῶν, in E῀γώ.

ΝΩ῀ΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum. Od. ρ. βόλε δ᾽ ἐξὸν ὤμων Πρυμνότατον χ῀ῆ ῥάπιν. Xen. de re eq. πῶς ἐπὶ τὸν ν῀ῶτον δέχεται αἰνεβάτην. Et ἐπὶ τῷ νώτῳ ϕέρει: apud Thuc. Plut. Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Il. β, δράκων ἐπὶ νώτα δύκφος ὀδ. Et apud Luc. τὰ νῶτα ἐπ῀ῆϕεν, vertere terga, i. fugere. Mari quoque tribuitur. ut Il. β, ἐπ῀ὶ δ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης.

Νωταῖ῀ος, ου, ὁ, ad dorsum pertinens: ut νωταῖα ἄκανθα spina dorsi. Aristot. Et νωταῖ῀ος μυελὸς, medulla dorsi, seu spinæ in dorso: proquo & absolutè νωταῖ῀ος, apud Ruf. Ephes.

Νῶτις, (sicut ῥωτωγόροι) dossuarii. Poll. lib. 2.

Νωτίζω, terga do seu verto: vel à tergo relinquo. Poll. l. 2 Exponitur etiam, facio ut adversarius terga vertat, abigo. persequor, apud Soph. in Oedip. tyr. Item tego, apud Euri. in Phæn.

Composita.

Αἰολόνωτ῀ος, ου, ὁ, ἡ ἡ, variegatum tergū habēs. Oppian. halieut. l. 1.

Α῀πόνωτ῀ος, excelsum tergum habens, excelsus. Aeschyl.

Α῀ρυθρόνωτ῀ος, Hesy. echinus est: dorsum enim ejus spinis horret.

Α῀ντίνωτ῀ος, oppositum tergum habens. Aelian.

Α῀πυνωτίζω, idem quod νωτίζω. Eurip. (pedocl.

Βαρύνωτ῀ος, gravi tergore seu testa onustus, de ostreo, apud Emp.

Βραχύνωτ῀ος, brevis tergo, breve dorsum habens.

Ε῀ὐνώτη῀ος, qui super dorsum situs est. Poll. l. 2.

Ε῀ὐνώτιδες, & ναυτιδινὸν vocatum genus quoddam ἡδὺ γαλεῶν, piscium, ab eminente dorso. Athen. l. 7. ex Aristot.

Ε῀πινώτιον mantica quæ tergo imponitur: vel saccus aut pera hyberna, in Epigr.

Ε῀ὐμυόνωτ῀ος, dorsum habens munitum seu loricatum, in Epigr.

Ε῀ὐνωτ῀ος, bonum habens dorsum vel validum, Aristot.

Εὐρώνωτ῀ος, latum dorsum habens, vel amplos & vastos humeros. Sophocl.

Καταυνάω, qui à tergo est. Poll. l. 1. c. 10.

Καταυχήσομαι, dorso sublatum bajulo. Luc. in Lexiph. ἀλλίλους καταυαπο῀ώμεν.

Κυϕόνωτ῀ος qui levi dorso est & agili tergore. Athen. l. 14.

Πλατυνώτ῀ος, idem quod εὐρώνωτ῀ος. Hom. in barrachom. & in Geopon. (Taur.

Ποικιλόνωτ῀ος, varium dorsum seu tergum habens. Eurip. in Iphig.

Πυρρόνωτ῀ος, rufum tergum habens: ut πυρρόνωτ῀ος δράκων. Eurip. in Here. fur.

Χαλκόνωτ῀ος, æneum dorsum habens. Eurip. in Troad.

Χρυσόνωτ῀ος, aureum seu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur & χρυσόνωτ῀ος.

Ξ

Ν῀ota literæ quæ ξῖ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ & σ habet in quas fæpe mutatur. Dicitur enim ἓξ pro ἑν, Et apud Atticos ξὼ pro σώ, sicut vicissim κ in ξ vertitur, ut ex eodem exemplo paret. Iones verò ea pro gemino σ utuntur δῆξὸς & πειξὸς. ¶ Est & arithmetica nota, de qua vide in Append.

Ξαίνω, F. ανῶ, p. ᾱγχω, carmino, carpo: ut ξεια ξαίνειν, apud Lucian. carpere lanam, seu carminare. Apud Plut. πρὲ῀ τῶ μὴ δῖ῀ον ἀλυνέζ῀εδαι, cum genit. att. ϕῆ῀ ἐρίου ξαίνοντα, γυναῖκα τε συζῆ῀ν. Dicitur & sine abjectione ξαίνειν pro ξαίνειν ξεια: ut apud eundem Plut. Σὺ δ᾽ ὦ τὰλαιπωρῆν ϕῶ῀ς ἀποβεγνυῖς ἠμῖ῀ς ξαίνεις, ἀϕ῀ὲς πατρὸς Ε῀λλάδων γεγῶς. Apud Aristot. pol. 5. (de Sardanapalo) ξαίνοντα μετὰ γ῀υναικῶν, quidam interpr. nentem inter mulieres: alii, inter mulieres pensa dividentem. ¶ Item cædo, percutio. Plutarch. in Pub. ῥάβδοις ξέεσθαι τὸ σῶμα. Dicitur ξαίνειν πλη῀γὰς, apud Dem. de malè obita leg. infligere seu incutere plagas. Proverbialiter dicitur à Plat. & Luc. ξαίνειν εἰς πῦρ de iis qui inanem operam sumunt: vide Erasm. in Chil.

Ξάνσιμα, carminor, carpor. Strabo, ἐν ᾗ τῇ Καρύστῳ ᾗ ἡ λίθ῀ος ϕύεται ἣ ξανσιμῆν ᾗ ὑϕαινομένη.

Ξάσιμα, τὸ, quod carminatum est. Poll. ex Soph.

Ξαύτης, ου, ὁ, carminator. Plato.

Ξαρπὸς, ὴ, ὁ, ad carminationem pertinens. Et Ξαρπὴ, sub. τέχνη, ars carminandi apud eundem. Plat. in Polit.

Ξαίνιον, ν. τὸ, instrumentum ad carminandum: pecten, ut exp. Hesych & Suid. Item mensa coquinaria supra quam carnes concidunt. Poll. l. 10.

Ξαράω, ῶ, ξήσω, carminandæ seu carpendæ lanæ labore fatigor, aut lassesco. Et generaliter lanificio lassor. Poll. Item simpliciter, fatigor, lassesco. Suid. ex Soph. Η῀δὺ ξαῆ῀ναι ϕῆ῀ μεγιστάσαι χέρε.

Ξαήσιος, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ. Poll.

Composita.

Α῀ναξαίνω, rursum carmino. Item, iterum discerpo, seu lacero, Alex. Aphr. l. 1. τὸ οὖ῀ον σῆμα ὃν αὐαξαίνει πλὴν ὑπολωπον, cicatricem reducerat.

Δια῀ξαίνω idem quod ξαίνω: unde particip. pass. Δια῀ξασμένον ἔ῀ιον carminata lana, apud Dioſc.

Ε῀ξαξαίνω, exulcero. Basil. μὴ ἐπ῀ξαίνε τῶν κακῶς μ῀ὴδὲν μεδ῀ῆξι.

Κατα῀ξαίνω, idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat comic. Item cædo, verbero, discerpo, lacero. Aristoph. in Acharn. τὶ ϕεισόμεθα τῶν λίθων ὦ δήμοτα μὴ ὲ κατα῀ξαίνειν τὸν αἰῶ῀α τοῦτον ἐς ϕοινικίδα. Chrysost. κατα῀ξαίνας αὐτὸ τὸ σῶμα ἅπαν. Item attero: ut apud Suid ἐν τ῀ύτοις τὸν ἅπαντα αὐτὸ῀ κατα῀ξαίνων ϕίον.

Κατα῀ξαίνομαι, atteror: ut apud Eurip. κατα῀ξαίθλιν πόνοις, attritus sum laboribus.

Περι῀ξαίνω, circum carpo: vel concerpo, discerpo.

Συ῀ξαίνω, simul carmino vel carpo Plut. πρὲ῀ τῶ μὴ δῖ῀ον, &c.

Ξανδὸς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

ΞΑΝΘΟ῀Σ, ὴ, ὁ. flavus, luteus: Item rufus: ut ξανθὸς Μενέλα῀ος, apud Hom. & ξανθὴ κόμη, apud eundem. Il. α. Exponitur etiam, fuscus. apud Theophr. item subrutilus, apud Aristot: ἔσι δὲ ὅτ῀ῶ τὸ χρῶμα ξανθὸς: ✠ Quum de coma dicitur, ξανθὸς derivari ex ἀν῀ὸ῀ scribit Euſt. ut sit ἡ κόμη ἀνθηρὸ῀, vel ἀπὸ τῦ ξαί῀νειν, ut sit ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ μάλισ῀α οὖσα τῦ ξαίνεσθαι, τ῀ούτεσι κτενίζεσθαι ἀξίω.

Ξανθίζω, flavum reddo. Item reddo sulvum seu rutilum. Aristoph. in Acharn. Item flaveo, flavus sum, ut ξανθίζουσα ϕρὶξ, flavus crinis, apud Gr. bibl. inter.

Ξανθίζομαι, flavus reddor. Athen. l. 12.

Ξάνθισμα, ατ῀ος, τὸ, ipsa actio reddendi flavum. Menand Ε῀ῷος γὸ ἀϕρὸς ἐπὶ τοῖς ἀϕροῖς ἔρυ, ϕιλεῖ κατα῀ῆσαι, ᾗ κόμης ξανθίσματος.

Ξανθίας, ου, ὁ, qui habet flavos capillos. Euſt.

Ξάνθιον, τὸ, herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inversa dicitur: de qua Dioſc. l. 4. c. 138.

Ξανθικὸς, Aprilis mensis, apud Macedones. Ξανθίνδ῀, πρὲ῀ festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Suid. & Ξανθίδ῀ης, fieri flavum, flavescere, (Hesych.

Ξεῦθ῀ος, ου, ὁ, idem quod ξανθὸς, flavus: item rufus, teste Hesych. Exponitur etiam, celer: ut ξεῦθε μέλεσιν, apud Theocr. idyll. 7. Et ἡ ξεῦθ῀ις δ᾽ ἡλό῀εροι καμίδι῀ος, apud Athen. l. 5. Et in Epigram. Ξεῦθ῀ον ἐκ πτερύγων ῥῖδ῀ ἀϕέκοσα μίλ῀ῳ.

Composita.

Ε῀ὐξανθ῀ος, ου, ὁ, aliquantum flavus, subflavus. Poll. l. 2. ἔσ῀ι δὲ μᾶλλον ὁ ε῀ὐξανθ῀ος πλὴν χρόαν.

Υ῀πόξανθ῀ος, subflavus. Dioſc. l. 3. c. 103. Exponitur & flavescens, apud eundem, l. 2. c. 175.

Ξ Ε῀ΝΟΣ, & apud poetas ξεῖν῀ος, ὁ, peregrinus, hospes. Odyſſ. ϱ, ξείνός τις δύσιλ῀ος ἀλητίδεσ῀ κατὰ δῆμον. Apud Hesiod. ξείνοι ἐνδήμοις opponuntur, apud Thuc. l. 6. τοῖς ἀστοῖς. apud Herodian, vero τοῖς πολίταις. Sic & τὰς ξείνας τοῖς ἀσ῀ικὸς opponit. Plut. in Alcib. Ξείνοι sæpè dicuntur externi milites. ut apud Dem. Olynth. 2. pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur, ut Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξείνη (sub. γῆ vel χώρα) terra vel regio extera: apud Plut. de Socr. Dæmon. Dicitur etiam aliquid esse ξένον, i. inusitatum, inusitatum: ut apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὖ τῦ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένῳ῀, hospitio exceptus, hospes. Odyſſ. ο Χρῆ ξείνον παρέοντα ϕιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic & apud Plutarch. in symp. & Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicujus esse ξένῳ῀ is peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia. Il. ζ Η῀ε τοί μοι ξεῖν῀ος πα῀ῤῥῶ῀ος ἠδὲ πάλαισ῀ος. Sic & apud Thuc. l. 2. Interdum ἁμ῀ᾳ junguntur ξένοι & ϕίλοι: ut apud Dem. pro coron. ¶ Item ξένῳ῀, hospes, i. qui peregrinum hospitio excipit: ut apud Diodor. Sicul. τὸ μὲν ϖῶ῀ον ἐνδοκιμεῖ τῷ ξένῳ, &c.

Ξενοσύνη, & poeticè ξεινοσυνὴ, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo vel jus. Od. ϕ, ἀρ῀ὼ ξεινοσύνης ἀναμνήσ῀ε῀ον.

Ξενῆτις, υτ῀ος, ὁ, ἡ ἡ, peregrinus, hospes. Odyſſ. ξ. Ξενῆτις ἐπὶ νῆα κακὴν ἐλθὼν ἐπὶ νηὸς ἑταίρους.

Ξενίτης, ου, ὁ, peregrinus, hospes. Odyſſ. ϱ, ξείνός τις δύσιλ῀ος ἀλητίδεσ῀ κατὰ δῆμον. Apud Hesiod. ξένοι ἐνδήμοις opponuntur, apud Thuc. l. 6. τοῖς ἀστοῖς. apud Herodian, vero τοῖς πολίταις. Sic & τὰς ξένας τοῖς ἀσ῀ικὸς opponit. Plut. in Alcib. Ξένοι sæpè dicuntur externi milites. ut apud Dem. Olynth. 2. pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur, ut Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξένη (sub. γῆ vel χώρα) terra vel regio extera: apud Plut. de Socr. Dæmon. Dicitur etiam aliquid esse ξένον, i. inusitatum, inusitatum: ut apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὖ τῦ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένῳ῀, hospitio exceptus, hospes. Odyſſ. ο Χρῆ ξείνον παρέοντα ϕιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic & apud Plutarch. in symp. & Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicujus esse ξένῳ῀ is peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hospitalis amicitia. Il. ζ Η῀ε τοί μοι ξεῖν῀ος πα῀ῤῥῶ῀ος ἠδὲ πάλαισ῀ος. Sic & apud Thuc. l. 2. Interdum ἁμ῀ᾳ junguntur ξένοι & ϕίλοι: ut apud Dem. pro coron. ¶ Item ξένῳ῀, hospes, i. qui peregrinum hospitio excipit: ut apud Diodor. Sicul. τὸ μὲν ϖῶ῀ον ἐνδοκιμεῖ τῷ ξένῳ, &c.

Ξενοσύνη, & poeticè ξεινοσυνὴ, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo vel jus. Od. ϕ, ἀρ῀ὼ ξεινοσύνης ἀναμνήσ῀ε῀ον.

Ξενῆτις, υτ῀ος, ὁ, ἡ ἡ, peregrinus, hospes. Odyſſ. ξ. Ξενῆτις ἐπὶ νῆα κακὴν ἐλθὼν ἐπὶ νηὸς ἑταίρους.

Ξένιος, peregrinæ, peregrinorum more. Plat. in apol. Socr.

Ξενόω, ῶ, hospitio seu hospitii necessitudine jungor vel conjungor. Xen. & Herodot.

Ξενῶν, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium, apud Plut.

Ξένιος, ὁ, ἡ, vel ξενικός, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens. Fœm. ξενία, seu Ionicè ξεινίη, ut ξεινὴ πρόσοψις. Od. ξ, 8. & v. tinens. Fœm. ξενία, seu Ionicè ξεινίη, ut ξεινὴ πρόσοψις. Od. ξ, 8. & v. datur hospiti. Od. ϑ, Ἀλλ' ἄγε οἱ ξεινήϊον. Demetr. Phal. τὸ datur hospiti. Od. ϑ, Ἀλλ' ἄγε οἱ ξεινήϊον. Demetr. Phal. τὸ Κύκλωπος ξείνιον. Item in plur. num. ξένια, τὰ vel ξείνια, vel τὰ Κύκλωπος ξείνια. Item in plur. num. ξένια, τὰ vel ξείνια, vel τὰ Κύκλωπος ξείνια. ¶ Ξένιον, est etiam lenticulæ species, sed rarior. Cels. lib. ξενήϊα. ¶ Ξένιον, est etiam lenticulæ species, sed rarior. Cels. lib. 6. c. 5.

Ξενία, ας, ἡ, & Ionicè ξεινίη, peregrinitas, ut οἱ ξεναὶ διακόσιοι seu φέροντες, peregrinitatis rei, & ξεναὶ ἀλίσκονται, apud Luc. ¶ Item hospitii jus, hospitii necessitudo vel amicitia. Thuc. lib. 8. & Plutarch. in Pol. præc. Hinc ξενίαν σωπᾶσθαι, necessitudinem hospitii itare, & ξενίαν διαλύεσθαι, jus hospitii dissolvere apud Herod. Et ἀναπεπαῦσθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renovare vetus hospitium: apud Isocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: ut apud Demosth. pro coron. & general. amicitiam significat.

Ξεινικός, ἡ, ὁ, sive ξενικός, ἡ, ὁ, peregrinus, externus, seu qui peregrinorum & exterorum est, ut ξεινικὸς ὄχλος, & ξενικὸν ἐπικούρειον apud Thuc. l. 5. & 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα. apud Plut. de leg. peccata erga exteros commissa. ξενικὸ ὁμιλήματα, officia in peregrinos apud eundem. Interdum exp. hospitalis, ut ξενικὴ φιλία, apud Aristot. eth. 8. c. 12. ¶ Item ξενικὸν, quod peregrini quotannis persolvebant.

Ξενικῶν, & ξεινικῶς, more peregrinorum, apud Plat. & Athen.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, locus hospitib. peregrè advenientibus destinatus. Exponitur &, nosocomium: seu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενύλλιον, τὸ, hospes qui peregrè advenit. Plut. in apophth.

Ξενώδης, peregrinus & ignarus sim.

Ξενίζω sive ξεινίζω, peregrè advenientem hospitio recipio. Od. τ, Τὸν μὲν ἐγὼ πρῶτα ξείνισ' ἀγασσάμενος περ. Xen. Pæd. 5. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλῆς ἀφθονίας. ¶ Item neutraliter, peregrina sapio & loquor: peregrino utor sermone & peregrinis instituris. Luc. in Micyll. & Chrysost. 1. ad Corinth. 2. ¶ Item peregrina quasi novitate turbo, rei novitate quasi peregrina obstupefacio: ut Geopon. lib. 2. cap. 46. ξενίζει γὰρ ἡ μεταβολὴ τοὺς μεθισταμένους. Ξενίζομαι, hospitio excipior, hospitalibus muneribus afficior. Xen. Hell. 3. ἀλλὰν ἐμὲ τεθνάτε ξενίζεσθ' οὐκ οἶδ', ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Item hospitor, diversor. Act. c. 10. ξενίζεται παρὰ Σίμωνι. ¶ Item in stuporem & admonitionem adducor ob rei novitatem. Alex. Aphr. Ξενιζόμεθα ὁμοίως ὁρῶν, rei novitate turbamur, ut minus cernere ex æquo valeamus.

Ξενιτεμός, ὁ, hospitalitas: vel hospitum susceptio. Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item mutatio seu perturbatio quæ fit peregrina & insolita rei novitate. in Hippiatr.

Ξένιτις, εως, ἡ, idem quod ξενιτεμός, hospitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè dego, peregrinor, in peregrino solo hospitor. Luc. καὶ πῶς παρῆν ἂν εἰκὸς ἐνταῦθα ξενιτεύειν. Phil. de vita M. l. 3. ὃ δὴ ξενιτεύοντες οἱ ἑτεροδιαιτώμενοι ἐν τῷ νῷ.

Ξενιτεύομαι, idem quod ξενιτεύω. Exponitur etiam, in alieno solo mercede milito, apud Isocr. ad Philipp.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patria. Chion. in epist. Exponitur &, hospitium. Sapient. cap. 18.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀπόξενος, ος, ον, ὁ, ἡ, inhospitalis, inhospitus. Sophocl. in Oedipyranno.

Ἀποξενόω, ῶ, peregrè abigo, seu expello, id est, expulsum abire peregrè cogo. Apud Plut. in Philopœm. exp civitate privo interdumq; genitivus additur, ut apud eundem in Alex. ἀπεξενώθη τῆς μικρολογίας ἀπόπειρα τῆς παρ' αὐτῷ ἑαυτῶν. ¶ Item abalieno, alieno, abdico, apud Luc. & Athen.

Ἀποξενόομαι, ῶμαι, migrare in externam regionem cogor, abligor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitivo, ut apud Plut. ἀποξενωθεὶς τῶν ἑαυτῶν παρελθών. Huic genit. præfigitur interdum ἐκ vel ἔξω, apud Luc. Interdum jungitur præpositioni aut adverbio motum ad locum significanti. Plat. ¶ Exponitur &, reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item ἀποξενοῦμαι, externum me seu peregrinum esse simulo. Reg. 3. c. 14.

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem, vel commoratio extra patriam, & natale solum. Plut.

Ἐπιξενόω, hospitio excipior vel suscipior, hospitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrinor, peregrè ago, peregrè advenio. Aristot. polit. 7. Isocr. in epist. ad Iasonem liberos: & Synes. ep. 4.

Παράξενος, peregrinus, aliquantum peregrinus. Exponitur &, ignobilis, illegitimus.

Πάξενος, qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine, publicus hospes. Thucyd. lib. 2. Et cum genit. apud eundem lib 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei est author: Eust. Exponitur & conciliativus, apud Gregor.

Πεξενία, ἡ, hospitalis illa amicitia, vel hospitii necessitudo publica. Xen. Hell. 6.

Πεξενέω, ῶ sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Dem. pro coron. καὶ σὺ πεξενεύσεις αὐτόν. Πεξεξενωσιτόπο, hujus rei sum tibi autor, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταῦτα σοι τὰ εὐδαιμονίας πεξεξενώθω. Sic apud Plut. in Solon. Greg. & Dionys. ¶ Item sum interpres & conciliator versurarum aliorumque contractuum. Dem.

Πεξεννητής, οῦ, ὁ, proxeneta: pararius, qui est velut conciliator, interpres & internuntius ad pacis cendum seu stipulandum: item general. interventor quasi quæ conglutinator hominum quemvis contractum inter se incuntium. Dem.

Πεξεννήτρια, conciliatrix. Exponitur & πεξεννήτρια.

Πεξεννητικὸν, merces quæ proxeneti solvitur.

Ἐπιξενόω, ῶ, ὁ, (decomp.) qui est publicus hospes, idq; ultro. Thuc. l. 3. (memoro.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone utor, peregrina comparo.

Composita sine præpositione.

Ἄξενος, vel ἄξεινος, inhospitalis, qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis. Hesiod. in Erg. Μηδὲ πρὸς ξεῖνον μὴ ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξενος dicitur, cujus incolæ peregrinos adventantes hospitio non excipiunt: ei in quem peregrinis non patet aditus: ut ἄξενος Φᾶσις, apud Theocr. idyll. 13. Exponitur & passivè, cui non est hospes à quo recipiatur. Hesych.

Ἄσξενος, ος, ὁ, (q. d. ἐσὸς κ' ξένον) cujus majores erant cives, quum ipse sit peregrinus. Eust. ex Aelio Dionys.

Διεξαξενόω, ῶ, ὁ, simulato hospitio fallens: seu sub hospitalitatis specie decipiens. Aristoph. in Pace Lacones hoc epitheto notat.

Δορύξενος, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, ut Glaucus cum Diomede apud Hom. ¶ Item qui mittitur legatus de redimendis captivis, Item simpliciter, hospes amicus. Soph. in Electr.

Δυσξενία, ας, ἡ, quum quis peregrinitatis accusatus, dona efferens calumnias effugit. Aristot. de Athen. republ.

Εὔξενος, vel εὐξεινος hospitalis, amicitiæ hospitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat. Jupiter εὐ ξενος, seu εὔξενος, apud Apoll. Argon. qui jura dat hospitibus, præest illis & favet.

Ἐὐξενος, hospitaliter: item general. amicè, benevolè, apud Apollon.

Ἐὐξενόω, hospitaliter: item general. amicè, benevolè, apud Apollon.

Ἐὐξενία, ος, ὁ, for hospitum. Eurip.

Θεοξενία, τὰ, festum solenne in omnium deorum honorem institutum. Plut & Athen. l. 9.

Θεοξενία, hospitis insolentia, audacia & insolentia hominis peregrini. Plat. (Luc.

Ἰδιόξενος, cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo.

Ἰδιοξενία, amicitia illa hospitalis. seu necessitudo illa.

Κακόξενος vel κακοξεινος, qui malè se gerit erga hospites & peregrinos, malevolus hospitibus. Odyss. ὑβρισταὶ καὶ κακοξεινότατοι ἀνδρες.

Μητρόξενος, spurius. Pol. l. 3. Pro eodem Dorice dicitur ματροξενος, unde Hesych. ματροξένους παῖδας, exp. τοὺς νόθους.

Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorum seu hospitum, inhospitalitas.

Πολύξενος vel πολυξεινος, qui multos hospites habet, qui multos excipit hospitio. Hesiod. in Erg. Item. πολύξεινος ὅιος, apud Eurip.

Φιλόξενος, sive φιλοξεινος, amans hospitum. Od. ϑ.

me. Luc. in Lexiph. ἐχαλκεύετο Διονυσόμυθος ἐξυόμενος πλοκαμοκαλλωβελονητῇ ξυσῃ. Exponitur nonnunquam, prurio, ut docet Eust. ex Democr. cùm inquit, ξυόμενος ἀφροσύνῃ ἡδονται, καὶ σφι γίνεται ἅπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι.

Ξύσμα, τὸ, ramentum, quod radendo detractum est. Erot. in lex. Hippocr. Item scobs, ftrigimentum, Dioscl. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα Aristot. de anim vocat ἀτόμους Democriti. Item characteres ceræ aut libro quasi insculpti. Hesych.

Ξυσμός, ὁ, ἡ, pruritis. Hippocr. Pro eodem dicitur & ξύσις. Gal. & Ἐπισμὸς. Eustath.

Ξύσις, rasura, vel pruritus commotio.

Ξυσίκονις, aridus, & pruritinosus senex. Sophron. in mimis.

Ξυστὴρ, rasor, scalptor. ¶ Item scalprum chirurgicum radendo idoneum, & scalprum lapicidarum quo lapides scalpunt ac complanant. ¶ Est & nomen collyrii πρὸς ὀμματικὸν, de quo Paul. Aet. & auris pars, apud Galen. in l. qui inscribitur Τρόδε

Ξύστρα, ας, ἡ, strigil: instrumentum cujus usus in balneis aut etiam palæstris & gymnasiis existit. Luc. in Lexiph. & Artemid. lib. 1. cap. 66. ¶ Item instrumentum quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξύστρα. Hesych. Ξυστὶς, ίδος, ἡ. pro eodem, apud Pol. lib. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς, significat etiam vestem subtilem crocei coloris qua aurigæ in pompis utebantur, quam etiam reges, nec non comici & tragici gestare solebant schol. Aristoph. Suid. & Hesych. Sic uritur Athen. lib. 12. & Dionys. Longin. Item genus vestimenti muliebris subtile & variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξύστρον, τὸ, plana ferrea ad everrendum & complanandum. Diod. in histor. Alexand.

Ξυστὸς, ὁ, ἡ, rasus, scalptus: item derasus. Suid. & Hes. Ξυστὰ, τὰ, hastilia radendo polita & ferro præfixa. Il. ο, & Xen. Pæd. 4. ¶ Ξυστὸς, sive ξυσὸν, dicitur etiam locus, in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item ξυστὸν, tunica muliebris. Etymol.

Ξυσικός, ὁ, ἡ, qui in xysto le exercet. ¶ Exponitur etiam, radendi & distringendi seu adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυστὸς, radendo seu scalpendo politus: idem quod ξεστὸς & ξυσὸς. Hesych.

Ξυλάριον, ου, τὸ, radula: instrumentum quo aliquid raditur. Xen. Pæd. 6. ἀμᾶ δὲ καὶ ξύλαριον, καὶ ψέλιον δέσμιον. Pro eodem invenitur ξύινον, apud Poll. l. 1. c. 10. de armis bellicis.

Ξυλὴς, ὁ, ἡ, acutus, ad radendum & scalpendum idoneus. Hesych. Plerumque subitant. culter tonsorius, aut novacula. Aristoph. in thesmophor. κόπον τ' ἡμῖν ξυρὸν, hinc & proverbio ἐπὶ ξυρὸ ἥκειν ἀκμῆς dicitur res quæ in summo discrimine sita est. apud Hom. Il. z. Et Castor ac Poll. x hominum σωτῆρες esse dicuntur ἐπὶ ξυρὸν ἥκοντι ἑκάστων, apud Theocr. idyl. 23. Invenitur & neutrum ξυρὲν, apud Poll. l. 2.

Ξυρᾶμαι, rador, vel me rado: propriè novacula. Plut. de fort. Alex. lib. 2. τῷ κατὰ τὸν ξυρέα κουρεῖν ἐπεκθέοντι ἑαυτὸν Ρωμαῖον ἀπηρώρησεν.

Ξυρέον seu ξυρεῖον, novacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apoph. ξυρᾶν τὰ ἤθεα τῶν Μακεδόνων. Proverbialiter dicitur ξυρὴ ἐν χεῖρ, metuendum est, periculum est, apud Sophocl. in Ajace. Et ξυρᾶν λέοντα, leonem radere, i. rem difficillimam aggredi. apud Plat. lib. 2. de republ.

Ξυρίαμαι, seu ξυρᾶμαι, rador novacula, seu radendum curo. Athen. l. 12. πειρᾶται μὴ ξυρίασθαι τὸ σῶμα. Artemid. oniroer. l. 1 ὁκ μεγάλης σωθέντες νόσου ξυρῶνται οἱ ἀνδρόποδι.

Ξυρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit novacula, tonsura ad cutem. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ξυρίσμιον, ου, & ξυρίκιον, ου, ὁ, ῆ, qui radi potest & ad cutem tonderi: vel qui rasura & ad cutem tonsura opus habet. Eust. ex Ael. Dionys. Eurip. in Alcest.

Ξυρίστρα, ας, ἡ, ad cutem tonsus. Ξύρειον, τὸ, novacula.

Ξεῖρες seu ξυρῆες, Σύλαι, quomodo huc pertineant, vide tuis locis.

Composita: ac primum ex ξέω, cum præpositione.

Ἀπόξεω, abrado, rado. Item facilè abscindo: quasi abradens. Il. ξ, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Item expolio, propriè abradendo. Et generaliter, polio. Gregor. μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτὰς ἀποξύοντες.

Ἀποξέω, abrador, rador. Item expolior per abrasionem: hinc ἀπεξεσμένος ἦθος, mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil reprehensionis est, apud Gregor.

Ἐγξέω, intus rado: item insculpo seu insculpo.

Ἐπιξέω, in superficie rado seu scalpo. Apud Aristoph. ἐπέξεσεν ἡμῖν, vos notavit, vobis inscripsit.

Decomp. Ἀνεπίξεστος, radendo seu scalpendo aut dolando non perfectus: dolando & complanando non perpolitus. Hesiod. in Erg.

Καπξέω, derado: vel deradendo & scalpendo polio: unde passim apud Plutarch. ὁ θεσσαλὸς κατεξεσθῆναι (τὰ κέρατα) λέγεται διαπεπλασθῆναι. Item ἀπεξεσμένα, rasa cornua pellucida reddunter.

Παράξεω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr. idyll. 23. ἢ τε

χυλίνδων Κιμμερίους πρατικὰ μεγάλους περιξέσει δι' αὐτῶν.

Τ' ποξέω, subtus rado seu scalpo: vel leviter scalpendo & radendo polio.

Composita ex ξεστός.

Ἀξεστος, ου, ὁ, ἡ, qui radendo scalpendoq; politus non est. Epig.

Εὐξεστος, bene ralvs: radendo, scalpendo, aut polendo elegantèr politus. Iliad. ω, Odyss. υ & ο.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum ex ære dentibus eradendis idoneum. Poll.

Παλίξεστος & παλίξυστος, iterum rasus & pumice æquatus.

Composita habentia ξο.

Ἀμφίξοος, & per contract. ἀμφίξους, utraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίοος, ου, ὁ, ῆ, & αὐτίξοος oppositus, adversus, contrarius. Aristot. eth. 8 propriè ita politus, ut alteri commissus ei ex opposito respondeat. Apoll. Argon. 2.

Ἀντίξοος, contrarium esse.

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Hesych. & Suid.

Ἐξοανὸς, sculptili simulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

Δορύξοος, ου, ὁ, qui hastas radit aut politas. Aristoph. Exponitur & hastarum artifex. Διεκπεξοος. idem.

Εὔξοος, idem quod ἐὔξεστος. Il. λ, & ρ. Item qui rasura & scalptura facilè poliri potest. Unde ἀξοώτερος, qui facilius dolari & complanari potest Theophr.

Κεροξόος, cornu expolitus. Engr.

Λιθόξοος, qui lapides scalpit, seu polit, aut radendo complanat. Plut. de discern. adul. ab am.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis & scalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, unicam & simplicem fissuram habens.

Τετράξοος, quaternas furcas seu fissuras habens.

Compositæ ex ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abstergo. Antipho. πάντ' ἐκ τῆ γῆ ὄντα σημεῖα αἰμάξυσαν.

Ἀντιξύω, vicissim scalpo seu distringo, mutuum scabo. Suid. ex Soph. αὖ πὰς τὸν ξύοντα ἀντιξύη.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphar. in ep. h. lieut. νύκτωρ γ' ὑπὸ λαμπάδι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι Exponitur &, destringo, abstergo. Item lævigo. Et generaliter, detrabo. Propriè, detrabo quasi abradendo. l. 1. Ὑπὲρ ἀποξύσεως, ὑπὲρ νέου ἀποδόσεως.

Ἀπόξυσμα: quod abrasum est, ramentum.

Ἀπρεπερέω, hebeto: propriè hebeto aciem auferendo, ne radere posset: unde passiv. apud Polyb. ὑπὸ δὲ τούτης ἀπόξυσθαι τὰς ὀφρῦς.

Διαξύω, rader. do induco, deleo, oblitero. Hesych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in superficie rado. Arat. ὁ δὲ χόλῳ τότε Κηρὸς τοῖαν ἐπέξυε.

Καπαξύω, derado, abrado: vel radens litura induco. Item incido & scarifico. Luc. τὰς ὀδηκοειδεῖς αὐτῶν καπαξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes.

Κάπαξυσμὸς, scalptura.

Παναξύω, idem quod, παρξέω.

Παράξυσμα, quod in sculptura supervacuum quasi appendix additur. Demetr. Phaler.

Περιξύω, circumrador, circumscarifico. Galen. apud Hippocr.

Περιξύσμαι, circumrador, circumscarificor.

Τ' ποξύω, idem quod ὑποξέω.

Composita ex ξυρός. ξυράω, &c.

Ἀξυρος, sive ἀξυρὴς, rasurus, hebes, qui acutus non est. Hesych.

Ἀποξυράω, sive ἀποξυρέω seu ἀποξύρω, novacula abrado.

Ἀποξυρόομαι sive ἀποξυρέομαι v. l ἀποξύρομαι, novacula rador, ad cutem tondeor Synes. ἀποξυρισθῶ τὸν κεφαλὸν. Xiphilinus in apophth. Tiberii Cæsaris. Κείρεσθαί με τὰ πρόβατα ἀλλ' οὐκ ἀποξυρᾶσθαι βόλομαι.

Ἀπόξυρος, abrasus, ad cutem rasus. Metaphoricè apud Luc. ἀποξυρος πόπας, scopuli exesi.

Ἡμιξυρητὸς, ου, ὁ, ἡ, semirasus. Diog. Laert.

Περιξυράω & περιξυρέω, in orbem novacula rado, circumcirca ad cutem tondeo.

Τ' ποξυρέω, subtus rado, vel leviter novacula rado.

Τ' ποξυρὸς, subrasus.

Aliud genus compos. it. ἐκ ξέω: sine præpositione.

Δορύξεον, ου, τὸ, locus ubi hastæ raduntur aut poliuntur. Hesych.

Λαξέω, quasi λαᾶν ξέω, seu λᾶς ξέω, lapides scalpo, lapides polio. Item generaliùs, lapides incido. Dicitur tamen & λαξέω λίθον, & λαλαξάμβρος λίθος, incisus lapis, aut etiam operi aptatus, λιθοξόος.

Λαξευτὸς, (λαβξόος.

Λαξευτὴς, incisus. Luc. cap. 23.

Λαξευτὴς, lapidum scalptor. vel lapicida, qui & λαοξόος & Λαξευτήριον, q.d. lapicidarium: instrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur. Hesych.

ΞΗΡΟΣ, ᾶ, ὁ, aridus, siccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τὴν οἰκουμένης. Athen. lib. 2. λυπεῖ δ' ἥπιον τὸ χλωρὸν τῶν ξηρῶν. Sic ξυρὰ μέτρα, mensuræ aridorum. Plato de leg. In fructura ξηρὰς

ξηρὸς λίθος, dicitur saxum sine calce, aut luto compactum. Suid. Τὸ ξηρὸν, locus siccus: unde ἐν τῷ ξηρῷ διαβῆναι. Athen. lib. 7. Et ἐπὶ ξηρᾶ πεῖν, in ficco statuere. Thucyd. lib. 1. Metaphoricè quoque usurpatur: ut ξηρὰ πρόποσις, aridi mores. Aristoph. in Vesp. Et ξηρὸς σύνδεσμος. ξηρὸς χαρακτὴρ, tenue & siccum propemodum dicendi genus, apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὸν, ἡ, sæpe terra dicitur Hebræorum more: ut vicissim ὑγρὸν dicitur mare, apud Hom. Est enim terra sua natura sicca. Matth. 22. ἐφάνησαν τὸν θαλασσαν καὶ τὸν ξηρόν. Sic & Hebr. 11. ✠ Etymon vide in ξέω.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Plut. symp. 6.

Ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum quod in pulveris modum inspergitur, ideoque & κτῆσμα appellatur. Aegin. l. 7. c. 13. Interdum omittitur subst. ut apud Aet. l. 6. c. 92.

Ξηρόριον, idem. Aet. lib. 10. cap. 13.

Ξηραίνω, sicco, arefacio. Iliad. ϕοῖτ' ὀπωρινὸν βορέην νεον ἄϱϱε᾽ ἀλωὰς λεῖ ψ' αὐ ξηράνῃ.

Ξηραίνομαι, siccor, desiccor, arefco. Ibidem, Παῦε δ' ἐξηραμένον πεδίον. Alvus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quum adstringitur, apud Hippocr.

Ξήρανσις εως, ἡ, & ξηρασία, ἡ, siccitas, ariditas: vel ipsa siccandi arefaciendiq; actio. Aristot. & Athen. l. 1. Item ξηρασία, vitium capillorum, quum ii similes lanugini apparent: perinde ac si pulvere conspersi essent, Author definit. medicarum.

Ξηρα. πικὸς, ὴ, ὸν, siccandi vi præditus, siccus. Plutarch. symp. 1. Athen. lib. 1. & 2.

Ξηρὸς, ὴ, ὸν, idem cum ξυρὸς. ex eoque factum per systolen, ut volunt non nulli. Alii ex ξέεσθαι ξηρὸς factum esse dicunt: illud à ξέω deducentes quoniam ἀ φυὴς ἐχει πϱὸς ἕδεσιν λείαν τὸ ξηρὸν. Od ε Ρ' ὄχθει ξὺν μύϱα κῦμα πυϱὶ ξεϱὸν ὑπαὶ ϱ᾽ ἀϱεῖσιν ἐξαλέσσειν.

Composita.

Α'ναξηραίνω, r. sicco, iterum sicco vel idem quod ξηράνω. Diosc. l. 1

Α'ναξήρανσις, reficcatio, vel siccatio.

Α'ναξηραίνω, Aeolica & poetica syncope dicitur pro ἀναξηρᾶναι, est Eustath.

Α'ποξηραίνω, desicco, exsicco. Item arefacio.

Α'ποξηραίνομαι, ficcor, desiccor. arefio. Dioscor. l. 2. c. 217. δεῖ δέ πως χϱῆσθαι ϐλίτϱᾳ ϐλίτϱα αὐτὰ ἀποξηϱᾶναι.

Δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu.

Ε'πιξυήνω, insuperficie sicco: vel exsicco, desicco.

Ε'πιξηραντικὸς, desiccandi seu exsiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exsiccatu facilis, facilè siccescens.

Κατάξηρος, ος, ὸν ἡ, siccus, aridus, peraridus. Plutarch. de edu cat. pueror.

Κατηξηραίνω, desicco exsicco. Theoph. de caus. plant. l. 9. c. 23.

Περιξηραίνω, in orbem desicco, circumcirca exsicco.

Υ'περξηρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus. Dioscorid lib. 2. cap. 106.

Υ'ποξηρος, qui aerrabitur seu contrahitur, eò quòd subaridus sit. Galen. in lex. Hippocr. & Erot.

Ξι'ΡΙΣ, herba quædam est apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 9. Apud Dioscor. ξυρὶς. lib. 4. cap. & xyris apud Plin. li. 21. cap. 20.

Ξι'ΦΟΣ, ξέος, τὸ ensis, gladius: Il. α, Ε'λκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Dicitur & ξίφος ἐρύσασθαι. Iliad υ. & Od. κ, & ξίφος ἀσύσασθαι, apud Aristoph. in Ran. & ἀϕύλαττον τὸ ξίφος, apud Plut. de deo Socr. distringere ensem, educere vagina. Contrà ἐγκαταπήγνυσθαι ξίφος: condere ensem. Odyss. λ. ¶ Sic dicitur etiam mucronatum xiphiæ piscis rostrum. Athen. l. 7. ¶ Item herba quædam. Theophrast. hist pl. l. 7. cap. 12.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, ensiculus, gladiolus, pugio. Xenophon. Hellen. 2. Thucydid. lib. 3. & Herodian. lib. 7. Scribitur & ξιφείδιον, apud Diodor Sc. lib. 13.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus: xiphion: nomen herbæ quæ & Iris vulgo. Dioscorid. l. 4. cap. 20.

Ξιφίας, ου, ὁ, ut ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus. Plin. l. 2. c. 25. ¶ Item piscis nomen, apud Athen. l. 7. Pro ξιφίας dicitur & ξιφιὰς, teste Hesych.

Ξιφίζω, manu in altum sublata salto. Hesych. Suidæ & Eustathio est, manibus protensis gladii figuram facio.

Ξιφισμὸς, ὁ, & ξίφισμα, τὸ, saltatio ejusmodi. Athen. lib. 14. & Eustath. ex Pausan.

Ξιφίσης, ου, ὁ, baltheus, cingulum ex quo ensis suspendirur.

Ξιφιστὴρ, ῆϱος, ὁ, dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. Hesych.

Ξιφιστὴρ, ῆϱος, ὁ, idem cum ξιφίσης. Plutarch. in Pomp. Exponitur, & vagina.

Composita.

Α'ποξιφίζω, desino ξιφίζειν. Eust. ex Pausan. Hesych. idem esse dicit quod ξιφίζειν.

Δι.ξιφίζω, digladior, seu gladiis decerto. Aristoph. in equit. Μᾶδοιεν δ' ἐξεφίσω καὶ τῆς χώϱας ἐν Μαϱαθῶνι, cum medis digladiatus es.

Ε'πιξιφίζω, protensis ensibus salto.

Παϱαξιφὶς, gladiolus, pugio Hesych.

Ξυᾶν, ξύσ, &c. vide in Ξέω. Ξυδὸς, in Ξυθὸς.

Ξ Υ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Iliad. 3. ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Thuc. & Xenoph. ξύλα ταυταγὶ σιμα. Plut. symp. 5. ξύλων παϱέχει τὰ πλοίμωτατα. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materia est lignea. Aristoph. in Nub. ἐπὶ ξύλας καθῆσθαι. Plut. de deo Socr. τὰς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ ϕαϱμόσαι. Sic & apud Poll. l. 7. c. 34. vocatur ξύλον. ¶ Est & fruticis nomen: de quo vide Poll. lib. 7. cap. 12. & Plin. libr. 19. cap. 1. ✠ Derivari à ξύω cum Etymologo tradit Eustath. quoniam materies est ὠϕὸς ξύειν aptissima.

Ξυλᾶδης, εος, ὁ ἡ, ὸν. lignosus. Theophr. de caus. pl. l. 1. Item furculosus, furculaceus, apud eundem.

Ξύλινος, ligneus. Xenoph. Hell. 2. Plutarch. de frat. am. Luc. in Demon.

Ξυλικὸς, ὴ, ὸν, ligneus, è ligno fabrefactus.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam. Hesych.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu muto. Paralip. lib. 2. cap. 2. ἵνα ἐξύλωσι ξύλοις κεδϱίνοις, exp. domum texit tabulis cedrinis: quidam exp. contignavit.

Ξυλῶδες, in lignum mutari. Theophr. de hist. plant. ξυλῶσι γὰϱ σκληϱυνθέντα. Item ξυλῶμα, materiatura mihi imponitur. Hgrem, cap. 2.

Ξύλωσις, materiatio, seu materiatura. Exponitur &, contignatio. Thucidid. lib. 2.

Ξύνευμα, lignor, materior, ligna peto seu conveho. Hesych.

Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator: qui lignatum it, seu ligna colligit, calo, Pausan.

Ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio. Suid. Dicuntur etiam ipsa ligna. vel ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverunt. Plut. ad Color. Herodian l. 7.

Ξυλίζομαι, idem quod ξυλεύομαι. Plut. in Artox. ἐν τῷ παϱαδείσῳ ξυλίζεσθαι. Metaphoricè, apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενα μάπα, veluti affulas legentes.

Ξυλισμὸς, lignatio.

Ξυλάϱιον, & ξυλήϱιον, ου, τὸ, parvum lignum. Polyb. & Dioscor. lib. 1. cap. 90.

Composita.

Α'ξυλος, ος, ὁ ἡ, ὸν, non lignosus, lignis carens Herodot. Strabo l. 12. Item lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. ll. λ.

Α'ξυλίς, lignorum inopia. Suid.

Α'ξυλάϱ ὕλη in quam nemo lignatum ivit, è qua nemo ligna collegit aut colligit.

Α'ξύλευτος, unde nemo ligna petiit: idem quod ἄξυλος.

Α'ποξυλίζω, lignum seu quod est ligneum detrabo, ligno spolio.

Α'ὐξύλος, ex ipso ligno adhuc rudi contectus. Exponitur &, qui est è vernaculo ligno: in Epigr.

Βαθυξυλος, profundus lignis, opacus. Aristot.

Ε'κξυλόω, ex alia materia in lignum verto, ex tenero & molli lignotum reddo.

Ε'νξυλώμα, lignum fio, in lignum mutor. Theophrast. de hist or. plant.

Ε'ριόξυλον, ου, τὸ, lanâ seu lanugo xyli, id est, gossipii fruticis digenea lana, utitur Vlpian. in lege, Si cui lana legetur. ff. de legatis, 3. &c.

Εὐξυλής, ές, ὁ ἡ, ὸν, qui est probæ materiæ.

Μονόξυλος, ex unico ligno confectus. Pluto de leg. lib. 12.

Υ'ποξυλος, subrus ligneus: vel qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus. Xen. in Oecon.

Ξωὸ, vide in Σωὸ.

ΞΥΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, communis: idem qnod κοινὸς. Iliad. σ, ξυνὸν ἦμαϱ πολέεσσι πέλεται. Et apud tragicos ξυνὸν δόϱυ, communis seu socia hasta. Iliad. σ. ξυνὸς ἐνυάλιος, communis Mars, i. anceps & ἀλλοφϱόσυνος.

Ξυνὴ, communiter, apud Apollon. Arg. lib. 3.

Ξυνῆθες, idem quod ξυνὸς, communis. Iliad. α, Οὐδέ πω ἴδμεν ξυνῆτα κείοντα πολλά.

Ξυνήων, ονος, ὁ ἡ, ὸν, pro eodem apud Nonnum. Apud Hesiod. in Theog. κατὰ ξυνήονας ἔϱγων, exp. participes malorum operum.

Ξυνώω, ῶ, conjungo, consocio. Frequenter apud Nonn. ut πάντες ἑνὶ ξυνώσατε μύθῳ, hoc omnes uno ore dixistis. Et Τ'ῷδ' ἠμετέϱῃ μίαν ξυνώσατε πιλῷ, communi filium & patrem honore sociate. Rursum, Εἰ δέμε πιστώσῃ ϕιλίης ξυνώσατε δεσμῷ. si me communi omnes & fido amore profequuti estis. Item communico, apud eundem, μίαν ἀμϕοτέϱοις ξυνώσατο ϕϱονῶν.

Ξυνίζω pro ξενίζω, hospitium communico.

Ε'πίξυνος, (comp.) communis, promiscuus, idem quod ἐπίκοινος, Ε'πίξυνώνυμος, idem quod ξυνώνυμος, apud Apoll. Rhod. l. 3.

Ξύσεις, Ξυρὸς, &c. ξύσις, ξύσμα, ξυστὸς, &c. ξύω, vide in Ξέω.

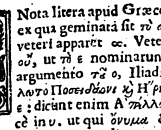

Nota litera apud Græcos, quæ ὁ μικρὸν dicitur: ex qua geminatâ fit τὸ ω, ut ex hac ejus figura veteri apparet ∞. Veteres eam vocarunt etiam οὖ, ut τὸ ε nominarunt εἶ. metri causa: ut in argumento τῷ ο, Iliadis, Οὖ, Κεφισίης λεχέλοτο Ποσειδάωνι ϗ Η'ϕη. ¶ Doricè vertitur in ε: dicunt enim Α'πόλλων pro Α'πόλλων. Aeolicè in υ. ut qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append, ¶ In multis redundat ο: ut ὀκάλλω, ὀσϕϱᾶις.

O' cum sola aspirationis nota, articulus est præpositivus, nominativi casus. gen. masc. num. sing. cujus fœmin. ἡ, neut. τὸ: ut ὁ ἀνὴϱ, ἡ ϗκαινα, τὸ ξύλον: cæteros casus pete ex gramm. At ὁ, cum aspero & gravi, vide in O's. Interdum exp. ille (certum quendam qui notus sit, aut cujus antea facta fuerit mentio, intelligendo, vel ἐξοχὴν denotando) ut ἤλυθεν ὁ ποιητὴς, venit ille poeta, nimirum certus quidam & notus poeta, aut cujus antea facta fuerit mentio: aut etiam insignis & eximius præ cæteris. Sic & cum propriis nominibus: ut ὡς ἔϕην ὁ Ο'μηϱος, sicut dixit præstantissimus ille Hom. Sic quum. Aristot. in genere de qualibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum unicum illud ac summum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantum gratia ponitur: ut apud Aristot. rhet. 2. Α'ντιϕῶν ὁ ποιητὴς. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ σὸς, seu ὁ ὑὸς ut Κύϱῳ ὁ Καμβύσου, & Δαμᾶτ ὁ Α'γησέξεω. Interdum tamen omittitur ὁ, ut Thuc. lib. 8. Στϱομβιχίδης Διοτίμου. ¶ O', præfixum adverbio dat illi nominis adjectivi significationem: ut ὁ πάλαι, pro παλαιὸς, priscus. Sic ὁ ἄνω, supernus; ὁ κάτω, infernus Sic ὁ πάνυ, insignis. ¶ O' cum participio, resolvitur in articulum postpositivum cum præsenti aut præterito imperfecto; ut ὁ λεγόμενος, i. ὃς λέγεται: vel ὃς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Iungitur & variis particulis. Cum μὲ & δὲ divisionibus adhibetur. Dicitur enim ὁ μὲ, &c. ὁ δὲ, &c. i. hic quidē ille verò, vel unus quidem, alter verò. Referrur autem ὁ μὲ ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Cum γε, interdum vacante γε, ut ὅγε & τόγε pro ὁ & τό: interdum ὅγε, τόγε, hic, hæc, hoc. Cum δὲ: ut ὅδε hic: de quo vide sua serie. ¶ O' apud poetas interdum ponitur pro αὐτὸς, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere casu & numero. ¶ O', interdum pro articulo postpositivo: O's qui, τῷ pro ᾧ, cujus, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet: ut οἱ ἀμϕὶ Σωκϱάτεα Socrates, οἱ ἐν τέλει, proceres, οἱ ϗϱὶ αὐτὸν, familiares ejus, ὁ ϗϱὶ ἄμματος, consanguineus. ¶ Τὸ in neutro genere interdum infinitivo junctum pro nomine substantivo ponitur: ut τὸ πεῖν τὸ ϕαγεῖν. ¶ Apud Grammaticos τεχνικοῖς ponitur: ut τὸ ἀϱτητὸν opponitur τῷ κλιτῷ. Sic τὸ χϱῆμαι οἷς ἔχω Α'ττικὸν ἐστι, oratio hæc Attica est. Interdum exp. quapropter: ut Il. γ, Α'λλὰ πάγ' οὐκ ἐθέλοντο. τὸ γὰ κλαῦσα τέτηκα. ¶ Τῷ, & poeticè τέῳ (genit. tam masc. quàm neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος: cujus? Τοῦ (sine accentu (pro τινὸς alicujus. Doricè pro his τεῦ & τευ dicitur. ¶ Τῷ vel poeticè τέῳ interdum pro τέτε ponitur, subintellecto substantivo πότῳ vel τόπῳ vel χϱόνῳ vel tali aliquo. Item pro τίνι, cui. At τῷ (sine accentu) pro τινὶ: alicui. Item adverbial. sequente infinitivo, pro, quia, quoniam. Interdum pro igitur, quare. ¶ Τῇ interdum adverbial. exp. hîc, hâc, huc: aut illîc, illâc. ¶ At Τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim verò, vel, cùm & tum. Τῇ ϗ τῇ, hac illac, apud Heliodum. ¶ Interdum τῇ significat eo modo, ea ratione. Item ea parte, eo loco, ibi, vel etiam ubi. ¶ In plur. pro αἱ fœm. gen. dicitur apud poetas ταὶ: ut ταὶ τειοσαὶ: in Epigr. pro αἱ τειοσαί.

O'α, vide in Οἷς sive Ο'ΐς.

Ο'ΑΡ, αϱος, τὸ, uxor, conjunx: (✠ quasi ὁμόσαϱ, παϱὰ τὸ ὁμῶ ἀϱᾶσθαι γάμῳ. Etym.) Iliad. ι. Α'νδϱάσι μαϱνάμενον Ο'ϊλῆος ταχὺν ἵππον ἔκτανε, τὸν ϗϱὶ γάμοις, nuptiæ: quòd socient & copulent conjuges. Apud eundem & Etymolog. pro ὄαϱες dici etiam ὄαϱ: annotatur: quod exp. etiam, lusus venerei. Item confabulationes, colloquia, consilia. Sic Epigram. lib. 4. Τεϱπόμβιον τυγάτης Πάϱϑεν ὄαϱες. Pro ὄαϱες contracte ὄαϱες dicitur. Il. ε. ἀλλοίοιο κελεύεις Λεύσσειν μνήμης, ὀμωκέσμου ὄϱεστι.

O'αρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ, Σβέσσε δ' ἐν χάϱισι θύϱ' ἠϱάϱοντε γαμβϱῷ. Il. χ. Πάϱθεν δ' ἠϱάϱοντε τ' ὀϱϱίζετον ἀλλήλοισι.

O'αϱισμὸς, ὰ, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

O'αϱιστὴς, ὰ, ὁ, confabulator. Od. 7.

O'αϱιστὺς, ύος, ἡ, idem cum ὄαϱισμὸς, confabulatio, colloquium, & peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Iliad. ξ, & Iliad. ϕ.

Συνοάϱης, (comp.) comes: propriè tamen de uxore dicitur & marito. Hesych. & Eustath.

Συναοϱάω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκείᾳ οἱ συναοϱεῖ ἐλπίς.

Ο'ΒΕΛΟ'Σ, ὸς, ὁ, veru. Il. α, & alibi apud Hom. -ϗ ἀμϕ' ὀβελοῖσιν ἔπειϱον ἑψήσαν. Herodot. ὀβελὸς βωτόϱως σιδήϱεος. Pro eo Bœotice dicitur ὀδελὸς, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, fibula: ✠ Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta certis scriptorum locis apponi solita: vel quòd obeli, i. veru formam haberet, vel quòd tanquam veru superflua jugularet & confoderet, teste Hieronymo.

O'βελίας ἄϱτος, panis veru: status: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

O'βελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xen. Cεωϱὸν ὀβελίσκον. O'βελίσκος à figura dicti fuerunt lapides pyramidum rectarum, sed minores: quod nomen & Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. c. 8. Item ὀβελίσκος pro lamina ensis. Poll.

O'βελίζω, expungo. obelo noto: utitur Cicero ep. fam. l. 9.

O'βελισμὸς, ὰ, ὁ, obeli, appositio, notatio quæ fit appositio obelo.

O'βελαῖα ῥαϕὴ, apud medicos sutura tertia cranii, recta per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

O'βολὸς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Α'μϕωβολία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Α'μϕώβολα, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph.

Πεμπτόβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinque fidum. Ab Aeolibus prosectam esse vocem, qui πέμπτος pro πέντε dicunt, tradit Eust. Il. α. & Od. γ.

O'ΒΟΛΟ'Σ, ὸς, ὁ, obolus: numnus minutus, *utpote sexta pars drachmæ*. Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marcum c. 12. exp. ὀβολὸς δύο. Vide Eras. in proverb. obolo dignus. ✠ ab ὀβελὸς derivatum putatur, quod ὀβελὸς figuram haberet, ita tamen ut non in acutum desineret. De hujus nominis derivatione lege & Plut. in Lysandro.

O βολιαῖαι τϱοχαλίδες, apud Aristot. histor. anim. lib. 4. videtur significare obolares.

O'βολιαῖος, q. d. obolaris: ut ὀβολιαῖον κϱέας, in epistola Theanûs: & ὀβολιαῖοι τόκοι, apud Eust.

O'βολιστικὴ, ars fœneratoria. Aristot. pol. lib. 1.

Composita.

Δίωβολον, duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβόλιον, ου, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 5. τὸ πϱῶτον μὲν ἱκανὸν διοβόλια μόνον.

Ε'πιβολία, quasi ἐπίωβολία dicitur inde, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπιβολίαν fuisse τὸ ὀπτάκτατον.

Η'μιωβέλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidiata oboli pars. Suid. Apud Aristot. rhet. l. 1. τὰ ἡμιωβέλια sunt vascula minimi pretii.

Η'μιωβελιαῖος, ὰ, ὸν, semiobolum æquans pretio vel pondere, ideoque vilis & exiguus. Xenoph.

Decomp. A'νημιωβέλιον, idem quod ἡμιωβέλιον. Suid. A'νημιωβελιαῖος, semiobolaris. Aristoph in Ran.

Ι'σοβολῶ, æquali pondere. Hesych.

Πεντώβολον, quinque oboli Aristoph.

Τεβώβολον, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per jocum de homine nihili dicitur.

Τέβολον, ου, τὸ, summus quatuor obolos valens, effigiem Iovis impressam habens. à postica autem parte duas noctuas, ut tradit Poll. l. 9. Τεβόβολα βίβλος, pro militis stipendio Eustath. ex Pausan.

Τεβολιαῖος, idem quod τεβόβολος. Suid.

Τεβολίζω, quatuor obolos accipio. Poll. & Eust.

Τειώβολον, tres oboli. Scribitur & τειόβολον. Thucyd. & Diosc. lib. 5. cap. 107.

Τειοβολαῖος, & τειοβολιαῖος, triobolaris, tres obolos ponderare vel pretio æquans, & *per consequens*, vilis ac nullius pretii. Suid. & Eust.

Υ'ποβολος, adject. dicitur res quæ in usuras sextantes oppignerata est. Υ'πόβολος est simpliciter, quæ oppignerata est.

O'βϱιμος, vide in Βϱιάω, & in O'μβϱος.

O'ΒΡΙΖΟΝ χϱυσὸν, aurum obrysum, i. purum ex crebra coctione: ✠ quasi ὀβϱύζον, hoc est, siderum delicatumque. Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quod ex Ophir, insula præstantissimum aurum soleat advehi.

O'γδοϑ, vide in O'κτὼ.

O'ΓΚΑ'ΟΜΑΙ, rudo: asini proprium. Βϱεμῶ. Hesych.

O'γκηθμὸς, ὰ, ὁ, q. d. ruditus.

O'γκησὶς, ὶδος, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

O'ΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus aratri: scissione factus. Il σοὶ δ' ἐϱϱέτω ἀϱότϱου ὄγμος. Theocr. idyll. 10. Οὔτε τ' ὄγμον, ἄχϱι ὀϱθὸν ἄϱυσα, οὔτε ϑαϱίζας. ¶ Item pro via apud Nicand. in Ther. πλησίον τοῦ ὄγμου ἐλαύνων.

Ο'γμέω sulcum duco. Apud Soph. in Philoct. φοβεῖσ' γρέγε' ἐπ' ἔβον ὄγμᾶ'ε τόνδε, pro ἐγεξῆς πορεύεται, inquit Scho

---

Ο'ΓΚΟΣ, ὁ, tumor, ἔπαρσις. Eust. & Hesych. ut ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Item moles, massa. Aristot. eth. l. 10. cap. 7. εἰ γὰρ τῷ ὄγκῳ μικρὸν ἦσι, ἀλλ' ἀεὶ μᾶλλον ὑπερέχει πολύν. Item eminentia seu prominentia. Il. δ. Τῦ δ' ἐξεναρίζομένοιο πολὺς ὀγκὸς ὀΐεσσι ὄγκοι. Item amplitudo, μέγεθος. Aristot. de mundo, & in Geopon. Item gravitas, pondus. Soph. in Electra. Plut. in Lyc. & de orac. Pyth. ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus seu animus elatus & inflatus. Plut. in Coriolano, μεσοῦσαν ὄγκου καὶ μέγας χρησὸς τῆς φρονήματος. Et βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi potest, gravitas, amplitudo, majestas: ut apud Athen. l. 1. φέρει ἡ τοῖς μὴ χαμαιβόλοις ὄγκος καὶ δόξης πλήρης ὄγκος. Dicitur & de gravitate orationis, apud Aristot Rhet. 3. & apud Plut. (Xenoph.

Ο'γκώδης, ες, ὁ, ἡ, tumidus, inflatus, magno mole assurgens. Ο'γκηρὸς, ὰ, ὸν, tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. ὃ δὲ μέγας δοκεῖ ἔνεκα φύσεως λέγειν, ἀλλὰ φάσκοντες τὸ ὄγκηρὸν. Exponitur &, fastuosus, apud Xen. Hell. 3.

Ο'γκόω, tumidum reddo, tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, insto. Aristoph. in Vesp. ἀεὶ ὀγκῶσα τὸ φρόνημα, neque animum sustulisse.

Ο'γκόομαι, tumidus reddor, tumesco. Item metaph. insolesco. Aristoph. in Ran. & Xen. apomn. l. 1. ὀγκωμένου ὅπ' ἡβῆς.

Ο'γκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ο'γκωτὸς, ὴ, ὸν, tumefactus, elatus, magna mole assurgens, ut ὀγκωτὸν τάφον, in tumulum congesti sepulchri.

Ο'γκύλλομαι, efferor, turgeo & magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item jacto me, superbio, alta & magna sapio. Athen. l. 7. & Erot. in lex. Hippocr.

Ο'γκύλος, tumidus, inflatus, superbus.

Ο'γκύλη, ης, ἡ, angulus seu uncus. Hesych.

Ο'γκος, ὁ, uncus, uncinus, hamus. Schol. Arist. & Poll. l. 1.

Ο'γκίς, acervi, tumuli. Hesych. (Od. β.

Ο'γκιον, sive ὀγκίον, aut ὄγκιον, vas in quo aliqua reponuntur.

Compositæ.

Δισγκόω, tumefacio inflo, majus & grandius facio.

Δισγκωσις, εως, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, malè seu valde gravis & onerosus.

Ε'ξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem eveho: unde pass. apud Herodot. ἐξόγκωται μοι ἡ νηδύς, unusta facta est mihi alvus. Item metaph. insolesco, turgesco, evehor: ut apud Basil. ἐξογκούμενον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος ἀξίωμα ἐξογκώμενος.

Ε'πόγκια, farcinæ & onera navis. Hesych.

Εὔογκος, amplæ molis vel compactæ: vel justæ molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. εὔογκα dicuntur quæ admittunt & requirunt ornatum, A'Suida exponitur etiam, portatu facilis, minimè gravis.

Περίογκος in molem amplam distentus.

Τ'περόγκος, supra modum tumidus & turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item gravis & magnificus. Exponitur & superbus, valde fastuosus.

Ο'ΤΚΝΗ. sive ὄχνη, ης, ἡ, pirum sylvestre, quod & ἀχλὰς vocatur (✠ à verbo ἄγχειν, i. strangulare, quoniam acerbitate sua propemodum strangulant ejusmodi pira sylvestria. Dicitur etiam de pyo hortensi seu sativo. Od. ν, Ο'γχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. hoc nomine appellatur & ipsa arbor pirorum, apud eundem Hom. ibidem: Ε'νθα δὲ συκέη μακρὴ πεφυκυῖα πλεθώρη, Ο'γχναι καὶ ῥοιαί.

Ο'δαῖος, &c. vide in Ο'δε.. Ο'δαξ &c. in Ο'δούς.

Ο'ΔΕ ἥδε, τόδε. hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆς δε, τοῦδε. Il. ω. Α'ρχεῖος μὲν ὅδ' ἦεν. Dem. pro. cor. τοῦτο δὴ δεῖ σκοπεῖν, ὑπὲρ οὗ ὅδε φυσᾷ ἀπωλεσε κρ. ὃ' ἐσιτόν. Apud Hom. Od. φ. Ε'νθον δὲ δὴ δῦ' αὐτὸς ἐγὼ: Eust poni ἐπὶ παρελλήλα ait. Usurpatur & de prima persona, pro ἐγὼ. apud Soph. in Ajace, αὐδῶδε τοῦδ' ἀπὸ σκηνῆς κρεσσὼ, Sic Εὐρύσακον τὸ δ' αὐδηεῖ δὰ τέχνες θαεῖν. Extra compositionem ὅδ' ἡ: præcedente ὅ μὲν, hic quidem, ille verò, ut antea dictum fuit in Ο'τόσε, apud Hom. huc, μέχρι τῶδε, huc usq; ad hoc usque tempus. ¶ Τῶδε, (dativus adverbialiter positus, aut etiam adverbium) hoc modo, hac ratione, hac via: vel sic ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως κοὐ μᾶλλον οὕτω. Item hîc, hoc in loco, item istic. Plat

Ω'δε, (adverb.) hoc modo, hunc in modum, sic, ita. Hesiod. in Erg. Ω'δ' ἔβρδειν. ἔργ. δὲ τ' ἐργῷ ἐργάζεσθαι. Il. θ. Ω'δ' δ' ἔτω Τρῶες μεγαλήτορες ὡς ὀφέλ. Apud Xen. ὧδε πως ἔσπερ, in hanc sententiam locutus est. Item adeò. Ponitur etiam pro hîc, ut Matth. 28. & pro huc: ut apud Theocr. idyll. 15.

Ο'δί, Attica terminatione, idem quod ὅδε: & νδί, idem quod ἥδε & τεδί pro τόδε. Aristot. Themist.

Ω'δί itidem pro ὧδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5.

Ω'δμή, &c. vide in Ο'ζω. Ο'δοντάω, &c. in Ο'δούς.

Ο'ΔΟΣ, ὁ, ἡ, via, iter. Od. σ. ἐγὼ δείξω ὁδὸν. Iliad. α. Οἵτινά οἱ ὁδὸν ἔλθῃσι. Xen. Pæd. 8. σὺ δὲ εἰσήκασαν ἔνθεν ἰὼν ἔξεσιν τῆς ὁδοῦ. & apud Dem. Thuc. Plat. &c. Item via & ratio seu methodus. Aristoph. in Nub. ἄλλου πῶ νύκτα φροντίζων ὁδὸν, μόνα δ' ἐγὼ ἐμέμνημαι. Xenoph. Pæd. 1. πάνυ δὲ ὁδὸν ἰὼν τοῦτο προέλθων ἐκανῶς ἐπαύσατο. apud Isocrat. Dem. Plutarch. Item Hebræorum more, vita & institutum. Item secta, αἵρεσις. Act. Apost. 19. Item auxilium vitæ. Il. Ε'γχεϊ πάντα ὁδὸν, θύσις δέ τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶ Item insolentia quæ juxta viam struuntur. Iliad. α. Η' ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ κεν ἴομι μάχεσθαι. Demost. in Aristocr. ἐν ὁδῷ κρίνειν, id est, ἐν λόγῳ. ✠ Eustathius derivat ab ἔω significante κρίνειν.

Ο'δηγός, ὁ, ἡ, faustus, auspicatus ad iter. Hesyc. Est & Mercurii epitheton, quod in viis statuererur ad semitas monstrandas, quæ ἐνόδιοι. propterea est cognominatus, apud Theoc. idyll. 26.

Ο'δήτης, ὁ, viator. Od. ν, & ρ.

Ο'δεύω, ὁδεύσω, iter facio, proficiscor, eo. Mosch. idyll. 3. Α'λλοῖς μὲν Πίσσου ἔπλω κατὰ πόντον ὁδεύω. Herodian lib. 7. νύκτωρ δὲ καὶ ἡμέρας ὁδεύσαντες ἐξ ἀδοκήτου ἐπὶ Πάονας. Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύειν, per terram iter facere.

Ο'δοιπόρος, viator.

Ο'δεῖα, ἡ, profectio, iter.

Ο'δάω, duco. præeo. Æschyl. Metaphoricè apud Eurip. in Ione, ὁδώσουν Δυσδαίμον κεφῆρον πλοκῶσατ'. efficе ut perficiat crateribus Creusa id quod cupit.

Ο'δύσμαι, via mihi ostenditur. Herodor.

Ο'δεύω, sive ὁδέω, viatico instruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. ἢ τίς σε δεῦρο βορᾶ δόντα ναυτίλοις κεχρωσμένον; Ibidem: Ο'δοῦσιν ἡμῖν σῖτον, ἢ ἀπανίζεμεν.

Ο'δώδης, seu ὁδώδ., vendibilis, qui emi potest. Item ad iter conficiendum idoneus. Hesych.

Οὐδός & ὐδός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

Α'μφοδος, ὁ, ἡ, bivium, vel circuitus. Xen. in anabas. Α'μφοδος, ἡ via urbis, vicus, platea. Hesych. & Suid.

Α'μφόδιον, τὸ, parvus vicus, seu parva platea. Luc.

Decomp. Α'ναμφοδίω, de duobus dicitur quum obviam sibi euntes abierrant.

Δι'αμφοδος, deviare: seu in biviis à sese divelli. Eust.

Μεγαλαμφοδος, amplos circuitus habens: apud eundem.

Πεντεμφοδος, qui circum plateam est: vel in circuitu situs.

Α'νοδος, ἡ, viam sursum ferens, ascensus. Herodian. lib. 3. Xenop. anab. 2. ¶ Item, adjectivè, ὁ, ἡ, invius, per quem via non patet. Xenoph. & Eurip.

Α'νοδία, ἡ, iter, imperium. Plut. de garrul. Philo de vita M. l. 1.

Decomp. Δυσανοδος, ὁ, ἡ, ascensu difficilis: vel simpliciter, ad quem accedi vix potest.

Ε'πάνοδος, reditus. Plut. de deo Socr. Herodian. l. 8. Et etiam figura dictionis apud Rhetores, de qua vide Iul. Rufin. Item iteratio, repetitio brevis capitum & summæ eorum quæ dicta sunt: seu peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐλαυνόντα, ex ipso itinere appulsum, statim, extemplo.

Α'φοδος, ἡ, discessus, digressus. Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eundem de arte equ. & in Lacedæm. pol. Peculiariter significat secessionem ad exonerandam alvum, teste Hesych. Inde pro lenitate etiam accipitur, apud Luc. & Athen. lib. 10. Et pro stercore & quolibet excremento, apud Diosc. l. 2.

Α'ποδίον, τὸ, excrementum, stercus. Pro quo Nicander in Ther. & Alexiph. dixit ἀρόφοδον, ρ inserto metri causa.

Α'ποδέω, excerno, alvum exonero.

Α'φόδιμα, τὸ, excrementum, stercus. Α'ποδιάσειον, latrina.

Decomp. Προεκφοδέω, proluviem alvi projicio.

Δίοδος, ὁ, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, transitus. Thuc. l. 1. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 3.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Synes. ep. 67. διοδεύειν τὴν ὑπόκωφον ὡς αὐτὸν τοῦτον. peragrans suspectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ, ἡ, pervius, permeabilis.

Decomp. Α'διόδευτος, impervius.

Εὔοδος, transitu facilis.

Δύσοδος, ὁ, ἡ, per quem difficulter iter fieri potest: vel, invius, avius. Thuc. l. 1. Item subſtantivè, via difficilis. Hesych. & Suid.

Δυσοδία, iter impervium. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: seu malam & impervium viam navigatus sum.

Ε'νόδιος, ὁ, ἡ, in via situs: vel, in via habitans. Il. α, σύνεσσιν ἐνοδίοις ἐξεχέουτο τὸ Ε'νοδίοις. Est etiam epitheton Mercurii, qui in viis collocabatur: apud Theocr. idyll. 26. Et Dianæ, seu Hecates, quæ in triviis coli solebat: in Epigram. Pro eo in prosa dicitur ἐνοδία: ut apud Xenoph. in Cyneg. Ε'νόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ingressus. introitus: vel, via quæ in locum aliquem fert. Odyss. κ. & λ. ut. in Alex. Item reditus, tributum seu vectigal quod penditur. Polyb. de rep. Rom. & can. 15. concilii Ancyrani.

Εἰσόδιος, ὁ, ut εἰσοδος λόγος, quæ in introitu alicujus habentur oratio

---

Ο'δύνη, ης, ἡ, dolor, ἄλγος. Hesych. ut ὀδύνη τῆς κεφαλῆς, dolor capitis. Item ὀδύνη τῆς γαστρὸς, dolor ventris. Item ὀδύνη τῆς καρδίας, dolor cordis. Item ὀδύνη τῆς ψυχῆς, dolor animæ. Item ὀδύνη τῆς γλώσσης, dolor linguæ. Item ὀδύνη τῶν ὀφθαλμῶν, dolor oculorum. Item ὀδύνη τῶν ὀδόντων, dolor dentium. Item ὀδύνη τῶν ποδῶν, dolor pedum. Item ὀδύνη τῶν χειρῶν, dolor manuum. Item ὀδύνη τῶν ὀστῶν, dolor ossium. Item ὀδύνη τῶν μυῶν, dolor musculorum. Item ὀδύνη τῶν νεύρων, dolor nervorum. Item ὀδύνη τῶν ἀρτηριῶν, dolor arteriarum. Item ὀδύνη τῶν φλεβῶν, dolor venarum. Item ὀδύνη τῶν ἀρθρῶν, dolor articulorum. Item ὀδύνη τῶν ἰσχίων, dolor coxarum. Item ὀδύνη τῶν μηρῶν, dolor femorum. Item ὀδύνη τῶν γονάτων, dolor genuum. Item ὀδύνη τῶν κνημῶν, dolor tibiarum. Item ὀδύνη τῶν σφυρῶν, dolor talorum. Item ὀδύνη τῶν ποδῶν, dolor pedum. Item ὀδύνη τῶν δακτύλων, dolor digitorum. Item ὀδύνη τῶν ὀνύχων, dolor unguium. Item ὀδύνη τῶν ὤμων, dolor humerorum. Item ὀδύνη τῶν πλευρῶν, dolor costarum. Item ὀδύνη τῶν μαστῶν, dolor mammarum. Item ὀδύνη τῶν ὀμφαλῶν, dolor umbilicorum. Item ὀδύνη τῶν ὀσφύων, dolor lumborum. Item ὀδύνη τῶν ἰσχίων, dolor coxarum. Item ὀδύνη τῶν μηρῶν, dolor femorum. Item ὀδύνη τῶν γονάτων, dolor genuum. Item ὀδύνη τῶν κνημῶν, dolor tibiarum. Item ὀδύνη τῶν σφυρῶν, dolor talorum. Item ὀδύνη τῶν ποδῶν, dolor pedum. Item ὀδύνη τῶν δακτύλων, dolor digitorum. Item ὀδύνη τῶν ὀνύχων, dolor unguium. Item ὀδύνη τῶν ὤμων, dolor humerorum. Item ὀδύνη τῶν πλευρῶν, dolor costarum. Item ὀδύνη τῶν μαστῶν, dolor mammarum. Item ὀδύνη τῶν ὀμφαλῶν, dolor umbilicorum. Item ὀδύνη τῶν ὀσφύων, dolor lumborum.

oratio. Et εἰσόδιον αὐθ., flos qui spargitur ingredienti, apud Greg.

Τὸ εἰσόδιον, honorarium, reditus. Hesych.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: *de pecuniæ seu proventus reditione & illatione dictum.* Regum. l. 4. c. 12. Paralip. 2. c. 15.

Decomp. Ε'παίσοδος, ὁ, ἡ, inoressio, aggressio.

Ε'παισοδος, ὁ, ἡ, superinductus, qui supervenit, adventitiusve.

Ε'παισόδιον αὐθ., in Epigr. Et ἐπεισόδιος ἐπῳδία, apud Plutarch. de deo Socr.

Ε'πεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. de arte poët. Ponitur & pro omni accessione adventitio jucundoque apud Plut. symp. 2. & in vita Hom.

Ε'πεισοδιώδης, ὁ, ἡ, ὃ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις. Aristot. de arte poët. & metaphys. 11. Ε'πεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον interjicio aut interfero. Aristot. rhet. 3. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. A'ντεισόδιος, ὁ, ἡ, mutuus seu alternus in ressus. Plut. de placit. philos.

Παρεισοδεύω, obiter seu præter alia ingredior, vel simpliciter, ingredior & incedo.

Ε'ξοδος, ὁ, ἡ, via qua alicunde exitur. Thuc. l. 1. Herodian. l. 7. Item exitus, ipsa exeundi actio, egressio. Soph. in Ajace. Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l. 2. Herodian. lib. 6. & 5. Item excursio, eruptio. Thuc. l. 3. Xen. Hell. 1. Item profectio ex aliquo loco. Herodian. lib. 2. In fabulis dicitur pars tragœdiæ post quam non est cori cantus: ut desinit. Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu finit. Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu finit, Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu finit, Aristoph. in Vesp. Dicitur & de exortu Solis: in Psalm. David. Item exitus, i. finis, Thuc. l. 3. Et specialiter de fine vitæ, apud Gregor. in s. baptisma.

Ε'ξόδιος, ὁ, ἡ, ὃ, ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicujus canuntur. Suid. ex Cratino. Et ἐξόδια βήματα, ultima morientis verba, apud Greg.

Ε'ξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib. 4. Item exitus & finis. Plut. in Philopœm. & in Alex. Deuter. 16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Aegypto.

Ε'ξοδία, ἡ, idem quod ἔξοδος, exitus, egressio. Deut. 16. 2. Reg. 11. Item expeditio, eruptio Suid. ex Polyb. (ristoph.

Ε'ξοδικὸς, ad exitum pertinens: ut ἐξοδικὰ μέλη, scholiast. Aristoph. in Cyclop. μὰ τὸν' ἐξοδικὸν γ' ἐγὼ Ξένοισι χρήματα.

Decomp. A'νέξοδος, unde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. Plut. de def. orac. A'νέξοδος ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur, Plut. in prob. Rom.

Διέξοδος, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thucyd. lib 3. Philo de vita M. lib. 1. apud Philon. de vita M. lib. 3. διέξοδος ἡ ἐκ τῆς γῆς, exp. ingressio in vita: vel percursio & transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi. & metaph. explicationem seu enarrationem qua rem quampiam percurrimus, apud Galen. & Poll. de vita M. l. 1. Διέξοδος τῶν παθητῶν, cursus errantium stellarum Aristot. de mundo.

Διεξοδικὸς, ὴ, ὸ, pervius, per quem transiri potest: unde τὸ διεξοδικὸν τοῦ μέρους, pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur. Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod unum est ex propriis Rhetoricen & Dialecticen discernentibus. Alex. Aphr. in 1. top. Sic διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab. Διεξοδικὸς, pertranseundo, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam vagè, plenè, fusè, apud Dionys. Areop. Διεξοδεύω, exeo per, permeo, percurro: Eust. A'διέξοδος, per quem transiri nequit: vel unde exire non licet. Epigr. Δυσδιέξοδος, ægrè pervius: vel unde exire difficile est. Greg.

Ε'ξέξοδος, exitus, adversus aliquem, eruptio.

Εὐέξοδος, unde exire facile est.

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδος, ὁ, ἡ, ὃ, per quem facilè iter patet, pervius. Item iter expeditum habens: Athen. lib. 3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu utitur.

Εὐόδως, facilis via, expeditè, itinere prospero, Et general. prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: vel iter prosperum. Aristoph. in Ran. & Epistr. cap. 8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hesych.

Εὐόδιος, f. ιον, prospero & expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. ῥᾴ ὅπου αὖ εὐοδίην τῷ σώματι, quâ viam patefactam nactum sit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Εὐοδόω, f. ῶσω, prosperum & expeditum iter præbeo. Regum l. 3. c. 12. ἐυοδῶσει σε ὁ Κύριος, diriget & promovebit iter tuum. Theophr. de caus. pl. 5. c. 6. ἢ ὑφὴ κωλυομένη μὴ ἐπεσεξομένη πρὸς τὸ ἐφελκόμενον μὴ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδέομαι, prosperam viam nancisco, prosperum iter à Deo obtineo. Rom. c. 1. & metaph. feceli rerum successu utor. Herodot. εὐοδεῖτε τῷ Κλεομβρότῳ ἐς τὸν Δημάρητον πρᾶγμα. 1 Cor. 16. Σπουδεύζων ὅ, τι ἂν δοκῇ αὐτοῖς, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtineuerit.

Decomp. Κατεὐοδοῦ ὁδὸς ἡμῶν, prosperè succedit iter nostrum. Iudicum c. 18. (Odyss. γ.

Ε'υφυόδης, ὁ, ἡ, per quem latæ patent viæ: vel latè patens.

Ε'φοδος, ἡ, via qua aliquò acceditur, aditus. Thuc. l. 1. Metaphoricè pro, via & ratio. Diosc. lib. 6. cap. 1. Item insinuatio. Hermog. de invent. l. 4. c. ult. Item accessus, adventus, plerunque infestus & hostilis. Thuc. l. 3. & 4. &c. Herodian. lib. 1. Et simpliciter pro accessione & itione ad aliquem locum. Thuc. l. 1. & 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb. l. 4. Item apparatus, instrumentum. Ε'φοδος, ὁ, ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest Thuc. l. 6. Ε'φοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores. Polyb.

Ε'φοδον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ. Xenoph. Hell. 1. Demosth. Olynth. 3. Et metaph. admiculum, omne id cujus auxilio ad aliquid pervenimus. Plut. in symp. sept. fap. & alibi.

Ε'φοδιάζω, ad viam instruo & viatico dono. Herodot. in Calliop: τοὺς λυσιμάχους πάντας ἀποπέμπουσιν ἐφοδιάσαντες ἐς τὰς Α'θήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σωφρόσυνε, ἀνδρὶ χαρᾶσθαι, οἷς αὐτὸν ἐφοδιάζει φιλοσοφία πρὸς τὸν γραφέα. Sic & apud eundem in Coriol. Gregor. & Basil.

Ε'φοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item activè, pro viatico exigo. Xen. Hell. 1.

Ε'φοδιάω, obeo, percurro, lustro. Xenoph. Pæd. 8. ἐφοδιᾶσε γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στρατεύων ἔχων. Polyb. χωφὼ λαμπάνοντ, πόσῳ καὶ πόσας ἐφοδιοῦσι δεῖ φυλακάς.

Ε'φοδεύομαι, idem. Xenoph. Hellen. 2. Οἱ ἀπαίσιον ἐφωδεύοντο κατὰ τέχνη.

Ε'φοδεῖα, ἡ, lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias & excubias inspiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος, ad quem facilè patet aditus: accessu facilis.

Περιεφοδιάζω, viatico ante instruo. Philo de vita M. l. 1.

Η'μίοδος, qui dimidia ex parte præest itineribus. Aristot. œconom. 2.

Κάθοδος, ὁ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item reditus: plerunque exulum. Thuc. lib. 8. & 3. Xenoph. Hellen. 1. Pro eo Ionice dicitur κατόδος, apud Herodot.

Μέθοδος, ἡ, via, compendium: seu ratio. Plat. de leg. lib. 1. Gal. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi & deprehendendi aliquid, apud Plat. de rep. lib. 4. Item ratio & via docendi ac discendi, apud Aristot. de part. an. lib. 1. Item artificiosa & compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cujus tres species vide apud Gal. initio artis parvæ. Item tractatus aliquis ac liber. Aristæ. polit. 6, & 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικὸς, ὴ, ὸ, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et μεθοδικὴ, ratio loquendi Quintil. l. 11. c. 15.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione, & via: adhibendo methodon. Pol.

Μεθοδίτης, ὃ, ὁ, artifex: vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor. in Pand. ἀγωγὴ μεθοδεύσα τὸ πᾶσμα, persequutoria pretii. Item machinor & architector. Chrysost. in c. 6. ep. Paul. ab Ephef.

Μεθοδεία, ἡ, occulta & fraudulenta circumventio. Ephes. c. 6.

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. A'μέθοδος, via & compendio carens.

Ε'μμέθοδος, idem quod μεθοδικὸς. Philo de mundo. Β'μμεθόδως, via & ratione compendiaria, artificiosè Alexand. in Top.

Ε'μμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Εὐμεθόδως idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μέσοδος, ἡ, & μεσόδιος, seu μεσοδίτης, ὁ, mixtio viarum. Item locus inter Scyllam & charybdin, apud Apoll. Arg. l. 4.

Παλιοδία, iter reciprocum: Suid.

Πάροδος, ὁ, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xenoph. anab. 4, & Pæd. 6. Demosth. Philip. 3. Item ipsa actio adeundi, ingressus. Suid. & metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδος quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenii causa. Epigramm lib. 2. Item quum histrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & se ostentat populo. Plut. in polit. præc. Item transitus. Thuc. l. 3. Aristot. de genet. anim. lib. 3. Πάροδος, ὁ, ἡ, qui juxta viam situs est. Demosth. ἀγρός. Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte & viatore, apud Ezechiel.

Παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat.

Πάροδίτης, ὃ, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. l. 3. Fœm. παροδῖτις

ερόδιτις, ut πεζοδίτης ἀνδρῶν, quæ secus viam est aut in via; in illdem lib. 1.

Πεζόδ-Θ- qui viam respicit. Metaphoricè Basil. πεζομίαν dicit esse πεζόδρομον λόγον. i. communem & omnibus notam & q. d. prope viam seu in via posi:am orationem.

Παρεζόδ-εύω, prætereo. prætergredior. Theocr. idyll. 24. Τὸν ἔρωτ ἔκτυπεν ὁδοιπόρος ὡς παρεζόδευσας. &c.

Decomp. Ε'πιπεζόδ-Θ-, repetita & secunda parodus. Poll. l. 4.

Περιόδ-Θ-, ου, ἡ, via circum aliquid ducens seu ambitus, circuitus, Aristoph. in Nub. Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. & de def. orac.

Περιοδικός, cujus certus est circuitus: certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere, apud Hermog.

Περιοδεύω, certo circuitu redeo. Galen:

Περιοδ-ίζω, certo circuitu redeo. Galen:

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo Plut. in Camillo περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponitur etiam, mente perlustro & pervigilantes. Item apud eundem, περιοδικὸς ἐν ἐπιτομῇ τὸν περὶ ἕκαστον λόγον. Item longis verborum ambitibus utor. Dem. Phaler. Item circumvenio, fallo. Ioseph. de antiq. Item ratiocinor, apud Epict. Et activè circumago, in Hippiatr.

Περιοδεμβάσις, circuitu & circumductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscorid. in præfat. lib. 7.

Περιοδέα sive περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Πλανόδ-Θ-, via errans, qui à recta via aberrat. Homer. hymn. in Mercur.

Πολυοδία. ἡ. multæ viæ vel multum itineris.

Προοδ-Θ-ος, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, apud Areop. & Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. & Gregor. Et adject. qui viam præit. Xenoph. in Hipp.

Προοδεύω præco. Προόδευσις, præcundi actio. Eust.

Πρόσοδ-Θ-ος, ἡ, adventus, accessus. Thuc. & Plut. in symp. 7. sap. Dicitur & de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot. in polymn. Προόδοι dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. in Nub. Christianis etiam religiosus aditus ad sacro. sanctum epulum, προόδοι dicitur: ut apud Chrysost. Item congressus & colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conventu. Isocr. in Areop. Item reditus, proventus, Thucyd. Aristotel. Xenoph.

Προοδεῖα μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo l. 17. τοσαῦτα προσοδεύεται. Metaphoricè, apud Philon. de mundo, προσοδεύειν τὰ ἐπὶ ὠφελοῦσι τέκνοις ἀπαρτήσαντα πόνῳ.

Decomp. Α'προσόδευτ-Θ-, qui nullis adiri viis potest, inaccessus, Diod.

Δυσπρόσοδ-Θ-, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet. Thucydid. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus, quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδ-Θ-, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus, Xenoph. Præd. & Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Συνόδ-Θ-, υ, ἡ, coitus, congressus, conventus. Aristot. de gen. an. l. 2. Plut. in Sol. Item maris & fœminæ coitus. Luc. Συνόδοι dicuntur etiam cœtus & conventus celebres, apud Thuc. l. 3. Demost. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item συνόδ-Θ-, conjunctio qua animi aliquorum coëunt & sociantur. Isocr. in Nicocle, Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu, Thuc. libro 5. Herodian. l. 2. Adject. συνόδ-Θ-ος, ὁ, ἡ, ἡ, comes itineris. Hesych.

Σύνοδος, ἡ, conjunctio in via vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, comes. Epigr.

Συνοδόκτον, τὸ, coitus lunæ cum Sole, interlunium.

Συνοδικὴ, dicitur luna. quum in coitu est, seu quando in eadem cœli parte & eodem signo Soli subjicitur.

Συνοδεύω. itineris socius fum, una iter facio. Luna etiam συνοδεύειν, dicitur quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, trivium. Luc. de hist. scrib. Et Epigr. l. 2. Metaphoricè & proverbialiter ἐν τριόδῳ ἕστηκα dicitur qui dubius est animi & nescit quid sequi debeat. Theogn. Ε'ν τριόδῳ δ' ἔστηκε.

Τριοδίτης, qui in trivio est, in trivio constitutus. Fœm. Τριοδῖτις de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. & Phurnut. quod in triviis colebatur.

Φεῦδ-Θ-ος, ὁ (factum ex φεῖδος) quasi φεῖδ-Θ-ος qui disparuit, qui abiit, evanidus. Eurip. in Hecuba, φεῦδ-Θ- πρέσβεις, φεῦδεσθε πάιδες, Aristoph. in Nub. φεῦδ-Θ- δ' ἡ ψυχὴ, φεύδεσθ' ἐμοὶ δάκρυα.

-Ο'ΔΟΥ'Σ, ὄντ-Θ-, ὁ, dens, Iliad. ρ. ἐκ δ' ἄρ ὀδόντας ὤσατ ὀδόντ. Plut. Symp 8. ἡ δέντης τὸς ὀδόντας ἡ λάδεσε τὸ χείλη. Ο'δόντα etiam appellat anatomici apophysin secundi spondylii cervicis altam, duram, solidam è superiori interna mediaque ejus sede erumpentem, sursum q; spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδόντ & pro pistillo, quo fit cum à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. ✠ Dicitur autem ab ἔδω quasi ἔδοντές τι ὧν unde & Aeoles ἔδοντας dicunt pro ὀδόντας. O'δὼν verò Ionicum est pro ὀδὼς tradit Eust.

O'δοντόω, ὦ, ξ. ὥσω, dentibus instruo & munio: unde ὀδοντωθὲν apud Poll. dentatus, denticulatus.

O'δοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

O'δοντιάω, f. άσω, dentio. O'δοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis jam concreti eruptio extra gingivam. Paul. Aegin.

O'δοντίδης, ου, ὁ, fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino auferto gargarizatu dolores dentium mulceat.

O'δοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibia canendi, quo representabatur draconis sagitta percussi dentium collisio, Pol. l. 4. c. 10.

O'δάξ, (adverb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ, ι, Od. ε. Aristoph. in Pluto.

O'δαξάω, ὦσ. f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph. in symp. τὸν τε ἄμον πεῖσιν ἢ πότε ἠιθέος ἀδῆξεν, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Dioscor. lib. 5. ἀρυβδοῦσι πεφθὲς ὀδαξηθέντες. ἡ ἠκαρίσθες.

O'δαξόμαι, mordicor. Dioscor. l. 6. c. 2.

O'δαξισμὸς, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Galen. Scribitur & ὀδαξησμὸς, apud Dioscor. l. 2. c. 81.

O'δαξιτικὸς, mordaci prurigine prædirus, Plato.

O'δακτάω, morsico. Apol. l. 4. ἐρεύγεται δ' ὑπὸ σταθμοῦ χαλκὸς Α'μφὶς ὀδακτάζοντ ἀθρόα λιλαίομαι κρατῆσαι.

A'δάξω, pruriginem moveo, seu pruritum excito. Hesych. & Suid.

A'δάζω, prurio, appeto seu cupio. Hesych. A'δάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. ὀκόσαι, ἢ ἐκάστῃ τὰς μήδας γωιὴ ἢ ἄλγος ἢ ἀδάξηται.

A'δαξάσιμα, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. lib. 1. διὰ παντὸς ἡδύτατα ἢ ἀδαξάτατα.

Composita.

Αἰμωδέω, ῶ, dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἰμωδία, ἡ, dentium dolor, seu dentium stupor. Aristotel. in probl. & Aphrod.

Αἰμωδιάω, ῶ, dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἰμωδιῶμεν δὲ τοὺς ὀξὺ ὀφόντας ἐσθίοντες. Hierem. 31. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν.

Αἰμωδιασμὸς, talis obstupefactio dentium.

Α'μφοδὲς seu ἀμφόδ-Θ-ους, ους-Θ-, ὁ ἢ ἡ, utrinque dentatus. Aristot.

A'φόδυλον, idem. (Athen. l. 7.

A'φόδ-Θ-ους, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens.

A'φοδία, inosicines. Aristot. hist. an. l. 1.

A'πὸ ὀδύντωσις, ἡ, fordium circa dentes abstersio aut purgatio. Pol.

A'ρχιόδ-Θ-ους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, ut compositum fit ex ἄρι, pleonasmo τῷ γ. Il. λ. & ι.

Αὐτοδάξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

E'υόδυνος, magnos habens dentes.

Καταμεμβάδ-Θ-ες, dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coëuntes habens. Iliad. ν. Hesiod. in Erg. Aristotel. de part. anim.

Κράδ-Θ-ων, ονος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladii. Soph. in Ajace, πῶς σ' ἀπασσάσθω πικρὸν τέλ' αἰόλα κράδοντ Θ-; Κράδοντες dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κραδάων ex κάινω & ὀδὰς, ut testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes; quatuor dentes inter incisorios & molares singuli siti, ex una radice ortum ducentes: sic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quàm similimi sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3.

Λυπόδοντες, Galeno lib. 2. de officio partium sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etymol. ex Tryph. Grammat.

Μονόδους, unicum dentem habens: sic dictus fuit Pyrrhus. Proinde filius quod unicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp.

Μυελόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νανόδ-Θ-ους, dentes non habens. Poll. ex Eubulo & Phry. & apud Theocr. idyll. 9.

Πολυόδους, & poëtice πολυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Προόδους, & προόδων, prominentes habens dentes Poll. 2.

Σηπόδους, dentibus nocens. Σηπόδους, piscis nomen: apud Athen. lib. 7. ex Archestrato: qui & σηπόδους dicitur & σαυρόδους, apud eundem lib. 8.

Σιμοδοντίτης λίθ Θ-, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. lib. ult. c. 7.

Τετόδους, ὁ ἢ ἡ, tres dentes habens 1. Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et substant.

substant. tridens. Epigr. l. 2. quod & pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind. Olympia κὼν ode 9.

Τετροδοντία, Pro piscatu. Plat. in Soph.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens. Hesiod. in Asp. Opp. de ven. l. 3. Aristot. de part. an. l. 3. c. 1. Et substantivè ipse dens exertus. Aristot. ibidem. Oppian. de venat. l. 1.

O'ΔΥ'ΝΗ, ῆ, dolor: propriè corporis. Iliad. λ. ὀδυὴν δὲ διὰ χροὸς ἔλασε χαλκός. Iliad. ε. ὑδυὴσιν δὲ κατηπείωσεν βαρείαις dolores. Il. ο. μελαινάων ὀδυνάων. Sic & Il. δ. alibi apud Hom. itemque apud Xen. Plat. Plut. De animo quoque dicitur: ut Od. α. ἐπεὶ δ' ὀδυσσάμην τε γόοις τε κάκλαπεν. Sic & Od. β. & τ. ✠ πασῇ τὴν ἕδειν τὸ σῶμα καὶ πάσῃ ψυχῇ.

O'δυνηρὸς, ᾶ, ὸν, dolorem afferens, acerbus, ærumnosus. Aristot.

O'δυνηρὸς, dolenter, molestè. Ioseph. (rhet. l. 2.

O'δυνάω, ῶ, dolore afficio. Galen.

O'δυνῶμαι, dolore crucior, doleo. Plato polit. l. 9.

O'δυώμενος, τὸ, idem quod ὀδυσσάμενος. Hippocr. aphor. l. 4.

Ω'δῖνες, sive ὠδῖνες, ἴνων, ἡ, dolor parturientis. Plut. in Alex. τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, ἡ μαιευτικὴ τέχνη ὅσῳ φαρμάκα ἐπαδεῖν ἢ ἐπᾴδοντα διώνασθαι ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλακωτέρας ἢν αὐ βούλωνται ποιεῖν. Item pro vehementissimo dolore act. c. 2. ἔπτακτες

Ω'δῖνηρὸς, summe dolens, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ. Ω'ς δ' ὅτ' ἂν ὠδῖνησιν ἐχη βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δειμὸ τότε περίεσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι Η'ρης δυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι. Ω'ς ἔξει ὀδύναι δυῶιν μάν Α'τρείδαιν.

Et metaph. apud Plut. de deo Socr. ἅμα αὐτῷ πᾶν ὑπάιδειον ὠδίνειν ὥσπερ κύησιν significat etiam vehementi dolore crucior, *instar parturientis.* Od. ι. (de Cyclope cui oculum eruerat Ulysses.) σφεδανὸν τε μιν ὠδῖνες ὀδυνῶσι. Philo de vita M. l. 1. ὠδῖνες ἐν ἑαυτῇ, intimis doloribus angebatur. Eurip. in Hippol. τὸ δ' ὕσθεν δεσπόσυνον ὠδῖσιν ψυχὰν κάλεπτεν βάρβ Θ-. Res etiam alicujus ὠδίνειν dicuntur quum male habent seu laborant. Gregor. invect. 2. in Julian. apost. ἓν τῶν Ρωμαίων ὠδίνοντον αὐτὸ τῷ κράτει. Δυσεμβόλως, nondum pacatis rebus domi bellum Persicum suscepisse. Interdum cum accus. significat, parturio: vel cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide, πρὶν ὠδῖνα' ἐμὲ Νὼν δυστέρᾳ ὠδῖνα τίλδε λαμβάνειν. Et metaph. apud Paul. ad Gal. 4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Sic apud Plat. in Theæt. ὠδῖνες γὰρ διὰ τὸ κυεῖν, εἶτα ἐγκύμων εἶναι. Apud Synes. ἐγκύντας μοι πνεῦμα τῇ ψυχῇ λόγως κατασχέν μὴ ὠδῖνα τὸς ὑποσοῦς, ἡ μὲν τοῦτο ποιήσω exp. gestio, glisco.

O'δύρομαι, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

A'κεσώδυνος, ου, ὁ ἢ ἡ, sanans dolores, doloribus medens. Suid.

A'νωδύνως, dolorem nullum sentiens. Gal. A'νώδυνον φάρμακον quod dolorem delinit & sedat. Gal. ad Glauc.

A'νωδυνία sine dolore. Plut.

A'νωδυσία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus.

A'πιπρωδ-ῖνος, ὁ ἢ ἡ, partus dolorem non expertus.

A'ρεσῖνες, Athenæ quæ patiunt optimos & præstantiss. Epigr.

Βαρυώδυνος, quigraves dolores patitur vel affert. Nonn.

E'φιώδυνος, exp. μεγαλώδυνος. Hesych.

Εὐώδυνος, ἡ, ἡ, partu felix. Nonn.

Καμπώδυνος δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui dum sæpè inflectitur & incurvatur, dolet, in anthol. Epigram.

Καπνώδυνος, qui dolore afficitur. Iudicum 18. Reg. l. 1.

Καπνωδύνω, dolore conficio. Καπνωδύνομαι, dolore conficior & crucior.

Νωδύνως, dolore vacans, nullum dolorem sentiens. Item dolorem levans. Soph. in Philoct. (17.

Νωδυσία. nullus doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll.

Παυωδύνω, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιωδύνω, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet.

Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυσία, circumfusus dolor, seu gravis & vehemens dolor. Plato de leg. l. 5.

Περιωδυνόω, ῶ, dolore omni ex parte crucio; vehementem seu gravem dolorem facio Dioscor. l. 3. c. 26. ἀρεσιλόβιον τε σὺν γλυκεῖ καὶ κατὰ πᾶσαμα ὀφθαλμῶν περιωδυνώντων ὄξει.

Περιωδυνόομαι dolore omni ex parte premor: vel simpliciter doleo. Dioscor. in præf. l. 7.

Περιωδύνω, vehementer doleo. Hippocr. in aphor.

Περιωδυνῶμαι, quem multi dolores exercent & premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνωδύνω, simul dolore afficior. Eur. in Helen.

T'φωδυσία, dolor vehementissimus.

Κίνδυνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, F. ὀδυρήσομαι, lamentor, ploro, gemo. Iliad. σ, ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Iliad. β. Α'λλήλοισιν ὀδυρόμενοι οἶκόν δε νέεσθαι. Odyss. ε, Νόσφιν ὀδυρόμενον. Item deploro, defleo. Iliad. ω, Ε'κτορ δε κεν ἄμμορον ἄλγεσι δῦνον ὀδυρόμενοι περὶ πυλάων. Sic & Odyss. α. & alibi. Demosth. pro coron. ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum dativo sunt qui exponant, cum lachrymis & lamentis narro. ✠ Etymol. deducit ab ὀδυσσάω mirata γ in ρ.

O'δυρμα, τὸ, lamentum, Soph. in Trachin. O'δυρμὸς, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

O'δυρτὸς, ᾶ, ὸν, proclivis ad lamenta & lachrymas, querulus. Aristotel. rhet. 2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis. Plutarch.

O'δυρτικῶς, more eorum qui ad lamenta & lacrymas proclives sunt: vel querulè. Aristot. pol. 8.

Composita.

A'νοδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor & ingemisco, apud Suid. ὃ δὲ ἀνεδύρετο πᾶι συμφορῇ.

A'ποδύρομαι, lamentor, graviter conqueror. Luc. πολλά γὰν ἀπωδύρῃ με, mihi cum lachrymis exponebas.

E'πιδύρομαι, fleo super, seu defleo, deploro, delamentor.

Καταδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Παμβδυρτος, υ, ὁ ἢ ἡ, omnino flebilis, plane lamentabilis. Eurip. in Hecuba. Item omnino lugentius. Epigr. Apud Soph. πανδύρτ Θ-, ἀηδόνι, luscinia omnino flebili voce cantans.

O'ΔΥ'Σ Σ Ω, irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat usitatum, apud poëtas. Hesiod. in Theogon. πατὴρ ὠδύσατο δυρῷ Βελεμνῷ. Hom. Od. τ. ὠδύσαντο γὰρ θεοὶ πᾶσ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος. Et Od. α, τῇ νύ οἱ πόσον ὠδύσατο Ζεύς, sunt qui themq faciant ὀδύρεσθαι. ✠ Forsan. ex ὀδυὴν factum: nam ira ex dolore oritur.

O'ΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, & ipse etiam ramus inde exoriens. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. Plerunque ὄζοι dicuntur sive rami sive brachia in quæ truncus arboris dividitur: Il. δ, ἄτερ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν. Il. κ, ωείκης τ' ἐειδομένῃ ὄζους. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 13. ἐκδὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν πυθμένες οἱ δὲ ῥάμνοι. metaphoricè homo bellicosus ὄζος Α'ρηος dicitur, *quasi ramus è Martis stirpe prognatus.* Iliad. β. & alibi apud Hom. ¶ Item ὄζος, clava. Epigr. lib. 2.

O'ζώδης, ες. Ρ, ὁ, ἡ, ramosus, nodosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13

O'ζωμὸς Ρ-, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6.

O'ζωτὸς, in matcriam ramosam & nodosam converti.

Composita.

A'νοζ Θ-ος, ὁ ἢ ἡ. qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos vel enodis, non nodosus: ut, ἀνόζα δίνδρα, apud Theophrast. hist. plant. lib. 1. cap. 3.

A'οζος, idem quod ἀόζ Θ-. Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. 8. A'οζοι à Suida exponitur etiam, πολύοζοι, ramosi, nodosi, item qui multa ligna combu. unt: *videlicet coqui.* Pro ἀόζοις scribitur & ἄοξοις apud Hesych.

A'οζέω, sive ἀοξέω, ministro. Hesych. & Suid.

Δίοζ Θ-, qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Δίοζος, ου, in duos veluti ramos findi seu dividi. Hippocr. de nat. infant.

O'λίγοζ Θ-, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 3.

Πεντόζ Θ-, sive πένζ Θ-, qui in quinos ramos dispergitur. Theophr. hi. pl. li. 1. c. 13. Sic apud Hesiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fissa est, ceu arbor.

Πολύοζ Θ-, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Πλυοζία, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. Idem hist. pl. l. 5. c. 3:

Τρίοζ Θ-, in tres ramos divisus, seu fissus: vel trinodis. Idem hist. pl. lib. 1. c. 13.

O'ΖΩ, F. ὀζήσω, & ὀζέσω, teste Eust. præt. ὄζηκα. præt. med. ὄδμαι & Atticè ὄδωδα, quod tamen præt. med. tæpius pro præsenti capitur) oleo. Mediæ est significationis *sicut & oleo apud Latinos.* Interdum absolutè ponitur: ut apud Athen. l. 14. ὃς γλυκὺ ὄζει, quàm bene olet. Aliquando cum genit. ut apud Aristoph. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς, caput meum redolet unguentum. Et cum accus. ut ὄζουσι γὰρ δεῖς, terram redolens. Dioscor. lib. 4. ¶ Metaphoricè quoque dicitur: ut apud Plut. in polit. præcept. τὸν ἀπειρον ἀνθρώπους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄδμαι: ut apud Theocr. idyll. 1. δὲ κηλὸν ὄδμᾶι.

O'σμὴ, ῆς, ἡ, odor, vocabulum medium, ut & ὄζος. Thuc. l. 7. Exponitur etiam odoratus. Hesych.

O'σμηδὸς, ὸν, ὁ, sive ὀσμήρης, ες Θ-, ὁ ἢ ἡ, solidus, fragrans, odorus. Nicand. in Alexipharm.

O'σμώδης, ες Θ-, ὁ ἢ ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

O'σμόομαι, odoror, olfacio, in Epigr.

O'σμύλη sive ὄσμυλ Θ-, ozæna: polypi genus à capitis odore grivi sic dictum. Athen. l. 7. (Aristoph.

O'σμύλιον, parva ozæna. Hesych. O'σμυλίδιον, idem Poll. lex

O'σμὰς, herba, quæ & ononis sive anonis: ab odoris suavitate dicta. Dioscor. l. 3. c. 147.

Ο᾽δωδή, odor. Hesych.
Ο᾽δμή, ῆς, ἡ, idem. Od. δ. & Luc. in Dem.
Ο᾽δμώδης, ες, odoratus, oderus, fragrans. Hesych.
Ο᾽δμίεις, εττα, ὁ, olidus. Nic. in Alex.
Ο᾽δμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophrast.
Ο᾽ζώδης, ες, ὁ, ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.
Ο᾽ζη, ἡ, fœtor. Cels. l. 3. c. 11.
Ο᾽ζαινα, narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu. Est & piscis nomen qui aliàs ὀσμύλη. Plin. l. 9. c. 30.
Ο᾽ζαι ῖπες, oz ænas redolens, vel etiam graveolens.
Ο᾽ζαινώδης, ες, ὁ, ozænicus. Dioſc. l. 4. c. 140.
Ο᾽ζολίς, polypi ſpecies: apud Ariſtot.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Α᾽πόζω, redoleo: vel oleo, ut Σπάρτον Κοῦσον, apud Dioſc. & Σπάρτης χάρης θεαπίστον ὡς ἠδύ. Herod.
Διοσμος, apud Theophraſtum dicitur eſſe vis illa quæ odorum ſenſum ad odoratum tranſmittit.
Ε᾽νοσμος, in quo odor ineſt, odorus. Nicand. in Ther.
Ε᾽πόζω. oleo, vel ſuboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπόζεσεν ὁ ποταμός.
Ε᾽πώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.
Περοζω, oleo ſeu odorem perfero ad. Naz. & Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτίοδω, apud Theocr. idyll. 1.
Περοζώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.
Συνόζω, unà redoleo.
Υ᾽πόζω, ſuboleo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Α᾽μβροσόδμος, ambroſiæ odorem habens: ut χείματ᾽ ἀμβροσόδμα. Athen. lib. 9.
Α᾽νθοδμον, τό, flos odoratus; floris odor. Theophr. l. 4.
Α᾽νθοσμίαι οἶνος, florum odorem habens vinum, odoriferum vinum. Ariſtoph. in Plut. ¶ Α᾽νθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragrantia. Luc.
Α᾽νοσμος, ſive ἄοσμος, ὁ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de cauſ. pl. 6. c. 26.
Α᾽οσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel malus odor, fœtor. Theophr.
Α᾽ώδης, ες, ὁ ἡ, idem Plut. de animi procreatione.
Α᾽ῳσμος, ὁ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur & ἄοσμος, apud Theophr.
Βαρύοσμος, graviter olens. Dioſc. Βαρύοσμος, idem: Alex. Aphr.
Δύοσσμος, δύσοδμος, & δυσώδης, malum odorem ſpirans, olidus, fœtidus, Thuc. l. 2.
Δυοσμία, malus odor. Δυοσμία, pro eodem. Plut. de virt. mor.
Decomp. Υ᾽ποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Dioſc. l. 4.
Εὔοσμος, benè olens, fragrans Theophr. de cauſ. plant. l. 6. c. 26.
Εὐόδμος, idem apud Dionyſ. de ſitu orb.
Εὐώδης, idem. Il. υ. & Plut. ad Col.
Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr. Εὐοδμία, idem Poll. l. 2. Εὐωδία pro eodem. Herodian. l. 1. & 4.
Εὐοσμόω, ῶ, bene oleo, odoratus ſum. Theophr.
Εὐοδιάζω, odoratum reddo, ſum boni odoris.
Η᾽δύοσμος, jucundè olens. Eſt & herbæ nomen, quæ & mentha. Dioſcor. lib. 3. c. 41. Sic etiam appellatur ab Heſychio calamus aromaticus.
Η᾽δυοσμία, odoris ſuaviteſ, odor jucundus.
Κάκοσμος, malum odorem ſpirans. Hesych.
Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2. (σπ.
Κηώδης, ες, ὁ ἡ, bene olens, fragrans. Il. Ζ. κηώδεϊ πέζατο κόλπῳ.
Κηώεις, εντα, ὁ ἡ, itidem, bene olens & quidem proprié ex ſuffitu & aromatis quæ adolentur: Iliad. ω. ἐξ Διὸς ἄμβροτον κατέβησαν κηάεντα Κέδρινον.
Κυβώδης, malè olens, fœtidus. Heſych. *Compoſitum ex κύθω, ſperma, quoniam id gravius olet.*
Κυνοζόλον, appellatur à quibuſdam, chamæleo niger ob gravitatem odoris: in append. Dioſc.
Μυρωδία, unguentorum odor.
Πολύοσμος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia ſeu multitudo.

Ο᾽δεν, vide in Ο᾽ις. Ο᾽ι, in Ο᾽α.

Ο᾽ΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. Heſych. ¶ Ο᾽δη, vide in Ο᾽ις.
Ο᾽δέω & ὀδεύω curo, rationem habeo, φροντίζω.
Ο᾽δεμαι, idem. Iliad. α, σθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ᾽ ὄδμαι κοτέοντος. Et Iliad. ο, ὁ δ᾽ ἀφημίμνων οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ᾽ ὄδεται. ¶ Item moveor. Euſtath.

Ο᾽ΘΕΙΣ plantæ ſunt (ut ἄγνοι & κάλαμοι) quas οἱ ὑδροσκόποι obſervant: ubi enim eæ naſcuntur, aquas ibi eſſe colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruv. l. 8. c. 1.

Ο᾽θνεῖος, vide in Νόθος.

Ο᾽ΘΟ᾽ΝΗ, ης, ἡ, linteum. Il. Χ. ἀμφὶ δ᾽ ὀθόνας καλὰς βάλετο ὤμοις. Iliad. σ, Τῶν δ᾽ αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατ᾽ ἐϋννήτους.

Et Luc. ἀρᾶιον μεταβῆναι πλοῖα καθαρὰ ὀθονίου ἐνδεδυκότα. Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἀνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ.
Ο᾽θόνιον, τό, panniculus linteus, linteolum. Theo. hiſt. pl. l. 7. c. 3

Ο᾽ΘΟ᾽ΝΝΑ, Oshonna: herbæ & ſucci nomen, de quo Dioſc. l. 2. c. 111. & Paul. Ægyn. lib. 7. Plin. l. 27. c. 11.

Οἴ hei, heu: adverb. ægrè ferentium, illacrymantium & timentium. Soph. in Ajace οἴ ἐγὼ φίλοι, hei mihi, amici. Interdum cum accuſ. ut in Epigr. οἴ ἐμὲ δείλιον, ὃ με miſeram. Frequentius cum dativo dicitur οἴμοι heu mihi. Apud Synef. ex Euripp. Bellcroph. Οἴμοι, τί δ᾽ οἰμοι; ὄνυπτα τοι πεπὸν δαμῶ. Item cum nomin. Ariſtoph. οἵμοι πάλαι heu mihi miſero, ſeu ô me miſerum. Apud eundem, οἵμοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala, ſubaudiatur ἔρχεται, vel ſimilis pars. Interdum eſt admirantis: ut apud eundem Ariſtoph. in Nub. οἵμ᾽ ὡς ἠδύπνοον, heu mihi quam lætor. ¶ Οἱ artic. præpoſ. vide in Ο᾽. ¶ Οἳ, qui, vide in Ο᾽ς. ¶ Οἷ, adverb. *id eſt*, quò, ubi, vide in Ο᾽ι. Οἷ, pron. dat. caſ. v. ide in Ε᾽.
Dicitur etiam ὤμοι pro οἴμοι: itidem cum genitivo, ſubmdita particula ἔφεπε. Apollon. Argon. lib. 2. Ὤμοι ἐγὼ δειλὴ, ὁ calamitatem meam. Cum nominativo. Odyſſ. ε, Ὦ μοι ἐγὼ δείλος, Ariſtoph. ὤμοι πάλαι: & ὤμοι κακοδαίμων. Et cum vocativo: Iliad. ω, Ὦ᾽. μοι αἰναίελιον ὑπεμεῖναι ô impudens, ſeu ô hominem impudentem.
Οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo. (Factum *περὶ τὸ οἴμοι λέγειν.* Il. ο. Ο᾽ιμώξειν δ᾽ ἀρ᾽ ἔπειτα. ¶ Item tranſitivè, defleo, deploro, ejulatu & lamentis proſequor. Soph. Σαυτὸν ἄρ᾽ οἰμώξεσαι. ¶ Item pœnas do, apud Ariſtoph. in Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώξειν λέγω, imprecor tibi ut pœnas luas. Et paulò pòſt, οἰμώξεις μακρὰ γοᾶσα dabis non leves. Sic uſurpatur & paſſiva vox: ut apud Xen. Hellen. 2. Α᾽ν δὲ σωπῶ, ὦ ἄρες οἰμώξομαι quòd ſi taceam, an pœnas non dabo?
Οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Ariſtoph.
Οἰμωκτὴ, cum ploratu & ejulatu.
Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, ejulatus. Iliad. δ, & θ. Xen. Hell. 1. Herodian. l. 6. & Syneſ. in epiſt.

Compoſita.

Α᾽νοιμώζω, in ejulatus & fletus erumpo, ejulo. Aeſchyl.
Α᾽νοιμωκτὶ ſive ἀνοιμωκτὶ, ſine ejulatu & fletu: item impunè Soph. in Ajace.
Α᾽ποιμώζω, ejulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon. ἡ τὸ τελευτῶν ἀποθανεῖν ἐμίστε καὶ αὐτὸν, ὡς δεῖ τοὺς ἀποθνήσκοντας.
Ε᾽ξοιμώζω, ejulo, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo. Sophocl. in Ajace, ἐυδὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς ἀγρίας.
Ε᾽πιμώζω, allamentor, adgemo.
Κατοιμώζω, ejulo, gemo. Heſych.

Ο᾽ία, vide in Ο᾽ις. Οἶα, in Οἷς. Οἰαδὲν in Οἷος.

Οἴ᾽ΑΞ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo navis, clavus navis. Plut. de deo Socr. ὀρῶντας ὑπὸ μικρὸς οἰάκος μεγάλων ἀφεστῶτας ἀλλήλων. Idem in lib. An ſeni capeſſ. reſp. περὶ λύσεως ἢ πῶς ἂν ἄριστα πολιτεύοιτο γέρων. Poll. vocari οἴακα ſcribit etiam ſummam gubernaculi partem, i. anſam gubernaculi.
Οἰακίζω, guberno, regor propriè navem, metaphoricè verò & alia. Herodot. ἐνθεῦτεν ἀπὸ Σικελίης ἀνέμοισι μεγάλοισι ἀποσπασθέντες, regentes eas loris coriaceis. Ariſtot. eth. lib. 10. cap. 1 διὸ πανδήμους τὰς νέας οἰακίζοντες ἡδὺ ἢ κώπτη.
Οἰάκισμα, τό, gubernatio: vel q. d. gubernamentū. Diogen. Laërt.
Οἰακίστης, ου, ὁ, gubernator. Suid.
Οἶνξ, Ionicè idem quod οἴαξ. Apud Hom. Il. ω, οἴνικες dicuntur annuli qui jugum tenent: vel per quos trajiciuntur mulos regentes habenæ, teſte Euſt.
Οἰανίζω, idem quod οἰακίζω Herodot. l. 1. (πῶν,
Οἰνίον, pro οἰηξεῖ ſeu οἰήκιον, gubernaculum. Hom. Il. π. ἦχθη δ᾽ ἐν χερσὶ Κεφαλῆς, (comp.) antennæ extremitas, antennæ cornu. Lucian dial. qui Πλοῖον inſcribitur.

Οἴ᾽ΓΩ, ſive οἰγνύω, F. ξω, aperio. Heſiod. in dieb. πρῶτα δ᾽ ἀπὸ οἴγε πίθον, aperi dolium.
Οἴγνυμι, aperior. Iliad. θ, Πᾶσαι δ᾽ οἴγνυντο πύλαι. Præt. med. ἔφγα, aperui.

Compoſita.

Α᾽νοίγω, ſive ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω, ut ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas. Xenoph. præd. 7. Item aperio, *id eſt*, deprimo. Theocr. idyll. 14. ἀνῷξα δὲ βυβλίνου ταμίου Εὐδανδ, &c. ¶ Item quaſi in apertum mare prodeo. Xenoph. Hellen. 1.
Α᾽νοίγομαι, aperior, reſeror. Epigram. lib. 1. Λευκῶτες χαλάσαι ἀνοιγομένῳ ῥοθίῳ, quum aperitur & expanditur. Ariſtotel. de mundo, στόμα ἀνέῳκτο. Luc. ἐκ ἀνεωγμένου τοῦ ὑφαλικοῦ ἥδης. Præt. medium Art. ἀνέῳγα pro ἀνοίγω, ſæpe uſurpatur, idem ra lens quod ἀνέῳγμαι. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πόθ, apertum doliam, & apud Thuc. l. 4. αἱ αὐλαὶ ἀνεῴγοντο.
Α᾽νοιγμα, τό, aperimentum, apertio pro ἄνοιξις: oſtium: 1 Reg.
Α᾽νοιξις, εως, ἡ, apertio, reſeratio. Baſil. (cap. 14.
Α᾽νοικτὸς, ὴ, ὸν, apertus: vel apertilis, adapertilis, *Decomp.*

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, ſeu aperiendo diduco.
Ε᾽ξανοίγω, aperio. Ariſtoph. Σωιξανοίγω, ſinul aperio.
Εὐανοικτος, apertu facilis, qui facilè reſeratur.
Θυρεανοικτος, ὁ, ἡ, januarum apertor. Diog. Laërt. & Suid.
Υ᾽πανοίγω, ſubaperio.
Διοίγω, & διοίγνυμι, aperio, pando, reſero. Sophocl. in Ajace, Ἰὼ διοίγου.
Δι᾽ηξις, ἡ, apertio, patefactio.
Ε᾽ξοίγω, aperio, Hippocr. de loc. in hom. τὰ διδόντα καὶ ὑδατος ἐμπλεα ἐξοίγειν μᾶλλον.
Θυρωρὸς, janitor. Heſych.
Παοίγω, parum aperio. ſchol. Ariſtoph.
Πιθοιγία, ας, ἡ doliorum apertio: feſtum erat Bacchicum apud Græcos. Phocl. in Heſiod: Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertiones.
Περοίγω, adaperio, unde περοιγθέντα, adaperui.
Υ᾽ποίγνυμι, clàm aperio.
Ε᾽πόιγω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Οἶ᾽ΔΕ᾽Ω, ſive οἰδάω. F. ήσω, tumeo, inflatus ſum. Odyſſ. ε, Οἶδε δὲ κῦμα πάντα θαλάσσης δεκάκις πολλὰ Α᾽ν᾽ ὑγρὰ τε βίναι τε. Plut. de virt. mor. οἰδάντα γὰρ ἑαυτὰ καὶ φλεγμαίνοντα σώματα τὰ ἀδικοῦντα καὶ ἀσθενοῦντα καὶ ἀδύνατα τῆς ψυχῆς. ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν, dicuntur: ut apud Herodot. ἀμφὶ τὸν Ο᾽ταῖλιν πάντα μεγάλα ἐστὶ καὶ οἰδέοντα, μὴ δὲ ὀδόντων τῶν ἀρχαίων ἐπιπόδιά, tumentibus rebus, i. in bellum & tumultus vergentibus. Præt. perfect. ᾠδηκὼς tumidus, inflatus.
Οἴδημα, τό, tumor, cujuſcunque ſit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Dioſc. & alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore & elatione dicitur.
Οἰδηματώδης, ες, ὁ ἡ, tumorem referens, ſeu tumidus. Apud Gal. & Actuar.
Οἰδίπια, pro οἰδήματα per ſyn. dicitur apud poëtas, ut οἴδημα θαλάσσης, tum apud Hom. tum alios. Item pelagus Aeſchyl. Τύκειον οἰδῖ μα πόντου: Pro tumore & elatione uſurpavit Gregor. in carmin.
Οἰδμης εως, ἡ, tumor, inflatio. Suid.
Οἶδος, ες, τό, tumor, idem cum οἴδημα.
Οἰδάνω, ſive οἰδαίνω, tumefacio. Il. ι, ὄφρ᾽ ἂν ἐμὸν κῆρ ἔλλιπ᾽ Οἰδαίνει ἐν στήθεσσι νόον πυκὰ περ φρονέοντων. Item neutraliter, pro οἰδέω, tumeo. Arat. οἰδαίνουσι θάλασσαι, inflatum mare, tumidum mare. Οἰδαίνειν dicitur & is, qui animo tumet & inflatus eſt.
Οἰδαίνομαι, ſive οἰδάομαι, tumeſio. Il. ι, Α᾽λλά μοι οἰδάνεται κῆρ δηλήμοσι, corda tument ira.
Οἰδηλὸς, tumidus, turgidus. Item humidus Suid.
Οἰδίσκω, tumefacio, idem cum οἰδαίνω, Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον μέλι, tumefaciens ſpiritus. Exp. etiam intumeſco.
Οἶδνον, ου, τό, tumor terræ. Lat. tubera appellant Theophr. hiſt. plant lib. 1. c. 2. Pro οἶδνον ſcribitur etiam Υ᾽δνον, Plut. ſymp. 4. Ἀλλὰ τὰ ὑδνα δυσὶ τοῖ βοηθεῖ νῷ κέδος.
Comp ſito: ac primum cum præpoſitione.
Α᾽νοιδέω, ῶ, intumeo, intumeſco, turgeo. Item metaph. iraſcor, ut ἀνοιδεῖν θυμῷ, apud Herodot in Polymn.
Α᾽νοίδησις, ἡ, tumor. Ariſtot. de mundo, κατοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æſtus. (εσθω.
Α᾽νοιδαίνω, tumefacio: Epigr. l. 1. vel tumeo, intumeſco, ut ἀνοιδεῖν.
Α᾽νοιδίσκω, idem. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 15.
Decomp. Ε᾽πανοιδέω, intumeſco: vel in ſuperficie tumeo.
Διοιδέω, intumeſco, Luc. διοιδήκει ἐκ τῆς φλεγμονῆς ὅλη τὰ σκέλη, intumerunt ex hauſto veneno crura.
Ε᾽ξοιδέω extumeſco.
Ε᾽ξοιδίσκω, tumefacio, facio ut extumeſcat.
Ε᾽πιοιδέω, intumeſco vel in ſuperficie tumeo. Dioſc. l. 4. ἐπιοιδεῖ τὸ σκέλος, intumeſcit vultus. Et ἐπῳδηκώς, qui intumuit, tumens, tumidus.
Ε᾽πιοιδίσκω, tumefacio, vel inſuperficie tumefacio. Ε᾽πιοιδίσκομαι, tumefio, tumeſco. Gal. τὰ ἐπιῳδαζόμενα ἐπιοιδίσκεται.
Περιοιδαίνω τὸ πρόσωπον, apud Poll. l. 2. de contillarum tumore ex inflammatione.
Περοίδησις, tumidus inflatus Gal. in lex. Hippocr.
Συνοιδέω, unà intumeſco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα διὰ τὸ ὑγρὰ εἶναι συνῳδηκέναι.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ταρσιόω, ſive ταρσοεῖδής, qui venire tumido eſt. Euſt.
Υ᾽γροίδης, qui craſſas & tumidas habet coxas, vel etiam clunes. Idē Καλοιδᾶν, dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus & longis mulierum profluviis & ſæpe inchoantibus ophthalmiis intumeſcit ipſum χοιλον. Poll. pro eodem ſcribitur & κυλοιδῶν apud Theocr. idyll. 1. quod eſt, cavitates oculorum quæ palpebris ſubſunt tumidas habere.
Πλοίδης, qui tumido ſeu craſſo pene eſt. Euſt.
Χαλκοίδης, qui turgidis ſeu craſſiis eſt labris, labroſus, labeo. Idē Ὠμοίδης, qui tumidis eſt humeris. Idem.
Κύδιμος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Οἶος, vide in Ο᾽ις.

Ο᾽ΙΖΥ᾽Σ, υος, ærumna, miſeria. Od. ε, ὀιζύων ἀπὸ πολλῶν. Il. ν, πένον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀίζυν. Nonnus. Sic Od. ξ, ὀίζυν Διὸς ἠγρώθι πεπονημένος ἔνδον ἔπειρε. Heſiod. in Erg. πολλὴν τοι παρέσει καὶ ὀίζυν. ✠ Etymon vide in ὀίζω.
Ο᾽ιζυρὸς, ἡ, ὸν, ærumnoſus, calamitoſus, miſer. Il. ε. Οὐ μὲν γὰρ τί πω ἔσθ᾽ οἷ ὀιζυρώτερον ἄλλο. Heſiod. in Erg. ὀιζυρὸς δὲ γυναῖκα.
Ο᾽ιζύω, ſ. ύσω, ærumnas & miſerias perpetior: Od. ε, ὅσσα τ᾽ ἐμοὶ ὀίζυσε Διὸς μόγησε. Il. γ. Α᾽λλ᾽ ἄγε δεῦρο καὶ ὀίζυε καὶ στενάχιζε. ✠ Apollonius dicit ab adverbio οἴ fieri οἰζύω, unde οἰζύσω (ſicut αὐλίζω ab αὐλή) & per dialyſin ὀίζυω.
Τετοιζυζυγός, (comp.) ter calamitoſus ſeu ærumnoſus, i. calamitoſiſſimus, miſerrimus, apud Euſt.

Οἶν, vide in Ο᾽α, & in Οἶος.
Οἶνμα. &c. in Οἶω.

Ο᾽ΚΟΣ, ου, ὁ, domus: Χεῖρι. Pæd. 4. τὸ μὲν τοίνυν ὄνομα ξένης οἰκίης ὦ παρέξω. Cum præpoſitionibus: ut ἐν οἴκῳ, domi: ἐπ᾽ οἴκου, (Atticè pro ἐπ᾽ οἶκον) domum. Οἱ κατ᾽ οἶκον, domeſtici: & τοῖς κατ᾽ οἶκον κακοπραγίαις, domeſticis calamitatibus Thuc. l. 2. Interdum κατ᾽ οἶκον ſeu κατ᾽ οἴκους adverbialiter exp. domeſticatim. Item pars domus: Od. α, Α᾽λλ᾽ ἄς ὅκον ἴδσα τε σαυτὸς ἔρια κόμιζε. Sic & apud Athen. ¶ Οἶκος νεὼς, domus vel ſtatio navis. ſchol. Ariſtoph. ¶ Item domus, i. familia: Demoſth. ὁ δὲ μάστων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Α᾽ρχεάδου ἦν. Sic & apud Thuc. ¶ Item οἶκος, bona, facultates. Od. α, τοὶ δ᾽ ὀφείλουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν. Od. δ. Ε᾽δε τοί μοι οἶκον. Sic & apud Xen. & Dem.
Οἰκικὸς, ὴ, ὸν, domeſticus, ex canon. ult. concil. Antioch.
Οἰκία, ας, ἡ, domus, ædes: idem cum ἶκος, Ariſtoph in Nub. ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. Vtitur & Thuc. Luc. Plut. &c. Οἰκίαι, dicuntur etiam avium domicilia & nidi. Item οἰκία, familia, gens. Demoſth.
Οἰκιακὸς, ῆ, ὸν, domeſticus.
Οἰκίδιον, τό, idem quod οἰκίσκος: &c. Il. ω, & ν, alibi apud Hom.
Οἰκίσκος, ὁ, parva vel vilis domus, parvum domicilium. Dem. pro Cteſiph. Item cellulæ, cubiculum. Herodian. lib. 7. Avium quoq; cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur. Euſtath. ex Ariſtoph & Harpocr.
Οἰκίσκη ἡ, *itidem* parva domus. Demoſt. contra Olympiod.
Οἰκίδιον τὸ. idem Ariſtoph. & Demoſth. Οἰκιδεῖος, ου, ὁ, domeſticus, privatus. Greg.
Οἰκίδιον, τὸ, ædicula, cellula, &c. idem quod οἰκίδιον. Pol. ex Lyſia.
Οἰκιανὸς, domeſticus. Heſych.
Οἴκιαδε & οἶκόνδε domum Od. ζ, Οἴκαδέ τ᾽ ἐλθέμεναι καὶ ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. Od. ζ. οἰκόνδε νέεσθε. Sic & apud Plat. polit. 1. & Xen. Hell. 7. Pro οἴκαδε Dores dicunt ὄικαδε: ut apud Ariſtoph. in Acharn. Οἴκαδε, verò ſunt ficus immaturi, groſſi. Poll.
Οἴκοθι, domi: Odyſſ. φ, Οἴκοι, idem. Iliad. ω. Plato polit. 2. Hoc. Plutarch. &c.
Οἰκοθεν, domo. Il. Ψ. Exponitur etiam, ex ſe, ſuopte ingenio, ſuapte ſponte. ſchol. Soph.
Οἰκίτης, ου, ὁ. domeſticus. Οἰκίτης, ιδος, ἡ, domeſtica. Poll. l. 3. Item οἰκέτης, famulus, ſervus domeſticus. Plut. Herodian. Luc. Et οἰκέτις, famula domeſtica, ancilla.
Οἰκετικὸς, ſeu vilis, famularis. Ariſtot. polit. 2. Τὸ οἰκετικὸν, ſervitium ſeu miniſterium domeſticum, i. ipſi famuli. Plut.
Οἰκετία, ἡ. familia Epicteti.
Οἰκετεύομαι, domeſticus ſum: ſeu famulor.
Οἰκεδος, ους, ὁ, idem cum οἰκίτης. Il. ε, ζ, Od. ξ, & ρ.
Οἰκέω, ῶ, habito, domum ſeu manſionem habeo. Xen. Hell. 1. οἰκοῦντας ἐν βορβόρῳ. Luc. ἐν νὶ αὐτ. τὸν πατέρα ὅπου πὺρ, ὑπάρχον οἰκήσεις ἢ πυρίγιον ἔφυμεν. Interdum exp. vivo, dego. Iſocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον παρὰ τοῖς ἀπὸ πολέμου οἰκοῦσιν. ¶ Item adminiſtro, rego. Thuc. lib. 3. ἄμεινον οἰκεῖσι τὰς πόλεις. Sic & apud Plut. in apophth.
Οἰκήμενος, ου μαι, habitor, inhabitor, incolor. Iliad, θ, Η᾽τοι μὲν οἰκέοντο πόλις Πελάσγιος ἀσπετος. Item ad miniſtror, regor. Thucydid. Plato. Ariſtotel.
Οἰκουμένη ſeu οἰκημένη, orbis terrarum. Dem. pro cor. Aeſchin. contra Cteſiph.
Οἰκουμενικὸς, ὴ, ὸν, ad orbem terrarum pertinens: ut σύνοδος οἰκουμενικὴ, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damaſc.
Οἰκουμενικῶς. (adverb.) per univerſum terrarum orbem.
Οἰκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum, domus. Xen. Hell. 4. Plut. in Artox. & in Pericle. Peculiariter ſic Athenis dicebatur lupanar Athen. l. 13. Item carcer Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, caſa: Item conclave, cubiculum. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2.
Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus: aut conclave. Plut in connub. præc.
Οἴκησις, ἡ, habitatio: Thuc. lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7.
Οἰκήσιμος, ου, ὁ ἡ, habitabilis. Οἰκήσιμον, τὸ, domus, &c. Item pro carcere & lupanari apud Atticos, apud Plat. in Protag. &, de Leg.
Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, habitator, incola. Suid. Οἰκητικὸς, qui habitacula & domicilia ſibi quærere ſolet:
Οἰκητήριον, τὸ. locus ad habitandum commodus: domus, &c. Plutarch. ſympoſ. 4.

Οἰκιτὴς, ὁ, habitatus vel habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος Θ, ὁ, idem quod οἰκητὴς, Polyb. lib. 5. Exponitur & colonus apud Thuc l. 2.

Οἰκητήριον, τὸ, vasa domestica, utensilia. Hesych.

Οἰκίζω, f. ίσω, ædifico, struo condo, ut οἰκίσας πόλιν. Aristot. in Oecon. Frequentius significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco. Et simpliciter, loco, colloco: Eurip. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item colo, in coloniam in locum aliquem mitto. Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor, Plut. in Sol. Item in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. Ω῾ πάτερ, sedem habet, situs est. Eurip. in Hecuba.

Οἰκισμὸς, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Poll.

Οἴκισις, εως, ἡ, idem Thuc. lib. 5.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. & 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστικὸν, morè eorum qui urbem condunt, vel qui coloniam deducunt. Poll.

Οἰκεῖος Θ, ία, ον, domesticus. Herodian. l 4. Δῶρά τε πάντες ἐφορεύοντο οἱ ἐκείνῳ οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius, necessitudine junctus. Thuc. l. 4 & 5. Herodian. l. 3. Item propinquus, generis propinquitate conjunctus: Demosth. contra Neær. Interdum ponitur ad differentiam externi: Herodian. lib. 7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3. Plut. symp. 7. Opponitur & τῷ κοινῷ: ut apud Isocr. in Areop. Et τῇ πολιτικῇ, apud Thuc. l. 2. ¶ Item οἰκεῖος Θ, apte, accommodatus. Aristot. eth. 1. τῆς πολιτικῆς, ὡς ἐξὸν οἰκεῖος Θ ἀκροᾶσθαι ὁ νέος Θ.

Οἰκείως, familiariter, amicè, benevolè. Isocr. Xen. Item aptè, accommodatè: Aristot.

Οἰκειότης, ητος Θ, ἡ, domesticus usus & consuetudo, familiaritas, amicitia. Aristot. rhet. 2. Thuc. Plut. Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, f. ώσω, familiarem reddo, concilio. Thuc. l. 3. τῷ πάλιν εἰς τὸ ξυγγενέσθαι οἰκεῖν τε. Synes. ep. 26. ἡ τὰ θεῖα σοι προσήκειν δόξει. ὃ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κοινωνίᾳ τῆς εὐεργεσίας προσαγόμενος. Item asciso, concilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris, τὰς προσηγορίας ὅσας ἡ ἀρετὴ σοι πεποίηκεν, ἀλλὰ τῆς ἄλλου οἰκειούσῃ τε καὶ προσάγουσα. Item mihi vendico, meum esse contendo. Thuc. lib. 1. οἰκειοῦντες τὰς τότε κεκλημένας ἐννέα ὁδούς.

Οἰκείωμα familiaris reddor, adjungor, &c. Thuc. Aristot. Item activè, concilio, adjungo. Plut. in Othone, οἰκειούμενος πρὸς αὐτὸν τὰς πολίτας τοῦτο. Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. ὅτως οἰκείωμα τὸ κατορθώματα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ familiaritas. Naz. Item vendicatio. Thuc. l. 5.

Οἰνικῶ Θ, Ionicè dicitur pro οἰκεῖος Θ, domesticus, privatus. Et τὰ οἰνικία, res domesticæ. Hesiod. in Erg.

Composita: ac primum ex οἶκος, οἰκίω & οἰκίζω.

Ἀγροῖκος & ἀγροῖκος, rusticus qui in agro vivit. Aristo. in Nub. Vide & derivata ex Ἀγρός.

Ἄοικος Θ, seu ἄοικος, ος, ὁ ἡ, ὁ, domo carens, extorris. Herodot. & Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat, & pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ. Plut. ad Colot. Sic & ἄοικον ἔθνος. Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est, in Erg.

Ἀνοίκητος Θ, qui non habitatur, inhabitabilis.

Ἀνοικίζω, rursus condo, reædifico: Pausan. Κόρινθον δὲ ἀνῴκισαν πεισθέντες τῷ Μεμμίου περὶ λόγων αὐοικίσαι Καίσαρι. Item remigrare facio, vel relego habitatum in aliam regionem. Idem: αὐοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα Σελεύκῳ Θ Ἀλεξάνδρε.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationem transfero. Thuc. οἱ μὲν αὐτοῦ ἐκ τῶν καθαιρόντες τὰς πόλεις.

Ἀνοικισθέ Θ, superne vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. αὐοίκισαι καὶ ἐς νότον ἄνεμον Κυβελιακὸν ἔχατ Θ, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἄντοικ Θ, (q. d. ex adverso domum habens) ex adverso habitans vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucydid. est qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic & ἄποικος Ἕλλας, apud Aristid.

Ἀποικέσιδ Θ, ἡ, idem quod ἄποικ Θ: ut ἀποικὶς πόλις colonia. Plutarch. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ, colonia: unde Σικελίαν πεισθεῖς, coloniam deducere apud Plat. de leg. pro quo apud Thucyd. ἐποικίαν ἐκπέμψειν.

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio, migro in coloniam Ipsoc. τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Γωνεὰς ἀπῴκησαν. ἐξ ἧς ἀπῳκήσαν. Plut. ἀπῴκησαν εἰς Ἀδριανίαν, in Leuconiam migraverunt. Item procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thuc. lib. 3. ὑμῶν ἀποικόντων. Aristot. polit. 1. σκοπεῖν πόρρω τῶν διαφθειρόντων.

Ἀποίκησις, ἡ, migratio in coloniam. Ἀποίκησιν, idem Esdræ c. 2

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thuc. l. 1. τούτῳ ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. Isocr. in Archid. Φαλαικὸν Μακεδόνων ἀποίκισαν. Item generaliter, migrare facio, amando. Od. μ. Τὰς μὲν ἄρα θεὰ ἐξέπεμπε πανύστατα πάντα κάπηρ Θεινα κλυτὸς ἐννοσίγαιος ἀπῴκισε πάλιν νέεσθαι.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item loco aliquo tanquam è domo ejicior. Gregor. ἀπῳκισμένος τῆς ἁβρᾳδείσης. Apud Plut. ὑὸς εἰς ἑτέραν ἀποικισμὸς συγγένειαν, exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot. polit. 5.

Ἀποικιστὴς, ὅ, ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesych.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. Διῳκημένος οἰκήσεις ἴδιας, proprias sedes & domicilia habens. Item actiuè, digero: persua velut domicilia & sedes: unde pass. apud Alex. Aph. ὑχὲ ὑπὸ διοικεμένων. Item administro, rego. Isocr. ad Nicocl. χρῆσαι διωκῆσαι τὴν πόλιν Dem. τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διοικεῖν, civilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3. διοικήσας ἃ ταῦτα ὡς ἄριστα ἐδύνατο, optimè his pro suo judicio constitutus. Item instituo: ut διοικεῖν τὸν βίον αὐτῶ, Isocr. ad Philip. ¶ Item statuo decerno: unde pass. apud Luc. διῳκημένα μὲν τὰ ἄλλα, τελευτῶν δὲ τῶν παιδίων.

Διοίκημα, idem quod διοίκησις, administro, &c. Demosth. ἃ δὲ διοικεῖται περὶ ταῦτα ὅπως, πάντων ἀκριβέστερον ἴστε. Sic & apud Greg. contra Iulian. Διοικέομαι, (pass. curor, nutrior. Athen. lib. 2. τὰ γὰρ ἐκτρέπεται μάλιστα διοικέεται.

Διοίκησις, administratio. Dem. Æschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis præfectus, procurator, Plut. in apophth.

Διοικητικὸς, ὴ, ὸν, administrativus.

Διοικίζω, incolas & habitantes disperdo, contubernium aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, τοὺς γὰρ τῶν Κερκυραίων ἑταίρους, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic & apud Aristot. polit. 5. Et generaliter, divido, dilegreg. Synes. ἀλλ' εἰ διῴκισε χάρμα τὸ συμπεμφθὲν τῇ διανοίᾳ, τοῦτο δὴ τὸ ἐπαίτιον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato, δι' ἀδικίαν διοικίζεσθαι· ὅσοι τὰ θεῖα.

Διοικισμὸς, incolarum & habitantium dispersio, contubernij dissociatio & diremptio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητ Θ, non administratus: vel non dispensatus, aut distributus.

Δυσδιοίκητ Θ, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικέω, perperam seu male administrare. Synes. in Andron. Τὸ παραδιοικητὴς, subpræfectus.

Δυσοίκητ Θ, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xenoph. Pæd. 8.

Εἰσοικέω, five ἐσοικέω, habitarum aliquò migro.

Εἰσοικίζω, vel εἰσοικίζω, domum introduco, seu recipio. Item in urbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μακεδόνας δ' εἰσῴκισε, &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοὺς ὅλον τὸν Χειμῶνα, in domum suam intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χειμὼν εἰσοικίζεται σοι διὰ τῆς ῥαιστῶ. Item activè, idem quod εἰσοικίζω, apud Basil. de jejunio, & Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio.

Ἔνοικ Θ, incola, qui domum aliquo in loco habet. Aristid. in encom. Romæ Strabo l. 6. Metaphoricè apud Gregor. de Iuliano, τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πλουτερχίας μιμούμενον, quem in pectore habebat. Apud Basil ἔνοικος πάθη, domestiæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικ Θ, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, merces domus conductæ. Dem. contra Olympiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces quæ hospiti datur ad quem divertimus. Poll. l. 1. & 10.

Ἐνοικέω, domicilio & sedes habeo in, inhabito. Arist polit. 7. εἰ ἀριθμὸς τῶν πλήθους ἢ ἐνοικούντων τὴν πόλιν κεῖνοι τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domum introduco. In Eccles. ἐνοίκιον ἀλλότριον, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. metaph. apud Synes. ἐμαυτὸν τοῖς χαλεποῖς αἰτιάτοις τῶν ἀνθρώπων ὀφθαλμοῖς ἐνοικίζεται, &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi: vel, introductio in ædes.

Decomp. Παροικοδομέω, prius seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Περιοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib. 1.

Ἔξοικ Θ, ὁ domo sua ejectus, exul: aut qui è domo sua migravit.

Ἐξοικέω, domicilio & sedib. meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob. τῷ ἐκείνων ἐμπορίᾳ ἐξῳκηκώς.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικίζω, domo expello & ejicio. Et generaliter, expello, Thuc. l. 1. Ἐξαίφνης ἢ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eurip. in Hec.

Λῆμνον ἀφ' ἣν ἀρσένων ἐξῴκισαν, ex Lemno mares ejecerunt. Apud Plut. εἰς Γ' ωμὴν ἐξῴκισε, exp. expulsos suis sedibus Romam habitatam traduxit.

Ἐξ- ἀ-

Ἐξοικίζομαι, domo ejicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμὸς, ὁ, & ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu ejectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικ Θ, advena, unde ἔποικοι, advenæ, coloni. Thuc. & Arist. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐπίοικ Θ, supellex: in Pand. Item pro villa aut casa. Iosue c. 19: & apud Suid. (li solita.

Ἐπιμηδία, Ceres, quæ rem domesticam curat, in Corintho colitur.

Ἐπικλῆς, aliis ejectis habito Xen. pæd. 6. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐπῳκισμένους σὺν Κύρου ξυναγωγῇ ἔπεσθαι. Sic & apud Thuc. l. 7. & Synes. (Polyb. l. 5.

Κάτοικ Θ, incola qui locum habitat & incolit. Aristot. Oecon. 2.

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus, apud Dionys. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum, pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione: apud eundem & Appian. belli civ. l. 4.

Κατοικίδ Θ, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aph. probl. 1.

Κατοικίδιος, ία, ον, idem, ut ὄρνις κατοικίς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & κατοικὰς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικέω, inhabito incolo: vel simpliciter habito. Thuc. κατοικῶ πρός σοι, domi tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ὃν δημοκρατίᾳ, Plut. ταῦτα τὴν γῆν κατοικοῦντας: usurpatur & sæpè in novo Testam. ut Act. 7. Math. 4. &c. Apud Plat. de leg. κατοικοῦσα πόλις, civitas sita seu extructa.

Κατοικοῦμαι, habitor & incolor Aristot. pol. 2. Κατῴκηται, sedem alicubi habeo & veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. & 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικιστήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικέσια, τὰ, feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in f. bapt.

Κατοικίζω, in domum seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plat. in Tim. κατοικίζειν εἰς ἄλλον ἐκσινον, τὸ θνητὸν. Plut. ἢ Rom ἐν Γ' ωμῃ κατῴκισεν εἰς Καμέριαν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolit. coron: Ω῾ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Γυναῖκας εἰς φῶς ἦλθ' κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Evagora (de Teucro) ἀριθμὸν εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας, &c. Salaminem condidit. Apud eundem, ταῦτ' ὧν δὲ γενικοῖσιν ἐπῶν κατοικίζων, exp. incolis frequentant. Et κατοικίζω τὰς νήσους, insulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur: unde οἱ κατοικίζομενοι τῶν στρατιωτῶν, milites quibus habitationes in urbibus cum agris distribuitæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς, & κατοίκισις collocatio in ædibus, seu in domicilio.

Κατοικισμὸς & πόλεως, ipsa actio condendi urbem Plato.

Decomp. Ἐγκατοικέω, inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco intus. Plut. ad præf. indoct.

Ἐμπεριοικέω, inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοίκητος Θ, qui recens alicubi habitare cœpit: vel novæ urbis habitator. Eupol.

Παροικαπολίζω, juxta colloco: vel habitatores juxta colloco. Isocr. & Plut. in Pericle.

Συγκατοικίζω, una colloco habitatores, vel una frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol. Ἀφ' ὧν γάδ' αὐτὰς συγκατοικίζειν δόκει Θησεύς.

Μέτοικος, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ qui in aliena civitate longæ moræ causa habitant, nec habent jus civitatis, nec honores civiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Isoc. de pace, Xenoph. in rep. Athen. Item μετοίκ Θ, idem quod ἔνοικ Θ: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοικικὸς, ὴ, ὸν, ad incolas pertinens. Luc. in Lexiph in Plut. Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua urbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l. 8.

Μετοικίον, τὸ, pensio quam incolæ quotannis repræsentabant. Plut. in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo μετοικία sacrum esse tradunt, à mutatis civium sedibus dictum: talii ferias ob receptos in urbem incolas.

Μετοίκησις, mutatis sedibus & domicilio commigro: vel domo mea pulsus habito. Isocr. παρ' ἑτέραις μετοικεῖν. Paus. Λυκίσκον μετοικήσαι ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικῆναι δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκισις, ἡ, incolarus: sedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. 8. & in Ap. l. Socra. (Mat. 1.

Μετοικοδομέω, idem: seu habitatio & mansio in peregrina regione.

Μετοικίζω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare facio. Aristot. Oecon. 2. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex uno loco migrare in alium.

Μετοικοῦκοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νεοίκ Θ, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in nova urbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικ Θ, ὁ, & frequentius νεόσοικος, navium domus, navalia. Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anacharf.

Ὀρεσοίκ Θ, & ὀρεσοίκιος, in montibus habitans.

Πάνοικοι, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur & παννυχὶ Act. Apost. cap. 16.

Παροικία & παροικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & παροικεσία ut apud Gregor. in Macchab. encom. & παροικησία, apud Thuc. lib. 2. & 3. Item παροικ Θ πάλαι τινὲς qui cum tota domo seu familia perit.

Πάροικ Θ, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola. Thucyd. l. 3 & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac sedem ibi fixit. Ephes. c. 2. Item qui in ædibus alicujus habitat, inquilinus. Levit. 22.

Παροικία, incolam esse. Item accolarum conventus & accolatus, sacraq; vicinia. ¶ Pro ecclesia usurpari dicunt: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. Ὑπὸ δὲ Κρήτῃ μὲν ἐκτὸς Σικάνων Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thucyd. lib. 3 & Synes. epist. 142. Item incola sum, peregrè adveni aliquam in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλὴμ, &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω: Herodot.

Παροικησις, habitatio propinqua: vel incolatus.

Παροικισθὲ, idem.

Παροικίζω, juxtà colloco, juxtà habitare facio. Item ad habitandum juxtà admoveo. Epigr.

Decomp. Συμπαροικ Θ, contubernalis. Pol.

Περίοικ Θ, ὁ, locus domum urbémve ambiens. Suid. Item adjectum vicinus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 6.

Περιοίκιος, ία, ον, ut περίοικος γῆ, regio circa nostram sita seu finitima: Plerunque absolutè ponitur pro agro circum urbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poëtica.

Περιοίκιον, τὸ idem quod περίοικ Θ subst. Hesych. (l. 6.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circumiacentes. Strabo.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo: unde περιοικοῦντες, circumcolentes Vlpian.

Ῥέσοικ Θ, qui domum nostrum seu sedes nostras attingit, accola. Herodes in orat. apud Aristid. περὶ τοῦ τοῦ τόπου θεσσοικοὺς θεὰς exp. deas propinquas.

Θεσσοικέω, domicilia & sedes conjunctas habeo, habito apud, Plat. in Tim. θεσσοικεῖν τῷ ποτιμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας ἢ ἕλη ἢ ποταμὸν ἢ θάλασσαν θεσσοικοῦσιν. Apud Aristid. τὴν Ἀθηναίων ἀ πόλιν ἢ Ἕλλας θεσσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικος, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellari fuerunt ii, qui quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia & venustate sermonis Attici discesserant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι, ut apud Luc. in Demon. κωμῳδεῖται ἀπωδὰ τὰ αὐτῷ καὶ σολοίκοις ἐοικότα. Sic σολοικοφθόγγος. Apud Anacr. oratio barbara. Item natura & moribus barbarus σόλοικ Θ dicitur. Plut. in polit. præc. ἅσπερ ἔνιοι τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic & Xen. pæd. 8. σολοικότερ Θ αὖ ῥωμ Θ τῷ ἔρωτι.

Σολοικία, ἡ, idem quod τὸ σολοικον seu σολοικισμὸς. Luc. de salt.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. Laërt. in vita Sol: & sæpe in Epigr. itidemq; apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς, ὁ, solœcismus. Vide Gell. lib. 5. cap. 20. Vtitur Lucian. in vita auct. Plut. sympos. 9. probl. 9. & alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo: propriè autem ita dicitur λόγ Θ ἀκαταλλήλως πεπραγμένος, cujus rei exempla vide apud Donat. in lib. de figuris.

Σολοικίσης, ου, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui & ψευδοσοφιστὴς.

Ἀσόλοικ Θ, (*decomp.*) non solœcus barbarus: ut ἀσόλοικος λόγ Θ, apud Diog. Laërt. oratio vitio carens. Idem Diog. in Xen. ἀσόλοικον, hominem vocant, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον quod est manifestum ac mite, apud Hesych. ex Soph. Troilo. Ἀσύλητος, Suid. exp. ἀφελῶς, simpliciter.

Συοίκ Θ, ejusdem domo particeps, contubernalis. Aristoph. Plut. Isocr. Συοίκοι dicuntur convenæ è diversis locis coeuntes ad urbem conjunctis ædificiis condendam. Item qui in eadem regione aut urbe habitant. Thuc. l. 2. & 4.

Συοικία, ἡ, contubernium seu plures domus eodem loco conjunctæ. Item pro civitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus, ut quæ figillatim inquilinis locetur: apud Athen. & Dem. contra Nicostr. Et peculiariter ejusmodi domus ima pars. ¶ Συοίκια. τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magistratibus abolitis, Athenis uno instituto concilio & curia

cunctos collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. l. 7.

Συνοικέω, unà habito: Plut. in Numa, συνοικῶν τῷ πόλει. Item eadem domo utor, sum contubernalis: Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est: ut apud Eurip. Πολὺς συνοικῶν ἐπιστολῆς ὁ πόντος. Συνοικεῖν etiam dicuntur qui connubio juncti sunt: Luc. συνοικέσαι τῇ αὐτῇ. Dem. contra Neær. ἵνα ξύνοδον ἐπὶ συνοικ. Exponitur etiam, adhæreo, implicor.

Συνοικημένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata. Xen.

Συνοίκημα, τό, contubernium. Item pro cœnaculo & cœnacularia domo, apud Plut.

Συνοίκησις, εως, ἡ, habitatio conjuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. lib. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοίκεσιον, τό, connubium, matrimonium: canon. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικήσιμος, ὁ, ἡ, qui eadem domo habitat, familiaris, contubernalis, Hesych.

Συνοικίζω, unà colloco, unà habitare facio. Item ejusdem domus participem facio, seu contubernio mihi jungo: Greg. ταῖς ταῦτα συνοικισον σταυτῆς. Interdum significat nuptum do: Polyb. τὴν συνοικισον σταυτῆς. Interdum significat nuptum do: Polyb. τὴν συνοικίσαι. Item. (urbem) civibus frequento, ædifico (civitatem) Plut. παῖσαι τὰς πλείας ἔδοξε καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμός, cohabitatio, contubernium. Philo de vita M. l. 3. Dec. Περὶ συνοικήσασα, quæ antè cohabitavit & nupta fuit.

Σωσίοικος, domus conservans, domuum fospitator. Hesych. pro eodem per crasin quidam factum existimârunt σωῖκος, quod est Mercurii epith. Il. υ. vide & in derivat. ex Σώς.

Τ' περιοικος, qui in superiori parte habitat.

Τ' περοικέω, habito super, Herodot. τετέων ἢ ὑπεροικέωσι.

Τ' ποικέω, habito sub: vel latito sub, subsum. Epigr.

Φερέοικος & φέροικος, ferens domum Herodot. Item substantivè, testudo q. d. domiporta, cochlea Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens: Minervæ epith. apud Spartanos: Plut. in apophth. & Lyc. Athen. l. 13.

Ὠλεσίοικοι, domuum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies Hesych.

Composita ex οἶκος.

Α'νοικος, minimè aptus, non conveniens, alienus. Plut. & Synes.

Α'νοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Α'νοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικεῖον, concilio, adjungo, familiarem & amicum reddo.

Ε'ξοικείω, idem.

Περοικειόω, accommodo, ascisco: Plut. de Antonio, περοικείωσε δὲ ἑαυτὸν Η' ρακλεῖ καὶ τὸ γένος.

Περοικειόομαι, mihi concilio & adjungo. Περοικειῶδες dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conveniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo. Plut. in Num. συνοικειώντες τὸν ἀσύνετον τοῦ ἀδικεῖν.

Συνοικειῶμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum propritus. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est & figura rhetorica: de qua Quintil l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Φιλοξένος, amator necessariorum seu propinquorum.

Οἶκτος, ὁ, misericordia, commiseratio: Od. β. οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα. Eurip in Hecub. Οἷ δ' ἐ θέλων τε κ' θέλων, οἰκτῳ κόρης τέμενι σὺν φῶ πίδματ' διαῤῥοάς. Herodian. lib. 4. πολίτας ἢ οἰκτω κτεινάλεῖν τ' θέλειν τῶν σωθέντων. Apud oratores οἶκτος dicuntur etiam quum in cauſæ peroratione misericordiam judicibus concitant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἶκτος, pro ejulatu. Soph. οἰκτῳ πόδε συγκεκομμένε.

Οἰκτικός, ή, όν, q. d. commiserativus.

Οἰκτίρω, miseror, commiseror, misereat me. Aristot. de mundo, τὰς μὴ ἀπαθῆς διαφερομένας ἡμῖν ἐ ὸς τοῦ φύσιν οἰκτίρεσιν ἀξ τὰς μακρὰς ψυχάς.

Οἰκτίζομαι, Idem Eurip. οἰκτίζεται ἄκλων. Philo de vita M. l. 2. οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτὸς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum misserantur, & ipsos judices vel lachrymis vel οἰκτρολογίᾳ ad eum commiserandum permovent. Athen. l. 13.

Οἰκτισμός, ή, ὁ, putatur esse oratio, aut verba ejus qui οἰκτίζεται. Ammon. Οἰκτισμα, idem. Eurip. in Heraclid.

Οἰκτίσιμος, miseror, commiseror: Il. ω. Οἰκτίσεν πόλεῖν τε κὰρ πόλεῖν τε γένεον. Soph. in Trachin. οἰκτισεῖν τε μὲ Πολλοῖσιν εἰκῶν. Xen. pæd. l. τὰ μὲ πάθος ἄκτισεν αὐτὸν, casum ejus est miseratus. R. peritur & fut. οἰκτισεῖσω. Rom. 9.

Οἰκτιστέομαι, sum miserabilis, alios mei misereat. Xen.

Οἰκτίσιμα, τὰ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτίσμα.

Οἰκτιρμός, ῶ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος ὁ, misericors. Theoc. idyll. 15. Χριστῦ κ' οἰκτίρμων ἀὐθρ. Epigram. lib. 3. οἰκτίρμονι Σωμᾶ.

Οἰκτρός, ή, όν, misericordia seu commiseratione dignus, miseranda. Soph. in Trachin. Eurip. in Hec.

Οἰκτρῶς, adverbialiter significat miserabiliter. Od. ω. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς: Suid.

Οἰκτίστερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτίστατος, (superl.) valde miserabilis: Od λ. Pro eodem dicitur etiam οἰκτιστος: Od. μ. Il. χ. & apud Luc. unde οἰκτρὸς & οἰκτίστερος, ita ut miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτρίζεδς, exp. ἐλεεῖδς, misereri.

Composita (non est.

Α'ναιντος, ὁ, ἡ, immisericors: seu qui commiseratione dignus

Α'νοίκτως, immisericorditer, sine commiseratione. Hesych. & Suid.

Α'ποικτεῖ sive ἀ-οικτεῖ, idem.

Α'νοικτος, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Α'νικτος, ὁ, ἡ, ὸν, idem. Eurip.

Α'ντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Α'ντοικτίρω, Idem. Eurip. in Ione, Η' μᾶς σ' ἀρ' αὖτε ἐ'κτησατ' ἐρεμβῆ.

Α'ποικτίζω sive ἀποικτίρομαι, miseror & defleo: vel defleo miserabiliter, conqueror: Herodot. ἀποικτίζετο τῶν ἀπὸ Κύρε ἰόντων, deplorabat quæ à Cyro perfiebant.

Δύσοικτος, immisericors: δύσοικτότερος, Hesych.

Ε'πικτίζω sive ἐπικτίρομαι, commiseror: vel miserabiliter queror.

Ε'πικτέρω, miseror, cõmiseror. Soph. ἐπικτίρῳ δέ νιν Δίκ. Item, Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰ ἐρεῖτέρην ὑπτα σ' ἐλπίδ' οἱ τε Μόλον τοσοῦτος ἰὼ ἐπὶ λ. τον Ε'λλάδ'. Ἰὼ τὸν δ' βέβαιος ἐμπεσοῦς κατοικτίσον.

Κατοικτίρομαι, idem. Gregor. de homine, Δαβὶδ κατοικτίρομενος πῶ τε ἀνθρώπε ἀθλίοιτε. Κατοίκτιζεδς, exponitur etiam, misericordiam implorare.

Κατοικτέρω, miseror, commiseror, deploro; Herodot. & Eur. in Heraclid. (Pæd. 6.

Κατοίκτισις, sive κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen.

Συνοικτίζω, commiseror. Xen.

Φιλοικτίρω, qui commiserari amat, misericors.

Φιλοίκτισος, ad commiserationem proniſſimus. Sophocl. in Ajace, κἀ-τε δ' φιλοίκτισον γοωῖ.

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad misericordiam. Plut. & Eurip.

Α'φιλοικτίρμων, (*decomp.*) immisericors immitis. Hesych.

Οἶμαι vide in Οἴω.

Οἶ'ΜΗ, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Inveniur & οἴμη, etiam aspero: apud Suid. In hac autem signif. usurpatur potius οἶμος, de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἶμη, Hesychio est etiam ὠδὴ cantus ✠ παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμαις ἁλλαδὶς τετῖσι ταῦτ' ἐβίβι, ἴδιον δὲ φερομένων ἐπὶ τῶν ποιητῶν. Sic Od. θ. Οἶμος πᾶσι τοι ἀοιδῆς ὑμέναιος πέλει. ¶ Eidem est etiam λόγος, ἱστορία, & φωνή.

Οἶμος, ὁ, vel ἡ, via, semita: Hesiod. in Erg. μαρτύρῃ δ' ἡδὺς ὁδὸς οἶμος ἐπ' αἰτῶλὸν. Epiger. l. 1. ἡ-αν δ' οἶμος ἐπ' ἐς ἀέστε. Plato de rep. l. 4. τὸ αὐτ' ἄμον, ὡς ἐγῶμαι, πορεύομεν ἀ ρίσω ἀνάπαλιν. ✠ Etymologus Phyloxenum scribit derivare ab οἴω futuro verbi φέρω, quoniam δ' αὐτῆς παντὸς φέρεται φερόμενος ἐπ' αὐτὸ ὁ ἐ ὸς τῷ δεικτέος. ¶ Item οἶμος, virga, βάκτρον, παρὰ τὸ φέρω ἐπ' ἐδὺ ἐπ' τῶ φύσεις, inquit Etymol: Il. λ. Exponitur & σίγχος, item κύκλος. Hesych. & Suid.

Οἰμάω sive οἰμαάω impetum do, irruo, impetu feror in aliquem: propriè recta via. Il. χ. Ρ' πιδίοιο εἶμησε μ' τρίχα πλάκα. Ibidem, Οἴμησεν δ' ἀλκὶς ὡς τ' ἀέτὸς ὑψιπετηλ. Eustathius deducit ab ὁμῶ significante ὁμῦ γίνομαι.

Οἴμημα τὸ, impetus qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen, dicitur οἶμα teste Eustath. Il. π. & φ.

Composita.

Α'οιμος, ὁ ὐ ἡ, carens via, invius.

Δύσοιμος, malam habens viam, δύσοδ'. Hesych.

Παροίμιος, qui juxta seu propter viam est: vicinus. Hesych.

Παροιμάω, à via defecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, proverbium, adagium: vel vulgare dictum: in quo præcipuè requiritur ut tritum sit & per ora hominum obambulet: unde & ab ὁμὸς derivatur, & Basilio esse dicitur παρὰ τὸ πάρα. Sunt tamen qui derivent ab οἶμη significante verbum Athen. l. 7. παρ' Α'θηναίοις παροιμία ἐσί. Sic & apud Aristot. Plut. &c. Apud Ioannem Evang. παροιμία dicitur quod cæteris παραβολὴ, c. 10.

Παροιμιακὸς, & παροιμιώδης, proverbialis, qui in proverbio est. Plut. in Hellen. & Sympos. 2.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor: Aristot. eth. 5. c. 1. παροιμιάζεσθαι δ' οἱ φιλόσοφοι. Plat. de leg. παροιμιάζομένος τὸν Θεόν, proverbio est. bio de Deo loquor. Ο' παροιμιάζομένος, qui in proverbio est. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 7. παροιμιάζεσθαι δ' ἐσὶ διὰ παντὸς ἡ χόρτος. Sic & τὸ παροιμιαζόμενον, apud Plut. de primo frig.

Παροίμιον, ου, τὸ, exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt: præcentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam παροίμια dicuntur: scholi. Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia: Aristot. rhet. 3. Metaphora à citharœdorum proœmiis sumpta: Vide Quintil. lib. 4. c. 1. Transfertur & ad alia: ut παροίμιον δάκρυ. Athen. l. 13. Et παροίμιον τῆς φιλίας. Gregor.

Παροιμιακὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ad exordium seu proœmium pertinens.

Παροιμιάομαι, proœmio utor: Aristot. rhet. 3. Item exordior, initium fumo. Greg. ἐν πῶθεν ἀὐτῷ τὰς μετζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς παροιμιάζεται.

Φερσίμιος Atticè dicitur pro παροίμιον, sicut φρέαρ pro πάροδος. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hipp. Taur.

Συνίμιος, ὁ, ἡ, ὸν, consonus: vel qui uno concentu à multis canitur. Apoll. Argon. l. 2. Συνίμιον, τὸ, idem quod παροίμιον. Suid.

φόμιος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Οἰνοβλύζω, vide in Οἴ.

Ο'ΙΝΟΣ, ου, ὁ, vinum: Od. ι. μελίφρονα δῖνον ἐκίρνα. Od. τ. βεβαρυπότα μὲ φρένας οἴνῳ. Apud Athen. l. 5. ἐν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et παρ' οἴνον, inter scyphos, apud eundem. Impropriè apud eundem κεῖσθαι ἐν οἴνῳ, ut & apud Herodot. lib. 2. ✠ Sic dicitur vel quasi οἰόνες, ὅτι οἷονδὲ γῆν ἔχειν ποιεῖ τὰς πίνοντας, ut vult Plato apud Plut. symp. 7. vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως: ad quod etymon Athenæus lib. 2. scribit Homerum alludisse hoc hemistichio, ὀνήσεαι αἴκε πίθῃς juvamen sentiès si biberis.

Οἰνόδης, ὁ, ἡ, ὸν, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. symp. 3. Alex. Aphr.

Οἰνώδης, ὁ, ἡ, ὸν, idem: vel vinarius: ut οἰνωδὲς ἀγγεῖον, Athen. l. 10.

Οἰνώδυνος, ὁ, ἡ, νεος, ex vino factus. idem. l. 7.

Οἰνωπὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vinosus. Οἰνωπία, factum per contractè. ex οἰνόεσσα: est maza vino subacta, vel placenta ex vino & melle confecta. Pol. lib. 6. cap. 3. ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corvi & canes inebriantur. Athen. l. 10. ex Aristot. Dicitur & οἰνόβαρις: Hesych.

Οἰνῶν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hell. 6. Athen. l. 12.

Οἰνῶτος, ὁ, ἡ, & οἰνάδες, ήτος, villum. Athen. lib. 1. & 3.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνῶμαι, in vinum muror. Item inebrior. Od. π. & τ. Μήπως οἰνωθέντες ἕειν εἴησιν ἐνὶμῖν Α'λλήλοις τρέωντε. Οἱ οἰνώμενοι, bene poti, qui jam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2.

Οἰνωσὶς, bene potum esse seu appotum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. & symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo: Dioſc. Item vinum emo: quod οἰνίζεμα usitatius dicitur: Il. ν. Ε'νθεν ἀφ' οἰνίζοντο. Il. θ. οἶνον ἢ μελίφρονα οἰνίζεδε.

Οἰνιστήρια, sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi: Poll. Hesych. Eustath.

Οἰνόμαι, poto vinum: Eror. apud Hippocr.

Οἰνάς ἀδος, ἡ, columba sylvestris: dicta à colore uvis maturatis simili. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 13. Athen. l. 10. Pro eodem dicitur & οἰνὰς, apud Poll. l. 6. c. 3. & Hesych.

Οἰνὰς, vitis: Hesiod. in Erg. μαρτύρῃ δ' ἡδὺς ὁδὸς οἶμος ἐπ' αἰτῶλὸν. Epiger. l. 1. ἡ-αν δ' οἶμος ἐπ' ἐς ἀέστε. Plato de rep. l. 4. τὸ αὐτ' ἄμον, ὡς ἐγῶμαι, πορεύομεν ἀ ρίσω ἀνάπαλιν. ✠ Etymologus Phyloxenum scribit derivare ab οἴω futuro verbi φέρω, quoniam δ' αὐτῆς παντὸς φέρεται φερόμενος ἐπ' αὐτὸ ὁ ἐ ὸς τῷ δεικτέος. ¶ Item οἶμος, virga, βάκτρον, παρὰ τὸ φέρω ἐπ' ἐδὺ ἐπ' τῶ φύσεις, inquit Etymol: Il. λ. Exponitur & σίγχος, item κύκλος. Hesych. & Suid.

Οἰνάς, Hesych. ex καμπὴς: quòd quidam exp. pampinorũ palmitem. Οἰναεῖδες, Gal. & Erot. apud Hippoc. exp. palmites.

Οἰνάδιμή, ἡ, locus vitibus consitus, vinea: Hesych.

Οἴναρος, palus, pedamentum vitis, vallus quo vitis ceu adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Α'λλοινία, ἡ, varietas & mutatio vini. Plut. symp. 4. probl. 1.

Α'οινος, ος, ὁ, ἡ, ὸν, vino carens abstemius. Xen. pæd. 5. Nonn.

Διοινίζω, vino imbui, inebriari. Poll.

Δύσοινος, apud Poll. significare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ε'γοινος, qui vinetum saporem perdidit. Hieron. in cap. 10. Oseæ. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. & 14.

Ε'πίοινος, vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὢν, vino deditus.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel vino abundans, vini ferax, Poll. l. 6. c. 3. Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia & bonitas: vel annus vini bonitate & copia insignis.

Εὐοινίω, vino abundo: vel vinum bonum fero.

Η'δύοινος, suave & jucundũ vinum ferens. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Οἰσίν, deus vini, Bacchus. Suid. (Xenoph.

Θυσίνεα, sacrificium quod Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλοινία, vini præstantia, vel copiosus proventus: Geopon. li. 6.

Κάρηνον, carœnum: quoddam genus multi decocti, in quo tertia pars per decoctionem absumitur. Pallad. l. 11. c. 18.

Κάπινος, vinolentus, ebrius, vino obrutus: Suid.

Κατοινάδης, inebriari: unde κατοιναμένος, vino obrutus. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Plat.

Πάροινος, vinolentus, temulentus, ebrius. Athen. lib. 10. Plut. de loquac.

Παροινος, tumulentè: vel more eorum qui ex vinolentia lasciviunt. Poll.

Παρόινος, temulentus, seu petulans ex temulentia. Aristoph. in Achar. Item qui fit & dicitur inter pocula. Luc. de salt. Athen. lib. 14.

Παροινικὸς, idem: temulentus & petulans. Aristoph. in vesp.

Παροινία, ἡ, ebrietas: vel petulantia quæ ebrietatem comitatur. Xen. in sympos. Plut. in consol. ad Apoll. (pocula.

Παροίνιον, exp. convitium, temerè ac stultè dictum velut inter

Παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam. Aristot. in probl. ὃν τὸ ὁ ἀκρατόθερμος μᾶλλον παροινεῖ τῶ μεθύοντος μᾶλλον. Aristarch. de Demosth. παροινῆσαι εἰς Νικόδημον ἐξέχεα δ' ἐν αὐτῷ τὰς ἐφεμάλιδας.

Παροίνωσις, in convivio contumeliam patior. ut παροινωθῆναι ὑπὸ γνωμῶν. Demosth. Luc. ἱκανά σοι πεπαροίνηται παρὲς ἡμᾶς.

Παροίνημα, τὸ, injuria seu contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur: item is qui injuria seu contumelia à vinolento afficitur. Plut.

Decomp. Ε'μπαροινία, tumulentus injuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τῶτον ἐμπαροινεῖς. Metaphoricè apud Ioseph. ἐμπαροινῆσαι τοῖς πάθεσιν, pro ἐνυβρίζειν. Ε'μπεπαροινηθὸς qui injurium seu contumeliam super convivium passus est. Τὰ ἐμπαροινήματα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος, longe contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans. Poll. ex Thuc. Πολυοινία, vini copia, multum vini Plato de leg.

Τ' πεινος, vinolentus. Suid.

Φιλοινος, vini amans. vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem, vinosus, bibax. Plut. sympos. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. l. 6. c. 3.

Θοίνη, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Οἶ'ΟΣ, ὁ, (cum tenui) solus *Poeticum est.* Il. ζ. Γ' χομαι δ' ἐξέλ' οἷος ἐελδέμεναι βασιλῆα. Od. κ. Τῶ κ' τεθνειῶτ νῦν πόρε Περσεφόνεια Οἷω πεπνῦσθ. Fœm. οἶη, sola: Od. α. & Il. Οὐκ δίη ἅμα τῇ γε κ' ἀμφήποτοι σὺν' ἔποντο. Neutrum οἷον, solum. Il. β. μοίρες δ' κλέος οἷ ἀκούομ. Ponitur & adverbialiter, pro solùm, tantum modo.

Οἰόθι, solùm: Apoll. Argon. 2. ἠέ τινες δ' οἰόθι Λητῶ. Exponitur etiam seorsum.

Οἰόθεν, ab una solum parte: vel ab uno duntaxat loco. Il. ν. Apoll. Arg. 2. & Apud Arat.

Οἰαδὲ, solùm, solummodo, Nic. in Ther. Χρείλω δ' ἀλλοφατὸν τε κ' ἐ μέμφ οἰαδὲν ἴσχει Τῶτο.

Οἰάω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo: unde pass. Il. ε, Τρῶας δ' ὀδῶσι κ' Α'χαιῶν φύλοπις αἰνή.

Ο'ΙΟΣ, ου, ὁ, qualis (citra interrog.) Plato in Charmide, ἀλλ' ἔφη, ἔσιν οἷ ἠλικ κ' οἷ' γήρως. Apud eundem Plat. & cæter: ei passim respondet τοιῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic & Iliad. γ. Οἷόν περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε κ' ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος, interdum sequitur. Aliquando οἷος, subjicitur interrogationi facta per πῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur διανοητικῶς, i. cum admiratione: ut apud Xen. οἷ πεπίθησθε: & apud Plat. de rep. lib. 1. οἷ' ἐμβαλὼν λόγον ἐν τῷ ἔχεις δόξαν. Interdum οἷος, exp. quis, ut Iliad. ι. Οὐ γὰ πω τοῖον ἄλλον ἀμείνονα τῶδε νόησα οἷον ἐγὼ νοέω. Sic apud Plat in Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur τοιῦτος: ut apud Eurip. ἐγ' οὐκ ἐγέλων' οἷς ἐκ ἐπόμην: Sic & cum infinitivo, ubi tamen οἷος resolvitur in ὥστε: ut apud Plat. ἀλλ' οὐ τοι μὰ τὸ θεὸ οἷόν τε ἐσὶν οἷος ἐμὲ μεταβάλλειν, tales sunt ut non mutentur: vel qui non mutentur. Sic apud Aristot. polit. 3. ἀλλ' ἐγ' οἷος ποιεῖν ἀγαθὲς, non talis ut efficiat. ¶ Οἷός τε εἰμὶ, sequente infinit, posſum, est mihi facultas: sæpe apud Aristoph. Plat. Dem. &c. Itideni οἷον τε cum infin. idem quod δυνατὸν: ut οἷόν τε ἐκείνειν. Luc. potest inveniri, facultas est inveniendi. Οὐχ οἷός τε εἰμὶ significat etiam, nolo, renuo, invitus facio. ¶ Alii usus hujus vocabuli οἷος in authorum lectione observari poterunt.

Οἷός περ, & οἷός ποτε, & οἷος ἐ ποτε, idem οἷοσδήποτ', qualiscunque vel quilibet.

Οἷον, adverb. qualiter, sicut, velut, quemadmodum, tanquam, Hesiod. in Asp. Οἷον δ' κ' τὸν δε ἔρεξεν. Interdum pro, fermè: ut οἷον δένδρεα σείδυς, Thuc. Exponitur etiam, id est apud Plut. in Numa, τὰ κλιμάκιν ῥηγίαν οἷον τι βασίλειον οἴκημα. Item quippe, apud Hom. Odyss. 6. Pro eodem invenitur interdum & οἷονεὶ, tanquam: Dionys. Longin. Οὐχ οἷον & ἐπ οἷον, non solum non, non modò non, Polyb. l. 1. & 5. Interdum exp. nedum, vel, tantum abest. Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. Οἷος, itidem qualiter, quemadmodum, quomodo. Aristoph. in Vesp. & Soph. in Ajace.

Ποῖ, ποία, ποῖον, qualis, (interrogat.) fœm. ποῖα, neut. Il. λ. ποῖον, ἐρίξας

ἔρεξας; Lucil. lib. 2. Ἐπ' πεύν ἔταμες Διονύσῳ τὲ ζύλα τῶν τε Ἀατεμιδῶν; πεύν τὸ σεᾶφ᾽ ἐξὶ μελαν; Interdum ei præfigitur articulus: ut apud Plat. in Phileb. τὲ πεῖρας; qualia vel cujusmodi illa? Interdum in admiratione conjuncta cum indignatione adhibetur: ut Iliad. α, πότε τὸν μῦθον ἔειπες, pro quo alibi apud Hom πῶς σε ἔπ᾽ φύγεν ἕρκος ὀδὼ τῶν. Dicitur & pro ποῖος τις, vacante particula τις, Isocr. ad Philip. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui, Aristot. Rhet. 1. σκεπτέον δὲ πρῶτα πεῦτε εἰωθεν ἔπεσθ᾽ ἡδονὲς τῶν πολὺ ἐξέλεϛ᾽ ἄν. Interdum pro πόσος, quotus, ut ποῖα ὥρα, pro πόση Eust.

Ποιὸς (oxyt.) vel potius ὁ ποῖ᾽ς, & ποῖος τις, certa quadam qualitate præditus. Aristot. Theophr. Interdum ποῖός τις exp. certo quodam modo affectus: aut etiam cujusdammodi: Arist. eth. lib. 1. c. 9. ¶ Substantivè etiam accipitur ποῖος, propriéque significat τὸν πυρὸν, i. triticum: ut est apud Ichel. Theocr.

Ποιότης, -τος, ἡ, qualitas: sæpe apud Aristot. & cæteros philosophos. Sic & à Rhetoribus dicitur status qualitatis. Fab. lib. 7. cap. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιοῦμαι, ῶμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio: Alex. Aphr. probl. lib. 1. unde participia. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἀ-ποιος, (comp.) qualitatis expers. Plut. deprimo frig. & Greg.

Ὁποῖος, & poëticè ὁπποῖος, qualis. Interdum in interrogatione: Plato in Minoë. Ὁ-ποῖον ἡ ἐφαπτὲς τὸ νόμου; Sic & Od. ξ. Ὁ-ποῖος δ᾽ ἐπὶ νηὸς ἀφίκω; quali nave advectus es? Interdum citra interrogationem, idq; frequentius: ut Iliad. υ, Ὁ-ποῖον κ᾽ εἰπησθα ἔπ᾽ ὀϊόν, ποῖον κ᾽ ἐπακούσαις. Sic & Od. φ, τ, & alibi. Et apud Demetr. Phaler. ἡ λύσις αὐτοῦ ὁποῖα ἡ ἀφέτεσιν ἐπισκαλεῖς.

Ὁ-ποιός τις, vacante τις, ut idem pro, qualis, ut ποῖός τις pro ποῖος: Demosth. τὲς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπῶν.

Ὁ ποῖος, (adverb.) qualiter, qualitercunq; quocunq; modo. Isocr. in Panath.

Ὁ-ποιοσδὴ & ὁποιοσδήποτε, & ὁποιοσὴ ποτ᾽ ἔν, vel ὁποιοσδήποτῶν, item ὁπο ὁποιος, nec non ὁποιοσὴν, & ὁποιοσποσῶν, qualiscunque, & quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος, talis, hujusmodi, Theogn. τοῖ᾽ς τ᾽ ἐσθλοῖ, ἐφαλὸν. Od σ. Τοῖος γὰρ νόος ἐσὶν ἐπὶ χθονίοις ἀνθρώποις. Οἷον ἐπ᾽ ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Repertur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum τοῖον pori ur pro ὅτως, i. ita: ut Od. δ᾽ Ἀλλ᾽ ἄγε σὺ μὴ τοῖον αὐτ᾽ ἀπόλεσσον ἑταῖρον. Μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιάδε. Neutr. τοιόνδε. Aristot. rhet. 1. ἀλλὰ τὶ τῶ τοιῶδε, ἡ τῶς τοιῶσδε; Dicitur etiam τοῖός δ᾽ τὶς, pro τοῖός δε.

Τοῖος, taliter. tali modo.

Τοιόσ-δε, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neutr. τοιῶτο. & τοιοῦτον. Odyss. πῆ δέκατ᾽ ἐσθὲν τοιῶτε ἔδυτε. Plat. in apol. ἡγ᾽ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὸ τοιοῦτον ἐπίσημον. Demosth. τοιῶτ᾽ παράγματ᾽ ὄντ᾽. Dicitur etiam τοιῶτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. & Plat. Et τοιετὸς, Attice pro τοιῶτ᾽. Item τοιετοῖ. pro τοιῶτον, apud Athen.

Οἶς, vel Οἴς, οἴ᾽ς, ἡ, ovis, at in masc. gen. arietem significat. Odyss. φ᾽ ὑπερθε; ἔντερα οἷός. Il. μ. πίσυνον ἄρσενα οἰὸν Χειρὶ λαβὼν. Iliad. ω, Τῶν δ᾽ οἷς λάβε μέγας ἐν κλισὶν ἱέρατο. Il. ψ, πολλοὶ δ᾽ οἷες ἀμυκηθὲς αὖλιες, Apud Xenoph. ἄγριοι οἷες, oves agrestes.

Οἶα, ας, pellis ovilla. ¶ Οἶαι dicuntur etiam vici, pagi. Apoll. lib. 2. Argon. πέξουσιν δ᾽ ἡ μὲν ἀκραιὰ, ἡ δ᾽ ὀΐαι.

Οἰα, ῆ, reperitur etiam pro ὄια, sublato ι. Pro eodem reperitur & οἴα mutato ο in ω & subscripto ι. Poll. l. 7. & apud Eust. ¶ Οἶα sive ὄα, vel ὦα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus & ora vestis: quod antiqui aliquid de pellibus ovium adjicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, sive latius velut orificium cui collum inseritur, ὠὰ sive ὄα dicitur apud Sud. ¶ Οἶα arboris etiam nomen est, quæ & Οἴη & Οἴη appellatur: Latinis forbus. Theophr. de caul. pl. lib. 3. cap. 1. ὧν καρπὸς, forbi fructus, i. forbum. Et hist. pl. lib. 3. c. 12. αἰάκης δὲ ἡ δίη Dicitur & Οὖα eadem arbor ab eodem lib. 3. hist. plant. c. 7. Fructus autem hujus arboris in plur. num. dicuntur Οἷα & Οὖα, Latinis forba. Galen. lib. 8. de simpl pharm. facult. Theophra. pl. l. 3. c. 12.

Οἴσεινον κρέας, ovilla caro. Suid.

Οἰσεῖ-ον, ὁ, ovillus, unde οἰσεῖη ovilla pellis. Pro quo legitur etiam ὀΐση, apud Aristoph. gramm.

Οἰσί-ον, ὁ, ovicula, apud Theocr. idyll 1.

Οἰωτὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium. Hesych.

Οἰδὴς, vide in Οἴω, i. fero.

-ΟΙΣΤΡΟΣ, ὁ, asilus. œstrus, tabanus. Odyss. χ, πὰς μὲν τ᾽ αἰὼ λοῦ ἱερὸν ἔφερεν ἡδὲ ἐδώνησεν. Plut. de discern. amic. & adul. τοῖς ταῦροις τὸν οἶστρον ἐνιέντες ἀδὶ τὸ δὲ λέγειν, ἡ τοῖς κυσὶν τὸν κέντρον. ¶ Metaphoricè usurpatur pro stimulo quasi furibundo quo quis agitatur. Plut. ἀδὶ σαρκοφαγ. lib. 1 ὑμᾶς δ᾽ πὸς νῦν τῆς λύσσης ἢ τίς οἶστρος ἄγει σφᾶς μαιρονίας; Item cupiditatum stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucil. lib. 2. Epigram. Μή σέ γ᾽ ἀπειρεσίων οἶστρος ἔλα κλεάων, ne te capiat ina immensarum opum cupiditas. ✠ Eustath. derivari scribit ab οἶω, fero, quòd impetu quodam ferantur œstro agitati. ¶ Et etiam nomen avis apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρώδης, ες, ὁ ἢ, ἢ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρήσ-εντ-ῶ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω & οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 15. πολλοὶ ἀλίσκον ται διὰ τὸ ἀ-ίρα. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib 9. Οἰστρᾷ ἔτ᾽ ὁ ἀνοσιώτατος τῶν ἡδονῶν, furit velut œstro percitus. Theocr. idyll. 6. ἐκ τε Σικάνας Οἰστρᾷ. Item activè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych.

Οἰστρόομαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ᾽ Ἀ-ρὸς ὀϊστοῖς Ἐ-ξέλυσ᾽ ἐπάνορον ἀμέραν furore velut œstro percitus.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις, dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur apud Suid.

Οἰστρόω, idem quod οἰστράω, œstro agito, &c.

Composita.

Ἀ-ποιστρόω, -ώσω, instigo, stimulo, propriè, œstro immisso agito, -ώσις, ἡ, ἀποιστρητὸς, ὁ, ἡ, ἀποιστρόομαι, unde ἀποιστρηθεὶς, œstro percitus seu exagitatus.

Ἐ-ξοι-στρόω & ἐξοιστράω, œstro exagitator: vel furore agitor, furo. Item transitivè, furore exagito: Lucian. τὸν δ᾽ ἀκέραντα ὃς ταῦτα ἐξοιστρεῖ αὐτοῦ.

Ἐξοιστρόομαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω, five παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor Hesych.

Οἴσυρνα, &c. vide in Ὕ-υρνα.

Οἴτος, ὁ, ærumna, calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus: Od. α, Δαναῶν κακὸν Ὄφρ᾽ ἐσὶν εἰσίδω. Il. ε, Ὄ᾽ς μοι κακὸν ἀτὸν οἶτον ἀπήτιμ᾽ πω δὸς ἐνίαυτος. ✠ Ab Adverbio dolente, οἴ aut παρὰ τὸ οἶω, τὸ φέρω.

Composita.

Δυσοίτ-ος, urna mortui, apud Eust. & Etymol. ἡ ἐκ θηρὸς εἰς ἄπω πεπτωμένου, ἢ ὀστῶν τὸ δεχτὸν τὸ σκιλῶδ-. ¶ Item solium, scapha, seu alveus balneatorius.

Μεγάλοιστ-ος, ὁ, ἡ, valde infortunatus & infelix, Theocr. idyll. 2. ἐγὼ δὲ οἷά μεγάλοιστ-ος Ὠιδρτόθη.

Οἰθέ-ω, ὥσω, ἡ, ἀφάνωσις, ὁ, ὀχθέω: Athen. lib. 13. ὥσπερ ὑπέρεσε χωλὰς ὀφρᾶς.

Οἰφάλης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesych. & Eustr. In fœm. gen. est οἰφολὶς, apud Hesych.

Composita.

Κόρῃσ-ος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μεξοίφ-ης, coitus Hesych.

Φίλοιφ-ος, amans coitus, libidinosus: Theocr. idyll. 3.

Οἴχομαι, abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. α, χόμοῦ᾽ς Θέβην. Xen. Pæd. 3. ὥχετο ἐπὶ τὴν Ἀμφίδιον ὑγίειαν. Aristoph. ὠχόμενος ὡς Ζῆνα, ad Deum proficiscebar. Plerumque cum participio supervacaneum videtur: ut Iliad. β. Ὦ χετ᾽ ὑπαὶ πόλεμόν, avolabat sic οἴχομαι φέρων, φέρω, nega me proripio. Et ἀ-ίκτυα σπεῖρε pro ἐσπάρη conversus est. Soph. Interdum tamen significationem fuam retinet: ut apud Eurip. οἴχῃ κλέψ᾽ αὐτὸν, abiit ei abrepta: vel abripuisti eam & discessisti. Dicitur & res aliquæ οἰχνεῖν, quæ à nobis recedit, aut quæ nos deserit & destituit. Il. ε. Εἴκτορ, πῆ δὴ τοι μάλ᾽ οὐ χετα ὠκέες ἔγχεσιν; Sic & Il. ω. & ν. Item quæ evanescit & de qua actum est. Synes. epist. 59. πάντα οἴχεται, πάντα ἀφῆρται, perierunt omnia. Dicitur & οἰχνεῖν qui moritur, sese Eust. Sic quidam exp. Od. ξ. Οὐδ᾽ ἀπὸ σεῖο ἄπνυτα οἰχομένοιο.

Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab insitivo οἰχέω: nimirum fut. οἰχήσομαι, quo Plat. utitur in Phæd. præt. perf. ὤχημαι, & sine augmento οἴχημαι. Præt. ὠἰχόμ-ην, (abii) tanquam ab actiua voce: ut apud Herodot. οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον, abiit in Aegyptum. Significat etiam, interii, actum de me est: apud Soph. in Ajace.

Οἰχέω, ῶ, idem cum ὄχεμαι, ex eoq; factum, ut ἰκνέω ab ἵκομαι ut τὰ λοιπὸν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Ajace. Item oberro. ἀπέλεγχεμαι. Item in Elect. αἰνίμεθ᾽ ἀὶὲ οἰχνῶν, Δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνέσκω, idem quod οἰχνέω. Il. ε, Οὐδὲ ποτε Τρῶες θεῦ πολέων Δαρδανιάων Οἰχνέσκον.

Composita.

Ἀ-ποίχομαι, abeo, absisto, decedo: in antiqui. Epigr. lib. 1. ἀποῤῥ-μὴ βιότοιο, qui excessit à vita. Item absum, peregrè prof. fus aut simplic. absum. Particip. ἀποιχόμενος absens, Od. α, ξ, &c. item

---

item mortuus: Plut. in Anton. & Phocyl.

Διείχομαι, perco, intereo: vel perii interii Soph. in Ajace.

Διεξ-έρχομαι per, vagor per, pererro, Hom. hym. in Pana, Ἀ᾽ πλοῖε δ᾽ αὖ πήγων ἐν πολυδένδροισι διοιχνεῖ.

Ἐ-ξοίχομαι, exceedo, exeo, abeo. Hom.

Ἐ-ξοιχνέω, idem. Il. ι.

Ἐ-πιοίχομαι, eo adversum, invado, irruo, incesso. Il. α, Οὐ γὰρ μὰ σῶπῃ ἐπ᾽ ὠκέα χαλκὸς ἀφήγες. Od. ε, Ἀ᾽ρτεμις ἀγνὴ Οἷς ἀγανοῖς ἐπιοιχομένη κατέπεφνεν. Il. ρ. Αἴας δ᾽ ἀσπὶς πάντας ἐπιοιχόμενος. Sic & Il. κ. Item obeo, percurro. Od. ε, Θαῦμ᾽ ἐπιοίχετο οἶνοπα πόντον. Ἐ-γὼν ἐπιοίχεδ᾽ versari in aliquo opere, ibid. Item adeo, accedo. Od. α, ἀνδρὶ δ᾽ ἐπιοίχεται ἥ μητίεσσα ἐπὶ φρεσὶν ἠδὲ μέδεσθαι.

Ἐ-πιοίχνέω, idem cum ἐπιοίχομαι.

Ἐ-πιοίχομαι, decedo, excedo ex hac vita, morior. Dem. Greg.

Μετοίχομαι, eo post, vel accerso: Od. θ. κῆρυξ δ᾽ μετὸ χετο θεῖον ἀοιδὸν, Item eo cum, comitor. Od τ, Α᾽λλ᾽ ἄγε πὶς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάῳ εἶσι.

Παροίχομαι, præterco: unde παροιχόμενος, præteritus. Phocyl. Μή τι παροιχομένοισι κακοῖς πεύχετε τὸν πίνον. Xen. παροιχομένων καλῶν ἀπ᾽. Reperitur & ποιόμενος. Il. κ. Item παροχημένος, idem quod παροιχόμενος. Plut. in Camillo.

Περιοίχνέω, circumeo, in orbem obeo. Athen. l. 9.

Οἴ᾽ω, five οἴω, puto, existimo, arbitror. Il. τ. ἀλλά μ᾽ οἴω Ἀ᾽σσυρίοισιν μῦθον κρανέειν. Hesiod. in Asp. ἀλλά μιν οἴω Φαῖξεδς. Il. ἀσπὶ ἄμυε μαιμάλεπλεγχ ἐθέτας οἴω Ἀ᾽ψ ὀπροσθήσειν. Interdum interfertur oratioui pro ὡς οἴω, ut Od. π, ἐμεῖν Συλέν κ᾽ ἐπεσπεν, οἴω Τυδέα. Interdum exp. suspicor, conjicio. Interdum & spero. Pro eodem dicitur & οἰόω, apud Suid. ¶ Est etiam οἴω fero, porto: in qua signif. licet inusitatum formatur fut. οἴσω: Od. υ, μὴ σὺ ὕδωρ Ἐ᾽ρύσῃ κελεύθου ἡ οἴσεις δᾶσσον ἰούσα. Od. χ, Οἴσει δ᾽ εἶνον γρηῢ κακὸν, οἴσε δ᾽ ἀεὶ πῦρ.

¶ *Derivata ab* οἴω, *puto.*

Οἶμαι & apud Poëtas οἴομαι, idem cum οἶ᾽ω seu οἴω: Il. τ. Ἦ᾽δη γὰ Πηλῆα γ᾽ οἶομαι ἡ κ᾽ πάμπαν Τεθνάμεν. Sic & Od. ξ. & Il. π. Aristot. rhet. 2. ὁ δ᾽ κυνδύνου οἰόμενος, πάντας οἴεσθαι ἀξίως εἶναι κακῶ. Plato in apolog. οἰόμενοι βλάπτειν τὸν. Interdum οἰομαι dicitur pro ὡς οἴομαι: ut apud Plat. de rep. lib. 6. ἐν οἷς, ἀναγκαῖον ἐσὶ τελέτων αὐτὸν μισεῖν; an non tandem, ut tu arbitraris, cogetur se odisse? Item suspicor, suspectum habeo. Il. α, Δαιμονίη κακὰ μὰ δόκεαι, ἠδ᾽ σε λίσσω, semper me suspectum habeo. Od. κ. χόον δ᾽ δίεται, θυμὸς, exp. luctum ostendebat animus seu apparere faciebat. ¶ Οἴεται etiam passivè usurpatur, pro videtur. Od. ρ. Οὐκ ἀρχὸν ὁ ξεῖ᾽ος δέεται, ὅσπερ ἀνῆεν, non insipiens hospes videtur quisquis tandem sit. Sic & Od. τ. Fut. οἰήσομαι & aor. 1. ὠἰήσθην mutuatur ab οἴομαι.

Οἶμαι per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut. de solert. anim. πολλῶν ὄντων μιμημάτων δ᾽ κορεῖς ὑμᾶς εἶναι. Frequentius ἀπεσπασθὲ ἐπεπίσθησαν sicut & οἴω & οἶομαι. Luc. φιλόσοφ᾽ν, οἶμαι, τὴν ἐπιχείρεσιν. Sic sæpe apud Plat. & Xen. Interdum exp. nisi fallor, si bene memini: ut apud Luc. in Hermot. & Plut. Est & proprie vox eorum qui nihil afferere audent.

Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur: opinio animo concepta. Plerumque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laërt. τὲς μὲν κενὲς ἀσκεῖς τὸ πεῦμα δίζησι, τὲς δ᾽ ἀσθενὲς πεῖσμα.

Οἰημάτ-ιον, τὸ, arrogans opiniuncula quam quis de se concepit.

Οἰηματί-ας, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens. Suid.

Οἴησις, εως, ἡ, opinatio, opinio. Plato in Phæd. Ponitur & pro οἰημάτιον, pro arroganti existimatione sui: apud Philon. de vita M. l. 1. & Areop.

Οἰητὴ-ς, ὁ, opinator.

Compositа.

Ἀ-ῤῥώστ-ος, ου, ὁ, ἡ, inopinatus, inopinus, eveniens præter expectationem: Il. ρ. Item non suspectus. Herodot.

Ἀ-νοή-τως & ἀνοήτ-ως, inopinatò, insperatò, de improviso. Apoll. Arg. lib. 3. Od. σ.

Ἐ-γώμαι, (comp. ex ἐγὼ & οἶμαι:) ego arbitror, meo judicio, Plat. de rep. lib. 1. Xen.

Κατοίομαι, exp. arroganter de me sentio. Abacuc. c. 2.

Συνοίδμαι, una puto, assentior, Plato de rep. l. 7.

Τ᾽περοίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Τ᾽πόμαι, suspicor: apud eundem.

Ὁ-μαῖ-ῶ, pro ὅμοι-ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata ab* οἴω, *fero.*

Οἴσιμος, unde fut. οἰδώσομαι, ferar. Aristot. in phys. Hinc & fut. med. οἴσομαι ferar. Xen. in Oecon. Et pro feram. Thuc.

Οἰσ-τός-ὸ, ferendus.

Οἰσ-τός, ὁ, ἡ, qui ferri potest, tolerabilis. ¶ Item sagitta, jaculum. Iliad. ε, ἰὸς δ᾽ ἐ᾽πατο πικρὸς ὀϊστὸς, & sæpè alibi. Vtitur & Luc. in Hermot.

Οἰστ-ά-ω, sagitta peto, vel ferio, jaculor, sagittam emitto. Il. μ. & Apoll. Arg. lib. 1.

Οἰστ-ευ-μα, τὸ, sagitta, jaculum. Idem cum ὀϊστός. Plur. in Apophth.

Οἰστοδοτήρ, ῆρ-ος, ὁ, sagittarius.

Διοίσεσ-ος, (comp.) sagitta mitto per, jaculo pertranseo. Od. σ, & φ Οἰμ-οῖσ-ος, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita quædam ex οἶσος, *& tolerabilis: cætera vide in compositt. ex* φέρω.

Δύσοις-ος, quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis. Suid. Δυσοίσ-ες, ita ut vix feras. (& Hesych.

Τ᾽ποισ-ός, sufferendus: vel qui sufferri & tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀ-ύ᾽ποισ-ος, qui sufferri nequit, intolerabilis.

Ἀ-υποίσ-ως, ita ut sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter. Poll.

Ὁ-μοῖ-ος vel ὅμοι-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οἰ᾽ωνὸς ὁ, ὁ, ἡ, avis, volucris, ales. Propriè dici puratur de majoribus avibus & carnivoris. Od. γ, τὸν γ᾽ κακὸς τε ἰδὼ ὀϊωνὸς κατέδυ λαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. Ibid. Κάλλιπεν οἰωνίσαν ἑλώρ ἢ νηυσὶ θοῇσι. Sic & Il. κ, λ, θ, &c. apud Plut. in Rom. ¶ Item augurium, auspicium, omen. Odyss. α, οὐτ᾽ οἰωνῶν σέφα εἰδώς, nec augurium peritus. Il. υ, Θέσφατον οἰωνὸν ἀμύνειν. Et ὀϊωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. Aristot. polit. l. 5. cap. 4. ἐπὶ νεωτέρων τὸ σύμπλοκον. (lib. 37.

Οἰώνισ-μα, τὸ, auspicium, augurium, omen. Herodian. l. 1. Dion.

Οἰωνισ-τήριον, τὸ, unde augurium aliquod accipimus: vel signum quale est omen. Xen. in Apolog. Socr. Item locus in quo augures augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνισ-τὴς, ὁ, augur, auspex. Hesych. Οἰωνι-στικὸς, ad augurem seu auspicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπισήμη, auguralis scientia. Plut. de solert. anim.

Composita.

Δυσοιώνισ-τος inauspicatus: qui siniftri auspicii est. Luc. & Hermog.

Καλοιώνισ-τος, qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.

Κατ-οιωνί-ζομαι, augurium capio, auguror. Phalar.

Μετοιωνί-ζομαι, augurium muto: vel aliis auspiciis suscipio. Suid.

Οἰ᾽κέλλω, vide in Κέλλω. Οἴκημ, in Οἴ᾽τε.

Ο᾽ΚΑΑ᾽ΖΩ, in genua procumbo, flexis seu submissis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ ἢ Θεᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τὴ σειραν τῶν ἐπέλασιν. Idem in Zeux. ὀκλάζοντ᾽ ἐοικεν. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφαλλεῖς μὴ σ᾽ωμόμοσι, αὐτὸς ἐκείνες ὀκλάζειν ἢ ὑποπίπτειν δίδασκον. Et cum accus. Xen. ὀκλάζες μὲν τὸ ὀπισθία. Sic & apud Sophoc. in Oedip. Colon. βραχύ σ᾽ ὀκλάσας, paulisper te inflectens. ¶ Item metaph. labasco & succumbo, titubo. Greg. ὡς πὸν ὀκλάσης τὸν λογισμὸν, ne titubes animo & mente. Exponitur etiam impar sum incepto, deficio: apud Clement. Alexandrinum ψυχὴ ὀκλάζουσα σωτῆρ᾽ σθένεσφ φάρμακον.

Ὄ-κλασμα, τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. l. 4. c. 14. (pocr.

Ὀ-κλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura. Erot. apud Hippocr.

Ὀ-κλαστὸς, flexis genibus: apud Suid.

Ὀ-κλα-ξὸς & ὀκλαδὸν, idem. Luc. in Lexiph. Apollon. Arg. l. 3.

Ὀ-κλαδία, ἡ, idem quod ὄκλασις Suid.

Ὀ-κλαδίαι, ῶ, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit. ¶ Ὀ-κλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. l. 12, Pausan. in Att. pro quo & absolutè ὀκλαδίαι, apud Aristoph. in equit. Luc. in Lexiph.

Ὀ-κλαδίσ-κω, genibus flexis subsidiotem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐ-νοκλαδίζω, genibus inflexis & incurvatis subsido in: Philostr. (de cane ad epulantes intento (ὁ ἢ τοῖς ὁπαδίοις ἐνοκλάσας αὐχέν τὸν δέξιον.

Μετοκλαδίζω, ingeniculo me, curvatis & flexis genibus subsido. Il. ν, Ἀ᾽λλὰ μετοκλαδίεις, ἡ ἐπ᾽ ἀμφοτέρῃσ πόδ᾽ας ἴ᾽ζεο.

Παρεγκλαδίζω, idem Hesych.

Συνοκλαδίζω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil. 9.

Ο᾽ΚΝΟΣ, ὁ, ὄκνος, pigritia, ignavia, metus adeundi labores. Iliad. ε. Οὐ τέ π με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτ᾽ πε ὄκνος. Il. κ, Οὔτ᾽ ὄκνος ὄκνον εὖτ᾽ ἀφερέδ᾽ υἱὸν ὑροῖο. Thuc. l. 2. τοῖς ἄλλοις ἄμα δὲ μὴ ὄρθιος λογισμὸς μὴ ὄκνον φέρει. Eustath. pro metu usurpari sæpissimè tradit, ut apud Soph. in Ajace, ὦκ ἂν ἐξέλθω ὄκνῳ. non consternaret metu. Sic apud eundem in Oedip. Colon. ¶ Est etiam species ardeæ: sic à pigritia dictæ, ut testatur Aristot. histor. anim. l. 9. c. 18.

Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities: vel timor. Poll.

Ὀκναίδ-ης, ου, ὁ, ἡ, piger, segnis, ignavus: Item timidus.

Ὀκνη-ρὸς, ὁ, ἡ, idem. Huc l. 1. 2. Herodian. l. 8.

Ὀκνηρῶς, pigrè, segniter, Basil. ad Gregor.

Ὀκνηρία, pigritia.

Ὀκνέω, sive ὀκνείω, (poëticè inserto ι,) piger & segnis sum, pigeme

me laboris. Thuc. l. 1. ὁ διὰ τὴν ἡδονὴν ὀκνῶν τύχης ἀναφαιρεθείη τῆς ῥαστώνης τὸ τερπνὸν δι᾽ ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι. Exp. & pigror: Plut. in Pericle, ὤκνησε χαρίσασθαι τοῖς πολλοῖς, pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Il. ε, Ὀκνέω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάσαι, piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo: Soph. in Ajace, Μέμνοτ᾽ ἄνδρα προσιδεῖν ὀκνεῖς ἰδεῖν; Apud Dem. pro cor. οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἴδιον, exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex Hippocr.

Ὀκνέομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

Composita.

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. Hesiod. in Erg. Xen. pæd. 2. Exp. intrepidus.

Ἀόκνως, impigrè, non segniter. Plato de leg. l. 2.

Ἀοκνία, ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω, ῶ, pigror, metu aliquo deterreor. Propriè per ignaviam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. Isocr. de pace, Οὐκ ἀποκνητέον ἀποφήνασθαι καὶ περὶ τούτων.

Ἀπόκνησις, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1. (cunctatur.

Δύσοκνος, piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit & semper

Δυσόκνως, pigrè, segniter. Item ægrè, gravatim.

Κατοκνῶ, pigror, piget me. Isocr. ad Demon. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Greg. Μὴ κατοκνήσης μηδ᾽ ὁδοῦ μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Item timeo, vereor, gravor, Demosth. Phil. 4. οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὄκρις, &c. vide in Ἄκρος.

ὈΚΡΙΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν ascendentis pulpitum cum histrionibus. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ ὄκρον καὶ βαίνειν. ¶ Est etiam instrumentum pictorum ut tradit Poll. l. 7. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries sylvaticus. ¶ Aliis scala, utpote qua utamur ad conscendenda loca prærupta. Suid.

ὈΚΤΩ, octo Plut. τὰ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπ᾽ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀκτάκις, octies.

Ὀκτακόσιοι, octingenti. Thuc. & Demosth.

Ὀκταπλόος & ὀκταπλοῦς, octuplex.

Ὀκταπλάσιος, octuplus, octuplicatus.

Ὄγδοος, ου, ὁ, octavus, & poëticè ὀγδόατος, Thuc. & Hesiod.

Ὀγδοαῖος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀγδοήκοντα, & ὀγδώκοντα, octoginta Il. β.

Ὀγδοηκοστὸς, octogesimus, seu octoagesimus. Thuc.

Ἐπόγδοος, seu ἐπόγδοος, (comp.) sesquioctavus. Plat. in Tim.

Ὄκχος, &c. vide in Ὄχος, i. currus. Ὄκας in Ὄπως.

Ὀλαὶ in Οὐλός.

ὌΛΒΟΣ, ου, ὁ, beatitudo, felicitas: seu fortunæ, opes, divitiæ. Odyss. δ, Ῥεῖα δ᾽ ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ᾽ ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσε. Rursum Iliad. π, Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Sic & Iliad. ω, & Odyss. ξ. Vtitur & Xenoph. Pæd. 1. & 4. ✠ Scribit Eustath. ὄλβον à quibusdam exponi φρόνησιν, unde ἄνολβος, pro ἀνόητος: aliis verò dici τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, παρὰ τὰς ὀλὰς, i. κριθὰς: ut sit ὄλβος ὁ περὶ τὰς ὀλὰς βίος. Vide & ὄλβιος quod sequitur.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. ὁ δ᾽ ὄλβιος ὅν τινα Μοῦσαι φιλεῦνται. Item dives, locuples. Od. σ, ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Theocr. idyll. 15. Εἰ ὀλβίῳ ὄλβια πάντα. Hesych. exp. ὁ διὰ τοῦ ὄλβου βίου μακαριστὸς καὶ πλούσιος.

Ὀλβίζω, beatum prædico seu judico. Sophocl. in Oedip. tyran. Μηδέν᾽ ὀλβίζειν πρὶν ἂν Τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Eurip. in Helene. Ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόραι Λευκίπποι ξυνομαίμονες, ὤλβισαν Τὸ πρόσθεν.

Composita.

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauper, infelix, miser Hesych. Exponitur etiam, stultus, demens: apud Soph. in Ajace.

Ἀνόλβιος, idem.

Ἀνολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia, Hesiod. in Erg.

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idyll. 15.

Πολύολβος, perbeatus, multum beatus: vel multùm dives Phoc.

Τρισόλβιος, terq; quaterq; beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives suprà quod dici possit.

Ὄλεθρος, ὀλετὴρ, &c. vide in Ὄλλυμι.

ὈΛΙΓΟΣ, ου, ὁ, paucus. Iliad. α. ὀλίγος δ᾽ ἐπὶ θυμὸς ἐνῆεν parum animi inerat. Thucyd. lib. 1. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης. Plato in symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub. ὀλίγοι dicuntur pauci quidam penes quos

imperium est, Latinè optimates: ut apud. Thuc l. 8. οἱ δὲ ὀλίγοι ξυνειδότες, τό τε πλῆθος οὐ βουλόμενοι πολέμιον ἔχειν. Sæpe præpositionibus jungitur, subaudito nomine χρόνος, vel διάστημα vel ῥῆμα: ut δι᾽ ὀλίγου, & ἐξ ὀλίγου brevi tẽporis spatiò, subito, apud Thu. lib. 2. & 1. vel ex propinquo, apud eundem lib. 4. Apud Pet. 1. epist. cap. 1. δι᾽ ὀλίγων ἔγραψα, scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ᾽ ὀλίγον, παρ᾽ ὀλίγον, sensim, paulatim: Herodian. lib. 8. & Philo de mundo. ¶ Item parvus, exilis, tenuis: ut homo ὀλίγος, Iliad. β, & ὀλίγη τράπεζα, Odyss. υ, & ὀλίγη ὀπὶ, Odyss. ξ. exili voce. ¶ Adverbialiter interdum ponitur ὀλίγον, i. parum. Homer. & Aristoph. Item fere, propemodum: ut apud. Plut. in Publ. ὀλίγου συνεισπεσεῖν τοὺς πολεμίους ἐς τὴν πόλιν. Pro quo & ὀλίγου: apud Thucyd. Et ὀλίγου δεῖ, apud Isocr. Demosth. &c. Sic ὀλίγῳ, paulo: unde ὀλίγῳ πλείους, Thuc. & ὀλίγῳ πλεῦνες, apud Herodot.

Superl. Ὀλίγιστος, paucissimus. Plato de rep. lib. 2. ὀλιγίστοις συνέβη ἀκοῦσαι. Item minimus, perexiguus: ut ὀλίγιστον διάστημα, Aristot. in Probl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimé.

Pro ὀλίγος dici ὀλίος, Tarentinorum dialecto annotat Etymol. qui hoc & ἐν Διδύλοις Μελεάγρου exemplum subjicit. Ὀλίαν ἡμῶν ἐμπέφυκ᾽ ἀτυχία: addens Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. lib. 1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστὸς unus è paucis, paucis comitatus, cum paucis. Plut. in Anton. & in Cæsare. Item brevissimus, pauxillus. Sophoc. in (Antig.

Ὀλίγα, paululum, raró.

Ὀλιγάκις, paucies, raró, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth & apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis in locis. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo: Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, parvus: Idem quod, ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μετ᾽ ἀμφισβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν.

Ὀλιζότερος, minor: tanquam ab ὀλιγος, cujus neutrum ὀλίζον Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eustath. Oppian. l. 3. de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω, minorem reddo, minuo: Hesych.

Ὑπολίζων, (comp.) aliquanto minor. Il. σ, λαοὶ δ᾽ ὑπολίζονες ἦσαν.

ὈΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. οὐκ εἶδον τὸν ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἦν ἐπικουρία.

ὈΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus, casus prolapsio: proprie dici putatur de lapsu qui in lubrico loco contingit. Luc. τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης. Interdum significat lubricitatem, apud eundem.

Ὀλισθέω, ῶ, labor, prolabor, cado. Il. ψ, Ἔνθ᾽ Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, βλάψεν γὰρ Ἀθήνη. Mosch. idyll. 2, -ἐπ᾽ οὐδεὶ χεῖλεα πρὸς ὀλισθεῖν.

Ὀλίσθημα, τὸ & ὀλίσθησις, ἡ lapsus, &c. Plut.

Ὀλισθηρὸς, οῦ, ὁ, q. d. labilis: i. qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. proclivis ad rem aliquam seu vitium & facilè in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest: ut ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic. & λεῖος & ὀλισθηρὸς, apud Luc. in Tim. & Hermot, copulantur. Apud Antipatr. in anthol. Epig. lib. 3. ὀλισθηροὶ εἰς πόδας, exp. ad lapsum proclives reddentes pedes.

Ὀλισθήεις, εντος, ὁ, idem quod ὀλισθηρὸς: in Epigr.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ. Plato in Crat. ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λ ἡ γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθαινούσης γλώττης.

Composita.

Ἀπολισθέω, ῶ, & ἀπολισθαίνω, delabor, seu lapsante gressu (ut in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epigr. ἀπολίσθησε πόσιμα.

Διολισθέω, ῶ, sive διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. πάντων φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαινουσαν. Item dilabor seu elabor è manibus Aristoph. in Nub. τοὺς χρήστας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω, labor seu lapso in.

Ἐξολισθέω seu ἐξολισθαίνω, elabor, effugio, evado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ῥᾶστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν.

Ἐπολισθέω seu ἐπολισθαίνω. illabor, delabor, incido, in anth. Epigram. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις. (Suid.

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Καταλισθαίνω, delabor, illabor. Exponitur &, recido, devenio.

Παρολισθέω & παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur, & lubricè aberro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Diosc. lib. 6. cap. 11.

Περιολισθέω, ῶ, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circùm decido aut circumquaque.

Περιολίσθησις, ut περιολίσθησις τῶν γεωδῶν, terra circumquaque delapsa Plut. in Camillo.

Συνολισθέω, in unum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, ἐγκέφαλον ἐκ τοῦ παντὸς ἀγγείου συνωλισθηκότα, &c.

Ὀλκὴ, ὀλκὸς, vide in Ἕλκω.

ὈΛΛΥΜΙ, sive ὀλλύω, (Fut. ὀλέσω, aor. 1. ὤλεσα: præt. perf. ὤλεκα, & Att. ὀλώλεκα, ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὦλα & Att. ὄλωλα: f. 2. ὀλῶ aor. 2. med. ὠλόμην, ab inusit ὄλλω) perdo, amitto. Odyss. ι, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους. Iliad. ε, Παῖδ᾽ ὀλέσαι τὸν ἄριστον. ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occido. Iliad. θ, Ὀλλῦσαι Τρῶας πίσιν κότον αἰνὸν ἔθεντο. Odyss. σ Ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἶδός τε δέμας τε Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Eurip. in Hec. Θρήξ νιν ὤλεσε ξένος.

Ὄλλυμαι, perdor, pereo. Odyss. α, σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Iliad. β, οὐ κλέος οὔποτ᾽ ὀλεῖται. Item interimor. Iliad. χ, Υἱάς τ᾽ ὀλλυμένους ἑλκηθείσας τε θύγατρας. Iliad. δ, εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Sic & Od. ε, & Il. σ.

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Iliad. χ, Odyss. α, δ, γ. Thuc. l. 7. Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt. (epist. 7.

Ὀλέθριος, ὁ καὶ ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis. Iliad. τ. Plato

Ὀλοθρεύω, perdo, everto, perniciem & exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Gregor. οὐδὲ φθάνει τὸν ὀλοθρεύοντα. Heb. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀλόθρευσις, perniciei illatio, occisio.

Ὀλοθρευτὴς, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator. 1. epist. ad Corinth. cap. 10

Ὀλέκω, perdo, i. exitium affero, perimo. Iliad. ο, Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. Il. σ, οἱ δ᾽ ἀλλήλους ὀλέκουσι.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ὀλέσκω, idem cum ὀλέκω. Il. τ, Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι, pro ὄλεσκεν, pleonasmo τοῦ, ε, teste Eustath.

Ὀλοὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius. Il. π. γ. Od. δ, &c.

Ὀλώϊος, & ὀλοΐϊος, idem. Hesiod. in Theog. Greg.

Κατολὰς, (comp.) vocatur nox tenebricosa, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. παρὰ τὸ ὀλοὸν, ut vult ejus schol. vel διὰ τὸ αὐτὴν ὀλὴν εἶναι, ut apud Etym. vide & in comp. ex Ἴλλω.

Οὐλοὸς idem quod ὀλοὸς: Nic. in Ther. Αἰγύπτοιο οὐλοὸς αἶα.

Οὖλος, itidem pro ὀλοὸς, Il. β & φ. Οὔλιος & οὔλιμος, idem. Il. λ. & apud Hesych.

Οὐλόμενος, pro eodem (factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ metri causa) Il. α, Od. ο. & κ.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀπόλλυμι, sive ἀπολλύω idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoë: τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Aristoph. in Nub. ὦ Παλλὰς ὥς μ᾽ ἀπώλεσας. Iliad. α, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. Aristoph. in Nub. ἀπολεῖν με φησὶ κἀξολεῖν. ¶ Item amitto Chrysost. ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Od. β, πατέρ᾽ ἐσθλὸν ἀπώλεσα Od. δ. ἀπώλεσα οἶκον.

Ἀπόλλυμαι, (pass. fut. ἀπολοῦμαι, aor. 2. ἀπολόμην, præt. med. ἀπόλωλα, ab inusit. ἀπόλλομαι) perdor. pereo, Odyss. η, Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Aristoph. in Pluto, ὦ κάκιστ᾽ ἀπολούμενοι τί λοιδορεῖς Euripid. in Hecub. Ἀπωλόμην δύστηνος, perii infelix seu perdita sum. Odyss. α. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Aristoph. in Nub. Ἀπώλεσας, ἀδύνατος γάρ εἰ λέγειν. Ἀπόλωλα significat etiam amissus sum, Il. ο. νόος δ᾽ ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

Ἀπολέσκω, poët. dicitur pro ἀπόλλυμι. Ἀπολέσκομαι, pro ἀπόλλυμαι. Od. λ, ὕδωρ ἀπολέσκετ᾽ ἀναβροχθέν.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio, amissio: frequens in novo Testam. ut Math. 7. Marci 17, &c.

Decomp. Ἀνταπόλλυμι, vicissim pereo, vicissim perimo & interficio. Eurip. in Ione. Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι.

Ἀνταπόλλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig. Taur.

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eurip. in Heracl. Ὅς καὶ παρ᾽ ᾅδην ζῶντά νιν κατήγαγες Ὕδρας, λέοντάς τ᾽ ἐξαπολλύναι λέγων Ἔπεμπες, Ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo.

Παραπόλλυμι, malè perdo, pessundo contra meritum seu debitum, Παραπόλλυμαι, malè pereo, immerenter & indignè pereo. Luc. in Anachars. Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Demosth. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè. Προαπόλλυμαι, pereo antè.

Προσαπολλύω, sive προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διολλύω sive διόλλυμι, disperdo Euri. in Hel. Τά δὲ καὶ σὲ διώλεσε, μυριάδας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλά μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς ἐάν τίς τινος παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, ab Atridis interimor. Eurip. in Hippol. Τροφὸς διώλεσ᾽ οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς.

Ἐξολλύω, funditus perdo & extinguo, prorsus everto. Aristoph. in Plut. Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακῶς κακούς. Ibidem, ἀλλὰ σέ γ᾽ ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε.

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ planè perditus. Aristoph. ἐξώλης ἀπόλοιο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. (extermino. Act. 3.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo & everto, penitus extinguo:

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio: occisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, ὁ, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Προόλλυμι, antè perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui prematuro exitio periit. Exponitur &, ante tempus perdendus.

Composita sine præpositione: ac primum in ὀλέτης aut ὀλέτωρ desinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: uel grave exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ. Iupiter dicitur quòd perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerva vocatur, gigantum perditrix, quòd Iovi in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit. Epith. Bacchi Indiæ domitoris. in Epigr.

Μουσοπολέτης, cantus & musicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea. (factans.

Παντολέτωρ, exitium omnibus adferens, omnia perdens & labe-

Τειχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & ἀνόλεθρος, pro eodem. Il. ν.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Πανώλεθρος, sive πανόλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis & perniciosus. Soph. & Eurip. in Electris.

Πανωλέθρως, cum internecione, cum universali exitio.

Πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thuc. lib, 7.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciem & exitium afferens. Hesych. & Suid.

Composita habentia ω ante λ itidem sine præpos.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur. Il. φ. Od. δ. & λ. Etymologus tamen compositum esse negat.

Ἐριώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, lanarum jactura. Item impetuosus ventus & præceps seu turbo: apud eundem in equitibus: in qua significatione Etymol. deducit ab ἐρι intensiva particula & verbo ἄω, spiro.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus periit: vel omnino exitiabilis

Πανώλεια, idem cum, πανωλεθρία. (Hesych.

Πανολέθριος, Hesych. est ἐξώλης, vel potius ὁ πάντως ἐξώλης.

Πειρώλης, significat τὸν πόρνον, catamitum, pathicum, quasi διὰ τὸ πέος ἀπολλύμενον, ex πέος & ὄλλω. Ionice inserto ι pro πεώλης.

Τριξώλης, exitio dignissimus, perditissimus. Eustath.

ὈΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium Il. λ, Ὅλμον δ᾽ ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι᾽ ὁμίλου Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitale. ✠ παρὰ τὸ ὄλλειν καὶ μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα, Eustat. ¶ Est & poculi genus, apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur, unde proverbium, ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ¶ Item totum illud quod à cervice est usque ad coxendicem. i. truncus corporis.

Ὁλμειὸς, idem quod ὅλμος mortarium. Suid. & schol. Aristoph.

Ὁλμίσκος, mortariolum. Poll. ὁλμίσκους vocari scribit cavitates dentium molarium.

Composita.

Ἔνολμος, ου, ὁ, dicitur esse divinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quòd in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

ὉΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Aristot. hist. anim. lib. 4. dicit holothuriá parum à spongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. cap. 47.

Ὀλοθρεύω, &c. vide in Ὄλλυμι.

ὈΛΟΚΩΝΙΤΙΣ, olus quoddam sylvestre. Hippocr. γυναικείων, lib. 1.

ὈΛΟΛΥΖΩ, ululo: cum alto clamore ploro & ejulo. Odyss. δ. Ὣς εἰποῦσ᾽ ὀλόλυξε. Et Od. γ, αἱ δ᾽ ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Demost. pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ᾽ αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ᾽ οὐχ ὑπερλαμπρον, i. vociferari cum quodam ululatu. Nonn, ὀλόλυξεν, usurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ο'λολυγ-ή, ῆς, ἡ, ululatus, ejulatus alto cum clamore. Il. ζ. Thuc. 2. S ynes. epist. 67. & 57.

Ο'λολυγμός, ὁ, idem: apud Athen. l. 6. Ο'λόλυγμα τό, pro eodem. Eurip. in Heraclid.

Ο'λολυγών, ὄν-ων, ὁ, ululatus: & peculiatiter is quem mares ranæ edunt cùm fœminas ad coitum vocant. Plut. de solert. anim. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 9. ¶ Est etiam avis quædam loca sola amans, ut Theon apud Aratum annotavit. Cicero acredulam vertit. Festus Avienus ululam.

Composita.

A'νολολύζω, ejulo, lamentor: seu lamentis & ejulatibus æthera pulso. Luc. in somn.

E'ξολολύζω, in ejulatus seu ululatus erumpo, ululatus edo. Homer. in Batrach. Δεισὸν δ' ἐξολόλυξε.

E'πολολύζω, ejulo, lamentor miserabiliter. Hesych. Exponitur etiam bene precor apud Aristoph. in equit.

Ο'λοός, vide in Ο'λυμι.

Ο'ΛΟΠΤΩ vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Σπῆϊ δ' ἐν μεγάλῃ λασίης ἐδράξατο πάλτης, Ω'λοΐας δὲ βίηφι. Nicand. in Ther. Καὶ χλοερὴ νάρδινι ἀπαὶ μέτα ἤτειον ὀλόψας.

Ο'ΛΟΣ, ᾱ, ὁ, totus. Aristot. metaphy. l. 4. ita definit, ὅλον ἔστιν οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον respectu partium exp. totum, integrum, solidum: quum verò dicitur respectu specierum exp. vel totum, vel universum. Luc. περὶ μισθ. ὅλον ἐλθεῖν με, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. οὐδὲν αὐτοῦ τοῦ νῦν ἔχοντος ὅλου ὅλως κτήλιον ἐοικός, nihil esse eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, universum, universitas rerum: apud Plut. & Phil. item universa res, summa rei. Plato de leg. Nonnumquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ut in universum dicam, in summa. Luc. in vita aut. τὸ δὲ ὅλον ἀληθείας καὶ παῤῥησίας θεσπῖναι ἔοικε βέλεμνι. Item pro omnino: ut apud Plat. de leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶ Ο'λος pro Ο'λῳ, vide in Ο'λω.

Ο'λως, omnino, in totum: interdum etiam, in universum, in summa. Plato de leg. ὅλως δ' εἰ καὶ εἰπεῖν. Sic & apud Aristot. rhet. 2. Interdum accipitur pro, sanè: ut apud Plut. de def. orac.

Ο'λότης, ητ-της, ἡ, q. d. totitas. Aristot. metaph. 4.

Ο'λικὸς, ἡ, ὁ, totalis, universalis.

Ο'λικῶς, in totum, vel universè, in universum. Hesych.

Οὗλ-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Η'μόλ-ος, ὁ, totus cum dimidia sui parte, sesquialter, sesquiplex. Plato in Tim. Aristot. hist. anim. lib. 9. Pro eodem dicitur etiam ἡμίολος: apud Polyb.

Η'μολαιμιός, ὁ, ὁ, quum quis sesquplum pendit. Harpocr. ex Antiph. Polit.

Decomp. Τεταρτημόλια, navigii genus apud Polyb. l. 16. de quo vide Bayf.

Καθόλου, in universum, in summa, in genere. Aristot. Plut: &c.

Καθολικὸς, universalis: item perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς. universaliter, in vniversum.

Μηδόλως, pro μηδ' ὅλως, haud quaquam.

Οὐδόλως, five οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Συόλεθρ-ος, τό, totum quod constat ex materia & forma. Accipitur etiam pro universum, summa, apud Iscor. in Panath. Exponitur, & in vniversum, omnino: apud Demosth. & Theophr.

Κυδωλός, quomodo huc pertineat vide in Κῦδ-κυρα. Μῶλ-, autem vide suo loco.

Ο'ΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, F. ὑμαι, lamentor, ejulo, ploro, vel lugeo. Iliad. φ. Α'λλὰ σῖλ- δάνε κ' σὺ τὴν ὀλοφύρεαι αὐτως; Iliad. χ. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. Iliad. ϑ. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' ἀκαμάτων, ubi subaud. ὑπὲρ, vel, ἕνεκα. Plato de rep. lib. 1. παῖδοι ἡμῶν ὀλοφυρόμενοι ξυνίοντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ὕβρεις πυθόμενοι. ¶ Item deploro, seu commiseror, viccm alicujus miseror. Odyss. κ. Καὶ τότε τὸν μὲ Θεῶν ὀλοφύρεσθαι μῦθον ἔοικε. Sic & apud Thuc. li. 8. Eustathius vult. ὀλοφύρεσθαι esse vel ὅλως φύρεσθαι, vel μὴ ὀλυγῆσ-. Etymologus autem dicit esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτὸν.

Ο'λοφυρμὸς, ῦ, ὁ, & ὀλότυφος, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item ejulatus, ploratus, luctus. Thuc. l. 7. & 2. Ο'λοτυρμὸς, exp. etiam, nænia, apud Athen. lib. 14.

Ο'λοφυρτικὸς, ἡ, ὁ, ad lamenta seu ad lamentandum proclivis. Aristot. ethic. 4. cap. 3.

Ο'λοφύζω, lugeo, lamentor. Eustath.

Ο'λοφυδνὸς, ὴ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis. Il. ε. ἔπ- δ' ὀλοφυδνὸν ἔεσπε.

Composita.

A'νολοφύρομαι, ejulo, lamentor. Exponitur & deploro. Xen. pæd. 7. ἢ δ' ὃς σοφὸς ἀνολοφύρεται τε καὶ θεὸν λιτανεύει ἔμοιρα.

A'πολοφύρομαι, ejulatibus profequor, deploro. Xen. Hell. 1. Ἀπολοφύρεσθαι πῶς ἐαυτῶν συμφοράν. Item ejulare & lamentari desino: schol. Thucyd.

E'πολοφύρομαι, lamentor, lamentis profequor, (Taur.

Κατολοφύρομαι, deploro, defleo, cum accus. pers. Eurip. in Iph.

Περιολοφύρομαι, insuper ejulo & in ejulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor aut lugeo vel gemo.

Ο'ΛΟΣΧΟΙ, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σίδηρος δ' ὑπογενέσσης ἐπιρρὼξειτος ὀλόσχοις Αὐχμώεσσ.

Ο'ΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia, vas olearium, Nicand. in Ther. Αὖε δ' ἐν ὀλπῃ ϑρῦπτος, αὐτίκα γύαλα πίνων. Theocr. Idyll. 2. Καὶ πὰρ' ἐμὶν ἐπίθες τὰν Δωρίδα πολλὰς ὀλπας. ¶ Item pro vase cui vinum infunditur, apud Athen lib. 11.

Ο'λπὶς, ίδ-ος, ἡ idem quod ὄλπη. Theocr. idyll. 18. Est etiam οἰνοχοή. Hesych.

Ο'ΛΥΜΠΟΣ, ε. ὁ, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus, cujus vertex cœlum attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ, Lydiæ, & alii quidam. ✠ quasi ὁλόλαμπρος, quod ibi lucidus semper sit aër, nullisq; unquam nubibus obtrisceur. Aut παρὰ τὸ ὀλλύειν τὰς ἄσας: quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poëtæ usurparunt. ✠ qua in significatione dictum volunt ὄλυμπον, quasi ὁλοκαυσθὲν, quod totum cœlum stellis fulgeat, ut tradit Aristot. de mundo) Il. ε. Ο'φρ' ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι ἰν' ἀθανάτων ἕδος ϑῇ.

Ο'λύμπ-ος, ὁ, olympum incolens seu habitans, ut ὀλύμπ-ος, Ζεύς, apud Homer. Il. α. & alibi. Exponitur etiam, cœlestis, ut ὀλύμπια δώματα, apud eundem. ¶ Est etiam venti nomen qui & ὀλυμπίας ab Aristotele, ab occasu solstitiali flans, vel etiam ab Olympo, ut vult Hesych. ¶ Ο'λυμπιάδες Musæ dictæ sunt, vel tanquam filiæ Iovis olympii, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Eustath.

Ο'λυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum & ante ipsum lucus ubi Iupiter Olympius colitur. ¶ Usurpatur etiam pro Olympici certaminis arte: apud Aristoph. in Vesp.

Ο'λυμπιὰς, ἀδ-ος, ἡ, Olympias, vel Olympiæ, vel apud Olympiam Athen.

Ο'λυμπιάσιν, ex Olympia, vel de Olympia. Ο'λυμπιάζ, ad Olympiam. Thuc. l. 3.

Ο'λυμπιακὸς, ὴ, ὁ, Olympiacus, ut ὀλυμπιονίκης ἀγὼν, apud Aristoph. in Plut.

Ο'λύμπι-α, τὰ, Olympiaca certamina in honorem Iovis celebrari solita, seu Olympiaci ludi. Demosth. ὀλύμπια πολὺν ἄγουσι ludos Olympiacos edere. Sic ἄγειν ὀλύμπια, apud Plut. in apophth. & ὀλύμπια νικᾶν, vincere Olympia, apud Luc. Et ὀλύμπια στεφανῖσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ο'λυμπιὰς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. Item quadriennium, quatuor annorum spacium. Plut. de Iscor. Τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνήλωσεν ἐπὶ χρόνῳ. A' Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ο'λυμπικὸς, Olympicus. Epigr. l. 2.

Ο'ΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνει δὲ τότε τὰ ἐσκιρρῶσθαι καὶ τοὺς ὀλύνθους. Galen. simpl. l. 8. τὰ δὲ τῶν ἐσκιρρωμένων σύκων ὑγρότητος δεῖ καὶ διαφορητικῆς δυνάμεως ὅσης καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὄλυνθοι. Diuersalis. l. c. 186. scribit τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐσκιρρώδεις: Accipitur etiam pro ficuum genere quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perveniat: apud Theophr: de caus. plant. l. 5. c. 1. οἱ δὲ ὄλυνθοι σωφρονοῦσιν ἧδη τὴν χώραν τε πολύοντο μᾶλλον πηδὸς, aliquamdiu maturescunt, non penitus.

Ο'λυνθάζω, caprifico apud Theodor. de caus. pl. l. 2. c. 13. τὰ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαίνειν ἃ πάσχουσι μᾶλλον (ἔστι γὰρ ἐσκιρρῶσθαι) ὀλυνθάζειν τινα, διὰ κάλυμμα ὅλως ἐπιζεῖν αὐτοῖς.

Ο'ΛΥΡΑ, ας, ἡ, species seminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ. Gal. ζειαὶς apud Hippocr. exp. ὀλύραις: idemque Dioscl. l. 2. c. 113. scribit τὴν ὀλύραν εἶναι ὃν τὸν αὐτὸν χρόνον τοῖς ζειαῖς ἐν Herodot. l. 2. ἀπὸ ὀλυρέων πυρῶν τε καὶ ζειῆς, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. Il. ϑ. Γ' πποι δὲ κεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι κρί ὀλύρας.

Ο'λώνης, vide in Ο'λος. Οὐλος, in Ο'λος.

Ο'μαδ-ος, &c in Ο'μός.

Ο'ΜΑΛΟ'Σ, ὄν, planus, levis, Plut. in Fabio. ὁμαλὸν διαξήσαντα τὸ λεῖον. Od. 1. Οἱ γ' ὁμαλὸν πεδίοιο. Τὰ ὁμαλὰ, planiores, Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, πασῶν ἡσυχίαν λυθείσης τῆς διατροφῆς καὶ τῆς πόλεως, οἷα ὁμαλῆς καὶ ἁπλῆς γενομένης. Et ὥσπερ ὁμαλώτερα, apud Aristot.

Ο'μαλὸς, ὁ, ὁ, ὁ ἢ, ἡ, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ὁρᾶντα τὰς σωρὸς παρεμπλήκτους καὶ ὁμαλεῖς. Item ὁμαλὸς ἥματα, æqualitas civilis, apud Athen.

Ο'μαλῶς, æqualiter. æquabiliter. Plut. in Alcib. & Pericl. Exponitur & sedatè à scholiaste Thucyd.

Ο'μαλότης, ητος, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. & Aristot. pol. l. 2.

Ο'μαλίζω, five ὁμαλῶ, planum reddo, complano, levigo. Item ad æquabilitatem redigo: Aristot. polit. 2. μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ὑπάρξεις ὁμαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας. Ponitur etiam absolutè, pro adæquo, seu æqualis sum.

Ο'μαλίζομαι, five ὁμαλοῦμαι, ad æqualitatem seu æquabilitatem redigor, ut ὁμαλισθῶσι πόλεις τῶν τῶν συμμάχων, apud Iscor.

Ο'ΜΑΡΤΗ, idem quod ὁμοῦ, simul unâ: (✠ ab ὁμὸς ἢ ἀφηρημένως, aut ἀφὸ ἢ ἠρτημένως: de iis quæ seriè quadam continua te sequuntur) Il. σ. τοὶ δ' ῥίψαντες ὁμαρτῇ Μ. λπη τ' ἰὼ γμὸν τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο Il. 6. ἢ ῥ' ἅμ' ἕποντο ὁμαρτῇ δμῳαὶ τε παῖδες τε. Il. ν. Τὼ δ' ἅμ' ὁμαρτήτην, infecuti sunt: *per syncopen pro* ὁμαρτησάτην. Il. γ. Τὼ δ' ἅμ' ὁμαρτήτην, unà, simul, seu una serie.

Composita.

E'φομαρτέω, ῶ, insequor. Il. ν. Α'λλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω, comitor, assector: interdum etiam, assequor.

Συμπαρομαρτέω, *(decomp.)* idem. Luc. in somn. Greg. Naz.

Συνομαρτῶ, sequor, comitor. Hesych.

Ο'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluvia. Hesiod. in Erg. ωμβρε λίβες Μή τ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, ωτ' ὄμβρ- ὄμβρ-. Herod. l. 8. ὄμβρῳσι τε ἐχ ἡλίκης ἰωθέ γοντο. ✠ quasi ὁμέρ-, ὅσα τὸ ὁμὸ ῥέειν.

Ο'μβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὁμβρήσ-ζ Ζεὺς ἐνιδρεῖ. Et cum accusat. apud Philon. de vita M. l. 2. αὐτ' ὅ φόλα αὐθέτων ὄμβρῖσον ἀπὸ τοῦ ἐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia.

Ο'μβρίμη, ης, ἡ, pluviosa. Hesiod. in Erg.

Ο'μβρι-ος, α, ον, ἢ, η, pluvius, pluvialis: ut ὄμβριον νέφ-. apud Aristoph. (causf. pl. l. 6. c. 4.

Ο'μβεία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus. Theophr. de Ο'μβέω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto. Item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ο'μβεύω, vel ὀβεύω, impetuosus, vel vehemens. Item validus, gravis interdum & potens, seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide & in comp. ex Βεβάω.

Composita.

A'νομβ-ος, ου, ὁ ἢ, ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluvia.

A'νομβία, imbris seu pluviæ penuria.

A'νομβέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. κἀθ' ἅπερ ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνομβρέουσι. Item emitto seu effundo tanquam pluviam: Ecclesiast. c. 16. ἀνόμβρησον πικρίαιας ἀκαιρίας.

A'νομβρίη, ους-ης, ὁ pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Δίομβ-ος, imbre madidus, seu madidus. Aristot. in probl.

E'ξομβέω, idem quod, ἀνομβρέω.

E'πομβ-ος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur ἐπήμενος, apud eundem.

E'πομβία, ας, ἡ, imbris copia seu imbrium. Aristoph. in Nub. Item humiditas. Hippocr. in aphor.

E'πομβέω, imbre seu imbribus rigo, irrigo. E'πομβεῖσθαι, imbribus rigor. Epigr. l. 2.

E'πόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβ-ος, imbre madens. Theophr. de caus. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Κατομβέω, imbre madefacio, rigo aut humecto. Item simpl. madefacio. Κατομβρῶμαι imbre madefio. in Epigr.

Τ'πομβ-ος, cui subest humiditas ex imbre. Item general. subtus humidus. Gal. apud Hippoc.

Φιλομβεία-ος, pro φιλομβρ-, pluviæ cupidus: ut φιλόμβειοι τόποι, in Epigr.

Ο'ΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses, Thuc. l. 7. ἀνδρας δύσεν Α'θηναίων ὁμήρους, ἕως ἂν τὰλαντον. Xen. Hell. 6. τὸν δ' ἑαυτοῦ παῖδας ἔδοσαν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ἐλαμβάνοντο περὶ τούτων ὅμηρα τῶν ὑπὲρ τῶν ὑπαρχόντων ἀνδρῶν. Macab. c. i. (de Antiocho) ὡς ἰω ὅμηρ- ἐν τῇ Ρ'ώμ-. ✠ Scholiast. Thuc. ait derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶρειν. At Eust. derivat. παρὰ τὸ ὁμοῦ, ἢ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω: quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὅμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογημένων διδομένους. ¶ Ο'μηρ- est etiam nomen celeberrimi illius poëtæ Homeri: unde ὁμηρικὸς, ὁμηρεύω, ὁμήρειος, &c.

Ο'μηρόω, sum obses. Herodian. l. 3. τοὺς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκαν. Athen. A'ντιόχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ρ'ωμαίοις. (Thuc. l. 8.

Ο'μηρόα, ᾶς, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium.

Ο'μήρδιμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam, obses.

Ο'μηρέω, f. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio. Item comitor. Od. ε. Ω'μήρησε δ' μοι παῤ ἐπείρων ἄγχιελ- ὦκυς. Eustath. à nomine ὁμηρ- fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ συναγείρων. Apud Hesiod. in Theog. φωνῆ ἐμπεύσας exp. voce concordantes. Item ὁμοῦ εἴρουσι. vel. ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσι.

E'ξομηρεύω, (*Comp.*) ol. fides posco & exigo, acceptis quæ corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertor. ἐξομηρεύσαντο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν τοῖς τεκνοποιοῦσι, pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρεύσασθαι μᾶλλον ἢ πεῖσαι τὴν φιλίαν.

E'ξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

Ο'ΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α. Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλ- ὅσ' ἐπιτέλλετο, Il. ω. καλέσαν δ' ἀμφίτομ' ὅμιλ-. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma: ut Il. λ. Αλλ' ἴομβ- κα-δ' ὅμιλον. Et Il. ν. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὅμιλα E'σθλ'. Sic & Il. υ. & alibi apud Hom. item ὅμιλα apud Herodot. in Polymn. & Thuc. l. 2. & 4. ✠ Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τοὺς ἵλας βάλλειν, i. τοὺς συστρόφους: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, derivari παρὰ τὸ ὁμᾶ ἐλαύειν.

Ο'μιλαδὸν, vel ὁμιληδὸν, turmatim, catervatim, facto agmine. Il. μ. & apud Hesiod.

Ο'μιλία, ᾶς, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conversatio, consuetudo, Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. Et peculiariter pro colloquio: apud Plut. in sympos. & Synes. Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo: & pro ipsa docendi actione, apud Xen. Dicitur & specialiter de consuetudine mariti cum uxore, i. concubitu: apud Aristot. de gener. anim. & Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὁμιλία, certa multitudo. Herodot. in Thal.

Ο'μιλέω, ῶ. f. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter conversor, commercium habeo cum. Il. α. Καὶ ἀρέσσων ἤπερος ὑμῖν Α'νδρασιν ὁμίλησον. Theogn. in gnom. Ταῦτα μεδὲν ἀζαλὸν ἔστω ὁμίλεε. Iscor. ὅτων ὁμίλει ἢδὶ πόλεων ἀφεῖς τὰς ἡδίστας. Cum dativo rei exp. versor. ut ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, scribit in rebus. Synes. ep. 105. Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ, apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλεῖν, consuetudinem habeo, consuesco, *de concubitu*: Luc. ἐγὼ ἢ ὁμιλῶ ταῖς γυναιξὶ μόναις γαλεώ σι εἶναι ὀπόσοι μὴ ὁμιλήσουσιν ἡμῖν.

Ο'μίλημα, τὸ, officium congressus, seu congressus officiosus. Plat.

Ο'μιλητὴς, ου, ὁ, qui conversari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

Ο'μιλητικὸς, qui dexteritate quadam in conversatione utitur, qui bene scit conversari. Iscor. ad Demon.

Composita.

A'νδομιλέω, ῶ, vicissim conversor. Hippocr. epist. ad Demag.

A'νομίλητος, ὁ ἢ, ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus: item insociabilis, qui cõmercium non habet. Plato in ep. ad Dion. propinq.

Δυσομιλ-, cum quo consuetudinem habere & colloqui difficulter possumus, ægrè affabilis. Plut. in Demetr.

E'νομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicujus, conversor. Philo. μόνοι τοῖς τῶν ἐγγυτάτω ἐνομιλήκασι ἥδιστοι.

E'ξομιλ-, alienus, seu abhorrens à consuetudine. Soph. in Trach.

E'ξομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo.

Εὐόμιλ-, ὁ ἢ, qui bene & cum dexteritate quadam scit conversari: idem quod ὁμιλητικός.

Καδομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commercium. Apud schol. Aristoph. καδομιλῶν τοῖς κακοῖς: exp. inserviens tempori. Item alloquor, in congressum & colloquium alicujus venio. Arist. pol. 5. τοὺς μὲν γαμίσκους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς διαγωγεῖν. Sic & apud Appian. bell. civil. l. 5. & Athen. lib. 11.

Καδομιλέομαι, unde apud Diosc. l. 6. σπερδῶν ὁ γλυκορριζομιλήματι. exp. in proverbii consuetudinem abiit. (ὁμιλέω.

Μεδομιλῶν, idem quod simplex ὁμιλῶ. Il. α. Καὶ μὴν τοῖσιν ἐγὼ μεδομιλέω.

Περιομιλία, conversatio, congressus: item fermocinatio & colloquium. Et contractus apud Alex. Aphr.

Περιομιλέω, converior, consuetudo mihi est, congredior. Greg. ἀνδρῶν τε τοῖς σπεδαιοτάτοις περιομιλήσαντες. Cum dativo rei significat versor, tracto: ut περιομιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bello, Thuc.

Iscor. Item æquabiliter fio: Xen. ᾧ ὁμαλεῖται ὁ ἀλοιτός.

Ο'μαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis dictionis alicujus pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba, nec deprimitur: schol. Aristoph.

Composita.

A'γχόμαλ-, propemodum æqualis, fermè æqualis. Plut. in Cæsare. Exponitur & simpliciter, æqualis, ut ἀγχόμαλον νίκαι, apud Thucyd. l. 4. & Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam adverbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

A'γχομάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

A'νώμαλ-, & ἀνωμαλὴς, ές-, ὁ ἢ, non planus, falebrosus, confragosus. Demetr. Phal. & Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de caus. pl. l. 3.

A'νωμάλως, falebrosè, item inæqualiter, inæquabiliter. Iscor.

A'νωμαλία, ἡ, q. d. falebrositas. Item inæqualitas, inæquabilitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. ¶ Exponitur &, inconstantia apud Plut.

A'νωμάλωσις, ἡ, ut Apud Aristot. ἡ τῶν ὑσπῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæqualis distributio seu partitio.

Διωμαλίζω, & διομαλῶ complano, lævigo, item æqualem seu æquabilem redigo.

E'ξομαλίζω, idem quod ὁμαλίζω, complano, lævigo. Significat etiam manu permulceo, apud Synes.

Καδομαλίζω, ex æquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Περιομαλῶ, antè complano, antè lævigo. Gregor.

Ο'μαρτέω, ῶ, insequor. Il. ν. Α'λλ' ἐφομαρτεῖτον.

Παρομαρτέω, comitor, assector: interdum etiam, assequor.

Συμπαρομαρτέω, *(decomp.)* idem. Luc. in somn. Greg. Naz.

Συνομαρτῶ, sequor, comitor. Hesych.

Ο'μβρος, ου, ὁ, imber, pluvia. Hesiod. in Erg. ωμβρε λίβες Μή τ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, ωτ' ὄμβρ- ὄμβρ-. Herod. l. 8. ὄμβρῳσι τε ἐχ ἡλίκης ἰωθέ γοντο. ✠ quasi ὁμέρ-, ὅσα τὸ ὁμὸ ῥέειν.

Ο'μβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὁμβρήσ-ζ Ζεὺς ἐνιδρεῖ. Et cum accusat. apud Philon. de vita M. l. 2. αὐτ' ὅ φόλα αὐθέτων ὄμβρῖσον ἀπὸ τοῦ ἐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia.

Ο'μβρίμη, ης, ἡ, pluviosa. Hesiod. in Erg.

Ο'μβρι-ος, α, ον, ἢ, η, pluvius, pluvialis: ut ὄμβριον νέφ-. apud Aristoph. (causf. pl. l. 6. c. 4.

Ο'μβεία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus. Theophr. de Ο'μβέω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto. Item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ο'μβεύω, vel ὀβεύω, impetuosus, vel vehemens. Item validus, gravis interdum & potens, seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide & in comp. ex Βεβάω.

Composita.

A'νομβ-ος, ου, ὁ ἢ, ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluvia.

A'νομβία, imbris seu pluviæ penuria.

A'νομβέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. κἀθ' ἅπερ ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνομβρέουσι. Item emitto seu effundo tanquam pluviam: Ecclesiast. c. 16. ἀνόμβρησον πικρίαιας ἀκαιρίας.

A'νομβρίη, ους-ης, ὁ pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Δίομβ-ος, imbre madidus, seu madidus. Aristot. in probl.

E'ξομβέω, idem quod, ἀνομβρέω.

E'πομβ-ος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur ἐπήμενος, apud eundem.

E'πομβία, ας, ἡ, imbris copia seu imbrium. Aristoph. in Nub. Item humiditas. Hippocr. in aphor.

E'πομβέω, imbre seu imbribus rigo, irrigo. E'πομβεῖσθαι, imbribus rigor. Epigr. l. 2.

E'πόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Κάτομβ-ος, imbre madens. Theophr. de caus. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Κατομβέω, imbre madefacio, rigo aut humecto. Item simpl. madefacio. Κατομβρῶμαι imbre madefio. in Epigr.

Τ'πομβ-ος, cui subest humiditas ex imbre. Item general. subtus humidus. Gal. apud Hippoc.

Φιλομβεία-ος, pro φιλομβρ-, pluviæ cupidus: ut φιλόμβειοι τόποι, in Epigr.

Ο'μηρος, ου, ὁ, obses, Thuc. l. 7. ἀνδρας δύσεν Α'θηναίων ὁμήρους, ἕως ἂν τὰλαντον. Xen. Hell. 6. τὸν δ' ἑαυτοῦ παῖδας ἔδοσαν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. ἐλαμβάνοντο περὶ τούτων ὅμηρα τῶν ὑπὲρ τῶν ὑπαρχόντων ἀνδρῶν. Macab. c. i. (de Antiocho) ὡς ἰω ὅμηρ- ἐν τῇ Ρ'ώμ-. ✠ Scholiast. Thuc. ait derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶρειν. At Eust. derivat. παρὰ τὸ ὁμοῦ, ἢ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω: quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὅμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκολουθίᾳ τῶν ὁμολογημένων διδομένους. ¶ Ο'μηρ- est etiam nomen celeberrimi illius poëtæ Homeri: unde ὁμηρικὸς, ὁμηρεύω, ὁμήρειος, &c.

Ο'μηρόω, sum obses. Herodian. l. 3. τοὺς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκαν. Athen. A'ντιόχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ρ'ωμαίοις. (Thuc. l. 8.

Ο'μηρόα, ᾶς, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium.

Ο'μήρδιμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam, obses.

Ο'μηρέω, ῶ. f. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio. Item comitor. Od. ε. Ω'μήρησε δ' μοι παῤ ἐπείρων ἄγχιελ- ὦκυς. Eustath. à nomine ὁμηρ- fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ συναγείρων. Apud Hesiod. in Theog. φωνῆ ἐμπεύσας exp. voce concordantes. Item ὁμοῦ εἴρουσι. vel. ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσι.

E'ξομηρεύω, (*Comp.*) ol. fides posco & exigo, acceptis quæ corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertor. ἐξομηρεύσαντο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν τοῖς τεκνοποιοῦσι, pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρεύσασθαι μᾶλλον ἢ πεῖσαι τὴν φιλίαν.

E'ξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

Ο'μιλος, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α. Τίς δαὶς, τίς δ' ὅμιλ- ὅσ' ἐπιτέλλετο, Il. ω. καλέσαν δ' ἀμφίτομ' ὅμιλ-. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma: ut Il. λ. Αλλ' ἴομβ- κα-δ' ὅμιλον. Et Il. ν. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὅμιλα E'σθλ'. Sic & Il. υ. & alibi apud Hom. item ὅμιλα apud Herodot. in Polymn. & Thuc. l. 2. & 4. ✠ Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τοὺς ἵλας βάλλειν, i. τοὺς συστρόφους: at verò quum dicitur

lo Thucyd. lib. 1. Apud eundem tamen lib. 2. cum accusat. jungitur, in eadem signif. Apud Theogn. Μεσομιλῶν πόντῳ, exp. laxum contingere, vel laxo se admovere.

Μεσομιλητικός, ad conversationem seu commercium aptus. Item sermocinativus, sermocinator: unde Μεσομιλητική, sermocinatrix. Fab. l. 3.

Συνόμιλος, confabulator, or garro. Hippocr. epist. ad Demag.

Συνομιλέω, ῶ, conversor, &c. item colloquor, confabulor.

Ο'ΜΙΧΕ'Ω, ῶ, meio seu mingo, lotium reddo. Hesiod. in Erg. Μήδ' ἀντ' ἠελίοιο τεθαμμένοῦ ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Ο'μίχματα, urinæ excretiones, mictus. Hesych.

Ο'ΜΙ'ΧΑΗ, & Ionicè ὁμίχλη, ης, ἡ nebula. Arist. de mundo, ἐστὶ γὰρ ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασίς τις, ὑγρὸν ὕδατος ἀέρος μὴ πεχυτέρας, νέφος δὲ ἀερώδες, expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam genitrix, ut aëre crassior, ita nube rarior. Il. γ, 3. Ἐπ' ὄρεσ' ὀρφνήσι νύτ' ὑπότρομος κατέχυθεν ὁμίχλη. Il. ε, Αὐτίκα δ' ὑπὲρ μὲν σάκεος τὴν καὶ ἀπ' ὤμοιν ὁμίχλη. Metaphoricè Athen. l. 9. fustitum appellat ὁμίχλην. Alia metaph. Aristoph. in Equit. ὁ δὲ δῆμος ὑπὸ τῶ πολέμου καὶ τῆς ὁμιχλης, ἃ παιρεργεῖ μη ἡδονῆς τῶ, bellicis turbis & reip. caligine. ✠ παρὰ τὸ ὀμὺ ἔχειν εἰλικρὲς, Etym.

Ο'μιχλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, nebulosus, vel etiam caliginosus. Plut. Symp. 8. & in Artox.

Α'νόμιχλος, ος, ὁ καὶ ἡ. (Comp.) nulla tectus caligine aut nebula: serenus: ut αὐόμιχλος ἀὴρ, apud Aristot. de mundo.

Ο'μμα, &c. vide in Ο'πτομαι.

Ο'ΜΝΥΜΙ, seu ὀνύω, F. ὀμόσω. P. ὄμοκα, & Atticè ὀμώμοκα, juro. Il. ξ. Ὤμοσε δ' ὡς ἐνέκλασσε, θεὸς δ' ὑπέμινεν ἄπαντας. Xen. in Symp. ὑμεῖς τε ὀμεῖσθε καὶ ὀρκίζοντες ἀεὶ ὀμνύοντες καλὸν με ποιεῖν ἐπιχειρεῖν. Plut. in Solone, καὶ τὸν ὤμοσεν ὅρκον ἢ ἐκλὶ τὰς Σόλωνος νόμους ἐμπεδοῦσειν, Apud Demosth. κτὶ πολλὰν ὀμώμοκα, exp. in capita liberorum jurare. Apud Plut. in Orbone. ὀμνύειν εἰς τὸ Οὐιτέλλιον, exp. in Vitellium jurare, i. Vitellio se adstringere jurejurando. Apud eundem, ὤμοσαν ἀεὶ τὸ Οὐιτέλλιος, exp. jurâ unt pro Vitellio.

Ο'μνυμα, idem quod ὄμνυμι, unde fut. ὀμνύσομαι, jurabo. Il. ε, ἐγὼ δ' ἐπὶ μὲ τοδὶ ὄμνυμαι. Hesiod. in Erg. ἐπὶ δ' ἔρκιον ὀμεῖται.

Composita.

Α'μφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præstatio: *hoc est*, quum utraq; litigantium pars jurat. Hesych.

Α'ντόμνυμι, seu αὐτομύω, contra juro, vicissim juro. Demosth. γένοιτ' ἂν ὡς ἐγ ξυστῆρο τὸν ἐπὶ αὐτῶν κἀπ' ἐπιχείρησιν ἀδεὶς αὐτομόσαι.

Α'ντόμνυμαι, idem. Isæus.

Α'ντωμοσία, esse dicitur jusjurandum de calumnia à parte rei. Plato in apolog.

Α'νώμοτος, ος, ὁ ἡ, injuratus, qui non juravit. Eurip. in Hippol. Η'γλάωσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φίλη ἀνώμοτος. Item jurejurando non confirmatus. Dem.

Α'νωμοτεί, injuratè, citra jusjurandum.

Α'πόμνυμι, (interdum ἀπόμνυμαι) vel ἀπομνύω, abjuro jurejurando nego. Od. ε, χεῖος δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπόμνυ. Herodian. τὰ μὲν ὁρῶτα ἀπόμνυτο, ωὐδ' εἰδέναι φάσκων τὰ λεχθέντα. Demosth. in Aphob. αὐ πέρσης τὰ σαυτῶ τύπτ', ἀξίνμι σοι. Cum gemino accus. Aristoph. in Nub. Ταῦτ' ἐξελήσεις ἀπομόσας μοι τὼς θεούς. Item ejuro & cum jurejurando depono. Plut. in Cic. Ἀπόμοσόν τιν τῶ ἀρχῶ. Exp. & simpl. juro, quum subjungitur negativa particula: ut apud Xen. pæd. 6. & Od. ο.

Α'πώμοσία, ἡ, abjuratio, inficiatio per jusjurandum. Est & verbum forense quum is qui accusatur, jurejurando negat fieri posse ut se judicio sistat, excusationes proferens: accusator autem vicissim jurat. Poll. & Hesych.

Α'πώμοτος, (q.d. abjurabilis) exp. vitandus, fugiendus. Item ejusmodi ut quis jurejurando neget: apud Suid. & Hesych.

Α'πωμοτικὸς, ὴ, ὸ, abjurativus. Sed hæc rectiùs per ο utrobique scribuntur.

Δύομνυμι vel potius δύομνυμαι, dejero, jurejurando affirmo. Lysias, ἀποδείξω ὡς ὦν ἐγὼ λέγω εἰμι οὗτος ὁ Σίμων δυώμοτος. Plato in apol. καὶ ταῦτα καὶ δυόμοσα ἐν τῇ αὐτηκοΐᾳ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, δυομοσάμενον ✠ Ῥωμύλιον ἰδεῖν. Item abjuro, inficior, Demosth. δυώμοτο μηδὲν εἶναι.

Διωμοσία, dejeratio: *de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio.* Exp. & peculiariùs, jusjurandum de calumnia, idq; à parte actoris: vide Antiphontem. Poll. & Hesych.

Ε'ννώμοτος, juratus, qui juravit, jurejurando obstrictus, in Pand. Apud Eurip. Ε'νώμοτ' ὄντων, qui deos juravit. Item jurejurando confirmatus: ut ἐνώμοτ' ὁμολογίαι, in Pand.

Ε'νωμότως, cum jurejurando. Plut.

Ε'νωμοτία, vocabulum militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum viginti quatuor seu viginti quinque secundum quosdam: aut etiam plurium secundum alios. vide Aelian. Hesych. & Suid.

Ε'ξόμνυμι, pro quo usitatius est pass. ἐξόμνυμαι, abjuro, cum jurejurando inficior. Demosth. ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. Sic & apud Lys. & Platon. de leg. l. 12. Item ejuro, cum jurejurando aliquid excuso, aut detrecto, & recuso: ut ἐξόμνυμαι τὴν θρεσβείαν, ejuro legationis munus. Aesch. Synef. οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην.

Ε'ξωμόσια, abjuratio, inficiatio cum jurejurando. Item ejuratio, excusatio cum jurejurando: Aristoph. in Concion.

Ε'πόμνυμι seu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω, q.d. superjuro: de re aliqua juro, jusjurandum interpono: seu jurejurando confirmo Il. α, ἢ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Thucyd. l. 2. ἢ ἐπομόσαι σφῶν αὐτούς. Xen. Pæd. 6. ἐπομνύω σοι τὴν ἑαυτοῦ καὶ σὸν σύλλιν. Item insuper juro, jurejurando meo addo. Plut. in Pericle. Item pro simpl. juro, vel pro dejero. Aristoph. in Nub. ᾗ γὰ Δί' ὑποδύσεσθ' ἐπομνὺς τὼς θεούς.

Ε'πωμοσία, jusjurandum quod additur ad confirmationem alicujus rei. Exponitur & jusjurandum, quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam causam justam quare ad diem præscriptum judicio non affuisset, afferebat. schol. Aristoph.

Ε'πώμοτος, qui juravit, astrictus jurejurando. Item generaliter, obstrictus. Soph. in Ajace. Apud eundem in Trach. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. τὰ ὄρκια ἐξιστὰς, ut exp. Suid.

Καπνόμυμι, vel καπνόμνυμαι, dejero: Pausan. οἱ παῖς σωτῆρας ἡγεμόνα τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ἀρχῆς καπνόμνυσι. Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ἥκιστ', ὃν καπνώσομ' ἐμπεδοῦμόν.

Καπνομοσία, q.d. dejeratio. Exp. & jusjurandum, in qua signif. dicitur & καπνώσις: apud Herodot.

Καπνομότης, q.d. dejeratius: schol. Aristoph.

Decomp. Παρεσκατόμνυμαι seu Μεσοκατόμνυμαι insuper dejero, præterea dejero. Paul. οἱ δὲ ἀνδρες οἱ ὀθλητὰι καὶ τὰ δὲ ἐπ ἐσχατιαῖς.

Ὁρκομότης, ου, ὁ jurejurando adstrictus. Ὁρκομοτικὸς, ad jusjurandum pertinens.

Ὁρκωμοτέω, ῶ. ἥσω, juro in sanciendis fœderibus. Luc.

Ὁρκωμόσιον, τὸ, jusjurandum. Plato. in Phæd. Ὁρκώμια, τὰ sacrificia in quibus fiebant fœdera. Ὁρκωμοσία, idem quod ὁρκωμότης.

Περόμνυμι sive Μεσομνύω, præjuro priùs juro, seu antè juro. Demosth. in Aphob. Μεσομόσαντ' δέ μοι τὸν αὐτάνομον, ἀμολογεῖν, ἐλαθάνειν ἔναι, &c.

Περωμοσία, seu Μεσωμοσία, q.d. præjuratio, ipsa actio priùs jurandi. Exp. & jusjurandum quod accusator Μεσωμοσίαν, veram esse suam accusationem. Poll.

Περσύμνυμι, vel Μεσομνύω, insuper juro, præterea juro.

Συνόμνυμι, vel συωμνύω, unà cum aliis juro, simul juro Thucyd. 2. ὅσοι μετοχῶντες τὸν τότε κινδύνων ὑμῖν τε ξυνώμοσαν. Idem ξυνώμοσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. Item coniuro, conspiro. Demosth. συνόμνυσιν ἕτερ' ἐπ' ἐμὲ οἱ ὑπ' ἐμοῦ τὰ κοινὰ εἰσπεφυκότες. Sic & apud Poliorkr. Hinc partic. συωμότης vel συωμοτικὸς, coniurati, qui conspirârunt.

Συωμοσία, vel συομοσία, coniuratio, conspiratio. Aristoph. in Equit. Hrodian. l. 7.

Συωμότης, ου, ὁ, coniuratus, coniurationis socius. Aristoph. in Vesp. Thuc. l. 8.

Συωμότον, τὸ, coniuratio: vel iusiurandum de coniuratione datum. Thuc. l. 2.

Τ'πόμνυμι, seu ὑπόμνυμαι, peroro seu rem iureiurando, velexcusans me cum iureiurando dilationem peto. Demosth. ὁ σφηκοβόλος ἐμοῦ δ' ὑπομνύοντος.

Τ'πωμοσία, dilatio quæ iureiurando postulatur & impetratur.

Decomp. Α'ντυπόμνυδος, litem aut creationem differre præstito iuramento. Hesych.

Ο'μοῖος, &c. vide in Ο'μός, Ο'μαλὸς, in Ἕλω.

Ο'ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, F. ξω, P. ρκα, pro quo usurpatur potius ὀμόργνυμι abstergo; ut apud Apoll. Arg. 2. Ἄλκυον δ' ὁμόργαμεν. Poni etiam *pro* imprimo & inuro, tradit Bud. ✠ Eustath. air ex ἀμέργω mutato α in ο fieri ὁμόργω, unde ὁμόργνυμι. Ponitur & μόργνυμι pro ὁμόργνυμι, apud Eust. unde comp. αὐαμόργνυμι.

Composita.

Α'ραμόργνυμι, vel αὐτομόργνυμαι, imprimo, inuro, quasi tergendo premendoque imbuo. Metaphoricè. Plut. in Cicerone, τὸν πολλῶν ἀπομόργαδς πάσῃ δ' ὁμιλίαι καὶ συνήθειαι καὶ τῆς πολιτικὸς μόρους, affectus populares imbuere & inurere.

Α'πομόργνυμι, vel Ἀπομοργόω, exprimo, informo. Alex. Aphr. problem. 2. τὸ πφῶν ἀλγεῖον ἀπομόργνυται, ᾗ τὸ τὸ πνεῦμα γέμει. Item abstergo. Il. β, ἀπομόργατο δάκρυ. Ponitur etiam absolutè *pro*, lacrymo: Hesych. & Suid.

Α'πόμοργμα, τὸ, quod est expressum ex alio. Item quod est abstergendo expressum. Dionys. Areopag.

Α'πόμορξις, εως, ἡ, expressio, item absterfio.

Decomp. Ε'ναπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Synes. ἐναπομόξεν τῶ σφραγῖδι. inures piaculum. Item abstergo, detergo. Aristoph.

Ε'κμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι & ἐξομόργνυμι seu ἐξομόργνυμαι imprimo, exprimo. Plat. in Gorg. ἃ ἐκὼ ἐκ τῆ ψυχῆς ἐξεμόργμαι. Item abstergo. Eurip. in Electra, τέκνα δακρύοισι τέγξας ἐξομόξασθε δῆλα.

Ε'νομόργνυμι, abstergo, seu detergo in Hesych.

Ε'πομόργνυμι, seu ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro, Greg. in carm.

Περσομόργνυμι, vel Μεσομόργνυμαι imprimo, inuro: ité abstergo.

Ο'ΜΟ'Σ, ὁ, ἡ, similis, par. Il. ω, Εἰ δὴ ὁμὸς Α'χιλλῆϊ καὶ Ε'κτορι θυμὸς ἐπειμί. Od. ρ, ὁμὸς δ' ἀνὲρ ἐμεῖο δίζυε. Interdum significat, idem, ὁ αὐτὸς ut ὁμὸν λέχος. Il. θ. & apud Hesiod. in Theog. & ὁμὸν γένος. Il. ρ. Ο'μὸν, adverbialiter acceptum exp. similiter, simili vel eodem modo, item unà, simul.

Ο'μὸς, unio, in unum idemque coire facio: unde ὁμῶδες φιλότητι, coire apud Hom. Il. ξ. (Pand.

Ο'μὰς, ἀδος, ἡ, omnes simul, seu universitas. Item multitudo: ité

Ο'μαδὸς, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. Item tumultus & strepitus quem multitudo concitat. Il. ω, ὑμεῖς δ' ἀλίαστον ἐνίσσετε. Sic & Il. μ & Il. π, & alibi apud Hom. Sunt quasi compositum existimem ex ὁμὸ & ἀυδὴ, sicut & Eustath. Il. ψ, & alibi accipi annotat.

Ο'μαδὸν, summatim.

Ο'μαδέω, in unum cogo & coacervo. Hesych.

Ο'μαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine quæ in unum eandemque locum colle cta, colloquendo strepitum quendam & tumultum excitat. Od. α, Μνηστῆρες δ' ὑμαδήσαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apoll. Argon. l. 2. δὶ δ' ὑμαδήσαν Θαρσαλέοις ἐπέεσσι.

Ο'μὸς, similiter, æquè, pariter. Il. α, 1. Odyss. θ. Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: ut Il. ι, ὁμὸς ἀΐδαο πύλῃσι. ¶ At ὅμως, tamen: plerunque ei annectitur ῆ: ut apud Hom. Sus. &c. Dicitur etiam ὅμως δ' ὅμως μὲν τοι, ὅμως μὲν ὧν, itidem pro tamen, seu attamen. Et ὅμως καὶ, tametsi, ὅμως μὲν, cæterum tamen.

Ο'μὸς, una, simul, eodem in loco, Xen. pæd. 6. ὁμῶ μὲν ὄντες ἀλλήλων. Et cum dat. unà cum. Od. ο. Τῇ ὁμῶ ἔτρεφ' ὁμίλῳ. Sophoc. in Ajace Σεῦε ὁμῶ, diis juvantibus. Item prope, Atticè: ut annotat schol. Aristoph. in Equit. Sic apud Soph. in Ajace, ὁμῶ πάλαισαν Εὐρυδίκλῃ ὑμὸ Δάμαστα τῶ Κρέοντ'. Item propè, i. ferme, ferè, circiter. Dionys. Halicarn. l. 5. Eust. in adverbium transisse tradit ex genitivo ὁμῆς, ut αὐτῆς: dici enim ὁμῆ pro ἐπὶ ὁμῆ τύπτε, sicut αὐτῆ pro ἐπ' αὐτῆ τὸ τύπτε.

Ο'μὸς, eundem in locum, eodem. Il. μ. Thuc. l. 4. & apud Xen.

Ο'μόθεν, ex eodem loco. Eurip. & Hesiod. in Erg. Exp. etiam, ex propinquo, apud Xen. pæd. 1. Hinc comp. ἐξομόθεν, pro eodem. Odyss. ε.

Ο'μοῖος sive ὁμοῖ'ος, ου, ὁ, similis. Xen. Hell. 3. ὁμοῖον πνα Θρασυβούλῳ ἀποκτείναντες, ὡς νυν Θρασυβούλῳ ἀπεκτονέναι. Luc. de hist. scrib. ὁμοιοῖ τὰ πάντα ᾗ ὁμόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis: ut Od. ρ, Οὐ εἰδὼ τὸν θυσίον ἄγειι θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Plato in sympos. ὁ πολλοὺς λόγους δ' ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πολλοὺς. Sic & ethic. 3. c. 1. Exponitur etiam sicut ὁμὸς. Idem Il. σ, Α'μφω γὸ πόνφοντα ὁμοίω γαίαν ἐφεύσει, Αὐτῶ ἐνὶ Τεφίη eandem terram. Item fui similis: Thuc. ὅμοιός εἰμι ἀεὶ τὰς αὐτὰς κινδύνους. Sic & apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ὅμοια esse alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: ut apud Soph. in Ajace, Η' πολλ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῶ πονεῖ. Ο'μοῖον substantivè aliquando usurpatur *pro* similitudo, ut apud Platon. in Timæo. Est autem figuræ nomen: de qua Iul. Rufin. Ponitur & adverbialiter, pro ὁμοίως: ut apud Theocr. idyll. 8. αἱ γὰρ ὁμοῖον Μοίσαισι Δάφνις τιμὰν ἀνθρώποις.

Ο'μοίως, similiter, simili modo, perindè. Plato, Xenoph. Isocr. &c.

Ο'μοιότης, ητος, ἡ, similitudo. Plat. Aristot. &c.

Ο'μοιόω, ῶ, assimulo, similem efficio. Isocr. in Euag. τοῖς μὲν πεπλασμένοις ἡδέως ἀφ' ἑαυτῶ τὸ σῶμα τῇ φύσῃ ὁμοιώσει. Item comparo, exæquo, similem esse dico. Marci 4. τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, Item neutraliter, similis sum: aut assimulor. Diosc. l. 3. c. 52. ἀγρίου πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, sylvestris ruta sativæ similis est.

Ο'μοίωμα, τὸ, similitudo: vel simulacrum, figura expressa & effigia ad rei alicujus similitudinem. Aristot. eth. 8. c. 10.

Ο'μοιωματικὸς, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen similitudinem significans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ο'μοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est, de qua Iul. Ruf. In novo Test. capitur pro ὁμοίωμα: Iacob. c. 3.

Ο'μοιωτὴς, ὄς, ὁ, qui rerum simulacra imitatur & exprimit. Pol.

Ο'μοιόω, similis sum, assimulo sive assimilo; Marci, 14. Γαλιλαῖος ἐ καὶ λαλιά σου ὁμοιοῖ σε.

Τ'μοῖος, dicunt Aeoles pro ὅμοιος.

Ο'μοῖος, dicunt poëtæ pro ὅμοιος. Hesiod. in Erg. Οὐδὲ ποτὲ πατὴρ παῖδ' ἐνὶ ὁμοῖῳ. Item pro ὁμός; ut ὁμοῖον νείκεσσε, Il. δ. Et ὑμεῖς ὁμοῖοι, ibidem. Videtur tamen quibusdam grammaticis ὁμοῖος compositum ex ὁμοῦ & ἴδεσθαι, (nam ὁμοῖον ὑμεῖς exp. τὸ παῦν ὁμοίως κατ' ὄψιν ἐπαρκοῦντες) quibusdam ex ὁμὺ & οἴδεσθαι, qui ὁμοῖον δύνασθαι vocari scribunt ὅθεν πάντες ὁμοῖον ἔχειν δοκοῦσιν, vel τὸν ὁμοίως πάσι φορτικὸν, derivantes ex ὁμοῦ & οἷον significante φέρειν.

Composita.

Α'νόμοιος, ος, ὁ ἡ, dissimilis, dispar, diversus, Plat. in symp. τὸ δὲ αὐόμοιον αὐομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. Τὸ ἀδόμοιον, dissimilitudo.

Α'νομοίως, dissimiliter, diverso modo. Α'νομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas.

Α'νομοιόω, ῶ, fut. ὥσω, dissimilem vel dissimile reddo.

Α'νομοιοῦμαι, dissimilis reddor, vel efficior, dissimilis fiam. Plat. καινδάνυσι τῷ μὴ ὁμοίῳ μοι, ἵνα τὰς ἀδίκους ἀφέξεις, τῷ δὲ ἀνομοιώσθαι.

Α'νομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui dissimile redditur, item dissimilitudo.

Α'φόμοιος, abssimilis, dissimilis.

Α'φομοιόω, assimilo, similem reddo, *similitudinem seu formam* alicujus repræsento. Plat. in Cratylo; ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βαλήματα ἀφομοιοῦν. Cum accusat. & dat. ut ἀφομοιοῦντες τὸ ἀληθὲς τῷ ψεύδῃ, assimilantes veritati mendacium, apud eundem lib. 2. de repub. Exponitur etiam, imitor.

Α'φομοίωμα, ώματος, ἡ, assimilor. Plat.

Α'φομοίωμα, τὸ, similitudo rei alicujus repræsentata, item simulacrum, Α'φομοίωσις, assimilatio.

Δυσόμοιος, dissimilis.

Ε'ξομοιόω, assimilo, similem efficio.

Ε'ξομοίωμα, similis efficior. Soph. in Ajace, αὖτὸν ὃν νόμοις πεύθεσ Δεῖ πολοδαιμενῆν κἀξομοιοῦσθ φύσιν, similem patris effici.

Ε'ξομοίωσις, efficio, qua similacrum rei alicujus exprimitur.

Decomp. Συνεξομοιόω, assimilo, ad imitationem effingo Plut. in polit. precept. Οἱ μὲν ὧν κόκκυκες αὐλικοὶ ὥσπερ οἱ ὄρνιθες θηρεύσαντες μιμήμασι τῆ φωνῆ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ταπεινοῦνται.

Π'αμόμοιος, omni ex parte similis; persimilis. Dicitur & πανομοίως, poëticè.

Παρόμοιος, & poët. Μεσομοῖος, assimilis, non valde absimilis, propè similis. Diosc. l. 3. c. 127. Item ferè par. Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, assimile, seu assimilem reddo. Παρομοίωσις, assimilem esse, ad similitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ & Μεσόμοιον: Aristot. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, assimilis sum, non valde absimilis sum. Item assimilo. Math. 23. (accedens.

Περόμοιος, assimilis, similitudine ad rem aliquam proximè

Ο'μπνη, &c. vide in comp. ex Πνέω. Ο'μφαλὸς, &c. in Ο'μφαξ.

Ο'ΜΦΑΛΟ'Σ, ὁ, umbilicus: Il. φ, Γασέρα γάρ μιν πρῶτα πάλ ὁμφαλὸν ἔκλιθεν. Plat. in symp. ἀπὸ σεῖο καὶ τῶν μέσων γαστέρ' ὁ δὴ ἡ ὀμφαλὸν κλῆσιν. Tranferrur quandoq; ad inanima. Od. ε, Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης. ¶ In agmine militari ὀμφαλὸς dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & ἄσσος & σφενδόνη & γόμφος & διχοτομία. Poll. l. 1. ¶ Ο'μφαλὸς in clypeis dicitur umbo: ut Il. ρ, ὁ δ' ἔρ ἀσπίδ' ὀμφαλὸν οὔτα. ¶ Habent & phialæ suos ὀμφαλούς. Librorum quoq; ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere confecta vel ex ebore, *vide* osse, vel metallica materia, ὀμφαλοὶ dicuntur *itidemque* Latinè umbilici. Luc. ὀμοιοι οἰδὲ τοῖς χαλκέοις τέρησι βιβλίοις, ὧν χρυσῆ μὲν ὀμφαλοί. ¶ Ο'μφαλὸς ζυγῶ dicitur τὸ μέσον: apud Hesych. & Eustath. ¶ Ficum quoq; fungus & ima pars ab Arcticis ὀμφαλὸς dicitur, teste Poll. l. 2. Simliter & in pomis, pyris, mespilis, sorbis ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo umbilici modo prominet. ¶ Ο'μφαλὸς, vocatur etiam umbilicus fornicis, i. lapis continens compagem & coagmentationem sese forficum modo intersecantem, Aristot. de mundo.

Ο'μφαλώδης, ες, ὁ ἡ, umbilicaris. Arist. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ο'μφαλώδες, εντος, τὸ, umbilicatus, umbilicum habens. Il. μ & φ.

Ο'μφαλωτὸς, ὴ, ὸ, idem. Athen. l. 11.

Ο'μφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, proprie clypei, i. umbo, Suid. ex Epig.

Ο'μφαλοκήρης, ου, ὁ, scalper excisorius quo obstetrix infantiregens nato umbilicum præsecat. Poll. l. 2.

Composita.

Α'κεφμφαλον sive ἀκεφαλόμφαλον, τὸ medjana umbilici pars, umbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανεώμφαλος, ὁ & ἡ, epitheton esse dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν ἢ τῶν βαλανείων οἱ δίλοι similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἴσοιμος similes esset, vel aliis de causis quas recenset. Athen. l. 11.

Ε'ξόμφαλος, cui prominet seu procidit umbilicus. Item *vitium* illud quum prominet umbilicus & amplius more soliti exstat. Gal. Aegin. Diosc.

Ε'πομφάλιον, ου, τὸ, quod supra umbilicum est. Poll. lib. 2. Exp. &, umbo clypei. Ε'πομφάλιος, umbilicatus, in Epigr.

Μεσόμφαλος, umbilicum in medio habens. Athen. l. 11. Item in medio umbilico situs. Eurip. in Oreste.

Μισομφάλιον, τὸ, medius umbilicus, vel simpliciter, umbilicus. Poll. l. 2. Exp. etiam, umbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui umbilicus à flatu protuberat, *species est* ἐξομφάλου. Apud Galen. in def. med. legitur πνευμομφαλον, quod esse dicit τὸ διάφυσμα τὲ ὀμφαλῆ.

Πρωτόμφαλον, umbilicus clypei. Hesych.

Τ'δρόμφαλον, supervacui humoris circa umbilicum collectio; autore defin. medic.

Χρυσόμφαλος, aurium umbilicum seu umbonem habens: cui inauratus est umbilicus seu umbo. Poll. l. 6. c. 16.

Ὀμφάξ, ακος, ἡ, uva acerba necdum matura. Od. ν, πάρος δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἀθήνῃ ἀρτέσιαι, ἑτέρα δ' ἅμα πεπρώσασιν. Hesiod. in Asp. ὅτ' ὄμφακες αὐξάνονται. Usurpatur & masculi. gen. ut apud Plut. in præcept. connub. ὑδὲν ἀπολαύσει τῶν διὰ τὸ ὄμφακος τοῦ ταμιείου ἑτέρους περιέμενον. Sic dicitur etiam oliva, nec non lauri baccæ omnes quæ omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum pervenêre. Hesych. Ἀπὸ τοῦ ὠμὸς φαγεῖν.

Ὀμφακώδης, ες, ὁ, ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Theophr. hist. pl. l. 3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex uvis acerbis & immaturis confectus, Dioſc. lib. 1. cap. 29. Ὀμφάκιον est etiam vestimenti muliebris genus: apud Poll. l. 7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Dioſc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις, κνηδὶς, species gallæ: de qua Dioſc. lib. 1. cap. 147.

Ὀμφακίζω, fut. ίσω, acerbitate ſua ὄμφακας referens: ſeu ex uvis immaturis & acerbis confectus: ut ὀμφακίας οἶνος, apud Euſtat. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμός, acerbus immitisq; animus.

Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium, ſuccus uvæ acerbæ necdum maturescentis Dioſc. lib. 5. c. 7.

Ὀμφάκιον, ἡ, ex acerbis uvis expreſſa melligo. Dioſc. l. 3. c. 9.

Ὀμφακίδιον, ου, ἡ, cavum illud ex quo glans quercina enaſcitur, qua utuntur coriarii. Plinius calicem glandium vocat, recentiores medici cupulam, vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42.

Ὀμφακίζομαι, uvas acerbas & adhuc immaturas lego: unde proverb. Σπεύδεις ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Eraſm.

Στόμφαξ. Ariſtophanis ſchol. exp. σκληρὸς, στεγνός: derivans ex στέμα & ὄμφαξ. Vide & in derivatis à Στόμα.

Ὀ ΜΦΗ, ῆς, ἡ, divina vox, reſponſum à Deo datum conſulenti (✝ quaſi ἡ τὸν θεὸν ἀνοῦσα, aperiens id quod eſt, veritatem prodens) Il. β, Ἔχετο δ' ἐξ ὕπνου, θεὸν δέ μιν ἀμβρότην ὄμφὴ. Accipitur & ſimpl. pro φωνὴ ſeu αὐδὴ, vox: Eurip. in Med. πρὸς αἵματηρὰν ἐλθοῦ, μύσων τ' αὐδὰς θεόπτων δέξασαι ὀμφάς. Sic Nonn. ἀκτερόμορον ὀμφὴν, vocem ſub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, idem Tryphiodor. in Excidio Trojæ. Ἑλένου μετήλυδ' ὀμφητῆρος.

Ὑπερομφαῖος, (comp.) dictus fuit Iupiter quòd ad ipſum omnis ὄασα καὶ ὀμφὴ referebatur, teſte Euſtath.

Ὀμῶς & ὅμως, vide in Ὀμός. Ὀνεμα in Ὀνημι.

Ὀνάρ, (nomen indeclinabile) ſomnium, inſomnium. Iliad. κ, ἤκουον γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπίστη. Il. α, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in ſympoſ. ἐκεῖ τι ὄναρ ἀγαθὸν ἰδῆς. Sæpe dicitur pro, κατ' ὄναρ, per quietem, per ſomnium, in ſomnis. Moſch. idyll. 2. Τὰ δ' ἐπ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλα. Plut. in Per. ἡ δὲ ὄναρ φαίνεται. Interdum ὄναρ accipitur pro umbra: ut apud eundem in Theſ. ὄναρ ἐλαφηβόλου. Et in Epigr. ὀπ' ὄναρ εἶδε φόβον. ✝ Dicitur μετὰ τοῦ τῆς ὀντῶς εἶναι, inquit Euſtath. eſt enim ὄναρ vanum ſomnium & viſum: vide Τὸ πνεῦμα.

Ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnium. Odyſſ. τ, κλαῖον δ' ἐνὶ θυμῷ ἔπειρε ὀνείρῳ, Athen. l. 5. τὰ μηδέποτε ἐληλυθότα, μηδ' ἐν ὀνείρου φαντασθέντα. Plut. ἐλάθεις ὀνειρος. Aſ poëtis accipitur & pro ipſo quietis Deo. Il. β. Euſtath. derivat παρὰ τὸ ὀνίνημι, i. ἀληθὲς ἀγγέλλειν vel ab ὀνείρω, i. ὠθεῖν.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ, Ὣς οἱ ἐπαρξάτω ὄνειαρ ἐπίσταμαι νυκτὸς ἀμολγῷ. Reperitur etiam ὀνείατα plur. num. in proſa, pro eo quod poëtæ dicunt ὄνειρος. Luc. de calumn. ὀνείρατα ὑπομένοντες. Chryſoſt. πάσαις φαντασίαις ὀνείρατα ἐμπίπτει: Genit. ſing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. & in polit. & apud Plut. de ſera num. vind. Dativo ὀνείρατι utitur Athen. l. 3.

Ὀνειρεύς, ῆος, ὁ, ut ὀνείρειαι πύλαι, ſomni portæ: vel inſomniorum portæ Odyſſ. ν.

Ὀνειρώσσω, ſomnio. Plato de rep. l. 5. ὀνειρώσσειν ἄρα ἡ τοῦτ' ἐστὶν, &c. Synef. de in ſomn. πάντ' ἄττα ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώσσοντες καὶ ἐγρηγορότα ἐνύπνια. Et cum accuſ. apud Plut. de def. orac. μέσον τε τὸ ἀπείρου τόπον ὃν ὁρῶσι ὀνειρώσσειν. Peculiariter medici ὀνειρώσσειν de iis inſomniis dixerunt quæ conjunctas ſibi veneris & libidinis imagines habent. Et ſchol. Ariſtoph. ὀνειρώσσειν vult eſſe genituram per ſomnium emittere.

Ὀνειροχμός, ὁ, ὁ, in ſomnium: ut plurimum dicitur de libidinis imaginatione in ſomnis. Dioſc. l. 3. c. 148.

Ὀνείροξις, ipſa ſomniandi actio, ſomniuni. Suid.

Compoſita.

Βραχύονειρος, pauca habens ſomnia.

Δυσόνειρος, tumultuoſis & malis ſomniis moleſtans. Dioſc. l. 2. c. 127.

Εἰκαλόνειρος, ſomno vel ſomnio ſimilis, vanus, inanis.

Ἐγκοιμᾶσθαι, in ſomnis ſemen emitto. Ariſt. de gen. an. l. 2.

ἀφ' ἧς ἀνάγκη γίνεσθαι καὶ παῖς γυναικὶ νύκτωρ, καλοῦσιν ἐγκοιμᾶσθαι.

Ἐγκοιμητικός, ἡ, ὁν, ſeminis in ſomnis emiſſio. Idem in probl.

Ἐγκοιμητικός, cui ſemen in ſomnis profluere ſolet. Idem Problem. ſect. 5. problem. 31.

Εὐόνειρος, qui quod eventurum eſt apertè videt in ſomnis, & apud eundem.

Εὐονειρία, ἡ, inſomnium apertè oſtendens quod futurum eſt, apud eundem.

Εὐόνειρος, qui bona vident ſomnia. Strab.

Ἡδύονειρος, ſuavia & jucunda afferens ſomnia. Athen. l. 1.

Ἰόνειρος, ſomnio ſimilis, inanis, vanus. Aeſchyl. in Prometh.

Σκολιόνειρος, qui pravis & terrificis ſomniis utitur.

-Ὀνειδος, εος, τὸ, probrum, Il. π, Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω καταπρηνέα μῦθον ἐνίσπω. Heſiod. in Erg. Ἐ ἔχραν δ', ὄφρα μὴ ὀνείδεα θεσπεσίοισιν ἀνδράσι δῆτ' ὀνειδος. Demoſth. in epitaph. καὶ τὰ δεινότατα ἀσεβήματα μεγέθει ὀνειδος τὸ λειπὸν αὐτῶ κατασκευάσαι. ✝ Euſtathius exponit ὄνας, innuens ſe derivare ab ὀνειδος ſignificante μῶμφεσθαι. ¶ Aliquando ſumitur in bonam partem, & exp. κλέος, ἔγκωμιον, ut apud Euripid. in Phœn. σεμνὸς ἀνὰ φρένας ὀνειδος, laudem ex ſtringe ſublata refers & commemoras? Sic apud eundem ibidem: θεὸς αἰσχύνει ὀνειδος, decus & gloriam.

Ὀνειδεος, ſive ὀνειδη, probroſus, contumelioſus. Il. α.

Ὀνειδεία, ſive ὀνειδια, ας, ἡ, probrum, dedecus. Nicand. in Alex.

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquem jacio. Plut. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοὺς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accuſ. ὀνειδίζω ἔργα ἔκφυλα, probris increpans. Exponitur & ὀνειδος, vitupero: Il. ι, Ἀλλὰ μὰν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσιν. Significat etiam opprobro, probroſe objecto. Hedod. in Erg. Μὴ πατ' ἐλοιμὶου πονίλιν ζυγὸν ἐσθέμεν αἰδεῖ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν μακέρων δύσιν αἰὲν ἐόντων. Herodian. l. 3. δῆθεν ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐπείνω.

Ὀνειδίζομαι, probris increpor. probra mihi ingeruntur. Philo de vita M. l. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος ἠνέχθησαν ἐπὶ τοῖς εἰς αὐτὸν ὑπηρεσίαις ἐνδεχόμενον.

Ὀνειδισμα, τὸ, probrum, ſeu quod ut probrum objicitur:

Ὀνειδισμὸς, εῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum.

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικὸς, ὀν, ὁ, exprobratorius, exprobrationem habens, ut ὀνειδιστικὴ ἔννοια. apud Hermog.

Ὀνείδιστος, ου, ὁ, probroſus.

Compoſita:

Ἐξονειδίζω, probris inceſſo, exprobro, impropero. Eurip. in Iphig. Aul. Καλὸν γέμοι τοῦνειδ' ἐξωνείδισας. Luc. ἐπιγελᾷ ἐξονειδίζει αὐδήσασθαι καὶ καθαρματα ἀπορριπτῶν.

Ἐπονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio. (pro.

Ἐπονειδίζω, probris & convitiis increpo: vel exprobro, impro-

Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ, qui probros è objici poteſt, probroſus. Iſocr. in Panathen. πειρᾶται καὶ ἐπονείδιστον τῶν ἐπαίνων, ἢν ὑβρίζειν ἐξεστιν ἐν τῷ λόγῳ τοῖς ἀλλοις.

Ἐπονειδίσως, probroſe, cum probro. Iſocr. in Paneg. ἐπονειδίστως ἢ βίον ἐτελείωσε.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro. (Euſt.

Περιονειδίζω, prior increpo probris, prior inceſſo dictis probroſis

Περιονειδίζομαι, prætera objicio, prætera exprobro, aut probro do.

Περιονειδισμὸς, exprobrationibus oneror.

Ὄνειαρ. Ὀνειρος, vide in Ὀνημι. Ὀνειρος, &c. vide in Ὀνηρ.

Ὄνημι, ὀνήσω, aor. 1. ὄνησα ab ὀνίνω inuſit.) juvo, proſum, utilitatem affero. Il α, ὄφρά οἱ αὐτὸς Τίμιος ἦ καὶ ἄνδρες μέγα σθένος ἐν δαὶ ὀνῆσιν. Il. κ. Ζεῦ πάτερ εἴ ποτέ τι σεμι' ἀλκαίοιο ἔπεσσιν ὄνησα Η' ἔπὶ ᾗ ἔργῳ. Od. ψ, σὲ δὲ τοῦτο γεγηθέναι ὀνῆσι. Philo de vita M. l. 1. ὀνήσεις γὰρ οὐδέν. ¶ Item vitupero: probris inceſſo: in qua ſignif. uſurpatur potius vox paſſiva.

¶ *Derivata ab ὄνημι, i. juvo.*

Ὄνημα ſive ὄνᾶμα & ὀνήναμαι, juvor, fructum & utilitatem percipio; interdum etiam, fruor. Galen. ἐπὶ τοῦ σφυγμικοῦ ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίναντο. Od. ξ, ἀρχὸς δ' αὖτοὶ ὀνοσσόμενοι, id nobis proderit. Odyſſ. β. Ἐ' ἐδλός μοι ὀδκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Synef. ep. 121. ἐμελλεν ἀπὸ τῆς πατρικῆς οὐσίας ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus ab ea ſuæ. Et cum accuſ. apud eund. epiſt. 54. ὀνήσομαι δὲ καὶ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Αθήνας ὁδοῦ. Significat etiam juvo. Synef. ep 21. ἐπὶ ὀνῆσαι ὀναδεῖ τῷ ἐμῶν γεγραμμάτων.

Ὀνησιφόρος, ὁ, juvamẽ, Od. φ, Ἰτέ utilitas, fructus. Dem. pro cor.

Ὀνήσιμος, qui juvare & prodeſſe poteſt, utilis. Soph. in Ajace.

Ἐὺ ἔρδων ἀνήσιμος ἄλλοις. κακὸς ὀνήσιμος.

Ὄνητωρ, ορος, ὁ, qui juvat & prodeſt, utilis. Heſych.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, quo frui queas. Suid. Ὀνητικὸς, utilis, qui juvare & prodeſſe poteſt.

Ὀνίσκω, juvo, proſum. Athen. l. 2. τὰ βράσματα ὀνίσκοντα κρεῶν ὠθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄνιστος, ου, ὁ, quo frui queas. Suid. Ὀνητὸς, utilis, qui juvare & prodeſſe poteſt.

Ὀνίστωρ, ορος, ὁ, qui juvat & prodeſt, utilis. Heſych.

Ὀνῆλος, ου, ὁ, quo frui queas. Suid. Ὀνητικὸς, utilis, qui juvare & prodeſſe poteſt.

Ὀνίσκω, juvo, proſum. Athen. l. 2. τὰ βράσματα ὀνίσκοντα κρεῶν ὠθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum. Heſiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Odyſſ. α. & alibi ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, ut dictum in præcedente ὀνίσκω. Ὀνείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὕπνου ἐπιτήδεια, apud Hom. teſte Suida: ut Il. σ, ὀνείατ' ἀέροντα.

Ὀ ΝΟΣ, ου, ὁ, ſtercus ſeu ſimus jume ntorum vel boum. Iliad. ψ. Τῇ ῥα βόες κέρτ' ὄνθ' ἀποκαπτόμενοι ἐρεμνὸν, Ibidem, ὄνθ' ἀπὸ βοῦς πλῆτο κόμα.

Ὀνηλεύω, quidam exp. ſtercore bovino inquino, ſimo jumentorum aſpergo, apud Suid. ¶ Ὀνηλεύω, autem exquiſitè apparo ex quiſitè condio. apud Athen. l. 14.

Ὀνηλεύσεις, exquiſitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum, Poll.

Ὀνήλιος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ὀνηλογέω, (comp.) mala quæ tota ſimo ſeu amarore plena eſt, hoc eſt, os convitiatoris maledicum & ſpurcum.

-Ὀνομα, (& Aeol. ὄνυμα, poët. οὔνομα) ατος, τὸ, nomen. Od. σ, Αἰνεία δ' ὀνομ' ἔσκεν, ὃ δὲ θέτο πάντα μετ' ἀνδράσι μητηρ. Il. ε, Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν τόσσ' ὀνόματ' εἴποι; Thuc. l. 4. ὄνομα ἂν κακηγορίας ἔσχεν. idem l. 6. τὸ πάσης ἔχων πεῖνομα: per contract. pro τὸ ὄνομα. Item vocabulum ſeu verbum. Iſocr. in Paneg. τὸ σφετερισάμενοι ἀφ' ἑνὸς ἀφέξεως ἐνδυμασθῆναι, ἀφ' ἑτέρας ἐσθῆτος. ¶ Item nomen, fama, celebritas. Xen. pæd. 4. Ἀπὸ δὲ τῆς μεγαλοψυχίας τοῦτο μετ' ὀνομάτων καλῶν, honeſtis nominibus: ut loquitur Saluſt. ✝ Quidam παρὰ τὸ νέμειν (ſicut & νόμος) ὄνομα dixêre, quoniam quo pacto lex ſuum cuique tribuit: ita & nomen ſuam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à juvando derivatum videtur, quaſi ὀνόμα, quòd ejus uſu res agnoſcatur.

Ὀνομάω, (f. ἀνώ, aor. 1. ὠνόμησα,) nomino, nuncupo, appello. Heſiod. in Erg. ὀνόμηνε δὲ πάντας γωνάτας Πανδώρην. Item nomine voco vel compello. Il. τ, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Item nominatim recenſeo, vel percenſeo. Il. β, Πλαταιᾶ δ' ἐκ αὖ ἐγὼ μνησάμενος ὀνομακλήδην ὀνομήνω. Exponitur & nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομάω. Plat. in Tim. τὰς ἀεὶ δύσεις οὔτε ὀνομάζειν, οὔτε σοὶ ἄλλοθεν συμμετρεῖσθαι, ambitus ſiderum neque nomine appellant, neque numero inter ſe commetiuntur. Item ſimpl. profero: Demoſth. pro coron. ῥητὰ δ' ἄρρητα ὀνομάζουσα καὶ διαβεβλημένα ὀνόματα λοιδορεῖν. Item celebro, decanto.

Ὀνομάζομαι, nominor, nuncupor, appellor: Luc. de ſcrib. hiſt. ἐπὶ Νικίᾳ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νίκης ταύτης ὠνομάζετο, ἐπὶ τοῦ Μαραθῶνι ἐπὶ Ἐιφιάλτου.

Ὠνομασμένος, celebris, decantatus. Iſocr. contra Lochit. Hinc adverb. ὠνομασμένως, nominatim. Ariſtot. rhet. 3.

Ὄνομασμα, τὸ, nomen ſeu appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομαστὸς, ὴ, ὸν, nomen ſeu appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομαστὸς, (q. d. nominabilis) qui nominari poteſt ſeu debet. Il. τ, οὐκ ὀνομαστὸν, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat pol. l. 1. ἀπεκρίνατο ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸς ἑαυτὸν ὠνόμαζε, ὁ δὲ ἐρήσετο οὔ· ἐκεῖνον δ' ἔφη, Ἀθηναῖον.

Ὀνομαστὶ, celebriter, nobiliter. Ὀνομαστὶ, nominatim ſeu nomine. Thuc. l. 1. Demoſth. in Mid.

Ὄνησις, utilis: pro quo facta reſolutione Ionica dicitur, ὀνήϊος. Nic. in Alex.

Ὀνήϊος, videri poſſet eſſe ſuperlat. ab ὀνήϊος, niſi ſchol. Apoll. Arg. l. 2. per compar. exponeret, ὀφειλομένως. Apud Diog. Laert. ἡμῶν μηδὲν εἶς ὀνήϊος ἦσαν. Cic. exp. nemo de nobis ullus (ſuis locis. excellat.

Ὄνειρος, Ὄνομα, Ὀνυξ, Οὖν, quomodo huc pertineant, vide

Compoſita.

Ἀνόνητος, ὁ, ἡ, inutilis, quo frui & uti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀνόνημα ſive Ἀνόνᾶμα, utilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ. Οὐδέ μοὶ ἀνόνημα εἶπ' ὑπεμίμνεσκε Γ' ἀποδήμοιο Ἥρωϊδης ἀπόνητ' ὀπιπεύσας, οὐ δ' ἐμὸν ἄνδρα ἔμπαλιν ἀπονέεσθαι. Πολλὰ τά τοι φέρεσκεν, οὐ δ' ἀνόνητα. Apoll. Arg. lib. 2. Ἀνόνητος ἐλεεινός. Sic & apud Nic. in Ther.

Ἐὐόνημα ſive ἐεύονημα, ατος, ὁ, valde utilis, magnas utilitates afferens: epitheton Mercurii apud Hom. Il. ν & ω, ſic dicti quaſi τὸ ἐεὶ ὀνῆσαι, teſte Euſt.

¶ *Derivata ab ὄνημι, i. vitupero.*

Ὀνᾶμαι, idem quod ὄνημι. Il. ρ. ὄφρ' ἔτι μ' ὧδε κύνες καὶ ὑπέρμενοι Τρῶες ὀνῶνται. Ὀνῶμαι, ὀ, ὁμαι, vituperari & probris increpari meretur.

Ὀνώσασθαι, idem cum ὀνημι, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ὀνωμαι, idem quod ὀνέω coqui uſitatius. Od. ϑ, ὡς αὖ γλαῦκ' ἀρετῶν βεβρυθυίαν ὀνοτο. Il. ι, Οὐτις τοι τὸν μῦθον ἐνόσσεται. Put. eſt. ὀνόσσομαι, & aor. 1 ὠνοσάμην. Il. ν. Οὐδέ κεν ἔνδυκε πόνῳ γε μάχῃ, ἢ χείρας ὀνοτο Od. φ, ἔτη μοι μάλ' ἐμπεδὸν ἐστιν, Οὐχ ὡς με μνηστῆρες ἀπωμόσαντες ὀνοσαν. Il. ξ, Νῶϊν δ' σὺν ὠκυοπάμῳ πάντα χρὴ φρένας. Sic & Ὀνωσις, reprehenſio, vituperatio. Euſt. (Il. ϱ &c.

Ὀνοσδεὴς, ὁ, reprehenſione dignus, qui vituperari & probro dari poteſt. Il. I. Ἄδωρ ὀνοσδεὲς.

Ὀνοτὴς, ὁ, idem cum ὀνοσδὲς Apoll. Rhod. Argon. l. ult.

Ὀνυπτάω, vitupero, carpo. Heſiod. in Erg. Καὶ ῥ' ὀπίσσω αὖτις μὴ βλάπτῃ σκολιὸς ὀνυπτάζων. Sic & apud Hom. hymno in Merc. Κατονόω, (comp.) vitupero, carpo. Κατονόμαι, pro eodem. Item ſperno, deſpicor, vilipendo: ut apud Herodot. l. 2. μή με κατονοήσῃς ἐφ' οἷς τὰς λύπας πυρμαΐδας.

Ὀνεῖδος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ὀνομαστικὸς, ὴ, ὸν, q. d. nominativus, ſeu nominatorius: ut ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. Ὀνομαστικὸν, ſubſt. dictionarium.

Compoſita: ac primum ex nomine ὄνομα in quibus obſervandum eſt prius ο mutari in ω, poſterius in υ.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Ἀντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens. Ἀντωνυμικῶς, habendo uſum pronominis, &c.

Ἄνωνυμος, ὁ, ἡ, ὸν, nomine carens. Od. θ, Οὐ μὰν γάρ τις πέλεται ἀνώνυμος ἔσ' ἀδέρκτος. ¶ Item minimè celebris, obſcurus, ignobilis. Demoſth. Philip. 4. ¶ Eſt & arboris nomen quæ & εὐώνυμος: vide Εὐώνυμος.

Ἀνωνυμία, & ἀώνυμία, abſque nomine. Item ignobiliter, abſq; celebritate.

Νώνυμος, poëticè dicitur pro αὐτάνυμος: Il. μ. & apud Apollon.

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. Item celebris ſeu pervulgatus. Plut. in Timol. & Appian. bell. civ. l. 1. 4.

Διωνυμία, q. d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum ſeu infauſtum eſt nomen: aut cujus nomen odioſum eſt. ¶ Il. ζ. Soph. in Ajace. Et generaliter, infauſtus, inauſpicatus.

Ἐπώνυμος, q. d. ſupernominis, ſeu quaſi additius ad nomen, ut ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur & diſtinguitur à nomine proprio. Plut. in Coriol. & Athen. l. 13. Item ἐπώνυμος, pro φερώνυμος: ut ἐπώνυμον ὄνομα, nomen impoſitur perſonæ ob convenientiam quandam rei quæ in perſona eſt & nominis: ut Ulyſſes fuit appellatus Ὀδυσσεύς, quòd avus ejus Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος πάρος ἦεν ἀνθρώπους. Sic & Od. τ Item ἐπώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Ariſtot. de mundo, τὰ κατ' ἀνθρώπων ἐπώνυμον ἐστὶ τοῦ κόσμου. Plut. in Rom. ἀνάγουσι πολλὰς πόλεις ἐπώνυμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus & heroibus acceperant. ¶ Item qui nomen aliis dat: ut ἐπώνυμος ἄρχων, à cujus nomine alii ἀναγράφουσιν in actis perſcribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπώνυμοι Ἥρωες decem dicti fuerunt, quòd decem tribus ab iis denominatæ eſſent.

Ἐπωνυμος, cognomento: item nomine ducta ſeu ſumpto: ut apud Dioſc. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χαλᾷ. Item nomine rei convenientes

Ἐπωνυμία, ἡ, cognomen. Ariſtoph. in Pluto.

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel etiam cognomen eſt impoſitum, cognominis. Eurip. in Phœniſſ.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus eſt. Damaſc. de Ioanne Antiocheno.

Ἑτερώνυμος, diverſum nomen habens. Item diverſitatem nominis habens, quæ eſt contra analogiam. Euſt. Ammonius ἑτερώνυμα vocari ſcribit quæ in uno eodemque ſubjecto diverſum nomen habent: ut in ſcala aſcenſus & deſcenſus.

Ἑτερωνύμως, diverſo nomine. Item non ἀναλόγως. Euſt.

Ἑτερωνυμία, ἡ, diverſitas nominis. Item diverſitas nominis in eodem ſubjecto. Et diverſitas nominis quæ eſt contra analogiam. Euſt.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & fauſtum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. ¶ Item ſiniſter, lævus Herodot. Thuc. Xen. Ariſtot. Apud Heſiod, in Theog. Ἀριστέλλων εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam lævam. ¶ Eſt & nomen arboris ſic κατ' ἀντίφρασιν dictæ: de qua Theophr. & Plin. lib. 13. cap. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocârunt.

Θεωνυμία, ας, divinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui ſacrum eſt nomen. Luc. in Lexiph.

Καλλώνυμος, pulchri nomē habēs: nomen piſcis: apud Ariſtot.

Κυδώνυμος, nomen habens occultandum & oblivioni mandandum. Et generaliter infamis. Heſych.

Μεγαλώνυμος, nominatiſſimus, celeberrimus. Ariſtoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine poſitio: figura rhetorica, de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, utendo metonymia.

Μυεώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis. Iſocr. in Euag. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem ſignificantia, item quæ duas res aut plura ſignificant æquivoca.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Ariſtot. eth. 5. cap. 1. & alibi.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Ariſtot. ibidem.

Ὁμωνυμέω, nomine communis ſum, idem mihi nomen eſt. Athen. τὰς πλειάδας ἐν τῇ ὁμωνυμίᾳ σπάνις ἀδειφεᾶς.

Παράνυμος, q. d. denominantitius, denominativus: ab alio denominationem habens: unde παράνυμα, quæcunque ab aliis derivata ſunt: apud Ariſtot. in categ.

Παρωνύμιος, denominativè, ſeu q. d. denominatitiè. Plutarch. in quæſt Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominativè facta, & q. d. derivativè. Quibuſdam idem eſt quod παρονομασία: vide Alex. Rhet.

Παρωνύμιον, denominatione ſimilis. Plato de leg. l. 6.

Παρώνυμον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω, ſeu παρανυμίζω, denomino. Ariſtot. & Themiſt.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus. Et πατρωνυμικὸν ὄνομα, quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: aut nomen à patris nomine factum. Eust.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. & Hesiod. Item celebris, honoratus. Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ alias συνώνυμα. Eustath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. Item celebritas Item pro συωνυμία. Eust.

Περσωνυία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle:

Περώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συωνυμος, nomen commune habens. Aristot. eth. 5. c. 2. Συώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem significationem habens. Eust. Dialecticis vero συώνυμα sunt quæ & nomen commune habent, & quibus eadem respectu hujus nominis essentialis definitio competit. Aristot. in Categor. c. 1.

Συωνύμως, communi seu eâdem diverſorum vocabulorum ſignificatione. Plut. Apud Dialecticos συωνύμως prædicari dicuntur ea quibus communis nominis eadem definitio rectè tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συωνυμία, nominis cum alio in ſignificatione communio: vel nomina diverſa idem ſignificantia: numeratur inter ſchemata rhetorica ab Aq. Rom. Dialecticis autem eſt quum ejuſdem nominis eadem definitio pluribus convenit.

Συωνυμίζυπτος, idem quod συωνύμως.

Τεώνυμος, tria nomina habens. Τεωνυμία, tria nomina. Euſt.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen ſuum, i. veritatem nominis ſui: cui verè convenit nomen quod habet. Theodorit. Iuſtor. eccleſ. lib. 1. & 5.

Φερωνύμως, nomine rei veré reſpondente, nomine rei congruo. Ariſtot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis convenientia cum re. Euſt.

Ψευδώνυμος, nomen habens ei non reſpondens. Aeſchyl. in Prometh.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conveniente. Idem ibidem, Ψευδωνύμως σε διαλυσομεν. Περωνυμον καλοῦσιν.

Compoſita ex ὀνομάζω, & ὀνομαίνω.

Ἀντονομάζω, (q. d. pronomino) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. Item contra alium nomino, i. ex adverſo: ut quum accuſator crimen uno nomine appellat, & reus alio ut crimen extenuet.

Ἀντονομασία, figura qua loco proprii nominis ponitur aliud. Fab. lib. 8. cap. 6. (Euripi.

Ἀνωνόμαστος, ὁ, ἡ, non nominatus, nomen non habens.

Διονομάζω, denomino, appello. Apud Ariſtot. lib. 1. meteorol. Συνωμασμένος, exp. nominatus, celebris.

Ἐξονομάζω, idem quod ὀνομάζω, nomine voco. Aliquando exp. loquor, verba facio, ut ſæpe apud Homer. Ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. (μιλύης.

Ἐξονομάσω, idem quod ὀνομαίνω. Iliad. γ. ἀνδρα πλείονα ἐξονομάσσω.

Ἐπονομάζω, cognomino. Item nomen do. Plat. Item nominatim conſecro, dico. Plat. de leg. l. 5. ᾗ δὴ τὸ κατ' αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκάστοις θεοῖς διὰ παντὸς κλήσεις θείας ἐπονομάσαι, καὶ διαφερόντως τὸ παρὰν μέρος ἐκάστῳ τῷ θεῷ καὶ φυτοῖς αὖ τοῖς ἐπονομάσαι.

Ἐπονομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. & Plat de leg.

Ἐπονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine. (apud Athen.

Ἐπώνυμος, cognominatus. Ἐπωνυμίσως, exp. nominatim,

Καταονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil. de mundo. καταονομαζόμενος τοῖς παθεσι, qui denominatur ab affectibus. In epiſt. Phalar. καταονομαζόμενα τοῖς θεοῖς, deſtinata diis. Sic & apud Polyb. lib. 5.

Κατονόμασος, (*decomp.*) qui nominari non poteſt ſeu denominari, cui nomen imponi non poteſt. Baſil. in Hexaëm, & Gregor. Nazianz.

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto ſeu transmuto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετώνυμα ἐστι, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad alium nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Περσονομάζω, q. d. inſuper nomino.

-Ὀ'ΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, asinus vel aſina. (✠ παρὰ τὸ ἀξαίνειν ἤγουν λύειν ὄνειαρ. Etym.) Il. λ. 129. ὄνος ἄγριος. Plut. in Alex. ὀνος ἥμερος. Viur partus in fœmina in gen. Matth. c. 21. Apud Nicand. in Ther. ὄνε πετήλιον, origani ſpecies quædam. ¶ Ὄνος dicuntur etiam ſtellæ duæ cancri juxta præſepe collocatæ quas Latini aſellos vocant: Theoc. idyll. 23. Ἐκ δ' ἀρκτοὶ τ' ἐφαίνεσαν, ὄφρα τ' ἀπὸ μέσσου ἀμαυρὸ φάτνη σημαίνοισα τὸ καῖον ὕδωρ ἐύδια πάντα. ¶ Ὄ'ΦΙΣ five ὄφινος, piſcis etiam nomen eſt, apud Athen. l. 3. & l. 7. ¶ Eſt etiam genus quoddam locuſtæ. Dioſc. l. 2. c. 57. ¶ Ὄ'ΦΙΟΝ five ὄφινον dicitur etiam beſtiola quædam multipes, coloris fuſci & ſubcineritii, naſcens in locis humectis: Latinis multipeda, cutio, porcellio: Dioſc. lib. 2. c. 37. Gal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de ſimpl. medic. fac. in c. περὶ ἀγρώστεως. ¶ Ὄ'ΓΙΟΝ, in quodam ludi genere cui nomen ἑφεδρία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. ¶ Ὀ'ΓΙΟΝ, axis, & ὀγίσκος, axiculus, i. fuſcula, quæ & ὄγκος dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὄ'ΓΚΟΣ, fuſus. Poll. l. 10. c. 28. & l. 7. c. 10. ¶ Ὄγκος dicitur etiam ſuperior molæ lapis, Heſych. A Poll. lib. 7. cap. 4. vocatur ὄγκος ὁ ἀλέτης: à Xen. ὄγκος ἀλέτης, l. 1 anabaſ. ¶ Ὄγκος eſt etiam varietas quoddam genus apud Ariſtoph. in Veſp. Κἂν οὖν μὴ ἀγκύλος ᾖ μηδ' εὐ πέτεται τὸν ὄγκον τὸν δ' ἐκκεκύφασθαι δίνε μεστὸν. ¶ Ὄ'ΓΚΟΣ appellatur etiam unio in teſſera, quæ & μονὰς & κύβος.

Ὀ'ναδης, ὁ, ὁ ἡ, aſininus, qui aſinini generis eſt. Ariſtot. in Ὀ'νικὸς, ὴ, ὸν, aſininus vel aſinarius. (phyſiog.

Ὄ'νειος, ὁ, ἡ, aſininus: ut ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Ὀ. μέλα, ſub. δέρος pellis aſinina. Suid.

Ὀνείσιμος, τὸ, ſtabulum aſinorum.

Ὀνεῖον, ſtercora aſinina. Heſych.

Ὀνίς, ίδος, ἡ, ſub. κόπρος, ſtercus aſininum, ſimus aſininus. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. cap. 19.

Ὀνίσιον, & ὀνάεσιον, τὸ, aſellus. Athen. l. 13. & Suid.

Ὄνισκος, idem. Eſt etiam ſerra fabrilis, Heſych. Vide & alias ſignificationes in Ὄ'ΓΚΟΣ.

Ὀνίσκος, ὁ, ſcari piſcis genus: Athen. l. 7.

Ὀνίτης, ιδος, ὁ, ἡ, q. d. aſinaria, ſpecies quædam origani. Dioſc. lib. 3. cap. 32. & 33. (Theſ.

Ὄνος, ſucula: machina tractorii generis, de qua vide Ichol.

Ὀνεύω, ſuculam verſo & circumago: Ael. Dionyſ. Ὀνεύσαμεν, idem. Gal. in lex. Hippoc.

Compoſita.

Ἡμίονος, ὁ, ἡ, vel ὁ, ἡ. mulus, mula. Il. ω. Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ὑπτιοχείους. Sic & apud Plat. in apol. ¶ Item ἡμίονον ſeu ἡμιόνιον, herbæ nomen quæ alias ἀσφόδελον: ſic dictæ vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres ſteriles inſtar mularum reddat, ut teſtatur Theoph. hiſt. pl. lib. 9. cap. 19. vide & Dioſc. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμίονιον Heſych. eſt etiam avis quædam.

Ἡμιόνειος, mularis. Il. ω. & ζ. Ἡμιονίτης, ὁ, idem. Et in ſemin. ἡμιονῖτις, ut ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. Item ἡμιονῖτις, ſub. πόα, vel βοτάνη, herba quæ & ἡμίονος ſeu ἡμίονιον: de qua Dioſc. l. 3. c. 152. & Gal. περὶ τροφῆς l. 8.

Καπρωνεύομαι, idem quod ὀνεύομαι. Gal. in lex. Hippocr.

Ὄ'νησις, &c. vide in Ὄ'νημι. Ὄ'νησις in Εἰμί.

-Ὄ'ΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis, vel ungula, *quum de quadrupedibus dicitur.* ✠ παρὰ τὸ νύξω futuro verbi νύσσω, pleonaſmo τὸ ο. teſte Euſt. eſt enim pars corporis ad fodiendum & lancinandum accommodata) Heſiod. in Aſp. μακεδὶ δ' ὄνυχες χέρσον ὑπέρτατοι. Idem in Erg. γαμαιτύπτοι σπαπερδύβη αἰμὸ δ' ὀρύσσει. Ariſtot. τὰ δὲ λὶς ψαλες ἔφη χρησιμεῖον ὅτι ἔχουσι γίνεται τὰ πολλὰ ὄνυχας. Plin. interp. falſoribus cibis uſæ carentem unguiculis parum edunt. Athen. l. 8. ἐπ' ἄκρων ἐξάδην ἐζέσθη τῶν ὀνύχων. Proverbialiter dicitur ὀ' ὄνυχος ἀκριβοῦν, ad unguem exigere, apud Plut. Ἐπὶ ὀνύχων, à teneris unguiculis, apud Gregor. Nazianz. Sic ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex unguelionem: de quo vide Erafm. ¶ Pro unco quoq; five uncino uſurpatur apud Hippoc. de ſuperf. & Plut. de virt. mul. ¶ Eſt & βασανιστήριον ὄργανον, apud Synef. & Theodorit. in eccleſ. hiſt. ¶ In roſis ὄνυχες dicuntur capita foliorum & partes candidæ, teſte Dioſc. l. 1. c. 131. & Plin. l. 21. c. 18. In aliis verò ὄνυχες volunt eſſe nucleos qui & ἄγλανδες & αὐκλίδες. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur. Schol. Nic. & Ruf. Epheſ. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in ſuperficie, ut pus figura unguem repræſentet. Actuar. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22. ¶ Eſt & gemmæ nomen: quam ſic appellatam eſſe quod in ea candor conſpiciatur unguis humani ſimilitudine, teſtatur Plin l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, ſeu lapis ex marmorum genere qui & alabaſtrites: de quo idem Plin. l. 36. cap. 7. & Dioſc. l. 5. c. 153. Ex quo lapide pocula facta ὀνυχες etiam appellabantur: quamvis apud Athen. l. 11. ὄνυχες Pamphilus esp. ἔνιοι τὸν ποτήριον Παμφίλειωνικὸν. ¶ Eſt & operculum conchylii, purpuræ operculo ſimile: de quo Dioſc. l. 2. c. 10. & Plin. l. 32. c. 10. Ipſum etiam oſtreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam parvus, alio nomine ἀστράγαλος dictus: in Append. Dioſc. l. 4. c. 62.

Ὀ'νύχαρος, ὁ, onychinus, ut ὀνύχαρον μύρον, apud Dioſc. lib. 1. Item onychis conchylii colorem referens.

Ὀνυχίτης, ὁ, ut ὀνυχίτης λίθος, apud Dioſc. Foem. ὀνυχῖτις: ut ὀνυχῖτις πορφύρεα, dicta à ſimilitudine venarum onychis lapidis. Dioſc. lib. 5. cap. 84.

Ὀνύχιον, τὸ, unguiculus. Item pro lapide onychite, Exod. 28.

Ὀνυχίζω, ungues præcido, ungues reſeco. Artemid. oniroc. l. 16. ¶ Dicitur & de roſis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: 3 apud Dioſc. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζω, ungue noto. Item ad unguem exigo, exactè ſubtiliterque expendo. Phrynich.

Compoſita.

Αἰχμόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ungulas habens capetinas. in anthol. Epigr. Ἀ'ερώνυξ

Ἀ'κρώνυξ, ſive ἀκρώνυχος: ut ἀκρώνυχα ποδῶν ἴχνια, veſtigia quæ aliquis impreſſit terræ ſummis unguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀ'κρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρονυχία, i. unguium exercitas teſte Suida.

Ἀ'κρωνυχία, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item jugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀ'μφώνυξ, proprie videtur ſignificare, qui circum ungues eſt, ungues ambiens Heſych. eſt παρείμαγμα, ἀκρεγής.

Ἀ'πονυχίζω, ſ. ἀπονύχομαι, ungues reſeco. Poll. Et metaph. aufero, adimo: Ariſtoph. in Equit. Ἀπονυχᾷ σε τὴν φρυτανείω σπίνα.

Ἀ'πονυχισμένα unguium reſegmina. Pythag.

Ταμνώνυξ ſive γαμψώνυχος, uncos ſeu aduncos ungues habens, cui curvi ſeu recurvi unguesſunt, Od. χ. & apud Ariſtot.

Ἐξονυχίζω, ungues excindo ſeu eximo. Metaphoricè, exarmo, Plut. ſymp. 6. probl. 7. ὥσπερ οἱ διὰ μεταφορᾶς γενομένου λέγειν ἐξονυχίσαι τὸν ὄκνητον καὶ ἀποπλῆσαι οἱ δυθέντες. Item exquiſitè expendo & ad unguem exigo. Athen. lib. 3. ἐξονυχίζεις τε πάντα πρὸς φορτίσιν τοῖς συνδαλεροῦσι.

Εὐθυώνυξ, ſive εὐθύονυξος, rectos ungues habés. Ariſt. hiſt. an l. 8.

Κερλιφώνυξ, ſive κερτεράνυξ, validos ungues habens. Il. ω. Athen. lib. 4. Pro eodem dicitur etiam καρτερώνυξ ſive καρτερόνυχος. Suid.

Μονώνυξ, (ſive μώνυξ per ſyncopen) & μονόνυχος ſive μωνυχος, *per ſpecien*, ſolidas ungulas habens, ſimplices & individuas ungulas habens. Ariſtot. de part. an. lib. 4. Sic & μόνυχες ἵπποι, Il. π. & alibi apud Hom.

Παρονυχία, abſceſſus ad unguis radicem natus: alii inflammationem vocant. Latini reduviam vel rediviam malum hoc nuncupârunt. Paul. Aegin. lib. 3. Eſt etiam nomen herbæ nominatæ ἐν τῷ περονηράσει Θεοφράστου, ut docet Dioſc. l. 4. c. 54. & Suid.

Πεσονυχίζω, ungues in orbem reſeco. Deut. 2.

Πλατύονυξ, qui latos habet ungues. Diogen. Laërt. l. 7.

Πολυώνυξ, multos habens ungues.

Ῥ. ζώνυξ, radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, unguium radices. Poll. l. 2.

Σαρδόνυξ, ſardonyx: lapis ita dictus à candore in ſarda, *hoc eſt*, velut carnibus unguæ hominis impoſito, & utroque translucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur & σαρδώνυξ apud Baſil. & Areth.

Στόνυξ, unguium extremitas. Heſych. Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum deſinunt: apud Lycophr.

Σχιδώνυξ, ungulas habens ſiſſas.

-Ὀ'ΝΩΝΙΣ, ιδος, ἡ, herba inter eas quæ ſecundum ſpinam habent folium: apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 1. Dioſc. ἄβωνις vocant, lib. 3. c. 21. ✠ Quidam deducunt ὄνδ' ὀδῶν ὄνις & ὄνημι quaſi dicas aſini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant aſinos in ea ſe volutare, & dorſum ſuum aculeis ejus herbæ libenter exterere.

Ὀ'ΞΥΣ, ὁ, ἡ, ὐ, acutus (ut ea quæ mucrone & cuſpide præfixa ſunt) Odyſſ. μ. κατέκτανον ὀξεῖ χαλκῷ. Il. υ. Ὀξὺ δουρὶ κεραΐζων. Sic Od. ι. μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον ὀξὺ ἐπ' ἄκρῳ. Metaphoricè de acumine ſenſuum dicitur, & interdu de objectis eorum. Plato politic. ὀξὺ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέπουσι. Ariſtot. in Pluto, ὀξύτερον βλέπουσι τῶν λύκων. Sic αὐτὴ ὀξεῖα, & ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Il. ο, & apud Ariſtot. Rhet. lib. 3. Item ὀξὺ βοᾶσα. Il. ρ. Et Ὀξέα κεκληγώς, Il. ϲ. Sic & ὀξὺς χυμὸς, acutus ſeu acidus ſuccus qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Ped. 6. & Plut. ſymp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελεδῶναι dicuntur. Od. τ. Et ὀξεῖ κ νόσοι, acres morbi & vehementes, apud Gal. & Hippoc. Sic & ὀξὺς Ἄρης, Il. π. & ὀξὺς αἰδώς, apud Plut. in Rom ¶ Item celer, ſubitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) ᾠὸν ὠκείην τε ταχείη οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξείη, κελεύας ὀνομάζουσι. Sic ὀξέα πάθη apud medicos, vitia præcipitia. Et ὀξεῖς πυρετοί, apud Hippocr. febres quæ celeritatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξὺς, dicitur qui promptus & expeditus eſt in aggrediendis, vel expediendis negotiis, Apud Ariſtot. eth. 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, ſeu cui facili & levi de cauſa bilis accenditur: ut apud Theocr. idyll. 14. Τοῖσιν ῥ' ἐπὶ δὲ τὸ φίλ' Ἀίδηνα, ἄνορες, ὀξύς, &c. Sic & χαρᾷ ὀξύς, occaſio ſubita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. Ped. 8. ¶ Eſt & ὀξὺς herbæ nomen apud Plin. lib. 27. c. 12. ¶ Item lambus. Eror. apud Hippocr. ¶ Subſtantivè quoque & abſolutè dicitur ὀξέα, pro ἡ λόγχη: unde proverb. ἀπ' ὀξείας δρομεῖν, ἐπὶ τῶν καινῶν ἀρχομένων. Suid.

Ὀξὺ (ſubſtantivè) id quod in acutum exit, mucro, acumen, acies: Ariſtot. de generat. an. l. 3. διὰ τοῦτο ὕστερον ἐξέρχεται τὸ ὀξύ. Metaphoricè acumen etiam ſenſuum ſic appellatur, & quidquid efficaci motu ab iis percipitur. Ὀξὺ dicitur etiam celeritas: ut apud Thuc. lib. 3. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ αὐθρᾶς μοίρᾳ περιστάσεως. Vſurpatur & adverbialiter in utraque ſignificatione & pro acutè, & pro celeriter, velociter: ſic ὀξὺ ἀκοῦσαι, apud Plat. de leg. & ὀξὺ βλέπειν, apud Ariſtoph. Et ὀξὺ νοεῖν, apud Hom. Il. ε. celeriter animadvertere. In plural. ὀξέα, quoque pro ὀξέως capitur apud Heſiod. in Aſp: pro quo & ὀξέα, i. metri gratia inſertо apud eundem ibidem.

Ὀξέως, acutè. Frequentius ſignificat celeriter, velociter: interdum & ſtudioſè; apud Thuc. l. 2. & Plut. in Rom.

Ὀ'ΠΑΖΩ, F. σω. perſequor, κατὰ τὴν δίωξιν, ut Euſt. exponit, Il. θ. Ὡς Ἕκτωρ ὄπαζε κεφαλὴν μολὼν Ἀ'χαιούς. Il. ρ. Ρεῖα δ' ἀπαλέεσκε πολλὼ κρείσσων ὄμιλον ὀπάζων. ¶ Item sequi jubeo, comitem do. Od. ι. Ἄνδρε δύο κείρας, τελέσπορον, κήρυχ' ἅμ' ὀπάσας. ✠ Euſtath. videtur

videtur derivare ab ἕπω seu potius ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω, prębeo, do. Il. ζ, Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν. Od. τ. Τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic & Il. σ, & alibi apud Hom.

Ὀπάζομαι, à persequente urgeor & premor. Il. λ ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Item comitem accipio, comes mihi adjungitur. Il. τ. καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Sic & Od. κ. & Il. κ.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, qui sequi aliquem jubetur, comes, assectator. Plut. in Rom. Philo de vita Mo. l. 5.

Ὀπαδέω, comitor, sector. Hesych.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, quod Atticum esse testatur. Eust. Pro eodem Doricè dicitur ὀπαδὸς, apud Theocr. idyll. 2.

Ὀπηδέω, comitor, comes sum, assector. Il. β, Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει. Iliad. ρ, Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ, καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic & Odyss. η, & ι.

Ὀπηδεύω, idem. Etym. ex Apollon. μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ.

Ὀπηδητὴρ, idem cum ὀπαδὸς. Hesych.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς. Il. ψ, Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Eurip. in Oreste, ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.

Composita.

Κατοπάζω, persequor, à tergo premo. Idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. αἰδῶ τ' αὐαίδείη κατοπάζῃ.

Συνοπαδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδὸς. Athen. l. 14.

Συνοπηδὸς, idem. Panyasides (de vino) Ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

Θεάπις quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀπάομαι, vide in Ὄψ.

ΟΠΗ', ῆς, ἡ, foramen. Aristoph. in Plut. Ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας. Athen. l. 13. (in mœchos) Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν ἐνδῦναι στέγης. Dicitur & ὀπὴ τῶν ὤτων, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. ✠ Derivatum creditur ab ὄπτομαι, ut Poll. lib. 2. testatur, quia per foramen videri potest.

Ὀπήτιον, ου, τὸ, subula qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπεὺς, idem quod ὀπήτιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπαία, fictile vas in quo foramen est: aut dolium foramen habens. Idem. lib. 2.

Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericle.

Composita.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 4.

Βορβορόπη, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βορβοράδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμίοποι αὐλοὶ, dicuntur tibiæ quædam perfectis minores conviviis adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη & μετόπιον, columbaria tignorum & asserum, seu ea cava quæ sunt inter tigna & asseres. Vitruv. l. 4. c. 1.

Μυωπία, ἡ, muris seu murium cavernula. Aristot. de an. l. 6. & Aelian. vide & in comp. ex ὤψ, in Ὄπτομαι.

Πολύωπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur & πολυωπὸς. Od. χ, πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. Vide & in compos. ex Ὀπὸς.

ΟΠΗ, ubi: Plato de rep. l. 2. Τάχ' ἂν κατίδοιμεν ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, ubi, ubi nam. Interdum conjunctim scribitur ὁπήποτε, quod significat ubicunq;: ut apud Plut. in Pericle, πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπήποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam ἔσθ' ὅπῃ, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ' ὅπῃ νικήσαντες. ¶ Item quó: Od. ο, Πέμψει δ' ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. *Poeticè pro* ὅπῃ. Et sequente ἂν. quocunque, quemcunq; in locum. Plato in apol. Socr. ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπῃ ἠδύνατο ἕκαστος. Et sequente ποτὲ, quánam, quánam via. Plato, ἀπορῶν ὅπῃ ποτε διαλύσεται. Sequente verò ἂν, exp. quacunq;, quacunq; via. Plato de rep. l. 2. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, prout. Plato in apol. Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et sequente ἂν, apud Thuc. l. 5. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunque, proutcunq;: plerunque tamen sequente ἂν, ποτὲ, δή ποτε, vel οὖν: apud Plat. in Tim. & ep. 7. Ὁπηποῦν, aliquid, quidquid tandem illud fit. Plato in Apol. Socr. οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δοκοῦντας ὁπηποῦν εἶναι, quia alicujus authoritatis esse videmini. Dicitur & ἔσθ' ὅπῃ, aliquo modo, aliqua ratione, quadantenus: apud Herodian. lib. 6. ¶ Doricè pro ὅπῃ dicitur, ὅπα.

Ὀπηδέω, vide in Ὀπάζω. Ὀπίας, ὀπίζω, in Ὀπός.

ΟΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio seu vindicta, qua Deus aliquem persequitur. (✠ ab ἕπομαι derivatum, ut quibusdam grammaticis placet, à quib. exp. ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις.) Od. υ. Οὐκ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. Hesiod. in Erg. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, consideratio, ut ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil pensi habens.

Ὀπίζομαι, curo, revereor. Il. χ, ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζετο νόσφιν ἐόντα. Od. ξ, Διὸς δ' ὠπίσσατο μῆνιν Ξενίου. Cum genitivo etiam construitur: apud Apollon. l. 2. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem reverebatur Iovem. ¶ Item caveo: Od. ν, Ἀλλὰ σὺν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω. ¶ Item pro ἀμείβομαι: unde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένους χάρις exp. beneficium repensum sive mutuum.

Ὀπιδνὸς, οῦ, ὁ, reverendus: vel summopere cavendus & extimescendus. Apollon. Arg. 2. ἥ τε θεοῖσι Ῥηγίσιν πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.

Ὦπις, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem & curam habeat. Etym.

Composita.

Ἐποπίζω, revereor, caveo. Hesych.

Φύλοπις, (quasi ἡ τῶν φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium: Iliad. λ, & sæpè alibi. Vide & in comp. ab Ὄψ.

ΟΠΙ'ΣΩ, (sive ὀπίσσω, poëticè) retrorsum, retro in aversum. Od. π, Ἀλλὰ σύγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, retrorsum redi. Od. ν, ἀπήγαγον οἴκαδ' ὀπίσσω, domum reduxit. Et Il. φ, Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας retro ligavit manus vel à tergo. Aristot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπειν, & ante se & in aversum seu retro perrepere. Dicitur & εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in aversum: ut ἡ εἰς τοὐπίσω ξυνολκὴ sive καμπὴ, apud Aret. Significat etiam, post: ac interdum cum genit. ut 1. Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν, Satanam sequuti sunt. Eccles. 9. ὀπίσω αὐτῶν, post hec. Nonnunquam etiam sine casu, de tempore dicitur, & expon. postea in posterum: Od. ξ, πολλὰ δ' ὀπίσσω Λάγχανον, multa mihi postea obtigêre. Iliad. ζ, Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. ✠ Etymologus dicit παρὰ τὸ ἐπὶ fieri ἐπίσω (sicut ἔξω ab ἐξ) & mutato ε in ο ὀπίσω.

Ὄπισθεν, sive ὄπιθε (poëticè) à tergo, ponè. Il. χ, ὁ δ' ὄπιθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1. de rep. λαβόμενος ὄπισθεν τοῦ ἱματίου, pone me prehendens veste. Item ὄπισθεν ποιεῖσθαι dicimus eum quem prevertimus & superamus. Xenoph. Hellen. 4. Et ὁ ὄπισθεν, qui pone vel à tergo est. Xen. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, tum quę ante sunt, tum quę retro. Apud Aristot. εἰς τοὔπισθεν, in aversum. ¶ De tempore etiam dicitur; *pro* posthac, postea, post: Od. ξ, αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. Et ὁ ὄπισθεν, posterior.

Ὀπίσθιος, ου, ὁ, posticus, aversus, seu posterior. Aristot. hist. an. lib. 8. & Xen. de re equ. Item ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. milites qui à tergo agminis sunt.

Poëticè pro ὄπισθεν sive ὄπιθε metri causa usurpatur ὄπιθεν: ut Hesiod. in Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Ὄπισθεν εἶναι dicuntur etiam ii qui non adsunt. Odyss. α.

Ὀπίστερος, posterior, à tergo sequens: Nonn. Ὀπίστατος, postremus, ultimus, Il. θ.

Composita.

Ἀνόπιν, retro, retrorsum. Hesych.

Ἐξοπίσω, in aversum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλὰ ἀποπέμπειν Ἐξοπίσω, retro amandare. Exponitur etiam, postea.

Ἐξόπισθεν, à tergo: Plut. in Num. Interdum cum genit. ut apud Aristoph. ἐξόπισθέν μου. Exponitur etiam, in posterum. Dicitur etiam ἐξόπιθεν poët. pro ἐξόπισθεν.

Ἐπόπισθεν, à tergo, ponè. Athen. ex fragm. Hesiodi.

Κατόπισθεν, idem. Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου. Vsurpatur & κατόπισθε à poëtis.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. & Plut. in Camill. Dicitur & κατόπιν τίθεσθαι, postponere, apud Suid. Item post, ut apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων. post interrogationes. Sic ὁ κατόπιν exp. sequuturus, venturus, in Epigr. & apud Basil.

Μετόπισθεν, & poët. μετόπισθε, idem quod κατόπισθεν. Item post, postea. Iliad. υ, Ὅσσοι δὲ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν.

Μετόπιν, à tergo. Item postea.

ΟΠΛΟΝ, ου, τὸ & in plurali ὅπλα, arma. Phocyl. Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου. Il. κ, Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἔνι δεινοῖσιν ἐδύτην. Aeschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις διεσκεδασμένοι, armati. Thuc. l. 6. ἐν ὅπλοις γίνεσθαι: in armis esse, seu armatum esse. Et ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Synes. epist. 104. ἀποδύεσθαι εἴσω τῶν ὅπλων χωρεῖν, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. lib. 1. probl. ὁπλίζει πρὸς δυσπάθειαν μέγα, armat & munitissimum reddit contra morbum. ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia & nautica. Od. γ, χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, ærària arma. Et Iliad. σ, Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. Od. ζ, νηῶν ὅπλα μελαινάων. Ab Hippocr. quoque ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel cannabe, ut docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quęlibet instrumenta.

Ὁπλάρια, (dimin.) arma parva, q. d. armula.

Ὅπλομαι, armor. Apud Hom. Il. τ, δεῖπνον ὅπλεσθαι, exp. instrui & parari cœnam.

Ὁπλέω, armo, instruo, Od. β. ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον.

Ὁπλίζω, f. ίσω, idem cū ὁπλέω: Thuc l. 8. ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Herodian. lib. 1. ἐπί σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armavit. Item instruo, paro. Il. ω, ἅμαξαν εὔτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἤνωγει. Iliad. β, Ὅπλισσόν τ' ἤια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, viatica parato.

Ὁπλίζομαι, armor. Xen. de re equ. δεῖ ὁπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Thuc. l. 3. ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ sumptis armis. Item activè, instruo, paro. Od. π. οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, cœnam instruebant seu parabant.

Ὁπλισμένως, cum armis, seu more armatorum.

Ὁπλισμὸς ὁ, armatura, vel potius ipsa actio armandi. Ὅπλισμα τὸ, armatura qua quis munitur: item apparatus bellicus apud Eurip. (Pæd. 8.

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus: ipsa arma. Thuc. l. 3. & Xen.

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus. Ὁπλιστεύω, armo: item arma gero.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus qui arma gestat, Thuc. l. 6. ἐπὶ τοὺς πομπέας τοὺς ὁπλίτας. Item ὁπλίτης δίαυλος, & ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, gravis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adjectione de gravis armaturæ milite dicitur: apud Thuc. lib. 1. & alibi & apud Demosth. pro cor. Ὁπλῖτις, armata, ὁπλίτιδες dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ.

Ὁπλιτικὸς, οῦ, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens: ut ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plut. in epist. Et ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua gravis armaturę milites concurrunt. Plat. lib. 2. de repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi gravis armaturæ milites.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ. Aristot. pol. 4. cap. 4. Item τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχω, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam: ὁπλίζομαι.

Ὁπλότερος, ου ὁ, junior. Et ὁπλότατος minimus natu. Dicitur de iis qui jam arma ferre possunt, ut testatur Eust. & Etymol. Il. γ, Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται. Il. ι, ὁπλότερος γενεῆφι, natu minor. Impropriè fœminino etiam sexui tribuitur: Od. γ. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula: unguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλήν. Itidem de ungula equi apud Xenoph. de ungula porci, apud Aristoph. de ungula agni, apud Gregor.

Composita.

Ἄνοπλος, sive ἄοπλος, ου ὁ καὶ ἡ, inermis, armis nullis indutus seu accinctus. Herodot.

Ἀνθοπλίζω, armo contra seu adversus aliquem, vel vicissim armo. Eurip.

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmor, armis spolior. Item arma depono. idem.

Ἔνοπλος, sive ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. l. 1. & Plut. in Solone. Sic ἔνοπλος sive ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo & Aristoph. in Nub.

Ἔξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo. Item simpl. armo. Xen. Pæd. 7. Item exarmo. App. in 2. ciu. bell.

Ἐξοπλίζομαι, armis instruor, seu armis me instruo, armo me: Xen. Pæd. 1. οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασε τῷ ἵππῳ, sic armatus.

Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio qua armis aliquem instruimus. Exponitur & supplex: in Pand.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, & ἐξοπλισία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur. Polyb. item exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξόπλισις, instrumentum fundi, in Pand.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene instructus & munitus. Xenophon. Hell. 4.

Ἐφοπλίζω, armo adversus. Oppian. l. 3. ἑοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους. Item instruo, paro Od. τ. Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, instruere cœnā & ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, instruere currum, apud eundem. Hō.

Ἐφοπλίζομαι, armor contra, seu armo me contra. Oppian. item activè, instruo, paro. Il. ι. Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. Demosth. pro corona, καθώπλισαν τοὺς νεανίσκους ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις.

Καθοπλισμὸς, instructio quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προσκαθοπλίζω, insuper armis instruo, etiam armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus, ut γοργὼ πάνοπλος: Eurip. in Helene. Item totum corpus armis tegens.

Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus militis tegens. Herodian. lib. 2. Metaph. apud Paul. Eph. 6. de universa armatura (spirituali.

Παρoπλίζομαι, exarmor. Plat. in Cat. min.

Ὑπέροπλος, cujus virtus & robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, temerarius, qui per audaciam quidvis armis tentat. Τὸ ὑπέροπλον, quod seipsum excedit seu quod est supra seipsum, ut ὑπέροπλον ἔπος, apud Hom. & apud Phocyl. Ἔστω κοινὰ πάθη, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur & ὑπεροπλὴς unde ὑπεροπληέστατος apud Homer. & Apollon. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία sive ὑπεροπλείη, superbia, arrogantia, fastus. Il. α.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacterque aliquid facio. Item superbio, insolesco & per superbiam noceo. Odyss. ρ, οὐκ ἄν μιν ὑπεροπλίσσαιτο.

Φίλοπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκεόπλος, æreis armis indutus: vel simpliciter armatus. Eurip. in Helene, μυριάδας τε Χαλκεόπλων Δαναῶν.

Ὅποι vide in Ὅς.

ΟΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus: humor vel liquor alicunde manans. Theophr. de hist. plant. l. 6. 3. ἡ δὲ χαλβάνη μαγυδάρις ἑτέρα τοῦ σιλφίου, μανότερόν τε καὶ ἧττον δριμὺ, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Plinius ὀπὸν interpr. modò lac, modò lacteum succum. Sic & alibi sæpe apud eundem, & apud Gal. & Diosc. ¶ Κατ' ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς succus laserpitii seu silphii, Latinè laser. Gal. in lex. Hippoc. ὀπὸς ὁ τοῦ σιλφίου κατ' ἐξοχὴν ὥσπερ καὶ καυλός. ¶ Ita etiam nominatur ab Hippocr. ipsum laserpitium; Gal. in ejus lex. Ὀπὸς καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. ¶ Item fici succus lacteus quo coaguli loco utebantur. Il. ε. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐόν. Sic & apud Aristot. & Athen.

Ὀπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multo succo seu lacte abundans. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 19.

Ὀπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo cortice inciso: vel caulem incido succi gratia. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 6. ὀπίζουσι δ' αὐτὴν ὑπὸ πυραμητόν.

Ὀπίζεσθαι, dicitur radix seu caulis arboris alicujus quum ex ea succus colligitur qui ex incisura manat: seu quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur. Diosc. lib. 3. cap. 55. ὀπίζεται ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένων ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν.

Ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio qui ex inciso caule gignitur: vel detractio liquoris. Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 8. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπισμα, τὸ, succus lacteus ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπιον, τὸ, opium: i. succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat: μηκώνειον verò appellatur succus ex capitibus foliisque ejusdem decoctis expressus torculari. Diosc. l. 4. c. 65.

Ὀπίας ου, ὁ, ut ὀπίας τυρὸς, caseus lacte ficulno coagulatus. Athen. l. 14. Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν derivavit ab ὀπὴ, ac ὀπίαν γίνεσθαι dixit per foramen perrepere.

Composita.

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis succus: de quo vide Plin. lib. 12. in fine.

Πολύοπος, multo succo abundans. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2.

Ὁπόσος, vide in Ὅσος. Ὁπότερος, in Πότερος.

ΟΠΤΑ'Ω, ῶ, torreo, asso, Od. ξ, Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ. Xen. Pæd. 8. ἱκανὸν ἔργον ἐνὶ ἕψειν κρέα, ἄλλῳ ὀπτᾶν Plut. in Hel. οὐ πρὸς πῦρ, ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα.

Ὀπτάομαι, ῶμαι, assor, torreor. Athen. lib. 3. οἱ μὲν ἐχῖνοι χαμαὶ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενοι. Terram etiam à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur quum quasi torretur seu percoquitur: apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicujus uritur: Theocr. in thalys. Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταίθει: *Doricè pro* ὀπτώμενον, *tanquam ab* ὀπτέομαι.

Ὄπτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ὀπτήσιμος, qui torreri & inassari potest, ad torrendum & inassandum aptus. Athen.

Ὀπτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπταλέος, ου, ὁ, assus, inassatus: tostus: ut ὀπταλέα κρέα, Il. δ, & Od. π.

Ὀπτανέος, idem Athen. l. 4. Pro eodem etiam dicitur ὄπτανος seu ὀπτανὸς, apud Athen. & Aristot. in probl.

Ὀπτάνιον, sive ὀπτανεῖον, τὸ, locus in quo torretur, culina. Aristoph. Athen. l. 5. & 3. Dicitur & ὀπτανήϊον Ionica facta resolutione.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, assus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος: ut ὀπτά, apud Plut. & Athen. Et καυλὸς ὀπτός. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3. At ὀπτὴ πλίνθος, cocti lateres, apud Herodot. & Aristid. Per syncopen dici pro ὀπτητὸς, tradit Eust. Aliam significationem vide in Ὄπτομαι.

Ὄψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐξοπτάω, ῶ, inasso, penitus torreo, vel excoquo. Aristoph.

Ἔξοπτος, inassatus, assatus: ut ἄρτος ἔξοπτος. Hippocr.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. & Lucian. in somn.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Diosc. l. 1. vide & in κατόπτομαι.

Παρόπτησις, q. d. adassatio, quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta seu viscera torret.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo, nimium torrefacio, & quasi (deuro.

ΟΠΤΟΜΑΙ, video: *inusitatum in præsenti* Præt. med. ὄπα & Atticè, ὄπωπα, vidi, spectavi. Il. ω, Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. pass. ὦμμαι, visus sum. Poll. ex Isæo. Aor. 1. ὤφθην visus sum, apparui. Act. Apost. 15. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Fut. med. ὄψομαι. videbo. Xenoph. Pæd. 7. οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτ' ὄψοιτο. Inveniitur & præt.

præt.pluſquam perf. ὤφειν, ab inuſit. ὄπω, unde Suid.

Ὄμμα, τό, viſum, ſpectaculum: Soph. in Ajace Ω᾽ διὸς δίκαιον ὄμμα. Item aſpectus, facies. Athen. l. 12. Xen. Pæd. 8. ¶ Item oculus Il. γ. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Ariſtot. polit. 3. βέλτιον ἰδεῖ τις διοῖν ὄμμασι. Sic & alibi apud. Hom. Xen. Plut. &c. Pro ὄμματα Aeoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμάτιον ſive ὀμματίδιον, τό, ocellus. Ariſtot.

Ὀμματόω, oculatum reddo.

Ὄψις, εως, ἡ, viſus, ipſa videndi actio. Iſocr. in Panath. πλείους ἐπῆσμαι ἑρομένους δι᾽ ἀκοῆς, ἢ δι᾽ ὄψεως. Item pro oculis ſeu conſpectu. Athen. lib. 2. ἀμβλυωπιοῖ ὄψεως, hebetant oculos. Et ὄψει, in conſpectu, ante oculos. Plut. in amat. narr.

Ὄψεις, αἱ, *itidem* dicuntur oculi. Xen. in ſymp. ἐᾷ πᾶς ὁράειν ὁπόταν ἐν βέλτιον τῳ. ¶ Item ὄψις, viſus, i. aſpectus. Ariſtot. eth. 9. cap. 11. παρακωλύπτειν γὰρ ὁ φίλῳ ἡ τὴν ὄψει. Exponitur etiam aſpectus vel ſpecies oris, aut os: interdum & ſpecies ſimpliciter: apud Herodian. lib. 7. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Item idem quod ὄμμα ſpectaculum. Philo de vita M. l. 1. ¶ Item viſum: ut ſunt viſa & ſpectra nocturna: Plut. de def. orac. Syneſ. de inſomn. ¶ Item pro perſona ſcenica: ſeu apparatu ſcenæ: Ariſtot. de arte poët.

Ὄψιον, ν, τὸ, idem quod ὄψις. Aeſchyl. Item φωνὴ. Heſych.

Ὀψίω, videre cupio, videre deſidero. Heſych.

Ὠ᾽ψ, ὠπὸς, ὁ, oculus: & in plur ὄπες, oculi. Heſych. & Euſt. Item aſpectus, vultus, facies. Odyſſ. α, ὃ μὲν χερ πᾶσιν εἰς ὦπα ἰόντεσσι. Sic & Il. γ. & apud Heſiod.

Ὀπηδέω, ὁ. viſor, ſpeculator. Od ξ, Xen Pæd. 4. Ὀπίδεια τὰ, dona quæ ſponſus ſponſæ dabat quum primùm eam videret. Poll. lib. 2. Generaliter ſic dicuntur quæcunque donantur ob rem ſpectatam Callim. hymno in Dian.

Ὀπαδὸς, ἁ, ὁ, viſorius, ſeu cujus vi cernimus: ut ὀπαδὸν πάθημα. Alex. Aphr. Item ad oculos pertinens; ut ὀπαδὴ γεωμετεία: Gell. l. 16, cap. 18.

Ὀπάω, ῶσω, qui videtur, qui in conſpectu eſt. Luc. in Lexiph. Athen. l. 8. Aliam ſignificationem vide in Ὀπάζω.

Ὀπάζω, video, cerno. Ὀπάσσας, videor conſpicior, appareo. 3 Reg. c. 8. ὡς ὀπαζόντο ἔξω. Act. Apoſt. c. 1. δι᾽ ἡμερῶν τεσσεράκοντα ὀπαζόμενος αὐτοῖς.

Ὀπασία, ἡ, viſio, peculiariter viſio κατ᾽ ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, quum ſpectrum aliquod viſui noſtro ſe offert. Lucæ 1. & 24. Act. 26. Pro eodem dicitur & ὀπτασία, quod exp. ἡ ὑπόβλεψις: Suid.

Ὀπαδέω (factum ex ὀπάω: ſum inuſitat. per ἀναδιπλασιασμὸν) inſpicio, inſpecto. Il. δ, Τί πτώσεις, τί δ᾽ ὀπαδέες πολεμοιο χαρίεις; Sic Od. τ, ὀπαδέσειε δὲ γωιαῖας; Scribitur & ὀπαδῶ.

Ὀπαδὸς, ὁ, idem quod ὀπηδ.

Ὀπάζω, ω, ὁ, oculus: vocabulum Doricum: unde ὀπτιλέπης Ἀθηναῖος, Minerva cui Lycurgus in memoriam excuſſi ſibi oculi fanum ſtatuit: ut docet Plut. in Luc.

Ὀπωπὴ, ἡ, conſpectus Odyſſ. χ, Ἀλλ᾽ ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως λύσητε ὀπωπῆς, quomodo eum videris. Item viſus, ſeu oculus. Apollon. Arg. Δερξάμενοι δέ οἱ βλέφαρον, χυμὴν δ᾽ ἀπὸ κηλεὸν ὀπωπὴ. Epigram. lib. 5. φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. Sic & apud Oppian. de venat. lib. 3.

Ὀπωπητὴρ, ῆρος, ὁ. ſpeculator, viſor. Hom. hymno in Merc.

Ὀφθαλμὸς, ὁ, oculus Heſiod. in Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς. Il. γ, Ὀφθαλμὼ δ᾽ ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Od. κ, Ἐνδρακον ὀφθαλμοῖσι. Dem. pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένῳ ὁ φίλτατος. Dicitur ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, non modò quod ante oculos noſtros ſitum eſt, ſed etiam quod in magno pretio à nobis habetur: ſic apud Ariſtot. polit. 7 ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι & περὶ ὄψεις ſibi opponuntur: Item ἐκ ὀφθαλμῶν προφιλάθειν, oculis obſervare: Plutar. de ſolert. an. Pro quo Syneſ ep. 55. dixit πῶς ὀφθαλμοῖς ἀφιστήσειν, oculis proſequi. ¶ Apud Xen. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν dicitur domini præſentia. ¶ Regum. ὀφθαλμοὶ erant qui quæ viderent, ad eos referebant, Xen, Pæd. 8. Plutar. in Artox. ¶ Item quidam compotationum præfecti qui curabant ut æqualiter potarentur & cænantibus lychnos ſubminiſtrabant: aliàs εἰνόστατοι. ¶ Item ὀφθαλμὸς, genus deligationis apud Hippocr. quod oculo adhiberi conſuevit, vel quum procidentia periclitantur, vel ut quæ impoſita ipſi ſunt, contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς. apud Luc. Et Sol αἰθέρος ὀφθαλμὸς, appellatur à Suida. Sic Eur. in Androm. ὀφθαλμὸν ἕξις vocat filium ſuum Moloſſum. ℊ In trirembus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi trajiciuntur: quia oculos orbiculari ſua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοὶ: apud Theophr. Et in arbore, cui inſeritur ſurculus aliquis foramen illud cui inſeritur ὀφθαλμὸς dicitur: apud eundem de cauſ. pl. lib. 1. cap. 6. ¶ Elnvii quoque os ſive oſtium ὀφθαλμὸν appellari poſſe tradit Euſt. ¶ Eſt & ὀφθαλμὸς piſcis quidam: ut tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμώδης, ες, ὁ, ἡ, oculi ſpeciem gerens.

Ὀφθαλμικὸς, ἡ, ὁ, ad oculos pertinens, ocularius. Dioſc. lib. 1. cap. 11. & 2. c. 7. Item ſub. ἰατρὸς, oculorum medicus. Galen.

Ὀφθαλμίδιον, ν. τὸ, ocellus. Ariſtoph.

Ὀφθαλμίας, ου, ὁ, piſcis ille quem Plin. oculatum nominat. l. 32.

Ὀφθαλμία, ἡ, oculorum morbus, ſeu oculoria ægritudo. Plut. ſymp. 5. & de ſera numinis vind. Ponitur & pro ipſa cæcitate: apud Ariſtoph. in Pluto.

Ὀφθαλμὶς, doleo ex oculis, oculoria ægritudine laboro: Ippio. Xenoph. Hellen. 4. ἐκπυρῶν ἀνθράκων ὀφθαλμιῶντα ἐξ ἐαυτῶν κλαίειν ἔχειν. Plut. οἱ τὸν ὀφθαλμιῶντας ὑπομένειν φυλακὴν δικαίως, πῶς ἄγειν καμεῖσθαι σκιαπτρα παχυμερίαν. Exponitur & oculis captus ſum. Polyb. l. 2. ἀφεὶ τὸ ἡγεμόνικὸν τῆς ψυχῆς ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis: ubi tamen ſunt qui exp. oculis adjectis.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut. ſymp. 2. probl. 2.

Ὄψομαι, video, aſpicio: aut prævideo, proſpicio: ut Od. ὄψεσθαι, κακὸν ὄψεται θυμῷ. Heſiod. in Theog. κακὸν δ᾽ οὐκ ὄψεται θυμῷ, videbat mala animo. Per Aeolicam mutationem ex ἔπτομαι factum putatur, ſicut πίσυνος ex πίστυνος ortum eſſe traditur. ¶ Item augror: de qua ſignif. vide in Ὄσσε.

Ὄψ, ὀπὸς, ἡ, ὁ, & ὀπὸς, τὸ, oculus. Dativum ſingul. ὀπὶ in uſu eſſe teſtatur Euſt. potius tamen uſurpatur plur. num. ὄσσε factus ex ὄπες per apocopen vel ſyncopen ſecundum quoſdam: ut Od. ὃ ἐν δὲ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Odyſſ. ρ, ε, υ. Il. & alibi. In uſu eſt etiam genit. plur. ὀπῶν, apud Aeſchyl. in Prom. & Euripp. in Ione. & dat. ὀπῶσι ibidem, & apud Orph. pro quo Ionice, ὀπῶσιν dicitur apud Heſiod. in Aſp. Sunt qui hoc nomen ex ὄπω ſeu ὀπῶμαι factum cenſeant: alii verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt. [Iacob.

Ὀπὰ, Ὀφις, Γ. Ὀπτ, quomodo huc pertinent, vide ſuis

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπόπτομαι, deſpicio, deſpecto, ex altiore loco aſpicio.

Ἄπτις, εως, ἡ, deſpectus: ſeu proſpectus. Plutarch. in Lucullo & Pand.

Ἀπόπτης, ου, ὁ, ſpectator: qui ex editiore loco aliquid ſpectat.

Ἄποπτος, qui ſpectari ex alto poteſt, vel ſimpl. qui videri aliquandè poteſt. Plato in Axioch. & Ariſtot. poſt. 2. Item qui procul, ſeu eminus conſpicitur. Plut. in Camil. Item qui non videtur. Soph. in Ajace.

Διόπτομαι, pervideo, perſpicio.

Διοψις, tranſpectus. Plut. de primo frig. Exponitur & pèriſpectio, dignotio apud eundem in Cicer.

Διόπτης, ου, ὁ, qui pervidet & perſpicit. Ariſtoph.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ, idem: ſeu ſpeculator, viſor. Il. κ. Exp ἀκοπέως Suid. Item ſpecillum: Hippiatr. Eſt etiam μαγγανικὸν πῆγμα, ὃ ἔστι χαίζοντα ὑψ᾽ ἑπάλξεσι apud Polyb. & Suid.

Δίοπτρον, dicitur eſſe inſtrumentum quo gecmeter ex intervallo propugnaculorum turrium que altitudinem dimenſionesque explorat. Item inſtrumentum librandis aquis accommodatum. Eſt etiam ſpeculum matricis, Gal. unde διοπτρισμὸς: apud Aegimt. ubi de apoſtemate vulvæ loquitur.

Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι. Il. κ, Ἧ τε χιὼν ἐπέσῃσι διοπτεύσῃ τε ἕκαστος Ἀχαιῶν Ἠ᾽ ὃ γε διοπτεύοιεν, ἢ ἐκπατέειν πελεύοι, apud Soph. Καὶ πλήρεσίας ὡς διοπτεύων ἔξω. exp. qui cernere. Vultur & Antiphon. & Critias, teſte Poll. Διοπτεύειν exp. etiam ἐπιμελεῖσθαι, ut innuunt Gal. & Erot. in lex. Hippocr.

Διόψ, Heſychio eſt ὀφθαλμός. Διόπος, ὁ, dicitur eſſe πολύπειρος καὶ πολύμηχανος, περὶ τὸ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ, inquiunt Gal. & Erot. in lex Hip. Vide & in comp. ab Ἐπος.

Εὐδόκητος, (*decomp.*) qui perviderì facilè poteſt, viſui facilè pervius. Ariſtot. in probl.

Εἰσόπτομαι ſive ἐσόπτομαι, inſpicio. Eurip. in Electra. ὦ Ἄγαμεμνόνειοι Τάφοι ἀδίκαθεν δ᾽ ὑμᾶς ἐσόψομαι.

Εἰσόπτης ſive ἔσοπτος, ſpeculum: Plut. in præcept. conjug. Ioſeph. de antiqu. Iud.

Ἐσόπτομαι, inſpicio ſpeculum, in ſpeculo faciem intueor.

Εἴσοπτος, qui inſpectus eſt vel inſpici poteſt. Poll. lib. 2. ex Antiphonte.

Ἔνοπτος, inſpicio, ſeu video in.

Ἔνοπτρον, ſpeculum. Eurip. in Hecuba. Item quicquid viſum reflectit, ut nubes iridem faciens. Ariſtot in meteorol.

Ἐνοπτεύω, ſpeculi in modum illumino. Ἐνοπτεύομαι, intueor velut in ſpeculo. Cyrill. *ci βερυπομένοι τὴν νῦν, ἐνοπτεύοντα τὴν διάνοιαν.*

Ἐπόπτομαι, inſpicio, ſeu video in.

Ἐπόπτης, inſpectio. Thuc. Ἐπόπ Ζεὺς, inſpector Jupiter. Apoll. Argon. l. 2. Item ἐπόπτης, aſpectabilis, vel qui cernitur. Aeſch.

Ἐπόπτωρ, idem.

Ἐποπτὴρ, inſpector, ſpeculator. Ariſtot. de mundo.

Ἐπόπτης inſpector ſeu ſpectator. Aeſchyl. in Prom. Syn. in ep. ad frat. Plerunque ἐπόπται & ἔφοροι dicuntur qui aliquid inſpiciit & cenſura ſua notant. Herodian. l. 1. Plut. in Alcib. Athen. l. 5. Fœm. gen. eſt ἐπόπτις. ἐπόπτιδες, inſcripti etiam fuerunt libri quidam cujuſdam Valerii Sorani, cujus meminit Plin. in præf.

Ἐποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ ſacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται Plut. in Demetr. & Alex.

Ἐποπτία

Ἐπόπτομαι, inſpicio, inſpecto. Ἐποπτέων dicitur qui alicujus rei tranſigendæ ſupremam habet inſpectionem & poteſtatem. Appian. bell. civ. l. 2. ἵνα τε μὴ ἐφίσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτὸς ἐποπτέων ἑκάστων φειδομένως. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno poſtquam initiati fuerant, inſpicere ſecretiores ſacrorum ritus & cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. ἐποπτεύων τὰλάχιστα καὶ τῶν μικρῶν ἀναιδῶς ἐπιλελοιπότες. Exponitur etiam ἑορτάζειν, apud Ariſtoph. in Ran.

Ἐποπτεία, ἡ, inſpectio: præcipuè ſecretiorum ſacrorum inſpectio, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. de def. orac. (tens. Suid.

Decomp. Ἀνεπόπτευτος, inaſpectabilis, conſpectui noſtro non patens. Ἀνεπόπτευτος, qui non inſpexit, *arcana nimirum Cereris ſacra.* Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, ſimul inſpicio.

Κατόπτομαι, perſpicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τοῦτο ὦ νοῦ κρατεῖν. Euripid. in Hec. Δυοῖν ὃ παῖδειν δύω νεκρὼ κατόψεται. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inſpecturus. Plutarch. in Themiſt.

Κατόψ, oculis ſubjectus ſeu expoſitus, conſpicuus. Apoll. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψ᾽ Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάποπτος, idem, Thuc. l. 8. Aliam ſignif. vide in cóp. ab Ὀπτάω.

Κάποπτος, ſpeculator ſeu viſor. Hom. hym. in Merc. Κατοπτῆρ, inſtrumentum quo anum diducunt, ſede ita inflammata & anguſtata ut per eam egredi excrementa alvi non poſſint: apud Galen. & Hippocr.

Κατοπτεύω, aſpicio, oculis luſtro. Ariſtot. de mundo, τὸν ὑφ᾽ ἡμῖν ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεύσαι. Item perſpicio, animadverto. Dion. Halic. κεφάτις ἐξύφετο βιπτόρου φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι. Κατοπτεύομαι, videor, vel à viſore & ſpeculatore video. Sophocl. μὴ σοφὸς ἐγὼ φρὴν τὸ κατοπτευθεὶς πάρος. Ῥιφῶ νυσὶ, Apud Xen. qui faciem ſuam, ὑπὸ λατρῶ κατοπτευθῆναι dicuntur.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, ſpeculum. Plato. Plutarch. de aud. poëm. Xenoph. Pæd. 7.

Κατοπτικὸς, ſpecularis. Κατοπτρικῶς, ſpeculari ratione.

Κατοπτεύω, imagines & reflexiones facio in modum ſpeculi. Plut. κατοπτεύων ὁ ἥλιος τὴν ἰσην.

Κατοπτεύομαι, in ſpeculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in ſpeculo. 1. ep. ad Corinth. c. 3.

Decomp. Δυσκατόπτος, qui ſpectari vix poteſt. Heſych.

Περιπατοῦμενος, prius ſpeculaturus & exploraturus.

Παράπτομαι, negligenter video: negligo. Poll.

Παρόψομαι, &c. vide in claſſe compoſitorum ex ὤψ.

Περίοπτομαι, circumſpicio; unde περίοπτέον, circumſpiciendum, conſiderandum. Thuc. Item contemno. Thuc. lib. 1. ἑτοιμοὶ ὑπὸ ἡγεμόνων ἦμεν ἐς ἀφελοῦς. Idem ibidem, τὸς ξυμμάχους ὑπὸ περιόψεσθαι ἠδικημένους.

Περίοπτος, qui circumcirca videtur, ſeu videri poteſt, conſpicuus. Iſocrat.

Περιοπτὴρ, vide in claſſe compoſitorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀπερίοπτος, qui circumſpectus non eſt, incogitans, negligens. Thucyd. lib. 1.

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facilè eſt, contemptibilis: apud Suid.

Πρόσοπτομαι, proſpicio, prævideo. (cognitus.

Πρόγνωτος, provifio. Thuc. Πρόσοπτος, prævifus, ſeu provifus, præ-

Decomp. Ἀπρόσοπτος, improviſus: ut ἀπροσόπτου πάθη, Aeſch. in Prometh. Ἀπροσόπτως, improviſè ſeu improviſò. Herodian. lib. 6.

Προσόπτομαι, aſpicio, intueor: Eurip. in Electra, Τίς ἐνοσεῖθ᾽ ὑμᾶς πρόσοπτος ἐστι; Item video: Soph.

Πρόσοψις, aſpectus. Soph. in Ajace. Eurip. in Helena: Item proſpectus. Thuc. l. 4. & 2.

Πρόσοπτος, vide in claſſe compoſitorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀπροσόπτως, *poëtice pro* ἀπροσόπτως, quem aſpicere & intueri non licet, inviſibilis, Heſych.

Δυσπρόσοπτος, aſpectu difficilis, qui mali & infauſti aſpectus eſt: apud Ariſtot. Item video ſeu perſpicio, intelligo. Polyb. ὃ πᾶσιν ὑμῖν ἐπισήμως προσδόκητον, εἰ μέλλει τὶς τὰ διαφέροντα ὑπ᾽ αὐτῶν ὑφεῖσθαι.

Συνόψις, conſpectus, colluſtratio, quum oculis circumſpicimus: Polyb. lib. 1. Exponitur & intelligentia: apud Plut. & Dionyſ. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium, quo res omnis latè diffuſa, breviter in conſpectum & quaſi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò συόψιν dicitur eſſe τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν apud Polyb.

Σύνοπτος, perſpicax. Plato & Dionyſ. Areop. Item compendioſè collectus: apud eundem Areopag.

Συόπτης, conſpicuus, qui conſpici & cerni poteſt. Ariſtot. polit. 2. c. 10. Item qui facile cognoſci & intelligi poteſt. Heſych.

Συώπτρον, exp. συόψεις ἄστρων. Heſych.

Decomp. Εὐσυώπτος, qui facilè conſpici & cerni poteſt. Ariſtot. polit. l. c. 10. & rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑπόπτομαι, deſpicio, deſpectui & contemptui habeo. Syneſ. δηλά σε ὡσὶ θηκῶ ὑπορρέδες σὸς πατρίδι. Aeſchin. ἐκ ἠγνόηκε ὅτε ὑποβλέπεται τὸν ὄχλον ὁ Ἀλωπεκῆθεν.

Ὑπερόψια, deſpectus, contemptus. Chryſoſt. de ſacerdot. & deprecat. Item ſuperbia & faſtidium quo quis cæteros præ ſe contemnit. Herodian. l. 1, & 5.

Ὑπερόπτης, ſpectabilis, præ cæteris viſendus. Heſych. Item de, ſpectus, contemptus. Ὑπέροπτα pro ὑπερόπτως, contemptim ſeu ſuperbè deſpicando. Soph. in Oedip. tyranno.

Ὑπερόπτης, contemptor. Heſych.

Ὑπόπτομαι, ſuſpecto, ſuſpectum habeo. Demoſth. pro cor. Ὑποψεῖς τὸ περίγυμα ἐνύμιζε ἢ τὰς Θηβαίας ἢ τῶς Θετταλὰς, ἢ πάντας φυλάξειδς, ſuſpicaturos eſſe.

Ὑποψία, ſuſpicio Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Themiſt. & in Public.

Ὑπόψιος, ſuſpectus. Il. γ.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, ſuſpicax. ſuſpiciоſus. Dicuntur & equi ὑπόπται, qui ſemper periculum aliquod ſubeſſe, quibuſvis terriculamentis ſuſpicantur: apud Xen. de re equ. ℊ Item ὑπόπτης, qui apparuit & in conſpectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν. ὑπόπτου ἦ ὑπόπτου;

Ὑπόπτος, ſuſpectus. Thuc. lib 6. Dem. in ep. Philip. Plut. in Themiſt. Τὸ ὑπόπτον, ſuſpicio. Thuc. l. 1. Herodian. l. 4.

Ὑπόπτως, ſuſpiciosè vel ſuſpectè. Thuc. l. 6. & 8.

Ὑποπτεύω, ſuſpicor. Xen. Hell. 5. ὑποπτεύειν μὲν ὦν ἔνεκα ἐφοίτα, ἢ δι᾽ τοι ἠρώτα. Plut. in Artox. τῶν δ᾽ αἰτίαν ὑποπτεύειν: Item ſuſpectum habeo. Herodot. l. 4. αἰεί τε πάντας ὑποπτεύων ὁ Ἀγαθοκλεύοντας. ¶ Item ſpero. Chryſoſtom. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὲ καὶ θαυμαστὰ ἐκ ἡμῶν. ℊ Item oculos humi figo, in terram deſpicio, Callim. hymno in Delum. δῶμ᾽ δέ οἱ ἔπτο φρυγὶ Τάλῳ ὑποπτεύοντες.

Ὑποπτεύομαι, in ſuſpicionem venio, ſuſpectus ſum. Paul. ὑποπτεύετο ἐυπορῶν μεγάλων χρημάτων.

Ὑπόπτευτος idem quod ὑπόπτος.

Ὑπόπτον, &c. vide in claſſe compoſitorum ex ὄψ.

Decomp. Ἀνυπόπτευτος, viciſſim ſuſpicor ſeu ſuſpectum habeo. Ἀνυποπτεύομαι, viciſſim de me ſuſpicio eſt. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, & ἀνυπόπτευτος, qui ſuſpectus non eſt, ſuſpicione vacans. Xen. Laërt. Plut. & Poll. ex Hippocr. Ἀνυπόπτως, ſine ſuſpicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, ſuſpectus. Poll. ex Ariſtoph.

Κακύποπτος, ſuſpiciosus, qui omnia mala ſuſpecta habet. Plato de rep. l. 3. Ariſtot. Rhet. l. 2. Item paſſivè, de quo mala ſuſpicio eſt. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter ſuſpicans, ſuſpiciosus. Plato & Ariſtot. Rhet. 2.

Φιλυποψία, ἡ, natura ad ſuſpicandum propenſa.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm deſinentia in ωπης vel in οπτος.

Ἄοπτος, ὁ, ἡ, ἤ, inviſus: qui non cernitur, aut cerni poteſt. Harpocr. ex Antiph.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui ſuis oculis vidit, oculatus teſtis. Xen, Ped. 5. Plutarch. de educ. lib.

Αὐτοπτέω, ipſe meis oculis cerno. Syneſ. de inſomn. τὸ αὐτοπτῆσαι δεῖν χρῆμα εὐδαίμον.

Αὔοπτος, qui ipſe viſus & deprehenſus eſt: unde aliquis deprehenſus ἐπ᾽ αὐτοφῶ dicitur quum ipſe ab iis qui deprehenderunt viſus eſt. Suid.

Δύοπτος, qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conſpicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cernit. Dionyſ. Areop.

Θεοπτία, divina viſio. Heſych. & Suid.

Θεοπτικὸς, vocatur ordo ſacerdotalis, apud Dionyſ.

Λιβόπτης, qui retia ſpeculatur, qui venatoriis retibus adſtans, diligenter obſervat an feræ in ea incidant. Ariſtot. & Poll.

Λινοπτάω, & λινοπτάομαι, ἄμαι, retia ſpeculor: vel defixos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Ariſtoph. in pace, ἐγὼ δ᾽ ἐξήκω λινοπτήσων.

Λινοπτέω, idem. Heſych.

Οἰόπτης, vini inſpector: magiſtratus quidam Athenis, cujus officium deſcribit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3.

Ἡλιόπτης, à Sole averſus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit: ſeu qui oculis omnia luſtrare poteſt. Ariſtid. in encom. Rom. & Eurip.

Παντόπτης, idem.

Πάνοπτος, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expoſitus.

Πολύοπτος, qui à multis conſpicitur. Heſych.

Πρόοπτος, & contracte πρῶπτος, qui antè oculos poſitus eſt, manifeſtus. Herodot. & Thuc. l. 5. Herodian. 7.

Compoſita ex ὄμμα.

Ἀνόμματος, ου, ὁ, ἡ, ἤ, qui oculos non habet. Nonn.

Γλαυκόμματος, (q. d. cæſioculus) cæſius. Plat. in Phædro, de equo

Ε'ξομμάτωω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio. schol. Aristoph.

Ε'ξομματώδης, dicitur qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. in Pluto. ἀπὸ τυφλῶ Ε'ξομμάτωτα.

Ε'ξομμάτωσις, abstersio sordium, quæ in oculis sunt. Poll. l. 2.

Κλασερόμματος, qui mobilibus oculis est seu volubilibus. Hesy.

Μελανόμματος, nigros seu nigricantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, parvos habens oculos. Laërt.

Μονόμματος, unoculus: in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Σ'χεδόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψις.

Αἰδοψ, οπος, ὁ ᾗ, ἡ, niger seu rutilus: ut αἴδοψ οἶνος. Hesiod. in Erg. Item calidus, seu calefaciendi vim habens: ut αἴδοψ λιμὸς, apud eundem. Item splendidus, ut αἴδοψ χαλκὸς, sæpe apud Hom. Apud eundem αἴδοψ κατυδὸς, dicitur fumus qui sit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἴδοψ quasi ὁ αἴδων τῶ ὄψιν, aut ὁ κακωμβρὸς τῶ ὄψιν, teste Eustat.

Α'ορ, visus expers, cæcus. Hesych.

Αὐτοψία, ἡ, quòd ipse quis vidit, oculata fides. Dioscor. in præf. l. 1.

Αὐτοψεὶ, videndo suis oculis.

Ε'ποψ, upupa, nomen avis, de qua vide Aristotel. & Plin. sic dicta, quod stercora humana consideret, teste Hieronym. in 5. cap. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venustas. Suid. Vide in comp. ab ὄψον.

Νώεροψ, exp. splendidus, κατ' ἐξοχὴν τῆς ὄψεως, qua splendor visum solet obscurare. Sic Hom. Iliad. βρόντῃ χαλκὸν vocat quem alibi dicit αἴθοπα χαλκὸν. Scribitur etiam νώροψ. Vide Plurarch. symp. 3.

Οἴνοψ, cujus facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. α. & Od. α, & alibi. Apud eundem. Od. ν, βόες οἰνοπα dicuntur vel nigri, vel rufi, ut Eust. exp.

Πανόψιος, qui omnium oculis cernitur: ut πανόψιον ἔγγος, Il. π.

Composita ex ὦψ, oculus: quorum quæ à nominativo fiunt, vel in ultima accentum habent, vel penultima: qua vero à genitivo formantur, aut in ns masc. vel is fem. terminantur, aut in os oxyt. vel properoxyt. Definentium autem in ὦψ quædam ω in gent. retinent, quædam id in o mutant.

Α'γαθώπης, ου, ὁ, qui blandis est oculis.

Α'γαθῶπις, ιδ Θ, ἡ, blandus aspectu intuens. Suid. & Hesych.

Α'γλαῶπις, pulchrè oculata, pulchros oculos habens. Plut.

Α'γριῶπις, ῶ, ὁ ᾗ, ἡ, agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem.

Αἰγίλωψ, ωπ Θ, ὁ, (q. d. caprinus oculus) vitium oculi quod capris fere proprium & perpetuum est. vide Celsum l. 7. c. 7. & Paul. Aegin. l. 3. ¶ Est & avenæ quoddam genus, quod Latini festucam specialiter vocant. Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris glandiferæ species.

Αἰγωπὸς, ὁ, ὁ, habens oculos caprinos. Aristot. de gen. an. l. 5.

Αἱμαλῶψ, (pro quo scribitur & αἱμαλωψ) sugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuso sub contusum locum sanguine: ut definivit Archigenes. Sic appellatur quasi αἷμα ἐν ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur & cruor per adipem sparsus, apud Dioscor. Item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν πῖς γλώσσαις.

Αἱμαλώπις, sanguinem præ se ferens color, sive concrementum sanguinis. Dioscor. l. 2. c. 95.

Αἱματώπης, & αἱμωπὸς, & fœmin. αἱματῶπις, sanguinem intuens, i. sanguineum & cruentum quendam aspectum habens Hesych.

Α'λαῶπις, qui est ἀλαὸς τὰς ὄψας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Α'λαῶπις, cæca vel caliginosa, obscura Hesych.

Α'μβλυωπὸς, & ἀμβλυωπὴς, obtusam habens aciem oculorum & hebetem. Theophr. de caus. pl. l. 3. & Luc. Item ἀμβλυωπὸς activè obtusam reddens aciem oculorum & hebetem. Dioscor. lib. 2. cap. 174.

Α'μβλυωπία, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Gregor. Hippocr. aphor. lib. 3.

Α'μβλυωπίω, ῶ, sum hebetibus & obtusis oculis, cæcurio. Hippocr. in progn. ἐπιγενόμενον χεὶ εἰς τὸ κεφαλὴν ἀλγέειν, ἢ ἀμβλυωπίειν.

Α'μβλωπὸς, idem quod ἀμβλυωπὸς. Scribitur & ἄμβλωπος apud Athen. l. 10. & ἀμβλωπὴς, idem quod ἀμβλυωπὴς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Α'μφωπὸς, undique conspicuus & patens. Hesych. & Etymol.

Α'ντωπὶς, adverbis oculis intuens. Nonn. Exponitur etiam λαμπρῶς. Hesych. Α'ντωπὸν, coràm, è regione, ex adverso. Suid. Ex

Α'ντώπ Θ, obtuens, adversus. Nonn. (Agathia.

Α'ντωπέω, ῶ, obtueor, contra intueor. Dion. de cœl. hierarch. ᾧ δὲ ἀδὲ τοῖς πλειοδέκτοις ἀυγαῖς ἀντωπεῖν ἀμήχανον.

Α'νώπιον, quidam exp. locus editior, & à conspectu semotus. Pol. ἀνώπια dicit esse quæ supra ostia sunt.

Α'ρρενῶπις, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot. & Scytha. Item virilis, fortis; Synes. ep. 240.

Α'ρρενωπὸν, τὸ, & ἀρρενωπία, ἡ, mascula seu virilis facies: interdum animus virilis, fortisque & generosus: qui sub mascula facie latet. Plut. Plut. de fort. Alex. Synes. ep. 56.

Α'ρρενώπεδες, exp. ἀνδρόωποι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se fert. Hesych.

Ἀρρενῶψ & ἀρρενώπης. Eust. tradit in malam partem usurpari.

Α'στερωπὸς, stellatam faciem habens, stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθέων.

Αὐλωπίας, idem videtur esse piscis: apud Aristot. hist. an. lib. 6. cap. 17. Hesychio est κεστρὸς θαλάσσιος.

Αὐλῶπις, epith. galeæ est apud Hom. Il. λ. quum quasi in fistulam, abit, i. in angustum & oblongum. vide Eust. & Athen.

Βαρυωπόω, visu sum gravato, ægre & difficulter cerno. Gen. c. 48

Βλοσυρώπ Θ, terribilis aspectu, truces & horribiles habens oculos in Epigr. Βλοσυρώπης, ἡ, idem: ut γοργὸ βλοσυρώπης. Il. λ.

Βοῶψ, piscis quidam: sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων μεγάλας ὄψεις ἔχει. Athen. l. 7.

Βούπις, ιος, ὁ, bovinos oculos habens ad magnitudinem bovinarum propemodum accedentes.

Βόωπις, ἡ, cui bovini oculi sunt, i. rotundi, magni, ideoque venusti: epitheton dearum apud Homer. & in primis Junonis; quam si tanquam aër consideretur, sic denominatam scribit Eustath. ἀπὸ τῆς βοὸς διὰ τὸ εἴδος ἠῤῥες, Il. α. & alibi.

Γεργῶπες, Gorgus facies habens. Eur. in Her.

Γλαυκῶψ, glaucos oculos habens seu cæsios. Γλαυκῶπις, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerva apud Hom. Il. α. quod oculis fuerit cæsiis, & *per consequens* terribilibus: vel ob cœli colorem glaucum: ut tradit Diodorus.

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκῶψ. Eust.

Γλαυκῶπτον, dicta fuit arx Athenien sis ob Minervam λαυκῶπιν, teste eodem Eust.

Δεινῶψ, qui truci est vultu, torvus. Soph. in Oedip. Colon.

Δεινωπὸς, idem Hesiod. in Asp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri seu in faciem intueri non finit eos qui à nobis aliquid postulant. Exponitur etiam vitium & immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali quo efficitur ut is à quo aliquid peto ne obtueri quidem me possit, nedum id denegare: unde exp. flecto, exoro, persuadeo. Basil. Greg. ἀπάνευθε τὸν ἀγαπᾶν Εὐρέσθαι παρακάλουσι ὑμῶν τῶν σεμνοτέρων καὶ δυσπαίτων. Et general. pudore afficio. Plut. de def. orac. ἡμᾶς ἐπὶ δεῖπνον ἐκάλει τὸν ὕπατον Κλεομβρότου πεθησόμενος; Item visum perstringo, horribilis specie terreo. Iulian. (de quadam Alexandri effigie) τὸν δεσπότην ἀφορᾷ δ' ὅλα δυσωπούντα ὁμματα. ¶ Item neutraliter, hæreo, hæsitabundè aspicio. Xen. Apomn. 3. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης ἐδυσώπησεν. Item suspicor, vereor. Dionys. Halic. in vita Lysiæ, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτ' ἐ Λυσίᾳ ᾖ λόγ Θ.

Δυσωπῶμαι, pudore confundor, erubesco. Demosth. Philipp. ϗ οὐκ ἀῤῥαδῶ ἀλλὰ δυσωπῶμαι. Et cum accusat. Plut. in Crat. ἐπὶ τοῦτο μὰ δυσωπεῖται μοναρχίαν. Item flectitur, exoratur, &c. Chrysost. de sacerdot. ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τότοις. Item oculi micant perstringuntur. Plut. (oratio.

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Item ex-

Decomp. Α'δυσώπητ Θ, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flectinequit.

Α'δυσωπήτως, sine ullo pudore, inverecundè. Plut. ibidem.

Εὐδυσώπητος, qui facilè pudore afficitur. Item facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo. (exoratè.

Καταδυσωπέω, idè quod δυσωπῶ. Luc. κατεδυσώπησε τὸ δεῖν.

Ε'γχελυωπὸς, anguillæ aspectum habens.

Εὐωπὴς, q. d. in oculis seu in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. Il. ο, ἐπεὶ ὦπὶ δ' ἐκέχυντο νεῦν. Apud Apoll. Eiusmd ἀνέμοιο, exp. obversi vento.

Ε'λίκωψ, cui oculi volubiles sunt & versatiles: vel cui sunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in se convertit: vel qui Helicen (i. ursam majorem seu septentrionem) intuetur. Iliad. α. vide in comp. à Κάπη, i. remus.

Ε'λικῶπις, ιδ Θ, ἡ, idem. Dicitur & de puella spectatu digna, quæ à amantium oculos ad se trahit, nihilominus tamen verecunda: vel quæ nigris oculis decora est & venusta. Il. α. (Ils.

Ε'ναντωπὸς, aspectus, conspectus; unde dat. ἐναντῶ, in conspectu, coram.

Ε'νώπ Θ, in conspectu seu ex adverso positus, adversus. Exod. cap. 23.

Ε'νώπιον, (adverb.) idem quod dat ἐναντῶ. Plut. in probl. Rom. & sæpe in N. T. Ε'νώπια, τὰ, dicuntur parietes domus qui sunt è regione januæ: vel ad utrumq; ejus latus: quòd prætereuntium oculis expositi sint. Il. θ, & Od. χ.

Ε'νωπίδιος, five ἐνωπαδίας, idem quod ἐνώπιον.

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον. 2. Cor. 12. & alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενῶπα seu κατένωπα, dixit Hom. Ilia. ι, *syncope facta (ut quidam putârunt) ex* κατενώπια.

Πλησί-

Πεγνώπ Θ, (per syncopen pro πεφνωπ Θ,) fortis observans. Eurip. in Bacch.

Πεγνώπιον, Eustath. exp. πεῖρημα, apud Eurip. Alii exp. vestibulum, apud eundem in Hippol. Poll. πεφνώπια, picit esse τὰ ἐφ' ὧν θυρῶν.

Προνωπὴς, qui est ἔξω θεν τῦ προνωπείου θαλάμου, ut schol. Eurip. in Alcest. exp. Item præceps, promptus, paratus: ut exp. apud eundem. Eurip. in Andron. Α'γαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρη.

Προνώπως, prompte, præcipitanter. Hesych.

Ε'ξώπ Θ, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in suppl. & in Alcest. (deus.

Ε'πώπις, inspector. Hesych. Ε'πώπ Θες, inspectrices: apud eun-

Ε'πωπάω & ἐπωπάζω, inspicio. Idem.

Ε'ρασῶπις, ἡ, amabiles oculos habens: epith. Iunonis: apud Hom. hymno vlt.

Ε ευῶπις, idem quod βοώπις. Et fœm. ἐεῦῶπις, idé quod βοῶπις.

Εὐρύωπ Θ, & σω Θ, latum vel magnum habens oculum: ut ἐξ ἰφίτου Κρονίδαο, Il. α. Εὐρυώπης, idem.

Εὐρυῶπες, latus: vel aspectu latus, & q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus. Hesych. & Eust. Exponitur etiam tenebricosus: ut σπήλαιον εὐρωπὸν. Eur.

Εὐῶψ, pulchros habeus oculos: vel qui aut quæ est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. & Soph. & Lycophr.

Εὐωπὶς, idem Eurip. in Ione.

Εὐῶπις, idem. Soph. Εὐῶπες, quæ pulchra est oculis & aspectu: ut Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hym. in Bacch.

Καλωπὶς, pulcher vel pulchra aspectu. Hesych.

Καλωπίζω, honesto, orno, como: propriè elegantem & venustam faciem seu aspectum facio. Gregor. in Iul. lib. 2. ὡσδὲ ἀσχέσως καλωπίζομαι.

Καλωπίζομαι, honestor, ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce mediadem significat cum καλλωπίζω: unde ἐκαλλωπισάμεθα, vestitu me exornavi & honestavi: Plut. in symp. Item καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo. Xen. (de equo feroci) ἀναπαύεται ἀπὸ τῶν ἔργων, ὅταν καλλωπίζωνται cum dat. idem, τότε καλλωπίζονται. Plut. in Sol. καλλωπίζεται τὸ μὴ σωαλγεῖν τῷ πατρὶ. Item artem ostento. Plut. in Protag.

Καλλωπισμὸς, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunque cultus superfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ, idem. Xen. Philosophe. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, ῶ, ὁ, cultus in vestitu nimium studiosus, Isocrat. ad Demon.

Καλλωπίστειος, ἡ, cultus in vestitu nimium studiosa. Plut. in præcept. connub. Item comptrix.

Καλλωπιστὸς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum sive elegantiam addens.

Decomp. Α'καλλώπισ Θ, ὁ ᾗ, ἡ, non comptus, non ornatus. Plut. περὶ τε μὴ χάρ, &c. Item qui non gloriatur nec jactatione efferetur. Gregor. in epitaph. soror.

Ε'γκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Anton. ἐγκαλλωπίζεται τοῖς αἰσχίστοις. Ε'γκαλλώπισμα: ut apud Thuc. ἐγκαλλώπισμα πάντες, i. πάντων ὧν ἐγκαλλωπίζομεθα.

Καπανὴς, qui oculos dejicit & in terram defigit, qui vultu ex merore est dejecto. In hippiatr. (lib. 8.

Καπαπτάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto. Aristot. hist. an.

Κελαινωπὸς, & Doricè κελαινώπας, aspectu niger, atricolor. Apud Soph. in Ajace κελαινῶπας δυμὸς exp. tectum pectus, ideoq; fabdolum: vel profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans. (Epigr.

Κοιλῶπις, cavus aspectu. Eurip. Κοιλῶπες, cava aspectu. Suid. ex

Κυανῶπις, ἡ, cæruleus aspectu, ceruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. in Asp.

Κύκλωψ, παρ' ἔξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus, unus ex cyclopibus Siciliæ & præcipuè montis Aetnæ incolis, hominibus vasta & gigantea corporis mole: qui sic dicti fuerunt quòd ipsis Κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ, ut Hesiod. loquitur in Theog.

Κυκλώπειος, cyclopeus seu cyclopicus: ad cyclopem seu cyclopes pertinens. Κυκλωπεῖ βίῳ, vita beata & minimè laboriosa, qualem Cyclopum fuisse testatur Hom. Od. ι & Strabo l. 11.

Κυκλώπιον τὸ, (diminut.) q. d. parvus Cyclops: adulandi seu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop. ¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam: apud Aristot. de anim. l. 4. (in Epigr.

Κυκλωπὶς, ιδ Θ, ἡ, cyclopa seu cyclopica: ut κυκλωπίδες ἐσ ἶαι,

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens & illis similis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more cyclopum. Aristot. eth. 10. c. ult. Plin. l. 11. c. 17. quidam exp. canariam & canis oculum.

Κυλλώπης, ου, caninis, i. impudentibus oculis. Il. α.

Κυωπὴς, ῆ, impudens, inverecunda, Il. σ, & Od. θ.

Λευκώπης, & λευκωπὰς, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet. Hesych. Λευκῶπις, alba aspectu.

Λιπαρῶψ, pinguem faciem habens seu delibutam. Apud Athenæum dicitur λιπαρῶψ, i. pinguis.

Μελανωπὸς, niger aspectu, qui intuentium oculis niger apparet,

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quæ est post oculos. Od. χ, ὃ δ' ἐν ὀφθαλμοῖσι μετώπῳ, Sic. & Il. ο, & ψ. Metaphoricè prora etiam navis μέτωπον dicitur. Item de muro apud Herodot. Visurpatur & de acie militari, sicut & frons Latinis: apud Thuc. Xen. & cæteros historicos.

Μετωπηδὸν, adverb. adversa fronte, seu adversis frontibus, quidam exp. adversis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας, ὁ, cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον: vel interstitium inter supercilia. Il. λ & π. Hippocr. in lib. de superfœt. Sic & à nonnullis dicitur galbanum 1 teste Dioscor. lib. 3. c. 97. Item unguenti quoddam genus in Aegypto fieri solitum galbano admisto, ut docet idem. l. 1. cap. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ιδ Θ, ἡ, fascia qua devinciebatur frons. Hesych.

Decomp. Α'ντιμέτωπ Θ, oppositam frontem habens: Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens: apud eundem. Hell. 4.

Διμέτωπ Θ, bifrons. Apud Appian. Διμέτωπ Θ φρεσὶ, munihymn. in Merc. & Hesiod. in Theog. Dicitur & de homine, teste Poll. Item de Ioye: apud Poët. (tio anceps.

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens: boum epith. apud Hom.

Ι'σομέτωπος, parem frontem habens *de acie dictum.* Xen. Hell. 4

Πρεμετωπὶς, & πρεμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: frontale. Athen. l. 5. Xen. Pæd. 7.

Ὑπερμετώπιον, exp. frontale.

Μέλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ν.

Μονώψ, seu μόνωψ, vnoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμορωπὸς, terrificus, turbidus aspectu, Suid.

Μορμορωπὰ ῥήματα. Aristoph. in Ran. vocat τὰ κατατλικτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμῶς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, ut tradit schol.

Μύωψ, ωπ Θ, ὁ ᾗ, ἡ, (q. d. μύων ὤπα, seu ὤπας claudens oculos, connivens) nomen est certi cujusdam vitii in oculis: dicuntur enim μύωπες qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident, teste Aristot. in probl. sex. 31. & Alex. Aphr. probl. 74 l. 1. Gell. l. 4. c. 2. tales luscioso s Latinè appellari tradit. ¶ Est etiam μύωψ insecti genus quod bobus potissimùm esse infestum traditur. Geopon. l. 16. ὅτι κέκρεσνας τὰς βῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν ἰόμυδ. Metaphorcè etiam usurpatur sicut & œstrum. ¶ Ponitur & pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ἡ, idem quod μύωψ. in prima significat. Xen.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur, apud aut. definit. med.

Μυωπίζω, ium luscioso s. Aristot. loco antè citato, θαυμάζουσι δὲ πάσχουσι οἱ γηθοῦντες τοῖς μυωπιζουσι, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non possum, 2. epist. Petri. cap. 1. Et pro conniveo apud Arcop. Pro eodem invenitur & μυωπάζω apud Suid.

Μυωπίζω, calcari urgeo. Xen. Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν ἢ ἵππον.

Μυωπικὸς, calcari urgeri, apud eundem. Item œstro agitari.

Νεωπὸς, qui juvenili facie est, juvenis. Hesych.

Νυκτάλωψ, luscioso s: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs, noctu omnino nihil: vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs: & si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τὰς νυκτὸς ὁρῶντες, ὅτι δὴ νυκτάλωπες καλέονται. Sic dicitur & ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

Νυκταλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quum de morbo dicitur.

Νυκταλωπάω, luscitiosus sum, laboro luscitione.

Νυκταλωπάσις, idem cum νυκταλωπία, Oribas. l. 4. c. 17.

Νυκταλωπὶς, pro eodem. Aristot. de gen. an. l. 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videt: ut νυκτωπὸς λαδοσύνη, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Νῶψ, Hesych qui visu est imbecilli: comp. ex νὴ & ὤψ.

Κυῶψ. idem: per pleonasmum τῆ κ. Suid.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est: vel uvas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ο'ξυώπης, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui est acuti visus. Athen. lib. 6. Alexand. Aphr. in problem.

Ο'ξυωπὸς, idem.

Ο'ξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles problemat. sect. 4. quæst. 3.

Ο'ξυωπόω, ῶ, sum acutis oculis, acuteum cerno. Basil. in hexaëm.

Ο'ξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie est, ipso aspectu se puellarem & effœminatum ostendens. Eurip. in Electra, ἐμοὶ γ' εἰη πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ θ' ὑφῆλιξ πρόσω.

Παρώπιον, quod oculis circumponitur *equorum*, quidam exp. cœca quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum. Poll. l. 2.

Παρωπίδες, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. l. 2.

Περιωπὴ, *itidem* pro eo quod oculis seu faciei circumponitur. Idem.

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid.

ex Thuc. & Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumjacentia lustrari oculis queunt: specula. Il. ξ. &, ψ. Od. κ.

Πεσιοπτίζομαι, speculor, ex specula circumspicio, schol. Hom.

Πεσόωπος, τό, (q.d. quod est circa oculos. τὸ περὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Α'νήιον ἐυπρεπὲς ἀνθεμα πεσόωπα ἱλαντα περίσσωπον. Xen. Pæd. 2. ὡς ἡδὺ τὸ πεσόωπον τὸ ἀνδρῶδες ὑπερβάλλον αἰδοῖ. Dicitur κατὰ πεσόωπον, coram, in conspectu, in os. Apud Diod. Sic. & Synes. ep. 67. Pro πεσοπαισι per metaplasmum dicitur πεσοπαισι, apud Hom. Il. π. ¶ In acie πεσόωπον idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. Pæd. 1. Et τὰ πεσόωπα in navibus, proræ, sicut & μέτωπα, teste Eust. ¶ Item πεσόωπον, persona: ut πεσόωπον κωμικὸν, &c. Luc. in lib. de calum. Et specialiter, persona pacifica: apud Polyb. ¶ In novo Test. πεσόωπον non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus ejus & circumstantiis: ὑποδεχεσθαι πεσόωπον. Luc. 20. c. & 21. ¶ Πεσόωπα, apud theologos, personæ in trinitate quæ & ὑποστάσεις, Greg. &c. ¶ Πεσόωπον etiam pro πεσόωπον à Platone comico usurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. grammat. Πεσοπικὸν, personale. Πεσοπεῖα personata: pro πεσοπόσατα, &c. Attici dicibantur vas æneum echino simile, leonum hominumve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. Poll. Πεσοπεῖον, seu πεσόωπιον, & πεσοπεῖα; persona seu larva: Demosth. de malè gest. leg. Athen. l. 14.

Πεσοπεῖον, parva persona seu larva. Poll. ex Aristoph. Danaid.

Decomp. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem.

Α'μφιπρόσωπος, utrinque faciem habens: Plut. in Numa.

Α'ντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obversam. Xenoph. Hellen. 6. & Athen.

Α'ποπροσωπίζομαι, faciem purgo: sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Α'πρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. Item qui personam, i. larvam non habet. Idem.

Α'ύτοπρόσωπος, non personatus, Luc. in Tim. Basil in Hexaëm.

Α'ύτοπρόσωπα, scripta, in quibus autor ex sua persona docet, nulla extrinseca assumpta. Ammon. in Categ. Aristot. αὐτοπρόσωπος ὑποκειτὴς, qui sine persona agit, Athen. l. 10. vel cui sua ipsius facies affingitur. Hermog. Α'υτοπροσωπεῖν, facere aliquid quis dicitur, quum ipse coram id agit: Syn. ep. 114. Α'υτοπροσώπως, in vel sub propria persona, coram. Syn. ep. 139. & 142.

Δεινοπροσωπέω, terribili vultu seu aspectu sum.

Δευτεροπροσωπος, qui secundæ personæ est. Δευτεροπροσωπέω, sum secundæ personæ vocres gram.

Διπρόσωπος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. l. 1. & Luc. apud Gal. ad Glauc. διπρόσωπος ὑμνοαρῳδὸς, exp. biforme emplastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ε'μπροσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ε'τεροπροσωπος & ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diversæ personæ est. Ε'τεροπροσωπικῶς, in alia persona. Ε'τεροπροσωπέω, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu, qui formosa facie est. Aristoph. in Plut. Athen. l. 13. Item speciosus, honesti speciem præferens. Dem. pro cor. Item qui hilari & læto vultu est. Soph. in Ajace. Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte. schol. Soph. Εὐπροσωπία, bonus aspectus. Εὐπροσωπέω, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 6.

Καλλιπροσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegante pulchraque est Athen. l. 11.

Κερκοπροσωπος, qui aristina facie est, arietem facie sua repræsentans. Luc. de sacrif.

Κυνοπροσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μονοπροσωπος, qui unius tantùm personæ est. Μονοπροσώπως, sub una tantùm persona.

Ο'μοιοπροσωπος, qui ejusdem personæ est. Ο'μοιοπροσώπως, ejusdem personæ sum.

Πλατυπροσωπος, qui lata facie seu fronte est. Aelian.

Πολυπροσωπος ἰφασὶς à Lycophrone dicitur propter multiplicem & quasi multiformem astrorum aspectum. Aristot. rhet. 3.

Σεμνοπροσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert. Σεμνοπροσωπία, gravis persona, seu gravitas, dignitas oris. Σεμνοπροσωπέω, gravitatem vultu præfero. Aristoph. in Nub. ἐφ ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖτε.

Σμικρόπρωπος, qui aspectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plat.

Σκληροπροσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem vultu prodens.

Σκυλλοπροσωπος, idem quod κυνοπροσωπος.

Στρογγυλοπροσωπος, qui rotunda facie est. Aristot. de hist. 2. Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona. (nim.

Τετραγωνοπροσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φαινοπροσωπέω, faciem meam offendo & conspiciendum me præbeo: utitur Cic. ep. Att. 10. l. 7.

Πυρρωπὸς, cui facies rutilat: seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorum genere.

Πυρῶπις, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. πυρωπὶς ὦφις, exp. πυρωδεις.

Π'οδαπὸς, qui ex roseo aspectu. Dioscorid. Ποδῶπις, quæ roseo est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τὰς ὄψεις. Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. 3. Xenoph. Pæd. 1.

Σκυθρωπάζω, sum vultu terrico & superciliis contractis. Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu terrico & mœsto, mœstum vultum gero: contrario supercilium. Suid. ex Aristoph. Ω'ς ἑδὺ οἶσθ' ἀρὶν σκυθρωπάζειν μόνον. Xen. Pæd. 6. μὴ σκύπας ξένοις ὀφθαλμοῖς ἀνδρώπους ἀνδυνοντες τῶν ἀγελοδόρων. (cum Plut.

Σκυθρωπικὸς, vultus terricus & mœstus, superciliorum retractus. Suid. vide in comp. ex Ο'φ.

Στυγεροπὸς, invisus, cujus conspectus odio nobis est: vel ad cujus conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερωπὸς, cum odio aspiciens, inviso aspectu & torvis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Τετραπωδὸς, monstrosus aspectu, portentosus. Hom. hym. in Pan.

Τιλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur &, procul semotus: Soph. in Ajace.

Τειώπης, qui triplici aspectu est, trifermis.

Τειοπὶς, ἰδ-ος, ἡ, ternos oculos habens, seu tria foramina: genus monilis: tres velut oculos pensiles vel appensos habentis. Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλὸς, cæcus, ὁ τυφλὸς τὰς ὄψεις. Apud Nic. in Ther. τυφλὸς ὄφις sunt serpentes quidam, qui aliàs etiam dicuntur τυφλίδες.

Υ'δρῶψ, ὦπ-ος, ὁ, qui hydrope laboranti similis est: hydropicus, apud Hippocr. lib. 2. epidem. teste Galen. in lex. ¶ Υ'δρωψ, (substant.) hydrops, aqua intercus seu quæ inter cutem apparet: morbus cujus species vide apud Hippoc. & Galen. Nicand. in Alexiph. ἀνὴρ ὑπὸ ὕδρωψ. Τυμπανίεις αἰὰ μέσον ἀφυσσέτω ἐμπεπλῆσθαι. Α'μφὶ δὲ οἱ γύαις τεταν θεῖφαίνεται ἐγρῶ. ¶ Et ὑδρωψ εἰς ἀμίλιαν, morbus qui aliàs φλεγμὸς & διαθύτης nominatur. Plinio urinæ profluvium, apud Gal. de caus. symptom. libro 3. ¶ Υ'δρωψ, dicitur etiam ferosa illa & mucosa proles, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Υ'δρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi propius.

Υ'δρωπικὸν πάθος, idem quod ὑδρωψ.

Υ'δρωπιάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 3. c. 1. βοηθεῖ δ' ὑσεγέσιν ἐπιλαπτικοῖς ἀφεχρῶσι ὑδρωπιᾶν.

Ε'ξυδρωπῶ, (comp.) hydrope corripior. Aristotel. hist. anim. lib. 5. cap. 20.

Υ'πόπωρ, τὸ, (q.d. subocular) pars quæ subjacet oculis: unde ὑπώπια. Iliad. μ. ¶ Item fugillatio sub oculo. species ecchymatis, quæ oritur ex plaga sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A'quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: ut est in append. Dioscor. quòd fugillata & livores omnes tollat: ut restatur. Dioscor. in descriptione thapsiæ. l. 4. c. 157.

Υ'πώπια, τὰ, propriè dicuntur ossa juxta nasum oculis subjecta; generaliter autem quicquid oculis subest, sicut & ὑπωπιον. Frequentius sic appellantur ictus quos quis accipit, quum contunditur & fugillatur. Aristoph. in Vesp. σεῖς ταῦτα ποιεῖτε μὴ λάβης ὑπώπια. Item calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere. Suid.

Υ'πωπιάζω, fugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis: aut generaliter. fugillo aliquam corporis partem & plagis contundo. Laërt. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c.

Υ'πωπιασμὸς, fugillatio, contusio alicujus partis corporis quæ est sub oculis.

Υ'σωπος, ου, ἡ, vel ὕσσωπον, ου, τὸ, hyssopus: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 30. Sic dici volunt quasi ὑμῶπον (pro χειμῶπον) ἐπὶ τὸ θερμόν.

Υ'σσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu, ut φαιδρωπὸν ἦμαρ. Eur. in Orest.

Χαρωπὸς, sive χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens: vel lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χαρωπὸν ἦμαρ quoddam dicitur χαροπῶν & χαροπὸν, qui eo sunt prædicti. Is color putatur esse cœruleus & caprinus: vel etiam fulvus, inter quos alioqui magna est affinitas. Sic apud Theocr. idyl. 21. ὑμματα χαροπώτερος, apud Hom. & oculi magis cæsii seu glauci. Et χαρωπὸς λέων, apud Hom. & Hesiod. fulvi leonis. Et in epigr. χαροπὸν κύνα, cæruleus fuscus. De discrimine verò τῷ γλαυκῷ & χαροπῷ vide Aristot. de gen. an. l. 5. Χαρωπὸς etiam Herculis cognomentum fuisse traditur.

Χαροπότης, ητ-ος, ἡ, color cæruleus seu cæsius. Plut. lib. de Iſid. & Oſir.

Υ'ποχαροπὸς, (decomp.) aliquantum cæsius, seu glaucus, aliquatenus cæruleus. Xen. in Ceneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: ut χρυσωπὸς ἥλιος, apud Eurip. in Electra.

A'νθρωπος, Μασχαλὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ὀπτάνω.

Γυναικοπίτης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator seu observator. Eustath.

Ο'βριοπίτης, qui circumcirca vagis oculis investigat quod petat. Παιδοπίτης, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίτης, virginum nimis avidus inspectator seu observator. Il. λ. Πωλοπίτης,

Πωλοπίτης, ὁποτ' ἰδὼν τὸς πυῤῥὸς, ruforum nimis avidus inspectator, &c. Eust. ex Aristoph.

Composita ex ὀφθαλμὸς.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ, ἡ, oculos habens caprinos. Est & gemmæ nomen.

A'ντόφθαλμος, adversis oculis intuens, oppositus oculis. Epigr.

A'ντοφθαλμιάω, intuentum obtueor. Sapient. c. 12. ἀντοφθαλμιᾶν ἐωώστασι σοι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. Ἀνθαλλον βαρυτέρας ἀποδείξεις πεφισκευῆς, ἢ ἰς ἀντοφθαλμιᾶν δωώμενοι τοῖς πολεμίοις. Sic & navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27.

Βόφθαλμος, τὸ, buphthalmus: herba quam Dioscor. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. cap. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem representantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόωμα τος, apud Dioscor.

Ε'υοφθαλμία, oculos alicui rei adjicio: seu oculos in aliquem rem conjicio, fixi ea desiderans.

Ε'υοφθαλμιάω, oculi in me conjiciuntur & appetor.

Ε'υοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in deliberatam arboris partem insero, vel aperto in arborem oculo semen includo. Theophr. de caus. pl. l. 5. ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐυοφθαλμίσεως δένδρων ἐν τοῖς πολίτων διαφορῶν.

Ε'υοφθαλμισμὸς, inoculatio Theophr. hist. plant. l. 2. αἱ δὲ ἐμφυτείαι καὶ ἐυοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γίνεται.

Ε'ξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: seu cui oculi quasi extant & ἐπιπάλλει sunt. Xen. de re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐυρηκεῖς μᾶλλον φαίνεται τὸ κοιλοφθάλμε. Exponitur &, inconsideratus, apud Poll. l. 1.

Ε'πιφθάλμιος, oculo impositus, supra oculum situs.

Ε'πιφθαλμίδιον, oculos injicio & concupisco, adnisto. Plut. in Cæsare τοῖς χρήμασιν ἐπιφθαλμιῶντος. Plut. in vita Dem. οἱ μᾶλλον ῥήτορες ἢ ὁ ἐπιφθαλμιάσαντες περὶ τὸν πάντων ἐπιθυμοῦντα.

Ε'πιφθαλμίων, idem. Plut. οἱ δὲ σφαιρῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐπιφθαλμιοῦντες ἀφῄρηνται.

Ε'τεροφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. Plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ἑτεροφθάλμων τὸν Ἑλλάδα. In Hippiatr. sic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui est pulchris & venustis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis alienis gratus est & jucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. polit. 2. εὐόφθαλμον ἀνθρωπον, exp. honestum est sive bellum auditu.

Εὐπροσώπος, cum quadam oculorum venustate & gratia: seu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλοφθαλμος, qui cavis oculis est, cui oculi in cavo recessu subsident. Xen. de re equ.

Κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμόω, cavis oculis sum: seu oculi mihi subsident & cavitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμία, caninis, i. impudentib. oculis aspicio. Hesych.

Διακυνοφθαλμίζομαι (decomp.) impudenter aspicio, in faciem procaciter resisto. Idem.

Λαγόφθαλμοι, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò ut oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat sicut & leporibus. Vide Cels. l. 7.

Λεῳόφθαλμος, qui placido & mitis est aspectu. Suid.

Λυγόφθαλμος, qui oculis est impudentibus & audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. Est & gemmæ nomen. de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis. in Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui unicum natura oculum dedit. Ammon.

Ομφαλόφθαλμος, siccum habens oculum.

Ομφαλόφθαλμία, oculorum siccitas: vel lippitudinis aridæ genus: Aet. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Πλατυόφθαλμος, latos seu amplos habens oculos, Πλατυόφθαλμον à nonnullis vocatur stimmi, quoniam in callibleparis mulierum dilatat oculos: vide Diosc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Πολυόφθαλμος crebrosoculos seu gemmas habens. (laborat.

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis: seu qui dura lippitudine vide Aeginet. l. 3 c. 22.

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura: morbus oculorum: de quo

Τειόφθαλμος, (q.d. trioculus) cui tres sunt oculi. Plut. τοῖς πολυτραγμα. Est & gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 11.

Τ'ρῳόφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt: *cui oppon.* ξηροφθαλμος.

Τ'φλόφθαλμος, qui oculis subjacet. Τ'φλόφθαλμια, genæ ab inferiore parte subjectæ leviter & eminentes.

Ψωρόφθαλμία, lippitudo scabra, asperitudo oculorum.

Composita ex ὄσσομαι seu ὄσσος.

A'μβλυόσσω, sum, ἀμβλὺς τὸ ὄσσε, sum visu obtuso & hebeti. Vide & in A'μβλὺς.

Ε'πόσσομαι, prospicio, provideo, Hesych. Vide & in comp. ex Ο'πτ.

Κακοσσόω, vel divisim κακ' ὀσσόω, torvè intuens: vel mala præ oculis habens. Hesych.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, sterno. Odyss. δ. Η'δὲ μάλα κνώσσετ' ἐν ὑνειρέσιν τύλησι. Mosch. Idyll. 2. Τὴν ὑπνοσοφίσιον ἐνὶ κνώσσοισι δόμοισι. ✠ Etymol. per syncopen factum esse dicit, ex κεκνώσειεν, quòd inter dormiendum τὰ ὄσσε sint κεκλεῖ ἀέρα.

Πισόσσομαι, sive πεσησόσσομαι, aspicio, intueor. Il. π. Μηδ' ἐπ' ἀνθρώπων πεσόσσεσθαι ἐρίεννε. Item prævideo, præsagio. Od. ξ. Οὔ ποτέ μοι θάνατον πεσόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Sic & apud Apol. Arg. l. 1.

Τυφλόσσω, cæcus sum, sum πυελὸς τὼ ὄσσε. Vide & in Τυφλὸς, Nicandr, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita remotiora.

A'λάομαι, A'νόπαια. Βλέπω, Λύσσ, Σίνυμαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ε'χθοδοπὸς, ου, ὁ, odiosus. Soph. in Ajace. ἐχθοδοπῆ A'χιλλέως. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος. Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἐχθος vel ἔχθω & ὄσσω: aut ὁ, ἰ. ἀπὸ: ut sit ἐχθοποὺς, & per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum.

Ε'χθοδοπέω, ῶ, invisus sum, sum odio. Iliad. αἰ γὰρ ἐμὲ ὧδ' ἐχθοδοπήσαι ἐθέλουσι. Hesych.

Π'αλλόσσω, Π'αλωπέω, ῶ, & Π'αλωπίζω, vide in Π'αλος.

Στερόπη & ἀστεροπὴ, fulgur, &c. vide in A'στεροπη.

Ο'ΠΙΤΩ, Fut. ωσω, neo. εοῦο. Exponitur etiam, uxorem habeo, habeo in matrimonio, Iliad. ν. Δοῦλον δ' Α'χιλῆα δυναστὸν ἐὸν θεὸν ἀείσιν Ο'πυέμην. Sic Hesiod. in Theog. ἐπάκτιον δυναστέρῃ ὠπυίετο, dedit filiam suam in uxorem. Sic & Iliad. ν. Πρεσβυτάτῳ δ' ὤπυε δυναστῶν Υ'ποθηλάμοιο.

Ο'πύομαι, incor: vel in matrimonio habeor: Iliad. θ. Τὸν μ' ἐξ Αἰσύμνηθεν ὀτυμβίη τέκε μήτηρ. Aristot. ethic. 7. c. 5. ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας ὅτι ὑκ ὀπύουσι ἀλλ' ὅτι ὀπύονται.

Ο'πώδης, vide in Ο'πὸς. Ο'πωπη, in Ο'πτομαι.

Ο'ΠΩΡΑ ας, ἡ, autumnus. Odyss. λ. ἐπὶω ἐλθῃσι θέρος πολυκάρπε τ' ὀπώρη. Odyss. μ. οὔτ' ἐν θερείῃ τ' ἐπιόντι. Xen. Hel. 3. ἐπετέλεσε τὸ τεῖχος ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἐινῦς χρόνε περὶ ὀπώρας. Theophr. hist. pl. l. 1. ult. c. 9. τέμε 6 περὶ ὀπώρας. Exponitur etiam, ætas; ut νέα ὀπώρα, senescens ætas. Aristot. hist. an. l. 9. c. 4. Metaphoricè ὀπώρα, dicitur maturior ætas adolescentum, quæ puberratem seu juventam præcedit: quàm quæ sequitur μετόπωρον appellatur. Pind. Isthm. Ode. 2. ὅσις ἐὼν καλὸς ἔσχεν Α'φροδίτας ἀδεσπότοις μνάσειραν ἀδῆναν ὀπώραις. ¶ Ο'πώρα dicuntur etiam fructus autumnales. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 6. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πτάσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon. l. 10. ὀπώρας λέγεται ἡ χλοὴν τὸν καρπὸν ἔχουσα οἷον δ' ἀμυγδαλὰ μῆλα ἀπίδια, &c. ✠ Etst. scribit παρωνομάσθαι ἐκ τῦ ὀπὸς. Etymol. autem derivat ἀφὸ τὸ ὀλ & ἀφω. Itidem que Athen. l. 12. ὀπώρας esse dicit τὰ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον ἐν τῇ καρπῶν καὶ ἀνθῶν θεωρήματι.

Ο'πωρεὺς, ῆ, ὁ, autumnalis: ut ὀπωρεὺς ὄμβρος, apud Hesiodum in Erg. Et ὀπωρεὺς ἀστὴρ, Iliad. 6. canicula quæ senescente æstate exoritur.

Ο'πωρέσκος, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et ὀπωρεσκὴ, pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ο'πωρίμος, pomifer: seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ο'πωρίων, qui autumnales fructus emit & revendit. Hesych.

Ο'πωρίζω, f. ὀπωρίσω, fructus autumnales seu poma decerpo & colligo. Plut. in Pericle, τῶν χαλεπῶν τὸς φερομὸς ἀφαιρῶν, ὥσπερ ὀπωρίζωσιν οἱ βιαζόμενοι, ut ad colligendos fructus, volentibus pateret editus. Laërt. in Diog. Κατ' αὐτὸ ὀπωρίζειν. Et cum accusat. rei. Plato. de leg. l. 8. τὰς ἡδυπάθειας αὖθις ἐπονομαζόμενα ὀπωρίζειν ἔλεγεν. Philostr. in Heroic. ὀπωρίζει, fructus colligit. ¶ Item pomis vescor, seu fructibus autumnalibus. Aristot. hist. an. l. 9. ὁ δὲ θρύαλλος ὅταν ὀπωρίζῃ τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκπορεῖ.

Ο'πωρίζομαι, idem. Athen. l. 12. ὅπως οἱ βελόμενοι σφ' πλιτῶν ὀπωρίζονται, &c.

Ο'πωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio,

Composita.

Λευκόπωρον, poma seu fructus albos ferens. in Epigr.

Μεσοπωρέω, in medio autumni sum. Diosc. μεσοπωρούσης τῆς καλὰ τὸ ὀπώρας ἀκμῆς πευμάτα.

Μετόπωρον, ου, τὸ, q. d. tempus quod est post autumnum) senescens autumnus & in hyemem inclinans. Aristot. meteor. l. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίνονται μὴ ἔαρ ὂν μετοπώρε μᾶλλον. Metaphoricè in ætate juvenili μετόπωρον dicitur quum in virilem inclinat & barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μετοπωρινὸς, qui extremi & senescentis autumni est. Interdum & autumnalis: ut μετοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. & μετοπωρινὰ ὕδατα. Athen. Μετοπωρινὸν ὁμβρεῖν, autumnales mittere pluvias. Hesiod. in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, senescens autumnus & in hyemem vergens. Aristot. hist. an. l. 9. c. 49. Plut. symp. 8. Interdum & simpliciter significat autumnus: Bion. Smyrn. (in idyllio in

quo colloquuntur Cleodamus & Myrson de quatuor anni temporibus) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἄεια τίκτει.

Φθινοπωρινὸς, qui est autumni ad finem vergentis: brumalis. Plutarch. symp. 8. Athen. lib. 2.

Φθινοπωρὶς, dicitur oliva conditanea: seu quę in muria conditur, apud Suid.

Φιλοπωριστής, ῦ, ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis vesci amat: qui poma fructusq; autumnales libenter comedit. Epigr.

Ὄπως, vide in Πῶς. Ὅραμα, in Ὁράω.
Ὅρμενος in Ῥάμνος.

ὉΡΑ΄Ω, (ῶ, pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F. ὄψομαι, ab ὄπτομαι, aor. 2. εἶδον, ab εἴδω) video, cerno, Il. η, Οὐχ ὁρᾶας ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ. Odyss. υ, Εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Iliad. υ, Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Luc. de salt. ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Xen. ἡδέως ἀλλήλας ἑώρων. Cum particip. apud Euripid. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. ¶ Item metaph. animadverto, intelligo. Interdum expendo, examino Dem. pro cor. πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὁρᾷ με. Apud Eurip. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad navigationem habeo intentum. Item do operam, provideo. Thuc. l. 8. ὁρᾶν ὅτῳ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα.

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et activè pro ὁρῶ. Il. α, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. ν, ὢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ὅραμα, τὸ, visus, i. res quæ videtur: spectaculum. Aristot. in eth. Xenoph. de re equ.

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατὸς, οῦ, ὁ, qui videri potest seu cerni sub aspectum cadens. Aristot. pol. 8. Xen. Pæd. 1. Ὁρατὴς, οῦ, ὁ, spectator.

Ὁρατικὸς, videndi facultate præditus: ut ὁρατικὴ δύναμις. Plut. de def. orac. Item qui videre seu cernere potest. Plut. ibidem. Τὸ ὁρατικὸν, pro pupillæ loco, sede visus: in Hippiatr.

Οὖρος, οὖρος, custos, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀφοράω, ῶ, respicio, oculos converto ad aliquid: unde aor. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω: ut apud Luc. ἀπιδοῦσα εἰς βα... ος. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plut. in Lyc. ἀφορῶ εἰς τὰς κακοπολιτείας. Interdum significat, pertineo. ut apud Alex. Aphr. probl. l. 2. ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinere seu spectare.

Διοράω, transpicio. Itē perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in Nic. διόρα καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικὸς, perspicax. Damasc. & Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel ἐσορῶ, intueor, aspicio. Orph. de Deo. οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράᾳ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Od. ο, Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic & Il. μ. Od. ν.

Εἰσορῶμαι, aspicior, &c. Odyss. γ, Ὥστε μοι ἀθανάτοισιν ἐναλίγκιος εἰσοράασθε. Et activè idem quod εἰσορῶ. Il. ψ, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους.

Ἐνοράω, intueor in, defixos oculos habeo in, Xen. ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισί. Et metaph. animadverto. in Plut. in Rom. ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαρραλέον. Et in Lyc. ἐνεώρα τοῖς νομοθετήμασι τῦφον. Cum præpos. ἐν apud Dem. ἤρετό τινα μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη.

Ἐφοράω, intueor, oculis lustro seu perlustro. Item observo, Od. μ, Ἠελίου ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xen. Pæd. 5. ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ τι δέοιντο. Et simpliciter, video, cerno. Aristid. μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γινομένην ἐπιδεῖν. Item inspicio, visito: ut ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res administrare.

Ἐφορατικὸς, ὁ, peritus inspiciendi res & illis providendi. Xen.

Ἔφορος, inspector, præses. Philo de vita M. l. 1. Ἔφοροι, magistratus quidam Lacędemoniorum oppositi regibus qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. vide Plut. in polit. præc. & Thuc. l. 1. (pophth.

Ἐφορεῖον, τὸ, locus in quo ephori judicia exercebant. Plut. in a-

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. Luc. οὐδ' ἂν Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει. Item sum ephorus. Pausan. Σθενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος.

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. Item magistratus, quem gerebant ephori. Aristot. polit. 2.

Καθοράω, despicio, deorsum aspicio. Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perspicio, oculis lustro. Plato de rep. l. 4. ὅρα οὖν καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, &c. Et metaph. perspicio, animadverto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾶς.

Καθορατικὸς, perspicax. Poll.

Παροράω, limis oculis aspicio, transversum intueor. Xen. ὁ Καλλίας δὲ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Item conniventibus oculis prætereo, non animadverto, videre me dissimulo. Synes. ὅστις ἀσεβῆ συνόδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Exponitur etiam contemno, negligo. Athen. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Isoc. in Paneg. μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γιγνομένους. ¶ Item perperam aspicio seu video. Aristot. de in-

somn. τὸ γὰρ παρορᾶν καὶ παρακούειν, ὁρῶντος ἀληθινῶς τι καὶ ἀκούοντος ἐστὶν οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis aut conniventibus oculis aspexit dissimulans se videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις, ἡ, aspectus obliquus qui fit limis oculis. Plut. in symp. Exponitur etiam, contemptus, despicientia.

Παρορατικὸς, ὁ, qui transmittere solet per negligentiam & incuriam, qui talis est ut negligat. Plut. symp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xen. Pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. Item sino, ex neglectu permitto, video & patior: ut Isocr. ὑβριζόμενον περιορᾶ. Idem in Paneg. αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας. Xen. χαλεπόν ἐστι τοὺς οἰκείους περιορᾶν ἀπολλυμένους.

Προοράω, ante me video. Thuc. Item prævideo, *in metaph. signif.* Xen. Pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Apud eundem, ὀλίγα προορῶ περὶ τοῦ μέλλοντος.

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c.

Προορατὸς, qui prævideri vel provideri potest. Xen. Pæd. 1.

Προορατικὸς, prævidendi seu providendi peritus: providus. Philo de vita M. l. 3.

Ἀπροόρατος, (*decomp.*) qui prævideri non potest, ut ἀπροόρατον τὸ μέλλον, apud Eustath.

Προσοράω, aspicio. Pro quo Doricè ποθοράω: unde secunda persona Aeolica ποθόρησθα, apud Theocr. idyll. 6. Καὶ τὺ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, τάλαν, &c. Factum est autem ποθόρησθα ex ποθορῇς quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: unde & infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν: in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicior: sæpius metaph. animadverto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὸν περὶ τὰς τριαρίους καὶ τοὺς ἱππαγοὺς ἀγῶνα. Sic & Aristot. rhet. l. 1.

Ὑπεροράω, (propriè ultra seu ulterius aspicio) contemno, negligo, & quasi ad majora oculos converto. Greg. τῶν δυστυχούντων οἰκτιρμῶν, οὐδὲ πενίας ὑπερορῶν. Chrysost. de sacerd. μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς. Cum accusat. Aeschin. contra Timarch. ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω οἵους ἀνθρώπους ἀπηλλάξεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο ὡς καταφρονοῦντας μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορῶντας δὲ τοὺς νόμους, &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihili facio: ut apud Xen. πάντα τ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν περὶ τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Ὑπερορῶμαι, contemnor, unde ὑπερεωραμένος, contempti habitus, apud Demosth.

Ὑπερόρασις, ἡ, despicientia.

Ὑπεροπτικὸς, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφοράω, seu potius ὑφορῶμαι, (q.d. subaspicio) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δὲ ὑφεωρᾶσθαι καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Philo de vita. M. l. 1. λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ ἐν τέλει καὶ τὸν νεανίσκον ὑφορώμενοι. Exponitur etiam, reformido: ut apud Suid. οὐδὲν ὑφορώμενος τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα ταῦτα ἐτέλει σεμνῷ προσώπῳ.

Ὑφόρασις, suspicio. Ὑφορατικὸς, suspicax.

Ὑπόδρα, (adverb.) torvè, torvis oculis, & suspiciendo aliquantum tortis, *ut fit in ira*: Il. α, & alibi apud Hom. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, torvè intuitus. Fieri ex ὑπόδρα pleonasmo τοῦ δ, scribit Etymol.

Ὑπόδραξ, qui torvis aut limis oculis est, torvus, Nic. Ὑποδρακίη, torvus aspectus. Hesych. Ὑπόδρις, Idem quod ὑπόδραξ, apud Nonn.

Comp. sine prępos. ac primùm formata ex secunda aut tertia persona præt. perf. pass.

Ἀορασία, ἡ, visus privatio, cæcitas.

Ἀόρατος, invisibilis, non aspectabilis Plato: τοῦτο δὲ ἀόρατος, πῦρ δὲ καὶ ἀνὴρ καὶ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε. Item activè, qui non vidit. Polyb.

Δυσόρατος, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest.

Εὐόρατος, quem facile videre licet. (Xen. in Hipparch.

Composita remotiora.

Τιμάορος, ου, ὁ καὶ ἡ, punitor, ultor: ὁ τῆς τιμῆς καιροὺς ὁρῶν, vindictæ & pœnæ infligendæ occasiones observans: ut τιμάορος ὀργή, apud Nonn. & ἥρωες Λιβύης τιμήοροι, apud Apol. Arg. l. 4. Exponitur &, auxiliator. Hesych. Τιμάορος.

Τιμωρὸς, (contractum ex precedenti) idem. Aristot. de mundo. τῷ θεῷ ἀεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. Xen. Pæd. 4. ἥκω πρὸς σέ, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καὶ σὲ τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι. Exponitur & adjutor.

Τιμωρία, ἡ, ultio, vindicta: propriè dicitur respectu punientis, ut ipsi satis fiat, sicut κόλασις ratione penas luentis Xen. in Cyneg. τοσαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Idem, τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδί, impetro ultionem cædis filii. Dicitur ἐπιθεῖναι τιμωρίαν, imponere seu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. & pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. & τιμωρίᾳ μετιέναι, apud Aeschin. in Ctesiph. Item qui patitur pœnas, dicitur ἀναδέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. l. 5. Et δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem l. 4. τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Aeschin. ¶ Item τιμωρία, auxilium, subsidium. Thuc. l. 3. ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Sic & l. 1. & 5.

Τιμωρέω

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω, punio, ulciscor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ τῶν ἡβώντων μαστιγοφόρους ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. Act. Apost. cap. 26. τιμωρῶν αὐτούς. Cui additur & genit. ut apud Eurip. in Orest. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, ubi *subaud.* ἕνεκα. Dicitur τιμωρεῖν τινι ulcisci injuriam alicui factam: ut apud Eurip. in Orest. Ἀνόσια μὲν δρῶν ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Herodot. τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hell. 7. & Herodian. l. 4. Huic dativo additur interdum accusat. rei: ut apud Plat. in apol. Socr. εἰ τιμωρήσεις Παλαμήδει τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & τιμωρεῖν ὑπέρ τινος: ut apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν. ¶ Item τιμωρῶ, auxilior, opem fero: interdum & tueor, defendo. Thucyd. lib. 1. τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Aelian. Διονύσου τιμωροῦντος τῷ ξένῳ δυστυχεῖ καὶ πάθουσῃ τραγῳδίας ἄξια. Sic & apud Plut. in Rom.

Τιμωροῦμαι, punior, &c. Plato de leg. ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένων, &c. ¶ Item activè, idem quod τιμωρῶ. Demosth. in epist. Phil. οὓς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐν δεξιᾷ ἐρῶ ἤ προσῆκεν. Aristot. eth. 3. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Thuc. lib. 1. ὑμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ἡμετέρους τιμωρουμένοις ἐμπεδοῦν ἴσασι, nobis ulciscentibus hostes nostros. Dicitur & τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, injuriam alicui illatam ulcisci, ut apud Plat. de leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Τιμώρημα, τὸ, pœna, supplicium. Plato de rep. l. 2. (dex

Τιμώρησις, ἡ, pœnæ inflictio. Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, punitor, ultor, vin-

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρίαν. Item ad pœnas exigendas propensus, crudelis. Aristot. ethic. l. 4. c. 5.

Decomp. Ἀντιτιμωρέω, vicissim punio, pœnas reposco. Euripid. in Iphig. Taur. & Xen. Hell. 4.

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna non est sumpta, inultus. Thuc. l. 6. Item cujus injuriam nemo ultione persecutus est. Idem. l. 3.

Ἀτιμωρήτως, & ἀτιμωρητὶ, impunè. Plat. de leg.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciscor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 2. μὴ ὀργισθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προετιμωρήσατε.

Τομουρὸς, exp. vates, ὁ, τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν. Eust. in Od. π.

Μωρὸς, Πρῶρα, quomodo huc pertineant vide suis locis. Φρουρὸς vide in comp. ex. Οὖρος, custos.

ὈΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, organum: instrumentum. (✠ ᾧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον: ut Plut. tradit, quasi ἔργανον,) Aristot. eth. 8. c. 13. τὸ δ' ὄργανον ἄψυχος δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. lib. 4. μούσης ὄργανα. Plerumq; absolutè ponitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπὲς ἠχοῦσι. Athen. lib. 13. παντοίοις ὀργάνοις καὶ ᾠδαῖς φωνίαις παρέπεμπε τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulū architectonicum, & bellicum. Athen. l. 5. μετεξήντλησε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: ut cerebrum, cor, jecur, &c. Metaphoricè verò de aliis dicitur tam inanimis quam animatis: ut sidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plut. in pol. prec. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem Soph. in Ajace Vlyssem dicit esse ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον. ¶ Invenitur & pro ipso opere usurpatum, apud poëtas, ut apud Soph. ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ὀργανικὸς, οῦ, ὁ, instrumentalis, organicus. Aristot. eth. 3. & polit. 1. Plut. in sympos.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot. eth. l. 1. c. 9.

Ἀργαλέος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀνόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, instrumentorum expers. Plut. in Pericle: ἀνόργανος βίος τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

ὈΡΓΑ΄Σ, άδος, ἡ, locus Deo sacer & quem colere nefas est, ut sunt luci & saltus, & campi inculti. Plut. in Pericle. ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xenoph. in Cyn. ἵστανται μὲν αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν ναπῶν, ὥστε τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη τὰ τραχέα, εἰσβολαὶ δὲ εἰς τὰς ὀργάδα καὶ τὰ ἕλη καὶ ὕδατα. ¶ Ponitur & pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. ✠ Videtur dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, παρὰ τὸ ἀργὴ πως εἶναι καὶ ἀνέργαστος.

ὈΡΓΑ΄Ω, ῶ, appeto impatienter. Propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine & quodam ejus impetu concitantur. Plut. symp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον, καὶ σπαργῶνται πρὸς τὸ γυναῖκα. Aristot. hist. anim. lib. 6. δῆλαι δέ εἰσι καὶ αἱ ἵπποι καὶ οἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδοίων καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν. Dicitur & generalius de rebus inanimatis: ut apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic & succi dicuntur ὀργᾶν, in plantis, apud Theophr. de caus. plant. l. 1. Item humores in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: ut apud Suid. in vita Thucyd. ὡς ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Sic & apud Plut. & Thucyd. ✠ Derivatum nonnullis videtur ab ὀργή,

quo significetur ὁρμή. Aliis verò ab ὀρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, instigo sive incito, accendo, & promptum reddo. Aristotel. probl. sect. 2. τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὴν σάρκα ἀνιέν, αὐτήν τε ἀραιοῖ, καὶ τὰ ἐντὸς καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάκρισιν καὶ ἐξαγωγήν. ¶ Frequentius significat, mollio, subigo. Aristoph. in Avib. χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον. Nicand. in Alex. Ὀργάζων λίπει ῥοδέῳ.

Ὀργάζομαι, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Ἐόργη, ης, ἡ, cochleare, rudicula. Poll. l. 6. c. 13. Eustath. ex Ael. Dionys. & Paus. qui & ab ὀργάζω, id fieri scribit seu ὀργάζομαι.

Ἐοργέω & ἐοργίζομαι, cochleari agito, rudicula commoveo & subigo: prius apud Poll. loco citato: posterius apud eosdem Ael. Dionys. & Paus. teste Eustath.

Composita.

Ἀνοργάζω, Hesych. exp. ἀνακινῶ, ἀναλλομαι: item τὰ παιδία ταῖς χερσὶν ἀναβάλλω.

Ἐποργάω, impetu concitor: *propriè*, libidinis.

Κατοργάω, unde κατοργᾶν. Hesych. exp. ὑπερακμάζειν, deflorere, vigorem amittere, & κατοργῶν πεπαλαιωμένος.

ὈΡΓΗ΄, ῆς, ἡ, ira: ✠ (παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, teste Etymol.) unde & Aristot. rhet. l. 2. ὀργὴν dicit esse ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. & in Stoic. defin. definitur esse τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. Plut. in Apoph. ὅπως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς συμβιοῦντας. Thuc. ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος. Dicitur δι' ὀργῆς ἔχειν τινά, succensere seu irasci alicui, apud Plut. in Themist. & Thuc. lib. 5. Et ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, pro eodem: apud eundem Plut. ibidem. Item ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ, apud Dem. Olynth. 1. pro quo Thuc lib. 2. dixit. ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς Ἀθηναίοις, Atheniensibus infensum esse. Dicitur & ὀργῇ φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem Thuc. l. 1. Et pro eodem πιθέσθαι εἰς ὀργήν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ ingenium quo quisque prędītus est, studium, mores. Sophoc. in Ajace ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργὴν θ' ὅμοιος. Theog. Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. Ὀργαὶ dicuntur etiam studia & voluntates, animi inclinationes, apud Thuc. lib. 3. ¶ Ὀργὴ Ionibus significat etiam τὴν πίσσαν, picem.

Ὀργίλος, ου, ὁ, iracundus. Aristot. rhet. 2. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Ὀργίλως, iracundè. Demost. in Mid.

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ δύναμις, ὀργῆς ὕλη τοῦ πάθους, ut docet Plut. de virt. mor.

Ὀργίζω, irrito, ira accendo seu inflammo. Xen. de re eq. ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μηδὲ ποιῶν. Aristoph. in Vesp. τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.

Ὀργίζομαι, ira accendor, irascor. Isocr. in Evag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γιγνομένων. Luc. in Hermot. στοιχῶν τῷ ἄκρῳ οἴῳ, μηθ' ὑφ' ἡδονῆς καταπατεῖσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστικὸς, οῦ, ὁ, exp. irritabilis, proclivis ad iram.

Ὀργαίνω, idem cum ὀργίζω, Soph. in Oedip. tyr. καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας.

Ὀργάω, Ὄργια, quomodo huc perineant vide suis locis.

Composita.

Ἄοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, nec ad iram concitatur: lentus. Suid. ex Cratino.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q.d. inirascentia: non irasci, lentitudo. Aristot. ethic. 2. c. 7.

Ἀόργητος, qui non irascitur seu irasci solet, qui ad iram permoveri non solet, aut potest. Luc. in Hermog. Τὸ ἀόργητον ἀνδρός ἐστι σοφοῦ.

Ἀοργήτως, sine ira, ita ut non irascaris: item lentè, ut ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας lentè ferre injurias.

Ἀπόργης, iracundus, unde ἀποργίστερος, apud Hippocr.

Ἀποργίζω, irrito. Ἀποργίζομαι, irascor.

Βαρυόργητος, qui gravi ira exardescit. (vel irascor.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. Διοργίζομαι, ira accendor,

Δύσοργος, iracundus, vel qui graviter irascitur. Soph. in Ajace.

Δυσοργησία, difficilis ira. Hippocr. de succ.

Ἐξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζω. Xenoph. de re equ. ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὲν αἰτιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο.

Εὔοργος, qui non irascitur, vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. Interdum in bonam partem, pro eo qui justè succenset & quum res postulat.

Εὐόργητος, qui facilè seu levi de causa ira accenditur, iracundus. Plutarch. de defect. orac. εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾶος. Item in bonam partem, qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesych.

Εὐοργήτως, iracundè: seu animo moderante iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω, in iram concito, irrito. Ephes. c. 6. πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, Sic & Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoveor, irritor.

Παρόργισμα, τὸ, & παροργισμὸς, ὁ, concitatio in iram, vel ira, in quam quis concitatus est. Ephes. c. 4.

Περιοργὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, iratus, seu obiratus: vel etiam vehementi ira

pertinens. Πεεὶ ὀργυιᾶς, iracundè. Hesych.
Περιορρίζομαι, insuper irascor.
Ὑπορρίζομαι, subiracor, paulùm irascor.

-Ο῎ΡΓΙΑ, τά, propriè, sacra Liberi: abusivè omnium Deorum, inquit Servius: qui tamen alibi contrà scribit ὄργια, apud Græcos dici omnia sacra, abusivè verò sacra Liberi orgia vocari: ✠ vel ἀπὸ τῆς ὀρχῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium jugis vel locis cælo proximis, sacrificare consueverint. At schol. Apollonii περὶ τὸ εἴργειν τὰς ἀμυήτους αὐτῶν. Theocr. Idyll. 27. Σιὼ δ' ἐπέφλεξε ποσὶν μανιάδι Θ ὄργια Βάκχα. Plut. ad Colot. τὰ Ε῎πικάρπα θεόφαντα ὄργια. Synes. epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando secretiora & magis arcana sacra sic dicuntur: unde exponitur etiam μυήσεια. Luc. de saltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκα.

Ο῎ργιάζω, orgia seu sacra peragro. Plut. in Num. Θυσίαις καὶ τελεταῖς καὶ χορείαις ἐς αὐτὸ ἀφιγάστε καὶ κατέσχε. Sine casu. Apoll. Arg. 2. ἐνθ' ἐνέπεσε Διὸς Νυσήιον ἃς Ο῎ργάσαι τε καὶ τελέσσαι χρεώ. Herodian. l. 1. ὀργιάζον ἐπὶ τῷ πατρὶ Γάλλοι. Ο῎ργιάζειν τὸν θεὸν. exp. sacrificiis Deum placare apud Plat. Item ὀργιάζω, sacris initio. Philo de vita M. l. 3. αὐτὸν τε καὶ τὰς ἀδελφιδᾶς ὠργίαζεν. Pro ὀργιάζω, dicitur & ὀργιάω. Hesych.

Ο῎ργιαστὸς, dicuntur ipsa sacra quum peraguntur. Plut. de def. orac. Exponitur etiam activè, rem divinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

Ο῎ργιαστὰς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. & in Alex.

Ο῎ργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. & de def. orac.

Ο῎ργιαστικὸς. cos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

Ο῎ργιοφῶν Θ, ὁ, qui orgia deorum peragit: sacerdos. Æsch. in Mysis. Ποτνιᾶ Κούρα χαίρε σεῦ τ' Θ ὀργεών. Antimach. in Λύσης γ. ἐλ. Καθαρνὰς δῖκε ἀγυκλέας. vide & Poll. l. 3. c. 4.

Ο῎ργεῶναι, αἱ, sacerdotes. Hesych.

Composita.

Α῎ορ γιαστ Θ, ου, ὁ καὶ ἡ, qui initiatus non est orgiis seu sacris: seu qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀορ για quoque alicui dicuntur, qui ea non celebravit: apud Suid.

Α῎ορ γία, ας, ἡ, sacris seu orgiis nondum iniciatum esse. Hesych. & Suid.

Ε῎ξορ γιάζω, ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio & idoneum reddo. Aristot. polit. 8.

Κατορ γιάζω, orgiis initio, vel ad orgia & sacra præparo. Plut. in Sol. Hinc & part. pass. κατορ γιασμένος Θ, initiatus, consecratus, devotus, apud eundem in lib. an seni, &c.

Φιλορ γιστὴς, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. & apud Nom.

-Ο῎ΡΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, Herodot l. 2. mensura est sex pedum. Poll. l. 2. ὀργυὰν esse dicit mensuram quæ inter ambas manus expansas con inetur, simul mensurato ipso pectore: Plinius ulnam appellt. Ab aliis interdum exp. passus, nonnunquam tres passus. at Aristot. ὁδὲ φάγει πεσπαδεύων ἐπὶ τέτταρα ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτὸ βίπτων. Plin. exp. reddit in fuga simum interdum trium jugerum longitudine. Diosc. lib. 4. δένδρεά ἐχων ὑψηλ Θ, ✠ Derivari ab ὀρέγω facta syncope tradit Eustat. At Hesych. ἀπὸ τῆ τε γῆς μετρεῖν.

Ο῎ργυιὰ Θ, ulnam unam longus seu tres cubitos. in Epigr.

Ο῎ργυόω, ulnas extendo: unde ὀργυώσεις, apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυ Θ, qui decem ulnarum est. Xen. in Cyneg.

Τεσσαεσκαιεικόργυ Θ, *(decomp.)* trecécim ulnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theopr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Δίορ γυ Θ, duas ulnas longus. Ibidem.

Εἰκοσόργυ Θ, qui est viginti ulnarum. Xen.

Ε῎κατονταδόργυ Θ, qui centum ulnarum est.

Ε῎ννεόργυ Θ, novem ulnas longus. Odyss. λ.

Πεντηκοντόργυ Θ, qui quinquaginta ulnarum est.

Πεντόργυ Θ, quinque ulnarum. Xen. in Cyneg.

Τετεόργυ Θ, qui quatuor ulnarum est. in Epigr.

Τεσσεςηκοντόργυ Θ, quadraginta ulnas implens. Herodot.

Τεσσαρακοντόργυ Θ, triginta ulnarum. Xen.

Ο῎ΡΕΤΩ, & ὀρέγνυμι, (sicut οἴγω & οἰγνυμι) porrigo, extendo, seu tendo. Il. o. Εὖ γέτο γεῖθ ὀρέξαν εἰς ὑμετὸν ἀστερόεντα. Iliad. α. Πολλὰ δ' ἐμοῖτε φίλη πρόσπτο χείρες ὀρέγουσ. Plut. in Coriol. ἔτοιμ δ' ἀμ τὰς χέρας ὀρέγοντες ἑδέχοντο πολλῶν. ¶ Item porrigo, tendo, i. prebeo seu porrecta & tensa manu prebeo: itidem simpl. do. Odyss. ϱ. Εἶοι πάσσιν ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. Il. ε, ὑποπτέρεσιν πατὴρ Ζεὺς κῆδ Θ ὀρέξῃ. Il. ω, Θέτιδ δ' ὦρξε πόσιν. Hetodian. lib. 2. σωεχῶς βοῶντες ἐπέγνωσαν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον.

Ο῎ρέγομαι, porrigor. extendor. Il. π. (de Hectoris equis) Ποσσὶν ὀρορέξασθαι πτελεμίζει. Apoll. Arg. lib. 2. τῶν δὲ δώμασ ὀρέξατο γυμνοσύνησιν. porrigebatur pro lætitia. Et activè porrectis manibus prendo. Od. λ. Πίτναε ἐς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθ μνησάμενον. Sic & Od. e. Interdum significat, porrectis manibus capere seu prehendere cupio. Il. ϕ, Ω's ἄρα φωνήσας ὀρέξατο χερσὶ φίλησιν, Οὐδ' ἔλαβε. Il. ζ. Ω's ἐνὶπὸν ἔ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμ Θ Ε῎κτωρ. ¶ Item cupio, appeto: *more eorum qui protensis manibus aliquid prehendere cupiunt.* Iscor. ad Demon. ὧν χρὴ τὰς νεωτέρας ὀρέγεσθ. Synes. de insomn. ὅταν ὁδὸν ἀνοίξῃ τὴν ὕλην τῶν ἐνθ ὀρέγεσθον.

¶ *Derivata ab* ὀρέγω *seu* ὀρέγομαι, porrigo, extendo.

Ο῎ρεγμα, τὸ, quod porrigitur, seu extenditur. Eurip. in Phœn. Item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundum à se invicem distant. Aristot. de mundo.

Ο῎ρεκτὸς, ὴ, ὸ, porrectus: seu qui in longum porrigitur & protenditur: ὀρεκτὴ μελίη. Il. β.

Ο῎ρέγδλιν, porrectis membris. schol. Horn.

Ο῎ρχαδ, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Compota.

Α῎προ ρέγω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, protendo. apud Hippocr.

Ε῎προ ρέγομαι, porrecta manu prensio i. protenta manu capto & prehendere cupio: *quam additur dativus χειρὶ*: ut apud Apoll. Arg. l. 1. σιδαρῆ ἐπορέξατο χειεί. Item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμεν Θ.

¶ *Derivata ab* ὀρέγομαι, i. *appeto.*

Ο῎ρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 1. frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. & in præcept. sanit. & sympos. 7. probl. 2.

Ο῎ρεκτὸς, ὴ, ὸ, qui appetitur, seu appeti solet. Alex. Aphrod.

Ο῎ρεκτικὸς, cui appetentiæ vis & facultas inest: vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristoth. ethl. 1. cap. 13. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit: idem fere quod ἔρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: ut apud Diosc. l. 5. c. 13.

Ο῎ρεγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero, appeto. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. Ε῎γχεσιν ἠδ' ἐλάτῃσι αὐτοκασιγνήτου δ' ὠρεγνώντο.

Ο῎ρεγεῖον, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. Κἀπαῖδε πῶς οἴεσ δὲ μὲ τὴν χορείαν ἐρ γεῖν ; Apoll. Arg. l. 1. Οὐδ' ἔγω ἐκτελέσαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρέχθει. ¶ Est & verbum fictum ad imitationem soni & suspiria quod animam efflantes edunt. Il. ϕ. Πολλοὶ μὲν ὄδυσ ἀρχεῖ ὀρέγεον ἀμφὶ σὸ ἥρω Σαρπήδονα. Dicitur & de sono maris quem ad littus allisum reddit: apud Theocr. idyll. 11. Τὰν γλαῦκαν δ' ἁλὸς ἀϊὰ ποτὶ χέρσ ἐρέχθειν.

Ο῎ργὴ & Ο῎ρέγμια, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α῎νορ ξία ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, stomachi fastidium. Dioscorid.

Α῎νόρ κτ Θ, qui nihil appetit: peculiariter qui nullos cibos appetit. Plutarch. sympos. 6.

Α῎νορ κτος, sine ulla ciborum appetentia. Gal.

Α῎νορ κτὸς, nihil appeto, *videlicet ciborum.* Idem.

Ε῎υόρ κτ Θ, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod ἐυόρ κτον dicitur, quod stomacho appetitum cibi concilliat.

-Ο῎ΡΕΙΤΑΝΟΝ, sive δείγανον, ου, τὸ, vel ὀρόγανΘ sive ὀόγανΘ, ου, ὁ, aut ἡ, origanum: herbæ nomen. de qua Diosc. l. 3. cap. 32. ✠ διὰ τὸ χείρων ὄρεσιν: Eustat. tradit, derivans ab ὄρος & γάνω. Alii deducunt παρὰ τὸ ὄρειν ἡ γαρεῖν, qui visus claritati conducit: vel per antiphrasin παρὰ τὸ βίζῃ, pleonasmo literæ ν, quum sit herba δεν καυτική.

Ο῎ειγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Diosc. l. 5. c. 61

Ο῎ειγανίζω, origanum refero: vel origanum resipio.

Composita.

Α῎γρ ειόγανΘ, origanum sylvestre: herbę nomen quæ aliàs panace Heracleum, aliàs cumila nominatur. Diosc. lib. 1. c. 34.

Τραγόειγανον, & τραγόειγανΘ, origanum hircinum: frutícis nomen: apud Diosc. l. 3. c. 35. (s. c. 55.

Τραγοειγανίτης οἶνος, vinum è tragorigano confectum Diosc l.

Ο῎ρινὺς, ὀρινὸς. ἰρὶν Θ, ἰρείνης, vide in Ο῎ρ Θ.

Ο῎ρικτὸς, ὀρ῎ξις. in Ο῎ρίσω. Ο῎ρίσης, ὀρ῎υξις, in Ο῎ρίς.

Ο῎ΡΘΟ῎Σ, ὴ, ὸ, rectus, i. erectus sive arrectus. Od. σ. Οὐδ' ὀρθὸς ῥώσασι σθῆσι ποσὶ. Iliad ω, Ο῎ρθαὶ δ' ἵκανε ἴχνια. Plut. in Symp. θαδίωσ ὀρθοὶ ἐπὶ δυῶν σκελοῖν. Xen. ὀρθὸν ἔχων τὸν τράχηλον διαρρήδην, audacter spondebat.

Διόρθωμα, τὸ, correctio, emendatio. Aristot. pol. 3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristot. pol. 3.

Διορθωτὴς, οῦ, corrector, qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, qui emendare & corrigere potest. *(nequit.* *Decomp.* Α῎διόρθωτος, inemendabilis, qui corrigi & emendari potest. Ἀνεδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ε῎μπεριόρθωμα, insuper corrigo & emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Ε῎μπλόρθωτικὸς, ὴ, ὸ, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτ Θ, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ep. ad Demag.

Περιδιόρθωμι, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & περιφραστικὴ & περίσσωσις, dicitur quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Πρωτοδιόρθωμαι, idem quod διορθώμαι in poster. fig. Aes. Ε῎ξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ε῎υρθώμαι, idem. Soph. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθω βίον, vitam tuam erige, i. stabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, instauro. Item felici successu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις καὶ σφαλόμενος καὶ κατορθώσας δ' ἐμοῦ. Sic Chrysost. κατορθῶσι τὰς πολλὰς, & Theophrast. hist. plant. lib. 4. c. 12. κατορθοῦν δλίγα παρὰ τὰ ἐρωμενα, parum prospero uti successu. Expunitur etiam, constituo, seu prospero successu usus constituo vel compono. Herodian. l. 3. κατορθώσας δὲ καὶ τἀν αὐτοπολλῷ, rebus ad orientem prospere gestis & constitutis.

Κατορθόομαι, felici successu geror. Thuc. l. 8. γιγνόμενος ὅτι ἐπιθυμία ἐλάσσω κατορθοῦτο, σφονία δὲ πλείω. Sic Herodian. l. 3. τὰ οὖν αὐτοκράτορι κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. Item rectè factum.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ gestio & administratio, seu res feliciter gesta, prosper successus. Herodian. lib. 3. μεταμορφωθῶν, μεδὲ ξεις ἢ μεμῖχθαι τῆς κατορθώσεως πμῶν. Item recta affectio.

Κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. ethic l. 2. c. 3.

Decomp. Δυσκατόρθωτ Θ, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

Ο῎ΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum: diluculum: propriè primum diluculi punctum. Aristoph. in Avibus. ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς. Plut. symp 3. πὼ γὰρ ἐστέγειν, ἅ πὼν αφ' ἑσπερου τὸν δὲ ὄρθρον, ἐκ γὼ. Theoc. idyll. 18. Νῦν μὲν κεῖμες ἐς ὄρθρον, τεδιθύρυς sub diluculum. ✠ Quidam derivant παρὰ τὸ αἴρειν ὀρ Θ δὲς ἡμᾶς πονεῖ ἢ πλεχύρεις ὄντας. Etymolog. dictum scribit, ὅτι εἰς ἔργα ἡμᾶς ἐγείρει.

Ο῎ρθινὸς, ὴ, ὸ, matutinus: ut ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigr. & ὀρθρ ὄρος Θεινὸς, Apocal. c. 22. Τὸ ὀρθεινὸν, matutino tempore. Luc. in Gallo.

Ο῎ρθεσθ Θ, idem. Thu. ὀρθεσθε ἐπέγειν ὁδῷ, ἐπορεύοντο, diverso itinere matutini perrexerunt. Ο῎ρθειον adverbialiter accipitur pro matutino tempore, apud Aristoph. & Theophr.

Ο῎ρθ Θ, ἄω, matutinus aliquid ago. Theoc. idyll. 10. Τὰν δ' ἐτὸν Συρακόσιον ὀρθεπελεύσεσθαι ἐρατὰ Μυσιάθεν ἐς καρεὸ καὶ ξυνὰν ὀρθρευέσσαι

Ο῎ρθρεύομαι, idem Luc. in Micyllo, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμεν Θ διανύειν τὰ πολλὰ σῦν ἔργων.

Ο῎ρθεύω, Idem Luc. 21. πᾶς ὁ λαὸς ὄρθευε πρὸς αὐτὸν, mane ad eum venit. *Compota.*

Ε῎πορθρεύω sive ἐπορθρεύομαι, & ἐπορθεύω, diluculo surgo. Poll. lib. 1.

Ε῎πρθεισμὸς, ὁ, id quod fit matutino tempore. Plut. symp. 3. probl. 7.

Πρόορθρον, τὸ, tempus antelucanum diluculo proximum. Thucyd. lib. 7. Interdum simpliciter exp. diluculum: ut apud Herodian. lib. 6.

Ο῎ρθωσις ὄρθωσις, vide in Ο῎ρθόω. Ο῎σίνομαι in Ο῎ρέγομαι. Ο῎σίνομαι, in Ο῎ρέγομαι. Ο῎σῖλος in Ο῎ρος. Ο῎σινος, in Ο῎ρω. Ο῎σινος, &c. in Ο῎ρος. Ο῎ρόνη, in Εἴρω.

Ο῎ΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum: juramentum. Odyss. τ. αὐτὰρ πάντως ἐπέκειτο κλεπτοσύνῃ ὅρκιον. Odyss. λ. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον ὀμόσαι πνὶ, jurejurando fidem dare. Xenoph. Hell. 1. ὅρκους ἔλαβον ᾧ ἔδοσαν περὶ Φαρνάβαζον. Demosth. pro cor. τὸς ὅρκους τὸ πρῶτ ἐν ὤμοσαμεν, jusjurandum quam primùm exigere. Παραβαίνειν τὸς ὅρκους, jusjurandum violare. Demosthen. ✠ Deducitur ab εἴργω: quoniam ὁ ψεύδων κἀθείργυται πρὸς τὸς ὁμολογοῦντας. Eust. tradit: addens tamen, veteres quoddam ab ἔρος deducere, quoniam δεῖζοντες πρὸς ὁμολογοῦντας ὀμνύοντες.

Ο῎ρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando. Thuc. ὄρκοσιν τὰς σπονδὰς μεγίστοις ὅρκοις. ad maximum jusjurandum adegerunt: Plut. in Publ. ἐβούλετο διὰ σφαλῶν ὁρκῶσαι βουλή.

Ο῎ρκωτὰ, dicuntur legati qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Xen. Hell. 6.

Ο῎ρκίζω, idem quod ὀρκόω, jurejurando obstringo. Demosth. ἐὰν αὖ ὁρκίζωμι αὐτὸν. Interdum cum gemino accusat. & persecutione & rei, per quam adjuramus Orph. ὑράνὸν ὁρκίζω σε, cœlo teste & conscio te sacramento adstringo. Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, adjuro te per Deum.

Ο῎ρκισμὸς, οῦ, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio.

Ο῎ρκιστὴς, οῦ, ὁ, qui jurejurando adhibetur: ut θεοὶ ὅρκιοι, apud Th.

Ο῎ρκιστὸς, fœdus jurejurando sancitum. Iliad. β. ὅρκια πιστὰ τάμοντες, icto fœdere fido & firmo: item ea quæ ad fœdera jurejurando sancienda pertinent, ut ἔρος δ' ὅρκια κρατύνει. Il. γ. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκ Θ, ut Il. β, πῦ δὲ σωθείησ τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; sic & apud Thuc. lib 6. & Luc.

Composita.

Α῎μφορκία, ἡ, utrinque datum jusjurandum. Hesych.

Ε῎μπεδορκέω, ῶ, firmiter jusjurandum servo, sto pactis jurejurando firmatis. Herodot. in Melpom.

Ε῎ορκος,

E'νορκος,ος,ὁ ἡ, jurejurando obstrictus, juratus. Aeschyl. ἔνορκός εἰμι, jurejurando teneor. Et ἔνορκον λαβεῖν τὸν ὅρκιον, juramento populum adstringere, apud eundem. Item jurejurando comprobatus, seu firmatus. Plut. in Thes. ἔνορκον φιλίαν ἐπιστώσαντο. Dicitur & ἐνόρκιος pro ἔνορκος.

E'ξόρκωσις, jurejurando, interpositio juramento. (ratio.

E'ξορκόω, idem quod ὁρκόω, E'ξορκίζω, idem E'ξορκισμός, adjuratio.

E'πίορκος, perjurus. Hesiod. in Erg. τέκε πᾶσι ἐπίορκον ἀπάτιμον. E'πόρκιον adverbial. perjurè. Il. κ. ἐπίορκον ἀπόμοσε.

E'πόρκως, perjurè, perfidè, violato jurejurando.

E'πορκία, ἡ, perjurium. Naz. ὁ ὅρκος ὑπὸ ἐπορκίαν πίπτει.

E'πόρκιος, idem.

E'πιορκέω, ῶ, pejero. Il. τ. Οὐδ' ἐπορκήσω θεὸς δαίμονος. Amphides, Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείσεται Αὐτὸς ἐπορκεῖν ῥᾴδιως ἐπίσταται.

E'νεπεμπέω, (Decomp.) pejero. Aeschin. in Ctesiph.

E'πορκίζω, adjuro, ex can. 27. concil. Laod.

E'πορκιστής, οῦ, ὁ, exorcista: ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπορκέω, (decomp.) apud Demosth. contra Conon. ἐκατεπορκωσάμην τὸ πρᾶγμα, perjurio causam justam non subversurus.

Εὔορκος, qui jusjurandum religosè colit. Hesiod. in Erg. Αἴ κέν σ' ἀδικέοντα χρὴ μετάπεσθαι ἀνέων. Vsurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contra Mid. & Thucyd. l. 5.

Εὐόρκως, religiosè jusjurandum servando, seu interposito sacramento. Herodian. l. 5.

Εὐορκέω, non pejero, religiosè juro, sanctè juro. Isocr. ad Demon. ὡς δεῖ σε θεοὺς ὁμόσας, μηδ' ἂν θέλῃς μέλλῃς.

Εὐορκησία, ἡ, religiosa juramenti interpositio, sanctum jusjurandum. Κατάδορκος. (decomp.) idem quod ἀδορκία. (dum. Eurip.

Παρορκέω, contra jusjurandum ago, juramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος, multum jurans.

Ψεύδορκος, perjurus, qui falsò jurat. Eurip. in Medea. Ψευδόρκιος, pro eodem. Herodot. l. 1.

Ψευδορκέω, ῶ, falsum juro, pejero. Aristoph.

-O'ΡΜΑΘΟΣ, ου, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata: ut ὁρμαθοὶ μελῶν, ordines carminum. Aristoph. Xenoph. Pæd. 6. πολλῆς ὁρμαθὸς ποιεῖσθαι τῶν αἰμάτων. Et in Proverb. ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum series, apud Suid. ✠ παρὰ τὸ εἴρειν, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

O'ρμιδίζω, in modum catenæ connecto.

O'ρμίσκος, vide in O'ρεω.

-O'ΡΜΗ, ῆς, ἡ, impetus, impetuosus quidam motus. Iliad. ε. Δύσ τέ μοι ἀνδρὶ ἐλεῖν ἠὲ ὁρμῇ ἔγχος ἐλεῖν. Hesiod. in Asp. Πρῶτα μὲν ἐν κονίσῃ χαμαὶ πόδε ἔγχεϊ ὁρμῇ, Plut. de def. orac. οὐτε τὰ ζῶα περαίνοντ' ἔχει ἡ ὁρμὴ. Herodian. ἐὰν μὴ τὸ τῆς φορητῆς ὁρμῆς κατορθώσῃ. Exponitur etiam simpl. motus, scilicet bellicus. Thuc. l. 2. ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρτο καὶ περὶ ἐκείνῳ ἦν. Interdum exp. conatus: ut apud Herodian. lib. 6. πρεσβείαν πέμψαι καὶ διὰ γραμμάτων καλέσαι τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τὸ βαρβάρου. Item profectio. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δὲ δύσομαι ἐπὶ τὴν ὁρμήν. Item principium & prima operis agressio. Plato in Tim. πάντες ὅσοι καὶ κατ' ἀρχὴν σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐν πάσῃ ὁρμῇ καὶ μεκρῷ καὶ μεγάλῃ πράγματος, δεῦρο ἀεί πως καλοῦσι. ¶ De animo peculiariter dictum, interdum exp. appetitus & appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem qua animus à viso afficitur. Plut. adverſ. Colot. χρῶνται τῇ ὁρμῇ φυσικῶς αὐτῇ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκείον. Philo. Ἰουδαῖοι δὲ φύσεως τοῖς διαλλάττουσι ὁ πόνος ἐπείσει, ἀλλ' ὅδεν φαντασίᾳ, ὁρμῇ. Interdú exp. cupiditas & subita voluntas: apud Polyb βράδυς διὰ τὰς τῶν ὁρμῶν μεγίστας τῆς Μακεδόνικῆς εἰς τὸ πρόσθεν κωλύσεις τὰς Ἀχαιούς. Interdum instinctus: ut apud Plut. ἐλεγεῖα ὡς ὁρμὴ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ. ✠ Deducitur est à præterito perfecto passivo ὄρμαι verbi ἴρω, mutato spiritu.

O'ρμάω, ῶσω, impetu feror, irruo, prorumpo. Plut ἐπὶ τύραννον ὡρμηκότων τοῖς ὅπλοις, & in Public. διὰ μέσου ὁρμήσασι τῶν μαχομένων ἔφυγε. ¶ Cum infinitivo significat, impetum capio: ut apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi sui. Item, in animum induco, facere gestio: ut apud Xenoph. Απομνημ. lib. 3. οἱ δὲ πολλοὶ ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα ἐκπεπτωκότες ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν ἐξετάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur ὁρμεῖν πρὸς πόλεμον, subscribere bellum, apud Demosth. & ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum convertit, apud Plut. ¶ Ὁρμᾶ, interdum est transitivum, & significat cieo, concito, moveo. Od. σ. Εἰ δ' αὖ πὼ πόλεμόν τινα δεῦρο ὁρμήσῃς Κοῆτες. Et apud Herodot. ὁρμᾷ τὸ στράτευμα, movere exercitum.

O'ρμῶμαι, ad aliquid agendum incitatus sum & impetum cepi. Xenoph. ἀπομνημ. l. 2. ἐλθὼν δὲ ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλεῖν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ πόθεν ἄρτι πεπαῦσθαι. Interdum exp. institui, constituì; ut Gregor. ὑπερώρμηκα λέγειν ὁ λόγος. Item

numeravit, quum inquit, τὸ δὲ θέρμινον κυμινοειδὲς, μέλαν σπέρμα ἐστὶ λίαν ὀλίγον καὶ τὸ σίσαμον, vide & Plin. lib. 18. cap. 10. & Galen. de alimentis l. 1.

O'ρμιακὸς λίθος, hormino similis gemma Plin. l. 38. c. 10.

-O'ΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile: colli ornamentum: (✠ ab εἴρω derivatum, i. necto quòd innectatur & inseratur collo. Eustath.) Iliad. σ. Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἁλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. Od σ. Ὅ-μου δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὴν ἔνεικα Κρήτηθεν. Athen. l. 6. ᾧ τὸν τῆς Ἐλένης ὅρμον Μενέλαὸς ἀναθέντ'. ¶ Est & salationis species: inde dicta quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ αὐδρείας πεκθήκων, apud Luc. de sal. Item statio navium: in qua significat. ab ἅρμα derivatur (quod vide in Εἴρω.) quia navis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistit: quum etymologisam respicere videtur Aristoteles de poët. quam ait, Νῦς δέ μοί ἧδ' ἔπικεται τὸ ὁρμεῖν ἐγὼ ἑστάναι τε. Thuc. l. 4 τῶν νεῶν ἃς ἐχόντων ὅρμον Odyss. ῥ, ὅτ' ἂν ὅρμ μέτρον ἵκωνται. Sic & apud Plut. & Arrian. Aliquando & pro portu ponitur synecdochicè: ut apud Arat. Ὅρμοιο εἰσορόωσι. Cic. vertit, quum captant constingere portum.

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

O'μίλος, ου, ὁ, monile. in Cantic. Salom.

Καθόρμιον, ου, τὸ, monile. Oseæ c. 2.

Π'όρμιον, diecbatur apud antiquos κοσμαδεῖον ἢ χρυσῦν. Eustath. ex rhetor. lex.

Derivata ab ὅρμος, statio navium.

O'ρμέω, ῶ, stationem habeo. Thuc. l. 1. λιμένα ὃν ὧ οἱ Κορίνθιοι ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. ἐκ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς, sub. τρέω. Item appello. Herodot. ὥρμεον ἐς Σκῦλλαν. Navis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. ᾧ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐπιπόδα. Dicitur etiam ὁρμᾶν τῶν νεῶν, pro ὁρμίζω ap. Paul. ὥρμει ἐπιπόδα. Dicitur & ἐπορμᾶν.

O'ρμίζω, ῶ, f. ίσω, navem in stationem subduco & appello. Item navem stabilio. Od. χ. ἰσίαν νηὸς ἐΐσης Στείλαν ἀφεαρτὸς πλοῦ δ' ὥρμισαν. Il. ξ. Ἦ γὰρ ὅ γ' ἐπ' ἐνάνῃ ὁρμίσατμεν ἐίσκεν ἐλθὴ Νύξ. Thuc. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν.

O'ρμίζομαι, appellor. Thucyd. li. 1. ἐνταῦθα ὁρμίζονται καὶ στρατοπεδεύεται ἐπὶ πόσιτο.

O'ρμισμὸς, ἡ ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμιζέσθαι: quies in stationem navium. Aelian.

Composita.

A'ντόρμεω, ῶ, ἄω contra in stationem: propriè dicitur de navibus in stationem ad resistendum hostibus & ineundum prælium paratis. Thucid. ἀντόρμει πρὸς τὸ Α'ρίκιδος. Dicuntur & hostes ἀντορμεῖν ἀλλήλοις, quum naves habent in stationem inter se adversas.

A'νορμέω, ῶ, ἠ, stationem navium non habens, stationi navium incommodus.

A'φορμέω, è stationem navium discedo, solvo, enavigo. Polyb. l. 1, θορύβητες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ὑντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

Δύσορμος, stationem navium difficilem & incommodam habens: ut δύσορμος ὠνιαλὸς, apud Plut.

E'υορμίζω, navem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ὑπὸ τῶν ἐναρτίων εὐορμίζειν ἐκ λιμῆς ἐπὶ χειείνη. Hinc & Pass. εὐορμίζεσθαι, apud Strab. lib. 5.

E'ξορμέω, qui è statione solvit. Eustath.

E'ξορμίζω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

E'ξορμίζω, è statione deduco navem, solvo. Dem. ἐπιβαλόμενοι ἐκποῦ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζεσθαι, exp. in mare è statione ducimus quæcunque sunt mortuis præstanda.

E'ξορμίζομαι, è statione deducor. Demerr. Phaler. ex Soph. ἐπεὶ δ' ὧν κηρὸ παρῶμεν ὁμόσε χειμὰς ἐξορμίζομαι πλοὺν ἀνέχων.

E'υορμος, stationem navium opportunam & commodam habens: ut λιμὴν εὔορμος. Od. δ.

E'φορμος, qui in stationem est: ut ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi navium accommodus, apud eundem lib. 3.

E'φορμέω, applico, appello, in stationem sum Xen. ἐφεσθαι μέσον νύκτα ἐῶ, ὡς οἱ ἐφορμοῦντες ἀλιγώρως ἔχοιεν, ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος Sic & apud Thuc. l. 4. & Polyb. l. 1. Item in stationem me continens immineo alteri, insideo & obsideo portum. Demosth. ἐφ' ὧν ἀπιστοῦντα τριήρεις ὁμόσε ἐφορμεῖν. Xen. Hellen. 1. πεῖς δ' ἄλλας νεωσὶ ἑβδόκει ἔσεσθαι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκη τῇ Μιτυλίνῃ ἐφορμούσας. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλεν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτῷ κακοῖς.

E'φορμίζω, navem ad stationem appello, applico:

A'ντεφορμέω, (decomp.) naves in stationem habeo ad prælium paratas. Poll. l. 1.

Καθορμίζω, idem quod ἐφορμίζω. Polyb. l. 1. καθόρμισαν πρὸς τὸ πολισμάτιον.

E'γκαθορμίζομαι, (decomp.) subeo portum: vel in portu me contineo. Basil.

Λιμενάρχης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit. Epigr.

Μεθορμίζω, transmitto, trajicio. Xen. Hellen. 2. μεθορμίσαι εἰ Σικὸν πεφύκει. Sic & apud Plut. in Alcib. (tam. Od. v.

Παύορμος, habens stationem omnibus navibus, & semper apparatum.

Παρορμέω, juxta in stationem sto. Pausan. Μίνως ἐντεῦθεν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίσον παρόρμει, Appian. de bello civ. l. 5. ἅτε τὰς νῆας αὐτοῖς παρορμώσας, καὶ οἱ φύλακες ἀπεισήκεσαν.

Περιορμέω, classem circumago. Plut. in Ant. ἐ δεξαμένων ἢ τῶν περὶ Βρεντεσίων τὸ τόλμ εἰς Τάραντον περιόρμησε.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Demosth.

Περοριμάω, antè enavigo ex stationem. Poll. l. 1.

Πεσορμέω, ῶ, stationem habeo. Poll. l. 1.

Πεσορμίζω, appello, in stationem navem applico.

Πεσορμίζομαι, appellor, applicor, seu appello, applico. Arrian. l. 6. πεσορμισάμενος δὲ ὅπη τύχοι πάσι ἔδοξε.

Πεσόρμισις, appulsus ad littus. Synes.

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Τ'όρμιος, locus stationi aptus. Strabo. l. 6.

Τ'ορμίας, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποστορμίων. Apud Synes. ad Euopt. ὑφόρμει δὲ ἐκ ἐλαπον (sub.) ἐν νύκτι πλάζειν τὴν γῆν, non minus nos terrebat metus ille. ¶ Τ'ορμιον dicitur & ἡ λιμενικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in stationem navibus & insidiis tegendis opportuna prætermavigantibus imminet. &c.

Τ'ορμίζω, in stationem subduco. Thuc. l. 2. ἐκ ἔλαπον νυκτὸς ὑποφορμισάμενοι.

-O'ΡΝΙΣ, ιθος, ὁ & ἡ, avis, ales. Od. ο. Ὄφρα οἱ ἑξῆς οἰκίσπετ' ἐπὶ πτερὰ πάντα τὰ δεξιὰ ὄρνις. Il. ξ. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Dem. εἰς τὰς ὄρνιθας ἐπτῶν, Luc. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνίθων ὄπες, Ap. Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. lib. 10. πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν. Al. Aphr: ὄρνις κατοικίδιος ὧν τυγχάνει, gallina domestica. Sic ὀρνίθων ὠά, in Geopon. Dorica dialecto dicitur ὄρνις, unde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. idyll. 5. & genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idyll. 23. ✠ Etymolog. dicit ab ὄρω fieri ὄρις & pleonasmò τῶν ὄρνις: ὑδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον ὄρνιθος.

O'ρνιθάριος, ου, ὁ, ὰ ἡ, ὰ, ab ὀρνίθιον, qui ad avium naturam accedens: avium speciem gerens: ut ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi quales sunt avium, Aristot.

O'ρνίθειος, ου, ὁ, ὰ, ut ὀρνίθιον κίγας, avium caro. Aristot. eth. 6. c. 7. & ὀρνίθειον ἔαρ, adeps gallinaceus. Dioscor. l. 2. c. 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίθιον, apud Aristoph. in Nub. Interdum ὀρνίθειος & ὀρνίθιος pro gallinaceo usurpantur: ut apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνίθεος, pro isdem, ut ὀρνίθεα κεφαλὴ, apud Arat.

O'ρνιθιακὸς, ου, ὁ, unde ὀρνιθιακὴ, avium historia, libri de avibus: Dionys. de situ orb.

O'ρνιθίας, ου, ὁ, ut ὀρνιθίας χειμών, tempestas quæ aves perimit: vel hyems quæ frigore aves necat. Aristoph. in Acharn. ¶ O'ρνιθίαι dicuntur etiam venti quidam, de quibus Aristot. de mundo.

O'ρνίθιον, & ὀρνιθάριον, ου, τὸ, avicula: apud Plut. in Artox. item pullus, gallinaceus apud Athen. l. 9. & 14.

O'ρνιθῶν, ῶνος, ὁ, aviarium vel gallinarium. Columella lib. 8. c. 3.

O'ρνιθόω, in avem muto, in alitem converto. Athen. l. 9.

O'ρνιθεύω, aucupor, avescapio. Xen. Hell. 4.

O'ρνιθευτικὸς, augutor. Suid.

O'ρνιθοθηρᾶς, ᾶ, ὁ, auceps. Athen. l. 6. & 12.

O'ρνιθεία, ας, ἡ, augurium, appulsus. Suid.

O'ρνεον, ου, τὸ, avis, ales. Il. υ. Ὀρνίθων πτέρυγας διάκειαι ὄρνεον ἅλλο. Plut. πᾶ τῶν ἄλλων ὀρνέων ἁπτεσθαι.

O'ρνεοθήρας, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Poll. l. 9.

O'ρνεόω, in avem muto, in alitem transformo.

O'ρνεοπόπα, aviculæ. idem.

Composita.

A'γριόρνιθες, feræ gallinæ. Theophil. l. 2. instit. jur. civ.

A'ερόρνις, ιθος, ὁ ἡ, avibus carens, quò aves nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. & Luc. in Hermot.

A'πορνεύω & ἀπορνεόω, in avem transformo. Strabo. l. 6.

A'πορνίθωσις, εως, ἡ, conversio seu transformatio in avem.

Δύσορνις, qui adversa ave fit. Eurip. Δύσορνις οἰωνὸς, infelix auspicium.

Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit, ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις. Πολυόρνιθος, ὁ ἡ, avibus abundans. Eurip. in Iphig. Taur. τὰν Πολυόρνιθον ἐπ' ἀϊαν.

Φίλορνις, avium amans.

Φιλορνιθία, avium amor. Aristoph.

O'ρυμι, vide in O'ρω.

-O'ΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervum: legumen de quo Dioscor. l. 2. c. 131. & Theophr. hist. plant. l. 2. c. 5. Vide & Plut. in Græc. quæst. ✠ Quidam deducunt παρὰ τὸ ἐρέπτεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν. quòd boves eò vescantur & faginentur. (l. 2. c. 13 l.

O'ρόβινος, confectus ex ervo: ut ὀρόβινον ἄλευρον, apud Dioscor.

O'ροβίας, ervo similis, ervi speciem imitans, ut ὀροβίας ἐρέβινθος, apud Gal. simpl. med. l. 6. Et ὀροβίας λιβανωτὸς, thus ervi figuram habens.

O'ροβῖτις, idem quod ὀροβίας: unde fœm. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita.

O'ροβειάτος, qui ervi magnitudine est, ervi magnitudinem æquans;

ut ὀφθαλμία ψυκτικὰ, apud Dioſc. lib. 4. cap. 115.

Ο῎ψιον, τό, parvum ervum, ſeu ervi granulum.

Πεντόψιον, *(comp.)* herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 157.

Ο῾ΠΟ῾ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, ſurculus, ramuſculus. Heſych. Dicitur etiam ὀφθαλμὶς, pro eodem, apud Theoc. idyll. 7. Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀφθαλμίσιν αἰζηλίωνες Τέτληγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. ✠ παρὰ τὸ ὄψω ἢ ὄψάω καὶ τὸ ὠὰξ ησιν. Etymol. ¶ Ο῾φθαλμὸν. Heſychio eſt etiam σπαμός.

Ο῾ΦΘΙΩΝ, vide in Ω῾ΡΩΝ.

Ο῾ΡΟ῾ΝΤΙΟΝ, orontium: herbæ nomen apud Galen. lib. 9. τῶν καθ' ἑτέρους τόπους, quæ ἰκτερικὸς in balneo luridum colorem detrahit, ut organum Dioſcoridis.

Ο῾ΡΟΣ, εος, τὸ, mons. Od. 7. αὐτὰρ ὅ γ' ὄρεϊ ἐφεσσάμενος κατέβαινε ὕλῃ, Il. ν. ὄρεϊ ἰσόσσεται ἠοικώς. Xen. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Paul. in Act. ὄρος ἄδατον ὑπὸ ὑδατος καὶ χιόνος ῥέον. Hinc & dat. poët. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teſte Poll. lib. 1. c. 8. ¶ Et in pede humano pars ſuperior ſic etiam nominatur, apud eundem l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo quo oleum exprimitur apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄρθρος vide in Ο῾ΡΘΡΟ῾ς.

Ο῾ρεινὸς, ή, ὸν, montanus, montoſus. Xenoph. pæd. 4. ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινή, montoſam regionem incolunt. Ponitur aliquando abſolutè ἡ ὀρεινὴ, pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Item in montibus creſcens, ſylvaticus, agreſtis: ut herbæ ὀρεινὰ, quæ in montibus creſcunt. ✠ Ο῾ρεινὸς eſt etiam avis ſpecies, quæ monticola vocatur, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3.

Ο῾ρεῖος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ὀρεινὸς, ut ὄρειος χώρα, apud Ariſtid. Dicitur & ὄρει abſolutè pro, ἡ ὄρεϊ χώρα. Item qui in montibus creſcit, ſeu qui ex montibus provenit, ut τετράκι ὄρειοι, cibi ex montibus provenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit: ut ὄρειοι λαγωοὶ, apud Xen. in Cyneg. Sic Liber pater ὄρειος & νύμφαι ὀρειάδες dicuntur quod in montibus frequenter appareant. ¶ Ο῾ρειον eſt etiam polygoni ſpecies. Plin. l. 27. c. 12. Dicitur etiam ὀρείη in fœm. gen. montana, apud Athen. l. 1. ex Alciphr.

Ο῾ρειὰς, άδος, ἡ, montana, montoſa, ut ὀρειὰς πέτρη, petra montoſa. in Epigr. Et ὀρειάδες μῶσαι, muſæ in mõtibus habitantes.

Ο῾ρείτης, ου, ὁ, monticola. Ο῾ρείτερ, idem Heſych.

Ο῾ρέστης, ιδὲ quod ὀρείτης, qui in montibus verſatur. Schol. Hom.

Ο῾ρέτερος, monticola, agreſtis. Odyſſ. χ. Α῾μφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστερα, ἠδὲ λέοντες.

Ο῾ρεστὰς, montana, monticola, ut τύμβαι ὀρεστάδες, montanæ ſeu agreſtes nymphæ. Iliad. ζ. ¶ Ο῾ρέστιον, τὸ, herba quæ & nectarion. Dioſc. lib. 3. c. 58.

Ο῾ρος, Ionicè pro ὄρος. Il. δ. οὔρεσι ἐν ἥμασιν. (in Alex.

Ο῾ρεσίτροφος, montanus pro ὀρεσίτροφος, ut ὑὸν ὀρεσίτροφον ἀγρώσσαι, apud Nicand.

Ω῾ρος, εος, τὸ, Doricè pro ὄρος, apud Theocr. idyll. 1.

Ο῾ρεύς, έως, ὁ, mulus, vel mula, quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris ſit idoneum. Ariſtot. rhet. 2. & lib. 6. hiſt. anim. Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεὺς, apud Heſiod. in Erg. & Hom. Iliad. α.

Ο῾ρεωλὸς, ου, ὁ, mularis. Syneſ. epiſt. 3.

Ο῾ρίσιος, τὸ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α῾κρώρεια, ας, ἡ, ſummitas montis. Philo de vita M. l. 3.

Κλεισώρεια, clauſtrum montis, ſeu clauſtra montium.

Κρημνώρεια, præcipitium montis, ſeu præruptæ montis partes.

Παραόρειος, ad latera montis ſitus, vel prope montem ſitus. Suid.

Παράρρεια, ας, ἡ, latus montium ſecundum locum aliquem porrectorum. Polyb. l. 2.

Παροφείτης, Παρ, in Epigr. latera montis incolens, vel ad montem poſitus.

Πρυμνόρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ.

Τ῾πόρειον, in ima parte montis ſitus, monti ſubjectus.

Τ῾πώρειον, τὸ, ima pars montis. Suid & Heſych.

Τ῾πώρειον, parvum promontorium. Suid.

Υ῾πώρεια, ima montis pars, pes ſeu radix montis. Il. υ. Plut. in Fab. & Demetr. Phal.

Πέλωρ. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ο῾ΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, fines regionis alicujus vel agri. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Α῾συρίων ὅροι. Et Demoſt. οὐδεὶς ὅρος ἐπίκειται τῇ ἐχατιᾷ nullus finitor ſeu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines projicere, & πέρας ὅρων ἐλαύνειν, ultra fines proſequi, apud Demoſt. Item metaph. ſicut apud Latin. finis, terminus, limes: ut apud Demoſth. ὅροι τῶν ἐλπίδων. Et ὅρους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, res venales ſuis limitibus deſcribere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μένειν ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra ſaltationis terminos. ¶ Ité meta, ſcopus in aliqua re propoſitus. Ariſt. polit. 4. ἀριστοκρατίας μὲ ὅρος ἀρετὴ πολλαγαρχίας δὲ πολλὰ. Et in genere, omne extremum ambiens, apud eundem. Ariſtot. l. 2. de gener. anim. ¶ Item modus & regula, & quaſi præſcriptum actiones temperans, apud Gal. method. 12. & 14. ¶ Item finis i. finitio, ſeu definitio, apud Ariſtot. l. 1. Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος, ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam, index rei obnoxiæ, ſignum rei oppignoratæ, unde ὅρος πιθέναι & πανδέναι, & ἀφαιρεῖσθαι ὅρια, pignori oppoſita.

Ο῾ρικὸς, ή, ὸν, finitivus ut ὁρικὴ στάσις, ſtatus definitivus. Et τὰ ὁρικὰ, definitioni attributa, ſeu ad definitionem pertinentia. Alex. Aphrod.

Ο῾ριος, terminalis, ut ὅριος θεὸς, apud Plut. in Num. & ὅριος Ζεὺς, apud Plat. l. 8. de leg.

Ο῾ριον, τὸ, terminus, limes. In plurali ὅρια, termini, limites, fines. Xen. & Thuc. Item fines ſtellarum ac propriè partes ſignorum quæ ſtellis ſingulis dividuntur, apud mathematicos.

Ο῾ρίζω, termino, finio, ſeu definio. Ariſtot. probl. ſect. 15. τὰ ὁρίζοντα αὐτὸν κύκλοις. ¶ Item diſtermino, dirimo. Ariſtot. 3. de part. an. & Herodot. ¶ Exponitur &, conglutino, cosgmento, apud Ariſtot. l. 4. meteor. Item terminis circumſcribo, apud Demoſth.

Ο῾ρίσμα, terminor, finior. Thuc. l. 1. μέχρι μὲν ἐν τῷδε ἐμοὶ ὑμῶν ἢ βεβαίως. Item activè & metaph. definio, do definitionem rei. Ariſtot. ethic. 3. c. 6. τὸν φύσει ὁρίζοντα πρότερόν τι ἐπιθυμίαν καὶ. Item æſtimo, cenſeo, metior. Idem eth. 2. ὁρίζουσι τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινας καὶ ἠρεμίας, cenſent & æſtimant. Sic Plat. in Gorg. πάντα τε καὶ ἀγαθῷ ὁρίζεσθαι καὶ τὸ καλόν. Item definio, i. ſtatuo, conſtituo. Dinarch. ὁρισάμην ἐαυτῷ ζημίαν δικαίαν. ſtatuens ſcu præſtituens. Sic dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον, jus ſtatuere, ſeu jus obſervandum præſcribere, apud Demoſth. Item exiſtimo, ſtatuo, cenſeo. Demoſth. Philipp. 3. ἀλλ' ὅτι ἡμέρας ἀκέλευ θεσπίζω ἐκ τούτου ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζεσθαι, eum ego vobis bellum inferre exiſtimo. Item finis loco mihi propono, ſcopum mihi præfigo. Plat. lib. 8. de rep. ὁ δημοκρατίας ὁρίζεται τέλος τοῦτο: quod democratia ſtatuit finem & bonum.

Ο῾ρισμα, τὸ, terminus, limes. Eurip. in Hecuba. Item id quod apud nos ſtatuimus. Joſeph.

Ο῾ριστὸς, ή, όν, finitio, definitio. Ariſtot. poſt. analyt. l. 2. c. 2. & alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ο῾ριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: *ut ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. Item conſtitutor juris & arbiter conditionum. Demoſth.

Ο῾ριστικὸς, ή, ὸν, finitivus, ſeu definitivus, ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Item ὁριστικὴ, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicativa.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. ρ. οὖρεϊ ἀρῆρεν, terminum regionis. Et in plur. ὅρος, termini, limites pro ὅρος, apud Herodot. Dicitur & ὅρος in plur. num. ut Il. ψ. Οὗτος ὁ δίσκος ἔρα κατ' ἀμαξιτὸν ἰοῦσι πάντα πρόσθεν.

Οὖρια. Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè pro ὁρίζω, finio, termino, ſeu conterminus ſum, ut ἀείζεν φείσι τῷδι Α῾σίλῳ Εὐρώπη.

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Οὔρανὸς, Ο῾ρος, Οὖρος, quomodo huc pertinent vide ſuis locis.

Compoſita.

Α῎γχερῶ, & Ionicè ἄγχερῶ, conterminus, vicinus. Suid.

Α῾μφίορος, ου, ὁ, ἡ, confinium. junctos habere terminos. (finio.

Α῾ντοείζω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

Α῾ντοριστμὸς, definitio, definitioni oppoſita: καταλαμὼν apud rhetores. Hermog.

Α῎ορος, ου, ὁ, ἡ, non finitus, infinitus interminatus: ut ἄορος γῆ, apud Thucyd. Item ἄορος ων, non diſtinctè dictum, ſeu ſcriptum, Aeſch. in Ctesiph. & Dem. Philipp. 1.

Α῎ορίστως, infinitè, interminatè. Item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Α῎ορισία, ἡ, (q.d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀορισίᾳ dicitur eſſe quod definitionis expers eſt, Dionyſ. Areopag.

Α῎οριστος, ου, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Α῾φορίζω, ὦ, vel ἀφορίσσομαι, ίσσομαι, indefinitus ſum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: ut ἀφορίζομαι λόγῳ, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Α῾φορμαίνω, incertus ſum, hęſito, indefinitè intelligo. Philop. in poſter. an.

Α῾πόροις, qui abeſt à terminis Soph. in Oedyp. tyran.

Α῾φορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τῶν ἐξ ἴλης ταύτης ἀφορισθέντων, hunc librum terminabimus. Item termino, i. ſuis limitibus circumſcriptum diſtinguo & diſcerno. Exod. 17. ἀφορεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, conſtitues terminos populo iſti per circuitum. Item ſeparo, ſecerno. Matth. 25. ὃν ἀφορεῖ αὐτὸς, quem ipſe ſecernet. ἀφορεῖς τε καὶ ἀφορίζεται ἀπὸ τῶν ἐείρων. Item conſtituo, definio, & deſignatè dico. Ariſtot. eth. 3. πρὸ πολλοῦ ἂν τοῦ ἀφορισμοῦ, præcidamus. Item deſigno, aſſigno attribuo. Dionyſ. ad Demoſt. ἐπιθυμίᾳ καὶ ὁρμῇ, καὶ λόγῳ τῷ κατ' ἀξίαν ἀφωρίζετο. Item definio, do definitionem rei. Item aphoriſmos dico. Syneſ. epiſt. 115. ὃς ἀφορεῖζον τοῦ ἐνδεκάτου ὄρου ὑγιείας εἶναι μικτῆρα. ¶ Item exterminio, excommunico, repudio.

Α῾φοίζομαι, terminor, limitibus diſtinguor & diſcernor. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Item ſeparor, ſecernor: unde apud Ariſtot. eth. 8. ἐστὶ γὰρ ἀδελφοίς μὲν πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, ſeparata. Et act. ſeparo, unde ἀφορισάμενος ἐκ λόγου ἢ πανδέναι, & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppoſita.

Α῾φορισμὸς, ου, ὁ, finitivus ſeu definitivus. Et τὰ ἐπὶ ἀγγέλοις δ' ἡμῖν ὀνύμασιν τὸ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Item definitor. Plut. de fat. ὅτως ἀφωρίσατο ἡ τύχη, ſic definita eſt fortuna. Et act. definio. Themiſt. in 2. de anima. Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Hoc. χώραν ὅτι πλείστω ἀφωρισθῆς. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

Α῾φορισμὸς, τὸ, quod ſuis terminis deſcriptum & ab aliis ſeparatum eſt.

Α῾φορισμὸς, determinatio, diſtinctio, diſtincta rerum explicatio. Theoph. l. 3. de cauſ pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ breviſſimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum ſententioſum. Euſt.

Α῾φορισμένως, determinatè, diſtinctè, ſeorſim, ſeparatè. Ariſtot. in lib. περὶ ἑρμῆν.

Διορ῀, diremptor, diſterminator. Poll. ſcrimen

Διορία, præfinita ſeu præſcripta dies. Heſych. Exponitur &, diſtinctio.

Διορίζω, diſtermino. Themiſt. in 4. phyſ. ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸμέλλον, quod diſterminat à ſe invicem tempus præteritum & futurum. Item diſtinguo, diſcrimino, divido. Gal. ad Glauc. διωρισμένῳ καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διορείᾳ, facilè ea diſcernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. Item ſtatuo, concludo, i. decerno & diſputando concludo. Themiſt. a de anima περιφανῶς διορίσαι τὸ ὅτι ψυχή. ¶ Item exterminio. Heſych. Exponitur etiam, cenſeo, metior, æſtimo, apud Ariſtot. in polit. διορίζειν ἀλλοῖ ἢ ἄλλον, nullo metiri ſervum.

Διωρισμένως, diſtinguor, diſcriminor, dividor. Plat in polit. Et activè diſcerno, divido. Idem in polit. πάμπολλα διορίζομένοις μέτροις, artes multipliciter partientes. Item decernor & diſputando concludor. Ariſtot. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. conſtituo, diſcepto. Themiſt. ἀεὶ τεταγῆς ἀναγκαίως διωρισμένῃ τάξεως. ¶ Item act. alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ο῾ριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: *ut ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. Item conſtitutor juris & arbiter conditionum. Demoſth.

Ο῾ριστικὸς, ή, όν, finitivus, ſeu definitivus, ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Item ὁριστικὴ, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicativa.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. ρ. οὖρεϊ ἀρῆρεν, terminum regionis. Et in plur. ὅρος, termini, limites pro ὅρος, apud Herodot. Dicitur & ὅρος in plur. num. ut Il. ψ. Οὗτος ὁ δίσκος ἔρα κατ' ἀμαξιτὸν ἰοῦσι πάντα πρόσθεν.

Οὖρια. Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè pro ὁρίζω, finio, termino, ſeu conterminus ſum, ut ἀείζεν φείσι τῷδι Α῾σίλῳ Εὐρώπη.

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Οὐρανὸς, Ο῾ρος, Οὖρος, quomodo huc pertinent vide ſuis locis.

Compoſita.

Α῎γχερῶ, & Ionicè ἄγχερῶ, conterminus, vicinus. Suid.

Α῾μφίορος, ου, ὁ, ἡ, confinium. junctos habere terminos. (finio.

Α῾ντοείζω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

Α῾ντοριστμὸς, definitio, definitioni oppoſita: καταλαμὼν apud rhetores. Hermog.

Α῎ορος, ου, ὁ, ἡ, non finitus, infinitus interminatus: ut ἄορος γῆ, apud Thucyd. Item ἄορος ων, non diſtinctè dictum, ſeu ſcriptum, Aeſch. in Ctesiph. & Dem. Philipp. 1.

Α῎ορίστως, infinitè, interminatè. Item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Α῎ορισία, ἡ, (q.d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀορισίᾳ dicitur eſſe quod definitionis expers eſt, Dionyſ. Areopag.

Α῎οριστος, ου, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Α῾φορίζω, ὦ, vel ἀφορίσσομαι, ίσσομαι, indefinitus ſum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: ut ἀφορίζομαι λόγῳ, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Α῾φορμαίνω, incertus ſum, hęſito, indefinitè intelligo. Philop. in poſter. an.

Α῎πυρος, qui abeſt à terminis Soph. in Oedyp. tyran.

Α῾φορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τῶν ἐξ ἴλης ταύτης ἀφορισθέντων, hunc librum terminabimus. Item termino, i. ſuis limitibus circumſcriptum diſtinguo & diſcerno. Exod. 17. ἀφορεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, conſtitues terminos populo iſti per circuitum. Item ſeparo, ſecerno. Matth. 25. ὃν ἀφορεῖ αὐτὸς, quem ipſe ſecernet. ἀφορεῖς τε καὶ ἀφορίζεται ἀπὸ τῶν ἐείρων. Item conſtituo, definio, & deſignatè dico. Ariſtot. eth. 3. πρὸ πολλοῦ ἂν τοῦ ἀφορισμοῦ, præcidamus. Item deſigno, aſſigno attribuo. Dionyſ. ad Demoſt. ἐπιθυμίᾳ καὶ ὁρμῇ, καὶ λόγῳ τῷ κατ' ἀξίαν ἀφωρίζετο. Item definio, do definitionem rei. Item aphoriſmos dico. Syneſ. epiſt. 115. ὃς ἀφορεῖζον τοῦ ἐνδεκάτου ὄρου ὑγιείας εἶναι μικτῆρα. ¶ Item exterminio, excommunico, repudio.

Α῾φοίζομαι, terminor, limitibus diſtinguor & diſcernor. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Item ſeparor, ſecernor: unde apud Ariſtot. eth. 8. ἐστὶ γὰρ ἀδελφοίς μὲν πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, ſeparata. Et act. ſeparo, unde ἀφορισάμενος ἐκ λόγου ἢ πανδέναι, & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppoſita. Item deſignor, ſeligor. Ariſt. eth. 7. Item aſſignor diſtribuor. Dionyſ. ad Demoph. ἑπτὰ ἀγγέλοις δ' ἡμῖν ὀνύμασιν τὸ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Item definior. Plut. de fat. ὅτως ἀφωρίσατο ἡ τύχη, ſic definita eſt fortuna. Et act. definio. Themiſt. in 2. de anima. Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Hoc. χώραν ὅτι πλείστω ἀφωρισθῆς. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

A῾φορισμὸς, τὸ, quod ſuis terminis deſcriptum & ab aliis ſeparatum eſt.

A῾φορισμὸς, determinatio, diſtinctio, diſtincta rerum explicatio. Theoph. l. 3. de cauſ pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ breviſſimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum ſententioſum. Euſt.

A῾φορισμένως, determinatè, diſtinctè, ſeorſim, ſeparatè. Ariſtot. in lib. περὶ ἑρμῆν.

Δίορ῀, diremptor, diſterminator. Poll. ſcrimen

Διορία, præfinita ſeu præſcripta dies. Heſych. Exponitur &, diſtinctio.

Διορίζω, diſtermino. Themiſt. in 4. phyſ. ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸμέλλον, quod diſterminat à ſe invicem tempus præteritum & futurum. Item diſtinguo, diſcrimino, divido. Gal. ad Glauc. διωρισμένῳ καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διορείᾳ, facilè ea diſcernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. Item ſtatuo, concludo, i. decerno & diſputando concludo. Themiſt. a de anima περιφανῶς διορίσαι τὸ ὅτι ψυχή. ¶ Item exterminio. Heſych. Exponitur etiam, cenſeo, metior, æſtimo, apud Ariſtot. in polit. διορίζειν ἀλλοῖ ἢ ἄλλον, nullo metiri ſervum.

Διωρισμένως, diſtinguor, diſcriminor, dividor. Plat in polit. Et activè diſcerno, divido. Idem in polit. πάμπολλα διορίζομένοις μέτροις, artes multipliciter partientes. Item decernor & diſputando concludor. Ariſtot. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. conſtituo, diſcepto. Themiſt. ἀεὶ τεταγῆς ἀναγκαίως διωρισμένῃ τάξεως. ¶ Item act. alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ο῾ριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: *ut ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. Item conſtitutor juris & arbiter conditionum. Demoſth.

Ο῾ριστικὸς, ή, όν, finitivus, ſeu definitivus, ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Item ὁριστικὴ, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicativa.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. ρ. οὖρεϊ ἀρῆρεν, terminum regionis. Et in plur. ὅρος, termini, limites pro ὅρος, apud Herodot. Dicitur & ὅρος in plur. num. ut Il. ψ. Οὗτος ὁ δίσκος ἔρα κατ' ἀμαξιτὸν ἰοῦσι πάντα πρόσθεν.

Οὖρια. Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè pro ὁρίζω, finio, termino, ſeu conterminus ſum, ut ἀείζεν φείσι τῷδι Α῾σίλῳ Εὐρώπη.

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Οὐρανὸς, Ο῾ρος, Οὖρος, quomodo huc pertinent vide ſuis locis.

Compoſita.

Α῎γχερῶ, & Ionicè ἄγχερῶ, conterminus, vicinus. Suid.

Α῾μφίορος, ου, ὁ, ἡ, confinium. junctos habere terminos. (finio.

Α῾ντοείζω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

Α῾ντοριστμὸς, definitio, definitioni oppoſita: καταλαμὼν apud rhetores. Hermog.

Α῎ορος, ου, ὁ, ἡ, non finitus, infinitus interminatus: ut ἄορος γῆ, apud Thucyd. Item ἄορος ων, non diſtinctè dictum, ſeu ſcriptum, Aeſch. in Ctesiph. & Dem. Philipp. 1.

Α῎ορίστως, infinitè, interminatè. Item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Α῎ορισία, ἡ, (q.d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀορισίᾳ dicitur eſſe quod definitionis expers eſt, Dionyſ. Areopag.

Α῎οριστος, ου, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Α῾φορίζω, ὦ, vel ἀφορίσσομαι, ίσσομαι, indefinitus ſum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: ut ἀφορίζομαι λόγῳ, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Α῾φορμαίνω, incertus ſum, hęſito, indefinitè intelligo. Philop. in poſter. an.

Α῎πυρος, qui abeſt à terminis Soph. in Oedyp. tyran.

Α῾φορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τῶν ἐξ ἴλης ταύτης ἀφορισθέντων, hunc librum terminabimus. Item termino, i. ſuis limitibus circumſcriptum diſtinguo & diſcerno. Exod. 17. ἀφορεῖς τὸν λαὸν τοῦτον, conſtitues terminos populo iſti per circuitum. Item ſeparo, ſecerno. Matth. 25. ὃν ἀφορεῖ αὐτὸς, quem ipſe ſecernet. ἀφορεῖς τε καὶ ἀφορίζεται ἀπὸ τῶν ἐείρων. Item conſtituo, definio, & deſignatè dico. Ariſtot. eth. 3. πρὸ πολλοῦ ἂν τοῦ ἀφορισμοῦ, præcidamus. Item deſigno, aſſigno attribuo. Dionyſ. ad Demoſt. ἐπιθυμίᾳ καὶ ὁρμῇ, καὶ λόγῳ τῷ κατ' ἀξίαν ἀφωρίζετο. Item definio, do definitionem rei. Item aphoriſmos dico. Syneſ. epiſt. 115. ὃς ἀφορεῖζον τοῦ ἐνδεκάτου ὄρου ὑγιείας εἶναι μικτῆρα. ¶ Item exterminio, excommunico, repudio.

Α῾φοίζομαι, terminor, limitibus diſtinguor & diſcernor. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Item ſeparor, ſecernor: unde apud Ariſtot. eth. 8. ἐστὶ γὰρ ἀδελφοίς μὲν πάντα κοινὰ, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, ſeparata. Et act. ſeparo, unde ἀφορισάμενος ἐκ λόγου ἢ πανδέναι, & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppoſita. Item deſignor, ſeligor. Ariſt. eth. 7. Item aſſignor diſtribuor. Dionyſ. ad Demoph. ἑπτὰ ἀγγέλοις δ' ἡμῖν ὀνύμασιν τὸ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. Item definior. Plut. de fat. ὅτως ἀφωρίσατο ἡ τύχη, ſic definita eſt fortuna. Et act. definio. Themiſt. in 2. de anima. Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Hoc. χώραν ὅτι πλείστω ἀφωρισθῆς. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

A῾φοίσιος, τὸ, quod ſuis terminis deſcriptum & ab aliis ſeparatum eſt.

A῾φορισμὸς, determinatio, diſtinctio, diſtincta rerum explicatio. Theoph. l. 3. de cauſ pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ breviſſimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum ſententioſum. Euſt.

A῾φορισμένως, determinatè, diſtinctè, ſeorſim, ſeparatè. Ariſtot. in lib. περὶ ἑρμῆν.

Δίορ῀, diremptor, diſterminator. Poll. ſcrimen

Διορία, præfinita ſeu præſcripta dies. Heſych. Exponitur &, diſtinctio.

Διορίζω, diſtermino. Themiſt. in 4. phyſ. ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸμέλλον, quod diſterminat à ſe invicem tempus præteritum & futurum. Item diſtinguo, diſcrimino, divido. Gal. ad Glauc. διωρισμένῳ καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διορείᾳ, facilè ea diſcernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. Item ſtatuo, concludo, i. decerno & diſputando concludo. Themiſt. a de anima περιφανῶς διορίσαι τὸ ὅτι ψυχή. ¶ Item exterminio. Heſych. Exponitur etiam, cenſeo, metior, æſtimo, apud Ariſtot. in polit. διορίζειν ἀλλοῖ ἢ ἄλλον, nullo metiri ſervum.

Διωρισμένως, diſtinguor, diſcriminor, dividor. Plat in polit. Et activè diſcerno, divido. Idem in polit. πάμπολλα διορίζομένοις μέτροις, artes multipliciter partientes. Item decernor & diſputando concludor. Ariſtot. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. conſtituo, diſcepto. Themiſt. ἀεὶ τεταγῆς ἀναγκαίως διωρισμένῃ τάξεως. ¶ Item act. alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ο῾ριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: *ut ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. Item conſtitutor juris & arbiter conditionum. Demoſth.

Ο῾ριστικὸς, ή, όν, finitivus, ſeu definitivus, ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Item ὁριστικὴ, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicativa.

Καθορίζω, definio. Heſych.

Μεθορίζω, conterminus, confinis: item qui duas res veluti terminus dirimit & dividit: μεθορία γῆ, regio conterminа, apud Thuc. l. 2. & μεθορίου ὑφέλης τε διακόπτων, καὶ ἅμα διακρίνων, tanquam diſcrimen interjecta, apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τὸ, confinium. Plut. de def. orac. & Herodian. l. 6. Item interſtitium diſterminans res quaslibet à ſe invicem. Philo de vita M. l. 3.

Μεθορίζω, confinis ſum. Exponitur etiam, participo. Heſych.

Μειορίζειν, minoribus terminis finire. Vide & comp. ab Οὐρίζω.

Μεσόριον, Ion. pro μεσόριον, terminus ſeu limes inter duas regiones medius, & eas determinans.

Ο῎μορ῀, & Ionicè ὁμόριος & ὅμορ῀, conterminus, confinis, finitimus. Ioſcr. τῶν ὁμόρων ἐπέχειν, finitimis imperare. Τὸ ὅμορον confinia. Thuc. l. 6.

Ο῾μορέω, & Ion ὁμορέω, confinis ſeu conterminus ſum. Plur. in Publ. ὁμορεῦν χωρίων ἐπείνῳ, illi finitimum prædium.

Περιομορέω, *decomp.*) idem.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum uſurpando: vel ſimpl. fines meos & limites transſilio. Epigr. l. 2. Κρὰν μὲ χέρες Η῾ράκλεες σηλῶν ἔλθης παρορίζων.

Παρορίτης, ου, ὁ, qui fines ſuos egrediens alienum agrum uſurpat, qui fines ſuos tranſilit. Ibidem.

Περιορίζω, ſuis finibus limitibusque circumſcribo. Luc. de ſalt. τότε διασῶσαι περιορίζω, ἢ, τὰ ἐρχηστῆ πολυμαθέα. Item exterminio, exilii locum præſcribo. Plur. in apophth. & Ariſtot. pol. 6. cap. 4. ¶ Suid. & Heſych. exp. etiam, animo & mente quaſi circumſcribendo cognoſco.

Περιορισμὸς, circumſcriptio: proprièque ſit limitibus & terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν, dicuntur ipſi limites agrorum quibus circumſcripti ſunt & definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium, unde εἰς περιορισμὸν κατακρίνεσθαι, exilio damnari, can. 7. concil. Sardic.

Περιορίστης, limitibus & terminis ſuis circumſcriptus. Heſych.

Α῾περιόριστος, *(decom.)* qui circũfinitus non eſt, non terminatus.

Περιορίζω, præfinio, prius definio, prius conſtituo. Act. Apo. c. 4. πολὺπιαθῶσι ἡ χεὶρ σε ἢ ἡ βουλή σε περιορίσαι ἡμέρας, prius definierat facienda. Sic. Rom. 8. ὃς ἡ περιόρισε, τέτυπε καὶ ἐκάλεσε, quos præfinivit, hos & vocavit.

Περιορίζομαι, præfinior. Eph. 1. περιορισθέντες κατὰ πρόθεσιν, Item act. oppignerationis ſeu hypothecæ notam appono, Dem. contra Onetor. ἀλλὰ περιορίσω τοῦτο ἐκεῖνο.

Περιορισμὸς, præfinitio, prædeſtinatio.

Περίορος, conterminus, affinis. Poll. l. 9. Pro eodem Ionicè dicitur περίουρος, ab Herodoto.

Περιορίζω, addo finibus imperii. Item præfinio: ut περιορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. & paſſ

stot. hist. an. l. 3. c. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃ καλεῖται ὀῤῥός. Dicitur etiam de aliis, ut apud Plat. in Tim. ἰχὼρ, ὁ αἵματος ὀῤῥός. Item de pice, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. In hac significatione scribitur & ὀρὸς, οῦ, ὁ, quod Eust. à ῥέω derivat, facto inde ῥόος, & transpositis literis mutatoque accentu, ὀρὸς, ut sit τὸ τοῦ γάλακτος ῥοῶδες, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν. Sic Od. ι, ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε. Et Od. ρ, Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

Ὄῤῥος, autem paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ scrotum medium intersecans per ταῦρον usque ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. ὄῤῥον dicit esse sacri ossis extremum, idque etiam ὀῤῥοπύγιον nominari. Aristoph. in Ran. ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον. Pro eodem scribitur & ὄρος. teste Eustath.

¶ *Derivata ab ὀῤῥός.*

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serosus, sereus: ut ὀῤῥῶδες γάλα, apud Theo.

Ὀῤῥόω, seu ὀρόω, in serum converto, in serosam qualitatem muto: Vnde pass. ὀροῦσθαι serescere, seu in serum abire. apud Arist.

Οὐρός, Ionicè dicitur pro ὀρός.

Composita.

Διοῤῥόω, sive διορόω, ῶ, idem quod ὀῤῥόω: unde & in pass. apud Aristot. διοῤῥοῦται τὸ γάλα.

Διόρωσις, conversio in serum, Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξοῤῥίζω, serum exprimo. Hesych.

Derivata ab ὄῤῥος.

Ὀῤῥώδης, ad caudam usq; protensus. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀῤῥωδέω, metuo, timeo: παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν, accidit enim iis qui metu percelluntur ut circa ὄῤῥον sudent, ut tradit. Hesych. itidemq; schol. Aristoph. nec non Eustath. qui dicit sumptam metaph. ab animantibus quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Aristoph. in Pluto. ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀῤῥωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eurip. in Hec. Πατὴρ νιν ἐξέπεμψεν ὀῤῥωδῶν θανεῖν. Dem. ad Philipp. ep. χρὴ μήτ' ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτόν. Scribitur & ὀρωδέω unico ρ, teste Eustath. (Thuc.

Ὀῤῥωδία sine ὀρωδία, ἡ, metus, timor. Eurip. in Phœn. & apud

Ὀῤῥωδέως, non sine metu, meticulosè. Hesych.

Composita ex ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδεῖν, non metuere, non expavescere. Eustath. ex Erennio scribit α privans huic verbo inesse, quamvis ipse sentiat ἀῤῥωδεῖν dici pro ὀῤῥωδεῖν, sicut ἄσταφις & ὄσταφις pro eodem sumuntur.

Ἀῤῥωδία, metus, pavor: idem cum ὀῤῥωδία.

Decomp. Καταῤῥωδέω, ῶ, extimesco, metu consternor. Herodot. Ὑπεραῤῥωδέω, metuo super: vel supra modum metuo. Herod. ὑπεραῤῥωδέω, τῇ Ἑλλάδι.

Καταῤῥωδέω, idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὑποῤῥωδέω, aliquatenus metuo & horreo. Plut. in Pericle, καὶ πάλαι γ' αὖ τὴν ἀνὴρ εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑποῤῥώδει κακόν.

ὈΡΤΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, pullastra vel gallina. Nicand. in Alexiph. εἰ ὅτε ἀλίγκια τοῖά τε βόσκας Ὀρταλὶς αἰχμητῆσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς Ἔκβαλεν.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, dicitur & de pullo adhuc implumi, apud Theo. idyll. 13. & de gallinaceo maturæ ætatis, apud Aristoph. in Acharn. & apud Athen. l. 14. Nicander pullastram etiam: seu gallinam appellat ὀρτάλιχον. in Alexiph.

Ὀρταλιχεύς, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium avium, & metaph. incipio in altum ferri. Vide scholiast. Aristoph. in Equit.

Ἀνορταλίζω, (*comp.*) idem quod ὀρταλίζω. Aristoph. in Equit.

ὌΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix. Xenoph. οἵτε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. ¶ Item herba σταχυώδης, teste Theophr. hist. pl. l. 7. c. 10. & Plin. l. 21. c. 17.

Ὀρυγὴ ὄρυγμα, vide in Ὀρύσσω.

ὌΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza: ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum seu frugum, ut olera. Diosc. l. 2. c. 117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hist. plant. l. 4. cap. 5. μάλλον δὲ σπείρουσι τὸ καλούμενον ὄρυζαν, ἐξ οὗ τὸ ἕψημα τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ, καὶ περιπτισθὲν οἷον χόνδρος, ἄπεπτον δὲ τὴν ὄψιν πεφυκὸς ὅμοιον ταῖς αἴραις. Vide & Plin. lib. 18. cap. 7.

ὈΡΥΜΑΓΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna scinduntur. Odyss. ι. (de Cyclope fascem lignorum ante antrum dejiciente.) Ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Iliad. π, Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. Dicitur & generaliter de quovis strepitu. Iliad. φ. de Scamandro, ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Et Il. ρ, ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρυμαγδός. Et Il. β, & θ, πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ὈΡΥ'ΣΣΩ seu ὀρύττω, F. ύξω, præt. ὤρυχα & Att. ὀρώρυχα, fodio. Il. η, Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Xen. pæd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Thu. l. 2. ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, fosso cuniculo. Item defodio, facta fossa demitto Xen. in œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Ajace, Γαίας ὀρύξας, in terram defodiens: ubi sub. κατά. Item perfodio, pertundo. Athen. lib. 2. τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον. Item circumfodio. Theophr. histor. plant. lib. 6. (de laserpitio) καὶ τοῦτο ἴδιον καὶ διαφερόντως πρότερον, ὅτι φασὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπέτειον.

Ὀρύσσομαι sive ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian. lib. 2. πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνεμάμενον ὕδωρ εἰθισμένοι.

Ὄρυγμα, τὸ, fossa, fovea. Xenoph. in Cyneg. & pæd. 1. Peculiariter sic dicebatur Athenis fovea in quam fontes conjiciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. Suid.

Ὄρυξ, q.d. fossor. Hesychio est λαξοικὸν σκεῦος, vel σκαφεῖον. Item piscis quidam & animal quadrupes quòd Dorcadem colore refert, de quo Aristot. & Aelian.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Philo de mundo.

Ὀρυκτός, οῦ, ὁ, fossus: ut τάφρος ὀρυκτή. Il. ι, & apud Plut. Item qui fodi seu effodi solet, fossilis. Diosc. l. 5. c. 126.

Ὀρυχὴ, ἡ, fossio, fossura. Plut. sympos. l. 4. probl. 5. Item rostrum suis, quo fodit & vertit terram apud eundem ibid.

Ὄρχατος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνορύσσω sive ἀνορύττω, effodio, quod defossum erat refodio, eruo è terra. Plut. in Agesil. ἐκέλευε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μᾶλλον αὐ τὸ συγκατορύττειν.

Ἀνορύσσομαι & ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορωρύχθαι θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν λίθινον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, seu hostium cuniculos transversis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio.

Ἀπώρυξ, canalis sub terra fossus ad ducendam aquam. Item propago in vite, i. palmes, vitis vetulus, qui in terram defoditur, ultima tantum sui parte extante, ut nova inde vitis pullulet. Ezech. c. 17. ¶ Ἀπόρυξ, ab Hesych. exp. scissura sive fissura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc. l. 2. διορύξαντες τοὺς κοινοὺς τοίχους, perforatis & perfossis parietibus. Metaphoricè etiam in pass. voce sumitur, apud Dem. in Philipp. 3. οὕτω κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα, ita perfossi sumus, seu destructi.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυγὴ, fossa, Plut. in Fab.

Διορυχὴ, perfossio: *propriè parietum.* Suid.

Διώρυξ, fossa, idem cum διόρυγμα. Hesych. Item canalis. Theophr. l. 4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio, ut ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, effossis oculis. Plutarch. in Artox. Ἐξόρυξις, effossio.

Κατορύττω, defodio. Plut. in probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξεν. Aristoph. in Plut. Εὐθὺς κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσόν, defodere & terra obruere aurum. Exponitur etiam humo, seu sepelio: unde pass. apud Athen. l. 3. ex Archestr. κατορωρύχθαι σαθῶς ἀναείθμους.

Κατορυχὴ, ἡ, defossus seu defossio, ipsa actio defodiendi. Item id quod defossum est. Hesych.

Κατορυκτὸς, defossus. Suid.

Κατῶρυξ, defossus: unde λάεσσι κατωρυχέεσσι, lapidibus in terram defossis: unde κατωρυχέεσσι λίθοισι. Od. ι.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κατῶρυξ.

Decomp. Παρακατορύττω. juxta defodio.

Συγκατορύττω, unà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, unà inhumârunt

Ὑποκατορύττω sub terra defodio. Ὑποκατώρυχος, defossus sub terra. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

Παρορύσσω, fodio juxtà.

Περιορύσσω, circumfodio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Προορύττω, fodio ante, præfodio.

Ὑπορύττω, subtus fodio, suffodio. Item cuniculos ago. Luc. de calumn. ὑπορυττούσης καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Item subruo & everto. Chrysost. comm. epist. ad Roman. τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει.

Composita sine præpositione.

Γεώρυχος, ου, ὁ, qui terram fodit, suffossor.

Γεωρυχέω, ῶ, suffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μιλτώρυχος, minii seu rubricæ effossor. Poll. l. 7. c. 23.

Μιλτωρυχία, minii effossio, apud eundem. Item locus in quo effoditur minium seu rubrica. Eustath.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus. Nicand.

Ῥιζώρυχος, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut. περὶ ἀθυμίας.

Ταφρώρυχος, vallorum effossor.

Τοιχωρύκτης, sive τοιχορύκτης, ου, ὁ, murum perfodiens ut in ædes ingredi possit & furari, effractor, effractarius.

Τοιχώρυχος, idem Plat. polit. 1. & Aristoph. in Pluto.

Τοιχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τοιχωρυχέω, parietem effringo. Arist. ethic. l. 1. & Luc. in som.

Τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis, ut τοιχωρύχημα γαλῆς, apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβωρύχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. Theophylact. epist. 13.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio ut sepulchra deprædor. Aristot. Et Synes. epist. 143.

Φρεατορύκτης, & φρεατωρύχος, putei seu puteorum fossor, putearius. Dicitur & φρεορύκτης, & φρεωρύχος, apud Theophylact. ep. 24. & Plut.

Φρεωρυχέω & φρεορυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plutarch. & Suid.

Χαλκωρύχιον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Plut. sympos. 3

Χρυσωρύχος, auri effossor

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurum effoditur. Strab. l. 3

ὈΡΦΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus: ut ὀρφανὰ τέκνα. Hesiod. in Erg. Il. υ, αἱ δὲ λείποντο Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισιν. Aeschin. Ctesiph. παρασησάμενος τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρὸς, ut in epitaph. Demosth. ὀρφανοῖς γεγόνασι πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: ut apud Plat. de leg. l. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανὰς τῶν πραγμάτων κτίσεις. Dicitur & ὀρφανὸς οἶκος, apud Eurip. & ὀρφανικὸς βίος, apud Plat. ✠ Etymol. ab ὀρφνὸς deducit, i. σκοτεινὸς, itidemque Hesych. ὀρφναία, exp. νυκτερινὴ & σκοτεινὴ, addens hinc ὀρφανὸν dici τὸν ἐν σκότει ὄντα.

Ὀρφανικὸς, οῦ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: ut ὀρφανικὰ συμβόλαια. Plato de leg. Interdum idem quod ὀρφανὸς: ut Iliad. ζ, Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε, γυναῖκα.

Ὀρφανία, ἡ, orbitas. Aeschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ὀρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus privo. Eurip. in Orest. Πολιποῦσα δ' ἀμὸν βίον Ὠρφάνισε τλάμων. Et general. privo: ut in Epig. πνεῦμα ὀρφάνισε, spiritu privavit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ὀρφανιστὴς, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph. in Ajace.

Ἀπορφανίζω, (*comp.*) idem quod ὀρφανίζω. Ἀπορφανίζομαι, orbor, privor: 2. ad Thessal. c. 2. ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ὀρφανεύω, idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alcest. Παῖδας τούσδε σε ὀρφανευτὰς αἰτήσομαι. Τέκν' ὀρφανεῦσαι ταῦτα.

Ὀρφανεύομαι, orphanus sum: seu orphanus curor. Eurip. in Hippol. Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

ὈΡΦΝΗ, ης, ἡ, & ὄρφνα Doricè, tenebræ, obscuritas. Aristop. in Ran. ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. Theoc. idyll. 25. πασῶν ἐνιπλήσαν πάλις ὄρφνης. ✠ Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

Ὀρφναῖος, ου, ὁ, tenebrosus, obscurus seu niger, ater. Iliad. κ, & Odyss. ι. Νύκτα δ' ὀρφναίην. Ὀρφναία, sive ὀρφναίη, accipitur etiam substantivè pro ὄρφνη: ut apud Eurip. in Supplic. ἱππεύουσι δ' ὀρφναίας, per tenebras, seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. Ὀρφναίη πέλεται.

Ὀρφνήεις, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ὀρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Hippocr. in progn.

Ὀρφνὸς, οῦ, ὁ, idem.

Ὄρφνινος, idem. De colore plerunq; dicitur, pro, ater, pullus: ut ὄρφνινον χρῶμα, apud Plat. in Tim. Et ὄρφνινα ἱμάτια. Poll.

Ὀρφνίον & ὀρφνὶς, pulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνὸς, idem quod ὀρφνὸς pleonasmo τοῦ μ, obscurus, tenebrosus. Suid. Item flavus vel fulvus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam apud Aristot. hist. animal. l. 9. cap. 32. Homer. Iliad. ω, αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν Μορφνὸν θηρητῆρ' ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. & Hesiod. in Asp. μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι.

Ὀρφανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμορβὴς, & ἀμορβὲς, media nox quasi ἀμορφνὴς & ἀμορφνές. Etymol. Scribitur & ἀμερβὲς, pro eodem, apud Suid.

Δυσόρφνεα, nigra, obscura, tenebrosa. Hesych.

Ἀμορβὸς, &c. quomodo huc pertineat vide suo loco.

ὈΡΦΟ'Σ, & Atticè ὀρφῶς, orphus: piscis est apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. l. 7. ubi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακίνην. Et Aristoph. in vesp. Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφὼς μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ.

Ὄρχαμος, vide in Ἀρχὴ, principatus. Ὄρχατος, in Ὄρχος.

ὈΡΧΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, Fut. ήσομαι, salto, tripudio. Aristoph. in Plut. ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Athen. l. 4. ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis saltabant. Interdum cum accusat. jungitur: ut apud Plut. symp. 9. ὠρχήσατο πιθανῶς τὴν πυῤῥίχην. Dicitur & ὀρχεῖσθαι πρόσωπεῖον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr. l. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Niobem repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχέω, usurpabantur pro moveri & movere, teste Athen. l. 1. Item ὀρχέω, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra elevo. ✠ Eustath. ὀρχέομαι ab ὀρέγω derivari ait, per syncopen, quòd motionem quandam manuum & pedum, id verbum significet, & ὀρχέομαι etiam pro movere seu moveri à veteribus sit usurpatum. Alii ἀπὸ τῶν ὄρχων i. vinearum ordinibus, quòd iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

Ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, saltatio. Il. ν, χορὸς ἐστὶ Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ. Παῦσαν γὰρ ὀρχηθμοῖο πόδας.

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδὴ παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀπερείδονται τὸ ἐντερπὲς καὶ γαργαλίζον.

Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, saltator, Il. π, ὀρχησταί τε χορειτυπίησιν ἄριστοι. Sic & Il. π, apud Aristot. de poët. & Luc. de salt.

Ὀρχηστικὸς, οῦ, ὁ, saltatorius, ut ὀρχηστικὰ πρόσωπα, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ὑγρότης, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, saltator, Plut.

Ὀρχηστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il. σ.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocr. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

Ὀρχηστὺς, ύος, ἡ, saltandi ars, vel ipsa saltatio. Hom. Od. α, & σ, & Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter salto.

Ἀντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto.

Ἀπορχέομαι, οῦμαι, desalto, i. per imperitiam saltandi perdo quod affectavi & poposci. Herodot. in Erat. ἀπορχήσαό γε μὲν τὸν γάμον, saltando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, persalto, usq; ad finem salto seu desalto. Aristoph. in Vesp διορχησάμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòst desaltaturus. Item peritia saltandi cum aliquo certo, ut apud eundem ibidem. Ἐμοὶ διορχησάμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. apud Plut. in lib. de Herodoti cacoethia, cum accusat. construitur: ut ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ Et Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Luc. de saltat. & Dionys. Areop. quasi extrà salto, seu saltationes in sacris ritibus solùm usitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo, Luc. de salt. καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν παντοίοις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, spectatores multivariis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicujus salto. Gregor. Exponitur & passivè, saltationibus afficior, apud eundem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἰσχῶν, κατηυλημένος τε καὶ κατορχούμενος, elatus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχοῦμαι, circumsalto.

Προορχοῦμαι, præsulto.

Προορχηστὴρ, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, ut testatur. Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto ad. Plut. de aut.

Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto.

Ὑπορχήματα, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsultans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian. de saltat.

Ὑπορχηματικὸς, οῦ, ὁ, qui pertinet ad cantilenas saltationum. Et ὑπορχηματικὸν, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur, Eustath. Item ὑπορχηματικὴ, una ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu lyricam poësin Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

ὌΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, seu testis. Arist. in Nub τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. cap 21. οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτὸς, τοῖς δὲ ἐντός. Pol. 2. ὀρχέων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ τὸ δὲ κάτω πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Dioscor. l. 3. c. 141. & Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 119. ¶ Item genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

Ὀρχίδιον, sive ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. & Dioscor. loco citato.

Ὄρχεα, idem cum ὄρχις, teste Galen. in lex Hippocr.

Ὀρχίλος, orchilus: avis quæ & σαλπιγκτὴς dicitur, teste Hesyc. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. hist. an l. 9. cap. 1. schol. Aristoph. dicit esse parvam avem & libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Composita.

Ἔνορχις, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc.

Ἐνόρχης, seu ἔνορχος pro eodem. Il. ψ, & apud Theocr. idyl. 3. item apud Aristoph. in Equit. & Avib.

Ἑνόρχης, qui unicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχας, canis testiculos referens. Hesych.

Λασιόρχας, qui magnos testiculos habet. Etymol.

Μόνορχις, qui unicum testiculum habet. Levit. 21. & in Hippiat.

Τρίορχος, sive τριόρχης, species quædam accipitris, apud Athen. l. 7. &

l. 7. & Aristot. hist: an. l. 9. c. 36. ¶ Ac τίμχις, herba quæ & ὄρυχις: Paul. Aegin. l. 4. c. 25. Item herbæ nomen: de qua Theoph. hist. pl. l. 9. c. 9.

Τ' πολυάρχης, itidem accipitrum genus, apud Aristot. l. 9. c. 36.

Ο'ΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantæ ordine positæ, plantarum ordo: item hortus, teste Hesych. Item ordo vitium. Odyss. n. Ἐ'ν δὲ δὴ κοσμηταὶ φαρμακὰ πολλὰ ἕαται ὄρχοι Παιηόνι πεφύασιν, ἐπιπαντὸν γαλόωσαι. Et apud Hesiod. in Asp. ἐφόρεμα βόθυσε μεγάλων ὑπὸ ὄρχων Βελεμνίων φύλοισι. Sic Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 5. συντίθενσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις αὐτὰ κατ' ὄρχεις, per ordines, ordinatim. ✠ Schol. Theocr. περὶ τὸ ὀρύσσειν derivatum vult quasi ὄρυγ-Θ. ideoque esse dicit foveam in quam imponitur planta ut pullulet. Sunt qui ab ἕρχομαι, derivent, quoniam δι' αὐτὸ ὄζειν ἔρχεσθαι alii ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.

Ο'ρχατ-Θ, ου, ὁ, idem quod ὄρχ-Θ, Odyss. n.

Ο'ρχέομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μετάρχιον, (decomp.) interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines: Columella interordinia appellat. Aristoph: in Pace ἢ κηλὸς αὐτὸν ἀπαλλάξειν ἂν μετόρχιον.

Ο'ΡΩ, F. ῥῶ, vel ῥσω, excito, concito. Il. α, Νύσσε δ' ἁπὸ σφυρὰ τῶν ἄρσεν ἐλαυνέμεν. Odyss. δ. Τῶν δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵππων ὄρσετο θοῶν. Iliad. δ, ἡ φύλοπις αὐτὴ Ο'ρσηθῆ.

Ο'ρσμα, excitor, concitor, surgo. Il. ν, Νύχθ' ὑπὸ τῆλ' ἰάλλω ὅτε δ' ὄρσετο δῖ-Θ Ἀχιλλεύς. Hinc & imperat. ὄρσο pro ὄρσεσ(ο metri gratia inferto) Od. ζ, Ὄρσο νῦν δ' ἔξιθι πόλιν δ' ἰθύν. & Il. ω, Ὄρσον Θέτι κηλέει Ζεύς. Προ ὄρσυτο, dicitur etiã ὀφέλοντο. Il. β. Præt. med. ὄρωρα & transpositis literis ὤρορα active & passive usurpantur. Active, Iliad. β, τὰ μὲν τ' ἐξ ἐς τε νότ-Θ τε Ὠ'ρορ' ἐπαΐξας πεδὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Passivè. Iliad. γ, τῷ ἐνέκα νείκ-Θ ὄρωρεν, cujus causa bellum excitatum est. Sic & Il. β. & Il. ω.

Ο'ρθμ-Θ, per syncopen pro ὀρόμβ-Θ, concitatus, qui citato impetu fertur. Iliad. λ. Ὦ'ς ὁλέκοι Τρῶας πάλιν ὀρμῆθο. Iliad. φ, φλέγες ἀτάλαντον πῦρ Ο'ρθμ-Θν ἐξαφῆναι. ¶ Item caulis brassicæ: apud Atticos διὰ τὸ ἐξορύσσειν ὡς βλαστάνει. teste Eustath. & Athen. l. 2. & Poll. l. 1. Dicuntur tamen ὀρμῖναι quæ libet quæ caulem emiserunt & jam defloruerunt, teste Suid. & Hesych. Hinc ὀρμινόεις, ενT-Θ, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum, apud Nicand. in Ther. ᾧ δὲ ῥιβόμβωνται λύκαβλον. Et comp. ἐξορμηρίζω, defloreo, caulem amitto. Soph. Κἀξορμηρίζεται ἂν ὅπηχελίζεται βλάστη.

Ο'ρώω, idem cum ὄρω, ex ejusque præter. med. factum. Od. τ, ἐπεί μοι ὀρώρεται ἐνθάδε θυμὸς Κἠδεσθαι. Sic & Il. τ. Ὦ'ς ἐμοὶ δί-χα θυμὸς ὀρώρεται ἔνδα καὶ ἔνθα.

Ο'εἴνω, concito, commoveo. Odyss. ϑ, Ὦ'ενά τε μοι θυμὸν ἐοὶ τέρπεσθαι. Sic & Odyss. ξ & ρ. Et peculiariter, ita commoveo ut persuadeam. Iliad. ε, Ὦ'ς ἔφατ' Αἰσυη δὲ διάθρησε θυμὸν ὄρσαι. Sic Iliad. ο, Ἔπεύθυνεν ἐς Ἀ'χιλῆα, ἵν' ὀτρυνέω πολεμίζειν, Τίς δ' οἶσι' εἴ κέν οἱ σὺν δύκιμον θυμὸν ἐείνω. Dicitur & Neptunus mare ὀρώρειν. Od. ν, Ὦ'ς εἶνεν ἢ διὰ λαιτμα δύσεσθαι.

Ο'ρνυμι, idem cum ὄρ-Θ. Odyss. ε, Μήτηρ ἐμὴ μή μοι γόον ὄρνυθι. Od. ϑ, Μηκέτι νῦν διαλεχθὲν γόον ὄρνυτε. Interdum exp. concito, incito ut Il. ζ, Ἀ'λλὰ σύγ' ὄρνυθι τῶν ἐσσεμένων τῷ κε σωτὸς Il. ϑ, Οὐκ ἐθέλοιμι ἐκὼν διὰ τὸν τείχ-Θ ὀρινέμεν Ἕκτορ.

Ο'ρνυμαι, excitor, surgo, me erigo. Iliad. ψ, οἱ δ' ἄρνυντο κύδει πάντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. Item concitor, concitus feror. Odyss. α, τί τ' ἄρ φόβηθεις ἐείκοσι φοιτὸν ἄνδρ' Τέρπειν ἄκοιτ οἱ νόσ-Θ ὄρνυται. Item concitato gressu feror. Iliad. υ, κέρκισε δὲ γαῖα πεδίοιο Ο'ρνυμένων ἀμυδίς.

Ο'ρεύω, idem cum superioribus. Iliad. ο, Ὦ'ς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἐπίσσυτο, τὸν δ' ὀρέξωσεν. Odyss. σ, Θεῶν νύπιος ὑμὶ δοχῆσιν. Sic &, Il. φ. Item concito, i. turbo, perturbo. Od. ε, Ἑπάρξας δ' ἑπτὰν κορέσ' ἤεανον ἐλαὸν πάσας δ' ὀρέψωσεν ἀέλλαι. Hinc comp. ἐξορεύω, idem: apud Hesych.

Ο'ρόω, f. σω, impetum do, irruo, gradu concitato feror. Il. β, Βαμβὺ ὑπὸ ξέσσε θοὰ πατανίστον ὄρσεν. Hesiod. in Asp. Ὦ'ς οἱ κακὰ μήδοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρωσαν.

Ο'ρμαω, τὸ, impetus, saltus. Hesych.

Ο'ρμὸ, Ο'ρθ-Θ, Ο'ρταλὶς, Οὖρ-Θ, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm ab ὄρω cùm præpositione.

Α'νόρω, excito: unde ἀνῶρτο, excitatus est, seu exurrexit: apud Apollon.

Ε'νόρω, excito in. Il. σ, αὐτὰρ δὲ φύζαν ἐνῶρσα, Pass. ἐνῶρτο, excitabatur in, seu inter. Il. α. Α'βρῖσος δ' ἀρ' ἐνῶρτο γλαυκωπιδος ὀτρύνουσα. Exponitur etiam, irruit seu impetum dedit in.

Ε'ξόρω, excito, unde ἐξώρτο νέεσθαι, apud Apoll. excitatus est ad eundum, seu ire cœpit.

Ε'πόρω, concito adversus. Od. ν, Ξυνίσκε δ' ἴσ' ἰοὶ Πολλὰ, τὰ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Iliad. ν, Οἷον ἐπῶρσεσαν πολεμίζειν Ε'κτορα δῖ-Θ. Sic & apud Hesiod. in Asp. Pass. ἐπῶρτο, concitabatur seu concitatus est contra, irruit. Il. φ, ἐπῶρτ' Ἀ'χιλλῆι.

Composita sine præpositione: ac primùm in ορ-Θ desinentia.

Α'λορ-Θ, qui citato gressu retrocedit: idem cum πελάργ-Θ. Il. χ, Ἀ'λορρα πτηΐ'λλον ἀπισθοτονῶ, Sic & Il. φ:

Α'λορρον, retrò, retrorsum, ponè. Od. λ. Item rursus, iterum. Od. ι, Α'λλὰ μιν ἄλορρον ἀφοσσέμεν ἄλλοσε πέσσει.

Ι'σορ-Θ, adverb. adhortantis & incitantis: teste Suid. Etasm. in chil. transfatum opinatur à nautis quos remigantes naucleri vox animat ad graviter laborandum: vel à b. equorum cursu, videriqué compositam vocem ex ἴσ-Θι, vade, & ὄρνυ, incitare.

Παλίορ-Θ & παλιόρμ-Θ & παλίορσ-Θ, qui retro gressu concitatus redit, idem quod ἀλορρ-Θ. Il. λ, Ὦ'ς ὁλέκοι Τρῶας παλιορμῶ: ut *Aristarch. legit.* Il. γ. Ἀ'φέσκοντα ἰδὲν, παλίορσ-Θ ἄνδρα. Παλίορσ-Θ, apud Aristoph. exp. etiam motus loco luxatus.

Α'μπαλίν-Θ & ἐμπαλίορσ-Θ, (*Decomp.*) iter repetens seu relegens. Suid. ex epist. amatoriis.

Composita in ορτ-Θ desinentia.

Θόρτ-Θ, ου, ὁ, ἡ, à Deo motus, à Deo impulsus. Aeschyl.

Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, pulvis qui excitatus est & in aërem quasi elevatus. Plut. in Fab. & Sympos. 4. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Scommate quodam ab Athenienſibus ſic dictos fuiſſe ſordidos & ſqualidos tradit Athen. l. 6. ex Anaxandride.

Κονιορτώδης, ες, ὁ, ἡ, pulverulentus. Theophr. ibid.

Κονιορτόω, pulvereo excito. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μεμφεῖ δὲ τὰς κολοκυίδας, ὅταν ἡσυχίαι πεδίωσι, σχάλοντες κονιορτᾶν.

Νέορ-Θ, recens excitatus seu exſuſcitatus. Soph. in Oedip. Col.

Ε'σχη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita ex ὀειν-ω.

Ε'πορίνω, concito. Nic. in Ther. Κνυζηθμὸν κωιὸς ἕλεος ἐπόρινε συμολόσσ-Θ.

Συοείνω, concito, commoveo. Iliad. ω, ἵνα οἱ σωὶ θυμὸν ὀείρῃ: *per tmeſin pro,* συωοείνῃ.

Composita ex ὄρυμμι.

Α'νόρυμμι, excito. Α'νόρυμμαι, exurgo, conſurgo: unde ἀνόρυτο, apud Apoll. Rhod.

Α'πόρυμμι, excito, ſeu concito alicunde. Α'πόρυμμαι, concinus alicunde feror, prodeo cum impetu. Hesiod. in Theog. v. 9. Ἐ'ν δὲ ποτερήθμοισι κακαμυλοῖσι πέσει πυλῶ Ε'νὸς κακὰ σκεδάσσαι.

Διόρυμμι, concito per. Διόρυμμαι, concitus feror per. Apud Non. Διορύμμενον ῥοιζηθ-Θ πεδίοιο, exp. prodiens à patre ſpiritus.

Composita ab ὀρόω.

Α'νορόω, idem cũ ἀνόρυμμι. Od. χ, Ἐ'κ δ' ὀδόντων ἀνῴρεσε θεσπέσιος ἠχὼ, ἀμφὶ δὲ δῶμα. Sic & Od. ξ. Item aſſilio, citato gradu aſcendo. Xen. de re equ. πάρεστι διαπηδᾶν τεθραμμένον ἀνορέσσειν, ἐπ' ὄχθας ἀναβῆναι.

Α'πορόω, cum impetu alicunde excitor, erumpo, profilio, vel deſilio. Il. ε, Ἰ'φάθη δ' ἀπὸ ὄφρυσι λαμπὰς ἀπορῶσα δέρεσθαι. Sic & Il. μ, φ, & λ. (Τὸν ὑπορ-Θ)

Ε'ξορόω, irruo, inſilio. Il. λ, Ἦ δ' ὅτε πλέῃσι κλονέωσι φάλαγγας, Ε'ξορόῃ, exilio, profilio. Il. γ, Πάρις δὲ ἰδὼν ὡς κλῆρ-Θ ἄρατο *per tmeſin*, προ ἐξόρουσεν. Exponitur etiam, impetu ſeu concitato greſſu feror ex aliquo loco.

Ε'πορόω, impetu ſeu gradu concitato feror in, hoſtiliter aſſilio vel inſilio. Il. π, Τρῶες μὲν ἔπειτ' ἐπίεσσαν Δεῦ' ἀνὰ ταφρ-Θ. Α'μφὶ. Il. ο, Τῶν δὲ Μέγης ἐπόρουσε.

Συορόω, greſſu citato concurro, cum impetu concurro. Apoll. Argon. l. 2. αὐτὸς συωρόωσαν ἐναντίοι.

Τετράορ-Θ, quadrijugus. Euſt. ſcribit τετραόρους quoſdam dictos putaſſe quaſi πεπαιρᾶς ὁρόωντας. Vide in comp. ex Εἶρω, necto.

Θεοείρ-Θ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ο'Σ, (genit. ΟΥ, Dat. ΩΙ, Acc. ὅν, cætera dere grammi. articulus eſt præpoſitivus. Lat. qui, fœm. ἥ, quæ Neut. ὅ, quod. Interdum ponitur in caſu antecedentis verbi nulla ſequentis habita ratione: ut χρῶμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. In hac ſignif. variis particulis jungitur: ut ὃς δ' ὃς ἄρ, ὅς τε, ὅς κε, ſeu κεν, pro ὅς. Ὅ'ς τις verò vide in compoſitis ex τὶς aliquis. Dicitur & ὅτις pro ὅ, cujus: ſic ὅτῳ, pro ᾧ, cui. Et in plur. ὅτων pro ὧν, quorum, quorumcunque, ὅτοις, pro οἷς, quibus, vel quibuſcunque. Dicitur etiam ὅτευδὴ cujuſvis, cujuslibet. Sic ὁτῳδὴ, cuivis. ¶ Ὅ'ς nonnunquam pro τίς, quis. Thuc. ὅ'ς ἐσ ἐνδλὰς, quis ſit indicat. Item pro τις enclitico, i. aliquis: potiſſimùm in plurali, ut apud Dem. pro corr. ὡς μὴ κατέλιπόν τινάς τ' ἀσυγγενεῖων, πλὴν δὲ παρδ. Et in diſtributione ὅ, aliquod vel aliud, ut Matth. 13. Ὃ μὲν ἔπεσε κρῆνῶν, ὃ δὲ ἐξηκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. ¶ Ὅ'ς pro ὅστ-Θ, vel ἐκεῖνος, hic vel ille frequens in dialogicis ſcriptis. Xen. Καὶ ὃς λέγω ἐμοὶ τάδε. Plato initio pol. lib. 3. Μὰ Δία ἦδ' ὅς, ὦ ἐγὼ. Sic in fœm. pro αὕτη vel ἐκείνη, ut Il. ρ, ἦ γὰρ πλέμεν ἄεσγεν, hæc enim cum bello conſuetudo eſt. ¶ Ὅ'ς pro ὁδὲ, ſuus Apoll. Arg. lib. 1. ὃν πάτρ ſuum maternum. Et pro σφέτερ-Θ, ut ἦ ματέρ, apud eundem. Sic ὃ pro ἑὸ, ſui.

Quæ ſequuntur, adverbia ſunt ab ὃς facta.

Οὗ, ubi. Ariſtoph. in Nub. ὦ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ubi cultus arcaniorum ſacrorum. Thuc. ἔνθ' ἐπ' ἠ, ubi terra rum eſſet. Cum particulis μὴ & δὲ exp. alicubi, alibi. Significat interdum motum ad locum, ut οὐ. Euripides, ὦ γῆς ἐπ' ἰδ' ἐλθὼν, in quam terræ partem penetravit? Luc. in Tox. ἔ κεκώθ', quo malorum.

Πῆ (interrogat.) ubi? ubinam? Sæpe cum genit. ut πῆ ἐχέων, apud Hom. πῆ μοι γῆς κυρέεις apud Sophocl. Significat interdum motum ad locum, ut apud Soph. Ποῦ βαίν-Θ, ἢ πρὸ ναὸς ἐμ-Θ ἢ ἔσ ἐμὸν δόμ-Θ; Μέχρι πού quouſque, quandiu. Greg.

Πῆ

Πῆ, (enclitic.) alicubi, uſpiam. Et μήχει πε, aliquouſque, vel aliquandiu. Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Hom. Significat etiam, circiter, ut δέκας πε, circiter decem. Exponitur quoque, paritem. Alicubi verò vacat. Διήπε (vel δή πε disjunctim) utique, nimirum, certè. Aliquando ſignificat nunquid, an non. Διήπεθεν, utique, nimirum, certè. Ionicè verò dicitur κῆ pro πῆ, ubi. Et κέ δ'πε, ubinam pro πὶ δῆτε.

Ο'πε, ubi, indefinitè, ὅτου οὖ, ubicunque, quocunque *in loco*, quacunque in parte, ὅτου γῆς, ubicunque terrarum. Dicitur etiam ὁπόθ', & ὁτεδήποτε, & ὁπουδ' αὖ, & ὁπου ἴον ſive ὁπόθεν, ubicunque, ubivis. Dicitur etiam ὅπε μὴν, ὅπε δὲ. alicubi, alibi. Item quandoque, interdum. Item ὅπε, quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi ſequente δὲ vel γὰρ, & in redditione ἢπε. Item ὅπε, quòd, ὅπερ, quocunque.

Ω, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, qua propter, quocirca.

Πῶ, (interrog.) quatenus, quomodo? Doricè accipitur pro πᾶ, ubi, & pro πόθεν, unde teſte Heſych.

Πω (enclitic.um) aliquatenus, quodammodo. Item *Doricè*, alicunde.

Οὔπω, & ὀδέπω, nequaquam. Accipitur ὅπω & pro nunquam.

Οὔτε πω, apud Xen. neccum.

Τῶ, εὸ, quòd, propterea quod, item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogativè, quarè? qua ratione? unde? Τῷ μὴ τῷ ϑ hic quidem, ille verò.

Πῇ, qua ratione, quo pacto ſeu quomodo, quatenus. Item quâqua via, qua parte. Cum comparativis ſignificat quò, ut ἢ ἐλάσσον, quò minus, ἢ μᾶλλον, quò magis. Cum ſuperlat. exponitur, quàm, ut ἢ μάλιστα δύναται, quàm optimè poſſit. Item ἦ, quo in loco, ubi. Plat. de rep. l. 2. ἡμᾶς χαίρειν κᾷ τὸν τόπον ἢ ἔνεμεν, ubi paſcebat. Item ex quo, unde, quaproprter, Ariſtot. ἦ δὴ λοιν, unde & manifeſtum eſt. Dicitur interdum, ἦ ἄρ & ἦ γε pro ἦ.

Πῇ; (interrog.) quî? quonam modo? quâ? qua ratione? Plato, 2. de rep. κῇ δὲ ἀληθὲς φιλόσοφον, πῇ δέ; quo pacto? Item quà? quò? Propterea. Πῇ περᾷ; Odyss. υ. Πῇ γὰρ ἐγὼ quò me concerram? Doricè pro hoc dicitur πᾷ, ut apud Theocr. Et πῦς. ut docet Ammon. ex Sophrone. Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, pro aliquatenus, aliqua ex parte: ut apud Ariſtot. παρὰ τοῦτ' ἢ ἀπλῶς ὁ φθορὰ μοιός ἐστ'. Item pro, aliquo modo, ſeu quodam modo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. Ponitur & ἐγκλιτικῶς, ſine accentu, ut εἰ πεῖν, εἰ πῃ δίωμεν ἅμα δε πειρᾶσθαι, ſi quo fortè modo queamus, vel ſi qua ratione. Item pro alicubi, ut εἴπῃ, ſicubi. Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò, ut πῇδλη. Apoll. Rhod. aliquò, alicò. Inde ἐδέξατ' ἢ, nullo modo, nullatenus, haudquaquam. Hom. Vſurpat & πέῃ Sophron. apud Ammon. pro πῇ vel πᾷ, ubi.

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac, aut τῇ πῇ, hac & illac ab utraq; parte, vel, hac & illuc.

Οἷ, (indefinit.) quò. Thuc. οἷ κατασπᾷ, quo applicabunt. Demoſth. οἷ ἀσυλγίας προσελήλυθε, quò laſciviæ. Item, ubi, ut in Pſalm. οἷ νὺξ μὴ φθζ-Θ. Pro eodem dicitur & οἴ-Θ.

Πόϊ, (interrog.) quò? quónam? Aeſchin. ποῖ κατεφύγω; quò confugiam? Et cum genit. ποῖ γῆς, apud Ariſtoph. in Pluto, quò terrarum? Significat etiam, ubi? Ariſtoph. ποῖ πόλεως; Item quouſque, quamdiu. Soph. ποῖ μόχθ-Θ.

Ποῖ, (ſine accentu) aliquò. Ariſtoph. in Plut. Item alicubi. Item quodammodo. Interdum vacat, ut tradit ſchol. Ariſtoph.

Ο'που, ubi. Cum ἄν vel ποτὲ ſignificat ubi, ubinam, ubicunque. Item quò. Ariſtoph. in Nub. ἴδ' ὅπου χρήσεις, vade quò velis. Cum ἄν ſignificat quocunque, apud Nov. Ia qua ſignif. ponitur & ſine ἄν apud Dem.

Ο'δαν, indefinit. unde. Ariſt. ὁρᾷ ἢ μὴ λέγεται θἠνεγκεν τὸ φράγμα τ' ἀνηθοῦν ὁρᾶσθαι. Item quamobrem, quo circa, quare. Interdum annexas habet particulas δή, ἄν, δ', ἄρ, ut ὅθεν δή, undecunq; undelibet, & ὁπόθεν, undecunq; ὁθεν ἄρ, *itidem* undecunque.

Πόθεν, (interrog.) unde? undènam? Plat. in Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; unde appares ô Socrates? Item, quò? quomodo? Ποθέν, (accentu in ult.) alicunde. Ariſtot. eth. 10. c. 4. Et pro eodem, ἐκποθεν. (ὁπποθεν.

Ο'πόθεν, unde apud Xen. & alios. Poëtæ metri gratia dicunt Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll. Arg. l. 2.

Ο'δι (infinit.) ubi. Od. ξ, ὄδι πάρ σύες δ' ἕδυν, ubi ſues dormiebant.

Πόδι, (interrog.) ubi? ubinam? Od. ξ, πόδι τοι πέλας; πόδι νέουαι; quò rendo? Ποδὶ, (accent. in ult.) alicubi, aliquando. Il. α, ἀλλ πόδ' ἴδω Δῶσι πέλειν, &c. Item εἰ ποδὶ, ſicubi, apud Soph. Et ἔ ποδι, nuſquam.

Τόδι, ibi, illo in loco. Od. ο, Τόδι γάρ οἱ ἀείσιμον ἦεν Ναὶ ῥμαι.

Adverbia ex ὃς compoſita.

Διὸ, quamobrem, quocirca, proinde. Pro eodem dicitur & ὃτ' ᾧ & διὸ δὴ & διότε.

Διόπ, quamobrem, quoda de cauſa: ut διότι ὀλιγεῖ πεν ἢ σελήνη. Item quoniam, quia, eò quòd, propterea quòd. Item quòd. Demoſth. pro coron.

Καθὸ, quòd, in quantum, quatenus, quomodo, Item quemadmodum, ſicut. Vide & Ariſtot. metaphyſ. 4.

Καθόπ. q. d. ſecundùm, quòd, quatenus, Item quomodo, qua ratione, quo pacto. Thuc. l. 8. & l. 6. Item, ſicut, quemadmodum, quoniam, quantum. Idem.

Καθὰ, quemadmodum, ſicut: ut κᾷδ' ὑφορῶντας, quemadmodum dictum fuit, Euſt. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula ἄν, ut καθἄν, & tunc ſign. velut, quemadmodum, tanquam. Ariſtot. in probl.

Ο'σάκις, &c. vide in Ο'σ-Θ,

-Ο'ΣΙΟΣ, ία, ὁ, ſanctus, juſtus, nullo ſcelere contaminatus. Xen. Hellen. 2. Δ' ὅρκοι ἢ ὅσιοί ἐσι. Plato in Euthyd. Ὁσιώτατε ἀνθρώπ-Θ ὁσι-Θ. Thucyd. l. 5. ὅτι ὅσιοι ἐσθε ὁ δικαίως ἐσάμενοι. Dicitur & res aliqua ὅσια, ſancta & ab omni ſcelere aliena: ut apud Plat. epiſt. 8. ὅσι-Θ πρὸ πό-Θ. Et Epigr. l. 4. κἠθνικὸν σα. Ὁ'σιον, τὸ, interdum ſignificat ſanctum, juſtum, fas: idque vel cum ἐσὶ, vel abſolutè: ut apud Iſocr. in Panath. ὑμεν δ' ὅσιον ἔσ' καλὸν ἐσὶ τὸ μὴ κτ' δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον καὶ πραγματεύομενον. Et apud Soph. ὦ ξένοι, ἐ δ' ὅσιον. Sic & apud Plat. & Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & ſignificat publicum, profanum: ut ὅσιον χρεῖον, ἐς ὃ ἔζεσεν ἐκπέμψαι apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. Sic & Demoſth. contra Timocr. πᾶν ὅσιον δὲ τῷ πόλιν ἀπεστερῆ, & Plato de leg. 10. Θεραπευτῶν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν.

Ο'σια, τὰ, dicuntur etiam juſta, parentalia, exequiæ: apud Plut. in Numa, τὰ περὶ τὰς θνησκόντας ὁσία. ✠ Dici volunt quidam: ὅσι-Θ quaſi ἄσι-Θ ab ἄζομαι το σέβομαι.

Ο'σίως, ſanctè: Plato polit. 1. Xen. pæd. 9. Item juſtè. unde ὁσιώτερον, juſtius: apud Thuc. l. 3.

Ο'σιότης, ητ-Θ, ἡ, ſanctitas, ſanctimonia, pietas & religio erga Deum. Philo de vita Moſ. l. 2. Ephes. c. 4.

Ο'σία & Ionicè ὁσίη, ἡ, fas, Hom. hymn. in Mere. φιλέει δ' σι μετὰ Ζεύς. Ἐ'κ πάσης ὁσίης, omnino ut fas eſt. Ariſt. in Plut. νομίσας πολλῷ ὁσίας τῶ περίεμμεν, quum omnino licere & fas eſſe cenſerem. Heſiod. οἷς ὅσ' ἢ δίκη ἔσ'. Plato de rep. lib. 3. ὅσ' ὁσία τῷ ἑκόντι κτῆσιν μείνειν, nec fas eſt. ¶ Item juſta funebria. Greg. ὁσίων. Item expiatio, piatio: unde ὁσίας ἕνεκα, ſeu ὅσι ας χάριν, dicis causa, dicis ergo. Modeſtin. juriſ. l. 2. D. qui petitur.

Ο'σιόω, ῶ, ἐ. ὠσω, ſanctum & purum ſceleris reddo. Item pio. expio. Eurip. in Oreſt. (de homicidis) φυγάδα δ' ὅσιον. Ὁ'σιῶ σε τῷ γῆ, juſta tibi perſolvo terra aggeſta: Philoſtr. in Heroic. Expositur etiam confecro. Item profano: ut apud Suid. ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσι ἐπὶ θανάτῳ πινός, &c. (Hellen.

Ο'σιωτὴς, ῆρ-Θ, ὁ, qui hoſtiam immolabat apud Delphos Plut. in *Compoſita.*

Α'νόσι-Θ, ος, ὁ ἡ, impius, nefarius, ſceleratus. Aelian. ὁ δ' πάντας ἀν ἀνόσι-Θ, τοῦτο γὰρ πρὸς θεοὺς καὶ τῷ θεῷ. Item coram quo non fiebant τὰ ὅσια. Ariſtop. Dicitur & de re impia, nefaria. &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιῆσαι, μήτε βλασφημῆσαι. Τὸ ἀνόσιον, exp. etiam, piaculum, netas: apud Plat. in Minoë.

Α'νοσιος, impiè, ſceleratè, nefariè. Antiph.

Α'νοσιότης, ητ-Θ, ἡ, impietas. Iſocr. in Panath.

Κανόσι-Θ, pro ἀνόσι-Θ. Ariſtoph. in Pluto.

Α'φοσιόω, facio aliquid animi religione ſolvendi cauſa, expio. Plato, εἰ μὴ ἀφοσιώσεις σεαυτὸν τε ᾧ ἐκείνων Aeſchin. πάντα τὰ ἱερὰ τὰς θεὰς ἀφοσιῶ, civitatem religione obſtrictam ſolvo. ¶ Item conſecro, dico: Athen. l. 12. ᾧ πάντων ἀπόντ', τῷ ἐπιεσμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιώντων.

Α'φοσίωμα, idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιώμ-Θ ὕ-Θ ἀυτὸ τε ᾧ ἀυγμένες ὅλης. Plut. in Caſ. ἀφοσιωθέντες τὰ παρεσκευάσμενα, ut expiarent fœdus violatum. Item juſta facio, juſta perſolvo. Herodian. l. 4. ἀφοσιωσόμενόν τε τὰ θεῷ ἐνιόντων. ¶ Item defungor. Chryſoſt. in epiſt. ad Epheſ. ἀ-Θτως ὁ Θ ᾧ ἡμῖν λέγων ᾧ τὸ ἀφοσιωσόμενον, τοῦτ' ἐσὶ τὸ μηδὲν ὀφθλεῖν, officio defunctus ſum, nihil debeo. Herodot. in Melpom. ἀφοσιώμ-Θ τῷ ξείνῳ, defungi juris jurandi religione volens; *ironicè pro* ἀφοσιῶμ-Θ.

Α'φοσιώσις, ſignificat etiam perfunctorie & leviter agere non ex animi promptitudine & intentione. Iſæus, ὡσ' ἀφοσιώμ-Θ, ἀλλ' ὡς δύον τε ἥδιστα ἀφαιρούμ-Θ. Plut. in Pericle, κατὰ τὴν κατηγορίαν ἁπλῆ ἀναιδὴς μόνον, ἀπαρῇ ἀφοσιώσεως, quaſi prævaricantem. ¶ Item ἀφοσιώμ, abominor, & velut infauſtum detestor. Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. ἀλλατο, ἡ γὰρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπομένειν, ἀλλ' ἀφοσιόμ-Θ τὸ νεμεσητὸν εἰς Σωκράτην ἀπόπτ-Θς. Vnde generaliter exp. recuſo, repudio: ut apud eundem in Numa, τοιούτοις λόγοις ἀφοσιῶται τὴν βασιλείαν. Sic & apud eundem in Pericle. ¶ Apud Herodot. ἀφοσιωσάμ-Θν τῇ Θεᾷ, exp. ſolvens primitias deæ & honores exhibens. ¶ Α'φοσίωμα ους χρέ-Θ, exp. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσίωμα, paſſivè etiam exp. ἄπασιν τὴν ὁδὸν γίγνεται, à ſancto arcetur. Heſych. ex Soph. Thyeſte ſecundo.

Α'φοσίωμα, τὸ, piaculum.

Α'φοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: ſeu expiatio quæ fit animum exolvendi religione gratia. Plut. Exp. etiam, pavra ſive defunctoria libatio.

Ε'ξοσιόω, ſanctum reddo. Heſych. Item expio, unde apud Plat. de deo Socr. ἐξοσιωσάμ-Θ τὰ θεᾶ, expiare divina, i. ea quæ à *diis*

significantur. Apud eundem in Cam. ἐξεσπάσαι καὶ φερεῖν ἀλόϊμνον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. E'ξωσταμβόλον, dicatum, consecratum.

Κεδνοῦσθαι, sanctum scelerisque purum reddo: theologis, sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. κεδνοποιοῦσι τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, sanctifico: unde apud Aristoph. in Plut. πόπανα καὶ σφραγίσματα κεδνοῦσθαι. Item confecro, dico. Synes. epist. 67. κεδνοποιοῦσα τοῦ Διὸς τέκνον ἀλλότριον. Vide τὸ κεδνοῦσθαι & κεδνὸν σταμβόλον, consecratum & dicatum. Herodian. l. 7.

Κεδνώσεως, εως, ἡ, sanctificatio. Suid. Exponitur etiam, condemnatio, διηρώτησις, apud Suid.

Περιόσιος, exp. sanctissimus. Epigr. lib. 4. Item eximius, vel modum superans: ut Epigr. l. 1. ζωὸν καὶ καφαλῆς ἀξιόσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2. ἀξιόσια φῦλα Βοιωτῶν, exp. numerosa gens.

Περιόσιον, neutraliter & adverbialiter significat, supra modum, nimium, magnopere. Il. δ, Οὔτε σι νεικέων ἀξιόσιον. Sic & Od. π. Cum genitivo significat, supra: ut ἀξιόσιον ἔδμεν, supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. Scribit tamen Eustath. ἀξιόσιον derivatum potius esse ex ἀξιαίω significante φονῶ, facto nimirum ἀξιαύσιον ex ἀξιαίω, & abjecto deinde υ, ἀξιόσιον: ut ἀξιόσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, seu τὸ ἀξιόβοητον.

T'αρσιόσ, idem eum ἀξιόσ. Suid.

O'σιαῖ, &c. vide in O'ζω.

O'ΣΟΣ, & pĕticè, ὅσος, η, ὁ, quantus (citra interrog.) Demost. Phil. 1. τοσαῦτα παρασκευάζω, ὅσ' ἂν οἶδ' ἐν τῇ ἡμῖν ἀπάντων ἔχειν. Il. ω, Ο'σσ' ἄλφ οἷός τε, quantus, qualisque. Cum comparativo, ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. Cum superlat. ὅσον πλεῖστον, quantum plurimum. O'σσν, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ quantum in eo fuit, ὅσον τάχιστα, quam celerrimè, ὅσον δύνῃ, quàm fortissimè, apud Theocr. idyll. 1. Cum præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thuc. Luc. & Theophr. item, quandiu: dum, donec. O'σοι, vel ὅσοι σφ, quicunque, quot. Demosth. τοσοῦτων ὧν ἀφ' αἵματ' ἡμῶν ὅσον σφ' ἡ ὑβρις. Et Hom. Il. β. ἐφέρτεροι ὅσσοι ἔασι. Et in neut gen. ὅσα, quæcunque quotquot, ut πάντα ὅσα, apud Demosth. O'σοι, interdum significat, qui, ut apud Greg. ὅσοι τῆς ἀγχόνης μετανοοῦντα.

O'σον, & ὅσα, adverb. quantum, ut ὅσον διαφέρει, quantum differunt, apud Isocr. & ὅσα γε ἐμοὶ γινώσκειν. Greg. Interdum quatenus, ut ὅσον ἐπιξαῦσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur & circiter, ut ὅσον εἴκοσι, circiter viginti, apud Thuc. pro quo & ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus junctum, alium etiam usum habet. Cum nomin. ut ὅσον ὀλίγον, paux illum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιὸν, pusillùm, in Epigr. Cum adverb. ὅσον τ' εἰ, vel ὅσον τε, exp. tantùm non. modò non, fermè, penè, ferè: apud Thuc. l. 5. & ὡς ὅσον, nedum, apud Aristid. item non solùm non, apud Isocr. in Busir. item ὅσον αὐτίκα, quamprimum jam jam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solum, solummodo: Epigr. l. 2.

O'σάκις, & ὁσάκι, quoties. (Aristid.

O'σαχοῦ, quibuscunque in locis, ubicunque. Item quotiescunq;

O'σαχῶσ ἂν ἐκ δυνατὸν, qua maximè ratione fieri poterit pro viribus. Plat.

O'σαχῶς, quot modis, aut quotcunque modis: vel quoties.

O'σάπτ, quatenus, & ὁσάπτον apud Apoll. Rhod. quantum, quatenus.

O'σάτιχ, quantulus, vel quantus. Theocr. idyll. 4. O'σάτιχον ἐστὶ τὸ πίνημα, καὶ ἐλάτιον ἄνδρας διμοίρους.

O'σαπλάσιος (indefin.) quantuplus, vel quotuplex.

Πόσος, η, ὁν, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δ' ἐδίδοσαν; quanti das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου δ' ἐδίδοσαν; quanti seu quanto precio docet? Dicitur & ἐπὶ πόσῳ, ut apud eundem. Plat. ὀπὶ πόσου ἂν τις δέξαιτο ἀν ὑμῶν quanti tandem æstimatis? Item μέχρι πόσου in quantum? quousque? Interdum significat quotus? & in plur. πόσοι, quot? ut apud Plut. in apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιάται. ¶ Item (sine interrog.) quantus, ut μέχρι πόσου, in quantum, quousq;. Dicitur etiam πόσου τε, vacante particula τε, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσῳ τινὲ χεὶ νομίζετε, quantam? & πόσου τε, quotus? item πόσ' ἄπα, quænam? Arist. l. 4. de cœlo.

Πόσάκις, quoties? Plato epist. 7.

Πόσαχῇ, quot in locis?

Πόσαχῶς, quotnam modis Aristot. Exponitur etiam, multis modis. Hesych. (σπ, & c.

Πόσαπλάσιος, quotuplex? cui respondet διπλάσιος, τριπλάσιος.

Πόσαπλῶς, multis modis: Suid. & Hesych.

Πόσε, quo? quem in locum? idem quod πῇ Od. ϛ, πόσε φέρεται; Od. κ, πόσε ἴμεν.

Πόσοῖς, aliquantus, aliquantulus, certæ cujusdam quantitatis. Τὸ ποσοῖ, quantitas. Aristot. de part. an l. 3. c. 5. ἢ δι' ὑπεροχὴν ἢ ἔλλειψιν καὶ γὰρ τὸ ποσοῖ καὶ τὸ ποιοῖ. Dicitur & ἐπὶ ποσοῖ, aliquantum, ad certam quantitatem, ut ἐπὶ ποσοῖ ἐλαδεῖς, aliquantum decoctus. Et κατὰ τὸ ποσοῖ ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τι, ut ποσοῖτι certa quantitas, apud Herodot.

Ποσοῖς, aliquantulum, leviter.

Ποσότης, ητ, ητ, quantitas, mensura modusq; uniuscujusq;rei.

A'ποσ, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόσ, quotus. Xen. pæd. 4. κατανόησον πόσοι αὐτῶν μέρος πάρεσι μαχεσόμενοι νεανίσκοι.

Ποσάκι, quoto die? quot diebus? quot dierum spatio? Xen. pæd. 5. ποσάκι ἂν σωθῇ τὸ σεσιτάριμον ἐπιέσει ἀρτοκόπους;

O'πόσ, & poëticè ὁπόσ & Ionicè ὁκόσ, (relat. τόσ) quantus. Philostr. in heroic. πῶν ὁπόσον ὁπόσῳ ἐστὶν ἀπεσπερασμένον, ἀπὸ ἑνὸς ἀρξάμενον. Dicitur & ὁπόσος ὁπόσος δή ποτε, & ὁπόσος ποτ' ἔστ, & ὁπόσος τις ἔστ, ὃ ὁπόσα καὶ ὁποῖα ἐστὶ, quantusvis, quantuslibet: ut ὁπόσονοῦν χρόνον, quantolibet. Item ὁπόσοι, quot. Xen. pæd. 4. & ὁπόσοι ἂν, quotlibet, quotcunq;. Demosth. in Mid. O'ποσάκις, quoties. O'ποσαοῦν, quotiescunq;, quoties libeat. Theophr. hist. pl. l. 8.

O'ποσαχῆ, quot in locis, quot modis.

O'ποσαπλάσιος, quotuplex, quàm multiplex, ὁ ποσοὐπλασιοσοῦν quantumvis multiplex, Aristot. in phys.

O'πόσος, quotus, Aristot. pol. 2. cap. 2. O'ποσοσοῦν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor.

Τόσος, & poët. τόσσος, tantus. Iliad. ἐ, ὃ οἱ ἔσκε τόσον κλέος, ὅσσον ἐπ' οὐρανῷ. Et Od. ϛ, Α'λλ' ὅτε τόσσον ἐλπὶς ὕπνου ἔσσον κλέος. Τόσσον, in neut. gen. adverbial. ponitur, & significat tam, usque adeò, adeò, tantò. Il. κ. ὦ πέπον ἦ δὴ χρεῖος τόσσον ἰκεῖς quænam necessitas adeò urget? & Il. β, Τόσσον ἐγὼ φρονέω· πλέας ἐμμεναι ὑιὰς Α'χαιῶν ϛόλων tanto plures. In plurali exp. etiam tot, & totidem, ut Il. ι. & Odyss. ξ. Dicitur & τοσσάδε, & τοσσίδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho. & Aristot. de mundo.

Τοσόσδ, vel τοσοῦτος, poëticè pro τόσος, in Epigr.

Τοσαῖος, toties in epigr. Τοσαχοῦ, tot modis.

Τοσοῦτος, η, ὁ, & Attice τοσουτοσί, tantus, tosaûtos, tanta, & τοῦτο seu τοσοῦτο, tantum ut τοσοῦτ' ἐκέδ, τοσαῦτα ἐστὶ τὰ ἐξαμαρτήματα, apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μεγέθ, ab Isocr. qui exp. tot, & tot tantiq;, tot tantæ quæ, tot tanta quæ, apud Demosth. Item τοσοῦτον & τοσοῦτο, tantum & tanto. ut τοσοῦτο δεῖ, tantum abest, apud Isocr. Et τοσοῦτῳ ὀυτ' ἂν μᾶλλον πιθόμην μᾶλλον φαίην ἂν apud Xenoph.

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr.

Τοσαυταχοῦ, tot modis. Aristot. l. 22 de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplus. Aristot. in probl.

-O'ΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ legumen. Gal. l. 1. de aliment. facult. & Theophr. hist. plant. l. 8. c. 1. ✠ A'σπίρου, quasi ἀσπέριον, metathesi literarum. (then l. 9.

O'σπειώδης, legumini assimil'is. qui è leguminum est genere. A-

Composita.

Ἰσόσπειος, legumini simils.

Παυόσπεια, omnis generis legumina mista. Suid. & Hesych.

-O'ΣΣΑ, ης, ὁ, vox (✠ ab ὄλ, vox: teste Etym. ut dicatur quasi ὄλλα) Hom. hymno in Mercur. Θαυμασίλιο γάρ τλιδὶ κύδαστο θεοῖσιν ἐέκτο. Hesiod. in Theog. E'πνυμ' ἀείσω Διὸς ἄγγελον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν ἱέρσα. ¶ Item fama, rumor: propriè, divinus. Il. β, ἧς δ' σμιν ὄσσα θεᾶ ἐπέεσσι O'τρυνθ' ἱέται Διὸς ἄγγελος. Sic & Od. α, ἡ ὄσσα ἀκούσῃς E'κ Διός. Exponitur etiam, μαντεῖα. Item omen apud Plat.

O'σσομαι, auguror, vaticinor. Iliad. ξ, πλάγξε μέγα κλυτὸν κοτῆ. O'σσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὸν κέλαδον. Expon. & in animo fingo, imaginor, cogitor. Il. ω, Οὐ μὲν γάρ τι τέρας κακὸν οὐδ' ἀγαθὸν τόδ' ἐτύχθη, Od. σ. ὦ γέρον ἦκιθ' ὅ τοι τόδε δῶμ' ἐσ. ¶ Item, video præsideoz de qua significatione vide in O'πτομαι.

O'σσόμαι vel ὄσσομαι, ominor, vaticinor, auguror. Polyb. l. ὃ δ' Ἴφικρον ὀδόδοκάμβου ἀδὲ ἧβῆ ἔλαχε φρασμάτων ἀστιγμοσύνης τῆς συμπάσης ἀνεγνώρισε κ' ἀπεφήνατο, in summam belli totius ominatus ex uno prælio malè pugnato.

O'σσέα, ης, exp. μαντεῖα, vaticinatio, divinatio. Suid. Exponitur, & religio, apud Dionys. Halic. l. 9.

Composita.

A'οσσέω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. Τῷ μὲν ἀοσσήσας Ἀσκληπιός.

A'οσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè, ὁ ἀνδίκως ἢ κλεπτῶν βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. & Etymol. Il. χ & υ. Od. δ & ξ.

E'πόσσομαι, alloquor & significo. Hesych. Item prospicio vide com. ex ὄσσομαι in O'πτομαι.

O' σσ, vide ὁ σσομαι in O'πτομαι. O'σσ, in O'γθ.

O'ΣΤΕΟΝ, ου, & ὀσῖον, ῦ, τὸ, os, ossis, Il. ν. P'ᾶξε δ' ὀξὺ ἔγχος Plut. in Probl. Rom. κρανίου ὀστέον. Athen. l. 6. τὰ ἀφ' ὑγιοῦ κρέα Plat. in Phædr. ὅταν ὀστοῖς ὄσι προσκόψωσι. ¶ O'σσ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ, quoniam ipsa ὀσα φύσιν ἔχειν σκληροτέραν καὶ φέρει τὸ ζῶον.

O'σώδης, ους, ὁ, ἡ, osseus, osse abundans vel ossi similis: ut ὀσώδης γλαῦκα, Athen. l. 7. & l. 6. ὀσώδης κρέας.

O'σῶδ

O'σίνη, osseus, ex osse factus. O'σινος, pro eodem.

O'σίτης μυελός, medulla quæ in ossib. est, ossiú medulla. Ruf. Eph.

Ὀσίτιον, ου, τὸ, officulum. Epigr. l. 2.

O'σχεον, O'σχεος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

A'όσχος, exos, ossa non habens. Hesiod. in Erg.

Δίοσχος, gemino osse constans. (sunt.

E'ξοστέω, exosso. E'ξοστεώσεις, exossatus, cui ossa exempta

E'ξόστωσις, η, ὁ, ossis eminentia & extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis. (part. an.

Μονόσχος, & μόνοστος, unico & solo osse constans. Aristot. l. 4. de

O'λόστεος, qui totus osseus est, vel ex solido osse constans.

O'λόστεον, herba per antiphrasin sic dicta. Dioscor. l. 3. c. 11.

Περίοστος, ossibus circundatus, vel ossa circundans. ossa ambiens ut ἀξιόστεοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.

Πολύοστος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos, Poll. l. 2:

A'χεδὲς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

O'ΣΤΑΓΞ, ηγος, η, scintilla seu flamma crispa. Apol. Argon. lib. 1. τὸ δ' οἱ ὀστε O'σλιγξες μαλεγῖο ὡς ἰνδαλλονται. ¶ Item cirrus, cincinnus. Callim. ἀὼ ὀσλίγεσθαι ἀϊὲν ἀλειφαῖ ῥόδεϊ. Loliginum etiam & sepiarum βόστρυχοι, botrorumque ἕλικες, nominantur ὀσλιγξες, cirri. Nicand. in Alexiph. O'ς δ' ὅτ' ἐπὶ ῥυπόεσσι μόλῃ ὡσ' ὀσλιγξιοῦν ἀγαυαῖς Τὰ δὲ δ' ὑμεῖς ἐρεπτοί. Theophr. histor. plant. lib. 3. cap. ult. (de rhu, coriariorum) ἔνδος λευκὸν βοῦν ὦδε τῷ ῥιζώματι ὀλοσχερὲς, ὀσλιγγας ἔχον ἄπωθεν καὶ βόστρυς.

-O'ΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa. Interdum de testa quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de sera num. vind. τὸν Α'ριανὸν κύπελλον ἐπ' ὀστράκου τοῦ πηλωθέντος καὶ σκληρυθέντος. Interdum & de piscium testa dicitur: Aristoteles (de platea aue conchas devorante) δύ' ὄντε τὰ κρέα μὲν ἐσθίει τὰ δ' ὀστράκια ἀπίησι. Aristoph. in Ran. ἡ τοὺς ὀστρέους κεφτάσα μοῦ Εὐριπίδου. O'στρακα ἀξιοτροφῆ, genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut Poll. scribit. lib. 9. Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur & conversione repentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Dicitur & de testa qua ova integuntur, in Epigr. ἀεὶ γὰρ γυμνὸν ὀστράκων. ✠ Eustath. scribit derivari ab O'στέον, per pleonasmum τῦρ, sicut in κάπηρον.

O'στρακίνδα, εως, ὁ, ἡ. testaceus, qui testâ imitatur. Dioscl. l. 5. c. 84

O'στράκινος, testaceus, i. è figulina terra factus, ut testæ Lucil. l. 2. Epigr. ἡ δ' ἔφερεν πήγανον ὀστράκινον, sarraginem testaceam seu fictilem. Et ὀστράκια σκεῦη, in epist. 2. ad Cor. c. 2. & 4.

O'στρακίς, qui testas conficit, figulus in Epigr.

O'στράκιον, fictile. Item parva testa, conchula.

O'στρακίς, ίδος, η, dicitur nux pinea ejusq; nucleus. Athen. l. 1. ex Mnesitheo Athen. medico. ¶ Hesychio simulachrum quoddam est Veneris.

O'στρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens, ut ὀστρακίτης λίθος apud Dioscl. l. 5. c. 165. lapis testæ similitudinem habens, qui & ὀστρακίας. Fœm. est ὀστρακῖτις, apud eundem, l. 5. c. 84.

O'στρακίνδα, ostracorum lusus. Poll. l. 9.

O'στρακοῦν, in testam seu testaceam duritiem verto, testacea duritie obduco. Aristot. in probl.

O'στρακοῦσθαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo. Aeschyl. apud Athen. l. 1. apud Lycophr. vero ὀστρακωθὲν, exp. putamine contecta.

O'στρακίζω, testulis in urnam conjectis damno, relego. Aristot. polit. lib. 3. (& li. 8.

O'στρακισμὸς, testulis in urnam collectis damnor. Thuc. lib. 1.

O'στρακισμὸς, ῦ, ὁ, relegatio quæ fit testulis in urnam missis. Arist. politic. 3.

Composita.

A'ποστρυφῶ, ῶ, in testam muto, vel induro in testæ modum.

A'ποστρακῶμαι, in testam mutor, vel induror. instar testæ. Dioscr.

A'ποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω.

A'ποστρακίζομαι, in exilium mittor, relegor. Suid.

E'ξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. idem

E'ξοστρακίζομαι, in exilium mittor testarum suffragio, Plut. in Alcib. ἐξοστρακισμένῳ τοῦ τῆς πόλεως.

E'ξοστρακισμὸς, relegatio quæ fit per testarum in urnam missarum suffragia. Plut. in Themist.

E'πιστρακίζω, concham mitto per superficiem aquæ. Suid.

E'πιστρακισμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur. Poll. l. 9.

Λειόστρακον, lævi testa intectus. Λειόστρακα, τὰ, subst. leves testæ

Μαλακόστρακον, molli testa intectus. Aristot.

Σκληρόστρακον, testa dura opertus.

Τραχυόστρακος, qui aspera & scabra tegitur testa. Athen. l. 7.

Τριβώδης ὀστρακος, testa tenui & subtili constans in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

-O'ΣΤΡΕΟΝ, ου, τὸ, ostreum: genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. anim. ὀστρέα μεμυκότα ἀναπτύξιν. Athen. lib. 1. ὃ μόνον ἀΐχθυσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρέοις ἐχρῶντο. ¶ Item ostrum, i. color qui ex concharum sanie conficitur, ostrinus color. Plato in Cratylo, ὥσπερ οἱ βαφεῖς βαλόμενοι ἀρχομένου, εἰδότε ἐὰν ὀστρέου μόνου ἐπιλύσωμεν εἰδότε δ' ὅπῃ ἄλλο φαρμάκων. ✠ Derivari ex ὀστέον pleonasmo literæ ρ, docet Eust:

O'στρεόδης, sive ὀστρεώδης, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrum. Τὰ δὲ ὀστρεόδη sive ὀστρεώδη, quæ ex ostreorum genere sunt.

O'στρεος, pupureus.

Composita.

Λειόστρεια, ostreæ læves, ostrea quæ scabra non sunt.

Λιμνόστρεα, q.d. paludis seu paludum ostrea. Aristot. de gen. anim. lib. 3.

O'ΣΤΡΥΣ, υος, η, ostrys arbor quæ & ὀστρύα dicitur à nonnullis Theophr. hist. plant. l. 3. c. 10. & Plin. l. 13. c. 21.

O'ΣΦΡΑΊΝΟΜΑΙ, F. ασυῶμαι, odoror, olfacio. Eurip. in Cyclop. Εἶδες γὰρ αὐτὸν ἢ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφρᾴνομαι. Xen. in Symp. ὥστ' ἐγὼ τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἕνεκεν ἐποίησα ἡμῖν ῥῖνας οἱ θεοί. Cum genitivo apud eundem, τίνων ὀσφρανόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγῶ, i. odorari leporem. Epigr. l. 2. O' γυμνὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄσειτα, vinum olfacit sagacissimè. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφρανόμενος τοῦ χρυσοῦ. Legitur & pass. significatione, apud Alex. Aphr. Probl. l. 2. ὀσφρανόμενα δωώσαντας ῥαινύειν, dum ea adoramus. Et apud Dioscl. lib. 4. c. 93. ἐν ὑποδήσει δεῖδε τῷ ὀσφραινόμενον, τῶν κεφαλῶν ζομένων αἴφνης.

O'σφρασία, odor. Ofeæc. ult.

O'σφραντὴς, ῆς, ὁ, ἡ. q. d. odorator, olfactor.

O'σφρητὸς οὗ, ὁν, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans: Paul. Ægin.

O'σφραντικὸς, idem, Galen. ad Glauc. & Dioscr. lib. 3. c. 92. Item odorandi facultate valens seu olfatiendi.

O'σφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium. O'σφρήδιον, pro eodem, apud Eustath.

O'σφρόμαι, ῶμαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eoque usitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt: ut ὀσφρᾶται χρυσοῦ apud Luc. & fut. ὀσφρήσεται, apud Aristoph. Legitur etiam, ὠσφρησατο apud eundem in Acharn. & ὀσφρήσῃ, in Vesp.

O'σφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipse sensus odorandi. Dioscor. lib. 5. cap. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: ut apud Herodian. l. 1.

O'σφρητὸς, & ὀσφρηντὸς, idem quod ὀσφραντὸς & ὀσφρητικὸς: apud Gal. & Alex. Aphr.

Composita.

A'ποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passivè, naribus admoveor.

Εὐόσφρητος, εου, ὁ, ἡ, bene olfactus.

Κυνοσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Paræmiacè dicitur de homine sordido & præparco. Eust.

O'ΣΦΥΣ, υος, η, dorsi ea pars, qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisq; vertebris compacta. ✠ Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀσφυῆ, quod ea pars ossea sit & excarnis: Aristoteles vero inde nomen habere scribit, quod sit πρὸ ὄπισθεν διάζωμα. Hesych. vero ὀσφὺς esse vult partem illam prope latera inanem, quam Latini ilia appellant.

O'σχ, &c. vide in Μοῦσχος.

O'τε, (& poëticè ὅτ' ἔτε & Dorice ὅτα) quando, quum. Cum indicativo, Aeschin. ὅτε δὲ, quando erat. Et cum conjunct. Od. ξ. Αἰεὶ δ' ἀνιόντων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἀνάκτες Οἱ νέοι. Dicitur & ὅ' ὅτε, est quando, i. quandoq; aliquando. O'τε μὲν, quando non, si non, nisi. Παῦτοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. & passim in novo Testamento. O'τε δ' quandoquidem: at ὁτεοῦν, quandocunq; ¶ O'τε accipitur etiam pro aliquando, interdum, quandoq;: qua significatione scribitur etiam ὁτὶ: ut Aristot. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ μηδ' ἓν ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando vero illud. ¶ O'τε sive ὅ, τε, quoniam Il. π. ὅτε κρατεῖ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Dem. Olynth. 1. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ὕπαρχει ἔχει, quæ quum ita sint. ¶ Item ὅτε pro ὅσπερ, qui. Od. ξ.

O'τ' ἄρ, sive ὅταν, idem cum ὅτε. Cum subjunct. interdum & cum indicat. & optativo. Ponitur & pro quando, quum, i. quandoquidem, quoniam. Aristot. de mundo, ἐξ μάλιστα ὅταν τὰ τῶν ὄντων ἢ τὸ πρῶτον, præsertim quum ignara natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. lib. 1.

Πόστε (interrog.) quando? Dem. Olynth. 3. πόστε δὲ δεῖ παρέξειν; εἰ μὲ νῦν, Sic & alibi passim. Pro eodem dicitur πόκκα. Doricè, unde & δὴ ποκά, aliquando & ὑποκά, nunquam.

Ποτὲ, aliquando. Et πότε μὲν, ποτὲ δὲ, interdum quidem, interdum verò, nunc quidem, nunc vero: aliàs quidem, aliàs verò. Aliquando vacat, ut quum dicitur ἀεὶ ποτε, semper. Annectitur etiam particulis δὴ, ἤδη, μὲν, μηδὲ, οὐδὲ, πω, που. Nam dicitur δήποτε, aliquando, unquam & pro tandem, ὥποτε, & οὐδέποτε, μηδέποτε: μηδεπώποτε & οὐδεπώποτε, nunquam, πάντοτε, semper, πώποτε, unquam, aliquando.

Πτέ, per syncopen dicitur pro ποτέ, ut πάντε pro πάντοτε, quidnam, curnam, Odyss. λ.

Ο'πότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicativo, interdum cum optativo. Annectitur etiam particulis ἀν & δή. Nonnunquam cum optativo. Annectitur etiam particulis ἄν & δή. Nonnunquam ὁπότε & ὁπότεαν, exp. ubi quandoquidem, quoniam: ὁπποτεδήν, quandocunque. Dicitur & ὁ ωπότε poëtice pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro cor. ἢ ποτε ἢ νῦν ἢ ἀεί. Item tum demum, apud eundem & alios. Α'πὸ τότε, ab eodem tempore. Ε'κ τότε, ex eo tempore.

Τότε, idem cum ὁτὲ & ποτέ, aliquando.

Ο'ΤΙ, & poët, ὅτι, quod. Cum indicativo, qui Latinè interdum redditur per infinit. ut Xen. Hellen. 7. εἶπεν ὅτι βέλεται, dixit se velle. ¶ Οὐχ ὅτι, non quòd, item non solùm, & non solùm non. Τί ὅτι, quid est quòd, vel quid est cur? ¶ Ο'τι interdum vacat: ut quum verba alicujus citantur. Thuc. lib. 5. εἰρῆσθαι δ' ὅτι, Η'ν μὴ Θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ἦ. Sic & alibi, & passim in novo Testamento. ¶ Ο'τι quàm. cum superl. Thuc. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quàm brevissimo tempore: Idem ὅτι πλεῖστος, quàm plurimus. Et cum adverb. ὅτι περίσσοτάτω, quàm longissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cum diversis particulis positum, diversis modis exp. ut ὅτι ἀλλά, at verò. ὅτι γὰρ μή, nisi enim; ὅτι δήπου; quamobrem? ὅτι ἔπειδή, quin, ὅτι μή, nisi ὅτι πάνυ quòd verò, itaque quòd. ¶ Ο'τι, quòd, eò quòd. propterea quòd, quoniam, quia. Dem. in ep. Phil. τί ποτ' ἔν ἐκείνῳ ἐν τῷ περιτέρω πολέμῳ πλεῖα κατορθοῦσιν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αἰσὶς τεχνάζεται ἢ παλαιπορεῖ. Pro eodem dicitur & ὅτι τοῦ apud Plat. de rep. & ὅτου apud Aristoph.

Composita.

Δηλονότι, videlicet, nempè. Plat. de rep. 6. τὸν ἥλιον γὰρ δήλονότι, ἐρωτᾷς, nempe de sole hoc percontaris. Adhibetur & responsioni affirmativæ. Et pro eodem δηλοτοῦτι, apud Aristoph. in Pluto.

Διότι, pro δι' ὅτι. propter quid: δι' ὅτι, sæpe apud Aristot. Vsurpatur & citra interrog. pro, quare, qua de causa, quamobrem, cur, apud Xen. Itidemque apud Proclum & alios philosophos τὸ διότι, causa cur. significat etiam idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Aristot. in probl. Xen. & Luc. Interdum & pro ὅτι usurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. πωδύναμαι μὲν τοῦ διότι πᾶσαν ὑμῖν Α'θηναῖοι ωφορὰν ποιεῖσθαι φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω διότι ἀφαιρεῖσθαι, dico quòd obruunt.

Καθότι, quatenus, item quomodo, qua ratione. Item sicut, quemadmodum, vide & in Ο'τ.

Ο'τλΘ·, vide in Ταλάω.

Ο'ΤΟΒΟΣ, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. ὄτοΣ δ' ἀπλητος ὀρώρει. Scribitur & ὄθοΣ pro eodem, ut apud Luc. de scrib. hist. ὀθοβῶ· ὑπὸ θορύβου κινοῦμαι.

Ο'τοβέω & ὀθοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Aeschyl. in Prometh. ὑπὸ δὲ κνεφάσας ὀθοβεῖ δόναξ ἀχάτας ὑποδύτην νότου. & apud Athen. l. 11. δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀθοβεῖ.

Ο'τοις, ὅτου, vide in Ο'ς.

Ο'ΤΡΥ'ΝΩ, F. ωΩ, incito, instigo, adhortor, urgeo. Il. π, Ο'τρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Iliad. β. Τί με ἀτειδύοντα καὶ αὐτὸν Ο'τρυνέεις; Iliad. κ. ἐμὲ γὰρ ὀτρωίσει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγιλωΐη Α'ἰσχύνασθαι ἐπέεσσιν ἐναντίον ἠδὲ καὶ ἔργοις. Sic & Od. ξ. & alibi apud Hom. Futurum ὀτρυνῶ & Ionicè ὀ τρυνέω interdum in præsenti usurpatur: ut Od. β. Τότερ δ' ὀτρωίσει Μέντωρ ὀδὲ ἦδ' Α'λιθέρσης. Ο'τρύνομαι, incitor, instigor, urgeor. Il. ξ. Η μὲν ὀτρωόμενος δ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι, Aristotel. de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνόμενον δ' ἅπαντων γίνεται τὸ οἰκεῖα.

Ο'τρυντήρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat & urget. Hesych.

Ο'τρυντός, ὑΘ·, ἡ, hortatio, instigatio. Il τ.

Ο'τρυλίως celeriter & more eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte incitati aliquid maturant. Il. γ. & Od. τ.

Ο'τρηρός, celer, citatus. Odyss. δ. & alibi apud Hom. & Aristophan. in Avib.

Composita.

Ε'ξοτρύνω, ex hortor, extimulo. Eurip. in Suppli. Ο'ς μ' ἐξοτρύνει πολὺ δ' ἔμοιγε πείσαι λιπεῖν.

Ε'πιτρύνω, instigo ad aliquid, incito, urgeo. Iliad. ρ, ἐπιτρύνουσι θεοὶ πόνον. Sic Iliad. ζ & υ. & Od. ο Herodot. ἐπιτρυνόμενος σφᾶς ἐπὶ τοῦτο. Thuc. l. 7. ἢ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐπιτρύνουσι γίγνεσθαι.

Ε'φοτρύνω, inspector operum, qui urget operas. Hesych.

Παροτρύνω, invito, instigo, hortor. Idem.

Ο'τε, ὡΣ ἤτε, vide in Ο'τε in & Ο'π.

Ο'ΤΟΤΥ'ΖΩ, ottoti dico, fleo, lugeo. Hesych.

Ε'πιποτύζω, desleo, deploro, super aliquem lugeo. Eurip. in Phœn. Α'λλ' ἄλλον ἐπιποτύζε.

Ο'ποτοῖ, hei heu, ah, apud Eur. in Androm. Aeschyl. & Luc.

Ο'τ, (sequente consonante) & ὀν (sequente vocali tenui) & ὀχ (sequente vocali aspirata) & ὀχ', (pro quo Homerus ὄκ' dicere solet) non. Exempla & in carmine & in prosa passim sunt obvia. Interdum geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dem. in Mid. τί μὰ Δί' ὀχὶ δημοσίᾳ κείσεται αὐτόν. Additur etiam verbis per se negantibus, qualia sunt ἀπαρνέομαι, ἀρνοῦμαι, κωλύω, ἐπέχω, & similia. Linguæ & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur ὀ, vel ὀκ, abundante altera particula. Aliis quoque particulis jungitur. Οὐ γάρ, non enim, item interrogative nónne, ὁ γὰρ ἄλλα, enim verò, at verò, interdum simpliciter pro γάρ. Οὖν, poëtice pro ὁ, non, pro quo dicitur in prosa οὐπω. Οὐδέν, non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ Δία, non per Iovem. Οὐμενοῦν; atqui, vel non certè, non profectò, non equidem. Item pro, neque enim, & pro veruntamen non. Οὐκοῦν, interrog. nónne. Item atqui, item profectò, enimverò. Item itaque, igitur. Οὔκουν non igitur, non itaque, vel proinde non. Οὐδέ & οὔτε, nec neque. Item οὐδέ, ne quidem, ut οὐδ' ἐγώ, ne gry quidem. Οὐχ ὅσον, nedum in fine sententiæ. Item non solum, non modò, pro quo dicitur ὄχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καὶ. Interdum, ὄχ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. Οὐχὰς, non ut, item nedum. Οὐ μέντοι, nequaquam. Οὐμέντοι, non tamen. Adhibetur & responsioni pro minimè verò. Οὐ μωὶ, vel ὀ μωὶ, non tamen, veruntamen non. Οὐ & ὀκ vel ὀχ seu ὀχ', interdum interrogativè pro, nunquid nónne, ánnon, apud Luc. Dem. Xen. & cæt. Pro eodem dicitur etiam ὀκ ἄρ, & ὀχ' ἄρ, ὀδ' αν. In hac signif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, & in repetitione, & in responsione. ¶ Οὗ, sui, vide in Ε'. ¶ Οὗ, cujus, item ubi, vide in Ο'ς.

Οὖα, vide in Ο'α.

Ο'ΤΑΙ', væ interjectio dolentis vel dolorem denuntiantis: apud bibliorum interpretes & novi Testam. scriptores.

Ο'ΤΑΣ, οὔατΘ·, τὸ, auris Il. χ. Αἳ γὰρ ἐπ' οὔατΘ· ἔπεα πτερόεντα γένοιτο. Hesiod. in Theog. οὔασιν ὃ σφιν ἀκουὴ ἐπήκοος. Tripodi quoque, οὐάτα, tribuuntur. Il. σ. οὐάτα δ' οὔπω Δαιδάλεα τρέφεσθον. Οὐάτιος, auritus. In epigram. ὃν ἐκ ἐπέτευσεν.

Οὐάτιθ·, exp. extremus, a, um, apud Orph. πέρασιν ὑπ' ἐσχάτῃ, sub imis plantis.

Οὖς, idem quod οὔας, ex quo Eust. συγκλίνεται scribit. Plut. sym. 2. κλίνεται τετευχημένον ἔχει τὸ ὦς. Soph. ὀρᾷν ὦς ἴσχει. Cæteri casus formantur tanquam ab ὄς ut genit. ὠτός, dat. ὠτί sunt quæ frequentissimo in usu in omni numero. Metaphoricè regum & principum ὦτα dicebantur delatores seu coryczi, qui auscultabant quid quisque loqueretur, & ad reges seu principes deferebant, apud Xen. & Aristotel. Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. ansæ, apud Plut. & Athen.

Ω'τώεις, auritus, aures habens vel ansas. Il. λ. & Hesiod. in Eg.

Ω'τικός, ὴ, ὸν, auricularis, auricularius, ad aures pertinens. ut ὠτικὸς κύνδης, auricularis clyster, apud Gal. ὠτικὸν χεῖρα, l. 3.

Ω'τίτης δάκτυλΘ·, auricularis digitus, minimo proximus.

Ω'τάριον, ου, τὸ, auricula. Epigr. lib. 2. Ω'τάρια dicuntur ostreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Ω'τίον, auricula, idem cum ὠτάριον. Luc. l. 2. epigr.

Ω'τός, sive ὦτΘ·, otus: avis nycticoraci similis: sic dicta quòd παρὰ τὰ ὦτα πλοκίμους ἔχει. Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 12. ¶ Ab hac ave metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui & deceptu faciles, Athen. loco citato, & Eustath. ex Aelio. Dionys.

Ω'τις, ίδΘ·, ἡ, avis tarda: de qua Aristot. histor. an. l. 6. & l. 9. c. 33. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ὄτις, apud Xen. anabas. l. 1. ceste Gal. in lex. Hippo. & ὑτὶς, apud eundem. Galen. de aliment. l. 3.

Ὦ ἄς, Doricè pro ὦας.

Ὠ ἄζω, audio. Hesych.

Composita.

Α'μφωτΘ·, ὠτός, & ἀμφώτης, εΘ·, ὁ, ἡ, utrinque aurius, binas aures habens. Item metaph. utrinque ansatus: ut ἀλεσιν ἀμφωτον. Od. χ. Ε'τ μαστίζων ἀμφώτην, apud Theocr. idyll. 1.

Α'μφωτις, vel ἀμφώτης, ίδΘ·, ἡ, vel ἀμφωτὶς ίδΘ·, ἡ, poculi genus habenti binas ansas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur &, auris seu ansa vasis: unde proverb. apud Suid. ὑπὲρ τὴν ἀμφωτίδα.

Α'νοΐατΘ·, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Κ'ωφΘ·, auribus carens. Eust. Item flos, de qua signif. vide derivata ab Α' ω spiro.

ΒραχύωτΘ·, breves habens auriculas, ut βραχύωτΘ· πίθοι, apud Athen. l. 11.

ΔίωτΘ·, duas aures seu ansas habens. Idem ibidem. Δίωτα genus vasis à duabus auribus i. ansis, sic appellatum.

Ε'νωτίζω, auribus percipio: audio, Suid.

Ε'νωτίζομαι, idem. Hesych.

Ε'νώτιον, ου, ἡ, inauris. Hesych. ex Soph. capt.

Ε'τώνιον, idem. Poll. l. 2.

Ε'υστῖδες, ligna quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. l. 7. Eurip. in Iphig. Taur.

ΜόνωτΘ·, unam habens aurem vel ansam.

Μυόωτος & μυοσωτὶς, ίδΘ·, ἡ, auricula muris: herbæ nomen, quæ & alsine

---

alsine dicitur, de qua Dioscor. lib. 2. c. 214. Scribitur & μυοσώτη, apud Paul. Aegin. & μυόσις apud Aet. l. 1.

Παρώνυον, ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositum angulo nares intuenti, qui βατηρ dicitur. Schol. Nic.

Παρωτὶς, ίδΘ·, ἡ, tumor glandularum sub auribus. Gal. l. 3. Ψ' χ' πάρωτιδες.

Πτεσώτης, ίδΘ·, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος, multas habens aures (ticticrum genus).

ΤετράωτΘ·, cui quatuor sunt aures vel ansæ. Athen. l. 1 ex Anaxandro, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'ΤΑΟΣ, εΘ·, τὸ, & ὕδας (illud in nominat. inusitat. hoc in nom. & accus. tantùm usitatum) solum, pavimentum, humus. Il. ν, & μὴ δ' ὑπὸ Θ·ρῶσι, οὐδὲ ἐρείδῃ. Iliad. ρ. Οὐδέτι ἐνισκήψαντο νόμφῳσα, Il. τ. πάντ' ἔλων ἀπατεῶν ὕδασι. Od. ν. Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε πελασθὲν ὕδασι πάντα. Ab ὁδὸς derivari possit videtur, quoniam ὁδὸς ambulamus & incedimus: vel ab ἔω. ¶ Οὐδὸς, (oxyton.) ὁδοῦ, limen: lignum seu saxum in ima januæ parte, qua in ædes aditur. Eustat. enim παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι derivat. Il. θ. Ε'ν δὲ σιδήρεαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός. Od. ι. Ε'ς μὲν δὴν ἐξ οὐδὸς Od. σ. Ἑστήκει λαΐνου οὐδόν. Plut. in Prob. Rom. τὸν Σαμμήλιον οὐδὸν ἐπὶν αὐτὸν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑφαίρουσιν οἱ φερόμενοι. Pro eo per systolen dicitur ὁδὸς, apud Soph. in Oedip. Colon. teste Eust. Metaphoricè γήρεΘ· οὐδὸς dicitur, i. introitus in senectutem. Il. χ. & Od. ο. & apud Plat. de rep. l. 1. Exponitur etiam, exitus: in eodem exemplo: ut ἐπὶ γήρεΘ· οὐδῷ dicitur esse qui incipit egredi senectutem, & morti proximus esse. ¶ Aeolicè pro ὁδὸς ὕδὸς dicitur. Od. ρ, ἐπεὶ φάτ' ἀείσεσθαι ἐμιμνάζε ὕδῳ, lubricam esse viam.

ΟὐδαῖΘ·, ὁ, ἡ, humilis, terrestris: ut πόδες ὐδαῖοι, apud Nonn. fons è terra scatiriens, ΟὐδαῖΘ· Κρονίδης, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Α'μφουδὶς, (adverb.) idem quod ἀμφ' ὦδας, in terram, humi. Od. ρ. ἐλάσειε νῶϊν ἀμφουδὶς ἀέθλους. Scribitur & ἀμφωδὶς, apud Hesych. qui ἀμφωδὶς ἐπὶ γῆν apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens.

Πεδουδίζω, humi allido, affligo ad terram, Plutarch. in Galb. πεδουδίσαντΘ· τοῦ Γάλβα εἰνώνα. Sic apud Suid. ὁ ὑ ἄρας μετέωρον ωφορωδίζει τε καὶ ἀποπτύει.

Τ'ραυδὶς, subterraneus.

Ο'ΥΘΑΡ, ατΘ·, τὸ, uber, mamma: propriè in belluis. Herodot. in Melp. τὰς ἐλέβας τε σφι ἀποκλαδᾶς φυσεομένους, τῆς ἵππου, καὶ τὸ ὕθαρ κοιλαίνεσθαι, & uber demitti. Hom. Odyss. ι. Ο'ὐθατα δ' ἐσφαρτάνων, ubera intumescebant lacte. Apud Theocidem verò comicum, Ω'ς ἔσπ. Σικελὸς εἰκότως ὕθαρ φέρω. Fuit & cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conserv. valet. πρόβατα ἀπαλὰ καὶ πλουτηρὰ μὴ ἀπαλοῦσα περίσσιΘ·, οἷς ὕθατΘ· ἢ μυκήτων ἢ τελεκίων ἢ Σαμίᾳ σαλακύντΘ·, ἢ χόνδρΘ· ἐν Αἰγύπτῳ. Latini sumen etiam appellant. Metaphoricè verò ὕθαρ ἀρέρης dicitur ubertas & feracitas soli. Iliad. ι.

Ο'ΥΙΤΟΝ, vinum, herba Aegyptiaca, de qua Theophrast. hist. pl. lib. 8. cap. 2.

Οὐκ, vide in Οὐ.

Ο'ΥΛΟΣ, ὴ, ὸν, integer, sanus, perfectus: (✠ Ionicè pro ὅλΘ· sicut ὦδὲς. pro ὁδός.) Od. ρ. Α'ρτον τ' ἔλον ἠλὲ νέεσκε καὶ οἶνον ἐυ κάνιον. Sic & Hesych. ἕλΘ·, exp. ὑγιὴς, ὁλόκληρΘ·. Item tener, mollis: ut Iliad. κ. οὐλαι δ' ἐπενεύοντο λαχνοὶ Odyss. δ. Α'μφὶ δ' ἄρ' ἐχροΐ λάπτε βάλον ἠδ' ἀγαθὰς. Sic & Il. π & ω. Item crispus, contortus comas habens. Od. ξ. Κήρυτα Θ· Οὖλας ἴκελα πρόσωπα θεῷ ἐπιείκελος ἔμμεν ἀοιδῷ. Theophr. (de Græco accre) ἐστὶ δὲ τῶν μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φυομένων ἥδιστα ἔμβρυα καὶ οὐλότατα καὶ στερεά. Dicitur & de quibus vis tortis, unde & Hesych. exp. σωστραμμένΘ·. & Eust. in hac significat. ab ἕλω derivat. Οὖλον adverbial. exp. σωστραμμένον ὡς ὀξύ. ut Il. ρ, Οὖλον κελαινεφὲς ὅτε περὶ δυσὶν ὄρεσι Κίρκον. Sic & Plut. σπεῖρε δ' ἀδίλεκτα. ἕλα καὶ πυκνὰ καὶ σωστραμμένα φθογγομβόδη. ¶ Item ἕλΘ·, manipulorum collectorum fascis: Athen. lib. 14. τὰ δράγματα τῶν κεδῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ ωφορήσουσιν ἀμάλαις, σωσεβρωδιάδητα ἢ κὴ ὁπὸ πολλῶν μέσῃ ῥιπιδίᾳ δέσμιον, οὖλας κὴ ἕλας. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. Ibidem. ¶ Pro ὁλοὸς vide in Ο'λυμ.

Derivata ab οὖλΘ·, integer, sanus, &c.

Οὐλότης, ητΘ·, ἡ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus ex salubri derivat.

Οὐλίθ·, salutifer. Sic etiam appellatus fuit Appollo, deus præstans salubribus causis, i. sanitatis author, inquit Macrob. Et ὑλία ἡ, epitheton Dianæ eandem ob causam, teste Pherecyde.

Οὐλόω, bene valeo, sanus sum. Od. ω. - Οὖλε τε κὴ μάλα χαῖρε: ὑπαὶ δὲ τοι ὀλέαι ὀδίεν.

Οὐλὴ, ἡς, ἡ, vulnus ad sanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix, Od. τ. Aristot. de arte poët. Plut. de fera num. vind. ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comedere-

---

Ο'ΥΛΥΜΑ Θ·, vide in Ο'λυμα Θ·. Οὐμὰς, in Ε'μὰς.

tur olim ante inventum molarum usum ut tradit Eust. Accipitur & pro mola salsa qua hostiæ asperse sacrificabantur. Od. γ. Paus. in Art. & Athen. l. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ, apud Hesych. Item ὕλαι, & ὁλαὶ, apud eundem & Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: unde ἀνουλόω, cicatricem ducere, Aristot. in probl.

Composita ex οὐλὴ & οὐλόω.

Α'πουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Dioscor. lib. 5. cap. 84. τὰ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Et in pass. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alexand. Aphr.

Α'πούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex. Aphrod. in problem.

Α'πουλωπὸς, cui vis ineft cicatricem inducendi. Dioscor. l. 1. c. 49. & l. 5. c. 97.

ΔυσαπόλατΘ·, ægrè cicatricem trahens. Dioscor. l. 4. c. 41.

Ε'πουλόω, idem cũ ἀπουλόω. Diosc. l. 3. c. 92. ἐπουλοῖ τὰ σπήλαια ἕλκη.

Ε'πουλωπικὸς, idem cum ἀπουλωπικὸς: ut ἐπουλωπικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc. lib. 2.

Σωσεσῶλωσις, (*decomp.*) idem quod ἐσώλωσις. Aristot. probl. sect. 1. quæst. 49.

Κατουλόω, idem cum ἐπουλόω. Diosc. l. 5. c. 48. αἱ δὲ λοιπαὶ εἰς ἐμπλάστους κὴ ξηρὰ κατουλοῦ σωμάδυσιν.

Κατουλωπικὸς, idem quod ἐπουλωπικὸς. Idem l. 5. c. 103.

ΔυσκατέλωτΘ·, (*decomp.*) ægrè cicatricem ducens. Dioscorid. lib. 5. cap. 95.

Σωουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Σωούλωσις, cicatricis contractio.

Σωουλωπικὸς, cicatricem contrahere potens.

Τ'πουλΘ·, ου, ὁ, ἡ, sub cicatrice latens. Plutar. in Lyc. Item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. & in quæst. Plutarch.

Τ'πόλωσις, latenter, simulatè, infidè: Plut. in Cic.

Τ'πουλότης, ητΘ·, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Α'νυπούλωτος, (*decomp.*) sub cujus cicatrice nullum vitium lateat. Et metaph. non simulatus, non insidus & subdolus.

¶ *Derivata ab* οὖλΘ·, *tener.*

Οὐλόπης, ητΘ·, ἡ, gingiva, caro dentes continens: sic dicta ob teneritatem ac mollitiem. Hippocr. & Alex. Aphr. in probl. Οὖλα verò Poll. l. 2. appellari scribit carnes quæ extra dentes ambiunt.

Composita ex ὅλον.

Ε'νυλα, gingivæ interiores: carnes quæ intrà dentes ambiunt Poll. l. 2.

Ε'πυλὶς, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis & carnis excrescentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Aegin. l. 3. c. 26. & Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicujus gingivarum quæ nisi discutiatur, suppuratur & in abscessum vertitur. Aegin. l. 3. c. 26.

¶ *Derivata ab* οὖλΘ·, *crispus.*

Οὐλότης, ητΘ·, ἡ, crispa coma, crispitudo. Aristot. de gen. ani. l. 5. c. 7.

Οὐλὰς, άδΘ·, ἡ, crispa: Nic. in Alexiph. Exponitur etiam, densa, opaca.

Οὐλαμὸς, condensum & confertum agmen: propriè multitudo quinquaginta equitum quadrangulari forma disposita: ut definit Plut. Vititur & Hom. Il. υ. Transfertur ad aptum agmen: apud Nicand. in Ther.

¶ *Pertinentia ad* οὖλΘ·, *manipulorum fascis, &c.*

Οὐλὰ, vocabatur Ceres, quòd ejusmodi fasciculos rusticis largiretur. Athen. l. 14.

Γ'ωλΘ·, idem cum οὖλΘ·. Athen. ibidem, qui & annotat ὅλον dici etiam τῶν τῶν παλαισπερμῶν φύλλων cantilenam lanam tractantium. ¶ Γ'ωλΘ·, dicitur etiam prima lanugo ex puberum genis efflorescens: in qua signif. ἀπὸ τοῦ ἕλκειν derivari traditur. Od. ν, πρὶν σφέων ἰσόν κεν κρατέρφοισιν ἴδοιμεν Α'γγέλοις. Apollon. Arg. l. 2. Διὸς ὑδὲ ἧπ. χνοάοντας ἴδλας Α'γγέλων. Xen. in symp. τότε μὲν, παρὰ τὸ ὦτα ἀρτι ἴωλΘ· κὴ δάκρυες.

Τριβουλίτης, ου, ὁ, ἡ, ἰουλος polypodas referens, qui est ex genere ἰουλορυμ polypodum. Aristot.

Γ'ωλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Troiæ, ἐυφυέσσιν ἰωλίζον κροτάφοισιν.

Γ'ωλόω, idem quod ὠλόω: Athen. l. 4.

Γ'ωλὶς, ίδΘ·, ἡ, piscis quidam apud Aristot. hist. an. lib. 9. Dioscor. lib. 2.

Composita ex ἴωλΘ·.

Α'νίωλΘ·, impubes, cui nondum efflorueit prima lanugo.

ΔημήτρωλΘ·, seu Δ'ημητείωλος, hymnus qui in Cererem concinebatur.

ΚαλλίωλΘ·, idem. Athen. loco citato. (barur

ΟΥ˙Ν, igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen præcedente μέν. Exponitur etiam, certè, quidem, utique, ut γοῦν. Multis particulis subjunctum vacat, ut ὡς οὖν pro ὡς, ἐπεὶ οὖν pro ἐπεὶ : ὅτ' οὖν pro ὅτε δέ τ' οὖν pro ἔστε. Sic οἵ˙Θ˙ οὖν pro οἵ˙Θ˙. Interdum οὖν conjunctim legitur cum antecedente particula, ut ὅτεὖν, ὅθπερ οὖν, &c. Sic & γοῦν pro γε ὅν. Pro ἦν dicitur Ionicè & Doricè ἔσν, igitur. Apud Herodot. sæpe πεἐλκει.

Τὸν pro γε ἐν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro ἔν, solo. Aliquando signif. certè, quidem, vel certè quidem, equidem. Item quippe, siquidem, nam. Interdum pro γε δὴ ponitur seu ἀλλάγε, saltem. Interdum significat etiam, quoque. Nonnunquam significat ἔν, igitur, itaque, idcirco.

H˙γον, sive, vide in H˙.

Ουκόν, vide in Οὐ.

Ουνεκα, vide in Ε˙νεκα. Οὔνομα, in Οὔνομα.

Ο˙ΤΡΑ˙, ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, avibus exceptis, quibus ὀρρόστυλον, peculiare est. Il. υ. Οὐρὴ δὲ πλαγξής τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται Od. ι. Οὐρῇσι μακρῇσι θεοπεσίοντες ἀέκοντι. Plut. de solert. anim. ἕστασαι τὰς ὠρὰς κινοῦντες. Xen. in Cyn. Τὰς ὠρὰς διαστείνται καὶ ἐπικλίνονται τοῖς ὄπισθεν. Per jocum de homine dicitur, ut & κέρκ˙Θ˙. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen : ut apud Xen. Ἔστ˙Θ˙ δὲ ἕκαστος κατ' ἀρχὰς τῆς κατὰ τοῦ φυλάττειν τάξεως, Κατ' ὀρθὰ ἕπεσθε, exp. etiam à tergo sequi : apud Athen. lib. 7. ¶ Navis quoque prora ὠρὰ appellatur.

Οὐρᾶ˙ι˙ος, ὁ, ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2. Τὸ ὠραῖον apud Hippocr. l. περὶ διαίτης ὀξ. παθ. dicitur extrema pars ossis. Et τὰ ὠραῖα sæpe appellantur ipsæ ὠραὶ : ut apud Athen. l. 7. σαίνουσιν ὠραίοισιν. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema : apud Phil. de vita M. l. 1. Fœmin. ὠραία per paragogen dicitur pro ὠρᾷ, ut σαλωμαία pro σαλώμη, & Ἀβιμαία pro ἀβίμη, Eust.

Οὐ˙ώδεες τένοντες appellantur nervi qui usque ad ossis extremum protenduntur : apud Hippocr. ibidem.

Ουει˙Θ˙, idem quod ὠρᾷ˙Θ˙ : pro quo exemplo ν dicitur ὄει˙Θ˙ : unde ὄειαι πλειάδες, apud Pind. reste Eust.

Ουείαχος, idem ac σαμφαμὰρ, ferrum quo ima hastilis pars præfixa est, quasi ὠρᾷ τὸ δόρατ˙Θ˙. Il. ρ.

Composita.

Α˙λωπέκη˙Θ˙, ης, ἡ, vulpina cauda : genus herbæ, apud Theoph. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἰλη˙Θ˙, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινῶν τὴν ὠράν) catus, felis. Aristot. hist. an l. 5. c. 2. Item piscis quidam : apud Dioscl. l. c. 2. 29.

Αἰλ˙ύρει˙Θ˙, radix quædam ita vocata, quòd cati ea utantur. Hesych.

Α˙ρκτῶρ˙Θ˙, q. d. ursæ cauda : stella est post caudam majoris ursæ inter bootæ cœtura posita Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ' ἑσπέρη φοδοδάκτυλος ἵκάνῃ. ¶ Est herbæ nomen quæ aliàs arctium dicitur. Dioscl. l. 4. c. 6. & Gal. l. 6. simpl.

Δολιχόφεων, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum una syllaba excedit & caudam longiorem habet, ut est iste, Il. γ, Κάσπερ θ' ἱππόδαμον καὶ πώλῳ ἀρηΐθοον.

Πολυπόδεικα, Tales etiam alio nomine ὑπερμήκεις appellantur.

E˙πωπαῖ˙Θ˙, qui in cauda est, in Epigr. (Eust.

Υυσιάνη˙Θ˙, hirtam & villosam habens caudam. Hesych.

Ι˙ππω˙Θ˙, caudam equinam habens. ¶ Ι˙ππω˙Θ˙, sive ἱππαρὸς, hippurus, piscis nomen, Athen. l. 7.

Ι˙ππουρις, ιδ˙ος, ἡ, et is equinis comans, ut κωμᾶν ἵππουρις, apud Hom. Iliad. γ. Ι˙ππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen. Latinis equisetum. Dioscl. l. 4. c. 48.

Καμπύλη˙Θ˙, flectens caudam, idem quod σκίρ˙Θ˙. Hesych.

Κόδυρ˙Θ˙, caudam abscondens : epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat : apud Hesiod. in Erg.

Κοδύεες, vulpes. Hesych.

Κολοβύρ˙Θ˙, cauda truncatus, cui amputata cauda est.

Κόλυρ˙Θ˙, idem. Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos : sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολύες˙Θ˙, cauda truncatus. Suid.

Κολυεία, caudæ truncatio. Hesych.

Κόλυες, vulpes, Hesych.

Κυωνοκέρ˙Θ˙, canis cauda : i. ursa minor, cynosura, fidus cœleste.

Λάμπυρ˙Θ˙, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget : nomen canis : apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπυρὶς, vulpes. Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela : insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρὶς.

Λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo. Dioscl. l. 5. c. 99.

Λόφυρος, animalia quæ habent setas in cervice erectas in modum cristæ & caudam : seu quæ cristas habent & caudas. Aristot. in physiogn. & Theophr. de caus. pl. l. 3.

Μείρ˙Θ˙, sive μύρ˙Θ˙, cui cauda diminuta est & truncata : seu cujus extremitas in acutum desinit. Apsyrt. in Hippiatr. Μείρακες dicuntur etiam quorum extrema sunt mutilata, ut μείρακες ἵππου apud Athen. lib. 14. versus in fine claudicantes. Sic σφυγμὸς μείρ˙Θ˙ sive μύρ˙Θ˙, pulsus decurtatus aut mutilus decrescens, de quo Gal.

Μειρεία, ας, ἡ, caudæ brevitas, vel quum extremitas est brevior.

Μειρίζω, sive μυρίζω, (tanquam à μῦς) sum cauda brevior, cauda mihi decurtata est : vel in acutum desino. Item minoribus terminis finior.

Μελάνρ˙Θ˙, nigram caudam habens. Plut. de liber. educ. μελάνρους τῶν μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens : Aristot.

Μελανειδὴς pisces qui & μελάνρες, Epigr.

Μολυρὶς, Hesychio est cuspis mutilata, & ἀβελὶς ἐν, pudendam. Vide & composita ex Οὐ˙ρὰ, urina. (Ther.

Μολυρὶδες, animalia sunt locustæ similia, apud schol. Nic. in Μολυρὶς, genus serpentis apud eundem.

Μύζυρις, caudam, i. penem fugens, fellatrix Eust.

Α˙πυζύρις, (decomp.) idem apud eundem.

Νάθυρ˙Θ˙, ignavum caudam habens : vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath.

Σαίνρ˙Θ˙, blandam caudam movens, qui cauda mota adblanditur. Et σαυρωτὸς, quæ caudæ motu adblanditur. Apud Hesych. pro σαίνρ˙Θ˙ scribitur etiam σιλίρ˙Θ˙.

Σειαύρ˙ος, caudam movens : nomen aviculæ, quæ & motacilla.

Σίλυρ˙Θ˙, ου, ὁ, piscis qui sic dictus putatur, qui σείει τὴν ὠρὰ, abjecto ε. vide Athen. & Aelian.

Σκίρ˙Θ˙, cauda sibi umbram faciens, umbra caudæ se protegens. Nomen est animalis apud Aelian. & Oppian. inde appellari, quòd cauda sit ei loco umbræ sub dio.

Σκορπίρ˙Θ˙, scorpionis caudam habens, cujus cauda scorpionis caudæ est similis. Σκο˙ρὶς, ιδ˙ος τὸ, herbæ nomen, cujus semen caudæ scorpionis simile est : De qua Dioscl. l. 4. c. ult.

Κολλύεον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

-Ο˙ΥΡΑΝΟ˙Σ, (& Doricè ὠρανὸς) ὕ, ὁ, cœlum. Od. ο. Εὐ˙ρὺ κρείων ὑπέρτατος ἐγκατανάσσων. Il. τ. Εὐρεῖαν ὀπιπεύσας ἐς ὠρανὸν ἀστερόεντα. Sic apud Plut. in Fab. εἰς τὸν ὠρανὸν ἄρας. Ab Hippocrate more vulgi dicitur aër qui supra nos est usque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tym. usurpatur pro κόσμῳ. ¶ Οὐρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula à rotunditate : Hesych. ¶ Item ὠρανὸς, palarum. Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 17. ✣ Ab ὄρ˙Θ˙ derivat Aristot. de mundo : quum inquit, ὡρισμένον ἐπίμικες καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὄρους εἶναι τῶν ἄνω. Alii ab ὀρέω, deducunt, quòd sit visui pervium.

Οὐρανίος, ια, ιὸ, ἡ, cœlestis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. Οἱ ὠράνιοι, absolut. dii, sicut Lat. cœlestes. ¶ Οὐρανία, τὰ dicuntur imbres pro ὑετία ὕδατα. ¶ Οὐρανία, ης, subst. Urania, una ex novem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum jactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hesych. & Eust.

Οὐρανίζω, ludo ludum qui ὠρανία dicitur. Hesych.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis : peculiariter de deo aliquo seu cœlicola, Hesiod. in Theog. & Apol. Arg. 2. Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus : Hesych.

Οὐρανίων, ωνο˙Θ˙, ὁ, idem Iliad. α, Διὸς ἀγορανόωντες, Od. γ. Accipitur & pro decorum filiis : Il. ε.

Οὐρανίσκ˙ος, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustali, apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est & nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis & rota Ixionis vocatur. Schol. Arar.

Οὐρανίες, εσ˙Θ˙, ὁ, cœlestis : unde apud Nicand. in Alexiph. κ. ραδέσσι οὐρανίοις, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte, item palatum.

Οὐρανὸθεν, cœlitus, è cœlo Iliad. α. Hesiod. in Theog.

Οὐρανὸθι πρὸ, ante cœlum. i. in aëre, Il. γ, Οὐρανόθι πτὰς in cœlo.

Οὐρανόθι, in cœlum.

Οὐρανίζω, cœlum peto. Hesych.

Composita.

A˙ρραρὰ. summitas cœli, vertex cœli, Luc. in Lexiph.

E˙νεσπέρ˙Θ˙, qui in cœlo est, cœlestis, in Anthol. Epigr.

E˙πωπέρ˙Θ˙, idem Od. ε. Item qui supra cœlos est, ut apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τε τὰ τ' ὑπὸ γῆ καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουρά˙Θ˙, qui in medio seu umbilico cœli est. Et τὸ μεσουράνιον, umbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. δ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται αὐξόμενα καὶ μεσουρανέοντα.

Μεσουράνημα, τὸ, & μεσουρανησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Α˙ντιμεσουρανέω, (decomp.) in opposito cœli umbilico sum. Plut. in probl. Rom.

Υ˙περουράν˙Θ˙, qui supra cœlos est. item cœlestis, Gregor.

Υ˙πουράν˙Θ˙, qui sub cœlo est. Od. ε.

Ο˙ΥΡΟΝ, ου, τὸ, urina. Aristot. l. 1. de gen. an. ἐπὶ τὸ ὄργον συωθοῦντα, tabescunt per urinæ profluvium. In Geopon. οὖρου βαθὺ ὀρρῶδες κολλῶδες

ἐπιδο τε : ut πλοῦς οὔριος˙Θ˙, Luc. & ἴσλα πνοαὶ, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 12. Σαρπιδὸν ἴσλα absoluè dicitur pro ἴσλα πνοὴ : ut apud Plat. in Protag. Vide & ἐξ ἴσλας, pro ἐξ ἴσλας πνοῆς, apud Aristot. Gregor. Syn. & ἐξ ἴσλων, pro ἐξ ἴσλων πνοῶν, apud Soph. in Ajace & Chrysost. ¶ Ιβὶς & ἴσλα, avis nomen : de qua Athen. lib. 9. ¶ Dicitur & οὔρει˙Θ˙ ἄνεμος, pro οὔρι˙Θ˙ apud Thucydid. Pro quo & absolutè ponitur οὔρει˙Θ˙, subaud. ἄνεμο˙Θ˙, ut apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον seu οὔρειον ὦδν, ovum urinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur : quòd & ὑπλύκιμον & ζεφύριον vocatur : de quo vide Aristot. de gener. anim. l. 3. & Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento secundo proveho, secundo. Soph. in Oedip. tyrann. ὅς γ' ἐμαὶ γαῖ φίλαι ἐν πνοαῖς ἀλύουσαι κατ' ὀρθὸν εἴσεσαι, Aeschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμων' ἕκειν τύχῃ.

Composita.

A˙πουρόω, ῶ, destituor vento secundo. Polyb. τότε δὲ τῶν Μακεδόνων ἀπουρωσάντων καὶ δυσμαδιζόντων.

Διουρὴς˙Θ˙, de ovis urinis dicitur : Aristot. de gen. an. l. 3.

Δυσοίζυος, infelix, qui secundo vento non provehitur.

E˙ξαίφνης ἀὲ, dicuntur eadem quæ & οὔρια & οὔρεια, Alex. Aphr. probl. lib. 2.

E˙πέρ˙Θ˙, vento secundo impellens. Soph. in Trachin.

E˙πουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secundo & prospero veluti prospera aura promovens. Eurip. in Androm Α˙λλ' ὅτε ταῦτα σὺν θεοῦσιν ἐπουρίσθη.

E˙πουρίζω, idem, Luc. ἐπουρίζων τῶν δοθλίων. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. δεῖσθαι γὰρ ποτε ποιητικῆς τινος ἀρωγοῦ ἐπουρίσαντος τὰ ἀνάπτα, &c.

Συμπουρίζω, (decomp.) una impello ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo. l. 3. κατὰ φύσιν δ' ἐκάστῳ κίνημα συμπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adjuger, quási ventus secundus & ponè impellens. Dicitur & ipse ventus συμπουρίζειν, quum comitatur eantes, & spirat secundus. Aristot. hist. anim. l. 8.

Κατουρέω, vento secundo expando, explico ut ventus secundus inspiret. Polyb. l. 1. Κατουρίζω, idem Eust.

Κωδύουρος ὠὰ, ova urina, irrita. Aristot. hist. anim. l. 6. c. 2.

Νευροῦν, quidam interpr. secundo vento uti : apud Laërt. in vita Diog.

Παύουρ˙Θ˙, omnino secundus. πάντα ἀὲι οὔρι˙Θ˙. Hesych.

Πεσσουρέω, idem cum ἴσλα. Suid.

Πεσσουρόω, secundo vento utor, feliciter ago, schol. Aristoph.

¶ Derivata ab οὖρ˙Θ˙, custos, inspector.

Οὔριον, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρὰς, ου, ὁ, idem quod οὖρ˙Θ˙ apud eundem.

Οὐρέω, custodio : ibidem. Ω˙ρέω, pro eodem vide in Ω˙ρος.

Composita : ac primùm retinentia οὖρ˙Θ˙.

Δύσουρ˙Θ˙, custoditu difficilis. Hesych.

E˙πίουρ˙Θ˙, inspector, custos. Od. ο. Exponitur & βασιλεὺς, Il. Scribitur & ἐπῶρος˙Θ˙, ut annotat. Hesych.

Κηπουρὸς, hortorum custos, hortulanus. Plato in Minoë.

Κηπουρικὸς, ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ο˙δουρ˙Θ˙, sive ὁδ˙ὸουρὸς, ου, ὁ, qui vias custodit : plerunq; in malam partem de latrone & obsessore viarum. Eustat. Scribitur & ὁδοὐρ˙Θ˙ : Hesych.

Οἰκουρὸς, ὁ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat : ut in epist. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domi semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit : ut apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignavè latitat nec venatum exit. Aristoph. in Vesp. Scribitur & οἰκοὐρ˙Θ˙, ut annotat Eust.

Οἰκουρία, ης, ἡ, domus custodia. Plut. in probl. Rom. & in præcept. connub. Sumitur & in malam partem pro desidia qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρὸς, domi manere solitus : vel qualis est eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. lib. 5. ἐκίνουσι πάντα διώκτ˙Θ˙ ἡλὶς οἰκουρεῖν. Item in malam partem domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἑλόμενον. Plutarch. in Cam. ἥδιόν γε οἰκέτην μᾶλλον τοῦ λογισμοῦ κρατοῦντος.

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit seu domi manet. Pro muliere domus custode usurpatur ab Eurip. in Oreste. Accipitur etiam pro domus custodia : apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium quo afficitur is qui domum custodit & rem familiarem alio absente administravit. Soph. in Trachi.

Οἰκύεια, dicuntur etiam crepundia & ludicra, quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eust.

Decomp. E˙νοικέω, domum custodio, domi maneo.

E˙πικαρσέω, exp. inhabito.

Συνοίκουρος, socius in custodienda domo. Apud Eurip. συνοίκουρος κακῶν, exp. consors malorum.

[Υ˙πνος

Τ' πυκνῶσαι, domi latito, & veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Exponitur etiam, subeo, clanculum irrepo, penitus insideo. Basil. ἁμαρτία ἐς βάθ Θ ὑποκυρῶσα. Plut. in Camillo, ᾗ νόσος ὑποκύψησεν αὐτοῖς, ἐν νεκρῶν πλήθει ᾗ χύδην κατα-βεβλημένων σκιώντας ἐν ἐρεπίοις. Idem in Luc. ὑποκυφεῖν τῷ σιμφεκταλῷ στρατιᾷ. Exponitur &, clandestina consilia misceo: apud eundem in Othone, ὀλίγους δ' πνας ἐκ τ' ἀγαθῶ φάσας ὑποκυφεῖν, διαβάλλοντας αὐτὸ τῷ μετειλῆφθαι. Item latito sub: ut apud Suid. λελυδός τι μίσος ὑποκυφεῖν.

Πάγγυες, cancri quoddam genus, παρὰ τὸ ὑφεῖν ᾗ φυλάσσειν ἐν πάγοις, i. κρημνώδεσι τόποις, inquit Etym. vide Aristotel. & Aelian. ¶ Apud Eust. Phœnix etiam πάγγρ Θ, vocatur quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλωρός, ὁ, portæ custos, janitor: proprie urbis portarum custodiæ præfectus. Herodot. Pro eodem dicitur & πυλαωρός, quod vide in ωρέω.

Συκωρός, ὁ, ficuum custos.

Φρουρός, ὁ, custos. Thuc. lib. 3. ὅτον τε ᾗ φρουρὸς ἐγκατέλιπον. Xen. Pæd. 8. εἰ φρουρὸς ἐωθονῶν ἐπεκηρύκευν. Herodian. lib. 4. φρουρὸ τοῦ σώματ Θ. lib. 2. φρουρὸ βασιλέως. Peculiariter etiam φρουρὸ vocantur præsidiarii milites: ut apud Xen. Pæd. 8. ἐὰν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεσκευασμέναις πόλεσι φρουρὸ ᾗ φυγερχοι. Composita est dictio ex ωρέω & ὄρ Θ, factæ crasi & π mutato in φ, ut in φρύ Θ pro ωρέω Θ.

Φρουρός, ά Θ, ὄ, idem cum φρουρὸς in fœm. gen. ut φρουρὰς νῆες, apud Thuc. l. 4. & Xen. Hell. 1.

Φρουρά, ᾶ, præsidium, custodia. Interdum pro ipsis militibus præsidiariis & custodibus: ut apud Thuc. lib. 1. φρουρὰ ἐγκατελείπετο αὐτοχώροις. Sic & apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis custodibus, ut ὑπαρτοῖρις, satellitibus: Herodian. l. 3. Appian. de bello civ. l. 3. Item pro ipso loco aut statione custodiæ & præsidii. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. Item custodia, i. carcer. Herodian lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἐν πνι ερ ῥᾳ ἑστῶτ οἱ ἀνθρωποι.

Φρούριον, τό, idem cum φρουρὰ, præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc. l. 3. & 7. Plut. in Alex. Metaphoricè, Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀσφαλέστατον.

Φρουρέω, ῶ, in præsidio sum, vel præsidio meo tutor, custodio. Thuc. lib. 2. ἃ ὑφ' ἑκάστ ῳ ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. lib. 3. φρουρῶσι ἀς τ' Ἰταλίας τὰς ἐστ Θολάς. Et lib. 7. φρούρει τὸ τεῖχ Θ τὸ σφετερίσ Θαι.

Φρουρεῖν, præsidiis muniri. Thuc. l. 1. Herodian l. 8.

Φρούρημα, τό, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Ajace.

Φρούρησις, εως, ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Α'εἰφρουρ Θ & διεφρύρητ Θ, semper præsidiis & custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. & apud Nonn. (habens.

Α'ντίφρυρ Θ, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam

Α'φρυρ Θ, cui præsidia imposita non sunt, nullis præsidiis munitus. Item qui immunis est ab excubiis. Aristot. polit. 2.

Α'φρύρητ Θ, idem quod ἄφρυρ Θ, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Ε'μφρυρ Θ, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus. Demosth. pro cor. Xen. Hellen. 1. Et qui in præsidio est, qui custodit. Xen. in Laced. polit. Item in custodiam conditus seu inclusus. Phalar. Ε'μφρεῖν, inter custodias ago.

Περιφρυρέω, ῶ, custodia cingo. Item simpl. cingo *tanquam custodia aut præsidio.* Thuc. l. 3. τὸ τεῖχ Θ ᾧ περιεφρύρουν οἱ Πλαταιῆς.

Composita materiæ u in ο per ἔκτασιν: quorum nonnulla pertinent etiam ad composita ex Ω' εφ, cura ut illic videbis.

Α'κτοῦρ Θ, ὁ, littorum custos. Scribitur & ἀκτωρ Θ, Hesych.

Α'κτωρέω vel ἀκτέρω, littora custodio, sum custos littorum.

Α'λωρῆται, arcarum custodes. Suid. (Hesych.

Α'ωρ Θ, qui difficulter custodiri potest. Odyss. μ.

Α'ωρο, non custodio, negligo. Hesych.

Πανάωρ Θ, *(decomp.)* prorsus neglectus & incustoditus. Aeschyl. in Prometh.

Α'ρκυωρός, retiarius custos, qui stat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg. (Eupolide.

Α'ρκυωρέω, retia custodio, sto ad retia ad indaginem. Eust. ex. Γεώργες, οἱ, terræ seu agrorum custodes. Hesych.

Τειώρται, οἱ, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσωρέω, difficulter custodio. Il. κ, Ω' ε ᾗ κακὸς ἀεὶ μῆλα δυσωρήσοντα ἐς αὐλῆ, &c.

Εὔωρ Θ, non custoditus, malè custoditus, *per antiphrasin*: Suid.

Η'μεροφύρ, interdiu custodire Suid. & Hesych.

Θυρωρός, januæ custos, janitor, ostiarius. Luc. de cal. Et ᾗ Θυρωρὸς, ostiaria, apud Ioan. c. 18. Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. & Hesych.

Θυρωρεῖον, τό, locus in quo janitor commoratur.

Θυρωρίς, januam custodio, janitor sum. Luc. in vita auct.

Θυωρός, ὁ, ᾗ, ὁ, ut Θυωρὸς πρόπολ Θ, mensa quæ sacris usibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laërt. in Pherec. & Callim. hymn. in Dian.

Θυωρεῖ, ᾶ, ᾶ, ᾗ, idem Pol. l. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat, mensarius. Hesych.

Θυωρεῖον, in sacra mensa epulari. Idem.

Κυπωρός, hortulanus, olitor.

Οὐδενόωρ Θ, nulla custodia dignus. Il. 9.

Πυλωρός, idem quod πυλωρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλαόεντ, domicilium seu cella ostiarii.

Πυλαόρτης, portæ custodiæ præsum. Poll. l. 1.

Πυλαωρός, poët. pro πυλωρὸς, Iliad. ω, λαὸν ἱερὸς πολεμοῖο. Dicitur & πυλαωρὸς & πυλαωρὸς, pro eodem, apud Hesych.

Σκευωρός, vasorum, utensiliumque custos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum utensiliumque custoditio. Metaphoricè accipitur pro curiosa observatione & custodia, apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentiaque ac vehementi occupatione seu captatione & affectatione, apud eundem l. 1. de gener. an. ¶ Exponitur &, delatoria insidiosaque observatio ac custodia, apud Demosth. & Plut. in Dion.

Σκευωρῶ, ῶ, sive σκευωρέομαι, ῶμαι, vasa, & utensilia custodio. Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. in synthem: πανταπασῶ ἐσκευωρῆσθον, ὦ πεποιημένοι τοῦτον, qui talia conflictatus esset. Item passivè, apud eundem, ὧν τῆς μισθώσεως, τοῦ ἐσκευωρημένης ὄψεσθ τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐσῖν, quanquam ficta & impostura plena. Item satago, persecutor & excutio omnia curiose. Plut. in Camil. σκευωρεῖσθαι ᾗ πανδεχεῖσθαι τὰ χαρίσ, persecruantes, excutientes omnia, & locum conversentes. Sic apud eundem in symp. sept. sap. de tragœd. σκευωρημένων ὑπεκρίσεις πάσ Θ ἐχόντων, tractantem, satagentium circa ea.

Σκευωρήμ Θ, captaror. qui imminet prædæ alicui, instans custodum negligentiæ. Aristot. πάντοτε τοὺς πτέρυξι ᾗ πᾶσι σύμβη, ἐαὶ πᾶ λαθεῖν σκευωρήμασιν ἀεὶ τὰς νεοττίας.

Σκευώρημα, τό, insidiosum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρεῖν. Demosth.

Decomp. Α'σκευώρητ Θ, ος, ὁ ᾗ, ἡ, sagaci curiosáque perscrutatione non excussus Strab. ὦδέν πάφον ἀσκευώρητον ἐᾶσαι.

Διασκευωρῶ, captiosè machinor, insidiosè fabrico & architector. Plat. in epist. ἀκοῦσ Θ ὑμῶν πνας αὐτὸ διασκευωρεῖν, dolosè tractare. Διασκευωρῶς, apud eundem in 7. de rep. cp. conservare & tueri.

Συσκευωρῶ, seu συσκευωρέω, unà dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè juvo. Demosth. ᾗ τἄλλα συσκευαζετο. (plorat.

Σκοπωρῶ, custos speculæ, seu qui è specula contemplatur aut excubat. Plat. in epist. ἀκοῦσ Θ ὑμῶν πνας αὐτὸ διασκοπεῖν, dolosè tractare. Διασκευωρῶς, apud eundem in 7. de rep. cp. conservare & tueri.

Σκοπωρέω, ῶμαι, speculor, seu vefut ab alta specula prospicens observo. Item in insidiis collocatus speculor & observo. Xen. in Cyn. & Aristoph. in Vesp.

Συκωρός, ficuum custos, ficuum inspector. Item sycophanta. Schol. Aristoph. (pat. Poll. l. 7.

Συκωρέω, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim carpat.

Τεμψωρός, sacri agri custos: vel fani & delubri custos, ædituus. Hesych.

Τ' λαῳρός, sylvæ custos, cui sylvarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. cap. 8. dicitur & ὑλαωρός, apud poëtas & ὑλαῖος, item ὑλακορός, apud Nicand. in Ther.

Φρυκτωρός, q. d. observator ignium prænuntiorum, custos in speculis oræ, excubitor specularius. Thuc. l. 8.

Φρυκτωρία, illa ignium observatio, excubiæ ad signum dandum per faces è specula, aut alio loco edito. Aristoph. in Avibus. Thuc. l. 3.

Φρυκτώριον, specula τῶν φρυκτωρῶν, specula unde ignis sublatus hostium adventum & prædonum, aut aliquid aliud significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρῶ, excubias ago è specula ignem sublatum observando, igni sublato hostium adventum aut aliquid aliud denuncio. Item metaph. illumino, præluceo, apud Gregor. ἵνα Θ φυκτωρῆ πόσῃ οἰκουμέν. & apud Areth. ὅπως φρυκτωρῆ τὰς πάλ Θεται. Φρυκτωρεῖσθ dicitur quod igne sublato significatur. Thucyd. lib. 3.

Παρεφρυκτωρῶ, sive παρεφρυκτωρέομαι, *(decomp.)* ignem è specula attollo præter jus & æquum, vel contra quam promisi. Suid.

Θάφαξ, quomodo huc pertineat vide, suo loco.

Οὖς vide in Οὖας. Οὐσία, vide in. Εἰμὶ, sum.

Ο'Τ'ΤΑ'Ω, ῶ, Ε. ἀσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero. Iliad. ο, αὐτομάθῶν οὔτα. Iliad. ε: Ω' ε ἐπεὶ ὦ', οὔτασ κατ' ἀσπίδ. Od. τ, οὔτασ πυχὺν κτ' δξὺν ἄμυν. Ibidem, Οὐτάθημι μυιῶν: *infinit. Ionicus pro ὑπῖναι seu ὕτᾶν, quamvis Etymol. fieri dicat ab ὑπέναι, tanquam ab οὖτημι.* Il. ε, Τὸν δ' Αἶας οὔτασε δολιχόσ Θ ἐξῆς γαλκῷ. Ionicè pro ἔτυπ.

Οὔτημι, vulneror: unde partic. ὀτηθείς, vulneratus, ictus, Il. ν, Κείσεται ὀτηθείς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus. Οὐτητι-

Οὐτητειρ-ός, vulneratrix, quæ vulnera & ictus infert, in Epigr. ὑπὸ τῆς δι' ὅλ' ἐχα ἀτιᾶ.

Οὐτάω, ῶ, ἀσω, idem cum ὀτάω Il. ν. Τρῶες δ' ἀξεσσάμεν ἄλλοθεν ἄλλον. Οὐτασέμεν ἀσὶν ἐνῶμ. Ibidem σῆ Θ μέσον ὀτασε δαΐφ. Pro ὀτασε per apocopen dici ὀτα tradit Eust. Il. ζ. Οὐτα κτ' λαπέρλω, Sic & Il. ε, Οὐτα μὲ Τυδέν Θ υἱὸς ὑφερθυμὸ Διομήδης.

Οὐτάμενος, vulneror. Il. ω, Οὐτασέμ Θ Ο' δυσεύ Θ. Part. ὀτασμέν Θ idem quod ὀτηθείς. Et ὀτασμέν Θ, pro eodem exemplo σ, & translato accentu. Iliad. ν & ξ, & Od. λ.

Οὐτειλή, ῆς, ἡ, vulnus quod ὀτάσας aliquis infligit: Il. ε, ἐρεῖ δ' ἁμα τοῦ' ὀτειλῆσι ἀτειλώ. Sic & Il. α, σ, τ, & alibi apud Hom.

Composita.

Α'ὐτάτ Θ, qui ictus seu vulneratus non est. Il. δ, ε.

Α'νυπτ, sine vulnere aut ictu Il. χ.

Α'ντ Θ, idem quod ἀνύτατ Θ. Il. σ.

Νεόντ Θ, recèns vulneratus seu ictus. Ibidem.

Οὔτε vide in Οὐ.

ΟΥ ΤΟΣ, νός, (pronomen demostrativum) hic. Genit. τότ ου, Dat. τότῳ, Accusat. τότον, &c. Lucian. infomn. ἀφ' ὁρώντων ἕκασ Θ τῶ πάλαι νυήσας, ἀλείφει σε τῷ δικτήλῳ, ὅτ Θ ὀνεῖν Θ, λέγων. Plato, ὅτις ἔσῖν ὁ ἀνὴρ ον. Il. κ. Οὗτός τοι Διόμηδες ἀφ' ἵππ. Fœmin. αὕτη, hæc Xen. in Oecon. αὕτη πενία. Plato de leg. χρήσομαι τῇ τὰ λόγῳ τούτῳ πάντ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τῆ Ο'μήρ, Od. ξ, Τοῦτ' ἔτλης κέλῳν ὅσα δὴ πάσῃς. ¶ Interdum ὅτ Θ. exp. is vel ille: ut apud Hesiod. in Erg. Οὐ τ Θ ἀφὶ παιδείς Θ ὃς αὐτῷ ταῦτα νοήσῃ, &c. Xen. τότων δ' ἀνδρῶν ἐφ' οἷς, ex eorum numero hominum, qui, &c. Demosth. ἐπειδὴ δὲ τοῦτο ἐγκεκρῖτ ὁ ἐβούλετο τῷ ἀργυρίῳ τοῦτο μὲν διενέγκαντο, ᾗ ἐχρῶντο ὃ, τι ἐδόκει τότοις. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: schol. Aristoph. Sic apud Luc. νοῶ ὅτ Θ, ipse intelligo. Cum secunda persona copulatum significant, tu. Soph. in Ajace, Ω' ὅτ Θ Αἶαν διὰ τέρου σε σκηνῆς. Ibidem, Οὗτ Θ, σὲ φωνῶ. Aristoph. in Nub. Οὗτ Θ, ξυδάδες, heus tu, dormis?

Ταῦτη, absolute, & adverbialiter exp. hac; ea, vel eatenus, ea ratione aut eo modo. Aristot. τὰ μὲν τῇ ὑγιᾶ, ταῦτη δὲ ᾗ τὰ τῆς χονῆς μέτρα τοιαῦτ εἶναι, Plat. in Tim. ταῦτη ᾗ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item ex ea parte. Idem, ταύτῃ πέφυκεν ἀνομοίως. ¶ Item ea de causa, ideo. Herodian. l. 3. ταῦτη δ' Ἀλβῖν Θ ᾗ φυκῷ μείζονι ἐφεσπόμ Θ ἐαυτῶν. ¶ Item hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. lib. 2.

Τυτέμι, hic, vel ibi. Etym. ex Pind. Τυτέμι πεξαμβώλις. Τυτάκις Hesych. exp. τοσαυτάκις, toties.

Οὔτως, vel ὦτυ (sequente consonante) sic, ita, ad hunc modum. Od. θ. Οὕτως ὑ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα δίδῶσι. Ibidem, ἐπεὶ πολὺ ἡδίων ὦτυ. Plat. νῦξ μὲν ἦν ἤμέσῃ τε χρόνον ὦτυ. Interdum exp. ita demum: ut apud Thuc. l. 1. δεῖ μιμνήσκ Θαι τοὺς ὁρῶντας ἀφ' ὧν ᾗ ἡμᾶς πεπελάμεθα, ὦτω ᾗ ὅπῃ τὸν ἄλλον λόγον ἥκειν. Sic & apud Xen. ¶ Interdum et juramtis & fidem facientis. Interdum optantis: ut apud Aristoph. in Nub. ὦτως νικήσαι μ' ἐγωγε ὡς ὑμᾶς ἡγούμ Θ δεξιὸς, φῶτας, ἡδέωσα ἀναγκῶ σαι ὑμᾶς. Est & respondentis cum affirmatione, ut apud Xen. in Oecon. quærenti, σὺ δὲ σὲ τὰ μὲν ἀφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δ' ζημιοῦντα, ὦ χρήματα: alter respondet, ὦτως, ita.

Οὕτοι Attico σφαλμάτισμ Θ, dicitur pro ὅτ Θ: ut apud Aristoph. in Ran. ὁ σαύρ Θ ὦτοσί. Sic τάτα, pro τότε, τότοι, pro τότῳ: apud eundem in Pluto. Et τᾶτον, pro τότον. Item ταυτὶ adverbial. pro ταύτῃ apud eundem. Sic & dicitur ὦτοσι pro ὦτος, apud eundem Plat. Demosth. Aristoph. Luc.

Τοιοῦτ Θ, vide in Τοῖ Θ. Τοσοῦτ Θ in Τόσ Θ.

Οὐχ, ὑχ, vide in Οὐ.

Ὀ Ο'ΦΕΙ'ΛΩ, F. όσω (ab inusitat. ὀφειλέω debeo. Plut. de non fœner. (de Persis) τὸ ἀδίκ Θ δ' τερον ὑπρῦτναι τῶν ἀμβρημάτων, ᾧ ὀπ Θ ὀφείλει. Xen. Pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμὶν χαειν ὀφείλειν. Et cum accus. tantùm, subintellecto tamen dat. person. Aristoph. in Nub. Α'τιῶ ὀφείλω διὰ σε τούτων τ' χρεῶν. Plut. in Cam. τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μηδενί. ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta mihi imponitur, persolvo. Isocr. ὃς κελεύων τὰς λεγούσας τῶν ὑπερθυμοτάτων δεκάδας ὀφείλειν, quingentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius, sum: ut apud Euripid. ὀφείλω σοι βλαβέντι, sum tibi obnoxius injuriæ: ¶ Cum infinitivo significat, debeo, vel oporteat me. Demosth. ὀφείλει δίκλιν ἀδικεῖν. Plut. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Herodot. ὄφελον ἀδικεῖν. Interdum et in imperfect. ὤφειλον, seu ὄφειλον, & aorist. 2. ὤφελον, seu ὀφελον & Ionicè ὀφελλον, præfigitur particula εἴθε ἄφελες, ὡς ut Od. μ. Αἰθ' ὀφελον μείναι παρὰ νηυσὶ παρὰ νηλήκοσι. Il. γ. Η'λυθες ἐν πόλεμους ὡς ὤφελες αὐτὸς ὀλέσθ. Il. α, Ο' γὰρ ἄγαγε Τρῶίλον ὠκυμόρους ἐς Ἀΐδαο δόμους, ὃς οἱ μάλα πολλὰ φίλ' ὤφελλε. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς ὑπόπτ' ὤφελεν, utinam nunquam debuisset. Aliquando participale optandi omittuntur: ut Il. τ, Τὼ ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Α'γαιοὶ ἰῷ. Et Eurip. ὑπόπτ' ὤφελε ᾗ βυθὸν οἰκῆσαι, utinam nunquam bubuli habitasset. Sic & apud Demosth. pro cor. ¶ Ὀφελον cum optativo etiam significat utinam: *adverbialiter & sine discrimine personæ*: ut ὄφελον κἀγὼ θωμηθεῖσα αἱ ὁδοὶ μυ. Cui additur & particula ὡς, apud Greg. Nyss. l. 1. in Julian. ὡς ὄφελόν γε ᾗ τιῶσί ὧδ' φέρεσθαι.

Ὀφείλομαι, debeor. Thuc. l. 1. ᾗ μοι ἐυεργεσία ὀφείλεται. Menand. Βεβαίως ἅπασι κρῖναι ὀφείλεται, item devinctus & obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuiq; convenit. Plato polit. 5.

Ὀ'φείλημα, τό, debitum Thuc. l. 5.

Ὀ'φειλή, ῆς, ἡ idem. Matth. 18. Rom. c. 13.

Ὀ'φειλέτης, ου, ὁ, debitor. Soph. Math. 18. Ὀ'φειλέτης, ιδ Θ ᾗ, debitrix. Item obnoxia, beneficio devincta. Eurip. in Rhesso.

Ὀ'φειλέσιος, α, ὁν, debitum. Eust.

Ὀ'φειλέντιος, ita ut fieri debet, ut decet. Hesych.

Ὀ'φλω. f. ήσω (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. Demosth. ὠφλικὼς τῷ δίκλιν δικαίως, meritò damnatus. Idem, πάλαρτα δίκας ἀφλικένας. Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ὀ'σπερ ἀφ' ὑμῶν ἀκάρτα δίκλιν ὄφλων, à vobis capitis damnatus; Aesch. κλοπῆς ἔγκλ. τὰς ευδώσας ὠφλικώς, repetundarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. δίκλιν, vel ζημίαν, ut apud Plat. de leg. l. 6. ἐαὶ δ' ὁ φεύγων ὄφλη. & Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντες, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὤφλων δίκλιν, exp. etiam, qui est debitor ob rem injustam judicium exp. etiam, in crimen incurro, crimini obnoxius sum. Athen. de Marte, ὤφλεν αἰσχύλιν ᾗ ζημίαν ἐνδιὰς ἑαυτὸν ἐρωτικὸν ἀλοὺς τε, dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὤφλημα δίκλιν, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μεγάλ' ὀφλήσεις, exp. ne te deridendum propines.

Ὀ'φλημα, τό, mulcta, judicata, seu judicio imposita Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ὀ'φλησις, εως, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

Ὀ'φλίσκω & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τὰμὰ ζημίαμ. Chrysost. τὸν γέλωτα ὀφλισκάνειν παρ' ἡμῶν τῆς ἀνοίας digni existimantur. Ὀφλισκάνειν ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ὀ'φλιόν, idem, Hesych.

Ὀ φέλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco,

Composita.

Α'ντοφέλλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὃ δ' ἀντοφέλλων ἐμβιάτερ Θ. εἰδὼς ὡς ἐς χάειν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα, τῶν ἀρετῶν ἀποδώσων qui gratiam debet.

Ε'υοφείλομαι, debeor in, unde ἐυοφειλήμων ἀργύριον, apud Demosth. dicitur pecunia quæ alicui in oppigneratione facta in agro vel aliis bonis simul debetur: seu quam is qui contraxit pignus ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ε'πιοφείλω, insuper debeo, præterea debeo, vel simpl. debeo. Thuc. Κατοφείλειν, debere Demosth. (l. 8.

Περισοφείλω, prior debeo, ante debeo, item simpl. debeo. Aristoph. in Velp. Κακὸν ἀεὶ περισοφείλειν τοῖς πλευσθεῖσι τι ᾗ πράξειλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Προφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Περισοφείλω, insuper debeo. præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. περισοφειλόντες σοι ἄλλας χάειλας. Item ἔτι πλείονα contraho præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ ᾗ περισοφείλησεν. ¶ Item præterea mulctor: περισοφείλοντες τὰ ὀπτήρια. Diog. Laërt. de Theophrasto.

Περισοφείλομαι, præterea debeor: unde περισοφειλήμια ἀ-ῳδίναι apud Polyb. l. 1.

Περισόφρω, idem cum περισοφείλω. Aristot. eth. 4. ὅτω γὰρ περισοφρονῆσει ὁ ὑπάρξας sic enim qui beneficentia provocavit repensio beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, ultrà mulctor: Demosth.

Ο'Φε'ΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. υ, Ζεὺς δ' ὀρτῆλ ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Hesio. in Erg. μελέτη δ' τοῖ ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔραι ἀρετῆς, ὃ δ' Κυκείδης ἀσόρος ὀφέλλει. ¶ Item adjuvo, prosum, bene mereor, foveo. Hesiod. in Erg. πολεμόν τε κακὸν ᾗ δῆριν ὀφέλλει, Apoll. Arg. 2. εὖ τ' ἀρ-ξωσιν ἀρῆονες ἀνδρες ὀφέλλειν. Virgil. Ut pace & prò ὀφέλλω, debeo, ut Od. θ, Μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι πρώτη ζωὸν γε ὀφέλλεις. Et in hac signif. jungitur etiam particulis εἴθε, αἲθε, ὡς, ut Il. ξ & π. Sic & passive ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor, ut Θ dyss. γνῶθι δὲ χρεῖός μιν ὀφέλλεται.

¶ *Pertinentia ad* ὀφέλλω, *augeo, cumulo, &c.*

Ὀ'φέλλωμα, augeor, amplificor, cresco. Iliad. ϝ, ὀφέλλετο γὰρ μέν Θ' ἵππ.

Ὀ'φελμα, τό, augmentum. Hesych. Item fordes verrendo collectæ, aut coacervatæ. Sic & appellantur scopæ, teste Hesych.

Ὀ'φελσος, ου, τὸ, scopæ. Hesych.

Ὀ'φελζόω, orno, mundo, converro. Lycophr.

Ε'ξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ, ἐξέφελλεν ἔεδνά Ε'πηφέλλω, idem.

¶ *Derivata ab* ὀφέλλω, *adjuvo.*

Ὀ'φέλιμ Θ, seu ὀφέλιμ Θ, utilis: apud Orph. & Oppian.

Ὀ'φελ Θ, εος, τό, utilitas, emolumentum, usus, Il. ρ. Ο'στε πολὺ ἄρειον

λΘ-χρύσου πτόλεί τε κ) αὖ πᾶ Ζωδειῶν. Demosth. Philipp. 3. Τί τῶν ὄφελ-Θ αὐτοῖς, Luc. ὑδὲν ὄφελ-Θ τὸ κτῆματ-Θ.

Ὠφελέω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'φθαλμός, &c. vide in Ο'πτω seu ὄπταμαι.

-Ο'ΦΙΣ, εως, ὁ, serpens, anguis. (✠ παρὰ τὸ ὄπτω seu ὄπταμαι cernit enim acuté dormitoque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τὰς ὄψεις τῶν παρείας ὀλίβων κ) ὥσπερ τῆς κεφαλῆς ἀφαιρῶν. Aristoph. in Plut. Ὁ δὲ ἐλαφρὸμιλω ὡς παρείας ὢν ὄφις. Luc. in Hermot. τῶ ὄφεως τὸ σῶμα. De universo ὄφεων genere vide Aristotel. & Aelian. ¶ Item sideris nomen apud Aratum. ¶ Item piscis quidam Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis: ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ο'φιώδης, εος, ὁ κ) ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. l. 16.

Ο'φίβεις, εντ-Θ, ὁ, idem. Et fœm. ὀφιόεσσα, & contracte ὀφιοῦσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ο'φιόνε-Θ, ως, ὁ, anguineus. Oppian. l. 3. de venat.

Ο'φιακὸς, ad anguem seu angues pertinens. Et ὀφιακὸν, libri de serpentibus conscripti.

Ο'φίασις, ἡ, affectus capitis quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis in serpentis similitudinem. Cels. lib. 6. cap. 4.

Ο'φίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modũ serpentis. Dioſc. lib. 5. c. 162. Ο'φίτης, itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ο'φείδιον, sive ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, parvus serpens. Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. ult.

E'λαφ-Θ. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'φέλω, &c. vide in Ο'φέλω.

Ο'ΦΡΑ, (adverb.) ut, quò, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optativo, aut subjunctivo: ut Od. χ, Ο'φρα ἴω-Θ εἴποιμι, Est paulò pòſt, ὄφρα πέσῃ. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς ut videas. Interdum cum indicativo: ut apud Apollon Rhod. ὄφρα ταρσοῖσιν, ut fepelires. ¶ Item donec, quo ad, usquedum. Od. ξ, Ο'ς μ' ἀχε πασσυτέρην δὴν ἦπι φρεσὶν ὄρσ' ἱκέσθαι Φοίνικα, quo ad Phœniciam venimus. Apoll. Argon. l. 2. ὀρσ' αὐτοῖο πιτνούσης Θερμώδοντ-Θ, usque ad. ¶ Item interea dum Hom. in Bœot. Α'νδειν ὁ' αὖ μεγ' ἄεισε Θέλγιν Τελαμώνιο-Θ Αἴας Ο'φρ' Α'χιλλεὺς μύλλεν. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἑως δή.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea, ut Odyſſ. ς, Τόφρα δ' ἔνεικε τέρεν α Καλυψώ.

Ο'ΦΡΥ'Σ, ύ-Θ, ἡ, ſupercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. τ, Α'μφοτέρας δ' ὀφρῦς σωίλεεν λίθος. Od. ƒ, σπερχὺν ὑπ' ὀφρύσι δείκνυον ἐλθέ. Heſiod. in Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμαύρουσε. Luc. in Tim. τὰς ὀφρῦς ἀνατεινόμεν-Θ κ) βρενθυόμεν-Θ. Sic & apud Plut. de diſcern. adul. ab. am. ¶ Interdum pro faſtu & ſuperbia ponitur, ſeu pro gravitate cum faſtu & ſuperbia conjuncta: ut apud Ariſtoph. ῥήματα ὀφρύος ἔχοντα κ) λόφος. Et Philoſtr. ep. 13. Κεῖτας δὲ κ) ὀκνοῦσιν τὸ μεγαλόφρονον κ) τὸ ὀφρεῶδες παρ' αὐτῷ κατηυθρέσ. ¶ Item pro tumulo: ut Iliad. υ, ἐπ' ὀφρύσι καλλικόλωνης. Plut. in Num. ὀφρὺς γεώδης παρτέθνκε πόρῳ. In littore ſic dicitur τὸ ἔπαρμα ſeu labrum: ut apud Apoll. Arg. l. 1. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ο'φρυώδης, ε-Θ, ὁ κ) ἡ, ſupercilia imitans, ut ὀφρυώδεις ἐξοχαὶ. Galen. de oſſib.

Ο'φρυόεις, εντ-Θ, ὁ, ſupercilioſus: ut ὀφρυόεσσα δοιδή. In Epigr. Item multa habens ſupercilia & tumulos: vel in ſuperciliis montium ſitus. excelſus. Il. ζ & τ. & apud Herodot. l 5.

Ο'φρύα & ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρῦς, ſupercilium, clivus. Herodot in Melpom.

Ο'φρυάζω, ſupercilia nuto. Poll. l. 2. Item grandi ſupercilio tumeo: ut apud Suid. ὁ δὲ πάμπυ τινα ὕστερον ὀφρυάζοντά τε κ) ἀλαζονείᾳ τινὶ ἀμυδρῶτο ἐχόμενον.

Ο'φρυάν, ſum ὀφρύωσες. Ο'φρυᾶν dicitur urbs aut regio clivoſa, quæ ſupercilia crebra habet: ut apud Strab. Κόκινθ-Θ ὀφρυᾷ τε κ) κολπώνεται.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grande ſupercilii oſtento. Heſy.

Compoſita.

E'ξοφρύόομαι, ῶμαι, ſupercilium tollo ſeu allevo. Suid.

Εὐοφρυς, ὁ κ) ἡ, pulchra habens ſupercilia.

Καταφρύόμαι, idem cum ἐξοφρυόμαι, unde καταφρυωμέν-Θ, qui elato ſupercilio eſt, elatus, ſuperbus. Laërt. in vita Ariſtot.

Καταφρύάσμαι, idem. Gregor. E'ſi λεπρὸς μὴ δ' ἀπαλζέσθω κ) μέχρι τούτου παιτανέσθω· εἰ δ' ὕμαι νόητον καταφρυάδος, ſuperciliosè & cum faſtu alloqui.

Κυανόφρυς, υ-Θ, ὁ κ) ἡ, cujus ſupercilia cyanum referunt, ſuperacilia cærulea ſeu nigricantia habens. Theophr. idyll. 3.

Λασιόφρυς, qui hirſutis eſt ſupercilиis. Heſych.

Λάϊκοφρυς, candida habens ſupercilia. Apud Herodot. in Thal.

Λάϊκοφρυς, ἀγροῖ, exp. cana fori facies.

Μελάνοφρυς, qui nigra habet ſupercilia. Heſych.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod eſt inter utrunque ſupercilium, quod & μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui ſupercilia coëunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. l. 2. ex Cratino.

Σωόφρις, idem quod μίξοφρυς: ut σωόφρυς νέος apud Theocr. idyll. 8. Item qui ſupercilia attollit, ſuperbus. Item triſtis.

Σωοφρυόομαι, ſupercilia corrugo ſeu contraho: unde σωοφρυόμεν-Θ, qui eſt fronte obducta ſeu adducta: quod exponitur etiam, λυπούμεν-Θ. Eurip. in Alceſt. Pol. l. 2.

Σωοφρύωμα, τὸ, pars frontis qua ſupercilia concurrunt ſeu coëunt. ſchol. Hom.

T'πέροφρυς, ſupercilioſus, qui elato ſupercilio eſt, ſuperbus. Heſy. T'περοφρυόομαι, ſupercilia allevo, ſupercilia adduco, & tollo: *ut in gravi ſeu ſevero vultu.* Theophyl.

Ο'χα, Ο'χανον, vide in E'χω. Ο'χεία, in Ο'χέω.

Ο'ΧΕΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. In Geopon. τεχέω δ' ὁς ὀχετὸν ὕδατ-Θ ἐμβλητέον. Exponitur etiam rivus: ut apud Plut. Ἀπόντων ὀχετὸς κ) ὑπορρεόντων. Herodianus verò ὀχετὸς Romæ vocat cloacas: ut lib. 7. συρέντες ὑπὸ τῶ ὄχλ-Θ εἰς τὸς ὀχετὸς ἐρρέπετο. ✠ Suidas derivat ab ὄχος quod exp. ἡ τῶ ὕδατος ὁμωλ.

Ο'χέτιον, ε, τὸ, rivulus. Diog. Laërt.

Ο'χετάω, rivos ſeu aquas duco, derivo. Metamorph. apud Athen. l. 10. ἡ χὴ πῦρ ὑπὸ πῦρ ὀχετᾶεν, non eſt ignis igni addendus.

Ο'χέτευμα, τὸ, rivus qui ducitur, vel aquæductus, canalis. Ariſtotel.

Ο'χετία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 6.

Compoſita.

A'ποχετάω, per canalem deduco, derivo.

Διοχετάω, aliquam per canalem duco, derivo per canalem & rubum. Plat. in Tim. ποτιὸ τὸ σῶμα ἡμῶν διοχέτευον. Impropriè de littore marino dicitur τὸ Οὐλπιανὸν διοχετεύον. Ammian. in Aelxiph.

E'κχετεύω, derivo ex, unde ἐξοχετευθῆναι effluentia. Heſych.

E'πιχετάω, per canalem deduco ad, derivo ad. Suid. ἐπιχετάει exp. irrigare & influere.

E'πιχέτευμα, derivor. Επιχέτευα, ἡ, derivatio vel irrigatio.

Μεταχετεύω, aliò derivo, & per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ῥᾷστα δὲ ἡδονὰς ψυχὰς εἰς ἡδονὰς ἐξαπαίνεσιν, ὅπῃ ἡδὺ παιδείας καλῶν μεταχετεύοντας.

Παραχετεύω, per alios canales derivo præter eos per quos deduci ſolebat ſeu perverſis & mutatis canalibus duco. Plut. in Themiſt. ὑφηνημένῳ τὸ ὕδατ-Θ κ) παραχετεύσας.

Παραχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. & Hippocr.

Ο'χεύς, vide in E'χω.

Ο'ΧΕΤ'Ω, F, εύσω, admiſſarium admitto: *de fœmineo ſive dicto.* Ariſt. hiſt. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ λακαινὶς μὴ ἐπιτιμῶ-Θ κ) ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, ſignif. coëo, ineo, inſcendo, ſalio. Ariſtotel. hiſt. an. lib. 6. c. 23. ὄν-Θ δὲ ὀχεύει μὴ ἐπιτιμᾶται ὑπὸ ἀκολούθ-Θ, Athen. l. 7. ὀχεύει δὲ συμπεπλεγμέν-Θ. Apud Suid. E'δοξεν, ὀχεύει, ὡς τὸ ἐλλὰ ὑδενὸς δεῖται ἔξω. ✠ Derivari ab ὀχέω ſignificante ὀχευτικῶς ἔχω innuunt Heſych. & Suid.

Ο'χευσις, ineor, inſcendor, ſalior: *de fœmina marem admittente.* Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 21. ὀχεύεται τὸ θηλέα ἐπιαίνεται ὅτε ὀχεῖται.

Ο'χευμα, τὸ, ſemen ſeu genituras quæ ὀχεύων implevit τὴν ὀχευμένην, Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ο'χευτὴς, οῦ, ὁ, admiſſarius, qui fœminam init ſeu ſalit. De homine mare dictum exp. libidinoſus, ad coitum proclivis. Epigram. lib. 2.

Ο'χευτὶς, ὁ, ἡ, vel ὀχευτὸς, ὴ, ὸν, quæ marem admiſit, Venerem ſeu coitum paſſa. Dioſc. l. 2. c. 97.

Ο'χευτικὸς, ὁ, qui coire ſolet. ad coitum ſeu Venerem propenſus, ſalax. Ariſtot de gen. an. l. 3. c. 1.

Ο'χεὺς, ὁ, qui ad admiſſuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ο'χεῖα, ας, ἡ, coitus. Ariſtot. de gen. an. lib. 1. c. 14. Ὀχεῖα τε dicuntur admiſſarii equi, vel boves, vel arietes: intendum & alia animantia maſcula. Ariſt. hiſt. an. l. 6. & Plut. in Lycurg.

Ο'χ-Θ, ſive ὄχεον, quomodo huc pertineat, vide in Μύσσ-Θ.

Compoſita.

A'νόχευτ-Θ, ε, ὁ κ) ἡ, non initus, coitum non paſſus. Exponitur etiam, qui non coit.

E'πιχεύω, iterum ineo, ſecundò inſcendo. Ariſtot. l. 2. de gener. an. Item ſimpl. ineo, coëo.

Παραχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meamineo.

Παραχεύομαι, ab alio præter maritum meum conſcendor, alium maritum admitto. Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. c. 7.

Περοχεύω, prior ineo, prior ſalio. Περοχεύομαι, prius ineor, anteſalior.

Ο'χέω, &c. in Ο'χέ. Ο'χὴ, vide in E'χω.

-Ο'ΧΘΕ'Ω, ῶ, indignor, gravor, i. gravatè ferò. (✠ metaphora ducta ad ὀχθὴ, quoniam animus ejus qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quaſi exurgit & intumeſcit. Quidam tamen

tamen ab ὄχθημαι derivant.) Od. ƒ, Τὸν δ' ἐγὼ μὲν ὀχθήσας προσέφην ξωθὲν Μενέλαε, Od. ς, Ο'χθήσας δ' ἄρα τε προὔφη μεγαλήτορα δῖον. Iliad. α, Ω' χθησαν δ' ἀρὰ δῶμα Διὸς δεοὶ ὀρσίνοησε. Exponitur etiam πονέω. Euſtath.

Ο'χθησις, εως, ἡ, offenſio, indignatio. Heſych.

Ο'χθίζω, idem quod ὀχθέω. Euſt. ex Oppian. ὀχθίζων σφαλερὸν. Proprium alioquin eſſe exiſtimatur cum ſuis derivatis & comp. Græc. bibl. interpr.

Compoſita.

Εὐοχθ-Θ, lætus. ut διάτες εὐοχθοι opipara ſeu læta convivia. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω. exp ab Euſt ἐπὶ χαλεῖς κοπιάω. Heſiod. in Erg. lib. 2. Εὐοχθέων δ' ἐξεαι πολὺν ἔαρ, ὑδὲ μεδὲς ἄλλως Αὐχήσεαι, facili labore: vel lætus & victu abundans: ut ſit ab ὀχθη, ἡ, τροφὴ, interpoſito θ. vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθ-Θ, i. σωρεία τῶ χώματ-Θ. Procl.

Περοχθέω. ὦ, offendo vel offenſus ſum, infenſus ſum, tædium moleſtiamque capio. Suid. περοχθεῖ τῇ μέθῃ.

Περοχθίζω, idem quod περοχθέω: Pſalm. 94. τοῦτο ὠχθάσθην ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην. Sic & Levit. c. 18. & alibi apud Græc. bibl. interpr. Item tranſitivè, offendo: ut Paralip. lib. 1. περοχθάνει ὁ λόγος τὸν Ι'σραὴλ. item gravor, idem quod ἀχθομαι. Eccleſiaſt. c. 6. μὴ περοχθάσῃς τὰς ἁσμοὺς αὐτῆς.

Περοχθασμὸς, τὸ, & περοχθασμὸς, ὁ, offendiculum, offenſio. Regum 4. c. 13.

-Ο'ΧΘΗ, ης, ἡ, ripa extrema & eminentior terræ ora quam fluvius uttringue alluit. (✠ ἀπὸ τῶ ἔχειν pro ἐξέχειν, teſte Euſt.) Il. χ. παρ' ὄχθας Σειγασείοιο. Plut. in Pub. Τῷ πάτερα ὄχθη περσώπεσεν. Impropriè de littore marino dicitur τὸ Οὐλπιανὸν διοχετεύον. Ammian. in Aelxiph.

Ο'χθαι, ſoſſarum dicuntur tumuli eminentes ab utraq; parte, Il. ο, ὀχθαι καπύτιο βαθείης πολὺν ἐρείπων, E'ς μέσον κατέβαλλεν. Ο'χθος, ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, littus. Heſych. Item tum ulus eminulus, clivus. Xen. de re eq. ἐπ' ὀχθες ἀποφέυειν, ἀπ' ὄχθων μὴ ἀλλεῖσ. Eurip. πάτευν ὄχθ-Θ. Metaphoricè apud medicos dicuntur tumores verrucoſi tuberoſique. Item labra ulcerum prætumida, calloſa & dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθ-Θ, labor. Procl. in Heſiod.

Ο'χθηρὸς, ὸν, ripoſus, clivoſus: ut ὀχθηρὸς χῶρος: in Epigr.

Ο'χθώδης, ε-Θ, ὁ κ) ἡ, idem. Item verrucoſus, toroſus. Dioſc. lib. 2. c. 137. Galen. Synel.

Ο'χθη, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Ο'χθος, apud Suid. vel ὄχθος apud Heſych. vel ὄχθωσος apud Hesym. fimbria ſeu limbus veſtis mulieb ris.

Ο'ΧΛΕΤ'Ω, F. ευσω, moveo, κινέω. Heſych.

Ο'χλεύω, ε, ω, ὁ, veſtis quo aliquid movetur: Item cardo. Item vinculum, ligamen.

Ο'χλίω, moveo vel vecte impello & protrudo. Od. ι, ἀπ' οὐδέος ὀχλίσειεν. Et Orph. in Arg. Α'ργ-Θ ἐφιμωσάμενοι νόα πίρτωνεν ὀχλίσεις.

Μοχλὸς, idem quod ὀχλεύς, ejuſdemq; originis, ut Euſt. videur. Od. ι, Μοχλὸν δ' ἀξ ἐτάμομεν ὀλίγες ἐπὶ χερσὶν ἔχοντες ἄλμα δίεν, veſtibus ſeu phalangis. Od. ι, μοχλὸς dicitur ſuſtis ille, quo Ulyſſes præſto & præcuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam veſtis quo fores obſirmantur: peſſulus. Thucyd. libro 4. αἴρει πλὰ ἀχεραὶ πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντ-Θ. αὐτόματοι. Apud Ariſtoph. in Veſp. τοῦτον ἐωὺ φυλάττωμεν Μοχλοῖσιν ἐνδύοντες, exp. clauſtris.

Μόχλιον, ε, τὸ, & μοχλίσκος, ε, ὁ, parvus veſtis, parva phalanga.

Μοχλεύω, ſ. εύσω, vecte moveo, ſeu promoveo, apud Heſych. Item veſtibus ſeu peſſulis obſtruo. Metaphoricè apud Chryſoſt. de officio epiſc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφῶ βουλεύμεν-Θ ὡς πόλις ἐχυρὰ ὑπὸ μοχλευμένη βασιλέα. ¶ Item μοχλεύσαιδς moliri, machinari: *dicta metaphora à veſtibus ſeu phalangariis.* Ioſeph. de antiquit. ὄμνυσιν ἔξειν τε φίλας κ) συμμάχους, κ) μηδὲν μοχλεύσειν κατ' αὐτῶν ἀδίκων.

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ motor ſeu qui veſtibus & phalangis aliquid promovet, veſtiarius, phalangarius. Ariſtoph. in Nub.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio vel obſirmatio quæ vecte fit. Apud medicos eſt oſſis aut oſſium à loco quàm præter naturam ſit ad naturalem perductio: unde μοχλεία, dicta, quòd organorum quorundam veſtibus circumfactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω. peſſulum obdo, vel vecte obſirmo, Ariſtoph. μοχλώσαν πλὰ δύρᾳσι, occlude fores peſſulo.

Compoſita: ac primùm ex ὀχλίζω.

Α'ναχλίζω, vecte ſubmoveo, vecte elevo. Apoll. Arg. l. 1. Δύ' τότ' ἀναχλίσαν τετραγάρτοι ὀξυόωντ-Θ ὀλκῆς.

Διοχλίζω, dimoveo, Heſych. Exponitur etiam, diduco os: apud Nicand. in Aelxiph.

Μεταχλίζω, vecte tranſmoveo, vel ſimpliciter, transmoveo, tranſfero. Od. ι.

Παραχλίζω, idem Suid.

Compoſita ex μοχλ-Θ *&* μοχλεύω.

Α'ναμοχλεύω, vectibus ſubmoveo, vel emoveo, vectibus amoliori & perfringere fores: apud Eurip.

E'κμοχλεύω, vectibus emoveo vel excutio.

Υ'πομόχλιον, ε, τὸ, quod vectibus ſubjicitur, preſſio. Ariſtotel. in mechan. quæſt. 4.

Ο'ΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, vel multi ſimul. Xen. Pæd. 7. ὄχλ-Θ, πολέων κ) πολέων ἐπήρατ. Ariſtot. polit. 3. κείνει ἀμείνων ὄχλ-Θ πολλὸς, ἢ εἷς ὁσσόν. Greg. ἐν ὄχλῳ ἤσυς τῆς κείσ-Θ. Dicitur & plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλ-Θ, populus, vulgus. Herodian. l. 6. οἱ ὄχλοι τῶν πόλεων ἀναπεπλησμένοι. Sic & apud Athen. lib. 14. Interdum per contemptum confuſanea hominum multitudo ὄχλ-Θ appellatur: ut & apud Latin. Herodian. lib. 6. ὄχλ-Θ ἀθρόον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ ἐπιόντες ὄχλοι. Dicitur & de quibuſvis rebus: ut ὄχλ-Θ νεῶν. Thuc. l. 1. & ὄχλ-Θ πραγμάτων. Thucyd. ¶ Item moleſtia: quam ſignificationem propriam eſſe ſcribit Ammon. Eurip. ὄχλον παρέξειν. Thuc. l. 1. εἰ μὴ δή ὄχλος μᾶλλον ἔσται, etſi moleſta vobis erunt. Ο'χλον κινῆσαι, turbas excitare: Suid.

Ο'χλικὸς, ὴ, ὸν, popularis. Plut. in Numa & ſymp. 8. Exponitur etiam turbulentus, moleſtus.

Ο'χλάδης, ε-Θ, ὁ κ) ἡ, turbulentus. Polyb Item difficilis, moroſus Τὸ ὀχλώδες, difficultas & faſtidium: apud Suid.

Ο'χλαιδὴς, ὴ, ὁ, turbulentus. Suid. Item moleſtus, moleſtiam afferens. Iſocr. in Panath. & ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ο'χλέω, ῶ, turbo, commoveo. Item moleſtia afficio.

Ο'χλάομαι, & Ionicè ὀχλέομαι, turbor, commoveor. Il. φ. (de rivo) Τὲ μὴ τε ῥεῖν-Θ ὕπαν ἀφίδρεες ἀπίσσω Ο'χλεύσῃ. Hinc ὀχλωδὴς ὁδὸς, via turbæ & multitudinis plena: apud Cebet. Item moleſtia mihi exhibetur: ut apud Suid. ὅτε ἐξέστασε ἢ ἀεὶ ῥοπὴ οἷόν τε ἦν ἀκεῖσθαι, ἀδυνάτως σώματ-Θ ὀχλεῖσθαι.

Ο'χλησις, ε-Θ, ἡ, moleſtia: vel perturbatio. Plur. adverſus Cotorem

Compoſita.

A'νοχλ-Θ, turba ſeu hominum multitudine carens. Item inſonſenſus, nulla moleſtia afſectus.

A'νοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis & moleſtiis.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Heſych. Item moleſtiam exhibeo, moleſtus ſum. Demoſt. σφόδρα ἀκεῖσθε δεινωσίαι πε ῥαθύμως, διοχλᾶν, πάλαι ὑμᾶς εἰδότας.

Διοχλᾶσθαι, moleſtia afficior, moleſtia mihi exhibetur.

E'νοχλέω, idem quod ἐνοχλᾶν Dinarch. contra Demoſth. ἕ χα' ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς δεῖ σκέψ τῶν αὐτῶν ἐρᾶμεν. Iſoc. ad Phil. ἰωάχλων τὰς πλείσ τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic & apud Plut. de primo frig. & Gilen. ad Glauc. l. 1.

E'νοχλᾶσθαι, moleſtia mihi exhibetur, interpellor. Herodian. l. 3. σωιεχῶς τῶν νόσων ἐνοχλούμεν.

E'νόχλησις, ἡ, moleſtiæ exhibitio, interturbatio.

Decomp. A'νενόχλητ-Θ, ε, ὁ κ) ἡ, cui nulla exhibetur moleſtia.

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obſtrepo, moleſtiam exhibeo: Plut. in Rom. παρενοχλεῖ Τῆς Διπήρεως. Act. Apoſt. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ θεῶν ἐπὶ ῥίψιν ὀπὶ ἢ θεόν.

Παρενοχλᾶσθαι, obturbor, moleſtia mihi exhibetur. Item controverſiam patior, in Pand. Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio.

A' παρενόχλητ-Θ, cui nulla exhibetur moleſtia.

Πολύοχλ-Θ, latus. ſeu amplus turba & multitudine numeroſus.

Πολυοχλία, idem quod πολύνοια.

Πολύοχλ-Θ, turba ſeu hominum multitudine abundans.

Πολυοχλίαν πόλις, urbs in qua magna hominum turba & multitudo eſt.

Πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Iob. c. 31.

Ο'χμα, ὀχμάζω, vide in E'χω.

A'χὴν, in Ο'χνη.

-Ο'ΧΟΣ, ου, ὁ, & ε-Θ, τὸ, currus, vehiculum Soph. in Electra, Βοιωτὸς ἅλλ-Θ ἅρκατο ἐπιπλήσσων ὄχον. Il. ο. Η' εἶπερ ἐξ ὄχεων ἀκοντίσσε δὲ οἱ ἵππ-Θ Κεῖν' ὄχεα κεστήντες. Dicitur & ὄχ-Θ ἁρμάτων apud Eurip. Exponitur etiam τὰ ὕδατ-Θ ἑρμὸ. à Suida, hinc derivante ὀχετὸς: quod vide ſua ſerie ✠ Etymol. deducit ab ἔχω ſignificante ἐλαύνω. ¶ At ὄχος, ſeu ὀχὸς, ὴ, ὸν, (adject.) capax, vide in E'χω.

Ο'χέω, ῶ, veho, porto: Ariſtoph. Αὐτὸς βαδίζων πνῦν, τοῦτο δ' ὀχῶ. Item metaph. fero ſuſtineo. ſuffero, ut. Od. φ. λῦ ἔπειτ' ἐξ ὄλεθρον ἀεσίφορον Σύμῃ. Sic Od. α. Οὐδ' ὅτι σε χὴ Νιπτάρ' ὀχεῖν. Exponitur & neutraliter, equito: ut apud Xen. ἱππεύειν μὲν ὀχοῦντα γλαφυρὸν. Et apud Xen. ὁρᾷς δ' ὅτι τ' ἵππ-Θ, equis ſuveh. Item metaphor. ſuvehor alicui rei, i. evehor, attollor: ut apud Plat. & Ariſtoph. ἐν ἐλπίσιν ὀχεῖσθαι & ἐπ' ἐλπίσιν ὀχεῖσθαι ſpe evehi & attolli. ¶ Item ſuſtineor, innitor, apud Gregor. ¶ Ο'χέομαι, neutr. equitor, ut Iliad. γ, οἱ δ' ἐπ' ἀριστερὰ Α'σβεσταὶ Θρῆκες ὀχεύμενοι ἱππιοχάρμαι. ὀχέομαι

Ο᾽χησις, εως, ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.
Ο᾽χεῖον, ου, τὸ, currus, Hesych.
Ο᾽χεῖον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, obex: apud eundem
Ο᾽χηθμός, ὁ, vehiculum, currus. Pind.
Ο᾽κῆμ, ἴτις, ἡ, fustentaculum, cui innititur. Hesych. & Suid.
Ο᾽χέω, subeo, sustineo, item exhaurio, exantlo. Pind.
Ο᾽χήμαι, ᾶμαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo. Suid:
Ο᾽χεύω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διοχῆς, ἔος, ὁ, ἡ, quo duo vehi possunt. Poll. l. 7.
Ἐπόχω, ῶ, inveho, i. veho in.
Ἐπόχημαι, οῦμαι, invehor, vehor in. Epigr. l. 2. Γεφυραλικὸς πᾶ ὄπῳ ἐπόχημαι ἐξεκυλίσθη. Herod. l. 4. ἐπόχηται ἵπποις ἢ χαμαίνοις. Item metaph. innitor. Phil. de mund. ἅ γὰρ ἐπόχηθ᾽ στεγὰ ποτὲ ἐπ᾽ ὕδατι ἢ γᾷ non amplius invehetur seu innitetur aquis nec terra.
Ἐπόχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter equo insidet, nec se excuti finit, Synes. & Xen. de re equ. Apud Eurip. ἔπόχος μανίας λόγος, metaph. usurpatur pro sermone qui insaniæ velut invehitur.
Ἐπόχον, τὸ id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen. de re eq.
Πάρεχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Poll. l. 3. Peculiariter sic dici solebat qui sponso sponsam domum deducenti in curru assidebat. Aristoph. in Avibus.
Παρέχω, præterveho, transveho, item juxta alterum veho, à latere alterius veho.
Παρέχομαι, vehor à latere, ad latus in vehiculo vel curru sedeo. Luc. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παρέχωμαι δὲ τῷ Διὶ Ἀμφιτρίτη ἔχων. Item sum παρέχος Poll. lib. 3.
Περιοχέω, circumveho. Περιοχέομαι, circumvehor. Terra autem περιοχεῖς ζῶιά, i. vestigiis animalium calcari dicitur, quòd passim eam animantia perirent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.
Συνοχέω, unà veho. Συνοχέομαι, unà vehor.

Ο᾽μφὸς, &c. vide in Ε᾽μφός.

-Ο᾽Ψ, ὁπὸς, ἡ, vox. (✠ à verbo inusit. ὄπω. i. δίσω.) Il. ζ. ξυνέηκε θεὸς ὄπα φωνησάσῃ. Od. ζ, θεσπεσίῃ δὲ δ᾽ ὀλίγῃ ὀπὶ μείξε μῦθον ἔειπεν Il. χ, ὄπα τε μεγάλῃ σὺν σῇδε θεῖ. Exponitur & cantus: ut Od. μ, Νῆα κατάσσουν ἵνα νοήσομεν ὅτ᾽ ἀκούσῃς, Cicero vertit, *Auribus ut nostris possis agnoscere cantus.* Sic & Iliad. α & γ. Exponitur etiam, κλαγγὴ ab Ael. Dionys. inde derivante verbum ὀπύω. Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ad Ο᾽πωπα.
Ο᾽πυέδες, Enst. scribit esse κλαυσίγελως: ut apud Aristoph. in Lysistrata, ὀπυόμενος γάμου.
Ο᾽σα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽οσσος, qui vocem nullam edit, mutus. Ab Hesych. exponitur etiam ἀδέκατος, invisibilis: ab ὄσσομαι.
Ἐλλοψοσσος, ου, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piscium, apud poëtas. Ἀπὸ τῷ ἐλλόπειον τὸ ὄπα. Plutarchus symp. lib. 8. problem. 8. ἔλεγε δὲ τὴν ἐχεμυθίαν τοῦτο γίγνεσθαι, τὰς ἰχθῦς κατὰ τὴν ἔλλοπα, ἣ ἐλλοβρίαν τὸ ὄπα καὶ κατεφρηνῶσθαι ἔχοντας. Hesiod. in Asp. Α᾽γρέσι δὲ λαφύσσει ἐὺς ἔνεπνον ἔλοπας ἰχθῦς. ✠ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur accipenser, teste Athen lib. 7. Alii verò ἔλλοπα vocant ἐπὶ ἐφθοῖς ἰχθύσι, teste eodem Athen. ibidem. ¶ Item ἔλλοψ, piscis, unde ἐλλοπεύω, piscor.
Ἐλλοπεύω, piscor. Theocr. idyl. 1. Dicitur & ἐλλοπεύω, pro eodē
Εὐρύοπος, ου, ὁ, cujus vox late diffunditur & spargitur, late sonans, ὃ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Iovis epithetum. Odyss. ξ. & alibi apud Homer.
Η᾽νοψ, sonorus, vocalis. Hesych. Item perspicuus, lucidus. Il. σ.
Η᾽περοπεύω, decipio, circumvenio, & quidem variis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod. in Erg. Χαίροις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμοὶς φρένας ἠπεροπεύσας, Il. ε, Η᾽ ἒκ ἄλις ὀφὶ γυναῖκας ἀνοήτους ἠπεροπεύεις; Sic & Il. γ, δ, & sæpe apud Hom.
Η᾽περόπευμα, τὸ, dicitur res illa qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. συμποσίων ἐρίδισμα, γυναικῶν ἔδος ἠπεροπευμα.
Η᾽περοπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptio, circumventio.
Η᾽περοπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, circumventor. Il. γ, δύσατε δ᾽ οὐ θεοὶ γυναιμανέες ἠπεροπευτά.
Η᾽περοπεύς, idem Od. λ.
Decomp. Ἐ᾽πηρεσπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Aristoph. in Lysistrata: Τὸν ἔρχον εἰσ τοῦτον ὅστις ἢ σρίφιγξ ν᾽ ἐξηπεροπεύσει. Συνηπεροπεύω, simul decipio. Ibidē: ἢ μὴν ἦρ᾽ συνηπεροπεύσω, simul eludam.
Καταπεύειν, Hesychius exp. verba dare, decipere Eustath. quoque annotat secundum veteres significare τὸ κλοπεύειν ἢ δόλῳ παρελθεῖν ἢ κωφὸν, latenter furari & subducere tempus: alios tamen velle positum esse pro καταπεύειν ἢ δόλῳ κρυπτὸν ἢ κλοπῇ ἢ καπνὸς ὑπὸ σπ ἐσθιόμενος, elegantia verborum tempus terere. Vitur Hom. Il. τ. v. 139.
Μέσοψ, divisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diversis utantur dialectis, Il. α, & alibi passim apud eundem, & cæteros poëtas. ¶ Est & avis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 13.
Μεροπίδες humanus in Epigr.
Σκώψ, ωπος, ὁ, avis nomen ex genere noctuarum. Od. ε, Σκῶπες θ᾽ ἱρηκές τε ταναύπτερα τε κορῶναι: sic dicta vel παρὰ τὸ σκοπεῖσθαι ὅπα ἔχειν, quòd sit infausto cantu: vel à σκιὰ & ὄψ, quòd noctu canat: vel à σκιὰ & ὄψ, quod noctu acutius cernat. Vide Eust. ¶ Item genus saltationis, apud Athen. lib. 9. & 14. quod & σκώπτειν & σκωπίας, à scope ave.
Α᾽νεπώπτες (comp.) sempasiones, aves apud Arist. hist. an l. 9. c. 28.
Φύλοψις, pugna, præliū: quasi ἅ φύλων ὄψις, i. clamor. Dicitur & de bellico clamore. Il. λ. ἔγειρε δ᾽ φύλοπιν αἰνὴν, Sic & Il. ρ, apud Hesiod. in Erg. Vide & composita ex Ο᾽πις vindicta.
Α᾽νθρωπόψ, Μάρψοψ, Σιωπῇ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ο᾽ΨΕ, ferò, longo pŏst tempore: vel post tempus Od. ι. Ο᾽ψὲ δὲ κῶς ἐλθοι ἐλόσας ὃσ᾽ πάντας ἐπαίξεις. Plut. in Apophth. Themist. Ο᾽ψὲ μὲν ἀμφίτεροι, ἀλλὰ νεῶι ἐφῆκαμεν. Cum particula δὴ, vel ποτὲ exp. ferè tandem, tandem aliquando: ut Odyss. δ, Ο᾽ψὲ δή ἑ κιων ἔπεσιν ἀμειβόμενον προσέειπε. Sic Il. π & Od. υ. Interdum cum genit. ut apud Philostr. ὀψὲ τῆς Τρωικῶν, longè post Trojani belli initium. Ο᾽ψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in senectam. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinante in noctem, i. vesperi, ferò.
Ο᾽ψιμος, ου, ὁ ἢ, serus, serotinus Il. β. & apud Theophr.
Ο᾽ψιόσ, ου, ὁ, idem Theop. Comparat. ὀψίστερος & ὀψιαίτερος, apud eundem. Superlat. ὀψιαίτατος, tardissimè, admodum ferò, serissimè. Ἡ ὀψιη serus, i. vespertinus. Ο᾽ψια, αι, ἡ, subaudē ὥρα, tempus vespertinum. Ioan. 6. Dicitur etiam ὀψία ἡμέρα pro ὀψία, tempus vespertinum, vespera. Thuc. l. 8.
Ο᾽ψίτης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio.
Ο᾽ψίω, ώσ, f. ίσω, tardo, tardus fum.
Ο᾽ψίζω, f. ίσω, serò aĺ quid facio vel sub vesperam. Xen. Hel. 6. ἦχε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὐβοιαν, χειμὼν μάλα ὀψίζων. Item admodum serus. Idem anab. lib. 4. ἢ πῦρ κατέκαιον ὡς ὀψίσοιτο ὑπὸ τῶν πρὸ τοῦ ὀψίζοντας, qui venirent serius.
Ο᾽ψίζομαι, idem. Greg. Item ferò aliquid facio, *hoc ipse.* post tempus, seu non tempestivè. Xen. in Cyneg.
Ο᾽ψιτελές, οῦς, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas.
Ο᾽ψον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο᾽ψις, vide in Ο᾽πτομαι.

-Ο᾽ΨΩΝ, ωνος, τὸ, opsonium, omne id quod unà, cum pane comeditur, cibi condimentum. Iliad. λ. ὅπῃ ἢ κρέμιον πυκὺ ὄψον. Plut. ὀψὶ τύχῃς, τῇ σκέλει λαμβάνει τὸ ὄψον, τῇ ἢ δεξιᾷ κρατεῖν τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. βέλτιον πόλεως ἔπαρξις ἐπαρκεῖ τῷ μὴ ἐκ ἀπὸ τοῦ δ᾽ εἰς οἶνον, τοῦ δ᾽ εἰς ὄψον. Ο᾽ψα dicuntur etiam ea quæ cocta sunt: ut apud Athen. lib. 14. τοῖς δὲ κεκρυμμένοις Ο᾽ψοις ἢ ζομοῖσιν ὕδατι ὦ θεοί. Sic & apud Plutarch. symp. 7. Peculiariter autem & κατ᾽ ἐξοχὴν pisces, ὄψα appellantur. Plutarch. symp. 4. prob. 4. πολλῶν ὄντων ὄψων ἐμφανίκτων ὁ ἰχθὺς μόνος ὠνόμασται κατ᾽ ἐξοχὴν ὄψον. ¶ Usurpatur & metaph. ut apud Xenoph. Pæd. 7. οἱ γὰρ πόνοι, ὥσπερ τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipse ubi opsonia emebantur. Poll. l. 9. cap. 7. ✠ Deduci dicitur vel παρὰ τὸ ὀπτὸς, vel παρὰ τὸ ἕψειν quasi ἕψον. Eustathius verò veteres derivasse tradit παρὰ τὸ ἑψὲ, i. serò: aut quod vesperi tantùm ejusmodi cibis vescerentur: vel quòd serò eadem voluptatis gratia in usum venerit, quum antiquitùs frugaliter viverent.
Ο᾽ψών, ῶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis: vel sportula iis ferendis.
Ο᾽ψάριον, ου, τὸ, q. d. opsoniolum. Athen. l. 9. Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem & Ioann. 6.
Ο᾽ψάομαι, ώμαι, vescor cum pane, opsonium comedo.
Ο᾽ψάω, ῶ, ήσω, obsonia emo.
Ο᾽ψημα, τὸ, id quo cum pane vescimur: id quod ὄψον. Plutarch. sympos. 4. probl. 1.

Composita.

Α᾽οψος, ου, ὁ ἢ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.
Α᾽οψία, ἡ, opsonii penuria. Plutarch. in Apophth. Lacon. Athen. lib. 8.
Ἐπ᾽ψάομαι, ώμαι, idem cum ὀψάομαι. Plut. in Apophth. Lacon. Τῶν δ᾽ εἰ τὸν ζωμὸν, γυμνασταὶ μᾶλλον Λακωνικοῦ, ἅττα τῷ Διονύσῳ ἐπ᾽ψᾶσθε.
Ἐ᾽πόψημα, τὸ & ἐπόψισμα, ατος, ἡ, idem cum ὄψημα. Athen. lib. 7
Εὐόψιος, ου, ὁ ἢ, opsoniis probè instructus, opsoniis abundans, Plut. symp. 4. probl. 4. (Alexid.
Εὐοψία, ἡ, opsoniorum abundantia, vel bona opsonia. Poll. ex
Παρ᾽ψάομαι, ώμαι, præter panem vescor, idem cum ὀψάομαι.
Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον seu ὄψημα, Basil. in epist. unde forma diminut. παροψημάτιον, apud Poll. l. 6. c. 9.
Παρ᾽ψίδιον, τὸ, vile opsonium quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum: idem cum ὀψάριον. Πολυψόψ

Πολύψοψ, abundans opsoniis, ut πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Luc. in somn.
Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenophon. apomnem. 3.
Περόψημα, ατος, τὸ, idem cum παρόψημα seu ἐπόψημα. Dioscor. lib. 1. c. 12 & lib. 2. c. 81.
Φιλόψοψ, opsoniorum amans.

Π.

Π nota literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiam nota numeralis: de qua in Append.

Πᾶ, vide in Πῆ, Πάγη, παγὶς, πάγος, &c. in Πήγνυμι.
Πάγχυ, in Πᾶς, Πάθος, &c. in Πάσχω.

-ΠΑΙΆΝ, ᾶνος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis (nec non Dianæ, secundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulsandum aliquod malum, sive morbi (ac præsertim pestis) sive belli: aut etiam parta victoria, aut in prælii congressu: (✠ à verbo παίω, quasi παιάν: vel ἀπὸ τοῦ παύειν τοὺς αὐτὰς, vel ἀπὸ τοῦ παίειν, i. a feriendo) Xenoph. Hellen. 7. ἐ᾽επομπεύοντό τε καὶ ὑμνοῦντο καὶ παιᾶνες καὶ παιᾶνες, ὡς ἐφίλοις χαριζόμενοι ἐπιόντες Plut. in Lycurgo, ἐξῆρχε ἐμβατηρίου παιᾶνος: de pæane qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alii deo canebatur: ut apud Xenoph. Hellen. 4. ὕμνουν τὸν θεὸν τὸν Ποσειδῶνα παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipse Apollo, ut testatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. καί μοι δώσει Θάνατος παιᾶνα λύσιν. ¶ Item παιὰν metricus pes quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus, aut tres priores breves, ultima producta.
Παιανίζω, pæanem seu pæanas cano. Xenoph. ὡς δ᾽ ἀφηδίσαν αἱ τρομπαὶ, καὶ ἐπαίσαντο καὶ ἐπαιάνισαν.
Παιανισμός, οῦ, ὁ, pæanis seu pæanum cantatio.
Παιὰνιον, ου, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. Est etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur. Aristoph. in Pluto. Est etiam metrici pedis nomen.
Παιώνιος, ου, ὁ ἢ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσὸς ἔρωτος ἀεὶ παιώνιος. Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Aristoph.
Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph. hist pl. lib. 9. cap. 9. & Dioscor. l. 3. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non catapotii.
Παιωνίζω, idem quod παιωνίω. Thuc. lib. 2. Παιωνισμὸς, idem quod παιώνισις. (lutifero.
Παίων, idem quod παιών. Apud Non. παιῶνι μύθῳ, salutari, sa-
Παιώνιος, ut παιώνιη χεὶρ, medica manus: in Epigr.
Παιωνὶς σοφὴ, in Epigr. pro παιώνη.
Παιωνικὴ, ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπαιωνίζω, pæanis cantu celebro.
Συμπαιωνίζω, simul pæanem cito. Polyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδεῖον, &c. in Παῖς.

ΠΑΙ΄ΖΩ F. ξω, & σω, ludo: propriè, ludo pueriliter, seu puerorum more (✠ Nam à παῖς pro παιδίζω per syncopen dictum esse scribit Eustath. Odyss. η.) A᾽μφιπόλοις δ᾽ ὅτε δὴ σὺν τοῖς ἑνδεκα δυνατὸς ἦσθα, Od. ζ. Luc. in vit. auct. φαῖς παῖζων, παιδῶν διαφέρεσθαι ἐοικὼς ἀπὸ τοῦ κρὶ θεμένα βαλέσθαι. Sic παῖζειν ἀστραγάλοις, apud Plut. in Alcib. ¶ Item jocor, illudo. Plut. in Cam. παίζουσι δὲ σκεμμάτιον ἐκ τῶν ἀπαντώντων. Naz. παίζειν καὶ ἑαυτῷ, sibi illudere. Plato in Gor. παιδιὰς ταῦτα ἔοικεν ἡμῖν παίζειν περὶ ἑαυτὸν, sibi illudere. Plato Παίζομαι, ludor. Sæpius significat, joco dicor: ut apud Plut. in Prædo, ὦν οὐ μόνον παιδιᾷ παίζομαι μεγείοις τοῦ αὐτοῦ λόγων. Item illudor, ludibrio habeor.
Παίγμα, τὸ, ludus, id quod luditur. Eurip. in Bacch.
Παίκτης, ου, ὁ, lusor: in Epigr.
Παικτικὸς, lusorius.
Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus: propriè lusus puerilis, Plat. in Poll. Plut. ἀεὶ εὐδυμ. Exponitur & ludibrium: unde παίγνιον παιδὸς, ludibrio habere. Theophyl. in epist. Παίγνια, τὰ deliciæ eos, a᾽ Ρωμαῖοι δελίκια καλοῦσιν. Sic & Cæsar ἢ παίγνιαν παιδικὰ ea aut alia ludrica scripta.
Παιγνία, idem quod παίγνιον. Xen. de aud. poëm.
Παιγνιώδης, ες, ὁ ἢ, ludicer seu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludrica seu jocularis.
Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, joculariter.
Παιγνιήμων seu παιγνίμων, aut παιγνήμων, ονος, ὁ, ἡ, jocosus, jocis seu jocularibus dictis gaudens. Athen.
Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plut. de fort. char. ὃν πότε πνδὸς, ἢ παιδιᾶς ἢ πανελησμ. Sic & Xenoph. Pæd. 2. Item jocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. sanit. Hinc παιδιᾶν ποιεῖσθαι ἢ ποιεῖν, exp. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. παῦσαι γέλωτα καὶ παιδιὰν ἐποιοῦ τοῦ, exp. hæc risu ac joco sunt prosequuti. At παιδιᾶ, vide in Παίς.
Παιδιάδης, ες, ὁ ἢ, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui jocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. c. 7. Vide & παιδίον in Παῖς
Παιδιὸς, vide in Παῖς.

Composita.

Α᾽μπαίζω, obludo, ludo contra ludentem, vel vicissim jocor.
Α᾽ποπαίζω, ludo, lusito. Basil.
Γυμνοπαιδιὰ vel γυμνοπαιδίαι, ῶν, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi se exercebant. Plut, Scribitur & γυμνοπαιδία apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὴ, idem. Athen.
Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. παιδιὰ διαπαισμὸν, exp. ludus qui lusus est.
Ἐμπαίζω, *it idem* illudo, ludificor. Matth. 20. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν. Sic Matth. 27. & Luc. 14.
Ἐ᾽μπαίζομαι, illudor. Matth. 2.
Ἐ᾽μπαίγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur, seu quo alicui illudimus. Ἐ᾽μπαιγμὸς, ὁ. q. d. ludificatio, illusio, derisus, Suid.
Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, derisor. 2. Pet. 3.
Ἐ᾽παίζω, deludo. Hesych.
Ἐ᾽ρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.
Καταπαίζω, q. d. ludo adversus aliquem.
Παιπαίζω, prolubo.
Περιπαίζω σοι, jocor tecum. Plat. de leg. Synes. ep. 44 μὴ περιπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ. Sic & apud Plut. de dco. Socr.
Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel unà ludo.
Συμπαιστής, οῦ, ὁ, & συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, item fœm. συμπαίστρια, qui colludit seu colludere solet, & quæ colludit: priora duo apud Plat. & in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.
Συμπαίστρια, expon. etiam, simul nutritus: pro eodem dicitur & συμπαίκτωρ.
Συμπαιγνία, collusio. Et metaph. deceptio: in Pand.
Σφαιροπαίκτης, ου, pila ludo. Suid.
Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artis, vel artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllabâ voce clauduntur.
Ψηφοπάικτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularius. Suid.
Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Pol. ex Lys. Ψηφοπαικτῆσαι τὸ δίκαιον.
Α᾽λάστε, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΑΙΠΑΛΑ, τὸ, loca prærupta & salebrosa, Schol. Aristoph. in Nub. exp. δύσβατα. ✠ Sunt qui derivent ἀπὸ τοῦ πλοκάσαι τὸ πῦρ.
Παιπαλόεις, ερτος, ὁ præruptus, salebrosus, asper. Od. ζ. Σκῶπελος παιπαλόεσσα. Il. μ. ὀδὸν ἐπὶ παιπαλόεσσαν, exp. in via pulverulenta, à παιπάλη significante pulverem.

Παιπάλη, &c. vide in Πάλη. Παιπάλλη, in Πάλλω.

ΠΑΙ΄Σ δός, (& poëtica dialysi παΐς) ὁ ἢ, puer vel puella. Od. σ. Παῖς ἔτ᾽ ἐὼν ἢ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα εἰδώς. Iliad. λ. ὡς δὲ καὶ ἐγὼ ὡς εἰ μὲ γνωὶ βέλεσιν πεῖν ἀέρεσιν. Theocr. idyll. 5. Α᾽ναῖς αὖ ὑδατ᾽ τὸν καλὸν παῖδα κιθίζε Σάλαν. Xenoph. in symp. ἐπεὶ ἐκαιρε γε παῖς γίγνεται καλὸς, ὅταν ἢ μεσήκοντα ἢ ἄρτι ἢ φυσᾷ ὑπήνη. Idē Hellen. 4. κελεύσας αὐτὸν ἀγαγεῖν τὸν παῖδα. Dicitur ἐπὶ παιδὸς, & ἐπὶ παίδων, à puero & à pueris: apud Plut. & Aristot. Item ἐπὶ παιδὸς, in puericia, seu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. ✠ Item puer, si servus seu servulus, pediseque sus. Aristoph. ἅπαξ παῖ λέγειν. Demosth. ἢ παῖδα ἢ γεάφοντα τῆς μαγειρίας. ¶ Item puer, si filius: propriè, filius parvus. Iliad. ϕ. Ὦ ἔ ἢ παπῆ ἢ παιδὸς ὀδύρεται ὃς ἐα χάων, &c. Plut. de frat. char. ὑπὲρ ἑαυτῶν παῖδας ἀλλὰ τοὺς πρὸ ἑαυτῶν ἀδελφοὺς. Et in fœm. gen. filia, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ δὸς δηλομάχα. Sic & apud Pausan. & Laert. Οἱ παῖδες, liberi: eram filii quam filiæ. Plut. in apophth. Σκίλλῃ ὁ ἀνθύπατος παῖδας ἀφῆκεν ἀνδρῶν ἀνδλητῶν. Peripatetici παῖδες φιλοσόφων dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. & παῖδες Ἀσκληπιαδῶν ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic & δυσλύων παῖδες pro δύσλυοι inferiores. Iliad. φ.
Παίδειος, ου, ὁ, puerilis: ut παίδειον μάθημα; apud Plat. de leg. l. 5. pro eodem poetica dialysi dicitur παιδήϊος.
Παιδεία, ἡ, puericia, puerilis ætas. Plat. de leg. l. 9. At παιδιὰ vide in Παίζω.
Παιδικὸς, ὸν, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerum, seu ad puericiam pertinens. Item pueris seu puericiæ conveniens. Aristot. polit. 8. Plutarch. de for. Alexand. Item παιδικὸν (licut Lat. puerile) ineptum, absurdum, quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Aristot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάσμακον, nomen quoddam cataplasmatis ad omnem oculorum fluxum & hippitudinem, apud Galenum, ἅ χρὴ τίτρωσθαι lib. 4. ¶ Παιδικὰ τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur. Et generaliter qui amatur, cujuscunque ætatis sit. Thucyd. lib. 1. Aristoph. in Vespis. Dici etiam ea amasia seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiam quæ quis in deliciis habet, seu quæ alicui charissima sunt, παιδικὰ appellantur, eodem schol. teste.

Παιδικῶς, putriliter, puerorum more, ut decet pueros. Plato.
Παιδικὸς, à puero, à puericia. Luc.
Παιδίον, τὸ, puerulus, infans. Aristot. rhet. 3. αἱ πόθαι τῶ σάλω τὰ παιδία παραλέιπουσι. Item puerulus, i. servulus, apud Aristoph. Item filiolus vel filiola. Dem. in Mid.
Παιδιόθεν, ἐος, ὁ ἢ ἦ, puerilis ad puerulum seu puerulos pertinens, puerulos decens. Vide & παιδία, in Παίζω.
Παιδιόθεν, idem quod ἐκ παιδίου, ab infante seu ab infantia. Marci cap. 9.
Παιδίσκιον, puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat & jam loquendi facultatem sibi acquirit: ut testatur Aristoph. grammat. apud Eust. Item puella seu puellula. Laërt. in Zenon.
Παιδοειδὴς, puerilis, puerulum decens. Herodian. l. 3. & 5.
Παιδίσκη, puerulus seu puellus. Xenoph. Item παιδίσκη, puella, ancillula, ancilla. Athen. Lys. & in ep. ad Galat c. 4.
Παιδοτρίβιον, τὸ, locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. l. 10.
Παιδοκάδιον, puellula. Laërt. in Zenon. ¶ Est & nomen lapidis quo utebantur textores, teste Hesych.
Παιδοκὸς, puer. Odyss. φ, ῥῆλυδ' Ὀδυσεὺς Παιδοκὸς ἐών. Eustathius dicit esse à παίζω & poni pro παῖς. Hesych. παιδοκὸν esse tradit eum qui excessit è pueris, & alio nomine vocatur ἀντίπαις, unde & exp. Adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄφρων, νηπίῳ. ¶ Item παιδικὸς, adjectivè puerilis: unde παιδικαὶ χέρρες: in Epigramm.
Παιδεύω, f. σω, doceo, instituo, erudio propriè: ut puerum docco seu instituo: sed ad quemvis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. ut apud Aristot. eth. 10. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους. Idem polit 8. ἐστὶ δὲ τοιαύτη φύσει παιδευομένη ἡδύτατα. Cum præpos. ut Iocr. in Areop. παιδεύειν περὶ δίκης. Xenoph. τὸν υἱὸν περὶ ῥήτορας παιδεύειν. Iocr. in Panath. οἱ παιδευόμενοι τὰς νέας ἐν ἀρετῇ. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. καὶ τοῖς ταύτης νόμοις, ἔτι δὲ δικαιοτάτοις καὶ κρατίστοις διὰ παντὸς παιδευομένη. Cum infin. Xen. Pæd. 1. παιδεύουσι τὸν ἀκριβῶς ἐπίστασθαι. Cum infin. Pass. Xen. Pæd. 1. παιδεύουσι τὸν ἀκριβῶς ἐπίστασθαι. Exponitur etiam, castigo: ut Luc. cap. 23. παιδεύσας ἐν αὐτὸν ἀποκλύσω. Sic & Heb. 12 & alibi.
Παιδεύομαι, instituor, doceor: eadem habet cum παιδεύω constructiones. Particip. πεπαιδευμένος, bene institutus, apud Xenoph. Pæd. lib. 5. vel doctus, eruditus, literis exculteus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.
Παιδεία, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, disciplina. Xenoph. Thucyd. & Aristot. ¶ Item peculiariter, institutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. ὧ γὰρ οἶδα παιδείας ἔπος ἔχει καὶ δικαιοσύνης, ignoro quanta sit ejus doctrina & justitia, seu quàm sit doctus. Herodian. lib. 5. παιδείαν τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter & Latinis literis instituens. Apud Gregor. & Basil. cæterosq; theologos, ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ, disciplinæq; omnes nihil ad scripta evangelica pertinentes. ¶ Παιδεία, metaph. de plantis quæ & ἀτραφὴ, accuratus culus conformatioque plantarum, apud Theophr. ¶ Item castigatio, Heb. c. 12. ἐς παιδείαν ὑπομένετε.
Παίδευμα, τὸ, quod docetur, id in quo aliquis instituitur. Demosth. in Epitaph.
Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. Xen. apomn l. 2. Plut. de puer. instit.
Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plut. de puer. educ. Item castigator. Hebr. c. 12.
Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius, locus in quo pueri docentur.
Παιδευτικὸς, q. d. institutorius, qui ad institutionem facit, ut παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll.
Παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt seu docent: apud eundē
Παιδευτὸς, οῦ, ὁ, doctus, eruditus.
Παίζω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Compositа: ut primum ex nomine παῖς. (nus.

Ἀγλαόπαις, παιδὸς, ὁ ἢ, pulchros liberos aut pueros habēs. Non-
Ἀνδρόπαις puer aliquid virile præ se ferens, vel puer ad virilem ætatem tendens, puer jam grandior, Soph. in Troilo.
Ἀντίπαις, puer jam adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Lucian. in somnio. Item adolescens, puber, apud Plut.
Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas ejus qui pubertati est proximus. Exponitur & pubertas.
Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. Eurip. in Hec.
Ἀπαιδία, orbitas liberorum, destitui liberis.
Ἀρσενόπαις, cui est filius mas. Nonn.
Ἄρτιπαις, puer adultus.
Αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cujus moribus ipsissima pueritia cernitur, Hesych.
Βοτρυόπαις racemosus: aut Βοτρυόπαις ἄμπελος, Theoc. in Epig.
Βόπαις, q. d. grandis puer (particula βο habente vim intendendi) vel qui jam grandi est puericia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur & adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. Item bovis filius, bove natus: apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur: in Epig.
Διόπαις, Iovis filius: epith. Apoll. in Epigr.
Δωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem;
Ἐλεύθεραις, cui filii sunt liberi: & per consequens cui ipse est liber. Epigram.
Ἔμπαις, quæ infantem utero gestat, gravida. Hesych.
Εὔπαις, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Hec. apud eundem, in Herc. fur. εὐπαῖς γὰρ εἶ σὺ, exp. bona prōles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.
Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Iocr. in Euag.
Θεόπαις, divina soboles, Deo natus: in Epigr. & Athen. l. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, Christi mater, apud Nonn.
Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil.
Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.
Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis.
Μελλόπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.
Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus.
Μονόπαις ῥᾴθ, filius unicus vel unigenitus. Eurip.
Ὀλίγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.
Ὁμόπαιδες, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς δισσοὺς, utpote pueros uno eodemq; partu editos.
Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς) iterum puer, repuerascens senex, Luc. in dial. τὸ γὰρ γέρων ἐστὶν.
Παμπαιδὴς, cum omnibus liberis. Dion.
Πολύπαις, cui multi sunt liberi.
Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Iocr. in Euag.
Πρόπαις, puerorum productor. Hesych.
Συνόπαις, qui puerorum instar ficubus gaudet. Vide Eras. in Chil.
Τέτταρες, cui tres sunt liberi: unde τεττάρεσι παισὶ, jus trium liberorum, apud Plut. in Num.
Φιλόπαις, qui pueros amat. puerorum amator. Theocr. id. 12.
Χθονόπαις terræ filius aut filia, terrigena. Hesych.

Compositа ex παιδεύω.

Ἀπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, insciitia, imperitia. Aeschin. in Cteſiph. Iocr. ed Demon. Aristot. rhet. lib. 2.
Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioch. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 3. τοὺς δ' ἀπαιδεύτους πωτύπτεσιν ἀρετῆς.
Ἀπαίδευτος, incrudit è, indoctè, imperitè: Iocr. in Panath.
Διαπαιδεύω, instituo. erudio, doceo: idem quod παιδεύω. Xen.
Ἐκπαιδεύω, idem. Vsurpatur & de equis. (Eurip.
Εὐπαίδευσία, dicitur de eo qui est eruditus, seu benè institutus.
Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus. Εὐπαίδευτος, erudité, doctè & peritè.
Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis. Lucian.
Ἐγκυκλοπαιδεία, (decomp.) disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censetur. Athen. & Suid.
Μεταπαιδεύω, aliter erudio & instituo, mutato institutionis genere eruditio. Luc. in Lexiph.
Προπαιδεύω, ante instituo, ante doceo.
Ῥεπαιδεύομαι, prius instituor, prius doceor. Plat. de rep. l. 7. & Aristot. polit. 8.
Ῥεπαιδεύματα, & ῥεπαιδεία, quæ docebantur ante philosophiam & theologiam. Lucian. & Synes.
Συμπαιδεύω, condoceo. condoceſacio Xenoph. in œcon. συμπαιδεύει ὃ τι ἂν εἰς τὸ ἐπαινεῖν ἀλλήλοις ἢ γελοῖα: & Polyb. ἐξ ἧς βίᾳ καὶ δυμῷ συμπαιδευομένῳ, condoceſactus in violentia & iræ furore.
Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ titulum menitur. Ceb. in tab.

-ΠΑΙΩ. Γ. αίσω, P. αικα, percutio, ferio, pulso. Xenoph. Ped. 1 ἐν ᾧ τέτρῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, percussit me magister. Arist. in Avibus, παίσει βοπάλῳ με τὸ τῶν. Idem in Nub. Κλέων ἐπαισ' ἐς τὼ γαστέρε. Plut. in Theseo, παίων κεφαλὴν τὸν ὑπηνήτην: ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ' εἰκαίας, abigere percutiendo. ¶ Item παίειν, expediteè aliquid facere apud eundem in Acharn. Ἐτύχθ' ἅπαισε. Item pro subagitare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Acharn.
Παίομαι, idem quod πίω. Xen. Pæd. ἐπίσασιν μᾶζαν: pro ἔπαισε. Item pass. percutior. Herodian. l. 7. ξύλῳ παίεσθαι πρὸς τὸ κρανίον. Reperitur & fut. φασίσομαι tanquam à themate circumflexo, apud Aristoph. in Nub. πολύπους σφενδόναις φασίσομαι.
Παιών, ῶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorum præses: παρὰ τὸ παίειν, i. à feriendo, quod sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico usurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide & Παιὰν suprà.

Compositа.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Eust.
Ἀταπαιγὸς pes carminis, alio nomine ἀμφίβραχυς: sic dictus διὰ τὸ ἀπαίσιον τῷ δακτύλῳ: constat enim prima & secunda brevi, ac tertia longa, quum dactylus primam longam habeat & sequentes duas correptas. Ἀνάπαιγον dicuntur etiam versus anapæſte pede constantes: apud Athen. l. 4. qui & neutro genere ἀνάπαιγα, apud Plut. in Pericle.
Ἀταπαισάλδης, αἱ, mallei fabrorum. Hesych.
Ἀντιπαίω, contra percutio, seu vicissim percutio, repercutio.
Εἰσπαίω, insilio, in tempo, impetum facio. Expon. &, ingredior.

Decomp. Ἐκπαίω, idem. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν δὲ δεῦρο δῶν ἐκπαίεις τὴν οἰκίαν Ἐκπαίσεται κακῶν.
Ἐκπαίω: cum impetu egredior. Διεκπαίω, (decomp.) idem.
Ἐμπαίω, imprimo seu incudo, i. percussu imprimo. Eust.
Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.
Ἐμπαισὸς, ὸν, ὁ, cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt & imprimuntur.
Ἐμπαίω, impingo, offendo. (pressa.
Ἐμπαίωμα, τὸ, offendiculum, offensio. Hesych.
Καταπαίω, percutio: vel percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.
Παραπαίω, deliro, desipio. Luc. παραπαίεις ὦ γέρων καὶ μεμηνώς. Aristoph. in Pluto, ξυνδιαπαίσται τε λαμβάνειν καὶ παραπαίειν.
Παραπαιητὸς, desipiens, delirus. Hesych.
Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. τοσοῦτον ὑπερπαίουσι πλοῦτον τῶν ἄλλων. Luc. ὑπερπαίουσι πάσαν ὕβριν.

Παιὼν, &c. vide in Παιάν. Παιὼς &c. in Πηνύω.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficuum & pinguium caricarum quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt. Hieron. in c. 1. Oseæ & in c. 6. Ezech. Luc. καὶ πλάθλιον ἰφὰ ἕλον ὅτις γε φρονιμὴ ἔητει. Idem ἐνίοτε μὲν αὐτὰ πλάδας τῶν καρυκῶν. Gaza πλάδες vertit, offas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.
Πλαδὴς, ἐσ' ὁ, ἡ, idem quod πλαδὸν. Strab.
Πλαδώδης, ες, ὁ ἢ ἦ, massæ quæ πλαδὸν dicitur formam habens. Apud Dioscor. lib. 1. cap. 81. quum dicit alterum genus bdellii esse μᾶλλον δὲ ἐξόλου πλαδώδες. Plin. exp. hadrobolum, i. craſſarum glebarum, in offas convolutum.

ΠΑ'ΛΑΙ. olim, quondam. Il. ρ. ἦ μὲν πάλαι ἦδ' ἔπ' ἐσσί ιών. Dem. ad Phil. epist. τοῦ μὲν ἔργω πάλαι πολεμεῖ πρὸς τὴν πόλιν, τῶ δὲ λόγω νῦν ἀρχεται. Item pridem, jampridem, jamdudum. Dem. pro cor. ἐπεὶ διὰ γε ὑμᾶς αὐτὸς πάλαι ἂν ἀπόλωλα τε. Sic Luc. πάλαι δέομαι. Et ὁ πάλαι, non pridem. Aeschin. in Tim.
Παλαιὸς, ἁ, ὁν, q. d. qui fuit πάλαι, vetus, antiquus, priscus: ut παλαιὸς λόγος, Hom. & παλαιὸς λόγος. Plut. expon. etiam pristinus: ut παλαιαὶ χάρες, apud Soph. Dicitur interdum absolutè παλαιὸς, pro παλαιὸς χέρνω: ut apud Iocr. in Paneg. Item ὁ παλαιὸς, pro ὁ παλαιὸς χέρνω, apud Synes. jam olim. Οἱ παλαιοὶ homines prisci fœculi, apud Aristot. & cæteros. Ἐκ τῶν παλαιῶν, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Iocr. ad Philipp. ¶ Παλαιὰ, sine adjectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.
Παλαίτερος, pro παλαιότερος, antiquior, vetustior. Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Thuc. l. 1.
Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.
Παλαιόω, veteraco, vetus fio: unde οἶνος παλαιούμενος, apud Gal. & οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum quod ad vetustatem pervenit, vinum vetus.
Παλαίωσις, εως, ἡ, inveteratio. Plut. sympos. 7.

Compositа.

Ἀμπαλαίων, antiquo, abrogo.
Ἔκπαλαι, jam olim, in epist. Pet. c. 2. & 3.
Δηράπαλαι, q. d. decies olim, apud Eust.
Πάμπαλαι, omnino vetustus, seu vetustiss. Aristot. & Athen.
Πρόπαλαι, jam olim, vel jam dudum, jam pridem, jam diu.
Τετράπαλαι, q. d. quater olim, valde pridem, in anthol. Epigr.
Τρίπαλαι, q. d. ter olim, valde olim. i. jam inde à valde priscis temporibus, primo & omnium vetustissimo fœculo.
Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph.

-ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ης, ἡ, palmus: mensura quatuor digitorum, seu quaternùm digitorum. ✠ Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πάλαιστὴν, nimirum παρὰ τὸ πάλαι σωάγειν τὰ δύο. i. πάλαι ποιεῖν τὰς δακτύλας.
Παλαιστὴς, ὁ, idem quasi παλαιστὴν, apud Eust. Pro eodem scribitur & παλαιστὸς, apud Poll. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.
Παλαιστιαῖος, ὁ, ὁ, qui est quatuor digitorum magnitudine: ut παλαιστιαῖα μελέδη, in Geop.
Παλαιστὴ, idem esse traditur quod παλαιστὴν.

Compositа.

Διπάλαιστος, ὁ, ὁ ἢ, qui duorum palmorum est, bipalmis.
Ἑξαπάλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot.
Πεντεπάλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen.

Παλαιστὴς, &c. vide in Πάλη.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ἡ, palma, manus (secundum quosdam) Od. α, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Il. γ. Ἕλετο δ' ἀλκιμον ἔγχος ✠ Etymol. à πάλλω deducit significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Theogn. Παντοίας δ' ἀρετὰς ἐν ἀνθρώποις παλάμας. Sic & Παλαμάομαι, ὤμην, struo, molior, machinor. Aristoph. in Nub. τὰ δ' ὧν ἐκεῖς τὼλφιτ' ἐπαλαμήσατο: idem, Ἡδέως ταῦτα Καλὸν κἀγαθὸν παλαμάσθω. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. Pæd. 4. πείς δ' χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθε.
Παλαμαῖος, ὁ, cujus manus cædē contaminatas est, cæde contaminatus. Plutar. in Pomp. τὸν δὲ θεσσαλὸν τὸν καφαλὼ ὡς παλαμναῖον ἐξέπεμψαν. Apud Synes. Ἀνδρόμαχος dicitur παλαμναῖος τῆς χώρας pestis & pernicies regionis. Item παλαμναῖα γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος, Iupiter, vindex & ulcor eorum qui manus cædē contaminârunt: vide Eust & Etymol.

Compositа.

Ἀπάλαμνος, ὁ, ὁ ἢ, cujus manib. nulla industria, ars aut sedulitas ineſt. Il. ε. Item iners, qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.
Ἀπάλαμος, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.
Δυσπαλίζω, Hesych. & Eust. exp. τοῖς παλάμαις δονῶ, manibus agito. Il. δ, & Od ξ. Vide & comp. ex Πάλλω.
Δυσπάλεξις, &c. vide ibidem.
Δυσπάλαιτος, τὸ, difficile & malis instructum artibus. Hesych.
Ἐπαλαμάομαι, admachinor, contechnor. Luc. in Tox. καὶ οἱ βόλακες σωιέδεον ἐπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδόξημον ἐπ' ὄψιτα τὸν Δεινίαν. (Epigr.
Εὐπάλαιος, manu industria seu perita structus, artificiosus: in Πυρπαλάμης, ου, ὁ, & πυρπαλέτης, ου, ὁ, dicitur astutus & vafer, teste Eust. aut ὁ παρέχων ἐπανοῦν, καὶ παλαμώμενος ἴσως τὸ πνεῦ, inquit Suid. Sic & Hesych. πυρπάλαμες appellatos fuisse scribit τοὺς διὰ πάλης τὴ μηχανῆς διωκομένους, καὶ τοὺς πολίτας τὴ πόλ.
Πυρπαλαμᾶς, Eustath. exp. κακοτεχνεῖν καὶ δόλῳ διὰ πυρὸς ἰέναι τὴ κακοτεχνίᾳ.

Παλάσσω, vide πάλλω. in Πάλλω.

ΠΑΛΕΤ'Ω, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam pertraho in retia, in laqueum allicio. Aristoph. in Avib. καὶ ἐπαναγκάζει πελεῦσιν δι' ἐλεμβάδας ἐν δικτύῳ, Metaph. Plutar. in Sylla. Συλλας δὲ τοὺς εἴκοσι ἀνέῤῥαιρε, ἄκοντα μὲν ἐρίοις, ἑκόντα δὲ τοῖς πολεμίοις πελεύσας, πίσας ἄγειν εἰς τὸ στρατόπεδον ἀπαθῆς.
Παλευτὴς, qui tendit retia ut aves allectas illis irretiat, illex. Hesych.
Παλεύτειον, ἡ, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta. Odyss. θ, Δεῦρ' ἄγε πειρηθήτω (ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην) Ἠ' πυξὶ δὲ πάλη ἢ κὲ ποσίν. Plut. sympos. l. 2. τοιοῦτον καὶ σαφηνέστατον τῶν ἀδηλοτάτων τῶν πάλαι ὄντα, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Dicitur κατὰ λεῖαν εἰς πάλην, apud Paul. in Act. Et νικᾶσθαι πάλῃ, apud Luc. in Tim. Vsurpatur & num. plur. apud Paul. & Herodian. ✠ Sunt qui à παλλω deducant, quia ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur. ¶ Πάλαι, secundum Ael. Dionys. propriè est tenuissima farina, item cinis. Pherecrates in ἰσπνῷ ἀνέκλησεν τὸ ξυλάμιδ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ hinc per reduplicationem παπάλη.
Παλαίω, luctor, certo. Il. Ψ, ὑ χὲ πύξῃ μαχήσασι καὶ ἐς πάλας. Luc. in Hermot. πῶς κληρώσῃ ὧν πνα ὦ πνε χρὴ παλαίειν. Vsurpatur & metaph. ficut Lat. luctor. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δ' ἐμοὶ Ζεὺς ἀθῆρ ἄπασι παλαίει. Sic apud Xen. παλαίσαντες ζημίαις.
Παλαισμὸς, τὸ, q. d. luctamentum: luctatio seu lucta, apud Xen. Proprie significat artificium luctationis ad supplantandum adversarium, aut artificiosam luctationem. Metaphoricè pro callido consilio seu technâ apud Aristoph. Aeschin. Xen.
Παλαισμοσυνὴ, ἡ, lucta. Odyss. θ.
Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, adversarius in lucta, ibidem, & apud Plut. περὶ εὐθυμίας.
Παλαιστικὸς, ὴ, ὁ, ad luctatorem seu luctatores pertinens, seu ad luctationem aut palæstram. Paulan. in Att. Item luctæ peritus. Item studiosus luctæ. Aristot.
Παλαίστρα, ης, ἡ, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xen. de Laced. pol. Herodian. l. 5. Plut. in quest. Rom. sympos. l. 2. probl. 4. Significat & decentiam illam qua status, motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam lepotemque præ se ferunt.
Παλαίσιμος, idem qui παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in probl. Rom.
Παλαισικὸς, ὴ, ὸν, idem quod παλαιστικὸς, ut παλαισικὴ ἄσκησις. Et παλαισικὴ ἐπιστήμη. Aristot. Item palæstræ peritus. Plutarc. sympos. l. 2. probl. 5.
Παλάπλη, ης, ἡ, farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur & flos polentæ, pollen. Apud Gal. l. 2. κᾆτ' ὀπτὸς, πεπλὴν ἀλφίτου. Et μετὰ πεπλὴν ἀλφίτου, apud Dioscor. Pro eodem dicitur etiam παπάλη. Suid. exponitur etiam παπλὴν, res vulgaris & minima. apud Aristoph. in Vesp. Vocatur etiam παπάλη, nix minutissima cadens. Item metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, & q. d. eo cujus est subtilis astutia, apud Aristoph. in Nub.
Παιπαλημάτιον, pulticula. Poll.
Παιπάλημα, τὸ, idem quod παιπάλη. Dem. & Luc.
Παιπαλόεις, quomodo huc pertineat, vide in Παίπαλα.
Παιπαλόδης, ες, ὁ ἢ ἦ, malitiosus, versipellis. Item veneficus, unde παιπαλόδεις γυναῖκες, apud Suid. Malitiosæ & veneficæ mulieres.

Πολυπύπαλος, (comp.) admodum vafer. Od. ο. Φοίνικες πολυπύπαλοι.

Παλαίω, Iones dicunt pro ἐπιπάσσω, aſpergo, cõnſpergo: proprie de farina dicitur. Od. ξ, ὁ δ' ἀλφίτοι λάνῳ πάλωνε. Dicitur & de nive Il. κ. ὅτε πὲρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀφύσσας. Exponitur etiam, miſceo & humecto. item albefacio.

Πέλας, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ε'μπαλώων, (comp.) Gal. apud Hippocr. eſt ἐπιπάσσων, inſperſior.

Compoſita ex πάλη, luctа. (gens.

Α'πάπάλη, genus ſaltationis, apud Athen. l. 14.

Α'ναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offenſionem ſarcio, unde ἀπὶ αν ἀπαπαλαίειν apud Theodoret. eccleſ. hiſtor. l. 3.

Α'ντήπαλος, obluctator, adverſarius in lucta, aut generaliter in athletico certamine. Item hoſtis, adverſarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς αὐτὰ λλάξεσθε βουλόμενοι ἀντιπάλους. Interdum cum gen. jungitur, ut Epigr. l. 1. ὦ πικρὰ γλυκερῆς αὐτιπαλοι χάριτος. Interdum cum dat. ut apud Phil. de mundo ἡ αὐτιπαλος τῇ μιᾷ λίθῳ. ¶ Item æquas vires habens, virib. par. Plut. Α'γησιλάς τὰς Θηβαίας αὐτιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κρίσασευδάιμονος. Interdum additur dativus rei: ut apud Luc. αὐτιπαλοι τῇ παρασκευῇ, & apud Thuc. ἐν ἴσῳ αὐτιπάλοις αὐτὸ τετραμμένοις, ejus magnitudini reſpondentibus. Τὸ αὐτίπαλον, exp. abſolutè, virium ſeu potentiæ æqualitas, unde apud Thuc. ἐς τὸ αὐτίπαλα καθεστήκασιν, ad æquum Martem devenimus, ſeu virib. nos æquavimus. Τὰ αὐτίπαλα adverbial. etiam ponitur, pro αὐτιπάλως, æquo Marte, pariburs viribus, ut αὐτίπαλα ναυμαχήσαμεν.

Α'ντιπάλως, æquis viribus in lucta: & general. æquis viribus, æquo Marte. Thucyd.

Α'ντιπαλαίω, reluctor, obluctor, reſiſto.

Α'πάλαιστος, ὁ, palæſtræ imperitus (Heſych.

Βύπαλις, meſtam luctam habens: in Epigr. ¶ Βυπαλίδες, tibialia.

Βύπαλος, magnus: propriè magnus luctator. ¶ Item aſinus, Suid ex Hipponacte κόψω βυπάλι τὸν ὄφελ μόν.

Διαπάλη, ης, lucta, colluctatio, ut, ἐνδιαπάλαις ῥιφάμνοι, quum jam colluctari cœpiſſent.

Διαπαλαίω, colluctor, ut διαπαλαίσει, tecum colluctor. Philoſtr. in Heroic.

Δυσπάλαιστος, ὁ ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis ſeu expugnabilis Suid.

Δυσπάλαστος, vix eluctabilis, ſuperatu difficilis, ſeu ineluctabilis: ut δυσπάλαστος τύχη, apud Eurip. & δυσπάλαστον ἅρμα, apud Aeſchyl.

Ε'κπαλαίω, eluctor. Item præter gymnaſticas leges ago.

Ε'κπάλαστος, imbellis: propriè, qui ſe in lucta expugnari ſinit. Heſych. Τὰ ἐκπάλαστα, eidem ſunt gravia & ſuperba.

Εὐπαλής, luctam facilem habens, facilè eluctabilis, ἄεθλοι εὐπαλέες, apud Apoll.

Ἰσόπαλος, vel ἰσόπαλος, æquas vires habens in lucta, æqualis in lucta: item viribus par Item ſimp. par, æqualis: ut apud Theocr. idyll. 5. οὐ τοι Ω'ειρος ἰσοπαλής. Apud Thuc. l. 2. ἰσοπαλεῖς κίνδυνοις, exp. paria certaminum pericula, ſeu pericula certaminum æqualibus viribus ſuſtinenda.

Ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in lucta ſeu pugna: unde ἰσοπαλῶς ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque ancipiti Marte pugnare, apud Pauſan.

Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco. Item vinco, ſupero. Plat. de rep. lib. 2. κατὰ τοῦτο ἐὰν μὲ ἐκφανὲ ᾖ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαίσαι, ab hoc dicta viciſſe.

Καταπαλάομαι, lucta vincor, unde καταπαλασθεὶς, lucta victus, apud Pauſan.

Α'κατάπαλαστος, (decomp.) lucta inſuperabilis, & general. inexpugnabilis, inſuperabilis.

Λεοντοπάλης, ſive λεοντοπάλης, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Ο'πλιτοπάλης, & Doricè ὁπλιτοπάλας, qui armatus luctatur. Plutarch. ſymp. 2. de fort. Alex. 2.

Περιπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid.

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑ'ΛΙΝ, iterum, rurſus, denuò. Apud poetas aliquando jungitur cum αὖτις, ἐκ παρηλλὰξ, ut. Il. β. Οὐ θλὺ μὲν πάλιν αὖτις ἀνίσεται θυμὸς ἀγυίαις Νέεσθαι. Sic & Od. ξ. In proſa jungitur cum αὖ: ut apud Demoſth. pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. Ponitur interdum cum verbo ſimplici loco compoſiti, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterum ire, redire, apud Hom. Thuc. & Xen. Invenitur & πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Jungitur & verbis cum ἀπὸ compoſitis, ut πάλιν ἀπαναμβάνειν. Dem. & πάλιν ἀπαβλέπειν. Ariſtoph. item πάλιν ἐπάγειν. Xen. ¶ Πάλιν, viceverſa, è diverſo, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δόντες μὲν πάλιν δ' ὕστερον ἀφαιρούμενοι. Sic apud Xen. πάλιν ἔρρει, exp. contradicet, repugnabit. ¶ Interdum ſignificat ὀπίσω, i. retro, ſeu retrorſum: ut apud Hom Il. γόοντε πάλιν κλίνασα, retrorſum flectens oculos. Sic apud Eurip. φύρσαι ταῦτα θεοὶ πάλιν τε καὶ ὀπίσω.

Compoſita.

Α'ντάπαλιν, è contrario, è diverſo. Item vice verſa. Hermog. ἀντάπαλιν σοι ἔχω. Et cum genit. ὕπερ ἀντάπαλιν οἱ ἐπεῖδον πόσιν, cui contrariè faciunt, i. contrario modo. Εἰς τὸ ἀντάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ε'πάπαλιν χωρεῖν, apud Heſych. exp. contradicere.

Ε'μπαλιν, è contrario, contrà, è diverſo, viceverſa. Luc. ἐμπαλιν ἀναχάζεται τὸ σφᾶγμα, in contrarium res cedit, viceverſa evenit. Xen. πῶς δὲ πυρετοὶ καὶ τοῦτο ἐμπαλιν ἀλλήλοις γίγνεται, in contrariam evenit. Apud Herodot. ἐμπαλιν ἄλλοις, contra quàm aliis, aliter quàm alii. Dicitur etiam τὰ ἐμπαλιν, & per craſin τἀμπαλιν apud Eurip. apud Heſiod. in Aſp. Ε'μπαλιν ἴοισιν πεσὲ λαπιμβόιοισι δυσμαχέ, quidam exp. retro, retrorſum: alii, contrà.

ΠΑ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adoleſcens. Euſt. Dicitur & πάλαξ pro πάλλαξ ✠ Forſan à verbo πάλλω, quòd juvenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ου, τὸ, adoleſcentulus. Heſych.

Παλλακὶς, ίδος, vel παλλακίς, ίδ ος, ἡ, puella, juvencula. Euſtath. Item concubina. Odyſſ. ξ, ἐμὲ δ' οὔτοι τέκα μήτηρ Παλλακὶς Ariſtoph. ἔξω σε παλακιῶ.

Παλλακεῖα, ſum pallaca, ſum concubina. Synef. ep. 3. ἡ αὐτὴ πάλαι μοὶ ἐτοιμάκκευέτο: ἀμικλήρῳ δ' αὐτῇ. Sic apud Plut. τῇ Φαβίου παλλακεύεται. Apud Herodot. quidam exp. in concubinatum accipio.

Παλλακεία, concubinatus. Dem. τοὺς μὲν ἑταίρας ἠδονῆς ἕνεκα ἐπὶ χρόνῳ, τὰς δὲ παλλακὰς πρὸς τοῦ ἅπαντα χρόνον ἡμέραν παλλακείας.

Ε'πιπαλλακίδιον, (comp.) nothi, ſpurii. Heſych.

ΠΑ'ΛΛΩ. Ε. αλῶ, vibro, quatio, agito. Il. γ. αὐτὰρ ὃ δόρυ βριὺ λεκορυθμὸν χαλκῷ Πάλλων, vibrans. Il. ζ. (de Hectore) Αὐτὰρ ὁ γ' ὧν φίλον ὄβριμον υἱὸν ἐπὶ κύσε, πάλε τε χερσὶ, ubi quidam interpretantur, libravit. Πάλλειν κλῆρας, movere ſeu quatere ſortes, ſpe apud Homer. ut Il. γ. & ν. ¶ Item commoveo: ut apud Philoſt. πάλλειν ἀφροδίσιος πνα. ¶ Item neutraliter pro palpitare fortaſſe, midine, Them. in 3. de anima, ἀλλὰ παλλει δ' ἡ καρδία, ἡ φύσις τουτὶ αὐτὸ ζητεῖ. Apud Soph. πάλλων φόβῳ exp. παλλόμενος.

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremiſco. Plut. in Cicer. καὶ μόλις ἐπαύσατο πολλοῦ μόχθου καὶ τρέμων ἐπὶ πολλὰ ἀγόμενος. ¶ Pro ſortiri accipi ab Herodoto traditur, ut Heſych. παλλόμενος, exponit κληρούμενος.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. Item palpitatio apud medicos.

Παλμικὸν οἰωνισμὸν, augurium quod ex palpitationis inſpectione captatur.

Παλτὸς, ὁ, vibratus, vel q. d. vibratilis, ut παλτὸν πῦρ, apud Soph. Παλτὸν, ſubſtantivè jaculi ſeu teli genus quoddam. Quidam interpret. tragula: quidam & pilum. Xen. de arte equ.

Πάλτος, ὁ, vibratio, concuſſio, agitatio. Eurip. ¶ Item ſortitio, ſors. Apoll. Arg. 1. & apud Herodot.

Παλάσσω, ſortior: unde Il. η, Καὶ ἐγὼ νῦν πεπάλαγμαι ἐπιπρὸ, ὃς κε λάχῃσι. Sic Odyſſ. ι, Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλῆρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγεν. ¶ Item inquino, fœdo, contamino: unde paſſ. Il. ε, πὰρ δ' ὠκεῖαι δ' εἵματα δόρπῳ ἑλκεσιπήμονι χεῖρες ἀάπτου.

Παλαίμη, Πάλαι, Πάλλας, Πήλης, Πηλεὺς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'εναπάλιος, ὁ, ἡ, ὄν, qui ſemper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. Cordis epithetum.

Αἰδοίπαλμος, morbus pudendorum, ut ſatyriaſis & priapiſmus.

Α'μπαλος, ſecunda ſortitio in diſtributione. Euſt. ex Pind.

Α'ναπάλλω, vibro quatio, concutio, vel evibro. Od. ω, ἀμπεπαλὼν δολιχόσκιον ἔγχος, pro ἀναπαλών. Ariſtot. de mundo: οἱ δ' ἀναπάλλοντες καὶ τοῖς εἰς ἑαυτὸ ἐγκλίνοσι καὶ ἀναπίπτουσι διοῦντες ἀεὶ τὸ σεισθὲν, παλιμπαίας λέγονται.

Α'ναπάλλομαι, vibror: quatior. Item ſubſilio. Il. υ, Ω'ς ἔφατ' ὀρθωθεὶς δ' ἀναπάλτο. Sic & apud Strab. ἀναπαλεῖν πήδησιν.

Α'ναπάλασις, εως, ἡ, vibratio. Ariſtot.

Α'ποπάλλω, evibro, ejaculor. Suid.

Α'ποπάλλομαι, evibror. Diog. Laërt. & Baſil in hexaemer.

Α'πεπάλεω, idem quod ἀποπάλλω, apud Hippocr.

Διαπάλλω, quaſſo, concutio.

Δίσπαλτος, ὁ, ἡ, qui utring; vibratur ſeu vibrari poteſt. apud Soph. in Ajace πᾶς δ' ὃς ἑρπὸς δίσπαλτος ἀσπὶς χειρὸς φορᾶς, cap. utringue telum vibrans.

Δισπάλτως, utrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Δυσπαλεῖν (παρὰ τὸ δύσφορον ἢ μέλλειν vel παρὰ τὸ δυσὶ ἢ παλαίειν) manibus excutio, ſeu manibus agito & quaſſo item occido: ut Il. δ, μένῃς δ' ἄφθ' ἑλίσσεσθαι ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι, vir virum occidit. Odyſſ. ξ, τὰ δὲ ῥάκεα δύσπαλίσεις, laceras veſtes tuas manibus agitabis & excuties vel indues aut reſarcies, ut Didym. exp. apud Euſt. Vide & compoſita ex Παλάμη.

Δυσπάλεια, motus & excuſſio quæ fit manibus. Suid. & Ε'γκατάπαλτος, haſtam vibrans, haſtæ vibrandæ peritus: at proinde belliconſus. Iliad. β, & alibi. Pro eodem dicitur & ἐγχεσπάλτης, apud Heſych.

Ε'κπαλὲς, exp. ex articulis ſuis emotum ſeu excuſſum, apud eundem. ¶ Ε'κπάλιον, ſortis vel hæreditatis expers. Idem.

Ε'μπάλλω, vibro.

Κληροπαλὶς, qui ſorte diſtribuitur. Hom. hymno in Merc. ἔσσετε δωδεκάμοιρα καὶ ἐρεμνὰ κληροπαλίς.

Μεσοπαλὴς, eidem Heſych. eſt quod ex medio vibratur & quaſſatur.

Σακέσπαλος, vel σακεσπάλος, ſcutum vibrans ſeu clypeum, bellicoſus, ὁ τὸ σάκος πάλων. Il. ε.

Κραιπνὸν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παλώω, vide in Πέλω. Πέλεμα, vide in Πέλω.

Παμφαλάω, vide cum παμφαλόω in compoſitis ex Φαίνω.

ΠΑ'Ν, ανὸς, ὁ, Pan: paſtorum numen. Fingitur fuiſſe ſemicaper, & hirci modo libidinoſus, iracundus etiam, ut teſtatur Theocrit. idyll. 1. ἐντί γε πικρὸς, Καὶ οἱ ἀεὶ δριμὺ χολὰ ποτὶ ῥίνι κάθηται. ¶ At πᾶ vide in Πᾶς.

Πανὸς, Panicus: ut πανικὸς φόβος vel Σάρυβος, apud Herodot. lib. 7. & Plut. in Epamin. terror ſeu tumultus quem Pan irritatus immittit.

Πανὸς, panicus. Aeſchyl.

Πανισκὸς, ὁ, parvulus Pan. Paniſci, dæmones ſylveſtres & montani, ut Fauni.

ΠΑΝΔΕΔΕ'ΤΕΙΟΣ, ου, ὁ, improbus, veteratorius: ✠ à Pandeleto quodam pſephiſmatum ſcriptore & inſigniter verſuto, (ut qui è pauperum deceptione diteſceret.) Ariſtoph. in Nub. ὠχέτηγε γ' ὑπολίζας, Τίλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ὁν πιεσθεὶς γνώμας τρόνων πανδελετείας.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, ſive Παδοῦρις: Heſychio eſt muſicum inſtrumentum. Vide & Poll. l. 4.

Παδοῦρείς, qui ipſum inſtrumentum tractat. Heſych.

Παδουρίζω, ipſo inſtrumento ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Παδουρεῖστρις, ὁ, pandurиſta qui pandura ludit. Athen. l. 4.

Παπαγῆ, &c. Παίπαι. Παῦε, vide in Πᾶς.

Παύσασθε, in Πάω Παπεῖ, in Βαβαί.

ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox eſt imitans crepitantem alvum, apud Ariſtoph. in Nub. ὥσπερ βροντὴ τὴν ζωμίδιον πατραγεῖ κ' δλεινὰ κέκραγεν Α'σπήμαι φρότου πεπαπὰξ κάπεστ' ἐπαίρει πάππα πάππαπαξ. quibus ſubjungitur quum χέζει, κομιδὴ βροντᾷ πάππα πάππαπαξ.

ΠΑΠΠΑΣ, ᾶ, ὁ, pater: vox eſt liberorum ad patrem qui eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ. Πάππα φίλ', ἦ κέ σ' ἐγὼ μετὰ Φαιήκεσσιν ἀνώλιον Τ'ψηλὸν ἀνύκλον, &c. Apud Athen. l. 9. χαῖρε πάππα φίλτατε. ✠ Euſt. ex veterum authoritate tradit factum eſſe ex vocula infantium πᾶς, per reduplicationem. Legitur & pro nutritio, apud eundem.

Παππάω, pappa dico, ablandior patri vocando pappam. Il. ε, Οὐδ' ἐπὶ μὶν παῖδες πατρὶ γένασι πάππαξιν Ε'λθόντ' ἐκ πολέμοιο. Dicuntur & anferes παππάζειν. Poll.

Παππασμὸς, compellatio patris vocando illum πάππα. Suid.

Παππάριος, ὁ, & παπάδιον, τὸ, paterculus: *diminutiva blandientia*, apud Ariſtoph. in Veſp.

Παππίζω, paterculum appello. Euſtath.

Πάππος, avus πάππος ὁ μετὰ πατέρα, avus paternus: πάππος ὁ μετὰ μητέρα, avus maternus, apud Aeſchin. in Cteſiph. Dicitur & ſine adjectione de avo paterno, apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος μυήσεως ἐμοῦ. Plat. de leg. ὁ πάππος μου πατὴρ, avi pater. ¶ Πάππος, lanugo carduorum, ſeu flos: qui lanuginoſus eſt: Item lanugo helxines herbæ. Arat. Η'δὲ καὶ ἠπείρου πολλὰς γήθησεν ἀκάνθας. Et Nicand. Οἷά τε δενδρήεσσι νέον πεφυυῖα κόμῃσι πάππος. Dicitur & de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnaſcitur, ut μύσας ξ, vel μάσας ξ de ea quæ ſuperiori. Poll. Heſych. Suid. & Euſtath.

Α'πάπη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata à πάππος & avus.*

Παππῶος (ſicut πατρῶος à πατὴρ) avitus: ut πάππῳα ἀγαθὰ, & παππῶα δόξα, apud Dem. Philipp. 4.

Compoſita.

Α'πάπαπος, ου, ὁ, abavus.

Διάπαππος, atavus.

Ε'πάππαπος, proavus vel atavus. Poll.

Παππάππαπος, (dicendum.) avi pater. Poll. ex Philon comico.

Πρόπαππος, proavus, avi pater. Poll.

Προπαππικὸς, (qd. proavialis) ad proavum pertinens. Poll.

Τριπάππαπος, tritavus.

¶ *Pertinentia ad πάππος, id eſt, lanugo, &c.*

Παππώδη ἀνθρώματα, vel παππώματα, lanuginoſa ſemina vel quæ pappo lanugine ſemen habent obductum, apud Theophraſtum.

Α'ποπαππόω, in pappos verto. Vnde paſſ. ἀποπαπποῦσθαι, verti ſeu abire in pappos, apud eundem hiſt. pl. l. 7. c. 11.

Ε'ναπαππόω, in pappos ſolvi ſeu abire. Dioſcor. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumſpicio, oculis luſtro. Odyſſ. ρ, ὁ δ' ἀναπτὴν νὺξ ἔλε δ' ὄφρον Iliad. ψ, Ε'ση ἀναπτήνας ἐπὶ τέρμα. Iliad. ρ, Τρῶας δ' ἀναπτήνας. Interdum ſequente ἔπι, ut Iliad. α. Interdum præcedente ἀνὰ, ut Iliad. ψ, Odyſſ. μ, vel πάσσω, ut Iliad. ν, & ρ. vel ἀμφὶ, ut Iliad. δ. & ο. ¶ Item oculis veſtigo, circumſpectans quæro. Iliad. ρ, Πατρόκλοιο Α'ιαντα μάχαι. Interdum ſimpliciter ſignificat, ſpecto, vel reſpecto, oculos converto, & tueor, ſequente præpoſitione μὲ, εἰς, aut ἀρὸς. Heſiod. in Erg. Μηκέτι πασσάλου μεδ' ὁμήλικας, oculos convertens ad æquales. Sic apud Plut. in Themiſt. πασσάλου πρὸς τὸν Γ'ρόμβ. ad Iſthmum ſpecto. Et Lucian. πασσάλου εἰς ἅπασας, omnes intuitus.

Compoſita.

Διαπασσαλεύω, circumſpecto per. Plut. in Fab. ἐξ ἀρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων, διεπίπτωσεν, circumſpectans oculos convertebat.

Περιεπασσαλεύω, circumſpecto, oculis luſtro. Arat. Πολλάκις ἐν νηῒ πλέων περιεπασσαλεύοντες.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ου, vel ὁ, papyrus ſeu papyrum: planta naſcens in paluſtribus Aegypti aut quieſcentibus Nili aquis, ubi evagatæ ſtagnant. Theophr. hiſt. plant. lib. 4. cap. 9. & Plin. lib. 13. cap. 11. Item liber ejus: ut in Epigr. καμπύλδε κηρυξάπωνα Σχοῖνον καὶ λευκὴν φρυγομβόλιμ παπυρῳ. Item ipſa charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡ Α', & (apud poetas πὲρ, per apocopen. & παρὰ, per reſtaſin) præpoſitio cum variis caſibus varia ſignificans.

Cum genitivo ſignificante motum à loco, à, ab, ex. Thuc. l. 4. παρὰ βασιλέως πορεύεσθαι εἰς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur ſubaudito πέμπομαι aut ὑποδέλεμαι.

Cum dativo, apud: ut παρ' ἐμοὶ διατρίβειν. Et παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, apud ſe vel intra ſe.

Cum accuſativo ſignificante motum ad locum. Xenoph. Hell. 1. ἀφικνοῦμαι παρ' αὐτὸν. Sic παρὰ σὲ ἔρχεσθαι, apud eundem. ¶ Item prope, propter, juxta: ut Odyſſ. ξ. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Α'νδρες ποιμαίνουσι. Sic Act. cap. 4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, juxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ὑπὸ: ut quum dicunt, παρὰ τὸ λέγω fit λόγω. ¶ Item per: ut Demoſth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thucyd. παρ' ἅπαν τὸ σῴζεσθαι, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter: ut παρὰ τὸ δεῖπνον inter cœnam, cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam, in: ut παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, in via. ¶ Item præter, vel contra: ut Plut. in Pol. γάμους γυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν, ut nuptias præter naturæ præſcripta coagmentaret. Sic παρὰ γνώμην & παρὰ τὸ φρόνιμον. Et παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic παρὰ νόμον, contra legem. Interdum cum ſuo caſu exponitur adverbio: ut παρ' ὥραν, intempeſtivè. παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, i. ultra: ut Demoſth. παρ' ὀλίγον, præter paucos, paucis excepis. Alicubi exp. ultra vel ſuprà: ut παρὰ δύναμιν: ſupra vires. Thucyd. lib. 1. Ε'τι παρ' ἃ δεῖ, ſuprà modum: ut παρὰ ποτιμὸν: ultra vel trans fluvium ¶ Item propter, ob: ut Antiph. παρ' ἕνα ἀνθρωπον, propter unum hominem. Et apud Demoſth. παρὰ τί: quamobrem: Sic παρ' ὃ, pro quo ſcribitur etiam παρὸ, propter quod, quoniam. ¶ Item παρὸ πρὸ. Ariſtot. metaphyſ. lib. 1. δῆ νῦν φασὶ παρ' ὀλίγα τὰς φρονήσεις, ſobrius & prudens fuiſſe præ illis antiquioribus. Sic & apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum; in comparatione: ut apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον ἀπηκριβωκέναι. ¶ Item pro, pro ut. Ariſtotel. lib. de mundo, παρὰ τὴν τῶν διαστημάτων μίκρι. Interdum παρὸ adhibetur ad ſignificandam temporis intermiſſionem: ut apud Ariſtot. παρὰ μῆνα γρέπον, tertio quoque menſe. Sic παρὰ τετράμηνον ἡμέραν apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam παρ' ἡμέραν, ſeu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic παρ' ἑκάστην, annis. Dicitur & de aliis rebus interjectis: ut παλαίων παρὰ παλαίω, apud Ariſtoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea uſus: παρὰ πολὺ χείρων, multò deterior, ſeu longè deterior. Παρὰ τοῦτον ſive παρὰ τοῦτον, tantò ſeu uſque adeò, apud Plut. & Greg. Apud Thuc. lib. 3. παρὰ τοῦτον μὲν ἡ Μυτιλήνη ἔλαθε κινδυνεύσασα, exp. tantulum abfuit quin Mitylene evérteretur: vel tam prope à periculo abfuit Mitylene. Παρὰ μικρὸν, vel παρμικρὸν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Ιſocr. παρὰ μικρὸν ἅπαντ' ἀπολωλέναι, parum abfuit quin interierim: pro quo dicitur brevius, παρὰ μικρὸν ἀπόλωλα. Significat etiam paulò: ut apud Luc. ὁ παρὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ τέγους, haud paulò abſurdius. Παρ' ὀλίγον ἡγεῖσθαι, vel Παρ' ὀλίγου ποιεῖσθαι ſeu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili æſtimare. Pro eodem dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compoſitione interdum ſignificat idem quod σὺν: ut in παρυφίστημι pro συνυφίστημι & παρεδύνειν pro συνδύνειν. Aliquando ſignificat perperam, malè, vel obiter, negligenter: ut in παρακούω, παρεγὼ, παραοῦ, παρολισθάνω. Interdum ſignif. temerè: ut in παρομνυμοσία, παρόρκιον, παρεκβαίνειν. Aliquando ſignificat clàm: ut in παρυποβάλλειν & παραβάλλειν. Aliquando denotat tempus elapſum: ut in παρωχημένος, παρῳχηκὼς

παρεβάνω. Nonnunquam minuit significationem: ut in παρέγγυος, παρέμοιος, παρέκκλησις. Nonnunquam auget: παρεδαβέωσα, interdum significat penitùs: ut in παρεσάγω παρεσκεύασα. Significat etiam successionem: ut in παρεδίδουμι & παρελαμβάνω. ¶ Πάρεφ pro πάρεσι, vide πάρειμι, in comp. ex Eἰμί.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini vivaria (ut Gell. scribit lib. 2. cap. 20.) septa videlicet quædam in quibus voluptatis causâ tum plantæ excoluntur, tum etiam vivæ feræ pascuntur: seu ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plantis. Xen. in Occon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύει, conseptum agrum, ac diligenter consitum ostendisse. Idem Hellen. 4. παράδεισος μὲν δὴ Σάρδεσιν ὁ θηρίον. Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocarunt Græci interpretes hortum illum in Eden plantatum. Hinc factum ut beata illa gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: ut Luc. 23. & in Ecclesiastico aliquoties. ✠ Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ad Hebræorum vocabulo pardes, quod hortum domesticum seu pomarium significat, dicuntur desampsisse.

ΠΑΡΑΣΑ'ΤΤΑΣ, sive παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum triginta stadia continens. Herodot. li. 2. ὁ παρασάγγης δυώδεκα σταδίους τριήκοντα φάσθαι. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, exp. distare sexaginta stadia. Athen. lib. 3. πολλοὶς παρασάγγας ὑπερβεβάμοντες.

ΠΑΡΔΑΚΟ'Σ, ου, ὁ, humidus, humectus, uvidus. Aristophan. in Pace, Οὐδὲ ταυτλάζειν, (scil. οἶον τ' ἐστ' ἡμῖν σφ) ἐστιᾷδὴ παρδακὸν τὸ χεῖον, quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere non licet. Archilochus etiam & Simonides ita hoc vocabulum usurparunt, ut tradit schol. ✠ Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΑ'ΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus & fera quæ & παῖδης.

Παρδάλις, εως, ἡ, pardalis seu panthera. Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 6. Aelian. & Oppian. de venat. lib. 4. & Theophr. de caus. plant. lib. 6. cap 7. Eadem dicitur & πάρδαλις. Il. ν. & φ. & Oppian. de venat. l. 3.

Παρδάλεος, ου, sive παρδάλεος, pantherinus: ut παρδαλέη δορὰ, pantherina pellis: quæ & παρδαλὴ sive παρδαλῆ dicitur. Il. γ, Ἐτ παρδαλέαι λίθοι, lapis pantherinam pellem imitans maculis & κ. larum varietate.

Παρδαλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis, pantheræ in modum varius maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, avis cinerei coloris: de qua Aristotel. hist. an. lib. 9. cap. 23.

Παρδίαι κυρῆς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Παρδίον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. lib. 2. anim. ubi Gaza legit ἱππάριον.

ΠΑΡΕΙΑ', & Aeolice παρειὰ, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena. Od. φ. Τῶν δ' ἐλεεινοτάτω ἀχεῖ φρενὶ θύετο παρειά Od. τ. κάδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμάζε. Sic & Od. α. & alibi apud Hom. Xen. paed. 6. ἐλείβετο δ' αὐτῶν τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Plut. in Hellen. τοῦ ἑτέραν πάσης παλαίστρας παρειάν. ¶ Apud poëtas proræ etiam navium παρειαὶ dicuntur: ut annotant Eustath. & Poll. ✠ Sunt qui παρὰ τὸ ἐπαίρω deducant, vide Ammon.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ἐπῆφθαι τὰς παρειάς, seu παρὰ τὸ περυσινεμβόλας ἢ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τὰς ὄφεις τὰς παρείας διλίθων. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἀεὶ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρίδιον, τὸ, & παρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, idem quod παρειά. Od. χ. Apollon. Arg. l. 2. & in Epi. Παρίδιον adjectivè etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum: ut Il. λ, ἐλέφαντα φάλαρα μιλὺν παρίδιον ἔμμεναι ἱππων.

Composita.

Εὐπάρειος, ου, ὁ, pulchras habens genas.

Καλλιπάρηος, Aeolicè seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: & synecdochicè, *ex parte intelligendo totum*, pulcher, venustus. Iliad. α. Odyss. ο.

Λιπαπάρεος vel λιπαπάρηος, candidas habens genas. Hesych. μαλακοπάρηος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μιλτοπάρηος, & Doricè, μιλτοπάρης, malis similes habens genas, vel cujus malæ seu genæ colorem mali referunt. Theocr. idyll. 27.

Μιλτοπάρειος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè, ναυσὶ μιλτοπάρροις dicuntur. Il. β. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπάρηος, sive φοινικοπάρειος, Phœniceas habens malas, seu genas, i. Phœnicei coloris. Naves etiam φοινικοπάρους, dicuntur quæ Phœniceo colore pictæ sunt. Od. α.

Χαλκοπάρειος, seu χαλκοπάρηος, æreas habens malas Il. ε. & υ. χαλκοπάρῃος, idem. Pind.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ, ου, ὁ, virgo. Il. χ. ἀλλ' ἐτε παῖς παρθένος νήπιός τε. Interdum ponitur adjectivè: ut Xen. Paed. 4. ἔτι μοι δοκεῖ παρθένος γε καὶ νῦν ἡ ψυχή. Sic Phil. de vita Mos. μιμούμενοι τὰς παρθένους ἐκείνας, virgines gratias imitantes. Item metaph. apud Aristoph. παρθένοι πτέρυγες, triremes intactæ adhuc à mari. ✠ Dicitur (ut tradunt grammatici) παρὰ τὸ παραθέειν τὸ μητρί, quia virgines formas suas maternas plurimum excellunt. Alii δὲ τὸ παρέρχεσθαι τῇ ἡλικίᾳ dictam volunt *hoc est*, quia ætatem intantum egressa est, ut nubilis esse possit. Eustathio παρθένος, dicitur ἡ ἐστερημένη τὸ ἄνδρος, ἤγουν σπαθεν, i. quæ nondum lactat.

Παρθένειος, sive παρθένιος & παρθενικὸς, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum, virginum proprius: ut παρθένειος ὕδατι, apud Eurip. Et παρθενικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. & 14. Dicitur etiam παρθένος & ἄπρος, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit apud Plut. in Pomp. Et παρθενικὴ κόρη, virgo Athen. l. 2. Pro quo frequentius dicitur παρθενικὴ absolutè: ut Od. λ. Hesiod. in Erg. ¶ Παρθένιον herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Dioſc. l. 3. c. 155. & lib. 4. cap. 199. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ, signa virginitatis. Deut. c. 22. Παρθενεῖα, τὰ, status virginitatis. Iudic. c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Argon. l. 2. Herodian. l. 4.

Παρθενεύω seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. l. 8. νόμῳ τοῖς ἑφαίου αἰεὶ παρθενεύειν. Sic & apud Herodian. l. 5. Item παρθενεύω, virginem manere cogo in, virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις κελεύει. Sic & apud Luc. in Tim.

Παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τῆ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de sacr.

Παρθενία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip. in Rhœso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενικάδειον, ου, τὸ, virgunculam.

Παρθένιμα, τὸ, status virginitatis. Eurip. in Phœn. & in Ione.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, conclave virginum, seu locus in quo asservantur virgines. Plut. in Alex. Ioncè pro eodem dicitur παρθενεών: ut in Epigr.

Παρθῶν, metri gratia dicitur pro παρθένος: in iisdem Epigr.

Παρθών, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Α'ειπαρθένος, ὁ, semper virgo. Soph. in Ajace Dion. & Xiphilin.

Α'πάρθενος, non amplius virgo, de virginata. Nonn.

Α'παρθένευτος, non deviginata, pura & intacta. Hesych. ex Soph. Hippono. Item non decens virgines. Eurip. in Phœn.

Α'πυπαρθενεῦσαι seu ἀπυπαρθενεῦσαι, de virgine, virginitate privo. Διαπαρθενεύω, idem. Athen. l. 3. ἐν ἑκατὸν μὲν τοῦ γε ἡμέρας πεντήκοντα διεπαρθένευσε θεσία κόρης.

Διαπαρθενία δόσις, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Poll. l. 3.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

Εὐπάρθενος, fel. x virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπάρθενος, ὁ ἡ, ὸ, pulchras virgines habens: unde καλλιπάρθενοι Νύσα ῥοαί, apud Eurip. initio Helenæ.

Μεσοπάρθενος, dicitur ἡ σφὺξ, quòd virgineæ facies ei administra esset, h. e. quòd ex parte esset facie virgineæ. Eurip. in Phœn.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. Item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ου, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur.

ΠΑ'ΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius, qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. l. 36. c. 5. Legitur & πάρος λίθος cum diphthongo, apud Paus. in Att. in Epigr. πάριος exponitur, pario marmore structus.

Α'παπαριάζειν, esse dicunt, pactis non stare: proverbio à Pariis sumpto, qui quum bello ab Atheniensibus oppressi promisissent se civitatem illis tradituros, si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem defeciverunt.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, οί, genus locustarum, ut ἀκρίδες. Aristoph. in Avib. Οἱ σοὶ τὰ χέρσα παρόντων φερσίγραπτα. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ segetes exedunt, ut Aristoph. rursum in Avib. αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πόρνοπες ἠφάνισαν, Α'λλὰ γναπτῶν λόχῳ εἰς αὐτὸς ἢ κορυδῶν ἐπιπέσει. Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante. Poëticum adverbium vel loci, vel temporis. Cum genit. ut apud Eurip. σὺν δορυάλου πάρος, prodi ante ædes. Il. 3. Εὔξατο Τυδείδαο πάρος ὀξυόεσσαν ἐπάρας, ante Tydidem inhibere celeres equos. Ponitur & fine casu: ut Il. ψ. Ἦ ῥοδμὸν τί πάρος λαβέμεν, ante alios, vel ante tempus. ¶ Item ante ea; prius, ante hoc vel illud tempus. Il. σ. πρὶν γε μὲν οὔτε θαμίζεσκ. Od. ζ. ἐπεὶ πάρος οὐ τιν' ἄκουσας. Interdum præponitur articulus: Od. α. ἀσὰρ τὸ πάρος περ, ut antea. In plur. τὰ πάρος, antecasta præterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitivo, ut Il. σ. Ἐς δ' ἀγορὴν ἐλθεῖν ἐπάρος πάρος ἵππιος ἥως. Et Il. ζ, πάρος πάλιν ἔρχεσθαι.

Πάρεσθε

Πάρεσθε, sive πάρεσθεν (illud σ sequente consonante, hoc sequente vocali) idem quod πάροθ, ante, ut Od. θ. Μνησῆρες δὲ πάρεσθεν. Ὀδυσσεὺς μεγάθυμος Δίκτοιον τέφαντο, ante domum Ulyssis. Apollon. Rhod. Arg. l. 2. Οὐκέτι πάρεσθε πόδων, posuit ante pedes. Ponitur & sine caſu. Il. ψ. Πάσσε δὲ ἤδη σοι τελέω τὰ πάρεσθεν ὑπόπλω, omnia nunc tibi præstabo quę antea promisi. Et cum artic. in Epigr.

Πάρτερος, α, ὁ, prior, item vetustior, antiquior. Vſurpatur in loci significatione, apud Apoll Arg. lib. 4. Ἔστι δέ τις πορρωτέρω παρτέρη Γυάλοιο Νύσσ, ſita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παρτέρος, Il. ψ.

Πάρτερον, longius progrediendo, ulterius. Apoll. Arg. lib. 2.

Πάρτατος, primus. Apoll. Arg. l. 2. ὅς μιν ἐπῶλε πάρτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Παρπάρεθε, sive παροπάρεσθεν, idem quod πάρεσθε sive πάρεσθεν, antè. Odyſſ. g. Εἰ δ' ἐθέλοις, ἐπίμενον ἐγὼ δ' ἴμεν προπάρεσθε, ego eo præ, seu anteo, præco. Hesiod. in Theog. προπάρεσθε φυλάσσει, ante custodit, ab anteriore parte, in fronte. Construitur & cum genit. Il. υ. Αὐτὰρ δὲ προπάρεσθε ποδῶν πέσεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάρεσθεν ἔθηκαν. Comparationem etiam servit: ut Od. ρ. Οὐ γάρ τις ἀνὴρ μετὰ μοῖραν ἑοῖο μακρότατ' οὔτ' ὀπίσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in conſpectu. Od. σ' Οὐδ' εἴ οἱ πρόπαρθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηιόωεν, ὁ δ' ὀρθαλμοῖσι ὁρῶτο. Dicitur & Πρόπαρ, per apocopen. Hesiod. in Theog. πρόπαρ Ἐπιμηθῆ νεμεσῆσαν.

ΠΑ'ΡΟΣ, sive παραὶ & παρὸς dicitur color quidam medius inter cinereum & rufum: ut παρῶαι ἵπποι, apud Aristot. hist. anim. lib. 9.

ΠΑ'Σ, ασα, αν, (F. πάσα Neut. παῦ) omnis Theogn. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πινὶ δῆμον ἐὼν ἐπιτείσεται ἔργα Οὔδ' ἔρξας ἀμύσσεται. Aristot. πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος. Iliad. Ζ, Κέκλυτε μεῦ πάντες τε θεοὶ πάντες τε θέαιναι. Luc. in vita aut. ἀχθ δὲ σοῖσι χρὴ πᾶσι. Item quivis, quilibet. Et Demoſth. pro cor. ὧν πάντας μᾶλλον αὐτοὺς ἐυρήσεις ἢ ἐμέ. In Mid. πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέον. Dicitur & τῶ παντὸς τιμίωσθαι, plurimi facere, apud Synes. Et pro eodem, σέβειν παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thuc. l. 2. ¶ Item totus universus, Il. ο. πᾶς δὲ (ὁ λόφος) κάμαξε Κάπανεὺς ἐν κονίῃσι. Soph. in Ajace, λιὼν πᾶς ἐλίλαται κύκλῳ. Thuc. l. 6. σανίδωσιν τῷ σταδίῳ πᾶσαν. Gregor. πᾶσαν ἴλιγξαν πάντα τὴν δικαιοσύνην φρικτορεῖ. Interdum ei præfigitur ἅλος, in hac signif. ut apud Polyb. ἅπας δὲ πᾶς ὁ ἀπὸ τῶν Πτολεμαίων πολεμαδὰς ὅλος ἦν πᾶς ὅλος. Τὸ παῦ, vel πᾶν, summa rerum: unde δηλῶσαι τὸ παῦ, apud Thuc. lib. 1. Philoſophis autem τὸ παῦ dicitur universitas: quam Cicero nunc totum & omnia, nunc mundum appellat: ut apud Plut. τὸν μὲν οὖν πρωτίστῳ καὶ πατέρα τοῦδε τὸ παῦτος εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὐρόντα εἰς πάντας ἀδιάπτον λέγειν. Sic & apud Plut. adverſus Colot. ¶ Nonnunquam τὸ πᾶν, adverbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino: ut apud Plut. in Rhetor. ὃ πᾶν τὸ μέλει. Sic Xen. paed. 1. τὸ πᾶν ἐπαίρειν εἰς ταῦτ' ἔργα σφοδρὰ μελέτας ἐδωκεν. Item perpetuò, semper: ut apud Luc. ἐν κρυμῷ τὸ πᾶν βιοῦντα. Sic & πάντα usurpatur pro πάντως, modis omnibus: ut apud Athen. ὑπὸ τὰ παῦτ' ἀεῖσε καὶ μετεπαίτει βαπτὸς ἀ' ἀγλαῦς. Et Gregor. ταῦτ' ἐμοὶ σεβασμία. Interdum tamen subauditur præpoſit. κατὰ: ut Od. μ. ὑπ' ἄεσε πάντα πόμασιν ἐδὲ δίψαμεν. Sic & apud Herodian. & Synes. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro πάντως, teste Eustath.

Παῖ, omnino, prorsus, penitus. Aristot. l. 1. de gener. & corrupt. Plut. in Phileb.

Παῖτος, & παυτὸς, Doricè, omnino, omnibus modis, prorsus, Plut. de Agesilao, Νικίαν, εἰ μὴ ὑπ' ἀδικεῖ, ἔφης, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ὑμῖν ἀξιοπαῦτος ἐδ' ἅφες. Aristot. metaphyſ. l. 9. ὃ δ' οὐ παῦτος τὸ ἀδύνατον μέχρι ἡ χεῖρ, non enim omnibus modis hominis pars manus est, i. simpliciter. Item ad summum: ut apud Gal. ad Glauc. l. 1. οὐχ ὅτι τοῖνυν παῦτος γε τὴν τετάρτην φέρει τι σημεῖον πέψεως, ad summum, vel ut plurimum quarta die. Præcedente negatione exponitur, continuò, *habente consequentiæ significationem, vel necessitatis.* Aristot. probl. sect. 10. ὅσα δ' ἀγέλας, ὃ παῦτος ἡμέρας, quæcunque animantia agreſtia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel, non necesse est esse.

Παῖπτ, quoquoversum, in omnem partẽ. Hom. Iliad. μ, & alibi.

Παιπτόωμ, varius. Eurip. in Iph. Aul. Lucian. in somn.

Παιπτόως, undique, undiquaque. Odyſſ. ξ.

Παιπτχῆ, ubique, oppoſ. τῶ μηδαμῆ. Item quoquo modo. Plat.

Παιπτχῆ, idem quod παντακῆ. Dem. πάντων παιπτχῆ κρατῶν & cum gen. παιπτακῆ γῆς, ubique terrarum, apud Chyſoſt. Exponitur & quovis, seu quemcunque in locum, apud Dem. Phil. 1.

Παιπτχόθι & παντοχῆ, in omnes partes, quovis, quoquo versus, ut παντοχόσε τὸ σῶμα τ, apud Alex. Aphr. in præfat. lib. 1. problem.

Παιπτχόθεν, undique ex omnibus partibus. Herodian. lib. 1. τὰ τε παντοχόθεν ζόα ἠθροίζετο αὐτῶ.

Παντιᾶς, ᾶδος, ὁ, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex, Il. ν. Gregor. Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 1.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub. πάνυ φημὶ δῆλον, omnino nego. Sic & apud Thuc. & Herodian. in responsione & concessione jungitur particulis μάλα & οὖν: ut apud Plat. & Xenoph. Item valde, admodum, magnopere. Plat. in Phædr. πάνυ μακρὸν ποιησόμεθ' ἂν λόγον, valde longum. Sic apud Aristoph. in Plut. & Plutarch. σφὶ δυσφημίας. ¶ Exponitur & fermè apud Dem. & Aristot.

Πάγχυ (poëtè) omnino, penitus. Il. τ. Od. ο. & alibi.

Ἐπάγχυ, (comp.) idem. Hesiod. in Erg.

Composita.

Α'νάπας, αντος, universus, omnis.

Α'πας, universus, totus. Fœm. ἅπασα, n. ἅπαν. Hom. Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, universus campus. Et apud eundem ἅπας ἐνιαυτὸς, totus seu integer annus. Sic & apud Aeſch. in Cresphy. ¶ Item omnis. Od. ξ, τὸν ἄεισον ἀπάντων, & ἀπάντων ἀναγκαιότατος, apud Isocr. Dicitur & ἅπας τις: quilibet, quivis. ¶ Exponitur &, summus, extremus, apud Plat. in epiſt. εἰς ἀπορίαν ἐληλύθειν τῶν ἁπάντων, in summam vel extremam adduci angustiam.

Α'παντχῆ, vel ἀπαντοχῆ, ubique, quaqua versum, paſſim: ut ἀπαντοχῆ δὲ βωμὸς ἦ Συσίας.

Α'παυταχόθε, ubique, ubivis, in omni loco. Luc.

Α'παυταχόθεν, undique, undevis, omni ex parte.

Α'παυταχόσε, in omnem partẽ, quoquo versum. Plut. in Camill.

Α'παυτῆ, undique, undiquaque.

Decomp. Α'παξάπας, (semel omnis. Aristoph. in Plut. & Luc.

Διέπαντος, semper, perpetua serie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαξ, omnino, in universum.

Σωμάπας, idem quod ξύμπας.

Διαμπᾶξ, in totum, in universum. Hesych. & Suid. Exponitur & utrinque apud Luc.

Διέπαντος, per omnia, jugiter. Lucæ 24. & Hebr. 2.

Ἐκπαντὸς, in totum, omnino, prorsus.

Ἐμπαν, omnino, tamen. Hesych.

Ἐπίπαν, in totum, in universum, omnino. Theoph. de caus. pl. l. 2. Item plerunque, ut plurimùm, ferè. Polyb. & Aristot.

Πάμπαν, omnino. Il. α. φ, &c.

Παρέπαν, in universum, genere toto, apud Plat. Exponitur & omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. & Polyb.

Πέρπας, universus, totus: ut πέρπας ἕλας, apud Soph. & νῆάς τε πέρπάς, apud Hom. Il. β.

Σύμπας, universus, totus. Thuc. l. 2. Isocr. Dem. & Aristot.

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, & Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clavus ligneus, paxillus (✠ à πήσσω, figo, pango, defigo, depango. Euſt.) Od. φ, ὥσπ παισὶν ἄλυτο πέζον. Synes. epiſt. 45. οἱ πάσσαλοι παῖδαὶ ἐκκρίνουσι, paxilli paxillis exactiuntur. Poëticè πασσαλόφιν dicitur pro πασσάλοις. Il. ε. Od. ϑ. & alibi.

Παισαλώδης, ους, τὸ, & πασσάλιος, ου, ὁ, sive πασσάλιον & πασσαλίσκος, claviculus lignens, paxillus, ut πασσάλια διὰ πασσαλίων. apud Poll. lib. 9.

Παβαλίαι ἔλαφοι quorum cornua πασσάλοις speciem referunt. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu πασσαλεύω, ἑύσω. palum figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rhesо, Θοᾶσιν αὐτὸ πασσαλεύε φρὸς δόμοις.

Πασσάλιον, τὸ, idem apud Hesych.

Πασσαλίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσάλος, palus. Hesych.

Composita.

Διαπασσαλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis. Plut. in Artox. Aristoph. in Equit.

Περιπασσαλεύω, περὶς σανίδα (decomp.) tabulæ trajecto paxillo affigo.

Περιπασσαλεύω, sive περιπασσαλόω, paxillis appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Περιπασσαλεύομαι, paxillo affigor: unde Α'νδρομέδα περιπασσαλευμένη, palo alligata apud Luc.

ΠΑ'ΣΣΩ, vel πάσσω, inspergo, vel conspergo: ut Il. ι, πάσσε δ' ἀλὸς θείοιο, salem inspergebat. Et ῥοδίοις πάσσειν, rosis conspergere, apud Aristoph. in Plut. Item superinjicio: ut apud Hom. ἦπαρ φάγεμαγε πάσσειν. ¶ Item variego, variè distinguo. Euſt.

Πάσσος, ου, ὁ, conspersus. Schol. Aristoph. & Athen. ¶ Item thalamus, apud Luc. unde comp. παστὸς, locus ante thalamum.

Πάστος, ου, ὁ, ἡ, thalamus (à secunda significatione verbi πάσσω,) Eurip. in Oreste & apud Chyſoſt. Exponitur &, porticus: apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones, apud eundem in Lycurgo.

Πάσση, ἡ, jusculum farina mixtũ, seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Α'κρόπαστος, ὁ ἡ, ὸ, per summa cõspersus. Sopater apud Athen. l. 2.

Α'λίπαστος, sale conspersus, ut ἁλίπαστον κρέας, apud Euſt. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus, in anthol Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo. Herodot.

Διαπάστης

Διαπάσημα, inspergor ; unde διαπασμὸβιη γῆ, terra quæ inspergitur, & διαπεπασμβ῟ο μέλαν, nigris maculis respersus.

Διάπασμα, τὸ, medicamentum quod corpori siccam inspergitur, q. d. aspergimentum. Dioſc. lib. 1. Sic etiam dicitur quod potui inspersum seu inditum bibitur, apud Gal.

Ἐ'μπάσσω, seu ἐμπάσσω, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. & Nicand. in Alexip. ¶ Metaphoricè, intexo ; quia quæ intexuntur, velut inspergunturIl. γ, πολέες δ' ὑπ' ἐνὶ πασσεν ἐδώνας. Sic & Il. χ.

Ἐ'πιπάσσω, præter alia inspergo. Dioſc.

Περιπάσσω, præterea inspergo.

Συμπάσσω, simul inspergo.

Ἐ'πιπάσσω, vel ἐπιπάττω, q. d. superspargo, inspergo. Theocr. idyll. 2. ἀλλ' ἐπίπασσε Θέσμι δελίαζε. Et apud Theophr. ἐπιπάττω ἐπ' ὀξῦ, aceto aspergo. Apud eundem ἐπιπάσσοντες γάλα exp. lacte macerantes.

Ἐ'πιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. Apud Dioſcor. ἐπιπασθεῖσα ῥίζα, exp. radix in pastillos conformata.

Ἐ'πίπασ῟ος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. Τὸ ἐπίπασον peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inspersæ Hesych. & Eustath. Sic φάσμακα dicuntur ἐπίπασται, quibus corpora nostra in utendo conspergunturTheocr. idyll. 11.

Καταπάσσω, sive καταπάττω, conspergo. Alex. in probl. τῶ δηιῶ δεῖν καταπάσσειν, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. χῆ τραπέζης τέφραν καταπάσειν.

Κατάπασμα, τὸ, id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. ὅτι χῆ πόνος, & Aegin. l. 7. c. 13.

Κατάπαστος, qui aspergitur : ut κατάπαστα φάρμακα, medicamenta quibus utimur ea inspergentes. Item metaph. plenus & refertus, apud Aristoph. in equ. Exponitur & variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω, seu περιπάττω, circumquaque spargo, perspergo.

Περισπάσσω, inspergo. Galen.

Συμπάσσω, conspergo.

Σύμπασμα, τὸ, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. l. 3. c. 5. & 7.

Τ'ποπάσσω, subinspergo. (pud Plut.

Τ'πόπασον, quod subinspersum est. Exponitur &, stratum a-

Χρυσόπαστος, auro sparsus, seu auro distinctus & variegatus. Plut. in Anton. κατέκειτο ὑπὸ σκιαδίῳ χρυσοπάστῳ. Luc. ἀποδυσάμενο῟ ἐφὼ χρυσόπαστον εἶδ῟ον.

ΠΑ'ΣΧΩ, (aor. 2. ἔπαθον, tanquam à πάθω, F. πίσομαι, tanquam à πήθομαι, & mutato η in ει, πείσομαι. Præt. med. πέπονθα. Attice pro πέπηνθα) patior Il. υ, πὴν νῶι οὔτ' ἀκάμα῟ ἀλγεα πάσειν Μ. Δ. ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων· Il. γ, Οὐς ἔδεν εἶνεκ' ἔπαρν' ὧν· Α' ῥηῖ῟ μαλαμάων. Odyſſ. κ, ἔτειλ μάλα τέρπόδε· poetice pro τέτληότε. Iſocr. in Paneg. οὐδὲν γὸ ὅτι τὸν τυράννον δε ἀξίως ἐφεῖ μὴ πάσχειν. Demoſth. pro cor. εὖ' ἐλαυνομένων, ἢ ὑβριζομένων ἢ τἆλλα κακῶν οὐ παρόντων. Xen. Hellen. 2. πάσχειν νομίζοντες εἶναι ἐπιβουλεύειν. ¶ Incertis quibusdam loquendi generibus certas expositiones habet. Κακῶς πάσχω seu κακὸν πάσχω, malo aut incommodo afficior, merorem percipio. Odyſſ. π, & apud Aristoph. in Pluto, pro quo simpliciter πάσχειν dicitur : ut apud Hesiod. in Erg. πολλὸν δέ τε νήπῃ῟ ἔργῳ, damno seu malo afficitus. Ὀ πάσχων, ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχειν, commodo afficiri vel commodum percipere : seu beneficio affici, beneficium accipere. Aristot. in eth. ἐλαίῳν γὸ πολλῶν δ' τῶ πείσεσθ῟αι. Dem. ὅταν τὰ εὖ πάσχειν δέῃ, τὸν βαλόμενον δ' ποιεῖν ὑμᾶς ἐκείσομεν. Pro eodem dicitur ἀμείνον πάσχειν, apud Lyſ. ¶ Πάσχω de animo dictum, interdum etiam exp. afficior : ut apud Plut. τοῦτο πολλὸν ἐκ τοῦ φιλεῖσθαι μᾶλλον ἢ φιλεῖν πάσχειν. Et Plut. in Gorg. ὁμοίοτατον πάσχω ἐκεῖς τὸς φιλοσοφοῦντας. Sic apud Demoſth. & Syneſ. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit, Iſocr. ἔσ῟ πάσχειν οἱ πολλοὶ. Plato polit. l. 1. ἐγὼ δὲ ὧν τοῦτο ἄπορον κὰὶ ἔγωγε πάσχω καὶ τοῦτο ἐπιτήδειον. Sic & apud Thuc. & Plut. ¶ Item facio, ago : Luc. in Necyomant. τί γὰρ ἂν ἢ πόδοι τὸς ὀφθαλμὸς φίλον ἀδὲν βλέζειεν. Sic & apud Galen. ubi tamen sunt qui exp. quum quis affectus esse queat, seu quem affectum quis possit induere. ¶ Sumitur & in obscœna significat. ut apud Dem. pro cor. Ἐ'μοιγε ἅπαντες ἴσασι καλιβίδιλλον ἐκ τὰ παῖτα ποιεῖν κὰὶ πάσχειν. Sic & apud Aesch. in Ctes.

Πάθημα, τὸ, quod quis passus est seu patitur, quod accidit cuipiam, casus Expon. & passio, apud Thuc. l. 1. & 4. & Plut. πάθεσιν. Item afflictio : sæpe apud Paul. in ep. Item morbus, tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. & in Axiocho, apud Plat. βίαια παθήματα, exp. vehementior motus. Item affectus, affectio, in ep. ad Galat. c. 5. & apud Xen. ; ¶ Παθήματα τῆς ψυχῆς dicuntur notiones & conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur : apud Aristot. l. περὶ ἑρμην. c. 1.

Πάθημα, exp. & cædes, apud Plat. de leg. l. 9.

Παθητὸς, ἢ, ὸ, qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικὸς, ἢ, ὸ, idem. Et τὸ παθητικὸν, quod afficitur & affici potest. Aristot. de gen. & cor. Παθητικὸς λόγ῟ος seu παθητικὰ λέξεις, cui insunt πάθη, i. oratio in qua fervent concitati affectus, seu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικὰ ποιότητες dicuntur qualitates, non quòd patiantur aliquid, sed quòd passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in præd. qualit. Παθητὸν ῥῆμα, passivum verbum apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν : uti oratione perturbante animos & concitante. Aristot. Item παθητικῶς, passivè, passiva voce. Euſt.

Παθ῟ός, ους, τὸ, idem quod πάθημα, quod quis patitur seu passus est, casus. Plato in Phœdro. Demoſth. pro Ctesiph. Item cæsa, apud Galenum. ¶ Item morbus, affectio, corporis inversa à recta ratione contra naturam, animi commotio, ut Cic. bus, i. mollities : in ep. ad Colosſ. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores : ut Aristot. ὅταν πάθ῟ος ποιῇς, μὴ λέξε ἐνθύμημα· quum affectum concitaveris. ¶ Πάθη ab Aristot. rhet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adsunt extra tamen ipsius essentiam. ¶ Dicitur & fœm. gen. πάθη, i. calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione, πυθέσ῟θαι τὰ ἑαυτοῦ πάθεα. Sic & apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, νόσ῟ος, apud Plat. in Phileb. Item cædes apud eundem de leg. l. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, & ita quidem ut affectus qui πάθη dicuntur commoveam. Luc. ὑπ' φυὸς ἐκαθαίνατο. Item affectior morbis animi. Syneſ. ἔστ' ἀκίνδυνος ὁμολογῆσαι τοῖς χέφαλι μὴ εἶναι ἐπὶ τοῖς φύσεσι, τὰ μηδὲν τέτο παθαίνεσθαι.

Παθητὸς, cupio patior, i. cupio marem pati, muliebria appeto : de patricis & cynædis adverſæ Veneris libidine præſentibus, apud Aristoph. Athen. & Xiphil. in Heliog. (in Gallo.

Πάθητικὸς, ἢ, ὸ, ipsa appetitio coitus illius nefandi. Luc.

Πείσ῟ομαι, ὅ (à futuro πείσομαι) affectus, læsio. Alex. Aphr. problem. lib. 1. πρωτικὰ γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πάσῃ. Aliam signif. vide in derivat. ex Πάθος

Πῆμα, Τ'πῆμα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primum ex πάσχω.

Ἀ'πιπάσχω, idem quod ἀπὸ πάθ῟ος de quo in sequenti ordine compositorum. Dioſc. lib. 6. ἀπιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδίως χρείαις σωμάτων ἢ αἱ φερόδιαθέσεις. Exponitur &, adversor, stabilitas per antiperistasin. Idem l. 3. c. 70. ἀπιπάσχειν τοῖς δυσκόλοις. ¶ Item vicissim beneficio afficior, gratia mihi rependitur : ut δίκαιόν ἐσ῟τ τὰς δ' ποιήσεις ἀπιπάσχειν ἔνει. Hinc apud Aristot. polit. 2, ἀπιπάσχοντες τὸ ἴσον οἷς τὰς ὠφελείας, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis.

Ἀ'ντιπεποιθότως, oppositè : idem quod ἀντιπάσ῟ως. Arcop.

Decomp. Ἐ'ναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixit, qui inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes. (tur & πάσχω.

Εὐπάσ῟χω, beneficio afficior : pro quo sæpius disjunctim scribitur εὖ ποιῆσθαι ἀπιπάσχειν ἔνει. Hinc apud Aristot. polit. 2, ἀπιπάσχοντες τὸ ἴσον οἷς τὰς ὠφελείας, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis.

Ἀ'ντιπεποιθότως, oppositè : idem quod ἀπιπάσ῟ως. Arcop.

Decomp. Ἐ'ναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixit, qui inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes. (tur & πάσχω.

Εὐπάσ῟χω, beneficio afficior : pro quo sæpius disjunctim scribitur εὖ ποιῆσθαι ἀπιπάσχειν ἔνει. Hinc apud Aristot. polit. 2, ἀπιπάσχοντες τὸ ἴσον οἷς τὰς ὠφελείας, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis.

Ἀ'ντιπεποιθότως, oppositè : idem quod ἀπιπάσ῟ως. Arcop.

Decomp. Ἐ'ναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixit, qui inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes. (tur & πάσχω.

Εὐπάσ῟χω, beneficio afficior : pro quo sæpius disjunctim scribitur εὖ ποιῆσθαι ἀπιπάσχειν ἔνει. Hinc apud Aristot. polit. 2, ἀπιπάσχοντες τὸ ἴσον οἷς τὰς ὠφελείας, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis.

---

gnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. περὶ γλώσσης ἀπιπαθεῖ τῶ ὑδρῳ.

Ἀ'ρεσιοπαθὴς, ægrè fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀδικεῖσθαι δὲ ὁ Κεντόλας ἀβέλτερ αὐτῷ. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Ἀ'παθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. & in Alcib. Α' παθεῖς dicuntur etiam qui nullis corporis malis sunt obnoxii, illæsi, insancti. Item immunes alicujus rei, experres : ut apud Dem. in epitaph. νόσων ἀπαθὴς τὰ σώματα. Et ἀπαθὴς κακῶν, apud Herm. l. 2. de invent. Et apud Herodot. ἀπαθέες κακῶν. Apud Aristot. in probl. ἀπαθὴς ὑπ' τῶ θυμοῦ, exp. qui à simili affici nequit : & apud Plut. in probl. ἀπαθὴς ὑπ' τῶν περίττων, expon. præsentibus malis non commotus.

Ἀ'παθῶς, q. d. impassibiliter, absque ullis passionibus, i. affectibus.

Ἀ'πάθει, affectuum vacuitas, status mentis hominis ἀπαθ῟ές. Plut. in consol. ad Apollon. & in Fab. Exponitur & indolentia.

Ἀ'πάθητ῟ος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius.

Ἀ'πειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est.

Ἀ'πειροπάθεια, immensitas perturbationum. Syneſ. ep. 140.

Αὐτοπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit & patitur. G. gram. l. 4.

Αὐτοπαθὴς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. exponitur etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Γυναικοπαθὴς, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Δειλοπαθὴς, indigna seu gravia passus, gravi affectus injuria.

Δειλοπάθεια, indignatio ejus qui se gravia passum dicit.

Δειλοπαθέω, gravitèr afficior, ingemo, ægrè fero, & lamentabili voce queror. Plut. in Alex.

Δυσπαθὴς, laborum ærumnarumque patiens, in Epigr.

Δυσπάθεια, laborum & ærumnarum perpessio. Etymol.

Δυσπάθεια, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθ῟ής, ὲς, ἢ, idem quod δύσπαθὴς ut τὸ ἡμῶν δυσπαθὲ῟ς, apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facile afficitur, firmus. Luc. Dioſc. & Gal. ad Glauc. Item qui gravi ægritudine seu mœrore afficiur. Plut.

Δυσπάθεια, firmitudo qua quis non facilè aliquid mali patitur, damni & injuriæ, item simpl. firmitas, seu robur. Plut. in Demetr. & Alex. Aphr. probl. lib. 1. Item gravis ægritudo seu mœror quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, seu afficior, *ob firmitatem*. Greg. Item gravi ægritudine seu mœrore afficior, gravia patior. Plut. in Pericl. δυσπαθοῦντες ἐφ' τὰ μνηθέντα. Moschus in Megaris : ἀλλ' ὦ νεμεσσᾶν ὥσφ' τέκνα γραῖαδ' Μυτέει δυσπαθέοντ῟ος. Exponitur & ægrè fero, apud eundem.

Ἔ'μπαθὴς, (quasi ἐνπαθὴς) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. Item immodicè affectus. Aelian. & Alciphr.

Ἐ'κπαθὴς, cum immodico affectu.

Ἐ'μπαθὴς, cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὴ πάσ῟χῃν ψυχῆς ποιεῖν ἢ λογικὸν τὸ ἄλογον ἢ ἔμπαθές. Exponitur etiam, affectu perexus, vel commotus, apud eundem in lib. adversus. Col.

Ἐ'μπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut in Corial. Item ἐμπαθῶς ἔχω, affectibus moveor seu afficior. Hermog. Et ἐμπαθέσ῟τατα, maximo cum affectu. Plut. sympol. l. 4. (bisco.

Ἐυπαθυμαθέω, q. d. muliebria patior in, muliebri libidine talliad curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur seu afficitur : unde ἀπαθὴς εὐπαθέστερος, homo qui corpus tenerum habet, & quod facilè lædi potest. Gal. ad Glauc. Plut. in Solone, & πάθεις ἐφ' ὁμόνοιαν, cujus animus facilè afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel ἀπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio injuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. lib. 2. οἱ πάλαι πολλῷ ἔχωσιν ἐκ πόθεως ἢ γροπλὼ τῆς φύσεως. Item felicitas. Gregor. εἰς φιλόθεον. Interdum pro beneficio *quatenus quis* eo afficitur. Aristot. in eth. Item pro voluptuaria vita, apud Philon, & apud Herodot. ἐν εὐπαθείσι εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθέω, facilè patior seu afficior, expositum injuriæ corpus habeo. Item felicitate fruor, item beneficio afficior. Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptarius. Athen l. 12.

Ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptaria, mollities. Xen. Pæd. 7. οἱ γοῦν δύο πονεῖν, ἢ ἡδυπαθεῖν τὸ δὲ πόνων βιοτεύειν, ἢδυπάθειαν.

Ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè & mollitèr vivo. Xen. & Philo.

Ἡδύπαθισμα. τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ἐ'νηδυπαθέω, suaviatè & voluptatè fruor in aliqua re, oblector : Item acquiesco ; unde Chrysost. τοῖς παρὼν ἐνηδυπαθεῖν προέγμασιν.

Καθηδυπαθέω, per voluptatem & luxum absumo, luc. τὰς τῶ πολέμω χαρὰς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad divites, ἀλλ' ὃν μὲν ἕ῟ης χρόνον καθηδυπαθῶν τῶ βίω. Καθηδυπάθειος, per luxum & voluptates consumi.

Ἰδιοπάθεια, idem quod αὐτοπάθεια, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria & privata affectio, Alex. Aphr.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Iſocr. in Archid.

Κακοπαθὴς, ærumnosè, multa mala perpetiendo. *In multis vexationib.* & molestiis : ut κακοπαθῶς ζῆν apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω, ῶ, mala patior, malis vexor & afflictor. Iſocr. in Areop. ἐν τοῖς καθεστηκόσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μὴ πονηθῆναι τῶ σώματος ἀμείνονα τὸν βίον διάγειν. Et cum dat. κακοπαθῆσαι τῶ σώματι, apud eundem ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. ὑφ' οἷων κακοπαθεῖ, apud Thuc. l. 2.

Decomp. Περισκακοπαθέω, condoleo alicui rei ; dolore afficior & maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. περισκακοπαθοῦσά τῷ δ' ἡμέρας μεφρωθέντι ἢ βυπτῷ ἔνη, contemplatione & commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κενοπαθὴς, inaniter affici, vanis duci affectibus.

Μεριοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, modum tenens in affectibus. Aristot. Exponitur etiam moderatus & clemens.

Μεσιοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. adversus Coloten. Syneſ. ep. 140.

Μεσιοπαθέω, in perturbationum seu affectuum mediocritate verſor, modicè afficior seu permoveor aliqua re. In epistola ad Hebr. c. 5. accipitur etiam pro συμπαθέω, alii exp. ibid. miserari posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus & morbus unius tantùm : ut μονοπάθεια τῦ ὀφθαλμῶν, morbus unius oculi, seu quum unus tantùm oculus doler. Alex. in probl.

Ξενοπαθέω, re aliqua tanquam peregrina & nova perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum.

Ὁμοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes seu affectus : iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. eth. 8. & Luc. in Act. Apost. c. 14. Apud Theophr. ὁμοιοπαθῆ τοῖς χαίτοις, exp. quibus similia accidunt quæ & fructibus.

Ὁμοιοπαθὼς, vel ὁμοπαθῶς, cum simillitudine affectuum, iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à similitudine affectuum ducta. Macrob. l. 4.

Ὁμοιοπαθέω, seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. lib. 1. ὁμοιοπαθῶν Ξανθιππίδη. Item ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero. Plut. in Galb.

Συμοιοπαθέω, (*decomp.*) idem quod ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ. Aristot. rhet. 3.

Ὀξυπαθὴς, acuto & vehemente animi affectu ; apud Suid.

Πεισπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. & Polyb. Exponitur etiam, affectibus obnoxius, apud Greg.

Πεισπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Πεισπαθέω, vehementi affectu commoveor. Plut. in Apoph. τῶν ἐναντιωθέντων συμβούλων, ἢ πεισπαθέντων, militibus vehementi affectu commoris, i. valde indignantibus & stomachantibus. Item æstuo dubitatione, seu anxietate. Idem in Cæs. ὑποφέρων ἢ πεισπαθῶν, δεινὸν ἐβλάστανε βάλμα, æstuans & anxius impatientia.

Ἐ'μπεπαθὼς, (*decomp.*) q. d. instomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθὴς, multis casibus seu multis malis jactatus.

Συμπαθὴς, cui sunt iidem affectus, affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. & Syneſ. ¶ Item qui simul cum alio afficitur & tangitur ejus malo, seu quem aliena mala sanguis tanquam sua : 1. ep. Pet. c. 3. Et cum dat. apud Syneſ. τῶ ἐκκλησίας ἔγνω γενομβλίω εὐπρ῟ῷ συμπαθὴ, ecclesiam miserecordia ejus duci.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum : item cum commiseratione & quasi condolescentia. Plut. de Al. fort. συμπαθῶς ἐδέξαντο.

Συμπάθεια, consensus in affectibus, convenientia affectuum. Item convenientia & conjunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. 1. liber. 1. ἢ ἀπόδοτ῟ος ἐκ πάσ῟ων βεβαίως σύγκρασις ἔχοντα πρὸς συμπάθειαν πρὸς ἓν ἕκαστον μόριον, consensum habentibus eum singulis corporis partibus. ¶ Philosophi & medici συμπάθειαν definiunt ductum naturalem quandam conjunctionem & concordiam, ex similitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarum rerum. Medicis autem peculiaritèr significat affectionem partis alicujus non per se ac propriè, sed per consensum & societatem alterius laborantis ; in qua significatione τὴν ἀπαθείας opponitur. Vide Gakerum l. 1. de locis affectis. ¶ Item commiseratio

seratio ejus qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, unà cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. in physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ¶ Item simul afficior cum alio ejus malis tanquam meis. Isocr. ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἕκαστος ἡμῶν πολλοὺς εἶχε συμπαθήσοντας.

Ἀσυμπαθὴς, (decomp.) consensu affectus seu naturæ carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Corial.

Ταλαιπαθὴς, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur & τλαιπαθὴς. Hesych.

Τληπαθὴς, patiens laboris, item calamitosus. Basil. Exponitur etiam qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Τληπάθεια, patientia, miseria, laboris & ærumnarum tolerantia.

Ὑβριοπαθέω, injuriam patior, injuria & contumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior & commoveor. Eurip. in Phœn.

ΠΑΤΑ´ΣΣΩ, F. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. ν. Ἐν δέ τε οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ᾽ ὀδόντων. Sic Il. ψ, πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. ✤ Eust. ex πάτος derivatum esse testatur. ¶ Item percutio, pulso, ferio : *propriè de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem seu strepitum edat.* Plut. in Alcib. τὸν Φρύνιχον πατάξαντες ἐγχειριδίῳ. Dem. in Mid. πατάσσειν ἐπὶ κόρρης infligere colaphum seu incutere. Apud Aristoph. πατάσσειν τὴν θύραν, pulsare januam. Et apud Theocr. idyll. 20. πατάσσειν τὴν γᾶν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. πόθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε.

Πατάσσομαι, percutior, pulsor : ut παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, apud Lucian.

Πάταγος, ου, ὁ, fragor, strepitus, crepitus. Il. φ, & ν, apud Aristoph. & Aristot. Item fremitus : apud Philon. Invenitur & fœm. παταγὴ, apud Dionys. de situ orb.

Παταγέω, ῶ, strepo, strepito, fragorem edo, crepito, Aristoph. in Nub. εἶτα βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦσιν. Theocr. idyll. 23. -παταγεῖ δ᾽ εὐρεῖα θάλασσα Κοππεμένη θυσιαῖς τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.

Πατάγημα, τὸ, strepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Composita : ac primum ex πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso, i. iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicujus percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Λύσσα δέ σ᾽ ὠμόβρωτος, ἀπονόδικοι Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν.

Ἐκπατάσσομαι, attonitus reddor. Od. σ, ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello & attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. Συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο.

Composita ex πάταγος, aut παταγέω.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo.

Ἐπιπαταγέω, q. d. super strepo. (Plut.

Μεσοπάταγος, ου, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγέω, (q. d. constrepo) simul strepo, aut fragorem edo, seu, crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, substrepo.

ΠΑΤΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, protero. Herodian. l. 8. ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βολβίθοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν εἴασαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi, τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ᾽ ἀμπέλου. Theocr. idyll. 15. ὦνερ φίλε μή με πατήσῃς. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. ἵν᾽ εἰδῇ μὴ πατεῖν Τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκους πατήσας οὓς ὤμοσε. Item tero, i. manibus versor, *sicut terere aut versare autorem aliquem dicimur.* Aristoph. in Avib. οὐδ᾽ Αἴσωπον πεπάτηκας. Plat. in Phædr. τὸν γε Τισίαν αὐτὸ πεπάτηκας ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro περιπατῶ, ambulo : ut apud Athen. l. 12. οὐδὲ πατεῖν εἶχός τε ἦν, εἰ μὴ οὗτοι ἐπαπηρεισάμενος ἐπορεύετο.

Πατοῦμαι, calcor, conculcor, proteror. Herodian. lib. 7. ὑπ᾽ ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Dicitur & terra πατεῖσθαι quam quis percurrit & lustrat. Laërt. in Archel.

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q. d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili.

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus : ut πατηθεῖσα σταφυλὴ, apud Aet. lib. 9. c. 24. Πατητὸς φοίνιξ, palmæ genus tertium : sic appellatum quòd ejus pomum etiam in matre sua dehiscat, calcatoque simile appareat. Plin. l. 13. cap. 4.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Il. υ. Od. ι. ¶ Item pulvis qui luctaturis post olei illitionē affricabatur, densandi atque roborandi corporis gratia. Sunt tamen qui etiam sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut scribit Aet. lib. 2. c. 107.

Πατάσσω, Τάπης, Ταπεινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus gradior. In Hippiatria, δεῖ εἰς ποταμὸν εἰσάγειν καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, adverso flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. incalcabilis) qui calcari non potest. In anthol. Epigr.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. ¶ Item ventrem exonero, caco : *quia quum hoc facere volumus, à via recedimus & aliquem secessum quærimus* : unde fut. med. apud Aristoph. in Plut. Πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι. Cum accusat. exponitur &, excerno : ut apud Galen. εἰ ἀποπατήσειεν ὑγρὰ καὶ δυσώδεστερα.

Ἀποπάτημα, τὸ, excrementum, quod ejectum est : merda.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem petimus ad levandum ventrem; locus ubi venter exoneratur. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ᾽ εἰς ἀπόπατον ᾤχετο. Exponitur etiam, evacuatio ventris. Suid. & schol. Aristoph.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior, evagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide, χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι.

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. l. 7. ἐπιπίπτοντες ἀλλήλοις καὶ καταπατοῦντες. Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihil facio, ut Il. δ, κατὰ δ᾽ ὅρκια πιστὰ πάτησαν *per tmesin, pro κατεπάτησαν.* Sic Luc. in Lexiph. τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακπατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακπάτητος, sive λαξπάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. -λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Λεωπάτητος, à populo calcatus : vel prorsus conculcatus : à λεὼς *significante omnino.* Soph. loco ante citato : quidam enim ibi pro λαξπάτητον, λεωπάτητον, legunt, ut metri leges postulant.

Μονοπάτιον, iter, quod unus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰοπάτη, ης, ἡ, ungula ovis (ab οἶς & πατέω, verso a in ω.) Item sordes ovium, vel fimum ovillum. Dion. l. 46. Legitur & οἰοπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυρόπατος, locus natura munitus, per quem tuto viam facere licet. Plut in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνώδευε περιπατῶν. Item metaph. Vitam dego, vitam instituo, seu vivo : ut in ep. 2. ad Corinth. c. 5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2. epist. Ioan. ἵνα περιπατῶμεν κατ᾽ ἐντολὴν αὐτοῦ. Sic alibi in novo Test.

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. symp. lib. 1. ἀκούω πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ παρὰ θάλασσαν ἥδιστός ἐστι. Item locus in quo ambulamus. Plut. & Athen. l. 5. ¶ Item disputatatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ τούτου. Sic Plut. in Phædro, κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Et Plut. de Alex. fortuna, οὐδ᾽ ἐν Λυκείῳ περίπατον εἶχεν. Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xenophon. & Athen. ¶ Sic peculiariter dicta est schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοὶ, profitentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. aduersus Coloten. Et περιπατητικὸς, adject. peripateticus philosophus. Item ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulando seu, q. d. deambulatoriè.

Ἐμπεριπατέω, (decomp.) inambulo. Et metaph. apud Aristoph. ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, disceptare de re aliqua : *philosophorum more qui deambulantes disputabant.*

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3.

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπατίδες, seu πηλοβατίδες calceamenta quædam altiora quibus utuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat. perones.

Συμπατέω, conculco. Συμπατέομαι, conculcor. Greg.

Ὑποπατῶ, ventrem exonero, idem quod ἀποπατῶ.

Ἀπατάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΠΑΤΗ´Ρ, έρος, & contractè, τρὸς, pater. Od. π. Οὐ σύ γ᾽ Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ, Πατρὸς δ᾽ ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Iliad. ο, μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Xen. Hellen. 6. τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πάππος τὴν πατρῴαν ἔχων παραδίδωμι τῷ γένει. ¶ Interdum honoris aut amoris causa pater dicitur qui alioqui nulla est consanguinitate junctus : Sic & ut Od. ρ, Ξεῖνε πάτερ καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Sic & Od. η, & θ. Plut. in Fab. max. πάτερ δή σε χρυσοῦν προσαγορεύω. ¶ Item metaph. effector & autor : ut apud Plat. in Timæo. Et Luc. de hist. scrib. πόλεμος ὢν ἐγὼ δημιουργὸς πατὴρ τε ἔργων. Et Luc. de hist. scrib. πόλεμος ἁπάντων πατήρ ¶ Item πατέρες, in plur. dicuntur majores, ut & Lat. patres. Thuc. l. 4. ἄξιος τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Luc. in Al-

in Alcib. κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν οἱ πατέρες. ¶ Deductum esse à σπείρω, ut dicatur πατὴρ quasi σπατὴρ, tradiderunt Grammat. sicut & Lat. sator pro patre dicitur. Eustathius Deum πατέρα appellari scribit quasi πάντα τηροῦντα hominem verò quasi παῖδας τηροῦντα.

Πατρόθεν (adverb.) à patre, parte patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Exponitur etiam, de nomine patris : ut Xen. Ἰσχόμαχόν με πατρόθεν προσκαλοῦνται. Sic & Il. κ, & apud Dem.

Πατρῷος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus, patrius, item avitus, ut πατρῷος ξεῖνος. Il. ζ, & πατρώϊα μῆλα. Od. μ. Item πατρῷος ἐμπορία, apud Dion. Afr. Invenitur & πατρωΐη γῆ, apud Hom.

Πατρῷος, idem : ut πατρῷα χρήματα. Plut. de frat. char. Et πατρῷα ὅσια, apud Athen. Apud Dem. pro cor. πατρῷος Ἀπόλλων dicitur quem Atheniensium majores coluerant.

Πατρῴζω, patrisso, patrem, seu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρῴζειν τὸ μειράκιον ἡγούμενοι.

Πατρικὸς, ὁ, idem quod πατρῷος, qui est patris, Aristot. ethic. 10. Isocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis est patris : ut πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale est patris. Aristot. ethic. 8.

Πατρικῶς, paternè, more patris. Item affectu & amore paterno, paterna benevolentia. Aristot. pol. 5. Athen. l. 7.

Πάτριος, ὁ καὶ ἡ, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. Xen. Plat. Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus. Aristot.

Πατέριον, idem.

Πατρίζω, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Vesp. παῦσαι καὶ μὴ πάτριζε.

Πατρὶς ίδος, ἡ, patria Od. δ, τοί μ᾽ ὦκα φίλην ἐς πατρίδ᾽ ἔπεμψαν Sic & apud Isocr. in paneg. & Dem. pro cor. interdum adject. ponitur cum subst. γαῖα aut αἶα ut Il. ω, Od. ψ, & κ, Aut cum ἄρουρα ut Od. υ. Πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus, teste Hes. & Suid.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis. Plato de leg. lib. 6. & Plut symp. libr. 4. Fœm. πατριῶτις, ut πατριῶτις γῆ, apud Luc.

Πατριωτικὸς, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρα, & Ionicè πάτρη, ης, ἡ, idem quod πατρὶς. Il. μ, ρ, ω, Exponitur etiam, ἐπαρχία, & φυλὴ, ab Hesych. Item ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patrem familiâs habent. Ephes. cap. 3. Exponitur &, tribus, apud Græc. bibl. interp. Item χώρα & τοπαρχία, apud Suid.

Πάτρως, ὁ (genit πάτρω, vel πάτρωος) patronus. Herodot. in Euterp. & in Melpom.

Πατρωὸς, οῦ, ὁ, vitricus in Pand. Πατρυιὸς, idem. Eustath.

Composita.

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre. Poll. l. 3.

Ἀντίπατρος, ὁ, qui adversatur patri : epith. Iovis apud Theoc. (idy. 32.

Ἀπάτωρ, carens patre : ut Vulcanus dicitur ἀπάτωρ teste Poll. & apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. Item qui est orbus patre, orphanus. Eurip. in Iph. Taur. Item spurius. Plut. in Prob. τοὺς ἀπάτορας σπορίους υἱοὺς καλοῦσι.

Αὐτοπάτωρ ὁ, qui per se est pater.

Ἔκπατρος, non patrius.

Ἐπιπάτωρ, vitricus. Poll. l. 3.

Εὐπάτωρ, qui bono patre est natus, paterno genere clarus, nobilis.

Εὐπάτηρ, idem, Eust. Εὐπατέρεια, ἡ, claro patre nata, generosa, nobilis : ut Ἑλένη εὐπατέρεια. Il. ζ.

Εὐπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐπάτωρ & εὐπατέρεια. Theoc. idyll. 18. Ὦ ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἐνθεῖν.

Εὐπατρίδης, ου, ὁ, idem quod εὐπάτωρ. Xen. in sym. Plut. in Thes.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis, qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala est patria.

Κλωποπάτωρ, cujus pater est fur. Panis epith. ex Mercurio, quem poëtæ furem fingunt, geniti apud Theocr. idyll. 32.

Λειποπάτωρ, ὁ, καὶ ἡ, qui vel quæ patrem deserit. Eurip. in Oreste.

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus. Il. γ.

Ὀμβριμόπατρος, seu ὀβριμόπατρος, natus patre valido & prævalido.

Ὀμβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπάτρη, nata patre prævalido : epitheton Minervæ : Il. γ.

Ὀβριμοπάτηρ idem cum ὀβριμόπατρος. Hesych.

Ὀβριμόπατρις, robustus pater : apud eundem.

Ὁμόπατωρ eodē patre genitus, frater qui non est uterinus. Pol. l. 3

Ὁμόπατρος & ὁμοπάτριος, Idem : apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος per syncopen & mutato spiritu dicitur ὄπατρος, Il. λ, & apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, avus paternus. Poll.

Προπάτωρ, avus. Herodot. & Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικὸς, ad avum seu avos pertinens, vel ad progenitores, exponitur & à progenitoribus proveniens.

Συμπατριώτης, idem cum πατριώτης. Luc. & Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum trahens : epithet.

apis : apud Theoc. idyll. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus. Poll. Item τριτοπάτορες & τριτοπάτρεις, qui primi nati sunt : quod pro tertiis parentib. haberentur, utpote præcedentib. aliis parentib. Sole & luna. Etym.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eur. in Iph. Aul. & Plut. advers. Colot.

Φιλοπατρεία, ἡ, amor patriæ, Aristoph. in Vesp.

ΠΑΥ´Ω, F, αύσω, finem impono, finio, cessare facio seu desistere. Xen. Pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον. Isocr. in Paneg. ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω. Interdum exp. reprimo, coërceo, sedo : ut Iliad. α, Ἀτρείδη σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Il. τ. Νῦν δ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, sedo iram meam. Il. τ, Αὐτίκα παῦσ᾽ ὀδύνας, sedavit dolores. Sic Od. κ, Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ᾽ ὀρνύμεν ὅν κ᾽ ἐθέλῃσι. Dicitur & παύω σε τούτου facio ut desistas ab hac re : ut apud Isocr. in Paneg. κἀκεῖνον τοῦ ὕβρεως ἔπαυσαν. Xen. apomn. l. 1. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε, ab aliis cupiditatibus revocavit. Aliquando exp. privo, ut apud Xen. Hellen 6. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic & apud Herodot. & Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Asp. Ἀλλ᾽ ἄγε παῦε μάχης. Aristoph. in Ran. παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Apud eundem παῦε, exp. tace.

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter sumitur Il. η. παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος. Odyss. φ, Παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως. Et cum particip. παύομαι φονεύων, apud Thuc. Sic & apud Plat. & Xen. significat & quiesco : unde apud Homer. Il. ψ. παύσατο δὲ φλὸξ, quod Virgil. dixit, & *flamma quievit.* Exponitur etiam activè, finem impono, &c. ut παύομαι τοῦ δρόμου, finem cursui impono. Sic apud Synes. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magistratu.

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, idem. Il. β. & alibi apud Hom.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit. Athen. lib. 10.

Παυστήριος, ὁ, q. d. sedativus seu sedatorius : idem. Παυστήρια τὰ, exp. obices, septa. Hesych.

Παυστικὸς vim sedandi habens.

Παῦλα, cessatio, quies, intermissio, finis. Plato in Phæd. Exponitur & clausula : apud Aristot. polit. 7.

Παῦρος, ου, ὁ, (poëticum) paucus, non multus. Il. β, παῦρος δὲ οἱ ἕσπετο λαός. Il. ν. μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι. Item parvus brevis ὁ ταχέως παυόμενος. Nicand. in Ther. ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurali παῦρα adverbialiter interdum significat, paucies, raro, non sæpè, non multum. Hesiod. in Theog. παῦρα δὲ πολεῖται.

Παυράκις, rarò, non multum. Hesych.

Παυρίδιος, pauculus, pauxillus. Hesiod. in Erg.

Παῦς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. Pæd. 7. εἰς τρεῖς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα. Matth. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusativo personæ additur genit. rei : ut Iliad. ρ, ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Et apud Xenoph. ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν.

Ἀναπαύομαι, (& per syncopen ἀμπαύομαι, apud Theoc. idyll. 1.) quiesco, requiesco, ab aliqua re cesso, desisto, interdum absolutè : ut apud Xen. Pæd. 4. σὺ ὦ ἄγγελε ἀναπαῦσαι. Et ἀναπαυόμενον ὕδωρ, requiescens aqua, i. aqua fontis non perennem habentis aquam apud Etymol. Interdum cum genit. ut ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, requiescentes à persolutione tributorum, seu cum cessassent persolvere tributa. Et cum præpos. ἐκ apud Luc. ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον ¶ Item donor immunitate, apud Demosth. ¶ Item requiesco, i. cubitum me confero, somnum capio. Xen. Pæd. 6. καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύοντο. ¶ Item quiesco, i. morior, vita excedo. Herodian. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιβιώσας μιᾶς, ἀνεπαύσατο. Dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (& per syncopen, ἄμπαυμα, apud Hesiod. in Theog.) requies.

Ἀνάπαυσις (& ἄμπαυσις per sync. in anthol. Epigr.) εως, ἡ, requies, cessatio à labore, recreatio. Xen. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i. somnus.

Ἀναπαυστήριον, vel ἀναπαυστήριον, & per sync. ἀμπαυστήριον, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur. Xen. Item litui signum ubi castra metari oporteret. Poll. l. 4.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodian. & Thuc. ¶ Item locus quieties, mansio, diversorium. Plat. de legib. l. 1.

Ἀνάπαυλις, idem quod ἀνάπαυλα. Hesych.

Decomp. Διαναπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. Plut. διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et Naz. διαναπαύειν τοὺς πόνους, requiem aliquam dare à laboribus, διαναπαύομαι, interquiesco, apud Ceb. Theb. & Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herodian. l. 2. κατεχέοντο τε ταῖς χερσὶ δρέπανα ἐπανεπαύοντο. Item metaph. acquiesco, i. animi affectum sisto & oblector.

Προσαναπαύομαι, idem cum συναναπαύομαι, quod sequitur. Sapient. cap. 8.

Σαυαπαύομαι, simul quiesco, seu requiesco, vel unà cum alio quiesco. Rom. c. 15. Interdum somnum capio: ut σαυαπαύεσθε γυναικί.

Ἀπαυστος, ή, ὁ ᾱ, indesinens, non cessans, irrequietus. Item sine carens, perpetuus: ut ἄπαυστος εἶδος, apud Plat. & apud Thucyd. ἄπαυστος ἡδονή. sitis quæ sedari non potest.

Ἀπαύστως, & ἀπαυστί, indesinenter, incessanter, irrequietè. Aristot. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere. Od. σ, Οὐς τῶνον τὸν ἀθάλαττον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας. Ἐν δήμῳ. Xen. in Lacedæm. polit. Σαπαύσαι τὸ ὀποτ βέλοιτο ἐκφοβοι γωμάχης ἀγλαὸς ἀνήρ, &c. cùm cessare fecisset, i. abrogasset. Apud eundem ἀποπαύω τ' χρήστους, exp. abdico munere. Apud Soph. in Ajace. ἀποπαύειν ἐρώτων. exp privare amoribus. Item compesco, inhibeo. Il. σ. Νῦν μὲν τοῦ ἀπέπαυσε πολέμοιο Πηλεΐωνα, Il. τ. Α' λκμήνης ἀπέπαυσε τόκον.

Ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Il. α, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Sic Il. π. Ἐκτωρ πῆπτε μάχης Σαπαύεται, Xen. Pæd. 7. οἵ τε ὑβρισαὶ ἴσπαυσι τοῦ δ' δόκησεν χὐβρίζειν ἀπεπαύοντας. Interdum sine casu ponitur. Il. φ. Α' λλ' ἴσως μὲν ἐγὼν Σαπαύσομαι. Exponitur etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. idyll. 1.

Δυσαπόπαυστος, (decomp.) cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis. Δυσαποπαύστως, ita ut vix finis imponi possit.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do, διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, τὸ, & διάπαυσις, ή, intermissio, cessatio.

Ἐπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione, Α' λλ' ἐπαύσω τὸ μὴ χθὸς Δάφναι δόκοῖς.

Ἐπαύεσαι, cesso, desino, quiesco.

Ἐπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Κατα παύω, idem quod Σαπαύω. Od. ή, Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰθέρι ναίων. Hesiod. in Theog. Αἰ-λά τε μίμφα νέικος ἐπεσμαράγοις κατέπαυσεν. Exponitur etiam, coërceo, reprimo. Il. ο, Ἠ ἔπ μιν μέμαθε κατὰ παυσήριν ἄσαρ ἰόντες. Sic Il. π, & Odyss. β. Gal. ad Glauc. l. 1. ὡς κάγὼ τάδε κατὰ παῦσαι τὸν παρόντα λόγον finem imponam. Exponitur etiam, privo. apud Xen. Pæd. 8. διὰ τὴν δεῆσιν Κύρου ἐπισχεῖν κατέπαυεν. Item neutraliter, requiesco; ut ad Hebr. c. 4. αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Κατάπαυμα, τὸ, requies, vel finis. Il. ε.

Κατάπαυσις, εως, ή, idem Act. 7. Καταπαύσιμος, ος, ὁ ᾱ, ή, requiescere faciens, requiem afferens. Greg. Naz.

Decomp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus, indesinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest: 2. Epist. Petr. c. 2. Ἀκατάπαυστος, irrequietè, indesinenter: vel, ita ut cohiberi non possit.

Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irrequietus: Eurip. in Medea. Δυσπαπαύστως, ita ut vix sedari possit seu coërceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco, aut alternis quiesco. Iliad. ε, μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο Ἀ' χαιῶν ἀλεείροντες βέλεα στονόεντα.

Μέτα παυσωλή, ής, requies, Il. τ.

Δόρπον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παφλάζω, vide in Φλάζω.

-ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ή, pruina, ros glaciatus. Aristot. de mundo, πάχνη δὲ δρόσος πεπηγυῖα, i. ros concretus. Odyss. ξ, χιὼν ἠδὲ πάχνη ἐνύπτιε πάχνη Ψυχεῖ. ✠ A' verbo πήγω seu πήγνυμι.

Παχνίες, ων Θ, ὁ, & Παχνώδης, εως, ὁ ᾱ, ή, pruinosus.

Παχνόω, ω, gelu constringo, conglacio, congelo. Plutar. de orac. Pyth. ὁ χειλὼς ἀπέτρεψε, ᾱ μεξήνσι τὸν ἰόν, ὃν ἡ συκῆνος σωόχυσα καὶ παχνώσα, ποιεῖ ἐκφανῆ διὰ πάντος. Metaphoricè apud Hesiod. in Erg. τὸ γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il. ρ, τὸ δ' ἐν ὀρεσσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνῶται.

Δρεσοπάχνη, ης, (comp.) ros semiconcretus, quasi ros pruinosus. Aristot. de mundo.

-ΠΑΧΥΣ, ύος, ὁ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (✠ Nam à πήγνυμι etiam deducitur.) Theop. hist. pl. l. 6. τὸ δὲ σίλφιον ἔχει βίζαν ὑβρὸ πολλοῦ καὶ παχείαν. Il. γ, ἕαυτο χεισὶ παχείη. Xen. in Oecon. παχέα ἰμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus, in arch. Epigr. lib. 2. Τὸν παχυὸ δ' ἔγρα-λεφ ὁ ζωγράφος. Luc. in Char. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, πίσει. ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi, hebetis & tardi. Aristoph. Γνώσῃ δ' σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus, dives locuples: Aristoph. in Vesp. Καὶ γὸ αὖθ' παχὺς ἦκει τ' θεοδώτων Τἀπὶ Θράκης.

Comparat. παχύτερος, crassior, spissior, &c. Proquo dicitur etiam πίστερον, Odyss. ϑ. Et τὸ παχύτερον, crassius, pinguiori Minervæ, rudius. Superl. παχύτατος, crassissimus. Exponitur &, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ή, crassitudo, crassities, corpulentia. Item obesitas, pinguitudo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχυλᾶς, ᾶ, ὁ, crassus.

Παχυλῶς, crassè, i. crasso modo & minimè subtilè, crassa Minerva. Aristot.

Παχύνω, crassum reddo, crassius & plenius reddo. Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio. Plato de rep. l. 2. τὸ τῶν βοῶν ἐμφυὲς σῶμα παχύνειν, ᾗ παχυῦναι αὐτὸς ᾗ θεραπεῦσαι.

Παχύομαι, crassus fio, crassesco. Polyb. τὰ μὲν πέλαι παχύομενα, τὰς δὲ ὤμας λεπτυόμενα. Item spissus reddor, ac densior. Aristot. de mundo, ὁμβρῶν γένεσις μὲν κατ' ἐυκρασίαν νέφους ἀμίκτου παχυμένου. Item obesus reddor, pinguesio.

Παχυσις, εως, ή, ipsa actio efficiendi crassum. Aristot. meteor. lib. 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Παχυστικὸς, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Σαχότης, ητος, τὸ, crassities, crassitudo. Thuc. l. 3. ἐκ τῆ πάχος ἢ πλάτος τὸ εἰκασαντες τὸ μέσον. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Dioscor. Dicitur & de crasso ingenio.

Composita.

Γαυοπαχὴς, ῆος Θ, ὁ ᾱ, ή, genua crassa habens. Et general. crassus. Hesiod. in Asp.

Δοξοπαχὴς, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Ἐμπαχύω, idem quod παχύω.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἰσοπαχὴς æquè crassus, æqualem crassitiem habens.

Κυκλοπαχὴς, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl. l. 4.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύομαι, supra modum pinguesio, seu crassesco.

Ὑποπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

ΠΑ'Ω, ῶ, vel potius πάομαι ᾶμαι, possideo. In usu est præt. pass. πέπημαι: ut apud Aristoph. in Avib. ὃς ὕφαρτο δίπυρα ἐβῆ ᾧ πέπαται. Et apud Eurip. in fine Herc. fur. Οἷς ἡ πόλις ᾧ δεῦρ' μᾶλλον φίλων Ἀγαθῶν πεπᾶσθ' βέλεται, χαλεφρᾶ. Et in Epigr. πεπάμεθα, possidemus. Exponitur etiam, paro, acquiro: ut apud Eurip. πεπᾶσθ χαμβρὸν acquirere generum. ¶ Item fallo. Significat &, vescor. Cum genit. ut πάσασθε σίτε ᾧδυνου. Il. ξ, & πάσασθε, ἰχθύων, apud Herodot. Cum accusat. ut πάσχε τὸ ἐπὶ σαυτο. Il. α. & νέκταρ γ' ἐπάσατο ᾧμβροσίων, apud Hesiod. Invenitur & πάσατος, ad producendam syllabam.

Πάομαι, τὸ, possessio. Eustath. Πᾶσις, idem. Hesych.

Παοῦς, ῆ, ὁ, affinis: propinquus quem per affinitatem nobis acquisivimus seu comparavimus, inquit Eustath. Nic. in Ther. Φίλ' Ἐρμιόνα ξυνάξ πλέων κυδίσατε πέν. Pro eodem dicitur & πάης, Iliad. γ, & Odyss. ϑ.

Παοσύνη, affinitas: Apollon.

Πᾶυ, Θ τὸ, græc. ut ποῦ οἷῶν & πόσα ἕῶν, apud Hom. Eustathius à πάομαι derivari tradit.

Composita.

Ἀ'παυστος, (poëc.) qui non gustavit, ut ἄπαυστ Ἰδυτίοι. Od. ῥ, & ζ. Et absq; genitivo, Il. τ. ὃ δ' ἀμείλιω ᾧ ἄπαυστ. Exp. etiam, jejunus.

Ἀπαυῆ, jejunè. Ἀ' παῖα, ῆ, jejunium, ut ἀπαῖα ἄγειν. Aristoph. in Nub.

Ἀπάτας Θ, idem quod ἄπας Θ. Oppian.

Βωπάμων, ονΘ, ὁ ᾱ, ή, boum possessor, pecoris dives.

Ἐστοπάμων, domus dominus. Poll. lib. 1. Doricum & Acolicam vocem esse tradit.

Παμπαῖα, ή, universa possessio: sive universorum bonorum possessio. Aeschyl. & Aristoph. in conci.

Πλημπάων, funditùs, omnino.

Πολυπάμων, multa possidens, dives. Il. ν.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ή, pedica, compes, vinculum pedum. Il. ή, ἐμοὶ δ' ἐτοῖ πόδες ἠδὲ χεῖρες χρυσείας Ἀρῆκτος, ἀλύτοις, Plutarch. in Hellen. πόδες κομίζοντες ἐπὶ τὰς αἰχμαλώτους, compedes quibus captivos ligarent: Hesych. πέδης innuit esse etiam annulos quosdam mali & gubernaculi in nave. Eodem teste πέδη est species quædam ἱστασίας, ut apud Xen. quoque de re equest. laudatur ἱστασις ἡ καλλιόλη πέδη. ✠ Etymol putat deduci à nomine ποῦς & verbo δέω, ligo: vel. παρὰ τὸ πίζειν τὰς πέδας.

Πεδέω, ῶ, pedicis vincio, compedibus astringo Il. ν, πέδησε ϑ φαίμ γύια. Interdum significat, compedio, illigo, irrito. Cum dat. ut Od. ζ, Αὐτάρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλα πεδήσαν. Item impedio, & prohibeo, cum genit. Od. β, Οἵ μιν ἀποπάτερ πεδέα καὶ δήσει κελεύθ. Pro eodem dicitur & πεδίω, in Epigr.

Πεδήτης, ου, ὁ, ligator. Epigr. ¶ Πεδήτης, ου, ὁ, compedibus adstrictus, vinctus, πέσπεδημένος Θ. Plut. de superstit.

Πέδιον, servus compedibus astrictus. Eustath.

Πέδιον, parvum vinculum. Etym. Ἀπὸ πέδου, vide in Πέδον.

Composita.

Ἀ'λυκτοπέδη, ή, quasi ἄλυκτος πέδη, pro ἄλυτος, pedica inevitabilis, vinculum insolubile. Hesiod. in Theog. & Apoll. in Arg.

Δερμοπέδη, laqueus quo aves capiuntur. Epigr.

Ἐμπεδέω, seu ἐμπεδάω, pedicis implico, compedibus vincio & constringo.

Ἰσοπέδη, pes mali: lignum rectum è carina assurgens cui alligatur malus. Od. μ.

Ἰχνοπέδη, laqueus pedum, rete, cassis. Lasc. in Epigr.

Λεμονοπέδη, canis collare quod vocatur millum, sive millus. Sic autem dicitur quòd ex eo canis jugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu juguli. Suid. Est etiam idem quod δερμοπέδη, pedica qua gula avium constringitur, quum capiuntur, in Epig.

Νεμπέδη, q.d. navium pedica: seu quod navibus pedicæ loco injicitur: funis aut caterna qua navis in littore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis teditur. Cicero tendiculas appellat in Epigr.

Ὀφεπέδη, vinculum testium. In iisdem.

Παχυπέδη, colligo, constringo, vincio. Plut. Apud Luc. συμπεδημένος τοῖς ποσὶ, pedibus revinctus.

Τερπεπέδη, dicitur id quo rotarum cursus impeditur: veluti est lignum per duas rotas trajectum: apud Athen.

-ΠΕ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. β, ἐκτεδήσατο κρατὶ πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ ϑ ποσὶν ἔχε καλὰ πέδιλα, alata talaria. Sic & στιλπνὰ πέδιλα. in Epigr. ✠ Dicitur denominatum παρὰ τὸ πεπεδῆσθαι τῶ ποδί: cui etymo convenit quod Eustath. annotat olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδιλα. Hesych. dici vult quasi πεδίλιον.

Composita.

Ἀ'πέδιλος, calceis carens, excalceatus. Aeschyl.

Ἀ'πεδίλως, idem. Callim.

Εὐπέδιλος Γεὶς, Iris pulchris induta calceis seu talaribus. Plut. in Erot.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos: ut Μοῦσ καλλιπέδιλος, Hom. hym. in Mercur.

Καλλιπέδιλα, ligneï calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, uno indutus calceo. Ὀλιγοπέδιλος, idem.

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Iunonis epith. Od. λ.

-ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solum, terra. Aristoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὦ γᾶς ὅσ ἐγὼ ἐκ οἰκείας πέδον. Aeschyl. in Prometh. χθονὸς μὴ ἐς πελαγὸν πίκταμψ πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio teste Etym. ✠ quì & πέδον dici quasi πόδον innuit, à τῶς, quum inquit, πεδὸν ἐστὶ τὸ βαδίσιμον τοῖς ποσί.

Πεδὸν, in solum, seu in terram. Luc. in Lexiph. τὸν ξὶ ἐρώνα. πεδὸν κατέβαλε. Ponitur & pro πεζῆ, i. pedestri itinere: apud Aeschyl. teste Eustath.

Πέδονδε, idem quod πεδόσ, in prima signif. Odyss. λ.

Πεδόθεν, è solo, seu è terra, & quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog. Metaphoricè apud Hom. Od. ν, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, i. ὀκ γνετῆς, inquit Eustath.

Πεδαῖος, ος, ὁ, humilis, à terra seu solo vix assurgens. Item parvus: ut πεδαιὴ ὠφὴ: apud Nicand. in Ther. apud Ionem in Agamemn. πεδαιὸς ὕπνος, quosdam exp. levis: alios, firmus, testatur, Hesych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ρ, πλῆτο ϑ πᾶν πεδίον περὶ τε ῥόον τε Σάνθου. Plut. in Theæteto, ἱππίας εἰς πεδίον φερομένη. Apud Plut. Ἀρεῖον πεδίον, Martius campus. Καταπέδιον poëtica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis cui subjacent digiti.

Πεδιὰς, ᾶδος, ἡ, campestris. Item planus. A' Xen. in Cyneg. πεδιάδες νομάδες vocantur lepores campestres. Pro eodem legitur & πεδινὰς δὲς, apud Theophr.

Πεδιαῖος, qui in locis planis & campestribus moratur.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. Eur. in Rhesso, & Philo de mundo.

Πεδιάχοος, campestris.

Πεδιόμοι, idem: ut πεδιόσμοις σμύρναις, apud Dioscor. campestri myrrha, i. in campestri solo proveniens.

Πεδίς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλίπεδον, (q.d. mari solum) solum quod aliquandiu mari cooperrum fuit, rursum autem campus esse cœpit & aratum fuit, per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. & Suid. *Secundum quosdam appellatur qui si ἀλὸς πέδον: secundum alios πεδὸς τὸ ἀλιπλοῦς ἵππους ὃν αὐτῷ ὑμιάδες.*

Ἀ'πεδος, ος, ὁ ᾱ, ή, planus: ut ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. & ἀπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio.

Ἀ'πεδόω, planum, complanum reddo: apud Hesych. & Suid.

Ἠπεδανὸς, (quasi ἀπεδανὸς) claudus, invalidus, infirmus: item sensibus captus, stolidus. Odyss. ϑ, αὐτὰρ ἐγὼν Ἠπεδανὸς ἠμὶν. Et Il. ϑ, ἠπεδανὸς ϑρεῴπων. Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῶ πεδῶ ϛῆναι.

Ἠπεδανὸς, ὦν, debilito, infirmum & viribus defectum reddo.

Ἀγπεδὴς, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀγπεδίως, ιτος Θ, ὁ, idem quod ἀρεπὴς. Vnde fœm. ἀρεπὴ ἵππος. quod Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀεπεδὴς ἵππος.

Ἀγπεδίζω, solo æquo, complano, pavio. Hesych.

Ὑπεδος, ου, τὸ, ager, fundus, solum, apud Aristot. Pol. 2. Ab Eust. exp. quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli, quasi καπήδιον, Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus Solis calori expositus & ad insolandum aptus: πεδὸν εἰλᾶ βοσκόμενον. Eustath. Pro eodem dicitur Θεσπέσιον πεδὸν articulo τὸ cum ἑλιόσσυδον per crasin coalescente. Odyss. ν, & Dioscor. lib. 1. c. 38.

Θελοπεδίνον, in loco solis calori exposito & ad insolandum apto exsicco, insolo. Hesiod. Apud Dioscor. Θελοπεδίνου δείσα σταφυλὴ, exp. uva cratibus cannisve insirata & sole torrefacta.

-ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. β, ἐκτεδήσατο κρατὶ πέδιλα. Hesiod. ἀμφὶ ϑ ποσὶν ἔχε καλὰ πέδιλα, alata talaria. Sic & στιλπνὰ πέδιλα. in Epigr. ✠ Dicitur denominatum παρὰ τὸ πεπεδῆσθαι τῶ ποδί: cui etymo convenit quod Eustath. annotat olim cum diphthongo scriptum fuisse πέδιλα. Hesych. dici vult quasi πεδίλιον.

Composita.

Ἀ'πέδιλος, calceis carens, excalceatus. Aeschyl.

Ἀ'πεδίλως, idem. Callim.

Εὐπέδιλος Γεὶς, Iris pulchris induta calceis seu talaribus. Plut. in Erot.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos: ut Μοῦσ καλλιπέδιλος, Hom. hym. in Mercur.

Καλλιπέδιλα, ligneï calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, uno indutus calceo. Ὀλιγοπέδιλος, idem.

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Iunonis epith. Od. λ.

-ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solum, terra. Aristoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὦ γᾶς ὅσ ἐγὼ ἐκ οἰκείας πέδον. Aeschyl. in Prometh. χθονὸς μὴ ἐς πελαγὸν πίκταμψ πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio teste Etym. ✠ quì & πέδον dici quasi πόδον innuit, à τῶς, quum inquit, πεδὸν ἐστὶ τὸ βαδίσιμον τοῖς ποσί.

Πεδὸν, in solum, seu in terram. Luc. in Lexiph. τὸν ξὶ ἐρώνα. πεδὸν κατέβαλε. Ponitur & pro πεζῆ, i. pedestri itinere: apud Aeschyl. teste Eustath.

Πέδονδε, idem quod πεδόσ, in prima signif. Odyss. λ.

Πεδόθεν, è solo, seu è terra, & quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog. Metaphoricè apud Hom. Od. ν, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, i. ὀκ γνετῆς, inquit Eustath.

Πεδαῖος, ος, ὁ, humilis, à terra seu solo vix assurgens. Item parvus: ut πεδαιὴ ὠφὴ: apud Nicand. in Ther. apud Ionem in Agamemn. πεδαιὸς ὕπνος, quosdam exp. levis: alios, firmus, testatur, Hesych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ρ, πλῆτο ϑ πᾶν πεδίον περὶ τε ῥόον τε Σάνθου. Plut. in Theæteto, ἱππίας εἰς πεδίον φερομένη. Apud Plut. Ἀρεῖον πεδίον, Martius campus. Καταπέδιον poëtica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis cui subjacent digiti.

Πεδιὰς, ᾶδος, ἡ, campestris. Item planus. A' Xen. in Cyneg. πεδιάδες νομάδες vocantur lepores campestres. Pro eodem legitur & πεδινὰς δὲς, apud Theophr.

Πεδιαῖος, qui in locis planis & campestribus moratur.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. Eur. in Rhesso, & Philo de mundo.

Πεδιάχοος, campestris.

Πεδιόμοι, idem: ut πεδιόσμοις σμύρναις, apud Dioscor. campestri myrrha, i. in campestri solo proveniens.

Πεδίς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλίπεδον, (q.d. mari solum) solum quod aliquandiu mari cooperrum fuit, rursum autem campus esse cœpit & aratum fuit, per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. & Suid. *Secundum quosdam appellatur qui si ἀλὸς πέδον: secundum alios πεδὸς τὸ ἀλιπλοῦς ἵππους ὃν αὐτῷ ὑμιάδες.*

Ἀ'πεδος, ος, ὁ ᾱ, ή, planus: ut ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. & ἀπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio.

Ἀ'πεδόω, planum, complanum reddo: apud Hesych. & Suid.

Ἠπεδανὸς, (quasi ἀπεδανὸς) claudus, invalidus, infirmus: item sensibus captus, stolidus. Odyss. ϑ, αὐτὰρ ἐγὼν Ἠπεδανὸς ἠμὶν. Et Il. ϑ, ἠπεδανὸς ϑρεῴπων. Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῶ πεδῶ ϛῆναι.

Ἠπεδανὸς, ὦν, debilito, infirmum & viribus defectum reddo.

Ἀγπεδὴς, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀγπεδίως, ιτος Θ, ὁ, idem quod ἀρεπὴς. Vnde fœm. ἀρεπὴ ἵππος. quod Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀεπεδὴς ἵππος.

Ἀγπεδίζω, solo æquo, complano, pavio. Hesych.

Ὑπεδος, ου, τὸ, ager, fundus, solum, apud Aristot. Pol. 2. Ab Eust. exp. quod soli adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli, quasi καπήδιον, Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus Solis calori expositus & ad insolandum aptus: πεδὸν εἰλᾶ βοσκόμενον. Eustath. Pro eodem dicitur Θεσπέσιον πεδὸν articulo τὸ cum ἑλιόσσυδον per crasin coalescente. Odyss. ν, & Dioscor. lib. 1. c. 38.

Θελοπεδίνον, in loco solis calori exposito & ad insolandum apto exsicco, insolo. Hesiod. Apud Dioscor. Θελοπεδίνου δείσα σταφυλὴ, exp. uva cratibus cannisve insirata & sole torrefacta.

Περιπεδίνον, (decomp.) antè insolo. Dioscor. l. 5. c. 26.

Ἐμπεδίον, (q.d. ἐν πεδῶ ὤν, in solo stans seu fixus) stabilis, firmus. ut Il. μετέχ Θ ἔμπεδον, & alibi ἐμπεδον κόρ Θ ἐμπεδον, item νῆς ἐμπεδ Θ. Ἐμπεδον & ἐμπεδὲς, sæpè ponitur adverbialiter pro ἐμπέδως. ut Il. ε, ρ, & apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, stabiliter. Polyb. item certò, in Axiocho. Scribitur etiam ἐμπεδῶς, quasi ab ἐμπεδὲς.

Ἐμπεδῶν, ῶ, stabilio, firmo. Sæpe significat, firmiter & constanter servo, seu observo: ut apud Xen. Pæd. 4. λόγον ἐμπεδῶσαι ἀλέγυσον. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν. Sic Gregor. πῶς ἀεὶ δυθρόπως ὁμολογίας ἐμπεδεῖ Sabr. Hesych. *Composita ex ἐν & ἵστημι.*

Decomp. Ἀ'ξεμπεδον, constanter observo & sancio. Xen.

Ἐξεμπεδόω, constanter observo & sancio. Xen.

Περισυμπεδόω, insuper confirmo.

Ἔπεδ Θ, qui est in superficie soli, & ex eo non eminet: planus, Plato. Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Aristot. metaph. l. 3.

Ζάπεδον, Hesych. exp. magnum solum. Alii exp. magnum solum seu pavimentum habens.

Ἡπεδανὸς, vide suprà in ἄπεδ Θ.

Ἰσόπεδ Θ, planus. Τὸ ἰσοπέδον, planities, æquus campus. Iliad. ν, & apud Xen. Pæd. 3. & Hellen. lib. 7. Dicitur & aliquid alicui esse ἰσόπεδον, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum: ut apud Plut. in Num. τύπ Θ τῶ λοιπῶ χώρων ἰσόπεδ Θ. Sic & apud Phil. de mundo.

Κυνόπαται, τὰ, Hesych. sunt κυνόδακα, θηρία, feræ, bestiæ. Schol. Callim. & Nicand. sic appellari quasi κυνόπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῶ πεδῶ κυνεῖσθ. Vtitur Callim. hymn. in Iovem. & Nic. in Ther.

Κεφαλοπέδη, asperum solum habens. Hom. hymno 1. in Apoll.

Κρήπεδον, τὸ fimbria, limbus; instita, (*sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον*: in terram enim hæ extremę vestimentorum oræ dependent) Athen. lib. 4. πορφυρίδι ἠμφιεσμένον ἔχοντα χρυσᾶ κρήπεδα. Tribuitur & retibus, teste Poll. in Epigram. dicitur & κρήπεδον αἰγιαλᾶ, crepido seu margo litoris. Montium etiam πρῴπόδες seu ὑπώρειαι κρήπεδα vocantur: apud Xen. Hellen. 4. A' quibus montium radicibus. Areth. acut. morb. l. 1. κρήπεδον vocasse traditur uvæ seu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam desinentis.

Κρηπιδοπέδον ὕδως, firmum solum & durum: seu lapidibus stratum. Odyss. ψ.

Οἰκόπεδον, area domus: solum supra quod domus diruta stetit aliquando. Dioscor. lib. 3. c. 119. Aeschin. in Tim. Apud Aristot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδ Θ, ὁ ᾱ, ή, vinifer, campum habens vini feracem. Odyss. α.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. ι. Οἰνοπέδη, ή, idem. Epig. l. 2.

Ὀφθαλμοπέδη, τὸ, colliculus, tumulus. Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus ubi imperator suo exercitui sedem ac tentoria figit: castra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Aeschin. in Ctesiph. Interdum στρατόπεδον dicuntur castra cum ipsis militibus: ut apud Xen. Hellen. 1. διέβαινε ἐν τῶ ἄσυ τὸ στρατόπεδον. Sæpius exp. exercitus, milites: ut apud Isocr. in Panath. στρατόπεδον ϑ συσήσας, ἐπὶ τὸς βαρβάρους ἦγε. Sic & apud Thuc. lib. 4. & 7. & alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principis: can. 7. concil. Sardic.

Σταυροπεδόω, castra figo, castra metor seu colloco. Plut. in Coriol. περίβολόν τε στρατοπεδεύων ᾧ ἀπεχθῶν Θ τῆς πόλεως. Philo de vita Mo. lib. 1. ὁπᾷ χρὴ φυλάξ ἐς ἑαυτοπεδεύσιμος Ἐρέβινθος.

Στρατοπεδεύσιμος, idem Thuc. l. 1. ἐς ἑαυτοπεδεύσιμον ἐπὶ Ἀκτήν. Sic & lib. 3. & apud Xen. anab. 2.

Σταυροπεδεύσις, ή, ipsa actio castra metandi Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ή, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον. Iosue. c. 4. & apud Phil. de vita. M. l. 1.

Decomp. Ἀ'ναστρατοπεδέω, castra moveo: seu castris motis revertor. Maccab. l. 2. c. 3. ἀναστρατοπέδευσε ᾧδὸς τὴν ἑῴαν.

Ἀναστρατοπεδεία, ή, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, ex adverso castra metor, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, & ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω, Xenoph. anab. 7.

Ἐξωστρατοπεδεύω, & ἐξωστρατοπεδεύομαι, castra loco extra. Thuc.

Ἐγστρατοπεδεύω, castra pono seu metor in.

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moveo adversus, vel exercitu infesto, invado. Xen. Hellen. 4.

Καταστρατοπεδεύω, idem Maccab. lib. 2. c. 4. Exponitur & castra metor, in castris dego: apud Plut. in Pericle. Item milites castra metari jubeo & in castra conrabo. Xen. Pæd. 7.

Μεταστρατοπεδεύω & μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra transfero. Plut. in apophth. Lacon.

Παρασπρατοπεδεύω, castra metor apud. Exponitur &, ex adverso castra loco. Polyb. l. 2. Παρασπρατοπεδεύομαι, idem Chion. in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo: circumsideo, obsideo. Plut. in Fab.

Δόρπον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-ΠΕ'ΖΑ, ης, ή, malleolus pedis: seu (secundum quosdam) planta pedis, aut ima planta. Pollux pars quæ tibiæ subjacet, vocatur

tur σφυρὸν & πέλα. Zenodotus in libro ἐθνικῶν λέξεων, Arcades & Dores πέλαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. ✠ Quidam derivant à πέδον, mutatione literæ δ in ζ. Etymologus verò παρὰ τὸν ἐν τῷ πέδῳ ἕζεσθαι. ¶ Πέζας item πέζης, (in vestimento) fimbria, limbus. Apoll. Arg. 4. Α' κρίνω ὑ-λόεν πέζαν δεπέζωσε χιτῶνι. Generaliter etiam sumitur pro extremitate: unde exp. margo, crepido: item ripa. Apud Dionys. de situ orb. Καὶ Χίῳ ἠλιβάτοιο Πελιναῖα τοῦ πέζαν, exp. sub radicib. Pelenæi montis, & q.d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Nonn. Οὐ εἰσὶν ἐπὶ πέζαν ἀλωλυμένῳ νόνυς ἠῶ.

Πεζός, ἡ, ὁ, pedes: qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰὼν. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam τῦ ἱππέως, i. equitis: unde πεζὸς στρατὸς, seu πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δυνάμεις, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. & alios. Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia autem vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium & aquatilium, apud Aristot. de mundo. Item humilis & quasi humi repens: ut πεζὴ φιλοσοφία ἢ κόσμος μέτρια, apud Naz. ¶ Πεζὸς λόγος metaphoricè vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta: tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëtica comparetur: tum quòd humili ac propemodum plebeo sermone sit scripta. Bust. Dicitur & πεζὴ ποιητική, in qua non apparet magnificentia illa sermonis qua poëtæ utuntur: apud Luc. de conscrib. histor.

Πεζῇ, (adverb.) pedestri seu terrestri itinere: aut simpl. terra: Xen. Interdum exp. terrestri prælio: ut apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ δὲ ναυμαχοῦντες ἥσσαν πρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι.

Πεζικὸς, pedestri oratione, soluta.

Πεζίτης, ου, ὁ, pedes. Suid.

Πεζικὸς, ὴ, ὸν, pedestris, idem cum πεζὸς: unde πεζικὴ δυνάμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xen. & Aeschin. Pro quo dicitur & τὸ πεζικὸν apud eundem Xen.

Πεζεύω, pedibus iter facio, pedes sum: gradior: Act. c. 20. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita M. lib. 3. τῷ ἤδη ἐκινδύνως πεζεύοντος δὲ διὰ δουλοσύνης. Apud Aristot. περὶ ζῴων exp. à terra victum quærit.

Πεζεύομαι, terrestri itinere vehor: Demet. Phaler. l. 4.

Πεζευτὴς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest.

Πεζέτης, seu Πεζάιτης, vide in comp. ex Ε' πὶ & Ε' τεῖ. ¶ *Composita*: *ex πέλα, pes.* (ῥέω.

Α'γχιβάτης, ἀγχιβάτης, Thetis dicitur, apud Hom. Il. α item quæ Venus apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argenteicoloris: & *per consequens*, candidas, formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ε'μβάτης, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis exrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Τριάκοροι νῆες, dictæ fuerunt naves à Lycophr. ob remorum multitudinem comparatam cum pedum copia quam habent vermes ἑλοῦ dicti.

Κρωπέζια, τά, (ut est apud Poll. & Hesych. & κρωπέζαι, (ut scribit Pausan.) ligneæ calceamenta Bœotia. Exponitur etiam, soleæ lignæ, item Gallicæ: & dictum putatur κρωπέζια quasi κρωπόζια.

Κρωπεζιώδεις, οἱ, qui sunt indurati pedibus. Hesych.

Κυανόπεζα, cæruleos pedes habens: ut κυανόπεζα τράπεζα, Il. λαμπρὸν δὲ νιφόεντα καὶ κυανόπεζα τράπεζα, ubi nigricantibus aut cæruleis est pedibus, vel cujus ambitus exterior cærulei, aut nigricantis est coloris.

Νηλίπεζα, discalceati nudis incedentes pedibus. Hesych.

Πεεπεζία, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua. Etymol. Πεεπεζία ἡ, exp. πανίνοσος. Hesych.

Τρίπεζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Pertinentia ad πέζα, fimbria.*

A'γχιπέζα, dicitur Thetis ab Homer. ἡ ἥστινον λαμβάνῃ περὶ τὰς ὠὰς τῷ ἱματίῳ ἔχουσι, inquit Eustath.

A'ρπέζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ ἄκρον τῦ ὄρους, radix montis, quasi ὀρόπεζα. Exponitur etiam, macria, seu septum: *sed humilius & depressius*. Apud Herodot. ἄρπεζον, exp. murus ex silicibus & lapillulis, sine cœmento & luto constructus.

Πεείπεζος, exp. παχυσαρκώδεις, limbo circúdatus, fimbriatus. Poll

---

ΠΕΙ'ΘΩ, F. σω, P. κω, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam, Od. ξ. Οἷον σ' ἠδ' ὁμόσαι ὧρ ἐπήρατον ἠδὲ τελέσαι. Il. κ. σοὶ δ' ἐγὼ φρένας ἄφρονι πεῖσα. Aristoph. in Plut. ἢ δὲ πείσεις, ἢ δ' ἐμὲ πείσεις. Plut. de iracund. cohib. ἀπολοίμην εἰ μή σε πείσαιμι. Xen. Pæd. 5. μῖσος λόγοις ἄλλως πειθομένῃ ἀπ' Thuc. lib. 2. τὰς ἐς μεσῶ ἔτεσιν. Item suadeo, persuadere conor, doceo. Hocr. πειθόμενον ἅπασι μᾶλλον. Act. c. 19. πείθων τὰς βασιλείας τῦ θεῦ, docens ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accusat. person. in ep ad Galat. c. 1. ἆρα γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν θεόν: utrum homines an Deum suadeo.

Πείθομαι, persuadeor, oratione flector. Il. υ. Νέστορ ὦ ἆ πόθεν ἦλθ' ὑπὸ τοῖχον ἑταῖρος ἐμεῖο. Aristop. in Vesp. δοῦ' ὦν ἐπείθετο. Sic & apud Xen. & Plut. Item adducor ut credam, credo. Plato de repub. lib. 2. ἡμεῖς δὲ ἀλλ' ὦ πόθεμαι. Dem. pro cor. ὅτῳ ἐπιτρέψαιμι μᾶλλον ἢ ἐμαυτὸν κινδυνεύοντα τῇ πόλει. ¶ Item pareo, obtempero. Il. α. καὶ οἱ πείθοντ' Α'χαιοί. Plat. in Apol. ἐκόμενος τῷ θεῷ μᾶλλον τῷ ἐμοὶ πείθεσθαι, τε in omnibus meo consilio parere. ¶ Præt. med. πέποιθα, fretus sum, confido, spero Iliad. ρ. Κάρτεί τε σθένεί τε πεποίθατες. Et in pluſquamperf. Il. ξ. Τῶν ἐπ' ἐμοὶ πεπίθοιτο ὦ ἐπιπροθέειν: per synecd. num. ἐπεπιθήκειν. Item credo, fidem habeo. Hesiod in Erg. Οὐ γάρ πω πεποίθασι, πέποιθ' ὄγε φιλότητι.

Πεπίθησις, εως, ἡ, persuasio cum animi confisione, confidentia: ep. ad Ephes. c. 3.

Πεποίθησις, confidenter, cum fiducia. Hermog.

Πεῖσμα, τὸ fiducia aggrediendi aliquid. Philostr. ¶ Item funis nauticus quo navis religatur, & retinetur, ut velut pareat gubernatori. Od. ι. κ. χ. & alibi apud Hom. Et generaliter, quivis funis. Sic. Iliad. λ. & apud Thuc. lib. 5. Pro eodem scribitur & πείσμη, apud Lascar. in Epigr.

Πειστὴς, ῆ, ὁ, persuasor. A' Suid. exp. ὁ ὑπήκοος. Πειστὸς, persuasorius, vim persuadendi habens: ut πειστικοὶ λόγοι apud Eur.

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος. Plato in Gorg. Donys. Halic. Exponitur etiam, obediens.

Πειθὼ, οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis. Exponitur & simpl. persuasio. Aristoph. in Nub. Plato de leg. Plut. Xen & c. Est & nomen illius deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses: & à Latinis etiam suadela, item flexanima nuncupatur. Item obedientia, obsequela. Xen. Pæd. 3. Herodian. l. 8.

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ, ὸν, moriger, obsequens, obediens. Epig. l. 5. & apud Nonn. exponitur &, fidelis, apud eundem. Nonn.

Πειθήνιος, α, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herodian. l. 2: Vide & in comp. ab Η'νία.

Πειθανὸς vel πιθανὸς, persuasorius, persuadendi vim habens. Exponitur etiam, probabilis, verisimilis. Aristot. rhet. 2. Xen. Pæd. 6. Luc. de calumn. Item gratus atque acceptus, elegans. Anstid. Item qui facilè paret seu lubenter, moriger. Xen. Pæd. 2.

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad persuadendum.

Πιθανότης, ητος, ὁ, probabilitas, verisimilitudo. Plat.

Πιθάω, ῶ, unde particip. πιθήσας, fretus, confisus. Hesiod. in Egr. ἀλλὰ σέθηκε πιθήσας. Item obsequutus. Iliad. ι. ἐρεὰ δὲ λιλαίετο πιθήσαι.

Πίστις, εως, ἡ, fides. Theogn. Πίστει χείματ' ὄλεσα· πίστι δ' ἐσάωσα. Dicitur πίστις qua quis credit rem aliquam: & πίστις rei alicujus quæ creditur. Herodian. l. 2. Plut. de prudent. anim. & in symp. sep. sap. Dicitur & πίστιν ἐπιτιθέναι, fidem dare, jurare: apud Demosth. Et πίστεις ποιήσασθαι, fiduciam promissorum firmare: apud Xen. Item cui potestas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. ¶ Πίστις significat etiam rei compertæ explicatæque fiduciam: quam Quintil. persuasionem vocat. Sic in sacris pertinsio certa quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item quo d fidem facit. probatio, argumentum Plut. de def. orac. μυηθμίαν ἐπιδείξειν τῷ λόγῳ μηδὲ πίστιν ἐπιφέροντας, vide Fab. l. 5. c. 10. ¶ Item fiducia, θαῤῥῶ. Thuc. l. 1. ¶ Item auctoritas. Dinarch. in Philocl. Aesch. πρὸς τοσαύτας πίστεις.

Πιστικὸς, ὸν, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere potest, ut πιστικοὶ λόγοι, apud Aristot. rhet. 1. ¶ Item potabilis, quam significat. vide in Πίνω.

Πίστωρ, ορος, ὁ, fidius. Iovis cognomentum: apud Dionys. Halic. l. 9. & l. 4.

Πιστεύω, fidem habeo, credo. Plut. in polit. præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μὲν ὦ πιστευθὲν ἀλόγιστον ἐστ. Aristot. rhet. 2. ὥστε πᾶσι πιστεύσουσιν ὅτι πᾶσιν ἀπιστοῦσι. Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειν λόγοις. ¶ Cum infinitivo junctum exp. etiam spero, puto, censeo. Plato de leg. πιστεύω ἀπορρεῖσθαι. Thuc. l. 2. πιστεύων τε ὑφῶς μᾶλλον ἂν σωθῆναι ἢ τῷ μὴ ἐπιχείρειν, veniens se optimè sentire. ¶ Item fido, fidem judico. Xen. Hell. 6. πάντ' ἂν μᾶλλον πιστεύσαιτε ἢ λακεδαιμονίους. Thuc. lib. 3. τῶν πολεμίων τὸ πλέον, πιστεύσειν μὲν ἐπιπολάζειν δὲ. ¶ Item fido, nitor, fiduciam & spem colloco. Thuc. l. 2. πιστεύοντες τῇ παρασκευῇ καὶ τῇ ἀπορίᾳ. Demosth. Philip. 2. οἱ διάφοροι τῷ πανταχοῦ πιστεύοντι αὐτῷ. Sic & sæpè in sacris literis dicitur πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν & τὸν, vel τῷ Χριστῷ, in Deum & Christum fiduciam suam reponere, &c. ¶ Item credo, concredo, committo. Plut. de curios. ἐπίστευε καὶ ξένοις πιστεύοντι καὶ ἐπιδολὰς, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πεπιστευμένοις. Hoc. ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων μάλιστα πιστεύειν.

Πιστευτὸς, fides mihi habetur, credor, Plut. in sympos. πολλάκις πιστεύονται ψευδῆ. Sic & apud Aristot. Hocr. &c. Item magnæ autoritatis & existimationis sum. Dem. πιστεύεται μᾶλλον παρ' ἡμῖν. Sic & apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item creditur seu concreditur mihi. Exp. etiam, præfectus sum. Herodian. l. 7. ὑφ' ᾧ τῶν ἡγεμονίαι πιστεύτο. Luc. πιστεύομαι τῶν στρατιᾶν, præsum exercitui.

Πιστευτικὸς, ὁ, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. 1.

Πιστὸς, ὴ, ὸν, fide dignus, credibilis. Aristot. Hocr. Plut. Τὸ πιστὸν, ου, ἡ, fides. Theogn. Πίστει χείμαι' ὄλεσα· πίστι δ' ἐσάωσα. Exponitur etiam, fidei pignus: ut apud Xen. Pæd. 4. ἔχομεν πίστιν τὰ μὲν ἐκ τῶν πολεμίων ψυχάς. & Plut. in Alex. ἦτιον τὰ παρὰ τὸν Αλέξανδρον. ¶ Item πιστὸς, certus, exploratus: ut apud Aesch. παρὰ πιστὸν ἀγγέλεμα. Hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certò habere vel certò sperare: apud Thuc. lib. 1. ¶ Item activè, fretus; apud Plat. under πιστὸν, in sacris literis, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam fibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis: ut πιστὸς ἑταῖρος, Il. ρ. & φίλαι πιστότατοι, apud Hocr. in Paneg. Interdum absolutè ponitur, pro πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐνεδρεύσας τῷ Φαλήρῳ πιστὸν τινα πορευομένῳ ἐφ' ὕδωρ. Sic & apud Thuc. & Xen. Τὸ πιστὸν, fides, fidelitas. Thuc. l. 1. Apud Hom. Il. χ. ἄρκια πιστὰ, exp. juramenta quibus fidere quis possit; vel certa, stabilia.

Πίστις, fidè, fido animo: fideliter. Dem. Thuc. Plut.

Πιστὸς, οῦ, ἡ, fidelitas, fides. Plat. de leg.

Πιστὸω, idem exigo. Thuc. lib. 4. πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις. Πιστόομαι, fidem do, fidem facio, unde πιστωθῶμαι ἔφην, jurejurando promittere: Od. ο. Herodian. ἱκανώτατος δ' ἦν πάντων ἀνθρώπων ἀφορμὰς δοῦναί τε ἢ πίστασθαι ἄνυσιν, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam benevolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3. πίστ ἂν τάδε πιστώσαιτο: exp. quis hæc probárit & confirmare possit? E'πιστῶσθαι, passivè etiam expon. fides ei facta est; apud Nax. Et πιστωθείς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat: Luc. & Greg. Apud Nonn. φωνῇ πιστώσατο, exp. certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωμα, τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1.

Πίστωσις, ἡ, confirmatio & probatio qua rei fides fit. Hermog.

Πιστώτης, ὁ, cui fides est facienda, confirmandus. Luc. de hist. scrib.

Πῇ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: *ac primum ex πείθω cum præpositione:*

A'ναπείθομαι, persuadeor, induco in animum, impello. Aristoph. in Pluto Ζητεῖς τὸν ἀναπεῖσαι ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀβέλτερα τὸν δῆμον ἀναπεῖσαι.

A'ναπιθόμαι, persuadeor, adducor ut credam, impellor ad faciendum. Xen. Pæd. lib. 1.

A'νάπεισμα, τὸ, idem cum πεῖσμα, i. funis quo aliquid religatur, & præsertim navis in littore. Poll.

A'ναπειστήριος, ὁ ἡ, ὸν, persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub.

A'νάπειστος, exp. palàm factus.

Decomp. Δυσαπείστως, qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. Plat. in Parmen.

Συμπαραπείθω, simul suadeo vel hortor.

A'ντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo.

A'ντιπειστὸς, ὁ, ὸν, vim habens contrarium persuadendi.

E'κπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene. Μαρτύρων δὲ Μενέλεως μόλις ἔφθη Μαστῆρας ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ, effecit ut ingredererur navem.

E'μπείθω, idem quod ἐνπείθω.

E'μπιθόμαι, persuadeor & adducor ad aliquid faciendum. Item credo. Iliad. ρ. Τὼ πωϊτέτε ἐμοὶ λυκίων ἐπιπειστεται ἀνδρῶν. ¶ Item obedio, pareo, morem gero. Il. σ'. ἐμοῦ σ' ἐπιπειθεο μύθῳ. Et ibidem. Οὔτε τι θεοῖς ἐπιπειθηται.

E'πιπειθὴς, ὁ, ἡ, ὲς, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. ethic. 1. c. 7.

Καταπείθω, persuadeo, & adduco.

Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Καταπειθὴς, obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem, animum alicujus in diversam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπεῖσαι ἡμᾶς ἐξῆτε. Plut. in Pericle νικᾷ γὰρ μεταπείθειν τὰς ὀργάς.

Μεταπείθομαι, in diversam persuasionem, seu sententiam traducor. Xen. Hell. 7. ἀλλ' οὐδὲν τούτων οἱ Α'θηναῖοι μετεπείθοντο.

Μετάπειστος, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam & persuasionem adductus. Μεταπειστὸς, qui potest à sententia dimoveri.

Decomp. A'μετάπειστος, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristot. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, quidam exp. inexorabilis vel indeprecabilis. Τὸ ἀμετάπειστον, nulla persuasione flexibile. Item substantivè, nulla persuasione a semel concepta sententia dimoveri posse. A'μεταπείστως, ita ut à sententia non dimovearis. Plutarch. in Color.

Δυσμετάπειστος, qui de sententia dimoveri egrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto & permoveo. Iliad. γ. Σ' ἐέναι παρέπειθεν ἀδελφεὸν φρένας ἧρως. Exponitur etiam, falsum persuadeo, falsa persuasione decipio: ut Od. ξ. Σ' ἐς μ' ἄγε παρπιθὼν ἠὲ φρεσί.

Συμπείθω, unà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xenoph. τοὺς δὲ συμπεισθέντας τοῦ δ' ἕνεκα ἐβούλοντο.

Συμπείθομαι, persuadeor, persuasione flector & permoveor. Plut. in Themist. δῆμῳ συμπεισθεὶς ὥσθ' ὑπὸ τῶν κήτους ἀρθῆναι. Exponitur etiam, consentio, idem sentio. Apud eundem in Pyrrh.

Composita sine præpositione: ac primum in

πείθω *desinentia.*

A'πειθὴς, ὁ, ὸν, ἡ, immoriger, inobediens, contumax: ut ὕπνῳ δ' ἀπειθὴς, Xen. Item incredulus, qui diffidit. Exponitur etiam, ἄπιστος: apud Soph.

A'πείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam, incredulitas vel diffidentia, Eph. 5.

A'πείθω, non obtempero, morem non gero, imperitum dedoceo. Xen. Pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι & epist. 9. τῷ πατρὶ μὴ ἀπειθεῖν. Item diffido, fidem non habeo: in sacris literis. Scribitur & ἀπιθῶ. Iliad. ω. & Od. τ.

Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum: q. d. gravis ad parendum, i. minimè agilis. Nonn.

Δυσπειθὴς, qui difficilè paret seu obsequitur. Xen. Exponitur etiam, refractarius, item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπειθὼς, ut δυσπειθῆ ἔχειν, difficilè seu ægrè obsequi.

Δυσπείθεια, ἡ, ut μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπειθὴς, qui facilè paret seu obsequitur. Xen. Pæd. 2. Plat. de leg. M. taph. apud Galen. ἴδιά ἐς ἅπαν εὐπειθής, exp. materia ad quidvis sequax.

Εὐπειθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπείθεια, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπείθω, ῶ, facilè parco, seu obedio, obtempero.

Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn.

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exponitur etiam, recens persuasus. Nonn.

Ταχυπειθὴς, qui citò paret. Item cui cito persuaderur aliquid, credulus. Theocr. idyll. 2. & 7.

Composita ex πιθανὸς.

A'πιθανῶ, persuadendi vim non habens, non probabilis. Apud Plut. ἀπιθανῶ ὄφελον τῷ σκήπτρῳ, exp. ad alliciendum oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim. ἐκ ἀπιθανῶ ἂν ὦδε ὕπω ψυχὸν τὸν ἐγὼ Δία, exp. non absurdè se gerens.

A'πίθανος, dictu absurda, non probabiliter dicta.

A'πιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur & absurdè insciтè, illepidè.

Composita in μῖσος desinentia, itidem sine præpositione.

A'πεισος, ὁ ἡ, ὸν, nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax. Τὸ ἀπεισον, pertinacia.

A'πειθέω, idem esse dicitur quod ἀπειθῶ.

Δύσπειστος, qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Arist. eth. l. 7. c. 9.

Δυσπείστως, ut δυσπείστως ἔχω, vix possum persuaderi. Isoc. in Pan.

Εὔπειστος, qui facilè persuaderi potest, &c. Aristot. ethic. lib. 7. c. 9 Exponitur etiam, moriger.

Εὐπείστως, ut εὐπειστῶς ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c.

Νεόπειστος, recèns persuasus.

Composita ex πίστις, πιστὸς, & cæteris quæ abjecerunt.

A'ναπιστεύω, confido, spero.

A'ξιόπιστος, ὁ, ἡ, fide dignus, dignus cui credatur. Plut. in apoph. Τὸ ἄπιστον ὃν ἐν ἐξέτασιν νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν ἀφανεῖ, accipiunt etiam pro ἱκανὸς & ἀρκῶν, idoneus, sufficiens. Idem ἢ παῖδα ἢ ἄνδρα τοσοῦτον ταυτηλὶ ἀξιόπιστον.

A'ξιοπίστως, cum fide sufficiente. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis sponsoribus cavere.

A'ξιοπιστία, ας, ἡ, fides sufficientia, fides idonea. Nazian.

Decomp. Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum judico: aut, dico adversus aliquem quæ fide indigna sint: cum genit. pers. apud Suid.

A'πιστος, incredulus, qui fidem non adhiber. Plato in apol. ἄπιστος εἶ, ἢ ταῦτα σεαυτῷ. Exp. etiam qui diffidit. Οὐ ξυμβὰς δέ τι σὺν ἄπιστος. Item passivè, incredibilis, fidem superans. Aeschin. Et Eurip. in Hec. ¶ Item infidus, cujus suspecta est fides; cui fidendum non est. Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa ἔκαινόδουν ἢ ἄπιστον πλάσμον, expon. bellum quod contra fœdera datumq; fidem infertur.

A'πίστως, (in activa significatione) incredulè, diffidenter, cum diffidentia, ut ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiva significatione, incredibiliter, contra quàm credi possit: apud Demosth. Exponitur etiam, infidè, vel perfidè.

A'πιστία, ἡ, incredulitas, diffidentia: apud Hesiod. & Theogn. ¶ Item incredibilitas. Hocr. Item perfidia. Plat. epist. 7.

A'πιστοῦμαι, idem quod, ἀπιστῶ. Eurip.

A'πιστῶ, ῶς, ἡ, ὁ, non credo, diffido. Item suspectum habeo. Interdum cum dativo. Hocr. in Euag. ἀπιστῶν τοῖς πεφαγμένοις. Interdum cum infinitivo, ut apud Sophoc. Οὐ δή σ' ἐάσω ἢ δῆτ' οἰμῶξαι γυίοις, Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lysiam. ἐκείνοις μὲν τότ' ἠπίστουν ἐαυτοῖς δὲ πιστεύουσι ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophoc.

A'πιστοῦμαι, non creditur mihi, non fiditur mihi. Xen. Pæd. 7. ἀλλ' ἢ αὐθρωπος καλοῦ κἀγαθοῦ γνώσει ἀπιστοῦσθαι, ὁ φιλῶν τὰς ἀπιστοῦντας. Dicitur & cum ἐκ: ut ἀπιστεῖσθαι ἐκ μικροῦ parvis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστεῖσθαι δεσμοῦ, exp. suspectus servus.

A'πιστος, idem quod ἀπίστως: ut τοῖς ἀδυνάτοις ἄπιστον ἔχειν, fidem non habere vel diffidere: apud Eurip.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido: vel, diffido: vel fidem non habeo. Demoſt. νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τότε διαπιστεῖν.

Α'πιστέω, fido, confido, fidem habeo: apud Suid.

Διαπιστέω, credo, concredo, ſeu fidei alicujus committo. Aeſch.

Διαπιστέομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item creditur mihi. i. fides mihi habetur Demoſth. Philip. 4.

Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis, cui fidem vix adhibeas.

Ε'μπιστος, cui fides ineſt.

Ε'μπιστεύω, fido, fiduciam & ſpem meam colloco in. Paralip. lib. 2. c. 8. ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ θεῷ ὑμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Probl. πιστὰς τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνέπνευσε κρατικῶς ἐν τοῖς τερείοις, collocauit in locis ſolidis.

Ε'μπιστεύομαι, creditur ſeu concreditur mihi, fidei meæ committitur. Maccab. lib. 2. cap. 10. ἐμπιστευθεὶς τῷ Κύφωνι, cujus fidei Cyprus permiſſa erat. Galen. ἕτερος ἐνεπιστεύοντο τῷ Θεραπείᾳ, aliis concredebatur & demandabatur curatio.

Ε'μπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio inſuper accedens. Dicitur eſſe quaſi geminatum cauſæ firmamentum, vel altera confirmatio; & eſſe pars orationis apud Rhetores.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Ariſtot. rhet. l. 2. Exponitur etiam fidelis. Item paſſ. credibilis, qui facilè creditur.

Καταπιστεύω concredo, fidei alicujus committo.

Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, exp. muſis eruditus. Καταπιστεύομαί τι ἔξωμοσίᾳ, jurejurando obſtringor. in Pand.

Καπιστόω ῶ, idem cum πιστόω.

Καταπιστόομαι, idem cum πιστόομαι, fidem rei facio, confirmo.

Ο'λιγόπιστος, exigua & pauxilla fide præditus, parum fidens ſeu credens. Matth. 8. Interdum exp. incredulus. Exponitur etiam paſſ. cui parum fidendum eſt.

Πολύπιστος, multum fidens ſeu credens; opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

ΠΕΙ'ΚΩ, & πέκω, F. ξω, pecto, vel carmino, carpo Odyſſ. σ. ἢ ἑλα πείκετε χερσίν. ¶ Item tondeo, κείρω. Heſiod. in Erg. Η'μὲν ὅτις πέκτειν ἠδ' ἐυφρονα κερκίδ' ἀμᾶσθαι. Theocr. idyll. 5. Α'λλ' ἐγὼ εἰς χλόανον μακρὸν πέκον ὑακίνθῳ πῆξα. Ταὶ δ' ἰὸν τὰν πάλλαν, Κεφισίδα δωρήσομαι αὐτός.

Πείκομαι, & πέκομαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πέκω ſeu πέκω. Il. ξ. ¶ Item tondeor, vt πεκτόμενον δ' ἔρμα. Et apud Ariſtoph. in Nub. Α'σωτι Σιμωνίδης μάλ', τὸν κειδὼ ὡς ἐπέπεξες, εως, ἡ, tonſura. Heſych. (χθη.

Πεκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui tondet ſeu vellit. Suid.

Πεκτὸς, ὴ, ὸν, pexus ſeu pectitus, comprus: in Epigr. Item tonſus.

Πεκτόω, ῶ, ῆσω, idem cum πέκω. Ariſtoph. in Avib. Η'νίκ' ἂν πεκτεῖν ὦρα σοφοῖς τὰ τῶν πόνων ἡνιόχων.

Πεκτέομαι, ῆμαι, pector, carminor, vellor, tondeor. Idem & ποιῶ τὰς δημότας βωστῆρ σ' ἐφαπεκτέμβιον.

Πενὸς, lana carpta ſeu carminata: vel carminanda. Heſych.

Πέκος & πέσκος, εος, τὸ, pellis tondenda ſeu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis ὑσυς eſt quo integitur, ut pecus vellere.

Πόκος, ὁ, vellus Il. μ. Theocr. idyll. 5. Theophr. in prognoſt. ὅταν τεφέαι πόκοις ἐελσὰν ὄμματ' ἐίσαν ὃ δὲ σημαίνει.

Πόξ, idem, unde proverb. εἰς ὄνος πόκος: apud Ariſtoph. in Ran.

Πόκιδιον, τὸ, parvum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω, F. άσω, vello, tondeo. Suid. Item como, pecto.

Πόκη, ἡ, coma pexa, crines compti. Ariſtoph.

Ποκίζω, f, ίσω, idem: unde aor. 1. med. apud Theocr. idyl. 5. Τίς τρίχας αὖτ' ἐρίων ἐπεκίξατο.

Compoſita.

Α'μφίπυκος, ὁ ἡ, ὸν, vtrinque vellumen habens, utrinque lanatus ſeu villoſus. Heſych.

Α'πεκτος, impexus, qui pectitus non eſt. Heſych.

Α'πέκτης, idem. in Epigr. Α'πόκος, vellere carens.

Α'ποπέκω, detondeo. Heſych.

Εἰροπόκος, ovis epitheton apud Hom. Il. ε. Heſiod. in Theog. ſic dictæ quaſi τῆς εἰρίου πεκομένης: aut quod vellera innexa habeat: vt ſit comp. ex εἶρω necto, & πέκω.

Ε'κπεκτέω, pecto, carpo, vello. Heſych.

Ε'κπεκίζω, fut. ἐκπεκιῶ, vellumen adimo. Item evello. Ariſtop. ἐκπεκιῶσα τὰς πορδάλας.

Ε'πίπεκος, vellere intectus Reg. l. 4. c. 3. (Heſy.

Ε'ρίπεκτος, qui ſeptes vel multoties tonderi poteſt. Suid. & Εὐπεκτος, bene pexus. Εὔπεκος, vellere abundans, bonum vellus habens. Heſych.

Νηπεκὴς, ές, ὁ ἡ, ὲς, impexus. Heſych.

Οἰοπόκος, ovillam lanam habens. Soph. in Oedip. Colon.

ΠΕΙ'ΝΑ, & Ionicè πείνη, ης, ἡ, fames: eſuritio: proprie eſt ſuctionis in ventriculo ſenſus. Od. ο. Πείνη δ' ὑπερὸ σῖτον ἐπέχρανε καὶ δὲ μιν ἄλλη. Νῆσος Plut. ſymp. 6. probl. 3. ποῖοι δ' εἶναι τῶν μὲν δι' ἔνδειαν, ἢ πόνων (τῶν ἰσχνοτέρων πορων) κένωσις· ἢ δὲ ἐπίτασις (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τῶν πόνων.

Πεινάλεος, ος, ὁ, famelicus, qui famem ſentit. Impropriè πάντως dicuntur πεινάλεοι. Epigr. lib. 2. i. nullis onerati dapibus.

Πείνεω, ſeu πεινέω, ήσω, eſurio, fame premor. Iliad. σ. ἐπεὶ μάλιστ' αἰῶνα δύωνται Πομφόνες ἀχαιοὶ μέχα πενάοντα δίεσθαι. Iliad. γ. Εὐρὺν ἢ ἄλαφον κεραὸν, ἢ ἀγριον αἶγα Πείνεων. Xen. Ped. 1. ἠδὺ μάλα τῷ ἄρτῳ πεινῶντι. Et metaph. appeto, deſidero. Idem Ped. 7. μᾶλα πεινῶσι χρημάτων, Sic & Ped. 8.

Πέινημι, idem: unde Od. υ. Εἶτε δ' ἀκέτ' ἔφη πεινήμεναι.

Πεινητικὸς, ὁ, qui eſurire & famem ſentire ſolet. Item eſuriem ſeu famem excitans.

Πίνατξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'ναπεινάω, iterum eſurio, iterum famem ſentio. Athen. l. 4. πολλάκις δὲ αἰσχήφειν πολλοὺς γίνεσθαι ἢ μεδύοντας, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ ἡδονῆς ἀκαταπαύστου χορτασθῆναι τὸν ἐσθίοντα.

Βίπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 3.

Γεωπείνης, ου, ὁ, terram eſuriens: cui amplus ager non eſt. Suid. & Etymol. ex Herodot. Item idem quod γεωπόνος, ὁ γῆν θεῶν ἢ ἐργαζόμενος, vel ὁ σπεῖρων τὴν πονοῦντα. Suid. & Euſtath.

Διαπεινάω, valde eſurio. Suid.

Κατάπειν, ὁ ἡ, fame confectus. (& 9.

Ο'ξύπεινος, qui acuta & vehementi fame excruciatur. Athen. l.

Περίπεινος, qui eſurit, famelicus. Act. Ap. c. 10.

Τ'απεινάω, aliquantum ſeu paululum eſurio. Ariſtoph. in Pluto.

ΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, conatus inceptum, Sophocl. in Ajace. Α'ελπτὸν ἐλθὸν ἐς πεῖραν τῶν ἐχθρῶν ἀφ' ἁπτὸς ἐπρήξαμεν. Thuc. l. 3. καὶ ὃ μὲν ἔσπευδε τὴν πεῖραν, si ſuccederet conatus. Exponitur etiam, facinus ſuſceptum: apud eundem Soph. Item ratio ſeu vis *qua ad id quod cupimus, pervenire conamur*: ut in Ajace, τὶ πλὼ δ' ἐφορμὰς πεῖρατ'; ¶ Item, ſpecimen periculum, experientia, documentum. Demoſth. πεῖραν αὐτῶν δεδόκασι, Thuc. l. 2. πεῖραν ἐπιτίθετο τῆδε τῆς Α'χαρνῶν κωμῆς. ἐπεὶ ἔσχον. Xenoph. πειρῶνται τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. ¶ Πεῖρα dicebantur etiam ea quæ prima diſcebantur à tibicinibus. ¶ Fuit & pars prima Pythici certaminis, in qua luſtrabat locum Apollo an dignus certamine futurus eſſet. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio idem cum πειρασμὸς. Gregor. de Chriſto: Χριστὸς ἐνήσυχος ὢν τῆς πείρας. ¶ Sig. nificare etiam locum, & inde dictos eſſe πειρατὰς, tradit ſchol. Ariſtoph. apud eum in Ajace. Idem exp. damnum: apud eundem in Danae: hinc quæ etiam πειρατὰς denominatos eſſe ſcribit.

Πειράω, άσω, & ήσω, conor, nitor. Il. τ. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσομαι ἀλλοῖσι ἄγεια φυλα Μίμα. Od δ. ἀλλὰ πάρεσκε Πέρσῃ ἔπος τι δόλῳ πειρήσαι καὶ ἀνίκατα. Luc. de luctu: τὸν δὲ πειρῶντας, καὶ ὑπὲρ ἐφικτὸν ὑλακτῶν. Thuc. πᾶσαν ἰδέαν πειρώμενοι. Idem, πειρώμενος τὸ χωρίον, quum conati eſſent capere. ¶ Item tento: *ſicut dicitur tentare animum alicujus, & tentare ſpe vel metu*: Il. ι. Μή μευ πείρησε δόλῳ. Gregor. de Baſil. ἄλλων δέ τινα πειρᾶν ὑπὲρ τῶν ὑπαρχόντων. ¶ Item tento de ſtupro interpello. Ariſtoph. in Plut. πειρᾷ μ' ἰόντα. Plutarch. in Galba, Νέρων ὑφῆκε τὸν Ο'θωνα πειρᾶσθαι τῆς Ποππαίας.

Πειρώμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thucyd. πειρώμενοι τὸ ἀμυνεῖσθαι. Sic & apud Xen. & Iſocr. Item experior, tento, periculum facio. Iliad. β. Νῦν δ' ἐπὶ πειρήσεται, τάχα δ' ἴδεται ὅτις Α'χαιῶν. Od. λ. Ο'ς ἄρ ἔφη πόσιν πειρώμενος. Et cum genit. Il. θ. Οὐδ' ἔθελεν φάξειν φρένα πειρήσας' Α'χιλῆος, antequam expertus eſſet certamen cum Achille. Sic & Od. ϑ. & apud Heſiod. in Erg. Sic Plato, πεπειρημένον. Ε'ρύσυ πλοῖνα ἢ σὺ. Cum eodem interdum exp. fruor, potior: ut πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Cum dat. Il. θ. Ε'κτορ πειρήσεαι αἰπὺ λίθοιο. ¶ Item paſſivè, tentor, experior: unde Od. γ. μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι, in verbis exercitatus ſum. Item de ſtupro interpellor: unde πειρηθεὶς apud Thuc.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, ſolicitatio, de ſtupro. Thuc.

Πειρατεία, & Ionicè πειρητείη, ἡ, tentatio, qua alicujus rei periculum & experimentum facimus. Herodot.

Πειρητήριον, τὸ, experimentum, tentamentum. Hippocr.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio. Od. σ, τίπτε πειρητίζεο. Item explore, *ſcilicet animum alicujus*. Od. ο, Τίς δ' οὗτος μετέπειτα συβώτα πειρητίζων. Sic & Il. π. Et cum accuſat. apud Nonn. ἐπειρήτιζε γυναῖκας.

Πειρήτω, idem cum πειράω, tento, periculum facio. Apol. Argon. l. 2. Λαὶ ἀναδρομὴν κύδιον πειρήτεν ἀλιδῆς, 12 ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτὸν πειρήζετε εἰ ἐσε ἐν τῇ πίστει. Item captioſè tento: vel ſimpliciter, tento. Od. ι, Ω'ς φάτο πειρήζων. Sic & Od. ϑ. & ſæpe in novo. Teſt. Item tento ſolicitando ad aliquod ſcelus: in ep. ad Theſſal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item contor, nitor. ut Epigr. l. 2. τὴ πειρᾶτες λαλὸν ἰδεῖν χόρτῳ.

Πειρήζομαι, tentor. de me fit periculum. Hebr. 11. ἐλαβέτωσαν, ἐφ' ἑαυτῶν πειρηζόμενοι. Item ad ſcelus aliquod ſolicitor, in ep. Iacob. c. 1. Dicimur & morbo πειρήζεσθαι, quum is nos invaſit. Alex. Aphr.

Πειρασμὸς, ὁ, tentamentum. Dioſc. in præfat. lib. 1. & in ep. ad Gal. c. 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia & ſcelera ſolicitat. Matth. 6. & Lucæ 11. Et in bonam partem, tentatio quæ ſit fidei & conſtantiæ explorandæ gratia in epiſt. ad Corinth. 1. c. 10.

Πειρασὶς

Πειρατὴς, ῆ, ὁ, tentator, diaboli epith. tentantis homines & ad flagitia ſolicitantis. Greg.

Πειρατικὸς, tentandi peritus. Exponitur &, qui inani conatu utitur: apud Ariſtot. metaph. 3. Apud eundem in elench. πειρατικοὶ λόγοι dicuntur eſſe qui ex iis quæ reſpondenti conſentanea videntur, oppoſitam concluſionem inferunt.

Πειρατὴς, ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata. Epigr. lib. 2. Η'τοι πειρατὰς ἐν πελάγει σε λαβὼν. ✠ Derivari à πεῖρα, ſignificante δόλον καὶ τέχνην, ut ſit ὁ κατὰ δόλον καὶ κλοπὴν κερδαίνων, tradunt ſchol. Soph. & Suid. Alii à πειρᾶν deducunt, quoniam mare ſemper perertant & navigantes invadunt.

Πειρατικὸς, ὁ, ὸν, ad piratas ſeu prædones maritimos pertinens: ut πειρατικὴ νῆσος, apud Plut. Τὸ πειρατικὸν dicitur manus piratica, ſeu ipſi piratæ.

Πειρατεύω, f. εύσω, piraticam exerceo, ſum pirata. Geneſ. c. 29. πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας.

Πειρατεία, ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, ſedes piratarum: ſeu locus piratis infeſtus. Plut. in Pomp.

Compoſita.

Α'μπειρος, ος, ὁ ἡ, peritus: expertus: idem cum ἔμπειρος. Heſych.

Α'νάπειρα, ἡ, experimentum ſeu tentamentum quod denuò fit. Et ſimpliciter pro πεῖρα. Polyb. & Athen. l. 5.

Α'ναπειράω, & ἀπαπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et ſimpliciter idem quod πειράω. Thuc. l. 7. οἵ τε Συρακόσιοι ναυτικὸν ἀναπειρώμενοι, καὶ αὖ στρατιάν τε.

Α'πειρος, carens experientia, inexpertus: Cum genit. apud Iſoc. Xen. Item imperitus, ignarus, rudis. Thuc. l. 1. χρημάτων πολέμων καὶ διαπόντων ἄπειρος.

Α'πείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: ut ἀπείρως ἔχειν τῶν μεγίστων πωλουμένων, præcipuarum diſciplinarum rudem eſſe. Xen. Ped. 1.

Α'πειρία, ἡ, inexperientia, imperitia, inſcitia.

Α'πειρόωμαι, ῆ, idem: Eurip. in Medea.

Α'πείρων, ονος, ὁ ἡ, ὸν, inexpertus, cujus periculum factum non eſt. Dem. pro cor. Et active, non expertus, qui experientiam non habet. Ariſtid. Chryſ. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρηων. Il. ρ. & Odyſſ. β.

Α'πείρητος, qui tentatus non eſt, vel non tentari ſolet. In ep. Iacobi. c. 1.

Α'πόπειρος, ἡ, idem cum πεῖρα & ἀπόπειρα. Thuc. Herodian.

Α'ποπειράω, ῶ, experior, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειρώμενοι. Appian. bell. civil. lib. 3. πειρωμένων ἢ Α'ντώνιον αὐτὸς ἀποπειρᾶσαι τῶν τειχῶν. Α'ποπειράομαι, idem: Ariſtoph. in Nub. διακίνει ἢ νῦν αὐτὸς, καὶ ἀποπειρᾶται. Plut. in The. ἀποπειρώμενος Α'ριάδνης ἐπὶ λόγῳ.

Α'ποπειρῶ, idem cum πειρῶ. Ariſtot. de mirab. aud. ἀποπειρῶντας τῶν ἀγελαζόντων εἰ τὸν ἀληθῆ λέγει.

Α'πόπειρος, ὁ, ὸ, piraturam principes, archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia. Plut. de def. orac. & in Fab.

Διαπειρῶ, tento, ſolicito. Idem, διαπειρῶν διαφθορὰς ἢ συγχρηγῶν ἀφεσιμίοις.

Διαπειράομαι, idem Thuc. l. 6. μόνα αὐτὰ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀδιαπείρατα. Διαπειρᾶσθαί τινος: exp. etiam, captare aliquem, captioni alicujus imminere: apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειρῶ, tento.

Ε'κπειρία & ἐκπειρόομαι, tento, periculum facio.

Ε'κπειρῶ, idem quod διαπειρῶ, in epiſt. ad Cor. 1. cap. 10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ε'μπειρῶ, uſu peritus: vel ſimpliciter, peritus. Plato. Ariſtot. Thuc. Τὸ ἐμπειρον ſub. pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ε'μπειρος, peritè, more eorum qui periti ſunt. Item ſcitè, aptè, Ceb. Theb.

Ε'μπειρία, ἡ, peritia. Thuc. l. 2. Dem. Olynth. 3. Aeſchin. contra Cteſiph.

Ε'μπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab uſu tantùm & experimentis novit & tractat, non ex cauſis naturalibus. Celſ. in præfat. Plin. l. 29. c. 1.

Ε'μπειρική, & ἐμπειρία, ejuſmodi medicorum ſecta.

Ε'μπειρέω, ῶ, peritus ſum, calleo. Polyb. l. 3. ὧν διὰ βιβλίων τὴν μάθησιν τῆς χάριτος δοκίμων ἐμπειρεῖν.

Ε'μπειρος, poeticè pro ἔμπειρος, dicitur, in Epigr. Pro quo metri gratia uſurpatur & ἐμπείρων, apud Callim.

Ε'μπειρόω, ſcitè, peritè. Callim. hymn. εἰς λυτρὸ Παλλάδ' ἐμπειρόω. Vide & in comp. ex Πειράω.

Ε'μπειρος, idem cum ἔμπειρος. Heſych. ex Soph. Vlyſſe furente.

Ε'πιπειρῶ, & ἐπιπειρόομαι, tento, periculum facio, &c.

Καταπειρῶ, tento: vel attento. Maccab. l. 2. c. 13. κατεπείρασε διὰ μακροδύου τὰς τόσεις.

Καταπειρητήρια, ἡ, inſtrumentū nauticum quo altitudinem matris explorant. Herodot. in Euterp. Idem dicitur & καταπειρητήρ.

Καταπειρῶ, periculum & experimentum facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξάπτειν τῆς ὑφρύος καὶ καταπειρᾶν τῶν πολεμίων. Et cum accuſat. apud Lyſ. τῶν μὲν καταπειρᾶν ἤδη κατατρέχοντας ἐστὶν ἀναγκαῖον εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειρῶμαι, idem. Polyb. 2. ἐξ ὧν ὁ δὲ καταπειρᾶται

Καταπείρασμὸς, ὁ, tentatio, *quæ fit alicujus rei periculum*. Exponitur & experientia.

Μετάπειρος & μεταπειρόομαι, murata arte tento. Item muto, vario, Ariſtoph.

Μονοπείρατα λύκοι, lupi qui non plures ſimul homines, ſed ſingulos invadunt: Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρῶ & παρεμπειράομαι, admitor, tento. Hermog. de invent.

Πολύπειρος, qui multa tentavit, peritus, callidus.

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia & peritia, Plato de leg. lib. 7.

Πρόπειρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρῶ & προπειράομαι, priius tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primùm experiens, Athen. l. 13. & apud Suid.

Ταλαπείρατος, ærumnas expertus. Odyſſ. ζ. Vide in comp. ex Πειράω.

Πεῖραρ ſive πεῖρας, vide in Πείρα.

Πειρατὴς in Πεῖρα.

ΠΕΙ'ΡΙΝΣ, ινθος, unde accuſat. πείρινθα apud Homer. ſignificans cratem ſeu alveum ex viminibus, qui imponitur curru, & in quo ponuntur ea quæ vehuntur: ut Odyſſ. ο. Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τ' ἔδεν Πεισίστρατος. Sic & Iliad. ω. v. 190. Genit. πείρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. Α'μφίπολοι φέρεν ἐφαπλώμβροι μετόπιθε.

ΠΕΙ'ΡΩ, F. περῶ, transadigo, transfigo, transfodio. Il. υ. Τὴν δ' ἐν φίλῃσι δι' ἀκχιεὶ ἐπείρεν Αἰχμὴ χαλκείη. Il. α, & Odyſſ. ξ, ἀμφὶ ὀβελοῖσιν ἔπειρον, exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, tranſeo, pertranſeo, ut Odyſſ. ϑ. τῷ δὲ Iliad. ω. Α'νδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινὰ τε κύματα πέρων. Soph. in Aiace, πλαγᾶ δ' Αἰγαῖον περῶ, tranſibo.

Πείρομαι, tranſfigor, trajicior. Iliad. α. χρυσείοις πλοιοι πεπερῆσθαι, aureis tranſfixum clavis. Heſiod. in Erg. γαμετῆσι πεπειρῆσθαι δυώχειαι.

Πόρος, ὁ, tranſitus, trajectus: ut πόρος Α'φροδίτης, Iliad β. & apud Thuc. l. 7. κρατήσαντες τὸ πορὸς, ἐφ' οὓς τὸ σκάφος. Maris πόρος dicuntur ea loca per quæ minori periculo trajici poteſt Od. μ. Heſiod. in Theog. Apud Herodot. pons etiam πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: ut apud Apollon. in Ar. πόροι ἅλος. Et aliquando ipſa aqua per ejuſmodi πόρους fluens πόρος dicitur: ut apud Soph. in Ajace, πόροι ἁλίρροδοι. Metaphoricè quoque pro via capitur: apud Eurip. in Med. τῶν δ' ἀδικούντων πόρον ἕρπε θεός. ¶ Item meatus, canalis, alveus: item fiſtula. Ariſtot. ¶ In corpore humano πόροι, dicuntur meatus per quos aliquid influit vel effluit. Ariſtot. Plut. ¶ Πόρῳ dicitur etiam ora maritima. Thuc. lib. 1. Item ratio excogitata aliquid efficiendi: ut πόροι χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ. Euripid. pro quo & abſolute πόρος dicitur apud Ariſtot. rhet. 1, & polit. l. 1. c. 7. Interdum pro quæſtu uſurpatur: ut apud eundem in polit. Significat & reditus, proventus, obventio, vectigal: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xen. Ped. 1. ¶ Sumi traditur & pro exercitu: apud Dionyſ. Halic. l. 6.

Πόριον, ου, τὸ, navigium trajiciendis militib. comparatum. Diod. Sicul. l. 20.

Πόριμος, ος, ὁ ἡ, qui tranſiri ſeu trajici poteſt: penetrabilis. Gal. ὡς τὸ τρῶσαι τὰ ὀστᾶ καὶ πόριμα.

Πόρισμα, ατος, τὸ, ſyllogiſmus ex ſophiſtica concluſione. Item activè, qui facilè tranſit ſeu penetrat. Metaphoricè πόριμος aliquis dicitur, qui è quibus libet difficultatibus ſe facilè expedit. Ariſtophan. in Ran. & Plat. in ſymp. Significat etiam, tranſitum aperiens, vias ſternens, Aeſchyl. in Prometheo, εἰς ἄπορος πόριμος. ¶ Item qui acquiri & comparari poteſt, parabilis. Syn. epiſt. 139. Διὸ δὴ μεσότης, ἅπαν ἄπορον πόριμον. ¶ Item omnium rerum, copia affluens. Gorg. in Apolog. Palam. ¶ Item quæſtuoſus, lucroſus, apud Suid.

Πορίζω, ίσω, aditum parefacio, viam aperio. Πορίσαι Ionicè apud Eurip. in Medea, τὰ πόρω δεῶν πορίζόντων κρηνῶν: diis bene omnia vertentibus & probè adminiſtrantibus. ¶ Item excogito, comminiſcor, invenio, Eurip. πορίζω τέχνας ἐπὶ πᾶσι φιλοτίμως. Plat. de leg. πορίζω μηχανὴ viam invenio. Sic apud Ariſtoph. πορίζειν τελεῖσθαι, quærere morus. ¶ Item quæro, i. acquiro, ſeu invenio, paro, comparo. Dem. σὺ δὲν μοι πόριζον, τὰ ἐλλείποντα τῷ ἀργυρίῳ. Ariſtoph. in Concion. χρήματα πορίζειν ἀπρεπὲς ἀνδρὶ γυναῖ. Interdum abſolutè ponitur, pro πορίζειν τροφὴν, victum quærere, vel quæſtum facere: ut apud Ariſtot. polit. l. 1. c. 5. ¶ Item paro, i. adipiſcor, Heſych. ¶ Item ſuppedito, præbeo, copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις ὧν δέονται πορίζειν. Ariſtoph. in Plut. Εἰ μὴ πόρισας ἄρτον τιν' ἀξιοπιμέλητον, &c. ¶ Apud mathematicos ſignificat ex demonſtratis infero & aſtruo.

Ποριζόμαι, idem quod πορίζω, in ſecunda ſign. excogito, comminiſcor. Philemon apud Athen. liber 14. καινὰ ῥήματα πορισμῷ ἐσὶ, nova verba invenit. Et paſſivè, excogitor, invenior, ut apud Ariſtot. Rhet. 1. ὅσα μὴ δ' ἡμῖν πεπόρισται, quæ excogitata à nobis non ſunt. ¶ Item quæror, i. acquiror, ut πεπορισμένον ἀργύριον. Demoſth. Et activè, comparo, paro, apud Xen. Ariſtot. & Aeſchin. in qua ſignif. etiam abſolutè

lucrè ponitur, pro victum quæro, quæstum facio, apud Diog. Laert. in Tim. ¶ Item suppeditor, præbeor, apud Plat. lib. 2. de leg. Et act. suggero, subministro. Synes. ep. 38. πεζὸν τῇ φύσει σὰ ἀρετὴ ὑπουδέσεις, convenientem naturæ tuæ materiam suppeditant. ¶ Item apud mathem. ex antè demonstratis inferor & astruor. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τὸ, dialecticis dicitur propositio consectionem necessariam habens & ex iis dependentem quæ jam probata sunt. Philop. in 1. li. post. anal. Aristot. Est que vox à Geometris desumpta qui theorema aliquod ex demonstrativo syllogismo necessario sequens inferentes, illud quasi lucrari dicuntur, quòd non ex professo quidem theorematis hujus instituta sit demonstratio, sed tamen ex demonstratis rectè sequatur. Procl. in Eucl. l. 3.

Πορισμός, οῦ, ὁ, ipsa actio comparandi & acquirendi. Plut. & Philo de vita M. lib. 3. ¶ Hesychio est machinamentum seu res quam quis est machinatus. Exponitur & suppeditatio: reditus ac vectigal.

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, suppeditator. Greg. ἡ πενία τὸν πορίστην ἡ συνεσία κληρονόμον (inquit) paupertati suppeditatore, divitiis dispensatore opus est. Item quæstor: qui vel simpliciter quærit aut comparat, vel quæstor ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demost. Philipp. & Aristoph. in Ran.

Πορίστωρ, qui quærere novit, industrius conquisitor. Aristot. thet. 1. Πορίστικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur.

Πορίστος, qui acquiri & parari potest: parabilis. ¶ Item partus & acquisitus. Exponitur etiam, qui facilè suppeditatur.

Πόρω (poet.) f. σω, idem quod πορίζω, præbeo, suppedito, do. Il. π, πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. Sic Il. ζ. πόρεν δ' ὄγε σίμβλα λυκάβ. Et Od. χ. πόρη δέ μοι ἀγχ' Ἀθήνη.

Πορσύω, & πορσαίνω, idem. Soph. in Ajace, τἄλλα πάντα πορσαίνω, reliqua omnia ipse præbebo. ¶ Item paro, ut Il. γ. Κέντρα πορσαίνεσθαι λέγε. Sic Od. γ. ¶ Item ago, pera-o, administro, ut πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ. Herod. Sic & apud Eurip. & Xen. Pæd. 4. ¶ Item colo, honoro, Apol. Arg. 2. κεἰ δίκλιν τόνδ' ἐμέλετο πορσάνοντες, & lib. 3. θεὸν ὃς πορσύνεται. ¶ Item incito, invito. Hesych. ¶ Item alo: Pind. in Olymp.

Πορσύλλω, agor, confisior. Xenoph. Pæd. 7. ¶ Πορσώτρια Hesych. exp. ὑδρίστρια, iter facit.

Καταπορσώω (comp.) exhibeo, molior, machinor. Xen. Pæd. 1.

Πορεύω f. εῦσω, trajicio, traduco, transveho. Soph. in Trachin. πυταμὸν Εὐῖνον βεστὸς Μοῖρ' ἀπέρυε χερσίν, traduxit, transvexit. Sic apud Eurip. in Hecuba, ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις. Vtitur & Plato in Phædro. ¶ Item mando, mitto, ire jubeo. Soph. in Electra, ὅστις τῶν πορεύσας ξένον, qui misit.

Πορεὺς ἑως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor. Hesych.

Πορεύομαι, eo, proficiscor, iter facio. Xen. Pæd. 4. τῶν ποδῶν πορεύεσθαι, pedibus iter facere. Et cum accusat. Isocr. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Aristot. de mundo διπλᾶς πορείας πορεύεται, duplex iter emetitur. Et cum præpos. Plato de leg. πορεύεσθαι εἰς πόνους, adeo labores. Thucyd. πορεύομαι χεῖ γιλίοι, terra iter facio. Demosth. πορεύεσθαι δὶ ἀγορᾶς, transeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι εἰς τἀκτίματα, hæreditatem adire. ¶ Apud biblicos interpr. & n. T. scriptores significat versari, ut Petr. ep. 2. c. 2. & in ep. Iudæ.

Πόρευμα νεῶν, navalis expeditio. Eurip.

Πορεύσιμος, ὁ ἡ, ὸν, per quem transiri potest: meabilis, vel permeabilis, Plut. & Xen. Pæd. 7.

Πορευτικός, ἡ, ὸν, qui incedere potest, qui ingreditur & ambulat. Aristot. Πορευτικὸν ὄργανον, exp. instrumentum incessui destinatum.

Πορευτὸς, idem cum πορευτικός.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, iter. Plat. ep. 11. πάντα κινδυνῶν ἐν ταῖς πορείαις δεῖ μεσὰ. Herodian. l. 3. μὴ ἀσφαλὲς τῇ πορείᾳ ἐποιεῖτο, festinanter iter faciebat. Sic & apud Xen. Pæd. 8. Dicitur & πορείαι ὑσαμῶνες, apud Isocr. iter sufferre. Exponitur &, progressus vel gressus, apud Herodian. lib. 6. & Plut. Item incessus, ingressus. Plut. in Pericle, & Athen. lib. 14. ¶ Et in sacr. literis πορεῖαι, dicuntur vitæ institutæ, facta alicujus vel recta, vel prava, ut ep. Iacobi c. 1.

Πορεῖον, id cujus ope vel auxilio iter facimus. Suid. vel cujus ope trajicimus, Poll. l. 1. c. 9. & Plat. l. 3. de leg.

Πόρος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, freturn: sinus maris in angustias coarctati, qui facilè trajici potest. Od. ℌ, φυλάξω Εὐρυβάτου τε Πεισήνορός τε πεπαλάχατον. Plut. in Polit. præcep. ὁ φθονήσας τῇ σύζυγι ἑκτὰ ἀσταθμητὸς πλεῖ τὸν πορθμόν: in freto vel angustiis maris. ¶ Item trajectus, trajectio. Eurip. πορθμὸς ναῶν, trajectus navium, vel trajicientium navium cursus.

Πορθμεῖον, τὸ, navis qua fretum aliquod trajicitur. Eust. ¶ Item merces quæ pro trajectu freti persolvitur. Luc. de luctu, τὸ πορθμεῖα καταβαλεῖν, naulum pro trajectu numerare.

Πορθμὶς, ἰδος, ἡ, parvum fretum. Dion. de situ orb. Σκιλλοῦ ἐπὶ πορθμίδα λόγχ. Eustathio est etiam navis piscatoria, seu linter quo transfretamus, & quælibet navis vel navicula.

Πορθμεὺς, ἑως, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum. Od. υ. &c. Aeschin. in Ctesiph.

Περθμεύω, ἑ εὐσω, transfreto, freturn trajicio, velaturam facio. Interdum absolutè, ut Synes. ep. 55. ἐκτεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύω. Interdum cum accus. fluminis aut freti, quod trajicitur: ut Epig. l. 3. πορθμεύσεις τὸν Ἀχέροντα ὑδωρ, transfretas, seu ferre, & πορθμεύειν πόδα & ἴχνη, movere pedem loco: apud Eurip. Euripi. in Androm.

Περθμεύομαι, transmittor, trajicior. Item transfreto trajicio.

Περθμευτὴς, οῦ, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transmittit. Eust.

Περθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat. Aristot. polit. lib. 4. c. 4.

Περθμεῖον, τὸ, idem quod πορθμεῖον. Suid. & Hesych. Pro eodem Ionica dialysi dicitur Περθμήϊον, apud Callim.

Περάω, Περήν, Πόρτι, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compositæ primum ex πέρω.

Ἀ'περάω, idem cum πείρω. Aristoph. ἵν' ἀπεράτας κύλικας, ut transfigam turdos.

Ἀ'περέσμαι, transfigor, perforor. Athen. l. 8.

Διαμπερᾶν, *(decomp.)* pro διαπείρω) penitus transfigo seu perforo. Hesych.

Διαμπερὲς, & διαμπερέως, prorsus, in totum. Od. ξ. & κ. Et apud Plut. in Philopœm. ¶ Item semper, perpetuò, in æternum. Il. η, Odyss. α, & δ.

Διαπείρω, itidem transfigo, trajicio. Eurip. in Phœniss. Σφᾶς σὺν θεῷ κέντρα διαπείρας μέσον.

Ἐ'μπείρω, infigo. Iliad. β. Et Dion. τὸν κεφαλὸν ὑπολύσαντες ἐκ γόνατος ἐνέπειρον.

Ἐ'μπέρεσμαι, infigor. Alex. Aphrod. τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπηγότα κενέσει, quæ imis sunt infixa, evellunt.

Καταπείρω, transfigo, trajicio, vel configo, Phalar.

Περπείρω, circumcirca transfigo. Lucian. in somn. Apud Plut. in Galba, περπείρας ἀεὶ λόγχῃ, exp. infigens lanceæ.

Περαιτὲρω, trajectus.

Συμπείρω, configo. Συμπέρεσμαι, configor, confodior.

Ἀ'μπερὲς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex πόρω: ac primum retinentia significationem verbi πείρω, sive activam sive neutram.

Ἀ'περόω, aërigrada, item aërivagus. Plato.

Ἀ'περοφοῶ, in aere gradior. Basil.

Ἀ'κρόπορος, ὁ ἡ, ὸν, in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Od. γ.

Βοῦπορος, ad boves transfigendos aptus: ὀβελοῖσι βοήπορα, Eurip. in Cyclope.

Βραδύπορος, tardè seu lentè pertransiens. Gal. l. 1. ad Glauc. βραδύπορος ἐδέσματα, edulia quæ lentè digeruntur & distribuuntur.

Βραδυπορέω, lentè incedo, tardè progredior.

Ἐ'μπορος, vector, qui mare trajicit: *sed aliena navi.* Od. ὡς δ' ἔμπορ' ἐλιλαίεται Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, Sic & Od. β. ¶ Item mercator, negotiator, & præcipuè is qui mare trajicit & merces inde advehit, aut emptas, aut suis quas exportavit permutatas. Isocr. ad Demon. Plat. lib. 2. de rep. Xen. Pæd. 4. & 6. Metaphoricè apud Demosth. ἐμπορεῖ τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας dicuntur, qui sententias suas pretio nundinantur. Item adject. pro ἐμπορικὸς, apud Nonn. ¶ Item viator. Soph. in Oedip. Colon.

Ἐ'μπορικὸς, mercatorius, negotiatorius: ut ἐμπορικὴ ἴσχυς, mercatura, apud Plat. in Theæt. Et ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum, apud Demosth. in Mid. Apud Plut. in l. de def. orac. ἐμπορικὰ χρήματα, dicuntur ipsæ merces. Et apud eundem in Lyc. ἐμπορικὸς φόρτος, exp. ipsæ merces, vel naves oneratæ mercibus.

Ἐ'μπορεία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: propriè ea qua maré trajicitur mercium causa. Hesiod. in Erg. Isocrat. ad Nicocl. Aristot. Plut. &c.

Ἐ'μπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. l. 1. & Herodian. l. 8. Legitur & ἐμπορεῖον, apud Strab.

Ἐ'μπορέω, negotior mercaturam facio.

Ἐ'μπορητικὸς, pertinens ad mercatores.

Ἐ'μπορεύομαι, f. εύσομαι, idem cum ἐμπορῶ Chion. ep. 5. φιλοσοφίᾳ ἂς ὑστέρῳ κέντρα ἐμπορεύσῃ, ex philosopho factus est mercator seu negotiator. Greg. in encom. Maccab. οὐ' ὅπως ἀδόλιος ἐμπορεύσομαι, non tam miserè negotiabimur. Interdum cum accusativo significat, mare trajiciens importo, vel ut negotiator & mercator importo. Luc. in Nigr. Πλαῦτος ὡς ἀληθῶς ἐμπορεύμενος, revera nocluas Athenas importans. Sic ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν, apud Themist. importare sapientiam alicunde. ¶ Item ad negotiationem utor ad quæstum faciendum utor, ep. Pet. 2. cap. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem & quæstum abutentur. Exponitur etiam lucror, ut apud Synes. epist. 4. παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, maximum lucrum consequebatur.

Ἐ'μπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura. Hesych.

Ἐ'μπορευτὴς, mercandus, merciun loco importandus. Aristoph. in Acharn.

Decomp. Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo: Hesych. exp. mercaturæ causa in militiam proficiscor.

Ἀσύμπορος, mercaturâ exercens verborum, venditor verborum. Μεγαλόμπορος, negotiator rerum magnarum & splendidarum, mercator qui splendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, aliud agens negotior, præter merces importo, apud Luc. de hist. scrib. exp. etiam obiter tracto. Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum. Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur: *quasi negotiationis destinatæ πάρεργον*: apud Luc.

Συμπόρος, comes & socius itineris. Plat. in Phædro, & Plutarch. in Theseo.

Σωμπόρος, corporum humanorum mercaturam exercens emendo ea & vendendo.

Σωμπεμπόρων, servorum corporum mercaturam exerceo, serva corpora emo ac revendo: apud Strab.

Ταριχόπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor, seu cetarius. Diog. Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χρεισέμπορος, q. d. Christi institor: qui Christum cauponatur, & quæstui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur: seu hominum negotiator. Hesych.

Ἑπτάπορος, septem gressibus procedens. Apud Eurip. in Rheso. πλειάδες, dicuntur ἑπτάπορροι, i. septem stellis in cœlo quasi ambulantes. Apud Mosch. idyll. 2. Nili est epith. septem ostia habentis.

Θαλασσοπόρος, vel θαλασσόπορος, per mare gradiens seu iter faciens.

Θαλασσοπορέω, per mare iter facere. (ens: in Epigr.

Ἰθυπόρος, rectâ procedens. Epigr.

Κελευστοπόρος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit. Epigr.

Κυκλοπόρος, circumeo, ambages in itinere sequor. Strab. l. 6.

Λισσοπόρος, per linum transiens: tus λισσοπόροις αὔραις, apud Eurip.

Λοξοπόρος, obliquè incedo. (in Iphig. Taur.

Μετεωροπόρος, in sublimi gradiens. Basil.

Μεσοπόρος, q. d. per medium incedens, seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione, Πλειὰς μὲ νὺξ μεσοπόρα δὶ αἰθέρος, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q. d navigradus, navi permeans: ut ναυσιπόρου σταλῆς, Eurip. in Rheso. Item navem aliquo permeare seu trajicere faciens: ut σκάλας ναυσιπόρους Ἡμεθέων. Idem in Iphig. Aul.

Ναυσίπορος, vide in classe comp. sequente.

Νηοπόρος, navibus permeo, navigo. Epigr. (nat. l. 3.

Νυκτιπόρος, noctu iter faciens: noctu circumiens. Oppian. de venat.

Νυκτιπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio. Xen. Pæd. 5. & Strabo.

Νυκτιπορεία, iter nocturnum, profectio nocturna. Plutarch. in apophth. & sympos. 8.

Ὁδοιπόρος, viator, per viam iter habens seu incedens. Plutarch. symp. 3. Item comes. Iliad. ω.

Ὁδοιπορέω, iter facio. Herodian. lib. 8. ὁδοιπορήσαντες μὲν πλείονας ἡμέρας. Philo de vita M. lib. 1. ἄγοντες δ' ἀπὸ Θαλάσσης μίκρα μὲν πρῶτ' ὁδοιπόρουν, aliquandiu iter fecerunt.

Ὁδοιπορία, iter, profectio, seu iter. Herodian. l. 4. & 7.

Ὁδοιπορικὸς, ad viam pertinens, viatorius. Herod. l. 5.

Ὁδοιπορίον, merces seu donum quod comiti aut duci itineris datur. Odyss. o.

Decomp. Διοδοιπορέω, iter facio per, permeo.

Ἐξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo.

Περιοδοιπορῶ, qui in itinere præit. Hesych.

Συνοδοιπορῶ, comes. Idem.

Οἰξύπορος, qui citò transit. Τὰ οἰξύπορα. Interdum absolutè dicuntur medicamenta oxypora, ut apud Dioscor. l. 3. c. 58.

Οἰξυδόρκιον, medici vocant medicamenti genus tenuium partium & facilè venas subiens ac permeans. Vide Gal. in li. de sanguenda, & Act. l. 3. c. 90. 91. & l. 5. c. 68.

Οἰκοδόσπορος, terrogradus. Exponitur etiam, sectator, assecla.

Παιδοπορέω, q. d. liberis transitum præbens: ut παιδοπορῶν ἡδονῆς, in Epigram.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, seu iter facio. Xen. & Polyb.

Ποντοπόρος, pontum seu mare trajiciens, pontigradus. Odyss. μεταπλὼ ποντοπόρος νῆυς. Sic & Il. γ.

Πλοπορέω, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro. Od. λ. Τὰς δὲ φασμωσύνης τέτιμ' ἰσία ποντοπορήσας. Vtitur & Plut. in Pericle. (ποντοπορεύων.

Πλοπορεύω, idem. Od. ε, Ἐ'νθα δὲ κῦμ' ὀλοὸν πλέων ἤματα

Πτισσιπόρος, fluvium trajiciens, apud Oppian.

Ταχύπορος, celeriter gradiens: ut ταχύπορος πῆδ', apud Eurip. in Electra.

Τηλέπορος, ad quantumvis longinqua penetrans, vel in longum vadens. Aristoph. in Nub. τηλεπόρων τ' ἐβόσκετο, clamorem longè vagantem: & τηλέπορος ἀτραπιτὸς, via in longum vadens, longa. apud Nonnum.

Τύγεπορος, per humida gradiens, humida permeans.

Τυγεπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epigr. lib. 4. ἡ νῆες ὑγεπόρουν.

Ὑψίπορος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens: ut ἅρματος ὑψιπόρου, currus per cacumina currentis. Nonn.

Ὠκύπορος, citò permeans, citato gradu locum aliquem pervadens, celer, citus, velox. Odyss. ὁ, Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβατήριος. Sic & Odyss. ξ.

Compositæ ex πόρος, significante viam seu meatum.

Ἀ'γχίπορος, ὁ, ἡ, ὸν, cujus meatus seu viæ propè sunt, vel in propinquo: ut ἀγχίπορος, χάλικες exp. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἄγχι πορεύεσθαι.

Ἄ'πορος, meatum non habens, per quem transitus nobis non patet, ut ἄπορος στενὴ ἡ ἄπορος, Plutarc. in Tito Flamin. Et apud eundem in Pyrrho, πόταμιοι περιφθοροὶ διαλυθῶσι ἄπορον πάτον. Sic apud Herodian. lib. 8. Metaphoricè ἄπορος, homo dicitur, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem invenire potest, qua se ex iis expediat. Thuc. l. 3. παντελῶς δ' ἄπορος κατασχὼν τοὺς, ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire se non valentes. Et ἄπορος γνώμην, consilii inops. Item sine adjectione, amens, stupidus, hebes: apud Aristoph. in Nub. Sic & res ἄπορος est ex qua nos explicare minimè possumus, ut ἄπορος ἀσχίνη, summum dedecus & quod eluere nequeas. Et τὰ ἄπορα seu τὰ ἀπορώτατα, absolutè, res dubiæ, ex quibus evadendi rationem non invenimus. Dion. Halic. ¶ Dicitur & de eo quod fieri nequit, apud Thuc. l. 2. ἄπορον εἶναι ἐλεῖν τὴν πόλιν, fieri non posse. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu assequi non possumus. ¶ Item difficilis. Thucyd. l. 5. ¶ Item inops, indignus, pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις ὑ δανείζουσι. Et ἄπορος πάντων, apud Luc.

Ἀ'πόρως, perplexè, ita ut extricare te nequeas. Aeschin. con. Ctesiph. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur &, tenuiter.

Ἀ'πορία, ἡ, res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus. item anxietas, angustia, consilii inopia, Isocr. in Helen. encom. μεγάλην φόβου καὶ μεράκης ἀπορίαν παρέλαβε, magno metu & anxietate. Plut in symp. πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κείνων πειθομένοις, magnam hesitationem injiciebat. ¶ Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis, quid omittendum sit. ¶ Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. & Lucian. ¶ Item difficultas Plat. l. 7. de legib. & Plut. de def. orac. ¶ Item periculum. Plat. in epist. ¶ Item pro ἀδυναμία. Schol. Thuc. lib. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas: Thuc. l. 1. ὑ δικαίων ἀπὸ ἀπορίας ἐπήνθη, τῶν πενιχρῶν καλλίους, pauperitate parta divitiis pessum ire. Sic apud Luc. in vit. auct. Plat. in apol. Socr. & Xen. Pæd. 1.

Ἀ'πορέω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæsito: vel simpl. dubito, æstuo, nescio quò me vertam. Interdum absolutè, ut Isocr. in trapez. ἀπορῶν δὲ ἡ ἐδεμίαν ἄλλου ἐυείσκων ἀπαλλαγὴν, Thuc. lib. 2. ὁ δ' ἀπορῶν, μᾶλις ἡσυχάσαντα τὴν φρόνησιν ταύτην. Interdum cum dativo. Plut. in amat. nar. ἀπορῶν δὲ τῷ πρώγματι Θεόφραστος, nescius quid agendum esset Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot. l. 4. ἀπορέων τὴν ἐξαναστὴν, hæsitare de egressu. Cum eodem casu constructum, significat etiam, nescio, ignoro. Luc. in Alcyone, τὰ πλοῖα δ' ἀπορῶντες ἡ τῶν ἀεὶ ἡμῖν συμβαινόντων πάθων, multa eorum quæ nobis accidunt ignorantes. Interdum cum infinitivo, ac cum fign. aliquando, diffido me posse, ut apud Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς αὐτοκτόνοις λογισμοῖς ὑφοσιλεῖ τὸ πλῆθος, populum in suam sententiam humanis consiliis traducere se posse diffidens. Aliquando sign. non possum, nequeo. Aristoph. ἀπορῶ κεἰναι μίχα πράγμα. ¶ Cum genitivo signif. egeo, destitutus sum. Isocr. in Helen. encom. ὑδεὶς πώποτε λόγων ἠπορήκει. Plut. in Solone, ὡς ἀπορῶ τῶν βιωφελῶν ἐπιφανεῖν, non mihi desunt qui me velint opibus suis juvare.

Ἀ'πορεῖμαι, idem quod ἀπορῶ. Polyb. l. 16. ἀπορεῖτο δ' ὁπόθεν ἄρξαιτο δέηκεν ἀεὶ τῶν μέλλοντος, animi pendebat, &c. Aristoph. in Nub. κἀν ἀπορῇ τι τῶν νοημάτων, ἀφεὶς ἀπαλθε, si de conceptu & cogitatione quapiam dubites, dimitte. ¶ Item nescio, ambigo Plat. in ep. ἀπορῶ ὁ πάσαμαι ἀπορήμενος. ¶ Item egeo, indigeo, Aristot. in Oec. ἀπορήμενος ἀργείου. Sic & apud Plat. ¶ Ἀ'πορεῖσθαι, in pass. sign. dicitur id de quo dubitatur seu quæritur. Aristot. ἀπορεῖται ἡ ἐν πόσῳ σωτηθῆναι τὴν ψυχίαν, non invenitur unde confingantur nidi. Et τὸ ἀπορήμενον, id quod controversiam est, de quo quæstio est: Alex. Aphr.

Ἄ'πορημα, τὸ, res de qua quæritur, dubitatio in medium allata de qua disceptatur. Et simpl. dubitatio.

Ἀ'πορηματικὸς συνδεσμος, conjunctio dubitativa: apud Gram.

Ἀ'πορητικὸς, ὁ, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator, ut ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diog. Laer. in Pyrrh. Elienst.

Decomp. Διαπορέω, ῶ, ήσω, idem cum ἀπορῶ (nisi quòd additione præpositionis significatio aliquantum intenditur) animi dubius sum, hæsito, & nescio quid mihi sit faciendum. Syn. epist. 4. Διαπορεῖλω ἀρνήμενος, animi sim dubius. Item dubito, ambigo, Act. Apost. c. 5. διηπόρουν ἀεὶ αὐτῶν. ¶ Item dubitationem affero, addubitans quæro. Plut. sympos. 4. ἀεὶ τις αἰτίας δὶ ὧν πολίται τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ διέπει παραλαμβάνοντας διηπόρησε, dubitationem movit & quæstionem. Idem de def. orac. ὑμῖν περιβάλλω διαπορῆσαι πῶς ἔχῃ ἡ ποτὲ ἀπόφασις: quæstionem vobis propono. Sic Philo de mundo, διαπορήσῃ ἀεὶ αὐτὴν

τῆς, de ea quærimus. Interdum significat, nescio, ut apud Herodian. lib. 5. Διπόρως τὸ πυτ, ἄδηλον. ¶ Item egeo, indigeo, ut apud Aristot. Oecon. 2.

Διαπορῆμα, idem: unde Διπορημάδης, animi dubia, ad consilii inopiam redacta, apud Aeschin. de malè gesta leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἰσήγησε τὴ Διπορίᾳ. Item in quæstionem venio, seu quærendo & addubitando de me disputatur. Themist. παῦται μὲν ἐν ἔτει Διπορημάδαι. Διαπόρησις, ἡ, dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua Aquila Rom. Διαπορητικῶς, dubitanter. Σαυδιαπορῶ, ῶ, unà dubito, vel unà quæro.

E'ξαπορέω, prorsus hæsito, & detrusus ad angustias, quò me vertam nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum & consilii opprimor. In epist. ad Corinth. 2. c. 4. Διπορήμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορήμενοι, egentes, sed egestati non succumbentes. E-ξαπορέομαι, idem. Plut. in Alcib. ταῦτ' ἀκούοντες οἱ τελῶναι ἐξεπορήθησαν, prorsus hæsitabant & animi pendebant.

E'παπορέω, addubito, insuper dubito: aliam insuper dubitationem & quæstionem moveo. E'παπόρημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re. E'παπορηματικὸς λόγος, & ἐπαπορητικός, oratio qua addubitantes quærimus. E'παπόρησις, ἡ, addubitatio & quæstio super aliqua re: vel simpliciter ἀπορία. Hesych. & Suid. E'παπορία, idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitandus disputo, Aristot. in meteor. προαπορήσαντες περὶ ἡμᾶς αὐτῶς.

A'ριδόπορος, meatus seu foramina rara habens, laxus. Alex. Βραχύπορος, breves meatus habens.

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad.

Δύπορος, per cujus viam ad meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens. Luc. in demon. ὁ δυπόνων τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὸ δύπορα.

Δυσποία, difficultas transitus, viæ difficultas. Xen.

Εὐθύπορος, cujus meatus in rectum porrigantur, recto tramite progrediens. Metaphor. apud Plat. Εὐθύπορον ἦθος, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. & Synes. ep. 133.

Εὐθυπορέω, sum meatibus in rectum porrectis, seu habeo meatus in rectum protensos. Theophr. de caus. l. 5. Εὐθυπορέοις τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idem lib. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπέρχει ποὶ τῶν, meatuum rectitudinem habere. Item rectam viam sequor, viam porrectam iter facio. Pro quo Strab. l. 6. dicit, εὐθυπορεῖσι πλάτιος, velociter permeantibus, seu navibus actuariis. Item expeditus, facilis. Synes. ep. 152. Εὐπορῶ ἐρέσσε ῥώσιν promptus & expeditus ad inveniendam amatoris naturam. Sic Demosth. Olynth. 3. ἐκ δ' ὁμοίως εὐπορον, facilè. ¶ Item abundans, copiam alicujus rei habens. Aristot. Oecon. 2. τῶν κατὰ πῶν εὐπορῶν. Et εὔπορῶ πάντ, omnibus affluens, apud Thucyd. Et οἱ εὔποροι, divites, locupletes.

Εὐπόρως, facilè, εὐπορώτερον, facilius, expeditius. Plat. in symp.

Εὐπορία, ῆ, progressus expeditus, cursus facilis: ut εὐπορία ἡ πλοὸς, facilis fortunæ progressus, apud Thucyd. Plut. de solert. an. Ἰγαμὴ κατελείπομεν εὐπορίαν τοῖς ζῳθίοις, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶ Item via seu ratio facilis, facilitas, faculcas. Thucyd. lib. 3. ὠφελῶν τὴν εὐπορίαν τῆ κατ' ἠμέραν. Sic & apud Plut. in Alcib. & Phil. de vita M l. 2. ¶ Item copia, abundantia, ut εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. Et specialiter, abundantia bonorum & opum. Demosth. cont. Mid. ¶ Εὐπορία dicitur etiam certa & omnis dubitationis expers cognitio ejus, qui scientiæ facultatem est affectus. Aristot. Metaph. 2.

Εὐπορέω, est mihi copia & facultas, abunde possum, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορῶ ἐνιαυτῶν. Idem ibidem, κατ' ἐσον εὐπορεῖ πς, quantum quis potest. ¶ Item habeo, suppetit mihi. Aristot. Oecon. 2. ὧν εὐπορῶν ἀργυρίου. Alex. Aphr. l. 2. probl. εὐπορεῖν ὀργάνῳ, εὐπορεῖτε, habere instrumentum bene constitutum. Item abundo aliqua re, magna est mihi copia. Plut. in Themist. εὐπορεῖν τῆ ἐφοδίων, abundare viatico. ¶ Interdum exp. abundè nanciscor, vel simpl. consequor, comparo mihi: ut apud Demosth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορῆσαι. Interdum sign. ditesco, ut apud Xen. αἰσχύν ἀπὸ τῆ πονηρτέρων εὐπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶ Εὐπορέω, philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem. Aristot. metap. 3. & 2.

Εὔπορημα, idem quod εὐπορία. Act. Apost. c. 11. κατὼς εὐπορεῖ τὸ τις, prout cuique suppetebat. Item abundè habeo Aristot. Oecon. lib. 2 συκίζαινεν εὐπορεῖδς τὰς τραπέτας τῶν ἐπιπέδων.

Εὐπόρητος, cujus copia facilè nobis fit, abundè suppetens.

Decomp. E'ξεύπορος, idem cum εὐπορία, comparo. Plat. de leg. libr. 10. ταῦτα ἢ πάντα ἀμὰ πᾶσιν ἐπιμέλειαν τοῖς χρείαις ἐξεύπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Περισυπορέω, preterea mihi acquiro. Item abundè suppetit mihi.

Περισυπορέομαι, *itidem* abundè habeo. Dem. contra. Timocr.

Συναπορέω, una comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adjuvo. Demosth. ἐδεῖτό μὲ πεντήκοντα μνᾶς συναπορέσαι. Apud Antiphon. ἐκ τῶν ἰδίων συναπορήσει, exp. ex propriis contulit. ¶ Item general. operam meam alicui suppedito. Plut. in Lyc. νύμφης συναπορέουσης, sponsa operam suam accommodante. Συναπορέομαι: idem. Isocr. in Paneg.

Εὐεύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada.

Γρηύπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

Ναυπόρος, q. d. per cujus meatus naves ire possunt, navibus meabilis, navigabilis. Herodian. lib. 6. ὁ Σέρις ναυσίπορτός ἐστι τὸ ῥεῖθρον, flumen æstate navigabile.

Πεντάπορος, quinque meatus, seu alveos, aut canales habens. Exponitur, & quinquefluus, apud Dionys. de situ orb.

Πολύπορος, multos meatus habens. Exponitur etiam, locuples, dives.

Στενόπορος, & poeticè στεινόπορος, angustos & arctos meatus habens: item angustus, arctus, Thuc. τὸ στενόπορ τῶν χρείων, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξύτατος, ubi angusta acutum sonum edit. Vtitur & Aristot. de mundo.

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens.

Composita ex πορέω.

Βιοπορισπὸς, victum parans & suppeditans, apud Eusch.

Δυσπόρεσ-ος, ὁ ἢ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp. sept. sap. Ἐτ τὸ δυσπόρεστον, difficultas in acquirendo, penuria. Hesych. & Suid. est inventu difficile.

E'πιπορέω, excogito, adinvenio, comminiscor. Aristoph. in Vesp.

Εὖγ' ἐπιπορεῖς αὐτὸ καὶ πλωείας. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia, κἀπιπορεῖ αὖθ' ἕτερ, quærimus seu comparamus. ¶ Item suppedito, subministro, suggero. Plat. l. 1. de repub. ἢ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐπιπορίζειν πόρους, ut unicuique quod utile est suggerat. Philo de v. M. lib. 1. ὡς πὸς ἀδιτησίας ἐπιπορεῖσ-αι ζωφάς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

E'πιπορία, quæstus, negociatio.

Εὐπόρεσ-ος, acquisitu & paratu facilis. Epicurus. τὰ μὲν φυσικὰ πάντ, εὐπόρεστ ἐστ, τὰ δὲ κενὰδ, δυσπόρεστον.

Προσπορίζω, acquiro, comparo, vel acquiro ad id quod jam partum est. Demosth. Philipp. 1. φορτικεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ τρέφειν καὶ πολέμειν.

Περισπερισμὸς, ὁ, acquisitio ejus quo adhuc egebamus. Exponitur etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπερισπέρεσ-ος, τὸ, (*decomp.*) dicuntur quæ patrifamiliàs per filium non acquiruntur, ut bona adventitia, in Pand.

Συμπορίζω, una quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thucyd. lib. 3.

Συμπορισμὸς, idem, Demosth.

Συμπορισμὸς, ῦ, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex πόρευμαι, & πορεύομαι.

A'μπορεύομαι, contra eo, vado in contrariam partem. Item metaph. resisto, refragor.

A'ντιπορεύ-ω, ὁ ἢ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppositus, è regione positus, apud Nonn. & Eurip. in Iphig. Aulid.

A'ποπορεύομαι, abeo, abscedo. discedo. Aristot. Oecon. 2. φεύτες ἐκπίπτειν ἀποπορευθέντες, ad hostes abire, vel desicere ad hostes. Item redeo, revertor, unde ἀποπορευτέον, seu Atticè ἀπορευτέα, redeundum est. Suid. ex Agathia.

A'ποπορεί-α, ἡ, abitus, discessus. Item reditus. Suid. ex Procopio.

A'πόρευτος, per quem iter haberi nequit, ut ἄπορευτ ὁδὸς, apud Plut. in Camillo.

Διαπορεύω, trajicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι, eo per, iter habeo per. Plut. in Num. Διαπορευθῆναι τὴν πόλιν, euntes per urbem. Aristot. Oecon. 2. Διαπορευόμ-ος διὰ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plat. l. 10. de leg. Item intercedo, unde διαπορεύσιμος, intercessor.

Διαπορεία, ἡ, itio seu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶ Item intercessio, apud Bessarion.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορία, in prima sign. Suid.

Διαπόρ[illegible]ος, ὁ, penetrabilis, penetrans, (quasi διαπορεύσιμος.) ut διαπόρ[illegible]ος κήρυκες, apud Greg. quoniam voce sua alta & clara aures penetrant. Sic & διαπόρησον γεγωνεῖν dicitur, qui vocem ita intendit ut etiam aures longius distitorum penetret. Iliad. 3. & 5.

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πυλάδης δὲ σὺν πόδιν τε καὶ δίαυλον ἦλθ' Ἀχαιδ' γῆς εἰσπεδ' εἰσπορεύτο. Frequens est & in novo Testam.

Συμπορ-

Συμπορεύομαι, (decomp.) unà ingredior, unà proficiscor, in E'xodia, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.

E'κπορεύομαι, exeo, egredior. Polyb. ἐκπορευόμεν τὰ πεδία χερσὶν, egressus castra.

E'κπόρευσις, egressus. Item processus, ut ἐκπόρευσις τῆ πνεύματος, apud Naz.

E'κπορευτὸς, procedens vel egrediens.

E'κπορευτὸς, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτὸς φέρεσθαι dicitur ὅτι τῆ πατρὸς, procedere ex Patre apud Naz.

Ἐξπορεύομαι, (decomp.) egredior seu exeo per: vel transeo per. Exponitur etiam, progredior.

E'μπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Ὅστις ἢ φεύξ τὸ σφέτερον ἐμπορεύσεται, δόλῳ ἢ βίᾳ. Alias figuif. vide in comp. εἰσπορ.

E'πιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plut. in apoph. ἐπιπορεύδ-ος πάντ, confertur ex ad locus. Item eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem, ibidem, τὴν πόλεμ[illegible] ἐπιπορεύ[illegible]. terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo: peculiariter dicitur de exulibus, Polyb. Proprie significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor seu eo post, vel persequor, & in specie, vindicta persequor, ulciscor. Lysias, ἰδίᾳ μὲν ἐχθρὸν ἡγούμεν μεταπορεύεσθ-αι. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τῆ πατρὸς μεταπορεύεσθ-αι. ¶ Item ambio, seu honorem peto. Polyb. ὡς ἐπὶλοιπα μεταπορεύδ-ος τῶν ἀρχῶν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μετασπορεύ[illegible]ω, persequendo. Hesych.

Παρεισπορεύομαι, ad latus intrædo, adambulo, Gregor. τῆ σρατῆ παρεισπορευόμενος, ad latus incedens & deducens. Polyb. παρὰ τὸ ζύγια πάσαι παρεισπορεύον[illegible]. Item præterco, iter facio, seu transeo, ut Matth. 27. & Marci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro. Aristot. Oecon. 2. πλίεις ἐκπορευόμεν[illegible], lustrans fana deorum.

Προπορεύ-ω, prius trajicio: vel præcrmitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præco. ut φεῖπολ[illegible] φεσπορευομένην, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. l. 6. Et φεσπορεύετο ἡμᾶς ὄντ, præcedit nos, apud Xen. Pæd. 4.

Προπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad, venio ad. Marc. 10. φεσπορευόμ[illegible] αὐτῷ. Polyb. τότε φεσπορευομένων πῶν ἀγοραίων, hoc populum adeunte. Item advento. Aristot. Oecon. 2. φεσπορευομένης τῆ ἡγεμόνος.

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu unà cum aliquo eo. Lucæ 24. συνεπορεύθη αὐτοῖς. Et Marci 10. συμπορεύον[illegible] πάλιν ὄχλοι φὸς αὐτόν.

Composita ex ποτὶ, & πορεύομαι.

A'ντιπορεύ-ω, ὁ ἢ ἡ, è regione oppositus interjecto freto, ex ulteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ion. & Aristot. de mundo.

Διαποτὶ πορεύω, ῦ, εὖσω, transfreto, trajicio, transporto. Dionys. Areop. πολλὰν διαποτιπορεύσαντες, hanc transmittentes. Plat. in symp. Διαποτιπορεύδ-ος τὸ πατ' ἀνθρώπου, transportans ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor, i. ab uno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16.

Διαποτιπορεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαδ' αὐτὸν ἐκπεπορεῦσθαι γ' ὄρδος.

Στενοποτιπορέω, arcto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

Πείσης, πείσεται, πεισῆς, &c. vide in Πείθω. Πείσεα, in Πίνω.

Πίκω, πικτὸς, πίκω, in Πελέκω.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, ὁ, τὸ, pelagus, mare, æquor: τὸ πλάτ[illegible] ἢ δαλάσσης, quasi πλαγὸ, utpote πᾶλα ἢ γῆς ὄν, ut vult Etym. (vel quia πλάσσεται πλαγίαις ἀναπνοῆσι.) Od. γ. πέλαγ[illegible] μέγα μεσηγύ σφωϊν. Isocr. ad Demon. phorice apud Athen. l. 13. Εἰς τὸ πέλαγ[illegible] αὐτὸν ἐμβαλόντες τὸ σεσυμένον.

Πελάγι[illegible]ος, ῶ, ὁ, matinus, Aristot. hist. an. l. 8. c. 19. Scribitur & μεσὸ πελάγ[illegible], sine diphthongo: apud eundem hist. an. l. 1. Fœmin. πελαγία, ῶς, τὴ, eidem sunt crepitacula.

Πελαγικὸς, idem quod πελάσι[illegible], Polysyllabum.

Πελαγίζω, alcum teneo: apud Suid. πελαγίζουσις τῶν ναυσὶ συωλήνων φώκης καταδιώξει.

A'μπλαγες, per syncopen dicitur pro ἀ'νὰ πέλαγος, apud Hesiod.

Πελαίζω, &c. vide in Πέλας.

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. in Plut. E'πεὶ ἢ βωμῷ μὲν φροῦμα Κεκροπίδι, πέλανδ' Ἡφαίσ φλογί. Eurip. in Hippol. ἀδύτων πελάνων. ¶ Item succus seu lacryma plantæ concreta & crendo indurata, ut gummi, thus, & similia, teste Suida. Spuma etiam concreta πέλανδ nominatur, teste eodem Suid. & Hesych. Eurip. in Oreste, ἐκ δ' ἅμαξ[illegible] ἐδρὰς πέλανδ' ἀφρῶδες αἵματος, ὁμοῦ τ' ἄπο. Sunt qui πέλανδν dici scribant quidvis humidum concretum & crendo induratum. ¶ Item πέλανδ dicitur quidvis miscere, ex aquâ enim & farinâ miscetur [illegible], quæ postea coquendo indurantur. ¶ Significat etiam Spumam, Nicand. in Alexiph. πέλανδν πεπλήσθαι φλεγέθοντος [illegible].

Compositus.

E'μπέλανος, placentæ lati, tenues & orbiculatæ, apud Hesych.

E'πιπελανίδες, libi. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟ[illegible], ὁ, ciconiidæ quæ ave vide [illegible]. Ælian. Oppian. in Ixeut. & Plin. l. 10. c. 23. [illegible] grum, & ἄργδν album, quoniam habet pennas albas [illegible] etiam testaceum seu fictile vas; ciconiæ rostrum habet [illegible].

Πελαργικὸς, ῆ, όν, ciconiarum est, ciconiarum proprius, ut πλαγγὰς πδσιν, lex qua liberi parentes alere jubentur, nam ciconia parentes senio confectos nutrire, involando fessos juvare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. & Plin.

Πελαργίδες, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Aviib.

Πελαργὶς, herba quædam lienosis medens. Galen. [illegible]

Πελαργὸς, Pythagoras vocabat τὸ πυθαγόραν, admonere & delabilis Suid.

Composita.

A'ντιπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. Metaphora à ciconiis quæ parentes senio jam confectos nutrire & fessos ad terga recipere dicuntur ab Aristot.

A'ντιπελάργησις & ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficii accepti remuneratio. Suid. A'ντιπελαργία, idem.

O'φειπελαργὸς, ciconia montana: aquilæ genus, apud Aristot. l. 8. an. l. 9. c. 32. Vide & Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕ'ΛΑΣ, (adverb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plut. contra Colotem, πέλας γὰ ἐσὶ τοῦ ζῆν, ἐγγὺς δὲ θάνατ. Et cum genit. Od. ο. Οὐ τύπ Τηλεμάχ πόλεος ἴσαι. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus, item alius à nobis.

Πελάω, & πελάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad accedo. Soph. in Electra, ἥμιν ἀλαζὼν πικρὸν ἐχθρὸς πέφυκε. Eurip. πελάζειν ὄμμασι. Synes. epist. 11. πελαζόντ γῆ. Sic. Xen. Pæd. l. Σκελὸς πελάσ-ας πελάσ-αι πρὸς τὸν Διόνυσον, ad naves perducant.

Πελάσ-ης, ου, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. in Philoct.

Πελάσ-ης, loci alicujus dicitur, i. vicinus, incola. Plut. Ἰδιώτης ἐτiam inferioris conditionis homines, qui domum nostram veniebant, & nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rom. Fœmi. πελάσ-ις, ἡ, ὁ, cliens vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελασπὸς, ῦ, ὁ, ad clientes pertinens. Τὸ πελασπὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterva.

Πελασία, ἡ, clientela.

Πελασὸς, ῦ, ὁ, idem cum πελάσ-ης.

Πελάσιος, ία, ον, idem cum πελάσ-ης.

Πελάσιος, ία, ον, & πλάσιος, ία, ον, propinquo. Eurip. in Rhesο, Τί φησ' ὁ πελάσιος σκοπὸς ὃν Ἕκτωρ ὥρσωε κατὰ πόλ.

Πλάω, & πλάσω sive πλάζω, per syncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω, & πελάσω. Soph. in Electra, πῶς δ' ἂν σοφὸς ἐν τοῖς φίλοις πλάσ-ειε. Eur. in Alc. μὴ πρὸς γὰ ἀλλοῖός πλάσ-ῃ. Fut. ἐκ πλάω & πλήσω: unde apud Hom. Οὐ γὰρ ἐγὼ ἔτ' ἔπειτα πλήσομαι ἐς πόλεμον, quidam à quis admovit. Hinc & imperfect. ἔπλων: Il. δ. Ἀτὰρ ἐπεὶ ἐς μέσσ[illegible] ἔπλωντο ἕκαστοι Ἕλληνες, tanquam à πλήσει.

Πλάσ-ης & πλήσ-ης, ου, ὁ, idem cum πελάσ-ης. Hesych. Ἐς ἔσω πλάσ-ης idem quod πελάσ-ης. Ab Aristoph. πλάσ-ις dicitur conjux. Θεὸς τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ καὶ πλὴν κοίτην: in Acharn.

Πλησίος, ία, όν, propinquus. Pro quo Dorice dicitur πλάσιος seu πλασὸς: apud Theoc. idyll. 5. Ὅσσ' ἐπιπολὴν ἢ πλάσιος ἢ τὸ πεπόλδν.

Πλησιαίτερ[illegible], & πλησιέσ-ερ[illegible], propinquiori, propiori.

Πλησιαίτα[illegible], & πλησιέσ-α[illegible], propinquissimus, proximus.

Πλησίον, prop. Od. λ. Ἀλλ' ἢ δὴ τὸ ἔπειτα ἰδὼν ἐν πλησίον ἔλθῃς. Et cum genit. Od. ξ. Συφορὰς δυοῖν ἐπὶ πόδοιν Ὀδυσσέως ἔλαβε. Phil. de mundo, πλησίον αὐτῆ γεγένηται. Dicitur & ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus. Plat. in Charmi. κατὰ τὸν τοῦ πλησίον μᾶλλον ἢ τὸν αὑτοῦ. Et τὰ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum & πλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Item domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quivis homo appellatur in sacris literis. ut Matt. 5. Marci 12. &c. Poeticè pro πλησίον dicitur πλησία.

Πλησιάζω, f. άσω, propinquo, apptopinquo, Plut. symp. 2. ἅπερ τὸ πλησίον ζέον μᾶλλον, ἢ μὴ ἐδὲν πλάσ-ειε. Luc. περὶ θ' ἑαυτὸν ἐπλησίαζον τῷ ὕδατι. Et metaph. apud Plat. epist. 7. πλησιάζ[illegible] ἐν ἀρετῇ. ¶ Item accedo familiariter ad aliquem, alloquio familiariter

utor. Æschin. contra Ctesiph. ✝ Α'λίξασθαι ἐπετρέχει, ἢ πλησιάζει ἑκάστῳ. Sic & apud Isocr. Item sector. Lucian. φ πλανᾶσθαι ἅπαντων ὅσα σοφίᾳ πλησιάζουσι. Isocrat. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζουσιν, in literis versari, studium literarum sectari. ¶ Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demosth. τῇ ἢ τόκων ὠσὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ὁπτᾶ δραπετῶν ὀβολόν. Sic & apud Aristot. & Plutarch.

Πλησιασμός, ὁ, accessus, appropinquatio. Aristot. Rhet. l. 2. Item familiaris consuetudo & sectatio. Item coitus. Aristot. hist. an. lib. 4.

Πλιτάω, ῶ, idem quod πλάω, (unde & factum esse testantur grammatici:) appropinquare facio, admoveo. Sic terræ aliquis aliquid πλητῷ, quum facit ut in eam se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea) ἐλάτας τε πεφύᾳς Οὔρεσι ἐν βήσσῃς πλητῷ χθονὶ πωλοτομήσῃ. Dicitur etiam πίλνημι, unde pass. πίλνασθαι significans πλάζομαι, appropinquo. Il. τ, ὃ χθὶ ἐσ' οὐδὰς Πίλναζ). Hesiod. in Theog. γάϊα ἢ ὑ ες. νόσῳ ὑπηδύν Πίλναται.

Compositа

Α'πλας©-, cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur & ἄπλαστ©- apud Hesiod. in Erg. de quo & in compositis ex Πλάσσω.

Α'πλατ©-, idem, ut ἄπλαστ©- βόσκυσ. in Epigr. Exponitur &, immensus: apud Hesiod. in Theog.

Α'πλητ©-, idem, Hesiod. in Asp. Vide & in comp. ex πλήσσω, in Πλήσ©-. Βυκολάζ), οἱ, bubulci, παρὰ τὸ πίλας ἢ βοῶν ἠ). Nicand. in Alexiph. Vide & in comp. ex Ε'λαύνω.

Ε'μπελάζω, appropinquo, pervenio ad, Aristot. de mundo, ἐπειδὴ ἐμπελάσῃ τῇ ἀκμῇ. Et transitivè, admoveo, committo, congredi facio. Hesiod. in Asp. ὄφρα τάχιστα δίφρους ἐμπελάσωντες Α ἡνίοχ θ' ἡμέτερόν τε Μαρωνιδ'.

Ε'μπελάδν, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελαδίω, idem. Exponitur etiam, cum impetu, ὁρμητικῶς, apud Nican Alexiph.

Ε'μπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς, schol. Nic.

Ε'μπελάω, idem quod πελάζω. Hesych. in Merc.

Ε'μπελάστειρα, ἡ, meretrix: sic dicta quòd corpus cerpori admoveat: seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ε'μπλίω, propè: (ab ὁμπλάω. ll. β.)

Ε'υσίπελας, τὸ, tumor ex ferventi tenuique sanguine ortus: Lat. ignis sacer. & vulgò, ignis S. Antonii. Vide Celsl. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit Φῶς τὸ ἐρυθρὸς ὑπὸ τὸ πῦλας, ἢ ὑπηρόην τοῖς πλησίον ὑπομένοντος.

Ε'υσιπελατώδης, εος, ὁ ἢ ἤ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Diosc. l. 1. 15.

Προσπλήσ©-, proximè ad aliquem accedens, affinis, similis, Diosc. l. 3. c. 9. πρὸς ὑσκευὴ προσπλήσι©-. Demosth. pro cor. προσπλήσια τούτοις δεῖ. Παραπλήσιοι seu παρασπλήσιαι, exp etiam totidem. Thuc. προσπλήσιαι νῆες. Et παραπλήσιον, tantundem, idem, l. 7.

Παραπλησίως, similiter, eodem prope modo. Demosth. Olynth. 3.

Περαπλάω & περαπλάζω, appropinquo, accedo ad. Herodian. l. 5. ἅδη τε τῇ Βυζαντίῳ περαπλάζοντα. Item, appropinquare facio, admoveo.

Περαπλάτης, idem cum πιλάτης, clicns, assecla, famulus. Athen. l. 10.

Περαπλάζω, sive περαπλάδω, idem cum περαπλάζω. Odyss. λ. Ε'γαῖτ' ἐπλίμην ἢ δὲ περαπλαζε ἠνίοχ.

Περάστλας©-, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet. Æschyl.

Περαπλαμαι, appellor, admoveor, & propinquus fio, περαπλάζομαι, Odyss. ρ.

Decomp. Α'περαπλάς©-, inaccessus, cui appropinquare nemo potest. Α'πεπλας©-, idem.

Δυσπεραπλάς©-, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plutarch. in Pomp.

Α'πελ©-, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Πίλε3©-, vide in Σπίλε3©-. Πίλεδρον, in πλίθ ρον.
Πίλει©-, &c. in Πελός.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ἢ, securis, bipennis. Od. ε. Δῶκε μὲν οἱ πελέκων ὑάγαν. Il. λ. Οἱ δ' ἴσαν ὀλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plut. in apophth. Lyc. ἐκέλευε ἢ τὰς ἐλικίας πρίων ἀπὸ πελέκεως ἢ πείρ©-μονον, securi. Hesychio est etiam σαθμὸν ἐξαμαίδιον, ἀρχαῖον, vel δυσκίνητον.

Πελεκίω, & apud poëtas metri causa πελεκάω, ᾶς. ἦσω, securi cædo, vel complano. Od. ε, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.

Πελεκίομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. κατπελεκθείσας ἢ ἐμῆσθαι, ὅπ τούτῳ πελεκᾶς ἠ).

Πελέκισμα, τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Act. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. l. 3 c. 10.

Πελεκητὴς, ῆ, ὁ, qui securi cædit aut dolat. Πελεκητὴς, ὁ, bipenni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari. Theophrast. hist. pl. 5. c. 7.

Πελεκίζω, ίσω, securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic. l. 19. βασίλισσας ὑπελάκισεν χῇ τὸ πήνειον ὕδ©-.

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. c. 20. πε'ς ψυχὰς ἢ πεπελεκισμένων.

Πέλεκον, τὸ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ρ. Pro eodem scribitur & πελεκκὸς, apud Hesych.

Πελειὰς©-, ὁ, fe curidaca: nomen herbæ: de qua Dioſc. l. 3. c. 146.

¶ Item avis nomen: apud Aristoph. in Avib.

Πελειὸν©-, ὁ, & Atticè πελεκὸς, ἀντ©-, Doricè πελεικὸς, ὁ, picus martius. παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Avib. Vide & Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. & l. 9. c. 10.

Πελικὸν, species poculi lignei, sic dicti ἀπὸ τὸ πεπελεκῆσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit. Hesych. dicit esse catinum lignеum.

Πέλικνα, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athen. l. 11.

Πέλυξ seu πέλυος, idem quod πέλεκυς. Ierem. c. 23. οἱ λέροι μὰ οἱ πέλυξ κύκτων πέτρας. ¶ Item pelvis. Poll. l. 10. c. 22. scribit τὸν λεκάνιον à tragicis vocari πέλλιν: Æoles autem πίλυαν vocare maximè ligneam pelvim aut ligneum catinum: ἀπὸ τῆς πεπελεκᾶσθαι. ¶ Dicitur & πέλυξ significare galeam. ¶ At πέλις, ιδ©-, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Compositа.

Α'μφιπελέκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Hesych.

Α'μφιπέλεκ©-, capulus, securis, bipennis manubrium.

Α'πελέκητ©-, ὁ ἢ ἤ, securi non dolatus nec complanatus: vel qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀπαπελεκάω, securi aufero. Item securi dolo & complano. Aristoph. in Avib. ὄρνιθες ἅπαν τὸ κτῆνος, Σοφώτατοι πελεκῶντες οἱ πᾶς ὑγχάνουσ' Α'πελεκίσαντο τὰς πύλας. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. πελεκητὸ ἢ ξύλα ὅσων ἀπεπελεκησάτ τὰ ξύλα.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio. (hist. pl. l. 9.

Ε'κπελεκάω, securi excindo vel eximo, securi excutio. Theophr.

Εὐπελέκητ©-, bene dolatus complanatusque securi: vel qui facilè dolari & complanari potest securi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ε'ξαπέλεκυς, cui sex secures & falces præferuntur. Polyb.

Η'μιπέλεκον, τὸ, securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis & anceps non est. Il. λ, Η'μιπέλεκ©-, ὁ ἢ ἤ, ab unâ tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκεως. Suid.

Η'μιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκον. Suid.

Πα ρπελεκάω, circumdolo, vel dedolo, Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, F. ξω, moveo, commoveo. quasi ὃν, concutio. Il., ἢ ἐείαχε πελέμιζε Ε'γχ©-. Eust. derivat. à πάλλω, ut fit propriè manu moveo.

Πελεμίζομαι, moveor, commoveor, concutior. Il. ζ, ὀπὶ δ' ἐείαχε πελεμίζθη Ε'γχ©-. Hesiod. in Theogn. Τὺ ἢ ὑπὸ βρητὸν πελεμίζεῃ δ' ἀγείρα χθών.

Πόλεμ©-, quomodo huc pertineat, vide in suo loco.

Καταπελεμίζω, (comp.) incutio. Apoll. Argl. 2. καὶ δ' ἐβρέμεαν χθὶ' ὑπὸ οἱ πελέμιζε.

Πελεδνὸς, &c. vide in Πάλ©-.

ΠΕ'ΛΛΑ, sive πέλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebant: mulctra, seu mulctrale. Athen. l. 11. In eo etiam reponebatur lac. ut Il. π, ὡς ὅτε μᾶζαι Σπαθιῶ ἐσιζομένοισι σκιγλαίνῃ χῇ πέλλαι. Hoc cipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. l. 11. Item Ispi. Hesych.

Πελλὸς, ὁ, ἢ, ὸν, idem quod πόλιος, mulctra. Nicin Alex. Item catinus, Hesych.

Πελλοπήρ, ῆρ©-, ὁ, is qui ἐις ἡμῶ πέλλαν sive πελλὸν lac mulget. Hesych. & Athen. Pro eodem scribitur & πελλοπτὴς, apud Hesych.

Πελλὸς, &c. vide in Πελός.

ΠΕ'ΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum. Alex. Aphr. οἱ χαραλλήθροι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur cæteris etiam animantibus: ut apud Herodian. l. 4. (de camelis) μάλιστα ἔχουσι σάρκα τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex. Aphr. ὃν τοῖς πέλμασι ἢ ἀκροδάκτυλοι. ¶ Item solea calceamenti. Polyb. πρὸ λοιποῦ ἐις τὰ πέλματα ἢ ὑποδήματ ἐμβαλόντας χλιῶ.

Compositа.

Ε'μπελματόω, plantas pedis atterere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pyctaciis confuso, Josuæ c. 10.

ΠΕΛΟ'Σ, ὄν, ὁ, niger, aut fuscus: ut μαλὸς χρῶμα. Suid. exp. μέλας.

Πέλα©-, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est lividus, eodem teste.

Πέλι©-, (sine diphthongo) idem, Suid. & Hesych. Exponitur etiam, pallidus, lividus, ut πελία σάρξ, apud Alex. Aphr.

Πελιδνᾶω, lividum fieri, livore suffundi.

Πελίνομαι, τὸ, livor: seu id quod livore suffusum est, pars livida, Dioſc. l. 5. c. 25.

Πελία, ῆ, livor: seu q. d. lividitas. Vocabulum Dorienſium, teste Πελίας ᾶ©-, asinus subniger seu fuscus. Etymol. (Corinth.

Πελιδνὸς, sive πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2. Πελιδνὰ substantivè significat, lividitas, livor: apud Nic. in Alex.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idem quod πελία seu πελίνομα, schol. Nic.

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, fugillo: unde pass. πελιδνῶδης, lividum fieri, livorem contrahere.

Πελίδνωμα, τὸ, idem quod πελίνομα, schol. Theocr.

Πελάνα, & πελειὰς, ᾶδ©-, ἡ, columbarum quædam species, sic dicta, quòd nigricante sit colore, teste Aristot. hist. an. l. 5. c. 13.

Πελὸς sive πήλ©-, idem quod πίλ©-, Theoc. idyll. 5. Aristot. hist. an. l. 9. c. 1.

Πελιδνὸς, fuscus. Hesych. (an. l. 9. c. 1.

Πελίδνα, idem quod πελιδνὸς.

Πέλιγμα, idem quod πελίνομα, apud schol. Theocr. in idyll. 5.

Compositа.

Ε'μπέλι©-, ὸν, ὁ, intus lividus, seu in quo livor est. Nicand.

Πεπελιδνὸς, ὁ©-, ὸν, ἢ, lividus.

Τ'πόπελιδν©-, sublividus.

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, scutum brevius, lorum non habens, quo sagittarii & levioris armaturæ milites uti solebant. Plut. in Artox. πλὴ τ φαρέτρας ἐπηρμέν©- ἢ πλὴ πήλτου φέρων. Idem de fort. Alexand. Πτολεμαῖ©- ὑφῆρε πλὴ πήλτου, pelta protexit & tutatus est Alexandrum. Hesych. & Suidas dicunt esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu umbonem. Exponitur & hasta, & jaculum. Sic etiam nonnulli appellant coracinum fluviatilem, teste Athen. l. 3.

Πελτίον, ω, τὸ, parvula pelta seu cetra.

Πελτοφόρ©-, ὁ, ἢ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta: seu cetratus. Xen. Hellen. 2.

Πελτικὸς, ad peltastam pertinens. Item qui pelta sese tueri in pugna probè novit. Πελτικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia peltastica, i. protegendi sese pelta in prælio.

Καταπελτικτὴς, ὁ, (comp.) catapulta: machina & telum bellicum, de quo Vitruv. l. 10. c. 15. & 18. Aristot. Ethic. 3. c. 2. ὡς ὁ ἢ καταπέλτου βολὴ μὴ ἀφεῖναι. Sic Polybius catapultas & balistas vocat καταπέλτας ἢ ταῖς βολικαῖς ὀργανα. Item supplicii genus apud Hesych. & Suid.

Καταπελτικὸν, ὁ, catapultarius. Plut. in apophth. & in Alexand.

Καταπελτίζω, (comp.) catapultis infesto, seu oppugno. Exponitur etiam, incurso, seu infesto more peltatorum militum. Aristoph. in Acharn.

ΠΕ'ΛΩ, sum (verbum in præsenti tantùm indicat. & particip. itemque in præt. imperf. usitatum) Il. ι, κακὸς δ' ἀεσσ οἱ πέλεν αὐτῇ, ipsi malè est. Il. μ, Καὶ Πειρίθοος ἀνακτος Ζατρέφετ' ὃν πόλις ἔπλε: per syncopen, pro ἔπελε. Sic & apud eundem πίλα & πίλεν, pro λῶ, erat. Exponitur etiam, fio.

Πέλομαι, idem quod πέλω, fum. Il. ζ, ὧδε κε ὀπίσσω Α'νδρῶν τοίη περ φυλλοισι πελόμενη· ἀοίδιμοι ἀνομβρίοισι. Accipitur & pro γίνομαι, fio. Odyss. χ, Ὧρη δὲ δίεσσιν, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. Odyss. ϑ, ἔπλετο per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Compositа.

Α'μφιπέλομαι, adsum vel advenio. Hesych.

Ε'κπέλω, exto. Hom. ἐκπέλοι, pro ἔξεστι, licet. Hesych.

Ε'μπίπλομαι, accido, ingruo. Od. ν, ὅπ' ἀνδρῶν πίσι πόλον ingruunt hominibus. Ε'μπιπλόμβ©-, per syncopen pro ἐμπιπολόμβ©-: ut ἐπιπλόμβ©- ἐπιωνῖς, & ἐμπιπλόμβιον ἔτος, annus volvens: annus decurrens, apud Hesiod. & Hom. Od. ξ. Item accidens, superveniens, subsequens, ut apud Apoll. l. 1. Arg. ἐμπιπλομένῃ δ' ὀρθὸ νυκτὶ.

Εὐπτόλις, Hesych. mites, mansueti, morigeri.

Εὐπτολία, prosperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπτολία, mala habitudo. Etymol. ex Callim.

Κακοπτολέων, à Nicand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet.

Ν πτόλεος, invalidus est: Gal. in Lex. Hippocr.

Ο'λιγοπτολάω, & poët. ὀλιγοπτολέω, q. d. parva res sum, parum valeo, infirmus sum. Od. ς, Κεῖν' ὀλιγοπτολέων, jacebat viribus defectus.

Ο'λιγοπτολία, & apud poët. ὀλιγοπτολίη, virium defectus, imbecillitas. Od. ε.

Περιπτόλω, seu περιπτόλομαι, supero, superstes sum. Apud Apoll. in Arg. περιπτόλω, pro περιπτάω, superasti. Particip. περιπτόλβμ©-, pro περιπτολόβμ©-, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ, & apud Hesiod. in Erg. dicitur περιπλομένης ἐνιαυτῆ, anno circumvoluto, in orbem redeunte.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρ©-, τὸ, monstrum: seu monstrum immane, ingens. Il. ββηκὰ πέλωρα. Apoll. Arg. l. 1. Ἐκ τέρατ' αἰνὰ πέλωρα: de gigantibus. ✝ Item adjectivè monstrosus, portentosus. Apollon. Argon. l. 2. Ταίνῃ δ' ἔκτο πέλωρ τέκ©-, monstrosus partus. ✝ Dicitur volunt quasi πίλας ὄρυς ὧν τῇ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est, insolentis & immanis magnitudinis: unde ab Hesych. exp. μέγας & τερφνὴς.

Πέλωρ©-, ωρ©-, ὁ, idem quod πέλωρ, adject. Il. μ. Interdum expon. ingens, immanis. ut Od. ο. ✝ Πέλωρον, Pelorum: unum ex tribus Siciliæ promontoriis. Strabo πελωρίδα ἀκρην & πελωριάδα appellat.

Πελώριος©-, idem quod πέλωρ©-. Eurip. & in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, mirus: ut Il. γ, πελώριος· ἀγήρᾳ. Et Il. σ, πελώρια.

Πελωρίης, idem: unde πελωριητὶ πόλει, apud Theocr. in Epigr.

Πελωρίδης, ostreæ: sic dictæ à magnitudine, Athen. l. 3.

Πέμμα, vide in Πέπ©-, Πέμπ©-, πεμπώ©-, &c. in Πέντε.

ΠΕ'ΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ, Πέμπε δ' ἅμ' ἠοῖ πόλεμόν δε. Plut. in Arist. πέμπουσι ὁπὶ ἢ πόλεμον. Apud Thucyd. πέμπω σοι ἀκὶ τάχιστα, nuntium ad te super hac re mitto. Xen. Pæd. 5. πέμπω σφῶς σε, mitto ad te. Thuc. l. 2. Ὅσῳ τε φορβίμοια ὑπάμπον καλῶ ὄντες ἀμύνειν. Dem. in epist. Philippi, πέμψαντ©- χρὴ αὐτοὺς ἐπὶ τὰ πράγματα διδόναι. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hell. 3. ✝ Item dimitto. Il. ω, πέμπε δέ μ' αὐτὰ τὰ ἑαυτοῦ τοῦ δρόσου, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ξ, ἢ κεῖνον ἐπεὶ ἢ πόρεν ὄβριν ἔσεχε. ¶ Item demitto. Il. φ, ὃς μὲν ἔμελλε Πέμπειν ἐις ἀΐδαο. ¶ Item immitto, ut πέμπειν φόβος, apud Plat. mitto in, impono. Aristoph. ὑπέμπε τὸ κεφάλ©-. ¶ Item deduco, veho: vel transveho, transmitto. Herodian. ἐπὶ δίφρα πόντε Σκιλλοῦντος. ¶ Πομπὴ πέμπειν, apud Dem. & Plat. l. 1. de rep. quidam exp. ducere pompam: alii celebrare pompam & ludum.

Πέμπουσα, mittor, &c. Item accerso. Eurip.

Πέμψις, εως, ἡ, missio. Thuc. l. 7.

Πεμπτὸς©-, mittendus. Πεμπτὸς, missus, mandatus. Thuc. l. 8.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio, missus. Plato de rep. l. 2. Thuc. l. 4. Item impulsus, instinctus. Eurip. Plut. in Rom. Item deductio: qua transmittendum aut transvehendum curamus cum qui nobiscum aliquandiu est versatus. Od. ζ, & ε. Plut. in Alcib. Item pompa, i. solennis apparatus & spectaculum solenne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud Aut. Axiochi, ἐις πομπὴν ἢ ἡμᾶς τὸν ἀγαλισμὸν αὐτοῦ τε.

Πομπὸς, ὁ, ad pompas pertinens, pompis conveniens. Plut. & Athen.

Πύμπω©-, ὁ ἢ ἤ, qui mitti seu transmitti potest. Item missus, transmissus. Soph. in Trachin. Et activè, qui mittere seu transmittere potest. Eurip. in Phœn.

Πομπαῖ©-, ὁ, ἢ, Mercurii cognomen, quod defunctorum animas ad inferos deducat. Soph. in Ajace.

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ρ, Τὸ πομπὸν δὲ citur τὸ κηρύκιον, caduceus, teste Eust.

Πομπίλ©-, idem quod πομπός. ¶ Est & nomen piscis: de quo vide Eust. & Athen. l. 7.

Πομπεύω, transmitto, transveho, deduco, Od. ν, Αὐτὰ νιν πόμπευεν ὕπα κλῶ ἠδλὸν ἄεσιτο. Athen. lib. 2. Πομπεύσας φρύναδεν ἡμὰν αὐδίαν ἢ πάρεγον. ¶ Item, cum pompa incedo: vel pompam duco, Synes. ep. 127. ὀχήματι δημοσίῳ πομπεύων ὑπὸ πᾶ πολλῶν. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. Item convitia jacto: Demosth. pro cor. ἢ ταῦτα τόνων εἰδὼς, Λέγω ὡς ἐδὲν ἦν ὃν ἡμῖ πομπεῦσαν ἀντὶ τῆ κατηγορῆν ἤλεσθ. Item, in pompa transvehor. Athen. ἐφησὶ δ' ὁ ἐπίμπεδοσαι ἐις ὀκτακοσίους. ¶ Item transitivè, ostento in pompa & triumpho: unde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπεύθησα. Impropriè, apud Gregor. ἢ βασίλισσα ὅλῃ ὁρῶν dicitur τῇ βασιλεῖ ὅλῃ ἡμερῶν πομπεύσαν ἢ φυσηρῆν παρ' ἑαυτῆ πᾶν ὅ τι κάλλιστον.

Πομπεύτης, ὑ©-, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεῖος, ὁ©-, idem. Thuc. l. 7.

Πομπία, ᾶς, pompa vel transvectio, qualis in pompa esse solet. Athen. l. 5. Item convitiorum jactatio. In pompis enim bacchanalibus quidam convitia jaciebant in alios, & viciſſim ab illis impetebantur. Menand. in Perinth. Ε'πὶ δεῖ ἀμαξῶν ἐισὶ πομπεῖαι πυες σφόδρα λοίδοροι.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur. Dem. contra Timoc.

Πέμπελος, οἱ, dicuntur senes admodum decrepiti & capulares, utpote jam orco demittendi. Gal. de sanit. tuenda, l. 5.

Compositа: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπέμπω, remitto: ut apud Isocr. ἀναπέμψαντ χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquens de ventre) τὰν ὑγρὸν ἀπολαμβάνες ἢ εἰς ἑαυτὸ ἀ πάσας, ἀναπέμπειν δ' αὖθις ἢ αὖτὰ ἢ ἀφίεμεν τοῖς ἄλλοις. Item sursum mitto. ¶ Item exhalo, exhalando mitto sursum. Alex. Aphrod. βόρεος©- κινέων©- ἀναπέμπει δυνατὸν, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. Interdum idem quod ἀναπέμπω. Xen. ἐν ἀναβάσει Cyri, πάντας ἔτω διεπόρευτο ἀνεπέρκτους.

Ἀνάπομπὴ, ῆς, remissio, i. ipla actio remittendi, ¶ Item sursum missio, ἀναπομπαὶ Σκιωπῶν, apud Lucianum, εἰφολίσεις thesaurorum.

Ἀναπόμπ©-, ὁ ἢ ἤ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπόμπιμος πάλιν ἐις τὸν βίον ἀφικνῆται, in vitam remittuntur.

Ἀπόπεμπω, remitto. Plut. Et Aphrod. Problem. l. 1. ἀπόπεμψασ τῶν φωνῶν ἤχον.

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5. πάντα ὑπισχόμενος τὰ κήρυκι ἀπέπεμψεν. Interdum significat, dimitto cum comitatu vel dimitto instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt: Odyss. κ, Οὐ γάρ μοι δόμος δεῖ κομιζομένῳ ὧδ' ἀπέπεμψεν Α'νδρα ἢ ἔς κε θεοῖσιν ἀτίζηται μακάρεσσιν. Impedere cum genit. ut ibidem, Ὡς ὑμῶν ἀπέπεμψε βίκων βαρὺ ἀμφορέα χρητα. Item amando, ablego. Æschines, ἐκ Σπάρτ μέλλ τὸν υἱὸν ; Don in exilium mittetis, & ablegabitis quoquò gentium? ¶ Item, mitto, remitto. Xenoph. ἀναβάσ. l. 1. ἀποπέμψαι ὡς ἡσυτὸν ὃ δὶς τρέτον

τάμια. Apud Aristoph. ἀποπέμπειν τἀπόῤῥητα, expon. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. evulgare.

Α'ποπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me: ut apud Xen. Pæd.1. ἀποπέμπομαι τοὺς τοιούτους λόγους. Item rejicio, à me summoveo. Arist. Ethic. 2. ἥτις γὰρ πάντων ἡδονῶν ἀποπέμπεται μέσοις, ἢ πλέον ἢ ἔλαττον. Aliquando significat, repudio: ut ἀποπέμπεσθαι. seu ἀποδιοπομπεῖσθαι. Aliquando significat, repudio: ut ἀποπέμπεσθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarchum. Apud Eurip. ἀποπέμπομαι ἄνυμφον ὄψιν, non agnosco, abominor.

Α'πόπεμψις, ἡ, dimissio. Item missio. Item rejectio, repudiatio. Et peculiariter, repudium: ut apud Demosth. ἀποπέμψεις ἢ ἀνδρώσατο.

Α'πόπεμπτος, ὁ ϗ ἡ, demissus. Ab Hesychio ἀποσέβαστα dicuntur digni qui rejiciantur propter improbitatem.

Α'ποπομπή, idem quod ἀπόπεμψις, dimissio. Item missio: ut ἀποπομπὴ τῶν μισθῶν. Item ablegatio, apud Æschin. Item rejectio, repudiatio. item peculiariter, repudium. Poll. ¶ Item procuratio & depulsio sceleris aut prodigii. Hinc ἀποπομπαῖος παιδίσκη, procurare & depellere, vel à se ablegare, & summovere: quod fiebat certis precationibus. Hscr. ad Philip. Erant præterea ἀποπομπαί, (teste Hesychio) sfati dies quibus sacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Α'ποπομεῖν, procurare seu depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur. Hesych.

Α'ποπομπαῖος, α, ὁ, q.d. depulsorius, ad depellendum aptus. Peculiariter vocantur ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorum depulsores & averssores, defensoresque pestium & calamitatum. ¶ Α'ποπομπαῖος hircus à Græcis interpretibus dictus, exp. hircus emissarius. Leuit.c. 16. quod in desertum emitteretur.

Decomp. Α'ντιπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, ante dimitto.

Διαπέμπω, & διαπέμπομαι, transmitto. Aristoph. in Plut. ἵνα' ἐ διαπέμψαιεν ϗ ἐφῇς πρὸ φίλους. Thucl.4. αὐτοῖς πεντηκοσίοις ὁπλίταις διέπεμψε. Idem l.3. ϗ τὰ ὀπισθόεια ἐκείνοις αὐτὸς διεπέμπετο, εὐ illis transmittebat. Sic & Polyb. & apud Plutarch. in symp. sep. sap. & in Demetr. Item dimitto, i. in diversas partes mitto. Thucyd. l.8. πρὸ ϗ ἡμέρας ἐς πάντα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλη διέπεμπον. Et l.4. ϗ πῶν χώρον τρωχιὰς διαπέμψαι. Sic apud Herodian. l.2. διέπεμπε τε ϗ ἔδοξε ἐφῇς πρὸ ἡγεμόνας. ¶ Item διαπέμπομαι, dimittor. Item Herodian. l.8. ἐς τε τὰ ἐθνη ἄγγελοι ϗ κήρυκες διαφοιτῶσι διεπέμποντο.

Διαπομπή, ἡ, transmissio, vel dimissio. Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l.3.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intrò. Plutarch. in Philopœm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, ἐσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. Exponitur etiam, induco, importo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφῆς τ' Ἀγαμ. ἐσπέμψαν δέμας.

Εἰσπέμποιμι, accerso.

Εἰσομπή, intromissio.

Decomp. Περισπέμπω, intromitto antè: vel accerso antè. Item magna pompa & comitatu induco, Luc.

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras, mitto ex. Iliad. φ, Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμπε νέεσθαι, è prælio domum misit. Hscr. in Arch. τ' ὄχλον ϗ ἄλλον ἐκ τ' πόλεως ἐκπέμψαι, foras mittere. Dem. Olynth. 1. πρὸ τούτου ποιήσασθαι πρεσβείας ἐκπέμψαι, in expeditionem emittere milites. Sic & apud Herodian. l.3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, ejicio, relego. Luc. πρὸ πυγμῆς ἐς τ' ἔξω ἐξέπεμψεν. Et ἐκπίπτειν πὸν γυναῖκα, dimittere & repudiare, apud Demosth.

Ἐκπομπή, emissio, legatio. Thuc. l.4.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, emissio, cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio, vel deductio coloniarum. Ab Hesych. exponitur ἀποστολή. Apud Thuc. ἐκπομπὴ λῃστῶν, excursiones latronum. Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Περιεκπέμπω, prius emitto. Plut. in Mario, περιέπεμπε πρὸ ἱππέας εἰς τὸ πέδιον.

Συνεκπέμπω, unà emitto. Xen. Hellen. 7.

Τ'υμπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam furtim mitto, summitto.

Τ'ῶπεκπέμπω, emitto ultrà, ultra scopum ejaculor.

Ἐπέμπω, insuper mitto. Thucyd. l.7. ἢ τότε μετεπέμπετο δέον, ἢ ἄλλῳ τρόπῳ μὴ ἐλάττω ἐπέμπετον, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immitto. Herodian. l.3. ἐπέπεμπεν τοῖς πύλεσιν ἀμφοτέρωθεν Μαυσωλεὺς ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπόπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l.2.

Καπέμπω, demitto, deorsum mitto. Exponitur etiam, mitto. Herodian. libr.2. κατεπέμπετο χάλκεα δι' ὧν ἐκατέρωθεν δι' ὠσὶ Σελήνην. Et Plut. in Tito. Flam. στρατηγὸν δὲ ὕπατον τὸν πολέμιον Ἀχαΐων κατέπεμψαν. Exponitur etiam, subditis ædicta mitto.

Μετακέπομαι, mitto post aliquem, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, accio: exemplum vide in Ἐπικέπω. Item mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαρίδην σχεδὸν ἀγλίδας μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μετακέπομαι, idem. Plato in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τ' Σόλον, Plut. de deo Socrat: μετεπέμψατο δεσμώτου οἱ πολῖται; an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto, qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Hscrat. in Archid. λέγουσι παρ' ἃ ἐδει δοῦναι μεταπέμπεσθαι, unde accersenda esset auxilia. Xen. Pæd. 6. πέμπω σοι χρήματα καὶ ἄλλων δέῃ, μετάπεμπε, mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut pete. ¶ Item passivè accersor, petor. Apoll.

Μετάπεμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersus. Plato epist. 7.

Μετάπεμπτος, accersitus, accitus. Thuc. l.6. & Plut. in Alcib. & de def. orac. Exponitur etiam, revocatus.

Μεταπομπή, idem cum μετάπεμψις. Plat. epist. 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: ut negligens dimitto. Demosth. pro cor. πρὸ ἐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ἡμῖν παρεπέμψαντες. In lib. Esther, παρεπέμποντο τὰ ϗ βασιλέως διατάγματα, spernantes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν, se alicui rei dicitur aliquis (id est,) dedere se ei aut permittere se. Plutarch. in Solone, παρεπέμπων ἑαυτὸν πᾶσιν ϗ μουσικῇ, compotationibus & musicæ indulgens. ¶ Item mando. Hermog. de invent. σὺ δὲ ᾠδὴν πέμπε τῇ νῦν τῆς διανοίας. Παρεπέμπειν ὄμματα, oculos avertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plutarch. in Camill. ϗ Κάμιλλον αὖθις ἐξήγαγε κρότῳ ϗ βοῇ παρέπεμπον. Herodian. lib. 6. ὠδὲ ἦλθ' ἀμείνων ἢ τῶν τὸ ὃς ἀπόμαχος παρέπεμπεν αὐτὸν, nec popularium quisquam erat qui cum lacrymis non prosequeretur. Sic & apud Luc. & Laert. ¶ Παρεπέμπειν πῶν ὁμίλων, in aliquem locum dicitur, qui illam velut eò euntem deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, advehо, importo. Demosth. ϗ ἄπτο παραπέμπουσι ἐξ Ἑλλησπόντου ἐπὶ Λῆμνον. Herodian. lib. 8. οἷς ἐρέξειν φήσειν ἐς τὸ παρεπέμπειν ϗ οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς στείβοις, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum Παραπέμπω, prætermitto, παρήμελες σιωπᾷ, apud Greg. prætermittere silentio, παρεπέμφθη πᾶσιν, fallere Laborem. Item pass. deducor: ut apud Herodian. l.6. παρεπεμφθεὶς ὑπὸ τ' συγκλήτου βουλῆς, ϗ πατρὸς τὰ δήμῳ, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπή, deductio, comitatio. Aristot. Oeconom. 2. παραπομπὴ διήνυεν, comitatum præbere, adjungere qui deducant. Exponitur etiam, trajectio, transvectio, advectio, importatio, apud Aristot. polit. lib. 7. & Xen. Hellen. 7. Παραπομπὴ, (sicut ὁμιλή) dicuntur etiam ea ipsa quæ advehuntur seu importantur, commeatus: ut ibidem, παραπέμψαι πῶν παραπομπῶν, commeatus advehere.

Παράπεμπτος, qui lateri alicujus adjunctus eum deducit, comes, seu deductor. Fœm. gen. usus est Polyb. l. 1.

Decomp. Συμπαραπέμπω, unà deduco, unà prosequor: ut in funere. Greg. in Julian. σκληρὸν. 2. ἐπὶ ϗ τάφον συμπαρέπεμψαν τοῖς ἄγουσι. Item unà deduco, vel unà advehо, unà importo. Æschin.

Περιπέμπω, dimitto circum: vel ad inquisitionem mitto.

Προπέμπω, prior mitto, mitto ante. Thucyd. l. 1. ἐδόκει ὧν αὐτοῖς ἀνδρας ἐς κελεύσοντας ἐμβιβάσαντας, ἅμα κηρυξὶ σφίσιν ἐς τοὺς Ἀθηναίους. Plut. in Pyrrho, ἐξενδεᾶ μὴ ϗ βασιλεῖ μακαλεῖν, ἀσχάλλειν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Πύῤῥου, missis prius caduceatore ad Romanos. Item mitto. Il. α, σεῦ μ' ἐπέμψαν ἀπὸ ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, Παλλάδ' τε σὺ ἀγλαῶπι. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: ut προπέμπω. Quidam propriè significare volunt: honoris causa alicui præeo. Eurip. σφῷν μ' ἐπόμπευσ' ἄστρα χθονός, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. ἀπόντα ϗ ἐμὲ Κῦρον σφόδρα ἐπόμπευσαν ἅπαντες, apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς ἐφ' ὅσον ἐξεμύνετο, σφόδρα ἐπόμπευσε, oculis vos prosequutus sum quousque eis pervenire concedebatur.

Προπέμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. ὑπὸ ϗ βουλῆς προπεμπόμενον. Item active, deduco, prosequor. Xen. Pæd. 5. ϗ ἐμὲ σφόδρα φιλοτίμως ἐπὶ τάξει, deducebat.

Προπομπεύω, quo prosequimur & deducimus aliquem abentem: ut apud Gregor. προπεμπόμενος, ϗ ὑπατεύσας ἔπεισε, laus qua funus alicujus prosequimur.

Προπομπή, præmissio. Plut. in Galba. Item deductio & comitatus quo prævia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. Idem in Numa, & Thuc. l.6.

Προπομπός, ut προπομπὸν πιεῖν, quum honoris gratia alicui præmus & deducimus. Greg. invect. 2. in Julianum. Item pro προπομπός, apud Theophyl. epist. 51.

Προπομπὰ & προπεμπεία, ipsa deductio, quum honoris causa alicui præimus.

Προπομπὸς, anteambulo, prævius, deductor, vel prævius deductor. Xenoph. Pæd. 4. ϗ λόχαι προπομποὶ ἦσαν. Sic & sæpe apud Plut.

Decomp. Συμπροπέμπω, unà deduco & comitor. Plut. in Cat. majore.

Προσπέμπω, insuper mitto, ut apud Aristoph. in Pluto, ἐπειτ' ἂν προσπέμψωσι ἡμῖν, placentam quæ insuper mittit ad nos. Item mitto ad. Thuc. l. 3. προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σοῖν τε μοι σύμπεμπ' ὀπαδοῖν.

Τ'απεπέμπω, mitto super, vel ultra. Unde exp. etiam, ultra scopum jaculor.

Τ'πεπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno, suppono. Synes. φίλους ϗ ὑπέπεμπε, utitur & Plut. in Pyrrho.

Composita sine præpositione.

Δυσπαρέλαος, ον, ὁ ϗ ἡ, trajectu difficilis. Sic à poetis dicitur, ὁ πόντος & ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ἢ ναῦς πέμπεται. Il. ν. Item σὺν ἢ ναυπλίῃ dicitur δυσπάρεμφαρος, quoniam sit in mari δυσπαρέλαυνον. Hesiod. Erg. l. 2. Homo δυσπάρεμφαρος vocatur apud Hesiod. in. Erg. prò χαλεπὸς, δυσκέρδης, ἀμηχανίοισι.

Διοπτεύω, ῶ, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι, ablego, procul amando, invocando Δία ἀλεξίκακον, & quasi illius invocationis præsidio à me depello. Synes. Οὐκοῦν ἀποδιοπομπεῖται τὸ δεῖλαιον ἐκ φιλονεικίας πᾶσαι εἰς ὄρος. Exponitur etiam, exigo, & procul amoveo: ut apud Plut. in Cat. one. ὁ ϗ Κάτων ἤγαγε ἀποδιοπομπούμενος τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τ' πόλεως. ¶ Item, rejicio, vel quasi neglectus aut per dissimulationem transmitto, ut apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομπέομαι, est etiam expio, procuro, ut prodigium, & depellere conor, ὥσπερ ἐμπνεῦσαι σοφὸν τὸν Φερεκράτειον Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπομπησις, εως, ἡ, sacrum expiabile. Plato de leg. 9.

Εὔπομπος, exp. bonus dux.

Θεοπόμπιος, numine afflatus sum, ἐνθουσιᾶν. Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. Eth. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος, naves vehens & promovens: ut ναυσίπομπος ὤρη: apud Eurip. in Phœniss.

Νεκροπομπός, ὁ, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præest. Lucian.

Πεζοπομεῖ, dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπία, frumenti transmissio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur & σιτοπομπία, apud Demetr. Phaler.

Ψυχοπομπὸς, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit, seu deducit. Mercurii cognomen, Od. ω. & apud Plut. in l. de sera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur vel in quo ex inferis fedibus evocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut. ibid.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens seu transvehens: unde apud Eurip. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπων ναῶν, navis citò transmittentis vectores.

Composita ex πομπεύω seu ex πομπὴ significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transvehor, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè & cum fastù incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῷ κράνει. Item effero, evulgo, pando secreta. Dion. Areop. μὴ χρὴ τὰ τοῖς αἰσθητοῖς ἐπιστατοῦσιν ἱερὰ μυστήρια αὖθις τοῖς ἀμύητοις ἐκπομπεύειν ἢ ἐξαγορεύειν.

Ἐπικομπεύω, pompaticè facto & ostento me aliqua re: ut apud Basil. πανηγυρικὸς ἐπικομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, jactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demosth. ἐπικομπεύειν τοῖς καταθύμιοις, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæsare, τοῖς περὶ ϗ ὑπιπομπεύουσι συμφορὰς ἐκ καλοῦ ἔλαβε, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

Περιπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: de animatis patiter & inanimis. Herodianus l. 5. οἱ τε ἱππεῖς ϗ σπατὸς πᾶς φοινικίδων τῷ Διῒ, pompam ejusmodi comitabantur. Idem libro 1. ϗ τὸ φερόμενον αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, unà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

ΠΕΜΦΙΞ, γος, ἡ, flatus. Æschyl. in Prometh. vincto, δι' ἀλαοῦ βέβλου κατακλίζεται, ὡι σ' ἀναπαφὴ Δυσειμέρου πλημύρι πρόφας ἀφνω. Sic & Soph. ut refert Galen. apud Hippocr. epidem. 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit ibidem Galen.) videtur usurpâsse Soph. in Colchis: itidem Æschylus, Ἐξαναπαίας τοῦτ' πέμφιξ ἰλλὶς Περσεφόνειαι. ¶ Item gutta. Æschyl. in Prometh. Ἐξέλυσαν ϗ μὴ σε φροσσὶν ὑγιαπέμφιξ. idem in Penthεo, μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes, apud Sophoclem. Item cratera apud Galenum, loco citato. ¶ Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibid. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuslibet flatu quodam extruditur & suscitatur, dicitur à Nicand. in Ther. v. 272.

Πεμφιγόδης, ες, ὁ ϗ ἡ, referens πέμφιγα: ut πεμφιγώδεες πυρετοὶ, apud Hippocr. epidem. l. 6. artic. 29.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych.

Πεμφιφλυκτίς, ίδος, ἡ ϗ ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Hesych.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charonte. Nic. in Ther. & Plut. de sera numinis vind. ¶ Est & metallicum quiddam. Dioscor. l. 5. c. 85.

Πομφολυγώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγερός, ά, όν, idem. Apud Æginetam l. 7. c. 17. πομφολυγερὸν est nomen emplastri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas convertо vel cogo. Πομφολυγῶμαι, in bullas convertor vel coëo. Dioscor. l. 5. c. 75.

Πομφολυξ, ῶ, bullo. Dioscor. l. 5. c. 84.

ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, pemphredo: insectum è vasparum genere, Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδόνες τε ϗ βόμβικες ὄρεσσι. Et in Ther. ὀλοὸς σφῆξ, Πεμφρηδὼν ἀλιπὸς τε. Existimatur. idem esse quod πανδρηδών, apud Aristot.

Πεμφίς, πέσις, &c. vide in Πέμφιξ.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, οῦ, ὁ, socer, uxoris meæ pater. Hom. Il. ζ. Δαΐφρονα δ' ἐν μεγάροις ἐθέλω πενθερὸν ἐσθλὸν ἰδέσθαι. Apud Plut. Romani vetantur πενθερὰν γαμεῖν ϗ παρὰ πενθερᾷ δίκην λαβεῖν.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. Hesych.

Εὐπενθερῶν, (comp.) bonum habens socerum, felix propter socerum. Theocr. idyll. 18.

ΠΕΊΝΩΣΙΣ, εως, ἡ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum, Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, ϗ πένθος μέγα φοιτᾷ κατὰ τὸν Ξανθον, Xenoph. Pæd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. Plutarchus in Fab. πένθος ϗ χρόνον ϗ τόπον ὅσιον. ¶ Apud poëtas quemvis mœrorem significat: ut Il. α, Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδι γαῖαν ἰκάνει. Od. τ. Αὐ τὰρ ἐμοὶ κ' πένθος ἀμέγαρτον πόρε θείων. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in Theog. ◆ Etymol. à πάσχω, derivari scribit, ut βίνθος, à βάθος, mutato α in ε, & pleonasmo τῦ ν.

Πενθητής, οῦ, ὁ ϗ ἡ, luctuosus. Eurip.

Πενθικός, ή, όν, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. Pæd. 5. Luc. de calumn.

Πένθιμος, η, ὁ ϗ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plutarch. in consolat. ad uxor. Athen. l. 12. Apud Euripid. πένθιμος ἀοιδὴ, expon. vir qui lugetur.

Πενθηλής, luctuosus. Bion Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθερός, ά, όν, luctuosa, lugubris. Nonn.

Πενθέω, & poetica epenthesi πενθείω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Il. γ, νέκυας πενθήσαι. Il. ψ. Τὸν τοῦγ' ἑταῖροι πενθήτορ. Od. σ, ἑπτὰ μὲν ἤματα πένθομαι αἰεί: tanquam à πένθημι vel πενθείνω, teste Eust. Ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺ αἰκείως νομίζοντες. Sic & apud Æschin. & Plut.

Πένθεμα, τὸ, luctus. Theocr. idyll. 27. Ἐξ ἄρα σῶ πένθηματος ϗ ἐ Πενθῆα φύσεσθαι.

Πενθητήριος, α, ον, ὁ, lugubris, qualis eorum est qui lugent. Plut. in consolat. ad Apollon.

Πενθητικὸς, lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθητικὸς, ἡ, exp. præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres (teste Nonio) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ ut flerent & fortia facta laudarent. Apud Eurip. in Hippol. πενθητικὰ κακῶν, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Α'ξιοπενθής, ές, ὁ ϗ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol.

Α'πενθής, luctu carens. Synes. ep. 57.

Α'πένθητος, ον, ὁ ϗ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indefletus. Julian. ep. 38.

Α'ποπενθέω, lugeo vel elugeo. Plut. in Coriol. αἰσχυνόμενος ϗ τοῖς γυναιξὶν ἐπὶτρέψαι ἀποπενθῆσαι δίκην μέλιτος.

Βαρυπενθής, gravi luctu oppressus, graviter lugens. Item gravem luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ, gravis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθής, Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπένθησαν ὅσα τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆ ἀνδρὶ πένθος ἔνιοι ϗ ζηλωτὸν.

Δυσπενθής, graviter lugens.

Δυσπενθέω, ῶ, graviter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

Κατασπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθής, qui in recenti luctu est, qui recens luget.

Νηπενθής, luctu & mœrore vel tristitia carens, ἄκτυπος, ἄκτυπος in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: ut φάρμακον νηπενθὲς. Od. δ.

Νηπενθέως, sine luctu. Plut.

Πολυπενθής, multùm lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ. Exponitur & luctuosus, luctu plenus: quum de re dicitur.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior. Eurip. insine Herc. fur. κεἰ σφᾶσδε, συμπενθήσατ'.

Ταλαπενθής, luctum ferens seu luctu affectus: vel fortiter luctum & mœrorem perferens, i. d. s.

Φιλοπενθής, luctus amans, ad luctum proclivis. Plut.

ΠΕΊΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Il. α, ὅς τε πολυπενθέα ἔργα πένηται, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Od. ω, τί σε χρὴ πάσχειν πένεσθαι; quid opus est te istud effectum reddere? Dicitur etiam ni-

πένεσθαι ἄριστον, parare prandium. Il. ω. Sic & δαῖτα πένεσθαι. Od. ξ, convivium curare & struere epulas. ¶ Item pauper sum, inops sum. Athen. l. 4. νέους ὄντας καὶ πενομένους. Plut. in l. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ἔτι μᾶλλον πένονται διὰ τὴν ἀλαζονείαν.

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Aristoph. in Pluto docet πένητα ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, οὔτε περιγίνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Aristot. Polit. 2. ἄνθρωποι σφόδρα πένητες. Plut. de deo Socr. ἐν οἴκῳ πένητι, in domo paupere. Et cum accus. apud Plat. epist. 7. ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχήν, animo pauper. Item egens: ut ibidem cum genitivo, πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Fœmin. πένησσα, paupercula. Hesych. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plut. in Apophth. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πενητεύω, pauper sum. Hesych.

Πενία, ἡ, Paupertas, inopia, Aristoph. in Pluto. Plut. περὶ φιλοπλ. & alibi.

Πενιχρὸς, οῦ, ὁ, idem cum πένης. Aristoph. in Pluto, μειράκιον πενιχρόν. Et apud Aristid. πενιχρά, paupercula. Hinc compos. πεντεπένιχρος, quinquies pauper, in Epigr. Πενιχρῶς pauperum more, per inopiam. Arist. in Polit. Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, ου, ὁ, pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus. Eurip. in Phrixo. Λάτρις πενέστης ἀμὸς, ἀρχαίων δόμων. Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt servi bello capti, ut εἵλωτες, apud Lacedæmonios, κλαρῶται, apud Cretenses: vide Athen. l. 6. Sic sæpè apud Xenoph. ut Hellen. 3. & 6. & apud Aristoph. in Vesp. Generaliter etiam dicuntur πενέσται qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant: teste Hesych.

Πενεστεία, ἡ, famulitium, servitium. Aristot. Polit. l. 2. c. 3. & 7.

Πόνος, ου, ὁ, labor, studium & opera rei alicui impensa. Iliad. κ, σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις, nunquam à labore cessas. Dicitur πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. subire vel sufferre laborem, & τῷ πόνῳ ἀντέχειν, apud eundem in Cyneg. laborem sustinere & perferre, & πόνων ἀποκάμνειν, laboribus succumbere, apud eundem Hellen. 7. Exponitur etiam, negotium: ut Odyss. λ. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, quoniam alia nos urgebant negotia. Sic Il. φ, Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, omnibus facessit negotium. ¶ Item molestia, vel labor & molestia: ut Il. φ, ἵνα μὲν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, ut liberaret laboribus & molestiis. Exponitur etiam, ærumna: ut apud Thuc. ἐν πόνῳ εἶναι. Philo de vita Mos. l. 1. οὐκ ἔσται πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ Item morbus vel dolor: aut etiam vitium. Thuc. l. 2. ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Et apud Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι. Et cum genit. ut Hippocr. ἄρθρων πόνοι, articulorum dolores. Sic Diosc. l. 1. c. 78. πρὸς πλευρᾶς πόνον καὶ θώρακος, ad laterum pectorisque dolores. ¶ Πόνος σελήνης dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Plut. in Alex. δουλικώτατον μὲν εἶναι τὸ τρυφᾶν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Isocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονήσαι. Xenoph. πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα. Et πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot. œcon. 1. c. 8. ἃ πονήσουσιν εἰς ἀδυνάτους. Plut. in Cam. πολλὰ πεπονηκώς. Cum eodem significat etiam, facio. Soph. Ἦ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, facit quæ sibi utilia sunt. Exponitur & tolero, labores exantlo. Plat. epistol. 7. ἀναγκαῖον ἴσως ἐνιαυτὸν γ' ἔτι πονεῖν. ¶ Item viribus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Exponitur & lassesco, defatigor. Aristot. in probl. διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μάλιστα πονοῦμεν. Item laboro, i. laborem non amplius sustineo, premor, inclino. Thuc. l. 1. ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic & apud eundem l. 5. & Synes. ep. 104. ¶ Navis quoque & ejus instrumenta dicuntur πονεῖν, quum tempestate quassata & propemodum fracta sunt. Thuc. l. 7. ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει. Demosth. pro coron. πονησάντων αὐτῶν τῶν σκαφῶν, ἢ καὶ συντριβέντων ὅλως. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo. Aristot. de part. an l. 3. πονεῖν τοὺς νεφρούς. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη.

Πονοῦμαι, idem quod πονέω. Il. η, Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Aristot. eth. 1. ταῦτα μὲν οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ ἐγκώμια πεπονημένοις, qui in ea re elaborârunt. Et pass. πόνος dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari seu exhauriri. Gorg. πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀπορρίψας. Item πονέομαι, facio. Od. χ. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι ὅττι με χρή. Sic & Od. ι & λ. Item lassus fio, defatigor. Chion. in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ. Item laboro, ægroto. Thuc. l. 2. τὸν τεθνηκότα καὶ τὸν πονούμενον ᾤκτιζον.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr.

Πονητικὸς, οῦ, ὁ, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Παπαὶ πονηροὺς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους. Et in Vesp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηρε καὶ κυνοξέμυιε. Πονηρὸς, οῦ, ὁ, (oxyt.) improbus, scelestus, pravus. Demost. pro cor. οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Aristoph. in Vesp. πόνῳ πονηρέ, improbissime, nequissime. Item malus, i. malè se habens. Phil. de vita M. l. 1. χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis sperare. Sic dicitur, πονηρὸν ἱππάριον, apud Xen. Pæd. 1. Et πονηρὰ ἐλπὶς, apud Herodian. l. 2. Exponitur etiam, vitiosus, vitiatus.

Πονήρως, malè, miserè: Isocr. πονήρως διέκειτο. Synes. ep. 43. πράττων πονήρως παρ' ἡμῖν, miseram vitam degens. Πονηρῶς, improbè, scelestè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio misera & laboriosa. Hesych. Item improbitas, nequitia, malitia. Aristot. Xen. Plut. &c. Item vitium, pravitas. Plut. symp. 4. probl. ult. Exponitur & defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus sum, improbè & nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Aristot. Rhet. 3.

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum & scelestum, scelus, flagitium. Chrysost.

Κονέω, Πλῆνος, Ποινὴ, Πόντος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid, vel aliquem satago, illaboro alicui rei. Il. ϖ, Τοὺς μὲν τ' ἰητῆρες πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται. Ἑλκε' ἀκειόμενοι, Il. ρ, ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

Περιπένομαι, idem. Od. δ. περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο, per tmesin pro περιπένοντο.

Composita ex πόνος, ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπονῶ, seu ἀμφιπονοῦμαι, satago circa, occupor circa. Il. ψ. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρὶ κλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. Exponitur etiam, absumo. Apud Plut.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino, apud Suid. ἀλλ' ὅτε Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεβοδιφῶντες τὰ ὑποχθόνια.

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laboris patiens, industrius. Plut. in Mario.

Διαπόνως, laboriosè, magno cum labore & difficultate. Idem in Fab.

Διαπονέω, & διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio. Isocrat. ad Philipp. ὑπολαμβάνειν δ' οἶμαι χαλεπὸν τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Xenoph. ἐκπλέω δὲ πάντα διαπονούμενοι, summo labore efficientes. Item operam do, exerceo, factito. Plut. in Per. Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησί, musicæ operam dedisse. Plato in ep. εἰς ἀγωνίας καὶ πότους καὶ ἀφροδισίων σπουδὰς διαπονεῖσθαι. Exponitur &, labore pario: Item labore conficio. Item exerceo, excolo. Plut. in Lyc. τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν. Sic & apud eundem in Mario. Exponitur etiam, conor, cum labore suscipio. Isocrat. τὰ πλεῖστα περὶ τὸν βίον τῶν ἀπολαυόντων ἕνεκα διαπονοῦμεν. ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Plat. ep. 7. πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν. Et in pass. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xenoph. in Lac. Rep. ¶ διαπονηθεὶς, ægrè ferens, tædio affectus. Act. Ap. c. 16.

Ἐκπονῶ, elaboro, excolo, Theocr. idyll. 7. ἐν ὄρει τὸ καλύδριον ἐξεπόνασα. Thuc. τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας. Item satago, operam pono in, exerceo. Xen. Pæd. 1. ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες. Plut. in Per. τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι. Item, cum labore conficio, vel simpliciter, conficio. Aristot. probl. sect. 4. ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφήν. Item neutr. labores perfero. Xen. Pæd. 4. ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν.

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. unde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus assuefactus. Item labore conficior, defatigor. Plut. in Otho. 2. ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι. Item activè, exerceo, meditor. Xen. τοῦτ' ἐκπονοῦνται.

Συνεκπονέω, (decomp.) simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo. Eurip. in Ione, Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω.

Ἔμπονος, laborum patiens.

Ἐμπονῶ, illaboro alicui rei, operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus, operosus. Isocr. in Helene. Item labores & molestias afferens: ut λύπη ἐπίπονος: in Stoic. defin. Item lassescens, lassitudinem sentiens. Aristot. de mundo. Τὸ ἐπίπονον labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Thuc. Xen. Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon. & labores tolero.

Συνεπιπονέω, (decomp.) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Κατάπονος, labore defessus, labore confectus & enervatus. Plut. in Sylla & Alcib.

Καταπονέω, labore conficio & opprimo, defatigo.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco: vel simpliciter, conficior, debilitor. Diog. Laërt. in Lycone, νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθείς.

Καταπονούμενος, exp. etiam, exercitatus.

Προπονεῖν, ante labore frangi & fatigari, prædelassari. Hippocr. in aphor.

Συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo. Eurip. in Oreste, Καὶ ξυμπονῆσαι τοῖς κακοῖσι βούλομαι.

Ὑπέρπονος, qui supra modum laboravit: ideoque viribus est solutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimium me labore exerceo, labore me conficio. Xen.

Xen. apomn. l. 1. Ὑπερπονῶ σοῦ, seu ὑπερπονοῦμαι labores pro te suscipio. Soph. in Ajace, ὑπερπονοῦμαι τοῦδε.

Composita sine præpositione.

Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratia dicitur ἀκεσσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item molestia carens, molestiam non exhibens. Item morbi dolorisque expers. Poll. Item qui se labore non exercet. Xenoph. in Lac. rep. Item abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item dolores sedans.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilé. Xen. Pæd. 7.

Ἀπονία, ἡ, vacuum esse à labore & molestiis. Item aversatio laboris, laborum detrectatio & fuga, apud Xen. Item desidia, inertia, otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπονητὶ, idem cum ἀπόνητος. Suid.

Ἀριστόπονος, cujus optimus est labor, optimè laborans: apis epith. apud Phocyl.

Ἀρουροπόνος, q. d. in arvo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem οἱ πόνοι τείρουσι.

Αὐτοπόνητος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans.

Γεωποιέω, terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος, Hesych. Γηπονία, idem cum γεωπονία. Γηπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip. in Rheso.

Διασιτοπόνος, Hesychio est σιτοπόνος, σιτοποιός.

Δοριπόνος, hasta laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul.

Δυσπονὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, ærumnosus: graves & difficiles labores afferens. Od. ε.

Δυσπόνητος τροφὴ, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Oedip. Colon.

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Pæd. 2.

Ἐριοπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: ut ἡφαιστοπόνων ὅπλων, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad.

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis.

Κακοπονητικὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαθίπονος, laborum & molestiarum oblitus. Soph. in Ajace.

Λυσίπονος, laboribus & molestiis liberans, dolores eximens.

Ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιοπονέω, frustra laboro, operam perdo. schol. Aristoph. & Chrysost.

Μισοπονέω, odi labores: non contendo, nec enitor, nec studeo. Plat.

Μοιροπονέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφοπόνος, ἡ, quæ circa sponsam adornandam occupatur. Idem. Est & nomen fabulæ. Sophr. apud Athen. l. 8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Παυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iph. Taur.

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eurip. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Sophocl.

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut. in Alex. Phal. in ep.

Πουλύπονος, poëticè, idem quod πολύπονος. Eurip. in Helen.

Ῥυσίπονος, à labore liberans, laboris molestiam sublevans. Epig.

Σιτοπόνος, pistor. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur & audax. Hesych.

Τειπόνητος, ter elaboratus, ter textus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans.

Φερεπονία, ἡ, laborum tolerantia. Appian.

Φιλόπονος, amans laborum, gnavus. Isocr. ad Demon. Plut. symp. 1. probl. 5.

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria. Plato de leg. 7.

Φιλοπονέω, ῶ, laborum amans sum. Item cum labore efficio, studiosè & gnaviter aliquid facio. Plat. de rep. l. 7. ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὲν ᾖ καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ. Exponitur etiam, elaboro, elucubro: ut in Pand. φιλοπονῶ ταύτην τὴν διάταξιν.

Φιλοπονέομαι, idem. Aristot. Rhet. 3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τῶν μεταφορῶν.

Φιλοπόνημα, τὸ, opus elaboratum.

Decomp. Ἐπιφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do.

Ἐπιφιλοπονοῦμαι, idem. Xen. in œcon. θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει ἡ γῆ.

Προσφιλοπονέω, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit. Polyb.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροπονία, festum quoddam in quo opifices sacrificabant. Hesy.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Δεῖπνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus & nequam non est, minimè malus.

Ἐκπονηρεύω, pravum & vitiosum reddo, vitio. Synes. ep. 114. τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam: λίαν πονηρός. Hesych.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit. 5. c. 11.

Μικροπόνηρος, qui in parva re seu in parvis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos aversatur. Demosth. in Mid. Phil. de vita M. lib. 2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M. l. 1.

Μισοπονηρία, idē quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de. disc. adul. ab. am.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem aversor. Lys. contra Nicom. παρακαλοῦμεν τοῦτο μὴ περὶ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν.

Συμμισοπονηρέω, (decom.) vnà improbitatem odi, unà indignor ob facti iniquitatem. 2. Maccab. c. 4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus.

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. ethic. 5.

ΠΈΝΤΕ quinque. Plutarch. de def. orac. & in probl. Rom.

Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus: id est, quinq; Idē de def. orac.

Πενταδικὸς, οῦ, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάδιον, idem cum πεντάς.

Πεντάκις, quinquies.

Πενταχῇ & πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πένταχα, idem. Il. μ.

Πεντακόσιοι, quingenti. Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus.

Πεντήκοντα, quinquaginta.

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced. rep.

Πεντηκοστὸς, οῦ, ὁ, quinquagesimus. Galen. ad Glauc. l. 2. Πεντηκοστὴ, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr.

Πεντηκοσταῖος, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thuc. lib. 5.

Πενταπλόος, πλοῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen. li. 11. Exponitur & quintuplex. 3. Reg. c. 6.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior seu amplior: vel quintuplus. Exponitur &, quinquies tantus.

Πενταπλασίων, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.

Πέμπε, Aeolicè dicitur pro πέντε. Hesych. & Eustath.

Πεμπὰς, idem cum πεντάς. Aristot. polit. 5. c. vlt.

Πεμπάζω seu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero. Od. δ. Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. Exponitur & simpliciter, numero: ut apud Apoll. Argon. 2. εἷς τις ἕκαστα πεμπάζοι. Sunt qui πεμπάζειν esse dicant per quinos digitos numerare.

Πέμπτος, ου, ὁ, quintus, Plut. Πέμπτη dicitur etiam quinta pars.

Πεμπταῖος, ου, ὁ, quintanus: ut πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana, i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid πεμπταῖον facere dicitur, quum id facit quinto post die. Od. ξ. Plut. in. Fab.

Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinque militum. Xenop. Hellen. l. 7.

Composita.

Ἀναπεμπάζω, & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriam revoco, præterita reputo. Lucian. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν δὲ δαιμονίαν.

Ἀποπεμπτόω, ῶ, quintam partem persolvo. Genes. c. 47.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus. Levit. 27.

Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse ἐπιτίμιά τινα τὰ περὶ τῆς καταβολῆς: quoniam moris fuit τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι. Harpocr. & Suid.

ΠΈΟΣ, εος, τὸ, penis: pudendum virile: in Epigr. & apud Aristoph. τὸ πέος ἀποτεθρίακε.

Πεπαίνω, &c. vide in Πέπτω.

ΠΈΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper: arbor Indica fructum ferens sibi cognominem. Diosc. lib. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum. ✤ παρὰ τὸ πέπτω deducit Etym. quod vim habeat concoquendi corroborandique: ut scribit Alex. Aphr. in præf. l. 1. probl.

Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis, apud Athen.

Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gustu.

Πεπερίζω, piper imitor seu refero, ad piper accedo: ut πεπερίζω τῇ σῇ γεύσει, apud Diosc. l. 2. c. 190.

Ὑδροπέπερι, (comp.) piper aquaticum, nomen plantæ: de qua Diosc. l. 2. c. 191.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, ὁ, peplum vestis seu indumentum muliebre: è subtili stamine, cæteris vestibus superinjici solitum. Il. ε. πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Il. ζ. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xen. Pæd. 3. καταρρηγνύμεναι τοὺς πέπλους καὶ δρυπτόμεναι. Habebant & viri suos πέπλους: ut Iliad. ω. Priamus è suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἐξέλε πέπλους. Et Odyss. η. in sedilibus Alcinoi parieti affixis πέπλοι εὔνητοι βεβλήατο. Sic apud Xen. Pæd. 3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Generalius etiam pro amictu sumitur: ut apud Sophocl. in Trachin. Τόνδ' φέρειν δῶρον, θανάσιμον πέπλον. ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadavera integuntur. Il. ε. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Sic & Il. ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον: ut apud Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλόντες. Sic & in Epigram. θέσκελα πέπλα. ¶ Est & πέπλος frutex quidam: de quo Diosc. l. 4. c. 168. & Galen. in lex. Hippocr.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen easdem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de qua Diosc. l. 4. c. 148. Ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα testatur Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλωμα, τὸ, vestis, Eurip. in Supplic.

Composita.

Ἄπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, peplo carens, peplo nō amictus. Eurip. in Phœn.

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi finit nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum & longum: ut Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ.

Εὔπεπλος seu ἐύπεπλος, pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog.

Ἰόπεπλος, violæ colore purpurantem peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad.

Κροκόπεπλος, croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. Metaphoricè aurora, κροκόπεπλος dicitur. Il. τ.

Κυανόπεπλος, cæruleo peplo vestitus aut vestita: cujus peplum cyanum refert: ut Δημὼ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog.

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste.

Μικρόπεπλος parvum gestans peplum.

Μονόπεπλος, uno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba.

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στειφόπεπλος, parvus peplus. Suid. Propriè significat firmum seu rigidum gestans peplum.

Στερφόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Τανύπεπλος, extento & promisso peplo amictus: vel cui est vestis laxa & sinuosa. Il. γ. & σ.

Πεποίθησις, &c. vide in πείθω. Πεπρωμένη, in πέρας.

ΠΕ'ΠΤΩ, f. ψω, coquo. Plat. de leg. l. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα ποιησάμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα, τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: ut apud Galen. ad Glauc. libr. 1. τοὺς δ' ἐπὶ κόποις ὅσα καλῶς πέψαι δύνανται κελεύειν ἐσθίειν. Metaphoricè verò πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Aristot. eth. 4. c. 5. Aeoles pro hoc πέπτω, πέσσω dicunt, teste Herodian. apud Eust. pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω, quod specialiter de concoctione panis dicitur. Regum 1. c. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. στρυθοκάμηλος σίδηρον πέπτει. ¶ De Sole & aura æstiva dictum significat, maturo: ut Od. η. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Usurpatur & metaph. sicut πέσσω: ut Iliad. δ. χόλον θυμαλγέα πέσσων. & Iliad. ω. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω. Il. θ. τέτυχμαι βέλος καὶ οἴκοθι πέσσει.

Πέπτομαι, & πέσσομαι, coquor: ut πεπεμμένος ἄρτος, apud Aristoph. & πεπεμμένη τροφὴ, apud Aristot. Item, ad maturitatem perducor.

Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ: ut apud Plut. symp. 1. probl. 10. & Athen. lib. 14. Hes. πέμματα sunt ποικίλα ἐδέσματα.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l. 3. c. 58. Gal. ad Glauc. l. 2.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πόπανον, τὸ, placentula lata, tenuis & rotunda: cujus usus maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. Luc. de sacrif.

Πέπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, coctus seu excoctus à Sole, ad maturitatem perductus, maturus. Propriè de fructibus dicitur: ut apud Athen. l. 2. & Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Impropriè apud Hippocr. πέπονα φαρμακεύειν οὐκ ὠμά. ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiam & mites evaserunt: ut σίκυος πέπων, apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius & dulcius: quod interdum absolute πέπων dicitur: ut apud Athen. l. 2. Utitur & in hac signif. Hom. Il. β. & Plut. de discern. adul. ab am.

¶ Ὦ πέπον exp. suavissimè, jucundissimè: itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui jam jucundiores sunt & suaviores. ut Il. β. & ε.

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l. 2. Πεπαιτέρα dicitur quæ ætatis maturioris & constantioris est, apud eundem. l. 13.

Πεπαίτατος, maturissimus. Idem l. 14.

Πεπαίνω, f. ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco. Dioscor. l. 1. c. 184. λοβοὺς μελαίνας φύγεθλα πεπαίνει. Plat. in consolat. ad Apoll. χρόνος ὁ πεπαίνειν εἰωθώς.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. ira dicitur πεπαίνεσθαι, i. coqui & premi.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l. 1. τῶν ἐπιδημιῶν.

Πέπανσις, ἡ, idem, Aristot. Theophr.

Πέπανος, ου, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πέπειρος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πέπων, Diosc. l. 1. c. 165. Ad ætatem etiam transfertur: ut παρθένος πέπειρος, apud Plut. in Numa.

Composita.

Ἀναπέττω, seu ἀναπέσσω, iterum coquo, recoquo.

Ἀπεψία, ἡ, coquere seu concoquere non posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀπέπαντος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo: peculiariter, cibum in ventriculo. Diosc. l. 5. c. 49. χρήσιμος βραδυπεπτοῦσι.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio. Galen. sympt. l. 3.

Διαπέπτω, percoquo, penitùs coquo.

Δρυπεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. l. 8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosc. l. 1. c. 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo. Δυσπεπτέομαι, ægrè coquor. unde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Diosc. l. 4. c. 73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hesych.

Ἐκπέττω, sive ἐκπέπτω, excoquo. Theophr. hist. pl. l. 2. μὴ ἐκπέπτειν τὸν καρπόν. Et in pass. ἐκπεπτομένη τροφὴ, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo & percoquo. Theophr.

Συνεκπέπτω, (decomp.) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter, coquo. Usurpatur & metaph. ut καταπέψαι χόλον, Il. α.

Περιπέττω, intego, contego, involvo: metaphora à panificibus qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristop. in Plut. Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Et in pass. apud Plat. de leg. l. 10. λόγοις δὲ πάντα δι' ὅλως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Hinc & περιπεφθεὶς delinitus, circumventus, deceptus, apud Aristop. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur, Gal. de alim. fac. l. 2. c. 4.

Συμπέπτω & συμπέσσω, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus) ἐπικάθηνται ἐν τοῖς κηρίοις καὶ συμπέττουσι. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l. 6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam concoquens.

Ὑπερπέττω, supra modum concoquo.

ΠΕΡ, particula est quæ annecti aliis orationis partibus solet: & plerunque significat, quanquam, quamvis, tametsi, licet: ut Odyss. γ. Μέντορ μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοί περ. In hac signif. dicitur etiā καίπερ, quod καὶ per tmesin interdum à περ divellitur: ut Iliad. α. Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Interdum respondet Latinæ particulæ, cunque, ut apud Eurip. ὅπου περ ἐστὶ ubicunque sit. Sæpius vacat, ut οὐκ ὀλίγον περ, pro οὐκ ὀλίγον, non parum, & ὅπου περ pro ὅπου, ubi. Sic ὅσπερ pro ὃς, & ᾗπερ adverb. pro ᾗ quomodo, &c. ἤπερ, pro ἢ, quàm, ἤνπερ pro ἤν, si.

ΠΕ'ΡΑ, ultra. Interdum sine casu: ut Plat. in Tim. μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, nihil ultra requirere. Et pro ultrà modum, apud Aristot. l. 7. polit. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν καὶ οἱ τὶ πέρα στέρξαντες, οὗτοι καὶ πέρα μισοῦσι. Aliquando cum genit. ut Aristot. l. 6. polit. καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, ultra hoc non progredi. Interdum exp. ultra quàm, plus quàm: ut πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, plus quàm natura & modus exigit. ¶ Item suprà: ut Philostr. in Herc. πέρα ἀνθρώπου, supra hominem. Et πέρα πίστεως, supra fidem, πέρα τοῦ λόγου, supra quàm dici potest. Exponitur etiam, præter: ut πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, apud Luc. Et πέρα ὧν προσδεχόμεθα, præter expectationem. πέρα τοῦ δέοντος, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idem quod πέρα, ultra. De loco tantùm dicitur: ut Aristot. de mundo, πέραν Ἰνδῶν, ultra Indos. πέραν θαλάσσης, ultra mare. Thuc.

Thuc. Idem sine casu, διαπλεύσαντες πέραν, trajicientes in ulteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, ulterior, qui in ulteriore parte est, qui è regione: ut ἡ πέραν ὄχθη, ulterior ripa. Et τὰ πέραν, quæ sunt in adversa parte. Thucyd.

Περάτης, ης, ἡ, ulterior. Apollon. Arg. 2. περάτης εἰς οὔρεα γαίης, in montes terræ ulterioris. Accipitur etiam substant. pro πέρας, finis, extremum. Od. ψ. Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. arg. l. 1. ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.

Περαιτέρος, ulterior, unde περαιτέρω, ulterius, vel ulterius quàm. Æschin. περαιτέρω τοῦ δέοντος. ultra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, περαιτέρω τόλμης ἀνῆγεν ἑαυτὸν, multo audacior evasit.

Περαῖος, ου, ὁ, ulterior, in ulteriore parte situs: unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, terra vel regio ulterior, i. è regione sita. Strabo, & Apoll. Arg. l. 1.

Περαιόθεν, ex ulteriori parte, Arat. παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται.

Περαίας, ου, ὁ, piscis ex genere capitonū, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Περαιόω, transmitto seu transveho εἰς τὴν περαίαν, trajicio in ulteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, οῦμαι, in ulteriorem partem trajicior, trans flumen, lacum, aut fretum vehor. Luc. de luctu, περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸν εἰσω λειμῶνα ὑποδέχεται. Item neutr. trajicio, transmitto, transeo. Herodot. ἐπεραιώθην τὸν ποταμὸν, transmisi fluvium.

Πέρην, Ionicè pro πέραν, trans, ultra. Il. β.

Πέρηθεν, ex ulteriori seu de ulteriori parte.

Περάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας è regione, ex adverso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in Thracia quæ est ex adverso. dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας: ut apud Xenoph. ἀπελθοῦσα εἰς τὸ ἀντιπέρας. Item ἀντιπέραν & ἀντιπέρας, ultra, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro ἀντιπέραν, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, ex ulteriori parte, ex opposita regione.

Καταντιπέρας (decomp.) pro ἀντιπέρας. apud Luc. Quidam divisim scribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέραιος, ex adverso seu è regione situs, ut ἀντιπεραία γῆ, apud Apoll. Rhod. Et, τὰ ἀντιπέραια, loca ex adverso sita, apud Hom. Iliad. β.

Διαπεραιόω, idem cum περαιόω. Plut. in Sylla, μέλλοντος τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν.

Διαπεραιόομαι, idem cum περαιόομαι: unde διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, flumen transvectus, vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Ajace, ὥστε καὶ διαπεραιώθη ξίφη, exp. ut & distincti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, transvectio, trajectio: seu transmissus, trajectus.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, ὁ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου καὶ οὗ ἔξω μηδέν ἐστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ εἴσω πάντα πρώτου. Philo de vita M. ἅπασαν τὴν οἰκουμένην, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα. Demosth. pro cor. τὸ πέρας ὡς ἂν δαίμων βουληθῇ πάντων γίγνεται. Item scopus, meta. Luc. in Harm. ἐπὶ τὸ πέρας ἀγγίζῃ τῆς ἀρχῆς. ¶ Exponitur & adverbialiter, tandem, ad extremum, denique. Æschin. contra Timocr. πέρας πείθει ἀναστῆναι ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Demosth. πέρας οὖν λαβὼν ὁ Πασμύσκος τὰ τούτου γράμματα.

Περατόω, f. ώσω, finio. Hesych.

Περατόω, f. ώσω, finio, termino. περατοῦμαι, finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν, pr. perf. πεπεράτωμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέπρωμαι, fato destinatus sum. Athen. l. 2. τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ, τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων. Hinc particip. πεπρωμένος, fatalis, fato destinatus. Iliad. σ. Ὁππότερῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον. Apoll. Arg. l. 2. πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα. Interdum dicitur πεπρωμένον, pro πεπρωμένον ἐστί. Et πεπρωμένοι (sub. εἰσὶ) pro πεπρωμένου ὄντος: ut apud Plut. Et τὸ πεπρωμένον, pro πεπρωμένον τέλος, ut apud Lucil. Epigr. l. 2. Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτοῦ. Dicitur & ἡ πεπρωμένη, pro πεπρωμένη μοῖρα: ut apud Demosth. in Epitap. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτους ἀνεῖλεν.

Περαίνω, idem cum περατόω. unde πεπερασμένος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. l. 5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. Aristoph. in Plut. πέραινε τοίνυν ὅτι λέγειν αὐτὸς ποτέ. Sic Isocr. καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. Interdum exp. efficio, promoveo: ut apud Thuc. l. 6. ὅτι οὐδὲν ἔτι περανεῖ πραγμάτων. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo. Plut. sympos. 4. τοὺς ῥήτορας ἐάσωμεν περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ εἰκότων καὶ πιθανῶν ἐπιχειροῦντας. ¶ Exponitur etiam, prædico, apud Laërt. in Menedemo, ἠρώτησεν εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, evenio. Aristoph. in Vesp. ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται.

Περαντικὸς, οῦ, ὁ, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶ Item qui peritus & probè novit inferre & concludere aliquid. Aristoph. in Vesp.

Πεῖρας sive πεῖραρ, idem cum πέρας. Od. ξ. Ἔρχομαι ὀψόμενος πολυφόρβου πείρατα γαίης. Od. η. ἔνθα οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Sic & Il. θ. & Od. χ. & alibi, apud Hom.

Πρασιά, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus: Plut. de Placit. philos. Et οἱ ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος δακτύλιος dicitur qui non habet fundam: vel qui caret gemma. Aristot. Auscult. l. 3. Pol. l. 7. ¶ Item expertus: quam significationē vide in comp. ex πεῖρα.

Ἀπειράκις, (adverb.) infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis, Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπειροπλάσιος, q. d. infinitiplex. Hes. exp. multiplex.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπειρος. Od. θ. & κ. & apud Hesiod. Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. & Hesiod. id est, rotundam, testatur Eust.

Ἀπείριτος, idem: ut πόντος ἀπείριτος, apud Hesiod.

Ἀπειρέσιος, idem, Hes.

Ἀπειρέσιος, idem, ut δῆριν ἀπειρεσίην, apud Hom. Pro quo per metathesin dicitur ἀπερείσιος: ut ἀπερείσι' ἄποινα. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem, infinitus. Aristoph. in Nub.

Ἀπεράτωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπέραντος, idem. Hesyc. item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid.

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέρασος, idem quod ἀπέραντος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago: apud Suid. παιδαρίων δὲ καὶ γυναικῶν φλυάρους διαπλέκοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absolvor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa. ᾠδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυρρίχῃ διαπεραινομένης quæ peragitur unà cum pyrrhica. Et activè, idem quod διαπεραίνω: ut apud Aristot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

Συνδιαπεραίνω, (decomp.) unà absolvo. Plat. in Gorg. ἐπεί σὺ οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεράναι τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep. 7. ἵνα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absolvo & ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur, &, percurro.

Δυσεκπέραντος qui difficulter absolui & ad finem perduci potest. Euripid. in Hippol.

Συμπεραίνω, unà perficio, adjuvo ad aliquid peragendum: unde in passi. apud Demosth. pro coron. συμπερανάμενοι δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. Item concludo, colligo: vox Dialecticorum. Aristot. ethic. 1. c. 3. ¶ Item, coitum perago. Aristot. hist. an. lib. 5. τοῦτο δὴ συμπεραίνει καὶ ἐπικρίνεται εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio: id quod expositis vel concessis concluditur & efficitur. Plut. de solert. anim. Aristot. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, utendo conclusione. Aristot. Rhet. 2.

Ὑποπεράτωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesych.

Ἑσπέρος, Ἤπειρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΠΕΡΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, & άσω, transeo: idem cum πέρω: (¶ unde & derivatum putant nonnulli, alii à πέραν vel πέρας, ut idem sit cum περατοῦμαι.) Iliad. μ. οὐτ' ἄρ ὑπερθορέειν ῥηϊδίη, οὔτε περῆσαι ῥηϊδίη. Il. φ. Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀπόερσε χειμῶνι περῶντα. Plut. in Camillo, οὐκ ἦν ποταμὸν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μηκέτι δεῦρο περήσω, Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύειν. item supero, Soph. ὅταν θυμὸν περάσῃς. Epigr. l. 2. εἴ σε περήσω. ¶ Item transitivè, transporto, trajicio, peculiariter de iis qui transportant ut vendant: unde & Eustath. exp. in ulteriore regione vendo seu in ulteriora loca transfero, ut vendam. Iliad. φ, Καί ποτε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε Νήσοιν ἄγων. Sic Odyss. ο, Ἄνδρες δυσμενέες νήσοισιν λᾶβον ἠδ' ἐπέρασσαν. Τοῦ δ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ'. ¶ Junctum adverbiis motum in loco significantibus simpliciter exp. vendo: ut Iliad. δ, Δήσειν καὶ περάαν, νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Et Odyss. ξ, Κεῖνο δέ μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, ut ibi me venderet.

¶ Derivata ex περάω, transeo, trajicio.

Πέραμα, τὸ, trajectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus: ipsa actio transeundi. Theophrast. de caus. pl. 2. c. 10. Item finis, exitus: ut πέρασις βίου, apud Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατὸς, οῦ, ὁ, per quem transitus patet, permeabilis. Plut. in Pyrrho.

Περητὸς, Ionicè dicitur pro περατὸς, Herodôt.

Περετήσιον, τὸ, quo perforare & transfodere aliquid possumus. Hippocr.

Περάασκω, poëticè pro περάω, transeo. Od. ε, Τοὺς μὲν ἄρ' οὔ τ' ἄνεμος διαει.

διαειρω'Θ ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρ Θ περάσαι δαμπερὲς. Π ήρω, (factum per ſyncopen ex futuro περήσω) eo per. Odyſſ. ν. Τ ὸν δ' ἀεικέμβοι ῥίμφα φρήσσουσι κέλευθον. Odyſſ. ο. ὄφρα φρήσσωμαν ὁδὸ ν, ut viam carpamus.

Διαφρήσσω (comp.) pertranſeo. Il. ε. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Il. α. διαπρήσσουσι κἀλάθου. Item percurro. Od. ξ. Οὔ τι διαπρῆξαι μῦθον ἐμὲ κέλεαι θυμῷ.

Πεῖρα τὴς, quomodo huc pertineat, vide in Πεῖρ.

Compoſita.

A'ναπερόω, & per ſyncopen ἀνάπερω, penetro, perforo, pertere bro. Hippocr.

A'πήρατ Θ, qui & tranſiri & permeari nequit, imperuius, &c.

A'ποπερόω, trajicio alicunde. Plut. in Mario, ἀποπέρασαν εἰς πλῶ αὐτικρὺ πόνον. (διαπερῶν

Διαπερόω, pertranſeo, trajicio. Iſocr. ad Demon. ποιῶ τε πελαζη Διαπέρασμα, τὸ, trajectus. Heſych.

Δυσπέρατ Θ, per quem ægrè tranſitus patet. Eurip. in Medea.

Ε ἰσπερόω, tranſeo, ſeu trajicio, in Heſiod. in erg. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Ε'κπερόω, tranſeo. ex Eurip. δόμάτων ἐκπερᾶ. Item trajicio. Od. ν. νηυσὶ πεποιδότες ὠκείῃσι Λαίτμα μὲν' ἐκπερέωσι. ¶ Item tranſitivè, traduco, trajicio, tranſporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὄρτυγο μυριάδ' ἀπ' ἠ θαλάσης τὸ πνεῦμα.

Διεκπερόω (decomp.) q.d. ex loco aliquo per alium tranſeo. Interdum ſignificat, exeo. Frequentius, tranſeo, trajicio: ut apud Apol. Arg. l. 2. Α'χέοντα διαξεπέρησεν ἑρετμοῖς. Item trajicio, tranſhigo. Ariſtoph. in Pluto, πολλῶ ῥ Θυμῶ ῥίζας διεκπερῶντες.

Ε'μπερόω, trajicio in: vel tranſeo in.

Ε'μπέρα μ Θ, qui tranſit ſeu trajicit in, vector. Callim. hymno in Iovem, ὃ σὺγε νηῶν Ε'μπεράμεις, κἀν ἀβύρᾳ σαχἀπαλον. Aliam ſignif. vide in comp. ex Πεῖρα. (ex Πεῖρα Ταλαπείσι Θ Euſt. exp. ὁ πᾶλε περάσας. Odyſſ. ζ. vide & in comp.

¶ Derivata ex περάω, vendo.

Πωρέσκομ, (factum per reduplicationem ex πορέω, quod per ſyncopen dicitur pro περάω vendo. Plut. in Apophth. Ληφθέντων ἢ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπώρεσεν αὐτούς. Apud ſchol. Thuc. Πωρέσαι δ' ὁ κακὸς πάντα ποῖς ἀργύριον. Præt. πέπωρκα: unde particip. apud Dem. Philip. 4. πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπρήσκομ. (præt. πέπρασμαι. aor. 1. ἐπράσθην) vendor. Plut. in Solone, πιπρήσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ. Xen. Hell. 6. ἐκήρυξεν πεπρᾶχ Θαι ὅσις αὐτομολοίη. Thucyd. ἐπράθη πολλάντων εἴκοσι. Herodot. ἐπρήθεις εἰς Δικύλιν: Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio. Plato de rep. l. 2. Exponitur etiam, auctio: apud Luc. Reg. l. 4. c. 12. Διὸ τ' πράσεως αὐτῶν, exp. juxta ordinem ſuum, ſcribitur & πράσις.

Πρέσιμ Θ, ὁ ἡ, ἡ, venalis, vendibil is. Iſæus & Xen.

Πρατὸ Θ, ὁ, ἡ, vendendus. Plato de leg.

Πρατὴρ, ῆρ Θ, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11. Πρατῆρ λίθ Θ, lapis unde mancipia vendebantur. Poll.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam, idem quod πρατὴρ λίθ Θ. Poll.

Πρατὸς, ὴ, ὁν, idem quod πρατήρ. Poll. ex Iſæo & Hyperide.

Πρατείρα, ἡ, venditrix.

Περάω (ex περάω per pleonaſmum τῶ ρ) unde πέρνημι, vendo. Il. χ. Κτείνων ἢ περάς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων.

Πέρναμαι, vendor. Ariſtoph. in Equit. Δεῦ' οὖ ταῦτα πάντα πέρναται.

Περνάσκω, idem quod πέρνημι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω. Α'λλος μὲν δὴ πεῖσας ἐμὸς πόδας ὠκὺς Α'χιλλεὺς πέρνασχ' ὃν τιν' ἔλεσκε.

Πόρ Θ, ου, ὁ, qui corpus ſuum proſtituit & veluti vendit: cynædus, exoletus. Xen. apomn. l. 1. πλῶ τε γὰρ' ὥραν ἐὰν βῶ τε ἀργυεῖα πολλᾷ τοῦ βυλομένου σώματος αὐτὸν ἀποκαλέσαι.

Πόρνη, ἡ, fœmina quæ corpus ſuum proſtituit & veluti vendit: meretrix, ſcortum. Athen. l. 13. & 14. & alibi.

Πορνικὸς meretricius. Aeſchin. Chryſoſt.

Περνίδιον, τὸ, meretricula, ſcortillum. Ariſtop. in Nub. & in Ran.

Πορνεύ ω, ſcortor, corpus meum proſtituo. Aeſchin. contra Timarch. εἰ ἔτος πέπορνεύκε τε ἢ τὰ πατρῶα κατεδηδόκει.

Πορνεύομαι, Idem. Athen. l. 13. ἐπαύσατο πορνευομένη ἐπ νέας ἴσως Sic & apud Dem. & Luc.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo ſcorta ſe proſtituût: lupanar. Ath. l. 13.

Compoſita: ac primùm ex πιπράσκω.

A'ναπιπράσκω, revendo, venditum mihi viciſſim vendo.

A'ναπράσις, εως, ἡ, quum venditû nobis revendimus aliis. Poll.

A'ναπράτης, ου, ὁ, qui ſibi vendita revendit.

A'ναπρασία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere poſſumus, Liban. (tur. Poll.

A'πρατος, ὁ ἡ, ἡ, qui nondum venditus eſt: vel qui non vendi-

Δημιόπρασ Θος, qui publicè emitur: qui publicatur. Plut. in Craſſo.

Διαπιπράσκω, diuendo. Idem in Sylla, ὑσίας μεγάλιμ διαπιπράσκων πολὺς τῆς τυχόσης.

Διάπρασις, ipſa diuendendi actio, venditio. Idem ibid.

Δ'ικη Θεοπράσιον, τὸ, liberorum venditio: unde ἐλάθ Θεοπρασίου δίκη, actio quæ in eum inſtituebatur qui liberum vel ſeruum alienum vendidiſſet. Poll. l. 3.

Ε'μπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Κατα πιπράσκω, vendo, venundo: unde κατα πρασθείς, venditus, venum expoſitus. Lucian.

Λοιπρατάτης, verborum venditor. Eſt & epitheton Iudæ, quòd Chriſtum λύτρ Θ Dei vendiderit, ſpud Gregor.

Μεταπράσεις, dium dicuntur, quum vendit æ aliter extruuntur. Strabo. l. 5.

Μεταπράτης, qui emit ut poſtea vendat. Heſych. in Κάπηλος.

Παλίμπρατος, ὁ, qui iterum venditus eſt, vel qui ſæpius vendi ſe ſinit: qui priore hero relicto ſubinde alii ſe addixit: veterator. Poll. Et τὸ παλίμπρατα, iterum vel ſæpius vendita.

Παμπρασία, ἡ, omnium rerum venditio: ſeu rerum omnis generis. Poll.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Poll. ex Lyſia.

Προπράτωρ, idem. Eurip. in Troad. ὅσις θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις. Ε'κπορθήτωρ, ορ Θος, ὁ, everſor, vaſtator, depopulator. Idem in Sup.

Πολιπορθ Θος, ὁ, urbium everſor & expugnator. Il. υ, φ. ω, & alibi. Pro eodem dicitur & πτολιπόρθι Θος, teſte Euſtath.

Συμπορθέω, ſimul depopulor. Eurip. in Oreſte.

Compoſita.

A'ππορθέω, viciſſim vaſto. Eurip. in Troad. κτενῶ γὸ αὐτὸν κἀπποπορθήσω δόμους.

A'πόρθητ Θος, ὁ ἡ, ἡ, non vaſtatus, non everſus & dirutus: vel qui vaſtari & dirui non poteſt. Heſych.

Διαπορθέω, idem quod πόρθω, devaſto, depopulor, &c. Il. α. πᾶσ' ἢ διεπόρθεον ἢ ἐπόρθεον ἐνθάδ' ἑκάστα. Il. π. διεπορθήθησαν τόδε ἄστυ Ἰλιόθεν ἢ ἐμοὶ ἔπειτα. Idem: Il. ζ. Λυγκωνὸν διαπορθήσας. Plut. in Pericle, κώμας τε καὶ πόλεις μικρὰς διεπόρθησαν.

Διαπορθμεύω, evertor. Soph. in Ajace, ἐλώλα, διαπεπόρθμευμαι.

Ε'κπορθέω, vaſtando exſcindo, expugno & everto. Aliad. α. Β'κπορθοῦ τε Πεισάμοιο πόλιν. Ibid. Α'λλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν δυσπεπορθ Θ, ter vaſtatas, in ara Theocriti.

Ε'κπορθέω, idem. Eurip. in Troad. ὅσις θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις.

Ε'κπορθήτωρ, ορ Θος, ὁ, everſor, vaſtator, depopulator. Idem in Sup.

Πολιπορθ Θος, ὁ, urbium everſor & expugnator. Il. υ, φ. ω, & alibi. Pro eodem dicitur & πτολιπόρθι Θος, teſte Euſtath.

Συμπορθέω, ſimul depopulor. Eurip. in Oreſte.

ΠΕΡΙ, variam habet & conſtructionem & ſignificationem.

Cum genit. de, ut περὶ γῆς λοιμὸν ἦλθε ἰσπέσθαι, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περὶ τινος, interrogare de aliqua re. βουλεύεσθαι περὶ τινος, deliberare de re aliqua. In hac ſignif. ſi caſui ſuo poſtponatur ſcribitur πέρι: ut πάντα λέγοντες Η'ρακλῆς πέρι, hæc dicentes de Hercule. ¶ Item pro, Il. ψ. ἀποτίσεσθαι περὶ νίκης. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μαχόμενοι, pugno pro anima. περὶ ὀλίγου ἡγεῖσθαι, pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratia, ut apud Eurip. in Phœniſſ. πυραυλεῖν περὶ Κάλλυσσ' ἀγκύλην, propter tyrannidem, propter regnum: vel regnandi gratia. Sic apud Thuc. περὶ ὧν ἥκουσι. ¶ Item apud poetas, circum, circa: ut περὶ πεδίον, apud Hom. circa ſpecum. ¶ Item præ, ultra, apud poetas: ut περὶ πάντων σθένος, præ omnibus te honoro, apud Hom. in hac ſignificatione dicunt etiam poëtæ περὶ πρὸ vel πειπρὸ, pro πειρὸν: ut Il. λ. φὶ περ γὰρ ἐγὼ ὄβιος.

Cum dat. circum, circa: ut Il. ε'. ἕλυτο περὶ χροΐ καλὸν ἄρεσθαι. Plato de rep. l. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρων. ¶ Item pro ἐν, in: ut Apoll. Arg. 3. φὴ ῥοδόεσσιν ἔεσσι Τήκεται, ros liqueſcit in roſis, & pro εἰς in, cum accuſ. ut apud Apollon. πίπτοντα περὶ σφίσι, cadentia in ſeſe. ¶ Item pro ἐξ, ex, ut Od. ο. περὶ κῆρ φιλεῖν, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβεῖσθαι aut δείδω, aliove ſynonymo, exp. de, ut Il. η. ἐ'δεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, Sic & apud Herodot. & Thuc. Cum dativo ſimul & accuſ. apud Thuc. l. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβούμενον τὸ κατὰ σθλον, timentium ſibi ipſis ne pateſieret.

Cum accuſ. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τῦτος αἰσχρῶς περὶ αὐτὸν ἐ χει, hos amat & circa ſe habet. Xenoph. Præd. 1. ἀφ' ἵπ ἀρχεῖα κοιῶνται οἱ θ ῶσοι, circum palatia principum excubant adoleſcentes. Cum ὡμὸ aut ὑ χρὸ, interdum exp. occupatus ſum, intentus ſum, do operam rei alicui, ut apud Dem. Xen. &c. Cum accuſativo perſonæ præcedente articulo interdum ſumitur pro eo aut iis qui ſunt circa aliquem, id eſt, ipſum circumſtant, ut ſolent amici, aut etiam miniſtri: ut οἱ περὶ Σεκρατῆν, miniſtri Auguſti: interdum periphraſin facit: ut οἱ περὶ Σωκρατῆν, Socrates. Dicitur & τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item ergazin: ut ἡ περὶ τοῦ Διὸς ἐυσέβεια. Iſocr. Item in, adverſus: ut Ariſtoph. περὶ τοῦ σαυτῆ γένους κακηγορῆν. ¶ Deſignat etiam tempus: ut Xen. Hell. 1. οἱ δ' ἐείσω ὥραν ἦσαν εἰς περὶ ἀκτῖνας, circa horam prandii venerunt. ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. περὶ ἑβδομήκοντα νεῶν, naves circiter ſeptuaginta. Iſocr. in Euag. ἀνθρώπως οἱ περὶ πεντήκοντα ἀφανιλέσας. Pro οἱ περὶ interdum ab Acolibus uſurpari ὁ tradit Hellanicus, apud Euſtath.

Πέριξ, idem quod περὶ circum, circa: ut πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Ετὸ πέριξ δ' αὐτὸ πάντ' εἰς φλεγμαίνω ἐξαίρει, apud Galen. ad Glauc. Ετ πέριξ δ' αὐτῦ, circa ipſum, in ejus circuitu, apud Herodot. Item circunquaque, circumcirca, undique. Polyb. πέριξ δ' πυτὸς τῦ δήμυ ςώτος. Et ὁ πέριξ ὠκεανὸς, apud Ariſtot. Apud Plat. in Timæo, πέριξ αὐτὸ ἐ λαΐς, exp. undique eſt eas circumplexus.

Περιττὸς vel περισσὸς, ἡ, ὁν, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præſtet (quaſi ὃν περὶ τοῦ ἄλλων) unde exp. eximius, egregius, item præſtans, excellens, inſignis: ut περισσὸς υἱὸς ἐμῆς. Eurip. & Ariſtot. Interdum cum accuſ. ut περισσὸς πλὺ σοφίαν, apud Syneſ. Dicitur & περισσὸς κατὰ τι, apud Ariſtot. probl. 1. ſect. 3. & περισσὸς ἐ ν πι, apud Plut. in Rom. Apud Heſiod. περισσὰ δῶρα, munera eximia. Inveniitur & in malam partem, περισσὸς πλὺ ἀ σέλειαν, apud Greg. de Juliano. ¶ Item qui eſt ultra id quod eſſe debet. modum exædens, nimius. Item ſuperviacaneus, redundans: ut περισσὲ ταῖς ἐργασίαις. Hermog. & περισσὴ μεσό της apud Herodian. l. 6. Hinc τὰ περισσὰ excrementum, apud Ariſtot. Dicitur & τὰ περισσὰ de reliquiis, apud Lucil. epigr. l. 2. Interdum περισσὸς, ponitur etiam pro copioſo, multo, unde ὁ περισσὸς ἄφ' ἑαυτῦ, multis partibus ſuperare, apud Plat.

Περισσὸς ἀριθμὸς, impar numerus: ſic dictus quòd in eo redundantia quædam ſit. Ariſtot. Plut. Hinc adverbium περισσικῶς, numero impari, impariter, apud Plutarch. ¶ Item περισσὸν, ſolani ſpecies, apud Theophr. & Plin.

Περισσῶς ſeu ἐξαιρέτως, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item ſingulari quodam modo & peculiari. Item redundanter, ſupervacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum ſignificat, amplius, magis, vehementius. Pro quo & gradu comp. περισσοτέρως & superlat. περισσότατα: ſæpe in novi Teſt. ſcriptis.

Περισσότης, τητος, ἡ, excellentia, præſtantia. Item redundantia. Et peculiariter, ea ſermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύ ω, ſeu περίσσ[εύ]ω, redundo: vel abundo, affluo. Luc. 21 ἐκ τῦ περισσεύ ντος αὐτοῖς. Et cum genit. apud eundem, cap. 15. ἐξουσίασιν ἄρτων. Eccleſiaſt. cap. 3. περίσσευσεν ὁ ἄνθρωπος ἐξ τὸ κτήνος, quid amplius habet homo? ¶ Item tranſitivè, facio ut abundet, abundè ſubminiſtro. 1. epiſt. ad Theſſal. cap. 3. ὑμᾶς ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item ſuperſum, reliquus ſum. Ioan. cap. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω, in poſteriori ſignif. Non. ἵνα περισσεύσῃ. Matth. cap. 13. & 21. περισσεύσεται, exp. redetur abundè.

Περίσσευμα ſeu περίσσ[εύ]μα, τὸ, abundantia, apud Matt. & Paul. Item reliquiæ. Marci. c. 8. item excrementum, ſtercus. Plut.

Περισσότης, ητος, ἡ, abundantia. 2. Corinth. c. 8.

Περίσσωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore ſupervacaneum eſt. Alex. Aphr. & Ariſtot. rhet. 3.

Περίσσωσις, ἡ, idem.

Περισσωματικὸς, excrementis abundans. Item ſimpl. cui excrementa inſunt. Theophr. & Alex. Aphr. in probl.

Compoſita ex περισσὸς.

A'περίσσωτος, ὁ ἡ, ἡ, nihil ſupervacaneum habens. Item luxu carens. Gregor.

A'περίττωτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀβροπέρειανος, parimpar.

Τ'περπερισσῶς, ſupra modum, plus quàm abundanter. Mar. c. 7.

Τ'περπερισσεύ ω & ὑπερπερισσεύομαι, ſuperabundo: vehementer exundo. Rom. 5. ὑπερπερισσεύσει ἢ χάρις. 2. Corinth. c. 7. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ᾶς, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina. vide Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 13. Athen. l. 9. Attici περιστερῶν dicere ſcribit, eoque utitur etiam Ariſtot. diſcriminandi ſexus cauſa. Dici volunt πτερὸ τὸ περιστῶς ἐ ῶν.

Περιστερεών, ῶνος, ὁ, locus in quo columbæ aluntur. Varro de re ruſtica. l. 3. cap. 7. ¶ Eſt & herba quædam, tracto nomine ἐκ τῶ τῆς περιστερᾶς ἡδέως διαπείζειν ἐν ὕδατι, ut tradit Dioſ. l. 4. c. 60.

Περιστέριον & περιστερεΐδιον, τὸ, parvula columba. Athen. l. 14 Quidam περιστερίδιον, expon. pullus columbinus, pipio, qui & περιστερίδ' ς dicitur, teſte Euſtath.

ΠΕ'ΡΚΟΣ & περκὸς (quod frequentiori eſt in uſu) τὸ, ὁ, niger. Item nigris diſtinctus maculis, varius. Homer. σαργὸν & πέρκην, pro eodem accipit. Il. αι Αἰθίοπες δ' αὖτε θεᾶ τελείουσιν ἑκατόμβας Μόρφνον Σπριπτῆν ὃν ἢ περκνὸν κακέουσι. Ariſtot. tamen hiſt. an. l. 9. c. 2. diſcrimen ſtatuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες.

Πέρκη, ſive ἐρκὶς, piſcis quidam: quòd nigris maculis ſit varius. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 15. & Dioſc. l. 2. c. 35.

Περκάζω, nigreſco. ſeu nigris diſtingui maculis incipio. Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigreſcere. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 22. ὅτα ἀρχονται περκάζειν οἱ βότρυες. Et Dioſ. λαβὼν βότρυα ἐκ τῶν περκαζόντων. Et Plut. ſympoſ. 3. ὁμοφανὲς περκάζοντι πρόσωπον. Item activè, vario. Dioſ. l. 5. cap. 2. (de vite agreſti) ὁ περκάζει τὸν σαφυλίν.

Περκάινω, variori, varius fio. Heſych.

Περκάματα, eidem ſunt τὰ ὑπὸ τῦ προσώπου ποικίλματα.

Compoſita.

B'απερκὸς, nigricans, ſubniger: vel nigris maculis aliquantum diſtinctus. Xen. in Cyneg.

Τ'περπερκάζω, propemodum nigreſco, ſeu nigris maculis propémodum diſtingui incipio. Od. π. ἄτραπὸς δ' ὑπερπερκάζουσ.

Πέτρα, vide in Πτέτρα. Πέτραμαι, &c. in Περάω, vendi.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ης, ἡ, fibula. ◆ Dicta à πείρω: quoniam vel infigitur veſti: vel ora veſtimenti ei interdum affigitur. Od. τ. αὐτὰρ οἱ περόνη χρύσεο τ' ὐκτο Α'υλοῦ σιν ὀλύσσιεν. Ibidem, περόνην τ' ἐπίθηκα φαεινὴν. Athen. l. 12. ἐπολλῶν τὰ σώματα περόνας. ¶ Item ſura, fibula: alterum os tibiæ, externis & tenuius: interdum etiam ſic appellatur oſſis hujus epiphyſis, interdùm & ejus protuberantia, quæ non eſt aliud quàm malleolus. Gal. in lex. Hippocr. ¶ At ὁ περόνης, metrum quoddam eſt & organum muſicum. Suida teſte, apud quem ſcribitur & περωνης.

Περονάω, ῶ, ſ. ὁσω, fibula ſubnecto, fibulo. Item trajicio, velut fibula. Il. η. & ρ. Δεξιτερὴ μέσσην περόνησε. (vinciebant.

Περονάομαι, idem. Il. ω. Α'μφὶ δ' ἄρα χλαῖναν πορφυρέην ἀτὸ φο.

Πέρ-

Πεζήτημα, τό, quod fibula subnectitur seu subnexum est, Theocr. idyll. 15.

Πεζηνηές, ἡ Θ-ῆ, & Doricè φοιναρίς, vestis quædam quæ fibula solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

Compositæ.

Διεκφοράω, fibula trajicio: vel, fibulo, fibula necto. Suid.

Ε'μπεζηνάω, infibulo, fibula infigo. Hesych.

Ε'μπεζήτημα, & Doricè ἐμπεφόρμα, vestis fibulas infixas habens: seu perforando & fibulas trajiciendo confecta. Theocr. idyll. 15.

Ε'μπεζονεηίς, ἰδ Θ-ῆ, vestis dupla. Hesych.

Καπαπεζονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Προπεζονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπεζονάω, fibula annecto seu affigo. Plat. in Phædro, σφηνοῖ αὐτὸν πρὸς τὸ σῶμα ᾗ πεσσὸν προσπεζονᾷ.

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ν, ὁ, levis, temerarius, præceps, & qui à quovis vento circumagitur: item vanus, inanis. (¶ Dici putatur quasi πάρροφος Θ- à verbo φέρω ῥέω.) Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. & Etymol.

Περπερό'μαι, temerarius & præceps sum: item levis & inconstans sum. 1. Cor. 13. Item superfluo & inutili corporis ornatu gaudeo, apud Basil.

Περπερία, ᾶ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμός, nimius cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. Scribitur & περπερεία, apud Basil.

Composita.

Καταπερπερό'ομαι, exp. adulor, χαλκαίνω ζόμενος.

Ρ'ωπεπερπερία, ας, jactatum est in quendam futilem & vanum, teste Eustath. in Iliad. ρ.

ΠΕ'ΡΣΗΣ, ν, ὁ, nomen jactus tessarii. Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione. Xen. Hell. 7. Interdum ὁ πέρσης dicitur pro ὁ ἐκ περσῶν βασιλεύς: ut in Epist. Philipp. apud Dem. πρὸς τὸν Πέρσ ην φρόσβεις ἀπειλήμασι.

Περσικός, ή, όν, Persicus, qui vel qualis Persarum est, Persis propriis, foem. περσική. Σμιλάκη, malus persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 8. & Gal. in l. simpl. pharm. Τὸ περσικὸν ῥοδάλογον, malú persicum: fructus persicæ arboris: de quo Dioscor. l. 1. c. 165.

Περσικὰ κάρυα, nuces persicæ, aliàs juglandes: sic dicitur quòd è Perside à regibus sint translatæ. Vide Dioscor. l. 1. c. 179. & Plin. l. 15. c. 22. περσικὸς ὄρνις. Aristophani pavo dicitur: utpote è Persarum regione in hæc citeriora loca advectus.

Περσέα, ας, ἡ, persea: arbor in Ægypto nascens à Persa seu Perseo inventore denominata: de qua Theoph. hist. pl. l. 4. & Dioscor. l. 1. c. 88. Eadem dicitur & περσεία, interjecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσὰς apud eundem in Ther. & περσῖ Θ-ῖνόμυ Θ-ος, apud Callimach. ¶ περσοῦς, εῦς & nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano: pro quo apud Hesych. πέρσ Θ-ος. Est & sideris nomen, apud Procl.

Πέρσιον, τό, Persium: Planta Ægyptiaca: de qua Theoph. hist. pl. l. 2. c. 3. & Galen. de alim. fac. l. 2. Sic etiam appellatum fuisse solanú marinum scribit Dioscor. l. 4. c. 74. Scribitur & περσίον, apud Athæ. l. 14

Μεσοπερσικὰ, (comp.) semiperfica: calceamenti muliebris genus quod ad Persicorum calceorum formam accedere putatur: cujus meminit Hesych. Pro eodem scribitur & μεσοπερσικαὶ apud Poll. l. 7. c. 23.

Πε'ρσις, vide in Πέρσω.

ΠΕ'ΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapso, anno superiore: ut ὁ πέρυσι στέφανος, frumentum anni superioris, & αἱ πέρυσι ἐφεσθεῖαι, legationes anni superioris, apud Dem. dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι, Philosophr. in Heroic. ἐλθὼν αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus Xen. Hell. 3. ἴσαμεν οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidem nunc sumus qui antè hoc tempus.

Περυσινὸς, qui anni superioris est: ut περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. & φερυσινὸς καρπὸς apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἐφηΘ-ὰρη, teste Poll. ut qui proximè pueritiæ annos excesserit.

Περπέρυσι, (comp.) ante annum superiorem, anno abhinc tertio

Προφερυσινὸς, qui est anni ante præsentem tertii.

Πε'σσος, vide in σεί'κω.

ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεττός, ῦ, ὁ, calculus, seu scrupus lusorius. Od. α. πεσσοῖσι θεμείμεν δὲ θυρέων θυμὸν ὑπερθύριον, Eustat. ex Soph. Palam. φέρε πεσσὸς κύβος τε, περιπόνου ἀρίγνωτα ἄεθλα. Accipitur etiam pro ludo ipso calculorum, apud Plut. in probl. Rom. ἐν πεττοῖς ᾗ κύβοις τὰ σταλικὰ διαιμφεδίκασεν. Dicitur & πεσσὸς in plur. apud Euphor. teste Eust. & Hes. & Eust. derivari tradunt Θ-ὸ τὸ πεσεῖν ἀπὸ πίπτω, πίπτειν δὲ ὁ πεσσὸς ἐν τῷ βαίνειδαι, inquit Etym. aut quoniam ludus est fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Est etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item pessus, pessarium: lana concepta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. Paul. Ægin. l. 7. c. 24. Dioscor. l. 1. c. 143. In hac signif. scribitur etiam πεσσὸς unico σ, teste Eustath. πεσσικὸς, ῆ, όν. ut πεσσικὸς βόλος, calculus lusorius: idem cum πεσσὸς Eustath. et Appian.

Πεσσεύω, seu πεσσεύ'ω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τὸν γὰρ ὑπ' ἐναντίων τοῦ κόσμου πεσσευόμενον καὶ κατὰ τὰ αὐθαίρετα πεσσεύοντες, quæ rerum humanarum fusum deorsumque aleam quasdam ludit.

Πεσσευτήριος, ὁ, quo utuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè σεσσευτήριος: unde σεσσευτήριον, τό, dicebatur latusculum super quo quirèbant Ægyptii. Plato, in Phæd.

Πεσσευτικὸς, seu πεσσευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. Item calculis ludendi peritus. Plat. de leg. l. 1.

Πεττεύ'ω, calculorum lusus. Idem in Phædro. Athen. l. 1.

Πεττεύω, idem quod πεσσεύ'ω. Hesych.

Μεταπεσσεύ'ω, (comp.) mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoe, ἴσως γὰρ οὐκ ἐννοεῖς ταῦτα μεταπεττευόμενα ἐν ταυτὸ ἐσι eadem esse etiamsi transmutentur.

Πε'ασσος, vide in φύλλα. σεσπίζω, &c. in πέτασε. πέτομαι, in πίπτω.

ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, ν, τό, pertica, signum aut asser super quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario. Nic. in Ther. Γ'κιδὸς ἀπ' ὄρνιθι κατευκεδίγοιο ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὑ'πνου καδανεῦσα πετάυρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyll. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt eò quòd esse arem cum laqueis avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. ¶ Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν τοῖς αὐγαίοις πίπτειν τῷ ἀέρι πετόμενος.

Πετευείζω, alto exilio petauro.

Πέτευσις, ἡ, qui alto petauro exiliunt, i. machinæ alto loco suspensa, ita ut ferè ex ipso aëre devolare videantur.

ΠΕΤΑ'Ω (unde πετάζω, & πεταυ'ω, sive πετάννυμι) F. άσω, pando, explico. l. ξ. & φ. ὃ δ' ἄζετο χεῖρε πετάσσας. ¶ Item aperio. Oppian. l. 3. de venat. τείρεται ἀκρα πέτηδες Χείλεα ᾗ γένυες ῥηγὶ, ᾗ ἄνωτερον ἀόλλον ὄρυσσ, triplicibus apertis labris. Expon. etiam tendo

Πετάζομαι, πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Prær. πέπταμαι pansus sum, explicatus sum, apertus sum. Il. 4. (de bigis) ἐξαῦτις δ' ἐπ' πλοι πέπταμα. Apoll. Arg. l. 2. πεπτάμενον κόπω, expansum & explicatum. Iliad. φ. πρόσταμίαι πύλαι, portæ apertæ & passæ. Epigr. lib. 1. Ο'ρφεον ἀθρήσας χείλεσι πεπτάμενον, aperta habens labia, id est, hians. Apud Aristoph. πεπταμένοις ἐείοις, explanis volantibus.

Πέτασμα, τό, explicatio, extensio.

Πετασος, ν, ὁ, petasus, galerus, [tegmen capitis latum & expansum, quod fuisse ἐφήλιον φόρημα tradunt Poll. & Hesych. Gestamen est Mercurii, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam umbraculum, umbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: ut apud Theophr. l. 4. hist. pl. c. 10. ¶ πέτασος dicitur etiam, esse ἰδέαν τένθυος. Suid.

Πετασίτης, ν, ὁ, petasi speciem gerens: planta nomen, apud Dioscor. l. 4. c. 108.

Πετασώδης, εος, ὁ, ἡ, ὄν, petasi speciem gerens. Et πετασώδης planta quæ folia habent ampla in modum petasi. Athen. l. 9.

Πέταλον, (& Ionicè πέτηλον, apud Hesiod. & Nicand.) ν, τό, folium: propriè folium quod est in amplitudinem expansum. (Nam Eust. à πετάζω derivat.) Od. τ. Δενδρέων ἐν πετάλοισι πεπαλαγμένα πυκνοῖσιν. Dioscor. l. 1. c. 44. πέτηλα χλωρὰ ᾗ ξηρὰ. ¶ Item lamina, bractea: Philo de vita M. l. 1. πέτηλα γὰρ ἐις λεπτὸν ἀπολεπόμενα καὶ κατατιθέντα πᾶσι τοῖς ῥήμασι σωμφαίνει, bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ licùs omnibus contexebantur. Exod. 28. πέτηλον χρυσῖον, lamina aurea. Capitur etiam pro petaso seu galero, i. pileo latiore in modum folii ampli. Suid. et Epigr.

Πεταλώδης, εος, ὁ, ἡ, ὄν, folio vel laminæ similis. πεταλώδης ὕδρα folios a urina: in qua foliis similia sive squamis aut laminis subsident.

Πεταλώδζω, in folium mutari. Hesych. πεταλωτὸς, ῆ, όν, foliatus. Idem.

Πεταλίζω, folia decerpo, item folia emitto, germino. Hesych.

Πεταλιοειδὴς, ῆς, όν, oftracismus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens. πεταλίτης, lapis in lamina foliatus. πεταλίτης, ιδος, ἡ, apud Nicand. de herba quadam.

Πεταλοὶ dicuntur vituli: à cornibus quæ instar ramorum habent, inquit Athen. l. 9. πεταλίδης ὕσς, per metap. apud Achæum.

Πεταλώδης, ης, ες, ἡ, πεταλώδη, ut folia & germina recens ab arbore emissa: in epigr. πεταλώδης πικροχάμυ, puellæ seu juvenculæ.

Πέταλον, τό, sive πέταχνον, τό, poculum latum & tenue, apud Athen. l. 11.

Compositæ.

Ἀναπετάω, seu ἀναπετάζω, & ἀναπετάννυμι, sive ἀναπετάννυμι expando, explico. Item aperio. Apud Luc. ἀναπέτασαι τὰς θύρας, aperire fores. Iliad. α. αὐ'τὰρ ὅ' ἱερὰ λευκὰ πέτασσε: pro ἀνεπέτασσε, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam, laxo. Gal. πάντας ἀνθρώπους ἀναπετάσαι τὰς ὁδοὺς, ἵνα ἀναπετάσωσι.

A'ναπέτασις, εως, ἡ, explicatio, apertio. Xen. Pæd. 8. ἐπὶ δὲ ἀναπετάσεως αὐτῷ βασιλεὺς πύλας. Præt. ἀναπεπταμένος (per syncopen pro ἀπεπεπταμένος Θ-, apertus, patens, expansus: ut ἀναπεπταμέναι δυείδες, apertæ fenestræ. Et apud Xen. Hellen. 4. ἀναπεπταμένα πάντα, aperta loca. Apud Plut. in Themist. ἀναπεπταμένοι εἰς βορεᾶ λιμένες, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

A'ναπέτασμα, idem quod ἀναπέτασις. Nic. in Alexiph. πρὸ δ' ἀναπέτασμα θύρε.

A'μπετάω, seu ἀμπετάννυμι, per syncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn. Βόσπορον ἀμπετάσας λαιτὸν κῦ πνεύματα μόλης.

Διαπετάννυμι, pando, aperio: unde διαπέτεια πέμνα dicitur quum esse meatus aperiunt. Eust.

Ε'κπετάζω, sive ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Helen. ἐκπέτασον πόδα Ναὸς ἀκυπόρου, extendant funem navis celeritèr vehentis.

Ε'κπετάομαι, & ἐκπετανύομαι, vel ἐκπετάννυμαι, expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus & explicatus sum.

Ε'κπετασμός, q. d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione.

Ε'μπετανύω, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα κατευκεδίγοιο ὄλεθρον Μαίεται, ἐξ ὑ'πνου καδανεῦσα πετάυρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyll. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt eò quòd esse arem cum laqueis avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. ¶ Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν τοῖς αὐγαίοις πίπτειν τῷ ἀέρι πετόμενος.

Καπετάσμα, τό, velum quo aliquid obtenditur seu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπετανύω, idem cum καταπετάζω, sive καταπετανύω, obtendo, obtego, obvelo: item expando, explico, Vnde παραπέπταται, expansus seu explicatus est; vel etiam se explicat. Arat. in Phænom. ὁ δὲ οἱ παραπέπταται ὄρνις A'νδρεφόνου βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plut. in Artox. & Aristoph. Apud Synes. epist. 4. παραπέτασμα δὲ ἡμᾶς ἐπιτηδεύεις, aulæum nos separabat. Exponitur etiam, σκίωμ, & umbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπετανύω, in orbem expando, vel circumcirca obtendo. Æsch. contra Ctesiph. φοινικίδας περιέπτυσε. Eurip. in Helen. Περιπέτασα χέρας φίλιον Ε'ν μακρᾷ φλογὶ φασφόρῳ.

Περιπέτασμα, circumcirca expansus vel obtentus sum: unde apud Apoll. Rhod. περιέπταται, obtensus est.

Περιπέτασμα, velum seu aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dionys. Areop. Exponitur etiam, cortina. Περιπετάσματα τὰ, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπτώσσω, circumcirca expansus vel obtentus.

Περιπτύζω, seu φεριπετανύω & φεριπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Περιπετάννυμι, extendo, illido.

Composita ex πέταλον seu πέτηλον.

A'πηλιώ Θ-ης, ου, ὁ, ἡ, foliis carens: in Epigr.

Ε'πιπάλ Θ-αμπλος, passus quæ in modum folii, ut ἐπιπάλαια πτερὰ. Athen. l. 11. Et ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folii vel bracteæ. Idem l. 9.

Ε'μπεταλίς, ίδ Θ-ος, ἡ, Hesych. est ἔλασμα διὰ τῶ πυρὸ σκευαζόμενον, quid sic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui solebat.

Εὐπέταλ Θ-ος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epigr. ¶ Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen: de quo Dioscor. lib. 4. c. 148. Item εὐπέταλ Θ-ος λίθ Θ-ος, Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέταλ Θ-ος, pulchra habens folia; in Epigr. (Suid.

Παραπέταλ Θ-ος, foliis obtectus, foliis obtentus & opertus. Apud Nicand. in Ther. v. 839.

Πεντάπετ Θ-ος, quinquefolius, quinque folia habens. Πενταπέταλον herba quæ & πεντάφυλλον, à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τετράπετ Θ-ος, trifolius: ut ῥάδιον τετράπετον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τετράπετον, herba quædam. Lat. trifolium.

Τ'ψιπέτ Θ-ης, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑ'ψιπέτ Θ-αλος.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, & πίταμαι, ας πετάομαι volo, idem quod ἵπταμαι. Il. β. Βατρυδὸν ᾗ πέτονται ἐπ' ἀθρόοι ἐκεκλόδοι. Il. μ. Αὐτὸς δ' ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Plut. de fol. an. ὑ γὰρ ὁμοίως ἰέραξ ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Il. μ. Αὐτὸς δ' ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Plut. de fol. an. ὑ γὰρ ὁμοίως ἰέραξ βάθρων ᾗ τοίχων οὐδὲ ἀετὸς πέταται ᾗ πύρδικος. Aristot. metaphys. 3. τὰ πτόρυμα διώκειν. ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido cursu feruntur tam animimis quàm animatis: ut Iliad. λ. (de equis) τὸ δ' ἀνεμόδοτον πετέδλιν. Il. ν. Αὐτὸς δ' ὡς ἴενε ὠκὺ πτερύγεσσι πέτεσθαι. Epigr. l. 2. ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ε'τρεχεν ὥσε λέγειν. Εὐπτέρυγες πέτεται.

Πέτευρος, ν, ὁ, volucris. Aristot. polit. 1. Pro quo poëticè resolutæ vocali, & versu ι in η dicitur πετεληδὴς. Il. φ. & apud Hesiod. in Erg. Πετευνὰ & πετηνὰ, τά, volucres, aves: Il. θ, 5, & ω.

Ποτηή, ῆς, volatus. Odyss. ι.

Ποτόομαι, ώμαι, idem quod πέτεσθαι, seu πετάομαι. Il. β. Ε'νδα δὲ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. ibid. ἐξ μὲν δ' ἔνθα ποτῶνται αἱ δ' ἵνα ἔνθα. Scribitur & πωτάομαι: ut apud Theocr. idyll. 7. Πωτῶντο ξυδαὶ καὶ ἀηλάδες ἀμφὶ κολῶναι.

Πωτητὸς, idem quod πετεινὸς. Et πωτητὸς, τό, idem quod πτερύξ, Odyss. μ.

Ποτηδὸς, idem quod ποτητὸς. Eurip. Pro quo Doricè dicitur πατὰς, apud eundem.

Ποτήεμαι, f. ήσομαι, idem quod πτάομαι, volo. Apoll. Arg. 2. ἀνεείαι ποτόωνται.

Composita: ac primùm cum præpositione.

A'μφιποτόομαι, ώμαι, circumvolo. Iliad. β. Μίτνε δ' ἀμφιποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

A'ναπέτομαι, subvolo, in altum volo. Aristoph. in Avib. A'ναπτόμενοι δὲ σφῆς ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις. (ἀναπτόμενοι.

A'ποπέτομαι, avolo. Dion. l. 43. οἱ δ' ἀπὸ δένδρεσφῆς τὸν Καίσαρα.

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo.

Ελαπέτομαι, & ὑποπέτομαι, involo, volandò introeo.

Εἰσπετάομαι, idem. Aristotel. hist. an. l. 9. c. 40.

Ε'κπέτομαι, & ἐκπέτ Θ-αμαι, evolo. Aristoph. in Avib. Ε'κπεπόμ Θ-αν ὕπ' ἠελίοιο ἐλθὸν ὀλοὸν ὄλεθρ Θ-ον. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 40. πτερύγεσσι ἐκπέτ Θ-αμαι.

Ε'κπετάομαι, idem. Aristot. ibidem.

Ε'κποτέομαι, seu ἐκποτάομαι, & ἐκποτόομαι, & ἐκποτῶμαι, pro iisdem. Metaphoricè. Il. τ, ὅτε ταφοισὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Et apud Theoc. idyll. 11. Ω' κύκλωψ, κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπέπταται; Doricè pro ἐκπέπτησαι.

Ε'μπέτομαι & ἐμπετόομαι, advolo, involo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Ποεμένος ὄς ἄζεσκε Πεδία, ἡφορόφε τε γᾶς Ε'μπετόμ Θ-ος ἔαχεν.

Ε'μποτόομαι, idè. Dioscor. l. 5. c. 85. ὡς ἐμποτᾶδες πόδιας.

Καθαπτόμαι & καθαπτόομαι, devolo, volando descendo seu desilio. Item præcipito.

Παραπέτομαι & παραποτόομαι, advolo, i. juxtà seu à latere volo: Item prætervolo.

Περιπέτομαι, circumvolo. Luc.

Τ'ποπέτομαι, supervolo, supernè volo. Aristot. hist. an. l. 9.

Τ'ποποτόομαι, idem. Theocr. idyll. 15. οἱ δὲ τε κῶμοι ὑποπτῶνται ἐρωτες.

Composita sine præpositione.

A'ερόπτης, in aëre volans. A'εροπτὰς, vide in comp. ex Πίπτω.

Ι'θυπετὴς, recta volare Hesych. exp. recto impetu ferri.

Ι'θυπτίων, ῶν Θ-ος, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto cursu fertur, eoque valde citato, ut volare videatur. Il. φωκεῖλιν ἰθυπτίωνα A'σσετ' αἰὼ ἐφῆκα. Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην.

Καλοπέτης, malè volans. Aristot.

Ο'κριπέτης, concitatis alis volans. Hesych. idé est quod ὀ'ψιπέτης.

Τ'αχυπέτης, celeriter volans.

Τηλοπέτης, procul volans seu avolans. Suid. ex Epigr.

Τ'ψιφέτης, altivolans, altivolus: ut αἰετὸς ὑ'ψιφέτης. Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ω'κυπέτης, celeriter volans, ut ὠκυπέτης ἴρηξ. Hesiod. in Erg. Item qui rapido cursu fertur ita ut volare videatur: ut ἵππος ὠκυπέτα. Iliad. θ.

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ν, ὁ, lapis, saxum. Il. π, ἑτέρῳ δὲ λάζετο πέτρῳ Μείριαον ὀχεύοντα. Il. τ, ὑποσυμίνων ἔδλα πέτρῳ. Xen. Hell. 3. ἐπὶ τὸν λοιπὸν ἐπικυλίνδων πέτρας ἐς τὸ κάταντες.

Πέτρα, ας, & Ionicè πέτρη, ης, ἡ idem. Hesiod. in Theog. Πέτρας ἠλίδατος εἰσέφερ' ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plut. de orac. Pyth. πᾶσι δὲ φλεγμονῶν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρήγνυσι. Interdum exp. scopulos, cautes: ut quum de saxo dicitur quæ in mari visuntur. Odyss. μ. Αὐ'τὰρ ὅ' ἐπὶ πέτρης φύρλιδι ἀκυλὸν τε χαλεπόν τε. Sic & Il. ο. & Odyss. κ. Interdum, rupes: ut Plut. in Amat. narrat. ἑίωτει ἑαυτὸν κῦ τῶν πεζῶν. Sic & Il. ω.

Πετρώδης, ες Θ-ος, ὁ, ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. Dioscor.

Πετρεῶδ Θ-ης, ὁ, saxatilis, inter petras seu saxa versans: ut Σκύλλα πετρεώδη. Od. μ. Et πετρεῶδες ἰχθῦς, apud Athen. l. 7. Item in petrosis & saxosis locis nascens: ut συῶν πετρεῶδες, apud eundem l. 13.

Πετρώδη σκιὴ, umbra quam petræ seu rupes de se projicit. Hesiod. in Erg. Item πετρεῶδ Θ-ες, saxeus, petrosus: ut πετρεῶδε δώματα, apud Soph. ¶ Est & Neptuni epith. quòd olim super saxo conspicua, urinam profuderit genitalem. (Etym.

Πετρήεις, εντος, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Il. β. & Hesiod. in

Πέτρειος Θ-ος, lapideus, saxeus.

Πετρείδιον, τό, saxulum. Exponitur etiam, saxum, petra, apud Aristot. hist. an. l. 5.

Πετρεύδ, in modum petrarum. Luc.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto. Exponitur etiam, lapido: unde apud Eurip. in Oreste. Μόλις δ' ἔφευσε μὴ πετρώμενον Σισύφ, vix eis persuasit, ne se lapidarent.

Πέτρωμα, τό, lapidatio, lapidum jactus. Idem ibid.

Composita.

Ε'μπλ Θ-ος, ὁ, ἡ, qui in petris & locis & saxosis provnit. Ε'μπλ Θ-ον

A'ναπετάννυμι, expandor. Item explicor, aperior. Xen. Pæd. 8. ἐπὶ δὲ ἀναπετάννυτο αὐτῷ βασιλεὺς πύλαι. Præt. ἀναπεπταμένος (per syncopen pro ἀπεπεπταμένος Θ-, apertus, patens, expansus: ut ἀναπεπταμέναι δυείδες, apertæ fenestræ. Et apud Xen. Hellen. 4. ἀναπεπταμένα πάντα, aperta loca. Apud Plut. in Themist. ἀναπεπταμένοι εἰς βορεᾶ λιμένες, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

A'ναπέτασμα, idem quod ἀναπέτασις. Nic. in Alexiph. πρὸ δ' ἀναπέτασμα θύρε.

A'μπετάω, seu ἀμπετάννυμι, per syncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn. Βόσπορον ἀμπετάσας λαιτὸν κῦ πνεύματα μόλης.

Διαπετάννυμι, pando, aperio: unde διαπέτεια πέμνα dicitur quum esse meatus aperiunt. Eust.

Ε'κπετάζω, sive ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Helen. ἐκπέτασον πόδα Ναὸς ἀκυπόρου, extendant funem navis celeritèr vehentis.

Ε'κπετάομαι, & ἐκπετανύομαι, vel ἐκπετάννυμαι, expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus & explicatus sum.

Ε'κπετασμός, q. d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione.

Ε'μπετανύω, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ δίκτυα διήκεται ἐκπετάνυες.

Ευπέτασος, explicatu pansuque facilis. Hesych.

Καπετάζω, sive καταπετανύω, aut καταπετάννυμι expando, explico, extendo. Plut. in Theseo. Item obtego, velo. Aristoph. in Plut. καταπέτασον αὐτὰ τῷδ κεφαλῷ φοινικίδι, cooperuit & obtexit caput ejus panno rubeo. Plat. in Parmen. καταπετάσαι ἱμάτιον πολλὰ ἀνθρώπους.

Καπετάσμα, τό, velum quo aliquid obtenditur seu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπετανύω, idem cum καταπετάζω, sive καταπετανύω, obtendo, obtego, obvelo: item expando, explico, Vnde παραπέπταται, expansus seu explicatus est; vel etiam se explicat. Arat. in Phænom. ὁ δέ οἱ παραπέπταται ὄρνις A'νδρεφόνου βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plut. in Artox. & Aristoph. Apud Synes. epist. 4. παραπέτασμα δὲ ἡμᾶς ἐπιτηδεύεις, aulæum nos separabat. Exponitur etiam, σκίωμ, & umbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπετανύω, in orbem expando, vel circumcirca obtendo. Æsch. contra Ctesiph. φοινικίδας περιέπτυσε. Eurip. in Helen. Περιπέτασα χέρας φίλιον Ε'ν μακρᾷ φλογὶ φασφόρῳ.

Περιπέτασμα, circumcirca expansus vel obtentus sum: unde apud Apoll. Rhod. περιέπταται, obtensus est.

Περιπέτασμα, velum seu aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dionys. Areop. Exponitur etiam, cortina. Περιπετάσματα τὰ, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπτώσσω, circumcirca expansus vel obtentus.

Περιπτύζω, seu φεριπετανύω & φεριπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Περιπετάννυμι, extendo, illido.

Composita ex πέταλον seu πέτηλον.

A'πηλιώ Θ-ης, ου, ὁ, ἡ, foliis carens: in Epigr.

Ε'πιπάλ Θ-αμπλος, passus quæ in modum folii, ut ἐπιπάλαια πτερὰ. Athen. l. 11. Et ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folii vel bracteæ. Idem l. 9.

Ε'μπεταλίς, ίδ Θ-ος, ἡ, Hesych. est ἔλασμα διὰ τῶ πυρὸ σκευαζόμενον, quid sic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui solebat.

Εὐπέταλ Θ-ος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epigr. ¶ Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen: de quo Dioscor. lib. 4. c. 148. Item εὐπέταλ Θ-ος λίθ Θ-ος, Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέταλ Θ-ος, pulchra habens folia; in Epigr. (Suid.

Παραπέταλ Θ-ος, foliis obtectus, foliis obtentus & opertus. Apud Nicand. in Ther. v. 839.

Πενταπέταλ Θ-ος, quinquefolius, quinque folia habens. Πενταπέταλον herba quæ & πενταφυλλον, à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τετράπετ Θ-ος, trifolius: ut ῥάδιον τετράπετον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τετράπετον, herba quædam. Lat. trifolium.

Τ'ψιπέτ Θ-ης, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑ'ψιπέτ Θ-αλος.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, & πίταμαι, ας πετάομαι volo, idem quod ἵπταμαι. Il. β. Βατρυδὸν ᾗ πέτονται ἐπ' ἀθρόοι ἐκεκλόδοι. Il. μ. Αὐτὸς δ' ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Plut. de fol. an. ὑ γὰρ ὁμοίως ἰέραξ ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Il. μ. Αὐτὸς δ' ἐπὶ γῆς ἀπέτητο πνοιῆς ἀΐδυιος. Plut. de fol. an. ὑ γὰρ ὁμοίως ἰέραξ βάθρων ᾗ τοίχων οὐδὲ ἀετὸς πέταται ᾗ πύρδικος. Aristot. metaphys. 3. τὰ πτόρυμα διώκειν. ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido cursu feruntur tam animimis quàm animatis: ut Iliad. λ. (de equis) τὸ δ' ἀνεμόδοτον πετέδλιν. Il. ν. Αὐτὸς δ' ὡς ἴενε ὠκὺ πτερύγεσσι πέτεσθαι. Epigr. l. 2. ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ε'τρεχεν ὥσε λέγειν. Εὐπτέρυγες πέτεται.

Πέτευρος, ν, ὁ, volucris. Aristot. polit. 1. Pro quo poëticè resolutæ vocali, & versu ι in η dicitur πετεληδὴς. Il. φ. & apud Hesiod. in

Erg. Πετευνὰ & πετηνὰ, τά, volucres, aves: Il. θ, 5, & ω.

Ποτηή, ῆς, volatus. Odyss. ι.

Ποτόομαι, ώμαι, idem quod πέτεσθαι, seu πετάομαι. Il. β. Ε'νδα δὲ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι. ibid. ἐξ μὲν δ' ἔνθα ποτῶνται αἱ δ' ἵνα ἔνθα. Scribitur & πωτάομαι: ut apud Theocr. idyll. 7. Πωτῶντο ξυδαὶ καὶ ἀηλάδες ἀμφὶ κολῶναι.

Πωτητὸς, idem quod πετεινὸς. Et πωτητὸς, τό, idem quod πτερύξ, Odyss. μ.

Ποτηδὸς, idem quod ποτητὸς. Eurip. Pro quo Doricè dicitur πατὰς, apud eundem.

Ποτήεμαι, f. ήσομαι, idem quod πτάομαι, volo. Apoll. Arg. 2. ἀνεείαι ποτόωνται.

Composita: ac primùm cum præpositione.

A'μφιποτόομαι, ώμαι, circumvolo. Iliad. β. Μίτνε δ' ἀμφιποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

A'ναπέτομαι, subvolo, in altum volo. Aristoph. in Avib. A'ναπτόμενοι

τερετή, nomen est herbæ quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Dioſc. Eſt & alia ejuſdem nominis, quam Latini calcifragam appellant: de qua Dioſc. l. 4. c. 181.

Ἐπίπετρος, ὁ, herba de qua Ariſtot. de part. anim. l. 4. & Hippocr. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἄνισον appellari tradit Plin.

Καπιπετρέω: lapidibus obruo.

Καπίτερος, ὁ, petra lævis. Heſy. Scribitur & λεωπετία, apud Suid.

Πεσίπετρον, τό, undiq; habens eminentes rupes ſeu petras. Heſy.

Πεσιπετεζέδες, exp. allidi. Idem.

Τ̓πόπετρος, ſub quo petræ ſeu ſaxa latent: petroſus. Dioſc. l. 4. c. 33

Πεδ̓ουαι, &c. vide in Παυσάνιαι.

ΠΕΤ̓ΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alii larix: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 19. Accipitur interdum pro face ſeu tæda ex picea exacta. Ariſtoph. in Nub. σιὼ πεύκαις στέλεχος. Et apud Athen. l. 15. ἐκφέρεται πεύκας κατ̓ Ἀγάσωνα φασφόρους. Apud Euripi. in Phæd. ponitur pro pugillaribus ſive codicillis è picea ſeu larice factis ante repertum chartæ uſum. ¶ Amaritudinis etiam quandam ſignificationem habet, quod videre eſt in derivatis & compoſitis nonnullis.

¶ *Derivata ex πεύκη picea.*

Πευκόεντα ὄρεα, montes in quibus πεύκαι multæ naſcuntur. Dionyſ. de ſitu orb.

Πεύκινος, η, ὁ, piceus, qui eſt è picea arbore: ut πευκίνη ῥητίνη, apud Dioſcor. lib. 1. cap. 93. Et apud Euripi. πεύκινον δάκρυ, lacryma quam picea fundit. Et πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (comp.) larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

¶ *Derivata ex πεύκη, in ſignificatione amaritudinis.*

Πευκεδανός, ὸν, amarus. Il. κ. Ἡ δὲ ποτὶ πτολίεθρον μέγα κῶμα πευκεδανὸν. Exponitur etiam, exitioſus. Πευκέδανον, dicitur herba quædam nomen ſortita ab amaritudine de qua Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

Πευκάλιμος, amarus, vel cautus, prudens: ut πευκάλιμον φρεὶ. Il. ο, & υ.

Compoſita.

Ἐμπευκής, ὁ, ὴ, ὸν, amarus.

Ἐχεπευκὲς idem Iliad. α. Αὐτὰρ ἔτευξ̓ αὐτῷσι βέλος ἐχεπευκὲς ἰοῖσι Βάλλε. Exponitur etiam, letifer, mortifer.

Περιπευκὴς, peramarus: Iliad. λ. ἐν μέρι πάντα μαχαίρῃ Ὀξυ βέλος περιπευκὲς.

Πεδοστεπευδής, &c. vide in Παυσανίαι. Πεφασμένος, in Φάω. Πέφνω, in Φάω. occido. Πέ̓ψις, in Πέπτω. Πῆ, vide ἦ in O̓'s.

ΠΗΓἨ, ης, ἡ, fons, ſcatebra, ſeu aqua ſaliens, idem quod πίδαξ. (✠ cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πιδάω) Il. υ. συμφέρων τεί τ̓ ἄλσεα καλὰ γένοιντο, Καὶ πτῶγές πεπεμῶν, καὶ πείσεα πουίεντα: Plut. Symp. 4. αἰσάμενοι πηγὴν αὐτίς ὕδατ Θ̓. Athen. l. 10. Βεμμάδων ἱδρῶτα πηγῆς, ſudorem Bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphoricè etiam uſurpatur, ut & Lat. fons, ut apud Aeſchyl. ἡλίου πηγὴ, dicitur ea mundi pars in qua ſol oritur. Sic apud Xen. Pæd. 7. ἀ τέγγει ἀὲ πηγαὶ φασ τῶν κάλλων εἶναι. ¶ Πηγαὶ dicuntur etiam oculorum anguli qui ſunt ad nares, teſte Heſych.

Πηγίδιον, τό, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manans. Ariſtot. & Plat. de leg. Metaphoricè apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur cauſa velut è perenni fonte manans. Πηγαῖον, τό, Heſychio eſt τὸ ὕσσηκον.

Πηγάζω, ſcateo, ſcaturio: aut in modum fontis effundo, ſcaturire facio. Greg. in epitaph. Μωϋσῆς ἐκεῖνος, ᾧ δέκατον τίμνε Θ̓, ᾗ ἄρτ Θ̓ ὕδατα ᾗ πίτρα πηγάζει. Et cum acc. apud eundem, ἐπήγασε γὰρ πλὴ φοινίκων ἀμαξιτόν. Sic & Damaſc. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὴν ἀφθόνως, in modum fontis in nos effudit, ſeu ſcaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è fonte effundor. Damaſcen. φυσικῶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμεν Θ̓.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegaſus: alatus Perſei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus eſſet, teſte Heſiod. in Theog. Habuit & Bellerophon ejuſmodi equum. Plin. l. 8. cap. 21. Pegaſi ſunt pennati equi & cornibus armati.

Πηγάσου πλεκτὸν, ala pegaſi. Ariſtoph. in pace.

Πηγαῖος κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegaſi pede pulſata Epigr.

Ἀναπηγάζω, (comp.) emitto in modū fontis & ſcaturiginis. Heſy.

ΠΗΓΝΥ̓Ω, ſeu πήγνυμι, & πήσσω, ſive πήγνω, F. ξω, compingo. Item compingendo ſtruo & fabricor. Il. β. αὐλὰ δὲ πύας δ̓ ἔπηξε. Et πηγνύω σκηνὴν, ſtruo tabernaculum. ¶ Item concrefcere facio, congelo, cogo, coagmento. Plat. in Tim. Ἰόντα δὲ ξυμπίπτοντα πηγνυσ̓ ἅπ τε ᾗ διαχέοντα. In Geopon. ὁ τυρὸς ὃν ἔσπεξε τὸ ἀπαλὸν συκῆν κλάδον. Dioſc. lib. 4. ὅσοντε τὸ διαλευκάνθινα, diſſipata cogit. ¶ Item pango, figo, ſeu depango, defigo, infigo. Heſiod. in Erg. ὡς ἐλίμπατ πῆξαι, in dentali figens. Od. λ. πῆξεν δ̓ ἐπὶ πόμβιλον ἐρέμνον. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰς ζαλίδας ὑπτίας. Sic & apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυδι, ſtruo, &c. Heſiod. in Dith. Τετρῶδι δ̓ ἀρχεδὸν ὥρας πήγνυδ̓ ἀέκοιτις. Gregor. μὴ ἐπὶ ὕλαις πεξομένοις, nec altos toros ſtruamus. Baſil. κἂν ἐπὶ πήγνυται. Πήγνυμαι paſſ. cogor coagulor, concreſco, coeo. Ariſtot. de part. anim. Λύγκεται ὃ δὲ γάλα πῦδωρ ᾗ πήγνυται τῇ ἐλαίᾳ. Idem (de lacte) ὑπὸ τὸ πυρὸς πήγνυται ᾗ παχύνεται. Metaphoricè Il. χ. Ἐς δ̓ ὁμαδὸν πήγνυτ̓ αὐτοί. Ovid. *Aſtrictum gelida frigore pectus erat.* ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor: Iliad. ε. σμαλὸς δ̓ Ἀχαιῶν Ἀρεσιφόνων ἀμφὶ κυνέῃσι πέπηγε ἀρὴ ἔσσυτο αἰζηῶν. Dicitur & ὄρμ Θ̓ πήγνυδ̓ ἀγορὴ, pangi, apud Eurip. Præt. med. πέπηγε, compactus & coagmentatus ſum. Chryſoſt. σῶμα διὰ τὸν ῥεύμον πεπηγὸς ἅμα, apud Plutarch. & πεπηγὸς γάλα, apud Dioſc. Item depactus & defixus ſum. Il. γ. πεφρῖ δ̓ ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa eſt & ita conſtituta, ut de ſtatu ſuo nullo modo dimoveri poſſit, apud Demoſth. Phillipp. 1. & alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum eſt, ſeu concretus. Polyb. Item coagmentum, concinnatio, compoſitio: ut Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea in qua ſtatuæ collocantur & figuntur ad eas ſubſtinendas. Ioſeph. de bell. Iud. l. 7.

Πηγματόδης, ὲς Θ̓, ὁ ἡ, ὸν, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Ariſtot. meteor. 1. Exponitur & glacies, apud Plut. de primo frig.

Πηκτὸς, ὁ, compactus, coagmentatus. Heſiod. in Erg. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Ariſtot. meteor. l. 4. Dioſcor. l. 5. c. 114. ¶ Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Ajace. ¶ Πηκτὸν, interdum abſolutè dicitur lac, apud Act. & Suid. Et πηκτὰ θύρας, fores bene compactæ & coagmentatæ, teſte Heſych. Πηκτὰ ſunt etiam inſtrumentum venatorium ſeu ſpecies retis, apud Ariſtoph. in Avibus. ¶ Τὸ πηκτὸν dicitur etiam ſympathyri herbæ ſpecies quæ dam: de qua Dioſcor. l. 4. c. 10. Et τὰ πηκτὰ lacryma, παρὰ τὸ πεπηγέναι.

Πηκτικὸς, congelandi ſeu coagulandi vim habens. Dioſc. l. 1. c. 184. Exponitur & paſſivè, qui congelari ſeu conglaciari poteſt, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 10.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu ſictitium. ¶ Eſt & inſtrumentum muſicum, quod aliàs μαγάδις dicitur. Ariſtot. pol. 8. Athen. l. 5. & 14. item fiſtula, tibia, Heſych. ¶ Item cultet ad ſcindendas carnes. Suid.

Πακτὸς, Doricè, idem cum πηκτὸς. Et fœmin. πακτὴ, idem quod πηκτὴ, lac per coagulum concretum: ſeu caſeus recens coagulatus. Theocr. idyll. 11. Τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur foreis, apud Eurip.

Πακτόω, f. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obſero, claudo: ut πακτῶσαι θύρας. Poll. ex Archilocho. Item obſtruo: ut apud Ariſtoph. in Veſp. ὅσ̓ ὦ τὸ πυτιχμόμυα, Ἐπεξύσαμεν ἐχίνου τὰ πακτὰ σάμβῳ. ¶ Exponitur etiam, diſtendo, ut in Epigram. Λαίμα πακτώσας, μέσσα δίες πελάγη.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod ſolvi poterat, ut expeditius tranſportaretur, iterumque ubi opus eſſet compingi. Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

Πακτὶς, ίδ Θ̓, idem cum πηκτὶς. Theocr. in Epigr. & Demetr. Phal. ex Sapphone.

Πηγέων, ὲς, bene compactus & compoſitus: ut πυρὶ ἴκτιν. Iliad. ι. Exponitur etiam, niger: ut κύματ πηγέ. Od. ξ. Item albus, ſeu niveus, qualis eſt glaciei color: ut πλόκαμοι πηγέες, apud Lycophr. ¶ Ponitur & ſubſtant. pro ſale, apud Athen. l. 9.

Πηγώδ Θ̓, ὁδος, ἡ, glacies. Heſiod. in Erg. Exponitur etiam, rupes apud ſchol. Apoll. Argon. l. 2.

Πηγετὸν, ὁ, glacies, gelu Dionyſ. de ſitu orb.

Πηγιλὶς, ίδ Θ̓, ὁ, ἡ, gelida, glacialis. Od. ζ. & Apoll. Arg. l. 2. Exponitur & ſubſt. gelu, glacies, teſte Suid. & Euſtath.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xen. Pæd. 1. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus excelſus. Heſych.

Παγὶς, ίδ Θ̓, ἡ, idem quod πάγη in prima ſignif. Ariſtoph. in Avib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur ἀνδρῶν τοῦ βίου. Exponitur &, retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo, tendiculis irretio. Matth. 22. ἵνα αὐτὸν παγιδεύσωσιν.

Πάγ Θ̓, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Od. ε. Heſiod. in Aſp. ¶ Item humor frigore adſtrictus, glacies. Plat. de primo frig. Ariſtot. de mundo. ¶ Πάγ Θ̓ appellatur etiam ſal, apud Lycophr.

Παγώδης, ες Θ̓, ὁ ἡ, ὸν, glacialis, gelidus.

Παγεδὸς, idem. Procl. in Heſiod.

Παγετὸς, idem quod πηγετὸς. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, ſeu glacie aut gelu adſtrictus. Ariſtot. de mundo.

Παγάς, idem cum πηγάς. Heſych.

Πάγ Θ̓, ὁ, ὴ, ὸν, fixus, firmus, ſtabilis: ut γὴ παγία, apud Nic.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, Παγίως λέγων, ſtic-verare, conſtanter affirmare. Ariſtot. Rhet. 2. Compar. παγίστερος, firmius, conſtantius:

Παγόω, ῶ, firmum & fixum ſtatuo: firmio, ſtabilio: unde παγῶσις, ab Etymol. exp. ἐδραίωσις.

Πῆγανον, τό, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate ſua πήγνυσι τὸ σπέρμα, ſeu τῷ γονῷ: ut tradit ſchol. Nicand. Vide de ea Dioſc. l. 3. c. 52 & 53. Plin. l. 19. c. 8. & l. 20. c. 13.

Πηγανόδης, ad rutam proximè accedens, rutæ ſimilis.

Πηγανίον, τό, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Dioſc. l. 3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agreſtis ſeu ſylveſtris. Heſych.

Πηγὰν, ας, ἡ, coagulum: (ἀ πάσσω ſeu πήγω deductum, teſte Gaza.) Suidas exp. ſuccum qui lac in caſeum contrahit. Scribitur & πυτιὰ, apud Dioſc. l. 2. c. 85. & πυετία, apud Ariſt. hiſt. an. l. 3. c. 20.

Ἐμπυτάζω, (comp.) coagulo injecto contraho, ſeu coagulo: unde ἐμπυτασθὲν γάλα, apud Dioſc. l. 6. c. 26. (locis.

Πάγη, Παγὺς, Πάσπαλος, quomodo huc pertinent, vide ſuis

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπαγὴς, ὲς Θ̓, ὁ ἡ, ὲς, circumquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, ſuffigo, ſuſpendo. Plut. in Artox. ἀναπήξαι ξύλον ἐνδεῖται (ὥστε μὴ τὸ μὲ σῶμα πλάγιον δεῖ πρὸς ἀέρα ἀνατπῆξαι.

Ἀντιπαγὴς, ὲς, contrario compactus, vel ex adverſo fixus.

Ἀπήνη, γος, ἡ, arca. Eurip. in Ione, Ὀρῶ παλαιὰν ἀ πήνην ἐν σκιμποδι.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo & adſtringo, concreſcere facio.

Ἀποπήγνυμαι, genitus gelu adſtringor & coëo. Athen. l. 2.

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διάπηγα, τὰ, intercolumnia. i. columnulæ parvæ quæ inter majores panguntur. Reg. l. 3. c. 7.

Ἐπήγνυω, ſeu ἐπιπήγνυμι, congelo, conglacio, Theophr. de cauſ.

Ἐπιπήγνυμαι, gelu adſtringor. Idem ibid. (pl. l. 5. c. 20.

Ἐπάκτης, ου, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ibid.

Ἐπιπηκτὸς, congelandi & congliaciandi vim habens, apud eundem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatū inſero: vel infigo, depango. in Epigr. l. 2. τῆς δ̓ ὀδὸν τῶν Ὀϊχαιῶν ἐμπῆξει φαρμακόεντα δίκην. Item concreſcere facio: unde ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπάκτης, ὁ, miniſter qui forenſes ſegales ſq; tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπάσσω, in ſuperficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπάσσομαι, in ſumma parte concreſco & coëo. Theophr.

Ἐπάγ Θ̓, ὁ, glacies ſuperficiaria: humor in ſumma parte concretus. Gal. ad Glauc. lib. 2. Dioſc. l. 1. c. 134. Apud eundem. l. 1. c. 182. ſic dicitur ſuccus qui inciſo arboris cortice emanans concreſcit & congelat.

Ἐπάκτις, ἡ, parva herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 109. Plin. frutiæ cem eſſe dicit. l. 13. c. 20.

Ἐπακτόω, idem cum πακτόω: unde ἐπακτωθῇ θύρας, obſeſtare ſeu claudere fores. Poll. l. 10. c. 4.

Καπαπήγνυμι & καταπήγνυμι, gelu conſtringo. ¶ Item defigo, depango. Ariſtot. polit. 7. ὀβελίσκους καταπηγνύναι ἀβελτὸν τύρον. & hiſt. an. l. 5. εἰς τὸν γλὺν καταπῆξαι τὸν αὐλὸν.

Καταπήγνυμαι, gelu coëo & concreſco. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. Item defigor, depangor. Baſil. κλιμμυρὶδ̓ οἱ βρόχοι πεφῆ τῇ ἐχθρᾷ πελαγέδων καταπήγαν.

Καπάπηξ, ηγος, ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Decomp. Ἐξαπαπήγνυμι, defigo ſeu depango in. Od. λ.

Παραπαπήγνυμι depango juxta, defigo apud.

Παρεπήγνυμι, à latere figo, juxta depango. Vnde metaph, apud Iſocr. αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς παρεπεπήγασιν, voluptatibus adjuncti ſunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2. οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο cap. conſtituit.

Παρήγημα, τὸ, inſtrumentum aſtronomicum quo ortus occaſuſque ſiderum, tempeſtatumq; ſignificationes cognoſcuntur atq; invenientur: inde dictum quòd è multis variiſque concinnatum eſſet. Suid. & Vitruv. l. 9. c. 7.

Περιπήγνυμι circumquaque compingo & coagmento. Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaq; congelo & concreſcere facio: unde paſſ. apud Dioſc. l. 5. c. 137. περιπεπηγυῖαι δ̓ κλάδοις ἁ χαμαιείοις.

Πρηπήγνυμι, prius congelo. Τὸ πρηπηγὲς, prius concretum: vel ſimpliciter concretum. Dioſc. l. 3. c. 92.

Πρεπαγὴς, ὲς Θ̓, ὁ ἡ, ὲς, prominens, protuberans. Luc.

Προσπήγνυμι & προσπάσσομαι, appingo, affigo. Item cuci affigo. Act. Apoſt. c. 3.

Πρόσπηγμα, τὸ, id quod affixum eſt. Προσπήγματα. Heſych. dicit eſſe partem quandam navis.

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, & συμπάσσω, compingo, coagmento. Theocr. idyll. 8. Πρῶτον νέον σωλῆσι ξύν τὸν σκίπυλον ἁλγὸν Doricè pro σωλῆσιν. Metaphoricè apud Plut. in Rom. σωλῆσι τὰ ᾗῶτα, compegit & commiſcuit. Et in Cam. συμπηγνύσας τὰ διαλελυμένα τῆς πόλεως διεθεμελίωσε. Item concreſcere & coaleſcere facio, cogo, Iul. ε, ὅπως γάλακ λευκὸν ἐπεγομένῳ σωλῆσιν. Dioſc. l. 4. c. 9. πρὸς δὲ συμπήγνυσι τὸ ἐδιόμενον σωλῆσιν.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. unde συμπηγὰς, coagmentatus, cohærens. Luc. de ſalt. Item συμπήγνυμαι, compingendo fabricor. Appian. in Mithrid. Μεδειδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοῖς Ρ̓ωδίοις συμπήγνυτο.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Ariſtoph. in Ran.

Ἀσυμπηγὴς, (decomp.) quì compactus & coagmentatus, non T̓ὼ πηγὴς, admodum glacie conſtrictus. Xen. (eſt.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex δοπίβο.

2. πάσσω.

Ἀκέρασπηγὴς, ὲς Θ̓, ὁ ἡ, ὲς, in ſummo fixus. Nonn.

Ἀπηγὴς, qui compactus & concretus non eſt. Plut. de primo frig.

Ἀππαγὴς, recens compactus & coagmentatus, ut καλάμας ἀφτπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυρσοπαγὴς, navis corio contecta, q. d. compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis ſeu clavis compactus. Metaphoricè apud Ariſtoph. γομφοπαγῆ ῥήματα.

Δρυοπαγὴς, ex ligno ſeu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγὴς σέλας, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, ut tradit Heſych. vel claſſem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς, bene coactus & coagmentatus, ſolidus. Euſt.

Ἠμιπαγὴς, ſemiconcretus. Ariſtot. de mundo.

Ἰχθυοπαγὴς, piſci hærens. Epigr.

Κηροπαγὴς, ex cera compactus ſeu concretus. Epigr.

Μεσοπαγὴς, uſq; ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσοπαγὲς, Il. φ. v. 169.

Νεοπαγὴς, idem cum ἀρτιπαγὴς.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus & coagmentatus eſt. Il. ω. Exponitur etiam, qui primus fixus & depactus eſt.

Compoſita ex præt. med. πέπηγα.

Ἀγχιστοπηγοὶ, carpentarii: fabri plauſtrorum artifices & ex omnibus agreſtibus lignis opera conficientes. ſchol. Ariſtoph.

Ἀλοπαγὴς, ὲς, ὁ, qui in ſalinis ſalem efficit concreſcere, & cogit in glebam: ſalarius. Nic. in Alexiph.

Ἀλοπήγια, τὰ, ſalinæ, loca in quib. ſal concreſcit. Plut. in Rom.

Ἀμαξοπηγὸς, currum fabricator, plauſtrorum compactor. Plut.

Ἀμαξοπηγέω, plauſtra fabricor. Poll. l. 7. (in Pericle.

Ἀρματοπηγὸς, idem quod ἁμαξοπηγὸς: Il. δ.

Ἀρματοπηγέω, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor ſeu fabricator. Poll. l. 1.

Ἀσπιδοπήγιον, τό, locus ubi clypei compinguntur. Idem. l. 7. c. 30

Δισσοπηγία, bigarum ſeu ſellarum fabricatio.

Εὐπαγὴς, ές, ὁ ἡ, bene compactus & coagmentatus. Apoll.

Θυεργοπηγία, ἡ, januarum fabricatio. (Arg. l. 2.

Τ̓κελοπηγὸς, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπαγὴς, novo quodam modo compactus. Aeſchyl.

Κηεσπήγιον, τό, candelabrum, ubi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον, τό, locus ubi lecti compinguntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ναυπηγὸς, qui naves compingit, navium fabricator. Thuc. lib. 1.

Ναυπηγία, ἡ, navium compactio & fabricatio. Eurip. in Cyclop

Ναυπήγιον, τό, locus ubi naves compinguntur. Ariſtoph.

Ναυπηγικὸς, ad navium fabricationem ſeu fabros pertinens.

Ναυπηγέω, naves fabricor.

Ναυπηγεῖσθαι, dicuntur naves quæ compinguntur & ſtruuntur. Plut. de fort. Rom. Xen. Hell. 1. Active idem ſignificat quod ναυπηγεῖν: ut apud Aeſchin. πόρισ̓ ἐξαναζεύξεσθαι ἢ πεῖσαι ναυπηγεῖσθαι. Sic Iſocr. in Evag. Σπείσεις ἐναυπηγήσασθαι.

Ναυπηγήσιμος, ἡ, idem quod ναυπηγίσιμος. Thuc. l. 4.

Ναυπηγήσιμος, navibus fabricandis aptus. Thuc. l. 7. Xen. Hel. 5.

Decomp. Ἀντιναυπηγέω, contra ſeu viciſſim naves fabricari: Item contra machinari in navium fabricatione & conſtructione. Thucyd. l. 7.

Περιναυπηγέω, inſuper claſſem ædifico.

Νεοπηγὸς, recens compactus ſeu coagmentatus. Epigr. l. 3.

Παλιμπαγὸς, iterum compactus: unde παλίμπηγα dicuntur calceamenta ſæpiùs ſuppacta. Poll. l. 7.

Σκιωποπηγία, tabernaculi ſeu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Feſtum erat apud Hebræos, à figendis tentoris dictum: quod ab ipſis agebatur in memoriam priſtinæ vitæ, quam in tabernaculis egerant. Zach. 4. Ioan. 7. Vtitur & Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. de ſolertia hirundinis in confingendo nido. Dicitur & σκιωποπήγια, τὰ.

Σκιωποπηγέω, tabernaculum pono. Athen. l. 10.

Σκυτοπηγὸς, qui ſandapilas compingit, ſandapilarum fabricator. Ariſtoph. in Nub. & Epigr. l. 3.

Σκυτοπήγιον, τό, locus ubi ſandapilę conficiuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Compoſita ex πηκτὸς.

Ἀπηκτος, ὁ ἡ, ὸν, qui compactus ſeu coagmentatus non eſt. ¶ Ité non concretus, qui nunquam gelu duratur. Ariſtot. meteor. l. 4.

Εὔπηκτος, benè compactus & coagmentatus: ut μίγμασιν δὲ πηκτον. Il. β. Ité qui facile congliaciatur. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 20.

Κρυσταλλόπηκτος, glacie concretus: ut κρυσταλλόπηκτα φυσήματα flatus glacie concreti. Eurip. in Rheſo.

Μελίπηκτον, placenta ex melle: opus piſtorium melle conditum, Athen. l. 4. & 14. (latus. Hom.

Νεόπηκτος, recens compactus & coagmentatus: vel recens coagu-

Πηδάλιον, vide in Πῆδον.

ΠΗΔΑ'Ω, F. ήσω, salio, salto. Il. φ, ὃ δ' ὑ.ῆδεν πραπὶν ἐπηδῆσαι. Aristot. (de leone) ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν ἢ πηδᾷ. Soph. in Ajace, Πηδῶντα πεδία σωὶ νεοβράντῳ ξίφει, saltantem per campos. ¶ Item metaph. ut & Lat. Salio. Basil. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες Aristoph. in Nub. Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὼς κραδίας Πηδᾶν, ὅτῳ λέξει, trepide expectare.

Πήδημα, τό, saltus : ipsum effectum salientis. Plut. περὶ εὐθυμ. Luc. de salt.

Πήδησις, εως, ἡ, saltus : ipsa actio saliendi. Plut. de virt. mor.

Πηδητὸς, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Metaph. πηδητικὰ μέτρα : apud Eust.

Πήδικος, ὁ, uliginosus & fonticulis scatens, unde aqua prosilit. Nic. in Ther.

Πηδόω, aquæ ex me saliunt, aquis scateo. Hesych.

Πηδυλὶς πέτρα, rupes ex qua salit aqua. Idem.

Πεδύω, idem cum πηδύω ex eoque factum sicut ἴκω ex ἵκνω. Sin de humore effluente dicatur, exp. profilio, prosilio, salientis in modum erumpo, ut πεδύων ἐβρύκ, in Epigr.

Πεδύομαι, idem. Nic. in Ther. Αἷμα δ' ἐν ῥινῷν τε καὶ αὐχένι ὀδὲ καὶ ὤτων Πεδύεται.

Πεδύεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens : unde fœm. πεδύεσσα : apud Hom. Il. λ.

Πέδαξ, Πηγὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

* *Composita : ac primum ex* πεδάω.

Ἀ'ναπεδάω, ῶ, subsilio, sursum salio : ut ἀναπεδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum subsiluisset in equum. Xen. Pæd. 7. & Hellen. 4. Item prosilio, exilio. Idem pæd. 1. ἀναπεδήσαι ἀφ' ὑψηλοῦ πάντων. Æsch. in Crescph. ἀναπεδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὑβριστὴς ἀνὴρ δῆμον λέγοντος. Interdum significat refilio, i. e. retrorsum salio. Aristoph. in Ran. νῦν δὲ δεῖσαι γέ που ἐπὶ τῷδ' κατῆλθ' ἐνθὼδ' ἀνεπεδήσαμεν.

Ἐ'μπεπεδάω. (decomp.) insilio, insurgo. Aristoph. in Nub.

Ἀ'ντεπεδάω, vicissim & ipse salio.

Ἀ'ποπεδάω, desilio, refilio : ut ἀποπεδᾷ τὰ ἅρματος, curru desilit, vel prosilit è curru. Plut. in Fab. Aristot. de prob. ἅπαντα δὲ ἀποπεδᾷ ὡς ὁμοίας γονίας. ¶ Item aufugio, refugio, celeriter & cupidè abscedo : apud Chrysost. Xen. apomn. l. 1. ἐνθὼδ' ἀποπεδῆσαν Σωκράτους, statim resilierunt, vel discesserunt à Socrate.

Διαπεδάω, transilio, saltu supero seu transeo : Xenoph. de re eq. πάντως διαπεδᾶν τεγχία ὑπερβαίνειν. Galenus de loc. affect. l. 5. ὁ χιτὼν θλᾶται τῶν φλεβίων ἐξ ὧν διαπεδᾷ τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid sit, vide Galen. Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπεδάω, insilio, saltu irruo & invado. Dem. in Mid. εἰσεπεδήσαν εἰς τὴν οἰκίαν. Herodian. l. 7. εἰσπεδήσαντες καταλαμβάνειν αὐτὸν

Ἐ'πεπεπεδάω, (decomp.) insuper insilio. Dionys. Areopag.

Ἐκπεδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ἐξῇ δ' ὅπου καὶ ἐκπεδᾶν ἔρδειν δὲ καὶ δάκνειν. Herodot. l. 1. κελεύειν τὰς ποδοβίτας ἐκπεδᾶν ἐς τὴν Σκιλλαῖαν τὴν ταχίστην.

Ἐ'κπήδησις, ἡ, exitus ejus qui exilit.

Ἐπεξεκπεδάω, (decomp.) insuper exilio, seu prosilio.

Ἐ'μπεδάω, insilio. Apud Luc. de hist. scrib. dicitur de eo qui velut insiliens manum patinæ infert.

Ἐ'μπεμπεδάω, (decomp.) insuper insulto calcibus.

Ἐ'μπηδάω, idem quod ἐμπεδάω. Aristoph. in Vesp. ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐμπηδᾷς. Herodian. l. 6. ἐμπηδήσαντες τὴν στέγην αὐτὸν ἀναιρῶσι. Et cum accusat. apud Suid. ἐμπηδήσας ἀναλοῖ τὴν ἐξουσίαν. Exponitur etiam, cupidè accedo : apud Chrysost. comment. in 1. epist. ad Corinth.

Καταπεδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπεδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπεδάω, transilio, transsulto. Metaphoricè apud Chrysost. de precat. ἵνα φανερὸν ἐν βίῳ ὡς εὐσέβειαν μεταπεδήσῃ, à turpiori vita ad pietatem refiliit.

Μεταπήδησις, ἡ, saltus mutatus : seu saltus mutatio. Plut. symp. 9. probl. 4.

Παρεκπεδάω, saltu prætergredior. Exponitur &, transgredior : ut παρεκπεδᾶν νόμους : apud Æschin.

Περιπεδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπεδάω, & Atticè, ξυμπεδάω, unà cum alio salio. Eur. in Bacch. Καὶ ξυνεπήδων' ὡς ξυναρπάσαι Σέλαν.

Τ'περπεδάω, saltu supero, transilio. Theocr. idyll. 5. Ἀ'κείδες αἰ τὸν φρεχμὸν ὑπερ πεδῆτε τὸν ἀμόν. Metaph. apud Æschin. ὑπερπεδᾶν νόμον.

Composita ex πεδύω *&* πεδύω.

Ἀ'ναπεδύω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Aemyl. τὸ ὀφυηλυθὸν ἐκ τῶν χοιλων μᾶλλον ἀναπεδύει.

Διαπεδύω, dissilio, vel transilio. Hesych. significat &, scaturio.

Διαπεδύω, scaturio, perfilio seu perfudo in modum salientium fontium. Aristot. de gen. an. lib. 2. διὰ τῶν φλεβίων καὶ τῶν πόρων διαπεδύουσι ἡ τροφή.

μαὶ δὲ καὶ κάρη ἀναπεπεδηκὸς ἄλλα πεδᾷ. Ex isto πηδᾶν Eustath. scribit fieri πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Apud Hesych. reperitur etiam πήδιον expositum πηδάλιον.

Πηδάνιον, ut πήδιον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum : apud Hesych. & Eustath.

Πηδάλιον, ι, τὸ, gubernaculum, temo seu clavus navis. Od. ε, Πεζὸς δ' ἄρα πηδάλιον πιαίνετο ὄρεσι ἰθύνων. Item metaph. ut ὁ οἰνοχόος ὧν ἔχει πηδάλια.

Πηδαλιοδήκης, ὁ, ὁ, ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis.

Πηδαλιοτὸς, ὁν, ὁ, exp. clavatus, apud Aristot. in categ.

Ἀ'πήδαλιον πλοῖον, (comp.) gubernaculo carens navis.

Πηκτὸς, &c. vide in Πήγνυμι.

-ΠΗ'ΛΗ Ξ, ηκος, ἡ, galea, cassis. Od. ε, Στεφάνη ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit, πήληκα φαεινὴν. Il. ν. ¶ Hesych. derivat παρὰ τὸ πάλλειν, i. à vibrando, concutiendo, ad quod etymon Hom. quoque alludere videtur, Il. ο, ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέην κεφαλὴν περὶ τόφρα πεδάσειε μαιμώωσαν Ἔκτορος. Ἔκτορος.

Composita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. in Epigr.

Τετρακτιπήληξ, qui galeam quassat. Hesych.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip. in Phœniss.

Χρυσοκόρυθες ἀνδρες. idem Hom. hymno in Martem.

Πηλίκος, &c. vide in Η'λίκος.

-ΠΗΛΟ'Σ, ηλοῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus. Thucyd. lib. 1. ἅπαντες ὀρύττοντες οἱ πλέονες ἐν σκότῳ καὶ πηλῷ τῶν διόδων. Plutarch. sympos. 1. πηλὸν ἀποναλίσκοντες τῶν πόδων. Interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur : aut avium nidi construuntur : ut apud eundem in lib. de solert. an. ὑ φυρῶσι πηλὸν, ὅτῳ ἀφιστᾶσι τὰς πόρους τῆς ὀρέσεως. Exponitur etiam, mortarium : apud Thucyd. & Aristoph. Dicitur & de terra figlina seu creta : ut apud Paul. in Attæ δὲ ἀγάλματα, τὰ Διὸς ἀφίσσαν ἐλέφαντος καὶ χρυσὸς, τὰ δὲ Ἀθηναίας πηλῷ τεθεῖ καὶ χρύσῳ. Fœminino quoque genere usurpari docet Eustath. ex Diodoro Grammat. ✠ Idem à πελάσειν derivat significante μολύνειν.

Πηλὰν, ab Ionibus dici τὸν οἶνον tradit Hesych. Vide χηλᾶν.

Πηλώδης, εος, ὁ, ἡ, lutosus, limosus.

Πήλινος, ὁ, luteus, ex luto factus : ut πήλινα ποτήρια, Luc.

Πηλόω, unde pass. πεπηλῶσθαι exp. limum contrahens, putrescens

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Πηλησώτης, Hieron. in Ierem. c. 29. vocat scribit, qui in luto ictus corporis constituti non possunt sentire ccelestia.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, pelamis : genus piscis sic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. lib. 9. c. 15.

Πηλακίζω, unde πηλακισμὸς : propriè significat luti illationem & aspersionem quę petulanter fit & per contumeliam : generaliter verò de quavis injuria insolente, contumelia & probro dicitur. Etymol. & Suid.

Composita.

Ἀ'κρόπηλος, τος, locus in summo lutosus, intus durus. Pol.

Περιπηλακίζω, probro & ignominia afficio, per contumeliam derideo. Dem. in Mid. ὑδὲ βιάσεται ὑμᾶς ἅμα πάντες μὴ χεικὸς ὀδὲ περιπηλακίσαι. Idem pro cor. ἀπὸ τῆς πατρίδος περιπηλάζεται.

Περιπηλακίζομαι, contumelia afficior, &c. Dem. in Mid. περιπηλάκισται τὸ σῶμα τύμδυ πότε.

Περιπηλάκισις, ἡ, & περιπηλακισμὸς, ὁ, læsio quæ fit per contumeliam. Plut. de leg. l. 11. Æschin. in Crescph.

Τ'πόπηλος, aliquantum lutosus. Lucian.

Κάπηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΠΗ'ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. Iliad. ζ. ὡς γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Od. β, Τοῖσι δὲ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic & Iliad. ρ. Od. β. & alibi apud Homer. Exponitur etiam, clades : apud Pausan. in Achait. σωὶ δὲ σεισμῷ καὶ ἄλλα πῆμα ἐπιφῆκε φασί. ✠ Quidam πῆμα verbale esse dicunt à πάσχω significante πάθος, ut idem sit cum πάθος.

Πημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum do, lædo. Il. α, Πέμπων μὲ ὄφρ' ἐπέτελεμεναύσειν Ἀχαιὸν ὑπὸν, Οὐ πρὶν πημάνειν πρὶν δυδήσαι μόλῃ ἡώς. Plat. de leg. πημαίνειν ἄλλον φαρμακοῖς.

Πημαίνομαι, damno afficior, lædor. Soph. ὧν ὃ τοίσδε πημανήσθω. Et in voce media idem quod πημαίνω. Aristoph. in Acharn. ὑδὲ ἄλλος ἀνθρώπων ἐπαινέσων σε πημαίνεται.

Πημαντὴρ, ὁ, cui damnum datum est, læsus.

Πημονή, ῆς, ἡ, idem cum πῆμα. Thuc. l. 5. Athen. l. 2.

Composita.

Ἀ'σήμαντος, ὁν, ὁ, ἡ, nullo damno affectus, illæsus : incolumis. Iliad. α. Odyss. ε, & δ'. Item non nocens, minimè damnosus, five exitiosus. Et interdum prosper. Hesiod. in Erg. Τίμησε δ' ἐυκείνος τ' ἄρεας, ὃ πάντοτ' ἀσήμων. Odyss. δ, Ἀ'λλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέβη ἐφαίνετο νόστος ἀσήμων.

Ἀ'σημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas.

Ἀ'σήμων Ζεὺς, Jupiter qui tristes noxas pellit à foribus, seu qui

qui damna & calamitates avertit. Pausan. in Attic.

Ἀ'σήμαντος, ὁ, ἡ, ὁδὲ quod ἀσήμων. Od. σ. Hesiod. in Theog.

Παναπήμων, (decomp.) prorsus innocuus, omnino innoxius, Hesiod. in diebus. Item prorsus illæsus, salvus & incolumis.

Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus, vel gravia detrimenta afferens. Exponitur &, miser. Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens. Æschyl.

Καταπημαίνω, idem quod πημαίνω. Hesych. & Suid.

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hymn. in Merc.

Πλωτικῶς, &c. vide in Φύσαξ.

-ΠΗ'ΝΟΣ, ους, ὁ, & πλώη, ης, ἡ, textum seu tela. Eurip. in Hec. ἐν κερκίδι πέπλῳ Ζεύξομαι ἄρματι πώλους. Ἐν διαυλακίαισι ποικίλ.λεσ' ἀλ Σκηφήσιοι πλώσας. ✠ Quidam deducunt à πένω quod est ἐσθίω. Alii παρὰ τὸ πάσσω, utpote qui perhibeatur inventor artis texticiæ. ¶ Sunt qui pro fusorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πλωίνη, ης, τὸ, Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama : innuens de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo, quod è colu deducitur & fuso devolvitur, ut Il. ψ. ¶ Est etiam insectum quoddam ex erucarum genere. Aristot. hist. an. l. 5. cap. 19. Vritur & Aristoph. in Vesp.

Πλωΐζω, stamina è colu deduco & devolvo fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πλωΐζομαι & Doricè πλωΐσδομαι idem. Theocr. idyll. 18. Οὔτε μὴς ἐν πάλαθῳ πανίσ' ἔκτιε ἔργα τοιαῦτα.

Πλώισμα, τὸ, stamen seu filum è colu deductum & fuso devolutum. Aristoph. in Ran. & Epigr. l. 6.

Composita.

Ἀ'βροπλώις πέπλος, dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀ'γριοπλώια, & ἀγριοπλώια, vel ἀγκωπλώια, apum favi seu cellæ, qua in modum stelæ structæ sunt. Hesych. & Suid.

Ἀναπλωΐζω, fuso circumacto recolligo vel attrahо. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 19.

Ἐκπλωΐζειν, stamen seu filum educere. Metaph. usus est Aristoph. in Ran. ut annotat schol.

Ἐ'σθλωσ' ὑφὴ, textum è pulchro stamine. Eurip in Iphig. Taur.

Πολύσθλωτα φάρη, vestimentum ex multo stamine contextum. Eurip. in Electra.

Πῆξις, vide in Πήγνυμι. Πηδὸς vide in Πάω.

ΠΗ'ΡΑ, ας, & Ionicè πήρη, ης, ἡ, pera, saccus, & plerunque qualem mendici gestant. Od. ρ, ἀμφ' ὤμοισιν ἐείκελα βάλλετο πήρῃσι. Sic apud Plut. in Græc. quæst. καταλαβὼν βάκελα καὶ πήρεια καὶ φορμίσκια. ✠ Eustath. derivat παρὰ τὸ πηρεῖν, ut sit quasi πηρόπις, quòd in pera recondantur ea quæ servare volumus.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἄ'πηρος, qui peram non habet. Suid. Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀ'σκοπήρα, marsupium. Suid.

Γαυσοπήρας, facculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Μονόπηρος, unicam habens peram, apud Etymol.

ΗΠΗΡΟ'Σ, ὁ, ὁ, mutilus, mancus, captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲ χῶρις, ὁ δ' ἀρ ἄμμασι. Exponitur etiam, mutus : Hesych. Item cæcus. Il. β, Αἱ δὲ χολωσάμβυλα πηρὸν δέσαν. Dicitur & πηρὸς qui mente captus est. reste Hesych.

Πηρόω, ῶσω, mutilo, truncо, partem aliquam corporis debilito.

Πηρωμα, mutilor, lædor & debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. πηρωθῆσαν πλῆθος τῆ στρατιῆ τάς τε ὄψεις ἐσπηρῶτο καὶ τὰ σκέλεα τῶν. Aristot. de gen. an. lib. 2. ὅταν πηρωθῶσι τὰς πόρους τὰς ἐκ τοῦ μίξιν χρησίμους, ἄρρενοι γίνονται. Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis. Aristot. Exponitur, & homo natura imperfectus : apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio, debilitatio & oblæsio membri alicujus in corpore. Aristot. de gen. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀ'μφίπηρος, idem cum πηρός. Hesych.

Ἀ'νάπηρος, ὁ, ἡ, ὁ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Iæus adversus Aristarch. Plut. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus. Hesych. Et metaph. vitiatus : ut ἀνάπηρος ψυχὴ, apud Plat.

Ἀ'ναπηρία, ἡ, mutilum esse. Poll. ex Cratini Pluto. mutilatio.

Ἀ'ναπηρόω, mutilum reddo, mutilo. (Arist. rhet. l. 2.

Ἀ'ντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. κἀντιπηρώσω γέ σοι τὸν πάππον τὸν σαυτοῦ.

Ἄ'πηρος, nullo membro mutilus, nullo membro captus. Poll. & Ἀ'σηθής, ὁ, ὁ, ἡ, idem. Hesych. (Suid.

Ἀ'πηρωτὸς, idem : apud eundem.

Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilarum est.

Ἐ'μπηρος, idem quod πηρὸς & ἀνάπηρος. Suid.

Πήγανον, πήγιος, πηγόω, vide in Πήγνυμι.

ΠΗ'ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum est vel cubitum, i. id os quod è duob. ossibus longius est & grandius. Odyss. σ, Ἀ'μοὶ δὲ πυμάτῳ ῥάκει βάβδ' ἐπὶ νῶτα θέκ.πρώσασα. Sic & Il. ε. & Od. ρ. ¶ Est & mensuræ nomen quo rerum intervalla dimetimur : nimirum spatium à cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius & dimidii, ut tradunt Poll. Hesych. & Suid. seu est mensura digitorum quatuor & viginti. Latini cubitum appellant tam masculino quàm neutro. Aristot. δυσὶν ἀπὸ ἀγκῶνος ἄχρι τῆς μέσης χειρὸς ἐστὶν ἡ τοῦ πήχεως μέτρησις. Theophr. φύεται ὧν ἐν βάθει τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἐν δυσὶ πήχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. πήχεσι τοῖσδε μετρήσας versuum. ¶ Sumi traditur & pro norma, i. architectorum instrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad examinandam militudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur. in Epigr. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ virticillos continens quibus fides intenduntur & laxantur. Schol. Hom. & Hesych. ¶ Et in arcu sic nominatur pars brachiorum media quà arripitur, & quæ sagittam sustinet. Il. λ, ὃ δὲ τόξα πὰρ χεῖρα ἄνακλα. Sic & Od. φ.

Πηχυαῖος, α, ὁν, qui unius cubiti est. Theophr.

Πήχυος, idem : ut πήχυος βάθος, Hom. in Odyss. Apud Apoll. πήχυν dicitur significare parvum locum quo remus scalmo alligatus continetur ; aliis, posteriorem remi partem quam nauta manu tenens remigat. Hesych.

Πηχύσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Composita.

Δεκάπηχυς, ὁ, ἡ, ὁν, qui decem cubitorum est. Luc.

Decomp. Δωδεκάπηχυς, seu Δυωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἐ'νδεκάπηχυς, mensuram undecim cubitorum habens.

Τεσσαρακαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorū est. Theoc. idyll. 15.

Δίπηχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Dioscor. l. 3. c. 8.

Δισπηχυαῖος, Idem. l. 4.

Δισπήχαιος, inter scalmium. Vitruv. l. 1. c. 2.

Τ'περδιπήχεις (decomp.) duos cubitos excedens.

Εἰκοσπήχεις, seu εἰκοσίπηχυς, qui viginti cubitorum est.

Ἑ'κπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐ'νεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans : ut ὄφις ἐνεάπηχυς, Hom. hymno. 1. in Appollinem. (rior. Poll.

Ἐ'πίπηχυς, qui supra cubitum est. Et τὸ ἐπίπηχυ, pars cubiti superior.

Ἑ'πτάπηχυς, qui est septem cubitorum.

Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens : ut ἀ'πηχυς ἀδῖνα, apud Rhia. Apud Eurip. ἀ'πήχεις χέρας, manus pulchris annexæ cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Dioscor. l. 3.

Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens : ut καλλίπηχυς βραχίων : Eurip. in Troad.

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacch. λευκὸ πήχυς χειρῶν ἀκμὴ per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum.

Ὀκτάπηχυς, seu ὀκτάπηχυς, qui octo cubitorum est. Hesych.

Παρέμπηχυς, cubito adjunctus, cubito appositus. τὸ παρέμπηχυ Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album cubitum purpureum attextum habens, Lib. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur.

Παρέμπηχον, τὸ, cubiti os minus, quod & κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.

Πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum est Theophr.

Περίπηχυμαι, ulnis circundo. Suid. ex Callim.

Περίπηχυς, os cubiti majus : cubitum. Poll. l. 2.

Περιπήχυμαι, ulnis amplector. Exponitur &, cubito metior.

Ῥοδόπηχυς, & Doricè ῥοδόπηχυς, roseos habens cubitos : lacertos habens rubore suffultos. Hesiod. in Theog. Theocr. idyll. 15.

Τεσσαρεσκαιδεκάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est : apud Athen.

Τετρακοντάπηχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Dioscor. l. 1. c. 133.

Πιαίνω, πιαλὸς, πίαλος, πίαρ, vide in Πίων.

-ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens : idem quod πηγή. (✠ Cum quo ejusdem esse originis traditur, nimirum à πεδάω facta Bœotica mutatione τῦ π, in τ. tefte Etymol. Idem tamen πέδακα dicit esse, ἀφ' ἧς ἔστι πίνειν. Theocr. idyll. 7. Πασσύτερο ἔνθαι σφὲ πιδάκες ἁμφὶ κέλονται. Epigr. l. 4. Πίδακά τ' ἐκ πετρᾶς Ψυχρὸν πίε. Paul. in Phoc. ὕδωρ ἐκ τῆς πέτρας ἀναβλύζον πίδακος.

Πιδακόεις, εσσα, ὁ, ἡ, aquis salientibus scatens : irriguus, vividus. Apud Eurip λιθάδες πιδακόεσσαι, exp. latex fontis. Pro πιδακόεις per syncopen & mutato α in ι dici πίδηεις tradit Eustath. unde πιδήεσσα, apud Etymol. exp. πηγάς ἔχουσα ὑδάτων ῥεόντων.

Composita.

Εὐπίδαξ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigr.

Πολυπίδαξ, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. Υ.

Πολυπίδακος, ὁ, idem: unde πολυπιδάκη Ἴδης, apud Homer. hymno 1. in Venerem.

Πιδύω, vide in Πηδάω.

ΠΙΕ'ΖΩ, Ϝ. ἴσω, premo, stringendo premo. Il. π. Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βαρύγλωσσον. Od. δ. Τ' μὲν δ' ἀσχαλόωντ' ἐνέπεσσι, μᾶλλον δὲ πιέζει. Aristot. Rhet. 1. ἀφόρητα δὲ (δ' αἰωμένοις τῷ) πνεῖν ὕπερθεν, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα. ¶ Item metaph. premo, crucio Thuc. l. 2. ἐπίεζε δ' αὐτὸν μᾶλλον ὁμοίως τῶν ὑπαρχόντων πόνων, ὅτι ὁ ξυνιὼν ἐν τῷ λιμῷ πάσχοντας. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle, ἢ δὲ δέκα τῶν ἔργων ἐπίεζε, φθόνῳ τὸν φειδίαν, onerabat invidia. ¶ Item stricta manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poëm. ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν οἷς ἅμα τὸ ἡδὺ ἔστιν καὶ παιδιὰν ἔχει.

Πιέζομαι, premor. Thuc. l. 1. ὥστε πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φεύγοντες, ὡσὰ βάρος ὤμῳ κεῖται. ¶ Et metaph. crucior, premor: unde πιέζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem, Ibidem.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum quod ab expresso succo reliquum est. Galen. τῶν χυλωδῶν, l. 1. Pro succo usus est Dioscor. l. 1. c. 107.

Πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

Πιεστὸς, ὁ, ἡ, pressus. Item qui premi seu comprimi potest.

Πιεστὴρ, ῆρος ὁ, prelum, torcular. Πιεστήριον, τὸ, idem. Suid. Item tormenti genus: apud Synes. Πιέστριον, idem. Item instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.

Πιεζέω, idem quod πιέζω, Od. μ. Πλειοσὶ μ' ἐν δεσμοῖσι δέειν, μαλλόν τε πιέζειν. Plut. in Alcib. ἀτραγὼν ἑψὲς τὸ σῶμα τὸ ὄμματα τῦ πιέζοντος. Exponitur etiam, reprimo, cohibeo: Apud eundem: πιεζοῦντος τὸν κοιλὸν χιόνιον πύρον.

Πιάζω, Doricè dicitur pro πιέζω, teste Etymol. & Eust. vnde apud Herodot. παιδεὶς πιλέμῳ, exp. bello pressus. Exponitur etiam, injecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apost. cap. 3. πάσας ἀνδρῶν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐπιασε. Ioan. 10. ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Compositæ.

Ἀμφιπιέζω, circumcirca premo vel constringo. Theocr. epigr. 6. Οἰχεται ἁ χλιαρὸς τὸ κάλαθος τίνος, οἰχεῖ· ἐς ἅδιον Τερχυὸς ἁ χαλαὶς ἀμφιπιέζε λύκος.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo. Polyb. λοιπὸν ἀντιπίεσιν οἱ φαλαγγίται τοὺς κατ' αὐτούς.

Ἀποπιέζω, exprimo, comprimo, ut Hipp. aph. l. 5. τὸ σῶμα ἀποπιέζει.

Ἀποπίασμα, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum, Vel, id unde succus seu liquor expressus fuit. schol. Aristoph.

Ἐκπιέζω, exprimo, premendo expello: unde pass. apud Plut. de primo frig. διαυδῆναι, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐξιμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ πρὸς τρέβλασιν ἢ Σαρεσὸν ἐκπιεσθῇ.

Ἔκπιεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus. Galen. l. 2. de loc. aff. Item, retrimentum & reliquiæ succi expressi. Dioscor. l. 4. cap. 160. Ἐκπίασμα, dicitur etiam fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta officula descendunt, & membranam cerebri comprimunt. Paul. Ægin. lib. 6. c. 9.

Ἔκπιεσμὸς, ὁ, expressio. Aristot. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cavitatem suam.

Ἔκπιεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio, & compressio: Aristot. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστὸς, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστέον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus, prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio. Item oppressio.

Πίεσίσματα, τὰ, vinacei, seu vinaceæ, vel fraces: i. ea quæ vino oleoque expresso supersunt. schol. Aristoph.

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo:

Ὑποπιέζω, suppremo. Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

Πιήεις, vide in Πίων. Πιδανδὲς, &c. in Πείδω.

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, & ΠΙΘΗΚΟΣ, ὁ, simia, imitatrix hominis. ✠ dicta παρὰ τὸ πεπιθέσθαι ὑφ' ἡμῶν, nam (Plutarch. teste) ὁ πίθηκος μιμεῖται τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν ἀλίσκεται συγκινδυνεύων καὶ συνοχλούμενος. ¶ Item brevis staturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθήκειος, α, ὁ, q.d. simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν simiæ vultum exhibere spectantibus.

Πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, *hoc est*, adulari, seu dolosis adulationibus uti. Aristoph. in Vesp. Ταῦτα ἰδὼν ὑπὸ τῆ μασχάλη ἐπιθήκισεν.

Πιθηκισμὸς, ῦ, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa. Aristoph. in Eq. οἷοις τὸ πιθηκισμοῖς με ἐκκεκλαίνεις.

Πίθων, dicitur etiam pro simia. Pind. κεκλόηται πίθων παρὰ πιδόν τ' ἀεὶ, apud pueros simia semper pulchra.

Compositum.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Aristoph. in Ran.

Διαπαπιθήσαι, Suidæ est colludere, ludere inter se: metaphora à

simiis quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

Τετραπίθηκος, ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

Τετραπιθήκειν, idem quod πιθηκίζειν.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria. Aristot. hist. an. l. 2.

ΠΙΘΟΣ, ὁ, dolium. Hesiod. in Erg. Ἀγχιβίη δὲ πίθῳ ἐν λίγνῳ κορέσασθαι. Il. ω. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν δόμῳ οὐδέι, Plut. de orac. Pyth. ἐπίμυθον πίθου. Proverbialiter dicitur ἐκ πίθου ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit: apud Theocr. idyll. 10. Item ἐν πίθῳ τῶν χαρακίων, dicitur is, qui neglectis primis difficilioribus elementis ad majores ftatim & perfectas scientias se confert. Hesych. Dicitur & ἀμορφίας ἐκχέειν εἰς τοὺς τῶν Δαναΐδων πίθους, qui oleum & operam in re aliqua perdit: Alciphr. in epitom. Galen. ad Cyrthon. ✠ Etym. παρὰ τὸ πίειν derivat, utpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Aristot. de mundo.

Πιθώδης, ες, ὁ, ἡ, ῆ, dolii figuram gerens.

Πιθοειδὴς, ὁ, idem: ut πιθοειδεῖ κρουνῷ, apud Plin. Fœm. πιθοειδος, ἡ, quæ dolii figuram representat. Dioscor. l. 4. c. 65.

Πιθάδειον, τὸ, doliolum. Hesych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. Πιθάκναι dicebantur & pocula quædam dolii figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. l. 11. Pro eodem dicitur & φιθάκνη, teste Suid.

Πιθάκνιον, τὸ, doliolum: seu poculum parvum dolioli figuram habens. Athen. l. 1.

Καπίδη, nomen mensuræ, Hesych. & Poll.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in ejus lex. Vtitur autem eo γυναικ. l. 1. πικέριον ἢ χιόνιον ἔλαιον.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ, amarus, cui oppon. γλυκὺς, dulcis. Propriè de sapore dicitur: ut apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μὲν ἡδὺ καὶ πικρὸ ὁ δηκτικόν. Idem sympos. 5. γλυκὺς ὅταν κρασὶν ὑπὸ δηδὼ γένηται παρὰ φύσιν Homerus etiam odori tribuit: Od. ρ'. Πικρὴν ἀπωτέρω ἄλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur: ut πικρὸς οἰκέτης. Il. θ. & alibi apud Hom. Item de verbis & factis, ut πικρὸν εἰπεῖν: Demosth. Olynth. 1. Et πικρὰ ἀπομνημονεύματα. Plut. in Lyc. Athen. l. 6. Ταῦτ' ὀργὴ πικρὸν ἐστὶ καὶ τὸ χολῶδες; Et de homine. Aristot. eth. 4. c. 5. δεῖ δὲ πικρὸν, δυσθύμαντον, καὶ πολλὰ χρόνον ὀργιζόμενον.

Πικρᾶν, amare: Plut. in Cotial. Demosth. pro cor. & in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amaities, amaror, Plut. sympos. 1. Alex. Aphr. l. 2. prob. l. 70.

Πικρία, ἡ, idem. Plerumque metaph. usurpatur: ut apud Dem. in Mid. Plut. in Coriol. & in Lyc.

Πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. & Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam τὸ ἀνθέμιδος ἄνθος, ut est in append. Dioscor.

Πικρίδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur ficus subamaræ vel quæ picridem gustantibus referuntur.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικρώμα, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μὲλι πικρώμενον πικρύνει.

Πικρίζω, amarefco vel amarorem refero, amaro fimilis fum.

Πικραίνω, idem cum πικρόω. Apoc. c. 10. πικρανεῖ σε τὴν κοιλίαν: Et metaph. exacerbor.

Πικραίνομαι, exacerbor. Philo de vita M. lib. 3. ἀπὸ τοῦ μὴ πᾶς ἀκριβῶς πικραίνεσθαι.

Compositæ.

Ἀπικρὸς, ὁ, ἡ, ῆ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine fua in ima penetrat, fummopere amarus. Βαθύπικρον, τὸ, appellatur absinthium, ob intentam amaritudinem. Dioscor. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amatori permiftam habens.

Ἐκπρὸ, amaritudine modum excedens, vehementer amarus. Aristot. de probl.

Ἐκπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικρίμαι, amarus reddor, amarefco. Aristot. in probl. τὸ πεπέψαι ἐκπικραίνει καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exafpero.

Ἐμπικρὸς, in quo amaror eft, amarulentus. Dioscor. l. 2. c. 168.

Ἐμπικραίνω, exacerbo in, Ἐμπικραίνομαι, exacerbor & exasperor.

Περισπικραίνομαι, (decomp.) q. d. infuper exacerbor in aliqua re. apud Herodot. περισπικραίνεσθαι Σαμίοις, exp. hoftilem quandam amaritudinem in Samios implere. (bene.

Πίνικρος, ad amaritudinem accedens, aliquid amaroris habens. (Thophr.

Καπάπικρος, peramarus.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo, in ep. ad Hebr. c. 3. πάντες γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκρανον.

Πολύπικρος, cui multum amaroris ineft, valde amarus.

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantum amarus. Dioscor. l. 3. c. 136.

Πικάω, &c. vide in Πίλος. Πλνάω, in Πέλαι.

ΠΙ'ΛΟΣ, ὁ, pileus seu pilcum, indumentum capitis è lana compactum,

pactum. Hesiod. in Erg. κεφαλὴν δ' ὑπὸ πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Aristot. de gen. an. lib. 5. c. 5. τὰς σκεπαζούσας τρίχας πίλοις ἢ κεκλιμμέναι πολιτὸς Σκύθαι, pilos qui pileo aliove regumento integuntur, citius canescere. Dicitur & Fœm. gen. πῖλος: apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta, ut tradit idem hist. pl. l. 3. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus ceu thoracibus quibusdam muniri solebat: apud Thuc. l. 4. οὔτε οἱ πῖλοι ὕστερον τοῦ πεζεύματος. Item tapetes spissi ex lana crassa compacti: ut apud Herodian. lib. 5. & Xen. Pæd. 5. Item socculi lanei: ut apud Hesiod. in Erg. Ἀγρίαις δήοισι (σπάρτα) πῖλοι ἔντοσθι πυκάσσας. Galen. ad Cyrthon. ¶ Πῖλος etiam pilam significat: unde apud Suid. ἡ Λεσβιακὴ σφαῖρα ἐκ πίλου, ὁλόδερμος εἰς ἡ Πλωτῖνος.

Πίλιον, τὸ, pileolus. Sæpè idem significat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. & de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod πίλιον. Plat. polit. 3. Aristoph. in Acharn.

Πιλίσκος, idem. Dioscor. l. 3. c. 161.

Πιλόω, ῶ, cogo seu coarcto more τῶν πιλοποιῶν: vel conftipo. Theophr. de cauf. pl. lib. 3. c. 29. ὁ δὲ χειμὼν πιλοῖ τὰς μὲν καρπώσεις τὰς ἡμέρας μᾶλλον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μὴ χωδές. Peculiariter fignif. lanas cogo.

Πίλωσις, εως, ἡ, coactio & conftipatio, qualis eorum eft qui lanas cogunt. Theophr. de cauf. pl. l. 5.

Πιλωτὸς, ὁ, coactus & conftipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτάριος, ὁ, coactilis, coactilis. Aet.

Πιλέω, idem quod πιλόω: unde in Epigr. μαίζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza fubacta aqua, ac coacta in modum lanæ coactilis.

Πίλημα, τὸ, lana coacta: seu cento, centunculus. Galen. τῶν κατὰ πόδας, l. 1. Dioscor. lib. 1. Et quævis res conftipata in modum lanæ coactæ. Aristot. de mundo.

Πίλησις, ἡ, idem quod πίλωσις. Suid. Exponitur & coarctatio, compressio. Galen.

Πιλητὸς, idem quod πλωτὸς. Πιλητὰ κτήματα dicuntur coactilia seu subcoacta. Plat. in Tim. Et πιλητὰ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies virales & mulebres ex lana. Diod. Sic. Item πιλητὸς, qui cogi potest, & coactus compressusque pressuræ vim firmiter retinet. (c. 30.

Πιλητὴς, ὁ, qui cogit & conftipat: peculiariter, lanas. Poll. l. 7.

Πιλητικὸς, cogendi & conftipandi vim habens. Aristot. probl. sect. 14. quæst. 8.

Compositæ.

Ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac conftipo in, Plato in Tim.

Συμπιλέω, cogo, conftipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de cœlo lib. 3.

Συμπίλησις, coactio & conftipatio: propriè, lanę. Pol. l. 7. c. 30.

Συμπλήτης, idem quod σύμπλους. Idem ibidem.

Συμπλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ', πίμελη, pinguedo, seu pingue, idem quod πῖαρ, & λίπος, Aristot. hist. an. lib. 3. c. 19. dicit πιμελὴν esse χυτὸν καὶ ἀπηκτον, sitrique, inter earnem cutemque, succo liquidam. Item tamen & pro adipe accipit. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ πίον ὡ τὸ μίλη, quafi πιμίλη τις ὕλη.

Πιμελὴς, ὁ, ὁ, ἡ, ῆ, pinguis, obesus. Luc.

Πιμελώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁν, idem cum πιμελὴς. Aristot. loco citato. Item speciem gerens τῆ πιμελῆς, similis pinguedini. Idem ibidem.

Compositæ.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo eft, pinguis. Dioscor.

Ζαπίμελος, prepinguis, admodum pinguis. Hesych.

Καταπίμελος, præpinguis.

Περιπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑποπίμελος, subpinguis. Dioscor. lib. 5. c. 85.

Πίμπλημι, &c. vide in Πλήθω. Πίμπρημι, in Πρήθω.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser. Od. μ, Ἀλλ' ὁμὰ πίνακές τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμασιν ἄλδε φορέουσι. Item tabula, i, mensula, abacus. Epi. l. 2. Σπόγγον ἔχων κατὰ τῶν γναφικῶν πινάκων. Et pro arithmeticorum tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἐπτάδυμος ἢ ἀεὶ ἢ πίνακι μεδόδι, fupputator & abaci peritus mathematicus. Item tabula seu tabella scriptoria, codex, libellus. Iliad. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic & apud Herodian. l. 7. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicujus continentur: Ciceroni Indices & σύλλαβοι. Item tabellæ & indices rerum ex aliis libris excripturum. Plut. ad Col. ὡσαύτως γραφὰς ἢ αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων. Item tabula in publico loco fuspenfa memoriæ rei alicujus conservandæ ac propagandæ gratia. Athen. l. 13. ἀναθέντων τῶν Κοισυδίων πίνακα τῷ Διῒ τὸν ὅπ. ἢ νῦ διαβόωντα. Dicitur & de picturam tabula in qua fimulacra & formas depingunt hominum, cæterorumque animantium. Athen. l. 12. ὕστερον δὲ Λίνδῳ Ἠ ἐκ-

κλὰ ὕφαρος, ἐπίγραμμα τῷ πίνακι. Item viscus, quadra cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ inforeiuntur. Athen. l. 4. ὅπερ ἐσφύρησι πᾶσι ἐν τῇ δείπνῳ, πίναξ ἀφροῦς. Et in Epigr. indignè ferens quidã discos argenteos sibi appositos esse, sed penè vacuos, πίνακας πενιχροὺς appellat, ad ærymon alludens, quasi πίνακας παρὰ τὸ πενᾶν dicantur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicillus. Aristot. polit. 2. c. 6. Aristoph. in Vesp.

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 13. Exponitur & lecutella, parva lanx. ¶ Eft & genus saltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem Lucæ. 1.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. Plerumque accipitur pro parvo disco seu scutella: apud Athen. & Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella. Athen. l. 14.

Πινακηδὸν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabulatum. Plut. symp. 3. probl. ult.

ΠΙ'ΝΝΑ sive πῖνα, ης, ἡ, pinna: genus conchæ seu ostrei semper commitem sociumque in comparando cibo habens cancellum vel squillam. Athen. l. 3. & Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

ΠΙ'ΝΟΣ, ους, ὁ, sordes, squalor, illuvies. Antiph. Epigr. lib. 2. Καὶ τὸ χύδλιν βυσσίωνι πίνι πεπλαγμένον ὕσσῳ, sordibus squalentibus. Plut. de orac. Pyth. ἐδαίμυσε δὲ τῷ χαλκῷ τὸ ἀνθρώπειον, ὡς ἔπίνει φασὶ κοινὸν ὂν ἰδίῳ, βαφῆ δὲ κυανῇ σπάζοντος. Metaphoricè de verbis quoque antiquis dicitur, unde ὁ ἀρχαιότατος πίνος, sermonis antiqui squalor quidam. apud Dionys. Halic. Sic dicitur & homo fordidus, teste Eust. Pro πίνος, usurpatur etiam πίνα. itidem sordes, illuvies. Schol. Soph. ¶ Πίνον, τὸ, vinum hordeaceum: Aristot. Paulus vinum quod ex fordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος, ὁ, Theophr. pro pinu accepisse tradit. de cauf. pl. l. 6. c. 17.

Πινδεὺς, εῶτος, ὁ, fordidus. in Epigr.

Πινδήσις, ὁ, ἡ, ῆ, idem. Eurip. in Oreste.

Πινηδὴς, ὁ, ἡ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πιναρὸς, idem. Luc. in somn. Πιναρεῖον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii. Dioscor. l. 5. c. 124.

Πινόω, ῶσω, fordibus inquino: unde pass. πεπινωμένος, fordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Compositæ. (inquit Etymol.

Ἀξεσπίνιον, τὸ, cribrum rarum: sic dictum ὅτι τὸ ἄφεσιν ποιῶν πίνον

Ἀπίνης, ὁ, ἡ, purus à fordibus. Suid.

Ἀποπινόω, fordibus emaculo: unde ἀποπινῶσαι apud Hesych.

Δυσπινὴς, fordibus ac illuvie deformis, fordidus. Aristoph. in Acharn.

Κακοπινὴς, impurus, fordibus & illuvie fœdus. Athen. l. 13. Soph. in Ajace.

Πινύω, &c. vide in Πινύω, in Πένω.

ΠΙ'ΝΩ, Ϝ. πίσω, quo utitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquàm ἀ πίω. Pret. πέπωκα. tanquam à πόω) bibo, poto. Il. ϑ. πίνοντες δ' ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. α. πίνοντά τε τερπικόρων τε. Eurip. in Cyclop. πεπωκὼς ἐν δόμοισι χεῖ μέθυον. Xen. Pæd. 5. ὃν χρυσοῦν φιάλαν ἐπίνομεν. Philostr. ὡδὲ πίνων λόγους μοι σίγε ὡδὲ ὕπνος μη λάβῃς.

Πίνεσθαι, dicuntur quę potari possunt. Dioscor. l. 4. c. 36. (de decocto Achillææ herbæ) πίνεται δὲ καὶ πρὸς δυσουρίαν. Eodem lib. c. 82. πινόμενον ὡς κάρμασος. Fur. media sunt πίνωμαι, & πίομαι Aristoph. πίκρατον οἶνον τέμαχον πῖν. Epigr. lib. 2. Πίομαι δ' Ἀλωαῖς. Reperitur & fut. πίσομαι, apud Antiphan. teste Eust. Aristot. 1. pass. est ἐπόθη, unde particip. πωθεὶς, sæpe apud Dioscor.

Πῶμα, τὸ, potio, potus. Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem scribitur & πόμα, apud Eurip. in Cyclop. ¶ At πῶμα, operculum, vide suo loco.

Πῶσις, εως, ἡ, idem quod πόμα: sæpe apud Hom. Et pro potatione apud Thuc. l. 7. Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ιος, ὁ, maritus. παρὰ τὸ πίνειν: quoniam ut aqua terræ mista causa est seminum & plantarum, ita vir mulieri mistus, prolis. Iliad. γ. Od. δ, θ, &c. Pro eodem merti causa dicitur πόσις, in Epigr. Hinc & Compos. σεσῖτόποσις, quę virgo alicui nupsit. Poll. Et μελλόποσις, futurus maritus. Soph.

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur & convivium: Athen. lib. 4. Plac de rep. l. 1. ¶ Ποτὸς, ὁ, poculentus, seu poculentus. Eurip. & Thuc.

Ποτὸν, τὸ, potio, potus, quod bibitur. Od. ι, Xen. Pæd. 8.

Ποτικὸς, ὁ, ἡ, ὁν, bibax. Plut.

Πόσιμος, ὁ, ἡ, potui aptus. Aristot. & Theophr.

Πότης, ου, ὁ, potor, potator, bibax. Impropriè apud Aristoph. in Nub. Λίχνον, dicitur πότης. Πόσις, ιδος, ἡ, potrix, quæ est bibax: Poll. ex Phryn.

Ποτὴσιτος, ὁ, ἡ, potus, potio. Od. σ, & ο.

Πότημα, τὸ, idem. Dioscor. Significat etiam poculum. Hesych.

Ποτήρ, ῆρος, ὁ, poculum, Eurip. in Cyclop. Ποτήριον, τὸ, idem Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina Hieron. In Exech. ¶ Significat & indumentum laneum, teste Etymol. ¶ Eft & fructis nomen, quem etiam ῥόφεδα vocant: de quo Dioscor. lib. 3. cap. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, seu ministro. Greg. Naz. ποτίζει τοὺς πίνειν θέλοντας. Aristot. phys. 2. ἀεὶ πίσσον ἐκ ὁρῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item ago potum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo. 1. ep. ad Cor. cap. 3. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, pocus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: unde ποτιζόμενον γαῖα, apud Luc.

Πότισμα, τὸ, potio. Diosc.

Ποτισμὸς, adaquatio, irrigatio. Exponitur & potio.

Ποτίστρα, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur.

Πότισκω, idem quod ποτίζω, Hippocr. ὄρρον δὲ γάλα ἐς τὸ ὦρλιν πατίσκειν. Luc. πατίσκοντες με τυτὶ τὸ φαρμακον. Fut. πόσω, mutuatur ab inusitato πόω sicut & πίνω. Pind. Isthm. 6. πόσω σφε Δίρκας ἀγνὸν ὕδωρ. Pro πατίσκω scribitur & ποτίζω apud Hesych.

Πῖσος & πεῖσος (à fut. πίσω verbi πατέομαι) unde πίσια & πείσια τὰ, locus humectus & irriguus: quasi qui possit πομαι, i. potum præbere: pratum. Il. υ.

Πίστρα, ἡ, idem quod ποτίστρα, canalis in quo adaquantur pecora, dictus etiam πηγὴ & πηγαῖον, quoniam ibi πάσκουσι τὰ δρέμματα. Exponitur etiam, alveus: apud Eurip. in Cyclop.

Πίσυρες, genus navigii apud Polyb.

Πιστὸς, ὴ, ὸν. idem quod πόμφ. Aeschyl. in Prom. Alias signif. vide in Πείθω.

Πιστὸς, idem. Exponitur & liquidus: ut γάρυς πιστὴ. Marci 14. Vide & in Πείθω.

Πιτνὲς, dicitur esse avis aquatica apud Aristoph. παρὰ τὸ πίνω, quòd delectetur aquis. Etymol.

Πίδαξ, Πίδος, Ποταμὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀ'ναπίνω, (q.d. rebibo) refòrbeo.

Ἀ'μπωτις, per syncopen dici traditur pro ἀνάπωσις. Frequentius tamen usurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit quum post exundationem aqua ad mare revertitur, acreciprocando subsidit. Exponitur & simpliciter, æstus: apud Aristot. de mundo. Herodian. lib. 3. & Philostr. ¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur revocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀ'μποτίζω, reforbeo: ut πλακοῦντ' ἀμποτίζον, apud Phil.

Ἀ'μπίνω, cbibo. Metaph. apud Luc. in som. ἀπεπίνων τὰ πρόβλ-ματα.

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto, interbibo.

Ἐ'κπίνω, ebibo, epoto, Eurip. in Cycl. Οὔτ' σὶ δρᾷς; τὸν ὄλυον ἐκπίνεις λάθρα; Ibidem, Τί δ' λαβὼν ἔκπεσι.

Ἐ'κπωμα, τὸ, poculum. Plato in symp. Xen. Pæd. 8.

Ἐ'κπτίζω, piriffando exhaurio. Athen. l. 3.

Decomp. Ἐ'κπαπίνω, insuper ebibo. Ἐ'κπεπῶν γάλακτ' ἀμφορέα. Eurip. in Cyclop.

Περαπίνω, prius ebibo. Athen. l. 5.

Συνεκπίνω, simul ebibo. Aristoph. in Plut.

Ἐ'μπίνω, ebibo, haurio, deglutio. Luc. πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἶνα λεπτοῦ καὶ δριμέος. Exponitur &, poto: ut ἐμπίνει τὸ ἅματος, Herodot.

Ἐ'μπωμι, potu implere, irrigare: Nic. in Alexiph. Οἶξει δ' ἐμπώσιο, τὸ δ' ἀβρὸν ὕδωρ μίξας. Exponitur &, potandum præbere, vel, infundere: apud eundem ibidem. Πολλαχοῦ δ' ἢ ἄλα πικτὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἀλδὸς ἀχυλὼ Ἐ'μπώσις.

Ἐ'μπίνω, superbibo, potum potui addo: vel unum potus genus alii potus generi adjicio. Aristoph. in Plut. ταῦτ' ἐμπιὼν. Plat. polit. l. 2. ἐμπίνοντες τὸ οἶνο.

Καταπίνω, absorbeo, ebibo, epoto. Frequentius significat, deglutio, devoro. Aristot. rhet. l. 3. τοῦς γίγθιας, οἷ τὸ λόμισμα καταπίνεσι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παρέλαβον. Eurip. in Cyclope, ὡς με καταπίνοι μόνον. Plut. in præc. san. ἔλαθεν ἰχθύος καταπωθεὶς. Metaphoricè apud Athen. τὸν τε ναύκληρον λαβόντα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει.

Καταπίνομαι, idem: unde fut. καταπεδήσεται, apud Aristoph. Et apud Plut. in Ant. κατεπέδη πόλις χαμαὶ πὰν ὑπορβαρὴς ὅτων.

Κατάπωσις, ἡ, absorptio, devoratio: peculiariter, deglutitio: i. cibi & potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur & pro ipso deglutiendi meatu: apud Diosc. l. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam, gula.

Κατασπὴς, ὁ, gula, guttur.

Κατασπὸν, τὸ, medicamentum quod deglutiendo sumitur. Δίδοδε κατασπάσιον, exp. etiam, potui dari apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 8.

Κατασπόρα, ἡ, fauces infimę quibus cibus devoratur, stomachi orificium. Paul. Ægin.

Decomp. Δυσκατάσποτος ζοφὸ, cibus, qui ægrè deglutitur Arist.

Περικατασπάω, antè absorbeo, antè deglutio, aut devoro.

Περσπάω, propino. Propriè putatur significare tradi poculum ebibendum antequam ipse biberim. Athen. l. 5. φερέσπιον δ' ἀλλήλοις ὤκουν ἡμεῖς (τοῦτο δὲ φερεκπῆν ἐδίν) ἀλλὰ μεζὸν τὸν σκύφον. Exponitur etiam, poculo provoco: ut apud eundem, Ἀ'λέξασθ' ὃν αἰτήσας ποτ' ποτήειον δίκων ἢ πᾶν, φερύπε τῷ Πρωτέϊ. Sic & apud Xen. Hell. 1. ¶ Item metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac portigo perdendum. Demosth. φερύπε τὴν

Ἑλλάδα, Exponitur & propinando offero: apud Plut. in Galba φερύπεν ὁ Τιγελλῖν· αὐτὴ πάντ' ἐκόσα μυελώδη.

Περσπόμα, propinatur mihi: unde φερυπθέσα κύλιξ, apud Athen. Metaph. usurpatur apud Dem. Olynth. 3. φερύπεσθαι τὰς περιστάσεις ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ δ' πόλεως πράγματα, propinatur respubl. præsenti voluptati & delectationi.

Πέσμα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter sic dictum fuit certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando uterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen. & Plut. symp. l. 1. quæst. 6.

Πέσπσις, ἡ, propinatio. Athen. lib. 1. Plut. symp. lib. 1. Putatur etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Περσπίζω, antè bibendum præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur &, potionem porrigo, in Hippiatr.

Περσπόσμα, τὸ, potio quæ antè præbetur, ibidem. Περσπόσμος, præbitio ejusmodi potionis, apud Diosc.

Decomp. Ἀ'ντιφερσπίνω, viciſſim propino. Metaphoricè apud Athen. ἀοιδοὶ δ' ἀντιφερσπίσθι. Ἀ'ντιφερσπίνομαι, viciſſim mihi propinatur. Gregor.

Συμπίνω, compoto. Plut. Sympoſ. lib. 2. τῶ συμπίνειν ἢ συμπαίζειν ἢ συγγράφειν, καθάπερ ἀλλήλοις. Plato in Minoë, ἐν Κρήτη ἢ ἐς ἄλλο ἔθνος τῶν ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Item combibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio. Macchab. l. 3.

Συμπίσιον, ου, τὸ, compotatio: vel convivium. Plut. symp. l. 7. Plato. polit. 2. Interdum ipſum convivii locum ſignificat: apud Poll. & Athen. Nonnunquam de ipſis convivis dicitur. Sic etiam dicitur liber ſeu libellus quo convivium à quibuſdam agitatum deſcribitur.

Συμποτικὸς, convivalis. Plut.

Συμποτίζω, una convivor, una convivium celebro. Gregor. in encom. Macchab.

Συμποτικὸς, ὴ, ὸν, convivator.

Συμπότης, compotor, combibo. Athen. l. 4. Luc. Συμπίνω, ὑθ', ὴ, & συμποτικὸς, compotrix.

Συμπωτὸς, (q. d. compotorius) ad compotores pertinens, aut potius ad ipſam compotationem, convivalis. Plut. Athen. Luc. Item compotationi aut convivio conveniens. Plutarch. Item compotor ſeu conviva ſuavis & jucundus. Ariſtoph. in Veſp. Plut. in ſympoſ.

Τ'πσπίνω, ſubbibo, i. pluſculum bibo, vel aliquantum bibo. Exponitur &, largiùs bibo. Xen. Pæd. 8. ἐν τούτῳ δὲ ἐκεῖ ὑπέπινον πρέτο ὁ Τ'δάσπης ἢ Κῦρον. Ariſtoph. in Avib. ὑπέπιπτον ἐς ἄσκι.

Composita ſine præpoſitione.

Αἱματοπώτης, ου, ὁ, ſanguinipota: Draconis epith. apud Ariſtoph.

Αἱματπτώω, ῶ, ſanguinem poto.

Ἀ'κρατοπόσια, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen. lib. 10. Plut. in Alex.

Ἀ'κρατοπότης, qui merum potat.

Ἀ'κρατοπότης, merum bibo, meracius poto. Athen. l. 11.

Ἀ'ποτος, non potus. Soph. Item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀ'ρρυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum & certam menſuram, ſed plenis poculis merum in ſe ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀ'ρχαποίνα, ης, q. d. principatus bibendi. Exponitur &, primus bibendi locus.

Βραχυπότης, brevi tractu bibentes, parum potantes. Hippocr. Pro rhet. l. 1. Iidem. & βραχύποτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: ut γαλακτοπότης αὐθὲ: apud Eurip. in Electra.

Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2.

Αἱματοφώτης, ſanguipota. Heſych.

Εὐποτ·, potatu ſeu bibitu facilis, potui aptus. Aeſchyl. in Prometh. Item è quo bibere aut potare facile eſt aut jucundum. Athen. lib. 11.

Ζαπὴς, magnus bibax, ſtrenuus potor. Heſych.

Ζωροπότης, meri bibuſus, qui meracius potat. Per conſequens ſignificat crebioſus.

Ζωροποτέω, ῶ, meracius bibo ſeu poto. Euſt. ex Epigr. Τῶ πολυκώδωνος τὸν ἄειον Ἀ'ρχεδίκους, Οἳς ἐκ χαρδίης ζωρηρὸν ἐπὶ Η'δύποτ·, cujus potus ſuavis eſt. Od. β. (κώλυσε.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψίποτος, fallacia inter bibendum utor, parcè bibens & compotorem ad largè potandum provocans. Suid.

Λαιροπότέω, avido & hianti ore bibo. in Epigr.

Μαιλοπότης, favillæ potor: Vulcani & cæterorum fabrorum epithetom.

Μεζιοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen.

Μεζειοποτέω, modicè poto ſeu moderatè.

Οἰνοποσία, vini porio ſeu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr. Οἰνοπότις, ὑος vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτικὸν, idem. Il. & Od. υ.

Ὀλιγοποσία, ης, q.d. pauca potatio: parcus potus.

Ὀλιγόποτος, pauco potu contentus, qui parum potat ſeu bibit. Ariſtot.

Ὀλιγο-

Ὀλιγοποτέω, pauco potu utor. Idem de part. an. lib. 3. cap. 178. & Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Dioſc. l. 5. c. 11.

Πολυπότης, qui multum bibit, magnus potor. Plut. ſymp. 4.

Πολύποτ·, qui potationi indulgeat; bibulus. Ariſtotel.

Σκυθιπείν, Scythicè potare, Scytharum potationes imitemperantes imitari.

Τ'δροποσία, aquæ potio ſeu potus.

Τ'δροπότης, aquæ potor. Xen. Pæd. 6. (Macrob.

Τ'δροποτέω, aquam bibo, aquam poto. Idem Pæd. 6. Luc. in Theſeo. ὡσθὲν ἀντιπότει περὶ τῶν ἰσχείων τοῖς τραγικοῖς. Item, intercedo: apud eundem. Exponitur &, occurro: ſi ſilicet objectioni adverſatur. Item occupo, occupatione utor. Τὰ ἀντιπάντοντα πράγματα, adverſæ res, quaſi contra cadentes. Gregor. in Iul.

Ἀ'ντίπτωσις, ἡ, caſus unius pro alio poſitio, figuræ nomen apud Grammat.

Ἀ'ναπίπτω, decido, delabor. Epigr. l. 2. ἔτ' ἀναπίπτων Πολλάκις, ἐξέλογος γραμματικὸς γέγονεν.

Ἀ'πόπτωσις, delapſio. Expon. & lapſus, caſus. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Περαναπίπτω ante decido, prædeciduus ſum. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. Περαναπίπτ·, q.d. prædeciduus, ante temporis decidens: apud eundem ejuſdem libri. c. 6.

Δυσαπέπτ·, qui vix decidit ſeu delabitur. Theopr.

Διαπίπτω, intercido, interlabor, elabor: ut apud Xen. Hellen. ἐξ ἐπεὶ δὲ ὧδέως ἠδύναντο τὰ πράγματα, ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντες, ὡμελησάντων τῶν Βοιωτῶν. Item diffluo, vaneſco. Plat. in Phædone, τῷ ῥ' σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, φερόμενα διαλλάδ καὶ διαπίπτειν. Exponitur, & intercido, i. quaſi inter digitos labor. Syn. ἀμφίβολ· ἂν πότερον διαπίπτοιεν ἢ διεκμίδοιτὰ πράγματα. Significat etiam, excido: ut apud Greg. διαπίπτουσι τοὺς λόγους. Item dimano: ut Plut. in Galb. λόγ· διαπεσόντ· εἰς τὰ στρατεύματα, quum dimanaſſet rumor inter exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapſus.

Διάπτωσις, ipſa actio interlabendi ſeu elabendi. Exponitur etiam ruina, infortunium. Item erratum, delictum: apud Plut.

Ἀ'διάπτ·, (decomp.) ὁ ϗ ἡ, in quo nullus error admittitur. Polyb. l. 5. Item qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt. certus, ſtabilis, nullis expoſitus caſibus: ut ἀδιάπτ·ζωὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Ἀ'διάπτωσις, rei alicujus certitudo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐ'πίπτω, incido in vel ſuper: irruo, irrumpo. impetum do: ut ἐπίπτειν εἰς τὸ πλοῖ. Herodot. Sic & apud Iſocr. Apud Thuc. ἐπίπτειν εἰς τὸ εἰρκτῶ, exp. in carcerem conjici.

Decomp. Ἐ'περεπίπτω, magno cum impetu irruo vel inſuper irruo. Euripid. in Rheſo, Ἐ'μοὶ ϗ φῶς ἐν ἡλίῳ κατηράσω Πέρσοντι πύργους, ναυσὶ θῆμις ἐπειπεσεῖν.

Παρεπίπτω, irrumpo, ingredior hoſtiliter. Plut. in Demetr. ἐς τὸ Βαβυλωνίαν παρεπεσόν. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me inſinuo: apud Theophr. & Luc.

Συνεπίπτω, ſimul irruo ſeu irrumpo. Plut.

Ἐ'κπίπτω, excido, decido ex. Il. ο. τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός. Xen. Pæd. 5. ἐκπεπτώντων τῶν ἱππέων. Plut. in Pericle, ἵνα μὴ τοῖς θεοῖς ὠμὸν δὲ βῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἀκοντ· αὐτῶ. Item ejicior, expellor, explodor. Demoſthen. pro cor. Οἱ δ' ἐπτὰ χῖτὰς μετ' ὀκείας ἐκπεσόντας ὑπὸ θεμιδος. Ariſtot. de poët. τὸ δὲ ὁμοιον τοῦτο πλησθὲν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας. Item excido ſeu deſcisco ab inſtituto, degenero & mutor. Plat. ἐς ἀλλόγιον δὲ δὴ τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Aeſchin. ὧδε παρεπεσῶν. τελευτῶν δὲ ἢ ἐκπίπτοι τὸ λόγ·, excidit ab inſtituta oratione, i. memoria nihil amplius eſſe ſuggerebat quod dicere poſſet. Ité exeo, foras prodeo. Et, ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dionyſ. ἐνταῦθ' ὡρῶτε μὴ πότε ἐκπίσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαθῆ ὄντας. Item elabor, prolabor, aut delabor. Item erumpo, evado. Plutarch. in Lyc. ἐξέπεσε τὸ ἀγοραῖς ὀξύμορ. Idem in Public. ἐκπεσεῖν φανῶ ἐξ ἄλσεως.

Ἐ'κπτωμα, τὸ, luxatio, ſ. oſſium è propria ſede exceſſus ſine fractione. Gal. comm. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Ἐ'κπτωσις, ἡ, delapſio, prolapſio. Strab. l. 10. Item caſus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἔκπτωμα. Gal. ibidem.

Ἐ'κπτοτ·, ὸ ϗ ἡ, delapſus, qui excidit. Gregor.

Decomp. Παρεκπίπτω, clàm elabor, furtim excido & me ſubduco.

Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor & evador. Item per foramen vel rimam elabor. Plut. & Philoſt. Exponitur &, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium ſeu per medios elapſio. Item ipſa actio intercidendi. Gal. ad Glauc. l. 2. Exponitur &, effugium.

Συνεκπίπτω, ſimul elabor, ſimul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὸς ὢν τὰ ξέοντα τ' ὑδάτων μεδίσιον ἀπόρη τῶ θερμῶ συνεκπίπτει. Metaphoricè apud Plut. in Pericle, ὑφ' συνεξέπιπτον ὑπὸ ῥώμης ϗ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένοις, non ſe comitem præbuit impetui civium tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Ariſtot. de mundo, πᾶσα ἐν τῇ τύχῃ ἀναδυομένου πέρυκε συνεκπίπτειν, exp. evenire comparatum eſt.

Τ'περεκπίπτω, ſupergredior, exupero, excello. Greg. & Herm.

Ἐ'μπίπτω, incido, illabor. Xen. ἐμπίπτειν εἰς τελμος. Plut. in Per. χαλκῶ ἀσπίδι τ' ἢ κεφαλῆ αὐτὸ δ' ὑπὲρ ὀφθαλμῶν ὑπεκχόντων, ὅτε μηδὲν ἐμπε-

δὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἀνθρ. Item meraph. incido. Demosth. pro cor. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν οὐκ εἰώθαμεν. Plat ep. 7. ἀλλ' εἰ δόξει τισὶ ἐμοὶ ὧν αἰσθάνεσθαι. Dicitur & res aliqua ἐμπίπτειν τινί, quæ in mentem venit. Od. μοι καὶ ἐπὶ ἔμπνευε θυμῷ. ¶ Item obvius fio, occurro. Herodian. l. 3. παῦτα δὴ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφύβιζον. ¶ Item irruo, invado. Od. ω, Ε'ν δ' ἔπεσεν σεσμοῖς Ο'δυσῆος κῆ φαίδιμος υἱός. Sic & apud Xenoph.

Ε'μπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur & casus, lapsus, item prolapsio.

Decomp. Α'νέμπτωτος, qui incidere non potest. Laert. in Zen. Exponitur & irreprehensus, inculpatus.

Ε'πιπίπτω, irruo, invado. Sophoc. in Ajace, Τί δῆτα πόνμαις ἡμῖν ἐπιμίπτουσι βάσιν.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur. Εὐπιπλόως, proclivitèr, facilè incidendo & labendo.

Παρεμπίπλω, intercido, interlabor. Item interrepo. Aristot. de part. an. l. 2. παρεμπίπτοι δ' ἂν τὸ ὑδωρ. Aeschin. δεῖ παρασκευάσασθαι παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν ἢ ἐνδυθέντων ἀν ὑφάσμα.

Παρεμπίπτω, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio. Plut. de primo frig.

Περιπίπτω, antè incido: aut antè occurro seu obvius fio. Idem ibidem.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Ε'πίπτω, supercido, vel superincido. Marci. c. 3. ὥσε ἐπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτὸ ἀφανίσαι, ἔσαι ἐκεῖνο μάσημα. Exponitur & incumbo. Ioan. c. 13. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, invado, adorior. Thucyd. l. 3. ἐπίπτειν τοῖς Α'μφιλοχίοις ἔτι ἐν ταῖς ἐυπαῖς. Ibidem, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Α'θηναίοις.

Περιεμπίπτω, (*decomp.*) insuper incido, insuper incurro, & incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph. in Nub. ἀσ' ὅτε κατεπεσόν. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τὴν γῆν κατεπίπτοντες. Act. Ap. c. 26. κατεπέσοντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Κατάπτωμα, τὸ, καταπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐκατάπτωτος, proclivis ad lapsum: caducus.

Πεσεκάπεπτε, per syncopen pro πεσεκατέπεπτε, tanquam à πεσεκατέπτω, apud Apoll. Argon. 2. ex. simpliciter, decidit, vt πεσεκάπεπτε δ' ἐεῖ.

Μεταπίπτω, recido: Herodian. l. 2. τὸν δεχῶ μεταπεσεῖν εἰς ἀνδρα ἐξ ἐυτυχεῖ καὶ ἀσήμου γένους. ¶ Item spe excido. Aeschin. εἰ δὲ μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ μετέπεσεν ὑποφίαις ἄν. ¶ Item dilabor, mutor vel in pejus, vel in melius. Isocr. ad Philipp. πάλιν μεταπεσόντος τοῦ τύχης. Eurip. in Alcest. Πάτερ δὲ οἰκείου πεκαπίπτοντος διαίμονος: in pejus mutato tuo nomine. Et general. mutor. Plat. in Apol. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν λίθων ἐπεφύκειν ἄν. ¶ Item transeo & degenero ab una specie ad aliam. Chrysost. εἰς ὄφινν μετεπεσόν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. περὶ κρ. τόπ. l. 2.

Decomp. Α'μετάπτωτος, qui transire in aliam speciem & degenerare non potest, immutabilis. Plut. symp. 4.

Εὐμετάπτωτος, qui facilè mutatur, mutationi obnoxius.

Παρεμπίπτω, incido. Xen. ὑπότε καιρὸς φαυλοποιεῖ. Item incido, i offenso, obviam fio. Plutarch. in Galb. τῷ δὲ ὄλιθρος χαλεπὸς ἀνθρώπου τὸν περιπεσόντα βίᾳ Νέρωνος ἀπομιμήσασθαι. Item accido, evenio, contingo. Plat. de leg. l. 4. τὴ τοιαύτη παροπτεῖν ἐκάστοτε πόλει δεῖν. Apud Polyb. l. 2. παρεπεσὼν δ' εἰς Α'ργους, exquum vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες παρεπίπτοντες ὑπτια φεῖς τὰ ὠτια πάντα τὸν σωμάτων, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt. ¶ Παρεμπίπτειν, exp. etiam, intercalare, interferere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epist. ad Galat. cap. 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem: vel ipsa actio labendi seu offendendi. Item incursus & attritio partium: *quum de pilcium copulatione dicitur*, Aristot. hist. an. lib. 1. Dicitur etiam effigura qua casus pro casu ponitur. schol. Hom.

Περιέπτωτος, (q. d. circum cado) cado super, & incumbo. Plut. in Oth. ξίφος ὑποσήσας ἐρῶν ἀμφοτέρας ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἀνῄρει. ¶ Item incido. Isocr. ad Philipp. πλεῖστοις κακοῖς περιπεσεῖν. Herodian. l. 3. νόσοις ἀρτιφανέστατος διεφθείρετο. Sic & apud Xen. & Plut. Interdum exp. accipio, vt περιπίπτειν πληγῇ accipere in Public. Item incido, i. offendo, obvio Dem. in Conon. περιπεπτωκότι τοῖς ἀσελγήσασι. ¶ Exponitur & incurro: vt apud Greg. in Julian. ὥτως ἐυδιάλυτόν ἐσιν ἡ πονηρία καὶ παντάχοθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in semetipsam incurrens, ipsa sibi contraria.

Περίπτωμα, τὸ, & περίπτωσις, ἡ, quod accidit, casus, calamitas. Περίπτωσις, ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improvisò incidisset.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem, Gal. de sect. l. 1.

Α'περίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est ut non incidat, cui periculum non est ne incidat. Dioscor. l. 2. c. 49.

Περιπίπτω, procido. Odyss. ι. & μ. οἱ δὲ περιπόντες ἔρευον, remigabant proclinati.

Πεῖπτωσις, ἡ, prolapsio, seu procidentia. Dioscor. lib. 1. c. 90.

Πεῖπτωτος, procidens.

Δυσεύπτωτος, (*decomp.*) non facilè procidens. Galen.

Περιπίπτω, accido. Aristot. polit. 3. ἃ δεῖ τὰ περισπίπτοντα. Et Herodian. φέρειν τὰ περιπίπτοντα. Itè accido. i. cado ad, ut apud Eurip. in Herc. fur. Φθάνει δ' ὁ πλείων γόνατα περιπεσών. Sic & sæpe in sacr. Testam. Exponitur & supplico. fio. supplicem me offero. Eurip. in Androm. Τί μὲ περιπίπτεις; ἀλλαι πόδες σοι δ' ὑμῶν. Dicitur & περιπίπτειν ἡμῖν, cujus sonus aures nostras pepulit: ut apud Aristot. de mundo, ἀέρων ἀφνὼ περιπίπτων ἢ ἀκοὴ ἐπεσεν ὑπερον ἠχοειδὴς. ¶ Item περιπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurso. Thuc. περιπεπτωκότα τὸ τέρπει. Plut. de leg. περιέπεσε θεῖς πᾶς ἀνθρώπους. ¶ Item occurro, etiam dici, quæ quum intumuerunt, postea subsidunt & contrahuntur: apud Gal.

Decomp. Α'περίπτωτος, ἡ, methodus certa & errore carens, qua vitamus ne intempestiva affensione impingamus aut peccemus. Laert. in Zenon.

Α'περίπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non est. Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d. simul vel unà cado) coeo, competo, incurro. Aristot. hist. an. lib. 1. οἱ μὲν ἐν μέγεσι πόροι πεφλαλοὶ ἐσι καὶ συμπίπτουσι· οἱ δὲ συμπίπτουσι. ¶ Item corruo: Eurip. in Herc. fur. Θέλλα σείει δῶμα, συμπίπτει δ' ἐγγυς. Xen. anab. lib. 4. ὡς δὲ αὐτοὶ σωθήσονται. ¶ Item accido, contingo. Isocr. Θεὸς τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς πολίταις. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. ¶ Item incido, devenio, ξυνέπεσε τὸ τοῦτο ἀνέγκης. Thuc. ¶ Exponitur & convenio, congruo. Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac confligunt: ut συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xenoph. Sic Soph. ξυμπεσὼν μόνῳ μόνος. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quum ad habitum suum redit & consistit, unde τὸ συμπεπτωκὸς, cujus tumor considit. Et quod contrahitur & astringitur: ut μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus. Thuc. lib. 4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus. Aristot. Item incursio rerum eodem defluentium. Item contractio, compressio. Gell. l. 16. c. 3. Dicitur & de re considente quæ intumuerat: Item concursio, conflictus. Suid.

Υ'πέπιπτω, superincido, illabor.

Υ'ποπίπλωμι, cado sub, succido, me submitto. Aristot. καταπέπτωκε τὰ ὄμματα ἡ χορτὸς τῶν γονάτων. Plut. ὑπεπεσεῖν ὀδόντα. Et metaphor. subjicio me, cedo. Demoft. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελόντας ὑπεπίπτειν Aristid. ὑπεπίπτειν τῇ πόλει. Alia metaph. apud Aristot. ὑπεπίπτειν τῷ τῶν τέχνων. Et apud Dioscor. l. 7. c. 1. ὑπεπίπτειν ταῖς ἡδοναῖς διαφορᾶς.

Υ'πόπτωσις, casus, ruina, Hesyc. Item submissio genu & flexio, Dionys. Et metaph. summissio, qualis est eorum qui pœnitentia ducuntur. Et pro pœnitentia can. 5. concil. Anicyram.

Composita ex inusitato πίπτω, sine præpositione.

Α'εεσπτὸς, ὁ, ἡ, ὁν, ex aere delapsus.

Γιπτὸς, & Doricè γαπτὸς, in terram delapsus: seu in terram cadens: ut γαπτὲς ὀδόντες. Eurip. in Phœn.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit, vel accidens & procumbens ad genua alicujus. Euripid. in Phœn. Synes. ep. 57.

Γονυπετέω, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicujus accido. Matth. 17. προσῆλθεν αὐτῷ γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accusat. Marc. 10.

Διοπετὴς, & Διΐπετὴς, à Iove delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. in Num. Herodian. l. 1. & 5.

Δυσπετὴς, qui hasta cecidit. Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur & δύσπτωτος, & δυσπετὴς: apud eundem in Troad. & Cycl.

Δύσπετὴς, fructus jam adultus & maturus: q. d. jam jam ex arbore casurus. Dios. & Athen.

Δυσπετὴς, malè cadens, adversus. ¶ Item difficilis: unde μαθεῖν δύσπετὴς, apud Soph. in Ajace.

Δυσπετέω, res mihi malè cadunt, adversis casibus agor. Suid. ¶ Item difficulter & ægrè fero. Cyril. δυσπετῶν ἐν ταῖς συμπτώσεις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus adversus, infortunium, calamitas.

Α'πόδυσπετέω, (*decomp.*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laert. in Socr. Chrysost. in ep. ad Colos. ¶ Item renitor. resisto. Lucian. πολλοῖς ἔπεσι καὶ δυσχερέσιν ἐσυγχάνετε, ὥσπερ δυσπετοῦσί τε καὶ ἀναρρίπτουσιν ἀσθενοῦντες. ¶ Item lascivio, fero. cio, contumaciter ago. Α'πόδυσπέτησις, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia. Chrysost.

Ε'ναντιοπτὴς, in contrariam partem lapsus, qui in adversum cecidit. Hesych. in παλιμπτὴς.

Εὐπετὴς, q. d. bene cadens: facilis. Plat. de rep. l. 2.

Εὐπέτως, facilè. Xen. Pæd. 3. Pro quo Ionicè ἀπτίως dicitur, apud Herodot.

Εὐπέτεια,

Εὐπέτεια, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur &, prôclivitas: apud Plat. de leg.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετὴς, qui è cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœner.

Παλινπετὴς, retro relapsus. Hesych. Τὸ παλινπετὲς adverbialiter exp. retrorsum, retro. Il. ω, Od. φ, Apoll. Arg. l. 2.

Πεσσοπετὴς, qui incidit. Cum dat. apud Plut. in Cicer. Exponitur & simpliciter, qui cecidit, vel corruit. apud Soph. in Antig. Apud eundem in Ajace, Ε'γὼ δὲ σὸς θεσπετὴς κατηρᾶς, exp. ὦ πεσόντος in quod incidit. ¶ Res vero πεσπετοῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot.

Πεσπέτεια, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poet. & Rhet. 1. Exponitur, & casuum varietas & rerum eventus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poet. Sumitur & in bonam partem, pro admiranda & rara fortuna: apud Diod. Sic.

Πεσπετὴς, prociduus, prominens: ut σφυρὰ πεσπετῆ ὀφθαλμοὶ, apud Galen. & κοιλία σφυρὰ πεσπετῆ ἐχ: Athen. l. 13. Item procidusus, i. qui promus corruit. Soph. in Trachin. Item præceps, proclivis, qui pronus fertur, vel ruit. Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. σφυρὰ γλῶς, exp. risus profusus: ab aliis effrænatus, immodestus.

Πεσπετὴς, præcipitanter, temerè atque inconsideratè. Isocr. Aristot. Plut. &c.

Πεσπέτεια, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demoft. in Mid. Isocr. in ep. ad Philip. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, protervia & procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam proclivitas, propensio: & *præsertim ad corporis voluptates*: apud Plut. de deo Socr.

Υ'ψιπετὴς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus. Plat. in symp. Luc. in somn. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. χαμαίπετα χαμαιπετὲς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum.

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, humi jacere vel abjectum esse. Suid.

Composita ex inusitato πίπω, itidem sine præpositione.

Α'πτὸς, ὼν Ὸς, ὁ ἡ, qui non cadit: & *per consequens*, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item qui non cecidit.

Α'πτῶσις, citra lapsum: Exponitur & sine defectu.

Η'μίπτωτος, semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

Ο'μοίπτωτος, similiter cadens, & similes casus habens. Ο'μοιόπτωτον, τὸ, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ο'μοπτότος, eodem casu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Et τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum de quo Fab. l. 9. c. 3. & Aquil. Rom.

Ψεῦδοπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus, schol. Aristoph.

Composita ex πίνω.

Α'μφιπτέω, idem quod ἀμφιπίπτω. Eurip. in Supplic. ἀμφιπλέκτα τε σὸν τόνυ χέρες διολλαίαν.

Ε'κπίνω, idem quod ἐκπίπω: apud Aeschyl. in Prometh.

Ε'μπτέω, irruo, aggredior, adorior. Soph. in Ajace.

Ἐμπτέω, accidens supplicio.

Περιπτέω, accido ad genua, supplex fio. Euripid, in Electra, Ω' φοῖβ' Α'πολλον ἐφοπτέω σε μὴ θανεῖν: Item simpliciter accido, cado ad. Idem in Medea, Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾷς, ἀγνωσίᾳ Α'φῶ περιπλὼν δῶμα φερπτεῖ νεκρῶν.

Συμπτέω, accido, evenio, contingo. Idem in Hec. Δεινὸν γε θνητοῖς ὡς ἀπαντα συμπτεῖ.

Πίσεα, vide in Πίνω. πίσιον, Πίσον, in Πτάσω.

Πῖσσα, sive Πίτ̃α, πίσσα, πίττα Il. Θ, μελαίνεσθαι δ' ὕδατι πίσσα φαάνθη. Herodian. l. 8. διδῦσαι ὑπὸ χάλκον ὁμοίας πίσσῃ καὶ ῥητίνῃ δεδαιμένας, Plut. symp. 2 (de picea & pinu) πίσσα καὶ πεύκεφαν ἔχει πάν φύσιν, ὥστε πάσαν ὑπολαμβάνειν καὶ ῥητίνων, de picis generibus vide Dioscor. l. c. 95. & Plin. l. 24. c. 7. ¶. Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ὁ κάνυς, ut est in append. Dioscor. propter glutinosum ejus lentorem.

Πισσώδης, seu πισσηδὴς, ὲς, ὼδ ἡ, piceus: seu pice abundans, pice plenus Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13. Item picem referens.

Πισσήεις, εντ Ος, ὁ, idem Nic. in Ther.

Πισσήεις, ῆσσα, ῆεν, piceus. i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίτης οἶνος, vinum picatum, vel pice conditum: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 48.

Πισσίζω, ἐσω, picem imitor colore vel odore: Dioscor. l. 1. πισσίζει τὸ χρῶμα. Et πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore refert.

Πισσῶν, seu πισσόω, ῶ, pico, pice oblino, pice incrusto. Cleop. Alexand. Pæd. lib. 3. διὰ τοῦτο γὰρ πλήσεις αἱ πόλεις πᾶν πίσσουσι, ξυείνουσι, &c.

Πισσόομαι, seu πισσόομαι, pice oblinor, picem mihi illino. Ath. l. 12. πάντες ἢ οἱ ἐκ τῆς ἀπείρου ὑπιόντες βάθεα ἀφρῷ πισσοῦνται καὶ ἔλαιον μετὰ πολλοῦ ἐξαπολλύουσι. ✠ Sunt qui à πίσσα derivatum putent

Πίσσωσις, εως, ἡ, picatio, picis ad cutem illitio: vel droparc, simpliciſſimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Vide Gal. περὶ χρ. τόπ. l. 1. & Act. l. 9. c. 36.

Πίσσωτὸς, ἡ, ὁ, qui pice illinit. Luc.

Πίσσωτὸς, ὁ, pice illitus. Πίσσωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πισσάλιον, τὸ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata. Exponitur & simpliciter, tabulæ apud Laert. in Cratete.

Πίσυς, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Composita.

Α'πίσσωτος, υ, ὁ ἡ ὅ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, ἡ, pix cum cera derasa navib. maritimis. Dioscor. l. 1. c. 99.

Καταπίσσω, idem cum πίσσω. Clem. Alex. pædag. l. 3. οἱ σφᾶς καταπίσσοι.

Καταπίσσωμα, idem quod πίσσωμα. Plat. in Gorg.

Ο'ρόπισσα, serum picis, ſereus humor qui è pice profluit, dum coquitur. Hippocr. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Dioscor. l. 1. c. 95.

Τ'ριόπισσον, τὸ, dicitur pix liquida, schol. Nic.

Υ'ποπίσσω, pice sublino, pici subjungo. Exponitur & subagito. apud Aristoph. in Plut. ἱκανὸν γὰρ αὐτῷ σκέπτεσθαι ὑποπίσσειν χέσιν.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, τὰ, pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo, de quibus Dioscor. lib. 1. c. 178. & Gal. l. 2. de aliment. fac. Nicand. in ther. Πιςάκιά θ' ἁπτερώθεσσιν ἀμυγδαλέοισι πέφασται.

Πίσος, &c. vide in Πείθω. Πίσος, in Πίνω.

ΠΙ'ΣΤΙΓΟΣ, ι, ὁ. à comicis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. & Hephæst.

Πισύγιον, τὸ, officina cerdonis. Hesych. & Poll.

Πίσωθ, vide in Πείθω. Πίσυρες, in Τέσσαρες.

ΠΙΤΑ'ΝΑ, turma, colors: in Epigr. Hesychius ſcribit πίτανα fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης ὄρτος, exercitus Græcorum: sic dictus vel per synecdochen, vel propter Menelaum cujus gratia ista expeditio suscepta erat. Hesych. Sic πιτανάτης λόχος, apud eundem.

Πιτνέω, &c. vide in Πίπτω.

ΠΙΤΤ'ΑΛΟΣ. ι, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus aquæ remo percussæ. (✠ dictum enim putatur quasi πίπαλος à πίπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur & ipsi remi, teste Gal. in lex. Hippocr. Eurip. in Troad. Νεῶς γε πίτυλος ἐυήρης ἐρέσσει. Item metaphor. pro crebra agitatione & motu: ut χερῶν πίτυλος, complosio vel micatio manuum. Apud Aeschyl. in tragœd. cui titulus, ἐπὶ τοῖς Ὁπλίταις. ¶ Apud Eurip. in Hip. δακρύων πίτυλος, exp. lachrymarum ubertim manantium deſtillatio. Sic apud eundem πίτυλος σώματος in Alceſt. exp. largior defluxus vini è scypho. ¶ Item avicula quædam ſylveſtris. Hesych.

Πιτυλεύω, cieo πίτυλον. Aristoph. in Veſp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. & Suid. Item gesticulor & crebro motu cieo manus: Galen. ὑγιεινῶν, lib. 2.

Πιτύλισμα, τὸ, ejuſmodi manuum commotio, apud Iuvenal. Sat. 11. Qui Lacedæmonium pityliſmate lubricat orbem.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, υ, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molendum abſcedit. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 4. & Dioſc. lib. 2. c. 107. Hesychio πίτυρα ſunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipſorum integuntur. Capitis etiam ſordes furfuribus ſimiles πίτυρα dicuntur, ut & Lat. furfures. Dioſc. l. 2. c. 144. Item quæ in urina ſimilia furfuribus viſuntur, urinæ ſedimentum, a ſimilitudine.

Πιτυρώδης, ὲς, ὼδ ἡ, furfuroſus vel furfuraceus. Dioſc. l. 2. c. 80. & Hippocr. in prognoſt. τινῶν δ' ἐν ἰχῶρι οἷον αἱ πιτυρώδεις.

Πιτυρίας, ſive πιτυρὶς ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui poſt exuſſam tenuiſſimam farinam ex reliquo conficitur. Athen. l. 3 & Gal. l. 14 method. therapeut. & Poll. l. 6. c. 11.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures: porrigo, quum inter pilos quædam quaſi ſquamulæ tenues & furfuraceæ ſurgunt, & cute reſolvuntur. Actuar. l. 2. περὶ διαγνωσ. παθ. & Paul. Aegin. l. 3. c. 3.

Πιτυρίδες ἐλαίας, furfuraceæ olivæ. olivæ tritæ. Ath. l. 2. πιτυρίδες ἡλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλαῖαι, στμφυλίδες δ' αἱ μέσαι.

Πιτυρώδης, furfuribus ſeu porrigine infeſtari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr. prorrhet. l. 2.

Ε'πίτυρον, τὸ, (*comp.*) edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. lib. 2. dipnoſoph. Heſychius ἐπίτυρα vocat fraces & olivarum amgmata.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pinus. Od. ι, Μακρὴν δ' ἐν πίτυσσιν ἐκρέμασ' ὑλήεσσι. Theoc. idyll. 1. ἀ πίτυς αἰπίτα τύλα, δ' αὖτε τὰ μυρίκα μελίσδεται. Athen. l. 5. ἐσεφανοῦτο πίτυϊ. Herodot. l. 6. πίτυς μὲν ἀνὰ ἑκάστην παρατείνουσα ἐπὶ ἄκρα μακρὸν, ἀλλὰ πολλὰ δῆθεν ἐξαπόλλυται.

putent, quòd hæc arbor præ cæteris picem stillantibus magnam copiam fundat.

Πιτυόεις, εντ-ος, ὁ, pinis abundans, πιτύοεσσα, quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem vero & Attico more pro πιτύοεις dicitur πιτοῦς, & πιτοῦσσα, pro πιτύοεσσα. ¶ Πιτύοεσσα, est etiam species tithymalli: apud Dioſc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, ες Θ-ος ὁ ἡ, ἡ, idem cum πιτυόεις: ut πιτυώδεις ὕποσι, insulæ pineo fructice abundantes, quæ & πιτυόεσσαι. Et πιτυώδη χοιρία, Plut. ſymp. 5. πιτυώδης καρπὸς, fructus pineus. apud Theoph. l. 1. de cauſ. pl. c. 5, qui & conus nominatur.

Πιτύϊνος, η, ον, ὁ, pineus: ut πιτύϊνη ῥητίνη, reſina pinea ſeu reſina è pinu. & πιτύϊνος χύμος, apud Athen. l. 2. Item πιτύϊνος σέφανος: apud Plut. ſympoſ. 5. probl. 2. Et πιτύϊνος οἶνος, apud Dioſc. l. 5. c. 45. vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐς, ίδ-ος, ἡ, pinea: idem quod πιτύϊνα. Abſolutè πιτυΐς, dicitur etiam reſina pinea, apud Gal. in lex. Hippocr. Πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. lib. 8 ſimpl. medic. & Dioſ. l. 1. c. 88.

Χαμαίπιτυς, υ Θ-ος, ἡ, (comp.) humilis pinus: herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 171.

Πεφάσκω vel πεφαίσκω, vide in Φάω, dico.

ΠΙ'ΩΝ, ονΘ-ος, ὁ, pinguis, obeſus: Ariſtot. hiſt. an. l. 3. c. 17. πάντα τὰ ζῶα τοῖς μὲν χρὶ σαρκὸς ὀλίγῃ πίονα, τοῖς δὲ σφοδρὸς ἡμύονα. Ariſtop. πίονες καὶ παχύκημοι. Dicitur & de rebus ſenſu carentibus, ut πίονες ἀγροὶ, uberes, opimi, apud Hom. & Il. β, ἐὰν πίονι νήῳ, opimo, opulento. Dicuntur & δίνδρεα quædam πίονα. In compar. & ſuperl. dicitur πιότερος & πιότατος, pinguior, pinguiſſimus, unde πιοτέρως, adverb. pinguius, uberius Hippocr. l. 1. aphor. Τὸ πίον ſubſt. dicitur pinguedo, i. id quod pingue eſt, res pinguis.

Πίων, ονος Θ-ος, ἡ, pinguedo, pinguitudo.

Πιότης, ήτος, ἡ, idem Ariſt. hiſt. an. l. 3. c. 17. & Theo. hiſt. pl. l. 9.

Πιώδης, ες Θ-ος ὁ, idem cũ πίων, ut πιώδης γῆ, pinguis terra & uber

Πίηες, idem in Epigr.

Πιαλέος, α, ὁ, idem. Heſych. Pro eo reperitur etiam πίαλος apud Hippocr. γυναικ. l. 2.

Πίειρος, α, ον, pro παλαιὸς, apud Hippocr. de natura infantis. Sic Theophr. hiſt. pl. lib. 8. c. 6. πίειρος χώρα & ἄγαθὴ terra pinguis & bona. Et Od. τ, γαῖα πολὺ πίειρα. Item Il. τ, ἅλατι δ' ἁρμόσαι πείρων. opimo opulo.

Πῖαρ, dicitur pro πῖον Θ-ος, ſeu πῖος, pingue, pinguedo. Il. λ. ¶ Item adjectivè, pro πίων, pingue Od. ι, ἔτρεφε μῆλα πῖαρ ὑπ' ἠδιάνειρα.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem & obeſum reddo. Eurip. in Cyclop. Η' γὰρ ἀνάγκη καὐτὸν ἡδὺ, κἂν μὴ θέλῃ Τίκτουσα πῶλα πῖαν' ἡμᾶς ἵππος ἐκτρέφει. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 6. οἱ παίοντες τοὺς. Et metaph. apud Athen. l. 10. ὁ γὰρ παίων ταῦτα μυχὸς πλέως.

Πιαστέον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit & obeſat, Hippocr. de loc. in hom.

Πίαλλω, idem quod πιαίνω.

Compoſita.

A'πίων, ονΘ-ος ὁ ἡ, ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπίαίνω, pinguefacio, pinguedine diſtendo.

Ε'μπιέζειν γάλα, apud Dioſc. l. 2. coloſtrum.

Κατάπιον, pingui: præpinguis. Suid.

ΠΙΑ'ΤΙΟΣ, υ, ὁ, vel ἡ, obliquus, in latus verſus, tranſverſus. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 7. πάσχει ὁμοίως οὗτος, τὰς μὲν πλαγίας, πλὴν ὀρθίας. Plat. σχεδὸν ἔστ' ἐφ' ἑκάτερα τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ μόριον, ἡ δὲ πλαγία ἐξελήλυθεν. Plut. de aud. poem μὴ πικρῷ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ σκῆπτρον ἀναβιβάζεσθαι τὸν ἑαυτῶν. Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obſcurè, item doloſè. Heſyc. Πλαγιάω & πλαγιάζω obliquo, in obliquum ſeu latus flecto Poll lib. 1 Πλαγιάζειν, exp. & obliquè nunciare. Item in errorem impellere, decipere. Heſych.

Πλαγιασμὸς, obliquatio; apud Hermog.

Παραπλάγιος, (comp.) aliquantum obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: unde παραπλαγιάσας. Heſych. exp. πλαγιασμόν.

ΠΑΛ'ΔΟΝ, υ, τὸ, ſive πλάδος, υ, ὁ, humor ſuperfluus, humiditas ſupervacua. Hipp. epidem. 1. ἰδόντες πᾶσι πυρετοὶ, πολὺς ὁ πλάδος. Et in lib. de gland. ὕστ πλάδον ὑπ' ἐνὶ ὑφ τῷ σώματι. Dioſc. l. 1. c. 22. (de agallocho) στόμαχι πλάδον καὶ ἀπόνοιαν παρὰ φύσιν ποιεῖ, humiditatem quæ naturæ nodum excedit ſeu humida ſtomachi vitia.

Παλδώδης, ες Θ-ος ὁ ἡ, ἡ, & παλδίεις, ερτ Θ-ος, ὁ, humiditate nimia abundans, uliginoſus, udus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Παλδερὸς, ὁ, ἡ, præ humidus, uvidus ſeu udus, nimio humore abundans: ut παλδερὸς ὑδατος apud medicos, & παλδερὸν ἕλος, & παλδερὰ σάρξ, apud Dioſc. Item παλδερὰ διαχώρησις, apud Hippocr. de victu in morb. ¶ Item, laxus, mollis, flaccidus: ut Epigr. l. 4. Γ'ἀβρὸν παλδερὸν ἀμφιβέβηκε κόρυμβον.

Παλδέρεια, τὸ, flacciditas ex nimio humore: vel uligo, mador, nimia humiditas.

Παλδάω, ᾷς (& poet. παλδόω, apud Nic. in Ther. & Apoll. Arg. 2.) nimio & ſuperfluo humore madeo, abundo humore naturæ modum excedente: ut πλαδῶντα ὕλαι, humore prægnantes gignitæ, ſeu madidæ pituita gingivæ, apud Dioſc. lib. 1. cap. 153. Et παλδῶν ὑπνώσσει, apud Suid.

ΠΛΑ'ΖΩ, F. πλάγξω, addito γ. ευφωνίας gratia Aor. 1. ἔπλαγξα, errare facio, disjicio, errabundum ſeu errabundos huc illuc agere. Od. ε, Πλάζε δὲ πόντος, χεῖρον δ' ἐκβαλε κύματα. Od. α, Οὓς πανυστάτους πλάζε δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. Od. α, ἀλλά μ' ἀεὶ μῶν Πλάζε Σπάρτης δυσφ' ἐλθέμεν ἠδ' ἐπὶ Πύλον. Et per ſyncopen pro πλάζω, de quo ſupra in Πέλας.

Πλάζομαι, vagabundus jactor. Odyſſ. α, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, qui multis vagiſq; erroribus huc illuc jactatus eſt. Plutarch. in Philopœm. ἐν ἀτραξίᾳ πολλῷ ἐφ' ἵππου πλανώμενος ἀφ' ἑσπέρας εἰς ὄρθρον ἐπλάζετο. Lucian. πλαζομένη γὰρ οὐδὲ πάσαν ἴχνεσιν ὁδὸν τε εὑρεῖν.

Πλαγκτὸς, ὴ Θ-ος, ὁ, erro, vagus, erroneus, in Epigr.

Πλαγκτός, οὐ, ὁ, idem: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica. in Epig. Et πῆξαι πλαγκτάς, petræ in mari vagantes & errabundæ. Od. μ. ¶ Item ſtolidus, ſtultus, amens, hujuſmodi enim hominum mens ἐβλαβη ſuo errore huc illuc vagatur, nec certe cuiquam rei adhæret. Od. φ, Πῶς δ' ἧς κεμάσπυλα πόξα φέρεις ἀμύμονι πλαγκτῇ; Πλαγγονάω, ᾷς, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ο, Πλαγγονάωσι δ' ἐκ ἧος κρείσσονα ἄλλο βεβῆσθαι.

Πλανία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Heſych. Sunt tamen qui non à πλάζω, ſed à πλέκω deducant, quòd inſtar laquei hominem implicet.

Compoſita: ac primùm ex πλάζω *ſeu* πλάζομαι.

A'λίπλαγκτος, ον, ὁ ἡ, ἡ, marivagus, pontivagus, in Sophocl. in Ajace.

A'ναπλαζάω, aberrare facio vel evagari. A poll. Arg. l. 1. A'νὰ τὰ μὲν πλαζόμενον ἀναπλάζειεν ἀοιδή.

A'ποπλάζομαι, aberro, evagor, ſeu vagor à. Odyſſ. ο, Πελλὰ δ' ἀποπλαγχθεὶς οὐκ ἐθέλοντα ἄοιδα. Sic & Il. ρ.

E'μπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Γ'γεία Νοσεμερίη τε καὶ ἐμπλαζομένη ἀγυιαῖς. Sic & apud Eurip. in Bacch. πεδοῖς χλοεραῖς Ε'μπλάζουσα λειμακος ἡδυφώνους, exp. curſitans per prata delitias: quamvis ibi legatur ἐμπαίζουσα.

E'ξαπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marivagus ſeu fluctivagus Eurip. in Hec.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Aeſchyl.

O'ρεσίπλαγκτος, montivagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: uel qui ſub cœlo vagatur, Epith. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retrò agitor, ſeu iterum oberro. Il. α, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Α'χ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Παραπλάζω, à vera via ſeductum in errorem impello: vel vagabundum duco ſecus viam rectam: aut ſimpl. ſeduco. Od. τ, πάντας δὲ παραπλάγξω ἐνὶ μῦθον Τεύξας. Sic, ὃς παραπλάγξασα Μαλεῶτιν.

Παραπλάζομαι, aberro, ſeducor. Eurip. in Hippol. Πῶς παραπλάγχθην γνώμας ἀγαθάς.

Πολυπλαγκτος, multùm errans, qui multis erroribus huc illuc agitatur. Odyſſ. ρ. Soph. in Ajace, πολυπλάγκτοι ὑπαὶ δεσμοὶ, de ambagibus, verborum.

Τηλεπλαγκτος, longinquus, longivagus. Aeſchyl. in Prometh.

Compoſita ex πλανάω.

A'μπλάκης Θ-ος, peccato carens, juſtus. Schol. Sophocl.

A'μπλακτὴρ Θ-ος, idem: ſeu qui non aberrat, & fruſtratur. Soph. in Trachin. ἀλλά μὴ θεῶν Α'ἰὼν ἀμπλακήσειν ἀλλὰ Ζεὺς θνητοῖς ὁρίσαι.

A'μπλακία, ἡ, peccatum erratum. Eurip. in Hippol. Steph.

A'μπλακέω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus, ὡπτα παρὲξ Διὸς ἀμπλακών, πεσὼν πυρ' ἀνθράκων ἀμείλιχα. Particip. ἀμπλακὼν, qui aberravit, fruſtratus. Eurip.

A'μπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

A'ναμπλάκητος, (comp.) non errans, Soph. in Oedip. tyran.

Πλάθω, vide in Πέλας. Πλαθσιος, in Πλάθω. Πλαθία, in Πλάζω πλάκτ Θ-ος, Πλαθὺς, &c. vide πλάξ, in Πλατὺς.

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ, error, erratio. Herodot. l. 2. χ' γὰρ ἐπιόντι ἐς Γλαύκῃ, ἢ ὑδὲ μὴ πλάνῃ ἀπεπρόθυε ἑαυτὸν, πάσῃ Α'λεξάνδρῳ. Demoſt. pro cor. ἵν' εἰδῆτε ὅτι ἡμεῖς συνέχειαι ἢ πλάνη ἢ παλαιοτέρα πλάνης ἐγένετο. ¶ Vſurpatur & metaph. ſicut Lat. error. ep. Petri 2. c. 2. τὰς ἐκ πλάνης ἀναστρεφομένους.

Πλανὴς, ητ Θ-ος, ὁ, erro: vagus erroneus, vagabundus. Plutarch. in Alcib. Item πλανήτης, ſub. ἀστέρες, ſidera errantia. Plat. in Tim. Plutarch. de exilio.

Πλάνος, α, idem cum πλάνης, quam abſolutè ponitur pro πλάνης ἀνθρωπος, Athen. lib. 1. Matth. 27. Item fallax, fraudulentus, in errorem impellens: ut πλάνοι δῶρα, apud Moſch. in Amore fugitivo. Item idem quod πλανὴν. Sophocl. in Oedip. Tyr. Exponitur etiam digreſſio, ſeu vagus ſermo & vaga digreſſio apud Plat. ep. 7.

Πλανίων, ίβ Θ-ος, vita erratica, vagabunda, in Epigr.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω, à recto itinere abduco, vagari facio. Herodot. in Melpom. πλανᾷ γυναῖκα Πέρσας, Plerunque ſignificat, in errorem impello

---

impello, decipio, Ariſtotel. rhet. 3. τῷ δ' ἐσέχον πλανᾷ. Marc. 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

Πλανόομαι, ώμαι, erro, vagor, vagabundus obeo. Il. ψ, Γ'πποι ἢ πανύστατοι ἐδὲ πλώουν. Plat. ep. 4. πλανηθῶσι πολλὰ τόπων. Metaphor. apud Iſocr. in Panath. ὁρμαι δ' ἐδὲν κεδνοῖσι, δόσιν ἐπλανήθην. Sic & apud Herodot. l. 2. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc, modò illuc appellor. Xen. Pæd 4. ἐν ᾗ τῇδε πεφόβηνται διαστραφέντων ὁδῶν τῷ ἵππῳ πλανᾶσθαι. Luc. de calumn. ἐν αὐτῷ πλανωμένους. Et metaphor. erro, i. decipior, in errorem impellor. Iſoc. in ep. ad Iaſonis lib. ὑμᾶς ταῖς διανοίαις πλανᾶσθε.

Πλανητῶς (adverb) vagabundè, more eorum qui errant. Iſocr. in Euag.

Πλάνης, ητος Θ-ος, ὁ, erratio, vagatio. Thuc. l. 8. Item error: Dion. Areop.

Πλανὸς, ὰ, ὸν, erro, homo erraticus ſeu erroneus. Iſoc. in Buſir. enc. Plato de leg. l. 2. Et ſubaud. ἀστὴρ, planeta, ſtella erratica. Item πλανῆται πυρετοὶ, apud Hippocr. ſect. 13. art. 22.

Πλανητὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανητὴς, idem; ut πλανητὰ ἄστρα, apud Plat. de leg. l. 2.

Πλανίδιον, idem quod πλανώμαι, oberro, errabundus ſum & vagabundus. Ariſtoph. in Avib. Τί ὦ πίνηρ αὖν τὸν πλανιδιεῖσθαι;

Compoſita.

A'πλανὴς, ὁ Θ-ος, ὁ ἡ, ἡ, q d. ſemper vagus; qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur.

A'είπλανος, ὁ ἡ, ἡ, idem in Epigr.

A'λίπλαγκτος, ον, ὁ ἡ, ἡ, marivagus, pontivagus, in Anthol. Epigr.

A'λπλανία, ἡ, erratio ſeu vagatio in mari ibidem.

A'ναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

A'ναπλάνης, minimè erraticus & vagabundus. Ariſtot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

A'ναπλανὴς, ὴ, non errare nec vagari, ſtabilitas. Suid.

A'ποπλανᾶν Θ-ος, erro, impoſtor. Heſych.

A'ποπλανάω, aberrare facio vel evagor, Aeſchin. in Creſiph. ἵνα μὴ ὑπὸ πλανῶν ὑμᾶς ὑπὸ τ' ὀργῆς. Luc. ὑποπλανᾶν ἢ βάκχομαι ἢ λόγον. ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci cap. 13.

A'ποπλανόομαι, aberro, vagor, evagor. Cum genit. Chryſoſt. εἰ τ' εἰδεῖεν αἱ ψυχαὶ τῶν πλανωμένων ἐπὶ γῆς, ἤτερδαι ἀποπλανῶνται. ἀπὸ.

A'ποπλανήσις, ἡ, aberratio, evagatio. Ariſtot. rhet. 3. Figuræ nomen, quæ & ὑποδιάθεσις; Iul. Firm.

Βιοπλανὴς, qui victus quærendi cauſa huc illuc vagatur: mendicus. apud Nonn. βιοπλανὲς ἠδ' ὀπιθ. exp. more lubrici & inconſtantes. Γοητοπλανὴς, q. d. luctivagus. Nonn.

Δύσπλανος, infeliciter errans.

Νυκτιπλανὴς, qui noctu vagatur, noctivagus. Opp. de venat. l. 3.

Οἰνοβαρὴς, crebrandus iter facio, erro ſeu pererro. Ariſtoph.

Οἰνοπλάνητος, vino errans, Eurip. in Rheſo.

Οὐρεσιπλανὴς, montivagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανάομαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xen. Pæd. 1.

Περιπλανήσις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Gregor.

Πολυπλανὴς, multivagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn & Chryſoſt. de ſacerdot.

Πολύπλανος Θ-ος, idem Eurip. in Phœniſſ.

Πολυπλάνητος Θ-ος, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago eſt: vel qua vagos ebriorum animos reddit. in Epigr.

Πλαξ, vide in Πλατὺς.

ΠΛΑ'ΣΣΩ & Atticè πλάττω, fingo. Plut. ὁ φησὶν Ἡσίοδος πλάσθαι τοὺς, ὡς Παυκλείτης ἐν Μύσοις Θ-ος. Ariſtot. πλάττουσι δ' ἐκ πηλοῦ ἀφέντες. Et generaliter ſermo: ut πλάττειν τὸ μέλαν τῆς σώματος. Plut. de educ. lib. Et Metaph. apud Plat. de rep. lib. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὖ τοῖς μύθοις. Item illino; Ariſtoph. ἐπλαττόμην τὰς ὀφρῦς. ¶ Item fingo, confingo, comminiſcor. Iſocr. in Panath. πειθοῖ γ' αὐτὸν ψευδεῖς πλάττοντες λόγους. Plut. in ſymp. ſept. ſap. χαίρων πολλοὶ λόγῳ ἀφυπνίοις ἀεὶ σοφὸν αὐτὸν πλάττοντες. Item ſimulo. Xen. in Hipparch. ὡδὲ ἂν δικαιότατον ἐδὲ πλάττοι πόλεως.

Παθήματα, idem quod πλάσις. Ariſtot. πλάττουσι πνεῖα. Demoſthen πλάττειν τοιαῦτ' ἐπὶ τοῦ βίου. Idem πλάττειν τὰ μὴ γεγενημένα. Sic & apud Luc. & Herodian. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσατο πᾶν κεφαλὴ πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè, ſimulatè, commentitiè. Ariſtot. rhet. 3.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Ariſtop. Luc. ¶ Item commentum, ſimulatio. Greg. ¶ Eſt & verbum theatricum & artis tibicinum; apud Theophr. hiſt. pl. lib. 4. Quidam exp. varietatem quandam circa muſicos ſonos & cantus luxuriam, quibus opponatur ſimplex muſica. ¶ Putarur & fuiſſe potionis genus, quo ſtatior vox reddebatur.

Πλασματώδης, ες Θ-ος, ὁ ἡ, ἡ, fictus, fictitius, commentitius.

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Ariſtot. metaph. 12. Exponitur etiam, fictor, fabulator; apud Plut.

Πλάσις, σεΘ-ος, ἡ, fictio, ipſa actio fingendi. Item formatio. & metaph. formatio morſi & inſtitutio, apud Greg. Exponitur & forma; apud Polyb.

Πλάσης, ου, ὁ, fictor, in Epigr. & apud Plut. ſympoſ. lib. 2. Item creator, conditor.

Πλαστὴρ, pro eodẽ; unde fem. πλάστειρα, fictrix, creatrix. in Epig.

Πλαστὸς, ὴ, όν, ὁ, fictus, fictilis. Heſiod. in Theog. ¶ Item fictus, ſimulatus, commentitius, adulterinus. Item πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur; Ichol. Ariſtoph.

Πλαστῶ, ᾷς, ἁ, ſimulatè, falſo. Plato de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artem aptus. Plat. in Timæo. Item fingendi arte valens, Polyb. Πλαστικὴ, ſub. τέχνη, fingendi ſeu fictorum ars. Luc.

Πλασταρδῶ, idem quod πλάσσω, ſeu πλάττω, fingo, Heſych.

Πλασθενὸς, vel πλαθενὸς Θ-ος, orbis ſeu diſcus ſuper quo panes finguntur formanturque. Heſych. & Poll.

Πλασθαίνω, νῶ, ἡ, ſartago. Theocr. idyll. 15. ὅστις γωνάλεις ἐπὶ πλασθαίνῃ πυθήνια.

Πλαγὼν, όνΘ-ος, ὁ, icuncula cerea, puppa cerea, Heſych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλάσιστον, υ, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur, ἀπὸ τοῦ πλαθῆναι. Etym. ¶ Item militare agmen diſpoſitum quadrangulari forma, quam tamen longiorem eſſe quàm latiorem, ſcribit Ælian. in tact. Herodot. & Thuc. ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eandem formam imitans, apud Ariſtoph. in Ran. Plut. in Alex. & Solone.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

A'ναπλάσσω vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Gregor. de baptiſmo, ὥσπερ γὰρ ὅταν ἀναπλάσσωσι τοῦτο ἀναπλασσόμενον. Item (vacante præpoſitione) fingo, effingo, formo, Luc. A'ναπλάσαι τ' ἐκέλευ, βόας τ' ἐπάγειν. ἢ τὸ αὐτὸ ἐστὶ ἀναπλάσσειν, Dioſc. lib. 1. c. 1. 29. ἀναπλάσσοντες μαζοὺς, formantes, fingentes. ¶ Item fingo, i. comminiſcor, imaginor apud me quæ non ſunt. Greg. ἐνέπιπτόν σοι πολὺ ἀρχαιότερον ὕλην ἐπιτηδείαν ἐξ ἧς ἂν ὄγκον τινὰ τῶν νῦν πηγῶν ἀναπλάσαιμι. Item illino.

A'ναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor, formor. Gal. ad Glauc. Dioſc. l. 1. c. 132. Item fingor, i. falſo & vanè animo concipior. Theophyl. in ep. Item illinor. Luc.

A'νάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, ſeu formatum eſt. Item figmentum, commentum: memoriæ. Suid. & Heſych.

A'ναπλασμὸς, ὁ, & ἀνάπλασις, ἡ, q. d. refictio, vel reformatio: fictio ſeu formatio quæ fit de integro. Greg. debapt. Item fictio, formatio, ipſa actio fingendi ſeu formandi. Item fictio rerum quæ non ſunt, aut eſſe non poſſunt. Plutarch. in conſol. ad Apollon.

A'ντιπλάσσω, ſimiliter ſeu è ſimili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

A'ποπλάσσω vel ἀποπλάττω, effingo, fingo, in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω vel διαπλάττω, fingo, formo unde voce media apud Phil. de mund. πλείω παρ' ἕρξαν διαπλασσόμενα. Item metaph. ut & πλάττω, apud Greg. Item illino; unde paſſ. apud Theophr. διαπλαττομένη γῆ περὶ τὸν πυθμένα.

Διάπλασμα, τὸ, fornatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, unctio, vel fomentum totum corpus oblinens. apud Dioſc. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur & ſpecies apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de oſſe quod reconcinnatur, & formæ ſuæ reſtituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi, formandique vi prædius.

A'διάπλαστος, (decomp.) qui formatus non eſt, informis adhuc & rudis.

E'μπλάσσω ſeu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inſpergo. Ariſtotel. in probl. ſect. 29. οἵτινες συέγγυα ἀμμοῖ δύμοροι τῷ ὠσὶ πλὴν ἄκρου τοῦ κυκλοτεροῦς, ἐμπλάττουσι. Dioſc. ἐμπλάσσον τὸ ὠμμάτιον. Exponitur & obſtruo & impleo. Theoph τὰ δ' ἐμπλασθέντα λίαν συμπίλει καὶ ἐσθλίβει ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ φάρμακα, καὶ ἐμπλαστέα ἐστὶ. Sic apud Galen. ἐμπλάττειν τὰς πύρας. Significat etiam in maſſam formo, verſando mollio.

E'μπλαστὸς, & ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatus: ut ἐμπλαστικὸν φυσικὸν, apud Gal.

E'μπλαστρον, ῆ, vel ἐμπλαστρον, τὸ, compoſitio exemplaſticis medicamentis, quæ præmollita & ſubacta ulceribus vulneribuſque imponi ſolent. Gal. Dioſc.

E'μπλαστρόω, emplaſtrum referens, emplaſtro ſimilis. Dioſc. Decomp. Παρεμπλάττω, obſtruo meatus, intego cutem, inſtauro cutem ſeu reſtituo. Dioſcor. Παρεμπλαστικὸς, obſtruendi vim habens. Dioſc. l. 1. c. 150.

Υ'χρέμπλαστρον, emplaſtrum, liquidum, non ſiccum.

E'πιπλάσσω, ſeu ἐπιπλάττω, illino. Gal. ἐπιπλάττειν ἔμπλαστρα ἐλαίῳ ἀμμίνῃ. Exponitur &, inſpergo. Item obſtruo. Arthot. in problem. ἐπιπλάττειν τὰ ὦτα.

E'πιπλάομαι, illinor. Dioſc. l. 1. c. 131.

E'πίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur ſeu imponitur.

E'πίπλαστὸς Θ-ος, fictus, ſimulatus, commentitius. Luc.

A'ναπίπλεως Θ-ος, (decomp.) non fictus, non ſimulatus.

Κατάπλασσω aut κατάπλαττω, illino, oblino. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

κϑ̓ταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo & medeor. Gal. ad Glauc. l. 2. κϑ̓ταπλάττειν δεῖ ἀλλ' ἔρω ϗ̀ πνείνῳ. Sic & apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Diosc. καταπλαττομένη τῶν διδύμων, illita testibus. Item cataplasmate curor, cataplasma mihi imponitur. Theophr. hist. pl. lib. 9. σὺν ὕδατι ἀρδόμενα ϗ̀ καταπλαττόμενα. ¶ Καταπεπλασμένον appellatur cantus tibiarum quæ præclusis quibus clarescunt foraminibus, recto modo exitu graviorem spiritum reddunt. Vide Quintil. libro 1. cap. 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinendo adhibetur. Quidam exp. superpositum medicamentum. Diosc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo adhibetur, seu per illitum: cujus illitus medicamenti loco est: ut φάρμακον καταπλαστὸν, apud Aristoph. in Plut. καταπλαστὸν, medicamentum. Herodot.

Μεταπλάσσω, sive μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, tranformatio. Peculiariter apud gramm. sic vocatur terminalis mutatio alicujus vocabuli. Eust.

Ἀμετάπλαστος, (decomp.) non transformatus, seu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω & παραπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, sordes in tibiarum foraminibus. Hesych.

Περιπλάσσω & περιπλάττω. Illino. Item obduco, obtego. Theophrast. hist. plant. lib. 9. ὅταν δῦσι τὸ πῶμα, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Aristot. in probl.

Προσπλάσσω vel προσπλάττω, affingo. Item illino.

Προσπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 5.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Hesiod. in Theog. Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Item pro confingo, comminiscor. Synes. ἐπ' αὐτοῖς ταῦτα συμπλάσαι.

Composita sine præpositione: ac primum ex πλάστης aut πλάστος.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ, ars fingendi statuas.

Ἄπλαστος, ὁ ϗ̀ ἡ, non fictus, non simulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. & Ceb. Theb. ¶ At ἄπλαστος, pro ἀπέλαστος, vide in comp. ex Πέλας.

Ἀπλάστως, non fictè, non simulatè. simpliciter. Theophr.

Βουπλάστης, qui boves fingit. Epigr.

Εὔπλαστος, qui facile fingi potest, qui facilè formam induit.

Θεοπλάστης, Dei seu deorum (*hoc est*, imaginum Dei deorumque) fictor. Aristoph. Dicitur etiam ipse Deus rerum omnium fictor & creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱερόπλαστα, divinarum rerum imagines, seu adumbrationes. Dionys. Areop.

Ἱεροπλαστία, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Κοροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηροπλάστης, qui ex cera imagines fingit, cerarius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. *de apibus*, apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Aesch. in Prometh.

Κοροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etym.

Κοσμοπλάστης mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabulas fingo, vel fabulosè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus formatusque est, ut Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in lib. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος, è terra fictus.

Composita in πλάθος desinentia.

Κοροπλάθος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph.

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui è luto seu argilla similitudines fingit. Idē

Πλάστης & Πλάστις, vide in Πέλας.

ΠΛΑΤΥ'Σ, έος, ὁ, latus: interdum etiam, amplus, spaciosus. Xenoph. Hell. 6. πλατυτάτης γῆς οὔσης τῆς Θετταλίας. Idem Pæd. 1. ἢ στενὰς, ἢ πλατείας ὁδούς. Sic Matth. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. de re equ. ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ ϗ̀ εὔσαρκα. Sophocl. in Aiace, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρυνῶτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Illiad. β, ὡς αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Interdum fœm. πλατεῖα ponitur subandito substantivo χεὶρ, vel ὁδὸς· ut apud Aristoph. πλατείαις πιπτόμενος. Lucæ 14. ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας ϗ̀ ῥύμας. Sic Apocalyp. 11. & alibi.

Πλατέως, latè, Compar. πλατύτερον, Latiùs. Herodian. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. Xenoph.

Πλατύνω, dilato, latè duco seu diduco, amplum & spatiosum reddo. Matth. 23. Apud Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplam habere intermissionem.

Πλατύνομαι, dilator, i. libero animo sum. in ep. ad Corinth. 2. cap. 6. πλατύνθητε ϗ̀ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor nostrum dilatatum est. Exponitur etiam, latior fio, latesco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel simile aliquid, cui emplastrum inducitur illitu: pittacium. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. περὶ χρ. κ. τόπ., lib. 4. Act. lib. 9. c. 48.

Πλατυσμὸς, ου, ὁ, dilatatio, diductio & distensio in latum. Dioscor. lib. 5. c. 11. Item ostentatio, jactantia, vel loquacitas: apud Athen. l. 14.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατειάζω, & Doricè πλατειάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. idyll. 15. πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Πλατειασμὸς, ὁ, ore in latum diducto loqui. Quintil. 1. c. 9.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus: (à latè diffusis ramis nomen sortita) Plat. in Phædro, Plut. in apopht. Themist. ¶ Dicitur etiam fuisse vasis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod Πλάτανος, arbor, apud poetas. ut Il. β. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. Item locus spaciosus & latè patens: à platani foliorum similitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ ϗ̀ ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus: vel platani speciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus, platanetum.

Πλατανία, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quòd corpore latiore sit. Idem dicitur & πλατίσακος, apud Athen. l. 7. Sunt etiam πλατανιστοὶ pisces quidam, de quibus Plin. l. 9. c. 15.

Πλαταμὼν, ῶνος, litus magnum & latum: apud Apoll. Rhod. A Galeno in lex. Hippocr. dicitur esse petra in mari lævis & humilis circa quam dilatantur fluctus. Sic accipit Aratus in prognost. ὅτε πλατὺς περὶ πόντῳ φαίνηται χθαμαλὴ πέλαμος ὑψόθι κύρῃ, Ἀλλ' αὐτῷ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη. Et apud Dioscorid. l. 4. cap. 74. φύεται ἐν ὄρεσιν χερσαίοις ϗ̀ παραλίμοις, ϗ̀ πλαταμῶσι, expon. in litoralibus petris, vel in maritimis foveis.

Πλάτη, & Doricè πλάτα, ἡ, extrema & latior remi pars, palmula: Eust. Sæpe pro integro remo accipitur, ut apud Soph. in Oedip. Colon. & Eurip. in Orest: Suidas verò dicit esse speciem quandam navigii, generaliter tamen pro navigio accipi. Apud Diodor. Siculum, πλάται ϗ̀ δεσμαὶ τῶν καλάμων, sunt fasciculi ex arundinib. ad corticis & suberis usum in aqua. ¶ Item πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eustath. ¶ In homine πλάται appellantur costæ latiores. Poll. l. 2. Item scapulæ seu scapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη, significat etiam, ictus. Hesych: unde πλατάσσω derivatum videtur.

Πλατίον, ου, τὸ, par. à πλάτη palmula: vel navicula. in Epigr.

Πλάταγξ, summa pars remi qua percutitur aqua.

Πλαταγίζω, palmula aquam percutiendo strepitum excito. Item metaph. verborum ampullis strepito. Aristoph. in Equit. Τί θαλαττοκοπεῖς ϗ̀ πλαταγίζεις;

Πλατάσσω, ex ictu vel collisione sonum excito. Suid.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ. instrumentum quoddam crepitum edens: crepitaculum. Apoll. lib. 1. Argon. χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δοῦπει, & Epigr. l. 6. πυξίνην πλαταγὴν, buxeum crepitaculum. Plut. sympos. l. 7. δοτέον πλαταγὴν ϗ̀ σφαῖραν. ¶ Dicitur & in hominem garrulum aures sermone suo obtundentem instar crepitaculi, unde Ἀρχύτου πλαταγὴ. Apud Arist. polit. lib. 8. cap. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito seu sonitum edo in modum πλαταγῆς, in Epigram. Item crepitaculo sonitum edo. Exponitur & simp. manu plausum edo. apud Theocr. idyll. 8. ἀνήλατο ϗ̀ πλατάγησε.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus seu sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocrit. idyll. 3. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum, sistrum. Item flos papaveris. Ioseph. & Schol. Thuc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitacillum. Poll. l. 9. Item papaveris folium, aut anemones. Theocr. idyll. 11. Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. Sic autem appellatur quoniam ex eo periculū facere solebant amantes an redamarentur, sonitum inde elicientes pollio, & i dici sinistræ manus imposito, & dextra percusso. ¶ Suidas πλαταγώνιον abusivè usurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνίζω, idem cum πλαταγίζω, seu πλαταγέω. Hesych:

Πλάστιγξ, γγος, ἡ, lanx è jugo seu librili suspensa, cui pondus imponitur. παρὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν εἶναι, Etymol. Aristoph. in Ran. & Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. lib. 3. & Athen. l. 1. ¶ Hesychio est etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶ At πλάστιγξ, Doricè pro πλῆστιγξ, vide in Πλήσσω.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, propriè quæ est lata, quasi πλατὺξ, Lu. in vita sua κατὰ πέτραν μὲν ἡ πλάξ. In sacris literis πλάκες dicitur tabulæ in quibus Deus legem inscripserat, Exodi c. 31. 2 Cor. 3. Hebr. c. 9. Exponitur etiam crusta. Diosc. l. 5. c. 113. πλάκας λεπιζομένας ἔχει, crustas habet squamarum modo. Aristot. hist. an. lib. 2. πλάκας πολλὰς ἔχων, crustas multas habens. Alia quoque quæ in modum πλακῶν & crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur: ut πλὰξ ἱερὰ, itemque panes latiores & tenuiores in modum crustarum. ¶ Πλὰξ dicitur etiam planities, æquor tam in mari quàm terra. ut πλὰξ πελαγία, apud Aristoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Ὅς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα Σπείρει. Sic & apud Soph. in Ajace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

Πλακόω, ῶ, incrusto.

Πλακερὸς, οῦ, ὁ, latus in modum πλακός.

Πλακώδης, εος, ὁ ϗ̀ ἡ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & latior, apud Aristot. Item crustosus, crustæ speciem referens, Diosc. l. 2. c. 23.

Πλακόεις, εντος, ὁ, & per contract. πλακοῦς, idem cum πλακώδης: latus, crustosus, vel latus in modum crustæ: ut πλακόεις ἄρτος, panis latus & tenuis in modum crustæ. Latini placentam appellant: apud Athen. l. 4. & alibi. Item apud Aristoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Lucian. exp. à quibusdam, crustulum.

Composita: ac primùm ex πλατύς.

Ἀπλατὴς, έος, ὁ ϗ̀ ἡ, latitudine carens, qui latus non est, latitudinis expers. Eucl. γραμμὴ ἐστὶ μῆκος ἀπλατές.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando. Aristot. de Mundo.

Εὐπλατὴς, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατὴς, æquè latus, qui ejusdem latitudinis est: par latitudine. Τὸ Ἰσοπλατὲς, æqualis seu par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus. Diosc. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάται, scapulæ. Gal. comment. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων & Arist.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus crustis compactus, duplex. Eust.

Τρίπλαξ, triplex, velut ex tribus crustis constans. Il. σ.

Ὑπόπλακος, & ὑποπλάκιος, planitiei subjacens, i. planus, campestris. Porphyr. apud Hom.

Composita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo. Theoc. idyll. 9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo. Il. ψ.

Πλέω, vide in Πέλας. Πλέγδην, πλέγμα, &c. in Πλέκω.

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum Plut. in Camillo. ἐκέλευσεν οὖν τις μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι. Suidæ est stadii sexta pars, seu mensura centum pedum. Hesychius tradit poni pro mensura decem millium pedum: ab aliis verò pro stadiis centum. ¶ Πλέθρα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt humida & herbosa loca.

Πλεθριαῖος, ου, ὁ, plethrum seu jugerum æquans, qui plethri magnitudine est: ut πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid.

Πέλεθρον, apud poetas dicitur pro πλέθρον. ut Iliad. φ, Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

Πελέθρισμα, τὸ, cursus. Hesych.

Composita.

Ἀπλεθρος, ου, ὁ ϗ̀ ἡ, immensus: ut Ἲς ἀπέλεθρος, immensa vis. (Od. ι. Et ἀπέλεθρον τρέχειν, longè currere, adeò ut immensum penè videatur interstitium. Iliad. λ. Exponitur etiam, qui multa πλέθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum seu jugerum est.

Ἔκπλεθρον, plethri seu jugeri mensuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζειν, plethrum seu jugerum cursu emetiri: exercitii genus, de quo Gal. de san. tuenda. l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui sex jugerum est. Herodot. αἱ δ' ἑκατὸν ὄργυιαι δίκαιαι στάδιόν εἰσιν ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium jugeri.

Πολύπλεθρος, qui multorum jugerum est. Eurip. in Alcest.

Τρίπλεθρος, qui trium jugerum est.

Πλεῖος, vide in Πλέος, Πλεῖστος, &c. Πλείων, in Πολύς. Πλείω, in Πλέω.

ΠΛΕ'ΚΩ, F. ξω, plecto, necto, connecto. Theocr. idyll. 1. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theoph. ἐκ τῆς βύβλου ἱστία τε πλέκουσι ϗ̀ ψιάθους ϗ̀ ἐσθῆτάς τινας ϗ̀ σχοινία. Interdum exponitur, texo, contexo: ut στέφανον πλέκειν, Mat. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, apud Plat. in Hippia minore, & πλέκειν μηχανὰς, apud eundem in symp. struere machinas, dolos nectere. Sic apud Aristoph. in Vesp. παλάμας πλέκειν, & apud Plut. in institut. Lacon. περιφράσεις πλέκειν. Expon. etiam, compono, struo, construo: ut apud Greg. ὁρᾶτε ὅπως πλέκω τὴν ᾠδὴν θείοις ϗ̀ ῥήμασι ϗ̀ διανοήμασι. Idem in invect. in Iulian. πλέκων ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις ϗ̀ τὰ συμβαίνοντα. Apud eundem Greg. ὅταν τινὶ πλέκωσι τὴν δημοσίαν, exp. instruunt vel adornant, ut fit principi urbem ingredienti primùm.

Πλέκομαι, nector, connector, &c. ut apud Chrysost. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι. Et activè, idem quod πλέκω: ut Od. α, Πείσμα δ' ὅσον ὀργυιὰν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, &c. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: ut apud Hermog. κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικὰ, διὰ τινος διπλῆς μεθόδου πλέκεται. Exponitur etiam, implicor & coadunor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est. Theocr. idill. 1. Exponitur & opus virile, apud Theoph. Dicitur etiam de crinibus intortis seu implicitis & plexis: in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur & pro reti apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Arist. de part. anim. l. 4. c. 9.

Πλεγματίζω, implico. Hesych.

Πλεκτὸς, ου, ὁ, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus, Plut. symp. 8. probl. 4. Odyss. χ. Exponitur etiam textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum absolutè dicitur pro σειρὰ πλεκτή: ut apud Plat. com. teste Poll. Interdum pro πλεκτὴ σπυρὶς, quod erat vas mensæ quo cibi apponebantur, apud Aristoph. in Amphiarao. Expon. etiam rete apud Plat. de leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi. Plato de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. in lex. Hippocr. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus τὰ περιληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Diosc. l. 5. cap. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus seu cincinnus, apud Arist. in Avib. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέγδην, nectendo, texendo, vel implicitè.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M. lib. 3. Exponitur &, contextus, compositio, argumentum, apud Hermog. Item dolus. Eurip. Est & figura oratoria: de qua Quintil. lib. 9. c. 3. & Iul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ ϗ̀ ἡ, textilis, qui necti texique potest. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, qui plectit seu nectit. Poll.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph.

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. Est etiam genus quoddam monilis collaris, teste Hesych. Πλόκιος, adjectivè, nexilis, vel textilis: ut πλόκιοι μῦθοι. Od. ν. perplexi & intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi & intorti, cincinni: cirri, vel nodi crinium nexorum. Il. ξ. Eurip. in Bacch. & in Elect. Herod. lib. 4. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teste Poll.

Πλοκάμιον, τὸ, virile opus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus. Hesych.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, idem cum πλόκαμος, Theocr. Idyll. 13.

Πλοχμὸς, (per syncopen factum ex πλόκαμος) idem Iliad. χ. Apoll. Arg. l. 2.

Πλακία, quomodo huc pertineat, vide in Πλάζω.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Item redimio, cæsariem colligo reticulo apud Lucian. πάντες γὰρ ἐλεύθεροι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρώβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ. Alibi ἀναπλέκοντα, exp. cincinnis collectos crines habens.

Ἀμπλέκω, dicunt poetæ pro ἀναπλέκω, implico: item amicio.

Συναναπλέκω, (decomp.) idem Luc. in somn.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel simpl. texo Hom. Hymn. in Mercur. Ἀφρασ' ἠδ' ἀδόκητα διέπλεκε, θαυματὰ ἔργα. Sic & apud Plut. in symp. 7. sapient. Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὸ φραγμὸν, ὑπὸ δὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν & διασπᾶν synonymos, pro dissipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, seu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. symp. 4.

Διαπλοκὴ, simultas. apud Plut. Διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam simultas.

Διάπλοκος, ου, ὁ ϗ̀ ἡ, implicitus, cum dativo.

Decomp. Ἀντιδιαπλέκω, contrà implico, contra intexo velut implicando, obtexo. Sumitur metaph. quasi obtexo et contra comminiscor quod respondeam. Æschin. in Ctesiph. τοῦ δ' ἀντιδιαπλέκειν πρὸς τοῦτο δίκαιος.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eurip. in Oreste. Κάδμου τοῖς μὲν, Τοῖς δ' ἀρειφάτου Μυκήνας ἐμπλέκειν Παιδὸς Τυνδαρείδ' ὁ μητροφόντας δράκων. Exponitur etiam, confundo, permisceo, tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristot. eth. li. 7. cap. 13. ϗ̀ ἐμπλέκουσι τὴν ἁρμονίαν εὐλόγως, connectunt & permiscent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil. li. 2. Epigr. ἀράχνης Τοῖς ποσὶν ἐμπλεχθεὶς, ὕπνος ἐκρέματο, implicitus & irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Isocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς ὄντες ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non possum, vel magnopere incumbo in aliquod inceptum, ut apud Polybium libro 1. Ἐθεώρουν τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλεκτὸν,

Ἐμπλοκή, structuræ genus quoddam apud architectos. Vitruv. l. 2. c. 8. & Plin. l. 36. c. 22.

Ἐμπλόκιον, ἡ, quæ crines intorquent. Etymol. exp. κοσμήσεται, quæ capillos fucat.

Decomp. Ἀνάπλεως.

Ἀντιπλοκή, mutuus amplexus, complexus mutuo hærentium, vel inter se, Basil.

Παρεμπλέκω, interplico, implico. Παρεμπλοκή, interplicatio: seu interjectus, ut aëris inter duo corpora, apud Themist.

Ἐπιπλέκω, implico, permiceo. Galen. Therap. l. 10. Apud Hermog. ἐπιπλεγῆναι ἀφελήματα, argumenta seu causæ implexæ & reciprocæ. Exponitur etiam, connecto.

Ἔπιπλοκή, implicatio, implexus. Accipitur & pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate & affinitate. Polyb.

Κατιπλέκω, complico, connecto. Dioſc. l. 4. c. 72. (loquens de fructu solani hasicabil) ὃ ᾗ οἱ ευφοσυνάριοι χρῶνται κατιπλέκοντες τοὺς ευφοβους. Apud Herodot. ut δὲ ζωὴν κατίπλεξε, non probe vita excessit.

Κατοπλοκή, ῆς, ἡ, contextus, complexio.

Ἐνκατιπλέκω, (*decomp.*) innecto, infero.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, confero. Basil. Ἐξαπλέκειν τῇ λέξῃ orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. Ἐξαπλέκειν τὰς τείχας, exponitur, ἐξαπλέκειν: ᾗ ἐξαπατᾶσθαι. Ἀλλὰ, ἢ ἐξαπατᾶσθαι. Exponitur etiam per parodium dico, apud Herm. ἢ γὰρ ἀπ' ἀλλοτείων ποιημάτων ποιεῖ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παράγει.

Παρεπλοκή, q. d. a textio, insertio: ut quum orationi versus aliquis aut hemistichium è pocta aliquo attexitur insc iturq.: aitq; Hermog. τὸν ἐξαπατηθέντα τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἢ διὰ λόγων ἔχειν, vel ut apud Platonem, Σωὶ δὲ δὴ ἀρχαῖόν τινα παραπλοκὴν ἔχειν, vel ut ἐμβόλιμον.

Παραπλόκαμος, quidam exp. calamistratos capillos habens: qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item involvo orationem verbis & contego, seu sensum obumbro. Hermog.

Περιπλόκαμος, circumplico. Od. ψ. Ἐπὶ λέχεσσι θυρῶσι περιπλεκέσθην, veretum amplexu circumplicavit, seu veretum circumplexa est. Item passivè, circumplicor, coëo. Aristot. de gener. an. l. 1. ἐξαπλίκοντα δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις.

Περιπτύλιον, circumplexui, circumplicando se. Epigr. l. 5.

Περιπλύνειν, circumplico, idem cum ἐξαπλέκω.

Περιπλύσιμος, idem. Apud Suid. ἐξαπλεγήμενον ᾗ φιλῶν, exp. circumplectens & de siculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περίπλοκή, circumplexus, amplexus. Item figura orationis, quum vel rem turpem quam adversario objicimus, verborum in volucris obtegimus: vel cum quod diximus, aut dicturi sumus, molestum asdituſ faerit audientibus: vel si invidiosum sit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus, circumdatus amplexu.

Συμπλέκω, complico, connecto. Thucyd, lib. 4. τὸ χεῖρε ἐς ταὐτὸν ξυμπλέκοντες.

Συμπλέκομαι, complexu jungor. Synes. epist. 140. ἐὰν δὲ ἐμπεδὸν ξυμπλέκεσθαι ἀλόγοις, ἀβρῶτος σωφροσύνης ὄμβρου χαρεὶς ᾗ συμπλακεὶς. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι, apud Athen. l. 9. Συμπλεκόμενοι πως, item habeo cum aliquo, est mihi negotium cum aliquo: ut Æschin. de malè gesta legatione, συμπλακόμενος δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀδρώπῳ τινὶ ᾗ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται, i. manus conferunt. Plut. in Themist. συμπλακεὶς τοῖς πολεμίοις ἐβραδύνθη. idem in Fab. αὐτὸς συμπλακεὶς ᾧ ὁ Ἀννίβας. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos. Gell. lib. 16. cap. 8.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus, copulativus: ut συμπλεκτικὸς συνδέσμῳ, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, consertè & contextè.

Συμπλεκτὸς, ὁ, ἡ, ᾗ, connexus, conjunctus, copulatus. Nonn.

Σύμπλεξις, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur & de complexu in coitu, & de manuum consertione in prælio, apud Luc. de calumn. & Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὁ, ἡ, ᾗ idem cum συμπλεκτὸς. Apud Nonnum σύμπλοκος ἐμάδαν, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel ut alii interpr. flagellum nexile. Apud eundem στυφῷ σύμπλοκος, cruci affixus.

Ἀσύμπλεκτος, (*decomp.*) qui copulatus non est, vel non consertus. Item, qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός:

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ, ᾗ, bene plexus, elegantèr nexus seu contextus: ut σπεῖραι δ' εὔπλεκτοι, Iliad. ψ. Νήπλεκτος, non nexus seu complicatus. Item non redimitus, incomptus. Bion Smyrn. idyll. 1.

Ὁμόπλεκτος, in unum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multum implexus.

Σχοινόπλεκτος, ὁ, junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3

Composita in πλεκὴς *desinentia, itidem sine præpositione.*

Εὐπλεκὴς, ὁ, ἡ, ᾗ, idem cum εὔπλεκτος: ut εὐπλεκὴς πλόκος. Il. ψ. & apud Hesiod.

Νεοπλεκὴς, recès textus seu plexus, nuper nexus seu contexus.

Ὁμοπλεκὴς, in unum nexus, connexus, in unum plicatus. Epigrammat. l. 5.

Τετραπλεκὴς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex præt. med. πέπλοκα, *itidem sine præpositione.*

Ἄπλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενικὴ, virgo valdè capillata. Mosch. idyll. 2.

Δικτυόπλοκος, qui retia nectit, seu connectit. Poll. l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus, Sappho in ode ad Venerem, σοῦ Διὸς δολοπλόκα. Apud Nonnum ψογοπλόκος, vox dolosa.

Δολοπλοκία, dolosum commentum seu vafrum. Hesych. δολοπλοκίαι, exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς. Hippocr. ep. ad Demag.

Εὐβυπλοκία, ας, ἡ, recta textura, seu connexio. Plato in Poll.

Εὔπλοκος, idem cum εὔπλεκτος & εὐπλεκὴς.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: ut εὐπλόκαμος υἱὸν, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur &, pulchros comam habens. Pro eo poetica dialysi dicitur εὐπλόκαμος. Od. ε. & alibi apud Hom.

Ζωσιοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

Ἰσοπλόκαμος, nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. Hesych.

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom. Iliad. ξ. Δώρῃ δ' Ἀφροδίτη καλλιπλόκῳ μοιοανέσσης.

Κεκμηριοπλόκος, qui reticula nectit. Poll. l. 7. c. 30. ex Critia.

Δικτυοπλόκος, reti. plicans, seu complicans: piscator.

Οἰκοπλόκος, qui fallaces contexit. Pol. l. 7.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαὶ, multis nexibus implicitus. Apud Euripidem, πολυπλόκοις μορφαῖς, exp. variis formis. Item dolosus, vafer, versutus: ut πολύπλοκος ἀοιδὸς. Apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκος, multis nexibus, implicitè vel multis modis.

Πυτιοπλόκος, qui vitilibus dolia religat victor.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Pol. lib. 7. c. 30. (and.

Στιφανοπλόκος, ὁ, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit. Plut. de

Στεφανοπλόκος, ὁ, ἡ, ᾗ, idem Athen. l. 13. & Diosc. l. 4. c. 71.

Στεφανοπλοκίς, coronam necto, coronam texo. Plut. in polit. præcep. Δδυμῆς.

Σχοινοπλόκος, qui è junco funes torquet seu nectit. Plut. ubi

Τετραπλέκμιος, cincinnos seu capillos promissos habens. Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Latonæ apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πλέθρα, vide in Ἐλέγχω. Πλεονάζω, &c. in Πολύς.

ΠΛΕΌΣ, & poeticè πλῶς, -ῶ, ὁ, & Atticè, πλοῦς, οῦ, ὁ, plenus, refertus. Sophocl. Ἐστ' ἐς πᾶσι μοῖρα πλῶτος: hæc verba fluctuizæ mulieres sunt plena. Aristot. de mundo. πᾶσι πέπλεως ἐστὶ θεῶν πλῶς. Odyss. υ. Ἐλθόντων δ' αὖλιν σφῶν ἐσθέων, αὐλὴ δὲ πλέη ἦεν ἀϋτμῆς. Hesiod. in Erg. Πλεῖν ἐθέλῃ δ' ὅ γ' ἀνὴρ ἐπὶ οἶνον, ἐπιπλεῖν δὲ κέλευε. Aristoph. in Nub. dicit Æschylum esse ἀμβρὸν πλῶν. Comparat. πλειότερος, plenior. Od. λ. πλειοτέρῃ σὺν χρειοῖ φ' ἁλὸς πλῶν, cujus comparat. πλείων.

Πλήρης, ὁ, ἡ, ᾗ, plenus. Thuc. lib. 1. πλήρεις αὐτῆς ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit. ut apud Theocr. idyll. 1. Πλῆρές τοι μάκητος τὸ κάλαθος σέσι θέρος χρόνος. Sic apud Ister. in epist. 1. ad Philippum dicitur homo esse πλήρης δικαίου ἢ πᾶσαν τὴν ἀρετήν. Item plenus, perfectus, seu integer: ut πλήρεις ἔτους περιφερείας, totius quadriennium, plenum quadriennium.

Πλήθω, ῶ, impleo, repleo. Thuc. l. 6. ἐπλήθοντο τοῖχοι, naves implebant. Herodian. lib. 2. πρὸς ἡμέρας ἕκαστον πλήθουσα. ¶ Item impleo, i. ueerum semine impleo, seu prægnantem reddo. Aristhist. an. l. 6. c. 24. (ἀπὸ ὀρέων ὀχείας) ἐπιβαίνει δ' οὐ πρὶν ἂν πλήσῃ. ¶ Item suppleo, complementum adjicio. Demosth. ᾗ τοὺς ἐκείνου αὐτοῦ, & classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thuc. πλησθῆναι τῶν νεῶν, suppleo indigeniam, i. amissa reparo. Et in Epist. ad Phil. c. 4. Θεὸς πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν, Deus supplebit omnem indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. ὡδικὸν τὸ ἀρμόζειν τὸ γεγράμμενον πανηγυρικοῖς, numeros omnes implesse certaminis. Plat. in Tim. τὸν ἅπαντα χρόνον ἀενάου χύσεως ἐκ πηγῆς ἀπείρου πλησθῆναι. Deus supplevit πάντα. Act. Apost. cap. 3. Θεὸς ἐπλήρωσε οὕτω. Deus sic perfecit. Sic paſſim in sacris literis, πληροῦσθαι τὸν νόμον, legem implere, i. juxta legis præscriptum vivere.

Πλήθομαι, ὕμαι. impleor. Thucidid. lib. 2. πρὶν ἂν σωμηνίας (sub. ναῦς.) ἐξέπλησαν ἐφ' ἑξήκοντα ἐφ' ἑκάστης. Hipp. lib. 1. aphor. 11. ῥᾷον πληθῦται πιεῖν ἢ σπίσαι, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item impleor, i. perficior, ad exitum perducor. Luc. 4. εἰμαρτὸν πεπλῆσθαι ἢ χρεών. Sic & Greg. ἐπεὶ μὴ πεπλήσθη τὸ πληρῶσαι ἡμᾶς ἡδονήν. ¶ Πλήθω dicuntur etiam animantia fœminea cum semine implentur. Aristotel. hist. anim. lib. 6. cap. 24. ἐὰν ὁ θῆλυς ὀρθὸς ᾖ ἐπὶ πλεῖον. ¶ Item ἀθρόος, ἀθρόως, ἀθροίζω, ἀθροισμός. Pro eodem dicitur & πίμπλημι, in Epigr. & πιμπλάω: item πλάω. Πίμπλαμαι, impleor. Iliad. α. μήδ' ὀφρὺς ἀμφιμέλαιναι πίμπλανθο. Sic & Luc. in vita sua, ὕδωρ πίνοντα ᾗ οὐ πιμπλάμενον, obviis quibusque se implentem.

Πιμπλάσθαι, (Præt. πέπλημαι, aor. 1. ἐπλήσθην,) Ideim Il. 1. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάσθ' ἕτερος μάχης.

Πλῆμα, τὸ, idem cum πλήρωμα. Hesych.

Πλήμη, sive πλήμμυρα, ης, ἡ, æstus maris accedens, quum mare æstuans undansque affluit. Diod. Sic.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula quæ axi inseritur & circa eum volvitur, sic dicta ἀπὸ τοῦ πλήρους (ἐστὶ τοῦ ἄξονος, ut docet Eust. Hesiod. in Asp. ἐπὶ ᾗ πλῆμναι μὲν' αὐτῶν.

Πλημμέλεια, sive πλημμύρα, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut. de placit. philos. l. 3. c. 17. Exponitur &, maris inundatio.

Πλημμυρὲς, ίδος, ἡ, idem quod πλημμύρα, Od. ι. Theophr. & Aristot.

Πλημμύριον, ου, τὸ, æstuarium. Exponitur &, arx munita quæ est in æstuario extructa. apud Thuc. l. 8.

Πλημμυρὸς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno. Athen. l. 2.

Πλημμυρόω, idem Epigr. Hinc comp. ἀναπλημμυρόω, redundo, exundo. Et ἐκπλημμυρίω, æstu exundo, restagno.

Composita: ac primùm ex πλέος.

Ἀναπλεὼς, & Atticè εὐπλεὼς, plenus, referens. Luc. ἀναπλεῶν ἀνάπλεως, favillis plenus. Et ἀνάπλεον ποιῆσαι, plenum reddere. Item ἀνάπλεων, apud Dionys. Arcop.

Διάπλεὼς, plenus.

Ἔκπλεὼς, & Att. ἔκπλεως, expletus, vel cumulate expletus. Xenoph. Pæd. 6. & Demosth. ἐκπλέω πώρα ὠφελείων, abunde omnia suppetere. Fœm. ἐκπλέα, & neutr. τὸ ἔκπλεα, apud Æliani.

Ἐμπλεὼς, cumulatè, & plenè.

Ἐμπλεὼς, & ἔμπλῳ, item ἐμπλέως, plenus. Alex. Aphr. ὑρότητι. εἰσὶν ἔμπλεοι. Od. σ. Ἐμπλείοιο κνίσης τε καὶ αἵματος. Poetice dicitur etiam ἐκπλεὼς, ut Od. τ. Οἶνον ἐκπίνουσι.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, satio, refercio.

Ἐμπλεὴς, idem quod ἔμπλεως.

Ἐμπλεὼς, & ἐμπλεως, plenus, refertus. Herodot. Ἐμπλεῶ δὲ ποιοῦσι, amplius. Thuc.

Κατάπλεως, & Att. κατάπλεως expletus, cumulate expletus. Exponitur & satiatus.

Παράπλεως, plenus, vel plenè plenus.

Πλείπλεως, & πλεῖπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. Diosc. l. 3. cap. 6.

Πλεόπλεὸς, valdè, sæpe, Hesych. Πλεόπλεον, abunde, Apollon. Rhod.

Ὑπόπλεως, & Ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid.

Composita ex πλήρης.

Ἀναπλήρης, ες, expleo, suppleo. Plat. in Sympos. ἀλλ' οὐ τί πω ἐξέλιπεν οὐδ' ἔρρωτ' ἀνέσεσθαι ἀναπληρώσας, tuæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyll. 7. ὃ δὲ δὴ νέον ἀντὶ πλήρους ἀνέπλησεν ἀλωᾶ. Plut. in Alex. ἀναπλησθῆναι δὲ τὴν πόλιν ἀνθρώπων ἄλλων. Aretæus ἀναπληροῦν ἢ πόνον ἰδιώτου, 2 Corinth. c. 14. exp. sedere inter idiotas.

Ἀναπλήρωμα, τὸ, (sup.) lementum, explementum.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expleio, suppletio.

Ἀναπληρωματικὸς, ὄν, ὁ, expletivus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Decomp. Ἀντιπαναπληρῶ, vicissim expleo. Coll. c. 1.

Ἐξαναπληρῶ, repleo, compleo.

Περιπαναπληρῶ, suppleo, vel insuper repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Ἀπιπλήρης, ὁ contrario repleo, vel vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophr. de causs. pl. l. 2. Item suppleo quod deest. Josseph. Jud. Hist. l. 2. & Xen. Hell. 5.

Ἀνεπλήρωτος, ὁ, ἡ, ᾗ, qui impletus vel completus non est. Ἀνεπλήρωτα πληρώματα, dicuntur remigia malè instructa & armata. Pol. l. 1. c. 9. Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπλήρης, impleo, compleo, i. perficio, præsto. Herodian. l. 2. ἀποπλήρωσαι δὲ ὑπὲρ ἔτος, implere promissa. Plut. l. 2. de rep. τὰ λοιπὰ φοι ἀ ἐστάσιος ἀποπλήρωσον, complea, & ad exitum perducas. Item expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, ὁ, qui aliquid complet & perficit: executor. Suet.

Δυσαπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd. 6.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, (*decomp.*) una expleo vel suppleo, complea.

Ἐμπλήρω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπλήρω, adimpleo, vel simpliciter, impleo. Thuc. l. 7.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, seu completus. Pol. l. 1. c. 9.

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta est. Æsch. in Prometh.

Παραπληρόω, justo completoque oneri infarcio.

Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur, cento & omne redundans ac superfluum. Dionys. Halicarn.

Παραπληρωματικός, expletivus: ut παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, apud Demetr. Phaler. & alios.

Περιπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Ped. 5. & Thuc. l. 7

Συμπληρόω, compleo, expleo. (actio.

Συμπλήρωμα, complementum. Συμπλήρωσις, ipsa complendi

Συμπληρωτικός, complendi vim habens, ad complementum faciens.

Composita partim ex πλήθω, partim ex πλῆθος.

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Od. ε, Ἥ μ' ἔρατ' ἐν πόντῳ πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, ἄλγε' ἀναπλήσειν. Luc. πολλὰς τριακάδας καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλῆσαι. Et cum genit. apud Aristop. in Nub. &

Ἀναπλήθομαι, impleor. apud Ceb. Theb. (Plat. in Apol.

Ἀναπληστικός, expletivus, impletivus.

Ἀνδροπλήθεια, hominum multitudo, virorũ amplus cœtus. Suid

Ἀπλήμων, inexpletus, insatiatus. Hesych.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, inexplebilis, insatiabilis. Xen. Ped. 8. ἄπληστος εἶναι χρημάτων. Sic ἄπληστος αἵματος, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in Epist. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, fugere indefesso quodam studio.

Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Ped. 4. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.

Ἀπληστία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. ἀπληστία ἐλευθερίας. Et per se, ἐς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθον. Isocr. in Panat.

Ἀπληστεύομαι, inexplebilis seu insatiabilis sum.

Ἄπλητος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immensus. Hesych. Pro eo per systolen dicitur ἄπλετος, apud Poetas, & Plut. de procreat. animi. ¶ Item ἄπλητος, qui adiri non potest, inaccessus de qua sign. vide in comp. ex Πέλας. (atio.

Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exaturo, ex-

Γυναικοπληθής, έος, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest.

Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn. Ἄντυγα πεντήκοντα διαπλήσας ἐνιαυτῶν.

Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herodot. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, legem implere. Eurip. in Hec. Θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον. Apud eundem, ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτίαν. Ex. luit crimen. Et κίνδυνον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo.

Ἐκπληθύω, idem.

Ἐμπλήθω, impleo. Plat. Epist. 7. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, spe implere. Plut. in Pericle. ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, qui pecuniis urbem implevit & locupletavit. Sic apud Theocr. idyll. 25. ἐμπλήσασα γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exatio, exaturo. Demosth. ἐνέπλησεν αὐτοῦ γνώμην, explevit mentem ejus. Aristoph. ἔμπλησον λόγων, verbis exple & exatia.

Ἐμπλήθομαι, expleor, exatior, exaturor. Aristoph in Plut. μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, nulla re exatiatus. Et Xenoph. ἐμπλήθομαι θηρῶν, venationib. exatior. Ἐμπλησάμενος, qui implevit. Plut. in Pomp. ἐμπλησάμενος μυείας ἀσκοὺς ὕδατος.

Ἐμπλήδην, implendo, confertim. Nicand. in Alex.

Ἀντεμπλῆσαι, (*decomp.*) vicissim implere. Xenoph. τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, implentes loco liberorum quos lugebat. (Poll. lib. 4. c. 20.

Ἰσοπληθής, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus, Poll. l. 4. c. 20. (χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησε δέ.

Καταπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4. κατέπλησε τὸ

Μυριοπληθής, έος, infinitus numero. μυριοπληθὴς κόσμος, apud Eurip. exponitur, varius & multiplex ornatus.

Οἰνοπληθής, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. ο.

Παμπληθής, confertus. Plut. in Pomp. & Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Demosth. παμπληθὴς χρόνος, quamplurimum tempus. Et Gregor. παμπληθέσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.

Πάμπληθες, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quamplurimùm, plenissimè.

Παμπληθεί, confertim, per totam multitudinem, Luc. 23.

Περιπλήθω, impleo: unde περιπλήθη, apud Xen. in Hell.

Περιπληθής, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ο. & apud Luc. Item perplenus, redundans. apud Plut.

Πολυπληθής, multus numero.

Πολυπλήθεια, magna multitudo, frequentia, item copia, apud Suid. Scribitur πολυπληθία, apud Poll. l. 4. c. 20. ex Dem. & Hyp.

Πολυπληθέω, multus numero sum, augeor & cresco numero. Exod. c. 5.

Συμπληθύω, una multiplico & augeo: item simul impleo, compleo. Xenoph. in œcon.

Συμπληθύνω, idem.

Χαλκοπληθής, q. d. ære impletus: armatus, ut χαλκοπληθὴς στρατός. Eurip. in Suppl.

Χειροπληθής, manum implens, tam magnus ut manum impleat. ut χειροπληθὴς κορύνη, apud Theocr. idyll. 26. Et τὸ χειροπληθὲς quantum manu comprehendi potest, apud Dios. l. 1. cap. 7. & alios medicos Græcos.

Χειροπληθιαῖος, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 4.

Composita ex πίμπλημι.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅστις σοφίης ἀναπίμπλησιν αὐτούς.

Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.

Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάναι θυμόν, satiare iram.

Ἐκπίμπλημι, vel ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eurip. in Suppl. ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν φόβῳ. Idem in Iphig. Taur. φυγῇ λεπτίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας.

Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ὄρθιά τ' ἐξεπίμπλατο βοῆς κέλευθα φθέγματα.

Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, impleo, Iliad. φ, ἐμπιπλῇς ῥέεθρα, fluenta tua impleas. Aristid. ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀπιστοῦντας, impleruntmetu.

Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπίπλαμαι, impleor, Xen. Pæd. 4. μήτε ὕπνου, μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι. Item expleor, exatior. Æschin. in Ctes. ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν ἐξουσίας, exatiatus potestate seu licentia.

Decomp. Ἀντεμπίπλημι, vide in comp. ex πλήθω.

Διεμπίπλημι, seu διεμπιμπλάω, & διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.

Ὑπερεμπίπλημι, supra modum impleo. Xen. Ped. 1. δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλασθαι, nimio cibo augeri.

Καταπίμπλημι, sive καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athen. lib. 4. (πιμπλάσομαι, opplebo.

Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut. Κατα-

Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleo. Hippocr. de nat. Hom.

Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo.

Ὑποπίμπλαμαι, compleor, oppleor, repleor. Dios. lib. 3. c. 26. ὑποπίμπλαται βληχῆς, balatu completur. Sic & Plut. in Pericle: ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum.

Διαπλῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πλεύμων, &c. vide πνεύμων in Πνέω.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν διαρρήξαντα τοῖσδε φασγάνῳ. Diosc. l. 5. c. 78. πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. πλευραὶ, latera, costæ. Il. ψ, ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους. Sic & Il. υ & ω. Tribuuntur & rebus inanimatis. Plut. de aud. πῶς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις. Sic apud Aristoph. πλευρὰ πυελίνης. Et πλευραὶ ποταμοῦ. apud Dion. de situ orb.

Πλευρόν, οῦ, τὸ, idem. Diosc. l. 4. c. 147. διαθέσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα. Et πλευρὰ, idem quod πλευραί. Il. δ. Soph. in Trachin. Dicitur & de rebus inanimatis. Soph.

Πλευρόθεν, à latere, vel de lateribus.

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. Poll. l. 2. Fœm. Πλευρῖτις sæpe absolutè usurpatur, pro πλευρῖτις νόσος: ut apud Athen. l. 10. Aet. l. 8. c. 96. Alex. Trall. lib. 6. c. 1.

Πλευριτικός, ὁ, pleuriticus, qui lateris morbo laborat, Diosc. l. 2. cap. 96. Ægin. lib. 3. c. 33.

Εὐρὰξ, ex obliquo. *Ionicè pro* πλευρὰξ, *per aphæresin*. Iliad. ο, & apud Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἄπλευρος, ὁ καὶ ἡ, latus non habens, vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur &, fulcro carens.

Βούπλευρον, τὸ, bupleuron: herba de qua Nic. in Ther. & Plin. l. (22. c. 22.

Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.

Ἔμπλευρος, latera plena habens: in Geopon.

Ἐμπλευρέω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto: unde ἐμπλεύρει, apud Hesych. ex Soph. captivis.

Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superjacens. Et τὰ ἐπίπλευρα, laterum superior pars, locus ad mammillas sub alis. Hesych.

Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item cui septem costæ sunt. Ἑπτάπλευρον à quibusdam etiam dicta fuit plantago major, ut est in append. Diosc.

Εὔπλευρος, qui bonis firmisque lateribus est.

Ἰσόπλευρος, qui æqualibus est lateribus, seu æquales costas habens, ut τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid.

Μεσόπλευρος, seu μεσοπλεύριος, qui in medio latere est. Et τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ. Poll. l. 2.

Παράπλευρος, qui ad latus seu costas est. (Pæd. 6. & 7.

Παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. Xen.

Ταύπλευρος, cujus latera in longũ latúmve tensa sunt. Epig.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens, ut τετράπλευρον σχῆμα, apud Eucl.

Χαλκόπλευρος, ærea habẽs latera. Soph.

ΠΛΕ'Ω, & Ionicè πλεύω, F. πλεύσω, navigo. Od. ι, Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ οἱ πλέοντες μένοι ἐξ τῶν διοικούντων μᾶλλον, ἢ μετὰ τοῦ ἐπικρίνειν τὰ δοκοῦντα. Et cũ præ-

præpositionibus: ut apud eundem Hellen. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Ibidem. ἀπὸ Λευκάδος πλέοντες. Eurip. in Troad. Πλεῖ κατὰ πορθμόν, πλεῖ κατὰ δαίμονα. Exponitur etiam naviculariam exerceo apud Demosth. ¶ Πλέω est etiam nomen contractum ex πλέονα à πολύς.

Πλέομαι (med.) πλεύσομαι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε. Πλέομαι (pass.) unde πλεομένη θάλαττα, mare quod navigatur. Luc in Cauc. Et πεπλευσμένον τὸ πέλαγος, navigatum mare. Xenoph. Pæd. l. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, navigatio.

Πλευσίμος, & πλευστικός, navigabilis. Item navigationi accommodus, navigationem promovens, ut πλευστικὸς οὖρος, apud Theocr. idyll. 13.

Πλόος, & per contractionem πλοῦς, οῦ, navigatio, cursus. Theocr. idyll. 10. Τόνδε κἀπθυίοντα πλόον προκέλευθον ἐμεῖο. Thuc. lib. 1. οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρεσκευάζοντο. Hinc & δεύτερος πλοῦς proverbialiter dicitur, apud Arist. Eth. 2. cap. 8. Interdum exp. expeditio navali: apud Soph. ὦ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. ¶ Impropriè de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther. Πλοΐμη θάλασσα, mare navigabile. Suid.

Πλώω, & Πλῶμι, Poeticè, idem quod πλέω. Odyss. ε. τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. Hinc & imperat. πλώετε, apud Apollon. Et aor. ἔπλωσε, apud Herodot. Item nato, fluito: ut Il. φ, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον.

Πλοΐζω, & πλοΐζομαι, idem quod πλέω: prius apud Hesiod. in Erg. posterius apud Thuc. Strab. & Luc. scribitur & πλοΐζομαι, apud Suid.

Πλώϊμος, ὁ καὶ ἡ, navigabilis, navigationi idoneus: ut πλώϊμοι νῆες, apud Demost. & Thucyd. Pro eodem scribitur & πλόϊμος apud Dem.

Πλώσιμος, idem: ut πλώσιμον πέλαγος. apud Soph.

Πλωτός, idem: ut πλωτὸν πέλαγος. Phil. de mundo. Apud Homer. Odyss. κ, πλωτὴ νῆσος à quibusdam exp. insula sita in locis qui navigari possunt, obque id celebribus: ab aliis, quæ circumcirca navigari potest, nec (ut aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis: ut πλωτὰ ζῶα, apud Phil. Peculiariter πλῶται dictæ sunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶ Invenitur & πλῶτες, mugiles pisces: tanquam à nominat. πλώς: de quibus vide Athen. & Eust.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator. Item natator. Πλωτήρ, ῆρος, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Arist. polit. l. 3. & rhet. 2.

Πλωτικός, navigationi vel natationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. Sumitur & prò mercatore, in dialogo qui inscribitur Axiochus.

Πλωάς, άδος, ἡ, q. d. natalis: avis genus à natando sic dictæ. Suid.

Πλοϊάδες, natantes nubes & quæ crebrò circumferuntur. Arist.

Πλωΐς, ίδος, ἡ, idem quod πλωάς. Apoll. Rhod.

Πλοῖον, τὸ, navigium. Thuc. πλοῖα καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, navigiolum. Xen. Hell. 4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Poll.

Composita: ac primùm ex πλέω cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q. d. navigando ascendo) provehor in altum, è portu solvo, solvo. Xen. Hell. 4. ἧκεν τῶν ἀπαντώντων Ἰφικράτην ἀναπεπλευκέναι τὴν ἐπὶ Χερρόνησον. Thucyd. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. ¶ Exponitur &, fluito, innato: apud Alex. Aph. οἱ ἐν ὕδασιν ἀπολλύμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι.

Ἀνάπλοος, & contractè, ἀνάπλους, navigatio ejus qui solvit è portu. ¶ Exponitur &, renavigatio, remeatio quæ fit navi.

Ἐπαναπλέω, (*decom.*) idem quod ἀναπλέω. Xenoph. Hell. 4. ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι.

Ἀντιπλέω, contrà navigo, navi occurro.

Ἀντίπλοια, ἡ, dicitur esse navigatio quæ fit averso utrinque remorum actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate & parilitate: ut apud Polyb. ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένει κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀποπλέω, abnavigo, navi seu navigio discedo: oram solvo. Thucyd. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur &, renavigo, remeo. Dicitur & καταχρηστικῶς, de terrestri itinere: ut apud Aristoph. ἀπόπλεις πεδὸν ἐπὶ τὸ νυμφίον.

Ἀπόπλοος, & contractè ἀπόπλους, discessus alicujus oram solventis. Item renavigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q. d. transnavigo) navigando transeo, trajico, transmitto. Exponitur &, enavigo, i. trajicio navigando. Herodian. l. 8. ὡς δὲ διέπλευσαν τούς τε λιμένας καὶ τὰ τενάγη. Luc. in Hermot. τὸ Αἰγαῖον ἢ τὸ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Metaphoricè apud Herodot. διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλοος, & διάπλους, trajectus vel trajectio, transmissio.

Δυσανάπλοος, (*decomp.*) ut δυσανάπλοος ποταμός, fluvius qui non potest adversa aqua navigari. Strab.

Ἐπιδιαπλέω, (*decomp.*) insuper trajicio. Exponitur & simpl. trajicio. Xenoph.

Εἰσπλέω, (q. d. innavigo, navigando ingredior) adnavigo. Eurip. in Iphig. Taur. εὔξεινον πόρον Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσπλεύσαμεν. Aristot. de mundo, εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας.

Εἴσπλοος & εἴσπλους, adnavigatio, ingressus navigantis. Exponitur &, locus per quem introeunt naves in portum. Thucydid.

Ἐκπλέω, enavigo, è portu exeo, soluo. Demosth. ὅτε δ' οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. Thucyd. μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα μήτ' ἐσπλεῖν. Eurip. in Helen. πῶς δ' ἂν δυναίμεσθ' ἐκπλεῦσαι χθονός. ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν metaphoricè dicuntur mente alienati & ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλοος & ἔκπλους, enavigatio, eruptio. Plat. in epist. & Thucydid.

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enavigo, vicissim solvo: vel classe obviam eo navigantibus. Thuc. l. 4.

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium. Διέκπλοος & διέκπλους, eruptio hujusmodi. Thuc. & Xen.

Ἐπέκπλους, enavigatio adversus aliquem.

Συνεκπλέω, simul enavigo, simul solvo.

Ἐμπλέω, q. d. innavigo: ut apud Herod. ἐνέπλεον τῇσι νηυσὶ, in nave navigabant, navibus vehebantur. Apud Phil. χρυσὸς θαλασσωθεὶς μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, exp. simpliciter, navigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρῇ τροφῇ.

Ἀνέμπλοος ναῦς, (*decomp.*) navis non navigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. navigo in. i. adversus classe invado, seu tendo adversus Thuc. l. 1. αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. Exponitur &, applico, appello: ut apud eundem ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito: ut apud Dioscor. ἐπιπλέον ἔλαιον. Et Alex. Aphr. ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τῆς γαστρός.

Ἐπίπλευσις, ingressus navis. Thucyd.

Ἐπίπλοος & ἐπίπλους, navigatio adversus aliquem, adventus classis hostilis. Exponitur & simpliciter, incursus, conflictus. Thucyd. l. 3. ¶ Apud medicos ἐπίπλους & in neutro gen. ἐπίπλοον appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodammodo innatet. Poll. l. 2.

Ἔπιπλα, τὰ, exp. supellex: quidam interpr. mobilia bona Pausan. apud Eust. ἔπιπλα dicit esse κτήματα, τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῦσαι. Idem tamen Eustat. ἔπιπλα appellata esse scribit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ περιφέρεσθαι. Reperitur & singul. num. ἔπιπλον, apud Harpocr.

Ἐπιπολῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀντεπιπλέω, (*Decomp.*) vicissim navigo adversus aliquem.

Καταπλέω, q. d. navigando descendo: navi devehor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 2. κατέπλεων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς. Apud Demosth. καταπλεύσαι exp. regressus. Apud Theoph. de caus. pl. l. 4. καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, exp. frumenti quod Athenas navigio vehitur.

Κατάπλοος & κατάπλους, navigatio qua descendimus seu devehimur aliquò, appulsus. Item locus ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Παραπλέω, præternavigo, præterveho, oram lego. Plut. παραπλέων τὴν χώραν. Exponitur &, trajicio: ut apud Thucyd. παρέπλευσαν ἐς Σικυῶνα.

Παράπλοος & παράπλους, præternavigatio. Item trajectus. Thuc. l. 1. & 2.

Decomp.) Ἀντιπαραπλέω, vicissim præternavigo: vel adversus hostem tendens præternavigo, i. Schol. Thucydid.

Συμπαραπλέω, simul adnavigo.

Περιπλέω circumnavigo, navigando obeo, seu ambio. Apud Dem. περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. classe circumdare.

Περίπλοος & Περίπλους, circumnavigatio. Thucyd. l. 8. Interdum adjectivè, qui circumnavigari potest: ut περίπλους γῆ, apud eundem, lib. 2.

Ἐκπεριπλέω, (*Decomp.*) circumnavigo, Arrian. l. 6. ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.

Προπλέω, q. d. prænavigo) prior navigo: vel in navigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι.

Πρόπλοος & πρόπλους, ut πρόπλοι νῆες, naves quæ antecedunt. seu quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naves, & exploratoriæ Thuc. lib. 6.

Προσπλέω, adnavigo, unde προσπλέουσαι νῆες, adventantes naves. Thucyd. l. 1.

Συμπλέω, (q. d. connavigo) unà navigo, navigationis socius sum. Eur. in Iphig. Taur. Οὗτος ὁ συμπλεῖ τὸν ἐμὸν μόχθον χέρειν:

Σύμπλοος, & σύμπλους, qui navigat unà, navigationis socius. Idem in Helene. Ἀχαιῶν εἷς, ἐμοῦ σύμπλους νέων.

Σύμπλοια, (q. d. connavigatio) navigationis societas.

Συμπλοϊκός, q. d. connavigatorius: ut συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios. Aristot. ethic. l. 8.

Ὑπερπλέω, supernavigo.

Ὑποπλέω, q. d. subnavigo. Exponitur sublego. Act. Apost. c. 27.

 Composita

Composita in πλόος & πλοῦς desinentia, sine præpositione.

Ἄγχιπλους παρ᾽ Ὁμ., navigatio qua propinqua tantum loca permeantur, i. brevis & non longinqua. Eurip. in Iph. Taur.

Ἀκέλητος, ὁ ἢ ἡ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen. apud Hippocr. de morbis. l. 1.

Ἀλίπλοος, per mare navigans. Iliad. μ. ἁλίπλοα τείχεα, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita ut illis mare supernatet.

Ἀμφιτερήπλους, ut γῆ ἀμφιτερήπλους, terra ad quam ab utraque parte navigari potest. Ἀμφιτερήπλων θαλάσσιον, quod ultro citroque est trajectitium.

Ἄπειρήπλους, navigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Ἄπλοος, & ἄπλους, navigatione carens, vel non aptus navigationi, innavigabilis: ut ἄπλους Σκέλεθρα. Demosth. pro corona. & ἀπλοώτεροι νῆες, apud Thucyd.

Ἄπλοια, (q. d. navigationis impossibilitas) tempus quo navigari non potest: unde ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, navigare non posse, navigandi facultatem non habere. Euripid. Et pluraliter num. ἀπλοίαι. Herodot.

Βραδύπλοος, tardè aut vix navigo.

Δύσπλοος, navigatu difficilis: malè fidus navibus.

Ἐρωτοπλοΐην, in amore navigare. Epig.

Ἑτερόπλους, ab altera tantùm parte navigationem præbens.

Ἑτεροπλόων διάδεσις vel ἀρχαίων, quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium: quum commeatus tantùm periculum fœnerator suscepit. (bens.

Εὔπλοος, & εὐπλους, navigatu facilis, navigationem facilem præ-

Εὐπλοΐαι, & εὔπλοιαι, lonicè apud poetas, & εὐπλοίαι, (q. d. navigationis facilitas) secunda navigatio. Exponitur &, tranquillitas maris, seu tranquillum mare.

Εὐπλοέω, ῶ, navigatione prospera utor, seu secunda. Greg.

Κατάπλοος & κοπώνιμος, cui communis cum alio est navigatio, navigationis socius. Et κοπώνιμος ἁμιλία, cœtus eorum qui navigationis sunt socii.

Ὁμήπλοος, & ὁμώνυμος, navigationis socius: in Epigr.

Ὁμώπλοια, navigationis societas.

Προτεύπλοος, & πρωτόπλους, primò navigationem experiens, primò navigans: ut νῆα πρωτόπλουν. Od. β. Et ναῦν πρωτόπλουν, apud Eurip. in Helen. A pud Xen. πρῷ πλοῖα de navibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo. Polyb.

Composita ex πλώω.

Ἀναπλώω, idem quod ἀνάπλεω. Exponitur etiam, solvo classem, item renavigo, remeo.

Ἄπλωτος, innavigabilis.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. Odyss. τ.

Διαπλώω, pro διαπλέω: ut apud Apoll. Rhod. ἐλὰς κρύεντα κλύδωνα Νεῦ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, qui vitæ cursum confecit, q. d. qui vitæ navigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω enavigo, unde apud Apoll. πόντος συμπλωτὸς ἐξεκπλωθείς. Apud Herodot. metaphoricè cum genit. ἐκπλώσιος φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Ἐπιπλώω, (decomp. idem quod) ἐπιπλέω.

Ἐπιπλώω, q. d. supernavigo: ut ἐπιπλώειν πόντῳ, navigare super mare, navigare mare. Iliad. β. Legitur etiam ἐπέπλωκε: ut l. ζ. ἐπιπλωθὲν ἅλμῃ πόντου, quod quidem factum putant à themate ἔπλωθεν: alii dictum esse pro ἐπεπλώσει. ¶ Interdum navigo adversus: ut ἐπιπλώοντές σφι. Herodot.

Καταπλώω, navi deferor seu devehor. Vnde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: unde παραπέπλωκα ταῦτα: & particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλώζω, juxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

Πεσπλώω, idem cum προσπλέω.

Πλοηγπλωτὴς, navigabilis.

Πλέων, vide in Πολύς. Πλέως, in Πλέω.
Πλήγη, &c. in Πλήσσω. Πλῆθος, &c. in Πλέω.
Πλήκτης, &c. in Πλήσσω. Πλήμη, &c. in Πλέω.

ΠΛΗΝ, (adverb.) præterquam, nisi. Soph. Οὐκ ἄρ᾽ Ἀχαιῶν ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε, Iloc. in Panath. πᾶσιν πλὴν τῶν μετοίκων. Interdum sequente ὅσον: ut apud Arist. hist. an. l. 3. πλὴν ὅσοι πεῖται καλοῦσι ἄρρενα. At πλὴν ὅσον, exp. nisi quòd, præterquam quòd: ut apud Synes. πλὴν ὅσον ἀκριβείᾳ. Interdum sequente εἰ. ut Plat. de rep. lib. 2. πλὴν εἴ τις σ᾽ ἀπέχεται ἐπιπ. Sic & apud Theophr. & Naz. Πλὴν ἀλλά᾽ ἤ, exp. nisi fi. apud Aristot. metaph. lib. 1. Ariſtoph. in Ran. ἢ οὐ ἔστ᾽ ἄλλο πλὴν ἐγώ. Iloc. ad Phil. εἶδε ἄλλο πλὴν τοῦτο ἢ, vel τί ἄλλο. Demosth. ἔστιν ἄλλο τί πλὴν ἀσθενὴς φύσις ἀνθρ. ¶ Cum genitivo significat, præter: ut Aristoph. Οἱ δ᾽ ἀπόντες

πάντων πλὴν γε Θεμιστοκλέους μόνου. Et Gregor. πλὴν δίζης ἄλλης ἀπόντος. ¶ Πλὴν, πλὴν ἢ, πλὴν ἀλλά, veruntamen, attamen: utin epist. ad Corint. 1. c. 11. πλὴν οὔτε αὐτὴ χεῖρα γυμνοῖ. Et Aristot. eth. l. 4. πλὴν ἢ ἐν ἐφόδοις ὡς ἀμείλιξ. Luc. πλὴν ἀλλ᾽ ἐκεῖνο. πλὴν ὑπερβολὴν ἢ ὠφελίᾳ Πλάτων. Item frango, Hesych.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior. ferior, pulsor. Xenoph. Pæd. 7. ὁ δ᾽ ἵππος πληγὴς, σφαδάζων ὑποπίπτει ἢ κύφων. Dicitur πεπλῆχθαι, & qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem in bello. Thuc. l. 8. ἐν πολλαῖς τοῖς πεὶν μάχαις πεπληγότι. Interdum πεπληγὼς, percussus, perturbatus: Plat. epist. 7. πεπληγὼς ἐγὼ τοῦ λόγου τούτου, i. eo frangor, apud Greg. ¶ Item proditio, percutio: unde πλῆξ ἀφ᾽ ὅπλου pro πλῆξις, qui percussit. Iliad. β. & præt. med. πέπληγα, percussi. Odyss. κ. Ἐπεὶ μ᾽ ἔβαλε πεπληγώς. Vsurpatur tamen πέπληγα etiam in pass. sig. unde apud Diosc. πεπληγὼς πόᾳ, percussus locus.

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. & Eurip. in Troad.

Πλῆξ, (q. d. percussor) stimulus quo boves punguntur.

Πλῆξις, εως, ἡ, ipsa percutiendi actio. Gal.

Πλήστης, ου, ὁ, percussor, qui promptus est ad verbera incutienda. 1. epist. ad Timot. c. 3. & ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτὸς, ὁ, percussus, ictus. Πληκτὸς, qui percutiendi sui ferendi vim habet. Item pungendi vim habens, mordax. Diod. lib. 1.

Πληκτίομαι, usque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Iliad. φ. ἐξαλέαο δ᾽ Πληκτίῃσιν ἀ ὁρίοιο Διὸς πεφυλαγμένος. Exponitur &, lascivio: apud Dionys. item affectus moveo, ad commiserationem induco.

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi instrumentum. Interdum de scutica seu flagello dicitur: ut apud Euripid. πλῆκτρ᾽ ἐκ ἐνὸς ζυγοῖς ἵπποιν κραδαμένα, apud eundem fulmini etiam tribuitur. ¶ In cithara sic nominatur id quo fides ejus pulsantur: ut apud Hom. Hymno in Mercur. & Aristot. in probl. Lingua etiam sic vocata traditur, quòd aëremi pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herod. 1. usurpari traditur pro instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia. Sic & appellatur calcar galli gallinacei apud Aristoph. in Avib. unde proverb. ὡς κλέπτρα ἀμυνέσεον. A cujus calcaris gallinaceorum similitudine πλῆκτρα dicitur processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiore ejus parte exoriens, solidus, oblongus, & subtilis instar styli, graphii, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus ubi caput femoris coxæ acetabulo inseri ur. Pollux 2.

Πλαγὴ, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Il. π. Πρὸ πλαγῆ᾽ ἢ ἐπὶ πλαγῇ ἢ ἐπὶ δεξιτερῷ ὠμῷ. Xenoph. in Lac. Pollux ἢ πυγμὴ πρὸ πυγμῆς καλοῦ τὸν᾽ ἄλλο. Plut. de Alex. fort. l. 2. ἀκόντιον κατὰ τοῦ αἰχμητοῦ πληγὴν ποιήσειεν. Herodian. lib. 1. ἐξ ἐναντίας ἢ κατὰ πλευρὰς ἔρρηξε τὴν πληγήν, vel in fronte, vel in corde fauciabat. Vox etiam à Philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος ἀνώμαλος. Plut. symp. 8. Apud Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulsu fit dicitur motus arteriæ tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade, seu ingenti clade usurpatur, schol. Thucyd. Ex pro alio damno seu jactura rei alicujus. Greg.

Πλήγανον, τὸ, baculus: sic dictus παρὰ τὸ πλήσσειν: est enim aptus ad percutiendum. Hesych.

Πλησίος, ἀδ᾽ ον, ἡ, falx. Idem. At πλησιάδης Apollonio Arg. l. 2. idem est quod συμπλεκόμενος, concurrentes & mutuo concussi se ferientes petræ.

Πλῆστυξ & Doricè πλάστυγξ, γγ ος, ἡ, flagellum, παρὰ τὸ πλήσσειν. Etymol. Eurip. in Rhes. ᾠχοντο ἢ πλῆστυξ αἰώρα ζυγοφόρων Ἵππων ἄνακτι Πλάστυγξ: Hippocrati sunt ai πάρδικες, inquit Gal. in lexico ejus.

Πλόον, quomodo hùc pertineat, vide suo loco.

Composita: ex primitivo cum præpositione.

Ἀμφιπλὴξ, utrinq; percutiens vel feriens: ut ἀμφιπλὴξ ἀρὴ, Sophocl. in Oedip. Colon. Ἀμφιπλὴξ terra, isthmus, q. d. qui utrinque percutitur, utrinque percussus. Poll.

Ἀμφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλὴξ, in poët. signif. Hesych. Ἀντιπλήσσω, repercutio, referio.

Ἀποπλήσσω & ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo. Ἀποπλήσσομαι, percutior, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor. Soph. in Antig. ὑπὸ τῆς κλίνομαι δείσασα ψυχὴ δημώδεσι πρέπεσι πλησσομένη.

Ἀποπληξία, ἡ, stupor corporis mentisque. Quidam exp. stupor corporis totius. Alii stupor attonitus. Item stupor sine adjectione. Galen. ad Glauc. lib. 2. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania seu amentia. Suid. & Hesych.

Ἀπόπληκτος, ὁ ἢ ἡ, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens, attonitus. Poll. lib. 5. ca. 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur &, qui vehementi quadam admiratione velut est percussus.

Ἀποπλήκτως, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικὸς, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαφλάω, ἰδω perfringo: vel diffringo, diffindo. Iliad. ψ. τοὺς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἕκτορι ἠμύνοντο. Exponitur etiam dissipo.

Διαπλήσσομαι, idem quod πλήσσομαι. Plut. in Erot. διαπλησσόμενος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τὸν ἀγωνιστήν.

Διαπληκτισμὸς, altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω & ἐκπλήττω, ἰδω seu ἰδίτω sum excutio. Theophrast. Et metaph. apud Eurip. in Oreſt. Τὸ γὰρ θέρος ἡμᾶς τὸ σὸν, ᾧ μ᾽ ἐκπλήσσει λόγῳ, senectus tua quæ mihi sermonem excutit. Thucyd. l. 1. ἐξέπληξε δ᾽ μᾶλλον ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μὴ μ᾽ ἐκπλήξῃς μηδὲ δειλόν. Herodian. l. 3. μὴ δὲ σὺ τῷ ἔργῳ μᾶλλόν με ἐκπλήξῃς.

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco, attonitus reddor. Plat. de rep. lib. 1. ἐξεπλάγησας ἐξεπλάγ᾽ ἴσως. Xenoph. ἐκπλαγῆναι ἐπὶ τῷ κάλλει. Plut. in Cam. ἐκπεπληγμένοι φοβῇ πυθόμενοι πόλιν.

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proveniens. Autor. defin. medic. Quidam exp. siderationem & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. ¶ Dicitur & de arborum tabe.

Ἐκπληκτικὸς, obstupefactus, stupore percussus: vesanus. Soph. & Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικῶς, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thucid. & Phyl.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter. Suid.

Ἐκπλήττω, idem: apud eundem.

Ἔκπληκτος, ὁ ἢ ἡ, perterritus, attonitus. obstupefactus. Polyb. ἐκπεπληγὼς ἠθάνατον οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐκπλήκτους ἔχοντα. Item adhuc, terribilis, horrendus, stupendus. Suid.

Ἐκπληκτῶς, mirabiliter, egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγῶς, exp. stupor, magnitudo.

Ἐκπλαγίασις, percellor, attonitus fio, furo: unde ἐκπλαγιάσαι apud Hesych. exp. ἐκπαγῆναι ἢ ἀθυμῆσαι, μανθάνειν.

Ἔκπληγμα, ὁ ἢ ἡ, poetica metathesi pro ἔκπλαγμα, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. α. φ. Od. ϑ, & κ.

Ἐκπληγὸν, & ἐκπληγὰς adverbialiter ponuntur, pro, terribilem & stupendum in modum, horrendè, immaniter. Il. χ. & Od. χ.

Ἐκπάγλως, idem Il. α. Exponitur etiam, valdè, vehementer, supra modum. Od. ε & Il. β.

Ἐκπαγλόομαι, admiratione percellor, obstupesco: unde ἐκπαγλόμενοι. valde ad stuporem usque admirantes: apud Herodot. l. 9. Et apud Eur. in Oreste, πατέρα μὲν οὐκ ἐκπαγλόμενον. Decomp. Ἀπέκπαγλος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. Ἀπεκπλήσσω, imperterrité, intrepidè.

Ὑφεκπλήττομαι, & ὑφεκπλήσσω, supra modum obstupefacio.

Ὑφέκπληξις, & ὑφεκπλήξις, supra modum obstupefactio, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem.

Ἐμπλήσσω & ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simp. irruo, ingruo, incido: ut apud Arat. εἰ μή κε νηῒ Ὑάδες ἐμπέσωσιν ὀμβρίῃ νηὶ ἀνέμου δοῦλαι. Cic. vertit. Sin gravis incideris vetemani tempestas. Apud Apoll. Arg. 2. πολεμὸς ἐμπλήξεται ἐναντίος, exp. se mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Ἢ κέκρυπται μὲ δηθὰ τὸν ἐμπλήσσει χαρά.

Ἐμπάγησις, ἡ, stupor, stupiditas. Exponitur & vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item pavor. apud Æschin.

Ἔμπληκτος, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & Dione.

Ἐμπλήκτως, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ἐμπλήγδην, idem Od. ε.

Ἀπεμπλήκτως, (decomp.) idem quod ἀπεκπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω & ἐπιπλήττω, objurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. ἀνιᾶσας ἢ πάνυ μὲν ἂν ἐμπικρῶς ἐπιπλήξαι μοι τὸ πλῆθος. Herodian. πρὸς μὲν λεπρῶν, ποτὲ δ᾽ ἐπιπλήσσων, precesque fatigationibus admiscens.

Ἐπίπληξις, objurgatio, increpatio, reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀπεπίπληξις, q. d. reprehensionis carentia. Ἀπεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Ἀπεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè, Hesych.

Προεπιπλήσσω seu προεπιπλήττω, q. d. præcastigo: castigo & reprehendo præveniendo castigationem & reprehensionem alterius. Aristot. rhet. 3. διὸ χρὴ αὐτὸν αὑτὸ προεπιπλήττειν.

Καταπλήσσω, & καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demosth. pro cor. τὰς μὲν ἑαυτῶν φίλας δρασείῃς καταπλήξει. Arist. rhet. 3. καταπλήττων τὰς ἀμφοτέρας ὑφηγεῖτο.

Καταπλήσσομαι, percellor, obstupefio, &c: Il. β. καταπλήγη φίλον ἦτορ. Thucyd. καταπλαγῆναι τῇ παρόψει. Et καταπλαγείς.

Καταπλαγίασις, exp. objurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thucyd.

Κάταπλήξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. Item qui pavidus est, vel valde pavidus. Plut. in Per. Arist. eth. 2. bilis: ut καταπληκτικὴ ὄψις. Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo.

Ἀκατάπληκτος, (decomp.) non obstupefactus, imperterritus: ud instrumentum musicum.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso classem. Ut alii

Παρεκπλήσσομαι, mente percellor, sensium harmonia mihi depravatur; vecors & amens fio, unde γλαυκὸς παρεκπλαγήσεται. apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens risus.

Παρέκπληξις, ἦγος, ὁ, cui mentis vel sensium harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus: Aristoph. in Plut. Apud Hom. παρεκπλῆγα πόντου dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. & schol. Aristoph.

Παραπληξία, vesania. Παραπληξίᾳ, & ὑφαπληξίᾳ. ab Hippocr. dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido.

Συμπλησάδες, insulæ dictæ fuerunt, quòd visæ sint συμπλήσθαι, i. collidi. Eurip. in Medea & Iph. Taur. Apud Aristot. Θάσσους καρωνῶν, μυελὸν τε γόβρων συμπλησάδες, conflictationes aëriæ opacitatis.

Συμπλήσσω, cum collisione. Theocr. Idyll. 25.

Composita sine præpositione.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ ἢ ἡ, graviter feriens, graviter percutiens: ut αἰνοπλῆγι ἐγχέσθαι, apud Nic. Exponitur & passivè, qui graviter est ictus.

Ἄπλὴξ, non percussus. Ἄπληκτος, ὁ ἢ ἡ, idem.

Βυτλὴξ, bovesferiens aut pungens, i. ipse stimulus quo boves pungunatur. Il. ζ. Βύτλακτρον, τὸ, idem Epigr.

Δορυπλήκτης, hasta percussus.

Δυσπλήκτος, qui non facile percellitur, & perturbatur.

Ἡμιπλήξ, ἡ, idem quod ὑφάνσις: dimidii corporis resolutio.

Κυμαποπλὴξ, fluctibus pulsatus, seu uadis, in Anthol. Epigr.

Κυμαπωνιμὸς, Idem: unde κυμαπωνιμοῖς ἐχθοδοπὴ, undis agitati pisces: apud Athen.

Κωλοπλήκτος, à cane perenssus. Diosc. lib. 2. c. 30.

Μεθυπλὴξ, ebrius, ebriosus. in Anth. Epigr.

Νωπαπλὴξ, cujus dorsum verberibus concisum est, vel concidi solet: verbero, mastigia, apud Suid. (nificat.

Ὀλοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando & ebriosum sig-

Οἰστοπλὴξ, ab oestro ictus, qui oestro vel furore agitatur, Eurip. in Bacch. & apud Sophoc.

Ὠνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur. Hesych. & Suid.

Ὀβριοπλὴξ ἵππος, equus qui se erigit, & calcibus ferit, apud Suid.

Παλαιπλήξια, veterinorū moribus, cū gelu percelluntur. Apsyrt.

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. lib. 1. c. 9. & l. 2. c. 98. ἢ ὅτι ἐξ ἀγκῶνος ὄντος πονηροῦ (ὡς πλήσσει) ξυρὸς χωλεδοκὸν ἐν οὐρῷ ᾗ ποδὶ ὅσοι σκορπιόπληκτοι σφόδρα. Bonon.

Σαραπλὴξ & σαράπληκτος, q. d. à sandapila seu libitina perculsus: dicitur de eo qui sandapilæ propediem est includendus: senex caducularis. Eustath.

Φρενόπληξ, (q. d. mente percussus) mente captus. Greg. in carm. φρενοπλῆξιν ἐμαίνετο.

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra.

Χαλκόπληκτος, ῥόμβος, gladius cusus ex ære aut ferro.

Χειρόπληκτος, vel χειρόπληκτος, manu percussus seu manibus, manibus inflictus. Sophocl.

Πλαγὰς, πλάγμα, vide in Πλέκω.

ΠΛΑΓΘΟΣ, ους, ἡ, latet. Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ πολλοὺς τῶν φιλίων ἐπίασθαι τὸ μάγγον. Theoc. Idyll. 16. Ἡ ὄβελὸς πίζων δολερὸν ἐπείδεται πλάγθον. Aristoph. πλάγθος χρυσᾶς ἀλωπέκος. ¶ Dicitur significare omnem in ædificio necessariam figlinam, ut imbrices, tegulas & similia. ¶ Architecti in columnis πλάγθον nominant quod in earum basi spiris subjacet. Vitruv. l. 3. c. 3. & l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλάγθος, ου, ὁ, latericius, è latere fabricatus.

Πλάγθιον, τὸ, laterculus. Est & forma mathematica, cujus longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plut. in Camillo. ¶ Item agmen militare sic dispositum ut ex omnibus lateribus quadratiformam repræsenter. Iosephus. de antiq. Jud. ¶ Eust. & machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλαγθέλιον, ἡ, ὁ, laterculus. Athen. lib. 5. ¶ Est & eadem figura mathem. cum πλάγθιον.

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere latericio.

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr.

Πλινθωτὸς, ὴ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: ut πλινθωτὸν σῆμα, idem quod πλινθίον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθόω, f. *δίσω*, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline & Nep.) πλινθεύοντες ὥσ' ἐπιπλεῖν. Aristoph. in Nub. Ἢν ἡ πλινθωτὸς ἰδιωτὴς, ὑποχθὼν. Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. lib. 4. ὃν δρύγματι ἴσα ξύλα ὑπερέχοντα ἐπλινθεύοντο τὸ τεῖχος. Item in lateres effingo seu formo: ut πλινθεύειν τὴν γῆν. Herodot.

Πλινθεύομαι, idem Thuc. l. 1. πάρεσ ἐξ ἧς ἐπλινθεύετο. Exponitur etiam, decipior: tracta metaph. ἀπὸ τῶν πλινθοποιούντων.

Πλίνθιος, ου, ὁ, laterum fictio. (πλίνθ. Suid.

Πλινθίτης, ὦ, ὁ, qui lateres ducit seu fingit, seu coquit. Poll.

Πλινθίτα, ᾶ, idem cum πλίνθιος. Exod. c. 1. Sic & nominatur agmen quadratum quod πλίνθιον & πλινθωτὸν, Suid. Exponitur & latericium opus: apud Naz.

Πλινθῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. & Aristoph. Niobe & Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilatericium.

ΠΑΙΣΣΩ, sive πλίσσομαι, gradior, *θιαδαίνω*, Hesych. Quidam intergr. gressus glomero. Od. ζ. (de mulabus) Αἱ δ' ἐν μὲν πρώτοισι, τὸν δ' ἐνπλέκοντο πέδοισι. & Eustat. quum scribit τὸ σωστικῶς πρίσσειν Αἰολικῶς dici πλίσσειν, innuere videtur πλίσσειν Æolicè dici pro πλίσσειν, ut sit pedibus pulsare terram, i. ita intento gradu progredi, ut pedibus terram pulsando, sonitum excites. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (secundum quosdam) Doricam esse tradit.

Πλίγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. Idem Hippocratem sic appellare air partem quæ est inter femora.

Πλίξ, gradus, gressus, passus. Eust. & schol. Aristoph. & Suid. Item spatium inter pollicem & medium digitum, i. dodrans. Suid.

Πλίγξ, cutis quæ pudendis subest. schol. Hom.

Πλιγξὶς, ἀδ, ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal. apud Hippocr. & Poll. l. 2.

Composita quæ sequunt ut, itidemque præcedentia derivata etiam per n scripta, inveniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, exp. *ἐκδαίνω*.

Ἀμφιπλὶξ, exp. *ἐκδαίδαλτον*, apud Soph. in Tripol.

Ἀπεμπλίσσομαι, seu **Ἀπεμπλίσσω**, abfilio, fatur me proripio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὡσ' ἐμὲ τὸν ἀνακλαύσ' ἐξέρχεσθαι, ἐπ' ἀσ' ἀπαρρᾶσ' ἀπεμπλίξασα.

Διαπλίσσω, difcedo, dehisco, diffilio. Hesych. Eustathius dicit διαπλίσσειν ζῷα esse ἐκπλίνειν τὰς πόδας.

Ἐπεμπλίσσομαι, unde ἐπεμπλίξαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod *περιπλίσσομαι*. *ἐκδαίνω*. Poll.

Πλοῖον, &c. vide in Πλέω, Πλοκὴ, &c. in Πλέκω.
Πλόμβος in Φλόμβος, Πλόος, σσῶς, in Πλέω.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ὁ, divitiæ. Il. ω. πολίτας δ' ἐπ' αὖ ῥύτας ἐκέκασο Ὀλύμπια πλούτῳ τε. Xen. in Symp. ὁ τῷ σίτῳ τὸ πλοῦτον ἐν τῷ σώματι ἔχων. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως apud Dem. & ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος. Luc. ¶ Item Plutus, Deus divitiarum præfes, apud Hesiod. Aristoph. Plut. & alios. & Eust. πλοῦτον air dici quasi πολύειν, ἢ πολλάκις, ὅτι ἐκ πολλῶν ἐπὶν ὀλίγοις μίσγεται. longo enim tempore & vix tandem colligi videntur divitiæ: aut quòd in multos annos colligantur.

Πλούσιος, valde dives. Athen. l. 6. & 12.

Πλουτητὴρ, ῆρ, ὁ, divitias ministrans & suggerens, quæ stuosus, lucrosus. Xen. (Poll. 2. c. 9.

Πλουτίζω, eligendo diciores, vel ditissimum quemque. Aristot. **Πλουτίω**, ῶ, dives seu opulentus sum, divitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἀ πανταχοῦ πλουτοῦντ' ἀεὶ γῆ δ' ὑπάρχει. Dem. πλοῦτῳ ἐξ ὑμῶν. Et cum genit. Aristot. polit. 1. τοιούτοις πλουτοῦσι, πολλὰς ἔπεσθαι τῆς ἀδικίας προφάσεις, Phal. in ep. πλοῦτῳ μεμισήμην. Cum accusa. significat, abundo, præditus sum, possideo. Greg. Ἐνεβασίλευσε πλουτοῦντι. Idem, πλουτεῖ γὰρ ἐν πολλοῖς Ἀζαρίας ἀβασιλεύτοις. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. 1. 2. πλοῦτον ποιεῖ σῶμα, excrescunt in corpus.

Πλουτίζω, f. *ἴσω*, dico, opulento. Xen. pæd. 8. πλουτίζων τὴ διαγωγὴν αὐτῶν, ὥστ' ἐκ αὐτῶν πλουσίους, Plut. in apoph. Ptolem. Lagi, ὅτι πλοῦτον ἔπαγε τὴ πλουτεῖν ἅπασι βασιλικὴ τυχόν.

Πλουτίων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratyl. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro divitiis existimantur accepisse, quum inquit, πρὸ πλούτου παρὰ Διὸς ἔχω.

Πλούσιος, ὁ, dives, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Æsch. &c.

Πλουσίως, opulenter, abunde.

Πλουτεύω, idem cum *πλοῦτῳ*: vel idem cum *πλούσιος*. Plut. *φιλοπλουτ.* Athen. l. 13.

Πλωτάω, ῶ, idem cum πλωτέω, dives sum, abundo. Alex. Aphr. probl. 2. ὃ ἡ *ἀφθονωτέρα πλωτάω*, ὡς ὕδατι, abundans materia.

Πλωτέω, idem quod πλωτίζω. **Πλωτεύομαι**, idem quod πλωτίζομαι. Exponitur etiam, augeor: ut apud Herodian. l. 7. τῶν μᾶλλον ἐπλωτεύοντο τὰ πλοῖα.

Composita.

Ἀζήπλωτος, ζῷα, coma molli & opulento ornata decorata, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἄπλωτος, ὁ, ἡ, ὁ, diviciis carens, cui divitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλωτέω, divitiis amitto, divitias abfumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. ἵνα ἡ πάντων ἀφορμὴ ἐνθυμίζῃ, τοῦ πλουτεῖν διὰ τῶν πόνων.

Ἀρχιπλούτης, cui prisæ sunt divitiæ, jam inde à majoribus suis dives, ex eoque nobilis. Soph. in Electra. & Arist. rhet. l. 1.

Ἀφθονόπλουτος, penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est. Idem ibid.

Βαθύπλουτος, immensas divitias possidens: apud Suid.

Βαθυπλούσιος, idem Poll. l. 3. c. 22.

Εὔπλουτος, grandibus divitiis auctus, valde dives.

Ζαπλουτος, valde dives & opulentus, ditissimus. Eur. in Andr.

Σαπλουτέω, valde dives sum, grandibus divitiis sum locupletatus. Chrysost. ep. 2. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulchras divicias possidens.

Κεδαπλουτέω, dives sum, abundo. Damasc. l. 3. πᾶς ὁ πάνυ πλούσιος ἀπλήστως πᾶσιν ἐφίεται ἢ χάρεσι.

Κεκτημαπλούτος, idem quod πλουτίζω. Xen. πᾶσι τοῖσι αὖξει ἢ δίκαιος μηχάνοισι κεκτημαπλούτεε.

Λαοπλούτος, ὁ fossa ditatus, è cisterna dives factus. Hesych.

Μεγαλόπλουτος, grandes divitias possidens. Poll. 3. c. 22.

Μυριόπλουτος, idem Poll. ibid.

Νεόπλουτος, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus. Plut. sympof. 2. & 7. Aristot. rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò dives est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod *ἀρχαιόπλουτος*, Thuc.

Παμπλούσιος, omnibus divitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plut. de leg.

Ὑπερπλούσιος, ὦ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives, Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλούσιος, supra modum dives.

Φιλόκτητος, divitiarum amans, qui ditescere cupit, avarus. Eurip. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas. Plut. de sera num. vind.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio. Idem *ἀεὶ φιλοπλουτεῖ*.

Ψευδόπλουτος, qui se divitem mentitur.

ΠΛΥΝΩ, ὕνω, lavo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. χ. ἐν ἅμαξαν ἀγαλόντα Πλειάδεσσιν. Od. ζ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάς τε καθαρὰς καὶ πείσματα νηὸς. Impropriè de aliis rebus: ut Theoc. idyll. 28. Τὸ σῶμα μοῦ πλυνεῖ, ᾧ ἀπονιτῶν τὸ φίλαυμα. Athen. l. 4. ὃ ἀπονίπτω καθαίρω. ¶ Significat etiam, convitiis inceffo, maledictis proscindo, objurgo: ut apud Arist. in Acharn. Διδάσκεις ἡμᾶς ἀδικεῖν ἀγορανομικῶς, καὶ συκοκλοῦσι, κἀπλύνουσι. Demosth. πλυνοῦμεν αὐτὸς ὑπαίθριος. Et cum dat. apud Chrysost. μυελοὺς δὲ τοῖς ὀστέοις ποιεῖσθαι ἔοικε. ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in epist. ad Rom. τὸ μὲν οὖν Χριστῷ μίσει πόρνης πνεῦμα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἁπασι πάντοις πορνεύουσι.

Πλὴνομαι, lavor: interdum, eluor vel abluor. Diosc. lib. 5. c. 95. ¶ Item convicior, proscindor. Hesych. & Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Poll. lib. 7. c. 11. ex Pherecrate. Metaphoricè sic dicitur ἡ κατατετριμμένη ὑπόκρισις, ἀφ' ἁπλουστέρας, καὶ πλυμάτων. Demosth. πλυνεῖν αὐτὸς ὑπαίθριος. Et cum dat. apud Chrysost. μυελοὺς δὲ τοῖς ὀστέοις ποιεῖσθαι ἔοικε.

Πλυνεῖον, ὁ, & πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. **Πλυντήριον** est etiam labrum in quo lavantur panni. Hesych.

Πλυντὴρ, qui vestimenta lavat, fullo. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυντικὸς, qui eorum est qui vestimenta lavant: ut πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit.

Πλυντὶς, ίδος, ἡ, lotrix. Poll. loco citato ex Nicochare.

Πλυντὸς, ἄρχης, ὁ, qui lavat. Item crusta vel fossa lapidea in qua lavantur panni.

Πλυντέριον, ad lavandum aptus: ut πλυντήριον, sub. ὕδωρ. Poll. ¶ **Πλυντήριον**, τὸ, fectum quæ apud Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλύτηρ, τὸ, merces quæ pro lotura solvitur. Poll. l. 7. c. 11.

Πλύτειρα, ἡ, lotrix quæ pannos lavare solet. Idem ibid.

Πλυτρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis utuntur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Πλῦσις, ὡς, ἡ, idem quod πλύτηρ. Etymol.

Πλυτὸς, idem quod πλυντὸς.

Πλυτὸς, ὁ ἐπὶ τῶν, genus pocali Laconici: de quo schol. Aristoph. & Suid. **Πλυτὸς**,

---

Πλωϊδὶς, ίδος, ὁ, idem quod πλωτὴρ seu πλῶσ. Poll. ib. d.

Πλωὶς, ὁ, locus ut lavatur. Od. ζ. Il. χ. Sumitur & pro vase ipso in quo abluuntur panni, teste schol. Aristoph. & Hesych. Hinc πλωϊσὶ ποιεῖν τινα dicitur, i. maledictorum sordibus implere aliquem, sicut implentur vasa in quo panni lavantur. Arist. in Plut. ¶ Ἀτεπλωΐς (paroxyt.) significat τὸ πλωϊδέστερον. schol. Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπολύω, lavo, vel, iterum lavo.

Ἀπόνισις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀπονίπτω, abluo. Odyss. ζ. ἦλθε μάλιστα λάβρος ἅμα ποτὶ χέρσον ἀπονίπτεσθαι διάσακτα. Luc. ἀπονίπτω τὴν κόνιν.

Ἀπόνιμμα, τὸ, aqua sordida in qua quid lavimus.

Decomp. **Διαποπλύνω**, qui difficulter ablui potest. Suid.

Ἐναποπλύνω, abluo in.

Διαπλύνω, per luo. Poll l. 2. c. 11.

Ἐκπλύνω, eluo: Aristoph. in Plut. Οὔτοι μὰ γ' αὖ εἴπερ ἐκπλυθεῖς σε. Diofcor. lib. 2. cap. 93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conservando) λαβὼν ἀφεψάτω ὑπὸ τὸν ἀδ βλέπιο, ἐκπλυνὼν ὑπωλῆς.

Ἐκπλύσμα, eluor. Aristot. hist. an. l. 3. ἐκπλυδῆ τὸ ἔλαιον εἰς γάλα. Aristoph. ibid. Εἶ ἐκπλυσεῖεν τοῦτο τὸ ψιμύθιον.

Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἐκπλυτὸς, seu **ἐκπλυτὸν**, elutus, elotus. Plat. de leg. 9. Item (de veste aut panno dictum) colorem non retinens, cujus color eluitur.

Decomp. **Ἀνεκπλυτὸν**, qui elui nequit. Poll. l. 1. c. 4.

Δυσέκπλυτος, quid difficulter elui potest. **Δυσέκπλυτος**, idē. Plut.

Εὐεκπλυτὸν, qui facilè eluitur. Poll. l. 1. c. 4.

Ἐξαπλύνω, lavo in.

Καταπλύνω, abluo, eluo: vel simpliciter, lavo aut per luo. Xen. de re equ. ὕδατι κατὰ πλυνῶν τὸν καταπλύ.

Καταπλύσμαι, abluor, &c. unde **καταπλυδεῖς**, apud Theoph. de caus. pl. l. 2. c. 3. Apud Æsch. in Cresphi. καταπλύνατε τὸ ἀσεβὲς ὄχλος, exp. abforduit, viluit.

Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lavo. Gal. ad Glauc. l. 2.

Περίπλυμα τέφρας, livivium: q. d. perluvium cineris.

Περίπλυνσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lavandi actio. Apud Hippocr. **ἀκκαπλύσεις**, dicuntur tenuium humiditatum dejectiones per alvum, teste Gal. comm. 1. in l. 1. prorrher.

Προπλύνω, prius lavo, ante abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἀπλυσία, ἡ, illotum esse. Apud. Aristot. Hist. an. lib. 5. c. 16. **ἀπλυσίαι** dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeant. Meminit & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, illotus propriè de vestimento, apud Athen.

Εὔπλυνος, ὁ, ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poetica dialysi dicitur εὔπλωϊς. Od. ρ. φᾶρεσι καὶ χιτῶσι εὐπλωΐδι.

Λουτλύω, ὁ, q. d. lini lotor. Hesych.

Λινοπλυνὶς, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus: ut λινοπλυνὶς ἐσθὴς, Poll. l. 7: c. 12. ex Sophoclis **πλωτευσῶν**.

Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. ut νεόπλυτα ἑσθήματα. Od. ζ. Virgil. & Herodot. **Νεόπλυντος**, idem.

Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lavatur. Strabo, l. 3.

Πλώω, &c. vide in Πλέω.

ΠΝΕΩ (& poet. metri gratia *πνείω*) f. *πνεύσω*. flo, spiro. Od. ε. Αἶψα δ' ἐπ' ἠπείρων ψυχρὴ πνέει ἠὼς ἐοῦσα. Od. σ. ὃ δὲ ποτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης ἀπνείων. Athen. l. 1. ὅταν ἀπὸ τῶν ὀρῶν πνεύσωσι. et cum accus. ut Il. λ. & ω. Μνέα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph. in Ran. πνέοντες ὀδμὴν, ᾗ λέγομαι. Xen Hell. 7. οἱ δὲ πνέοντα. Pro quo accusat. Atticè genitivus usurpatur. Epigr. ὧν Ἡ' ὦ μάκα πνεύσειας. Diofcor. l. 3. c. 94. ἵσ' ἡ γλυκαίνουσα τὸ στόμα πνεῖν, εἰμένων ἁλῶν. Et cum genit: ut πνεῖν πηγῆς. Epigr. l. 2. Ἐ τὸν ἀνθρώπου, apud Diof. l. 1. c. 65. ¶ Item spiro, i. vivo. Aristoph. in Ran.

Πνέομαι, unde **πνεῖται**, flatur. Athen. l. 9.

Πνεῦμα, τὸ, flamen, flatus, spiritus. Plerunque flatus ventorum, vel ventus, ut teftatur Aristot. de mundo, scribens ventum nihil aliud esse nisi mukum aeremi copiosè & confertim fluentem, qui simul & **πνεῦμα** dicat. Sic apud Thuc. l. 4. ὑπὸτε πνεύμα ἐκ πνεύματος dicitur subftantia animata & genicalis, in ftirpibus & animantibus existens, & per omnia pertingens. sic apud Plut. sympof. l. 3. probl. 4. χρῆναι τὰ μὲν τὸ ὑγρὸν καὶ πνεῦμα τὸ ἐν τοῖς σώμασι ζωὴν ἔχουσι καὶ ψυχὴν ὑπάρχειν. ab Eust. exponitur etiam **φορτὸς**.

Πνευστὸς, ὁ, ἡ, idem. Plat. in Cratyl. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro divitiis existimantur accepisse, quum inquit, πρὸ πλούτου παρὰ Διὸς ἔχω.

Πλούσιος, ὁ, dives, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Æsch. &c.

Πλουσίως, opulenter, abunde.

Πλουτεύω, idem cum *πλοῦτῳ*: vel idem cum *πλούσιος*. Plut. *φιλοπλουτ.* Athen. l. 13.

Hermog. ¶ **Πνεύματα**, τὰ, spiritus vitalis, vitalis, præcordia. Sic de rebus gestis Philippi, τὰ ἀλγήματα τὰ ἀδήλου πνεύματα ἐπηρεῖδον.

Πνευματόω, ῶ, ὦ, ἡ, ὦ, ἡ, spiritus plenus, ventosus. Plut. symp. 3. & 4. Item qui flatus movet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. l. 8. Item inflatus: flatu diftentus. Item qui ægre respirat: **πνευματικὸς**, ex p. literæ quæ cum flatu seu spiritu pronunciantur. **πνεύματος ἄφεσις**, apud Vitruv. l. 10. c. 1. Et **πνεύματικοὶ πόροι**, probl. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus. Aristot. hist. an. l. 7. Item flatus ciens, inflans, Plut. in probl. Rom. Athen. l. 7. Exponitur &, pulmonis inflammatione laborans, in Epist. Pauli & alibi in novo Testam. ¶ **Πνευματικοὶ** appellat te, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant.

Πνευματικῶς, spiritualiter. 1. epist. ad Cor. c. 12.

Πνεύμων, ονος, ὁ, cui magna est & frequens respiratio: vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. ὡσ' **πνευτικὸς**.

Πνεύμονον, τὸ, (diminut.) parvus flatus. Athen. l. 3.

Πνεύματόω, ῶ, flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. l. 9. Ἵνα διηθήσας πνεύματῶ τὸν οἶνον. Idem l. 3. (de fabis) χαλεπὸν μὲν ἐστὶ πνεύματῶσαι τοῦτο, ἔσχον δ' ὅτι ἡ ἥδιστον ἐσθίεται. Item in spiritum verto. Aristot. probl. sect. 2. τὸ χεῖλος ὑπὸ σκληρότερον ὄντος, τὸ ὑγρὸν ἐκπνεῖται καὶ πνεύματῶται τὸ ὑπ' αὐτὸ ὑγρόν. in spiritum, & evanesco, Arist. de Cœlo li. 3. & de gen. an. l. 3. c. 5.

Πνεύματῶσις, inflandi, seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Dioscor. l. 2. c. 134.

Πνεύμων, ὄνος, ὁ, pulmo: respirationis instrumentum. Plut. symp. 7. ex Eratoft. Καὶ βαθὺ ἀναπνεύσας περίεμενε τὸν ἀγγελιοφόρον ἀπὸ. apud Diof. l. 2. c. 19. **πνεύμων θαλάσσιος**, pulmo marinus, **πνεύμονες**, ὦν, ὁ, ad pulmonem pertinens, ut **πνεύμονικὸς** Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem: ut **πνεύμονικὸν λάθοι**, apud Poll. l. 2.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb. l. 2. c. 5. Et **ἐκπνευμονικὸς**, qui peripneumonia laborat, apud eumdem l. 3 & alibi: & **ἐκπνευμονικὸν νόσον**, pro **ἐκπνευμονία**. ret. **ἐξ ὑγιείων παθῶν**, l. 1. c. 12.

Πνευμονόπτης, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur: Attice pro **πνεύμων** apud Plut. symp. 7. probl. 1. Item pulmo marinus: apud Aristot. & Athen. (**πνεύμονες**.

Πνευμονώδης, ες, ἡ, ὦδες, ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanibus cavus, laxusque & mollis, ut pulmo. Aristot. hist. an. l. 5 cap. 16.

Πλεύμων, pulmonis vitium. Gal. in lex. Hippocr. **Πλευμόνης**, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, pulmonarius. Gal. **Πλευμόνιος**, ία, ον, in cabeni incido, apud Hippocr.

Πνεῦσις, ἡ, spiratio, flatus, Gregor.

Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro, feu respiro, apud Aristot. rhet. l. 1. ἐνθήκατο κῆμα πυρεσσόντων ἀνθρώπων. Poetice & dicitur **πνεύσω**. ut Epigr. l. 2. Καὶ Σάμιαι ἀνασκολόπευσι ἐξέμασαι πνεύσαντα. Expectatur &, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.

Πνοὴ, ἡ, flatus, spiritus: idem cum **πνεῦμα**. Aristoph. in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοὰ, ut Od. β. & δ'. Il. μ. & ξ. & alibi apud Hom.

Πνόος, ὁ, idem. Exponitur etiam, sonus. Hesych.

Πνὺξ, ὑνὸς **πνὺς**, idem cum **πνεῦμα**, unde & derivatum.

Πνύμα, idem quod, **πνῦμι** spiro. unde **πνυμπνὸς**, spirans, seu vivus, apud Polyb. ¶ Item **πνύμαι**, & **πέπνυμαι**, sapio, intelligo. Il. ω, οἳ δ' ὃν σὺ σίμας ἐῢ εἰδότ' ἐνήσεο, **Πέπνυσο** δὴ νόον, corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Sic & Od. κ. Hinc **πνυπνὸς**, sapiens, prudens. Il. γ. ι. Od. ε. & alibi, & Plut. de fort: Alex. l. 2. Hinc & **πεπνῦσθαι**, quod sequitur.

Πνῦσι, unde **πνῦσαι**, & **πνῦσαι**, monco, sapere vel respere facio, ad famam mentem reduco. Il. ζ. Ἠ δ' ὃν γε μὲ τῷ ἐπέπνυσαν ἐφετμαὶ. Aristot. Hist. an. lib. 5. c. 8. ex Simonide, **ὑπόπτερα κἀμέλεον κεῖ μέλισσα πνῦσαν** Ζεὺς ἄμματα ἐπιφρασσόμενος. ab Eust. exponitur etiam **φορτῶ**.

Πνυσις, ὁθος, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Et **πνῦς** pro eodem, apud Hesych.

Πνυτὸς, ὁ, ἡ, sapiens, prudens, consultus: ut πνυτὸν γαῖαν, apud Hom. legitur & apud Demosth.

Πνυτῶς, sapienter, prudenter.

Πνυτώσις, ωτος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. & pro eodem **πνυτὸς**, ῆτος, ὁ, ἡ. Epigr. Ponitur & **πνυτὴ**, subftantivè pro **πνυτότης** Il. ν. & Od. ψ.

Ἄνοικτος, (comp.) desipio. Od. ζ. δυλίοις δ' οὐκ ἄνοικτος ἀνὴρ ὅτις. Item effio, expiro. Suid. Ἄνους, ἄνοντος, amens, qui desipit.

Ἀνόητος, amenter, desipienter.

Νηνόητος, idem quod ἀνόητος, particula νη privandi vim habente. Vide & in Νήνεμος.

Ποιόω, opus facio, & quidem sedulò, valdè occupor. Od. γ. ἐπὶ δ' ἔργα τοῖς ἐποίνυον Opus iunctum actu tum faciebant. Il. α. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον δι' ἄκριτα ποιόωντα. Sic & Il. σ. & υ. Exponitur etiam minister : ut Il. ω. Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ ἀποῦν ἢ ἀνδρικὸν ποιεῖν : quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, ἀποῦσι.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, minister, famulus, Hesych.

Composita, ac primùm cum præpositione.

Ἀναπνέω, & Poet. ἀμπνέω, seu ἀμπνεύω, respiro. Plat. in Euthyd. ἡ πρὶν ἀναπνεῦσαι κακῶς τε καὶ δεῖν' ἐπιμεῖναι. Iliad. ἀπὸ δ' ἔμπνυε θυμὸν ἀέντα. Aliud Ἀναπαίοντες δὲ θηρητῆρες ἐπέσσυτο. Et cum genitivo : ut Il. τ. ἀθανάτοιο δ' ἔπνειε πόνοιο, & Iliad. π. ἀναπνεύσωσιν πόνοιο. Cum quo exp. &, me recreo, relaxationem animi capio : ut Il. λ. ἀναπνεῦσαι καὶ ὀπίσσω. Et Luc. ἀμπνεύσωσι τῆς δίκης.

Ἀναπνοὴ, & poet. ἀμπνοὴ, respiratio. Aristot. in probl. Item recreatio, & relaxatio. Il. λ. Apol. Arg. l. 2.

Ἀναπνευστικὸς, respirativus, vi respirandi prædituς. Alex. Aphr.

Ἀναπνεῦ, idem cum ἀναπνέω, respiro. Il. χ. Ἀλλά σ' ἐγὼ πιὼν αὖτις ἀναπνεύσω.

Ἄμπνυμαι, idem. Il. ω. Αὐτὰρ ἐπὶ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγήνωρ. Il. ξ. ὃ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀπέφρασεν ὀρθαλμοῖσι. Eponitur & respiro, ad sanam mentem redeo. Hesych.

Decomp. Δυσαναπνέω, ὁ, ἡ, ἄγιε respiras.

Ἐκπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐκπνεύσιον τὸ ὕπνα, effundere verba.

Εὐαναπνοὸς, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προαναπνέω, prius respiro. Plut. de primo frig. ἀέρος μεθέσεως ἢ ἀναπνεύσαντος λεπτὸν.

Ἀντιπνέω, (& poet. seu Ionicè ἀντιπνείω) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contrà. Phocyl. ἀντιπνείοντάνεμοισι. Et metaph. reflo, i. adversis fum.

Ἀντίπνοος, & ἀντίπνους, spirans adversus, reflans.

Ἀντίπνοια, ἡ, flatus adversus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀποπνέω, (& poet. Ἀπαπνείω) effio, exhalo, spiro. Iliad. ζ. Δεινὸν ἀποπνείοντα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2. τοῦτον οἱ ἀέκοντα λείβανα δακτυλ. In prosa cū gen. construitur : ut apud Luc. ἀκαπνὸν μύρῳ. Et Eusseb. αὐτὸν ἡ ἀκαρδία ἀποπνεῖ. In prosa cū gen. construitur : ut apud Luc. ἀκαπνὸν μύρῳ. Et Eusseb. αὐτὸν ἡ ἀκαρδία ἀποπνεῖ. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita ut cum accusativo apud Theoph. l. 9. πνέοντας ἢ τὰς δυσώδεις ἐν ναρδίνοις ἀποπνεῖ μύρῳ, ὡς τὸ μὴ ὄσφρεσθαι. Interdum absolutè significat effio animam, morior : ut apud Hom. in batrachom. Τῶν δ' ἐπὶ πνοιὴ ἀνέπνευσεν ἐν ὑδατι. interdum additur accusat. θυμὸν : ut Il. ν. Absolutè etiam ponitur, pro flatum vent. is emitto. Pedo. Suid.

Ἀπαπνοὴ, exhalatio, effiatio, expiratio. A πνοὴ, idem.

Ἀπόπνοια, flatus, Theoph.

Ἐκπνοὴ, (decomp.) spiro in, immorior.

Διαπνέω, & poet. διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. Item diffio. Item interspiro. i. respiro. Philo. de vita. Μ. ιε. διαπνέοντες τὰς πηγαίας ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνοὴ, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Theraph. 8. τῆς τε καρδίας καὶ τῶν ἀρτηριῶν διαπνοῆς. Item pass. diffior. Arist. de mundo, τὴν πυρώδη διαπνεομένην.

Διαπνοὸς, perflatus, perspiratio. Al. Aphr. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνοος, qui ægrè diffiatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & εὐδιάπνους, perflabilis, qui perflatus facilè capit. Item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo. Aristop. in Ran. ὀξέως γὰρ ἂν Ἄνυτος εἰσπνεύσειεν μισητικῶς. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἰσπνεύμων, inspiror, vel aspiror, afflor, Alex. Aphr.

Εἰσπνοὴ, ἡ, inspiratio Gal. comm. 3. sect. 115. in lib. Hippoc. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλιος, ὁ, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur & ἐσπνηλᾶς, apud Theocr. idyll. 12. quod Amyclæorum peculiare vocabulū esse ait. Scribitur & ἐσπνηλᾶς, apud schol. Theocr. & Eustath.

Ἐνίησπνέω, (decomp.) insuper spiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐκπνέω, effio, expiro. Aristot. de mundo, ἐν τέτοις πάντα ἐκπνεῖ τὰ ἀμφιλαφῆ ὄγκα τὰ ζῶα. Item expiro, i. morior. Plut. de dco. Soc. τὸς ἐκπνέοντας ἐν πολέμῳ ἢ ἄλλα λαθ' ἑαυτῶν.

Ἐκπνευσις, expiratio, cum effiatur spiritus.

Ἔκπνοὴ, idem : vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. Item flatibus effero seu extollo : unde ἐκπνευματωμένη διάπλασις, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum.

Dec. Διεκπνέω, expiro per, perflo, Aristot. de mundo, διεκπνεῖ τοῦτο κατ' ὀλίγον. Διεκπνοὴ, perflatus : vel expiratio per transiens.

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam effio. Eurip. in Iphig. Taur. Κἀν' ἐδ' ἅπας ἐχθὲ συνεκπνεύσας μ' ἐστ.

Ἐμπνέω, & poet. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Eleg. ἀλλὰ Θρήκιος ἐστοχόφι ἀξεῖ πορτὶ Ἐμπνεύσας, ἀέπε. Epigr. lib. 2. εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, inflavit tubam. Et metaph. inspiro, &c. Il. ο, & υ, ἔφατ' ἐνπνείουσα μένος καὶ θάρσος ἑκάστῳ. Διὸς δ' ἐμπνείουσι τοῖς Ἐξείοις. ¶ Exponitur &, inhio : apud Ionicos ἐμπνέω, ἐμπνείς ἢ φόνῳ. Et Plat. de rep. l. 2. ἐμπνέοντα ἢ ἐμπνεόμενον θρέμμα. Sic & apud Herodian. & Synes.

Ἐμπνευσις, inspiror, afflor. Plut. de def. orac. (Macсab.

Ἐμπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus : apud Gre. in enc.

Ἐμπνευσις, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Ath. l. 4.

Ἐμπνοΐζω, exp. ἄτρεον & ἄφατον : Hesych.

Ἔμπνους, & ἔμπνοος, qui spirat, spirans. Epigr. l. 2. Plat. ep. 8. Thucyd. l. 1.

Ἐμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio, spirare, vivum esse. Hesych.

Ἐμπνεύματα, spiritus flatusque ingenero, insto. Athen. l. 2. τοὺς ὑπ' ἐνθυμήσεως ἐμπνεύματος ἥδιον. Item flatu seu vi ventorum incico. Lu c. in Lexiph.

Ἐμπνευματώσεις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi prædituς, inflans. Dioſc.

Ἐμπνυμαι, respiro, ad me redeo. revivisco. Hesych.

Ἔπαντλέω, & poet. ἐπαντλείω, aspiro, afflo. Il. ε. ἀεὶ δ' ὑπὸ βρέφεα Ζωὴν ἐπαντλείουσα κακῶς ἐκπρούπτα θυμῷ. Hesiod. in Theog. αὖραι ἐπαντλεῦσι δάλασσαν. Exponitur & flo super : Odyss. ε. ἐπὶ δὲ τὰ Γαῖαν ἐπαντλεῖ τε καὶ ὄμβρει. Item metaph. affio. Eurip. in Phœn. ἐπαντλεῖ Ἀρχέλαῳ ἐπανδόσας.

Ἐπίνοος & ἐπίπνους, afflatus. Plat. in Men. & Crat.

Ἐπίπνοια, ἡ, afflatus instinctusque divinus. Idem in Crat & apud Polyb. (Arg. l.

Παρεπνεύσιον, (dec.) à latere aspiro, seu leviter aspiro. Apoll.

Κατεπνέω, per flo, afflo. Eur. in Rhes. Ὀ Σαγγάριος πόλιν Μύσης ἄνων ἀνοσίῳ, κατεπνεῖσε. Aristot. hist. an. l. 5. c. 5. (de perdicib.) πολλάκις δ' ἡ φωνὴ, ἐὰν ὑστέρωσι πόροι ἢ ὑγρότητι ἢ ἐν τῇ καταναλώσει ἢ ἀέρος, ab his aura flante prægnantes sunt.

Κατεπνέομαι, perflor, afflor. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Κατάπνευμα, τὸ, perflatu. Eurip.

Παρεπνέω, à latere flo seu spiro. Item leviter spiro. Diosc. l. 1. c. 18. μετείσι Παρεπνέοντα τῷ ὀσμῇ τὸ μόσχον, modicè balsamum spirat.

Πνεστέον & πνευστέον, spiro circum. (tans.

Προσπνέω, affio, aspiro cum dat. apud Aristoph.

Προσπνεῦστις, aspirari. verbum grammat. Athen. l. 9.

Πρόπνευμα, τὸ, afflatus : apud Suid.

Συμπνέω, conspiro. Plerunque metaph. uno consensu moſor. Herodian. l. 7. πολλὰν ἐφιστάμενον συμπνεῦσαι.

Συμπνευστικὸς, conspiratio, consensus : Hesych.

Σύμπνοος, & σύμπνους, qui conspirat vit. Hippocr. Plut.

Σύμπνοια, ἡ, conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑπόπνεω, subtus spiro : vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præpositi : ac primum ex præsenti πνέω.

Ἄπνους, ὁ, ἡ, & ἄπνοος, valde spirans. Epigr. Item (ex existente privativo) non spirans, flatu destitutus.

Λιγυπνείων, ονος, ὁ, dulce spirans : argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Od. δ'.

Πνευστὸν, ignem spiro. Eur. in Ione, Τοῦ πνεύσαντος ἐκ τῶν Τελαμῶνος ἄκρων.

Πνεύστος, &c. vide in classe comp. ex πνέω.

Com. ex præt. pers. pass.

Ἀνεμίαστος, ὁ, ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄνεμος, qui respirare non potest, & *per consequens* exanimis. Od. ε. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἀπνευστὶ, sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. l. 10. Plat. in sympos.

Ἀπνευστὶω, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀπνευστικὸς, contineo spiritum. Aristot. in probl. ἐπὶ τῆς ἀναπνευστικῆς, πνεύσεως ἢ λύγξ.

Εὔπνους, benè spirans, cujus spiracula bene aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνοΐα, ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνευστος, à Deo inspiratus. 2. epist. ad Timoth. c. 3. (Musæum.

Compositæ ex πνοὴ.

Ἀδιπνοὴ, ὁ, ἡ, ὁ, odorem maris habens, mare redolens : apud Ἄπνοος & ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. Aristot. meteor. l. 2. Item respiratione carens, ideoque exanimis. Hesych. Item cujus odor evanuit. Callim.

Ἀπνοια, ἡ, q. d. carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis. Item priva tio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, graviter spirans.

Βραχύπνοος, breves simulque tardos spiritus ducens. Gal. apud Hippocr. epidem. 3. Διύπνοος

Δύσπνοος & δύσπνους, quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr.

Δύσπνοια, ἡ, spiritus difficultas, quum ægrè respiratur. Xen. in Cyn. Athen. l. 11.

Δυσπνοϊκὸς, qui ægrè spirat, spirandi difficultate laborans. Gal.

Δυσπνοάω, & δυσπνοέω, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro. Diosc. l. 4.

Εὐθύπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit. cui opon. ἀνεκφυλίπτοος : apud Arist. de mundo.

Εὔπνοος & εὔπνους, idem quod εὐπνόος. Xen. Theo. Dioſc. Pro quo poetæ dicunt εὔπνοος, ut apud Theocr. Idyl. 19.

Ἡδύπνοος, five ἡδύπνους, jucundum odorem spirans : vel grato odore spirans. Eur. in Med. Pro isdem dicitur ἡδύπνοιος : in Epig.

Ἡμίπνοος & ἡμίπνους, dimidiatum tantùm spiritum edens, seminimis : Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος & Καλλίπνους, pulchrum spirans : idem quod ἠδύπνοος.

Λιγύπνοος & poeticè λιγύπνους, idem quod λιγυπνείων. Hom. hymno 1. in Apollo.

Λιγυπνόνος, five λιγυπέπνους. idem Poll. l. 4. c. 9.

Μακρόπνοος, five μακρόπνους, qui longos ducit spiritus : Hippoc. epidem. l. 6. apud Eur. in Phœn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua longo tempore spiratur.

Μύλιπνοος, mel spirans, i. suaviter spirans. Suid.

Μυρόπνους, ὁ, ὑ, unguentum seu unguenta spirans. Epigr. pro eodem dicitur etiam, μυρέπνους : apud Plut. eod. in Hell.

Ὀδύπνοος, ὁ, odorifer, odoratus : Hesych.

Ὀλιγόπνοος, ὁ, ὑ, & ὀλιγοπνοϊκὸς, qui non nisi erecta cervice spiritum trahere potest. Idem l. 3. c. 49. & 89.

Πυρόπνοος, five πυρέπνους, ignem spirans. Epigr. l. 2.

Ῥόπνοος, idem. Eurip.

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens. Athen.

Composita reconditiora.

Ὀπώρα, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, ut pote quorum usus sit nobis causa τοῦ ἐμπνεῖν, i. spirandi & vivendi. Sic vocari possunt & alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt, Vnde & pro frumento Lycophoron usurpavit. Nicander in Alex. πολυσπόροις ὀπώραις favos appellat. Ab Hesyc. exponitur cibus.

Ὄμπνιον & ὄμπνιον, quod nobis respirandi & vivendi causa est : alimur : τὸ ὄμπνιον· λεπτὸν ἐκ ὄμπνιος ἀγέρ, seu ὄμπνιος, ager fegete & Cerealibus frugibus plenus, ὄμπνια Δημήτηρ, alma Ceres. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. & Sophocles ὄμπνιον νέφος· vocavit quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὄμπνιον, idem quod ὄμπνιον, apud Hes.

Ὀπώπη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΠΝΙΤΩ, F. ξω, suffoco, præfoco, strangulo. Hom. in Batrach. πνίξατε ἐν ὕδατι τοὺς ἀκολάμους. Σπήσομεν ἐυδύεσς τὸ μυκτικὸν ὕδωρ ὄφρα νιν. Aristot. in Nub. ἢ ἁλὸς ἐμπνιγῆ. Et metaph. strangulo, torqueo. Luc. ὃ μάλιστα σε πνίγει τῶν· ἄλλων. Et metaph. strangulo, suffoco, præfoco, &c. Plut. de exil. πνιγομένοις ὑπολαμβάνειν τὸ σῶμα. Item in voce medii idem quod πνίγω : ut apud Ath. l. 2. ἐὰν αἱ μάκραι δὲ ὑποκλακότας πνίξεσθαι : Doricè pro πνίξεσθε. Πνιγηρὸς, ά, όν, suffocatio, strangulatio, suppressio. Diosc. l. 3. c. 157.

Πνίγμα, τὸ. Arist. Rhet. l. 3.

Πνιγτὸς, ἡ, ὁν, suffocatus, præfocatus, strangulando enectus. Athen. l. 4. c. 10.

Πνιγώδης, ὁ, ὑ, idem cum πνιγμὸς & πνῖξ. Peculiariter dicitur de calore æstivo nos velut suffocante. Thuc. Luc. ¶ Est etiam species quædam παρακάδος. schol. Aristoph.

Πνιγώδης, ὁ, ὑ, ἡ, æstu suffocans. Plut. in Alex. Herodian. l. 3. Item generaliter suffocans, strangulans : vel strangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγωγὸς, ὁ, idem. Thuc. l. 1. Plut. in Per. Aristoph.

Πνιγὼς, ὁ, laqueus quo se quis strangulat. Hesych.

Πνιγὼς ἰός, ὁ, furnus in quo carbones aut carnes quæ inassantur suffocantur. Aristot. in lib. de juvent. & senect. & de part. an. l. 2. Impropriè apud Aristoph. in Nub. sic appellatur cœlum, cujus fervore æstivo tempore omnia quæ ambit suffocantur, sicut camino inclusi carbones. ¶ Est etiam pars quædam musici instrumenti quod hydraula dicitur. Hesych. & Etymol. ¶ Item camus seu fistella jumentorum : unde apud eundem Etym. ἐβλῆθης σαυτῷ τὸν πνιγέα.

Πνιγέα, ἡ, exp. vaporarium : apud Gal. de caus. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, Incubus, suppressio nocturna qua dormientes suffocari sibi videntur. Aegin. l. 3. c. 15.

Πνῖγος, τὸ, terra quædam colore nigra, qualis est ampolitis, Eretriæ similis : de qua Dioſc. l. 5. c. 177. & Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀποπνίζω, suffoco, præfoco. Hom. in Batrach. Τῶν σ' ἀπέπνιξεν ὑμοῦ σπογγοδύτης εἰς βάθρον ἔξας. Item strangulo. Aristot. in Vesp. ὑπὸ τῶν ἀνθράκων ἀπεπνίγη βλάπτει. Sic & apud Xen. Hell. 3. ¶ Et metaph. indignationem moveo, uro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, suffocor, &c. Xen. Pæd. 8. ¶ Item stomachus mihi movetur, præ indignatione disrumpor. Demosth. ἐφ' οἷς ἔγωγ' ἀποπνίγομαι.

Ἐμπνίγω, Suffoco : nive l simpliciter, suffoco. Nazi.

Ἐμπνιγτὸς, in olla furno inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καπνίζω, idem quod ὑποπνίγω, Gal. κρεμάσθησαν πῦρ. Καπνιγμὸς, idem quod ὑποπνιγμὸς. Arist. in lib. de sen. & juvent. κατὰ πυρὸς ἐγκρίσιν ἀνυδρίαν.

Καπνιγτὸς, ὁ, ἡ, strangulatio, suffocatio.

Πρόπνιγεων, τὸ, calida lavatio, seu caldarium in qd intrabant è frigidario, minus calidium quàm ipse πνιγέδιον, calidius autem ipsis frigidario. Vitruv. l. 5. c. 11. Plin. Jun. ep. 41. l. 2.

Συμπνίγω, una suffoco & strangulo : comprimo in strangulatu.

Εὐμπνίγομαι, una suffocor : apud Suid.

Πνεῦ, πνεῦμα, vide in Πνέω. Πνυξὶ, in Πυκνὸς.

ΠΟ΄Α, ας, ἡ, herba. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9.

Ποώδης, ὁ, ὑ, ἡ, herbosus, herbis abundans. Item herbeus, seu herbidus, herbæ similis : ut ποώδης χρόα, Plut. in libello εἰ δίδυμαι. Dicuntur & ποώδη φυτὰ, apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποάδειον, ὑ, τὸ, herbula, parva herba.

Ποάζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete evello. Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 25.

Ποασφόρος, ὑ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio : truncatio. Theop. ib.

Ποάστεια, ἡ, quæ noxias herbas vellit & extirpat, runcatrix. Poll. l. 7. c. 30. Ποάστειον, ὑ, τὸ, falx qua secatur herba, apud eundem.

Πόη, Ionicè pro πόα, Il. ξ, & apud Herod. ¶ Item qualis à πόδος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, herbidus, herbis consitus. Il. β & ι.

Ποιώδης, idem quod ποώδης.

Ποιπρὸς, idem : ut ποιπρὸν νάπος, apud Eurip. in Bacch.

Ποὶ, quoq; dicitur pro πόα, ut χροὶ pro χρόα. Item annus, πέρα τοῦ ποίου, quoniam semel tantùm in anno ἡ πόα φύεται : ut apud Callim. Αἰγυπτίοις ὁ σεληνιασμὸς ἓν ἐνιαυτῷ ἑκάστου ποιοῦ, novem circiter annos. Hujus signif. meminerunt Etym. & schol. Theocriti.

Λεχοποίης, (comp.) herbas lectis & stibadiis idoneas. Il. δ.

Ποδάριον, ποδίζω, &c. vide in Πούς, Ποάω, in Ποιέω. Πόδων, πόδι, in Οὖς

ΠΟΘΟΣ, ὁ, desiderium. (ἀ à præterito med. πέποσθα verbi ποέω desuetum enim desiderium homini, ut id desideret, quod desiderat, inquit Etymol.) Od. ξ. Ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος ἄλλυε τοῦ Κιμμερίοις. Xen. πόθον ἔχειν δεινόν. ¶ Sic dicitur & Cupido. Paul. in Act. ¶ Item flos æstivus : de quo Theoph. hist. pl. l. 6 c. 7. & Plin. l. 21. c. 11. ¶ Quidam & pro Priapo accipiunt. apud Dion. in Calig. πόθον ἢ ἄγαλμα τοῦ τοιούτου εἴδους.

Ποθεινὸς, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eur. Thuc. Herodian. l. 1.

Ποθέω, ὦ, ἥσω, & ἔσω, desidero. Od. τ. Ὀδυσῆα ποθέω ῥίον. Il. υ. ποθέεσκε δ' αὐτὸν τε θοὸν καὶ τὸν ἑτάρους. Il. ο, πόθεσκε δ' ἥρως Ἀχαιῶν. Luc. ποθῶ τὸ ἦθος αὐτὸν. Dicuntur & res aliquæ πόθεῖν τινα : apud Plut in Cor. τὸν δὲ Μάρκιον οὐδὲν ἐποθεῖ τὸ Ὀλυμπιακὸν ἀφεῖναι τὸν. Cum infinit. exp. & magno cum desiderio, cupio, expeto. Ilocr. in Panath. πᾶσι δὲ μάλιστα ποθεῖν ἐξῆν τὴν ἐκείνου γνώμην. Plut. Symp. 6. αἱ δὲ πόθεῖν τὸν ἡδονὰ πλὴ ἀπὸ μόνου ἀνεκδιήγητον ἔχουσι.

Πόθημα, τὸ, desiderium : vel res desiderata.

Πόθητος, ὁ, ἡ, ἡ ipsa actio desiderandi.

Ποθητὸς, ὁ, desideratus.

Ποθὴ, ἡ, idem cum πόθος seu ποθὸς. Il. ω, ξ, ξ, & alibi apud Hom.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero.

Ἀντιποθούμαι, vicissim desideror. Xen. ποθῶν ἀπεποθεῖτο.

Ἀποθητὸς, ὁ, ἡ, ὑ, cujus desiderio non tenemur : & *per consequens*, abjectus, vilis, neglectus. Hesych. & Eust.

Ἀπόθεος, ὁ, idem Od. ρ.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. ὧν ἥδιον ἐπιποθεῖ τ' ἐρῶν.

Ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium. 2 ep. ad Cor. c. 7.

Ἐπιποθὴ, ἡ, idem Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis. in Ep. ad Phil. c. 4.

Πεπόθητος, valdè desideratus vel desiderabilis.

Πολυπόθητος, multum desideratus.

Τεπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. ἐν τῷ quo Doricè τεπόθατος, apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

Ποῖ vide in Οὖς. Ποιὸς, vide in Πόθεν.

ΠΟΙΕΩ, ὦ, F. ήσω, P. ηκα, facio, efficio, ago. Demosth. pro Cor. ἐγὼ τῷ δ' ὑμᾶς σὺ ποιήσω. Sæpè apud Aristop. τί σύτοις, quid agis ? frequenter jungitur infinitivo : ut apud Xen. Pæd. 4. μόλις μὲν ἐδύνατο ἡμᾶς ἐπαινέσαι τι. Sic ποιῶ σύμφορα ἀπέχειν, facio ut discipuli mei abstineant, do operam, ut, &c. Apud eundem Xen. Pæd. Hel. 6. ἐπολέμησαν Ἀγησίλαον ἐπακολουθοῦντα πεζῇ τὰ ὅπλα, fecerunt vi cogeretur recedere. Apud Ilocr. de Pace. ἐγὼ δὲ τοὺς πανταχόθεν τὴν βήτορας μᾶλλον ἢ φιλοσόφους, &c. induxisti illis in animum philosophari, &c. Jungitur & cum variis particulis : ut in Axiocho, σοὶ σῶ ὡς λέγεις, faciam ut dicis. Xen. pæd. 1. ποίει ὅπως βέλτιον, fac ut

libet. Et cum adverbiis ὑβρίζω, κακῶς, κακόν, & aliis. Dicitur ποιεῖ τι κακῶς, afficio te malis. Cum accusativis variis, variè interdum exponiturtut ποιεῖν δουλὸν, apud Aristot. odorem excitare. ποιεῖν χαρὰν, afferre voluptatem. ποιεῖν ἀγαθὸν, Ilocr. conferre beneficia. Apud Dem. σοὶ σοὶ ἀργύριον, comparo tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιεῖ βίον, comparo victum. ποιεῖν ἑκατὸν ναῦας, concionem cogere seu advocare. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem, seu præstare & implere. ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar, apud Ilocr. in Paneg. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xen. pæd. 1. Interdum construitur cum duobus accusativis. Dicitur enim ποιῶ τι κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xen. Apud Matth. c. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam ifto Iesu? Jungitur etiam dativo personæ: ut Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. Τοῦτο μὲν γὰρ νεωστὶ γε, μᾶλλον δὲ πάλαι πεποίηκε. In novo Testam. sæpè fig. ago, i. commorot, versor. ut Jac. c. 4. Act. 18. ¶ Ποιεῖ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor, ut apud Theophrast. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. ¶ Item efficax sum, profum, confero. Cum ὠφελῶ: ut apud Diosc. l. 1. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, adversus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poëticè scribo. Ilocr. in Panegyr. Τίς δ' οὐ ποιεῖν δυνατὸς ἀμείνω τῶν νῦν λέγειν ὁπισθεν, εἰ ποιήσει τὴν φιλοσοφίαν; Sic et apud Aristot. & Xen. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. Anab. l. 5. ποιῶ δ' ὑμᾶς ἕκαστα δύνασθαι ἃ κατανοητὰ ἀνθρώποις ἐμὲ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιεῖ interdum significat pono, colloco. Il. ρ, Σφῶϊν δ' ὦμοι Ζεὺς πῆχιν ἐπὶ φρεσὶ ποίησεν. Sic & apud Thuc. ποιεῖν ὑπὸ τὴν ξηρὰν τὰς ναῦς, in sicco naves collocare. Sic ἐν μέσῳ ποιεῖν, apud eundem.

Ποίωμα, ὑμα, idem quod ποίημα, ἀτος, facio, &c. ut μείρομαι ποιῶμαι, apud Aristot. mentionem facio. λόγῳ ποιοῦμαι, verba facere. ἀρχὴν ποιεῖσθαι. Ilocr. initium facere. ποιεῖσθαι κέρδος, lucri facere. ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem. apud Plat. interdum fig. exIstimo. ut apud Greg. ᾧ πομπὴν ἀλλ' ὃ συμφορὰν τὸ θεώρημα ποιεῖται. Interdum adopto: ut ποιεῖσθαι παῖδα, apud Demosth. Cum præposit. variam admittit expositionem: ut ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thuc. collocare in tuto. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare. παιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν, comparare sibi magnam potentiam. apud Herodian. οὐ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rem magnam existimare, & contra οὐ λόγου ποιεῖσθαι pro re parva habere, vel parvi facere. ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ θεώρημα, in potestatem suam redigere. Ponitur et pro θεωρεῖσθαι, simulo: apud Themist. ὑπὸ πολλῶν ἐποιήθη ἔπαινος. ¶ Accipitur et in passiva signif. ut Il. ζ. et apud Xen. pæd. 2. & c.

Ποίημα, τὸ, quod aliquis fecit, opus. in ep. ad Eph. c. 2. ¶ Plerunq; significat poëma, seu opus poëtæ. Æschin. contra Ctesiph. Plut. &c.

Ποιημάτιον, τὸ, parvum poëma, poëmation. Luc.

Ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio: factura: Herodot. et in epist. Iacob. cap. 1. ¶ Item poëtis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

Ποιητὴς, ὁ, factor, creator, conditor, Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit. in ep. Iacob. c. 1. ¶ Item qui carmina facit. poëta Plat. Aristot. Plut. &c.

Ποιήτρια, ἡ, poëtria, quæ carmina facit. Athen. l. 13. Plut. in Hel.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Arist. pol. 1 c. 3. et Rhet. l. 1. ¶ Item poëticus, i. poëtis conveniens, poëtarum proprium, poëtis familiare. Plut. Luc. et ἡ ποιητικὴ, τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item factitius. Il. μ. Plut. in Solon. Et activè, efficiens, apud Epicur. Item adoptivus, ascititius. Plut. in Dem. Arist. Pol. l. 3.

Ποῶ pro ποιῶ, metri causa dictum invenitur apud poëtas: ut Theocr. Idyl. 16. Hᾧ κλαὶς ἔμπας ποῶν ἐλεεινὸν βόσκῳ ἀοιδάν. Interdum et prima correpta scribitur ποιῶ: ut apud eundem Idyl. 3. ἀπάγξασθαί με ποιῶσες.

Composita ac primum cum præpositione.

Ἀντιποιῶ, ῶ, è contrario facio, vicissim facio, par pari reddo. Exponitur et, beneficium rependo.

Ἀντιποιοῦμαι, ὦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι Σαλαμῖνος, apud Plut. et ἀντιποιεῖσθαι τιμῆς, apud Aristot. polit. 3. Exponitur et affecto, occupare contendo, assequi conor: item capesso. ut apud Ilocr. in Archid. ἀλλὰ χρὴ μηδὲν ἀνάξιον ἡμᾶς ἀντιποιεῖσθαι Demosth: Phi. 4. τῆς ἀρετῆς ἀντιποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἀφεῖσθαι δ' ἥττον.

Ἀποποιοῦμαι, abduco, rejicio, alienum à me facio. Basil. Hom. 8. Διὰ τὸ ἐκ ὄψεως ἀποποιεῖσθαι τὸν ἰόβολον. Sic et Ilocr. c. 15. ἃ χρὴ οὐκ ἀποποιεῖσθαι φόβον rejeciſti timorem Dei à te: et c. 14. μὴ ἀποποιοῦ τὸ ἔργον, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, non admitto, repudio. Philop. in Proc. ἀγαθεώτερα ἂν ἦν ἅπαντα ἀπὸ ἐκείνου ἀποποιεῖσθαι τὸ Πλάτωνος, ὃς τὸν τῆς ἰδέας χωρισμὸν. Item renuntio alicui amicitiam. Plut. in Convivio, sep. fap. ὅτου χρὴ δεῖσθαι, ἀφ' οὗτον ἀποποιεῖσθαι τὸ Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλως μεταπείθουσι τὰ πάλαι Λακεδαιμονίων πολιτεύειν.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Ἐπιποιῶ, vel Ἐμποιῶ (q. d. facio intrà, i. facio ut fit intrà & velut intromitto, ascisco, adopto. Dem. ᾧ σ' ἐφεξῆς μᾶλλον ἐπιποιήσεται εἰς τοσαύτας τιμὰς ἡ τοῦ ἐμποιεῖσθαι, suis cognomentis ascivit. ¶ Item adopto: ὑποβάλλεσθαι ὅπως ἐν τῇ συγκλήτῳ εἰσποιηθῇ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ δήμου τὸν ἑαυτοῦ. Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex fort.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συμποιῶ, (dec.) unà ascisco, unà adopto. Plut. in Pol. præc. τοῖς καλοῖς ἢ χρηστοῖς ἀνδράσι τοὺς ἐχθροὺς συμποιεῖν.

Ἐκποιῶ, (q. d. facio ut fit extra) amitto, subduco: ut apud Philostr. ἐκποιεῖν τινα τῆς διαιρήσεως. Item do adoptando. Et gener. alieno, emancipo. Item vendo, dono: unde in pass. apud Lys. ἐκποιεῖσθαι αὐτὸν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ παρόντι μένῃ τῆς οἰκίας, κἂν ἐκποιῆται ἐκποιητὸν ὄν. Exponitur etiam, efficio, confumo. Et ἐκποιεῖ (impersonaliter) suppetit. Laert. in Theophr.

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Ilæus.

Ἐμποιῶ, facio seu efficio in aut intra. Xen. ἐμποιεῖν ἐπιθυμίαν ἐξιόντος ἐμοῦ καὶ ἐμποδὼν. Item indo, insero, immitto, &c. Idem ᾧ ὄψιν ἢ ἀκοὴν ἢ ὀσμὴ ἐπεποίηκεν. Plut. in Num. ἐμποιεῖν πολλὰ δόγματα τοῖς ἀξίοις. Apud Ilocr. ἐμποιεῖν λήθην, inducere oblivionem. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργὴν, concitare iram.

Ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in ep.

Ἐπίποιητος, fictus, commentitius. Synes.

Μετὰ ποιῶ, muto, commuto: propriè, facio aliquid diversum ab eo quod prius erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποίημα, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. cum accusat. Χεῖρα μεταπεποίηται δὲ τὸ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. exponitur &, instauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (Decomp.) immutabilis.

Παραποιῶ, (q. d. facio a d similitudinem alicujus, emeritus tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est) falsò assimulo, adultero: ut in voce media apud Thuc. παραποιεῖσθαι σφραγῖδα. Item ad diffimulandam veritatem, et ne res cognoscatur, corrumpo et perverto: ut apud Athen. lib. 12. πόλεις ἔθνη παραπεποίηκεν ὁ Σπαρτιάτης. Et general. inverto, perverto, Paul. Eliac. lib. 1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἀλλὰ ὑπὸ τῆς παλαιᾶς χλιότητος.

Παραποίημα, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς ἀμφοῖν ἐστὶ τοῖς παραποιήμασι.

Παραποίημα, τὸ, quod factum est ad similitudinem alicujus, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Aristot. sic dicitur verba de industria paulum immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio. In Pand. Greg.

Ἀμοιχοποίητος, (Decomp.) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀδουλοποίητος, non adulteratè, germanè, genuinè.

Παιητοποίητος, meor, servo, conservo. Thuc. l. 1. πάντα πλὴν παιητοποιῶ. Plut. in Publ. παιητοποιητὸν τοῦ Ῥωμύλου. Herodian. l. 8. εἰς τὰ παιητοποιητὰ τῆς Μαξίμῳ τιμῆς μανασσῆν. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l. 2. τότε δὲ παιητοποιεῖται βέλτιον ἐπιόντος. Θεμιστίου, ᾗ δ' ὅσον δύναται.

Παιητοποίημα, idem. Thuc. παιητοποίητα τὰ χρείας periculo liberarunt. ¶ Item acquiro. &c. Aristot. Polit. l. 3. παιητοποιεῖται αὐτὸς δύναμιν ἑαυτῷ. ¶ Item vendico mihi, affero mihi. Syn. τὰ μὴ ἑαυτῶν παιητοποιεῖσθαι. ¶ Item in contrarium & præpositerè facio. Phal. in Ep. ad Messen. ¶ Τὸ ἐξαπατητικὸν, arte singulari & industria factum. Thoph. l. 9.

Παιητοίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi & conservandi. Item acquisitio. Item vendicatio & assertio. in ep. ad Eph. c. 1.

Παιητοιητὸς, q. d. acquisitivus. unde παιητοιητὰ μέρη, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιῶ, antè seu prius facio. Προποίημα, prius fio.

Προσποιῶ (q. d. facio ut meum fit) mihi assumo, vendico, in meam portestatem redigo. Thuc. l. 2. ἐφόβουν μὴ προσποιήσωνται αὐτῶν τὰ λεχθέντα. Dem. contr. Aphob. ὅσα ἐξ αὐτῆς ἐγένετο, ταῦτα προσποιοῦμαι. Item simulo, fingo. Ilæus. ἵνα προσποιήσωμαι δικαίως τὸ ὄνομα. ὅτι γνήσιον, ὅτι προσποιητὸν. Plat. de rep. l. 1. προσποιοῦσι φίλοι εἶναι. Ilocr. ἐὰν μὴ δόξῃ προσποιεῖσθαι τὰ δίκαια προσποιῶ. Cum infinitivo interdum exp. profiteor ut Plat. in ep. προσποιοῦσι μὲν τὰ δημοκρατικὰ ξυμφέροντα εἰδέναι.

Προσποίημα, τὸ, id quod vendicamus nobis: vel id quod simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assimendi. Thuc. Item simulatio, Arist. eth. 2. c. 7.

Πρωτ-

Πρωτοίητ-, simulatus, fictus. Idem œcon. 2.

Πρωτοποιὸς, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Poll. lib. 3.

Τὰ πτοιεῖ, (q. d. sub me esse facio) acquiro, comparo, concilio: Plut. in Per. τῆς σφετερισάσης αὐτὰς καὶ κλοῶν ἐπιποιούσης πρὸς ἀλλήλους. Greg. ἡμέρας τῇ ὁμογλώσσους ἐπιποιεῖσθαι τῷ πολλὰ ἐπηγορεῖ. Exponitur &, mihi autoro, ad autoritatem meam fidemq; traho. Greg. In Julian. orat. 1. ἐπιποιεῖται τὸ χριστιανικόν.

Τὰ πτοιητὸν, acquisitus. exponitur &, simulatus.

Composita sine præpositione.

Ἀβδοποιὸς, ὁ, ἡ, ὁ, bonum vel bona efficiens, bonorum effector. Alex. Aphr. Exponitur &, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιῶ, bene facio alicui, benemereor de aliquo, Act. 14. ἵνα ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῇσεν ἀγαθοποιῶν. Sic & Luc. 6. & alibi in novo Test. exponitur &, rectè et rectè ago.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorum collatio. 1. Ep. Pet. c. 4.

Ἀγαλματοποιὸς, statuarum & simulacrorum fabricator. Pol. l. 1.

Ἀγαλματοποιΐα, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιῶ, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιητικὴ, idem quod ἀγαλματοποιΐα. Pol. idem.

Ἀγριοποιῶ, ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. Schol. Nic. & Eust. Apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιῆσαι, quòd heroas inducet feros & immanes.

Αἱματοκοπιὸς, ὁ, sanguinem gignens seu generans. Gal. com. 1. in l. 1. Prorrhet.

Ἀλοχοποιὸς, fellator, qui ore morigeratur in fœdo ministerio. Aristoph. in general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Euripid. in Medea.

Ἀμητοποιῶν, dicitur qui tale ministerium exercet. apud Ath. l. 8.

Ἀμητοποιΐα, hoc ipsum ministerium, obscœnitas oris.

Ἀνδραποδώδης, fatinam facio, molo, pinso.

Ἀλλαντοποιῶ, farcimina, vel leucanicas facio.

Ἀλλαντοποιὸς, qui facit leucanicas, tucetarius fartor.

Ἀνδριαντοποιὸς, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio, actio ipsa faciendi statuas. Exponitur & ars faciendi statuas. Xen. & Arist. Rhet. 1.

Ἀνδριαντοποιῶ, ῶ, statuas facio.

Ἀνδριαντοποιητικὴ, τέχνη, ars statuaria.

Ἀνθοποιὸς, flores producens, floríficus.

Ἀνθρωποποιὸς, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fabricatio, seu humanarum formarum: apud eundem.

Ἄνοιητος, non factus, seu nondum factus, l. 4. Item sine arte factus: apud Dionys. Halic.

Ἀργοποιὸς, inertem & segnem reddens, inertiam afferens.

Ἀριστοποιῶμαι, prandeo. Xen. anab. l. 4. & Hellen. l. 1. Partic. ἀριστοποιῆθείς, pass. est. exp. ea quæ parantur in prandium: apud eundem.

Ἁμαξοποιὸς, qui currus fabricatur. Hesych.

Ἁμαξοποιΐα, curtus fabricor. Pol. l. 7. c. 26.

Ἀφροποιὸς, nefanda perpetrans, & obscœna. Hesych.

Ἀφροποιΐα, nefandum facinus: quod obscœnè perpetratum est.

Ἄρτοποιὸς, q. d. panifex. pistor. Plut. in Alex. Ponitur & adjectivè: ἄρτοποιὸς ζύμη, fermentū ex quo panis conficitur: apud Naz.

Ἀρτοποιῶ, panem confcio, pisturam artem exerceo. Exponitur &, in panem vel in panes formo: unde in pass. apud Diosc. lib. 4. cap. 76. (de papavere sativo) ἥδε τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖται πρὸς τῶν ἐν Ἰμάθῃ χώρων.

Ἄρτοποίη, panificium, pistura. Xen.

Ἀρτοποιὸς, inscriptus liber. apud Athen.

Ἀσπιδοποιὸς, qui clypeos fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio quæ apud Homerum habentur: ut Eust. vocat.

Ἀστραπηβολοποιῶ, ἀστραπὸν imperturbata: seu imperturbatè aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ ἀδήμου κακοηθείης.

Ἀδλοποιὸς, qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

Ἀδλοποιΐα, & ἀδλοποιητικὴ, ars conficiendi tibias. Idem l. 7. c. 39.

Αὐτοποιῶ, ὦ, à seipso factus, sua sponte & per se factus. Hesyc.

Βαλανοποιὸς, telorum fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Βαλανοποιὸς, telorum fabricatio. Idem ibidem.

Βαρυτονητὴς, qui tonitrum facit.

Βαρυτονητὸς, coriarius. Pol.

Γελωτοποιὸς, (q. d. risus artifex) qui facit aut dicit quibus risum elicias. Xenoph. in Symp. Exponitur &, scurra: item festivum accusans.

Γελωτοποιῶ, risum cieo, dicis aut factis. risum capto. Plat. de rep. l. 10. Xen. Ibidem. Exponitur &, ago scurram, scurriliter ago, apud Plut. in Polit. præc.

Γελωτοποίημα, artificium excitandi risus. Xen. in Sympos.

Γεφυροποιὸς, pontifex, i. qui pontem facit. Plut. in Num.

Γεφυροποιῶ, pontem facio, vel ponte jungo. Polyb. l. 3. τοὺς ὁπλίτας γεφυροποιῶν περήγαγεν.

Γλωσσοκόμος, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Pol. l. 4. c. 9.

Γλωσσοποίημα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 4. c. 10.

Γλωσσοτομὸς, ὦ, lingua patro, lingua morigeror. Aristoph.

Γραμματοποιητικὴ, τέχνη, ars fabricandi linguas cibrarum. Poll. lib. 7. c. 30.

Γραμματοποίησις, fictificatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.

Γραμματοποιὸς, dictum est drama quoddam Apollodori. Poll. l. 7. c. 30.

Δειπνοποιὸς, qui cœnam parat aut convivia.

Δειπνοποίημα, paro cœnam: ejus est qui cœnam condivit apud sc. Alciphr.

Δειπνοποίημα, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, comedo. Thuc. lib. 8.

Δισσοποιὸς, infector, tinctor. Hesyc. & Suid. Item benè imbuitus seu tinctus, ita ut tinctura deleri & eluì nequeat: qua significatione propriè de purpura dicitur, teste Suida. metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem. Athen. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui eluì nequit. Plat. ibid.

Δπλοποιὸς, ὁ, manifestum reddo, manifesto.

Διθυραμβοποιὸς, dithyramborum poëta, seu dithyrambicus poëta.

Διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo & compono.

Δικτυοποιὸς, qui retia conficit. apud Poll.

Δοχμαποιῶ, decretum facio. Polyb.

Δραματοποιὸς, dramaturum seu dramatis scriptor. Plut. exponitur &, actor fabularum. Luc.

Δραματοποίημα, dramatum scriptio.

Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

Δυσβατοποίημα, difficilem aditum aut transitum aut receptum facio. Xen.

Εἰδοποιὸς, specificus, speciem efficiens: ut σὺνθετος ἀνθρωπος. Porphyr. Isagog. c. 4.

Εἰδοποιῶ, ῶ, speciem efficio seu formam. Philop. in Procl.

Εἰδωλοποιέω, ῶ, speciem & imaginem fingo, seu repræsento. Synes.

Εἰδωλοποιΐα, imaginis fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbram introducimus.

Εἰνοδιοπολεύω, (Dec.) idem quod εἰδωλοποιῶ.

Εἰρηνοποιὸς, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hel. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Mat. 5.

Εἰρηνοποιέω, pacifico, paco. in ep. ad Colost. 1.

Ἐλεγειοποιὸς, elegorum seu elegiarum scriptor. Arist. de art. poët.

Ἕλκοποιὸς, q. d. vulnificus, vulnus inferens. Τὸ ἐλκοποιὸν, Hel. est cantharis: quia causticavi prædita est & exulcerat, teste Plin.

Ἑλκοποιέω, ῶ, ulcero, exulcero. Aeschin.

Ἐμετοποιὸς, ὁ, vomitum efficiens, vomitum ciens. Diosc. l. 2.

Ἐξομιδοποιὸς, exomidis seu exomidum confector. Pol. l. 7. c. 30.

Ἐξομιδοποιΐα, ars conficiendi exomidas. Idem ibidem.

Ἐποποιὸς, heroicorum carminum scriptor. Plat. & Arist. de Art. poët.

Ἐπωποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Arist. ibid.

Ἐπωποιϊκὸς, ad ἐποποιΐαν pertinens. Idem ibidem.

Εὐεργοποιὸς, ὁ, benefacio, beneficii confero, Xen. εὐεργοιῶ & εὐεργετῶ.

Εὐποιποιὸς, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et τὸ εὐποιητικὸν, beneficentia. Aristot. in Rhet.

Εὐρυοδοποιὸς, idem cum εὐρυοδοπίδης. Hesych. Item justus.

Εὐτοΐα, beneficentia. Poll.

Εὐφοινῶ, ὦ, benè factus, eleganter confectus: ut εὐφοινὸν μέλαθρον. apud Hom. hymno 1. in Venerem.

(Dec.) Ἀντιποιῶ, vicissim beneficentia utor erga quempiam, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plut. ἀντιποιῶ ἐμοὶ πάλαι μ' αὐτὸν ποιῶν. Sic & apud Dem.

Φιλοδοποΐα, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ.

Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζαλοποιΐα, copulatio parium. Theophr.

Ζευγοποιεῖν, juga curruum construere. Aristoph. in Plut.

Ζωοποιὸς, opifex juris in culina, condiendi juris peritus. Athen.

Ζωοποιῶ, dicitur etiam quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet. Diosc.

Ζωοποιὸς, vivificus: Item vivum & animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio.

Ζωοποιῶ, vivifico: item vermes genero. Theophr. de caus. phl. l. 3.

Ζωοποιητικὸς, q. d. vivificativus.

Ζωοσυνάγω, (dec.) q. d. convivifico, simul vivifico, unà in vitam revoco: in ep. ad Ephes. c. 2.

Ἠθοποιὸς, mores instituens & faciens: animi formator & institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item mores & affectus hominis exprimens: ut ἀδὼ ἠθοποιὸς.

Ἠθοποιΐα, morum affectuumq; expressio, seu fictio, ficta declamatio. Dion. Halic. in vita Lys.

Ἠθοποιῶ, ῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item, affectus & mores exprimo. Dion. Halic.

Ἀνθηλοποιὸς, (dec.) morum expressione & affectuum carnis: Item qui moribus est incompositis & rusticis.

Ἡνιοποιὸς, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen.

Ἡνιοποιῶ, habenas conficio. Item habenas rego & ducto. Vel simpl-

simpl. rego & moderor. Idem apomn. l. 4.

Θαλασσοικοί, Hesyc. sunt qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riscos.

Θαυματοποιός, præstigiator, Circulator. Dem. Olynth. 2. Item miracula edens. Apud Lu. Θαυματοποιοὶ dicuntur ὅσοιγοης, quòd mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυματοποιόν, q. d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. Item figmentum præstigiatorum figmentis simile. Isocr.

Θαυματοποιῶ, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor. Luc. ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τοὺς Θαυματοποιῶν.

Θεοποιός, qui deos sive deorum imagines fabricatur. Pol. l. 1.

Θεοποιία, Deorum fabricatio, simulachrorum in honorem Deorum efficio, Idem ibidem.

Θεοποιέω, Deum seu Deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero, Dei loco habeo. Theodor. in Eccles. hist. παῦτα τοιαῦτα θεοποιοῦντας.

Θεοπλαστὸς, qui deos five deorum simulachra facere potest.

Θεοπλαστικὴ, ſ. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Pol. l. 1.

Θεσμοποιέω, leges condo. Eur. in Phœn. Τί θεσμοποιεῖς ὧν παλαιτὸ μὴ χεχρῶ.

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator: seditiosus.

Θορυβοποιέω, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit seu fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Θωρακοποιὸς, qui thoraces conficit, thoracum fabricator, Xen. apom. 3.

Θωρακοποιία, thoracum fabricatio. Poll. ibid.

Ἰδιοποιέομαι, proprium facio, mihi vendico. Regum l. 2. cap. 15. Item concilio mihi, adjungo mihi.

Β' ἐξιδιοποίημαι, (Decomp.) mihi vendico. Athen.

Ἰδρωτοποιὸς, ſudorem eliciens.

Ἰδροποιία, ſudatio. Arist. probl. 1. 2.

Ἰδρωτοποιῶ, ſudorem elicio. Ἰδρωτοποίημαι, ſudo. Idem. Arist. ibid.

Ἱεροποιὸς, q. d. ſacrificus, ſacrificulus. Ἱεροποιοὶ, peculiariter dicebantur, qui ſacra faciebant Eumenidibus præſidibus Areopagi. apud Demoſth. Ἱεροποιία, functio illa.

Ἱεροτοέω, fungor illo munere. Et general. ſacra facio. Item ſacro, dedico. Ariſtid. ἱεροποιήσας ἅγιον φάσγανον τοῖς τὸ ἱερὸν δρύψασι.

Ἰπνοποιὸς, qui furnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιέω, robuſtum ſeu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποίημαι, corroboror. Hermog.

Καθαροποιέω, purifico. Exponitur &, verro. Heſyc.

Καινοποιὸς, innovator, nova faciens. Naz.

Καινοποιέω, res novas facio : vel innovo aliquid in re quapiam: item renovo. Diod. l. 16. τῶ πολέμω καινοποιησάντων. Καινοποίημαι, novis artificiis in re quapiam utens. q. d. novitatis artifex. Xen. pæd. 8.

Κακοποιὸς, maleficus, malis afficiens. Arist. eth. 4. c. 3.

Κακοποιία, maleficentia, malorum illatio ſeu importatio: vel maleficium. Iſocr. in Panath. & ad Dem.

Κακοποιέω, malè facio, noceo. Gen. 31.

Καλλοπισμὸς, vel καλλοπισμόμαι, gurguſtia ſeu caſas facio. Stra.

Καπηλευτὴς, qui ſtoreas ſeu tegetes conficit. Pol. l. 10. c. 47.

Καρυκοποιὸς & καρυκοποιὸς, qui conficit intritum dictum καρύκη. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi, quòd victimas circumcidentes, croquorum fungi officio viderentur.

Καρυκοποιέω, conficio intritum illud dictum καρύκιον. Item generaliùs, condimentum concinno, condio ſuaviter. Ariſtoph.

Καρτοποιὸς, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rheſo.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιικὴ, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia conficiendi radios textorios. Ariſt. polit. l. 1.

Κηποποιὸς, qui favos conficit, qui favos confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas ſeu ciſtas conficit : arcarum fabricator. Pol. ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur. Pol. l. 7. c. 26.

Κλινοποιικὴ, ad lectorum fabricationem pertinens. Et κλινοποιικὴ ſ. τέχνη, ars fabricandi lectos. Pol. l. 7. c. 30.

Κοινοποίημαι, commune facio, communico. Greg.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Pol. loco citato.

Κοσμοποιὸς, mundi conditor, mundi opifex: Deus. Phil. de mund.

Κοσμοποιία, ἡ, mundi fabricatio ſeu creatio.

Κοσμοποιέω, mundum condere: apud eundem.

Κραναοὶ, galearum artifex. Pol. l. 1.

Κρεμβοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius. Athen. l. 13.

Κωμῳδοποιὸς & κωμῳδοποιὸς, comœdiæ ſeu comœdiarum ſcriptor, comicus poëta. Plut. & Pol. l. 9.

Κωμῳδοποίημα, actio ipſa ſcribendi comœdias: apud eundem. Plut.

Λαρισσοποιὸς, qui lariſſas conficit: aut Lariſſæorum conditor. Ariſt. pol. 3. c. 1.

Λεκυθοποιέω tenuem ſeu gracilem reddo, extenuo. Dioſc. l. 5.

Λεκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur. Pol. l. 7. c. 30

Λιθωνὸς, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιὸς, fabularum conſictor ſeu ſcripton. Athen. Item quinſdacia confingit, vaniloquus. Demoſt. in Timocr. Syneſ. ep. 44. Et ponitur &, orator: apud Iſocr. Item hiſtoricus: apud Xen. Et, oratoris artifex. apud Plat.

Λογοποιία, fabularum conſictio ſeu ſcriptio: mendaciorũ confictio. Iſocr. in Helen. enc. πολλὰς ἄλλας αὐθαδείας ἐληρολογησαν χρὴ θεῖν δοκεῖν. Et generaliter, confingo, mentior, rumorem falſum ſpargo. Dem. Phil. 2. λογοποιῶν πρὸς ἀλλήλους, ὡς Ἐλάτειαν τοχθει. Item ſimpliciter, rumorem ſpargo, dicito, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τὸ, (q. d. fabulamentum) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat.

Λογοτεχνικὴ τέχνη, ars ἀφ' λογοποιῶν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator. Eurip. in Baech.

Λυροποιὸς, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex, Plut. Et generaliter, qui muſica inſtrumenta quæ digitis aut plectro pulſantur, compingit. Poll.

Λυροποιία, lyrarum compactio, ſeu compingendarum ſcientia. Poll. l. 7. c. 30.

Λυροποιικὴ, lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιικὴ, idem quod λυροποιία. Idem ibidem.

Λυχνοποιὸς, lucernarum confector. Ariſtoph.

Μαχαιροποιὸς, machærarũ ſeu cultrorũ artifex. Plut. de Soc. Dem.

Μελοποιὸς, qui mele ſcribit: lyricus poëta. Athen. Eſt & laicinie epith. apud Eur. in Rheſo.

Μελοποιία, ſcripcio carminum lyricorum, quæ mele vocantur : aut ipſa mele: vel modulatio, qualis eſt in carminibus quæ vocantur mele. Athen.

Μελοποιέω, ſcribo mele, vel modulationem adhibeo, qualis eſt in carminibus quæ mele vocantur. Athen.

Μελοποιὸς, idem cum μελοποιὸς. Item in Epigr.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber. Pol. l. 7. c. 30.

Μηχανοποιία, machinarum fabricatio. Ibidem.

Μισοποιὸς, qui carmina ſcribit. Eurip. in Troad. Τίνι ποτὲ Πραξίθεα δὴ σε μισοποιὸν ἐν πάρῳ : præcipuè ſic dicitur qui lyrica carmina componit: ut Sappho, μισοποιὸς, apud Herodot.

Μισοποιῶ, ea mina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Ariſtoph. in Nub.

Μοσοποιέω, virtus facio. Act. Ap. c. 7.

Μυθοποιὸς, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιία, fabularum fictio: vel figmentum fabuloſum. Plut.

Προμυθοποιέω, (dec.) fabulosè adjicio. Strab.

Ναοποιὸς, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commiſſa eſt, ſacrarum ædium procurator. Ariſt. Rhet. l. 1.

Ναοποιέω, templum ædifico. Greg. Naz.

Νεωποιὸς, pullorum procreatio. Dioſc l. 2. c. 60.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarum rerum ſtudioſus. Thuc. l. 2.

Νεωτεροποιία, ſtudium rerum novarum. Idem ibidem.

Νεωτεροποιέω, res novas molior, ſeu innovo. apud Gal. Exponitur &, commoveo: apud Hip. in Aphor. μὴ νεωτεροποιῶ τι χειμῶνος.

Νεωποιὸς, qui naves fabricatur. Pol. l. 1.

Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens, morbum afferens, morbum incutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιέω, morbum ſeu morbos facio, morbos affero ſeu incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιέω, ſicum reddo, ſicco.

Ὁδοποιὸς, qui viam facit, i. qui viam ſeu vias munit & ſternit. Æſch. in Cteſiph. Xen. pæd. 6.

Ὁδοποιία, viarum munitio, ipſa actio vel munus faciendi ſeu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιέω, viam facio ſeu munio, tranſitum præſtruo. Dem. τὸν πόντον τὸν χρόνον ἐλυμήναντο μᾶλλον ἢ ὁδοποίησαν. Luc. in Dem. Ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Cum dat. Perſ. Greg. τραπέζαις ὁφθαλμοῦσιν, ὁδοποίουσι τῷ Γ' σφαλῇ. Et metaph. viam ſeu aditum patefacio, ſterno viam. Ariſt. Met. 1. αὐτὸ τὸ θεωρῆσαι ὁδοποιεῖ αὐτῆς. Damaſc. (de Chriſto orante) ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμῖν ὁδοποιῶν πρὸς θεὸν ὁδὸν ἀδέκαστον. ¶ Item ad methodum redigo. Ariſt. Rhet. l. 1. ἐπεὶ ἡ ἀμφοτέρως ὁδοποίησις, δῆλον ὅτι ἀφ' ἑκάτερα ὁδοποιῆ.

Ὁδοποίημαι, via mihi patefit, via mihi ſternitur. Exponitur &, progredior, promoveo, proficio: apud Greg. ἀφ' ἧς ἐδοποιήθη ἡ πάθεια ἀφ' ἧς ἐκλύθην.

Ὁδοποίησις, viarum munitio ſeu ſtratura: vel munus vias ſternendi. Et metaph. aditus patefactio. Ariſt. Rhet. 3.

Ὁδοποιητὴς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum poteſt. Ariſtot. in Eth.

Προοδοποιέω (Decomp.) viam præſtruo, viam patefacio aut præbeo. Ariſtot. ἀφ' ὁδοποιήσεως ἢ τῷ φίλῳ. Idem Polit. 7. δεῖ πρῶτον προοδοποιῆσαι πρὸς τοὺς ὕστερον διατελεῖν. Exponitur &, præparo, & quaſi imbuo. Idem Probl. ſect. 2. τὸ μὲν ἡδὺ πρὸ μικροῦ προοδοποιῆσαι τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἥδιον. Item auxi & adjutor ſum, exemplum præbeo. Plut. πολλὰ προοδοποιήσαντα τοῖς νομοθέταις. ¶ Item proclivis & propenſus ſum. Ariſtot. Rhet. l. 2. προοδοποιοῦσι τὸ γῆρας ἡ δυλίη. Προοδοποίημαι, idem quod προοδοποιῶ, in poſtremis ſignif. Ariſtot. ἐλήμασι ἡδέως ὁδοποίηται πρὸς τὸ φθορά, Προοδοποιοῦμαι &, præparus in quo

quo ſeu ad quem via jam quaſi patefacta eſt: apud eundé. Ariſtot.

Ὀλμοποιὸς, mortariorum artifex. Ariſt. polit. 3. c. 1.

Ὀνοματοποιὸς, nominis ſeu nominum fictor, i. verborum ſeu vocabulorum. Athen.

Ὀνοματοποιία, nominis ſeu nominum fictio, i. vocabulorum. Peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis ut ſonum rei quæ ſignificatur exprimant ſeu repræſentent. Quintil. l. 1. c. 5. & l. 8. c. 6.

Ὀνοματοποιέω, nomen ſeu nomina fingo, i. vocabula, verba novo. item fingo vocabula à ſono ea deducens : ſæpè apud Euſt. Et ſimplic. nomen do, nuncupo. Ariſtot. eth. l. 2. πειρατέον ἢ ὄνομα ἢ ὅτι τῷ ἄλλοι αὐτὸς ὀνοματοποιεῖν.

Ὁπλοποιὸς, armorum faber, qui arma conficit. Pol. l. 7. c. 30.

Ὁπλοποιία, armorum fabricatio. Idem ibidem.

Ὁπλοποιῶ, arma fabricor. Sapient. c. 5. ὁπλοποιήσει πᾶν κτῆσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus ſuis conficiet.

Ὁπλοποιὸς, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibidem.

Ὀργανοποιὸς, organarius faber, qui inſtrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιία, inſtrumentorum fabricatio: Item machinatio vel ut per inſtrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur &, turbam congrego.

Ὀψοποιὸς, qui opſonia aparat, conditor. Plat. de repl. l. 2. Xen. Hell. 7.

Ὀψοποιία, opſoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat. in Gorg. Athen. l. 3.

Ὀψοποιικὸς, pertinens ad eum qui opſonia aparat, popinalis, coquinarius: ut ὀψοποιικὴ ὄργανα. Xen. Et ὀψοποιικὴ, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia aparandi opſonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opſonia apparo, popinales delicias apparo : coquo. Plut. in Probl. Rom. τοὺς γαμβροὺς ὅτε ἐλεῖν εἶων ὅτε ὀψοποιεῖν τὰ πελάνια.

Ὀψοποιέομαι, idem. Xen. Hell. 7. & Apomn. l. 3.

Ὀψοποιικὸς, idem cum ὀψοποιικὸς. Item opſoniorum apparandorum peritus, opſoniorum artifex. Ariſtot. metaphy. 5. unde ὀψοποιικὴ, idem quod ὀψοποιικὴ. Idem Polit. l. 1. c. 4.

Παθοποιία, affectuum commotio : ſchema Rhetoricum de quo Iul. Rufinian.

Παιδοποιὸς, liberos procreans: liberorum procreator ſeu procreatrix. Eurip. in Androm.

Παιδοποιία, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιοῦ, liberos procreo: Eur. in Heracl. Τίς δ' κόρην ἐρημον, ἢ δόμων ἔρημ, Ἡ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται. Item ſimpliciter, gigno, genero. Luc. ὃς ποταῖτα γόμῳ ἐγαμεῖ καὶ παιδοποιεῖτο.

Παιδοποιέομαι, idem. Xen. ἃ πρὸς γε ἀφροδίσιον ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοῦ ἀνθρώπου ἐπιπλεμπόντων. Sic & apud Iſocr. & Luc. παιδοποιηθῆναι, exp. & paſſivè, ſuſceptus eſt, generatus eſt. Luc.

Παιδοποιητὴ, idem quod παιδοποιὸς.

Παιδοποιητικὴ, ut παιδοποιητικὴν ἐρᾶς ἕδος, operam dare liberis procreandis.

Πάκτωσις, ſtructura ex petris, ſtructura ſaxea. Athen. l. 5.

Πλακοῦς, figulus, qui vaſa fictilia è luto conficit. Gal. & Al. Aphr.

Πλακόω, è luto fingo, figulinam factito.

Πλακουντικὸς, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinens ad figulos.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilíſve cõficit. Pol. l. 7. c. 30.

Πιλοποιία, ars ἀφ' πιλοποιῶν. Ibidem.

Πιλοποιικὴ, ad coactillarium pertinens. Ibid.

Πιλοποιικὴ, idem quod πιλοποιία. Ibidem.

Πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio.

Πιλοποιητικὸς, idem cum πιλοποιικὸς. Πιλοποιητικὴ κονία, lixivium quo πίλωσοὶ, utuntur cogendis parandiſq; lanis.

Πλαγιαυλοποιὸς, qui plectra conficit, i. inſtrumenta quibus citharæ pulſari ſolent. Poll. loco antè citato.

Πλαγιαυλοποιία, plectrorum fabricatio. Ibidem.

Πλαγιαυλοποιῶ, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πλαγιαυλοποιικὴ, ars plectra conficiendi. Ibidem.

Πλαγιαυλοποιικὴ, plectrorum confectores decet, ſeu more eorum qui plectra conficiunt: apud eundem, ibidem.

Πλουτοποιὸς, qui divitias facit & congerit: vel lucroſus, quæſtuoſus. Poll. l. 3. c. 22.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movit: qui bella movere aut gerere ſolet. Ariſtot. Pol. l. 7. c. 11.

Πολεμοποιῶ, bellum moveo, ſeditiones excito. Xen. Hel. 5. Item inimicum & hoſtem reddo. Appian. bell. civ. l. 5. Ἀδίωτον ἢ αὐτὸν πολεμοποιεῖν πρὸς ἀλλήλους. (c. 11.

Πορτικὸς, tranſitum facio, viá facio qua aliquid tranſeat. Dioſ. l. 1

Μεταπορτικὸς, (dec.) meatuum ſtatum muto. Idem l. 4. c. 15.

Μεταπορτικὸς, meatuum in corpore mutatio.

Ποτιμοποιὸς, potionum confector. Athen.

Προσωποποιὸς, qui perſonas ſeu larvas fabricatur. Pol. l. 2.

Προσωποποιία, perſonarum confictio: figura oratoris, quam Cic. de orat. l. 3. appellat perſonarum fictarum inductionem. vide & Quinſ. l. 9. c. 2.

Προσωποποιῶ, perſonas fictas induco, perſonas fingo ſeu confingo. Damaſc.

Πτωχοποιὸς, mendicum faciens, ad mendicitatem redigens. Ariſt. in Plut.

Πυοποιὸς, pus movens, ſuppurans ſeu ſuppurationem adjuvans. Dioſc. l. 2. c. 82.

Πυοποιέω, pus moveo, ſeu puri movendo accommodatus ſum. Idem l. 2. c. 185.

Ῥᾳθυμοποιὸς, deſidem & inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor ſeu fictor. Heſych.

Ῥυθμοποιία, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æſtimo, majeſtate afficio. Greg. de Hom. Exponitur &, reverentiam concilio. Apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in gravitatem me compono, honeſtos & ſpecioſos mores præ me ferro. Greg.

Σηποποιὸς, putrefacies, ſeu putrefaciendi vim habens. Al. Aphr.

Σιτοποιὸς, panifex, piſtor. Thuc. l. 6. Xen. Pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιία, panificium. Xen.

Σιτοποικὸς, ad cibaria coquenda & conficienda pertinens.

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eur. in Troad. Item ad panificium accommodo vel utor: Dioſ. Item alo, cibum ſuppedito. Xen. Pæd. 4.

Σιτοποιοῦμαι, idem qd σιτοποιῶ, in panificio occupatus ſum. Idem Pæd. 4. Item frumentum mihi comparo, frumentarium eo: apud eundem Pæd. 1. Exponitur &, in cibos aſſumo, vel cor. ut apud Dioſc. (Dec.) Ἀρχέστρατος, piſtorum princeps, qui piſtoribus præeſt.

Συσιτοπωλέω, compinſo vel in cibum concinno. Dioſc. in præf. l. 6.

Συσιτοποιέομαι, compinſor, apud eundem l. 4.

Σκεῦοποιὸς, qui vaſa & inſtrumenta diverſi vſus fabricat. Peculiariter ſic dicitur qui perſonas & alia indumenta ſcenica parat. Ariſt. de Art Poet. Plut. in Colot.

Σκευοποιῶ, vaſa & inſtrumenta diverſi uſus fabricor. Cum acculat. ſimpliciter ſignificat, fabricor, confcio: unde in voce media apud Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Item metaph. fabricor, machinor. Hyperides. σκεύοποιεῖν τὸ ἀφεῖναι.

Σκεῦοποιέομαι, confcior, fio. Athen. l. 11. (de calice loquens qui χάρις & βυτὸν dicitur) δὸκ. ἢ σκευοποιηθὲν ὑπὸ πρώτου Φιλαδέλφου Πτολεμαίου.

Σκηνοποιὸς, qui tentoria conficit, ſeu tabernaculorum fabricator. Act. Ap. c. 18.

Σκηνοπηγία, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula confcio, umbracula fabricor. Gr. Naz. μὴ σιβαδὰς ὑλικὰς πηξώμεθα σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ ἐφ' ἡμέραν. Σκηνοποιοῦμαι, idem. Herodian. l. 7 συμπαγώσης ὑλίκα ἢ ἀξιολόγοις σκηνοποιοῦνται.

Σπονδοποιέω, ὦ, libo: vel fœdus & inducias paciſcor.

Σπονδοποιοῦμαι, idem. Ath. l. 11. ἐν τῇ Ἰφροσύνῃ τῇ Διὸς μὴ σπονδοποιοῦνται πολέμιοι. Σπονδοποιοῦμαι, τὰ, pacta : ſeu de quibus in fœdere ictio convenit.

Στιλεγγιδοποιὸς, qui ſtrigiles conficit, ſtrigilum fabricandarum artifex. Poll. l. 7. c. 30.

Στιλεγγιδοποιὸς, idem. Etymol.

Στερεοποιέω, ſolido, firmo, duro, ſolidum, firmum, durumq; reddo. Suid.

Στεφανοποιέω, idem. Polyb. & Dioſc. l. 5. c. 139.

Στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarum conficiendarum artifex.

Στρωματοποιὸς, conficio mihi lectiſternium ſeu ſtramentum ex foliis, gramine, aut frondibus virentibus.

Σχηματοποιέομαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. ἃ αὐτὸς σχηματοποιεῖται, Exponitur &, geſticulationi ſervio, ſchemata ſaltationis cujuſq; imitor. Pol. l. 4. c. 13. Σχηματοποιοῦμαι dicitur etiam, qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed efficto vultu & ſermone affimulato.

Σχηματοποιία, geſtuſi ſchematumq; in ſaltando effictio. Ath. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus eſſe facio, i. quod antè diſperſi disjectumque erat in unum velut corpus cogo: unde in voce media in Pand. διὸ δὴ πᾶσαι ἡμεῖς τὰς ἐφ' ἡμῖν ὁρμὰς εἰς σωματοποιούμεθα ἐν τῇ χάριτι ἐξ σωκεφαλαιούμεθα. Item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. l. 3. σωματοποιῆσαι τὴν ἵππον. Metaph. apud eundem Fab. Max. dicitur ἡμῶν τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν. Generaliter etiam ſignificat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: ut apud eundem, σωματοποιεῖν τὴν πόλιν αὐθίς. ¶ Item corpus ſeu rem corpoream eſſe fingo. Alex. Aphr. probl. 1. 1. οἱ ζωγράφοι σωματοποιῶν ἃ ἁπτὰ κρίνεσθαι.

Σωματοποίημαι, augeor, validior fio. Ariſt. de mundo.

Συσωματοποιῶ, (Dec.) concorporo, in unum corpus cogo : unde in paſſ. apud Ariſtot. de mundo, συσσωματοποιεῖται ἢ πᾶ φύσις τὰ ἐν τῇ γῇ ὄγρων καὶ μιγνύμενον.

Τειχοποιὸς, qui muros fabricatur & ſtruit, Item qui inſtaurandis mœnib. ſeu reficiendis præeſt. Dem. pro cor. Æſch. in Cteſiph.

Τειχοποιία, muri extructio : vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκτοσύνη, liberos procreans: ut τεκτοσύνη πόνῳ. Euripid. in Troad. Item multos procreans liberos, fœcundus. Herod. in Terpſich.

Τεκνοποιία, liberorum procreatio. Ariſt. polit. 7. & Rhet. 2.

Τεκνόποιέω, liberos procreo: idem quod παιδοποιῶ. Xenoph. a-

pomn.2. ὁ ἀνὴρ ψιλὸ τεκνοποιοῦσιν αὐτῷ πρέπει.

Τεκνοποίημα, idem: apud eundem ibidem.

Τεκνοποιητικός, liberis procreandis idoneus.

Τεκνοποιητική, ſ. τέχνη, ars procreandi liberos. Arist. pol. l. c. 3.

Τεκνοτεκνοποιός, (dec.) unà liberos procreo. Xen.

Τμνοποιός, qui hymnos conficit: poëta. Eurip. in Supplic.

Τνοποιός, ſomnificus, ſomnum afferens. Dioſc. l. 4. c. 65. (de opio) αἱ ὠφέλειαι ἐστ ἡ ὑπνοποιός, ἡ ποπτικός.

Τνοποιέω, ſomnum concilio, ſomnum affero. Idem ibidem. τὰ φύλλα ἡ αἱ κεφαλαὶ κατεψυγμένα ἐν ὕδατι ἡ ὑποστορνύμεναι, ὑπνοποιοῦσι.

Φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit.

Φιλοποιός, amicos efficiens, amicorum effector ſeu effectrix. Plut. Item qui labores amat. ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. Heſych.

Φιλοποιέω, vel φιλοποιέομαι, amicum reddo ſeu benevolum, concilio. Polyb.

Χαλινοποιός, qui fræna conficit.

Χαλινοποιητική, ſub. τέχνη, ars conficiendorum frænorum. Arist. eth. 1. c. 1.

Χαρμοσύνη, gaudii & lætitiæ efficiens: ut χάριτες χαροποιοὶ. Eurip. in Phœn.

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut ſtructus. Thuc. l. 2. Dem Phil. 1.

Ἀχειροποίητος, (dec.) qui non eſt χειροποίητος.

Χλαμυδοποιός, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιΐα, ars conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιικός, qui ad artificem chlamydum pertinet, ſeu quo opifex ille utitur.

Χλωριδοποιός, lanarum tenuiorum & molliorum confector. Pol. l. 7. c. 30.

Χλωριδοποιΐα, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel contextio: ſeu lanæ ejuſmodi conficiendæ texendæq; ars. Xen. apom. 2.

Χορδοποιός, qui chordas conficit.

Χορδοποίδα, chordarum confectio, ſeu chordarum conficiendarum artificium.

Χορδοποιικός, ad ejuſmodi artifices pertinens.

Χοδοποιικά, more eorum qui chordas conficiunt. Pol. l. 7.

Χρηματοποιός, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur &, quæſtuoſus: ut χρηματοποιὸς τέχνη, apud Xen.

Χρυσοποιός, aurifex. Luc.

Χρωματοπέδα, colorum confectio. Philoſtr. ep. 2.

Ψηφοποιός, q. d. ſuffragiorum confector, qui ſuffragia conficit: ſuffragiorum artifex. Soph. in Ajace.

Ψυχροποιὸς & Ψυχροποιητικός, frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens: prius apud ſchol. Thucyd. poſterius epith. febris, apud medicos.

Ὠδοποιός, qui carmina ſeu cantiones conficit: poëta. Theoc. epigrammate in Anacreontis ſtatuam.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, ι, ὁ, varius. Propriè qui eſt varii coloris, verſicolor, maculoſus: In Geopon. αἰθίξας αὐτὸ τὸ σῶμα, ἔπειτ' ἔμβρυα τίλλων ἀπὸ τῶν ὑπὸ τὰς ἀγκῶνας μέλαν τε ἔρεον, ἔπειτ' ἢ ποικίλον, ποικίλον ἔσται τὸ πεφυκός. Il. δ, δ μὲν ἢ πάρ Ἰδῃ ἔχε ποικίλα ἔλατρα. Athen. l. 10. ἐδόκει ποικίλην αἰσχάλην. Metaphoricè, ποικίλος μυθῶν dicitur oratio variis quaſi coloribus picta & ornata. Epigr. l. 2. Item varius, qui multorum diverſorumq; generum eſt: ut ποικίλη ὕβρις, apud Plut. Sympoſ. 4. prob. 1. Et ποικίλα ἐνδύματα, apud Athen. Ad animum tranſlatum de homine dicitur qui varias artes, ac machinas calleat, vafro, verſuto, callido: ut Πραμνὰς ποικίλος. Heſ. in Erg. et de eo cui animus variat & inconſtans eſt. Arist. Eth. 1. c. 10.

Ποικίλως, variè, multis modis. Item callidè, vafrè, verſutè. Xen.

Ποικιλία, ἡ, varietas. Iſoc. in ep. ad Phil. & apud Hermog.

Ποικίλος, ίδ, ὁ, ἡ, q. d. varia, verſicolor, picta: nomen eſt avis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. quam carduelem eſſe putant.

Ποικίλλω, variego, variè diſtinguo. Eurip. in Hec. ἐν χροιᾷ πέπλῳ ζᾴξομαι σῶμα πόλυς, Ἕ'ν διὰ λαλάεσσι ποικίλλεται ἀμφὶ δοκρόκοισι πέπλοις. Item vafrè vario, vafrè commiſceor aut fingo. Plat. in Symp. ἦν ποικίλλων ἐμὲ λόγων, ἀλλ' ἁπλῶς εἰπεῖν ἐμὲ ἐξηπάτα. Syn. ep. 121. ἄλλο ἐμοὶ τοιποίκιλε.

Ποικίλλομαι, variegor, variè diſtinguor. Herodian. l. 5. διὰ χρυσῦ πολλὰ καὶ λίθων ἡμίεια πεποίκιλται. Sic & alibi apud eundem, & Plat. in Crat.

Ποίκιλμα, τὸ, varius ornatus, ornatus verſicolor. Od. φ. Pla. de leg.

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. Idem ibidem.

Ποικιλτής, οῦ, ὁ, qui variat, qui verſicolore ornatu veſtimenta elaborat. Aeſchin. contra Timarch. Plut. in Per.

Ποικιλτικός, ἡ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton telam texit. Et ποικιλτική, ſ. τέχνη, ars illa plumariorum & phrygionum Heſyc. & Suid.

Ποικίλτος, variatus, variè pictus, verſicolor. Dionyſ Longin.

Ποικιλτός, idem quod ποικιλτής. Heſych.

Compoſita.

Βελονοποικίλτας, ου, ὁ, qui acu veſtes variegat: phrygio. Heſych.

Διαποίκιλος, ὁ ἡ, ἡ, variegatus, variis coloribus diſtinctus.

Διαποικίλλω, idem cum ποικίλλω. Iſocr. in Evag. πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλαι τὴν πόησιν.

Διαποικίλλομαι, variè diſtinguor.

Ἐμποικίλλω, vario, intertexo variè.

Καταποικίλλω, vario, varietate diſtinguo: unde apud Plat. πᾶς ὁ ἐν τούτοις κατὰ ποικίλτην.

Παμποίκιλος, omnibus modis varius ſeu variegatus: ut πάσα παμποίκιλος, Od. σ. Exponitur etiam, verſipellis, verſutus. Heſ.

Πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: ut πόλεμος φάρεσι, apud Eurip. in Iph. Taur. Item multifarius, multimodus, multiformis: ut πολυποίκιλος σοφία τῶν Στὸ. in epiſt. ad Ephes. c. 3.

Πτεροποίκιλος, varias & pictas pennas habens. Ariſt. in Avib.

Πυροποίκιλος, puncti is ignei coloris diſtinctus & varius. Πυροποίκιλος, lapidis nomen eſt. apud Plin.

Σαπφοποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Τὸ ποποίκιλον, aliquantum varius ſeu variegatus.

Χρυσοποίκιλος, auro diſtinctus.

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, paſtor, propriè ovium paſtor, opilio: id quod indicat Plato in Minoë, ubi quærenti quis ſit & quo nomine vocetur ὁ πῶν ὅ τι ποτὲ ἐστὶν ἀνθρώπων γένος, reſpondetur μῆλον. Etymol. ταμνειν ποιμένα nominatum ſcribit παρὰ τὸ τὰ μῆλα τέμνειν. Theocr. Idyl. 8. Ποιμαὶ εἰ τὸ πρὶν ἔσκον ἐν ὄρεσι καὶ νέμος ἄρκτοι, Pro bubulco etiam capi docet. Euſt. Od. κ. ἔστι ποιμένα ποιμὴν ἡ νέα ἀστραλάων. Metaphoricè dicitur Chriſtus ποιμὴν, Ioan. 10. & alibi: necnon ejus miniſtri & vicarii, Epheſ. 4. Dicitur & dux ſeu imperator, vel etiam rex Ποιμένι λαῶν, Il. α, & alibi. Et generaliter pro quovis curatore accipi tradunt: ut apud Soph. in Ajace. σὺ μὲν ἀνδρῶν ποιμένων ἐπαρκέσοντα. apud Eurip. ποιμένες ἄρδην, rectores curruum.

Ποιμενικός, paſtoralis, paſtoritius, paſtorius. Phil. de vita M. l. 1.

Ποιμήν, ένος, ὁ, idem. in Epigr.

Ποιμενίδης, ου, ὁ, ἐ paſtore natus, qui paſtoril generis eſt.

Ποιμενίς, ίδος, ἡ, paſco. Odyſſ. ι, μέλλα δ' ὅ γε ποιμαίνεσκε Heſiod. in Theog. Ἀ'ρνας ποιμαίνων θ' Ἑλίκων. Ἰσαν ζαθέοις. Pla. de Rep. l. 2. ποιμαίνων τὰ ἀσθένεστα. pro quo Herodian l. 7. abſolutè dixit, ποιμαίνων ἐν τοῖς ὄρεσιος, ὄρεσι. Metaphoricè apud Theocr. Idyl. 11. Οὗτοι τοι Πολύφαμε· ἐνοσίμαινεν ἢ ἔρετα Μωίσθαν. ¶ Item curo, curam gero. Schol. Soph. & Suid.

Ποιμαντικός, ὁ. pertinens ad eos qui oves paſcunt, paſtorius, paſtoritius. Greg. Et ἡ ποιμαντική, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi curandiq; ovium gregem. Chryſ. de Sacerdot.

Ποιμανωρ, ορος, ὁ. idem cum ποιμήν.

Ποιμανωρ, idem: Heſyc. Et metaph. Dux vel Rex populi: apud Aeſchin.

Ποίμασιον, τὸ, grex non ovium tantùm, ſed & populi. Euſt.

Ποιμαίδω, paſco. Exponitur &, cuſtodio.

Ποιμαδίς, ίδος, ὁ, idem cum ποιμανωρ & ποιμήν.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. Od. ι. Sop. in Ajace. Metaph. de grege ovium Chriſti. Mat. 26.

Ποιμνιῶν, ῶνος, ὁ, pertinens ad ovium gregem. Od. β.

Ποίμνιον, τὸ, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Luc. 12.

Compoſita.

Ἀρχιποίμην, ένος, ὁ, paſtorum princeps: epitheton Chriſti. 1. ep. Pet. cap. 5.

Βουποίμην, boum paſtor. in Epigr.

Φιλοποίμην, paſtorum amans.

Φιλοποιμήν, ὁ, gregis amans: ut κύων φιλοποίμην. Theoc. Idyl. 5.

ΠΟΙΝΗ', ῆς, ἡ, pœna, ultio injuriæ ſeu peccati. Quidam definierunt, ποινὴ ἐστὶ ἁμαρτήματος ἐκδίκησις. pœna eſt peccati ultio. Paul. in Lacon. νεὸς πρωρεὺς οἱ παλαιοὶ τὸν αὐτὸν ἀνθρωπον ἀνόμαζον ποινέα. Hinc ποινᾶς, δόσας & ποινᾶν, ſeu ἀποτίσαι, dare pœnas, pendere, ſolvere, luere. Et Ἀ'ποινᾶν ποιεῖν, exigere, repetere. Et ἀρεῖσθαι ποινῆς, liberatum eſſe à pœna. Ipſe etiam furiæ & dea quæ ſceleratum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, apud Paul. in Act. & apud Synef. epiſt. 44. ¶ Item pretium quo injuria penſatur, apud Hom. in Il. σ, ἐννήκοντα ἑίνεκα ποινῆς. Ἀ'νδρὸς ἐναρὰ ἔμεναι. ¶ Etym. ἀ πόνῳ. defirvat. quaſi πονή: fortaſſe quoniam omnis pœna cum labore & moleſtia conjuncta eſt.

Ποινάω, ῶ, ὁ, ποιναρία, ποινᾶσα σοὶ ἐς, exp. pagina in qua ſcribuntur pœnæ pro deliᾶis ferendæ. Accipitur & pro ποίνιμος, pœnalis, pœnas inferens.

Ποίνιμος, ος, ὁ & ἡ, pœnalis, pœnas inferens, pœnis perſequens. Item ultor, vindex Soph. in Ajace & alibi. Sic in Epigr. ποίνιμος λιθοτοιήν, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit ſcelerum.

Ποινόω, ῶ, punio, pœnas exigo, pœnas ſumo de.

Ποίτημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo ſumitur, idem cum ποινή. Heſych.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit ſeu ſumit, vindex, ultor. Nonn. pro quo Doricè ποινάτωρ. apud Eur. in Electra.

Ποινητήρ, ῆρος, ὁ, idem. Oppian de piſcibus.

Ποινόω, idem quod ποινάω, unde ποινοῦμαι γυναῖκας. Eur. in Iph. Taur.

Compoſita.

Compoſita.

Ἀ'ποινα, ὁ, ἡ, pœna, ultio. Soph. in Electra.

Ἀ'ξιόποινος, ου, ὁ, ἡ, pœna dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἀ'ποινον, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ſeu quo pœna debita luitur aut penſatur. Il. φ. Item pretium liberationis, Il. ά, & ω. Ἀ'ποινα, τὰ, pœnæ, apud Plat. de leg.

Ἀ'ποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. Exponitur & pecuniam exigo, à Demoſthene in orat. contra Ariſtocr.

Ἀ'ποινᾶσαι, præmium reportare & aſſequi: Eurip.

Ἀ'ποίνητος, (dec.) non redemptus pretio. Il. α.

Ἐμποίνιμος, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. & Heſych. Pro eodem ſcribitur & ἐμποινίμιος.

Ἀκδίποινος, punire oblitus. et τὰ λελῆθοτα, quod non punitur. Heſ.

Μετοποίνιος, pœnalis, idem cum ποίνιμος, ut δίκη μετατοίνιος, apud Suid

Νηλεόποινος, crudeli ſupplicio puniens. Heſiod. in Theog.

Νήποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non ſolvit. Od. ξ. Et ἀποτος, (adverb.) impunè, impunitò. Od. σ, & α.

Νήποινα, & ννοτνεὶ, vel ννοτνὶ, idem. Xen. & Demoſth. Legitur & ννοτνὶ, pro ijſdem, apud Poll. l. 8.

Ποῖος, &c. vide in Οἷος.

Ποιπνέω, in Σποιρέω.

Ποιπνός, in Πόα.

Ποιπτύω, vide πτύω in Πτύω.

Ποιφύσσω, in Φυσάω.

Πόκος, &c. in Πεκτέω.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna. Il. ι. Αἰεὶ γὰρ δὴ τοῦτο τε φίλον, πολέμοι τε μάχαι τε. Il. γ. οὐ πω τις πόλεμος. Plat. l. 12. de leg. πολέμου κοσμήματα, belli inſignia. Τὰ τοῦ πολέμου. Dem. res bellicæ. Xen. Pæd. l. 1. πόλεμον ἀ'σθενῆ ὄντες πρὸς ἰσχυρὸν, Polybius, ἀβούλητος τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quum ſuſcepiſſet bellum Romanorum. Sic ἐχθίστοι πόλεμοι. Herodian l. 3. & κινεῖν πόλεμον, apud Athen. l. 12. Et Thuc. πόλεμον πνῖμαι ὑπ' ἔμμαχον, bellum gero cum ſociis. Apud Eurip. χαλεποὶ γὰ πόλεμοι ἀνδράσιν, bella & diſſidia inter fratres. ¶ Multiplex eſt hujus vocabuli etymon apud grammaticos. Alii enim compoſitum dicunt ex πολὺ & ἄμαι, ut ſit quaſi πολύεμος. Aliì ex πολὺ & ὅπλοις, quaſi πολύοπλος. Quidam à πλεμέω deducunt. Nonnulli ἀπὸ τοῦ τὰς πόλεις ἀμᾶν, ἢ μενῶν, ἢ ἐμεῖν dici tradunt. Sunt & qui ſimpliciter ex ὁλέω ſeu ὄλλυμι derivent quaſi ὄλεμος. Addo poſſe & à πολέω deduci, quòd bellum omnia vertat, invertat, evertat.

Πολεμικός, ὁ, bellicus, militaris. Xen. Hel. 5. πολεμικὴ ἀρετή. Thuc l. 2. πολεμικοὶ κίνδυνοι, belli diſcrimina. Apud Ariſtot. polit. 1, cap. 3. πολεμικὴ, ſub. τέχνη, diſciplina militaris, ars bellica. Τὰ πολεμικὰ, res bellicæ. Xen. Hell, l. Pæd. 7. & alibi. ¶ Item bellax, bellicoſus. Iſocr. Thuc. Ariſtot. Xen. & Accipitur & pro πολέμιος, apud Plut. de prim. frig.

Πολεμικῶς, bellicosè, ut πολεμικῶς ἔχειν, bellicoſo animo eſſe, belli cupidum eſſe. Et πολεμικῶς ἔχειν πρὸς τινα, hoſtili animo eſſe erga aliquem, apud Xen. pæd. 5.

Πολέμιος, & Ionica dialyſi πολεμήϊος, bellicus. Il. ε. πολεμήϊα ἔργα. & Heſiod. in Aſp. πολεμήϊα τόξ' ἐτάρυσσε, armata bellica, ſeu ad belli uſus comparata.

Πολέμιος, ὁ, ἡ, qui animo hoſtili & bellum inferendi cupido affectus eſt erga aliquem, infeſtus: interdum etiam inimicus. Xen. Pæd. 3. ὡς πολεμίους αὐτοὺς χρὴ ὠνεῖσθαι. Idem l. 4. Pæd. cum dat. ἐμοὶ πολέμιος. Et cum genit. apud Ariſtid. πολέμιος τῶν ἀνθρώπων. Item ὁ πολέμιος ἀνὴρ hoſtis, & οἱ πολέμιοι, hoſtes, ſæpe apud Thuc. Xen. Plut. et alios. Et ἡ πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, ſolum hoſtile, hoſticum. apud Xen. Pæd. 3.

Πολεμίως, hoſtiliter, hoſtili atque infeſto animo. Thuc. l. 3. & 4.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito gor. Thuc. l. 1.

Πολεμίζω, ξω, bello, belligero, ſeu bellum gero: aliquando pugno, depugno, decreto. Il. υ, Ἀ'ντὶ Ἀ'χαιῶν πολεμίζειν ὑδὲ μάχεσθαι. & cum dativo. Il. ο, Ἐ'ως ὅ τῷ πολέμιζε μενοινῶν. Ariſtoph. in Nub. ἀσφάλειαν ἡ βιαίων ἡ τῷ γλωττῇ πολεμίζειν. Ariſtoph. in Nub.

Πολεμιστής, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum, ſæpe apud Hom. & Plut. in Fab.

Πολεμιστήϊος, ου, ὁ, & ἡ, idem: ut ἵππος πολεμιστήϊος, apud Ariſtid. & Xen.

Πολεμόω, ῶ, ξ, ήσω, idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdum abſolutè, apud Thuc. & Iſocr. Interdum cum accuſ. πόλεμον. Dem. πολεμοῦσι πολεμικώτατα πόλεμος, multa bella geſſiſtis. Sæpè cum præpoſit. ἐξ & σύν, apud Thuc. et Plut. Sæpè cum dat. apud Thuc. Demoſt. & Plut. Item metaph. vexo. Xen. Pæd. l. ἀλλὰ τί ποτε πολεμεῖ τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν, repugnare veteri opinioni et dudum receptæ.

Πολεμίωμα, ατος, τὸ, bellum appetor, ſeu laceſſor, oppugnor. Demoſt. Plut. & Synef. Dicitur etiam πολεμεῖσθαι, pro ipſum bellatur, belligeratur.

Πολεμητέον, bellare geſtio, bellare cupio. Thuc. l. 1.

Πολεμάνιον, ου, τὸ, herbæ nomen apud Dioſc. l. 4. c. 8. quæ ſic nominata eſſe traditur, à bello et certamine quod antiquiſſimi reges inibuerunt. Sunt et qui ſic dictâ putent, quod adverſus venena pugnet.

Compoſita.

Ἀ'γναπτοπόλεμος, vel potius ἀ'γναμπτοπόλεμος, invicti bello, inſuperabiles, in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Heſych.

Ἀ'ντιπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hoſtis. Heſych.

Ἀ'ντιπολεμέω, idem. Thuc. l, 3.

Ἀ'ντιπολεμίω, belligero adverſus, bello laceſſitus viciſſim bello infeſto. Thuc. l. 1

Ἀ'πειροπόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tyro.

Ἀ'πόλεμος, ὁ & ἡ, imbellis, ut ἀπόλεμος μῦς, apud Plat. l. 7. de legibus. Item inhabilis ad bellum: ut ſenes qui jam emeriti ſunt aut membris in prælio læſi & truncati fuere. Arrian.

Ἀ'πολέμως, non belliceſè, nec pugnaciter, more imbellium.

Ἀ'πολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luc.

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thucyd. l. 6. ἰσχυρότερα ἡγούμενοι Σικελίαν Πελοποννήσου διαπολεμήσειν. Plat. ep. 6. ὧν ἕνεκα τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διαπολεμοῦμεν περὶ τοῦ σωτηρίου. Dicitur & διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in paſſ. διαπολεμεῖται πόλεμον, confligitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, ὁ, vix habilis ad bellum, ægrè bellicoſus.

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi poteſt.

Ἐκπολεμέω, idem cum πολεμέω. Dem. Olynth. 1. ἅπαντες ἐξεπολέμουν τοῖς Ὀλυνθίοις ἐκπολεμῆσαι διὰ φιλίππου.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum πολεμόομαι. Plut. in Cæſ. τὸ δ' Ἐ'θνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐκπολέμωσις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμόω, debello, bello devinco vel expugno. Ammon. Apud Thuc. l. 6, ᾗ τὰ ἐνθένδε χεὶ ἄμεινον φαίνεται ἔτερον ἐκπολεμῆσαι, ex p. ex ijs debetis aperius bellum Athenienſibus inferre.

Συνεκπολεμόω, (dec.) unà hoſtem reddo: unà ad bellum contra aliquem ſuſcipiendum incito: apud Suid.

Εὐπόλεμος, cujus in bello uſus eſt, aptus ad bellum. Heſych.

Εὐπολεμέω, bellum gero in: apud Suid.

Εὐπολεμέω, belligero adverſus, bello appeto.

Εὔπολεμος, habilis ad bellum, bellicoſus, ſtrenuus & fortis in bello. Hom, hymno in Martem.

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari poteſt.

Καλλιπόλεμος, egregius & ſtrenuus in bello, bellicoſus. Epigr. l. 1

Καταπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno: vel debello. Plut. in Cæſ. τοῖς ἄλλοις καταπολεμῶν ἐκφόβου. Thuc. l. 4. παῦ Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμῆσθαι.

Καταπολεμόομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6. νομίζοντες αὐτὼ καταπολεμῆσθαι.

Καταπολέμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μεγαπτόλεμος, bellum & belli onera fortiſ. humeris ſuſtinens. Il. ζ

Προπολεμέω, belligero pro, propugno. Ariſtot. polit. 2. τὸ δ' ὑπὲρ τῶν ὑπαρχόντων διαμάχεσθαι καὶ πολεμεῖν μέρος. Æſchin. de male ſe geſta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προπολεμόω, inſuper hoſtem facio, præter alios perduelliones ad perduellionem excito: unde Thuc. l. 3. μάχαι μὲν ἄρτιαι ἐγίγνοντο οὔπω πόλεσι προπολεμωθεῖσαι.

Προπολεμέω, bello cum, belligero contra. Thuc. l. 8. ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀ'θηναίοις πάντων δὴ ξυμφορῶν στασιωτικῶν προπολεμησάντων ἤκουσαν. Item belli ſocius ſum, bello adjuvo. Idem ibidem. μᾶλλον δ' ἐκείνοις ἔσεσθαι ξυμβήσεσθαι, ἅπερ καὶ ἐν ταῖς προπολεμήσασι.

Συμπολεμίζω, idem cum συμπολεμέω, in poſt. ſignif.

Συμπολεμέω, idem. Plat. ep. 7. ὅτ' ἐν ἡλικίᾳ ἔχων συμπολεμεῖν ἤθελον ἐβούλ. ἐβουλ.

Φιλοπόλεμος & Poëticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicoſus. Il. π. & ρ. Plut. in Fab.

Φυγοπτόλεμος, qui bellum fugitat, bellicos ſtrepitus ac labores refugiens. Od. ξ.

ΠΟΛΕ'Ω, ῶ, verto, verſo. Heſiod. in Erg. Εἶεχε πολεῖν ἄξονα ἐν νεομήνῳ ὑσ' ἀπαπήσει. Exponitur etiam, ato: apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀδιαφορεῖσθαι, verſari, tradit Euſt. Exponitur &, paſco, Heſych.

Πολόμαι, ῆμαι, vertor: Ariſtoph. in Avib. Οἵ τ' ἀνὰ πολεῖται ἥδυ μὲν ἀθρήσαι πάντα, δὺ' ὑστὸ γε καλεῖται ἡμῖν πόλον.

Πολέσκω, idem quod πολέω. Πολέσκομαι, idem quod πολέομαι, unde πολέσκετο, pro ἐπολέμειτο.

Πολυπόλεμος, ὁ, ἡ, ὁν, verſor. Odyſſ. χ. Οὐδ' ἀλοχον καδέλοι Ἰθάκης πολυπόλεμον. Exponitur &, nutrio, miniſtro, contineo.

Πόλος, ου, ὁ, terra aratro verſa ſeu ſciſſa. ¶ Πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Ariſtot. de mundo. ¶ Ipſa etiam mundi quæ circum axem poloſque rotatur moles, vel ipſum cœlum, πόλος, nominatur. Athen. l. 2. τὸ δὲ πᾶλαι συμπαντὸν ἄμισφαιρον. Sic et apud Ariſtoph. in Avib. ¶ Item capitis vertex. Et totum caput, teſte Poll. lib. 2. Et in ore ſeu palato ſic appellatur τὸ ὀπὶ τῶν ὑφερωλῶν, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος dicitur etiam ſolarium ſeu horologium: quòd in eo umbra unà cum ſole circumacta horas indicet. Athen. l. 5. Poll. lib. 6.

Πωλέω, idem cum ποιλέω. ¶ At πωλέω, vendo, vide ſuo loco.

Πωλᾶμαι, verſor, vertor: vel proficiſcor, eo, interdum et, ventito. Od. δ, Πολεῖς πού τις δεῦρο γάμου ἕνεκ᾽; Od. ξ et ρ. Οἱ δ᾽ εἰς ἡμέτερον πολλοὶ βίβωσι γάμονδε πωλᾶσθαι.

Πολέεσσι, idem cum πολεῦ. Πωλέσκομαι, idem quod πωλοῦμαι. Il. α, Οὔ τι πολὺ εἰς ἀγορὴν πολίσκετο κυδιάνειραν. Sic et Il. ε.

Πόλις, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita: ac primum cum præpoſitione.

Α᾽μφιπολεύω, verſor circum. Item obeo, luſtro. Theocr. idyll. 1. Εἴ τι πὺ γ᾽ ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. Item miniſtro, famulor, curo.

Α᾽μφίπολ-ος, ὁ ἡ, qui vel quæ circa dominum dominamve verſatur: miniſter, miniſtra. Od. ω. Il. ω. Athen. l. 6. ¶ Α᾽μφίπολ-ος τάφος, ſepulchrum quod circumquaque obitur. Euſt.

Α᾽μφιπαλίω, comitor aliquem tanquam famulus aut famula. Et ſimpliciter, comitor. Od. υ, Καὶ ῥ᾽ ἕδυσαν συναείσιον ἐσπόμενόν περ ἀμφιπολεύειν. Item miniſtro alicui tanquam famulus, laboro circa quidpiam tanquam miniſter: ut Od. ω, Τεῦ δημὸς ἐὺς ἀνθρώπων, τόν δ᾽ ἄρχετον ἀμφιπολεύει: Et general. officium humanitatis alicui præſto, tueor, curo, foveo: ut Od. σ & τ. Εἰ μείνειε γ᾽ ἐλθὼν ἐς ἑὸν βίον ἀμφιπολεῦσαι. Sic apud eundem Hom. hymn. in Mercur. Ἴππους τ᾽ ἀμφιπόλευε καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς. Et apud Herod. ἀμφιπολεύω ἱερὸν Διός, in Iovis templo miniſtro.

Α᾽νατρόχω, revolvo, iterum volvo, iterum verſo. Et Metaph. revoco in cogitationem, animo revolvo. Plat. in Phil. ὅταν ἡ ψυχὴ ὑπολάβοντα μνήμαν λάβῃ αἰσθόμενος, εἶτ᾽ ἐν μαθήματος αὖθις ταὐτὸν ἀναποδίσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ. Interdum ſumitur pro ſimplici πολῶ. ¶ Item rumino. Suid ex Ælian. μόνος ὁ θαλάσσιος ἀναρρῶν πλὴν ἔχελυς ἀναπολεῖ. Exponitur et, ἀναπίνων. Suid. et Heſych.

Α᾽ναπόλησις, εως, ἡ, ipſa actio revolvendi in animo, revocatio in cogitationem.

Α᾽ναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, vel aptus ad revolvendum, & revocandum in cogitationem.

Ε᾽πανάπολος, (*dec.*) iterum revolvo, iterum in memoriam revoco. Plat. de leg.

Ε᾽μπολέω, vide in compoſitis ex Πωλέω, vendo.

Περιπολέω, in orbem agor ſeu verſor, obeo, circumeo. Plat. in Ti. πάντες ὅσοι τε ἀεὶ πολῖται εἶμεν ἡμῖν, κύκλοσε φαίνονται, περὶ ὃν ἐδεδείλωσι Θεοί. Apud Iſocr. τὴν φρατρὰν τὴν ὑφ᾽ ἡμῶν βασίλειος ἀφικομένην, exp. exercitum prætorianum, et quem rex in comitatu circumducit.

Περίπολ-ος, ὁ, qui circumit. qui in orbem obit et luſtrat: ut exploratores & excubitores. Ariſtot. in Avib. Thuc. l. 4. Sic dicitur etiam navis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 2.

Περίπολ-ος, ὁ ἡ ἡ, anteambulo: famula quæ heræ ſuæ præit. Ariſtoph. in Plut. Athen. l. 6.

Προπ. Ἀδ᾽ω, ſum ποδίπολ-ος: apud Suid.

Προπολεῖον, τὸ, ex p. miniſterium, apud Eur. in Ione, Καλλίστας προπόλοισι δόμους.

Πρόπολ-ος, famulus, miniſter: vel, famula, miniſtra. Eur. in Iphig. Aul. Ariſtoph. in Ran.

Προπολέω, famulor, miniſtri ſeu miniſtræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τύμβῳ τ᾽ ἐπέκτεινε φέρουσ᾽ ὀλοὰς Ἀχαιάς.

Compoſ. cum præpoſitione.

Α᾽γυιπόλ-ος, pro ſimplici ἀγυιός, Orph. in Arg. ἀγυιπόλοντε κελεύθου.

Α᾽οιδαλ-ος, poeta, qui verſatur circa carmina. Heſych.

Αἰπόλ-ος, caprarius: ὁ ἀεὶ τὰς αἶγας ποιμαίνων, aut (ſecundum alios) ὁ ἀεὶ τὰ αὐτὰ πολῶν, qui inter capras verſatur, aut circa alta loca. Od. υ Theocr. idyll. 1. & alibi. Vſurpatur etiam pro ποιμένι, paſtor ovium, teſte ſchol. Theocr.

Αἰπολικὸς, ad caprarium ſeu caprarum paſtorem pertinens: ut αἰπολικὴ ᾠδή.

Αἰπολίον, τὸ, grex caprarum. Il. λ. Herodot. l. 1.

Αἰπολέω, ſum caprarum paſtor, verſor inter capras. Theocr. idyll. 8. Αἱ δ᾽ τελῆς ἐμὶ χὠ αὐτὸν ὁμᾶ αἰπολέοντα διδήξω.

Α᾽κρόπολ-ος, ὁ, ἡ ἡ, altiſſimum habens vertices, cujus ſummitas ipſum polum attingit: excelſus. præaltus: ut ἀκρόπολα ὄρη. Il. ε.

Α᾽στρολέω, circa aſtra, ſeu aſtrorum ſcientiam verſor.

Α᾽στυπολέω, per urbem incedo: Athen.

Βοπόλ-ος, qui circa boves verſatur, bubulcus. Heſych.

Δικαιπόλ-ος, qui circa jura reddenda verſatur. Et interdum idem quod rex: ut Il. et Od. α.

Δικαιπολία, & Ionicè δικαιπολίη, juris dictio, judicium. Exponitur & lis, controverſia, Epigr. l. 2.

Δίπολ-ος, bis verſus ſeu aratus: ut δίπλ-ος γῆ. Procl. in Heſiod.

Δρυμ-ηλεῖν, in montibus vagari & circa quercus, veſcentem earum glandibus & ijs ſuccidendis ſe fatigantem. Heſych. Exponitur &, lignis circumvallatum obſidere. Suid.

Η᾽μίπολος, dimidia poli, i. cæli pars. Heſych.

Η᾽ερόπλη, ἡ, aurora. in Epigr.

Θαλαμη-δόν-ος, qui circa thalamum verſatur, & curam ejus gerit. Od. ψ. Plut. in Alex. Pro ſponſo uſurpatur, apud Sophoc. in Oedip. Tyr.

Θεμιστοπόλ-ος, qui circa leges & reddenda jura verſatur. Heſych. Θεοπόλεα, deos fingo. Plat. de leg. l. 10.

Θυπόλ-ος, qui circa ſacra aut ſuffumigia facienda verſatur. Eurip. in Iphig. Taur.

Θυπολία, ἡ, operatio in ſacris, ipſa functio. ✝ Θυπόλιον.

Θυπόλιον, τὸ, ſac ificium.

Θυπολέω, ſacra facio. Plat. de rep. l. 2. βίβλων ἅμαδον παρέχονται Μουσαῖός τε καὶ Ὀρφεὺς κατ᾽ ἀξ θυπολίαν. Et cum dat. apud Eurip. in Electra, Αἰγισθ-ῷ ἑ-θεν θυπολεῖ θεοῖς.

Θυπολεῖτο, ſacra fiunt. Idem in Heraclid. Θυπολεῖτο δ᾽ ἔτι μαντόσυν ὄπτῳ.

Ἱππ-ολέω, qui circa equos verſatur, qui equos alit ac ijs ad pugnam utitur. Item equeſter. Il. ξ.

Λοξολέω, obliquè vagor. Quidam exp. tranſverſus feror.

Μαστιπόλ-ος, qui vel quæ circa vaticinia verſatur: vates. Eurip. in Hecub.

Μετωροπολῶ, ſublimia verſo: ſublimia perago et perluſtro. Plat. in Phædro, τελεῖ μὲν δὴ ὅσα ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τε πᾶσα τὸν κόσμον διοικεῖ.

Μυσ-πόλ-ος, qui circa muſas verſatur, muſarum famulus: poeta. Eurip. in Alceſt.

Μυσπολεῖ, veluti mus oberrat. Ariſtoph. in Veſp.

Μυστ-πόλ-ος, ſeu μυσ-πόλ-ος, qui myſtica verſat, ſeu qui circa myſtica, i. res ſacras verſatur: ſacerdos. Nonn. Apud eundem μυσταγωγὸς ἱερῆρδμος, facer ſeu feſtus dies. Et in Epigr. μυσπόλος ἱερομηνί.

Μυσπολεύω, celebro. Nonn.

Νηπόλ-ος, qui in templo verſatur: ædituus aut ſacerdos. Heſiod. in Theog.

Νυκτιπόλ-ος, noctivagus, noctu oberrans: ut νυκτιπόλοισι βάκχαις. Eurip. in Ione.

Οἰ-πόλ-ος, qui circa oves verſatur: ἀ nomine οἶς. Apoll. Arg. l. 2. Interdum ſignificat, ſolitarius, qui ſolus alicubi verſatur: ἀ nomine οἶος, ſolus. Dicitur & locus aliquis οἰ-πόλ-ος, vel is in quo verſari oves ſolent, vel is in quo non niſi ſolus verſari queas, deſertus: ut Il. τ & ω.

Οἰοπολέω, ſolitarius ſum, vel in ſolis locis verſor. Eurip. in Cyclop

Ὀ-ειρ-οπόλ-ος, qui circa ſomnia verſatur, eis futura prædicens, conjector. Il. α & ε.

Ὀ-ειρ-οπολέω, in ſomniorum interpretatione verſor. Heſych. Item ſomnio, ſomnium cerno. Dem. Philip. l. 1. πολὺ πιθανώτερον ὀνειροπολεῖν ἐν τῇ γαλῇ. Plut. de Socr. δ μάλα σαφηνῶν ὄνειρος, οὗτος ὑμῖν ἐστὶ τὸν ὀνειροπολοῦντα. Item decipio & eludo veluti vanis per ſomnium imaginationibus. Ariſtoph. in Equit. Τὸν δ᾽ ἐξαπατᾷς ἢ ὀνειροπολεῖς ἀεὶ σαυτῷ

Ὀ-ρεσ-τερέω, in montibus verſor, in montibus etro. At ὀρεσ-πολέω, circa mulos verſor, mulos curo vel alo. Suid.

Πυρ-πολέω, circa ignem verſor: vel ignem accendo, Od. κ, Καὶ δὲ πυρπολέουσιν ἀλευόμενοι ἐγγὺς ἰόντες. Cum accuſat. ſignificat, igni & incendiis vaſto, igni depopulor: ut Ariſtoph. πέρυσιν πυρπολεῖ νῦν ἐκλιπὼν Plut. in Themiſt. πυρπολοῦντα τὴν τῶ φοινίων ἀρχὴν.

Πυρπολέομαι, idem. Herodot. πυρπολεῦσι τῷ Ἀτηλιῷ τοῦ θαρσέος. Et paſſivè, incendiis vaſtor ſeu inflammor: apud Heſych. & Suid.

Πυρπόλημα, τὸ, vaſtatio quæ fit igni. Eurip. in Helene.

Κατα-πυρ-πολέω, (*dec.*) incendiis abſumo, vel comburo, concremo. Phalar.

Ταυρ-πόλ-ος, ſeu ταυροπόλη, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quòd taurorum (& generaliùs cæterorum etiam pecorum) gregibus præſit: vel quòd eadem ſit cum luna quam tauris vehi fingunt. Soph. in Ajace. Et Eurip. in Iph Taur.

Τετρα-πολ-ος, quater aratro ſciſſus ſeu verſus: Theocr. idyll. 26.

Τελ-πολ-ος γῆ, terra quæ ter aratro verſa ac proſciſſa fuit. Il. ε.

Τ᾽μησ-πόλ-ος, qui circa hymnos verſatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur & ὑμνοπολ-ος.

Τ᾽μνησ-πολέω, circa hymnos & carmina verſor. Heſych. & Suid.

Τ᾽ορ-πολ-ος, qui circa ſues verſatur, ſubulcus. Poll. l. 7.

Τ᾽υ-πολέω, circa ſues verſor, porcorum paſcendorum curam habeo. Heſych.

Τ᾽ψι-πολ-ος, qui in alto verſatur. Opp. an. de venat. l. 3.

Ὀρ-εσ-πολέω, verſor inter πὸ ὄ-ρεσι, i. eos qui florenti adhuc ſunt ætate & forma venuſta. Suid.

Compoſita ex πωλέω ſignificante idem quod πολέω.

Ἐ-πι-πωλέομαι, obeo ſeu obeundo luſtro. Iliad. γ, Ἐπιπωλῶμαι ἐγὼ ἀνὰ δῆριν.

Εὐ-πωλ-ος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur. Vide et in comp. ex Πῶλ-ος.

Πολίζω, &c. vide in Πόλις.

ΠΟΑΙΟΣ, ᾱ, ὁ, canus. Il. χ. πολιὸν τὸ κάρη πολιόν τε γένειον. Et τὸ πολιὸν τρίχωμα, apud Plut. ſymp. 3. Et πολιαὶ ἁλῖς, in Epigr. & apud Dioſc. l. 3. c. 124. Sæpe πολιὸς abſolutè ponitur pro πολιὸς ἅλς, apud Iſocr. Plut. &c. ¶ Item albus, candidus, niveus: ut πολιὸν δέλεαρ, propter ſpumam et fluctus: apud Hom. πολιὸς ἀλὸς ἀϊδηρ. Od. ϕ. Sic πολιὸς ἀλμυρὸς, Apud Apoll. Rhod.

Πολιόσωρος, ὁ, ἡ, canities.

Πολιό-δης, ὁ, ἡ, canus: vel canos referens. Item facilè canſcens. Alex. Aphr.

Πολιὸ

Πολιόω, canum facio. Πολιῶμαι, canus fio, caneſco. Ariſtot. hiſt. anim. l. 3. πολιοῦνται οἱ κριθαρίαι.

Πολίσης, ἡ, ipſa actio reddendi canum. Exponitur et, canities.

Πίλιος, τὸ, frutex eſt capitulum habens cano hominis capillo ſimile. Vide Dioſc. l. 5. c. 124.

Compoſita.

Ἐ-πιπολάμιος, caneſco, vel ſupernè caneſco.

Μεσ-πολ-ῶ, -έω, ἡ, ſemicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Iliad. ν. (πεπόλη.

Μελ-πολ-ὸς, cujus pilis cani miſceri incipiunt, idem quod μεσπολῶ.

Προ-πολ-ῶ, ante tempus caneſcens. Ael. Dionyſ.

Σπαρ-πολ-ῶ, Heſych. exp. ὀλιγοπόλ-ος, cujus per tempora pauci cani ſparſi ſunt. *Compoſitum ex* σπαρνὸς, rarus, & πολιὸς.

Σπαρ-πολ-ὸς, cui ſparſi ſunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τεπόλιον, q. d. ter canum ſeu caneſcens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioſc. l. 4. c. 135. Eadem dicitur & πεπόλιον. Heſych.

Τ᾽πόλη, ἡ, ſubcanus, aliquantum canus.

Πο᾽ΛΙΣ, εως, ἡ, urbs, civitas. Sæpe pro ipſa urbe muris cincta, vicisque & ædificiorum ſerie diſtincta: ut Il. ε. πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. ρ. πόλις Πειρίθοιο ἄφαντος. Sic Il. σ, Ἐν᾽ ἡ δ᾽ ὁμὸν ποίησαν πόλιος μήτηρ ἀνδρῶτον Κελαιώ. Luc. ἀνάγκαιόν ἐστιν ἢ ἡμᾶν πόλιν ἀναίνη. Interdum pro civitate ſeu civibus: ut Ariſtot. in polit. πόλις τῷ πόλει μιᾶ ἐστιν. Et Eth. 8. τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. Sic et apud Thuc. & Dem. ¶ Suidæ eſt ludi genus.

¶ Dicitur eſſe πόλις ἐπὶ τῷ φωλεὸν ἐν αὐτῇ, quòd in ea verſentur homines: aut παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίσασθαι, quòd ex multis conſtet. tradit Etymol.

Πολι-ὸς, ά, ὸν, ἡ, urbana. Palladis epitheton apud Athen. quòd urbis præſes tutatrixque crederetur. Herodot. l. 5. Luc. in Lapith.

Πολιεύς, έως, ὁ, cognominatur Iupiter urbium tutor, præſes ac cuſtos. Ariſtot. de mundo. Pauſan. in Att.

Πολίχνιον, ἡ, oppidulum. Thuc. Πολίχνιον, τὸ, Iſocr. in Panath. Plut. de rep. 2.

Πολί-ζω, ίσω, urbem condo, urbem ſtatuo. Il. ο, ὅτ᾽ ἴσῳ κῆ φοῖβ᾽ Ἀπόλλων Ἴλιον ἠνοπαπὼν πολίσσεμεν ἀθανάτοισι. Dicitur & πολίζειν τόπον, qui in eo urbem ædificat. Plut.

Πολί-ζομαι, dicitur urbs quæ extruitur. Herodot.

Πόλισμα, τὸ, idem quod πόλις. Thuc Dem. Herodot. Πολισμάτων τῶν, idem cum πολιχνίων. Polyb. l. 11. Plut. in Themiſt.

Πολιήτης, ὁ, conditor & autor civitatis. Item civitatis princeps. Naz.

Πολίτης, & poet. πολιήτης, ᾱο, ὁ, civis, municeps. Iliad. χ. Xen. pæd. 8. Dem. &c. Item civis, i. concivis. Iſocr. Plut. in Public. Fœm. πολῖτις, ίδ-ος, civis: & mulier. Ariſtot. pol. 3. Et quæ ejuſdem civitatis eſt. Plut. de Herod. Pro quo poeticè πολιῆτις, apud Apoll.

Πολιτικὸς, ὴ, civilis: ad cives ſeu civitatem pertinens: ut πολιτικὰ κεφάλαια, Iſocr. Et Plat. Et κοινωνία πολιτικὴ, Ariſtot. Et τὸ πολιτικὸν, civile ac populare. Item adminiſtrandæ reipub. peritus, aut qui in adminiſtratione reip. verſatur. Ariſtot. Item ad reip. adminiſtrationem pertinens: ut πολιτικοὶ λόγοι. Iſocr.

Πολιτεία, ſive Συνεξ. vel ſic decet rempublicam adminiſtrantem, aut reip. adminiſtrationem.

Πολιτεύω, temp. adminiſtro, civilia negotia tracto.

Πολιτεῦμα, adminiſtratio reip. Laert. in Arceſ.

Πολιτεύω, rempub. adminiſtro, fungor magiſtratu in rep. Xen. Hell. l. 1. ὃς τὴν ἀρχὴν ἣν πολιτεύοντων. Et ſimpliciter adminiſtro. Thuc. ὁλιγάρχας τὰ αὐτὰ τὸ κοινὸν πολιτεύσοντας. Propriè ſignificat, in repub. verſor & ejus legibus atque inſtitutis vivo: ut apud Thuc. lib. 3. ἐξῆν τοῖς βουλομένοις τῶν Βοιωτῶν πολιτεύειν πολιτείαν.

Πολιτεύομαι, idem. Iſocr. ad Phil. καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. Thuc. lib. 2. αὐτοὶ ἔκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et ſimpliciter, adminiſtro. Ariſtot. polit. l. 1. πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur & πολῖ ἔμοιγε. Item munere fungor. Greg. in Baſil. ὦ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic. et Act. Apoſt. cap. 13. De privatis dictum ſignificat idem quod πολιτεύω in poſt. ſignif. ut apud Dem. πολιτεύσαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ δίκαια ἐξ ἴσου. Item vitam meam inſtituo: ut apud Ariſtot. polit. 3. ἅτινα τὸ πλῆθος ἐφεῖς τὸ κοινὸν κατεσκεύασε τὴν εὐμάρειαν, quum ita vitam inſtituit populus ut publicæ interſint utilitatis. Et ſimpliciter, vivo, verſor. Greg. φύλασσε μοι τὸν ἀγαθὸν πόθον, ὃν ἔχω ἐγὼ πολιτεύομαι. Luc. de lectu, ἀστὸς ἀδμινιſtror. Plat. ἐν πεπολιτευμένῃ πόλει. Sic et apud Xen. et Dem.

Πολιτεία, ἡ, adminiſtratio reip. ſeu civitatis regimen. Iſocrat. πάντα πολιτείᾳ τὰ τῶν πόλεων ἐστίν. Item reipub. ſtatus, vel reſpub. Ariſtot. polit. li. 8. c. 10. Item vitæ inſtitutum et ratio. Baſil. & Gregor.

Πολίτευμα, τὸ, idem cum πολιτεία. Ariſtot. pol. 3. cap. 4. Interdum ſic dicitur genus adminiſtrandæ reip. vel civitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reip. adminiſtrationem. Et generaliter, actio vel ſolertia qua quis in re aliqua adminiſtranda utitur. Luc.

Πολιτάρχης, ου, ὁ, reip. ſeu civitatis adminiſtrator, magiſtratus. Greg. Olympiodoro.

Πόλις, poeticè dicitur pro πόλη. Il. ε.

Πολεῖ-δης, τὸ, urbs, oppidum. Od. α. & alibi apud Hom.

Πωλίσμασι, pro πόλεσμα. Suid.

Compoſita: ac primum cum πόλις, πολίζω, *&* πολίτης.

Α᾽γχίπολις, urbi propinquus. Nonn.

Α᾽κρόπολις, ῆ, ᾱ, q. d. ſumma urbs, i. ſummitas urbis: ſummis pars urbis & altiſſima: arx urbis. Iſocr. in Paneg. de Pace. Peculiariter & quaſi κατ᾽ ἐξοχὴν ſic dicebatur arx Athenarum, in qua et erarium erat. Iſocr. Thuc. Dem.

Α᾽μφίπολις, civitas aquis cincta: nomen urbis cujuſdam Thraciæ: de qua Steph.

Α᾽πόλις, ὁ ἡ ἡ, cui urbs non eſt, qui ſine urbe eſt. Iſocr. de Pace. Xenoph. Hell. 6. Item qui urbe ſua privatus eſt, exterritus. Et ἄπολις πόλις, urbs everſa, quæ non amplius eſt. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, incivilis, ruſticus. Syn. ep. 103.

Α᾽πολίτ-ης, qui non eſt πολίτης: unde ſuperl. ἀπολιτατ-ώτ-ος, ignariſſimus adminiſtrationis reip. apud Cic. in ep. ad Att. lib. 8. ep. 20.

Α᾽πολίτης, qui civis eſſe deſijt. Poll. ex Theopompo.

Α᾽πόπολις, exul. Suid.

Α᾽φεδρόπολις, urbs negotiis vacua, urbs otij alterix.

Αὐτόπολις, civitas quæ ſuis ipſius legibus regitur: urbs quæ per ſe ſola civitatis nomine cenſetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens civitates, decem urbibus inſignis: regio quædam Iudææ contermina. Matth. 4. & alibi in N. Teſt.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione eſt.

Διαδρασκολίτας, qui rempub. ſubterfugiunt, ſeu reip. munia. Ariſtoph. in Ran.

Ε᾽κατόμπολις, centum urbibus inſignis: Cretæ epitheton. Il. β.

Ε᾽κπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio. Ariſtid. in encom. Rotæ. Vitruv. lib. 10, c. 22. Et quævis urbium expugnatrix machina. Soph.

Ε᾽λέπολις, idem: *apud Poetas*. Apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia ſe vocat Ilii et Phrygum ἐλέπολιν, i. victimam diruendis Ilii mœnibus & excindendæ phrygum genti deſtinatam.

Ε᾽μπολις, cui patria et certa civitas eſt in qua habitat. Heſych. Cum dat. ſignificat, eandem civitatem incolens. Soph. in Oedip. Colon.

Ε᾽υσί-πολις, urbium tutatrix & patrona. Pallidis epith. Il. ζ.

Η᾽δύ-πολις, gratus, jucundus quæ civitati. Soph.

Ἱερόπολις, ἱερὰ urbs, ſancta civitas. Phil. de vita. M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incenſor ſeu exuſtor urbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi civis. Laert. pro quo divinius, κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi ſeu civitatis magnitudinem accedens: pagus inſtar oppidi, apud Strab. Marci τ κωμοπόλεις dici putantur quæ nec ſunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, & à quibuſdam exp. oppidula ruſticana, ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna civitas. Eurip. in Troad.

Μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis, Poll. l. 9.

Μεγασπόλις, maximas urbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i. urbs matrix, ſeu urbium aliquarum mater: urbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ ſunt: Thuc. l. 3. Metaphoricè quoque uſurpatur, ut & μήτηρ, apud Plut. ſymp. 8. Athen. l. 3. Hominis autem alicujus μητρόπολις dicitur civitas ex qua mater ipſius oriunda eſt. Athen. l. 12.

Μητροπολίτης, qui ex matrice urbe eſt. Et matrici urbi præfectus

Μικροπολίτης, parvæ urbis civis. Ariſtoph.

Μικροπολισικόν, τὸ, multitudo parvi oppidi, apud eundem.

Μισόπολις, civitatis oſor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico ſuffragio jus civitatis adepti ſunt: novi cives. Pol. ex Plat. Ἀτ πεπολῖται, novæ civitatis cives. Idem.

Ο᾽μόπολις, & poët. ὁμόπολις, qui ejuſdem urbis eſt, conterraneus.

Ο᾽ρθόπολις, erigens urbes, vel erectas incolumes & conſervans.

Περιοίκ-ος, urbem circumjacens, circa urbem ſitus. Poll. l. 9.

Προπόλιτις, urbium vaſtator vel vaſtatrix: epith. Palladis, apud Ariſtoph.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes. Poli.

Πολ-ώπ-ις, pars ea urbis quæ in ipſo ſtatim aditu occurrit. Poll. l. 9. Eſt et in alveis apiariorum propolis. Plin. l. 11. c. 7. Varro l. 3. c. 16.

Προπόλ-ος, ante urbem ſitus, qui in introitu urbis eſt.

Συμπολίζω, in civitatem conflo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, civis, i. concivis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, urbes conſervans. Ariſtoph.

Τετράπολις, quatuor urbes habens.

Τιμόπολις, qui civitati honori eſt et ornamento: qui civitatem honeſtat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, urbem ferens ſeu ſuſtinens ac ſuſtentans. Plut.

Φιλόπολις, civitatis amans: peculiariter, ſuæ civitatis & patriæ commodis ſtudens. Iſocr. Plat. Pro quo Poët. dicitur φιλόπτολις, apud Eurip. in Rheſo.

Φιλοπολίτης, amans et ſtudioſus civium, ac ſaluti eorum conſulens.

Χαρ-

Χαυνοπολίτης, civis elatus & stulta superbia inflatus. Aristoph. in Acharn.

Compositaex πολιτεύω & πολιτεία.

Α'ντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda repub. Item contrariam factionem sequor in rep. Plut. in Per. πλείστον ἀντιπολιτευόμενος τῇ Περικλέους χρόνῳ. Exponitur et, contrario modo rempseu civitatem administro. Et simpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Syn. ἀλλά μοι δοκῶ κρῖναι ταῦτ' ἐν δημοσίοις ἀντιπολιτεύσασθαι.

Α'ντιπολιτεία, contraria factio : propriè, in reip. administratione. Plut. in Cæs.

Α'πολίτευτος, ὁ ἡ ἤ, alienus à reip. administratione vel negotiis civilibus : vel non civilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reip. administrationem pertinentibus. Ammon. Item versor in reip. administratione. Aesch.

Διαπολιτεία, ἡ, concertatio de rebus ad remp. pertinentibus.

Ε'μπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι, versor in rep. apud Thuc. Item particeps sum politiæ. Exponitur &, administro remp. seu munia reip. Et simpliciter, versor in, seu inter. Basil-Homil. 11. πᾶσιν τοῖς ἐμπολιτευομένοις ἡμῖν τοῖς λυσιτε ἐμπεσεῖν διώκουσι.

Ε'υπολιτεία, par jus civitatis, ex æquo reip. participem esse. Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, prava reip. administratio, corruptus reip. status. apud eundem, in Cæsare.

Κακοπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis uinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλαττοῦται τῷ δημοτικῷ τὸ μέτρῳ τῷ δήμῳ κακοπολιτευόμενος τοῦ Πομπηΐου. Idem in Lyc. κατεπολιτεύσατο τοῦτο τοὺς πλουσίους.

Συμπολιτεύω & συμπολιτεύομαι, una remp. administro, apud Plat. Apud Xen. Hell. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reip. habere jura et instituta. Exponitur et simpliciter, in eadem rep. cum aliis versor.

Τ'υποπολιτεύομαι, subdolè remp. administro et occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟ'ΑΤΟΣ, ᾱ, ὁ, puls, pulmentum. Plut. symp. 4. κεῖμενον αὐτῇ πόλτου μέδιμνον. Diosc. l. 2. c. 112. ἐπὶ τῶν κεχύμενον ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τό, pulticula. Idem. l. 2. c. 114.

Πόλφοι, ramenta ex farre quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. l. 6. c. 9 Erotian. πόλφους exp. βοδλους, aliis esse dicens βρῶμα τι πολτῶδες.

ΠΟΛΥ'Σ (*cujus obliqui partim regulares sunt, partim irregulares. Regulares sunt genitivi* πολέος & πολίου, *apud Poetas : itemque numinat. plur.* πολέες & contractè *ωολεῖς, & accusat.* πολέας, *quæ etiam contrahitur apud eosdem, & accusat.* πολιὸν, *qui utrique scriptoribus est communis. Irregulares autem sunt* πολλῆ, πολλῷ, πολλόν, *&c. tanquam à nominat.* πολλός, *qui ex apud Hom. invenitur & Herodot. l. 6. Fœm. πολλὴ, regulare est per omnes casus. Neut. πολὺ cæteros casus itidem à* πολλὸν *formal*) multus, numerosus : tum πολὺς λαὸς, πολλὴ δύναμις. Plut. πολὺ στρατευμα. Et πολλοὶ ὁρῶ μεσοὶ, πολλαὶ δ' ὁπαί, apud Xen. pæd. 8. Interdum additur articulus : ut οἱ πολλὰ διεξιόντες, apud Arist. polit. 2. Et τὸ πολλὰ λέγειν, apud Dem. ¶ Item multus, i. frequens. Dem. in Mid. εἶδε τοίνυν ὅτι ἐγὼ τῷ πολὺς ὢν χρόνος τοῦ λόγου, frequenter hac oratione utetur. ¶ Item magnus, amplus, spatiosus : ut πολλὴ δ' ἐκκλησία, apud Thuc. Interdum exp. excellens, præstans. Item vehemens, potens. ¶ Οἱ πολλοὶ, sæpe dicitur pro, plerique, bona pars : ut apud Thuc. l. 1. ἐπῆλθον οἱ πολλοί. Sæpius significat, multitudo, vulgus, plebs, pullata turba : ut Aristot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αἴρειν ζωπυρῶν. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλὰ, exp. bona pars. Thuc. τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ. Et in fœm. apud eundem, ἔτειμον τῆς γῆς πλὴν πολλοῦ.

Ἔολλ (adverb. multùm, valde Il. α, ὑπεὶ πολὺ βέλεμνα αὐτῶν Ὀϊλῆος ἔχειν. Cum comparativo aut superlat. positum exp. multò, longè : ut πολὺ πλείης. Demosth. & πολὺ φέρτατον. Il. α Aliquando & sine iis, ut πολὺ ὀνίνασι, multò superiores erant, apud Thuc. Item longè, i. procul : ut πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. Item pro σφόδρα, ἐς, sæpe, frequenter : apud Epictet. ¶ Πολλὰ, quoque adverbialiter usurpatur pro πολύ : ut apud Xen. πολλὰ ἀδύ ἐπανέτασεν, πολλὰ ἡ διξεκκλέβιος Κῦρος. Et pro πολλάκις. Il. 6. & Aristoph. ἆ' φοῖλα' δὴ τοῦ Διὸς τοῦ τρίτου διμοῦ φιλοῦσιν. Poëticè πολλὸν, etiam dicitur pro πολύ : ut Il. π Πατρόκλῳ δ' ἀσχαλάτοιο πολὸν ὑπέδυ. Et cum comparat. Odyss. ξ. Cum superlat. Iliad. α, & Odyss. θ. ¶ Dicitur et ἐπὶ πολύς, pro πολύς, apud poetas : ut πολὺς δ' ἐμιν ἐπὶ πολὺς ἐπὶ πολὺς, apud Hom.

Πολλάκις, et poët. πολλάκι, sæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apomn. πολλάκις ἐθαύμασα τὴν πόλιν λόγῳ. Hesiod. in Erg. Πολλάκι τοι καὶ ἐν μικρῇ πόλει κακοῦ ἀδήλου ἐπαύροι. Et cum genit. ut πολλάκις τοῦ μιλιοῦ, apud Xen.

Πολλαχῆ, & πολλαχῇ, multis in locis. Cum genit. ut πολλαχῇ γῆς. Aristot. de mundo. Et πολλαχῆ τῆς μιᾶς ᾗ, apud eundem.

Πολλαχῇς, multifariam.

Πολλαχόθεν, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθι, multis è locis, è multis partibus. Plut. ep. 7.

Πολλαπλάσιος, ᾱ, ὁν, & πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, ὃ, multiplex, ut ἀπολλαπλασία διάθεσις. Synes. Sæpè cum genit. cum quo figuificat, multo copiosior, multo major : ut πολλαπλάσιος ὢν τῆς ἡμετέρας. Herodot. Sic et apud Xen. Pæd. 1.

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo amplius, multo plus. Pro eodem dicitur & πολλαπλάσιον, apud Xen.

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμός, multiplicatio. Plut.

Πολλαπλόος, & contractè πολλαπλοῦς, idem quod πολλαπλάσιος. Hesych.

Πολλοστός, ή, όν, multesimus, unus è multis. Ifcr. ad Philip. Διαφέρειν πολλοστὸν ἐν τῇ ἡδονῇ τῇ δίξῃ. Exponitur &, à capite remotissimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem πολλοστὸν ἀπέχειν exp. exigui sensus voluptates & à suaviffimis acerrimisque longissimè distantes.

Πολλοστός, apud Aristot. eth. 10. exp. perparum : ab aliis, multisriam, ab aliis, longo pòst intervallo.

Πλείων et πλέων, ονος, ὁ, ἡ, amplior, copiosior. Item major. Hesiod. in Erg. Xen. Thucyd. Aristot. Plur. πλείονες vel πλέονες, & pro eodem πλῆες, accusat. πλέους & πλέας, apud Poët. plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες exp. qui statum popularem fovent. Exponitur &, mortui, ut quodam oraculo Tarentinis dato, & apud Pausan. Dicitur & πλείους, pro πλείονες ac πλείονας : ut apud Plut. in Publ. & alibi. Neut. πλεῖον & πλέον : ut apud eundem. Plat. Xenoph. Et sub. μέρος, major pars. Thuc. Dicitur et πλεῖον ποιεῖν, proficere, promovere. Plut. in Thef. Interdum πλεῖον adverb. ponitur sequente genit. vel particula ἤ : ut πλεῖον οἴνου ἔπιεν ἢ ἔφαγεν. Plat. de leg. Et cum das. ὀλίγῳ πλέον. Xenoph. Pro eo Artici dicunt πλεῖν : ut apud Aristoph. Ioues verò πλεῖν & genit. πλεῶν, &c. apud Herodot. Plur. πλείους & πλέους & contractè πλεῖς : quod adverbialiter quoque usurpatur. ¶ At ὀξυτόνως dicitur annus, à Pleiadibus, quòd sua revolutione ipsum compleant, teste Theone, apud Aratum. vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ὅτι τῷ ὃν πολλῶν συμπληροῦσι χρόνοι πολλὰ διηρῆσθαι. (in menses videlicet, dies, noctes & Horas) autore Tzetze, apud Hesiodum, canentem in Erg. πλειὰς ἢ κατ' ὀρθὸν ἐΐσῃ, ἢ

Πλεονάζω, sæpius. Dinarch.

Πλεονάχως, q. d. pluriariam : multifariam.

Πλεονάζω, copiosior aut major sum quàm opus fit, aut quam fit necesse. Aristot. eth. 2. c. 6. ὁ μὲν πλεοναζει, μᾶλλον ἢ δεῖ καὶ. Apud Galen. πλεονάζειν ὑπερβολὴ α. frequentiori bellorum usu successu. Item plus habeo : ut Chrysost. τὸ πλεοναζον ἧβηδ' ἀνθρώπου ὁ Σὰκ; Item insolesco, supra modum efferor, plus æquo audeo. Demosth. Philip. 3. ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπιτρέπουσιν. ¶ Activè etiam ponitur : ut apud gramm. οἱ Ἀττικοὶ πλεοναζουσι τὰ ἄρθρα, superfluos ponunt articulos. Exponitur &, augeo, apud Chryf.

Πλεονάζομαι, nimium augeor seu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. ἀφῆσει τοῦτο κακὸν πλεονάζον. Πλεοναστικός, superfluitas et redundantia cujusvis rei. Plut. symp. 3.

Πλήθαρμα, idem.

Πλεοναστικός, redundans, superfluus.

Πλευρά, ἡ, ὁ, ᾶ, pleias : fidus in cauda vel dorso Tauri : dictum à πλείονες, quòd plures ftellas, (secundum Proclum. fex, secundum Plinium, septem) contineat. Latinè Virgilius dicuntur. Plura, vide apud Gell. libr. 13. cap. 9. A' Poëtis eædem πελειάδες Ionicè appellantur πλειάδες : ut Iliad. σ, & apud Hesiodum in Erg.

Πλεῖος, plurimus. Plut. Xen. &c. Interdum frequentissimus : ut apud Aristot. meteor. l. 2. πλεῖστοι δοκεῖ πνέειν.

Πλεῖστον & πλεῖστα, plurimùm. Item maximè, longissimè, ut πλεῖστον ἀπέχειν. Xenoph. τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. Herodian. Item, ad summum. Gal. Interdum, ut plurimum. Pro quo ex, τὸ πλεῖστον, apud Aristot.

Πλειστάκις & πλειστάκι, sæpissimè.

Πλειστάχοθεν, ex plurimis locis.

Πλειστηριασμός, licitatio ejus qui plurimi licitatur, seu pluris quàm cæteri. Hesych.

Πλειστηριάομαι, glorior, jacto me. Æschyl. in Choëphoris.

Πλέος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ε'πιπλωτίζω, redundo, idem quod πλεονάζω.

Ε'πιπολῆ, adverb. multùm, valde, admodum. Item diu, apud Thuc. & Luc. Dicitur et ἐξ ἐπιπολῆς, & οἱ ἐπιπολῆ, plerumque, fere, penè semper, ut plurimùm. Exponitur &, magna ex parte. Apud Thuc. ἐπιπολῆ τῆς διανοίας ἐπῆγε. exp. late mare occupat.

Ε'πιπλεῖον (& ἐπιπλέον apud Herodot.) ultrà. Item amplius, copiosius, fusius : ut ἐπιπλέον διηγεῖσθαι, Thuc. Interdum & pro diutius. Sic et ἐπιπλεῖον, amplior, apud Aristot. lib. 2. de cœlo.

Ε'πιπλεῖστον, interdum simpliciter pro πλεῖστον : ut ἐμοὶ δὲ ἐπιπλεῖστον ἐπιπλεῖστον εἶδε τι. Apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξιέναι, longissimè progrediuntur. Dicitur et de tempore pro diutissimè, in longissimum temporis spatium. Apud Thuc. ἐπὶ τὸ ἐπιπλεῖστον χρόνου longissimo.

Κλε-

Κατωπολύ, multùm, valde. Item multò, cum comparat, ut κατωπολὺ ἄμεινον, apud Dioscor. multò inferior.

Πάμπολυς (q. d. omnino multus) permultus : ut πάμπολλοι, ἀνδρωπολλοὶ, & πάμπολλαι πόλεις, & πάμπολλα ἔθνη. Xen. Pæd. 1. & πάμπολυ πλῆθος. Luc. et βοτὰ πάμπολλα. Plat. et adver. πάμπολυ διαφέρειν, apud eundem, permultùm præstas ipsis. Item πάμπολυ μειζοτέρῳ κεχεῖσθαι, multò majoris autoritatis.

Παχυπολλὰ, multò seu longè, cum comparat. aut superl.

Παραπλήσιοι, multò plures.

Πεπολλῶν, permultùm, maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλεόνες, vel συμπλεῖνες simul plures, complures, simul collecti non sigillatim, apud Aristot.

Τ'ῦφπλεονάζω, superabundo.

Ὑπερπολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimùm.

Πάμα, vide in Πίνω. Πομπεύω, &c in Πέμπω.

Πομφόλυξ, πομφός, &c. in Πέμφιξ. Πόνος, &c. in Πένομαι.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ᾱ, ὁ, pontus, mare. (¶ à πόνος, quia navigantibus laborem & molestiam affert. Etymol.) Od. α, πολέων ὑπὶ οἴνοπα πόντον. Odyss. β. Ἰθάντον ὑπερπλαγχθείς. Dicitur & πόντος ἁλὸς, pro ἁλς, mare. Il. ψ. ¶ Interdum dicitur πόντος ἀζαλοῦς, pro tanta copia quanta aquarum maris aut ponti : ut Apud Athen. lib. 2. ὅσα ἐξ ἁλὸς χρυσὰ πόντου. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Asiæ minoris.

Ποντῖδες, ἐ mat. Il. ξ.

Ποντικός, ἡ, ὁ, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui est à Ponto : ut ποντικὸς ἰχθύς. Athen. l. 2.

Πόντιος, ᾱ, ὁν, marinus, ut πόντιος δαίμων. Aristoph. Et ποντίας ἦπας Eurip. Item maritimus. Soph. in Philoct.

Ποντικός, ἡ, ὁν, marina, ut ποντικὰς αὐγὰς. Eurip. in Hec.

Πόντιζω, in pontum mergo.

Composita.

Διαπόντιος, ᾱ καὶ ος, ὁ, ut διαπόντιος πέτασμα, per mare volitat. Plut. in Erot. ut διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare. Thucyd. lib. 1.

Ε'κποντίζω, emetior seu trajicio mare.

Ε'λλήσποντος, Hellespontus, id est, ponti seu maris ille trajectus in quo Helle cum fratre Phryxe tranans vehente ariete submersa est. Etymol.

Ε'λλησποντιος, Hellespontius, i. Helleſponti accola : vel qui ad Hellespontum provenit.

Ε'λλησποντιάς, ᾶδος, nomen venti ab Hellespontio spirantis : de quo Aristot. probl. sect. 26. qu. 28. & Herodot. l. 7.

Ε'πωνυτα, q. d. supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesych.

Καθυποπτεύω, in pontum seu mare demergo, submergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα καταπόντιον ἐμελάνθη ὑπὸ φαρμάκου.

Κατεποντίομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταποντισμός, demersio in pelagus, submersio.

Καταποντιστής, ᾶ, ὁ, qui in ponti aquas demergit. Isocrat. in Panegyr.

Καταποντίω, idem cum κατὰ ποντίζω. Athen. l. 14. Phil. de vita M. lib. 1.

Μεσόπλοντον, ſpecus ubi receſſus cavus & vorago ponti est. Ammian. Marcell. l. 22.

Προποντή, ἡδος, ἡ, Propontis, mare quod ante Pontum Euxinum est. Suid. et Plin. l. 4. c. 12.

Πόνημον, vide in Πένω.

ΠΟ'ΠΟΙ, Dryopum lingua dicuntur οἱ δενδρῖται, teste Plut. de aud. poëm. ¶ quasi τὰ πόδια δοκοῦντες, i. omnia despicientes. Apud Hom. ὦ πόποι. Iliad. α, Odyss. α, et alibi. ὦ dij immortales : vel papæ. Interdum admirantis, interdum indignantis est adverbium.

ΠΟΠΤΥ'ΖΩ, fibilo, hæc ego, labris compressis acutiorem quendam oris sonum edo. Theocr. idyll. 5. τί δ' ἐκ ἔτι σοὶ Κορύδαλος Α'ρτεμιδώρας αὐλὸν ἐποπτύζει. ¶ Item demulceo, blandè attrecto, applaudo : de equis dicitur, quos equisones fibilis demulcent.

Πόπτυσμα, & ποπτυσμάτα, adulationes, blanditiones. Hesych.

Ποπτύω, idem quod ποπτύζω. Theocr. Idyl. 5, ἀδύ τι ποπτύω λιδόνι.

Πόρδαλις, vide in Παρδός. Πορδή, in Πέρδω.

Πορδίομαι, &c. Πορθεύω, &c. in Πορθέω.

ΠΟ'ΡΕΙΟΣ, ᾱ, ὁν, annulus cujus circumplexu ferrum haftæ cum ligno coercetur. Il. β, ἔγχος δ' ἐν δεξιτερῇ μακρὸν ἔλε, πάρος δὲ λάμπετο ὄβριμον χαλκοῖο, σὺν δ' ἔχεν ἀμφὶ πόρκις. Eust. dictum putet ἀπὸ τοῦ πείρειν.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ᾱ, ὁ, rete piscatorium, ex vitili contextum. Dicitur et ἑτέρως genus quod circulariter spargitur & in orbem funditur. Plut. symp. 8. ὥσπερ ἀμφὶ ἁλιέων ἀγκυρόν, ἢ πόρκον, ἢ δίκτυον.

¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ & orbicularis formæ. ¶ Ἀπὸ τοῦ πείρειν διδοῦσι.

Πορκεῖος, ᾱος, ὁ, qui πόρκας piscatur, apud Athen. l. 7.

Πόρνη, &c. vide in Φέρνη, in Παρθ. Πέρνη, in Πέρνημι.

ΠΟ'ΡΠΗ, ης, ἡ, fibula. (¶ dicta à πόρνη, ut & φόρνη synonymum.) Iliad. σ, Ἴσπερ πὰρ' οἱ σώτερες ἀγλαὸν ἔαδ' ἄνακα πολλὰ, Λίβηκες ἠδὲ Φοίνικες, καὶ Κρῆτες ἑκατόμπολιν ἔχοντες πορπῆ χρυσείῃ. ¶ Item annulus clypei. Hesych.

Πορπάδιον, in modum fibulæ.

Πέρπαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem quod πόρπη, apud Aristoph. in Equit.

Πορπακίζω, fibulo, fibula subnecto. Et πορπακίσθαι dicitur qui fibula seu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. in Lysistr.

Πορπάζω, sive φορπάω, ῶ, idem quod πορπακίζω. Aeschylus in Prometh.

Πόρπημα, τό, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur.

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, unde πορπώσαι, apud Suidam, &c. bulari.

Composita.

Ε'κπορπάω sive ἐκπορπόω, fibulo, fibula subnecto : vnde ἐκπορπισμὸς, vel sine augmento ἔκπορπισμός, fibulatus.

Ε'μπορπάω sive ἐμπορπόω, infibulo, fibula alligo, seu subnecto. Herodot. l. 7. ἐνεπορπάτο εἱματα, vestes fibulis subnexæ erant. Aristipho, διφυᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένος.

Ε'μπόρπημα vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. species ὑφάσματος. Ε'πιπόρπημα sive ἐπίπορπωμα, id quod supra fibulam est. Hesyc. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, apud Plut. in Alex.

Ε'πιπορπίς, idem, apud Callim. hymno in Apoll.

Μισοπορπακίσ[α]ς, ᾶ, ὁ, qui peſſimè odit habenam seu amehtuti clypei, a deoque qui peſſimè odit bellum. Aristoph. in Pace.

Περιπορπάω seu περιπορπόω, fibula annecto, fibula affigo.

Περιπορπάς, ᾶδος, ἡ, fibula annexus, fibula affixus. Item quasi fibula affixus. Æschyl. in Prometh.

Πόρρω, &c. vide in Πρό. Πρόσω, in Πόρρω.
Πόρσω, &c. in Πρό.

ΠΟ'ΡΤΙΣ, ος, ὁ, ἡ, vitulus, vitula, aut juvencus, juvenca. Iliad. ἑ ἐξ αὐχένα δ' ἔξε Πόρτι ἠὺ βοός. Pro eodem dicitur & πόκος. Hom. in Odyss. δ' ἀγκυλοι πόκεες ἐσὶ βόες αἰνυμένοιο. ¶ Ἀπὸ τοῦ πόσις πορεύσθαι ἢ βαδίζειν.

Πόρταξ ακος, ὁ, idem quod πόρτις. Il. ρ.

Πορτάκιον, ου, τό, parvus vitulus, juvenculus, seu parva vitula, juvencula. Hesych.

Πορτίζω, vnde πορτάζει, apud Hesych. vitulatur.

Τ'ούπορτος, (comp.) vitulum habens vacca. Ab Hesiode in Erg. dicitur & de muliere ἐὐπόρτις ἅμα βοῦς, quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ, de qua Aristot. hist. anim. lib. 5. c. 15. & Plin. lib. 9. c. 36. ¶ Item pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea. Plut. in Apophth. φορυσθέντων τῶν πορφύρας αὐτῷ καὶ τῷ διαδήματος. Herodian. l. 2. τῶν ἐσθῆτος ἢ ἐναίσιον πορφύρας ἀεὶ περιβάντα. Luc. in Dem. ἐπὶ τῇ πλατείᾳ πορφύρας φέρα ρροῦντα.

Πορφυρέος, έα, ον, ὁ, ἡ, purpureus, purpuram referens. Fœm. πορφυρίδα & contract. πορφυρᾶσα, quod insulæ quoque nomen est et πορφυεὶς. Eust.

Πορφύρα, et contractè πορφυρὶς, ἡ, purpureus : ut πάντας πορφύρεος, Odyss. υ. & χλαῖναν πορφυρῆν, Odyss. τ. Sic & χλαῖνα πορφυρὶς, apud Xenoph. Pæd. 8. Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus. Diosc.

Πορφυ'ρεύω, ὁ, ἡ, idem. Suid.

Πορφυρεύς, έως, ὁ, purpurarius. i. qui purpuras venatur. Luc. Item qui purpura tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρεότης, ῆτος, ἡ, idem cum πορφυρεύς. Poll. lib. 7. c. 30. Πορφυρεότικός, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem. Et πορφυρευτικὴ, τέχνη, seu ἐπιστήμη, scientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, τό, parva purpura. Aristot. hist. an. l. 5, c. 15.

Πορφυρεὶς, ίδος, ὁ, ἡ, ἐδὲς, purpurea vestis. Xenoph. Pæd. 8. Ath. l. 12. ¶ Est & avis nomen, apud Callim. in lib. de avibus. ¶ Item insulæ, apud Plin.

Πορφυείτης, ᾱ, ὁ, purpurans : ut πορφυείτης Λίβων, rubicans in modum purpuræ. Plin. l. 36. c. 7. Fœm. πορφυείτις, ίδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem lib. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ονος, ὁ, avis nomen à purpureo rostri rubore sic dictæ, teste Eust. Vide de ea Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. & Athen. l. 9. ¶ Est & piscis quidam. Hesych.

Πορφύρω, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρων γαλήνην πόντῳ Ὀρφναῖος. Sæpius neutraliter significat, purpureo colore, nigrico vel rubeo : ut Oppian. de venat. lib. 3. πορφύρουσι καὶ αὖθις μαρμαίροντα. Lucian. ἰκανὸν δὲ τὸ καλὸν αὖθις ἐκεῖνο πορφύροντες. Dicitur & mare fluctuans πορφύρων. Il. ξ. & Epigr.

pigr. l. 2. Et Metaph. animus concitatus, et perturbatus, Od. δ. πολλὰ δ' ἐμὸς κραδίη πάφυρε κιόντα.

Πορφύρω, ῶ, idem cum περφύρω neutrali. Nonn. πορφύρων ὕδωρ, rubebat purpureo fulgore.

Πορφυρεύω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Dioſc. l. 3 c. 44. ἔχει δὲ ἀκρως ἁλὸς αἴθοπα πορφυεύοντα.

Compoſita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ, ἡ, in extremitate vel ſummitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: ut ἁλιπόρφυρος φᾶρος. Od. ν. Od. ξ. ἁλιπόρφυρα πλεκτὰ, Euſt exp. ὅμοια τῇ θαλασσῃ πορφύρᾳ.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura inſignis, purpura non amictus. Plutarch.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Dioſc. l. 2 cap. 195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpura, vel imbutus purpureo colore. Exponitur &, in purpuram vergens, apud Dioſcor. libr. 3. cap. 51.

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophr. hiſt. pl. l. 4.

Ἡδύπορφυρα, ex oſtreorum genere eſt. Athen. l. 3. ex Ariſtot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura. Xenoph. Pæd. 8.

Παραπόρφυρος, ut ὑποπόρφυρος χλαμύς, chlamys purpuram limbo attextam habens. Poll. l. 7. c. 13.

Περιπόρφυρος, purpura amictus, prætextatus. Plut. in Public. Item ſubaud. ἐσθὴς vel πέπλος, prætextata. Idem in probl. Rom. Athen. l. 14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, veſtes latum è purpura limbum habentes. Poll. l. 7. c. 13, ex Archippi Pluto.

Τυπόπορφυρος, aliquatenus purpuream colorem referens, aliquantum purpureus. Dioſc. l. 2. c. 197. & 203.

Ὑποπορφυρεύω, aliquatenus purpuro, patilulum refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus: Deus maris, in terram quoque aliquantum imperii habens, quam ſuo tridente movere dicitur & concutere: unde Ariſtoph. in Nub. appellat eum μεγαλοδωτῆ τε αἴσης ταμίαν, γῆς τε ἀλιμυρὲς δαιδάλοσης ἄχθος μοχλεύοντα. apud eundem dicitur Δηλίου Ποσειδῶν, & ἵππιος ποσειδῶν. In accuſat. pro ποσειδῶνα Attica apocope dicitur etiam Ποσειδῆ, apud Ariſtoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶν & Ποσειδῆν. Doricè etiam Ποσειδᾶον in nominat. dicitur: & Ionicè Ποσειδέων: item Ποσιδέων & Ποσιδᾶν, ut eſt apud Etym. Dictus fuit Ποσειδεύς, & menſis quidam Atticus, utpote Neptuno ſacer: quem Plut. in Cæſare Romanorum Ianuario ineúnti reſpondere ſcribit, Suidas Decembri.

Ποσειδήϊον, τὸ, templum Neptuni, apud Euſt. Pro quo ποσειδήιον, apud Herodot. Ποσειδήια, τὰ, ſacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen. l. 13

Ποσειδήϊος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδαώνιον ἔγχος, Neptunia haſta: in Epigr.

Compoſita.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus, ponti, (i. maris) rex Neptunus. Ariſtoph. in Pluto.

Ἱππoποσειδῶν, equeſtris Neptunus.

ΠΟΣ�θΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Dioſc. l. 4 c. 157. τὸ ἐλλεῖπον τῆς φύσεως ἐπιπλοΐδι. ¶ Accipitur & pro ipſo pene, apud Ariſtoph. in Nub. & Xen. Pæd. 5.

Πόδιον, τὸ, pudendum virile. Ariſtoph.

Πέδων, ωνος, ὁ, qui craſſo pene eſt, aut craſſo præputio. Ariſtoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποδία, ἡ, dicitur turberculum parvum in palpebris ſuper pilorum locum naſcens, quod à ſimilitudine hordei κεγχὴ etiam nominatur. Galen. κατὰ γένος. l. 4.

Ἀκροπόδιον, τὸ, & ἀκροποδία, ὁ, (comp.) ſumma ſeu præeminentior præputii pars: τὸ πόδιος ἀκρωτήριον, inquit Poll. lib. 2. Exponitur & ſimpliciter, præputium: apud Ariſtot. de part. an. lib. 2. Exponitur et ſimpliciter, præputium: apud Ariſtot. de part. an. li. 2. c. 13.

Πόδος, &c. vide in Πέπων. Πόσος, &c. in Ὅσος.

ΠΟΤΑΜΟΣ, ὁ, ἡ, fluvius, flumen. (¶ ἅπερ τὸ πορὸς εἶναι, boc eſt, πόδιμος ἔσται, quòd potabilem aquam habeat) ut ποταμὸς χειμάρρους. Iliad. ρ. et ποταμὸς ἀέπτας, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum ſæpe dicitur de Oceano: ut Odyſſ. λ. τὸν δ' κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. ξ. ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ.

Ποτάμιος, fluvialis: ut ποτάμιον ὕδωρ & ποτάμιοι ἰχθύες, & ποτάμια πλοῖα. Pro eodem dicitur et ποτάμιος: ut χέρνιβ ποταμείῃ. apud Euripin Troad.

Ποταμώδης, more fluvij, fluminis in morem. Heſych. & Suid.

Compoſita.

Διπότα μος, ὁ, ἡ, duos habens fluvios. Eurip. in Supplic.

Ἱππόποταμος, Hippopotamus: equus fluvialis. Sic dicitur à dorſo equino et juba et hinnitu. Vide Ariſt. hiſt. anim. lib. 2, c. 7

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios. Eurip. in Phœn.

Μεσοπόταμος, ſpatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραπόταμος, ad fluvium ſitus: ut παραπόταμία πόλις, apud Herodotum. Homines παραποτάμιοι, flumina accolentes, amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluviis abundans: ut πολυπόταμος Μαιάνδρου, apud Eurip. in Here furente.

Πύταμος, vide in Πέπτομαι. Πύθαπος, vide in com. ex Δάπτω. Πέτε, πότε, in Ὅτε. Ποτὲ ὁμαι, in Πέτομαι.

ΠΟΤΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, uter. Fœm. ποτέρα. Neut. πότερον. Xen. Pæd. l. πότερος δοκεῖ καλλίων εἶναι, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ponitur etiam interrogativè, ut πότερος. Item πότερος ἄρα, apud Dem. & πῶς ἔφη ποτὲ, apud Xen. uter tandem.

Πότερον et πότερα adverb. utrum, an. Dem. Olynth. 1. ἆρα δεῖν ὑμᾶς, πότερον ἐμοὶ καὶ χρὴ πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῶν ἐκεῖνον. Idem in Mid. πότερα μὴ δῶ διὰ τοῦτο δίκην, ἢ μείζω δίκη. Interdum πότερον uſurpari παρεπλησιασμένως tradit Demetr. Phal.

Ποτέρωθι, utra in parte, utro in loco. Xen. & Plat.

Ποτέρως, utro modo. Ariſtot. l. 3. de cœlo. Plat. & Xen.

Ποτέρωσε, utram in partem, vel utra in parte. Xen. apomn. 4.

Ὁπότερος, & poëticè ὁππότερος, uter: idque citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua. Heſiod. in Theog. Τοῦ δ' ἤδη ὁπποτέρωθ' ὅτι ἔπλετο φρεσὶ δαῆναι αἰνῶς. Sic et Plat. de leg. Item uterque, vel alteruter. Dioſc. Item utervis, apud Ariſtot. ¶ Ὁπότερον & ὁπότερα, utrum, an, vel utro modo. Iſocrat. in Panath. Et Ariſtoph. in Nub. ¶ Dicitur & ὁπότερος αὖ, ὁπότερος δήποτε, & ὁπότερος αὖτ', vel ὁποτερωσοῦν, apud Xen. & Thuc.

Ὁπότερόσε, utra ex parte, vel utralibet ex parte.

Ὁπότερος, utro modo. Plat. & Thuc. Item utrolibet modo, utrocunque modo. Iſocr.

Ὁπότερόσε, utram in partem. Thuc. l. 1.

Ποτὴ πεπωκὼς, vide in Πέτομαι. Πότημα, πτῆναι, &c. in Πίνω. Ποτὴ, in Ἔφ. Πτῆναι, &c. in Πίνω.

ΠΟΤΜΟΣ, ου, ὁ, ſors. fatum, caſus ſeu fortuna fatali ſorte obveniens. Eurip. in Oreſt. ἔπλησα δεινομενῆ πότμῳ. Item interitus, mors. Iliad. σ. Αἴσιμα γὰρ τοῦ ἔπειτα μοῦ Ἕκτορ πότμος ἐτύχθη. Od. ξ. ὃς ὄφελον δαμέεν ἠὲ πολέμου ἐπαυρεῖν. ¶ Φῶς τὸ πάντα, τὸ πάντων, Etym.

Compoſita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: ut ἄποτμος πατὴρ. Iliad. ω. Item miſer, calamitoſus: ut Odyſſ. ε. ω.

Decomp. Παναπότμιος, infelicitiſſimus, infortunatiſſimus. Il. ω.

Τειραπότμιος, ter infelix, infortunatiſſimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato ſeu eadem ſorte utens. Hom.

Βαρύποτμος, cujus ſors difficilis eſt, i. miſera, infelix. Eurip. in Hippol. Βαρυποτμότατος, infeliciſſimus, infortunatiſſimus, Idem in Phœn.

Δυσεύποτμος, qui quum mortuus eſſe putaretur, ideoque juſtis et exequiis honoratus eſſet, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis redivivus. Heſychio.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος. Eurip. in Oreſt.

Δυσπότμως, infeliciter, miſerè. Plut. in Fab.

Δυσποτμία, ſors ſeu fortuna adverſa, infelicitas.

Δυσποτμόω, adverſa fortuna utor, infelici fato affligor. Polyb. τοῖς ἐν ταῖς ναυηγοσίαις ἐξῃρέσεις δυσποτμίαις.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid.

Εὐποτμος, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Lucian.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip. in Helen.

Ταχύποτμος, qui ſubitò moritur, aut qui citò moriturus eſt. Apud Nonn. ὦν ταχύποτμος, ſubitò mortem allatura.

Τετράποτμος, cui etiamnum vivo buſtum erectum eſt, inquit Heſych. qui & addit aliis ſignificare ſecundas nuptias.

ΠΟΤΝΙΟΣ, ια, ὁ, venerandus, honorandus, auguſtus. Ejus fœm. frequentiſſ. eſt apud poetas: ut πότνια μῆτερ. Od. ε. Et in vocandi caſu, Πότνια θεὰ, ἐμὲ μοι πλοῦτον Od. ε. ſic & apud tragicos, ὦ πότνια χθών. Idem poetæ dicunt Ἑστία pro πότνια, metri cauſa facta ſyncope. Od. υ. Ἄγνιαι πότνια θεὰ, διάκτορε Ἀργεϊφόντα. Sic in Epigr. πότνια γυναικῶν, ab Heſychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. ¶ Apud Ety. deducitur παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίπτω πότνιος.

Ποτνάω & ποτνιάζω, oro & obſecro πότνιον five πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obſecro, obteſtor: ſeu ſupplicter & cum lachrymis oro. Eurip.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ἅτε τῇ ἡδονῇ προσπεσὼν καὶ ποτνιώμενος, ἢ δάκνων πατοπαίνης αὐτὸν, obſecrantis & obteſtantis. Cum accuſ. Philo de vita M. lib. 1. ἅμα καὶ θεὸν ἱκετεύοντα καὶ ποτνιώμενον, ἵνα δι' ἀμηχάνου ῥύσηται συμφορᾶς. Interdum ὑποποτνιάομαι, ἵνα δι' ὑπονοίας ῥύσηται συμφορᾶς. Sic significat, ſuppliciter deprecor. Plut. in Cæſ. τοῦτο ἔπος Καίσαρα ἐπιστάμενον καταβλητικώτερον, ὑπεκποτνιάσθαι ἐκέλευε. Sic & apud

& apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Heſych.

Ποτνίασις, ἡ, ſupplex obteſtatio, imploratio, precatio cum lachrymis.

Ποτνιάς, άδος, ἡ, furore percellens, ad inſaniam redigens: undè ποτνιάδες θεαὶ, apud Eurip. in Oreſte, Etymol. ſunt αἱ μαινόμεναι. Ἀνακτορικὸν ἐπίρρημα, ὦ, ὁ, (comp.) ſuſpirium cum imploratione divini auxilii, vel divini numinis imploratio. Greg.

Ἰδὼν, &c. vide in Πίνω. Πῖδ, vide Οὖ in Ὅς. Πηλὺς, in πολύς.

ΠΟΥς, gen. ποδὸς, ὁ, pes Iliad. β. χαλκόδετον ἕτερον ποδὸς. Od. δ. ἐκ γὰρ τοῖδε πόδες, τοῖσιδε τε χέρες. Xen. Pæd. 2. οὔτε ποσὶ πορεύεσθαι χρηΐδιον ἔφασαν εἶναι. Dicitur aliquis χεῖρα καὶ ποδὶ aliquid contendere, totis viribus omniq; conatu. Æſchin. contra Cteſiph. ἅπαντα ἐποίησεν τοῦ θεοῦ καὶ τῇ γῇ ἔφη, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ πανδημεί. Dicitur & fugax ac timidis πλημμελῶν ποσὶ: ut apud eundem ibid. ἐπὶ λιμπτὸν ἐξ ἀμφοτέρων ποδοῖν καὶ λεπτοπόδων τῶν τάχιον. Item πόνῳ πόδα κρατὰ δοῦναι, metaph. ab iis qui unum tantùm pedem è limine efferunt. Luc. in Hermot. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. extorrem & expertem eſſe alicujus rei. Soph. in Philoct. Γ' ὅπως αὖ ἐκτὸς πλαυστῶν ἕξεις πόδα. Ἀνὰ πόδα, retro Heſych. Ἐκ ποδὸς, è veſtigio, Polyb. lib. 5. οἱ δὲ ποδὸς ἀλογήσαντων τῆς πολεμήσεως. Item preſſo pede, collato pede. Ariſtid. ἐν ποδὸς ἱστομαχήσαντες. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes. Herodot. in Eut. Ἐν τε ἐν ποσὶ, quæ occurrunt, obvia quæque. Thuc. lib. 3. τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ αἱρεῖν κωλύων. Item inſtantia, præſentia. Eurip. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξαυλίζομαι κρυφῇ. Item vulgaria, trivialia. Plat. in Theæt. Ariſtot. polit. 2. Ἐν ποσὶ κεῖσθαι, peſſim, pedem referendo. Xen. Hell. 2, ἀκρίτως ἐπὶ ποσὶ κεῖται. Sic & apud Polyb. l. 2. Ἐπὶ ποσὶν pedibus inſiſtendo atq; innitendo. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. ἐπὶ σφόδρα ὀρθίοις, Κατὰ πόδα βαίνει, pedetentim. Suid. Κατὰ πόδα, è veſtigio inſequendo. Herodot. in Terpſic. κατὰ πόδας ἐλαύνειν. Περιὸν ἐπὶ πόδα Sic & apud Xen. & Thuc. Πάσῃ ποδὸς, idem cum ἐν ποσί. Ἐς τὰ πάρ ποδί, idem quod τὰ ἐν ποσί. Pind. Pyth. 3. Παρ' ποσί, juxta pedes. Idem Olymp. Od. 1. At ἐξ ὀρθῆς πόδας, idem cum πάρ ποδός. Plat. in Theæt. Luc. de Calumn. Interdum ἐξ ὀρθῆς πόδας & παρὰ πόδας, idem ſignif. cum κατὰ πόδα, è veſtigio: ut apud Soph. in Philoct. & Polyb. l. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: ut Luc. ὧν παρὰ πόδας οἱ ἔπαινοι. Πρὸ ποδὸς, convenienter, congruenter: Μεταφορὰ εἰπεῖν qui p. dib. bene quadrant. Luc. ἐξ' πόδας ἦν τι ψῆφος. Ἐπὶ ποδὸς, & ἐπὶ πόδα, idem cum ἐν ποσίν. Ariſtoph. Et ἐπὶ τοῦ ποδὸς, præſentia, quæ in promptu & ad manum ſunt. Pind. Iſthm. ult. τὸ δὲ ποῦ πολὺ ἐπὶ τοῦ ποδὸς ἀρκέσαι μοῖρα παῖ. Ὑποπόδιος, ὑπόδιος, proterere & conculcare aliquem. Plut. contra Epicur. Ὑπὸ ποδὸς χαρᾶσθαι, referre pedem, retro remeare. Phil. de vita M. lib. 1. Πολὺ ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, per pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. ¶ Ἀπὸ ποδὸς ἰέναι, ab Apolline oraculum dante Ægeo tectè dicitur penis, apud Herodotum in Eut. Eurip. in Medea. & Plut. in Theſ. ¶ Πούς, pes, menſura ſedecim digitorum, ſeu ſpithamæ. Iliad. υ. Phil. de Vita & menſa. Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες ἴσοι dicitur ima pars ſeu radix. Iliad. υ. Phil. de Vita M. Lib. 1. ¶ Sunt & pedes metrici in verſibus, apud Athen. lib. 10. & gram. ¶ In navi funes quibus convertitur & laxatur velum, πόδες; dicuntur. Odyſſ. ε. Apoll. Argon. 2. Ole 6. & Odyſſ. κ. ¶ Ποῦς putatur etiam fuiſſe edictum quodce & uno quaſi ſpiritu à præcone recitaretur. Galen. Epi.

Πεδιβήτης, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Πεδίλον, pedibus intendo: de pedibus navis.

Πεδιστὸς, ὁ, pedibus intentus. Lycophr.

Πεδιτὶς, ὁ, pedalis, pedaneus. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 2.

Πεδίον & ποδάριον, τὸ, pediculus ſeu pediolus. Ariſtot. Athen. lib. 3.

Πεδίον, τὸ, ſocculus qui pedi inducitur. Poll. l. 2. Scribitur & πέδιον. Athen. l. 2.

Πεδίον, ὁ, pes, i. pes nauis. Luc. de ver. narrat. Item pediculus in urre pendulus qua liquor effunditur & infunditur, ſoluto vinculo quod pro obturamento eſt. Herodot. in Eut. Apud eundem inquit, Ἀσκὸς χόρας ποδέων ἑνός. ¶ Item ποδεώνες, calceamenti ruſtici genus, apud Theocr. idyll. 23.

Πεζὸς, metior pede. Heſych. Item pedes ligo, ſeu pedicis obliviſci, ἐπίτασις. Item gradior, incedo. unde Suid. ἴμπαιτα dictam ſcribit ὡς τὸ ἐπὶ ποδός. ἐν.

Πεζὸς, ὁ, ἡ, dimenſio pedibus ſa. ta. Item ratio menſurandi pedibus, apud Veget. lib 3. Eſt & ſaltationis genus, apud Poll lib. 4. cap. 14.

Πεδίσεις, apud Joſep. de antiqu. Iud. & Reg. l. 3, c. 7. exp. lebetes, item cacabi.

Πεδίσειν, Etymol. ponit tradit ἐπὶ τῷ ἄλλεσθαι, ſaltare. Æolicè pro ποδίσειν, ſicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exp. etiam Ἀσκιζειν,

calcitrare, calce ferire: unde apud Ariſtoph. in Equit. ἀπεπεδίσεισα αὐθοίνα.

Πέδη, πέδην, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita: ac primum partim ex ipſo recto ποῦς, partim ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους, ὁ, ἡ, ſella curulis, appellata ab operis & figuræ expreſſione. Plut. in Mario.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adſtans, propinquus. Heſych. ex Eurip. Iphig. Taur. ubi tamen legitur ἀγχίμολος, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ, ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: nt ἵππος ἀελλόποδες, apud Hom. hym. 1. in Venerem, Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλοπόδων, apud eundem. Il. ω. Dicitur & ἀελλοπόδιος, ὁ, apud Nonn.

Ἀεσίπους, pedes inter currendū ag liter tollens, agilis, celer. Il. γ. terdum & Faunorum & Satyrorum. Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem, & αἰγοπόδης, apud Hom. hym. in Pana.

Ἀθαμαυπόδης, indefeſſis pedibus currens. Pind. Olymp 10.

Ἀκροποδιστὶ, ſummis pedibus inſiſtendo, aut leviter inſiſtendo pedibus. Lucian. in dial. Trit. & Ner. Scribitur & ἀκροποδητί.

Ἀμαξίποδες, q. d. plauſtripides. Vitruv. l. 10. ſic vocari ait arbuſculas in quibus verſantur rotarum axes concluſi laminis ferreis. Scribitur & ἁμαξηπόδες, apud Poll.

Ἀνδραπόδιον, τὸ, q. d. hominis pes: mancipium. Sunt enim mancipia quaſi pedes dominorum ſuorum, & eos pro capitibus agnoſcunt, teſte Euſt. in Il. π. Demoſth. Philipp. 3. ὅθεν οὐδὲν' ἀθλιώτερον αὐτοῦδέν ἐστιν ἐν ἀνθρώποις ἀνδραπόδου. Generaliter ſic dicitur homo in bello captus & ſervituti mancipatus, ſive ſervus ſit natura, ſive liber & ingenuus. Xen. Hell 1, αἰσθόμενοι τὰ πλοῖα πάντα ἀνδράποδα. Reperitur & dat. plur. ἀνδραποδεσσιν, apud Hom. Il. π, per metaplaſmum.

Ἀνδραποδώδης, ες, ὁ, ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conveniens, ſervilis. Item minimè ingenuus, ſervili ingenio præditus Xen. & Ariſtot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, mancipiorum more, ſerviliter, illiberaliter. Plat. in ſymp.

Ἀνδραποδωδέα, ἡ, q. d. mancipialitas: ſervilitas, contraria ingenuitati. Ariſtot. polit. 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδόομαι, mancipio, mancipium eſſe facio: vel in captivitatem abduco, in ſervitutem redigo. Thuc. πολλὰς δὲ καὶ ὑμμαίων ἀνδραποδίσας. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι πᾶσι φίλιον, αἰσθάνεσθαι εἶναι δοκεῖ. Dicitur & de uribus, quas ſubigimus & in ſervitutem noſtram redigimus. Thucyd. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν Demoſth. Olynth. 3. πόλεις Ἑλλωτίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Significat et generaliter, vim alicui infero. Heſych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (paſſ.) in ſervitutem redigor, in captivitatem abducor: ut αἱ ἀνδραποδισθεῖσαι πόλεις, apud Demoſth.

Ἀνδραποδιστὴς, ὁ, mancipatio, in ſervitutem redactio, ſive hominis, ſive urbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat de leg. lib. 9.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, mancipator, quiſquis alium in ſervitutem redigit, Xenoph. item plagiarius, qui liberum hominem in ſervitutem redigit. Euſt.

Ἀνδραπόδιον, τὸ mancipiolum. Athen.

Decomp. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. πολλάκις διὰ τὰς ὅλας οἰκείας ἐξανδραποδίζοντας χρημάτων ἕνεκα. Vſurpatur et Metaph. ut apud Plut. in Anton. καὶ τὸν ἐξανδραποδισθέντα κομιδῇ τοῖς μυελοῖς ταλαίπωρον, magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, et velut ipſi mancipatum.

Ἀνεπίπους dicitur ὁ τοῖς ποσὶ μὴ ἐπαλείφων, ἤτοι χωλὸς, qui pedibus non ſaltat. i. claudus. Heſych. Scribitur et ἀνέπαλτος, apud Schol. Theocr. ut ſit ὁ μὴ ἅλλεσθαι τὸν πόδα, non torquens ſeu tranſiens pedem. Dicitur autem ἀνέπαλτος pro ἀνεπίπους, ſicut ἐπίλοιπος, pro ἐπίλοιπος.

Ἀνιπόπους, qui illotis pedibus eſt. Il. π. Athen. l. 3.

Ἀντίπους, oppoſitos pedes habens, adverſa veſtigia fingens. Cic. in Academ.

Αὐτόπους, qui pedibus celeriter conficit iter: ἀπὸ τῶν ποδῶν αὐτῶν. Heſych.

Ἄπους, pedibus carens. Ariſtot. Plut. Luc.

Ἀποδύω, carere pedibus. Ariſtot. de part. an. l. 4.

Ἀργύποδος, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀχαλκόποδες, vomer. Iudic c. 3.

Ἀχίτης, qui integris pedibus eſt. Plat. de leg. lib. 7. Pro eo Poëticè dicitur ἄρτιπος. Od. δ.

Αὐτόπους, qui ſuis ipſius pedibus iter facit. Item ſuis pedibus abſque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, ſuis ipſius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru, vel navi. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll. l. 7. c. 22.

Αὐτοπόδητι, ſuis ipſius pedibus, non utendo equo, aut curru, Luc. in Lexiph.

Βλαισοπάους, qui distortis tibiis & pedibus est.

Βλαισοπόδης, idem. Suid.

Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epig. Apud Eurip. in Hec. ἀπάλαμνα βραδύπους, ἡλυσιν δρόμων ἀσπιδήτου, exp. accelerabo tardum pedem.

Γεισήπους, suggrundiorum fulcrum, quum illa quasi pedi innituntur. Poll. l. 7. cap. 27.

Γεισοποδέω, suggrundia fulcio. Idem, ibidem.

Γεισοπόδημα, τό, idem cum γείσηπες: ibidem.

Γεισοπόδησις, ἡ, suggrundatio.

Γυμνόπους, qui nudis pedibus est. Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.

Γυμνοποδία, nudis pedibus incedere. Item saltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua significabatur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπαιδιον & calceamenti muliebris genus, teste Poll. l. 7. c. 22.

Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur &, nudipedalia exerceo.

Δασύπους, cuniculus: ab hirtis pedibus. Aristot. hist. an. l. 4. Sumi dicitur & pro lepore: unde proverb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.

Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.

Δωδεκάπους, (decomp.) qui duodecim pedum est. Hesych.

Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Aristot. de gen. an. l. 2. & de part. an. l. 4.

Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum, quæ & δισπασμὸς. Poll. & Hesych.

¶ Διποδία, τὰ, socci lanei qui pedibus inducuntur. Poll. l. 7. c. 22. ex Critia.

Διπόδης, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. In Oecon.

Διποδιστὶ, idem: apud eundem.

Δολόπους, dolose pede gradiens.

Δολιχόπους, seu δολιχάπους, longos pedes habens.

Ἑλίπους, flexipes, vertens & curvans pedes inter eundum. boum epitheton. Od. α. Ἑλικόπους, idem. Suid.

Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. Pro eodem dicitur & ἑκατόμποδος. Il. ψ.

Ἐκπόδων, (adverb. pro ἐκποδών) è pedibus, procul se summovendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Αὐτὰρ σεαυτὸν ἐκποδὼν, οἱ σφῷν ἐγὼ. Sic. & apud Xen. & Plut. Et cum genitivo. Xen. Pæd. 5. τὸν ἐκποδὼν ἡμᾶς, ab his longè aberamus. Exponitur & è medio. Interdum è medio, i. è vita: ut apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσομαι, è medio tollar.

Ἐλεφαντίπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Athen

Ἐμπόδιος, qui impedimento est & obstaculo. Plat. de leg. Aristot. polit. 5.

Ἐμπόδων, ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν δὲ ἔδει, nihil obstat. Sic & apud Thuc. & Plut. in Themist. Et ἐ ἐμποδὼν, obvius. Herodot. Et τὰ ἐμποδών. præsentia. Plut. in Rom.

Ἐμποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Ἐννέαπους, novem pedes habens, qui est novem pedum.

Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Attice dici ἑξόργυιος, tradit Etymol.

Ἑξαπόδης, οῦς, ὁ, & ἑξάποδος, ὁ ἡ ἡ, idem Herodot. l. 1.

Ἑπτάπους, qui est septem pedum. Hesych.

Ἑπτάποδης, idem: apud eundem.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est & nomen avis rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Avib.

Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis. Xen.

Εὐποσία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.

Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli vel spinæ genus echini aculeis horrens, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus similes sit. Etymol.

Ἡλιότροπος, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Dioscor.

Ἡμιπόδιον, τό, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.

Decomp. Πεντεμιποδίων, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio.

Τεσσαρεμιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.

Θηλύπους βάτος, pes fœmineus. Eurip. in Iph. Aul.

Ἱστοπους, pes textorii mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7, c. 10.

Καλόπους, qui malos pedes habet, qui pravis est pedibus. Xen. de re equ.

Κἀλόπους, pulchros pedes habens: & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At. καλόπους, subst. forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in symp. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur & καλοπόδιον. Suid.

Κλεστοπόδιον, navis secunda carina. Poll. l. 1. c. 9.

Κλιθόπους, lecti pes. Themist. Κλιποπόδιον, τὰ, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Dioscor. l. 3. c. 109.

Κοινόπους, communi socio ; pede iter faciens. Soph. in Electra.

Κολοβόπους, truncus pedum, seu truncatus pedes.

Κονιορτόπους, cujus pedes in pulvere versantur. Hesych.

Κονίπους & Κονιόπους, idem: vel cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. in probl. Græc. Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam solæ exilioris. Poll. & Suid.

Κορακόπους, cornicis pes: hæc quam & κορακώνυξ dici scribit. Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7, c. 9. & Dioscor. l. 2. c. 168.

Κορακόποδιον, τὸ, pediculus coralcis. Accipitur & pro coronopo herba, apud Aet. l. 1.

Κραταίπους, qui validis pedibus est, firmos solidosque pedes habens: ut κραταιπόδους Ἵππους, apud Hom.

Κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epith. apud Nic.

Κυλλοπόδης, idem. Κυλλοπόδιον, idem. Il. σ. & φ.

Κωνιπόδες, ossa in cruribus equorum inter ungulam & suram. Xen. de re equ.

Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen avis apud Plin. l. 10. cap 84. Item herbæ, apud Dioscor. l. 4. c. 17.

Λαιόπους, qui lævibus pedibus est vel planis.

Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.

Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.

Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quòd in clypeo hederæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem & Hesych.

Μαλακαίπους, molles & teneros pedes habens: ut μαλακαίποδες Ὦραι, apud Theocr. idyll. 15.

Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.

Μεγαλόπους, magnos habens pedes.

Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode inventore: vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.

Μονοπόδιον, mensa quæ uno tantùm pede sustinetur.

Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos & infinitos pedes habens. schol. Nic.

Ναυσιπόδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus ceu pedibus utuntur. Eust.

Ναύποδα, Hesychio sunt μακρόποδα.

Νέπους, pedibus carens. Exponitur &, natando gradiens, ut sit comp. ex νέω. nato: ut φῶκαι νέποδες. Od. δ.

Νηπύποδες, Hesych. exp. discalceatus.

Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.

Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis cujus passim meminere scriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης & Οἰδιπόδιος: Οἰδιποδιῶν, ad Oedipum pertinens. schol. Soph. ex Lysimacho.

Ὀκτάπους, octo pedes habens: ut ὀκτάποδες τέρμινθοι. Hom. in Batrachom. Item ὀκτάπους, piscis quoddam genus quod & polypus. Eust. In Scythia ὀκτάποδας dicebantur qui duos boves possiderent & currum: duob. enim bobus octo pedes sunt. Luc.

Ὀκτώπους, idem. Sic dicitur & scorpius, ab octo pedibus. Suid. ex Cratino.

Ὄξυπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.

Ὀπισθόπους, ponè gradiens seu sequens, apud eundem. Exponitur &, retrocedens. Hesych.

Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt.

Ὀρθοπόδης, pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior. Exponitur &, rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.

Παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Ioseph. de capt. Iud.

Περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circundat, pedi conveniens. Hesych.

Περιποδία, & Ionicè περιποδίη, dicitur esse orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.

Πλατύπους, latos habens pedes. Laert. in Pittaco.

Προπέτης, ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Hesych.

Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. 2. probl. 3. ¶ Item piscis quoddam genus quod & ὀκτάπους: ut πολύποδες πλάτιπες, apud Phocyl. Vtitur & Plut. & Athen. In hac significatione προσωνύμως dicitur & πόλυπος, Attica dialecto: ut Eust. ex Rhetor. tradit. Ionicè verò & Doricè, πολυπόδιον, ac πώλυπ, eodem teste: quo πώλυπ Athen. etiam utitur lib. 8.

¶ Item tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasque habens radices, &c. Vide Cels. l. 6. c. 8. Item narium morbus Ionica seu Dorica dialecto πόλυπ. etiam dicitur. Apud Poll.

¶ Πολύποδες dicuntur & bestiolæ quædam quas nonnulli cotiones, alii porcelliones vocant: & aliàs ὄνοι appellantur. Gal. & loc. aff. l. 3.

Πολυποδία, ὁ, pedum multitudo, seu multi pedes.

Πολυπόδιον, τὸ, parvus polypus. Athen. l. 7. ¶ Est & herbæ nomen sic dictæ quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theophrast pl. l. 9. c. 14. & Dioscor. l. 4. Cap. 188.

Πολυποδιτησαίνων, vinum ex polypodio factum. Aet. lib. 3. cap. 60. & 61.

Πολυποδίτης, ὁ, genus quoddam polypi. Aristot.

Πολυποδώδης, ες, ὁ, ἡ, ὄ: polypis abundans: vel polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt.

Πόρπις, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ Πόρπις etiam dicitur alter Gem-

ter Geminorum Germanic. comment in Arat. Phænom. Et in iis fictionibus pedes eorum sita, teste Proclo. ¶ Πρόποδες dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus. Strab. l. 9. Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.

Προποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Σειράπους, qui magnis pedibus est, & cos veluti trahit: ὁ σύρων τοὺς πόδας, Laert. in Pitt. Galen. in lex. Hippocr. σειράπους ἐστὶ ἡ διαστηριζόντως ἢ διεζωσμένως ἕχουσα τὰς διακτύλους τῶν ποδῶν: ut sit comp. ex εἴρω, nio.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbra pedem se protegens. Σκιάποδες, populi fuit Libyæ, sic dicti, quòd majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant. Harpocr. & Suid.

Σκίμπους, inter leporum genera refertur à Pol. lib. 10. c. 7. A Suid. & Hesych. exp. κραββάτης, i. humilis lectus quo accumbere solebant & cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid. exp. etiam scamnum & scabellum. Etymol. sic nominari scribit partem quandam crabbati, ut σκίμπους sit ὃ σκλῶσι τὰ σώματα, σκλώπες γάρ οἱ ὦν: metaph. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκίμπτον, ut ἀσκλλόπτον. Vide & in derivat. à Σκάπτω.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12.

Σκιρτόπους, pedibus & saltu lasciviens, qui subsultans incedit. Epigram.

Σπαράπους, palmipes. Aristot. hist. an. l. 2. c. 12.

Σπυρόπους, struthocameli pedes habens, pedum figura struthocamelum imitans. schol. Aristoph.

Στρίζοπους & στριπόπους, cujus pedes in digitos fissi sunt. digitatus. prius apud Aristot. hist. an. l. 8, c. 3. posterius, apud. Ath. l. 9.

Ταυρόπους & ταυρίπους, pedibus in rectum tendens. Item idem quod ταχύπους: ut ταυρόποδες ἐσσυμένες, apud Soph. in Aiace, αἱ ἐν τάχει πεμπόμεναι, inquit Hesych.

Ταυρόπους, tauri pedes habens: ut σῆμα ταυρόποιον, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. & apud Xen.

Τετράπους, quadrupes, ut τετράποδα ζῶα, quæ absolutè, τετράποδα. Aristot. Pro eodem dicitur & τετρακάμηλος: ut in ænigmate sphyngis, Ἐστὶ δίπουν ἐπὶ γῆς ᾗ τετράπουν.

Τέτρα πολύποδα, in mortem quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Aristoph.

Τετραποδέω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Aristot. hist. an. l. 2.

Τετραποδής, quadrupedum more gradiens aut vivens.

Τετραποδιστὶ, idem quod τετραποδηδόν.

Τραγόπους, hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui asperos & scrabros habet pedes.

Τρίπους, tripes: pro quo poetice, τρίκνημος, in ænigmate sphyngis. Item tripus. Od. ε. Aristoph. in equit.

Τριπόδιον, & τριποδίσκος seu τριποδίσκιον, parvus tripes. Xen. in anab. Suid. ex Aristoph.

Τριπόδης, tripedalis seu tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xen. in Oec.

Τυραννόπους, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœ. i. pes hominis cœci.

Ὑπόπους, pedis habens, pedibus subnixus. Aristot.

Ὑποπόδιον, τὸ, scabellum, quod pedibus subjicitur. Athen. & Eust. & apud Græc. bibl. interpr.

Ὑποποδέω, retrocedo.

Ὑποποδισμός, regressus.

Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoq; excelsus.

Φαλιόπους, qui est albis pedibus.

Φιλλοπόδης, q. d. sub æripedes: tantæ levitatis homines ut per mare currentes non submergerentur. Luc. in ver. narr.

Χαλκόπους, æreos habens pedes: ut σφῦρες χαλκόποδες. apud Eurip. in Supplic. Item cujus pedes æreis soleis ferrati sunt: ut χαλκόποδ' ἵππου. Il. υ.

Χαμαίπους, qui iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed proprijs ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa quæ non deducebatur domum sponsi: moris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 3. & 3.

Χηράπους, seu χηράποδος (ex χήρας aut χειρὸς) cui sunt χηράδες seu χειράδες in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.

Χηραποδία, idem. Laert. in Pitt.

Χλιδώπους, qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: ut sunt torques, aut alia similia. Hesych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes: seu aureis fuleris & quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. symp. 7. prob. 4.

Χυτροποδίων, τὸ, parva olla pedata. Poll l. 10. ex Hipponacte.

Χωλόπους, claudus pede, seu claudicans pedibus. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυόπους, & ψαυοποδίνης, qui tam celer est in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, ut terram vix contingere videatur: Arionis equi epitheton esse dicitur: apud Etymol.

Ὠκύπους, pedibus celer: ut ἵπποις ὠκύποδι νῶιν, sæpè apud Hom. & Ὠκυπόδης, idem: in Epigr. (Hesiod.

Ἐμπους, ἵππος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retrocagor. Herod. lib. 5. ἀναποδίζειν τὸ δρόμου, ἀναποδίζων εἰς τὸ πίσω. Luc. πρᾶγμα εἰς τέλος ἀναποδίζον. Item activè, revoco, & quasi retro ago. Aeschin. in Ctesiph. πολλαχοῦ ἀνεποδίζον τὸν πραγματα. Sic & apud Herodot. Item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesych. & Suid.

Ἀναποδίζομαι, revocor. Item diligenter expendor. Suid.

Ἀναποδισμός, repedatio, retrocessio. Alex. Aphr. Item revocatio. in medium revocandum & exactè expendendum est: apud Aristot. de gen. & corrupt. l. 1.

Ἀνδραποδίζω, &c. vide in ἀνδράποδον.

Γεισοποδίζω, vide γεισήπους.

Διαποδίζω, pedibus dimetior: vel examino. Hesych.

Διαποδισμός, genus saltationis: Idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento & obstaculo sum. Herodian. l. 4. ἐμποδίζουσι αὐτὰς οἱ τῶν ποδῶν χαυνοτέρως ἔχοντες. Luc. τὸν σχοῖνον ἐποδίζει τὸ ὄρυγμα.

Ἐμπόδισμα, τό, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynt. 3.

Ἐμποδισμός, ὁ, impeditio, præpeditio.

Ἐμποδιστικός, impediendi vim habens, vel impediens. Decomp. Ἀνεμποδιστος, ὁ ἡ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Aristot. eth. 7. c. 13. Ἀνεμποδίστως, sine impedimento & obstaculo. schol. Aristoph.

Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. & Basil. Ἀπαρεμπόδιστος, idem cum ἀβίαστος.

Παραποδίζω, ideni cum ἐμποδίζω. Polyb. παραποδίζειν τῶν ἔπλων χρείαν.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. ψυχὴ παραποδιζομένη.

Ἀπαραπόδιστος, (dec.) non præpeditus, liber ab impedimentis. apud Heliodorum. Ἀπροπαραπόδιστος, sine impedimentis.

Προποδίζω, procedo, progredior. Iliad. γ. κύρα ποσὶ προβιβάδες ἰέναπιδα προποδίζων.

Προποδισμός, progressio.

Τετραποδίζω, &c. vide in τετράπους.

Ὑποποδίζω, vide in ὑπόπους.

Ποδάγρα, vide in Πόα. Πρᾶγμα, πρακτὴρ, πρᾶξις, &c. in Πράσσω. Πρασσὶς &c. in Πράσιον.

ΠΡΑΟΣ (& aliquando πρᾷος cum ι subscripto) ᾶ, ᾶον, lenis, mitis, mansuetus. Xen. ped. 6. πρᾶός τε ἦ συγγνώμων τ' ἀβρομήνιον ἔμμεναι. Plato Polit. 1. ἐπειδή μοι πρᾶός ἐσσὶν, ἦ γαλεοειδὴς ἐπαυρὼ. Fœm. πραεῖα, mutuatur à πρᾶος. & neutr. plur. πραέα, ab eodem Compar. πραότερος, lenior, mitior. Superl. πραότατος, mitissimus, &c. apud Synes.

Πρᾴος, lenitèr, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur & πραέως, apud Aristoph. in Ran. Πραΰτατα, lenissimè, mansuetissimè.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. Aristot. eth. 4. c. 5. Plut. καὶ ὀξύτης.

Πραΰς, έος, ὁ, cujus fœm. πραεῖα, idem cum πρᾷος. ut πραεῖα φύσις, apud Plat. de rep. l. 2. Τὰ πραέα, mitia, lenia, non aspera: ut πραέα κλυμάτια, Galen.

Πραέως, idem cum πρᾴως.

Πρεμνὸς, idem cum πρανὴς. Hesych.

Πραΰνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. Plat. polit. 9. τὸ θυμοειδὲς πραΰνειν. Plut. in Coriol. ἀπεκλῖνε λόγοις ἡ ὀργὴν πραΰνουσ' ἡ κατασῖτουσ' τὸν πολλόν.

Πραΰνομαι. mansuefio, lenior & sedatior reddor. Xenop. de re equ. Aristot. Rhet. 2.

Πραΰνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Aristot. ibid.

Πραϋντικὸς, ὁ, mitigandi & sedandi vim habens. Idem ibidem.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.

Πρα μνω, seu πράμνω, νῶ, νινὶ genus fic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸ πραύνειν, ἢ παρὰ λωίτερ ποιεῖν τὰς πόρπας. vel (secundum alios) à Pramnia rupe Icaro insula, vel à Pramnia vite: vel παρὰ τὸ παραιθύειν, ut pote παραμυλὶ ἐπιπίδειν. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Il. λ & Od. κ. Sine ea, apud Dioscor. l. 5. c. 9.

Πράμνιμα, palmes pramniæ vitis. Poll.

Composita.

Ἐκπραύνω, idem cum πραΰνω: vel demulceo, permulceo.

Καταπραΰνω, idem Isoci. in Paneg. τὰς ὀδὰς ὧν τοῖς σφετεροῖς ὀφθαλμοῖς καταπραΰνοντας τὰς ἀκμὰς τοῦ πάθους. Plut. in Themist. καταπραΰνειν τῆς ὀργῆς αὐτόν.

Καταπραΰντης, ὁ, sedatio.

Ἀκαταπραΰντος, (decomp.) qui sedari & deliniri nequit, implacabilis.

Τραπραΰνω, paululum lateriti; mitigo & sedo.

ΠΡΑΠΙΔΙΣ. ἡ, præcordia. Il. λ & σ. βάλε δουλ Ἡφαίστοιο παρ' ἰτέα πραπίδων. Item pro mente, seu solertia, aut solerti industria, quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Il. α. Ἡφαίστ-

πάντοτε εὐθάλασσα ἀροῦσθαι. Sic Hesiod. in Theog. ἀεὶ δὲ θρασύτερος ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀμείνονος.

ΠΡΑΣΙΑ, ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, hoc est quadrata in horto loci consiti figura. Od. ν, ἔνθα δ' ἀναπηγαὶ θρασιαὶ πάντοθεν ὄρχοι Πατρώιοι τρισίαιον ἐπιστιχόωντ' ἀγαυόν. Dioscl. l. 4. c. 17. Φύεται ἐν θρασιαῖς, nascitur in hortorum areis. ¶ Dictæ sunt θρασιαὶ inquit Hesych. οἷον θρασιαί, διὰ τὸ ἐν τῷ κήπῳ. Sunt & qui existimant ita dictas esse à nomine θράσων, i. portum: ut, θρασιὰ in hortis propriè sunt areolæ quadratæ in quibus porros & alia hujusmodi olera seruntur.

Πρᾶσις, πρᾶσιος, vide in Πιπράσκω, vendo.

ΠΡΑΣΟΝ, ου, τό, porrum: apud Dioscl. l. 4. c. 179. πράσου κεφαλωτοῦ, porrum capitatum, cui oppon. τὸ πρασίον πράσον, porrum sectivum. ¶ Item algæ quædam species, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Πράσιος, ου, ὁ, idem: ut πράσινος apud Plat. in Tim. πράσινος λίθος quia Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur πρασίτης, quòd porrum colore referat. Item πράσιον vocatur origani genus, Plin. lib. 20, cap. 17. Sic dicitur & marubium, apud Dioscl. lib. 3. cap. 109.

Πρασώδης, ες, ὁ, ἡ, idem quod πράσινος, seu πράσιος: ut πρασώδης χολή, porracea bilis, bilis quæ porri colorem viriditate refert.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. Dioscl. l. 3. cap. 94.

Ἀμπελόπρασον, (comp.) ου, τό, porrum in vite nascens, agreste porrum quod in vineris nascitur. Dioscl. l. 2. c. 180.

ΠΡΑΣΣΩ, & πράττω, F. ξω, facio, ago. Xen. præd. 4. οἱ μὲν τὸν τοῦ ἄνακτος ἀγρὸν τὸν ἐξ ἀνάγκης ἐργάζεσθαι καὶ τὰς ἀναγκαίας πράττειν ἢ αὐτοῖς δοκεῖ ἢ ἔξεστιν ἢ τῷ Δεσπότῃ. Dicitur & πράττειν τι τῶν ὑπ' ἄλλου, apud Isocr. ¶ Item administro, ago, tracto. Thuc. l. 1. πράσσειν διορθοῦν τε τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ ὅπως κάλλιστα καὶ ἄριστα ἔξει ἀμφοτέροις. Sic & πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad rempub. pertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lysiam exp. etiam, licet intendere: apud Aristoph. autem, negotia facessere. Item transigo, tracto: ut apud Thuc. πράξασθαι πρὸς αὐτὸν τὰ μὴ λῆθον τὴν πόλιν, quum transegissent cum eo de occipienda urbe. Et cum sola præpos. habente suum accusat. apud eundem l. 2, Εὐρυμαχος ἐπὶ αὐτὸν ἐλθὼν ἐπράσσετο· ὁ δὲ ἔφασκεν οἱ παραδώσειν. Dicitur & πράσσειν τι τὰς βασιλέως, apud eundem l. 1. & πράσσειν τὰ εἰς ἰωὴν, de pace agere. Xen. Hellen. 6. pro quo apud Demosth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω absolutè positum significat. vivo. ætatem ago, forte aliqua utor. Demosth. in Aeschin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττων ἀνὴρ, qui se felicissimè vivere existimat. Interdum ei additur adverbia, ὡς ἀγαθῶς, πονηρῶς, &c. ut apud Isocr. ὧν ἅπαντες ἴσμεν πονηρῶς πράξαντες, ab homine qui tam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat & opibus fortunisq; lapsus. Interdum cum adject. plur. neutris ponitur: ut πονηρὰ πράττειν, apud Plut. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω usurpatur: ut apud Eurip. in Hec. Ω's πάντα πράξαντ' ἐν βίῳ, omnia passus quæ patienda sunt. ¶ Item exigo, cogo: Luc. φὴς ἐμὲ νῦ σὺ πράξειν μὲ ὑφ' αὑτῷ ὄντα ἐξάρτυσιν πρακτέαν, quid exiges à me pro eo in hac significat. frequentius est passivum. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. Πράττειν ὅπως τι τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam ut, &c. Dem. Phil. 3. Sic πράττειν κελεύθου τινί, efficere ut quis redeat ab exilio: Plut. in Cic. Πράττειν παρά τῶν Θεῶν, ἀγαθά, à diis impetrare. Isocr. ad Nic. Πράττειν γάμον, moliri nuptias. Plut. Πράττειν μὴ ἃ Σπαρτιᾶται, cum Atheniensibus consulere. Thuc. Πράττειν φιλίππῳ, à Philippi partibus stare. Demosth.

Πράξαμαι, (in activa signif.) ago, &c. Demosth. ὁ δὲ νῦν κίνδυνος πράξασθαι μεγάλην τιμὴν παρεσκεύασε, εἰ καὶ ἀκίνδυνος ἐστιν. Item exigo. Idem ad Leptin. ἐκεῖνος πράξεται τὰς παρ' αὐτῶν δίκην ἐξάρτυσιν πρακτέαν, exigit tricesimam ab iis. Philostr. in Heroic. ἐπράξαμεν τοῦτον αὐτὸν δίκαια, horum pœnas exegi deco. Sic & apud Thuc. & Xen. Πράξαμαι, (pass.) fio, conficior. Aeschyl. in Prom. πάσσοντα τύραννον ἐμοῦ πάντ', quod πάσσαται apud Eurip. in Hippol. absolutè positum, exp. actum est, peracta res est. Thuc. l. 2. καὶ τοῦ ἐνὸς ἐπράσσετο ἂν ἴσως ἐσβολή. Item transigor. Aeschin. πράττονται πρὸς σὲ τὰ πολλά. Præt. med. πέπραγα, cum adverbio aut adject. plur. neutro sæpè exp. agitur, vel actum est: ut apud Aristoph. in Plut. Ὦ Χαιρέκρατες πεπραγὼς δ' οὐχ ἥκιστα Πλαταιᾶς ἅπας ὑπεπέφυκας, ita cum ipsis agebatur, i. in hoc statu erant. Interdum exp. fecit, ut apud Aristot. interdum imperavit: unde apud Xen. Hellen. 1. ὃν πάντων ὧν ἤκουσα πεπραγότα ἐπὶ τῷ πικρῷ τῷ βασιλεῖ.

Πέπραγμα, τό, propriè, res facta à quopiam: plerumq; tamen exp. res. Plut. in Fab. πράγματ' ἐμὰ περίεργα τὸ Ρ'ωμαίων γεγονός. Sic & apud Dem. Thuc. &c. Interdum exp. rerum status: ut apud Xen. Δίωνίσιος νεωτερίζειν ἐν πολλοῖς ἐφαίνετο. & rerum summa: Plut. Ἀθήνας τὰ πράγματα. Aliquando significat administrationem reip. ut apud Thuc. l. 2. & Isocr. Item res, i. negotium Demosth. pro cor. Δημοσθένης μὲν δὴν ἔνεκά σου τῆς φιλίττου πράγματ' ἔσχεν. item negotium i. molestia. Plat. in Symp. ἄλλο τὸ πρᾶγμα. Τὰ πράγματα præter superiores significationes, interdum ponitur pro litibus: ut apud Aristoph. in Nub. & Lys.

Πραγμάτιον, ου, τό, res parva, negotiolum. Aristoph. in Nub. Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, solers in negotiis agendis & rebus tractandis, Polyb. item realis: ut πραγματικὴ ἀλήθεια, Areop. Exponitur & negotialis: πραγματικὴ ἀμφιβόλησις: Hotmog. Πραγματικοὶ dicuntur homines quidam forensis professionis, qui causarum actionum submi nistrantes. Vide Cic. de orat. l. 1.

Πραγματικῶς, ut decet hominem solertem in negotiis agendis: strenuè, graviter. item peritè, certa ratione. Polyb.

Πραγματώδης, ες, ὁ, ἡ, negotiosus, operosus, molestus. Isocr. rhet. ἄλλως φαίνεται ἐμοὶ ὑδὸς πραγματώδης ἡ πᾶσα.

Πραγματεύομαι, (pass.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idem μὴ δὲ πολιτεύου, μηδὲν φαίνεται δοκοῦντα. Item efficior, elaboro. Plat. in Apol. ἃ μοι ἐδόκει μάλιστα πεφράσθαι καὶ πεπραγματεῦσθαι. Xen. Ἀδύνατα πεφραγματεῦσθαι, hasta confulgi ita fabricata.

Πραγματεύομαι (in act. sign.) efficere conor, molior, laboro. Demosth. ὁ δὲ νῦν ὅτε πανταχοῦ τὴν γῆν ἐπράσσατο λέγων. Item commentor, compono. Aristop. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Plat. φαίνεται δοκεῖ συνθεσίσιν. Item satago circa aliquid. Greg. ad Basil. πολὺν ἐπραγματεύσατο μόνον, de hoc modo anxius fuit. Exponitur etiam, lucrum & compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sequor, comparo, lucror. Basil. πλὴν κτᾶσθαι ἐκυνῶ πλούσιον φαίνεται πραγματεύομαι.

Πραγματεώδης, ες, studium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio & intentio animi: atque opus commentatione compositum. Isocr. ad Dem. Item negotium, difficultas: apud Suid. item molestia: Dem. & Luc.

Πραγματεῖα, ας, exp. etiam litigia & calumniæ fictum: apud Isocr. ad Nicocl.

Πραγματευτὴς, οῦ, ὁ & πραγματικὸς, ὁ, negotiator, mercator, Suid. & schol. Aristoph.

Πραγματεύτης, ου, ὁ, idem.

Πεπράξεις, εως, ἡ, Actio. Aristot. eth. 10, c. 8. interdum exp. res agenda vel gerenda: ut apud Plut. in Rom. interdum, res gestæ, acta: ut, πράξεις τῶν ὑποκρινομένων. Item facinus, factum, opus. Demosth. ¶ Item negotium: ut καινὰς πράξεις, apud Aristot. ¶ Item fors alicujus, conditio, status rerum alicujus. Soph. in Aiace. ¶ Item proditio. Suid. ¶ Item exactio. Aristot.

Πρακτὴς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. Aristot. eth. 1. c. 2. & alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum, qui agere potest: vel in agendo patitur: ut φαντασία πρακτικὴ ὁρμῆς, Aristot. eth. 6. cap. 2. Item operæ pollens. Xen. Item efficax, strenuus. Polyb. l. 1. 2.

Πρακτικῶς, cum agendi facultate. Item efficaciter. Plut. in Per.

Πρακτὴρ ἢ Θ, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionici ἀρακτὴρ apud Greg.

Πρακτωρ, ορος, ὁ, ἡ, perpetrator: ut φαλκοπράκτωρ. Aristoph. in Apol. Item exactor, quæstor. Demosth. Naz. ¶ Item ultor: seu ultrix: ut πράκτορες φιλοτιμίαι. Aristoph. & φαλκοπράκτορες ἄμπωτις, Aeschi.

Πρᾶγος, ους, τό, negotium. Soph. in Aiace.

Πρᾶσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω: Il. ε. Πρᾶξε δ' ἅμ' ἠῶθεν καὶ ἀνηέρτο Hesiod. in Erg. χρήματα δ' ὡς ἂν πρᾶξαι. ¶ At πρᾶσσω significat negoto, vide in Πράσσω, tranſeo.

Πράκτωρ exigere, pro πράκτωρ Herodot.

Πρᾶγμα, pro πράξαι. Herodot. Thegon.

Πρᾶξις, pro πρᾶξαι, negotium. Od. γ. interdum exp. profectus, utilitas: ut Il. ω. Οὐ γάρ τις ἀρωγὴ πλέτου κρυερῷ γε θανόντι. Et profuere seu conditione alicujus, apud Herodot.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Il. ι. Item negotiator, mercator. Od. θ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπαράξαι, vel Ἀπαρᾶξαι, exigo, posco: ut ἀπαρᾶξαι χρήματα, pecunias exigere. Thuc. Idem lib. 2. δὲ δὴ ἀπαρᾶξαι, τὸ ἀβολὸν ἀπαρᾶξαι, πλὴν Λεσβίοις, Σκιδναίοις.

Ἀπαρᾶξαι, vel Ἀπαράξαι, (q. d. contra facio. seu contrario in contrarium laboro & contendo, repugno, obsisto, renitor. Diodorus lib. 18. Εὐρυδίκης τῶν ὑπαλλήλων ἐπιβολὰς ἀπαρᾶξαι.

Ἀπαρᾶξαι, Idem. Isocr.

Ἀπαράξις, ἡ, refragatio, resistentia, obsistentia.

Διαπράξαι, vel διαπράξω, & διαπράξομαι, confitio, efficio, efficium reddo. Xenoph. διαπράξασθαι ἐκ τοῦ ἀπόντος. Demosth. πράγμα πολλοῦ ἀνηλωμένου. ἔχω διαπράξασθαι ἐξελεῖν ἐκ τοῦ ἀνδρός, pervici ut. Et cum infinit. apud Plat. de rep. lib. 2. ἀδικεῖ διαπραξάσθαι τὸν δίκαιον ἢ ἄδικον. Interdum exp. obtineo, impetro. ut apud Luc. διαπράξασθαι τὸν φίλον. Interdum exp. absolvo: ut apud Plut. in Caes. διαπράξασθαι τὸν πόλεμον, jam confectum bellum.

bellum. Sic apud Eurip. in Helen. Διαπεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, periimus. (Symp.

Διαπράξις, confectio: vel negotii confectio, negotium. Plat. in Διαπράσσω, Ionicè dicitur pro διαπράσσω: apud Herodot. At διαπράσσω, cum positum ex πρᾶσσω, vide in Πράσσω, tranſeo.

Προδιαπράσσω, insuper efficio & obtineo: unde apud Xen. præd. 8. ἄλλα γὰρ οἱ ὁ Σεὺθης πεντηκοντόρους παρὰ Κυρηναίων προδιαπράσσει, unà conficio seu efficio. Item unà administro, Luc. συμπροθυμήσεσθαι καὶ προδιαπράσσειν.

Εἰσπράσσω seu εἰσπράττω, & εἰσπράττομαι, exigo. Isocr. ad Phil. πάντα πάλιν ἐγγράψω, διὰ τοῦτ' ἐκεῖνος ἐξαναγκασθήσεται τὰ χρήματα εἰσπράξασθαι τοῖς συμμάχοις. Et εἰσπράττομαι τοῦτο ἐγγράψω, Demosth. Εἰσπράττομαι, passiv. etiam exp. ut εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἰσπρακτέος, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω, seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Aiace. Κἀγὼ ἐξέπραξα τἀπ' ἐκείνου λοιπὸν ἔργα. Eurip. in Oreste, Φοῖβός θ' κατέπραξε μοῦνος ἐκπράξαι γόνον. Item exigo: ut ἐκπράξω χρήματα. Thuc. Sic ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea.

Ἐκπράσσομαι & Ionicè ἐκπρήσσομαι, itidem exigo: ut apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸν Δορίεως φόνον.

Ἐμπρακτος, efficax: unde ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Dioscor. Exponitur & actuosus: apud Gregor. & Basil.

Ἐμπράττω, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quod ἐμπρακτος.

Ἐπιπράσσω, insuper facio, addo.

Κάπραττόμην, seu κἀπράττομαι, & κἀπραττάμην, efficio, perago, transigo. Xen. ἐὰν μὲν πολὺ ἐλάττω κατατρέχῃ τὰ χρήματα ἢ ἐγὼ ἐπρασσόμην, apud Dion. Halic. κἀπράττοιμι ἀφέλειαν, exp. comparans fecuritatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior: ut apud Greg. καταπεπραγματεύμεθα τὴν ἐνέλευ, negotior ad pecuniam inducendam.

Παραπράσσω, vel παραπράττω, fecus facio quàm deceat, aut præter justa facio. Soph. Τοῦδ' ἐξεπράξαμεν οἰκεῖα πλὴν μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, si nullus alius perperam quid egit.

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius fum & adjutor in re aliqua faciendâ, unà facio & ago: adjuvo, opitulor. Soph. τὰ δ' ἄλλα σύμπραξ'. Dem. συνέπραξον τύχαις. Thuc. συνέπραξον δ' αὐτῷ τὰ πολλὰ μάλιστα οἱ Ἀμφίοντες. Sic & apud Plut. in Thes.

Σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam: opera quæ præstatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ & Ionicè συμπρήκτωρ, adjutor, administer, Herodot. & Soph.

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, unà operam navo. Plut. in Lyc. συμπραγματευσάμενος τὰ δίκαια τοῖς πολίταις.

Compositæ cum præpositione: ac primùm cum præpositione ἀπό.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, alienarum rerum curatio seu tractatio Plat. de rep. l. 4.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners. Thuc. l. 2. apud Xenoph. ἀπράγμων ἀπόλαυσις quæ nullo negotio & facilè comparari potest. Item qui placidis est moribus & negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui litem non amat, apud Dem. Ité fugitans litium: apud Aristop. in Vesp. Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo nullo jus negotio. l. 1. Luc. in Som seu tranquillitas ejus qui vacuus est negotiis. Dicitur & de iis qui alieni sunt & abhorrent à negotiis: Thuc. lib. 1.

Ἀπραγμοσύνη, ἡ, ὁ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit.

Ἀπραγμοσυνία, justitia.

Δυσπραγματεύτος, difficulter tractabilis seu cum quo rem habere difficile est: difficilis, morosus: ut δυσπραγματεύτους λαούς, Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans, non aliena. Laert. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio.

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior seu res malas: aut male cogito: Polyb. l. 3. πρὸς ἕκαστα κακοπραγμονεῖν. Plut. in lib. an Μεγαλοφροσύνη, magnarum rerum inceptator & susceptor. Plut inceptandæ res magnas promptus.

Μικροπράγμων, qui negotia odit, qui non libenter negotiis se implicat.

Μικροπραγματέω, ῶ, uni duntaxat rei seu uni negotio vaco, unicum rem tracto. Aristot. pol. 4.

Πολυπράγμων, (q. d. qui est multorum negotiorum) multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curiosus, Aristot. Πολυπραγμοσύνη, solicitudo de multis negotiis & quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas. Plat. & Plut.

Πολυπραγμονέω, multis negotiis me implico, ijsq; nihil ad me pertinentibus. Plato de rep. l. 4. τὰ αὐτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν ἄλλο ἄλλου ἐστί. Ponitur & pro συκοφαντεῖν apud Aristoph. in Pluto, Εὑρήσετέον ὅν ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Item in bonam partem, τοῦτ' ἐγὼ πολυπραγμονῶν ἐξηῦρον. Idem de leg. πολυπραγμονεῖν δεῖ πάντ', à Plut. & πολυπραγμονητὴς εἰς τὰ, à Paul. & πολυπραγμονητὴς, curiosè inquiri. Plut. in polit. præc. Dicitur ficitur. apud Iul. Aug.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Aristot. pol. 4.

Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium alijs: vel amor & voluptas litigandi: apud Demosth.

Φιλοπραγμονέω, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel, cum desiderio facessendi negotium. Φιλοπραγμονήσειεν, cum majore desiderio facessendi negotium. Exponitur etiam, diligentius.

Composita ex ἀπράξιος itidem sine præpositione.

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis: ocium. Exponitur etiam inertia. Ponitur & pro justitia: apud Plut. in Sylla.

Δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter infelicitas, fors dura seu aspera, res aduersæ. Soph. in Aiace. Aristot. in eth. 8. & Herodot.

Πρωτοπραξία, prima exactio: seu quod primum exigitur.

Composita ex πράγματος, itidem sine præpositione.

Ἀπήμαντος, ὁ, infectus, non factus: Xen. ὅπως μὴ τὰ ἐπίλοιπα ἀπήμαντα ἔσται. Item inultus, impunitus: ut apud Suid. πάντα μὲν ἐκ οἱά τε ἀπρακτα γένεσθαι. ¶ Item activè, qui nihil effecit. Sic dicuntur legati Romanorum dimitti ἀπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6. & apud Thuc. & Plut. Item qui nihil efficere potest, inefficax: ut ruta dicitur τὰ δυσκόλως πεφυκότα ἀπρακτα, apud Dioscor. l. 3. c. 52. Ἀπρακτοι ἡμέραι, dies festi, in quibus à labore abstinent homines: Plut.

Ἀπράκτως, re infecta, negotio infecto. Item irritè, sine profectu. Ἀπρακτῶ, ῶ, nihil proficio. Item non impetro quod peto: ut παρὰ τοῦ δήμου ἀπρακτῶν: apud Xen. pæd. 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. 1. c. 5.

Ἀργυροπρακτικὸς, ὁ, ὁ, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτικὴ, (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὴ ἐργασία, argentariæ officinæ: argentariæ Plauto.

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Composita ex πράξεως, seu ex præt. med. πέπραγα, itidem sine præpositione.

Ἀλλοτριοπραγία, ἡ, alienarum rerum tractatio, seu curatio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγῶ, ῶ, ς. ήσω, alienas res age, aliena negotia curo. Dionys. Areop. Item res novas molior, desciſco, fide decedo. Polyb. l. 5.

Αὐτοπραγία, ὁ, per se & pro suo arbitrio facere: ut apud Diog. Laert. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας. Δουλεία, ἀπαγόρευσις αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas vivendi ut velis: servitus? obedientia fracti animi & abjecti, & arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo & bono, actio justa.

Δικαιοπραγῶ, ῶ, justè ago, ex bono & æquo ago. Aristot. ethic. 10.

Δικαιοπράγημα, τὸ, justè factum. Aristot. ethic. lib. 5. c. 7.

Ἀναιοπραγῶ, (decomp. Jiniquè vel injustè ago. Plut. in præc. de sanit. Ἀδικοπραγία, injusta actio. Poll. l. 8. c. 1.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγῶ, infeliciter res gero: & generaliter, infelix sum, adverſa fortuna utor. Plut.

Δυσπράγης, ους, ὁ, ὁ, ἡ, infelix. Δυσπραξήσας, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία. apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγῶ, feliciter res gero, felix sum in rebus gerendis. Thucyd. πόλιν εὐπραγοῦσαν opposit. τῇ σφαλλομένῃ.

Εὐπραγὴς, felix, & comparat. εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραγία, q. d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena: apud Plat. de leg. exponitur privata commoditas.

Ἰδιοπραγῶ, mea negotia cure, non aliena.

Καινοπραγία, rerum novarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Aristot. Rhet. lib. 2.

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. Apud Galen. ad Glauc. ὅτι καλῶς κακοπραγοῦντα, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, Conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγῶ, communiter aliquid ago: auxiliatorem & consortem me præbeo. Polyb. lib. 5, ὡς ἂν Λακεδαιμόνιοι κοινοπραγῶσι τὸν Ἰταλικὸν πόλεμον.

Οἰκονομοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum.

Οἰκονομοπραγία, privata negotia ago, non publica.

Πρᾶτήρ, πρᾶτις, &c. vide in Πιπράσκω. Πραΰφρων, πραΰτης, &c. in Πρᾶος.

ΠΡΕΜΝΟΝ, ου, τό, stipes, stirps, στέλεχος. Hesych. Exponitur etiam,

etiam, truncus, caudex: Apol. Argon. l. 2. τεμέειν πρέμνον δρυός. Apud Diosc. l. 2. c. 143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενῶδες, liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro fundamento: ut πρέμνον τῆς οἰκίας, apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaphoricè apud Aristoph. in Avib. Ἔχοντι πρέμνον πράγματος πλωτέου. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.

Πρέμνιον, τό, parvus stipes. Hesych.

Πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stipiti similis. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 3. Et τὸ πρεμνῶδες in plantis dicitur quod stipitis vice est: ut apud eundem hist. pl. l. 4. c. 11.

Πρεμνίζω, unà cum suo stipite & radice evello: aut unà cum stipite suo amputo. Poll. l. 7. cap. 3.

Πρεμνίζομαι, unà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Composita.

Ἀπόπρεμνα φυτάλια, plantæ particula stipitis suffultæ. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 7.

Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, nativus, sua sponte proveniens. Hes. Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα, quod Suid. exp. δυσκόλοις, στερρίζοις, ἢ μεγάλοις.

Ἐκπρεμνίζω, stipitem excido, extirpo Demosth. πρὸς Μακάρτ. ἐξεπρέμνισαν ἔτοι τὰς ἐλαίας.

Εὔπρεμνος, pulchrum habens stipitem. Hesych. Pro quo poetæ dicunt εὐπρεμνος.

Καλάπρεμνος idem. exp. κατάκλαδος.

Πολύπρεμνος, multos habens stipites seu truncos.

Ὑπόπρεμνος, habens aliquid stipitis. Theophr. hist. pl. l. 2.

ΠΡΕΠΩ, decorus sum, conspicuus sum. Item excello. Il. μ, ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Eurip. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veste & cultu corporis decorus sum. Πρέπει, decorum est, decet, convenit, dignum est. Plat. in Charm. πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. Et ὁ πρέπων, decorus, decens, conveniens, dignus. Chrysost. βίος τῷ τοῦ θεοῦ λαγχάνα πρέπων, Plut. de aud. Poet. εἰ... δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Item τὸ πρέπον, quod decet & convenit, decorum, Plat. de leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ. Exponitur etiam, ὅμοιον, ab Hesych. Interdum & πρέπω pro πρεπόντως dici Attica dialecto annotatur.

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus. Aristoph. in Pluto, πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Πρεπτίς, Hesych. exp. ἐμφαίνης.

Πρεπτά, eidem sunt φαντάσματα, εἰκόνες.

Πρέπιον, τό, vaticinium, oraculum. Suid.

Composita.

Ἀγαθοπρεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bonos decens: beneficus, benignus.

Ἀγαθοπρεπῶς, benignè: vel ut bonum decet. Areop.

Ἀνθρωποπρεπής, homini conveniens, hominem decens.

Ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter. Damasc.

Ἀξιοπρεπής, dignus, decorus. Xen. in symp. Τὸ ἀξιοπρεπὲς, & ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas: seu dignitas oris.

Ἀπρεπής, indecens, indecorus. Thuc. l. 2. Herodian. l. 3. & 5.

Ἀπρεπῶς, ῶς, indecorè, indecenter, contra decorum. Herodian. l. 3.

Ἀπρέπεια, ἡ, (q. d. indecentia) opposita decoro. Plat. Ep. 7.

Ἀριπρεπής, valde decorus, decore insignis. Il. ζ, ψ, θ, &c. Exponitur &, præclarus, magnificus.

Ἀριπρεπῶς, magno cum decore, admodum decenter.

Ἀριπρέπεια, ἡ, eximium decus: alii exp. decor quo quis clarus efficitur, claritas.

Αὐλοπρεπής, aulæ conveniens. (Mercur.

Αὐτοπρεπής, seipsum decens, sibiipsi conveniens. Hom. hymn. in

Βαρυπρεπής, idem cum ἀριπρεπής. Exponitur &, sumptuosus. Suid.

Γυναικοπρεπής, mulieres decens. Xen. & Plut.

Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, ita ut mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus sum & excello inter alios. Eurip. in Alcest. Ἦ τ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ, animi timiditate inter omnes excellis. Plut. in Erot. κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα. Theodoret. hist. eccles. l. 2. ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀσκήσεως διαπρέψας ἀγῶσι. Exponitur & activè, καλλωπίζω: ut apud Plat. in Gorg. φύσιν ψυχῆς ἀεὶ γυναικείαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

Διαπρεπής, decorus & insignis inter alios, eximius, excellens: ut διαπρεπὴς ἀψυχία, apud Eurip. in supplic. & διαπρεπὴς ἀρετή, Thuc. l. 2.

Διαπρεπῶς, decorè, eximiè.

Δουλοπρεπής, servos decens, servilis. Plat. Athen. Luc.

Δουλοπρέπεια, servilitas, ita ut servos decet. Poll. ex Theopomp.

Δυσπρεπής, indecorus, turpis. Hesych.

Ἐκπρέπω, idem cum διαπρέπω. Eurip. in Heraclid. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ Πασῶν γυναικῶν ἐστι πάντα.

Ἐκπρεπής, idem cum διαπρεπής: Il. β. Plut. in Sol. Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc. l. 3.

Ἐκπρεπῶς, idem cum διαπρεπῶς. Hesych.

Ἐλευθεροπρεπής, liberum hominem decens, liberalis.

Ἐλευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter.

Ἐμπρέπω, decorus & præstans sum inter: Aristoph. Βάκχαις Δηλίαισιν ἐμπρέπων. Item decori sum, cum decore convenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiem quoque decus & gratiam attulisse.

Ἐμπρεπής, decorus conveniens. Hesych.

Ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super. Luc. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ.

Ἐπιπρεπής, decorus, eximius. Et τὸ ἐπιπρεπές, decus. Luc.

Ἐπιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Aristot. Ἐπιπρέπεια, decoræ vestes: apud Suid.

Εὐπρεπής, decore eximius, perdecorus. Xen. εὐπρεπὴς γυναῖκες. Herodian. l. 1 κάλλει τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, mensa magnificis & opiparis epulis instructa. Interdum exp. speciosus: ut τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, apud eundem l. 1.

Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item speciosè, specioso prætextu. Thuc. l. 4. & 6.

Εὐπρέπεια, ἡ, decor eximius, decora species, decora forma. Plut. in Erot. Item species seu speciositas. Plat. Thuc. l. 3.

Θεοπρεπής, deum decens seu deos. Plut. ad præf. ind. Et τὸ θεοπρεπὲς, divinum decus, divina Majestas. Philo de vita M. lib. 2.

Θεοπρεπῶς, ita ut deum vel deos decet, divinè. Luc. Naz.

Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπής, in Epigr. Item vates divinus, ὁ τοῖς θεοῖς vel τῷ θεῷ πρέποντα λέγων, inquit Eust. Il. μ & γ. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit. Herodot. l. 1. Plut. in Fab.

Θεοπροπία, ἡ, & θεοπρόπιον, τό, oraculum, vaticinium. Il. π. & α.

Θεοπροπέω, oracula expono, vaticinor. Il. α, Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις.

Ἱεροπρεπής, talis qualem decet esse eum qui sacer est, sanctitatem seu sanctimoniam decens. Polyb. Luc.

Ἱεροπρεπῶς, ut decet sanctum seu sanctimoniam: vel ut convenit rei sacræ: aut, sacro quodam modo. Hesych.

Καινοπρεπής, novitatem decentem habens. Hermog.

Κομψοπρεπής, qui decet τοὺς κομψούς: festivus, lepidus, elegans: ut κομψοπρεπὴς μῦθος, Aristoph. in Nub.

Κτηνοπρεπής, cui conveniunt eadem quæ & jumentis, jumentis seu brutis similis. Areth.

Μεγαλοπρεπής, magnum virum decens, magnificus. Aristot. Rhet. 2. Plut. symp. 2. Isocr. ad Demon.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. pæd. 6.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Aristot. Rhet. 1, & eth. 4. c. 2.

Μεταπρέπω, idem quod διαπρέπω, decorus sum inter. Il. β. ἔδωκε μεταπρέπειν. Hesiod. in Theog. μετὰ δ' ἐπρέπε ἀθανάτοισι. Sic & Apoll. Arg. 2. μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίῃ.

Μικροπρεπής, viles abjectosque homines decens, vilis, illiberalis. Synes. ep. 143. τὸ δὲ καὶ χαίρειν ἐπὶ τούτοις μικροπρεπὲς δοκεῖ. item illiberalis, alio significatu. Plut. de educ. lib. ὁ μὲν ἄλυπος καὶ ἀνελεύθερος ἡδονῶν, ζηλώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, more decente abjectos homines. Poll.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia. Aristot. Rhet. 1.

Μικροπρεπεύομαι, sum μικροπρεπής, sum vilis abjectique animi vel indecorè parcus. Synes. ep. 138. Dicitur & σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια.

Μιλτόπρεπος, miniaceo seu rubeo colore decorus, i. rubens. Eust.

Νεοπρεπής, juvenes decens, juvenilis. Item juvenilis, non maturus. Plut. in Gracch. Apud Plat. de leg. exp. etiam juvenili decore insignis.

Σεμνοπρεπής, gravem virum decens. Item gravi eximiaque gravitate præditus. Τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris. Exponitur & simpliciter, dignitas, apud Synes.

Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item graviter, decorè. Herodian.

ΠΡΕΣΒΥΣ, υος, & Atticè, εως, ὁ, senex. Eurip. in Iphig. Aul. Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν στεῖχε. Apud Etymol. Πρέσβυς, ἀπλᾶ γέρων. Fœm. πρέσβειρα, vetula, senex: pro quo per syncopen dicitur πρέσβα, teste Etymol. ut Iliad. ε & θ, Ἥρη πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο. Pro eodem πρέσβειρα dicitur & πρέσβειρα: ut πρέσβειρα Θέμις, apud eundem Hom. πρέσβεις etiam dicuntur principes, reges, & quibus is honor exhibetur qui senibus exhiberi solet, teste Hesyc. Pro senatore etiam sumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, avis nomen quæ & τρόχιλος. Aristot. Hist. an. l. 9. c. 11. ¶ Item πρέσβυς, legatus. Aristop. in Acharn. ἐπανῆκεν γε Κτήσιφῶν πρεσβεύσεως. Frequentius usurpatur numerus plur. πρέσβεις. Isocr. ad Philipp. πρέσβεις πέμπειν ... καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἂν σοι δοκεῖ. Sic & apud Xen. Plut. Dem. &c. Orta autem hæc significatio ex prima videtur, quòd olim senibus legationes mandarentur. Πρέσβεις exp. etiam, mediatores, intercessores: Hesych. Scribitur & πρέσβεις apud Suid. & Etymol. ¶ quæ scriptura ad etymon accedit, quo πρέσβυν ὡς ... παρὰ τὸ πρεσβευκέναι dictum esse tradit Etymol. vel παρὰ τὸ ... εἶναι εἰς τέλος βίου, ut alii quidam grammat. docent. Sunt & qui παρὰ τὸ προβεβηκέναι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις, πρέσβυν appellatum esse velint.

¶ *Derivata à πρέσβυς, senex.*

Πρεσβύτερος, ὁ, senior, ætate provectior. Xen. Hellen. 4. Aristop. in Ran. Aristot. rhet. 2. Vnde πρεσβύτεροι specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ præsunt: quorum alii politiam ecclesiasticam administrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad. Tim. 1. c. 5. Item πρεσβύτερος, vetustior, antiquior, magis priscus. Plut. in Publ. Item antiquior, i. potior, pretiosior: ut apud Plat. in sympos. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι.

Πρεσβυτέρως: ut πρεσβυτέρως τετιμηκέναι, antiquiorem habuisse, seu antiquore cura ei honorem habuisse. Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τό, cœtus presbyterorum, presbyterium, 1 Tim. 4. Acts 20. Exponitur &, honor senectutis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (comp.) qui & ipse presbyter est, 1. ep. Pet. c. 5.

Πρεσβύτατος, maximus natu. Hesiod. in Asp. Ath. l. 10. Item antiquissimus, vetustissimus. Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 4. Item antiquissimus, i. potissimus, Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς. Aristoph. in Nub. Xen. in symp. Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, idem cum πρέσβεια. Aeschin. in Ctesiph.

Πρεσβυτικός, senilis ut πρεσβυτικὰ κακά, apud Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. cap. 36. Item antiquus; priscus: ut πρεσβυτικοὶ θεοί. Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβεύω, senior sum, natu maior vel maximus sum. Herodot. in Polymn. τῶν μὲν δὴ πρεσβυτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Plut. in Dion. πυθέσθαι τὸν πρεσβεύοντα Διονυσίου γονεάς. Item in honore & pretio sum. Xen. Hell. 7. βουλόμενος, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὁ μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. Apud Soph. in Aiace. Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, exp. moderator olympi. ¶ Item honore afficio ut grandævum. Eurip. in Hippol. Τοὺς μὲν σέβοντας τὰμὰ πρεσβεύω κράτη. Synes. ep. 123. μάρτυρα ποιοῦμαι τὸν θεὸν ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. Rem verò aliquam πρεσβεύειν dicimus, qua nihil antiquius & potius ducimus. Plut. τὰ πρὸς Σύλλαν δόγματα πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος. ¶ Item assero aliquid & constituo: Gregor. de homine, ἡ (ὑπόληψις) ἐν τῷ νοητῷ καὶ ἀΰλῳ ταύτην ὑποστῆναι πρεσβεύουσα.

Πρεσβεύομαι, antiquior habeor & honoror. Plat. de leg. l. 9.

Πρέσβευμα, τό, honorarium.

Πρεσβεία, ἡ, honos augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τό, honorarium quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti maior natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demost. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον, Iliad. θ.

Πρεσβεύς, έως, ὁ, idem cum πρέσβυς: & à πρεσβεύω derivatum, sicut ἱππεύς ab ἱππεύω, inquit Etym. Hinc. plur. nominat. πρεσβῆες, Ionicè pro πρεσβεῖς: Hesiod. in Asp.

¶ *Derivata ex πρέσβυς, legatus.*

Πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mittor, legatus venio Xen. pæd. 5. πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ᾤχετο. Demosth. πρεσβεύω εἰς Φίλιππον. Idem. πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua: ut Isocr. in Paneg. τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Apud Philostr. in Heroic. πρεσβεύω τὰς λιτάς, exp. preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exponitur & deprecor pro alio: apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item sum legatus in exercitu. i. vicarius imperator. Luc. πρεσβεύων τῷ πατρί.

Πρεσβεύομαι, legationem mitto. Thuc. οὐκ ἐπὶ ὕστερον ἐπρεσβεύοντο. Dem. Olynth. 1. πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ. Item legatus venio. Thuc. l. 8. τοὺς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἔπεμπον. Res verò πρεσβευθέντα dicuntur quæ in legatione peraguntur: unde πεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep. 7. Interdum sic dicuntur ipsi legati: ut apud Dem. Philipp. 4. Isocr. de pace. Item deprecatio, postulatio, preces. Gregor.

Πρέσβευσις, ἡ, idem cum πρεσβεία. legatio. Thuc.

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro coron. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo vel mittor. Poll. l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatus mitto, vel vicissim.

Ἀποπρεσβεύω, renuntio legationem, i. acta in legatione expono. Plut. in Polit. præcept.

Διαπρεσβεύω, legatus dimittor: unde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ.

Διαπρεσβεύομαι, legatos dimitto, i. in diversas partes mitto. A. illid. διεπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.

Ἐκπρεσβεύω, legatus mittor, seu eo ad. Poll. l. 8.

Ἐκπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. Idem ibid.

Παραπρεσβεύω, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum est. Aeschin. παραπρεσβεύσας ταῦτα κατὰ τῆς πόλεως.

Παραπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim. παρεπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον.

Παραπρεσβεία, ἡ, malè gesta legatio: unde oratio Dem. περὶ παραπρεσβείας.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Aeschin.

Συμπρεσβεύω, collega & socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβευτής, idem cum σύμπρεσβυς. Aristot. in polit.

Πρηγορεών, vide in Πρόλοβος.

ΠΡΗΘΩ, incendo, inflammo. Il. ... Sic Il. ι. Idem flo seu inflo. Hesych.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item disrumpor, tumeo: inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura... πρήθεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur...

Πρῆσμα, τό, ustio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, ustio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hip.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: ut ... igneus turbo contracta comburens. Hesiod. in Theog. ... de mundo. Sic dicitur & serpens quidam, ob in extincta ... ardorem quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus subiecta, quæ in ira inflatur & intumescit. Poll. l. 2.

Πρηστήειος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur, & fulmineus.

Πρηστικός, ὁ, adurendi & inflammandi vim habens. Gal. apud Hippocr.

Πρῆστις, species marini ceti quæ dicitur makha, inquit Suid. Scribitur & πρίστις, apud Aristot.

Πίμπρημι, seu πίπρημι, incendo, comburo: Eurip. in Troad. τί πεύκης ἔνδον αἴθεται σέλας; Πιμπρᾶσιν; ἢ τί δρῶσι. Plut in Alex. πιμπράναι τὰ βασίλεια, καὶ διαφθείρειν. Item metaph. uro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπράω, seu πιπράω pro eodem: apud Eurip. in Ione καὶ πιμπρᾶς δ' Ἐρεχθέως δόμους.

Πίμπραμαι, incendor, inflammor, ardeo. Nic. in Ter. Τῆς μὲν ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται ὕλα. Et metaph. uror. Luc. οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι. Item activè inflammo, & inflo. Nic. in Alexiph. (de bupresti) Ἠ καί σε ... ἐργάστορας, ἄλλοτε μόσχους, Πίμπρησι.

Πρημαίνω, spiro, flo: seu vehementer & furenti impetu spiro. ... τὸ πρῆσαι, teste schol. Aristoph. apud eum in Nubib. ubi inquit, Πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλλας.

Πέρθω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναπρήθω, incendo, inflammo, uro. Item efflo, exufflo: unde Δάκρυ ἀναπρήσας, Il. ι, & alibi apud Hom. exp. ἐκφυσήσας, exponitur &, magna copia effundens.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἄπρηστος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βούπρηστις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi: sic dictum quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat, teste Nic. in Alexip. & Plin. l. 30. c. 4 ¶ Est & oleris sylvestris species: de qua Theophr. hist. Pl. l. 7. c. 8. & Galen. in lex Hippocr.

Διαπρήθω & διαπίμπρημι, penitus inflammo, peruro. unde διαπεπρῆσθαι, apud Dioscor. lib. 6. Exponitur & simpliciter, uro seu aduro.

Ἐκπρήθω, idem quod ἀναπρήθω.

Ἔκπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμπρήθω. idem quod ἐκπρήθω. Aristoph. in Nub. πῶς δῆτ' ἐγὼ Σίμων ἐνέπρησα, Xen. Hell. lib. 1. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo: Iliad. α, Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ἐμπρησμός, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. & Philostr.

Ἔμπρησις, ἡ, idem. Aesch. contra Ctesiph.

Ἐμπρηστής, οῦ, ὁ, qui incendit & inflammat: incendiarius.

Ἐμπίμπρημι, seu ἐμπίπρημι idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plut. ... ἐνεπίμπρασαν.

Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.

Dec. Κατεμπρήθω idem quod ἐμπρήθω. Eur. in Herc. fur. ... τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί; ...

Συνεμπρήθω. una cum alio incendo & inflammo: Eurip. in Rheso, Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν Πρίαμον, &c.

Εὔπρηστος, facilis accensu ustuque. Item inflatu facilis. Hesych. & Suid.

Καταπρήθω comburo, vel deuro: unde καταπρήσας, in Epigr. & apud Suid. ... Exponitur & incendo. Herodian. ...

Καταπίμπρημι & Καταπιμπράω, incendo, inflammo: vel incendio absumo, comburo. Plutarch. in Cam. καταπιμπράσι τὰς οἰκίας.

Καταπίμπραμαι, comburor. Pind.

Κυνόπρηστις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποπρήθω & ὑποπίμπρημι, succendo, faces subiicio. Exponitur &, concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. ... ἀπάθαλοι ὑποπιμπρήσαι ...

ΠΡΗΝΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, in caput propendens ... Iliad. φ, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο. Iliad. ... Athen.

Athen. l. 10. (de vino inebriatis ἐπὶ πολὺ τὰ μέρη πάντων καὶ ἕδη ὅπη τὰ ἀνώτερα καὶ ἀκρα, καὶ φρένες καὶ ὄστα. Et τὰ φρενῖτι τὰ σώματος pronæ corporis partes, Aristot. de part. an. l. 4. Exponitur etiam, declivis.

Πρηνιδών, præcipitando in caput, pronè. Nonn.

Πρηνίζω, f. ίξω, pronum in caput dejicio, præcipito: unde φρηνιχθείς, præcipitatus: in Epigr.

Πρηνισμός, ὁ, præcipitatio, dejectio in caput: vel subversio, eversio ex orac. Sibyll.

Πεσὼν δ' ὁ κῆνος ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἔπτυε. Xen. de re equ. ἐὰν τὰ φανῆ ἐλαυνόμενοι, per loca declivia. Τὰ φανῆ in animantibus exp. pronæ corporis partes, dorsum, terguna. Aristot. de gen. an. lib. 2. & de part. an. l. 4.

Πρανής, ὁ, idem cum πρανὴς: Hesych.

Πρανίζω, idem cum πρηνίζω: unde πρανιχθέντα, apud eundem exp. τὰ ἐπὶ γόμια πεσόντα.

Compositа.

Ἐκπρανὴς, ceratus, in faciem inclinatus. Hesych.

Κατάπρανὴς, & καταπρανὴς, pronus dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. υ, χεῖρε καταπρανεῖ ἐλάσας.

Περίπρανὴς, pronus, præceps, propendens. Il. γ, χ, ω.

Πρῆξις, vide in Πράσσω, Πρῆστις, πρῆσμα, Πρηστὴρ, &c. in Πρήθω.

Πρῆσσω, vide in & Περάω & in Πράσσω. Πρηΰνω, &c. in Πρᾴδω.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex: seu prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. ἀκραὶ μεγάλαι πόρρη πρηώνων ὄρεσσι. Et in Epigr. ἴσον πρηῶνι Μακέτης. Pro eodem dicitur & πρεών: Il. ρ, Αἴσαν' Ἰφαίνιδα ὄμφαι πρὸ ἔρεμνὰ ὕδατ' Ὑλίης· πεδίοιο διακρύψαν τετυγμένος. Dicitur & πρώων. unde plur. φρεώνες, Il. θ. & π.

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo, Demosth. pro cor. ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαζόντα ἐὰν πρίηται. Odyss. ξ, τῷ δ' οὐ πρίαμαι κτεάτεσσιν ἐοικώς. Xen. Hel. 3. πρὶν δὲ ἔρεσθαι τίνι χρήσεται ἕκαστα παρεσκεύαζε τὴν ἐφέτειον τῇ πόλει, τετάρτῃ πελάσαν. Soph. Οὐκ ἂν πριάμην ἐξανδρὸς λόγῳ βροτόν. Item redimo, i. conduco. Demosth. εἰ ὑπάρχει πρίασθαι.

Compositа.

Ἀποπρίαμαι, idem cum πρίαμαι Aristoph. in Ran. Ἀπορίαν τῶν λιθουλκῶν.

Ἀπεξάγω, sine emtionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ, --ἐκομίσατο φείδεσθαι Ἥρης ἀπριάτοιο. Pro nomine etiam poni traditur. Iliad. α, δῶρα δεχέσθαι ἀλικάμπεα κούρων· Ἀπριάτην, ἀνάποινον, nullo nec pretio redemptam nec lytro.

Ἐκπρίαμαι, eximo. Lysias τὰς κυδωνίας ἐξεπρίατο, data pecunia sese discriminibus eximebant. Exponitur &, pecunia corrumpo, apud eundem, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους μηδὲν ἐδυσχέραινον. Ἐκπρίω, ῶ, redimo: ut in proverb. Solon. ἐκπρίων τὸν κτεινόμενον μὴ φεύγῃ redimere mortuum ne cesses.

Συμπρίαμαι, coëmo. Aristot. in polit.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, & Ionicè πρίηπος, Priapus, Venetis & Liberi patris filius, horrorum custos. Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis *βαθρῳ* in modum penis teres & erectum.

Πριαπίσκος μυσὸς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμός, pudendi extensio citra libidinem Gal.

ΠΡΙ'Ν, prius, antè, antea. Od. ξ, Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπαυε Il. β. ὡς, πρὶν ἔλθῃ ἀστεμφὲς ὀλισθεῖν, habens consilium immotum, ut antea. ¶ Item prius quam, antequam. Cum Indicat. ut Il. α, πλυνὸν ἐλθεῖν πρὶν μὲ γῆρας ἐπικιχήσεται, non dimittam antequam eam iene ctus invadat. Thuc. πρὶν ἤρατο διώκειν ἀφ' Ἁβυκίνου, priusquam Athenienfium potentia augesceret. Cum conjunctivo, Soph. in Ajace, πρὶν πατρῷον αὖτις πῶλον. antequam ipse coram adesset. Et πρὶν ἀκοῦσαι, antequam audieris apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Od. ι. πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adveniat. ¶ Πρίν, interdum geminatur, ita ut posteriori loco significet quam: idque vel cum conjunct. vel cum infinit. ut Iliad. ω, Μὴ πρίν περ μαινώμεν πρὶν δηΐοισι μάχῃ ἧδε. Il. α, Οὐδ' ἔγ' ἐκεῖνο λαοῖσιν ἐπιφραδέως γε μάλ' ἔρξω, πρὶν γ' ἐπὶ πᾶσι τέλος δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην. Sic alibi. Interdum in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, iidem cum conjunctivo, vel infin. nec non cum indicat. ¶ Exponitur etiam, donec, quoad, ut apud Isocr. πρὶν πάντες ἄνθρωποι, donec quidam dixerunt. ¶ Jungitur & cum particulis ἂν, ἄν, τέ, δέ, ἤ. Nam dicitur πρὶν ἄν, πρὶν ἤ· ἄν, five πρὶν ἤπαρ, pro, priusquam, antequam. Πρὶν δὴ, donec, usquedum, quoad. Πρὶν μὰ, præcedente ὃ, non antè quàm. Visitatissimum est πρὶν ἢ five πρὶν ἤ. modò cum opt. modò cum subjunct. modò cum infinit.

ΠΡ'ΙΝΟΣ, ν. ὁ, ilex: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 16, & Dioſc. l. 4. c. 48.

Πεφυᾶσθε, ὡ ὁ ἢ ilici similis: ut πεφυᾶσι φύλλοις.

Πεύκινος, η, ὁ, iliceus, ligneus, ex ilice confectus, ut πεύκινος ὀιστὸς, apud Hesiod. in Erg. Et πεύκινος ἀνθρωπος, apud Aristoph. in Acharn.

Πευκίδιον, τό, parva ilex, apud eundem.

ΠΡΙ'Ω five πρίζω (ut est apud Poll. lib. 7.) ferro, ferraco vel findo, ferra divido. Thuc. l. 4. δίχα πεύσεται, quum ferra fabrefactum vel ferrendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, alligo. Πρίσαι, five πρίζομαι, ferra fecor seu dividor: in ep. ad Hebr. 11. ἐπριάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Sophoc. Ζωσθεὶς πεύκῃ ἐς ἵππιον ἧδε ἀστυγῶν.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ ferra secantur: Theophr. de caus. plant. l. 5. Dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu lignorum caries apud Dioſc. l. 1. c. 80.

Πρίστις, εως, ἡ, fissio seu divisio quæ ferra fit. Item πρίστις ὀδόντων, actio frendendi dentibus. Plut. καὶ ἀόργητος.

Πρίστης, ου, ὁ, qui ferra aliquid fecat & findit. Poll. l. 7. ¶ Item piscis cetacei generis. Aristot. hist. an. l. 6. c. 12. ¶ At πρηστὴρ, ſcribitur. Polyb. l. 1 ς.

Πριστήριον, ὁ, idem cum πρίστης.

Πριστὸς, ὴ, ὸν, ferra dissectus, ferra sectus seu fissus: Od. σ. Τὸ πεπρισμένον, sectile matmoris genus, quod ferra dissecari solebat. Joseph. de ant. Jud.

Πρίων, ονος, ὁ, ferra: Plut. symp. 3. ¶ Est & capitiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κερατίνης vocant.

Πεπωδωκὼς, ὁ, ὁ ἢ ὸ, ferræ figuram habens, ferratus, Athen. l. 13.

Πεπωνὼς, ὁ, idem Aristot. hist. an. l. 3.

Πεπίων, idem cum πέλεκυς.

Πείσμα, τό, idem cum πέισμα: Hysych.

Compositа.

Ἀποπρίω, ferra desecco, ferra abscindo seu amputo.

Ἀσπρίξ, tam tenaciter & firmiter ut ferra desecari nequeat. Theocr. idyll. 15. & apud Soph.

Διαπρίω, ferra dissecco, ferra diffindo.

Διασκαρίομαι, ferra diffindor seu dissecor. Syntes. ep. 104. ὡς κατὰ γῆς εἶπη ἢ διαπρίσαι τὸ σκέλος. Διαπρίσεις τὰς καρδίας, frendere cordibus. Act. Ap. c. 7.

Δύσπρις, ὁ ἢ ὶς, ferra ægrè secabilis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, ferra excco seu excido, Thuc.

Ἐμπρίω, ferra incido. Item ferratis incisuris sum: uri ἐμπέπρισται οἴνῳ, Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίω τὸ ὀδόντι aliquis, comprimere, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie ferro. Item denubus super aliquare frendo Hesych.

Εὐπρίω, ferra eleganter sectus aut dissectus: vel qui ferra facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, ferra desecco, vel præcido, ferra discindo, vel concido: & simpliciter, discindo, dissecco: Theocr. Idyll. 10. Μὴ κτένια τὰν χόβιν καταπρίων τὸ κύμινον.

Κερασφαρτὴς, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apſyrt. in Hippiatr.

Κυνοσφρίσης, dicitur qui vel cuminum (granum valdè minutum) secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus & sordidus. Aristot. eth. 4. c. 28.

Νεόπρις, recens ferra dissectus: Od. ξ.

Πλεσπρίω, ferra fico, vel juxta fico.

Πλεξόπρισμα, scobs quam ferræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. Sic vocantur & concreti humores in suris equorum: apud Hierocl.

Συκοπρίσης, ficuum sector: sordidus, avarus.

ΠΡΟ', ante, quæ in signif. dicitur & Lat. pro ab ἄδμης, ante ædes: Eurip. Sic ἀφ' ὧν ὄνομαι, ante fores, pro foribus. Item coram, ὁμολογεῖν: ut Il. ἀφ' ἑὸν ἔλσαι γαλαγγε. Sic apud Plut. ἀφ' ἑαυτῆς λάβρακα πωλεῖσθαι. Cum nonnullis genitivis potest exponi, præ: ut ἀφ' ὁρᾶσθαι vel ὀμμάτων, præ oculis ante oculos. Interdum sequente verbo exp. præfero, antefero ubi videlicet aliquid cum alio comparatur: ut apud Isocr. ἀφ' ὧν πολλῶν ἂν χρημάτων ἐπιμεμέλημαι, multis pecuniis præstiterit. Interdum exp. magis: Plato de rep. l. 2. ἐπαινῶ ἀφ' ὁπότερα ἀκούεις ἀδικεῖν laudare injustitiam magis, quam justitiam. Sic apud Synes. ἄφρ τῶν πλουμάτων ἀφ' ὧν σώματ', ut mentem ad mirentur magis quàm corpus. Interdum & aliis verbis exponitur: ut ἀφ' ἑλὰν δικαιοῦσθαι sub. ἐσὶ, dominus servo præstitur. ¶ Sæpe & de tempore dicitur: Herodian lib. 1. ἀφ' ἡλικιῶν τῶν ἀφ' ἡμῶν γενομένων βασιλέων. Sic pro ἀφ' ἡμῶν ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro: ut ἀφ' παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & uxoribus. apud Hom. Sic ἀφ' παῖδ' ἐπιτέλλειν, Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poetas præponitur καὶ ἐπὶ, διὰ, ἐφ', vel, divisim, vel conjunctim: καὶ ἀφ' ὁσίων, procul ab ædibus, apud hom. Sic τυτθὸν ἐπαφ' ἡμῶν, Il. γ. hinc καὶ ἀφ'

ὧν & καὶ ἀφ' ὧν, procul, eminus. Exponitur &, seorsum, à, vel absque, apud Nonn. Ἐ πασ', apud Apol Arg. l. 1. schol. ait esse εἰς τὰμμ ἀφ' ὧν, sive διὸλα. Exponitur &, longo tractu, Δεσμὸ seu διατρὸ penitus, Il. ο, διαφρ' ἀ μαλλον ἔλασσι, ita ut trajeceris. Περισσ vel ἀφ' ὧν' accipitur pro ἐξαιρέτως, summè, eximiè, supra modum: ut Il. λ. ἀφ' ὧν' χθ ἐγχεῖ θύνει. Exponitur etiam, valde, vehementer.

Πρόσθεν, & Poëtice προθέ, antè, coram, in conspectu: ut Iliad. υ. ἀφὸ ἔρυτο πατέρα. Et Il. ρ, οἱ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλαλήσθην τὸ πρόσθεν, ad id quod longè abest (ut ἐκ τῆδε, aliquando, cum satis exp. supra-ultra: ut, πορρω τῆς πρόσθεν, supra modum: ultra quàm sit satis. Compar. πρόσθεν τερος, longius, magis procul: Plut. Superl. προσθεν τατος, longissimè, maximè procul. Lucian.

Πορρώτερος, longiùs distitus, magis procul remotus: ἀπὸ τῶν, longissimè distans, maximè procul distitus.

Πόρρω τερον, longiùs, idem cum πορρώτερον. Πορρω τατος, longissimè, idem cum πορρωτάτω. Aristot.

Πόρρωθεν, è longinquo, eminus; interdum exp. procul: Lucian. calumn. Plut. symp. 1. Οὐ πόρρωθεν, non multo ante, à non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόρρωθεν, & ejusdem originis, longè antè: seu longè, procul. Arat. οἱ δὲ τ' ἀπὸ πόρσω Καλέονται, Πορσόπες, longiùs distans. Πορσό πες, longissimè distitus. Πόρσιον, longius, ulterius. Pind. in Olymp. ὡς πάντων πόρσιον.

Πρόσθ, antè, antea, antehac. Aristot. in Nub. Οἱ ἀφ' ἑαυτῶν ῥέγκουσιν, ἀλλ' ὡς ἂν σφᾶς πρόσθ. Thuc. l. 2. ἐξ ὑπομενόντων τὰ αὐτῶν. ἀφ' πας ἐσὶν ἐνάμοιρτο. Sæpe cum articulo: ut ὁ πρόσθ χρόνος, tempus superius. Et Demosth. ὁ πρόσθ πόλεμος, superius bellum. Et οἱ πρόσθ φίλοι, superioris temporis amici, apud eundem.

Προτέρω, idem cum πρότερον, seu πρόσω, aut πρόσω τερον, longius ante se, ulterius Od. ξ, Μαλεῖαν πρότερω. Et πρότερω ἐλθεῖν, l. 4. Item cum genit. πρότερω καιροῦ, ultra tempus, seu ultra modum Apoll. Arg. l. 1. πάντα μὲν ἔτ' ἐγὼ πρόσθεν μυθήσομαι, ultra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσι, idem cum πρότερον, seu εἰς τὸ μπροσθεν. Apoll. Arg. l. προτέρωσε δόμων ἐξάγετο νύσσαν.

Ἐπικροτέρωσε (comp.) alterius. Idem Arg. 2.

Πρόσθεν, ν, ὁ, prior. Il. χ, Τὸν πρόσθεν φεύγοντα. Et πατρὸς. Apud eundem Hom. Il. ρ, ψ, &, ἀλλοι, τέρεσι δ' ἀνδρες, five ἀνδρασι, dicuntur superioris ætatis homines. Sic apud Thuc. lib. 6. ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ φορᾷ ὁμοίᾳ ἐχθέντα τὸ πρόσθεν, pridie mutationis. pro quo & absolutè dicitur τὸ πρόσθε, apud eundem.

Πρότερον, (adverb.) priùs, antea: interdum & superiore tempore Demosth. Philip. νικᾷ ὁ φεύγων τὸ πρότερον. Thuc. l. 2. ὡς ὑπὸ φόβου τὸ πρότερον, ut most. Philipp. 3. ἐνιαυτῷ φεύγοντι τῆς ἀλώσεως, uno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. πολὺν ἤδη χρόνον ἐπιθυμοῦντα τῆς ἐμῆς ἐν Συρακούσαις οἰκήσεως. Ὑπὸ τῶν ἡμέρας, γιγνῶται fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. Πρότερον ἢ, priusquàm, antequam. Et οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

Πρότερος, priore modo. ¶ Exponitur etiam, anterius. Πρότερος prior. Aristoph.

Πρωτεραῖος, ὁ, (adject. ex φρωτέρα) pridie: ut φρωτεραῖος ἦλθε pridie venit. Et τῇ πρωτεραίᾳ, pro τῇ πρωτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Demosth. & Lys.

Προτελεσσόρ, prior: ut φρωτελεσσὶ συκῆ, ficus quæ prius fructum suum quàm aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερέω, prior sum. Item prior sum dignitate, priores partes obtineo Greg.

Προτερέω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, seu cupio esse prior.

Πρωτερεύω, ῶ, itidem, prior sum: ut φρωτερεῦσι Λυκίοι ὁ Ἰ' ουκέτι. Plantæ etiam πρωτερεύειν dicuntur quæ priores fructum suum reddunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. ult. τὰ περιμήλια πρωτερεύει τῶν ἄλλων. προτερεῦσι. Et cum dativo apud eundem, φρωτερεύει τῷ ἔαρι, præveniunt germinatione. ¶ Item primas partes obtineo, vigeo, valeo, superior sum seu vinco. Polyb. l. 3. ἐπρωτερεύσε τῷ μὲν ἀκρίβειαν τῷ δὲ συμμελοῦν.

Προτέρημα, τὸ, priores partes: aut major seu potiores aliquis jus gerendæ commoditas. Item res bene gestæ, victoria, Polyb. libr. 3,

Καλλιπρωτέρημα (comp.) primas partes eripio, decrinco. Καλλιπρωτέρημαι, priores partes devictus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr. l. 1. & primus. Od. ξ, ἐξ, c. Demosth. pro cor. ἐδικάσατο ἐν φυλῇ ἐν ᾗ ἐδίτευε, &c. Et cum genit. ut ἐφρῶτα τῶν φρυκτωρῶν apud Plat. in Cratylo. Apud Ioan. c. 1. φρῶτος ὧν, ex φρῶτος ἦν, principio. Τῶν φρώτων interdii sine subſtant. exp. à principio: Gal. & Aristot. polit. 7. Dicitur & ὁ φρῶτος ἐν τῷ principio: apud eundem. ¶ Item φρῶτος, primus, i. primarius, primum locum obtinens. Plut. symp. lib. 1. τὴν φρώτην ἑλλὰς νῆσον τῆς τρίτης. Et φρῶτα πόλεις, primariæ civitates: apud Thuc. lib. 2. Ἀθηναῖοι φρῶτοι, quod præcipuum & primarium est, Ἐτεὰ φρῶτος, genuinus. Item τὰ φρῶτα esse dicitur qui princeps est, & in primis in honore habitus. Luc. in Tim. & Greg.

Πρῶτον (adverb.) primùm, primò, primo loco, antè omnia. Od. ξ, Τί φρῶτον, τί δ' ὄπιστε, τί δ' ὑστάτιον κατακλέψω: Aristot. ἐν τοῖς δὲ φρῶτα τί ὄνομα, &c. Dicitur & ἐν φρώτοις, præ cæteris. Demosth. Olynth. 1, τὸ φρῶτον. A μφίπολοι λαβοῦσ' ὑμᾶς φρῶτον. Et etiam conjunctim ſcribitur τὸ φρῶτον. ¶ Item prius, pro πρότερον.

Alex. Aphr. in probl. ἡ πλαγιὴ σφῦτον τῆς ἀσφαλοῦς πλὴ βραγχιὰ ἀπολείπει.

Πρῶτα primùm: Il. β. Διὸ ἔρεσσε μιὴν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristoph. ἐκ σφῦτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐξήλατο. Et cum genitivo: Od. ρ. & υ, Ζεὺς πατὴρ Ζεὺς πρώτα θεῶν, primùm inter deos. adverbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist. & Iliad. α.

Πρώτως, primò, primariè, i. per se & sua natura, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Aristot. eth. l. 8. ἔστι δὲ μὴ δικαίως τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic & alibi apud eundem.

Πρωτεῖα, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. Interdum absolutè. Herodian. l. 8. ἀπὸ δὲ τῆς πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀδῆλον. Et Isocr. ad Phillip. ἐφ' ἁμίλλον πλὴ σωτῆ δόξαν κατασῆσαι τοὺς πρωτείοντας. Interdum cum genit. ut πρωτεῖα τῆς ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plut. in Apopht. Et cum genit. pers. & dat. rei. πρωτεῖα τοῦτ' ἔστι τῆ πολιτῶν, virtutis inter cives primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm: ut πρωτεῖα σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, κατὰ, vel ἐπὶ. Plut. de lib. educ. πρωτεῖα ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. πρωτεῖα κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æschin. πρωτεῖα ἐπὶ κακίαν, in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τὸ, primatus, primæ partes, principatus: unde τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Phil. 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, & ἐκ πρωτείων πολιτεύειν eadem signif. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem, & τὸ πρωτεῖον ἐνεγκεῖσθαι ἢ κατὰ πόλεμον ἀγῶνα, maximè insignem esse victoriis.

Πρῶτος, primus. I. β. Πρῶτα idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. & in Theog. Et πρῶτον idem quod πρῶτον. Od. χ.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbathum secundo primum seu altero primum. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decem primi. Δεκαπρωτεῖαι, decem primatus.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi. Εἰκοσαπρώτεια viginti primatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Il. ι. Πάμπρωτον δὲ πάμπρωτα, inprimis, potissimum.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi. Πενταπρωτεῖα, quinqueprimatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens esse primus. In Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ioann. Ep. 3.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, pecus. ¶ Sic dictum ἀπὸ τοῦ προβαίνειν διὰ πόδων, quòd priores gradus alii sequantur, teste Eust. & Etymol. De equis usurpatur apud Pind. quum præsepe equorum Diomedis vocat. προβάτων πρόπυλα, teste Aristoph. Gramm. apud Eust. De omni verò pecudum genere προβάτια intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. ¶ Peculiariter & κατ' ἐξοχὴν ovem significat. Theophyl. Act. ep. 2. ὁ ταξίαρχος ἦν προβάτων ὁ θαυμασὸς μοι κειδὲς ἀπόλωλε Sic & apud Luc. & passim apud alios.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in l. de sacro morbo.

Προβατικὸς, ὁ, ad oves seu pecudes pertinens: ut προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Ioann. 5.

Προβάτειος, α, ὁ, ovillus. Aristot. hist. an. l. 3. (ωος).

Προβατοειδὴς, ες, ὁ, ἡ. oves imitans. Exponitur & εὐθὺς, item

Προβατώδης, ovium pastor, opilio. Aristoph. in Gram. Προβατικὸς, idem Poll.

Προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

Προβατώδης, ες, ὁ, ἡ, pecuarius: ut προβατώδικὴ τέχνη, pecuaria ars. Xen. in Oecon.

Προβατεύομαι, ovibus aptus. ut προβατεύσιμος. vel προβατόσιτος πόα, ovibus aptum gramen seu utile: apud Phil.

Προβάσημα, τὸ, idem quod φόβατον. Hesych.

Πολυπρόβατος, (comp.) multas habens oves, dives ovium & pecoris. Poll. l. 6.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari scribit locum in avibus, in quem cibus sumptus primùm colligitur: dici tamen & de hominibus, (¶ ὅπὸ τῆ σ' ἐσίρεδαι καὶ ἀδροίζεδαι. ἐπεὶ πῶ προῆλ.) Pro eodem dicitur & προμήκαιρ. Aristoph. in avib. ὦ μὴ πῦ Δεισθένες, σφησροσώνας ὑδὸν πὴ ἰοῆδο.

ΠΡΟΙΞ & per synæresin προῖξ, κὸς, ἡ, donum. (¶ ἀ πρόῖξον seu προῖσον μὲν compositò ex ἔσον, & significante, protensa manu do: vel ὅπὸ τῆ προικνεῖδαι εἰς ἑτέρε χέρα: secundùm alios) Od. χαλκὸν γὸ ἔφα προῖξὸς χαρίσαδ'. Item peculiariter; dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Nexer. ὁνόμος καλεῖ, εἰσὶν τῆς ἀπογνήσιᾳ γυναῖκᾳ, ὅπὸ δίδοναι πὴ προῖκα. Plut. in Erotic. πρὸς τῆ προῖκὸς ἐπαγόμενον; Accusat. προῖκα adverbialiter etiam usurpatur, pro, gratis, sine mercede: ut προῖκα δοῦναι, Aristoph. & πρῖσθαι ἐρίμαξεδαι. Plato polit. 1, Sic & apud Xen. & Athen.

Προικῶος, α, ὁ, dotalis.

Περίκαιος, α, ὁ, idem: ut περίκαιος δόσις, dotalia munera, seu dona jugalia quæ & προίκεια absolutè: apud Theophyl. ep 75.

Προτικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Περίκιος, α, ὁ, gratuitus: ut περίκιος χάρις: in Epigr.

Composita.

Α'προικος, ὁ, ἡ, ἦ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ε'προικίζω, doto, seu dote data loco.

Ε'ξεπροικος, parapherna bona: in Pand.

Ε'πίπροικ, quod doti accēdit, quod adjicitur doti. Hesych.

Ε'πίπροικος, dotata: quæ cum dote locata fuit seu locatur. Idem.

Κατασπροίκομαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Γαμ.

Προῖ, πρόῖμος, πρόῖος, vide in Προΐ.

ΠΡΟ'ΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò. Herodot. πρὸκα τε φείσεις αὖτον ἐπελθόσης. Exponitur εὐθὺς, παραχρῆμα, à Suida & Gal. apud Hypocr.

ΠΡΟ'Ξ, κὸς, hinnulus, vel species cervi aut damæ. Od. ἐλάφοισιν νέοι ἀβληες Αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἰδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωὸς. Nicand. In Ther. αἰόλακας ὑπερθύριος λαγωὸς, ἢ πρόξος, ἢ πέρδιξ.

ΠΡΟ'Σ, (& Poëticè προτὶ & ποτὶ) pro variis casibus, quibus jungitur, varia significat.

Cum genit. à, ab. Il. α. Τιμῆσ' ἀρητῆρα πρὸς Τρώων, poenam exposcentes à Trojanis. Interdum originem indicat: ut εἰσὶ δὲ θεοὶ πρὸς Διός, καὶ πρὸς μητρὸς, liberum esse & ingenuum à patre & matre, i. a genere paterno & materno: apud Æsch. in Ctesiph. Apud Soph. οἱ πρὸς σὲ αἵματος, consanguinei. Apud Hom. πρὸς βορέω & πρὸς νότου, à borea, ab austro, seu (ut quidam exp.) versus boream, versus notum. Sic πρὸς ζεφύροιο, Ionyf. de lin. orb. & πρὸς νυκτὸς. Hesiod. ¶ Item pro ἐγγύς, prope, juxta, ut πρὸς ἑλὸς & πρὸς Θυμβρης, apud Hom. Sic Thuc. l. 3. πρὸς Μεγάρᾳ, prope Megara. ¶ Interdum potest exponi, à, vel pro: ut πρὸς ἡμῶν ἴσοδαι, à nobis futurum, vel pro nobis. Sic πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Luc. Interdum tamen πρὸς ἡμῶν δὸς significat, nos decet, officii nostri est. Aristoph. in Vesp. ταῦτα μὴν πρὸς αὐδρὸς ἐσὶ ἀνοητὸ ἢ σπουδαῖα, illud decet virum qui, &c. Sic & apud Isocr. in Plataico, & apud alios. Potest etiam pro ἐκ, ex: ut Od. ἀ, ἴκετο πρὸς οἴκου ἢ ἐπιπλὸν ἀνδρῶν. ¶ Interdum exp. apud, item erga, item coram: ut Il. α, πὸ δ' αὖτω μάντιν ἔσαν Πρὸς τε Διὸς μαίρεω πρός τε ἀπιπόνδ' ἐρέσσαν &c. Xen. Anab. lib. 2. εὖρον δὲ πρὸς Διὸν ἐσιδὸς, ὡν ὃ σὺ πρὸς ἀνδρώπων αἰχνὸς. ¶ Interdum exp. per. Dem. Phil. 3. κορίσκὸν δὲ πρὸς Διὸς, τί φῆσὸν διδάσκειν ἢ χρὴ αὐτὸν; ¶ Apud Gal. ἔσι μοι πρὸς ὑμᾶς γένεσις, hoc mihi nocet. Et φέρε κατ' ἐμὲ, incommodum, apud eundem. Sic dicitur & φέρε καλὸ εἶναι. ¶ Exponitur etiam, ἐπὶ, cum: ut φέρε δίκης τύχοις, apud Soph.

Cum dat. prope juxta, ad. ut Thuc. πρὸς πῖ πολιφῶ. Luc. in Philopseude, πολλοὶ ἔκειτο ὀβελοὶ πρὸς πῖν σοφῖν ἐμοῖ, multi jacebant oboli ad pedes ejus. Od. 9. ποῖ γοίκασὸν, ad terram allisit. Interdum exp. in: ut πρὸς ἱερῆῖ ποιν ὀρχεῖδαι. Plut. in Lyc. Et φέρε ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία περιέχειν in ulnis gestare, apud eundem. Apud eundem πολλὰ χρήσιμα πρὸς ἅπαν σιωπᾶ καδαμεν. secum ipse meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτῆ σκοπεῖν vel λογίζεδ' aut σκέπδεσδαι. Dicitur & ἐμὲ πρὸς τέτρᾳ sum dedinus huic rei, vel occupatus in hac re, apud Aristot. polit. 8. Apud Soph. in Ajace, Ε'βαλας ἐγγὺς ἐσ πρὸς Ἀγείων σπαθῆ, intimisti ensem in exercitum Græcorum. Item præter, ultra: ut Theophr. τὰ φύσει καὶ ἐθὸς. Sic πρὸς τέτρις, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἔτη δὲ πρὸς τοῖς ἑπτήκοντα ἔτεσι ἐβίωσε, septem supra nonaginta annos vixit.

Cum accusat. ad, in, Odyss. ὃ, ἀπ' ἔδη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. Plut. πρὸς τὰ κοινὰ ἰέναι, in delubris communibus. Dioscor. πρὸς τὰ ἀφροδίσια καθαίρειν. Exponitur etiam, per: ut πρὸς ἀγγέλε, per nuncios, πρὸς ὀδόντ, per invidiam. ¶ Item apud: ut πρὸς ἑαυτὸν σκοπεῖν, quum apud se cogitasset. Item cum: ut πρὸς ἑαυτὸν ἡσυχάσαι σωθῆναι, cum rege percussa fœdera. Sic πρὸς μὲ μάχεδαι, mecum ludere. ¶ Nonnunquam signif. adversus, ut μάχεδαι πρὸς τινα, seu πολεμεῖν. Plut. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρὸς τινα adversus aliquem. Sic apud Dioscor. πρὸς τὰ ἰὸβόλα ἀφυλλότατον ἐσὶ καὶ ἐπιτήδειον. Exponitur contra serpentem percussus. Et πρὸς φάρμακα ἀναγκαιότατον καὶ ἐπιτηδειότατον, efficax est contra venena. ¶ Item inter, ut ἡ πρὸς ἀλλήλες φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquam circa: ut πρὸ δοῦναι πρός τι, occupatum esse circa aliquid. seu in aliqua re. Item propter: ut apud Aristot. πρὸς ἀκροατὰς, propter auditores, accusatoris causa. Sic Thuc. πρὸς ἐπιτηδειότητα ἀναπείδειν αὐτὸν. Sic πρὸς ταῦτα, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Item pro, per: ut πρὸς τὸ σωφρονεῖν ἐκάλεσε: Isocrates prout cuique sententiam est & conveniens. Plutarch. in Fab. πρὸς τὸ μέγεδος τῆς πομῆς τέμνει, prout virtus cujusque merebat. Et πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus & compensationibus: ut apud Theophr. πωλεῖδαι ἅδ πρὸς ἀργύριον, rependi cum hoc nummo argenti. ¶ Inservit etiam comparationi. Plat. ep. 7. τὸ ἢ ἄλλα ὁμοίως ἂν εἴη πρὸς τοῦτο μοι βλαβῆ. Et πρὸς τί, apud Aristoph. significat relationem ad aliquid. Item πρὸς τί, ad quid? quamobrem? quorsum? ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur, & interdum exp. sub. ut πρὸς τῶν χρόνων, sub generationis principium, apud Theophr. Interdum exp. in, ut πρὸς τῆ γήρᾳ, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablativum: ut apud Plat. ἐέκνως πρὸς κεφαλῆς τοσῶτος, distat claritate. Et πρὸς ἀλήδειαν, reverā. Sic πρὸς ὀρθὸν, seu πρὸς ὀρθὰς. ſ. γραμμὰς, vel γραμμὰς, recta lines, aut rectis lineis. ¶ Aliquando per adverbium exp. ut πρὸς ἡσυχίᾳ, tempestivè, apud Soph. πρὸς ἀφθονίαν, abundè, πρὸς ἀφοβίαν, perfunctoriè. ¶ Per se denique positum, adverbialiter pro ἐσιθῶς usurpatur, apud Plat.

Πρόσθεν, πρόσθιος, vide in Πρό.

ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ, recens, idem quod πρόσφατος. Nicand. in Ther. Εἰ δὲ σὺ γε αὐλιακὰς γαλάδης ἢ μητέρα λαιφῶ Α'χεύοντες πήσαιμεν. Dicitur ἐκ περισσοῦ, pro περισσαίος, recens, subitò: repentè: apud Aristot. eth. l. 9. c. 5.

Προπαίως, subitò, repentino quodam animi motu. Aristot. ibid.

Πρόσω, πρόσωθεν, &c. πρωΐ, vide in Πρό.

ΠΡΟΥ'ΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor gummosam lachrymam fundens, ut cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

Πρύμνη, vide in comp. ex Γόνυ.

ΠΡΥΑΒΕΣ, quidam exp. propugnatores. Alii, populi multitudo in unum congregata. Alii, pedites conferti. (¶ Eust. Δῆμος τὸ πολὺ διὸς tradit quasi πυρυλέας. Et Hesychius ὑπὸ τῆς πυρείας. Il. ι. Αὐτοὶ δ' ἀφυλάξομεν ἠγαθέην Δωρηδόκην Τ' ἐόντα. Pro eodem dicitur & πρύλις, teste Hesych. & Eust. Item πρυλὶς eidem Hesych. est falsatio armata, hoc est, quam pedites armati faltant: ut apud Callim. hymno in Jovem, Ο'ὖλα δὲ Κέρητές σε πίεν πρυλὶν ὑμνέοντα.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ὄ, ὁ, extremus, ultimus. Il. ϖ, Ε'ζόμη ὄρεξ' ἀδελφεὸν πρυμνότατόν τε, extremam tibiæ partem. Od. ρ. Ὑρῖνοῦ πρυμνὴν ἐπιβᾶλα δἰξέμ' ἄμαν. Dicitur & πρυμνὴ χεῖρ, extrema manus pars. Et γλῶσσα πρυμνὴ, extrema pars linguæ, Il. ι. Ετναῦς πρυμνὴ extrema navis pars, i. puppis.

Πρύμναι, ῶν, ἡ, idem cum, φρυμνὴ ναῦς, extrema navis pars, puppis. Od. δ, Ε'ν φρυ'μνη δ' ἧσειτε καὶ ἡδέ'γετο. in puppi sedebat. Thuc. κατὰ φρύμναν ἐσαλῶσον τὸ πτόωμα. Item synechdochicè pro ipsa navi, Il. α, Τὰς δὲ κὶ φρυ'αναις ἢ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Α'χαιούς.

Πρυμνήσιον, ου, ἡ, qui est ex puppi. s, ad puppim pertinens: ut πρυμνήσια κορυμβώδη, corymbis puppis: in Epigr.

Πρυμνήσια, ων, idem: ut πρυμνήσια χρύσεια, funes quibus naves ad terram à puppi religantur. Sæpè verò sine adjectione in ea sign. ponitur, ut Il. α & Od. ο. κὶ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15. αὐσπεισάμενοι δ' αὐτὸς τὰ πρυμνήσια.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Æschyl. Accipitur & adject. pro φρυμνήσιος, ut πρυμνήτης κάλως. Eurip. in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum πρυμνήσιος. Athen. l. 15.

Πρύμνιος, ον, & πρυμνόθεν, à puppi Luc. in Lexiph. & Arat.

Composita.

Α'μφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Hesyc. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

Εὐ'πρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. ϖ.

Πρόπρυμνα, funditus, prorsus: apud Æschyl.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, 'dispensator. Interdum exp. etiam, custos, tutor. Nazanz. Ἐκδὸς ὃ τῆς ἐπιτροπείας καὶ τῆς πρυτανείας. In l. 3. c. 13. πρυτανεύειν κόσμον dicebantur quinquaginta viri, testibus Liban. & Harpocr. Thuc. l. 6. ᾗ σὺ ὦ πρύτανις ὅπὸ ὑμῶν ἡρῖσαι. Vide & Aristot. polit. l. 6. ¶ Sic dictus quasi πυθόμενος, (ut quidam tradunt) ut sit propriè frumentorum præfectus & dispensator.

Πρυτανικὸς, ἡ, ὁ, ut πρυτανικὴ ἐδὰς, vestis qua uti solet ὁ πρύτανις. Athen. l. 14.

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demosth. pro cor. πρυτανεύειν dicitur ex qua quinquaginta viri erant πρυτάνεις. Cum accusat. dicitur aliquis εἰρλοῦν πρυτανεύσειν, i. pacem agitare ut πρύτανις, Isocr. Et Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor & summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mundo, καθαπερεὶ ἡγεμὼν καὶ διοικητὴς μόνος θεὸς τὰ σύμπαντα. ¶ Ἰσονομίας δίκην μίαν πρυτανεύων; ἀκώλυτα.

Πρυτανεῖα, ων, regor, administror, prospicior: Greg. in prima epitaph. ¶ Item sub ministror. Philip. 3.

Πρυτανεῖος, ου, ὁ, idem quod πρύτανις. Lyslas & Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) πρυτανὴη, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plut. in pol. præcept. Πρυτανείων, (& Ionicè φρυτανήιον.) locus Athenis in quo ἐπρυτάνευον ii qui de repub. bene meriti essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Plat. Arist. Thuc. Et pro quavis ampla ac magnifica domo, apud Athen. ¶ Πρυτανῖα, τὰ, pecunia quam deponebant actor & reus judicio difceptaturi: unde apud Aristoph. ὅπου φρυτανῖα.

Συμπρυτανεύω, (comp.) dicitur collega ejus qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ, manè: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. 6, Προῒ δ' ὦ ἐς ἠοῖοι σὺν τεύχεσι δωρηχθέντι: manè sub auroram. Xen. Hell. 1, διὰ παντὸς ἦμέρας τὸ πρωῒ καὶ περὶ ἀκμάζον, matutino & vespertino cujusque diei tempore. ¶ Item tempestivè, aut præmaturè, ante temporis & τοῦ σίτου ἦν χλωρὸ ὄντος. Et πρωῒ καὶ, præmature seu ante tempus constitutum.

Πρωΐος, α, ὁ, matutinus: ut πρωῒος, in Epigr. Πρωΐα, sub. ὥρα, vel καταφορὰ, aut ἡμέρα, tempus matutinum: Matth. 27. & Joann. 18. Et πρωΐον, hora matutina. Il. 6. ¶ Item maturus: Theophr. de caus. pl. πρωΐον ἀνέρυσιν ἔρυδρον, maturè serunt. Locus etiam aliquis πρωΐος: dicitur citò maturans semen commissum, seu præcox. Et πρωΐαι δένδρα, arbores præcoces. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. & alibi.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempestivior. Poll. Et πρωϊαίτερον, (adverb.) profundiore diluculo. ¶ Item maturiùs, tempestiviùs: ut πρωϊαίτερον γήροντα γένεδς, maturiùs fieri senem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestivus. Et πρωϊαίτατα. (adverb.) admodum tempestivè, præmaturè. Plut. Symp. 3. πρωϊαίτατα γηγενῆς. Et πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item summo manè, primo diluculo Xen. ped. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theoph. de caus. pl.

Πρώϊμος, ἰδὲ quod πρωΐος. maturus, tempestivus: ut πρώϊμος ἀνὴρ, in Geopon. 2. Et πρώϊμος ὑετὸς, in ep. Iacobi. c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρωΐος, signif. matutinus. cui opponit ὑψινὸς, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρωΐ ἦσαν, de manè.

Πρὸ pro πρωΐ, Atticè. Aristoph. in Avib. Ε'πὶ πῖσὶ δυσὶ μὲ πρὸ πολλῶν τὸν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur & πρῶ. Et in Concion. πρῷ. (πρῷον γύνι

Πρῷος, pro πρωΐος, præmaturus. Aristoph. in pace, τὸ δὲ φίτυ πρῴ'ζα, non ita dudum, hodie mane, apud Hom. Il. β. significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocr. idyll. 18.

Πρωΐζω, idem quod πρωΐζα. Suid. Pro eodem dicitur & πρῳΐζω. Πρῳΐλω, nuper, non ita pridem. Theocr. idyl 5. Exponitur &, nudius tertius apud schol. Hom. Item primùm, apud Aphth.

Πρῴ, pro πρωΐ, temporè, maturè.

Πρόϊμος, & Πρόϊος, maturus, tempestivus: vel præmaturus, statum tempus præveniens. Hesych. Vnde superl. προϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρόϊζα, pro πρωΐζα, nuper, non ita multo ante tempore. Hesych. Πρωΐζ' ωλέξ, gutta, stillicidium. Hesych. Propriè de roris gutta dicitur ἀπὸ τῆ πρωΐ πίμπλιδζ. Theocr. idyll. 4, μὴ πρῶτας ὑπὸ ῥόπα ὅσσᾳ ὁ πάγλιξ.

ΠΡΩΚΤΟ'Ε, ὄ, ὁ, anus, podex; nates. Aristoph. in Nub. ἢ τὸν ὀπισθοκτὸν ἀποφύσησι.

Composita.

Εὐ'πρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub.

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum instar λάκκου. Idem ibidem.

Λάκκοπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles & effœminati.

Σαυλοπρωκτεῖν, ceu ἔρε, turpiter movere podicem. Suid.

Σκυτοπρωκτὸς, qui nates habet ficofas. Hesych.

Τηροπρωκτεῖν, nates infpicere, & quidem propriè adulterorum dum δἰοῦ ἦσσον βαρέᾳ, καὶ πλλοπτᾳ. Aristoph. in Equit.

Χυσοκόπρωκτοι, οἱ, ab Aristophane dicuntur molliculi, quasi natibus fusis & hiantibus.

Πρωΐ, vide in Πρωΐ, Πρῳΐ. in Προΐ, Πρῴ'ζ. in Προΐ.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior navis pars: Plut. in Alcib. παρὰ τὰς πρώρας ἦν πολεμίων πλοῖα. Metaphoricè pro ἀσφάλεια accipitur. Viti etiam tribuitur apud Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 1. ¶ Alii à ὄρνυμι derivant quasi ὄρσειρα, quamobrem & is subscribi volunt: alii à ὄρος, quasi ὀρώρα, παρὰ τὸ ὀρώρεσθαι ἢ ὀρορᾶν ἦν σκάφος: alii παρὰ τὸ ᾠδίνειν ἦν ὀρώρᾳ.

Πρωρᾶτης, ου, ὁ, proreta, qui in prora navem regit. Poll.

Προραπεύω, proreta sum. Aristoph.

Προῳδὸς, ου, ὁ, idem cum πρωρᾶτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. ¶ Περῳδὸς, idem cum πρωρατεύω.

Πρώρα, ης, ἡ prora, Plut. & Theocr. idyll. 23.

Πρωρεύω,

Πρωρᾰ́ζω, in prora deprimo. sic ὡρωρᾰ́ζεσθαι navis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem series, quum caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Compositа.

Α'νθρώπωρον, pro ἀνθρωποειδῶπον, hominis facies Soph.

Α'ντιπρῳρῶ-, ῶ, ὁ, ἡ, obversam seu oppositam proram habens: ut αἱ πύκασαι πίτυες, apud Plut. & αἱ πίτυροι ἐμιόλαι, irruptiones quæ fiunt adversis proris, apud Philostr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, adversam faciem habens, oppositus: Soph. in Trachin. Τὰ δ' ἀντίπρῳρα δὴ σε βλέπειν πάρεστ' ἐναργῶς. At τὸ ἀντίπρῳρον substant. pars navis adversa proræ, puppis: apud Thuc.

Βοῦπρῳρος, qui bovem in prora habet. Βοῦπρῳρος δυοῖν, sacrificium constans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præibat, ut in navi prora. Eust.

Δίπρῳρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ε'μπρῳρος, in proram inclinatus, Polyb. l. 16.

Καλλίπρῳρος, pulchram habens proram: καλλίπρῳρον πλάτος. A'γν. 85, Eurip. in Med. Item qui pulchra facie est. Hesych.

Κυανόπρῳρος, cæruleam proram habens aut etiam nigricante, Hom. Od. i. & κ. Pro quo & κυανοπρῴρου apud eundem. Od. γ. Ο'ξύπρῳρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych.

Ταύπρῳρος, proram extensam & promissam habens. Hesychio etiã καλύπτρα dicuntur ταυπρῳρα, quòd faciei obtendãtur. Υ'πόπρῳρος, proram habens depressiorem. ut ὑπόπρῳρος νῆῦς, apud Plut. in Pericle.

Χαλκόπρῳρος, æream vel æratam habens proram. Poll. l. 2.

Χρυσόπρῳρος, auream vel auratam habens proram.

Πρῶτ-, &c. Vide in Πρό.

Π Τ Α Ι' Ρ Ω, F. ᾰ, sternuo, sternuto. Odyss. ϕ, Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν.

Πταρμός, ῦ, ὁ, sternutatio. sternutamentum. Gal. l. 1. ad Glauc.

Πταρμικός, ῆ, ὁ, qui sternutare potest vel solet. Item sternutamenta movens: seu cui vis ineft movendi sternutamenta: ut πάρμικον φάρμακον. ¶ Πταρμική, fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat acri odore suo sternutamentum excitans, teste Dioscor. l. 2. c. 192.

Πτάρτυμος, idem cum πταίρω. Aristot. in probl.

Compositа.

Ε'μπταίρω, insuper sternuto: vel sternuto aliquam ob rem: vel sternuto adversus: Hom. Od. ρ. Ο'υχ ὅσσε, ὅ μοι ὀϊζὺς ἐπέπαρε πᾶσιν ὄνοισιν, Sic. & apud Theocr. idyll. 18. Ο'λβίε γάμβε' ἀγαθὸς πὴ ἐπέπαρες ἐρχόμενός τε Ε'ς Σπάρταν.

Ε'μπτάρτυμος, idem Hesych.

Μελλόπταρμος, vel μελλοπάρμων, jamjam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

Π Τ Α Ι' Ω, F. σίω, impingo, offendo: apud Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν. Herodian. l. 5. δυσὶ δὲ ἕσπασι καὶ γνώμῃ καὶ πόνῳ. Exponitur etiam titubo, vacillo: ut apud eundem l. 7. εἰ μὴ πεῖσαι τὰ Μαξιμῖνον ἀσθενοῦντα. Interdum & labor: item collabor, corruo, sequente autem ὑπό, labefactor: ut Gaz. τοὺς μεγάλας τῆς πολιτείας ὑπὸ νέων πταισάντας. Item fallor, fruftror: Herodian. l. 8. πταίσαν τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τό, offenfio, lapsus: propriè quum pedes lapidi aut alii offendiculo impinguntur. Plut. de fera num. vind. Interdum & pedum ex offenfione oblatio. Poll. l. 2. Metaphoricè pro lapsu & delicto seu errato. Greg. Dionys. Longin. Et pro adversa fortuna, infortunio. Demosth. Philipp. 4. Herodian. lib. 7. Item pro casu: ut πτῶμα πλαῖσμα, apud eundem l. 5.

Compositа.

A'μεταπταίστος, ὁ, ἡ, qui recidere nequit, immutabilis, constans certus.

A'πταιστος, non impingens. *seu in processu, seu in re gerenda*, Xen. Plut. in Fab.

A'πταίστως, sine offenfione, ita ut non impingas. Hesych.

A'πταιστος, ὁ, non labi, nec impingere: Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. ταῦτα καὶ ἕτερα τούτων πλείονα διαπταίσας ἢ ἐκβαλὼν ἐκεῖνος, exp. quum hæc effutivisset.

Ε'μπταίω, idem cum πταίω.

Ε'πτάλμα, τό, offenfio, quum impingitur: item quum pes ex offenfione læditur. Poll. ex Aristoph.

Παραπταίω, offendo, impingo. Item labor, erro. Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Aphthon. τοῖς ἀκριβῶς σοφισταῖς συ. Plat. οὐ λίθῳ προσπταίσαντες διδυάμεθα. Item impingo, i. sermone titubo. Synes. Item offendo, i. indignationem aut odium alicujus incurro. Plut. in Per. διὰ φθονῆν προσπταίειν τῷ δήμῳ. Item adversa fortuna utor. Herodot. προσπταίειν τῇ ναυμαχίῃ.

A'φεπταίω, (*de camp.*) in offenfus, à lapsu immunis. Hippoc. Epist ad Demag.

Πταρμός, &c. vide in Πταίω, Πτέ, vide in Πετ.

Π Τ Ε Λ Ε' Α, ας, ἡ, ulmus: species arboris aptissima ædificiorũ

fundamentis, undè Hesiod. in Erg. Δάρυες δ' ἠπλάνης ἀκάνθαι ἠδὲ πτελέαι. Vide Dioscor. l. 1. c. 112, & c. 183.

Πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis. Hesych.

Πτελίνος, ulmeus, ex ulmo confectus.

Πτέλασσον, vide πέλασσον in Πλάσσω.

Π Τ Ε' Ρ Ν Α, ης, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiusculum, posteriore, tibiæ restitudinem longè excedens. Il. χ, Α'μφοτέρῳ πεδίον πτέρνῃσι τένοντε, Ε'ς σφυρὸν ὃν φίλῃσιν. ¶ In malo navis πτέρνα dicitur ima ejus pars, Athen. l. 11. ¶ Et generaliter & metaph. frustra & inaniter conor: *instar pullorum aliis explicatis volatum imitantium, nondum tamen volare valentium* Idem in Plut ἐλέγξαι μὲν οὐ πάνυ δυνάμενοι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ φαυλοῦντες καὶ πλημμυρίζοντες.

Πτερνίον, τό, alula. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. Item partes scapularum utrinque πτερύγια nominantur. In naso verò, exteriores & infimæ partes motu prædituæ. Idem ibid. Sic & in mulierribus eminentiæ duæ uteri sinum ambientes appellantur. Autor Isag. in med. ¶ Est & πτέρυγιον mali cujusdam nomen, quum vel in oculis vel digitis ab angulo claudatúve aliqua inutilis membrana & caruncula progreditur, iis nocens. Vide Cels. & Aret. ¶ In pisces πτερύγια pinnæ sunt. Aristot. ¶ In vestibus πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ, 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace *iidem* idem quod πτέρυξ. Xen. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγια dicitur. Luc. 4.

Πτέρις, seu πτερίς, ἰδ Θ, seu *i* ὄος, ὄ, filix mas: herba de qua Dioscor. l. 4. c. 186, ubi & sic appellatam scribit, quòd folia expassa habeat, velut ala. Hinc comp. Θηλυπτέρις, filix fœmina, de qua idem ejusdem loc. l. 187. Et Δρυοπτέρις, herba de qua idem l. 4. c. 189.

Compositа: ac primum cum præpositione

A'παπτερόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Oreft. ὡὼ τὸ παλαιὸν πάρα Α'γγελμ' ἀφιπτέρωσα Δαναΐδων πολιν: Sic & apud Aristoph. in Au. Ἀγὼν ἀφιπτέρωκεν ὡς ᾗ' ἱστάμενος.

A'ναπτερόομαι, alis instruor. Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicujus desiderium accendor; in spem erigor. Plat. in Phæd.

A'ποπτερύσσομαι, alas pando & quatio. Hesych.

Διαπτερόω, alas explico aut dispando.

Ε'κπτερύσσομαι, alas expassas concutio. Luc. in enc. πιοῦσαι, ὁπόταν ἐκπτεπόμαι σοφῆς τὸν ἦλιον ἐκπτερύσσοντα.

Κατάπτερος, ὁ, ἡ, ὁν, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Oreft.

Περίπτερος, circumcit ca pinnas habens: *de ædificiis*. Athen. l. 5. Ψιλοδωδεκάπτερος, *(decomp.)* qui peripteri formam mentitur & quasi simulat. Vitruv. l. 4. c. 7.

Υ'πόπτερος, alatus, alas habens quibus subvehitur. Aristoph. in avib. Luc. in somn.

Compositа sine præpositione.

A'χαεΐφατος, ὁ, ἡ, valde velociter: celerrimè, perniciissimè. Item prompte, libenter. Hesych.

A'πτερος, ὁ, ἡ, ὃν, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος dicuntur verba quæ permanent in mente, qui audiit nec quasi avolant. Od. ρ. & τ.

A'πτέρυξ, celerrimè: Lycophr. A'πτερίως, Idem Apol. Arg. ult.

A'πτέρυς, ὁ, idem quod ἄπτερος.

A'πτέρυγος, idem Luc. l. 7.

Δαφνόπτερος, membranis volans, cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶ Δίπτερος ναός, ædes duo habens ptera. Vitruv. lib. 3. c. 1. Δίπτερος ναός, ædes quæ sic collocatur ut in fronte & postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ. Idem ib.

Δικτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὃ, idem cum δίπτερος. Epigr.

Ε'ξάπτερος, ὁ, ἡ, ὃν, sex alas habens, senis alis volans. Naz.

Εὔπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimùm potens Eurip. in Ione. Vsurpatur & metaph. Apud Aristoph. in Nub.

Καλλίπτερος, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Κολεόπτερος, cujus pennæ involucro cristaceo velut vagina includuntur. Idem.

Κυανόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in Asp.

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste. ὄμμασι κυκνόπτερον, oculus candidus & formosus instar pennarum cygni.

Λαπάπτερος, albas alas habens. Navis epith. Apud Æschyl. in Prometh.

Λινόπτερος, lineas habens alas. Itidem navis epith. apud eundem ibid.

Μακρόπτερος, cui sunt longæ alæ seu pennæ.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μεσαιπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, unicam pinnam habens. Vitruv. l. 4. c. 7.

Ξυνόπτερος, cui flavæ sunt alæ. Arat.

formam referentes. Plut. in Num. In Thorace *etiam* pinnulæ sic appellantur. Xen. de re equ. ¶ Πτέρυξ à quibusdam etiam dictum fuit τὸ ἄκαλλον, ut est apud Dioscor. l. 3. c. 152.

Πτερύγιος, ὁ, ἡ, ὃν, alæ speciem gerens, alam referens. Gal. comm. 1 Hippocr. de morb. l. 1.

Πτερύγιον, τό, ala, pinna, Πτερυγώματα dicuntur pudendi mulebris labra & veluti alæ. Poll. l. 2. Et in auribus ea quæ pendunt, quasi pinnæ. Ruf. Ephes.

Πτερυγώτος, ὁ, alatus, pennatus, pinnatus, Aristoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo. Theophr. αἵματι ἢ νυκτίαις πτερυγίζουσι αἷμων ἀφιεῖσι περιπαίσματα. Item alas pando, alas explico. Aristoph. in Avib. ὅτ' ἐν πόλει παρ' ὑμῖν πτερυσσόσας ἀνίστατο. Et metaph. frustra & inaniter conor: *instar pullorum aliis explicatis volatum imitantium, nondum tamen volare valentium* Idem in Plut ἐλέγξαι μὲν οὐ πάνυ δυνάμενοι τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ φαυλοῦντες καὶ πλημμυρίζοντες.

Πτερύγιον, τό, alula. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. Item partes scapularum utrinque πτερύγια nominantur. In naso verò, exteriores & infimæ partes motu prædituæ. Idem ibid. Sic & in mulierribus eminentiæ duæ uteri sinum ambientes appellantur. Autor Isag. in med. ¶ Est & πτέρυγιον mali cujusdam nomen, quum vel in oculis vel digitis ab angulo claudatúve aliqua inutilis membrana & caruncula progreditur, iis nocens. Vide Cels. & Aret. ¶ In pisces πτερύγια pinnæ sunt. Aristot. ¶ In vestibus πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ, 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace *iidem* idem quod πτέρυξ. Xen. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγια dicitur. Luc. 4.

Πτέρις, seu πτερίς, ἰδ Θ, seu *i* ὄος, ὄ, filix mas: herba de qua Dioscor. l. 4. c. 186, ubi & sic appellatam scribit, quòd folia expassa habeat, velut ala. Hinc comp. Θηλυπτέρις, filix fœmina, de qua idem ejusdem loc. l. 187. Et Δρυοπτέρις, herba de qua idem l. 4. c. 189.

Compositа: ac primum cum præpositione

A'ναπτερόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Oreft. ὡὼ τὸ παλαιὸν πάρα Α'γγελμ' ἀφιπτέρωσα Δαναΐδων πολιν: Sic & apud Aristoph. in Au. Ἀγὼν ἀφιπτέρωκεν ὡς ᾗ' ἱστάμενος.

A'ναπτερόομαι, alis instruor. Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicujus desiderium accendor; in spem erigor. Plat. in Phæd.

A'ποπτερύσσομαι, alas pando & quatio. Hesych.

Διαπτερόω, alas explico aut dispando.

Ε'κπτερύσσομαι, alas expassas concutio. Luc. in enc. πιοῦσαι, ὁπόταν ἐκπτεπόμαι σοφῆς τὸν ἦλιον ἐκπτερύσσοντα.

Κατάπτερος, ὁ, ἡ, ὃν, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Eurip. in Oreft.

Περίπτερος, circumcit ca pinnas habens: *de ædificiis*. Athen. l. 5. Ψευδοδωδεκάπτερος, *(decomp.)* qui peripteri formam mentitur & quasi simulat. Vitruv. l. 4. c. 7.

Υ'πόπτερος, alatus, alas habens quibus subvehitur. Aristoph. in avib. Luc. in somn.

Compositа sine præpositione.

A'χαεΐφατος, ὁ, ἡ, valde velociter: celerrimè, perniciissimè. Item prompte, libenter. Hesych.

A'πτερος, ὁ, ἡ, ὃν, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος dicuntur verba quæ permanent in mente, qui audiit nec quasi avolant. Od. ρ. & τ.

A'πτέρυξ, celerrimè: Lycophr. A'πτερίως, Idem Apol. Arg. ult.

A'πτέρυς, ὁ, idem quod ἄπτερος.

A'πτέρυγος, idem Luc. l. 7.

Δαφνόπτερος, membranis volans, cui membranaceæ pinnæ sunt. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶ Δίπτερος ναός, ædes duo habens ptera. Vitruv. lib. 3. c. 1. Δίπτερος ναός, ædes quæ sic collocatur ut in fronte & postico sint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ. Idem ib.

Δικτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὃ, idem cum δίπτερος. Epigr.

Ε'ξάπτερος, sex alas habens, senis alis volans. Naz.

Εὔπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimùm potens Eurip. in Ione. Vsurpatur & metaph. Apud Aristoph. in Nub.

Καλλίπτερος, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Κολεόπτερος, cujus pennæ involucro cristaceo velut vagina includuntur. Idem.

Κυανόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in Asp.

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste. ὄμμασι κυκνόπτερον, oculus candidus & formosus instar pennarum cygni.

Λαπάπτερος, albas alas habens. Navis epith. Apud Æschyl. in Prometh.

Λινόπτερος, lineas habens alas. Itidem navis epith. apud eundem ibid.

Μακρόπτερος, cui sunt longæ alæ seu pennæ.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μεσαιπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, unicam pinnam habens. Vitruv. l. 4. c. 7.

Ξυνόπτερος, cui flavæ sunt alæ. Arat.

Ο'λιγόπτερος, paucas pennas habens.

Ο'λόπτερος, cujus universum corpus pennis tectum est. Item cujus alæ non sunt scissæ. Aristot.

Ο'μοιόπτερος, quibus similes pennæ sunt.

Ο'ξυπτερος, simul volans. Et Metaph. similis. ut ὀξύπτερος ἀφιπτάμενος, apud Eurip. in Elect.

Ο'ρθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, furrectas pinnas habens.

Ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol.

Πολύπτερος, multas pennas seu pinnas habens.

Σχιζόπτερος, alas fissas habens. Aristot hist. an. l. 4.

Ταυπτερος, & ταυοπτέρος; cui alæ extentæ sunt, exentis & patulis alis volans. Hesiod.

Ταυπτέρυξ idem. Il. τ.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et Metaph. velox. Æschyl. in Prometh.

Τετράπτερος, qua ternas gerens pinnas. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Τετραπτερυλλις, ίδος, ἡ, locusta: παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχουν πτερά. Suid

Υ'ψιπόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen avis apud Aristoph. in avib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Iliad. θ. Est & gemmæ nomen: apud Plin. l. 37. c. 8.

Ω'κύπτερος, celeres habens alas. Homer. Ω'κυπέτεα, dicuntur & ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur: aut ipsæ alæ: apud Aristoph. in Au. Apoll. Arg. 2. Plut. in Apophth.

Πῆμα, πτίλωσις, πτῶσις, vide in Ι^κπαμαι, Πτόω, in Πτάω.

Π Τ Ι' Α Ο Σ, ν, ὁ, cui ex ciliis pili periére. Galen l. 14. meth. med & Act. l. 7. c. 80. Scribitur & πτιλός, apud Hesych. & πτίλα, apud Suid. ¶ Πτίλον, τό, penna seu pinna: propriè insectorum, Aristot. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὀλοπτέροις ἐκ τῆ πλευρᾶ ἀναφύεται, Dicitur & de serpentum alis: apud Herodot. l. 2. Et de pinnis avium, apud Plut. in lib. de solert. anim. Dicuntur & πτίλα molliores avium pennæ. id est, plumæ: item lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumæ oriuntur. Apud Aristoph. in Achar. πτίλον de galea ex ea dici tradit ejus schol. *Ab hoc neutro πτίλον sunt sequentia derivata & composita.*

Πτίλωσις, ωσεως, ἡ, pennarum plumarumq; annua mutatio. ¶ Item defluvium pilorum è palpebris callosis & rubentibus. Act. Idem malum dicitur & πτίλα ἐλέφαντος, apud Dioscor. l. 1. c. 87.

Πτιλωτός, ὁ, pennatus seu pinnatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Compositа.

A'πτιλος, ὁ, ἡ, implumis, involucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens Aristoph. in Acharn.

Π Τ Ι' Σ Σ Ω, sive πτίσσω, F. ίσω, pinso, tundo, decortico. Athen. l. 14. ᾗ δὴ πτισσούσῃ ἄλλη τις, sub. φάδι, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Pherecrates Apud Eustath. πῶς δ' ἂν σχοίην σὺς καὶ δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, &c.

Πτίσσομαι pinsor, tundor: ut ἄπεπτόφθορα κρῖσις hordeum pistum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. Et πτισσὸς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 2.

Πτισσάνη, sive πτισάνη ptisana. i. hordeum pistum & ἡ cortice purgatum. Epigr. l. 2. Τὰς κεδνὰς πιεῖν τοῖς τιμίοις πτισσάνας. Et apud Athen. l. 14. τέτρα δὲ τὰ πτισσάνης ἔνδον. Quidani tamen compositum esse volunt ex πτίσσω & ἄνευ, ut est apud Eust.

Πίσσος, ου, ὁ, pisum: leguminis quod & νᾶκος dicitur, & Eustathio hinc derivatum videtur. Apud Galen. de aliment. facult. l. 1. fcribitur gemino σ, & oxytonos ποιεῖ, ini censu leguminum.

Πίσσος ὕστ Θ, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. l. 9. & Aristoph.

Compositа.

A'πτισος, qui pistus & tusus non est. Hesych.

Διαπτίσσω, tundo, pinso. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 17. ᾗ Διαπτισσόντες λαπτὰ, ὑποπιέζοντες ὑφ' ὕδατι, πίνουσι.

Περιπτίσσω, perpurgo corticem auferendo: seu exactè decortico, ex astro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. ἀλλὰ περιπτίσσοντες τὸν κάλυφ Θ. ὁμοίως ποιοῦσι καὶ τὸν ἄνηθον ὃν καὶ ἄνησον. Metaphoricè ἀθεοπτισμένος, purus ac omni veluti glumæ carens. Aristoph. in Acharn. A'λλ' ἱστέλλε αὐτὸ πῶς ὡς ἀθεοπτισμένος. Sic apud Philostrat. ἀθεοπτισμένος τὸ σῶμα, edulium ex lente & ptisana concinnatum.

Π Τ Ο Ε' Ω, ῶ, F. έσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Hesiod. εἰ δὲ τὸ φεύγειν ἐ πτοεῖ. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo.

Πτόημαι, ᾶμαι, terrefio, seu exterrefio, perterreor. Plut. in Alcibiad. πτοηθέντ Θ. ᾗ Διαφυγόντ Θ. ὑφ' ἡμῶν, ex pavefacta & exanimata coturnice. ¶ Item obstupefio, attonitus reddor. Aristot. hist. an. l. 1. πτοᾶται δὲ καὶ τὰ ξύλα, attonitus est ad ligna: Eum [illegible] ἔρωτι, amoris æstro ad stuporem usq; perculsus es.

Πτόησις, εως, ἡ, pavor & consternatio: timor, metus: i. ep. Pericap. 3. ¶ Interdum significat nimiam & velut attonitam rei venereæ libidinem: ut apud Aristot. de generat. anim. l. 4.

Πτόα,ας,ἡ,pavor & consternatio : seu timor, metus.

Πτυίω,ῶ,idem cum πτύω, Moscin Megar. Πεῖς δ' ἔπ μ' ἐπτύϊσε λιὰ γλυκυῶ αἰνὲς ὄνειρ☉ Υ'πνον.

Πτοι ομαι,idem quod φοβοῦμαι. Od. χ, ᾗσι δ' ἐφέρπε ὑπτοίνδεν, eorum mentes expavescebant. Item Attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem usque, & impotenti ejus desiderio flagro. Apud Hesiodum in Erg. Κουέῃσι☉ γὰ ὥς τε μᾶ, ἐμπλήσῃς ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales spectat & animo intento.

Πτοίη,ης; idem cum φόβος. Plat.

Πτοιος, idem quod φοβερὸς. Plut. in Fab. & in Crasso. Item impotens & veluti stupida libido rei alicujus, nimia affectio. Plut. in lib. περὶ ἀδυμί ας. ¶ Item sternutatio. Hesych.

Πτοιαλέ☉, ὸ,ὸ, pavidus, timidus, meticulosus.

Πτοιέω,ῶ,idem cum πτοιάω, seu ποτάομαι.

Πτόσσω,f. ξω,q.d. metu contrahor. Propriè dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. φτίνες φεύγουσε ὡς τὴς ἀλκὴς ῥ. Isocr. ad Philip. πολὺ ἄλλως ὀρῶν πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τούτων τῶν συμφορῶν κατηφιόῶσι, ἐπτοημένους διὰ τὸ μεγάθος τῆς πόλεως. Exponitur etiam, ex pavesco, exhorresco, perhorresco. Athen. ὡς πάντας φεύγειν, ita ut omnes perterreruntur. Item fugio : ut Eurip. πόλις ἔφευ, φ πόλιν ἔπτηξε χαμαιδεῖσα, civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, seu confugit. Item abscondo & occulto me. Dicuntur & πτώσσειν qui in insidiis latent se non moventes donec occasio se offerat inimicum, invadendi : ut apud Aristoph. σ ᾶξαντες πρεμεί. ¶ Item activè, perterrefacio, facio ut quis metu velut contrahatur. Il. ξ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ σταθεσσιν Α'χαιῶν.

Πτῆξ, ακὸς, ὁ ᾗ, pavidus, timidus. Hesych.

Πτακὶς, ἰδος, idem, apud eundem.

Πτακισμὸς,trepidatio, quum aliquis metu contrahitur : apud eundem.

Πτώσσω,idem cum πτύσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expavesco. Il. ϑ, Τέ πτώσσεσθ' ὄφρ' ἂπτ δίος πολέμοιο γεφύρας, Sic Il. ν. Achivi πτώσσουσι ὑφ' Ε'κτορι. Item metu consternor, metu perculsus concido. ut Il. φ, πᾶ δὴ πτώσσετ ὄπωπε. Item abscondo me præ metu, Il. φ, φ πτώσσων ὧδε κρυπτός. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ.--ἀλλὰ πτώσσε φασὶ δ' ἔμμορε Εὐμαιε αἰτίζων δόσεως τιθ' ἑκάστου χατίζ' ἀ'σάλτον. Item timidè mendicans oberro. Hesiod. in Erg. μήπως τὸ μεταξὺ χαίζων πτώσσῃς ἀλλοτρίους ἐπὶ οἴκους.

Πτώξ,idem quod πτωξὶς, pavidus, timidus, Il. χ.--ἦ ῥ' ἀμαλιὸν ἢ πτῶκ λαγὸν, Item substantivè pro lepore, ut Il. ῥ, ὦκέ λαβὲ πτῶξ Et Theocr. idyll. 1. ᾗ πτῶκες ἐκάλεον, ᾗ ἔνελε πάλαι διώκει.

Πτωκὸς, ἀδ☉,ὸν, pavida, timida. vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas.

Πτωκίζω,idem cum πτώσσω, metu consternor, expavesco, Il. ϑ.

Πτωχὸς,ὸ,ὸ, mendicus. Od. ξ, ὄφρ' ϗδ' Αἰδς εἴσιν ἀ'πασπτος, Ξείνοί τε πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. Discrimen inter πτωχὸν & πένητα docet Aristop. in Plut. Comp. πτωχότερ☉, mendicior, apud Athen. l. δ. & irreg. πτωχέστερ☉, apud Aristoph.

Πτωχικὸς, mendicus, pauperrimus. Item qui mendici est. qui mendicis convenit : ut πτωχικὸν σκῦλ, apud Eurip. in Rhesо. Et ὀνόματα πτωχικὰ, apud Luc. describ. hist.

Πτωχίζω,ad mendicitatem redigo, pauperem facio : 1. Reg. c. 2. Κυρι☉ πτωχίζει καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω,f. εύσω, mendicus fum, mendicando vivo. Aristot. rhet. 3. τὸν ἰδιώτην πτωχεύοντα δ' ἀνάγκη, τὸν δὲ δι' ἀχρεῖον πτωχεύειν. 2. Corinth. c. 8. (de Iesu Christo) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσι☉ ὤν. Item mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ, πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accusat. Od. ρ, & apud Theogn. Cum genitivo sign. egeo, indigeo. Greg. οὔτε τῶ πλούτου τῆ γοητείᾳ τὴν ψυχὴν δεδὲ τὰ φθείροντα πτωχεύει ποτέ.

Πτωχεία,ας,ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πολεμεῖν ἀδελφοῖσι.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt & aluntur. In Pand. & can. 8. Concil. Chalced.

Πτύρω,idem cum πτήσσω, consterno, expavefacio, perterrefacio. Vnde passiv. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, ut & πτύσσεσθαι. Plut. in Fab. ἐφ' ἑνὸς ἵππου ἐν ὄχλῳ τοῦ ἵππου ἡμιόλιου, ὃς πτύρεται☉ ἀξιόπιστον, consternato & attonito equo. Sic & apud Diod. Sic. in Hist. Alex.

Πτῶσις,ε,ὁ, pavor & consternatio. Hesych.

Composita : ac primum ex πτόω.

Α'ναντόητος, consterno, perterreo. Mosch. idyll. 2. Η'δὺ μάλα νήνεμον αἰ'ανταίνουσι ὄνειροι, suaviter dormientem perterruerunt somnia.

Α'ναντόομαι,ῶμαι, consternor, expavefio, perterreor : ut ἀναπτοηθεὶς ὑφ' τῶν φιλοθεσσαλῶν τῆς γυναικὸς, obstupefactus comigro ad imperium evocato. ἀναπτόλυτο δὲ πάντες, ᾗ μᾶλλον μεταλ ὄντες ὑφοπλισαντο, animo erecti erãt. Plut. in Sertor. ἀναπτοηθέντες ὑφ' ἑαυτῶν. (perculsus

Α'πτοητος☉, sive ἀ'πτοιητ☉. Interritus, intrepidus : metu non apud Polyb.

Διαπτοέω, perterrefacio. Basil. ἡ σκιὰ σκιρτᾷ διαπτοᾷ.

Διαπτοέομαι, perterreor, seu perterrefio, metu percellor. Plat. de rep. l. 1.

Διαπτόησις,ῆ, pavor attonitus. Item διαπτόησις ἐφόβησεν, vehemens & impotens libido. Plat. de leg.

Δυσπτόλοιπ☉, hasta perculsus. in Epigr.

Ε'κπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio. Ε'ξεπτοῆ☉, exp. etiam impotem animi esse.

Κατασπτέω, metu consterno ; perterrefacio.

Πολυπτόητ☉, & πολυπτοήτ☉, pavidus, meticulosus. Item tumultuosus. Plut. Et πολυπτόητ☉ θάλασσα, valde stupendum mare in Epigr.

Compositа ex πτόσσω, & πτωχὸς.

Ε'κπτώσσω, expavefacio. seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Κατεπτώσσω, idem cum πτώσσω, perterrefio, & timore contrahor : dejecto sum animo ex pavore, : & metu consternor. Antiphon. & Plut. & Il. χ. Item perterrefio admiratione, obstupefco. Odyss. 3. Υ'ποπτώσσω, præ timore me submitto, pavore & metu perculsus submitto me. Xen. pæd. 1.

Compositа ex πτώσσω, & πτωχὸς.

Κατεπτώσσω, idem quod πτώσσω, metu concido. Hesych.

Κατεπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor, pauper fio. Vnde part. κατεπτωχευμέν☉, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχ☉, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad juvandos mendicos & paupetes.

Πτόλεμος, vide in Πόλεμος. Πτόλις, ut Πόλις.

Πτόρθος, in Ο'ρθός. Πτυάς, in Πτύω. Πτύγμα, in Πτύσσω

ΠΤΥΓΙΞ, γγὸς,ὁ, ptynx : avis genus, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 11.

Πτύελον, &c. vide in Πτύω. Πτυκτὸς, &c. in Πτύξ Πτύξις, in Πτύσσω. Πτύρω, &c in Πτοέω.

ΠΤΥΣΣΩ, F. ξω, plico, complico. Item in rugas & sinus contraho. Luc. c. 4. ᾗ πτύξας τὸ Βιβλίον ἐκαθέσθη, plicato libro. Plut. in Rom. τὸν ἀλκμήνιδα πτύξαι, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Homer. πτύξασα ᾗ ἀσπάσιον γλῶσσαν, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor. Herodian. l. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένον, ex utraque parte replicatilium. Apud Homer. Il. ϑ, ἅδε πτύσσεται ἀκτὴ, ducitur, quæ adeò flexibiles sunt ut ferè complicari, bis ef, duplicari videantur evibrando concussæ. Eust.

Πτύγμα, τὸ, plica, sinus : vel sinus rei complicatæ. Iliad. ι, πέπλον φαεινὸν πτύγμα. Apud medicos πτύγματα ἐφόνι, idem quod πτυκτὰ βάκ☉. Πτυγμάτιον, (forma diminut.) idem quod πτύγμα. Paul. Ægin.

Πτύξις,εως,ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. πτύξις δύρασα, fquamæ aliæ aliis incumbentes. Iob. 41.

Πτυκτὸς, ὸ, plicatus, complicatus : ut πτυκτὸν βάκ☉ & πτυκτὸν λινὸν, apud medicos, pro quo & πτύγμα βάκ☉, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum impanitur vulneri.

Πτυκτὸν, Hesych. est, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.

Πτυκτὶς, idem quod πτυκτὸς. Herodian. l. 7. οἷς ἔθος ἐστὶ κατασημαίνεσθαι γράμματα ἐν πυκτίδι σίναξι, literas obsignatas duplicibus tabellis.

Πτυκτὸν, libellus seu tabella plicatilis : seu pugillares. Eust. & Suid.

Πτυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabellæ pugillares. Suid.

Πτυκτὸς, ὸν ☉, ὁ, idem quod πτυκτὸν. in Epigr. Παλάδος exp. etiam fidiculæ. ᾗ Item πτυκτὸς dicitur esse animal quoddam, apud Aristoph.

Πτύξ, γδὸς, ἡ, plica, plicatura. Hesych. Item ruga, & sinus vestium Athen. l. 13. & Theocr. idyll. 19. In scutis πτυχὲς sunt coria coriis multipliciter impolita Il. σ & υ. Et in montibus πτυχὲς sunt striæ ad similitudinem vestium striatarum & complicatarum, Homerus. Ἑθεροι quoque πτυχὲς tribuuntur, apud Eurip. in Helen. Sic & dicuntur januæ & valvæ. Poll. lib. 10. Apud Basilium testacez valvæ oftrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem πτυχὲς sunt quoque laminæ pugillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτυξ. Eurip. ἐν ᾗλιτι πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶ Item πτυχαὶ in clypeis, dicuntur diversæ laminæ quibus sunt obductæ. Suid. ¶ Item montium sinus, seu cavi recessus & convalles. Soph. in Oedip. tyranno. ¶ Sic nominant etiam locum in navi, ubi navis nomen inscribitur. Schol. Apoll. in lib. 1. Arg. Pro quo apud Poll. l. 1. scribitur πτηξ.

Πτυχίδιον, ☉, ὸ, ᾗ, multas habens plicas, rugosus seu plicatilis Aristot. hist. an. l. 5.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτὸν. Schol. Arati.

Πτὸξ, πτυγὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositа.

Α'ναπτύσσω, expando, explico. Item aperio : ut ἀναπτύσσειν τὰ δίκτυα, explicare retia, apud Philostr. in Epist. & ἀναπτύξαι χεῖρα, expandere. palmas, apud Eustath. ¶ Item patefacio, revelo, detego. Ité explano, declaro. Dionys. Theol. ἀναπτύξαμεν τὰ ἐξῆς ὑφηγησάμενοι τοῦτο, δείξομεν.

Α'ναπτύσσομαι, expandor, aperior. Aristot. l. 3. de part. anim. & ἀναπτυχθῆναι, apertum, expansum. Xenoph. in tyran.

Α'ναπτυξις, expositio, explicatio, declaratio. Philopon.

Α'ναπτυκτὸς, ὸν ☉, ὸ, apertilis, seu adapertilis. Item apertus, sive explicatus. Aristot. hist. an. l. 14

Α'ναπτυχθὴς, ῆ, ὸν, idem quod ἀναπτυκτὸς. Pro quo per syncopen dicitur ἀμπτυχὴ apud Eurip. in El.

Π☉μπαστὸν, (Deromp.) replico, vel insuper replico.

Διαπτυκτὸς, diplico, i. complicatum & connexum dissoluo. Greg. ad Athan. τὸ σωρὸν τοῦτο οὐ τὸ νῦν ☉ χρὴ λόγων, ὅτε σφοδρὸν μὲν Διαπτύξαντ. Exponitur & expando. aperio, apud Theophr. hist. pl. l. 4. Item explico : in metaph. ῥῆμ' apud Eurip. in Hippol. τὰ μὴ τὰ σοφὰν μ' ἔχρη πολλὰ λόγους, οἷ τῆς διαπτύξειεν, ὃ κἀλὸν τάδε.

Διαπτυξις, explicatio, solutio.

Δίπτυχ☉, duplex, duplicatus. Od. μ', Δίπτυχον ἄρμ' ''ωμοισιν ἔχον ἀνδρῶν λάσιον. Δίπτυχοι. duo. Eurip. in Iphig. Taur.

Δίπτυξ. idem Apoll. Arg. 2. δίπτυχα λώπεια Καλέσαι.

Δισπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus,

Διπτυχ ☉, duplico. Hesych.

Ε'μπτύσσω, complico, complicando claudo. Galen. ἐμπτύσσειν τὸν ἀνθίνα, ᾗ πτιλὸν ἀραχνοειδῆ, conduplicare replicando.

Ε'μπτυκτὸς, complicor, complicando claudor. Aristot. hist. anim. lib. 1.

Ε'πιπτυγὶς, τὸ, operculum, applicamen. Aristot. hist. an. l. 4.

Ε'πίπτυξις, applicatio operculi. Basil. in Hexaem.

Ε'πιπτυχὴ, idem quod ἐπίπτυγμα, seu plicatura. Plut. & Luc. Πιεσπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo. Diosc. l. 8. Item circundo, circumfundo. Item complector, amplector. Bion. Smyrn. in Epitaph. Adon. μᾶνον Α'δωνι, πασὶ γαπνὸν ὧς σε κιχείω, Ὡς σε περισπύξω, ᾗ χείλεα χείλεσι μίξω.

Πλειπτυγμα, operimentum. Eurip. in Ione.

Πλεκτυχὴ, circumplexus, complexus. Athen. l. 3.

Πλειπτυχὴς, circumvolutus, circundatus. Soph. in Ajace.

Πολύπτυχ☉, multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt cavi & sinuosi recessus : ut Γ'ῆς πολυπτύχ. Iliad. χ.

Προσπτύσσω, applico. Item complector, amplector. Eurip. in Electr. Ε'λθὼν δ' Α'δμήτου Παλλάδος σημὸν βρέτας Περίπτυξον, venerandum idolum amplectere.

Περιπτύσσομαι, applicor. Item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. τῆς Α'φροδίτης μόνον τὸν κεστὸν ἄλλοι περισπτύξαμένης αὐτὸν. Et cum dat. φερσπτύξομαί γε ἀνδρογυμῷ ὄνπ. Item amicè saluto, blandè compello. Odyss. δ', ἐπεὶ φερσπτύξατο μύθῳ. Sic & Odyss. ϑ & ρ. Item amicè excipio & amplector, apud Apoll. Arg. 1. τ. χείρα ϑ χεινὶ Α'ρίων ἀμφιβάλων φερσπτύξατο. ¶ Item interrogo, apud Nonn. Apud eundem signif. etiam amplector.

Περίπτυγμα, τὸ, amplexus : vel id quod amplectimur. Eurip.

Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico : unde συμπτυχὴ ☉, complicatus. Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Arcop. (hierarch.

Συμπτυχὴ μιβίως, confertim, cumulatè, astrictè : in Ecclesiast.

Συ'μπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.

Συμπτυκτικὸς, complicandi & contrahendi vim habens : seu astrictivus, constrictivus. Dion. Areop. de Pace

Τείπτυχ☉, triplicatus : ut τείπτυχοι σανίδες, apud Gal.

ΠΤΥΩ, F. ύσω, spuo, exspuo, excreo. Xen. Pæd. 8. μηδὲ πτύοντες μηδὲ ἀπομύσσοντας. Et cum accus. Il. ϗ, Α'ἶμα πεπυ πτύοντα. Et cum dat. apud Soph. πτύσας φερσπύσῃ, insputens in faciem patris. πλουτοῦντ' ἀδίκως τὸν πατέρα. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur, quum exspuit & eructat : in Epigr.

Πτύσμα, τὸ, sputum, id quod excreatu ejicitur. Hippocr. epidem l. 6. & Poll. l. 2.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio. Arct. de notis acut. morb. l. 2. c. 2.

Πτύελον, sive πτύαλον, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est etiam vas idoneum ad levandum.

Πτυαλίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocr. in præcept.

Πτυελισμὸς, sive πτυελισμὸς, screatus, excreatio : vel sputatio, crebra sputi ejectio. Idem de vict. rat. in morb. acut.

Πτυὰς, άδος, ἡ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Ægin. l. 5. c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

Πτυτὸν, ventilabrum : Instrumentum rusticorum, quo semina ventum facta. Il. ρ. & apud Xen.

Πτυτὸς, sputo, crebrò spuo. Etymol.

Πτύσμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Compositа.

Αἱματοπτύω, ῦς, ὁ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. Paul. Ægin.

Α'ναπτύω, exspuo, exspuendo ejicio : proprie, sursum spuo. Apol. Arg. 2. περιχλαίοντος αὐτοῦ τὸν κάμπτοντος ἀγέλην. ¶ Item despuo, consputo, l. contemno, derideo. Gal.

Α'ποπτύω, spuo, exspuo : idem quod ἀποπτύω. Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ μὴν ϗδ' ἔστι πτύειν ὅτε Πέρσης ἡτὶ ἐπτύσατο. ᾗ τὰ ἐπτυσμένα. Sic in anthol. epigr. l. 4. ἐς δ' ἀ ἐπτύσατο. Et cum accus. Iliad. δ. & ϗ. ¶ Item respuo, aversor, aspernor. Hesiod. in Erg. Οὐ πείγε κλαίουσαν, ἐπαπτύσῃ δὲ καὶ ἀνὴρ ἐσθλὸς ἐπιστάμενος, averfantur preces. Eurip. in Hippol. Α'πτυτος, ὁ, ἡ, ὸν, ἄμπτυτος ἐστ μοι φίλος.

Α'πτυτόομαι, exspuor, spuor. Gal.

Α'πτυτος☉, ὸ, ᾗ, aspernandus, aversandus, detestandus : ut ἀπτυτος☉ φεῦγε, Eurip. in Med.

Α'πτυτοκληρη☉, ὸ, aspernator, contemptor. Oppian. ἀλιευτ. 2.

Α'ποπυτίζω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Aristot. hist. an. l. 9. Ἀποπυτίζει πᾶν θαλάσσιον, respuit marinam.

Διαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro Cor. οὐ δ' ἐσπμὸς ἀνὴρ ᾗ διαπτύων πᾶν ἄλλως.

Δυσπτυτος☉, despuendus, despui dignus.

Ε'ισπτύω, inspuo : ut εἰσπτύσας εἰς τὸ φρέαρ ἀπῆλθε.

Ε'κπτύω, exspuo, Od. ε. Item respuo, abhorreo.

Ε'μπτύω, & Poët. ἐνιπτύω, inspuo. Paul. Aegin. l. 5. c. 19. ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὴν λύσ, corporibus venena inspuat. Athen. l. 8. ἐνέπτυσεν εἰς αὐτόν.

Ε'μπτυόμαι, unde ἐμπτυσθήσομαι, inspuabor, conspuar.

Ε'μπτύω, inspuo, insputo.

Ε'μπτυστος☉, dignus qui inspuatur.

Ε'νεφυσ'ύζω, & Dorice ἐνεφυσ'ύδω, inspuo veneficarum more. Theocr. idyll. 7. Α'ς ὀπφυσ'ύσαθεν ὀπφυσίαν τὰ γυναῖκες τὰν φάρμακον ἐν τῷ κόλπῳ. exponi-

Καταπτύω, despuo, i. averfor, vel abominor. Demosth. pro cor. τίς ἀνὴρ καταπτύσειε τὸ σὸν; quis non in te despueret? Luc. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.

Καπάπτυστος☉, despuendus, detestandus, abominandus. Dem. pro cor. & contra Midiam.

Πεσσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo : ut in Hippiatr. ἐλαίνῃς ὦν δαιμονιοπαθοῦσι, ἐπεσπτύσας τὰ ὠφελιμίον. Item dispuo, i contemptim rejicio. Athen. ἐπεσπτύσατο τὰ ἡμέρα, ᾗ πᾶς ἑαυτὸν δαιμονίζοιτο, ἔπειτα μηδὲν μᾶλλον ἀδοκίμως πωεῖν.

Πτυκίζω, πτοκὸς, vide Πτώσσω, in Πτοέω.

Πτύμα, &c. in Πίπτω. Πτυξὶς, Πτύσσω, &c. in Πτοέω.

Πτυσὸς, in Πίπτω. Πτυχὸς, &c. vide Πτύσσω in Πτοέω.

Πτυαλὸν, in Πτύω. Πτυὰς, &c. in Κυαμὸς.

ΠΥΓΗ', ῆς, ἡ, nates, clunes. Aristoph. φυμὶ γὰρ ἐμαυτὴ πυγὼ ἀλλομέναι. Athen. l. 13. ἐγὼ δ' οὐ πολὺ πάνυ πυγὼ ὀρῶν, proverb. in lippientes & jactatum, apud Suid. ¶ Pro πυγὴ dicitur etiam πυξὶς, apud Aristot. in physiogn.

Πυγαῖος, posticus, qui est natium : ut πυγαῖον ὀστέον, extremum pars. πυγαῖα τὰ, dicuntur clunes, teste Pollux. ¶ Item πυγαῖα. Hesych. & Suidæ sunt spirze columnarum : & pars corporis nostri ossi sacro conjuncta. ¶ Item πυγαῖ☉, dicitur cinædus. apud eundem. Suid.

Πυγαῖδιον, secundum clunes, vel nates, aversè. Aristot. hist. an. l. 5

Πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes aridæ & depressæ. Aristop. in Eq.

Πυγίζω, F. ίσω, pædico, cum averso coco. Theocr. idyll. 5. & ἐπυγίζουτυ.

Πύγισμα, τὸ, pædicatio, apud eundem ibid.

Πυγιστὴς, ὃ, ὁ, pædico.

Compositа.

Α'ντίπυγ☉, oppositas seu obversas nates habens : ut ἀντίπυγ☉ ὁ ἐξ ἀπίσω, coi obversis clunibus.

Α'πυγ☉, nates non habens. vel perexiles nates habens. Simonides in jambis de mulieribus.

Ε'ὐπυγ☉, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Poll.

Εὐ'πυγος, & ὁ, pulchræ clunes : seu pingues clunes. Athen. l. 13.

Καλλίπυγ☉, pulchras habens nates : ut καλλίπυγ☉ Α'φροδίτη & καλλίπυγ☉ Ἴτυς, apud Athen. l. 13.

Καπάπυγ☉, cinædus. Athen. l. 7. & Aristoph. in Vesp.

Κατάπυγης, idem, Hesych.

Κατάπυγον, idem Aristoph. in Nub. & in Equit. ¶ Artici medium manus digitum κατάπυγον vocârunt. Poll. l. 6.

Καταπυγόνυρ☉, obscœnæ libidini addictior. Suid.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obscœnum quod cinædi patrant. Aristoph. in Neb. & Plut. in Pericle.

Καταπυγὼ, obscœnum istud opus patro, unde ἐκ τῆς πυγῆς, apud Suid.

Λεπτόπυγος, tenues & exiles habens nates, aut magras & graciles.

Λιπόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde plerunque mollis & effœminatus. Suid.

Λισσόπυγ☉, atritas nates habens & exiles. Poll. l. 7.

Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates : ſic plerunq; fortes dicebantur. Hesych. (pudatus.

Ο'ξύπυγ☉, qui habet nates arctatas, qui non est clunibus

Ο'ρθόπυγ☉, clunibus erectis esse : erectior & procerior videatur. Hesych.

Ο'ρθοπύγιον, erecti clunes: pars supra clunes elata, quæ & ὄρθ-ον, dicitur. Hesych.

Ο'ρθοπύγιον, & ὀρθοπύγιον, & ἐορτοπύγιον, τό, via illa ac velut linea quæ scrotum medium intersecans per ταῦεγον usq; ad anum tendit. Galen. in lex. Hippocr. seu est ultima pars spinæ qua vertebræ desinunt, in avibus manifestior quàm in homine. Arist. hist. an. l. 2. ὥραὶ δ' ἐκ ἔχουσιν, ὀρθοπύγιον δ' ἔ. Et Aristoph. in Nub. τὰς ἐμπίδας ἢ κᾷ τὸ σῦμ' ἁδὲν ἢ κᾷ ταὐτοπύγιον.

Decemp. A'ορθοπύγ-ος, qui orthopygion non habet. Et ἀ'ορθοπύγ-ος πῆσις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot.

Μικροβόπυγ-ος, cui est parvum orropygion. Idem hist. an. l. 2. c. 12

Σκιουρυγίς, nomen aviculæ, à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ aliàs σκιουρος etiam, & ἰδύγξ, nec non κίγκλ-ος appellatur. Suid.

P'αδαπυρ'ίζω, planta pedis nates alicujus seu clunes ferio. Aristoph. in Equit.

Πυγμή, πυγών, &c. vide in Πύξ, Πυδαιξίω, in Πῦξ.

Π Υ'Ε Λ Ο Σ, ου, ὁ, soliam, alveus: locus in quo quippiam lavatur. A Polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui & ex Eupolidis taxiarchis citat, ὅτις πυέλου πλεῖς ἔχων. ¶ Anatomicis πύελος dicitur cavitas in cerebro membranosa, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum & nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελὶς, cavitas annuli in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysia & Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλακιον nominabatur, Latini palam annuli dicunt.

Πυελίσκον, τό, labrum, seu solium æreum in quo se lavant. Hesych.

Πυελοειδὴς, ὁς, ὁ, ἡ, ἧ, similis πύελῳ, concavus in modum πύελου. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πυέω, Πυδία, πύθων, vide in Πύθω.

Π Υ' Θ Ω, F. ύθ-ω, putrefacio, Il. ϗ, σέο δ' ὀστέα πύσει ἀ'ρμύρα. Hesiod. in Erg. ἔτα μὴ σ' ᾖβῃ Διὸς ὄμβρ-ος.

Πύθομαι putresco, putrefio. Od. α, ἕλ' ὁ πολιὸν ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Hesiod. in Asp. Σκεῖα κ' ζαλέοιο κελαινῆ χύθεται οὖῃ.

Πυθεδὼν, όν-ος, ὁ, ἡ, putredo. Nic. in Ther. αἷμα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατὰ γάρ δυσκριθίας.

Πύθων, draco vel serpens, quem Apoll. interemit. sic dictus quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hellen. & alib.

Πύθων, dicebatur etiam dæmonium cujus afflatu futura prædicebant. Suid. & Hesych. Et οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac.

Πυθωνικὸς, Pythonicus, ut πυθωνικὸν πνεῦμα.

Πύθ'ι-ος, ου, ὁ cognomen Apollinis, à serpente pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur, apud Thucyd. Plut. in Lùc. Πυθία, ᾶς, ἡ ἱέρεια, pythii Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. & alibi. Πύθιον, τό, Apollinis templum. Et in plur. πύθια, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem pythonem.

Πύθικὸς, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πύθιὰς, ἄδ-ος, ἡ, idem quod ἡ πύθια. Plutar. in Hellen. & alibi.

Πύθμὴν, ἕν-ος, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. ἀνὴρ δ' ἐπὶ πυθμένι θείῃ, sera in fundo parsimonia. Hom. Il. λ, ἐν δὲ δ' ἔσαν πυθμένες ἕστασι, & Athen. l. 11. πεπάσθω πυθμένα μὴ ἔχειν, fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Dioscor. l. 1. c. 133. & Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 18. Sic & apud Aristot. de gener. an. l. 1. c. 20. & alibi. Item fructibus. Dioscor. l. 1. c. 171. (de mespilo) πυθμένα πλατὺν ἔχειν. Sic etiam ab Atticis dicitur umbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Aristot. polit. 5. Derivari ὑπὸ τῦ πύθ-ομαι, quòd primò putrefcere soleat iste locus, docet Eust.

Πυθμενόθεν, funditus, è fundo.

Πύμαι-ος, (pœt.) extremus. Iliad. δ' πυμάτας ὥστε φάλαγγας Ἀτρ. πυμάτη; ὑπὸ πυκνὸς. Item ultimus, postremus. Iliad. ϕ. πύματον τέλος ἐφέμεν οἰκὶς ἑκατι. Undè τὸ πύματον, ultimò, postremò, apud Theocr. idyll. 24. τὸ δ' αὖ πύματον μὲ φίλασον. Dicitur quasi πυθματ-ον, inquit Etym.

Πῦον, sanguis putrefactus. I ycus apud Suid.

Πύ-ε-ος, τὸ, pus: seu sanguis putrefactus. Aristot. hist. an. lib. 5. πύον ὑ' ἔχοντες, pure carentes.

Πυώ-δης, ες, ὁ, ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ suppuratio. Aet. l. 7. c. 30.

Πύω, idem quod πυόω.

Πύη, morbus pulmonis qui & φθίσις nominatur. Aret. l. 1. περὶ χρ. παθ. c. 8.

Π'ύ-ον, colostrum seu colostra: primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. ᾧ πύον ᾗ πυρίατρ. Apud eundem in Pace. scribitur & πύος. Alicubi πύος exponitur etiam sanguis putrefactus.

Composita ac primum ex Πύθω.

Διαπύθω, putrefacio, seu penitus putrefacio.

Κατα πύθω, putrefacio, putredine consumo, vel absumo.

Κατα πύθομαι, putresco, putredine consumor.

Composita ex πυθμὴν.

A'πυθμὴν, fundo carens. Etymol.

Βαθυπυθμὴν, profundum fundum habens, apud eundem.

Δίπυθμὴν, cui sunt duo funda, duo funda habens: unde δίπυθμ-ος, κώλεξ, apud Eustath.

Composita ex πύον.

A'πυ-ος, ὁ, ἡ, ὄν, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Διέπυον, suppuratus. Hippocr. aphor. 45. l. 7.

Διαπυίσκω, pus moveo, suppuro, ad suppurationem perduco, Gal. de tumore contra naturam. c. 3.

Διαπύημα, collectio puris universi, concocto tumore aliquo qui præter naturam est. Hippocr.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικὸς, ἡ, ὀν, ad pus movendum accommodatus: ut διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: & διαπυητικὰ ἐγχύματα, Gal. ad Glauc.

Δυσαπύητ-ος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

E'κπυος, suppuro, ad suppurationem perduco. Dioscor. l. 2.

E'κπύω, idem.

E'κπύημα, universi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam est concocto. Hippocr.

E'κπύησις, ἡ, suppuratio.

E'κπυητικὸς, vim habens suppurandi, seu pus movendi. Gal. & Hippocr.

E'κπυίσκω, ad suppurationem perduco. Gal. de tum. contra nat. cap. 3.

ι. νεκπύητος, ου, ὁ, ἡ, insuppurabilis. Hippocr. aphor. l. 7.

Δυσεκπύητ-ος *decomp.* (suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

E'μπυ-ος, in quo pus est suppuratus, purulentus. Plutarchus ἐμπύῳ φῶτι ἔοικα, θῄσ-ων. Vitiur & Galenus in prognosticis.

E'μπύης ιατὸς, Hippocr. appellat linamenta concepta & convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem.

Ἐμπυϊκὸς, idem. Item peculiariter qui pus & purulenta spuit. Gal. de caus. pulf. l. 4. c. 9.

E'μπύη, morbus cum pus ex thorace aut latere proveniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

E'μπυέω, purulentus sum seu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris facta in quacunque corporis parte. suppuratio, Hippocr. aphor. l. 5. Aut effusio puris inter thoracem & pulmonem. Aegin. l. 3. c. 32. & Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

E'μπύησις, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

E'μπυίσκω, idem cum ἐμπυέω. Gal. loco citato.

E'μπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Υ'πόπυον, suppuratus. Υ'πόπυ-ος, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aet. & Aegin. l. 3.

Π Υ'Κ Α, densè, spissè. (¶ ex πυκνὸς derivatum, teste Eustath. quæ enim complicata sunt, eadem & densa seu spissa sunt.) Il. ϕ, Λυκίων πύκα θωρηκτάων. ¶ Exponitur etiam, prudenter, accuratè, seu affabrè. Odyss. τέγεϊ πύκα κεῖτο πεσών.

Πυκάζω, densò, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ νῶτα πίδακα λ'μενα δύσεν δ', πάλοις ἔστοιβε πυκάσσας. ¶ Item tego, intego, contego. Iliad ρ. τοῦ μὲν ὑπὸ χθὼν πυκάσσατο, ἐκ δὲ τὸν ὕδωρ. Metaphoricè dolor cor alicujus πυκάζει dicitur, si coarctare, constringere: in eodem libro, Ἐκ τοῦτο δ' αἰδὼς ἔχ' πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. Exponitur etiã munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῦν δ' ἐν πέτρῃσι πυκάζω, σπείους τε λίθοισι.

Πυκάζομαι, densor, & c. Athen. l. 7. Item tegor, integor: apud eundem lib. 11. βραχὺς ἀνθεσι πάντα πεπυκασμένος. Exponitur &, accuratè elaboro: ut Iliad. ϕ, ἄρματα καλὰ πεπυκασμένα καπτήρσι τε. Πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκασμὸς, densatio: vel densitas. Suid.

Συμπυκάζ-ω, (*decomp.*) contego, operio.

Πυκνὸς, ὴ, ὸν, (derivatum ex πύκα, assumpto ν: ut fit quasi πυκνὸς) densus, spissus: cui oppon. ἀραιὸς & μανὸς, rarus: & λεπτὸς tenuis, exilis. Theophr. (de folio abjetis) πυκνὸν ὕτως ὥστε μηδ' ὑπὸ δίνου. Odyss. ξ. Σταροῖς δ' ἐκ τοῖς ἔλαιον διαμιγῆς ἔνδον ἐὼν πυκνὸς ἢ ὑπὸ Πυλοῦ ἢ Σαμοθρᾴκης. Exponitur & creber. ut apud Athen. l. 15. Πυκνὸς δ' ἔλαιον Βακχεῖα τοξ' ἀίμασι κάρα γλεφάρῳ. Hinc πυκνὸν & πυκνὰ adverbialiter quoque usurpantur pro crebrò. Aristot. Rh. l. 1. πυκνότερον ἢ παπαῖ. Il. σ. Πυκνὰ μάλα στενάχων. ¶ Νῶς πυκνὸς, mens prudens & varia rerum cognitione & scientia veluti densa. Sic dicitur ἀὴρ πυκνὸς τοῖς φρέασι, histor. eccles. l. 5. Hinc & πυκνὰ exp. prudenter.

Πυκνότης, densè, spissè. Athen. lib. 9. Item crebrò, frequenter, sæpe. Plut. polit. l. 1. Pro eodè dicitur & πυκνάκις, apud Arist. problem. 2.

Πυκνότης, ητ-ος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristot. eth. 5. c. 1. Item crebritas. Herodian. lib. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, densò, spissò. Plut. sympos. 6. πυκνῶσαι δ' ἀμφιτρῆ τὸ κοῖλον. Item crebritas. Herodian. lib. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνώσασθαι, densor, spissor, spissesco. Plut. in Alcib. ἀὴρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς μεταλλαττόμενος, ὥσθ' ὑπὸ τῦ ψυχροῦ πυκνῶται. Plut. pol. l. 1.

Πύκνωμα, τό, spissamentũ. Item frequentamentum. Plut. l. 1.

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio. Plut. de def. orac. Item densitas, spissitudo. Idem sympos. 6.

Πυκνωτικὸς, ὁ, densandi vim habens. Et πυκνωτικὰ δύναμις, ipsa vis densandi. Dioscor. l. 3. c. 25.

Πυκιρὸς, idem cum, πυκνὸς. Iliad. Ὡ, Ὡς δ' ὅτε πῦχον ἀὴρ ἀ'εξήσῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Et Iliad. ξ, πυκιναὶ δύραι. ¶ Item prudens, callidus: ut πυκινὸν βυλὴ. Iliad. β. & πυκινὰ μήδεα. Odyss. ν.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, densè. Item crebrò. Od. υ & ϕ. Item prudenter, sapienter. Odyss. α. Exponitur &, accuratè, firmè. Pro eodem usurpatur & πυκινά.

Συχνὸς, ὴ, ὸν, idem quod πυκνὸς: ex quo & factum videtur: frequens, creber. Apud Plat. συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo est frequentia. Item multus, copiosus: ut ὕσια συχνὰ, apud Aristoph. in Plut. Et συχνὸς χρόν-ος, multum tempus, vel multum temporis. Plat. Demosth. & alii. Dicitur & συχνὰ βέλτιον, apud Plat. multò melior. Itidem in plur. συχνοὶ, multi, apud Plat. Plut. Aristot. Aliquando exponitur, densus, confertus. Συχνὸν aliquando ponitur adverbialiter pro, πολὺ, multum: ut apud Xenoph. ἄμεινον διελεῖσθαι τὸν συχνὸν ὅτι ἀλλήλων. Sic usurpatur & συχνῶ, ut apud Plat. συχνῷ βέλτιον. Et συχνᾷ, frequenter, sæpè affidue.

Συχνῶς, frequenter, sæpè. Συχνάκις. idem.

Συχνόω, denso, spisso, frequento. πυκνόω. Suid.

Πυ'ξ, υκνὸς, ὁ, Athenis erat locus prope arcem, ubi concio habebatur, teste Poll. & schol. Aristoph. Sic dictus ἀπὸ τῦ πυκνοῦσθαι ἐκεῖ τὸν ἐκκλησιαζόντας, vel ἀπὸ τῦ πεπυκνῶσθαι τοῖς κιγκλίδραις ut scribit idem schol.

Πυκνίτης, ου, ὁ, frequentator pnycis. Aristoph. in Equit. Item tumulus & strepitus quem populus in pnyce coiens excitat. Pol. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πυξ'ῖν-ος, ου, ἡ, buxus: ὑφ' ᾗ τὸ πεπυκνῶς ὕλημα πεπυκνῶσθαι dicta, ἢ ἀπὸ πυκνὸν τῦ ξύλυ, teste Eustath. Theophr. πυκνότατα μὲν ὅσα ἐκεῖ περὶ ὄρη ἐστὶ τὰ ξύλα.

Πυξαν'ώδης, buxo abundans: vel buxeus.

Πυξίν-ος, buxeus, è buxo factus. Il. ω, Ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον. Πύξινοι ἀνθρωποι, dicuntur qui buxeo colore sunt. Eustath.

Πυξ'ωδ-ης, ες, buxetum, locus buxo consitus.

Πύξις, ίδ-ος, ἡ, pyxis, vasculum è buxo, teres, excavatum & in summa parte operculo clausum. Et generaliter pro simili vase ex quavis materia confecto. Athen. l. 11. ἐκ πυξίδος.

Πυξίδιον, parva pyxis. Et parva tabella.

Πυξίον, tabella scriptoria: sic dicta quòd antiquitùs è buxo fieri soleret. Poll. l. 4. c. 2. & schol. Demost. Exod. 24. πυξία λίθινα, tabellæ lapideæ seu crustæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Composita: ac primum ex πυκνὸς.

E'μπυκ'ῶ, intego, tego, Mosch idyll. 1. πόδ-ας δοῦ ἐμπυκάσσαι. Συμπυκ'ῶ, contego, operio.

Composita ex πυκνὸς.

A'πυκνὸς, qui densus seu creber non est. A'πύκνοι soni, apud musicos dicuntur qui impositionem sonorum trium tenent. Mart. Cap. l. 9.

Βαρύπυκνοι soni, qui velut regiones primas spissi retentant. idem ibidem.

Κατάπυκνος, densus. Theocr. in Epigr.

Κατασυκάω, condenso. Item replco, refercio. Plut. in Lyc.

Μισόπυκνος, soni, qui media spissi possident. Mart. cap. ibid.

Ο'ξύπυκνος, soni qui ultima spissi tenent. Idem ibid.

Composita ex πύξ-ος.

Ο'πύπ-ος, ὁ, ἡ, buxus asinina. Theophr.

Παξὶ πύξ-ος, καλὶς lectica buxea, vel buxeæ assimilis. Pol. l. 10. ex Cratino.

Πύντης, &c. vide in πύξ. Πυντὶς, &c. in Πυ'ανα.

Πυ'ξης, &c. in Πῆγ.

Π Υ' Α Η, ης, ἡ, porta. propriè aditus per mœnia in urbem femina. Iliad. σ. ἔζετο δὲ πύλῃσι Υ' λικὴ τε πύλαι. Iliad. φ, ἄνυσόν τε θοὰς πυλαωρίδας ὄφρα. Herodian. l. 5. ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Plut. οἱ πολεμοῦντες πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ὑποφεύγειν. Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: ut cœlo Iliad. θ. Et Soli: Odyss. Regioni, apud Plut. in Alex. unde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quòd ibi aditus & fauces essent Græciæ. Demosth. pro toto. Plut. de Herodot. Auribus, apud Athen. l. 4. Iecori, apud Poll. & Ruf. Ephes.

Πυλαῖ-ος, ὁ, qui extra portas est. Item qui Pylis oriundus est. Et πυλαῖος ὁ πρὸς Πύλαις, concilium quod Pylis habebatur. Harpocr.

Πυλαῖ, ῶν, ἡ, atrium. Aristot. de mundo. I ue. Pro eodem poëticè dicitur πυλεῶν: apud Opp. an. de venat. l. 3.

Πυλαὶ, ῶν, ἡ portula. Thucyd. l. 4. & Xen. Hell. 2.

Πυλαῖος, portis munio seu claudo. Xen. Hell. 2. ἐπύλωσαν τὴν Ἰθώμην.

Πύλαμος, τό, porta, seu janua. Eurip. in Phœn.

Πύλη, idem quod πύλαι. Iliad. ε, Ε'ν πύλῃ ἐν νεκύεσσι βαλών.

Composita.

A'μφίπυλ-ος, ὁ, ἡ, utrinq; portas habens, seu habens duas portas. Eurip. in Med.

A'ντίπυλ-ος, oppositam portam, seu oppositas portas habens. Herodot.

Διαπύλιος, qui per portam effertur. Aristot. de con. 2.

E'κατόμπυλ-ος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom.

E'κατοντάπυλ-ος, idem in Epigr.

E'πτάπυλ-ος, septem portas habens. Thebarum Bœotiarum epith. apud Hesiod. in Erg.

Εὐρυπυλὴς, ές-ος, ὁ, ἡ, latas seu amplas & patulas portas habens. Iliad. ϕ.

Εὐρύπυλ-ος, idem. Hesych.

Θερμοπύλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ, qui & πύλαι, quod prope eas Græciæ fauces calidæ sint aquæ. Strab. l. 9.

Μακεδόνυλ-ος, longas habens portas. Eustath.

Πρόπυλ-ος, seu προπύλαι-ος, qui ante portam est. Πρόπυλον & προπύλαιον, vestibulum domus, locus inter portam & viam interjectus. Herod. & Plut. in Per.

Π'ύλοπυλη, portula, ostium.

Τηλέπυλ-ος, cujus portæ in longinquo solo sunt: vel cujus portæ longo intervallo inter se distant, vel amplas & spatiosas habens portas. Odyss. κ.

Υ'ψίπυλ-ος, altas portas habens: ut Θήβῃσι ὑ'ψιπύλοισι. Il. ϗ.

Καλκόπυλ-ος, æreas portas habens, æreis munitus claustris: ut χαλκόπυλοι πόλεις. Eurip. in Troad.

Πύμαι-ος. vide in Πυθμὴν.

ΠΥ'ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμὴν. Apud Aristot. in probl. ἀ'μφορέως τὸν παρδίκης ἀρχαῖον. exp. aaiphoræ detracto operculo. ¶ Item manubrium gladij. Hesych. ex Soph. in Iphig. A'πωνδάκωτ-ος, fundo carens, idem quod ἀ'πυ'ξμβ-ος. vide ἄπυος. ἀ'κωτ-ος κύλιξ. apud Soph. in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, & πεύ'θομαι, (F. πεθ'ομαι. Aorist. 2. ἐπυθόμην, præt. pass. πέπυσμαι) audio, intelligo: interdum &, cognosco, rescisco, certior fio. Odyss. ρ. σεσύνδα δ' ἀγγε ἐόν κεραλεὼ, ἔτα μὴ πολυοίδιος ἄλλος. Odyss. ϕ, Οὐκ ἄρ' ἐγὼ κυδοιμὸν ἀκούσομαι παρ' αὐτοῦ. Xenoph. πυθόμενοι παρ' αὐτοῦ, Et cum accusat. Odyss. τ. Πεύθετο δ' ὃ πατὴρ ἐὸν μεγάφοιτον ὅλεθρον. Ilocr. in Paneg. πυθόμενος τὴν ὀ'ξ-υτῆτα τῶν Ἀτταλικῶν πόνων. interdum cum Genit. pers. & accus. rei: ut Aristophanes δ' αὐτὸς μαὶ σε τὰ πρᾶγματα, ex te res cognosco. Sic & Plut. in Num. θαυμάσαντα πολλὰ λόγον πυθέσθαι ἅπ' μισθῶν. Ponitur & cum filogenit. ut Aeschin. ὡς ἐγὼ οὐ πάνυ ὀ'κνῶ πυθέσθαι ἐμοῦ. Sæpius πυθέσθαι παρ-ὰ dicitur pro πυθέσθαι ἀπὸ παρ-ὰ: ut Od. ρ. Πῶς δὲ νόμιμον Γ' ἐστὶν ξείνους κεῖνα δ' ῥέξαι, de Creta audiebam Od. λ. Η' τάμβου Πηλῆϊ-α μ' μιμνον οὔ τι πάντα πυσόμενοι, de Peleo nihil intellexi. ¶ Item interrogo. quæro, fcisicitor. Od. ο, Η'λθον πεύσοντες ὀ'λου πατρὸς ὅπου ἀ'λοχεύδοιο percontaturus de patre. Xenoph. Pæd. l. 1. ἐπιμέλεσθαι ὅπως ὑμεῖς ἐπιπεύσεται. Plut. in Demetr. πεύσεσθαι ποτὲ μέλλοντα αὐτὸν ἀ'ζιόχρεων: in quibus locutionibus subauditur ἀπὸ genit. præpositio ὅπως.

Πύσμα, τό, quæsitum, quæstio, interrogatio. Plutarch. de orac. Pyth.

Πυσματικὸς, ὁ, percontatorius, fcisicitativus. Ammon.

Πύσις, εως, ἡ, aud. tio, fama, Thuc. l. 3. exp. & percontatio. Hesych.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Syn. ep. 67. Phil. de vita M. l. 3. Πεύσεις, αἱ, nuntii sermones. Phal. in Ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogativus.

Πύσ-υνσις, ἡ, inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina. Eurip. in Electra.

Πεύσ-ιμος, ον, ὁ, obediens. Hesych.

Πευστὴς, ῆτ-ος, ὁ, explorator, fcisicitator, emissarius: auscultator. Herodot. & Luc.

Πεύσ-τη, ἡ, interrogatio, percontatio. Hesych.

Composita.

A'παπυσθάομαι, idem quod ἀπύσθομαι, interrogo, &c. Herodot. ἐπαπυσθάμενοι τὸν πολίτας.

A'πέπυσ-θ-ον, ὁ, ἡ, pervulgatus, pervagatus, hominum sermonibus celebris. Odyss. λ. Hesych. ἀνέπυστα sunt etiam ineffabilia, inaudita: in qua significatione dicitur etiam ἀπόρρητα.

A'πυσ-τ-ος, fando inauditus. Item de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od. α. Item activè, qui fando audivit & cognovit, qui fama accepit. Od. ε & ϕ.

A'πεύθ-ης, ές-ος, ὁ, ἡ, de quo fama & auditione nihil accepimus. Odyss. γ. Exponitur & imperitus, indoctus, qui nihil audivit, seu audiendo didicit. Suid. Pro eodem dicitur & ἄπυστ-ος, quod Hesych. exp. qui non audivit, aut qui omnis disciplinæ est expers.

A'πεύν-ης idem Hesych.

Παπύσιος (*decomp.*) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione: vel qui prorsus nihil audivit & cognovit. Suid.

A'πεπυσθάομαι, fcisicitor ex aliquo, interrogo. Epictet.

Διαπυσθάομαι, intelligo, cognosco. Plut. de leg. Item fcisicitor, percontor. Hesych. & Suid.

Δι᾽απυστος, inauditus & intellectus, notus. Herodian. l. 2.

Ε᾽κπυσὶσημος, audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. Ἐκπύσειν χθόνιον πιθος ἐκπεύσῃ. Item scisciror & percontor. Eur. in Cyclop. Ἐγ᾽ ἐκπυσόμενος δα Πίθων παῖσιν Σιληλὸν Αἰτναῖον πάτερ.

Ε᾽κπυστος, exauditus, vel evulgatus, cognitus. Thucyd. l. 4. Herodian. l. 3.

Α᾽πύνθανετο, (decomp.) Hesych. sunt manifesta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Πεύστυς, fama circumquaq; notus, fando passim celebris: ut κλέος πεύστυς ἀκοιτις.

Πολυπυσὶης multum sciscitans: seu quo multa interrogantur.

Προπυσὶομαι, prius audio seu intelligo, præsentisco. Xen. Hell. 7. ὡς τοῦ Διὸς, ταῦτα Α᾽γησίλαϊ ἤρξη εἰς πᾶν πολὺν ἐσπλεῖν.

Περιπυσὶομαι, insuper percontor.

Φιλόπυστος, & φιλέπυστος, & φιλοπυσὶης, qui sciscitari & percontari amat: ideoque discendi cupidus: vel curiosus scrutator. Hesych. & Suid.

Φιλοπυστία, amor & studium sciscitandi, vel curiositas.

Φιλοπυστέω, libens audio & sciscitor: vel curiosius fum in sciscitando. Hesych. & Suid.

ΠΥΞ (adverb.) pugno, vel pugnis, (sicut λάξ, calce seu calcibus.) Iliad. ϕ, πυξὶ πεπαλαγμένω. Sic πάλειν πυξὶ, pugno pulsare. Gr. Theocr. idyll. 14. πυξὶ ὅπῃ κόρυμ Η᾽λασε. Synes. epist. 122. πυξὶ ἐσδρομὸν, pugno incursans. Πυξὶ μαχίζεσ pugilatu certare. Il. ϕ, & Hesiod. in Asp. Et πυξὶ ἐλασθὲς, Il. λ. Sic πυξὶ ἀσφαρίσατο. Od. θ. ¶ Eustath. à πύσσω derivat.

Πυγμὴ, ἧς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. & Hesych. Item lucta seu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμὴ ϑ᾽ ἡ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσεν. Item mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos. Poll.

Πυγμαῖος, η, ον, æquans seu explens πυγμὴν. Item πυγμαῖος, populi quidem qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur: vel ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamen, quòd sint ad bella promptissimi, ut scribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, instar pugni.

Πυγὼν, όνος, ὁ, mensura continens spatium, quod est à cubito usque ad digitos inflexos. Hesych.

Πυγμιαῖος, & πυγίων, mensuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πυξὶ μαχόμενος, seu πύγμαχος. Xenoph. & Plut. Adjectivè apud Luc. πύκτης πόλεμος pro πυγμαχία, pugna quæ πυξὶ commissa est.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, seu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικὸς, ὁ, pugilicus: ut πυκτικὴ ς. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Aristot. Rhet. 1.

Πυκτεύω, pugilatione seu in pugilatu certo, pugilor. Plut. symp. 2. οἱ πυκτεύοντες τῇ πυγμῇ μᾶλλον ἐστήγασι. Exponitur &, pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς οὖν κρατῶν ἀποκτανεῖ με, χέρος;

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκτιλίζω, idem cum πυκτεύω. Eustath.

Composita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, & metaph. contendo. Luc. in somn. τοῖς καταπεφευγόσι οἰκονόμοις διαπυκτεύων.

Κατα πυκτεύω, vinco in pugilatu.

Πύξος, &c. vide in Πύξος. Πύσσω, &c. in Πύσσω.

ΠΥ᾽ΠΠΑΞ, vox poppysmatis, ut Aristoph. schol. testatur.

Πυππάζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor. idem quod ποππύζω, suprà.

Υ᾽περπυππάζω, supra modum demulceo poppysmate: dare crebrum poppysma. Aristoph. in Equit.

ΠΥ᾽Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis. Iliad. ϡ, Πῦρ δῦκεν ὐλην. Od. μ. πυρὸς τ᾽ ὄλοσσον δύνασαι. Aristot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ αἰεὶ διατελεῖ γινόμενον καὶ ἴσον ὥσπερ ποταμός. Πυρὸς αἴθων, est flos ignis, i. quod in eo est lucidissimum. Hesych. Πυρὸς ἀρχὴ à quibusdam dicitur ἡ χαμαιλέα, fruticis genus, teste Diosc. l. 4. c. 172. ¶ Πῦρ ἄρειον ab Hippocrate febris vehementissima nominatur, quasi ejusdem sit cum igne substantiæ. Dicitur & in plurali πυρὰ, τὰ, ignes apud Thuc. l. 8. Herodot. & Plut. in Cam.

Πυρώδης, ες, ὁ, ἡ, ὦν, igneus, ignitus: vel urens in modum ignis. Diosc. l. 2.

Πυρώσις, εως, ἡ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρώσις πόθων. ¶ Item sub. ἀστὴρ, stella Martis. Aristot. de mun.

Πύρινος, & πύρεος, ὁ, igneus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Πυρῖτης, ου, ὁ, ſ. λίθος, lapis pyrites, lapis igneam edens: de quo Plin. l. 36. c. 19. & Diosc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρῖτις, ς. λίθος, itidem lapis pyrites, apud Suid. Et πυρῖτις βοτάνη, quæ & πύρεθρον Nic. in Alexipha. & Diosc. l. 3. c. 86. Est & πυρῖτις ναρδος, quæ Συριακῖτις quoq; & montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυρραλὶς, ίδος, ἡ, ignaria, nomen avis, apud Aristot. hist. an l. 9. cap. 1. Scribitur & πυρραλλὶς, apud Athen. lib. 9. & πυρρίαλις, apud Hesych.

Πυρμὶς, ἡ, apud Geometras est figura solida, planis superficibus operta, à quarum una cæteræ surgentes simul in unum figurum coeunt ac definunt: ab igne & flamma quam imitari videtur, nomen sortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Ægypto juxta hanc formam constructæ: de quibus Iul. Solin. & Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam signif. vide in derivatis à Πυρὸς.

Πυρόω, f. ώσω, igne infesto, igne injecto uro, inflammo. Eurip. initio Rhesi, Πρὶν ναῦς πυρώσω καὶ διαβαλὼν πολὺν. Herodian. l. 8. ϑ᾽ πυρώσας τὸν ϛρατὸν κατασϰεδάσουσι. Item incendo, inflammo: unde πεπυρωμένοι αὐ᾽ὄρακες, carbones accensi seu candentes, apud Diosc. l. 5. c. 143. Exponitur &, torreo, uro: unde in Axiocho, λαμπὰς πυρώσουσι. Item igne probo & purgo: unde πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Aret. Exponitur etiam, concoquo, apud Alex. Aphr.

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Athen. l. 1 Item probatio quæ igne fit. Hesych. Item incendium. Apoc. 18.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit & purgat. Eſdr. 2. l. 2.

Πυρωτικὸς, urendi vi præditus, seu fervens. Diosc. l. 2. c. 202.

Πυρωτὸς, ignitus. Et τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plut. de orac. Pyth.

Πυρωσὶω, ignem immitto, igni inflammo. Plut. in Epist. πυρώσω τὴν ὕλην.

Πυρωθὲς, qui igni inflammat, seu ignes subjicit, incendiarius. Hesych.

Πυράσιμὴ χρεία, ignarius usus. Theophr. hist. pl. lib. 5. c. 4.

Πυρὲιον, τὸ, ignarium, materies arida ad accendendum ignem. Item ig narium, i. lapis pyrites. Plut. de rep. l. 4. Synes. Est & vas fictile, cui ignis impenditur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2. Paralip 4. Πυρεῖα dicuntur & silices, ex quibus chalybe percussis elicitur ignis, & in fomite suscipitur, apud Soph. in Phil. Pro πυρεῖον Ionica dialysi dicitur πυρήιον, Apud Apoll.

Πυρεθὸν, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 26. Πυρὸν, pro eodem: apud eundem hist. pl. l. 5. c. 4. Vnde τὰ πυρὰ, ignes. Xen. Plut.

Πυρὸ, & Ionicè πυρὴ, ἄος, ἡ, rogus, pyra, lignorum structus igni subjecto ardens. Il. ω, Ε᾽νθ᾽ ἡ πυρὴ ὦκα δὰϛ νεκύων δέκα, ὃν δ᾽ ἔκαιον πῦρ. Plut. in Alex. ἡ πόσον τὸ πυρὰ αὐτῆς ἦν πλέθρος.

Πυρία, & Ionicè πυρίη, ἡ, sudatio sicca: ut quum silices, aut ferri frusta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendam sudorem. Gal. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fotus, apud Diosc. l. 1. Sic dicitur & ipsum vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur. Athen. l. 5. Pro odore etiam & thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυρίσσω, ξω, foveo. Diosc. l. 4. πυρίσσειν ἔσχιμα διαλύσαι.

Πυριῶμαι, foveor. Idem, τῶν χρὶ μέσραν μύσαν ϛόμα πυριωμένην, fotu prodest. Item sudo & incalesco ex camini aut πυρίας calefactione. Athen. l. 13. παρὸ Σώϛρατος δ᾽ εὐρέσθαι αὐ πύλαι ἐν αὖς καταϰείσθαι ἐπυριῶντο.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Aristot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo πυριῶνται: seu tectudo unde vapor siccus egreditur ad sudorem ciendum Plin. cellam caldariam vocat, Cellius Laconicum. Aristot. probl. sect. 2. probl. 29.

Πυρικτὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno involutus fomenti loco applicatur. Τὸ πυριατὸν, lac primum, seu colostrum quod decoquitur. Hesych. in qua significatione etiam πυρετὸς dicitur, apud Aet. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax, facula. Il. σ. Plut. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur & in plur. πυρσοὶ, faces, ignes, apud Eurip. ¶ At πυρσὸς, rufus, vide post πυῤῥὸς.

Πυρσεύω, f. εύσω, facem accensam tollo, vel præ fero. Aristot. de mundo, ὑφ᾽ φρυκτωσῶν καὶ διαδοχῆς πυρσευόντων ἀλλήλους.

Πυρσεύεται, face sublata prælucetur. Luc. de hist. scrib. ὡς πυρσεύοιτο ἀπ᾽ ἄκρου τοῦ νεωσοικίου ὑπὸ τῶν ναυπηγούντων ὁ Σαλαμῖνος. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα dicitur πυρσεύειν, i. lucere: ut ignes è specula prænuntii conspiciuè tolluntur.

Πυρσὸς, ὁ, ignes excito. Eur. initio Rhesi, Διάπεμπε δ᾽ ἀϛέρων πυρσοὺς σαθεροὺς: ſ. ϛρατὸς Α᾽χαϊκὸς.

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δ᾽ ξανθὸν πρὸς κρόϰου χρῶμα πυροειδὲς δέ. Ἀσπὶς τὸ χάλκεον. Exponitur &, fulvus. apud Diosc. l. 5. c. 132.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 5.

Πυῤῥέλας, avis nomen à rufitate ei impositum, apud Aristoph.

Πυῤῥαίνω, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens quidam, nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥίδιον, rufus sum.

Πυῤῥίζω, idem, vel rufum colorem imitor.

Πυῤῥόχρους, rufus. Theoc. idyl. 4. Ἀσπὶς πυῤῥὸν χ᾽ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥόχρως, ϑ᾽ ἁλίαϛος. ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur saltatio, à Pyrrho autore: vide de ea Athen. Plin. l. 7. c. 57. Hinc & πυῤῥίχη, pes pyrrhichius, apud Demetr. Phal. & Quint. l. 9. c. 4. Item πυῤῥίχη, pyrrhichen salto, seu armatus salto. Athen. l. 14. Α᾽ quo est πυῤῥιχιϛὴς pyrrhichæ saltator. Plut. in Alex.

Πυρὸς, dicitur pro πυῤῥὸς, ut πόρρω pro πόῤῥω, Æolica dialecto. Eurip. πυρὸ᾽ ἔχουσι λήμματα.

Πυρσώνω, rufum facio, seu rufo. Philoſt. ep. 2. πυρσώνουσι χαίτην χθόνα, ϑ᾽ ὕλαι πεφυϰὸτ᾽ ἀγλαΐσμασι.

Πυρσὸς

Πυρετὸς, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ, φέρει πολλὸν πυρετὸν λιμοῖσι βεβῶτα. Item febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis à fervendo: de qua vide Galen. de differ. febr. Scribitur & πυρεϛὸς: sic appellatur rigor & horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, ες, ὁ, ἡ, febrilis: vel cum febrili calore junctus. Item febres excitans seu invehens, Hippocrat. idem etiam significat, quod πυρίϰαυσος, calidus.

Πυρέσσω, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρετώσω, febrio, febriciro. Athen. l. 1. διαφέδον ϑ᾽ ἡ ταχέως πνεῦμα· οὐϰ ἐπυρετώσαμεν διὰ βάλανον. Scribitur & πυρέλλω: in Hippiatr.

Πυρῶσσω, seu πυρῶ. f. ῶσω, idem Plut. in præc. san. Διὰ κόπους πυρέσσουσι ϑ᾽ ὑρμοὶ, ϰ᾽ διὰ ἔλκωσίς ϰ᾽ διὰ φλεγμονάς. Alex. Aphr. πυρέσσω πυρετὸν. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus, inquit, Ὦ μοι, πυρέσσω σύγκαμψιν πάλαι.

Πυρήτης, ου, ὁ, idem cum πυρετὸς.

Πυρετικὸς, febrilis, Gal. ad Glauc. l. 1.

Πύρη, ὁ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex πῦρ.

Α᾽μφίπυρος, ὁ, ϑ᾽ ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Aiacc.

Α᾽πύρευμα, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Α᾽πυρὸς, ignis expers, igne carens: ut ἄπυρος ὁλκὸς. Hesiod. in Erg. Item qui igni non admoverur: ut λέβης ἄπυρος. Iliad. ϕ, Item ignem non expertus, non coctus, crudus: ut ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur &, mortuus. Hesych.

Α᾽πύρωτος, igni nunquam admotus, ideoque novus: ut Φιάλη ἀπύρωτος, Athen. l. 11. Α᾽πύρωτα à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Α᾽πυρεύω, ὁ, qui super carbonibus coquitur: ut ἀπυρευὶας ἄρτος. Athen. l. 7.

Α᾽πυρεύδης, pisces quidam: apud eundem. l. 8.

Α᾽πυρεῖς, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Α᾽πύρωδον, idem cum πυρῶδον.

Α᾽πυρώμαι, ignesco, ignitus fio, inflammor. Arist. de mundo.

Δεῖπυρος, ignem suscipiens vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. fervidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. & adversus Color. unde τὸ διάπυρον, fervor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρὶω, excandefacio.

Διαπυρὶομαι, excandefio: seu accendor, inflammor. Et metaphoricè ira exardesco.

Διαπυρὸω, idem quod διαπυρὶζω, incendo, inflammo: unde apud Euripidem in Cyclope, Κακῶς γ᾽ ὄντ᾽ ἀπώλεσ᾽ ὀμμάτων διαπυρωσάμενος.

Δίπυρος, qui recoquitur & secundos experitur ignes: ut δίπυρος ἐρτὶ, apud Athen. l. 3. qui & διπυρὴς dicuntur, apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum. Item duplici igne lucens. ut δίπυρος λαμπάδος, apud Aristoph. in Ran.

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ε᾽πύρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ε᾽κπυρὸω, idem quod διαπυρὸω, Eurip. in Troad. αὐτῶν τ᾽ ἐκπυρωσάμενα, Θεοῖσιν θέλκτρα.

Ε᾽κπυρόομαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ε᾽κπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. &, ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, apud Procl.

Διακαπυρὸω, interim igne fcere.

Περιπυρὸω, insuper accendo & inflammo.

Ε᾽μπυρος, igne urens, ignem habens: ut ἐμπυρος τῶν τοξῶν, apud Tibullum. Item qui igni admovetur: ut ἐμπυρος σκάλη, apud Plat. de leg. Τὸ ἐμπυρον, i. μῆλον, aut σῦμα, victima quæ crematur, Plut. de deo Socrat.

Ε᾽μπυρὶζω, incendo, inflammo.

Ε᾽μπυρὶομαι, incendor, inflammor.

Ε᾽μπυρισμὸς, incensio, inflammatio.

Ε᾽μπυρὸω, idem cum ἐμπυρὶζω. Ε᾽μπυρῶμαι, idem cum ἐμπυρὶζομαι apud Diosc. l. 5. c. 132.

Ε᾽μπυρὸω, idem quod ἐμπυρὸω.

Ε᾽μπυρὸωμα, τὸ, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus est, reliqui. Hesych.

Εὔπυρος, igni tu & excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom.

Ζάπυρον, τὸ, fuscitabulum ignis, seu reliquiæ ignis sopiti & cineribus obruti Suid. & Hesych. Metaphoricè apud Plat. de leg. lib. 3. ἐν ἑαυτοῖς humani generis appellantur ij qui ex diluvio servatisunt, ut dicuntur etiam ea quæ fuscitant ignem sopitum, ut folles. Suid. in qua significat. dicitur & & ζωπύρειον, Suid. & ζωπύρειον, ἡ Hesych. 14. c. 15.

Ζωπυρὸω, ignem sopitum & carbones cineribus obrutos fuscito & accendo. Suid. Metaphoricè plerumque significat, bella, aut alia mala sopita fuscito: teste eodem. Item refocillo, reficio, restauro vires propemodum morbo extinctas: apud eundem. Decomp. Α᾽ναζωπυρὸω, exuſcito, redardesco fere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Α᾽ναζωπύρωμα, exuſcitor, redardesco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ε᾽κζωπυρὸω, excito, exuſcito: proprièdegne sopito, metaph. de aliis rebus: ut ἐκζωπυρῶν πόλεμον, apud Plut. Ε᾽κζωπύρησις ἡ, exuſcitatio, seu accensio: ut αἱ ὄρεξεων ἐκζωπυρήσεις, apud eundem in symp. sept. sap.

Η᾽μίπυρος, semiustus, semiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cælitùs accensus: ut φλὸξ θεόπυρος, apud Eurip. in Electra.

Καπυρὸς, (comp. ex κάω ϰ᾽ πυρὸς, teste Eust) torridus, aridus, adustus, ut καπυρὰ χέλιδων, apud Theocr. Idyll. 5.

Καπύρωμα, & καπυρὶδια placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentissimus, ferventissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, noctiluca, insecti genus. Plin. l. 11. c. 28. & l. 18. c. 26.

Λαμπυρὶζω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99. & 119.

Λειπυρὶας πυρετὸς, febris continua in qua simul externa frigent, interna urunrur: sic dicta ὅτι τῆς λειπυρὶδος πυρὸς, ἥτις δέχεται. Actuar: l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρὶα, ἡ, balneum siccum in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. schol. Nic.

Συμπυρὸω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo, Eurip. in Cyclope: εἰ ϑ᾽ ἡ τὸν λελουμένον, Σὺ συμπυρῶσαι, δῶρ᾽ ἀπολοῦμαι πικρόν, Πῦρ δ᾽ οὐ πρόϛεται πεῖσαι τὸν ἐμὸν γνώμην πάσων χαλκίων. Τ᾽ πέρ πυρὸς, supra modum igni excalfactus, valde calidus.

Ψευδόπυρος, τὰ, fictitii & ementiti ignes. Suid. Sic & proverbialiter dicuntur insania terriculamenta & minæ: aut quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsa non est, Erasm. in Chiliad.

Composita ex πυρὸς, fax, &c.

Διαπυρσὰω, idem cum πυρσὰω. Plut. in Demetr.

Ε᾽κπυρσὰω, igni luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥὸς.

Ε᾽μπυῤῥὸς, rufus, ruber. Diosc. l. 3. c. 19.

Ε᾽πιπυῤῥὸς, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Η᾽μιπυῤῥὸς, semirufus.

Καταπυῤῥὸς, valde rufus, Diosc. l. 2. c. 184.

Υ᾽ποπυῤῥὸς, subrufus. Gal. ad Glauc. l. Diosc. l. 2. c. 263.

Υ᾽ποπυῤῥίζω, subrufus fum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετὸς.

Α᾽πύρετος, qui sine febri est, febri carens. Athen. l. 2. & Hippocr. aphor. l. 4.

Λυξιπύρετος, faciens cessare febrem. Nic. Myrepſ.

Π᾽ιρόπυρετος, febris dicitur in qua ægrotus simul febricitat & riget, eodem tempore in toto corpore utrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

Πυρεμὶς, vide in Πῦρ & Πυρεὸς. Πυρεμὶς, in Πυρὸς.

ΠΥ᾽ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris. (¶ dicta à πῦρ: aut quòd plerunque acuminata sit figura instar flammæ, aut quòd fulgureis ignibus feriri soleat.) Od. ζ. ἰωὴ δέε πύργοι Υ᾽λῆος. Il. ο, πόλις πύργοις ἀφαρὴσε. Xen. Hellen. 6. κρατήσαντες ἔξω τῶν πύργων. Pro muro accipi tradit Etymol. Iliad. χ, Οἱ δ᾽ ἀπὸ σείο σάωσι ϑέοὶ ἐν Ε᾽λένῃ ἐνὶ πύργοι ἔσσιν. Et pro parte quadam muri, Iliad. μ, Τῷ ῥ᾽ ἐφ᾽ ὑψηλοῦ πύργου ἔσαν. ¶ Apud Latinos accipitur pro alueolo, in quo tesseræ ante jactum agitantur: ut apud Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Est & bellicum instrumentum. Hesych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma disposita in modum turris, constans ex viris sexcentis & sexaginta, teste Eust. qui & sic usurpari tradit, Il. ι. Πλαπτῆνας δ᾽ αἰεὶ μέσσον Α᾽χαιῶν. Et Iliad. δ᾽ ὑπαὶξ πύργον Α᾽χαιῶν ἀλλ᾽ ἐπιβαὶνεν, Τρώων ὀρμαίνων ἠδ᾽ ἄξεσθαι πολίεσσιν. ¶ Metaphoricè πύργος dicitur, qui aliorum est præsidium & refugium: unde apud Hom. Τεῦδε γὰρ σφιν πύργος ἀπώλετο. Et apud Eurip. in Med. ὦ μέγας πῆμ᾽ ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῆ. ¶ Pro parte etiam navis accipi, testatur, Etym.

Πυργίτης σρουθὸς, passer, in turribus degens. Hales. οἰκοσθὴς l. 6.

Πυργίον, & πυργάσκος, turricula, Poll. l. 1. Πυργίσκος exp. etiam arca turrita, apud Suid.

Πυργηθὸν, in modum turris. Il. μ.

Πυργὸω, turri instruo & munio. Odyss. λ, Οἱ σεῦσιν θάλασσαν ὄρυγμασιν ὑψηλοῖσι πυργώσαντ᾽. Item metaph. in 3. evm tollo, evehoin turris altitudinem, amplifico. Aristoph. in Ran. ὦ σωτὴρ ϑ᾽ Ε᾽λλάδος νόμου. Δίς τόσα πυργῶν τῶν γνωμῶν. Et velut turri munio, Nonn.

Πυργόομαι, turri instruor: unde πυργωθὴς ἔλεφας Epigr. l. 1.

Πύργαμα, τὸ, turris, Eurip. in Phœn.

Πυργανὴς, turritus, Athen. l. 5.

Composita.

Ἀντίπυργος, ὁ ᾱ ῑ, qui turri opponi & comparari potest altitudine: ut ἀντίπυργος πύργῳ, Eurip. in Bacch.

Ἄπυργος, turres non habens, turribus non munitus. Eurip.

Ἀπύργωτος, idem. Od. α.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur.

Εὔπυργος, pulchras turres habens, seu bonis turribus munitus: ut, δῶμ' εὔπυργ' ἄστεα. Hesiod. in Asp.

Καλλίπυργος, idem: ut, καλλίπυργον ἄστυ. Eurip. in Bacch. Exponitur & sublimis, apud Aristoph.

Καλλιστέφανος, pro eodem: apud eundem Eur. ibidem.

Μεσοπύργιον, το, muri ea pars quæ inter duas turres media est. Syn.

Μεταπύργιον, ſpatium quod inter duas turres est: idem ferè cum μεσοπύργιον. Thuc. l. 2.

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Τριπύργος, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.

Πυρετός, &c. πυρόω, vide in Πῦρ.

ΠΥΡἨΝ, ῆνος, ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum osseumve est. Dioſc. l. 1. c. 152. τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρήν. Theophr. (de meſpilorum quodam genere) φέρει τὸν κάρπὸν μείζω λιθώτερον, καὶ τὰς πυρῆνας ὄχρια μαλακωτέρους. apud Galen. τῶν κατὰ τὸν 1. 6. ἐφοδίων etiam, i. nuclei nucis pineæ πυρῆνες dicuntur.

Apud eundem aliorum quoque ſegmenta ſic appellari traduntur. Uvis eriam πυρῆνες tribuuntur, apud Ariſtot. probl. ſec. 20. prob. 24. Item piſcibus. ¶ Πυρὴν dicitur etiam ſpecilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hippo. granum ſignificat, & de thure dicitur, teſte Galen. in ejus lex. ¶ Eſt & gemmæ nomen. Plin. lib. 37. c. 11.

Πυρηνώδης, ες, ὁ, ἡ, lignoſus, qui interiore ligno multo eſt, Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum πυρηνώδης. Heſych. Exponitur etiam granum, & de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

Πυρηνώδης, idem cum πυρηνώδης, Item nucleo ſimilis. Ariſtot. hiſt. an. l. 6.

Composita

Ἀπύρηνος, ὁ ᾱ ῑ, ligno ſeu oſſe carens, nucleum non habens: ut κεράσια ἀπύρηνα. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8. item ſpinis carens: *de piſcibus dictum.* Athen. l. 7.

Ἀπύρηνος, idem ut, ἀπύρηνος ῥόα. Phlegr. ep. 10.

Διπυρήνος, duos nucleos habens, qui interiore ligno gemino eſt. Et τὸ διπυρήνιον, inſtrumentum chirurgicum, l. ſpecillum duas cuſpides habens. Gal. de alim. 2.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, ſeu educo veluti nucleum. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Μελακοπύρηνος, mollem nucleum habens, Theo. hiſt. pl. l. 2. c. 6.

Πυελία, πυέσσιν vide in Πῦρ.

ΠΥΡὈΣ, οῦ ὁ, triticum, frumentum. Iliad. θ, Τ' μῖν πεὶρ ωεστέρωσι μελίφρονα πυρὸν ἔδωκεν. Odyſſ. τ, ῥῆξαι ἢ χέας μέλαθρα. Πυρὸς ᾱ κεδνὸς. Plut. in Pericl. πυρῶν μεδίμνοι τετρακισχίλιοι. ¶ Etym. πυρὸς dictos eſſe ſcribit quaſi σπυρὸς, pro σπυρὸς ὅσα τῷ σπυρίῳ: pro qua etymologia facit quod Herodianus apud eundem ſcribit, à Syracuſiis τὰς σπυρὸς dictos fuiſſe σπυρὶς, παρὰ τὰς σπυρίδας.

Πύρινος, ον, ὁ, triticeus: ut πύρινον ἄρτον, Athen. l. 14. & πύρινον ἄλφιτον. Dioſc. l. 3. c. 116.

Πῦρον, per ſyncopen dicitur pro πύρινον: ut Odyſſ. ρ, δώσει ἢ οἱ ὧς κε θέλῃσι Πῦρον ᾱ κπαλίαν. Exponitur etiam ſubſtantivè, fragmentum panis, bolus, apud Suid. & Heſych. Item προφὴ. Etymol. & ſchol. Theoc.

Πυρραῖος, maturus, ædulis. Theocr. idyl. 1.

Πυρίτης, ου, ὁ, idem cum πύρινον. Suid.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, παρτ. panificij genus ex tritico, admixto melle, quod præmij loco dabatur iis qui inſomnes pernoctaſſent in ſympoſijs. Athen. l. 14.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, Γ. μᾶζα, placenta, idem ex tritico & melle: ut σησαμὶς dicitur ἡ ἐκ σησάμων καὶ μέλιτος. Etym. Diverſum panis genus eſſe à πυραμὶς docet Iatrocles in lib. de placentis, teſte Athen. ibidem. ¶ Πυραμὶδες, apud Ægytios etiam dicuntur regia granaria, à Ioſepho ædificata, teſte Etymol.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, ſporta, corbis. Heſych. exp. τὸ ἐν πυρῶν ἄγγος, itidemque Etymol. derivat à πυρὸς, quaſi πυρὶς, pleonaſmo τοῦ σ. Vetitur Comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. & Luc. act. Ap. c. 9.

Σπυρίδιον, τὸ, portula, Corbula. Ariſtoph. in Achara.

Σπυρίδιον, idem quod σπυρὶς. Poll. l. 7. c. 30.

Composita.

Αἰγίπυρος, q. d. ταπρὸς triticum: herbæ nomen, de qua Theoph. hiſt. pl. lib. 2. cap. 9. & Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ ejus eſu gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud ſchol. Ariſtoph. quoniam Ægipyrus herba florem habet rubeum, teſte Demetrio:

Αἰγίπυρος, ἄρτος, & αἰγωπυρίτης, ου, ὁ, panis cui nil furfuris admenſum eſt. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Διόσπυρος, τὸ, genus ceraſi, ſeu fructus ceraſo ſimilis: Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quibuſdam lithoſpermon. Plin. l. 27. c. 11.

Ζεόσπυρος, teſte Dioſc. vocatur in Bithynia zeæ triticique mixta ſpecies. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter zeam & triticum naturæ. Scribitur & ζειόσπυρος.

Ἱερόσπυρος, herba eſt quæ & phaſolus: de qua Dioſc. l. 4. c. 121.

Κασπάτυρος, Hippocr. τὸν κασπάτυρον herbam nominavit, quaſi leporis triticum. Eadem dicitur & ἡ λαγῶπυρος, apud eundem in lib. de ulc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 5. Gal. de alim. l. 1. cult. Sic etiam à nonnullis dicitur μύριζον, teſte Dioſc. l. 4. c. 17.

Εὐσπυρέτης ἄρτος, idem qui & αὐτόπυρος, Athen. l. 3:

Ὀλιγόπυρος, ὁ ᾱ ῡ parum tritici ferens. Theoph. de cauſ. plan. l. 4. c. 12.

Ὁλόπυρος, triticum integrum, ſeu quod integrum coctum eſt. Athen. l. 9.

Ὁμοιόπυρος, tritico ſimilis. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans. Od. ξ. &c.

Φιλόπυρος, amans triticum.

Πυρὸς, πυρόσ, πυρώδης, πυρατὸς, vide in Πῦρ.

Πῦς, vide ωῦ in Ὀς. Πέμα, πύσις, in Πωδάσιμα.

Πυτία, vide πτυία in Πτύσσω, in Πτύω.

ΠΤΙΓΝΗ, ης, ἡ, Heſychio lagæna vini vimine obducta. Suidas dicit eſſet è furculis nexum vaſculum. Eſt & nomen comœdiæ Cratini, apud Ariſtoph.

Πυτιναῖος, ut apud Suid. Diotrephes quidam dicitur πυτιναῖος ἐκπεσεῖν τοῦ ζῆν, quod ἐκ πυτίνων ἀκοῦσαι ditatus eſſet, & inde veluti alis quibus emergeret, ſumpſiſſet.

Πυώδης πύωσις, vide πύον in Πύθω, Πῶ & πω in Ὀς.

ΠΩΤΩΝ, ωνος, ὁ, barba, (¶ dicta quaſi πώων à prær. med. πέπωκα verbi πίνω, πέπωκα τὸ πρόσωπον ὑγρῷ, inquit Apollodorus apud Etymologum: aut quoniam eſt πεπωμένος ὑγρῷ τοῦ πίνω, inquit Etymol.) Theocr. idyll. 10. Ὦ μοι τῷ πώωνος, ὑπ' ἀλυσίδος αὐχένας. Plut. de diſcern. adulat. ab am. πώων πώλης χρῆσιμος. Tribuitur & aliis animantibus: ut πρᾶσσ πώων, de piſce quodam, apud Athen l. 8. Sic & avium roſtris πώωνες innaſcuntur. Ariſtot. Athen. l. 14. Dicitur & de inanimis: ut φλοιὸς πώων, ſtamina quæ ſparſim erumpens in conum acuitur. Æſchyl. Πώωνες etiam à poetis cuſpides dici teſtatur Poll. l. 1.

Πωωνίας, ου, ὁ, barbatus: ut πωωνίαι ἀστέρες. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur & ſubſtantivè, magna barba. Suid.

Πωωνιήτης, Ionicè pro πωωνιάτης, & πωωνίτης, barbatus, Ioris epith. Etym. & Suid.

Composita.

Ἀπώων, ωνος, ὁ, ἡ, imberbis.

Δασυπώων, denſam & hiſpidam ſeu hirſutam habens barbam. Ariſtoph. in Theſmoph.

Ἐκπώων, cui barba excrevit, barbatus.

Λεπτοπωωνία, ῆ, quum barba aliquis deſtituitur, quum barbam quis non habet. Etym. ex Cratete.

Μακροπώων, cui promiſſa ſeu prolixa herba eſt.

Μισοπώων, ofor barbæ. Sic & inſcribitur quidam Julian. apoſt. ſyntaxis libro ſecundo in Antiochenos.

Πολυπώων, multum barbæ habens.

Προπωώντων, anterior barba quæ progeminat antè inferiorem: prima barba. Poll. l. 2.

Σπανοπώων, cui rara barba eſt. Idem ibidem ex Ione tragico.

Σφηνοπώων, cujus barba cunei figuram repræſentat: vel cui barba velut cuneo diffiſa eſt, & bifulca.

Σφηνοπώων, hircinam barbam habens: nomen herbæ, quæ & τραγοπώων, de qua Dioſc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώων, cui eſt ænea barba. Plut.

ΠΩΛἘΩ, ῶ, vendo, venundo, Ariſtot. Polit. 2. ἐν λευκοπυρίταις δὲ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰ ᾖ συμβεβηκυῖα. Dem. pro cor. πωλῶν τῷ φιλίππῳ πίνει πατρίδα. ¶ Secundum quoſdam ſit à πόλω, ut & ἀνῶνε ab ὀνῶ, & ἔρυμαι ab ἄρω; quòd in pecuribus veterum divitiæ & commercia conſiſterent. ¶ Item verto: de qua ſignif. vide in πιάσω.

Πωλᾶμαι, vendor. Athen. l. 3. πωλᾶται ὁ χρυσίον.

Πώλημα, το, id quod venditur ſeu venum exponitur, res venalis. Xenoph.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magiſtratus cui commiſſa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. & Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus ubi res venales exponuntur: forum. Lucian. Sic & Athenis dicebatur locus ubi conſidebant magiſtratus quidcebeantur πωληταὶ Harpocr.

Πωλί-

Πωλὴ, ῆ, venditio. Item Harpocr. ex Hyperide.

Πώλης, ου, ὁ, venditor, Suid. ex Ariſtoph.

Composita: ex primum cum præpoſitione.

Ἀναπολέω, ῶ, rurſus vendo, revendo. Poll. l. 7. c. 2.

Διαπολέω, ῶ, divendo.

Ἐκπολέω, ῶ, vendo.

Ἐμπολέω, ῶ, vendo in aliquo loco.

Ἐμπόλημα, idem quod πώλημα. Xen.

Ἐμπολάω, & ἐμπωλῶ, ῆ, vendirio. Poll. l. 3. c. 25. & l. 7. c. 2.

Ἐμπολέω, idem cum ἐμπολάω, item comparo mihi, alicunde emo. Ariſtoph. in Pace. ἀλλ' ὁδὸν ἡμῖν πολλὴν πρῶ. Item comparo, acquiro, lucror. Luc. ἢδη δ' ὁδολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Et ἐμπωλᾶσθαι, exp. etiam mortem ſibi accerſere, apud Soph. in Aiace.

Ἐμπολάμενος, idem: acquiro, &c. Od. ο, βίοτον πολλὸν ἐμπολόωντα.

Ἐμπώλημα, τὸ, id quod ſibi aliquis emit, & comparavit.

Ἐμπωλὴ, ῆ, idem. Ariſtoph. in Acharn. & Eurip. in Cycl. Exponitur & lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπωλᾶσθαι, dicitur Mercurius præſes negotiationis. Ariſtoph. in Plut. & in Acharn.

Ἐμπολὸς, negotiator. Epigr.

Ἐμπολάω, negotior: ut apud Euſt. κερδαίνετ' ἐμπολᾶτε.

Ἐπώνη. Ἀπεμπολῶ, ſeu ἀπεμπολάω, vendo, venundo: unde Heſych. ἀπεμπολεῖ, exp. ἀπρεπῶς. Et Eurip. in Cycl. Τὰς δ' ἀρνας ἐμὰς ἔτ' οἴσ' οἴσι σεύδει, Ἀπεμπολᾶτε, &c. Luc. ἀπεμπολήσων τὴν μὰ μᾶς; Ἀπέπεμψε, φασὶ γὰρ αὐτὸν ἢ βόλινθον. Eponitur etiam, ut emptum abduco ſeu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος, πῆς ὧν; πόθι δ' ἀπεμπολᾶς χθονός. Ἀπεμπολήσεις, venditio, nundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολὴ, venditor, ſeu qui lucrum ex venditionibus facit, inſtitor. Ἀπεμπολὴ, idem cum ἀπεμπολήσεις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Heſych. & Suid.

Διεμπολάω, coemo, mercor. Ariſtoph. in Acharn. ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν, expon. & divendo, ſeu vendo: apud Eurip. in Bacch. πάτερ δ' ὅς ἀγὼν πάρει, Καλῶν σωφρονεῖν, ὃ δ' ἐμπολᾶν ἱστορίαν, &c.

Ἐξεμπολάω, vendo.

Ἐμπολάμπολος, qui circa ἐμπόρους mercaturam exercet. Heſych.

Περιεμπολῶ, in ſuper & præter alia emo ſeu comparo. Metaphor. apud Eur. in Med. Τάμὰ περιεπολῶντί γ' ἀλλίας πόνοι.

Προπωλάω, inſtitoris munere fungor. Plat. de leg. l. 12. προπωλῶν ἐπίτροπος.

Προπώλης, ου, ὁ, inſtitor venditoris, venditator, qui res minoris empras pluris poſtea vendit: propola, Ariſtoph.

Composita ſine præpoſitione.

Ἀγοραιοπώλης, ου, ὁ, famorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ἀλατοπωλία, ῆ, ſalis venditio: jus & poteſtas ſalis vendendi. Ariſtot. Oecon. 2.

Ἀλεκτρυονοπώλης, ſeu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor. Poll. l. 7

Ἀλεκτυοποπωλητήριον, ſeu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn.

Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro vili atque abjectæ ſortis homine.

Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum ſum venditor.

Ἀλφιτοπώλης, venditor purpuræ. Ariſtot. in Mech.

Ἀλφιτοπώλιον, locus ubi purpura venditur. Item purpuraria officina.

Ἀλφιτοπωλική, ſ. τέχνη, purpuræ venditoria ars, quæ & πωρφυρωπωλική. Suid. ex Iſæo.

Ἀλφιτοπώλης, farinæ ſeu farinarum venditor. Ἀλφιτοπῶλις, farinæ venditrix.

Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Heſych.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius Poll. l. 7.

Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo. Polyb. l. 2.

Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit, Ariſtoph. in Ran.

Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. At ἀρτοπωλεῖον dicitur eſſe piſtrinum. Suid.

Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibid.

Αὐτοπώλης, qui ipſe per ſe vendit. i. qui non vendit ab alio empta. Schol. Ariſtoph.

Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. Βελονόπωλις, ῆ, quæ acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.

Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Ariſtomenem ὑφάνη, teſte Poll. l. 7. c. 30.

Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. ſchol. Ariſtoph.

Γναφοπώλης, ſcrutorum venditor, ſcrutarius: Euſt. ex Æl. Dion.

Γναφοπώλις, ῆ, ſcrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.

Γνησιοπώλης, ſcruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.

Γραμματοπώλης, idem quod γλαφυρώλης.

Ἐγχειροπώλης, qui venditat ἐγχειρίδια. Athen. l. 14. ex Ariſtoph.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39.

Ἐλαιοπωλίον, locus ubi oleum venditur.

Ἐπιφωνοπώλης, qui vendit quæ ad ſepulturam ſeu ſepulturæ ornamum pertinent: Ibitinarius. Vlpian.

Ἐριοπώλης, lanæ venditor ſeu lanarum. Poll. l. 7. c. 9.

Ἐριοπωλίον, locus in quo lana venditur, emporium lanæ.

Ἐριοπωλέω, lanam vendo, ſum lanæ venditor, Poll. ibidem.

Ἐσθοπωλικῶς, more eorum qui lanam venduntὶ dolose, quoniam illi eam humectant, ut pondus augeant. Suid.

Ἑψοπώλης, qui cocta ſive elixa vendit.

Ἑψοπώλιον, vel ἑψοπωλεῖον, locus ubi cocta ſive elixa veneunt. Athen. l. 3. (Heſych.

Ζωοπώλης, qui ſacra animalia vendit. & locus ubi id fit, ζωόπωλεῖον.

Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæſtum facit. Ariſtoph.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.

Θερμοπωλίον, locus ubi calida cibaria veneunt.

Ἱματιοπώλης, veſtium venditor, veſtiarius. Poll. l. 7. c. 18.

Ἱππαποπώλης, ἄρχ. forum in quo veſtes venduntur. ibidem.

Ἱππαποπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.

Ἰχθυοπώλης, caricarum venditor, qui caricas venditat. Poll. l. 8. ex Pherecr. Comico. Ἰχθυόπωλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat.

Ἰσχιοπώλης, placentarum venditor, quæ ἰσχάδες dicuntur. Poll. l. 7. c. 30

Ἰχθυοπώλης, piſcium venditor, piſcarius. Athen. l. 8.

Ἰχθυοπώλαινα, ῆ, piſcium venditrix, Idem l. 14.

Ἰχθυοπωλεῖον, piſcaria, i. forum piſcarium. Plut. Symp. 4. Scribitur & ἰχθυοπώλιον apud eundem.

Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. l. 7. c. 30.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.

Κεραμοπωλέω, fictilia vendo aut, tegulas vendo. Poll. ex Alex.

Κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur. Idem ibidem ex Dinarcho.

Κοιλιοπώλης, qui ventres ſeu omaſa vendit. Ariſtoph.

Κρεωπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius. Pol. l. 6.

Κρεωπώλειον, macellum, lanieria, ſeu laniarium. Plut. in Probl. Rom.

Κρεωπωλικὸς, ad lanium ſeu carnium venditorem pertinens: ut, κρεωπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. Probl. 10.

Κρεωπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6. c. 7.

Κρηπιδοπώλης, crepidarum ſeu crepidularum venditor Synec. ep.

Κρομμυοπώλης, cæparum venditor. Poll. l. 7. c. 30. (52.

Κωδωνοφαλαροπώλ Ω, qui nolas ſeu tintinnabula equorum phaleris adjicit. Ariſtoph. in Ran.

Κτηνοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λαφυροπώλης, ſpoliorum venditor, qui exuvias divendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. ſic dicitur etiam qui captivos vendit.

Λαφυροπωλέω, ſpolia vendo. Cum accuſ. exp. etiam exuvias alicui detractas vendo: vel ſub haſta divendo, auctionor. Polyb. l. 5. λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.

Λαφυροπωλεῖον, officina divendendis ſpoliis. Polyb. l. 4.

Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. l. 7. c. 10.

Λαχανοπώλις, ῆ, olerum venditrix, ibidem. Pro eodem dicitur &, λαχανοπολήτρια, apud eundem.

Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel piſa vendit. Et ſynecdochicè, qui ova aut legumina vendit, Λεκιθόπωλις, ῆ, quæ ejuſmodi vendit. Ariſtoph. in Plut

Λιπαροπώλης, lechythorum venditor, qui ampullas olearias, ſeu unguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λιβανοτοπώλης qui thus vendit. Idem ibidem.

Λιβανοτοπώλης, idem Athen. l. 14.

Λιβανοτοπωλέω, thus vendo, Poll. ex Ariſtoph.

Λοφοπωλέω, galearum criſtas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Ariſtoph. exponitur etiam, ἐπιτηδεύω: ſolebant enim qui galeas criſtarum vendebant, eas capiti ſuo impoſitas crebro nutu concutere, ut non corroſas eſſe oſtenderent. Heſych. & Suid.

Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor ſeu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30.

Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij venduntur. Idem ibidem.

Μελιτοπώλης, venditor mellis. Ariſtoph. Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.

Μελιτοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.

Μιγματοπώλης, qui medica mentorum miſturas vendit. Gal. ſ. γρ (τόπ. l. 7.

Μονοπώλης, qui ſolus vendit.

Μονοπωλία & μονοπώλιον, privilegium & jus μονοπώλου: quum aliquis ſolus merces aliquas divendit: monopolium. Ariſtot. Polit. 1. ex Hyper.

Μονοπωλέω, ſolus vendo quippiam, monopolii jus obtineo. Strab.

Μυροπώλης, unguentorum venditor: unguentarius. Athen. l. 15. Et αἱ μυροπῶλίδες, unguentorum venditrices: unguentariæ. Ariſtoph.

Μυροπωλέω, unguenta vendo: apud eundem.

Μυροπωλεῖον, ſive μυροπώλιον, locus ubi unguenta veniuntur: officina unguentaria: apud Ariſtoph & Suid.

Νομισματοπωλικὴ, q. d. ars vendendi numiſma, Idem ibidem. ex Platone.

Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.

Οἰνοπωλέω, vinum vendo. Ariſtot. de mirab. aud.

Οἰνοπώλιον, taberna vinaria, locus ubi vinum venditur.

Ὀξοπώλης, aceti venditor, Poll. l. 7. c. 30.

Ὀρεοπώλης, mulorum venditor. Suid.

Ὀρνιθοπώλης, qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρσοποιὸς, qui coturnices vendit, Idem l. 7. c. 30.

Ὀστεο-

Ὀ ὠνούμενος, leguminum venditor. Poem. ὀσπριώνιος.

Ὀ ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius. Ὀ ὀψοπώλης, ὁ, opsoniorum venditrix.

Ὀ ὀψοπώλιον & ὀ ὀψοπώλιος, locus in quo veneunt opsonia, popina: apud Suid. & Athen. l.1.

Παλιμπωλῶ, qui revendit aliquid, qui emit ut revendat. Poll.

Πανωπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l.7.c.3.

Παντοπωλεῖον, omnis generis rerum venditio. idem cum μαγειρικῇ. Idem ibidem ex Archipp.

Παντοπωλεῖον locus ubi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.

Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll l.7.c.30.

Πορφυροπώλις, quæ purpuram vendit, (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanã aut vestem purpuream Act. Ap. 16.

Πραγματοπωλικὴ, ſ. τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.

Προβατοπώλης, ovium vel pecudum venditor. Chrysost.

Ρ῾ιζοπώλης, radicum venditor. Poll.

Πυροπώλης, tritici venditor. Aristoph.

Πυροπωλῶ, triticum vendo Aristoph.

Ῥῶτοπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥῶπες, aut qui varias merces easque minuta: & parvi pretij vendit, scrutarius. Hesych.

Ῥ῾ωπηπωλῶ, vendo merces quæ ῥῶπες dicuntur: vel vendo varias merces.

Σιδηροπώλης, ferri venditor: Poll.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit Poll. loco citato.

Σιτοπώλης, venditor frumenti, frumentarius. Aristot.

Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd ejus mater oleris sylvestris, quod σκανδὺξ dicitur, venditix esset.

Σκοροδοπώλης, qui vasa utensilia vendit. Poll. ibidem.

Σκορπιοπώλης, alliorum venditor: apud eundem.

Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, vel spartea texta. Pol.l.7.c.30.

Σπυρίδοπώλης, venditor τῶν σπυρίδων, veteres & tritas vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Idem l.7.c.18. Et σπυρίδας ἀγοράζ, idem quod ἱματιοπώλας, dicuntur teste eodem.

Σπερματοπώλης, semininm venditor. Poll. loco citato.

Στεφανοπώλης, coronarum venditor: Suid. Στεφανοπωλὶς, coronarum venditrix, mulier quæ corollas & serta venditat. Plut. Symp. 3. Probl. 4. Eadem dicitur & στεφανοπλόκτειρα, apud Poll. l.7.

Στυππιοπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stupearum. Aristoph. in Equit.

Συρματοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur, Poll. l.7.c.30. ex Aristoph. Danaid.

Σχοινοπώλης, funcearum reſtium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit.

Ταριχοπώλης, qui salsamentá venditat, salsamentarius: Plut. Symp. 2

Ταριχοπώλῶ, sum salsamentarius, salsamenta vendito, Luc. πεπαρασκευῆσθαι τὸν ἰχθύν.

Τιμοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit, Alij exp. pollinctor, propriè significat rerum pretiosarum venditor, Poll. l.7.c.30. ex Phrynicho.

Τυροπώλης, caseorum venditor, idem ibidem.

Τυροπωλῶ, ῶ, caseos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caseos venditant: nam ad pondus divendebatur caseus: Aristoph. in Ran.

Φαρμακοπώλης, medicamentorum & pigmentorum venditor. pharmacopola. Poll. l.7.c.30.

Φαρμακοπωλῶ, medicamenta vendo, sum pharmacopola: Athen. & Diog. Laert.

Χαλκοπώλης, qui æs vendit: Poll. l.7.c.vlt.

Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristoph. in Acharn.

Χοιροπωλῶ, porcum seu porcos vendo. Dicitur & fœmina χοιροπώλις, quum porcum situm quæ stui habet, cuitus eum prostituens: nam χοίρου pro pudendo muliebri apud Corinthios usurpari docet Suid.

Χορδοπώλης chordarum venditor, Poll. l.7. ex Critia.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor. Poem. χυτροπῶλις, ollarum venditrix, Poll. l.7.c. ult.

Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ venduntur: apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον. apud eundem. Poll.

Ὠνώνης, venditrix ovorum, schol. Aristoph.

ΠΑΩΣ, ὁ, pullus, plerumque pullus equinus, equuleus, sive teneræ sive adultæ ætatis. Il. υ, ἵππου θηλέος πῶλον ἀγαλλόμενον ἀταλῇσιν. Xen de re eq. τοὺς ἐκ μικροῦ πώλους. Dicitur etiam de pullo asini, Matth. 21. & de pullo elephantis, Aristot. l. 9. an. c. 1. ¶ Ἡσίοδος Metaph. dicunxtur etiam pueri & puellæ. Eurip. in Hecuba. Πῶλον ἀφίλλῳ σὸν δόμ᾽ ἐμοὶ λιπών. Nicand in Alexiph. ἐν ἐαρινοῖσι γάλακτι θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπῆν. Apud Athen. l. 13. Ἀθηναῖοι τὰς κόλπους dicuntur meretrices juvencæ.

Πωλικὸς, ἡ, ὁ, pullinus. Luc. in Zeux. ἐκ τῆς ἵππου πωλικὸν ἐς ἡμᾶς πῶλον, more pullorum apud Soph. πωλικὸν ἅρμα, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt.

Πωλίδιον, ου, τὸ, parvus pullus, tenellus pullus seu equuleus. Aristoph.

¶ Πώλιον, pullum, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristot. hist. anim. l. 8.

Πωλεῖον, idem quod πωλίον. Plut. apud Diog. Laert.

Πωλικὸς, ἡ, ὁν, pullos equinos domo & erudio. Xen. de re eq. ὅπως μὲν δὴ πωλίδια δυνατὰ ἔσται ἔργα πολλὰ ἐργάζεσθαι.

Πωλίδιος, α, ον, cura domandi & erudiendi pullos equinos. Xenoph

Πωλαδικὸς, ad equuleos domandos & erudiendos idoneus.

Πωλεία, ας, ἡ, idem quod πῶλος. Xen. in Hipparch. ab Vlp. usurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item simum pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ.

Ἀπώλευτος, non domitus eruditusque, ut pulli domari & erudiri solent. Suid.

Ἐυήνεξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie. Hesych.

Ἑξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, currus quem sex equulei conjugati trahunt. Herodian. l. 4.

Εὐπωλος, & Ionica dialysi ἐύπωλος, pulchros equuleos habens, aut producens: Odyss. ξ. Vide & aliam sign. in comp. ex πωλέω verto.

Ἑχέπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.

Κλυτόπωλος, idem cum εὐυδξόπωλος, Il ε.

Λευκόπωλος, candidos pullos habens, nivcis equuleis invectus. Solis epitheton, diei & lucis, Soph. in Aiace. Eſt & deorũ epith. apud Eur. in Phœn.

Μαιόπωλος, aurora quæ unico equuleo invehitur. Eurip. in Oreſt.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis utens. Il. ε, & λ, Exponitur &, rei equestris peritus.

Τέτρωπα ἅρματα. currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Androm.

Πωλυπ-, πώλυ-, vide πολύπους, in comp. ex Πο.

ΠΩΜΑ, τὸ, operculum: πῶμα δὲ φασὶ στρυφνὸν. Il. ὁ, Et Od. β, ᾗ πῶμα δέρον ἀμφήκες. Athen l. 11. Φοῖνιξ, ᾗ κοίλων πώματ᾽ ἀφαιρεῖ κεράων. ¶ Item potus: idem quod πῖμα: de qua significat. vide in Πίνω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio matur itatis vigore decerpta. Arabici myrobolani similis. Dioscor l. 1. c. 149.

Πωμόω, ῶσω, operculo claudo & obturo. Aristot. in probl. & hist. an. l. 8.

Πωματίας, ου, ὁ, operculatus: sic cognominatur cochleæ quædam species: apud Dioscor. l. 1. c. 11.

Composita.

Ἐπιπωματίζω, idem cum πωμόω, Senec. ep. 15. ἐπιπωματίζων δὲ αὐτὸν ἐν δαπάνῃ κύλιξ καὶ δέον ἴσως ἐγκαλεῖν.

Παραπωμόω, idem: unde apud Aristot. de iuvent, & senect. ἀ δὲ ὑπερφυᾶ πῶματα ἐξιόντος τοῦ καλαμίνου αὐτηγεῖ.

Περιπωμόω, operculo circumcirca obturo, bene operculo. Dioscor. l. 2. c. 84 λίνῳ ῥάκει περιπωμώσαντες.

Περιπωματίζω, idem Aristot.

ΠΩΡΟΣ, ου, ὁ, luctus. Antimach. apud schol. Soph. & Aristoph. Πῶρος ἀπ᾽ ἀλλοφύλοις καὶ οἷς τυχόντοις ἔχει. Pro eodem scribitur & πώρη, apud schol. Eurip. Hesychio verò πῶρος est παλαίστρα. ¶ Item calus: corpus album, durum & siccum, ossa fracta conjungens. Sic etiam dicitur pus quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modum calli concrevit: ut fit in articulis, & in pulmone. tophus. Aristot. hist. an. l. 3. c. 19. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. ¶ Est & lapidis nomen. de quo Plin. l. 36. c. 17,

¶ Πωρὸς, ἡ, cæcus Suid. unde πωρόω, excæco, cæcum reddo, & πώρωσις, excæcatio, velcæcitas: apud eundem.

Pertinentia ad πῶρος luctus.

Πωράω, lugeo, mœrore afficior: Schol. Soph. & Suid. Exponitur & luctu afficio. Hesych.

Πωρητὴς, luctus, miſeriis, calamitas: apud eundem.

Ταλαίπωρος, (comp. quasi ὁ τλάων πάντα θεῶν) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè premitur: æruminosus, miser. Eurip. in Iph. Taur. Πόθεν ποθ᾽ ἥκετ᾽ ὦ ταλαίπωροι ξένοι: Aristoph. in Plut. Τὸν ἐμὸν αὖ τὸ ταλαίπορα φόνον. Aliquando cum indignatione profertur: ut apud Dem. pro cor. Τί ταλαίπωρος ὑποψιάζεσθε; Τοῦ ταλαίπωρον exp. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph.

Ταλαιπωρέω, æruminosè, miſerè, laboriosè. Thuc. l. 3.

Ταλαιπωρία, miſeria, æruna. Item labor, molestiæ & fatigatio. Idem l. 2. & 7.

Ταλαιπωρῶ, f. ήσω, miſer sum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ sunt. Thuc. l. 2. ἥγραπται δ᾽ τὰ ὧν ἕκαστα ἐν τῷ ξυμπαντὶ ἐνταῦθα ἔσται. Item laboro, labores & æruminas perfero. Idem l. 1. ἐκ ἐκείνων ἐταλαιπωρήθησαν. laboribus & æruminas perfero. Idem l. 1. ἐκ ἐκείνων ἐταλαιπωρήθη. laboribus ullis perfungi. Et transfertur in miſerias conjicio, calamitatibus & æruminis afficio. Isocr. de pace ὁ πόλεμος πάντα τὰ πρόσθεν ἡμᾶς ἐταλαιπώρησε κακά.

Ταλαιπωρῶμαι, idem Thuc. l. 7. ταλαιπωρεῖσθαι πρὸς τῷ παρόντι πόνῳ τὰ μέλλοντα ἐνορᾶν.

Τὰ μὴ πεπονηκότα ἔτι, ὁ ταλαιπωρέω, μύθοι, non laborantes.

Ταλαιπώρημα, τὸ, idem cum ταλαιπωρία. Phal.

Ἀπόνητος, Α πᾶς ἀπονος, laborum & ærumnarum expers, molestiis carens. Ælian. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, segnis, iners apud Etym. Ἀ πᾶς ἀπόπωρος, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis & laboribus usque premor, labores & æruminas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, simul labores & æruminas perfero.

Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro & molestias perfero. Thuc. l. 1. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, una miser sum, una in æruminis versor. Phal.

¶ *Derivata ex πῶρος, callus.*

Πώεος, porinus, è poro factus. Item πώεος λίθος pro πῶρος, Herodot. l. 5.

Πωειὸς, callosus, asper.

Πωρώδης, ώδης, in porum converto, uel in lapidosam duritiem & tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In facris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido & ferrumino obducto callo. Dioſc. l. 1. c. 12. κατάπλασμα πωρῶδες.

Πώρωμα, τὸ, calloſa durities, ſeu collectio quæ in callum concrevit. Poll. & in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: conſolidatio & ferrumination oſſium fractorum. Gal. In ſacris literis πώρωσις καρδίας, quum cor occalluit. Quidam exp. obduratio, Item excæcatio.

Composita.

Ἀπόπωρος, ἀπόπωρα ὀστέα, oſſa quæ non cojerunt & callum obduxerunt: ſeu oſſa quæ non conferbuerunt.

Ἐμπωρόω, ῶ, inſuper induro, præterea induro.

Ἐπιπώρωσις exp. obſtinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum ſeu callum cogo.

Συμπώρωσις, concreſco ſeu coaleſco in tophum aut calloſam duritiem. Oſſa autem dicuntur συμπωρῶδαι, i. conferveſcere, conſolidari.

Ἀσυμπώρωτος, (deſumpt.) qui non conferbuit & conſolidatus eſt, ut ἀσυμπώρωτα κατάγματα, apud Paul. Ægineta.

ΠΩΣ, (adverb. interrog.) quo modo? quo pacto? quî? qua ratione? Luc. πῶς ἔτι λέγεις: Sæpe jungitur alicui particulæ: ut apud Plutarch. πῶς πότε: quonam tandem modo? cur nam? item πῶς δήποτε: apud Platone rep. lib. 2. quî fieri iſtud poteſt? Et πῶς γάρ, apud Demoſth. Πῶς, ἔ (inquit Bud.) in reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, ut ἦ μήν. Demoſth. pro cor. πῶς οὐκ ἀδικεῖς, ᾗ ληστὰ ποιεῖς nonne tu improbus es? Idem πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι: At quum dicitur, πῶς; γάρ ἔ five οὐκ, exp. quid ni? ¶ Ponitur & in interrogatione non directa: ut Xenoph. ἠρωτᾶτο πῶς δὴ ποιοῖν. Ariſtot eth. 2. c. 4. Σκοπήσεις δ᾽ αὖ πῶς λεκτέον ἐστίν, &c. ¶ Item in admiratione pro quàm: ut πῶς δυσχερῶς, quàm graviter, Dem. Sic πῶς δυσκόλως. Marc. 10. quàm difficile? ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo: Ariſtoth. eth. 2. c. 5. ὃ δὲ δύναται τις ὁ φοβεῖσθαι, ἢ μὴ, ἢ πῶς, ἢ ὡς, ἢ ὑψηγορεῖν ὁ ἀπὸ τοῦ ὀργίζεσθαι, ἀπὸ δὲ πῶς. Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam πῶς μὲν & πῶς δὲ, pro πῆ μὲν & πῆδὲ, partim quidem, partim vero: apud Themiſt. de animal. 3.

Πῶς, (extra interrog. encliticum) quodammodo, aliquo modo, aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλ᾽ ἐμοὶ μὲν μεγάλης γε πόλεως ἔοικεν ἄξιοι, δεῖ τι πώντως, &c. Cum quibuſdam particulis exp. fortè: ut εἴ πως ſi fortè, μή πως, ne fortè. Sæpe vacat: ut οὐκ εἰκότως πως, οὔτω πώς.

Οὔπως, quomodo in interrogatione: apud Luc. ὅπως δ᾽ οὐ δῶ μάχας ὁ πολὺς τις ἐστὶ τοῦ ὄψου, Apud Ariſtoph. in Nub. ſubjungitur voci πῶς interrogativæ. Interdum extra interrog. ponitur pro ἐπεὶ οὖν: ut Iliad. ο, Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita uvis, vel, ut libet. Sæpe pro πῶς interrogatione non directa: ut σκέψ᾽ ὅπως κρυβήσει, apud Sophoc. Sic apud Plut. in Camill. ἐπεμελεῖτο τῆς πολεμίας εὐοπτεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. ἐν ᾧ ὅπως ἔσονται ἕξουσι, non habeo quomodo ſuccurram. Dicitur etiam ὁπωσοῦν, & ὅπωσδήποτε, & ὁπωσοῦν, & ὁπωσοῦν, & ὁπωσοῦν. i. quomodocunque, quocunque modo, quovis modo, utcunque. ¶ Οὔπως, pro ἴνα, ut Plut. in Lyc. αὐτὸς μελήσειν ἔφη ὅπως ἐκπονήσων ἔσται τὸ ἡδυπθῆν. Xen. ὅπως ἐξέσῃς, ἥξεις, venis ut audias. Dicitur ὡς ἔδ᾽ ὅπως cum ſubjunct. pro, fieri non poteſt: ut paſſim apud Ariſtoph. Plat. Demoſth. Interdum ſubauditur verbum aliquod imperativi modi ante ὅπως poſitum cum ſubjunctivo, plerumque & cum futuro indicativi: ut quum dicitur ὅπως σῶτα ποιῇ, pro δεῖ σε vel σκόπει ὅπως. Interdum ὅπως cum ſubjunct. ſignificat ὅπως μή: ut apud Ariſtoph. in Pluto, ut, velut, ſicut, tanquam, Euripid. λέων ὅπως, ut leo. Apol. Rhod. ἐλάνει ὅπως ἰὸν ἅρματα, quàm celerrimè. ¶ Item pro ὅτι. Thucyd. ἔδειξαν ὑμῖν ὑμᾶς, μηδὲ ὅπως ἐσεσθε. ¶ Οὐχ ὅπως (ſequente ἀλλὰ) non ſolùm non: apud Iſocr. Dem. Xen. & alios. Interdum ex-

ponitur, tantum abeſt nedum, *mutata orationis ſtructura*. Interdum ὡς ὅπως in poſteriore membro ponitur: & tunc exp. nedum. vel tantum abeſt: *conſtructione non mutata*. Lucian. in Prometheo, ἐδὲ μηνιοῦσιν ἐπὶ τοῖς ἀλγεινοῖς, τίνι ὑπερφέρουσι τῶν Διός, ὡς᾽ ὅπως μὴ πλημμελῶ τι ἐπ᾽ αὐτοῖς ἀλγεινοῖς ἐπὶ, neque Iovem poſtridie memorem futurum exiſtimabam: nedum tam graviter hæc laturum, vel tantum abeſt ut cùm tam graviter hæc laturum putarem. Vſurpatur etiam ὡς ὅπως, pro, non ut.

Παπτόομαι, vide in Πέπτομαι. Πάσσω, in Πάομαι.

ΠΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, ἡ, mergi genus. Etym. Apud Heſych. ſcribitur πᾶσσυξ, dicturque eſſe ποιὸς ὄρνις, Ariſtot. in hiſt. an.

P

Nota literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera aſcititia eſſe putatur: ut in ὄρορος & ἔλλεβορον. Antici dictiones habentes communiter ρ efferunt per duplex ρ: ut ἄρρωσεν ἄρρωσεν. Ἄρρωσεν Ἄρρεῦσι, πάρρος, παῤῥὸς, κόρρη κόρρη. Interdum uſurpantur ρ pro λ: ut κελεβάζω pro κελαβάζω.

Ῥῶταχίζω, litera ρ identidem utor.

Ῥῶταχισμὸς, frequens literæ ρ repetitio.

Ρ᾽Α enclitica particula, apud Poëtas expletiva, ſicut ἄρ, ex quâ etiam facta traditur per metatheſin, certè, utique vel omnino vacat. Od. ζ. αἴθε γάρ μοι Πάτροκλος ἔτι ζωὸς ἐνήεν. Cum accentu etiam invenitur, ut Il. σ. ἦρά, dixit quidem.

Ρ᾽ά vel potius ῥᾳ, pro ῥᾳδίως, facile, apud Soph. teſte Euſt ¶ Ῥ᾽ᾶ, apud medicos, genus eſt radicis, Dioſc. l. 3. c. 2. Latini rha Ponticum ſeu Ponticam appellant.

Ρ᾽Α Β ΔΟΣ, ου, ἡ, virga: bacillus, ſcipio. Od. κ, Κίρκη δέ δ᾽ ἐν Μαιάνδριο βαθείῃσι Ῥ᾽άβδον ἔχουσ᾽ ἐν χερσί. Ibidem. Ὀ πτωχὸς καὶ Κίρκη σ᾽ ἐλάσῃ σὺν σεμνείοι ῥάβδῳ. Xen. de arte Equ ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλλόμενος εἰς ὑγιεστάτα. Αἱ ῥάβδοι. Græcis Romanarum rerum ſcriptoribus idem ſunt, quod Lat. faſces: ut apud Plut. in Publ. Herodian. lib. 7, &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viſcata, quâ aves falluntur. Ariſtoph. in Avib. ¶ Item ramus: ut apud Dioſc. lib. 4. cap. 49. (de tragio) ἔχει δὲ καὶ πολλὰ φύλλα ὁμοῖα ἐλαίᾳ, καὶ τὰς ῥάβδους καὶ τὸν καρπόν. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traditur. Exponitur &, ſarmentum: apud Theoph. ¶ Item haſtile. Xen. de Venat. τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας διαστόμους, ῥάβδους δὲ στρεβλάς. ¶ Per ῥάβδους in clypeis, futuræ intelliguntur in ambitum ſcuti, virgis ſimiles: aut virgæ quibus ſcutum tenebatur: Euſt. Il. μ. ¶ Ῥ᾽άβδος in aere dicitur arcus cœleſtis exhibitio in directum conformata. Ariſtot. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur: apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. c. 13. ¶ Et in veſtimentis linteæ: apud Poll. l. 7. ¶ Denique ſic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis verſibus adſcribebantur, teſte Heſych. ¶ Euſtathius ex quorundam antiquorum authoritate ῥάβδον dici tradit παρὰ τὸ πιεῖν ῥᾴδιον ἐᾶδίζειν: vel deduci à verbo βαπτίζειν, ac priore quidem ratione περισπᾶσθαι, posteriore autem περιεσπάσθαι, Scribitur & cum ᾳ habente ι ſubſcriptum.

Ῥᾴβδωσις, εως, ἡ, (tanquam à verbo ῥᾳβδόω, ῶ, q. d. virgatio: ut ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ: aut, colocatio columnæ ad pares angulos. apud Ariſtot. eth: 10. ca. 4. quidam ῥάβδωσιν in columnis ſtriationem aut ſtriaturam eſſe putant. Dicitur & de toreumate ſpeculo, apud Ioſeph. de Antiq.

Ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus: ut ῥαβδωτὸς κίων, columna collocata in longitudinem, ad rectos angulos. Apud Ariſtot. exp. etiam pectinatim diviſus, item ſtriatus: de conchis quibuſdam dictum.

Ῥ᾽αβδόω, virgulas qua tio: apud Ariſtot. hiſt. an l. 9.

Ῥ᾽αβδίζω, virgis cædo, Aſt. c. 16. Item perticis cædo ſeu percutio

Ῥ᾽αβδίζομαι, virgis cædor, 2. ep. ad Cor. cap. 11. Item perticis cædor ſeu decutior. Theophr.

Ῥ᾽αβδίον, τὸ, virgula; parva virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piſcium, exp. raduli. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Compoſita.

Ἄῤῥαβδος ſeu ἀῤῥάβδωτος, ὁ, ἡ, ἡ, carens virga ſeu baculo.

Ἀῤῥαβδώτης, conchæ dicuntur non pectinatim diviſæ, non ſtriatæ aut virgatæ: apud Ariſtot.

Παχύῤῥαβδος, craſſas habens virgas.

Ῥ᾽αγάς, ῥαχίζω, ῥαγανὸς, ῥάξ, &c vide in Ῥήγνυμι.

Ῥ᾽Α᾽ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener: apud Heſych. & Iob. c. 8

Ῥ᾽αδινὸς, vide in comp. ex Δίνη.

Ῥ᾽ΑΔΑΝΟΣ, ου, ὁ, mollis: tener: πρὸς τὸ ῥᾴδιον δονεῖσθαι. Heſych. Ῥ᾽αδαγίζειν.

Ρ'Α'ΔΙΟΣ,ια,ὁ,facilis. Theocr. idyll. 11. ἀ[illegible] Sic Xenoph. ἐ πάντων ῥᾴδιον ἐστι σκοπεῖν. Sic & apud Dem. & alios. ¶ Item proclivis ad aliquid. Synes. ep. 57. ὁ δὲ ῥᾳδιὸς εἰμι χαυνοθῦναι, καὶ λαμπρόν τι λογισάσῃ φλεγμονῆς. Etymon. vide paulò post in Ρ'ᾳδίως.

Ρ'ᾳδίως, facilè, minimo negotio. Apud Plat. Pol. 1. ῥᾳδίως τ' ἂν γίγνεσθαι φήσειεν, moderatè, leniter, patienter ferre. Exponitur etiam, temerè, apud eundem Plat. & apud Dem. Item facilè, i. admodum, apud Ilæum.

Ρ'ᾴων (comparat.) facilior. Item expeditior. Exponitur &, qui melius valet, aut hilarior factus est: ut apud Dem. in orat. ὡς ὁ Τιμόθ. ἐγὼ τῶν γεγραμμένων ὑπολαβὼν ἀσθενὴς τὰ πλείστα ὡς ἐξ ὑπάτης, ὥστε ῥᾴων ἔσεσθαι. Neut. ῥᾷον, facilius, expeditius. Et adverbialiter, faciliùs. Suid.

Ρ'ᾴονος & Ρ'ᾴους, facilè: apud eundem.

Ρ'ᾴζω, idem quod ῥᾴων εἰμί, conualesco, ex morbo recreor. Xen. & Dem. Olynth. 1.

Α'ναῤῥᾳΐζω, (decomp.) idem Hesych.

Ρ'ᾷστ-ος,η,ὁ, (superlat.) facillimus. Pro quo dicitur & ῥᾳ΄ϊστ-ος.

Ρ'ᾷστα facilimè. in Axioch. Et Ρ'ᾳδίστα pro eodem: apud Theoc. idyll. 11.

Ρ'ᾳστώνη,ἡ, facilitas. Plat. in Gorg. Exponitur &, laboris levamentum, seu facilis ratio rei conficiendæ: apud Lys. Item facultas. Plut. in Cam. Item facilitas & indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta: res secundæ. Exponitur &, doloris remissio: apud Dem. in orat. pro liberis Lyc. Interdum est relaxatio animi: ut apud Luc. Item otium & inertia. Isocr. in Evag.

Ρ'ᾳστωδέω, langueo otio, inertiæ indulgeo. Xen. ἐπὶ [illegible] ἡδονῇ καὶ ῥᾳστωδίᾳ καὶ ὕπνῳ ἐκλυθείς καὶ ἀπαυδήσας.

Ρ'ᾳστωδίως, ἐστερον, ἡ, idem cum ῥᾳστήν: apud Suid.

Ε'πιῤῥᾳστωδιμώτερος, (adverb.) per interiam, segniter.

Ρ'ᾳδιο-ργός, apud poëtas: idem quod ῥᾳδιό-ργον. Quidam tamen hoc ex illo manasse existimârunt mutato η in α & ι subscripto. Illud autem ex adverbio ῥᾳδ deduxerunt, originem habente à ῥάω: (quoniam quæ factu facilia sunt, quasi fluere videntur) ut ex ῥᾳδ primò formatum sit ῥᾳδιό-ργον, deinde ῥηϊδιό-ργος, verso ε in η.

Ρ'ᾳδιό-ς, facilè. Hesiod. in Erg.

Ρ'ᾳδι-ουργός, idem quod ῥᾴων, facilior. Il. σ, & ω.

Ρ'ᾴϊστος facillimus. Hom. Ρ'ᾳδίστα facillimè.

Ρ'ᾳ-, idem quod ῥηϊδίως. Hesiod. in Erg. & metri gratia ῥᾳΐτε, pro eodem: apud eundem. Vide & de eo in ῥηϊδιό-ργον.

Ρ'Α'ΔΙΞ, ακ-ος, ὁ, ramus. Nic. in Ther. ὃ [illegible] Κόλαπτες ῥᾳδίκας πολυσχιδὲς κοτήριον.

Ρ'ᾴζω, vide in Ρ'ᾴσσω.

Ρ'Α'ΘΑΓΟΣ,ια,ὁ, strepitus: propriè qualis est remi aquam percutientis: sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt. Exponitur etiam generaliter, sonitus, strepitus, tumultus, Hesych.

Ρ'ᾰκάζω, ἄω, sonitum edo seu strepitum, strepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.

Συῤῥᾰκάζω, ἄω, (comp.) confringo, contero. Nicand. ὀλοοῖς δὲ συῤῥᾰκάσσατο δίσσοις.

-Ρ'ΑΘΑ'ΜΙΞ, γγ-ος, ἡ (poet.) gutta. (ἡ καὶ θῦ ῥάνον θαμά, ut inquit. Eust.) Hesiod. in Theog. ῥᾳδαμάγγες ἀπόκλυδες αἱματόεσσαι guttæ cruentæ. Sic & Il. λ. Ἀτ Il. φ. κονίης ῥᾳδαμάγγες, de pulvere in via excitato quo quis quasi guttatim conspergitur.

Ε'ὐῤῥᾳδαμάγξ, (comp.) pulchris irrogans guttis. Non.

Ρ'ᾰ́ζω, vide in Ρ'ᾰ́σσω.

-Ρ'ΑΙΒΟ'Σ,ᾶ,ὁ, incurvus, intortus. Item qui pedibus est incurvis & in se contractis: cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός. ¶ Etymol. deducì scribit παρὰ τὸ ῥάιον βαίνειν, ἤγουν κατάπτωσιν ἢ παρὰ τὸ ῥαίειν τὸ φθείρειν καὶ τὸ βαίνω.

Ρ'ΑΓ'Ν Ω,F. ᾰσω, perfundo, aspergo, insperso, irroro: Apud Aristoph. ῥαίνω τὰ βλέφαρα, aspergo palpebras, vel insperso palpebris. Bion Smyrn. in epitaph. Adon. Ρ'αῖρε δ' ὕδωρ μύρτοισιν ἐλείφατα ῥᾴνε μύρῳσιν, perfunde ipsum.

Ρ'αἰνομαι, perfundor, aspergor. Plut. de primo frig. ἅ τε γῆς ὕδωρ ῥαινομένης, terræ conspersæ aqua. Dicitur & de pulvere. Il. λ. (de equis) ἐρύσσετο δὲ ῥέθεα κονίῃ.

Ρ'ᾰστός,ὴ,ὁ, aspersus, perfusus, irroratus.

Ρ'ᾰστῆρ-ῆρος, ὁ. (q. d. perfusor, irrorator) locus in oculis ex quo lacrymæ manant. Poll. l. 2.

Ρ'ᾰστίζω, idem quod ῥαίνω, aspergo, irroro. Hebr. c. 9.

Ρ'ᾰστισμα & Ρ'ᾰστισμός, aspersio, 2. Pet. c. 1.

Ρ'ᾰστός,ὁ-ῆ,ὸν, aspergo, stilla, gutta, ut, Πάσχει κοιλαίνει γαστὸς ὕδατος ἐσελθεῖν.

Ρ'ᾰ́ζω, idem quod ῥαίνω, & ab eo factum sicut βιβάζω ex βαίνω, unde ῥάσσατο apud Hom. exp. ῥάνατο. & pass. ἐῤῥάδᾰτο apud eundem, aspersi erant vel perfusi. ¶ Item ῥάζω, latro, allatro. Eust. Pro qua signif. est ῥαζῶ & ῥυζῶ apud Suid. item ῥαΐζω, apud Eustath.

Ρ'ᾰ́σμα, τὸ, aspergo, perfusio. Athen.

Ρ'ᾰ́σσω, poculi genus quoddam. Hesych.

Composita ac primum cum præpos.

Αἱμᾰῤῥαντ-ήριον, sanguine conspersus seu asperſus: ut αἱμαῤῥαντήριον ξεῖνον. Eurip. in Iph. Taur.

Α'ναῤῥαίνω, spargo, aspergo, irroro: ut apud Herodot. ἀναῤῥαίνων τῷ ὄφει. Aristot. an. l. 6. ἀναῤῥαίνει τὰ λευκὰ ὑγρότητα. Item semen genitale spargo. Idem de generat. an. l. b. 3. & 5. & de part. an. l. 6. 4.

Α'ποῤῥαντήριον, τὸ, q. d. asperſorium: locus ubi, aquam lustralem spargere solebant: Eur. in Ione.

Διαῤῥαίνω, aspergo, conspergo. Prover. b. c. 7.

Διαῤῥαντίζω, aspergo.

Ε'κῤῥαίνω, q. d. spargo, ex dispergendo effundo: Eur. in Cyclop. ταῦτα ὡς ἐξ ὦ γ' ὄντα ἐκῤῥαίε λίβα Ε'γκέφαλον ἐξέῤῥανε.

Ε'μπᾰῤῥαίνω, inspergo, instillo, irroro. Theoph. Alex. Aphr. Arist.

Κατᾰῤῥαίνω, perfundo stillatim, aspergo. Gal. Ad Glauc. l. Exponitur &, aspergo seu respergo, apud Dioſc. lib. 2. ca. 84. ἐπὶ τὰ κατᾰῤῥαινόμενα λάλαση.

Νεοῤῥαντ-ος, recens asperſus. Soph. in Aiace, σὺ νεοῤῥάντῳ ῥᾳδίνῃ.

Περιῤῥαίνω, circum aspergo. Dioſc. Phil. de vita M.

Περιῤῥασις, asperſio, q. d. circumspersio.

Περιῤῥαντήριον, ν, τὸ, aspergillum: instrumentum ad aspergendum. Peculiariter dicitur de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam asperſio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor. in hist. eccl. Vtitur & Luc. Æschin. in Ctesiph. & Philo de vita M.

Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω. Hesych.

Προῤῥαίνω, antè aspergo, seu conspergo. unde part. προῤῥωμένος. Προσῤῥαίνω, aspergo, spargendo adjicio. Alex. Aphrod. προσῤῥαίνειν τῇ μίσγειν, acetum aspergere matrici. Vtitur & Aristoph.

Composita ex ῥέζω.

Α'μφιῤῥέζω, circunquaque asperſus, circumcirca irrigatus.

Κατᾰῤῥέζω, idem quod κατᾰῤῥαίνω. Dioſc. l. 5. c. 114. ὕδατι διὰτοῦ ἔλκους, εἶτα οἷς τὰς ἀκᾰμβάδας κατᾰῤῥάσσουσι, ῥώσει. Idem utitur & ejusdem libro c. 102.

Περιῤῥέζω, idem cum ἀμφιῤῥέζω. Od. χ. Apud Hippocr. περιῤῥέζας exp. utrinque seu in utramque partem perfractum, in qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι.

Ρ'Α Γ'Ω, F. σω, Ρ, ῤγ, profligo, corrumpo, disperdo, destruo. Od. ν. Ὧν τ' ἀπωτέρω ἀλᾶς μάλα νῦ σοὶ πάντα Ρ'άξω, Od. ζ. ὅτε μ' ἔξοχα κλυτὸς Ε'ννοσίγαιος.

Ρ'ᾰ́γνυμι, profligor, destruor, frangor. Il. π, ἀμφὶ δὲ κομπὸς ἀράγητο ἐῤῥᾰΐδη. Sic & ναῦς ῥαισθῆσαι, apud Apoll.

Ρ'αιστός, q. d. corruptibilis, qui corrumpi potest. Exponitur & corruptus.

Ρ'αίστης,ου,ὁ, corruptor, profligator, destructor.

Ρ'αιστη-ήριος,ὁ, malleus: παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαῤῥήγνυτε τὸ πυκτίδιον. Il. σ. & Plut. Symp. l. 3.

Ρ'αισιό-ς, q. d. corruptorius seu corruptivus.

Αἶῤῥα, Α'ραιδα, Ρ'ᾰῖα, γραῖς, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Compo'ta.

Α'ποῤῥαίω, perdo, disperdo, Od. α, Μὴ δόξῃ' ἔλθοι ἀνὴρ ὃς ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσῃ. ¶ Item carco, privor. Hesiod. in Theog. Νύκτ' ἀποῤῥαίσων ἡμέρων.

Α'ῤῥαι-ό-ς, non corruptus, incorruptus. Ponitur & ἀῤῥατ-ος pro eodem: Method. apud Etymol.

Διαῤῥαίω, idem ferè cum ῥαίω. Il. ι, Νῦξ δ' ἐπὶ τὰ διαῤῥαίσω κατὰ σπείρα.

Θωρᾰκοῤῥαίστης, ου, ὁ, animum destruens: ut δάϊτας θυμοῤῥαίστας, Il. α.

Ι'λιοῤῥαίστης, Ilii seu Trojæ populator: epitheton Vlyssis, apud Theocr. in Ara.

Κωποῤῥαίστης, canum interfector. Aristot. ahet. l. 2. (Eurip. Αὐκοῤῥαίστης, luporum interfector: ut λυκοῤῥαίστας ὠίτες. epig. in Μητροῤῥαίστης, qui matri manus infert. Suid.

Πατροῤῥαίστης, patricida.

Ρ'ᾰ́ω, &c. vide in Ρ'ᾰ́γνυμι. Ρ'ᾰ́μμα, in Ρ'ᾰ́πτω.

Ρ'Α'ΜΝΟΣ,ου,ἡ, spina alba, spinosus frutex. Theoph. hist. pl. c. 3. & 17. Dioſc. lib. 1. cap. 120. Theocr. idyll 4. Ε'ν δὲ νέον ῥάμνοι τε καὶ ἀκανθαλόδει κομέοντα. Apud eundem Theocr. idyll. 22. ὑπὸ δὲ ῥάμνοι ἐκαθεύδομεν, exp. dormiens in frondibus.

Ο'ῤαμνο-ς, frons, ramulus. Nicand. in Ther. Ε'ν δὲ λέβης ὀβριμόθυμος κομέοντος ὀῤάμνου. Et apud Suid. ex Epig. Ε'ν δὲ μιν ὀῤάμνοισι κομόωντες ὄφιες Σπλῶτι βάθος ὀῤάμνου Φυλλάδ-ος δι' ὀφρύος πᾶσαν ἐδιδύξε χάριν.

Ρ'ᾰ́νη, &c. vide in Ρ'ᾰ́ινω. Ρ'ᾰ́ξ, in Ρ'ᾰ́γνυμι.

Ρ'ᾰ́φις, &c. vide in Ρ'ᾰ́φω.

Ρ'ΑΠΙ'Σ,ιδ-ος, ὁ, ῥ, virga, idem quod ῥᾰβδ-ος. Hesych. Exponitur etiam κρηπὶς. Item fibula, ab eodem Hesych.

Ρ'απίζω, virga cædo seu percutio, baculo cædo, aut etiam fusti

Plut. in Themist. ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν πᾶς ἀγὼν τοῦ σοφιστοῦ ἀμείνους ῥαπίσει.

Ρ'άπισμα, τὸ, ictus, qui virga vel baculo seu fuste incutitur.

Ρ'ᾰ́βδ-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ε'πιῤῥαπίζω, expon. taxo, refello, reprehendo. Item pro κωλύω, apud Suid.

Ε'πιῤῥαπισμός,ὁ,ὁ, pro murmure. apud Polyb.

Χρυσόῤῥαπις, aureum habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurii apud Hom. Od. ο.

Ρ'ΑΠΤΩ, F. ψω, Ρ. ᾰφω, suo, consuo: vel sarcino, consarcino: ut apud Pol. ῥάπτειν ὑποδήματα καὶ κατεύειν. Frequentissimè in metaph. signif. ut fur captur, pro struo, machinor: ut apud Eurip. in Androm. ἄλλα ῥάπτων συγγάμῳ σίδηρ, machinata cædem. Sic Chrysost. διὰ τοῦτο ἡ διάνοια ῥάπτει δικαίων.

Ρ'άπτομαι, fuor, consuor, &c. Et voce media, suo, consuo. Aristoph. in Nub. ἐκδὺς ἀπόδυς ῥάπτου μηδὲν σκυτίνων.

Ρ'άμμα, τὸ, sutura. Exponitur etiam, licium, filum: & fibula sive tænia quæ per annulos excurrit, vestisq; scissuras inter se committit: apud Iosephum de antiq. Iud.

Ρ'άπτης,ου,ὁ, sutor, consarcinator. Ρ'άπτὰς,ὰ,ὁ, sutus, consutus, vel sutilis: ut ῥάπτὰς χιτών, Od. ω, ubi exp. etiam lacerus. Ρ'απτὰ διαπαντὸς ἐστὶ τὰ ῥάκη, apud Xen. Hel. l. 3.

Ρ'αφὴ,ῆς, futura: ut βασὶ δ' ἀραφὴς κεφαλῆς: apud Plat de Socr. dæmon. & ἀραφὴ τὸ ὀστέον, apud Eurip. in Phœn.

Ρ'αφίς,ιδ-ος,ἡ, fuendi seu futuræ instrumentum: acus: Epigr. lib. 2. Ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus: item olus quoddam sylvestre lapsanæ simile: apud Hesych. Est & nomen piscis, qui & βελόνη.

Ρ'αφιδεύ-ς, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur: sutor. Epigr. lib. 2. Κυβδ'ὲς ἡ ῥαφιδεὺς κατεναντίον ἤλυθεν ἀγῶνος, Καὶ πάντα πεῖσαν τ' ἔνεγκεν αἱ ῥαφίδες.

Ρ'αφιδό-ω, fuo, consuo: Ρ'αφιδωθὲν-τος, sutus, consutus. Item acu textus. Exod. cap. 36.

Ρ'αφιδωτός, idem quod ῥαφιδῶς: ejusdem lib. c. 27.

Ρ'αφὸν,τὸ, parva acus. Item subula: apud Galen.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'ναῤῥάπτω, consuo, consarcino. Exponit. &, resarcio, reconcinno

Α'ποῤῥάπτω, consuo. consuendo obstruo. Plut. περὶ φιλοπλουτ. συνέλκει καὶ ἀποῤῥάπτοντα τὸ βαλλάντιον. Dicitur & ἀποῤῥάπτειν τόμα, apud Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Ε'νῤῥάπτω, insuo. Plut. de virtut. mul. τὸν δ' Ἀλκυόνα ἐνεῤῥάψαντες ἀσκῷ καὶ ἐνθύσαντες τὸν τένοντα τοῦ ποδὸς. Et voce media, apud Herodot. ἐῤῥάψατο οἱ ὑμένα.

Ε'μπᾰῤῥάπτω, assuo.

Κατᾰῤῥάπτω, insuo, consuo, persuo. Dioſc. lib. 2. cap. 32. κωλύει ἀφίστασθαι τοὺς ὄνυχας καὶ λίαν κατᾰῤῥάπτ-ει.

Κατᾰῤῥᾰφ-ής, consutus, pannosus. Item ex commissuris constans, non integer. Luc.

Ε'γκατᾰῤῥάπτω (dec.) insuo, vel desuo in: unde ἐγκατᾰῤῥαμμένος ἀκλαυθμὸς, insuti aculei, apud Xen.

Παρᾰῤῥάπτω, q. d. juxta suo: assuo. Exponitur &, consuo.

Περιῤῥάπτω, assuo. Plut. in apoph. ὅτε καὶ φθειρκείτας ἢ λεοντῆ, περιῤῥαπτέον εἶναι καὶ ἡ τοῦ ἀλωπεκῆ. (συῤῥάπτειν.

Συῤῥάπτω, confuo, simul suo, consarcino: Hesiod. in Erg. Σέρματα συῤῥάπτεσθαι, ν, ὁ, (dec.) q. d. qui vestes viles, detritas & perrusas consuit. Sic cognominatus fuit Eurip. ab Aristoph. quòd alionum poëtarum dictis, ceu plumis alienis se ornaverit: vel quòd ferè pannosos reges in scenam produxerit.

Υ'ποῤῥάπτω, q. d. subsuo: Eurip. in Alc. Ὡ'ς δὴ πὶ δρόσου τ' ἀ' ὑποῤῥάπτεις λόγου;

Composita sine præpositione: partim ab ἐῤῥάφαται, partim ab ἐῤῥάφθαι.

Ρ'άφανος, ὁ, ὸς, ὸν, non futus, seu non futilis, futura carens: ut ἀῤῥαφανος χιτὼν, Ioan. cap. 19.

Ρ'αφάνη, ἡ, ἡς, ventris vulnerati connexio.

Ρ'αφανίδ-ης, ὁ, causarum concinnator, seu consarcinator.

Ρ'αφανίδ-ωμα, causas concinno seu consarcino. Aristop. in Neb.

Ρ'αφανώδ-ης, ὁ, ὸς, ἡ, ες, ex dolis consutus & quasi consarcinatus, dolosus.

Ρ'αφαρία, dolosum commentum, vafrities. Epigr. l. 7.

Ρ'αφαρικός, ὁ, ἡ, ὸν, Bacchi epithet. apud Dionys. de situ orb. ideo ei tribuitur, quòd insutus fuerit in femur Iovis, teste Eust. qui tamen addit, fic etiam dictum esse eum παρὰ τὸ ἔοικε φαίνειν: vinum enim immodicè hausturn, litis & rixæ originem esse.

Ε'ῤῥαφὼς, pulchrè seu bene consutus, vel pulchram seu elegantem futuram habens: ut εὖ ῥάπτεσθαι ἐπιστάμενος, apud eundem Dionys. ib.

Ραπτᾶ-ς, ὁ, qui vela consuit. Et metaph. dolosus: Apud Aristophanem. Suid.

Ραπτικό-ς, malorum sutor: dolorum machinator.

Ραπτικώδ-ης, malis, seu ex malis consutus. Hesychio idem est quod ῥαπτικός.

Ραπτοῤῥαφία, malorum consutura: malorum machinatio. Od. α & μ. ll. ο.

Μητροῤῥαφής, ἐμορι insutus. Bacchi epith.

Μηχανοῤῥάφ-ος, machinarum structor, technarum seu fraudum excogitator. Eurip. in Androm.

Μηχανοῤῥάφεια, machinarum consutura, fraudum excogitatio.

Μιτοῤῥαφ-ής, filo sutus: in Epigram.

Νᾰ́ῤῥαφ-ος, qui nervis consuit. Plat. de rep. l. 4.

Νευροῤῥάφ-ος, nervis consuo. Idem in Euthyd. & Xen. ped. 8.

Νευροῤῥαφικός, ad ejusmodi futuram pertinens. Poll.

Πολυῤῥάφ-ος, multum sutus: vel multipliciter sutus seu consutus. Soph. in Ajace. Πολυῤῥάφοις, idem. Nonn. Dicitur & πολυῤῥάπτος pro ijsdem: unde πολυῤῥάπτου φαρέτρης, apud Theocr. idyll. 26.

Σκιωποῤῥάφ-ος, qui tentoria consuit, è panno lineo aut laneo aut pellibus. Suid.

Σκιωποῤῥαφεῖον, τὸ, locus ubi tentoria consuuntur.

Υ'ποδηματοῤῥάφ-ος, sutor. Chrysost.

Φορμοῤῥαφέω, ῶ, in tegete insuo: vel tegetes aeu trajecta consuo. Metaphoricè utitur Æschin. in Ctesiph.

Ρ'Α'ΡΟΣ, ου, ὁ, venter. Suid. & Etym. Exp. etiam, robustus. Hesyc.

Ρ'άειον, τὸ, dicitur infans. Suid. & Etym.

Ρ'Α'ΣΣΩ, F. ξω, allido, dejicio: idem quod ἀ'ράσσω. ¶ (ex quo & factum per aphæresin literæ α,) Demost. in Orat. contra Conon. ἐπὶ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, &c. Esai. c. 9. ῥάξει ὁ θεὸς τοῦ ἀπαίρειν μόνους ἐπὶ ὄρη· Σιὼν ἐπὶ αὐτῶν. Exponitur etiam, vi & impetu valido decido: Eust.

Ρ'ᾰ́κος, ου, ὁ, collis, tumulus, petra, præcipitium Hesych.

Ρ'αχ-άρι, ου-ῆ, ὁ, ἦτρε, pium multum edens. Hesych. ex Philostete.

Ρ'αχητήριον, τὸ, eidem est saltatio quædam. Pro eodem per syncopen dicitur ῥᾰ́κτριον, unde ῥᾰκτρίαι, τὰ, dicuntur bacilli quibus fructus deijciunt & deturbant: apud eundem.

Composita.

Α'ποῤῥάσσω, amputo, avello.

Α'ποῤῥᾰξίς, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, quo pila fortiter ad solum allisa, ei qui miserat, remittebatur: mòstrato prius saltu ejus: saltus enim numerari solebant. Poll. l. 9.

Ε'πιῤῥάσσω, irruo, incumbo. Diodor. ἐπὶ βίαν πολλὴν ἐπιῤῥᾰξαντες τοῖς πολεμίοις, διῆθεν μόνοι ἐγένοντο.

Ε'πιῤῥακτός, ὁ, incumbens hiatu: ut ἐπιῤῥακτὴ ὀδύνη, apud Plut. in lib. ad præfect. indoct.

Καταῤῥάσσω, & κατασσάττω, frango, rumpo: unde καταῤῥᾰξθῆναι ἐδόκει, apud Herodian. l. 3. Item impetuosè deturbo. Demosth. χρὴ Α'ισχ. κατεῤῥᾰχθαι δ' εἰς τὸν δικαστὴν ἅπαντας. Et neutraliter, erumpo: ut apud Aristot. de mun. ὄμβροι καταῤῥάσσουσι χάσκουσι τε καὶ χαλάζαι. Interdum defluo & cadito more salientium aquarum. Gal. meth. 8. εἰ κενωθεῖ ὑ δατος κατᾰῤῥάσσει τὸ ἀγγεῖον, ὑδρὸν τὸν ὑπ' ὄν. Transitivè apud eundem meth. 13. φοβοῦσι μὴ ἐπαίσσοντας τὸ αἷμα βλέπουσιν, ἢ ὑπερχεῖν δὲ καταῤῥάσσοντας καθάπερ ἐπὶ τὸ κεφάλαιον.

Καταῤῥᾰκτός, vel καταῤῥᾰκτης, ου, ὁ, cataracta: locus abruptus & præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit. Eustat. & Suid. Significat etiam vectem quo porta obfirmatur. Dion. Halic. lib. 8. & ipsam portam cataractam. Plut. in Ant. est & nomen avis rapacis: de qua Aristot. hist. an. l. 2. & l. 9, c. 12. & Plin. lib. 10. c. 44.

Ε'πικαταῤῥάπτω (comp.) percutio, impetuosè impello.

Περιῤῥάσσω, idem quod περιῤῥήγνυμι. Suid.

Περιῤῥᾰξίς, conflictus. Polyb.

Συῤῥάσσω, Confligo. Xen. Hel. 7. ὡς εἰ δὸν τάχιστα τοῦ πολεμίου συμῤῥᾰξαιεν. Dicuntur & flumina συῤῥάσσειν, cum impetu confluentia: apud Diodor.

Συ ῤῥᾰξις, ἡ, conflictus. Plut. de fort. Alex.

Ρ'ᾰ́ς-ος, &c. vide in Ρ'ᾰ́φω.

Ρ'Α'ΦΑΝΟΣ, ου, ὁ, sive ῥᾰφανίς, ίδ-ος, ἡ, (Atticè) raphanus, radix seu radicula. Gal. Dioſc. Theophr. Aristot. ¶ Nomen habere traditur ἀπὸ τοῦ ῥᾳδίως φαίνεσθαι: quia statim à satu oritur. Suid.

Ρ'αφανηδών, in modum raphani: ῥαφανηδὸν κατεγμα, fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib. 6. cap. 89. & Gal. lib. 6. method. Suid.

Ρ'αφανίδ-ινος, ῥίζα. q. d. raphani similitudinè habens radix. Theop.

Ρ'αφανίδ-ωσις, raphano in anum immisso cruciari: quæ pœna mœchis ignominiæ causa solebat irrogari. schol. Aristoph. in Nub.

Α'ποῤῥαφανίδωσις, (comp.) raphani in podice intrusio, seu raphani per podicem trajectio. Schol. Aristoph. in Pluto.

Ρ'αφὴ, &c. vide in Ρ'ᾰ́πτω. Ρ'ᾰ́γμα, &c. in Ρ'ᾰ́γνυμι.

Ρ'ᾰ́φων, &c. Ρ'ᾰ́α in Ρ'ᾰ́φω.

Ρ'Ε'ΤΧΩ, vel ῥέγκω, F. ξω, rhonchisso, sterto. ¶ Factum per onomatopœiam, teste Galeno. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' οἰκίαν ῥέγκουσιν. Idem in Eq. Ρ'έγκει μεθύων ὥσπερ βυρσεύς ὑπνῷ, stertit supinus, Invenitur & pass. ῥέγγομαι, in anth. Epigr.

Ρ'έγκ-ω, & ῥέγξις, sonus nasi qui stertendo editur, rhonchus Gal. ex Hippocr.

Ρ'ογκίον pro ῥέγκων, apud. Epicharm. teste Hesych.

Ρ'ὄγχης,ου,ὁ,rhonchus. Ρ'ὀγχέζω,exp. resono.
Α'πορέγχω,(comp.) desterto.

Ρ'ἔθρον, vide in Ρ'ἄω. fluo.

Ρ'Ε'ΖΩ,(Ρ.ῥέξω,& per metathesin ἔρξω,tanquam ab ἔργω,præt. χα) facio. Od. ζ. Καὶ δ' ἄλλη νεμέσσα ἵππ τοιαῦτα ῥέζει. Il. ε, αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accusat. Od. σ, αὖτη τι σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω. Sic & alibi. ¶ Item facio,i. sacrificio. Il. δ. Ἕλλῃ δ' ἄλλο ῥέξε θεῶν. Et cum accus. Il. α. Φοίβῳ θ' ἑκατόμβην ἐκατηβόλῳ Ρ'ἔξαι ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll. 28. Ρ'ἔξω πόρταν Ε'ρωτι καὶ αὐτᾷ βοῦν Α'φροδίτᾳ.

Ρ'ἐζόμαι, fio : unde particip. ῥιζθείς, factus : ut Il. ε. ῥεζθὲν δὲ τε νήπιόν ἐστιν ἔργμα. Præt. med. ἔρρεζα, & per metathesin ἔοργα, feci : Il. 6. ἐοῦλα ἔοργε, & alibi apud Hom. ὅμὲ φρονέων τάδ' ἔοργε. Scribit tamen Eust. fieri etiam posse vel ab ἔρζω, vel ab ἐῤῥεσο.

Ρ'ἐκτὴς,ῆτος,ὁ, actor. Hesiod. Ρ'ικτίνεος, ὁ, acer & promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur & ῥίκτης : ut ῥίκτης αὐθέ, apud Synes.

Ε'ῤῥω, idem quod ῥέζω : ex quo facta metathesi literarum & mutatione ζ in δ ortum traditur. Od. ο. φίλ᾽ ἐῤῥω ἔμεν ἠδὲ φίλα ἕρδειν. Futurum est ἕρξω : Hesiod. in Erg. Ἢ σὺν δ' ὃς θ' ἰκέτεω, ὅτε ἕρξειεν κακὸν ἔρξει. Item facio, sacrifico. Il. β. Ε'ῤῥάμβῳ αἰσυήτοιο τελήσας ἑκατόμβας.

Ρ'ἐῤῥω, Bœoticum est pro ῥέζω seu ἕρδω. Eust.

Ε'ῤγον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'ῤῥηκτος, seu ἄρρεκτος, infectus, imperfectus, ut ἄῤῥηκτ' ἔρεκτον. Il. τ.
Αὐτοκέτμητον, quem ipse sibi struit five conciliat aliquis. Hesych.
Ε'πιῤῥέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico. Theocr. idyll. 27. Ζεὺς δ' ἐπιῤῥέζεται καζυθῆρι ἀρσενα χοῖρον.
Α'ρεκπίῤῥακτ]ῶν, (decomp.) non sacrificatus, non libatus. Hesiod. in Erg.
Κατᾳρίζω, demulceo : manu. Il. α. Χειρὶ τέ μιν κατέρεξε. Pro quo per syncopen dicitur καῤῥίζω : ut Il. ε. ἧῗ πνα καῤῥίξεσα Α'χαιάδων εὐπάτρων.
Πεμῤῥέειν. Hesychio est τὸ ὑπ' αὖς καθαρσιοὺς ὄνειν.
Συνῤῥέω, simul facio, simul operam do. Item simul adjuvo. Soph.

Ρ'Ε'ΘΟΣ,ους,τὸ, membrum, quævis pars corporis : unde plur. ῥέθεα, ῥέθη : ut Il. π. Ἐκ δ' ἔλε ῥέθεων πταμένων ἀνδὸς δ' ἐβάσθιδεν. & Il. χ. Ἐκ δ' ἔλε ῥέθεων δ' ἐκθυμὸν ἔλιπτεν. Interdum peculiariter de facie dicitur : ut apud Apollon. Argon. 2. Αὐτὰρ ἐνασχεθέσιοι ῥεθέων φορμηδὸν ἔαρμα Χείρας. in Moschi Megara, τὸ φρὶν δὲ τοι ἐκλέ' ἔῤῥωσε ῥεθέων Σαλέντ' ὅτι ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labris : itidemque ῥέθος pro genis apud Soph. in Antigona, περίλλη δ' ὀρροὺν ὑφῆκε αἱματήρεσι ῥέθεσι εἰσχυσεῖ, nebula supercilii incidens (tristitia & mœror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari, annotat. Suid.

Ρ'ἔεν, vide in Ρ'ἐῤῥω. Ρ'ἐίδρον, ῥείω, in Ρ'ἐω, Ρ'ἐκπᾳ, &c. in Ρ'ἐζω.

Ρ'Ε'ΜΒΩ, in gyrum circumago, vel simp. circumago, circumvolvo, ϗα ῥέμω, Hesych.
Ρ'ἐμβομαι, temerè inambulo, spatior, erro. Plut. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μόνον ἀῤῥέμβεν λίθος ὑποκύλινος ἕχων. Et metaph. negligens sum, animo vagabundo : Plut. in Pomp ῥεμβόμενον ἐν ταῖς παρόγμασι τὸν Πομπήιον καταμαθών. Sic & apud Chrysost. com. in ep. ad Colossenses & ad Timoth.
Ρ'ἔμβη,ης,ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gal. in lex. Hippocr.
Ρ'ἔμβ-ος,ου,ὁ, vagus, erro. Scribitur & ῥεμβός, apud Erot. quod exp σφενδύλη.
Ρ'ἐμβοσύης,ου,ὁ,ἡ ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur. Plut. in Dion. Apud eundem de assidendo βλέμμα ῥεμβώδες, exp. oculi huc illuc vagantes, non defixi in eum qui verba facit.
Ρ'ἐμβόω, exp. vagor, fluctuo.
Ρ'ἐμβέω, vagor mente, seu animo sum vagabundo.
Ρ'ἐμβασμὸς, occupatio mentis. Sapient. c. 4.
Ρ'όμβ-ος,ου,ὁ, rhombus, rota : seu quiddam rotæ formam habens. Theocr. idyll. Exponitur & rotatio : apud Pind. Apud Mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis : ac à quibusdam βαλκυὼν appellari à simili forma panis, apud Elæos usitata : de quo pane Athen. l. 3. ¶ Ρ'όμβος etiam à Romanis piscis dicitur quem Græci alio nomine λάφυαν appellant, teste eodem l. 7. in fine.
Ρ'ομβωτός,ή,όν, rhombi figuram habens : Athen. l. 5. & in Anth. ep.
Ρ'ομβόω, volvo & circumago in modum rhombi. Suid.
Ρ'ομβάς, versatilis in modum rhombi.
Μεσόῤῥομβος, (comp.) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesych.
Ρ'ύμβος, itidem rotula fuisse putatur : vel turbinatum quidpiam, quod scutica impulsum & circumactum sonum quendam reddebat. Etymol. & Eust.
Ρ'ωμβεῖον, τὸ, rotula quam veneficæ agitant. Schol. Apol. Rhod.

Ρ'υμβὸν, ὁ, ὁ-ος, ὁ, implicatio & circumvolutio spiræ serpentis. Apollon. l. 4.

Ρ'Ε'ΠΩ, ψω, F. vergo, propendeo. Propriè de statera seu lance dicitur : ut apud Plat. de rep. lib. 8. ἢ οὐχ οὕτω πάντα ἀῤῥεπῆ ἐστὶ τῶν πραγμάτων. Et de eo quod lanci impositum est : ut Il. χ. fatum Hectoris impositum stateræ aureæ, unà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerunque significat, propensus sum & inclino ad aliquid. Alciphr. ὅπως δ' ἂν ῥέπωμεν ἔπαξ, ἐκεῖσε ἀκολουθήσω. Item propensus sum, i. benevolentia prosequor : Isoseph. ὡμῶν, ἐῤῥέπετο Gal. ad Glauc. ῥέπειν εἰς τὸν γαστέρα. Et pertinco : ut apud in Plut. ὁ χρησμὸς εἰς τοῦτ' ῥέπειν.

Ρ'οπὴ, ῆς,ἡ, q. d. devergentia : propensio, seu inclinatio : ut de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam propensio ad unum vergens, declivitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur : ut apud Arist. de Cœlo. l. 2. μικρὰ ῥοπὴ ἐν ἅπασι τοῖς τόποις ἐστὶν ἐν ἀρχῇ. Sic & apud Xen. pæd. 4. Et ῥοπὴ χρόνου seu καιροῦ, temporis momentum & articulus : quo posteriore utitur Basil. Ρ'οπὴ dicitur etiam quod momentum affert & pondus ad rem aliquam, vis impulsiva : ut θεία ῥοπὴ. a pud Chrysost. Exponitur etiam, periculum. apud Soph. in Trachin.

Ρ'όπαλον,ου,τὸ, clava, gestamen Herculis. Od. ι. Cyclopi tribuitur. Xen. Hellen. 7. ἐπηκολούθουν δὲ καὶ οἱ Α'ῤῥιβαῖοι ὁπλῖται, φέροντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virga, baculus. ¶ Etymolog. deducit παρὰ τὸ εἰς ἕτερον ὑπὸ ῥοποῦς, ὃ ἐστιν ἐπαλλαγμα βακτηρίας. dictum scribit ὀῤῥὸ τὸ ῥέπειν εἰς μὴ ὀρθὸν, ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigr. de virili membro dicitur.

Ρ'οπαλίζω, clava percutio : vel verso tanquam clavam.
Ρ'όπαλισμὸς, percussio quæ fit clava. Dicitur, & de tenigine seu satyriasi. apud Suid.
Ρ'όπαλον, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava, incurvum lignum. Exponitur & fustis. Sunt & qui pro ense poni tradant. Metaph. apud Euripid. ἔπεισον αὐτὸν δίκης ῥόπαλον. Dicitur & de membro virili. ¶ Item marculus seu annulus ostii, apud Plut. in lib. de tranquillitate animi. ¶ Est etiam paxillus in majoribus laqueis auriculis venaticis, qui incurvis & inflexis lignis inseritur. Hesychio & Eust.

Ρ'ομφαία, ἡ, telum quoddam Thracium. Vide Gell. lib. 10. cap. 25. Exponitur etiam, framea, jaculum longum. Dicitur & de ense. ¶ Etymolog. à ῥέπω dicit fieri ῥοπή, τοπέα καὶ ῥομφαία.

Ρ'όλ, ωτὸς, ὁ, virgultum. Usitatius est in plur. ῥῶτες, virgulta, sentes. Od. ξ. ῥῶπας δ' ὑπέχευε διαπρήσιος. & Iliad. κ. αὐτὰρ ὑπὲρ τάφρον ἔσαν ἀμφὶς ῥῶπες πολλοὶ, ἐρινεοῦ τε λύγες τε. ¶ Eust. ita dici à ῥέπω innotat, ut βακτηρία à βάπτω.

Ρ'ῶπίον, ου τὸ, senticetum, virgultis plenus locus : Il. ξ. Exponitur etiam, virgultum vimineum.
Ρ'ωπεύς, species plantæ flexilis. Hesych.
Ρ'ῶπος, ου, ὁ, merces parvi momenti. Apud Strab. exponitur etiam merces, vel mercimonium. Suidas scribit quoddam ῥοπὸν appellasse omnifariam farcinam : item cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt. Apud Diosc. quidam exp. crates, fiscella arundinacea.
Ρ'ωπικὸς, ἡ, ὁν, qui talis est quales sunt merces quæ ῥῶπος appellantur, vilis & parvi pretii.
Ρ'ωπεύω, vendere merces, quæ ῥῶπος dicuntur. Hesych.
Ρ'ώπ]ζω, Eust. exp. συμμιγνυται καὶ συμπεφυρθαι τοῖς.
Ρ'ὶπ, πὸς, ὁ, vimen flexile, virgultum. vide & in Ρ'ιπτω.

Composita : ac primum cum præpositione.

Α'μφιῤῥέπ-ης,ους,ὁ,ἡ ἡ, utramque partem inclinans seu vergens, Interdum & ambiguus, anceps.
Α'ντιῤῥέπω, in contrarium partem vergo. Philo de vita M. lib. 3. ἓ παμφιτείζων ἢ πιὸ χαλίμβω ἢ ὅσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων.
Α'ντίῤῥοπ-ος,ου ἡ ἡ, in contrarium, seu in contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quod ἰσόῤῥοπος, æquè pollens, æquale pondus seu momentum habens : & propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur seu pendi possunt : metaphoricè & de aliis : ut ἀντίῤῥοπον συμμαχίαν, apud Dem. Olynth. 1. et τὸ ἀντίῤῥοπον, æquilibrium, æquilibritas.
Α'ντιῤῥοπόω, æquali seu pari pondere, æquipollenter. Xenoph. Hellen. 5.
Ε'πιῤῥέπω, propendeo, vergo. Et activè, vergere facio, inclino. Theogn. Ζεῦ πάτερ ἦ τοι ἐμοὶ τὸ πάλαι τὸν ἐπιῤῥέπεις ἄλλοτε ἄλλον.
Ε'πιῤῥεπὴς, ὁ ἡ ἡ, qui propendet & in alteram partem vergit & metaph. propensus, proclivis, pronus : ut ἐπιῤῥεπὴς ἐπὶ πᾶσαν ἡδονὴν, apud Athen. Item felix, successibus, apud Polyb.
Ε'πιῤῥέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.
Κατᾳῤῥέπω, deorsum vergo & inclinor. Polyb. ὅτε μὴ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲ αὐτοῦ.
Κατωῤῥεπὴς, deorsum vergens, declivis.
Κατῤῥοπέω, idem Gal. ad Glauc.
Κατᾳῤῥοπὴ, deorsum vergere. Hippocr.

compl.

Composita sine præpositione : ac primum vetustiora ῥῶν.

Α'ῤῥην, ῥενος, ὁ, ἡ, ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionys.
Α'ῤῥενῶς, non vergendo in alteruram partem.
Α'ῤῥενία, ἡ, animus in neutram partem aut sententiam magis inclinans. Lært. in Pyrrhone.
Ε'τερῤῥεπὴς, in alteram partem vergens seu inclinans.
Ε'τερῤῥεπέω, in alteram partem vergere seu propensum esse.
Ο'ἰγιῤῥεπὴς, q. d. celeriter repens : agilis. Hesych.
Χαμαιῤῥεπὴς, seu χαμαιῤῥοπὴς, in terrâ vergens seu inclinans. Suid.
Χαμαιῤῥεπῶς, in terram vergendo. Hesych.

Composita ex ῥεπτ : itidem sine præpositione.

Α'νᾳῤῥεπὴς, ὁ, αἱ ὁ, ἡ, ὁν ἡ, ἡ, ὁν, sursum vergens, ὃ αἴρω ῥέπων. Gal. & Alex. & Aphr.
Α'ναῤῥέπω, ῶ, sursum vergere. Hippocr.
Ἄῤῥοπος, idem cum ἀῤῥεπὴς.
Ε'τεροῤῥοπὴς, idé quod ἑτερορρεπὴς : apud Gal. & Rhian. de impru-
Ε'τεροῤῥοπέω, idem quod ἑτεροῤῥοπέω. (dentia.
Ἰσόῤῥοπος, æqualiter vergens, æqualiter propensus : seu in neutram partem inclinans : ut ἰσοῤῥοπον ἀφαίρεμα, Plat. in Phæd. Interdum æquè pollens, eadem existimatione : ut πεμὶ ἰσοῤῥόπου, Aristot. eth. 9. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc. & Herodian.
Ἰσορῤῥοπία, ἡ, in neutram partem propensio, æquilibrium. Plat. in Phæd.
Τανυῤῥόπιον, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Polyb. Item æqualibus sum viribus, ita ut nec superer ab alio, nec alium superem. Aristot. Et Generaliter, æqualis sum, adæquo, nec excedo, nec minus sum : apud Plat. de leg. l. 5.
Καταῤῥῶ, ῶσος, ἡ, pedum : propriè quod in summo est repandum (dicitur enim quasi χῶλον καὶ ῥῶπον, Eust.) Il. ψ, Οὔνομα τίς τ' ἔβαλε καταῤῥῶσαι βακτὶ λόφῳ. ἐνῆκε.
Ο'ξυῤῥόπος, qui fit momento temporis : celer, celerrimus : ut ὀξυῤῥόπου τῆς σπαλίωνος κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur & fluxus. item agilis, apud Basil.
Ὀῤῥοπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus : ut παλίῤῥοπον τὸν γόνυ. Eurip. in Electr.

Ρ'Ε'Ω, (F. δεω, Ρ. δεύω) fluo. Propriè dicitur de rebus liquidis. Xen. Pæd. 7. πανταχοῦ δὲ ἀῤῥεῖ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, ἀφίλη, δάκρυα, ῥέειν, apud Hom. Metaph. usurpatur etiam de aliis : ut de igne, apud Aristot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ ἀπορρεῖ καὶ ἀῤῥεῖ ὥσπερ ποταμός. item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quæ cum quadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Hom. Ponitur & pro fluo, i. diffluo, evanesco, intereo, solvor, labor : ut apud Phil. Σφυγμοὶ ῥέοντες καὶ ῥώοντες, fragiles & fluxi. Sic & apud Dem. & Plut. ¶ Item activè pro χέω, fundo. Eurip. in Hecuba ῥεῖτε γοεῖ πηγὰς Α'χιλλέως Χοὰς Σκυθρὸν πατρί. Invenitur & ῥείω pro ῥέω, apud Poëtas. ¶ Item ῥέω, dico, loquor. In qua signif. quamvis non sit usitatum ῥέω, in usu tamen est aor. 1. ἐῤῥησα (pro quo & ἐῤῥήσθην) regulariter formatus ab ἐῤῥήμαι, cujus aor. ἐῤῥησα. fut. ῥήσω. Hinc & ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide post omnia comp. ex ῥέω, fluo.

¶ *Derivata ex ῥέω, fluo.*

Ρ'ύμαι, idem quod ῥέω, fluo. Item perfundor : ut ὑδρῶσι ῥεόμενος, lavore perfusus, apud Gal.
Ρ'ύμα, τὸ, fluentum. Item fluctus. Interdum exp. fluvius, vel fluminis impetus, apud Herodian. ¶ Apud medicos, fluxio. fluxus.
Ρ'ύματικὸς, fluxionibus obnoxius. Apud Dioscor. ἕλκη ῥύματικὰ, distillantia ulcera.
Ρ'ευματίζω, fluxionibus infestor : item gravedine infestor : ut ῥευματίζοντες ὀφθαλμοὶ. Dioscor. Et. ῥευματιζόμενα μέρεα, partes quæ fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr. ῥεύματι πάντες τῷ ἀῤῥεῖν.
Ρ'ευματισμὸς, fluxio : ut ῥεύματισμὸς χολικὸς.
Ρ'ύμάτιον, parvum fluentum. Apud Plut. in Thes. exp. rivus.
Ρ'όος, fluxio. i. ipsa fluendi actio.
Ρ'όὸς, ἡ, ὁν, fluxus. Item fluidus, evanidus, mortalis, caducus. Greg. Acrop.
Ρ'όώδης, fluxè, instar eorum quæ fluxa sunt. Ρ'υσικὸς, abundè, affluenter. Hesych. & Suid.
Ρ'υσιάω, fluidus, fluens. Hesych.
Ρ'ύσις, ἡ, (ἰστίδεον ῥοος.) fluentum : sæpe apud Hom. Dicitur & τὰ ἐκ ῥοῆς per syncopen, apud Herodot. Theophr. & Plut.
Ρ'ύσ-ις,ιος, ἡ, itidem quod ῥύσις. fluentum. Il. ϐ.
Ρ'ύσ-ις,ιος, ἡ, itidem profluento. Exponitur & ῥοὴ, fluxio aquarum, item cursus aquarum. Et pro ipsis aquis quæ fluunt. Od. ε.
Ρ'ύσιμα, dicuntur res quæ prosperè cedunt & ex voto. Apud Sophoclem frequenter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ῥύσις, arbuscula quædam : qua coriorum infectores utuntur ad inficiendas pelles. Diosc. l. 1. c. 148.
Ρ'υσὸς, ὸν, ὁ, ἡ ἡ, fluidus, fluxus. Item undosus. Theophrast. & Galen.

Ρ'ουᾶς, ᾶδος, ἡ, defluvium acinorum : vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.
Ρ'ωικὸς, qui fluxione laborat seu profluvio. ¶ At ῥοικὸς, incurvus, inflexus. apud Theocr. idyll. 7. Item qui naturaliter est cruribus incurvis, apud Hippocr.
Ρ'ήτινη, ἡ, resina, humor est liquidus & oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Gal. & Dioscor.
Ρ'ητίνίζω, resinam refero. Exponitur etiam, fumo resinaceo.
Ρ'ητινίτης οἶν-ος, resinatum vinum. Dioscor. l. 5. c. 43.
Ρ'ητινώδης,ες-ὁ ἡ ἡ, resinosus : apud eundem l. 1. c. 80.
Ρ'ὦα, thema inusit. à grammaticis statuitur, ex eo formantibus aor. 2. pass. ἐῤῥύην, (unde etiam infinit. ῥυῆναι & particip. ῥυείς, quod est in usu pro fluxi, ut ἐῤῥύη ἐξ Ἀυλίδος ἡ Α'ντίκα, & ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut. emanasse rumorem in populum. Invenitur ἐῤῥύην & in præteriti imperf. signif. pro, fluebam. apud Thuc. & Xenoph. Et & præt. ἐῤῥύηκα, fluxi tanquam à ῥύεω. ¶ Aliam signif. verbi ῥύω, vide in Ρ'ύω, suo loco.
Ρ'ύσις, fluxio, fluxus. Philopon. χαλκοῦ ῥύσις στρυφνός. Item profluvium. Aristot. de mundo, οἷον ἄστρων ῥύσις. Item fluentum & brachium fluminis. Polyb. ¶ Hesychio est etiam, phiala aurea, pro quo ῥυσὶς, apud Athen. l. 11. item lignea quædam libra. ¶ At ῥυσὶς, liberatio, vide in Ρ'ύομαι.
Ρ'υτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr. Τὸ ῥυτὸν, (subst.) poculi quoddam genus, cornibus simile, ex quo tenuiter profluente vino, infernè bibitur. Athen. & Eust. ¶ At ῥυτὸς, tractus, vide in Ρ'ύομαι.
Ρ'υδὸν & ῥύδην, affluenter, abundanter, affatim, abundè. Od. ο. ¶ Ρ'υδὴν exp. etiam vehementer, impetuosè, item cum vehementi strepitu, apud Suid. & Hesych. & pro eodem invenitur & ῥύδδην.
Ρ'ύμη, ης, ἡ, impetus. Chrysost. ὅτι πᾶσ]ορτ-ος ῥύμη ὁ θεμὸ. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τῆς Μειδίου. Item vicus, platea, locus in quem omnes certatim confluunt. Vide & in ῥέω, traho.
Ρ'υάξ,ακ-ὸς, ὁ, Profluvium, rivus. Item proluvium, proluvies, eluvies. Thuc. ὁ ῥύαξ τῆ πυρᾶς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato. αἱ ἀπὸ τῶν ῥυάκ-ων πηλὸν ῥέουσες ποταμοί. Dicitur & αἷματ-ος ῥύαξ, sanguinis rivi apud Aristidem.
Ρ'υᾶς, ᾶδ-ος, ὁ, ἡ, vitium oculi, quum canthus lachrymas continenere nequit : Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructum quòd acini defluant, & qui remanent, graciliores existant. Geopon. l. 5. ¶ Ρ'υᾶδες, pisces, flutæ, apud Aristot. ¶ Ρ'υᾶς (adject.) fluxus, perfluens, deciduus. Aristot. lib. 3. de part. anim.
Ρ'ύηκα, νὸ, itrium : bellarii genus præstantius. Gal.
Ρ'ᾳδί-ος, Ρίν, Ρ'ᾳδὸς, Βροτὸς, Δ'ίζε, Ο'ῤός, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita : ac primum cum præpositione.

Α'ναῤῥέω, refluo, vel sursum fluo. Item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo. Luc. ὥῤῥει πᾶν ῥεῖ'αν ἐκδύσει καὶ αἱρέσει σκηνὴν οἴκου.
Α'ναῤῥοιᾶ, ἡ, refluxus : ut Vndarum. Athen.
Α'ποῤῥέω, effluo, defluo. Dem. in Timocr. φησὶν ἡ Σαπφὼ ἐκ σφύλλα σῇ σταφύλαν. Sic & apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Et alia metaphora, ut effluo & defluo, apud Lat. ut apud Soph. ὅτε δ' Σαπφὼ ἡ μνήμης, cujus effluit memoria. Item emano, promano, profluo : Dioscor. l. 2. cap. 203. φασὶ δ' ἁπαξ ἢ δὶς ἡσυχάσαν Σαπφὼ τῆς βοτάνης. Et tranfitivè apud Alex. Aphr. Σαπφῶντα λοιμικὴν Σαπφῶσαν.
Α'ποῤῥέ-ως,ὁ ἡ ἡ, profluens, manans, emanans, Athen.
Α'ποῤῥοὴ, ἡ, defluxus, defluvium. Item affluxus, profluentia, emanatio. Aristot. probl. sect. 12. Exponitur etiam, succus vel humor effluens alicunde, aut vapor : apud Plut. in Solone.
Α'πόῤῥοια, ἡ, idem Xen. Hell. 5. Item effluentia : *in Metaph. fignif.* apud Aristot. Probl. sect. 12. & Nazianz.
Α'ποῤῥύω, unde particip. Σαπῥύεις, qui defluxit. Dioscor. 5. c. 89. ἐξυπόσας ἀναλῦ τὸ Σαπῥὲ ρυὲν οἷς πυξίδα ὑφυδρῷ χαλκῇ. Impropriè apud Plut. Σαπῥυεὶς τῷ ὕπνῳ, delapsus equo.
Α'ποῤῥύ-ρυτ-ος, ὁ ἡ ἡ, effluens, defluens : ut Σαπῥύρυτον σῶμα, corpus effluens, i. quod decrescit, apud Plat. in Tim.
Decomp. Ε'ὐαποῤῥύρυτ-ος, facilè defluens. Hippocr. de fract. Προαποῤῥέω, prius effluo, vel defluo.
Διαῤῥέω, per medium fluo. Ifocr. in enc. Busir. πάντων τῶν χρόνων πλείστων καὶ πάντων διαῤῥέων. Item perfluo. Luc. ὑπὸ τῶν ἱδρώτων διαῤῥεόμενον. Item defluo. Philo. de vita M. lib. 3. τὸ σῶμα διαῤῥέον, ὥσπερ τῆς ὑδρίας ἐκάστου ἡμέρᾳ ἀπαχθείσης ὑδάτων, corpore diffluunt ex perpetuis & quotidianis deliciis. Et Aristoph. in Nub. ΦΘΙΓΓΕΣΘ' ὅσις χείλεσι διῤῥυηκόσι, loqui labris diffluentibus & diductis. Item diffluo, dilabor, pereo. Soph. τῶν Σαθάντος ὡς παχείᾳ τῆς θρεπτὸς Χάρις διαῤῥεῖ. Item tabesco. Diog. Laërt. διαῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ὑπὸ νόσου.
Διαῤῥύτ-ος, irriguus. Strab.
Διαῤῥοὴ, ἡ, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit : unde πνεύματος διαῤῥοαὶ, apud Eurip. in Hec.
Διαῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus. Item copiosus alvi fine inflammatione exulcerationeque fluor, pro fluvium ventris apud Medicos.

Διαῤῥοίζομαι, alui profluvio laboro. Alex. Aphr.

Λογοδιάῤῥοια, ἡ, (decomp.) q. d. verborum profluvium: profluentia loquendi. De garrulis dicitur, quasi eorum lingua profluentia laboret, seu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor, ut εἰσρέοντα πόντον, apud Eur. in Iph. Taur. & Luc. περὶν εἰσρυῆναι. Metaphoricè etiam usurpatur: ut εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, ingressi urbem.

Εἴσρυσις, & εἴσρους, influxio. Aristot. de mun.

Decomp. Ἐπεισρέω, q. d. superinfluo. Metaphor. apud Plut. ἐπεισρέων εἰς τὰ πάντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm influo, & clàm ingredior: apud eundem in Lyc. παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥυήκασιν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et τὸ ἐξεῤῥυηκὼς, abolitum & fluxum, evanidum: apud eundem.

Ἔκρυσις, effluxio. Ἐκρύσεις dicuntur etiam ex conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐκροὴ, itidem effluxio Aristot. de mundo. Exponitur &, meatus, canalis, ut, ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Alex. Aphr.

Ἔκροος, idem quod ἐκροὴ, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους, fluentum, seu alveus: apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per. Διέκροος, meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω, (q. d. subeffluo) sensim & clàm effluo: aut evanesco. Plut. in symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Iliad. β, Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἠΰτ' ἔλαιον. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ δ' ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 7. ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν, & apud Hom. τὰ δ' ἐπέῤῥεον ἔθνεα πεζῶν. ¶ Item activè, pro, inundo: ut apud Greg. θάλασσα τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. ¶ Exponitur &, largior copiosè, apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν.

Ἐπίῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, apud Areop.

Ἐπεῤῥύην, affluxi: unde particip. ἐπιῤῥυεὶς, apud Eurip. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Item accessio qua aliquid sensim augetur.

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. adventitius, ut δύναμις ἐπίῤῥυτος, apud Plat. de Rep. l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur: ut ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens.

Καταῤῥέω, defluo, unde apud Aphthon. καταῤῥέουσαν τοῦ τραύματος quod è vulnere defluxit. Et Metaph. delabor: ut καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido: unde κατεῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum jam concidens, & ruinæ proximum, apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥέοντες, i. confertim advenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor: ut apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic & ἱδρῶτι καταῤῥεομένην, apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui defluente humore irrigatur: κῆποι κατάῤῥυτοι, Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, & contractè κατάῤῥους, defluxio: apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os.

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex illo descensu: apud Plat. in Tim.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. l. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊκὸς, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur & συγκαταῤῥύω, unde aor. 1. συγκατεῤῥύην: & particip. συγκαταῤῥυεὶς, apud Diosc. l. 5. c. 103.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto: refluo, reciproco: unde Aristot. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio. Aristot. meteor. l. 2. Plut. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo. Xen. Pæd 4. πεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item interfluo Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐκσήπει γὰρ καὶ ἀπόλλυσι παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, undique fluo: Basil. in Hexaëm. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τῆδε κἀκεῖσε περιῤῥέων μηδεμίαν σχολίαν παρέχει τῷ γεωργῷ. Et circumfluo, circumluo, alluo. Herodian. l. 8. ποταμὸς τὸ περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thuc. περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Et circumfluo, i. abundo: unde apud Soph. περιῤῥεῖτω βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεὴς, dicitur urbs aut locus aliquis, quem Fluvius circumfluit. Xen. anab. lib. 1. περιεῤῥεῖτο δὲ (πόλις) ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic & apud Aristot. & Plut.

Περίῤῥυτος, circumfluus. Hesiod. in Theog.

Περίῤῥοος. idem. Herodot. l. 1.

Προῤῥέω, aut προρρέω, profluo: ut apud Hesiod. in Erg. ποταμῶν λαοὶ προρεόντων.

Ὑπεκπρορέω, (Decomp.) idem. Hom. Od. ζ, Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί· πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerunq; in Metaph. signif. ut & Lat. confluo. Isocr. de Pace. ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκε.

Σύῤῥευσις, & συῤῥοὴ, item σύῤῥους, & σύῤῥοια, confluxus, confluens colluvio: apud Plat. & Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo: unde Metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι δυσχέρειαι καὶ κινήσεις, clàm subeunt animum molestiæ & impulsiones. Exponitur etiam, surrepo, apud Demost. Item sublabor, succumbo: ut ὑποῤῥέοντα ἐρείσματα, apud Plat. Item dilabor: unde apud Luc. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί. ¶ Activè etiam usurpatur ad Dem. in orat. contra Lep. τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας ἀδημονία πάντα ταῦτα ἀμελούμενα ὑποῤῥεῖ κατὰ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primum retinentia e verbi ῥέω, seu ῥείω.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὁ ἀκαλῶς ῥέων, Il. η.

Βαθυῤῥείων, & βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens, prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ.

Ἐϋῤῥείτης, (q. d. pulchrifluus) pulchrè fluens, bellè fluens. Il. ζ. Pro eodem dicitur & ἐΰῤῥης, unde ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ibidem de quo vide & in Εὔρους.

Εὐρυρέω, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: unde εὐρυρέων Φᾶσις, apud Apoll. Argon.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ.

Καλλιρέεθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog.

Λαβρέων, (q. λαρέων, ex λα & ῥέων) impetuosè & rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμόῤῥειθρος, unà cum alio fluenta habens: qui ex eodem rivo ducit aquam: rivalis. In Pand. Græc.

Composita ex ῥοὴ aut ῥόος, itidem sine præpositione.

Ἀγάῤῥοος, ου, ὁ (ὁ, ἄγαν ῥέων) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel impetuosè fluens. Hom. in Bœotia.

Ἀγχίῤῥοος, cujus fluenta prope sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀητόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur: vox ficta apud Plat. in Cratylo differentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥέω, f. ήσω, sanguinem effundo, sanguinis profluvio laboro; ut γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluvium. Diosc. l. 2. & alibi.

Αἱμοῤῥοῒς, ίδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. lib. 1. ¶ Est & serpentis genus inde appellatum, quòd morsu sanguinem & quasi profluvium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem, teste Solino.

Αἱμόῤῥοος & contractè αἱμόῤῥους dicitur mulier quæ menstrua patitur. ¶ Est & idem serpens cum hæmorrhoide. Nic. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀῤῥοίη, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati & commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q. d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus. ut ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο. Odyss. υ. Exponitur etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens, ut dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἄψοῤῥος, retrogradus, retro vestigia referens. Hom. Ἄψοῤῥον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ι.

Βαθύῤῥοος idem quod βαθυῤῥείτης supra. Il. φ.

Γονόῤῥοος, & γονοῤῥυὴς, ου, ὁ, qui genituræ effluentia seu profluvio laborat Ezech. 7.

Γονόῤῥοια, & γονοῤῥυία, ἡ, genituræ profluvium.

Γονοῤῥοέω, genituræ profluvio laboro, seminis fluxum patior, Levit. 15.

Δακρυόῤῥοος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Euripid. in Ione, γυάλα λείποντες θεοῦ Χαίρετον, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ. Vtitur & Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita. M. l. 3. σύμπαν πλῆθος αὐτὸν ὅλον μῆνα δακρυῤῥοοῦν.

Ἑπτάῤῥοος, septemfluus. Exponitur &, septem ostia habens.

Εὔροος & εὔρους, & dialysi ἐΰῤῥοος bene fluens, facilem cursum habens: ut ἐΰῤῥοος ποταμός. Il. φ Apud Theophr. εὔρους πόρος, exp. facilis meatus.

Εὔροια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et Metaph. pro rebus prosperis & ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐροέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et Metaph. feliciter ago, prospera utor fortuna: Greg & Phalar.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Aquilonem & Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. & Plin. l. 2. c. 47. dictus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἕω ῥέων, inquit Etymol. Vide & in Εὔρους.

Καλλίῤῥοος, idem quod καλλιρέεθρος, Iliad. φ. Scribitur & καλλίροος. Odyss. ε.

Ὁμόῤῥοος

Ὁμόῤῥοος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμόῤῥοια, ἡ, q. d. confluentia aut confluxio.

Παλίῤῥοος, & παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: ut κλύδων παλίῤῥους. Eur. in Iph. Taur. Παλίῤῥους etiam substantivè exp. refluens.

Παλίῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ.

Πλατύῤῥοος, idem quod εὐρυρέεθρος. Aeschyl. in Prometh.

Πυόῤῥοος, & πυόῤῥους, pure fluens, ex quo pus manat.

Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l. 5. c. 131.

Πυοῤῥοέω, pure mano, pus effundo: ut πυοῤῥοοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l. 2 c. 181. & alibi.

Τριχοῤῥοέω, pilorum seu capillorum defluvio laboro: ut βλέφαρα τριχοῤῥοοῦντα, apud Diosc. l. 2. c. 48.

Τριχοῤῥυέω, idem. Aristoph. in Pace.

Ὑδροῤῥόα, seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. Aristoph. in Acharn. & apud ejus schol. Metaphoricè utitur. Athen. l. 13. (Symp. 8.

φυλλοῤῥοέω, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plut.

Χειμάῤῥοος, & χειμάῤῥοος, ex quo per contractionem, χειμάῤῥους, hyeme fluens: ut χείμαῤῥος ποταμός. Il. δ, ε, & λ. Sic. & χειμάῤῥους ποταμὸς, apud Phil. de vita M. lib. 3. Vtitur & Herodian. lib. 3. & Demost. ¶ Χείμαῤῥος autem dicitur paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis. Hesiod. Erg. lib. 2.

Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l. 5. Pro eodem dicitur & χρυσοῤῥόης, apud eundem l. 8.

Ὠκύῤῥοος, & ὠκύῤῥους, celeriter fluens. Il. ε.

Ὠκυρεὴς, idem. Apoll. Arg. 2.

Composita in ρυτος, vel ρυτης desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀείῤῥυτος, semper fluens. Soph.

Αἱματόῤῥυτος, sanguine fluens. Eurip.

Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus. pro quo & ἀμφίρυτος. Odyss. α. Sophocl. in Ajace.

Ἀνθεμόῤῥυτος, à flore fluens: ut ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἀργυροῤῥύτης, ου, ὁ, q. d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: ut ἀργυροῤῥύτης Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur.

Θεόῤῥυτος, à Deo profluens: vel à Iove fusus aut profluens.

Λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis, ut λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Demag.

Μελίῤῥυτος, Mellifluus. Nonn.

Νεόῤῥυτος, qui recèns effluxit. Suid.

Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph.

Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόῤῥυτος, à spontanea fluxione dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 3.

Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσοῤῥόας. Aeschyl.

Composita à superioribus compositorum generibus & significatione & terminatione longius recedentia.

Ἄγκυρα, Ἀὴρ, Βορέας, Ἱμείρω, Κολλύριον, Λαῦρος, Ὄμβρος, Πρῶρα, Σπυρὸς, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

¶ Derivata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. τὰς αὐτὰς συλλαβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. Item dictum, sententia. Plato Polit. 1. Item cantus, vel oratio, ut pœma, vel canticum, vel hymnus qui recitatur, apud eundem.

Ῥηματικὸς, ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.

Ῥημάτιον, vocula, parvum vocabulum. Aristoph.

Ῥηματίσκιον, idem. Plat. in Theæteto, & Themist.

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. πῶς ἐξ Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. Demosth. pro cor. ἀνάγνωθι δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου.

Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, Sententiola.

Ῥητὸς, dicendus, fandus, Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, dicenda & tacenda effutierunt. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀποῤῥήτων ἀκούειν. Item memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. ¶ Item de quo certis verbis convenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Il. φ. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præstituta, seu pacta, & ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. lib. 6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem. Thuc. li. 1. Et ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, ῥητὸν τετράγωνον. definitum quadratum. Τὸ ῥητὸν, dictum, sententia. Basil. & Greg. Et τὰ ῥητὰ, oracula apud Iustinum Mart.

Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Themist. in 3. de an. Exponitur etiam, adverbum. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, orator. Il. 1. Μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι.

Ῥήτωρ, idem. Demosth. Εἰ μὲν ὃ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ, τι ἂν συμφέρῃ ὑμῖν, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτ' ἀξιῶ μαι, οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο. Item generaliter, causidicus, rabula: unde ῥήτορες φαῦλοι, apud. Xen. & Aeschin. Item judex, qui propriam suam sententiam exp. Suid. ex Soph.

Ῥητορικὸς, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens: ut λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμὸς ῥητορικὸς, & ῥητορικὴ ἐπιλογὴ, apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.

Ῥητορικὴ, (sub) τέχνη, ars oratoria. Aristot. rhet. 2. Et ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item ῥητορικὴ γραφὴ, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra Rhetores habebatur. Suid.

Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio seu eloquentia oratoria. Aeschin. in Tim.

Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. ἀνὴρ ἥδιστος εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laërt. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronuntio. apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico Isocr. ad Philip.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Sic & apud Synes.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: ut Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conventio. Od. ξ. ¶ Item decretum, ut in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item general. commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plut. & ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: unde ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Dem. Ἀνάῤῥημα, τὸ, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.

Ἀντίῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio qua objectionibus respondetur, oratio refutatoria. Dionys. Areop. Et τὰ ἀντιῤῥητικὰ, dicti libri Iosephi contra Appionem.

Decomp. Ἀναντίῤῥητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controversus. Act. Apost. c. 19. ἀναντιῤῥήτων τούτων ὄντων, & apud Plut. in Themist. ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controversiam.

Δυσαντίῤῥητος, cui ægrè contradici potest. Δυσαντιῤῥήτως, ita ut vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιῤῥήτως εἰρηκέναι

Ἀποῤῥήθη, vetitum est, interdictum est. unde ἀποῤῥηθεὶς, vetitus. Aristid. ἀποῤῥηθὲν μὴ καταφεύγειν, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. ἀπὸ τοῦ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῆναι, exp. quasi à toto genere abdicari.

Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plato in polit. Ἀπόῤῥησις, interdictio. Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, si antevertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam defatigatio, & defectio virium & animi.

Ἀπόῤῥητος, vetitus. Lysias contra Theomnestum. Item arcanus, ut apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica. Et ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήταις, item δι' ἀποῤῥήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Themist. πρᾶξις ἀπόῤῥητος, πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana & vulgo non communicanda. Item inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.

Ἀποῤῥήτως, secreto, clàm. Item ita ut dici nequeat. Hesych.

Διεῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plat. de leg. l. 11

Διάῤῥησις, explicatio distincta & q. d. expressa. Idem ibidem.

Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et clarè, apertè, manifestè: Demosth. & Aeschin.

Ἐπίῤῥημα, adverbium: pars orationis apud Grammat. Item certa quædam pars comœdiæ, apud Aristoph. Suid. & Hesych. Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Poll.

Ἐπιῤῥηματικὸς, adverbialis, adverbii formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, adverbialiter.

Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.

Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ἦν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiam, infamis, apud Xen.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, aperè. Apoll. Arg. 2. Eust. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.

Ἐπιῤῥητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Athen. & Luc. τοσαῦτα ἐπεῤῥητόρευσεν αὐτῷ.

Κατάῤῥησις, accusatio. Item condemnatio. Suid. & Hesych.

Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo: unde apud Lucian. σιωπᾶν κέλευε καταῤῥητορευόμενος.

Παραῤῥητὸς, qui verbis flecti potest. Il. ι, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι, muneribus verbisq; flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Il. ν, παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.

Προεῤῥήθη, & προεῤῥέθη, prædictum est. & προῤῥηθεὶς, prædictus.

Προῤῥητέον, prædicendum est. Plat.

Πρόῤῥησις, prædictio, vaticinium. Philo de mundo, & Epig. l. 2.

Πρόῤῥητος, prædictus. Soph. in Trachin.

Προῤῥητικὸς, q. d. prædictorius: unde βιβλία προῤῥητικὰ, Hippoc. libri continentes prædictiones de morbis.

Προσεῤῥήθη, appellatus est, nuncupatus est. Item salutatus est: apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath. Πρόσρησις, idem Plat. in Epist. Item compellatio, ut πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur servus, apud eundem de leg. Item salutatio. Synes.

Προσρη-

Περσωπτ⊙-, insuper dicendus. Item appellandus, compellandus, apud Plat. de leg.

Περσωπτ⊙-, compellatus, salutatus. Apud Pol. l. 5. c. 31. **περσωπτὸν ἡμέρα**, est in qua salutationes fiunt, in qua clientes salutant patronos.

Α'περσωπτ⊙-ως, ὁ ϗ ὦ, (*decomp.*) qui vel quæ non est affabilis ulli. Apud Poll. l. 5. c. 31. **ἀπερσώπτου ἡμέρα** est in qua salutationibus superfœdetur.

Δῆ⊙-, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex βῆμα, βῆσις, βητὸς, sine præpositione.

Αἰσχεροβῆμων, turpiloquus, obscœna loqueas. Poll.

Αἰσχροβῆμοσώνη, turpiloquentia. Idem.

Α'βῆμων, tacitus, mutus.

Α'βῆμοσωνη, taciturnitas, silentium.

Α'βῆσις, nolle, vetare, interdicere. Hesych.

Α'βῆσσα, silentium, apud Antiphontem.

Α'βητ⊙-, indictus, non dictus. Od. ξ. & Plato in sympos. **καὶ μοι ἔσω ἀβήτα τὰ εἰκαιβόλα**. Ité infandus, ineffabilis, 2. Cor. 12. **ἄνωστα ἀβήτα βήματα**. Herodot. **ἀβήτου ἱρὰ εἰς ἄρρενας γόνους**. Et **ἀβήτου θεὰ** cujus nomen effari non licet. Plut. in Cæs. Apud medicos **ἄβήτοι ἐλκώτες**, sunt proprietates quarum ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in præs. probl.

Α'βήτως, infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Α'βῆτων, ita ut non collocetur in oratione. Hesych.

Α'γεωβῆμοσύνη, facetè loquor seu festivè, festivo sermone utor.

Α'γεωβῆμοσωνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo.

Δύσρητ⊙-, qui ægrè dici seu pronuntiari potest, ut **δύσρητοι φωναὶ**, apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκεσιβῆμοσύνη, vana loquor. Suid.

Εἰκαιβῆμοσωνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐσυβῆμων, utens recta oratione & non aberrante à vero.

Εὐθυβῆμοσύνη, rectè loquor. Aristoph.

Εὐθυβῆμοσωνη, oratio recta.

Εὐρημων, facundus. **Εὐρημοσύνη**, facundia.

Θεοβῆμων, qui divina loquitur, seu divina loquutus. Damasc.

Θεοβῆμοσύνη, institutio divina.

Θεόβητ⊙-, à Deo dictus, divinus. Nonn.

Κακοβῆμων, maledicus. **Κακοβῆμοσώνη**, maledicentia.

Καλλιβῆμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus. Dionys. Halicarn.

Καλλιβῆμοσώνη, pulchra & venusta dictio, verba elegantia.

Κομποβῆμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit.

Κομποφαλλοβῆμων, ampullosa & gravi verborum compositione utens. Sic dicitur Æschyl. apud Aristoph. in Ran.

Μεγαλοβῆμων, magniloquus.

Μεγαλοβῆμοσώνη, grandibus verbis utor, magna loquor & jactito.

Μεγαλοβῆμοσωνη, magniloquentia.

Ο'μόβητ⊙-, uno eodemq; ore dictus, concors. Nonn.

Παῤῥησία, (quasi **πᾶν ῥησία**) libertas, & licentia loquendi qua omnia dicuntur: oratio libera nihil reticens. Demosth. Philipp. 2. **τὰ λοιπὰ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ, ὥσῤ ὑμᾶς**. Sic **παῤῥησίαν δοῦναι**, apud Isocr. & Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Ioh. 16. & alibi, **παῤῥησία** exp. etiam palàm, apertè.

Παῤῥησιάζομαι, liberè & ingenuè planeq; dico. Isocr. in Busir. **ἢ δίκαιόν ἐστι τοὺς ἐπαῤῥησιασμένους τῆς παιδείας**. Et cum accus. apud Luc. **παῤῥησιάζομαι ταῦτα ὑμῖν σε**. Sic & Greg. **παῤῥησιαζόμενοι πὼ ἀληθεύειν**, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Aliquando & passivè sumitur, ut apud Isocr. **ὦν ἀπηλθήκατε, τὰ ὦν τῆς φιλοσοφίας, παῤῥησιασμένα**, liberè dicta.

Παῤῥησιαστὴς, & **παῤῥησιαστικὸς**, qui liberè loquitur, aut qui libertatem ia dicendo amat. Aristot.

Παῤῥησιαστικῶς, cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. **Α'ντιπαῤῥησιάζομαι**, vicissim, & ipse liber sum in loquendo, libertatem libertati oppono.

Α'παῤῥησίαστος, qui liberè loqui non audet. **Α'παῤῥησιάστως**, sine libertate loquendi, fine libera oratione.

Πολυῤῥήμων, multiloquus.

Πολυῤῥητ⊙-, multum dictus. Hesych.

Ταπεινοβῆμοσωνη, humilitas verborum. Chrysost. in comm. in ep. ad Timoth.

Τεχνορῆτωρ, qui in mensa disserit, mensarius disputator. Athen. l. 1

Φιλοῤήτωρ, rhetorices amans, rhetoricæ studiosus.

Χρυσοβῆμων, aurea fundens verba, cujus verba aurea sunt. Dam.

Ῥῆγμα, &c. vide in **Ῥῆσσω**. **Ῥ'ηδι⊙-**, in **Ῥ'ᾳδι⊙-**.

Ῥ'ῆμα, ῥήσεως, in **Ῥ'έω**.

ΡΗΙΑ Ι', tigella substructionibus futurisque accommodata: ut fabricæ Cæsari, vel publicia Livio, tibicines Virgilio & Iuvenali. Diodor. Siculus, **δεῖ δὲ μεταλλακτὸν ὕδωρ εἰσρύεσθαι τὰ τόιχια, ἢ τὰς τῶν βοικῶν ἐμπήξεις, ἵνατὰ λαὶ τῶν πύργων.**

Ῥ'ΗΓΝΥΜΙ, Ε. ξω, frango, rumpo. In qua signif. usurpatur potius **ῥήγνυμι**, vel **ῥηγνύω**, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio Iliad. σ, τοὶ δ' ἐβόησαντες ἔμαρτῆ, Μολαῖ τ' ἰῢγμῶ τε καὶ σκαφίσι ἤσσοντο. ¶ Item pro **βάπτω**, tingo: apud antiquos, inquit Eustath. unde **ῥῆγ⊙-**, **ᾳ⊙-**, τὸ, stragula tincta, Od. π, & **ῥηγῶ**, ὁ, tinctor. Hesych.

Ῥ'ηγνύω, vel **ῥήγνυμι**, f. ξω, idem quod **ῥήσσω**, frango, rumpo. Il. μ. Τεύχ⊙- τε ῥῆξαι. Hesiod. in Asp. Οὐτ' ἐπιπλῆξαι ὧν, οὔτ' ἐθέλοντας ἐᾶν ἐπὶ δμῳὰς ἔξ ἀκμῆς ἐτορεῖν ⊙-. Ἐπῆξε δὲ κῆρα κακοῖσι cem. In Epigr. **ῥῆξαι φλέβια**, In lacrhymas erumpere. ¶ Item cudo, rumpere facio: ut Plut. **ῥήγνυσι πηγὰς ναμάτων δεξαμεν ὑχεῖα** emittit fontes.

Ῥ'ῆγνυμαι, frangor, rumpor. Xen. Hell. 5. **ῥήγνυται ἀπαιθὴς** Item rumpor, dividor, divellor, abstrahor: Plat. pol. 2. Item cum vehementia & fragore elidor & supernè decido, ut procellosa pluvia & grando solet. Aristot. **ἐπιγενηθέντος δὲ χειμῶνος ἐξαίφνης**. Item in media voce, erumpo: ut Aristot. **τῆς ἢ ὀλίγου ῥήγνυται πηγὴ καταβολή**. Nonn. **ῥήξατο φωνῶ**, erupit in voce. Iliad. ν, **ἐπὶ δὲ ῥήγνυντο γυῖα**, excitaverunt, ediderunt. Præt. med. **ἔῤῥωγα**.

Ῥ'ῆγμα, τὸ, quod ruptum est. Item ruptio. Aristot. Dem. Gal.

Ῥ'ηγματίας, qui ruptis laborat, i. **τοῖς ῥήγμασι**. Gal. Diosc. procedem dicitur & **ῥηγματίας**, apud Hippocr. teste Gal.

Ῥ'ηξι⊙-ήν⊙-ος, proprie dicitur aqua τῇ **γῇ** περιρρηγνύμενον, inquit Etymol. ut apud Aristot. meteor. l. 2. **Καταῤῥηξις** autem sic dicitur superficies seu planities maris, **ὅῤῥ' ἂν τὸ ῥηγνὺς πνεῦμα**. Il. α Interdum ut Od μ, teste. Eust. (quod **ῥῆγμα**.

Ῥ'ῆκτης, ου⊙-ου, ὁ, ruptor, effractor. Aristot. de mundo. **Ῥ'ηκτήριος**, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥ'ηχ⊙-ός, sepes, septum, maceria, apud Hesych. & Suid.

Ῥ'ηχώδ⊙-ης, asper, salebrosus. Nonn.

Ῥ'ηγ⊙-ή, ruptio: apud Hippocr.

Ῥ'αχὰς, ᾶδ⊙-ος, ἡ, ruptura, fissura, rima. Dioscor. id. lib. 1. cap. 98. Peculiariter autem **ῥαχάδες** medici vocant ani fissuras. Scribon. Larg. cap. 223.

Ῥ'αχέως, εντ⊙-ὸν, rimosus, lacer. Nicand.

Ῥ'αψῳδέω, (*adverb.*) abruptè: Plut. de def. orac.

Ῥ'αψῳδ⊙-ὸν, impetuosus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥ'αψῳδ⊙ως, validè, validiusculè. Diosc. l. 2. c. 84.

Ῥ'αψῳδότης, ντ⊙-ος, impetuositas.

Ῥ'ωῳδ⊙-ή, fissura, Hesych.

Ῥ'ωγαλ⊙-ὸν, rimosus, fractus. Od. ι.

Ῥ'ωγαλ⊙-ὸς, ᾶδ⊙-ὸν, (adject. à lacera, fracta, rimosa: apud Suid. Item (subst.) saxum hians, rupes. Nic. in Ther. in plurali significat etiam rimas terræ. Hesych.

Ῥ'ωξμὸ⊙-ὸς, rima. Aristot. Apud medicos est divisio calvariæ, superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus ut fractum os loco non moveatur. Vide Paul. l. 6. c. 9.

Ῥ'ωμὸς, ὁ, rima. Hesych. & Suid.

Ῥ'ωχμὸς, ὁ, ὁ, scissura, rima. Il. φ. **Ῥ'ωχμὸ, ὁ**, rima.

Ῥ'ῶξ, ῶγ⊙-ος, ἡ, fissura: Odyss. χ. ¶ Idem quoque significat quod **ῥάξ** & **κόκκος**, acinus. Esaiæ 28. Eustathius tamen **ῥᾶξ** pro acino barbarum esse scribit. ¶ Sic quoque dicta est tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem ut uvæ etiam nomine donata sit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini similitudine, quod & **ῥᾶγες** appellatur ab Aet. Nic. in Ther.

Ῥ'άκ⊙-ος, ους⊙-ους, lacera vestis. Aristoph. Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum significat. Apud Aristoph. in Pluto, exp. cicatrix seu ruga & lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veste detrita reiiculaque, sumpto convicio.

Ῥ'ακώδ⊙-ες, εντ⊙-ὸν, pannis laceris plenus, pannosus: Epigr.

Ῥ'ακώδ⊙-ης, ὁ ϗ ὦ, lacer: ut **ῥακῶδες σῶμα**, in Epigr.

Ῥ'ακόομαι, ῶμαι, laceror & in modum detriti panniculi rumpor. Plut. in Symp. Apud Diosc. l. 5. c. 102. **ἐῤῥωγυῖα σῶματα**, exp. rugosos vultus.

Ῥ'άκωμα, τὸ, ex attritis panniculis consura vestis, idem quod **ῥάκιον**, Aristoph. in Acharn.

Ῥ'άκωσις ὀφθ⊙-, laxata scroti cutis: apud Aegin. l. 6. c. 77.

Ῥ'άκιον, ου, τὸ, vestis vilis, detrita & pertusa. Aristoph. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Aristoph. in Vesp.

Ῥαχίδες, furculi, rami. Hesych.

Ῥ'άχις, εως, ἡ, spina dorsi, quæ & absolutè, spina. ¶ Sic dicta à **ῥήσσω ἀπὸ τῆς ῥήξεως τῶν ῥαχέων, ᾗ διακρίνεται τὰ δεξιὰ μέρη ἀπὸ τῶν εὐωνύμων**, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quasi ruptura sit dilucernens dextras partes à sinistris, aut quòd propter spondylorum distinctionem ac flexionem rupta esse videatur. Alii eamen à **ῥαχὸς** derivant, quòd spondyli parte posteriore sint **τραχύτερα**, **ῥάχεα**, spinosi & asperi. Habet & nasus suam **ῥάχιν**, in quo sic dicitur ossеum, id quod utrinque quasi recedit ad genas, teste Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorsum terræ, in Epigr. Et dorsum montis, & in ijsdem, & apud Herodot. in Melpom. Item pars loris à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Aristot. lib. an. l. 4.

Ῥ'αχήτης, ου⊙-ὸς, dorsualis: ut **ῥαχήτης μυελὸς**, medulla dorsi seu spinæ

spinæ dorsi Gal. Et *ol* **ῥαχῆται**, musculi totì spinæ superjecti, qui & **ῥαχαῖοι**, apud eundem.

Ῥ'αχίζω, per spinam disseco, vel disseco incipiens à dorsi spina. Et generaliter, disseco. Soph. in Aiace, **ἔκειρε πολυκάρανα φόνια Κύκλωπ ἰχθύος**. Hesychio est etiam, vi. timam ferio: Item leviter & temerariè mentior.

Ῥ'αχίσ⊙-ης, ὁ, dissector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud schol. Soph. Exponitur etiam, mendax, ostentator. Hesych & Suid. ex Theopompo comico.

Ῥ'αχίλιν, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως: apud eundem.

Ῥ'αχίον, τὸ, media spina. mediti illium spinæ. Poll. l. 2.

Ῥαχεύω, disseco, **διακόπτω**. Idem ibid.

Τ'αμαχὲς, (*comp.*) cavitas sub spina ad lumbos usq; Poll. l. 2.

Ῥ'άχ⊙-ος, τὸ, aut **ῥ'άχ⊙-ις, ἡ**, aut **ῥάχ⊙-ος, τὸ**, aut **ῥάχ⊙-ις, ἡ**, aut **ῥάχ⊙-ις, ἡ**, exp. spinosus palus, apud Etymol. Et in plur. **ῥάχεα** dicuntur esse fispites, apud Xen. Idem Etym. hinc dicit esse verbum **ῥαχόω**, significans **πήγνυμι**, fcindo.

Ῥ'άχις, ἡ, ῥαχέως, apud Theophrastum poni traduntur pro cauliculis i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. Quidam autem annotant apud eundem de caul. plant. l. 3. c. 9. **ῥαχὶς** vocari in vite flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Plin. & Colum.

Ῥαχία, ἡ, proprie dicitur crepido littoris petrosa, seu omne litus petrosum, teste Hesych. & Etymol. aut locus cui alliduntur fluctus. ¶ **ἀφ' ἧς καὶ ἰσχίον**, ut inquit Etymol. ut **περὶ τὸ ἀφεδρὸν ἐγίνετο ἰκὰι τὸ κῦμα**; ut Eust. ex Rhetorum lexico tradit: ut apud Thucyd. l. 4. Hinc **ῥαχώδης αἰγιαλὸς**, litus petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur, apud Thucyd. Exponitur etiam strepitus, apud Plut. in lib. an seni gerendæ respub. Item restagnatio maris in Oceani litore apud Paulan. Etymologo & terra quædam immetallis **ῥαχία** appellatur. Eodem teste, de monte etiam dicitur apud Soph. Quin & locum arboribus consitum à quibusdam sic dictum fuisse, idem docet. Pro **ῥαχία** Ionicè dicitur **ῥηχίη**, quod apud Herodot. in Eut. exp. vadosum æstuarium.

Ῥ'άξ, ᾰγ⊙-ὸς, ἡ, acinus. Plat. de leg. 8. **ἐξ ἑνὸς βότρυος**. Dioscor. l. 3. c. 94. **ἐν βαρὺ σταφυλῆς**, in acino vuæ passæ. Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interpr. lib. 19. cap. 6. Vocatur **ῥᾶξ** etiam extremitas digitorum intrò vergens, quæ rotundior est ubi *pulpulæ* teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruff. Ephes.

Ῥ'αγικὸς, ὴ, ὸν, q. d. acinalis, **ῥαγικοὶ φλῆγες** apud Theophr. hist. pl. 3. c. ult. acinorum pediculi.

Ῥ'αγίδιος, ὁ, ὁ ϗ ὦ, acinosus.

Ῥ'άγιν, ου, τὸ, acinus parva. Est etiam phalangii species, acini vuæ nigræ similitudine.

Ῥ'αγίζω, acinos carpo. Theocr. idyll. 5. **Μισέω τὰς δυσυκάρπους ἀλώπεκας, αἱ τἀμπελῶν. Αἰεὶ φυτώσω τὰ πυδιάπρεπε ῥαγίζουσαι.**

Compositæ primùm ex ῥήσσω seu ῥήγνυμι, cum præpositione.

Α'μεῤῥᾳ⊙-ὲς, ὦν⊙-ὸν, ὁ, ὴ, undiquaque ruptus. Apoll. & in Epigr.

Α'ναῤῥήσσω, seu **ἀναῤῥήγνυμι**, & **ἀναῤῥηγνύω**, disfringo, disrumpo. Eurip. in Hec. **Βελέων δ' οἰκίων τῶν δ' αὐλοῖς ῥῆξε μυχὸς**. Item dissolvo, diffindo. Aristot. de mundo, **νεφῶν εἰς βίαιον πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀναῤῥήξαν**. Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg. in Athan. (de Iulian.) **ὃν δὴ ἐπὶ πορφυρᾶν ἐν ἑαυτῷ βασιλικὸν τῆς αὐτοκράτορος αὐ ἀναῤῥήξας ἐσθῆτα**.

Α'ναῤῥήγνυμαι, diffringor, disrumpor. Paul. Ægin. Item disseceor. Item erumpo, ut **ἀναῤῥήγνυται πηγαὶ**, Greg. & Plut. in Cic. **εἰς ἅπαν ἀναῤῥήγνυτο πλοῦτος**, in omnem erupturos audaciam. Præt. med. de an. l. 4.

Α'ναῤῥῆξις, εως, ἡ, disruptio, discissio. Plut.

Α'ναῤῥώννυμι & **ἀναῤῥώγνυμι** seu **ἀναῤῥηγνύω**, abrumpo, disrumpo, frango: Il. ζ. **Ἵππος δ' ἀκαχήσας ἐπὶ φατνῃ Δεσμὸν ἀναῤῥῆξας θείει**, Metaphorice apud Eurip. in Iph. Taur. **Ἀναῤῥῆξαι βίον**, vitam abrumpere. Et in Epigr. E'κδὲ δ' **ἀναῤῥήξας ψυχὼν βαρυδαίμονα κέλμαι**. Exponitur etiam, abrumpendo divello: ut apud Æschin. **Ἀναῤῥῆξαι τῆς ὠφελουμένους**. Neutraliter etiam usurpatur, pro erumpo: in Anth. Epigr. **Ἀναῤῥῆξας ὑπὸ δυσμῶν**. Sic & apud Luc.

Α'ναῤῥήγνυμι, abrumpor, disrumpor, avellor: Xen. **φοβούμενοι μὴ ἀναῤῥηγνύωνται τὰς ὦμους**. Præt. med. **ἀναῤῥῶγα**, auulsus vel abruptus Paul. in Art. **ἀναῤῥῶγασι δὲ ἀπ' αὐτῆς νησίδες**.

Α'ναῤῥῶξ, abruptus, præruptus, ut **τὸ πνεῦμα ἀναῤῥῶγας**. Plut. in Alex. Et auulsa. Hesych. Et simpliciter, pars, portio. Nic. in Ther. Exponitur & emanatio, stillamentum seu distillamentum. Od. ι. & τ.

Διαῤῥήσσω, & **διαῤῥήγνυμι**, & **διαῤῥηγνύω**, diffringo, dirumpo, perrumpo: ut **διαῤῥήξασιν τὸν δεσμὸν**, Luc. c. 8. Et apud Theogn. **Πολλάκι δ' ἀλλήλους διαῤῥήξασι χαλινὸν φέρειν**.

Διαῤῥήγνυμαι, diffringor. Item dehisco. Aristot. Item rumpor, & c. hist. scrip. **Ὑ'σπερ ἐμπίπλαται ἕτερος ὑπὸ, ἢ πλείχω, ὅτ' αὐ ῥήγνυται ὑπὸ φθόνου**, ut rumpatur invidia. Præt. **διέῤῥωγα**, diruptus sum: unde **διεῤῥωγότα ἰμάτια**, vestes scissæ, Reg. l. 1. c. 4. Et **διεῤῥωγὼς χείλη**, fissa labia: apud Diosc. l. 1.

Διαῤῥώξ, disruptus, fissus: ut **διαῤῥῶξ ὄγκος πυμάτου πάλαι**, locus montosus fissus fluctuum jactatione: Eurip. in Iph. T.

Ε'κῥήγνυμι, vel **ἐκρηγνύω**, effringo, fcindo. Et neutr. erumpo: ut apud Soph. in Ajace **ἐκρῆξαι μάχῃ**.

Ε'κῥήγνυμι, itidem, Erumpo. Aristot. **ἐκρήγνυσθαι αἰῶρα αἱ φλέβες**. Apud Themist. in exploratore, **ἐξελθόντων ὁ πολεμίων**, exp. bellum exarsit, vel excitatum fuit.

Ε'κρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum est aut abscissum. Gal. apud Hippocr. Item abruptus locus, falebra. Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. **Ἐκρήγματα** dicuntur etiam concauitates in campis factæ ex torrentibus. Suid.

Ε'κρηξις, ἡ, diruptio. Exponitur &, vociferatio.

Ε'κραγὴ, idem Suid.

Καταῤῥήγνυμι, seu **κλαῤῥήγνύω**, confringo, diffringo, dirumpo. Item cum impetu decidere facio, dejicio. Plut. in Fab. **κλᾶῤῥῆξεν οἷς χάρακας ἐπὶ τοὺς πολεμίους**

Καταῤῥήγνυμαι, confringor, dirumpor. Luc. **ἐξάλις κλαῤῥήγνυται**. Et act. dirumpo. Xenop. Pæd. 3. **κλαῤῥήγνυσθαι τὰς πλευρὰς**. Præt. med. **κατέῤῥωγα**, exp. Erumpo: Euripid. in Alcest. **ἐκ δ' ὀμμάτων πηγαὶ κατέῤῥαγασαν**, ex oculis fontes lachrymarum eruperunt.

Καταῤῥήσσω, & **καταῤῥήγνυμι**, idem quod **καταῤῥήγνυμι**. Apud Diosc. **καταῤῥήττειν τὸν κοιλίαν**, exp. turbat ventrem. Exponitur etiam, constrepo, insono. Hesych.

Καταῤῥώγες, ῥ. πέτραι, dicuntur petræ diuulsæ & scissæ ex eo, quòd fluctibus reniti non potuerint. Eust. exp. Soph.

Decomp. **Επικαταῤῥήγνυμαι**, super aliqua re frangor.

Περικαταῤῥήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Xen.

Παῤῥήγνυμι, & **παῤῥήσσω**, disrumpo, diffringo.

Περιῤῥήσω, & **περιῤῥήγνυμι**, seu **περιῤῥήσσω**, circumfringo, circumrumpo. Diosc. l. 1. c. 1 Ag. **αὐθραπὲς ἀπερῥῆχθαι πυρηνιοῦ**. Apud Isocr. in Busir. enc. **τὸν τῆ Νείλον ἀπὸ τῶν χάρακα ἀπερῥῆχθαι**. exp. circumfundit & circumdedit.

Περιῤῥήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor: unde **περιῤῥωγμένα**, circumruptum esse. Aristot. hist. an. l. 8.

Περιῤῥῶξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιῤῥωκὸς, proprie dicuntur palmarum termites. Nicander & aliis plantis tribuit: in Ther.

Προσ⊙ῤῥήγνυμαι, & προσρηγνύω, allido. **Προσῤῥήγνυμαι**, allidor, illidori offenso. Basil. Athanas. **ἀλλήλοις προσῤῥήγνυσθαι**.

Συμῤῥήγνυμι, vel **Συμῤῥηγνύω**, confringo. Item commito, irrito: Plut. **τὸ μὴ (πόλεμον) φιλοδοξίας ἢ φιλαρχίας συμῤῥήγνυσιν**. **Συμῤῥήγνυσθαι πολεμ⊙-** dicitur quum committitur. Thucyd. Dicuntur & **ἰσ συμῤῥήγνυσθαι**, qui confligunt & pugnant: Chrysost. **ἐκ τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συμῤῥήγνυθήσει**.

Συμῤῥῆξις νεφ⊙-, conflictus nubium. Exponitur & nubium fragor. Gregor. Naz.

Τ'απῤῥήγνυμαι, q. d. subtus rumpor: unde Iliad. **ψ**, **ὑπαὶ δὲ γόνατ' ἐλάνθανε πηλ⊙- αὐ Σπερ**, exp sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis & dissipatis serenitas in tota terra illuxit. Eustath.

Compositæ sine præpositione.

Αἱμορῥαγέω, sanguinem effundo, vel emitto: proprie cum eruptione & impetu. Diosc. l. 5. **σπλὴν ἢ ἧπαρ ἐξ αἱμορῥαγοῦντα**.

Αἱμορῥαγία, ἡ, sanguinis eruptio: sæpe apud Gal. Diosc. & Hipp.

Αἱμορῥαγικὸς, sanguinis eruptionem faciens, Hippocr. in aphor.

Α'ῤῥηκ⊙-ος, ὁ ϗ ἡ, infractus, infragilis. Il. ψ. Phil. de mundo.

Α'ῤῥαγὴς, ὁ⊙-ὲς, ὁ ϗ ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5. **Α'ῤῥηχ⊙-ες**, sepibus valde idoneus. Nic. in Ther.

Δισῤῥαγὴς, dupliciter ruptus, seu fissus. Eur. in Herc. fur.

Δύσρατος, difficilis ruptu. Luc.

Η'μιῤῥαγὴς, semifractus, semilacerus.

Πυροῤῥαγὴς, igne fractus: ut **πυροῤῥαγῆ κεφάλαι**, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis, Aristoph. in Acharn.

Φλεβοῤῥαγία, ἡ, ruptio venarum, pro quo Ionicè **Φλεβοῤῥαγίη**, apud Hippocr. de victus ratione in morb. acut. sect. 4.

Φλοιοῤῥαγὴς, cortice habens disruptum, seu fissum. Theoph. de caus. plant. l. 3.

Φλοιοῤῥαγὼς, sum cortice disruptus, seu rimosus. Diosc. l. 1. cap. 183. Scribuntur hæc & unico g.

Ψυχορῥαγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans: ut **γωλιὰς ἐν τοκοισὶ ψυχορῥαγὲς**, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ψυχορῥαγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima, animam ago: singulto. Apoll. Arg. l. 2. **Τὸν δ' ἔτυρος ἐπὶ κῆρ' ἔβαλε φθόνῳ ψυχορῥαγίσσατα**. Vulgus & Plut. in Crasso.

Ψυχορῥαγία, ejusmodi singultatio animæ. Basil:

Composita partim ex βᾷξ, partim ex ῥᾷξ, i. acinus.

Εὐῤάγης, ⊙-ες, ὁ ϗ ἡ, q. d. bene acinatus, acinosus.

Μικροῤῥᾷξ, ᾱγ⊙-ὸς ϗ ἡ, parvos acinos habens. Plat. l. 8. de leg.

Ο'μβακοῤῥᾷξ, ᾱρος, acerbos & immaturos acinos habens. Epigram. lib. 1.

Πυκνοῤῥᾷξ, ᾱγ⊙-ος, densus acinis, vitis epith.

Φιλοῤῥᾷξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in epigr. de Soph.

P῾ιᾶσις, vide in A῾ρς. P῾ιπίσα, &c. vide in P῾ίω, fluo. P῾ιπὸς, &c. vide in P῾ίω, dico. P῾ιρός, &c. in P῾ιόω.

P῾ΤΤΟΣ, ὁ Θ-ος, τὸ, rigor, frigus vehemens. Xen. in Pæd. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενον. Ab eodem ῥῖγῶ- & δείλπ- inter se opponuntur. Apud medicos ἐπιβολὴ ῥίγους, rigoris accessio & aggressio.

P῾ιγηλὸς, ὴ, ὸν, horribilis, horrorem incutiens: Epigr. Σπήλαιον ῥιγηλὸν πηγυλὶς αἰὲν ἀέπει. Apud Hom. ῥιγηλὴ E῾λένη, quam omnes exhorrent.

P῾ίγέω, ῶ, horreo, exhorreo. Iliad. γ, ῥίγησεν δ῾ ὁ γέρων. Exponitur etiam, obstupesco.

P῾ιγηλὸς, ὴ, ὸν, horrendus, horrificus. Hesiodus in Asp. -ὴ ἰδεῖν P῾ιγηλὸν δακέτοιο λεοντόθρηνυ δυσπρές. Item, qui statim rigore seu frigore corripitur, alfiosus.

P῾ίγος, (comparativi significatione à ῥῖγῶ-) magis horrendum, interdum verò, magis formidandum, item acerbius, tristius. Il. α, τὸ ᾗ τοι χ῾ ῥίγιον ἔται. Apud Hesiod. significat deteriusnam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥίγιτο-ος, maximè horrendus, &c.

P῾ῖγῶ-ὼ, ὦ, ὸν ὦ, (adject.) unde ῥῖγα πάσα, rigores febrium, horrores, apud Dioscor.

Pῖγόω, ῶ, rigeo, frigeo, algeo. Od. ξ. ὣς ἐφράσαθ᾽ ἵνα τοισὶ μὲν ἔμπης. Xenoph. ῥιγῶν χειμῶν-ος, Lucian. de luctu, τὸ μὲν ῥιγῶν πολὺ κάλλιον τῶ ἀμπνεῖν τε καὶ ὁρᾶν.

E῾ῤῥῖγα, (factum ex præt. med. ἔῤῥῖγα verbi ῥιγόω) horreo, cum rigore trepido. Il. γ, ὶ῾α πῆς ἐῤῥίγησι χ᾽ ὁλιζόνων αἰὲν ἀρούρων Ζεφύρου ἡμὲν ῥέξαι. Hesiod. in Asp. Αὐτὰρ ὃ τοῦ δείδοικε χ᾽ ἐῤῥίγηκε ἑοικώς. Oἰσέγαιον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

A῾πορῥῖγόω, exhorreo, eximescо, metuo: unde præt. med. ἀπέῤῥῖγα, pro præsenti usurpatum. Odyss. β, Οἱ πατρὸς μὴν ἔς γ᾽ εἶσιν ἀπῤῥίγησαν ἰόντες.

A῾ῤῥῖγῶ-ὼ, ὦ ὸν, non frigens, frigori non obnoxius. Aristot. de sensu.

A῾ῤῥῖγητ-ὼ, exhorrescere nescius, non exhorrescens, impavidus. in Epigr.

Δύσριγ-ὼ, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus statim & vehementius sentit, ac ferè semper, alfiosus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 25. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 5.

Δυσριγὴς, alfiosus: vel à gravi frigore illatus. schol. Aristoph.

E῾ῤῥιγόω, pro ἐνριγόω, inalgeo: unde ἐπεῤῥίγωσε, apud Aristoph. in Plut.

Καταριγηλὸς, horrendus, horribilis. Od. ξ.

Παραριγόω, rigeo, seu aliquantum rigeo. in Epigr.

-P῾ΙΖ A, ης, ἡ, radix. Od. κ, P῾ίζη μὲν μέλαν ἔσκε. Il. λ, ἐπεὶ ἦ ῥ᾽ ἄρ᾽ ἄν βάλε πικρὸν, Κατ᾽ ἔξω ῥίζωθ apud medicos sic dicitur γλυκεῖα, ἰσχνὰ, ἡδεῖα, ἡδεῖα, & λεπτὰ, ut apud Hippoc. Apud eundem & pro genere quodam sati ponitur. ¶ Metaphoricè à quoque usurpatur, sicut & radix apud Lat. ut βασιλικῆς ῥίζης πικρὸς ὁ γεραιός, apud Plut. de fera num. vind. Ath. ἀρχὴ καὶ ῥίζα πικρὸς ἀγαθοῦ. ¶ Quidam à ῥέω deduxerunt ut dicatur quasi ῥέουσα. Etym. inter alia sic dictam scribit πικρὰ τὸ ῥέον δ᾽ αὐτῆς τὸ ζῆν.

Pῖζώδης, ες Θ-ὼδ-ὲς, ὴ, radicis speciem præ se ferens, radici similis.

Pῖζικὸς, ὴ, ὸν, (adject.) radicarius: qui ex radice exprimitur: ut ῥίζικος ὀπὸς, Apud Theophr.

Pῖζόομαι, ῶμαι, radicor, stirpitus. Herodian. l. 8.

Pῖζίον, τὸ, radicula, parva radix. Diosc. l. 2. c. 190.

Pῖζόω, ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio, vel tanquam fixis radicibus stabilio. Od. ν, Ὀ῾ρμον λᾶαν ἔθηκε, χ᾽ ἐῤῥίζωσεν ἔρεισε. Phil. de mundo, γῆ δὲ μόνη χ᾽ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζωσε. Exponitur & simpliciter, stabilio, confirmo, corroboro. Plut. de educ. lib. ὅταν τὰς ῥιζώσῃ τῶν δικαίων. ¶ Item neutr. radices ago: Theoph. de caus. pl. l. 1.

P῾ιζόομαι, ῶμαι, unde præt. ἐῤῥίζωμαι infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo. Apoll. Argon. l. 2. τῆ δ᾽ ὑπὸ πέτραι Αἰσονίδης ἐῤῥίζωτο ἀλίβροχος. Metaph. apud Plat. epist. 7. ἐξ ἀρχαδίας πολίτια κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται χ᾽ βραχείαι.

P῾ίζωμα, τὸ, (q. d. radicamentum, quod radices egit:) Thoph. de caus. pl. l. 3. c. 4. vel quod stabilitum est velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix. Metaphoricè pro ortu seu progenie, apud Æschyl.

Pῖζωσις, ὁ Θ-ις, ὴ, q. d. radicatio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Composita.

A῾κρόῤῥιζ-ὸς, ὁ ὸν ὦ, in summitate vel in superficie radicem habens: ut ἀκροῤῥίζα δένδρα, apud Basil.

A῾ποῤῥιζόω, ῶ, radicitus evello, extirpo.

A῾ῤῥιζ-ὸς, radice carens, radices nullas agens.

A῾ῤῥίζωτ-ὸς, idem. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1.

A῾δυνῤῥίζ-ὸς, imbecilles radices habens: vel imbecilla radice hærens.

Αὐτορῥίζ-ὸς, unà cum ipsa radice. schol. Soph.

Βαθυῤῥίζ-ὸς, altas seu profundas radices habens. Theoph. & Bas.

Βαθυῤῥιζία, radicis altitudo seu profunditas.

Βραχυῤῥίζ-ὸς, brevès habens radices.

Βραχυῤῥιζία, brevitas radicum.

Γλυκυῤῥίζ-α, ὴ, dulcis radix: frutex de quo Dioscor. l. 3. c. 7. Dicitur & γλυκυῤῥίζ-ον, apud Act uar. Et γλυκυῤῥιζ-ὸς, Σ. Βοτάνη.

Γλυκυῤῥίζης οἶνος. vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhiza condimento de quo Colum. l. 12. c. 35.

E῾κριζόω, ῶ, eradico, radicitus evello, extirpo.

E῾κρίζωμαι, eradicor.

E῾κριζωσις, eradicatio, extirpatio.

E῾κριζωτὴς, ὁ, eradicator, extirpator. Iosephus in Maccab.

E῾πιπολαιόῤῥιζ-ος, cujus radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, & non imam terram penetrant. Theophr. hist. plant. lib. 16. c. 31.

E῾πιῤῥίζειον, ὁ, τὸ, (q. d. ad radicium) additamentum ad radicem. Exponitur & ῥιζαδαμentum: item capillamentum radicum, apud Diosc. Eὐδῤῥίζ-ος, cujus recta est radix, seu cujus rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes. Theophr.

Eὔῤῥιζ-ος, bene radicatus: vel radice exuberans. Suid. ex Pf. David. Eὐ᾽ριζόω, bene radicatus sum, vel radicibus exubero: apud eundem.

Γ῾υῤῥῖπ-ὼ, validam radicem habens seu agens. Ilocr.

Καταῤῥῖπ-ὲς, radices terræ infixas habens, vel altè infixas. Theophr.

Καταῤῥιζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω.

Καταῤῥιζόομαι, figor radicibus, radicor: item ago radices.

Κεφαλοῤῥίζ-ὼ, radicem habens capitatam.

Μακροῤῥίζ-ὼ, longas radices habens.

Μακροῤῥιζία, longitudo radicum.

Μονοῤῥίζ-ὼ, unicam vel simplicem radicem habens.

O῾λοῤῥίζ-ος, cum tota radice. Exponitur & radicitus. Provet. c. 15.

O῾λορῥιζεὶ, unà cum tota radice, radicitus.

Παχυῤῥίζ-ὼ, cui crassa est radix, vel cui crassæ sunt radices. Theophraſt.

Πολυῤῥίζ-ὼ, cui multæ sunt radices: vel cui multiplex est radix.

Πολυῤῥίζον, dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam, teste Diosc. l. 4. c. 151. Item πτίσεις apud eundem l. 4. c. 186.

Πολυῤῥιζία, multitudo radicum.

Πρεῤῥιζ-ὼ, unà cum radice, vel radicibus: radicitus. Soph. & Eur.

Πρεῤῥίζων, (adverbialiter) radicitus, stirpitus.

Πρόῤῥιζα & προῤῥιζὶ adverbaliter posita inveniuntur pro προῤῥίζων & προῤῥιζὸν, apud Plut & Aristot.

Πρόῤῥιζόω, (q. d. adradico) actis radicibus affigo. apud Phil.

Πυκνόῤῥιζ-ὼ, densas seu crebras radices habens: aut qui est densa radice. Diosc. l. 1. c. 1.

Ταυῤῥιζ-ὼ, radices extendens: radices extensas habens, & longè lateque expansas. Hesiod. in Asp.

Τ῾πὸῤῥιζ-ὼ, qui est sub radice, radici subjectus. Item aliquid radicis habens.

P῾ΙΚΝΟ῾Σ, ὴ, ὸν, rugosus, curvus. Apollon. Argon. l. 3. ἑκατὸν ποτὲ πέτρας Σύριγξι. Hom. hymn in Apoll. Πᾶσι δὲ μοῖς Η῾φαιστ-ὼ ῥικνὸς πόδας, ἠδὲ τένοντε αὐτᾶ. Vtitur & Hippocrates.

P῾ικνότης, ητ-ὼς, ὴ, curvitas.

P῾ικρόομαι, ῶμαι, distrahor & omnibus modis distorqueor in quandam speciem. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto, in saltando lumbis incurvatis agitor: item crisso, apud eundem, Suid. ex Sophocl. ἐγκεκυπῶς. Hesych. ῥικοῦσθαι exp. λεπτύνεσθαι i. attenuatur, addens dici de ossibus senum.

P῾ικωμα, τὸ, saltationis impudicæ genus.

P῾ικνὸ῾ης βάσκος, rugosus, propter vetus pallas: in Epigr.

P῾ικνίεις, ωτ-ὼς, ὁ ὼ ὴ, rugosus, verus, nbsoleus. Nicand.

Composita.

Διαῤῥικνόω, Etymologus esse dicit τὸ ἰσχνὸ ραγισθῆναι ἀδικάζειν, afferens hunc jambum ex Cratetis Trophonio. Σίφλ᾽ ἐγὼ διαῤῥικνῶ. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνόω tribuit, conjungens tres istas saltationis species ἔχειν ὠνὴν, διαῤῥικνῆν τὸν ἰσχνὸν, l. 4. c. 14.

E῾πιεικνόω, aliquantum incurvus seu rugosus: vel superne aut superiori parte rugosus aut incurvus.

-P῾Ι῾Ν, ὸς, ινὸς, ἡ, nasus. Il. ε, βέλεμ᾽ ἀ῾ν᾽ ἔδωσεν Α῾λιὸν P῾ῖνα πεπλη-θυῖαν. Theocr. Idyl. 11. Εἰς δ᾽ ὀρυμαγδὸς ἔπεσε, πατὰξ δ᾽ ἦλε ποὶ χείλη. Theophil. ep. 15. ἡ δὲ ῥὶν λίαν σεμνὴ ἐπεπόρδει. Et ὀδοὺς ῥῖς apud Xen. in symp. P῾ίνες, αἱ, nares Hesiod. in Asp. Τὼ δὲ ῥῖνε μύξα ῥέον. Sic & Od. χ, & Il. τ. Interdum & pro naso. Xen. in symp. τῶν δὲ ῥινῶν πότερα κάλλιον, ἢ τὸ, ἢ τὸ ἐμόν: ¶ Etym. ἐκπέμπε Etymologus. Et à ῥέω deducunt, addentes debuisse per es scribi: quòd per nares fordes & superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod. versu paulò ante citato.

P῾ινόβ-ὼ, decipio: metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Aeſ. Dionys. ex Menand. E῾μὲν γ᾽ ἐπέραμαι ῥινῶν. Vtitur & Paulus. teste Eustath.

P῾ινίον, τὸ, naris. Et ῥίνια, τὰ, nares. Aristot.

Composita.

A῾ναῤῥίνιον, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Pol. l. 2.

A῾ναῤῥινον, per nares rediens. Gal. apud Hippocr. ¶ Sic etiam dicitur ea herba quæ aliàs εὐῤῥίνιον: nomen inde fortita, quòd semine fit vituli narium simili: Diosc. l. 4. c. 139.

A῾ντιῤῥινον, vide in præcedenti ἀνάῤῥινον.

A῾ντὶν vel ἄῤῥις, ὁ Θ-ὶς, ὴ ὶ, naso aut naribus carens: vel q. d. nasum habens

habens nasum, non sagax. Pro eodem dicitur & ἀ῾εὶς, seu ἀ῾εὶν: item ἀεῖν᾽ apud Xen. in Cyr. & Poll. l. 2.

E῾ξαῤῥίπ-ὼ, naso suspendo, subsanno. Luc.

E῾ῤῥῖνον, medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur.

Eὐῤῥῖνον, seu ἀῤῥῖνες, qui recto est naso, habens nasum justæ proportionis. Poll. l. 2.

Eὐσιν-ὴς, q. d. cui bonus est nasus: sagax, vel sagacitate præstans: ut ἐπισκευαῖος, apud Xen. Dicitur & ἀ῾εὶ Θ-ος, unde superl. ἀ῾εισώτατη, apud Hesych. item ἐῤῥῖνι, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καμπυλόῤῥῖν, ineurvum seu aduncum habens nasum.

Κολοβόῤῥῖν, vel κολοβῤῥῖνες, qui mutilo naso est præsisoque. Suid.

Μικρόῤῥῖν, vel μικεῤῥῖνες, cui parvus est nasus: apud eundem.

Oἰξύῤῥῖν, seu ὀξυῤῥῖνες, qui acuto est naso.

T῾ιτθῤῥῖν-ὼ, qui sic loquitur ut vox in naribus strídat.

Υ῾πηρίνιον, τὸ, barba quæ sub naribus enascitur. Pol. l. 2. tit. περὶ τῶν τοῦ προσώπου μερῶν.

Εὐῤῥινο, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

P῾Ι῾ΝΗ, ης, ἡ, lima, Xen pæd. 6. ἀμᾶ δὲ τῇ χ᾽ ἡ ῥίνη φέρουν. Putatur esse ἡ ἀγωγὴ χρυσοχόων, in Epigram. ¶ Est & piscis nomen apud Arist. quem Gaza squatinam appellat. Meminerunt ejus Athen. etiam, & Ælian. item & que Etym.

P῾ινίο, limo. Diosc. l. 5. c. 95. οἱ δὲ, κεκθαρὸν μόλυβδον ἐπινέουσι, τοῦτ᾽ ἔστιν ἐλίνη δυΐα.

P῾ίνμα, τὸ, quod lima abradit seu exterit: ramentum, scobs. Herodian. l. .. Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis & cicatricibus, apud Gal. τῶ ῥῖνμες, l. 4.

P῾ινῖζ-ὼ, idem quod ῥίνω: unde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Diosc. l. 5. c. 88. & 91.

P῾ίνιον, τὸ, limula. Est & collyrium quoddam apud Gal. τῶν ᾠῶ ν. l. 4. P῾ινάριον, (itidem dimin.) q. d. limulula.

Καταῤῥινόω, (comp.) limo, lima polio: unde καταῤῥίνημάδ-ὼ, limatus, lima politus, apud Aristoph. in Ran.

Καταῤῥινῖζ-ὼ, idem.

P῾ΙΝΟ῾Σ, ὴ, ὸν, vel ὴ, pellis, cutis, corium. Od. ξ, (de Ulysse) P῾ινὸν ὑπ᾽ ἀσπάσιον ἔρυσσε. Iliad. κ. Ἐκτὸς δ᾽ ἑρκιον ἕρυσε βοὸς ἀκαμάτοιο. In fœmgen. dixit Euripides πωλικὴ ῥινὸν, equinam pellem, & Hesiod. in Asp. ἀβλὲς ῥινοῖο σάκεσσιν. ¶ Item per synecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, scorum: fiari enim solebant scuta ex pellibus bubulis. Iliad. ἡ, Ἕως ἐ῾βαλον ῥινὲς, σακὰ δ᾽ ἔγχεα χ᾽ μθῶ᾽ ἀῤῥῶν. ¶ Onus apud Etym. Ἀπὸ τῆς ῥίνης, deducit: quia per ipsum fluunt & manant sudores.

Composita.

Αὐτόῤῥιν-ὼ, ὸν, ὴ, ὸ, ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus duritiei est ferè lapidea. Emped. apud Plut. symp. l. κηρύκων τε χ᾽ λιθόῤῥινων χαλκόποδας.

Λεπτόῤῥιν-ὼ, pelle distiturus, & quidem ea quæ dura sit. Nicand. in Alexiph.

-P῾Ι῾Ο N, ος, τὸ, montis cacumen: ut ῥίον αἰὲν ὑλήεντος. Iliad. δ, & τ. ¶ Item pronomen tortivum. Thucyd. ὧν ἡ τύχη μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Α῾θηναίοις. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐπικαθέντες ἔξω τοῦ ῥίου ἐς τὸ ἐξωτερικὸν φρούριον.

-P῾Ι῾Π Γ Ω, F. ῥί-ψ: & ῥιπτέω, ῶ, ὁ πω, proicio, do præcipitem, præcipito. Iliad. α. Ἡ᾽ δὴ γάρμε γε θῆλυτ᾽ ἀλαζονίῃσιν ἀεικὲς ἐν μεγάροισι βαλὼν ἐκὰς ἔπεα πτερόεντα. Herod. ῥίψας ἑωυτὸν ἐς τὸ θάλασσαν ἐκυτὸν. Plut. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πυρῶν. Theogn. Ἡ᾽ δὴ χρὴ φιλέοντα καὶ ἐχθρὸν ἐν μεγάροισι μάλιστα πάντων ῥιπτεῖν. sub ἑαυτὸν. Interdum exp. prosterno: interdum dejicio: ut apud Xenoph. Pæd. 4. ἐῤῥίπτων τοὺς ὄπλα ἔχοντας ἐν τῶν ἐναντίων. Aliquando. jacio seu emitto: ut ῥίπτειν βέλη. Plat. de leg. Sic & Il. λ. Item jacto: ut αἰὲν χ᾽ ἀκόντιον ῥιπτεῦσθ. Aristot. de mundo. Aliquando conjicio, & quidem in metaph. sign. ut Plut. in Themist. ἐῤῥίπτουν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ὑπερφυεῖς. ¶ Etym. & Eust. à ῥάπτω deductum esse scribunt, ut πίπτω à πάπτω.

P῾ῖπτασμα, projicio, præcipitor. Interdum & prosternor: unde apud Luc. & particip. ῥιφθεὶς, jactus, projectus: apud Alex. Aphr. E῾ῤῥιμμένος-ὼ, metaph. abjectus; projectus, i. humilis, contemptus.

P῾ῖπτ-ὸς, ὴ, projectio. Plat de rep. l. 2. E῾ῤῥῖπ-ὲς, exp. prostratio & dejectio corporis, apud Hippocr.

P῾ιπτέω, jacto, projicio, præcipitem do: vel prosterno, proturbo.

P῾ιπτάσμαι, jactor, &c. Exponitur & consilior: de ægroto dicitur qui in lecto conflictatur: unde metaph. apud Plut. ὄλος ἔστ᾽ ἐν τῷ κακῷ πεπλανημένος ἐπ᾽ ἀμφότερα.

P῾ιπασμὸς, ὁ, jactatio, conflictatio. Item ἀεὶ ἀόρυστος.

P῾ιπάω, poeticè, idem quod ῥιπτέω. Od. δ, Ἰλιὸν ἔτερ Θ-ος ῥίπτα-ον ἐπὶ νῆα σὺν ἔργα. Sic & Il. λ.

P῾ιπὴ, leviter, statim, celeriter. πικρὸν τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν ἅπαξ τοῖς, inquit Etymol. Il. ζ, P῾ιμφὰ δ᾽ ἔπειτα ἰὼν ἔγχει φέρει. Sic & alibi apud Hom. & Hesiod. in Asp.

P῾ιπὴ, imperus ejus quod projicitur: ut Odyss. δ. λαὸς ὑπ᾽ αἰ ῥιπῆς. Exponitur etiam, ictus seu jactus teli missi velut fulminis: item incessentium, impetus: ut Iliad. δ, ὅλωνται αἰθομένῃ ὑπὸ ῥιπῇ. Dicitur

& ῥιπὴ πυρὸς, apud Apollon. & ῥιπαὶ ἀέρων πεμφιγγίδες, apud Soph. Item flatus, πνοὴ, ut Apoll. Arg. l. 1. ἐμὴν ἔδεισε Νυκτὸς ἐπ᾽ ἠπιόφρονι ῥιπαῖσιν δόν. Sic & apud Plut. ex quodam poeta, φυσᾶσθαι τὰ ἀθύμων ῥιπαῖς.

P῾ιπὶς, ίδ-ὼ-ὸς, ἡ, flabellum, is ventilationis instrumentum. muscarium, apud Poll. Suid. ex epigram. Et pro flabello quo excitantur carbones, apud Aristoph. in Achar. πῶς ἐγὼ μὴ λάβω τὴν ῥιπίδα. Apud eundem ἐκ τῆς ῥιπίδ᾽, pro τῆς τοῦ ἀέρος φορᾶς. Dicitur etiam esse vas ex vimine contextum, apud Herodotum.

P῾ιπίδιον, ὁ, τὸν, itidem pro flabello. schol. Aristoph.

P῾ιπίζ-ὼ, ventilo. Plut. ἑκατέρωθεν ἐρέσσοντες ἐῤῥίπιζον, flabello ventulum facitabant. Item excito ignem fusflando, follibus accendo.

P῾ιπίσμα, ventilor. Gal. Phil. Et metaph. apud Greg. τῶ κοσμῆσαι καὶ ῥιπίσαι τὴν ταῦ ἀνθρώπου ἀῤῥωστίαν.

P῾ιπισμὸς, ὁ, ὸ, & ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio. Item refrigeratio. Alex Aphrod.

P῾ιπιστὸς, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, perflatilis & ventis expositus.

P῾ῖ῾ψ, ιπὸς, ὁ, ramus saliginus, vimen flexile. Aristoph. in Pace, Κἄρ᾽ ὀυὲ ἔκαπ πλὴν ἑπτὰ ῥιπὸς πλοι. Exponitur etiam, virgultum, crates viminea. Pro eodem dicitur & ῥίπ-ὼ-ος, apud Dioſc.

Composita ac primùm ex ῥίπτω.

A῾ναῤῥίπτω, vel ἀναῤῥιπτέω, ῶ, ſursum seu in altum jacio, in sublime jaculor. Odyss. η, αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἐλαὸς πεδόθεν, mare, l. marinam aquam ἀνὰ χαλκὸν, κάτω φέρουσα, si quid ſursum jacuerit. ¶ Metaphoricè dicitur ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, apud Thuc. l. 4. & Herodian. l. 5. pro temerè & præcipitanter adire. Et ἀναῤῥίψας μάχην, aleam pugnæ. Apud eundem Plut. in Apophth. αὐαῤῥίπτειν πάντα κίνδυνον, omnem aleam jacere, i. fortunæ ſe tradere, seu omnem fortunam experiri. ¶ Suidas ἀναῤῥίπτειν, exp. etiam pœnitere & mutare consilium.

A῾ναῤῥίψις, εως, ἡ, ipſa actio ſursum jaciendi seu in sublime. Plut. de primo frig.

E῾παναῤῥίπτω, (Decomp.) unum super alium rejicio & in sublime jacio. Apud Xenoph. exp. etiam, ejaculor, jacio in longum.

A῾ποῤῥίπτω, vel ἀποῤῥιπτέω, ῶ, abjicio, projicio. Herodian. l. 1. Ἀποῤῥίψαντα δὲ τὸν χλαμύδα τῶν βασιλικῶν. Exponitur & simpl. jacio. Hesiod. in Asp. αὐτὰρ ὃ χερσὶν. Σκηπάνιον ἀμοιβαίως ἀποῤῥίψαντε ἑοικώς. Metaphoricè. Iliad. ι, μειλίσσειν ἀποῤῥίψαντα. Et apud Chrysost. πάντων αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀποῤῥίπτειν, omnem oculorem pudorem abjicere. Exponitur etiam, non admitto: item contemno, aſpernor, rejicio. Plut. de Primo frig. ἄτοπον τῶν ἀποῤῥίψας λόγον, absurdam istam rationem rejiciens.

A῾ποῤῥίπτομαι, abjicior, projicior: ut ἀποῤῥιφθῶ γωνὶ, abjecta mulier apud Alciphr. Et ἀποῤῥιφθέντα τῶν ὀδόντων, apud Herodian. eſcæ viles & abjectæ.

A῾ποῤῥίπτος, abjiciendus, ut ἀποῤῥίπτ-ὸν γεροφῆ, apud Luc. in somn.

A῾ποῤῥίψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτέω, ῶ, dissicio, in diversas partes jacio. Item jacto. Aristoph. in Vesp.

Διαῤῥίμμα, dissectio, dissectus. Xen.

E῾κβάπτω, seu ἐκπεπτέω, projicio. Item decutio.

E῾κβολὴ, projectio, decussio: ipsa actio projiciendi & decutiendi. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2.

E῾πιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, superjicio, inijicio. Diosc. l. 5. c. 103. αὐτὸν τε αὐτῆς ἐπιῤῥίψαι σκεπάσματι.

E῾πιῤῥίπτομαι, & ἐπιῤῥιπτέομαι, Inijicior. Idem l. 8. c. 5. τὸ κατάμμα τῆς γριφύλλης ποᾶς λεοντόθρυον ἐπιῤῥίπτεσθαι ὀφθαλμῶν.

Καταῤῥίπτω, vel καταῤῥιπτέω, deijcio, prosterno.

Καταῤῥίψασθαι, deijcior, prosternor: unde καταῤῥιμμένος-ὼ, dejectus, prostratus.

Μητροῤῥίπτ-ὼν, à matre abjectus: in ara Theocriti.

Μεταῤῥίπτω, seu μεταμφιῤῥιπτέω, in diversam partem jacio. Gal. μεταῤῥίπτων ἑαυτὸν ἄλλοτ᾽ ἐπὶ ἄλλα σχήματα.

Μεταῤῥίπτομαι, in diversam partem proiicior. Greg.

Παραῤῥίπτω, vel παραῤῥιπτέω, abjicio, reijicio.

Πετροβόλοφος, è petras præcipitatus. Eurip. in Ione.

Προῤῥίπτω, supra me jacio. Greg.

Τ῾ποῤῥίπτω, & ὑποῤῥιπτέω, jacio subter: item subjicio. Greg.

Καλαῤῥιφὴς. interram dejectus, humi dejectus aut prostratus. Apud Theophr. hist. pl. l. 2. φοίνικας χαλαῤῥιφεῖς, exp. palmæ humiles.

Composita.

A῾ναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu excuſcito & recaccendo. Et general. ac metaph. accendo, sive ſuſcito, seu exuſcito. Lucian. τὸν ζωγράφον μισητὸν τὸ φρόνημα καὶ ἀναῤῥιπίζοντα, excitamus. Exponitur, etiam, concito, cieo, ſolicito, apud Plut. & Suid.

A῾ναῤῥιπίζομαι, ſuſcitor, exuſcitor, accendor. Ioseph. Iudaic. lib. 2. πόλεμον καὶ τὴν ὑμέραν ἀναῤῥιπίζετε, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian. in Anacharſ. ἀναῤῥιπιζόμενόν τε ἐς ὀργὴν πλείον γίνεται. Apud Laert. ἀναῤῥιπιζόμενος ἐπὶ πλεῖ-

μαῖς τοῦ κρυπτὸν, exp. ab igne surſum ejecta & eructata.

Ἀναῤῥίπτωσις, ſuſcitatio, exuſcitatio.

Προσαναῤῥίπτω, (decomp.) inſuper vel denuò exuſcito.

Ἀναῤῥίπτω, ſtatu diſcutio. Item abigo, diſcutio, depello: apud Areopag.

Διαῤῥέω, diventilo, diffio. Item ventilando ſeu ſtando diſpergo, aut diſſicio.

Ἐγκαίω, ſtando excito, ſeu ſuſcito: ſeu etiam follibus accendo. Item ſimpl. accendo apud Ariſtot. meteor. l. 1. Item ſtando immitto ſeu impello. Plut. in Cithone, πόλεμα πρὸς ὕλλον ἐπὶ τὰς πολεμίας ἐξεκαίπτες, Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ δὲ Μετέλλε Σαρπηδόνα ἐξεκαίπτες, excitabat, ſuſcitabat.

Εὐεπόω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

P'ις, vide in P'ιν. P'ίμες, in P'ίσθω.

P'ΟΑ, vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, arbor: item malum Punicum, fructus: granatum, Plin. Dioſc. l. 1. c. 152.

P'ίσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi, ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exod. c. 28.

P'οἶνος ῥοῦ, vinum ex malis Punicis confectum. Dioſc. l. 5. c. 26.

P'οὐν, οῦν, ὁ, malis Punicis conſitus locus, apud Zachar.

P'ὠπὸς, color qualis eſt mali Punici. Sic Paulus Ægineta ῥοιῶν αἷμα dixit anagallidem, cui flos puniceus.

P'ὠτίζω, rufum colorem imitor, apud Conſtant. Geop. l. 11. cap. de violis.

P'οᾶς, vide in P'ῶ, fluo. P'ὀγχὸς, vide in P'ὄγχη.

-P'Ο'ΔΟΝ, ου, τὸ, roſa. Lucian in Nigr. τῷ πολὺ τῶν τε ᾠδῶν χαίρειν. ¶ Etymol. vult ῥόδον dictum quaſi ὦδον pro ὄζον ab ὄζω. Plut. autem ſympoſ. l. 3. vult ita eſſe appellatum, quia ῥᾴμα πολὺ ἐν ὀδμῇ τὸ ἐφίησι.

P'οδίζ, ειτος, ὁ, roſaceus. Item roſeus: ut ῥοδόεντα αὔθεα, roſei flores, id eſt, roſæ. Eurip. Et metaph. βόθρυα χείλεα, roſea labella.

P'όδη, ης, ἡ, roſeus: ut ῥόδεα αὖθη, i. roſæ, apud Athen. Et λπεῖ ῥοδήρη, pro ῥοδήρῃ ἀλοιᾷ. Nicand. in Alexiph. Item roſeus, i. qui eſt roſei coloris, purpureus, pulcher aſpectu, ut ῥοδέη Παφίη, in Epigram. Item odoratus. Heſych. Invenitur & ῥόδινος σίφανος apud Suid.

P'όδινος, roſaceus: ut ῥόδινον μύρον, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος, corona è roſis facta, apud eundem.

P'οδίνη, idem quod ῥόδινος: ut ῥόδινον μύρον, apud Ariſtot. Et τὸ ῥόδινον, nomen medicamenti, de quo Paul. Æg. l. 7. c. 13. & Act. l. 14. c. 36 Item ῥοδίνα ῥίζα, rhodia radix, planta quædam de qua Dioſc. 4. c. 45. ¶ P'οδία, Heſych. eſt calceamenti genus: item genus vitis.

P'οδίτης οἶνος, vinum roſatum, ſive roſis conditum, roſaceum, vide Plin.

P'οδωτία λοπάς, olla odoratiſſima quæ in menſam ferebatur, apud Athen. Ab aliis dicitur eſſe edulii genus cui intritæ fuerint roſæ, & quod in olla ad menſam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur & ῥοδωνία, de eadem.

P'όδη, vel ῥοδὴ, frutex roſas producens. Heſych. & Ammon.

P'οδωνία, locus ubi roſæ naſcuntur, roſarium vel roſetum. Ammon. Heſych. & Suid. Pro eodem dicitur & ῥοδών. Poni dicitur pro toto ceſpite & planta roſæ: apud Theophr. hiſt. plant. lib. 2. c. 2. Sic etiam à quibuſdam vocatur rhododaphne: tradit Etymol. & ex eo Suidas. Ab iiſdem dicitur eſſe nomen vitis ferentis uvam roſei coloris. ¶ Heſychio ſic etiam appellatur pudendum virile.

P'οδίς, ίδος, ὁ, paſtillus ex roſis confectus. Dioſc.

P'οδίζω, roſæ ſimilis ſum colore vel odore. Dioſcor. Item roſeo vel purpureo colore tingo: ut apud Alex. Aphr. τῆτο ᾗ ὑὸς αἷμα τὸ ῥοδίζον τὸ Λήμνα ᾗ ἐρυθρὸν τὸν.

P'οδάκη, (dimin.) parva roſa, ſeu q. d. roſula: apud Demetr.

P'οδέα ἐστὶ τὸ σῶμα τῆ γυναικὸς apud Ioſeph. de antiqu. Iud. dicitur coloris bonitas in corpore habidiore, aliquid roſeum præ ſe ferens.

Compoſita.

Ἀ'χριδόροδον, ου, τὸ, ſaliunca: herba de qua Plin. l. 21. c. 7.

Διῤῥόδος, ος, ὁ, ἡ, unde διῤῥόδα κολλύρια, certæ collyriorum ſpecies ex roſis compoſitæ, de quibus Galen. Aet. & Paul. Ægin.

Κυνόῤῥοδον, ſeu κυνόῤῥοδον, roſa canina: ſpecies roſæ de qua Theophraſt. hiſt. plant. l. 4. & Plin. l. 21. c. 5.

Λευκόῤῥοδον, alba ſeu candida roſa.

Ὀξυῤῥόδινον, vel ὀξυῤῥόδινον, oleum roſaceum aceto temperatum. Gal. in l. περὶ διαπέσεων.

Πολυῤῥόδος, multas roſas habens, roſis abundans. Ariſtoph. Et πολυῤῥόδινος, pro eodem, quod exp. etiam conſperſus roſis.

Φοινικοῤῥόδινα, punicea roſaria.

P'οὰ, vide in P'ῶ, fluo.

P'Ο'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum ſtrepitus, ſeu remorum ſtrepitus, ut tradit Harpocr. Item ſtrepitus: item fremitus, tumultus: ut apud Heſiod. in Erg. Τῆς ἢ ἄκρης ῥόθος ἀκτὴν ἀκαμάτοιο θ' ἁλὸς ἔχραε δέχεται. Exponitur etiam, impetus, ὁρμή. ¶ Quidam derivant à ῥέω, unde ſit ῥόος. & ῥόθος, inſerto θ. Alij per onomatopœiam fictum eſſe volunt.

P'οθέω, ῶ, impetu feror, ὁρμῶ.

P'όθιον, ου, τὸ, impetus undarum: aut etiam unda, fluctus. Ariſtoph. Thuc. Luc. Plut. Apud Eurip. in Iphig. Taur. ῥοθίοις ἐελαστέοις, exp. abiegna rate.

P'όθιος, (adject.) impetuoſus, cum impetu ciens. Ariſtot. de mundo, μετ' ῥοθίου βίας. Odyſſ. ε. ἀμφὶ δ' ὕδατα βάθρυχε ῥόθιον & ῥοθίοις κραιπνὸν ἀνὴρ, litoribus impetuoſis, vel quæ impetuntur aquæ impetu: in Epigr.

P'οθίζω, impetuoso & ſeu contentè remigo: apud Suid. Νῦν ὅταν ἐν πύλαις ῥοθίζει σαίροντα κόσμῳ. Dicebantur & nautæ ῥοθιάζειν, qui quum decem aut pluribus remis remigaſſent, ſubito ſimul omnes ceſſabant & clamorem edebant. Euſtath. ſignificat etiam, cum impetu & ſtrepitu voro, porcorum inſtar. Ariſtoph. Οἷον ῥοθιάζειν ἀπαυστήμεν'. Hæc ἐκ λήξεως Τραγασίᾳ τῷ χοιρείᾳ.

P'οχθέω, ῶ, ſtrepitum ſeu ſtridorem edo. De maris fluctu proprie dici exiſtimatur, & ejus imitatione per ὀνοματοποιΐαν eſſe factum. Odyſſ. ε, P'οχθεῖ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Compoſita.

Ἀ'λιῤῥοθέω, ὁ, ἡ, mariſluus: ut πόρος ἁλιῤῥόεις, fluvij in mare fluentes, ſed cum ſonitu, apud Soph. in Aiace. In Epigr. ἁλιῤῥόεντ, exp. litus quod fluctibus marinis agitatur. Invenitur & fem. ἁλιῤῥοΐα, in Anth. Epigram: ut ἁλιῤῥοΐᾳ κόνῃ.

Ἀ'λιῤῥοθέω, ſuſtantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris. Heſych. Sic ἁλιῤῥόθιον, quaſi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀ'ναῤῥοθία, unda quæ ad ſummam marginem navis tollitur. Poll.

Ἐ'παῤῥοθέω, adjutor, auxiliator vel auxiliatrix: propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate & contentione. Iliad. δ, Heſiodus in Erg. Exponitur & utilis, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐ'πιπαῤῥοθέω, pro eodem. Il. λ, & υ.

Ἐ'παῤῥοθέω, ſtrepitum ſeu fremitum edo. Interdum &, tumultuor. De ſtrepitu admurmurantium, apud Eurip. in Hec. Ἀεσὶ δ' ἐπαῤῥόθησαν.

Κακοῤῥοθέω, q. d. malo ſtrepitu linguæ & clamore infector, convitijs & maledicti, proſequor. Eurip. in Alceſt. Πάσσει δ' ἀφιδρὸν πτίλῳ σὸν κακοῤῥοθῶν. Sic & apud Ariſtophan. in Theſmoph.

Ὀ'μβῥοθέω, ſimul ſtrepitum aut ſonitum edens. Theocr. in Epig. Ἀ'ντεῖ ὦ τὸ κηλῶντος ὁμοῤῥοθοῦσι.

Ὀ'μοῤῥοθέω, ῶ, q. d. conſtrepo: i. una ſtrepitum aut ſonitum edo. Exponitur & conſentio. Soph. in Antig. Δίψασιν πνεῦμα, σὺ αἷμ' ἐμὸν ὁμοῤῥοθεῖ. Dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν, quum eorum remi conſurgunt & uno velut conſenſu remigant. Interdum ſignificat adjuvo, auxilior: ſcholaſt. Ariſtoph.

Παλιῤῥόθιος, reſluentes, ſeu reciprocantes habens fluctus: Ἀτὰρ πολιὴ παλιῤῥόθιον, effluens, ſeu reflua unda, apud Hom. Od. ε.

Πολυῤῥόθιος, multiſtrepus, Æſchyl.

Πολυῤῥόθιος, multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Aret. ἐπιπολῆς τοῦ βίου πολυῤῥόθιος καὶ ἀσφαλὴς. Cic. vertit, *Communitatem hominum miſtorandos undique caſus.*

P'Ο'ΙΖΟΣ, ου, ὁ, ſtridor, Iliad. Ἔγκειτ' ὀϊστὸν ἐπὶ νευρῇ ᾗ ὄμπα ἐκόντων. Sic Philo, ᾗ δὲ πεῖρα τῶν ὠτῶν ἐκ ῥοΐζε βλαβῆ, ἀκουστικὸν ζητεῖ. Et πνεύματος ῥοῖζος, apud Plut. in lib. de aud. p. 041. Ponitur etiam ſœm. genere, Ionico more: ut Odyſſ. l. Πολλὴ δ' ἐξ ἀνέμοιο ῥοῖζος ὄρθη πίσσα ὑπὸν Κύκλωψ. Ab Heſych. exp. etiam ῥόμβος: item ὄρθος ὀρθὴ πίσσα ὑπὸν. Exponitur quoque ἦχος, addente ſignificare etiam ῥόμβον σφενδόνης. Exponitur quoque impetus cum ſtridore: item impetus, ex loſepho, ῥοῖζος ᾗ βέλμνων fieri dicitur: & quod contrà, παρὰ τὸ ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. & apud Græcos bibl. interpretes.

Ῥυθμικὸς, ἡ, ὁ, rhythmicus: numerorum peritus ſeu faciendorum numerorum: vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Pſychog.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem ſeu modulationem alicui rei tribuo. Item tempero, compono & effingo. Ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου ἀκουστὸν ἐπὶ τὸν τῶν ὀδόντων. Item rectè colloco. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. Item moderor, mores compono, informo, docco. Chryſ. Ἐμὲ δὲ ῥυθμίζει ῥυθμὸς ἕνα ἕκαστος τῶν ἐμαυτῆ.

Ἐ'ῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Compoſita.

Ἀ'ῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ὄ, numeris carens, nullam concinnitatem ſeu modulationem habens, qualis eſt numerorum: interdum &, inconcinnus, incompoſitus. Fab. l. 9. c. 4 Ariſtot. rhet. 3.

Ἀ'ῤῥύθμως, abſque numeris, abſque concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè.

Ἀ'ῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas qualis, eſt eorum quæ numeroſa non ſunt. Exponitur & diſſonantia. Gal.

Ἀ'ῤῥυθμίζω, diſſono, diſcordo.

Ἐ'ῤῥυθμίζω, & Καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω.

Εὐῤῥυθμος, numeroſus, numerorum modulationem habens: ut ἀῤῥυθμος ἀλέξις, Ariſtot. rhet. 3. Item concinnus, compoſitus. Plutarch. in Pſychog. Athen. Ariſtot.

Εὐῤῥυθμία, numeroſè, item concinnè.

Εὐῤῥυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Ariſtot. de mundo. In generaliter, concinnitas.

Ἀπορῥόφησις, abſorptio aquarum, vel ejaculatio.

Ἀπορῥοφέω, cum ſonitu eructo ſeu emitto. Soph. in Antig. & Nonn.

Ἐπιῤῥοιβδέω, rapido cum impetu & ſtridore. Euripi. in Herc. furent. Ἐπιῤῥοιβδοῦντ', bene ſtridens, ut διῤῥοιβδοῦντ' ἰόν, bene ſtridens ſagitta, Ἐπιῤῥοιβδοῦσα, bene ſtridens ſagitta, celeriter volans cum ſtridore, in Epigr.

Πολυῤῥοιζος, ος, ὁ, ἡ, multum ſtridorem vel ſtrepitum edens, multiſtrepus. Nicand.

P'οὰ, &c. in P'οάω. P'οικὸς, &c. in P'οἰκέω, P'ὁμβος, &c. in P'ἐμέω. P'ὀζω, in P'ὄζω, fluo. P'σπὴ, &c. in P'ἕπω. P'ῦς, in P'ὗω.

P'οὴ, in P'οάω.

Ῥόφος, vel ῥοφέω, ῶ, F. ἤπω ſorbeo: ut ὦα ῥοφεῖν. Galen. ad Glauc. Interdum exhaurio, haurio. Soph. in Trach. πνεύμονος τ' ἀναπλεώσας ῥοφήματος, idem quod ῥοφίον. Ariſtoph. in Veſp. πλὴ φακλὼ ῥοφήσας.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, ſorbitio: id quod ſorbetur. Dioſc. & Galen. ad Glauc. l. 1.

Ῥόφησις, ſorbitio: ipſa actio ſorbendi. Gal. apud Hippocr.

Ῥοφητὸς, ὸν, ſorbilis, ut ὦον ῥοφητὸν, apud Dioſc. & Gal.

Ῥόφιον, Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teſte Etymol. unde ῥόμμα, idem quod ῥόφημα & ῥοφῆδος, idem cum ῥοφητὸς, apud Hippocr.

Compoſita.

Ἀ'ναῤῥοφέω, vel ἀναῤῥοφάω, reſorbeo, aut abſorbeo: Philoſt. in ep.

Ἀπορῥοφέω, vel ἀπορροφάω, abſorbeo, exhaurio. Syneſ.

Ἐγκρόφημι, vel ἐνεγκρόφημι, exorbeo. Ἐγκροφῶμαι, idem apud eundem.

Ἐπιῤῥοφέω, ſeu ἐπιῤῥοφάω, ſorbeo, ſumo forbitionen. Ariſtot. in probl. & Plut. in Phocion. Hinc paſſivum ἐπιῤῥοφηθείς, ſorbitione ſumptus: apud Dioſc. lib. 3. c. 94.

Καταῤῥοφέω, ſorbeo, ſorbillo: ſeu ſorbendo deglutio: unde paſſ. apud eundem. Dioſc. l. 2. c. 107.

Ῥυφῶ, ῥοφέω, animam ſorbeo vel exorbeo. Suid.

Ὑγκρόφος, animam exorbens. Heſych.

P'ὀγκόω, vide in P'ὄγκη. P'οαδὴς, ῥοαὶν, in P'ἑῶ. P'ὀᾶς, ῥοηδὸν, &c. in P'ἑῶ.

P'ΤΤΧΟΣ, ου, τὸ, roſtrum, rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. l. 3. Dicitur & de avibus, apud eundem. l. 14. Item de hominibus, apud Ariſtoph. & in Epigr. De cane etiam apud Theocr. Idyll. 6.

P'υγίδιον, ου, τὸ, roſtellum, apud Athen.

Compoſita.

Ἐ'πίῤῥυγξ, curvitas roſtri in avibus rapacibus. Suid.

Ὀξύῤῥυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum roſtrum habens, piſcis Ægypto facer, nomen à roſtri acumine ſortitus. Athen. l. 7.

Παχύῤῥυγχος, qui craſſum roſtrum habet: ut παχύῤῥυγχοι ὗες, apud Alex. Aphrod.

Πλατύῤῥυγχος, ſeu πλατύῤῥυγχος, qui lato roſtro eſt.

Φοινικόῤῥυγχος, qui eſt roſtro puniceo ſeu rutilo.

-P'ΤΘΜΟΣ, ου, ὁ, rhythmus, concinnitas: numerus ſeu modulus certa dimenſione & proportione conſtans. Ariſt. in probl. ῥυθμὸς ᾗ χαίροντα διὰ τὸ γνώριμον ᾗ τεταγμένον ἀεὶ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἔχειν τὰ κινεῖν ἡμᾶς πεπεισμένους. Proprie in muſica & poeſi locum habet. Vide Fabium l. 9. c. 4. & Gell. l. 16. c. 18. ¶ Apud medicos pulſui etiam tribuitur. Gal. (de pulſu loquens) ῥυθμὸς ἐστὶ κίνησις ἐν χρόνοις τεταγμένοις ἀριθμοῖς. ¶ Item quicquid certo modo, ordine & ratione fit, καὶ ἡμῖν fieri dicitur: & quod contrà, παρὰ τὸν ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. & apud Græcos bibl. interpretes.

Ῥυθμικὸς, ἡ, ὁ, rhythmicus: numerorum peritus ſeu faciendorum numerorum: vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Pſychog.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem ſeu modulationem alicui rei tribuo. Item tempero, compono & effingo. Ἐπὶ τὸν ἀνθρώπου ἀκουστὸν ἐπὶ τὸν τῶν ὀδόντων. Item rectè colloco. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. Item moderor, mores compono, informo, docco. Chryſ. Ἐμὲ δὲ ῥυθμίζει ῥυθμὸς ἕνα ἕκαστος τῶν ἐμαυτῆ.

Ἐ'ῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Compoſita.

Ἀ'ῤῥυθμος, ὁ, ἡ, ὄ, numeris carens, nullam concinnitatem ſeu modulationem habens, qualis eſt numerorum: interdum &, inconcinnus, incompoſitus. Fab. l. 9. c. 4 Ariſtot. rhet. 3.

Ἀ'ῤῥύθμως, abſque numeris, abſque concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè.

Ἀ'ῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas qualis, eſt eorum quæ numeroſa non ſunt. Exponitur & diſſonantia. Gal.

Ἀ'ῤῥυθμίζω, diſſono, diſcordo.

Ἐ'ῤῥυθμίζω, & Καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω.

Εὐῤῥυθμος, numeroſus, numerorum modulationem habens: ut ἀῤῥυθμος ἀλέξις, Ariſtot. rhet. 3. Item concinnus, compoſitus. Plutarch. in Pſychog. Athen. Ariſtot.

Εὐῤῥυθμία, numeroſè, item concinnè.

Εὐῤῥυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Ariſtot. de mundo. In generaliter, concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω, reformo: item emendo, corrigo. Xenoph. πᾶς ἂν μεταῤῥυθμίσει αὐθέντας ἐπιτήδευμα κακὸν τε καὶ ἀδύ; Sic & apud Ariſt. ethic. 10. Exponitur etiam, commuto, tranſmuto: unde paſſ. apud Theophr. ἀνάγκη δὲ τὰ ἀμείωτα μεταῤῥυθμίζεσθαι.

P'ῦμα, vide in P'ὗω: P'ὐμὸς, &c. in P'ὑμεῖς. P'ὔμη, in P'ὗω. P'ὔμμα in P'ὕπτιος. P'υμὸς, in P'ὗω.

-P'Τ'ΠΟΣ, ου, ὁ, ſordes: propriè quæ in ſummis manuum ac digitorum unguibus colliguntur: aut (ſecundum alios) illuvies quæ diſtringitur à corporibus olleo illitis poſt ſudorem. ¶ Dicitur enim quaſi χεύπος, ὁ τῇ χειρὶ ὑπ' ὀνύχων ἁπαλῶν, inquit ſchol. Ariſtoph. & etiam teſtatur Etym. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθοιτο, &c. ἐπιπλοκὴ ῥύπου, ἢ κνηδὼν χιτῶνος, ἢ ἀκρόχορδος ὑπόθημα. ¶ Metaphoricè de ſordibus dicitur, i. avaritia, illiberalitas, apud Suidam. Ἔχ δομὰς ἀπὸ τῆ ῥύπου. ¶ Vſurpatur & pro cera ſigillari. apud Ariſtoph. in Lyſiſtrat. Pro ῥυπὸν dici & ῥύπον, per metaplaſmum, annotat Buſt. Odyſſ. ζ. πᾶσαν τε καθύβρεν τε ῥύπα πάντα, quod tamen ipſe exponit τὰ ῥύπια ὑπὸ χροὸς: ac ſi per apocopen dictum foret pro ῥυπαρὰ, ſicut λιπ' ἅλαδε, pro λιπαρῷ dictum putatur.

P'ὐπώδης, ες, ὁ, ἡ, ſordidus.

P'ὐπαρὸς, idem. Τὸ ῥυπῶδες eſt etiam emplaſtri nomen: de quo Cels. l. 5. c. 19.

P'υπερὸς, ᾶ, ὁ, ſordidus, ſordibus obſitus: ut ῥυπαρὸν ἔεσον, ſuccida lana, & ῥυπερὸς ἄρτος, panis ſecundarius qui præ illo qui σπανίτης dicitur, ſordidus eſt. Athen. l. 6. ¶ Item ſordidus, i. avarus. Plato in Parmen.

P'υπεία, ſordes. Item ſpurcitia, ſitus, illuvies: item genus quoddam ulceris ſordidi, apud Dioſc. l. 5. c. 99. ¶ Item ſordes, i. turpis parſimonia, avaritia.

P'υπάω, & ῥυπόω, ῶ, ſordeo, ſordidus ſum. Od ζ. Καὶ ὧν ὑπερφιάλως μάλα θρ ῥυπόωντα καθῆραι. Athen. πότε δ' ὁμοίως τὰς πόλεις τοῦ Πυθαγορείους ῥυπᾶν; Sic & ῥυπόω ὑπὸ ῥυπῶν, veſtis ſordida, apud Baſil.

P'υπᾶμαι, ſordidor. Greg. de baptiſmo: δεινὸν γὰρ ἐν καιρῷ καθαρσεως ῥυπωθῆσθαι, ſi ſordidatus fuero. Et ῥύμματα ῥυπωμένα, veſtes ſordidatæ, apud Hom. Odyſſ. ζ.

P'υπαίνω, ſordido, ſordidum reddo, maculo, contamino. Item metaph. infamem reddo, famæ alicujus notam inuro. Dionyſ. Halicarn. in Iſocr. ὃ πεῖσόμαι Ἀεισχύλεα ῥυπαίνειν τὸν αὐτὸς ἐμ βεβαιῶμ.

P'υπαίνομαι, ſordidus reddor, fœdor, commaculor: Plut. de defect. orac.

P'ύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid ſordidatum eſt, ſordes.

P'ύπτω, ſordes eluo, purgo, abſtergo, apud Dioſc.

P'ύπτομαι, abſtergor, ſordibus purgor. Ariſtoph. in Acharn.

P'ύμμα, purgamentum, ſtrigmentum, Nic. in Alexiph. & Homer. ῥύμματα πάντα καθῆραν.

P'ύψις, εως, ἡ, abſterſio, purgatio.

P'υπτὸς, ὸν, ὸς, aptus ad abluendas ſordes, abſtergendi vim habens. Plut. ſympoſ. 6. ῥυπτικώτατόν πως παρέχει κόνιν. Et ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, ſordes in corporis tam externa quàm interna qualibet parte eluens & auferens.

Compoſita ex primitiva ex ῥύπος & ῥυπάω.

Ἀ'ῤῥύπωτος, non ſordidatus, non contaminatus.

Ἀ'ῤῥυπος, ον, non ſordidus. Greg. Naz.

Καταῤῥυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. Et metaph. nomen alicujus ſeu famam contamino. Iſocr. & Dionyſ. Halyc.

Οἰσυπῶδης, ες, ὁ, ſive οἰσύπη, ſordes ovium, vel ſimum ouillum. Eror. in lex. Hippocr. Item lana ſordida, ſeu ſordes ovillæ lanæ ex ſimo adhærentes. Dioſc. l. 2. c. 84. οἰσυπῶδες ἢ λέγεται τὸ ἐκ τῶ οἰσυπηρῶ ἐελοῦ λίπος. ¶ Pro οἰσύπη dicitur etiam οἴσων, apud Herod.

Οἰσυπηδὴς, ὲς, ὁ, ſordes ovinas redolens: ſeu ſordidus ex ſimo ovillo. Dioſc. l. 2. c. 84 & Eror. in lex. Hippocr.

Οἰσυπώδης, ες, ὁ, ἡ, idem.

Οἰσυπὴς, ὶδ, ὁ, ἡ, idem cum οἰσυπῶ ſive οἰσύπη. Galen. in lex. Hip.

Compoſita ex ῥύπτω.

Ἀ'ποῤῥύπτω, abluo, ſordibus expurgo: unde ἀποῤῥυφήσεις, abluetus, apud Suid.

Διαῤῥύπτω, idem quod ῥύπτω: ut διαῤῥύψαι τὸν χροῦν, detergere, Galen. ad Glauc.

Περιῤῥύπτω, circumabſtergo, undique abluo. Gal.

-P'Τ'Ω, vel potius ῥόμαι traho: F. ὑσμαι: ut Il. δ, ἓξ ῥύσαντο νεκρὸς, i. trahebant mortuos. ¶ Item cuſtodio, ſervo, tueor. Od. ξ, οὔτε τάδ' ἂ φυλάσσοι τε ῥύοιτό τε. Heſiod. in Aſp. Οἳ θήβης κρήδεμνον ἔχον ῥύσαντό τε πύλας. Herodian. l. 6. ῥύσθε τὰς Ῥωμαίων ἔχθας: & ibidem, ῥύσθε τὰ σὰ μέτρα, conſervare corpora. Item libero. eximo, redimo. Od. μ, Οὐ γάρ κεν ἐγὼν τόν' ἔτι ῥύσαιμι καὶ ἄλλον. Laert. in Archyta, ὃς ἐστὶν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος. ¶ Ἀποθνήσκω, qui Platonem à morte liberavit. Et paſſivè. 2. Theſſ. c. 3. Ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. Sic & Rom. 15. & apud Baſil. ¶ P'ὑω fluo, vide in P'ὐω. ¶ Ἐ'ύω, ab ἐρύω factum eſſe eaſdem ſign. habentem, abjectione ſũ ε, docet Euſtath. alibi tamen ἐρύω ex ῥύω deduci pleonaſmo ſũ ε, affirmat.

Derivata

Derivata ex ῥύομαι, trabo.

P῾ῦμα, τό, tractus, Suid. ex Ennapio. Item funis ad remulco trahendum: Polyb. l. ι.

P῾ῦστον, τό, quod loco ejus quod ereptum erat, trahitur, & veluti pignus retinetur. seu quod ab hoste spoliante nos, vicissim rapimus. Il. λ.

P῾υτὴρ, ῆρος ὁ, tractor: qui trahit: ut ῥυτῆρες δίφρων, tractores sagittarum, i. sagittarii, apud Hom. Odyss. σ. ¶ Item habena, seu iorum freni quo equus huc & illuc trahitur. Il. π, ἐν ᾗ ῥυτῆρα πεδύσετο. Laert. Ἐπὶ ῥυτῆρος ἀ ἐξ μάστιγος ἐλαθέντα τοῖς ἵπποις, laxatis habenis. Item metaph. apud. Plut. de Socrat. Pro eodem Æoles dicunt βούτηρ.

P῾ῦτορ, idem quod ῥυτὴρ in prima signif. ut ῥῦτορ τόξε, apud Aratum.

P῾υτὸς, ἡ, ὁ, tractus. Od. ζ. P῾υτοῖσιν λίθεσσι, &c. lapidibus tam magnis ut trahendi essent: vel extractis erutisque ex terra. Τὰ ῥυτὰ habena, seu frenum quo equi retrahuntur. Hesiod. in Asp.

P῾υτὰ χαλασάντες, habenas laxantes.

Παλίῤῥυτος, (comp.) retrorsum tractus: vel qui retrahitur. Hesych.

P῾υμὸς, ὁ, tractus. Dionys. de situ orb. Οὐδὲ μὴν Λιβύης ῥυσμὸς πολὺ, idem Libyæ tractus est. Vtitur & Aristot. l. 1. de an.

P῾υσιάζω, ξ. ξω, trahо, vel trahendo rapto. Il. ω, Πωλέε ῥυσιάζεσκεν ἑῶ σφέτερον πάμ. ἐπάρουρον, circum dilecti socii monumenta trahebat. Sic & Od. ξ.

P῾ύσιμα, τὰ, violenta tractio & vis mulieri illata. Etymol. ex Lycophr.

P῾υσικτύς, ύ ος, ἡ, tractio violenta. Odyss. σ.

P῾υτὶς, ίδ ος, ἡ, ruga: cutis in senili corpore in plicas contracta. Epigr. l. 2. Οὐδὲ παρειῶν ῥυτίδας ἐκπαύσεις. Plato, ῥῆτις & ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔρεσχε ἔρως. Item metaph. apud Plut. & Plat. in symp.

P῾υτιδώδης, ες ὁ, ἡ, rugosus.

P῾υτιδόω, ῶσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. διὰ τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῦ, τὸ ὑ πῦ. Θερμὸν ὅτ, οὐ; ⁂ P῾υτιδοῦμαι, in rugas contrahor. Idem l. 5. de gener. an. τὸ ἄλλο σῶμα ᾗ τῆ ὁμοιατέρου ῥυτιδοῦται τε ᾗ παχύτερον γίνεται. Et ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. histor. plant. l. 3. c. 4.

P῾υτίδωσις, ἡ, corrugatio: medicis sic vocatur corrugatio pupillæ. Ἀῤῥυτίδωτος (comp.) qui rugas non habet.

P῾υσὸς, ἡ, & ῥυσὸς, ὁ, rugosus. Iliad. ῥ, Χαλεπή τε ῥυσοί τε. Aristoph. in Plut. ἀ῾λλον ῥυσὸν, &c. Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα, obrugata cute. Et metaph. ῥυσὸν βελτίονα, apud Athen. l. 6. & Plut. sympos.

P῾υσὴ vel ῥυστὴ, ἡ, marcor, senectus. Suid.

P῾υσώτης, ητ ος, ἡ, rugositas: Plut. in Galba.

P῾υσόω, vel ῥυσῶω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo: unde ἐῤῥυσῶσθαι, corrugare, in Hippiatr.

P῾υσᾶμαι, rugor. Dioscor. Et ἐῤῥυσωμένος, in rugas contractus.

P῾υσωσις, ἡ, rugatio, in rugas contractio.

P῾υσακλῆς, έους, ὁ, idem quod ῥυσὸς, rugosus. Nicand. in Alexi.

P῾υσαίνω, rugo & ῥυσανόομαι, corrugor: unde ῥυσανόπτερα ἕλαα, apud eundem ibidem.

P῾υσπια, τὰ, ruga Suid. ῥυσπιατα τὰ ἐπὶ τῷ ὄλεων τῷ γηγραικότων καλλιατα, sordes & rugæ quæ in senili facie videntur.

P῾ύμη, ης, ἡ, vicus: tractus viæ in urbe utrinque ædificiis septæ. Act. c. 9. παρῴκησε ἐπὶ τῆ ῥύμη τῆ καλουμένη εὐθείαν in vicum qui vocatur rectus. ¶ Item impetus: de qua sign. vide in P῾έω.

P῾υμὸς, ὁ, temo currus: lignum illud longum medium inter equos quo currus trahitur. Il. ω, ἐὐξεστῃ ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. in Coriol. ξύλον ἐμάξης ᾧ ἐπ῾ ῥυμὸν ὑποφερόμενον.

Composita ex ῥυμὸς.

Ἀκροῤῥύμιον, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Poll.

Δίῤῥυμος, duos temones habens.

Ὀκτάῤῥυμος, seu ὀκτακέῤῥυμος, ος, ὁ ἡ ἡ, octojugis, octo temones habens. Xen. Pæd. 4.

Πρωτόρυμος, extremum temonis, Hesych.

Τετράρυμος, quadrijugis, quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6.

Τεττάρυμος, tres temones habens.

Derivata ex ῥύομαι tueor, custodio.

P῾ῦμα, τὸ, tutamen, munimentum, propugnaculum. Euripid. in Heracl. Ἀ῾σπὶς κοινὸν ῥῦμα δυμένοιν ἕδρα. Et ῥύματα, apud Hippocr. remedia è mortis periculo nos conservantia.

P῾ύσις, ἡ, liberatio, redemptio.

P῾ῦσιον, τὸ, quod pro liberatione alicujus datur. Greg. P῾ῦσιον ἀργυρίου πεντήρων πεδίον. Item pignus. Sophoc. in Trach. Item donum, quod datur diis pro restituta valetudine aut conservata salute. Dionys. de situ orb.

P῾υσιάω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

P῾υσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζεμαι λόγῳ, exp. opprimor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes.

E῾ρυσιάω, idem quod ῥυσιάζω: Eustath.

P῾ύτειμον, τὸ, ruta, (conservat enim nos & tuetur contra venena & alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur & ῥύτη pro eodem.

P῾υτῆρ, ῆρος ὁ, custos, Odyss. ϱ, Αὐτὰρ βαλοίατο σακέων ἐυτῆρες ἱμάντες. Sic Oppian. l. 3. de ven. Διὸς ἐυτῆρας ἀλαυὲς.

P῾ύπαρ, idem in Epigr. Παυὶ ὡραίων ῥύπει βουκόλων.

P῾ύσιον, τὸ, quod pro liberatione alicujus offertur. Hesych.

P῾ύσιος, ὁ, liberator, servator.

P῾ύσκω, seu ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι, tueor, è periculo conservo. Il. ω.

Composita.

Ἀ῾ναῤῥύω, vel ἀναῤῥύομαι, redimo, libero captivum. in Pand. Et ἀναῤῥύσιος, redemptus est. ¶ Item reparo, farcio. Dionys. Halic. l. 5. Item iugulo, macto, sacrifico: unde ἀνάῤῥυσεν, apud Hom.

Ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio. Item sacrificium. Hesych. est etiam nomen dici secundi ἀ῾ποτελεσμ.

Ἀ῾ντίῤῥυσος, qui pignori opponi non potest. Dionys. Halicar. l. 6.

Ἐ῾κρύομαι, eximo, libero. Eurip. in Bach.

Κόρυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

P῾ωμαλέος, ῥωμή, &c. vide in P῾ήγνυμι.

P῾Ω῾ΘΟΝ, ωνος ὁ, naris: pro quo frequentius usurpatur plur. ῥῶθες. Dioscor. πιὼν ἐν τοῖς ῥώθωσι. Συσσθίας ἐκ σπυθίνης ἐκπαθεῖσ. Exponitur & nasus.

P῾ΩΝΝΥ῾Ω, seu potius, ῥώννυμι, (F. ῥώσω, præt. ἔῤῥωκα. Aorist. 1. ἔῤῥωσα, ab inus. ῥόω. confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς δύσβεβαιον, quum confirmassent. Plut. in Pericle, ἔῤῥωσεν διανοίας πόλεως corroboravit. idem in Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα διαγωνισαμένῳ, confirmato corpore.

P῾ώννυμι, confirmor, corroboror. Plutarch. in Coriol. ἀδύνατον ἐστὶν ῥωννυμένην ἄνευθ τὸ σῶμα. Thucyd. ἐῤῥώθησαν μᾶλλον, magis confirmati sunt. ¶ Item recreor, reficior. Synes. ἐπὶ ταῖς λεπίσι ῥωσθεῖσα, hoc piscium genere reficiuntur. Prær. ἐῤῥώμην, confirmatus sum, confortatus sum, animo sum alacri & animato. Thucyd. ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, animos è incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἐπὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐῤῥώατο ὑπὲρ πάντα νικᾶν, animi alacritate omnes juvenes vincebat. Item ἔῤῥωμαι, valeo, prospera utor valetudine. Et ἐῤῥωμένος, valebam. Thuc. l. 7. ὅτ᾽ ἐῤῥώμην, quum valerem. Hinc ἔῤῥωσο, & ἐῤῥῶσθε. vale & valete, & ἐῤῥῶσθαι valere. Demosth. in orat. περὶ παραπρ. πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ κρὼ Σοφαλῆ. Particip. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo, qui animo est forti. Item robustus, valens, validus, Plut. in polit. præcep. ἐῤῥωμένῃς ἀεὶ μᾶλλον καὶ πανηρῆς σωματίοις. Item bona utens valetudine. Synes. epist. 98. ἐῤῥωμένῳ & διδυμαόν διατέλει. ¶ Comparat ἐῤῥωσθέστερος, & superlat. ἐῤῥωμένεστος, apud Xen. Plut. tanquam ab ἐῤῥωμένος.

E῾ῤῥωμένος, robustè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τῷ στύρακι ἐῤῥωμένως κατέῤῥει. Item metaph. forti animo, præsenti animo. apud Xenoph. Item cum firma valendine, forti & valente corpore, apud Synes. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, seu ἐῤῥωμενεστέρως, robustius, validius, fortius. Synes. & Isocr.

P῾ώμη, ης, ἡ, robur, vires, vis. De corporis robore interdum absolutè dicitur: ut apud Isocr. ad Demonic. ῥώμη δ᾽ ἐξ ἀθλητικῆς ἀσκήσεως ὠφέλησιν, &c. Interdum additur ei genit. σώματος vel σωμάτων: ut apud Xenoph. Pæd. 3. αἱ μὲν κείνων μᾶλλον τῶν ψυχῶν ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Dicitur & ῥώμη τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. Et ῥώμη τῆς λήξεως, vis dicendi apud Plat. de leg.

P῾ωμαλέος, ὁ, robore præditus, robustus. in Axioch. τῇ σώματι ῥωμαλέον, ἀδρεπῆ τῶν ψυχῶν. Plut. de dæm. Socr. καὶ χρῆς ῥωμαλέος.

P῾ωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas.

P῾ωμαλόω, ῶ, robustum reddo seu firmo. P῾ωμαλῶμαι, robustus reddor, robur acquiro seu vires: unde ῥωμαλέωμα, apud Aristot.

P῾ώμη, Roma, nomen urbis.

P῾ωμαῖος, Romanè. Plat. de Roman. fort.

P῾ωμαϊκὸς, ὴ, ὸ, Romanus: qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

P῾ωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

P῾ωμαΐζω, Romanis faveo, à partè Romanorum sto. Appian. in Mithrid.

P῾ῶσις, ἡ, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia. apud Dionys. Areop. Item Robur, firmitas, sanitas. Hesych.

P῾ώσμαι, (inus.) unde ἐῤῥώσατο, apud Homer. Iliad. ψ, quatiebantur. Et Aor. 1. ἐῤῥώσαντο, Odyss. ψ, Γύναι ἦ ἐῤῥώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et ῥώσδε, apud Hesych. festinanter & cum impeto. Hinc & compp. ἐπερῤῥώσατο & ἐπερῤῥώσαντο, apud Hom. Odyss. ο. & Il. ε.

P῾ωστικὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu. Hesych. & Suid.

P῾ωστήριον, incitamentum mentis & suscitabulum. Hesych. & Suid.

Composita.

Ἀναῤῥωννύω, & ἀναῤῥώννυμι, q. d. recorroboro, i. robur priſtinum reddo. Suid. ὁ Θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, Deus ipsi priſtinas vires reddidit, seu convalescere fecit.

Ἀνάῤῥω-

Ἀνάῤῥωσις, convalescentia. Hesych.

Ἀνεῤῥωμένως, robustè, firmiter. Et ἀνεῤῥωμένος, robustus, firmus, imbecillis. Item languidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, infirmus, & renuus, Isocr. in Panath. ὡσεῖς τὰς πεδήσεις ἀνεῤῥωμένας εἶδὸς, quum sciret eam languidiorem esse ad negotia. Sic apud Xen. ἀῤῥώστου & πολὺ ψυχὴν, semissus animo. Item æger, segrotus.

Ἀῤῥώστως, invalidè, infirmè. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare.

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωστία τῆ στρατιᾷ, tædium militandi. Item adversa valetudo, morbus. Isoc. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείω ἐπιμέλειαν ἔχουσιν, ὅταν τὰς λύπας ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναιρῶσιν. Vtitur & Plut. in lib. an seni administ. resp. & Aristot. de Histor. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστῶ, ῶ, infirmus sum & imbecillis. Item infirma sum valetudine, ægroto. Demosthen. ἐξεωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τετανῦ, excusavit hunc quòd diceret ægrotare. Athen. lib. 3. τέτε πάντας οἱ ἀῤῥωστῶντες ἐπὶ τὰ ὑγιαῖα ὠφελοῦντο.

Ἀῤῥώστημα, τὸ, ægrotatio: seu ægritudo, morbus. Chrysost. παλαίει ἀῤῥωστήμασι, sedans morbos. Vtitur & Cic. Tusc. q. 4.

Ἐπιῤῥώννυμι, seu ἐπιῤῥώνυμι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. lib. 4. μᾶλλον ἐπιῤῥώσθη, multo magis confirmavit. Luc. ἐπιῤῥώσου σεαυτῷ, corrobora teipsam. Item animo, incito, impello. Plut. ἐπιῤῥώσας σφᾶς πόλεμον.

Ἐπιῤῥώνυμαι, confirmor, corroboror: unde ἐπιῤῥώσθησαν, apud Thuc. confirmati sunt, quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. ἐπιῤῥώσθαι τῷ ψυχῷ, corroboratus anima. Et ἐπιῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσε, à morbo confirmatus est. id est, melius habere cœpit, apud eund.

Εὐάῤῥωστος, ος, ὁ, ἡ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio.

Εὔῤῥωστος, robustus, validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔῤῥωστος & μαίνεσθαι. Idem, εὔῤῥωστος τῇ ψυχῇ.

Εὐρώννυμι, robustè, validè, fortiter. Et Metaph. de animi fortitudine, ut εὐρώννυμι ἑαυτὸν, fortiter tulit. Plut. in Apoph.

Εὐρωστία, robur, firmitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Εὔρωστα, bona habitudo, sanitas, apud eund.

Ταχυῤῥώστος πεῖσις, velociter robusta, seu robustè velox. Sophocles.

P῾ᾶξις, ῥᾶγνυμι, vide in P῾ήγνυμι. P῾ᾶτος, &c. vide P῾ω῾ψ in P῾έω. P῾ᾶπις, ῥαπίσω, in P῾απτω.

Σ

nota literæ quam vocant σῖγμα. ¶ Est etiam nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione quàm extra compositionem. Interdum in τ: ut in τεῦτλον pro σεῦτλον, θαλαττα pro θαλασσα. Aliquandò mutatur in ζ, ut apud Poetas ζυιὸς, pro συιὸς. ¶ In quibusdam dictionibus abundat aut deficit, ut docet Eust.

Σᾷ, verbum factum ex imitatione soni literæ σ: dicitur de strione seu sibilo quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Odyss. ι. (de oculo Polyphemi) ἔσζεν ἐλαίνεῳ μεὶ μεγάλῳ. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. l. 7. & apud Aristoph. in Acharn. Dicitur & ἀ῾νεμος σίζων, apud Quintil. Pollux proprium esse putat avium quæ κόγχυζ. appellantur.

Σιγμὸς, ὁ, stridor qualis est ferri cādentis dum in aqua extinguitur. Reperitur & σισμὸς pro eod.

Σίζω, idem Aristot. meteor. l. 2. Eust. ait esse, τὸν τοῦ σ ἦχον.

Composita.

Ἀ῾σίγμων, ος, ὁ ἡ ὸ, carens litera sigma: ut ἀσίγμως ᾠδὴ, apud Athen. l. 10.

Ἐ῾πισίζω, canes instigo seu incito sibilo quodam. Aristoph. in Vesp.

Ἐ῾πίσιγμα, canum instigatio.

Ἐ῾πίσιον, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam σ: ut ille ex Euripidis Medea versus, Ἐ῾σωσά σ᾽ ὡς ἴσασιν Ἕλλήνων ὅσοι.

ΣΑΒΟΙ, vox quædam bacchantium, quæ subjungitur voci εὐοῖ, ut apud Demosth. pro cor. ὦ βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ. ¶ Item σαβοὶ, qui Baccho sunt initiati. Item Baccho consecrata loca. Exponitur etiam, Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox esse traditur.

Σαβάζιος, dictus est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari, clamore euoe. Hes. Tragicus esse nonnunquam perfultare, sed indecoro & motu & gestu.

Σαβασμὸς, idem quod ἐυασμὸς, vociferatio Bacchantium. Vide Harpocr. & schol. Arist. in Vesp. & in aves.

Σαβαϊκαὶ, Dionysiacæ, quæ thyadum instar débacchari consueverunt. ¶ Σαβακὸς autem Hesych. significare ait putridum. Pro purulento usurpasse traditur Hippocr. de morbis, l. 2. Σαβακιᾶς suffere, asperè, acerbè.

ΣΑΓΑΡΙΣ, ιος, ἡ, securis quoddam genus quod Amazonum gestamentum erat. Xen. anab. l. 4. ἔχοντα πέλεκυν Πέρσικον ἢ σαγάριν, ἣ σάγαιον ὀλυσσὸν αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν.

Σάγη, Σαγίλη, &c. Σάγμα, σάγος, vide in Σάττω.

ΣΑΘΕ῾ΡΙΟΝ, ν, τό, fatherium: animal quadrupes ex mari victum quærens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

ΣΑ῾ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile. Aristop. in Lysistr. ἵνα μὴ δῆθ᾽ τῷ χρέα, τῆς σαθῆς ἅψ.

Σάτυρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀ῾νδροσαθὴς, & ἀνδροσαθὴς (comp.) virilia grandiora habens, μεγάβροσος. Suid. & Hesych.

Σαθρὸς, &c. vide in Σήπω. Σαίνω, in Σείω.

ΣΑΙ῾ΡΩ, F. αρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione, Καλλίστας ἀνεσπόλωμα δώμασι, Ἀ῾ταὶ φοίβε δυμὰ λαὸν Σαίρει. Ibid. Ἀ σαίρω δῶμον Διός. Plut. in Dion. σαίρωσιν καλλιεργηθέντ᾽ τῶν ἀνδρῶν. ¶ Præteritum σέσηρε præsentis significationem habet: exponitur enim sum ore aperto seu hianti, & propriè de canibus dici pucatur, qui deducto rictu, ita ut conspiciantur dentes, minitanti, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur qui ore hianti sunt & dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, sive simulent risum, sive vera rideant. Plut. in Apoph. γελῶν καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρὼς. apud Theoc. Idyll. 7. καὶ μ᾽ ἀστράμας ἐ῾πτὰ σεσαρὼς Ο῾μματι μειδιόωντα. At particip. σεσαρὼς, apud Hesiod. in Asp. regulariter & citra dialectum formatum est à masc. σεσαρώς.

¶ Derivata à σαίρω, verro.

Σάῤῥα, τό, quod purgando collectum est, sordes. Hes. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequenti classe derivatorum.

Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. σαρῶ πεδίον ὅλον. Et Metaph. mundo. Gregor. τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, ῶμαι, scopis purgor: ut σεσαρωμένῳ οἴκῳ. Matth. 12.

Σάρωμα, τό, & σάρωσις, ἡ, sordes & quisquiliæ verrendo collectæ. Suid.

Σάρωσρον, τό, ipse scopæ. Apud antiquos etiam augmentum significabat, per antiphrasin, teste Eust. non enim augetur aut crescunt ea quæ scopis purgantur.

Σάρον, vel σαρὸς, idem quod σάρωσρον. schol. Aristop. & Hes. ¶ Est etiam numerus & mensura quædam, apud Chaldæos, teste Suid. & Hesych.

Composita.

Ἀ῾σαρὸν, τό, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit. Hes. ¶ Ἀ῾σάρωτον, herbæ nomen, vide suo loco.

Ἀ῾σάρωτον, τό, dictum fuit pavimenti genus, quòd scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, & sponsiis mundarentur: seu quoniam simile erat scopis non mundato. Plin. l. 36. c. 35.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

¶ Derivata ex præterito, σέσηρα, sum ore hianti.

Σάρμα, τό, hiatus. Etym. Σαρμὸς, i. cumulus terræ. Hesych.

Σήραγξ, αγγος ὁ, ἡ, & frequentius in plur. σήραγγες, αἱ, rimæ & fissuræ terræ, cavernæ, fauces: apud Arist. de an. l. 5. Exponitur etiã, fistulæ, apud Dioscor. l. 4. c. 267.

Σηραγγώδης, ες ὁ, ἡ, rimosus, cavernosus.

Σαῦρον, ωρος ὁ, pudendum muliebre: item libidinosus. Hes. ¶ Est & Deus nauticus: unde Proverb. σαῦρος ναυτικὸς θεός, de quo vide Eras. Σαῦρος. Hes. sunt venatorum retia.

Σαυνίδες, αἱ, arbores cavæ: vel specialiter, excavatæ quercus, Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem, ut exp. Hesych. Sic utinit Callim. hymno in Iovem.

Σείριος, ὁ, Sirius. Latin. canicula: quam (secundum Hom.) κακὸν Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. Stella esse dicitur omnium fixarum maxima, Λαμπρὸς πάντων, πολλὸν πυρετὸν ἀπηνῆς φέρουσα, teste Hesiod. Hanc Hesiod. in Erg. σείριον ἀστέρα vocavit. Accipitur & pro solet, apud Archilochum teste Hesychio, ut & apud Hesiod, à quibusdam exponitur. In qua significat. dicitur & σείῃ, apud Suid. Idem Hesych. & Suid. annotant Ibycum omnia astra σείρια appellasse. ¶ Dicitur autem ὑπὸ τοῦ σαίνειν, vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quod canes ita σαίνειν cogat, id est, ore hianti esse, præ vehementissima siti.

Σειριάω, ῶ, exp. ἀστράπτω, fulguro, in rhet. lex. teste Eust. ubi & annotatur hinc dici σείελα & σείριον: quum potius σειρίασις à σείριος derivetur. Item capitis inflammatione illa laboro quæ siriasis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. l. 1. σειριᾷν dicit infantes, qui à vulgo dicantur καῦμα ἔχειν, id est, æstu correpti esse. Dicimus & equi σειριᾷν, vel σειριᾷν πρὸς πόδας, quum suffraginis vel

suffraginum vitio laborant, à nomine σειρὰ (de quo suo loco) in Hippiatr.

Σειελασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore atq; æstu, qua præcipuè pueri & infantes infestantur. Scribitur & **σειλασις**, pro eod. sicut **σειρὰν** pro **σπειρὰν**.

Σειρηνίτης, ticco, exicco. Orus Milesius apud Etym.

Σειρὸς, vel (ut Suid. scribit) **σειρὸς**, ὁ, scrobs seu fovea, in qua condita frumenta asservantur. Eurip. in Phrixo, Δ' ὀρύξαι φῶ σιρὸς ὃν ἐξέλω. Invenitur & scriptum **σιβὸς**, a pud Simpl. comment. in lib. 2. **φυσικ. ἀκροάμ.** Hinc quidam **σιειὰν** & **σειλασιν** nomen accepisse putant, hoc est, à finciptis cavitate, quam detrivationem sequitur & Aetius. Etymologus tamen compositam dictionem esse vult, scribens **σιρὸς**, dictum esse quasi **σιτηρὸς**, ὃς τὸ πνεῦμα τηρεῖν.

Σειριάνιος, γλεως, quomodo huc pertineat vide in **Σειριάν**.

Σείσις, &c. vide in **Σείω**.

ΣΑΚΧΑΡ, vel **σακχάριον**, τὸ, saccharum. Galenus de simpl. facult. libro 7. ᾧ τὸ σάκχαρ δὴ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς Δεδαίων Ἀραβίας κομίζεται. Strabo libro 11. εἶτα δὲ καὶ μέλι ἄνευ κηρίων, ὃ ποιοῦσι μάλα, γλυκὺν μὲν ὄντα. Vide & Dioscor. lib. 2.

ΣΑΛΑΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper sit, dives haberi vult, qui in paupertate opulentiam simulat. Suid. Ab Hes. exp. pauper jactabundus. item qui sumptuosius est in iis rebus ubi non oporter, apud Theophr. Sic & Aristot. Rhet. lib. 2. putatur accepisse Scholiastes Aristoph. tradit **Σαλάκωνα**, fuisse quendam mollem & luxui deditum, Autolyci patrem.

Σαλακωνία, vel **σαλακωνεία**, simulatio divitiarum in paupertate, jactantia in paupertate, Hes. Item pecuniarum profusio illegitima & superflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Alciphr.

Σαλακωνεύω & **σαλακωνίζω**, opes jacto in paupertate. Item sumptus facio ubi non decet. Item delicias facio atque mollitie diffluo. Item pro cevec.

Διασαλακωνίζω (comp.) idem quod **σαλακωνίζω**, mollitie diffluo. unde apud Aristoph. in Vesp. **πεφυσῆσθαι διασαλακώνισον**. vide schol.

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figura. de quo vide Arist. Aelian. Dioscor. Plin.

Σαλαμανδρεύω, ῶ, ὁ ᾧ, ut **σαλαμανδρικὸν δίλιον δίλιος αἰὼν ἀπεχθὴς**, apud Nic.

ΣΑΛΟΣ, ου, ὁ, salum: maris ora in qua stant naves ad anchoras, quæ ad littus accedere non possunt. Polyb. l. 1. **κυβερνῶσιν ἀσφὶς τὴ πολισμάτιον, ἀλιβέρνον ἐβὸν, σάλως δ' ἦχον**. ¶ Item jactatio ejus qui navigat, præsertim ea quam affert tempestas. Luc. in Hermot. **κραδαίνοντα ὑπὸ τῷ σάλω**. Eurip. initio Hec. **Κεῖμαι δ' ἐν' ἀκταῖς, ἅλαστ' ἐν πόντῳ σάλῳ**. Metaph. apud Plut. in li. de fort Rom **ὑπὸ φερεβόλου τῆς ἀφθονίας τὸν ἀγυμνάστον σάλον ἔχουσα**. ¶ Etym. ab **ἅλς, ἁλός** derivat. ¶ Σάλος ab Hes. & Suid. exp. etiam **φρενῶν**: pro quo apud Etym. **σάλη**. Hinc comp. **ἀσάλευτος**, ὁ, ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans. ut **ἀσάλης μανίας**, apud Æschyl. teste eodem.

Σαλεύω, f. **εύσω**, to in salo, fluctuo, fluito. Synes. de in somn. **μηδ' ὄνειρον εἰ πεῖν παρ' ἐμοῦ πνα γλῶ τὸ σκάφος σαλεύει**. Metaph. apud Herod. l. 4. **ἐπ' ὦ πᾶσα Ρωμαίων ἐσφέρεται ἀρχὴ**. Et apud Suid. **πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύουσα**, multum secum ipse fluctuans. ¶ Item activè, jacto, agito, concutio. Luc. & Metaph. apud Plut. in lib. adversus Colot. **πῦρ ἀδέσποτον σαλεύει**.

Σαλεύομαι, jactor, agitor, quassor. Luc. **πάντα ἐκινεῖτο ἐσαλεύετο**. Et apud Dioscor. l. 8. c. 4. **σαλεύόμενοι ὀδοῦσι**, mobiles ungues.

Composita.

Ἀπασαλεύω, concutio, quasso, exagito.

Ἀπασαλεύω, to in salo. Thuc. l. 3. **ἐπασάλευόν τε ἡμέραν καὶ νύκτα ἐκ τῆς ἐρετικῆς**. Plut. **Πομπήϊον ἐπ' ὀγκυρῶν ἀσφαλῶς ἀπασαλεύσαντα ἀπελθόντα**.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, inconcussus, immotus, firmus, stabilis. in Axioch. & apud Phil.

Διασαλεύω, vehementer concutio & quatio. Luc. **διεσάλευον πλοῖα πολλὰ**.

Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor. apud Philostr.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus & agitatus, Hes.

Κονίσαλος, seu **κονίσαλος**, ὁ, pulvis excitatus aut motus: **ἢ κόνις συναλευομένη**, inquit Etym. Il. γ. & 4. Vide & in derivat. à **Κόνις**.

Παρασαλεύω, concutio, vel aliquantum concutio.

Ἀπασφαλάτος, (decomp.) inconcussus, immotus, firmus.

Περισαλεύω, concutio. Exponitur &, tripudio: apud Aristoph **τοῖν ποδοῖν ὡδὶ περισαλεύων**.

Τὸ σαλος, idem cum **τὸ σεισμὸς**: vel submobilis, subinstabilis Dioscor. l. 1. c. 141.

ΣΑΛΠΗ, ης, ἡ, salpa: piscis genus apud Arist. l. 5. de hist. an. & Athen. l. 7.

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, tuba, buccina. Il. σ, **ἔπειτ' ἐκέλευσε σάλπιγξ** Eurip. in Herac. **ἔπει δ' ἔσημεν ἄρδιον Τυρσηνικῆς σάλπιγγος**. Eurip. nervæ cognomentum apud Argivos: quòd illa tubæ perhiberentur esse inventrix. Etym. & Eust. dicitur etiam sumi pro tubæ sonitu, apud Arist. Rhet. 2. & pro musico instrumento, apud Themist. ¶ Hesychio est etiam nomen avis cujusdam. Item piscis marini. Idem apud Archiloch. sic dici ait **πὸ τρόμου**.

Σαλπιγγόω (quod inusitatum esse putatur) & **σαλπίζω**, f. **ίγξω**, & **ίσω**, tuba cano, buccino. Il. φ. Α' μφὶ δ' σάλπιγξεν μάχης ἴφανις. Epig. l. 2. **σάλπιγξον τοιχος ἀναλπικόν**. Athen. l. 10. **ἢ γυαῖ ἠδὲ δάσμον**.

Σαλπίζομαι, tuba canor, tuba promulgor. Basil. **ὧν δὲ ἐλεημοσύνας σαλπιζόμενος ἤρεα**. Et general. promulgor. Metaph. ducta à præconibus tuba canentibus.

Σάλπισμα, τὸ, tubæ sonitus, clangor tubæ. Poll.

Σαλπιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator, tubicen. Demosth. Arrian. Luc.

Composita.

Ἀνασαλπιγκτὴς, præstantiss. tibicen. Poll. l. 4. c. 11. ex Menand.

Ἀσάλπιστος, seu **ἀσάλπικτος**, ὁ, ἡ, qui tuba proclamatus non est, seu non proclamatur. **Ἀσάλπικτος ὥρα**, apud Soph. in Lemnio dicitur media nox, eo quòd vespere duntaxat & mane tuba canere solerent, inquit Hesych.

Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo. **Διασαλπίζομαι**, divulgor, pervulgor.

Περισαλπίζομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, vel tubam strepitantem audio. Plut. **δεῖ λέγειν ἢ ἀκουόμενα περὶ**.

Ἀσάλπικτος, (decomp.) qui tubarum clangore non circumsonatur, seu non circumsonat. Et general. quem nihil circumsonat. Suid.

Σαλπιστρίς, Hes. est **κόμβος** præco: quod tuba silentium indicit.

ΣΑΜΒΥΚΗ, ης, ἡ, instrumentum musicum, item instrumentum oppugnandis urbibus idoneum: teste Hes. Apud Polyb. l. 8. machina in bello navali.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambuca instrumento musico. Legitur & **σαμβυκιστρὶς**.

ΣΑΜΨΥΧΟΝ, sampsuchum: Herba de qua Dioscor. l. 3. c. 47. Latinis majorana dicitur, ut est in ejus append. Cyziceni & Sicili amaracum eam appellant, teste Dioscor. ibid.

Σαμψυχίνη, ου: ut **σαμψύχινον μύρον**, sampsuchinum unguentum Dioscor. l. 1. c. 59.

Σαμψυχίζω, sampsuchi odorè repræsento, sum odore sampsuchi.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, calceamentum muliebre. teste Hes. ut apud Luc. Hercules dicitur **πώεσε τὸ σανδάλιον** ab Omphale. Tribuitur tamen & viris: apud Athen. l. 8. Sic & 2. c. 12. Pro eod. reperitur & **πάσβαλον**, apud Hom. hym. 1. in Mercur. Theoc. Idyll. 25. & Luc.

Composita.

Ἀσανδαλιάδης, sandaliis carens. **ἀσανδαλιώδης**. Bion. Smyrn. Idyl. 1.

Χρυσοσανδάλιος, aurea sandalia habens. ap. Eurip. in Iph. Aul. **χρυσοσανδάλοις ἐν ἵππου**, vestigiis quod imprimatur aureis sandaliis.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, ης, ἡ, sandaracha: est succus concretus terrestris, & quodammodo ustus. Vide Dioscor. l. 5. c. 122.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor seu sandarachæ colorem. Dioscor. l. 5. c. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, sandarachæ color.

Σανδύξ, ικος, ἡ, cerussa usta, donec rufa & similis sandarachæ evaserit, sandaracham Vitruvius appellat ob similitudinem coloris. Est etiam collyrii nomen.

ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, tabula, asser. Epigr. l. 1. **Κλεάδείης πατὴ πὶς ἐ δαν δὲν ἔνθετο Δανοὶ ὐκ ἐς μάτης μαρτύρομαι σανίδι**. Sic & apud Luc. Idem specialiter, tabula cui malefici alligabant: Eust. ex rhetorum Lexico. Sic apud Herodot. **ζῶντα ἀνεδίδασαν ἐς σανίδα διαπεπαλασμένον**. Et **αἱ σανίδες**, tabulæ in quibus leges aut alia quæ ad judicium pertinent inscribebantur: apud Aristoph. & Æschin. Significat etiam libros: apud Eurip. in Alcest. **ἀναγράψασα θεσπεσίους ἐν σανίσι, τοὺς Ὀρφέως κατὰ γραφὰς λόγους**. Sumitur & pro valuis, Od. χ. **σανίδας δ' ἐκέκαστο ὀπωπάς**.

Σανίδιον, τὸ, tabella. Æschin.

Σανιδώδης, ους, ὁ, ἡ, tabulæ seu asseri similis. Peculiariter apud medicos **σανιδώδες**, dicuntur, quibus scapulæ instar alarum promberant, ita ut propterea thorax angustus ipsis fit & in modum tibulæ depressus. Gal. in lib. de temperam.

Σανιδόω, ῶ, rego tabulis, tabulo, contabulo.

Σανιδωθὲς, unde particip. **σεσανιδωμένον**, tabulis stratus, tabulatus, contabulatus.

Ἐσανιδωμένος, (comp.) bene tabulatus, bonum habens tabulatum.

Σάνις, vide **σαίνω** in **Σαίω**. **Σαΐσ**, **σαίω**, in **Σίω**.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ους, ὁ, saperda piscis, apud Athen. ex Archestrato & Laert. in Diog.

Σαπὴς, &c. vide in **Σήπω**.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, sapphirus: gemmæ nomen, apud Dioscor. & Dionys. de situ orb.

Σαραῖνη, vide in **Σαρῆνη**.

ΣΑΡΓΟΣ, largus: piscis è mugilum genere apud Arist. an. l. 5. c. 11.

Σαργῖνοι autem dicuntur esse pisces gregales. apud eund. Arist. l. 9.

ΣΑΡΓΑΝΗ, & **Σαργάνη**, ης, ἡ, Sardinia, insula in mari Ligustico. Dion de situ orbis, **Σαρδὼ τ' ἀδρυσάτη γῆ ἀμέλγεται ἐν ἁλὶ Κύρνῳ**. ¶ At **σαργάνας**, retis partes quædam. Hes. ex Xen. Cynegetico.

Σαρδάνιος vel **σαρδόνιος**, ut apud Dioscor. **σαρδωνία πόα**, quæ & **ἀπία**, Sardonia herba, quæ in Sardinia multa nascitur gustus acerrimi, cujus esu mentem adimi autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora, ut risus imaginem referant: qui ob id **σαρδάνιος γέλως** dictus est. Homero **σαρδάνιος**, Od. 11. pro quo scribitur & **σαρδανὸς γέλως** apud Plut. & **σαρδόνιος γέλως** apud schol. Lycoph. Quidam tamen (inter quos est Eust.) **σαρδόνιον γέλωτα** dictum autumant **ἀπὸ τῆ σπηρέναι τὰς ὀδόντας**, à renudandis dentibus, vide Erasm. in Chiliad.

Σαρδάνιος & **σαρδόνιος**, idem quod **σαρδώνιος**.

Σαρδίζω, Sardonium rideo.

Σαρδόνυλλιος, qui & **Σαρδόνιος**, Sardius lapis. Sarda Plinio, **σαρδὼ**, Luciano.

ΣΑΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa: Macedonica hasta, vel Macedonicum venabulum, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑΡΞ, κὸς, ὁ, caro: sive hominis, sive brutorum animantium. Eurip. in Med. **σῶν τέκνων δωρήματα. Ἀδικεῖ ἐκδιδοῦσ' σάρκας τῆς δυσδίκου**. Et **σαρκὸς ὕσιας**, apud Athen. ¶ Item corpus. unde apud Herodor. **σαρκὸς δίκαιος κατάκτημα**. Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In novo testamento pro corpore & toto homine usurpatur, & specialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum & de hominis non renati ea animi parte dicitur, quam **τὸ ἀνθρώπινον** nuncupant philosophi, cui opponitur **ἡ διάνοια**, seu **τὸ λογικὸν**: apud eund. ¶ **Σὰρξ κάλλει**, apud Dios. exp. callus limacis. ¶ Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa fumi dicitur.

Σαρκίον & **σαρκίδιον**, τὸ, caruncula. Gregor. & Plut.

Σάρκινος, ὁ, ἡ, η, carne constans, carneus: ut **σάρκινον ἰχῶς**, apud Theocr. Idyll. 22. cui ibidem opponit **χρύσεον**.

Σαρκικὸς, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos significat carni deditum, eum in quo corrupta natura dominatur: ut passim in ep. Pauli: **Τὸ σωματικὸν τῆ Χεστῦ**, exp. incarnatio Christi apud Gregor.

Σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales sunt.

Σαρκοῦν, idem quod **σάρκιον**.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκίζω, corporari & carne indui: de Christo dictum.

Σάρκωσις, ως, ἡ, carnis generatio. Item excrescentia carnis. Dioscor. l. 5.

Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens: ut **σαρκωτικὴ φάρμακον**.

Σαρκάζω, carnes detrahe: propriè de canibus famelicis dicitur qui ossa carne denudant diducto rictu, teste Suid. Aristoph. in pace. **σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια**. Dicuntur & animantia **σαρκάζειν**, quum prata tondent: vel quum labra inter se eam vehementer committunt, ut avellere & abscindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter se ex utraque parte commissis scindunt. Gal. apud Hippocr. comm. 1. **εἰς τὸ ὀξὺ ἀρθρον**. ¶ Item diducto rictu ostensique labris irridee: vel morsis labris subsanno. ut idem exp. in Lex. Hippoc.

Σαρκασμὸς, ὁ, irrisio quædam amarulenta, seu jocus amarulentus: schema rhet. de quo Jul. Rufin.

Composita.

Ἁπαλόσαρκος, ὁ, ᾧ, qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

Ἀπόσαρκος, ὁ, ἡ, η, carnem concrescere facio: unde apud Aristot. in probl. **ἀποσαρκοῦται σάρξ**, caro coalescit & consistatur.

Ἀραιόσαρκος, caram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non constans carne. Anacreon. Item non carnosus, macilentus, strigosus. Aristot.

Ἀσαρκία, carere carne. Item gracilitas, macies.

Ἐκσαρκόω, carnem excrescere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excrescentia. Diosc. & Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico. Item carnem avello. unde Ezech. c. 29 **ἐκσαρκισμένων** ἀπὸ **ὀστῶν**.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. Item bene habitus, corpulentus. Xen. in Lac. pol. & de re equ. & Hipp. in Aphor.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.

Εὐσαρκόω, reddo corpulentum & carnosum. Gal. therap. l. 14. **ἵνα εὐσαρκῶσι μάλιστα μὲν, ἢ σχίζειν χρὴ κατὰ πλεῖον**.

Ἐγκάρσιος, carni seu cuti adhærens.

Κατασαρκόω, carnosus: Item corpulentus, obesus. Athen.

Λεπτόσαρκος, obesum reddo.

Λιπόσαρκος, seu **λιπτόσαρκος**, & **λιποσαρκὴς**, q. d. qui deficitur carne, macilentus: ut **λιποσαρκίᾳ πορεῖ**. in Epigr.

Λιπόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. e. ex linot ut **λινόσαρκοι πρόφαλίδες**, apud Amphanem, i. tenues & molles, ut exp. Eust.

Μαλακόσαρκος, idem quod **ἁπαλόσαρκος**. Gal. de alim. l. 3.

Μυλόσαρξ, idem cum **μύλων**. i. e. caro informis & inutilis in mulieb ri utero concepta. Hes.

Ξηρόσαρκος, siccam carnem habens. Athen. l. 7.

Περισαρκίζω, carnem scalpello circino. (s. c. t.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit. Diosc. l. 7. &

Πολύσαρκος, carnosus, aut valde carnosus, carne abundans.

Πολυσαρκία, ἡ, corpulentia.

Πυκνόσαρκος, qui densa est carne: qui solidum habet corpus & succi plenum.

Σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem seu duriusculam.

Συσαρκία, exp. carnis bonitas apud Theophr.

Συσαρκόω, carnem cum carne coalescere facio.

Συσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem, alii carnis concretionem: apud Gal. & Ægin.

Τγεόσαρκος, humidam carnem habens.

Τφόσαρκος, q. d. supra modum carnosus fio: supra modum corpulentus euado. Athen. **ὑφόσαρκοῦσθαι**.

Τπερσαρκίδιον, dicuntur quæ corpulentiora justo evadunt.

Τπερσάρκωσις, & **ὑπερσάρκωμα**, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quacunque corporis parte.

Τποσάρκιδιον & **ὑποσαρκίδιον**, qui sub carne latet: ut **ὑποσαρκίδιον ὑμέν**.

Τποσαρκόω, carne subter repleo. Gal. ad Glauc.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Vtitur Suid. in **Σαρδανάπαλον**.

Σαρόω, &c. vide in **Σαόω Σάπιον**, &c. in **Σάπω**.

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, provinciæ præfectus, seu præfes. Persica est vox, teste Hes. Isocr. in epist. ad Phil. **οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν Σατράπαι καθεστῶτες**. Arist. de mundo. **τὴν σύμπασαν ἀρχὴν ἡ Ἀσίας διειλήφεσαν κατὰ ἔθνη σατραπηνὶ ἢ σατράπαι ἢ βασιλεῖς, ἅπερ ἐστὶν ἐπὶ μεγάλα βασιλέως**. Plut. in Alex. **ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐκατόνταρχον, σατράπην καλέσας**.

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus seu præfes. Plut. in Themist. **σατραπεύουν τῆς ἄνω φρυγίας**.

Σατραπία, & Ionice **σατραπίη**, præfectura: aut provincia cui præest satrapa. Herodot. l. 3.

Σατραπικὸς, ὴ, ὸν, satrapicus, ad satrapam aut satrapas pertinens, aut satrapis conveniens. Plut. symp. l. 1.

ΣΑΤΤΩ, F. ξω, P. χα, onero, onus impono: **φορτίζω**, Eust. Propriè de jumentis clitellariis dici putatur quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio & impleo prefftim: unde metaph. apud Arist. probl. sect. 21. **τὸ ᾧ σωμεχῶς προσφερόμενον σαττὸν ῥᾴᾳ ᾧ πληροῖ πὼ ἐπιθυμίαν**. Item conculco, constipo: ut **σαττὸν πὼ χιῶ**, apud Xen. in Oecon.

Σάττομαι, oneror. Item farcior, impleor. Arist. ibid. **πὸ ᾧ ἀγγεῖα σαττόμενα, ὑδὲν μᾶλλον γίγνεται**. Et apud Luc. **κεφάλαιον ψάμμῳ σεσαγμένον**.

Σάγμα, τὸ, onus jumenti farcinarii. Plut. in Arat. Item congeries stipata, acervus. idem in Car. ¶ Item theca scuti, & aliorum armorum: Aristoph. in Acharn. Eurip. in Androm.

Σαγμάτια, (**σαγμάζω** ut) jumenta quibus **σάγματα** imponi solebant. Suid.

Σάκκος, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. **Σακκᾶς**, idem Hes.

Σάκυνη, ης, exp. **ὄπιον**, apud Suid. & schol. Aristoph. unde comp. **πεσσακίνη**, ἡ, exp. **πεσσοπία**, apud eosdem.

Σάκος, ους, ὁ, scutum, clypeus: dictum quasi **σάκος**, inquit Etym. Il. ρ. **φέρων σάκος ἠΰτε πύργον**. Hesiod. in Asp. **Χερσὶ γὰμβὰς ἐκάκῳ· θὶ Λε**. Ibidem, **ἐπὶ ᾧ μέγα σάκος ἔρεξεν**. Hinc comp. **Εὐρύσακος**, ὁ, ἡ, η, latum seu amplum habens scutum: apud Soph. in Ajace. Et **φερεσακὴς**, scutifer, scutatus: bellicosus. Hesiod. & in Anth. Epigr.

Σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium, Esaiæ 20. Quidam à **σάκος** derivant, alii ab Hebræo **שק**.

Σακκίζω, per saccum excolo, liquorem per saccum excolando transfinitto. Quidam exp. facello. Theophr. de caus. pl. l. 6. **ὑπὸ σακκιζόμενον**. Dicuntur etiam **σακκίζειν** saccularii fures.

Σακκελίζω, idem quòd **σακκίζω**.

Σακκίον, ου, τὸ, facculus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transfinissum. Poll.

Τποσακκίζω, (comp.) q. d. subfacello, vel subcolo. Item furor, ut **χρήματ' ὑποσακκίζειν**. apud Herodot.

Σάπυον, τὸ, & **σαπίη**, ἡ, plaustrum, vehiculum. Dictum à **σάπω**, quoniam onera plaustris imponuntur & iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem, v. 13. **Πεποίηται σάπυα, ᾗ δαιμόνιαι ποικίλα χαλκῷ**. Posteriore usitur Eurip. in Helene. **Σάπυσιν δεδεμένα σαπίναις**. **Τὰ σάπυα θοίνιον κυκλίων ἕξω παρδύσιον**, &c. Item quæ Hesych. **σαπίνια** exp. **αἱ ἁμαξαι**.

Σαγλίον, ῆ, sagena: retis genus, Latinè verriculum, seu everriculum. Exponitur & nassa. Plut. symp. l. 8. κρᾶτον βόλον ἔχ ἄθλον ἁρπάσαι ποτ' ἦσαν Πιθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κἀκεῖνον αὖ σαγλίῳ. Sunt qui velint esse propriè sinum retis in quem capti pisces deveniunt.

Σαγλίνω, sagena includo, sagena irretio. Quidam interpr. everriculo: Philo de vita Mos. l. 1. κρεῖττον βόλον ἐχ ἄθλον, καὶ τὰς ἐν ὕδατι σαγλίν δυσὶ σπασάντων. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretitur: ut apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγλίνειν aliquam urbem, aut regionem, apud Herodot. & Plut. de leg. lib. 3. apud Herodian. exp. indagine cingere. Oecum. in Acta de Apostolis metaphoricè usurpavit homines ad fidem Christianam convertentibus.

Σαγηνεία, actio illa includendi sagena, seu irretiendi: verriculatio, everriculatio. Exp. etiam, piscatus.

Σαγηνίδιος, ία, ον, ὁ, & σαγηνιδιαῖος, ᾶ, ον, ὁ, & σαγηνιδικός, ή, όν, qui sagena utitur: verriculator, vel everriculator. Item piscator, in Epigr.

Ἐπισαγηνέω (comp.) è sagena seu reti explico. ut apud Plut. in lib. de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐπισαγηνίσει.

Σαγήνη, ῆς, sporta, à Cor. c. 11. Exponitur etiam, cista & crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. ¶ Etym. derivat. à σάττω, ut sit quasi σαχήνη, pleonasmo τοῦ ρ σαγήνη, quòd vicelicet vas sit cui onera imponuntur.

Περισαγηνόω, ῶ, (comp.) annecto, alligo, affigo, Lycoph.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum jumento. Genes. cap. 24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo: apud Herodot.

Ἄσακτος γῆ, terra non conculcata & constipata. Xen.

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπισάττειν ἀσκὰς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam, constipo & conculco: ut apud Arist. in probl. ἐκύπτοι ἐπισάξῃ ἢ κατασπάσῃ τὴν γλῶτ.

Ἐπισάσσομαι, unde ἐπισαγμὸς ἵππου, cui imposita sunt ephippia, stratus equus.

Ἐπισαγμα, τό, centones qui supponuntur clitellis, & ipsæ clitellæ.

Ἐπισαξιτὴς γῆς, accumulatio terræ. Theoph.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

Παρασάττω, refercio.

Περισάττω, circum stipo, circum accumulo. Theophr.

Πεπισαγμένη ἡ γῆς, accumulatio & aggregatio terræ circa radices.

ΣΑΤΤΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. ¶ Etym. à nomine σάτυρος deducit, virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

Σατυρικὸς, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conveniens: ut σατυρικὴ ὄρχησις, & ποίησις σατυρικὴ. Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρώδης, ους, ὁ, ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus: Lucian.

Σατυρίζω, & σατυρεύω, ῶ, prurio ad venerem instar satyri.

Σατυριασις, & σατυρισμὸς, de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul. Ægin. Item σατυρισμὸς est etiam tumor aliquantum prominens, five augmentum adenum post aures: apud Gal.

Σατυρία, nomen morbi faciem hominis ita mutantis ut satyro similior quàm homini videatur. Arist. de gener. an. l. 4.

Σατυρικὸς χορὸς, satyricus chorus.

Σατυρία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans: de qua Dioscor. l. 3. c. 143. & 144. ¶ Item nomen animalis amphibii apud Arist.

Σατυριακὸν, ἡ, nomen cujusdam antidoti, quæ describitur à Paulo lib. 7. c. 11.

Σατύρειος, ον, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theoc. Idyll. 4.

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus, calamus: vel avis, Hesych. Ἄλλως δὲ οἱ συγχορευταὶ Διονύσου σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπὸ ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι.

Τετυρλίσκος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych.

Τετυρισταὶ, saltatores quidam, quorum saltatio turpes motus & gesticulationes habebat: Appian. in Lybica hist. ᾗ χορεὺς κινᾶσθαι τὸν ἐν τετυρισταῖς ἐκμιμήματα τῆς Τυρβίωνος πομπῆς.

ΣΑΤΛΟΣ, ῆ, ὁ, délicatus, mollis, item fluxus, levis, quietus. Homerus hymno in Mercurium, (de testudine) Σατλὰ μοὶ βαῖνον, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonidem in Iambis, Κἀὐσταλὰ βαῖνον ἵππος ὡς κορωνίτης. ¶ Etymon vide in sequenti σατλόομαι.

Σατλόομαι, ᾶμαι, delicior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. Suidæ σατλᾶσθ est ἁβρύνεσθαι, ᾗ ὀκνεῖν σπάσθ, ὀκνεῖν τὸν σκάλον.

Διασατλόομαι (comp.) delicians, luxui deditus, apud Aristoph.

Σαυνίον, vide Σαυνίον, in Σαίνω.

ΣΑΤΡΑ vel σαύρα, ας, ἡ, & Σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus, Theocr. Idyll. 2. Καῦρα γὰρ τοι τελέσα, ποτὶν κακὸν ἄλεσε οἶκον. Idem

Ἀνίκα δὲ νιν σαῦρος ἐφ' ἁμαξιᾶσι κοδεύσῃ. ¶ Est & nomen piscis, apud Aristot. Ælian. & Athen. l. 7.

Κλωσσαῦρα, viridis lacerta: schol. Theocr.

Σαυρίδιον, vide in Καλάμιον. Σαυρωτὴρ vide in Στιμὼς.

ΣΑΤΣΑΡΙΣΜΟΣ, ου, ὁ, aridæ linguæ, & hærentis affectio, linguæ hæsitatio: apud Aristot. probl. sect. 27. ἐστὶ τὸ γὰρ ξηρὸν αὖ ἐν τῷ σπυσπερμῆς ἢ τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ τὸν ἀναφεῦν τὰ μακ ἢ σκληρά.

ΣΑΦΗΣ, ές, ὁ, ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. ὅσῳ γὰ πάντων τὸν κατηδίκουν ἐλεγχος ἢ σαφὲς ἐξῆκεν & σαφὲς πᾶσι, Phil. Et apud Thu. ἦν γὰρ ὁμοίωμα τὸ σαφὲς, apud Eurip. gestarum veritas.

Σαφὰ (nomen adverbiale factum ex plurali σαφῆ) certò: ut Il. β. Οὐ γὰρ πω σαφὰ οἶδ' οἵ τε νόοι Ἀργείοισι. Sic Od. α. ἴστ' ἐπιὼν σάφα εἰδὼς.

Σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demosth. Iloc. Item certò. Aristoph. Xen. Pæd. 9. Compar. σαφέστερον, manifestius, apertiùs, item certiùs. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

Σαφόω, ῶσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

Σαφήνεια, idem cum σαφὲς. Herodot.

Σαφηνίζω, & contractè σαφίζω, idem quod σαφὲς. Æschyl. in Prometh.

Σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Exp. etiam, explanatio, apud Luc. & Phil.

Σαφηνίζω, idem cum σαφόω. Aristot. σαφηνίζει τὴ φονῆ. Vitur & Xen.

Σαφηνιστὴς, declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plat. in Protag. ὃ δὴν ἀποσάφει ὁ Πεισιγόρης ὀπίσω πάντα.

Ἀσαφὴς, non manifestus, obscurus: item incertus, Thuc. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

Ἀσάφεια, ἡ, obscuritas. Plut. Sumitur & pro sortis nomine proprio, apud eund. ex Emped.

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. Theoph. & Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς συμβολικὸς, conjunctio expositiva vel declarativa: apud Gramm.

Διασαφνίζω, idem cum διασαφῶ. Suid.

Σαῦλα, σαύλιζω, &c. vide in Σίλφ.

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω, F. σβέσω, P. ἔσβεσα, (pro quo usitatius est aor. 1. ἔσβεσα, tanquam à σβέω) extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, compesco. Plat. de leg. l. 8. πάνυ ἢ σφοδρὰ οἱ μάλιστα ὄζοι σβεννύσειν ἀρχὴ οἰκίαν. Aelian. λοιμὸν ἐπιπεσὸν ἔσβεσεν ἢ λιμὸς ἀνθῆ. Sic & σβέσαι φλόγα, apud Hom. Il. π.

Præteritum ἔσβηκα per π. passiva etiam signif. ponitur pro extinctus sum, sicut & ἀπέσβηκα: apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor: Plut. in præcept. connub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. supprimor, comprimor, compescor: Hesiod. in Erg. μάλα τ' αἰψηρὸν σβέννυσι μένος ἀνέρος. Xen. in symp. αὐτὰ μὲν ἢ ἐπιθυμία ἡμῶν ἐσβέννυται. Item extinguor, id est, morior: ut in anthol. Epigr. ἐσβέσθης γηραιὰ Σοφοκλεες.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristot. de juvent. & senect. Plat. de primo frig.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor. Σβεστήριον & σβεστικὸν, q. d. extinctivus, seu restinctivus: id est, extinguendi vim habens: seu apus ad extinguendum. Galen. therap. l. 10. & Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, & ἀποσβήσομαι, aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβάω, extinguo. Plut. symp. 2. πῦρ ἀποσβέννυσι. Et metap. aboleo, perdo. Xen. Pæd. 8. πῶς ἀποσβέσει τὸ δεσπότην χαλεπὸν ἡ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. νῦν ἐοικότως ἀπέβη, πολὺς πόθος αὐτὸν τῆς νυκτὸς ἀποσβέσει. Præt. ἀποσβέσας, & aor. 2. ἀποσβὰς passivè etiam usurpantur. Xen. Pæd. 8. τὸ μὲν γὰρ τοῦ ἵππου ὠκὺ δάκνον ἡμᾶς ἐπιλελησμένους ἀποσβέσει, exercitatio rei militaris extincta est. Theodor. hist. eccl. l. 3. ἀπέβη τὸν τοῦ δήγμα ἢ περιόδου τῆ λύπη. Aristoph. exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demosth.

Ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo: ut Πάρεστιν ἀποσβεννύμενα, apud Xen. Pæd. 8. Item supprimor: ut μάλα ἀποσβέννυται. Arist. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ου, ὁ, ἡ, inextinctus, qui extingui nequit: ut ἀσβέστου φλογὸς. Hom. Il. π. Item qui non est restinctus aqua. Gal. & Diosc. Metaph. χαλκὸν ἄσβεστον & ἧλον ἄσβεστον, apud Hom. Dicitur & de nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. l. 37. c. 10.

Ἐπισβέννυμι, extinguo in: unde ἐπισβεστὸν, extinctus in.

Κατασβέννυμι, seu κατασβεννύω, idem quod ἀποσβέννυμι. Il. ῥ. κατέσβεσεν δυσμενέων πῦρ. Et metaph. κατασβέννυσι τὴν ὑφορὴν, apud Xen. Pæd. 5.

ΣΒΕΝΙΟΝ, τὸ, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesy. Visus est hac voce Archigenes apud Gal. τὸν κατὰ τὸ σκίτον, l. 2. Sic dicitur etiam ἄλας ἐν κόμῃ in palma, id est, fructus palmæ recentis adhuc & florentis involucrum: apud eundem Gal. de simpl. l. 8. & Dioscor.

ΣΕΒΟΜΑΙ, veneror, adoro, colo. Eurip. in Hippol. Ὦ Διὸς, τί δῆτα τὸν βροτοῖσι τόμα, Οὔτε γ' ὑφ' ὑμῶν, οὔτε σέβοντ' ἀλλήλοις, ibid. Ἐπίσταμαι δ' ὡς σεβεῖται μὲν θεὸς σέβῳ. Thucyd. l. 2. τὸ μὲν κείνοντες ἐν δικαίῳ, ἡ σέβοντ', ἢ μή. Luc. de sacrif. κρὶ θεὸν σεβόμενον, ὁ μὲν Δελφὸς ἦ Ἀπόλλωνα.

Σέβομαι, item. Interdum colo, observo, veneror: de hominib. dictum: ut σέβω πρώτας ἀγυιὰς, apud Pythag. Et Xen. Pæd. 8. οἵ τε ἄρχοντες μᾶλλον κύριον καὶ τὸ ἔργα ἐστὶ σέβοντο. De rebus Xen. apomn. l. 1. λίθος ἢ ξύλα τε πορόντα ἢ ἥλιον σέβεσθαι. ¶ Item passivè adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται τοὺς τοῦτα ὡς θεῖα σέβουσι. Item pro αἰδέομαι & ἐπαισχύνομαι, inquit Eust. apud Hom. Il. δ. Ἀργείοι, δύομαι μὲν ἐλεγχέες, ἢ νυ σεβεσθεῖς.

Σεπτὸς, ὁ, venerabilis, venerandus, augustus.

Σεπτὸς, q. d. adorativus, cultivus. Σεπτὸς, idem. Sic peculiariter dicebatur una ex novem solennitatibus quæ Delphis in honorem Appollinis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Σεπτὸν, idem quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τὸ, (nomen indeclinabile, ut putatur) veneratio, adoratio, cultus divinus. Greg. Item res quam veneramur & adoramus: res augusta, apud Eurip. & Soph. ¶ Item stupor ex admiratione: Od. ζ. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. Exponitur etiam, pudor, indignatio, apud Hom. Il. β. ἀλλ' αἰδὼ θυμὸν ἐκόδυε.

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι. Greg. in Macch. enc. Σεβάζω σὺ σεβασθὸν τὸ πάντων, ἢ τοῖς σοῖς ἡμέρας εὐξαμένοις. Apud Hom. Il. ζ. σεβασσαμένη κήρ θυμῷ, quidam exp. irreligiosum esse putavit, alii, religiosum id est.

Σέβασμα, τὸ, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. c. 17. Σεβασμὸν, veneratio, adoratio, cultus. Plut. & Strabo. Exponitur etiam, religio & observantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: ut σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5.

Σεβασμώνης, του, ὁ, ἡ, q. d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστὸς, venerationi & adorationi dignus, venerandus, adorandus. Exponitur etiam, augustus: & plerumque cognomen erat Rom. imperatorum: apud Herodian. l. 2. & 7. Plut. Dion. Strab. Fœm. σεβαστὴ, augusta, i. quæ erat uxor Cæsaris: apud Herodian. Et Σεβαστὴ πατρὶς, Act. Apost. 27.

Σεβάζω, idem quod σεβαζόμαι. Eurip. in Elect. σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάτηρ ἀλλ' ἐπὶ μείζοσι δαίμοσι. Aristoph. Ἐὐπίστως ἢ τύραν δαίμονας ἐγὼ σεβίσω.

Σεβίστης, idem quod σεβαστὸς, Hesych.

Σεμνὸς, quo modo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀσεβὴς, ὁς, ὁ, ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, idcoque impius, irreligiosus. Interdum absolutè, interdum cum præpos. εἰς, vel ὡς: ut apud Xen. Pæd. 8. & c. Τὸ ἀσεβὲς, impium, irreligiosum, nefarium. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, ἡ, impietas, contemptus veneration is & cultus divini. Plut. Athen. Greg. &c.

Ἀσεβὴς, irreligiosus & impius sum. item impiè ago. Dem. in Mid. Ἵνα μὴ ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φαίνωμαι, Athen. l. 13. ὡς ἀσεβῶν τι καὶ δίκαιον τι καὶ πάντες ἀλλήλοις. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic & apud Herodot. & Herodian. Et cum accusat. Xen. Pæd. 8. μὴ νῦν ἀσεβήσωμεν τὴ δυνάστην.

Ἀσεβέω, impiè & nefariè committi. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀσεβέω, τῶ, facinus irreligiosum & impium, facinus nefarium. Thuc. l. 7. Aeschin. ibid.

Ἀσεβὴς, ἡ, actio impia, & nefaria. Plut.

Ἔνοσις, idem quod ἀσεβὴς: apud Soph. & Eurip. in Iphig. Aulidens.

Δυσσεβὴς, idem cum ἀσεβὴς. Eurip. in Elect.

Δυσσέβεια & poetice δυσσεβίη, idem cum ἀσέβεια, Eur. in Cycl. & apud Nonn.

Δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβὴς, pius, religiosus, qui probè colit & veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τὰς δ' εὐσεβεῖς θεοῦ θνήσκοντας ἢ χαίρειν. Luc. de calum. οὐκ ἂν δίκαιον εἴη σὲ θνητὸν ὄντα θεὸν, ἢ ἀνδρὸς ὁ φίλος διαβάλλειν.

Εὐσέβεια, & contractè, εὐσεβῶ, pietas, religiositas. Aeschin. Isoc. Plut. &c.

Εὐσεβὴς, probè & religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cum accusat. τὰς Eurip. in Phœn. τηλικὰ δ' εὐσεβῶ χρεών. Isocr. in Nic. Ἐὰν ἐθέλῃς εὐσεβεῖν πρὸς τοὺς θεοὺς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἥδε, θεὸς εὐσεβεῖν. exp. Bacchus nobis hæc sacra tradit: vel religiosè tractare ea nos docuit.

Εὐσεβέδς, dicitur quod religiosè & piè sit: ut in Axioch. Ἵνα γὰρ τοῦτο εὐσεβὲδ ᾖ.

Εὐσέβημα, τὸ, pium factum, officium pietatis. Demet. Phal.

Εὐσεβὴς, venerabilis.

Θεοσεβὴς, qui Deum piè colit, religiosus. Plat.

Θεοσεβὴς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, cultus divinus. Iobi c. 2.

Θεοσεβὴς, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ, ἡ, ὁ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus: Aristoph. in Nub.

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

ΣΕΙΡΑ, ᾶς, ἡ, catena: apud Suid. ὃ δὲ βασιλὺς δέσμα ἔσται τοῖς Ἀβδηρίτοις, σειρᾶς χρυσᾶς ἁλυσιτελοῦς. ¶ Item funis, restis: ut σειρὰ διπλέκτυος. Il. ψ. Exponitur & habena. Poll. Apud eundem σειρὰ τετρήρης, exp. crines plexi & intorti. ¶ Item linea: ut πατρῴα σειρὰ, paterna linea in Pand. ¶ Item sera & obex fortium, cò quòd antiquitus sine communire januas soleremus. ¶ Σειρὰ, morbus in jumentorum suffraginibus præcipuè proveniens, ob id & suffrago dictus: Apsyrt. in Hippiatr. ῥάδιόν ἐστιν ἐμπίπτειν εἰς τὰς πόδας τῶν ὑποζυγίων τὰς καλουμένας εἰς τὸν σειρὰς. Hinc & σειρᾶν, de quo in Σοίω. ¶ Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, ut dicatur quasi εἰρὰ, inquit Etymol. ¶ Invenitur & σείρη apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀσώματον, id est, non inculcando tramam stamini per spatham, confectum. Pro quo apud Suid. σιρέων.

Σειραῖ ἵπποι, dicitur equus extra jugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius. Soph. in Elect.

Σειρὰς, ἀδὸς, ἡ, idem quod σειρὰ funiculus. Σειρὶς, ἴδος, ἡ, idem, Xen. Σειρηδὸν, pro eod. Eust.

Σειροδὸν, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eur. in Herc. fur. Σειρῶ τοῦ γέροντα δυσμαῖς σειρᾶσι σειρόδην.

Σειρὼν, ῶνος, ὁ, Siren, monstri marini genus: hic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς (ut quidam volunt) quòd suavitate cantus velut catena in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile, de quo Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. & Plin. l. 11. c. 16. ¶ Σειρὼν ες dicuntur etiam sidera, ut Eust. ex rhetorum lexico tradit, σειρὸν τὸ σωζόν ἢ ἐστὶ ἀστρώτειον.

Σειρωνικὸν, ὁ, συμφωνία μελῶν. Sirenum cantus.

Σειρὸν, quidam pro σειρᾷ dictum putant, teste Suida, qui apud Herodot. & pro μίτρᾳ accipi tradit. Est & genus vestis apud Xen. anab. l. 6. Apud Hesych. legitur & ζειρᾶτα, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catena: Hes. Suid. Et generaliter, retrahо. Apoll. Argon. l. 1. Ἀ' ἀνασειρασζοντες ὕπαν ποσσὶ μέσον κέλευθον.

Ἀνασειρὸν, ου, ὁ, habena carens seu habenis. Et generaliter non vinctus. Hesych.

Ἀνασείρωτος, idem ut ἀσείρωτον ὄχημα ζυγοῖς, currus qui non trahitur ab equis ei alligatis: Eurip. in Ione.

Διεξεισείρω, exp. κατὰ τὸ ἄνδρα φερόμενον κίνδυνον, metaph. ab equis qui in curru πάντοσε ἰέναι εἰώθασι: schol. Soph. apud eum in Antig.

Παρασειρὸν, equus ad jugum devinctus, seu qui latera stipat, qui & παρήορος. Eust.

Σείειν, &c. vide in Σαίνω.

ΣΕΙΣΜΟΣ, P. εἰσμὸς, P. σεισις concutio, quatio, agito. Eurip. in Elect. αἰθρίας δ' ὕσεν Ἐ'σπερος αἰθρίαν ἄφαρα σάνοντες βόλον Πυλάδης Ὀρέστ'. Peculiariter de terræ concussione dicitur: id q. vel cum accusat. γῆν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Aor. 1. ἔσεισεν, terræ motus fuit, apud Thuc. ¶ Item σείω pro συκοφαντῶ. Hesych. qui & addit simpliciter esse metaph. ἀπὸ τῶν μὲ ἐξόδους σειόντων.

Pro σείω interdum metri gratia dicitur σῶ, apud poetas: ut apud Anacreontem, Θρῆικίῳ σοφιστῇ. Orus apud Etym. hinc derivans σῖτος.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: ut σείεται πᾶλαι, apud Hom. aliquando exp. tremo, tremisco.

Σεισμὸς, ὁ, ἡ, concussio, qualitio, motus: Plerunq; de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

Σείσμα, idem. Σεισμάτιον, ου, τὸ, ut τὸ σεισμάριον, sepulcrum eorum quos ruina ex terræ motu oppresserit: apud Plut. in Cimone.

Σείστης, εως, ἡ, concussio, qualitio, Gal.

Σειστὸς, ὁ, ἡ, qui concuti seu qualitari potest: seu concussus.

Σίστρον, ου, τὸ, fistrum: crepitaculum quoddam sacris Isidis celebri solitum. Suid.

Σπυρὶς, patella in qua aliquid commovetur & frigitur. Poll. Dicitur & σπυρίον.

Σείω, cio, agito, concito: Il. Ὀ'λμον δ' οὐ τινὰ πωλέσ' ἐπὶ μείλιον. Et persequor, incesso: item fugo. Il. χ. Ὀ' ε μετὰ Διόνυσον πολύαιγ' ἦγαθὸν Νυσήιον, id est, ἐλαύνων, ἀπήλαυνε, ut exp. Eust. Od. ξ. Τὸν μὲν ὑπὸ μυκηθμὸν σεύσ' ἐν κοιλήσι λίμνης Πυθώνος λιθοβλήτου, fugavit.

Σείωμα, idem quod σείω, ut Il. γ, εἴπερ μὲ αὐτὸν Σείωσι παῖδες τε κακὸς δηλέσσιτ' ἀϊζηοί, si eum insequantur vel agitent. Item pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: ut Il. β, ἐπὶ τάξεα δ' ἔσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora dida cuntur per elisionem literæ ε: ut σύετο pro ἐσσύετο concitabatur: ἐσσύθην pro ἐσσείσθην, pro quo & ἐσείσθην geminato σ metri causa, prorupi, prorui. Præt. ἔσσυμαι per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur: σέσυμαι autem pro σέσεισμαι: unde Part. ἐσσύμενος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Exponitur &, properans. Alii malunt hæc tempora formare à σύω seu σύομαι, insilr.

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio & ardore, properanter, celeriter. Il. ο, ἐσσυμένως ἐμαχοντο.

Σύδην, celeriter & inferendo se cum impetu: aut erumpendo cum impetu: vel impetuosè, cum impetu, ἐρμπετῶς, Hesych.

Σῦς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Σώδω, f. σω, p. κα, excutio cribro, cribro. Exp. etiam, incerno & succerno, unde σῆτον in Hippiat. Eust. à σείω deducit.

Σάδομαι, cribro excutior, cribror. unde σεσησμένον τίφος, Dioſc.

Σῆσις, ἡ, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exponitur etiam, cribri agitatio, quassatio: apud Suid.

Σῆσηρον, ι, τὸ, cribrum, Hesych.

Σητάνεω, quomodo huc pertineat vide in Σῆτες.

Σείω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moveo, commoveo, turbo. unde pass σείεσθαι, turbari, 1. Thess. 3. ¶ Item caudam quatio seu moveo: canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Od. χ, Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ δέσποιν' ἀγαπὰ κύων εὐειδὴς ἐθρεπτε δαΐφρων, αἰὲν χάρ τε φέρει μειλίγματα πολλὰ, &c. Od. π, Οὐρῇ μὲν ῥ' ὃν ἔσηνε, cauda blanditus est. Item metaph. adulor, blandior. assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πῶς τὸ εἶδος τὸ κωμικὸ λόγος σαίνοντα ἅμα ἐσκέπτο ἢ διδάσκοντα. Plut. in Color. ἀσκησαι συμβιὸν ᾗ σαίνουσα πειθοῖ. Sic & apud Luc. σαίνεσθαι μὲ.

Σαίνομαι, concutior, quassor, turbor, commoveor: ut 1 Thess. c. 3.

Σαῦρος, & σαῦνος, ὁ, ſtultus, fatuus. Eust. ex Cratino: qui & sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν: aut à fato quodam ejus nominis: aut à Tzannis, barbaris populis.

Σαῦλον, ι, τὸ, penis, cauda, παρὰ τὸ σαίνειν, Hesych. Item hasta. Poll. ex Menandro: vel potiùs Persicum telum. Diodorus, φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur & σαυνίον, legiturq; apud Dionys. Halic. & apud Plut. in Pyrrho.

Σάος, α, ον, ab Hesych. exp. ὁμοῦ σῳζ. adj. ξηνον. At. σόος, salvus, vide suo loco.

Σόω, in fugam conjicio.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio: seu incitato cursu feror: unde imperat σῶ, pro σόο. curre, aquè Hesych. Et σώδω, currat, apud Soph. in Ajace. Item σώδω, currite, apud Callim. hym. in lavacra Palladis. Itidem σοῦτω, apud Hesych. exp. φεύγετω, φάγετω, à σούω, fugo, in fugam conjicio.

Σῶσις, itio, cursus: apud eund. Hesy.

Σοάω, idem quod σόω, citato gressu currere cogo: unde pass. imperf. σόων το. Hesych. exp. ὁρμῶντο.

Σῶγρον, five σώγρον, τὸ, lignum orbiculare rotæ quod radios in se continet. Poll. l. 1. c. 14. Pro eod. dicitur & σαγρμα.

Composita: ac primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. Ἀγρίδ' ἀναστείσασα. ¶ Item persuadeo, concito: unde apud Luc. & Marc. ἀνασείειν τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείσας exp. minitans.

De amp Ἐπαρασείω, concutio vibrando adversus aliquem. Ἐπαναστείομαι, adversus aliquem concutior. unde ἐπαναστὰς, contra aliquem vibratus. Ἐπασσάσας, concussio: ut ἐπασσάσεως ὄχλου, apud Thucydid. concussio armorum qua crepitus excitatur.

Περισπασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cujus pass. est περισπασθεὶς apud Thuc. l. 5. quod exp περιπεπλάδη.

Ἀποσείω, seu potius Ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter, à me repello, ut apud Xen. Pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται ἡ Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. contra Julianum, ἢ ὃ γῆ τὸ πονηρὸν ἀπεσείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσφαδάζων τὰς ἐπίρρους, quum à me repulissem socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et de medio tollo, apud eundem, ἑαυτὸν ἀπεσείοντο, apud Herodot. pro ἀποσείεσθαι ἐφ' invenitur Ἀποσφάδιζω.

Ἀπόσεισος, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio, de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἀσάσεισος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Διασείω, concutio, aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. ἅλας εἰ διασείων τοῖς ἐκπλοῖς, labefactans. in pand. exp. etiam, terreo authoritate. Item vexo & per magistratus licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus & illibus. Exponitur etiam muneribus corrumpo & quasi concutio.

Διασεισμὸς, concussio magistratus quæ fit numeribus, corruptio magistratus donatione munerum.

Ἐξασείω, excutio: seu quassando emoveo aut expello.

Ἐνασείω, incutio, infligo. Hesych.

Ἐπασείω, incutio. quatiendo vibro. Item simpl. vibro. Herodian. ἐπασείων τὸ δόρατα, & ἐπασείων τὸν αἰχέτα. Item metaph. apud Ioseph. ἐπασείσαι αὐτῷ ἡ κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. ἡ Πέρσας ἐπασείειν, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et ἐπασείειν, Hesy. exp. ἐμφοβεῖν: item ἐπασφάσης, ab eodem exp. ἐπαλαθρήσης, adhortantis.

Ἐπασείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc. ἐπασείετο ἡ αὐχὴ.

Εὐσείστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Καπασείω, decutio: ut καπασείειν τὸν καρπὸν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, everto. Et metaphoricè, deturbo seu multis poculis prosterno, ita ut præ ebrietate aliquis in terram prolabatur. Athen. l. 13. ¶ Item concutio, quassio. Philo de vita M. l. 1. item concutio, terreo. Gregor. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu alind signum do. Xen. Pæd. 5. & Syncs. in ep. ad Euopt.

Καπασείομαι, decutior, deturbor, evertor. Greg.

Decomp. Ἀκαπάσειστος, ὁ, ἡ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικαπασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Ioseph. ἐπικαπεσόμενον ἑαυτοῦ τὸν ἑλέφαντα, super se prostrato.

Παρασείω, utrinque quatio, vel obquatio. Arist. in probl. ai διὰ τῶν ὤμων παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas utrinque manus agitantes. Sic apud Aristot. l. 4. eth. ad Nicom. aliquis dicitur φέρειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinque sese agitat & concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Περσείω, antè concutio. Eur. in Bacch. Ἔνθα περσείων αὐτὸ, (πόλιν μέσον) ἐπασείων τ' ἐγὼ, Κἀβακχεύσας, ἐξ ἕδρας με θήσομεν.

Συασείω, simul quatio aut concutio. Greg. Naz.

Τίποσεισμὸς, concussio. Exp. etiam, turbo, l. 4. Reg. c. 2.

Τίποσεισμὸς, succutio, latenter excutio.

Τίποσεισμὸς, succussio seu succussus.

Τίπόσεισμα, mlcæ concussiu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σείω, partim ex σύομαι, inus. cum præpositione.

Ἀποσύω, seu Ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ.

Ἀποσύομαι, erumpo, profilio, exilio. Hesiod in Theog. ἀπόσυτο πάλιν ἀνάκτος, exilijt seu emicuit. Apud eund. in cod. lib. βασιλιμμῆς, ἀπόσυθεν, guttæ eruperunt.

Ἀπόσυτος, excitatus. Nonn.

Διασύομαι, idem. Item impetu pertranseo seu pervado.

Διασύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Il. β, διάσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum. Sic apud eundem, διάσυτο τάφρον, fossam trajecit.

Ἐκσύομαι, erumpo, unde ap. Hom. Il. β. ἐκ δ' ἔσυτο λαὸς, extra ruebat populus. Odyss. μ, ἐξέσυτο πάντμες ὑπνῷ, exiliens abivit à me somnus.

Ἐπισύω, concito seu impello aduersus aliquem. Od. ε, ἐπέσυσσε ἄνεμον μέγα δεινὸν, incitet in me. Et Od. ξ, ἐπέσυσε ἐποτρύνας, famula instigans & adhortans.

Ἐπισύομαι, concitat & cum festinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Odyss. ν, Νῆας ἐπασσύοντα, ad naves properabant. Item active, apud Apoll. Arg. 1. ἔπασσύοντο γωμάλιας, festinanter ire cogebant, apud Nonn. ἐπασσύοντο πορείαν, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. ε, τὴν δωμὸς ἐπίσσυται, si tibi animus hujus rei desiderio est incitatus. Hinc & particip. ἐπισσυμένη, incitatus. Item cum impetu supervenio, imuo: Il. φ, Τρῶσιν ἐπίσσυτο δῆλον ἅπασι.

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruens, incumbens. Eurip. in Hippol.

Συσείω, simul concutio seu agito. Hom. hym. in Merc. Τίνας φὴς σύας ἐλάσσαι ἐρσήεντα πεδίοιο.

Composita in συτ- desinentia sine præpositione.

Αὐτόσυτος, ὁ, ἡ ἡ, ex se excitatus. Nonn.

Θεόσυτος, à deo impulsus, à deo perfectus, divinus: apud eundem:

Κραιπνόσυτος, velociter concitatus: seu celeritate incitatus: celer. Aeschyl.

Λαιβόσυτος, impetu ruens, cursu concitus.

Παλίσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. Exponitur etiam, refluens: ut πάλιν τον βίον. Theoc. Idyl. 26.

Παλισυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eadem origine.

Αἰσυητὴρ, quomodo huc pertineat vide in Αἴσυμνήτης.

Ἀλοσύδνη, una Nereidum, apud Homer. Ἀλοσύδνη θ' ἣ ἔφαλ' ἀμέλγει. Apud Ἀλοσύδνη, una Nereidum, apud Homer. Ἀλοσύδνη θ' ἣ ἔφαλ' ἀμέλγει. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris quasi ἁλοσύδνη. Vide Eust.

Παμσυδὶ seu παυσυδὶ, omni impetu. Iliad. β. Apud Thucyd. l. 8. invenitur & παμσυδεί, seu παυσυδεί, quod exponitur funditus, omnino.

Composita ex σήθω.

Ἀλφιήσιτης, ου, ὁ, cribrum quo farina cribratur. Pro ἀλφιθρόσιτης enim à σήθω dici scribit Etym. ex Philone. Item farinæ tenuissimum. Suid.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno. Dioſc. l. 5. c. 26.

Composita ex σαίνω.

Ἀσαινὴς, non adblandiens, propriè canum blandas moventium caudas. Hesych.

Περισαίνω, seu περισσαίνω, caudam movendo circum aliquem adblandior. Od. π. & Od. κ.

Προσαίνω, antè adblandior, vel adblandiendo antè demulceo. Hes.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Aesch. in Prometh. εἰ τῶν ἢ προσσαίνεις σὺ τι, si quid horum tibi adblanditur.

Ὑποσαίνω, subblandior.

Composita ex σόω, σῆρον.

Δορυσσόος, ὁ, ἡ ἡ, hasta impetuosus. Hesiod. in Asp.

Δυσσόος, quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest. Theoc. idyll. 4. Vide & in comp. ex adject. Σόος.

Ἐπίσπαρα, τὰ, dicuntur ferramenta curva quæ extrinsecus ligno illi, quod σῆρον dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur continua agitatione. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poeticè dicitur ἐπίσσωρα: ut Il. ε & ψ.

Εὔσπαρος, seu εὐσσπαρος, bene instructus σοῦς: ut εὐσσπαρος ἐπ' ἀπήνης, currus pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. Exp. & facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. homines ad arma concitantis. Il. ρ. Vide & in comp. ex σόος, salvus.

Λιθοσσόος, & λιθοσσοὸς, lapidum jactu fugans. lapidator. Nonn.

Νεκροσσόος, mortuos suscitans. Christi epith. Apud Nonn. νεκροσσόος χρόνος, tempus in quo mortui suscitabuntur. Vide & in comp. ex σόος, salvus.

Νεοσσὸς, quomodo huc pertineat. vide in suo loco.

Σ Ε Α Σαλος, τὸ, fulgor, lumen. Il. θ, Καίοντο πυρὰ πολλὰ σέλας ἐ εἰς ὐρανὸν ἵκεν. Et διδύσιν σέλαι. Odyss. σ. Sic σέλας ἠλίε, σέλας πυρός, &c. Interdum & ipse ignis σέλας appellatur à poetis. Apud Aristot. de mundo. σέλας δ' ἐστὶ πυρὸς αἰθρίου ἔξαψις ἐν ἀέρι. ἢ ὃ σέλαδον ἀεὶ ὠθῶ ἀπορεῖ ἔπος, ἢ πορεῖ ἔπος, i. e. σέλας. Est ignis collectio qui in aere exarsit. ¶ Eust. eymon exprimens scribit, σέλας ἡ σεσθμὴ ἅλη, ἢ ἐστ σδομένη ἢ ἐξορμῶσα, πυρὸς ἀνιλαδὴ ἢ πυραδὲς πνέε.

Σελαῶ, splendeo. Nic.

Σελαγόω, fulgeo, luceo. Oppia. de venat. l. 2. Χερσὶ δ' ἐφρυφέη στεγανὴ πλάσις τε χύλωσι. Aristoph. in Nub. σωὶ ἀδίκως σελαγεῖ.

Σελαγέτης, Suid. exp. λάμπτται & ἐκπυρῶται.

Σελαγίζω, idem quod σελαγόω. Suid & Hes.

Σελαίνη, ης, ἡ, luna (dicta παρὰ τὸ σέλας teste Hesych. & Lat. luna à lucendo) Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀνιόντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Item σελλίας, placentæ rotundæ & latæ: Suid. ex Eur. Brech.

Σελινὶς, seu σέλινις αἰη, idem quod σελινὸν. Aristoph. Pro quo Dorice σελανὶς apud Theoc. idyll. 2.

Σελινιάκος, ὁ, ἡ, lunaris. Item substantivè, lunaticus, alii exp. qui epilepsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σελινιάζω, dicitur qui est σελινιακὸς. Matth. 14. & 17.

Σελινίτης, λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφρόσελινος, sic dictus quòd nocte crescente luna reperiatur plenus, ut tradit Dioſc. l. 5. c. 159.

Σελήνις, lunula. Item quiddam in parvæ lunæ formam factum. Plut. in Probl. Item annulenm quod pueri collo gestant. Hes.

Σελήνιον, τὸ, lunæ lux: vel lunæ fidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, ου, τὸ, piscium genus cartilaginosum. Arist. hist. an. l. 3. c. 1. Galen. in exposit. gloss. Hippoc. σελάχη vocari scribit pisces omnes qui squaminas non habent atq; animal pariunt: ita autem appellata existimantur quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας: cujus etymi meminit & Gal. de alim. l. 3.

Σελαχῶδες, ους, τὸ, diminut. idem quòd σέλας, Athen. l. 8. Galen. de alim. l. 3.

Σελαχοειδὴς, ης, ες, quę sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athenæus lib. 7.

Composita ex σελήνη.

Ἀσέληνος, ὁ, ἡ ἡ, illunis, luna carens, i. e. lunæ fulgore. Dioſc. ut, quod vide.

Βουκεφάλιον, decrepitus simul & delirus. Aristoph. in Nub. Comicus ex Βάκχοις, quod Phrygum lingua panem significat.

Ἐνσέληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hes.

Ἐπισέληνος, ὁ, ἡ ἡ, q. d. plenilunis luria: luna quum est in plenilunio: non tamen addi solet σέληνη. Aeschin. Aristoph.

Περισέληνος, q. d. antelunis, i. e. antiquior luna.

Προσέληνος, pro eod.

Τειπέληνος, q. d. trilunis, i. e. tres lunas habens: In Epigr.

Φαιδρόσελινος, ου, τὸ, luna obscura. Hesych. & Suid. Sic dicitur quoniam videtur fictitia & eminentia esse, si cum fulgente conferatur.

Σελεύκιος, a, ον, Seleucus. ¶ Σελεύκειος ἀστὴρ, Seleucus stella. ¶ Σελεύκειος ἀνὴρ, Seleucus vir. ¶ Σελεύκειος ἀγὼν, Seleucus agon. ¶ Σελεύκειος μὴν, Seleucus mensis. ¶ Σελεύκειος ἔτος, Seleucus annus. ¶ Σελεύκειος ἀρχὴ, Seleucus principium. ¶ Σελεύκειος ἡμέρα, Seleucus dies. ¶ Σελεύκειος ἐπιστολὴ, Seleucus epistola. ¶ Σελεύκειος ἀριθμὸς, Seleucus numerus. ¶ Σελεύκειος ἐπιγραφὴ, Seleucus inscriptio

Α᾽σεμνωσόμαι, verbis efferor, magni fio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur & activè, apud Aristoph. in Ran. Ἄσεμνόν τι ἐφθέγξατο ἐπὶ τῷ ἔπει ἐκφοβοῦσα τὸν θεατήν. ἐπτοημένη ἐν τοῖς πραγμάτοις ἐτάραττε.

Α᾽σεμν⊙-, ὁ ἡ ὄ, minimè venerandus, nihil majestatis habens: aut gravitati non conveniens. Aristot. de mund. Exponitur etiam, inhonestus, fœdus, apud Herodian.

Ε᾽κπάγλεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Πεῖσμεν⊙-, admodum gravis & magnificus. Aristoph.

Τ᾽περοσεμνώσομαι, vehementer glorior & efferor, vehementer me jacto. Xen. in Symp.

Σεπτός, &c. vide in Σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑ᾽Σ, ά⊙-, ὁ, herba quam & ὄρμιν & πηλορίαν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕΡΙΣ, ε⊙ως, ἡ, in tybi genus sive cichorii. Discor. lib. 2. cap. 163. & 164.

ΣΕΡΙΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum. Dioscor. l. 4. c. 27.

ΣΕ᾽ΡΙΦΟΣ χαῖς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à sylvestri locusta, quam vocant χαῖν σκείριν & μαῖαν. Suid.

ΣΕ᾽ΡΦΟΣ, insecti genus formicæ simile, culex *secundum quosdam*. Ab hoc animalculo est proverbium, ἓν κἂν μόριον κἂν σέρφος χολή. de quo lege Etaf.

ΣΕ᾽ΣΕΛΙ, ε⊙ως, τὸ, & σέσελις, ἡ, herba est: de qua Dioscor. l. 3. c. 63. Arist. hist. an. l. 9. c. 5. ᾗ ἐπὶ τῶν σέσελιν ἢ πρόχυσι, ᾗ φαγοῦσα, ὥστως ἔρχονται ὡς τὰ τέκνα πάλιν.

Σέυω, Σεύω, vide in Σείω.

-ΣΗΚΟ᾽Σ, εῦ, ὁ, stabulum: propriè ovium & caprarum, teste Poll. Odyss. *l. 1.* Σεύοντο ἢ σύες οἱ Α᾽χαιῶν, οἵπ᾽ ἐείρων. Hesiod. in Erg. Σπεύσ τ᾽ ἀμέλα λεῖν πιμνῆσιν. ¶ Pro templo quoq; usurpatur: ut apud Plut. de def. orac. ἐπυγλάσας τῷ σηκῷ. Et Herodian. l. 6. τὸ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τὰς ἀρχαίας ᾗ ἰδίας ἑαῦς τε ᾗ σηκούς. Sic & apud Pausan & Theodor. ¶ Item pro avium loculis seu loculamentis. Arist. hist. an. l. 6. οἱ δὲ πέρδικας δύο πεκοῦσι τῶν ὠῶν (σηκούς.) ¶ Exponitur etiam, domus Hesych. & Suid. ¶ Sumi dicitur & pro sacra olea, quæ & ἱερεία, apud Lys. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam σεθμὸν aut ἅλιν significat, unde comp. αὐτοσηκῶν. (¶ Qui & σηκὸς, pro stabulo, dici vult quasi ϛικὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι quod etymon affert & Suidas. Sic & Deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, & Dor. σακίτης, ᾶ, ὁ, ut ἄρνα σακίταν, agnum lactentem ob teneriorem ætatem stabulum inclusum, ap. Theoc. Idyll. 8.

Σηκίς, ἰδ⊙-, ᾗ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Vesp.

Σηκύλα, ᾶς, idem. Ael. Dionys.

Σηκῶ ω, f. ώσω, stabulo includo. unde pass. Il. β. Καὶ νύκα σηκῶσιν κῆ Γ᾽λιον, ἠδὲ κέρες. Xen. Hell 3. ἄσπερ ἐν αὐλίῳ σηκωθέντες κατηκοντίσθησαν.

Σηκίζω, fagino. Epigr.

Σηκόω, ῶ, unde Σήκωμα, τὸ, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. & Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanum, ficut & σηκὸς apud Eurip. in Elect. Οἰκεῖν Δυκίᾳ πάντον σηκώματος.

Σηκωτῆρ, ῆρος, torum jugi. Hesych.

Composita.

Α᾽ϖασηκόω, ῶ, addo quod deest. Etymol. & Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Greg. ὦμοι πολλοὶ ῥῆροι ᾗ ἀνασηκωθέντες, exp. humeri vibrati ad modum libræ.

Α᾽ϖησκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. Eurip. in Hec. ἀϖησκωκὸς ἀς᾽ν τε φδσίρες δεῶν τὰς τῆς πόλεως δ᾽ ἄφυκτος ξύσις. Greg. ἐπὶ ἐγὼ δηλῶμαι τὰς μὴ ἀϖησκωθείσας τῷ κακῷ τῶν διδράσαν, ἀεμα virtute vitium non compensantes.

Α᾽ντίσκωσις, ᾗ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist.

Α᾽ϖοσκόω, in stabulo includo, vel includo tanquam stabulo aut ovili. Hesych.

Διασκέω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero. Suid.

Σάδω, vide in Σείω. Σαλία, in Τηλία.

ΣΗΜΑ, ατ⊙-, τὸ, signum, nota. Iliad. ϕ. Σῆμα δ᾽ τι ἰφθιμοῖσι μετ᾽ ἀ- εφεροῖς. Ibidem, ἐκ βάλλα σήματα πάντα. Dicuntur & literæ σήματα. Iliad. ζ. δεῖ᾽ γ᾽ τινα σῆμα ἰδεῖν. Item, signum, portentum, seu augurium. Il. ρ. Δευκὸς σῆμα βροτοῖσι. Iliad. 2. ἐσθέτω᾽ σήματα φαίνειν Α᾽χαιῶν. Item signum, id est, vexillum. Suid. Sumi dicitur & pro insigni nobilitatis, apud Aeschyl. in Prag. ἐστιν ἐπὶ σῆμα. ¶ Item sepulchrum, bustum, monumentum. Il. κ. Α᾽νδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι πολλὰ ϖροπαθόντος. Sic & Il. α. & φ. ¶ Sic etiam nominatur podex,

quemadmodum & πρ⊙-, ap: Theoc. Idyl. 5. Σκίλλα, ἰὼν χείλεα ἐπὶ σῶμα τῶν σῶν πόλος. Sic & apud Aristoph. in concion. ¶ Exponitur etiam, forma, a pud Diosc. l. 5. c. 106. & forma designata Il. ϕ.

Σημαλ⊙-, ὁ, q. d. significativus: ut βωμὸς σημαλὲς Διὸς, ara Jovis qui signa demonstrat. Paus. in Att.

Σημάτιον, & σημαδιον, τὸ, (dimin.) q. d. parvum signum. Eust.

Σημαντ᾽ερμαι, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

Σημαῖα, ας, ἡ, signum, id est, vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. Item signum, id est, simulachrum, apud Suid. Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumentum, apud Demost. Thuc. Aristot. &c. unde σημείου ᾗ, hujus rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Pculiariter σημεῖον, dicitur nota horæ atque semihoræ: ut apud Menand. teste Poll. & Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se invicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. l. 1. Plus. in Cem. ¶ Item simulachrum, imago. Herodian l. 4. ¶ Item portentum, ostentum. Æschin. in Ctesiph. Plut. in Pericl. ¶ Exponitur &, punctum, apud Aristot. de mun. & phys. l. 8. ¶ Significat & sigillum seu signum quod aliquis suo κτήματι imprimit. apud Luc. in Tim. & Dem.

Σημειώδης, ⊙-, ὁ ᾗ, ὲ, significans. Aristot. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo l. 8. Exponitur & notabilis, apud Phil. de vita M. l. 3.

Σημειόω, insignio, noto: unde pass. apud Greg. τῷ ἀνδρὶ φαὶ σημειώθηναι ϖροσώϖῳ. Item signum & notam imprimo, obsigno. Item annoto, observo: unde apud Athen. l. 2. ᾧ σημείωται φησὶ, τὰς δημοσιευόμενας, ἐπεὶ ᾗ ϖαὶ ἅπαν λέγεται. ¶ Item commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia: ut in pass. in vita Thuc. ἀφ᾽ ἧς ὁ πόλεμος ὑπ᾽ ἔκτο, ἐσ᾽ σημεῖόν τε τὰ λεχθέντα πάντα. ¶ Σημειώμαι, activè etiam significat, infingnio: item prætendo, imitor. Greg. ἵστο σεμνοῦται μᾶ᾽ ᾗ φόβων.

Σημειώσις, ᾗ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius in quo memoriæ causa notantur memoranda digniora: in vita Thuc. Apud medicos animadversionem seu observationem significat, qua cognitis nonnullis, alia etiam quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς, notarius. Et ἡ σημειωτική, pars medicinæ signorum omnium differentias & vires expendens: præcipuè autem eorum quibus per morbos & præteritа investigantur & præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur. Hippocr. in Prognost.

Σημήνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. Pæd. 1. τοῖς ἄλλοις ἡ ἐσήμαινε πᾶσι ἐκβοᾶσθαι. Arist. de mun. ἐκκεῖσθαι ἡ σάλπιγξ σιωπὴ τῷ ϖρατοπέδῳ. Sic & ἐσήμηνε τὸ ἐναντίον signum receptui datum est. Plut. in Apoph. Lac. interdum exp. signo dato jubeo seu impero, Aristot. de mun. ὅταν ὁ ϖαιὼν ἡμῶν σημήνῃ ϖαὶ τρέϖειν. Vnde & simpliciter pro jubeo seu impero, item præsum ponimur: Odyss. χ. σήμαινε δ᾽ Ο᾽δυσσεὺς Α᾽ὐτὸς ἐπισπέρχων. Et cum genit. Il. ξ. ϖατὴρ ἄλλα Σημήνων. Cum dat. Il. α. ᾧ ἐμοὶ γὰ Σημήνω: Sic ultimo & Plat. in Phæd. ¶ Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ. ἥλιον ἐδύνοντα, ἵνα ᾗ ἔϖεσσι Σημήνω. Xen. Pæd. 6. οἱ δὲ ϖᾶς τι ἄλλο ἥδιον ἐνορᾷ, ὡς᾽ς ἐμοὶ σημήνῃ, interdum significo, i. e. portendo. Thuc. lib. ἐδόκουν ἐπὶ τοῖς μέλλουσι ϕέρειν σημήνειν, item significo: *vocab. Grammat.* ut apud Arist. ἀεὶ ἡμῖν c. 2. & alibi. ¶ Item obsigno.

Σημήνομαι, significationem accipio. Synes. de insomn. Σήμηνε ϖαρ᾽ ἀλλήλων ἕκαστ᾽ σημαίνεται. ¶ Item obsigno: ut σεσημασμένα ἅπαντα, apud Plut. in Galb. Et active, obsigno. Pausan. in Lacon. οἱ ϖὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὁπόσοι δεῖ σημαίνειν, τοῦ Ποσειδῶνος σημαίνονται εἰκόνι. Item ex signis quibusdam colligo. Soph. in Ajace, τὰ δὲ σημαίνομαι, τὰ δ᾽ ἐκπέπληγμαι. Sic & apud Synes. ep.

Σημασία, ᾶς, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Diosc. l. 7. c. 1.

Σημαντ⊙ρ, ῆρ⊙-, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut recepui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

Σημάντωρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ. Hesiod. in Asp. Aristot. de mun.

Σημαντὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obsignanda literis. Herodot. in Eut.

Σήμαντρον, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημαντικὸς, significativus: ut φωνὴ σημαντικὴ. Aristot. de interpret.

Σῆμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ut primum cum præpositione.

Α᾽ϖοσημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & adversum futuri præsagium edo. Paus. in Phoc.

Α᾽ϖοσημειώμαι, annotationes & collectanea facio commentariis scribo. Ammon. in prædic. Arist. ἀϖοσημειώσασθαι τοῦτον ὅσα ᾗ ϖερὶ κύνων ἱστορικῶς ἀναγέγραϕεν.

Α᾽ϖοσημαίνω, signum do. Plut. in Euthyd. Item defero, denuncio. Ioseph. ἀϖοσημήναν τοῖς ἄρχουσι τῆς Ιερουσαλήμ, &c. Item ostendo.

spicuum reddo, insignio. Basil. Α᾽ϖοσημαίνω σέ τινα, scommate seu dicterio aliquem noto. Thuc. l. 3. ὃς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀϖοσημαίνει ἐν χοροῖς ὤν. Sic & apud Plut. in Apoph.

Α᾽ϖοσημαίνομαι, obsigno: ut ἀϖοσημήνασθε τὸν ἐπιστολὴν. Herodian. Item annoto: ut apud Xen. τοὺς φιλοτίμους ᾗ ἡμεῖς ϖρῶτον ἀϖοσημήνωμεν, annotabant ut publicandos & pœna afficiendos.

Διάσημος, insignis, illustris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διασήμηνεν ἀϖοστῆναι τῆς στοᾶς. Item nota insignio, signo aliquo noto. Xen. ϖαίσας ἐϖὶ τῶν τάϕων διασήμηνον.

Ε᾽κσημαίνω, declaro, aperio.

Ε᾽νσημαίνομαι, significo & intelligendum præbeo. Xen. Pæd. 8. ἐνσημαίνοιτ᾽ ἂν τοῦτο ὅτι ἐγὼ λακωνικὸν χαλκεῖον βούλομαι. Item exprimo seu imprimo in Metaph. signif. Plat. de rep. l. 2. (de doctrina puerorum) μᾶλλα δὲ τοῦτο ϖλάττεται καὶ ἐνδύεται τύϖος, ὃν ἄνϖις ἕκαστα ἐνσημήνασθαι ἐβούλετο. Et pro, exprimo legendo, apud Isoc. ad Phil. Significat & passivè, imprimor. Basil. in orat. ad juvenes, ἀμαυρώτατα ϖάντων ἐνῆναι τὰ ϖρὸς νέων μαθήματα, ἃ ἀϖαλοτρίᾳ ϖρὸς ἀμοιχὰς εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

Ε᾽πίσημ⊙-, cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. l. 2. Item insignis, nobilis, illustris. Luc. in Nigr. Et τὸ ἐπίσημον in clypeo, insigne, seu insignis aliqua nota. Plut. in Apoph. Lac. & de orac. Pyth.

Ε᾽πισήμως, insigniter. Polyb. Item perspicuè vel significanter. Luc. de hist. scrib.

Ε᾽πισημόω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Apoph. ἐπισεσημείωται τὸ ἦθος, exp. plausu morem approbantes.

Ε᾽πισημοίσις, annotatio.

Ε᾽πισημαίνω, indico, indicium facio. Arist. de gen. an. l. 1. (τὸ ϖερίττωμα τῶν) ἐϕήλεσι τὰ κατὰ μῆλα ἐϖισημαίνει. Gal. in defin. ἀμυγδαλῶν ϖυρετὸς ὀξὺς ᾗ ϖαθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ᾗ νύκτα καὶ ϖῆς αὐτῆς ὥρας ἐϖισημαίνει, indicationem accessionis edens. Hinc ἐϖισημαίνει, impersonaliter positum significat: indicium editur, indicatio fit: ut apud Arist hist. an. l. 5. τοῖς ἀνθρώϖοις ἐϖισημαίνει ϖατὰ τε τὸν ϖῆχυν ϖαὶ τὸ ϖλάτος, &c. ¶ Item ὁϖισημαίνω, portendo. Arist in probl. sect. 26. ᾗ νὺ ⊙- ἐϖισημαίνει μὲν, ἐϖιτέλεσαι ᾗ τοῖς ἀγροῖς. Sic & apud Plut. & Greg.

Ε᾽πισημαίνομαι, quamcunq; significationem do. Arist. pol. 5. ἐϖισημειοῦνται ἐν τοῖς ὄμοις. Et, signo vel acclamatione testor. Polyb. l. 2. τὰς ϖαραιτήσεις ᾗ ϖαρ᾽ ἑκάστου ἐϖεσημήναντο. Item acclamo populariter & applaudo. Æschin. de malè gesta leg. ὅσων ἐϖεσημήνατο ὄμνον τὸν δῆμον, Et cum accusat. apud Polyb. ϖαρθύμως αὐτὸν ἐϖεσημήναντε ϖάθος. Vnde & pro subscribo, approbo obsigno, ponitur. Dem. pro cor. ἐν οἷς ᾗ τοὺς ἐνδύνας ἐϖισημείωσθε, δικαίως ϖαῖ᾽α ϖαρὼν δικαιοῦμαι ϖαρασυμβουλεύειν. Item insignio, decore aliquo honesto. Polyb. τῷ ἀνεϖισήμῳ ᾗ ϖαρασυμβούλῳ ϖρὸς ᾗ σωτηρίαν ϖᾶσι ϖολίταις. ᾗ ϖολιτῶν, ἐϖισημάνειν δόξαις.

Ε᾽πισημάω, significatio cujuscunque rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: ut apud Diosc. lib. 1. c. 15. ϖνίγουσά τε ἡχοῦσι μετ᾽ εἰκαὶς ϖερὶ τῆς ἐϖισημασίας.

Α᾽ϖεπισημόω, ⊙-, ὁ ᾗ, (decomp.) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb.

Ε᾽ϖισημαίνω, annoto, observo: unde apud Synes. de insomn. εἰμὶ ϖαϖισημασμένος ὑϖὸ ϖνεύματος ἐνῆρτο ϖάθεσι ᾗ ϖύρεσι, &c. Item obsigno, sigillo: ut in voce med. Xen. Pæd. 8. ϖαϖισημαμένος ὅϖως ϖῶ ἐϖιστελῶ τῷ Κύρῳ ἕκαστα ϖρεσβεύοντι. Et in pass. ϖαϖισεσημασμένα ἐγράμματα. Herodian. l. 7. Significat &, noto, insignio. unde ἐϖιτεϖισημασμένος, apud Greg.

Decomp. Α᾽ϖεπισήμαντ⊙-, non obsignatus. Herodian.

Εὐκατασήμαντ⊙-, obsignatu facilis.

Παρασημ⊙-, per peram signatus, adulterinus: ut ϖαρασήμοις νομίσμασι. Hesych. & Metaph. ϖαρασημ⊙- ῥήτωρ. apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: ut δῆϖα ϖαρασημ⊙-. Eurip. Et contraria signif. insignis & inter alios conspicuus. Plut. in Polit. præcep. & in Coriol. Τὸ ϖαράσημον, insigne. Plut. Athen. Item signum, nota, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, & cum additamento. Theophr.

Παρασημείο, annoto. Παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω, per peram signo, falsum signum notámve imprimo. Hesych. item insignio: unde ϖαρασημασμένον τὸ μέρ⊙-, membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno: unde in voce med. apud Dem. ἐϖηνέγϰατο τὰ σημεῖα ἐϕ᾽ ᾗ ἀϖενηνέϰατον ἃ ϖαρεσημήνατο μέλιν, ἐκδεδεϰέναι, ἀϖέδωϰε. Item pariter & ead. opera significo. Basil. in Hexaem. ὁ ᾗ ἅπας ὁ ϰόσμος ἐϖιμανθεὶς ᾗ τῷ ϰάλλει τῶν ἐργασιῶν τὸν ϖαρασημήνατο ϖοιητήν, ᾗ τὰ τῷ μέλλοντι ϖαρασημαίνειν ἐϰ τῶν ϖαρόντων συνιέναι ϰαὶ ϖροσδοϰᾶν ϖοιεῖ.

Διαπαρασημαίνομαι, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημ⊙-, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item significans. Item prospera signa dans, faustus, lætus. Plaut. Eur.

Θεοσημεία, ᾶς, Signum divinitus datum. Damasc. & Areop. Exponitur &, oraculum divinum. Suid.

Ο᾽μοιοσημ⊙-, idem significans, qui ejusdem est significationis.

Πλατυσημ⊙- έδης, vestis lato clavo insignis, tunica lati clavi. Herodian. l. 3. Diod. Sic. l. 36.

Πολύσημ⊙-, multa significans.

Πολυσήμαντ⊙-, idem.

Σήμερον, vide in Η᾽μέρα.

ΣΗΤΙΩ, Ε᾽ω, putrefacio, putredine vitio. Plut. symp. 3. τὸν ἵλεων τὸ κρέα σήπειν.

Σήπομαι, ι, putrefio, putresco. Il. ω, ἐϰεῖν οἱ χρὼς σάπεται. Il. τ, κατὰ δὲ χρὼς ϖᾶσα σαπεῖσ᾽. Xenoph. in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ϖοδες ῥᾴδιαι. Præt. med. σέσηϖα, putrefactus sum. Il. ϛ. Καὶ νῦ δῶμα σέσηϖε.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3. probl. 10. (ϖαρὰ τὸ σήπεσθαι.)

Σῆψ, ϖ⊙ός, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes commitas sic dicti, teste schol. Nic. Dioscor. l. 2. c. 70. & lib. 5. c. 22. Masculino etiam genere appellatur, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. & Nic. in Ther.

Σηπδὶς, ὁ, putridus. Item putrefaciendi vim habens: ut φάρμακα σηπτὰ, Gal. symp. med. l. 5. In qua significatione dicitur & σηπτικὸς, apud eund. ibid. & Dioscor.

Σηπεδὼν, όν⊙-, ὁ, putredo. Plut. in Artox. Dioscor. Et σηπεδόνες, ulcera putrida seu putrescentia. Hippoc. ¶ Est & lacertæ genus, à qua commorsa caro putrescit. Nic. in Ther. & Ælian.

Σηπεδοειδὴς, ⊙-, ὁ, ἡ, ὲ, putredine vitiatus. Alex. Aphr. probl. 1. 1.

Σηπία, ας, ἡ, Sepia: nomen piscis atrum cruorem (seu putredinem quandam) in themo emittentis: de quo Athen. l. 7. Aristoph. Καὶπου ϖάντων σωπὴς μακαρία ⊙- Idem dicitur et σηπίας, apud Nic. in Alexiph. Est et σηπίαι nomen promontorii in Magnesia, ex eo appellati, quòd ibi Thetis Pelei fugicas in sepiam sit conversa. Etym. et Eust.

Σήπιον, τὸ, pars quædam dura et solida sepiæ. Arist. hist. an. l. 4.

Σηπιδίον, τὸ, sepiola. Aristoph. in Thesmoph. Γ᾽ῆδυ ἐϖιτῆσαι τῆς ᾗ σηπιδίου.

Σής, τ⊙ός, ὁ, tinea, vermiculus vestib. præsertim noxius. Theoph. hist. pl. l. 1. Cap. 15.

Σαπρὸς, ὸν, ὁ, putris, putridus. Athen. l. 6. Σαπρὸς τέλεος ϖαρ᾽ ἑαυτὸν φίλοι. Exp. etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus. Item vastate putidus: ut σαπρὰς ἀϖολείας, apud Aristoph. in Pace.

Σαπρότης, ⊙ῆτ⊙-, ὁ, et σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcesco. Dioscor. l. 1. c. 113.

Σαπρίας, ᾶ, ὁ, vini genus quoddam conditi herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus, odoremq; illarum ex marcore into consipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo. vel putridum marcidumq; oleo.

Σαθρὸς, ὸν, ὁ, (formatum ex aor. 2. ἔσα θην, mutato σ in δ, inquit Etym. putris, flaccidus, marcidus: ut σαθρὸν γῆρας. Luc. apud quem dum χρὼς σαθρὸς, exponitur etiam marcidus aanis, vietus. Et apud

apud Plut. in Galb. σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus jam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, frivolus: ut σαθροὶ λόγοι. Eurip.

Σαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo, item debilito. Jud. c. 10.

Σαθρῶσθαι, marcescere, flaccescere. Chrysost. in ep. ad Rom. c. 6.

Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eund. com. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primum ex σήπω.

Α'προσπὴς, quod in superficie tantum & summa parte putredinem contraxit, quod leviter putrescere & mutari cœpit. Hippoc. in lib. de alim.

Α'ποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Α'ποσήπομαι, putrefio.

Εἰ'σαπής, ὁ ἡ ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyn.

Α'σαπὴς, ὁ, ὁ ἡ ἡ, idem Theophr.

Δια'σήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo: unde διασαπὴς. Luc.

Ε'νσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὐ'σαπὴς, qui facile putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηπία, putrescendi facilitas. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 9.

Η'μισαπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Κατασήπω, idem quod σήπω. Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι, vel marcesco, χατασαπήσθαι αἴδιν. Greg.

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.

Συνσήπω, computrefacio. Exponitur &, macero. Aristot.

Composita ex σαπὴς & σαθρός.

Ε'πίσαπρος, in superficie putridus.

Πολύσαπρος, multùm putris seu putridus.

Τ'ποσάπρος, ex parte putris. Luc.

Σάγαξ, vide in Σαῖρα.

Σ H "P E Σ, οἱ, Seres, populus: vel vermiculi qui nent sericum.

Σηρικὸς, ut σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc. & σηρικὸν ὕφασμα, apud Dion. & σηρικὸν νῆμα, apud Arrian. Dicitur & absolutè σηρικὸν & σηρικῷ, apud Strab. l. 15.

Ο'λοσηρικὸς, (*comp.*) ut ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικὸν, τὸ.

Σὴς, vide in Σήπω.

Σ H Σ A'M H, ης, ἡ, sive Σήσαμον, ου, τὸ, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Dioscor. l. 2. c. 121.

Σησαμίδης, ες, ὁ ἡ ἡ, sesamo similis.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud Athenæum.

Σησαμῖτις, f. μᾶζα, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo. Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμίτης, f. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, apud Dioscor. l. 4. cap. 151. & in ejus append.

Σησάμινος, vnde σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησάμινον, ου, τὸ, placenta ex sesamo & melle atque oleo. Hippocr. & Athen. Dicitur & σησαμῆς, οῦτος, ὁ, pro eod.

Σῆσις, &c. vide Σήθω in Σοάω.

Σ H "T E Σ, hoc anno. Adverbium Ionicæ dialecto peculiare, pro quo Doricè σᾶτες dicitur, Atticè τῆτες. ¶ quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm. in 2. lib. Hipp. ἐπὶ ἐξάμηνον, sect. 41. & Etym.

Σπῆς, Doricè σατὴς, & Atticè τηπὸς, hornus, seu hornotinus, qui hujus est anni Etym.

Σπηνί(ν) πυρὸς, (seu σηπάνιον, ut scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, id est, vere ineunte est satum. Gal. ibid. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesych. tamen σπανίας πυρὸς, exp. χαθαρὸς. itidemque Suid. σπάνιον ἄρτον denominari dicit, παρὰ τὸ σπάω, τὸ χοσχινέω, ut sit panis ex farina succreta. Sunt & σπήνια χρόμμυα, cepæ satanicæ, apud Theophr. hist. pl. 7. c. 14. Scribitur & σπὴν, ος, de quo in Στῆν.

Σᾶς, σῆμς, vide in Σήπω.

Σ Θ E'N Ω, valeo, possum. Soph. in Ajace, ἔμοι χεῖρὸς χείρ' ὑπερτερεῖν οὐ σθένει. Eurip. in Hec. οἱ θεοὶ δίνῃσι, χ' ὁ χύτινον χρατῶν Νόμος. Plut. ὧν οὐ σθένει δίνη.

Σθένος, ες, τὸ, vis, robur, potentia. Il. 8. ἓξ τῆ δίνος ἴχε ἀλχαδόν, Il. ρ. Α'λχὴς χὴ δένος· πάντα φέρεις ἀμορμαλιαστα. Dem. Olynth. 3. οἱ μὲν βοηθοῦντι τῆ πατρὶ δίνει χατὰ τὸ δυνατὸν. Periphrasticè δένος· Ι'φθίμῳ dicitur pro ipso Idomeneo. Il. ν. & δένος Ω'ρίωνος, pro Orione, Il. σ.

Σθεναρὸς, validus, robustus. Il. ι.

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Α'σθενὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, viribus supra modum pollens: præpotens. Epigram.

Α'σθενὴς, semper viribus potens.

Α'δυνὸς, invalidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eur. in Hec. ἡμεῖς μὲν οὖν δίκαι τῆ κἀδυνοῦς ἴσως. Xen. Pæd. l. 1. εἰς τὰς Μήδου ἀδενεῖς πολίσεις. Interdum cum accusat. sub. præpos. χατὰ: interdum cum dat. ut ἀδυνὸς χέμαιαι. Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. ἀφ', vel ἐς: ut apud Thuc. & c. Dicitur & de rebus: ut ἀδενεῖς πῆγες, apud eundem, & ἀδυνὸς συλλογισμὸς. Aristot.

Α'δενῶς, imbecilliter, invalidè. Dem. Thuc.

Α'δένεια, ης, imbecillitas, debilitas: morbus. Plat. Xen. Thuc. Exponitur &, opum tenuitas, apud eund. Pro eodem Ionic. dicitur ἀδενίη.

Α'δενικὸς, imbicillis, languidus, valetudinarius. Item pauper.

Α'δενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xenoph. Pæd. 8. ὁπόταν δέ τις ἀδενήσειε ἢ διεφθαρμένος ὑπαισθάνοιτο. Plat. in Charm. ἐὰν τῆς ἀδενείας ἐῶ φρόνιμος ἐπὶ τοῖς ἀσθενοῦσιν.

Α'δένημα, τὸ, idem cum ἀδένεια.

Α'δενὸω, robur virefque alicujus debilito & frango. Xen. Pæd. l. 1. ἐὰν μὲν τῆς αὐτῆς φιλίας ἀδυνώσῃ.

Decomp. Ε'νδενὸω, debilis & infirmus sum in.

Ε'ξαδενὸω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguêre. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παραδυνὸς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.

Τ'φοδυνὸς, supra modum infirmus.

Δορυδυνὸς, hasta valens, seu potens. Hom. hym. in Mart.

Εὐμενδυνὸς, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od. ν.

Εὐδυνὸς, viribus potens, robustus, validus. Theophryl. epist. 15. Alex. Aphor.

Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ης, virium integritas, robur infractum & validum. Suid. & Hes.

Εὐσθενὸω, viribus polleo, validus & robustus sum.

Ι'σοδυνὸς, paribus viribus pollens, æquali robore prædius. Democr.

Ι'σοδύναμα, æqualitas virium. Laert.

Ι'σοδυνὸω, æquali robore polleo, apud eund.

Καλλισθενὸς, viribus decorus, egregio robore prædius.

Μεγαλοδυνὸς, magnis viribus prædius. Hes.

Μεγασθενὸς, idem Apoll. Rhod.

Ο'μοδυνὸς, iisdem prædius viribus, æquè validus.

Παντοδυνὸς, omnino robustus, viribus omnes superans. Hes.

Πεισθενὸς, viribus & robere suo modum excedens, nimium viribus pollens. Plut.

Σ I A Γ Ω'N, όνος, ὁ, mala, maxilla. (¶ quidem ita dictam putarunt quia σείεται ἐφ' ἑαυτῷ. ἡ.) Athen. lib. 10. ὅπου χοπίσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de bove apud eund. ἐπὶ σιαγόνος βοείας. Item de equo apud Xen.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deut. c. 18.

Σ I'A A O N, ου, τὸ, saliva Xen. χὴ τὸ σίαλον ἐν τῷ χόματι ἀπορρέον. Legitur etiam σίελος masculino genere apud Athen. Dicitur etiam σίελον vel σίαλος à Poll. ¶ Item σίαλος, ου, ὁ, porcus saginatus. (¶ ὡς δὲ τὸ λας σιτίδιος, inquit Etymol. & Eust.) Od. ξ. ζατρεφὲς σίαλον. Et alibi, συὸς σίαλον ῥαδινὸν τανηλεγὲς ἄλοιφ. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr. lib. 4. de victus ratione in morb. acut.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, saliva.

Σιαλίζω vel σιελίζω, salivam emitto. Trallian.

Σιελισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma, quum saliva plus æquo in os influit, apud Gal. l. 8. ἐπ' ἀφ. c. 4. item apud Ægin. l. 3. c. 37.

Σιελιστὴς, τοῦ, dicta sunt equorum frænæ, quia salivam & spumam equis excitant dum ipsa mandunt, in Geop.

Σιαλώδης, ες, ὁ, ὁ ἡ ἡ, salivam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui & opimo.

Σιαλίττειν, apud Hes. exp. πεῖρᾶσθαι. Idem σιαλοῦσθαι, exp. πειρᾶσθαι, variegare.

Σιάλωμα, τὸ, idem. Hes. esse ait partem ἔπους quod ὑφαίνειν vocant. Apud Polyb. exp. munimen.

Composita.

Ε'νσιαλὸω, insputo. Hesych.

Περισιαλὸω, circumcirca variego. Hesych. Vulgus 70. interpr. Exod. c. 31. ἡ ἐξεσισαλωμένη ἐξ χρυσίῳ λίθος, inclusos auro lapides.

Σ I'B Τ A A A, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. ¶ Exiliunatur factum esse ex σὸς significante Æolum linguæ, vel Deum, idem quod Θεὸς, & ex nomine βουλὴ, consilium, ut sit quasi σὸς βουλὴ, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. & Lactant.

Σιβύλλειος, ut σιβύλλειοι βίβλοι, Sibyllini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλιστὴς, exp. fatidici, apud Plut.

Σιβυλλάω, vaticinor, reddo oracula. Item more fœnum deli.

Σιβυλλάων, ῶνος, idem quod σιβυλλάων. Aristoph. in equit. ὅς γέρων σιβυλλᾷ.

Σ Ε ω ν, vide in Σῶς.

Σ I Γ A Ω, ῶ, f. ήσω, taceo, fileo. Od. τ. Σίγα, χὴ χρυσὸν τόνδ' ἔχε, μηδ' ἐρίζετε. Xen. Pæd. 5. σιγᾷς ταῦτα ὀπῖα. Apud Eur. σίγα λόγος; τὸ μηδ' ἐρίζειν

Σινάω'Ν, όν-ος, ὁ, sindo, amictus ex lino, linteum tenue. Herodot. l. 2. οἱ δὲ κάνναις, ἐοῦ μὲν ἐν ἐμπίπτῃ ἐξαίφνης· ἐσθὴς δὲ σινδόνη, ὅμοιαι τοῖσι λίνεοισι. Ita δὲ τὰ ἱμάτια ἐκάλεε· σινδὼν δὲ πᾶν τὸ ἐκ λίνου ἐργαζόμενον. Vide & Plin. l. 19. c. 1. Pro σινδὼν, ἐλινοῦν ἱμάτιον, Hesych. ¶ Existimatur dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit.

Σινδονίτης τελαμών, tela. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9.

Σ Ι'ΝΗΠΙ, ι-ος, τὸ, sinapi. (¶ sic dictum παρὰ τὸ σίνεσθαι τὰς ὄψεις, i. dicit enim oculos. Etym.) Nic. Georg. l. 2. Σινάπεως τ' ἐκβλάστοντα σπέρματος. Dicitur & σίναπι & νᾶπυ: quod posterius Atticorum proprium fuisse probat Athen. l. 9. ex Arist. Equit. Κρᾶμβη μὲν νᾶπυ, καὶ τὸ σφόδρα δάκνον σίναπι. Vide & Diosc. l. 2. c. 184. & Plin. l. 19. c. 8. Pro νᾶπυ, etiam νάπεια dicitur, apud Nic. in Alexiph.

Σινάπ'ω, cataplasma ex sinapi impono. Diosc. l. 7. c. 3.

Σινάπισμός, cataplasma ex sinapi. Archig.

Σ Ί'ΝΩ, & frequentius σίνομαι, noceo, lædo. Odyss. μ. ὅτι μοι σίνοιτό γ' ἑταῖρος. Hesiod in Erg. Αἰδὼς, ἣ τ' ἀδόητα μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Xen. Pæd. 6. ἐφ' οὐδὲν ἄλλο τούτοις πολλὰ σοφίσματα πλὴν Μηδικιστί.

Σίνομαι, pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi. Hesych.

Σίντης, ου, ὁ, nocuus, noxius: ut λίθον σίντην. Il. υ. Et σίντας φάλαγγος. Nic. in Ther. ¶ Σίντες dicti fuerunt Lemnii, vel quòd primi arma bellica invenerint, quæ exitialia esse cuivis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob aliqua alia facinora, teste Etym. & Eust. Il. α. & Od. χ. Idem populi σίντοι etiam appellantur, apud Thuc. l. 2. & σίντιοι, apud ejus schol. Hinc & σιντὴς cognominata fuit ipsa Lemnus apud Apollon. teste Etym.

Σίντωρ, ορος-ὁ, idem quod σίντης, Epigr.

Σίντος, ου-τὸ, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur & σίνος-ους, apud Æschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam pudendum: unde σινάμορος-ος pro scortatore sumitur.

Σινώω, ῶ, idem cum σίνω seu σίνομαι. Hesych.

Σινωτὴς, ὁ, noxius. Et pass. damno affectus, lædus: Idem.

Σινωτός, ὴ, ὸν, noxia: apud eund.

Σίνις, ιδ-ος, ὁ, homo noxius, damna & mala cæteris inferens. Aristot. rhet. 3.

Composita.

Ἀνδρόσινις, hominibus noxius.

Ἄσινος, ὁ-ον, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius. Æschyl. in Agam. Et pass. illæsus, incolumis. Od. λ. Herodot. l. 1.

Ἀσινῶς, sine noxa, innoxiè.

Ἐπισπὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 11. Τὸ ἐπισπὲς, noxium, damnosum. Hesych.

Ἐπίσπιος-ον, infidiator, clàm lædere alios studens: apud eundem.

Κακόσινος-ος, noxius, malum seu damnum inferens. Galen. apud Hippoc.

Κατασίνομαι, idem cum ἀδικέομαι. Suid. & Hesych.

Κατασινάζ'ω, idem Theoc. in Adonin mortuum, Καί μιν κατσίνεα ζάλα.

Προσίνω, prior lædo, prior noceo. Hesych.

Συσίνλος, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Σ Ί Ν Ω Τ Η, ὴ, nomen proprium fœminæ, scorti: nec non urbis, Etym.

Σινωπίζ'ω, lascivire more Sinopes, cujus celebris erat lascivia: vel à Sinopensium moribus tractum est.

Σινωπικὸς, ab urbe Sinope: unde σινωπικὸν μίλτινον, Sinopicum minium, apud Diosc. l. 5. c. 103. Meminit Strab. & Theoph. de lapid.

Σίξις, vide in Σίζω.

Σ Ί'ΟΝ, ου, τὸ, sium sive laver, herba aquatica: de qua Diosc. l. 2. c. 154. Theoc. idyl. 5. τὸ δ' ἄπιον ὁλοὸν κἀρπὸν ἐνελκέμεν.

Σ Ί Π Α Λ Ο Σ, ὴ, ὸν, deformis, odiosam & invisam faciem habens: ut apud Etym. ἀ Ἄλκ'ου μὴ σπασὶς τὸ κὠφθαλμοῖσιν ἴφθαν-ος. Scribitur & σίσαλ-ος, apud Suid. & Bud.

Σιφλὸς, ὴ, ὸν, idem: & per syncopen ex eo factum, mutato π in φ, teste Eust. qui & Lycophronem uti eo scribit. Exponitur etiam, mutilus, oblæsus. Item debilis, invalidus, ad agendum ineptus. Apol. Arg. l. 1. Ἠτοὶ γὰρ Ἠ'φαιστο, Τίτυε' ἦλυ πάλιν σφολός. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ σφαλὸς dicebatur ob ejus raritatem, teste Eust. ¶ Σίφλ-ος verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. & schol. Aristoph.

Σίφλόω, ῶ, f. ώσω, deformem reddo, ignominiam affero: debilito: Il. ξ, δυὸς δ' ἓ σφλώσουσι.

Ἐπισφλόω, (comp.) irrisione dignum, deforme. Hesych.

Σ Ι Π Τ η, ης, ἡ, arca: propriè arca panaria. (¶ sic dicta quasi σιτίβη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σῖτα βάλλεται) ut apud Aristoph. in Pluto, ἢ μὲν σιτάνη μοι ἐς κάδον ἐμβάλλεται· Σιτοῦς, ιδ-ος, ὁ, idem quod σιτώνη, item pro pyxide.

Ὁμοσίτιοι, (comp.) dicti sunt coniuges, quasi compenuarii, id est, ex uno penu victitantes & ex arca una panaria, apud Apistot. polit. l. 1. c. 1.

Σίρ Α Ι ΟΝ, ν, τὸ, desunum, sapa. Gal. ab Asiaticis ὁψάμα appellari tradit. Aristoph. in Vesp. hac voce utitur.

Σίευ-ος-οῦ-ος, idem quod σίφων, apud Eust. pro quo & σιὸς-οῦ-ος, apud Diosc.

Σιεὺς, vide in Σαίω.

Σ Ι'ΣΑ Ρ Ο Ν, υ, τὸ, siser: olus, cujus radix vesca. Diosc. lib. 3. cap. 136.

Σισυρὸς vide, in Σείω.

Σ Ι Σ Υ'Μ Β Ρ Ι Ο Ν, sisymbrium, sc. pyllum sylvestre vide Dios. lib. 2. c. 156. & Theophr. hist. lib. 2. cap. 2. Apud Nic. in Ther. est σίσυμβρον.

Σ Ι Σ Υ'Ρ Α, ας, ἡ, vestis barbarica ex pellibus caprinis, theno, seu sagum pellicium, apud Herodot. Exponitur etiam, penula. Ponitur etiam pro crasso & vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. ὑπὸ τῶν σισύρνων ὑγιαινόντων ἀλιμήδων.

Σισύρνα, ἡ, idem quod σισύρα. Vide Hesych. & schol. Aristoph. Lysist. & σίσυρνον, apud Hesych. Item σίσυρνος-ον, quod dicit effe lignum quoddam medicum. Et σίσυρος-ον, quod ipsi est χαμαιπίτυος.

Σ Ι Σ Ω Ν, ονος-ὁ, semen exiguum in Syria apio simile. Diosc. l. 3. c. 64. Hippocrati σίνον dicitur.

Σ Ί'Τ Ο Σ, υ, ὁ, frumentum. Dem. pro cor. σῖτον γὰρ ἐκ Θράκης ἐπάνειμι. Plin in Cor. σῖτος ἦν ὑμῖν ἐς Ῥ' ὠμείλει πολὺς σῖτος ἐξ Ἑλλάδος. ¶ Item cibus è frumento confectus, id est, panis. Od. ξ. Ζεὺς γὰρ ἡμέαν γε τὴν ἐκέρσεν ἐμβριθέα φῶτα σῖτον ἀπούρας. Il. ι. τὸν γὰρ μοῖρά θ' ἑλὼν ἄτης ἔβη ἠδὲ Κῆρες. Alex. Themistoclem dicit à rege Persarum πρὸς ὕβριν λαβεῖν, τὸν μὲν εἰς σῖτον, τὸν δ' εἰς οἶνον, &c. quod in vita Themist. explicuit his verbis, πόλεις αὐτῷ πρὸς ἡρεῖς ἐδίδοσαν λέγων, σπεῖραν, ἢ οἶνον, &c. Generaliter etiam pro quovis cibo sumitur: ut Iliad. λ. Σίτου πλησάμενοι ἔκεί φρένας ἠδὲ θυμόν· αὖθις δὲ λέγων, σπεῖραν, ἢ οἶνον, &c. Interdum exponitur, annona, commeatus: ut apud Thuc. σπὰν τὰ ἐπιτήδεια καὶ φαγᾶς ἐγκατέλιπον. Dicitur & σῖτος, in plur. per metaplasmum, sic ut ζυγὸς à ζυγὸς: ut apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen grammatici σῖτον pro frumento, masculino genere usurpari, pro pane autem & cibo, neutr. generis esse, teste Eust. Sed & in his significat. masc. gen. reperitur, Od. ω, Εἶμεν δ' ἐνδαῖς ὑφὸ πῖμ-ὸν ἠ σῖτον ἄλυσκε πα Ἐ'σθιοντα. Item σῖτος, annona penuriave ad sustinendas viduas & pupillos, quæ conferebant à civitatibus bonorum, vel à viris uxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. ἐπιδίκους τέτταρσιν τῇ μητρὶ.

Σιτικὸς, ὴ, ὸν, frumentarius: ut σιτικὸς νόμ-ος. Plut. in Gracch.

Σιτικὸς, ὴ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theophr. Item idem quod σιτικὸς: ut σιτικὰ μέτρα, mensuræ frumentariæ Arist. eth. 5. c. 7.

Σιτικῶς, ὁ-ὴ, ὸν, idem Theophr.

Σιτῶν, ῶνος-ὁ, ager frumentarius.

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quæ frumenti præses. Athen. l. 3.

Σιτάλκας, ου, τὸ, granum, id est, pondus tritici granum æquans. Nic. Myrepsi.

Σιτάλκας & σιτάλκης-ου, ὁ, f. ικοῦ, triticum quoddam à Ceres denominatum, ut colligitur ex Theophr. hist. pl. 8. c. 2. Item μυρὶς dicitur & σιτάλκης-ου, de quo in Σῖτος. ¶ Melpilleium genus quoddam στεφάνου nominari aliàs ἐπιμηλὶς dictum, tradit Diosc. l. 1. c. 117. & Gal. in lex Hippoc.

Σιτίον, τὸ, unde σιτία, cibi Arist. eth. 3. c. 2. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

Σιτίω, nutrio, pasco. Hesych.

Σιτίομαι, ὦμαι, cibum capio, comedo, vescor. Arist. de anim. & ἡ φρυγανώδης βοσκεῖται σπουδῇ-ῆ-ῶς. Et cum accus. Arist. in Phys. σπόρος αὐτὴ ἄφορον μαλάκης ἡδοῦς. Metaph. apud eund. κωφὰ τὰ ἀφορα σπόρου μενα.

Σίτισις, ὁ, jus epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6.

Σιτίσιμος, ὁ, idem quod σιτιόμενος. Od. ω, Ἐν τῇ σπάνιος ἦ ζώοντ' ἐπὶ γαῖαν Ἄνθρωποι σιτίσιμος ἠπεροπεύειν.

Σιτόβολος, ὁ, ἡ, ὸν: vel pinguefacio frugibus, fagino. Plut. sym. 4.

Σιτόβολος, ὁ, frugibus pinguefactus, faginatus. vel abilis. Athen. l. 9. & 14.

Σιτοβολ'ω, idem cum σιτίω. Ifocr. ad Demon. τοῖς τὰς ἀλογίστους σπουδὰς.

Σίτοβολία, ὁ, & σίτοβολις, ipsa actio cibum præbendi faginandi.

Σιτοδὴς, ὁ, altilis, faginatus. Matt. 22. Luc. 15.

Composita.

Ἀ'δειτος, ὁ, ἡ, qui quotidie cibum in prytaneo capit. Hesych.

Ἀ'ριστοσίτιον, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd. Δάκτυλον ἀριστοσίτιον δεῖ τὸν μελλον ἐσθίειν.

Ἀ'σίτησις, à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abluens à cibo Gal. comm. in l. 1. ἐπιδημιῶν.

Ἀ'σιτησία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abstinentia à cibo. Gal.

Ἀ'σιτησὶς, ὁ, Abstinentiam à cibo inducens.

Ἀ'σιτ-

Ἀ'σιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.

Ἀ'ριστάω, pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὅσις ἀριστατεῖ, ὕδωρ δὲ δίδοται ἢ οὖρον, (ἐδίετ.) Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. λαμβάνες ἀριστατῆρ.

Ἄ'σιτος, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Odyss. ξ. Xen. Pæd. 4. 7. & 8.

Ἀ'σιτία, ἡ, inedia, esuries: item jejunium, abstinentia à cibo. Arist. eth. 10. c. 9. τὴν πυρέσσοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία.

Ἀ'σιτίον, cibum non capio, abstineo à cibo. Eur. in Hippol. Gal. ad Glauc.

Αὐσιτέω, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. & Hesych. Item qui cum altero cœnaturus ipse suas secum dapes affert. Hesych.

Ἐ'δειτος, qui victus causa alicui operam suam locavit. Suid.

Ἐ'μπόρ-ος, idem. Athen. l. 6. Ἐ'μπόρια, τὰ, cibaria, commeatus, item viatica. Suid.

Ἐφόδιος, viaticum sumo, seu viaticor.

Ἐ'φοδιάζ'ω, cibaria præbeo. Ἐ'φοδιάζομαι, cibaria sumo Thucyd. l. 6. ἐφόδιον ἢ ὁπόσα μόροι πᾶσιν ἐφοδιάζειν. Item rem frumentariam & alimoniam deporto: ut Aristot. rhet. 3. τὰ παραπλήσια τούτοις ἐφοδιάζειν εἰς Ἐύβοιαν ὁπόσα μόροι. Pro ἐφοδιάζειν etiam accipi putarunt, apud Athen. l. 6. ex Pherecrate, Ζεὺ δ' ἐμὲ θαῦμα ξένιμον ὁπόσα μόροι.

Προσιτίζομαι, (dec.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.

Εὐσίτιος, qui est bono stomacho.

Εὐσιτέω, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. l. 4. Item cibum sapio, alacriter cibum sumo. Hippoc aphor. l. 2.

Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibum fastidit. Eubul. apud Athen. l. 6.

Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.

Κατασιτέομαι, comedo, vescor.

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantùm cibum capit. Item qui solus & sine conviva cibum capit.

Μονοσιτ'ω, quotidie semel tantùm cibum capere. Gal. Item sine conviva & solum vesci.

Μονοσιτέω, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ὧν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον. Item solus & sine conviva cibum sumo. Athen. l. 2. Ἐπεὶ ἐδίοτο ἄνδρα μονοσιτοῦντ' ἰδόντες, &c.

Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. l. 6. Item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua, & in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur, quæ domi celebrantur, & quibus privatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.

Οἰκοσιτία, domi suæ victitare, domicœnium.

Ὀ'λίσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo utens. Athen. l. 6.

Ὀ'λιγόσιτος, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Aristot. polit. 2. Synes. ep. 114.

Ὀ'λιγοσίτης, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.

Ὁ'μόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, convictor. Herodot.

Ὁ'μοσιτία, una cibum capio, simul vescor. Idem.

Παρόσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. Peculiariter apud antiquos παράσιτοι, dicebantur, qui unà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. Frequentius autem παράσιτοι, appellantur adulatores seu affentatores, qui ut apud ditiores victum habeant, iis affentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibid. ¶ Item παράσιτος-ος, adject. qui præter panem comeditur, qui obsonii loco ad panem adhibetur. Luc. in Lexiph. ἡδὺς ὦ παράσιτος-ος.

Παρασιτικὸς, ὴ, ὸν, ad parasitum pertinens: ut παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6.

Παράσιτον, τὸ, dicebatur archivum seu locus in quo primitias sacri cibi reponebant ii, qui olim παράσιτοι erant sacer dotum. Athen. ibid.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu affentator, sector & adulor ventris causa: parasitor. Idem l. 6. & 13.

Δημοσιοπρεπὴς, (Decomp.) gravis parasitus, adulator qui graviter quadam superciliosa parasiticam affentationem regit. Alex. apud Athen.

Πλούσιος-ος, frumento abundans: Item cibo repletus, multum pabus. Theoc. idyll. 22. v. 40.

Πλουσία, frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.

Σπανιόσιτος, penuria annonæ laborans.

Σπανιότης, ὴ, annonæ penuria. Idem Hell. 4.

Σπανίος-ος, & Att. ξίνος-ος, simul cibum capiens, convictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. & in Pluto.

Συνία, convictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.

Σύσσιτος, τὸ, contubernium, sodalitium. Arist. polit. l. 7. c. 12. etiam, contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Plut. in Lyrp. & apud Lys.

Ἀ'συμπόσιος, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.

Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: ut ὠμόσιτοι σκίμπακες. Eurip. in Bacchid.

Νῆσις, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Σ Ί Τ Α, vox est qua pastores gregem ad festinandum incita-

re solent. Theoc. idyll. 4. εἶπ' ὁ Λίπυρος-ος, Σίτα' ἀ Κυκλωπικὰ τὸν λάρον, ὃν ἐσακέως· Sic idyll. 5. & 8. ¶ Σίτη, avis quædam apud Aristot. an. l. 9.

Ἐ'πισιτεῖν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.

Φίτα, idem esse quod σίττα. tradit. Eust. Et φίτ-ος, juvenculorum lusum fuisse, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent simul διφημίσμασι τὰς νίκημας.

Ψίττα, idem quoque est quod σίττα, ut tradit Schol. Theocr. Hinc ψιττάζειν, pastoritium illud ψίττα sonare, teste Eust.

Σιφλὸς, &c. vide in Σίπαλος.

Σ Ι Φ Ν Ο'Σ, ὸ, ὁ, vacuus. Hesych. ¶ At σίφν-ος, ὁ, insula quædam, una ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.

Σίφνιος-ου, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscenus: significatione ducta à moribus Sipliniorum impuris: vide sequens σιφνιάζω.

Σιφνιάζ'ω, manum admoveo postico, nates digito tango: quod facere solebant Siphnii libidinis causa. Hesych & Suid.

Σιφνὸς, evacuo, exinanio: unde σιφνὸν. Hesych. exp. κενοῖ.

Σ Ί'Φ Ω Ν, ωνος-ὁ, ὴ, siphon: tubus & canalis, ut in salientibus. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. Hesych. Ad cujus similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum quod [illegible]πὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὃ κλυστὴρ, apud Paul. l. 6. [illegible] & Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo utuntur in deprendis doliis, quum vinum diffunditur. Alex. Aphr probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐκμυζῶντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. Est etiam vas quo contrectur triticum, Hesyc. ¶ Item vermis similis formicæ: & culex Meleagro. Epigr. l. 7. ¶ Sic & dictus est homo impurus ac libidinosus Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops. ut est in append. Diosc.

Σιφωνίζω, elicere, extrahere, propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. dixisse scribit, σιφωνίζεθλιν τὸν στῖφον.

Σιφώνιον, τὸ, Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic & à quibusdam dicta fuit βρῶμι-ος, i. avena, ut est in append. Diosc.

Ἐ'κσιφωνίζ'ω, (d. comp.) siphone elicio seu extraho, siphone evacuo. Jobi c. 5.

Σιὼ, vide in Θεὸς. At σίω pro σιῶ, vide in Σοῦα.

Σ Ι Ω Π Α'Ω, F. ήσω, fileo, taceo. Plut. ἅ τ' ἐπὶ σιγὴν κελεύ. Dem. pro cor. σιωπᾶν μὲν λακεδαιμόνιος, βούλ-ομαι δ' αὐτὸ λέγειν. Russus apud Plut. de garrul. τῷ μὲν λέγειν, αὐτόματος· τῷ δὲ σιωπᾶν, δεῖς διδασκάλου δεῖ χρόμενος. Cum accus. exp. reticeo, silentio prætereo: ut Od. ρ. Εἰ δέ τοι βασιλεία σιωπήσειαν Ἀχαιοί Οἵ περ μυθήσανται· Dem. Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πάλαι δ' ἂν ἴσως εἶπον.

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc. Dativus σιωπῇ adverbialiter usurpatur, sicut & σιγῇ, tacitè: Odyss. ο, ὃ δὲ τὴν κατέδυσε σιωπῇ· Sic & Od. α. & ϸ. & alibi apud Hom.

Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. Et τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀ'ποσιωπάω, taceo. Isoc. in Panath. ἵδ' αὖ ποιητὰς σιωπᾶν ἀποτελοῦσι. Item reticesco, conticesco: *videlicet in medio sermone.* Plut. in Alcib. ὡς μετεῖχε λόγων, ἀποσιωπᾶ, καὶ δήλωσιν. Et cum accus. Athen. l. 13. τὰς δ' ἀφ' ἡμερίδας ποιητὰς ἀποσιωπᾶσι τοῦτο.

Ἀ'ποσιώπησις, ωσ-εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. Est & figura Rhet. de qua Fab. & Macrob.

Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hel. διασιωπῶμεν δ' ἔρεως· Τὰς σὰς λόγους σιωπήσεις.

Κατασιωπάω, conticesco: Luc. ὑπηρετεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ πᾶν τον. Et tranfitivè, silentium indico, impero ut faveatur linguis. Neemiæ cap. 8. οἱ Λευῖται κατεσίωπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic & in media voce, apud Xen. Hell. 2. Καλεῖ κριτὴν ὃ δὲ σῖγ' μὺθῶν κήρυξ μόλις ἔμφρονα ὦν, κατεσιωπησάμενος ἔλεξε.

Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ἐν ᾧ ἔχει λόγον, ἢ παρασιωπᾶ τὸν.

Παρασιώπησις, ἡ, reticentia: schema orationis de quo Rut. Lup. Τ'ποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiph. τὰ δ' ἐξεθμὸν τὰ πλάτος ὑποσιωπᾶ.

Τ'ποσίωπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Vlp. interp. Dem.

Σ Κ Α'Ζ Ω, F. σω, claudico, χωλαίω. Il. τ. Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ σκάζοντα ποδὸς ἐσάωσε Ἀ'ρης-ος. Διὸ πόδα τε σκάζουσι καὶ ἀμφὶ γόνατα· incedebant claudicantes. Et σκάζ'ω, ἀντὶ τοῦ ἀπατῶ apud Plut. Apud metricos etiam jambi σκαζόντων dicuntur, quorum ultimus pes est spondæus.

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, lævus, sinister: ut σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκαιὸς ποὺς, ἡ σκαιὸν ὄμμα, inquit Eustath. est enim dextra aglior & validior [illegible]nes, quàm sinistra. Il. π. Σκαιῇ μὲν ἔγχος-ος ἔχεν· ¶ Item [illegible] lidus. Aristoph. in Vesp. Demosth. pro cor. ¶ Item stultus, id est, infaustus, inominatus. Eust. ¶ Item occidentem versus: ut σκαιαὶ πύλαι. Il. ζ. ¶ Item umbrosus, opacus: ut [illegible] Nic. in Ther. Hinc & σκαιὸν χωρίον, appellatum vult Hesych.

niam plerunque solet ἐσκιαδζ & κατακρύπτεδζ, tegi & abscondi. Σκαιός, sinistrè. Item inepte, stupidè: ut σκαιὸς ἔχειν & σκαιῶς διανοεῖσθαι, apud Poll. Item insciè, rusticè. Aristoph. in Pluto.

Σκαιόσειρ, ἡ læva, à sinistra. Suid.

Σκαιότης, ητ Θ., ή, ineptum & stupidum ingenium. Demost. Phi. 2

Σκαιοσύνη, ῆ, idem. Soph. in Oedip. Colon

Σκαμβόδες, ῆ, ὁ, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκαζων seu σκαιὸς βαίνων: aut obliquus, incurvus, distortus, tortuosus. Suid. in Geopon. σκαμβὸς dicitur cui crura introrsus intorta sunt. Latinis, varus.

Σκάνδαλον, ῳ, τὸ, scandalum. Dicunt Grammatici quidam esse lignum incurvum quo tendicula seu decipula sustinetur, & in quod impingens animal, ipsam tendiculam seu decipulam super se subita ruina prosternit. Metaph. usurpatur passim, in novo Test. Rom. 14. μὴ πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. Et in Ep. Petri 2. c. 2. λίθῳ προσκόμματος & πέτρα σκανδάλου. ¶ A' σκάζω deductum traditur, quòd objectum offendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere.

Σκανδαλίζω, f. ίσω, scandalum affero, scandalo sum, offendere vel impingere facio. Matth. 5. εἰ δὲ ὁ δεξιός σκανδαλίζει, si facit ut tu offendas.

Σκανδαλίζομαι, offendor & velut in scandalum in via incurrens impingo. Ioan. 16. Rom. 14. & alibi.

Σκανδάλιθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum cui esca alligari solet, ut animal eam arrodens, decipulam subvertat: Idem quod σκανδαλον. Poll. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. Κάτ' αὐτολυδίους ἐρωτᾷ, σκανδάλιθρ' ἴσως ἐπᾷν, verborum decipulas tendens.

Σκανδαλιθρίζω, decipulam tendo, erecto, τὸ σκανδαλιθρον: unde σκανδαλιθρισμὸς ἐπῶν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Composita ex σκάζω.

Ε'πισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 2. μυσοῦσιν ἐπισκάζουσα πόδωσιν.

Κατασκάζω, concido: item procumbere facio.

Τ'ποσκάζω, leviter claudico. Luc. in Tim. τί ὑπὸ τῶν ὑποσκάζεις;

ΣΚΑΙ'Ρ Ω, F. αρῶ, salio, saltito, tripudio. Il. σ. Μολπὴ τ' ἰύγμῷ τε πάσῃ σταδὸν ἔστασαν ὑπαυτὸ. Od. ν. ἔπλεω βοτάνης κορέσσασθαι πεδίοιο ἁμὰ σταφύλοισι ἐναίρειν.

Σκαρμὸς, ῆ, ὁ, saltus, seu agilis motus, qualis est saltantium. Arat.

Σκάρπος, ου, ὁ, agilis in saltu, celer, velox. Hesych.

Σκαφίζω, idem cum σκαίρω: unde σκαφίσμα. Hesych. exp. παφήσεται, βοιζεῖται, turbatur, bullit. Exponitur etiam palpito.

Σκαφισμὸς, ὁ, saltus. Hesych. Item palpitatio. Eust.

A'σκαφίζω, idem quod σκαφίζω, sicut ἄσκαφος dicitur pro σκῆπτος, Hippoc. de natura fœtus.

Σκάφ Θ., ου, ὁ, & σκαφὶς, ίδ Θ., ἡ, nomen piscis à σκαίρω denominati, teste Athen. l. 7. quòd inclusus nassis caudæ ictibus crebris aversus laxet fores, atque ita retrorsum erumpat. Vide Athen. l. 7. & Plin. l. 9. c. 11.

Σκαθὶς, ου, ὁ, gemma quædam scari piscis colorem referens. Plin. l. 37. c. 11.

Σκαλμὸς, ῦ, ὁ, scalmus: lignum cui remum alligant, inquit Etym. qui et à σκαίρω deductum scribit, ut σκαλμὸς dicatur, quasi σκαιρμὸς: eò quòd remo ei inserto impulsa navis quasi saliat. Eur. in Hell. ὁ δ' ἀρείοων σκαλμῷ πλάτα. Et in Iphig. Taur. ὅπ σκαλμῶν πλάτας ἔχοντας.

Σκαῦ Θ., ν, ὁ, scaurus: qui talos tumentes & porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi sunt: & per consequens, qui difficulter potest σκαίρειν. Abfyrt. in Hippiatr. Ἵππῳ ἰσχὰς ὀσχέοι ὄρχεα μὴ σκαῦρος πάσας ἀχάνω, εὐκνὴ πατεῖσθε.

Σκαρτάω, salto, salio, saltu lascivio. Il. υ. ὅτε σκαρτᾶσι ἐπ' ἄρθρα νῶτα Σιληνοῦ. Aristoph. Σκίρτα, γάλα, νόμιζε μαλὸν ἀδιχεῖν. Plat. Poll. l. 9. εἶτον δὲ μὴ ὅτι παιδὶν σκαρτᾷ. Dicitur & fœtus in utero σκαρτᾷν. Luc. 2. ¶ Etym. à σκαίρω deducit, mutato conjugationis genere, abjecto τῷ α, et pleonasmo τῷ τ.

Σκάρτημα, τὸ, saltus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec.

Σκάρτησις, ῆ, saltatio, seu exultatio, lascivia. Greg.

Σκαρτητὴς, saltator, qui exultare seu lascivire solet.

Σκίναρ, fœtus, fœtura: παρὰ τὸ σκαρτᾶν: ut vult schol. Nicand. in Ther.

Σκίναξ, κ Θ., ὁ, agilis, cui agilitas ineft ad subfiliendum apta: epitheton leporis, apud Nic. in Alex.

Composita: ac primùm ex σκαίρω & σκαλίζω.

A'ποσκαλίζω, defilio, desalto. Aristoph. Τ' αγγεῖα σῆς, A'ποσκαλίσω σοφείᾳ πόρτιν χαμαί. Menand. A'ποσκαλεῖν ἐγὼ γὰρ οὐκ πέμπειν.

A'ποσκαλίζω, palpitans pedes in aversum jacto, aut palpitans animam exhalo. Judic. c. 14.

A'σκαφὴς, ὁ Θ., ὁ ἡ ὸ, non salieris, non exultans. Hesych.

A'σκαφμὸ Θ., idem: apud eundem.

A'σκαφὴς Θ., non palpitans. Suid.

Νῶτον, expon. τὸ δυσκίνητον, ᾧ δὲ ὄπισθεν ἐμπεφυκὸς ὑπερβάλλον: ex privante particula νο & verbo σκαίρω. Etymol. Vide et in comp. ex Κάρ Θ.

Εὔσκαφθμ Θ., seu εὐσκαφθμ Θ., bene saltans: agilis, pernix. Il. ν.

Μετασκίρτα, salto inter. Arat. Τὸν δ' μετασκίρτοντα διὰ ἴχνια πάντα ἀμφιπένωσιν ἵπποι. Cic. vertit, *Ipse autem labens in multis equitis illetur pisibus.* Legitur tamen & disjunctim, μέτα σκαίρει πε.

Παρασκαίρω, à latere salio seu assulto.

Περισκαίρω, salio circum. Hesych.

Περισκαίζω, idem: apud eundem.

Πολύσκαφθμ Θ., multùm agilis in saltu. Il. β.

Composita ex σκαλμὸς.

Δεκάσκαλμ Θ. ναῦς, decem scalmis instructa navis.

Δωδεκάσκαλμον πλοῖον, (*dec.*) navigium duodecim scalmos habens.

Τ'ποσκαλμὸς, scalmi basis, quod sub scalmo est. Etymolog. et Poll. lib. 1. tit. de partibus navium: ubi tamen scribitur ὑποσκαλμὶς.

Composita ex σκιρτάω.

A'ναπορτάω, exilio, exultim ludo, lascivio exiliendo. Polyæn. item profilio, vel resilio. Hesych.

A'ποσκιρτάω, resilio, vel resilire conor. Luc.

Διασκιρτάω, perfulto, exilio, exulto.

Ε'πισκιρτάω, insulto, i. exulto in, exultim ludo in.

Παρασκιρτάω, à latere saltо, seu ad latus alicujus exilio, vel exultim ludo. Exponitur et, lætitiâ exulto, gestio.

Περισκιρτάω, salio ante, exultim ludens anteeo. Greg.

Περισκίρτησις, præsultatio, seu prætio quæ fit saltu. Idem.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, fodio. Hesych. et Suid. Item farculo circumcirca scalpo, farrio seu circumfodio. Theophr. hist. pl. l. 2, cap. 8. Μεχρεῖ ἂν γῆτες σκιδὲς ᾖ τὰς κολοκύθας σκαλλοντες κουρτῶσι. Idem de caus. pl. l. 2. c. 25. ἀναγκάζουσι πολλάκις ᾗ σκάλλειν ᾗ βωτίζειν. Exponitur etiam, disrumpo, findo. Il. ψ. ἐπὶ φρίν ἰὼν ἐπὶ λίθου Σκίλλ' ἀμφὶ σῆμ' ἐδὲ χέλα.

Σκάλασις, σως, ἡ, farritio, farritura: qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Σκαλδίω, fodio. Plut. ἐξὶ πολυφαγμὸ ὥσπερ ὕσπις ἐν ὀρυὶᾳ πολλῆς προῆς ἐξαγεμένης εἰς γονίαν καταδύσα σκαλεῖ ἐξδάλδι. Aristoph. in Pace. Ε'χρὴ' ἐπαίρειν ᾗ σκαλεῖσιν αὖθραλᾳ.

Σκαλδμα, τὸ, fossa: item effossio, farritio.

Σκαλδρον, το, farculum. Item instrumentum quo ignis et prunæ fodicantur, quod et ασκέλαδρον. Hesych.

Σκαλεὺς, ῆος, ὁ, farritor seu fartor: qui farculo solum indurатum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xen. in Oecon.

Σκαλεία, idem quod σκαλὴσις: in Geopon.

Σκαλίζω, idem cum σκάλλω et σκαλεύω.

Σκαλισμὸς, ὁ, & σκάλισις, ῆ, idem quod σκάλση & σκαλεία. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαλιστήριον, τὸ, farculum, instrumentum quo plantæ et segetes farriuntur. schol. Theocr.

Σκαλὶς, idem: apud eundem.

Σκαλοκόμ, οντ Θ., ὁ, animal cæcum à fodiendo terram nomen adeptum. Aristoph. in Acharn.

Σκαλμὸ, ῦ, ὁ, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll. ¶ Nomen habere à σκάλλω videtur, quum gladiis perfodi et transfigi aliquid posse nemo ignoret.

Composita.

A'ποσκαλεύω, farculo laxo: vel instrumento quo ignis et prunæ fodicantur, exuscito: unde metaph. apud Dionys. Areop. ἐγὼ δὲ ἐπισκοπούμενος ἐν σοὶ τῷ θείῳ πυρὸς ἀποσκαλεύσω τὰ σπινθῆρε. Exponitur etiam, scrutor, indago: *more eorum qui aliquid investigantes effodiunt & eruunt.* Hesych.

A'σκαλτ Θ., ὁ ᾗ ὸ, non fossus aut circumfossus, seu farritus. Hesych.

A'σκαλ Θ., idem: unde ἄσκαλα, non farrita, farculo non adorata aut purgata. Theoc. Idyll. 10.

A'σκαλδτ Θ., idem. schol. Theoc.

Διασκαλδτέω, farculo terram verso.

Τ'ποσκαλεύω, farculo. fuscito: vel τῷ σκαλεύρῳ fuscito. Aristoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλδα.

Σκαμβὸς, vide in Σκαίρω. Σκαμβὸς, in Σκάζω.

Σκάμμα, in Σκάπτω.

ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, ίᾳ, ἡ, vel σκαμμώνιον, ου, τὸ, scammonia vel scammoninm. Herba de qua Dioscl. l. 4. c. 171. & Theophr. hist. pl. l. 9. ¶ Sic dicta videtur ἀπὸ τῆ σκάπτειν, i. e. à fodienda & cavanda radice. Nam (ut ait Dioscor.) defecto radicis capite, radix in testudinis speciem cultro excavatur, quo fit ut in cavum confluat succus, qui deinde conchulis excipitur.

Σκαμμόνιτης, ου, ὁς, ex scammonia confectum vinum. Dioscl. l. 5. c. 83

Σκαφάλαον, &c. vide in Σκάζω.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ιν Θ., ὁ, ἡ, scandix: genus oleris sylvestris: Vide Dioscl. l. 2. c. 168. & Laërt. l. 2. in Aristippo.

Διασκανδικίσῃ, apud Aristoph. in Equit. schol. exponit ἀναπαύσῃ, & μετακαλέσῃ. Hesych. exp. διδυσθήσῃ, quòd Eurinter σκαμβὸ Θ. venditrix fuerit.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, fodio. Hom. hymn. in Merc. Ω' γάμοι, δὲ τὰ μετὰ ταῦτα; ὀπισθεμπὼ λ Θ. ἔμελε, Herodian. l. 4. εἰ τὰ ὀρυγμὰ τὰ ἀμφιτάφου ἐστὶ, σκάπτων ἀφεῖσ Θ., primus fodiens. Exponitur &, defodio, ut apud Theoph. de caus. plant. lib. 3. cap. 25. σκαπτόντες βαθέως τὸν κοπρῶνα, altè defodientes simum. ¶ Significat &, excavo. Etym.

¶ *Derivata à σκαλὴ, fodio.*

Σκάλλομαι, fodior: unde ἐσκαλμένο Θ., fossus, & proverb. ὧν ἐσκαλμένα, ἀνδρῶν, fines rei alicujus transilire. apud Lucian. in Gall. de Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Σκάμμα, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadii seu spatii in quo saltu certabant: vel locus certaminis in quo athletæ congregabantur, fossa cingi solitus: vide Cæl. Aur. Chron. l. 2. c. 1. Sæpe & pro illo ipso certamine athletico usurpatur: ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαμμονία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σκαφὰ, ᾶς, fossus, fossilis, fossitius. Plut.

Σκάφη, ῆς, ὁ, fossor. Aristot. Eth. 6. c. 7.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. c. 8. Item instrumentum fossoris quo terram eruit: quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior brevíorque. Theocr. Idyll. 4. & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 25.

Σκαφεὺς, ῆος, ὁ, qui ligonem tractat, fossor. Luc. in Tim.

Σκαφὴς, ῆος, ὁ, idem.

Σκάφη Θ., ῆ, fossus seu fovea. Hesych.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod.

Σκαφίδιον, idem cum σκαφίδ.

Σκαφίδιος, & σκαφείας, ὁ, fossio. Suid.

Σκαφίδι, ῶος, ὁ, fossor. Eurip. in Electr.

Σκαφεῖον, τὸ, idem cum σκαφεῖον. Plut. Luc.

Σκαφείδιον, seu σκαφίδιον, parvus ligo. Suid.

Σκάφιον, τὸ, idem cum σκαφεῖον. Plut. in Arat.

Σκαφεὺς, ῆος, ὁ, fossio, pastinatio. Theoph de caus. pl. l. 3. c. 21.

Σκάφ Θ., ους Θ., τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. Item fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Erg.

¶ *Derivata à σκάφω, habente significationem excavandi.*

Σκαφηφόρια, ludi genus, quod describit, Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur, ab excavanda & perforanda trabe quæ in medio depingi solebat, ut ex fune per eam trajecto suspensum alterum, alter ponè stans ad summum trabis eveheret: quòd σκαφηφόρα ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quavis re difficili σκαφηφόρα usurpari tradit. Hesych.

Σκαφθύνει, convitiari, λοιδορῆσαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha: navigii genus à cavitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cavum & oblongum instar cuniarum aut cunabulorum. Athen. l. 13. Dicitur & de aliis vasis cavis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est & vinculi capitalis nomen, apud Gal. in lib. de fasciis.

Σκάφιον, τὸ, parva scapha. ¶ Σκάφια etiam dicuntur alia vasa concava, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærii figuram accedant: ut apud Plut. Athen. &c. Peculiariter item σκαφίον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium. Poll. lib. 10. cap. 9. ex Aristoph. Sic & nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est, à cavitate & rotunditate. Poll. lib. 2. Item os cavum cxcendicis, apud eúndem ibidem. ¶ Est & tonsuræ quoddam genus, quo capilli novacula radúntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφὶς, ίδ Θ., ἡ, scapha, alveus. Sumitur & pro mactra, i. e. alveo in qua farina subigitur. Poll. 10. c. 24. Item vas ligneum, concavum & rotundum, cujus in reponendo lacte usus est. Od. ι. Theoc. Idyll. 5. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύξὶ dicitur. Gal. in lex. Hippoc.

Σκαφίδιον, τὸ, scapha, navigiolum, aut linter. Luc. in dial. Char. & Merc.

Σκαφίτης, ὁ, ὸ, qui scapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφίδιο, inter scaphas neco. Plut. in Artox.

Σκάφ Θ., ους Θ., τὸ, idem cum σκαίρη, scapha: vel generaliter, navigium, navis. Eur. in Iph. Taur. κἀγὼ ἐσβήσο σκάφ Θ.. Diodor. Sic. l. 20. ηγέμ σκαφη σῆ πυτιεσῶν. Apud Eurip. in Med. σκάφ Θ. Ἀργῷ, periphrastícè dicitur ipsa Argo navis. Sic & in navi dicitur alveus, i. e. imus venter navis: ut apud Thuc. l. 1. In aure ἡμισυ que cavitas σκάφ Θ. appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex σκάπτω, fodio.

A'νασκάπτω, refodio, refodiendo eruo & egero: effodio.

A'ναστάπτω, defodio seu defodiendo detraho. Plut. de leg.

A'ρτιάκτης, ὁ ᾗ ὸν, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Epigr.

Βαθυσκαφὴς, profundè fossus.

Διορύσσω, perfodio, vel fodiendo everto.

Ε'νσκάπτω, infodio. Anth. epigr.

Κατασκάπτω, suffodiendo everto, diruo. Thuc. l. 1. πάντ μακρῷ τῶν κατὰ τὰς Ἀθήνας ἐλάττως ἐς ὀλίγῳ κατασκαφέντα. Dem. pro cor. τὸ μὴ ἀναστῆσαι τὰ κατασκαφέντα. Κατασκάπτομαι, à ὀξύτης ᾗ ἐξαίφνης ἀπολωλότι κατεστράφθαι.

Κατασκαφὴ, suffodiendo everto, diruo. Idem. Dem. ibid.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio quæ fit diruendo seu effodiendo,

Æschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn.

Κατασκαφὴς, ὁ Θ., ὁ ἡ ὸν, diruens, suffodiendo everters. Hesych. Decomp. Ε'κκατασκάπτω, seu perfodio, vel suprà infodio.

Συγκατασκάπτω, simul diruo & everto suffodiendo. Eurip. in Rhes. συγκατασκάψω γὰρ ὦ. ἐγὼ Τροίαν πέδον.

Πεδοσκαφὴς, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Τ'ποσκάπτω, suffodio, seu subtus fodio: in ima parte circumfodio. Theophr. Hist. pl. l. 2. c. 8.

Τ'ποσκαφὴ, suffossio. Item specus seu fossa sub aliquo loco excavata, Dioscl. l. 5. c. 106.

Φυτοσκαφ Θ., terra circa plantas aut stirpes effossa. Φυτοσκαφὸ Θ., qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theoc. Idyll. 2.

Σκαρδαμυκτέω, &c. vide in comp. ex Μύω.

Σκαρθμὸς, σκαλεῖν, &c. in Σκαίρω.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca, sarmentum, κάρ Θ. & φρύγανον, schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφάω, leviter delineo, primis lineamentis rudibus aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Hesych. exp. ξέω, σκάπτω, γράφω. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago. Suid. Item scarifico, per superficiem scindo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς, ὁ, deliteatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: unde pro re aliqua perfunctoriè & parum accurate facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφῆσαι, propriè de avibus dicitur quæ ungubus terram fodicant seu scalpunt. Pro dissolvere usurpat. Hesc. in Arcesp. Διασκαριφήσασθαι ᾗ διελύσασθαι τὰς δίκας.

Κατασκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico.

Σκάρ Θ., σκάρης, σκαῦρ Θ., vide in Σκαίρω.

Σκαρφάω, &c. vide in Σκάπτω.

ΣΚΕΔΑ Ω, sive σκεδάζω & σκεδάννυμι, F. άσω, dissipo, dispergo, Odyss. ν. Ω' εἰπέειν. Ζεὺς σκέδασ' ἥδε. Il. τ. λαὸν μὲν σκέδασε

Σκεδάζομαι &, σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor. Herodian. lib. σκεδαζόντες εἰς πᾶσαν πλὴν πόλιν. Philo de mund. πολλαχῇ σκεδάννυται.

Σκεδασμὸς, ὁ, dissipatio, dispersio.

Σκεδάσης, Θ., ὁ, idem. Od. α.

Σκεδαστικὸς, dissipandi vim habens, dissipans, dissentiens.

Σκεδαστὸς, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari & dispergi potest. Exponitur etiam, mutabilis, apud Plat.

Σκιδνὸς, & σκίδνημι, idem quòd σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι, idem quod σκεδάννυμαι. Od. β. Οἵων ὦ τοι ἐπιπλὼ ἐὰ νεὸς δύμασθ' ἁλὸς ἐν. Sic & Il. α. & ω.

Κεδνάω, seu κεδνέω, idem cum σκεδάω, seu σκεδάζω. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἐκέδασσεν Α'χαιούς. Sic & Il.

Κεδνέομαι, dispergor, disjicior. Il. δ. Ζεὺς δ' ἐκέδασεν ἀνὰ φρένα πάντα.

Κέδνημι, idem quod præcedentia: unde pass. κέδνημαι, dissipor, dispergor, diffundor. Iliad. λ. Ο'ντινα κρείσσονα θεὸς κεδνήσῃσι νίκῃς. Sic Iliad. φ. Η' ὅς μιν κρείσσονα θεὸς κεδνήσῃσι νίκῃς ἐπ' ἀέλαν.

Composita.

A'νασκίδναμαι, sursum deorsùmque dissipor, huc illuc dispergor.

A'ποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispello: unde in Axiocho, ποῦ τὰ τοιαῦτα τὸν ποιητὴν φλύαρα ἀποσκεδάσει.

A'ποσκεδάννυμαι & ἀποσκεδαννύω, idem: apud Xen.

A'ποσκίδνημι, seu ἀποσκίδναμαι, dissipor, seu dispergor alicunde. Il. ψ. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, disjicio, dispergo. Od. ε. ἐπεὶ μὲν ἄρτα διασκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη. Thucydid. lib. 1. ἐξαίφνης ὕδωρ τε νὺξ ἐπ' αὐτὰ ἦλθε καὶ ὄμβρος, ὃς ἡμᾶς διεσκέδασε καὶ ἐς ἀπορίαν κατέστησε. Apud Herodian. lib. 5. διεσκέδασε τὴν φήμην divulgavit & dimam. Dicitur & διασκεδᾶν pro διασκεδάσαι, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδαστὴς, ῆ, ὁ, dissipator.

Διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam digerens.

Διασκεδάννυμι & διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω. Ἀπόλλων διασκεδάννυσι τὰ ἐπιόντα. apud Herodian. l. 7. διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν ὁμίχλη.

Διασκίδνημι, idem Hesiod. in Theog. Α'λλοτε μὲν γὰρ διασκίδναται ἠέρι πολλῷ.

Διασκίδναμαι, dissipor, dispergor, disjicior. Luc. de saltat.

Διασκεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάω. Apoll. Argon. 2.

Ε'κσκεδάζω, ejectos dissipo & dispergo: seu ejicio simul & dissipo

Ε'πισκεδάζω, insuper dissipo & dispergo. Expositio ἐπιπάσσω, ἐπισπείρω, spergo, spargo super.

Ε'σκιδνημι, dissipo super, dispergo & diffundo super.

Ε'σκιδνάομαι, dissipor seu diffundor super. Il.β. Α'ξύν τ' ἠελίῳ ἐσκίδναται ἄχλυς ὀμιχλώδης ἀερ. Il.n. Τῶ δ' ἅπτε κέδ' ἠὼς ἐσκίδνατο πᾶσ' ὀπιπεύσας ἠέλιος, quàm latè aurora per orbem diffunditur.

Κατασκιδνάω, & κατασκεδάννυμι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr.

Περισκιδνάμαι, circumspargor. in Epigr.

Σκεδνάω, dissipo, dispergo: seu unà dissipo & dispergo. Aristophan.

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, ῶ, ὁ, exactus, exquisitus: ut σκεθρὰ δίαιτα, exquisita & optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, ut annotat. Galen. comm. in lib. περὶ ἀγμῶν.

Σκεθρῶς, exactè apud Æschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur & σκίρων pro vento qui & Caurus appellatur, apud Æschin. & pro latrone illo.

Σκιρωνίδες πέτραι, Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exicco, arefacio, ξηραίνω, ut exp. Etymol. qui & hoc exemplum ex Il. I. subjicit, μιῇ γὰρ ῥιπῇ περὶ πάντα σκέλλει Ζεὺς, &c. quod tamen Eustath. ad σκέλλω refert, ut et in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed & apud Hesych. σκέλλουσι exp. ξηραίνουσι καθιστᾶσι, & σκέλλει, ξηραίνει. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.

Σκελλόομαι, exiccor, arefio: unde σκελλούμενος Hesych. sunt σκελετοδιῶντες. Item activè, idem quod σκέλλω, apud eundem.

Σκελλές, οῦ, ἡ, aridus. Item distortus. Hesych.

Σκελλίδες, αἱ, nuclei allii & segmina. Ægin.

Σκελεόφθαλμος, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.

Σκελεύω, idem cum σκέλλω. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 2. σκελεῦντες αὐτὰ πᾶς ἀποπίεσιν, &c.

Σκελεῦμαι, idem cum σκέλλομαι. Hesych.

Σκελετὸς, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur cadaver hominis exiccatum, cadaver aridum. Plut. in Ant. Οἱ σκελετοὶ exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. l. 2.

Σκελετώδης, ες, ὁ, ἡ, corporis arefacti speciem gerens. Luc.

Σκελετεύω, idem cum σκέλλω & σκελεύω: unde σκελετεύσεις, apud Dioscor. l. 2. c. 50. exp. siccatus, arefactus: ab aliis, fale inveteratus.

Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefactio. Gal. in lex. Hipp. in σκιλήματα.

Σκελέω, unde σκελῶμι (per syncopen factum ex σκελέω) inusitatum quidem est, format tamen cum σκλῆμι præt. ἔσκλημα, quod expon. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll. Arg. l. 2. φίλα δὲ χροῒ Ε'σκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκὼς, et apud poet. ἐσκληκώς, qui exaruit simul & induruit: ut apud eundem ibidem, οἱ γ' ἅμα σκληκῶτες. Exponitur etiam, qui ita additus & affiduus est in aliqua re, ut in ea prop. modum exarefcat. Suid.

Σκλῆμα, τὸ, exp. ossis exiccatio. At σκιλήματα. Gal. exp. σκελετοὶς, in lex. Hippoc.

Σκληρὸς, ὁ, cujus corpus exaruit & attenuatum est, seu emarcuit. Hesych. et Suid.

Σκληρὸς, ὁ, durus, ex ariditate, cui opp. μαλακὸς, mollis. Athen. l. 14. ἢ ἕλκωσι τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus, qui oppon. τῷ ῥεῖν, laxus: ut apud Hippoc. τῶν τε σκολιῶν σκληρὸς ἐλκυσμός. Item durus, i. e. asper, ἄκυρος, cui oppon. moderatus, et mitis: ut σκληρὸς ἄνεμος. Plut. symp. 7. Sic et σκληρὸς δίκαιος, aspera lors, apud Aristoph. & ἄνεμοι σκληροὶ, apud Ælian. ¶ Σκληρὸς dicitur etiam vitium in alvearibus, quo innatis araneis favi corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur ἐτεόκληρος, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Σκληρῶς, duriè, duriter. Xen.

Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theoph. Aristot.

Σκληρύνω, duro, induro.

Σκλήρωμα, τὸ, duritia: scirrhi species, de quo Paul. Ægin. l. 3.

Σκληρόω, ἰδίως duro, induro, obduro. in ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

Σκληρωτικὸς, durandi vim habens, seu indurandi: ut σκληρωτικὰ φάρμακα, apud medicos.

Composita ac primùm ex σκέλλω & σκελέω.

Α'ποσκλέω, exaresco: item morior: unde ἀποσκλέοι, apud Hesych. & Suid. expon. ἀποθάνοι, moriatur: Apud quos tamen scribitur ἀποσκλαῖοι.

Α'ποσκλῆναι, ἰδίως exaresco: item emacior & tabefio, seu contabesco. Alciphron, ἀποσκλῆναι ὑπὸ λιμοῦ. periculum est mihi ne fame tabefiam. Hinc particip. ἀποσκλικὼς, apud Luc. tabidus, atidus. Apud Chrysost. de sacerdotio, ἀποσκληκὸς ψυχῇ τῇ πάντα ἀποπιεσούσῃ αὐχμῷ, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.

Α'σκελὴς, ἰδίως, ὁ, ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item qui supra modum exaruit. Od. κ. ἀσκελὲς ἠδ' ἀδάμαντι. Vide & in compos. ex σκέλλω.

Ε'σκελλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Κατασκέλλω, exicco, exarefacio, extenuo. Propriè, carnes & medullam corporis abluno, ut nihil præter ossa remaneat. Hesych. Κατασκελετεύω, idem. Diog. Laert. ἐπισκελετεύσαντες ἀποκαθάρωσι, aridum, exiccum.

Κατασκλήναι, exarefco, vel contabesco: unde præt. κατέσκλακα, exarui, contabui. Luc. Κατέσκλακεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐσχάτων, totus emaciatus est, præ curis tabefactus. Κατασκλασίαι corpon. etiam, induruisse vel induratum esse: apud Theophr.

Πεσασκλὴς, præduratus: ut Soph. in Antig. αἰδηρὸς ἀδαμαστὸς, ferrum nimis induratum. Idem in Ajace, ἀδαμαντοπελὴς, πρόπους, præduratum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. ἀδαμαντὸς φάρμακον dicitur quod mordicat et vehementer incitat, ut annotat Gal. l. 2. ad Glauc.

Προσκλῆμαι, exaresco, seu extabesco studio, quo alicui rei additus sum. Suid.

Composita ex σκληραίνω.

Α'ποσκληραίνω, (comp.) idem quod σκληραίνω. Alex. Aph. Α'ποσκληρόω, idem. Exponitur & ἀποσκληρύνω, indurescò: apud Chrysost.

Περισκληραίνω, ex omni parte obduro. Hippocr. apho. l. 5. Μὴ ἀδιαπνεύστων, cutem indurat.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, crus, (ἢ ἀπὸ σκέλλω derivatum, διὰ τὸ ξηρὸν. Arist. hist. an. l. 2. βραχίονα καὶ μηρὸν καὶ σκέλη, brachia et crura flectit. Dicitur σκέλη ἡνιόχου, agiliter atque velociter concitare crura: apud Arist. rhet. l. 1. Plato in symp. διελθόντα ἀρξὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Eur. in Phœniss. ἐπὶ σκέλη ἔρρουν, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. ἐξ σκέλη. ἢ διπλᾶ, pedum gradiuntur. In plur. τὰ σκέλη, expon. etiam genus: ut apud Hippocr. τὰ σκέλεα κοιλίην ἔχουσιν μικρὴν ἢ, Celsus vertit, ubi ægro genua contracta sunt. Interdum exp. suffrago: interdum pedes, apud Aristot. Apud Aristoph. in Vesp. σκέλη· ὀρχήσεις ἀκροχείρων seu ῥίπτων, saltationis genus est quo pedes velut in ceilum jactantur.

Σκέλεαι, femoralia, seu feminalia: vel etiam tibialia: item calceamentorum genus, apud Poll l. 7. c. 13. Apud Hesych. σκιλεῖς (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta.

Σκελίδριον, τὸ, sellula tripes. Poll. l. 10. c. 11.

Σκελίς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris, unà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. l. 6. Pro eodem dicitur & χελὶς: ut apud Aristoph. in Equit. χειρὶς ἐλαφηδὸς, ὀπτήσασα καλῶς λαπάρα.

Composita.

Α'ποσκελίσσω, Hesych. exp. παραλύω ἢ ῥιπίζω ἢ ῥοθιάζω, puerilem seu ludicram saltationem saltare.

Α'σκελὴς, ἰδίως, ὁ, ἡ, crura non habens. Plut. in Tim.

Α'σκελέος et ἀσκελὴς, sine cruribus: ἀμετάβατος. Α'σκελὴς exponitur etiam, pars mensuræ apud Nic. in Ther. ut à ponatur pro ἀνευ.

Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.

Ε'γκηλοσκελὴς, qui crura habet inclusa ligni seu numelli. Hesych.

Ε'πισκελάσιος, ἡ, de equo dicitur qui pedes movere incipit, apud Xen. teste Poll.

Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Poll. l. 2. ex Plat.

Ἰσοσκελὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Et τρίγωνα ἰσοσκελῆ, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit, apud Eucl. et Aristot. &c.

Καλοσκελὴς, qui malis est cruribus. Poll. l. 2. ex Xen.

Λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens.

Μάκροσκελὴς, cui longa crura sunt.

Μονοσκελὴς, unicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.

Ο'ὐροσκελὴς, crura asinina habens: unde ὀνόσκελοι, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum: vide Cæl. Rhodig. lib. 2. cap. 6.

Ο'ρθοσκελὴς, ἰσῶς, ὁ, ἡ, empusa dicitur itidem ab asinis cruribus quæ ei affinguntur. schol. Aristoph. et Eust.

Πεσασκελὴς, crura ambiens, seu circumdans: unde πεσασκελὲς, femoralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 28.

Πλεσασκέλιον, et πλεσασκελὲς, feminale, caliga, braca. Levit. 16. Plutarch. præcept. san.

Ρ'αιβοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: lariper. Epigr.

Τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœniss.

Τεσσαρασκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigr.

Τραχυσκελὲς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.

Τ'ριποσκελὴς, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Tim. Dicitur et versus aliquis τριπόσκελος, qui cæterorum mensuram unius syllaba aut dimidio pede superat.

Τ'ποσκελίζω, subjecto crure everto et dejicio, supplanto. Eabulus apud Athen. lib. 2. Πολὺς γὰρ οἷς ἔν μαμὶν ἔρρουν ἀγὼν Τὸν σκελίζει ῥᾴδιον τὸν πατοῦντ' ἀεί. Luc. οἱ μὲν αὐτῶν ὑποσκελίζουσι, ὑποσκελίζουσι. Metaphoricè pro labefacto fumitur: ut apud Phil. de vita M. lib. 1. τοὺς ἀσυδμίᾳ ὑποσκελίζει τῆ ἀνθρωποφθόρῳ αἰμιλίᾳ.

Τ'ποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem crure subjecto labefactamus.

Τ'ποσκέλισμα, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantatione.

Φοινικοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Iphig. Taur.

φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, ungulæ puniceis cruribus annexæ: seu ungulæ purpureæ.

Σκέλισμα, vide in Σκέπτομαι. Σκεπάζω, &c. in Σκέπω.

ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, ascia sive dolabra: facile instrumentum quo materies dolatur. Exponitur & bipennis. Od. ε. Δῶκε δ' ἑτοῖμα σκέπαρνον ἐΐξοον. Plut. l. 2. de carnium esu, ὃ πολέμων δόπτρα γεγένηται καὶ σκέπαρνος, ᾧ ὅσα λασθάρως εἴργασται ἢ ἐπηώρηκε. ¶ Sic dicitur & vinculi genus, ad σκεπάρνου similitudinem accedens. apud Hippocr. in qua tamen signif. dicitur σκέπαρνον, apud Gal. ¶ Dithyrambici vellus pecoris σκέπαρνον appellârunt, quasi σκείρον τὸν ἄρνα. Eust.

Σκαπρηδὸν, (adverb.) ascia modo & forma. Hippoc.

Σκαπρίζω, ascia percutio, anciptiti securi ferio.

Σκαπρηνιμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum graviore ictu ossa percussa desiliunt.

Composita.

Α'ποσκαπρισμὸς, ὁ, species est una fractura cranii: de qua Galenus.

Α'σκάπαρος, à securi intactus, securi non politus: non exasciatus. Soph. in Oedip. Colon.

Σκάπασμα, σκαπάσις, vide in Σκάπτω.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, F. ψομαι, circumspicio, disipicio. Il. ρ. Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι Ζωὸν ὑπ' Αἰνείαο. Α'νηλοήσαντ. Plat. in symp. ἀπίδη, ἐσκέψαιτο, ἢ ἄλλο μηδὲν ὧν ἐπιτηδείων ἦ, κελεύει. Item invisio, viso, visito. Xen. Pæd. 4. ὅσοις γ' εἰς ἐκπόνημά τι κεκτημένοις, τούτοις ὑμᾶς σκεπτομένους, οὐ ῥᾴδιον ἐπιπηρεάζειν. Frequentius metaphoricè signif. video, speculor, considero, perpendo. Thuc. l. 6. ἐκείνως ἐσκεπτόμεθα. Isoc. in Busir. enc. σκέψασθε ἐκ τοιούτου καὶ σκοπεῖτε, considera & tecum perpende. Aliquando exp. delibero, consulto. Cùm οἶδε, Herodian. l. 7. ἔδοξεν ὧν συνελθεῖν, καὶ οἷς ἦν ἐφικτὸν σκέψασθαι, convenire, ac de toto negotio deliberare.

Præt. ἐσκεμμαι, & quæ ab eo formantur, activam habent signif. quum de persona dicuntur. Dem. Olynth. 1. εἰ τι χρήσιμον ἐσκεμμένοι ἦκεν τι. Passivam autem, quum de re, ut idem Demosth. πάνυ γὰρ ἐσκεμμένα ταῦτα καὶ ἐγκαθῆς θεωρήκασι, ista considerata & animo perpensa fuisse. Xen. Hellen. 3. ἐσκεμμένα λέγειν ἠγήσατο αὐτῶν. Hinc adverb. ἐσκεμμένως, considerate, circumspecte. Poll. l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, res ad disquirendum proposita. Aristot. polit. 3. c. 11. Luc. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, idem cum σκέψις, βουλὴ. Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio. Herodian. l. 8. Item consideratio & cogitatio, apud Plat. de leg. Item commentatio, tractatio, apud Aristot. Item deliberatio, consultatio: seu consilium. Herodian. l. 4.

Σκεπτὴς, οῦ, ὁ, q. d. quæsitor & considerator: qui disquirere ac considerare solet: ut σκεπτικὸν philosophi apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπὸς, ὁ & ἡ, speculator, explorator. Od. ρ'. Τὸν δ' ἤρ ἅπτε σκοπὸς ἐπὶ πύργου φαεινὸν σκοπιῆς. Thuc. l. 8. σκοπὸς κατεστήσατο ἐν τῷ Λέοβῳ. Plut. in Alcib. σκοπὸν ὑπὸ ταῖς ἄκραις ἐπηκολούθει. Item, observator, inspector, spectator: ut apud Xen. σκοπὸς τῶ μυομένω. Item præfectus, præses. Soph. ἀλλ' οὐ σοὶ ἐφιέμεθα σκοπῷ. Sic & fœm. gen. Odyss. χ. Χρησμοσύνας ἥ τε γυναικῶν Δμῳάων σκοπὸς ἐσσί. Apud Theoc. Idyl. 6. (de cane) Α'γροὶ παῖ ἦτοι ὕπνου σκοπὸς, inspectrix & custos ovium. ¶ Σκοπὸς, ὦ, ὁ, (subst.) scopus, meta ad quam collimant & tela dirigunt sagittarii. Plat. de rep. σοφὰ ἐὼν τοῦ σκοποῦ, collimare ad scopum. Pind. Olymp. 2. ἔπηχε νῦν σκοπὸν τόξον, jaculum ad scopum dirige. Xen. Pæd. 1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, scopum attingere. Dicitur et σκοπὸς ψυχῆς, cui opponitur σκοπὸς διαμαρτάνων, seu σκοπῷ πάμπαν πεζεύειν. Metaphoricè significat propositum & finem quem spectamus, seu ad quam mentem nostram dirigimus. Herodian. l. 2. ἐμὸς ἦν σκοπὸς ὑπάρχειν ἐφ' ἅπασι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ ὄντα. Aristot. eth. lib. 6. σκοπὸς τοῦ λόγου ἐστὶν ἡ ἀλήθεια. Item σκοπὸς ἐστὶν ἀφ' οὗ ἂν ἐπιτύχοι τις σκοπὸν ἐπιτηδείου. Sæpè dicitur ἐκ ἀποσκοπῆς, non abs te, non absurdè, non procul à scopo. Aliquando expon. consilium, mens, cogitatio.

Σκοπὴ, ἡ, specula. Lucian. in Hermot. & Phil. de vita M. lib. 1. Item speculatio, seu actio ipsa speculandi, speculatus. Luc. de conscribit.

Σκοπιὰ, ἡ, idem quod σκοπὴ, specula. Il. ἡ, ἀπὸ σκοπιῆς ἕδρῃ νέφος. Plut. de Rom. For. ὧ οὗ ἀπὸ σκοπιᾶς κατιδοῦμαι. Item pro ipso speculatu. Od. θ, ἠέλιον γὰρ οἱ σκοπιὰν ἔλαν.

Σκοπίτης, ου, ὁ, speculator, explorator. Suid. ex Epigr.

Σκοπιάζω, speculor, ex speculo observo. Cum accus. Iliad. κ. & Od. ι. Σκοπιάζομαι. Item Apoll. Argon. 2. Pro iisdem dicitur σκοπιάσω & σκοπιάσομαι.

Σκοπέω, ῶ, speculor, contemplor, intueor. Item video, observo, considero, apud Soph. in Oed. tyr. Item video, disipicio, mecum considero, animadverto: agito et voluto: (sequente particula π aut ὅπως) apud Isocr. in Panath. et Dem. Philip. 3. itidemque sequente ὡς cum suo genit. apud Xen. Pæd. 1. Construitur et cum accus.

apud Thuc. l. 5. Item respicio (sequente ὅπως cum accus. apud Xen. Pæd. 1.) Item video, prospicio, caveo, (sequente μή.) ut apud Dem. σκόπει μὴ τότους αὐτὸν ἐξαπατήσητε. Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, speculor, intueor: apud Soph. in Oed. Tyr.

Σκόπησις, idem cum σκέψις. Hesych.

Σκοποβλώψ, ὁ, speculor, intueor, Basil. πάντα σκοπὸν ἀκριβῶς ὀφθαλμοῖς.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis proposuimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, locus editus ex quo circumjacentia oculis lustrari queunt. Hom. Il. β. Od. μ. Aristoph. in Nub. Item rupes in mare prominens. Hesych.

Ταυροσκόπελος, (comp.) scopulos habens in longum protentos. Σκότος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex σκέπτομαι & σκοπέω, cum præpositione.

Α'φασκέπτομαι, considero diligenter, accuratè perpendo. ἅπαντα ἀφασκεπτόμενος καὶ ἀνακυκλῶν, cum animo volutans. Α'φασκοπέω, idem.

Α'πασκέπτομαι, ex alto speculor.

Α'πόσκοπος, eminus intuens: ἀπόθεν σκοπῶν. Hesych. Vide et ultimam classem compos.

Α'ποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι, Eurip. Luc. Vide et in comp. ex σκοπὸς, scopus. Α'ποσκοπεύω, speculor. Greg.

Διασκέπτομαι, disipicio, considero mecum, perpendo. Luc. in vit. Ant. ἐπήλυδα οὐδὲ τοῦτο ἦν διασκέπτεσθαι. Exponitur etiam contemplor, inspecto. Item perspicio: item consulto, delibero.

Διάσκεψις, consideratio, contemplatio, perspectio. Item deliberatio, consultatio.

Διασκοπέω, ῶ, disipicio, contemplor, speculor. Plat. Item disipicio, mecum animo verso, considero. Apud Thuc. l. 3.

Διασκοπιῶμαι, idem quod σκοπιῶμαι. Il. κ. Διασκοπιάζω ἕκαστα.

Συνδιασκέπτομαι, (decomp.) simul considero, et disjuncto. Greg. Nazianz.

Ε'πισκέπτομαι, inviso, visito. Herod. l. 4. ἐπισκεψάμενος τὸν τρόσυντα. Sic et Matth. 25. Item peculiariter in sacris literis, visito ad pœnas sumendas: ut Jer. 5. μὴ ὐκ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι; Item visito ut opem feram aut miserear. Luc. ἡ ἐπισκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Item aspicio, inspicio, contemplor. Soph. & Herodian. Item inspicio, lustro, recenseo, Num. 1. Sic ἐπεσκεμμένοι αὐθίς. Exod. 36. viri recensiti. Dicitur etiam pass. ἐπισκέπτομαι, requiri seu desiderari in recensione. Item considero, animo expendo et disipicio: unde sæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item disquiro et discepto mecum, commentor. apud Themist.

Ε'πίσκεψις, inspectio. Item recensio quæ fit lustrando & inspiciendo. Num. 1. Item consideratio, perpensio, cogitatio. Exponitur etiam, disputatio, disquisitio.

Ε'πίσκοπος, inspector: apud Plut. Περὶ χρημάτων ἐπίσκοποι καὶ ταμίαι ἦρχον. Sic Il. χ. (itidem de diis) Μαίνεσθ' ἐπίσκοποι καὶ ὀπιπευταὶ ἀμφοτέρωθεν. Item qui alicui rei curandæ præfectus est, qui ex σκοπῆς. Plut. in Pericle, πάντα διῴκησε καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν. ὧν Φειδίας, omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Exponitur etiam, custos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam & mores commissi gregis inquirebant: ut Act. 20. 28. et Philip. c. 1. ¶ Vide et aliam signif. in compos. ex σκοπὸς, i. scopus.

Ε'πισκοπὴ, ἡ, inspectio, seu munus inspiciendi: Act. c. 1. et 1 Tim. 3. Item visitatio, i. animadversio, punitio: ut apud Syn. ἐπισκοπὴ θεοῦ, animadversio divina in improbos. Item visitatio ad opem ferendam. 1 Pet. 2.

Ε'πισκοπέω, ῶ, idem quod Ε'πισκέπτομαι, viso, visito, inviso. Isoc. in Panath. Xen. Pæd. 8. Item inspicio. Xen. in Pæd. πάντες πέμπει ἐπισκοπεῖν. Et Gal. ad Glau. 3. ἐπισκοπεῖ τὸ φύσαν, naturam inspicere. Item curator et inspector sum, curam ago velut ἐπίσκοπος: ut 1 Pet. c 5. Item disipicio mecum et animo verso, considero, perpendo. Isoc. ad Demon. Item video, observo, animadverto, (sequente εἰ) apud Xen. Item video, caveo, (sequente μὴ) ut Hebr. 12. Item respicio (sequente ὅπως) ut & σκοπῶ.

Ε'πισκοπάω, episcopus sum, episcopi munere fungor, apud comment. Dionys. Areop. Ε'πισκοπεῖον, τὸ, habitatio episcopi.

Decomp. Α'λλοεπισκόπος, alienarum rerum inspector. 1 Pet. 4.

Α'νεπίσκεπτος, inconsideratus. Xen. Α'νεπισκόπητος, incôsideratè.

Παντεπίσκοπος, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans. Epith. Dei apud Dionys. Areop. & in Epigr.

Παρεπισκοπὴ, seorsim pensito seu considero, vel obiter considero. Plut.

Συνεπισκέπτομαι, unà inspicio, seu unà lustro & recenseo: in qua signif. sumitur passivè: συνεπισκέπτεσθαι, Num. c. 1. Item unà considero et disipicio. Plat. in apol.

Χωρεπισκοπὴ, regionis inspector. Basil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius episcopi, vicarius episcopus.

Κατασκέπτομαι speculor: idem quod σκοπιάζω. Xenoph. Pæd. 7. & Plut. in Sol.

Κατάσκοπος, speculator, visor. Thuc. l. 8. Xen. Pæd. 6.

Κατασκοπὸς, speculatorius, exploratorius: ut κατασκοπὸν πλοῖον, navis quæ explorandi causa præmittitur: à Cic.lib. 5. ep. ad Att. vocatur κατασκέπτον.

Κατασκοπὴ, speculatio, idem cum σκοπὴ. Xen. Pæd. 6. Exponitur et, specula.

Κατασκοπέω, exploro, speculor. Maccab. l. 1.

Κατασκόπευσις, exploratio, speculatio. Eust.

Κατασκοπῶ & κατασκοπεύω, speculor, inspicio, oculis perlustro. Eurip. in Helen. et Xen. apomn. l. 2.

Περισκοπεύομαι, (*Decomp.*) præmissus speculor, seu exploro. Herodot. l. 8.

Περισκέπτομαι, circumspicio, confidero.

Περισκεμμένος, confideratus, circumspectus, cautus: tam de re quàm de homine. Luc. de conscrib. hist.

Περισκεμμένως, circumspectè, confideratè, cautè & prudenter in Axiocho.

Περίσκηπτος, qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus. Od. α.

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio, oculis circumlustro. Περισκοπεύω, idem.

Περισκόπευσις, circumspectio: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

Ἀ-περίσκεπτος, (*Decomp.*) non circumspectus, inconsideratus. Thu. l. 4. Ἀ-περισκέπτως, inconsideratè, imprudenter, Syn. ep. 143.

Προσκέπτομαι, prospicio, vel prius confidero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor et confidero. Apud Thuc. lib. 8. ἃ τὰ ξυμπόνημα προέτεινον αὐτοῖς οἱ προσκέπτεσθαι, præmeditati ad dicendum venerant.

Πρόσκοπος, speculator, seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid.

Προσκοπέω, ῶ, provideo, prospicio. Thuc. προσκοπῶ τὰ κοινὰ, in commune prospicio. Apud Eurip. in Med. προσκοπεῖται τὸ σὸν, consulo tuo commodo, tibique prospicio. Προσκόπησις, provisio, prospectio.

Ἀ-σκέπτως, (*decomp.*) improvisus, inconsideratus.

Ἀ-σκεψάνως, inconsideratè, apud Athen. lib. 6.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia σ.

Ἀξιόσκεπτος, dignus consideratione seu animadversione: considerandus. Xen.

Ἀ-σκεπτος, ος, ὁ ἡ, inconsideratus, non circumspectus.

Ἀ-σκέπτως, non circumspectè, inconsideratè, inconsultò & temerè. Aristot. in polit.

Composita ex σκοπὸς, ac primùm pro speculatore seu inspectore: itidem sine præpositione.

Ἀ-εροσκοπία, ἡ, divinatio ex inspectione aëris, seu aëriæ constitutionis.

Ἀ-λασκοπεῖ, ῆ, cæca speculatio. Il. κ. & γ.

Ἀ-λριτοσκόπος, ὁ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur q. d. farinæ inspector, aut inspectrix. Hes. in Ἀ-λριτόμυστης.

Ἄ-σκοπος, inconsideratus, non circumspectus. Il. ω. Plut. in consol. ad Apoll. Item passivè, qui consideratione & mente attingi non potest, cogitatione imperceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: ut ἄ-σκοπον ἀρὴν, apud Soph. in Ajace. Vide & in sequenti classe compos.

Ἀ-σκόπως, inconsideratè, non circumspectè, re non benè perpensa. Pol. l. 6.

Ἀ-στροσκόπος, stellarum contemplator.

Βαθυδικόπαι, qui avidius inhiantes τοῖς βασίν, eas in foro piscario intentiore oculo perfequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace.

Εὔσκοπος, confideratus, circumspectus, providus. Exponitur & passivè, aptus videri. A pud Aristot. hist. an. l. 9. εὔ-σκοπος τόπος, exp. opportunus locus.

Ἡλεοσκόπος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat, autor est. Dioscor. lib. 4. c. 165.

Ἡμερασκόπος, diurnus speculator, qui diurnas excubias agit. Xen. Hellen. Aristoph. in Avib.

Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus: nomen oppidi, apud Strabo.

Ἡπατοσκόπος, ὁ ἡ, ὁ, q. d. qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit, haruspex, extispex.

Ἡπατοσκοπία, jecinoris inspectio, haruspicina, sive haruspicium: extispicina sive extispicium. Herodian. l. 8.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ, jecur inspicio, apud Ezech.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος, feras observans, feris insidians: epitheton Dianæ apud Hom. hymn. in eam.

Θυννοσκόπος, qui thynnos observat & captat. Plut. de solert.

Θυννοσκοπία, thynnorum speculatio & captatio. Et metaph. accurata & conveniens observatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant.

Θυννοσκοπίων, locus thynnorum speculationi aptus. Syn. ep. 57.

Θυννοσκοπῶ, thynnos speculor & capto: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè observo: *more eorum qui thynnos captant.* Aristoph. in Equit.

Θυοσκόος, aruspex, qui inspectione hostiæ viscerum futura prædicit. Eurip. in Rhesso.

Ἱεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector: idem quod θυοσκόος.

Ἱεροσκοπία, aruspicina.

Ἱεροσκοπῶ, aruspicinam factito seu exerceo, aruspicis sacerdotio fungor. Hesych.

Ἰχνοσκοπῶ, alicujus vestigia lustro. Plut. de orac. Pyth.

Ἐ-ξοχοσκοπέω, (*Decomp.*) idem Soph. in Ajace.

Κρεμνοσκοπεῖον, alta machina in scena, versatilis, instar speculæ, ex qua fulminum jactus exhibebant. Pol. l. 4. c. 19.

Λιμενοσκόπος, portuum inspector. Callim.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum, (i. e. cœlestium) speculator. Accipitur & pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

Μετεωροσκοπικὴ, astrologiæ pars quæ elevationum differentias astrorumq; distantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium dijudicat ex fronte, indéque futura auguratur. Plin. l. 35. c. 11.

Μηλόσκοπος, unde pecora seu oves conspici possunt: ut κορυφὴ μηλόσκοπος. Hom. Hymn. in Panem.

Μορφοσκοπῶ, formas specto.

Δεκαμορφοσκοπίων, (*dec.*) formas specto inter aliquos, de forma aliquorum ex diligenti inspectione judex sedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehensoris animo observat seu considerat.

Μωροσκοπῶ, reprehensoris animo consido. Greg. Nyss. in lib. de homine. Passiva voce utitur Chrysost. comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auspex, qui avium volatus & pastus inspicit, ex illis; auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικὸς, ad auspicium pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium, i. e. avium inspectio divinatiónque ex earum volatu, garritu aut pastu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi auspices confident & augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνοσκοπέω, augurium ago. Eur. in Bacch. Οἰωνοσκοπῶμαι, idem.

Ὁπλοσκοπία, armorum inspectio. Philo de vita M.

Ὀφθαλμοσκόπος, idem cum οἰωνοσκόπος, Ammon.

Ὀρνεοσκόπος, idem.

Ὀρνεοσκοπέω, augurium ago, avium volatus & garritus observo, futura ex iis auguransque.

Οὐρανοσκόπος, qui cœlum contemplatur. Sic & vocatur piscis ab oculo quem in capite habet, apud Athen. l. 7. & Plin. 32. c. 7.

Παλαιοσκόπος, qui contemplatur παλαιὰ, & ex eo divinat.

Πανοπτὴς, omnia speculans, omnia cernens: in Epigr.

Σπαραγμοσκόπος, extispex: qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit & prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portenta inspicit & interpretatur, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit. Suid. pro eod. per syncopen dicitur περασκόπος, apud Eurip. in Bacch.

Τέρατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione, seu scientia quæ è monstrorum inspectione futura auguratur. Poll.

Τηλεσκόπος, qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theog. Τηλεσκόπος qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo à se distantia. Aristoph. in Nub.

Ὑδροσκόπος, aquarum speculator, qui speculatur rimaturéq; ubi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπεῖον, f. γεώμημα, liber docens quomodo quis speculari rimariq; possit, ubi aqua lateat, & quo in loco fodiendum sit, ut aquam reperias. Geopon. l. 2.

Ὑδροσκοπέω, seu ὑδροσκοπέομαι, speculor rimórque ubi aqua lateat, aquas indago. Ibid.

Ὑδροσκόπιον, dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ discernuntur: apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum divinat. Suid.

Χειροσκοπικὸς, ad artem χειροσκόπου pertinens, apud eund.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem observat: & peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, & inde futura prædicit. Hes. & Suid. Sic & Astrologis dicitur ea pars cœli quæ genituræ tempore ab orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, & ortus appellatur: ex cujus observatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡρόσκοπος verò, in quo horæ considerantur seu videntur: ut ὡρόσκοπος ἀγγεῖα. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπέω, horas considero & noto: & peculiariter, horas natalitias. Dicitur & ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, natalitia stella. Basil. in Hexam. hom. 6.

Ὡροσκοπία, ἡ, consideratio & notatio horarum, præsertim natalitiarum, scientia divinandi ex inspectione & consideratione horæ fideriſque natalis.

Ὡροσκόπιον, τὸ, instrumentum seu machina quæ horarum ratio nem aspicientib. commonstrat. Item, instrumentum in quo natalitias horas notant & considerant astrologi. Basil. ibidem. *Compo-*

Composita ex σκοπὸς, scopus.

Ἀ-σκοπος, ὁ ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul à scopo remotus. Et Metaph. absurdus & à proposito alienus.

Ἀ-στοχοσκοπῶ, intueor scopum vel aliquid tanquam scopum. Aristot. & Dionys. Theol. cum cit.

Ἀ-στόχοσκοπος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cujus nulla est effigies. Apud Suid.

Ἀ-στοχάσκοπος, ita ut aberres à scopo. Poll.

Εἰσκοπὸς, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe compos.

Ἐ-πίσκοπος & Ἐ-πισκόπως, (adverbialiter) tendendo ad scopum, seu tanta arte ut à scopo non aberres. Alcidam. & Themist.

ΣΚΕΊΠΩ, tego, operio, Herodian. l. 5. πλὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων. lib. 7. πάλαι σκέπων πάντα ἀπ' ὀφθαλμῶν εἰς μηρὸς ἐδύθησαν, cruraque tota convelans. Significat &, prætexo.

Σκέπασμα, tegor, operior. Alex. Aphr. ἐπὶ σκεπασμῶν λεπτῶν. Herodian. l. 8. σκέπτεται ὑ ὕλαις ἡ πυκνοῖς.

Σκέπη, ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Philo de vita M. l. 3. Item corporis integumentum, i. e. vestis. Greg. Naz. κατὰδ' τὴν θεομιθῆ γυμνὸς, σκέπης, γροῦς. Exponitur etiam, prætextus, apud Herod. Apud eundem pro Σκὲπη & σκέρμα usurpari tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, præsidium.

Σκεπτηδὸς, munitus, tectus.

Σκεπάζω & σκεπάω, idem quod σκέπω. Theoc. Idyll. 16. ἐπεὶ σκεπάζῃ κόμαν στεφάναι ἐδέραι. Xen. de re equ. τὸν κανεῶνα δεῖ σκεπάζειν. Dioscl. l. 5. c. 89. τὸ λοπὸν σκεπάσας ὀδονίῳ. Pro σκεπάω poeticè σεπάω dicitur. Odyss. ρ. Αἰ γ' ἐθέλεμεν σκεπόωσι δυσαϊὸν μέγα κῦμα Ἑλλήσπον.

Σκεπάομαι, & σκεπάζομαι, tegor, &c. Xen. Pæd. 8. ὃ μόνον κεφαλὴν ἡμῶν σκεπάζει πῖλος, ἀμφὶ δὲ τοῖς ἄνωθεν ἐσ κέπαδδ.

Σκέπασμα, τὸ, tegumentum, tegmen, operimentum. Aristot. politic. 7. c. 17. Pro eo poëticè dicit ut σκέπας, indeclinabiliter. Od. ζ. & π. et pro σκεπάσματα, σκέπα, apud Hesiod. in Erg.

Σκεπαστὴς, ὁ, qui tegit & operit. Item protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ὁ, tegendi & operiendi vim habens: aut qui libenter tegit et protegit.

Σκέπασμον, τὸ, opertorium. Pro quo per syncopen dicitur σκέπαρνον. At σκεπάδρα, ἡ, dicitur fasciæ quoddam genus ad operiendum et deligandum caput apud Galen.

Σκεπαστὸς, ὁ, tectus, opertus. Σκέπαστὰ dicitur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ. c. 66.

Σκήναιον, τὸ, idem cum σκέπη & σκέπασμα, apud Suid.

Composita.

Ἀ-μφισκήνιος, ὁ, ἡ ὃ, à vento tegens & defendens: adversus ventorum injuriam factus. Il. π.

Ἀ-ποσκήνω, detego. Hes. in ἀπεσκέλυπται. Ἀ-ποσκεπάζω, idem.

Ἀ-σκεπὴς, qui tectus opertusque non est, operimento carens.

Ἄ-σκεπος, idem. Ἀ-σκέπαρνον, pro iisdem.

Ἐ-πισκήνιον, supernè intego et operio, intego. Epigr.

Ὑπερσκεπὴς, supernè tectus. Arist. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπὴς, bene tectus seu protectus, bonum tegumentum habens. Theoph. de caus. pl. l. 1. et alibi.

Καταπεσκεπάζω, protego.

Περισκήνω, circumtego, circumquaq; obtego.

Περισκεπὴς, circumtectus, seu circumquaq; obtectus. Dion. de situ orb.

Περισκεπεζω, circumoperio. Item adoperio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπτος, tegmine gaudens. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕΥ΄ΟΣ, ἐος, τὸ, vas. ¶ παρὰ τὸ κεῖσθαι, τὸ κρύπτω. Etymol. Interdum et, instrumentum. Plur. τὰ ἁμαξ. Θυσίαν σκεύη. Xen. Pæd. l. 7. τὰ ἵππων σκεύη. Sic γεωργικὰ σκεύη, apud Dem. et πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc. Et apud Herod. l. 4. ξυλίνοις εἰς ποτὸν ἡ ἐδέσματα κεχριμένοις σκεύεσι.

Σκευάδιον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Plut. et apud Plutarch. Τὰ σκευάδια, quæ vis utensilia et supellectilis minutiæ.

Σκεύω, suis σκεύεσι instruo: unde σκευάζω. Hes. exp. ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, idem. Peculiariter significat, gestaminibus corporis instruo: ut vestimentis & armis. Plut. ὅπου δὲ ὑπὸ Ρ' ὁμοίως σκευάσασθαι πολεμικῶς διὰ φόβον ὥσπερ ἐξίστασι. Aristoph. ἐσκεύασαι σὺ Η' ρακλέα. Hercules te habitu indui. Item paro, conficio. Athen. l. 7.

Ἐ-σκευάσατο τὸν σῶμα ὡς δεῖ σκευάσασι. Et l. 9. σκευάσαι ἡδύσμασιν, condimenta conficere.

Σκευάζομαι, (pass.) σκεύομαι instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet. Thuc. libr. 4. ὡς ἔκαστοι ἐσκευάσαντο ὅπλα. Synes. ad Europ. καὶ γυναῖκες αὐτοῦ τε ἐσκευάζοντο, &c. Et cum dat. Plut. ἐσθῆτι καλῇ σκευασάμενοι. Celtico cultu ornatus. Σκευάζομαι (activa signif.) colligo necessaria ad iter, σκεύεσθαι ad iter necessariis me instruo. Item paro, conficio. Plat. de rep. l. 2. ἐκ μὲν δὴ πεζῆς ὁδοῦ ἅμαξα σκευάζεται. Exponitur et, molior, struo, construo.

Σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio: seu id quod confectum et compositum est.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus & armis cultusq; corporis adhibetur. Athen. lib. 4. Item apparatio & confectio ciborum. Idem l. 9. & Plut. in Flamin.

Σκεδασός, ὁ, ἡ, paratus, factus seu confectus: vel factitius, compositivus, ut Σκευασὸν σῶμα, cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, apud Plut. Epist. 7.

Σκεδάη, ης, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est habitus cultusque corporis complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quovis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. ἄνευ σκεύης ἡ σκεδάη διαφέρουσιν ἀλλήλων. Sic & apud Thuc. Navium etiam armamenta τῆς σκεδάης nomine efferuntur: ut Act. Apost. c. 27. πλὼ σκεδάη τῶ πλοίω ἔβριψαμεν.

Composita: ac primùm ex σκεῦος & σκεδὴ, sine præpositione.

Ἀ-σκευὴς, ὁ ἡ, ὃ, vasis utensilibus usque carens: inops. Greg. Ἀ-σκεδὴς, ος, ὁ ἡ, ὃ, imparatus (Synes.

Ἀ-υτόσκευος, rudis, simplex & inconditus, nullo artificio constans.

Εὔσκευος, vasis utensilibus ſ. bene instructus.

Εὐσκευάω, vasis utensilibusque bene instructus sum. (Item de viatore dictum) farcinis ad iter necessariis bene sum paratus, Sophoc. in Ajace.

Κερόσκευος, levibus σκεύεσιν instructus & onustus. Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὰ παντοπώλια.

Κερόσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium. Athen. l. 12.

Ὁμοιόσκευος, simili cultu seu habitu utens.

Ὀ-μόσκευος, qui ijsdem σκεύεσι seu armis utitur. Thuc. l. 2. & 3.

Composita ex σκευάζω, cum præp.

Ἀ-ναπευάζω, rursus struo, restauro, reædifico. Strab. l. 16. ἣν Ἀ-λέξανδρος ἐθέλετο ἀνασκευάσαι. ¶ Item destruo, demolior, diruo. Item aboleo, tollo: ut ap. Dion. l. 3. c. 142. ἀνασκευάζειν τὸ μὴ σώζειν τοῦς. Item labefacto dicta alicujus, refello, refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀ-νασκευάζομαι, destruor, evertor: unde ap. Dem. contra Apatur. τὰ τραπέζης ἀνασκευάσασθαι. Absolutè positi exp. collectis vasis migro, patria facesso: ut apud Plut. in Cæs. ἀ-νασκευάσων οἴκ βαδεῖς ἡ ὑλοδρεῖς αἰθιόπας ἀνασκευασομένους. Sic & apud Paulan. in Bœot. Dicitur & exercitus ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis castra movet, apud Xen.

Ἀ-νασκευαστικὸς, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructivus, destruendi facultate præditus. Dios. Alex. Aphr.

Ἀ-νασκευὴ, reædificatio, instauratio. ¶ Item destructio, everſio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam quum castra moventur & vasa colliguntur ab exercitu.

Περασκευάζομαι, (*Decomp.*) præparo, præstruo, multò antè comporto.

Ἀ-ποσκευάζω & Ἀ-ποσκευάζομαι, vasa aufero: ut ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν, vasa auferre è mensa. Suid. Item abjicio, depono, excutio, ut φορτίον ἀποσκευάζειν. ap. Greg. & ap. Basil. hom. 10. Ἀποσκευάσαν τῆς ψυχῆς φαντάσματα ἀφροσύνης. Peculiariter significat, onus ventris depono, alvum exonero: unde τὰ ἀποσκευαζόμενα dicitur stercus humanum, ap. Poll. Interdum ei accus. additur: ut apud Herod. ἀναχωρήσαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἅπαξ ὥρεε ἀποσκευασάμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. Item rejicio, repudio, non admitto. Themist in 2. de an. Item amolior, de medio summoveo. Synes. τὸν κατήγορον αὐτῶ ἀποσκευάσας. Et ablego, amando. Herod. l. 7. πολὺ φίλως πάντας ἀποσκευάσατο. Interdum signif. de medio tollo, i. e. neco: ut apud Lucian. ὃ πώποτε πυρφοκτόνον μίαι σαλπιγὶ δύο ποιμένας ἀποσκευάσαι. ¶ Est etiam demolior, everto: apud Plut. in Publ. Et destruo, i. refuto, convinco: apud Greg. ἐπειδὴ ἀποσκευασάσθαι τὸν λόγον τὸ ἀλλόφυλον, &c. Ἀποσκευάζομαι pass. etiam exp. summoveor, excutio. apud Dioſc. lib. 7.

Ἀ-ποσκευὴ, vasa viatoria & farcinæ. Luc. Item exercitus impedimenta. Plut. Sic et dicitur alui exoneratio. Poll.

Προσαποσκευάζομαι (*decomp.*) insuper amolior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno, Luc. τὸν μὲν γὰ λαβέσαι τὸν γε Ἑλληνικὸς διασκεύασα παρὰ Ἐ-πιδαύρου.

Διασκευάομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. οἷς οἷς μάλιστα διεσκευάζοντο. Peculiariter, armis instruor, armor: unde διεσκευασμένοι ἀνδρες, armati, accincti, apud Plut. in Pelop. Apud Polyb. διεσκευασμένοι ὁπλιτικῶς, exp. epistola dolosè & fraudulenter conscripta. Διασκευάζομαι activè etiam exp. compono, colligo: unde apud Dem. in Aphob. διασκευασάμενος τὰ ὄντα, collectis vasis, farcinis suis compositis.

Διασκευὴ, adornatio, ipſa adornandi actio. Item ornamentum apparatus. Item instrumentum: ut lecti sternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione, διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cujus instituitur narratio: vide Hermog. de invent. l. 2.

Decomp. Ἀ-διάσκευος, qui exornatus & politus non est. Suid.

Ἐ-ξαδιάσκευος, τρόπος δηλήσεως, modus narrationis quo διασκευὴ adhibita facit ut oratio invalescat. Hermog.

Ἐ-πιδιασκευάζω, recognosco, retracto: Hippoc. in lib. de victu in morb. acut. Ἐ-πιδιασκευὴ, liber dicitur liber aliquis, in quo quæ prius scripta erant ita emendantur, ut quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Gal.

Ε'πανδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio.

Ε'πανειλέω, vasa sumpta alicu nde exporto: vel simpliciter exporto. Strab. l. 15. πάντα τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεπανείλατο εἰς τὰ Σοῦσα.

Ε'πανευτρέω, instruo, orno, induo, Luc.

Ε'πανευτρίζω, sarcio, instauro, reconcinno. Isocr. in Paneg. ὅτι ἅμα μὲν τὰ τῶν ἱερῶν ἐπηνέσατο εἴ τινες, εἰκοδομήσειεν, ἅμα δὲ παραιτήσεται τὸν ἐπανευτρισμὸν. Luc. ἀπειδὴ τὸ κεραμίον ἐπανεδεῖτο. ¶ Item insterno, clitellas & onera jumentis impono: ut Arist. œc. 2. ἐπισταθμᾶσας τοὺς ἡμιόνους. Et in passiva voce, ἵππους ἐπανευτρισμένους, Xen. Hell. 5.

Επανευτρισμός, οῦ, ὁ, instaurator. Ε'πανευτρισμὸς, ὁ, instauratitius, redivivus. Plut. in Polit.

Ε'πανευτρία, ἡ, instauratio, refectio. Dem. Thuc. l. 1. Polyb.

Α'νεπισκόπασ@-, (decomp.) qui talis est ut instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάω, instruo, adorno: Dem. πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἐφ' ᾧ ἂν ἐθελήσωσι σωθήσεσθαι. Et specialiter, armis instruo, armo: unde apud Xen. Pæd. 6. πρὸ δ' ἵππου τὸν ἅρμα@- χαλκοῦς πᾶσα σκευὴ κατεσκεύασεν. ¶ Item extruo, construo, ædifico. Herodian. l. 1. πύργους τε ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mun. κατασκευάζει ἡ τὸ μὴ ἀφεῖναι, ἢ τοῦτο. ¶ Item struo, id est molior, machinor, Demosth. in Steph. μηχανᾶται καὶ τὰ κατασκευάζει πάντα. ¶ Item efficio, reddo: ut κατασκευάζει ἰσχνὸν, reddere fanum. Aristot. & Dioscor. Item confucio, compono, fabricor: unde in med. apud Aristot. φυσικὴν κατασκευάζουσιν οἱ ἐν ἰατροῖς λόγοι. Α'δύνατον.

Κατασκεύασμα, (pass.) instruor: ut φόλις ἅπασι κατεσκευασμένη, Plut. in Cam. ¶ Item extruor, ædificor. Paus. Item dolose instruor: unde κατασκευασμένον, fictum, commentitium: apud Dem. Κατασκεύασμα, (med.) idem quod κατασκευή, ædificia extruo. Thuc. Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut συμμάχους κατασκευάζονται, Xen. Item molior: ut κατασκευάζεται ἐν τῇ ψυχῇ κίνησιν, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristot. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Dem. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

Κατασκευαστής, οῦ, ὁ, extructor, molitor, opifex. Κατασκευαστὴς, extructus, conditus: compactus, fabrilis. Plut. in Apoph. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Κατασκευαστικός, ἡ, ὁ. adstructivus, adstruendi vim habens, seu aptus ad adstruendum.

Κατασκευή, exstructio, structura, opificium: ut κατασκευὴ πυλῶν, apud Athen. item structura, artificium orationis & compositio. Dion. Halic. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio qua fiat ut dictio quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laërtius in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: ut κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, & τοῦ βίου apud Plat. Item apparatus, cultus copiæ ad administrandum aliquid necessariæ. Isocr. Et peculiariter, vasa & instrumenta domûs, supellex fundi: apud Thuc lib. 6. & Xen. ¶ Sic dicitur & castrorum metatio: apud eund. Xen. cui oppon. ἀπαρασκευή. ¶ Item κατασκευή, adstructio, probatio, demonstratio: unde ἀναβάσεως aliquod, seu ὑποθέσεως aliqua dicitur δεῖ δὴ κατασκευῆς, apud Philopon. & Procl.

Decomp. Α'κατασκευ@- λόγ@-, oratio elocutionis ornatu carens et artificio, dictio figuris carens & distinctione troporum, Basil. in Hexaëm. homil. 3. & in martyr. Gord. Item ἀκατάσκευ@-, non confectus argumentis, non probatus. Hermog. Α'κατασκεύαστ@-, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus, Synes. Α'κατασκεύαστος, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστ@-, conditu seu fabricatu difficilis.

Ε'υκατάσκευ@- λόγος, oratio concinna et composita, & opificii rhetorici plena. Et specialiter, dictio figurata et tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ε'υκατάσκευ@- τρόπ@- διηγήσεως, modus narrationis, quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur. Hermog. de invent. lib. 2. Ε'πικατασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo & perficio. Themist. in 2. post. analyt.

Εὐκατάσκευ@-, conditu seu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, ante struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. εἴτε λάθρα τῶν σφετεροκατασκευασθησόμενα, exp. re prius composita. Προκατασκευὴ, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. & Dionys. Halicarn. Ità schema orationis præmolliens, dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προσκατασκευάζω, insuper extruo vel construo.

Συγκατασκευάζω, unà instruo et adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitúmque verto. Item mutare genus vitæ facio: seu mutato vitæ genere traduco. Synes. πρὸς ἑκατοντάδι ἄνδρας τὸν ἀριθμὸν μεταδιδόντων καὶ μεταπεμπόντων εἰς ἐμπόρια.

Μετοικοδομέω, in alias sedes migro, & quasi vasa transfero: ità genus muto. Greg. ὃν ἡ πρεσβεία εἰς τὸν κατωτάτω μεταποιεῖ χῶρον, ex incolis cives fiunt.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. l. 3. πᾶσαν παρασκευὴν τοῦ πολέμου ἐκ τῶν παρόντων καὶ ἐκ τῶν ὑστέρων παρεσκευάζετο. Interdum sequente accusat. expon. me accingo: ut παρασκευάσομαι τὸν πλοῦν, ad navigationem me accingo: Thuc. Interdum cum infinit. expon. do operam, conor, meditor, studeo: ut ἐξεργασεῖσθαι παρεσκευάσατο. Xen. & Aristoph. in Plut. ὅπερ πάλαι παρεσκευάζόμην, quod meditabar, studebam. Apud eundem, παρεσκευασμένος ὢν κρύπτειν, decreveram occultare. Item suborno, suppono, coitione & conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρασκευάσας ἐκέλευσεν, falsos testes subornavit. Sic & apud Iæum. ἐξεσκευάσθαι (pass. sign.) accingor, me ad bellum comparo. Thucyd. παρεσκευῆσθαι ὡς μαχησόμενοι τοῖς ἐναντίοις. Item instruor: unde πᾶς παρεσκευασμένος πᾶσιν οἷς πόλεμον. Plut. in Camill. ¶ Apud Plut. τὴν ἐπὶ Σικελίαν παρασκευὴν (sign. exp. huic optimè vivendi ratio comparata est. ¶ Item ἐξεσκευάσμαι, ex compositio perficior & meditata fraude. Lys. contra Agorat. παρεσκευάσθαι ἔφασκε ἐγὼ λέγων.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio. Greg. χρῆσθαι τοῖς θεοῖς πᾶσι ἑκάστου παρασκευάσματι.

Παρασκευαστικός, ἡ, ὁ d. præparativus. Apud Diosc. παρασκευαστικὸς ἐν χρείᾳ, boni coloris efficiens.

Παρασκευή, ἡ, apparatus, præparatio: Thucyd. libr. 2. Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur &, institutio, apud Plat. ¶ Item factio & coitio hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra equitatem juris legumque interdicta. Demosthenes in Leochar. ἡμεῖς τοῖς ἀληθείας πεπιστευκόσιν εἰσηλήλυθεμεν. ὧν δὲ μὴ τῇ παρασκευῇ, &c. ¶ Item ἐν παρασκευῇ fieri dicitur, quod fit consultò & ex compositio seu industria. Et interdum ei opponitur quod est extemporaneum: ut apud Plut. in Polit. Præcept. ¶ Παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium indicia: apud Diosc. lib. 5. cap. 27. ¶ Παρασκευὴ, dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in Sabbatho: Marci 15. & alibi.

Decomp. Α'νυπαρασκεύαστ@-, & ἀπαρασκεύαστ@-, imparatus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 3. Α'παρασκεύαστος, imparatè. Item sine præmeditatione.

Ε'μπαρεσκευάζ@-, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ε'πιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo.

Προπαρασκευάζω, antè paro, longè antè paro. Xen. τοῖς μέλλουσι ἔσεσθαι καλοῖς προπαρασκευάζεσθαι τοιαῦτα. Exponitur &, præmunio: apud Gal. & Glauc. l. 2. Προπαρασκευὴ præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo, seu comparo, adjuvo in apparando seu comparando. Xen. Pæd. 7. Exponitur &, simul efficio, apud Dem.

Συσσκευάζω, in fasciculum colligo, in unam farcinam connecto. Dem. ὧδε παρασκεύασε. Δύσκολ' ταῦτα πάντα εἰς ἓν ξύμπημα συσσκευάσαι. Item compilo. Exod. cap. 3. συσκευάσατο τοὺς λόγους αὐτοῦ. Item struo subdolè, fraudulenter comminiscor, &c. vide συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa, cibaria mecum portaturo, seu vasa colligo.

Ε'φήρμ@-, qui super scena est aut fit. Soph. in Ajace. Item idem quod sequens ἐπισκήνιον, apud Vitruv. l. 5. c. 7

Ε'πισκήνιον, τὸ, domicilium super scenam. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruv. l. 7. c. 5.

Καταπήγνυμι, & κατασκηνόομαι, tentorium defigo. Plat. de rep. lib. 10.

Κατεσκηνόω, idem. Xen. Pæd. 6. et 4. Et Metaph. Marci 13. Exp. ἐπαύλη, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ κατασκηνῶσαι. Item quiesco. Psal. 15. ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

Κατασκήνωσις, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collocatio. Et pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω (dec.) unà tentorium figo: vel in uno eodemque tabernaculo habito. Et act. in uno eodemque tabernaculo collocare. Xen.

Ο'μόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Συστάδη, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Α'συνκίνητον, (dec.) non complicatum ut fareina, inconditum, non digestum.

Σκῆνις, vide in Σκήπτομαι. Σκήμπτω, in Σκήπτομαι.

ΣΚΗΝΗ, ἧς, ἡ, tentorium, tabernaculum. Xen. Pæd. 8. σχοῖνος ἐκ βύβλου ἐπὶ τὰς σκηνὰς. Plat. de leg. σκηνὰς πήγνυσθαι, tentoria figere. De theatri tabernaculo, apud Luc. de calumn. πᾶσα ἡ σκηὴ ἐστὶ γῆ σκηνὴ ἀναβαινόντων καλή. ¶ Interdum de convivio & compotatione dicitur: quoniam convivari & compotare milites in suis tabernaculis solent. Xenoph. Pæd. 3. διαλυσάντες τὴν σκηνὴν ἀπῆλθον, dimisso convivio. ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando & pro ostentatione & pompa scenica: ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Hebr. & Diosyl. in eccles. hier. Inde & de re fabulosa usurpatur, quoniam fabulosa in scenam producti solent. Herodian. lib. 2. συσκευὴν πᾶσαν ἐξ σκηνῆς τοῦ σώματος ἀφαιρεῖσαν. ¶ Dicitur derivari ἀπὸ τῆς σκιᾶς, ab umbra.

Σκῆν@-, ὁ, τό, idem, Suid. & Hesych. Metaphoricè in 2. epist. ad Corinth. c. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειο@- ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam nostrum σκῆν@- dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymol. scribit σκῆν@- dici etiam vas quoddam, aut mundum quendam muliebrem, aut umbellam, in qua significatione apud Harpoc. scribitur σκηνὴ, ex Demosth.

Σκηνίτης, seu σκηνίτος, ὁ, ἡ, in tentoriis seu umbraculis habitans: ut σκηνῖται Κῆδες, apud Poll. l. 4. c. 10. Item tabernacula integens: ut σκηνῖτις κισσὸς, hedera topiaria. Epigr. l. 3.

Σκηνικὸς, ἡ, ὁ, scenicus, scenaticus, scenalis: ut σκηνικοὶ ἀγῶνες, & σκηνικὴ πομπὴ, apud Athen. Et οἱ σκηνικοὶ, scenici, actores scenici.

Σκηνίον, seu σκηνίδιον, τό, tentoriolum, parvum tabernaculum. Theophyl.

Σκηνόω, seu σκηνῶ, ὁ, ὦσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. οἱ δὲ ἐκ τῶν ἐπτὰ πόλεων ἐσκήνουν. Xen. Hell. 5. ἡδονὴν ἐν τοῖς πλοίοις ἢ ἐν τοῖς ἁμάξαις σκηνοῦν, sua tentoria fixuros esse. Accipitur & pro συσκηνοῦν, contubernalis sum: unde σκηνοῦντες Hesychio sunt σύσκηνοι.

Σκηνοῦμαι, seu σκηνέομαι, idem Plat. Aristoph.

Σκήνωμα, τό, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit. Xen.

Σκηνίτης, qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò antè.

Σκηνωτὸς, idem. Etymol.

Σκηνῶ, idem cum σκηνόω & σκηνῶω. Xen. Pæd. 8. πόσον δέ ἐστιν ἀπὸ πόλεως; σκηνῶ τοῦ δορυφορικοῦ βασιλικῆς σκηνῆς. Plut. in Cam. σκηνῶ ἐρυθρὰ, in ruderibus domicilium fuum et sedem habere.

Σκηνόομαι, idem Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἅτε πόλεως τὸ ἐκείνου τῷ διανοεῖσθαι σκηνοῦσθαι, tantum abest ut (anima) sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τό, idem quod σκήνημα. Metaph. apud Eurip. in Herac.

Σκηνωτὸς, idem cum σκηνητὸς. Exponitur et, contubernalis. Hesych.

Composita.

Α'πόσκην@-, ὁ, ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. Pæd. 8.

Α'ποσκήνιον, scortum vel longè remotum tentorium habeo. Plut. in Eumen. Et general. scortum habito. Themist. ad Nicom. ἀπόσκηνον πλησιάζειν τῷ αἰδοίῳ τῆς ἡμετέρας μουσικῆς. ¶ Item tentorium moveo. Genes. 13.

Α'σκην@-, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Α'σκήνη, non fictè. Synes. ep. 138.

Γηγενλόσκην@-, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνάω, & διασκηνόω, diversandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra metor, apud Xen.

Διασκήνιον, ἄ, apud Xen. Pæd. 3. putatur significare, tentoria dispertoria, seu vasa colligo.

Ε'πίσκην@-, qui super scena est aut fit. Soph. in Ajace. Item idem quod sequens ὑπισχνούμενον, apud Vitruv. l. 5. c. 7

Ε'πισκήνιον, τό, domicilium super scena. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruv. l. 7. c. 5.

Καταπήγνυμι, & κατασκηνόομαι, tentorium defigo. Plat. de rep. lib. 10.

Κατεσκηνόω, idem. Xen. Pæd. 6. et 4. Et Metaph. Marci 13. Exp. ἐπαύλη, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. ἐν τῷ τοῦ Χριστοῦ κατασκηνῶσαι. Item quiesco. Psal. 15. ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

Κατασκήνωσις, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collocatio. Et pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω (dec.) unà tentorium figo: vel in uno eodemque tabernaculo habito. Et act. in uno eodemque tabernaculo collocare. Xen.

Ο'μόσκην@-, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ο'μοσκηνία, ἡ, contubernium, ejusdem tentorii participem esse.

Ο'μοσκηνόω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. Pæd. 2.

Παρασκηνία, ἡ, aditus ad scenam ferentes: aliis est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνιάω, seu παρασκηνόω, juxta habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel juxta figo tentorium. Xen. in anab.

Παρασκήνιον, idem. Xen. Pæd. 4. Et general. sedem meam figo apud: vel habito apud: unde metaph. apud Plut. in l. de differ. adulcab am. πολὺ γὰρ ἀφεστᾶσι τοῦ ἐπὶ μικρᾷ πλανᾶσθαι ὑπὸ τῆς ἀληθείας. Apud eundem sym. p. 8. exp. etiam, vicinus & proximus fumo & φυλλοβολίᾳ, ἥδη τῷ παρασκηνίῳ τοῦτο.

Προσκήνιον, τό, vestibulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vitruv & Vetitru. l. 5. c. 6.

Σύσκην@-, idem cum ὁμόσκην@-. Xen. Pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, τό, idem. Xen. in Laced. polit.

Συσκήνωσις, idem cum ὁμοσκήνωσις. Idem Pæd. 7.

ΣΚΗΠΤΩ, ῶ, ἔ. ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in: seu vehementi impetu decido & irruo. Soph. in Œd. tyr. ἐν δὶ ὁ πυρφόρ@- Ζεὺς, Σκήψας ἐναύσσει κεραυνὸς ἔρρωσεν πόλιν, pestis ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat. Exponitur & transitivè, immitto, seu cum impetu immitto: apud Eurip. in Med. Τὸν σὸν δ' ἀδελφὸν εἰς ὅμ' ἐσκήψαν Διοί.

Derivata ex σκήπτω nitor:

Σκήπτομαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Il. ξ. ὡς μὲν ἔϊτο Α'ρης σκηπτόμενος κραταιὸν δόρυ εἶδ' Ε'νυὼ Δηϊα. Sic Apol. Arg. 2. Βάκτρῳ σκηπτόμενος@-, nitens baculo. Et metaph. niter, fulcio me. Dem. Phil. 2. πῶς τοῦ δίκαια ποιεῖν παύσεσθε, σκηπτόμενοι, εἰ μὴ τοῦτο ἔστιν; ea nitatur ac tuetatur se, quòd justum putaret esse hæc facere. ¶ Item prætexo, *nitens aliqua ratione.* Æschin. in Ctesiph. ὁ δὲ Δήμητρος τῶν γε σκήψεων οὐδεμιᾶς εὐλόγου, non etiam hoc prætextu & excusabis. ¶ Significat etiam, fingo, simulo: ut apud Aristoph. in Pluto, καὶ σκήπτεται γ', ὅταν τύχῃ, ita pro re nata fingo me talem esse. Et cum accus. Plut. in Solone, ὅσοι νόμων ὄντων ἀσεβεῖν ἐσκήψαντο, furere se simulavit. Et cum infinit. apud eundem in Cam. σκήψασθαι@- ἐξιόντων ἐξοικίσασθαι πᾶσι πόλιν, simulata corporis adversa valetudine magistratu se abdicavit. Exponitur etiam, defendo: ut apud Plat. de leg. σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆπ@-, τος, ὁ, prætextus. Demosth. Olynth. 2. & in Mid.

Σκῆπτρον, τό, baculus, scipio, cui innitimur inter eundem. Od. ξ. Iovi etiam tribuitur tanquam regiæ majestatis signum: apud Pausan. in Att. & alibi. Erat & regum & imperatorum gestamen, utpote qui deorum vicem in terris gerant. Iliad. β. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata: Eurip. in Orest. ὑπὸ σκῆπτρους ἔχειν τὰς ἐλπίδ', sperans se regno potiturum.

Μονόσκηπτρ@-, ὁ, ἡ, (comp.) solus sceptra gerens, monarcha.

Σκήπων, ωνος@-, ὁ, idem cum σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vasp.

Σκηπώνιον, τό, idem. Il. ω. & ν. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπάνιον, apud Hesych. & Doricè σκαπάνιον, apud eundem & Suid.

Σκήμπτω, idem cum σκήπτω. Pro quo dicitur, & σκῆμπτω. Hesy. aliam sign. vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι. Pind. Pro σκίμπτω dicitur etiam σκίμπω, & σκιμπτάνω. Hesych.

Σκίμπων, idem cum σκῆπτρον & σκήπων. Eurip. in Herc. Herpdoc. l. 4. Pro eodem scribitur & σκίπων, apud Etymol. & Hesych. unde Σκιπνάδ@-, qui baculo innixens incedit. & ex consequenti, tardus: Theoc. Idyll. 16. Ε'ρχόμενον καὶ σκιπνάδα καὶ ἐπὶ βάκτρον ἐρείδοντα. Et comp. Α'σκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit: & per consequens, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδ@-, ὁ, lectus humilis quo accumbebant: Aristoph. in Nub.

Σκιμποδίον, τό, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. Vide & in comp. ex κλίνω.

Σκιμπόπους, idem cum σκίμπους ex quo & formatum videtur epenthesi syllabæ ε, quamvis Eust. σκίμπους ex σκιμπόπους per syncopen dici trádat. Apoll. in Arg. οἱ δ' ἐπὶ χαμαὶ γαίης σκιμπόποντο πεπυκασμένοι πορόεσσι.

Σκιμπτόομαι, idem cum σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. ρ. ἐπεσσύμενόν@- χραισμεῖ τι ποσὶ τῇ

Composita.

Α'ποσκήπτω, incumbo in, incumbo, innitor: vide & sequentem ord. comp.

Α'ποσκίμμα, idem. Α'πόσκιμμα, τό, fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item, excrementum, i. e. humor qui relicta ea parte quam infarcimus, in illam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Α'πόσκιψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiá, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Ε'πισκήπτω,

Ε'σκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. Alias signific. vide paulò pòst in sequent. comp.

Ε'σκοπάτω & ἐπισκήπτομαι, idem. Dem. in Pharm. οὗ δ' ἐπεσκήπτετο μάρτυρι χρῆσθαι τῷ συναδικοῦντι, in hoc teste niteris. Vide alias signif. in comp. ex σκήπτω, cado, &c.

Ε'πιστρέπτω, idem. Hesych.

Προσκήπτω, præ dico, præ significo. Hesych.

¶ *Derivata a* σκήπτω, *decido.*

Σκηπτός, ὁ, fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit. Aristot. de mun. Plut. de fort. Alex. Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram devehitur, teste Aristot. ibid. Sic apud Soph. in Antig. πυρὸς ἀείρας σκηπτόν, typho turbinem in altum elevans, quem antea in impetu deturbârat.

Σκήπτω, incumbo seu decumbo in, seu ingruo aut irruo: unde pass. Il. π, γὰ δ' ἐξέπεσθον. εἶδεν μαχὴν Οὐδενὶ σὺν μέρδῃ, ubi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Active etiam exp. verbero, icio, ferio: unde σκήπελα δεῖν. Hesych. est πλῆξαι. Sic. et apud Gal. σκήπελα exp. διαχάσαι, δ' ελεῖν, πλῆσαι, scarificare, dissecare, ferire.

Composita.

Α'ασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀνέστη ἐφ' ἵππου λίθοι φερόμενοι.

Α'ποσκήπτω, decumbo, decido, allido. Plut. ἀπέσκηψαν αἱ πλημμυραὶ τῶν ξύλων εἰς τὰς γέφυρας ἀμφοῖν. Item evado, erumpo. Basil. Item desino, tendo: Alciph. ἀποσκήψειν εἰς ὄναρον, in exitium desinere. Exponitur etiam transitivè, apud Dionys. Halic. l. 6. ἀποσκῆψαι τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, iram in autores effundere. & quasi deturbare.

Ε'πισκήπτω, irruo, invado cum impetu ingruo. Alex. Aphr. πρόθυμα δὲ κἀγὼ ἐσκῆψαν εἰς αὐτὸν, in ipsam irruens. Exp. etiam. illabor. Damasc. ὁ σοφὸς παρέρχεται, ἰδὼν τοὺς ἐπισκῆπτε. ¶ Item act. immitto, vel cum impetu immitto. Herodot. l. 1. τοῦτον τὸν ὑπέροπτον ἐπισκῆψαι ὁ Ζεὺς Ἄρεα κότου.

Ε'πικήπτω & ὑπικήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in. Herodot. ἐπισκήπτει εἰς Δυνάμεα. Plut. in Thes. νόσος ἐπέκηψε. Item incumbo, i. urgeo, insto, crimen aliquod intendendo: ut ἐπισκήπτεθαι μαρτυρίας, urgere testimonia, crimen aliquod intendendo ipsis, i. ea falsi accusare: apud Demost. Sic & ἐπισκήπτεθαι dicitur is qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consultè illata: apud Plat. de leg. l. 11. & Lys. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plut. in Thæet. ὑβρὶς ἐπισκήψει ἀνθρώπῳ. Sic & apud Greg. & Chrysost. ¶ Item mando, injungo. Eurip. in Phœn. Πόλει δ' ἐμοὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω κρίνειν. Plut. in Themist. ἐπισκήπτων τοῖς γραμματεῦσι. Et specialiter, moriens quippiam mando, seu ab amicis precibus aliquid contendo. Lys. ἐπιόντος δὲ ἤδη ἐπισκῆψαι ἑαυτῷ, &c. Vnde & pro obsecro & obtestor usurpatur. Thucydid. l. 2. ἐπισκήπτουσί τε ἤδη μὴ σφᾶς ἔτι ὄναρ. Sic & apud Æschin. & Basil.

Ε'πίκρυψις, ἡ, ipsa incumbendi & ingruendi actio. Schol. Thucyd. Item actio illa judiciaria qua testi crimen falsi testimonii intendimus, aut injuriarum aliquem accusamus. Poll. & Suid. Sic dicitur & elogium morientis, hoc est, oratio qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Greg.

Ε'πισκήπτης, (*decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐπισκήπτεθαι creditores dicebantur, qui publicatis bonis alicujus experiebantur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. in Timoth. Ε'πισκήπτρια, ἡ, talis actio creditorum. Suid. & Harpocr.

Κατασκήπτω, impetu devehor, impetuosè irruo seu ingruo. Arist. de mundo, ὑφίσταται ἢ τὸ πῦρ (κεραυνὸς, πρηστῆρας, πυρφόρον) κατασκῆψαν εἰ τὴν γῆν σκήπτος ὀνομάζεται. Herodot. κατέσκηψαν ἐς ἀγγέλιας, nuncios invasse & corripuit. Et cum dat. apud Aristot. proble. 2. κατασκήπτουσι τοῖς ὀδοῦσι, in dentem incumbere.

Κατάσκηψις, invasio, decubitus. Diosc. in præfat. l. 7.

Decomp. Ε'κατασκήπτω, invado & decumbo in. Thuc. l. 2.

Ε'γκατάσκηψις, quum morbus invadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Diosc. l. 7.

Συγκατασκήπτω, uno impetu ingruo, una invado et incesso.

Παρασκήπτω, juxta seu à latere ingruo et irruo: vel decumbendo et ingruendo aberro. Luc. in Tim. παρανδς ἐς τὸ ἀσπάσιον παρασκῆψας.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, umbra: ¶ dicta quasi κια, παρὰ τὸ κίω, quod nos comitetur. Etym. Vsurpatur et propriè et Metaphoricè, ut Lat. umbra. Propriè. Odyss. λ, σκιὴ ἐκέλευσ' ἢ κἀδύερσε Xen. Hellen. l. 8. πλατανῶν ἐχ ἱκανὴν τὴν σκιὰν παρέχουσι. Metaphoricè apud Athen. l. 8. dicitur quidam ὑπ' ἄρτυς ἡδυσμάτων, ἀλλ' ἐγκαρ σκιᾶς. Et lib. 12. ex Soph. τῷ δ' ἐγὼ κατὰ σκιᾶς Οὔτι σὺ πραίξεις, i. e. ne hilo quidem emerim. Sic et conviva ad cœnam σκιᾶ' ἰόντα ἀδδucit, quum amicum aliquem non invitatum secum ducit. Plutarch. Sympos. 7. probl. 6. Σκιαὶ, αἱ, dicuntur manes et umbræ defunctorum. Od. κ.

Σκιώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Eurip. et Plut. in probl. Rom.

Σκιόεις, εσσα, ὁν, idem. Il. α. Pro neutro σκιόεν dicitur σκιόεντι metri gratia; apud Apoll. Argon. 2.

Σκιερὸς, ὁ, ἡ, idem. umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hellen. 5.

Σκιερὸς, idem. Plut.

Σκιάς, ἀδος, ὁ, ἡ, umbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. l. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem. Athen. l. 4. & Plut. in Anton. ¶ Sic & dicitur vitis arbustiva. Hesych. Est & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phanæ planta rum l. 1.

Σκιάδιον, τὸ, idem: umbella, umbraculum. Poll. & Hesych. Pro eod. scribitur & σκιαδεῖον, apud Aristoph. in Avibus. Sic & dicitur umbella quæ in herbis cernitur, Latinis muscarium. Diosc. l. 6. c. 68. & alibi.

Σκιαδέσκιον, it idem umbella, &c. Athen. l. 12.

Σκιάδες, rami majores & umbrosiores. Hesych.

Σκιαδικὸς, ἥσος, ὁ, piscis genus qui à nonnullis σκιαινα vocatur, teste Hesych. & Athen. l. 7. Et σκιαινα, apud Galen. de facult. alim. l. 3. cap. 30.

Σκιάω, ς. άσω, obumbro, umbra opaca obtego: unde poët. σκιάσσατ' ἀπὸ πάσαι ἀγυιαὶ, Od. ζ. χ. λ.

Σκιάζω, idem, Il. φ. εἰσόκεν ἅλθῃ Δείελος· ὀψὲ δ' ἔπειτα, σκιάσῃ ἅπασαν ἀγυιὰν. Luc. in Lexiph. γνώμων σκιάζει μόνον πίλον.

Σκιάζομαι, umbror, inumbror. Plut. in Cam.

Σκίασμα, τὸ, umbra: item adumbratio.

Σκίρον, (seu σκίῤῥον, ut est apud Schol. Theoc.) ου, τὸ, umbraculum, umbella. In plurali σκίρα, τὰ, dicebatur festum quoddam Atheniis in honorem Minervæ σκιροφόρια, vel (*ut alii volunt*) Cereris & Proserpinæ celebrari solitum: de quo vide Schol. Aristophan. in tio Concionant. Minervæ autem σκιροφόρου meminit Paus. in Att. ¶ Item σκίρον seu σκιῤῥον, sordes caseis adhærentes, apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur & σκίρος. Hinc verbum Σκιροδιάζειν dicitur de sordibus ita adhærentibus ut difficulter elui possint, teste Etym. qui & Metaphoricum usum verbi hujus ex Sophrone affert, ubi νόσος dicitur ὑπὸ μεθῆς σκιροδιάζειν. Sic & ἀνασκιρώδης (ab ἐπισκιρόω,) dicuntur quæ ita adhærent ut sordes caseo: apud Schol. Aristoph. ¶ Σκίρα est etiam loci nomen, in quo lupanar erat et meretricum cœtus.

Composita.

Α'μφίσκιος, ὁ, ἡ, ὁν, utrinque umbram habens, utrinque umbrosus. Strab.

Α'ποσκιάζω, obumbro. Α'ποσκιάζομαι, obumbror. Greg. de homine ὃ σκότος τῇ αὐτοπρεπείᾳ τῶν κατ' αὐτὸ γλίχεται ἀποσκιάζεσθαι γίνεται.

Α'ποσκίασμα, τὸ, & Α'ποσκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel umbra. Plut. in Per. Item ἀποσκίασμα, adumbratio. Naz.

Α'σκιος, umbra carens. Hesych. Item umbrosus, opacus: ut ε sic ἔπτασκιος: apud eundem.

Παλίσκιος, (*decomp.*) omnino carens umbra, nulla ex parte umbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam umbram faciens, seu ingentem et longam: umbrosus, opacus: apud Hom. hym. 1. in Merc. et in Epigr.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens. Pro quo per synco pen dicitur δάσκιος: quo Hom. utitur Il. 2. et Od. Etym. tamen exponens μηκαλόσκιος, compositam dictionem esse ait ex intensiva particula δα et σκιὰ.

Δαφνόσκιος, lauris umbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam umbram faciens: et extensa quanti longus, ut δολιχόσκιος ἔγχος. Il. γ, et χ.

Ε'πισκιος, quem umbra protegit, umbra obtectus: umbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκιος, umbrosa, et in quibus stare latent feræ umbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, vita quæ sub umbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit.

Ε'πισκιάζω, inumbro, obumbro. Mar. 17. περὶλα φυτοκόμησεν αὐτούς. Et cum dat. Lucæ 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Sic & Marci 9. & Act. 5. Metaphoricè significat, tenebras offundo, obscuro: ut in pass. apud Herod. 2. τῇ δ' ἡμέρᾳ ἀντὶ τοῦ κατηρεμίας ἐπεσκιάζετο.

Ε'πισκιασμὸς, obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Hesych.

Ε'πισκιον, quorum alterum latus umbram facit, quorum umbræ aut ad septentrionem aut ad meridiem spectant. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, umbrosus, opacus: vel gratas umbras habens. Pro quo poëticè dicitur εὐσκιόεις. apud Theoc. Idyl. 7.

Κατάσκιος, umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot.

Κατασκιάζω, obumbro, opaco. Od. μ, Κατασκιάζε, idem. Hesiod. in Theog. Herodot. l. 7.

Λυσόσκιος, qui umbrosas reliquit tenebras: clarus. Nonn.

Ο'ρεσκιος Βάκχος, umbris montium gaudens Bacchus: vel quod colles obumbrent vites: *in epigr.*

Ο'φρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 3.

Παλίσκιος, seu πελίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus: ut Ἴδην ὀφρυόσκιον. Hom. hymn. 2. in Merc. Vsitur et Sophoc. Archidem. Gal. Hesych. exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

Πλειόσκιοι, dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem. Strab. l. 2.

Πλειοσκιάζω, circumclrca obumbro.

Σύσκιος, umbrosus, opacus: seu umbra opacatus et obtectus. Xenoph. in Cyneg. Athen. l. 12.

Σκιαδόω, obumbro, opaco, inumbro. Athen. l. 5. αἱ σκηναὶ σκιαδοῦσθαι τοῦ ἡλίου δεόμενοι. et συσκιάζον ἀγκών, opaca vallis. Eur. in Bacch. Metaphoricè pro occulo accipitur: ut apud Dem. Olynth. 2. εἰ δὲ συναφεῖαι δεῖναι συγκρύπτειν, ἢ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ἐκεῖνον.

Σκιασμὸς, et συσκίασις, obumbratio.

Τ'ποσκιάω, umbrosus, opacus, seu umbra opacatus et obtectus. Plut. in Alex.

Τ'ποσκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro: Apoll. Rhod.

Τ'ποσκιάζω, obumbro. Athen. l. 4. Exponitur etiam, progredior. Etymol. nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt, velut occultant aut obumbrant.

Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans.

ΣΚΙ'ΤΟΣ, vel σκίγκος, scingus, vel scincus, crocodilus terrestris: de quo vide Diosc. l. 2. c. 71. et l. 3. c. 144.

Σκιδνάμαι, &c. vide in Σκεδάω. Σκιεδὴς, in Σκιά.

ΣΚΙ'ΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, sive squilla: herba bulbum insignem habens de qua Diosc. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε δὲ ἐν σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλιτικὸς, ὁ, ἡ, scillitic um acetum vel scillinum. ap. Diosc. l. 5. c. 25. Et σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, apud eundem. l. 5. c. 26. Et etiam σκιλλιτικὸν ἔλαιον.

Σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΙ'ΖΩ, medio digito tento an gallinæ ova conceperint immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo cæteris compressis, quod in summo contempru fiebat. Sic apud Laërt. narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam ejus mollitiem notavit. Aristoph. in Acharn. ὅπως ἂν αὐτῆς ῥηματοῖς σκιμαλίσω, irrideam atque infamem.

Σκίμπτω, &c. vide in Σκήπτω. Σκίναξ, σκίνακος, in Σκιρτάω. Σκινδαλμὸς, in Σχίζω & in comp. ex Κάλαμος,

---

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, ὁ, genus plantæ similis hederæ apud Nysam, in India: ut ex Apollonii schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè usæ traduntur: ejusque chordæ ex auricha lco pluma feriri solitæ. Vide Athen. lib. 4. & Eustathium. Meminit & Galen. lib. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laërt. pro vilissimo instrumento ponitur.

ΣΚΙΝΘΟΙ', ὑ κολυμβηταὶ, homines nantes sesecq; submergentes ut Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. Plinius vertit, naufragi & urinantes. l. 13. c. 25.

Σκινὶς, σκινίδες, σκινῖδι, vide in Σκία, Σκινίσιον, in Σκίπτω. Σκίρον in Σκιά.

ΣΚΙΡΤΟΣ, ὁ marmoris fragmentum sive frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitruv. lib. 7. cap. 6. Inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scribitur etiam σκίῤῥος apud Hesych. ¶ Apud medicos σκίῤῥος sive σκίῤῥος dicitur tumor præter naturam durus & doloris expers. Vide Gal. varios in locis. ¶ Item λαπίδης ἐκεμεντum. ¶ Item gypsus, apud Suid.

¶ *Derivata ex* σκίῤῥος, *seu* σκίῤῥος, *scrupus.*

Σκιῤῥίον, sive σκιῤῥεῖον, aleatorium, forum aleatorum, locus in quo teseris ludituɾ. Priore utitur Ioc. in Areopag. Posterius à Suida exp. κυβεῖον.

Σκιῤῥάω, teseris ludo. Σκιῤῥαγδιὴς, ὁ, ἡ, qui tessera ludit, apud Poll.

Σκιῤῥᾶς, ᾶ, ludus scruporum, qui in lateruncularia tabella exercetur, sive in abaco laterunculorum.

Σκιῤῥὰς, ᾶδος, ὁ, ἡ, exp. petriosus. Hesych.

Σκιῤῥὰς, ᾶδος, ὁ, undas σκιῤῥὰδας apud Hesych. exp. λιθοβόλους. Σκιῤῥωδὴς, idem exp ἡ ἀπότομος.

Σκιῤῥὶς, herba quæ & erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκίῤῥιδα.

Σκίῤῥος, (*comp.*) ludi genus, de quo Eust. & Poll. l. 9.

¶ *Derivata ex* σκίῤῥος, *tumor, &c.*

Σκιῤῥώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, similis σκιῤῥῳ, vel callosa duritie rigidus & induratus: ut σκιῤῥώδεις ὄγκοι, Galen. method. med. lib. 14. cap. 6. Idem Metaph. durus, contumax: ut σκιῤῥώδης νόσος, apud eundem Gal.

Σκιῤῥόω, ῶ, induro in σκίῤῥον, seu tumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιῤῥούμενος κατλιῶ, lien qui duro tumore vitiatur.

Σκλήρομαι, sive σκίῤῥομαι, το, idem cum σκίῤῥος, Suid.

Α'ποσκιῤῥόω, ῶ, (*comp.*) in scirrhum induro. Item generaliter, induro. unde pass. Α'ποσκιῤῥοῦσθαι & Ἀποσκιῤῥοῦσθαι, induruisse.

Α'ποσκίῤῥωμα, durities quæ in scirrhum abiit: ut ἀποσκίῤῥωμα ἧπατος γενόμενον.

Σκιρτάω, &c. vide in Σκίρον.

ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines & improbi. Suid. ex Aristoph. ¶ Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιτεύδης, vide in Σκιά. Σκλᾶω, Σκλαγὸς, &c. in Σκέλλω. Σκνῖψ, in Κνίψ.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ὰ, ὸν, tortuosus, intortus, obliquus. Et Metaph. pravus: ut σκολιαὶ δίκαι, apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem, Ρ'έα δ' τ' ἰθύνει σκολιόν.

Σκολιῶς, tortuosè, intortè, obliquè. Item pravè.

Σκολιότης, ητος, ἡ, sq. d. tortuositas, curvitas. Item pravitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus: apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item quasi dicas, tortuositas. Est etiam morbi nomen apud medicos, quum spinæ vertebræ loco moventur & in latus inclinant. Apud Hippocr. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Galen.

Σκολιαίνω, tortuosum reddo: unde σκολιαίνεσθαι, apud Hippoc. ἐν τοῖς ὄρεσι ἀρῶσιν.

Σκολιάζω, obliquo: in proverb. Solomon.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam convivale, quod dictum putant nonnulli ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu ultro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. τὸτ' ἦ πλέξεις σκόλιον; Vide & Suid Athen. & Eust.

Σκύλλω, villus, lanugo: ut ἔσπ. ἐφεῖναι τὸν σκύλλω, Athen. dictum videtur ἀφ' ᾧ τὸ σκολιὸν. ¶ At σκιλλὶς dicitur mundus quidam muliebris, qui & κορυφαῖα & κορυφὴ. Eust. ex rhet. lex.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, gallinago: avis, quæ in arbore nunquam sedet. Aristot. Hist. an. l. 9. c. 8. Legitur & σκολόπαξ. ¶ Dicitur esse etiam nomen piscis parvi.

ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere multipedum, de quo Theoph. hist. pl. l. 7. c. 11. ¶ Sic dicta existimatur quasi ἔχουα σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ, quia in extremo (quod caudæ loco est) superemineat corniculum quasi radius atque impactus aculeus, atque inde & σκολοπὰς nomlnatur. ¶ Est & scolopendra major seu multipeda major, ita à corporis forma notisque dorsi rubris quibus præcedentem simulat, appellata. de qua apud Aratum, & Aristoph. hist. an. l. 4. c. 7. ¶ Sunt & ἁλίασιαι σκολοπένδραι, à terrestrium similitudine dictæ. Plut. de solert. an. Diosc. lib. 2. Gal. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα sive σκολοπένδριον, herbæ nomen. Diosc. l. 3. c. 151. Gal. l. 9. de comp. med. & Theoph. l. 9. hist. pl. c. 19.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, præcutus palus: vallus, idem cum στάκτις & πάρασις, ll. μ, σκόλοπες δ' ἔν αὐτῇ Ο'ξείς ἐσταν. Odyss. ν. τὸ γὰρ μακρὸς Τ'ηλεκλ. σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Sic etiam dicuntur assulæ & sirculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπεσιν referunt. Dioscor. lib. 2. cap. 29. Metaphor. autem D. Paulus 2. Corinth. 12 σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιθυμίαν, quæ videlicet teli instar, carni penitus infixa est. ¶ A σκάλλω derivatum dicitur (ut & σκολὸς & σκόλεθρον) quia potest in via in currentibus pedibus esse impedimento & offendiculo.

Σκολοπόεις, εσσα, εν, palis, seu vallis abundans.

Σκολοπέω, palo infigo, σταυρόω.

Σκολοπέομαι, palo infigor, seu palus mihi adigitur, palo trajicior. Luc. in vita peregr.

Α'ποσκολοπίζω, (*comp.*) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo, idem cum ἀνασταυρόω. Luc.

Σκολοπία, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere τῶν πολυποδίων idem cum σκολοπένδρα. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Dioscor. lib. 3. cap. 16. Hesiodus in Erg. Ἡμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine κιναρόκεφαλον: ut est in append. Dioscor.

Σκολυμῶδες φύλλον, folium cardui simile. Theoph.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, evello, lacero, ἀκροθλάω, κολλάω. Hesych.

Α'ποσκολύπτω, (*comp.*) decortico, excorio. item detrunco, mutilo. Hesych. unde ἀποσκολυφθῆναι, cui penis circumcisus est, idem ex Sophoc. Momo. Sic & apud Athen. l. 3. πάντ' ἀνδρ' ἀποσκολυφθῆν.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristophanes

phan. schol. parvis thunnis assimilat, id est, cordylis sive pelamidibus. Vide Plin. & Athen. l. 7. Invenitur & Σκομβρίδης de quibusdam piscibus.

Σκοπελίζω, murmuro: γογγύζω, Hesych. & Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur.

Σκοπὸς, &c. vide in Σκέπτομαι. Σκοπωρίζω, in Κόραξ.

ΣΚΟΌΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium. Aristoph. in Pluto. ἐμέλανε σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τευθίων. Xen. in Sympos. εἰς μὲν γὰρ μαίζω ἅρμαμεν κεκλῶς ἔχει κρόμμυον ἕκαστος ὤγειν, ὥσπερ ἔνιοι τοῦ ἀλεκτρυόνας σκόροδα σπείροντες συμβάλλουσι. Sic & apud Plut. in lib. de capienda utilitate ex inimicis. σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκοροδίζω, alliis pasco. Apud Aristot. in Equit. φάσκων φιλεῖν μ' ἐπεροδόσας, alliis me cibasti: allegoricè dictum existimatur pro ad lachrymas cogisti. Exponitur etiam, ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: ut in eadem comœdia, ἵν' ἄμεινον ὦ ταῦ ἐσκορδισμένοι μάχῃ.

Σκορδόν, ὦνος, ὁ, allietum Hesych.

Σκορδόν, idem exp. σωπεσιάζειν.

Σκορόδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Plut.

Σκόρδον, idem quod σκόροδον, apud Dioſc.

Σκόρδον, herba quæ allii odorem resipit: de qua Dioſc. l. 5. c. 125.

Σκορδομπτὸς, alliaris, Aristoph.

Σκορδινόομαι, ὦμαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Aristot. in Acharn. Στένω, κἀγκυλοῦμαι, σκορδινῶμαι, πίπτομαι. Idem in Ran. τί σκορδινᾷ; καὶ δυσφορεῖς. ¶ Scholiastes dictum esse tradit ἀπὸ τῆς σκορόδου, i. e. alliis, quoniam ex nimio esu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio.

Σκορδινισμὸς, pro eodem.

Compoſita.

Ἀποσκορδινῶ, exp. non agitans membra. Hesych.

Ἀφεσκόροδον, allii pægrandis genus, ſic dictum quòd ei trico multa ſpuma increſcat. Col. l. 11. c. 3. ut plicum, quod quidam allium punicum vocant, Græci autem ἀφρεσκόροδον. Traditur appellari etiam ἀνησκόροδον.

Ἐπαφοσκόροδον, allium cervinum: allii genus de quo Dioſc. l. 2. c. 182. Sic etiam à quibuſdam dictum fuit apocynon ſeu cynocrambe, ut eſt in append. Dioſc.

ΣΚΟΡΠΊΖΩ, F. ισω, diſſipo, ſpargo, diſpergo. Matth. 12. & Luc. 11. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει. Et Ioan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, diſpergit oves.

Σκορπίζομαι, diſpergor, diſſipor. Ioh. 16.

Σκορπισμὸς, ὁ, diſperſio, diſſipatio.

Διασκορπίζω, (comp.) diſſipo, diſpergo, idem cum σκορπίζω: ſæpe in novo teſtamento.

Διασκορπισμὸς, ὁ, diſſipatio, diſperſio.

ΣΚΟΡΠΊΟΣ, ου, ὁ, ſcorpius, inſecti genus quoddam: ¶ ὅθεν τὸ σκαλοῦ ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Dioſc. Ariſtot. Ælian. Nicand. Plin. & alii. ¶ Eſt & clæleſte ſignum, apud Arat. ¶ Item piſcis apud Ariſtot. cujus fœm. genus vocatur σκορπὶς, ιδος, ἡ, & σκάραινα. ¶ Eſt & plantæ genus ſcorpio ſimilis. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 19. ¶ Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen deſinens. Vide ſchol. Thucyd. l. 1. ¶ Item tormenti bellici genus, quod Cæſar quoq; ſcorpionem appellat, ſic dictum, quoniam aculeum deſuper habet erectum.

Σκορπίδιον, τὸ, idem cum σκορπίος, quum pro bellico inſtrumento ponitur. Polyb. & Maccab. l. 1. c. 6.

Σκορπιοειδὴς, ὄος, ὁ, ἡ, ſcorpioni ſimilis. Item ſcorpioni ſimilis, i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur ut ſcorpio. vel etiam venenoſus, pernicioſus, apud Suid.

Σκορπίτης λίθος, ſcorpites gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Σκορπίσω, exaſpero, exacerbo, irrito. Hesych.

Σκορπισμὸς, idem apud Suid.

ΣΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, ſive ος, τὸ, tenebræ, caligo. Xen. Pæd. 8. ἔ γὰ ἐν σκότῳ ἡμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτουσι. ἐν σκότει νύμφαι, in obſcuro & opaco loco. De tenebris nocturnis, apud Lem. ἦλθ' ἐσπέρας ὄσσης ἐς σκότος. Eurip. in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος. De tenebris infernalibus. Il. ζ & ν, τὸν ὑπὸ σκότου ὄσσε κεκάλυφεν. Sic & alibi, apud Hom. Metaphoricè quoq; uſurpatur: ut apud Dem. pro Cor. πολὺ 'π σκότῳ ἔτι παρ' ὑμῖν ὄντ' τῆς ἀληθείας. Xen. Pæd. 4 ὑπὸ σκότου τῆς φθόνου κατέχῃ. Clàm invidiam tenuit. ¶ Heracl. apud Etym. σκότος dici vult quaſi σκοπὸς: ὅτι δεῖ ἐφεσκοπεῖδε τὸν ἐφεσερχόμενον ἐν τῷ αὐτῷ. Herodianus verò φησὶ τὸ σκότος ἀπὸ τοῦ σκεπάζειν παρὰ τὸ σκέπειν, quòd nos ſæpe detineat quo minus progredi poſſimus.

Σκοτώδης, ες, ὁ, ἡ, ὸ, tenebroſus, tenebricoſus: Plut. in Erot.

Σκοτίος, ου, ὁ, ἡ, idem: ut σκοτῖος ζόφος, Apoll. Arg. 2. & σκοτίη νὺξ, Heſiod.

Σκοτιάω, ὦ, idem, Plut. in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere (teſte Stephano) ut apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκότιος κέρε κόμμα κόμμασι δὸς κακὸν.

Σκυθικὸς, ὴ, ὸν, Scythicus: ut Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα, dicitur à Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 13. & γλυκυρρίζα, apud Dioſcor. l. 3. c. 7. Item Σκυθικὸν, calceamenti quoddam genus, Steph. & Suid.

Σκυθὶς, mulier quæ eſt è Scythia, apud Luc.

Σκυθὶς, genus poculi, ſcyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μυθίω, ebrius ſum. Hieron. Rhod. de ebrietate: apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, ſignificante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip. in Electr. κρᾶτα, πλοκαμών τ' ἐκσυσθεισμένον ξυρῷ.

Compoſita.

Ἀποσκυθίζω, Scythico more tondere, i. e. turpi & contumelioſa tonſura alicui illudere, aut alicui crines evellere. Athen. l. 11. Suid. propriè eſſe dicit cutem capitis unà cum pilis derrahere.

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor: in potando nimirum, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone ſcribit Lacones quum vellent ὑμᾶς πίνειν dixiſſe ſolitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè eſt cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur & generaliter, excorio. Suid.

Σκυβαλίζω, &c. vide in Σκυδμαίνω. Σκωλαξ, &c. vide in comp. ex Τ' λέω. Σκυλάω, &c. in Σύλη.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F. υλῶ, vexo, moleſtus ſum, moleſtiam exhibeo, negotium faceſſo. Item fatigo. Herodian. σκύλας τὴ χθὲ εἰσεῖσα. Sic & apud Marc. c. 5. & Luc. c. 8.

Σκυλλόμαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κἀγὼ μὴ σκύλλε.

Σκυλμὸς, ὁ, vexatio. Σκύλμα, τὸ, unde in Epigr. σκύλματα κόμης. exp. laniatus comæ.

Σκύμνος, &c. vide in Σκύζω.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, ſumma palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκυνίον, (comp.) pellis ſupercilii quæ flectitur: ſupercilii prominentia ſeu ſupercilium ipſum. Il. ρ. (de leone) Πᾶσι δὲ τ' ἐπισκυνίοις πάσα ἔλαται δύσις κελεύθου. Ariſtophan. δεινὸν ἐπισκυνίου, ξυνάγουν. Legitur & apud Theoc. Idyll. 25.

Σκυρόω, vide in Σκίρος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, ους, τὸ, corium, pellis. Plat. in ſymp. ἔζωσε τὸ τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σωιτοῦμοι σφᾶς τὸν κελόπουλα, λεαίνοντες τὰς τῶ σκυτῶν βυτίνας. Item loreus funis ſeu flagrum loreum, ſcutica: quod & σκυτάλη. Ariſtoph. in Veſp. ἢ μὲν ἐγὼ σε τύψομαι βλάπτειν σκύτῃ παιόντα. Dem. in Mid. σύτῳ· ἔχων ἐπὶ μασθὰ, ἢ τέτρῳ μυδῶν ἐπέπτεξί πτε. Etymol. ſecundum Petronium ſic nominari ſcribit cutem omnem quæ eſt inter colli nervos: ſecundum alios ſic dici medullam dorſi: ſecundum alios verò, locum qui eſt inter ſupercilium & frontem: alios autem eſſe capitis cutem: ideoque pro ipſo capite uſurpari. ¶ Item σύτῳ, quaſi ἑσύτῳ appellari tradit, παρὰ τὸ ἕσω, reſolutione literæ ἑ, & hypotheſi facta: nihil enim frequentius ἑ in δ, quam pellem.

Σύπη, ης, ὁ, coriaceus tuſtis σύτινος μάστιξ, apud Athen. l. 12. Et σύτινος, ἢ ſubaudi δίαι ſeu σέλ ἐσθα, corium ſeu pellis quæ præcingitur Etymol. At σύτινη ἐπιτυχία, proverbium Atticum de infirmis auxiliis. Heſych.

Σύτινος, ὁ, coriaceus. Et σύτινη, ſ. τέχνη, ars coriaria. Plat. Poll. l. 2.

Σύτιον, τὸ, idem, artem coriariam ſeu ſutoriam factito, ſum cerdo.

Σύτης, ου, ὁ, qui artem futoriam ſeu coriariam exercet, ſutor, cerdo. Herodotus in vita Hom.

Σύτιον, τὸ, officina ſutoris, ſutrina.

Σύτινλη, ἡ, flagellum loreum ſeu coriaceum: ſcutica, vel ſaccus coriaceus. Heſych. Item clava in ſumma obducta corio: vel ſimpliciter, clava, fuſtis. Pind. in Olymp: Σύτιλαι dicuntur etiam veſtes epiſtolæ loro inſcriptæ: de qua vide Gell. l. 17. c. 9. & Plut. in Lyſand. Sic apud Xen. Hell. 5. οἷς τὰς συμμαχίδας πόλεις σύτιλαι πάντα πιπτον. ¶ Eſt & ſerpentis nomen apud Aelian. Nicand. & Dioſc. l. 7. c. 11.

Σύτιλος, ὁ, σύτιλλω æquans, ſeu inſtar σύτιλης teres & oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4.

Σύτιλις, ίδος, ἡ, idem cum σύτιλη. Herodot. l. 4. & Ioſeph. Suid. Sic etiam dicuntur digitorum oſſa, quòd eo ordine diſpoſita ſint, ut velut in acie ſtare videantur, σύτιλαι enim equitum turmam ſignificat. Poll. l. 2. & Gal. de oſſibus. Etymologo σύτιλαι ſunt Alexandrinos. Item vas quoddam in navi.

Σύτιλλω, id. idem cum σύτιλη. Exponitur etiam, regula: apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 5. Sic etiam à quibuſdam dictus fuit umbilicus Veneris, teſte Dioſcor. l. 4. c. 92. Heſych. σύτιλαι ἐστὶ ξύλινα σκεύη.

Σύτιλον, τὸ, clava, fuſtis, Ariſtoph. & Herodot.

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha: qui eſt è Scythia. Accipitur & pro ferro (teſte Stephano) ut apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθεω κέρε κόμμα κόμμασι δὸς κακὸν.

Σκυθικὸς, ὴ, ὸν, Scythicus: ut Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα, dicitur à Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 13. & γλυκυρρίζα, apud Dioſcor. l. 3. c. 7. Item Σκυθικὸν, calceamenti quoddam genus, Steph. & Suid.

Σκυθὶς, mulier quæ eſt è Scythia, apud Luc.

Σκυθὶς, genus poculi, ſcyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μυθίω, ebrius ſum. Hieron. Rhod. de ebrietate: apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, ſignificante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip. in Electr. κρᾶτα, πλοκαμών τ' ἐκσυσθεισμένον ξυρῷ.

Compoſita.

Ἀποσκυθίζω, Scythico more tondere, i. e. turpi & contumelioſa tonſura alicui illudere, aut alicui crines evellere. Athen. l. 11. Suid. propriè eſſe dicit cutem capitis unà cum pilis derrahere.

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor: in potando nimirum, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone ſcribit Lacones quum vellent ὑμᾶς πίνειν dixiſſe ſolitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè eſt cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur & generaliter, excorio. Suid.

Σκυφάζω, &c. vide in Σκυδμαίνω. Σκωλαξ, &c. vide in comp. ex Τ' λέω. Σκυλάω, &c. in Σύλη.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F. υλῶ, vexo, moleſtus ſum, moleſtiam exhibeo, negotium faceſſo. Item fatigo. Herodian. σκύλας τὴ χθὲ εἰσεῖσα. Sic & apud Marc. c. 5. & Luc. c. 8.

Σκυλλόμαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κἀγὼ μὴ σκύλλε.

Σκυλμὸς, ὁ, vexatio. Σκύλμα, τὸ, unde in Epigr. σκύλματα κόμης. exp. laniatus comæ.

Σκύμνος, &c. vide in Σκύζω.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, ſumma palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκυνίον, (comp.) pellis ſupercilii quæ flectitur: ſupercilii prominentia ſeu ſupercilium ipſum. Il. ρ. (de leone) Πᾶσι δὲ τ' ἐπισκυνίοις πάσα ἔλαται δύσις κελεύθου. Ariſtophan. δεινὸν ἐπισκυνίου, ξυνάγουν. Legitur & apud Theoc. Idyll. 25.

Σκυρόω, vide in Σκίρος.

ΣΚΥ'ΤΟΣ, ους, τὸ, corium, pellis. Plat. in ſymp. ἔζωσε τὸ τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σωιτοῦμοι σφᾶς τὸν κελόπουλα, λεαίνοντες τὰς τῶ σκυτῶν βυτίνας. Item loreus funis ſeu flagrum loreum, ſcutica: quod & σκυτάλη. Ariſtoph. in Veſp. ἢ μὲν ἐγὼ σε τύψομαι βλάπτειν σκύτῃ παιόντα. Dem. in Mid. σύτῳ· ἔχων ἐπὶ μασθὰ, ἢ τέτρῳ μυδῶν ἐπέπτεξί πτε. Etymol. ſecundum Petronium ſic nominari ſcribit cutem omnem quæ eſt inter colli nervos: ſecundum alios ſic dici medullam dorſi: ſecundum alios verò, locum qui eſt inter ſupercilium & frontem: alios autem eſſe capitis cutem: ideoque pro ipſo capite uſurpari. ¶ Item σύτῳ, quaſi ἑσύτῳ appellari tradit, παρὰ τὸ ἕσω, reſolutione literæ ἑ, & hypotheſi facta: nihil enim frequentius ἑ in δ, quam pellem.

Σύπη, ης, ὁ, coriaceus tuſtis σύτινος μάστιξ, apud Athen. l. 12. Et σύτινη, ἢ ſubaudi δίαι ſeu σέλ ἐσθα, corium ſeu pellis quæ præcingitur Etymol. At σύτινη ἐπιτυχία, proverbium Atticum de infirmis auxiliis. Heſych.

Σύτινος, ὁ, coriaceus. Et σύτινη, ſ. τέχνη, ars coriaria. Plat. Poll. l. 2.

Σύτιον, τὸ, idem, artem coriariam ſeu ſutoriam factito, ſum cerdo.

Σύτης, ου, ὁ, qui artem futoriam ſeu coriariam exercet, ſutor, cerdo. Herodotus in vita Hom.

Σύτιον, τὸ, officina ſutoris, ſutrina.

Σύτινλη, ἡ, flagellum loreum ſeu coriaceum: ſcutica, vel ſaccus coriaceus. Heſych. Item clava in ſumma obducta corio: vel ſimpliciter, clava, fuſtis. Pind. in Olymp: Σύτιλαι dicuntur etiam veſtes epiſtolæ loro inſcriptæ: de qua vide Gell. l. 17. c. 9. & Plut. in Lyſand. Sic apud Xen. Hell. 5. οἷς τὰς συμμαχίδας πόλεις σύτιλαι πάντα πιπτον. ¶ Eſt & ſerpentis nomen apud Aelian. Nicand. & Dioſc. l. 7. c. 11.

Σύτιλος, ὁ, σύτιλλω æquans, ſeu inſtar σύτιλης teres & oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4.

Σύτιλις, ίδος, ἡ, idem cum σύτιλη. Herodot. l. 4. & Ioſeph. Suid. Sic etiam dicuntur digitorum oſſa, quòd eo ordine diſpoſita ſint, ut velut in acie ſtare videantur, σύτιλαι enim equitum turmam ſignificat. Poll. l. 2. & Gal. de oſſibus. Etymologo σύτιλαι ſunt Alexandrinos. Item vas quoddam in navi.

Σύτιλλω, id. idem cum σύτιλη. Exponitur etiam, regula: apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 5. Sic etiam à quibuſdam dictus fuit umbilicus Veneris, teſte Dioſcor. l. 4. c. 92. Heſych. σύτιλαι ἐστὶ ξύλινα σκεύη.

Σύτιλον, τὸ, clava, fuſtis, Ariſtoph. & Herodot.

Σκυτιλόω, ῶ, fuſte cædo: unde σκυτιλωμένη apud Heſych. & Ετym. exp. ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυτιλωτοὶ τεγχοὶ, οἱ βαθῶτοι, Etymol.

Compoſita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, ſphæra è duodecim corijs confecta.

Ἐγκυτὸν, ad cutim uſque. Etymol dicit eſſe adverbium apud Archiloch. ſignificans τὸ ἐν κρέᾳ, παρὰ τὸ κύτος, quod & σύτος dicitur.

Λυκοσκυτάλινον, dictum fuit à quibuſdam ſeſamoides magnum, ut eſt in append. Dioſc.

-ΣΚΥ'Φ Ο Σ, ου, ὁ, & ος, τὸ, ſcyphus. Ariſtot. pol. 7. πίνων σκύφων περιφερεῖς ὄγκους, Plut. in Alex. ἤβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere utitur Hom. Od. ξ, Καί μοι πλησιόθεν ὦκα δόμεν σύφος. Et Phœdimus apud Athen. l. 11. Δικαστὴν σκύφον· ἀρὰ μαλιζόμενον πατεῖν ἰδεῖν τὸν Theoc. Idyll. 1. Καὶ τὸ δίδυ τῶν αἰγῶν, τὸ, τὸ σκύφος. ἡ Dictum videri poſſe σκύφος quaſi σκύβος, quod Scythæ ſupra modum vino inebriare ſe ſoleant, & quod affines ſint literæ φ & θ, docet Athen. l. 12. Apud eundem ὑπὸ τῶ σκαφίδος denominatum eſſe annotatur. Euſt. verò ὅτι τῶ σύφος, derivat, aſſumpto σ. Pro eodem dicitur & σκυφτὸν, apud Heſiod. in 2, Melampodias lib. Πάσους δ' ἐφύφεον σκυφτὸν φέρε, δῶκα δ' ἄνακτι. Sic & apud Anaximandrum, teſte Athen. ibid.

Σκυφίον δέπας, poculum ſcypho ſimile. Steſichorus de Hercule, apud eundum. Athen. ibidem.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σύφος. Aeſchyl. in Perrhæbois. Πῦρ χρυσοτόκτυπα κάρυκες σκυφώματα.

Ὠσκυφίτης, (comp.) genus poculi, ovali figuræ, apud Aſclep. Myrleanum, teſte Athen. l. 11.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis. Il. ῥῶτε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο πυθοῖς. Ariſt. σκώληκες οἱ ἐκ τῆς δι' ὑδρῶν. Dioſc. l. 1. c. 106. σκώληκας δ' ἐσκαλεῖνε φυσέρεα lumbricos ventris. Metaph. apud Athen. l. 6. Ἔνιοι κάλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων ὑσίας σκώληκας. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ, tradit. Euſt. in Odyſſ.

Σκωληκοδὴς, ές, ὁ, & ἡ, vermem imitans. Ariſt. Exponitur &, verminoſus.

Σκωλήκιον, τὸ, vermiculus, Athen. l. 7.

Σκωληκώδης, vermibus ſcateo, ſeu vermes genero, vermino, Apud Dioſ. l. 3. σκωληκιῶντα ᾠά, exp. vermiculantes autes.

Σκωληκίζω, vermen refero: ut σκωληκίζων σφυγγιὸν, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, inſtar vermium moveor. Heſych.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infeſto. Σκωληκόομαι, vermibus infeſtor, vermiculor, ſeu vermiculationem ſentio. Theophr. πῖνα τὰ σκωληκόπτα τὰ δεμένα καὶ δομοῦνται.

Σκωλήκωσις, ὁ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur, verminatio. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 6.

-ΣΚΩ'ΛΟΞ, ου, ὁ, Etymologo eſt ſpinæ genus, quod in igne verſatum & candefactum validius evadit: aliis eſt pali ſpecies, quem ruſtici ubi exacuerunt & igne verſarunt, teli loco uſurpant, non aliter quam haſta penetrantis, teſte Euſt. Il. ρ. Καὶ τὸ μὲν ἐκπῆ μάτ' ἄν τε σκώλ Θ πνείφων. Pro eo per metaplaſmum generis dicitur σκώλον, τὸ, ut tradit Euſtat. quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 10. ἕως πν Θ· τέτο ἔσαι ἡμῖν σκώλον; Et Greg. λέγει τὰ ἐν μέσῳ σκώλα καὶ σκοτόμματα. Pro ſpina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἐκ μοι σκώλον ἄρυσον ἢ μοὶ κακὸν ἐμπεσὸν ὀπίσῳ, ¶ Etym. σκώλος à σκάλλω derivat, quoniam lignum duriuſculum eſt & exiccatum. Alii & σκάλ Θ· & σκάλον à σκάζω dici putant, ſicut & σκάμβαλον, teſte etiam Hieronymo.

-ΣΚΩ'ΠΤΩ, F. ψω, cavillor, ſalibus & dicteriis utor, irrideo dicteriis. Dem. pro cor. οὐ δεῖλος σκώπτης. Ariſtot. rhet. 2. δυνάμενοι σκοπεῖσθε καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Et cum acuſat. tam perſonæ quam rei. Athen. l. 10. Ἀγνήσιον σκώψας. Ariſt in Nub. σκώπτειν νῶ μανῖαν ὠυτῶ. Sæpe acuſ. rei præfigitur præpoſitio εἰς: ut Plut. in Lyc. σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαζάρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enſes Laconicos veluti parvos. Idem in Galb. σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. ¶ Apud Iudæum σκώπ Θ· denominatur, σκώπτειν dici τὸ σωκρατίζειν. ἐν κατατροχάζοντες τὸν σκωπτοφόβον ἅλας τὸ δὲ ὀκνεῖν ἐπιπὸ δίκην ἀφαίρειν.

Σκώπτομαι, irrideor cavillis. Ariſtot. rhet. 2. Herodian. l. 4.

Σκῶμμα, τὸ, cavillum, dicterium, ſales. Xen. Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax ſeu ſalſum, cavillum. Ariſtoph. in Veſp. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Σκώψις, εως, ἡ, deriſio quæ fit dicteriis mordacibus & cavillis, cavillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, deriſor, qui ſcommata & dicteria mordacia in aliquem jactat, ſeu jactare ſolet. Suid.

Σκωπτικὸς, ὴ, ὸν, qui ſcommatis dicteriiſque ſalſis inceſſere ſolet. Exponitur etiam, cavillis valens, mordax, dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτολάνης, ου, ὁ, cavillis & ſcommatis gaudens. Ariſt. in Veſp.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀντισκώπτω, viciſſim dicteriis mordacibus inceſſo.

Ἀποσκώπτω, ſcommata jacio, ſcommate inceſſo ſeu inſector. Synes. Ὧν ἀπέσκωψ' ἁλὰ σε τῶν εἷς τῶν οἰνοχοούντων ἀθύρων. Lucian. Ἀποσκώπτω δὲ τὰς φιλοσοφίστρας.

Α' πόσκωμμα, τό, dicterium mordax quo aliquis notatur: seu irrisio per scomma.

Διασκάπτω, scommata & dicteria jacio: unde pass. apud Xen. Pæd. 8. τοῦτα μὲν δὴ ὧν ὑπὸ διασκάπτοντο.

Επισκώπτω, idem Plut. in Themist. Et cum εἰς in Lycurgo.

Κατασκώπτω, pro eodem.

Παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpos: ex σκῶμμα & σκώπτω.

Ε'υσκώμμων, ονος ὁ, ἡ, dexter in dicendis dicteriis & scommatis.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, dexteritas in scommatis & dicteriis. Poll. lib. 5. cap. 49.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus & scommatis gaudens.

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum. quum quis scommata in aliquem jacere amat. Poll. ibid.

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, scommatis & dicteriis mordacibus gaudeo: seu scommata jacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩΡ, ατός, τό, stercus, oletum, merda. Aristoph. μιαιγμὸν ἐν σκώρ ἐδὼν.

Σκωρία, ἡ, scoria, fex metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, retrimentum, item recrementum, item stercus, excrementum: ut σκωρία σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ, apud Dioscor. l. 5.

Σκωλ-, vide in comp. Ο'κ-. Σκώλ-ις. in Σκαίπτω.

Σμάραγδ-ος, &c. in Μάραγδ-ος.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorem aut stridorem, strido. Il. β, σμαραγεῖ δ' ἐπὶ πόντος. Hesiod. in Theog. Τῇ δ' ὑπὸ γαῖ' ἐσμαράγησεν.

Σμαραγίζω, ξ. ἴσω, idem Hesiod. ibid. γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν.

Composita.

Ε'πισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ε'υεισμάραγος, ος, ὁ, magnos strepitus edens. Iovis epitheton apud Hesiod. in Theog.

Περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

Πολυσμάραγος, multum sonans, strepitus. Hesych.

Πυρισμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus pusilli piscis apud Aristot.

ΣΜΑ'Ω, sive σμήω, ῶ, abstergo, extergo, detergo: unde Hesych. σμᾷν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodot. l. ult. τότε γὰρ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον ὁ σασιλεύς, ἢν Πέρσαις δοκέῃσι. tunc rex solùm caput ornatur. Apud Dioscor. l. 1. c. 82. ἀλφὸς ἀνὴρ σὺν ὄξυ σμάσθω. ἰᾶται. expon. capitis ulcera manantia cum nitro inficatum sanat.

Σμῆμα, τό, smegma, id quo ad abstergendum & purgandum utimur. Athen.

Σμήχω, idem quod σμάω, Od. ζ, Ε'κ. κεφαλὴν δ' ἐσμήχαν ἀλὸς χύδον ἀργυφέοιο. Luc. σμήχειν Αἰδώσια. Dioscor. de oleo raphanino, τὰς δὲ τὸ ἀφῶνον τὸν σμήχει πρὸς ἄπαντας.

Σμῆμα, τό, quo in abstergendo utimur. Apud medicos sic dicitur pulvis siccus, qui cuti non unctæ inspergitur ad eam detergendam. Athen. lib. 6. c. 54.

Σμῆξις, εως, ἡ, deterstio, abstersio. Dioscor. l. 2. c. 5.

Σμηκτικός, ὸν, deterstorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Item l. 2. c. 4.

Σμηκτός, ὸν, ἡ, idem cum σμηκτικὴ, ut σμηκτὴ γῆ, terra cui deterstoria vis ineſt, quæ, Κιμωλία dicitur apud Gal. & Erot. Eadem dicitur & σμηκτεία, apud Cephisodorum, teste Poll.

Composita.

Α'ποσμάω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμᾷ τὸν ἱδρῶτα. Sic & Dioscor. l. 5. c. 84.

Α'ποσμήχω, idem. Luc. in Tim. ἀπεκλῶς τὰ πρόβλημα τῇ λιγανῷ ἀποσμήχων.

Περισσοσμήχω, (decomp.) antè detergo.

Διασμάω, seu διασμήω, extergo, detergo. Herodot. διασμήσαντες ποτήρια.

Διασμήχω, extergendo perpurgo & emundo. Aristoph.

Ε'κσμάω, extergo. Herodot.

Ε'πισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

Περισμάω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: unde pass. apud Dioscor. l. 3. c. 52.

Περισμήχω, idem. ibid.

Σμαραλέος, σμαράδινος, vide in Μέρδω Σμῆγμα, in Σμάω.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, ους ὁ, τό, examen apum: idem Aristoteli quod ἐσμὸς & ἀφεσμός. Plut. de vit. irac. οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰν ἢ μῦς ἐν πίτυσι. Metaphoricè ap. Aristid. τὸ τῶν ἀπόρων σμῆνος διαπέμψας. Dicitur & de quavis multitudine: ut σμῆνος ἡθέων, & σμῆνος ἀρετῶν apud Plat. & σμῆνος γενέτων, apud Aristoph. ¶ Item alveare, seu alveus, apiarium. Hesiod. in Theog. σμήνεσιν ἡσυχίοισι κομέουσι μέλισσαι Καύκης, βόσκουσαι. Arist. ὅτιπερ ἢ κρέμασται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει σμῆνος γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. ¶ Item pro sermonis suavitate seu loquendi dulcedine, apud Aristophan. in Nub. μέλι γάρ τι δοῦν πεφίκασι σμῆνος ἀοιδῆς.

Σμήνιον, ου, τό, (dimi.) idem quod σμῆνος. alveare. Dioscor. l. 2. c. 103.

Σμήνιθος, vide in Μήνιθος. Σμήχω, σμᾷς, &c. in Σμάω. Σμικρὸς, &c. in Μικρὸς.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος ὁ, taxus: arbor ferali & venenata. Plut. symp. l. 3. καὶ σμίλακος ἄκαυτα εἶναι τὰ ἑξῆς τὰ ἑστιατόρια Σύννεως. Vide & Dioscor. l. 4. c. 82, & l. 6. c. 12. Theophr. pl. l. 3 c. 10. ¶ Item arbor à taxo diversa, folium habens ilicis. de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. & Gal. περὶ κράσεως, l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Dioscor. l. 2. c. 136. ¶ Item herba quædam, de quo Dioscor. l. 4. c. 143. & Theoph. hist. pl. 3, c. ult.

Σμίλαξ, ακος, ὁ, idem quod σμίλαξ, in prima signif. Nicand. in Alex. Μὴ μὲν δὴ σμίλακα σὺ κακὸν ἐλατῖνδα μάρψαις. Pro eodem apud Theoph. & Poll. legitur etiam μίλαξ.

Μίλαξ, pro σμίλαξ. hederæ species è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poëtas ajunt. Aristoph. in Nub. μίλακος ἅψω, vide & Gal. & Paul. Aegin.

Μίλινον χρῶμα, color à milace denominatus, ut tradit Eust. ex technico quodam.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalper seu scalprum: scalper incisorius. Plat. polit. l. 2. μαχαίρᾳ σμικρὰν κλῆμα κατέτμεις ἢ σμίλῃ.

Σμιλίον, ου, τό, scalpellus. Luc. in Gal. Plut. de discern. adul. ab am.

Σμιλεύω, scalpello resecо, scalpro amputo & præcido.

Σμίλευμα, τό, segmen scalpro amputatum, schol. Aristoph. Metaphoricè utitur Aristoph. in Ran.

Composita.

Α'ποσμιλάω, scalpello amputo seu resecо, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi resecans scalpello. Synes. ep. 101. ἵνα μοι δι' ὕβωλας ὑφύσῃ τοὺς παρ' Νίκιπτον ὑπὸ μιλάκων τὰ ὑπόμματα, qui nomina ad vivum resecant.

Α'ποσμίλευμα, τό, segmen scalpello factum, quod scalpello undiq; recidit ur. Suid.

Διασμιλάω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. expolio: unde ἀπὸ μιλάκων μὲν φροντίδος, ad unguem, exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλωτος, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

Σμυγερὸν, vide Σμύχω. Σμύρνα, vide in Μύρσινα. Σμύρνα, in Μύρρα.

ΣΜΥ'ΡΙΣ, ιος ἡ, σμυρις, lapis quo gemmas annulariis exterunt. Dioscor. l. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, σμυρίτης lapis, Iob 41.

ΣΜΥ'Χ Ω, ξ. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendio seu igne vasto, inflammo. Gregor. in poëm. Κὰν δέλῃ σμύχειν, cor dolore urens & macerans. Basil. τὰ μὲν σμύχοντα συναίρει μόνης κορδίας, urente febre. Apoll. Arg. 3. ἐπεὶ δ' αἰεὶ Τέρεν ὀδύνη σμύχοντα διὰ χροὸς, dolor urens & macerans.

Σμύχμα, ατος ἡ, absumor, uror. item inflammor. Il. χ, ὡς εἰ ἅπαντα Γ. λιὸν ὄρθρου ἔασαν πυρὶ σμύχοντ' ἠδ' ἀκάμπτῳ.

Σμυχερὸς, ἡ, ὁ, ærumnosus, qui perpetuis laboribus ærumnisque macteratur & conficitur. Apoll. Arg.

Σμυχρὸς, ærumnosè.

Composita.

Α'ποσμύχω, deuro, igni absumo. Metaphoricè apud Luc. in dial. Terpſ. & Plut. ἐπὶ τοσαῦτα τὰς ὀδύνας ἀποσμύχητε, cum stridore dentium insrendent & præ dolore ardescunt, vel macerati & confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Hesych. & Suid.

Ε'πισμυχερὸς, ærumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristissimus, cor dolore urens. Hesiod. ἀχλὺς ἐπισμυχερή τε ᾗ αἰνή.

Ε'πισμυχερῶς, ærumnosè. Od. ϛ.

Κατασμύχω, comburo, exuro. Il. ι, metaph. apud Theocr. Idyll. 3 Ο'ς με κατασμύχουσι ᾗδὲ ς ὄσσον ἀχεις ἐσίδεσθαι.

Κατασμύχομαι, cruciari & torqueri dolore. apud Phalar.

Περισμύχω, circumeirca uro: vel undiq; macero, prorsus conficio & exhaurio: in Epigr.

Τ'ποσμύχω, subturo, ustulo, i.e. paulatim uro. Item succendo, inflammo. Basil. ἐν τῇ βάβδει κατέχει τὸ τόνον ὑποσμύχουσα οἷον τὰ παλαίσματα. Et ὑποσμυχόμενον μᾶλλον, apud Greg.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, κος ὁ, σμωδίξ, γγος ὁ, ἡ, vibex: livor ex percussione. Il. β, σμωδίξ δ' αἱματόεσσα. i. ὃ ἐπὶ πληγῇ ὑφαιμῶδες μῶλωψ. Nic. in Alex. Σμωδίγγες ταῖζων καθυφαίνουσι κονίστρῳ. ¶ Eust. à σμᾶξαι, derivari scribit ex antiquorum sententia, quod Etym. Iconium dialecto significare ait σκυτᾶξαι.

Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippoc.

ΣΜΩ'Χ Ω, mando, μασῶμαι. Aristoph. in Pace, Α'νδρακας ἐμβαλόντα χρὴ σμῶχειν· ἀμφοῖν τοῦ γναθοῦ: ubi tamen etiam legit

tur σμήχειν. ¶ Apud Suidam σμῶχειν exponitur etiam, λοιδορεῖν, convitiari: Σπὸ τῆς τῶν Δαΐτητος θεῶν τῶν σμωκτικῶν. Apud Hesych. σμωχεῖ, exp. ενεργεῖ μετὰ σπουδῆς. Ex scholiaste Nicandri citatur σμῶχ, quod exp. τρίβω, λεαίω, coque etiam Herodotus uti dicitur.

Κατασμώχω, (comp.) contero, tundendo comminuo. unde apud Nic. in Alex. κρατερὰ σμώξαιο, pro quo ramen quidam legunt κρατερὰ σμέξαιο.

ΣΟΒΕ'Ω, ῶ, F. ήσω. abigo, expello. Plerumque de avibus dicitur, utendo voce σοῦ, σοῦ, ut Aristoph. ὑδρηνὸς σοβῶντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς παγιδος, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. ἀσυβήθεις ἐξω τοὺς ὄρνιθας ἀφ' ὑμῶν. Item propello: ut quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μέλλουν ἢ ὥσπερ αἰπόλιον ἀδρόνες αὐτὸς τὰ ῥάδδῳ σοβῶν, propellens seu progredi cogens, aut urgens. Ab Hesych. exp. διώκειν. Apud Xenoph. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere pulverem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τὰς ἀπαντῶντας, obvios summoveo: quod fastuosorum est. Sic Dem. in Mid. κἠ τῆς ἑῴας ἀκολάθους ἢ τῆς πομπῆς αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, per forum proficiscitur obvios quosq; submovens. Plut. in Sol. σοβοῦντες, ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterva ſibi inferunt fastuosè & insolenter. ¶ Item moveo, concito. Aristoph. in Vesp. ταχὺ πού σ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, movete in orbem pedem agilem.

Σοβέομαι, abigor, expellor, propellor. Item moveor, concitor. Basil. in epist. βαδίσεται σοβούμενος καὶ σκυθρωπάζων, gressus concitatus. Et Eurip. μαινομένῃ ἐμπλήκτῳ σκιρτήματι σοβεῖται πρὸς ὄδξαν, qui œstro percitus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur.

Σόβη, ἡ, muscarium, flabellum quo muscæ abiguntur. In cauda equina sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt. In Hippiatr. Exponitur etiam, galea ex pilis equinis. Suid.

Σόβιον, ου, dicuntur latyri, παρὰ τὸ σοβεῖν, citato gradu currere: sunt enim animal pernicissimum, teste comm. Dem. & Plin.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert: vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. & Schol. Aristot. ex Eupol. Numeniis & inter ridiculas saltationes, apud Athen. l. 14.

Σοβαρὸς, ὸν, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, mobilis: ut σοβαρὰ σάλπιγξ. Aristoph. in Pace. idem insolenter sese inferens & obvios quosq; submovens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer & in Demet.

Σοβαρῶς, superbè, fastuosè, insolenter & fastuosè se inferendo. Plut. in Coriol. & in Alcib.

Σοβαρότης, insolenter & fastuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. 12

Composita.

Α'ποσοβέω, insolenter & fastuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. 12

Composita.

Α'ποσοβέω, excutio, ex pello: propriè, sursum rejiciendo seu retrorsum. Plat. ep. 7. δίαμμα χαυνώσθω τινὰ τέρπον ἀνασοβήσαι μα. & in pass. apud Luc. ἀνασοβοῦμαι δὲ τῷ ὑπὸ τῷ ὑπὸ κόμῃ. Item conturbo, perturbo aliquem. Suid. & Hesych.

Α'ποσόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum aut retrorsum. Item conturbatio.

Α'ποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. ἡ ἄρκτος ὡς ὑποσοβεῖται τὴν ἐπιτροπεύσιν. Exponitur etiam, excutio: ut apud Aristot. in Ran. ἢ ὑπὸ τοῦ ἐλῶ ὑποσοβῆται τὸν γλάον. Item neutraliter, abeo citato gradu: unde apud Menand. exp. ὑποτρέχω.

Α'ποσοβητὴς, qui insolenter aliquem summovet & repellit.

Γρασοβελαῖοι, qui vel cum vetulis rem habent: vel vetulas ab emendis piscibus abigunt: ideoq; piscium avidissimi voratores. Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ε'κσοβέω, expello, abigo foras. Menan. apud Athen. l. 9. Αὐτὸ πατ' ἐξοσοβοῦσι τὰς ὄρνις ἀπὸ.

Κατασοβέω, depello. Exponitur &, persequor, arceo. Hesych.

Μυοσόβιον, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abiguntur, muscarium. Epigr. l. 2.

Μυοσόβης, ου, ὁ, muscarum abactor. Athen. l. 11. Μυοσοβεῖν, muscas abigere.

Παρασοβέω, insolenter & fastuosè prætereo: vel feroci & superbo aspectu transmitto. Plut. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὸ φιλοπαίγιον, circumferre. Menander in Theophorumenis, Καὶ τοῦτ' πόλαι τὸ φῶς τὸν περισοβεῖ Πυθαῖον αὐτὸς ἐκφέρων. Erat etiam περισοβεῖν τὸ ἐν κύκλῳ πίνειν. teste Athen. l. 11.

Κεκλίδη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΣΟΥΧΟΣ, υς, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Dioscor. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreſte in cibis expetitum, apud Theoph.

ΣΟΦΟ'Σ, ὸν, ὁ, inanis & fungosus velut spongia: unde exponitur etiam, spongiosus. Vitiur Aristot. de mammis mulierum loquens. Apud Hippoc. φθέγγεται σοφὸν, exp. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σοφὸν, quod videlicet est inter album & nigrum. ¶ At σοφὸς sive σόφος. (*substant.*) cuticubita sylvestris. Plin. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adject. in qua signif. invenitur σογχώδης, apud Theophr.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟ'Ος, ου, ὁ, ἡ, salvus, incolumis, sospes. Il. π, σῶον δ' ἀνέδησαν μάχης ἐξ ὑπαὶ ἐέσης. Od. ϑ, Ω'φελον οἱ αὐτῷ σὺν ἐμοὶ σῶοι τοτ' ἔασιν. Il. ο, ἀλλ' ἀλλοῖος τε σῶός, καὶ πᾶσι δέδοικε. Et neutro genere. Il. ω, ἵνα σφ' πάλιν σῶα μίμνει. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Ει σῶοι εἰδεν sunt σωτήριοι, salutares, salutis auctores. ¶ At σῶος, impetus, vide in Σεύω.

Σόω, ξ. ώσω, servo, salvum & incolumen præsto: unde σωῦς. Hesych. exp. σώζεις. Aliam signif. vide in Σεύω, impetus, &c.

Σῶς, ῶ, ὁ, ἡ, idem quod σῶος: ex quo & contractum dicitur: aut (secundum alios) ex σάος. Od. π, Εἰρ' ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, καὶ ἐκ Πύλου ἀλήλυθα. Thucyd. l. 2. πάλιν αὖτὸν κατασῶσαι ἐς τὴν Πύλον ἀλλὰ. Item integer, perfectus: ut Od. ϛ, νῶϊ μοι οὔτε αἰτιὸς ὀλέσθρου, nunc in totum sum perditus.

Σῶον, seu σῷον, ὁ, idem quod σῶς, ex quo & quidam derivatum existimant. Xen. in Oecon. ἀσπὶς ἔχουσα σῶα πάρεχεν. Dem. pro corυμεῖς ἔτε σῶοι ἢ ἔμμενθοι.

Σώω, idem quod σῶ, servo, sospito: unde σώσειεν. Il. θ, ὄ, οἱ μάλιστα πολλάκις ὑὸν Τεῦκρόν σώσειεν ὑπ' Ε'ρυσίχθονι δίῳ λων.

Σωόμαι, seruor incolumis, sospitor. Apoll. Arg. l. 2. ἀλλὰ φάσω ἐξ αἴδαο Σωέσθαι.

Σώζω, idem quod σόω: ex eoque derivatum sicut ῥίζω ex ῥιόω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν σῶ σώσασα, ἢ σὺ μὲν δὴ ἐμὲ ἐσάωσας ἐγὼ δὲ δὴ σ' ἀπολώλεμεν. Xen. Pæd. 3. οἱ μὲν νικῶντες τὰ τῶν ἡττωμένων σώζουσι, τὰ δὲ τῶν ἡττωμένων ὑφ' ἑαυτοῖς ἄρχουσιν. Item in judicio aliquid σώζειν aliquem dicitur, quòd causam ejus tueatur & eum absolvit: unde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ & sine adjecto σώζουσα dicitur. Luc. in Her. τῶν λαλιῶν ἃς ἐγὼ σῴζουσαν εἶπον. ¶ Item σώζω, servo, conservo: ut σώζειν τὸν πόνον ἐῶν τὸν δ' ἀνδρα τῇ βασιλίσσῃ: Herodian. l. 7. Et σῶσαι τὸ μήτρον Demetr. Phal. Item servo, i. e. custodio: ut apud Eurip. in Bacch. Σώζουσι πανδήμοισι φρουροὶ στέγας, asseruant in publicis custodiis.

Σώζομαι, servor, incolumis evado. Plut. de frat. am. ἐλέσθαι ὅτι σώζεται. Xen. Pæd. 3. αἱρετώτερόν ἐστι μᾶλλον ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. Interdum, cum præposit. ἐκ, sequente genit. ut Plut. πῶς ἐκ σώσῃ ἐκ τῆ μάχης: Interdum cum εἰς, sequente accusat. Isocr. in Evag. σωθεὶς εἰς Σάλαμῖνα, quum salvus pervenisset. Construitur & cum ὡς, apud Xen. Pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hell. 1, Dicuntur & res σῴζεσθαι, apud Demosth. Philip. 3. Plut. ἐπὶ δυσμίαις. ¶ In sacris libris σῴζεσθαι est æternam salutem consequi: ut Matt. 10. & Marc. 13, &c. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam pervenire, apud Plut. de discern. adulat. ab am. τῷ μέλλοντι σώζεσθαι δεῖ φίλους, ἀγαθὸς ἢ πανήρους ἐγχρῆσθαι καὶ χρῆναι. ¶ Exponitur etiam, manere, permanere, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cujus tertia persona interdum retinet, σ, interdum abjicit. Aor. 1. ἐσώσθην, tanquam à σόω.

Σωστὸς, ὸν, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. Arist. de mun.

Σῶτρον, τὸ, præmium quod conservatus conservatori reddit. Xenoph.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salutis autor, qui salutem dat & dedit. Athen. l. 7. Isoc. Dem. Luc. &c. Fœm. σώτειρα, ἡ, servatrix. Passim in Attic.

Σωτὴριος, ὁ, ἡ, ὰ, idem quod σωστικὸς: Plat. Thuc. Plut. Σωτήρια, τὰ ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτῆρος Διὸς. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

Σωτηρία, ἡ, (subst.) salus. Thuc. Aesch. Isocr. Plut. &c. Item conservatio, qua aliquid conservatur incolume & in statu suo. Aristot. pol. 6. Plut. symp. 3. probl. 1.

Σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hesych.

Σωτηριώδης, saluraris, qui salutem dat, sospitalis.

Σωτηριακὸν, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Σάος, idem quod σόος, quidam per dialysin ex σᾶς factum tradunt: alii σᾶς ex σάος, contractum esse censent. Compárat σωτήρος, magis salvus & incolumis. Xen. Pæd. 6. ἅμα τε πειρῶτο ἅπαντα σωτῆρα ἑῷ. Ponitur & simpliciter pro σάος. Il. α, σαώτερος ὧς τά νέεσι, ut salvus hinc redeas.

Σαόω, f. σάσω, idem quod σώζω. Poëticum est, Call. hymn. in Delium. σαοῖσί τ' ἐμὲ αὐτ' ἐπιβαίροον. Od. κ, Α'λλ' ἄγε νῦν σαώσον ἐκπλησάμενοι ἢ σαώσω. Sic & Il. ε, & Od. δ.

Σαόομαι, servor, incolumis evado. Il. ρ, τῷ τις τῶν ἰδὼς τετραμμένον ἢ ὑπολέσθαι, Η' σαώσαιτο.

Σαώζω, idem quod σαόω. Hinc Eust. deducit futurum σαώσω, & Aor. 1. ἐσάωσα. Præt. imperf. ἐσαώζε & abject. augmento σαώζε, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ, ἔσθε, ἢ σάω νῦν κλαῖε ῥέεθρα. At Odyss. ρ. σάω μὴ πάσῃσι, σάω δ' ὁμῶς, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.

Σαωτὴρ, idem quod σωτὴρ. in anth. Epigr. l. 1.

Σῶκος, ου, ὁ, Mercurii epitheton. Il. υ, quo Etymol. ex σάζω ἢ ἐρῶ dicit, sicut Σῶκος ex διδῶ. Idem exp. ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκέειν, τὸ ἰσχύειν: quo utitur Sophoc. in Elect. μισῶν γὰρ ἄζομαι τὸν ἄκαν σωκεῖ

λύσαι· αὐτὶ ῥέποιμι ἄχθ-ος, non valeo, non possum. Vide & σωσίοικ-ος, in comp. ex Οἶκ-ος.

Composita ac primùm desinentia in σ'-ος.

Α'εισάσ-ος, ὁ ᾗ ή, semper servans. Nonn.

Βιοσσ-ος, vitæ servator. Idem.

Δύσσ-ος, dicitur qui difficulter servatur. ideoque ὁ ηχοδιώκων. Theocr. Idyll. 3. & 4. Vide & in comp. ex σώ-ος in Σείω.

Εὔσ-ος, qui turbè servatur & incolumis evadit. Hesych.

Ε'ῖσειρ, robur, virium potentia. Suid.

Λαοσσόος, populum servans, populi tutor seu servator. Apollinis & Minervæ epith. apud Hom. Vide & σόος in Σείω.

Μηλοσσ-ος Παν, apiarius, apum servator aut custos. in Epigr.

Μηνοσσόος, ovium servator aut servatrix.

Νεκυοσσ-ος, mortuorum servator. Christi epith. apud Nonn. Vide & alterum σσ-ος in Σείω.

Νηοσσ-ος seu νησσ-ος, navium servator. Epith. Apoll. & Dianæ. apud Apoll. Rhod.

Οἰνοσσ-ος, vinum servans. Nonn.

Composita ex σῴζω.

Α'νασῴζω, restituo pristinæ incolumitati, facio ut quis salvus evadat. Soph. ἀνασῴζει φόβ-ος, Item sarcio, recupero: unde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώσασθαι τὴν παρ'ἐμαυτ-οῦ δόξαν.

Α'νασῴζομαι, servor, incolumitati restituor. Diod. Sic ἀνασωθ-ὴς εἰς τὴν πατρίδα.

Α'ντισῴζω, vicissim servo. Item instauro.

Α'ποσῴζω, salvum & incolumem reduco, vel reverti facio. Cum præpositt. εἰς, apud Xen. anab. l. 2.

Α'ποσῴζομαι, salvus & incolumis pervenio seu evado. Xen. Hel. 1. ἀποσωθῆν εἰς Δεκέλειαν. Exponitur & simpliciter, evado, item confugio.

Α'σ-ως, seu ἄσωτ-ος, ὁ ᾗ ή, qui servari seu sospitari nequit, de cujus salute spes nulla est. Arist. probl. 2. Item perditus, deperditus, profligatus, calamitosus. Plut. in Alcib. ἄσωτον αὐτὸ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθ-αι. Ité perire dignus, indignus salute: ut ἄξ-ιος τοιαῦτα μηδὲν ἀγαθ-ὰ πρᾶξαι, apud Soph. in Ajace. ¶ Α'σωτ-ος, exp. etiam qui per se suaq; opera perit, apud Arist eth. 4. c. 1. Item luxuriosus, nequam, luxu & ganeæ studio perditus: adeoque, apud eundem ibid.

Α'σώτ-ως, luxiose & luxurio sorum more. Athen. 4. & Isoc. Exponitur etiam, prodigè, nequiter.

Α'σωτί-α, ἡ, luxuria, prodigalitas, profusio, nequitia, Aristot. eth. 4. c. 1. & alibi. Scribitur etiam, ἀσωτεία.

Α'σωτ-εῖον, τὸ, locus in quo luxuriosi epulantur & commessantur, aut suas libidines exercent: ganeum, popina. Poll. l. 9. & Athen.

Α'σωτ-εύομαι, luxurios è vivo, omnia per luxum seu in luxum profundo. Athen. l. 8. ἀσωτ-ευόμ-ενος νεανίσκ-ος.

Διασῴζω, idem quod σῴζω. Isoc. in Archid. ἔκλυτ-ον τὸν χρόν-ον ᾧ τὸ σῶμα διατρῖψαι. Item conservo, tueor. Idem ibid. πράξ-ας τὰ μὲν πατέρ-αν αὐτῶν διασῴσειν. Item servo, i. retineo, etiam utor: ut διασῴζω τὴν παρρησίαν. Plat. de rep. l. 1. Sequente εἰς, exp. incolumem perduco in vel ad, incolumen remitto aut reduco: ut διέσωσεν εἰς Α'θήν-ας. Laërt. in Plat.

Διασῴζομαι idem quod διασῴζω. Xen. Pæd. 4. πολὺ δ'ἔτι μᾶλλον τὰ λεβήτια διασώσασθαι. Item pass. conservor. Demost. in Epith. ἡ πόλις τῆς Ε'λλάδ-ος ἅπερ ἐλελοίθει ἐν τοῖς τῶν ἀγαθῶν ψυχαῖς διασῴζετο. Sequente εἰς exp. in columis pervenio: ut εἰς Κυρίλλ-ον διασῴσαι. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, convalesco: ut Xen. ἐπειπὼν θύειν ὅπως διασωθ-ῇ.

Ε'κσῴζω, è periculo eripere incolumem servo, libero seu tueor è periculis. Eurip. in Orest. Ε'κβάντ-α ἐξέσωσα. Soph. in Ajace, Θεὸς γὰρ ἐκσῴζῃ μ-ε. Et apud Plat. ἐκσῶσαι ἐκ τῆς μεγίστ-ων κινδύν-ων.

Περισῴζω, facio ut incolumis supersit, incolumem servo: vel tandem servo. Synes. ad Euopt. αὐτὸ δὴ τοῦτο χρὴ φεύγοντ-α περισῶσαι.

Περισῴζ-εσθαι, incolumem esse & servari à morte.

Συνασῴζω, simul servo, servando contineo & stringo ne dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τὸ γὰρ τοι τέκν-α συνασῴζειν κρεών, Α'χιλλεῦσιν. Vtitur & Plat. de leg.

ΣΟΡΟ'Σ, ῦ, ὁ. loculus, conditorium: sepulchrum, seu capulum, sandapila. Il. ψ, Ω's δ' ὅτε κοῦν-ος ἀνὴρ ὃν μὲν σορὸς ἀμφιβέβληκ-εν. Plut. in Numa, λιθίν-ας σορὰς, loculos lapideos. Et σορὸν σκηνοφόρον, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, apud Dioc. l. 5. c. 142. Apud Aristoph. in Vesp. Πολλὴν ὁρᾷν γ' ἔφασκ-ες ὡραίαν σορόν, desiderare & amare videris pulchram sandapilam, i. e. formosam vetulam.

Σορηδὸν, in modum loculi seu busti.

Σορδίν, f. δίσω, cadavera in loculo condo.

Composita.

Ε'νσορεύζω, in loculo condo, sepelio.

Εὐρύσορ-ος, larum habens loculum seu capulum. In Epigr. εὐρύσορ-ον τύμβ-α, amplum & capax sepulchrum.

Σᾷς vide in Σεῖ. Σῶνς, in Σέω, à Σείω.

ΣΟΤ, vox abigentis aves. Aristot. in Vesp. Σᾷ, σᾷ, πλὴν σᾷ. Est & genit. pronominis σύ. ¶ Item imperat. contr. pro σύε.

ΣΟΤ'ΣΟΝ, ου, τὸ, lilium: lingua Phœnicum seu Phrygum, teste Ety.

Σύσσ-ον, unde σύσσινον μύρον, ungentum ex liliis confectum, quod & σύσινον χρῖσμα vocatur à Dioſc. l. 1. c. 73. & Athen. l. 12. Ponitur & pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟ'Σ, ή, όν, sapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σπεῦ, εἶ, καλῶ σ' ἐ'νν-α σοφὸν. Plut. αἰ τύχοι μι σοφὸν ἔ'πος ἐ'ιπεῖν. Dicitur & σοφὸς qui peritus est alicujus rei aut artis, & plurimùm in ea versatus, ideoq; probè eam callens: ut σοφὸς τέκτων. Il. ο Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶν-αι πρὸ σοφὸς ἢ: Soph. λέγει γελᾶμι σοφὸν φαῦλ-α πάντ-α ὄντα Plat. in Apol. ἐγὼ δὲ ὅτι μέγα, ὅτι σμικρὸν ξυνίοιδ-α ἐμαυτῷ σοφὸς οὐκ ὤν. Dicitur & σοφὸς εἶν-αι πρός: ut σοφὸς τὰ κρεοπώλια. Gregor. Naz. Item, σοφὸς ἐπὶ πᾶσ-ι. apud Plat. in Apol. Socr. Et σοφὸς ἐπὶ πᾶσ-ι ἐπιτελεῖν, apud Herodian. l. 3. Τὸ σοφὸν, quod sapiens est: seu sapientis viri, scitum, eruditum: interdum, callidum, argutum: apud Plut. & Synes. ¶ Σοφὸς exp. etiam, prudens, ut idem significat quod φρόνιμ-ος.

Σοφῶς, sapienter, docte: Aristoph. in Ran. Ο'ὐδὲ σοφῶς γ' ὄντ-α, ἀλλ' ἕτερ-ά σ' ἀφελῶ.

Σοφί-α, ἡ, sapientia. Hom. Plat. Aristot. &c.

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo.

Σοφίζω, idem: vel doceo sapientiam.

Σοφίζομαι, (pass.) doceor, sapientiam percipio & disco sapientiam ab alio traditam. Xen. πανάπτων χρὴ διαλεγόμεν-ον ἢ ἐπορεύεσθ-αι. Item doceor, i. e. cognosco, intelligo: ut Reg. l. 1. c. 3. ἐσοφίσατο δὲ καὶ ἐν τῷ κλίνῃ τὸ παιδάριον, intellexit. Σοφίζομαι, (activa sign.) arguè & ingenios è comminiscor aliquid aut confucio. Arist. in Nub. ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι. Philostr. in Heroic. σοφίζ-ονται τὸν περφέρειν, scitè & ingeniosè confciunt. Et in malam partem, vafrè & callidè comminiscor, fraudulenter excogito, seu peraro, Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφίζομαι δεῖν δικαίων. Greg. δεῖ μὴ σοφιζόμεν-ον τὰ καθεμᾶς. Cum accusat. personæ significat, decipio. Herodian. l. 7. μετὰ τῶν δῆμων ἐσοφίσατο.

Σοφιστ-ής, ὁ, doctus & peritus artifex: seu artifex callidus & ingeniosus: ut σοφιστὴς πολυπραγμοσύνης, Luc. Ε'κσοφιστὴς λόγων, Plut. in Lyc. Item sapiens & doctus: ut σοφιστὴς θ'ὑπάτ-ης, apud Arrian. l. 6. Sic & apud Synes. ep. 44. Plerunq; in malam partem σοφισταὶ dicti fuerunt, qui ostentationis aut quæstus causa philosophabantur, ut teste Cic in Acad. quæst. Et in primis rhetores: unde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc. in Macrob. Item σοφιστὴς, deceptor, impostor: peculiariter, qui vafris & dolosis verbis aliquem circumvenit: cavillator. Dem pro cor. δοκῶν μὲ χρόν-ῳ σοφιεῖν ὑπερβολ-ῇ. Sic & apud Plat. & Xen.

Σοφιστικὸς, captiosus cavillatorius. Aristot. Luc. Item sophistarum proprius, sophistis convenies.

Σοφιστικῶς, sophistice, more sophistarum, captiosè. Arist. Plut.

Σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor. Athen. l. 5. Item rhetoricen profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philosophor. Item argutor.

Σοφιστεία, ἡ, ars sophistica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur & inanis sapientia.

Σοφιστάω, argutor, sophistarum in modum magnificis me verbis ostento. Plut. in l. de laude propria.

Σοφίστρια, ἡ, magistra sophistices: vel deceptrix.

Composita: ac primùm ex σοφὸς.

Α'σοφ-ος, ὁ ᾗ ή, qui sapiens non est, insipiens: vel imperitus, Pollib. 4. c. 1.

Α'σόφως, insipienter, stulè, imperitè. Idem ibid.

Α'σύμπλ-ος, quomodo hinc pertinear, vide in comp. ex πλῶ.

Συμσοφίζω, (decomp.) simul decipio. Eurip. in Phœn. Καὶ τὴν πανοῦργ-ον συμσοφιεῖν τοῖς μὲ σοφοῖς.

Δαιμονισοφ-ος, qui sibi videur sapiens esse, quum non sit. Poll. & Hesych.

Δοκησοφί-α, opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit. Plat.

Δοξόσοφ-ος, idem cum δοκησίσοφ-ος. Plat. Aristot.

Δοξοσοφί-α, idem cum δοκησοφία: apud eosdem.

Η'μίσοφ-ος, semisapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφ-ος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus. Arcopagit.

Θεοσοφί-α, rerum divinarum scientia: apud eundem.

Θυμόσοφ-ος, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio præditus, ingeniosus. Aristoph. in Nub. Plut. in Artox.

Θυμοσοφικὸς, idem. Aristoph. in Vesp.

Κενόσοφ-ος, in vanis & inanibus sapiens, seu inani sapientia præditus.

Κενοσοφί-α, inanis & vana sapientia.

Μισησοφ-ος, sapientiam & sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ. Plat.

Μωρόσοφ-ος, stultè sapiens: vel insulsè sapiens: aut ex stulto & sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφί-α, stultè sapere. Μωροσοφία, stulta sapientia.

Μωροσοφώτ-ατος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epitheton, apud Phil. de mundo.

Τ'ηλεσοφ-ος, sapiens supra quàm dici possit.

Φιλόσοφ-ος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. Item philosophicus, philosopho dignus: ut φιλόσοφ-ος θεραπαινίς, apud Plut. de deo Socr. Exponitur &, sapiens: ut apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη παρ'ἑαυτ-ῇ, ut sedatum sapientissima.

Φιλοσόφως, philosophicè, seu ut philosophum decet. Plut. in Alex.

Φιλοσοφί-α, ἡ, amor, seu studium sapientiæ: Isoc. Plat. Aristot. Apud Isoc. idem significat quod Φιλολογία. Exponitur &, studium, ut ἐπὶ τοῖς λόγοις φιλοσοφίαν apud eundem. Item commentatio: ut φιλοσοφία παλαιὰ, Apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικὸς, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina & sapientia colloco. Plat. ep. 7. de rep. l. 5. Interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedome philosophiæ: ut apud Plut. de fort. Alex. Διογένη τὸν Κυνικὸν, λέγουσι ἐπιστ-ῆναι φιλοσοφεῖν. Item philosophor, id est, philosophorum more disputo seu disseto, item de exil. Σοκρατ-ης δὲ φαρμακον πίνων ἐφιλοσόφει. Item philosophorum more disputo & commentor meum. Isoc. in Paneg. σκοπεῖν χρὴ φιλοτιμεῖν τοῦτο τὸν λόγον. Apud eund. ἐκεῖ τὲ πολὺ τὰς ἐριδικὰς ὄντως ἐσπουδ-ακότ-ας ἐφιλοσόφουν. Exponitur & simpliciter, disputo & tracto aliquid: ut apud Greg. οἱ χλιαντῆρ-ες ἡμῖν ταῦτα πυρίλοι σοφιήσαντες. ¶ Item philosophiam docco, seu profiteor. Phil. de mundo, οἱ παρ' Ε'λλησι φιλοσοφήσαντες. φιλοσοφία μαν, τὸ, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione consecutus est. Arist. de cœlo, l. 2.

Decomp. Α'ντιφιλόσοφ-ος, philosophis seu philosophiæ contrarius. Α'ντιφιλοσοφί-α, studium philosophiæ contrarium.

Φιλόσοφ-ος, qui philosophus non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. l. 13. Exponitur etiam, non conveniens philosophiæ. Α'φιλοσόφητ-ος, philosophiæ & literarum expers, qui nihil studiis in doctrina & sapientia collocavit: imperitus, indoctus Chion. in ep. ad Clearch.

Ε'μφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, & disputoin. Greg. Exp. etiam, studium & operam meam colloco in. Ε'μφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, vel philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Κατασοφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Παρεφιλοσοφέω, philosophor ad, seu apud. Luc. in Tim.

Συμφιλοσοφέω, unà operam do philosophiæ: seu unà philosophor, unà philosophicè disputo. Diog. Laërt.

Τ'ηλεφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειροσοφ-ος vel χειρόσοφ-ος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat.

Composita ex σοφίζω.

Α'ντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contra sophistam & argutatorem ago.

Α'ντισοφισ-ής, qui contra sophismatis certat. Item qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: vel qui sapientæ oppugnat. Luc. de calum.

Γυμνοσοφιστ-ὴς, sapientes Indorum, ita vocati, quòd nudi in sylvis agerent. Plut. in Lyc. & Alex.

Δειπνοσοφισ-ὴς, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, astu utor, sophistice ago. Aristoph.

Κατασοφίζω, sophistice decipio, sophismate circumvenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Καταισοφίζω, eludo captiosè verborum argutiis: apud Greg.

Μετεωροσοφισ-ὴς, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostendat. Aristoph. in Nub.

Παραισοφίζομαι, non dextrè seu perperam σοφίζομαι, scitè & ingeniosè parare aliquid tentans, perperam id facio. Athen. l. 4. apud Arist. Rhet. l. παραισοφίζεσθ-αι παρὰ τὸν λογισμ-όν, quidam exp. videri velle supra medicum.

Περισοφίζομαι, sophistice circumvenio. Aristoph.

Ψευδοσοφισ-ὴς, qui falsò sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

Σάω, vide in Σείω. Σπάδ-ξ, καπάδνων, καπάω, in Σπάω.

ΣΠΑ'Θ-Η, ης, ἡ, rudes seu rudicula: spatha, spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum movent in mortario aut olla. Dioſc. l. 1. c. 66. κίνει κατάθῃ ἕως ἂν ψυχῇ μὴ διαλείπων. ¶ Item gladius, ensis. Poll. l. 10. c. 31. ex Menand. ἁρπάσ-ας γοῦν σ-ου τὴν σπάθ-ην. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum quoddam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidam id esse putant quo telam arctat textor denſatque. ¶ In homine κατάδ-αι dicuntur costarum ossa: apud

eundem Pol. l. 2. vel ipsæ costæ: Ruf. Ephes. Hippocrates verò κατάδ-ας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Α'κρωμηροκατάδ-αι dicuntur ὑπογλήνιοι, quòd costis subjiciantur, & velut in extremis ejus partibus posita sint. ¶ In palma σπάδ-ξ dicitur id unde fructus dependet teste Poll. l. 1. quomodo usus est Herodot. l. 7. & Xen. In eadem sic & appellatur ipsum involucrum palmulæ, quod aliàs φοίνιξ dicitur, teste Dioſc. l. 1. c. 52. Quin & ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. &c. ult.

Derivata à σπάδη, in prima significatione.

Σπαδίων, τὸ, spathula: apud Aeginet. pro cultro chirurgico usurpatur. Et in Hippatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαδίς, ίδ-ος, ἡ, rudicula qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinere, quum inunegebantur. Euphemius apud Poll. l. 10. c. 26. τὴν σπαδίδ-α τὴν πάγχρυσ-ον μοι τὴν ὑπὸ τὸν ὑπτιασμὸν φέρουσ-αν. ¶ Item vestis ἀνάθη contexta. Idem l. 7. c. 10. & Hesych.

Σπαδίζω, spathula agito. Nic. Myrepſ. sect. 9. c. 71. Item spathula oleum seu unguentum è lecytho exemptum illino. Hesych.

¶ *Derivata à σπάδη in instrumento textorio.*

Σπαδάω, licium inculco τῇ κανόνι vel simpliciter, texo. Exponitur & prodigè licia telæ addo, & inculco τῇ κανόνι. ut apud Aristoph. in Nub. Ο'ἰ γυναῖκ-ες λίαν κατὰ ᾠδ-ὰς. Vnde metaph. pro profusè insumo seu consumo ponitur, prodigo, dilapido, dissipo. Luc. de luct. ἐλλάνι δ-ύνες ἐπὶ τούτῳ δίς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας, neque profusè epulaberis. Et cum accus. apud eundem in Cauc. κανὸν δύνατα ἡμῖν τὸ πῖπτειν, profusè absumentem. Exponitur etiam, σεμνῶ, Hesych. *A' qua significatione ortà derivata vide post derivata & comp. primæ signif.*

Σπαδόνη, ης, ἡ, denſitas in tela, quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam inculcavit. Hesych.

Σπαδόνησ-ις, ή, tela denſatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαδητὸς, ὁ, denſatus: ut ἱμάτιον κανονητὸν, cui licium largissimè additum est. Athen. l. 11.

Σπαδὶς, vide in præcedenti ordine derivatorum.

Composita.

Α'σπάδητ-ος, ὁ ᾗ ή, qui non ἐσπαδήθη: ut ἀσπάδητα ἱμάτια, quibus licium τῇ κανόνι inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάδητ-ος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuvium.

Διασπαδάω, idem cum κατασπάω: unde metaph. διασπᾷ τοὺς ὑπ' ἐμοῦ σίας. dilapidare patrimonium. Plut.

Κατασπαδάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυασπάδ-ης, multùm denſatus τῇ κανόνι: in Epigr.

Derivata à κατασπάω, in deliciis & luxu vivo.

Σπατάλη, ης, ἡ, lautitiæ, deliciæ, πρόσφ, apud Suid. Chryſoſt. in ep. ad Tim. c. 5. ὅταν ἐν τῇ σπατάλῃ διάγῃ, in deliciis.

Σπαταλάω, ῶ, delicior, lautis epulis victito, voluptariam vitam dego. Iac. c. 5.

Σπατάλημα, τὸ, luxus sumptuum. in Epigr.

Κατασπαταλάω, ῶ, (comp.) idem quod κατασπαλάω, delicior, in deliciis vivo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδὲς φθονείτω πλουτίοις Ε'σσίδ-ῃσι κατασπαταλᾶν σε Ποιήσουσ-ι θεῶν, ἐ' σὺ κατασπαταλᾷς, nemo deorum mihi conciliarit delitias lautitiasq; illas tuas, in quibus vitam transigis. Sic Greg. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè & delicatè vivens in eburneis accumbendo lectulis. Significat &, in delitias & lautas epulas insumo.

¶ *Derivata ex κανόνη palma.*

Σπαθίνη, ης, ὁ, ἡ, palmeus: ut κανόνη, οἶν-ος, apud Alex. Trall. & Paul. Aegin.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Theophr. Item muliebre ornamentum quod brachio inſerebant armillæ loco. Tertul. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθίνεος, ἐλάφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua spathis similia, i. e. mucronata & acuminata habeant. Eustath.

ΣΠΑΙ'Ρ Ω, & σπαίρω, (ut σκαίρω & σκάρω,) palpito, vibro, tremo: propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. Epig. l. 6. Ορέ-γον ἐπ' αὐτῷ τὸ χαρόπου. Od. Θ. Θυμήνατα χῇ σπαίρ-οντ' ἐνδύσω. Il. μ, δ-ελφίν-α φέρον ὀνυ-χάων πλατέων, Ζωὸν ἔτ' σπαίρ-οντ-α. Od. τ, (de hinnulo qui suffocatur) Α'υτὰρ ὃ ἐκφυγέων μεμαὼς σπαίρ-οντι πόδοιν. Dicitur & cor σπαίρειν, quum vibrat seu pulsat: ut Il. ν. Δόρυ δι' ἐν κραδίῃ ἐπιπλήγη. Η' βα οἱ σπαίρουσι χ' ὑελαγέ-α πολεμίζειν Ε'γχε©-ον. Tribuitur & piscibus aut carnibus, quum in sartagine à fervente oleo succutiuntur, ut palpitare & tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ τάριχοι ἐπὶ τοῦ πυρὸς κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσκιρτων.

Σπαιέζω & σπαιέζω, palpito, tremo, Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Α'ποσπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Eurip. in Ion. Θάνατον δ' ἀποσπαίρουσι, φοίνικος ἐλαίης Χηλὰς παρθέν-ου.

Α'ποσπαρδίζω, seu ἀποσπαρτίζω, palpito, vibro, pulso. Hippoc. de morb. l. 2.

E'σπαυίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus. Hesych.

Σπαυραίρω, palpito, & terram calcibus pulso.

Πεσπαυρω, palpito, ad Plut. in Oth.

T'σπασπάρω, subpalpito. Suid.

Σπάλαξ, vide in Σπάω.

ΣΠΑΝΟ'Σ, & σπάνος, ὁ, rarus, qui non ubiq; nec semper reperitur, idcoque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. In Epigr. Ὦ ἐπὶ χειμερίης σπάνιον γάρυ. Plut. πεσγματ σπανίῃ ἢ πολυτελὲς μὴ ἀπολαῦσα παρόντ. Aristot. rhet. l. 1. ἀμαθὲς ἢ σπάνιον τὸ εἰδὲ χρόνε, ἡδὺ ἐστ. ¶ Item raru, i. minimè densus. Hesych.

Σπανίως, rarò, insolenter. Exponitur etiam, parcè.

Σπανιότης, ητ, ἡ, raritas vel penuria. Hesych. Isoc. in Paneg.

Σπανία, ας, idem: apud Hesych.

Σπάνις, εως, ἡ, pro iisdem Eurip. in Orest. Plat. Dem. Isocr.

Σπανίζω, penuria laboro. Eurip. in Cycl. οὔτε ἄν σπανίζοιμι. Thuc. l. 1. θεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Sic & apud Plut. & Xen. Dicitur & res aliqua σπανίζειν, cujus copia non est. Aristoph. in Vesp. τὰλαὶς σπανίζουσ.

Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ὑσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et pass: signif. apud Eur. in Orest. ὁρᾶς δ' οἷα φίλων ὡς ἐσπανισμένα, ut privati amicis simus: vel quanta amicorum penuria laboremus.

Σπανιστὴς, ὁ, cuius copia & penuria est, rarus. Soph. in Oed. Col.

T'σπανίζω, & ὑσπανίζομαι, (comp) aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo: vel simpliciter, egeo. Soph. in Ajace. Τί δ' ἐγὼ χρείας τῆς δ' ὑστερησαι σθένος;

Σπανὸς, idem cum σπανὶς, rarus, in frequens, paucus. Call. hym. in Dian. σπανὸν χθόν' Ἀργεμις δέδε κάτεισι.

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, seu σπαράττω, lacero, lanio: seu dilacero, dilanio: vel vellico. Aristoph. in Ran. σπαράξειεν τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράξειλεν αὐτῶν τὸ φωνητικὸν ἐπηρεῖ. Gal. ad Glauc. l. 1. σπαράξειεν τὸν τόμαχον ἅπαν δακτύλων ἢ πτερῶν κράδισι. proritare stomachum digitis penniſve immiſſis. ¶ Videtur compoſita dictio ex σπάω, & δέρσω, ut ſit propriè, trahendo rumpo ſeu lacero.

Σπάραγμα, το, fruſtum rei dilaceratæ ſeu diſcerptæ. Eurip. in Bacch Plut. adverſ. Color. Apud eundem ibid. σπαράγματα λέγων. exp. lacera verba.

Σπαραγματοδύτης, ὁ, ὁ, ut χραυνὴ σπαραγματοδύτης, vociferatio quæ ipſum guttur ruptura videtur. Plut in præcept. ſanit.

Σπαραξίας, ὁ, laceratio, laniatus, convulſio. Eurip. in Bacch. Herodian. l. 8.

Σπάραξις, εως, ἡ, idem.

Σπάραγνον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναπαράσσω, lacerando evello vel revello. Eurip. Pᾶζ' ἀναπεσὼν ἀναπάρασσον δόμ' ἄλκηρις ὠγχάλῃ. in Bacch.

Ἀποπαράσσω, avello lacerando. Idem ibid. Ἀποσπάραξον ἄμαν ἢ ἔσω δόμ.

Διασπαράσσω, dilacero, dilanio, diſcerpo. Eubul. apud Athen. l. 14

Διασπαρακτὴς, ὁ ἢ ἡ, dilaniatus, diſcerptus: ut σῶμα διασπαρακτὴν. Eurip. in Bacch.

Κατασπαράσσω, idem quod διασπαράσσω.

Νεοσπάραχτ, recens dilaniatus ſeu diſcerptus. ſchol. Ariſtoph.

Συσπαράσσω, concerpo.

Ὠμοσπάραχτ, qui crudus adhuc diſcerpitur & laniatur. Ariſtophan. in Equit.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, faſcia. pannus oblongus in quo infans involvitur. Hom. hym. in Merc. Τ'πρῶ· ἐμείρε μέμηλε, ἢ ἤματέρες γάλα μητρὸς, Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, ἢ θερμὰ λοῦσαι. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὃν Λυκόφρων ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομισάμενος εἰς τὸ φιλίππου, una cum faſciis quibus involutus erat. Herodian. l. 1 μὴ πεπαιδεύσθαι μεδὲν τῶν σπαργάνων, intactum me plebeis faſciis. Apud Philipp. de vita M. lib. 1. ἐξέπι σπαργάνων, ab incunabulis. ¶ Etymol. à σπαράσσω deducit, ut per ſyncopen dicatur quaſi σπαρεφάνον.

Σπαργάνιον, τὸ, faſciola. Eſt & herbæ nomen apud Dioſc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam exiſtimant quòd foliis ejus pro faſciis uterentur.

Σπαργανίζω, f. ίσω, faſciis involvo, faſcio. Heſiod. in Theog. Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυαλίξεν.

Σπαργανόω, idem. Plut. in probl. Rom. Lucæ. 2. Cum dativo inſtrumenti exp. ſimpliciter, involvo, ſeu involvo ut faſcia, aut faſcio. Ariſtot. hiſt. an. l. 7. σπαργανῶσιν εἰσὶκ αὐτὰ, faſciis ex lana involvunt. Plut. de fort. Alex. Ἀ'εὐθὺς σπαργανόσαι τῇ πορφύρᾳ. Meleag. purpura faſciens. Legitur & σπάργαω, apud Hom hym. 1. in Apoll. σπάργαν δ' ἐν φάρεϊ λιπών: quod per ſyncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσε, aut ἐσπαργάνωσε, eliſa ſyllaba ωσε aut αν & γσ in ξ mutato, in quas literas ipſum ξ reſolvitur. Heſych. autem σπάργει exponit etiam σπαργᾶται, innuens ex σπαράξαι, conſ. xandum.

Σπαργανόομαι, faſciis involvor, faſcior.

Σπαργάνωμα, τὸ, idem quod σπάργανον: id quo aliquid velut faſcia involvitur, faſciæ uſum præbens, involucrum. Vitur Etym. in σπάργανον.

Σπαργάνωσις, ἡ, vide in Σπαργάω.

Compoſita.

Ἀ'ποσπαργανόω, ῶ, faſciis exolvo, faſcia qua quis obvolutus erat exolvo.

Ἀ'ποσπαργανῶμαι, faſciis quibus obvolutus eram exolvor: vel faſciis me exolvo. Greg. Naz.

E'νσπαργανόω, ῶ, faſciis involvo: idem quod σπαργανόω, ap. Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, tumeo & diſtentus ſum. Propriè de uberibus dicitur uſq; adeò lacte diſtentis, ut rupturam minentur, & præ nimio tumore lac ſtillent. Eurip. in Cycl. Σπαργῶντές μοι τὼ μαστὼ χαλεπὸν ἐπὶ στέρνοις ἔχειν. Idem in Bacch. μαζοὶ δ' ὑπὸ σπαργῶν ἔτι. Plat. de rep. l. 5. τοὺς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸ σπανὸν ἄγοντας ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur & arbores σπαργᾶν quarum cortices ſucco turgeſcunt: apud Theophr. Ità homines, quorum cor accenſum alicujus rei cupiditate & libidine intumeſcit: & præſertim ii qui pruriunt libidine veneria: ut apud Plut. σπαργῶν ἢ μεδέων ὁ Λάϊος. De alius rei cupiditate: apud eundem in Fab. δὴ δ' αὖ γάμε ἐπιμανὴς ἢ σπαργῶν τὸ δόμε μᾶλλον ἐρᾷ δόμε. Et cum præpoſit. ἐκπ, apud eundem in Artox. & Lucullo.

Σπάργη, vel σπαργάνη, ἡ, libido: propriè qua matres diſtenta lacte ubera exinanire cupiunt. Gal. in lex Hippoc.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mamillæ à partu præſertim recente ſic lacte intumeſcunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant Dioſc. l. 2. c. 129. *Habet autem ſuo modo verbalia, tanquam à σπαργανόω de quo ſuprà in σπάργανον.*

Σπαελῶ, vide in Σπαίρω. Σπαρτὸς, &c. vide in Σπείρω.

Σπάσις, σπάσμα, &c. in Σπάω.

ΣΠΑ'ΤΑΓΟΣ, ου, ὁ, ſpatangus: echinorum ſpecies, apud Ariſt. hiſt. an. l. 4. & Athen. l. 3. ex Ariſtot. Sophr. & Ariſtoph.

Σπατάλη, &c. vide in Σπάθη. Σπατάλη, in Γάλη.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, corium, pellis, Νόμα, σκύτ. Heſych.

Σπάτεος, ου, ὁ ἢ ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ'Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attrahо. Greg. ψυχὴν ἀπὸ σώματος διάσπα, ne mortem attrahens, animam efflic. Propriè bibentes dicuntur σπᾶν, quum hauriunt & ſpiritu ſuo attrahunt potum. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. τὰ δ' ὠὰ θηλάζοντα σπᾶ, ὅταν ὑπνωσι ἢ ᾖσι. Athen. λαβὼν πατέρα, ἔσπασεν ἠϊόνας. Phil. de vita M. l. 1. σπασαμένη δὲ ἀὴρ ἐκ τῶν σπόγγων, quaſi non aquam, ſed ventum hauſiſſent, ſeu ſpiritu ſuo attraxiſſent. ¶ Item contrahо. ¶ Item extrahо, educo. Eurip. in Iphig. Aul. & Taur. χαλεπὸν φάσγανον σπάσας, eduſto enſe. Item extrahо, i. e. evello. Accipitur & pro ſimpl. vello. Item pro convello.

Σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extrahо, educo: ut Ἢ, Ἐ'κ δ' ἄρα σύεργ' ἀπέρυθρον ἐσπάσατ' ἔγχει. Od. χ φάσγανά τε σπάσαντε. Item evello. Odyſſ. κ, ἠϊόνα σπασάμενοι ἑτάρους τε λιγὺς τε. Item convellor, contrahor: ut apud Eurip. in Cycl. τὰς χθόνιας Ἐ'ρῖνας ἐσπάσθη δόρυ. Dioſc. βασὶν ἢ ἄγκιμα σπασθέντα, ruptis & convulſis mederur.

Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro ſeu acies nuda & è vagina educta. Plut. in Otho. In corpore humano ſic appellatur quod convulſum eſt. Ariſt. in Probl. σπάσματα λαμβάνει. Exponitur etiam diſtenſio: apud Theoph.

Σπασμάτιον, τὸ, levis convulſio.

Σπασματώδης, ές, ὁ, ἢ, convulſionis ſpeciem gerens, ſeu convellens. Exponitur etiam evellens.

Σπασμὸς, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. ſan. ἰσχὺς σπασμῶν ἢ χαλεπὸν. Thuc. l. 3. σπασμῶν ἐνδιδόντα ἰσχύειν, convulſionem ciens validam.

Σπασμώδης, convulſivus: ut σπασμῶδες πάθος, convulſivus affectus: apud Gal. comm. 3. in l. 1. prorrhet.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus ſeu attractus. Exponitur etiam, ſuctus, apud Ariſtot.

Σπαστὸς, trahendi ſeu attrahendi aut extrahendi vim habens. Item qui τῷ σπασμῶδει πάθει, obnoxius eſt. Plin. l. 12. c. 10.

Σπαστὴς, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. ſan. ἰσχὺς σπασμῶν ἢ χαλεπὸν. Thuc. l. 3. σπασμῶν ἐνδιδόντα ἰσχύειν, convulſionem ciens validam.

Σπασμώδης, convulſivus: ut σπασμῶδες πάθος, convulſivus affectus: apud Gal. comm. 3. in l. 1. prorrhet.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus ſeu attractus. Exponitur etiam, ſuctus, apud Ariſtot.

Σπαστὸς, trahendi ſeu attrahendi aut extrahendi vim habens. Item qui τῷ σπασμῶδει πάθει, obnoxius eſt. Plin. l. 12. c. 10.

Σπαθὶς, ιδος, ἡ, ſpatha, termes ſeu palmes: ramus palmæ: ſeu avulſus è palma termes. Plur. ſymp. 8. probl. 4. φοίνικος ἐν Δήλῳ φασὶ, ἐκβάντα πολὺν, ἀπὸ σπάδικος ἐλαδὸν τὸ ἱερὸν φοίνικος ἢ ἡ σπαθὶς ἀναφῦναι. Sic etiam dicitur cortex radicis ilignez: ut eſt in lex. Herodot. ¶ Nuetiam dicitur cortex radicis ilignez: ut eſt in lex. Herodot. ¶ Numeratur & inter muſica inſtrumenta quæ manu pulſantur: apud Poll. l. 4. c. 9.

Σπαθίζειν τὸ Νόμα, apud Herodot. expon. pellem detrahere: à σπαθίζω.

Σπάδων, ωνος, ὁ, cui teſticuli evulſi ſunt: ſeu cui nervus membrum genitale exigens eſt convulſus, ſpado. Cyrill. apud Suid. Legitur & genit. σπάδοντος, apud Plut. in Dem. ¶ Exponitur etiam, ſpadonis, genit. σπάδοντος, apud Plut. in Dem. ¶ Exponitur etiam, ſpadonis, contractiо ap. Nic. in Alex. & Hippoc. de morb. l. 7.

Σπαδονίζω, caſtro, ſpadonem efficio, teſticulos ſeu nervos inde teſticuli dependent, evello.

Σπαδονισμὸς, caſtratio. Σπάδιξ

Σπάλαξ, & ἀσπάλαξ, ακ. ος, ὁ, talpa. dicta παρὰ τὸ σπᾶν, ceſte Etym. quoniam ſemper terram unguibus ſuis vellicat & perforat.

¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus, Heſych. ¶ Item σπάλαξ herbæ nomen, ap. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 11.

σπάλαξ herbæ nomen, ap. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, *propter cæcitatem talpæ*. Heſych.

Σπάλαξ ἀπὸ γῆς ος, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀ'ναπάω, ſurſum traho, ſeu retrahо: ut ἀναπᾶν πάλιν ὀϊστὸν, Ariſtot. Item ſimpliciter, retrahо: ut Ariſtoph. in Plut. πάλιν ἀνάπασον. Item erigo, in altum tollo, ſuſtollo: ut ἀναπασαι ἄμ' ὀφρύς, Demoſt. Sic λύγις ἀνέσπα. apud Soph. in Ajace, verba attollebat. Item contrahо: ut λαῖφος ἀναπᾶν, Apoll. Arg. 2. Exponitur etiam, revello, evello: ut πύμβος ἀναπᾶν. Eur. in Med. Item expello aliquem à ſuis ſedibus & quaſi extrahо. Iſoc. in Panath.

Ἀ'ναπάομαι, ſurſum trahor, vel retrahor. Item in altum tollor, erigor: ut ἄκρα ἀνέσπασθαι, apud Ariſtot. Item contrahor: ut μάστακα ἀναπᾶται. Dioſc. Item ſedibus expellor.

Ἀ'νάσπασις, ὁ, ἡ, ἢ, alicunde extractus ſeu avulſus. Item pulſus ex aliquo loco, ablegatus aut amandatus, & quaſi ex eo ſurſum tractus: ut ἀνάσπασις ἐκ Σφύρε. Luc. Item cui ſucceſſor mittitur, qui revocatur & pronuncia. Demoſth.

E'ξαπάω, (decomp.) evello. Eur. in Bacch. κἀξέσπασ' ἀμφίβληστρα.

Ἀ'ντπάω, in contrariam partem traho ſeu vello: vel in diverſum abſtrahor, in diverſum averto: Ariſtoph. in Pace. Galen. & Ariſtot. Et metaph. contrarius ſum, repugno, refragor. Suid. Exponitur etiam prehendo: apud Apoll. Arg. 2. αὐτὸς πατὴρ πάτρης Σκαμ.

Ἀ'ντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariam partem, abſtractio in diverſum. Gnif. etiam idem quod ἀπόσπασμα: quod vide.

Ἀ'ντίσπαστος, ἢ, idem cum ἀντίσπασμα. Gal.

Ἀ'ντίσπαστος, ὁ, ἢ, ἡ, in contrarium abſtractus, item contrà nitens. ¶ Eſt pedis nomen apud Gram. qui ex quatuor ſyllabis conſtat: prima & ultima brevi, ſecunda & tertia longis. Vide ſchol. in Hephæſt.

Ἀ'ντισπαστικὸν μέτρον, conſtans ex pedibus antiſpaſtis: vide apud eundem.

Ἀ'ποσπάω, avello, abſtrahо. Cum genit. & accuſ. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικρᾶ Τέλ' αἰόλα κνώδοντος; Plut. in Themiſt. τὰς ποίνας ἀπὸ τῶν πόλεων διελάσεις. Et addita præpoſit. ὑπὸ, apud Xen. Hellen. 2.

Ἀ'ποσπάομαι, avellor, abſtrahor. Eurip. in Hec. Οἶσθ' ὧν ὑπὸ φρένος μὴ 'κποσπασθῇς βίᾳ, Levit. c. 21. ἀποσπασμὸν dici is putatur, cui avulſi ſunt teſticuli.

Ἀ'ποσπάσματα, pars rei avulſæ. Ἀ'ποσπασμάτων, particula avulſa. Cic ad Att.

Ἀ'ποτμηθὲν, & ἔσω σπόδιον, ὁτ, ὁ, cui teſticuli avulſi ſunt vel exciſi. Suid.

Decomp. Δυσαποσπάστος, qui ægrè avellitur. Δυσαποσπάσω, ita ut difficulter avellatur, morè eorum quæ difficulter avelluntur.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli aut abſtrahi poteſt.

Διασπάω, diſtrahо, divello, dirimo. Xen. Hell. 4. διασπάσαντες τὸ συμφρμα. Idem Pæd. 6. ἐπιχειρησάντα ἐμὲ ἢ τ' αὐδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: ut διασπάσαι τὸ ἔδρθ. Plut. in Cam. Et metaph. labefacto, everto: ut διασπᾶν νόμους. Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, diſtrahor. Et metaph. diſtineor, diſtringor. Luc. ἐκ πολλῆς ἀπορίας διασπώμενος, tot officiis diſtractus ſeu implicatus. Item diſcerpor. Iſoc. διασπασθεὶς ἢ βίον ἐτελεύτησεν. Et activè, diſcerpo, dilanio. Luc. μικρῷ χρωῖ μὴ διασπάσαντα.

Διάσπασμα, τὸ, quod diſtractum eſt ſeu avulſum. Item diſtractio, divulſio, diremptio. Plut. in Lyc. Διασπασμὸς, Idem in Alex. & Artox.

Διάσπαστος, ἢ, pro eodem Διασπάσιμος, qui divelli & diſtrahi poteſt.

Ἀ'διάσπαστος, (decomp.) indiſtractus, non divulſus, aut diviſus. in Pand. Gr. Ἀ'διασπάστως, ſine diſtractione aut divulſione. Heſych.

E'κσπάω, extrahо, evello. Il. ε, Ἐ'κ δ' ἄρα πάντα ἐπέσπασε, per tmeſin pro ἐξέσπασεν.

E'κσπάομαι, idem. Il. η, Τὼ δ' ἐκπνείοντε σὺν ἀλλήλῳ ἕλκεϊ χαλκοῦ ἐξεσπάσθην.

E'κσπάω, extrahо. Eurip. in Troad. Κοὐδέν γ' αὐτῶν ἐκ μαιρόνων πάλιν ἐκπεσόντος. Xen. Hell. 6. ἐπεὶ δὲ σφᾶς πάλιν θύραι, ἐκέχατο τῶν ἔνδον, attracta janua. Item conſequor, acquiro. Soph. in Ajace, πόνῳδε τῶν' ἐπεσπάσην κλέος.

E'πισπάομαι, (med.) Idem Ariſtot. de mundo. μίαν μίλεσδον ἐπισπασάμενοι. Alia attrahendi ſignificatio apud Xen. Pæd. 5. Κῦρον ἐπισπάσεται ἐμπειρότητα διαφέρων τὰ δίκαια, attraxit, i. e. coëgit. Item attrahо, i. e. accerſo ſeu concilio mihi: ut in Epigr. ἢ χθὲς ἐπισπασάμενος ὀφλίδα. Item conſequor, acquiro. Chryſoſt. de ſacerdot. παρὰ τοῦ θεοῦ πάσαν ἐπισπασόμενος. ¶ Item aſſequor; inſequor. Thuc. l. 5. ἓξ ἡμέρας ἐπισπάσθαι βοηθούς. Sic & alibi apud eundem.

E'πισπάομαι, (paſſ.) attrahor ad inſequendum ſeu perſequendum: Plut in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in ſententiam alicujus, ſeu ut monita ejus & conſilia ſequar. Thuc. l. 4. 3. τὰ πολλὰ ἢ ὁ ἐπισπώμενος ἐμοίως ἐβιάσατο τε.

E'πισπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

E'πισπαστήρ, ῆρος, ὁ, attractor, ſeu inſtrumentum quo aliquid attrahimus & adducimus. in Epigr. & Herodot.

E'πισπαστὸς, attrahendi vim habens: ut ἐπισπαστὸν μαλάσσουσι, apud Celſ. 5. c. 18.

E'πισπασὸς, ὁ, quem quis ipſe ſibi accerſivit & attraxit: ut ἐπισπασὸν κακὸν, Od. ω.

E'πίσπασμον, τὸ, laqueus quem quis ſibi attraxit & induit. Heſych. Item marculus ferreus quo janua pulſari & attrahi ſolet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur apud Diod. Sic. Dicitur & ſignificare velum quod obducitur aditui alicui, Num. c. 4.

Decomp. Αὐτεπίσπαστος, idem cum ἐπίσπαστος.

Συνεπισπάω, una attrahо. Συνεπισπόμενοι, idem: vel ſimpliciter, attrahо, allicio. Ariſtot. in probl. Xen. Pæd. 2.

Καταπάω, detrahо, extrahо, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς ὀπὰς ἐν τῶν σημείων καταπάσῃ, imaginem illius detrahere. Dioſc. l. 1. c. 5. ἔμβρυα καταπᾶσαι, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. c. 124. ὁπὴ κυμὸς γάλα καταπᾶσαι, lac elicit. Exponitur etiam, avidè deglutio ſeu hauſio faucibus, apud Ariſtoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ἔκεινα πρὸ πολλοῦ κατέσπασε.

Κατάσπασμα, detractio. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12. Accipitur & pro σπάσμα.

Καταπαστικὸς, detrahendi vim habens. Dioſc. l. 2.

Συγκατασπάω, (decomp.) pariter avello ſeu convello.

Παρασπάω, à latere alicujus abſtrahо ſeu avello: Et propriè, fruticem arbori adnaſcentem ex cujus imo trunco avello: unde τὰ παρασπώμενα, quod ſic avellitur, apud Theophr. hiſt. pl. l. 2. Item generaliter, abſtrahо, avello: unde apud Xen. Hell. 4. τῶν Λακεδαιμονίων πλέον παρασπᾶσθαι τῆς Φαρναβάζε, à fide abſtraxit. Sic & apud Dem. Olynth. 2. & Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus trahо ſeu deflecto.

Παράσπασις, ὁ, ἡ, frutex arbori adnaſcens, qui inde avulſus plantatur: ſtolo, Theophr. hiſt. pl. l. 2.

Περισπάω, circumcirca detrahо. Et metaph. nudo, ſpolio. Philoſtr. in Heroic. περισπάσαι τὰ ἀσπίδα ζώντ. Plutarch. in Cicer. περισπᾶν αὐτῆ τὸ ὑμᾶσθαι, ab eo avellere Item diſtrahо, i. e. in diverſum trahо, unde paſſ. apud Ceb. Theb. οἷς ἅπαρ περισπᾶσθαι, in alia ſtudia diſtrahi. Ité diſtrahо, i. e. negotiis onero. Plut. in Cam. κολλᾶσθε τείθειν ἢ περισπᾶν βουλήμ. Et paſſivè, apud Basil. in ep. ad Greg. ἵνα δὲ μηδὲν περισπάσθωμ. ¶ Exponitur etiam, avoco aliò, abſtrahо Plut. in Fab. περίσπασον Ἀ'ννίβαν πυρέσσοντ. ¶ Apud Eur. in Iph. Taur. ὁ περισπάσας ἔβλεψ. exp. quum diſtrinxiſſet ſeu eduxiſſet enſem. Eſt & vox grammatica περισπάω, ſignificans circumflecto: apud Athen. & Euſt.

Περισπασμὸς, ὁ, diſtractio, occupatio, orta ex curis & negotiis diverſis. Plut. de exil. & de non fœner. Eſt & vocabulum caſtrenſe, de quo vide in ὀνομάζεσθαι.

Decomp. Ἀ'νπεπερισπάσω, retrahо, revoco. *vocabulum caſtrenſe.* Polyb. ὅς αὖ ἐμβαλόντες εἰς τὸν Βοῖον χάρακα ἀπεπερίσπασαν τοὺς ἐξελαυνόντας, ut progreſſos retraherent. Ἀ'νπεπερισπᾶν τὰς λόγυς exp. ſua verba retractare. Ἀ'νπεπερίσπασμα, dicitur ſtratagema auxilia hoſtium abſti diſtinentis, vel quum hoſtes domum revocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀ'περίσπαστος, qui diſtrahi nequit: immobilis, inconcuſſus, quietus.

Ἀ'περισπάστως, ſine ulla diſtractione.

Ἀ'ποπερισπάω, verto: vel circumduction abſtrahо.

E'κπερισπασμὸς, idem vocabulum eſt caſtrenſe, & plus eſt quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμὸς, quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem poſteriorem ſpectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior eſt converſio, triplici flexione conſtans: quod fit quum poſt περισπασμὸν rurſus in haſtam convertuntur, (ſiquidem in haſtam moveri primùm cœperint) aut in lævam, ſi lævorſum & in ſcutum fuit prima inflexio. Aelian. περὶ τακτικῶν πράξεων.

Περισπάστρος, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Συσπάω, contrahо, contorqueo, convello: unde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. e. adductis ſeu contractis ſcapulis: apud Lucian. l. 13.

Σύσπασις, coſtractio, convulſio.

Σύσπαστος, contractilis, qui contrahi poteſt. Plat. in Sympoſ.

T'σποπάω, ſubtrahо, ſubduco. Eurip. in El. Η'τοι φόβου σε, ἢ ἐμὲν βοσκημάτων Ποίμνης πόνῳ τὸν δρῆμυ' ὑσποπάσας πάλι. Plut. de def. orac. Η'ρακλῆς ὑσπάσασθαι τὸν ἀγκῶνα.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἡμίσπαστος, ſemivulſus, ſeu ſemiavulſus. in Epigr.

Ἑλυσπάομαι, volvendo trahor. Compoſitum enim eſt ex εἱλύω & σπάομαι. Propriè εἱλυσπώμενα vermes & ſerpentes dicuntur, qui ſe in arctum colligentes & poſteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur & ἐλυσπώμαι, quod exp. ἐκ τῆ ἐλιᾶ σπάομαι, ἢ ἕλισσω ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. e. humi volvor; ſeu

seu per humum repo ſerpentium more. Ioſeph. de capt. Iud. ἑλυσπασμὸν τοῦ τῶν τετυμμένων, ἡσυχαῖον, præ vulneribus reptans inſtar ſerpentis, corruit. Plut. in Tim. ἑλυσπάσθαι ἐπὶ γῆς humi ſerpentia. Tranſfertur & ad animum, apud Gregor. ἐδεῖ τὰ πάντα ἡμῖν τῷ ἀληθινῷ ἑλυσπασθῆναι, terrena tantùm & humilia ſapiens.

Ἑλύσπασμα, τό, cujuſmodi motus. Euſt.

Κατειλυσπάσθαι, (decomp.) idem cum ἐλυσπᾶσθαι.

Νεοσπὶς, ίδος ὁ, ἡ, nuper avulſa: ut φοίνιγξ νεοσπίς. Piſides apud Suid.

Νάρκασσις, ὁ, ἡ, nervo tractus. Soph. in Philoct.

Νάρκασσος, ὁ, nervus tractus, qui nervorum tractu movetur: ſed alienorum: ut νάρκασσα ἀγάλματα, Herodot. in Eut. ¶ Eſt & fructis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νάρκασσαι, dicebantur qui νάρκασσα ἀγάλματα oſtentabant, i. e. parva quædam animalium ſimulacra, quæ certis nervis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venuſtate tracta, ſua ſponte movebantur. Ariſtot. de mundo.

Νάρκασσον, pars animæ ὑπὸ περπνοῦ. Alex.

Νάρκασσαι, nervis fidiculisq; trahor ſeu attrahor. Ath. l. 9.

Ἀπαζόμαι, Ἀπάλαθος, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

ΣΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, ſpira: linea flexuoſa orbes faciens in ſeſe non reduentes: ut ſerpentium volumina ſinuoſa & funium convolutorum. Arctus (de hydra cœleſti) -καὶ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσον Καρκίνον ἐνείται, ἀσεφὲς δ' ὑπὸ σῶμα λέγουσι. Theoc. Idyl. 25. Τὸ δ' αὖ τὸ ἀσπάσιον εἰλισσόμενον ἀδὲ πάλιν. Ὅμηρος. Sic & apud Aelia. ὃ δὲ δράκων τῶν ἀσπίδων τὰς νεοσσιὰς σωματογῶν, ἐφ' ἑαυτὸν ἀπαδεῖ. ¶ Pro fune nautico ſumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem convolui ſolent ejuſmodi funes, & in navi poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipſas naves. ¶ Ab eorundem funium ſimilitudine muliebres quoq; ſpiræ dicuntur ornatus cauſa factæ & genus operis piſtorii eodem modo formatum. ¶ In arboribus ἀσπίραι dicuntur, ubi convoluunt ſe venæ atque nodi. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3. Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. & Act. 21.

Σπειροειδής, ὁ ἡ ὁ, ſpiræ ſimilis, orbem ſpiris ſuis faciens. Nic. in Alex.

Σπειρηδὸν, in modum ſpiræ: vel in orbem, convolutim. Suid.

Σπειρόω, ῶ, in ſpiram contraho ſeu colligo. unde paſſ. præt. ἐσπείρημαι, in ſpiram contractus ſum ſeu collectus. Apud Erathoſth. de Zonis, Πέντε δ' αὖ ὧραι ἀξεναγὴς ἐσπείλωται, quinq; Zonæ rotundæ circumvoluntur. Apud Suid. σπειροείδεος τοῖς ῥηχίοις, exp. obvolutus aut involutus.

Σπείραμα, & σπείρημα, τὸ, idem cum σπεῖρα. Propriè de ſerpentium ſpira dicitur. Diony. de ſitu orb. Plut. in lib. de ſolert. anim. Exponitur &, multitudo. Heſych. ¶ Σπεῖρημα pro σπέρμα accipitur, apud Nic. in Alex.

Σπειραία, ἡ, ſpiræa: frutex quem ideo hoc nomen habere traduntur, quòd in ſpiram torqueri poſſit: de quo Theophr. hiſt. plant. lib. 1. cap. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus. Od. ζ. ubi tamen legitur & κοσμίας à σπείρα. Item faſcia: ſchol. Dionyſ. Perieg. σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involuere ſe ſolent: ut Od. η & ζ. Generaliter autem quæris veſtes ſic appellantur: ut Od. β & apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπειρᾶσθαι, circundo τῇ σπείρῃ. Buſt.

Compoſita.

Εὐσπειρος, ὁ ἡ ὁ, pulchras ſpiras faciens, pulchrè ſe in ſpiras colligens. Epigr.

Περισπειρόω, in orbem circundo, vel involuo. Propriè ſerpenti tribuitur, qui ſuis ſpiris aliquem circundat. Plut. in Cam. ἀφισπειρόσαι τὸν ἐδάπεδα τῇ κεφαλῇ, capiti veſtem involvens.

Περισπειρᾶσθαι τοῖς ποσὶ, pedi circum circa implicari in modum ſerpentis. ſuo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas ſpiras ſe colligens: ſeu multis ſpiris & flexibus involutus.

Συσπειρόω, in ſpiram colligo. Item conglomero, condenſo. Ioſeph. de antiq. Iud. l. 9.

ΣΠΕΙΡΩ, Ρεφῶ, ſero, ſemino. Heſiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν γυμνὸν δ' ἀμάασθαι. Pauſ. in Att. σπείροντες μὲν ἔδεν ἔδεσθε ἢ ἀμησάμενοι ζώσεις ἀγαθόν. Et cum accuſ. Eurip. in Cyclop. Σπείρομεν δ' ἢ τῷ ζῶμεν, Δίμητερ· εἰ χρεὼν: Plut. de non foener. σπείροντες ὑφ' ἡμέραν καρπόν. Metaphoricè etiam uſurpatur, ſicut & Latin. ſero. Ariſt. rhet. 2. πῶσα ὠφελὸς μὴ ἔσται ἐφ' ἑαυτῷ, καθὼς ἢ ἐδίεσε. Euripid. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίαν σπείρων, i. e. μοιχεύων. ¶ Item diſſemino, ſpargo: unde σπείρειν φλόγα, Ariſtot. de arte Poët.

Σπείρεσθαι, ſeror, ſeminor. Item diſſeminor, diſpergor. Thuc. οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ πᾶν ἀλλήλων Ἑλλάδα.

Σπέρμα, τὸ, ſemen. Heſiod. in Er. Σπέρματα δέκατον δέκατον. Sic & Plut. & Dem. Item ſemen animantium. Plut. in Lyc. & in Symp. &c. Metaphoricè p o principio & autore rei alicujus ponitur: ut σπέρμα πολέμου. Plut. Sic Dem. pro cor. ὁ τὸ σπέρμα παρεχὼν ὅτ' ἦν τῶν φυλῶν ἑκάστῃ. ¶ Item ſemen, id eſt fructus quem reddit ſemen: ſeu ipſa arbor. Athen. l. 2. & 4. Sic dicitur fructus quem uterus parit. edit. Euripid. Εἶτ' ὦ δόμων κύρμα δύσλυτον βέβηθ'.

Σπερματικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ſeminalis. Ariſt. in Probl.

Σπερματικὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερματίας σπυὸς, idem cum σπυὸς πέπων, ſeu ſimplici πέπων. Athen. l. 2.

Σπερματίτης, ὁ δ' ου, ἡ idem cum σπερματικὸς: ut σπερματίτης χάλαζα, ſeminatrix venæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 3.

Σπερμάτιον, τὸ, parvum ſeu exile ſemen, minutum ſeminis granum. Athen. l. 2.

Σπερματόω, ῶ, ſemino, conſero: unde σπερματωθὲν ἠθὸν, ager qui conſeritur. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 2.

Σπερματίζω, ſemento, ſemen fero. Exod. 19. Item ſemen emitto. Baſil.

Σπερματορρὺς, ὁ, ſeminis emiſſio. Τὰς σπερματορρυὰς μεταφέρων, plantas ſemine natas tranſplantare. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum σπείρω. ſit metaph. apud Heſiod. in Erg. Σπερμαίνειν ἠθελεῖ.

Σπαρτὸς, ὁ, ſeminatus ſeu ſatu editus: ut σπαρτοὶ ἀνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerunt. Euripid. in Herc. fur. & in Phœn.

Σπάρτον, τὸ, ſpartum, genus vitilium. Plin. lib. 19. c. 2. dicit herbam hanc ſponte naſci, nec ſeri poſſe: eſſeque propriè juncum aridi ſoli. Accipitur & pro fune ſparteo: ut Il. β, ἢ σπάρτα λάινον. Cujus loci mentionem faciens. Plin. loco citato ſcribit. Homerum quum ſparta dixit, ſata ſignificaſſe. Gell. l. 16. c. 4. refert Græcos magis cannabe & ſtuppa cæteriſq; rebus ſaltis naves feciſſe, & inde σπάρτα appellaſſe: accentu in penultimam retracto: quoniam voces ejuſmodi, quum ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem concedunt, diverſitate accentuum ſeparentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος, ὁ, apud Paul Aegin. lib. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i. e. funis ſparteus, ſeu reſtis ſpartea. Poll. l. 10. c. 40. ex Cratino. Item χαῖμαι τεκτονικαὶ, Heſych. i. funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraq. ligni aut lapidis parte tendunt, poſtea tollunt ut rectam lineam deſignet, quam in poliendo ſequantur.

Σπάρτιον, τὸ, *itidem* funiculus ſparteus. Et generaliter, quivis funiculus. Athen. l. 5. Sic dicitur & frutex ex cujus ramulis ſpartei funes contexuntur. Dioſc. l. 4. c. 158.

Σπαρτηρὸς, ὁ, ſparteus, è ſparto confectus aut plexus. Poll. libro 10. c. 49.

Σπαρτίνη, funiculus ſparteus. Idem ibidem.

Σπάρτος, ου, ὁ, idem cum σπάρτα & σπαρτίον. Nic. in Ther. & in Alex.

Σπόρος, υ, ὁ, ſatio, ſatus: ipſa ſerendi ſeu ſeminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipſo ſemine. Epigr. l. 2. & Xen. in Oecon. Dicitur accipi etiam pro loco in quo aliquid ſeritur.

Σπείρω, ὦ ἢ ὦ, quaſi ſeminari ſeu conſeri ſolet. Dioſc. l. 3. c. 128.

Σπορεὺς, έως, ὁ, ſator, ſeminator. Xen. in Oecon.

Σπορδάω, ſero, ſemino. Σπορδᾶτες, idem cum σπορεῖς. Heſych.

Σπαρτὸς, ſatio, ſatus. Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiam tempus ſerendi.

Σπορὰς, ἀδος, ἡ, idem cum σπαρτὸς. Item ſeges. Eutip. Item genus. Soph. Vſurpatur & pro prole ſeu ſemine, apud Euip. in Cyclop.

Σποράς, άδος, ὁ vel ἡ, ſparſus, diſperſus, qui diſpalatus vagatur hùc illuc. Eutip. in Rheſo. Plut. in Fab. Et αἱ σποράδες νόσοι, morbi ſparſim graſſantes. Hippoc.

Σποράδην, ſparſim, palatim, Arat. Iſoc. in Helen. encom.

Σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Ariſtot. polit. 1.

Πηδὸς, ὁ, teſticulus: quaſi σπερὸς, παρὰ τὸ σπείρειν δι' αὐτοῦ τὸ γόνος, ut tradit Etymol. Pro eodem dicitur & σπερὸς. quod & proiſo pene ponitur apud Nic. in Ther. Ἡ δὲ ἐν ἑκάστοις τμηθῇ σπερὸς δορᾶσιν.

Ὅ σπερὸν, Πατὴρ, quomodo huc pertinear, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀσπορόπεδος, ſemen jacio, ſeu ſpargo & differo. Luc.

Ἀπόσπορος, ſatus ab aliquo, i. genus & originem ab aliquo ducens.

Ἀποσπερμαίνω, ſemen emitto, ſemine genitali polluor. Ariſtoph. & Ariſt de gen. an. l. 2.

Ἀποσπερμαίνω, idem cum σπερμαίνω. Euſeb. in præpar. Evang.

Διασπείρω, diſſero, diſſemino. Et metaph. apud Hell. 3. διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμψόμενος Χαλκιδέων. Sic & apud Iſoc. in epiſt. ad Phil.

Διασπείρομαι, diſpergor, diſſeminor. Plut. in Coriol. αἱ σφῶν κατασχεδὸν καὶ κρύφα διασπειρόμεναι, clam ſpargebantur. Item diſſipor, diſpalor. Xen. Hell. 5. διασπειρόμενοι ἐλεηλάτουν.

Διασπαρίδυος, ſparſim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, diſſeminatio, diſperſio. Plut. adverſ. Colot.

Διασπορεὺς, qui diſſerit & diſſeminat.

Ἐνσπαρτείρω, (decomp.) diſſero & diſſemino in vel inter ſero, inter ſpergo.

Ἐνσπε-

Ἐνσπερμαίομαι, interſeror, interſpergor. Plut. in Num. & adverſ. Colot.

Ἐπισπερματόομαι, ad ſemen pervenio, vel ſemen reddo. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 1.

Ἐκσπερματίζω, ſemen emitto. Num. c. 5.

Ἐνσπείρω, inſero, inſemino. Ἐνσπειρόμενοι, diſſeminor, ſpargor in vel per. Xen. Pæd. 3.

Ἐνσπορος, in quo ſemen eſt, ſeu ſemen producens. Dioſc. l. 3. c. 28.

Ἐνσπορέω, inſuper ſero, ſeu denuò ſemino. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 1. Greg. μὴ χαθέλοιτο σοι ἡ ἐμεσεμένη κακὸς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρός τὰ ζιζάνια. Item inſero, inſemino, ſeu in aliquo ſero: unde ap. eundem Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 33. τὸ δὲ Βασιλοῦσα τῇ ἀκμῇ δῆ φασὶ τὸ ἄσπορον ἐσπείρεσθαι τὸν μέλι.

Ἐπισπορὰ, ἡ, ſatio iterata, ſeu qua ſatis novum ſemen ſuperſeritur. Damaſcen. Item inſitio, ſatio alicujus in alio. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 24.

Ἐπισπείρω, ἰδem. Heſiod. in Erg.

Ἐπισπορὸς, qui inſeritur uel reſeritur. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 1.

Ἐπισπορέω, idem quod ἐπισπείρω. Tzetzes apud Heſiod.

Ἐπισπορὰ, idem cum ἔπισπορος, apud eundem.

Καταπείρω, ſero, ſemino. Soph. in Ajace. Ὅσας ἀγίας μοι κατεσπείραμεν θεούς, Eurip. in Herc. fur. Ὃς ἐξέκλασε δὴ ἡ κατασκεδασμένη σπορὰ, Eurip. in Cyclop. (decomp.) ſpargo ſeu ſemino in. Plut. Herodian.

Παρασπείρω, ſemino juxta ſeu apud. Παρασπορὰ ἐθνῶν, conſitum & interſitum. Alex. Aphr.

Πλησπείρω, q. d. circumquaq; ſero, undiq; ſemino. Impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem evaſuram eſſe dicit, ſi domum ipſi verrat, famulæ inſtar, ἓν χερυνιλάτναν τ' ὄλεθρον φεύγουσα Ἀχαιὸν δῆθον γ'. humum aqua perſpergens ex aureis vaſis.

Τπαπείρω, occultè ſero ſeu ſemino. Plut in Pericle.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm partim ex σπόρμα, partim ex ipſo σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος vel ἀγγειοσπέρμα, ὁ, ἡ, vaſculo ſive vaſculis ſemen inclauſum habens. Theoph.

Ἐναγγειοσπέρματος, (decomp.) pro eodem.

Ἄσπερμος, ſemine carens, ſemen nullum producens. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 4. Item proſe carens & nepotibus. Il. υ.

Γυμνόσπερμος, ſeu γυμνοσπέρματος, cujus ſemen nudum eſt. Idem Theophr. ejuſd. l. 1. c. 3.

Ἑλοβοσπέρμα, cui ſemina in folliculo ſunt ſurculacea. Id. ibid.

Ἐμβρισπερμα, cujus ſemina cortice obducta ſunt. Id. ibid.

Ἐμτρισπερματα, τά, ſemina quæ in cortice ſunt: apud eundem.

Ἐνυμενόσπερμος, ſemen habens membranis intectum ſeu inclauſum.

Καλαμόσπερμος, malè ſementans, malum ſemen ferens. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4.

Λιθόσπερμον, τὸ, lithoſpermum, herba ſic dicta ob ſeminis lapideam duritiem: de qua Dioſ. l. 3. c. 58.

Μικροσπέρματος, parvum ſemen ferens.

Ὀλιγόσπερμος, parum ſeminis ferens. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4. Item parum ſeminis emittens: de animante dictum.

Παναγόσπερμος, ἡ, omnifaria ſeminum mixtio. Ariſtot. de gener. an. l. 4. c. 1. Item ſemina omnis generis permixta, ſeu miſcella omnis generis ſeminum. Plut. de Pind.

Πολυσπερμὴς, ὁ, ἡ, ὸν, q. d. multùm ſparſus ſeu diſſeminatus. hominum eſt epitheton apud Poëtas, quoniam per diverſos terræ tractus ſunt ſparſi: ut apud Hom. Il. β, Ἀλλ' ἄλλον γλῶσσα πολυσπερὲς ἀνθρώπων. Exponitur etiam activè, fœcundus, latè genus ſuum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπορος, multum ſeminis ferens, abundans ſemine. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copios è fundens ſemen.

Πολυσπερμία, ἡ, affluentia ſeminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis ſedum majus, ab aureo ſeminis colore: in Append. Dioſcor.

Compoſita ex απαρτὸς, itidem ſine præpoſitione

Ἄσπαρτος, ὁ ἡ ὁ, non ſatus ſeu ſeminatus, Odyſſ. ε. Item qui non ſeminatur, ſeu cui ſemen non committitur: ut ἄσπαρτον γῆ, ibidem.

Ἀσπόρατος, ſemente non facta, citra ſationem.

Πυρίσπαρτος, in quo ignes ſeminati & ſparſi ſunt. in Epigr.

Compoſita ex σπορὸς aut σπορὰ, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγχίσπορος, ὁ, ἡ, ὸν, è propinquo ſeu propinquo ſanguine ſatus, propinquus, conſanguineus. Damaſcius apud Suid.

Ἄσπορος, idem quod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, femina expers, ſegete carens. Heſych. Item ſemen præparcè reddens, ideoq; non conſerendus ob ſterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè ſeritur. Item in quo profundæ ſationes fieri poſſunt: ut βαθύσπορος γῆ. Eur. in Phœn.

Διάσπορος, in quo decem ſementes factæ ſunt, i. e. decennalis. Eur. in Troad.

Εὔσπορος, ſeu ἐὔσπορος, fœcundus ſeminis.

Θηλύσπορος, fœmininus. Aeſchyl. in Prometh.

Μανίσπορος, rarè ſeminatus, non ſpiſſè nec densè.

Μανοσπορέω, rarè ſemino, ſemen rarè ſpargo.

Μηλόσπορος, malis conſitus: ut μηλόσπορος Ἐσπερίδων ἀκτή. Eurip. in Hipp. Steph.

Ὁμόσπορος, ſimul ſeminatus ſeu ſatus. Item eadem ſtirpe ſeu eodem ſanguine natus: frater, vel ſoror. apud Eur. in Iphig. Taur. & Herc. fur. Item activè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph. in Oedip. tyr.

Ὀψίσπορος, qui ſerò ſeu tardè ſeritur: vel ſerò ſerendus. Theoph. hiſt. pl. l. 8.

Ὀψισπορέω, ſerò ſementem facio, tardè fero, Idem. ibid.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero.

Πολύσπορος, ſatu vel ſemine abundans, ſegete abundans. Oppian. de venat. l. 3.

Πρώϊσπορος, qui maturè ſeritur: vel præmaturè ſerendus. Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Πρωϊσπορέω, præmaturè ſero, maturè ſemino. Idem de cauſ. pl. l. 4. c. 8. & alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus ſeminatus eſt, primò ſatus. Apud Nonn. dicitur διὸς πρωτόσπορος ἀρχὴ, i. principium & ſeminarium vitæ. Πρωτοσπορὸς, qui primus ſerit, aut ſevit.

Πυκνόσπορος, densè ſatus, densè ſeminatus.

Πυκνοσπορέω, densè fero, densè ſemen ſpargo.

Πυκνοσπορέομαι, densè ſeror. Theoph.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

Φυτοσπόρος, plantam ſeu ſtirpem ſerens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 7.

Χειμόσπορος, hyeme ſatus. Theophr. de cauſ. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hyeme ſemino.

Χειμοσπορέμβρυος, qui hyeme ſeritur.

Σπιλάω, ῶ, &c. vide in Πιλάω.

ΣΠΕΛΕΘΟΣ, υ, ſtercus, excrementum, ſimus: idem quod σκῶρ. Ariſtoph. in Concion. κατεδεῖ σπέλεθον σφηκιᾶς μοι & μὴ σπελέθων κοινωνᾶμεν; Pro eodem ſcribitur & σπέλεθ apud eundem Ariſtoph. in Acharn. Reperitur & σπέλθ apud Athen. l. 15. quæ ſcriptura putatur eſſe mendoſa.

Τσπέλεθ, ος, (comp.) ſuccedens, ſtercus ſuillum, Poll. l. 5. c. 14. Vel-tur Dion. l. 46.

ΣΠΕΝΔΩ, F. σπείσω (tanquam à σπείδω) libo ſi. vino, lacte aut ſimili liquore diis ſacrifico. Il. ψ. Πολλὰς δὴ κατέδησε χεροὶν ἥνιοχος λιτόντας Ἐλθεῖν. Il. ω. Τῇ σπείσαι Διὶ πάντ'. Plut in Num. μὴ κατέδησε τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμετρίας ἀτιμίαν. Cum genit. Herodian. l. 5. δίκη κατέδησε. Apud Ariſtoph autem σπείσον ἀγαθῷ δαίμονι, ſubaud. κρατῆρα. ¶ Item pacíſcor, fœdus ineo ſeu percutio: quod ſacrificiis & libationibus interdentibus fiebat. Herodian. l. 5. ἐν οἷς σπείσονται, &c.

Σπένδομαι, ſacrificor, mactor & immolor. in ep. ad Phil. c. 2. Item ſpondeor. Et activè, idem quod κατένδω, libo. Il. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέσπεισ' ἐπὶ θ' ἕσσ' ἠδὲ πάσαις θεοῖς. Idem pacíſcor, &c. Cum dat. perſon. Thuc. ἐπ' ἐκείνῳ τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei, τῇ εἰρήνῃ καὶ τοῖς ξυμμάχοις, cum legatis pacíſcitur. Aeſchin. Cum accuſ. Dem. σπεισάμενοι εἰρήνην αὐτοῖς. Et cum ἀφῆς, Plut. in Theſ. σπεισάμενοι ἀφῆς αὐτῶν, fœdere cum ipſa percuſſo. Præt. ἔσπεσμαι, paſſivè uſurpatur ut apud Thuc. l. 2. Μαντινεῖς ᾗ οἷς ἔσπεσται. Sic & Aor. 2. ἐσπείσθησαν apud Plut. Et τὰ ἐσπεσμένα, pacta conventa.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio. Xen. Pæd. 4. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item libamen, libamentum, i. e. vinum quod libatur. Eurip. in Ione, ἓν χρυσέοις ἔχουσα ἡ σπονδάς. Herodian. l. 4. τῶν οἰκουμένων ἔρκος ἡ σπονδὰς βεβαιοῦσιν. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & inducis ſanciendis adhibentur. Et frequentiùs ſic ipſæ induciæ & fœdera appellantur intercedente libatione ſancita, ut Xenoph. Hellen. 3. πάντα ῥαδίως ἐπὶ σπονδῆς ἐλθεῖν ἢ πόλεμον, velit ne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian, &c.

Σπονδεῖον, τὸ, vas quo vinum libant in ſacrificiis, aut conviviis: teſte Poll. & Athen. l. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi ſolet: ut σπονδεῖον μάγον apud Poll. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τοῦ συζυγικοῦ νόμου τῆς αὐλητικῆς, ſignificans ipſam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, ſic dictus quod in libationibus metro ex tali pede conſtanti uti ſolerent. Schol. Hephaeſt. unde comp. Διασπονδεῖος, gominus ſpondeus & Ὀλοσπόνδειος ἴαμβος, verſus ex ſolis ſpondeis conſtans.

Σπονδιακὸς: ut σπονδειακὸν μέτρον, quod ſpondeis conſtat.

Σπονδίνη, ης, ἡ, idem ferè cum σπονδεῖος, Fœmin. σπονδῖνης, ut σπονδῖνης κυλίκων, ſtilla quæ inter libandum è patera effunditur, Suid. ex Epigr.

Σπόνδιχος οἶ, qui vinum pateris libant. Heſych.

Σπονδίζομαι, propitium reddo.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπασπένδω, libo, libamina ſeu libamenta perago. Odyſſ. ξ. ἀπασπένδων δοὶ οἶκαδε. Antiphon. ἀπασπὼν ἀνάκειται. Significare etiam videtur, libamina diis offerenda tanquam inutilia in terram effun-

fundo: apud Eurip. in Ione, ὡς ἡ ἀπὸ πιστοῦ μέθυ, ubi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἄσπονδος, exclusendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐκσπόνδιμι, idem cum ἀσπονδίζω, in posteriori signif. libamina effundo. Eurip. ibid. πρὸς τὰ πρὸν σπονδὰς θεῶν Δίδυμοι γαίᾳ, πάσα τ' ἐπαντίον ἀνέχειν.

Ἐπίσπονδος, ὁ ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Demosth. Item fœdifragus: Apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδάς. Dionys. Halic. l. 2. c. 98. Exponitur etiam, immunis à fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔμσπονδος, fœdere junctus, confœderatus. Propriè ἔμσπονδοι dicuntur qui à bello fiunt amici, teste Schol. Thuc. & Suid. Construitur cum genit. apud Thuc. l. 1. Cum dat. apud Appian.

Ἐπισπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. Plut. in Rom. ἐπισπένδεσθαι γάλα τοῖς ἱεροῖς.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι, Thuc. l. 5. ἐπεσπένδοντο ἐς ἔτη πεντήκοντα.

Ἐπίσπονδος, libatio, libamen.

Ἐπισπονδή, fœdus, induciæ. Thuc. l. 5.

Καταπένδω, perfundo, libamine, seu libamento. Plut. de def. orac. Apud Eurip. in Oreſt. Δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymis te perfundo, i. lacrymis tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. ibidem.

Ἐπικατασπένδω, (decomp.) libo desuper.

Παράσπονδος, fœdus & pacta transgrediens, qui fit contra fœdus & pacta. Thuc. l. 4. & alibi.

Παρασπένδω, contra fœdus & pacta, perfidè.

Παρασπονδέω, contra fœdus facio, violo pacta & conditiones fœderis, Demoſt. pro cor. ἠδίκει δὲ παρασπονδῶν, ᾧ ἔλαχε πόλει εἰρήνην. Et transitivè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατέσπευσεν ἑαυτὸν εἰς ἀνήκεστα τῷ παρασπονδῆσαι ἕτερον.

Παρασπονδεῖσθαι, dicitur qui perfidè violatur. Plut. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῆς φρουρᾶς πυρέσσων.

Πρᾶσπονδμα, τὸ, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœdus violatum. Plut. in Cæſ.

Πασασπόνδιος, ὁ, violatio seu transgressio fœderis.

Τὰ πάσπονδα, aliquid aliquis facere dicitur, quum accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6. ἐχώρει τἀσπονδα ἐς Σίγλειον. Plut. in Solon. τἀσπόνδους ἀφῆκα, data eis fide.

Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum. Aeſchin.

Composita extra præpositionem.

Ἀσπεισία, ἡ, ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis. Suid.

Ἀσπονδί, fœderis seu induciarum expers. Thuc. l. 3. πάντας ἐτόμωσαν ἀπήνεια ἀσπόνδους ἀμύνεσθαι. Item idem quod ἀσπεισία, qui nullis σπονδαῖς poteſt dirimi: ut ἀσπονδοὶ πολέμιοι, ap. Dem. & Aeſch.

Ἄσπονδος, sine amicitia. Item absq; sacrificiis: seu non adhibendo libationes & sacrificia. Suid.

Ἀσπονδέω, fœdus aut inducias non servo: vel non admitto. Heſ.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: ut μελίσπονδα ἱερά. Plut. Symp. 4.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: ut οἰνόσπονδα ἱερά. Suid.

Ὀμόσπονδος, libaminum consors. Item fœdere junctus, confœderatus. Dem. pro cor.

Τὰ ξηρόσπονδα, sacra quædam in quibus aqua fiebant libationes. Porphyr.

ΣΠΕΌΣ, ἐος, τὸ, ſpecus, ſpelunca, antrum. Il. δ, ἐκεῖ τε ποσὶ σὺν γλαφυρὰ μέλαθρα. Et Il. σ, Ὦ δέος φοσήσασθε λίπη σπέος. Dicitur & κοῖλος per epenthesin literæ ι: ut apud Heſiod. in Theog. Σπείῃ ἐνὶ γλαφυρῇ, in ſpecu cavo.

Σπήλαιον, ν, τὸ, idem quod σπέος, ſpelæum, ſpecus, ſpelunca. Luc. ἐσπερίσαι δὲ τὸ σῶμα τοῦ ὕπνου σπήλαιον ὄντος. ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam σπήλη γξ. fœm. gen. apud Poëtas: ut apud Apoll. Arg. 2. & Theoc. Idyll. 16.

Σπηλαιώδης, ſpeluncæ formam habens, in modum ſpeluncæ factus: ut σπηλαιώδην ὑπόστεγον. Pro eodem ſcribitur & σπηλώδης, apud Poll.

Σπηλάδιον, parva ſpelunca, Poll. ex Theopom.

Φιλοσπήλυγξ, (amp.) ſpeluncarum amator. Lucill. Epigr. l. 2.

Σπάρασσω, σπάραγμα, &c. vide in Σπείρω.

ΣΠΕΎΧΩ, urgeo, premo, propello & feſtinare cogo. Od. ζ. Νῆας κυβερνῆται ὅπῃ τις σπεύρησιν ἄελμας. Exponitur & neutraliter, feſtino. Item irascor. Heſych.

Σπεύρομαι, urgeor, propellor: progredi feſtinanter cogor. Od. ρ. Η' πείρῃ ἐπίκλασον ὅσσον τ' ἐπὶ θύμιον πᾶσιν Σπεύρηαι. Et neut. feſtino, propero. Il. ψ. Σπεύρεσθε δ' ἄρα Μενελάῳ ἐξείρυσσι χαλεῖς. Τόξον. Et cum infinit. Odyſſ. ι. Σπεύρομεν ὑπαὶ νῆα ἐπιβαινέμεν ἠδ' ἀνιέναι. Exponitur etiam, fugor, apud Nic. in Ther. Σπεύρεται ἐκ μέσσοιο ἀϊδὰς δύγμενος. Item ira concitor: apud Callim. Hymn. in Delum. Σπεύρεσθε μέγα σθένος ἠδὲ φανῆναι: Iunone.

Σπεύρω, in modum eorum qui σπεύρεται, aut σπεύρεται valide. Heſych.

Σπεύρω, idem quod σπεύρω: unde σπευρόμενος, qui urgeor & propellitur. Erotian. in lex. Hippoc.

Σπευρηδής, ὁ, feſtinus præproperus, celer: vel cum impetu & velociter irruens. Heſiod. in Aſp. καὶ δ' ὑμέλας χάλκεον ἔγχος.

Σπευρηδόν, exp. etiam, ſtudioſè incumbens alicui rei. Heſych.

Composita.

Ἀσπευρής, inceſſanter, ſine intermiſſione. Od. α, & Il. κ. Exponitur etiam, ſedulò, ſtudioſè.

Ἐπισπεύρω, idem cum σπεύρω. Il. ψ. Κὰπ τρέχε ἐπισπεύρων. Thuc. l. 4. ὁ μὴ τὰς πόλλας ποιοῦντα ἐπισπεύρειν.

Ἐπισπευρής, incitatus, feſtinus, ſtudioſè aliquid properans. Ariſtot. in Phyſiogn.

Ἐπισπευρῶς, ſtudioſè, properanter. Heſych.

Καταισπεύρω, idem cum ἐπισπεύρω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπεύρω, in orbem cùrrere cogo, circumcurſare cogo, aut ſuſſum deorſumq; currere. Heſych. & ſchol. Soph.

Περισπευρής, ſupra modum urgens ſeu premens, ut ἐκ πευρὸς πόδα. Soph. in Ajace.

ΣΠΕΥΤΩ, F. σω, feſtino, propero. Il. θ, Α'λλ' ἴφθιμοι ἔπονθ' ὑπὸ σπεύδειν. Ubi δοῦρ' ἀπὸ δίφρου, ᾧ μὴ φυγέειν ἀπὸ δοῦρ' ἀπάτελλε. Interdum cum præpoſitione ſignificante motum ad locum. Heſiod. in Erg. Εἰς ἄφενον σπεύδειν'. Thuc. l. 5. Τὰς Ἄρρας εἰς τὸ ὄμμα σπεύδει. Cum præpoſit. ſignificante motum de loco: Euripid. in Iphig. Aul. Σπεύδ' ἐκ φρουρᾶν μοί. Interdum cum infinit. ut Heſiod. in Erg. σπεύδε μὴ ἀρὸ μισθωτὰ βοῇ φρεσὶ θυμὸν ἔρυκε. Plut. in Cam. ἐσπεύδετο ἀναιρεῖν ἐν ἡμέρᾳ. Sæpe cum accuſ. ut Od. τ. Οἱ δ' γάμος σπεύδεσιν, nuptias properant ſeu urgent. Thuc. σπεύδειν τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶ Exponitur etiam active, incito, inſtigo, citato gradu progredi jubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incito: unde σπεύσατο. Heſych. exp. παρακέκινηκεν. Et paſſivè, incitor, inſtigor: unde σπεύδεται, eidem eſt ipſi ζητεῖται.

Σπευδητής, ὁ, feſtinator, qui properare ſolet. Ariſtot. eth. 4. c. 3.

Σπευδή, ἡς, ἡ, feſtinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. σπουδὴ ἡμῶν ἡ ἐμὴ καὶ σπευδὴ τῶν ἐναντίων ἐστὶ ἡ ὀξύ. Et ἀλλ' σπουδὴ, μὴ σπουδὴ, μὴ σπουδῇ, ἀπὸ σπουδῆς, feſtinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶ Item ſtudium, diligentia. Xen. Pæd. 4. πολλῇ σπουδῇ καὶ παντὶ μηχανήματι ἐπιμελεῖσθαι. Dicitur σπουδὴν ἔχειν, & πιέζεσθαι, diligentem eſſe, operam ſuam & ſtudium ponere, apud Eurip. in Oreſt. & Soph. & aliquid ἐκ σπουδῆς ἔχειν, apud Plut. in Solon. Sic σπουδὴν ποιῆσθαι, vel ποιεῖσθαι, vel ἐκφέρεσθαι: ut apud Dem. vel cum infinit. vel cum præpoſit. ἐπὶ, apud Iſoc. Dem. Syneſ. &c. Dicitur & ἐπὶ σπουδῆς, & κατὰ σπουδὴν & κατὰ σπουδῆς, diligenter, enixè, ſtudioſè, apud Ariſt. & Plut. ¶ Interdum σπουδὴ abſolutè dicitur pro ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς σπουδὴ, vel ἀρετὴ, ut apud Soph. in Oedip. tyr. Σπουδῆς γὰρ ἐμοὶ τοι τῆς ἐμῆς ἐκ ἔξεστ'. ¶ Item σπουδὴ, ſtudium, i. amor & juvandi prompta voluntas. Herodian. l. 2. & 5. ¶ Item dictum ſerium, ſtudium vel labor ſerius. Ariſtot. rhet. 3. διὰ τοῦτο τὰ σπουδῇ διαφθείρουσι τὸ ἐναντίον, γέλωτι ἢ παιδιᾷ σπουδῆ. Vnde ἀπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδῆς, ſeriò. Il. ν. Et σπουδῇ ποιεῖν, ſerium eſſe, ſeu ſeriò fieri putare: Ariſtoph. in Ran.

Σπουδῇ, adverbialiter uſurpatur in omnibus ſignificationibus. Prioris exempla ſunt, Od. ο, & apud Herodian l. 8. Poſteriorum, apud Plat. in Charm. & Thuc. l. 2. Interdum tamen. exp. magno cum labore, vix, ægrè apud Gal. σπουδῇ γ' ἐκείνων αἱ πᾶσι τοῖς ἡμῖσυσι ἡδονῇ, vix ſine diſcrimine peccati poteſt in morbo. in poſtrema ſignif. (pro ſeriò) uſus eſt. Xen. Pæd. 4. Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, ſtudioſus, diligens: ut αἰδρεῖος σπουδαῖος apud Demoſthen. Item bonus, probus, cui oppon. φαῦλος, apud Iſocr. ad Demon. & Xen. Pæd. Item bonus, id eſt, probatus, in ſua arte peritus: ut σπουδαῖος ἀκροατὴς, id eſt, ὁ δ' ἀκροατὴς εὖ. Ariſtot. eth. 1. c. 7. Sic & res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ, ut σπουδαῖα μέλη, apud Dioſc. l. 1. c. 121. & σπουδαῖα μίσγειν. Plut. in Symp. lept. ſup. Interdum ſignificat ὃ σπουδῆς ἄξιος, magno ſtudio affectandus: hic dicitur διαιτοσύη εἶναι σπουδαῖον, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Item ſerius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd. 2. Sic & homo σπουδαῖος dicitur, qui gravis eſt, nec in rebus levibus aut judicis operam ſuam ponit: apud Xen. Pæd.

Σπουδαίως, diligenter, ſtudioſè: unde σπουδαίως ἔχειν ποὸς τι, aut ἐπί τι, ſtudere alicui. Ariſtot. rhet. 2. & Dion. Hilicarn. de arte rhet.

Σπουδάζω, f. σω, ſedulò ago, diligenter & ſtrenuè operam navo, contendo, enitor. Ariſtoph. in Veſp. ξυνδύοντι τοῦ σφῶϊν, ἢ ὅστις Ε σπουδάσειεν. Interdum cum participio conſtruitur: ut σπουδάζε διδάσκων, diligenter docco. Xen. in Oecon. Interdum cum infinit. Herodian. l. 1. μᾶλλον ἐσπάσθαι διεξιὼν, magis contendebat legere. Xen in Apol. Socr. ὃ πάντα σπουδάζω τὰ ἐκ τῶν ἀδικεῖν ἐκπόδια, non omnia dicere inſtitui. Interdum ſequente ἵνα: ut Dem. ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ ἔ Συρακοσίοις εἰσπεσοῦσι ἀπὸ τῆς πόλεως σπάσῃ.

σπουδάζεται ἢ οὐκ ἀγενιάτων. Sequente accuſat. rei. Iſoc. τῶν ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν σπουδαζόντων. Sequente verò accuſat. perſonæ expo. etiam ἀπὸ, addiciùs ſum alicui: ut Herodian. l. 2. φασὶ ἐκεῖ τὸν Νίκωνα σπουδάζειν. Sic & cum ἀφ' ἑ habente accuſat. perf. exp. colo aliquem, exhibeo me obſequioſum. Demoſt. in Ariſtocr. ἐκπαθῶς κότε ἐσπούδασεν ἀφ' ἑαυτὸν ὑμῖν. Et cum εἰς, apud eundem, σπουδάζειν εἰς τὸ σὸ, favere τοῖς ὑμᾶς. Cum ἐπὶ, Iſocr. ad Nicocl. ἐφ' οἷς γνώσεσθε, μάλιστα ὀνείδιοι ἐσπουδακότι. Dativo etiam jungitur: ut Luc. σπουδάζοντες τῇ παιδιᾷ. ſtudentes paraſiticis aditationibus. Cum accuſar. Galen. Therap. l. 9. δεξιοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσαι, quam in veritate operam ſuam & ſtudium collocare. ¶ Item σπουδάζω, ſeriò ago, loquor, aut dico. Iſocr. σπεῖ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ludicris ſeriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάσματα, opera mihi navatur, ſtudioſè expetor, in pretio habeor. Plut. in Themiſt. σπουδάζομένην ὑφ' ἡδονῆς παιδιάν. Xen. Pæd 4. τοῖς μᾶλλα ἐσπουδασμένοις σπίσοις χρῆσθαι, quæ ſtudioſè expetuntur. Sic apud Luci. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, id eſt, ſtudioſè coli ab ea & amari. Apud Syneſ. de inſomn. ὅτι χάριν ἐσπουδάζειν ὁ λόγος exp. cujus gratia inſtituta eſt oratio.

Ἐπισπουδαιότης, bona fide.

Σπούδασμα, τὸ, res ſtudioſè elaborata. Sophron. Item res quæ ſtudioſè fit & affectatur, ſeu cui ſtuderur. Greg. pro eodem dicitur & σπούδευμα, apud Heſych.

Σπουδαστὴς, ὁ, ſtudioſus, qui rei alicui aut homini ſtudet. Greg.

Σπουδαστικὸς, ἡ, ὁ, ſtudioſus, qui rei alicui aut homini ſtudet. Greg.

Σπουδάστως, diligens, ſtrenuum operam navare ſolens. Ariſtot. rhet. 2. Item qui ſerio ſermone delectatur. Plat.

Σπουδάω, incito, inſtigo: ὑπεσπούδα, ſchol. Hom.

Σπουδαῖος, (quaſi σπουδάιδος, à σπουδή, ut tradit Euſt.) vehemens, feſtinus, intenſus. Heſych. Vnde σφοδρῶν adverbialiter ſumitur pro, vehementer, acriter, apud Hom. Il. λ, κ, & φ. Apud Suid. δῆμμα δ' ἐλίξαο σφοδρὸν ὀμβρείοιο ὕδατος, exp. τερπνὸν, ἡσυχῇον. Apud Nicand. in Ther. σφοδρὸν κρύμιον, exp. aſperum, durum, ſquallidum, quomodo huc pertinear, vide ſuo loco.

Composita: ac primùm ex σπεύδω.

Ἀνυπεσπούδαστος, contra contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obſiſto. Antiph.

Ἀπροσπούδαστος, dehortor, diſſuadeo, deterreo. Thuc. l. 6. τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεπον καὶ ἀπέσπευδον.

Ἐπισπούδαστος, acceleratus, deproperatus.

Ἐπισπουδάστως, feſtinatò.

Composita ex σπεύδω, σπουδάζω, &c.

Ἀξιοσπούδαστος, ὁ, ἡ, ὁ, dignus cui ſtudeatur, dignus qui ſtudioſè expetatur aut colatur.

Ἀσπουδαζία, ἡ, inſtudioſa & contentionem circa rem aliquam omittendi, ſtudioſus rei alicujus eſſe deſino. Exponitur etiam, negligo, contemno. Cum genit. ut apud Plut. Ὅμως ἡ ὦν ἀσπουδάζε τῶν κοινῶν, non tamen negligebat rempubl.

Ἀσπούδαστος, ſine ſtudio, negligenter. Item ſine labore & negotio. Il. δ, ο, χ.

Ἀσπουδαστής, qui non ſtudioſè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus.

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demoſt.

Ἐπισπουδάζω, feſtino, incito: item inſtigo.

Ἐπισπουδαστής, ὁ, ἡ, acceleratus.

Καταισπουδάζω, idem quod σπουδάζω, ſtudeo, operam navo, ſtudios è affecto. Apud Naz. καταισπουδάσαμεν σὺ ἐξ, filii ſategimus, de filio anxiè laboravimus.

Καταισπουδαστικὸς, idem quod ἐσπουδαστικός.

Κακοσπουδάζω, idem quod σπουδάζω, ſtudeo, operam navo, ſtudios è affecto. Apud Naz. καταισπουδάσαμεν σὺ ἐξ, filii ſategimus, de filio anxiè laboravimus.

Κατασπουδαστικὸς, idem quod ἐσπουδαστικός.

Κενοσπουδία, inanibus ſtudens, in rebus inanibus ſtudium & operam ſuam ponens: Cic. ad Att.

Κενοσπούδως, ſtudio inani, fruſtra. Plut. in aphophth.

Κενοσπουδής, ἡς, ἡ, inane ſtudium.

Ἀνοσπουδῆς, (decomp.) qui rebus vanis & inanibus non ſtudet: id vanæ gloriæ non ſtudens. apud Suid.

Μανιοσπουδῆς, idem quod κενόσπουδος. Μανιοσπουδῆς, idem quod κενόσπουδος.

Παιδοσπουδής, exp. qui rebus ſeriis gaudet.

Πλειοσπουδάστος, ſtudioſè expeditus: vel qui ſtudioſè affectari ſolet. Herodian. l. 6.

Σπουδάζω σοι, ſtudeo tibi, à te ſto: Ariſtoph.

Τὰ περὶ σπουδάζω, ſupra modum ſtudeo, ſupra fidem navo operam alicui rei. Luc. in Anachar. ὑπερσπουδακέναι ἐδεῖ τῶν ἀναίρεσιν τῶν πολεμίων.

Σπάσασθαι, &c. vide in Σπάω.

ΣΠΙΊΖΩ, extendo, expando. Euſt. & ſchol. Ariſtoph. in Equit. ¶ Avis, etiam quæ πτύω nominatur, dicitur σπίζειν, id quæ per onomatopœiam, teſte Euſt. ex Arato, Καὶ πτύω πάλιν σπίζειν.

Σπινθίς, ὁ, ἡ, ἴδος, ἡ, paſſus, amplus: ut πτύω σπινθὶ πολὺ. Il. λ. ubi tamen legitur etiam ἔπτυσ' πόλυ. Σπινθὶ, idem: unde πτύειν πολὺν, & πτύειν μάλα σπινθὶ ἁδρῇ apud Aeſch. Legitur & πτύσεις, pro iſdem & πτύδης: unde πτύδειν. Heſych. exp. πλατὺ, μέγα: Item πτυκνὸν, μέλαν πυκτίον. Et πτύδην τὸ ἴδιον πτυκνὸν, πτυκνῶς, σφοδρῶς.

Πτύδδειν, eminus, procul. Item longè, antè: ut πτύδδειν ἀφεστῶσιν. Antimach.

Σπίζα, ſeu πτίζη, ης, ἡ, fringilla, ſeu fringuilla, apud Ariſt. dicta per onomatop. à πτίζω. Heſych. autem eſſe dicit ſimilem paſſeri.

Σπίζιος ἱέραξ, accipiter fringillarius: ſpecies accipitris. Heſych. Pro πτίζαι, dicitur etiam πτίζαι, Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 26.

Σπιζίτης αἰγιαλὸς, exp. fringillago, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur & ὀρεπτίζης, quam dicit axem eſſe πτίζη magnitudine æqualem, niſi quòd habeat cervicem cæruleam, & quòd in montibus verſetur.

Σπίζιον, τὸ, parva fringilla, vel quælibet avis, teſte Heſych.

Σπίνος, ὁ, ἡ, fringilla. itidem per onomatop. à πτίνω dicta. Arat. & Ariſtoph. in Pace. Pro eodem dicitur & πτίνα. Heſych.

Ἀσπὶς, Σπιδαμὼ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΣΠΙΘΑΜΗ, ῆς, ἡ, ſpithama: ſpatium quod eſt inter pollicem & minimum digitum expaſſos, teſte Poll. l. 2. & Heſych. ſeu eſt menſura duodenûm digitorum, quam Latini palmum majorem & dodrantem appellant. Dioſ. l. 3. c. 153. φοίνικα ἔχειν ᾗ πλατεῖα σπιθαμῆς ὕψος. ¶ Chryſip. apud Etym. σπιθαμὴ dictam vult διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ ὅλου χεῖρα. ipſe verò παρὰ τὸ σπαίνομαι ἢ σπάομαι τὴν μεγάλην τῆς αἱρήσεως ἀφ' ἑς τὸ σὺ μικρὸν ἄκρον. Euſt. deducit παρὰ τὸ σπάω πιέζειν τὰς δακτύλους, τοῦτεστιν ἐκτείνειν.

Σπιθαμαῖος, ος, ον, ὁ, ἡ, ſpithamæ ſeu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. Dioſc. l. 4. c. 59.

Σπιθαμιαῖος, idem. Pro quo legitur & σπιθαμαῖος, apud Dioſ. l. 2. c. 197. & alibi paſſim:

Composita.

Διασπιθαμος, ὁ, ἡ, ὁ, duas ſpithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans, Dioſc. l. 3. c. 84.

Διασπιθαμιαῖος, idem apud eundem.

Τετασπίθαμος, tres ſpithamas longus. Heſ. in Erg. Dioſc. l. 3. c. 129.

ΣΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, Macula, labes. Propriè volunt eſſe maculam in veſte è vino aut unguine. Athen. l. 7. Δωσίων δὲ τὸ σπίλον φησὶ πᾶν τὸ ἐπὶ ἱματίου τὸ γοαφέος, (piſcis id eſt genus) ὑγιὲς φησὶ πᾶν τὸ σπίλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item maculæ & nævi in facie apparentes σπίλοι dicuntur: Dioſ. l. 1. ἀφεῖς ἢ σπίλος ἢ πεφυκὼς. Apud eundem l. 2. c. 196. foliorum in herba etiam maculæ ſic nominantur. Metaphoricè Epheſ. c. 5. πλὴν ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος ἵνα μὴ ἔχουσα σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item ſaxum porum duritia referens, terra ſiglina. Heſych. Legitur & apud Ariſtot. σπῖλος pro σπιλὰς, in l. de mundo, ἢ ἐκ σώματα τῶν ὑγρῶν φύσις ἐστὶ πολλὰς μὲν ἀπὸ γῆς σπίλος, πολλὰς δὲ ἀπὸ θαλάττης, πολλὰς δὲ ἀπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων ὀλκὰς μέσας, ἐξ ὧν αἱ μὲν τῆς ἀέρος μᾶλλον ἐκ φύσεως.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aſpergo. in ep. Iac. c. 3.

Σπιλόομαι, ῶμαι, maculor, ſeu ſordidor, ſeu ſordeſco, in ep. Iudæ.

Σπίλωμα, τὸ, macula & labes aſperſa veſti: idem quod σπίλος, ſeu nævus. Exponitur etiam, locus ſalebroſus, ſaxum aſperum.

Σπιλωτὸς, ἡ, ὁ, maculatus, maculoſus.

Σπιλὰς, ἀδος, ἡ, idem quod σπῖλος, ſcrupes ſeu ſaxum: plerumq; de ſaxo quod in mari prominet, ut ſunt ſcopuli. Od. γ, νῆας μὲν πρὸ σπιλάδεσσιν ἔαξεν Κύμασι. Et Od. ε, δίνῃσι φέρεσκε καὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Item σπιλὰς, glarea, vel terra glareoſa. Theophr. de cauſ. pl. 2. c. 4. ἢ σπιλὰς ᾗ ἐπ μᾶλλον ἢ λιθώδη. Heſ. σπιλάδης adjectivè etiam exp. μιμησαμένοι.

Composita.

Ἄσπιλος, maſculæ & labis expers, in quo nulla macula aut nævus conſpicitur. Epigr. l. 11. & apud Herodian. l. 5. Apud Dioſ. l. 2. c. 197. atum dicitur habere folia ἀσπιλότερα. i. e. paucioribus diſtincta maculis. Item metaph. purus, irreprehenſus. Heſych. idem ἄσπιλον ἁγὲς Macedonibus uocari ſcribit ὑ χαλμάβορ.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Καταπιλάζω, f. άσω, commaculo, labem aſpergo, inquino. Heſych. Apud Etymol. καταπιλάζοντες, exp. καταμιαίνοντες: interpretatio ſumpta à petris quæ in mari eguntur, & καπιλάδες appellantur.

ΣΠΊΝΔΑΣΙΣ, avis inter raras & peregrinas, apud Ariſtot. de hiſt. an. Dicitur incendiaria avis, Plin. l. 10. c. 13. Apud Ariſtot. quidam legendum ſuſpicantur σπίνδαισις ἀπὸ τοῦ σπένδω, ſacrificio, libo.

ΣΠΙΝΘΗΡ, ῆρος, ὁ, ſcintilla. Il. δ, (de ſtella) τῇ δὲ τε σπινθὴρ ἰὼν ἐμπίπτε μετώπῳ. Ariſtoph. in Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτοῦ θέσ μὲν σπινθῆρα λάβῃ. Theophyl. in epiſt. ὥσπερ οἱ ἐκ αἰθάλης σπινθῆρα πυρὸς ἐκμαιεῖν ὀντες.

Σπινθηρίζω, ſcintillo.

Σπίνω, vide in Σπίζω.

-ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ,ου,τὸ,viscus. Et σπλάγχνα,τὰ, viscera, exta: ut sunt cor,jecur, & omnia interanea præcipua & vitaliora,quæ in cæsis victimis aruspices considerabant si quid portenderent. Greg. ὧσπερ τὰ σπλάγχνα. Plu. Symp. 2. τὰ δὲ τὰ σπλάγχνον ἔλκους. De visceribus aut extis animalium quæ mactantur. Odyss. γ, Ἐπὶ θ' οἱ σπλάγχν' ἐπάειρε τε. Aeschin. τὰ σπλάγχνα φυλάττων. ¶ Frequenter de corde dicitur: unde apud Aristoph. σπλάγχνα διεμέτρει ὡσεὶ ὁρτυμίδι. Et Eurip.in Med. αὐτὸς σπλάγχνον ἐκμαθὼν σὸν ὤν. ¶ In sacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicuntur omnes teneri & materni affectus: ut in epist. ad Phil.c.1. & alibi. ¶ Eustath ex veterum autoritate,refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλάν,quod pro σπλῆν dicitur: ita ut pars toti appellationem tribuerit. Dioſc. l. 1. c. 20. & Gal. τῇ κῇ τοῦ. l. 1. c. 1. musculus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικὸς, ἡ, ὁ, ad viscera pertinens: ut σπλαγχνικὰ φάρμακα, Dioſc.l. 1. c. 82.

Σπλαγχνόω,extra in manus sumo & attracto: quod fiebat à conjuratis jurejurando & religione arctissima se astringentibus. Dion. (de Catilina) ἔπειτα ἅπαντες ὤμοσαν αὐτὰ μὴ φράζειν ἄλλοις. Item extorum & visceralionis particeps sum. Aristophan. in Auibus. ἐπὶ τῶν αἰθρίων ἰὼν σὺ, ἐλαντὸς ἀλαζὼν, λυπῆ δυόντας, καὶ σπλαγχνεύειν ὑπὸ μᾶ. Item σπλαγχνόω seu σπλαγχνεύομαι, auguror per exta. Strab. l. 7. & l. 3.

Σπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor summa & vehementi, atq; ex intimis visceribus profecta: verbum in S. literis usitatum: ut Math. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, commiseratio qua viscera alicujus misericordia tanguntur.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. schol. Soph.

Composita.

Ἀ'σπλαγχνος, ὁ, ἡ, non habens cor, Item non animosus, timidus ignavus: *quoniam cor animositatis est sedes.* Soph. in Ajac. Exponitur & crudelis, inmitis, inhumanus.

Ἀ'γροϊκόσπλαγχνος, q. d. intrepida habens viscera: fortis, audax, cordatus.

Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors.

Ἐ'πισπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor super.

Εὔψυχος, animosus, schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum, in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία, ἡ, animi præstantia, animositas. Eurip. in Rheso. Item animus ad miserandum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Aschyl. in Prometh. & Eur. in Hippol.

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Aeschyl. ibid.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eurip. in Med.

Πειρίσπλαγχνος, idem: ut περίσπλαγχνος Λαέρτης. Theoc. Idyl. 16

Πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

Σπλεκόω, &c. vide in Πλέκω. Σπλενδὴς, in Σπονδὴς.

ΣΠΛΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, splen, lien: ut σπλῆνος ὄδυρμα, tumor lienis. Plut. & σπλῆνος τὸ σπλήνιον: Aut. definit. medic. Σπλῆνος οἱ, dolor lienis Hippocrat. aphor. sect. 13. art. 22. ¶ Item σπλὴν, idem quod σπλήνιον, splenium: i. e. linteolum splenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Galen. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, ες, ὁ, ἡ, lienosus, splenicus: qui liene laborat: vel qui magnum & tumidum lienem habet. Hippoc. aphor. 15. sect. 6. artic. 6.

Σπληνικὸς, idem. Propriè sic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Vcitur & Athen. l. 8.

Σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena: ramus superior & minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Arist. hist. an. l. 3.

Σπλήνιον, seu σπληνίσιον, τὸ, idem quod σπλὴν, lien. Poll. l. 2. Item linteolum splenis figura, aut quacunq; forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Dioſ. Paul. Aegin. &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibusdam δ'σπληνον herba, item hemionitis, ut testatur Dioſc. l. 3. c. 151. & 152.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l. 2.

Ἀ'σπληνος, ὁ, ἡ, (comp.) lienis expers, liene carens. Ἀ'σπλήνιον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est & herbæ nomen inde dictæ, quòd ejus foliorum jute decocto & per 40. dies poto lien absumatur, ut testatur Dioſc. l. 3. c. 51. & Plin. l. 27. c. 5. seu quòd folia lieni illita fingultus sedent.

-ΣΠΟ'ΓΤΟΣ, ου, ὁ, ὴ, spongia. Od. ε, σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζων. Vtitur & Aristoph. Plut. Athen. & alii, De generib. autem & natura τοῦ σπόγγου vide Dioſc. l. 6. c. 183. Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. & Aelian. item Plin. l. 9. c. 48. Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces ut scribit Hippoc. init. o. l. 4. epidem. sic fortè dictæ quòd spongiarum modo humorem combibunt & continent. Pro σπόγγοι legitur etiam σφόγγοι in Timæo Plat. ¶ Etymologici scribit παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρὰ quòd humorem attrahat & combibat.

Σπογγώδης, ες, ὁ, ἡ, spongiosus. Pro eo dicitur & σφογγώδης, apud Dioſc. l. 4. c. 267.

Σπογγιὰς, άδος, ὁ, ἡ, spongiator. Athen. l. 7. ex Aristot.

Σπολίον, τὸ, spongiola. Aristoph.

Σπόγγος, ου, ἡ, spongia. Aristoph. & Plut.

Σπόγγιτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. & 19.

Σπογγίζομαι, spongia detergeor, seu tergor. Athen l. 8.

Σπόγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ: Eust.

Composita.

Ἀ'ποσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀ'ποσπόγισμα, τὸ, idem quod ἀπόσμημα.

Ἐκσπογγίζω, spongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω, Eubul. in Amphibolo. Πρόσθεν μὲν αὖτός σπογγιζόμην, τῷ χαλκῷ δὲ τὸν ἰὸν ἐκσπογγίζω ἐξαπόσπασον. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟ'Σ, οῦ, ἡ, cinis: idem quod κόνις & τέφρα. Luc. de luct. τὰ ἀποθέντα ἡμᾶς ὀστέα καὶ σποδὸς ἀγαπᾷ τε. Interdum non simpliciter cinerem significat, sed sordidum, & cui carbones seu exticiæ seu extincti, seu adhuc candentes, permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ: ut Od. ι, Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπὸ μοῦνον ὑπὸ σποδὸν ἤλασα πολλὴν Εἴσω σπείους. Plut. Symp. 8. prob. 7. Χύτρας τινὰς ἀφεῖσαι ἐν σποδῷ μὴ παντάπασιν ἐκκαῖ τὸ ἀγγεῖον. ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: ut in epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ τόδ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον καὶ ὕβρισα καὶ παράθυμα πάσχω. Pro σποδὸς etiam σποδιὰ dicitur apud Nicand. Theriac. ¶ Σποδὸν ὀρύσσειν, dicitur apud Aristoph. teste Suid.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, cinereus, ut σποδιὸν χρῶμα. Athen. l. 9.

Σποδίον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhæretcit, partim in terram decidit, indeq; colligitur, pro quo dicitur & σποδὸς. vide Dioſc. l. 5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Σποδιὰς, άδος, ἡ, idem quod σποδός. Hesych. Sic & dicitur σποδὰς apud Dioscor. loco citato. ¶ Σποδιὰς δρῦς, ἡ, nomen arboris apud Theophr. hist. plant. 3. c. 7. qui ejus fructum σποδιάδα appellat apud Athen l. 2.

Σποδιακὸν κολλύριον, collyrium quoddam à cinereo colore: apud Paul. Aegin. & Scrib. Larg.

Σποδίτης, ἄρτος, panis subcineritius, qui & ἐγκρυφίας: eò quòd ferventibus cineribus obtritus inaſſetur. Athen. l. 3. ex Nicand. & Diphil.

Σποδίζω, f. ίσω, sub cinere coquo, cinere obtrutum inasso aut torreo. Poll. de rep. l. 2. ἐγκρύπτω, σποδίσω ὡσεὶ τὰ πόπανα. Exponitur etiam, comburo velut in cinere, apud Aristoph. in Vesp. Et neutraliter, cineraceus sum, in cinereum colorem vergo.

Σποδέω, ferventi cinere obruo aut uro. Propriè est, altaria purgo, seu abaltaribus cinerem detergo, teste schol. Aristop. Significat & ἡσυχίω, cædo seu percutio. Aristoph. in Ran. ἀλλὰ τὰς λαγόνας σποδεῖ. ¶ Exponitur etiam, coëo. Hesych.

Σποδόομαι, ferventi cinere obruo, Item velut cinere obruor. Eur. in Androm. Πολλὴ δ' ὑφαδὸ πυρὸς δεν σποδεῖται, pulta lapidum nive velut cinere obrutus. ¶ Item cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδέομαι, ἀφ' οὗ σφε πέτρας ἐλων κάρα, alludens caput ad saxa. ¶ Item prædicor, Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀ'ντισποδὸς, cineris seu spodii vicem præstans, qui est pro cinerula quæ spodium dicitur: ut αἱ πίσσαι δὲ φάρμακα, apud Dioſc. l. 5. c. 86. Legitur & ἀντισπόδιον pro eodem, apud Gal. fin. l. 9. & Oribas.

Ἀ'ποσποδέω, ῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Avib. Ἀποσποδοῦντας τὰς ὄνυχας τῶν δακτύλων. Exponitur etiam, ictu decutio, apud ejus schol.

Ἐ'πισποδὸς, cineraceus. Dioſc. l. 1. c. 95.

Θερμοσποδὴς, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt. Dioſc. l. 2. c. 234.

Κατασποδέω, depello, Hesych.

Τ'σποδοῦζω, aliqua ex parte cineraceus sum: seu aliquatenus cinerem refero. Dioſc. l. 5. c. 92.

ΣΠΟΛΑ'Σ, άδος, ὁ, ἡ, vestis coriacea seu pelliceа, Soph. in Ajace. Locro apud Suid. κρατοῦντε κυνὸς σπολάς. Xen. ὡς σπολὰς αἰγὸς ἐφορεῖ. Aristoph. in Avib. Σὺ μὲν γὰρ τὴν σπολὰν ἀπόδυσαι καὶ χύτον ἔχεις.

Σπονδὴ, &c. vide in Σπένδω.

ΣΠΟ'ΝΔΑΤΟΣ, υ, ὁ, spondylus, vertebra spinæ dorsi: seu unus ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est, Poll. l. 2. & Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata seu verticillata, à vertebræ sive verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apposita est Athen. l. 5. ¶ Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi quibus judices utebantur in suffragiis ferendis. Poll. l. 8. ¶ Idem nomen fuit tota fune etiam verticula seu pondusculà quæ mulieres nentes imfusi parti appendunt, ut faciliùs eum contorqueant. ¶ Σπόνδυλος etiam nominatur cardui sativi caput. Plin. l. 3. c. ult.

Σπονδύλιον, pro iisdem dicitur. Sic & appellatur verticillus seminarum nentium.

Σπονδύλιον, τὸ, pro iisdem dicitur. Sic & appellatur verticillus seminarum nentium.

Σφόνδυλος, Attice dicitur pro σπόνδυλος. Pro verticillo seminarum

narum nentium. Plutarchus utitur Symp. 9. probl. 24. Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. Item judicum calculi, teste Hesych. & Eust. Item ambitus aculei in scorpio, Hes. Qua significat. fœminino genere usurpavit. Nic. in Ther. de scorpio loquens, τὸ δὲ σκεμεδαίνεται ἄκρον σφόνδυλον. ¶ Σφόνδυλος dicitur & herba, quæ alias σφονδύλιον: apud Dioſc. lib. 3. c. 97.

Σφονδύλιον, idem quod σφόνδυλος. Il. υ, μυελὸς δὲ αὖτε σφονδυλίοιο πέφυκε: quod tamen Poll. l. 2. nominativum vocat & adjectivè ponit μυελὸς σφονδύλιος.

Σφονδύλιον, idem quod σπονδύλιον, seu κόνδυλος. ¶ Est & herbæ nomen apud Dioſc. l. 3. c. 90.

Σφονδύλη, seu σπονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, ut Eust. ex veteribus tradit. Numeratur & inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, & Aristot. hist. an. l. 5. c. 8. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15.

Σπορὰ, &c. vide in Σπείρω. Σπουδὴ, &c. vide in Σπεύδω.

ΣΠΥΡΑΘΙ'Α, ας, ἡ, & Σπύραθος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, & Σπυρὰς, άδος, ἡ, caprarum stercus, caprinus simus. Apud Dioſc. σπύραθος - μία, stercoris caprini una pilula: seu una bacca, & unus globulus. Apud eundem interdum dicitur, αἱ δὲ σπύραθοι, vel αἱ ὧν σπύραθοι. De ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. Pro σπυρὰς, dicitur etiam σφυρὰς, apud Aristoph. teste Suid.

Σπυρὶς, συρίδιον, vide in Πυρὸς.

Σπύγμα, ατος, τὸ, &c. in Σπάω.

Σπυθὶδιον, σπύθιον, &c. in Γ'σημι.

ΣΤΑ'ΖΩ, F. σω, stillo. Interdum neutrum est, interdum transitivum. Quum neutrum est, dativo instrumentali plerunque jungitur: ut apud Soph. in Ajace, κἀμὲ Στάζουσ' ἱδρῶσι καὶ σταγόσι ξιφοκτόνοις, caput ei stillabat sudore. Interdum & absolutè usurpatur: ut apud Eurip. in Bacch. ὧν ἡ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μελίσσοις ἱδρὼς ῥοεῖ. At transitivum cum accusativo ponitur: ut Il. τ, Πατρόκλῳ δ' αὖ ἐμέ φασιν, ᾧ νέκταρ ἐρύσσιον Στάζε κατὰ ῥινῶν, instillavit Parroclo. Sic Oppian. de venat. l. 3. ἀστὴρ δυσμενὴς ἠμὲν θάλπει Φίλτρον ἐπὶ κραδίῃ στάζων δηλήτορι θυμῷ, apud Eur. in Iph. Aul. fundere lachrymas, & στάζειν φόνον, sanguinem stillare, apud Apoll. Arg. 2.

Σταγμα, τὸ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur. Epigr.

Στακτὸς, ὸν, ἡ, stillatus seu stillatitius: ut σακτοῖς μύροις, Aristoph. in Plut. Fœmin. σακτὴ, ὁ, κονία, dicitur lixivium liquidum à quovis cinere colatum: seu calx. Item σακτὴ, liquor oleaceus è myrta cinnamomoque inciso stillans. Theophr. ἐκ δὲ σμύρνης. Dioſc. l. 1. c. 74.

Σπαγὶς, arramenti sutorii genus esse dicitur.

Σταγὼν, όνος, ὁ, stilla, gutta. Eur. in Phœn. & Athen. l. 2.

Σταγονιαῖος, ἡ, stillatitius, stillatim emanans. Dioſc. l. 1. c. 82.

Σταλάσσω, ξω, idem quod στάζω. Eurip. in Phœn. Πλείων ἢ πᾶς ἰχὼρ σταλάσσει ἱδρώς, Hesych. σβέσει δηλῶν. Pro eod. dicitur & σαλεύω, apud Suid. & σαλεῦσαι, apud Eur. in Helen. δάκρυσι σαλεύω.

Σταλαγμὸς, ὁ, distillatio. Gal. in lex. Hippoc. Item gutta, stilla: ut μὴ σταλαγμοί. Eur. in Hec. Sic & dici traditur chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile. Per jocum homo parvæ staturæ feu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur, ut docet Eust.

Σταλαγμάς, ὁ, Plin. l. 34. c. 13. est chalcanthi genus id de quo paulò antè.

Σταλακτὸς, ὸν, stillatitius: ut σταλακτὸν χάλκανθον. Dioſc. l. 5. c. 114.

Σταλακτὸς, ὁ, ut σταλακτὸν χάλκανθον. Idem ibid.

Σταλακτὶς, ἴδος, ἡ, stillatitia: genus chalcanthi, sic dictum quoniam humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis concrescit. Dioscor. ibid.

Στάγξ, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ'βροσταγὴς, ὁ, ἡ, mollitie diffluens: apud Suid.

Αἱματοσταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eurip. in Suppl. σὺ μὲν αἱματοσταγῆ.

Ἀ'ποστάζω, destillo seu distillo: vel stillo. Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσοῦς, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitivè, stillatim fundo. Theoc. Idyll. 15. Ἀ'μυρσίναν εἰς ὕδωρ ἀποστάξασα χαμαιθὲς. Phil. εἰς πῶλ' ἀφ' ἑκάστου ἀποστάζωσιν.

Ἀποστάγμα, τὸ, liquor destillans. Ἀ'ποσταξὶς, ἴδος, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀποσταγμα, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8.

Ἀποσταλάω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur & ἀποσαλάω, in Epigr.

Ἄστακτος, non stillatus seu stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἄστακτὶ, non stillatim: affatim. Philostr. in Heroic. & Soph.

Ἀστακὶς, idem cum ἄστακτος.

Ἀ'στακτος, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοστρυχηδὸν, ab uvis distillans. Athen. l. 1.

Δάκρυσι, Hesych. exp. χαμαὶ δὲ λίμνωτον, malè lacrymas fundens. Vide & in comp. ex πάσσω.

Ἐ'πιστάζω, instillo: unde præt. pass. ἐπίσταγται, instillatum est. Od. ξ. Ἐ'πισταλάω, idem.

Ἐ'πιστάζω, instillo, seu super instillo: unde partic. ἐπισταγὴς, apud Dioſc. l. 1.

Ἐ'πίστασις, ὁ, instillatio.

Ἐ'πισταλάω, seu ἐπισταλάσσω, idem. Epigr.

Ἔμπλαστον ἐπίστασις, collyrium quoddam, quod & ἐπιστακτὸν: a pud Gal.

Κατασταλάω, distillo, seu destillo. Eurip. in Helen. ἵν' αἷμα πηγαῖον ἐμοὶ Τάφου κατασταλάσσει, ut supra Sepulchrum destillent. Idem in Hec. ὀμμάτων ψ τ' ἀπὸ φόνιος ἀκαγμοὶ σῶμα κατέβαζον χλόαν. utitur & Luc.

Κατάσταγμα, ὸς, ὁ, destillatio.

Μελιστάγμα, mel stillans, in Epigr.

Νεοπερίστακτος, qui è nectare distillavit: i. dulcis, suavis, odoratus. Athen. l. 1.

Περιστάζω, circumquaque stillo. Item irroro. Epig.

Περισταλάδην, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alex.

Πολύσταγμα, multum seu abundè stillans. Suid.

Πολυστακτὶ, multis stillando guttis, ubertim. schol. Soph.

Πρωτόστακτος, qui primus destillavit. Πρωτόστακτος κοπὶς, lixivium quòd è cineribus calce commixtis paratur. Ægin. l. 7.

Πυείστακτος, in quem: ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: ut πυείστακτος πάτρα, Eurip. in Cyclop.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor, in Hippiat.

Ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Ægin. l. 7. c. 15.

Στιβαρὸς, &c. Στιβάς, &c. vide in Γ'σημι.

ΣΤΑΙ'Σ vel σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aqua subacta. Herodot. l. 2. φυρῶσι τὸ μὲν σταὶς τοῖσι ποσὶ, ὃ δὲ πολὺ τῷ χερσὶ. Apud Dioſc. l. 5. σταὶς οἱ πολέντης, exp. circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Dicitur & πυρῆ τὸ σταῖς, apud Aristot. Probl. Interdum σταῖς ponitur pro adipe seu pinguedine, ficut στέαρ, ut quidam annotant.

Σταιτώδης, ες, ὁ, ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens.

Σταίτης, ου, ὁ, ἡ, confectus ex farina illa ita subacta. Σταιτίνη, ἡ, (subſt.) pro placenta confecta ex ea farina.

Σταιτίτης, placentæ species, apud Athen. l. 14.

Στακτὸς, &c. Στακίζω, &c. vide in Στάζω. Στάλης, in Γ'σημι.

Στακτικὸς, ἡ, ὁ, in Στάλλω, contraho. Στακτὸν, in Γ'σημι.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, urna, hydria, amphora. Aristoph. in Plut. Ἀ'γὴ ὁ ὀρχήνης, σταμνία καθαλῶ κἀπιταγὸς. Exod. c. 16. λαβὲ σταμνὸν χρυσοῦν ἕνα. In gen. fœm. usurpatur apud Athen.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem quod σταμνὸς, Plut. ep. ult. Demost. σταμνίου & καρδίου, pro eodem ponit.

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem Poll. Σταμνιακὸς, idem apud eundem.

Κατασταμνίζω, (comp.) in vas seu doliolum defundo & condo. Pol. apud Theophr. l. 2. de caus. pl. κατεσταμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

Στάσις, &c. Στατὸς, ός, ὸν, vide in Γ'σημι.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus. (¶ ab ἵστημι, dictus quoniam ἵσταται οἷς ἄρκα ἠμυνόμην, ut Eust. tradit.) Il. ω, Ἀ'μφὶ δὲ σὺν μεγάλῳ κάλλῳ πύργοιο σταυροῖσι πυκνοῖσιν. Thuc. l. 4. οἱ σταυροὶ παρὰ κατάπαγωσιν. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transverso, è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literæ T, ἐφ' ὃ ἀνθρώπους ἐσταυροῦσαν οἱ πάλαι. Luc. ἐν δίκῃ φωνήεντων. Plut. in Art.

Σταυρηδὸν, in modum σταυροῦ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc. l. 7. Item palo seu cruci affigo. Ioan. 19.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc. 11. & alibi in N. Test.

Σταυρωμα, τὸ, (q. d. vallamentum) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depactis, Thuc. l. 6. Xen. Hel. 4.

Σταυρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio. Thuc. l. 7. Item crucifixio.

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur: seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, ut erigatur hasta, & solo depangatur. Dicitur enim quasi σταυροτήρ, παρὰ τὸ σταυροῦσθαι ἢ ὀρύσσεσθαι ἐπ' αὐτοῦ (τὸ μεμφόμενον) τὸ ἄρυς, testibus Etymol. & Eust. Vtitur Hom. Il. 6. Herodot. & Polyb.

Composita.

Ἀ'νασταυρόω, iterum crucifigo: in ep. ad Hebr. c. 6. Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταύρουν τὰς ὁδηγούς. Et pass. apud Thuc. l. 1. ἀνεσταυροῦντο λαφθεὶς ἀνεσταυρώθη.

Ἀ'ποσταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo, Thuc. l. 4. Xen. Hel. 7. Item affigo cruci, crucifigo.

Παρασταυρόω, palos seu vallos depango: vel juxta aut à latere palos figo.

Περισταυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thuc. l. 2.

Περιστάυρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Προστάυρωμα, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thuc. l. 4.

Σταυρόω, ῶ, unà cruciſigo, unà in crucem tollo: unde paſſ. Marci 14.& apud Naz.

ΣΤΑΦΙΣ, ίδος, ἡ, uva paſſa. Theoc. Idyll. 28. Α᾽σταφὶς ſ αφὶς ὅτι ἀπ᾽ ὀδοῦ αὖον ὀπαίνυται. Dioſc. l. 5. c. 4. τῆς δὲ σταφιδὸς σταφυλικωτέρας ἡδίστη ἀδικά. ¶ Σταφὶς ἀγρία, verba peduncularia ſeu ſpicularis: de qua Dioſc. l. 4. c. 156.

Pro σαφὶς Atticè dicitur ἀσταφὶς: ut apud Athen. l. 1. ¶ Ρ᾽ὁδ. ἀσταφίδας τε ἡ ὑγιάζει ὑδρωπικούς. Apud Luc. Scnes ſic dicuntur, per ſimilitudinem: unde & proverb. Α᾽σταφὶς γέγονεν ἀσαφὶς τὸ κρανίον. ¶ Eſt et ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σαφὶς ἀγρία, apud Plin. l. 23. cap. 1.

Σταφυλή, ῆς, ἡ, uva. Il. σ, σταφυλῆσι μέγα βεῖθρον ἀνοίξω. Plato de leg. σταφυλὴ δ᾽ ἡδυτάτη ἀειρομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ ſeu curculionis, quum laxior eſt fluxione reddita, ſuperna ſui parte tenuis eſt, inferna autem craſſior & livida: ita ut granum σταφυλῆς referat è pedunculo ſuo dependentis. Gal. ἐν κατὰ τόπ. l. 6. At σαφύλη, ἡ, dicitur eſſe perpendiculum, ſeu fabribis libella, teſte Ptolem. apud Etym. et ſchol. Ariſtoph. Quidam pro σἀδιον accipiunt. Il. β.

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus. Theoc. Idyll. citato in σαφὶς.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, quum roſa ruptáve cornea tunica, alterea ei ſubdita (quæ βαγεώδης dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ repræſentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. & Act. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζειν, Heſych. exp. συνοπτεῖν τὰς ὄψεις τῷ ἡμιτόνῳ.

Σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen quam Latini paſtinacam appellant: vide de ea Dioſc. l. 3. c. 59. et Plin. l. 19. c. 5. Eſt etiam inſecti quoddam genus: pro quo σαφυλῖνος ſcribitur in Hippiatr. Pro σαφυλῖνος, Attico pleonaſmo dicitur et ἀσταφυλῖνος, apud Athen. l. 9. ex Diocle.

Στέμφυλα, τὰ, vinacei ſeu vinacea: ſolida uvarum in torculari expreſſarum retrimenta: Columel. briſa appellat. Gal. de alim. l. 2. Hippoc. Dioſc. ¶ Item fraces, i. eſt olivarum expreſſarum reliquiæ. Ariſtoph. in Nub. Ariſtot. rhet. 2.

¶ Στεμφυλίδες, ſunt olivæ nigræ. Athen. l. 2. Et στεμφυλίτης, lora, quæ et δωτεῖαι.

Compoſita.

Α᾽γευσταφίδες, & ἀγευσταφύλιες, uvæ ſylveſtres ſeu agreſtes. Heſ.

Α᾽πεσταφυλίω, in uvam paſſam converto ſeu muto: unde paſſ. ἀποσταφυλιοῦσθαι, apud Theoph. de cauſ. pl. l. 2.

Ε᾽ισταφυλος, magnas ferens uvas, vel egregias & generoſas in Epigram.

Ο᾽φιοσταφύλη, uva anguina: ſic à quibuſdam appellari capparin tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in appen. Dioſc. legitur φυλλοσάφυλος, ſeu φιλοσάφυλος. Ο᾽φιοσάφυλον autem vocant nonnulli vitem albam, teſte Dioſc. l. 4. c. 184. ubi tamen itidem ſunt qui legendum putent φιλοσάφυλον.

Πολυσάφυλος, multas habens uvas, uvis abundans. Il. β.

Θερισταφυλος, racemiger, uviger, racemos ſeu uvas producens. Bacchi epith. apud Oppian. et in Epigr.

Σταχάνη, vide in Στύραξ, appendo.

ΣΤΑΧΤΕ, ύος, ὁ, ſpica. Heſiod. in Erg. Οὐδὲ κεν ἀδρεπτοιῆ κάλυκες ῥόδινον ὄδευσι. Theoc. Idyl. 10. πωλοῦντα δ᾽ ἑκάστᾳ ὁ στάχυς ὥσπερ. Plut. ἧψε στάχυν τῆς καλαμίνης ἡ νάυσσα ὅπη γλιῶ. ¶ Sic et dicitur ſtella fulgida in virginis ſiniſtra manu, teſte Proclo, quam Latini quoque ſpicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teſte Heſych. ¶ Eſt et herbæ nomen marrubio ſimilis, de qua Dioſc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδης, ες, ὁ ἡ, ſpicatus, ſeu ſpicam ferens.

Σταχυηδὸν, adv. idem.

Στάχυσμα, ατος, τὸ, ſpicor, i. ſpicam protrudo: vel in ſpicam evado. Hinc ἐσταχυωμένος, ſpicatus. apud Dioſc. l. 4. c. 1.

Α᾽στάχυς, etiam dicitur pro στάχυς: ut ἀστάχεως pro σαφὶς, & ſimilia. Il. β, ὅπη σ᾽ ἵκηται ἀστάχυοσιν.

Compoſita.

Α᾽γάστάχυς, υος, ὁ, ἡ, prægrandes ſpicas habens: vel abundans ſpicis.

Εὐστάχυς, bonas ſpicas ferens: ſeu ſpicis abundans: Eurip. in Hec. et in Epigr.

Κολοβόστάχυς, ſpica truncatus: item brevem ferens ſpicam. Dioſc. l. 1. c. 6.

Μεγαλόστάχυς, magnam emittens ſpicam. Dioſc. ibid.

Μικροστάχυς, parvas ſpicas ferens ſeu protrudens.

Ναρδόστάχυς, ſpica nardi. Gal. ad Glauc.

Παντοστάχυδες ἄκμαι, ſpicatim circumdantes ſtolones.

Τ᾽ποστάχυόμαι, augeor in modum ſpiciferarum plantarum. Od. υ, ὑδὲ κεν ἄλλος Α᾽νὴρ γ᾽ ἐέλσας ἀστάχυοτο βοῦν ἠὲ Θ. εὐρυμετώπων.

ΣΤΕ᾽ΑΡ, στέατος, τὸ, ſebum, ſeu ſevum: oleoſa & pinguis ſubſtantia, adipe ſiccior, (quæ πιμελὴ dicitur) magiſque concreſcens. vide Ariſtot. de part. an. l. 2. c. 5. Dioſc. l. 2. c. 86. στέαρ πυρρὸν, χλοιὸν ἢ ἐρυθρὸν. Odyſſ. φ, Ε᾽κ δ᾽ ἔλαιεν ἔνεικα μέγα στέαρ ἔνδον ἐόντος. Euſtath. στέαρ dici ſcribit ἀπὸ τοῦ καυσοφόρου, πιμελὴν autem ἀπὸ τοῦ ἐκβλητοῦ πάντων κρεάτων. ¶ Etymol. ab ἵστημι deducit στέαρ τὸ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων πῆγμα. ¶ Significat & fermentum & farinam aqua ſubactam in panis aut offæ formam: apud Dioſc. l. 2. c. 202. & l. 5. c. 99. Sic apud Suid. l. 17. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. c. 9.

Στεατώδης, ες, ὁ ἡ, ſevum referens odore aut colore: ſeroſus Dioſc. l. 1. c. 91.

Στεῖαρ, τὸ, quantum ſevi ſeu adipis. Item aliquantulum fermenti ſeu paſtæ. Paul. Ægin. l. 3. c. 28.

Στεατώδης, in ſevum aut adipem converto: unde paſſ. στεατοῦσθαι in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, & tactu lenis, primùm puſillus, temporis progreſſu amplior, adipem intra ſe membrana concluſam habens. Aut. defin. med. & Poll.

Στῆρ, contractè dicitur pro στέαρ: apud Gal. ἐν τοῖς πρ. l. 5. & Aet. l. 8. c. 33.

Στεατώδης, pro στεατῶδης, Gal. in lex. Hippoc.

ΣΤΕΓΩ, F. ξω, tego, operio, occulto, Ariſtoph. in Vesp. ἢν τοιγαροῦν ἁλῶσι γ᾽ ὑπὸ πιτυΐνοις Κλεψύμᾳ τὸ πῶπον, ὡς τὸν πολύποδα τὸν ἐν τῇ πέτρᾳ ἔχοντα στεγόμενον. Eurip. in Ione. Καὐδὼ πάρ᾽ ἀγνὸν ἑστίαν πέπλοισι στέγω. Item tego, i. tueor, protego: apud Suid. πάρα μὲν ἀσπὶς Πόλλον στέγουσα. ¶ Item contineo: propriè de iis quæ aquam ſua continent, ut per rimas aut foramina non tranſmittant. Plat. de rep. l. 10. ἐὰν τὸ ὕδωρ ἐγχέῃτον ἡδὺν στέγει. Item contineo, i. e. retineo, non elabi ſino. Plut. ἀεὶ δ᾽ ὑπομ. οἱ τῇ μνήμῃ πλησθέντες μὴ στέγοντα μηδ᾽ ἀναλαμβάνοντες. Plat. in Greg. ὁ δυνάμενος ἐν τῷ στέγειν ἀκούειν. ¶ Dicuntur et ligna στέγειν, quum vermibus cornua & terebrata, foramina illa comprimunt in aquam demerſa. Theophraſt. hiſt. pl. l. 5. c. 5. ¶ Item στέγω, ſuſtineo, tolero, ſuffero, patior. Plut. in Cam. τῶν ξυλῶν πολὺ ἐκαυτὸν τοὺς πλησίον μὴ στέγοντα. Greg. in epitaph. frat. πνεῦμα στέγοντες.

Στέγασμα, τος, τὸ, occulor. Soph. in Trach. Μόνα πατρῴων δ᾽ ἐστὶ στέγασμ᾽. Item contineor, retineor. Gal.

Στέγη, ης, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. & in apophth. Item ædificium, tectum & contignatum. Xen. Ped. & in Symp. Plut. in probl. Rom. ¶ Exponitur etiam στεγανὸν, Heſ.

Στέγος, εος, τὸ, idem: tectum, domus. Soph. in Ajace.

Στεγανὸς, ἡ, τὸ, tectus, opertus: ut πύρροι στεγανοὶ, Thuc. l. 3. Στεγανὰ ταφρεύματα, quæ vel id quod effluere nititur, incluſum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur: ut ἀσπὶς στεγανὴ, per quam aqua penetrare non poteſt. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui ſecreta in pectore clauſa retinet. Ælian apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι. Diod. Sic.

Στεγανὸς, arctè, ſtrictè, ita ut nihil effluat vel penetret. Dioſc. l. 2. c. 91.

Στεγανώματα, τὰ, ἐν πόλει τοῖχοι dicuntur nexus & vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Heſych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per ſyncopen eſt factum. Propriè de vaſis dicitur denſioribus & ſolidioribus, ita ut nec ſtillicidium nec raritate liquorem infuſum tranſmittant. Sic apud Eur. in Cycl. στεγνὰ σκιώμενα, denſa & ſolida tabernacula, ſeu tecta & operta. Exponitur etiam, aſtrictus: ut στεγνὰ πόδα, & στεγνὰ σώματα, apud Dioſc. ¶ Dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fiſſæ non ſunt, ſed una membrana conſtant. Nic. Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Oecon.

Στεγνὸς, idem quod στέγων, tego, operio. Gal. de alim. ſuc. l. 2. φλεγματώδεις στεγνότητες. Item aſtringo. Dioſc. ἔστι δὲ καὶ στεγνὸν ἔγκαυμα.

Στεγνόομαι, aſtringor. Gal. & Alex. Aphr.

Στέγνωσις, ἡ, aſtrictio ſeu conſtrictio. Dioſc. l. 2. c. 161.

Στεγνωτικὸς, aſtringendi ſeu conſtringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strab. l. 4. Vnde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xen. & Theoph. Exponitur etiam, ſuſtineo, ſulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, tegumentum. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

Στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Στέγαστρον, τὸ, id quo tegere & operire aliquid poſſumus. Plut. Craſſ. Στεγαστὰ δὲ ἱμάτια, coriacea tunica quo corpus tegimus ad arcendas pluvias.

Στεγνὴ, Heſychio, ep. ἡ πόρνη, meretrix.

Τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος: ex quo & factum eſt dempto σ, teſte Euſt. Idem tamen etiam à τέγγω derivari poſſe videtur, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγγει, i. pluvias madefit. Pro tecto domus utitur Ariſtoph. in Nub. ἐπειδὴ γὰρ ἐκάμετον χαλκᾶς ἐπωμίδας, & Xen. Ped. 7. μὴ ὑπὸ τῷ τέγει ἀλλὰ ὑπαίθριος ὑπνοῖ ἡ ὕπνον. Pro ipſa domo accipit. Item Od. ω, Ἐπὶ δὲ πύργοι ἐστήκεσαν τέγεϊ σὺν πυκνῷ. πυκνὸν.

Τέγυα, idem quod στέγη. Heſych.

Τέγος, (pro τέγασμα) ut τέγει διάλαμα. Il. ζ. reliqui in ſuperiore domus parte ſunt ſuper tecto: vel qui multa tecta & multas contignationes habent. Euſt.

Compoſita.

Α᾽νατεγάω, idem quod ἀνατέγνυμι, aſtringo.

Α᾽νάστεγον, intus. coërceo & cohibeo. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. ἐὰν στέγῃ τὸ ὑγρὸν ἐπὶ πολὺ ἡ ζωὴ. Item arceo, inhibeo, propulſo. Polyb. ἐπὶ τοῖς ὀλοφυρτοῖς ἀνάστεγε πλαγὰς λίθων ἢ σαυτόν.

Α᾽ναστεγνόω, idem quod στεγνόω. Athen.

Ανα-

ΣΤΕΙΒΩ, calco: il. ω, Α᾽χιλλῆος μεγαθύμου ὑπὸ ὀχεσφι στείβει ἀνὴρ ἀνδρῶν ἡμιθέων, τὰ δ᾽ ἀσπίδες, calcabant defunctos & clypeos in via ſtratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicuntur νόμον στείβειν, i. calcare & perambulare paſcua loca. Interdum ſignificat, fullonum more calco: ut Od. ζ, Στείβουσι δ᾽ ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam denſandi & conſtipandi ſignificationem: quum quæ calcantur, eadem & condenſentur.

¶ Derivitiva à στείβω, calco.

Στειβόομαι, calcor, teror: ut στειβόμεν, ὁδὸς, apud Xen. anab. l. 1.

Στειπτὸς, ἡ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στειβάς, άδος, ἡ, qui viam pedibus calcat ſeu terit: viator. Heſyc. Στείβω, idem quod στείβω tero. Eurip. in Hippol. Ἵνα δυσφόροις ἐπέβαν πόνοις.

Στειχὸς, idem quod στειπτὸς: ut στειχὸς ὁδρὰς, Heſych. Exponitur etiam, denſus, ſolidus: apud eundem.

Στεῖχος, ἡ, via ſeu callis, ſemita: ſeu veſtigium aut ſignum ejus qui terram pedibus calcavit & trivit. Pro via, apud Herodot. & Polyb. Pro veſtigiis, apud Soph. in Philoct. & Xen.

Στεῖλε, calco; ſeu peragro, pervado: terram calcando: unde apud Soph. in Ajace, Πᾶν ὅτιἐκπεπλεῖ πολιὸς ἐπ᾽ ἀγκὼν νεῶν.

Στείλεθε, idem. Item inveſtigo, invado: quoniam id fit ſequendo veſtigia: Plut. de ſolert. anim. (de leonibus) μήτε κρατηλάτωσιν ἀπειλὰν πρὸς ἀνθρώπους στείλεσθαι. Metaph. apud eund. in orac. Pyth. στεῖλε νοητὰ τὰ μέλλοντα, indaganti res futuras. Exp. ἔτι, veſtigiis imprimo, unde στειλόμενος ἴσασι locus cui veſtigia imprimuntur, ap. eund. de cauſ. nat.

Στελέω, idem quod στείλω. Exponitur &, fullo: pro quo apud ſchol. Nic. legitur σκέω. Item inveſtigator.

Στελεὰ, idem quod στεῖλε.

Στελεία, ἡ, ingreſſus: quo terra calcatur & teritur pedibus. Item inveſtigatio.

Στελέζω, & στελίζω, calco, tero. Apud Etym. ἐυθμὸς ἢ τὸ ψεύδος πλέον: exp. fugiunt, declinant.

Στελία, idem quod στεῖλε, via. Suid.

Compoſita.

Α᾽στοιχὸς, ὁ, ἡ, ἡ, qui abſciſſit, ſeu diſceſſit: vel qui non eandem viam calcat. Heſych. ex Soph. Κυείων.

Α᾽στίνητος, ὁ, ἡ, ἡ, nullis calcatus pedibus: ideoque vel non frequentatus, vel invius, inacceſſus. Soph. in Philoct.

Α᾽στείβὴς, ὁ, ἡ, ἡ, non calcatus ſeu tritus: vel qui non calcatur ſed teritur pedibus. Soph. in Ajace. et Oed. Colon.

Α᾽στὸς, idem. Heſych. Α᾽στίπτῳ, pro iiſdem: ut ἀστίπτοι οἶκοι, Suid. ex Epigr.

Ἀνάστεγος, qui veſtigiis difficulter indagatur, inveſtigatu difficilis. Plut. in cauſ. nat.

Ἐπιστέλλω, calco. Rianus de imprudentia, ἐπιστελλόμενοι ἔνιοι γαῖαν ἢ ὕδωρ ἐπιβαίνειν.

Εὔστιπτος, bene calcatus: εὔστιπτον φάραγγα, bene calcatum à textore, ideoque denſum & bene textum: vel bene calcatum à fullonibus: ideoque politum & mundum. Apoll. Arg. 2.

Εὐστείβὴς, bene tritus & calcatus viatorum pedibus. Suid. ex Epig.

Θεοστεὴς, à Deo calcatus vel calcandus. Naz. orat. in paſcha.

Νεοστεὴς, ἡ, nive calcatus: vel in quo nives calcantur, mivoſus. Soph. in Ajace.

Πεδοστιβὴς, ſolum ſeu terram calcans, per terram gradiens: pedeſtris: ut πεδοστιβεῖς σφαλμοὺς. Eur. in Rheſo. Exponitur etiam humi ſtratus: apud eundem ibid. εὐνὰς ἐν πεδοστιβεῖς. Apud eundem in Medea, πεδοστιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum.

Πεσεισταβὴς, tritus, ſeu crebrò tritus. ſchol. Nic.

Πολύστιπτος, multùm calcatus. Heſyc. Πολυστιβὴς, idem. ſchol. Nic.

Προστείλεται, præit, vel præcedit. Heſych. Προεστάλαται, ὑφέστηκεν impreſſum ab eo qui præiit, vel κολαστὴς inciſum: ut ἐν ἀπόροις τόποις, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depreſſus. Et ſimpliciter, terreſtris. Soph. in Oed. tyr.

Derivata à στείβω, conjuncto ſtipo.

Στίβη, ἡ, ros multùm frigore cõcretus et condenſatus. Od. ε. & ρ.

Στιβήεις, εντος, ὁ, pruinoſus. Exponitur & ſubſtantivè, frigus aëris quod eſt ſub auroram.

Στιβάω, rigeo, frigeo. Heſych.

Στιβαρὸς, denſus, ſpiſſus, craſſus. Item gravis, firmus, robuſtus. Od. α. & σ.

Στιβαρῶς, densè, ſpiſsè: vel firmiter robuſtè. Il. μ.

Στιφρὸς, denſus, ſpiſsus, firmus: item toroſus, rigidus. Ariſtot. Exponitur etiam, aridus, durus, contractus: apud Hippoc.

Στιβὰς, ἀδος, ἡ, ſtratum ſtipatum & quaſi calcatum: idem ferè quod Lat. culcitra. Plerunq; στιβάδες erant ſtramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat et torus apud Latinos. Ariſtoph. in Plut. ἀλλ᾽ ἢ χλόης ἔχειν στιβάδα κρόνιον. Vitur & Ariſtot. Plut. Xen. &c. Ipſæ etiam frondes ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocantur: ut Marc. 11.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis ſeu gramine et frondib. ſtibádium.

Στοιβὰς, etiam dicitur pro στιβὰς: unde στοιβάζεσθαι exp. in toro reponere, vel torum ſternere.

Στοιβὴ, herba qua in extruendis ſtibadiis et toris utebantur, quaſi tomenti loco culcitras farciebant, in Hippiatr. & apud Theoph. hiſt. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & στίβη apud Heſych. quod exp. etiam, conſtructio, compoſitio.

Στοιβάζω, conſtruo, compono, digero. Luc. οὐ γὰρ στοιβάζεις ἐς φωριπήδην πάνυ τι ἀσπίδας, calcabant defunctos & clypeos in via ſtratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicuntur νόμον στείβειν, i. calcare & perambulare paſcua loca. Interdum ſignificat, fullonum more calco: ut Od. ζ, Στείβουσι δ᾽ ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam denſandi & conſtipandi ſignificationem: quum quæ calcantur, eadem & condenſentur.

¶ Derivitiva à στείβω, calco.

Στοιβάς, ἀδος, ἡ, ſtipo, conſtipo.

Στίφ᾽ος, ους, τὸ, turma, caterva, globus militum. Xen. Pæd. 1.

Στυλεὰς, & στυλεὼς, vide in Στύλη, mitto. Στυπεὶς, &c. in Στυπὶς. Στυπτὴς, in Στυφέω. Στύφω, in Στυφέω.

ΣΤΕΙΧΩ, F. ξω, Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado. Il. α, Κίρκει δ᾽ μ᾽ ἔστιχον. Il. β, Στεῖχε νέεσθαι σὺν λαὸν φυσιόωντες. Eur. in Iph. Aul. δόμων ἔβην ἐς πέδον δ᾽ ἔστιχον. A quibuſdam propriè dicitur eſſe, ordine eo, ſeu incedo. Etym. exp. ἐν τάξει πορεύομαι.

Στὴξ, ιχος, ἡ, ordo, verſus. Il. β, Οἳ δ᾽ ἄλλοι ἕποντο στίχες ὡς᾽ ὅτε τ᾽ ἴκμενα πυκνὰ. Sic et Il. γ. ο. & in Epigr. στίχες φυτῶν, exp. verſus.

Στίχος, ου, ὁ, idem quod στὴξ: ſed in proſa uſitatius. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 8. στίχοι ἢ σταθμοὶ ἀνδρῶν ἢ ἵππων ἢ ἁρμάτων πόσοι ἕκαστοι. De ordinibus ſeu verſibus plantarum et arborum, apud eundem in Oec, ὅρθοὶ ἢ οἱ στίχοι πᾶσι δένδρων. De verſibus librorum etiam dicitur, i. lineis: & peculiariter de verſibus metricis: apud Plut. de fort. Alex. l. 1. & 2. Στίχος dicitur etiam eſſe ὁ ὀπὶσθιος σώματος χωρὶς τῶν ποδῶν. Euſt. in Il. ψ.

Στιχήρης, verſu ſcriptus. Damaſc.

Στιχίδιον, τὸ, verſiculus. Plut. Symp. l. 4. probl. 4. Athen. l. 1.

Στίχιον, ὁ, q. d. verſeus. Lucill. Epigr. 1. 2.

Στιχηδὸν, in modum verſuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine diſpono. Æſchil. in Prometh. Item carmina ſcribo.

Στιχάω, eo, vado: unde Iliad. β, Η᾽ῖσθ᾽ ὅτε πρῶτον στιχόωντες βασιλῆες ἔασιν.

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen quæ aliàs σταχὰς, Dioſc. l. 3. c. 31. & l. 5. c. 52 & 53.

Στιχαδίτης, ου, ὁ, virum quod ex ſtœchade conficitur.

Στιχαδῖνον, ὄξος, acetum ſtœchadicum: apud Dioſ. l. 5. c. 52. et 53.

Στοῖχος, idem quod στὴξ, ordo, verſus. In acie propriè στίχος dicitur ordo à fronte incipiens, & per ſuccenturiatos à tergo five ſubſtites figillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. In cynegeticis στοῖχος dicitur ipſa indago & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabulá que ferarum cinguntur à venatoribus: Xen. & Poll.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine poſita: ut στοιχάδες ἅλαδε ἧες, Nonn. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & στιχὰς, quod vide.

Στοιχεῖον, τὸ, parvus ordo, ſeu parva ſeries.

Στοιχηδὸν, ordine, ſerie, more eorum quæ in verſus diſpoſita ſunt. Greg.

Στοιχάω, in verſus rectos porrigor. Theophr. Item ordine procedo. Xen. Et ſimpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. & alib. in N. Teſt.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. στοιχίζουσὶ γ᾽ ὑλακαί.

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur ſylvæ & ſtabula ferarum: expanſio plagarum varis ſurrectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa à quibus omnia oriuntur & pro-

deunt. Plut. adversus Colot. ἆρα φησὶ τοιχεῖον τῶν στοιχείων ἅπαντα λέγειν; ¶ Apud Gram. στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot. &c. Habent & aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta observatione deprehenduntur. Poll. lib. 6. cap. 8.

Στοιχειώδης, ους, ὁ ἡ, τό, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theoph. hist. pl. l. 8. c. 4. στοιχειώδης κριθὴ. exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχειωδῶς, elementaliter. Laërt. in Zen.

Στοιχειώδης, idem cum στοιχειώδης. Et στοιχειακὸς, idem quod στοιχειωδὲς. Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus. Apud Greg. στοιχειώθητε φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχεῖμα, τό, idem quod στοιχεῖον. Στοιχειωματικὸς, elementarius.

Στοιχειώματοι vocari dicuntur ii qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpè mirabili ad fallaciæ dæmonum erroris q; efficacium.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum & primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, qui elementa & prima rudimenta tradit.

Στοιχεῖομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex στοῖχος & στιχέω seu στίχος.

Α'ποστοιχέω abeo, discedo. Odyss. μ, 181 μὴν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀποστιχὰ δῖα θεάων. Item revertor. Soph.

Αποίχω, idem: unde imperat. ἄποστιχε, abi, discede. Il. α.

Διαστοιχέω, pervado, permeo: seu eo per, vado per. Eurip. in Andr. Α'γαμέμνονος ἢ παῖς διαστοιχῶν πάλαι.

Ε'πιστοιχέω, adeo, accedo, advento. Od. χ. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

Ε'πιστοιχάομαι, accedo, eo. Nonn.

Κατιστοιχέω, descendo. Item redeo, revertor. Nonn. πανσύριον πρὶν κατεστοιχῆσι κελεύθῳ.

Μετιστοιχέω, adeo. Eurip. in Hec. Η''κω μετιστοίχων σὺ.

Ο'μοιστοιχέω, seu ὁμοιστοιχάω, simul procedo, unà eo, comiter. Il. ὁμοφρονέοντε καὶ ὁμοστιχάοντε βίβητον Αἰὲν ὁμοιζήλω. Nonn. ὁμάρτησον ὁμοιστιχάων.

Παρεστοιχέω, transeo, prætereo: Hom. hym. 1. in Apol. Λάθεν τ' ἦμαρ δύοντα παρὴστιχε, δ' Μαγνήδας. Apud Nonn. παρὴστιχε δίζυγος ἵππος ἡμόμ ῳ, duos dies prætererierant. Item prope accedo. Sophocl. in Oedip. tyr. ὡς μ' ἐφὲ Ο'χυ παρεστοίχοντα, accedentem ad curruum.

Περιστοιχέω, circumeo, seu in orbem eo. Od. δ, Τὸς δ' ἀβλῆτα ἕκαστα περιστοιχᾶσι λόγοι ἀμφὶς ἀκοῦσαι.

Composita ex στοῖχος, & σοῖχος.

Α'κροστιχὶς, τό, initium versus. schol. Thuc. Α'κροστιχὶς, ῆδος, ἡ. idem. Euseb.

Α'ντίστοιχος, ὁ ἡ ὁ, oppositam seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda. Α'ντίστιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex adverſa parte respondet. Item ἀντίστοιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis. Eurip. in Andr.

Α'ντοίχας, Opposita serie, obversarió.

Α'νωμαλία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex diverso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλαι κατ' ἀντοχὴν εἶναι πλείω, &c.

Α'ρίστοιχος, oppositus sum è regione in serie ducenda, obversor alii. Dicuntur & ἀντοχεύειν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est & verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

Α'στοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτοίχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Δίστιχος & δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habens: ut δίστιχον μέτρον & δίστοιχος ὠδάτης. Aristot.

Διστιχία seu διστιχάσις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali, alius ordo pilorum præter naturam succrescit: Aut definit. med.

Δίστοιχος, ὁ ἡ, duplex ordo, bini ordines.

Ε'ξάστοιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ε'τερόστοιχος, qui alterius est ordinis & diversæ seriei.

Η'μιστιχον, τό, dimidium versus: seu dimidiatus versus.

Μετοστοιχεῖ, ordina, serie. Il. ψ.

Μοῦστροι, uno versu seu ordine constans. Μονόστροι, unicus versus. Epigr.

Νομαδόστοιχοι, qui a pascuis veniunt ordine incedentes. Hesych.

Ο'λιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens.

Ο'μόστιχος seu Ο'μοίστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus. Plut.

Παρατιχὶς, continuus ordo, continuata series, capita & primæ versuum literæ. Diog. Laërt.

Παρατιχίδιον, τό, (dimin.) idem. apud eund. in Epicharm.

Πεντάστοιχος, quinque ordinibus seu versibus constans.

Περίστοιχος, circumcirca in quincuncem ordinem positus. Demostr. contra Nicostr.

Πλεύστοιχος & πλεύστοιχος, undiq; cingo indagine. Xen. Metaph. apud Dem. Phil. 1. πάλαι πανταχοῦ εἰλλόντας ὑμᾶς καὶ περιστοιχίζοντας.

Πολύστοιχος & πολύστοιχος, multis versibus seu ordinib. constans.

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo in Epigr.

Σύστοιχος, qui ejusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita ut primus secundo à tergo imineat, secundo tertius, & sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα cætera naturæ cognitione aut ejusdem qualitatis communione inter se conveniunt: ut homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam rationis & λόγου ψυχῆς cum iis utitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet. Aristot. de ortu & interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite & genere descendunt, σύστοιχα sunt: ut ea quæ substantia ponuntur genera specieſque subalternæ cum individuis. ¶ Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur: seu ejusdem generis verba, quæ ab uno orta variè commutantur: ut apud Aristot. top. l. 2. τὸ δίκαιον ἀφ' οὗ δίκαιον τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt, à qua denominantur. ¶ Interdum & ea sibi σύστοιχα esse dicuntur, quæ sub diverſo quidem genere posita sunt, eadem tamen ad sua subjecta rationem habent: quæ ab Alex. σύστοιχα ἐπ' ἀκολούθων appellari posse traduntur: ut est τὸ ὑπόπτερον τῷ ἀέρι, cujus utriusque eadem est ratio ad τὸ ὑπόπτερον τῷ αἰθέρι. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. & Aristot. de sensu.

Συστοιχία, eodem ordine & serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχάς, ἁδος, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur & pro quavis serici seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atq; convenientia.

Συστοιχέω, ῶ, ejusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem verſu sum collocatus. Polyb. συστοιχοῦσα τῇ συστοιχίᾳ διαμένω. Vitur & Paulus ep. ad Galat. c. 4.

Τελεοστιχὲς, ἐος, ἡ, versus seu versuum genus, quorum primæ ultimæque syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut Vas seu utensile denotant: ut in hoc Homerico, Δήμητρος καλὸν ὄργυιαν ἐλοῦσ', ἡμιφόριον τε θύρας, ἀλλοῖ γ' ἀγορεύοις. prima & ultima syllaba conjunctæ ἄρτος constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus.

Τετραστοιχῇ, quadruplici serie, per quatuor ordines. Phil. de vita. M. l. 2.

Τρίστοιχος, qui tribus constat ordinibus, in termos versus explicatus. Athen. l. 3.

Τρίστοιχα, ἁ, tres ordines, triplex series. Τριστοιχὶς tribus ordinibus, triplici serie. Hesiodus in Theog.

Composita ex στοιχεῖον.

Α'ποστοιχεύω, informo: *quasi ab elementis incipiendo.* Suid. Item in elementa resolvo. Greg. de hom.

Α'ποστοιχείωσις, ἡ, informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Εγκυκλοστοιχεῖον, unà cum primis elementis & rudimentis indo: vel imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta. Plut. in Lyc.

Μετοστοιχείδω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

Στιλὶς, Στιλεγγὶς, &c. vide in Στλεγγὶς.

ΣΤΕΓΑΣΟΣ, ὁ Θ-ον, τό, truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit & postea in ramos findit. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 1. κομιδῇ γὰρ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ξύλον, ἕως ἂν σχίζηται πολλὰ πανταχῇ κλάδοις. Στεγασοειδὴς, ὁ Θ-ής, ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncig; speciem gerens. Dioſc. l. 4. c. 73.

Στελεχαῖος, idem: ut στελεχαῖα φλοιὸς, vena illa magna quæ à trunco jecinoris parte exoriens aliarum veluti truncus est. Gal. de loc. aff. l. 6. c. 4.

Στελεχόω. caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Α'στέλεχος, seu ἀστελέχης, caudicem non habens, trunco carens. Hesych.

Βραχυστελέχης, qui parvo seu brevi caudice est.

Μακροστελέχης, cujus truncus est procerus.

Μονοστελέχης, seu μονοστέλεχος, qui unum à radice caudicem habet. Theophr.

Πολυστελέχης, multos habens truncos in Epigr.

ΣΤΕΛΓΙΣ, ἴδος, ἡ, arbori innascens quiddam: ut vilcum & hiphear. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕΛΛΩ, Fut. στελῶ, mitto. Il. μ, Οὔτ' ἐς τὸ στέλλομεν μάχην ἐς κυδιάνειραν. Plut. in Per. χιλίας ἑκατὸν εἷς Χαρίσιος στέλλων, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ὅδε εἰς Κόρινθον στέλλων, via quæ ducit ne sum misit. Apud Luc. ὅδε εἰς Κόρινθον στέλλων, via quæ ducit ne sum fert Corinthum. Apud Eurip. in Oreſt. ἐπὶ τὰ Περσῶν στέλλων, navem seu fert Corinthum. Apud Eurip. in Oreſt. ἐπὶ τὰ Περσῶν στέλλων, navem trajecimus & στέλλειν ἐρετὰς, classem traducere: eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Od. ξ, Ἐν δ' ἐτάρους τώδε στῆσα. Soph. in Ajace, ὃν δὴ τὸν δι πλῶν ἐστελλάμην, cujus gratia hanc navigationem apparavimus. Et cum genit. Plat. in ep. τῶν ἐμαυτοῦ πολιτῶν ἕνα ὁ τοιοῦτος ἐστὶν, ὅστις Α'χαΐδα μὲν ἐμπορίου τινὸς ἕνεκα στέλλοι. Item accuno, exorno: id est, vestimentis instruo & exorno: amicio, induo, exorno: id est, vestimentis instruo & exorno: amicio, induo, Soph. in Tyndaridis, ὅστις Α'χαΐδα μὲν ἐμπορίου τινὸς ἕνεκα στέλλοι. Item accuno, exorno: id est, vestimentis instruo & exorno: amicio, induo, Soph. in Tyndaridis, ὅστις χλίδῃσι τῇδε. Xen. Hellen. 3. κατέβησαν ἐπὶ τὰς ἐπαύλεις, ἐξελασθὲν ἤγαγε τὰς ἀπὸ Μέλωνα, ὁρᾶτε μὲν τείλας ὑμῖν, Ἀπολλόδωρος, τὰς δ' ἄλλας οἱ Θεραπναῖοι. ¶ Item contraho: ut ἐστάλθαι, Od. π. et apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, fisto, compesco: ut apud Philon. de vita M. l. 3. πλὴν ἀεὶ τῆς ὕλης ἄλλο μέρος φύσεται οἰκητ', ἀπορία ἔροσι σπανὶ ἐπισήμῳ στέλλειν, coërcere et reprimere. Apud Alex. Aphrod. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ alvum adstringunt et sistunt. Et apud Dioscor. στέλλουσι ὑποχωρήματα, carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt.

¶ *Derivata à στέλλω, mitto.*

Στέλλομαι, mittor. Herodian. l. 2. στρατιὰ ἐστάλη τε ἀπ' ἐκείνου ἔβη τοῦ ἔθνους ἐς; πῶ Α'ντόχειαν ἐστέλλοντο. Accipitur & pro πορεύομαι: Et de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali. Soph. in Ajace, τάνυν χθὲ ἥνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. στέλλεται ἐπὶ στοιχῆς αὖ ἅρμα, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. πρίτου τινὸς τοῦ ἐστάλη ἡ ναῦς πρὸς Θράκης χωρίς στέλεσθαι, in Thraciæ loca proficiscitur. Sic et apud Pausan. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. ἐπὶ πυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem.

Στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipsa actio ejus qui mittitur seu proficiscitur. Synes. ep. 61. Dicitur et de expeditione tam terrestriquam navali: propriè verò de navali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. l. 4. De navali, apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ στέλλονται: quæ si sint navales, exp. classis: ut apud Thuc. l. 8. si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. 2. Exponitur et, familia: apud Soph. in Trach. Item appendix apud Aristot. de part. an. l. 4. στόλον ἔχει πινὰ, aliquid habet prominens. Apud eundem de par. an. l. 2. στόλῳ κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Est στόλος & navis pars: apud Poll. l. 1. & Hesych. ¶ Aliam signif. vide in secundo ordine derivat.

Στήλη, ἄς, ἡ, foramen securis in quod immittitur lignum: (ὅπη δ' ἥ γε στέλλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eustath. etymon exprimens) Od. φ, πελέκεων δ' ἐν. ἥμιβροτα πάντων Πρώτης στειλειῆς. Στειλεὸν, τό, securis manubrium: (quod nimirum τῇ στείλει immittitur) Od. ε, αὐτὰρ ὃ αὐτῷ (πελέκῳ) Στεῖλεὸν ἐξεκάλλυνε ἐλαΐνον ἀρτηρύς.

Composita: ac primùm ex στέλλω cum præpositione.

Α'ποστέλλω, mitto, Demosth. ἀποστέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιὰν, mittere exercitum. Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum: ut apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλουσι οἱ Σπαρτιᾶται ἐς τὰς Α'θήνας. Α'ποστέλλειν ναῦν; cursum navis aliquò dirigere & contendere: quod etiam is facit qui magistratū præposuit & exercitorem navis. Demosth. Item ἀποστέλλω, amando, ablego: Eur. in Phœn. Τί πὰρ' ἀθρήσασ' πατρὶ ἀπεστάλλουν χθονός.

Α'ποστέλλομαι, mittor. Item mittor cum mandatis, mittor legatus. Item è litore solvo. Demosth. in Phorm. ὅταν ἀποστέλλωνται ἐπὶ τὴν ὑμετέραν. Item dimissio & remissio. Plut. in Dion.

Α'ποστολὴ, ῆς, ἡ, missio. Item dimissio & remissio. Plut. in Dion. Item profectio ejus qui nave proficiscitur: ut apud Thuc. l. 8. & Plat. ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus Apostolicum: seu Apostolatus, ut in ep. ad Rom. c. 1. & Act. 1.

Α'ποστολὶς, ίδος, ὁ magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat. Suid. & Poll.

Α'ποστολὸς, ὸν, interdum est adjectivum: ut ἀποστολὰ πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modò huc modò illuc dimitti solent à rei navalis præfectis: vel (secundum alios) quæ jam dimittuntur & è litore solvunt. Sæpius est substantivum: interdúmque sic dicitur apparatus classium, & expeditio maritima: ut apud Dem. Olyn. 3. ἀφίησιν ὁ Α'ρίστ ης Α'θηναίοις ἀποστολὰς. Interdum sic apellatur imperator exercitus qui expeditioni navali præficitur: teste Hesych. ¶ Apud Jurisconsultos dimissorias literas signifi. seu appellatorias. l. 106. D. de verbor. sign. ¶ Quivis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum Evangelium sic dicuntur ab Evangelistis & ecclesiasticis Scrip. Lat. etiam Apostoli.

Α'ποστολικὸς, ad Apostolos pertinens, aut Apostolos decens, vel ab Apostolis profectus: ut ἀποστολικὴ παλτεία, apud Suid.

Α'ποστολμαῖος, emissitius, seu missitius.

Decomp. Α'ντιαποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diverſas partes, dimitto: seu emitto nuntium. Διαπόστολὴ, missio internuntii.

Ε'ξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα ἡ τοῖς φυλάττουσι αὐτὴν ἐξαποστεῖλαι. Item lego cum mandatis, seu legatum mitto. Diod. Sic.

Ε'ξαποστέλλομαι, emittor. Greg. Naz. Ε'ξαποστολὴ, emissio, ablegatio. Polyb.

Ε'παποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto.

Προαποστέλλω, ante emitto, seu præmitto. Dem.

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli usurpat. in ep. ad Cor. 2. c. 11.

Συναποστέλλω, mando dimissis huc illuc nuntiis: aut simpliciter mando, edico. Lev. 4. Διασταλὲν αὐτοῖς πολλὰ. Sic & Matth. 16. & Act. ap. 15. Διαστέλλομαι. (pass.) mandor, edictor. Hebræorum cap. 12. τὸν ὄρθρον τὸ διαστελλόμενον. *Alias significationes una cum derivativis & decomp. vide in comp.* ἐπιστέλλω *contracto.*

Ε'κστέλλω, emitto, mitto extrà.

Ε'πιστέλλω, mitto ad: ut ἐπιστέλλειν ὑπισχνεῖσθαι. Dem. sæpe dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα: ut apud Herodian. l. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Item l. 4. ἐπιστέλλει ἐκάστῳ ἐπίστολὰς λαοδόκων, utergi; seorsum clanculum literas mittabat. Interdum significat, per literas certiorem facio: missis literis significo. Plat. in epist. ἐγὼ ἡμῖν οὐ τοῦτο ἦν, ὅπως ἐλλήσετε, Thuc. l. 8. κρύφα ἐπιστείλας ὅτι Α'λκιβιάδης αὐτῶν τὰ πρέσβεια φθείρει. Item mando, jubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα, ἐπιμέλ ῳ, cum mandatis misit. Eurip. in Heracl. Ε'μοὶ γὰρ σὺ τὸν δ' ἐπιστέλλων' ἀγεν. Item attraho, adduco. Epig. Φᾶρ' ἐπιστελλάμενος κεφαλαδὸν, velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ε'πιστολὴ, ἁδος, ἡ, literæ quæ mittuntur. Herodian. l. 7. Item mandata, præcepta, & jussa. Thuc. l. 3.

Ε'πίστολμα, τό, mandatum quod fit per epistolam.

Ε'πιστολικὸς, ὴ, mandativus. exponitur etiam, qui scribendis epistolis operam dat.

Ε'πιστολὴ, ῆς, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thucyd. Xen. Isoc. &c. Item mandatum, jussum, præceptum. Aeschyl. in Prometh. Eurip. in Helen.

Ε'πιστολικὸς, epistolaris: ut ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ & τύπος, apud Apollon. Thyan. & Demetr. Phal.

Ε'πιστόλιον, τό, par va seu brevis epistola, epistolium. Plut. in Polit. præcept.

Ε'πιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister. Xen. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est. Xen. Hell. 2.

Ε'πιστολιμαῖος, idem quod ἐπιστολικὸς: ut καιρὸς εἶναι ἐπιστολιμαῖος, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Β'πιστολάζω, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp.

Decomp. Α'ντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

Περιστρατέλλω, insuper mando, seu scribo. Thuc.

Μετιστέλλω, accerso, mitto qui advocet. Eurip. in Phœn. Η''κω μετιστέλλων ἀδελφὸν.

Μετιστέλλομαι, idem. Luc. de luct. Ἵνα πρὸ ὑμῶν τὰ στόμα μετιστελλόμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto.

Composita ex στόλος, sine præpositione.

Α'κροστόλιον, τό, summitas seu ora navis. Athen. l. 5. Arrian. Diod. Sicul.

Αὐτόστολος, ὁ ἡ ὁ, qui ipse sibi navis est seu classis, i. e. qui sine navi trajicit. Musæus in Leand.

Μονόστολος, solus & desertus: seu qui solus it, solus missus. Soph. apud Eurip. in Phœniſſ. λόχον ἄνδρων, ἢ μονοστόλου δορὸς, exp. an ut cohortibus imperent, an verò ut soli hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοκαλὴς, Hesych.

Ναύστολος, navi vehens. Aeschyl.

Ναυστολέω, navi veho, seu duco, navi deduco. Eurip. in Oreſt. Καὶ δώματα τὰ μὲν κατ' οἶκον ναυστολῶν οἱ λελάθει: Alciphr. in ep. Ἵνα σὺ τοῖς ἐμοῖς χρῇσθαι ἐθέλῃς μόνοις ναυστολίσω πλοίοις. Item classe peragro, navi permeo. Soph. Ἱππίοισιν ἢ καὶ μᾶσσιν ναυστολᾶσι χθόνα; Item navi peto, classe contendo. Interdum & simpliciter, proficiscor: ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν οἷς τὰ βαλασσῆσι. Exponitur etiam, rego & guberno veluti navem: apud Eur. in Suppl. κυμάτων ἄνευ πόλιν Σίλλ' ναυστολήσας.

Ναυστόλημα, τό, navigatio: seu profectio quæ fit navi: ut πάντα ναυστολήματα. Eur. in Suppl. Ναυστολία, ἡ. idem Suid. & Hesych.

Νεκροστολέω, ῶ, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Oecum.

Νεκροστολίω, mortuos Plutoni mando.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charontis epith. apud Luc.

Νυμφοστόλος, ὁ ἡ ὁ, qui sponsò sponsam adducit, seu conciliat. Hesych. & Suid. Item auſpex nuptiarum, inſtructor & exornator. Greg.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item orno sponsam: unde νυμφοστοληθεῖσα nova nupta dicitur quæ ornata est ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ο'μόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Arg. 2.

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Luc. in Amor.

Ψυχοστόλος, ὁ ἡ ὁ, apud Nonnum dicitur vox Christi in extremo judicio animarum quasdam Orco dimissuri, quasdam in æternam requiem intromissuri.

Derivata à στέλλω, apparo, orno, exorno, &c.

Στέλλομαι, inſtruor, accingor, paror. Il. ψ, Α'χιλλεὺς δὲ στέλλετο κῆδε' ἑταίρῳ. Eurip. στέλλονται κώπαι, accingitur ad movendum. Addito accuſat. exp. accingor ad, vel ſuſcipio. Galenus. Ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκαίως στέλλεσθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐστολισμένον πᾶσι δαίνυσι.

Στόλος, ου, ὁ, apparatus, ornatus, amictus: Eur. in Supplic. Φίλοις τὸ κλεινὸν τοῦ θεοῦ στόλος, πάτερ.

Στολὴ, ῆς, ἡ, amictus, veſtimentum, indumentum. Eurip. in Helen. ᾗ μέλ' σολλὴν γ' ἄμφεσον ἀμφὶ σῶμ' ἔχειν. Interdum exp. habitus

habitus,ornatus,ut & στόλ☉. Ach.l.12.κλίνη κακοσμημένη στολῇ γαμικῇ.ornata apparatu nuptiali.Item stola: quod erat genus vestis promissæ Mediſq; propriæ.Xen.Pæd.8.& Hell.4.Latini vero stolam ſpecialiùs utuntur pro veſte muliebri.

Στολίον,τὸ, parva ſtola,ſeu amiculum. Et pro veſte philoſophica, in Epigr.

Στολίς,ίδ☉.ή,ruga veſtis,in extrema plerunq; ora. Poll.l.7.Dicitur & de lineis ſeu ſtriis in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ.Poll.l.2.Item de rugis & plicis in ſede, quæ plus æquo intumeſcentes in condylomata abeunt. Aet.l.14.c.3.

Στολιδωτὸς,rugoſus:idem cum σολοικιστὴς: Galen.apud Hippoc.& Aet.loco citato.

Στολυνδύω,induo,amicio: unde particip. στολισσάμεν☉, indutus, amictus. Eurip. in Phœniſſ. Καὶ μείραν αὖ πέπλοῖσι Στολισσαμένην πατ' ἔγκλ.

Στολιδωτὸς,rugatus,rugas & plicas habens.Xen.Pæd.6.

Στολὰς,άδ☉.ἡ,dicitur eſſe genus armaturæ,lorica:apud Suid.

Στολίζω,amicio,veſtio,induo:vel orno:Gregor.συμβικῶς ἐστολισμέν☉,nuptiali veſte indutus. Item inſtruo, apparo. Heſiodus in Erg.Εὐκόσμως σολίσας νηὸς ἄπερθε πυθέσθαι.

Στόλισμα,τὸ,veſtimentum,indumentum,amiculum.Eur.in Hec.

Στολισμὸς,ὁ,amictus,i.e ipſa actio exornandi & amiciendi veſte. Heſych. Pro eo per ſyncopen dicitur σολὼς: apud Eurip.in Andr. & Herc.fur.

Στολιστὴς,ὰ,ὁ, veſtiarius qui ſtolas & alias veſtes conficit. Regum 1.4.c.10.

Στολμονίαι,faſciæ quib.canum lateræ præmuniuntur.Xen.in Cyn.

Compoſita: ac primùm cum præp.

Ἀμφιστέλλω,circumcirca amicio vel orno:unde particip. ἀμφισταλλόμ☉,ornatus & amictus: Theoc. Idyl. 2. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυσίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Ἐνστέλλω, orno.

Κατασταλλω, apto, adorno,compono.Eurip.in Bacch. Ἀλλ' αὖ τὸν (θάνατον) ἡμεῖς, οἷς σε δεσπόζειν μέλει, Πάλαι κατεστάλμεθ', cincinnum tibi rurſus aptabimus & componemus.

Καταστολὴ,veſtitus,amictus. Heſych.& Suid. Alias ſignif.vide in comp.ex στέλλω,contraho.

Περιστέλλω,cooperio,contego:ſeu obvolvo, circumcirca involvo. Od.ε.ἕλπ' ἡ μὲν πάντας Κλαῖεν ἀκειδομένους,cooperiens veſtimentis ſepulchralibus.Plut.in Lyc. τεθνεῶτα ἀσπάλλεσι σώμασιν. Interdum exp. compono ſeu decenter compono. Eurip.in Iphig. Taur. πῶς αὖ μ' ἀνδρὸς χεὶρ ἀσπάσεται νεκρὸν ἢ περιστελεῖ; Plut. adverſ. Colot. σοῖς ἐν δημοσίοις ἀσπάσασθαι τὸ σωμάδιον. Aliam ſignific. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, ipſa actio cooperiendi ſeu obvolvendi. Vide & in comp. ex στέλλω contraho.

Περιστολιστὴς, vide ibidem.

Περιστολίδην, circumcirca obtegendo.

Περιστέλλω,protego.

Συστέλλομαι, decenter componor & ornor, ſeu operior, involvor. Eurip.in Troad.ὦ δάμαρτ☉ ἐν χεροῖν Πέπλοισιν αἰσχύνῃ συστελλόμεν☉.Alias ſignif.vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, ſimul orno. Epigr. Exponitur & ſimpliciter, apparo, adorno, apud Eur. in Oreſt. Σκύλων φρυγίων ὀπὶ πόρῳ Ἀγάλματα συστολίσαι χερὶ νέᾳ, &c.

Compoſita, ſine præpoſitione.

Ἄστολος, ὁ☉, ὁ ᾗ ὄν, qui inſtructus non eſt, veſtimentis non amictus.Heſych.

Ἀστόλ☉,ὁ ᾗ ὄν, veſtibus carens: vel non ſtolatus.Plut.in Num.

Γαμοστόλ☉,qui nuptias apparat & inſtruit. Muſæus in Leand.

Γαμοστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολ☉, ſeptem modis inſtructus,ſeu exornatus. Apud Eur. in Supplic. ἑπτάστολον πύργωμα, Καδμείων ἕνεκ', ad ſeptem turres Cadmeorum,i.ad urbem Cadmeorũ ſeptem turrib.inſtructam.

Ἐῦστόλεια,apud Hom.εὖ junctim dicitur metri cauſa pro δ' εὖ εἶναι Od.ξ.Νῆμέ τ' ἐῦστόλειαν,& οὐκ ἀπήνησε,ἥ περ ἔμελεν,navibus bene inſtructis & apparatis.

Εὐστολὴς,qui bene inſtructus eſt,decenter ornatus.Luc.in Timo. πρᾶγμα εὐστολές. Item ſuccinctus & paratus,Herodian.l.3.Item qui leviter armatus eſt,ideoq; expeditus.Thuc.l.3.

Εὐσταλὴς,decenti cultu ſeu ornatu, compoſitè. Luc. in Hermot. Item expeditè.Herodian.l.4.

Εὖστολ☉, ſeu ἐῦστολ☉.benè indutus,pulchrè ornatus.Item bene inſtructus:ut ἐῦστολ☉ ὁλκάς, apud Apoll.Rhod.Arg.2.

Ἰδιόστολ☉,quem quis ſibi proprijs ſumptib.inſtruxit:ut ἰδιόστολα τριήρεα,triremi ſuis ſumptibus apparata.Plut.in Alcib.

Κυανοστόλ☉,cærulea veſte amictus.Bion.Smyrn.in epitap.Adon.

Ἀποστολὰ,amictus lineus. Plut.

Νυμφοστόλ☉.vide in comp.ex στέλλω,mitto.

Ὑπερστόλ☉, qui vel quæ clunes exornat.Heſiod.in Erg.

Ὑψιστόλ☉.altè ſtolatus: vel altè ſuccinctus,in altum ſuccinctam veſtem habens.

Χρυσοστόλ☉,auro exornatus: ut χρυσόστολον φάρεος, Euripid. in Herc.fur.

¶ *Derivata à στέλλω, contraho.*

Στέλλομαι,(medium) idem cum στέλλω, contraho. Il.α.Ἴσταμὲν ἀμφὶ νεῶν στείλαντο. Item vito,declino: ſumpta à nautis tranſlatione,qui deflectunt ut ſcopulum declinent: ut in ep.ad Cor.2.c.8. στελλόμεθα τοῦτο,μήτις ἡμᾶς μωμήσηται. Item fallo:ſumpta ſign. ab iis qui clam impetus animi reprimunt: ut apud Suid. ἐξέλεγεν μὲν στέλλεσθαι, ἐ μέλλω δ' ὑπὸ τοῦ γήρους τὸ γεγονὸς. Στέλλομαι, (paſſ.) reprimor, cohibeor.Phil.de vita Mol.1.

Στελπνὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis ineſt reprimendi & aſtringendi ſeu ſiſtendi.Dioſc.l.5.

Compoſita.

Ἀμφιστέλλω,circumcirca aſtringo vel cohibeo.

Ἀνασταλλω,reprimo,inhibeo,reſtringo,contraho. Eur.in Iphig. Taur. ὦ σ' ἀνασταλεῖλαι φόβος. Et apud Galen. χρὼς πᾶς ἀνεστάλη πρὸ ὀπτήσεως χρόμος. Exponitur &, propulſo impetum immenſum,apud Plut. πάσας ἄλλας ὑπωλύσας(ταύτας) ἀνέστελλε. ¶Item ſuccingo,ſubligo: vel etiam ſurſum traho: unde voce media: apud Eur. in Bacch.Νεβρίδας τ' ἀνεστείλαθ' ὅσαυν ἀμίτων ἔλυσαν, nebridibus ſe ſuccingebant quibus vinculorum nodi ſoluti erant,vel nebridas ſubligabant aut ſurſum trahebant.

Ἀνασταλλομαι, reprimor,&c. Interdum terga verto,retrocedo. Thuc. apud Plut.in apoph. ἀνασταλῆφθαι τῇ χρήσει, ſurſum retracta tunica.

Ἀναστολὴ, reprimendi & cohibendi vim habens.

Decomp. Ἐ'ναναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω.Ariſtot.de mundo.

Προαναστέλλω, antè cohibeo & reprimo,prior compeſco.Plut.in Pericle, ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ ὅπλοις προαναστέλλων τὰ δραπέτευσα αὐτῶν.

Διαστέλλω,(contraria ſimplici ſignificatione) diduco: aperio, patefacio,laxo Hippiatr. οἷον διαστέλλοντα τὸν ὀρθαλμὸν, diductis oculi genis. Plut. in apoph. τῇ βακτηρίᾳ τὸν ὄπλωνα διαστείλας, quum baculo tentorium aperuiſſet. Idem divido, ſeparo, diſtermino. Reg.l.4.cap.8. σὺ διεστεῖλας αὐτὸ σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν, in hæreditatem tibi eos ſeparaſti. Interdum &, diſtinguo. Philip. de vita M. l. 3. ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ κακοῦ διαφορᾷ διαστέλλοντα, non errantibus judiciis exigua rerum diſcrimina diſtinguentem. Item determino, definio: ut διαστέλλειν μεθ' ὅρου τινός, definire alicui mercedem,Gen.c.30.

Διαστέλλομαι,diſtentor,diducor.Philopon.διαστέλλεται τὸ σῶμα τοῦ συστέλλεσθαι. Item ſeparor,dividor.Suid.& Heſych.

Διαστέλλομαι,(medium) præcisè caveo, ſeu verbis conceptis & præcisè denuntio & teſtor. Polyb. ὑπὲρ τῆς Σπαρτιατῶν πολιτείας διαστέλλονται ῥητῶς. Item explico,diſputo,diſcepto.Ariſtot.polit.lib.2. ἔτι μικρὸν περὶ αὐτῆς διαστείλασθαι βέλτιον.

Διστελὴς,εσσ,ἡ,fœdus,pactum.Macchab.1.2.

Διαστολὴ,ἡ, diſtinctio, item diviſio, diſcretio, diſtractio. Polyb. Item dilatatio,diductio,extenſio-cui oppon.συστολὴ. Interdum ſignificat, pacificatio & reconciliatio amorum: ut apud eund. Polyb. Exponitur etiam,explicatio.

Διαστολὶς,ίδ☉.ἡ,inſtrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compreſſa diſtendere volunt.

Decomp. Ἀ'ποδιαστέλλω,aliquid ab alio diſtinguo,quaſi contrarium ei ponens. Exponitur & ſimpliciter,diſtinguo. Inſtit. Mart. αὐτοδιαστέλλειν ἑαυτὸν ὁ ὧν τοῖς μὴ ἔασι. Ἀ'ποδιαστὴ, diſtinctio, differentia: apud Moſchop.& Gram.

Ἀ'ποδιαστέλλω,diſpeſco,arceo,interſepio:apud Areop.Item divido.Joſ.c.1.Ἀποδιαστεῖλε τῷ λαῷ τὴν γῆν.

Ἐ'φοδιαστολὶς, inſtrumentum medicorum quo anum compreſſum,ſede aliquando ita inflammata & anguſtata,ut per ipſam non tranſmittantur alvi recrementa,diducunt.

Παραδιαστέλλω, disjungo,ſeparo.Παραδιαστολὴ, disjunctio,ſeparatio,diſtinctio: nomen figuræ oratoriæ, qua ſimilia diſcernuntur: de qua Quintil.l.9.c.3.Rutil.Lup.& Iul.Rufin.

Περιστέλλω,ſeu περιστέλλομαι, nominatim excipio,& ſimulatione caveo.Baſil. ἀδιαχρίτως ὧν ἡ τύπ☉ περιστέλλει, ἢ μεγέθους ἢ ἐλαττώσεως.Περιστολὴ, cautio hujuſmodi & definitio, quam in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Τ'ποδιαστολὴ, q.d. ſubdiſtinctio. Pro interpunctione uſurpatur apud Euſt.& cæteros gram.

Κατασταλλω, idé quod ἀναστέλλω.reprimo,cohibeo: vel ſupprimo. Dioſc.τὸ ὑγρὸν ἐπὶ πολὺ καταστέλλει τὰ ὑπερκαθήκοντα,& Plut. περὶ εὐπαθείας. Σύντας τὰς ὀνειδιζομένας ἡδονὰς καταστέλλει βουλόμεν☉,compeſcere,ſeu ad modeſtiam revocare & in officio continere.

Κατασταλτικὸς,cohibendi aut reprimendi ſeu ſiſtendi vim habens.

Καταστολὴ, repreſſio,inhibitio.cohibitio.Apud Plut.in Periclea μεγαλοπρεπῆ καταστολὴν exp.modeſtia in veſtitu.

Παραστέλλω,idem quod ἀναστέλλω.Heſych.

Περιστέλλω,comprimo,arcto, contraho: item comprehendo,concipio.Περιστέλλω,contraho, adduco: unde περιστελτικὸν☉,ſtrictus,adductus,ideoque brevis: ut δρὶξ περιστελτικὴ.Ariſtot.hiſt.an.l.9. Apud

Gal.ad Glauc. l.2. περιστέλλετο ὁ σκιῤῥώδης ὄγκος, aſtrictus & cohibitus erat ſcirrhi tumor.

Συστέλλω, contraho,coarcto,coërceo: cui oppon.διαστέλλω.Plut.in Pericle συνέκλειεν αὐτὰς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros.Iſocr. de Pace, τοὺς μὲν ἄλλους εἰς συμφορὰς συστέλλων,cohibent & compeſcunt.Dicuntur et triſtitia,dolor, aliáque ejuſmodi πάθη aliquem συστέλλειν,i.deprimere et dejicere.apud Plut. Item συστέλλω ἑαυτὸν, in periculo me recipio & ſubduco.Greg.de Cribo.¶Apud Gram. ſignificat,corripio.

Συστέλλομαι,contrahor : *ut ſit in metu & pavore.* Eur.in Iph.Taur. Ἡμεῖς γ' συστέλλεσθ', ὡς ἀνδρομήοι, Σιγῇ τε καὶ δόμοις θ'. Dicuntur et ii συστέλλεσθαι, qui profuſiores ſumptus vitantes ſeſe veluti contrahunt.

Συστελλόμεν☉,correptè,correpta ſyllaba. Athen,l.9.

Συσταλτὸς,contrahendi ſeu coarctandi vim habens. Exponitur & corripiens.

Συσταλὴς,contractio,coarctatio,indefinit.Stoic. & Damaſc. Item correptio,figura grammat.

Ἐπισυστέλλω.(dic.)idem quod συστέλλω,contraho.Arist.rhet.2.

Τ'πισταλὴς,idem quod συστέλλω.Item ſubtraho,ſubduco in ep. ad Galat.c.1.

Τ'ποστέλλομαι,idem quod συστέλλομαι,animo demittor ac contrahor. Peculiariter ſignificat, metuo,reformido,vereor. Iſoc. in Evag.μηδὲν ὑποστειλάμενος. Sic et apud Dem. Philip. 1. Item vires remitto,non acriter nec omni conatu ago. Dem in Mid. τῇ μηδὲν ὑποστειλαμένῃ περὶ ὄβελον,qui nihil remiſit conatus quo minus con tumelioſus eſſet.Exponitur etiam,conſultò vincor et cedo pari. Item miſti ſubtrahitur,Ariſtot.magn.moral.l.2.ὑποστέλλομαι τῷ ἀγαθῷ,de bonis mihi detrahitur.

Τ'ποστολὴ,contractio animi,timiditas. Greg.in 1.de filio.

Ἀ'υποστόλ☉.ῥήτωρ, (*Decomp.*) non prævaricans,qui in dicendo nihil timet aut veretur,qui liberè loquitur.Ἀ'υποστόλως, ſine prævaricatione,nihil remittendo.Heſych.exp. ἀ'υπτιόσ'ως.

Κρύσταλλος,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Στελμονίαι,vide in Στέλλω,orno.

ΣΤΕ'ΜΒΩ,contumelia ſeu injuria afficio. Item aſſiduè moveo. Etym. & Euſtat.

Στομβάλλω,convitior,irrideo. Heſych.

Ἀ'στόμβαλος,ὁ, ᾗ, ὄν,(*comp.*)contumeliis probrisq; carens. Etym. Item immotus,firmus,ſtabilis : ut κλέος ἀστόμβαλτον,Euphor.apud Euſtath.

Ἀ'στεμφὴς,exp.lamentabiliter,flebiliter, apud Lycophr.

Ἀ'στεμφὴς,ὁ, ᾗ, ὄν,*itidem* immotus,firmus. Item non perturbatus,ſupore non attonitus nec metu perculſus.Heſych.

Ἀ'στεμφὲς,idem quod ἀστεμφὴς,immotus.Il.β.οὔ πελεμίζομαι ἀστεμφέα βουλάς.Apud Heſych.exp.etiam aſper,difficilis.

Ἀ'στεμφὼς,ſeu ἀστεμφῶς,immotè,rigidè, firmiter. Od. δ.

Στῆμα,vide in Στήφω. Στέμφυλον,in Σταφὶς.

ΣΤΕΝΟ'Σ,ἡ,ὁ,anguſtus, arctus: ut στενὸς ὁδὸς.Xen.Pæd. 1. & εἰς στενὸν συναλαῶσαι,ad angustias redigere.Luc.in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ ſeu angusti transitus in montibus aut fretis,quos Latini fauces appellant.Thuc.l.2. μὴ εἰσπλεῖν ἐς τὸ στενόν. Sic & Apud Herodian.l.2.

Στενότης,ητ☉.ἡ,angustia.

Στενόω,angusto,in angustum ſpatium redigo. Στενόομαι,ῶμαι, in arctum cogor,coangustor.Herodian.l.7 .πᾶς ἢ δικαιόδυς ἐς ἐνοπτικὸν.

Ἐ'στενωμένως,angustè.

Στενὸς,ἰονικὲ,idem quod στενὸς: ut στενὸς πόρ☉,Herodot.in Polym.Et τὸ στενὸν,angustiæ,apud eund.Ibid.

Στεῖρ☉,ειρ☉,τὸ,via angusta,ſeu angustus locus.Il.λ.& Od.χ.

Στενόω,idem quod στενόω.Στείνομ☉,τὸ, q.d. arctamen ſeu angustamen:idem cum στεῖρ☉.

Στένω,ξ.σω, gemo,ingemiſco,ſuſpiro (à στενὸς dedvctum, quoniam corde angustato gemitus edi ſolet)Demoſt.ἐκεῖνο γὰρ στένον καὶ κλάειν εἰς τοὐδ' ἦλθ'.Cum accuſat.perſon. exp. deploro, lugeo cum gemitu : ut apud Eurip.in Hippol.coron.Στένω σὲ μᾶλλον ἢ σὲ πρὸς ἁμαρτίας.De mari dictum exp.ſono,reſono,ſtrideo. Soph. ὀκείωσιν σίνεται πόντον, Sic & apud Eur.in Herc.fur.

Στόναμαι.idem.

Στονάεις,εσσ[ν]☉.ὁ,gemebundus. Heſych.

Στονάξ,ακ☉.ὁ,ἡ,gemitus,ſuſpirium: vel gemitus fletu mixtus.Il. τ. & χ.Thuc.l.7.

Στονάεις,idem quod στονόεις,Il.δ.Od.λ. & φ.

Στοναχέω,ήσω,& στοναχίζω,ξ.ίσω,idem quod στένω. Moſchus in Epitaph.Bion. Ἀλλοτέ μοι στοναχεῖ' ἐπάνω,χὠ Δάφνεια ὕδωρ.Epigr.lib.1 πεσσεῖν χαίτης ἐμὰν στοναχῶσι τριάκατ.Od.τ. ὀρῇ ὅτι μᾶλλον ὀδυρόμ☉ στοναχίζω.

Στοναχίζομαι,idem quod στοναχίζω.Il.ν. μάλα δ στοναχίζετο θυμῷ.

Στοναχὴ,ἡ,gemitus,idem quod στόν☉.Il.ω.Od.ε.Στόνῳ χ☉,idem Suid.

Στοτάζω,ξ. ξω, idem quod στένω, gemo, ingemiſco.Plut.in Fabio πλὴν ἐλάφου☉ γε στοτάζοντος καὶ στένοντος ἐξαίφνης.Cum accuſ. ſignificat, cum gemitu deploro.Eurip.in Herc.Fur.Στοτάζω τὸν νεκρὸν ὀλόφυρτον.

Στόναγμα,τὸ,& στοναγμὸς,ὁ, gemitus,ſuſpirium.Prius ap. Athen. l.10.poſteriore utitur Eur.in Oreſt.& Plut. in Coriol.

Στοναχτὸς,gemebundus,lamentabilis,gemitu dignus: ut στοναχτὰ ἄτη.Eur.in Herc.fur. Στοναχτὸν ἐπὶ κακοῖς.

Στενάχω,idem quod στενάζω.Il.ω. Ἀ'λλ' αἰεὶ στενάχω ἧ κακὰ μυρία πάσω.Il.σ,Πυρὸς μέλα στενάχων. Sic & Od. δ. & alibi apud Hom.In eadem ſignificatione uſurpatur & paſſ.στενάχομαι,Iliad.ψ verſu 1.

Στεναχίζω,pro eodem.Il.ψ,αἰδὼς δὲ στεναχίζων.Et cum accuſ.Od.α. Οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμεν☉ στεναχίζω ὅλον. Pro eodem dicitur & στεναχὼ.Il.σ,αἰδὼς δὲ στεναχὼ ἔφειλεν.

Στείνω etiam ſonicè pro στένω dicitur:unde στείνομαι, quod itidem ſignificat,gemo,gemitus & ſuſpiria duco.Heſiodus in Theog. γαῖα πολύρρη Στεινομένη.Exponitur etiam, arctor ſeu coarctor, ut derivetur à στεῖρ☉ : ut Il.ξ, στείνοντο δ' λαοί, in angustum cogebantur.Sic & Il.φ.& Od.ι.

Compoſita : ac primùm ex στένω.

Ἀ'ποστενόω, idem quod στένω.Alex.Aphr.

Συστένω,angustus,in arctum coactus. Heſych.

Τ'ποστένω,ſubangustus vel ima ſui parte angustus,

Compoſita ex στένω.

Ἀ'γάστονος,ὁ, ᾗ, ὄν,multis mixtus gemitibus.Exponitur etiam,multùm reſonans.Odyſſ.μ. Item multorum cauſa gemituum . Item multis gemitibus proſequendus.

Ἀ'ναστένω,idem quod στένω:vel gemitus & ſuſpiria duco. Eur. in Oreſt. ᾧ σ' πάμ☉ χθὼ σ' ὀρῶσ' ἀναστένω.

Ἀ'ναστενάζω,vehementer ſuſpiro,graviter ingemiſco.Idem in Iph. Aul.ὦ δ' ὀσεῖς δν Ἀ'χαιὸν ἄναξ Ἐπισφαγὰς ἐνίκησεν εἰς ἕλενος κόρην,Ἀναστένω. Item vehementer deploro. Idem in Iph.Taur. Σὲ πάρ☉, ἢ σ' ἀναστενάξω χθονί.

Ἀ'ναστενάχω,idem.Il.ψ,ἧ πολ'πες ἀναστενάχουσιν Ἀ'χαιοί.

Ἀ'ναστοναχίζω,pro eod.Il.κ.ν.9.ὃν ἐπὶ θυμὸν ἀνεστονάχιζ' Ἀ'χαμένων Ἀ'ργείων.

Ἀ'σύναστος,non gemebundus. Et activè, qui non gemit, qui ſine gemitu aliquid agit.Soph.& Eur. in Hec.

Ἀ'σταθ'τος,ſine gemitu,ita ut non ingemiſcas.

Ἀ'σταυτεί, idem. Ariſtoph.

Ἀ'σλιὼ & ἀ'σλιὼς,miſer,calamitoſus,qui multùm ingemiſcit: ut ſit comp.ex α epitatico et στένω,Vide & in comp.ex ἴσημα.

Βαρύστον☉,graviter ingemiſcens,graves gemitus & ſuſpiria ducens:ſic cognominati fuerunt hiſtriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur & graves gemitus afferens, gravium ſuſpiriorum cauſa : ut βαρύστον☉ λίθ☉, in Epigr.

Δύσλυ☉,infelix,miſer: δύσλυτ' ὀνόσειν, ut ſit graviter gemens, Hom.Dem.Plut.vide & in comp. ex ἴσημα.

Ἐ'πιστένω,ingemo,ſeu ingemiſco ob:Heſiod.in Theog. ἐπίστενε δ' ἤματι δὲ ῥύσ' Σκάμανδρ☉.Eurip.in Med.Τί δῆτα λέγω πρὸς δ' ὄσπερ ἐνὼν τέκνοις.

Ἐ'πισταχίζω,ſeu ἐπιστεναχίζω,idem:apud eundem Heſiod.ibid. ἐπιστενάχῃ ᾗ γαῖα,ubi legitur & ἐπιστενάχῃσι.

Ἐ'πιστεναχόμαι,idem.Il.υ,ὅτ' δὴ στεναχόντο γυναῖκες, *per tmeſin*, pro ὀπιστενάχοντο.

Συστενάχω,(*comp.*)congemiſco, condoleo.

Κατασθένω:ingemo,ſuſpiro.Eurip.in Phœn.τί τὰ δὲ κατάστενος,quid hæc ducis ſuſpiria : apud eundem in Andr. κατάστενά σε cum gemitu te defleo.

Κατεναστένω & κατεναστενάζω,ingemiſco. Epigr.

Καταστενάζω, ingemiſco,ſeu cum gemitu deploro. Baſil. κατεστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ὑπ'ὀψίας. Et paſſiva voce apud Alciph. κατεστεναγμένοι σῇ ἀνοίᾳ τῶν ἐρασθῶν χλεύῃ, munuſcula cum ſuſpiriis data.

Μεστάστενω, ingemiſco & ſuſpiro ob : ut Od.δ' ἔτι νῦν δὲ μεστάστενον, ob damnum ingemiſcebam,ſeu deflebam cum gemitu.

Μεστάστόμαι, idem. Eurip.in Med.Μεστάστόμαι δ' οὐ δάκρυσι☉, Ὦ πάλαια παίδων μᾶτερ.

Μεταστεναχίζω,idem: unde in paſſ.apud Heſiod.in Aſp.ἦ πω πολλὰ μεταστεναχίζετ' ὀπάων Ἡ'ρακλέα ἀχέων.

Περιστένω,circumcirca gemo. Περιστόμαι, lamentis & gemitibus circumſono.

Περιστοναχίζω,& περιστοναχέω,idem quod περιστένω.Heſiod.in Aſp. περιστοναχέ☉ ᾗ γαῖα : ubi legitur & περιστοναχήσει.

Περιστοναχίζομαι, undiq; repleor & reboo gemitibus.Od.ι.περὶ δὲ στεναχίζετο δῆμος.

Περιστενάζω,idem cum περιστένω.Περιστενάζομαι, idem cum περιστένομαι ſeu περιστοναχίζομαι,Plut.in Ant.

Πολύστον☉,multum gemens,multis gemitibus mixtus : ut πολύστον☉ μόθ☉, in Epigr.Exponitur &, multis gemitibus proſequendus,lamentabilis,luctuoſus:ut πολύστονα κήδεα, Il.α, & δάκρυσι☉ πολυστόνοις.Eurip.in Herc. fur.

Συστενάζω,ſimul gemo,congemiſco.Rom.8

Τ'ποστένω,ſubtus ingemiſco,ſubtus ſuſpiria & gemitus duco. Luc. in ſomn.

Τ'ποστοναχίζω,idem Il.β,Τ'ποστενάζω,pro eodem: vel,aliquantum ingemiſco.

Στεπτὸς,&c. vide in Στέφω.

ΣΤΕΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorúmq; vicissim erga parentes & sanguine junctos. Ifoc. in Panath. στέρξαντας αὐτὸν ὁμοίως ὥσπερ οἱ ἅπαντες τοὺς πατέρας καὶ τοὺς μητέρας τοὺς αὑτῶν. Plut. τὸν αὐτὸν ἀδελφὸν ὑπερφυῶς ἐστερξε. Item generaliter, amo, diligo. Mosch. Idyl. 5. Στέργετε τοὺ φιλέοντας, ἴν' ὑμῖν φιλέωνται. Plut. in Pericle, καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων λαοῦσθαι, ὅτερξε διαφερόντως. Interdum amo, id est, delector. Ifocr. ad Demon. μὴ γέλωτα παρασκευάζειν σέργε. ¶ Item acquiesco, sum contentus: unde στέρξειν ἀπράξιαν, acquiescendum est. Eurip. in Herc. fur. Cum dat. Ifoc. in Panath. στέρξον τοῖς ἤδη συμβεβηκόσι. Idem cum accusat. Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obsecro, seu opto, desidero. Sophoc. in Oedip. Colon. στέργω δ' ἱκετὰς ἀφορᾶν μολοῦν ἅ τ' ἐξ ἐδῶν καὶ πολλαχοῦ.

Στέργομαι, amor, diligor, charus sum: in Epigr. ὃς ἐστέργετο μούσας.

Στέρξις, εως, ἡ, amor: peculiariter, qualis parentum est erga liberos, & vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

Στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à natura insita parentibus erga liberos, & vicissim: vel generaliter, amanti in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργμα, τὸ, amoris incentivum et illecebræ: seu poculum amatorium: desiderii poculum. Horat. Soph. in Trachin.

Στέρνωρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Euripid. in Hippol. Εἰ λύτρα δ' οὔ τινα στέρνωρα ὀρεσσῶν, exponsimpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κυνάλωβη, & Latinis umbilicus Veneris appellatur, ut est in append. Dioscor. eò quòd ea ad philtra utantur, teste Dioscor. lib. 4. cap. 92.

Στορξᾶ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos prosequuntur, et liberi vicissim parentes. Generaliter de quovis amore: ut apud Herodian. l. 1.

Στορχέω, idem qvod στέρνω. Hesych.

Composita.

Ἀ-στερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. ὑπνίνα ἀφαιρῶν ἀπιστέων. Ifoc. in Trapez. ὥσπερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀ-στερέομαι, defraudor, privor, spolior. Ifocr. μικρῶν ἕνεκα ἀστερήσεσθαι. Cum accus. Dem. Δημοσθ. ἀποστερεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ. Particip. ἀπεστερημένος, privatus. in ep. Iacob. c. 5. ἀποστερημένοι, exp. merces intercepta.

Ἀ-πόστερνος, defraudatio. privatio. Ifoc. Thuc.

Ἀ-ποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix. Aristoph. in Nub.

Ἀ-ποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαπο-στέρω seu ἐφαιρεπος-στέρισκω (dec.) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oedip. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole privans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eur. in Phœn.

Τ' ποστερῶ & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. & simpl. privo.

Στέρφος, εος, ἡ, privatio: cui opon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

Στερητικὸς, privativus: ut στερητικὴ ᾠδή, apud eund.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. l. 2. Νικ. ἅ τε' ὄμματα στερίσκουσιν. Xen. Pæd. l. 7. τὸν δ' ὑπνον ἡ ἀφροδίτη στερίσκουσιν.

Στέρομαι, idem quod στερῶμαι. Atticorum proprium, ut putant. Hesiod. in Erg. Νήπιος ὃς τὰ στέρηται, Plat. de rep. l. 2. ὥστε στερήσεσθαι τῆς αὐτῆς ἀρετῆς, τὸν αὐτὸν ὄντα ἀφρονέστατον.

Στέρφα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit, quasi ἡ τὸ τέκνον στερομένη, Etymol. in Epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφραίνου στέρφα ἡ τίκτουσα. Legitur & στέρφη in hac signif. apud Eurip. in Andr. Ἡ στέρφ' ὑπὲρ μέλαθρον ἀνέξεται Τίκτουσα ἄλλης. Apud Hom. Od. υ. ἐπεὶ, etiam ῥῆ ποτ' ἔφασκε μεγάλ' ἄλοχ νηὸς ἔσεσθαι. In hac signif. Ety. & Eust. στέρφη dictam volunt quasi στέρεαν. Pro eodem dicitur & στέρφαμος, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quòd consueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθλίαω, sterilitati obnoxium esse. Item liberis privari. Chrysost. de sacerd.

Στειρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀ-πστερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. ὑπνίνα ἀφαιρῶν ἀπιστέων. Ifoc. in Trapez. ὥσπερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀ-πστερέομαι, defraudor, privor, spolior. Ifocr. μικρῶν ἕνεκα ἀστερήσεσθαι. Cum accus. Dem. Δημοσθ. ἀποστερεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ. Particip. ἀπεστερημένος, privatus. in ep. Iacob. c. 5. ἀποστερημένοι, exp. merces intercepta.

Ἀ-πόστερνος, defraudatio. privatio. Ifoc. Thuc.

Ἀ-ποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix. Aristoph. in Nub.

Ἀ-ποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω seu ἐφαιρεποστερίσκω (dec.) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oedip. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole privans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eur. in Phœn.

Τ' ποστερῶ & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. & simpl. privo.

Στέρφος, εος, ἡ, privatio: cui opon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

Στερητικὸς, privativus: ut στερητικὴ ᾠδή, apud eund.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. l. 2. Νικ. ἅ τε' ὄμματα στερίσκουσιν. Xen. Pæd. l. 7. τὸν δ' ὑπνον ἡ ἀφροδίτη στερίσκουσιν.

Στέρομαι, idem quod στερῶμαι. Atticorum proprium, ut putant. Hesiod. in Erg. Νήπιος ὃς τὰ στέρηται, Plat. de rep. l. 2. ὥστε στερήσεσθαι τῆς αὐτῆς ἀρετῆς, τὸν αὐτὸν ὄντα ἀφρονέστατον.

Στέρφα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit, quasi ἡ τὸ τέκνον στερομένη, Etymol. in Epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφραίνου στέρφα ἡ τίκτουσα. Legitur & στέρφη in hac signif. apud Eurip. in Andr. Ἡ στέρφ' ὑπὲρ μέλαθρον ἀνέξεται Τίκτουσα ἄλλης. Apud Hom. Od. υ. ἐπεὶ, etiam ῥῆ ποτ' ἔφασκε μεγάλ' ἄλοχ νηὸς ἔσεσθαι. In hac signif. Ety. & Eust. στέρφη dictam volunt quasi στέρεαν. Pro eodem dicitur & στέρφαμος, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quòd consueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθλίαω, sterilitati obnoxium esse. Item liberis privari. Chrysost. de sacerd.

Στειρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀ-πστερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. ὑπνίνα ἀφαιρῶν ἀπιστέων. Ifoc. in Trapez. ὥσπερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀ-πστερέομαι, defraudor, privor, spolior. Ifocr. μικρῶν ἕνεκα ἀστερήσεσθαι. Cum accus. Dem. Δημοσθ. ἀποστερεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ. Particip. ἀπεστερημένος, privatus. in ep. Iacob. c. 5. ἀποστερημένοι, exp. merces intercepta.

Ἀ-πόστερνος, defraudatio. privatio. Ifoc. Thuc.

Ἀ-ποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix. Aristoph. in Nub.

Ἀ-ποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω seu ἐφαιρεποστερίσκω (dec.) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oedip. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole privans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eur. in Phœn.

Τ' ποστερῶ & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. & simpl. privo.

ΣΤΕΡΕΟ Σ, ᾶ, ὁ, solidus: ut χῶμα στερεὸν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item solitus, i. integer, perfectus: ut ἀριθμὸς στερεὸς. Arist. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: ut στερεὰ λίθος. Odyss. τ. Et κέρατα στερεὰ, Aristot. Sic et πλαμὸς στερεὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. ubi exp. etiam, spissus. ¶ Derivari traditur παρὰ τὸ ἑστάναι τὸν ῥοῦν solidæ namque rei intereſt fluxis ac liquidis rectos terminos constituere: aut simpliciter, παρὰ τὸ ἑστάναι seu στῆναι.

Στερεῶς, solidè: item firmiter, constanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem. Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

Στερεόω, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: unde pass. apud Xen. Pæd. 8. βουλόμενοι διὰ πόνων καὶ ἀθροῦντος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentum. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibid.

Στερεμνὸς, idem quod στερεὸς, solidus, durus, firmus: ut στερέμνιος φύσις, apud eundem ibid.

Στέρεος, pro eodem. Thuc. l. 6. & 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus. Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

Στερεὸς, ὸ, idem quod στερεὸς. Eurip. in Hec. Στερρὰ γὰ ἀνέδυσεν. Herodian. l. 6. ἀσπονωτὴς ἢ ἦτον καὶ στερρὸν τὸ ἔδαφος.

Στερρότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam constantia, stabilitas, gravitas,

Στερρόω, idem quod στερεόω.

Στέρνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Στέρνα vide in Στέρνω,

---

ΣΤΕΡΕ Ὼ, F. ἐσω & ἡσω, privo, orbo. Od. ν. Οὔτε μὲ τεκέεσσι στερέσας ἠδὲ γυναικὸς ἔθηκε πότνος. Eur. in Andr. Δηλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε φαίδιμος Στερέομαι, οῦμαι, ptivor, orbor, amitto. Xen. στερηθεὶς ὑπὸ κορακίνου. Eur

---

in Alcest. Ἐ'θλῆς γυναικὸς εἰς στερηθῆναι ἀνδρὸς χρή. Sic στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Ifoc. ad Philip.

Στέρπος, εος, ἡ, privatio: cui opon. ἕξις, apud Aristot. in categor. & in phys.

Στερητικὸς, privativus: ut στερητικὴ ᾠδή, apud eund.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. l. 2. Νικ. ἅ τε' ὄμματα στερίσκουσιν. Xen. Pæd. l. 7. τὸν δ' ὑπνον ἡ ἀφροδίτη στερίσκουσιν.

Στέρομαι, idem quod στερῶμαι. Atticorum proprium, ut putant. Hesiod. in Erg. Νήπιος ὃς τὰ στέρηται, Plat. de rep. l. 2. ὥστε στερήσεσθαι τῆς αὐτῆς ἀρετῆς, τὸν αὐτὸν ὄντα ἀφρονέστατον.

Στέρφα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit, quasi ἡ τὸ τέκνον στερομένη, Etymol. in Epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφραίνου στέρφα ἡ τίκτουσα. Legitur & στέρφη in hac signif. apud Eurip. in Andr. Ἡ στέρφ' ὑπὲρ μέλαθρον ἀνέξεται Τίκτουσα ἄλλης. Apud Hom. Od. υ. ἐπεὶ, etiam ῥῆ ποτ' ἔφασκε μεγάλ' ἄλοχ νηὸς ἔσεσθαι. In hac signif. Ety. & Eust. στέρφη dictam volunt quasi στέρεαν. Pro eodem dicitur & στέρφαμος, apud Hesych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quòd consueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθλίαω, sterilitati obnoxium esse. Item liberis privari. Chrysost. de sacerd.

Στειρωσις, sterilitas. Basil.

Composita.

Ἀ-πστερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. ὑπνίνα ἀφαιρῶν ἀπιστέων. Ifoc. in Trapez. ὥσπερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα.

Ἀ-πστερέομαι, defraudor, privor, spolior. Ifocr. μικρῶν ἕνεκα ἀστερήσεσθαι. Cum accus. Dem. Δημοσθ. ἀποστερεῖσθαι τὰ ἑαυτοῦ. Particip. ἀπεστερημένος, privatus. in ep. Iacob. c. 5. ἀποστερημένοι, exp. merces intercepta.

Ἀ-πόστερνος, defraudatio. privatio. Ifoc. Thuc.

Ἀ-ποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix. Aristoph. in Nub.

Ἀ-ποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. ibid.

Προσαποστερέω seu ἐφαιρεποστερίσκω (dec.) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost.

Βιοστερὴς, ἐς, ὁ, ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Oedip. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole privans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eur. in Phœn.

Τ' ποστερῶ & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. & simpl. privo.

Στέρεος, vide in Στερεός. Στερκτικὸς, in Στέργω.

ΣΤΕ'ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: pars thoracis anterior, clavib. subjecta, in quam costæ copulantur. Il. ζ, ἵνα δὲ ζώνην, στέρνα δ' Ἀλκιθόη δαίνυ, Xen. εἰς τὰ στέρνα πεσεῖν, pectus ferire. Herodian. l. 4. ἐκεῖνον μᾶλλον ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiam & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis est sedes: unde ἐν τοῖς στέρνοις ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse. Soph. in Antig. Metaph. Apud Nic. in Ther. camini mediæ partes στέρνα dicuntur quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinuit. ¶ Etym. deducit ἀπὸ τῆς στερεότητος, ἢ ὅλως τὸ στέρνον aut στῆθος εἶναι.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις, unde στερνῖτις φλέψ. Poll. l. 2.

Στέρνη, medulla, ἐντεριώνη. Hesych.

Composita.

Ἀ'ντίστερνον, τὸ, pars adversa seu opposita pectori: quidam ex spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et Metaph. profundos recessus habens: epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod.

Δασύστερνος, ὁ, ἡ, qui denso spissoque & bene compacto pectore est: vel hirsutum seu hispidum pectus habens. Hesiodus in Erg.

Ἐστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Pol. l. 2. Dicitur etiam εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. ob amplos sinus, seu amplas planities in quas panditur & diffunditur.

Ἐῦστερνος, cui bonum pectus est, firmum & validum. in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens seu circundans. Προστέρνιος, idem ac τὸ ἐπιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit, præcordia. Theophil. ep. 9. & 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia sub pectore versans, seu, qui est versuto & callido pectore.

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector. Hesych. Τ' ποστερνος, qui sub pectore est. Et τὰ ὑποστέρνια, pars thoracis pectori subjecta. Hesych.

Τ' ποστερνίζω, mitto sub pectore, pectori subdo seu subjicio: ut de voce media, ὑποστερνισάμενος φίλως πλαθεῖς, Plut. de fort. Rom.

Στήρξις, vide in Στέργω. Στέρομαι in Στερέω.
Στερπνὸς, ὀφθαλμὸς, in Α' φάσπω. Στερρὸς, &c. in Στερεός.

ΣΤΕΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alcest. στέφει ὃ κεφάλα μυρσίνης κλάδος, Α'μφ' ὀλακτὸν. Idem in Bacch. Λιβὸς σὺ κεφάλα μυρσίνης, ἀφθίτῳ μάρᾳ, στέφει ἀζῆν. Il. σ, Α'μφὶ δ' οἱ κεφαλῇ ἰφθίμῳ ἔστεφε δαίδεον. Item orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χρυσῶν τεκμήριον τὸν ἑκὼν στέφει. ¶ Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesyc. & schol. Theoc.

Στέμμα, coronor, redimior, cingor. Eurip. apud Athen. l. 10. αὖθις ἐν ἐγκελεύσει πυρὸς τεκεῖσθαι Φύλλοις στέφεσθαι.

Στέμμα, ατος, τὸ, fertum, corona. l. 4. Exponitur &, vitta, infula. Schol. Soph. Sic appellari scribit lanam quæ obvolvitur ramo olivæ, quem supplices gestare solebant. Itidemque Æschines στέμμα, vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud Antiquos τὸ σεῦκ ἐφυον, στέμμα dicebatur, teste Pol. 2. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Andr. Plut. in Num.

Στεμματὰ, fertis redimio: vel vittis corono. Euripid. in Herac. Ἡ γὰρ ὑπὲρ πόλεως καὶ δαιτὸς τόδε, Καὶ στεμματώσει, καὶ κατάρξει, & δώσει.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, fertro redimitus. Στεπτηρίος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare et redimire aliquem possumus.

Στεπτήρια dicuntur fuisse serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant servi. Hesych.

Στέφανος, & στέφη, ου, τὸ, corona seu corolla. Eurip. in Med. & Herac. Cal lim. hym. in Dian.

Στεφάνη, qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesych.

Στέφανος, ὁ, ἡ, idem quod στέμμα & στέφος: ut στέφανον ὑφαίνειν, nectere coronam. Plut. symp. 3. Athen. l. 5. δ' αἰφνης χρυσῆς στεμμάτων. Vitur et Plat. Hesiod, &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis et fortitudinis: quoniam victoribus corona præmii loco dabatur. Thuc. l. 2. ¶ Sic dicitur & sidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. & cæteros Astronomos. ¶ Interdum idem valet quod κύκλος, circulus: quoniam ut plurimum Corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Il. ν. Pro ambitu mœnium in orbem ducto: apud Orph. ἐπὶ δὲ σφέτερον κεφαλὴν. ¶ Podex quoque στέφανος dicitur, à rotunditate orbicularis.

Στεφάνη, idem quod στέφανος, corona, fertum. Il. φ. Herodian. lib. 5. &c. ¶ Sic et nominatur orbiculus quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt. Poll. l. 2. ¶ Item circulus inter album oculi & pupillam medius, apud Galen. ¶ Item ciliorum extrema per somnum se contingentia. Ruf. Ephes. ¶ Sic & podex appellatur, teste Poll. l. 2. ¶ Item cribri seu incerniculi ambitus: vel certa quædam cribri species. Aristop. in Concion. ¶ Circulo quoque, venatoriæ supellectilis στεφάνῳ tribui, testantur Poll. et Xen. in Cyneg. ¶ Apud Architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάνοι vocantur, ut Deut. c. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit στεφάνη dicitur: unde et τὸ μῶν στεφάνῳ tribuit Apoll. Argon. libr. 2. ¶ Sic et dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. ut Il. λ & κ. ¶ Montium etiam cacumina seu culmina sic nominantur: ut Il. ν. Ab Ægyptiis στεφάνῳ dictam esse thymum herbam traditur, in appen. Dioscor. ¶ A' quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Dioscor. libr. 4. 147.

Στεφανικὸς, coronarius. Στεφανικὸν, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro iisdem: ut στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium, i. in quo corona certatur. Aristot. rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Greg. Fœm. στεφανῖτις, ἡ, coronatia: ut στεφανῖτις ἑορτὴ. Poll. l. 2.

Στεφανίσκος, corolla. Anacreon. Pro quo dicitur & στέφανον. At στεφάνη, est species graculi. Hesych.

Στεφανηδὸν in modum coronæ: seu in orbem circumcirca.

Στεφανίζω, f. ξω, corono, corona cingo seu redimio. Aristoph. in Equit.

Στεφανὶς, idem. Plut. in Problem. Rom. τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου στεφανὶς. Idem in Coriol. διαεῖνον ἐστεφάνωσαν θυρεὸς στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἂν ἢ βαλὼ στεφανοῖ, si fenatus aliquem coronet. ¶ Item honoro, orno, decoro: quoniam honoris causa offerri corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνωσε μ' ἀγγέλια. Demosth. καὶ γυμνικοὺς. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen. ¶ Item cingo, circumfundo, vel circumfusus sum. unde pass. Odyss. κ Νῆσον τὴν ἀεὶ πόντος ἐπιστέφει, Philost. in Heroic. στεφανῶμαι τὰ ἀριστεῖα. ¶ Item honoror. ornor. cujus exempla vide in στεφανῶ.

Στεφανωμάτιον, coronarium, coronis texendis nectendisque aptus Dioscor. Theoph.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτὸς, idem cum στεφανωμάτιον. Athen. l. 3.

Στεφανώτης, ὁ, μυρσίνης, myrti provenientes modo coronarii operis, apud Theophr. hist. pl. l. 5.

Στέφος, ους, τὸ, corium, pellis, (dictum à στέφω pleonasmo τῷ φ, quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) in Epigr. αἰγὸς στέφος. Pro eodem dicitur etiam ῥέος, apud Nic. in Alex.

Στέφινος, coriaceus. Hesych.

Στέφος, Doricè, idem quod στέφος. Hesych. Vide & in derivat. à στέφω.

Στεφρὸς, pelle intego, Στέφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀ'μφιστέφης, ές, ὁ, ἡ, ὁ, utrinque coronatus. Il. λ. Item undiq; plenus. Hesych. & Suid.

Ἀ'ναστέφω, idem quod ἀνιστέφω. Ἀ'ναστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eurip. in Hippol. Steph. Plut. in Theseo.

Ἐ'ξαναστέφω, (Decomp.) denuò redimio. Eurip. in Bacch. Ἐγὼν ἐκελευσπόνα Κισσῷ κομᾶτ' αὖθις ἐξανέστεφον, thyrsum hederæ foliis nudatum iterum redimiebant seu de integro.

Ἀ, προστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Ἀ'ποστεπτὸν ἆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀ'ποστεφανοῦμαι, corona privor. Luc.

Ἐ'κστέφω, idem quod ἀποστέφω, Paus. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, evacuo, apud eundem. Item corona exorno, seu general. exorno: Eurip. in Alcest. βωμούς, οἵ τε Α'δμήτου δόμους, Περρηβῶν, Καζέσταρε.

Ἐ'κστέφομαι, exornor. Soph. in Oed. tyr. Γ' κτηέοις κλάδοισιν ἔξεστεμμένοι. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Ἐ'πστέφω, corona impolita redimio. Eurip. in Iphig. Aul. Σὲ τ' ὀπὶ κόμᾳ τέθνηκ' ἐπιστέφων πλοκάμοιν Α'ρτέμιν γ', cincinno caput tuum redimiens: per συλλήψιν, pro ὀπισθέφων.

Ἐ'πστέφομαι, idem: unde Od. α, Κῦρε ἡ κρητῆρας ἐπεστέφανον πολλούς, i. e. crateres ad summum usq; labrum implebant, ut corona imposita velut cincti viderentur.

Ἐ'πιστέφω, corona impolita cinctus seu redimitus. Il. θ. Od. δ.

Καταστέφω, corono. corona cingo, serto redimio. Eurip. in Heracl. Γ' κέτου καθέλωτες πεῦδες οἱ δ' Η'ρακλεῖς Βωμὼν κρατὸς κάρα. Soph. in Oed. Colon Κατεστέψαν πόδας.

Κατασφόμαι, corona cingor, &c. Æsch. in Ctesiph.

Περισφω, corona cingo seu circumcirca redimio. Item circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περισφομαι, idem cum κατασφόμαι: unde Metaph. apud Aphth. ἀρετῇ σεσεῖσφεται.

Πεεισεφής, corona circumcirca redimitus. Et simpliciter, circumseptus, seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περισεφάω, idem cum σεισέφω. Aristoph. in Plut. ἐμὲ πᾶς ὄχλος σεισεφάνωσεν.

Περισεφάομαι, pro eodem Aristor. de mun. κύκλῳ σεισεφάνωται τῷ οἰκουμένῳ, quasi corona cingunt orbem terrarum.

Α'μφισεισέφω, (dec.) idem quod σεισέφω: unde Od. θ, Αλλ' ὅ οἱ χάεις ἀμφὶ σεισέφεται ἐπήσιν, verba ejus nulla comitatur gratia & venustas: ubi tamen legitur & ἀμφισεισέφεται.

Προσεφάω, corona, antè corona redimio: vel simpliciter, redimio: Athen. l. 4. ὑποστεφανώσει ἢ μὴ ἴκασον, φησὶν οἰσυλλήβην συλλήβδην χρυσῆ.

Composita sine præpositione.

Α'καδυσεφὴς, ές, ὁ, ἡ, ὁ, spinis coronatus, spinis cinctus, apud Aristot.

Α'λισέφανος, ὁ, ἡ, ὁ, mari tanquam corona cinctus, mari circumdatus: ut ἁλισέφανον πτολίεθρον, Hom. hym. 1. in Apoll.

Α'σέφανος, coronam non habens, corona non redimitus. Eur. in Hippol.

Α'στεφάνωτος, idem. Æschin. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς, seu ἐῦστεφὴς, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὐστέφανος, idem. Epigr.

Ἐ'ὐστεφανος, pro eodem: ut ἐϋστέφανος Δημήτηρ. Hesiod. in Erg.

Ἐ'ὐστέφανος Θήβη, Thebæ muris bene cinctæ.

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Plut. in Solone.

Καλαμοστέφανος, calamis coronatus. Hom. in batrachom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eurip. in Bacch. Καλλιστέφανον ἐλαίαν, oliva in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plut. ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hedera coronatus: in epigr.

Λιποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta deseruerunt, i. e. quæ è corollis seu sertis decidérunt: in epigr.

Πευκόστεφος, pinu redimitus. Pro quo dicitur & πευκοστεφὴς in Epigram.

Πολυστεφὴς, multis redimitus sertis. Soph. & Nic. in Ther.

Στεφανοφόρος, spicea corona redimitus, spiceam coronam gestans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: ut φιλοστέφανος Ἀπόλλων. in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans sum: seu coronam assequi contendo, coronam ambio. Polyb. 1. & Plut.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, cui aureum tersum tempora cingit. Hesiod. in Theog.

Χρυσοστέφανος, idem Eurip. in Ione.

Στήλαιον, vide in Ἵστημι.

ΣΤΗΘΟΣ, ους, τό, pectus. Hippoc. idem quod στέρνον teste Gal. Od. χ. βάλε σὺν δουρὶ παρὰ μαζὸν ἱππότα Τρώων Στήθεα πεπαίχατο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ στῆθος ἢ πλεῖ Ἀχαιῶν κεφαλῆσιν. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta, teste Gal. ¶ Item carnosulum illud sub pollice, στῆθος ἀντίχειρος dicitur, Lat. mons pollicis. Alterū verò paulo depressius appel. στῆθος χειρός, Pol. l. 2. ¶ Nautæ, στῆθι vocāt scrupulosas cautes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naves allidunt: aliàs πυνάς. Polyb. ¶ Etymol. ab ἵστημι deducit, seu ab ejus futuro στήσω: quoniam στῆθος stet ἀσάλευτον, nec inflectatur, ut aliæ corporis partes: aut quoniam in ipso τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν.

Στηθίδιον, τό, pectusculum. Suid.

Στηθικός, τόπος, pectoris locus.

Στηθιαῖος, medium pectoris. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀποστηθίζω, f. σω, expectoro, i. ex pectore depromo, aut eloquor, Suid. ἃ δὲ ἔστι ταυτὸν ἐς πλῆθος ὑποστηθίζειν, ἢ γεφύρειν ἐς κάλλος.

Ἀκροστήθιον, τό, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐντοστηθίδιος, ος, qui intra pectus est. Et τὰ ἐντοστηθίδια, penetralia pectoris, interanea. Poll. l. 2.

Εὐρυστήθης, qui lato seu amplo pectore est: pectorosus.

Ἐκστηθίζω, Eustat. exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεσαστήθιον, interjectus inter τὰ στήθη. Μεσαστήθιον, τό, interstitium inter τὰ στήθη, seu monticulorum in manu interstitium.

Πεπαστήθιος, qui pectus ambit seu circundat, pectoris circumfusus.

Περιστηθιον, τό, fascia pectoralis, pectorale. Exod. 28.

Προστηθίδιος, appositus seu applicatus pectori: ut ἵππων προστηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. l. 2.

ΣΤΗΆΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel signi, erectus. ¶ ab ἵστημι. statuo. Il. μ. Στήλας τε φρηλῆτας ἠμὲ χαμαδὰς δ' Ἀχαιοὶ Πρῶτα μὲν ἀμφὶ τάφον, &c. Plerunque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cupierent. Il. ξ. ὥστε στήλη μένει ἐμπεδόν, ἠὲ ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἰς ἥκιστα τεθνειότος. Dem. pro cor. στήλας διαλαβεῖν καὶ ἀναγράψαι, in cippo proscribere. Isoc. ἀνέγραψαν στήλην. Lysias.

Στηλόω, stelen seu cippum erigo. Item erigo et stabilio ut cippum: vel statuo, pono, 2. Reg. 18 ἔστησεν ἑαυτῷ στήλην λίθων. Item Metaph. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam: *instar columnæ quæ alicubi constituta firma suo loco & immota manet.* Greg. in epitaph. patr. τὴν μᾶλλον ἀλαμπέλους ἑαυτὸν ἑστήλωσεν.

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam: unde ἐστηλωμένος, affixus, deditus. Idem. ἐστηλωμένον τῷ Θεῷ. Item neutraliter, immotus sto instar cippi: interdum & simpliciter sto, 1. Reg. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerunq; de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ causa proscribebantur: ut apud Dem. Phil. 3.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo. Poll. et Metaph. memoriæ prodo et omnibus innotescere facio, velut in cippo aut columna inscriptum. Greg. (οἱ ὠνίνες) στηλιτευόμενοι πλωλοῦσιν τῷ σώματος. Idem ἐστηλίτωσας τὴν ἐυεργεσίαν, pervulgasti et omnibus notam fecisti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Synes. ep. 58. Phil. de vita M. l. 3.

Στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, invectiva qua aliquem velut in cippo notamus, scelera ejus omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu invectiva, cui, velut cippo, flagitia alicujus inscripta omnibus exponuntur.

Στηλίς, ίδος, ἡ, et στηλίδιον, τό, parva stella seu cippus, columella.

Στηλίδια, Exponitur etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀνάστηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plut. εἰκόνα χαλκῆν ἀνεστηλώσατο.

Ἄστηλος, ὁ ἢ ἡ, stelen seu cippum non habens: aut cui cippus non est erectus.

Κατεστηλιτεύω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meret.

Στῆμα, στήμων, &c. vide in Ἵστημι. Στῆρ, in Στέαρ.

ΣΤΗΡΙΖΩ, f. ξω, statuo firmiter, figo. (¶ It idem ab ἵστημι, ficut præcedens στήλη, deductum: cujus & significationem remodicet vehementiorem. Hesiod. in Theogn. Τὸν ἢ Ζεὺς στερῇ χθονὸς εὐρυοδείης. Item stabilio, firmo, fulcio: unde metaph. Luctaliter, sto, consisto, firmo pedem. Odyss. ν, ὃ δ' ἐπεὶ στερεῶς ἐπὶ ἔγνω Οὖτα ἐπὶ ἐσχάρῃ ἐστερίχθη. Et Metaph. in 2. ep. Petri c. 1. ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Στήριγμα, τό, fulcimentum, stabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic & dicitur parti ædificii firmamentum, quod quidem injecta fascia fit, sed sine vinculo: apud Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἐπιπρίου. Item temo currus, apud Lyc. teste Poll. vel furca quæ curribus subjecta, eos sustinet. In Coriol.

Στηριγμός, ὁ, ipsa actio stabiliendi & firmandi. Suid. Item stabilitas. 2. Pet. 3.

Στήριγξ, fulcrum, idem quod στήριγμα. Metaph. apud Xen. de re equ. tibiæ equi στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo. Psal. 37.

Ἀντιστήριγμα, τό, fulcimentum seu firmamentum adversus quippiam. Exponitur & protectio. Psal. 17.

Ἀποστηρίζω, inniti facio, fulcio, sustento.

Ἀποστηρίζομαι, idem. Themist. de an. l. 1. εἰς ὃ (σῶμα) ἢ τοῦ ὑπηνέμου ἑαυτὸν ὁμοιότης ὑποστηρίζεται. f. ἢ ψυχή. Item passivè fulcior: vel innitor. Aristot. in problem. τοῖς σκέλεσι τοῦ μυκτῆρος ὑποστηρίζομένου.

Ἀποστήριγμα, τό, sustentaculum, sultura, idem cum στήριγμα.

Ἀποστήρισις, ἡ. sustentatio, innixus.

Ἀστήρικτος, ὁ ἢ ἡ qui stabilitus & firmatus non est. 2. Pet. c. 3.

Βαθυστήριξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippoc. ep. ad Demag.

Ἐπιστηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo: vel stabilio & firmo super.

Ἐπιστηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Arist. in probl. ὁ νέων δὲ ὑπιστηρίζόμενος ἐν τῷ ὕδατι πέσῃ.

Καταστηρίζω, incumbo. Hippoc. ἐπὶ πεδίῳ, ὅπως εἰς τοὺς φλέβας ἢ τὸ ἕδρον κατοστηρίξῃ.

Τροστηρίζω, suffulcio, substituo & suppono aliquid alicui stabiliendo.

Στήσιον, vide in Ἵστημι.

ΣΤΗΤΗ, νος, ἡ fœmina, mulier. Theoc. in Syringe. Στήλας, οὐδὲ ῥέτραι, mulieris furor Lydæ.

Στηφίδης, vide in Στέαρ.

ΣΤΙΆΩ, &c. vide in Στείβω.

ΣΤΙΖΩ, F. ξω, pungo. Item notis compungo, stigmata inuro, seu inustis notis signo. Plut. in Pers. τοῦ αἰχμαλώτου ἤδη Ἀθηναίου ἐντυχόντος, ὃν ἔγνω εἰς τὰ ἱερὰ πομπεῖα γεγραμμένον. Herodot. l. 7. ἔφερε γὰρ στίγματα βασιλικὰ τοῦ πλοίου τοὺς ἐπιβάτας. compungebant notis regiis. Metaphoricè significat, mordeo, incesso. Item taxo, increpo: apud Basil. & Chrysost. comm. in 1. epist. ad Corinth. Exponitur etiam, cædo, verbero. μαστίγοῦν. Hesych. ¶ Significat etiam, interpungo, punctis distinguo. Epigr. lib. 1. Ἐστιξε Ἀμφιτρύωνος ἀγέστου τοῦ κελεύσαντος, qui punctis distinxerat & emendârat.

Στίγμα, τό, nota. compungor. Artemidor. oniroc. l. 1. στίγματα ἐπὶ σώματος οἱ διὰ βελόνης πεποιημένοι, οἷς οἱ Τύριοι χρῶνται.

Στίγμα, τό, stigma: nota qua aliquis compunctus est, signum servitii inusti. Herodot. Plut. Diosc. Στίγματα dicuntur etiam maculæ seu notæ quibus aliquid distinctum variatumq; est velut punctis: apud Hesiod. in Asp.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus: ut στιγματίας δοῦλος, Poll. l. 3. c. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor gramm. quòd multa de punctis disseruerit, teste Eust.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima linea pars quæque

quæque in partes dividi nequit. Euclid. Sic στιγμὴ χρόνου, temporis momentum, minimum temporis spatium. Plut. in consol. ad Apollon.

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem & notis inustis eum signandi. Eust.

Στικτὸς, ὁ, punctus. Item variis notis compunctus seu distinctus: ut στικτὸς ἀστήρ, apud Soph. & στικτὸν ὑμέναιος, Oppian. de venat. lib. 3.

Στιγμίς, ίδος, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus: καυτηρίριον. Suid.

Στιγμὴ, ῆς, ὁ, (seu στίγμη) est apud Eustath. idem quod στιγμάτιον. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀνασίζω, rursum compungo notis. Interdum idem quod στίζω. Παπιασίζω, (dec.) iterum compungo addita & alia nota: ut τὰ ἀπὸ ἀφροσυνῆς ἔγκαυτα.

Ἄστικτος, ὁ ἢ ἡ, qui punctus non est. Item nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus. Ἀστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quòd qui obnoxii erant, lapidibus vel columna signabantur. Poll. l. 3.

Διαστίζω, distinguo punctis et notis. Aristot. react. l. 3. Exponitur etiam in punctum desino: apud eundem. ibid.

Διαστιξις, ἡ, distinctio quæ fit punctis et notis.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in superficie punctis notisque distinguo.

Ἐρυθροστίζω, rubeis distinctus maculis.

Καταστίζω, punctis distinguo. Basil. Κατεστιγμένος, punctis distinctus. Aristot.

Κατάστικτος, notis seu punctis variatus, notis compunctus, variatus: ut κατάστικτος ὀφρύς. Eurip. in Bacch.

Λευκόστικτος, albis punctis seu maculis distinctus, albis notis compunctus, ut λευκόστικτος ὄρνις, apud eundem in Iph. Aul.

Ὀλιγοστίζω, punctis seu notas in orrhopygio habens. Ath. l. 7.

Παραστίζω, puncto noto, nota signo. Hesych.

Περιστίζω, notis undique compungo, circumcirca punctis distinguo.

Περιστιγμὴν seu περιστιγμάτων, signa sunt seu notæ quæ libris apponuntur. Laërt. in Plat.

Περιστικτὸς, notis undiq; compunctus, circumcirca maculosus: ut ἀετὸς ἔγνω περιστικτὸς, apud Nic. in Ther.

Τραπεζοστικτὸς, aleator: sic dictus à foraminibus quæ sunt in tessaris, sunt enim puncta insignitæ quibus numeri denotantur.

Τροστίζω, subtus pungo, seu subdistinguo.

Τροστιγμὴ, ἡ, subdistinctio.

ΣΤΙΛΒΩ, splendeo, luceo, niteo, corusco. Il. χ, Καλλεί τε στίλβων ἠέλιος, nitens oris specie & vestibus. Il. σ, Χρυσόν τε στίλβοντες ἅμα σίδηρον ἐλαύνω. Aristot. Φαίνεται δὲ τὸ ὕδωρ στίλβον τυποῦμενον. Idem in 2. de cœlo, τοῦ δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν, non micare seu coruscare. Item, niteo, i. sum nitida & bene curata cute. ¶ Item transitivè, illustro, fulgorem addo, nitidum reddo. Diosc. l. 1. c. 112. στίλβει σφόδρα ὑπὸ τῶν χρώτων.

Particip. στίλβων, nitens, splendens. Sic etiam dicitur stella Mercurii, apud Arist. de mundo.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor. Hesych. Sic & apud Atticos dicitur speculum, teste eodem. Item ellychnium, laterna. Poll. l. 6. c. 28. ex Platon. Com. & l. 10. c. 26. ex Aristoph. Phœniss.

Στιλβηδὼν, nitidè, splendidè. Suid. Στιλβηδὼν, όν ὁ, ἡ, nitor, splendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum et splendidum reddo. Psal. 7. πῶς ῥημάτων ἐπὶ σταδίων. Diosc. l. 5. c. 173. ὧσι χρυσοχόοι χιτῶνα πρὸς τὸ λειαίνειν καὶ στιλβοῦν, in poliendo auro ut resplendeat.

Στιλβόομαι, nitidus et splendidus reddor. Greg. ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα δεδιλβωται ἐπ.

Στιλβωμα, τό, id quo aliquid nitidum redditur, quod nitorem conciliat. Diosc. l. 1. c. 96.

Στίλβωσις, τό, poltitio qua aliquid nitidum redditur et splendidum. Exponitur et, nitor, splendor.

Στιλβωτρον, τό, idem quod στίλβωμα. Diosc. l. 1. c. 33.

Στιλβὸς, ὁ, fulgidus, lucidus.

Στιλπνὸς, ὁ, nitidus, splendidus. Il. ξ. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀναστίλβω, idem quod στίλβω, nitorem vel splendorem emitto. Aristot. meteor. l. 2. Cum accus. exp. etiam emitto cum fulgore. Ἀνεστιλβωσε δὲς ὑποστίλβων λαμπρότητας.

Ἀπαστίλβω, idem quod στίλβω. Epigr.

Διαστίλβω, cranfluceo, splendeo per. Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. Aeolosikone, Καὶ διαστίλβουθ' ὑφ' ὕδατι, ὥσπερ ἐν κενῷ λυχνὸς χρῶμα, παῖδα τὸν ἐξωθεν.

Ἐπιστίλβω, notis compungor. Luc.

Καταστίλβω, pro eodem. Hom. hym. in Mart. Πρὶν καταστίλβων πάλιν ὀφθῆναι εἰς βύστρα Ἡ μετέρῳ.

Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcirca niteo et splendeo. Epigr.

Τροστίλβω, aliquantum splendeo: vel subtus niteo.

ΣΤΙΆΝ, νος, ἡ, numulus: minutum quoddam numisma, apud Callistratum, teste Poll. Unde fumitur pro τὸ ἐλάχιστον, minimum. Aristoph. in Vesp. Τί δῆτα ποιοῦμεν ὅσον στίλιν.

ΣΤΙΜΜΙ, τό, stibium, Lapis est metallicus, colore non nihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. lib. 33. c. 33. spumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur & ὁ στιμμὶς, apud Ionem tragicum, teste Poll. & Eustath. quam vocem Ægyptiorum propriam esse tradit Aristophan. gram. apud eund. Eustath.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco, stibio utor ad pigmentum oculorum.

Στιμμισμὸς τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucus. Hesych.

Στὶξ, vide in Στείχω. Στίον, in Στία. Στιπτὸς, &c. in Στείβω. Στίχω, &c. in Σείχω. Στιῶδες, in Στία.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, ίδος, ἡ, strigil. instrumentum quo utimur in corpore destringendo. Aristoph. ὀδὸς αὐτῇ στλεγγὶς ὀδὸς λάκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicuntur usi fuisse στλεγγίσιν ὁ σιδηροῦς ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis, sed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula seu bractea aurea, quam capiti circumdare solebant, ut patet ex Ath. l. 4. Schol. Aristoph. mulierum id gestamen fuisse scribit. ¶ Pollux στλεγγίδα quoque vocari tradit πλὴν ἀσεβῶς.

Στλεγγίζω, f. ίσω, destringo, strigili rado seu abrado: unde στλεγγιζόμενος, apud Aristoph. Suid. exp. ὑποξυόμενος.

Στλέγγισμα, τό, sordes quæ strigendo seu destringendo auferuntur, strigmentum. Hesych.

Στιλγὶς, idem quod στλεγγὶς: ex quo & factum transposito λ, & γ priore ablato. Hesych. & Suid.

Στλεγγίζω, idem quod στλεγγίζω. Στέλγισμα, τό, idem quod στλέγμα. Etymol. Στέλγιον, idem quod στλεγὶς.

Στλεγγὶς quoq; dicitur pro στλεγγίς. Et στλεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Composita.

Ἀποστλεγγίζω & ὑποστλεγγίζω, destringo, abrado. Lucian. & Poll. l. 7. c. ult.

Ἀποστλέγγισμα, τό, ramentum.

Περιστλεγγίζω, distringo circumcirca. Hesych.

ΣΤΟΑ, ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hellen. 5. ἐν ᾗ δὲ ἡμέρᾳ βουλὴ ἐκάθητο ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ δεξιᾷ τοῦ, ἐνθα τὰ τῶν αἰτίων ἦν Καδμείᾳ. Διαμορφοῦσθαι. Erant autem variæ porticus: ut μακρὰ στοὰ, apud Demosthen. & ἡ ἐπὶ δεξιᾷ Ἑρμοῦ. Æschin. in Ctesiph. et πουκίλη στοὰ apud eundē, & Athen. lib. 3. & στοὰ βασίλειος, Athenis porticus regia: vide Pausan. in Harpocr. & Poll. ¶ Στοαὶ dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur. Vide schol. Aristoph. in Concion.

Στωϊκοὶ, οἱ, Stoici philosophi, qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Dicti sunt & στωικοὶ per contemptum, apud Athen.

Composita.

Πεοίστοον, Atticis dicitur locus septus columnis, qui & περίστυλον, Pol. l. 1. A Suida exponitur etiam, στοὰς ἔχων, circa quod porticus & ambulacra sunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστοον.

Πρόστοον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum: Plato, ἐν τῷ πρὸ τοῦ περιπάτου.

Στοιβάζω, &c. vide in Στείβω. Στοῖχος, &c. in Σείχω. Στολὴ, &c. in Στέλλω.

ΣΤΟΜΑ, ατος, τό, os: interdum est totum id spatium quod deductis labris ad imas usque fauces interjacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonsillæ duæ: interdum verò id tantum spatium quod deductis labris continetur. Iungitur diversis Epithetis: ut λάσιον στόμα, apud Sophoc. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχάλινον, ἀκρατές, ἀπίλατον στόμα, os effrænc, incontinens, nullis valvis seu portis clausum. pro ἐπιλώπου στόμα dicitur etiam ἀδιάφορον, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diversis verbis: ut verba facturus dicitur ἀνοίγειν τὸ λόγειον στόμα, apud Isocr. & Sophoc. aperire & solvere ὁς: pro quibus dicitur & διαλύειν τὸ στόμα, diducere os, apud Dem. & Luc. Contrà ἔχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodem διακωλύειν στόμα, apud Aristoph. in Neb. & ἀναλύειν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare seu obstruere. Iungitur & variis præpositionibus: ut ἐπὶ τῷ στόμα ἔχειν, in ore habere. Iliad. β. & Xen. in Hierone. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere. Xen. in symp. & Plut. symp. 6. itidemque in Solone & Themist. Διὰ στόματος εἶναι: ut apud Theoc. Idyll. 14. Πᾶσιν δι' ὠὸς στόματος ὑποβέβηκεν, in omnium ore est, in omnium sermone versatur: sic utitur & Herodot. & Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος, uno ore, apud Aristophan. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. et lib. 3. de rep. Ἐπὶ στόμα ἰέναι, apud Æschyl. et Plut. in Erotico, et Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα in os, coram. In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata: ut Luc. 19. Matth. 18. 1. Petr. 2. et alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: ut στόμα τῆς μήτρας, os seu orificium ventriculi. Gal. ad Glauc. στόματα ἀγγείων vici introitus et fauces. Xenophon. στόματα Νείλου, ostia Nili, apud Aristot. de mundo. στόμα κυνὸς, fauces portus. Thucyd. & Plut. στόμα μαχαίρας, acies gladii,

Luc.21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acies, seu frons, primi ordines, apud Xen. & Plut.

Στοματικός, ad os pertinens: ut στοματικὰ φάρμακα, apud Gal. exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitio laborat.

Στομαλόγος, ὁ ἡ ὄν, qui amplo ore est seu magno. Poll.l.2.

Στόμαλος, ὁ, magnum os habens, Σαυρίας ἵππος dicitur equus oris duri & contumacis. Suid. & Hesych.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, parvum os, apud Athen.l.9. Dicitur de vasis venarum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Ariftot. &c. ¶ Item ea frœni pars quæ inditur ori equi. Xen. de re equ. & Eur. in Hippol. Coron.

Στόμις, idem quod στόμιος, duri et contumacis oris equus. Æschi.

Στομόω, ῶ, ξ, ώσω, os facio, ut στομῶν ὄγκον, tumori suppurato os facere quo pus exeat, i. ostiolo facto aperire, apud Gal. Apud Hipp. lib. 6. περὶ ἑπτάμ. accipitur pro ἀνασυρμῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Dicitur στομοῦσθαι σίδηρον, qui acie ferrum instruit seu acuit, apud Greg. Inde factum, ut στομῶσαι accipiatur pro roborare: ut apud eundem Greg. Invect in Iulian. πᾶσι κωδωσὶ στομώσατε, qui obdurârunt & confirmârunt animum periculis. In exercitu στομῶσαι significat, infestam aciem obvertere, infesto agmine exercitum firmare, apud Plut. in Ant. Dicitur etiam λιθία στομῶσαι, qui eum stomate instruit

Στόμωμα, τὸ, id quod exactum est, id quod stomate instructum est: ut χαλκέδιον τόμωμα, ferrum acie chalybea instructum & roboratum, apud Poll. στόμωμα σιδήρου, apud eundem, pro σίδηρος εὐστομώτερος, ferrum quod candens acie calybea præfixum est & aquæ immersum ac induratum. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: ut στόμωμα τοῦ οἴνου, apud Plut. symp. 6. cap. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur acici, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipsa actio τοῦ στομῶσαι, quum faber candefactum & exacutum ferrum in aqua extinguit ut durius fiat ac firmius. Plut. in symp. sep. sap. Exponitur etiam, acies, acumen, robur: ut στόμωμα. Soph. in Oed. Colon.

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Derivata paulò remotiora.

Στόμυλος, garrulitas: item convitium λοιδορία. Hesych.

Στωμύλος, (pro quo tamen scribendum videretur στομύλος cum à στόμα deriuetur, testè Poll.l.2.) ὁ, garrulus, loquax, λάλος ῥαιδίως, Hesych. ut apud Theoc. Idyl. 5. ὦ Πᾶνα, ἢ στωμύλος ἦσθα Κομάτας, pro quo paulò antè ὃς λάλος ἦσθ. Exponitur etiam qui sua loquacitate aliquem circumvenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas seu verfuta et fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν ὀδὴν διελθεῖν, schol. exp. στωμύλματα, κολακείαν, πανουργίαν.

Στωμυλῶ, ῶ, loquax fum. Hesych. unde στωμυλῶσαι διατριβεῖς, garruli loquacesq; convivæ, apud Athen.l.9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλῶ. Aristop. in Nub. Οὐ στωμύλλων ηὗτε πίνῃ ἀγορᾷ πανοικεσίᾳ τινί· οἷα φῶ οἱ νυνί, non deblaterans & ore loquaci garriens. Στομυλόλογος idem: apud eundem in Ran. et in Acharn. Hinc στώμυλμα, τὸ, nugamentum, nugæ. Idem in Ran. Et comp. κατεστωμυλμένος, deblatero: unde κατεστωμυλθέντος, deblateratus, et pro deblateratore, apud eund. ibidem.

Στόμφος, ου, ὁ, qui ore dilatato gravem vocem clamoremq; edit. Gal. apud Hippoc. exp. βαρύπνοος, βαρύφθογγος.

Στομφάζω, ore dilatato gravem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (ut apud Dion. Long. εἰς ἀδιάφορον στόμφον ἐκφέρεσθαι) videtur esse grandiloquus quæ dam verborum.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Aristoph. in Vesp. Στομφαστικὸς, grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: sic dicitur Æschyl. poëta, apud Aristoph. in Nub.

Στόθος, idem quod στόμος, convicium. Hesych.

Στοιδέω, convitior. Idem.

Composita: ac primùm cum prap.

Ἀμφίστομος, ὁ ἡ, geminum os habens: *accipiendo στόμα in Metaph. sig.* ut ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Ælian. & ἀμφιστομὸς τάξις, Arian. l.6. Ἀμφιστομοὶ gemini seu geminæ. Aristot. hist. an. l.9.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens.

Ἀνασταλτικός, q.d. facio os laxius et apertius: laxo, relaxo, aperio. Eur. in Cycl. Εὐφεῖας φάρυγξ, αἳ Κίκλωψ Ἀνασταλτὸ τὸ χάσμ', aperi labium ampli gutturis. Apud Xen. Pæd. 7. ἀνασταλτικοὶ τοῦ τέρψεως, exponitur fossas repurgare. ¶ Item ἀνασταλτικὸν, arcto, angusto, in fauces comprimo: unde ἀνασταλτὸς ἀνασταλτικός, in fauces compressus, apud Aristot. de mund. ¶ Item q.d. os facio, exacuo: ut apud Athen.lib.4. τοῦτο ἦν ἡδυσμάτων Ἀθηναίοις τὰ λεγόμενα πανδήκτια.

Ἀνάστασις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item arctatio, compressio in fauces. Item exacutio palati: *de cibis dictum.* Athen. l.4.

Ἀνάστομος, ὁ ἡ, aperiendi vim habens et ori patefaciendi: ut ἀναστομωτικὸν φάρμακον. Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀναστομωτικός, idem. Hippoc.

Ἀντίστομος, adversam frontem habens, seu adversas frontes. Ælianus.

Ἀποστομόω, os obturo, os occludo: apud Suid. Item (de sermone dictum) aciem ejus hebeto & retundo: unde Metaph. apud Luc. δεῖν ἀκόνης (i. ἀκριβοῦς λόδε) dicuntur ἀπεστομωμένα. ¶ Item os facto aperio: apud Diosc. & Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto ostio, Arist. in Probl.

Ἀποστομίτω, memoriter recitare jubeo. Plat. in Euthyd. ἵνα ἐπιστομίσῃ σε ὑμῖν ὁ τῶν μεμαιτηκὼς. Et simpliciter, illicio ad loquendum. Luc. c. 11. Σπουσιππίζων αὐτὸν ἐπιστόμιζε πάνυ. Item memoriter recito seu refero. Athen. l.8. ἵνα (ἔφασαν) ἔτι τὰ παρὰ σοῦ ἐπιστομίζωσι δι' ἀκοῆς ἄδωσιν. Sic & apud Plut. in Thes.

Ἀποστόμιζω, idem quod ἀποστομίτω. Hesych. Exponitur etiam os obstruo: apud eundem. Item acien retundo & hebeto, apud Plut.

Διαστόμωσις, diduco ore patefacto. Διαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. Διαστόμωσις εὐλὴν, specillum quo ea claudum aperitur & diducitur.

Ἔμστομος, seu ἔνστομος, qui in ore est Diosc. l.1. c.126.

Ἐπιστομίζω, frænum injicio: unde ἐπιστόμισμα, apud Suid. quibus frænum injectum erat. & Ἐπίστομισμα, τὸ, frænum: quod nimirum ori injicitur ad coërcendum & regendum jumentum. Iosep.

Ἐπισχετίζω, os obturo & loquentem reprimo. Athen. l.8. Luc. in Lone Trag.

Ἐπισχεσμα, τὸ, obturamentum, præpedimentum quo os alicui homini refve obstruitur. Et Metaph. obstaculum Ioseph. in Antiq. Iud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστόζω, (dictum quasi ὀπισθοζέω, μ mutato in ζ, testè Eustathio) irrideo, contumelia afficio, convicior. Apoll. Arg. 3. μὴ σφι κερτομέοντα ἐπιστόζωσιν γυναῖκες.

Καπνομίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infamiam redigo apud Plut. in Aristid.

Καπνομὸς, pars quædam tibiæ. Hesych.

Περίστομος, qui circum os est, os ambiens. Περίστομος ὁρμαγγία, dicitur cujus frons utrinque adversus hostes vergit, apud Ælian.

Περιστόμιον, τὸ, Hesych. est ὁ πὶ ἐπιγλωσσὶδι πόρος. ἐν τῇ βοᾷ χρ. Exod. c. 28. capitium.

Περίστομος, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Περιστόμια, ἡ, seu περιστόμιον, τὸ, labiorum commissura. Poll. l.2.

Ἀπέστομος, (decomp.) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Σύστομος, qui est ore sensim compresso & contracto. Aristot. de par. an. l.3. Item mutus, elinguis: unde proverb. συστόμως σιδήρεος, apud Hesych. & Suid.

Συστομόω, os contraho, ostium constringo & contunso. Exponitur & simul in fauces contrahe: apud Arist. de mundo.

Τ' στόμωμα, frœni ferramenta quæ mandit equus. Poll. l.1.

Composita circa prapositionem.

Ἀβυσσόστομος, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest: hoc epithero echo. cognominatur apud Sophoc. in Philoct.

Ἀδιορισμόστομος, ὁ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀδιορισμόω, linguam non contineo, linguæ petulantia utor.

Αἰολόστομος, habens os varium. Sic ab Æschylo oracula vocantur quoniam ut plurimum ambigua sunt & intricata, varioque sensu exponi possunt.

Ἀπόστομος, cui est, στόμα ἄπτυστον, i. integrum: qui integra verba, ita ut intelligi possint, pronunciat, seu qui verba alicuius linguæ pronuntiat integra & perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam undique planus. Gal. apud Hippoc.

Ἀπτυστόω, integra & perfecta verba pronuntio. Strab. l.4.

Ἄστομος, qui os non habet, ideoq; loquendi faculate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parvum os est, in Cyneg.

Ἀστόμωτος, equus durioris oris, qui frœnis cohiberi nequit ob contumaciam. Æschyl. Cibarijs: Ἀστόμωτον tribuum significat ori ingratum & insuave, seu id quod sapore est ingrato. Athen. lib. 7. ¶ Ἀστόμωτοι dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. lib. 7. c. 2.

Ἄστομωτος, qui exactus non est, acie non temperatus aut roboratus: seu qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit & exacutus.

Αὐθάδοστομος, qui est ore contumaci & temerario. Aristop. in Nub.

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert verba alicuius linguæ.

Βαρβαρόφωνος, vicium quo quis barbarè verba linguæ alicuius pronunciat. Strabo l.4.

Βαρβαρόφωνος, barbarè pronuntio vel loquor.

Βραχύστομος, qui brevi ore est, vel parvo orificio. Plut. de mul.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item accipe, utrinque acutus seu scindens: ut δίγλωσσος, apud Hom. in Oreft.

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut δύστομος γλῶσσα, pigr. Vide & inconsp. ex Τέμπε. Ἄδυστος

Ἑκατόστομος: centum ostia habens: ut ἑκατόστομοι ῥοαὶ. Euripid. in Bacch.

Ἐλαφρόστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt.

Ἐλαφροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ἐλαφροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι, Æsch. in Prometh. & Eurip. in Andr.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua fluenta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. πόλιν μ' ἑπτάστομον, urbs septem habens portas.

Ἑτερόστομος, altera tantùm parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: ut ἑτερόστομοι κοπίδες, apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὐστόμος, qui pulchro ore est. Item qui est ore magno. Xen. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui frœno facilè paret, quiesc ore tractabili. Plut. Synechdochicè εὔστομος dicitur qui elegantiesst forma seu oris specie. Hesych. Exponitur etiam, benè pronuncians, item benè loquens, facundus, disertus. Epigr. l. 2. Item ore seu lingua favens: unde apud Soph. in Philoct. εὐστομεῖν καὶ, fave lingua, file, tace. Sic εὐστομεῖσι κεῖσθω, ore favebo: apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria verò εὔστομα dicuntur, quæ ori grata sunt & jucunda, apud Theophrast. de caus. pl. l.5. & Diosc. l.1. c.161.

Εὐφωνία, ἡ, bona pronunciatio. Item oris festivitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theophr.

Εὔφωνος, suavem & concinnum ore cantum modulor. Soph. in Oedip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor, Item ore fereo, bona verba dico. Aristoph. in Nub.

Ἐφυσμία, (decomp.) concinna suaviaque melodia cantillo seu prælrepo in Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in Aegeo, Δεινὸν γυναῖκες θνητῶν θρασύστομοι. Θρασυστομέω, audacter & insolenter loquor. Idem in Hecub. ἐπεὶ τὴν ἐμὴν κλέος θρασυστομεῖ.

Κακόστομος, qui mali oris est, maledicus. Eur. in Iph. Aul. Λόγοι πανηγυρὶς ἢ κακοστόμοις φιλεῖ. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis malè pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l.14.

Κακοστομέω, maledico, convitior. Item malè pronuncio.

Κοιλόστομος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur, seu in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu. Κοιλόστομος Φάλαγξ dicitur, quæ duces utriusque phalangis in iisdem partibus collocatos habet aut dextris, aut sinistris, Aelian.

Κωλοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur, & velut in recessu auditur. Quintil. l.11. c.9.

Λαδόστομος, qui est ore procaci seu garrulo garrulus, loquax.

Λαδροστομία, procax os, seu procacitas oris. Hesych.

Λαδροστόμος, procaci ore fum, procax fum in loquendo. Aesch.

Λαδροστόμως, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μαθυστόμος, securis unicum tantum habens ſtoma, unica tantùm parte scindens.

Μικροστόμος, qui parvo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet. in Epigr.

Ὁμοιόστομος, ore simili, os simile habens. Ὁμοιόστομος φάλαγξ, quum cohors præcederetem sequens simili forma sequitur. Aelian.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: ut ὀξύστομοι ἐμπίδες, apud Aristoph. in Avibus. Dicitur & ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens seu acutam cuspidem habens: apud Euripid. in Supplic.

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item qui crasse loquitur, crassilinguis, Strab. l.14.

Παχυστομία, os crassum seu crasse pronuncians. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crasse pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: ut πλατύστομον κεφαλὴν apud Dio. l.5. c.102.

Ποικιλόστομος, cujus os varium est: seu rostrum variegatum habens, i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. πολύστομος ὄχθη, fonus seu vox ex multiplici ore proficiscens: apud Non.

Βαρύστομος, gravis ore, qui graviter loquitur. Aeschyl. in Prometh.

Τετράστομα, inter Danubii quædam ostia numeratur.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur, Str. l.14

Τρίγλωσσος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus: in Epigr.

Τυφλόστομος, cæcum os seu ostium. Eust.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: ut χαλκόστομοι κῶδωνες, Soph. in Ajace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognominatus fuit Ioan. Antiochenus, testè Suid.

Φορμόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton fabri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομα, falsa & mentita ostia. Herod. Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mendaci ore fum, mentior. Sophoc. in Oedip. Colon.

ΣΤΟΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, stomachus, i. illa canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subjacens elcuenta poculentaque in ventrem tranimittit, quo cum conjungitur. Interdum hujus fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gulatur II. 7. ἡ δὲ σὰρξ ἡ περὶ τὸν στόμαχον πάσα πόλις ὑγιὴς χαλκῆ. Sic & II. 7 & ρ. Interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. e. orificium ventriculi superius: ut apud Gal. Meth. l. 13. Interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: ut apud Athen. l. 2. ὄγκος οἰκείως ἐπιτεθεὶς τῷ στόμαχῳ, esse languenti stomacho. Hippoc. sic etiam nominavit os, seu orificium vulvæ, ὃν quum inquit, πυθέσθαι ἢ κέρκιδι προσφανέντος ἐν τῷ στόμαχῳ. ¶ Quidam deducunt παρὰ τὸ στέγειν τὰ χύλα, quod cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα & ἄγχω. Alij simplicitèr per paragogen à στόμα factum putant, sicut ἰσθμαχος ex μέθυ, & σύναξ ex σὺν.

Στομαχικὸς, stomachicus: ut στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Dioſc. lib. 4. cap. 37. Interdum sic specialitèr diciter ad vomitum proclivis, qui cibum non continet, teste Gal. περὶ κρίσεων, lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ὁ ἡ ὄν, bonum habens stomachum, cujus stomachus benè habet. Item de cibarijs dictum stomacho conveniens, utilis, aut gratus, stomachum corroborans, sæpe apud Theoph. & Dioſc.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, seu gratia saporis stomacho jucundi. Dioſc. l.2. c.18. Athen. l.7.

Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè affectus est seu malè habere solet. Et Κακοστόμαχα, quæ ingrata sunt stomacho eumq; lædunt & infirmum reddunt. Dioſc. l.1. c.181. Athen. l.3.

Στόμβος, στομίον, στομύλος, &c. vide in Στόμα.
Στόνος, &c. in Στένω. Στοργὴ, &c. in Στέργω.

ΣΤΟΡΕΩ, ῶ, Ρ. έσω, sterno, i.e. dejectum expando humi aut alio in loco plano. ut in Epigr. ἐστόρεσαν ἅπαντα, humi straverunt. Sic dicitur στορέσαι λέχος, i. suis lintea minibus & operculis superstratis tegere. Il. ω, Odyſſ. η. Dicitur & aër serenus & tranquillus πάντα στορέσαι, i.e. tranquillum reddere, sedare, apud eundem. Hom. in Od. ¶ Item prosterno, humi dejicio, ita ut se expandat: unde metaph. apud Thuc. l.6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ ῥρόμημα.

Στορεύς, έως, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur aut aëre silente, qui æquora sternit & tranquilla reddit. Hes. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excuditur; teste eodem & schol. Apol.

Στορέννυω seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι, dicitur pro στορέννυμι.

Στρωτεύω & στρωντεύω (deriv. ex στορέω syncopè passo, futuri habentia στρώσω) id. qd στορέω. Xe. Pæd. 7. ἀπὸ τῆς κλίνης στρώσουσι. Athen. l. 13. στρῶσον ἐμῖν ὄνδυ. Exponitur etiam, substerno: ut in geopon. στρώννυσι ἢ αὐτοῖς ἀχυρα.

Στρῶμα, τὸ, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterniisseu quod dormituro substernitur. Xen. Pæd. 5. & 6. Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωματῆτις, ὁ, ὁ, Hesyc. est convivium quoddam collatitium in quo sibi ipsis præbebant stragula & stramenta.

Στρωματεύω, ἐύσω, ὁ, vestis aliqua futilis, aut saccus ex pannis lineis laneisve confutus, in quo stragula deponi solebant & colligari. Pol. l.7. c.19. & Theoph. hist. pl. l.4. c.2. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, instar στρωματεύς θαυμάσιος. Athen. l.7. ¶ Inscribuntur & libri quidam, στρωματεῖς. apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur l.4.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, idem quod στρῶμα. Xen. Pæd. 4. Plut. in Themist. Athen. Herod. &c.

Στρώς, ῶος, ῆ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura & compositio: apud Athen. l.2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ. strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tignellæ quæ tignis majoribus insternuntur. Suid. & Harpocr. Item textiles crates quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c.43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ου, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l.2.

Στρωτὸς, stratus, instratus, stragulis intectus. Hesiod. in Theog.

Composita: ac primùm ex στρῶω & στρωτὸς, seu στρέννυμι.

Κατασρόω, sterno humi, prosterno seu dejicio. Herodot. Item consterno, complano. Philo de vita M. lib. 3. ἃ τῶν ὀπρώνων τὰ μὲν γὰρ

πεδ'γως κατησρέεσιν. Dicitur & placidus ventus aut aër sedatus, æquor κατησρεέσιν: apud Basil. unde metaph. pro sedare, componere & demulcere usurpatur: ut apud Plu. κατησρέσαι τὸν φιλοξιμίαν.

Κατησρεπτέω seu κατησρέπτομαι, idem. Pro eo per syncopen dicitur κατασρέπτομαι, ex quo rursus syncopato fit κασρύπτομαι: ut Od. ρ, κάσρυπτε δρύοις ἐπὶ δειδιλάοσιν.

Παρασρέφω, juxta sterno. Exponitur & sterno, extendo, apud Aristoph.

Ὑποσρέω, substerno, subjicio: unde tertia persona præteriti passivi ὑπεσρέσθη, substratum subjectumque est, apud Basil. in Epist. ad Gregor.

Ὑποσρωννύω seu ὑποσρώννυμι, idem. Pro quo per syncopen dicitur ὑποσρύννυμι, apud Eust.

Composita ex σρώννυμι seu σρώννυω: ac primùm cum præp.

Διασρωννύω sive διασρώννυμι, sterno, insterno. Athen. l. 4. περὶ βυσσῶν παρὰ μνησθέων ὡς αὐτὸν, παντάπασιν διεσρώνυτο.

Ἐπισρώννυω, seu ἐπισρώννυμι, insterno, supersterno, vel instrato tego. Luc.

Ἐπίσρωμα, instragulum.

Κατασρωννύω, aut κατασρώννυμι, consterno. Gal. ἀμπίλων ἤλιξι χόβοις κατεσρωνυῖαι τάλαφθ. Item sterno, prosterno. Eur. in Herc. fur. Δάμαρτα δ' υἱοῖ ἐνὶ κρατὶ σῶσιν βέλεσι.

Κατάσρωμα, τὸ, superius tabulatum navis: seu tabulatum quo navis superiore ex parte strata est, quodq; nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Thuc. l. 1. & 7. Polyb. l. 1.

Κατάσρωσις, ἡ, consternatio, item prostratio.

Περισρωννύω, sive περισρώννυμι, circumcirca sterno, circumquaq; consterno.

Περίσρωμα, τὸ, aulæa & tapetia quibus triclinia nec non lecti tori q; circumquaq; sterni solent. Athen. l. 5.

Ὑπερσρωννύω, sive ὑπερσρώννυμι, supersterno, seu super insterno

Ὑποσρωννύω & ὑποσρώννυμι, substerno, stratum subjicio. Eurip. in Helen. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποσρώσω πνί, Herodian. l. 4. χερσὶν ὑφ' ἡς σρωμάτας ὑποσρωννύοντες.

Ὑπορώννυμι, mihi substernitur. Athen. l. 4. ἀμφίπατος ἁλιρρεὴς ὑπόσρωτο πᾶς κλίνας.

Προϋποσρώννυω, seu προϋπόσρώννυμι, (*dec.*) priùs substerno.

Composita ex ρόος & σρωτὸς: sine præpositione.

Ἀσρωσία, ἡ, sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere. Plat. de Leg. l. 1.

Ἄσρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragula non intectus: ut ἄσρωτον πόδον, Eurip. in Herc. fur.

Βαθύσρωτος, profundè seu altè stratus: ut βαθύσρωτος κοίτη. Ap. Suid.

Κερήσρωτος, cornibus seu corneis laminis stratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόσρωτος, lapidibus stratus. Idem l. 36. c. 28.

Ὁδοσρωσία, viarum stratura: seu munus sternendæ viæ. Iustin.

Φυλλόσρωτος, foliis stratus. Eurip.

Χαμαισρωσία, humile stratum, lectus humi stratus. schol. Soph. sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit, & herba ipsa straguli vicem præstat.

ΣΤΟΊΘΡΤΙΞ, cuspis haſtæ, ſpiculum haſtæ. Suid. in qua ſign. ſcribitur στάδη, apud Heſych. ¶ Sumitur pro priapo in Epig. ¶ Ibidem στάδην ἐς δήμους de cornibus cervi, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στάδην ἴσες, capilli cum fordibus impliciti, apud Poll. Εὐστάδην κορώνη, in Epigr. clava è valido pulchróve ſtipite.

Στόρνυμι, vide in Στορέω.

ΣΤΟΧΑΖΩΜΑΙ, F. ἀσομαι, P. ασαμαι, collimo & rectà ad ſcopum tendo: ut qui ὀρθῷ κανόνι στοχάζει. (¶ nam à στέγω derivari dicitur) Polyb. στοχάζεσθαι σκοπῆ οὐκ ἐδύναντο. Xenoph. Ἐν Νίσαιᾳ δὲ πόλεμος ἦν ἵνα διὰ παντὸς τῆς ἀσφόρου στοχάζεσθαι, collimando oculos figere & directo ictu ferire adverſarios. Metaphoricè etiam acccipitur. Phil. de vita Moſ. lib. 3. στοχαζόμενος ὥσπερ ἐν πᾶσι τοῖς εἴδεσι σκοπὸν τοῦ εὖ ζῆν, velut in ſcopum vitæ deſtinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μονρικοῦ, iterum petiit & argreſſus eſt juvenem argumentatione. Significat etiam, propoſitum eſt mihi, ſpecto ſeu reſpiciosue Ariſtotel. polit. 1. πάσαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Idem eth. 5. στοχάζομαι τοῦ δὶς ἐν ἐναι, ſcopus mihi propoſitus eſt ut placeam, ſeu ſtudio ut placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου, habenda eſt ratio mediocritatis. Plato de Leg. στοχάζομαι φοβῆ σῶν. ¶ Item conjicio, conjecturam facio: ut in epigram. τὸ στοχαζόμενον σου τί quid de te conjicere poſſumus? Plut. in Fab. ὅτι ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ αὐδρὸς, non rectè conjectantes & judicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἐπὶ τῶν, è moribus conjecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐστόχασται τὰ εἰρημένα τοῦ ὡς ὑπὸ μεγαλοφρονίας, hæc ita expoſita ſunt, ut magna ex parte res evenit.

Στόχασμα, τὸ, id quod in ſcopum intenditur, ſeu quo ad ſcopum collimamus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀγνοοῦμεν Θηβαίων στοχάσμαθ', non incurvis arcubus Theſſalicis, qui in ſcopum intendi ſolent.

Στοχασμός, οῦ, ὁ, collimatio & petitio ſcopi, in ſcopum intentum eſſe & eum oſſequi cupere. Plut. de ſolert. anim. Item conjectatio ſeu conjectura. Suid. Sic dicitur etiam retium tenſio, teſte Poll. l. cap. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit: vel qui bene collimat & rectà ad ſcopum tendit.

Στοχαστικὸς, rectà collimans & ad ſcopum tendens, qui ſcopum attingere probè novit. Metaph. apud Arist. eth. 6. c. 7. ὃ τῷ δεῖ στοχαστικὸν ὀρεκτικῶν τοιχαστικὸς καὶ λογιστικὸς, qui aciem mentis & cogitationem intendit in id quod homini non facere maximè conducit. Item qui ſolertis eſt conjecturæ, conſultus. Item conjecturalis: ut τοιχαστικὴ γάστρ. Quint. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, more eorum qui conjiciunt. Arist. rhetor. 1.

Στοχάς, ἀδ Ⓞς, ἡ, retium tenſio. Item ſtrues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concava & inæqualia in quibus tenduntur ipſæ plagæ. Poll. l. 5. c. 4.

Composita.

Ἀστοχὴς, ὁ ἡ, ἐς, qui non benè collimat nec ſcopum tangere poteſt. Item qui non benè conjicit & rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non benè conjiciunt. Polyb.

Ἀστοχῶς, ἡ, quum quis non benè collimat: item quum quis non benè conjicit, ſed aberrat à ſcopo. Exponitur & opinionis & ſpei fruſtratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad ſcopum tendo, aberro à ſcopo: unde metor. Plut. de def. orac. ἀστοχῶσι τῆς μαντείας ἢ ἁφάπτ Ⓞ.

Ἄστρμα, τὸ, erratum, propriè ejus qui non rectà ad ſcopum tendit, ideoq; eum non attingit.

Διαστοχάζομαι, conjector, conjectationibus auguror.

Δυσκόλαστος, conjectu difficilis, qui non facilè conjectura colligitur: ut δυσκόλαστος αἰνίγματα. Eurip. in Sup.

Εὐστοχὴς, bene collimans, felix in tangendo ſcopo: ideoque & jaculandi peritus: ut εὐστοχὴ ἀκοντισῆρες, apud Eurip. Idem (de re dicitum) rectà ad ſcopum tendens, directus: ut εὐστοχοι βολῆς ἐπὶ σφαγὰς, Sapient. 5. Τὸ εὐστοχον, dexteritas illa attingendi ſcopum Herodian. l. 1. Item εὐστοχος, ſolers, acutus, ingeniosus. Laert. de Diog. Cyneg. εὐστοχώτατ Ⓞ ὑπῆρξεν ἐν ταῖς ἀποκρίσεσι τῆς λόγ.

Εὐτοχος, dextrè, aptè, modo eorum qui à ſcopo non aberrant.

Εὐστόχως, ἡ, dexteritas in jaculando, certa manus in mittendis ſagittis. Herodian. l. 1. Et metaph. dexteritas in conjiciendo, ſeu conjiciendi reſtitudo. Arist. eth. 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter ſum in attingendo ſcopo, à ſcopo non aberro. Item ſolerter conjecto, acutus ſum in perſpiciendo quid facto opus ſit. Polyb. l. 2.

Κατευστοχέω (*dec.*) bene conjecto, ſeu bene conjecto contra.

Καταστοχάζομαι, collimo ſeu collineo, ad ſcopum tendo. Et metaph. velut ſcopum propoſitum habeo, ſpecto. Basil. ὁ χριτὴς τῆ δικαίᾳ κατεστοχάζετο ὁ σοφὸς καὶ λαμβάνει.

Στεγάζω, &c. vide in Στέγω.

ΣΤΡΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, tortus, tortuoſus, perverſus, diſtortus, obliquus. Suid. & Heſych. Scribitur etiam στρᾶγξ, apud eundem Suid. unde στραγγόεις, quod exp. imprudentior, apud Basil. in ebriosos, ἐμὶ πως ὁ ἐβὼ αὐτοπάσχω πας, στραγγότερ Ⓞ ῥήτωρ, ὁ δὲ κατακορέστερος, ἢ ἀκριβωτέρᾳ λύρᾳ κατατεθῆν.

Στραγγιάω, torqueo, Heſych. Suid.

Στραγγιόμαι, torqueor ſeu torqueo me. Ariſtoph. in Nub.

Στραγγίζω, ſ. ίσω, torqueo vel premo. Heſych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus, quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, ſtrangulatio, apud Ioſeph.

Στραγγαλία, ἡ, tortuoſus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuoſa & obliqua: item verſutia, doloſum conſilium. Pſal. 124.

Στραγγαλώδης, ὁ ἡ, ὀν, tortuoſus, perverſus, doloſus: item diſtortus, perverſus. Suid.

Στραγγάλιον, τὸ, apud Apſyrtum in Hippiatr. dicuntur eſſe tophi & duricies ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλίς, ἰδ Ⓞς, ἡ, idem quod στραγγάλη. Suid. ex Phereerate & Poll. lib. ult. c. 47. Item στραγγαλίδες, dicuntur quidam globuli ordoſi, quum humor non coquitur nec excernitur, ſed in nodoſos concreſcit globulos: quales ferè ſunt etiam αἱ ῥαγάδες Ariſt.

Στραγγαλίζω, obtorqueo ſeu ſtringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Heſych. item ſtrangulo, ſuffoco. Item ſtringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. l. 1. Apud Sub. στραγγαλοῦσι μάστιξι exp. lorum ſtodoſum quo cædebantur ſervi.

ΣΤΡΑΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, ſtilla: humor per parva foramina paulatim defluens, teſte ſchol. Ariſtoph. Menander apud Etymol. ἕδατος στράγγα ἔχων. ¶ Deducitur à στέγω futuro verbi στράξω, naſmo στάξ γ & ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, ſ. ίσω, guttatim exprimo, ſtillatim excludo. Diosc. l. 1. cap. 32. χωρὶς τῆ στραγγίσει τοῦ ὕδατος, ita ut nec extillet aqua. Sic & apud eundem l. 2. c. 84.

Στραγξὸν

Στραγγάω, idem. Et metaph. premo & quaſi per angustum foramen exire cogo: unde paſſ. apud Ariſtoph. in Nub. τὴ ταῦ τ' ἐγὼ στραγγάομαι.

Στραγγεῖον, τὸ, inſtrumentum quo humor eximitur ut ſtillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρῆγμι, (quaſi στραγγέω) dolore afficio: item expungo: item tardo, ceſſo. Heſych.

Στρέγνυμαι, (q. Στραγγέομαι) paulatim & veluti guttatim deficio, ſeu tabeſco, aut conſumor. Il. ο. Βέλτερον ἢ ὑπαλδὲς ἅπαν κεχύσθαι, ἢ ἐνὶ δεσμοῖσι στρέγνασθαι. Ἡ δ' ἐν δὲ σφὶ γλαδὶ ἐν αἰνῇ δνιοῖσιν. Exponitur etiam, moram traho. Heſych.

Στρῆλιάω, ὠν Ⓞς, ἡ, ſtranguria. Nic. in Alex.

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod ἐκστραγγίζω.

Κατεστραγγίζω, facio diſtillare.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ου, ὁ, exercitus, copiæ militares, ſeu terreſtres ſeu navales. Il. σ, τὸν δ' ἑτέραν πόλεμ' ἀμφὶ σῆμα στρατοῦ ἐσάλο λαῶν, Τεύχεσι καμπύλοισι. Thuc. l. 4. Ἐξάγειν στρατὸν educere exercitum. De navalibus copiis dictum exp. claſſis: ut apud eundem l. 2. Διὰ μὴ ἐθέλειν πλεῖν τὸν στρατὸν ὑπὸ πολλῶν τῆ πόλει. Metaph. apud Plut. adverſus Colot. ὥσπερ πρὸς τοὺς στρατὸν τ' ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατόπεδον, ὥμαι. exercitum collocatum habeo: ſeu caſtra pono aut metor. Il. ρ, Οἳ βαθὺ πολὺ ἑστρατόπεδον παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, exercitum locârunt.

Στρατεύω, ſ. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio. Et ex conſequenti, bello invado. Thuc. lib. 1. εἰς, πόλιν τιὰν στρατεύσαι ἐξ πάντων. Id. l. 3. στρατεύειν ἐπ' Οἰνιάδας. Item milito, ſtipendium facio. Eur. in Brechth. Οὐδεὶς στρατεύσας ἀδικεῖ, σῶν δ' ἕνεκα πάλιν. Ariſt. rhet. 1. 2. πεύσατ Ⓞ μὴ οὐκ ἔνορκ Ⓞ ὧν ἐστράτευκ. Item Imperatoris munus obeo, dux ſum. Thuc. l. 1. ἐστράτευκε Λεωκράτης στρατηγοντος.

Στρατεύομαι, idem quod στρατεύω. Xen. Pæd. 4. οἱ κτ' πόλ' Ἀσίαν στρατευόμενοι. Et cum ὁπὶ, apud eundem. Signif. &, milito, ſtipendia facio. Interdum abſolutè: ut apud Xen. in Hell. Thuc. l. 8. Interdum cum genit. ut μισθοῦ στρατεύονται, apud eundem. Xen. Interdum cum dat. Perſ. στρατεύεται Καίσαρι. Greg. Caſ. merent. Aliquando cum præpoſ. ὑπὸ, ut apud Plut. in Cam. στρατεύσομ Ⓞ ὑπὸ δικτάτορι Ποσμίλ. Dicitur & στρατεύεσθαι στρατείαν, militare in expeditione aliqua: apud Dem. in Mid. Pl. & Polyb. στράτευμα, τὸ, exercitus, qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατὸς. Thuc. Dem. Xen. &c.

Στρατιωτικὸς, militaris, bello habilis ſeu idoneus.

Στρατιώτης, ου, ὁ, expeditio. Στρατιώτας, ὁ ἡ, qui in expeditionem educi poteſt, militiæ maturus. Hell. 6.

Στρατιωτικὸς, idem: Item bellicoſus, pugnax, muniis militaribus aſſuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Dicitur ὁπομὴν στρατείαν, ſuſcipere expeditionem: apud Xen. Pæd. 8. & pro eodem στρατείαν ποιεῖσθ, apud Thuc. & Iſoc. Apud eundem dicitur & στρατεία γίνεσθ, i. e. expeditio fieri. Proprie de pedeſtri expeditione dici traditur: unde & apud Thuc. l. 2. ναυμαχία & στρατεία ſibi oppoſita inveniuntur. Signif. etiam idem quod στράτευμα & στρατιά, i. e. ipſum agmen & copias militum quæ in expeditionem ducuntur, apud Xen. Pæd. 7. Proœdem Ionicè dicitur στρατιήν.

Στρατὸν, οῦ, ὁ, cognomen eſt Iovis & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. l. 14. Quidam exp. militaris: alii caſtrenſis: alii exercitum ſeu expeditionum præſes. Minerva etiam στρατία dicta fuit, quòd bello & militiæ præeſſet, apud Lucian. in Dial. Meretric. Τὸ στρατὸν, exponitur magnum hoſtile, formidabile, ab Heſyc. & ſchol. Ariſtoph. apud eum in Veſp.

Στρατιὰς, ἄδ, ἡ, idem quod στρατὸς. Plut. Thuc. Xen. &c.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles Plut. Herod. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipſa militum multitudo, apud Thu. l. 6. ¶ Eſt & herbæ nomen, cujus duo genera deſcribit Dioſc. l. 4. c. 102 & 103.

Στρατὸς, ὁδ Ⓞς, ἡ, fœmina quæ militat. Eſt & eadem herba quæ apud Dioſc. στρατιὸν τις, dicitur, apud Heſych. Interdum eſt adjectivum: ut στρατιῶτιδες νῆες, naves quibus vehuntur ſeu trajiciuntur milites pedeſtre certamen initurі, apud Thuc. l. 6. Plut. in Perſ.

Στρατιωτικὸς, militaris, ad milites pertinens: ut σκηνὴ στρατιωτική, Xen. Pæd. 4. Et στρατιωτικὸ κύνδυνοι. Iſoc. ad Philip. Item qui militiæ ſtudet. Herodian. l. 4. ὡς στρατιώτας ἂν αὐτοῖς ἐφιλεῖτο. Item militaris rei peritus. Idem l. 1. & 4. Τὸ στρατιωτικὸν, τὸ γένος, dicuntur ipſi milites, apud Plut. & Herodian. & τὰ στρατιωτικὰ, res militares.

Στρατιωτὴς, militaritèr. Thuc. l. 2. Iſoc in Areop.

Composita.

Ἀγέστρατος, ὁ ἡ, dux exercitus. Minervæ Epith. apud Heſiod. in Theog.

Ἀνεστρατεύω, ſeu ἀνεστρατεύομαι, expeditionem ſuſcipio adverſus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, adverſor, repugno. Chryſ. c. 7. ad Rom.

Ἀστρατευτος, immunis à malitia, malitia ſolutus, Aeſch. in Ctesiph.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Ariſtoph. in Pace. Sic dicitur etiam deſertio militiæ: ſeu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: unde τὰ ἀστρατείας ἐκπέπλεγθαι, reum eſſe deſertæ militiæ, apud Plat. de leg. l. 9. Eſt & Dianæ cognomentum, cui ſacellum extructum fuit in agro urbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones præliantes ulteriùs non proceſſerint: Apud Pauſan.

Ἀποστρατιὰν, vel ἀποστρατιὰμαι, militia mittor, exauctoror. Appian. de bell. civil. l. 5.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, ioſeſto exeo agmine. Ariſt. œcon. 2. Polyb. l. 5.

Ἐκστρατεύομαι, idem. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7.

Ἐκστρατιώτης, ὁ, eductio exercitus in expeditionem, expeditio.

Ἐκστρατεία, idem. Greg.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem ſuſcipio adverſus, infeſto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. l. 3. πρὸ ὑμῶν ἐπιστρατεύσας, Cum Accuſ. Eurip. in Troad. Οἳ πρὸ σ' ἐπιστρατεύσ. Ἕλλησι πλέον. Cum ὁπὶ apud Ariſtot. Oecon. 2. Cum πρὸς. Thuc. l. 1.

Ἐπιστρατεύομαι, idem: Ariſtoph. in Veſp. Καθεὶς τὸ δρπίον πᾶς ἐπιστρατεύσατο Μήδ Ⓞ.

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ adverſus aliquem ſuſcipitur. Dem. & Thuc. Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατίη, quod ap. Herod. expetiam, ſupervenientes copiæ, exercitus.

Λειποστράτ Ⓞς, ὁ, qui militiam deſerit ſeu recuſat.

Λειποστρατία, ἡ, & λειποστράτιον, τὸ, deſertio expeditionis ſeu militiæ illud apud Herodot. hoc apud Thucyd. Scribuntur & ſine diphtongo, per λιπ.

Παστρατὶς, cum univerſo exercitu, cum omnibus copiis. Thu l. 2. dicitur & πανστρατὶ pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, ſeu συστρατεύομαι, unà expeditionem ſuſcipio, unà in militiam proficiſcor ſeu ſimul milito. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. 3.

Συστρατιώτης, commilito. Herodian. l. 4.

Ταξιαρχόστρατος, equeſtris ſeu equeſtrium copiarum pertuſator. Sic vocatur Cleon apud Ariſtoph.

Φιλοστρατώτης, militum amans.

Φοβόστρατος, Minervæ epith. quæ hoſtes in fugam conjicit: apud Etymol.

Φοβεστράτη, idem. Suid.

Στρεβλὸς, &c. vide in Στρέφω. Στρεβλόομαι, in Στρεβλὸς.

ΣΤΡΕΦΩ, F. ψω, verto, verſo, flecto, torqueo. Eurip. in Herc. fur. Θυσιῦ, πάλιν με στρέψον ὡς ἴδω τέκνα. De in Mid. ὅσον τὸ μέσσυμα δὲ κῷ θ' ἅν πως τοῦδ' ἐρίσωμ οὔδε τ' ἰωὰ ζαχίῃ ὑπ' ἐμεῖ: in omnem partem verſus. Apud Xen. in Hipp. ὅπ τὸ ἵππον δεῖ στρέφειν ὁμῶς, flexo ſeu reflexo equo. Apud Athen. l. 3. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ μὲ σὲ τὸ κεφαλὴ ὃ τὸν ὄμφαλον, ſi me circa ventrem aut umbilicum torqueat. Item torqueo, i. ango. Pl. de rep. l. 1. στρέφουσι ἀπτὸ ὑμᾶς ἀληθεῖς ὄσι, ejus animum angunt ſintne veri necne. Exponitur etiam luxo. Item verſo, voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipſe animo verſabam. ¶ Neutraliter quoque uſurpatur, ſignificans revertor, remeo, reflecto pedem. Item verſutè ago, idem quod ἑλίσσω, apud Ariſtoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progreſſu pedem retrorſum agens reflecto. Il. ζ, εὖ τ' ἐρέμνὰ Στρέφεται ἐπιχθόνι ὄβριμος ὕδωρ ἢ ὁλέσῃ γυναικὶ. Xen. Pæd. 3. στρέφοντες ὁρμὴν οἷς τὸ ὄρμα. Interdum convertor: ut fœtus in utero στρέφεται dicitur, apud Ariſtot. Item torqueor, contorqueor: ut ligna ἐν ἔργασίαις στρεφόμενα, apud Theophraſt. Interdum contorquendo luxor: ut apud Herodot. ὑπεστράφη τὸν πόδα. Item verſor, circumagor: vel in propria vel in metaph. ſign. Propriè Il. ὡ, ὑπερθύρετ' ἄνδρα χ' ἕνα. Et apud Plat. ep. 7. ὁπὸ τῆς στρέφεσθαι, in terra verſari. Metaph. apud Plut. in Coriol. στρεφόμενος τὸ πικρὸν ἀπὸ τῆς ὀδυνῆς στρεφόμενον: de homine ad angustias redacto aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. pol. 3. homo litigiosus fallaciis technisque judicium evadere cogitans, ἵνα μὴ δικτὴν πάσας ἐστρεφε στρέφεσθαι. Quod et generaliter omnibus dolo ac tergiverſatione utentib. tribuitur: ut apud Ariſtoph. in Achar. & eundem Plat. in Phœdro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum ſeu intortum eſt. Heſychio opus quoddam piſtorium à torquendo ſic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum eſt, teſte Vpiano in Demosthenth. 2.

Στροφὴ, ἧς, ἡ, verſio, converſio. Item fraus. Heſych.

Στρεπτὸς, ὁ, verſatilis ſeu verſabilis, qui circumagitur: ut στρεπτὸ γλῶσσα, Il. υ. Item flexilis, qui flecti poteſt: ut στρεπτὸ χρυσὸς, Il. ο. Item tortus, tortilis: ut στρεπτὰ λύρα. apud Eurip. in Cyclop. Εἰς στρεπτὸς μύτον, Il. ε. Interdum abſolutè στρεπτὸν ἐν στρεπτῷ, aut στρεπτὸ ſeu στρεπτὰ pro, torques: ut apud Demoſt. pro Cor. Xen. Pæd. 1. Plut. in Themiſt.

Στρεπτίνδα, lusus genus, in quo teſtulam aliquam aut nummum in tabula jacens, deſuper injecta alia teſtula aut nummo convertebant. Poll. l. 9.

Στρόφ Ⓞς, ἰ Ⓞν, τὸ, idem cum στρέμμα. Heſyc. Ἀστρόφ Ⓞν pro ἄστρεπτον vide cum στρόφ Ⓞς, in Στρέφω.

Στροφόω, idem quod στρέφω.

Στροφὴ, ἧς, ἡ, verſio, verſura, flexus: ut στροφὴ τραχήλου, apud Poll. lib. 2. Interdum ſic dicitur flexus quo ſeſſor equum protra-

gredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: ut apud Xen. de re equ. In fabulis Poëtarum comicorum & tragicorum στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conversus decantabat seu pronuntiabat versus quosdam: vel quum in dextram partem movebatur: apud schol. Aristoph. & Equit. Exponitur etiam, conversio & revolutio: ut στροφαὶ ἡλίου, apud Plat. de Leg. Sic & nominatur tergiversatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem studens modò huc modò illuc se convertit, ut elabendi aliquam viam inveniat: strophа strophæ: apud Aristoph. & Plat. Polit. 3.

Στρόφαξ, ᾰκος, ὁ, versutus, qui multas novit strophas. Mercurii epitheton: sic dicti vel παρὰ τὰς στροφάς, i. à versutiis dolosis, ut testatur Carion apud Aristoph. vel quòd juxta januam statui solebat ad arcendos alios fures: ut vult Aristoph. schol. vel à cardine januæ, qui στροφεὺς dicitur, ut tradit Hesych.

Στρόφαξ, ᾰκος, ἡ quæ circum agitur seu circum vertitur. Soph. in Trachin. Στροφάδες dictæ fuerunt insulæ quædam ἐκ τῆς στροφῆς, id est, conversione, quòd ibi Zethus & Calais ulterius persequi Harpyias desistentes ad navem reverterunt, teste Apol. arg. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars in qua erant heroës indigetati vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 2. Item cardo in scribus qui circumvertitur. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 4.

Στροφεύς, έως, ὁ, vertebra: ut τὸ στροφεῖ τῆς σφαγῆλα. Poll. l. 2. Item cardo in scribus qui circumvertitur. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 4.

Στρόφιγξ, γγος, ὁ, idem. Eurip. in Phœn. & Dion. Longin. Sic dicitur etiam vertibulum quod salientium fistulis aut epistomiis additur, ut verso eo effluere possit aqua, & rursus converso reprimi. schol. Aristop. in Nub. Metaph. & linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Aristoph. in Ran.

Στροφίς, ἰδος, ἡ, conversio. Item volumen & spira: ut πεντὲ ἰμαΐων στροφίσι, apud Eurip. in Andr. ¶ At στρόφις, ὁ, versatilis ingenii homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus & plexus. Od. υ & ρ. Item tormen intestinorum. Aristoph. in Thes. Στρόφος μ' ἔχει πιὼ γαστέρ' ὁ σὸν κιβδηλίων. Sic & ap. Athen. l. 3. & Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόμος, apud Suid. Apud. Gal. Method. l. 10. στρόφος ἐείκῃ, exp. haplus lanæ contortæ.

Στρόφος, ου, ἡ, conversio. Item volumen & spira: ut πεντὲ ἰμαΐων στροφῖσι, apud Eurip. in Andr. ¶ At στρόφις, ὁ, versatilis ingenii homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus & plexus. Od. υ & ρ. Item tormen intestinorum. Aristoph. in Thes. Στρόφος μ' ἔχει πιὼ γαστέρ' ὁ σὸν κιβδηλίων. Sic & ap. Athen. l. 3. & Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόμος, apud Suid. Apud. Gal. Method. l. 10. στρόφος ἐείκῃ, exp. haplus lanæ contortæ.

Στρόφος, ὁ, ἡ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στρόφος, ὁ, ἡ, turbinatus. Exponitur etiam frequens infractibus.

Στρόφος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στρόφος ἄκρος, pineis nucib. conditum vinum. Idem l. 5. c. 36.

Στροφόω, idem quod στρόω. turbineo vortice circumago. Legitur & στροφοῦσθαι apud Plut. in Apophth. Lacon. ἡ στρόφου: ut εὖ στροφοῦσθαι τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμος, idem quod στρόμβος, turbo, rhombus, trochus. Hesych. Στρόμβον δ' οὓς ἔσσυε βαλὼν, οἳ δ' ἐδίωκον. Et concha genus, seu cochlea. Nicand. in Alex. & in Ther. & apud Aristot.

Στρομβοειδὴς, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem definens. Aristot. hist. an. l. 4.

Στρομβίσκος, ὁ, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβοῦδης, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesych.

Composita: ac primùm ex στρόφω cum præpositione.

Ἀναστρέφω, inverto, inverso, seu præposteo ordine colloco: ut ἀναστρέφουσι τὰ σκεύη ματα. Hermog. Item in contrariam partem verto: ut Eurip. in Supplic. ὁ Ζεὺς πάντ' ἀναστρέφων πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versâ disponit. Item converto retrorsum: ut ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum retrorsum reverti cogo. Æschin. πολὺ τρεπόμενος τοὺς ὑμετέρους αὐτοκράτορας ἀναστρέφειν. Item verso, perpendo. Plat. de Legib. Lib. 1. λόγον ἀναστρέφοντα. Item subverto, Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inverso ordine collocor. Item reciprocor, convertor, Hermogen. Item retro vertor, redeo. Luc. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀναστρέφειν. Item terga verto, interdum &, in hostem insequentem convertor. Xenoph. Hell. 4. οἱ μὲν φεύγοντες οὐκ ἀναστρέφουσιν.

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo, Xen. Hell. 6. Item subvertor, evertor. Isoc. in Archid. Item verso: ut ἀναστρέφεται ἐν ὀρθρινῷ, ante oculos versatur. Plut. in Rom. & cum accusat. Οὐκ ἔστιν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. ἐπὶ sequente accusat. verso circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Diosc. Alias etiam significationes activæ vocis sequitur.

Ἀνασπαμμένος, inversè, præposterè, ordine præpostero.

Ἀναστροφὴ, inversio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conversio retrorsum seu in contrariam partem reciprocatio, Xen. in Hipp. Item reversio, reditus: apud eundem. Item conversatio aut commoratio, apud aliquos, i. Pet. c. 2.

Ἀναστροφόλιον, idem cum ἀνάστραμμένον. Hesyc.

Ἀνάστροφον, per syncopen apud Poëtas dicitur pro ἀνάστροφε. Et ἀνάστρεφε, pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνά, versor per, pervolto, pervado. Hesych.

Ἀναστροφάω, verto, verso, idem quod στροφάω. Od. φ, τῷ ἐπὶ μὲν Πάτροκλον ἀναστροφάων. Ἀναστροφάω, verò exp. converto, subverto, Epigr.

Decomp. Ἔπαναστρέφω, retrorsùs ago, reverti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subverto. Ἐπαναστρέφομαι, revertor, retro pedem. Xenoph. Ἐπαναστροφὴ, reversio seu reflexus. Est & schema orationis, quum membri unius finis principium facit. Asterius. Hermogen. Exponitur &, conversatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, unà revertor, unà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb. συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, versor & congredior cum aliquo. Item in Lyc. Συναναστροφὴ, reversio: item conversatio, consuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀποστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, averto, inverto. Item retrorsùs ago seu repello: item vice versâ verto. Athen. lib. 3. & 13. Ἀποστροφὴ συφλίου τοῦ βλάβου. ¶ Item Pass. signif. reciprocor & quasi retrorsum convertor: ut στρόφος

Στρεβλός, Hesych. sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στροφόω, ῶσω, circumago, torqueo, Aristoph. in Equit. αὐτὸν περὶ τὸν τρίβωνα. Idem in Nub. πάντα ὅσαπερ τε σανὶς στρέβλη τυγχάνει. Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λοιμώδης νόσος στρόβησε τὴν πολίαν ἐτρόβησεν.

Στρόβος, ὁ, vortex, vertigo, gyrus. Nic. & Hesych.

Στρόβιλος, ὁ, instrumentum fullonum, cuius ἄτρακτον εἰς στρόβιλον, inquit schol. Aristoph. Quidam putant esse verticillum.

Στρεβλὰς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus. Hesych.

Στρόβιλος, ὁ, vortex, ventus seu porcella vorticosa, turbo. Aristot. de mundo. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant, quorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: item ipse nucis pineæ nucleus. Dioscor. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. symp. 3. Diosc. l. 1. c. 87. ¶ Apud Etymol. στρόβιλος nominantur etiam οἱ κοχλίαι καὶ θαλάσσιοι κόχλοι. ¶ Numerum & στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. & Poll. l. 4. cap. 14.

Στρόβιλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam frequens infractibus.

Στρόβιλίνος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στρόβιλίτης οἶνος, pineis nucib. conditum vinum. Idem l. 5. c. 36.

Στροβιλόω, idem quod στρόβω. turbineo vortice circumago. Legitur & στροβιλοῦσθαι apud Plut. in Apophth. Lacon. ἡ στρόβιλος: ut εὖ στροβιλοῦσθαι τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμβος, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Hesych. Στρόμβον δ' οὓς ἔσσυε βαλὼν, οἳ δ' ἐδίωκον. Et concha genus, seu cochlea. Nicand. in Alex. & in Ther. & apud Aristot.

Στρομβοειδὴς, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem definens. Aristot. hist. an. l. 4.

Στρομβίσκος, ὁ, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβοῦδης, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesych.

Composita: ac primùm ex στρόφω cum præpositione.

Ἀναστρέφω, inverto, inverso, seu præposteo ordine colloco: ut ἀναστρέφουσι τὰ σκεύη ματα. Hermog. Item in contrariam partem verto: ut Eurip. in Supplic. ὁ Ζεὺς πάντ' ἀναστρέφων πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versâ disponit. Item converto retrorsum: ut ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum retrorsum reverti cogo. Æschin. πολὺ τρεπόμενος τοὺς ὑμετέρους αὐτοκράτορας ἀναστρέφειν. Item verso, perpendo. Plat. de Legib. Lib. 1. λόγον ἀναστρέφοντα. Item subverto, Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inverso ordine collocor. Item reciprocor, convertor, Hermogen. Item retro vertor, redeo. Luc. Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀναστρέφειν. Item terga verto, interdum &, in hostem insequentem convertor. Xenoph. Hell. 4. οἱ μὲν φεύγοντες οὐκ ἀναστρέφουσιν.

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo, Xen. Hell. 6. Item subvertor, evertor. Isoc. in Archid. Item verso: ut ἀναστρέφεται ἐν ὀρθρινῷ, ante oculos versatur. Plut. in Rom. & cum accusat. Οὐκ ἔστιν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. ἐπὶ sequente accusat. verso circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Diosc. Alias etiam significationes activæ vocis sequitur.

Ἀνασπαμμένος, inversè, præposterè, ordine præpostero.

Ἀναστροφὴ, inversio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conversio retrorsum seu in contrariam partem reciprocatio, Xen. in Hipp. Item reversio, reditus: apud eundem. Item conversatio aut commoratio, apud aliquos, i. Pet. c. 2.

Ἀναστροφόλιον, idem cum ἀνάστραμμένον. Hesyc.

Ἀνάστροφον, per syncopen apud Poëtas dicitur pro ἀνάστροφε. Et ἀνάστρεφε, pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνά, versor per, pervolto, pervado. Hesych.

Ἀναστροφάω, verto, verso, idem quod στροφάω. Od. φ, τῷ ἐπὶ μὲν Πάτροκλον ἀναστροφάων. Ἀναστροφάω, verò exp. converto, subverto, Epigr.

Decomp. Ἔπαναστρέφω, retrorsùs ago, reverti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subverto. Ἐπαναστρέφομαι, revertor, retro pedem. Xenoph. Ἐπαναστροφὴ, reversio seu reflexus. Est & schema orationis, quum membri unius finis principium facit. Asterius. Hermogen. Exponitur &, conversatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, unà revertor, unà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb. συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, versor & congredior cum aliquo. Item in Lyc. Συναναστροφὴ, reversio: item conversatio, consuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀποστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, averto, inverto. Item retrorsùs ago seu repello: item vice versâ verto. Athen. lib. 3. & 13. Ἀποστροφὴ συφλίου τοῦ βλάβου. ¶ Item Pass. signif. reciprocor & quasi retrorsum convertor: ut στρόφος

ῥέοντος συλλογισμοὶ, apud Aristot. & ἀναστρέφοντα ὑπομνήματα.

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obvertor, reciprico. Item redhibeor. In Pand.

Ἀντιστρόφως, vice versâ: seu contrario modo, oppositò modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ, ἡ, oppositus, è regione situs, obversus, vel obversim respondens. Dionys. Halicar. Exponitur etiam, contrarius, lsoc. ἀντίστροφα τούτων ἐποιήσεν. Item ex adverso respondens & in conjugatis æquè pollens: ut tyrannis dicitur ἀντίστροφος esse regno: apud Arist. Est & ἀντίστροφος comœdiæ pars: de qua in κατάστασις.

Ἀντίστροφος, è conversio, vice versâ, reciprocè. Plat. in Pol. 7. Item contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφὴ, inversio, conversio quæ fit retrorsum seu in contrarium, reciprocatio. Est & schema rhetorum: de quo Eust. Item comœdiæ pars, quæ & ἀντίστροφος, i. e. obversim respondens τῇ στροφῇ. Movebatur enim chorus quum recitabat ἀντιστροφὴν seu ἀντίστροφον, in latus sinistrum. schol. Aristop. & Hephæst.

Ἀποστρέφω, averto. Il. χ. Τοσσάκις μὲν ἀποστρέψειν ἐπιτροπέων ἐπὶ πεδίον. Lucian. ἀποστρέφειν τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὰ ἀλλότριον τῶν φαυλοτάτων, avertere vel depellere. Item obverto. Arat. ὅταν δὲ παῖδα ἀποστρέψωσι, κορώνῃσι, Cic. vertit, *Obvertunt navem magno cum pondere nautæ.* Exponitur etiam, retroago, retroflecto. Odyss. χ, ἀποστρέψατε πόδας καὶ χεῖρας ὀπίσσω. Item converto: ut ἀποστρέφων ὀφθαλμὸν, apud Plut. ¶ Item neutraliter, abscedo, vel aliò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Dem. τότ' ἐκεῖνον πάλιν ἀποστρέψας, quum ab eis abscessisset.

Ἀποστρέφομαι, avertor. Gal. ἀποστρέφεται τοὺς ἑτερομήρους. Item averto me, i. vultum vel oculos. Xen. Pæd. 5. Item averso, exosum habeo, fastidio. Luc Gal. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. Epist. 7. Signif. etiam, convertor. Aristot. in problem. πότερον, ὅτι ἀποστρέφεται τοὺς τὰ φῶς ἐβλιτμμένους. Item contorqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφὴ, aversio. Et nomen figuræ apud Rhetores, Quam Quint. fermonem aversum vocat, l. 4. c. 1. & l. 9. c. 2. Item aversio, i. depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀρκέσαι εἴπαι τ' ἀποστροφῆς, sufficientibus argumentis culpam à te depulisti. Item aversatio, cui oppon. ὁμοῦμαι, apud Themist. Item defectio, proditio. Plut. in Alcib. Item effugium. Soph. in Oedip. Colon. Dem. contra Timocr. Item perfugium, receptus. Eurip. in Med. Τί βεζ'; ἀπουδὴ σοὶ φίλοι ὅσ' ἀποστροφὴ. Sic & apud Thuc. & Xenoph.

Ἀποστρόφος, aversus: ut ὀμμάτων ἀποστροφοι αὐγαὶ, oculi aversi vel perversi. Soph. in Ajace. Et cum gen. averfus, id est, abhorrens: ut ἀποστροφοι τῆς δυῆ apud Synes. Item substant. pars παραβάσεως in Comœdiit, quum chorus ad populum convertebatur post recessum histrionum. Habent & grammatici ἀποστρόφων, scilicet, σημεῖον, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium. Moschop.

Ἀποστροφία, Venus una dicta cognomento, ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa & factis nefandis averteret.

Προσαποστροφὴ, (*dec.*) insuper averto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè. Pf. 17. ἐξῆ σφεβλὰ διαστρέψεις, cum perverso perversus eris. Et apud Demosth. pro cor. διαστρέψαντάν δῆς, veritatem obscuraturus & mendacio contaminaturus.

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristoph. in equit. Εἰδαιμονίσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, si oculos distorsero. Arist. in Probl. διὰ τὶ τῷ ζώων ἐν ὕπνῳ ἢ μόνῳ ἢ μάλιστα διαστρέφεται.

Διαστροφὴ, distortio. Theoph. Dioscor. Et metaph. perversitas: ut διαστροφὴ φρενῶν μεγίστη, apud Chrysost. de Sacerd.

Διάστροφος, distortus, perversus. Eur. in Herc. fur. Διαστρόφους ἑλισσομένους κόρας. Athen. Διάστροφος τοῦ ὀρθαλμοῦ, qui est distortis oculis.

Decomp. Διαδίστροφος, qui distortus seu perversior sus est: ut ἐδίστροφος κεφαλὴ, apud Plut. Metaph. Maccab. l. 3. ἀδιάστροφος δ' ἦσθα, inconcussa benevolentia.

Προδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper perverto, & depravo.

Ἐκστρέφω, inverto, id quod interius erat extrà vertoisseu refundo. Aristoph. in Plut. Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Et Metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἐκστρέψον οὐ τοῦτ' ἐστὶ τὸν ἀνὰ τὸν ἀγρὸν.

Ἐκστραμμένος, more eorum quæ inversa sunt. Exponitur &, ex transverso.

Ἐπιστρέφω, converto, convertere gressum cogo, retroago: vel in diversum converto. Thuc. ἔφευ ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Item convertendo, errantem in veram viam reduco. Plut. in Alcib. ἐπιστρέψαι τὸν ἀλλοδαπὸν ἐπὶ τὸν ἴδιον τρόπον. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristop. in Vesp. Ἀλλ' ἄσσε ἐπιστρεφε Διῖφε. Sic & sæpe in N. Test. ut Mat. 12. & Marc. 13. Item intorqueo, contorqueo: unde Metaph. apud Aristoph. in Plut. Ὁλοὺς οἱ θεοὶ τοὺσκληρῶς ἐπιστρέφοντας. torquere, vexare. Exponitur etiam, adduco, attraho, corrugo. Epig. l. 2. Item inflecto, incurvo, inverto.

Ἐπιστρέφομαι, gressum converto, pedem refero. Herodian. libr. 7. Item convertor, i. faciem respiciendi causa converto. Luc. ὑπιστρέ-

φοντας δὲ αὐτοὺς ὁ σύνδρομος ἐπὶ τὸν ἀνδρῶνα. Item ab errore in viam veram reducor. Synes. ep. 57. ἐπὶ τὸν ἐπιστρέφοντα, ad mentem atq; intellectum redeo. Plut. Item reverto. Aristoph. in Hel. πόθεν γῆς τῆς δ' ἐπιστρέφεις πόδα; ex quonam ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, libram ago.

Ἐπιστρεπτικὸς, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

Ἐπιστρεπτὸς, ὁ, ἡ καὶ ἡ, solers, industrius: ut ἐπιστρεπτὸς Μαρίων, apud Xen. Hel. 5. Ἐπιστροφώτερος, perversior, item versutior.

Ἐπιστρεφέως, solerter, accuratè. Item fraudulenter, impostorie: apud Herodot.

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia. Suid.

Ἐπιστροφὴ, ἡ, conversio. Thuc. Item reversio, reciprocatio, vortex. Strab. l. ult. Item turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine quæ congregatur aut conversatur alicubi: ut χαλεπαὶ ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Aristoph. Item animadversio, cura: sic περὶ γυμνασίων ἐπιστροφὴν ἔθεντο, apud Polyb. Item castigatio, punitio: ut ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animadvertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφεύς, primus spondylus, qui unà cum collo convertitur & circumagitur. Pol. l. 2.

Ἐπίστροφος, crines contorti, cincinni. Eust. & Hesyc.

Ἐπίστροφος, qui convertitur, reciprocus, flexuosus: ut ἐπίστροφος ὄρμος, apud Dionys. de situ orb. Ἐπίστροφος ἀνδρῶν πόνος, qui versatur inter homines, seu cum hominibus. Od. α.

Ἐπιστροφόω, huc illuc se convertendo, studiosè. Item strenuè, fortiter, validè. Od. χ & ω.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris. apud Pausan. in Att. quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστρωφάω, verso in, oberro, obeo, Od. ρ, ὑπιστρωφῶσι πόλεας. Legitur & pass. ἐπιστρωφάομαι apud Eurip. in Med. πότερα ἐπὶ δῶ ἐπιστρωφᾷ πέδον; quod exp. unde veniens in terra hac versaris, seu in hanc terram divertisti?

Decomp. Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contrà converto. Ἀντιστροφὴ, conversio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀπεπιστρεφὴς, non curans, fecurus. Exponitur &, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Iust. Mart. Ἀπεπιστροφῶν, idem.

Ἀπεπιστρέφως, more eorum qui non curant. Ἀπεπιστροφῶν, qui non conuertitur. Item ita negligens & fecurus, ut ne respicere quidem conversa facie digneris. Synes. de insomn.

Ἀπεπιστρεπτὶ & ἀπεπιστρέπτως, ita ut non convertaris, nec faciem convertendo nec pedem reflectendo. Hesych. Scribitur & ἀπεπιστρεπτεὶ, apud Plut. de def. orac.

Παρεπιστρέφω, paulum convertor, leniter flector. Str. l. ult.

Παρεπιστρέφομαι, identidem convertor & respecto. Diog. Laërt.

Παρεπιστροφὴ, conversio in latus: ut quì crebrè limis respicit oculis. Plut. Et παρεπιστροφαὶ, versiones quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.

Συνεπιστρέφω, unà converto: seu unà convertor & revertor. Apud Plu. in Num. καταλαμβάνουσι συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι ἀσπίδας, exp. apices densitate inter se conversi, seu frequenter inter se convoluti.

Καταστρέφω, subverto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέφοις. Item revoco. Liban. καταστρέψαι λόγον εἰς πολιτείαν. Item exigo, finio, claudo: ut apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis. Interdum fine adjectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. καταστρέψαι αἶμα παίδων πολύ. Sic & apud Herodian. lib. 5. Item neutral. desino, finior. Pausan. τὸ δύπνωτὸ καταστρέφοντος, anni exitu. Idem, καταστρέψαν εἰς τέλος, hunc exitum habuit.

Καταστρέφομαι, subvertor, evertor, destruor, Herodian. libro 7. ἡ τῶν σφετέρων ὑπὸ τῶν Μακεδόνων στρατιὰ καταστρέφεται. Frequentiùs pro Activo usurpatur, everto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀθηναίων πάντα καταστρέψασθαι. Interdum significat subjugo, in potestatem red'go. Demosthenes. τὰς ἐπὶ Θράκης Ἑλληνίδας καταστρέψασθαι πόλεις. Herodot. καταστραμμένῳ πολλοῖσι ἔθνεσι. ¶ Apud Arist. in Rhet. κατεστραμμένη λέξις, exponitur contorta dicto.

Κατεστραμμένως, adversè.

Καταστροφὴ, subversio, eversio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, vel quum res ad exitum inclinat. Luc. Item exitus, i. e. mors. Thuc. l. 2.

Καταστροφικῶς, more catastropharum, seu ut in catastrophis tubularum fieri solet, Athen. l. 10.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinverto, inverto superjaciendo.

Περικαταστρέφω, inverto, deorsum verto.

Μεταστρέφω, converto: propriè ex uno latere in aliud, aut ex uno statu locóve in alium: verto, verso. In Geoponicis ἐστὶ τὸ ὠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θαλπόμενα. Item inverto, perverto. Aristot. rhetor. 1. τὰ δίκαια ὑπὲρ τῶν ἀδίκων μεταστρέφειν οὐκ ἔστιν οὐδ' ἀναγκαῖον. Item muto, flecto, converto. Iliad. ε. Ἢ πῶ μεταστρέψῃς; an aliquid mutabis? Ibidem: Ἀλλ' ἀμεταστρεπτέον ἐστὶ μάχεσθαι ἠδὲ καὶ ἐμὲν κὴν, converteret seu flecteret. Sic & Iliad. κ. ¶ Apud

Eurip. in Hippol. Steph. Οὐθ' ὑποδὸς μονόζυξ κολλητὸν ὄχημα.

Μεταστρέφομαι, exp. nihil benè compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι, convertor, i. converta facie retro aliquid respicio. Xen. Pæd. 2. μεταστραφεὶς πρὸς τὰς λοχαγὰς ἔφη.

Μεταστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, conversio in Epigr.

Decomp. Ἀμεταστρεπτὶ, sine conversione, ita ut non respicias conversus. Plat. de leg. l. 10. & Luc. Ἀμεταστρεπτὶ, conversionis & mutationis expers, immutabilis.

Παεστρέφω, perverto, depravo. Theoph. & Aristot. polit. 8.

Παεστροφαῖος, idem: seu in latus vel obliquè detorqueo: unde apud Apol. Arg. 2. ἔμματα ὃ στιλοῦσι παεστροφόωντα.

Περιστρέφω, circumago, in orbem verto, circumverto. Hom. Hym. 1. in Merc. ἡ χαλκὸν αἴθοπα περιτρέψασα δόμοις, & in pass. ap. Arat. μεσσόθι δ' ἐς τέρετρα περιστρέφεται τροχάλιγγι, breviore convertitur orbe.

Περιστροφὴ, conversio, convolutio, rotatus. Procl. Est & nomen figuræ, apud Rhet. de qua Fortunatian.

Περιστροφάω, idem cum περιστρέφω. Περιστροφῶμαι, circumeo, obeo. apud Herodot. περιστροφώμενοι χρησμῳδοὶ, exp. perversi & fallentes oracula.

Decomp. Ἀμφιπεριστρέφω, idem cum περιστρέφω. apud Hom. Od. 3. Ἀλλ' ἄ οἱ δέος ἀμφιπεριστρέψεται ὑπείροια, exp. verba ejus nulla gratia comitatur: ubi legitur & ἀμπεριστρέψεται.

Ἀμφιπεριστροφάω, idem. Hom.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumverto, vel circumagendo verto in contrariam partem, Ἀντιπεριστροφὴ circumactio è contrario, vel in contrariam partem, circumactio relisu facta.

Ἀπεριστρεπτὸς, qui non circumvertitur, vel qui circumagi nequit.

Συμπεριστρέφω, una circumverto, una circumago. Arist. de mund.

Συστρέφω, contorqueo, convolvo in fascem, seu collectum contorqueo. Plat. de rep. l. 1. συστρέψας ἑαυτὸν, ὅσον δυνατὸν, ἠκε τὸ ὀφ' ἡμᾶς, quum sese in feræ modum collegisset. Metaphoricè apud Dion. Hal. de Isoc. ἐν τῷ συστρέφειν τὰ νοήματα καὶ τροχηλάτους ἐκφέρειν, sententiis contortis utendo. Item in compendium contraho. Idem καλὸν οἱ τὴν χορογραφίαν συστρέψασθαι εἰς τὸν ἀσφάλμα. Item cogo coagulo, condenso. Athen. l. 2. Et specialiter, agmen cogo, factionem cieo. Aristot. pol. l. 2. Neutraliter etiam pro coeo sumitur, seu pass. cogor, condensor: apud Dioscor. l. 1. c. 94.

Συστρέφομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condenso: plerumq; de humidis quæ coalescunt: ut Aristot. de mund. χάλαζα ἢ χίονες ὑπὸ συστραφέντος. Interdum & de aliis rebus. Dicitur enim agmen militum συστρέφεσθαι, quum se cogit & conglobat ad fortiùs faciendam impressionem: ut apud Polyb. l. 1. Dicuntur & ipsi milites συστρέφεσθαι in acie condensati & confertim euntes: ut apud Xen. Hel. l. 5. Item quò diffusi & dispersi, ab hoste eos circumveniente se rursus conglomerant & globum faciunt. Idem Hel. l. 6. ἐπειδὴ ἐκεῖνοι πολεμίων σκεδαννύντας αὖθις πάλιν συστρέφεσθαι. Quævis etiam multitudo συστρέφεται, quæ factiosè coit, sese conglobat & conspirat. Dem. Phil. 3. συστρεφέντες ἢ ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χρημάτων ἔχοντες φίλιππον. ¶ Εἰς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι, exp. in se ipsum vergere. apud Greg. de Theol.

Σωεστραμμένως, contortè. Arist. Rhet. l. 2.

Σύστρεμμα, τὸ, coagmentum compactile: seu globus, convolutio. Ἕτερα συστρέμματα, lanæ contortæ hapfus. Paul. Ægin. l. 3. c. 27. Significare etiam dicitur agmen militum composito ordine progredientium impressionemq; hostiliter facientium: apud Polyb. l. 1. Est & verbum castrense, significans certum numerum militum, ut mille in lib. φὸ τάξεως παλαιᾶς.

Συστρεμματικὸν, τὸ, globulus: item vortex. Aristot. de mirab. aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi & condensandi vim habens. Hippoc.

Συστροφὴ, conversio & convolutio in orbem, vortex, vortigo. Hes. Sic etiam dicitur quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet & conglobat, ad impetum vehementiùs faciendum: unde metaph. συστροφὴ λόγων. apud Demetr. Phal. Est et vitium quoddam in arboribus, quum se convolvêre venæ, velutque nodum effecit collecta & contorta materia. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 6. Quales etiam nodi & collectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur: apud Dioscor. l. 1. c. 35. dicitur & συστροφὴ multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ coitio. Act. ap. c. 19. ¶ Item συστροφαὶ, viarum compita. apud Dion. Hal. Rom. antiq. l. 6.

Ἐπισυστρέφω, (*dec.*) unà converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel unà cogo & colligo. Maccab. l. 1. c. 14. ἐπισυστρέψαι συνέδριον, exp. convocare conventum.

Ἀποστρέφω, converto, averto: seu convertere gressum & referre pedem cogo: reduco et reverti facio. Il. ε, ἵππους ἀπεστρέφετο μάστιγι ἴπποις. Phil. de vita M. l. 1. πάλιν πόδας ἀποστρέψαι. Et neutr. pedem refero, revertor. Il. γ, ἀποστρέψας ὀλυμπον. Greg. Naz. πάλιν ἀποστρέψαι εἰς οἶκον.

Ἀποστρέφομαι, idem. Exponitur etiam, avertor & flexu fallo: fugitando ludificor. Xen. in Cyneg.

Ἀποστροφὴ, reversio, reflexio: seu reverti, retrocedere. Demetr. Polyb. apud Rhetores sic dicitur quum ad expositionem interruptam ἐπαμβολῆ seu παρεκβάσει aliqua, revertitur oratio. Hermog. Accipitur et pro callida reflexione

Ἀποστρόφος, qui reversus est, redux. Hesych.

Composita: sine τρεπ. ac primum in στρεφὴς aut στροφὴς desinentia.

Ἀλιστρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, ὸν, qui semper vertitur et circumagitur, qui semper torquetur.

Ἀνεστρεφὴς, qui in mari versatur, marivagus. Musæus.

Ἀμφιστρεφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicatus & innexus. Il. λ, καμπαλιὰ δὲ οἱ ἦτορ Τροὸς ἀμφιστρεφὲς : legitur tamen & ἀμφιστρεπὲς.

Ἀστρεφὴς, qui flecti nequit: & *ex consequenti*, durus, immobilis. Sophoc. in Mysis.

Εὐστρεφὴς, & poët. εὔστρεπὴς, pulchrè tortus, seu tortilis, flexilis. Odyss. ι, & ξ.

Εὐστρεφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur.

Composita in στρεπὴς desinentia.

Ἀλίστροπος, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod ἀλιστρεφὴς.

Ἀστροπὸς, qui flecti aut torqueri nequit: ex quo intellegitur, rigidus. Exponitur etiam, quem vertere seu circumagere non licet.

Εὔστροπὸς seu εὐστρεπὸς, qui facile versari, flecti aut torqueri potest: flexilis, tortilis. Od. ο.

Composita ex στροφὴ.

Ἀγκίστροφος, ὁ, ἡ, ὸν, conversioni mutationiq; propinquus, i. subinde mutabilis: unde ἀγκίστροφος μεταβολὴ, subita mutatio, apud Thuc. l. 1. Et ἀγκίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare Herodot. in Polymn. Dicitur & ἄγκιστροφος homo qui versatili est ingenio, quique velum vento obvertit prout è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγκίστροφος διωγμὸς, persecutio quæ fugiens persequentem retro flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Ἀγκιστρόφως, subita ac repentina conversione seu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμφιστροφὴ, deflexio, reflexio. Hes.

Ἀνωμοιόστροφα συνήιματα, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτερόστροφα dividuntur, & ἀλλοιόστροφα : de quibus vide schol. Aristoph.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inversio & repastinatio. Gaz. de senect.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero. Aristoph. in Nub.

Δημοστροφὴς, in populo versor.

Ἐδροστρόφος, ὁ, exp. podicem invertens, apud Theoc. Idyll. 25. ἀπὸ σκελέων ὑδροστρόφοι Ἀγρύδεω αἶδῶες Ἀλιλαῖαι σφάλλουσι μαλακὸν μεσον.

Ἑτεροστροφα, dicuntur metra quædam apud schol. Aristoph. quorum Hephæstio quoq; meminit, & Triclin. apud Soph.

Ἕστροφος, qui facili motu versatur & circumagitur, agilis : ut ναῦς εὔστροφος, apud Plut. in Ant. item tortilis, flexilis: seu benè aut pulchrè tortus: ut εὐστροφοι ἰωῖαι, apud eundem de deo Soc.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas. Idem de solert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, i. qui habenis huc illuc flectit equos, auriga.

Ἡνιοστρόφα, habenas verto, sum auriga. Et general. rego, gubernо. Eurip. in Phœn. Οἷς ἅρμα πλῶν ὠκύποδα ἡνιοστρόφει βαΐδι.

Γιγνιοστρόφος, qui funem lorcum quo aqua è puteo hauritur, vertat. Aristoph. in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet seu torquet. Plut. in Per.

Μονόστροφος, unicam habens στροφὴν. Theoph. hist. pl. l. 5.

Νεόστροφος, nuper tortus, ideoq; novus. Il. α.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat, gubernator : ut νηὸς καλὸν οἰακοστρόφον. Apud Eurip. in Med.

Οἰακοστροφίον, gubernaculum manu versio, rego. Suid.

Πολυστρόφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è junco torquet. Plut. περὶ ἀθυμ.

Χρυσοστρόφος, qui auro torquetur. Soph. in Oedip. tyr.

Φιλοστροφος, qui verti & mutari amat, mutabilis, inconstans. Pol. l. 6.

Composita ex στρεφὲλιόω.

Ἀποστρεφλόω, idem quod στρεφλόω, torqueo, &c. Ἀποστρεφλῶν, exp. & collidi.

Διαστρεφλόω, torto seu tormentis distraho. Aeschin. in Ctesiph.

Κατεστρεφλόω, idem. Κατεστρεφλισμένος, depravatus.

Composita habentia στρεφ.

Ἀστρεφὴς, qui tortus seu tortuosus non est, qui non torquetur & depravatur. Theoph. hist. pl. l. 5. c. 3. Plat. Polit. l. 7.

Διαστρεφολίζομαι, corrigere, dirigere, complanare, διεστρεφολισμένοι. Hes.

Διαστρεφὴς, quomodo huc pertineat: vide suo loco.

Εὐστρεφὴς, quomodo huc pertineat: vide suo loco.

Composita ex στρεφὲω.

Διαστρόφιος, rapido vortice & impetuosè pervado. Plut. Θαλάσσαι διαστρόφιοι τὰς διασροφὰς.

Ἐκστρεφολιζέω, exp. contero. Suid.

Πολύστροφος, & poët. πολύστροφος, multùm strepens : vel multilentus, multis agitatus fluctibus. Nic. in Ther.

ΣΤΡΗΝΗΣ, ές, ὁ, ἡ, ὲς, asper, τραχὺς, Hesych. à quo exp. etiam ἰσχὺς, acutus, σαφὴς, manifestus : συγνὸς, tristis. Idem στλιβὲς βαρὺ. ἰσχὺς, acutus, σαφὴς, manifestus : συγνὸς, tristis. Idem στλιβὲς βαρὺ. exp. σκληρὸν. Interdum στλιβὲς adverbialiter significat, asperè, horrendè seu horribiliter, ut Epigr. l. 3. στλιβὲς αἰεὶ φονίδιον παρ' ἄκαν. Sic Apoll. Arg. 2. στλιβὲς ἢ σφεῖ συφελὶ βράμεν ἠκτῆ. Legitur etiam στλιβὲ pro στλιβὲς, asper, acutus.

Στλιβὲς, ές, ὁ, ἡ, ὸν, (*comp.*) idem quod στλιβὲς, acutus, ὀξὺς, Hesyc. Ab eodem exp. etiam, παιδὸς, δύσβατον.

ΣΤΡΗΝΟΣ, ου, τὸ, luxus, deliciæ. Apoc. 18. ᾗ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐπλούτησαν.

Στρωμνάω, ῶ, in deliciis fum seu vivo, luxuriori item lascivio. Apocal. 18. ᾗ ἐστρήνευσε. Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τῆς στρεινῆς ἐπιστάσεως τοὺς ἵππους, ut sit metaphora sumpta ab equis qui frænis excussis feruciunt et suopte ingenio feruntur.

Κατεστρωμνάω, ῶ, (*com.*) insolentiùs & lascivius me gero adversus, lascivio et insolesco contra, 1. Tim. 5.

ΣΤΡΙΒΟΣ, exilis et tenuis vox avis. schol. Aristoph.

Στριμνίζω, vide in λίνυζε.

Στρίφω, &c. vide in Στρέφω.

ΣΤΡΟΠΤΟΣ, ὸν, ὸ, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus : cui oppon. μακρὸς, longus, oblongus : ut στροῦλλαις μᾶλλον ἢ μακρὰ ξαίνεται, apud Aristoph. Et στρογγύλη στρόπτα, alumen rotundum, apud Dioscor. Sic dicuntur naves στρογγύλαι, quæ rotundiores sunt, apud Thuc. l. 2. Et corpora στρογγύλα breviora & magis compacta, non procera, nec gracilia, apud Arist. in hist. an. de leonum generibus et Athen. l. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur, apud Dion. Hali. ¶ Item teres *instar* cylindrius: ἐὐλαστρογγύλα dicuntur rudia adhuc nec dum architecti manu polita : apud Theoph. hist. pl. l. 5. c. 6. Fœm. στρογγύλη substantivè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona : apud Poll. l. 17. c. 14. Quidam exp. etiam rapum.

Στρογγύλος, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. & Dem. Phal Item teretì figura.

Στρογγυλότης, τητος, ἡ, rotunditas : figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, ῶ, rotundo, rotundum efficio : unde pass. apud Alex. Aphr. ἐστρογγυλώθη ὕδωρ ἐξ ὑγροῦ στρογγύλον, rotundatur.

Στρογγύλωμα, τὸ, coagmentum rotundum aut teres, orbis. Reg. l. 1 cap. 19.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio. Pro exercitu accipi traditur. Reg. l. c. 17.

Στρογγυσίνω, idem quod στρογγυλόω, unde στρογγυλαίνεσθαι exp. rotundari, convolui.

Στρογγύζω, pro eodem : seu ore rotundo loquor atque enuncio. Dion. Hal. in vita Lys. στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Γοργὸς, ὸν, ὸ, idem quod στρογγύλος. Athen. l. 4. ἀστέοις γοργὸν ἐγκειμένη πυραλίδι, στρογγυλοτέρῳ. Ἡ τοῦ ἰδέαν. Γοργύλη. substantivè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est : apud Aristoph. in Pace. Quidam exp. etiam rapum.

Γογγυλὶς, ἰδος, ἡ, rotunda, Gal. in Lex. Hippoc. Et subst. rapum vel rapa. Athen. l. 2. & l. 10. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γογγυλίδιον, τὸ, rapulum. Apud Gal. in lex. Hippoc. Γογγυλίδια exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Schol. Aristoph. & Suid. exp. μαίνεσθαι.

Γογγυλάω, idem : vel μετατρέπω, Hesych. Γογγυλεῖν, pro iisdem : unde γογγύλωμα, idem quod στρογγύλωμα. Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristot.

Εὐστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaph. Nicomachus apud Athen. l. 2. ἐσπίδιον δὲ καταλεοιπότας μοι τὸν παῖδ', ὅπως σωματογγύλως κἀξεδαίσιτα ἐν μηδὲν ὀλίσαις, ὥσπερ ὦόν τι προσῶν, i. bona pars velur in rotundam massam conglobata intra paucos menses depravi et instar ovi forpi.

Διστρογγύλλω, idem. Metaph. de eadem re. apud Athen. l. 4.

Ἐπιστρόγγυλος, idem quod ἐπιστρόγγυλος.

Στρόφος, &c. vide στροφὲω, in Στρέφω.

ΣΤΡΟΤΘΟΣ, ὸν, ὸ, passer, passerculus. (¶ dictus παρὰ τὸ ματαστρωθῆναι ἀφροδίτῃ. Sturn, unde & in ultima accentus habet, secundum canonem grammat. quo in δὸς dissyllaba, quæ τὸ δίσυν inclusum habent, accuuntur. Etym. et Eust.) Iliad. β, Ἐννέα δ' ἔσαν στρουθοὶ πάντα τέκνα, Athen. l. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευτικοὶ. Hinc et Metaphoricè στρουθὸς dicitur salax et ad Venerem nimium pronus, ut passer. Στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, struthio, apud Aristoph. in Avib. Pro eodem dicitur et, στρουθὸς Λιβυκὸς, seu Λιβυκὸς, à regionibus in quibus præcipuè invenitur, apud Aristot. lib. 4. de part. anim. cap. 12. & hist. anim. li. 6. c. 5. A volatu humili vocatur & στρουθὸς καταγαῖος & χαμαιπετὴς. Herodot. lib. 4. ¶ Item herba quæ & στρουθίον. Théoph. hist. pl. l. 19 cap. 13.

Στρούθειος, sive στρούθιος, struthæus : ut στρούθιος μηλέα & στρούθια μῆλα, struthea malus et struthea mala. Theophr. Hist. pl. l. 2. c. 3. Dioscor. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Athen. l. 13. et 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula et herba lanaria. Dioscor. l. 2. c. 193.

Στρουθοβριον, ου, τὸ, idem quod στρουθίον, passerculus, apud Athen. l. 4.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristoph. Eq. 10. dicitur de avium pullis qui ore hiante et stridente seu vociferante escam à matre petunt. ¶ Item radicula purgo, lanariæ herbæ succo inundum ac candidum reddo. Dioscor. l. 2. c. 84.

Composita.

Ἀστρούθιστος, quiradicule succo clotus purgatusq; non est.

Καλλιστρούθια οὖσα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

Στροφὴ, &c. vide in Στρέφω. Στρυπὸς, in Στρέφω.

ΣΤΡΥΧΝΟΣ, ου, ὸ, solanum : herba de qua Dios. l. 4. c. 71. et tribus sequentibus. Eadem dicitur et neutro genere στρύχνον, apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò et fœm. gen. ἡ στρύχνος, tradit Ael. Dion. apud Eust. in Od. Pro eodem στρύχνος itidem fœm. gen. dici, testatur Etym. Apud Theoc. Idyll. 10. ἁ φωνὰ ἢ στρύχνα, expon. vox mollis, i. ἠθικὴ στρύχνη, inquit schol.

Στρῶμα, στρωγνὸν, στρωτὸς, &c. vide in Στορέω

Στρωφάω, in Στρέφω.

ΣΤΥΓΕΩ, ῶ, Ϝ. στύξω, ab inusitat. στύγω, odio prosequor. odi. Il. 8. Νῶϊ δ' ἐμοὶ μὴν συγέει. Οἰκῆος δ' ἐξέυσσα βιᾶς. Soph. πολὺ γὰρ σώφρασθαι θεοῦ φιλοῦσι, κοὐ συγοῦσι τοὺς κακούς. Item exhorresco, extimesco, reformido. Il. η, τὸν τε συγέουσι καὶ ἄλλοι. Sic & Il. υ. Cum infinitivo exp. metuo, non audeo. Il. α, συγεῖν ἢ μὲν ἄλλ' ἔσαν ἐπιεικὲς ἐμοὶ φάσθαι τοῦ ὁμοιωθῆμεν αὐτῷ. Od. Τῶν κε τίσι σύγεσκεν ἐδὼν ἐπὶ χθόνα δῖαν. exp. terribiles seu terrificas reddidetim. Significat etiam, tristor, teste Hesych. ut apud Apoll. Arg. 2. οἱ δ' ἤτορ εἰσορόωντες tristati sunt.

Στυγώσω, ὦμαι, odio & horrori sum, invisus sum. Sophoc. in Thrac.

Στύγημα, τὸ, odium, aut quod aliquis odio prosequitur. Eurip. in Orest.

Στυγητὸς, odiosus, qui odio & horrori est : vel odio dignus. Item horribilis.

Στύγος, ου, τὸ, odium. Epigr.

Στυγηρὸς, ὸν, ὸ, odio dignus : horribilis & terribilis. Iliad. ξ, συγηρὰς δὲ οἱ ἔπλετο δυμῷ, & συγερὸς πόλεμος, horribile bellum, Iliad. τ, Sic & Iliad. σ. & ρ, & alibi apud Homer, &c. Exponitur et tristis, tristificus : ut συγερὰν πίθου, Odyss. κ. Item gravis : ut συγερὴ νόσος, apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur & συγνὸς, apud Hesych.

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum in modum. Il. π.

Στυγεροτὴς, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγερὸς, idem cum συγητὸς, odiosus : invisus. Soph. in Trach. συγερὸς Εὐρυσθεύς. Item gravis, tristis, tristificus : ut συγερὸν ἀκοῦσαι, apud eundem Soph. & συγερὸν ἀεσσόμενον, tristi et tetrico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγερότης, ητος, mœstitia, mœror : vel horrifica tristitia, ærumna. Athen. l. 5.

Στυγεράζω, tristor, tristitia molestiaque afficior. Marc. 10. Impropriè cœlum συγεράζειν dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στύξ, γός, ἡ, stygis : fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen ademptus : quæ tanta est ut etiam exercet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 103 & l. 31. cap. 2. & Vitruv. l. 8. cap. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos; itidem ab horribili gelidicate, per cujus aquam jurare superi singuntur à Poëtis. Od. κ. Il. Ο, ξ, &c. Hesiodus in Theog. ¶ Item horror et remorque ex perfrictione. Theoph. de caus. pl. lib. 5. cap. 20.

Στυγὸς, ὸν, ὸ, ἡ, ὸν, stygius, infernalis : ut στύγιος δόμος, apud Soph. & στύγιος ἡμέρα, Plut. de non fœner.

Composita.

Ἀποστυγέω, odio habeo, averser, abhorreo. in ep. ad Rom. c. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Ioseph. ὃν φιλοῦσι μὲν ἀποστυγοῦσι δὲ ὑπὸ μισοπονηρίας, ἀπὸ πάντων τῶν ἐν τῷ Πυθίῳ Νόμων.

Βροτοστυγὴς, ὲς, ὸν, ὁ, ἡ, hominibus invisus. Æschil. in Prometh.

Ἐνιστυγέω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγὴς, Deo exosus, Deo odiosus : ut Ἑλένη θεοστυγὴς, apud Eur. in Troad. Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1.

Θεοστυγία, ἡ, odium Dei.

Κατασυγέω, idem quod ὑποστυγέω. Apud Hom. κῆρ δ' ἔστυγον ἀθῆναι per tmesin pro κάτεστυγον quod est vel aor. 2. à futuro, στυγῶ, vel præt. imperf. ab inusit. κατεστύγω.

Ψευδοστυγὴς, ὲς, ὸν, ἡ, ὸν, osor mendacii, in Epigram.

ΣΤΥΛΟΣ, ου, ὸ, columna, idem quod κίων, teste Poll. Ezechiel cap. 42. ἐξεγλύφη τὰ σκεύη τῆς στοᾶς τῆς κατὰ πρόσωπον. Metaphoricè apud Eurip. initio Iph. in Taur. Στῦλοι γὰρ ἐξέπεσον οἴκων πεσόντων ἀλλ' ἐνδίκως ἄρα σφε. Et 1. Corinth. cap. 3. στῦλος ἢ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. ¶ Ejusdem originis esse cum στύλη (de quo suprà) docent gram-

gramm. & inter hos Etymol. nimirum ab ἴσημι. Pro graphio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant. ¶ Apud Vitruv. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei qui tignis utrinque positis infiguntur, five à columnæ five à graphii similitudine ita dicti.

Στυλάτης,ου,ὁ, supra columnam locatus. Sud.

Στυλὶς,ίδ-ος,ἡ, columella. Est & pars navis ἡμιολίας teste Hesych. Sic & dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod & κίων & διάφραγμα. Poll. l. 2.

Στυλίσκ-ος,ὁ, columella.

Composita.

Α'ραιόστυλ-ος,ὁ καὶ ἡ, raras columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 2.

Α'στυλ-ος, columnis carens.

Αὐτόστυλ-ος, per se & suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκάστυλ-ος, decem columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Διάστυλ-ος, qui amplius patentibus columnis est. Idem l. 3. c. 2.

Δυστυλέω, columnis fulcio. Polyb. l. 5.

Ε'ξάστυλ-ος, sex columnas habens. Vitruv. ejusdem lib. c. 1.

Ε'π-ιστύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὐστυλ-ος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus. Vitruv. l. 2. c. 2.

Ο'κτάστυλ-ος, octo columnas habens. Idem l. 3. c. 1.

Περίστυλ-ος, ab anteriore parte columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Α'μφισστόστυλ-ος, (*dec.*) omnia habet quæ prostylos, prætereaque habet in postico ad eundem modum columnas et fastigium. Idem ibid.

Πυκνόστυλ-ος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σώστυλ-ος, qui columnis est paulo remissioribus. Idem ibid.

Τετράστυλ-ος, quatuor columnas habens: apud eundem.

Στύ ξις, vide in Στυγέω.

ΣΤΥΠΗ five στύπη,ης,ἡ, stupa. Ioseph. apud Suidam. πλησάσαντες τὸν τοῦ στύπης, ὥσπερ ὑπ' ἀσφάλτου καὶ πίσσης. ¶ Α' στύφω (inspisso, stringo) deductum videtur quibusdam, quoniam stupa rimæ & foramina solent stipari et obstrui, aut etiam à πύπτω, quasi πύπη. ¶ Στύπη exponitur etiam ab Hesych. stipes, stirps, truncus, caudex.

Στυππεῖον five στυπεῖον,ου,τὸ, idem quod στύπη, stupa. Xen. Pæd. 7.

Στύπαξ, vel στύππαξ, venditor vestium stupearum, apud Poll. l. 7. c. 16. Pro eodem dicitur & στυπακιὰς, apud Hesych.

Στύπ-ος,ου,τὸ, idem quod στύπη, stipes, caudex, truncus. Apoll. Arg. 1. Apud Nic. Alex. Ο'λμοι ἐν στύποις adjectivè usurpatur, i. e. in lignea pila, seu in ligneo mortario.

Στυπάζω, stipite pello. Hesych. Α'ποστυπάζω, (*comp.*) stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

Στυπτηρία, vide in Στύφω.

ΣΤΥ'Ρ-Α-Ξ,ακ-ος,ὁ, cuspis teli seu hastæ: apud Athen. ἦν δὲ μακρόφορα ἀπὸ ἁρμάτων, ἐπὶ ἧς ὑγρὰν κωνεῖον μᾶλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. & Suid. ¶ Item arbor Syriæ, quæ malo Cydonio fertur esse similis. cujus etiam lacryma στύραξ vocatur, vide Dioscor. lib. 1. cap. 80. Aristot. an. 4. Theophr. lib. 8. pl. c. 7. & Plin. lib. 12 c. 17. & 25.

Στυράκιον,ου,τὸ, idem quod στύραξ in prima signif. Thuc. l. 2.

Στυρακίνη, ης, ἡ, ut στυρακίνον μύρον, ex styrace confectum unguentum Dioscor.

Στυρακίζω, Hesych. exp. κωνειάζω. Item styracem refero. Dioscor. l. 2 c. 109.

ΣΤΥ'Φ-Ω, F. ψω, adstringo: de iis quæ dum gustantur, linguam adstringunt. Dioscor. l. 1. c. 196. (de achrade) σίροπ ἧς καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. Sic et c. seq. de mespilis. Exponitur etiam, spisso, quoniam quæ adstringunt, densare & spissare solent.

Στύμμα,τὸ, spissamentum adstringendi vim habens. Dioscor. l. 1. c. 69. Gal. σὺν κρόκῃ τύπτ. l. 3.

Στύμ-ις,εως,ἡ, adstrictio. Gal. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. l. 1. c. cap. 76.

Στυπτικ-ὸς,ὁ, astrictorius, astringendi vim habens. Dioscor. l. 1. c. 169. & alibi.

Στυπ-ὸς, idem. Basil. in Hexaëm. homil. 5. Στυφόεις, pro eodem, schol. Nicand.

Στυπτηρία,ἡ, alumen: dictum παρὰ τὸ στύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Dioscor. l. 5. c. 123. & Paul. Ægin.

Στυπτηρώδ-ης,ες, ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen refipiens: ut ὕδωρ τὸ συστηματικὸν, Gal.

Στυφρὸ-ς,ὰ,ὸν, idem quod τραχὺς (ex quo & factum creditur pleonasmo τῆς) astringens, acerbus, austerus, Theophr. de caus. pl. lib. 6. & Aetius in præfat. l. 1. Sic & apud Gal. στυφρὸς ἀφορμὴ, & apud Athen. στυφρὰ μᾶλα, & apud Dioscor. οἶνος στυφρός. Metaph. dicitur homo στυφρὸς, apud Aristoph. et Xen. ut Lat. acerbus, austerus.

Στυφρότης, ητ-ος, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2.

Στυφελὸς,ὴ,ὸν, durus, asper. (ex στύφω quod; derivatum creditur, eò quòd quæ astringuntur et inspissantur, soleant exasperari et indurari) Apoll. Arg. lib. 2. στυφελὴ βιᾷ ἔμεν ἀκτὴ. Epigr. Li. στυφὰ σκοπιὴ.

Στυφελίζω, duriter aspereq; tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso, duriter et asperè excipio. Il. π. Od. σ. et alibi sæpè. Sic et Apoll. Arg. 2. Καὶ ἐνδὺν πολέσσιν ὀνείδεσιν ἰσυφέλιξε, multis convitiis probrisq; insectatus est. Item dispello, discutio, disjicio. Il. λ. ὁππότε ζόφῳ νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo, depello, dejicio. Il. λ. Ε'ξ ἑδράνων στυφελίξαι.

Στυφελιομὸς,ὁ, injuria, contumelia: quam quis verberibus verbisve asperis excipit. Aristop. in Equit. Dicitur et quum quis injuriosè loco suo deturbatur.

Στυφελὸς,ὴ,ὸν, idem quod στυφελὸς, ex eoque factum per syncopen Lycophr. Μισῶ δ' στυφλὰ τἀσσυντα κλίτη. Æsch. Ὑ' ἱππικὰ ἁρματόδρομα δ' ὄντα στυφλὰ πίσσας.

Στυφηδὸ-ν,ῦ,ὸς, idem, durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam, torridus, duratus, callosus. Aristot. an. l. 2.

Στύφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita; ac p. imum ex σ/φω.

Α'φασ ίφω, tristitiam præ me fero, tristor. Hesych. ex Soph.

Α'ποσ/φω, idem quod σ/φω, astringo. Idem.

Α'συφία, & Α'συφὶα,ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse, apud eundem.

Ε'σ-υφω, idem quod συφω. Nic. in Alex.

Ε'π-ισ/φω, astringo: apud eundem, et Athen. l. 3

Παρασ/φω, pro eodem.

Περισ/φω, ante astringo. Item ante inspisso.

Πρόσ-υπ-ὸ-ς, astrictus: item substrictus.

Ὑπισ/φω, leviter astringo, aliquantulum astringo, Gal. ad Glauc. & Dioscor. l. 1. c. 171. Item astringo simul & inspisso, Theophr. in lib. περὶ ὀσμῶν.

Composita ex στυφρὸς.

Γλυκύστυφ-ος, sapore acerbo simul & dulci prædito, simul dulcis & acerbus.

Τ'ποστυφ-ος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Dioscor. l. 2. c. 7

Composita ex στυφελὸς.

Α'ποστυφελίζω, depello, deturbo. Il. σ. Τὸν δ' ὃ Αἴαντι δίῳ ἐπεμάσσατο, ἠδὲ μιν ἀλλάων. Theop. hist. pl. l. 1. σπανὶ ἐν Ἰνδικῇ, ficus Indica. Dioscor. l. 1. c. 181. συκῆ ἀγρία. Est idem lib. c. 184. συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam pini species quædam, apud Theoph. hist. pl. l. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui et πίτυλα dicitur, teste Dioscor. l. 4. c. 146. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu ulcus ficui simile, Dioscor. l. 1. c. 200. (de bulbis edulibus) ἀφεψῆσαι ἢ κλ συκᾶς ὑπισχνοῦντι· ἐν δημοσιοπρ.

Συκᾶς,ά,ὸν, ficus novella: ficus quæ non ita pridem pullulavit. Poll.

Συκ-ὶς,ίδ-ος,ἡ, plantarium ficus, semen seu furculus qui è ficu avulsus aut excisus plantatur inseritúrve. Aristop. in Lemniis. Item marisca. Hesych.

Σύκιν-ος,η,ὸν ἡ, ficulnus, five ficulneus: ut σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. et Plut. symp. l. 5. c. 5. probl. 8. ¶ Et quoniam lignum ficulnum est invalidum, inde fit ut σύκινος capiatur pro ἀδυνάτῳ, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: ut σύκινη ἐπιστολὴ: apud Aristoph. in Lysist. Itidem. Theoc. Idyll. 10. σύκινος ἀθλητὴς vocat homines, qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis velut fuccumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Sic apud Luc. in lib. ad indoctum, χαλκοῦ ἄξιον ἢ σύκινον γνώμην, claudo ac ficulna mente præditus, i. nullius precii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Plut.

Σύκιν-ος,ὰ,ὸν, ficetum, i. e. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκ-ία,ῶν,ἡ, arbor quæ & συκομορέα: licet à quibusdam diverse esse arbores statuantur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. et Dioscor. l. c. 182. ¶ Fructus hujus arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, ἐξαίνιμον: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. et Aristot. l. 6. hist. an. ¶ Accipitur συκάμινον & pro moro arbore, apud Gal. l. περὶ τῆς τρ. c. 19. ¶ Item pro morbo et tumore qui σύκωσις, schol. Aristoph.

Συκάμιν-ος,ὰ,ὸν ἡ, ἡ, mori seu sycamini speciem gerens: apud Athen. l. 1.

Σῦκον,ου,τὸ, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. σῦκα ἢ βότρυα ἢ ἐλαίας συλᾶν. De ficuum generibus vide Athen. lib. 3. nec non Theophr. & Dioscor. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus five ficatio: tumor est à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκάδ-ης,ες, ὁ καὶ ἡ, ficosus, similis ficui: ut βλέφαρα συκάδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφαντῆς, ut docet schol. Aristoph.

Σύκιν-ος, ἡ ficis confectus. Plut. in Erotico. Item ficulnus vide supra.

Σικίτης οἶν-ος, (qui & κεκραμένος dicitur) vinum quod è ficubus fit. Dioscor. l. 5. c. 41.

Σικ/ω, decoctum ficuum arefactarum: Gal. in lex. Hippoc.

Δι-σύ-ω, F. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. ab Hesych. exp. σῦκα τρυγᾶν, ficus comedo. item συκάζεται. A' schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἐπιδιαλέγω, ficis premo.

Συκοφάντ-ης,ου, ἡ, qui ficus legit. Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator. Συκοφαντία, calumniosa delatrix. Hesych.

Σύκωμα,τὸ, in ficum vertor, ficus fio, seu ficosus fio.

Σύκωμα,τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur cum ficosi tumores in eis excrescunt. schol. Aristoph.

ρος ἐπὶ τῆς σῆς ἀπορίας, ἐμοῖς ἢ ᾧ οἷς, Τὸ σὸν, tuum commodum. Sophista in Elect. Et τὰ σά, tua bona seu tuæ opes. Od. β. Pro σὸς Doricè dicitur τὸς: ut ἄνεμ ξ τὸς. Od. ξ.

Σοφ-ὸς,ὴ,ὸν, vester: proprie de duobus aut duabus. Il. α, Ἀφείομ' ὀφ-ὸν, ἰδὲ πατέρ' ἐμὸν ἠδὲ σοφ-όν, vestrum patrem: idem Hesiod. in Erg. φράζεσθε πατέρ' ὑμὸν ἠδὲ σοφ-όν. Vide alias significat. in E'.

Τ'μέτερ-ος,α,ον, vester, vestra, vestrum. T'μὸς, apud poëtas: idem ut σφὸς ὑμὸς. Il. ι, & κρά'τ-ος ὑμὸν, vestrum imperium. Hesiod. in Theog.

Σύαινα, συὰς, σύειος. vide in Σῦς.

ΣΥ'BAPI-Σ. ιδ-ος, & ι Θ-ος, ἡ, Sybaris: urbs quædam Italiæ delicia & luxui mirum in modum dedita: unde pro summo et exquisitissimo luxu proverbialiter usurpatum invenitur à Philostrato: τὰ Συβάριδ-ος μεσὸ ἥπαρ, item αἱ Θράισσαι Σύβαριν ἠγωνίσαντο τὸν πόνον.

Συβαρίτ-ης,ου, ἡ, Sybarita, qui est è Sybari. Συβαριτῶν τραπέζαι, Sybaritarum mensæ, de mensis luxu refertis. Fœm. & Συβαρίτις, quæ est è Sybari. Dicæ etiam fuerunt à quibusdam Συβαριτικαὶ breves fabulæ & compendiariæ, ut testatur schol. Aristoph.

Συβαριτικ-ὸς, Sybariticus: ut Συβαριτικὸς μῦθος, & Συβαριτικὴ τράπ-εζα, Interdum mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid Συβαριτικὸν, dici, in quo summus sit luxus.

Συβαρίζω, (q. d. Sybaritisso) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, *imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum.*

Σύβασις, συβίνη, συβινήσιος, &c. vide in σῦς.

ΣΥΚΗ', (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα.) ficus arbor. Od. ω, ἠ φυτὸν, ἢ συκῆν, ἢν ἔμπλασ-ον, ἢ μὲν ἐλαίας. Theop. hist. pl. l. 1. συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica. Dioscor. l. 1. c. 181. συκῆ ἀγρία. Est idem lib. c. 184. συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam pini species quædam, apud Theoph. hist. pl. l. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui et πίτυλα dicitur, teste Dioscor. l. 4. c. 146. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu ulcus ficui simile, Dioscor. l. 1. c. 200. (de bulbis edulibus) ἀφεψῆσαι ἢ κλ συκᾶς ὑπισχνοῦντι· ἐν δημοσιοπρ.

Συκᾶς,ά,ὸν, ficus novella: ficus quæ non ita pridem pullulavit. Poll.

Συκ-ὶς,ίδ-ος,ἡ, plantarium ficus, semen seu furculus qui è ficu avulsus aut excisus plantatur inseritúrve. Aristop. in Lemniis. Item marisca. Hesych.

Σύκιν-ος,η,ὸν ἡ, ficulnus, five ficulneus: ut σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. et Plut. symp. l. 5. c. 5. probl. 8. ¶ Et quoniam lignum ficulnum est invalidum, inde fit ut σύκινος capiatur pro ἀδυνάτῳ, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: ut σύκινη ἐπιστολὴ: apud Aristoph. in Lysist. Itidem. Theoc. Idyll. 10. σύκινος ἀθλητὴς vocat homines, qui labores non adeunt nec tolerant strenuè, sed iis velut succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Sic apud Luc. in lib. ad indoctum, χαλκοῦ ἄξιον ἢ σύκινον γνώμην, claudo ac ficulna mente præditus, i. nullius precii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Plut.

Σύκιν-ος,ὰ,ὸν, ficetum, i. e. locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκ-ία,ῶν,ἡ, arbor quæ & συκομορέα: licet à quibusdam diverse esse arbores statuantur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. et Dioscor. l. c. 182. ¶ Fructus hujus arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, ἐξαίνιμον: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. et Aristot. l. 6. hist. an. ¶ Accipitur συκάμινον & pro moro arbore, apud Gal. l. περὶ τῆς τρ. c. 19. ¶ Item pro morbo et tumore qui σύκωσις, schol. Aristoph.

Συκάμιν-ος,η,ὸν ἡ, ἡ, mori seu sycamini speciem gerens: apud Athen. l. 1.

Σῦκον,ου,τὸ, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. σῦκα ἢ βότρυα ἢ ἐλαίας συλᾶν. De ficuum generibus vide Athen. lib. 3. nec non Theophr. & Dioscor. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus five ficatio: tumor est à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκάδ-ης,ες, ὁ καὶ ἡ, ficosus, similis ficui: ut βλέφαρα συκάδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφαντῆς, ut docet schol. Aristoph.

Σύκιν-ος, ἡ ficis confectus. Plut. in Erotico. Item ficulnus vide supra.

Σικίτης οἶν-ος, (qui & κεκραμένος dicitur) vinum quod è ficubus fit. Dioscor. l. 5. c. 41.

Σικ/ω, decoctum ficuum arefactarum: Gal. in lex. Hippoc.

Δι-σύ-ω, F. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. ab Hesych. exp. σῦκα τρυγᾶν, ficus comedo. item συκάζεται. A' schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἐπιδιαλέγω, ficis premo.

Συκοφάντ-ης,ου, ἡ, qui ficus legit. Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator. Συκοφαντία, calumniosa delatrix. Hesych.

Σύκωμα,τὸ, in ficum vertor, ficus fio, seu ficosus fio.

Σύκωμα,τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur cum ficosi tumores in eis excrescunt. schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, ulcus seu carnis excrescentia à fici similitudine ita nominata. Gal. de simplicib. faculr. l. 11. Paull. Ægin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸ-ς,ὸ,ὸν, ficatus: ut συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur, i. ficatum. Est præparatum. Oribas. & Aet. l. 2. c. 127.

Συκωτὶς,ίδ-ος,ἡ, ficedula: avis sic dicta quòd ficu plaguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. & l. 8. c. 3.

Composita.

Α'μάσυκον μᾶλον, malum una cum fico florens. Eust. ex Paul.

Α'μασυκ-ὶς,ίδ, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis proveniunt. Hesych.

Α'ποσυκίζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro ἀποκναίω, exploro, more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. ab Hesychio exq. ficus comedo vel ficus decerptos comedo.

Φιλόσυκ-ος, amans ficuú, qui ficuum esu delectatur. Plut. l. 4. symp.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Dioscor. l. 4. c. 170. quam et συκῆν vocari tradit.

ΣΤ'ΑΘ-ΗΣ,ἡ, præda, spolium: vel q. d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. in orat. περὶ τῆς Λακεδ/τ ποιᾶς ἠκολούθησαν, ὅπου αἱ συλαὶ ἦσαν Α'θηναίοις, ubi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. l. 2. εἰ τῆς συλᾶν ἔχοι κρ' πόλεως, si cui impunè liceret compilare urbem aliquam. Ibidem, ὥσπερ ἐξῆν συλᾶν ἀδεῶς τοῖς βουλομένοις, de direptionibus judicio discepëtarunt.

Σύλον, τὸ, spolium, præda. Eust. Exponitur etiam pignus. Hesych.

Συλά-ω, ῶ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ. Νεκρὸς ἀμυνθὶς ἀν συλήσετο πάθοι τε πάντα. Arist. rhet. l. 1. οἱ συλῶντες πολὺ Καρχηδονίους. Plat. de leg. συλᾶν τὰ πατρῷα, depeculari & compilare patriam. Interdùm cum genitivo accus. (personæ et rei qua aliquis spoliatur.) ut Il. π, εἴ τέ μ' Α'χαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι. Item exuo, adimo, detraho, eripio. Il. σ. Τὰ γὰρ συλήσας φορέτον κόμας ἠδὲ πάϊς. Et in Epig. ζωὸν συλήσας. Il. δ, αὐτίκα δοῦλα πάσῃ, exp. eduxit.

Συλά-ομαι, ῶμαι, spolio, exuor. Dem. στρατηλάται τὰ ἡμέτερα σώματα ὑπὸ τούτων.

Συλάω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc partic. pass. apud Ioseph. ad Nic. διὰ πάσης μὲν γὰρ ἡμῶν τῆς συγκλήτου ὑμῶν.

Σύλημα,τὸ, spolia, exuviæ.

Σύλησις,εως,ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλημα: ut σύλησις τῶν ἱερῶν.

Συλητὴ-ς,ῆ,ὸ, spoliator, depeculator, compilator.

Συλάω, ξ. εἴσω, idem quod συλάω, & συλῶ. Iliad. ε, Τὸν ῥ' ἐξ Ι'δομενῆος ἐσύλασε θεράποντος.

Σκῦλον, seu σκύλον, τὸ, idem quod σῦλον, spolia, exuviæ: propriè quæ mortuis detrahuntur: ut σκῦλα φρόνημα, apud Eurip. in Oreste & Plut. symp. 8. σκῦλων Πυθοῖ ἢ ἀκροθινίων ἢ ὅπλων ἀνατθέντων. Peculiariter fic dicitur pellis feræ alicui detracta: ut apud Callim. (de pelle leonis) τὸ δ' σκύλον αὐτὴν καλύπτειν Γιγνώσκω τερατῶδ ἢ βαλέειν θρασύ. In eadem signif. legitur & σκύλ-ος, in Epigram. quod & de corio quo vestitur castaneæ nucis care, dicitur apud Nic. in Alex.

Σκυλακία, ας, ἡ, idem quod σκύλον. Hesych.

Σκυλά-ω, idem cum συλάω. Σκυλήτειρα, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Eust.

Σκυλάδ-ω, idem cum σκυλάζω. Thuc. τοῦ πλησίον ἐσκύλευον. Aristot. rhet. 3. οἱ πολὺ πλείονα συλᾶν ὑπάρχοντες. Item spoliando detrimento, exuo. Xen. Hell. 2. πολὺ ἢ χρήματα ἠδικῆσθαι, πολλὴ civium tunicam detraxêre.

Σκυλεύομαι, vestimenti is & armis spolior, nudor. Dem. pro cor.

Σκυλεύμα, idem quod σκύλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Α'ποσυλά-ω, dispolio, deprædor, depeculor. Item spoliando aufero seu eripio. Chrysost.

Α'ποσκυλά-ω, idem quod ἀποσυλάω. Theoc. Idyl. 28.

Α'συλ-ος,ὁ, ἡ ἢ, ἁ, præda immunis, id est, prædæ periculo: cui periculum non est ne ejus res prædâ fiant: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μανίς ἄσυλ-ος, manibus inspoliata & tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλ-ος ἐμὸ γαμέων, securâ eram à nuptiis, seu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædæ inhiaret. Item qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, & ex consequenti, à violentia tutus, sacro sanctus: ut ἄσυλον ἱερὸν, apud Phil. de vita. M. lib 1.

Α'συλί-ᾶ Θεὸς, Deus asyli. Plut. in Rom.

Α'συλί-ᾶ, τιδ, fine spolationis periculo: vel ita ut abduci nequeas, nec nisi per summum scelus & nefas violari.

Α'συλία, ἡ, jus illud quo aliquis situs est, nec nisi per summum scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de vita. M. l. 3.

Α'σύλη-τ-ος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item qui non nisi per summum scelus violari potest, inviolabilis: Eurip. in Helen. Νεκταρὸς ἧκω ἐφ' ὃν ἀσύλητον ἥδομ'.

Α'συλ-ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σκυλεύω, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur. apud Suid.

Σκυλεύω, idem. Plat. polit. 1. Ἱεροσυλεῖν, sacrilegè. Ἱεροσυλία, sacrilegium.

Ἱεροσυλία, sacrilegium committo: vel spolio aliquem per sacrilegium aut sacrilegè. Aristop. in Vesp. Phal. in ep. Arist. rhet. l. 1.

Ἱερο-

Τ'ερσυλήμα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.
Νεκροσυλῶ, mortuorum spoliator. Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.
Περισυλάω, circumcirca dispolio: vel spoliando et depeculando detraho. Plat. in Gorg.

ΣΥ'Ν & Attice ξυν', cum, unà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli dativo jungitur: ut Illad. ὃ σὺν τε μεδέμεν ἀπίστεσσι Σὺν σ' ἴφθιμε κεραλκὲ, γανυσσέμεν ἠδὲ τε τερπέσθαι, Sic Mat. 27. τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶ Σὺν Θεῷ, Deo juvante, Dei auxilio, Dei ope: vel etiam Dei beneficio. Exponitur etiam, Deo propitio, Deo favente. Interdum ὡσπερ Θεικῶς dicitur σὺν Θεῷ δ' ἀρίδηλα, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo invidia. sic σὺν δ' Ἀθρασείᾳ λέγω ¶ Σὼν νόμῳ, secundum leges apud Plat. de leg. & Xenoph. ¶ Interdum veluti supervacanea non exp. ut Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς μισθοὺς ποιεῖσθαι, tuo commodo poenas sumere. Thucyd. σὺν ἐπαίνῳ ἐπανορθοῦν, laude incitare. Aliquando contrà omissa subauditur, ut Thuc. l. 4. πρεσβύται Θ' ἑκατὸν σὺν τοῖς ἑξ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὸ ὀπὶ Θρᾴκης, cum mille et septingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. ἦκεν εἰς τὰς πύλας, σὺν τοῖς ὑφ' αὑτὸν. ¶ Interdum sine casu adverbialiter ponitur, adjuncto δὲ aut τε pro pariter, unà, simul: seu simul &, pariter et. Nic. in Ther. κηλέφου φαλαγγίου, σὺν τ' ἀνήρου Ἐρασινίδος πτερά. ¶ In compositione interdum vacat: ut in συναγελάζω. ¶ Σὺν, suem. vide Σῦς.

ΣΤΡΑΙ, ῶ, parvæ vilesque lacernæ. schol. Aristoph. in Nub. 2. apud Dionem hist. l. 37. Φάσγων ἀφῆκε πρὸς τὴν αὐρῶν ἀκοντισμηθῆναι ἀνεπόρπτον. Apud Hesych. σύραι exp. μαλακίαι.
Συεία, eidem Hesychio est pinguis & crassa læna: vel ἡ τῶν ἀσύρτων, vel quoniam in Cappadocia fit: in eo autem sunt Syri. Vide & Poll. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. Hist. an. lib. 9. c. 40.

ΣΤΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, τὸ ἐρχ Θ'. Aristoph. gramm. et Suid. ¶ Sic dicitur etiam ἡ αὐλοδικη, Suid. et Hesych. ¶ Idem Suid. et Etymol. innuunt esse quoque vocem qua subulci ad sues utuntur.
Συρίζω χορὸς, prouerbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etymol. et Suid.
Συρίσδιος, tumultuosus: metaphora sumpta ab iis qui cum strepitu et tumultu fistula canunt. Etymol. & Suid. Item pauper: διὰ τὰς αὐλοδικίας καὶ φαρίγγας κενὰς, inquit Etymol. Hesychio est etiam αὐλητὴς, usum huius vocis ex Cratino Θεσπέσιος afferenti.
Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus, turbæ: ut Eust. ex Rhetorico lexico tradit. Polyb. ἀμιξίας καὶ θορύβου τῆς λεγομένης πύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Item turba, i. incondita hominum multitudo. Luc. Φιλοδεὶς μὴ συμπεσεῖται ἐν ταραχῇ τῇ τύρβῃ.
Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plut. de aud. poëm. ex Soph. πάντα πυρβάζει κακῶ, tumultuando quævis excitat. mala. Aristop. in Vesp τὸν πάλαι ὦπατερ ἀπάταις πυρβάσειν βασίλειον, lutum turbabis.
Τυρβάλλομαι, turbor. Luc. c. 10. καὶ πυρβάζῃ ἀεὶ πολλά, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alii, satagis de multis.
Τυρβασία ᾠδή, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.
Composita.
Α'ναπυρβάζω, conturbo, perturbo. Aristoph. in Equit. πάλιν ἀναπυρβακάσῃ.
Σαμβυκοπύρβη, nomen modi cujusdam tibia canendi: à πύρβη seu σύρβη significante fistulam: apud Eust.

Συεία, vide in Σύραι.

ΣΥΡΙΣΣΩ, seu συρίττω, sibilo, sibilum edo. Item sibilo ejicio, exibilo. Demosth. in Mid. εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον ὑπὸ τῶν ἐναντίων ἐσυρίττετο. ¶ Item fistula cano, fistulo. Arist. (de cervis) κατακολουθοῦντα ὑπὸ τῆς ἡδονῆς συριττόντων, καὶ ᾀδόντων.
Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æsch. in Ctesiph. ὀργὴ τοῖς σοφίσμασιν ἐστὶ συριττόμενα διὰ τὸν ἀγεμονεύοντα.
Συρίμδη, ἡ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur: seu quo aliquis exibilatur. Proprie homini tribuitur & serpenti. Plut. in polit. præcept. Aristot. de elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.
Συρικτὴρ, ῆρος, ὁ, sibilator. Item fistulator: unde apud Theoc. Idyll. 8. συρικτὰ Μενάλκα.
Συρίζω, idem quod συρίσσω, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. Συρίζουσι κρόμνοις Εὐανθῆ πεδιάδα, Αὔραις ἐν ποτίαις, ἢ Πανὸς ζεφύρου. ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. Βάκχαρα συρίζων φρυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω: ut apud Theoc. Idyll. 1. ἆδύ τι καὶ τὸ σύρισδε, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo fum molliculus, deductum videlicet à Σύρος.
Συρισμὸς, idem cum συριγμὸς, sibilus, stridor. Luc.
Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, propriè pastoria. Iliad. κ. Hesiod. in Asp. Theoc. Idyll. 21. Aristot. de arte poët. Plutarch. &c. Sic etiam, vocatur à Theophrasto arundo fistularis, hist. pl. l. 4. c. 12. Item exterior cassiæ fistularis cortex, apud Gal. de antidot. l. 1. c. 14. Pro fistula alvearis apum sumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ Fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculum hastæ. Il. 7. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dorsi medulla continetur. Poll. lib. 2. ¶ In rota currus συριγγὸς sunt foramina fistulam sua cavitate imitantia, in quæ axis insertitur: apud Eurip. in Hippol. Steph. ¶ Eandem appellationem habent & siphones. ¶ Soph. in Ajace. sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos συριγξ est fornus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur, sæpe apud Dioſc. ¶ Σύριγξ γῆς vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longè in modum fistulæ. Aristot. de mund. ¶ Σύριγξ exp. etiam, fibula: apud Apoll. Arg. 2.
Συριγγοειδὴς, ους, ὁ, ἡ, fistulosus seu fistularis: fistulæ figuram gerens.
Συριγγίας, ου, ὁ, idem: ut συριγγίας κάλαμος: apud Dioſc. lib. 1. cap. 115.
Συριγγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: συριγγὶς κοινὴ, apud Gal. de antid. l. 1. c. 14.
Συρίγγιον, τὸ, parva fistula. Plut. ἀεὶ ἀοργησ'. Item modiolus rotæ. Hesych.
Συριγγόω, in fistulam excavo: unde συριγγῶδης, in fistulam excavari: in Hippiatr.
Composita: ac primum ex συρίσσω.
Α'ποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo, fibilis ejicio.
Α'σύριστος, ὁ, ἡ, qui exibilatus non est, intactus à fibilo.
Ε'κσυρίττω, exibilo. Demosth.
Ε'πισυρίττω, fibilo ad, fibilis excipio. Exponitur etiam, exibilo: apud Dem. Item more gruum vociferor.
Κατασυρίττω, fibilum edo, fibilo. Aristoph. in Plut. Item exibilo.
Composita ex συρίζω.
Α'ποσυρίζω, fibilo: vel cum fibilo emitto. Hom. hym. in Merc. Ὀρφνὴ ῥιπτεῖ ζόφον ἐρεμνὸν Θ' ἅδε καὶ ἀνδρὸς Μάνιν ἀποσυρίζων. Luc. τραπεζῶν καὶ σωμάτων μέλη ὅσα συνεζύγη, Item exibilo.
Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. διασυρίζων, exp. flans spiritus.
Περισυρίζω, fubfibilo, inſuſſlo. Polyb.
Τ'ποσυρίζω, reſono. Æſchyl. in Prometh.
Composita ex σύριγξ & συριγμὸς.
Α'ποσυριγμὸω, in fistulam converto. Hippoc.
Ε'κσυρίσδω, aperio & pervium reddo, velut fistulam. apud eundem.
Πεντοσύριγγος Θ', qui unque fistulas seu quinque foramina habens: ut πεντεσύριγγον ξύλον, Aristoph. in Equit.

ΣΤΡΩ, F. σῶ, traho. Herodian. l. 5. παράδοσιν σύρων ἡ ὑποκρίσεως ἴδιον ἀναλήθους. Idem. l. 1. σύροντες τὰ σώματα, trahentes corpora. Dicitur & σύρειν qui progreditur & contendit aliquò. Pisides apud Suid. Σύρει σφῆκας ἡμᾶς ὁ στρατὸς μέχρ ἥβης. Sic & Serpentes corpus suum σύρειν quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui rastris stipulas aut ſimile quid in unum acervum contrahunt, & qui scopis sordes è parietibus, tectrahunt, aut in pavimento convertunt. ¶ Significat etiam extrahere: ut gladium aliquis σύρειν, dicitur. ¶ Exponitur etiam, fibile: item fistula cano: apud Hesychio.
Σύρμαι, trahor. Herodian. l. 7. συρέσθω τις ὑπὸ τῶν ὀχλούντων ἐρῶν τὸ τοῦτο.
Σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. Peculiariter nomen est vestis cujusdam longæ quam veluti trahunt inter incedendum qui ea sunt induti. Lat. quoq; syrma: apud Poll.
Σύρματα, τὰ, stramina aut paleæ quæ rastro corraduntur & coacervantur. Aristot. eth. 10. apud Dioſc. lib. 5. c. 85. σύρματα ἀμύλων, sordes seu purgamenta scopis vel radiolis è fornacibus detracta.
Συρματὴς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut ſimile quid in unum acervum contrahit & colligit: ut συρματὴς σκαπάνη. Hesych.
Συρματίης, ιδος, ὁ, ut συρματὴς ὑπνος, simus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve quæ scopis aut rastro coacervatæ fuêre. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 7.
Σειρμὸς, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Philip. de mundo. Dicitur & σύρμὸς quum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex.
Σύρμὸς χαλαζόνος, quum grando quasi tractu quodam decidit in Epigr.
Σύρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quod concitando vomitui esset idonea. Apud Poll. & Diod. est genus quoddam raphani. Est & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle conficiebant, teſte Hesych. Idem docet ſic appellari potionem è ſale & aqua miſtis, purgando ventri idoneam. Eidem ſic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones uſitatum, in quo qui viciſſet, præmii loco habebat σύρμαιον

κάδον. ¶ Apud Herodot. συρμαῖαι exp. apium, pro quo apud Hesych. σύρμιον dicitur esse herba quædam apio ſimilis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit esse succum herbæ, qua Ægyptii utuntur ad ὑδροποσίαν.
Σύρμαίζω, exp. χαίρω, evacuor. Etym. Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui dejectionem fiebat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀφόρων.
Σειρικὸς, Hesych. est lignorum venditor: propriè sic dici videtur qui ligna in sylvis hinc inde corrasa & collecta vendit.
Σύρσις, εως, ἡ, tractio.
Σύρτις, ιος, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena. Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur ubi limum arenamq; & saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut sublimia sine aggere quæ prius valle resîdebant, sint autem profunda valibus prius excelsa erant.
Συρτὸς, tractus, qui trahitur. Strab. l. 3.
Σύρτος, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eust. initio Rhet.
Σύρφετος, ὁ, ἡ, sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis corraſa sunt: idem quod σύρμα. Hesiod. in Erg. 2. Χόρτον τ' ἀσκομένοις καὶ ἕλκοντες, ἠδὲ τοκεῦσι φέρωσι σύρφετον ἡμέρη τρεφέμεναι. Exponitur etiam, in diverſum traho, diſtraho, divello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ δρέμματα τῶ θεῶ ἐξεσύρφητες, ἀπήγαγον.
Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω ἢ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & invitus rapior. Alii interp. huc illuc abripior & diſtrahor.
Συνοσύρω, divexo, contumelios è tracto.
Τ'ποσύρω, ex imo ſurſum traho, funditus evello, ſtirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo, ſubduco. Chryſoſt. Videtur etiam ſignificare, allicio & ſubdolè attraho, apud Greg. in lib. ἀεὶ φιλοπτωχείας.
Composita: sine præp.
Α'εισυρτὸς, ſemper trahens: vel qui ſeſe ſemper trahit, *viz. in incestum*. Æſchyl. in Prometh.
Α'ἰσυρτὸς, levis, agilis, tenuis, ſublimis, μικρὸ τὸ πάρι, σῶμα, apud Suid. & Euſt.
Α'συρὸς, pro ſcelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.
Βλοσυρὸς, ὄν, ὁ, terribilis aſpectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, Euſt. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. 11. Μοῖρά σφιν βλοσυρῶπις ἐφεστήκασι. Heſiod. in Aſp. ἐπὶ δ' ἄκρου ὀφρύσι δεινὴ ἔχεις πάντοτε. Dicitur & ἐλοσυρὸν ἄθυμα, aſpectus ſeu vultus truculentus & ἐλοσυρὸν ἀδικῶ, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: ut πτέρα βλοσυρώτερα ἢ βορέαο, apud Theophr. & ῥοφὴ βλοσυρωτέρα, apud eundem de cauſ. Pl. libr. 6. cap. 21. & βλοσυρωτέρα ἁλὴ, cap. 8. & βλοσυρὸς κίνημα, in Epigram.
Κολοσυρτὸς, ὄν, ὁ, confuſanea multitudo, pulvis excitatus, & in altum ſe tollens, tumultus. Il. 17. Οἵ τε φόβοι κολοσυρτὸν ὑπορθίριον πολὺν αἴθειν. ſic & in Ariſtoph. in Plato. Παιδικῶν ὑποκινούντων τὸν χαλεπὸν κολοσυρτὸν, turbam, promiſcuam multitudinem. Apud Heſiod. in Theog. ἀρχαλέον κολοσυρτὸν ſunt qui veſtiti propriè eſſe ſtrepitum ac pulverem qui excitatur quum virgultorum ſtipularúmve faſces per terram trahuntur.
Κολοσύρτει, tumultuatur, τ. tumultum ſtrepitúmq; excitat, turbas dat. Heſych.
Πάνσυρτος Θ', omnia trahens, πανδικὸς ὁ ῥύμη, Soph. in Elect.

Σ Τ Σ, υδος, ὁ, vel ἡ, ſus porcus. (ἡ πυῶδὴς ἢ σάθεδας ſeu σάθεδος, i. e. ῥημπικῶς ἐχειν. ut Etymol. & Euſt. tradunt.) Il. ι, συὸς σπλάγχνοισι ῥάλα τε δαῖτας ἑλοῦσι. Plut. in Præc. ſanit. οὐδὲν ἐπὶ φορυτῷ μυρίνοντες. Dicitur & de agreſti ſue ſeu apro, Il. ρ, Od. ιδ, & alibi: qui & σῦς κάπρος Θ'. Il. ρ, & σῦς ἄγριος Θ'. Il. ι. Xen. in Cyn. Παῦσαν. in Att. Plut. ſymp. 3.
Συώδης, ες Θ', ὁ, ἡ, porcinus, ſuillus. Dicitur in hominem immundum & ſpurcum in modum ſuis amantis lutum, apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθὴς, item truculentus.
Σύειος Θ', ſuillus, porcinus, qui ex ſue ſeu porco eſt, ut σύεια κρέα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.
Συϊκὸς, ὴ, ὸν, & συΐνος, ſuillus, porcinus. Epigr.
Συὸς, ὁ Θ', ἡ, ſus. Heſych.
Σύαινα, ης, ἡ, piſcis nomen eſt apud Oppian.
Σύαλλα, volutabra ſuum, loca cœnoſa ſeu lutoſa in quibus ſues voluntari amant. Heſych.
Συλιὼ, ῶς, qui porcinis eſt moribus, aut qui porci modo ſtupidus eſt & inſulſus.
Συλιώω, ῶ, porco ſimilis ſum immundicia & ſpurcitia. Suid.
Συλιὰ, apud eundem exp. ἀκαδία, ἀκαιρία, ſiniſtra imperitia, ineptia: porcina immunditia.
Σύλαξ, ακος Θ', ὁ, qui porcinis moribus eſt. Heſych.
Σύλαξ, & συδάλιμος, proclivis ad Venerem more ſuis, ſalax & libidinoſus in modum ſuis, apud eundem. Heſych.
Συλλὼν, theca ex ſuillo corio θήκαρι τι σύϊνον. Suid. ex Ariſtophan. Theſ. Apud Poll. l. 7. c. ult. legitur συλίνη. Heſych. autem συλίνη eſt haſta qua apri figuntur: venabulum quod jaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἐμβόλιον.
Σύλλὼν, idem quod συλίνη, apud Poll. l. 10.

Κατασύρω, detraho, deorſum traho. Alciphron. in epiſt. τὰ περὶ τὴν γεωλικὴν δεῖν ἐκ βάθους ὑποσυρῆναι κατασύραντας, ſtatim ex mare deximus, ſeu confeſtim deduximus in mare ſcaphulam quam paulò antè ſubduxeramus. Philo de mundo, ἕκαστον τῶν ὑδάτων κατασύρει φύσιν, univerſæ aquæ naturam ſecum detractam invehit. Exponitur etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. libr. 2. & alibi.
Κατασύρομαι, detrahor, deorſum trahor. Apud Greg. lapis à ſuo pondere dicitur καταπυρόμενος ὁ λόγος ἀνδρὸς ἐπὶ δεῖπνον.
Προσκατασύρω, (dec.) inſuper traho. in Epig.
Παρασύρω, præpoſterè traho, traho in latus, in quod trahere non decet, perverto, diſtorqueo. Greg. οἷς Ἀθανάσιον παρασύραντες τῷ λιθοβολεῖσθαι. Baſil. in orat. ad divites. ὥσπερ οἱ πυγμαχικοὶ ἀθληταὶ κατὰ τὸν ἀέρα πολλάκις παρασύραντες τὴν αὐξηθεῖσαν τῇ βιαίῳ τῆς φορᾶς τὸ ἀνεμπόδιστον πληγὴν, omnia obſtantia, transverſa auferunt. Exponitur etiam abſtraho, avello. Diodor.
Παρασύρομαι, pervertor & depravor, transverſus trahor ac rapior. Greg. & Luc.
Περισύρω, circumcirca traho: ſeu circumeundo et obeundo traho. Greg. invect. 2. in Iul. (de Philoſophis) οἱ τὰς βαδίσεις ἀκριβῶς ἕλκοντες, καὶ τὸ κορμίδιον ἐν ἰσορρόπῳ τῷ τρεχάνῳ. Exponitur etiam, in diverſum traho, diſtraho, divello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ δρέμματα τῶ θεῶ ἐξεσύρφητες, ἀπήγαγον.
Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω ἢ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & invitus rapior. Alii interp. huc illuc abripior & diſtrahor.
Συνοσύρω, divexo, contumelios è tracto.
Τ'ποσύρω, ex imo ſurſum traho, funditus evello, ſtirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo, ſubduco. Chryſoſt. Videtur etiam ſignificare, allicio & ſubdolè attraho, apud Greg. in lib. ἀεὶ φιλοπτωχείας.
Composita: sine præp.
Α'εισυρτὸς, ſemper trahens: vel qui ſeſe ſemper trahit, *viz. in incestum*. Æſchyl. in Prometh.
Α'ἰσυρτὸς, levis, agilis, tenuis, ſublimis, μικρὸ τὸ πάρι, σῶμα, apud Suid. & Euſt.
Α'συρὸς, pro ſcelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.
Βλοσυρὸς, ὄν, ὁ, terribilis aſpectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, Euſt. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. 11. Μοῖρά σφιν βλοσυρῶπις ἐφεστήκασι. Heſiod. in Aſp. ἐπὶ δ' ἄκρου ὀφρύσι δεινὴ ἔχεις πάντοτε. Dicitur & ἐλοσυρὸν ἄθυμα, aſpectus ſeu vultus truculentus & ἐλοσυρὸν ἀδικῶ, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: ut πτέρα βλοσυρώτερα ἢ βορέαο, apud Theophr. & ῥοφὴ βλοσυρωτέρα, apud eundem de cauſ. Pl. libr. 6. cap. 21. & βλοσυρωτέρα ἁλὴ, cap. 8. & βλοσυρὸς κίνημα, in Epigram.
Κολοσυρτὸς, ὄν, ὁ, confuſanea multitudo, pulvis excitatus, & in altum ſe tollens, tumultus. Il. ι, Οἵ τε φόβοι κολοσυρτὸν ὑπορθίριον πολὺν αἴθειν. ſic & in Ariſtoph. in Plato. Παιδικῶν ὑποκινούντων τὸν χαλεπὸν κολοσυρτὸν, turbam, promiſcuam multitudinem. Apud Heſiod. in Theog. ἀρχαλέον κολοσυρτὸν ſunt qui veſtiti propriè eſſe ſtrepitum ac pulverem qui excitatur quum virgultorum ſtipularúmve faſces per terram trahuntur.
Κολοσύρτει, tumultuatur, τ. tumultum ſtrepitúmq; excitat, turbas dat. Heſych.
Πάνσυρτος Θ', omnia trahens, πανδικὸς ὁ ῥύμη, Soph. in Elect.

Σ Τ Σ, υδος, ὁ, vel ἡ, ſus porcus. (ἡ πυῶδὴς ἢ σάθεδας ſeu σάθεδος, i. e. ῥημπικῶς ἐχειν. ut Etymol. & Euſt. tradunt.) Il. ι, συὸς σπλάγχνοισι ῥάλα τε δαῖτας ἑλοῦσι. Plut. in Præc. ſanit. οὐδὲν ἐπὶ φορυτῷ μυρίνοντες. Dicitur & de agreſti ſue ſeu apro, Il. ρ, Od. ιδ, & alibi: qui & σῦς κάπρος Θ'. Il. ρ, & σῦς ἄγριος Θ'. Il. ι. Xen. in Cyn. Παῦσαν. in Att. Plut. ſymp. 3.
Συώδης, ες Θ', ὁ, ἡ, porcinus, ſuillus. Dicitur in hominem immundum & ſpurcum in modum ſuis amantis lutum, apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθὴς, item truculentus.
Σύειος Θ', ſuillus, porcinus, qui ex ſue ſeu porco eſt, ut σύεια κρέα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.
Συϊκὸς, ὴ, ὸν, & συΐνος, ſuillus, porcinus. Epigr.
Συὸς, ὁ Θ', ἡ, ſus. Heſych.
Σύαινα, ης, ἡ, piſcis nomen eſt apud Oppian.
Σύαλλα, volutabra ſuum, loca cœnoſa ſeu lutoſa in quibus ſues voluntari amant. Heſych.
Συλιὼ, ῶς, qui porcinis eſt moribus, aut qui porci modo ſtupidus eſt & inſulſus.
Συλιώω, ῶ, porco ſimilis ſum immundicia & ſpurcitia. Suid.
Σύλια, apud eundem exp. ἀκαδία, ἀκαιρία, ſiniſtra imperitia, ineptia: porcina immunditia.
Σύλαξ, ακος Θ', ὁ, qui porcinis moribus eſt. Heſych.
Σύλαξ, & συδάλιμος, proclivis ad Venerem more ſuis, ſalax & libidinoſus in modum ſuis, apud eundem. Heſych.
Σύλλὼν, theca ex ſuillo corio θήκαρι τι σύϊνον. Suid. ex Ariſtophan. Theſ. Apud Poll. l. 7. c. ult. legitur συλίνη. Heſych. autem συλίνη eſt haſta qua apri figuntur: venabulum quod jaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἐμβόλιον.
Σύλλὼν, idem quod συλίνη, apud Poll. l. 10.

Σφεῖον, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ assimile spiculum: Suidas, jaculum Romanis usitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic et apud Athen. l. 5. & 12. Legitur & ζιφεῖον, pro eodem, Esa. c. 2.

Σφιλίον, ν, τό, parva σφαῖρα, hastula, spiculum, hastile. Polyb.

Σίγυος, sive σίγυνος, idem cum σφεῖον. Suid. σίγυος ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. exponitur ξυσὰ δόρατα, item ὅλα σιδήρεα ἄκοντα. Epigram. Legitur & σίγυνον vel σίγυμον, υ, τό, pro jaculo quod totum est è ferro. vide Eust.

Συφαδς, οῦ, ὁ, fibulcus, porculator. Hesych.

Συφεός, ὁ, ἡ, stabulum suum, hara porcorum, svile. Od. ξ.

Συφεόνδε, adverbialiter ponitur pro οἷς συφεῶν, Od. κ.

Συφεών, ῶνος, ὁ, idem quod συφεός, apud Suid.

Συφός, idem. Poll.

Τ᾽ σ, idem quod σύς, ex quo et factum esse tradunt quidam: alii tamen παρὰ τὸ ὑδεῖν dici volunt, quòd sit amica luto sus, & ὕδατα πίνειν. alii (ut est apud Athen. lib. 9.) quasi ἀπὸ τοῦ ὑω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur. Odyss. ρ, πῶϑ᾽ ὕεσσι πρόφρων πεδαλίμεν ἀλοιητῆι. Xen. υ; πολλὰς καὶ βοῦς πρέφει. Et ὗες δ᾽ ἀγροι, sues feri, apri, apud eundem. Xen. & Æschin. Et Θαλάττιοι ὗες, porci marini, apud Athen. lib. 7.

Τ᾽ ὠδης, εος, ὁ καὶ ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spurcus et immundus, vel etiam stupidus & crassus ut pecus suillum.

Τ᾽ ωδία, ᾶς, porcina insulsitas, porcina stupiditas accrassa imperitia, ut porcini mores. Aristoph. in Nub.

Τ᾽ ωδ-ωδ, ὁ, suillus, porcinus. idem quod σύειος. Athen. l. 7. πὶ ὕϊα καὶ ἄλφιτα κρέα.

Τ᾽ ωιδὴ, ῆς, ἡ, idem. ut ὑειδὴ κρέα. Poll. Scribitur et ὄϊνος, apud Xen. apomn. l. 1.

Τ᾽ ᾱς, ᾶδος, ὁ, siscula, ut συᾶς suprà. Τ᾽ ἀδες, Bacchæ, nutrices Bacch.: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὑὸς secundum quosdam. Item ὑάδες stellæ quædam, de quibus vide apud Gel. 13 c. 9. & in derivatis ex Τ᾽ ω.

Τ᾽ αινα, ἡ, siscula aut porcella, piscis nomen est qui σίαινα suprà Athen. l. 7. Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. l. 3. Aristot. hist. an. l. 6. c. 31. & l. 8. c. 5.

Τ᾽ αινὶς, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui & ὑαινα, apud Athen. l. 7.

Τ᾽ ιώδης, idem quod σιλιώδης: ut ὗιωδὲ θρέμματα, suillum pecus. Xen.

Τ᾽ ιωδὴς, idem. apud Suid.

Τ᾽ ιωδία, idem quod σιλιώδια, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium, Aristoph. in Pace.

Τ᾽ ιδέα, ᾶ, sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Τ᾽ ιδεύς, έως, ὁ, sum insulsus. festum in quo sus immolabatur. Athen. l 3.

Τ᾽ ίδιον, υ, τό, procellus. Xen. apomn. l. 1.

Τ᾽ ίζω, grunnio. Τ᾽ ίσμὸς, grunnitus.

Τ᾽ ρᾶξ, κος, mus: Schol. Nic. in Alex. dicit esse Æolicum vocabulum, dictum à suillo rostro.

Τ᾽ υς, sive ὗς, ος, ὁ, ἡ, vomer: ὑπὸ τῆς ὕδε nomen accepisse docet Plut. symp. l. 4. probl. 5 Vtitur & Hesiod. in Erg. l. 2.

Τ᾽ φὴ, idem, apud Hesych. item capra, apud eundem.

ΣΤ᾽ ΦΑΡ, exuvium anguis & cicadæ: quod & λεῖηλὶς & γήρας Luc. in Hermot. τῶ ὄφεως τὸ σῦφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quæ Iacti superstat, alio nomine χηλὶς dicta Hesych. & schol. Nic. ¶ Item rugosa & exucca senum pellis: Callim. Νεὶ μὰ τὸ λικνὸν συφαρὸν. Ab Hesyc. exp. etiam, summa senectus sive extrema. Sophr. in Mimis. Τί μὰν ξὸν λῶ, τί γὸ σύφαρ αὖτ᾽ ἀϑήλῳ; Exponitur etiam, corrugata ficus, Hesych.

Συφελὶς, vide in Σῦς. Συχνὸς, &c. in Πυκνὸς. Σῦκα, in Σεύω. Συώδης, in Σῦς. Σφάγανον, σφαγὴ, &c. in Σφάζω.

ΣΦΑΔΑ᾽ ΖΩ, F. σω, pedes agito, pedes jacio seu jacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est, ut apud Plut. in probl. Rom. Σὸ δὲ σφαδάζεις, πῶν ὦ οἷς διφορεῖα. & in Cæs. μάλιστα δ᾽ ἐσφαδάζων οἷ ἵππεῖς ἐπὶ πὺξ μάχην, pugnam inire festichant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensentis: Soph. Οὐ δ᾽ ἐσφαδάζεις ὧν. ἔχων ἀπαλλαγὰς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Vnde etiam exp doleo, ægrè fero, succenseo. atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, & inter hos. Xen. usurpare tradit. Plut. de educ. lib. πολ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἐφὼν ἀλανεῖν ὥσπερ ἢ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum seu ægrè animam exhalantibus exp. palpito, jacto pedes, ut Etym. ex rhet. lex testatur.

Σφάδασος, quoque pro eodem dici videtur: unde apud Etym. ex Eurip. et Plat. πὰ πάντες ἕϑν σφαδάζ᾽, i. e. χαλεπαίνει, μετ᾽ ὀργῆς τρέφεται.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes jactat, aut convellitur modò in hoc, modò in illud latus. Hesych.

Σφαδνὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Α᾽ ποσφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Α᾽ σφαδασὸς, ὁ ἢ ὄ, ex pers σφαδασμὸς: ut ἀσφαλὴς & ἀσφαλὸς, mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non jactat. Soph. in Ajace.

Α᾽ σφαδάστως, sine palpitatione, ita ut non convellaris nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑ᾽ ΖΩ, seu σφάτ-ω, F. ξω, jugulo, macto: seu gener. interficio: sicut & φάω. (¶ à quo derivatum esse Etym. cum Eust. tradit.) Il. α, Αὐτίκα δὲ σφάξαντα καὶ ἑσπασεν ὠκέϊ χαλκῷ. Aristot. eth. 5. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑαυτὸν σφάξαι.

Σφάζων, jugulor, mactor, interficior. Iliad. λ. ὡς ἀρνὶ ὑὸς ἀργὸν ἐρύσσῃ ἠμὲ σὺ δίῳ Σφάζοιϑον. Plut. de virt. mor. τὸ μὲν σφαγιάσαι ϑεοῖς, ἀνϑρώπων δ᾽ ἔχειν.

Σφακτὸς, ὸν, ὁ, mactatus. Eurip. in Hec. Τὸ σφακτὸν, apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφάκτρια, ᾶς, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrifica. Suid.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, cædes. Isocrat. de Pace, σφαγὰς ὧν τοῖς πολεμίοις ἐποιήσατο. Item jugulus seu jugulum, pars colli qua aliquis jugulatur. Thucyd. lib. 4. Plut. ἀπὸ τοῦ στερνοῦ καὶ τῆς σφαγῆς libr. 2. Polluci est etiam concavitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. Σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resolvunt seu feriunt jugulos, pecorum mactandorum. Eurip. in Elect.

Σφαγίδιον, τό, cultellus quo jugulum alicujus petitur. Suid.

Σφαγίτης, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens. Et fem. σφαγίτις: ut σφαγὶς πάϑος, venæ, apud Cell. l. 4. c. 1.

Σφάγιον, τό, victima, hostia: bestia quæ jugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μάντεις σφάγια ποιησόμενοι τὰ νομιζόμενα. Item lotus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur, Hesych. Poll. l. 10. vas esse dicit. Σφάγια, ᾶ, dies qua sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis. Hesych.

Σφαγιάζομαι, ἐ. ἀσόμαι. victimas jugulo, hostias macto. seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. μὴν τῷ Θεμιστο μὲν ἑαυτὸν ἐν ὀνείρατι πνὶ σφαγιαζόμενον. Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. Idem in Thes. σφαγιασάμενος τῷ Φοίβῳ, quum Phœbo sacrificasset. Interdum cum accusativo rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἐσφαγιάζετο πὼ χίμαιραν. Particip. σφαγιάδιος, expon. mactatus.

Σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio. Eurip. in Elect.

Σφαγιάς, ώος, ὁ, jugulator, mactator. Xen. Hell. 5. Impropriè Soph. Ajax gladium seu mucronem vocat σφαγὰς, quoniam eo jugulum resolvitur.

Σφαγεῖον, τό, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etymol. & Suid.

Φάσγανον, τό, enfis, gladius. Il. α, Ἦ᾽ γε φάσγανον ὀξὺ ἐρύσσατο ἧφι παρὰ μηροῦ. Etymol. et Eust. per hyperthesin literarum dictum volunt quasi σφάγανον, à σφάζω. Idem tamen Eust. addit alios deducere παρὰ τὸ ταῖς σφαγαῖς χαίρειν. ¶ Est & nomen herbæ, quæ aliàs ξιφίον, apud Diosc. l. 4. c. 20.

Σφάκελος, Σφῆξ, &c. quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ea primum ex σφάζω, seu σφάττω, cum prap.

Α᾽ ποσφάζω, seu ἀποσφάττω, idem quod σφάττω. Dem. Philip. 3. ἀπὸ σφαγῶν ἑαυτὸν. Α᾽ ποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι, Xen. Pæd. 7

Α᾽ ποσφαγμα, τό, Gal. apud Hippoc exp. τὸ σφαγὰς ἐκ τοῦ ἐφεστηκότος παρὰ δόμησιν, ἤτοι ἐκ τοῦ ἐπιπέδου ἐπὶ τὸ κοῖλον ἀκόπτα.

Α᾽ ποσφάς, ᾶδος, ὁ, ἡ, exp. excellum præcipitium: seu præcipitium in rupibus à se divulsis. Hesych.

Διασφάζω, sive διασφάττω, jugulum alicui discerpo, jugulum alicui aperio.

Διασπαρτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu apros ad periendum jugulum, ut δ᾽ ἀσπαρτὴρ ἀνὴρ ἀνδρῶν. in Epigr.

Διασφαγὴς, ὴ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto. Et gener. quivis hiatus, quodlibet interstitium: ut de hiatibus in muro dissruto. Efdræ l. 2.

Διασφὰς, interstitium quo duræ rupes distant à sese avulsæ. Herodot. in Thal.

Ε᾽ πισφάζω, vel Ε᾽ πισφάττω, jugulo seu macto super. Eur. in Hec. ἅρα κεῖμ᾽ ἐπισφαγεὶς πάρος Δαναοῖς; Α᾽ χαιοῖς ἢ Δαΐ; Et simpliciter, jugulo, macto, trucido. Plut. in Fab.

Ε᾽ πισφαγὴς, jugulator, mactator. Hippoc. & Poll. l. 2. sic dicitur cavum illud cervicis prope spondylum σφαῖρα, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ε᾽ πισφαδόμενος, immolo seu macto super, immolo post. Eur. in Rhes. Luc.

Κατασφάζω, seu κὰ σφάττω idem quod σφάττω. Eurip. in Hec. Luc.

Κατασφακτικὸς, jugulatorius: seu avidus jugulationis & cædis, sanguinolentus.

Ε᾽ πισφαγεῖσθαι, (decomp.) idem quod ἐπισφάζω. Luc. de lud. Paus. in Messen.

Προσφάζω, macto seu jugulo ante. Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec.

Υ᾽ ποσφάζω, subtus jugulo, jugulum succido.

Υ᾽ πόσφαγμα, τό, videtur dici sanguis qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item ejusmodi sanguis in cibum formatus, varia conditura: ut apud Athen. l. 7. sic dicitur cibarium ex sanguine pecudis recèns jugulatæ confectum ex sale, lardo ex sanguine pecudis recèns jugulatæ confectum ex sale, lardo, cumino, laserpitio, &c. Sic & dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu apud Galen. de symptom. Paul. Ægin. lib. 3. c. 22.

Τ᾽ υφὼς, ὁ, ἡ, eidem appellatur cavitas juguli, cui subdicitur culter jugulatorius seu hiatus inter partes juguli dissectas. Eust.

Composita ex σφαγὴ aut aor. 2. ἐσφάγην, & σφαγὶς.

Αἱματοσφαγὴς, ὁ, ὄ, ἡ, sanguinolentè jugulatus, sanguinolentam cædem habens. Aeschyl.

Αὐτοσφαγὴς, ipse à seipso jugulatus, qui se ipse occidit. Eurip. in Phœn.

Βουσφαγέω, boves macto. Eurip. in Electr.

Βουσφαγὶα, boum mactatio. Epigr.

Μηλοσφαγέω, oves jugulo, oves macto seu immolo.

Μηλοσφαγὶα, ovium jugulatio aut immolatio. Hesych.

Νεαρσφαγὴς, nuper jugulatus, recèns occisus. Eusip. in Hec. Apud Soph. πατρὸς ἢ φόνου, recèns editam cædem.

Νεόσφακτος, idem.

Παραστρατὴς, ὁδῶ-ος, ἡ, pars jugulo vicina. Poll. l. 2.

Χοιροσφαγὼ-ῶ, ῶς, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator. Hesych.

ΣΦΑ᾽ ΙΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus: *quum de astronomica seu cœlestis sphæra dicitur.* Plut. symp. 2. πῶς τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν σύνθεσις. ¶ Item pila qua in sphæristerio luditur. Od. ζ. Σφαῖραν ἔπειτ᾽ ἔβαλε μετ᾽ ἐμεῖο πολὺ βαθεῖαν. Sic & Od. θ. Sunt & pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ seu massæ ex plumbo: unde σφαιρομαχία. Alia etiam in modum sphæræ rotunda & globosa σφαῖραι dicuntur. Athen. l. 11. σφαῖρες πολῖται, formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eund. l. 4. ὃν ἔγωγε δύο Σφαῖραι ἀπέπιπτε πὼ πατρὸς ὀνὰρ, bona sua velut in pilam conglobata devoravit, ¶ Σφῖρες dicuntur recrementum quoddam maris globosum, è spuma maris in littoribus & scopulis concrescens. Aristot. histor. an. l. 9. c. 14. τῶν κϛ τόπ. l. 1. c. 2.

Σφαιρικὸς, ὴ, ὸν, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius: ut σφαιρικὴ λόγος. Et τὰ σφαιρικὰ, sphærica, res sphæricæ. Epig. l. 2. Exponitur etiam, globosus. Fœmin. σφαιρικὴ, idem quod σφαιρωτὴ, apud Athen. l. 1.

Σφαιρωτὴς, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus & globosus in modum sphæræ seu pilæ. Fem. σφαιρίτης, ίδος, ἡ, ut σφαιρίτης ὠν πέλεκυς, cupreissus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert. Galen. τῶν κϛ τόπ. l. 1. Act. l. 12. cap. 44.

Σφαίριον, τό, globulus, pilula. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 1. Dioscor. l. 5. c. 113. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus narium. Poll. l. 2.

Σφαιρίδιον, idem pilula seu globulus.

Σφαιρίδιος, in modum pilulæ seu pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Il. ν. Oppian. de venat. l. 3.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo, in pilam seu rotundam & globosam massam conformo. Galen. Alex. Aphr. prob. l. 1.

Σφαιρόομαι, ῶμαι, in pilam conglobor, &c. Dioscor. l. 2. c. 37. Dicitur & hasta aut jaculum σφαιρόεσθαι, quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur, ne pungere possit, aut quum à fabro cuspis sex mucro rotundatur, ita ut ex mucronata cuspide fiat rotunda pilula. Xen. de re equ. ἀσφαιρώϑητα τὸ ἄκρον ἀκόντια.

Σφαῖρωμα, τό, massa rotunda seu globosa in modum pilæ, idem quod σφαῖρα. Arist. in Mechan. Σφαίρωμα τὰ dicuntur rotundæ ac globosæ narium partes. Schol. Aristoph. in Pace.

Σφαιρωτὴς, ῆτος, ὁ, corrigia seu lorum calcei. Greg. in orat. εἰς ὑπόδημ.

Σφαιρωτὸς, rotundatus in globosam rotundamq; massam coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιλὸς, ὁ, ἡ, ου, pila ludo: Plut. de aud. τοῖς σφαιλίζουσιν ἅμα τῶ ϑεῶν ἢ τὰ λαϑεῖν πὼ σοφίαν ἢ μάϑησις.

Σφαίσεις, εως, ἡ, ludio pilaris, ludus pilæ. Arist. rhet. 1.

Σφαιστεῖον, τό, locus in quo pila luditur. Vtitur Sueton, in Vespas. & Plin. jun. ep. 17. l. 2.

Σφαιστὴς, ὁ, ἡ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen. l. 11. Σφαιστικὸς, pertinens ad σφαιστὴν. Item peritus ludere pila. Et fem. σφαιστικὴ. f. τέχνη, ars seu scientia ludendi pila. Athen. l. 1.

Composita.

Α᾽ ναπαλίζω, ejaculor & relido pilam, pilam repello seu resilire facio. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9. sect. 14.

Διαπαλίζω, in modum pilæ disilio. Eurip. in Bacch. πᾶσα δ᾽ ἁπαπηδᾷ χϑὼν, διασφαίρλ᾽ ὀρέων Πενθεῖος, carmen Penthei, instar pilæ quæ à ludentibus huc illuc impellitur, dissipabat.

Ημισφαίριον, τό, dimidiata sphæra, dimidiatus globus, seu dimidia sphæra aut globi pars in Axiocho.

Συσφαιρίζω, una cum alio seu aliis pila ludo.

Συσφαιριστὴς, ὁ, collusor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑ᾽ ΚΕΛΟΣ, υ, ὁ, apud medicos dicitur partis alicujus inflatio-

mationem perpetuò mortificans. Οἱ μὲν γὰρ σφάκελον, propriè colorem nigrum inferentem, vocant. Galen. comm. in Aph. 23. l. 7. & Act. l. 3. serm. 2. c. 56. ¶ In arboribus sic appellatur quum ramices nigrescunt, atque emoriuntur, apud Theoph. ¶ Accipitur & pro gangræna, i. incipiente sphacelo: apud Athen. Ἰοὺς etiam σφάκελον tribuitur apud Apsyrt. in Hippiatr. Apud Aeschyl. πικρὸν πάϑος & immedicabile contio sic dicentium in Prometh. Ἀλλ᾽ ἀμφὶ σοὶ σφάκελον ἀχϑηδόνα πανδίκως ἐμαίας δάλυσιν, furore atque insania accendor. ¶ Suidæ etiam est medius digitus, qui & infamis nominatur. ¶ Est & species quædam σφάκου de qua in σφάκος. ¶ At σφάκελος vide in φάκελος.

Σφακελίζω, f. ίσω, infestor eo morbo, qui σφάκελος dicitur. Plat. in Tim. σφακελίσαν ὀδοῦν, os tabefactum & carie extensum. Item gangræna vitior: apud Hippocr. l. 7. aphor. 50. Apud Diosc. l. 2. c. 153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tabem minantia.

Σφακελίομαι, idem quod σφακελίζω, in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices pigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 30.

Σφακελισμὸς, idem quod σφάκελος. Theophr. hist. pl. l. 14. c. 16.

Σφακελιστὴς, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ. Idem de caus. pl. lib. 5. cap. 11.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur φάκελον, το.

Composita.

Α᾽ ποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exponitur etiam σφάλλω καὶ induco, debilito, pute facio.

Α᾽ σφακέλιστος, ὁ ἢ ὄ, ὁ οὐκ ἐσφακελιστρβέ, non infestatus σφακέλῳ.

ΣΦΑ᾽ ΚΟΣ, υς, ὁ, salvia: herba nota, de qua Dioscor. l. 3. c. 40. & Apul. de virtut. herb. Aristoph. κεῖϑ᾽ ὁ μὲν ἐσπίνϑει κὰδ ἔλϑοι, ἄπνοος, σφάκου.

Σφακώδης, εως, ὁ, ἡ, ες, abundans σφάκῳ. Hesych.

Σφάκελος, υ, ὁ, species est quædam salviæ, quam quidam esse volunt salviam marem. Theoph. hist. pl. l. 6. c. 2. ¶ Alias signif. vide in σφάκελος, quod præcessit.

Ε᾽ λελισφακὸς, ὁ, seu ἐλελισφακὸν, τό, (comp.) idem quod σφάκος. Quidam intelligunt salviam sylvestrem & salviam fœminam per ἐλελίσφακον. Vide Dioscor. & Apul. loc. cit. & Theoph. ibidem item Plin. l. 22. c. 25.

Ε᾽ λελισφακίτης οἶνος, vinum salvia conditum: apud Dioscor. l. 5. cap. 71.

Σφακὸς, vide in Σφάζω.

ΣΦΑ᾽ ΛΑΩ, F. αλῶ, supplanto, everto, prosterno. Odyss. ρ. ὃσ᾽ ἐξ ἕϑεν μιν σφῆλαι βέλεσι. Α᾽ ντίνοου. Xen. de rep. Laced. πῶν. ἐπειγόμενοι μὴ πόνοις σφάλλεσϑαι. τὰ σώματα, σφάλλεται δὲ γνώμῃ. Plerumque metaphoricè usurpatur, ut everto, labefacio. apud Lat. Eurip. initio. Hippol. coron. Τὰς μὴ σθένοντας πόλεσι φιλοτιμίαις σφάλλω. Σφάλλω δ᾽ ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μάϑα. Thuc. l. 3. ἐς ὃλην σφάλασϑαι πὼ πόλιν ἐκινδύνευτο, nihil fecit quo respubl. labefactari posset & everti. Item fallo, circumvenio. Plat. ep. 7. παῖδον δὲ καὶ Δίωνα ἐσφάλϑαι ὑπὸ Διονυσίου. Dion quoque fefellit. Plut. de def. orac. πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ ἕϑ σοφισμάτων ἄλλως ἀπατωμένων σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos non captionum sed rerum fallunt. Interdum expotit. frustror spem alicujus, facio ut quis sua spe excidat. ut apud Herod. l. 2. ἔσφηλε δ᾽ αὐτὸν πὼ γνώμεν ἡ πόλις. Exponitur etiam, in errorem induco, apud Hermog. Item averto ἀπὸ apud Plut. in Themist. τὰς ναῦς ἐσφάλλε.

Σφάλλομαι, supplantor, evertor, labefactor. Plut. de laude propria, αὐτὸν ὑπὸ πῶν σφαλλόμενον. Interdum, titubo, vacillo. Aristoph. in Vesp. Οὐδὲ γὰρ ἢ σφαλλόμενον ἐστήκειν. De titubante in sermone, apud Plut. in Alcib. πολλοὺς ἐσφάλλετο. Significat & labor, decipior, erro, fallor. Isocrat. ἡ δοκῆ πολλὰ σφάλλεται διὰ τὴν ἀσϑένειαν τῆς διανοίας, in multis errat. Exponitur & offendo, rem infeliciter gero, frustror, excido. Plat. polit. 2. ἵνα μὴ ἅρα σφαλῇ πῶν. Thucyd. σφαλεὶς τῆς δόξης, spe deceptus. Et cum dat. apud Herod. l. 6. &c. Σφάλλομαί πῶσῳ σῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xenoph. Dicitur & res aliqua σφαλλῶσα, i. malè geri, infelici successu administrari: apud Thuc. l. 2.

Σφάλμα, τό, lapsus, casus, error: ut σφάλματα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, apud Plut in Alex. Et ἐπὶ τοῖ κϛ τόπ πολλὰ πεφεῖται σφάλματα, inseris errore. Phil. de uit. M. l. 1. Item peccatum, delictum, offensa. Sen. pæd. 8. Exponitur &, infortunium, infelix successus, clades: ut apud Thuc. l. 8.

Σφαλμόω, labor, collabor, concido. Polyb. de expo. Scipionis, ἢ μιλῶ ὀλοφρόνῃ ἐσφάλμησα.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapsare, qui titubat & vacillat fallente vestigio. Nic. in Alexiph. Dioscor. l. 5. c. 19. De re dicitur exp. lubricus, instabilis, fallax, quo tutò niti non potest. ¶ Σφαλερὸν πύρρον βύμα, Apud Sophoc. in Ajace. Sic σφαλερὸς γλῶσσ-ης, gens titubantis & succidui. Epigr. l. 2. Exponitur & periculosus, noxius.

Σκαλερῶς, lubricè, parum turpiter, dubiè. Isoc. in Areop.

Σφαλὲς, ὁ, qui facilè labefactari aut commoveri potest. Hesych. Exponitur etiam, densus, obliquus, apud eundem.

Σφέλατρον, τὸ, scabellum: (dictum παρὰ τὸ ἕδραν σφάλλεσθαι ἐστὶ καθέζεσθαι, teste Eust.) Od. σ. Ὡς δ' ὅτε γουνὸς σφέλας ἔλασεν. Sic & Od. ε. apud Nic. in Alexip. Η' σφέλας ἢ δόμον καίσας, schol. dicit esse lignum cavum ut pila. Dicitur & de sede remigum in navi. Hesych. & Eust.

Ε'πισφάλτης, ου, ὁ, ((comp.) remex. Hesych. & Eust. ex Paus.

Compositia: ac primùm ex σφάλλω, cum præpos.

Α'ναφάλλω, erigo lapsum, suscito, attollo. Item à morbo recreo: apud Luc. Et neut. erigor à lapsu, attollor. Item à morbo recreor, convalesco. Synes. ἐὰν αὐτοσχάλω, ἐπὶ τὸν Α'λεξάνδρειαν δρόμον τρέψωμαι. Sic μόγις ἀναφάλλεται, membra sanitati restituta: apud Alex. Aphr. probl. 1. .

Decomp. Δυσαναφάλλω, difficulter ex morbo resurgens, qui ægrè convalescit. Hippocr. ὥσπερ οἱ ἀρρῶτες.

Εὐαναφάλλω, facilè revalescens. Ibid.

Α'ποφάλλω, subverto, pessundo. Item à via aberrare facio, seduco. Od. γ. ὄφρα μὲν ἀρχὸν ἐπὶ σφῶϊν ἄειραν Α'χαιοί, μῖμε τοῦον. Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Il. ε. μίμε δ' ὄφρα μάχης ἀποφήλειε πόνοιο.

Α'ποσφάλλομαι, subvertor, pessundor, delabor. Plut. in Per. Item aberro, frustror, excido. Cum genit. apud Plut. & Xen. Pæd. l. 5.

Α'ποσφάλωσις, aberratio. Suid.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. Διασφάλλομαι, fallor, aberro: ut διασφαλεῖσθαι τῆς περὶ ὑμᾶς συμμαχίας. Aesch. in Ctesip.

Ε'πισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ε'πισφαλὴς, ἐς, ὁ, ἡ, qui labefactari potest, lubricus, instabilis, incertus, periculosus. Plut. in Fab. ἐπισφαλὲς ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ πολιτείαν περιφέρειν.

Ε'πισφαλῶς, ita ut labefactari & everti queat, lubricè, non sine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aberrare facio: propriè, à latere alicui adstans. Il. θ παρὰ δ' ἔφλον χθ Α'πόλλων, ejus ictum alio avertit.

Παρασφαλὴς, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Compositia desinentia in σφαλὴς, citra præposit.

Α'κρασφαλὴς, ὁν, ὁ, ἡ, proclivis ad lapsum: ut ἴππος ἀκρασφαλὴς, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculosus. Sic etiam dicitur homo qui statim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκρόσφαλὴς περὶ ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur & peccat, apud eund. & qui citò periclitatur morbo, apud Plut.

Α'σφαλὴς, valde lubricus, in quo facilis est lapsus. Hom.

Α'σφαλὴς, minimè lubricus, & *ex consequ.* tutus, non periculosus: ut ἀσφαλὴς τόπος, apud Dem. in ep. Phil. Sæpè absolutè dicitur ἐν ἀσφαλεῖ pro ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ: ut apud Xen. Pæd. 3. ἐν ἀσφαλεῖ οἶσι τὰ μὴ παθεῖν, τοῦτ' ἐστιν ἀπὸ παντὸς κινδύνου. Sic & alibi apud eundem. Interdum ἀσφαλὴς dicitur, qui non potest everti & dejici, tam firmus ut subverti nequeat, ut ἀσφαλὲς ἔδος, apud Plut. in Per. Et, qui tutus est adversus fortunæ incursus seu insidias, cui tutum esse solet consilium: ut apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ ἀγαπητὸς τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii. Τὸ ἀσφαλὲς, securitas. Luc.

Α'σφαλέως, tutò, securè sine periculo. Iliad. ρ. & Odyss. π. & apud Hesiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς, in prosa: apud Xenoph. & Herodian. Exponitur etiam, certò, haud dubiè: apud Thucyd. lib. 1.

Α'σφάλεια, ἡ, securitas. Et μετὰ ἀσφαλείας, tutò, securè: Isoc. de Pace. Et ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto esse, apud Thuc. In contractibus & fide data ἀσφάλειαν dicitur cautio, aut pignora & sponsores: unde ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, satisfido, apud Theophyl. inst. l. 2. & ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem seu idoneos sponsores. Exponitur etiam, libera & secura potestas huc illuc commeandi, fides publica, salvus conductus: unde πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρέχειν, apud Plut. in Alcib, interdum significat firmum præsidium. ut apud Greg. in Macab. encom.

Α'σφαλίζω, ἴσω, firmo, stabilio: propriè eum qui lapsat. in lubrico loco pedem figere non valens.

Α'σφαλίζομαι, idem. Item confirmo, affirmo, pro certo affero. Chrysost. in ep. ad Corinth. Item tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmasset. Dicitur & is, ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem securum reddit datis sponsoribus, seu qui fidejussoribus cavet: ut in Biantis sententia, δεῖ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui seipsum quasi munit, ne aliquid faciat, hoc est, qui fibi ab aliquo facto cavet. Greg. ἀσφαλισώμεθα μὴ πάλιν ἁμαρτεῖν, ἵνα δώσῃς, cave ne rursus malè pulluleat. Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulso, arceo: cum accus. apud Polyb. ¶ Passivè etiam sumitur *pro* munior, tutus reddor. Item securus reddor acceptâ cautione. Item affirmor, confirmor.

Α'σφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus & certum: pignus. Item tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Α'σφαλιστὴς & ἀσφαλίτης, q. d. tutelaris aut stabilitor: cognomen Neptuni, apud Plut. in Thes. & Oppian. in Halieut. sic dictus, quoniam fundamina tertæ inconcussa custodit, teste Opp.

Α'σφηνὴς, qui labefactari nequit, immobilis. Hesych.

Decomp. Διασφαλίζω & Διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω & ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ε'ξασφαλίζω, pro iisdem.

Κατασφαλίζω, idem: vel demissum munio, aut securitatis causa demissum obfirmo. Maccab. l. 3.

Παρασφαλίζω, iuxta munio: aut obiter & leviter munio.

Περισφαλίζω, præmunio.

Νοσσφαλὲς, vel νοσσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus insaniam præ se ferens.

A'σφαλίζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σ Φ Α'Ρ Α Γ Ο Σ & σφάραγ-γος, ὁ, sonus qui gutture emittitur. Item ipsum guttur, fauces. Eust. & Etym.

Σφαραγέω, ῶ, gutture sonum edo. Interdum de alio quoque sono dicitur. Odyss. ι. Γλαῦκος κεκονιμένος, σφαραγεῦντο δὲ οἱ πνεὶ ἅλες, strepebant. Ibidem (de ovibus quibus erant ubera lacte distenta) Οἳ δ' ὅτε τὰ σφαραγεῦτο.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. Hesiod in Theog. Σὺν δ' αὖ ἔμπνυτο ἔνοσίν τε πόνον τ' ἄμα ἐσφαράγιζον.

A'σφάραγος, idem quod σφάραγος. Iliad. χ. Item asparagus: vide in Α'σπάραγος.

Compositia.

A'νεμοσφάραγος, ventu perstrepens. Pind.

Βαρυσφάραγος, gravi strepitu. Idem.

E'ισσφάραγος, idem: Hom. hymn. 1. in Merc. Exponitur etiam, qui magno & clato collo est. Hesych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumstrepo. Apud Nicand.

Πυρισφάραγος, igni perstrepens: Theoc. in Syr.

Σφάτω, vide in Σοάζω. Σφεδανὸς, in Σπάδων.

Σφέλαι, in Φύλλα. Σφέλας, in Σφάλλω.

Σ Φ Ε'Ν Δ Α Μ Ν Ο Σ, ου, ὁ, acer arbor. Theophr. hist. pl. 1. Pro eodem legitur & τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Est & species cannabis. Suid.

Σφενδάμινος, acernus. Item durus, firmus, foliáus: quoniam tale est hujus arboris lignum, apud Arisoph. *in Acham.*

Σ Φ Ε Ν Δ Ο'Ν Η, ης, ἡ, funda. (¶ dicta ὅτι δι' αὐτῆς τὸ σφένδειν. ἐπεκτάθη γὰρ εἶδος καὶ τὸ κατεπείγειν πᾶν τὸ λίθων ἄφεσιν, inquit Eust.) Eurip. in Phœn. πρῶτα μὲν τέξεται ἡ ποικιλωλὸς Μαρμάκη, σφενδόνας δ' ἐκβάλοις. Xen. Pæd. 7. σφενδόνας δὲ ἡ τέκτων ἱμαντίνας ἔχοντας ἐπέδωκ. ¶ Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plut. Polit. 2. ¶ In oculo sic nominatur quod pupillam in se continet, ut funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ A' similitudine τῆς περιφέρειας σφενδόνης, dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. & Eust.

Σφενδονίτης, seu σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapides aut plumbum jaculatur. Phil. de vit. M. l. 1. Per inscriptum invenitur apud Xen. Pæd. 7. & Plut. ac tum potiùs est verbale à σφενδονίζω, seu σφενδονῶ.

Σφενδονίζω, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, seu σφενδονῶ, funda utor: fundam torqueo. Xenoph. Hell. 2. πάντ' ἴσχον, ἕλαλον, ἐτύγχανον, σφενδόνων. Plut. in Probl. Hellenic. ἢ καταβαίνειν ἐκώλυον, σφενδονῶντες. Item funda insequor, funda peto. Gregor. Σφενδονᾷ τὰ ζῳάρια. Item more fundæ rotu seu torqueo. Aristot. (de struthiocamelo) τὰς παρωπίδας λίθοις ἐκ τύπου σφενδονᾶ τοὺς ποσὶν, lapides in fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, ῶμαι, funda torqueor. Item velut funda tactus diffugio. Eurip. in Phœn. ἐκ δ' ἁλιμένων Ε'σφενδονᾶτο χρόες ἁλὸς μέλαν.

Σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω, Reg. l. 1. c. 25. πᾶν ψυχικὸν τῶν ἐχθρῶν σὺ σφενδονήσεις, instar fundæ rotabis.

Compositia.

A'ποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum emitto. Luc.

A'ποσφενδόνητος, ὁ, ἡ, funda emissus. Item funda repulsus. Plutarch. in probl. Hell.

Διασφενδονάω, aut διασφενδονέω, funda rotatu dissipo, funda dissicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum διασφενδόνησαι, i. d uabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde in altum redeuntes secum id rapiebant, & dilcerpebant.

Διασφενδονίζω, idem. Plut. in Marcello.

E'ξασφενδονάω, seu ἐκσφενδονέω, funda ejaculor. Item funditoris more ejacuior, seu velut funda tortum emitto. Basil.

O'πισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores & ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Eust.

Σφίγ-γοντρον, &c. vide in E, sc. Σφηκίον, &c. in Σφέξ.

Σφιδὴς, in Σφάλλω.

Σ Φ Η'Ν, ηνὸς, ὁ, cuneus quo ligna aut lapides, in scissuras indito & adacto, vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum tortorum quo retinacula extorquent, apud Aristoph.

Σφηνίσκος, τὸ, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ὁ, idem. ¶ Item figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis & quadratis lateribus in angusta & tenuia desinentibus, apud Nicom. ¶ Item finea mentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos: ut Paul. Aegin. l 6. c. 4.

Σφηνὸς, ὁ, cuneus: ita dicitur species quædam κεφῆος, Athen. lib. 7.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello. Item obstruo & obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

Σφηνώσεις, ἄμεα, cuneo adacto scindor: ut apud Suid. σφηνωθεὶς ἀναῤῥαγῆναι. Item obstruor velut cuneo: ut ἐσφηνωμένων κλαπάμων, apud Dioic. l. 5. c. 40. Item condensor, stipor: ut αἷμα πυῤῥὸν ἐσφηνωμένον, condensati & infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item obstructio quæ fit cuneo. Et cum genit. facio excidere ab incœpto, impedio. Il. ε. μίμε δ' ὄφρα μάχης ἀποφήλειε πόνοιο. quavis obturatio: ut apud medicos σφηνώσεις dicitur, quum humor alicubi hæret artus veluti disjuncturus. Plut. in præcept. sanit.

Compositia ex σφηνόω.

Διασφηνόω, discuneo, adacto impacto; cuneo dirimo & diffindo.

E'γκεφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item impingo veluti cuneum: unde χεῖρας ἐσφηνωμένας, apud Aegin. Item obstruo & infarcio velut adacto cuneo. Dioic. l. 5. c. 29.

Κατασφηνόω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.

Περισφηνόω, undique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter, undique obstruo.

Σ Φ Η Ξ πηκὸς, ὁ, vespa. Hom. Il. μεμῶκε σφῆκας μείων ἀλαλητὸς ἰόντων, Il. σ. σφήκεσσι ἐοικότες ἠὲ μελίσσαις. Aristot. σφῆκες ἐρραφότα. Exponitur etiam crabro, apud eundem hist. an. l. 9. c. 4. ¶ Eust. scribit denominati τὰς σφήκας ἀπὸ τοῦ διασφέζειν. ἐν δὲ ᾧ τὸ εἶσον ἐνηκὲς, quoniam nimirum insectæ in medio sunt vespæ, & hiatus quidam in iis conspicitur.

Σφηκία, ἄ, ὁ, ἡ, lignum oblongum & in acutum desinens, ita ut latitudo paulatim contrahatur, à similitudine vesparum quæ admodum adductam habent & strictam aluum teste Hes. Quidam exp. cuneolus. Vitur Aristoph. in Plut.

Σφηκώδης, ους, ὁ, ἡ, vespæ modo in acutum & angustum desinens. Item homo cujus uenter præ gracilitate & macie adductus est & angustus. Aristoph. in Plut.

Σφικὸς, ἡ, ὁ, idem. Hesych. Exponitur etiam robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantivè significat cristæ in galea extremitatem angustam & constrictam, teste eodem.

Σφικὸς, ὁ, ex lato & crasso in angustum contraho, cuneo: unde pass. ll. μ. Πηλείωνι δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ex lato crassoque ambitu in angustum & tenue acumen constricti erant. Item obstruo & obturo velut cuneo injecto. Dioic. li. 5. c. 64. σφηκώσαι ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. σφηκώσαι exp. δῆσαι, ligare, additurque sic ut impsale Phrynichus.

Σφίγγω, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est: in galea seu cristæ ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo injecto, obturatur & obstruitur, apud Dioic. in præfat. l. 8.

Σφιδὴν, ῆνος, ἡ, sedes & domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφιδὶ ον, τὸ, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur σφιδίον. Est σφηκιὸν & phalangij genus quoddam apud Nicand. in Ther.

Σφηκίασις, examen vesparum, Plut. ἐξ ἀοργησίας.

Σφηκώσεις, ἡ, ἐσι, vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.

Σφηκώδης, genus harmoniæ quòd vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Compositia.

Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figura & habitu induo: unde pass. apud Aristoph. in Vesp. Δυμιάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον.

Κατασφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcirca obstruo: velut injecto cuneo: vel simpliciter obstruo, obturo. Dioic. l. 5. c. 26.

Ψεύδεσφηξ, vespa ementita & fictitia. vide Plin. l. 70. c. 10.

Σ Φ Η Τ Τ Ι Ο Σ, qui est è tribu quæ vocatur Σφηττὶς. ¶ Interdum scatt. ut ἐξ Σφήττιον, Aristoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum metaphora, ἀπὸ τῶν Σφηττίων qui πικροὶ erant & συκοφαντικοί, vide schol.

Σ Φ Ι Τ Τ Ω, F. ξω, stringo, constringo. Theocr. idyll. 10. Σφίγγετ' ἀμαλλοδέτας τὸ δεσμάτιον, manipulos demessos constringite, vos qui eos colligatis. Philo de mundo, σωμάτων πάντα τὰ μὲν ἁπλᾶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & constringens. Exponitur &, complector, arceo, cogo.

Σφίγμα, ατος, τὸ, stringor, constringor. Plut. de primo frig. σωμάτιον τῆς

αἰεὶ σφιγμάτων ὑπὸ ψυχρότητος, cogitur aëris frigore constrictus.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus ultimam intestini recti oram ambiens, & adstringens intestinum rectum, ne immaturus excrementa effluant. Poll. ipsum podicem sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴρ vocatur ὁ χαλαστὴς teste Hesych.

Σφιγμὸς, ὁ, exp. parsimonia & sordes victus; quum quis strictiore manu quàm deceat, sumptus facit. Ecclesiast. 11.

Σφίγξ, ιγγὸς, ἡ, nomen variis cujusdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni similis, quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat: ut tradit schol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιξμένα ῥήματα, ut inquit Etym. quibus homines ita stringebat ut expedire se non possent. Eadem à Bœotis dicitur φίξ. apud Hesiod. in Theog. teste ejus schol. unde φίκιον, rupes quam incolebat. plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. & 10. sic vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Refertur & inter animalia monstrosorum genera apud Diod. Sic. & Plin. ¶ Per jocum apud Athen. l. 13. & 6. meretrices traduntur dici posse σφίγγες.

Compositia.

A'ποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coarcto: propriè, alicunde abstractum stringo. Luc. οἷς μὴ τὰς σαρκὰς ἀποσφίγξατε.

A'ποσφιγκτὸς, ὁ, ἡ, qui constringi nequit: vel non constrictus.

Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. Erasistr. Item cohibeo, colligo.

E'πισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo & arctè complector. Alex. Aphr. ἡ φύσις παρασφίγγει σὲ ἑαυτῷ τὰ ὀπίσθια.

Περισφίγγω, circumcirca stringo: vel constringo, coërceo, complector. Dioic. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, constringo, stringendo cogo & contraho. Athen. l. 12.

Υ'ποσφίγγω, substringo, subtus stringo in Epigr.

Σφόνδυλος, &c. vide in Σπόνδυλος.

Σ Φ Ο Δ Ρ Ο'Σ, ὁ, ἡ, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor. Ἐν τίσιν ἦν σφοδρὸν ἐθέλειν τὸν πολιτεύεσθαι καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ.

Σφόδρα (adverb.) vehementer, impetuosè. Aristoph. in Plut. Ἐπὶ μοι, Διὸ τῶν δύο ἔκοπτες ὑποσφόδρα; Plut. de rep. l. 1. Σκώμματος ὡς σφόδρα. Interdum ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus: unde apud Aristot. hist. an. l. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχουσι. Aliquando σφόδρα seu σφοδρὰ γε responsioni affirmativæ adhibetur, *pro* admodum, maximè: ut apud Xen.

Σφοδρῶς, *itidem* vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neut. vehementior reddor, incrementum accipio. Alexand. Aphr. problem. lib. 1.

Σφοδρύνομαι, iidem apud eundem probl. lib. 2.

Σ Φ Ο Ρ Α Γ Σ, ῖδος, ὁ, ἡ, (accus. ῖδα & σφρᾶγα, Acolicè, teste Eust.) signum, sigillum: nota quæ rei imprimitur, ut dignoscì queat. Plerunque de signo quod annulo imprimitur epistolæ: ut apud. Thuc. l. 1. ἐπιστολὴ διαπέμψαι κατὰ τὸν σφραγῖδα κοσμοῦσαι. Sic Herodian. l. 7. διακαλυμβῶν περὶ τῶν σφραγίδων ὑπήγασιν ἐσκοπεῖτο. Sic & Diod. Sic. l. 18. c. 8. ¶ Dicitur videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonasmo τῷ σ ut propriè sic signum quo aliquid munimus & confirmamus seu stabilimus.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum. Item annulus signatorius: apud Plut. ἀποδόσθαι.

Σφραγίζω, ξ. ίσω, signo, sigillo, nota impressa insignio. Dioic. l. 5. c. 113. σφραγίζαντας εἰκόνι αἰγός. Item cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. obsigno, i. approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Ioann. c. 6. & 3. Item consigno, seu obsignatum trado aut depono: unde media voce ep. ad Rom. c. 15. σφραγίσωμαι ὑμῖν τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eurip. in Iph. Taur. Δεινοῖς δὴ συμπέφυκεν ἐσφραγισμένοις. Item activè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγὶς, sigillum seu nota alicui impressum. Xen. Hellen. l. 1. & 3.

Compositia.

A'νασφραγίζω, resigno, signum tollo in Pand.

A'ποσφραγίζω, idem. Diog. Laërt. μαθόντα δὲ τοῦτο τὸ διασημαινόμενον

va voce apud Eurip. in Oreſt. (de Helena) χῆδ' οὐκ ἐπ' ὀσφραντῷ ἐστὶ, omnia mea ſignis nota: ſchol. exp. σφραγῖδας ἐκτετῦπται, οἷς ἕκαστα ἀναγνωρίζεται τὰ ἐμά.

Α'ποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, ſignaculum ſeu ſigillum: ſeu id quo aliquid obſignatur. Athen. l. 15.

Α'σφραγος, ὁ, ἡ, non ſignatus, cui nulla nota impreſſa eſt. Exponitur etiam, paſtore carens. Etym.

Ε'κσφραγίζω, ex ſigno alicunde, exemplari ſumpto ſigno, ad exemplar ſigno.

Ε'κσφράγισμα, effigies expreſſa. Greg.

Ε'πισφραγίζω, ſignum imprimo, nota inſignio: pro quo Ionicè ἐπισημαίζω, in Epigr.

Ε'πισφραγίζω, idem. Item probo, approbo, ſubſcribo. Item conſigno: unde apud Plat in polit. δεῖ δὴ χρεὼν ἐφεληθῆναι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰδίᾳ, αὐτῇ μέντοι ἐπισφραγίσασθαι. Apud Ariſtid. ἐπισφραγίζεσθαι τοῖς νόμοις, exp. concludere velut ſigillo.

Ε'πισφραγιστὴς, qui ſigillum imprimit, obſignator.

Προεπισφραγίζομαι, (decomp.) inſuper ſigillo meo comprobo. Metapti. apud Dem. in ep. ad Theram. calum ἀφοσιούμενος προεπισφραγίζομαι τοῖς ὑπὸ ἄλλων πεπραγμένοις.

Κατασφραγίζω, obſigno, obſignaculo claudo.

Μοναρχικὸς, vitulorum ſeu vitularum ſignator. (ptimo.

Παρασφραγίζω, adulterato ſigno noto, adulteratum ſignum imprimo.

Πολυσφράγιστος, multis ſignis notatus. Item benè ſigillatus. Nonn.

Τ'απεινοσφραγίζομαι, ſubſigno, ſubtus ſignum imprimo: ſeu ſimio & claudo ſuppoſito ſigillo Phal in Epiſt.

Σ Φ Ρ Ι Γ Α'Ω, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mammis lactis copia diſtentis: ut οὖθαπερ σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν, apud Aeſchyl. in Prometh. Item ſum corpore bene habito, ſum vegetus, ut qui adhuc ſunt in flore ætatis. Ariſtoph. in Nub. δόκιμα τεῖ γῇ καὶ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα μᾶλλον ἐμέλλον σφριγᾶν τῆς. Dicitur & ipſum σῶμα σφριγᾷν apud Eur. Significat etiam, laſcivio ut pecudes ſtabli is emiſſæ. Item κομψεύω, ut exp. Heſych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶντα ὀμμάτα oculi libidinoſi & elati.

Σφριγανὸς, vehemens, item florens, vegetus. Heſych. & Etym.

Σ Φ Τ'Ζ Ω. ſalio, pulſo: ſeu mico, palpito. Galen. ad Glauc. l. 1. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ ſaliunt ſeu pulſant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulſant igneo quodam motu, ut in Hippiatr. τὸς τὸ λαγόναι χῆ τὰς διδύμως σφύζωσι. Unde ad cor etiam transfertur quum deſiderio rei alicujus incenſum ſalit & micat. Greg. de baptiſm. σφύζει μοὶ τὸ πνεῦμα. Et ad hominem qui cupiditate gliſcente inflammatus continere ſe nequit, ſed deſiderio æſtuat. Piſides apud Suid. Σφύζεις Α'χιλλεῦ τὸ μυθίσαι τὸς ἑρίνας.

Σφυγμὸς, ὁ, pulſus: motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Galen. & Theophil. de pulſ. Apud Ariſtot. in meteor. erræ etiam tribuitur.

Σφυγμὸς, ὁ veteribus nominatus fuit pulſus inordinatus & incompoſitus, teſte Gal. in lib. de pulſ.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtunt. Damaſc.

Σφυγμώδης, ὁ, ὁν, ἡ, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul Aegin.

Σφυγμωδῶς, ut fit in pulſi, pulſum repræſentando. Galen.

Σφυγματοφόρος, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εως, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulſus ſeu percuſſus venarum & arteriarum. Diciur & de cordis palpitatione, apud Ariſtot. in lib. de reſpirat.

Σφύω, Dorice idem quod σφύζω. apud Theocr. idyll. 11. φασὶ τὸν κυκλωπα χῆτὸς πάλαι ἀμφοτέρως μὲν Σεύσθαι, igneo motu pulſare.

Compoſita.

Α'σφυξία, ἡ, privatio ſeu defectio pulſus in toto animali. Galen. l. 1. de præſag. ex pulſ.

Α'σφυκτος, ὁ & ἡ, non pulſans, pulſu omnino deſtitutus: vel in quo pulſus tam ex lis eſt, ut omnino nequeant deprehendi.

Α'σφυκτόω, pulſu deſtitutus ſum, venæ mihi conciderunt. Dioſc. in præfat. l. 6.

Μικρόσφυκτος, cui parvus eſt pulſus & exilis: ſeu cui pulſus elanguit. Exponitur &, debilis.

Σ Φ Τ'Ρ Α α, ῆ, malleus: inſtrumentum fabrile. Od. ſ. (de fabro arma fuaſecum portante) ἀ'κμονά τ' σφῦραν τ', ἠδὲ πυκτίδα τε πυρὸς ἔκλεε. Ariſtot. de gen. an. l. 5. c. 8. ἄκμων καὶ πυκτὶς καὶ σφῦρα καὶ ὁ ἀκμων. Plut. de fort. Rom. σφῦραι καὶ ἄλλος ἀρτεμιδῶν. ¶ Eſt & nomen piſcis cujuſdam marini, qui aliàs κέστρα, teſte Heſych. Scribitur & σφυρὰ, apud eundem.

Σφῦρα, ῆ, malleolus. Theophr. hiſt. pl. l. 5.

Σφύραινα, ἡ, piſcis apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. quem Plin. l. 32. ſudem à Latinis appellari ſcribit. Attici eum κέστρα nominant, ut teſtatur Strattis apud Athen. l. 7.

Ο'λίσφυρος, ſeu ὀλισφύριος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus: ſolidus, apud Heſych. & Plin. l. 33. c. 4.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis: ut quidam exp. ὀστέον, dedu ctum eſſe inſtantes, ob mallei ſimilitudinem. Ariſtoph. in Thesmoph. ὑπὸ

σφυρὸν ἐμοὶ τίνουτι. Ariſtoph. in Acharn. Α'τὰρ πέπονα χῆτὰ σκαπανέως τάρσον, καὶ τὸ σφυρὸν πολίοσον ἐξακόντιον, tranſlitum ſcamnum pedis vulneravit. Dioſc. l. 4. ῥάμματα σφυρῶν luxationi malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρὸν dicuntur imæ montium partes, unde planities incipit, teſte Heſych. ut in Epigr. ¶ Pes ſpondaicus, cujus pes σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρὸς, ὁ, malleoli vena.

Σφυρὸν, τὸ, idem cum σφυρὸς. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, ſignificare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia ſubſtringo: unde apud Athen. l. 14. ἀνηρ ἁβὴς μαλθακὸς χῆδὲ σφυρὸς ἐσφυρωμένος. Sic pro ἐμβάτης Suidæ.

Σφυρωτὴς, ὁ, corrigia calceamenti. Genes. c. 4.

Compoſita ex σφυρὸν.

Α'κροσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Eſt & genus calceamentorum mulierbrium. Heſych.

Ε'πισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: ſic dicta quoniam ſupra malleolum pedis poni & ſtringi ſolet. Iliad. γ. Euſt. ἐπιστρέφει, nominaticium ſcribit τὸ χῆ τὸ σφυρὸν.

Εὔσφυρος, & poët. dialyſi ὀὔσφυρος, ὁ χῆ ἡ, pulchros habens ſpectandum malleolos, & ſynecdochicè, cui eſt decora & elegans pedum forma. Hom. Heſiod. in Theog.

Καλλόσφυρος, idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Heſiod. ibidem.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: ut λευκώλενος. Hinc Theocr. idyll. 17.

Ο'μόσφυρος, qui ſuis σφυρὸς gradiens unà cum aliquo iter facit, comes. Exponitur etiam frater.

Περισφυρον, τὸ, faſcia qua malleoli pedis ſolent cingi: ſeu eſt ligamen quod cruribus circumdatur, accipiendo σφυρὸν ſynecdoch. pro crure.

Προσφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Ταρύσφυρος, malleolos pedum extendens inter eundum, ſeu amplis latisq; paſſibus progrediens. Heſiod. in Theog.

Χαλκόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos & molles: vel (ſynecdochicè) cui molles & teneri ſunt pedes: ut χεῖρες χαλκόφυρος, apud Anacreont.

Σφαρὰς, vide in Σπυρὰς.

Σ Χ Α Δ Ω'Ν, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym. ¶ Item jactus quidam talorum. Heſych. ¶ Σχαδὼν, favi fucorum apud eundem Etym. ſeu favi apum, ut eſt apud Heſych. quomodo Theocr. utitur idyl. 1. Πάρες μι μέλιτ· τὸ φίλον τέμε θῆμα μύωπος. Πάρες δ' ἀμβρόσιον. Exponitur etiam, apum ſoboles, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Apud eundem l. 9. χαδόνων δυρὶ δυ, exp. cellæ ſolitariæ.

Σχαδόω, Etymologo eſt δυκδόω, laſſare.

Α'νεσχαδωμένος, (comp.) quod non peperit, nec ſugi poteſt. Idem ex Diogene.

Σχαλὶς, vide in Σκαλὶς.

Σ Χ Α Λ Ι'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus ſeu furcula qua attolluntur ſuſtententurque retia. Xen. in Cyneg. πολλὰ δὲ καὶ χαλεπὰ ὑπάρχει, ἅπερ ἂν ἐπιχειρήσας τις ποιεῖν τὸ σωτήριον. Dicuntur & σκάλαι.

Σχαλίδοσι, eligere χαλεπὰ ἔργα, plagas eligere & furcis fulcire: apud eundem.

Σχαλίσμα, idem cum χαλὶς.

Α'ποχαλίσω, ῶ, (comp.) idem quod χαλίδω. Α'ποχαλίσμα, τὸ, idem cum χαλὶς, & χαλίσμα. Xenoph. in Cyneg. Legitur & ἀποσκαλίσματα, apud Heſych. qui è Xen. ſic vocari dicit extremitates varorum humanam ſpeciem repræſentantes.

Σ Χ Α'Ω, σῶ, F. σω, ſcarifico, ſcalpro aperio, incido, aut pertundo, Ariſtoph. in Nub. ἅπαντ' ἀγαθὰ ταῦτ' ἐσθ' ὅσα τοὺς ἀρχαίους ἐκεῖν' ἔχειν ἐμακάριζον, non aperiebam cultro, ut ſpiritus exiret. Item remitto: unde χάσκω apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. ¶ Exponitur etiam demitto, item deduco. ¶ Item traduco, transfero: unde χάσαι apud Hippocr. ἐξὸ ἄδρου l. 2. repetitè ex naturali ſitu in aliùm transferri.

Σχάζω, eadem habet ſignificationes. Pro ſcarifico, apud Ariſtoph. an. l. 8. ἐπεὶ τί χάζεις ὑπὸ τὸν γλαῦκα τὸν ἄ quis vene ſub lingua ſcite adacto cultello ſanguinem deurahat. Sic & apud Gal. therap. lib. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. χάλασαι τὸν ἱππέα ἐκ τοῦ ἁρματος, καὶ ἀναβιβάσασθαι ἐπὶ τὸν ἵππον, deductis & demiſſis tabulatis. ¶ Item demitto, intermitto, inſtituti mei tenorem abrumpo: unde in voce mediis apud Ariſtoph. in Nub. χαλᾶσθ· ἀλλ' ἐπανελοῦ, dimitto ſeu intermitto & abrupto equorum ſtudio. ¶ Significat etiam, traduco, transpono: unde χάσαι. Heſych. exp. χαλλάλαι. ¶ Item inhibeo, ſiſto, cohibeo: ut apud Pindar. κατ' ἄκρον ἵππων χάζεις, inhibens temonibus. Sic apud Euripi. in Phœniſſ. Σχάσον δ' ὄμμα ἀπὸ σκοποῦ πτεροῦ.

Σχάσις, εως, ἡ, ſcarificatio, aperura ſeu inciſura quæ fit cultro, Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 13.

Σχοινία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intenſum laxatur, vel erectum demittitur. Ariſtot. de mundo. Item funis illequi in circo curſoribus prætendi ſolebat, & quo laxato in curſum deſtinebantur. Galen. comm. 2. in l. περὶ ἄρθρων.

Σχάνειον, τὸ, pugio ſeu ſcalpellus quo utuntur in ſacrificando, ſeu inaperiendo & incidenda cute aut vena. in Hippiatr. ¶ Eſt & pars quædam in navi. Heſych. Eidem χαλίεια ſunt ὁρμήθια, portus.

Compoſita ex χαλάω.

Α'ποχαλάω, idem quod χαλάω, ſcarifico. Gal. Therap. l. 13. Ἀποχαλάσαι τὸ μὲν πεπυθόται κύτος.

Ἔπεσχάλω, in ſuperiore parte ſcarifico. ſeu cultro apetio.

Κατεσχάλω, idem quod ἐπεσχάλω. Dioſc. l. 7.

Κατεσχαμμὸς, ſcarificatio, inciſio aut apertura ſcalpello facta.

Κατεσχάραξα, (decomp.) idem quod κατεσχάλω. Dioſc. l. 8. c. 15.

Ἐγκατασχάλω, (decomp.) idem quod κατεσχάλω. Dioſc. l. 8. c. 15.

Παχύσχαλος, in hibeo, ſiſto, regredi facio. Heſych.

Σ Χ Ε Δ Ο'Ν, propè: vel q. d. contiguè: ἐχομένως: ut Euſtath. exp. (ἀ ἀχω, vel ἄχομαι, derivans ſeu ab ἄχομαι) Iliad. ν. Δαιμόνιε, χαλὸν ἀγαθὸν ἐπὶ πόλεμον ὀτρύνεις. Interdum cum genit. ut Odyſſ. δ. μελάμφυλλος χαλὸς ἠλιβάτου αὐτῆ. Interdum cum dat. ut apud Heſiod. οἱ δὲ σφι χαλὸς ἐίσκει. Exponitur etiam, cominus, i. è propinquo. Iliad. ε. χαλὸν οὐ τόσον χεῖρὶ ἐπὶ κεφαλῇ. ¶ Item propè: i. propemodum, fermè, ferè, ut χαλὸν ἀπαντες. Demoſthen. Item propè vel circiter. Plat. epiſtol. 7. χαλὸν ἔτη τεσσαράκοντα γεγονὼς. Exponitur etiam fortaſſe apud Sophocl. in Electr. Σχεδὸν τι τῶν σὺν ἐμοὶ κατημένων φύσιν. Interdum vacare dicitur, ut apud Plat. epiſt. 7. χαλὸν νῦν εἰ καλῶν.

Σχεδὸν, itidem propè: ut Od. τ. Στῆ δ' αὐτῇ χαλὸν θεὸν, ſteterit prope ipſos. & cum dat. Gd. ὃ, χαλὸν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

Σχέλιον, Euſt. ſimiliter exp. ἐχομένως, σχεδὸν, propè, contiguè. Exponitur etiam, pedetentim, ſenſim, vel retento greſſu. Plut. in Camil. πᾶσι γὰρ ἐμοὶ ἐπεκολούθει.

Σχέλος, ους, ἡ, qui propè eſt, ὃ ἐγγὺς ἢ καὶ ἁψάμενον, inquit Euſtath. in Iliad. ψ. ¶ Exponitur etiam, extemporalis, ſubitò factus, inelaboratus, ſimplex: ut χέλος τροφὴ, apud Gregor. Et τὸ χέλος, extemporaneum, apud Hermog. Fœm. χελὶς, ἡ, ſ. ναῦς, navis quæ ſubitò & tumultuariè fit, ἡ δ' ὀλίγου συμπαγεῖσα. & q. d. ex propinquo ſumpta. teſte Euſt. Odyſſ. ι. Ἀλλ' ἔγ' ἐπὶ χελὶς πολυδέσμου πήματα πάσαν. Accuſat. σχελίν, adverbialiter ſumitur pro σχεδὸν, cominus, è propinquo. Iliad. ε. Τύδεα δὲ σχελὶν: ubi tamen Euſtath. annotat. ſubaudiri poſſe ſubſtant. πλησίον vel τυπτὸν.

Σχελιάζω, extempore facio & tumultuario opere. Gregor. in Athanaſ. ἵνα σχελιάζῃ ἡμῖν ἡ μνήμη νυὶ ὡς γνωεμιώτερα, quæ ex tempore memoria fundit & depromit. Item improvidè & inconſideratè ago apud eundem, ὡσεὶ τοῖς τὰ βαπτίσματα σχελιάζουσας, qui inconſideratè baptiſmum accipiunt. Exponitur etiam exaſcio, apud eundem.

Σχέλασμα, τὸ, opus extempore factum. Vitur Cic. ad Att.

Σχέδη, ἡ, tabella vel papyrus, aut philyra, aliúdve in quo ſcribimus: propriè, id quod extempore in mentem nobis venit, ſeu in quo tumultuariè aliquid ſcribimus. Quidam exp. pugillares.

Σχέδιον, τὸ, tabellula ciuſmodi. Euſtath. exp. τὸ ἐξ' σχεδίων λόγων ἰδίωμον.

Compoſita.

Α'ποσχεδιάζω, extempore facio, vel dico ſeu pronuncio. Athen. l. 14. Item temerè ago: unde ἀποσχεδιασμὸς & νόμος, lex temerè lata, apud Ariſtot. eth. 5.

Α'υτοσχεδὸν, propè. item cominus. Il. ο. Heſiod in Aſp. Pro eodem dicitur & αὐτοσχεδὶ, Il. ψ. ſicut ἐμφανὸν & ἐμφανεῖ.

Αὐτοσχεδὶ, idem quod σχεδὸν, extempore factus, inelaboratus, tumultuarius: ut αὐτοσχεδὶ δρᾶτος, apud Herodian. Αὐτοσχεδία, ſ. μάχη, pugna quæ cominus fit et ex propinquo: ſeu qua pede cum hoſte collato, decernitur. Il. ο. Accuſat. αὐτοσχεδίην adverbialiter idem ſignificat quod αὐτοσχεδὸν, cominus. Il. ρ. Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέην ἀπὸ χαλκοπάρῃφι.

Αὐτοσχέδιος, extempore, tumultuari è. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, extempore facio & tumultuariè. Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xen. apomn. l. 3. Item inconſultò, & in re preſenti conſilium capio. Iſocr. in Evag. ὧν οὐδὲν δεῖν ἐπιχειρεῖν, ἀλ' αὐτοσχεδιάζειν ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ. Significat etiam fingo & comminiſcor, apud Athen. l. 13. Item temerè & confidenti animo quidpiam deſigno ſeu loquor. Plat. in Euthyphr. & in apolog. ¶ Item mea ſponte ago, non juſſu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis. Αὐτοσχεδίασμα, opus ex tempore & tumultuariè factum. Poll. ex Plat. com.

Αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem. Item qui extemporè & tumultuariè agit aliquid: ut αὐτοσχεδιαστὴ δῆμῳ ſpectatores apud Xen. in Lac. rep. Αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστὶ, extempore, non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιασμὸς, ex tempore factus ſeu dictus. Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi extempore: Alcidamas.

Αὐτοσχεδὶς, καλὸν μα, calceamentum craſſiori Minervæ factum: Poll.

Ἔπισχεδὸν, idem quod σχεδὸν. Apoll. Arg. 2.

Παρασχεδὸν, pro eodem. Item illico, mox.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconſultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Iulian.

Σχίδω, vide in Ἔχω. Σχελὶς, vide σκελὶς in Σκέλος.

Σχίνος, in Ἔχω.

Σ Χ Ε'Τ Α Ι Ο Σ, α, miſer, miſerabilis, infelix. Theocr. idyl. 13. Σχέτλιοι οἱ φιλόντες. Demoſth. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, pati miſerabilia. ¶ Item aſper, ſævus, intractabilis. Il. ι. καὶ πάρ, Ἀχιλλεῦ, Ἀγήνορι ἐν σιδήρῳ δότο μεγαλήτορι δυμὸν, σχέτλιε. Interdum acer, audax, laborum patiens: ut Od. μ. Σχέτλιε, καὶ δ' αὖτοι πολεμηΐα ἔργα μέμηλε. ¶ Item ſceleſtus, nefarius, injuſtus. Od. ξ. ὑμῖν σχέτλια ἔρια θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, facta injuſta & ſceleſta. ¶ Euſt. dedùci ſcribit ἀφ' οὗ τὸ σχίδω καὶ σκίλλω.

Σχετλίως, miſerè, miſerabiliter. Item ſceleratè. Iſocr.

Σχετλιάζω, conqueror tanquam miſerabilia aut ſceleſta paſſus, quiritor, lamentor. Ariſtoph. ἃ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Aeſchin. in Cteſiph. σχετλιάζοντας ἐν ᾗ ἐκκλησίᾳ ἐμοὶ. Et cum accuſ. apud Plut. in Cam. ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio: apud Thuc.

Σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζειν, ſeu σχετλιασμὸν indicans.

Κατασχετλιάζω, (comp.) indignor adverſum.

Σχῆμα, &c. vide in Ἔχω.

Σ Χ Ι'Ζ Ω, F. ίσω, findo, ſcindo: ſeu diffindo, diſcindo, diſſeco: ut σχίζειν ξύλα, Apud Xen. Plat. in Tim. ταὐτὰ τοῦτο ἔστιν πάσαι δηλαὶ γε μὴν ὠφελίαι σχίσας, hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem dividit. Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur, qui eam in contrarias ſtudia ſcindit, excitatis diſſentionibus & diſcordiis, apud Syneſ. epiſt. 58.

Σχίζομαι, findor, ſcindor: ſeu diffindor, diſſecor: ut φύλλα ἰσχνόμενα, apud Dioſc. Arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in plures ramos ſpargitur ſeu findìtur, apud Theophr. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεσθαι, quæ in contraria ſtudia ſcinditur, apud Xen. in ſymp. ἐντεῦθεν σχίσεις ἐγένοντο.

Σχίσμα, τὸ, ſiſſura, ſciſſura. Luc. 5. Peculiariter ſic dicitur ſiſſura ſeu rima naturalium in muliere, teſte Poll. lib. 2. Item in eccleſia σχίσμα appellatur, quum grex in contraria ſtudia ſcinditur, & unione rupta diſſident qui prius conſenſerant. 1. ep. ad Cor. c. 11. & alibi in N. Teſtam.

Σχισμὴ, ἡ, idem Heſych.

Σχιστὸς, ἡ, ὸν, ſciſſio, ſiſſio, vel ſiſſura. Suid.

Σχιστὸς, ὁ, ἡ, ſiſſus, ſciſſus, vel ſiſſilis, qui findi & ſcindi poteſt: ut σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hiſt. pl. l. 5. & σχιστὰ σταφίδια, apud Dioſc. l. 5. c. 123. Dicitur & lapis quidam σχιστὸς, natura ſua ſiſſilis, apud eundem ejuſdem l. c. 145. Appellatur & lac quoddam σχιστὸν, cujus ſeroſa portio certo quodam modo exempta ſegregataq; eſt à caſeo. Vide eundem l. 2. c. 77. & Aegin l. 1. c. 88. ¶ Σχιστὰ, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, aſſula, fragmentum aut ſegmentum è ligno ſciſſo. Dioſc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδὸν, in modum aſſularum, aſſulatim. Idem l. 5. c. 128. & Aegin. l. 6. c. 89.

Σχιδακώδης, aſſuloſus: apud eundem. Dioſc.

Σχιδὸν, ὸνος, τὸ, idem quod σχίδαξ, Heſych.

Σχίδιον, τὸ, aſſula, Vetruv. l. 2. c. 1. Σχίδιν, idem quod σχίδον.

Σχίζα, ſeu Σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ & σχίδος. Iliad. β. Odyſſ. γ, & ξ.

Σχινδαλμὸς, idem quod præcedentia. Exponitur & feſtuca: Heſych. Pro eodem ſcribitur & σκινδαλμὸς, apud Galen. Meraphoricè apud Ariſtophan. in Nub. σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, ut exp. ſchol. Scribitur & σχιδακτὸν, de quo in comp. ex Κάκαμος.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiſcus: arbor de qua Dioſcorides l. 1. c. 90. ¶ Σχῖνος τὸ σχίζεσθαι derivari putatur, vel quòd ejus σχίδακες ſolerent uti ad repurgandos dentes, ut teſtatur Dioſcorid. vel quòd oculos quaſi proſcindat, & inde vi ſua lacrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur ſcilla ſeu ſquilla, ut apud Ariſtophan. in Plut.

Σχινδάνις, ὁ, ὁν, ἡ, lentiſcum referens, odore, colore, aut alia aliqua ſimilitudine: ſeu qui eſt è lentiſci genere.

Σχίνον, lentiſcinus: ut χρίνον ὄφιτιν, apud Dioſc. l. 1. c. 91. & χρίνον ἄγριον, apud eundem ejuſdem l. c. 51.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentiſci, fructus quem fert lentiſcus. Hippocr. de nat. muliеb.

Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos & candefaciendos lentiſcum mando vel ſcillam. Etym.

Compoſita ex σχίζω.

Α'κροσχιδὴς, ὁ, ὁν, ἡ, ſummà vel extremà ſui parte ſciſſus aut fiſſus: vel in cacumine diviſus.

Α'ποσχίζω, idem quod σχίζω. Theocr. idyll. 26. Αὐτὸς δ' ἄμμε λιθοβόλος ἀποσχίζειν ὀνίνησιν.

Α'νασχολιδεύεσθαι, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7 Scribitur et ἀνασκολιδεύεσθαι. Hesych.

Α'ποσχίζω, abscindo, fissu avello, abrumpo. Euripid. in Alcest. Πτερῶν ὑποσχίζουσα μυρσινῶν φόβῃσι, avellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. ὅσην ἀπὸ χρόας σ' ἐγὼ ἐποίησα λόγῳ, unde me quasi avulsisti.

Α'πόσχασις, ἡ, abscissio, avulsio quæ scissu aut fissu fit. Hesych.

Α'σχίς-ος, ὁ ἡ, qui fissus non est, non scissus, individuus. Plat. in Tim.

Α'σχιδής, & ἀσχιδὴς, idem: vel qui findi scindive nequit.

Διασχίζω, diffindo, discindo, dissecco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. ut διασχιζόμενα ὀδοί, apud Xen. Pæd. 4. Et Metaph. apud Plut. in symp. ἅπαξ μὲν γὰρ αὖθις διασχισθῆναι, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχασμα, τὸ, fructum ex dissectione seu discissione. Apud musicos sic dicitur dimidium semitonii minoris. Boëthius lib. 2. cap. 27.

Α'διάσχαστ-ος, (decomp.) qui diffissus aut divisus non est.

Δισχιδής, bifidus.

Δίσχις-ος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ε'κσχίζω, scindo ex, excindo. Aristot. de mundo.

Ε'μσχίζω, in superficie scindo: vel infindo, incido. Apol. Rhod.

Ε'πισχίδ-ες, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coëat. Vitruv. l. 10. c. 18.

Ε'πισχίδιον, idem.

Εὔσχις-ος, qui facilè scinditur seu finditur. Dioscor. l. 5. c. 145.

Εὐσχιδής, bene fissus seu scissus: Epigr. vel idem quod ἀρ'ρηγος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo convello. Dem. in Mid. κατέσχιζεν τὰ ὑθρας ἅτε οἰκημάτων. Et voce media apud Aristoph. in Ran. Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, fructum diffindendo avulsum.

Κατάσχιστος, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδής, tenuibus incisuris seu rimis diffissus. Λεπτοσχιδεῖς dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδής, in medio fissus seu per medium.

Περασχίζω, juxta seu à latere findo: vel incido, diffindo.

Περισχίζω, circumcirca scindo, in orbem findo.

Πολυσχιδής, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω & Τ' προσχίζω, antè scindo, et subtus scindo. Προσχισμα & Τ' προσχισμα, quod anterius aut subtus scissum est, genera calceamentorum, apud Poll. l. 7. c. 22.

Χαμαισχιδής, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de caus. pl. lib. 4.

ΣΧΟΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, juncus: cujus descriptionem vide apud Dioscor. l. 4. c. 52. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Theocr. idyll. 5. Τεὰ φίλ' ἐμαὶ κυνίστρη τε καὶ ἄβροκον αἴγας ἔνδυτι, καὶ χοῖνον πατέοντι. ¶ Item funis è junco plexus. Et generaliter, pro quovis fune. ¶ Item mensura Ægyptiaca, sexaginta stadia capiens, ut testatur Herodot. lib. 2. in qua signif. etiam fœm. gen. legitur apud Call. Μηδ' ἐμετρεῖτο χοίνῳ Περσίδι τὸν σφείων.

Σχοινόδης, ου, ὁ καὶ ἡ, juncosus, vel junceus: juncum referens, aut qui est è junci genere.

Σχοινο-ειδὴς, junceus, è junco factus. Hesych.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps un'a cum suo cæspite. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Iosephum. in antiq. Iud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è junco plexus, resticula juncea. Aristoph. Metaph. Apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per jocum nominatur penis seu veretrum. ¶ Ar. σχοινίον dicitur esse nomen avis apud Aristot. hist. an. lib. 9.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumscribo et finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè penem agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa & descripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimensio et descriptio quæ fit fune. Est et torturæ genus, quod funibus fit et fidiculis tractoriis. Plut. in Lucullo.

Composita.

Α'ποσχοινίζω, fune circumscriptum sejungo et separo. Et simpliciter, sejungo, separo.

Α'ποσχοινίζομαι, separor et disjungor veluti fune. Chrysostom. ὕδεσι δὲ καὶ ὄρεσι ἀλλήλων ἀποσχοινίσεται. Et ἀποσχοινισμὸς, separatus, sejunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ, altos & sublimes juncos ferens. epitheton fluvii. Iliad. δ.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ο'λόσχοινος, junci quoddam genus crassum & carnosum. Dioscor. l. 4. c. 52. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13.

Ο'ξύσχοινος, juncus acutus. Dioscor. l. 4. c. 52.

Πεντάσχοινος, quinq; schœnos patens, quinq; schœnos longus.

Πεσχοινίζω, fune circumscribo, fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ', ῆς, ἡ, otium, vacatio et feriatio à negotiis. Aristot. politic. 7. τέλος δὲ εἰρήνη μὲν πολέμου, χορὴ δ' ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ δεῖπνον αὐτοῖς χολὴ μήτε διαλιπεῖν, &c. Dicitur aliquis χολὴν ἄγειν, qui otiosus est & otium terit, idque absolutè

interdum: ut Xen. Pæd. 5. χολὴν γὰρ δεῖ παρεῖναι ἡμῖν. Interdum cum infinit. ut Luc. χολὴν ἔστι σύγε τοῖς ἐν ποσὶν ἐπιδοῦναι, non est eis otium. Interdum cum præpos. dat. sequente, Plat. in apol. & sequente accusat. apud Luc. sequente genit. apud Plut. & Aristot. Aliquando cum solo genit. ut Plat. de rep. l. 2. Τῶν ἄλλων χολὴν ἄγων, ab aliis cessans. Cum dat. solo apud Luc. in lib. de calumn. Dicitur & aliquis ἔχειν χολὴν ἀμφί τινα, habere otium quod impendet alicui, ut apud Xen. Pæd. 7. Item χολὴ infinitivo additum exp. otium aliquid agendi. Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. l. 2. χολῆς οὖν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη δημίοις, egeat otio ab aliis rebus. Ε'γχολῆ, κατὰ χολὴν, ὀπὶ χολῆς, in otio, per otium. Plat. Aeschin. ¶ Item χολὴ, mora ejus qui lentè agit. Thuc. l. 1. ¶ Item lucubratio, quam quis per otium seu in otio compositit: ut apud Plut. in exordio lib. de aud. ¶ Ipse etiam locus in quo otium impenditur alicui rei χολὴ, nominatur, schola. Idem in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat. σχολῇ adverbialiter significat, otiosè, per otium. Andoc. ἐγὼ σχολῇ μὲν οὖν οὐκ εἰσαγγελοῦμεν σκοπῶν. Item lentè, tardè, more hominum otiosorum. Thucl. 3. Item vix, ægrè, magno cum labore. Xen. Pæd. 4. Item haudquaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Oedip. tyr. Σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐσελάμψαν. Sic & apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολαῖ-ος, α, ὁ, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαίτερ-ος, & per syncop. σχολαίτερ-ος. Herodian. l. 7. Superl. σχολαίτατ-ος, & per syncop. σχολαίτατ-ος.

Σχολαίως, per otium: seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. Eth. 8. cap. 12. Compar. χολαίτερον, & per syncop. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs. Aristot. de mundo, & Herodian. l. 8. Superl. σχολαίτατα & σχολαίτατα. tardissimè, cunctantissimè, apud Xen. in Lac. Rep. & Hell. 5.

Σχολαίτης, ητ-ος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 2.

Σχολαστικὸς, ad scholas pertinens, scholis conveniens: ut σχολαστικὰ ὑπομνήματα. Athen. l. 3.

Σχολιον, τὸ, glossema: quod vel scribitur in id quod per otium legitur: vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium, teste etymol. Lucian. Vit. Aut.

Σχολιαστὴς, qui scholia scribit in aliquem autorem, & iis cum illustrat: ut σχολιαστὴ Η'σιόδε, apud Eust.

Σχολιῶν, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, sum otiosus. Plut. in Alcib. πολλοὶ μὴ σχολάζουσι, quum intellexisset et otium non esse. Interdum cum dat. ac cum exp. etiam, vaco, operam do, studeo. Cum dat. person. Xen. in symp. Σωκράτει σχολάζων διημερεύετο totos dies Socrati do operam. Plut. in Alex. τοῖς φίλοις ἐχέλαζεν, amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor sum: ut apud Athen. ὃ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακεν, ἀλλὰ καὶ Σενοκράτει. Cum dat. rei. Herodian. lib. 7. τῇ πρεπούσῃ ἡμῖν σχολάζειν. Sic & lib. 1. & 3. Interdum cum præpos. jungitur: ut apud Xen. Pæd. 7. ἐπεὶ οὖν ἀπὸ παίδων σχολάσαις, si otium habebis ab hoc. Cum ἐν verò ἀφὸς in post signif. sumitur. Chrys. πάντα τὸν βίον ἐν ἀφοσιώσει καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ διακονίᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare. Arist. Pol. 5. ὅτε δὲ σχολάζουσι ἀφὸς τοὺς ἰδίους. Et sequ. accus. apud Xen. Cum infinit. exp. non est mihi otium; mihi non vacat. Xen. Pæd. 8. ὅτε δὲ σχολάζετε τοῖς τοιούτοις ἀκούειν, non otium erat ei eos audiendi. Sic & apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia, i. rectore & pastore carens, Can. 16. Concil. Antioch.

Σχολαστέον, τὸ, locus in quo commodum est otium agere & quiescere post labores. Exponitur exhedra, apud Athen. l. 5. ab aliis etiam schola.

Σχολαστὴς, ἡ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio. Plut. de discern. adul. ab am. Interdum adjectivè sumitur, pro otiosus: ut Σχολαστὴς βίος, apud eundem in præcept. san. Exponitur & discipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari solet, otio deditus. Arist. pol. 8. Οἱ σχολαστικοὶ, cœtus festi apud eundem, pol. 6. Et τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium: apud eundem eth. 10. c. 7.

Composita.

Α'ποσχολάζω, vaco, remitto animum & quieti indulgeo. Aristot. Eth. 10. c. 6.

Α'σχολ-ος, ὁ ἡ, cui otium non est, occupationibus & negotiis distractus. Dem. Phil. 4. Θαυμαίων δ' ὁ χόλων ἅδε τὸν φαυλον πολίτην ἡγούμενον. Arist. pol. 5. l. 5. ἀσχολὸν ὄντα φῶς τῶν ἔργων, occupatum in opere faciendo.

Α'σχολία, ἡ, negotia, occupationes: unde ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere: apud Xen. in œcon. & ἀσχολίαν ἄγειν, negotiis distrahi. apud eundem ibidem.

Α'σχολέω, negotia facesso seu exhibeo, occupo: vel in opere detineo. Lucian. in Zeux. σαυτὸς δὲ αὐτοῖς ἀσχολεῖ ἐπιδεικνύουσι, μᾶλλον οὐδέν, & neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristotel. Politic. 7. cap. 15. ἀσχολοῦσαι μὲν γὰρ αἱ πανηγύρεις, ψυχικὰς ἀγαθὸν. εἰρήνην δ' ἄγουσαι μᾶλλον ἐν ἡσυχαστικοῖς.

Α'χολῶμαι, idem Herodian. l. 3. Ἀσθετ-ῶν καὶ ἀχολούμενον τῷ Σεβήρῳ, occupato Severo. Et cum ὅτι apud Athen. ὅτι τοῦτο ἠχολήντο, occupato Severo, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχολία, negotium, occupatio. Item pro ἐπιτήδευμα, διατριβὴ, schol. Aristoph.

Ἄσχολέω, negotium facessens avoco, occupans & impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio: unde apud Luc. ἀπεσχολήμενοι ἀπὸ αὐτῶν.

Διεσχολέω, negotiis distineo: unde pass. apud Herodot. l. 7. Διεσχολημένου ἐπὶ τοῖσι τῶν ἔργα ἐποιέετο διαγωνισμοῖσι, eo occupato.

Ἐνασχολέομαι, occupatus sum in.

Πολυσχολέω, multis negotiis occupatus & distractus. Luc.

Σχολέω, qui abundat otio.

Εἰρηνοσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio & operæ. Apud Luc. ἀνάγκη δ' ἡμέραν πᾶσαν ἐξ ἡμέρας εἰρηνοσχολεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἔνεστιν.

Εὐσχολέω, otium abundo & operam pono. in Luc. ἐνδιατρίβειν καὶ εὐσχολεῖν τῇ λογικῇ μοίρᾳ.

Ἐπισχολάζω, otior. & operam pono. in Luc. ἐνδιατρίβειν καὶ ἐπισχολάζειν τῇ τοιαύτῃ ἀκριβείᾳ.

Ἐπισχολέω, idem. Exponitur & accuratè contemplor.

Καθησχολέω, otio malè utens: vel etiam malis rebus impendens.

Καιροσχολέω, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in probl. Rom.

Σχολάζω, simul otior, una & ferior: vel colludo in otio & feriis. Item in Alcib. Item συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo & συσχολαστὴς, Plut. in l. de aud.

Σαόω, σῶ-ω, &c. vide in Σάο-ω.

ΣΩΛΗ'Ν, λῆν-ος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plut. οἱ μὲν γὰρ ἀνθρωποι σωλῆνες ὄντες οἱ χεόμενοι καὶ πληρεῖς ὑγροῦ καὶ ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτοὺς, αὖθ' ὕστερ-ος ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιᾶσι. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus aut femur fractum conjicitur & continetur. Gal. com. 2. ὡς τὸ ὀφεῖλον ἐμβῆναι. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quoniam ad canalis similitudinem accedit: vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ rubuli modo oblongæ: Plinio ungues seu dactyli.

Σωληνάριον, τὸ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωληνίδιον sive σωληνίσκ-ος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩ'ΜΑ, ατ-ος, τὸ, corpus. ¶ dictum quasi σῆμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam ejus ministerio utitur ad res, quas sibi obfigendas explicandasque assumat. aut πεφυ τὸ σῶμα vel σῴζε, quod in corpore anima tanquam in carcere servetur, ut Socrates docet apud Platon. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, ut quum Xen. dicit ὅτε τὸ σῶμα παύσεται τὰ ὄντα, & Galen. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De alius animantis corpore. Il. γ, λέων ἐχέφρων μεγάλῳ ἐπὶ σώματι πίθηκος. Apud Plut. κωλύσαντες τὸ σῶμα, de corporibus hominum mortuis. Sic & apud Luc. ὁ λιθ-ος σῶμα ἐστι; Sic passim apud Aristot. & cæteros philosophos. Interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: ut apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. Interdum σῶμα, ponitur pro ἀφυσώματον σῶμα: ut Xen. in symp. ὁ τοῦ σώματ-ος ἀφεμένου. ¶ Item σώματα, servi, mancipia, domesticum familitium. Aristot. rhet. 1. & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα usurpatur, ficut & corpus. Aristot. ibidem, οἱ δ' οὐκ ἐθέλουσι ἐνδυμάτων ἕνεκα λέγειν ὅπερ ὄντι σῶμα τῆς πίστεως.

Σωματικὸς, ἡ, όν, corporeus, corporea natura præditus. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικῶς, adv. corporaliter, qui est corporis: ut σωματικοὶ ἡδοναὶ, apud Aristot. eth. 7. & σωματικὴ ἀπορία, apud Plut. in Coriol. Item corporeus, corpore constans: ut θεὸς ὡς σωματικὸς, apud Phil. de mun. Exponitur etiam, corpulentus, crassus. item corpori deditus.

Σωματίδιον, τὸ, corpusculum, l. foct. in ep. ad Philipp. Athen. l. 3. & 13 ¶ Item codex ac liber: in ecclesiast. hist. Σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματίον, corpus, i. multitudo aliqua fedes conjunctas habens, & iidem viuens legibus: unde & pro collegio accipitur, in Pand.

Σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos usque demissæ & totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio; corpus & corpora natura induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωματωτὴς, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Α'σώματ-ος, ὁ, ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Α'σώματος, idem. Α'σωμάτως, sine corporis interventu.

Δίσωμ-ος & δισώματ-ος, bicorpor.

Δυλασσώματα, mancipia, famuli seu servi. Poll.

Ε'υσώματ-ος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ε'υσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωμάτωσις, (decomp.) corporis uniùs in aliud corpus translmutatio. Plat. de leg. l. 13. Gregor. de hom.

Ε'πισώμ-ος, corpulentus. Exponitur etiam, tosofus. in Hippat.

Ε'πισωματόω, idem quod ἐπισωμάτου: unde ἐπισωμάτωσις, in corpus coalescere, corporari: apud Dioscor. l. 5.

Εὔσωμ-ος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματ-ος, idem. Εὐσωματία, sum corpore pulchro & bene habito, vel robusto. Eurip. in Andron. τὸ γὰρ κλεινὸν ἔσθ' ἁ εὐσωματεῖν.

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. 2.

Λεπτόσωμ-ος, qui tenui & gracili corpore est. Eustath.

Μεγαλόσωμ-ος, qui magno est corpore, procero & crasso.

Πολυσώματ-ος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματ-ος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμ-ος, qui ejusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τέτρα-ος, & τετρασώμ-ος, tricorpor. Eurip. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματ-ος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus: Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματέω, amor corporis: nimium studium in curanda cute; Φιλοσωματῶ, nimium amans sum corporis mei.

ΣΩ ΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cumulus, acervus. Hesiod. in Erg. 2. ὅτε τ' ἐβρυε σωρὸν ἀμᾶται. Plut. symp. 6. πυρὸν ἐστεδεῖς σωρῷ, tritici impositus acervo. Et σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. οἱ κλαφεῖς ἀνέλεσθαι σωρὸν συρφετώδη, exp. fasciculum spinarum.

Σωρηδὸν, acervatim, cumulatim. Herodian. l. 4. Phil. de v. M. l. 2.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervo: vel cumulatim onero. Herodian. l. 4. λιθάρῳ τὸς βωμὸς ἐσώρευεν.

Σωρεύομαι, cumulor, acervor, cumulatim aggregor. Idem ibid.

Σώρευμα, idem cum σωρὸς, Xen. Pæd. 7.

Σωρευτὸς, ή, όν, acervatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρὸς & σώρευμα. Ab Hesych. & Suid. exp. πλῆθος, multitudo.

Σωρεδὸν, idem cum σωρηδὸν: factum ex σώρεύω, sicut φωλεὸς ex φωλεύω, inquiunt Etym. & Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex ὅτι σωρεδὸς.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de divin. l. 2. & Diog. Laërt.

Σώρακ-ος, Poll. vas esse dicit in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus conjiciuntur. Exponitur etiam, acervus, apud Aristoph. quum inquit, Κακῶν πανώτων σωρὸν μοι σώρακον. ¶ Σωρακὸς dictur esse instrumentum equisonis cavum quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ε'νσωρεύω, accumulo, acervatim aggero: unde apud Eurip. in Phœn. Νεκροὶ γὰρ νεκροῖς ἐξεσωρεύσθ' ὁμοῦ.

Ε'πισώρευμα, idem. Athen. l. 1. μέλλοντ-ος τῆς Κυβέλης τέκνος ἐπισωρεύειν πνοὰ, ὁ Πυθαγόρας φησὶ, &c.

Καταισωρεύω, accimulo, coacervo.

Περισωρεύω, circumcirca cumulo & acervo, cumulo circumcirca; obruo.

Συσωρεύω, coacervo, acervatim congero.

Σάω, σῶσις, σωτὴρ, &c. vide in Σάο-ω, i. salvus.

Σῶτερον, in Σείω. Σωφέρων, &c. in comp. ex φρὴν.

Σάλπη, in Σμάω. Σαῶν, in Σάο-ω.

T

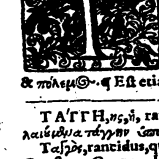

Nota decimæoctonæ apud Græcos literæ, cujus nomen ταῦ ab Hæbræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. cap. 8. ¶ Attici ea pro σ utuntur, dicentes τἠμερον pro σήμερον, & θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à φ cœptarum syllabæ primæ inscribitur: ut ἵστημι, πτόλις & πτόλεμος apud Poëtas pro πόλις & πόλεμος. ¶ Et etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑ'ΓΗ, ης, ἡ, rancor. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. τὸ ἐλαιῶδες παλαιούμενον τάγγην ὀσμηρὸν.

Ταγὴς, rancidus, qui rancorem contraxit: ut oleum ταγὲς. de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγίζω, rancesco, rancidus fio: ut κέρνον ταγίσκον. Astio.

Ταγὴν, &c. vide in Τάσσω. Τάγηνον, in Τήγανον.

Τάγμα, ταγὸς, in Τάσσω. Ταζὸς, in Τείνω. Ταῖνι Ο'. Ταινίᾳ vide Τ. ταινίω, in Τείνω. Τάκτης, &c. vide in Τήκω. Τάκτης, &c. in Τάσσω. Ταλαυρίζω, vide Τάλας in Ταλάω.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra: vel trutina, lanx. Iliad. υ. & χ. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ πολλῷ

λάττω μεσοπ. ἢ καθιέσθαι. Interdum sic dicitur id, quod lanci imponitur ponderandum, & nominatim pondus 125 librarum, ut Hesych. ex Epiphan. tradit. Sic. Il. ι. δίκης δ' ἐχυσὶν τάλαντα. Diversa autem talentorum genera fuêre, de quibus vide Bud. in lib. de asse. ¶ Derivatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τοὺβάρος, ἢ παρὰ τὸ τάλαι ἢ ἐφ' ἱστιεῶν τῆς ἐρμαλέης ἢ οἴοντι τὸ φερέπονον, teste Eust.

Ταλαντιαῖος, seu ταλαντιαῖος, ὁ, talentum æquans, Athen. l. 4. τὴν δὲ πατρίδα τῶν ἡμερῶν τυλαντιαῖος εἰς ἑβδόμας μυριάδας ἔθηκε. Et ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, apud Iosseph. Apud Aristot. œcon. l. 2. ταλαντιαῖοι ἔγγυοι τῶ εἴδει ταλάντων dicuntur sponsores, qui viginti talenta persolvere possunt. Quæ vis etiam quæ ingentis & gravis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut ταλαντιαῖα νοσήματα, apud Alcæum. comteste Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem, Macedon. Epigr. l. 2. Οἵοι ταλαντεύει πάντα νόμοι βίότε. Et metaph. huc illuc exagito, suspensum teneo, ancipitem & alternantem. Greg. Naz. in Carm. Καὶ μὲ ταλαντεύει σκολιὸς μόθος ἐρυσιῆφι, dæmonis solicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutraliter præpondero. Phil. de vit. M. l. 3. τῇ μὲν γὰ ἑταλάντευε τὸ ἕλκος· ἢ τὰ δίκαια.

Ταλαντόομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo & inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἑταλαντεύετο τῆδε κἀκεῖσε. Luc. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum. Item activè, in æquilibrio teneo. Alciphr. τὸν σὸν οὖ τῶν ἄφρων ταλαντεύω. Apud Theophil. ep. 17. χρυσὸς εἰς ἀνθρώπους τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, expvelut. præponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω: unde metaph. terra dicitur ἀσφαλῶς ταλαντοῦσθαι, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso & libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος significat, teste Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, idem quod ταλαντόω & ταλαντεύω, unde apud Suid. Ταυτὰν τὰλαντα ταλαντίζεται.

Composita.

Ἀμφιταλαντος, ὁ ἢ ἡ, utramque in partem libramentum habens: seu quod ab utráque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur & utrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: unde passiv. apud Greg. invect. in Iul. ι. οἷς ἀντιταλαντεύεται πονηρία.

Ἀνταλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος. Il. ρ. Μηνίσης ἀνὰ λαὸς ἀναλίφ ἀδρηφόρτῃ. Et addito dat. apud Phocyl. Accuf. verò, Od. β. Διὶ μὴν ἀτάλαντος.

Δεκαταλαντος, qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat. ut δεκαταλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll l. 9.

Δεκάταλαντος, ὁ, decem talenta. Poll. ibid.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosth.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talenta pondere æquans.

Ἑκατοντάλαντος, centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Il. λ. Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἀποτίσω.

Ἰσοτάλαντος, idem cum ἀνταλαντος & ἀπτάλαντος.

Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æquans: ut πεντετάλαντος ἀφετὴ, apud Phal. in ep. Πεντετάλαντος δίνη, lis qua de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub.

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντηκοντατάλαντος, quinquaginta talenta. Poll l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. dives. Poll. ibid. Et πολυτάλαντον ἀφέγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τετράλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et τετράλαντον, tria talenta.

Τριάκοντάλαντος, præponderare, ponderis gravitate superare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΑΑΩ, ῶ, Fάσω, suffero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Il. ν. 60 ἢ οὐ τῶν πεφύασι, σάκεϊ ταλάντῃ Μένται. ἐχὸν δόρυ, si ausus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαύεσθον, ν, ὁ, patiens ærumnarum & laborum, qui forti & invicto animo ærumnas subit & sustinet: ut ταλαύεσθον πολεμιστὴς. Il. θ. & υ. Exponitur etiam, audax.

Ταλαὸς, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in Avib. & Herodot.

Τάλας, ὁ, ἡ, ον, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὦ μοι πυρὰ μαὶ ἐγὼ δόμων τῶν τάλα. Fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa, Aristoph. Ἐγὼ τᾶ ὕβρεως. Compar. ταλαίτερος, miserior, ærumnosior. Superl. τάλαστατος, miserrimus. Idem Aristoph. Τάλαστατ' αὐθιὼν ἐγ' ὀνείρων μοι δοκεῖς.

Ταλαυρῶ, miserum & ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo & lamentor veluti miserum. Hesych.

Ἀ"τλας, idem quod τάλας, ex eoque factum transpositis literis: ut docet Eustath. vide & in comp ex Ταλῶ.

Ταλάσιον, τὸ, lana: Hesych. & Eustath. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Ταλασία, ἡ, ipsum lanificium. Plur. in Probl. Rom.

Ταλάσιος, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur ταλασίτης: ut ταλασία ἔρια, apud Apoll. Rhod.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia utuntur: lanæ & fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu continendis quasi ταλάειν videtur: qualus, quasillus. Theocr. idyll. 18. (de Helena) Οἳ τὰ πὸς ἐν ταλάρῳ πανὶς ἔκπεσε ἔρια τιταύτα. Adhiberi etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ. & Apud Aristot. rhet. 3. Item fit nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci. apud Theocr. idyll. 5. Et quibus utuntur in premendo lacte & in caseum formando, teste Poll. l. 7.

Ταλάεσσα, ἡ, ταλαέσσος, quasillus seu fiscella: prius apud Poll. l. 10. c. 28. posterius apud Suid. ex Epigr.

Τάλις, ὁ, ἡ, dicitur virgo nubilis, seu quæ sponsa futura est, teste Eust. it idem à ταλάω, ut sit ἡ ταλάσια ἀπὸ τοῦ, quoniam puellæ ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant. Soph. in Antig. ὀρῶ· ταλιδὸς ἧκει εἴσω Ἀντιγόνης. Vitur & Callim. teste schol. Soph. qui & Aeolicam esse dictionem tradit.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, & id ex quo scutum pendet. (¶ dictum à τυλάω, quasi ταλαμὼν, τὰλας γὰ ἐν τλήμον δὲ τὸ βασίζον. inquit Eustath.) Il. β, Γ' βρύσεν μὲγ' τὸ τελαμὼν ἀμφὶ σάκεσφι Ἀμφὶ δ' ἀμφιβρότης. Item vinculum, ligamen, fascia: ut Il. ρ. Δηιόφοβ' τελαμῶνι παρὲξ σφυρὸν. Interdum, fascia aut linteum concerptum quo vulnera aut oblæsa membra obligantur: ut apud Eurip. in Phœ. ἀμφὶ τραῦματ' ἄγγεα τελαμῶνας βαλεῖν. Sic & apud Herodot.

Τελαμών, ῶνος, ὁ, qui ad cingulum & lorum pertinet. Hesych. ὁ σφενδόνης τῶν τελαμώνιον. Τελαμώνιαι, Poll. dicuntur quæ τελαμῶσι. Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras.

Τελαμωνίζω, fascia involvo: vnde apud Eust. ex quodam historico, συμπεφωνῆσθαι αὐτῶ (sc. Philippo cui occulus sagitta excussus erat in prælio.) ἢ Κλείσυρον ὁ ἐκείθι ἁρξίτης τελαμωνίσειν τὸ ἕτερον ὄρθαλμὸν, alterum oculum fascia contectum & obligatum habens.

Ταλῶ, ῶ, (factum per syncopen ex ταλέω) unde τᾶλμι, f. τλῶ, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλαν, idem quod τολῶ, perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους, ὧν ἔτλαν, τί δῆτα λέξω, labores quos exantlavi. Il. α, Τέτλαθι μὴν τερ ἐμοὶ κῆρ ἀδάμαντι πρέσβ & tolera: per reduplicationem pro τλῆθι. Item sustineo, i. audeo. Il. α, Πᾶς ἔτης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος; quomodo ausus fuisti? Sic Il. α, Πῶς τλῆναι δυμῶ, sustinuisti: vel animum induxisti. Hinc & optativus τλαίην, Il. δ: pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. τλάμεναι & τληναι, pro quo Aeolicè τλήμεναι, Ionicè τληῆναι. Particip. τετλαώς & τλὰς, ῶτος, interdum nominis usum præstat, patiens, tolerans: ut τετληότι θυμῷ. Od. δ & alibi. Partic. τλὰς. itidem patiens, passus. Item qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔρρον τλᾶσα δυσσεβήματον, ausa perpetrare facinus maximè impium.

Τλήμων, ονος, ὁ, ἡ, ν, patiens. Interdum audax, fortis: ut τλήμων Ὀδυσσεύς. Il. κ. Plerunque miser, ærumnosus, calamitosus: ut τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua signif. Doricè τλάμων dicitur, frequentissimè apud tragicos.

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad.

Τλησικάρδιος, ὁ, ἡ, ν, ærumna, miseria, infortunium: Hom. hym. 1. in Apol. Τ' μεῖον ῥα Διὸν δῶρ' ἀμεμφέα ἠδ' ἀθρήσειν Τλησικαρδίας: Τλᾶθης, εος, ἡ, patientia, tolerantia. Item audacia. Hesych.

Τλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest. Eur. in Med. & Hippol. Et activè, tolerans, patiens: ut Il. ω, Τλητὸν δ' Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Τλητὸς, patiens, qui est ejusmodi ut facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Phil. de vita M. l. 1.

Ὀ"τλος, ὁ, ærumna, labor, miseria. Hesych. & Suid. Derivatum à τλάω, per pleonasmum τῦ ο, teste Etymol.

Ὀτλέω, ærumnas & labores sustineo. Hesych. Et simpliciter, perfero, sustineo, in Epigr. Ἔκλυον ὀτλήσαντες ἀ οἱ πόνον.

Ὀτλήμια, τὸ, ærumna, miseria. Ὀ τλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλίδιον, idem cum ὀτλέω. Apoll. Arg. l. 2. & in Epigr.

Τάλαντον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex τλάω,

Ἀνατλάω & ἀνέτλαμι, perfero, perpetior. Od. ξ, ἢ ἐπιτίον ὅλλ' ἀνέτλης. Xen. Pæd. l. πόνον ἀνατλῆναι. Pro eodem per syncopen dicitur ἀντλάω.

Ἄντλος, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Ἄτλας, Eustath. dictum esse scribit vel παρὰ τῦ μὴ τλᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἀτλητικῶς, quasi πολύτλας: fingitur enim Atlas cœlum humeris sustinere. Ἄτλαντα dicuntur etiam ἅπαντα Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum sustinent, aut aliud quiddam apud architectos. Sic Athen. l. 5. ἄτλαντές τε ἀνδριάντες τὸν ναῦν ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων. ¶ Notat Eustath. ἄτλαντες τὰ ἐξέχοντα τῦ τοῦ ναῦ

Ταρακτὴς, οῦ, ὁ, turbator, perturbator. Ταρακτικὸς, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: ut ταρακτικὸν πῶν ἢ πολιτικὸν, apud Plut.in Camil.

Ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari poterit.

Ταραχὴ, ῆς, idem quod τάραξις & παραβολὴ. Hoc. de pace. ταραχῆς ἀπαλλαγὴν τοῖς μὲν νυνὶ ὑφ' ἁλλήλων καθέστηκεν. Herodian.l.4. παύσειν ταχέως τὴν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic & Dem. Thuc. Plut. &c.

Ταράχτωρ, ορος, ὁ, idem. Act. Apost. c. 12.

Ταραχώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xenoph. pæd. 3. ἵππων ἕρκτομα ἐν πολλῇ ταραχώδει ἐσῇ.

Ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè. Isocr. in ep. ad Philip. Plut. in Coriol.

Θοάζω seu θρᾴζω, perturbo, molestiam affero. ¶ per syncopen factum ex τιθράσκω & τ in θ mutato, teste Etym. Exponitur etiam, fodico, vellico, pungo: unde metaph. apud Plat. in Parmen, ἢ δὺ τοῦ τοι ποτ' ἐκ τῶν ἓν θοάζει ἐμὲ τὸ ἢ ἓν πάντα ταυτὸν. ¶ Apud Aristot. thet. 3. quidam Theodorus barbariem & servilem originem exprobans Niconi citharœdo, scommaticè inquir.

Θοάττα ση, pro θοάττη σι i. Thrassa mulier te genuit, i. serva.

Θοάττομαι seu θρᾴττομαι, conturbor fodicor, pungor: unde apud Suid. ὅτι μὴ θοάττεσθε τῶν ἀκουόντων δεινῶν, ne turbaretur auditus.

Τάρβος, τὸ, ἄρτιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

A'ναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoveo, agito, unde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε πῶν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τάχιον ἀναταράττεσθαι.

A'ταραξία, ἡ, status animi imperturbati, imperturbatus animus.

A'πάραχος, ὁ, ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus.

A'πάραχος, vacuus à perturbationibus aut turbis. Item intrepidus.

A'περίχαρος, citra perturbationem, tranquillè.

A'παραλία, ἡ, tranquillitas. Hippocr. epist. ad Demag.

Διαταράττω, idem quod ἀναταράττω. Plut.in Alcib. εἰς Θεσσαλοὺς ἐκ γῆς ἐπαναγὼν, πολλὰς ἀκοντισθεὶς ἐπποις, θορυβεῖ κρείττονι ἢ διατεθῆναι τὸ στρατόπεδον αὐτῶν.

Διαταράττομαι, perturbor, percellor. Luc. τῆς ὄψεως ἀπὸ διαταράττεσθαι.

E'κταράττω, idem conturbo, perturbo: vel exterreo, percello. Plut. in Coriol. τὸν τῆ δήμου ἀδείᾳ ἢ παρέργοις ἐκταράττοντα τοὺς δημαγωγούς.

E'κτάραξις, perturbatio, commotio.

E'κταράττω, idem quod ἐκταράττω Plut. de orac. Pyth. & Luc.

Εὐπάρακτος, qui facilè perturbatur.

Παραταράττω, idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo. Il. α, σοὶ δ' ἦμὲν δεῖπνα παρέξω. Plut. in Fab. Max. συνταράξειν ἅπαν τὸ στράτευμα.

Συντάραξις, conturbatio, confusio.

T'αυταράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Dioſc. l. 4. c. 184.

T'αυθράττω, idem. Plut. in Alcib. ὥσθ' ὁρᾶσθαι ὀρίνῃ ὅμως ὁ τῷ ὄχλῳ κυμός. Et simpliciter, conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἧττον ὥσθ' ὁρᾶσθαι διὰ τὸν ἀσυλίαν, minus perturbant Fabium prodigia.

-TA'PBOΣ, ου, ὁ, τὸ, terror, timor, metus. Eurip. in Bacch. Πόλλ' τὰ τάρβου. ἴδια, terrori eras civitati. Apoll. Arg. L. ἅπερ ἐν ἀκμῇ πάρβου ἔπτηξ πλήθουν. Pro eodem dicitur & τάραβος, apud Suid. ¶ Herodianus apud Etym. à παράβου derivat, ex quo fiat τάραβος & per syncopen τάρβος. Idem etymon habet & Euſt.

Ταρβοσυίη, ἡ, idem quod τάρβος. Odyſſ. σ, λυδὸν δ' ὦκα γύαι ἐκέσπε Ταρβοσυίη.

Ταρβαλέος, ω, ον, ὁ, terribilis, timorem & metum afferens. Homer. hymn. in Merc. Exponitur etiam, metuens: apud Nonn.

Ταρβαλέω, ῶ, ήσω, paveo, timeo, trepido. Od. ρ, δ' ἦ τι δυμῷ Ταρβέεις. Il. ε. Τάρβησεν πᾶσιν ἢ παρὰ νηῒ κρατερὸν δυμόν. Et cum accuſat. Il. ζ. Suid. apud Soph. ταρβεῖν pro τιμᾶν accipi teſtatur.

Composita.

A'ταρβὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, intrepidus, minimè pavidus & meticuloſus. Aeſchyl. in Prometh.

A'πάρβητος, ὁ, ἡ, ἡ, idem: ut ἀτάρβητος νόος. Il. γ. Exponitur etiam inculpatus, irreprehenſus. Heſych.

A'πάρβητος, & ἀτάρβητος, intrepidè, citra terrorem, ſine metu. Soph. in Aiace.

E'κταρβέω, extimeſco, expaveſco: vel exterreo, expavefacio: unde ἐκταρβωθὼν. Heſych. exp. ἀπονηθέντων, attonitum.

E'κταρβὴς, admodum pavidus & meticuloſus. Heſych.

Ἐκτρεμβέω, primus metu, timore ante è corripior. Eurip. in Herc. fur. ὃ δὴ νιν Εὐρυσθεὺς δοκῶν Πατρὸς φοιτᾶσθ' ἱκέσιον λαβεῖν χρεὼ, Ω'δεῖ.

T'ταρβέω, idem quod ταρβέω. Il. ρ, Τὰς ἑκατηβόλοντες ἐχέφρονι πάλιν εἶπεν.

-TA'PIXOΣ, ου, ὁ, vel ος, ὁ, τὸ, ſalſamentum: piſcium caro ſale condita & exiccata, ac præſertim cervices eorum & ventres cæteraque pinguiores, teſte Orib. l. 2. Clearchus apud Athen. l. 3. Ἑφθοὶς τάριχος πῶν ὀλίγιστον φιλεῖ. Apud eundem l. 1. E'κ δὲ E'λλησπόντου καμβύσης ᾗ πάντα ταρίχη. Interdum de iis dicitur quæ alia quavis conditura aſſervantur: ut apud Gal. de loc. l. 5. Interdum ſic nominatur cujuſcunq; animantis caro inveterata, etiam non condita ſale: ut apud Dioſc. l. 1. de adipe. Suidæ eſt caro ſale aſperſa: qui ſic nominari ſcribit ὅσῳ τὸ οἷς χόρτον ἐξηρανέσθαι.

Ταριχηρὸς, ὁ, qui eſt ex genere ſalſamentorum: vel qui ſalitus ſalet. Athen. l. 8. Item ſale conditus & ſervatus: ut ταριχηροὶ ἰχθύες, apud Dioſc. l. 2. c. 34 & ταριχηρὰ κρέα, apud Artian.

Ταρίχιον, idem quod τάριχος. Poll. ex Ariſtoph. & Laert. l. 2 in vita Menedemi.

Ταριχόω, ſale condio & macero: ſeu ſale conditum & inveteratum ſervo. Plat. ſymp. ἔτι μᾶλλον τὸν αὐχένα δῆλα, ὥσπερ εἰ τὰ ἀπὸ τῶν ἰχθύων ταριχοῦνται. Et in paſſivo, apud Dioſc. l. 1. cap. λέπει ὑείῳ ταριχευθέντι, cum ſalſa axungia. Significat & generaliter, macero, condio, arefacio, exicco: citra ſalem: unde apud eundem l. 2. c. 88. ὅταν δὲ ἅλατι ταριχεύσῃς, ſine ſale conditus adeps. Et apud Theophr. l. 5. ταριχεύουσι δὲ τὸ ξύλα, ligna in aqua macerant. Metaphoricè apud Chryſoſt. πῶς ταριχεύθη; & κατατρώθη, maceratus & confectus.

Ταρίχωσις, εως, ἡ, conditura quæ ſale fit, ſalſura.

Ταριχωτὴς, οῦ, ὁ, ſalſamentarius, qui carnes ſale macerans & inveteratas vendit. Herodot.

Ταριχώδης, ὁ, ἡ, ſalſus, ſale conditus & aliquandiu aſſervatus: ut τεριχώδη κρέα. ſa. apud Plut. ſymp. 5.

Ταριχὴα, ἡ, idem quod ταρίχωσις. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. Strab. l. 3.

Compoſita.

A'ταρίχευτος, ὁ, ἡ, qui non eſt ſale conditus & maceratus, vel ſine ſale inveteratus: & ex conſequenti, recens.

Ζωπυρισταρίχης, cognominatus eſt quidam ab Alexide apud Athen. l. 3. quòd muria piſcium ſale conditorum nimium deleſtaretur.

H'μιταρίχης, qui ex media parte eſt ſalſamentum: ſalſamentum imperfectum: ut apud Athen. l. 3. Archeſtratus jubet τετράπουν κεφαλὴν φορὶν ἐς ἅλμυρὸν ὕδωρ E'λθεῖν, ἀμφορέως ὅστις τὸν ἡμιτάριχον.

Προταρίχνω, prius ſale condio, ſale præmacero. Et ſimpliciter, præmacero, antè exicco & arefacio. Galen. method. med l. 9.

Φιλοτάριχος, amans ſalſamentorum, qui ſalſamentis delectatur. Athen. 13.

Ω'μοτάριχος, ὁ, ſalſamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur & ἀμοτάριχος, τὸ, apud eundem ibid.

Ω'ρατάριχος, vel ὠρειοτάριχος, idem quod τὸ ὀρεῖον τάριχος. ſalſamentum ex piſcibus æſtivo tempore captis. Poll. 7. c. 8.

Ταρὸς, & ταροὺς, &c. vide in Τέρω.

-TA'PTAPOΣ, ου, ὁ, tartarus, profundiſſimus infetorum locus. Il. θ. Ἡ' μὴν ἐλθὼν ῥῖψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Sic & Heſiod. in Theog. ¶ Sic dictus putatur vel διὰ τὸ τεταρφῶσθαι ὑπὸ ἢ δέους, vel quoniam opacis ſuis tenebris ταρφείας ἢ ταρφεῖν ποιεῖ, exterret & tremefacit.

Ταρταρόω, ῶ, ὦσω, in tartarum dejico, in tartara detrudo. 2. Pet. 2.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

T'αταρᾶδεύω, ὁ, ὁ (comp.) qui ſub tartaro eſt, ſeu tartarum incolens, vel ſub tartarum detruſus. Il. ξ, & Heſiod. in Theog.

-TA'PΦOΣ, ου, ὁ, τὸ, denſitas: peculiariter, ſylvæ: vel locus ſylvæ denſus. Il. ε, Οἵου τοὺς λέοντα δύω ὄρεσ- κορυφὴν E'παρήλω ὑπὸ μυκτῆ βαθείης τάφρου ὕλης. Sic & Il. ο. ¶ Euſtat. ſcribit dici quaſi τερφῶδες, παρὰ τὸ τέρφειν, ut ſit denſitas quæ poſſit τέρφειν τὰ ζῶα, idq; etymon. Hom. verſu illo expreſſiſſe. Poſſit etiam deduci à τέρετρον idq; etymon. Hom. verſu illo expreſſiſſe. Poſſit etiam deduci à τέρετρον ſignificante πυκνωσιν quicquid enim denſum eſt, id quodammodo compactum eſt & concretum.

Ταρφὴς ſeu ταρφὺς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, item ταρφειὸς, ἡ, ὁ, denſus, creber, frequens. Il. ο, Οἷον τοῖσι λάεσσι βάλε ῥῆξεν δὲ ταρφεῖς ἰοί. Il. τ, ταρφεῖ χιόνες πίπτουσιν. Et ταρφὺς ὄλεθρος. Sic & Il. ο. ¶ Euſtat. ſcribit dici quaſi τερφῶδες, παρὰ τὸ τέρετρον, ut ſit denſitas quæ poſſit τέρετρον τὸ ζῶον, idq; etymon. Hom. verſu illo expreſſiſſe. Poſſit etiam deduci à τέρετρον ſignificante πυκνωσιν quicquid enim denſum eſt, id quodammodo compactum eſt & concretum.

Ταρφὺς ſeu ταρφὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, item ταρφειὸς, ἡ, ὁ, denſus, creber, frequens. Il. ε, Οἷον τοῖσι λάεσσι βάλε ῥῆξεν δὲ ταρφεῖς ἰοί. Il. τ, ταρφεῖ χιόνες πίπτουσιν. Et ταρφὺς ὄλεθρος. Sic & Il. ο. ¶ Euſtat. ſcribit dici quaſi τερφῶδες, παρὰ τὸ τέρετρον, ut ſit denſitas quæ poſſit τέρετρον τὸ ζῶον, idq; etymon. Hom. verſu illo expreſſiſſe. Poſſit etiam deduci à τέρετρον ſignificante πυκνωσιν quicquid enim denſum eſt, id quodammodo compactum eſt & concretum.

Ταρφὺς ſeu ταρφὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, item ταρφειὸς, ἡ, ὁ, denſus, creber, frequens. Il. ε, Οἷον τοῖσι λάεσσι βάλε ῥῆξεν δὲ ταρφεῖς ἰοί. Il. τ, ταρφεῖ χιόνες πίπτουσιν. Et ταρφὺς ὄλεθρος. Sic & Il. ο. ¶ Euſtat. ſcribit dici quaſi τερφῶδες, παρὰ τὸ τέρετρον, ut ſit denſitas quæ poſſit τέρετρον τὸ ζῶον, idq; etymon. Hom. verſu illo expreſſiſſe. Poſſit etiam deduci à τέρετρον ſignificante πυκνωσιν quicquid enim denſum eſt, id quodammodo compactum eſt & concretum.

-TA'PXEA, τὰ, & τάφεια αἱ, inferiæ, juſta parentalia. ¶ Ἐπὶ τῆς ταραχῆς, ut ſcribit Homeri ſchol. Apud Heſych. ταφὴ exp. τάφεις

Παρατίθεσθαι, five παρατίθημι, in acie colloco, aciem instruo. Paus. in Messen. Xen. Hellen. 1.

Παρατίθεσθαι, in procinctu sto, instructa acie sto. Demosth. ἐγὼ δ' ἐν Μαντινείᾳ παρατιθέμενος, contra quos in acie stabamus. Item metaph. oppono me ut repugnaturum, oppugno. Greg. in Maccab. encom. σοὶ νόμων δεῖ παρατάξαι, legem Deo oppugnas.

Παρατακτικῶς, acie instructa. Aristid.

Παράταξις, εως, ἡ, instructio acici, aut acies instructa: vel acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herod.

Ἀντιπαρατίθημι, (decomp.) contra colloco in acie, aciem contra instruo: unde in voce med. apud Thuc. l. 1. ℞. οἱ Μακεδόνες ἀντιπαρέταξαν τοῖς ἀντιπαρατεταγμένοις. Ἀντιπαράταξις, instructio acici adversus aliam, acies contra instructa.

Περιτάσσω, seu περιτίθημι, præficio aliquem, imperium ei aliquod & munus mandans. Thuc. l. 3. τὰ ὑπάρχοντα περιτάξαι. Item mando curam vel onus. Demosth. ἃ βούλει περιτάττειν ἑτέρῳ. Et simpliciter, impero, jubeo, injungo. τοῦτο πολλὰ παρακαλῶν καὶ δεόμενος σοὶ περιτάττω μεγάλα τελεῖν, tibi injungentem. Sic & apud Plat. in polit. Significat etiam, destino, attribuo, affigno.

Περιτάγματα, imperium accipio, jubeor. Xen. περιτάξεσθαι δ' ἔφη αὐτὰς μᾶλλον ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis majora quàm pro viribus. Item assignor, destinor. Eur. in Hec. Ἵν' ἐκπορεύθω καὶ περιτάχθω θύειν θεᾷ, ubi servitio sum destinata. Sic & apud Thuc.

Πρόσταγμα, justus, mandatum, imperium. Πρόταξις, idem. Aristot. de mundo.

Προστίθημι, & προστάττω, ante colloco, præpono. Plut. in Pomp. ὅρμουν δὲ τὴν Βύβλον πρὸ ἄστεως ἐν οἷς ἐδόκουν, προστάξας.

Προτίθημαι, anteponor: unde προτεταγμένοι in bello, qui in fronte sunt collocati.

Πρόταξις, collocatio acici in priori parte. vide libr. de vocab. milit.

Πρότακτος, in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Camillo.

Προταχτικὸς, præpositivus: ut προταχτικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Συντάσσω, aut συντάττομαι, q. d. una cum aliis colloco & ordino: instruo ordinem & compono. Item, ordino, instituo: Plut. in Antonio. μὴ ἐκείνων τὰ ἀμείνω βίων συνόδοις καὶ τάξεσι ἑτέρας συνέταξεν, aliam instituerunt. Item, constituo, compono & constituta habeo. Aesch. de male è obita leg. συντεθέασθαι ὑμᾶς αὐτὸς, inter nos comparatum & constitutum habebamus. ¶ Item jubeo, impero. Polyb. συντάξαι ἐπιδεῖναι καὶ πεῖθειν ὅσον ἔχοι δύναμιν. Et apud Plut. ἐπεὶ δὲ τοσοῦτον συνέπεσε κλύδωνι ὁ ἀστρολόγος. ¶ Apud Aeschin. σύνταγμα συντάξας, expon. descripta annua pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω construo significat.

Συντάττομαι, una cum aliis collocor & ordinor. Item ejusdem ordinis sum & noctæ seu classis, eadem sum dignitate prædituς: ut spiritus sanctus apud Gregor. dicitur ἀεὶ τῇ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. Item acie instructa & agmine iter facio: unde συντεταγμένη φαλαγξ, apud Plut. in Lyc. Significat etiam, ad stipendum conferendum ordine describor & in classes distribuor. Demosth. τὰ μὲν Σάμιοι ὑπὸ φιλίᾳ δόντι συντέτανται. ita descripta esse & in classes distributa. ¶ Item compono & scribo. Plut. συνεπάγεται λόγος πανταχοῦ καὶ ἰσονομία.

Συντεταγμένος, ordinatè, acie ordinata, acie velut instructa. Aristoph. in Plut.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: ut σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus: item quum instructa est acies & in procinctu stat: Suid. Item descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, pensitatio annua ad bellum gerendum. Demosth. & Aesch. contra Ctesip. ¶ Item volumen compositum, commentaria, libri. Plut. in Num.

Συνταγματικὸς, unde τὰ συνταγματικὰ, ſ. συγγράμματα, quæ & phrasin habent convenientem syntagmati, & ordinatam capitum divisionem. Ammon.

Συντάξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. descriptio ad bellum conferendum, & illa annua pensitatio item ipsum stipendum, tributum: unde φιλίππειαν δοῦναι, apud Hyperid. Item ordo, classis: unde εἰς ἕξήκοντα συντάξεις συντεταγμένος, in nullum ordinem descriptus, apud Synes. ¶ Significat etiam volumen compositum, historiam, apud Polyb. & Cic. ad Att. ¶ Item fic nominatur offium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gramm. συντάξεις constructio, ordinatio partium orationis.

Συντακτὸς & συντακτέος, dictus est Origenes quasi compositor, vel quasi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp. Ἀνασυντάσσω, recognosco census, iterum constituo census. Harpoc. ex Hyper. Ἀνασύνταξις, sensus recognitio: quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum, vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀνωμοταξία, ordinis perturbatio. Ἀσύντακτος, ὁ, ἡ, ἀσύντακτον, ὁ, inordinatus, incompositus, inconditus. Xen. Pæd. 4. Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐπισυντάσσω, (q. d. superconstruo vel supercompono) imponoalii jam constructis & compositis.

Ὁμότακτος, similis & ejusdem constructionis.

Τοπαδέω & ἐπιτοπαδέω, (q. d. subcolloco) colloco sub: subjicio. in ep. ad Eph. c. 1 ℞. πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Interdum expon. subjugo, subigo, in potestatem redigo. Herod. l. 3. πάσαν ἀνθρωπηΐην ὑποτετάχαται.

Τπτάσσομαι, subjicior, pareo ut subjectus: in epist. ad Tit. c. 3. ἄρχαις ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subjugor. Herodian. lib. 2.

Τποτελὴ, ipsa actio subjiciendi se, seu parendi alicui ut subjectum: subjectio: in ep. ad Gal. c. 2. & 2. ad Cor. 9.

Τπόταξις, subjunctivus, qui subjungi potest vel solet: ut ὑποτακτικὴ ἔγκλισις & ὑποτακτικὸν ῥῆμα, apud Gram.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subjectus, qui sui juris est. Item qui subjici seu parere, tanquam subjectus, recusat: immoriger, refractarius. 1. ep. ad Tim. 1.

Ἀδυσπότακτος, unde ἀδυσπότακτον ῥῆμα, verbum quod est subjunctivi modi. Eust. Ἀδυσποτάκτως, tanquam ἀδυσπότακτον.

Composita ex τάξις, ταξὶς, & ser. 2. ἐτάγλιν, sine præpositione.

Ἀτάξια, ἡ, ubi nullus ordo servatur, seu ubi aliquid geritur nullo servato ordine: ordo conturbatus & permixtus. Thuc. l. 2. Plut. Phil. de mundo. Et specialiter, ordo non servatus in acie: apud Xen. Hellen. 3. Item metaph. incomposita mores, petulantia, insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ, ἡ, inordinatus, in quo nullus servatur ordo: permixtus, confusus, inconditus: ut ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι milites dicuntur qui in numerum non sunt relati. ¶ Item ἄτακτος, qui incompositis est moribus, qui nulla moderatione utitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. l. 3. ἀτάκτως ἐξ ὑδρᾶ πόρῳ φερόμενοι. Item more ejus qui incompositis est moribus, absque ulla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem non servo nec tenorem. Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν πᾶς κυνιστὴ πλοῦ. De militibus dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam derrecto. Dem. Olynth. 3. Item inhonestè & petulanter me gero, flagitiosè vivo. Plut. in Apoph.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulanter factum est & flagitiosè.

Δύσκριτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conservatio: ordo ratus & constitutus. Plut. in Artox. & Herod. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem servans, certo quodam tenore præcedens: ut εὔτακτος ἢ κεφαλαίων διάταξις, apud Ammon. Apud Thuc. l. 2. εὔτακτοι δὲ καὶ πᾶς ναῦς ῥᾳθυμίᾳ, compositis ordinibus. Apud Demosth. εὔτακτος is est qui ordinem & stationem suam provinciamque non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus satis & constitutis. Exponitur etiam æqua liter, item compositè, modestè. Aristoph. in Nub. βαδίζων εὐτάκτως ὑφὶς ἐστάναι.

Εὐτακτέω, ordinem servo & tenorem, ordinatè me gero. Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deserit, qui disciplinam militarem servat: apud Xen.

Καπότακτος, malè ordinatus, utitur Hesych. in Δύσκριτος.

Ἀποστασία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Demosth. in Mid.

Ἀποστάσιον, τὸ, idem: unde Ἀποστασίῳ δίκη seu γραφὴ, accusatio deserti loci in acie vel desertæ militiæ. Poll. Scribitur & ἀποστάσιον, apud Phil. de vita. M. l. 1.

Ἀποστάτης, ὁ, seu ἀποστάσιος, qui locum in acie deserit, desertor acici. Et simpliciter, desertor.

Ἀποστατέω, ῶ, idem. Demosth. Ἀποστατεῖν, desero ordinem seu stationem. Phil. de mun.

Ὁμοταγὴς, ὁ, ἡ, qui ejusdem est ordinis. Chrysost. de sacerd. & Dionys. Areop.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie.

Ταυρεύω, ῶ, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρίζω, apud Aristot. hist. anim. l. 6.

Ταυρίζω, ὦ, taurum facio, in taurum muto. Hesych.

Ταυρόω, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea.

Ταυρῶμαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea.

Composita.

Ἀκέρωτος, ον, ὁ, ἡ, tauro caren: ut ὑποπώλους ἕξει, apud Aristot.

Ἀμπαυρίσω, idem quod ταυρόω. Ἀποταυρῶμαι, taurinas iras concipio, taurin modum efferor & exasperor. Eur. in Medea.

Ἀναυρεῖ, boves quædam in Epiro à mare intactæ. ut incrementum & amplitudinem corporis in gentem acciperent.

Ἀπαύρωτος, æque taurum nondum admisit: de vacca juvenca nihuc à tauro intacta. Dicitur & de puella virilem ταῦρον nondum experta. Aristoph. in Lysistr. Οἵτινες δ' ἀπαυρώτη διάξουσι τὸν βίον.

Βούταυρος, taurus divinus. Theocr. in Europa.

Κένταυρος, ὁ, centaurus: unde οἱ κένταυροι, centauri. Sic dicuntur fatellites regis cujusdam Theſſali, quòd equis conscendentes & stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Servio. A pomarginibus boum & tergo agitatum ad stabula reduxerint, pungendo & stimulando. Item κένταυροι dicæ naves quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυλίων, ωνος, ὁ. Centauri filius, vel à centauro natus, à Centauro genus & originem ducens. Luc.

Κενταυρικὸς, ὁ, ἡ, centauricus. Κενταυρικὸς, Centaurorum ritu, Centaurorum more, i. ferum & agrestem in modum. Aristoph. in Ran.

Κενταύρισσα, Centaurea. Item κενταύρεια & κενταυρεία, apud Dioſc. l. 3. c. 8. & 9. eſt & alia herba dicta κεντρωτὴς, à Theophr. hiſt. pl. l. & c. 9.

Λάμμαυρος, cujus ὁ ταῦρος eſt Λάκων, hirſutus ſeu hiſpidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. Exponitur & ſalax, inſigniter mutoniatus: ut Aeſ. ſit epitaticum & ταῦρος, pro pene accipiatur

Ταυρὴν, vide in Οὖρα. Ταυρίζω, in Αὐτός.

Ταῦρος, ταῦρη, &c. in Θάσσω.

ΤΑΧΤΟΣ, ὁ, ἡ, peinix, celer, velox. Il. σ, ταχὺ ἀμφ' Ἀχιλῆα Il. γ, ἄμπνυ' ὦ Ἀτρεΐδη, Σθένελε ταχὺς ἠνιοχῆες. Ariſtot. rhet. 1. καὶ ὁ ταχὺς, ὅτι ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ ἱκανὰ ποιεῖ. Interdum, exp. præceps, præproperus, nimium feſtinans. Idem eth. 6. c. 7. κἀκεῖνος οἱ ταχεῖς ἐπὶ βλάκων, ὧν ἁμὴ ἀκίνητοι καὶ ἐπὶ τὸ πολὺ ἀργοί, ὑπόκεινται. Metaphoricè ſic dicitur qui ingenio eſt celer, ſeu qui acri eſt ingenio: apud eundem de memoria.

Comparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundem de mundo. Superl. ταχύτατος, celerrimus, velociſſimus. Pro ταχύτερος, uſitatius dicitur ταχίων, item θάσσων & θᾶττων: ut Il. ο & υ, & apud Platon. & Xen. Pro ταχύτατος autem τάχιστος. Unde τὼ ταχίστω abbreviatiter uſurpatur pro τάχιστα, quam celerrime, primo quoque tempore. Demoſth. Herodian. l. 3.

Ταχὺς & τάχους, velociter, properanter. Ariſtoph. in Nub. τακὺ γ' ἐμὰ μαθήσεσθον οὐ θεῖ ῥυθμῶν. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν φεύγειν ταχέως· γίγνετο. Compar. ταχύτερον, celerius, velocius, pro quo dicitur, & τάχιον, item θάσσον ſeu θᾶττον: illud apud Plut. in Fab. hæc ll. & & apud Xen. Pæd. 5. Superl. ταχύτατα. celerrimè, velociſſimè. Pro quo uſitatius eſt τάχιστα. Il. α. Xen. Hell. 6.

Τάχα, idem quod ταχὺ & ταχέως. Od. ο. τάχα δ' ἔσσεται ὧδε. Item forſan, fortaſſis, fortè: Plat. in Min. τάχα ἄν ὦσι ἁμαρτόντες ἑκόντες. Interdum addi ſolet particula ἄν & κέ.

Τάχιστα, ὦ, ὁ, ἡ, ſeu ταχίστη, ης, ὁ, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas: ut ταχὺ τῶν ὠκέων δεῖ. Il. λ. Ἐπ' ταχύτητι πόδων, apud Athen. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, feſtino. Xen. Pæd. 8. τὰ χώρια ὅπως θᾶττον ἴοι. Et cum accuſat. Soph. κοὐκ ἐπιστρέφει τὸν χρησὸν ταχύνουσ', cavam ſcrobem manibus accelerate, i. celeriter facite ſeu fodite.

Ταχύνω, τὸ, idem cum ταχύτης. Xen. Hell. 7. πολλαχοῦ τὸ ταχὺ μᾶλλον ἢ βίᾳ διαπεφάνται τὰ δέοντα. Ἐν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ τάχους, citò, properè, & celeriter, interdum &, primo quoque tempore. Soph. & Plut.

Ταχαὶ, idem quod ταχὺ: ut ταχαὶ ἅρματα, Ariſto. ἡ celeres currus & ταχαὶ ὁρμίαι. Theocr. idyll. 2. ¶ Ταχῖνος. Heſych. eſt cervus aut lepus: quoniam ea animalia ex genere ſunt ὠκὺ ταχὺ δέμας.

Composita.

Ἐπαχύνω, accelero, urgeo. Plut. in Per. Ποιήσασα ὑποτάσσειν καὶ καταπλῆξαι μᾶλλον ἐπιτάχυνε τὸ πόλεμον, magis accelerabat bellum. Sic γῆν ὁδῷ ἐπιτάχυνε, iter urgebat: apud Herodian. l. 2. Apud Thuc. ἐπαχύνειν τὸ δρᾶν, i. ταχύνειν εἰς τὸ ἐμφανὲς δρᾶν τῆς δόξης.

Ἰσοτάχης, pari celeritate præditus, æquè velox. Theon. apud Athen. Ἰσοτάχεια, eadem celeritate: apud Strab.

Κεντραχίζω, celeritate vinco & anteverto. Polyb. 3. κεντραχίσαι δ' αὐτὸν Ἀννίβας.

Ὀκυταχὴς, ſimili celeritate præditus, idem quod ἰσοτάχης: apud eundem Theonem.

Ὀκυποδαχῶς, ſimili celeritate: apud eundem. Ὀκυταχὼ, idem Συνταχύνω, unà accelero, vel accelero, properare cogo.

Ταὼς, vide in Τοῦτο.

TE, que: particula copulativa enclitica, ut apud Homer. πάντῃ ἀδμῆτάς θ' ὁμῶς τε, hominumq; deorumq; Plerumque ponitur ſequente ἠ: ut Iliad. α. Ἀχιλῆά τε δῖον ἠδ' Ἀτρείδην τὸν ἀμύμονα. Ἀστραπήτας ἐκάστοτε τε ἠδ' ἀστραπάς. ¶ Frequenter otioſa eſt: ut paſſim videre licet.

ΤΕΓΓΩ, Ε. ξω, tingo, madefacio, humefacto. Eur. in Iphig. Taur. φόνῳ δ' ὑπ' ὄμμα ταναΐπους τέγξαι πόνᾳ, metuebant naues ne pedem humectarent, i. ne paterentur naufragium. Idem in med. Αὐτὴ γὰρ χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας: quid lachrymis pupillas madefacis? i. quid lachrymaris? Heſych. τέγγειν abſolutè exp. etiam κλαίειν fles. Item mollio, emollio: undè paſſ. apud Plat. polit. lib. 2. ἐπὶ τέγγεσθαι τοῦ κακοδοξίας ἐν ἡδοναῖς ἐν ἐπιθυμίαις μαλακίαν, infamia non emolliri. ¶ Apud Ariſtot. probl. 1. 2. art. 32. τέγγουσι τὰς ἰδρῶτας, exp. ſudores arcet obtruditq;.

Τεγκτὸς, ὴ, ὸν, tinctus, madefactus: vel qui tingi & humectari poteſt. Ariſtot. meteor. l. 4.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus ſeu humectus: vel limus ſquæ exiguæ reſtagnantis & herbæ in ejus ſuperficie apparentis: locus cœnoſus & paluſtris, teſte Etym. qui & à τέγγω derivari ſcribit ex quo fiat τέγγος & deinde τέναγος. Apoll. Arg. 4. Πλούτῳ δὲ τεναέσθω παῖδι μνήσεται βυθοῦ Τάφρου. Polyb. τὰ δὲ ἐν πολέμῳ ἧττον πλοίοις μετὰ θαλάσσης τὰ τεναγώδη ἀποκλείει. Veſtur & Plut. de prudent. animal.

Τεναγώδης, εος, ὁ, ἡ, cœnoſus, limoſus: apud eoſdem. & Sext. Empir.

Τέγγος, quomodo huc pertinear, vide in Στέγω. (Polyb.

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ, ἡ, qui tingi & madefactus non eſt. Item qui tingi & humectari nequit. Ariſtot. meteorolog. l. 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur cujus cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in Oedip. Ac. Elian. & Syneſ.

Ἀτήκτης, ita ut humectari & aqua molliri nequeat: & metaph. duriter, rigidè: apud Suid.

Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eurip. in Iph. Taur.

Ὀφθαλμιτέγκτος, oculis tinctus ſeu madefactus: vel ex oculis manans. Euripid. in Alc. πῶν δὲ δάκρυον Ὀφθαλμιτέγκτου ἔκλυσε πλημμυρεῖ.

ΤΕΙΝΩ, Τ. τενῶ, P. τέτακα, (ab inuſitat. τάω, undè & τανύω & τείνω ſeu ex τέτω, unde & partic. τετηνὼς. Iliad. α.) tendo: interdum & extendo, diſtendo, intendo, contendo. Il. ω. ἔπῃ τὰ Ζεὺς ἀνέλασσε τείνων. Plat. in Tim. Ἐγὼ δὲ εἰς τὸ μέσον αὖπῃ θεὸς, ἅτε πάντοθεν ἴσον, per totum tetendit. ¶ Item neuteraliter, tendo, conteudo. Luc. ἔτονον εὐθὺ Βαβυλῶνα, recta Babylonem contendebam. Soph. in Ajace, Μή τείνε μακρὸν, ne ſermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigo ſeu porrigome, pertineo aut ſpecto. Herodot. παρὰ λίθον τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons perrigit. Ariſtot. eth. 10. τὸ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, ſtringo.

Τείνομαι, tendor, extendor. Intendor, &c. Phil. de mundo, ὄμμασι τὰ πρὸ ἑαυτοῦ αἰθέρα τείνεται, viſus ad ſummum uſque æthera extenditur. Il. ε. ἐπὶ Πανδάρου τέτατο κρατερὰ βιὸς ἰόμιν, pugna intendebatur, i. omnibus nervis Intentis pugnabatur. Item ſtringor. Il. ϝ. ὀφρύες τέτατο πυραλείαι. Neutraliter etiam exp. conor, omnes nervos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tentio: intentio, extentio, contentio. Hermog. de invent. l. 4. Galen. de ſan. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tentio, intentio: ut τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, ſeu vocem intendere, apud Dem pro quo Gram. ſunt vocum τόνοι, i. tenores, qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud muſicos τόνος dicitur ſpatii magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: ſeu intervallum ex duobus ſonis inter ſe diverſis, cum legirima quantitate minimum. Vnde etiam in cœlo minimum à terra ſpatium ad Junare τόνος dicitur & ſeu ſpatium id quod interjacet inter terræ ſuperficiem & ſeptimum circulum, id eſt, lunarem. quod videlicet ſunt centum viginti ſex millia ſtadiorum. Martian. Cap. lib. 9. cap. de tonis. Τόνος etiam exp. ſonus: apud Ariſtot. de gen. anim. l. 5. ¶ Item τόνος, verſus: ut τοιῇδε τόνῳ χθῇ, apud Herodot. ¶ Significat & intentionem ſtudii ſeu mentis: apud Gregor. item vim & animi inflexibilem conſtantiam: apud Plut. item vires ac robur: apud Galen. ¶ In pictura ſig. nominatur vigor & ſplendor. Plin. lib. 35. cap. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes aut nervi extenti vel qui extendi ſolent. Poll. ex Philippide & Ariſtoph. Lyſiſt. Hippocr. & Xen.

Τονιαῖος, ὁ qui tenore fit, contentus, intentus: ut τονιαῖον βρόμον, apud Suid. Τονάϊα, ἡ, dicitur vocis intentio, ſeu vocis tonus, apud Heſych. & Etym. qui & addit Alexin. ſic appellatum à Λακεδαιμονίοις, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans: ut τονιαῖον διάστημα, apud Ariſtot. in probl.

Τονικὸς, qui tenore ſeu extentione fit. Exponitur & ſtrenuus,

Τάπης, ητος, ὁ, ἡ, tapes: tapetis similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans. schol. Nic.

Τέρην ων, ουσα, ον, tendo: finis musculi, quo in partem movendam inserto motus omnis sit voluntarius: constans fibris nervorum & ligamentorum in unum coëuntibus, quas interdum adhuc caro ambit; dictus ἀπὸ τοῦ τείνειν, quoniam præcipua ejus actio in tensione consistit seu contractione. ll. χ, ϛ & alibi sæpe apud Hom. vide & Ruf. Ephes. & Gal. de art. l. 2. Metaphoricè è monti τίνοντες, tributuntur: apud Basil.

Τεταμένος, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promissus: ut τεταμένον σύλλογον, apud Theophr. hist. pl. li. 3. c. 15. & τεταμένος ὕπνος, apud Nic. in Alexiph. Scribitur & τέτανος. unde τέτανοι αὐτοκράτωρ convulsionis quædam species: de quo Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. & Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. c. 64. Dicitur & τίτανος de penis tentione seu tentigine: Apud Aristoph.

Τετανῆες, qui laborat morbo τετάνῳ, cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Dioscor. l. 3. c. 94.

Τετανόω, reddo τετανὸν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανῦν, quum rugas in ea delet & ita extendit ut nulli in ea rugarum appareant sulci. Dioscor. l. 4. c. 184.

Τετάραμα, & τετάρμαγμα τὸ, vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis facies. Idem l. 3. c. 102.

Τιτάινω, idem quod τείνω tendo: vel extendo, intendo, contendo. Il. χ. χρυσέια πασσὼ ἐπὶ πυκνὸ τέλαρτο. Sic sæpe apud Hom. καὶ λίνοισι τέλα πτανύσσι, arcus intendere. ¶ Aliam signif. vide in Τίω.

Τιτάνομαι, tendor, intendor, contendor. Od. β, Πλησίον ἀλλήλοισι τιτανυσθέω πτερύγεσσι, extensis alis. Il. χ, πτανύσθην δὲ πόδοιο, cui sum contendens per campum. Dicitur & is πτήνεσθαι, qui omnes nervos intendens aliquid facit & toto corporis nixu. Il. λ. Item πτάνομαι, idem quod πτάνω. Odyss. φ, πὶς δ' ἂ τὰ τόξα πτάνυται.

Τητῖδες, à quibusdam nominati existimantur ἀπὸ τοῦ πτανύειν: ut videlicet intelligantur venti qui cælitus in terram detrusi, ex ejus visceribus possen manus suas veluti protendentes terræ motus cient. Vide & πτάνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas aut rediiculuan à corona pendens: dict ἀπὸ τοῦ πταίνειν, teste Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extendi potest. Flat. in sympos. (de Alcibiade) ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Paulan. in Att. ἀναδήματος ταινίᾳ πλὴν κόμης. ¶ Ab hujus similitudine sic etiam nominatur agger ex arenæ colluvie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta: Lat. pulvinus, dorsum: apud Polyb. ¶ Item cingulum quod dependet è ligno navis erecto columellæ formam habente. Poll. l. 1. ¶ Item fascia pectoralis, qua mulieres utuntur ad mammas coërcendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l. 12. cap. 27. Item pisces quidam, apud Athen. l. 7. Aristot. hist. an l. 2.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fascíola pectoralis: aut ornamentum collare. Etymol. & Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænia redimo & corono. Synes. & Aristoph. in Conc.

Τἀποπάτιος, (decomp.) subligatus

Τανύω, idem cum πτανύω. Od. φ. Ὦ φίλοι, ἦ μὴν ἐγὼ τανύω. Od. ο, ξεστὸν ἐτανύσατε τρήσας, extendi seu expandit.

Τανύομαι, tendor, extendor, distendor. Il. υ, ἔπειχε δ' ἐπὶ κέπτο τανύσθη, exporrectus, expassus.

Ταύομαι, idem cum τανύω. Ταύμαι, idem cum ταύομαι, ll. φ, ταύνται δὲ μάλ' ἀρεῖ, distenditur seu extenditur in longum.

Ταυσύς, υῦ, ὁ, ἡ, extensio: contensio, intensio. Od. φ.

Ταυτός, ὴ, idem quod τετανός, protentus, extentus, promissus: Eurip. in Bacch. Κόμαι μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταυτὸν ἐκτενῶ.

Ταφεῖαι, αἱ, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna quoniam in directum solent porrigi. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12.

Ταὼς, & ταὼς, ὦος, & ταὼς, ὼ-ος, ὁ, pavo: avis nomen habens ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν, teste Athen. l. 9. quem vide. nec non Aristot. hist. an l. 6. Aristoph. in Auib. Τηρεὺς γὰρ εἰς ἅπαντα τὸν ὄρνιν ἦν ταὼς.

Composita: ac primum ex τείνω, cum præpositione.

Α'μφιτείνω, circumquaque extendo, circumextendo: unde ἀμφιτάδεις, circunquaque extensus.

Α'νατείνω, sursum extendo, erigo sursum extendens, attollo, tollo: Aristot. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνουσι τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἔραζεν ἀλλοδὲς πρὸς ἡμᾶς οἰκοῦντας, manus in cœlum tollimus. Apud Xen. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς αὐτοὶ ἀνατείναντες, dextras porrigentes: *quod erat amicitiæ signum.* Apud Plut. in Othon. αὐτοκέλευστος τὴν ξίφος ἀνατείνας, gladium intentare.

Α'νατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: ut ἀνατείνεται ὡς πρὸς αὖ τὸ χάος, apud Galen. Interdum, erigor, ut homines elati & magnificè de se sentientes. Chrysost. in 2. ad Thes. c. 2. εἰσῆλθεν ἔχων ζοῦλον χρυσοῦν, ᾧ ἀνατείνεται. Apud theologos idem significat quod αἴρομαι, i. quasi subvehor ultra hæc terrena ad reconditiorem sensum investigandum, ut apud Dionys. de cœl. Hierarch. c. 2. ¶ Activè etiam usurpatur pro ἀνατείνω, intento: ut apud Xen. pæd. 7. αὐτοκράτορι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: unde exp. etiam minor, comminor: ut apud Demosth. ἐκεῖνος μὲν δὴ οὐδὲν εἰς χεῖρας ἦλθεν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Α'νάτασις, εως, ἡ, extensio in altum: erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. in Cat. & Polyb.

Α'ναταικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Α'ναταικῶς, cum extentione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, regidè. apud Suid.

Α'νάτορ, sursum tendens: uel nimis in altum tendens. Vitruu. l. 10. c. 15.

Α'ναπαίνω, idem cum αἰατείνω: vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Ε'παναπείνω, sublatum intento alicui: unde apud Luc. τὸ μισοῦ ἐπαπείνασθαι τοῦ τὸ βάλλοντος. Item intendo: unde apud Xen. pæd. 2. ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐπαίδευε τὰς ἀξίους ἐπαίνου, intentiores, i. majores reddebat, accendebat.

Ε'πανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: ut τῆς σκήπτρου ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προαναπείνω, ante attollo. Exponitur & prætendo. Hesych.

Προσαναπείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Α'ντιπείνω, in contrariam partem tendo seu tendo. Interdum, vicissim tendo, obtendo, opponо: ut apud Eurip. In Med. ἐξ ὧν χρὴ δρωμένων κακῶς, Οὐδ' ἀντιτείνειν γῆτι φῶτ' ἐπῄνων, stulta stultis obtendere. Idem neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior: Euripid. in Herc. fur. τῷ δ' ἀφυκαίῳ τρόπῳ Οὐκ ἀντείπῃ σκιὰν ὑπῆμεν βροτῶν, qui renititur moribus necessariò usurpandis. Plut. in Numa, αὐστηρὸν ὡς ἄλλῃ. Sine præpoſit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum: apud Plut. in Themist.

Α'ντίτασις, ὑ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg.

Α'ντίτορ, in contrarium tendens: renitens. in Epigr.

Α'πατείνω, in longum extendo, produco: ut ἀπατείνατο τὸν πολὺ κρεύθειαν, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀπατείνας, sermonem produxi: quod & absolutè ἀπατείνω dicitur: apud eundem ibid.

Α'πατείνομαι, in longum extendor: unde ἀπατηφιῶν τροχὸς ἀπατηφιόμενος πόντον, apud Lucian. Item longam & verbosam orationem habeo: apud eundem in amoribus. ἐν μέρει ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐμοὶ τε ἀπατείνεται καὶ ἐκείνῃ. Item invehor, & contendo: Basil. ὁ δὲ καιρὸς ἐκ ἐνδέδωκε πᾶσι τὸ μέτρῳ ὡς ἐπεῖπε ἀπατείνασθαι. Et cum εἰς apud Galen. ἀπατείνεται εἰς θεοκλέα.

Α'πάτασις, εως, ἡ, extensio, exporrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristoph. in Aviu.

Α'πατέλλω, produco, & exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: ut apud Xen. pæd. 1. αὐλὴν οἱ ἐπποκόμοι τὰ λευκότατα διατείνουσι τοῖς χείραις. Item distendo: unde διατρυφῶμεν φλέγες, quæ distenduntur: apud medicos. Interdum neutraliter, porrigor & me extendo, pertendo, pertineo: ut διατείνει ἐπὶ πολύ, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Idem eth. 10. διατείνει πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου, extendunt se, seu pertinent.

Διατείνομαι, protendor, extendor, porrigor: unde apud Athen. l. 5 πᾶν διατεταμένον εἰς διάπνοιαν χῆμα. Et activè, idem cum διατείνω, protendo: unde διατεταμένοι οἱ ῥόδοι τὰ πάντα, ἃ δὴ τὰ πέρα, apud Xenoph. 1. Item contendo, efficere laboro, annitor: Aristot. eth. 9. διατεινόμενον τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundem polit. 7. πᾶσα διατεινομένη

Προτετιὼν προσώπων, in fabulis dicitur persona quæ in προτάσει tantùm loquitur.

Πρότεινε, prætensus seu protensus: ut προτεῖναι δόρυ, apud Apoll. Arg. 1.

Πρότονος, ὁ, ἱμὰς aut χάλως, lorum seu funis à malo summo proram intendens, seu quo à summa mali parte protento in proram ipse malus firmatur. Odyss. μ. Iidem προέτονοι etiam προέτοναι dicuntur, teste Eust.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Synes. ep. 4.

Πρότριπτον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei qui sacrificium mactaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω (d. t.) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hell. Item è contrario seu contrà propono. Ἀντιπρότασις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Σωτείνω, contendo: proprièd, de arcu. Item contendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. in epist. αὐτὸ τοῦτο ξωτείνομεν ὅτι μάλιστα πάντων. Interdum contendo, s. cursu vel cursum. Plut. de deo. Socr. σωτείνων ἐδίωκε. Item incito, urgeo, instigo. Plat. ep. 7. ξωτείνει αὐτὸν τὸ ἧ τὸν ὀργίλον, τὸ δὲ ὕδιον ἀΐδιον. Item adduco, contraho. Plut. de sol. orac. τὸ τοιοῦτον σωτείνει τὸ σωίζεσθαι τὸ θεῖον. Neutraliter idem significat cum τείνω, tendo. Specto seu pertineo: ut apud Arist. Eth. 6. τὰ πρὸς τὸν ὕπνον ὅλα σωτείνοντα.

Σωτείνομαι, annitor & omnes nervos intendo ut ad exitum perducam. Plat. de rep. l. 6. πᾶν ποιεῖν σωτεινόμενος ὅπως ἀχείλεκτος ἔξει.

Συντεταμένος, contentè. enixè, maximoperè. Idem ep. 7.

Σωίτασις, ἡ, contentio, vel distentio: ut σωίτασις νεφρῶν, apud Diosc. l. 3.

Συντατικὸς, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. Method. l. 4.

Σωίτονος, ὁ ἡ ὁ, contentus, qui cum animi & virium contentione fit. Item acer, vehemens, concitatus: ut σωίτονος ὁρμὴ ἐπ' ἀρετὴν, apud Plut. in Erot. Et σωίτονος σπουδὴ, apud Herodian. li. 2. Τὸ σωίτονον, idem quod σωτασία, contentio. Xen. in Cyneg. Interdum adverbialiter usurpatur: ut σωίτονον βλάπτει, acriter tuetur, apud Philostr. pro quo & σωίτονα. apud Eur.

Συντόνως, idem cum σωίτονος & σωίτονα, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Synes.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. Polit. 8. apud eundem hist. an. l. 5. σύντονία τῶν αἰδοίων, genitalis membri riger, seu tentigo.

Ἀσύντονος, (d. comp.) non contentus, laxus, remissus, languidus. Ἀσυντόνως, sine ulla contentione, remissè. Xen. pæd. 4.

Τὸ ὑπερτόνον, supra modum tendi: intendo, seu contendo ultra justam mensuram. Et neutraliter, extollor, & evehor supra, vel ultra supero. Theophr. hist. pl. l. 4. τὰ ἄγχιστα πολὺ τοῦ ἧττον ἄλλων ζωίων. Apud Arist. eth. 3. cap 8. οἱ ἧ τραπόμενοι διεσωλῆνα ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum majus fuerit quam putaverint. Item ὑπερτείνω, tensus sum supra vel super: ut ὑπερτείνοντες ὑραίσιον. Apud Athen. lib. 12.

Τ' ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνεται δυνάμει, viribus supero. Apud Xen. ὑπερ τείνατο τὰ κέρατα, superârunt cornu ulterius se extendendo.

Τ' ὑπερτὸνὸς, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Τ' ὑπέρτονος, nimium tentus, ultra modum contentus: ut ὑπέρτονος ὀφθαλμὸς, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub.

Τ' ὑπατείνω, subtendo, subtus tendo. Et passivè seu neutr. tendor seu tentus sum subtus: ut apud Eucl. l. 1. ὑπατείνουσι πλευραὶ ἴσαι ἑλλείποις ἴσοντα. Item subjicio, fugge. o. exhibeo. Synes. ep. 105. ἐλπὶς ὑπατείνει τὸ μέλλοντος, spem amaram subjicit futuri.

Τ' ὑπατείνομαι, idem quod ὑποτείνομαι, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σοι τὰ ἔμπροσθεν ὑπετείνατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: ac primum partim in τινὸς, τινῶς, defimentia, &c. partim ex τόνος.

Ἀλτενὴς, ὁ, ἡ, ὑς, ut ἀλτενὴς τόπος, maritimus, vel mari adjacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἄλτενὲς. exp. demissum & humile. Hesych & Etymol. Apud Appian. ἀλτενὴς θαλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀ'τενὴς, intentus, vel admodum intentus: ut ἀτενὴς νόος, apud Hesiod. in Theog. Item qui intentis & inconnivenibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaph. de homine dicitur qui eundem semper tenorem servat, rigido, inflexili, constantique apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de pervicaci: ut apud Aristot. in Vesp.

Ἀ'τενὲς & ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀ'τενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Ap. c. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν. Et cum dat. Luc. 4.

Ἀ'τενισμὸς, intuitus continuus & inconnivens.

Ἐ'ξατενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Basil. in ep.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Non.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Ptol.

Ἰσοτένεια, ἡ, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta. apud eundem.

Νευροτενὴς, nervis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poëticè dicitur Πολυτενὴς) multùm porrectus: seu in multum longumque spatium porrectus et extentus. Dionys. de situ orb.

Πρωΐτονον, qui miti et mansueta cervice est, mansuet è jugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus ut funis: Herodot. exponitur et, prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. & Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intentè. Hermog.

Τελχτίτονον, qui dur à cervice est. Hesych.

Τ' ψιτενὴς, in altum tendens, item in alto extensus. Nonn.

Τ' ψίτονος, qui alta cervice est. Item qui erecta cervice incedere solet: ut πῶλοι ὑψιτένοντες. Phocyl.

Χειροτένων, qui manibus est nervosis-epith. cancri, in Batrach.

Composita in τόνος, &c. desimentia, itidem sine præpositione.

Ἀ'χρότονος, ὁ, ὁ ἡ, ὁ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia summis viribus intendit. Athen. l. 12.

Ἄ'τονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀ'τόνως, sine contentione virium: remissè, languidè.

Ἀ'τονία, ἡ, nervi remissi: languor, infirmitas remissio virii. Plut.

Ἀ'τονόω, ὦ, languidus ex invalidus fum; infirmus et imbecillus fum, torpeo. Idem de fort. Alex. πότερα δὲ ἡ χεὶρ, ἢ βαθὺς ἐκ τοῦ πηδᾶν. Cum infinit. exp. non potis fum: ut apud Chryf. de sacerd.

Βαρύτονος, qui gravi tono effertur seu pronuntiatur.

Βαρυτόνως, gravi tono.

Βαρυτικὸν, gravi tono claudo seu finio, gravi tono effero.

Βυρσότονον κῶλον, apud Eur in Bacc. dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐ'μπροσθότονος, in anteriora tendens: morbi cujusdam nomen, & species ὑς καυσωδῶς. Apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐ'μπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive stricturam.

Ἐ'μπροσθοτονικὸς, qui laborat è μπροσθοτονίᾳ: apud eund. ibidem.

Ἑ'πτάτονος, septem τόνοις habens: seu septem nervis aut fidibus intentus: ut ἑπτάτονος λύρα, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Εὐθύτονος, idem quod εὐτενὴς.

Εὔτονος, bonis & firmis nervis intentis: & metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè, vehementer. Hesyc. Aristoph. in Plut.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud eundem.

Εὐτονόω, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum. Plut. εὐτονώτερος.

Δισύτονος, (dec.) idem.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni. item pro fune seu nervo: apud Herodian. in Philetæ.

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel æquali tenore, æquali motu.

Μονότονος, qui uno tantum tenore progreditur seu profertur. Exponitur & pervicax.

Μονότονος, eodem tenore.

Μονοτονία, unus idemque tenor, una eademque spiritus ac soni intentio. Quintil. l. 11. c. 3.

Ὁμοίτονος, eundem semper tenorem servans. Item æqualiter tentus seu contentus. Galen. Cæl. Aurel de morb. acut. l. 3. c. 1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur. apud Gram. Apud Soph. ὀξύτονος τόνος, qui acuto vocis tenore eduntur.

Ὑπότονος, subtus tendo. Et passivè seu neutr. tendor seu tentus sum subtus: ut apud Eucl. l. 1. ὑποτείνουσι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλοις ἴσοντας. Item subjicio, fugge. o. exhibeo. Synes. ep. 105. ἐλπὶς ὑποτείνει τὸ μέλλον, spem amaram subjicit futuri.

Τ' ὑποτείνομαι, idem quod ὑποτείνω, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σοι τὰ ἔμπροσθεν ὑποτέτατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: ac primum partim in τινὸς, τινῶς, defimentia, &c. partim ex τόνος.

Ἀλτενὴς, ὁ, ἡ, ὑς, ut ἀλτενὴς τόπος, maritimus, vel mari adjacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἄλτενὲς. exp. demissum & humile. Hesych & Etymol. Apud Appian. ἀλτενὴς θαλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀ'τενὴς, intentus, vel admodum intentus: ut ἀτενὴς νόος, apud Hesiod. in Theog. Item qui intentis & inconnivenibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaph. de homine dicitur qui eundem semper tenorem servat, rigido, inflexili, constantique apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de pervicaci: ut apud Aristot. in Vesp.

Ἀ'τενὲς & ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀ'τενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Ap. c. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν. Et cum dat. Luc. 4.

Ἀ'τενισμὸς, intuitus continuus & inconnivens.

Ἐ'ξατενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Basil. in ep.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Non.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Ptol.

Χειροτόνημα, magistratus creor. Et cum accusat. ἀρχὴν, apud Aristoph.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus. Χειροτονητὸς, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruv.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur & plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀ'ντιχειροτονέω, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno, refragor. Aristoph. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀ'ντιχειροτονέω, suffragio meo improbo aut antiquo: vel, veto, abrogo. Dinarch. contr. Philocl. ὃ ἐδὲ ὅλως ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν ὁ δῆμος, ἀλλὰ τοῦτον μὲν ὑπ' ἄλλων στρατηγὸν ἐπὶ τῶν ἱερῶν ὑπομελοῦσι, Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑπ' ἄλλων στρατηγὸς, ubi imperium ei vos abrogastis. Idem plebiscito absolvo. Idem Dem. τὸ πεπραγμένα ἀδύνατ' ἀδικεῖν, ἀπεχειροτόνησε Μενέξενος. Ἀ'ποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item abrogatio: apud eundem in Theocr.

Ἐπιχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀ'χειροτόνητος, qui nullis electus est & creatus suffragiis.

Διαχειροτονία, suffragio meo declaro utra ex duab. rebus quæ propositæ sunt, mihi placeat. Demosth. in Everg. Διαχειροτονῆσαι. Idem. Xen. Hel. l. 1. Διαχειροτονία, dijudicatio illa qua ex duabus rebus propositis una alteri, suffragio præfertur. Dem. in Timocr.

Ἐ'γχειροτονέω, inter alios creo. Poll.

Ἐ'πιχειροτονέω, scisco, decerno. Demosth. in Timocr. ἐπιχειροτονήσειν μοι φίλον εἶναι. Item suffragia fero. Idem Phil. 1. ἐπειδὴ ἐπιχειροτονήσουσι νεωγοίκασι, quum suffragia de sententiis ferentur. Ἐπιχειροτονία, dicitur quod diserentur & plebiscito probatur: unde ἀδικίαν ἐπιχειροτονεῖσθαι, apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiscium: spe apud eundem.

Καταχειροτονέω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Demosth. in Mid. ὁ δῆμος μετὰ γνώμης καταχειροτόνησεν αὐτῷ. Et adire accusat. δικαστὰς: apud eundem, ὃ δικάζειν καταχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia & à judice facta: apud eundem.

Προχειροτονέω, antè seu prius creo: vel præ aliis seu ante tempus aliquid designo: Demosth. in Timocr. ἐν τούτοις γὰρ μάλιστα ἐκκλησιάζουσι προχειροτονοῦσιν ὁ δῆμος, prima de illa suffragia tulit. Et in pass. μάρτυρες ἐγένοντο προχειροτονούμενοι, testes jam antè designati. Act. ap. c. 10 Προχειροτονία, quum sententia consilii (quod προβούλευμα, dicebatur) à populum affata, prius decernebatur an illud ratum esset, an quæ ri amplius deberet.

Χορδοτονία, chordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex ταμνὼ.

Ἐ'κτανύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr. Idyl. 26. Μέχρις ἂ ἱερὰ κύκλα ἐκτανύσω.

Παρατανύω, (dec.) idem cum παρατείνω. Epigr.

Ἐ'πτανύω, intendo, extendo. Od. υ, Οὔ ἑ νέκυς ῥίπτασ' ἐπτανύσῃ βιὸν ὠκυπόροιο.

Ὑπατανύω, (dec.) insuper intendo: vel idem quod τανύω. Od. χ: ἐβέλεσσι δ' ὑπὸ, Τ' ὄφρ' ὑπατανύσῃ σε.

Ἐ'ντανύω, idem cum ἐντείνω.

Κατατανύω, & per syncopen κατάνυω, extendo. Item explico, expedio. Hom. hymn. in Bacc. Ἐ'κ μαστῶν δ' αὖ ἐμέθυσ' μέσον ἰσόμενος, ἀμφὶ δὲ ἱεραὶ κατάνυσαν.

Παρατανύω, extendo.

Τανύω, rei extensus, vel multùm extensus, longus. Suid. ex Epigr.

Τ' ὑποτανύω, subtendo, subter protendo, seu extendo. Il. α.

Τέραμνον, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod τεράμων: Plat. Ἀκτὴ τέραμνος, (subst.) Hesych. est κυφλὴ, arca. Itidemque τέραμνα eidem sunt τέγη, στέγασματα, tecta, tentoria. Similiter apud Eustath. τὰ τέραμνα dicuntur esse ὅπερ τέγη, domuum tecta: ὃ καὶ τεραμνοῦν τὸν τέγην καλεῖσθαι, in quorum constructione ferrea instrumenta terantur & abluntur. Hinc & apud Eurip. in Troad. τέραμνα Πιτθηΐδων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hippol. Steph. δὲ τεράμνοις Ἡδυόσμοις, exp. in fanis seu delubris Pythii.

Τεραμνόπους, idem quod τεραμνότης: apud eundem Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 9.

Ἀ'τεραμνότης, (comp.) qui non est τεραμνων. Metaph. dicitur ἀτεραμνων αἰθὴρ, apud Plut. symp. 7. probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτεραμνότερα φύσει χρωζόμενοι, qui natura sunt indomita, qui ingenio sunt refractario & quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immittis, intolerabilis.

Ἀ'τέραμνος, idem quod ἀτεραμων, apud Theophr. loco citato. Et ἀτέραμνα ὀδόντα. Aristot. li. 4. de gen. an. quæ coctioni resistunt. Sumitur & metaph. apud Polyb. l. 4. Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνον: duritas quædam & pervicacia in coquiendo. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 5. Ἀτεραμνία, ὁ, incoctilis natura. Hippocr. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμώδης, ες, ὁ, ἡ, natura incoctilis. Gal. com. in epid. 1. 6.

Τερμὼν, ὁ, ἡ, peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia majore. & Aristoph. in Av. ib. & alibi.

Τορμίσκος, ὁ, agito toryna. Pol. l. 6. c. 13.

Τορέω, τόρεσω, Τρέω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΤΕΙΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia: (Ἡ ἀφ' ὧν τὰ τείχη τεῖσθαι teste Eustath.) Odyss. ζ, Ἀ'μφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, urbem muro cinxit. Thuc. l. 2. ξύλινον τεῖχος, ᾧ ὑπισθόμενοι τῷ ἀσπίδι τείχει, constructo muro ligneo. Sic & alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaph. apud Luc. de calumn. ἐδειμάνησαν τεῖχος τῆς ψυχῆς ἀδιαδήμητον, cujus animus adamantino muro est circumdatus.

Τεῖχος, τὸ, parvus murus. Od. π, Ἐκ δ' ἄλσος ἔλασσε μεγάλου παρὰ μέγα τεῖχος ἀσάμης. Exponitur etiam paries: apud Thuc. Apud eundem legitur & τειχέα, quod exp. munitio, seu muralis munitio.

Τειχήεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. β.

Τεῖχισμα, (tanquam à τειχίσω) murale tormentum, seu muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos & subruendos muros. Polyb.

Τειχίω, ὦ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, ίσω, murum ædifico seu struo. Thuc. l. 6. ἐτειχίζετο τὸ ἐξελεύθερος, &c. Cum accusat. loci idem cum τειχίσω significat, muro cingo seu munio: ut apud eundem eod. lib. ἐτειχίζετο τὸν χωρίον τὸν ὅπη τῆ ἔλυσε. Sic Xen. Pæd. 3. ἐτείχιζεν τὰ ἐρύματα. Significat & munio veluti muro, aut munio: ut apud Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι τὴν ἀδαμαντίνοις τινὰ χάρακα ὑμῶν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo, addito accus. τεῖχος. Thuc. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστὴς, ἡ, ὁ, murarius, qui muros struit.

Τοῖχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀ'ντειχίζω, muros instauro, reficio mœnia.

Ἀ'ντειχισμὸς, ὁ, instauratio & refectio murorum. Xen. Hell. 1.

Ἀ'ντιτειχίζω, contrà mœnibus munio. Et generaliter, contrà munio, munitionem oppono.

Ἀ'ντιτείχισμα, το, munitio alteri opposita. Athen. l. 13.

Ἀ'ντιτειχίζω, muro obstruo, muro interlepio & concludo. Xen. Hel. 3. βουλόμενον τὴ πειθόμενα ἀντιτειχίσαι. Item murum extructo prohibeo exitu. Sui. Item murum condo adversus, & velut muro excludo. Plut. in Per. ἀντιτειχίζε τὰς κατὰ θάλασσαν τῆ Ἑρμιόνῃ, adversus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀντιτειχίσειν τοῖς χώροις, exp. mœnia circumvallare, vel muro vallo que cingere. & Exponitur διατειχίζω etiam murum capio: apud Suid.

Ἀ'ποτειχίζομαι, muro obstruor, vel interlepior & concludor. Xen. Hell. 3. Plut. in Alcib.

Ἀ'ποτείχισμα, το, murus circunductus ad obstruendum seu interseptendum munimentum loci, quod fit fossa valloque cum cingendo. Xen. Hel. 1.

Ἀ'ποτειχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumvallatio, munitio.

Ἀ'ποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur & muri oram ablatio. Suid.

Ἐ'ξαποτειχίζω, (Dec.) qui facilè munit & circumvallari potest.

Ἀ'τείχιστος, ὁ, ἡ, ὸν, muro non cinctus, nec munitus.

Διατειχίζω, differmino & separo muro interjecto. Et generaliter, velut muro interjecto sepsro, dirimo, discludo. Xen. in Symp. ἡ δὲ ὑλακὴ βίς διατετείχικε τὸ στρατόπεδον. Ita passivè voce apud Synes. ep. 142. πολλῶν ἐχθρῶν διατειχισμένος, Syrtibus magnis maceriis à se invicim disjunctis.

Διατειχίσμα,τὸ, mūrus in id ſtructus ut interſepiat aliqua,murus interſepiens. Plut. de Herodot.

Ἐκτειχίζω,muris cingo & communio : vel muris quos ducere inceperam,ad finem perductis,munio. Thuc.l.7. ἐξ οὗ μείνας ἔως τὸ χωρίον ἐξετείχισα.

Ἐντειχίζω τόπον,locus mœnibus concluſus & cinctus. Pol.l.9.

Ἐπιτειχίζω,munimentum & murum ædificio in aliquo loco : vel muro includo & circumvallo. Thuc.l.6.

Ἐντειχισμός,muri ſeu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis adverſus : vel munio veluti muro. Philo de vita M.l.3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἀπαύστῳ χεῖρι ἐθνῶν Αἴγυπτοι ἐπετείχισαν ἑαυτῷ,terram tanquam munitione in cœlum ob vallârunt. Item excitato muro oppugno. Xen. Hel.5. ἐπετείχισαν Αἰγινήταις. Significat etiam idem quod διατειχίζω,apud Thuc. Exponitur &,murum addo,muro cingo.

Ἐπιτειχισμα,propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Phil.1. Metaph.apud Phil.de vita M.l.1.

Ἐπιτειχισμός, excitatio muri,ſeu munitio adverſus aliquem. Thuc.l.1.& 5.

Ἐπιτείχιστος,idem:apud eundem.lib.1.

Ἀντεπιτειχίζω, (decomp.) viciſſim munitionem excito adverſus eum qui me extructo munimento infeſtat.

Εὐτοίχως & εὐτειχῶς,bonis muris cinctus,bene munitus : prius Il.π. poſterius Il.α & β.

Εὐτρίχωτος,idem.Hom.h.in Ven.

Καταστειχίζω,muros demolior & ſubruo. Xen.in Ageſil.

Παρατειχίζω,murum excito juxta. Παρατείχισμα, munimentum ſeu murus juxta al quem locum excitatus, adjacens munitio. Luc.de ſcrib.hiſt.

Περιτειχίζω, muro circundo ſeu cingo. Thuc.l.2.& 3. cum accuſat.& dat. l.3 & 6.

Περιτείχισμα,murus,ſeu munitio aliquem loco ambiens. Idem.

Περιτειχισμὸς & περιτείχισις, ipſa actio cingendi locum aliquem muro. Idem l.8.& 2.

Προσειχίζω,murum addo, præterea muro cingo:apud eundem l.6.

Προτειχίζω,muro præmunio. Προτείχισμα,murus quo quis præmunitur:vel ſimpliciter,propugnaculum:apud eundem ibidem, & Plut.in amat.narr.

Συντειχίζω,extruendi muri ſocius ſum:vel ſimul munio. Xen.

Τ'πτειχίζω,murum ſubſtruo,murum ſubtus munio.

Τ'πτειχισμα, murus alicui loco ſubſtructus, aut ſubjecta munitio,ſubſtructio. Thuc.l.6.

Τ'πτειχιστὸς,idem:apud eundem ibidem.

ΤΕ'ΚΜΑΡ,τὸ, finis,exitus rei. Ariſtot.rhet.1. τὸ δὲ τέκμαρ ἡ πέρας ταύτὸν ὂν κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. ¶ Item ſignū. Euſt. Exponitur &,prodigioſum ſignum,prodigium,oſtentum.

Τέκμωρ,pro eodem dicitur. Od.α,ὅθι τ' πτέκμωρ,Εὑρέμεναι δυσίαμα. Sumitur &,pro fine ſeu ſcopo quem quis in actionibus ſuis proponit.Il.ε.teſte Euſt. Μαχέσασθ' εἰσόκε τέκμωρ Γλαύκου δρῶμαι. Exponitur &,teſtimonium,ſignum,Heſych.

Τεκμαίρω,certis ſignis oſtendo & probo.Arat.τεκμήραται πᾶσιν ἀνθρώποις,certis ſignis oſtendite.

Τεκμαίομαι, ad finē et exitum perduco,perficio.Od.ν,πρὶν μὲν δὴ ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίομαι ἐλθέμεν. Item ſtruo, moliot, inferre paro. Heſiod.in Erg.ἀλλ' πσ' αὐτὸς Ἀρχάλεων πόλεμον τεκμαίρεται δῆριν ὁπάσαι Ζεύς. Exponitur etiam,prædico,denuntio, Il. A, τόνδε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Ἕκτορ τε ἠδ' ἐτάροισι. Item noto,obſervo:apud Dionyſ.de ſitu orb. Item ſpeculor,diſpicio,conſidero,item conjicio. Thuc.l.1. τεκμαιρόμενοι δὴ ἀκμάζοντες ἦσαν,conjiciens eos vigere. Et cum dat. Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐδύνη, è veſte conjecturam facio. Cum accuſat.Iſocr.in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Cum præpoſit.ἐκ ſequente genit. Plut.in Sol.Et cum ἀπὸ,apud eundem in Lyc.

Τέκμαρσις,εως,ἡ,conjectura. Thuc.l.1. Item cognitio quæ fit per τεκμήριον.Exponitur et,interpretatio.

Τεκμήριον,τὸ, peculiariter dicitur certum & indubitatum ſignum, ſeu neceſſarium:vel quod perpetuò unum ſignificat. Ariſt.Rhet.1. Generaliter quodvis ſignum, indicium, notam, ſeu argumentum ſignificat. Plat.in Apol. Socr. μεγάλα σ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων.Sic et apud Iſocr.& Ariſt.

Τεκμηριώδης,εος,ὁ ἡ ἡ, conſtans ex iis ſignis quæ vocantur τεκμήρια:ut τεκμηριώδη ἐν δυμάτων,apud Ariſt.Rhet.2.

Τεκμηρίω, f. ώσω, nitens conjecturis;et τεκμηρίοις pronuntio. Thuc.l.3. τοσαῦτα μὲν Ὀλυμπιονίκης ἐτεκμηριώσατο.Sic et apud Arrian. l.6. et Theod.hiſt.eccleſ.l.2.

Compoſita.

Ἀξιοτέκμαρτος,ὁ ἡ ἡ,ſufficientibus argumentis probatus.

Ἀτέκμαρτος,qui ad finem et exitum perduci nequit.Heſych & Suid. Item de quo nulla certa conjectura fieri poteſt. Thucyd.li.4. Plut.de orac.Pyth.Exponitur et activè,inconſideratus,nullas conjecturas aut ſigna ſequens in re aliqua. Ariſtoph.in Avib.

Ἀτέκμαρτα & Ἀτεκμάρτως, nullam ſequendo conjecturam, abſque conjectura.Syneſ.de inſomn.Xen.pæd.2.

Διατεκμαίρομαι,per ſigna demonſtro ita,ut conjectare ſit facile, certis ſignis oſtendo.Heſiod.in Erg.

Δυστέκμαρτος,conjectu difficilis.Soph.in Oedip.tyran.

Εὐστέκμαρτος,conjectu facilis.Heſych.

Συντεκμαίρομαι,conjicio,conjecturam facio. Suid.ex Eunapio. Apud Hip.Aphor.l.1. χρὴ δὲ καὶ τὸν νοσέοντα,conſiderare oportet.

Τέκνιον,&c. Τέκος,&c.vide in Τίκτω,Τίκτομαι,&c.in Τόκος. Τελαμὼν,in Τελαω Τελέω,in Τέλος. Τέλεος,&c. in Τέλος.

ΤΕΛΑΙΝΗ,ης,ἡ, tellina : piſcis de quo Dioſc.l.2. Gal.de ſimpl. & Hippocr.l.2.de diæta.

ΤΕ'ΛΜΑ,ατος,τὸ, lama, lacuna:vel locus cœnoſus,ſeu paluſtris.Ariſtoph.in Avib. ὑμῖν δὲ ὕδωρ μὲν οὐχὶ ἔστ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελματαῖος,cœnoſus,item paluſtris:ut τελματαῖον ὕδωρ,aqua quæ eſt ἐν τοῖς τέλμασι:apud Ariſtot.meteorol.l.2. Apud eundem τελματώδης βάθρακος,exp.lutatiæ ranæ.

Τελματικὸς, paluſtris,lacuſtris.

Τελματώδης,idem quod τελματαῖος. Exponitur etiam,luteoſus & fœculentus.

Τελματίαμα,ῆματος,exp.in lamam luteſco & exiccor,apud Strab.l.ult.

Τελμὶς,ῖνος,ἡ,lutum quod eſt ἐν τοῖς τέλμασι,inquinamentum ex telmaſi collectum. Iœus apud Etymol.

ΤΕ'ΛΛΩ, thema eſt cujus exempla aut nulla aut rara ſunt. Heſyc. τέλλων exp. ἑπτάκις & ἑπτάλλων.Etymol. autem τέλλω eſt ἀφαίρω,unde ἐπιτέλλω.Dicitur etiam poni τέλλω per aphæreſin pro τέλλω.Paſſ.τέλλεται idem Heſyc.exp.γίνεται,αὐξάνεται,fit,perficitur.

Τελέσσω,(poët.)ſum:Hom.Od.ρ,Κακά τε δυσὶ ξυνίοντε ἐπιπράθεσσι τελέσσαι. Παρτοῖς τελέσσεται,ὑποχρέως ἔσται πολίτης.

Τελέσμαι,idem. item fio,orior:Phocyl. ὁπόσ' ἢ θεοὶ τελέσσιν, fiunt dii.

Compoſita.

Ἀνατέλλω,oriri facio:ut Mat.5. ἀνατέλλει ὁ ἥλιος ἐπὶ πονηροὺς & ἀγαθούς.Et generaliter,exiſtere facio,produco,emitto:ut Il. ι,Τέσσαρ' ἀνατέλλειν Σειρῆνε ἀοιδῆς ἐπιτῆτας. Item neutraliter,oriet,exoriet:proprie de ſole & luna dictum, (ut volunt quidam grammatici) Xen. Pæd.8. ὅτι ἡ ἥλιον ἀνατέλλειν. Et ſimpliciter,enaſcor, exiſto, apparere incipio.Apoll.Arg.2. ὄρεων ἀνέτελλον ἐείσαι.

Ἀνατολὴ, ortus,exortus:propriè,Solis & lunæ:unde & abſolutè ἀνατολὴ pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur : apud Plut.in probl. Romaic.ξέσις δὲ ἀγρίων ἀνατόλων τὸν ἀνατολικὸν, ὀφθαλμὸν δὲ τὸν νότιον. Item oriens,pars orientalis ; in qua ſignificat. frequentior eſt numerus pluralis,apud eundem & Herodian. ¶ Item album illud quod eſt juxta unguium radices. Pol.l.2.

Ἀνατολικὸς,orientalis,eōus.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω:apud poëtas. Apoll.Arg. lib.2. χροιὴν ὅτευ ἴσκεις Ἀντέλλων,producens. Ariſtoph.in Nub. ἐμοιγὲ αὐτὸ ἄνθρακι σοβλιὸν.

Ἀντολὴ,idem cum ἀνατολὴ,ortus,oriens:apud eundē.Apol.ibid. pro eodem epentheſi ſyllabæ π dicitur ἀντόπολὴ,apud Plut.in Rom.

Ἀντολὸς,idem cum ἀνατολικὸς : unde ἀντολὴ, interdum ſubſtantivè uſurpatur pro ἀντολὴ,ut Epigr.l.5.

Decomp. Ἐξανατέλλω,exoriri & exiſtere facio,vel excito.Plut.in Per. Item exorior,exiſto.

Ἐπανατέλλω & ἐπιτέλλω,*itidem* orior,exiſto : apud Euripid.in Phœn.ἀπὸ καμπύλων Ποδὸς ἕζυγ' ἐπανέτειλαν, ſep. pedum veſtigia ſublevans,et quaſi oriri faciens.

Παρανατέλλω,ſeu παρατέλλομαι,juxta orior ſeu exorior.

Περανατέλλω,priùs orior.

Προσανατέλλω,orior ſeu exorior ad,ſurſum aſcendo. Euripid. in Supplic. πρὸ οἷς ἀνανδρίᾳ κάκιον ἀσπὶς προσανατέλλουσα.

Συνανατέλλω,unà orior.

Ἐ'πτέλλω & ἐπιτέλλομαι, faciendum injungo, mandarum impono quod quis exequatur. Herodian.l.3. ἐπιτέλλει πᾶσι τοῖς στρατιώταις ἐπὶ τὰς πόλεις,iter per civitates conficite.Sic apud Thuc.l.4.ἐς Φαρσαλον ἐπέλευσε,ſ. ὁδὸν, viam Pharſalum ducentem abſoluit,i.Pharſalum pervenit.Matt.cap.11. ἐπιτάξαντος δὲ Ἰησοῦ διατάξων, exp. quum ſimul mandandi feciſſet. ¶ Item τελέω,ago, perago, celebro : *de rebus ſacris.* Herodian. πρωτοῦ μηνὸς ἐπιτέλουσι Ῥωμαῖοι. Sic Dionyſ. Areop. τελεῖ τὰ ἅγια ἱερά,peragit ea quæ ſacer ritus præſtituit. *Alias ſignificat vide in ſequentibus ordine. derivat.*

Τελέομαι,ῆμαι,perficior,ad finem perducor.Iliad. ϑ, τά' δὴ γυὶ πάντα τελέσται.Particip. τετελεσμένος ἦσαι, lege apud Hom.erit perfectum,ſeu perficietur. Dicuntur & feſta τελέεσθαι,celebrari,apud Greg. (Iſych.

Τελέω,finem imponens, τελέσσω ἡμέρᾳ, ultimus dies.Heſiod.in Erg.

Τελευὴ, finis,exitus.Hom.in Batrach.πολλῶν τελευὴ μενοινήμερον ἐξετέλλει.

Τελεὶν,idem quod τελέω : ex quo factum eſt,metri gratia, inſerto τελεέμεναι,idem cum τελέομαι. Il.α,Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,Iovis conſulta perficiebantur.

Τελεύτη,ῆς,ἡ, idem cum τέλεσις,& τέλος:ut Ὁ δὲ τοῖσιν τελευτὴ. Iliad. ν,pro quo & ſine adjectione dicitur τελευτὴ : apud Herodian. l.7. τῷ Ῥωμαίων ἐνδεδωκὸτι ἢ τῇ φυσικῇ αὐτοῦ τελευτῇ, mors ſenis. Et τελευτὴν, tandem,poſtremò:Heſiod in erg. Τελευτὴ, exp. etiam, extremitates,apud Ariſtot.

---

generaliter & de aliis quæ ſuprà aliquid exiſtunt et eminent : ut apud Eurip.in Hec. Μέλαινα πτέρυξ ὑπὲρ τέλλων ἄνω, ſupra terram eminens.Sic apud Greg.Invect.2.in Iulian. κορυφῆς ὑψηλοτέρα πάσης,la ipidem ſupra verticem exiſtentem. apud Herodot.ὑπερτέλλας ἥλιος,exp.Sol effervescens, vel quum ad umbilicum cœli eſt evectus.

ΤΕ'ΛΟΣ,ους,τὸ, finis,exitus,extremum : ut τέλος ἔχειν,finem habere,ad finem perduci,apud Demoſth. Dicitur etiam τέλος ἔχειν,qui moritur,apud Xen.Pæd.7.Τέλος βίου,finis,vitæ:in Axiochi El.τέλος, poſtremò,denique, tandem : pro quo dicitur ἐσχὴς τὸ τέλος,apud Plat. & ἐπὶ τέλει,apud Luc. Interdum & ſine præpoſ. τέλος ἦ, vel τὸ ἦ τέλος. Διὰ τέλους, apud Soph. exp. aſſiduè,jugiter : alibi ſignificat,ad finem uſque,a principio ad finem: ut in principio orationis Ægineticæ,apud Iſocr. Apud Hom.Il.7. εἰ δὲ τοι τέλος μύθῳ ὀπιπεύσεις,exp. non præſtabis re, ſeu non efficies quod dicis. ¶ Item τέλος,vectigal.Herodian. l.3. φορολογίας πάσας ἀναλύσῃ τελῶν τε ἀνέσεις μεγάλοις ὠφελεῖται. ¶ Item impenſa,ſumptus : apud Thuc. & Plut. ¶ Item dignitas,qualis eſt eorum qui magiſtratu funguntur : unde οἱ ἐν τέλει, magiſtratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent. Soph. & Thuc. hinc & comp. ἐντελεῖς,exp. ἀξιόχρεως,apud Suid.& ἐντέλεια, τάξις ἀρχαική,apud Heſych. ¶ Significat etiam legionem, turmam, item cohortem,agmen:ſeu numerum equitum 2048.ut eſt in lib. de vocab.milit.Il.η, καὶ γραῦ ἐντελέων. ¶ Τὰ τέλη, exp. myſteria, apud Plat.de rep.l. 7.

¶ *Derivata à* τέλος, *finis vel effectus.*

Τέλιος,ἡ,όν,finalis,ad finem pertinens.Item extremus : ut τελικὰ κεφάλαια.Aphthon.

Τέλειος,ſeu τέλεος,perfectus : ut ἀρετὴ τελεία,apud Ariſtot.eth. l.1.c.13.Interdum in malam partem,ſummus,extremus : ut τελείαν ἁμαρτίαν,apud Plat.de rep.l.1. Item ultimus,poſtremus, ut τέλειον ἆθλον. Abſolutè poſitum τέλειος,de eo dicitur qui adultus eſt,ſu qui ad virilem ætatem pervenit, interdum qui uxorem duxit,ut apud Laërt.Heraclitus dicitur τέλειος ἐμοὶ τοι ἠμύθεσθαι, τὰ γὰρ ἀγνοούμενα, qui in juventute ſeu adoleſcentia ſe nihil ſciviſſe affirmabat. De eo qui uxorem duxit,apud Plut. unde τέλειος Iupiter,et Iuno τέλεια,tanquam nuptiarum præſides. Dicitur & de brutorum ætate adulta ſeu integra : ut λέων τέλειος,apud Diodor. ¶ Τέλειος,eximia vel ſanctiora : vel largiora & luculenta. Dem.adverſus Nexr. & apud Luc.

Τελεῖος,ſeu τελέως,perfectè,absolutè. Item integrè,plenè. Exponitur &,prorſus,omnino. Iſocr.

Τελειόω,ῶσω,perfectio : item integritas.

Τελειῶ,ῶσω, ad finem perduco,finio : apud Thuc. Item perfectum reddo & abſolutum.

Τελειῶω,abſolvi,ad finem perduci, conſummari. ¶ Item ad virilem ætatem pervenire,virum fieri : unde τελειωθήσας, qui ad virilem ætatem pervenerunt,apud Plat.de rep.l. 5. ¶ Significat τελείωσαι etiam,matureſcere: ut apud Theophr.hiſt.pl.l.8.ὁ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαρσὶ μησὶ τελειοῦται τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Eſt etiam γάμου,uxorem ducere,teſte Euſt.

Τελείωσις,εως,ἡ, perfectio, conſummatio. Ariſtot. eth.7.c.12.Exponitur &,maturitas,apud Theophraſt.

Τελειωτὴς,οῦ,ὁ,q.d.perfector,conſummator, finitor.

Τελειωτὴρ,ῆρος,ὁ,idem quod τέλεος,perfectus. Exponitur &,eximius,ſolennis : unde τελείωτατος ἀγορὰ μέρα, eximiis hoſtiis facta ſacrificia : Iliad.α.

Τελίων,ῶνος,ὁ,ρ.ῶνα,ad finem perduco, perficio, effectum reddo.Il. αἰσὶ δὲ νῦ τάδε μελήσεται ὅρρα τελέσω,ut efficiam. Odyſſ.β.Οἷσι θεὸς τελέων ἔργον τε ἔπος τε.Apud Heſiod. ἐπεὶ οὔπω πάντα τελέσσῃ, exp.ubi morbo perfunctus fuerit.Apud Apoll. Rhod. τελείην δὲ θεὸν,exp.exitium afferre. Matth.c,10. τελέσητε τὰς πόλεις, dictum putatur *pro* τελέσητε τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per civitates conficite.Sic apud Thuc.l.4.ἐς Φαρσαλον ἐτέλεσε,ſ. ὁδὸν, viam Pharſalum ducentem abſoluit,i.Pharſalum pervenit.Matt.cap.11. ἐπιτάξαντος δὲ Ἰησοῦ διατάξων, exp. quum ſimul mandandi feciſſet. ¶ Item τελέω,ago, perago, celebro : *de rebus ſacris.* Herodian. πρωτοῦ μηνὸς ἐπιτέλουσι Ῥωμαῖοι. Sic Dionyſ. Areop. τελεῖ τὰ ἅγια ἱερά,peragit ea quæ ſacer ritus præſtituit. *Alias ſignificat vide in ſequentibus ordine. derivat.*

Τελέομαι,ῆμαι,perficior,ad finem perducor.Iliad. ϑ, τά' δὴ γυὶ πάντα τελέσται.Particip. τετελεσμένος ἦσαι, lege apud Hom.erit perfectum,ſeu perficietur. Dicuntur & feſta τελέεσθαι,celebrari,apud Greg. (Iſych.

Τελέω,finem imponens, τελέσσω ἡμέρᾳ, ultimus dies.Heſiod.in Erg.

Τελευὴ, finis,exitus.Hom.in Batrach.πολλῶν τελευὴ μενοινήμερον ἐξετέλλει.

Τελεῖν,idem quod τελέω : ex quo factum eſt,metri gratia, inſerto τελέεμεναι,idem cum τελέομαι. Il.α,Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή,Iovis conſulta perficiebantur.

Τελεύτη,ῆς,ἡ, idem cum τέλεσις,& τέλος:ut Ὁ δὲ τοῖσιν τελευτὴ. Iliad. ν,pro quo & ſine adjectione dicitur τελευτὴ : apud Herodian. l.7. τῷ Ῥωμαίων ἐνδεδωκὸτι ἢ τῇ φυσικῇ αὐτοῦ τελευτῇ, mors ſenis. Et τελευτὴν, tandem,poſtremò:Heſiod in erg. Τελευτὴ, exp. etiam, extremitates,apud Ariſtot.

Τελευταῖος,q. d. finalis:ultimus,poſtremus, ut τελευταία ἡμέρα apud Luc. Τὸ τελευταῖον, & τελευταῖον, exp. poſtremò, denique tandem: apud Aeſchin. Item,ut minimum,apud Ioſephi. Sic τελευταῖα,ſeu τὰ τελευταῖα,tandem, deniq; apud Luc.de luctu.

Τελευτάτος,(tanquam ex poſitivo τέλυτος,)ultimus, vel ſummus. Heſych.

Τελευτάω,ῶ,finio,ad finem perduco : vel efficio,effectum reddo. Od. γ,τελευτήσω τοῦδ' ἔργα. Eurip. in Helen. Καὶ γὰρ συμβοῦσ' σὺ τελεύτησε βίον,vitam ſiniam te orbatus. Sic & apud Luc. in Macrob. Interdum & abſolutè τελευτᾶν dicitur *pro*, mori : ut apud Xen. ὅταν τελευτήσω. Apud eundem Pæd.l.8. cum genit. ἐπειδὴ τῶν ἀνθρωπίνων βίων τελευτήσω. Item τελευτῶ, finem habeo,deſino : ut apud Thuc.l.1. τὰ μὲν κατ' Περσικὸν πόλεμον τοσαῦτα ἔστω ἐτεύξατο, hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates deſinit. Et cum ἀρχὰς apud Aphth. ἐτελεύτα ἀρχὰς ὑπάρξαν, in inopiam deſinebat. Particip. τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad poſtremum : ut τελευτῶν ἢ σωτηρίαν, tandem conceſſit. Plat. de rep. l. 1. Sic & apud Iſocr.

Τέλσον, finis,extremitas: (ex τέλος, per metathesin factum & addita litera ν, teſte Euſtath.)ut τέλσον ἀρούρης,Iliad.σ & ϱ.Vtitur & Hippocr.

Compoſita.

Ἀγχιτέλεος,χεῖρον,tempus appropinquans,& cujus completio prope eſt: apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον,τὸ, finis ſeu extremitas carminis. Thuc. l.2.

Ἀνατελέω,efficio,perficio,præſto. Polybius ἀνατέλεσμα τοῦτο ἐποιήσατο αὐθρίας,ὅτε πᾶσι ἐφανερώθη χάρις τῇ τυχῇ ὑπ' ἀρετῆς φύσεως.

Ἀνατελεσμάτιος,efficior,perficior: unde ἀνατελεσμάτιος ἀνὴρ,vir conſummatus & abſolutus, vir præſtantiſſimus, apud Xen.

Ἀνατέλεσμα,τος,effectio: vel effectus.Galen. & Procl. Peculiariter ἀνατελέσματα, dicuntur effectus ſtellarum : ut apud Plut. in Rom. ὁπὸ τῶν λεγομένων ἀνατελεσμάτων οὐκ ἦ Ῥωμύλον πεπτωκέναι τὸν συλλογισμόν. Item ἀνατέλεσμα, eventus : apud Artemid. in Oniroer.

Ἀνατελεσματικὸς,effectum præſtans : Dioſc. Ἀνατελεσματικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia docens apotelesmata,i. tùm genituram tum effectus ſtellarum. Euſt.

Ἀνατελεσμὸς, effectio.

Ἀποτελεστικὸς,q.d. effectivus.De Aſtrologis uſurpatur apud Baſil.

Ἀποτελεσταίνω,finem habeo,deſino.Ariſtot.polit.l.5.c.6. Et activè, finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἐξαποτελέω,(decomp.) perficio ſeu affacio in : vel, efficio, reddo : apud eundem probl. lib. 1.

Ἀτελὴς,ὲς,ὁ ἡ ἡ,imperfectus, mutilus.Ariſtot. in polit. ἀτελὲς μὲν ἢ φύσις ποιεῖ. Apud Plat.de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non ſervatum.

Ἀτέλεια,ᾱς,ἡ,q.d. imperfectio : ut ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, apud Theophr.de cauſ. pl.l.4. c.14.

Ἀτέλης,ἐς,infectus,non effectus : vel qui effici nequit.Od. β. & apud Plat.

Ἀτέλεστος,infectus, non perductus, non finitus : vel non effectus, irritus.Il.α. Item qui finiri non poteſt, ſine carens : ut ἀτελεύτητε ὑγιείας,apud Phil.

Αὐτοτελὴς,in ſe finem ſuum habens : ut αὐτοτελὴς ἀνθρώπου φύσις, apud Ariſtot.Item per ſe finem faciens ſeu imponens: ut αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. & αὐτοτελὴ αἰτία, apud Galen. Item per ſe abſolutus & conſummatus: ut αὐτοτελὴς ἀπόδειξις,apud Ariſtot. Item ipſe ſibi ſufficiens: apud Polyb.

Αὐτοτελῶς, abſolutè,perfectè. Polyb. Αὐτοτέλεια, perfectio, abſolutio: Item integritas. Hermog.

Αὐτοτελὴς,per ſe perfectus. Nonn.

Βραχυτελὴς, brevem finem habens. Expoſ. & compendiarius. Suid. & Heſych.

Γαμοτελέω,nuptias celebro,nuptiarum ſolennia celebro.Heſych.

Γανυτελεῖν, idem exp.χαροποιεῖν,ἡδέσμασι πιεῖν, lætiam efficere; jucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expenſis vel publico nomine factus : publicus ut δημοτελὴς θυσία,apud Plutain Num.& δημοτελὴς ἑορτὴ,apud Chryſoſt.de ſacerdot. (Dem.

Δημοτελέω , publicis expenſis aut publico nomine facio, apud Diatelæ., perago,traduco, conficio.Iſocr. in Buſir.ἐπεσκόπουν ἱππῶν ἄγοντες,δι' ἡκιωμένας ἢ βίου διαγελᾶσθαι. Xen. Pæd.1. διατελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἑφήβοις ἔτη, quum peregiſſet decem annos. Item neutraliter, permaneo, perſevero. Ariſtot. ἀγροικοι διαγίνονται, ſteriles permanent. Plut. in Theſ. διετέλεσε χρόνον τῇ κορυφῇ, clava perpetuò eſt uſus.

Ἐντελὴς,perfectus:item perfectam & cumulatam menſuram habens. Interdum &, adultus; ut apud Heſiod.in Erg.Ἐντέλεα βλέσθην Δημήτερι ἱερὰ ἀκτῇ.

Ἐντελεύω,ſeu ἐντελεόω,exp.perfectum reddo,conſummo.

Ἐντελὴς,perficio.abſolvo, ad extitum perduco. Il. β, Οὐδέ τι ἐντελέουσι σὺν ἀρήτῃ ἰὼν πὸρ ὑπέσσαν. Apud Luc. ἐντελέσαι τῷ χρησθῆναι,exp.ſupplicium perpeſſum eſſe.Apud Phocyl.φόνον ἐξεπέλασεν cædem patrāſti.

Decomp. Διεντελὴς,unde διεντελέστερον, abſolutius,perfectius.Heſy.

Συνεκτελέω, ad conſummationem confero, apud Theophr.

Ε'τελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest: ut apud Luc. Sacrificium τέλειον ἔξεδωκεν εἰ ἑπτὰ ἐλθ. Et ἓξ ἑπτὰ τάγματα, sex integræ legiones, apud Plut. in Pomp. Dicuntur & viri ἑπτακαίδεκα, seu ii qui jam adulti sunt: apud Synes.

Ε'τελὴς, perfectè, absolutè, integrè. Hesych. et Suid.

Ε'τελὴς, perfectus, idem cum ἀτελὴς. Ε'τελέστερα, apud Aristot. exp. factus & perfectio. Vide et in comp. ex Ε'τελ-.

Ε'τελέθριος, finio vitam in, morior, immorior.

Ε'τέλεστος, ad finem seu ad exitum perductus, absolutus, non irritus: ut ὀπτῆλαι δ' ἐχὶς precès ratæ vel non irritæ, apud Plat. Apud Hesych. ἔτετος, exp. ἀφαλὲς γαμεῖσθαι, virgo matura viro.

Ε'τετελεσ-, seu ἑτετελεσ-, un de ἑφετετελεσ-, perfectio, absolutio, peractio: ut ἔφετελέσαις τῆς ἐσχῆς, Plut. in Num. Exponitur et augmentum. Hesych. Apud Plat. de leg. ἑτετελέσαις πυθοῖ, procreatio liberorum. (bant. Suid.

Ε'τέτελέσμα, victima postrema qua prioresomnes ratæ fiebant. Ε'τέτελέσ-, perficio, perago, exequor. Thuc. l. 2. ἃ ἐφετέλεσεν ὃν ἑτετέλεσ-, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. l. 2. πάντα τε ἐξ ὧν, ἢ τὰ νομιζόμενα ἑτετέλεσε ταχέως. Exponitur & obeo, perfungor: ut ἐφθλὸν ἑτετέλεσ-, apud Luc. Significat & celebro, perago: ἑτετελεῦν θυσίας. Plut.

Συντετελεσ-, (dic.) ad consummationem confero.

Ε'υτέλεια, felicitas: prosperafortuna in exequendis rebus & ad finem perducendis. Aristoph. σὺ μὲν ἐνδιαίθρῳ ἐπ' ἀτελείᾳ τὸν σωμ- (11. β. διαλοιδ.

Η'μιτέλὴς, non omnino perfectus: vel imperfectus: ἥμ- ἡμιτελὴς Η'μιτέλεια, dimidium seu semissis. Luc.

Η'μιτέλ-, dimidia ex parte absolutus.

Η'ναγέλεια, dictum fuit olim conjugium, teste Poll. l. 3. c. 3. ea de causa (ut quidam putant) quoniam in nuptiis Junoni tanquam celestium præsidi sacra faciebant.

Κατατέλεια, unde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ φρατρᾷ τὰ ἐφ' ἑκάστοις ἐθύσατο, exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit. (ftribuit

Νυκτέλεια, recens absolutus. Hesych.

Νυκτέλεια, nocturna sacra perago. Idem.

Νυκτέλ-, dicitur Bacchus cui nocturna sacra fiebant, apud Plut. & Pausan. Et νυκτέλεσ-τὸ, ipsa sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ο'λοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de Hom.

Ο'μοιοτελεύτων, q.d. similem finem habens. Fab. l. 9. c. 3.

Ο'ψιτέλ-, sero perfectus vel factus. ll. c.

Παντοτέλὴς, idem cum ἁλοτελὴς.

Παντελὴς, idem. Item plenus, universus, vel universalis. Plur. σωθῆναι ἢ λελοιμῶσθαι πᾶσαν πάντελῆ πυθοῦσι, fusi cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Interdum εἰς τὸ παντελὲς dicitur pro παντελῶς: ut Luc. c. 13.

Παντελῶ-, omnino, prorsus, plenè, absolutè. Xen. Plat. &c. Pro quo Poëtæ dicunt παντελέως.

Παντέλεσ-, itidem integer & perfectus. Suid. Παντέλεσ-, perfectio, seu perfectionis summa, apud Phil.

Παραπτολὴς-, qui est juxta finé. Ité penultimus. schol. Aristoph.

Πρότελὴς-, qui fit ante nuptias (à τέλεσ-, quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit) ut προτέλεια δῶρα, preces quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλεια δῶρα, generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se et expiandum ante sacrificiorum & ceremoniarum tractationem: ut apud Dionys. ad Demosth. Προτέλεια, τά, dicuntur dona ante nuptias. Poll. *Vide & προτέλεια, in ultima clausula compos.*

Προτελευτάω, antè finio vitam seu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & consummatio: ut συντέλεια τοῦ αἰῶν-, Matthæi 13. & alibi.

Συντέλω, q.d. simul ad finem tendo, un à ad eundem finem tendo. Hesychian. lib. 2. Συντρίβ- δ' ἐστὶ (ad Satyr. τριβήν) εἰς ὃν τέρμα τοῦ βίου συντέλλει. Item consummo, perficio, perago: unde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἀφορᾶς, dum funus peragitur. Sic Act. 21 ὡς δὲ ἤμελλον αἱ ἡμέραι συντελεῖσθαι. In Epist. ad Hebr. c. 8. συντέλεσ- κοινὴν διαθήκην, exp. fœdus novum pangam, seu consummabo: *consummantur enim fœdera & vota fiunt, dum paciscuntur.* Significat etiam, simul celebro festum: apud Laërt.

Συντελεσ-ης, ὁ, ἡ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur & consummator: apud Greg.

Συντελὴς, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog.

Συντελὴς (dic.) imperfectus.

Τ'ετέτελε, pluq. à imperfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione. ἦ ἐμὸν διοθ'τον ἐφετέλης, exp. supra sacras ædes eminens.

Τ'ετέτελεσ-, seu ἐφετέλεσ-, Idem.

¶ Derivata à τέλω, vectigal.

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελῶν ἑκάστῳ τῶν ξυνόντων. Sic Aristoph. τέλεσ- δύο δραχμὰς μόνον. Item sum sub ditione, sum sub imperio, pareo: quæ significatio ex priori dependet: solent enim tributa aut alia penditari alicui ab iis qui ejus imperio parent. Theodoret. ἀλλὰ ἡ μὲν ὀφ' ἑτέρᾳ σφᾶς τελοῦσα φωνὴ δύθεν-. Significat, & contribuo, attribuo, cenſeo, & quasi inter eos qui unum vectigal pensitant, numero: ut πόλις δὲ οὐ Καππαδοκίαν ἐθνος τελοῦσα, apud eundem hist. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ οὐ αὐτῷ τελοῦσι πρόφασιν inter viros sum census.

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum: aut ipsa tributi pensitatio: in Paneg. *Composita.*

Α'πότελέω, pendo tributi nomine & solvo. Xen. εἰ ἐφεῖς φιλάνθρωπος Ν. γένοιντο τοῖς ἐπὶ Σατράπαις. Et general. persolvo: apud eundem Pæd. 4. χαίρουσι ἐπὶ ὧν αὐ ἔγω μὴ τοῖς ἐπὶ Σατράπαις.

Α'τελὴς, ἁ pendendo vectigali immunis. Aristot. & Dem.

Α'τέλεια, ἡ, immunitas. Ilocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo locupletè dicitur ἀ'τελὴς, apud Herodot.

Αὐτότελὴς, qui suis ucitur vectigalibus.

Ε'πιτελέω, pendo, solvo. Herodot.

Ι'σοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Hesych. Suid. & Hesych.

Ι'σότέλεια, æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, utilis, frugifer: (quasi ὁ λύων τὸ τέλος, quod ghiſare, in quibus soluit & abolet tributum, utilitatem afferi, ut putavit Rhet. Soph.) Diod. Sic. λυσιτελεῖν δὲ τῆς Ρ'ωμαίοις, ἐμοὶ δὲ καὶ τοῖς λοιποῖς ἅπασι τὸ διὸ τὸ διοδεύειν εἶναι ἀσφαλῶς, τῶν πολε-

Λυσιτελέω, utilis sum, expedio, confero. Xen. μηδὲν λυσιτελεῖν.

Λυσιτελέσ-ως, utiliter, apud eundem.

Α'λυσιτελὴς, (dic.) Jinutilis. Dem. Α'λυσιτελῶς, inutiliter. Xen.

Ο'μοτελὴς, qui idem tributum pendunt.

Περιτελέω, exp. pecuniam repræsento & ante diem solvo: apud Xenoph. anab. l. 6.

Συντελὴς, simul tributum pendens: vel, eodem tributum aut collectam conferens. Demosth.

Συντέλεια, munus in decuria sua conferendi, apud eundem. Item consortium & communitas eorum qui communi concilio ejusdem gentis sunt attributi.

Συντέλεια, in eandem gentem contribuor, ejusdem gentis civilis & communi attributor. Paul. in Achai. ἐ Συμφῶνες εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντέλειν. Et censeor, annumeror. Dem. in Aristocr. οἷς γὰρ μὴ ἐπὶ τοῦτο συντέλει. Interdum, contribuo, confero. Idem, συντέλειν εἰς τὰς πόλεμον. Item, confero, i. profatis: ut quum dicitur, οὐτε δ' ἐγὼ ἐξ τόνου ἐς ἄλλα συντέλει.

Τ'αντελὴς, (q.d. qui sub tributo est) qui tributo pendendo est obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρε, apud Thuc. & μισθῷ, apud Xen.

Τ'αντελέω, pendo. Ilocr. μηδένας φόρον ὑπάντων τῶν.

¶ Pertinentia ad τέλος, impensa, sumptus.

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio: unde Galen. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀφαλίσκειν, Ἀθηναῖοι. Δεκάτην.

Α'τελὴς, sumptu seu impensa carens. Hesych.

Α'τέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Nexr.

Αὐτοτελὴς, qui suis sumptibus vivit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: ut στολὴ Λ'ακεδαιμονίων ἦθαν πάντελῆ, ῥᾳδία, fusi cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Interdum εἰς τὸ παντελὲς dicitur pro παντελῶς: ut Luc. c. 13.

Εὐτέλεια, frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parva impensa, parvus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 2. Interdum & vilitas. Greg.

Ε'ξετελίζω & ἐξεντελίζω, contemno aliquid tanquam ἀτελὲς: vilipendo, floccifacio. (etiam Suid.

Καπηλεία, impensæ & consessus esse diuturnæ in lex. Herod. vide

Πολυτελὴς, magnus sumptus postulans, sumptuosus: ut πολυτελὴς πρόπολος, apud Plut. Interdum exp. exquisitus, ut πολυτελὴς ἄκανθα, apud Epicur. Interdum δ, magnificus.

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè. Πολυτελεῖα, sumptuositas, magnificentia. Plut.

¶ Derivata à τέλος, mysteria.

Τελέω, seu τελεόω, consecro, sacro, initio. Greg. τελεσθῆναι τελεσθῆ τὰ βακτριακὰ. Exod. c. 29. τελεσόω τὰς χεῖρας Ἀαρὼν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Τελέομαι, ἐμμαι, consecror, initior. Idem Greg. χαλὸν ἦ τὰς χεῖρας τελεσθῆναι. Τελέομαι ἦ τὰς πόλις, apud eundem. ἐπεὶ δ' ἐτελέσθη πάντα, τελεσθέντα δὲ.

Τελείωσις, εως, ἡ, consecratio, initiatio. Dionys. Areop. & dicitur baptismus: apud Greg.

Τελεστὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελεσ-, itidem initio & res divinas facio: unde apud Luc. τελεσθὲν τὰ Ε'λευσίνια. & Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item inauguro, unde τελεσθέντων ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur.

Τελεσικὸς, mysticus. Et τελεσικῶς, mystice, arcanè. Hermog.

Τελεστήριον, τὸ, locus in quo fit initiatio. Hesych.

Τελετὴ, initiationis ritus. Gregor. Item ipsa initiatio. Plut. in Dem. Exponitur & expiatio item sacerdotium, apud Dem. Item ceremonia apud Synes. Apud Plat. fic & nominatur Judæ sacrificia.

Composita.

Α'πιτελέω, seu ἀποτελεσ-, idem cum τελεσ-. Dion. Areop.

Α'ρτιτελεστέος ἐστὶ initiatus. Plat. in Phæd.

Α'τέλεσ-, non initiatus: profanus. Plat. ὃ, οὐ εἰμύητος· ἀφάνητος ὁ μὴ

οὐ ἐξὸν ἀφικνεῖσθαι, ἐν ἱερῷ ἢ ἐν ἱερῷ κεῖσθαι. Cum genit. apud Eurip. in Bacch. ἀτέλεσ- βακχεύματων.

Ε'πιτελὴς, consecro. Hesych.

Ι'ερότελὴς, qui sacris initiat: sacerdos, episcopus.

Ι'ερότελὴς, qui Orphicis mysteriis initiat.

Ο'ψιτέλεσ-, q.d. tyrocinium & initiativum tus apud Greg. Nyss.

Παντέλεσ-, q.d. tyrocinium & initiativum tus apud Greg. Nyss. Παντέλεσ-τὸ καθολικὴν, ἀπ' ἀρχῆς ὡς ἐν Βαπτισμῷ μυσταγωγοῦσι. Et τὸ σφραγίσασθαι πρὸ τοῦ παντελεσθῆναι.

Πρότελὴς, ad initiationem præparo, vel expio ante rem sacram. Alciphr. Πρότελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant. Significat et simpliciter, præparare se, idoneum quumque se reddere: ut apud Greg. Item antè erudiri seu doceri. Luc. εἰ μὴ σφετελάβης τὰ ἀεὶ τῆς ἐπιτεχνῆς.

Περιτελέω, idem cum σφετελέω. Eurip. in Iph. Aul. Α'φτέμιδι σφετελέσαι τὸν παῖδα, Αὐλίδ- ἀφίκου.

Συντελὴς, qui simul cum alio initiat.

Χριστελὴς, qui Christi mysteriis initiat.

TE'MNΩ, (F. τεμῶ, & 2. ταμὼ: unde aor. 2. ἔταμον & infin. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τεμάω) seco, scindo, incido. Luc. in Zeux. τέμνοντες ἢ διαιροῦντες ὁρμητοῖς. Apud Eurip. (cum duplici accus.) τέμνετε ἵππους φόβῳ, resecate equorum jubas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. Aliquando exp. cædo, succido: ut apud Thuc. τέμνειν πᾶν ὕλιμ. & Νύμφαι τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀχὶς τέμνειν, est succisis segetib. vastare agros: sic πᾶν γῆν τέμνειν, apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνειν τὴν κώμην; πᾶν χώραν. Dicitur proverbialiter μέσον τέμνειν, medio ire, medium tenere: ut apud Plat. ep. 8. Dicitur & τέμνειν, apud Greg. viam secare, i. tenere: sic τέμνειν κέλευθον, apud Eurip. fic & πόδας τέμνειν, fœdus percutere, apud eundem in Helen. Τέμνειν φάρμακον, concidere, in minutissimas partes secare, comminuere, conterere.

Τέμνομαι, secor, incidor, succidor, dissecor, resecor: unde Metaph. τετμημένων ἐστὶν τῆς νόσου ἡσσάς, πορεύεσθαι, institutam viam & methodum sequi. Et active, idem cum τέμνω: ut apud Luc. ἢν ἐγὼ ἐφ' ὃν τοῦτο ἡμιμάτιο πᾶν ὁδὸν. Et apud Basil. τὸν μέλλοντα ἀληθῶς τέμνεσθαι, abrumpere & dirimere.

Τομὸς, ἡ, ὁ, scindens, incidens, acutus: ut λόγ- dicitur esse ὅπλον τομὸν· ἐφορᾶ σιδήρῳ, apud Phocyl. Item vi incisoria præditus: ut apud Plut. sym. 8. probl. 4. λεπτὰ ἢ τομὰ ἢ ὀξέα σφηνοφόρα, ὑπὸ κεκαυμένης, ῥήξεως.

Τομὴ, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter. Exponitur & clarè, aperte, apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, fruſtum ſectione ſeu ſciſſione ablatum: ut χερὸς ἢ φύσης τόμον, apud Athen. l. 4. Suidæ & Hesych. est ὁ χάτης, ex eo quòd excidatur è pellib. animantium. Item majoris voluminis sectio & pars, in quas est divisum & veluti dissectum. Laërt. in Antiſt.

Τομὴ, ἡ, sectio, sectura: vel, incisio, amputatio. Il. α. (de sceptro) ἐπεὶ οὐκ ἀπὸ τομῆς ἐν ὄρεσι λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum, ipsos montes reliquit. Ilocr. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἱερῶν ἐκκόπτων. Exponitur & portio sectione demensa.

Τομαὶ, incisorius, vel incidens: ut τόμοι καὶ διδόντες, apud med.

Τμαῖ-, sectus, cæsus, succisus, recisus: ut τμαῖ- χάλκε, apud Eurip.

Τμάω, sectione egeo, sectionem desidero: ut τοιοῦτοι τήμαιμ, apud Soph. in Ajace.

Τομάω, seco, incido: idem quod τέμνω. Hesych.

Τομεὺς, ως, ὁ, sector, incisor: vel exector, castrator, putator. Idem. Interdum instrumentum putatorium vel incisorium significat: unde & inter scalpra sutoris referrtur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt & dividunt. Lat. incisiores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὶς, dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest. Galen. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομὶς, ἴδ- ὁ, ἡ, exp. forfex.

Τομίας, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus, castratus: ut κεῖς τομίας, apud Athen. l. 9. & Herodian. lib. 1. Traditur & sumi pro separato seu lecto que, apud Plat. de leg.

Τομὸν, τὸ, fruſtum, seu quòd sectione est ablatum. Peculiariter sic nominantur quæ ex victima reciduntur. ut apud Dionys. Halic. l. 7. vel potius exta quæ sectione à victima eximuntur, et super quæ extracta manus imponebant et jurabant. Dem. in Aristocr. Aeschin. de male gesta legat.

Τόμος, ὁ, τὸ, idem cum τμῆμ-, fruſtum sectione ablatum: plerumque de grandiorum piscium fruſtis et segmentis: ut apud Aristoph. in Plut. πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτηθέντων. Improprie apud Athen. lib. 8. Aeschylus suas tragœdias dicit esse τμήματα ἢ Ο'μήρου μεγάλου δείπνου.

Τμῆμα, (seu τεμαχ-μα) fruſtulum sectione alicunde ablatum: tomacnlum seu tomaclum. Synes. ep. 4. et 73.

Τμηχὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἐς, piscis qui in fruſta secari solet & muria condiri. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo & absolutè dicitur τεμάχη, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τέμαχ-, parvulus τομάχ-της, Athen. l. 6.

Τεμαχίζω, in fruſtra & τεμάχη seco.

Τέμενος, τὸ, agri portio à cæteris resecti seorsum ab aliis sita. Il. μ. Τέμενος τεμέμεθα, ἑκὰς Σαπήιος καὶ Ξάνθοιο. Plerumque ejusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: ut Od. θ. (de Venere) ἔνθα ἥ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις: unde exp. & agri sacrit Significat & fanum seu delubrum: unde apud Strab. lib. 14. τὸν τῆς τεμένης προεστῶτα, exp. ædituus.

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: ut apud Plat. de leg. ἢ τεμένη τε τόπων ἀφιδρυσις ἑτεμένισται.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. l. 42. Πρότεμένισμα, τὸ, (com.) vestibulum templi quod est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ου, ὁ, ἑ. λόφ-, collis quidam in Thracia prope Treballum, teste Steph. Item absolutè, incola loci illius in Sicilia prope Syracusas, qui τέμενος dicitur, teste eodem. Fœm. τεμενῖτις, ut τεμενῖτις ἄκρα, vertex temenites, apud Thuc. l. 6.

Τμάω, inusitatum format ex se particip. τμήμενος, quod Suid. exp. Σκοτεμόμενος. Et præt. τέτμημαι & τέτμημαι: unde apud Gal. ὁκωτάτη δ' ἐπ' αὐτῷ ὁδὸς τέτμηται, via secta est.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, fruſtum sectione alicunde ablatum: vel particula, portio. Plat.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ quæ composita aliqua vox discindit ac dirimitur seu dividitur. Exponitur &, divisio, item clades belli.

Τμητὴρ, τῆρ-, ὁ, sector, incisor. Τμητὴς, idem. Hesych. Τμητὸς, incidendi vim habens: ut τμητὸς χαλκὸς, apud Alex. Aphr. & τμητικὸς λόγ-, qui velut scindens fœtum in re instituta pergit. Item aptus ad secandum & incidendum, putatorius. Et passivè, incisus, sectilis, apud Dioſc. l. 4. c. 174. (do. Suid.

Τμητῶς, in modum eorum quæ incidunt, incidendo, seu secando.

Τμητὸς, sectus, incisus: ut τμητοὶ δόλοι apud Eurip. in Oreſt.

Τμήδω, idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leviter. Il. π, Τμήδων δ' ὁδὸν ἀμφὶ καὶ ἀμφὶ δίωκεν.

Τμάσσω, idem cum τμάω. seco, scindo, succido. Apoll. Arg. 2. οὐτ' ἄρ' ὁ γ' ὧν Α'ρεϊφόνος ἤμυξε, imprudenter succidit. Hinc & Aor. 2. pass. ἐτμάγην, unde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Il. π. Πάσσας πλῆναι ὁδὸς ἵππεί ἀρτιμάγην, quoniam divisa & dissipati erant. *Sunt tamen qui hæc tempora à τμήγω formare malunt.*

Τμήγω, ἔω, idem cum τμητὴρ. Hesych.

Τμῆγ-, ὁ, ἠ-γτο, sectura, scissura, sulcus: apud eundem.

Τέμνω, Ionicè & Dorice, idem cum τέμνω: apud Aristot. de arte Poët. Τάμνειν ἀτειρεῖ χαλκῷ. Item exco, excindo. Od. ε. ταμνέτην ὑὸν γλαύκας, κεφαλὰς δ' ἤ οἶνον. Interdum execo, i. testiculos excido, castro: ut apud Hesiod. in Erg. ἐείρας τάμνειν. ¶ Apud Hom. Il. χ. ἦκα τάμνειν, est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in præciscendis fœderibus observari solebat.

Τάμνομαι, itidem scindo, seco. Od. α, Ταμνόμενοι πρὸς πέτρας.

Τυγχάνω, invenio, offendo, nanciscor proprie ἐν ὁπτομαῖ ἢ στωπόμενος λαμβάνω, ut inquit Eust. cui et per diplasiasmon ex τετεῦχον factum videtur. Il. δ. Ε'ὖθ' ἔγε Νέσορ' ἔλαβ-. Od. α. ὃν κλέος ἐσθλὸν ἔτυχε, ὅπως γήρας ἐπὶ λάβω. Cum genit. apud Hesiod. Theog. ὃς δὴ κατέβην ἀπορρῆτοιο λιθάκος.

Τέμπα, τά, dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum & Ossam Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, ut Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cavitates, & anguſti exitus quòrumvis montium, eodem teste & Suida πᾶσα τὸ τέμενος, (ut videtur) sunt enim quasi dissecta et rupta loca quibus montes à se invicem dividuntur. Item loci arboribus consiti, et pratis ac herbis virentibus amœni: quib. videlicet nec herbæ nec arbores τιμηθέντα amœnitatem conciliant. Theocr. idyll. 1. Η' κῆ Πίμπλειεν ὠλὲ τέμπεα, ἢ κῆ Πίμπλω.

Τεμάς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum ex τέμνω, τμήσσω, τάμνω; cum præpositione.

Α'μφιτέμνω, circumcido, undiquaque puto vel amputo.

Α'μφίτμη-, circumcisus, undiquaque amputatus. Eurip.

Α'ντέτμνω, disseco, incido: à partib. inferiorib. ad superiores progrediendo. Athen. l. 12. τεῦς ἀπὸ χειρὸς ἀντέτμνε πλω' ἀδρομον.

Α'ντατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὃς πωϊονιὰ σου ἀντατμηθῆναι ὑπὸ τοῦ ὄφεως.

Α'ντομὴ, dissectio, incisio: & specialiter, membrorum incisio: ut apud Aristot. ἐπὶ τῆς ἀντομῶν δὲ Σωφείου.

Α'ντοτομικὸς, ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομικὴ, s. τέχνη, ars anatomica, ars membra inciderendi. Item ἐνατομικὴ, qui anatomen factitat, vel dissectionis corporum peritus, apud Gal.

Α'ποτέμνω, abscindo. Od. σ, Ο'ς τ' ἀπὸ ῥίνα τάμνῃ ἢ οὖατα νηλεῖ χαλκῷ, qui nares tibi et aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω: ut apud Plat. de rep. l. 1. ἀπὸ δ' ἄλεως μὴ ἴσως ποῦ τὰ βλαπτα ἀποτέμνοντες λέγειν.

Α'ποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. ¶ Item fines circumcidos agris mulcto. Ilocr. in Archidam. τῆς χώρας ἀποτεμνόμενοι. ¶ Item præcido, separo, præfinio. Arrian. libr. 1. πλω' ἢ ἐς ἀνθρωπ ἢ ἄνεωσι ἐπιπλω ἢ Ι'νδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται, dirimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. ἀποτέμνεσθαι

ὕλας ἐκτετμῆσθαι. ¶Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. (vocabulum.

Ἀποτμή, ἡ, abscissio, scissura. Est & peculiare musicorum instrumentum, apud eundem. Interdum adjectivum est, ut quum dicit Eust. πήχυν ὄντα τὴν ἀποτμὴν σφαῖραν, i. abscissam.

Ἀποτμίας, abscissor. Item jaculum penthadi. Pol.

Ἀποτομός, ὁ, ἡ, ὁ, abscissus, abruptus, præceptus: ut ἀποτομος ἀκρόπολις, apud Soph. i. abrupta, conscensu difficilis. Sic ἀποτομαι πέτραι, apud Luc. et metaph. durus, severus, inexorabilis. apud Plut. & Sapient. 6.

Ἀποτμος, abscissè, abruptè. Et Metaph. severè, rigidè. ut in epist. ad Tit. c. 1. ἐλεγχε αὐτὸς ἀποτόμως. Exponitur &, planè, præcisè, apud Isocr. in Archid. ὧν γὰρ ἧττον δεῖν ἀποτόμως ὑπ' ἀνάγκης οὐκ ἀμαθὲς.

Ἀποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. Item severitas nimia qua res nimis ad vivum resecatur.

Ἀπότμημα, τὸ, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Ἀποτμόω, seu ἀποτμήω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theog. ἀποτμηθεὶς ἀπὸ μητρὸς. Ἰliad. π, Πλὰξ ἢ κλοιὸς τὸν ἀποτμηθῆναι χρεώ.

Ἀποτμῆξις, ἡ, ὁ, ἡ, abscissus, abruptus: ut ἀποτμῆξ πόποι. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Ἀποτέμνω, idem cum ἀποτμόω. Herodot. l. 8. ὡ' αἰγυπτίοισι τοὺς ἑλόντας τῶν ἀνδρῶν ἀποτέμνειν. Ἰdem, (decomp.) præcido.

Διαποτέμνω, disseco, discindo, ut apud Eur. in Hec. Θλασθὲν λαγόνος τ' ὦδε διατμηθὲν χρόα. Et, distinguo, separo, Plat. de leg. διατέμνω χωρίς. Item Metaph. studia in contraria scindo, dirimo, divello: ut Æschin. in Ctesiph. διατετμῆκότα τὴν πολιτείαν.

Διάτμησις, dissectus, discissus. Item æqua portione divisus seu dissectus: ut διάτομος σελήνη.

Διατμόω, seu διατμήγω, idem cum διατέμνω, disseco: vel dissecando vulnero. Theocr. idyll. 7. πάλαμος μὲν διαρραδὲν διάτμαξεν. Item discisio, dispergo. Iliad. ρ, Ἐγὼ δ' διατμήξας τοὺ μὲν πολλοὺς δ' ἐδάιξα.

Διατμῆσσομαι, idem. unde διατμῆξαι τὰ ῥάγες, arua scindere aratro: apud Apoll. Rhod. Aor. 2. διατμάγλη, discissus seu dissectus sum, disjunctus sum: unde Il. α, Τὼ γ' ὡς βωδίοισι τὰ δίτμαγεν.

Διαλέμνω, disseco, discindo.

Ἐκτέμνω, execo, excido. Il. α, Μηρίά τ' ἐξέταμον Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. Luc. ὃ μὲν Κρόνος ἐξέταμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν πλαγίως, exp. per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, execor, excidor. Luc. ἐκτεμνόμενον τὸ γλωττίον. Item castror: unde ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκτμή, excisio, exectio. Plut. in Alcib. Gregor. Naz. Apud Dioscor. pro fenestra sumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γὰρ βαθεῖαι dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profundius exectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτμίς, scalper excisorius, vel secator. Hesych.

Ἐκτομίς, exp. sectrix. Ἐκτομὶς ὑστέρα, dicitur vulva porcorum exectitia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτομίας, & ἐκτομος, exectus, castratus. Hesych. et Suid. Ἐκτομον dicitur etiam veratrum seu helleborum nigrum. Gal. apud Hippocr.

Ἔκτεμμα, frustum exectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτάμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ. Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (recom.) disseco, execo: vel penetrans execo.

Ἐντέμνω, incido. Item cæsa seu mactatas hostias immolo & sacrifico. Thuc. l. 3. ὡς ἢ οἱ τὰ ἐντέμνοντα, ᾗ γιγνοιτο, διεδίδασκον. Et addito accus. apud Plut. in sol. αὐτὸν ἐμὲ τὸν σφάγιον ἐντεμεῖν.

Ἔντομη, incisura, incisio, aut incisus. Aristoph. item immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima fit: unde ἔντομαι πολίταις, idem quod ἐσθίμενοι, apud Plut. de Herodot.

Ἔντομος, incisus seu insectus. Et ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντομα, Hesyc. sunt fœdera & expiationes. Item apud Physicos ἔντομα ζῶα, animalia insecta, ab incisuris sic appellata: vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. & Plin. l. 11. c. 2.

Ἐντομίας, idem quod ἔντομος. Exponitur et spado. Hesych.

Ἐντομὰς, idem cum ἐντομή. Hesych et Suid. Ἐντομίης, ὁ, ἡ, idem insectus, incisus: cujus facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμοῖς. Suid.

Ἐντόμη, idem quod ἔρτομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐνθέμνω, idem cum ἐνθέμεν.

Ἐντέμνω, incido, concido: peculiariter id, quod in nimiam excreturam erat longitudinem: brevius reddo, abbrevio. Synes. ep. 44. ἐντέμνειν τὰς πημείας.

Ἔντμη, præcisio seu recisio, qua aliquid brevius fit. Item id quod tali præcisione est abbreviatum: compendium, breviarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπίτμησις, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus

ut ἐπίτομα ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. Et general. brevior factus, in compendium redactus: vel brevis, compendiarius: ut ἐπιτομὸς ὁδός, apud Phil. de vita. M. l. 1.

Ἐπιτμήσσω, seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω. Hesych.

Κατατέμνω, concido: ut Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item vulneribus multis concisum interficio: vel sympl. occido: in Epigr. φονέως ὀστέα σηκὸν κατατέμνειν. Item difficeo, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατέμνειν πλεόνας τοιχὰς τὸ σύμπαν πλῆθος. Et general. divido, dirimo: apud Greg.

Καταπέμνω, concisio: incisura, sectio.

Καστατμάω, idem cum καστέμνω.

Ἐπιτμητὸς, (decomp.) concido, lacero.

Παρατέμνω, seco juxta me situm: vel perperam seco aut limites transgressus. Basil. in Hexaëm. homil. 7. Exponitur & simpliciter, divido, scindo.

Περιτέμνω, circumcido, circumseco. Apud Græcos bibl. interp. & N. T. script. significat, præputium amputo: ut act. Ap. c. 21. &c. Item accido: interdum, imminuo, attero.

Περιτμή, ἡ, circumcisio seu circumcisura in ep. ad Col. c. 3. & alibi in N. Test.

Περιτμήσιος, ὁ, ἡ, qui circumcidit. Item scalper excisorius seu quo sutores coria circuncidunt. Poll. l. 7.

Περιτμὸς, pars quædam navis. Hesych.

Περιτάμνω, idem cum περιτέμνω. Hesiod. in Erg. Τῶ ῥάμφω οἴνας περιτάμνεμεν. Περιτάμομαι, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνεται τὰ αἰδοῖα.

Ἀπερίτμητος, ὁ, ἡ, ὁ, (dictamp.) cui præputium non est amputatum, non circuncisus. Metaph. act. c. 7. ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ.

Περίτμημα, pro scindo, vel præscindo.

Περίτμημα, effigies seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta: ut σφραγῖσαι βασιλικαὶ apud Suid. Περιτμᾶ, dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. Sic & Apud Athen. l. 7.

Περίτμησις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præscinditur: unde apud Hom. Iliad. λ. umbilicus aspidis περίτμησις dicitur: quoniam ab ipso statim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. In hac signif. legitur & περιτμὴς, apud Hesych.

Παρέλαμνω, idem cum περιέλαμνω: unde Odyss. 7, Τῶ κέ μ' ἴδης οἷ ὦλκας ἐλαυνέας περιλαμνέμεν, an sulcum rectum proscindere aratro possem.

Συντέμνω, conscindo, concido. Item præcido, in angustum contraho, decurto: ut apud Thuc. l. 8. τὰ μὲ δοκοσίαν ξυντέτμηκε. Et apud Eurip. in Hec. Ἀ' πατρὶα πάσα συντεμὼν ἐγὼ φρένα, Omnibus in angustum contractis, seu paucis dicam.

Συντομὸς, concisus, brevis, compendiarius: ut σωτομος λόγος, & σωτομος ὁδὸς: pro quo absolutè σωτομος dicitur: ut apud Aristot. de gen. an. lib. 4. πῶ σωτόμως παρεῖς, omissa brevi & compendiaria via.

Συντόμως, concisè, breviter, compendiosè: unde σωτόμως εἰπεῖν. Sæpe apud Isocr. & Dem. Item actutum, continuò, è vestigio: ut σωτόμως ἀπεκείνατο, apud Athen. l. 8.

Συντομὰ, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. Aristotel. rhet. 3.

Συσταμνω, idem quod σωτέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita seco, ut περὶ aut τομὴς deorsum vergat: velut quum coria obliquè secantur, ut crassiora videantur: ut apud Aristophan. in Eq. ἐκαττύπων δέρμα μοχθηρὸν βοός. Item præcido: ut ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xenoph. Hell. 2.

Ὑποτόμευμα, idem. Æschin. in Ctesiph. πρὸ χρόνου ὑμῶν ὑποτομεύθη, præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exponitur &, transitu aliquem arceo: apud Xenoph. Pæd. 1.

Ὑπότομος, succissio. Ὑποτομὰς, qui succidit aut præcidit: vel instrumentum quo succidimus & præcidimus. Ὑπότομὰς, præcisa, succisa.

Ὑποτμόω, idem cum ὑποτέμνω.

Composita sine præpos. ac primùm habentia τομ.

Ἀγχιτομία, ἡ, ὁ, instrumentum chirurgicum quo τὸ ἀγχιλαῖον τῶν χαλίνων, vinculum nervosum (quod filum vulgò vocant) in pueris hæsitantibus eximitur.

Ἀφετὴς μὸς, aërem secans & findens. Epith. avium.

Ἀκέτομος, ὁ, ἡ, ὁ, cujus summæ partes sectæ sunt: ut πόρτα ἀκέτομος, rupes adeò prærupta latera habens, ut ferro resecta esse videatur: apud Iosephum. Sic ἀκρόλοφοι λίθοι, lapides extremis partibus resecti & complanati et politi apud eundem.

Ἀκρόλοφος, extremas sive summas partes amputo, trunco. Xen. in Oecon. (secta adhibetur.

Ἀρτηριοτομία, ἡ, arteriæ dissectio. Est et remedii genus quod arteria

Ἀρτίτομος, nuper cæsus, nuper sectus. Ἀρτίτομος, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομος, qui sectus non est: ut ἄτομος λίθος, apud Dioscl. l. 1 cap. 8.

cap. 8. Item insecabilis, qui dissecari nequit: ut ἄτομοι ἰδέαι apud Plut. adversus Colot.

Βαλαντοτόμος, crumenarum incisor, faccularius: pro quo dicitur & Βαλαντητόμος, apud Aristoph.

Βαλαντοτομέω, crumenas incidere.

Βάτμος, five βάτομος, nomen fruticis paluſtris, ex eo ſic dicti, (ut quidam putant) quòd commodiſſimè ſecetur boum pabulo: id quod & Suid. innuere videtur, quum ait eſſe plantam calamo ſimilem, qua boves veſcantur. Alii ſic appellatum volunt, παρὰ τὸ ἐν ὑγρῷ τέμνειν, quòd valdè ſecet digitos eorum qui ipſum carpunt: unde & à Theocr. idyll. 13. vocatur εὐτμητον ὀξύ. Vide & Theopr. hiſt. pl. l. 1. c. 8.

Βεβρότμος, ita putatus ut reliquiæ breves remanſerint, breviter reciſus.

Βεβρότμωμαι, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, breviter recido. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 19.

Βωλοτόμος, glebas ſecans: ut βωλοτόμοι μύρμηκες, in Epigr.

Γεωτμος, qui terram ſcindit. Item Agricola: in iiſdem.

Γεωτμέω, idem: apud Apoll. Arg. lib. ult. Γεότμος, pro eodem

Γεοτμέω, terram ſcindo ſeu findo. Apol. Arg. 2.

Γλωσσοτμόω, linguam alicui amputo. 2. Maccab. c. 7. unde γλωσσοτμηθέντας, cliguatum eſſe, apud Plut.

Γυρίτης, ἀύλαξ, ſulcus proſciſſus orbiculatim: quoniam aratrum ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur.

Δικοτμία, cervicum abſcindo, decollo. Il. ψ.

Δίκοτμος, (dec.) idem. Od. λ. Et generaliter, abſcindo, amputo: ut κεφαλὴν ἀπὸ ἀυχένος τάμνειν, Heſiod. in Theog.

Δενδροτόμος, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Διχότομος, in duas æquales partes diſſectus, ut διχότομος σταθμὸς, apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ meatu. Διχοτόμος, in duas partes ſecans.

Διχοτομία, in duas partes ſeco. Polyb. Item æqua portione divido. Procl. in Sphær.

Διχοτόμημα, τὸ, una ex duabus partibus æqua portione reſectis (ne facta Heſych.

Διχοτομία, ἡ, diviſio in duas partes: ſeu diviſio æquali portione dicitur & διχοτομὴ. Il. λ. &c.

Δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, ſeu materiæ.

Δρυοτόμος, ἡ, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύτομος, difficilis cæſu. Vide & in comp. ex τέμνω.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, umbilici ſectio in fœtu recens in lucem edito. Pol

Ἔντομος, ſectu facilis. Item benè ſeu pulchrè ſectus. Ἔντομος ἰδέα, domp quæ multis meatib. ſecta eſt ſeu pervia. Ariſt. pol. 7. c. 11

Ἡμίτμητος, ſemiſectus. Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. & Athen. (exectus eſt.

l. 3. Ἡμίτμητον, idem Dioſc. l. 2.

Ἡμίτομος & ἡμιτομίας, ſemicaſtratus, cui alter ex teſticulis

Ἰδιότομος, (q. d. ἰδίως τέμνων ſectus) rectus: ut ἰδιότομος ὄρμος. Dionyſ. Areopag.

Καινοτόμος, qui novas vias ſecat: qui novas res molitur, novarum rerum ſtudioſus, Καινότομον, in quo novæ viæ ſectæ & apertæ ſunt, innovatus. Hermog.

Καινότομος, novè, novo quodam more.

Καινοτομία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio. Plat. Exponitur & novitas apud Syneſ.

Καινοτομέω, innovo. Luc. ἐκαινοτόμησα τὸν τόπον. Item rem novam aut res novas facio. Greg. Item res novas molior, nova deſigno: Herodian. l. 6. ſignificat etiam, metalluni aut lapides excido, teſte Poll.

Καινοτομήδης, innovari, præter ſolitum fieri. Et τὰ καινοτομήθεντα, res novæ quas aliquis molitur. Herodian. l. 7.

Καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio. Item novum inſtitutum. (meſſe.

Καλαμοτομία, ſtipularum ſectio: apud Suid. Accipitur & pro

Καρτομὸς, cui caput amputatum eſt, ut Τορχὸν καρτομὸν, apud Eurip. in Alceſt. Item è capite abſciſſus vel reſectus. Soph. in Elect. Καρτομὸς, caput abſcindens: unde καρτόμοι σφαγεῖ, apud Eurip. in Rheſo.

Καρτομέω, caput amputo. Phrynich.

Κενοτομία, inanium & vanarum rerum ſtudium quum via ad res vanas inaneſq; ſecatur.

Κέρτομος, ὁ, cor alicui ſcindens maledicentia: ut κέρτομα βάλλειν, apud Heſiod. in Erg. Item cavillatorius, jocularis. Suid. ex Epigram.

Κερτομὸς, idem: ut καρτομίοις; ἐπέεσσιν, Il. ε pro quo & abſolutè καρτομὸς: ut Il. ε. & Od. υ.

Κερτομία, ἡ, maledictum. Il. υ, & Od. υ. (ſor. Heſych.

Κερτόμιος, ος, ὁ, maledicus, convitiator: vel cavillator, deri-

Κερτομέω, maledictis inceſſo. cor alicui convitiis & probris ſcindo. Od. σ, καρδίην ἐμὴν; Ὀνωσὰ. Sic. & Il. β & π. Item cavillor, ludifico, derideo. Od. ρ.

Κερτόμιος, irriſio, ludibrium. Soph. in Phil.

Decomp. Ἐγκερτομέω, convitia ingero. probris inceſſo. Item illudo. Euripid.

Ἐπικερτομία, maledictis ſeu probris inceſſo ſuper aliqua re.

Interdum, falſum timorem incutere alicui cupio. ut Il. ω, Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item deludo, derideo. Agathias, apud Suid. Ἐπικερτόμημα & ἐπικερτόμησις, dictum mordax unà cum illuſione ſeu cavillo: vel objurgatio. Demetr. Phal.

Διακερτομέω, convitiis proſcindo.

Κατακερτομέω, idem.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ, ὁ, qui maledictis inceſſere amat: vel qui cavillari & deludere amat. Od. χ.

Κυμοτόμος, q. d. fluctus ſecans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, roſtro navis longæ aſſimilis, teſte Suida. Sic autem dicta putatur, quòd columnis & ſuſtentaculis pontium præſtrui ſoleret, ad fluctus findendos, ne majori impetu impingerent.

Κολοτομέω, membra incido, membris trunco.

Λαιμοτομέω, cui jugulus ſectus eſt, jugulatus. Eurip. in Hec. Pro eodem dicitur & λαιμητομέω, apud eundem. Λαιμητόμος, verò jugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, jugulum incido, jugulo. Apoll. Arg. 2. λαιμοτόμησαν ἐμὴν λα. Plut. in Oth. ἑλαιμοτόμησαν ἑαυτόν.

Λαιοτομέω, ſegetem demeto, τὸ λαῖον τέμνω, apud Theocr. idyl. 10. Dicitur autem λαῖον Doricè pro λήϊον.

Λατόμος, ὁ, ἡ, lapicida. Poll. & Euſt.

Λατόμιον, τὸ, lapicidina. Strab.

Λατομία, ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut. de fort. Alex. Lucill. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, vel lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (dec.) lapidibus conſtruo. Num. c. 21.

Λιθοτόμος, idem cum λατόμος. Item chirurgus calculum exLιθότομος, inciſus à lapide. Cyrill. (cindens.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc. l. 7. Pauſan. in Att.

Λιθοτόμος, ὁ, idem cum λιθοτόμος. Poll.

Μακροτομέω, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ ſupersint.

Μακροτομία, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 9.

Μηροτομέω, femur incido, femur abſcindo.

Μεσότομος, per mediũ ſectus: pro quo poët. μεσοτόμος, in Epigr.

Μεσοτομέω, mediam ſeco, ſeu per medium ſeco. Xen. in Oecon.

Νεότομος, recens ſectus. Eurip.

Ὀμφαλοτόμος, ſive ὁμφαλοτόμος, ὁ, ἡ, quæ umbilicos infantibus recèns natis præcidit: obſtetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτομία, ſive ὁμφαλοτομία, umbilici præciſio, apud eundem, & Suid.

Ὀρθότομος, in rectum ſectus. Ὀρθοτόμος, in rectum ſecans.

Ὀρθοτομέω, in rectum ſeco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, teſtes excido, caſtro, eviro. Apſyrt. in Hippiatr.

Ὀρχοτομία, teſtium amputatio, caſtratio, caſtratura.

Οὐρητομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὄψιτομος, ſerò putatus: vel qui ſero putari ſolet. Theophr. hiſt. pl. lib. 4. cap. 16.

Πρωτότομος, qui primus cæſus & putatus eſt. Idem ibidem.

Πρωτοτομέω, primum ſeco vel cædo, in primis puto.

Πρωτοτομία, ſectio ſeu meſſis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor ſeu ſector, qui radices colligit, earum peritiam habens. apud Nic. ῥιζοτόμος ὄρμη, tempus ſecandarum radicum. (ctio. Theophr.

Ῥιζοτομία, radicum ſectio ſeu excisio. exp. etiam herbarum le-

Ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, ſeu herbarum lectionem: ut ῥιζοτομικὸς, liber Dioclis, apud Schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo ſeu ſeco: ablaqueo, apud Hippocr. (res ſecas & Theopr.

Ῥινοτόμος, ſcuta ſeu clypeos diſſecans. Item qui naſum vel naſum ſeco, nares amputo. Euſt.

Ῥινοτομέω, ſcuta ſeco: vel naſum ſeco, nares amputo. Euſt.

Ῥυσμοτομία, viarum vicorumq; ſectio & metatio; partitio in ſtrigas. Polyb. & Diod. Sic.

Ῥυσμοτομέω, per vicos partior & ſeco: ſeu ſtrio, vel ſtrigo, in ſtrigas ſeco. Diod. Sic. & Ioſeph.

Σιδηροτομέω, ferro ſeco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in ſuos uſus aptata & concinnata, ad calceos, lorave aut ſimilia conficienda: cerdo. Plat. in ſymp. Xen. Hellen 3. Plut. in Num. &c.

Σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον, pertinens: unde σκυτοτομικὴ τέχνη, ars ſutoria, ſeu ars ſutorum, calcearioruin ſeu lorariorum. apud Plat. de Rep. l. 1.

Σκυτοτομέω, artem ſutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Ariſtoph. in Pluto. & Ariſtot. polit. 2.

Σπλαγχνοτόμος, viſcerum ſector, qui viſcera hoſtiæ mactatæ cultro reſolvit & eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in ſylvis ſuccidit, ſeu cæſor materiæ. Heſiod. in Erg. Item lignator, qui in ſylvis ligna cædit cremandæ. Il. φ. Pro eodem dicitur & ὑλοτόμος; apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens, vel ad ὕλης τομὴν.

Ὑλοτομία, materiæ ſuccisio. Poll. l. 7. c. 24. item ars ſeu ſcientia cædendi ligna & materiem. Ariſtot. polit. 1. c. 7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo ſeu ſuccido, ligna in ſylvis cædo. Heſiod. in Erg. Ὑπερ-

Υ'ετανόμος, qui apum favos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat. Φλεβοτόμον τὸ, scalpellum seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία, ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Dioscor. lib. 6. Et generaliter, vacuatio (undem venarum. Gal.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Ité sanguiné mitto, apud eosdem.

Φλεβοτομέομαι, incidor vena, vena mihi inciditur.

Ω'μότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ω'μοτομία, seco vel incido adhuc crudum. Ægin. l. 6. c. 34.

Α'ετημος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex τμάω *aut* τμήγνυμι *sine præposit.*

Α τμητός, ή, όν, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus: ut κῆμα ἄτμητον, coma non desecta, non tonsa. Et ἄτμητος ἄκαιρος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item individuus: item insecabilis. Apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vastata.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Εὔτμητος, benè incisus, benè apparatus. Pro quo poëtice ἄστμητος: ut εὐΐστμητοι τοῖχοι, apud Hom. Od. χ.

Λειμόστμητος, idem cum λειμοτόμος, ut apud Eurip. in Phœn. λειμοτόμητον Τορῶνος κόρα.

Λεῖσμα, trajectus, latitudo: seu æquor. Od. ε, γαῖαν πορέων μέγα λείσμα θαλάσσης. Od. ι. Νηυσὶ δυσὶ τοῖιν πεπιδύσεις ὠκείην λεῖσμα μετ' ἐκπρώτοισι. Silenus in glossis λεῖσμα mare esse tradidit, itidemq; Irenæus. Dictum est autem quasi λείσμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λειὸν τμῆμα vocabatur ἡ διάλασσα.

Νεόστμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Exponitur etiam, recèns tritus. Luc. νεόστμητοι κρηπῖδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: ut φιλότμητος ἀοιδός, sectionis amica aurora. Apud Nonn.

Ω'τότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Levit. 22.

Τέναγος, &c. vide in Τέγγω.

ΤΕ'ΝΑΩ sive τένθω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἡμεῖς χαμεδόν, ὅτ' αὖσος ὑπὸ πόδι τένθει, quum exos polypus suos pedes rodit. ¶ Factum ex ἔδω, pleonasmo τῷ τ & ν, inquit Eust.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενθία, ἡ, catillo & gulosus ad carpendos delicatiores cibos avidius ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρηδών, όνος, ὁ, insectum aculeatum, vespæ simile mellificans, apud Nicand. in Alexiph. Apud Hesych. & Aristot. hist. anim. lib. 9. ca. 43. est Τενθρηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθούσης, quod liguritione delectem.

Τενθρίνιον, ου, favus illius insecti, vellocus ubi fœtum edit, apud Aristot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ, (*comp.*) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem *pro* prægustator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & gulosone, apud Suidam ex Æliano, & Apud Aristoph. in Nub.

Προτενθεύω, prægusto, seu antè alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus sum & catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibidem.

Τένων, vide in Τείνω. Τέξις in Τίκτω. Τεῦς, in Σύ. Τέραμνος, &c. in Τείρω.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τό, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult: ¶ unde & ὄρος τὸ εὖρος deducitur, τὸ λέγω, ut fit quasi ἐέρας, pleonasmo τῷ τ & ε abjecto. Latin. portentum, ostentum. Interdum de usitatis signis, & quæ non sunt præter naturam: ut Iliad. φ. Ἶσον δ' ὑπαὶ τοῖσι τέρας Διὸς ἐξ ἐρεβεννῆς ἔπτατ' ἰόντε βίης ἔμπνοα ἢ πολέμοιο Ἢ ὅ γε χαιτάων ἀνδρομεὸν τέρας. Sic. Il. μ. anguis ab aquila raptus, & postea in Trojanorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpè de inusitatis & insolitis, seu monstris, prodigiis: ut Il. Α, cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρὸς, ὃ δ' ἐ πολλοὶ κακὸν ἄνδρες ὀνομα) mitti dicitur Η' ῥαίνησι τέρας, ἢ σφιν μέγα φάρμακον ἐσθλῶν. Et apud Plut. in Fab. ὅσα ἀφανίζεται μὴς Διὸν ἢ τεράτων ὄψεσιν, σωτηρίαν οἱ πολλοὶ τοῦτο καλοῦσι, quæ ad monstra avertenda renunciabant vates. Dicitur & Metaph. τέρατα λόγων.

Τερατώδης, ους, ὁ, ἡ, ὃ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus: ut σημεῖον τερατωδέστατον, apud Phil. de v. M. l. 1.

Τερατωδής, portentosè, prodigiosè.

Τερατώδημα, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατώδης, idem cum τερατώδης. Τερατωδὴς, idem cum τερατώδης. Plut. adversus Colot.

Τερατεύομαι, idem cum τερατεύω.

Τερέσιον, pro ijsdem Ælian. τὰ ἀνοίκτιρα βρέφη κρύπτουσι παῖδες ἐν ἀφανεῖ τόπῳ καὶ σκοτεινῷ, τερέσια καλοῦντες. Τερέσιος Ζεύς, Iupiter qui

---

signis è cælo hominibus portendit. Lucian. Τὸ τερέσιον, idem cum τέρας: unde τὰ τερέσια, monstra, miracula, apud Suid. & Hesych.

Τερατεύομαι, *f.* εύσομαι, & frequentiùs τερατεύομαι, portenta & monstra loquor, monstrifica fingo & vana. Item monstrificè mentior & calumnior. Æschin. οἱ περὶ τοῦτον τερατευόμενοι ὑβρίζουσιν, τερατεύονται.

Τερατικὸς, ή, όν, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa: Aristoph. in Nub. Isocr. in Panath.

Τερατευτὴς, οῦ, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερατεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor. Exponitur etiam, inaniter me jacto, apud Plut. de aud.

Τερατεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curiosa subtilitate uti, Aristotelia, apud Laërt. In qua signif. Etym. ex τέρδομαι fieri dicit ex Rhet. lex. de quo τέρδομαι in Τέρδω.

Τέρδομα, τὸ, idem Hesych.

Composita.

Ε'πιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Arcad.

Θεοτέρατος, ὁ, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Περιτερατεύομαι, idem: apud Themist.

ΤΕΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3

Τερεβινθὶς, ίδος, ἡ, terebinthinus: ut τερεβινθὶς ὀπὸς vinum ex baccis terebinthi confectum. Dioscor. l. 5. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβίνθινη, ξύσματα, Terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίνη, ἡ, similis sum terebinthinæ resinæ: ut τερεβινθίνη λίθος, terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Dioscor. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas nectere solebant, ad quarumvis rerum in iis repositionem utiles & accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur & gumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. & Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμινθώδης, idem cum τερεβινθώδης: unde τερμινθώδη ῥήματα, quæ τερμινθίς. Nicandro in Alexiph.

Τέρμινθος, idem quod τερέβινθος, ut vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕ'Ω, ῶ, F. έσω, terebro, torno: item vulnero: ut τέρσειν apud Hom. Hesych. expon. ὑπερῶναι, item ἐσφῆναι. ¶ ex τείρω ortum tradit propter affinem significationem. Hinc comp. Κυκλοτερὴς, ές, ὁ, ἡ, ὃ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: ut ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur &, orbicularis, rotundus, teres: ut κυκλοτερὴς ἀσπὶς apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Iliad. Θ, κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ, τέτυκτο ἢ πυὸς ἢ τερίτρῳ, omnia terebro perforavi. Sic. & Od. α.

Τέρετρον. terebellum seu terebella. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9

Τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates intextorum seu velorum trajectus. Etym. ex Rhet. lex. qui & addit hinc τερθρεῦσαι dici πλοῖα λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, & ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alii dicunt esse funem quo velum navis utrinque trahitur, alii antennæ summum extremum ve jugum. Metaphoricè Hippocrat. γυναικ. lib. 2. τὸ τέρθρον ἀπὸ τοῦ πόδος dixit summum morbi: ubi in præcipiti stat, præsertim quæ remedium postulat. ¶ Pollucies est pars pertendens usque ad jugula.

Τέρθρα, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur & laxatur. Hesych.

Τερθροπῆς, eidem est locus ubi confidens prorheta in mare prospicit.

Τερηδὼν ὁ, ὄνος, ὁ, teredo, vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 5. unde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit. ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ὑπαιθρίαν κατεγέλασεν. Dequorumvis lignorum teredinibus, apud Plut. symp. 2. probl. 2. Τερηδόνες, i. aeries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta quæ oritur ex humore acuto & acri in osse putrescente ipsumque exulcerante.

Τερηδολοιχέομαι, à teredine infestor, teredinis injuriam sentio. Dioscor. in præfat. lib. 1.

Α'τερηδόνιτος, ὁ, ἡ, ὃ, (*dec.*) à teredinibus non erosus, vel teredinum injuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορὸν, idem cum τερὸν, perforo, ferro trajicio: item penetro unde 20. 2. ἔστηρε Iliad. λ, Οὐδ' ἄτορε ζωὸς ἐπεσσεύοντο πόλεμον, non penetrabant. Hinc & præt. med. τέτορε, perforavi, trajeci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω formari potest, sicut ἔσπαρμαι

ἔστιρμαι. Apud Aristoph. in Pace, εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα, exp. nisi hæc perficiam declarem & aperiam.

Τορὸς, ή, όν, penetrans, acutus: ut τορὸν ῥοθέσσα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic πρὸς λόγον, oratio clara & perspicua faciens, apud Xen. de rep. Laced. ἔδοκεν ἑ ἴλης ἐξέσις τορώτατον ἔχειν, τερετίσματα.

Τερατία, ή, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa: Aristoph. in Nub. Isocr. in Panath.

Τερατευτὴς, έως, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερατεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor. Exponitur etiam, inaniter me jacto, apud Plut. de aud.

Τερατεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curiosa subtilitate uti, Aristotelia, apud Laërt. In qua signif. Etym. ex τέρδομαι fieri dicit ex Rhet. lex. de quo τέρδομαι in Τέρδω.

Τέρδομα, τὸ, idem Hesych.

Composita.

Ε'πιτερατεύομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Arcad.

Θεοτέρατος, ὁ, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Περιτερατεύομαι, idem: apud Themist.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3

Τερεβινθὶς, ίδος, ἡ, terebinthinus: ut τερεβινθὶς ὀπὸς vinum ex baccis terebinthi confectum. Dioscor. l. 5. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβίνθινη, ξύσματα, Terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίνη, ἡ, similis sum terebinthinæ resinæ: ut τερεβινθίνη λίθος, terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Dioscor. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas nectere solebant, ad quarumvis rerum in iis repositionem utiles & accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur & gumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. & Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμινθώδης, idem cum τερεβινθώδης: unde τερμινθώδη ῥήματα, quæ τερμινθίς. Nicandro in Alexiph.

Τέρμινθος, idem quod τερέβινθος, ut vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕ'Ω, ῶ, F. έσω, terebro, torno: item vulnero: ut τέρσειν apud Hom. Hesych. expon. ὑπερῶναι, item ἐσφῆναι. ¶ ex τείρω ortum tradit propter affinem significationem. Hinc comp. Κυκλοτερὴς, ές, ὁ, ἡ, ὃ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: ut ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur &, orbicularis, rotundus, teres: ut κυκλοτερὴς ἀσπὶς apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Iliad. Θ, κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ, τέτυκτο ἢ πυὸς ἢ τερίτρῳ, omnia terebro perforavi. Sic. & Od. α.

Τέρετρον. terebellum seu terebella. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9

Τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates intextorum seu velorum trajectus. Etym. ex Rhet. lex. qui & addit hinc τερθρεῦσαι dici πλοῖα λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, & ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alii dicunt esse funem quo velum navis utrinque trahitur, alii antennæ summum extremumve jugum. Metaphoricè Hippocrat. γυναικ. lib. 2. τὸ τέρθρον ἀπὸ τοῦ πόδος dixit summum morbi: ubi in præcipiti stat, præsertim quæ remedium postulat. ¶ Pollucies est pars pertendens usque ad jugula.

Τέρθρα, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur & laxatur. Hesych.

Τερθροπῆς, eidem est locus ubi confidens prorheta in mare prospicit.

Τερηδὼν ὁ, ὄνος, ὁ, teredo, vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 5. unde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit. ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ὑπαιθρίαν κατεγέλασεν. Dequorumvis lignorum teredinibus, apud Plut. symp. 2. probl. 2. Τερηδόνες, i. aeries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta quæ oritur ex humore acuto & acri in osse putrescente ipsumque exulcerante.

Τερηδολοιχέομαι, à teredine infestor, teredinis injuriam sentio. Dioscor. in præfat. lib. 1.

Α'τερηδόνιτος, ὁ, ἡ, ὃ, (*dec.*) à teredinibus non erosus, vel teredinum injuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορὸν, idem cum τερὸν, perforo, ferro trajicio: item penetro unde 20. 2. ἔστηρε Iliad. λ, Οὐδ' ἄτορε ζωὸς ἐπεσσεύοντο πόλεμον, non penetrabant. Hinc & præt. med. τέτορε, perforavi, trajeci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω formari potest, sicut ἔσπαρμαι ἔστιρμαι. Apud Aristoph. in Pace, εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα, exp. nisi hæc perficiam declarem & aperiam.

Τορὸς, ή, όν, penetrans, acutus: ut τορὸν ῥοθέσσα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic πρὸς λόγον, oratio clara & perspicua faciens, apud Xen. de rep. Laced. ἔδοκεν ἑ ἴλης ἐξέσις τορώτατον ἔχειν, τερετίσματα.

Τορὸς, ὁ, (sub.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium inserum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, apud Philyllium, teste Eust.

Τορόω, idem cum τορέω, ex quo & deductum. Item facio clarum & perspicuum, clarè & perspicuè explico. Aristoph. τόρωε πάσαι φ' ὅλην. Τόρωμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρωμα ποδὸς ὀναντίον καθεὶς Βάλλει μέσ' ἅρπαγ. Descripturis in onere aliquo torno factis dicitur apud Plut. de aud.

Τόρνος, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi.

Τορνεύς, ῶς, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit, Athen. l. 5. Plutarch in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu i. cujus usus est in tornando.

Ετυμολογικὸν, τὸ τόρνη, ars tornandi, toreutica. Plin. l. 34 c. 8.

Τοδικὸς, tornatus seu tornatilis, torno elaboratus: ut ἄργυρώματα τοδικὰ, Athen. l. 11.

Τοευτὸς, ὸν, ὁ, idem cum τορνευτὸς. Poll. l. 10. Τορεία, ῆς, idem cum τόρνευσις. Plut. in Apophth.

Τορεῖν, ῶ, idem quod τορεύω, tornus, instrumentum quo aliquid tornatur & excavatur. Theogn. Τόρνῳ χὴ σταθμῷ καὶ γνώμονι πᾶσα δικαιοσύνη.

Τορεύω, idem cum τορεῖν, torno, aut torno cœlo. Item rotundum aliquid facio: item circulo circumscribo: unde Iliad. ψ. Τορνώσαντο δίσκον, &c. Sic & Od. θ.

Τορεῖν, idem cum τορεύω: unde pass. apud Theophr. (de terebinthoarbore) ἐξ αὐτῆς κυλικας Θηναικοὺς τορεῖσθαι. Item circino, circino describo. Plat. ep. 7.

Τόρευμα, idem cum τόρνευμα. Item scobs quæ torno egeritur, ramentum quod tornator dejicit. Dioscor. l. 1. c. 109.

Τορεύτης, idem cum τορευτὴς. Τορευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος seu τορεῖον. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τορεία, ἡ, idem cum τορεύω: apud eundem ibidem.

Composita: ac primùm ex τορέω *seu* τορός.

Α'ντιτορέω, ῶ, item quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, transfigo. Il. ε, ῥίπτασε ἢ δόρυ χαλκῷ· αὐτὰρ ὁ τετρήνησεν. Et Il. κ, πυκινὸν δόμον αντιτορήσας.

Βίτορος, ὁ, ἡ, ὃ, boves penetrans & transfigens, seu bobus penetrandis & transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, perterebro, perforo: apud eundem.

Διατορὸς, penetrans: aut trajectus: ut apud Soph. Oed. tyran. Δῖον ἐκφρὰσαι διατορὸν πυθοῦν ἀκοναῖς. Dicitur etiam διάτορος vox, quæ aures penetrat tono suo acuto firma & vehemens, apud Suid. Idem Suid. διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum.

Ἐκτορὼν, tornando ejicio: apud Hom. hym. in Merc. γλυφαφῇ πολλὰ σὺν ἠπείρῳ Αἴων ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, scalpro ferreo terebrando tornans vita ea privavit.

Π'ερόνη, ἡ, scuta seu ely peos perforans aut secans. Exponitur etiam, pellem diffecans seu ely peorum seu corporum, Martis epith. Il. φ. & apud Hesiod. in Theog.

Composita ex τορεῖον.

Διατορεύω, idem quod τορεύω. Διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile: item tornatura, ut l. 3. Reg. c. 7.

Ἐντορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσοτορεύω, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Suid. Hesych.

Composita ex τόρνος & τορεύω.

Α'μφιτορεῖν, utrinque tornatus: item utrinque tornando excavatus: ut ἀμφιτορεῖν ἀσπὶς, apud Eurip. in Troad.

Α'ναστρέφω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno: item in orbem redigo. Poll.

Ε'ντορνος, ου, ὁ, ἡ, tornatus: Plat. de leg.

Ἐντορνὸς, torno facilis seu tornatu facilis. Item pulchrè tornatus: ut τετράπους ἐλέφαντος ἔντορνος: apud Eurip. ibidem.

Περιστρέφω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam, circumscribo circulo: ut τορεύω.

Τίρυμα, vide in Τείρω. Τερπνεύς, &c. in Τέρπω.

Τέρφεν, vide in Τέρσεσθαι in Τερσαίνω.

ΤΕ'ΡΜΑ, ατος, τό, terminus, meta, finis. Il. ψ, ὑπὲξ δυωδέκα Ἑδν σταθμὸν ἐπὶ γῆμα ἕκαστον ἐλίξω. Ibidem, σημήνω δὲ τέρματ' Ἀιδαο, Τυδέως οὐ πολύξενος. Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέρψεως apud Athen. lib. 7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Hesych.

---

simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. In monte τέρμα dicitur ejus ima pars. Suid. Dicitur & accipi pro planta pedis. Interdum adverbialiter significat, ad extremum, tandem: ut apud Phocyl. Α'ρχόμενον φεύδου πάντων ἐπὶ τέρμα' ἐπιδίης.

Τερμαπίζω, termino, finio, ad exitum perduco. Hesych. & Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα, Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμόεις, εσσα, όεν, ὁ, ἡ, ad imam usq; corporis partem dependens, ad pedes usq; demissus: unde τερμόεντα χιτῶνα, Od. τ. & ἔσσις τερμοέσσα Il. ω.

Τέρμιος, extremus: ultimus: ut τερμία ἡμέρα, apud Sophocl. in Antig.

Τερμιδεύς, terminalis, sic dicitur Iupiter, ὅτι τὸ πάντων ἄρχῃ ἢ τέρμα ἔσχαι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. in Hippol. Item terminus, i. custos finium deus.

Τερμίνθος, idem cum τέρμις. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Α'γχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, ὃ, metæ proximus. Item conterminus, finitimus: ut ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip. in Rheso.

Α'κατέρμων, mari finitimus seu conterminus: in anth. Epigr.

Α'ποτερματίζω, determino, definio. Item extermino, excludo. Naz.

Α'ποτέρματος, definitio, determinatio, descriptio. Procl de sphæra.

Α'ποτερμίζω, *itidem* definio seu finio.

Α'τερμάτιστος, ὁ, ἡ, interminatus, infinitus: ut ἀπεδυμίαι ἀτερμάτιστοι, apud Diod. Sic. Item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych.

Α'τέρμων, idem: ut ἀτέρμων αἰὼν, sempiternum ævum. Aristoph.

Ε'πιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ο'μοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Σωστέρμων, idem: ut σωστέρμονες σῆλαι, in Epigr.

Τέρμινθος, vide in Τερέβινθος.

ΤΕΡΠΩ, F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. Il. τ, Τέρπουτες πυκινὸν ἀκαχήμενον. Od. α, Πάσσιν ἀοιδὸς ἐπιφρονέεσσι τέρπεται. Plut. de fort. Alex. τὸν μυθὸν τοῦτον ὡς τέρπεις ἀπηλαύομεν. ¶ Derivari dicitur ὅτι τὸ πρέπω, ut sic πρέπω τῷ ψυχῷ θέλησιν.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationem capio. Od. σ' Αἰνῶς μὲ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκοῦσαι Τέρπεται. Interdum delecto me, oblecto me: ut Il. ι, Τὸν δ' ἄν ἐγὼ περιπίθοιμι φόρμιγγι λιγυρῇ: cithara canora animum suum oblectantem. Sic. Il. β, Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰχμῇσιν ἰέντες, &c. Cum genit. exp. fatior aut satio me: vel ad hilaritatem usq; me fatio. Il. λ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πέρασεν ἑδωδῆς καὶ ποτῆτος. Od. ψ, Ἶσον ἐμοὶ ξυὸν γλυκερῷ περιπεύσεαι καμάτῳ δ'.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. Thuc. Athen.

Τέρπνηλ, idem. Od. σ, Οἷον τερπνηλιν Διὸς ἤγαγεν ὡς τὸ Δῆμα

Τερπνὸς, delectationem & voluptatem afferens, jucundus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἐμοὶ μακάρ' ὄλβ' ὃς ἂν ἔχῃ Κύπρις, ἀλλ' ἄλλο τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις ἔπι. Vtitur & Isocr. & Plut. Superl. τερπνέστατος, (pro τερπνότατος) jucundissimus, summam delectationem afferens. Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Composita.

Α'ντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Α'τερπὴς, ές, ὁ, ἡ, minimè delectans, injucundus, molestus, acerbus: ut λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ. Thuc. ἀτερπὴς οἰκοφθορία, audita insuavis. Α'τερπον, idem.

Α'τερπία, ἡ, molestia. Luc. in vit. aut.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus.

Ε'πιτέρπω, idem quod τέρπω. Ε'πιτέρπομαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod in Theog. καὶ δ' ἐπιτέρπετο θυμῷ.

Ε'πιτερπὴς, delectationem & voluptatem afferens, jucundus: ut ἐπιτερπὴς δίκη, apud Plut. in Rom. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur, qui deditus est rebus voluptatem & delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib.

Ε'πιτερπῶς, jucundè, suaviter, ita ut delectationi sit. idem in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (*decomp.*) insuper oblector.

Ε'υτερπὴς, aptus ad delectandum, vi delectandi prædituς. Εὐτέρπη, ἡ, nomen unius è novem Musis. Plut. symp. 9. prob. 14.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Ο'χλοτερπὴς, turbam delectans.

ΤΕΡΣΑΩ, arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. Apud eundem τέρσοι exp. καίεται, item πήγνυται. ¶ Thema factum ex Aeolico ταύρω τέρσω verbi τείρω, τοῖς τ' ἄρ πως τὸ ξηρανθῆναι, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor: unde particip. τερσόμενος, siccatus. in Epigr.

Τερσία, ἡ, siccatio, arefactio. Julian. ep. 24. ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π, Ἀτὰρ ἑτάρους ἄλλους ἀγραύλοιο λέοντος Αἰόλε τέρσηνε, siccavit. Τερσαίνομαι, idem cum τέρσομαι. Julian. idem.

Διατερσαίνω, (*comp.*) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς, & Attice ταῤῥὸς, ὁ, crates super qua casei aliaque solent siccari. Od. Ταρσοὶ ἔβαν πυρὸν θείδιον, &c. Sic. Theocr. Idyll. 11. ταρσοὶ δ' ὑπερκύβιες ἔλεϊ. Accipitur & pro omni plexu ex vicilibus. ¶ Ab harum cratium textarum figura ταρσὸς dicitur ala avium

teſte Suid. Item ordo remorum, apud Herodot. & Diodor. l. 22. Exponitur etiam, palmula remi ſeu palmulæ remorum ordine poſitæ. Æel. Dionyſ. Item palma manus : cui digiti ita infixi ſunt ut alis pinnæ & navibus remi. Suidas & Euſt. eſſe dicunt extremam manus partem, i. digitorum ordinem : alii totum τοῦ παλαίσματος, eo nomine accipiunt. Tribuitur etiam pedi παρσὸς, quæ eſt poſt calcem anterior veſtigii pars, ubi incipit prima articulatio oſſium quæ plantam conſtituunt. Suidæ τὸ πλατὺ τοῦ ποδός. Euſtathio τὸ κάτω πλατύ. Herodor. in Vran. ἐπίπεδος ἡ παρσὸν ἴσως, plantam pedis ſibi reſcidit. Poëtæ παρὰς & παρσὰ, (metaplaſmo generis facto) vocant integrum etiam pedem ſynecdochicè: ut in Epigr. Οἱ μεμπτὰ σοι κῶλα παρσὰ ὑπεκλύκημα, pedes uentis pernicitate æquandi, iidem ſic vocant & ipſa calceamina quæ παρσοῖς circumduntur: ut in iiſdem, τί δὲ παρσὸς Πίσσου ὄχνης; cur calceos circum pedes habes? Nonnus, ἀφεμένη ξάλο παρσὰ πελάνου. Galenus παρσὸν vocari ſcribit quicquid latium eſt in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς ſive κανὰς, Theophilo medico dicitur eſſe palpebræ extrema ora limbuſque, unde cilia naſcuntur; ipſáque pilorum in ciliis ſeries palmularum remigii inſtar. Vide Poll. l. 2. & Ruf. Dicitur & de nexu ac contextu radicum implicitarum in modum cratis. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 8.

Ταρσοῦς ſive ταρρὸς οῦ, ὁ ἡ ἡ, figuram ταρσῶ gerens in modum cratis implicitus ſeu implexus. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7.

Ταρίχιον, ου, τὸ, craticula. Poll. l. 1.

Ταρσόω, ſive ταρρόω, ῶ, inſtruo & munio ταρσῷ. Arbores etiam ταρροῦσθαι dicuntur quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Τάρσωμα, ſive ταρίχωμα, idem cum ταρσὸς ſeu ταρρὸς. Poll. l. 1. Ab Euſt. exp. κατασκεύασμα.

Ταρσὸς, ὁ, locus ubi ſiccantur caſei & ficus. Dicitur & de vaſe cui ficus & alii fructus imponuntur. vide Poll. & Heſych.

Compoſita ex ταρσὸς, ſeu ταρρὸς, &c.

Εὔταρσος, exp. καλὸς πλεκτὸς, Epigr. l. 3.

Συνταρρόω, ῶ ἡ ἡ, qui cum aliquo conjunctus ταρρὸν efficit, ut συνταρρὸς δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem & ſepem conficiunt. Theoph. de cauſ. pl. 3. c. 8.

Τερέσκω, &c. vide in Τείρω. Τέρψις, in Τίρπω.

TE'ΣΣΑΡΕΣ, (& Atticè τέτταρες) quattuor. Od. ι. Οἱ δ' ἕλαχον τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα σὺν τοῖς ἕλεδε Τέσσαρες. Xenophon. ἐπὶ τετράφορον τετραμβοῖοι, quaterni. Pro eodem dicitur & neutro genere τέσσαρα ſcu τέτταρα, ut apud Luc. Θρεμμάτια τέτταρα.

Τεσσαρακοντάς ſeu τεσσαρακοντία, quadraginta. Hom. in Bœot. πρὶν δ' ἄμα τεσσαρακοστὸν ἔα μέλαινα νύξ ἐπέλθῃ.

Τεσσαρακοντόπηχις, ſive τεσσαρακονταπήχης, quadragies. Plat. de leg.

Τεσσαρακοστὸς, quadrageſimus. Thuc. l. 8. Τεσσαρακοστῷ, idem. Ariſtot. & Theophr.

Τέσσαρες, Ionicè pro τέσσαρες Τεσσεράκοντα, pro τεσσαράκοντα. Herodot.

Τέτορες, & πίσυρες, poëticè, idem quod τέσσαρες : prius apud Heſiod. in Erg. poſterius. Od. τ.

Τετράς, άδος, ἡ, quaternio, quaternarius numerus. Plut. ſymp. l. 9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. & eundem Plut.

Τεσσαράκοντα & τεσσαράκοντα, idem cum τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τεσσαρακοντάς, άδος, dicitur qui ærumnoſam vitam degit, teſte Suida : ſumpta appellatione ab Hercule qui quarto menſis die natus multos labores exantlavit. Apud Athen. l. 14. τεσσαρακοντάδι dici videntur qui quarto die feſtum agitant.

Τεσσαρακοντόρος, quadringenti. Sic dicebatur apud Athenienſes magiſtratus quidam, apud Iſocr. Dem. Plut. & Xen.

Τεσσαρακοσιοστὸς, quadrageſimus.

Τεσσαρακόνθ, ὁ, ἡ, idem quod τεσσεράς. Pythag. in Carmin. aur. v. 47. Luc. & Plut.

Τεσσεράς, quater. Od. ε, Iſocr. ad Philipp.

Τεσσαρᾷδ & τεσσαρᾶδες : item τέσσαρα & τεσσαρδὰ, quadrifariam : quatuor modis : vel in quatuor partes : priora duo apud Suid. poſterius. Iliad. γ & Odyſſ. ι.

Τεσσαρίζω, Heſych. eſt ἐπὶ τετάρτην τάξιν ποιῶ.

Τέτρατος, η, ον, quartus. Od. β & Il. ν. Pro quo in proſa dicitur πίμπτος, unde adverb. τετράτως, quarto gradu ſeu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quatridianus, quartanus : ut τεταρταῖος πυρετὸς, apud Alex. Tral. & Alex. Aphr. pro quo interdum ſimpliciter dicitur τεταρταῖος.

Τεταρταίζω, laboro febre quartana.

Τέτρεδ & τέτρεδον, avivm nomina : quarum prioris Ariſtoph. in Avib. meminit, & Athen. l. 9. ubi ſcribit magnitudine eam maximum gallum excedere, ab aurib. utring. κρύπλεται, dependentia habere, ob quæ eriam nomen acceptiſſe putatur. Ejuſdem mentionem facit & Alexander Myndius l. 2. de volatilib. anim. ubi inter parvas aves eam referens ſpermologo ſimilem eſſe dicit, τῇ φωνῇ τετρίζειν, ὅταν ὀπτήσῃ. Poſterior Phatianus dicitur, ut idem Athen. teſtatur l. 14. vide & Plin. l. 10. c. 32. Eſt & τέτρεξ avis quædam : de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 2.

Τετραδόπους, ους, quadruplus, Luc. 19. Τετραπῆ quadrupliciter. Iliad. α.

Τετραδάπλους, quadrupulo major ſeu amplior. Plat. de rep. l. 9.

Τετραδάσιον, idem. Ariſtot. in probl. & Dioſc.

Τετραπλασιάζω, quadruplico. Τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio.

Compoſita.

Δεκατέτταρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέτταρες, viginti quatuor; Pro quo & εἰκοσιτέσσαρα : ut εἰκοσιτέσσαρα κεφαλαίωμα, Apud. Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέτταρες, ſexaginta quatuor.

Τεσσαρεσκαίδεκα, tres quartæ partes minæ, dodrans minæ. Gal. τριτημόριον. l. 4.

Τετραὼς, &c. vide in Τέτρω. Τέτραφθ, &c. vide in Τέκτομαι. Τέτμω, in Τέμνω. Τέτρηδες, τέτρασι, &c. vide in Τέτορες.

TE'TTA, vox benevolentiæ aut honoris qua junior ſeniorem compellat, ut ſcribit Euſt. Iliad. ν. Τέττα, σὺ γὰρ ἦσθα γεραίτερος ἠμὲ καὶ ἐσθλὸς μᾶλλον. Fuerunt & qui crediderint vocem eſſe indignationis per apocopen factam ex τίτταξε, ut annotat idem Euſt. Vide & Ἄττα.

TE'TTIΞ, γος, ὁ, ἡ, cicada. Il. ſ, τέ) πίνυσιν ἠκυόωντες. Theocr. idyll. 5. Τέττιξ μὲν τέττιγα φίλει. Idem idyll. 1. τέττιγι ὁ ἐπὶ τοῖς φέγγεσι ᾄδων. Vtuntur hac voce etiam proſæ ſcriptores. Thuc. l. 1. Plut. in ſymp. Plut. ſymp. 2. & alii. Τέττιγες dicebantur etiam coqui quidam. Athen. l. 14. Euſt. & Heſych.

Τεττιγόνια, ſive τεττίγονιαι, cicadaſtræ : ſeu cicadæ minores, cicadulæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 30.

Τεττίζω, ſtrido ut cicada, ſtritinio.

TE'ΥΘΟΣ, υ, ὁ, piſcis ex ſepiarum genere, de quo Athen. l. 7. ex Ariſtot. qui exiſtimatur eſſe loligo major.

Τάδις, ίδος, ἡ, loligo minor : idem piſcis genus quod τεύθης, niſi quod eo minus eſt, plurima habens ſepiæ ſimilia, numerum videlicet pedum & proboſcides. Ariſtot. αἱ δὲ πινῖαι νέουσι ἐμὰ σωμπλεγάδες. Suidas vilem piſciculum fuiſſe ſcribit. ¶ Apud Plut. in Apophth. τευθίδες, exp. gladioli piſces : loquentem de Erettrienſibus habentibus μὰ χαιρεῖν, ut εἰ τὰς τάδις, at χαίρειν non habentibus : vide Eraſ. in proverb. Teuthidum more. ¶ Nominatur & τάδις placentæ quoddam genus, apud Iatroclem ἐν ἀντιπαθεῖ, teſte Pamphil, apud Athen. l. 7.

Τάκελες, τάκελτος, &c. vide in Τάσσω.

TE'TTAΡΩ, ſatago, ſedulò rem gero, operam et ſtudium in aliquam rem confero. Etym. exp. φροντίδι μὰλ ἀπὸ τοῦ θαρρεῖν ἢ τοῦ ἰσχύειν. ¶ Innuens derivari ἀπὸ τοῦ πείθειν, ut ſit τὸ αὐτὸ καὶ πιθῶ. Idem quod Plato dicit, ἵνα δὲ ὅσον ἐς τάχιστον, exp. τῶν φροντιστικῶν ἢ δαπανώντων. Ab eodem Etym. τάττειν exp. etiam σπεύδειν : item τὸ αὐτὸ λέγειν, φλυαρεῖν. Dicitur et τετιᾶσθαι, pro eodem apud Teleclidem, πάντες δὲ τετιᾶσθ' ὅτου, i. σπουδάζουσιν. Hinc et particip. τετιηκὼς, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. θαρρῶν.

Τεταγεὼς, militia, στρατιὰ, Heſych.

TE'TTAΛΟΝ, ου, τὸ, beta : oleris genus apud Dioſc. l. 2. c. 149. Hom. in Batrach. Οὐ τέτταλος χαροπὸς ἐπεθήκατο. Dicitur etiam τέτταλον et τέτατλις. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

TE'ΥΧΩ, F. ξω, fabricor, ſtruo, paro. Il. ζ δάμαλα κηλὰ, τάρ αὐτὸς ἔτ' ἔτευξε. Sic Theocr. idyll. 28. Τάχιστα μὰ δαίμων, τάχιστ' ἐς δόμον ἐς αὐλάς ; Metaphoricè Heſod. in Erg. Οἵ κε μὴ κακὸν τεύχωσι αὐτῷ ἄλλῳ κακὸν τεύξαν. Et Iliad. α, σφὶν ἐκηδόλῳ ἄλγεα τεύχει, dolores ipſos infert.

Τεύχεμαι, ſtruor : unde particip. τευχόμενος, pro τετυγμένος : ut ἔωμὰς τευχόμενος, ara ſtructa, ſeu benè parata, affabrè facta. Interdum exp. ſum, fio : unde Il. Β, Δαιμονίῃ σὺν οἱ ἐτεύχατο, mirabantur quid factum eſſet, & præt. τέτυγμαι (pro τέτυμμαι) ſum : Il. λ, τοῖς πολέμοιο τέτυκτο belli eſt arbiter. Interdum ſignificat armis inſtruor, armor unde Od. χ, τεύχεσι δὲ δύμεν δὲ μέσσοι, melius eſt ut armati ſimus. Actívè etiam uſurpatur pro τεύχω : ut τεύξεσθαι πόνον, comam paraturum eſſe. Il. τ.

Quidam præteriti τέτυγμαι et aoriſti primi ἐτυξάμην thema ſtatuunt τύκω ſeu τύχω, à quo τύκτο eſt 3. pl. infinit. τετύκθαι. Od. ρ, per reduplicationem pro πεπεῖν, et τετύκοντο. Il. ε, pro ἐπέπυντο Euſt. verò τέτυγμαι pro τέθλασμαι et ἐπήγαγον pro ἐξεβλαν (eliſo ε) dici tradit.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipſa actio parandi aliquid & extruendi, extructio, ſtructio. Pro quo & πῆξις dicitur : Heſych.

Τεκτὴρ, ῆρος, ὁ, ſabricator, inſtructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Heſych. eſt et nomen proprium, à quo Teucri : hinc et Τδικειον, ου, τὸ, et Τευκὶς, ίδος, ἡ, jani dicti ſunt Teucri : hinc et Τδικειον, ου, τὸ, et Τευκὶς, ίδος, ἡ, ſabricatus, factus, Heſych. Suid.

Τευκτὸς, ὴ, ὸν, idem : ut νεκτὸς δάκρυσιν. Od. ζ, ſolum manu arteſactum : vel etiam eleganter et affabrè factum.

Τύκος, ſive τύχος, ου, ὁ, inſtrumentum ferreum, quo architecti, & lapicidæ utuntur in pollendis lapidibus. Euſt. Paul. Heſych.

Τυκίον ſive πύκιον, ου, τὸ, idem quod πύκος ſeu τύχος. Euſt.

Τυκίζω ſeu πυκίζω, paro ſeu polio τῷ τύκῳ. Ariſtoph. in Avib.

Τέτυγμαι, ſeu πέπυγμαι, paro ſeu polio τῷ τύκῳ conſtructum & paratum eſt. Lycophr.

Τέτυκται, quod τῷ τύκῳ conſtructum & paratum eſt. Aud Eurip. in Troad. Ilium vocatur πανύψιον τύκισμα φοίβε, cujus mœnia regula et τύκῳ Apollinis extructa erant.

Τετύπηνον, inſtrumentum quo fruges triturantur : ut eſt tribulum ſeu tribula, apud rei ruſticæ ſcriptores.

Τέτυβος, ου, τὸ, vas, alveus, ἀγγεῖον. Xen. Hell. 1. φάσκων δεῖν τὸν λιμένα ὥσπερ τέτυβον διῶρυξι. De vaſis & inſtrumentis nauticis. Od. ο. Inveniuntur autem in plurali τέτυβα dicuntur inſtrumenta quibus rudentum peculiariter in plurali τέτυβα dicuntur inſtrumenta quibus abellum nos paramus, i. arma : ut paſſim apud Hom.

¶ Τέτυβος, exp. etiam, volumen, liber.

Τέτυκται, armati, ſeu armati milites. Heſych.

Τάτυκτος, dicitur juncus Arabicus ſeu Babylonicus, ut tradit Dioſc. l. 1. c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius ſeu materiarius, ut pater ex Plut. in Pericle. Sic Xen. præd. 5. χαλκέως τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτοτόμους. Sic apud Hom. Soph. & alios. Item generaliter, quivis artifex, nempe opifex, quicunque aliquid τέκτει. Apud Eurip. τέκτονες καὶ χαλκεῖς, malorum fabricatores.

Τεκτονικὸς, ad frabrum pertinens, fabrilis : ut τεκτονικὴ χεῖρα, fabrilis uſus. Et τεκτονικὴ μίλη, apud Dioſc. l. 5. c. 112. rubrica fabrilis. Item τεκτονικὸς, qui fabrilis artis ſeu lignariæ peritus eſt : quæ ars τεκτονικὴ dicitur ab Ariſtot. in probl. & Æeſchin. in Crteſiph.

Τεκτονία, ἡ, ſtructura, opus fabrile. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτονώνυμος, ου, ὁ, ἡ, id. m ſtructura, ſeu ars fabrilis. Od. ο, ἀνὴρ δ' εἰδὼς τεκτοσύνην, Et in Epigr. Τεκτοσύνη ἐπίκουρον, fabricatio verborum.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricor, ſtruo, machinor. Apoll. Arg. 2. πύργοισιν ἐν αὐτῇ τεκτήναντες. Item metaph. apud Chryſoſt. (de Diabolo) ἵστασθαι τὸν ἀφορμὴν ἀφορμὴν τοιαῦτα τεκταίνει.

Τεκταίνομαι, ſtruor, apparor, confficior. Ariſtoph. in Equit. τεκταίνομαι πρὸς ἐμὲ Δημήτηρ ὡς ἐλαιόβαρα τεκτηνάμενα τὰ θεσμία. Materia verò aliqua τεκταίνεσθαι dicitur, quæ operi fabrili aptatur, aut apta eſt. Luc. in vit. aut. ὡς ὄνθ' ἁ γαλαιὸς ἁδὲ τεκταινόμενον, ἐν ποιεῖσθαι. ¶ Item τεκταίνομαι, activè, fabricor, ſtruo : aut artem fabrilem exerceo. Ariſtoph. ὁ δὲ τεκταίνεται. Et cum accuſ. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον αὖθις ἐτεκτήνατο.

Τοῦχος, Τέγη, Τυγχάνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primum ex τέκτων & τυκτός.

Ἀπαράτευκτος, ὁ, ἡ, non factus, infectus. Phocyl. Οὐκέτι δὲ ἁλιάστιν τὸ τυγχάνον εἶναι ἄπυκτον.

Εὔπυκτος, & (poëticè dialyſi ἐΰπυκτος, bene, ſeu affabrè factus : ut ἐΰπυκτος κιβωτὸς. Odyſſ. ξ. Apud Herodotum εὔπυκτα exponitur etiam facilia, parata.

Θεόπυκτος, à Deo fabrefactus.

Νεόπυκτος, nuper fabricatus, recèns factus ſeu paratus.

Ὑφάπυκτος, è fago fabricatus. Lycophr.

Χαλκήρυκτος, ex ære factus. Eurip.

Χρυσόπυκτος, ex auro fabricatus. ut ἀγάλματα χρυσοτεύκτοις, apud eundem in Phœn.

Compoſita ex τυκίζω.

Ἀπυκίζω, unde Σπυκίσκος λίθον, Euſtathio eſt à lapide aſſulas & cæmenta malleo roſtrato decutere ad eum complanandum.

Περιπυκίζω, unde περιπύκισαι, circumcirca decutere malleo illo aſſulas è lapide adhuc rudi & impolito. Euſt. & Heſych.

Compoſita ex τεύχω.

Ἀτάρτευκτος, ὁ, ἡ, armis carens, Inermis, Eurip. in Androm.

Μυελοτεύκτης, multi armati, apud eundem in Iphig. Taur.

Νεοτέυκτος, idem cum νεόπυκτος. Il. ε.

Παντεύκτης, idem quod παντοκλὰς, Eurip. in Supplic.

Πανάρκτευκτος, βίβλος, liber quinq. voluminum. Sic vocantur Mo ſaicripta, quoniam in quinque volumina ſunt diſtributa. Sic etiam eruchon vocant octo priores veteris Teſt. libros.

Χαλκοτέυκτης, ære armatus : vel ſimpliciter, armatus. Eur. in Sup.

Χρυσοτεύκτης, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rheſo.

Compoſita ex τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, ἡ, fabrorum macerariorum præſes, ædificii ſtructor : architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, fundor : μετὰ γνώμης τοῦ ὑποβεβυκότος, apud Dem. in Dionyſod.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus. Item qui peritus eſt architectonices. Ariſtot. poſit. 3. c. 7. Ἀρχιτεκτονικὴ ſc. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars architectonica, ſeu architectura.

Ἀρχιτεκτονικὰ, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam factito. Athen. l. 9. Exponitur & tranſitivè ἐ. fabricatio, architectòr, fabricor.

Ἀρχιτέκτονημα, τὸ, opus ab architecto fabricatum, ſtructura.

Παρατεκταίνομαι, q. d. adfabricor, admachinor. Od. ξ, Ἀλλὰ καὶ ὧδ' οὐ πω παρατεκτήναιο μῆχαρ, veritati affinxeris, & commentus fueris.

Σανιτεκτανόμαι, confabricor, tanà molior, vel ſtruo : vel idem quod τεκτανόμαι. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente ſua fabricatur ſeu architectatur : cui mens eſt fabricatrix et architecta. Sic vocatur Æſchylus tanquam mirificus verborum grande ſonantium architectus ſeu artifex. Apud Ariſtoph. in Ran.

Χρυσοτέκτων, qui aurum ſeu vaſa ex auro fabricatur, aurifex. Epigr.

TE'ΦPA, ας, ἡ, (& Ionicè τίφρη) cinis. Il. σ. Νεκταρέῳ ἠλείψατο μαλὰ καλὰ ἀμφίζανε τέφρη. Comicus quidam apud Athen. lib. 7. Α' παρφύλαττ' ἄπαρ βελάνειός πολλὰ τέφραν. Plut. ſymp. 6. (de ligno ficulno) καίπερ αὐθέντου ἡ τέφρα βυσσοπεπτάτου παρέχει κόπρον. Sic & appellatur aliarum rerum uſtarum cinis, unde & ἀ πύρω deducitur, teſte Etym. ſunt enim τέφρα nihil aliud niſi ligaorum aliarumve rerum uſtarum reliquiæ.

Τεφρὸς, ὴ, ὸν, cinereus, cineraceus. Ariſtot hiſt. an. l. 9

Τεφρώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, idem.

Τεφρωτὰ κολλύρια, dicuntur certi generis collyria, quæ & κονιορτὰ.

Τέφρωτον, τὸ, collyrium quoddam cinerei coloris, apud Aet. l. 7. & Celſ. l. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid.

Τέφρωσις, ἡ, ipſa actio redigendi aliquid in cinerem.

Compoſita.

Ἀνατεφρόω, & ἐκτεφρόω, idem cum τεφρόω : unde ἀποδιατεφρῶσις & ἐκτεφρώσεως, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἐνυπεφρος, ον, in quo cinis eſt. Item cinereus, referens id in quo cinis eſt. Athen. l. 9.

Κυκησιτέφρος, miſcens cinerem ſeu confundens. Ariſtoph.

Ποδηφρος, aliquatenus cineraceum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Dioſc. l. 5. c. 166.

TE'ΧΝΗ, ης, ἡ, ars : ἡ ὅτου τέχνην ἐπιστήμην. ¶ unde & deducitur. Plat. Polit. 2. ἀδύνατον ἔστι πολλὰς καὶ μεγάλας ἐργολαβεῖν τέχνας. Ariſtoph. in Veſp. Ἑκάστου τῶν ἔργων ἐκάστην τέχνην, quam quiſque novit artem, in ea ſe exerceat. Dicitur καὶ τέχνης, κατὰ τέχνην & σὺν τέχνῃ aliquid fieri, quod fit arte, artificioſè, ſcitè. Ariſtot. μᾶλλον καὶ τέχνης ἢ ἐπιστήμης ἐλάττων. Lucian. κατὰ τέχνην αὐτὸ ὀρθῶ ἐποίησα. Paul. in Act. τὸ σῶμ τέχνῃ πεπονηκέναι. Et cum accuſ. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἀΐδιον ἐτεκτήνατο. ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, techna : ut Od. θ, Τέχνας οἱ σοφίσασθαι ἀφορᾷ. Sic & alibi ſæpe apud Dem. Æeſch, Herod. &c. Τεχνίτης, ου, ὁ, arte excultus, artificioſus : tam de perſona quàm de re : ut δεσμοὶ τεχνήντες πολύφρονες Ἡφαίστου. Od. θ.

Τεχνικεύω, artificioſè, ſolerter, ſcitè. Od. ε. & apud Apol. Rhod.

Τεχνικὸς, qui artis eſt aut artium, ad artem vel artes pertinens : ut τεχνικὰ ὀνόματα, apud Hermog. & τεχνικὰ ὄργανα, apud Ariſtot. polit. 8. Item artificioſus, arte valens, ingenioſa ſolertia præditus : ut apud eundem polit. 7. οἱ δὲ τῶν Ἀσίας ἔθνη dicuntur διανοητικὰ μὲν ἀλλὰ μὴ τεχνικὰ τὴν ψυχήν.

Τεχνικὸς, artificioſè, ſolerter. Iſocr. in Nic. & Plut. ἀδιαπόρως καὶ τεχνικῶς.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Ariſtot. polit. 2. ποίει ἐν μὲν ἀφ' ὧν τεχνίτας, ὧν τὸ χωρίον. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμονίους δὲ ὅτι, τοὺς ὄντι, τεχνίτας ἧττον θεραπεύειν.

Τεχνιτεύω, artificioſè fabricor : unde τεχνιτεύσαντας ἔθρυψεν ὁ σοφιστὴς, commonefactiones magno artificio inſtructæ, apud Phil. de v. M. l. 1 Item arte molior : vel ſimpliciter, molior, machinor. Ioſeph. ὅτεχνιτεύσατο τινὶ τρόπῳ σφαγὴν.

Τεχνιτεία, ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνασία, ἡ, artificium. Athen. l. 10. Exponitur &, argutia, ars, inſtitiuncula, verſutia.

Τεχνάω, idem cum τεχνιτεύω, arte paro et confcio, artificioſè fabricor : ut Od. ν, mulieres Phæacum ſcire dicuntur πρὸς ὀμνίβους ἄλλοις Γ' ὧν τεχνήσασι. Et Ephippus comicus, apud Athen. l. 14. πολὺν ταῦτα ἐξεχνάομεν.

Τεχνάομαι, artificioſè fabricor, arte paror & confcior. Xen. præd. 8. Et Activè, idem cum τεχνάω. Interdum et ſimpliciter, fabricor, confcio : ut Thuc. l. 1. αὐτὸς δ' ἐφ' αὑτῷ πολλὰ τεχνησάμενος ἐφέρετο. Item dolos & machinor & molior, ſolerter invenio & præparo, τεχνάσασθαι. Item dolos & machinor & molior, ſolerter invenio & comminiſcor. Il. ψ. Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνησάμενος, ipſe machinabor & comminiſcar. Sic. Thuc. l. 4. πῶτ, τὸ πρῶτον ἐπιχειρῶντο, moliebantur, machinabantur.

Τέχνημα, τὸ, opus arte confectum : vel id quod arte confcimus. Xen. Item artificioſum commentum ſeu inventum. Plut. in Caſ.

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ἡ, artificioſus, artificioſè factus : ut Τεχνήμονες σοφοὶ, in Epigr.

Τεχνητὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idem cum Τεχνάω, arte confcio, ſeu ſimp. confcio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item machinor, molior : ſeu artificioſè machinor aut dolosè, ſolerter comminiſcor. Phil. de mund. θεὸς μὲν οὖν ἁπάσης παγγενῶς ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν, machinari, intermiſcere conatur. Xen. in Cyneg. (de lepore) εὐθὺς τεχνάζουσι τῇ ἁλώσει, confeſtim dolosa arte uti inter progrediendum. Exponitur & confcio & dolosis artibus inſtruo : apud Plut. in Alcib.

Τέχναμα, τό, ars dolosa, machinamentum, commentum, dolus. Xen. Hell. 6. Herodian. l. 4. (τεχνητός.

Τεχνασής, οῦ, ὁ, machinator doli, fabricator. Τεχνασός, idem cum Τεχνίτης, arte instruo. Τεχνίομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀντέτεχνος, ὁ, ἡ, ὁ, adversarius alicui in arte quapiam, & veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. Aristot. polit. 5.

Ἀντιτεχνία, sum ἀντίτεχνος.

Ἀντιτεχνάω, & ἀντιτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus utor, è contrario machinor.

Ἀντιτέχνευσις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item contraria machinatio, contraria molitio. Thuc.

Ἐντεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἐντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item de re dictum, artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: ut ἔντεχνοι πόσεις, apud Aristot. in Rhet.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐντεχνόομαι, insuper machinor & molior: vel molior, machinor, commiuiscor.

Ἐντέχνημα, ατος, τό, machinatio, adinventio: vel commentum, inventum, solertia. Thuc. l. 1.

Ἐντέχνητος, arte factus, artificialis. Luc. in Cauc.

Ἀγέντεχνητος, (dic.) citra artem, non consultò & ex industria.

Κατατέχνος, artificiosus, industrius: *de bomine.* Vitruv. lib. 4. cap. 1 Item artificiosè elaboratus & perpolitus: *de re*: Plutarch. in l. de disc. adul. ab am.

Παρατεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, vel circumquaque me versus machinor, apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: vel solertia.

Ῥαιστέχνων, qui eandem artem profitetur, ejusdem artis opifex. Aristoph.

Τ' αὐτότεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἄριστότεχνος, ος, ὁ, optimus & præstantissimus artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ, ἡ, ὁ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis ἄτεχνοι πόσεις, apud Aristot. in rhet. Interdù exp. artificio nullo excultus, rudis. Item carens dolosis artibus. Naz.

Ἀτέχνως, fine arte, nullo adhibito artificio. Ammon.

Ἀτεχνία, nulla ars, nullum artificium, ruditas. Aristot. eth. 6. cap. 4.

Ἀτεχνία, fine dolo & fraude factus, ἁπλούστατος. Etym.

Ἀτεχνῶς, fine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. ἀτεχνῶς γε παμπόνηρε φαίνεται. Sic & apud Plat. in Protag. Item valdè, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub.

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Γαστέτεχνος, qui medicorum artem profitetur. Aristoph. in Nub.

Κακότεχνος, malis artibus dedituς: vel in rebus malis artificiosus malignus. Il. a.

Κακοτεχνία, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνων, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. unde κακοτεχνίδιον, maleficii crimen, apud Lys. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus utor & maleficio: ut apud Dem. κολάζων τοὺς κακοτεχνοῦντας. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φύσιν ἀεὶ τὰς διαθέσεις Et activè, malis artib. adulterо et deptavo: unde κακοτεχνημάτων, adulteratus, maleficium passus: de Hæmatite lapide, apud Dioscor. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis fuæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia. Plut. in Per.

Καλλιτεχνέω, eleganti artificio eláboro.

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epitheton Vulcani, apud Hom. Iliad. α. & alibi.

Ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio. Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: unde τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo. Dionys. Hallic.

Ὁμότεχνος, idem cum συντέχνος, suprà. Athen. l. 14. Synes. ep. 61

Ὀφιοτεχνέω, eandem artem profiteor seu facito. Hippocr.

Πολύτεχνος, multa arte accuratus, multum artificii habens: vel, valdè artificiosus.

Τ' αὐτοτέχνης & ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi & conficiendi.

Φιλοτέχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. & Plut. (ingeniosè, solerter.

Φιλοτεχνέω, mote eorum qui artium studiosi sunt: vel artificiosè.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel studium eleganiæ & variæ artificii, ratio artificiosa. Laërt. in Gorg.

Φιλοτέχνως, artium studiosus sum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item incumbo in aliquam rem, more ejus qui artib. est deditus. Epictet. Item differo de ate aliqua, velut ejus studiosus Athen. Φιλοτεχνῶν ὡς ἐπὶ πολύπους. Item

artificiosè & ingeniosè ago. Basil. in Hexaëm. ὅτου ἕνεκεν φιλοτεχνοῦσι τὰς ὧν ὄνυχας τοῦ μέλιτος.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi & more eorum qui artium sunt studiosi. Item artificium, opificium. Basil.

Προφιλοτεχνέω, (dic.) studium & industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, (q. d. manuarius artifex) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτέχνια, opificium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικός, unde χειροτεχνικὰ τέχναι quæ & βαναυσικαί, artes mechanicæ. Poll.

Χειροτέχνος, & χειροτεχνικός, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex fum. Hippocr. in ep. ad Damag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

Τέων, vide in Ω. Τῆ, in Ο.

ΤΗ Β Ε Ν Ν Α, & τήβεννος, ου, ὁ, toga, vestis Romana (¶ ita dicta à quodam Tebenno Arcade inventore: ac primum τήβεννος appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, ut tradit Suidas (qui & chlamydem vocat.) Plut. in Rom. τὸ σῶμα τῇ χλαμύδι περιβαλόμενος, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dionys. Halic. Fuisse in usu etiam apud alios colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur & τέβεννος.

Τήβεννος, ut πέρασινος ἱδρώς, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

Τήγανον, &c. vide in Τήκω. Τήδη, &c. in Τηδές.

ΤΗ ΚΩ, (& Doricè τάκω.) F. ξω, liquefacio, liquo. Theocr. idyll. 2, Ὡς τοῦτο τὸ κηρίνῳ σὺν δαίμονι τάκει, Ὡς τακεῖ ὐπ' ἔρωτος ὁ Μίδου αἰτιος Δάφις, ut hanc ceram liquo, sic Delphis amore liquescat. Plut. symp. 6. probl. 8. τῷ πάντα τὰ σώματα. Item metaph. macero, confumo, tabefacio. Od. τ, μηδέ τι δυσὶν τῆσι, ποσὶν πόσον, nec animum eum macera deflendo maritum. Exponitur etiam mollio: item attenuo. Hesych.

Τήκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. τ, (de nive) Τακείσης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥόοντες. Prax. med. τήκομαι, unde τηκὼς κηρός, liquata cera, apud Gal. l. 2. ad Glauc. ll. γ. τὰ δὲ κλαίοντα τήκεται, quamobrem & lacrymis liquescо.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio. Item, tabefactio, maceratio. Gregor. Naz.

Τακτὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans, resolvens.

Τακτὸς, ὁ, liquefactus, liquatus: ut πηκτὸς μᾶλλον ὁ, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item qui liquefieri potest, liquabilis. Aristot. meteor. l. 4.

Τακερὸς, ὁ, ἡ, (formatum ex aor. 2. pass. ἐτάκην) liquefactus, liquatus: vel mollis & humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus, more eorum quæ liquefacta sunt, ut apud Athen. l. 3. Ὡς πηγὴ δ' ἐλθὼν ἡ μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Sæpe de carnibus & aliis cibis dicitur, macerатione vel coctione ita emolliris, ut in ore quasi liquescere & diffluere videantur: ut apud Gal. ad Glauc. l. 2. ὥστε ἁπαξαπλῶς δίκην τακερῶν ὑδάτων διαβαίνειν. Sic πικρὰ μυελὸν μᾶλλον, apud Athen. l. 9. & πικρὸν ἐφέλκεσθαι, apud Pherecr. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Toxar. Interdum activè, tabefaciens, emacians: ut ἔρως τακερὸς: apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 9

Τακερία, idem cum τῆξις, seu τακερὸν reddo: unde pass. τακερύνομαι, apud Dioscor. l. 4. c. 184.

Τηκεδονὸς, liquens, vel liquans, liquefaciens. Hesych.

Τηκεδών, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. α.

Τάγανον, το, farrago, vel patella, in qua butyrum olei ve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: unde & παρὰ τὸ τήγανον dicitur. Athen. l. 6. ex Eubulo, Παθεῖν τ' ἐγδοῦ, ἐν μέσοις τηγάνοις.

Τηγανίτης ἄρτος, panis in farragine coctus, admixto caseo. Hesych. & Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in farragine coquo, torreo in farragine: unde κλωπὸς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frictio quæ fit in farragine. Poll. ex Menand

Τηγανιτὴς, in farragine frixus seu coctus. Athen. l. 3.

Τάγηνον, το, idem cum τήγανον, ex eóque ortum manifestè liquet, teste Eustath. Quidam tamen τήγανον propriè volunt dici id quod ἐν πηδῷ frigitur. Plutarch. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Ταξηνίτης, idem cum τηγανίτης: idem l. 4. Τάγηνίτης, ὁ, idem apud eundem ibidem. Etym. τηγανίτας dicit esse placentas in farragine coctas ex adipe humido, caseo, melle & uvis passulis.

Ταγηνίζω, idem cum τηγανίζω. Ταγηνιστὸς, idem cum τηγανιστὸς apud Athen. l. 3.

Composita: ac primum ex τήκω.

Ἀντήκω, idem quod τήκω: unde pass. apud Plut. de primo frigido,

gido, οἱ δὲ χαλκεῖς τὸ πυρωθὲν καὶ ἀνατακὲν σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λιθώδη διαπάσασι, liquescenti ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. Item tabefacio, tabidum reddo: item mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens: ut apud eundem in præcept. iatr. ταῖς ὑδρωπικαῖς ἕξεσι χρὴ ἀνατήκειν τὰ σώματα παραθέντας.

Συναντήκω, (dic.) simul liquo, simul liquefacio. Item in Pomp. ἅμα τῷ πυρὶ συναντήκων χαλκὸς, τῷ πυρὶ καὶ ψυχρὸν ὕδωρ ἐνδεὲς, λέγεται τὰ πολλὰ μᾶλλον αὐτοῖς συναντήκειν.

Ἀπατήκω, idem quod ἀπαντήκω, liquo. Item macero, tabefacio, consumo Herodot.

Ἀπάτησις, destillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἀπάτητος, non liquatus, nec liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l. .

Γαμηλὴ, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω, idem quod τήκω. Aristoph. in Nub. κηδὲν θανατῆξαι.

Διατήκομαι, idem quod τήκομαι. Plut. symp. 6. probl. 8.

Ἐκτήκω, eliquo, exprimo liquefactum. Item emacero, extabefacio. Eurip. in Hec. ἐκτήκουσα καρδίαν Φρυγῶν μαγέδι, πλὴν δ' ἔτ' ἐκτήκουσα γόοις.

Ἐντήκομαι, (dc comp.) prius contabesco.

Ἐπτήκω, illiquefacio. Item liquefactum infundo seu instillo, Plut.

Ἐπιτήκω, μᾶλλον τῇ καρδίᾳ. Metaphor. odium aut desiderium. alicui ἐπιτήκειν dicitur, i. ita innatum & impressum esse, ut liquefactum & infusum plumbum firmiter inhæret. Soph. in El. Μῖσός τι σὸ πατρὶ πᾶσιν ἐπιτήκεται μοι. Et Iulian. in ep. ad Ecdicium, ἐμοὶ δὴ φιλίαν πάσης ἐπιτήκεται. Et Luc. in Gymnasiis δεινὸς ἐπιτήκειν πόθῳ.

Ἐπτήκω, idem quod ἐντήκω: vel liquefacto obduco. Herodot. ἐπιτήκει ἐπὶ τὰ γράμματα.

Κατατήκω, colliquo, colliquefacio: vel, ita liquefacio ut diffluat. Odyss. τ. Ἥντ' ἔβρῳ κατέτηξαν ἐπιλὶ ζεφύρῳ καταχεύσῃ. Item, emacero, extabefacio: unde ibidem. Ἀλλ' Ὀδυσῆα πεθύσαι φίλον, κατατήκομαι ὕπαρ.

Πεσίζω, idem. Exponitur & absumo, accido.

Πεσσύω, liquefactum affundo. Et Metaph. adhæreo, insideo: more eorum quæ liquefacta alicui affixa firmiter inhærent. Synes. ep. 44. ὃ πεσὸν ἀγγεῖον ἔχει καὶ ἀφοσιοῦται τὸ πεσόν, nondum penitus inhæsit pectori ejus vitium illud. Plut. ἀεὶ φιλοπλουτεῖ· ἀεὶ δὲ πένεται μᾶλλον ἀφορήτως.

Συμπήκω, liquefacio, liquarum jungo & unio, vel commisceo. Et Metaph. confio & coalescere facio in unum: Plat. in symp. ἐξέπλω ὑμᾶς συμπῆξαι καὶ συμμῖξαι εἰς τὸ αὐτό. Item colliquefacio, i. liquefaciendo confumo: ut nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. in Cyn. Et metaph. contabefacio, tabe & macie confumo, & quasi colliquo: unde apud Eurip. in Electr. Λύπαις τε συντέτηκας ὥστε μὴ γνωρίζειν, dolorib. es quasi colliquefacta. Sic πυρετοὶ συντήκοντες, apud Gal. therap. lib. 10.

Σωτήγμα, τό, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deteritur liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Σύντηξις, ἡ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. lib. 3. c. 6.

Συντηκτὸς, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: unde συντηκτικὸν πυρετὸν, apud medicos. Item qui συντήκεται πυρετῷ seu τῇ σωτήξει obnoxius est. Plin. l. 28. c. 8.

Ψυχοτηκὴς, ὁ, ἡ, ὁ, animum macerans. Epigr.

Composita: ex τήγανον.

Ἀντηγανίζω, è fartagine comedo. Athen. l. 6.

Συρακοσήγανον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem ipsis est λοπάς, teste Athen. ibidem.

ΤΗ Α Ε, procul. ll. β. Τῆλε ἔξ Αἰακίνης, longè ab Æacia. Il. χ. Τῆλε δ' ἀπωκάσθη σάκος ὀβριμον, longè à scuto aberravit hasta. Superl. τήλιστος, maximè procul, longissimè, apud Orph. in Argon.

Τηλικοῦτος, ὁ, longissimè remotus: item longissimè progressus ætate. Hesych.

Τηλόθι, idem cum Τῆλε. Interdum cum genit. ut Od. ν, Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιδος, procul ab Achaia. Interdum cum ὄπῃ: ut Hesiod. in Theog. τηλοῦ ἀπ' ἀλλήλων, longè à diis Superl. τηλοτάτω, idem cum τήλιστα, valde procul, longissimè, Od. ν.

Τηλόθι, idem quod τηλοῦ, & τῆλε. Il. α. τηλόθι πάτρης, procul à patria. Τηλόθεν, procul, è longinquo, eminus. Od. ι, τηλόθεν αἰλιλύουσι. Item pro τηλοῦ & τηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. 2. τηλόθεν Αἰμονίης, procul ab Hæmonia.

Ἀπτῆλαι, (comp.) procul, πῆλε ἔνθ': ut in Epigr. ἔνθ' ἦλε ἔνθ', procul à Deo, Ἀπτηλὴ, idem Od. ι, ν. 116.

Τηλεδαὼ, τηλέθω, vide in Θάλλω,

ΤΗΛΕΦΙΟΝ, ν, τό, portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 17. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Dioscor. sempervivo tertio tribui dicit, libr. 4. cap. 91.

ΤΗΛΕΦΟΣ, ν, ὁ, Telephus, de quo multa apud Poëtas. ¶ Sic dictus, διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸ ἔλαφον, quòd cerva eum lactaverit.

Τήλεφιον ἕλκος, Telephium ulcus, malignum, inveteratum &

quod vix cicatricem recipitsic dictum à Telepho qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ Α (Atticè) & τήλια (communiter) ας, ἁ, vas figulæ figura. Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item pegma quadrangulиforma, undiquaque latas affixum habens tabulas, in quo tarina vendebatur, & coturnices vel galli gallinacei commitebantur. Etym. ex Rher. ¶ Suidæ est tabula lata cui pistores superponebant ut siccarentur, à quo nominatur etiam ῥαφανίς. Sic dicitur etiam area qualis est frumentaria: unde Pitholaus Sestum dicebat esse τηλίαν τοῦ Πειραιέως, apud Aristot. rhet. lib. 3. ¶ Cutis apud Etym. sic nominari scribit ambitum cribri: in qua signif. Aristoph. usurpavit in Pluto. ¶ Item fumarii operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. fic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab aliis dici annotatur & de coturnicum lusu apud Synes. ep. ad fratrem: quoniam qui coturnices ἐπὶ ὄρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ, committebant

---

Τηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΤΗΛΙΣ, εως, & ἰδος, ἡ, fœnograecum: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 124.

Τήλινος, ut τήλινον ἄλφιτον, fœnigraeci farina. Τήλινον μέτρον ex fœnograeco confectum unguentum, apud Dioscor. lib. 1. cap. 58. ¶ Τηλίνη, à quibusdam dicitur ὁ κύπρος, ut est in append. Dioscoridis. producit enim folia fœnograeco similia, ut testatur idem Dioscorid. lib. 4. c. 113.

Τηλόθι, &c. vide in Τῆλε. Τήμερον, in Ἡμέρα.

Τῆμος, in Ἡμος. Τίνει, in Ἐκτίνω.

ΤΗ Ν Ε Λ Α Α, & τήνελλος, ου, ὁ, erat lyrae harmonia & pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῖς γε νικητηρίοις τῇ βοῇ τηλέλαι ἐστὸν, si exuperas voce, tenellus es, maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τηλέλαι καλλίνικος. Archilochus, Τηλέλαι καλλίνικε χαῖρ' αὐτὸς Ἡρακλεης, σὺ

Τηλίκα, vide in Ἡνίκα. Τηλῶν, in Ἐκεῖνος. Τῆξις, in Τήκω,

ΤΗΡΕ Ω, ῶ, F. ήσω, servo, conservo, tueor. Demosth. pro cor. Τοὺς (εἰρηλίτας) ἅπαντας ἐπὶ τὰς παστάδας τηρῶν οἱ χρησοὶ. Plut. de def. orac. αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν εὖ τ' ὠὸν σῳζόμενον ἐτήρησε, esse in uno tenuit elemento. Sic τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 9. præcepta servare. Item servo, i. asservo, reservo: ut Ioann. 2. σὺ τετήρηκας τὴν καλὴν οἶνον ἕως ἄρτι. Item servo in custodia, custodio: ut Matth. 27. ὃ μετ' αὐτῶν τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Interdum observo, capto. Thuc. l. 3. Τηροῦντες νύκτα χειμέριον ὑδῶν ἐξ ἀνέμῳ, observata & captata nocte quadam procellosa. Apud eundem lib. 4. cum infinit. μελλήσας δὲ ἐτήρων ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. Et sequente ὅπως. Apud Isocrat. in Areop.

Τηρέομαι, ῶμαι, itidem observo, caveo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς ταῦτα τηροῦμαι λέξεις ὑπόπτως, cave ne accipias sigillationes & vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio: ut τήρησις ἑορτῶν ἐν Σοῦ, l. ep. ad Corinth. c. 7. Item custodia. Act. Ap. 4. & 5. Item attenta observatio occasionis hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis observassent.

Τηρητικὸς, servandi vim habens.

Τηρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἁμάρτηρος, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λεμῷ τὸν ἐλάντα καὶ διαπαίζων, qui tempore famis eum qui molit obstervat & farinam dirípit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. vide in Ἁλέω & Ἀλέω.

Διατηρέω, servo, conservo, tueor. Item servo, observo: ut διατηροῦν τοὺς νόμους. Æschin. Item, attentè observo, caveo. Dem. Philipp. 3. διατηρῆσαι μὴ ἐπαθεῖν.

Διατήρησις, observatio, conservatio.

Δυσπαρατήρητος, ὁ, ἡ, ὁ, observatu difficilis: vel, qui difficulter custodiri potest: ut κλέπτης δυσπαρατήρητος, apud Phocyl.

Ἐπιτηρέω, observo, seu diligenti animadversione observo. Dem. πρότερον μὲν γὰρ τί ποτ' ὄμμιν ἐφήμισεν οὗτος ἐπιτηρῶ οἱ ἄλλοι πάντες

Ἐπιτήρησις, ἡ, observatio, animadversio. Greg. (Ἐπίλημψις.

Ἐπιτηρητικὸς, qui observare solet, observator: in definit. Stoici.

Παρατηρέω, præter jus & fas observo, superstitiose observo: in ep. ad Gal. c. 4. Item simpliciter, observo, diligenti animadversione noto. Luc. in lib. de luct. ἐξεύρω γὰ παρατηρῶν τὰ ὧν ἐξ ἀγαθὸν ἔστιν πάντων γινόμενα.

Παρατήρημα, & Παρατήρησις, observatio, notatio, animadversio. Suid

Παρατηρητικὸς, observator, observatorius, qui observationibus solet uti.

Decomp. Ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit. Ἀδιαπαρατήρητος, ita ut observari nequeat.

Συμπαρατηρέω, unà observo.

Προκατηρεῖν, adulterorum nates observare, & quidem propriè dum ἀποῤῥίπτουσι ῥάφανον καὶ πλακοῦντα. Aristoph. in Equit.

Παντήρης, ου, ὁ, observator pinnæ: cancellus vel squilla quæ semper pinnam affectans, eamque hiantem observans, si pisciculi in ipsam ingressi sint, levi morsu comprimendam esse concham docet, capiendamque prædam in retia jam illapsam. Athen. lib. 3.

Συντηρέω, conservo, observo.

Συντήρησις, ἡ, conservatio, observatio. Greg. Naz.

Συντηρητικός, conservandi vim habens. Idem.

Τοπονηρητής, q. d. loci servator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 28.

Αἰτιολογία, Παιδεία, quomodo huc pertineant, vide suis locis. Αἰσυνητήρ, vide in Αἰσυμνήτης, Σιεβ΄, vide in Σαίφω.

ΤΗΤΑ΄Ω, ὦ, F. ήσω, privo, στερίσκω, Eust. ¶ Item quæro, tento. Ety. Τητῶμαι, privor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τ' ἀπορρήξαι. Δέλτα κρύπτει δ' ὃς ἐλαύθερον ἄπτ. Apud Hesiod. l. 2. Erg. Μὴ σὺ μέν αὐτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἧς τητᾷ, tu priveris, seu careas.

Τήτη, ἡ, privatio, inopia. Hesych.

Τῆτες, τητικός, vide in comp. ex Ε'τ΄.

ΤΗΥΣΙΟΣ, α, ὁ, inanis. Hom. Od. ο, σὺ μὲν πυρσίλω ὁδὸν ἔλθῃς, i. nane iter confeceris, frustra jueris.

Τὶ vel τί, vide in Τὶς vel Τίς.

ΤΙΑ΄ΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia, σκιαποφέουσι ἐξ' ἀγκὼς, πίλους πάρας τῇ φορίουσις. Iden. in Polymnia. Πίτρσι μὲν ὠὸ ἐπεδάσαμένοι ὦσι μὲν τῶν μιτρηφόρων ἔχον πάρας πελεομένης πίλης ἀπαγάλ. Xen. præd. 8 ὁρθὰς ἔχων τὰς πάρας. Τίαρες, crista galeæ. Hesych.

ΤΙΒΗ΄Ν, τιμυς: Lycophr. ¶ Dictus quasi τειθλὼ, quoniam ἐπαίρω τειῶν βάσιον κέτται, ut tradit Etym.

ΤΙ΄ΓΡΙΣ, ιδ΄Ο-, vel ι΄Ο-, ιδος, tigris fera. vide Aelian. & Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑ΄ΖΕΩ, & πιθαζώσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν, ἔνθα δ' ἔπειτα τίθαζόσαιον μέλισσαι. ¶ παρὰ τὸ τιθήναι τὰ ϐίσια, Etymol. Hesych. & Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟ΄Σ, ὕ, ὁ, & ἡ, (pro quo scribitur & τιθασὸς) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. Δήρητο τοίνυν ἥδε ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ πθασσῷ καὶ ἀχείῳ. Lucian. in vita aut. τῷ μὲν ἥμερον τιθασσὸν γαλῆν ἴσθι. Dicitur & de plantis, ac tum exp. sativus: ut apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ ἡ ὑρὸς ταῖς μὲν ἀχείοις, καλλικαρπώτατον, ταῖς δ' ἀγρίαις ὀλιγόκαρπον, ὑφιέμενον.

Τιθασσὸν, natura cicur & mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσόω, seu τιθασσίζω, f. ίσω, cicuro, mansuefacio. Plut. οὐκ ἀφιγνόμενοι τιθασσοῦντες ἡμᾶς ἀχειοτέρους ἐποιήσαμεν, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Meta; horicè etiam apud Demosth. usurpatur. Olynth. 3. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθεῖρξαντες ἡμᾶς, ἀπαγγόντων ἐπὶ τοῦτα τὰ πθασσούσαι.

Τιθασσόομαι, cicuror, mansuesco, mitesco. Plat. in polit. τὰ μὲν γὰρ ἥμερα τιθασσούσθαι φύσιν, ἥμερα φαίνεσθαι λέγομεν, quæ naturam habent ut cicurari possint.

Τιθασσότης, seu πθασσότης, τῆτος, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα γνώσεσθε τὸν τιθασσότητα. (fuefacere.

Τιθασσοτικὸς, sive τιθασσίτικὸς, ὁ, qui cicurare potest & mansuefacere, idem cum πθασσὸς. Hesych.

Τιθάσσος, (comp.) qui mansuetus & cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych. Α'τιθάσσευτος, seu ἀτιθάσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Artox.

Τιθάω, τιθᾶν, &c. vide in Τίθάσσος.

ΤΙ'ΘΗΜΙ, (F. θήσω pr. τίθεκα pro τέθηκα, pro quo frequentiùs usurpatur. Aorist. 1. ἔθηκα, tanquam à θέω) pono, colloco. Plat. in Timæo, ὅτου δὴ πυρὸς τὸ χεῖρε ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, ita contigit, ut inter ignem & terram aquam Deus aëremque poneret. Hesiod. in Asp. Ε'ς δίφρον ἔθηκαν, currui imposuerunt. Dicitur & ἐν ἔπαίνῳ τιθέναι, apud Aristotel. Rhet. lib. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item propono: ut τιθέναι ἆθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item pono, repono: ut τιθέναι εἰς τάπον τὸν ἀεθμὸν, apud Plut. Dicitur & πθέναι εἰς ἀθρόνης. ¶ Item pono, suppono, thesin facio & hypothesin, apud Aristot. metaphys. lib. 10. ¶ Item pono, id est, facio ita esse, esto ut ita sit. Ilocrat. καὶ πθῆμι σαφεστέρων αὐτῶν. Dem. Σώσω τοίνυν ἐγὼ καὶ τοῦτον εἶναι τοῦτο. ¶ Item facio: ut Il. α, ἦ μὲν Α' χαιοὺς ἄλγε' ἔθηκε. ¶ Item tribuo, attribuo, assigno Xen. apomn. lib. 4. πατρῴδα τῷ ἀπαίτλῳ πατρίδα ἀφοσίᾳ. ¶ Item oppono pignori, pigneror. Demosth. ad Nicostr. πθῆμι δὲ τῷ σωματικῷ ἐγχειρήματι μυρίαν ἀξιόπιστα Παμφαΐαν, oppono igitur corpoculariias ædes in sedecim minas.

2. Τιθέω, etiam invenitur, aut certè quædam tempora ab eo deducta: ut Il. α, ὃν χεροὶ πίθει, in manib. ponebat, pro ἔπιθει. Dicitur etiam πίθει in imperativo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod πίθημι, pono: adhibetúrque in ijsdem loquendi generibus: ut Il. γ, εἰς ὅ κεν ἄεθλα τίθεν, in curru positis. Apud Eurip. & Plut. ἐν ἀγῶνι πίθεσθαι, turpe existimare: cui oppon. ἐν καλῷ πίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. libr. Δύσκολα ἐν ἀκινδύνῳ εἶ, ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & ἐν ὕδρει λόγῳ πίθεσθαι, apud Plut. & Demosth. pro nihilo duce, flocciphco, contemno. Apud Plut. in Galba, τὰ θεῖα & τὰ κοινὰ πρὸ τῶν ἰδίων publicum bonum suo anteponens: cui opponitur πρὸ τῶν τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς πολλοὺς πίθεμαι τὸν πόνον, καὶ πάντων ἕνεκα ἕνα labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. Apud Luc. ὅπως τὸ σαφὲς ἐξ ἀμφοῖν, quum componeris quod instat. Pro existimare, ducere, arbitrari. Aristot. Dem. Synes. cum variis accusativis interdum variè exp. ut πίθεσθαι δίκαια, apud Hom. do mum struere. Τίθεσθαι γοάμενον, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. & Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀρὰς, apud Plutarch. in Theseo, imprecari. Apud eundem Θεμιστ. φιλίαν πρὸς ἅπαντας, amicitiam inieris, seu concilians, contrahens. Item τίθεμαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. τίθεμαι τιμὴν παύτην εἰς γῆρας, tantum honorem senectuti tribuo. Item pigneror, apud Dem. Item assentior, assipulor. Synes. ἐθέμην τῷ δογματι. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, supponor, &c.

Θέμα, τος, id quod positum, appositum, depositum, aut propositum est. Plut. in consol. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. cap. 2. Dicitur etiam significari fidus natalicum & horoscopum, id est, id quod Mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur, apud Sueton. in Aug.

Θεματικὸς, ὴ, ὸ, positivus: ut θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus depositio præmio certatur. Poll. l. 3. Apud Gramm. Θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitivum, quod veluti fundamentum est cæteroum inde derivatorum.

Θεμαλίζω, depono. item pono casum: in Pand. Græc. Θεματισμὸς, ὁ, positio casus. item positus, status. Iulio. Vitruv. lib. 1. c. 2.

Θέσις, εως, ἡ, positio: ut νόμων θέσις, apud Aristotel. polit. 4. Item, depositio: cui opponn. ἄρσις & ἀνάιρεσις, apud Plat. de leg. & Luc. in Harm. interdum impositio: ut Demetr. Phal. multa esse nomina dicit venusta & jucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὸν θέσιν, id est, etsi ei ab initio imposita non sint. Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt: vel principium quod demonstrari non potest, quodque non necesse est habere scientiam aliquam percepturum. Aristot. post. analyt. lib. 1. cap. 2. Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda concepta de re aliqua in Philosophia nota: item quæstio infinita, quæ remotis personis & personarum circumstantiis, in utramque partem tractatur. Quintil. lib. 3. cap. 5. Significat etiam, positus, situs. Aristot. de part. an. lib. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppignerauit Isæus.

Θετικὸς, posititius seu positivus: ut θετικοὶ νόμοι. apud Aristot. pol. 2. c. 10, & θετικὰ ἐντρίμματα. apud Gramm.

Οετικῶς, positivè, affirmativè. Greg. Naz. item, infinitè: Hermog.

Θετὸς, ὁ, positus. Item ad optatus: ut θετὸς πατῆς, Appian. & Plut. in Solon.

Θήκη, ης. ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. &c.

Θυλίον, τὸ, repositorium, loculus, conditorium. Hesych.

Θῆμα, τὸ, eidem est θήκη, vel ὁ, ex Sophoc. Salmonco.

Θήμων, ονος, ὁ, acervus & cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. ε.

Θημωνία, ἡ, idem, Suid. Pro quo scribitur & θημωνιὰ apud Hesych.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'μφίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κρήτης λαΐδας κόσμου ἀμφιθῆ χροὶ κακὸς ὀλείτας.

Α'μφίθετος, ὁ & ἡ, circumpositus. Item qui utriaq. pœni potest: ut ἀμφίθετος φιάλη. Il. ψ.

Α'ναίθημι, sursum pono, in alium pono, sustollo. Aristoph. in Plut. ἀναθεὶς δ' ἐπ' κεφαλὴν τὴν αὐτοῦ, ubi eum in præcipitium & portandum quidpiam implicuit sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεῦη ἀναθέντας. Et Metaph. in jungo, impono. Xen. anab. 3. σκεῦη ἀναθέντας. Aristoph. in Nub. Τί μὴ ἀναθῶ, curam rei alicujus demando. Aristoph. in Nub. Τί μὴ ἀναθεὶς ἔπραττε τὰ μὰ' ἑαυτοῦ μάματα. ¶ Item expono, narro. Aeschin. Ap. 25. Φῆσις τὰ βασιλέα ἀνέθετο κατὰ τῶν Παίλων. ¶ Item attribuo, acceptum fero, scribo, imputo. Plut. in Fab. πολὺ μᾶλλον ἀναθεῖναι ἐκείνῳ δεῖν ἀναθῶ. Deorum benevolentiæ ascripserit Isocr. ad Dem. ὧν γὰ ἂν ἐκεῖνος ἁμάρτῃ, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσι. Simili construct. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro dativo accusat. additam verbo junxit. Interdum, tribuo, præpositr. accusat. additam verbo junxit. Interdum, tribuo, id est, faveo, proponsus sum. Plat. in symp. Διὸ πολλὰ ἂν πάντα τὸν λόγον κινοῦντες, αὐ ἀπίθετο τῷ ἔρωτι. ¶ Item suspendo: vel, suspensum dico, & simpliciter, dico, consecro. Aristophan. ταῦτ' ἀνάθεμα ἑρχθεμαι σοῖς τὸν θεόν. Aeschin. χρυσᾶς ἀσπίδας αὐτὸς ἀνέθηκεν ἐν τῷ Ἡραίῳ. Cum præpositr. εἰς. Herodot. αὐαθεῖναί μὲν σφᾶς τὸν κρανὸν πεδόνα. Cum præpositr. εἰς. Herodot. αὐαθεῖναί μὲν σφᾶς τὸν κρανὸν πεδόνα. templo Junonis consecrasse. ¶ Item transfero, trado: ut, τὰς κατ' ἡμῶν ἀπιθέσεις εἰς τοιαῦτον ἀναπέμπει τὴ τύχῃ. ¶ Item differo, prorogo: cum genit. Sophocl. in Ajace.

Α'ναπίθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xen. Præd. 8 ἀναπίθεται δ' αὖ ἄλλοι ὅπ' τὰ ὑποζύγια. Interdum, mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Synes. ἀλλ' ἡ ἀναπίθεται φορτία, camelus scabiosa complurium afinorum tollit onera. ¶ Item dico, consecro. Plato. pol. 2. ¶ Item committo, communico. Plut. in amat. nar. Plato. pol. 2. ¶ Item committo, communico. Plut. in amat. nar. ad Galat. cap. 2. ἀναθέμενοι αὐτοῖς τὸ διάγγελιον, exp. communicavi cum ipsis Evangelium. ¶ Item differo, in futurum rejicio: q. d. retro pono: ut ἀναθεῖναι τὸ σκέμμα, apud Synes. ¶ Item retrahio, revoco: q. d. iterum pono: ab iis ducta Metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, rutiùs collocant, teste Suid. Luc. ἀναθεμένα τὰ πεπραγμένα. Antiph. αὐαθεὶς ὥσπερ πάλαι, τὸν βίον ἐς ἀρχὴν. A'ναπίθεμαι (passiva significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristoph. in Plut. Dicitur & ἀναπίθεσθαι, quod alicui demandatur seu faciendum imponitur. Polyb.

A'νάθημα, τὸ, donum quod dicatur seu consecratur, parietibus & columnis templi appensum. Plato. polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀναπίθεται. ¶ Item ἀνάθημα, ornamenta urbis, ut ἐν

aorist 2. Med. apud Pausan. in Arcad. ἐνίκησ᾽ αὐτὸν ἅμιλλ᾽ τῇ παιδί᾽ ἐς λαφναν, ἀφιεισ᾽ εἰς θάλασσαν, conditam unà cum filio in arcula.

Ἐ᾽κτίθημι, expono. Plut. in Alcib. πλὴν λείαν πᾶσιν ὧν τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βοιωτὸς ἐκτίθεντο. Aristoph. κρύβδ᾽ ἐξέθηκε παῖδα. Item expono, i. explico, declaro, edo, prodo: unde apud Iustin. Mart. (de Aristot.) συωτορῶν τινα τῆς ἑαυτῶν φιλοσοφίας ἐκπαίδ᾽ θεσιν.

Ἐ᾽κθεμα, τὸ, tabula quæ exponitur oculis prætereuntium, seu quæ prætereuntium oculis exposita aliquid significatur & declaratur.

Ἐ᾽κθεσις, expositio, explicatio. Alex. Aphr. Item editio alicujus dogmatis, vel editum & promulgatum dogma. Theodoret. hist. eccles. l. 2.

Ἐ᾽κθετικός, expositivus: aliis, expressivus.

Ἐ᾽κθετ᾽, expositus: ut ἔκθετ᾽ γόν᾽, Eurip.

Decomp. Ἀντικτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono. Hermog. Περὶ ἰδεῶν, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem.

Τ᾽πο-τίθημι, vel ὑπεκτίθεμαι, clàm subduco & subtractum expono. Soph. in El. ἦτις ἐκ χερῶν κλέπλασ᾽ Ὀρέσ-λου τὸν ἴφιν, ὑπεκέθ-το. Sic & apud Plut. in Themist.

Ἐ᾽πίθημι, & ἐπιτίθεμαι, impono, pono in. Item indo, inserto. Dem. ὥστε τὰ χρήματα ἐπέθετο εἰς τὰ πλοῖα. Lucian. διελὼν τὴν αὐτὸ μοῖραν, ἐπέθηκεν. Metaph. Od. φ. φωνὴς γὰ μῦθον ἀναπυνθάνου ἔνδοθεν ὄμου, animo concepit & recondidit. Il. δ. ἐπιτίθεται ἐν ἑμοὶ πραπί᾽, exp. in pari honore habere. Exponitur & in animum induco: apud Plut. in Demetr. Dicitur & ἐπιτίθ-μι, pro iisdem: apud Aristoph. in Equit. τὸ μὲν ὅλον ἀντιβά᾽.

Ἐ᾽νθεμα, τὸ, surculus qui inseritur & inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἐ᾽νθημον, τὸ, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἐ᾽νθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur, bucca seu buccella. Athen. l. 3. & Lucian. in Crobyle.

Ἐ᾽νθ-τος, insitus, seu insititius, qui inseri potest. Theogn.

Παραπίθημι, & παρεπίθεμαι, (*Decomp.*) obiter impono vel infero, interfero. Demosth. Παρίνθεσις, interpositio, interjectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum τῶν-θ dicitur pro τούτ-θ. Tryphon. Item figura orator. de qua Iulian. Rufin. & Rutil. Lup. Παρίνθε-θ, interpositus: seu obiter insertus, obiter introductus. Παρενθήκη, interpositio, interjectio, intercalatio. Et Metaph. additamentum, appendix. Paul. in Att. Syn. ad Auxent.

Ἐ᾽πίθημι, & ἐπιπίθω, impono, superimpono. Herodian. lib. 2. ἐπιθέντα λυσὶν οἰκέται τῇ πυρᾶ ἑαυτοῦ. Dioscor. ἐπιθεῖσ εἰς λοπάδιον. Dicitur ζημίαν, μωλεῖαν, & τίμημα ἐπιτίθεσθαι, multam imponere, multare: apud Xenophon. Demosthen. & Aeschin. Item αἰτίαν & λύλιν ἐπιτίθεσθαι, i. intendere, objicere. Ilocr. in Panath. ἅπ᾽ ἐπιτιθέντων ἁπάντων αὐ ἐμοὶ πλὴ ἑαυτὰ ἐπιθέντ. Dicitur & ἄλγεα seu συμφορὰς ἐπιθέναι, i. afferre, inferre. Iliad. β. ¶ Item ἐπίθημα, addo, adjicio. Iliad. π, Πατρ᾽ ἐξῴλω δόμεναι χλέος ἐν Δαναοῖσι, ἀλλ᾽ ἐπιθεῖναι. Sic & apud Demosthen. in Mid. ¶ Interdum exponitur obdo, occludo: ut Odyss. ι, ἐπέθηκε θύρετρα λίθοι, obdidit ostia lapidem.

Ἐ᾽πιθέμεναι, *iidem* impono, irrogo, infligo. Thucyd. ἐπιθεῖναι θάνατον ζημίαν. ¶ Item impono aliquid exequendum, injungo, mando. Athen. libr. 11. ¶ Item manum impono, inchoo, aggredior. Aeschin. ἐπιθέμενοι τῇ πόλει καταλῦσαι, aggrediebantur popularem statum evertere. Item adorior, invado, per vim occupo. Herodian. libr. 6. ἀφ᾽ ᾧ ἐπέλιπεν τὴν Παρθυαίων, ἀρχὴ ἐπιθέσ-. Thuc. lib. 3. ἐπιθέμενοι δὲ ὄρθρ τὴν ξύμβασιν, aggressi, adorti. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere desitus sum. Synes. ep. 57. ὃ δὴ διακοσιοπλάσι ἐπιθέμενον ¶ Exponitur &, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. ¶ Ἐ᾽πιθέμεναι, (pass.) imponor, superimponor. Plat. de rep. lib. 6.

Ἐ᾽πίθεμα, τὸ, id quod superimponitur rei alicui: operculum, opertorium. Paul. in Ach. Il. ω. & Aristoph. in Pace.

Ἐ᾽πίθεμα τῶν, operculo. Athen.

Ἐ᾽πίθετα, idem Diosc. lib. 7. cap. 1. Pausan. in Att. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐ᾽πίθετ-ς, ἡ, impositio. Alex. Aphr. Item invasio, aggressio. Aristot. eth. 5. & polit. 5. Plut. & Diod. Sicul.

Ἐ᾽πιθετικός, aptus ad invadendum: seu cui non deest animus ad invadendum & aggrediendum, ut κυῖες ἐπιθετικαί, apud Xen.

Ἐ᾽πίθε-θ, adjectus, seu adjectitius, qui adjici solet: ut ἐπίθετον κύνδ᾽, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα, apud Gramm. Exponitur etiam, asciticius, aliunde invectus: ut ἐπίθετοι ὁπλῖται, apud Ilocr. in Areop. Item impositicius seu impositus, qui imponi solet: ut ἐπίθετοι ἐπιτολαί, apud Lyc.

Ἐ᾽πιθέτ-ς, adjectitiè, seu adjectivè, item fictè.

Ἐ᾽πίθησις, additio, adjectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθε-θ, aggressu vel invasu facilis.

Συνεπιτίθημι, simul impono. Συνεπιτίθεμαι, unà adorior & invado. Apud Polyb. 5. μὴ συνεπιθῆται τοῖς καιροῖς, exp. ne arripere occasionem, seu ne uterentur occasione oblata.

Καταπίθημι, depono. Xenoph. Pæd 2. καταδεῖς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item depono, id est, pendo, persolvo, numero. Aristophan. in Ran. εἰ μὲ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ κατιέναι. Interdum cum genit. & accusat. ut apud Xenoph. Pæd. 3. ἐπέρχ τῶν τ᾽ γωνιῶν αὐτὸν καταθεῖν, nihil pro ipsis persolvens & recondidit.

¶ Item repono, colloco. Xenoph. in Oecon. ἐν χαλκῷ ἢ σιδήρῳ κατέθεσαν, quæ in annuum usum deputata sunt, ἑαυτῶν λειτουργικὰ κατέθεσαν, quæ in annuum usum deputata fuere, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ μέσον καλαθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Euripid. καταθεῖναι σωφρόνως, fœdus sancere.

Καταθέμεναι, idem quod καταθῆμαι, depono: ut ἶβιδ. γ, καὶ ἐν καταθῦσ᾽ ἐπὶ γαίᾳ. Plutarch. in Fab. ἢ φάσκοντα δὲ ἐπάλληλον ἀγωνίσασθαι καλαθέσθαι πᾶσι μονομαχίαν, cogere ad deponendam dictamram. Item dependo, persolvo. Phaler. in Epist. ¶ Item colloco, constituo. Ilocr. in encom. Evag. βασιλικῶν ἀφανῶς καλαθέσθαι τὰ ἐκεῖ αὐτὸν, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut εἰδέναι δ᾽ξαν καταθέσθαι, apud Thuc. lib. 4. ¶ Καταπίθεσθαι χάριν, collocare & conferre beneficium, gratiam inire. Idem. l. 1. & Dem. ἐκ παραφορᾶς. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα καλαθέσθαι, literis mandare, scriptis prodere & testificari. Synes. ¶ Καταπίθεσθαι δι᾽ ἑρμέως, passivè dicitur, i. conferri: apud Herodian. lib. 6. Item κατὰ τὰ κατατεθέντα, dicitur, i. collata est apud eundem.

Κατάθεσις, depositio. Item positio, i. affirmatio. Τῶν ἐμοὶ λαθέσεις, propagatio vitium, quum in terra sarmenta deprimuntur. Suz. de sen.

Καταχήνη, *iidem* depositio. item pro ὁμολογία, Ilocr.

Decomp. Ἐγκαταπίθημι, (& poët. ἐπικαταπίθημι) depono in, repono seu condo in. unde apud Hesiod. in Theogon. ἐλὼ γαστέρα νοῦσῳ: per *synecpen*, pro ἐγκατίθετο.

Παρακαταπίθημι, seu ὑποκαταπίθεμαι, depono apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado. Aeschin. τῆς διδασκάλου παρακαταθέμενοι ὑμετέρᾳ αὐτῶν πίστει. Plut. in Themist. πλὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῷ Ἀθηναίων. interdum exp. depono tanquam apud sequestrem: ut apud Xen. Hel. 6. Item, fortunæ committo. Aeschin. in Cresiph. Παρακαταθήκη, depositum, fidei commissum. Thuc. l. 2. μέχρι τοῦδε ἔχομεν παρακαταθήκην. Sic et apud Dem. in Mid. &c.

Προκαταπίθημι, insuper dependo seu persolvo. Aristoph. in Nub.

Συγκαταπίθημι, unà depono. Συγκαταπίθεμαι, idem: unde Metaph. συγκαταπίθεσθαι τῷ δόξῃ dicitur, id est, in eandem sententiam descendere, idem sentire: sumpta Metaph. abiis qui ejusdem sententiæ existentes calculum unà in urnam ponunt. Sæpè tamen sine accusat. Συγκαταπίθεμαι, in hac signif. usurpatur: ut apud Plut. de prim. frig. τὸ ἐπὶ χρόνῳ ἐν τοῖς δίκαιοις τῷ συγκαθιέσθαι τοῖς φόβοις ἀγὼν μένον. Συγκαταθέσεως, assensio, approbatio. Sext. Philosoph. in Pyrrho. Item consensus seu consensio, in ep. ad Corinth. 2 cap. 26.

Μεταπίθημι, transpono. Item huc illuc transfero, commuto, permuto. Plutarch. in Coriol. ὁ τὰς χρῆσι μεταπίθησι καὶ τοὺς τῶν πόλεων.

Μετάθεμαι, transponor. Phil. de mun. Frequentiùs idem significat quod activum: Thuc. lib. 8. ἔξεσαν ἰόντ᾽ ἐμὲ λαθέσθαι ἐπὶ τὰ ἐρίσκ. Xen. μεταθέμενοι τὰ ὑποζύγια, muto & retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι dicitur, pro retractare dicta & mutare sententiam: ut apud Plut. polit. 1. ῥᾳδίως μετατίθενται, ἢ ἅπαξ μὴ ἐξετάσαντα.

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plut. in symp. 7. isp. Syn. ep. 67. Est et figuræ grammen. de qua Tryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετ-ς, non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis, constans.

Δυσμετάθετ-ς, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετ-ς, qui facilè transponitur & mutatur.

Παρατίθημι, opponо, seu juxta pono. Il. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν τοῖ οἱ παράθες ξυνήια καλά. Plat. de rep. l. 2. ἅλλα ἅ παραμεθέμενοι οἱ παρᾶθες ξυνῆια καλά. Plat. de rep. l. 2. ἅλλα ἅ παραμεθέμενοι, apponemus eis bellaria. Item addo, indo. Odyss. λ, χρυσὸν παράθησομεν, apponemus eis bellaria. Item addo, indo. Odyss. λ, χρυσὸν ἐμοὶ πόσιν δῶ δεοὶ δώσειμεν παράθειν. Item commendo, fidei alicujus depositum servandum trado, committo. Aschr. Ἀφ᾽ ᾧ τοῦ παρατίθημι ὑμᾶς ἐλήλυθ. τῷ βίῳ. Sic & alibi in N. Test. Significat etiam, pono juxta aliquid ut cum eo comparem, compono, confero, Ilocr. in Panath. παραβάλλω τὰ καθ᾽ αὑτὰ πρὸς τὰ ἐκείνου. Item propono; ut Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. Expon. &, impono: apud Hesiod. in Theog. ὑμνοῖς παῖδας ἀοιδῆς. Item

Παρατίθεμαι, apponor. unde τὰ παρατιθέμενα, ferculi quæ apponuntur. Aristot. polit. 1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: παρατίθεσθαι δεῖπν᾽ ὑποπλὺ κρείσσω τῶν ἐμῶν, Odyss. β. Odyss. ο. interdum juxta pono, ut δικαίας παρατίθεσθαι. Odyss. β. interdum appono, i. cito, allego, in medium affero. Plut. de leg. lib. 6. τὰ μὲν δὴ πρὸς ἀλλοντ(ωσιν, παραθήσ᾽μαι ἕνεκ᾽ μῦ τοῦ λόγου. Exponitur etiam, confero, comparo. Ἀριστόνικ᾽ τῷ Ἀθηναίῳ παρατίθεμαι, apud Xenophon. Item depono apud, fidei alicujus custodiendum trado, commendo. Plutarch. in Num. Ἀριστοδήμῳ τὸν υἱὸν παρατίθεμαι, apud eundem l. 1. Neutraliter exp. insisto, insto, pergo: ut Act. Ap. cap. 12. ἀφ᾽ οὗπερ συνέκειντο οἱ Ἰουδαῖοι.

Πρόθεμα, quod apponitur, admovetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Dioscor. libr. 3. ἐν ἀφθήμασι κοινὰ, appositis prodest.

Πρόθεσις, appositio, admotio, applicatio: ut ἀφ᾽ ἑνὸς τῆς ἐπιθέσεως, apud Aristotel. Rhetoric. 3. & ἀφορᾶσθαι πρὸς, apud Philostr. ep. 39. Item additio, adjectio: ut apud Phil. de v. M. lib. 3. διὰς dicitur προθέσει μονὰς ὁ-ς τρία φθόγγους. Est et figuræ grammaticæ nomen, vocabulo alicui ab initio Syllabam adjiciendi. Tryph.

Πρόθε-θ, appositus: seu appositivus, qui apponi solet: ut προθέσει ὑμέναι, apud Xen. pæd. 1. & ἀφίστασθαι προθέσεως, apud eund. Item additicius creditori. Plut. in Luc. Scribitur & προθετός, apud Luc. de saltat.

Πρόσθησις, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. lib. 1. Plut. de aud. poëm. &c.

Συνίθημι, compono, conjungo, concinno. Aristotel. rhetor. 2. τὸ διηρημένον συνιτθέναι λέγειν ἢ τὸ συνεχὲς διαιρεῖσθαι. Thucyd. lib. 1. ἢ τὰ περὶ Μηδικῶν Ἑλλησποντιακὰ ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolose compono: ut apud Antiph. ὅτου ἐξ ἐπιβολῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plutar. συνιτθέναι τοῦ ἀεὶ τὸν Σικελον ἀφεστηκέναι, exp. confecit negotium.

Συνίθεμαι. (pass.) componor. Theophrast. histor. pl. lib. 9. cap. 15. Item compono et accommodo me: ut κοινωνίαν ἀφῆς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πόλ᾽ συνιτθεμένη, apud Luc. de cal. Συνίθημαι, (act. fingit.) idem cum συνίθημι. Thucyd. Ἐμνήσθητε σφ συμμαχίαν, societatem cum eis iniit, quod sæpius fine in illo accusat. dicitur: ut apud eundem lib. 8. ἧ πλέον ἐπίπαν ξυνέθεντο πρὸ βασιλεῖ. Dicuntur & συνίθεδες qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re convenit: idque sequente interdum accusat. ut apud Plut. in Alcibiad. Interdum infinit. ut Herodian. lib. 1. συνίθεντο φόβους τε καὶ ὀργὰς ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς: ut Xenoph. Hellen. 2. ξυνέθεντο ὡς τῇ ὑστεραίᾳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συνιτθεδὲς τι ἀφ᾽ ὁς πρα. ¶ Item συνίθεμαι, addipiscor, assentior: cum dat. apud Pausan. Item attendo, animum adverto: ut Odyss. ο, & ὡ, σὺ δ᾽ ἀνίθεο καὶ μὰ ἄκουον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: unde ἐκ συνθήματ᾽ ἀφ᾽, fieri dicitur, quod ex compositio fit et compacto. Item signum partibus commune. Herodian. lib. 2. πάντες δὲ ἐκ θήματ᾽ συλλαμβάνοντες, repentè dato signo. Hinc ἐκδίδοναι seu διδόναι, δέξαδ᾽, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum, quod imperator militibus dat tessera: ut apud Eurip. in Rhes. Trojani exercitus σύνθημα erat Φοῖβ᾽. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum Græc. Et generaliter ad quævis signa & notas extenditur: apud Phil. & Synes. & &c. ¶ Apud Athen. lib. 5. idem ferè significat quod σύνοδος νη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τὴ γὰ ἀστικὴ ξύνθημα ἦ βασιλεία.

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικὴ ἐπιστολὴ, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικὸς, utendo signis et notis parti utriquè communibus: unde συνθηματικῶς μαχεμένους ὑπέστησαν, apud Polybium.

Συνθηματίαῖος, ut συνθηματίαῖοι στάσεως apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκθήκοι, i. qui conficiendi ἐκθήκας ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, *iidem* signum quod ex compositio datur: tessera, pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. Demetr. Phal. Aristot. &c. Est & figuræ nomen apud Gramm. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere. apud Suid. & Matt.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il. ζ.

Συνθέτ-ς, ὁ, Compositor, autor. Plut. de leg. Συνθέτ-ς ἰατρὸς, qui componere & construere novit. Luc. de scrib. Hist.

Σύνθετ-ν, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herodian. l. 3. Scribitur & συνθετὸς, unde συνθετὰ, apud Aristot. de arte poët.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις, compositio, &c. ut συνθήκη τῆ βιομαίων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, commentum, fœdus: apud Aristot. Ilocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus aἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: ut apud Demosthen. ἀναγιγνώσκει τὰς συνθήκας ὑπαναβὰς ἐπὶ τῷ διηγεῖσθαι. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis Suid. Ἀσύνθετ-ν, non compositus seu concretus, simplex. Aristot. polit. 1. Item qui fœdera non servat: quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit, Hesych.

jungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc. lib. 3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἢ ἀσθενεστέροις. Activ. idem significat cum συνίθημι: apud eundem lib. 1. Neutraliter exp. insisto, insto, pergo: ut Act. Ap. cap. 12. συνέθεντο συλλαβεῖν ᾧ Πέτρον.

Πρόσθημα, quod apponitur, admovetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Dioscor. libr. 3. ἐν ἀφθήμασι κοινὰ, appositis prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admotio, applicatio: ut ἀφ᾽ ἑνὸς τῆς ἐπιθέσεως, apud Aristotel. Rhetoric. 3. & ἀφορᾶσθαι πρὸς, apud Philostr. ep. 39. Item additio, adjectio: ut apud Phil. de v. M. lib. 3. διὰς dicitur προθέσει μονὰς ὁ-ς τρία φθόγγους. Est et figuræ grammaticæ nomen, vocabulo alicui ab initio Syllabam adjiciendi. Tryph.

Πρόσθε-θ, appositus: seu appositivus, qui apponi solet: ut προσθέσει ὑμέναι, apud Xen. pæd. 1. & ἀφίστασθαι προθέσεως, apud eund. Item additicius creditori. Plut. in Luc. Scribitur & προσθετός, apud Luc. de saltat.

Πρόσθησις, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. lib. 1. Plut. de aud. poëm. &c.

Συνίθημι, compono, conjungo, concinno. Aristotel. rhetor. 2. τὸ διηρημένον συνιτθέναι λέγειν ἢ τὸ συνεχὲς διαιρεῖσθαι. Thucyd. lib. 1. ἢ τὰ περὶ Μηδικῶν Ἑλλησποντιακὰ ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικὰ, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolose compono: ut apud Antiph. ὅτου ἐξ ἐπιβολῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plutar. συνιτθέναι τοῦ ἀεὶ τὸν Σικελον ἀφεστηκέναι, exp. confecit negotium.

Συνίθεμαι. (pass.) componor. Theophrast. histor. pl. lib. 9. cap. 15. Item compono et accommodo me: ut κοινωνίαν ἀφῆς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πόλ᾽ συνιτθεμένη, apud Luc. de cal. Συνίθημαι, (act. fingit.) idem cum συνίθημι. Thucyd. Ἐμνήσθητε σφ συμμαχίαν, societatem cum eis iniit, quod sæpius fine in illo accusat. dicitur: ut apud eundem lib. 8. ἧ πλέον ἐπίπαν ξυνέθεντο πρὸ βασιλεῖ. Dicuntur & συνίθεδες qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re convenit: idque sequente interdum accusat. ut apud Plut. in Alcibiad. Interdum infinit. ut Herodian. lib. 1. συνίθεντο φόβους τε καὶ ὀργὰς ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς: ut Xenoph. Hellen. 2. ξυνέθεντο ὡς τῇ ὑστεραίᾳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συνιτθεδὲς τι ἀφ᾽ ὁς πρα. ¶ Item συνίθεμαι, addipiscor, assentior: cum dat. apud Pausan. Item attendo, animum adverto: ut Odyss. ο, & ὡ, σὺ δ᾽ ἀνίθεο καὶ μὰ ἄκουον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: unde ἐκ συνθήματ᾽ ἀφ᾽, fieri dicitur, quod ex compositio fit et compacto. Item signum partibus commune. Herodian. lib. 2. πάντες δὲ ἐκ θήματ᾽ συλλαμβάνοντες, repentè dato signo. Hinc ἐκδίδοναι seu διδόναι, δέξαδ᾽, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum, quod imperator militibus dat tessera: ut apud Eurip. in Rhes. Trojani exercitus σύνθημα erat Φοῖβ᾽. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum Græc. Et generaliter ad quævis signa & notas extenditur: apud Phil. & Synes. & &c. ¶ Apud Athen. lib. 5. idem ferè significat quod σύνοδος νη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τὴ γὰ ἀστικὴ ξύνθημα ἦ βασιλεία.

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικὴ ἐπιστολὴ, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικὸς, utendo signis et notis parti utriquè communibus: unde συνθηματικῶς μαχεμένους ὑπέστησαν, apud Polybium.

Συνθηματίαῖος, ut συνθηματίαῖοι στάσεως apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκθήκοι, i. qui conficiendi ἐκθήκας ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, *iidem* signum quod ex compositio datur: tessera, pactum. Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. Demetr. Phal. Aristot. &c. Est & figuræ nomen apud Gramm. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere. apud Suid. & Matt.

Συνθεσία, pactum, fœdus. Il. ζ.

Συνθέτ-ς, ὁ, Compositor, autor. Plut. de leg. Συνθέτ-ς ἰατρὸς, qui componere & construere novit. Luc. de scrib. Hist.

Σύνθετ-ν, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herodian. l. 3. Scribitur & συνθετὸς, unde συνθετὰ, apud Aristot. de arte poët.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις, compositio, &c. ut συνθήκη τῆ βιομαίων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, commentum, fœdus: apud Aristot. Ilocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus aἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: ut apud Demosthen. ἀναγιγνώσκει τὰς συνθήκας ὑπαναβὰς ἐπὶ τῷ διηγεῖσθαι. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis Suid. Ἀσύνθετ-ν, non compositus seu concretus, simplex. Aristot. polit. 1. Item qui fœdera non servat: quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non iniit,

Hesych. Apud Demosth. ἐξὸν πυθέσθαι, ἀσωθεσπίσαι ὄχλῳ inter alia exp. etiam plebs quæ quid sentiat, minimè aliquis intelligere & animadvertere possit. Harpocr. Α'σωθετῶ, non sto pactis & inito fœdere. Etdræ 2.

Ε'πισυνίστημι, insuper compono & conjungo cum: vel, cumulatim adnecto & adjungo. Themist. Ε'πισώθεσις, cumulata conjunctio. Idem.

Ε'υσωθεσία, bona & elegans, compositio. Eust.

Ε'υσώθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem, qui componi facilè potest. Ε'υσωθετῶ, bene compositus sum. Item fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta servo. Suid. exp. δίκαιός ἐστιν.

Κακοσωθεσία, exp. malum fœdus, item mala compositio. Hesych. idem est cum κακοῤῥαφία.

Παρασωθῶ, ex composito derivatus, de compositus.

Πεσυνσωθέμαι, antè pacisor, prius convenio.

Τ'περιτίθημι, superpono, vel super impono, super attollo. Plut. in Rom. τὸ ἔρυδυν ὑπερθέν ες. Exponitur &, præpono.

Τ'περιδιαφέρω, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio. Polyb. l. 5. ὑπερθέμενοι τὸν ἐπὶ τὸ Ρῖον παράπλουν ἡμέραν.

Τ'πρόθεμα, unde ὑποθεματίζω, pretium augeo, supra omnes liceor.

Τ'πρόθεσις, transpositio. Hermogen. Gramm. idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de v. M. l. 1.

Τ'περθετικὸς, superlativus, vox gramm.

Α'νυπόθετος, (dec.) qui differri & procrastinari nequit, interdum, citus, subitus. Dioscor. in præfat. l. 7. Α'νυπαρθέτως sine mora, sine dilatione. Phal. ep. 38.

Τ'υπόθημι, suppono, subjicio. Plut. de fol. an. τὸξα μεγάλη ὑποθεὶς. Item subjicio, i propono: ut ὑποτιθέναι ἐλπίδα, apud Thuc. l. 1. & 4. Item suppono, i. velut principium pono. Aristot. Metaph. 1. ¶ Item pignori oppono, oppignero. Aesch. in Ctesiph. ὑπέθεσαν ὡσπὸ τῶν παλαίτων τὰς δημοσίας σεσυρίδας. ¶ Exponitur &, statuo, fundo. Hermog.

Τ'ποπόθημαι, suppono, &c. Item edoceor: unde ὑποπεπόθημαι, edoctus. Philostr. in Heroic. Item proponor. Aristot. eth. 6. Item oppigneror, pignori oppono. Demosth. adversus Aphob. Activè frequentius usurpatur pro, pono, statuo. Ifocr. παρὰ τῶν γένους τοιούτου ὑποπόθημα δείκνεται. Interdum, censeo, decerno. Aristot. ἔτι δὲ καλῶς ὑπεπόθημεν. Item propono, propositum mihi habeo: ut Ifocr. in Helen. enc. ἃ δ' ἐγὼ περὶ αὐτῶν ὑποπόθημαι, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur &, scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. ¶ Apud Atticos significat, præcipio, doctrinæ moralis & philosophicæ præcepta do: ut apud Ifocr. ἐγὼ σοι παραίνεσιν ὑποθήσω, &c. Sic Plut. in Charm. ἄλλο τι ὑποπόθημα. alii præcipiens. Sic & apud Plut. & Aristot. Interdum, moneo, consulo: vel edoceo, suggero. Od. ε. Αὐτάρ οἱ σεσόφιστο ὑποθήσασθαι. Od. α. Ζεὺς δ' ἄλλα πυκινὰς ὑποθήσατο. Cum accusat. rei, Il. θ. Βελτίω δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἦπαρ ὀπίσσω. Sic et alibi apud Hom.

Τ'πόθεμα, τὸ, id quod supponitur seu subjicitur: pedamentum, basis. Plut. in quæst. Plat. Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subjiciuntur.

Τ'ποθήκη, itidem fundamentum, basis alicui rei supposita, apud Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 14. Item suppositio, subjectio. Interdum ὑποθῆναι dicitur positio rei alicuius tanquam demonstratæ & ab alio concessæ: unde καθ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem et pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. libr. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως ὑποδεῖξαι dicitur quum quid demonstratur ex eo quod pro demonstrato assumitur, non tamen est demonstratum. Philopon. in post. anal. ¶ Apud rhetores et juris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa: species, vel legis casus: sic et apud Basil. ¶ Item sic nominatur quæstio seu res proposita, res de qua agitur: unde apud Plut. in Erot. λέγων τι περὶ τῆς ὑποθέσεως. ¶ Item materia et argumentum operis alicuius: Schol. apud Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam præ textum, velamen: apud Plut.

Τ'ποθέτης, ὁ, qui subjicit aut suggerit, autor, consultor. Suid.

Τ'ποθετικὸς, hortatorius. Item conditionalis: unde ὑποθετικὸς συλλογισμὸς, qui Aristot. συλλογισμὸς ἐξ ὑποθέσεως, pr. an. l. 1, cap. 26: in quibus præmissæ concedente adversario et ex pacto positæ sunt et assumptæ.

Τ'πόθετος, suppositus: seu suppositivus, qui supponi solet: unde ὑπόθετον φάρμακον, apud Aegin. l. 7. c. 12.

Τ'ποθήκη: suppositio. Item argumentum, materia subjecta: item pignus. Demosth. Aristot. Item ὑποθῆκαι, præcepta et admonitiones ad vitam instituendam. Ifocr. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areop.

Τ'ποθεμα, τὸ, idem cum ἀπόθεμα. Athen. Τ'ποθεσμοσύνη, præceptum, monitum, consilium. Il. o. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Α'νυπόθετος, non suppositivus, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6.

Προϋπόθημαι, et προϋπόθεμαι, præsuppono. Plut. de procreat. anim.

Composita sine præpositione: ac primùm ex Θέσις.

Α'γώνθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, minus agonothetarum.

Α'θεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 2.

Α'θλοθεσία, præmii constitutio: ipsum munus athlothetarum, apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem utriusque concertantium.

Α'γροθεσία, plures stellæ simul positæ: quidam constellationē vocāt

Ε'ὐθεσία, bene à constituta corporis habitudo Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμὸς: apud Dionys. Areopag.

Νομοθεσία, legislatio, sanctio, vel, jus ferendarum legum. Aristot. rhet. 1.

Νεθεσία, admonitio, actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ο'νομαθεσία, nominum impositio.

Ο'ρθοθεσία, designatio terminorum. Ο'ρθόθετα, τὰ, ipsi termini & limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Τ'υθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειρόθετα, manu um impositio. *cujus à Luca fit mentio.* Dicitur & de lyræ pulsante, apud Athen.

Composita ex Θέμις & Θεὸς, itidem sine præposit.

Α'γωνοθέτης, ὁ, q.d. certaminis dispositor: judex & præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Α'γωνοθετῶ, præsum certaminibus, omnia moderor & regoin certaminibus. Thuc.

Α'γωνόθετος, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Α'θέμιτος, ὁ καὶ ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item ineptus, inutilis: apud Dioscor. l. 1. & 3.

Α'θετῶ, loco moveo, abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μηδὲ ἀθετεῖν μηδ' ἀναιρεῖσθαι τῶν παρόντων δωρεὰς ἀμήθεις. Sic in ep. ad Gal. c. 2. ἵνα ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Interdum exp. rejicio, improbo, aspernor: ut Lucæ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp. etiam, prævaricor: in proverb. Solom. c. 11.

Α'θετέω, rejicior, contemnor. Chrysost. de fucord.

Α'θέτημα, ipsum factum quo aliquid irritum fit, violatur & rejicitur: prævaricatio, transgressio, Reg. l. 3. c. 8.

Α'θέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Α'θετικὸς, apud Hesych. exp. ἀθέτημα, item, συγχυτικὸν διαφόρως. Δ'ιάθλοθέτης & ἀθλοθέτης, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. Significat & qui quodvis præmium proponit. Apud Dionys.

Δ'ιαθλοθετῶ, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Δ'ιάθλοθετηρ, idem cum ἀθλοθέτης.

Δ'ικαιόθεσις, idem cum δικαιοθεσία.

Δ'ικαιόθετος, poëta, in Anth. Epigr.

Δ'ιρόθεσις, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

Δ'ιυλοθετῶ, fistulas compingo.

Δ'υσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto & alienato: apud Suid.

Δ'υσθετήματα, idem: apud eundem. Apud Polyb. δυσπειθής, exp. animi anxius, perplexus.

Ε'ὔθετος, appositus, accommodatus, idoneus. Dioscor. l. 2. c. 56.

Εὐθετῶ, sum aptus & idoneus. Idem. l. 1. c. 106, εὐθετῶ καὶς τὸ ὄθειν καμεῖ. Item bene habitus sum, Theophr. hist. pl. l. c. 1. ¶ Item transitivè, concinnè dispono, elegantèr & scitè digero. Lucian. & Synes. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogon.

Decomp. Α'θέτησις, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διαθέτω, suum quodque loco digero & dispono. Exponitur &, boni consulo.

Θεσμοθέτης, legumlator, legum & institutorum autor. Aeschin. in Ctesiph. Aristot. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετῶ, (dec.) exp. instituo: item designo.

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor, qui sacra aut sacros ritus instituit. Areop.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Νομοθέτης, q.d. legum positor: legumlator, legis sanctor. Aristot.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legumlatorem. Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετῶ, legem vel leges fero, leges sancio. Ifocr. πεισθεῖν τοῖς νομοθετοῦσι. Item general. jubeo, sancio: *more legislatoris.* Theophyl. ἃ νομοθετοῦσιν αἱ φύσεις ἅπαντα τοῖς ἐμψύχοις. Sic & apud Alex. Aphr.

Νομοθετόδωρος, lege sancitum seu cautum esse. Aristot. polit. 6. & then. l. 9. Item, legi subjici & legem accipere. Plut. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία supra.

Decomp.

Decomp. Α'νομοθέτητος, nullis legibus constitutus. Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. polit. 2. Exponitur &, legibus politis non obtemperans, sine lege vivens: apud Athen. l. 12.

Α'ντιπροσθετέω, adversus legem fero. Plut.

Διατιμοθετέομαι, constituere leges. Plat. de leg.

Ε'πιπροσθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliquam addo.

Καταμοθετέω, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συμπροσθετέω, una leges fero, socius sum in ferendis legibus. Demosth. in Timocr.

Νεθετέω, (q.d. menti impono aut indo) moneo, commoneo, admonefacio. Menander, Α'παντες ἱκετῶ σε, τοῦτο μὴ ποιεῖν σφοι, Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες ἡ γέρων κορεῖν. Luc. τοιαῦτα δὴ καὶ παῦτα ἐγὼ νεθετῶν ἐπαύομην. Item reprehendo, castigo, increpo, unde apud Plat. in Phæd. νεθετοῦσι μὲν ἀπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινοῦν, ἐνθουσιάζειν δὲ λέγουσι τὰς μάλιστα. Νεθετήσιμαι, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. Item, reprehendor, &c.

Νεθέτημα, τὸ, monitum, monitio, admonitio. Plut.

Νεθετικὸς, ipla actio monendi: idem cum νεθεσία. Aristotel. in eth.

Νεθετικὸς, monitorius, pertinens ad admonitionem: ut νεθετικοὶ λόγοι, apud Plat. & Xen.

Νεθετῶ, idem cum νεθετέω. Νεθέτησις, idem cum νεθεσία, apud Menand. Pollux ramen improbat.

Decomp. Α'νεθετῶ, qui moneri non potest: vel qui monitionibus non emendatur. Isocr. & Plat.

Ἀντιπροσθετῶ, vicissim admoneo.

Καταμοθετῶ, commoneo. Item monitis instituo, & moderor. Synes.

Οἰωνοθετῶ, qui prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, dirás πόντου, i. auguria captat. Soph. in Oed. tyr.

Ο'νομαθέτης, & ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impositor, Plat. in Cratylo.

Ο'νομαθετῶ, nomina impono.

Ο'ρόθετης, finitor, qui terminos & limites alicujus agri vel regionis statuit.

Παλαιόθετος, à longo tempore affervatus & reconditus.

Παλαιοθέτης, Hesych. est παλαιοφανῶν & δρασίας.

Τ'υόθετος, adoptatus. Idem. Τ'υοθετέω, adopto: apud eundem.

Τ'μνοθέτης, q.d. hymnos aut carmina ponens: poëta. Theocr. in Epigr.

Χειρόθετος, manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετέω, exp. accipere manuum impositione: in can. 8. Concil. Niceni.

Ω'μοθετέω, crudum impono aræ. Il. α.

Ω'μοθετέομαι, idem. Od. ξ.

Ω'ροθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill. Epigr. 2.

Composita ex Θήκη, itidem sine præposit.

Α'βρόθηκη, vas unum alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur & ἀλαβαστροθήκη, apud Suid.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur: panarium.

Βιβλοθήκη, bibliotheca, libraria.

Βιβλιοθήκη, theca ad reponenda jacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 33. c. 1.

Δικαιοθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur & δορατοθήκη.

Ε'γγυοθήκη, propriè dicitur esse scrinium, in quo velut in fidejussione nummi deponuntur & pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur & ἐγγραθήκη & ἐξυοθήκη, apud Athen. l. 5.

Ε'ἰσαμβοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus ubi edulia reponuntur: qui & κυμινοθήκη dicitur, teste Poll.

Μυροθήκη, unguentorum repositorium, uas unguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ο'πλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium. Et specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. l. 35. c. 2.

Σανδαλοθήκη, locus ubi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 12. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorumq; suppellectilis repositorium. Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentum. Aeschin. in Ctesiph.

Τ'οξοθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in navi, locus ad allervandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη, locus ubi æs & æreа supellex reconditur: peculiariter populorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσιοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem. l. 5.

Composita ex Ὄθημα, seu Θήμων.

Εὐθήμων, ονος, ὁ & ἡ, qui est corpore benè constituto & habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam, aptè seu pulchrè compositus, concinnus.

Εὐθημοσύνη, ordo continuus & elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 2. Xenoph. Ped. 8.

Εὐθημοσύνω & εὐθεμοσύνομαι, aptè & concinnè digero & dispono. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item malè digestus, &c. oppositum τῷ εὐθήμονι.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur & disponuntur. Hesiod. ibidem.

Composita remotiora.

Κέλαθος, Λίθος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Τ'ΙΚΤΩ, (F. τέξω, aorist. 2. ἔτεκον, præt. med. τέτοκα, ab inusitato τόκω) pario, procreo: item genero, gigno. Hesiod. in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκας ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν. Hom. hym. 1. in Merc. Ε'γέρσει δὲλιὸς τέξουσι βίης παῖδ' ἐριμεγέα Μίγδλα δηλείας τε καὶ ἀφραδίας. Od. ξ. ἀμφὶ τὸν Ο'δυσῆα, quem genuit Ulysses. Plut. de aud. ὥσπερ τῆς τεκούσης τὸ συλλαβεῖν τὸ καταφθεῖν τῶν γεννωμένων, ἐ. σωτήριον ἐστι. Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix: ut apud Aristot. Ἀπολλόδωρος ἡ τεκοῦσα τὸν Ἀπολλόδωρον. Sic passim apud Eurip. & cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor: unde τὸ πεπτόμενον, id quod paritur, partus. Item activè, idem quod τίκτω. Od. ο, Μαντὼ δ' αὖ τέκετο Πολυφείδεα. Paul in Act. λίσσεσθε ἡ ζωσῆς ὡς τεξομένην.

Τέξις, εως, ἡ, partus seu partio.

Τεκτικὸς, ὁ, ἡ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. 2. c. 1.

Τοκὰς, άδος, ὁ, ἡ, quæ peperit & enixa est. Eurip. in Hecub. & in Med. Item quæ brevi paritura est, gravida. ut δήλουσι τοκάδες, Odyss. ξ.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Iliad. ρ, ὡς δὲ φίλων τοκέων, ἀλόχοιο τε ἧς ἠδ' ὧν. In plurali τοκῆς & Ion. τοκῆσι, Odyss. α, & ξ, πάρ τοι τοὺς πόλεις ἠδὲ τοκῆες. Sic & τοκῆας pro τοκέας. Iliad. υ. & Hesiod. in Erg.

Τοκετὸς, ὁ, partus, puerperium. Exponitur &, nativitas. Poll. l. 2.

Τόκος, ὁ, itidem partus. Iliad. ρ. Πρωτογόνῳ δ' ἐμὶ πρῶτ' ὠδὶν εἰδῶς τόκοιο. Aristotel. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονῶσι καὶ πολλάκις ἀποθνήσκουσι πλείους. Interdum sic dicitur & id quod partu editit mater; seu edit: ut apud Synes. ep. 141. Metaphoricè sic appellatur fœnus quod ex usura ad nos redit. Isocr. & Demosth. &c.

Τοκάω, parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror. Idem l. 3. c. 9.

Τοκισμὸς, fœneratio. Aristot. polit. 1. c. 7.

Τοκιστὴς, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τόκος, ὁ, ὡς τὸ, fœtus, proles, tam parvula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum: Iliad. β, Δώρ τὴν. Θ' Α'γυιεύς. Il. θ, τέκε. Θ' ἁλφοῖο τοκῆος.

Τέκνον, τὸ, idem. Il. β, μιστύφεται τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα. Sic & alibi apud Hom. &c. De prole brutorum animantium, Plut. in Pet. κωνᾶς τέκνα καὶ πτηνὰ ἐν τοῖς κάπνοις ἀπεφύσησας.

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Ioan. 13. & ep. ejus. 3. c. 4.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno: apud Athen. l. 13. ἵνα τέκνωσιν Ε'ρως, Ὀρέλην ἢ Κόρινθον, Plut. in Per. δικαίᾳ δὲ γένεσιν ἐπὶ παύρῃ τεκνώσαι. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph. in Trachin. ἐξ ἀνδρὸς ὃν τέκνωσα.

Τεκνόομαι, gignor, nascor. Plut. in Ant. ὑφ' Η'ρακλέους τεκνοῦσθαι καὶ σπέρματος ἄντα. Apud Eurip. in Phœn. Ε'ξ ἧς τεκνώθη Λαΐου βίᾳ Σφίγξ exp. ex quo tempore factus est pater, Laius.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. Plut. in Lyc.

Composita: ac primùm ex πάντα & τοκίζω, cum præpositione.

Α'νατοκίζω, usuram renovo.

Α'νατοκισμὸς, usuræ renovatio, anniversaria. Cic. ad Att. lib. 5. ep ult.

Α'ποτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut. de solert anim. & Alex. Aphr. probl. l. 1.

Α'πότεξις, partus seu partio. Dioscor. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (decomp.) una cum partu edo.

Ε'πίτοκος, idem. Item edo in lucem. Plat. in Thæet. ἡ σοὶ καὶ ἐμοὶ μὲν ἀδίνουσα καὶ ἐπιτόκως ἔχουσα, ἢ πάντα δὲν τοῦτο κεφάλαιον;

Ε'κτοκίζω, fœnori do, fœnero. Dēuteron c. 23.

Συνωδίνω, (decomp.) una cum partu edo: vel, ad partum confero & conduco.

Ε'ντίκτω, pario in seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μέρος ἐντεκμήλιον ὠδίνειν. Plut. in Cæs. μειζόνων ὠδίνειν ἐπιτέλη ἐγκλήματων, in animo ejus paricbant & excitabant. Plutarch. med. δόγματος, ingenitus, infitus. Aristoph. in Vesp. νέον ἀρχαῖον ἐν τῇ ψυχῇ ἐντετοκέναι.

Π'ροσεντίκτω, (dec.) in super ingenero seu ingigno.

Ε'πτίκτω, insuper pario. Exponitur & simpliciter, partum edo. in Pand. ἐπιτεκοῦσῃ αὐτὴ ξένου, exp. agnatus suus hæres:

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Aristot. Polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Α'γχίτοκος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. in propinquo natus.

Α'ναίτοκος, ὁ, ἡ, ἡ, exp. in propinquo natus.

Α'ναίτοκος, fœtum augens. Apud Non. α'ναίτοκος, dicitur puer, i. prolificus, fœcundus.

Α'δύστοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych. Α'δυστόκως, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & ἀσυστόκως, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Α'λαστόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Α'λλόκτητος, (per hyperthesin dictum pro ἀλλόκοτος) cujus par-

tiali

tus alienus & longè diversus est à cæterorum animalium partibus: prodigiosus, monstruosus. Et generaliter, absurdus, inusitatus, rationi non consentaneus: ut ἀλλόκοτος σωφρονεῖν: apud Luc. Apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος ἐξ ἀλογίας, homo peregrinis moribus præditus, & rusticus.

Α᾽εσοτόκος, qui optimos parit. Α᾽εσοτόκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus: ut apud Eurip. in Rheso, ὅς μ᾽ ἀπαυδᾷς γόνου Ε᾽σπαν α᾽εσοτόκου.

Δυσαεσοτόκεια, ἡ, (dicomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. 11. σ.

Α᾽ρσενοτόκος, mares pariens. Dioſc. l. 3. 131.

Α᾽ρρενοτοκέω, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Α᾽ρτιτόκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaphoricè ἀρτιτόκος σελήνη dicitur nova luna. Α᾽ρτιτόκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Α᾽τεκνος, quæ nondum peperit: vel quæ non parit, sterilis. Athen. l. 9. ἀφεζέστου ἄτεκνον ἢ ἄτοκον. Χρήματα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data sunt absque usura. Plat. de leg. lib. 11. & Aristot. Oeconom. 2.

Α᾽τόκος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit. Dioſc. l. 3. c. 146. & alibi.

Α᾽ωρότοκος, intempestivo seu immaturo partu editus.

Βελτοτόκος, à quibusdam dicitur ὁ Νικταμοῦς seu pulegium sylvestre: ut est in append. Dioscorid. quod & sagittarum & partuum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundo peperit: vel quæ secundò parit.

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυματόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens: pro quo apud Theocr. idyl. 1. dicitur, διδυμοτόκος.

Διδυματόκεω, geminos pario: unde διδυματοκοῦμβοι, qui gemini uno partu eduntur.

Διδυματόκια, geminorum partus.

Δίσιος, quæ bis peperit vel parit. Δίτοκος, idem apud Anacr.

Δίτοκος, bis pario: seu gemellos pario. Aristot. hist. an. l. 6.

Δυοτοκέω, ἰtidem bina pario.

Δύσοκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυοσοκέω, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, Ὡ᾽ ὴν ἡ δυστέκνου κηρὸς ὠδῖνας ἀέρτασαν.

Δυσοκία, difficultas pariendi: difficilis partus.

Ε᾽ραστοκος σαρξ, amorem pariens & alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facili partu utor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωότοκος, qui vel quæ animalia parit, animal gignens, Aristot.

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τοῦ ᾠοτοκεῖν, apud eundem, animale & vivum procreo seu gigno: unde ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam pervenire.

Θεοτόκος, ἡ, Dei genitrix, Mariæ virginis epitheton. Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo. Dioſc. l. 3. c. 140.

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. l. 3.

Καλλίτοκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem. Hesych.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus.

Καρποτοκία, fructus editio. Theophr. de caus. plant. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. l. 5. c. 2

Κλειτόκος, partum furans. Oppian. de venat. l. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Sophocl. in Electra.

Κυητόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic.

Κυοτοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens. Agath. l. 2. Epig.

Μοχθοτόκος, partus laborem suscipiens, circa partus laborans. Lucinæ epitheton. Iliad. λ, τ, & τ, quæ parturientibus adesse fingebatur & circa τόκους μογεῖν. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μοχθοτοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ unum singulis partubus edit. Aristot.

Νεοττοτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recens peperit. Eurip. in Bacch.

Ὀλιγοτόκος, rarò & paucos pariens.

Ὀλιγοτοκέω, paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus seu parcus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat. Dioſc. l. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Non. Παιδοτόκος βίος, vita conjugalis liberorum procreatrix.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio. Plutar. in Hellen.

Παντότοκος, omnia pariens: epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus.

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ρ. Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Lucæ 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεῖον, primogenituræ privilegia tribuo. Deuter. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα, τα, privilegia, seu jus primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτοκία. Genes. c. 25. & Hebr. 12.

Πυροτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυμνοτοκέω, catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. id hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Aristot. & Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens.

Τέλειοτόκος, perfectum edens partum.

Τέλειοτοκέω, perfectum edo partum. Item perfectum fructum pario.

Τελειοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edens.

Τερατοτοκέω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκύτοκον partus celer, facile puerperium. Herodot.

Ὠκυτόκεια, ad partus celeritatem conferens, idem quod ὀξυτόκιον, Dioſc. l. 5. c. 173. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de fol. an. & apud Dioſc. l. 4. c. 14.

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturam rem emittens. Epigr. l. 14.

Ὠοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Act. l. 26. c. 46.

Ὠοτόκος, ovum partu suo edens, oviparus. Aristot.

Ὠοτοκέω, ovum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ὠοτοκία, ovi generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τόκος, ἰtidem sine præpositione.

Α᾽τεκνος, ὁ ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. 2. Eurip. in Hec. & sæpe alibi.

Α᾽τεκνία, ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Α᾽τεκνόω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Α᾽τεκνόω, liberis & prole orbo, vel sterilem efficio: unde ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse, Reg. l. 4. c. 2.

Δύσεκνος, liberis infelix. Δυσεκνία, liberis infelicem esse.

Ε᾽ρότοκος, fœcundus. Hippocr. aphor. l. 5.

Εὔτοκος, prole seu liberis fœlix, fœcundus vel fecunda: ut Ἐπιφανὴς γυνή, apud Plut. in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτεκνωτάτη, prole felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis mulcam vel egregiam prolem habet. Aristot. Rhet. 1.

Εὔτεκνόω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de l. educ.

Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia. Eurip. in Herc. fur.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole. Poll. ex Cratino.

Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi. Aristot. Rhetor. 1.

Πολυτεκνόω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Idem polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam, Eurip. in Phœn. Φιλοτέκνων πως πᾶν γυναικεῖον φῦλον, & Aristot. rhet. l. 1.

Α᾽φιλοτεκνία, (*decomp.*) liberos suos non amare.

Τάδωσι, &c. vide in Τατδόω. Τιλαὶ, in Τίλω.

ΤΙ᾽ΑΩ, vellico. Od. ο. (de circo accipitre) ἐπὴ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἄγων, κατὰ πτέρα χεῖρε ἔραζε. Il. χ. Δὴ νυμφίον Τίλλε πόρῳ Dion. in Vitellio, οἳ μὲν ἐρέπτεσθον αὐτόν, οἳ δ᾽ ἤρυεν ἕλκεα. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat & divello seu convello, discerpo: apud Theophr.

Τίλλομαι, idem. Iliad. ο. τίλλον τό τε χαίτας, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Avib. ὧν ἕκαστος αὐτὸν τίλλεται, à sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. πόρρω τῆς φυσικῆς ἀλθῆ, exp. vellatur & ferventi cinere conspergatur.

Τίλμα, τὸ, lineamentum concerptum, penicillus, turunda. Abſyrt. in Hippiatr. Item vulso, vellicatio. Dioſc. l. 2.

Τελμάτων, idem cum πίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν ἐξ ἑτέρας. l. 5.

Τιλμὸς, ὁ, vulso, vellicatio. Eust. Est & ludus quidam. Hesych.

Τίλος, εος, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτὸς, ὁ, vulsus: idem concerptus: ut πλατὺς μετὰ τιλτοῦ, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Exponitur & vulsilis, evulsilis. Τὸ πλατὺν, idem cum πλατεῖ μίτῳ, apud Ægin. l. 6. ¶ Αττάλειον est sissamenti species, apud Paul. l. 6. c. 9. Ex Plat. Com. & Athen. l. 3.

Τίλμα, ατος, parvæ quisquiliæ seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso evolantes: unde πανὸς τὸ πίλημα dictæ videntur. Plut. symp. 8. probl. 3.

Τίλων, piscis nomen est apud Arist. Apud Herod. lib. 5. scribitur πίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, avello, revello: unde ἀποτίλλεσθαι τῶν καφαλῶν dicitur, cui capitis pili evelluntur: apud Plut. in Apoph.

Α᾽πότιλμα, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum. Theoc. idyl. 15. γραιαὶ ἀποτίλματα πηρῶν.

Συναποτίλλω, simul avello. Dioſc.

Ἀποτίλλω, pervello. Διαπέτιλμαι, evulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω, evello: unde pass. apud Athen. l. 12. κόμαι πεπληρωμέναι τ᾽ ἐκτετιλμέναι.

Περιτίλλω, (*dec.*) insuper evello: vel, simul evello. Arist. in Avib.

Κατατίλλω, depilo, compilo, convello: Item evello: apud eund.

Νεοττίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Pol. ex Philem.

Νεοττίλτειν, vellera vellere seu tondere. Idem ex Archippo.

Νεοττίλτης, velleris in modum vulsus: apud eundem ex Cratini Dionys. Alexandro.

Περιτίλλω, compilo, depilo, vulsella pilos extraho. Clem. Alex. Pæd. l. 3.

Πεφτιλμός, vulsura, pilorum evulsio, depilatio. Schol. Aristoph.

Περιτίλτρια, depilatrix, fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Philost. in vit. Soph.

Συμπίτλω, circumcirca vello: vel simpliciter, vello, revello. Luc. in Somn.

Τιλτάλλω, q. d. subvello: apud Theoph. hist. pl. lib. 2. c. 8. ἐξαντίλλει τὰ βοτάνια, exp. subruncare herbam.

ΤΙ᾽ΑΟΣ, ὁ, stercus, merda. Pol. l. 5.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo: in Hippiat. Item pro liquidum stercus edo: idd.

Composita.

Διατιλάω, ῶ, idem quod πτιλάω, caco, excerno. in Hippiatr.

Ε᾽ντιλάω, incaco, stercore seu merda inquino. Arist. in Achar.

Ἰνατιλάω, ῶ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.

Κατατιλάω, stercore contamino: vel stercus emitto adversum. Aristoph. in Avib. & Ran.

Περιτιλάω, idem: apud eund. in Nub.

Συντιλάω, idem quod πτιλάω. Pol. lib. 5. Schol. Aristoph. in Pace dicit esse humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro segmento coriiquod scalpro recidunt sutores. Gal. apud Hip. expon. liquidum excrementum.

Τίφη, vide in Σίλφη. Τιμάω, τιμῶ, &c. in Τίω. Τὴν in Σὴ.

ΤΙΝΑ᾽ΣΣΩ, F. ξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ. πυκάσσων φόβῳ ἀρηϊφίλου, quatiens & vibrans acutum ensem. Exponitur etiam, perrumpo & perfringo: in Epig. Ἰκριὰ πατάξας.

Τινάσσομαι, quatior, &c. Il. ο. Item pro πτάσσω: ut Od. β. Ε᾽ν δ᾽ ἐπιθυμὸν πνεῦμα τινάξε δίκτυα πᾶσα θαλάσσης.

Τιναγμὸς, ὁ, quassatio, vibratio: item excussio, apud Greg. pro eodem dicitur & τίναγμα.

Τινακτὴρ, ῆρος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: ut πνεύματος χάλαζα, apud Soph.

Composita.

Α᾽μφιτινάσσω, utrinque quatio, vel undique quasso et concutio: unde φάσματα μεριτινάξει, mentem undique concutit aut perculit.

Α᾽ναπτινάσσω, concutio, vel vehementer concutio.

Α᾽ναπτισμὸς, concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Α᾽ναπτινάσσω, decutio vel excutio: Eurip. in Bacc. Οὐκ ἄπτερα ξένος ναοῖς; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerd. ἀπτινάξασθαι τὸ πνεῦμα.

Α᾽ποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symm. Esa. 1.

Α᾽ποτίναγμὸς, concussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω, dif cutio, quassu dif cutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. ἀσπίδ᾽ ἐκ τε δεστίνας᾽ ἐσω κώπας. Ἐκτινάσσω, excutio: unde Il. ψ, δὲ Ν πίναξθεν δόλιστας. Item amoliorexpello.

Ἔκτιναγμὸς, excussio, quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω, incusso. Ἐ᾽ντιναγμὸς, incussio.

Συντινάσσω, concutio, conquasso. Arist. de mundo.

ΤΙΝΘΑΛΕ᾽Ο Σ, ὁ, ἡ, calidus, fervidus: unde τινθαλέοις ὕδασιν, apud Nic. in Alex. schol. exp. Θερμοῖς. Sic τινθαλέα λουτρὰ, Suid. sunt χλιαρὰ nec non Θερμὰ.

Διατινθαλέω, (*comp.*) fervidus, ignitus, candens. Arist. in Vesp. ἡμᾶς κατεμπὶ διατινθαλέῳ καὶ διαπύρῳ τῷ χέρητι.

Τίντυμα, Τίνω, vide in Τίω. Τίπτε pro τίποτε.

Τί Σ, aliquando est oxytonum, aliquando barytonum. Τίς, (oxytonum, cujus genit. τίνος) quis? interrogativè. Fœmin. itidem τίς, quæ? Neut. τί, quod vel quid? Odyſſ. ν. Τίς μοι δύο εἵσσω; Plat. in Charm. ἐφη ἡ τίς ἐστι; Interdum dicitur ὅτις, quum videlicet præcedit sententia aliqua, quam hoc interrogativum claudit: ut apud Greg. in Jul. ¶ Interdum idem valet quod particula τινὰ, absque interrogatione posita: ut apud Aristoph. in Plut. ἤδιστ᾽ ἂν ἐξεῦρες πατ᾽ ἀμείνων; quis hac re melius quippiam inveniat? (i. nullus invenerit.) ¶ In directa etiam interrogatione adhibetur: ut quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτησε τίς ὢν γελοῖος εἴη ὁ αὐτός. Exponitur etiam, uter: ut Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς τίνων ἐστὶ Κρόνος, uter utrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & pro qualis, qualisnam: in utráque interrogatione: In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ πρὸς τοῦ συμβαίνοντας αὐξήσας ἢ φιλίαν τοῦ δημοσίους εἶμι. In indirecta apud Aesch. in Ctes. οὐκοῦν ἔστιν μοι τίς ἀπορία εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat. in Charm. τί σοι φαίνεται ὁ Σώκρατης; Exponitur & quod: Lucæ 17. ἐπιμένουσι τί δοκοῦσιν. Sæpè post ipsum, verbum subaudiendum relinquitur: ut quum dicitur apud Luc. in Tim. τί ταῦτα. Sic Xenoph. in Symp. Τί σωθεὶς ἐξ μόνων τῶν ἀνθρώπων ἐπαύρεται; quid igitur dices? Dicitur & τὰ τί, quidnam? apud Aristoph. quod expon. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? ut apud eundem in Nub. τοῦτ᾽ οὖν τί ἐστι χρήσιμον. Interdum ponitur pro διὰ τί; quamobrem? ut Xen. Pæd. 5. τοῦ μὴ ἀδυνατοῦντας οἷα ἐξεργάζεσθαι, τί δεῖ λέγειν; ¶ Vsurpatur & in interrogatione indirecta: ut Aristoph. λέγ᾽ ὅτι κεκλάκευκας. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur: unde exponetiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quidditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adjunctum significationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, ut passim apud Xen. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam, τίν seu πῇ, apud Poëtas: ut Odyſſ. ρ. τίνῃ δὲ τόνδ᾽ ἀνῆκας ἢ Ἅιδαο; Sic & alibi apud Hom. & Aristoph.

Τίς barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est, significans, aliquis, quispiam: idque per omnes casus. Iliad. C. Ω. Ἦ μή τις εἰσπέσῃ. Thucyd. libr. 4. ἐπεὶ τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἐπιπλέοντα. ¶ Junctum numeralibus nominibus, exponit. circiter, fermè: ut apud eundem lib. 8. Διακοσίους μὲν τινας τοῦ παντὸς τῆς στρατιᾶς ἀπέκτειναν. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, supervacaneum est, idemque facit præcedente aliquo adjectivo, & in ὁπόσος τις, οἷός τις, ποῖός τις, & aliis quibusdam: apud Thucyd. & Basil. &c. ¶ Aliquando τὶς dicitur pro εἴτις τις: ut apud Dem. in Leptin. Μεγάλων τινῶν εἶναι φάσκοντος. Interdum idem valet, quod πᾶς τις: ut apud Aristoph. τὶς ἀνὴρ ἐς Θησέα. Thucyd. lib. 7. ἔτη ἄλλοι πολλοὶ ἐφεστῶτες ἦσαν, τί τις ἐδύνατο. ¶ Exponitur etiam, quidam, certus quidam. Aristot. Rhet. 1. τιοὶ μὲν δίκαιοι ἐγκωμιάζουσι ἢ ὧν δίκαιον. In qua signif. dicitur & ὅτις: ut Basil. ὃ τόν τινα ἀνδρωπον, ἀλλὰ ὅλη κρᾶσιν ἐφόνευ δηλοῖ.

Τι, similiter significat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur et pro μήτι: ut apud Plat. in Apol. Socr. εἶσιν αἱ τι οἴονται, ἔσται ἄδικος ἄξιος; ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thucyd. &c. ¶ Significat etiam, quiddam seu quoddam, quiddam certum, nonnihil. Interdum & pars: ut quum dicitur τὰ τί, τὸ μὲν τί, τὸ δὲ τί, apud Plat.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quænam. Neutr. ὅτι, quod, quódnam. Plut. in Lyc. ἀρώτημα φορτικὸν ἔσεσθαι ἔσης ἄκρας ἐν πόλει ἐνδόξου. Thucyd. lib. 8. ἠρώτα ὅτου ἕκαστον, καὶ τινα ἐπαλλάξαι ἔχοι στασιάσαι. Apud Hesiod. de Mityl. ὄνκ οἶδ᾽ ὅ, τι δεῖ πολὺ λέγειν, expon. quánam de causa. Pro ὅ, τι poëticè dicitur ὅ, τι. Odyſſ. ξ. Οὐ, τί μάλιστ᾽ ἐπέλεαι δίῳ Σάϊ; ¶ Interdum ὅστις significat, quilibet: quicunque, quilibet: ut Aristoph. in Vesp. ἀφοσιώσασθαι δ᾽ ὅστις ἀν, ἐφῇς, τοῦ ἀγορανόμου. Callim. hym. in Dian. πάντα Μέμφις ἐδέννα πάμεν, Ἠ᾽ν τινα λῆς. In qua signif. dicitur & ὅστις ἄν, ὅστις δή, ὅστις ἀν, & ὁστισοῦν: apud Thuc. &c. Sic. ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ἥτις ποτ᾽ ἐκαλεῖτο, exponitur tamen & quisnam: ut apud Isoc. θαυμάζειν ὁμῶς ἐμαυτὸν καὶ τοὺς τοιούτους ὅστις ποτ᾽ ἐστὶν ἐκεῖνος. ¶ Ὅστις expon. etiam, siquis: ut apud Nic. in Therm. Ἢ ὅστις σπλάνθιδι, φασὶν ἐδεῖσθαι, ἔστε ἂν ἀπαρῇ, si quis attrectet. Sic ἐάν τινα πλήξῃ apud Plat. de leg.

Ὅτις, poëticè, idem quod ὅστις, quis vel qui: ut Odyſſ. ν. Οὐ γάρ πω ἔγνω ὅτις ἐσσομένοισι ἔπεσσιν, aurum quod in manus meas venerit. In accusativ. ὅτινα pro ὅντινα: ut Od. θ. Τὸν δ᾽ ἔβαλεν ὅτινα κραδίη θυμὸς τε κελεύει, quem vel quemcunque animus jusserit.

Οὔτις, ὁ & ἡ, nullus, nemo. Iliad. α. οὔτις ἐμὴν κεφαλὴν ὀνόσεται, ἠὲ καὶ ἄλλος Οὔτις, fictum nomine vocatur Ulysses. Od. ι.

Οὔτιδες, appellatæ fuerunt Chrysippi συναλοιφαὶ, & captiones quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα) q. d. qui nihil est, homo nullius prætii. Il. α. & Od. ι.

Τίσις, vide in Τίω. Τιταίνω, &c. in Τείνω, & in Τίω.

Τ Ι'ΤΑΝΟΣ, ου, ὁ, calx. Luc. in opusculo περὶ τοῦ ἐνυπνίου inscripto, τιτάνου κατασβέσαντος. Idem de hist. scrib. ἐπηχείσας δὲ τιτάνου ἢ ὅπως ἄλλως, ἐπήγνυτο τοῦτο μὲν τοῦ πότε βασιλεύοντος. Apud Galenum ἀκατασβέστου, calx viva. Apud Hesiod. in Alp. Πάντ' ἂν τὸ λευκὸν τιτάνῳ, λέυκιόν τ' ἀλάβαστρῳ Η' λεπτρῷ ὑ' ὑσσωπίτῃ ὕλῃ, poni existimatur pro gypso. Masculino etiam genere, sed rarò usurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, ῶμαι, unde τιτανωμένον, calce obtectus vel gypsatus, Hesych. Τιτανοῦσι pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Proprie de mulieribus dici scribit. Pol. l. 2.

Τιτθίον, ου, ὁ, mamilla. Aristoph. in Ran. & in Plut.

Τίτθη, ης, sive τιτθή, idem qd τιτθός, μαστός. Hesych. Item nutrix, τροφός: inimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Aristot. rhet 3. ubi Democr. εἰκάζει τοὺς ῥήτορας τῇσι τίτθῃσι, αἳ τὸ ἡδύσμασα κατασίνασαι, τῶν σιάλων τὰ παιδία ἀφιᾶσι. Plut. in lib. περὶ ἀδορ. ὥσπερ αἱ τίτθαι ἐκ τὰ παιδία κλαίουσι. Μὴ κλαῖε, ἡδὺ μάψυ. ¶ Item avia, matris mater.

Πιτθίς, ίδος, ἡ, nutrix: ut quum exp. apud Syn. epist. 3. Item soror matris, matertera, amita: apud Plut. in Probl. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθεύσαι, ῦσ. ω, nutrio: Τετθευόρθου, exp. lactens.

Τιτθεία, ᾶς, ἡ, nutritio: Demosth. ἀπὸ παίδων ἐκ τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τιτθεῖα, ᾶς, idem quod τιτθή, nutrix. Plat. Polit. 1. εἶπε μοι, τίθη σοι ἡ τιτθεία; habesne nutricem?

Τιθεῖον, idem quod τιτθεύω: Plut. in Lyc. πολὺ τὸν Ἀλκιβιάδην τιθεύσασαν. Τιθευτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyl.

Τιθεύω, ῦσ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœmin. gen. nutrix: apud Dionys. Long. & lib. 2. Reg. c. 4. Dicitur etiam, de terra alentice.

Τιθώνη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ. Plut. symp. 3. & apud Athen. lib. 4. & 10. ¶ At τιτθόν, apud Hesych. exp. regina.

Τιθωνίδια, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιθωνέω, ῶ, nutrio, nutricor, Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. τιθωνεῖν τινα, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Iosep. de antiq. Iud. γῆν τιθωνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθωνεῖος activè pro τιθωνεύσας: apud Greg. de homine, & Basil. τιθώνημα, τό, idipsum quod nutritur: Apud Athen. l. 12. Τιθώνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de caus. plan. l. 1. Τιθωνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cujus fœmin. τιθωνήτειρα, nutrix: in iisdem.

Τιθωνὸς, οῦ, idem quod τιθώνη, apud Suid. & Eust. ¶ Item avia: apud Aristoph. in Acharn. Athen. l. 13. & Plut. symp. 8. probl. 9 Exponitur etiam amita seu matertera, i. patris aut matris soror: Suid. in Hesych. Eust. Pol. Hinc comp ὑπατιθὼν, abavia. Eust. & ἀεγατιθὼν, avi seu aviæ mater.

Τιθὺς, dicitur terra, teste Eust. quòniam est communis omnium nutrix: Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis Poëtis pro mari potiùs accipitur quàm pro terra.

Τιθὸς, οῦ, τό, ostreorum quoddam genus: ut scribit Eustath. Iliad π. cujus loci meminit & Athen. l. 1. Vide & Aristot. hist. an. l. 4. c. 6.

Τιθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τιτθὶς, avia, amita, matertera: Suid. Eust. & Ammon.

Τιθήλης, ου, ὁ, qui à sua avia nutritus & educatus fuit.

Τιθαλλώδης, idem: apud Hesych. Poll. & Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, ἁπαλὸς, deliciosus, luxuriosus: quales esse solent qui ab avis seu aviis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido & fatuo: apud Eust.

Τιθίς, & τιθίδιον, apud eundem. Eust. pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ causa dignamur.

Τίθυμαλον, ου, ὁ, & τίθυμαλις, ίδος, ἡ, Tithymalus: herba lactaria, de qua Dioscor. l. 4. c. 155.

Τιτθὸς, ὁ, ἡ, parvus, pusillus: (ἀπὸ τοῦ τιτθὸς, mutatione literæ τ in υ, Etym.) Ἰλ. ζ. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc parvulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρέφος, quasi quod sit adhuc ἐκκαιδεκάδυον. Iliad. α. καὶ δ' ὀλίγα τυτθὸν ἔοντος, ne minimum quidem me honoravit.

Composita.

Α'πότιτθος, à matris uberibus amotus. Phil. de vita M. l. 1. Δεῖπον, ὃ ἀποτίτθου γίνεται, ocyus mammâ depellitur.

Ε'κτιθεύω, enutrio, educo.

Ε'κτιθωνέω, ῶ, idem.

Ε'πιτίτθιος, infans lactens. Epig. l. 2. & apud Theoc. Idyl. 25.

Ο'μοτίτθιος, eâdem usus nutrice: Pol. ex Dinarcho.

Ο'ρθοτιτθος, dicitur puella habens rectas sui arrectas mamillas: quibus opponuntur pensiles.

Τ'ανυτίτθιος, q. d. qui est sub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactet, ut ξανθοτίτθια παίδια, seu βρέφη, Suid. & Eust.

ΤΙΤΙ'ΖΕΙΝ, dicitur de voce, quam edunt aves vel potius pulli avium: ἀηδὼν μὲν τιτίζουσι νεοσσοὶ νεοττοὶ κατεσθιόμενοι δὲ τεκοῦσιν, inquit Eust. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo derivatum esse vocabulum τίτις, quod de quadam avicula dicitur, aut generaliter quamvis aviculam significat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, secundùm alios, Hesych. & Eust. Apud Athen. l. 9. scribitur τιτιβίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur & τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑ'Ω, seu τίτρημι, & τετραίνω, (fut. τρήσω, tanquam à τερέω) perforo, terebro, idem quod τερέω, suprà Theoph. hist. pl. l. 5. ἀεκορέσας τὸ ἕλκος ἢ τετρῆσθαι ἀσσον παλαιτέρου. Dicitur & τετρώω pro τετραίνω: apud eundem hist. pl. l. 5. Vnde Aorist. 1. τέτρησα, Il. χ. Α'μφοτέρων μετόπισθε πόδων τέτρησε τένοντε Ε'σφυρὸν ἐκ πείρης. Τετρόομαι, & τετραίνομαι, perforor: Dioscor. l. 5. c. 77. τετρῶσι λεπτὸν τρήματι. Præt perf. τέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. Prob. lib. 2. τὸ δὲ ὅπῃ μὲν νεῦρον τέτρητα. Hinc partic. τετρημένος, perforatus, pertusus: ut εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν: apud Xen.

Τῆμα, τό, foramen: Dioscor. l. 5. c. 77.

Τρηματίσεις, εντος, & τρηματοίδης, ου, ὁ, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Aristot. hist. an. lib. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfossio & trajectio quæ fit terebra.

Τρητὸς, ὁ, perforatus, foramina habens: ut τρητὸν λίθον, apud Homer. Od. φ. & τρητὸν Νεμείης: Hesiod. in Theog.

Τρανὸς, perspicuus, manifestus, apertus: metaph. ab iis ducta quæ ita perspicua sunt & aperta ac si perforata & pertusa essent. Plut. Symp. l. 8. ἓδὲν οὕτ' τρανὸν, οὔδὲ ἐναργὲς, οὐδ' εὐσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀπεδείκνυσι. Esa. 36. γλῶσσαι νηπίων ἔδωκα τρανές.

Τρανῆ, idem cum τρανὸς. Soph. in Ajace, & Aristot.

Τρανῶς, manifestè, apertè, diserte. Eurip. in Rheso: πολλὰ γὰρ εἰπεῖν, Οὐδὲν γ' ἂν τρανῶς ἀπόβροιζες.

Τρανόω, reddo clarum & perspicuum, declaro, manifesto. Phil. de vit. M. l. 2. ἃ δὲ δι' ὕμνου μέλισε τρανώσων ἕκαλεν ἐμφανεστέρας τὰς διηλυμένας. Item, illumino, illustro: apud Greg. de Theol.

Τρανωτικὸς, ex planatorius, declaratorius: vel, illustratorius: apud eundem.

Τρανῶ, idem cum τρανόω, explano, declaro: ut in carmine quodam de laudibus Davidis: Τρανῶ τὰ κρυπτὰ σῆς δυὶ μυστηρίου.

Τράμμα, vel τράμις, podex: τρῆμα τῆς ὀδρας: Aristophan. dicta est τράμις, secundùm quosdam, & ea linea quæ medium scrotum dividit in duas partes. Etym. Poll. Hesych.

Διατραμιε. (comp.) Hesych. est ὁ διεξοδεύων τὸν τράμιν. Polluci est depygsis, depressas nates habens.

Composita: ac primùm ex τίτρωμι.

Α'μφίτρητος, ὁ, ἡ, utrinque perforatus, utraq; parte pertusus.

Α'μφιτρῆς, ῆτος, ὁ, ἡ, pro eodem: apud Nonn.

Α'ναστρέφω, seu ἀναστρέφω, idem quod τίτρωμι: unde apud Dioscor. l. 1. c. 80. ἀφ' (scrio μετὰ) οὗ τὸ στόμαχον ἀναστρέφει.

Α'νάστρωτος, ὁ, ἡ, perforatus, pertusus: Synes.

Α'τρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu perterebratus: Arist. hist. an. l. 1. peculiariter ἄτρητος dicitur, cui meatus ani coaluit.

Α'τρήτως, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διατετράω, & διατετραίνω, seu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theoph. de caus. l. pl. l. 1. c. 21. & Herod.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine, Herod.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damasc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. l. 2.

Ε'υρύτρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poët. εὐτρῆς, benè seu eleganter perforatus: ut εὐτρητοι λίθοι, Il. ξ. Item multis pertusus foraminibus: ut εὐτρητον πέδιλον, in Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hiantes: ut εὐτρήτου χοάνοιο. Apud Hesiod. in Theog.

Κατατετράω, seu κατατετραίνω, idem quod διατετράω: unde κατατετρημένον ῥῖζα, apud Dioscor.

Κατάτρησις, perforatio: item exesio. Exponitur & foramen.

Περιτετράω, seu περιτετραίνω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruv. lib. 1. c. 2. & l. 10. c. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus, Od. χ. Dioscor. l. 2. c. 213.

Συντετράω, seu συντραίνω, itidem perforo.

Συάτρητος, perforatio: Item foramen. Aristot.

Τ'ανατετράω, seu ὑποτετραίνω, subtus perforo & pertundo.

Τ'ανάτρητος, subtus perforatus & perforatus. Athen. l. 4.

Composita ex τρανὸς, & τρανόω.

Α'τρέμων τος, qui declaratus & manifestatus non est, obscurus. Dionys. Areop.

Διατρανόω, idem quod τρανόω,

Πεπίτρωσθαι, idem cum τραῦμα, ut ἐκπέπαμαι καλῶν. Plut. de l. ed.

ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ, (ἔτρωσα tanquam à τρώω seu τρῶ, quod Eust. per syncopen ex τιτρόω factum dicit) vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio. Plut. in Art. ἐπ' αὐτὸν ἐξεκκίνησε. Idem de Superstit. ἔτρωσε τὸν ἀδελφὸν. ¶ Metaph. apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας ἰδίᾳ. Item lædo, damnum infero: in qua signif. τρώω dicitur Odyss. ρ. Οὐδέν τρόες ἀπλησθῆς. Il. ψ. Μήπως ἴσ' ἀπὸς τὰ τρώσῃς, κἄν δ' ἄφρασι. πάλιν δέξῃ.

Τετρώσκομαι & τρώσκομαι, vulneror. Herod. l. 7. οἱ δὲ βαλλόμενοι ἐτρώσκοντο καὶοὐκ ἐπελάγοντο. Xen. Pæd. 3. πολὺ δὲ τετρωμένου, ἢ πεπληγότος καιρὸς ἐστὶ μᾶλλον ἐπιλαθέσθαι. Dicitur & ἔτρωσται ἀεὶ τὸν ἀγαθὸν ἐν τοῖς πόνοις, ἢ ἐπιδεῖ τὸν τιμῶντα διώκοντα. Plut. in Apophtheg. Lacon. Item honor, i. dignitas sive parentum, sive magistratus & virorum præstantium. Il. ρ. ἐπὶ δὲ ἕνδυε τιμὴν καὶ κῦδος ἀρέσσαι δὲ μᾶλλον ἐπὶ πᾶσι τοὺς ἄλλους. Thucyd. lib. 2. ἀξιοῦσι τοὺς πόνους, ἢ ἐπιδεῖ τὸν τιμὰς διώκειν. Dicitur ἄξιον & ἄξιον τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem ἄξιον ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμὴς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Aristot. Polit. l. 3. c. 7. Apud quem l. 5. c. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, idem sunt qui alibi οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium: quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν ἐπέθηκα φιαλῶν. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμάεις, ατος, ὁ, ἡ, q. d. honorabilis, pretiosus. Exponitur & nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαλφία, Hesych. est, μικρὰ τιμή.

Τιμάω, ῶ, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo: magni æstimo. Il. ψ. οὐ γὰρ ἐγὼ γυῖ Α'χαιὸν τιμήσομαι οὐδὲ γυναῖκα ἀνδρώπους. Sic Odyss. ε. Ὃν θεὸς ὡς τιμήσουσι. Aristoph. in Cteſiph. πολὺ γὰρ τοῦτον τιμήσουσι, ἢ ὁμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσουσι; Et cum dat. re qua honoramus aliquem. Plu. Sym. l. 1. τιμᾶσθαι δὲ φησὶν ὑπὸ τῶν θεῶν τοὺς ἀνοσίους ἀνθρώπους. ¶ Item æstimo. Cum genit. Aristid. πολλοῦ τὰς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præpositione: Greg. τιμᾶ ὑπὲρ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit & accus. exp. etiam, dignum judico, frequentiùs tamen in voce media. Construitur & cum dat. perf. & accusat. rei, subaudito accus. δίκαιον. Demosth. οὔθ' ὑπολαμβάνω τιμᾶσθαι ἐκείνῳ ἕτερα, &c.

Τιμάομαι, honore afficio, in honore & pretio habeor. Plut. in Politic. præcept. τῷ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλοὺς τῶν ὑπεξιόντων. ¶ Item æstimor. Xen. in Sympos. In voce media idem significat quod τιμάω, honoro. Od. τ. Οἱ δή μιν ἐξεῖ νύκτ' ἀμβροσίην καὶ ἔδωδὴν ἐρατεινὴν τιμήσουσι. Et pro τιμάω, æstimo. Xenoph. Pæd. 2. μᾶλλον δὲ, αὐτὸ τιμᾶσθαι οἱ λακεδαιμόνιοι, pluris æstimat. Cum genit. & accus. Chrysost. de Offic. episc. πολλοῦ γὰρ ἄξιον τὸ τιμᾶσθαι ὑπὸ φιλῶν. In eadem constructione expon: etiam, dignum judico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμησάμενος ἂν ἑμαυτὸν τῆς ἐν Πυθοῖ προφητείας. Cum dat. perf. & accus. rei, subaud. accus. δίκαιον, apud eund. ἔστι τὸ μεγέθει σεμνὸν ἐν τιμίοις εἶναι, qui coquum cruce multandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τό, pretium, æstimatio. Eurip. Interdum, litis æstimatio, multa: unde τιμήματοποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demosth. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem: item τίμημα ὀφείλειν ἀποδοῦναι. Apud Aeschin. de malè gest. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Plut.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item litis æstimatio: unde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Aeschin. in Cteſiph.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in Consol. ad Apol. Τιμητικὸν πίνακιον, tabella in qua τιμητὰ fit um scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμηνὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est, ut honorari aut æstimari debeat. Τὸ τιμηνὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis. Demosth. in Apho.

Composita, ac primùm ex τίω.

Α'τίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominiâ afficio, honorem derogo. Apol. Arg. l. 2. Α'λλά μ' ἀτίζουσιν Ἀχαιοὶ ἐξαίσιμα. Exponitur etiam, negligo, non curo. Il. ο. Ἦ ῥα νύ μ' ἀτίζων ἀτίζεν Ε'ρμείας.

Α'τίτος, ex in honoratus: Il. ρ. vide & comp. ex τίω, punior.

Α'τίτης, idem. Hesych. Α'τίτην, eidem est ἄδικον: qui enim injuriam infert, ut justitiam ignominiâ suis fœderibus inurat. Α'τίστος quoque pro ἄτιτος dicitur: unde apud Eurip. in Ion. ἄτιστος φίλων, exp. spretus ab amicis. Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Περιτίω, vehementer honoro & colo. Il. δ. οἳ μὲν ἐπὶ πρώτῃσι μάλ' ἵππους περιτίουσι Δαναοὶ ἐπὶ δεξιτερὰ καὶ ἐπ' ἀριστερὰ θωρηκτάων. Idem persolvo, luo: interdum etiam, luo. Iliad. α. Τίσουσιν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ. Α'λλὰ δίκην τίνωσι, dant seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Homerum, &c.

Derivata à τίω, honore.

Τίομαι, in honore & pretio habeor, magni æstimor, color. Iliad. υ, χ, & τ. Ὧδε δ' ὃς τίετο δήμῳ. Odyss. η, Κλεῖος ἐν Φαίηξι, καὶ ὣς ἔτι καὶ μετόπισθε χρονὶ τίοιτο ἄλλῃ. Hinc particip. τετιημένος, honoratus, in pretio habitus. Iliad. ω. Significat etiam τίομαι idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. Ζεὺς τίετιμα ἀδίκων.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: ut τιμὴ θεῶν ἐστιν ὡσεὶ τὰς γονέων τιμάς. Plut. in Apophtheg. Lacon. Item honor, i. dignitas sive parentum, sive magistratus & virorum præstantium. Il. ρ. ἐπὶ δὲ ἕνδυε τιμὴν καὶ κῦδος ἀρέσσαι δὲ μᾶλλον ἐπὶ πᾶσι τοὺς ἄλλους. Thucyd. lib. 2. ἀξιοῦσι τοὺς πόνους, ἢ ἐπιδεῖ τὸν τιμὰς διώκειν. Dicitur ἄξιον & ἄξιον τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem ἄξιον ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμὴς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Aristot. Polit. l. 3. c. 7. Apud quem l. 5. c. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, idem sunt qui alibi οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium: quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν ἐπέθηκα φιαλῶν. Sic & alibi apud eundem & Aristot.

Τιμήεις, ατος, ὁ, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur & nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαλφία, Hesych. est, μικρὰ τιμή.

Τιμάω, ῶ, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo: magni æstimo. Il. ψ. οὐ γὰρ ἐγὼ γυῖ Α'χαιὸν τιμήσομαι οὐδὲ γυναῖκα ἀνδρώπους. Sic Odyss. ε. Ὃν θεὸς ὡς τιμήσουσι. Aristoph. in Cteſiph. πολὺ γὰρ τοῦτον τιμήσουσι, ἢ ὁμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσουσι; Et cum dat. re qua honoramus aliquem. Plu. Sym. l. 1. τιμᾶσθαι δὲ φησὶν ὑπὸ τῶν θεῶν τοὺς ἀνοσίους ἀνθρώπους. ¶ Item æstimo. Cum genit. Aristid. πολλοῦ τὰς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præpositione: Greg. τιμᾶ ὑπὲρ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit & accus. exp. etiam, dignum judico, frequentiùs tamen in voce media. Construitur & cum dat. perf. & accusat. rei, subaudito accus. δίκαιον. Demosth. οὔθ' ὑπολαμβάνω τιμᾶσθαι ἐκείνῳ ἕτερα, &c.

Τιμάομαι, honore afficio, in honore & pretio habeor. Plut. in Politic. præcept. τῷ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλοὺς τῶν ὑπεξιόντων. ¶ Item æstimor. Xen. in Sympos. In voce media idem significat quod τιμάω, honoro. Od. τ. Οἱ δή μιν ἐξεῖ νύκτ' ἀμβροσίην καὶ ἔδωδὴν ἐρατεινὴν τιμήσουσι. Et pro τιμάω, æstimo. Xenoph. Pæd. 2. μᾶλλον δὲ, αὐτὸ τιμᾶσθαι οἱ λακεδαιμόνιοι, pluris æstimat. Cum genit. & accus. Chrysost. de Offic. episc. πολλοῦ γὰρ ἄξιον τὸ τιμᾶσθαι ὑπὸ φιλῶν. In eadem constructione expon: etiam, dignum judico, dignum censeo. Luc. in Cauc. τιμησάμενος ἂν ἑμαυτὸν τῆς ἐν Πυθοῖ προφητείας. Cum dat. perf. & accus. rei, subaud. accus. δίκαιον, apud eund. ἔστι τὸ μεγέθει σεμνὸν ἐν τιμίοις εἶναι, qui coquum cruce multandum esse censeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τό, pretium, æstimatio. Eurip. Interdum, litis æstimatio, multa: unde τιμήματοποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demosth. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem: item τίμημα ὀφείλειν ἀποδοῦναι. Apud Aeschin. de malè gest. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Plut.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item litis æstimatio: unde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Aeschin. in Cteſiph.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in Consol. ad Apol. Τιμητικὸν πίνακιον, tabella in qua τιμητὰ fit um scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμηνὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est, ut honorari aut æstimari debeat. Τὸ τιμηνὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis. Demosth. in Apho.

Composita, ac primùm ex τίω.

Α'τίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominiâ afficio, honorem derogo. Apol. Arg. l. 2. Α'λλά μ' ἀτίζουσιν Ἀχαιοὶ ἐξαίσιμα. Exponitur etiam, negligo, non curo. Il. ο. Ἦ ῥα νύ μ' ἀτίζων ἀτίζεν Ε'ρμείας.

Α'τίτος, ex in honoratus: Il. ρ. vide & comp. ex τίω, punior.

Α'τίτης, idem. Hesych. Α'τίτην, eidem est ἄδικον: qui enim injuriam infert, ut justitiam ignominiâ suis fœderibus inurat. Α'τίστος quoque pro ἄτιτος dicitur: unde apud Eurip. in Ion. ἄτιστος φίλων, exp. spretus ab amicis. Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Περιτίω, vehementer honoro & colo. Il. δ. οἳ μὲν ἐπὶ πρώτῃσι μάλ' ἵππους περιτίουσι Δαναοὶ ἐπὶ δεξιτερὰ καὶ ἐπ' ἀριστερὰ θωρηκτάων. Idem persolvo, luo: interdum etiam, luo. Iliad. α. Τίσουσιν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ. Α'λλὰ δίκην τίνωσι, dant seu luunt pœnas. Sic & alibi apud Homerum, &c.

Composita ex τιμὴ & τιμάω.

Α'γλαόπμ@·,ὁ & ἡ,splendidè vel magnificè honoratus·Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγλαόπμ@·.Hesych.

Α'γαπμά@·,pretium nimis magnum statuo : aut supero cæteros in statuendo pretio.Hesych. apud Athen. ἀγαπτιμᾶν τὰ ὄντα, exp. annonam intendere.

Α'ντιμάω,vicissim honoro:Xen.Pæd.5. περιέρχονται σε ἀντιμῶσαι πᾶσι τοῖς ἡδονῆς. Item ἀδίτιμάω, & ἀδίτιμάομαι, contrà æstimo:Plat.in apol.Socr.ἐγὼ δ' οὐτινα ὑμῶν αὐτὶ ἐμαυτοῦ ἀτιμάσομαι.

Α'ντίτιμησις,& ἀντίτιμος, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit, multa quam reus sibi contra actorem statuit.

Α'πότιμ@·,honore carens,inhonoratus seu inhonorus:Soph.

Α'πότιμα χρήματα,quæ aliquis æstimata accipit:seu quæ suo æstimata pretio,oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur.Demosth.in Onet.

Α'ποτιμάω,æstimatum do.Demosth.apud Hom. hymno in Merc. Οὔτ' ἀποτιμήσω,exp.non ignominia afficiam:ut propter metrum dicatur pro ἀτιμάω.

Α'ποτιμάομαι,æstimatum accipio.Hesych. Ἀποτιμήσασθαι,est pignori accipere,indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Α'ποτίμημα,pignus quod dotis loco datur.Hesyc.& Pol.l.3.

Α'ποτίμησις,delcriptio census.

Α'ποτιμητοὶ,dicuntur ii,qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt:Harp.

Α'τιμ@·,idem cum ἀνότιμ@·.ll.α,Hesiod.in Theog.Syn.ep.78. Item cui nullo honore fungi licet,infamis,ignominiosus : Dem.in Mid.ἐὰν μὲν ἑτέραν τινὰ ἀτιμίαν ὀφλήκῃ τις, ἢ καὶ ὅλην ἀτιμ@·.Vnde ἄτιμα χρήματα,bona ἀσφαλίμων,quæ invadere licebat & rapere : apud eundem.

Α'τιμία,ἡ,infamia,ignominia.Od.ρ.Iloc.in Paneg.& alibi.

Α'τιμίη,ignominia afficio,infamia noto.Demosth.ἐκκλῆναι ἢ ἀτιμωθῆναι.

Α'τιμώσις,ignominiosa damnatio.Idem in Mid.

Α'τιμωτικὸς,ignominiosum reddens.Α'τιμωτικῶς,ignominia & infamia afficiendo.

Α'τειμάω,nullum honorem habeo,nullo honore afficio.Item negligo,aspernor.Soph.μὴ νιν ἀτίμα Διός. Exponitur &, indignitate seu contumelia afficio.Xen. τοὺ μὲν χρησὸς ἀτιμᾶσι. Pro eodem Ionicè & poëtè dicitur ἀτίμιάω.Od.λ.Ο ξείνῳ, τὸν πανδὴς ἀτίμιασον ἐν μεγάροισιν.

Α'τίμητ@·,inhonoratus,contemptus,neglectus.Il.ι.Item non æstimatus:vel,qui æstimari non solet:tur ἀτίμητ@· δίκη, apud Dem.in Pantæn.

Α'τιμάζω,idem cum ἀτιμάω.Odyss.ξ. Ναῦσι δέ μ' ἀτιμάζωσι πασὰ χρεὼ ἐέλσαι' ἔχουσι.Plat.de rep.l.2.ἀτιμάζειν καὶ ὑπερορᾶν.Exponitur &,ignominia affiicio,infamia noto.Xen.Pæd.1. Plat.in Apol. Socr.

Α'τιμασμὸς,idem quod ἀτίμωσις.

Α'τιμη@·,quomodo huc pertineat.Vide suo loco.

Decomp. Ε'ξατιμάω,prorsus,& penitus infamia noto.

Περοατιμάω,præterea ignominia afficio.

Βαρυτίμη@·,q.d.qui gravis est pretii,pretiosus.Mat.26.

Βαρυτιμέω,pretium augeo,& gravius reddo,solito graviore pretio vendo.Suid.in Ἰμμανέω.

Βότιμ@·,bovis pretium æquans.Hesych.

Διατίμάω,æstimo:unde διατίμημένον ἀφεῖγμα.in Pand.

Διατίμητικὸς,æstimatio.Διατιμητικὸς, indicatorius,indicandi vim habens,i.rei venali pretium constituendi.

Α'διάτιμητ@·,(*dec.*)inæstimabilis.

Ε'ξάτιμ@·,expers honoris.Soph.in Electr.

Ε'ξατιμάω,valde honoro,supra modum colo.Item æstimo.Plat.Epist.7. ἐν ἐξατιμᾷ τις ὀφθῆναι.Interdũ,nimio pretio æstimo,nimis carum indico. Arist.œcon.2.

Ε'ξάτιμ@·,qui in honore & pretio habetur.Demosth.Olynth.3.Et οἱ ἐνδοξότατοι,viri spectabiliores,optimates.Xen. Pæd.3 & 8. Res verò ἔνδοξ@· dicitur,i.honesta,honorabilis, honorifica:ut ἔνδοξ@· βίος, apud eundem Pæd 3. Et ἐνδοξότατον πεποίηται,magno in honore habere, magni facere:Isoc.in Pan.

Ε'πίτιμος,honestè,honorificè,in maximo honore.Plat.de leg.

Ε'πίτιμήσ@·,m@·,ἡ, dignitas.Arist.rhet.l.2.

Ε'πίτιμάομαι,suo pretio æstimo.Pol.l.8.& Harpoc.

Ε'πίτιμ@·,cui ad honores accedere licet : seu cui honos suus salvus est & integer.Thuc.l.5.Xen.Hel.2.

Ε'πίτιμία,status civis justus atque integer,quum fama & existimatio alicujus illæsa est,nec ulla infamia notata : Demosth. pro cor.Æsch.in Ctesip. Significat etiam idem quod ἐπίτιμος:apud Chrysost.de Sacerd.

Ε'πίτιμάω,qui in honorem alicujus sit,ad honorandum aliquem institutus:Soph.

Ε'πιτιμάω, carius indico,pretium augeo,seu intendo:unde apud Demosth. pro cor. ὅτε δὲ ὁ σῖτ@· ἐπιτιμᾶτο σφόδρα, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in

Aph. ὃ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν,ἀλλὰ καὶ ἐπέγραψαν καὶ ἐπετίμησαν. ¶ Cum dat. exp. reprehendo,objurgo,increpo : interdum &, incuso. Item,interdico additis minis. Iloc.in Panath. πολλοὶ τύραννοι ἐπετιμήσαν. Apud eundem,ἐπιτιμᾷν τοῖς μεγίστοις. Et cum accus. apud eundem in Paneg. ὃς δ' ἂν ἐπιτιμᾷν δίκαι,δίκαιον ἐστὶ καὶ ταῦτα. Dicitur &, ἐπιτιμᾷν τινί, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare: Phal.ἐπιτιμῶ σοι ἐβούλετο. ¶ ἐπιτιμάω.Exp.etiam,glorifico, celebro,apud Thu. l.3.Itidemque apud Herodot.τὸν δ' ἀληθὲς Σπαρτιήτην ἐπιτιμέων,exp. in honorem Stesigoræ fratris : ubi ἐπιτιμέων Ionicè dicitur pro ἐπιτιμῶν.

Ε'πιτιμῶ μοι,reprehendor,taxor.Aristot.eth.3. ca.3. & Xenoph. Apomn.l.1.

Ε'πίτιμημα,id quod alicui vertitur vitio , quod in aliquo reprehenditur & taxatur.Aristot.

Ε'πίτιμησις,reprehensio,increpatio,objurgatio. Macrob.Saturn. lib.4.

Ε'πιτιμητὴς,reprehensor,increpator,castigator.Pol.l.9.

Ε'πιτιμητικὸς,ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Α'νεπιτίμητ@·, irreprehensus,inculpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλεπιτιμητὴς, qui libenter objurgat & increpat , ad reprehendendum pronus.Iloc.ad Dem.

Ε'ντιμ@·,qui in maximo habetur honore, admodùm honorificus. Il.β. ¶ Est & piscis nomen apud Aristot.hist.an.l.5.& Athen. lib.7.

Θεότιμος,à Deo honoratus: vel,divino honore afficiendus,venerandus.

Ἰσότιμος,qui in pari & æquali est honore. Plut.in Fab.Phil.de vit.M.l.1. Item τὸ ἰσότιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum.Herodian.l.2.

Ἰσοτιμία,par honor & dignitas : seu par conditio & jus. Phil. de vit.M.l.1.

Decomp. Α'νισότιμ@·,qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz.

Ε'ξισοτιμία,æqualitas seu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμ@·,qui in magno honore habetur,Hesyc.

Ο'μότιμ@·,idem cum ἰσότιμ@·, qui in pari & eodem habetur honore. Interdum &,ejusdem conditionis.Iliad.ο.Xen.Pæd.2.Plutarch.in Fab.

Ο'μοτιμία,æqualis honor,pari dignitate.

Ο'μοτιμος,æquali honore,pari dignitate.

Παντιμοτάτας,munus honoratissimum.Soph.

Περιττιμήσεις,ερτ@·,ὁ,admodùm honoratus:unde fœm. περιττιμήσασα,apud Hom.hymn.1. in Apol.

Πολύτιμος,multo honore dignus:vel,magno pretio dignus, pretiosus.Athen.l.2.

Πολυτίμητ@·,idem:Aristoph.in Nub. & Luc.in Somn.

Πολυτιμητίζω,multo honore afficio, in magno honore & pretio habeo.Hesyc.

Πρύτιμ@·,majore honore & pretio dignus, præstantior, antiquior.Luc.

Πρατιμάω,pluris facio, majoris æstimo,præfero,antepono.Plut. in Num. φερόμενος τῷ δικαίῳ μᾶλλον τῆς βασιλείας ἐνόμιζε τιμιώτερον πολλῷ ἐμοὶ ξεῖν@· γενέσθαι,multis pecuniis anteponens meum hospitium. Item rationem habeo,curo.Aristoph.Ἐγὼ πρώτας ταύτας γ' ἐδίνουν.Demosth.ὧν ἐμὲν προτιμᾷ.

Προτιμάομαι, pluris fior,antefertur,anteponor.Plut.in Num.τῆς πολιτικῆς δικαιώσεως προτιμᾶσθαι τὸν ναυτικόν.

Προτίμησις,ipsa actio pluris æstimandi & præferendi. Thucyd. lib.3.

Σωτιμάω,pretium augeo,carius indico:Dem.in Dionys.

Σωτίμησις,indicatura,pretinm:Reg.l.4.c.12.

Τ'οσοτίμη@·,pretii magnitudine modum excedens:Aristot. œconom.2.

Τ'υπερτιμάω, supra modum honoro : vel,supra alios honore afficio.Luc.Item nimis magno pretio æstimo.

Τ'υτοτιμάω,idem.Aristot.in œcon. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι,Item mihi æstimo contra actorem. Xenoph. in Apol. Socr.

Φιλότιμ@·,honoris seu honorum cupidus & studiosus.Xen. Interdum & ambitiosus,qui nimiâ honorum cupiditate ducitur : ut apud Plat.Polit.1. Aristot.eth.2.c.7. Dicitur & generaliter φιλότιμ@·,qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi paret : unde φιλότιμον ὀνομάζεται, virtuti obnixè studens: apud Plat.de Legib. Τὸ φιλότιμον, studium honorum : Thucyd. Libr.2. Item studium contentionis : cujus scopus est honor & gloria. Synes. Ep.60. Apud Eurip. φιλότιμοι δοῦλοι. exp. liberales mores.

Φιλοτιμία,studio honoris, vel nimio honoris studio, ambitio:Dem.in epit. Φιλοτιμίας ἔχειν τινὰς, ad aliquid honoris & gloriæ studio contendere:ut apud Xen.φιλοτιμίας ἕνεκα τῆς ἐκείνου τὰς πολυτελεῖς ἀναλώσεις. Significat etiam,magnificè,apud Polyb.

φιλο

φιλοτιμία,honoris seu honorum studium : Interdum,ambitio. Herodian.l.6.& 3.Significat etiam,æmulatio,æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati,contentiosa simultas:apud Plut. de fort.Alex.l.2.Xen.pæd.8.& Philostr.ep.13. Exponitur & simpliciter,studium,contentio:ut ἡ ὑπὸ τοῖς ἡλικιώταις φιλοτιμία,apud Plat. in epistol. Item cupiditas, libido:ut φιλοτιμία ἐστὶν ἐπιθυμία χρημάτων,libido confecrandi:Plut.in Publ. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut.in Ant.exp. munificentia,liberalitas.

φιλοτιμέομαι,honoris consequendi gratia facio aut annitor:ambitiosius & magno studio conor & annitor : *more eorum qui honoris causa tanti sunt in aliquare.* Xen. εἰσὶν ἐνθάδε οἱ πάνυ αὖ φιλοτιμούμενοι ἐν τῷ ἱππικῷ εἶναι. Plut.in Alcib. φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδὴ τῆς ἐπιτροπικῆς. Plat.polit.1. ἐμοὶ δὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδὴ τῆς ἐπιτροπικῆς participiP. Sequente verò μὴ,exponitur honoris mei studio ardens vereor ne : ut apud eundem ep.7. Item æmulor,æmulatione ductus contendo cum aliquo. Iloc.in Paneg. ὡς ἀλλήλοις φιλοτιμούμενοι. Item efferor,glorior,mihi placeo. Idem in Evagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις ἐμαυτῷ φιλοτιμοῦμαι. Et cum solo dat.apud Greg.in Epitaph. parr. Cum ὅτι,apud Lys. ¶ Significat etiam,munificentia & liberalitate inclaresco,largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, numeror : ut apud Theophyl. δυσχεράτῳ φιλοτιμούμενον δίφρῳ τὸ Πείσαμον.

φιλοτίμημα,τὸ,conatus,contentio, studium aliquid efficiendi : propriè,in quo aliquis sibi placet,& è quo honorem aucupatur : Greg.in Epitaph.patr.Significat & liberalitatem, item facinus liberale:apud Plut.in Alcib.

Decomp. Α'νηφιλοτιμήσαμαι,invicem certo seu contendo : Plut.in Per.Item ex adverso largior,seu munificentia cum aliquo certo : Greg.

Α'φιλότιμ@·,qui nullo prorsus honorum studio & cupiditate ducitur,liber ab ambitione: Arist.eth.4.c.7. Exponitur &, illiberalis,qui laudem non meretur:apud Plut. in Erot. Synes. ep.118.

Α'φιλοτιμία,animus ab honorum cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι,Idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere:Theophr.

Τ'αφιλότιμ@·, qui supra modum honoribus studet, nimiùm ambitiosus.Τ'απρεπεστέρως,nimio honoris studio.Item summa cum æmulatione & contentione. Athen.

¶ *Derivata à τίω, punio, ulciscor : item solvo,persolvo.*

Τίομαι,idem quod τίω, punio,&c.vide Τίω. Item exigo seu accipio id quod persolvitur & datur : Od.ν.ἡμεῖς δ' αὖτε λογιόμεθα καὶ ἀπίμεν Τοσούσδε.

Τίση,ως,ὁ,punitio,pœna,ultio:Od.α.Hesiod. in Theog.Exponitur &,persolutio,remuneratio:apud Hom.in Odyss.

Τμή,pœna,multa,ultio:Il.α Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνώπιδι, Πελοπ τρφάων,pœnas à Trojanis repetentes. Item census,id quod principi per capita solvitur,sive per focos.

Τιμάω,multo:item multandum censeo seu pronuntio, condemno:unde apud Suid. εἴ γε μὲν ἐμαρτύρει τὸν θελόντα τιμᾶσθαι περὶ τῆς δημοσίας φυγῆς ζημίᾳ.Sign.&,censeo:unde apud Arist. pol.6.τιμῶσι τὰς κτήσεις& passiva significe, apud Polyb.οἱ ἐπὶ τοῖς μισθοῖς ἀφορίζοντες ἑκατὸν δραχμὰς,qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα,multa,supplicium,pœna:Demosth.Item census:Plat. Arist.pol.5.Demosth.&c.

Τίμιος,η,ιὸν,idem cansus.Dem.in Aphob.

Τίνω,& τινύω,seu τίνυμι,idem cum τίω,luo,solvo,pendo,reprendo:Il.γ.Εἰ δ' αὖ ἐμοὶ τιμὴν Πέλεμ@· Πειδμοῖό τε παῖδες τίνειν ἐπιδευὴς Ἀλεξάνδροιο πεπύστοι.Plat.de leg.τίνειν τῷ βλάψαντι, damnum rependere.Sic μισθὸν τίνειν,mercedem solvere:apud Xen. Et in apoft.can.8.ἃ τιμῶντο τιμωλεῖαν, pœnam luat.

Τίνυμαι, punio, pœnas exposco, ulciscor : Hesiod. in dieb. Ἐστόν μ' ἀμφιπολεῦσιν, Ο'κρον τινυμένας,punientes eos qui falsum jus jurandum jurârunt. Item luo,pendo,idem cum τίνυμι.Epigr.l.2.Λαοδίκη λαοῖς ἐνδίκως τινυμένη,quæ meritò pœnas luis populo.

Τιτάλνω,idem cum τίομαι, punio,&c.Hesiod.in Theog. Φάεσκε γὰρ τιτήνεσσι τιτάλνειν μέγα ῥᾴστα Ε'ρεβος. Exponitur & neutraliter pœnas luo, punior:apud Schol.Hesiod. ¶ At τιτάλνω,pro τείνω,vide in Τείνω.

Τιτῆνες,seu τιτῆσες:dæmones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi:de iis à τιτάλνω,significante ulciscor,vel pœnas luo. vide Schol.Hesiod.& Plut. ὀφεὶ συφορφαῖα.

Τιτανοδὴς,ῆ@·,ὁ ἡ, Titanicus:ut Τιτανοδὲς ἐνοδίδυε, torvum intuens,more Titanum.Luc.

Τιτανικὸς,idem:ut Τιτανικὸς τύπ@·,apud Plut.de solert.anim.

Τιτανίς,ίδ@·,ἡ,Titania,seu Titanica:ut Τιτανὶς γῆ,apud Etym. & Hesyc.terra cognominata à Titano,uno ex Titanibus,qui solus contra deos non militavit.

Τίτω,punio:vel potiùs crucio,dolore affico:unde partic. τιτώς,& τιτηκώ@·. Il.Ι σὺν δ' εἶν ἀχνυῖ τετιότες,sedebant tristes ; à Od.α. τιτηκὼ@· ἦτορ corde cruciato & tristi.

Composita.

Α'ντίτιμα, vicissim punio seu ulciscor,vicissim pœnas sumo. Item vicissim pœnas luo : Soph.

Α'ντιτίομαι,*itidem* vicissim punio:Eurip. in Medea.

Α'ντίτισις,mutua pœnæ luitio.

Α'ντίτιτ@·,vicissim punitus,vicissim pœnam passus:Hesyc.Pro eo per syncopen dicitur ἀντίτ@·.Il.ω.

Α'ντίτιμ@·,ὁ ἡ,quem aliquis ἀντιτίει. Et ἀντίτιμα, quæ aliquis loco multæ perfolvit.Hesych.

Α'ντιτίνω,vicissim luo,vicissim pendo:Theogn.Μή τιν' ὑφέρβασίλλου ἀντιτίνειν πατέρων.

Α'ποτίω,idem cum τίω,punio,&c.unde Od.ν. Α'λλ' ἀγαμέμνονι δῖφαινον,ὄφρα ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος ἀποτίσειαν τὸ βέλος. Xen.anab. l.3. ἕλλας τότε μὲν οὐ δοκεῖ ἀποτίσειν τὸ ἔπος. Item persolvo,luo : Il.ρ. Τῷ σ' αὖ νῦν ὄλεσ ἄποτισόμεν ὄσσα μ' ἔοργας.Phil.de mund. τὸν πατὴρ ἀποτίσεται Δίφιλον ἀ χρεῶν δίκαν ἀποτίσει. Significat &,rependo seu reddo quod accepi : Il. α. πασσάλῳ τῳπαπάλῃ ἀποτίσομεν.

Α'ποτίνω,itidem luo,solvo,pendo:Il. Τιμὴν δ' Α'χιλῆος ἀποτίνομεν ἠδὲ καὶ ἄλλων Ἰλιὰς ἀπουρεῖ θεὶς τὸ δημήτριον.

Α'ποτίνυμι,idem cum πτίνυμι. Α'ποτίνυμαι, idem cum πτίνυμαι, pœnas sumo:Il.π. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Decomp. Α'νταποτίω,retribuo,rependo:in anth.Epigr.

Ε'ναποτίω,persolvo in.

Α'τίτ@·,ὁ ἡ, impunitus,inultus: Phocyl.

Ε'κτίω & ἐκτίνυμαι,idem quod ἀποτίω,punio:Soph. in Ajace.Item luo,solvo:interdum &,rependo:ut ἐκτίσειν τὸ πίσυμα τὸ χρυσίου, persoluturum litis æstimationem justam.Demosth.in Tim.Plut.in Sol. ἐξετίσατο πᾶσιν αὐτῷ, pœnas ei pependit.

Ε'κτισμα,τὸ, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, multa:Dionys.Hal.l.10.

Ε'κτισις,ὑ,persolutio,exolutio,solutio: Aristot. œcon.2. Plut. in Cim.

Ε'κτιστὴς,ὁ,qui solvit.Item,exactor,vindex : Basil.in orat.contrà iracundos.

Ε'κτίνω,exolvo,pendo,luo:Plut.in Sol.ἐκτίνειν ἑκατὸν ἡμαχμὰς εἰς τὸ δημόσιον.Ε'κτίνυμι,idem.

Decomp. Α'ποεκτίω,vicissim luo seu pendo.Item,rependo.

Α'ντεκτισις,repensio,apud Phil.Item mulcta. Α'ντεκτίνω, idem cum ἀντεκτίω.

Σωεκτίω,simul solvo,una pendo. Σωεκτίνω,idem. Σωεκτισμὸς, Pro iisdem:Plut. in Rom.

Τ'προεκτίνω,solvo,vel pendo pro.Cum gen. perf.Luc.

Ε'πιτίμιον,τὸ,mulcta,pœna:Dem.pro Cor.Plut.in Coriol.Aelic, in Ctesiph.

Ε'πιτιμάω,ulciscor,punio:Hesych.

Ε'πιτίμημα,idem cum ἐπιτίμιον:Pol.l.8.

Ε'πιτιμήτωρ,punitor,ultor,vindex:Od.ι.

Παλίντιτ@·,qui rependitur,vicissim punitus.Od.α.

Πολυτίμητ@·,multum pœnitus,multis pœnis exercitus : apud Suid.

Προστιμάω,mulcto:Dem.ὁ νόμ@· προστιμᾷ τὴν ἐπιτροπὴν τῷ δημοσίῳ,mulctare eum jussit pecunia reip.dependenda.

Προσίτημα,idem cum ἐπίτιμημα : apud Pol.

Τ'πατιμάω,seu ὑποτιμάομαι,irrogo pœnam,condemno: Plut. Item censeo.Aristot.œcon.2.

Τ'οσοτίμη@·,exp.pœna,mulcta. Exponitur &,prætextus : apud Plut.in Cam.

Α'νυποτίμητος, (*dec.*)non census,non æstimatus.Et peculiariter, cui lis æstimata non est. Α'νυποτιμήτως, sine censura, sine litis æstimatione,ideoque sine mulcta:Joseph.de An.rig.Jud.

Τλάω,Τλητὸς,&c.vide in Τλάω.Τμήγω, Τμητὸς, &c. in Τέμνω. Τόσσ@·,τόσ@·, in Ο'ς.

TOI, particula'est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur,interdum ornatus tantùm gratia : ut πού τοι, ἦτοι μάν τοι, δέ τοι : cum quibus particulis invenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis subjuncta,aliquando exp. quidem : ut apud Xen. ἐγὼ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, equidem te justum esse judico. Sic οἶδά τοι,apud Aristoph. novi equidem. Τοι γὰρ aliquando exponitur,equidem,vel ego verò:aliquando exp.itaque,igitur ; in qua significidicitur sæpè τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι,in soluta oratione. Καίτοι,quamvis,quanquam,Demosth. καὶ τοιγὰρ ἐκεῖνον ἐμισοῦμεν, sic & apud Isocr. & alios ; item pro,equidem : ut apud Plut. in Cæsare, καί τοι τὸ λόγον τινα κατὰ σπουδὴν εἰς τὸν ὄμιλον : item pro atqui, at verùm,sed,itaque,proinde. τοίνυν,interdum pro τοίνυ, atqui at,& quidem,proinde : interdum est πασχατηρματικὸν,sicut vero Latinis.Itè profecto,quidem,& profectò.Plura apud Bud.in com.H'vus,aus,five: Item pro μὲν,quidem,apud Poëtas : item pro certè,sanè,profectò : item pro videlicet,vide plura in H' suprà.

Τοῖ@·,&c. vide in Οἷ@·.

ΤΟΙΧΟΣ, ου, ὁ, parles: interdum & murus, *latera alia aut transversaria*. Od. υ. ὁ δ' ἐδάμησεν ἑὰς τοῖχον, parietem tangebat. Thucyd. l. 2. Θορύνοντες τοὺς τοίχους. Metaph. apud Athen. l. 13. τὸν τῆς ὕβρεως ἐκποδὼν ποιήσαντες τοῖχον. ¶ In navi latera appellantur τοῖχοι: ut Odyss. μ. Plut. Symp. 2. probl. 7. ¶ Aliis etiam rebus τοῖχοι tribuuntur à similitudine domus & cujusvis ædificii: ut poculis apud Athen. l. 13. quæ alta sunt & rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Eurip. in Troad. ¶ Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Pol. ¶ Quidam & τεῖχος & τοῖχος, ex τείχω originem habere censent; aliis ex τεῖχος τοῖχος factum esse videtur; in o mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τοιχόω, ῶ, murum facio. Τοιχωθῆναι, murum fieri vel esse. Plut. adversus Colot.

Composita.

Ἀνατοιχόω, ῶ, modò in hoc, modò in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Pol. l. 1.

Ἀνατοιχίσαι, circum parietem ambulare. parietem obire. Hesych.

Ἀντοιχος, qui ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Euripid. in Ione ἀντοιχοι θεῖοι λόγοι σκηνωμάτων dicuntur ambitus tentoriorum sine parietibus lapideis, aut sine muro constructi.

Διάτοιχοι, Hesych. sunt οἱ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχίζω, idem cum διατοιχόω. Pol. ibidem.

Μεσότοιχον, τὸ, paries interjectus & medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legitur & μεσότοιχος. apud Athen. l. 7.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem: ut ὁμότοιχοι οἰκίαι, apud Hæum.

Τόκα pro Τότε. Τοκὰς, τόκος, &c. vide in Τίκτω.

ΤΟΛΜΑ, ης, ἡ, audacia. Plerunque in malam partem acceptum in vitio ponitur. Thuc. l. 3. τόλμα ὑφ' ἁδόμενος, αὐθρεία φιλέταιρος ἐνομίζετο. Xen. Pæd. l. μανιώδους χωρὶς καὶ τῆς τόλμης. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, & in bonam partem capitur: ut apud Isocr. in ep. ad Philip. οὔτε γὰρ ἐγὼ ἔχειν ἐκέλευσα, οὔτε τόλμαν ἐνεφύτευσα ἀγαθὴν χρήσασθαι.

Τολμήεις, εσσα, όεν, audens, audax, intrepidus. Interdum & intolerans, ut τολμήεις δυμὸς. Od. ρ.

Τολμηρός, ὁ, idem, vel temerarius. Thuc. l. 7. Dem. in epitaph.

Τολμηρῶς, audaciter, intrepidè. Thuc. l. 3.

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo. Il. μ. ἦ δὲ τοὶ τόλμων οὐκ ἐπέπιθον, non audebant. Herodian. l. 1. τολμῶσαι τι ἔμαχε καὶ ἐφάσαι πεφυκὼς, audax & promptus. Et cum infinitivo. Dem. pro cor. καὶ βλάπτειν εἰς τὰ τυπτοντι φερόμενα τολμᾷς; Cum eodem interdum exponitur: ut apud Isocr. τίς δ' ἱκετεύσειν τολμήσει; Significat & sustineo, tolero, perfero. Eurip. in Hec. Αἳ σὲ τὸ δίδυμον ὡς πρὸν ὄμμα πήρωσ' ἐξεῖ. Τολμᾷ δ' ἃ μὴ χρὴ τῇ βίᾳ πιεσθέν, sustinet & patitur quæ non decet. Cum accus. exp. audeo: vel patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thuc. l. 3. ἐφ' οἷσπερ τολμᾷν ἐξ πλεῖστον τὰ βέλτιστα. Sic & apud eundem l. 4. & Isocr. Exponitur etiam, committor: apud Herodian. l. 4. τολμᾷ δὲ τοῦτο, tale quid committitur.

Τολμᾶδες, dicitur quod summa cum audacia suscipitur & admittitur: ut apud eundem l. 6. τὰ κρὶ τὰς ἀφανοὰς ἔσω τῶν βαρβάρων τολμώμενα ὅσα ἀθρόα ἀκροατὰ ἤγωμενοι, audaciam & insolentiam barbari non ampliùs tolerandam esse.

Τόλμημα, τὸ, facinus quod quis perpetrare ausus est: ausum. Interdum in bonam partem accipitur: ut apud Thuc. l. 2. Luc. in Har. & Phil. de vit. M. l. 1. Interdum in malam: ut apud Aristophan. in Plut. Τόλμημα ἀθανατόν.

Τολμητὴς, qui aliquid suscipere & aggredi audet, homo audax. Thuc. l. 1.

Τολμητίας, ου, ὁ, idem: apud Suid.

Composita.

Ἀντετολμάω, idem quod τολμάω, audeo, Eurip.

Ἀντιτολμάω, contrà audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thuc. l. 7.

Ἀπὸτολμῶ, ὁ & ἡ, inaudax: Et superlat. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Luc.

Ἀποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Æschin. contra Ctesiph. ἀποτόλμητον λέγειν. Exponitur & facinoros è audeo, apud Lys.

Ἀποτολμᾶδες, dicitur quod cum confidentia & audacia suscipitur, vel quasi confidenter quadam audacia: unde ἀποτολμητόν, confidenter, seu audacter coeptum, magnum ausum.

Ἀρείτολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens) Martius, bellicosus. Epigr.

Ἀτόλμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 2. Plut. de educ. lib.

Ἀτολμία, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Xen. Hel. l. 5. Phil. de v. M. lib. 1.

Ἀτολμέω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

Δοέτολμος, hasta audens. Epigr.

Ἐπιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. ep. 4. Item infinitivo, tolero. Odyss. α. Σοὶ δ' ὀπιτολμᾷτω χρεῖος ἐξέειν. Ἐὔτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus: ut καμέες εὔτολμοι, apud Oppian. de ven. l. 3. & ταῦρος εὔτολμος, apud Herodian. l. 7.

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. Plut. de deo Socr. Phil. de vit. M. l. 1. & 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè

Καταετολμάω, audeo adversus: cum genit. apud Suid.

Μεγαλόστολμος, magnoperè audax, immanis audacia prædimus.

Παντότολμος, seu πανότολμος, omnia audens, audacissimus. prius apud Greg. posterius apud Eurip. in Suppl.

Παρατολμάω, audax: vel, nimium audax, temerarius. Plut. in Dem. & Symp. l. 4. Probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo. Naz.

Περιτολμάω, prior audeo. Item priùs patro.

Προτολμᾶδες, priùs audere seu patrari Thuc. l. 3. Herodian. l. 6.

Προτολμίζω, apud Suid. exp. præire. Exponitur & prætentare, audendi exemplum dare.

ΤΟΛΤΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa & operi parata: vel pila seu glomus lanarum carptarum & ad nendum paratarum, teste Eustat. Dioscl. l. 5. ca. 85. πλοῦτον τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης (πόωμα) ἐείων τολύπαις ἀφομοιοῦσι. ¶ Apud Athen. l. 13. ἧ μεσόων τολύπαι dicuntur porri in pilæ formam conglobati, seu globus qui ex porris convolutis fit & ori ingeritur. ¶ Item à τολύπης sphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eust. & Tryph. apud Athen. l. 3. ¶ Suidæ est etiam sylvestris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l. 4. c. 4.

Τολυπεύω, glomero, conglomero, conglobo. Eust. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. Item nexo, contexo: unde δίκας τολυπεύειν, Odyss. τ. Significat etiam, machinor, fabricor, struo: ut Iliad. ω, γὰρ ὅπποσα τολυπεύσε σῶ ἑπτῆ Καὶ πάσῃ ἁλίᾳ, quantos dolores cum ipse mach natus sit & intulerit. Item conficio, ad finem perduco: ut πόλεμον τολυπεύσει. Od. ξ. Ἐτολυπεύσεν ἀγαθὰς πολέμους. Il. ξ. ¶ Exponitur & passivè, ærumnas patior, labores molestos exantlo. Hesych.

Τολύπευμα, τὸ, idem cum τόλυπη, glomus lanæ, &c. Suid.

Τολυπευτὴς, qui novit τολυπεύειν. Hesych.

Ἐκτολυπεύω, (*comp.*) perficio, conficio: Hesiod. in Asp. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας.

Τομὼ, &c. Vide in Τέμνω.

ΤΟΝΘΟΡΥΖΟ, & τονθορύζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item musso, summisè loquor. Arist. in Ran. τί δὲ τονθορύζεν ἰωὶκ' ἀν πάνυ; λαβὼν Πολλὰς ἀπῆς δύβρισε. Idem in Achar. τονθορύζοντες ἐξ γήρᾳ. τῷ λίθῳ φερασπίσαιμεν.

Τονθορυσμὸς, ὁ, ῆ, murmur. apud Hesych. τονθρὺς exp. φωνή.

Τονθορυζόω, (*comp.*) Ἰσυμβουρμυρίζω, ἰσοβομβυλίω: Hesyc. & Suid. apud Luc. cum accus. ἅμα δὲ τῷ ὑπηφίλῳ ἐκείνῳ ἐκαστονθορύσας.

Τονιῶ, &c. Vide in Τείνω.

ΤΟΞΟΝ, ου, τὸ, arcus. Od. φ. Ἐν δὲ τόξον ἔκειτο πελώριον. Plut. in li. an seni capess. resp. τόξα μὲν γὰρ ὑπτιάσαντα βέλη, ψιλὰ δ' ἀπιέντα. Interd. per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: ut Il. θ. τόξοισι διδυγμένος ἠδ' ὀιστοῖς ἐσσυμένοις. Interdum & pharetra cum telis & arcu: ut Il. φ. Diana dicitur Junonem fugere & relinquere αὐτὰρ ἔπειτα τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: ut Il. ὄφρ' ἂν Φιλοκτήτης ἠδὲ τὸ ἕξον εὖ εἰδῇς.

Τοξοσύνη, ars sagittandi. Il. ν. & Eurip. in Androm.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hellen. 4. &c. Fœm. τοξότις, ιδος, ἡ, epitheton Dianæ apud Luc.

Τοξικὸς, ὁ, ἡ, sagittarius, ad sagittas aptus: ut τοξικὸς κάλαμος. apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. Et ἡ τοξικὴ, sc. τέχνη, ars sagittaria, scientia utendi arcu & sagittis: apud Plut. in lib. de frat. char. & alibi. Item τοξικὰ δυσεῖς, fenestræ à sagittis idcirco dictæ, quòd instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur. Hier. in Ezech. c. 40.

Τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo collinerentur, ut tradit Dioscl. l. 6. c. 20. & Nic. in Alex. Schol. tamen Nic. refert quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam hausfum seu potum è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quod ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide & Plin. l. 16. c. 10. & l. 26. c. 8.

Τοξεύεσθαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor. Od. χ. τῷ δ' ἀνὴρ ταῦρος ἔστα τοξεύεσθαι. Item sagittis peto seu impeto: ut ibidem, Ἐσίνε, κακῶς δυδρῶν τοξεύεσθαι.

Τοξεύω, f. εύσω, idem. Xen. Pæd. l. τοξεύων δὲ ἀνωτέρω ἐφ' ταβαλεῖς, apud eund. Pæd. l. 3. τοξεύειν δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐκ τῶν ἐναντίων. Interdum autores tela dirigere, Luc. de calum. ὅτι ἐκεῖνον τοξεύεται. velut

---

velut arcu emitto: ut τοξεύει μεγίστης ὕβρεως, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Hec. Καὶ πάντα ξὶ δὴ νὺξ ἐτόξευσεν μάτην. Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferio: ut τοξεύειν τὰ ἄνεμα, apud eundem. Xen. Pæd. l.

Τοξίαμα, arcu petor, sagittis ferior, Plut. symp. 9. τοξεύεσθαι ὑπὸ Παλαιστῶν.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emissum est: sagitta, jaculum, apud Dioscl. loco suprà in τοξικὸς indicato. Item ipse ictus seu jactus sagittæ aut teli. Plut. in Alex. Pæd. l.

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius, apud Arat. & Oppian.

Τοξεύτρια, sagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτὴς, idem quod τοξευτὴρ. Il. ψ.

Composita.

Ἀγχιλοτοξεύω, qui curvo seu adunco arcu utitur, sinuatim seu lunatum arcum gerens. Il. β.

Ἀποτοξεύω, arcu propulso: *sagittis emissis*. Item sagitta arceo seu propello. Luc. τὸν ἀπειλοῦντα φοίβον ἀποτοξεύσαι τῶν λοιμῶν ἕνεκα. Significat & sagitta appeto.

Ἀποτοξεύεσθαι, sagittis appeti: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem. πάνυ δίγωγε, ὑποτυτοξεύσει, aptè & scitè probatum est, & velut arcu emissum.

Ἀργυροτόξος, argenteum arcum habens: epitheton Apol. Il. φ. & alibi apud Hom.

Ἀτοξος, arcu & jaculis carens.

Ἀτόξευτος, qui sagitta ictus seu percussus non est. Item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel trajicio. Et simpliciter, jaculor, telum vibro. Xen.

Ἐκτοξεύω, jaculando seu emittendo exhaurio: unde apud Herodot. τὸ βέλος ἐξετοξεύετο sagittæ absumebantur. Metaphoricè apud Aristoph. in Plut. βίος dicitur ὑπὸ τοξεύσθαι, i. exhausta, & confecta esse. (tru. l. 10. c. 15.

Ἐκτιτοξεύω, crena & concavum illud cui imponitur sagitta. Vitruv. l. 4. Τῷ δ' ἐπιτοξεύοντο πορφυροῦντες Ἀχαιοί.

Εὔτοξος & εὐτοξότης, bonum arcum habens, & bonas sagittas: ut εὔτοξος φαρέτρη.

Εὐτοξία, dexteritas & jaculandi peritia.

Ἱππότοξότης, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. Phil. de v. M. l. 1. *Decamp.* Ἀμφιπποτοξόται, desultores sagittarii.

Ἀφιππότοξότης, idem cum ἱππότοξότης.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος, Eurip. in Phœn.

Καπετοξεύω, sagitta impeto, sagittàm dirigo in. Item sagitta trajicio, sagitta confici. Luc. in Hermot. Ὃς δὴν τῷ σπλεισθῆναι καπετοξεύθη, ὁ δὲ τῷ μὲν ἐπεύξατο τὰ ἐναντία. Sic & apud Thuc. l. 3. Significat & simpliciter, trajicio, transfigo, confodio: unde metaph. apud Aristoph. in Nub. ῥηματίοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις καπετοξεύω.

Κλυτοτόξος, arcu & jaculis inclytus, arte sagittandi celebris, epitheton Apoll. passim apud Hom.

Πετητοξεύω, sagittis undique configo. Aristoph.

Σκυτοτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur.

ΤΟΠΟΣ, ου, ὁ, locus: qui secundum Aristot. Phys. l. 4. est τὸ περιέχον ἑκάστου ἴσχυον πρῶτ σωμα τῶν πέρας. Æschin. in Ctesiph. ἃ δὲ τὴν ὑφὴν ἄλλα τῶν τόπων μᾶλλον μεταλλαξεῖς, non mores, sed locum solùm mutavit. Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum seu locis fœminarum, idque frequentius in plurali: ut apud Aristot. hist. an. lib. 7. cap. 3. ὅταν ὑδὺς γλόννα ἐξ τῶν ὁμαλῶν ὁ τόπος ἔχῃς, & Diol. l. 1. c. 19. (de oleo sampsuchino) τῇ σφοδρᾷ ψύξει σκληρύνει τοὺς τόπους. Item apud Dialect. & Rhet. τόποι, dicuntur sedes & domicilia argumentorum: de quibus Aristot. in top. Suid. & Quintil. lib. 5. cap. 10. In oratione vel disputatione τόποι dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Ilocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ σφᾶς τὸν αὐτὸν τόπον δ' ἐπειῖν ἀπαγγέλειν.

Τοπικοὶ, q. d. locales: ut τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur. Gal. περὶ κρ τόπ. l. 1. c. 1. Et ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos & monstrans quomodo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem probabilem confirmandam: unde τὰ τοπικὰ inscribuntur libri Aristot. τοπικῶν tractantes.

Τοπικὸς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur &, per locos communes, per capita.

Τοπίζω, statuo, colloco. q. d. in loco pono: unde τοπίζει. Hesych. exp. ἱδρύει. ¶ Exponitur &, conjicio, suspicor. Soph. in Erigone. ἐξ ἀόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς ἔχλω. Plat. de leg. l. 2. οἱ δ' ἐν τοπάζειν δεῖ quòd si conjectura uti oportet. Significat etiam, quæro, Troglodytarum lingua, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιον, Λίθος, topazius lapis: sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno studio quæreretur. Plin. tamen lib. 6. c. 39. insulam Topazon gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à navigantibus, ἀ τοπάζειν

ζειν fuisse denominatam. Eadem gemma neut. gen. τοπάζιον dicitur in Apocal. c. 21. & Exod. 28. trisyllaba verò voce τοπάζιος, seu τόπαζος, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπεύω, idem quod τοπάζω, conjicio, conjector, suspicor. Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens, Suid. ex Strat. de, τὸν κάλων δὲ σύντορ ἅλκιον δεσμεύοντες τοπεῖοις αὐδρες. Pro eodem scribitur & τοπίον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiaria opera: de quibus Plin. lib. 16. cap. 33.

Composita.

Ἀτοπος, ου, ὁ, ἡ, (q. d. locum non habens, nullo loco conveniens) absurdus, inconveniens, rationi minimè consentaneus. Isocr. in ep. ad Phil. ἀτόπως ἔχ λίαν αὐσίτοις ὑπηρετῶ πράγμασιν. Plat. ep. 7. ἀτόπῳ ἔχ ἀλόγῳ νίκῃ κεκρᾶσθαι. Sic λόγοι ἄτοποι, apud Athen. l. 2. Exponitur & insolens, inusitatus, novus: apud Thuc. lib. 3. Interdum &, ineptus, stolidus: ut apud Athen. l. 7. ex comico quodam, Εἰ πᾶσιν ἦσαν πάντες ὃν ἐγὼ βίον, Οὐκ ἄτοπος ἂν ἦν μισητὸς ἰδίοις.

Ἀτόπως, absurdè, inconvenienter, ineptè. Demosth. Exponitur &, incompositè, insolenter.

Ἀτοπία, absurditas, inconvenientia. Isocr. Phil. de mun. Item insolentia, inusitata novitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol.

Ἀτόπημα, factum aut dictum absurdum & inconveniens. Damascen.

Ἀτόπιος, quem conjectura assequi non licet. Hesych.

Τἀπάτοπος, (*dec.*) aloquo modo absurdus.

Δύστοπος, unde δυσώνυμος, ex quo superi. δυσοπώτατος exp. difficillimè: item absurdissimè. Suid.

Δυσοπάζω, difficulter conjicio. Hesych. Δυσόπαστος, quem conjectura assequi difficulter possis: ut δύσπαστ' αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. ubi tamen legitur δυσόχαστα.

Ἔκτοπος, q. d. qui est extra locum, loco suo emotus: unde ἐκτοπώτατος, apud Suid. & Hesych exp. ἐξεσραμμένον. Frequentiùs idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis. Plut. de solert. an. apud Theophr. de caus. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμὼν, exp. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur &, peregrinus: ut ἄρχε ἔκτοπος, apud Soph. in Trachin. (Suid.

Ἐκτόπιος, mirum in modum, modo insolito & inusitato, apud Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος peregrinus, longè remotus. Soph. in Oedip. Colon. πᾶ ναίει, πᾶ κυρεῖ ἐκλοπίσ, συδεὶς: ex hoc peregrino profectus solo. Vnde ἐκλοπιον αὐδύειν, amovere & amoliri, è loco quo erat, apud eundem in Oed. tyr. ἰκλοπιοῦσ' ὀκτοπίαν φλόγα σπέρματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, sum moveo: in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτὲς. Item neutraliter, discedo è loco in quo eram, peregre abeo, peregrinor, habitationem muto. Laërt. de Plat. ἐξετόπισε δὲ ἐξ αὐτῆς πλεῖσα. Plut. in Demetr. τοῖς σχολιώτερος δὲ ἐκτοπίζειν ὧς ἐπ' Ἀφρικὴν ἐξ Μάλθαν ἐκλοπίζων. Item à re proposita discedo, apud Aristot. rhet. 2. & hist. anim. l. 4.

Ἐκλοπισμὸς, locorum & hominum alienatio à finitimis populis. Strab. l. 3.

Ἐκλοπιστὴς, qui locum mutare solet & relicto domicilio suo aliò se conferre: ἐκλοπιστικὸς ζῶα, apud Aristot.

Ἐνλόπιος, qui hunc locum colit, ind gena: ut ἐνλόπιοι Θεοί, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur & ἔνλοπος, teste Poll. l. 3. c. 4.

Ἐνλοπίζω, in loco & sede mea me contineo, sedem non muto. apud Suid.

Ἐνλοπίζω, idem: apud eundem.

Παραὐτόπος, idem fere quod ἄτοπος, absurdus, inconveniens: apud eundem.

Τοπάζω, idem cum τοπεύω. Etymol.

Τοπάσσω, idem cum τοπέω. Thuc. l. 1.

Καχοπόρος, (*dec.*) mala suspicans: apud Suid. Καχοπόρεῖσθαι, mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΑΤΙΟΝ, seu τόρδυλον, nomen herbæ quæ & σεσελὶ Creticum dicitur, de qua Dioscl. l. 3. c. 63.

Τορεύω, &c. vide in Τερέω.

ΤΟΡΜΟ, vel τόρμος, autore Hesych. dicitur modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui aliàs πλῆμνη & χνοῦς. ¶ Suidæ & Eustath. est meta, item carceres & repagula. Item cursus in hippodromo. Vnde ἐκ τόρμου ἀφεῖναι apud Hesych. exp. ἐκ τῆς κατὰ πόδ. ἐκ τόρμου, extra metam, extra id, quod decet seu convenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμον nominatur etiam orbita seu vestigium rotæ, teste Eust. Ἐκτορμόω, (*comp.*) constituitum cursum egrediot, extra metas excurro: ἐκ τῆς κατὰ πόδ. ἐκ δρόμου βαίνω. Eust. ex Pausan.

Τόρνος, &c. vide in Τορέω.

Τορμὶν. in Τορέω. Τὸς, in Οὗς.

Τότε, in Οὗτος. Τύνος, in Ἐκεῖνος.

Τύνομα, in Ὄνομα. *Et sic de similibus.*

Τῶν, in Οὗτος, Τόρρα, in Ὄρρα.

Τραχαλίζω, Τραχήλισμα, in Τράχηλος.

ΤΡΑΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper. (¶ dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis: aut παρὰ τὸ τραχὺ λῆμα ἔχειν, teste Etym.

Etym. Od. ι. — τὸ δ' ἄρουρα λεῖπε θύραζε, Ἀρκεύς τι τράγος τε βαθύκτενος αἰολόμαλλος. ¶ Sic & dicitur fœtor qui aliàs χρῶτος. ¶ Ponitur & pro libidine & salacitate : sunt enim hirci animal lascivum & libidinosum : apud Luc. ¶ Hippocr. epidem l. 6. juvenes pubescentes & τραγίζοντας appellavit τράγους. Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominantur naves hirci capite insignitæ : teste Poll. l. 1. ¶ Messeniorum dialecto capricus τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est & piscis nomen, apud Athen. lib. 8. ¶ Item spongiarum genus quoddam : apud Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 16. & Dioſc. lib. 5. cap. 138. ¶ Numeratur & inter Cerealia : apud Dioſc. lib 2. c. 115. Item inter herbas, apud eundem, l. 4. cap 51. Est & pultis genus quod ex tritici semine fit, ut vult Plin. l. 18. c. 7. & 10. ex olyra autem, ut tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cavitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum. Poll. l. 2.

Τράγιος, ὁ, hircinus.

Τράγιος, idem : unde τραγῆν, ſ. δορὰ, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus parvulus : aut hœdus, apud Theocrit. idyll. 5.

Τράγιναια, αἱ, capræ utriúsque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, seu τραγεῖον, (ut est apud Heſych.) herba inde dicta quòd folia ejus autumno hirci virus olent, teste Dioſc. l. 4. c. 50.

Τράγιον, eadem herba quæ & τράγος, de qua idem ejusdem l. cap. 51.

Τραγίζω, hircum refero, *vel odore, vel lascivia* : apud Hippocr. de juvenibus. Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem & aspériorem mutant. Aristot. hist. an. l. 1.

Τραγιστής, qui victimas furatur, sacrilegus. Heſych.

Τραγίσω, idem cum τραγίζω : unde πυκνὰ ἐξαγίσματα τραγῶν dicuntur apud Alex. Aphr. probl. 1. 1. quæſt. 125. quæ pubertatis annos ingressa mutare vocem incipiunt, hircorum virus olere & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vires τραγῶν quæ fructu carentes fronde luxuriant : ducta signif. ab hircorum natura, qui obesiores minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. l. 5. c. 18.

Τραγικὸς, idem quod τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius : ut τραγικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. lib. 4. & ἄγγελος τραγικὸς, Luc. in Nigr. Item, conveniens tragicis, dignus tragicis : seu qualis in tragœdis fieri ſolet : unde τὰ τραγικὰ : gravia & tragœdis convenientia, apud Aristot. de arte poet. Interdum οἱ τραγικοὶ dicitur pro τραγικοὶ ποιηταὶ : ut apud eundem ibidem, & in Rhet. Fœm. τραγικὴ, Σκηνὴ, tragica camœna, apud eundem Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum : seu, ita ut tragicos decet. Gregor.

Τραγικολόγος, tragicè loquor. ſchol. Aristoph.

Compoſita.

Ἀντιτράγος, pars oppoſita τῷ τράγῳ in aure. Poll. l. 2.

Αὐτοτραγικὸς πόσις, tragica ſimia. Demoſth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l. 7.

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo impoſitum ipſi quòd capra quam Theſeus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem & comitem ſibi adjungere oraculo Delphico juſſus, fortuitò in caprum tranſierit. Plut. in Theſ.

Ἐπιτραγίας, piſces eſſe dicuntur apud Aristot. hist. anim. lib. 4.

Τ' ὀπτραγίζω, ſupra modum oleo hircum. Dioſc. l. 1. c. 6.

Τράμα, Τραυδς, &c. vide & Τιτράω.

ΤΡΑ΄ΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. (¶ Dicta quaſi πιτράμεζα, ἀφ' ὧν πίνειν : quòd initio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Odyſſ. δ. — πασάσθην τράπεζαν Ἀμφιγυήεις πολίησιν. Xen. pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ, μᾶλλον ὄψα. ¶ Interdum accipitur pro mensa inſtructa epulis : ut Iliad. ω. — νῶιν δ' ἀπίλησεν ἐδωδὴς Ἕδνον ἐμὸν, ὅτε τοῦ παρέκειτο τράπεζα. & apud Thuc. lib. 1. τράπεζαν Μενελεῷ παρέθηκε, mensam Perſico more inſtructam. Sic & ſæpe apud Plut. Xenoph. & Athen. ¶ Interdum ſic quaſi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum ſeu numulariorum : ut apud Demoſth. ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἐδάνεισαν ἐπὶ μετ' ἐμ. ¶ Apud architectos, ſic dicitur pegma conſtans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata. Cteſiph. de catapulta, & Turneb. adverſ. lib. 2. cap. 5. ¶ Apud Aristoph. ſic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vernæ & mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. lib. 7. ¶ Scapularum etiam circa dorſum partes latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis latior inſtar menſulæ, τράπεζα dicitur. Nic. in Alexiph. ¶ Eſt etiam τράπεζα, τὸ λεῖον τοῦ στέγους. Pol. l. 2.

Τραπεζῶν, ῶνος, ſeſtum quoddam Athenis. Heſych.

Τραπεζὶς, ίδος, ἡ, menſæ aſſecla, qui invocatus ad menſam venit : ep. theton canis, apud Hom. Il. ψ. & χ.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, idem Suid. & Euſt.

Τραπεζίτης, mensarius, numularius. Plut. in conſolat. ad Apollon. Athen. l. 6.

Τραπεζικὸς, ὴ, ὸν, ad menſarium pertinens. Demoſt.

Τραπεζιτεύω, menſarius ſum. Poll.

Τραπεζίτευμα, ατος, τὸ, menſarum confectio : apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10

Τραπέζιον, τὸ, menſula, abaculus. Heſych.

Τραπεζόω, ſ. ώσω, menſæ impono, ut apud Soph. in Triptol.

Ἀ' πτράπεζος ὁ τραπεζῶν κύλιξ, fundo carens calix haud menſæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod ſupra menſam ponitur : *ut vaſa.* Euſt.

Compoſita.

Δυσράπεζος, qui menſa utitur malè inſtructa : ſeu infelix propter menſam. Euripi.

Ἐ' πιτραπέζιος, ου, ὁ, ἡ, extra menſam conſtitutus, qui menſæ non infertur. Luc.

Ἐ' πτραπέζιτης, ου, ὁ, menſæ aſſecla. Ἐ' πτραπεζῖται, οἱ, αἱ, quæ in menſa noſtra alitur. Suid.

Ἐ' πτραπεζίω, ῶ, ὁ, qui ſuper menſam eſt, aut ſuper menſa ſit : ut ἐπτραπέζιον ὕδωρ, Luc. in Hermot. Exponitur &, menſarum aſſecla. Heſych.

Ἐ' πτραπεζίδιος, idem apud eundem.

Ἐ' πιτραπέζιδια, τὰ, quæ in menſa, ſeu ſuper menſa apponuntur. Athen. lib. 4. Et peculiariter, ſecundæ menſæ : apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, ut δυτράπεζος. δι, vita quæ degitur ad menſam bene inſtructam. Athen. lib. 4. Homines verò δυτράπεζοι diduntur qui bene inſtructa menſa utuntur : apud eundem l. 14.

Μικροβλέπεζος, qui exiguam ſeu tenuem menſam apponit. idem ibidem.

Μονοβλέπεζος, unicam menſam habens : vel ſolus in menſa cibum capiens. Apud Euripi. in Iph. Taur. ξένοι μονοβλέπεζοι, dicuntur munera hoſpitalia quæ ſeorſum ab aliis in menſa Oreſti apponebantur, i. hoſpitalis menſa ſeorſum appoſita.

Ὁ' μοβλέπεζος, qui eadem menſa utitur. Lucian. in Soma.

Σωμβλέπεζος, idem.

Τραπεῖζα, Τραπίω, vide in Τέπω.

Τραπία, vide Τάρος in Τέρω.

ΤΡΑΤΛΟΣ, ου, ὁ, balbus, blæſus, qualis Alcibiades fuiſſe dicitur à Plut. utpote λ pro ρ pronuncians : unde irridetur ab Ariſtophane in veſp. Idem Plut. de prud. animal. Ἀλλὰ τὰ τῶν ἀγλαΐσκων ἢ τῶν ἀβαιδῶν φύσιν τραυλὸν ὑδὲ βαῖ ἀπεργάζεται. Et τραυλὴ fœmina Calliæ, apud Pollucem. Τραυλᾶ μὲ ἔζευγμαι· ἀπεστομώθην.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus ſum, aut blæſus. Ariſtoph. in Veſp. Ἐ' Αλκιβιάδης εἶπε πρὸς τὰ τραυλίσεις. Οὐκοῦν θάλαττ' αὐτὸ ταραλλεῖ κἀκακκᾷ ἔχει. Et cum accuſ. apud eundem in Nub. Ἀλλὰ νόμιζός σε πάντα τραυλίζοντ'.

Τραυλισμὸς, balbuties : idem quod τραυλότης.

Compoſita.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, ſemibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλότραυλος, variè balbutiens. Theocr. in epigr.

Τ' πατραυλίζω, q. d. ſubbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

Τραῦμα, &c. vide in Τιτρώσκω. Τραύσανα, in Τρύω.

Τραυσεῖς, in Τρέφω. Τραχεῖα, Τραχὺς, &c. in Τραχύς.

ΤΡΑ΄ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. (¶ nomen habens ἀπὸ τῶν τραχύτητα, ὅσῶν ἡ τὸ μῆκος : aut quaſi τραχεῖς ἄνω ἔχων, inquit Orus apud Etym.) Plur. in Ale. ἐξαξάμενος τῇ ὀπτερ ἐπεὶ τ' κώμης αὐτὸς, ἀπάτημα τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον. Purpurarum etiam & reliquorum oſtreorum ſuperiores partes τράχηλοι dicuntur apud Athen. l. 3. ¶ Item κύτινος, i. veſicæ parvum os, τράχηλος nominatur apud Hippocr. ¶ Item apud Athen. l. 11. quidam dicit ſe ὃν κάδων ὃ bibiſſe τὸν Τράχηλον ἀδικηθέντα ὑφ' ὑμῶν : erat autem κάδων poculi genus. ¶ Eodem Athen. teſte ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur &, vertebra, verticillum, apud Dioſc. l. 4. c. 17.

Per metaplaſmum generis pro τράχηλοι dicitur & τράχηλα teſte Euſt.

Τραχήλια, τὰ, propriè ſunt edulia quæ ex trunculi extremiſque partibus truncatis ac reciſis, præcipuè cervicibus avium, parantur, viliora cæteris : unde & quiſquilias nonnulli exp. Ariſtoph. in Veſp.

Τραχηλιάω, collum ſeu cervicem attollo, ſuperbio, fetocio. Greg. de theol. κατίνταν Κυρίᾳ, πατριαρχικῷ τραχηλιάσῃ, ἢ πάθος τι ἢ ἐπιθροῦς.

Τραχηλίζω, in collum ſeu cervicem reſupino. Item, obtorques à tergo collum, obtorto collo traho, ango, *ut luctator luctatorem* : ut apud Suid. Καλόχαλκος· Ρ' ιφῶν· πολὺ πικρὸς ὃς τραχηλίζων ἀνασπᾷ βαπτίζων. Et in paſſ. apud Plut. τραχηλιζόμενος ἢ βίον διαπεπλεκώς

Ε'πιτρίτος, sesquitertius. Plat. in Tim. Ε'πιτρίς, ter. Dioscor. l. 5. c. 4.
Εἰκοσιτρεῖς, viginti tres. Εἰκοστριάς, viginti tria. Sic πεντηκοντατριάς, &c.
Ἡμιτριτῶν, semitertianus, ut ἡμιτριτῶν πυρετοί. Gal.
Πεῤῥετρίτη, triduo ante : seu tertio ante die. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4.
Συντρεῖς, simul tres, terni. Od. ι.
Τ'ετράγλωσσος, subtertius : in musica. Capel.

Composita ex τρεῖς.

Α'ντιδιάστασις, idem cum τριπλάσιον. Poll. & Hesych. Scribitur & ἀντιδιαζεῦξις.
Α'τρεκτος, invictus. in Æschyl. in Coeph.
Πεντηρεκαίδεκος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

Τρέμω, &c. vide Τρέω.

ΤΡΕ'Π Ω, Ε. ψω, verto, converto. Hesiod. in Erg. Ἀντίον ἐυκραὲς ἀνέμοι τρέψασι πεφυκὼς, vento obversa facie. Iliad. υ. Ε'ς Τρῶας δ' ἀ πάσσυτον ἐν στῆθος ἔτραπε θυμὸν ἀγήνορα. Synes. ep. 60. ἔτρεψας ἅπ' ἐμὲ τῶν ὀργῶν, convertisti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἕτερους τὰς αἰτίας τρέπειν, in alios causas transferunt. Interdum τρέπω dicitur pro τρέπομαι εἰς φυγήν, in fugam converto. Iliad. φ. πρὶν μὲν γὰρ πρῶτας Α'χαιοὺς Thuc. lib. 5. κεῖ μιᾶσαν τὴ τραπέμενα τρέπεσι : Interdum exp. muto. ut Od. τ. Τῇ δὲ Αθήνη νόον ἔτρεπε, mentem ei mutavit. Item verso, considero, perpendo. Xenoph. l. 5. ἐν σοὶ τρέπεται πάντα, κατάδηλα οἷά σοι φαίνεται, tecum animo versans & considerans.

Τρέπομαι, (pass.) vertor, convertor : vel converto me, converto gradum, pedem retro. Iliad. ρ. Τῷ πε νῦ ἴδὸς πλεμιδὴς, ἢ ἀπρὶξ ἀνδρὸς Ἡὲ σαωσόμενος, converso gressu. Τρέπεσθαί τινος, i. ἰέναι, viam aliquam ingredi. Synes. μετ' ἐκείνης ἡμεῖς τῶν ἐπὶ θαλάττης ἐτραπόμεθα. Item τρέπομαι converto, i. conferro me, relictis aliis negotiis aggredior. Iliad. γ. Ἀμφίδαμαν μὲν ἔπειτα δύω, ὅτε πρῶτα τρέποντο. Plut. in symp. sept. sap. ἐτράποντο ἐπὶ παιδιὰς ἐρωτήσεις, hujusmodi percontationibus uti cepêrunt. Interdum converto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3. σχεδὸν ἐπὶ πάντας ἐτράπεσθαι, ut ad Athenienses confugeremus. Significat &, convertor. i. oculos seu faciem meam converto. Phil. de v. M. l. 1. πρὸς ἀνθρ. καὶ τὴν ἐμὴν μορφὴν, in solitudinem facie versa. Item in fugam vertor, fugor, Xenoph. Hell. 3. ἔβλαψαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τῆ κατώτερ. Item mutor. Iliad. κ, ὅπεὶ Διὸς ἔβλαπτο φρένας. Sic Iliad. ρ. ἧς δ' ἐβλάπτο χρόὸς, horum color mutabatur. ¶ Item vergo, spectо, Thuc. lib. 2. ἔπεφυκε τὴν οἰκίαν ἐς Εὐβοιάν τε καὶ Α'νδρον τὴν Ταμυνθίων, viam conficiebant ad Andrum spectantem. Τρέπομαι (medium) idem quod τρέχω, in fugam hostes verto. Xen. Hell. 1. Plut. in Anton.

Τεθρέπομαι, Ionicè idem quod τέτροφα. Herodot.
Τρεπτὸς, qui verti potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Naz.
Τρεπτός, πτὸν, ὴ, conversio seu versio. Hesych.
Τρεπτὸς, ὴ, ὸν, idem : ut τρεπτὴ ἀκοίτου. Hesiod. in Erg. & Od. σ. Item conversio in fugam. Plut. in Cam. τῶν πρώτων ἐπὶ Ρωμαίων αἰσχυνόμενον. Idem ibidem πρώτων ἐπόντων τοῖς πολεμίοις in fugam convertit. Item mutatio : ut τροπὴ ἀπὸ τῆς ἕδρας, apud eundem in Numa. ¶ Apud Hermog. τροπὴ λέξεως, translatio : seu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs τροπαῖοι vocant. Aristot. probl. 24. l. 26.

Τροπεὺς, ὲως, ὁ, is cujus fit conversio, seu qui convertitur : ut πλοῖα τροπεῖα, quæ & sine adjectione dicitur τροπεῖα, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur. Aristot. lib. 26. problem. 5. Τροπεὺς Ζεὺς & Τροπαῖα Η'ρα, quorum beneficio ἡ ὄπισθεν ἧς κεφαλῆς γένεσις credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic Τροπαῖος Ποσειδὼν, apud Pausan. in Att. Τροπαῖον, vel τρόπαιον, τὸ, monumentum τῆς ἧς τροπῆς πρὸς τοὺς πολεμίους. Xenoph. Hell. 7. Thuc. lib. 1. Interdum cum genit. ut τροπαῖον τῆς ἐπικρατείας, apud eundem lib. 6. Plerumque dicitur εἶναι seu ἀνατίθεσθαι τρόπαιον ἐπὶ τινὶ : ut Aristid. τρόπαιον ἀνάκειται ἐπὶ τῇ ἥττῃ. Ephesiac.

Τροπικὸς, ut τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, i. quos quum attingere Sol videtur, convertit & reflectit cursum situm. Procl. in sphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reversionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. τροπικὴ λέξις, in quibus est τροπὴ, seu quæ figuratæ sunt & translatæ.

Τροπικῶς, tropicè, metaphoricè, per tropum : schol. Aristoph.
Τροπὶς οἴνου, q. d. vinum versum : vinum vappa factum. Aristoph.
Τροπολίζω, solstitium facio. Gaz. de mensib.
Τροπολίζω, idem quod τρέπω, verto, converto.
Τροπολογία, conversio, mutatio. Hesych.
Τροπὸς, idem quod τροπολίζω. Τροπόομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, converto seu converto me. Iliad. ψ. ἐπὶ τροπὸν φέρεσθαι.
Τροπὸν, idem cum τροπὸς. Od. τ. Η' πλάκας τροπὸν χθονὸς ἀλλοῖαι φορεῦσι, subinde convertens & mutans. Τροπόομαι, idem cum τρέπομαι. Od. σ.
Τροπόω, & τροπόομαι, idem cum Τροπολίζω, τροπόομαι. Il. λ.
Τροπὸς, insignum vertor & vinco : unde τροπαῖον, τρόπαιον. Suid. exp. νικῶσα, ἡττωμένη. Ε'πιτροπὸς, τρέπω, τροπὸς, τροπὴ, τροπαῖον, τρόπαιον, Hesych. Τρόπις, ὁ, ἡ, Plut. in vita Hom. est ἡ ἧς λέξεων ἐπιστροφὴ, deflexio in verbis à communi usu & propria significatione : verborum immutatio. Cic. vide & Quint. lib. 8. cap. 6. ¶ Item modus, ratio. Aristoph. ἀπὸ τρόπου. Æsch. μαθεῖν τρόπον τιμωρίας, nullo modo, haudquaquam. Sic & apud Plat. Thucyd. &c. Interdum dicitur τρόπον sub. κῆ : ut apud Demosth. ἔχειν τὸν τρόπον καὶ τοιαύτας τέχνας. ¶ Item mos, ritus, consuetudo. Xenoph. κατὰ τὸν Ἑλλήνων τρόπον. Sic Ἀμαζονικὸς τρόπος. Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ἐν τρόπῳ βοσκήματος, more seu instar pecudis. Lucian. κατὰ τρόπον, eo quo decet modo, rectè, convenienter, pro quo dicitur & ἐκ τρόπου, apud Plat. de leg. lib. 9. Α'πὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconvenienter : apud eundem in Crat. & Plut. de educ. lib. ¶ Item τρόπος, mores : ingenium, indoles, animus. Thuc. lib. 8. διάφοροι πολὺ τοὺς τρόπους, ingenio & moribus dissimiles. Hinc & ἐκ τρόπου, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic & passim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas : apud Plut. ¶ Item studium, institutum, voluntas.

Τροπὸς, lorum contortum quo remus scalmo alligatur, Odyss. δ. Τροπὸω, loro illo ad scalmum alligo. Luc. ἧς κωπὴν ἐμοὶ προσέτρωσε.

Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum τροπὸς. Thuc. lib. 2.
Τρόπωτις, manubrium remi : à τρέπειν dictum, quoniam inter remigandum versatur.

Τρόχαλος, seu τρόχηλος, fasciculus alliorum, seu alliorum manipulus. apud Aristoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπειν significante ελίσσειν, teste Suid.

Τρόχις, ἴδος, vel ὁ, ἡ, carina : ima navis pars. Odyss. μ. Metaphoricè pro principio sumitur, ut τρόχις τῆ πολιτείας. Aristoph. in Vesp. quoniam ἧς δρυὸς ἡ ὕπτια τρόχις, inquit schol.

Τροχίδιον, ut Τροχὶς ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas. Etymol. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.

Τροχίω, carina instruo : unde πάνυ ἐστὶ τροχισμένον. Hippocrat.

Τροχιστὴς, idem quod τροχιλάτης.
Τροχιστὴς, idem quod τροχιλάτης. Hesych.
Τραπεζίτης, ὦ, ὁ, mutabilis.
Τράπεζος, ὦ, ὁ, mutabilis.
Τράπεζα, uvas calco in lacu. Hesiod. in Asp. Οἵη τε ἐτέτμομεν. Od. ν. Α'λλοι δὲ τετμήσει.
Τρασιὰ, uvarum calcatores. Hesych.
Τρασιὰς, mustum, vinum. Idem.
Τέτμω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Α'ναστρέφω, subverto, everto, prosterno. Plat. τὸ μὲν σῶμα τὰς πόλεις. τὸ δ' ἀπόλλυσι καὶ ἀναστρέφει. Dem. pro cor. ὃς ἀπωλείας ἀστρεφὲς τὸ ἧς Ε'λλείνων. Apud Aristoph. in Nub. ἀναστρέψω πᾶν ἀπὸ τῆς, evertam ista, i. refutabo.

Α'ναστρόφιμος, evertor, exturbor, prosternor. Plut. in Fab. Marc. ἀναστρέφεσθαι dicitur, quum id quod in imo est, emergit & sursum fertur. Aristot. hist. anim. l. 8. Item ἀναστρόφιμοι pro ἀναστρέφω. Xen. pæd. 7.

Α'ναστροφικὸς, subversorius, evertendi vim habens.
Α'ναστροφὴ, subversio, eversio, exturbatio. Greg. Item eversio, refutatio. Apud Dioscor. ἀναστροφὴ στομάχου, stomachi dissolutio, quum in vomitiones effunditur.

Α'νατροπὸς, ὡος, ὁ, subversor, eversor. Plut. (dem.
Decomp. Διαστρέφω, subversio seu eversio facilis.
Ε'ξαστρέφω, subversio seu eversio facilis.
Α'ποστρέφω, averto : item avoco, revoco. deterreo, dehortor. Il. α. Ὄφρα οἱ ἐκ θυμὸν κακὸν Α'πόστρεψ. Il. Α'λλὰς ἀ' Γ μ' ἐπέεσσι ἀποστρέψειε νοήμασι. Hoer. in Paneg. ἐν ἐπιστρέφειν ἀπὸ ἐπικαλῶν τῶν φρενῶν. Idem cum genit. ibidem, ἀποστρέφειν ἧς ἁμαρτιῶν, avocare à peccatis.

Ἀποστρόφιμος, avertor, seu averto me, pedem averto & retrò converto. Xen. pæd. 5. Διὸ ἐξ ἧς ἡ ἀστραπὴς, ἥτις εἶναι ἐπιστρεπτὸν, πάντα, gradum revocavit. Et cum genit. Luc. ἐπιστρεπτὸν τὸ ἧς, quum à via deflexissent. Et cum πρὸς, Plut. in Fab. ἀποστρόφιμος πρὸς Γναῖον, convertisse gressum in Italiam. ¶ Item avertor, rejicio, repudio, repello. Idem ibidem, πάντων μὲ ἀποβλητὸν τῶν δίκαιον.

Ἀποτροπιάζω, avertendi seu depellendi vim habens. Luc. Exponitur &, diffugiorius, dehortatorius.

Ἀποτροπὴ, averſio : item amolitio, depulsio. Plat. de leg. l. 2. Isocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item dehortatio, diffugium. Aristot. rhet. 2. Thuc. l. 3.

Α'ποτρόπιμος, malorum averſor & depulſor : ut Ζεὺς ἀποτρόπιος. apud Luc. & Α'ποτροπαῖος ἀποτρόπαιος. Aristoph. in Plut. Item ἀποτρόπαιος, ὁ, ἡ, ἀποτρόπαιον, averrunci & depellentes. Xen. Hell. 3. ἐξ ἀποτρόπαιον, i. ἀφίσιος, averrunci & depellentes. Xen. Hell. 3. Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum avertendorum causa : ut ἀποτρόπαιον ἱερεῖον. Plut. in probl. Hell. Item, avertuncandus, ut ἀποτρόπαιος ἀποτρόπαιος. Plut. in probl. Hell. Item, avertuncandus, averrendus, detestandus horrendus, abominandus. Plat. ἀποτρόπαιος ἐστὶ ἧς ἐκ ἀποτρόπαιος πάντα.

Α'ποστρέφομαι, averſor, abominor, pero ut dii avertuncent. Synes. exponitur etiam, placo, expio. in Bibl. Α'ντιστρόφιμος, sacrificium quod fit malorum avertendorum gratia : piaculum, piamen, piamentum. Α'ποστρόφιμος, averruncatio deûm iræ. Eponitur &, aversatio. schol. Soph.

Α'πότροπος, quem alii aversantur, abominantur & refugiunt : ut ἀπότροπος, ἄδικος, apud Soph. in Ajace. Od. ξ. παρ' ὕειον ἀπότροπος, exp. separatus & quasi exterminatus : seu aversans urbem & fugiens. Item depulsor mali, averruncus sive averruncator. Plat. de leg. l. 9.

Α'ποτρόπω, idem quod ἀποτρέπω. Odyss. π. & φ. Il. σ. & υ.
Α'ποτρόπομαι, aversor, declino. Phocyl. Χρὴ κακοεργὸν ἀποτροπιάσθαι.
Ἀμποτρεπὴς, (*dec.*) qui difficulter averti potest & depelli. item, qui difficulter potest avocari, refractarius.
Διαστρέφω, distorqueo, perverto. Hom. hymn. 1. Merc. Ρ'εῖα μὲν ἴχνια πάντα διέτρεπεν ἐν κονίῃσιν. Item averto, dissuadendo arceo & abstraho, pudore injecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψε ἐκ βίλιον τὸ μεῖζον. Exponitur &, confundo, perterreo, ad inopiam consilii redigo.
Διαφθείνομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε ἧς τὸς Ε'πικουρείους διατραπῆναι. Item perturbor, perterreor, ad inopiam consilii redigor. Polyb. πῶς συγκλαπὲν αὐτῶ συνέβη διαπαπῆναι.
Διαφθὴ, pudor, confusa facies. Item confusio & perturbatio. Polib. l. 5.
Διάτροπος, ὁ διατοξαμένων : seu qui solet διαβάπτειν. Apud Eurip. in Iphig. Aul. διάτροποι φύσεις βροτῶν, exp. naturæ hominum mutabiles.
Decomp. Α'διάστροπος, qui non potest διαβάπτειν, immotus.
Α'διατρέπτος, ita ut nequeas διαβάπτειν. Ecclesiast. c. 26.
Συμδιαστρέφομαι, una pervertor & corrumpor. Plut.
Εἰσέρπομαι, vertor in seu intra : recipio me intra seu intus. Aristot. hist. an. l. 9.
Ε'κβάλλω, averto, deflecto seu declino : item detorqueo. Plut. in vita Hom. τὸ φεύγειν μετοικεῖσαι ἐκ ἐπιτρέπει ἐ σωφροσύνης, deflectit à communi consuetudine & usu proprio. Antiph. πῶς ἀπὸ ταχίας εἰς ἡμᾶς αὐτὸς διατρέψας, detorquere. Interdum, cogo ut decliner. Soph. in Oed. tyr. Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Ἰλαὸν δ' ὀργῆς, cogentem me via cedere.
Ε'κτρέπομαι, deflecto & declino à via. Aristoph. in Plut. Οἱ δ' ἐκτρέποντο, κ' ὐκ ἐθέλουσι ὁρᾶν μ' ἔτι. Plut. in symp. sep. sap. ἐβαλλόμην ἐκτρέπεσθαι διὰ ἧς χρείαν καὶ ἡσυχίαν. Et cum accus. person. Demosth. ὅτ' ἐκτρέπεται με νῦν ἅπας πᾶς. obviam mihi factus, continuò se avertit aliò. Significat & averſor, vito, fugio. Plat. in Phileb. Item mutor. Et in malam partem, degenero. Chrysost. εἰς ὁλιγωρίαν ἐκτρέπονται.
Ε'κτροπὴ, deflexio, declinatio : ut ἐκτροπὴ ἧς λέξεως. Plut. in Hom. interdum, digressio, diverticulum : apud eundem symp. 4. probl. 1. Item locus ad quem deflectimus, diverticulum, divortium. Aristoph. in Ran. Ε'κτρωσι ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur. Item ἐκτροπὴ, depravatio : ut ἐκτροπὴ ἧ κρόσους.
Ε'κτρόπιμος, qui passus est ἐκτροπιάζω : ut ἐκτροπίας ἄν, vinum in vappam conversum : seu simpliciter, vappa : quæ & absolutè ἐκτροπία dicitur apud Aristoph.
Ε'κτροπίον, τὸ, ἡ τῆς βλεφάρου ἐκτροπὴ, morbus quando palpebræ deorsum conversæ sunt. Aut. defin. med. & Actuar.
Ε'κτροπὸς, deflexus, digressus : seu qui declinat & recedit. Exponitur &, dissentaneus.
Ε'κτρόπιμος, invenustus, illepidus, inscitus. Item quem aversari & declinare solemus, seu horrendus, aversandus : ut apud Suid. τῇ εἰδει ἐκτρέπεται, καὶ τοῦ ὀμματ ἀλλόκοτον. Interdum exp. monstrosus. ut apud Hermog. ἀεὶ πολιτικῆ λόγου. Item activè, horrens, aversans : apud eundem Suid.
Decomp. Παρεκτρέπω, diverto, deflecto, seducto : Eurip. in Suppl. Μισῶ δ' ὅστ' χρήσιμ' ἐκδείκνειν βίου, Νέοισιν, ἐξ σωφρόνων ἐς μανδόμασι Παρεκτρέποντες ὀχεῖν, ὥστε εὐ θυρεῖν. Παρεκτρέπομαι, deflector vel detorqueor. Aristot. de gener. anim. libro quarto.
Τειβολοπρέπεια, (compositum ἐκ τῆ τειβόλα καὶ ἐκπαιδεύω) apud Aristoph. in Nub. dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα 1. dura, incondita & absurda, teste Suid.
Τ'πεκτρέπω, paululum deflecto : seu clam averto. Τ'πεκτρέπομαι, paululum declino, paulatim averſor & vito. Plat. in Phædro.
Ε'ντρέπω, pudore afficio, pudorem ac rubore injicio : propriè facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Hom. τὸν ἐπαινον τῆς ὁλιγωρίας εἰς ὀλίγους τοὺς ἐμπλησθέντας ἀξίους ἀφαιρῶν τὸς πολλὸς ἐντρέπει. Sic & apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. & in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.
Ε'ντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor. Plut. ἐντρεπόμενον πολλῶν τὸ ἀξίωμα ἐ γυναικὸς παρρησιαζομένης. Sic & Luc. 20. & alibi in N. Test. ¶ Significat &, curo, curam habeo : ducta signif. ab iis qui cura & desiderio rei alicujus inter eundum subinde se convertunt & respectant. Sophoc. Τί βαιὸν ὄντες ἐντρέπῃ ἐ συμμάχους ; Plat. in Phædro. ὅτε κάντων ὠδινομένων ἐτε μᾶλλον ἐπ ἐντρέπεται. ¶ Exponitur &, mutor, flector. Odyss. ὀλλ' τὸ σοὶ ὦ Ε'ντρέπεται φίλον ἦτορ, αὐτὰρ ἐμὲ κλαυθμοῖο.

Ε'ντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum (ep. ad Cor. 1. c. 11.
Ε'ντρεπτὸς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysost. verbum in
Ε'ντροπὴ, pudefactio, in 1. ad Cor. c. 15.
Ε'ντροπὴς οἶνος, vappa. Ionicè dicitur ἐντροπίας. Hesych. & Suid.
Ε'ντροπώνια, induere. Hesych. Ε'ντροπῶδες, calceamenta quædam apud eundem.
Ε'ντροπόω, alterna manuum commutatione. Idem.
Ε'ντροπολίζω, converto, verto : unde ἐντροπολιζόμενος, subinde se convertens, reflectens inter eundum. Il. λ. &ρ.
Ε'πιτρέπω, committo, curæ alicujus trado, demando. Od. τ. Α'λλ' ἔχε σιγὴ μῦθον, ὀπίσσω δὲ Διὸς. Sic & Il. κ. Item committo, i. permitto. Herodian. l. 1. ἐπιτρέψαι τῇ Πιστυνίᾳ θεῷ τὸν κέλσιν, ut judicium de Pessinuntiæ deæ permitteret. Pro quo interdum sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι : ut Demosth. ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorum. Interdum cum infinit. Plat. in Apol. ὀπίσσω τρέπω τῷ θεῷ κελεύειν ἀεὶ ἐμὲ, qui infinitivus fæpe subaudiendus relinquitur : ut apud Xen. pæd. 3. Thuc. l. 1. &c.
Ε'πιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Iliad. β. Ὦ, καοί τ' ἐπιτρεφέμεν ἠδ' ἐπὶ νόσῳ φέλεσθε. Thuc. l. 1. οἱ ἧς Α'θηναίων ἐπιτεταμένοι τῶν φυλακῶν, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item mihi permittitur. Luc. δεῖ σε ὁ Α'ρης, ὁ σὸς ἐπιτραπῆ τῶν θεάτρων.
Ἐπιτροπὴ, ipsa actio τῆ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Demosth. in Apatur. Exponitur &, procuratio, tutela.
Ε'πιτροπεῖος, ut ἐπιτροπαῖος ἔχω τῶν βασιλείων, regnum in mea tutela est. (de leg.
Ε'πιτροπικὸς, ad tutelam pertinens : ut ἐπιτροπικὸς νόμος. Plat.
Ε'πίτροπος, cui cura alicujus rei commissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herodian. lib. 7. ὁ κῆ τῶν Λιβύων ἐπίτροπος. Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendant, aut qui ejusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati : tutores. Plut. in Lyc. & in Cam. Plat in Charm.
Ἐπιτροπεύω, sum administrator & præfectus, procuro, administro. Herodot. ἐπιτροπεύων ἧ Α'ἰγύπτῳ. Item tutor sum, in tutela mea habeo. Plut in Alc ib. οἷς δὲ Α'κιβιάδῃ Περικλῆς καὶ Α'ρίφρων οἱ Ξανθίππου θεραπόντες καὶ ἡβῶντι ἐπετρόπευον.
Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutelam.
Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τῆ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus tanquam homini perito. Xen. in Oecon.
Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.
Ἐπιτροπεύω, sum sponte. Hesych.
Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω. Apol. Rhod.
Ἐπιτρέπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω. apud Herod.
Α'φροπίτροπος, (*dec.*) tutoribus carens, Suid.
Καταλρέπω, & καταλρέπομαι, in fugam converto, fundo, fugo. Gregor. (Hesych.
Καταλροπὸς, deorsum versus seu conversus, deorsum vergens.
Μεταλρέπω, converto. Μεταλρέπομαι, convertor, Il. α. Θαύμανον δ' Α'χιλῆα, ὡς δὴ ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò convertit. Item curo, curam habeo. Il. μ. Τῶν μεταλρέπεσθ' ἐδὲ ἐλεαίρω.
Μεταλρεπὴς, conversio, mutatio. Item cura, animadversio.
Μεταλροπὸς, qui potest converti : versatilis, mutabilis : ut μεταλρόπου ὕδατος, apud Nonn. Item, reversus, redux. Epigr. l. 3. apud Hesiod. in Theog. μεταλροπα ἔργα τελέσσαι, exp. res in integrum restituunt.
Α'μεταλροπὸς, (*decomp.*) qui verti mutarique nequit.
Παραλρέπω, deverto, deflecto, à solita & instituta via averto vel avoco. Thuc. lib. 1. παραλρέπειν ἄλλη τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐκ ἄλλου βίου αὐτὸν τὸ βελτίστα παραλρέψαι, ab honestissima vita ad diversam avocare.
Παραλρέπομαι, avertor, avocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter digredior. Xen. in œcon. Παραλρεπόμενος τῶ λόγω.
Παρεκτρέπω, deflectio, i. ipsa actio deflectendi alium. Plut. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio, Theodor. hist. eccl. l. 3. πῶν εἰς ἀσέβειαν αὐτὸ παρεκτροπὴν σεβόμενον.
Παράλροπος, deflexus, aversus. Nonn. & activè averrens, averrendi vim habens : ut Παράλροπον φίλον μέρος. Euripid. in Androm.
Παραλροπὰς, idem cum Παράλρεπος. Il. λ. Καὶ μὴν τὸν Δόλιον καὶ υἱὸν ἀγαυὸν, Λάοιβής τε κρίσης τε Παράλροπὰ ἀβροσύνη, flectunt & ab ira avertunt.
Παραλροπὶς, idem. Od. θ, τί ἰω πάντα Παράλροπὰ ἐρεείνεις ; à recta via abducens : Ionicè pro Παράλροπὰς.
Α'παράλρεπὸς, (*dec.*) non perversus, detortus, aut depravatus : ut κρίσεις ἀπαράλροπὰς, apud Basil. Α'παράλρεπὰς, rectas, nullo diverticulo.
Περιλρέπω, circumago. item circumactu everto & percello. Luc. χρυσὸν δὲ ὦ χρῆφ' ἐμπόνῳ, ὀλίγου δεῖν περιλροπὸν ἡμᾶς πὸ πάθος. Exponitur &, in errorem induco : in Axioch. πῶν ἀνθρώπειος σφαλτὸν. Et simplicior, induco, impello, redigo : ut Act. Ap. c. 26. πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιλρέπει. ad insaniam redigunt. Item verto : ſ. in melius. Aristid. πονηρίαν πᾶσι περιλρέπειν τῶν

τὰς συμφορὰς ἐπὶ δεήσεσι. Sumitur & neutraliter pro convertor. Hesiod. in Theog. ἀδὲ δ' ἕτερον ὦρεν.

Περίδινη, circumactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Vnde ἐν ἀδινήσι, per vices, seu in orbem. Basil. in Hexaëm. hom. 8.

Περιδρομος, idem. Hesych.

Περιδρομέω, circumagendo. Apollon. Arg. 2.

Περιδρομάω, circumeo, obeo. Hom. Hym. 1. in Merc. πολλὰ δὲ ἔθνεα μερόπων ἀνθρώπων περιδρομάει φῦλ' ἐπιχθόνια πίνει. Et ἀδ. ἔτος ἐνιαυτός, apud eundem Il. ρ. annus circumiens: seu qui circumagitur. Dicitur autem ἀδινὸν ἔτος, Ionicè pro ἀδὲ ἔτος.

Decomp. A' ἀδιατρεπὴς, qui non circumvertitur, vel qui circumverti nequit. Hesych. A' ἀδιάπτωτος, idem: vel non reverteus, irreductus. Soph. in El.

Εὐαδίατρεπτος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur &, subverti facilis. Luc.

Προτρέπω, q. d. antè me verto, propello: unde passivè, Il. 2, Οὔπω τοι αἰχμητὴν μεμαῶτα ἐπὶ νῆας. Item cieo, provoco: ut προτρέπεσθαι τὰ ὄρκια, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item ἀνατρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito & impello: metaphora ab iis qui instigant & cogunt subsistentem ut progrediatur. Herodian. l. 3. προτρεπόμενος εἰς πᾶν ἐλέγχους, adhortabatur ad redarguendum. Cum ὅπ, Ifoc. in Areop. προτρέπουσιν ὅπως πᾶς ἀδικῇ. Cum πρός, apud eundem in Nic. & Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item προτρέπομαι, cedo: προτρέπεσθαι δ' ἔχει. Hom. cedere dolori.

Προτρεπτικὸς, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος, Ifoc.

Προτροπὴ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Arist. Rhet. 2. Plut. de laude propr.

Προτροπάδην βοᾶσθαι seu φεύγειν dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. π. Polyb. lib. 2. Plut. in Symp.

Προτρόπαδον, idem quod πρότρεπτον. Exponitur &, verto, flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam uvæ calcentur. Athen. l. 1. & 2. Quidam sic nominari volunt, quoniam defluit πρὸ τῆς τραπείσης τοῦ πατὸς ἁλίσεως τοὺς βότρυας: alii simpliciter à προτρέπομαι, cieor, provocor: ut fit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Προτροπὴ, Hesych. est ἀπωθεῖ.

Προτρέπω, oro, obsecro, precor: ad genua provolutus, & adorans. Soph. in Ajace, Τεκοῦσα σ' ἥδ' Ζεὺς προστρέπει. Passiva voce utitur. Plut. de leg. lib. 9.

Προστροπὴ, supplicatio, preces supplices. Soph. in Oedip. Colon. Item devotio, detestatio. Aeschin. in Ctesiph. Item reatus ob homicidium, & piaculum, labes scelerataæ contagionis. Synes. Ep. 44. & 58.

Προστρόπαιος, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur: πατρόπαιος Ζεύς. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sophocl. in Ajace. Item obnoxius devotionibus ἢ προσρήσεσι: seu qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cædem manus polluit & adhuc pœnas debet ei quem occidit. Aeschin. ἀδὲ παράπρασε. Exponitur & qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apolog.

Τροπὴ, reversio, reciprocatio. Galen. in lex Hippocr. Τροπαῖος, idem. Apol. Rhod. Argon. 1.

Τροπόω, revertor, reciproco, recurro. Hippocr. Aphor. l. 4.

Τροπόομαι, idem quod ἐντροπέω. Idem ibidem.

Τρόπος, reversus, redux. Il. ζ. Od. υ.

Composita sine præpositione: ac primùm ex τρέπω & τροπὸς.

Ἄτρεπτος, qui verti & immutari nequit, immutabilis, immotus, ideoque rigidus, firmus, constans: tam de re animata quam inanima. Plut. in Alcib. & Luc.

Ἀτρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de v. M. l. 1. Exponitur etiam, rectè: apud Aelian.

Εὐαλοίτρεπτος, cujus voluntas mutabilis est. Damasc.

Εὐτρεπὴς, vertifacilis: mutabilis. Aristot.

Εὔτρεπις, ιδος, ὁ ἢ ἡ, paratus: q. d. benè versatus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρα καμοῦς εὐτρεπὴς ἐδὼ. Exponitur etiam, absolutus: idem ἐκμὸς, πλιγὸς. Hesych.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo: instruo. Demosth. Phil. 1. ἐπαναγκὲς ποιεῖσθαι τὰς ἀφορμὰς εὐτρεπίσασθαι καλεῖν.

Εὐτρεπισμὸς, idem. Pausan. ἐς πολυτελῆ εὐτρεπισμόν. Item passivè, paro me sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπιστὴς, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Παρασκευὴ. Ἐξευτρεπίζω, idem quod simplex. Eurip. in El. πᾶν δὴ μοῦσ ἐξ ἀμοῦς χρεὼν. Ἐξευτρεπίζειν.

Κατευτρεπίζω, idem. Aristoph.

Παρευτρεπίζω, pro iisdem. Eur. in Iph. Taur. παρευτρεπίζετε Τάφον μόλοντες, τοῖς ἔφασκον σφαγῆ.

Προευτρεπίζω, præparo.

Composita ex τροπὴ & τροπὸς.

Ἀδιάστροφος, ὁ ἢ ἡ, variis prædictus moribus, mores subinde mutans. Hesych.

Ἀνάστροφος, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur & jactatur. Phocyl.

Ἀλλοστομία, mutò, immutò: q. d. aliò converto. Hesych.

Ἀλλόστροπος, idem cum ἀλλότροπος, apud eundem.

Ἀλλοιόστομος, exp. variè mutò, apud Hippocr.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus prædictus, antiquos mores referens: ut ἀρχαιότροπα σοφιστὴ δίφατα, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοήθης, antiquis moribus, antiqua morum simplicitate.

Ἀρχαιόηθος, antiqui mores, Plut. in Phoc. Exponitur etiam, prisca vivendi forma.

Ἄστροφος, idem quod ἄτρεπτος. Est & nomen unius Parcarum: sic dicta, quoniam ejus mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mun.

Δύστροπος, ὁ ἢ ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. Possit etiam exponi, verti flectique non posse, immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur δύσκιος, quod exp. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

Δυσπρόστροπος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Philip. 2. Item qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid.

Δυσπρόσφορος, difficultas morum, seu mores difficiles: apud eundem.

Δυσρύσμος, malignè, morù quadam perversitate & pravitate. Poll.

Ἑτερότροπος, aliusmodi, diversus, alius. Epigr.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristot. eth. 4. cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοστρόπιον, τὸ, herba solaris: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit ἀπὸ τῆ συμπεριφύσεως τὸ φύλλα τῇ τῆς ἡλιακῆς, quòd folia unà cum Sole circumagat, teste Dioscor. l. 4. c. 193. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ fulgorem Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solarium, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: qua umbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

Ἰδιότροπος, qui proprii cujusdam & peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio & peculiari. Greg.

Κακοήθης, qui malis est moribus, vel moratus: vel pravus, perversus, malignus.

Κακοηθία, mali mores, mores perversi & pravi: malignitas, nequitia. Ammon.

Κακοήθομαι, malis artibus ago, malitiosè improbéque ago. Polyb. l. 5.

Μονότροπος, uniusmodi, simplex. Plut. symp. 4. Μονότροποι dicuntur etiam qui solitariam amant vitam: apud eundem ἐρημαλιάδας.

Μονοτρόπως, uno tantùm modo & singulari. Joseph. de capt. Jud.

Ὁμοιότροπος, qui similis & ejusdem modi est. Aristot. pol. c. 6. cap. 8. item qui similibus prædictus est moribus, qui ejusdem est ingenii. Thuc. l. 8. & 3.

Ὁμοιοήθης, iisdem moribus, seu eodem modo. Philo de mundo.

Ὁμοιοτρόπως, similis & idem propè modus. Item morù similitudo.

Ὁμόηθης, idem quod ὁμοιότροπος, ut ὁμήθεια ἴδιον: apud Plat. exponitur etiam consentaneus.

Παλινδρομέω, retrò convertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reversus, redux.

Παλιντροπιάζομαι, idem quod παλιμπλήσσω: retrò se convertere. Eurip.

Πολύτροπος, cujus multi sunt modi, multiplex, varius: ut πολύτροπος συμφορὰ, apud Thuc. l. 2. Πολύτροπον homo cujus ingenium velut in varias partes vertitur, versutus, versatilis ingenii. Odyss. α. & alibi apud Hom. Est autem compositum ex τροπὸς, non ex τρέπω, teste Eust.

Πολύτροπος, multis modis, seu multimodè, multifariam, variè: in ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτρόπως, multiplex & versatile ingenium, versutia.

Τοιοῦτροπος, hujusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2. ἔτραπον, vel ex locis thematis τρέπω pro τράω: iisdem sine præpositione.

Ἄτραπος, idem quod δυσχέρεια. Schol. Soph.

Ἄτραπος sive Ἀτραπιτὸς, ὁ, ἢ, & poetica metathesi ἀτρηπὸς sive ἀτραπτὸς, via trita, non habens diverticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι, teste Hesych. Lat. callis, semita, trames. prius apud Arist. in Ran. Herodian. l. 8. Posteriora tria apud Hom. leguntur. Od. ρ. Il. π. & σ. ¶ A' τρασιὰ, dicitur etiam vinum quod sponte fluit uva nondum calcata, teste Etym.

Ἀτραπέω, viam carpere, iter facere. Hesych.

Δυσχέρεια, inorosus, qui difficulter moveri & flecti potest: cujus animus placari & mutari nequit. Soph. in Ajace.

Δυσχερειάζω, perversitas & malignitas morum, improbi & maligni mores. Item molestia aliquid ægrè efficiendi, quum quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυσχερὴς, implacidè, contumaciter. Item inconcinnè, incondicè. Xenophon.

Εὐτραπελία, lepidus, scitus: elegans, venustus, urbanus qui si δεύτερον seu ἐναντίον. Ifoc. in Areop. Aristot. eth. 2. c. 7.

Εὐτραπελία, facetiæ, festivitas, urbanitas, lepor. Accipitur & in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate, & dicteriis quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

Εὐτρα-

Εὐτραπελεύομαι, sum εὐτράπελος, Chrys. com. in ep. ad Eph. ca. 6.

ΤΡΕΦΩ, F. Τρέψω, (tenui in aspiratam mutata, ad differentiam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod & in aliis temporibus observatur, quæ fine p efferuntur) alo, nutrio, educo: Il. ν. Γαμβρὸς ἐὼν ἐμὸς ἠδὲ πανέστιος, ὃν τινα δῆμον ἔτικτε: Il. π. Τὸν δ' ἦ γλαυκῶπις Ἀθήνη Φίλαις ἐν ἅτρεφεν ἀνδρὸς ἀμύμονος. Xenop. Pæd. 1. τρέφειν τοὺς παῖδας ἀφροντίστως. Apud Hom. Il. ψ. de nutritione comæ, ξανθὴν ἀπικτεάντῳ, ἑλίσσῃ τέθῃ. Σφαῖραν μοῦνος τρέφε πολεμιστήν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω & ἄγω ponitur, teste ejus schol. ut in Oedip. Colon. ὅ, τι πόλις τηλόθεν ἀστοὺς τρέφουσα, quod & civitas invisum habet. Sic & in Ajace & alibi. ¶ Significat etiam, πίμπλημι.

¶ *Derivata, à τρέφω, alo, nutrio.*

Τράφιμος, alor, nutrior, educor. Iliad. ψ. ὡς ἔτραφεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισι. Xen. Pæd. 8. ἀρκεῖ γὰρ μία ἡδονὴ τοῖς τὸν τρόφιμον τρέφουσι, & unicus cuique sufficit ad alendum se, & victum sibi parandum. Ifoc. in ep. ad Philip. ἀνδρωπὸν βαρβάρῳ καὶ κακῶς τεθραμμένῳ, malè educati.

Τρόφιμα, τὰ, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur & educatur. Plat. de leg. δίκαιον τὸ τρέμμα ἀνθρώπου. Soph. in Electra. Τρόφιμα, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Τροφεὺς, ῆος, ὁ, nutritor, seu alcor. Nonn. Τρόφεσα, ἡ, nutrix, alumna: Eurip. in Troad. pro quo per synecopen dicitur Τρόφεια.

Τροφὸς, ὁ, ἡ, qui alì & nutriri solet: ut Τροφὸς πόλεμος, apud Æschyl. Item ad alendum idoneus. Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item nutritionis & alituræ præmia. Hesiod. in Erg. pro eodem per syncopen dicitur & Τρόφεια, apud Hom. Il. ρ. Τρόφεα, apud Eust.

Θρεπτὴρ, altus, nutritus: seu qui alitur & nutritur. Pol. l. 7. c. 3.

Τρόφος, ὁ, ἡ, idem quod Θρέμμα. Athen. l. 9. ex Soph.

Τροφὸς, ὁ, ἡ, alor, nutritor. Plat. in Pol. αὐτὸν νομέα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῶμεν. Et in fœm. gen. ἡ Τροφὸς, altrix & nutrix infantis: apud Hom. Soph. Plat. Plut. Metaph. Ifoc. in Paneg. Athenæus τὴν τῆς ἐλαίου Τροφὸν dixit: Et Plat. in Pol. γλῶ Τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ sunt etiam Θρέμματα. Hesych.

Τροφὴ, ἡς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Soph. & Eurip. Item nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1. Τροφὴ τοῦ χρόνου, διὰντὸ πρόσω. Sic & apud Ifocr. Demosth. Plut. &c. Item ipse pastus. Athen. l. 1. ¶ Τροφαὶ, adolescentes. Soph.

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippoc. exp. benè nutritus, crassus, pinguis. Item alumnus. Eust. ex Herodoto & Oppian.

Τρόφιος, ὁ, altilis, alumnus: ut Τρόφιοι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Aristot. hist. an. l. 8.

Τρόφιμον, alimentum præbens, alens: ut Τρόφιμον γάλα. Dioscor. l. 2. c. 55. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. τὸ δὲ ὕδωρ αὔξουσι ζώοις Τρόφιμον. Item herus qui famulitium alit. Pol. l. 3. c. 9. Item alumnus, is quem domi nutrit se alimus. Oppian. & Aristid. Τροφίμη, ἡ, mater, domina: ex Epigr. & Poll. l. 3. c. 9.

Τρόφιος, ον, ὁ, ἡ, idem quod Τρόφιμος, bene altus & nutritus: Hesyc. Τροφάδης, ὁ ἢ ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentum suggerens. Aristot. in probl.

Τροφὸν, idem cum τρέφω, significante αὐξῶ. Od. γ. πλοῦτόν τε Τροφόν τε, fructus augebanturubi tamen legitur & Τροφόντε.

Τροφεῖον, idem nutrio, &c.

Τροφὸς, ὁ, ἡ, alter, nutritor. Plat. de leg. Plut. in Alex.

Τροφεῖον, ἡ, merces seu præmium nutritionis & educationis. Ifocr. in Archid.

Τεφρὸς, ὁ, ἡ, aridus, siccus. Tàm de mari dicitur quàm de terra, quòd utraque pars animalia nutriat: teste Eust.

Βάσσον, Τάσσον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio ut augescat, & in majorem molem assurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præscribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flamma, quum inquit, ἀνατρεφομένην ὕλην πυρὴ τῆς φλογὸς ἀπαμείβεται.

Ἀνάτρεμμα, idem quod Θρέμμα. Theoc. Idyl. 24.

Ἀνάτροφος, ος, ὁ, ἡ, q. d. renutritio, restauratio, reparatio, refectio. Hippoc. in Aphor.

Ἀνάτροφος, ὁ, ἡ, alumnus. Applan.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio. A' ἀνάτροφις, nutritor, educator.

Ἐπανατρέφω, (dec.) cibo & alimento reparo, reficio. Hippocr. l. 2. Aphor.

Προσανατρέφω, insuper alo, seu insuper nutrio, ut ex morbo assurgat apud Cic. ep. ad At. l. 6.

Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alimenta reddo. Xen. Pæd. 8. ἀντιτρέφειν ἐκείνους ὡς ἔφη.

Ἀπότροφος, ὁ ἢ ἡ, qui procul à parentibus suis altus & educatus fuit. Plut. de sol. an. Synes. ep. 67.

Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio: apud eundem Synes. διὰ δρυτοπολείας τηλοῦ ἀπεικασμένης διατρέφει.

Ἐντρέφω, idem cum ἐνατρέφω: seu à primis usque annis enutrio. Aristoph. ἐν Διόνυσον ἐντρέφεται ἐν. Et in media voce apud Hesiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐνδρέψασθαι ἀέξει, plantis alendis & enutriendis ut ex crescant est optima.

Ἐντροφὴ, enutritio, educatio. ¶ Exponitur &, enutriendæ prolis ratio.

Decomp. A' ἀντεντρέφω, vicissim enutrio & educo: unde apud Arist. hist. an. l. 9. φασὶ δὲ τοῦ μέρους ἀντεντρέφειν τοῦ τῆ γαστέρι.

Συντρέφω, simul enutrio & educo: unde apud Eurip. in Iphig. Taur. συντρεφοῖς ἐμοὶ, una mecum nutritus & educatus.

Ἐντρέφω, & poët. ἐντρέπω, alo seu nutrio inunde in Epig. ἐντρέφουσι βότρυσι. & apud Herodi. a. l. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιλικῷ ἐντεθραμμένη, longo tempore inter principalé potentiam enutrita. Ἐντραφὴς, innutritus: ut ἔντροφος ὕλη, apud Apol. Rhod. Et ἔντροφος αἰχμαλώτη, in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo super: seu alendo & nutriendo superinduco: ut σαρκὶ, apud medicos dicitur ἐπιτρέφειν.

Μετατρέφω, alo & educo inter: unde pass. apud Apollon. Arg. 2. Κυρήτων μετατρέφετ' Ἰδαῖοι, inter Idæos Cureres educabatur.

Παρατρέφω, alo & educo juxta, nutrio præter. Plut. de non fœner. ἀνθρώποι δὲ ἀδικοῦσι σωιόσους δὲ τὸ εὐμενέστερον, ὑπὸ τοῦ παρατρέφουσι, &c. Exponitur &, in transcursu educo.

Παρατρεφὴς, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miserè alunturs. Dicitur & de iis qui apud aliquem aluntur: apud Synes. Epist. 140.

Συντρέφω, idem quod συνεντρέφω, simul nutrio & educo. Plut. de soler. anim. (loquens de lusciniis) δηδέκοντας δὲ αἱ συντρόφους ἢ μαθητὰς.

Σύντροφος, qui simul nutritus & educatus est, & (*ex consequenti*) contubernalis, sodalis. Xen. Plut. Symp. 9. Meraph. apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιῶν τοὺς παιδευθησομένους ὑπὸ τοῦ, nutritiens & insuefaciens. Sic συντρόφῳ τῇ ἀπάτῃ, simplicitati assuefactus. Greg.

Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. in Epigr.

Συντρόφιον, simul alor & educor.

Ὑποτρέφω, clàm alo, latenter nutrio. Gal.

Composita sine præpositione, ac primùm in τροφὸς, aut τραφὴς, desinentia.

Ἀλιτροφὴς, ἑος, ὁ ἢ ἡ, qui ex mari alitur, i. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu. Non.

Ἀνεμοτροφὴς & ἀνεμοτραφὴς, à vento nutritus, à vento auctus & corroboratus: ut ἀνεμοτροφὲς ἔγχος, hasta corroborata à ventis, antequam ex arbore abscinderetur. Il. λ. Sic Il. ο. ἀνεμοτροφὲς πῦμα, fluctus alimentum à vento sumens & incrementum.

Ἀπλοτροφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Il. φ. ἁπλοτροφὴς σίαλος, à quibuslam ego. porcus faginatus.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus. In lib. Maccab. βυθοτρεφὴς κῆτος, exp. in profundo utero nutriens.

Διοτρεφὴς, à Jove nutritus, Jovis alumnus: epitheton regum, apud Hom. vel quod à Jove ducant originem, vel quòd ab eo regnum sint adepti.

Ἐφοτροφὴς, vere nutritus: apud Mosch. Idyl. 2. λοιβοῖσι δὲ cuntur ἐφοτροφέες, quia verno tempore herbis & floribus quasi alluntur.

Εὐτροφὴς, benè nutritus, benè saginatus: ut αἰγὸς Εὐτροφέος. Od. υ. Εὐτροφὲς, benè nutritus, benè saginatus: ut αἰγὸς Εὐτροφέος. Od. ξ.

Ζατροφὴς, admodùm benè nutritus & saginatus, pinguis, præpinguis: ut Ταύρων Ζατροφέων. Il. π. & Od. ν. βόλους Ζατροφέας.

Κνιατροφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miserias, & illis est obnoxius. Hesiod. in Erg.

Νεοτροφὴς, nuper seu recens nutritus: ut κύνες νεοτροφῆες: apud Eurip. in Heracl.

Οἰκοτροφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρεστροφὴς, in monte nutritus. Apol. arg. 2.

Πεδοτροφὴς, in solo nutritus, seu in terra. Apud Non. πεδοτροφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra, i. terra scaturiens, tanquam ex nutrice sua.

Σκιατροφὴς, qui in umbra seu vita umbratili educatus est.

Σκιατροφία, idem quod σκιατροφία, apud Plut.

Σκιατραφὴς, in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus, apud Xenophon. & Plut. de lib. educ. Dicitur & σκιατροφηθεὶς pro σκιαλραφηθεὶς, in vita umbratili educatus, apud Plat. de republ. lib. 8.

Τ' ἀστροφὴς, in aqua nutritus. Od. ρ.

Composita ex Βρέμμα, itidem sine præpositione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ ἡ ὃ, vitam alens & sustentans : almus. Aristoph. in Nub. αἰσίῳ συμπάντων βιοθρέμμονα πιστῶν.

Πολυθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora. Πολυδρέμμανος, idem. Iosep. in Antiq. Jud.

Τὸ δατροθρέμμον, in aqua nutritus & altus, aquatilis seu aquaticus : ut ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, apud Plut. ex Emped.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur & alitur : ut χιονοθρέμμονες σκοπιαί, apud Eurip. in Hel.

Composita ex Θρεπτός, itidem sine præpositione.

Ἑλειόθρεπτος, ὁ, ἡ ὃ, altus & enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus : ut ἑλειόθρεπτον σέλινον, apud Hom. in Botot.

Μαμμοθρεπτος, à nutrice vel potiùs aviâ educatus : & ideo edita tus molliùs.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Οὐεόθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub.

Composita ex præterit. τέτροφα, itidem sine præpos.

Ἀγελαιοτροφία, q. d. gregaria nutritio : actio nutriendi gregem vel greges. Plat. in Pol.

Ἀγελαιοτροφική, ἡ ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idem ibid.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me benè nutrio & alo, necessariò corpus benè curo. Exponitur etiam, necessariis vescor. Epictet.

Ἀγελαιοτροφέω, curules equos alo : Laërt. in Polemone.

Ἀγελαιοτροφία, curulium equorum nutritio. Xen.

Ἀγροτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀετοτροφεῖον, ὁ ἡ ὃ, qui aspidibus vescitur. Gal.

Ἀετοτροφῶν, ῶντος, ὁ ἡ ὃ, qui aspidibus vescitur. Gal.

Ἀετοτροφῶν, qui non alitur & nutritur : vel qui ex alimento quod assumit, non augescit, nec habitior fit. Plin. l. 28. c. 9. De re dictum, quæ in cibo potuque sumitur, exp. non alens, nullum alimentum suppeditans, cui opponitur πολύτροφον, & ἔφεμον. Athen. lib. 7. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. & 14.

Ἀτροφία, ἡ, non alitus seu nutriri, ex alimento seu nutrimento nullum sentire incrementum corporis & virium. Gal. de caus. symp.

Ἄτροφον, non nutrior : è nutrimentis alimentisque nullum corporis viriumque incrementum sumo. Arist. de mun. & Theophr. vel, desunt mihi quibus alar & nutriar : ut apud Phil. de mun. ἄτροφον γὰρ τὸ πῦρ, καὶ τὰ ὀβέλισκα.

Βοτροφῶν, ῶντος, ὁ, qui boves alit & pascit, bubulcus. Βουτρόφων, idem.

Γαλακτοτρέφω, lacte alo.

Γηροτρόφος, senectutis altor. Eurip. in Alcest.

Γηροτροφία, actio illa alendi : apud Plut.

Γηροτρόφειον, locus in quo illa fit.

Γηροτρόφω, in senectute alo. Isoc.

Ἀντιγηροτροφῶ, (*dec.*) vicissim alo in senectute : ex Lesbonacte. Inveniuntur hæc scripta etiam per ω.

Δονακοτρόφος, arundines alens : ut Εὐρώτα δονακοτρόφου, apud Eur. Iph. Aul.

Δύστροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutricatur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελεοτρόφος, vel ἐγχελυοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Aristot.

Ἐλειοτρόφος, idem quod ἑλεόθρεπτος, apud Athen. l. 7.

Ἐπωτοτρόφος, nutrix, i. mater amoris. Ven. epith.

Εὔτροφος, qui benè altus seu nutritus est : ideoque pinguis, plenus. Diosc. l. 4. Item activè, probè nutriens, copiosium subministrans alimentum, apud eundem l. 2. c. 79.

Εὐτροφέω, benè nutrior, copiosium alimentum accipio.

Εὐτρόφιμος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio seu alitura : alimenti copia : vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui jugum seu par jumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum ad certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζημιοτρεφεῖν, dicebantur qui equos illos alebant.

Κατὰ δημοτρεφεῖν, (*Decomp.*) in alendis equis consumere, Isæus.

Ζωοτρόφος, animal nutriens. Hesych.

Ζωοτροφία, animal nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plat. in Pol.

Ζωοτροφικός, ad nutritionem animalium pertinens. Idem ibid.

Θηροτρόφος, feras nutriens. At Σκυθοτρόφος, qui feris vescitur, qui belluis se alit : ut Σκυθῶν τῶν λεγομένων, apud Eurip. in Phœn.

Θηλυτροφῶν, idem cum Σκυτροφῶν, peculiariter, qui serpentibus vescitur. Gal. ad Glauc. l. 2. At Θηλυτρόφος, idem cum Σκυτρόφος.

Θηλυτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur : leporarium, i. (ut Varro apud Gel. expon.) omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia, quæ pascuntur.

Ἱππότροφος, qui feorsim alitur & pascitur : vel qui peculiaribus sibi nutrimentis utitur.

Ἱππόβοτος, equorum nutritor seu nutrix : ut Ἱππόβοτος Θήβη, apud Mosch. in Megara. Peculiariter sic dicebatur, qui curules equos alebat : ut apud Dem. pro cor.

Ἱππορροφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱππότροφος, equos nutrio, equos alo. Diosc. l. 4. c. 15. Athen. lib. 12. Dicebantur specialiter ἱππότροφοι, qui curules equos alebant, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καταπροφέω, alendis equis consumo. Isæus.

Τεθριππότροφος, qui quadrijuges alit equos, quadrigarius.

Τεθρεπποτρόφος, quadrigas, i. quadrijuges equos alo. Herod. in Er.

Ὑδροτρόφος, qui pisces alit, piscinarius. Item (de loco aliquo dictum) piscosus. Hesyc.

Ὑδροτρόφος, qui piscibus alendis delectatur. in Geopon.

Ὑδροτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur. Ath. l. 12

Κακοτρόφος, malè nutriens.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala alitura : seu malè nutriri, malè nutritum esse.

Κακοτρόφω, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theophr. de caus. pl. l. 5

Καρπότροφος, frugibus nutritus & altus : ut καρπότροφοι πεδίων, apud Eurip. in Ione.

Κηροτρόφος, (q. d. mortem nutriens & velut in sinu fovens) lethifer, mortifer. Nicand. in Ther. Item ceram alens, in Epigr. à nomine κηρός.

Κοινοτροφική, sc. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem. Plat. in Pol.

Κομοτροφέω, comam nutrio, Strab.

Κουροτρόφος, juvenum seu juvenculorum nutritor. Hom. Od. l. Hesiod. in Erg. Plut. in Probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, jumentorum pastor, seu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. Plut.

Κτηνοτροφέω, jumenta pasco, sum pastor jumentorum, Phil. de vit. M. l. 1.

Λαγοτροφέω, lepores alo. Eust.

Λαγοτροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur. Col. l. 1.

Λαοτρόφος, populum alens seu nutriens. Λαότροφος, qui à populo alitur seu nutritur.

Λοιτροφόρος, lotum alens seu nutriens, lotum producens : epitheton prati, apud Eurip. in Phœn.

Μεθυτροφῶν, alens vinum.

Μελισσοτρόφος, apes nutriens : epitheton insulæ Salaminis, apud Eurip. in Troad.

Μηλοτρόφος, ovium nutritor, qui oves alit. Non.

Μοσχοτροφῶ, uno pastu utor. Strab.

Μονοτροφία, nutritio unius animalis. Plat. in Pol.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli alunur : aviarium. Col. l. 8. c. 15.

Νεοττοτρόφος, pullos alo : unde metaph. νεοττοτροφεῖς, aliquis dicitur, à à paeritiâ educari veluti pullus, vel veluti pullus ali & nutriri. Aristoph. in Nub.

Νοσοτροφία, morbi nutritio : quum quis morbum curando corpore producit : aut longus morbus. Plat. de repul. l. 3. & 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτρόφω, externos milites alo : vel externos milites mercede conduco. Isoc.

Ξηροξυτικός, qui in sicco ali solet. Plat. in Pol.

Οἰνοτρόφος, qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμοτροφῶν, simul nutritus & educatus : convictor, sodalis : ut apud Hom. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. apud Aristoph. in Avib. ὁμότροφα πεδία, campi qui aliquos simul alunt.

Ὀρεστροφῶν, idem quod supr. à Ὀρεστροφία. Il. 4. Pro eodem dicitur & ὀρεστρόφος & ὀρεστιτρόφος.

Ὀρνιθοτρόφος, avium nutritio. Plut. in Per.

Ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas seu alendas aves : aviarium. Col. l. 8. c. 3.

Ὀστρυοτρόφειον, locus ubi coturnices aluntur. Arist. in probl.

Ὀφανοτρόφος, qui orphanum seu orphanos alit, pupillorum nutritor.

Ὀφανοτρόφειον, locus in quo orphani aluntur. Iust. L. Illud. 16. & L. Sancimus. 18. Cod. de sacr. Eccles.

Οἰφανοτρόφειον, orphanos alo seu educo : vel educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Schol. Eurip.

Παιδοτρόφος, puerorum educator : seu altor.

Παιδοτροφία, puerorum educatio. Plat.

Παιδοτροφέω, pueros educo. Hippoc. Item servos alo.

Παντοτρόφος, seu πανδοτρόφος, omnium nutritor & altor, omnibus alimentum præbens : epithetum Dei vel terræ.

Πισσοτρόφος, picem alens seu picem fundens. Plut. Sym. 3. prob. 2

Πιοτροφῶν, herbarum altrix seu nutrix : apud Oppian. de Ven. lib. 3.

Πολεμοτρόφος, bellum nutrio, bellum foveo : Maccab. l. 2. c. 10.

Πολυτρόφος, multum accipiens alimentum : ideoque benè habitus & pinguis. Item multum alimenti suppeditans : ut πολυτρόφος πυρός, apud Dioscor. l. 2. c. 83.

Πολυτροφία, alimenti multa copia & abundantia.

Πορκοτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hymn. 1. in Apol.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχοτροφεῖον locus alendis mendicis dicatus.

Πωμοτροφέω, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apoph.

Σηροτροφέω, q. d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.

Σκιατροφία, vita umbratilis seu umbratica, apud Pol. l. 6. c. 39.

Σκιατρόφως, ὡ, ὃ, in umbratili vita educatus, seu umbraculis nutrius, apud cun em.

Σκιατροφία, idem quod supr. à σκιατεφῦμαι. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Τεκνοτροφέω, liberos educo. Τεκνοτροφία, liberorum seu sobolis educatio. Aristot.

Τροχοδρομεύς, qui in humi o ali solet & nutriri. Plat. in Pol.

Τρυφοτροφῶν, lubenter alere, studiosum esse alendi. Plut. in Symp.

Χλωτροφεῖα, cors in qua aluntur & educantur anseres. Columel. l. 1.

Χιονότροφος, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Eur. in Phœn.

Χορτοτρόφος, alens herbida seu virentia : in quo herbacea & viridia proveniunt. Idem ibid.

Χοιροτρόφειον, locus in quo porculi nutriuntur faginanturque. Pol. l. 7.

Ψυχότροφος, qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχότροφον, τὸ, nomen herbæ sic dictæ, quòd frigore seu frigidis locis gaudeat. Diosc. l. 4. c. 1.

¶ *Derivata ex τρέφω, i. πάχυμι.*

Τρίφομαι, cogor, coagulor, concresco.

Τραμβής, ῆος, ὁ ἡ ὄ, densus, coagulatus. Gal. in lex. Hippocr.

Τραμμα, apud Hom. Il. λ. dicitur fluctus, quem ventus erectum quasi coagulavit & condensavit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τραμής, quamvis Hesyc. per apocopen ex τράμιμον, factum esse velit.

Τρομαλός, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eustath. ex Antiph. τρομαλίδας τε λευσαίρους, μαλθακὸς ; πυρὸν λέγω. Athen. li. 14. ex Aristoph. Σπαλίας αὐχμα τρομαλίδι. Pro eodem scribitur & τρομαλίς unde τρομαλίδες. Hesych. exp. frusta è tenero & recenti caseo desecta. Et τρομαλίδες γαλακτος, formellæ casei : Reg. lib. 1. c. 17. Scribitur & τρομαλίς, apud Athen. & Hesych. Item τρέφαλλος & τεφάλλος, apud eundem Hesych.

Τραφερή, ἡ, speciatiter dicitur terra, quòd compacta sit & firma, ut inquit Eust. Il. ξ. ἡ μὲ τὸ ἐισιον ὁπὸ τραφερὴ τε ἠδ' ὑγρὴ. Sic & Epig. l. 2. Et apud Apol. Arg. 2.

Τεφρής, νος, ὁ, labium navis in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter pro ligno, apud Lycophr. Exponitur &, lignum in quo panes ponuntur. Etym. & Hesych.

Θρόμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφιθρεπτός, circum concretus : ut ἀμφιθρεπτον ὦμα. Sop. in Tr.

Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πυκνούμενος, qui non coagulatur. Hesych.

Νεόθρεπτος, recens compactus, recens coagulatus : ut νεόθρεπτος τυρός, in Epigr.

Πεπτρέφω, circum conglacio & concrescere facio. Od. ξ. αὐτὰρ ἐπεὶ τε μάλ' ἤδιστ' ὕπνος πάχη Ψυχρῷ, ᾧ σακέεσσι περιστέφετο κρυμός. Sic & Il. ε.

TPE'XΩ, curro. Plut. de discern. adul. ab am. αὐτός φησι τυχίως τρέχειν, ἐντεῦθεν δ' εἰκέναι. Proverbialiter τρέχειν πρὸς ἐρεσσόμενον dicuntur qui extremum incurrêre periculum, & tamen ex eo evadere conantur. Apud Suid. Item τρέχειν ἐπὶ ψυχῇ, scil. κινδύνου, vel δρόμου, incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitari : apud Herodot. in Cal. Dicitur &, τρέχειν ποιεῖν τι aliquis, i. properare, festinare : more eorum qui inter faciendum aliquid currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τὶ τρέχων οὐ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις ; Format hoc verbum duplex futurum, δραμοῦμαι & δραμήσομαι, seu δραμεῖσθαι : alterum ex se, alterum ex inusitato δράμω, seu δραμέομαι : unde & aor. 2. ἔδραμον, & præt. δεδράμηκα. Athen. l. 8. δραμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ex utroque autem themate oriuntur derivata, seu ex utriusque thematis temporibus.

¶ *Derivata à τρέχω.*

Θρωκμός, ὁ, velox, celer, vel cursu velox. Hesych.

Θρωτὸς, cursus, i. cursu peractus : ut Θρωτὸς δρόμος, apud eund.

Θρέξαι, cursito. Il. σ. Ἄλλοτε δ' ἄλλοσε θρῴσκεσκον ὑπὲρ ἰσχία καλὰ λίεσθαι. Τρέχω, cursus. Hesyc. Item locus in quo curritur. Eur. in Med. Ἀλλ' ἐξὸ πύλας ὅπ τρόχων πεπταμένους Σταδίου. Exponitur etiam, cursor, nuntius : apud Eust.

Τρεχάω, cursorius, cursui aptus : vel qui cursu fitiut τροχαῖα δ', apud Hesyc. ex Rhinth. Τροχαῖος, pes metricus, constans priore longâ & posteriore brevi : quem sic nominasum scribit schol. Hephæst. ὅτι μετωφεῖς αἱ τροχαῖοι, quoniam ij ἐν τοῖ ὑποτίθεται παρτήσει ὑφ' ἑνὸς μόνου βραχυμένου αὐτοῦ. Hinc δρομικὸς, constans trochæis : τροχαϊκὸν μέτρον, & τροχαϊκὴ διποδία, apud Schol. Hephæst. Et comp. Διτροχαῖος, duplex trochæus.

Τροχαλὸς, velox, citus, currens : ut Τροχαλὸν δ' ἐκάλει, apud Eur. in Iphig. Aul. Sic apud Hesych. in Brg. Τροχαλὸν δ' γέροντα τίθησι, velocem efficit senem in cursu, seu facit ut celo cursu petat cælidum locum. ¶ Moschopulus πὰρ Ὀχαλεῦσι, propriè dici scribit lapillos, qui in mari & fluviis reperiuntur, vel in fluminum ripis & maris littoribus. Apud Etym. verò Lycoph. Ὀχμαία dicitur appellasse lapillos & scrupos. Itemque Hesych. Ὀχμαῖον exp. accervum lapidum : in qua signif. usus est Nic. in Ther. Sed & Ὀχμαιὸν significare dicitur scrupum glareum : apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 7. quamvis Etymol τρόχμαλον (masculino genere) appellari velit septum seu macerium ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent.

Τροχηρὸς, idem quod τροχαλὸς, currens, citus, volubilis. Arist. Rhet. lib. 3.

Τροχίας, cursor, nuntius. Hesyc.

Τρόχις, idem. Aeschyl. in Prometh.

Τροχὸς, idem quod τρέχω : seu citato gradu feror, propero, festino. Odyss. ο. πάσσα γὰ ἀβλὴς ἔπι· δοὶ μεφόρος ἀπτιλλε Καρπαλίμως δ' τοῖον ἔμα ζυγὸν ἠπεροπῆα δίωξε. Pro eodem dicitur & Τροχάει : ut apud Xen. Hel. 7. τὸ δὲ ἀφέστηκε τοιχίος ἡγεῖσθαι, ὅσσον τ' ἰητὸς ἐπιβάλλεται Ἕλκοντ' ἀνὴρ ἐπὶ νεῦρον ἐὺ τανυσσάμενος. Sic & apud Plut. de aud. Poët. & Athen. lib. 12. Dicitur &, de rotula qua pueri ludunt. quæ Lat. itidem trochus. Item τροχοὶ, nominari dicuntur pisces quidam qui Lat. rotæ. Τροχοὶ denique appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum, orbes : ut Odyss. μ. Poll. 1. & Schol. Apol.

Τροχοειδὴς, ἐντος, ὁ, ἡ, ὃ, rotundus in modum rotæ vel orbis : ut τροχοειδὲς κυκλεῖ. Epigr. l. 2.

Τρόχιτος. idem. Nic. in Ther.

Τροχαλὶς, pro iisdem : unde apud Hesiod. in Erg. Τροχαλὰ δὲ γέροντα πέδαι, quidam exp. efficit ut incurvet se senex, & contrahat in modum rotæ, teste Etym.

Τροχάλειον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis. Arat.

Τροχαλία, ἡ, rota quâ aqua è puteo trahitur. Pol. l. 10. c. 5.

Τροχαλιάδες, qui τροχαλίαι formam refert, τροχαλίαις similis. Hippocr. ἐγμοῖν.

Τροχαλία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Arist. in Mech. Et pro iisdem, τροχλία, apud Theophr. hist. pl. l. & c. 4. Item ὀχλίαι apud Polyb. & Suid. Et τροχιλία, apud Diog. Laërt. unde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem Ὀχήλιον legitur apud Athen. l. 5. & Ὀχήλιον itidem esse dicitur rotula. ¶ Ἀτροχιλῶν seu τροχιλῶν, aviculæ nomen est, apud Aristot. Herodot. & Opp. quæ Lat. regulus, & rex aviumvide de ea & Plut. de folert. an. Plin. l. 6. c. 25. Τρόχιλα etiam Scotia dicitur apud Vitruv. lib. & c. 3.

Τροχιὰ, rotæ vestigium, orbita. Exponitur &, via, semita : item cursus. Hesyc. & Suid.

Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus, pastillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur : Vide Cels. l. 5. c. 17.

Τροχίζω, rota torqueo, radiis rotæ districtum torqueo. Aristoteh. 7. c. 13.

Τροχαντὴρ, genus tormenti, ut τροχὸς. Greg. in Maccab. enc. Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in cervice superiore femoris : una interna, altera externa ; illa major, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχαλῶ sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque per masculos his apophysibus insertos perficiantur.

¶ *Derivata à temporibus formatis ex inusitato δρέμω seu δράμομαι.*

Δρέμμα, τὸ, cursus, Athen. l. 11. ex Ione. Pro eodem dicitur & δρόμημα, apud Eurip. in Med.

Δρόμος, ὁ, idem. Odyss. θ. Τῶσι δ' ἅμ' ἠοῖ νύοσις πίλατο δρόμοιο. Thuc. l. 5. χωρήσαντας ἐφ' ἑκάτερα τοῦ αὐτοῦ δρόμου.

Δρομεὺς, cursilis : ut δρομεῦσι πεδὰ apud Aristoph. in Ran. Item qui adhuc in cursu est & viget. Plut. apud Luc. δρομεῖ δ' ἀρίζηλος, currículo accelisse.

Δρομαῖος, curriculo, cursim.

Δρομικὸς, ὁ, ὃν, ὁ, ἡ, curlitans, cursitorius : ut ἄμπυκες δρομικαὶ. Soph. in Philoct. Item scortum, *vagum & errorem*. Hesych.

Δρομάσσω, idem cum τρέχω, apud eundem.

Δρομαλίω, idem quod δρομαίω : idem.

Δρομαλὶς, ίδος, ὁ, cursor. Luc. de cal.

Δρομικὸς, qui cursu valet : apus & habilis ad cursum. Arist. eth. 1. cap. 1.

Δρομαλὸς λαγωὸς, lepus inter currendum capus. Hesych.

Δρόμων, ωνος, ὁ, parvus cancer : quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuariis capiatur, fugitxque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesychius & Plin.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α᾽μφίδρομ-ος, ὁ & ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: ut κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. in Ajace. Τὸ ἀμφίδρομον, frequentius passivè dicitur quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. Α᾽μφίδρομ-ος exp. etiam ancipitis cursus. Strab. l. 10.

Α᾽μφίδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando juvissent, manus abluere solebant, ac infantem gestantes focum circumcursare. Dicitur & neutro genere ἀμφίδρόμια, τά, apud Plat. in Theæt. & Athen. l. 9. Ex Ephippo comico.

Α᾽ναγείρω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Il. χ. ἀλλ᾽ ἦτοι αὖθ᾽ ἑλέσθαι, μέτρο δ᾽ ἀμείρω. Et simpliciter, redeo. Polyb. lib. 3. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὰς παρεκβάσεις ἀνεγίνωσκε. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor, ut propriè fit, sursum curro, vel sursum versus. Od. κ. λίσσετ᾽ ἀναδράμεσθαι πόντον, in altum erigere, Sic ἀναγείρειν ὀφρῦς τὸν οὐρανὸν, apud Phil. de mundo. ¶ Α᾽ναγείρειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: *ad superiora tempora velut ascendendo recurrere.* ¶ Item ἀναγείρειν, exilire, scatere: apud Theodor. hist. eccl. l. 1.

Α᾽ναδρομή, recursus: item sublatio in altum: *de re quæ assurgit & in altum erigitur.* Exponitur & germinatio: apud Eurip. Item ascensus seu ascensio: ut ἀναδρομὴ τῶν ὀσφύων, apud Gal.

Α᾽ναζωγέω, idem quod ἀναζωγέω.

Ε᾽παναγείρω, (*Decomp.*) recurro: apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπαναγείρειν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Α᾽ντιτρέχω, curro contrà, seu in contrariam partem.

Α᾽ποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristophan. in Nub. εἰς Α᾽ιδου μίαν κατιὼν ὑπὸ τὰς μελίσσας ὑποδρήσεις. Exponitur etiam, revertor currens: ἀναχωρῶ. Hesyc.

Α᾽πόδρομ-ος, qui recurrit, cursu revertens: apud eundem. Item cursu inferior: apud Sophocl. in Acrisi. teste eodem. Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus, Eustath.

Τ᾽αποπρέχειν, (*dec.*) exp. ὄπισθ᾽ τρέχειν. schol. Aristoph.

Διατρέχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hymn. in Pana, Πολλάκι δ᾽ αἰγιλίεσσι διὰ ραιθοῦ ὄρεα μακρὰ. Thuc. l. 3. διαδρομὴν τὴν διὰ Α᾽θωνίου σφαλπτὸν, percursio Athenicnsium exercitu. apud Herodian. l. 2. μιᾶς δέοντες ἡμέρας διαδρομὴν, quum unus & alter dies præteriisset.

Διαδρομή, discursus vel discursio. Διαδρομαὶ, dicuntur & excursiones ad lacessendam pugnam. Plut. in Lucul.

Διέδρομ-ος, idem quod διαδρομή, significans quandam δίοδον, apud Luc. in Hip.

Διαδρομέω, discurro: apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομή, vel ἐσδρομή, incursus, invasio, irruptio.

Ε᾽κτρέχω, excurro. Herodian. l. 4. ἧκε κύρσος ἐκ δίκαιος ἐκτρέχειν πλωαμένοις. Apud eundem lib. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ε᾽κδρομὴ, excursio seu excursus. Ε᾽κδρομ-ος, idem. Pol. l. 1. Exponitur &, excursor: item pervius.

Ε᾽κδραχμίζω. excurro, vel procurro.

Dec. Α᾽πέκδρομ-ος, excursum & effugium non habens. Epigr.

Διεκδρομή, excursus, vel percursus.

Ε᾽κπαρέρχω, excurro adversùm: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ε᾽κπαρδρομὴ, ejusmodi excursio. Ε᾽κπαρδραμέω, idem quod ἐπεκπαρέρχω. Plut. in Amat. narr.

Παρεκδρομάω, in latus excurrere: apud eundem.

Τ᾽απερέρχω, longè excurro: & metaph. excello, supero. Eurip. in Troad. εἰς Θεὸς ὑπερέδρομεν Κελαινὸς, si deas pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio, Soph. in Trachin. Η᾽ τῶδ᾽ ὑπερέδραμεν τὰ χρόνῳ τέλη.

Ε᾽ντρέχω, q. d. incurro: convenio, quadro, aptus sum: *more lignorum quæ ita sint aptata à fabris, ut dum alterum alteri inseritur, quasi in id incurrat.* Sic. Il. τ. Achilles dicitur seipsum sub armis probare. Εἰ οἱ ἁρμόσειεν ἐντρέχοι ἀγλαὰ εἵδεα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. ὅτι ἀρετῶν δεῖς ἔρως ἐντρέχει.

Ε᾽ντρεχὴς, ἐος, ὁ & ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus novit se accommodare. Exponitur &, diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ε᾽ντρέχεια, ἡ, solertia, industria. Basil. in ep. ad Athan.

Ε᾽ὐδρομὴ, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica.

Ε᾽ὐδρομίδες, sunt calceamentorum quoddam genus, quo cursores utebantur. Pol. l. 3.

Κακοτρεχὴς, (*decomp.*) industrius & solers in re mala: versutus, astutus: Basil. Κακοεντρέχεια, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ε᾽πιτρέχω, percurro. Odyss. ζ. λαὸν δ᾽ ἐπιδεύεσθο αὔγλη, percurrit cœlum, & in ejus superficie velut innatat. Apud Xen. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Item per summas partes curro. Plut. symp. l. 4. prob. ult. ἐδεῖ (scilicet λέσχα καὶ ψαιστὰ) κεχρῆσθαι ἐγκοσμίως τῷ σώματι καὶ φειδωλῶς, ἐπιτρέχειν δικαίως τοῖς σώμασι. Item incurro, incido: ut apud eundem in Cim. ἀμαρτίαι ἐπιτρέχουσι τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν. Et cum accusat. Apol. arg. 1. Ψευδῶς ἐπιδρομὴ λύσῃ, in animam incurrit oblivio. Interdum incurso, incursionem facio: ut Herodian. l. 7. ἀναίσχυντος αἰφνιδίως τοὺς πύλας, ἐπιδραμὼν τῷ δήμῳ. Interdum exp. accurro: ut Il. ε. Οἱ δ᾽ ἐπὶ τοῖσι ἐπιδράμον.

Ε᾽πίδρομ-ος, velox, volubilis. Luc. Ε᾽πίδρομος, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ε᾽πιδρομ-έω, idem cum ἐπιδρόμ-ος. Et ἐπιδρομάω, idem cum ἐπιδρόμ-ος. Hesyc.

Ε᾽πιδρομάδιον, *itidem* citò, velociter. Il. γ.

Ε᾽πίδρομὴ, incursus, incursio, irruptio. Thuc. lib. 4. Herodian. lib. 1. Plut. &c. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἔτ᾽ ἐξεῖναι καὶ πάντα πεπεῖσθαι καὶ ἐπιδρομὴν ἔχειν τοῦ μεδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ αὐτοῦ ἐπιδραμεῖν πιθέσθαι. Sic apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Aristot. de mund. κυμάτων ἐπιδρομαὶ, undarum excursiones.

Ε᾽πίδρομ-ος, expositus incursionibus: ut ἐπίδρομον τεῖχος, Il. ξ. Item super quo curri potest: ut mare dicitur esse πολὺν ἐπίδρομον, apud Theocr. idyl. 19. ¶ Item ἐπίδρομ-ος, sc. χῶρος, quidam in reti, qui per inferioris & superioris oræ laqueos trajicitur, ut ipsæ plagæ eo contrahi possint & dissolvi. Poll. libr. 5. ¶ Ε᾽πίδρομ-ος, dicitur etiam posterior navis malus seu arbor, teste eodem lib. 1.

Ε᾽πιδρομάδιον, festinanter. Hesyc.

Ε᾽πιδρομάω, percurro. Ε᾽πιδρομασμὸς, percursio.

Κατατρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto. Herodian. l. 6. τὰ μεθ᾽ Ἡρακλέα κατατρέχοντι. Thuc. l. 8. ἢ Χαλκίδα τε μὴ κατατρέχωμεν. Item insector, invehor, reprehendo. Athen. l. 5. πάντες Α᾽λκιβιάδῃ κατατρέχειν ὠξύνθησαν.

Καταδρομὴ, incursio. Thuc. l. 1. & 8. Item insectatio, reprehensio. Athen. l. 5.

Κατάδρομ-ος, q. d. decursorium: locus in quo decurrunt equites.

Καταδρομέω, idem quod κατατρέχω. Exponitur &, contrà curro.

Καταδρομάζω, decurro, incurro. Exponitur etiam, roto.

Μετατρέχω, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομὴ, transcursus: Item incursio: item discursio.

Μετάδρομ-ος, cursor. Exponitur &, animadversor, ultor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas, de eo sumendas.

Μεταδρομάδιον, cursim, currendo seu currendo post. Apol. Rhod.

Μετατροχάζοντος, idem. Hesyc.

Παρατρέχω, à latere curro: unde παρατρέχοντες, stipatores, satellites. Reg. 3. c. 14. Item prætercurro, interdum & prætereo, prætergredior, elabor. Greg. Naz. παρατρέχων τὸ σύμπαν ὑπόπτως τὸ εἰς αἰῶνα. Herodian. l. 2. δύο δὲ σὺν ἕνιοι ἡμερῶν παρεδρομεῶν, duobus aut tribus diebus prætergressis.

Παραδραμεῖν, *itidem*, præt. ccurro, cursu præcreo. Lucil. Epigr. lib. 2.

Παραδρομὴ, cursus quo alicui à latere curritur. Athen. l. 12. Item transcursus, seu cursus qui fit prætereundo. Arist. pol. l. 7. ὁ δὲ παραδρομὴ πανοπλιτικὴ δεῖται τὸν λόγον. In Pand. ἐξ ἑνὸς τῶν δυσπνοϊκῶν παραδρομῶν post elapsum decennium.

Παρεδρομ-ος, qui potest, παρατρέχω. Pol. l. 5. c. 4.

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οἰκοῦσι θεοὶ δρῦες ἅπτα πάλαι λίμνῃ τρέχον. Athen. l. 5. Α᾽ταιτοὶ τὰ ἐφ᾽ ἑσπέρᾳ πάλαι παῖδ᾽ ἐκ τῶν ἑξακοσίων. apud Plat. ep. 7. φιλοτιμίαν ἐπαφεῖς, exp. vulgaris amicitia.

Περίδρομ-ος, circumcurrens, vel orbiculatus, rotundus. Hesyc.

Περιδρομάω, idem. Apud Plut. de virt. mul. τὰς δ᾽ ἀναίας ἰωὰν κρίνῳ ἐφιλοκαλεῖτο καὶ ῥόδοις, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιδρομάω, idem cum ἐφιστρέχω. Epigr.

Περιδρομὴ, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus. Plut. de deo Socr. Exponitur &, circuitus, circinatio, pars ambiens.

Περίδρομ-ος, idem quod ἐφίσχιον: ut περίδρομοι κώπαι, apud Aristoph. in Ran. Item rotundus, teres: ut πάππος περίδρομος, Il. ε. ¶ Substantivè usurpatum interdum significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest: ut apud Xen. Pæd. 6. & Herodi. an. lib. 1. Interdum dicitur de circulo illo, qui calvariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Poll. lib. 2. Sunt & ἐπὶ θατέρου περίδρομοι, apud Eurip. in Troad. ambitus in umbone clypei. Item περίδρομοι dicuntur funes, qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: Apud Xen. in Cyneg.

Περιδρομίδες, apud Vitruv. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno jussu xystarchæ exercentur.

Προτρέχω, accurro. Chrys. Dem. in Mid.

Προστρέχω, exp. προσπορεύ-ομ-αι. Hesyc. propriè significans, cursu ad quem accurri potest.

Προστρέχω, prætcurro, curro antè: ut σωτὴρ προστρέχων τῷ ἁρματηλάτῃ. Reg. 1. c. 8. Metaph. apud Isocrat. ad Dem. πολλοῖς τὸ σωτῆρα ἢ γλῶτταν τῆς διανοίας.

Πρόδρομ-ος, præcursor, prævius: vel excursor, emissarius. Plut. in Alcib. ἐφεδρόμενος ἅμ᾽ ἕωθεν προσκόπευε. Sic & apud Herod. & Thuc. Nominantur & aquilones quidam πρόδρομοι, quoniam exortum canicularem diebus fermè octo antecedunt. Plin. Libr. 2. cap. 47.

Προόδρομ-ος, vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & οἶνος quædam ἐφεδρομαὶ, quæ citiùs ad maturitatem perveniunt cæteris: apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1.

Συντρέχω, concurro, in unum concurro. Plut. in Alcib. ἐφεδρὸν δ᾽ ἐκείνων συντρέχοντες ἐβόων, ἡσσᾶσθε, &c. Et metaph. convenio, consentaneus sum, consentio. Eurip. in Ione, τῷ χρόνῳ γὰ συντρέχει. Et συμπρέχοντα τοῖς θεάγνωσιν ὁρῶμεν, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Σωδρέχω, & σωδρομέω, idem. Exponitur etiam, occurro, obvius fio. Apud Eurip. σωτηρομένοις, exp. πληρωθεῖσαι, sumpta metaphora à quæ axem implent.

Σωδρομὴ, concursus, cursus plurium in unum eundemque locum. Arist. Rhet. 3.

Συνδρομ-έω, concurrens, in unum idemque currens: unde apud Apoll. Arg. l. 2. συνδρομα πετεῶων, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

Συνδρομὴ, unde κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse singuntur, apud Theocr. Idyl. 13. Sic & συνδρομαὶ δὲς πίτναι apud Eurip. in Iph. Taur.

Τ᾽ὰ τρέχω, supercurro, exponitur &, transcurro, item depopulor.

Τ᾽ποτρέχω, currens subeo. Il. ρ. ὃ δὲ ὑπὸδρομα, χλόῃ γήρων. Plut. in Apoph. ἐς (πατρίδος) ὑποτρέχοντι χειμαζομένοι. Item cursu comprehendo, fugientem prehendo: ut Xen. pæd. l. Λησταὶ ὑποδραμόντες. Item cursu suffugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Item subeo: ut dicitur ὑποπλεῖν τὸν Πλοῦτον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλογῇ, apud Themist. in post. l. 1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro. Basil. τῶν ἔργων ὑποτρέχει σε τὰ δίκαια. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Aeschin. in Ctesiph. Plut. de Leg. l. 11. ¶ Apud Diosc. l. 7. c. 4. ὑποδραμὼν ὑποδείξω, expon. cursim ostendam.

Υ᾽πορρέχω, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo: seu curro subter. Mochus de Alph. amne, πλεῖ δὲ διὰ πόντου Νάξον ὑποτροχάει: sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Τ᾽ποδίφχαλ-ος, subtus currens. Apud Herodot. in Thal. κυλίοντας ὑπὸ τρόχαλα καὶ ὑποδυόντας τοὺς κροσφῶς, circumtondent undiq; & tempora radunt.

Τ᾽ποδρομὴ, ipse subeundi actus. Themist. post. an. l. 1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἱμάτος, exp. fussusio sanguinis.

Composita sine præpositione. ac primùm ex præt. med. τὸ δραμεῖν & δρασεῖν.

Εὔτροχ-ος, seu ἐύτροχ-ος, benè currens, velox, celer, agilis: ut εὔτροχος ἁμαξα. Od. ζ. exponitur &, volubilis: ut εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Εὐτρόχαλ-ος & εὐ ὄχαλ-ος, idem quod εὔτροχ-ος: ut εὐτρόχαλοι ἅμαξαι, apud Apoll. & εὐτρόχαλος μέταλλα, in Epigr. Exponitur & pulchros habens orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis, plana, ut ὑπερκὰς λαὸν ἐν πλωῒῃ. apud Hesiod in Erg.

Θεατροχὴλ-ος, apud Hesyc. exp. non quiescit, propriè frequenter currit.

Λεπτογείλ-ης, ιδος, ἡ, obliquè currens: per ambages obscurè verba volvens. Epigr.

Ο᾽λισθηρόλ-ιθος, ὁ, lapis, à ὀλισθεῖν, lapsare, & λίθος, pernicioſus in cursu. Teste Eust. Iliad ν.

Πολυτροχάλ-ος, multùm currens, multùm agilis in currendo. Apud Eurip. πολυτροχάλοις ἀρρήσιν, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχὸς, rota.

Α᾽μαξοστρέλ-η, ἡ, rotarum concursus & commissio inter sese.

Α᾽μαξοτροχιὰ, curriculi orbita. Aelian. pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁμαξατροχιὴ. Il. ψ.

Α᾽μαξοτροχάς, idem. Pol. l. 7. ex Callixe Cyclopibus.

Καλυπτροχὴς, ἡ, exp. lectirotaria, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

Ο᾽λοτροχὸς, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: ut ὁλοτρόχῳ πέτρῳ, apud Herodot. Pro eodem scribitur, & ὁλοιτροχὸς. Il. ν.

Περιτροχάω, τὸ, quæ juxta rotam seu à latere rotæ sunt. Pol. l. 1

Τ᾽ποτροχάζω, sub rotam decidere, ab eaque sauciari. Suid.

Composita ex inusitato verbo δρέμω, sive ex nomine δρόμ-ος, sine præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum compositis ex Τρέχω.

Αἰθεροδρόμ-ος, ὁ, ἡ & ᾗ ὑ, per ætherem currens. Aristoph. & in Ant. Epigr.

Α᾽λίδρομ-ος, per mare currens, marivagus: navis epith. ap. poët.

Α᾽νεμόδρομ-ος, cursor cum vento currens: vel cursor qui à vento impellitur. Lucian de vera hist. l. 1.

Α᾽ρματοδρομέω, ὦ curule certamen: quum cursu currus certant.

Α᾽υτόδρομ-ος, per se & suapte natura currens. Et generaliter, quod per se & sua natura movetur. Gal. ab Hippocr.

Βοηδρόμ-ος, & Doricè βοαδρόμ-ος, q. d. ad clamorem alicujus accurrens: auxiliator, opitulator. Eurip. in Phœn.

Βοηδρομὰς, auxilior. Eurip. in Oreſt. βοηδρομήσαι θεὸς δόμοις πυρσοῖς. Et cum ὅπῃ sequente accus. pers. apud Plut.

Βοηδρομ-ος, ὁ, auxiliaris. Βοηδρόμαι, τὰ, Plut. in Theseo festum esse dicit Athenis celebrari solitum ob prælium adversùs Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur Βοηδρομία dicentem festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthius pugnantibus Atheniensibus adversùs Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit. Idem & Apollinem Βοηδρόμιον & mensem Βοηδρομιῶνα, & festum Βοηδρόμια nomen habere scribit à voce exercitus Atheniensis victoris in urbem currente. Est autem Βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens.

Βυδρομὲς, cursus citus seu incitatus: à βὺ particula intensiva. Exponitur &, acceleratio, apud schol. Dem.

Βυδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferre.

Βραχυδρομ-ος, qui breve curriculum facit. Xen. in Cyn.

Γυρόδρομ-ος, lapis in orbem motus, ut mola. Epigr.

Διαυλοδρόμ-ος, qui diaulum currit, qui curſum circenſem peragit.

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem perveneris, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l. 2.

Δολιχοδρόμ-ος, qui sexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρομέω, dolichum curro, i. longissimum cursum. Aeschin. contra Ctes.

Εὐδρομ-ος, qui benè currit, celer. Metaph. apud Greg. εὐδρομὸς λόγ-ος, inoffensus, benè procedens.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, idem. Plut. ex Eratost.

Εὐδρομέω, benè curro, agilis & pernix sum cursu: in Epig. Exponitur &, inoffensio cursu progredior, apud Greg. εὐδρομάσας.

Εὐδυδρομ-ος, qui recto cursu pergit.

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c. 16.

Η᾽μερόδρόμ-ος, ου, ὁ, (q. d. diurnus cursor) cursor vel stator, aut qui est à pedibus. Exponitur &, qui cursum die conficit, apud Herodot. in Erat. Item qui per diem totum currit. Est & Solis Epith. utpote cujus cursus sit diurnus. Hesyc.

Η᾽μεροδρομέω, sum cursor seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθυδρομὲς, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens: in anth. Epigr.

Ἱππόδρομ-ος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ. Plut. in Probl. Rom.

Ἱππόδρομ-ος μίλ-ου, mensis in quo equorum cursu certatur. Plut. in Cam. Ἱππόδρόμαι, τὰ, equiria, ludi curules. At ἱππόδρομον, dicitur animalium marinum, quod aliàs ἱππόκαμπ-ον. Macab. l. 3.

Ἱππόδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equi cursu certant, ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l. 3. Xen. Hel. 3.

Ἱσόδρομ-ος, cursu æquans. Arist. de mund.

Ἱσοδρομέω, cursu æquo.

Ἱστιοδρομεῖον, navis dicitur, quæ passis velis currit, & vento secundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. & in ep. Hipporc. ad Damag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, ut currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror: ita quidam legunt apud Xen. loco citato.

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Δαιδαλοδρόμ-ος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul.

Λαμπαδοδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensæ manu gestabantur, certabatur que quis primus ad scopum perveniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακρόδρομ-ος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Νυκτοδρόμ-ος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὀμοδρομέω, simul curro: vel concurro. Plut. de mus.

Ὁπλιτοδρόμ-ος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Pol. l. 3.

Ὁπλιτοδρόμιον, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cùm aliquo contendo. Pausan.

Ὀρειδρόμ-ος, qui montes percurrit, montivagus. Eurip. Scribitur &, ὀρεσίδρομ-ος, apud Suid.

Ὀρεοδρομία, cursus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομ-ος, qui recto cursu pergit.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐραγοδρόμ-ος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμ-ος, vento secundo currens.

Οὐριοδρομέω, secundo vento curro. Laert. in Pher.

Παλινδρομέω, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Α᾽ναπαλινδρομέω, (*decomp.*) idem. Hippocr. de fract.

Πατροδρόμ-ος, fragorem ædens in cursu fui inter currendum sui: πατροδρόμ-ος αὐδή, tonitrui periphrasis, apud Orpheum hymno in Jovem fulguratorem.

Σταδιοδρόμ-ος, qui stadium seu spatium sexcentenûm pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de leg. Luc. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Στροφοδρόμοι, dicebantur quidam ἀπὸ Καππαδοκίας, qui incitabant vindemiatores. Hesyc.

Ταχυδρόμ-ος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: unde ταχυδρομοῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Ω'μοδρομ⊙-, idem quod ταχυδρομ⊙- : ut ὠκυδρόμους ἀέλλας. Eurip. in Bacch.

A'γχιβ⊙-, quomodo ad πήχυν pertineat, vide suo loco.

TPE'Ω, F. τρέσω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pavore trepido, Il.φ. Πηλείδην μὲν ἔγὼ τόν γε τρέω, μήτι π πόρῃσι Il.α. ὄφρα τοι ἐκ κεφαλῆς ῥέξωσι θοινάς. Sic & Il.ρ. & alibi apud Hom. Item territus, seu pavefactus fugio: ut in Epig. A'πὸ κατοπτεύσω δ' ἕκαστα τά σε δέξασθαι μέλλει. Sic & apud Plut. in Apoph. & in Agesil.

Τρ⊙-ερ⊙-ός, ὁ, trepidus, seu trepidator, qui facilè ex pavescit, meticulosus.

Τρέμω, idem quod Τρέω, ex eoque derivatum. Od. λ. τρέμον δ' ἐγὼ γυῖα ἰδοῦσα, Dem. pro cor. λαγὼ βίην ἔζης δειδὼς ἢ τρέμων. Chryl. τρέμει θεὸς τὴν ἀρχήν, anxius est de principatu.

Τρόμ⊙-ος, ὁ, tremor: motus depravatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plut. symp. 3. probl. 3. Item p'erunque tremor qui ex pavore oritur. Od. σ. ἔκπαγλος δ' ἄρα μιν ἕλε τρόμος ἔλυσε δὲ γυῖα. Sic & alibi apud Hom.

Τρομώδ⊙-ης, ε⊙-, ὁ ἢ, ὄ, tremulus, trepidus. Plut. symp. 8. & de def. or.

Τρομερ⊙-ός, ὄ, ὁ, idem. Aristoph. in Avibus.

Τρομέω, idem quod τρέμω, seu τρέω, Il.η. τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic & Il.o. & alibi. Item horreo, timeo aliquem. Od.σ. Εἰ δὲ σὺ τόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Sic Od.υ. Οὐδ' ὀπίδα δμώεσσι δίεσσ'.

Τρομητ⊙-ός, tremulus, trepidus.

Τετρομαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque derivatum. Athen. l. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. ὅπως αὐτὰς τετρομαίνω καὶ πεφρίξομαι.

Τρήρων, ων⊙-, ὁ, ἡ, columba, (ἀπὸ τῆς τρέσιν : est enim maximè timida avis) Il. ψ. ὡς ὅτε τρήρωνα πέλειαν. Sic & Odyss. μ. & apud Athen. l. 11.

Πολυτρήρων, (scil.) columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita : ac primùm ex τρέω.

A'τρε⊙-ή⊙-ς, ὁ ἢ, ὲς, intrepidus, imperterritus. Soph. unde ἄτρεσε, idem quod sequens ἀτρέστως, apud Eurip. in Ione, Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις Α'τρεστα νάιων.

A'τρέστως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid.

Διατρέω, intremisco, perhorresco. Item tremefactus diffugio. Il. λ. τρῶες δ' ἐκ πύργοιο διάλυδις ἔλλοι.

Ζατρέω, in pistrino torqueo. Suid. & Etym. παρὰ τὸ ζᾶ ὑπιτατικὸν καὶ τρέω.

Ζητρεῖον, ⊙-ου, τὸ, servorum carcer : locus in quo servi vinciebantur. Etym.

Παρατρέω, idem quod διατρέω. Il. ε.

Τ'πο τρέω, intremisco, perterrefio : vel tremefactus & timore perculsus fugio. Il. ω & ρ. Et Synes. epist. 4. Pro eodem metri causa dicitur ὑποτρέω : ut apud Plut. de vir. mor. ex Timone.

A'τρειὸς, & Λατρεΐδ⊙-ης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τρέμω.

A'μφιδρομέω, ῶ-, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

A'β⊙-ρ⊙-ομ⊙-ός, ὁ ἢ, ὄν, non tremens, intrepidus. Il. ε. ν. & ρ.

A'β⊙-ρομ⊙-ος, intrepidè. Suid. ex Pisside.

A'β⊙-ομ⊙-ος, idem quod ἄβροτος. Idem ex quodam Epigr.

A'τρεμ⊙-ία⊙-, quietus : ut ἀτρεμίαν ὕπνον. Eurip. in Oreft.

A'τρεμὲς, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et general. sine ullo motu, quietè. Il. ν, & ς. Pro eodem dicitur & ἀτρεμὰ. Exponitur etiam, sensim, leniter, paulatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. Gal. ad Glauc. Plut. in Alcib.

A'τρεμέω, ῶ, quies, seu non moveri, immotum manere. Xen. pæd. 6.

A'τρεμίω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἵνα τοι τείχος ἀτρεμέωσιν. Plut. in Rom. πρὶν στρατόπεδον ἐν ὅπλοις ἀτρεμῆσαι. Sic & apud eund. in Alcib. & Ant.

A'τρεμητὸν, τὸ, quod immotum manet. Hesych.

A'τρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζε τὴν ψυχὴν, tranquillo animo consiste. Item transitivè, firmo, stabilio, facio ut quis immotus perfistat. Theogn. Οὐ χρὴ κυχλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.

E'νθυμ⊙-, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομ⊙-, circumtremens, undique tremefactus.

Περιδέδιμ⊙-ος, undique trepidando : ut οὐ δείμοις ἔτι πρὸς τὸν δῆλον : reformido, seu omni ex parte reformido judicium. Phal. in ep.

Περιδείμω, vel οὐ δείμομαι, tremo circa. Od. σ. σάρκας δ' ἀμφὶς μέλεσσι τὸ μέλλοντο μέλεσσι.

Τ'πο τρέμω, aliquantum tremo & trepido, subtimeo. Plat. de rep. lib. 1.

Τ'ποδρομ⊙-, subtremulus, qui timore & pavore velut succutitur. Plut. de def. orac. & Aeschin. Ctesiph.

Τ'ποδρόμεω, tremore succutior. Il. τ. Καὶ δή τοι μὲν ἐγὼ ὑποδδραδὸν ὑποδρομέοντα ὄψομαι.

Τρῆμα, Τρῆσις, Τρητὸς, vide in Τιτρέω. Τρήρων in Τρέω.
Τρηχὺς, in Τραχὺς. Τρὲς, in Τρὶς.

TPIBΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, commnuo. Dioſc. l. 5. c. 89. (de squama æris) πλατεῖα τε τῇ χειρὶ τρίβε ἐν τόποις ὁμαλοῖς καὶ ἀνάπτυσσε τὸ ἔλαιον καὶ τρίβε ἐπὶ πολὺν χρόνον. Deinde ubi tritum est, ἐπιτίθει τὸ ἔλαιον καὶ τρίβε ἐπὶ πολὺν χρόνον. Item

Ἀ-τειβής, ἐής, ὁ ἡ ές, qui tritus non est : ut ἀτειβὴς ὁδός. Sic insula ἀτειβὴς. Thuc. l. 4. & ἀτειβὴς ἐρήμη. Phil. de vita Mos. l. 1. & 3. Item non attritus, integer : inviolatus. Item inexercitatus, inpetritus, qui ufu rerum tritus non eſt : in qua ſignif. dicitur, & ἀπειρ- apud Suid. & ἀτείβειν. Ⓘ apud Xen. in Hipparch.

Ἀ-τειβί, exp. ſine detrimento, ſine mora.

Ἀ-τειβής Ⓘ, ʏ, ὁ ἡ ές, idem quod ἀτειβής, qui tritus non eſt. Item qui teri nequit : ut ἀτείβειον ἀκαίδευες, apud Theocr. ſpinis indomitis & calcatu difficillimis. Item non ſubactus : ut ἀτειβὲς ἄξυι, apud Ariſtot. probl. ſect. 21. quæſt. 16. Exponitur etiam, laboris inſuetus, ſeu laboris inexpertus, delicatus : ut χείρες ἀβρὸν ἀτείβον. Odyſſ. ρ.

Ἀ-χερσί-ρ-, ἰβ Ⓘ-, ὁ ἡ ή, paleam terens ſ in Epigr.

Ἐ-λαιοτρίβειον, ʏ, τό, locus ubi olivæ teruntur & oleū exprimitur.

Ἐ-υτρι Ⓘ-, tritu facilis, qui facilè teri poteſt ſeu contundi & comminui : friabilis.

Κυμινότριβα ἄλες, ſal cum cumino tritus. Athen. l. 7.

Λειοτριβής, qui ita tritus & uſus eſt ut ſit λεῖο Ⓘ-, tritu levigatus, minutim tuſus ſeu contuſus ac contritus.

Λειοτριβέω, contero ſeu contundo & comminuo ita ut levigetur. Gal. & in Geopon. Ἐ-λειοτριβέω, tero minutiſſimè, contero & contundo ita ut leviſſimum evadat.

Λιθοτριβική, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta : apud Suid.

Νεοτριβής, nuper tritus, recèns tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio ſicca. Ariſtot. probl. ſect. 37.

Ὀ-δοντό-τεμμα, τό, dentifricium : id quo dentes ſtricantur & gingivæ.

Οἰκο-βίωτος, ʏ, ὁ, verna, ſervus vernaculus, & non nunc primùm emptus, ſed in domi noſtræ verſatus, aut ex parentibus ſervis natus. Heſych. & Suid. Οἰκο-τρι-ψ- idem Phil. de v. M. l. 1.

Οἰκοτρίβων (ſub παιδίον) puer ex verna natus. Pol. l. 3.

Παιδοτρί-ης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnaſii magiſter, palæſtræ magiſter : apud Plut. in amat. narr. Item præceptor, doctor, ludimagiſter. Luc.

Παιδότρι-ψ-, pro eodem : in Axiocho, & apud Luc.

Παιδοτρι-ικός, ἡ, ὁ, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβική, (Ⓛ τέχνη) apud Ariſtot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum : vel ut decet pædotribas. Ariſtoph. in Equit.

Παιδοτριβίας, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τό, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, ſum pædotriba. Et metaph. inſtituo, formo : exerceo. Exponitur etiam, educo & promoveo, apud Plut. Uſitur & Baſil. ac Greg.

Ἀ-παιδοτρίβη Ⓘ-, (dec.) qui ſub magiſtro exercitatus non fuit. Item inexercitatus, ἀ-μύητος Ⓘ-. Heſych.

Παλαιοτρίβης, qui denuò tritus eſt. Apud Simonidem in Iambde mulieribus, παλαιοτρίβης ὄν Ⓘ-, exp. doctuarius aſinus.

Φαρμακοτρίβας, ſeu φαρμακότρι-ψ-, qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demoſth.

Χειροτρίβιον, manu frico ſeu perfrico : in Hippiatr. Χειροτρίβιν, apud Hippocr. pro τρίβιν.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Ariſtot. rhet. l. 3.

Ἀ-χρονοτρίβης, (dec.) in quo tempus tritum non eſt, ideoque celeriter vel ſubitò factus : aut qui tempus non terit. Heſych.

Ὠ-μοβοιβής, qui tritus & contuſus fuit quum adhuc crudus eſſet. Et ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expreſſum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ & tuſæ fuerunt. Dioſc. l. 1. c. 29.

Τελγίν, &c. vide in Τρῖς.

ΤΡΙΖΩ, ſtrido, (¶ verbum ex ſono factum.) Od. ω. ψυχαὶ τετρίγυῖαι. Marci. c. 9. τετρίγει πᾶν ὃ δόντιας, ſtridere dentibus. Præterita τέτριγα pro præſenti ponitur : ut Il. ϕ. ψυχὴ δ' ἐκ ῥθονδς πτῆτο κατὰ τέτριγυῖα. Sic & apud Plut. deſcra num. vind. Et Il. β. ἐλεεινὰ κατὰδὲ τετριγότες, ſtridentes. Sic apud Syneſ. ep. 4. τὸ κῆμα ἐτέτριγει. antenna ſtridebat. Et apud Luc. in Zeuxide. ὅτε εὐθὺς τετριγότων ἤκουσε τῶν ὀδόντων, quum elephantorum ſtridorem duncaxat inaudiſſet. Dicitur etiam de ferro apud Alexaphrod.

Τεισμὸς ſive τεισμὸς, ὦ, ὁ, ſtridor. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 16. (de vermiculis qui in ficu naſcuntur) φθείρουσι δὲ τὸν μὲν τρισμὸν. Dicitur & μυῶν τρισμὸς, apud Plut. in Marcello. Dicitur & τεισμὸς ὀδόντων.

Τρύζω, idem ferè quod τείρω : murmuro, ſuſurro. Propriè eſt turturris quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus : Ἡ τρυζει ὀρτυγόνων ἐρεμνὰ ὀλολυγών. Cic. interpr. Et matutinis acredula vocib. inſtat. Sic Theoc. Idyll. 7. ἢ δ' ἀλολυγὼν Τηλύδον ἐν πυκνῇσι βάτοις τρύζεσκεν ἀκαίδως. Apud Hom. Il. ι. τρύζετε exp. ϗορύζετε.

Τευσμὸς, ῦ, ὁ, murmur, ſuſurrus, muſſitatio. Greg. in poemat.

Τρύγων, ὀν Ⓘ-, ὁ, turtur : dicta παρὰ τὸ τρύζειν, unde proverb. τρυγὼν Ⓘ- καλίζει Ⓘ-, teſte Euſt. Vide Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 13. & Athen. l. 9. Eſt etiam piſcis marinus : apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. cap. 3. Ælian. Nicand. & Dioſcorid. lib. 7. cap. 8. & lib. 8. cap. 6. Latini paſtinacam marinam nuncupant.

Τρυγονίω, ῶ, unde apud Suid. ex Ariſtoph. Τρυγονῶσα τὴν δίκην, exp. ἠσύχως κινοῦσα.

Compoſitum ex τρίζω & τρύζω.

Ἀ-μφιθεατρύζω, circumſtrideo : vel circummurmuro & ſuſurro.

Ἐ-πιθύζω, admurmuro, accino, ὑπομορύζω. Heſych.

Καταβύζω, idem quod τρίζω, Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, juxta murmuro. Heſych.

Τ-πορεμύζω, paululum murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam ſubmiſſè loquor, muſſo.

Τείμωδες, vide in Τερέβινθος. Τείμωμα, &c. in Τείβω. Τεῖνες, τεῖξις, τείχηλες, &c. in Τρῖς. Τεῖος, &c. in Τεῖβω. Τεῖς in Τρῖς. Τειμώδης, in Τείζω. Τειοκάκης, τειοκὸς, τείτ Ⓘ-, τειχὴς, &c. in Τρῖς. Τειχία, &c. in Θεῖξ. Τειχόδην, Τειχὸς, in Τρῖς. Τειχόω, &c. in Θεῖξ. Τεῖψις, in Τείβω. Τεῖψις Ⓘ-, &c. in Τρῖς. Τεμνὴ, &c. in Τρέπω. Τεφὴ, &c. in Τρέφω. Τεχνάζω, &c. in Τέχνη.

ΤΡΤΒΑΙΟΝ, aut τριβλίον, ʏ, τό, catinus, paropſis : de vaſe in quod cibi imponuntur, apud Luc. in Tim. ἐκριβῶς τὸ τριβλίον τῷ λιχανῷ ἀπομαξάμενον. Athen. l. 12. eſſe dicit ἔξ Ⓘ- ἑκτῶν, ἓν δηλονότι μέρος ὃς εἴκοσιν ἀρτύβαι. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. Item culeus. Ariſtoph. in Pluto, — ὁ Ζεὺς βάλλει εἰς παντὸν ἐμὲ ξυλικοῦσας τριβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. & Joſeph.

ΤΡΤΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales fruges, & quilibet fructus. Hom. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delum) Οὔτ' ἄβδον σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' ἐρίηλον, Οὐδὲ μὲν ἡμίονοι, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύουσι, neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam uſurpatur. Epigr. l. 2. τῇ τρύγᾳ ἠφίεσαν, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l. 1. c. 12. τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, ſiccitas : ut apud Nicand. in Ther. ὅπως ὕδωρ Ζείης Ⓘ- ἀζαλίῃσι, τρύγα δ' ὀπὶ πυθμένι κίωσι.

Τρυγάω, ῶ, ξ ήσω, cereales fructus colligo : peculiariter autem, uvas carpo, vindemio. Plut. ſymp. 6. probl. 7. τρυγᾶν δὲ λέγομεν τοὺ ἀριστοδούλου τὸν ἀμπελῶνα ὀπώρας. Interdum cum accuſ. ut apud Heſiod. in Aſp. Οἱ δ' ἔξ ὑμῶν οἶνον, ἀριστήας ἐν χρὼν ἔοντας, vindemiabant vites. Sic apud Ariſtoph. in Veſp. τρυγᾶν ἔφαμεν, ſub ἀμπέλῳ vacuas vindemiare vites. Sic & Od. ω. Item metaph. fruor, percipio : Luc. (de meretricibus) ᾗ ποθ' ἡμῖν αὐτὸν. Idem ὃ δὲ Γλαυκέτην ἄλλο τρυγήσας.

Τρυγάομαι, ώμαι, vindemior, decerpor, colligor. Dioſc. l. 1. c. 149. τρυγᾶται φοίνιξ : & apud Athen. l. 11. τρυγᾶται ἄμπελος Ⓘ-.

Τρυγητὴς, ῆ Ⓘ-, ὁ, vindemiator : qui decerpit & colligit cereales fruges & uvas, Heſiod. in Aſp. ¶ Eſt etiam ſidus cœleſte. Columell. l. 11. c. 2. & Procl. Τρυγητὴς, ῦ, ὁ, idem quod τρυγητήρ.

Τρυγητὸς, ʏ, ὁ, vindemia. Plut. l. 4. ſymp. ſub finem ἀκμαίζουσι τρυγητοῦ media vindemia. Dicitur etiam τρυγητὸς Μήνης, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, ut apud Theophylact. ep. 83. & apud Athen. l. 2. ex Gal. in qua tamen ſignif. quidam φερομυσχίτους ſcribunt τρύγηλ Ⓘ-. Scribitur & τρύγιλ Ⓘ-. pro vindemia : unde φερόμυλος, apud Vitruv.

Τρυξ, υγός, ἡ, Heſych. vinum recens, muſtum nondum percolatum : ut apud Athen. l. 15. τερφάσσει τῇ λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελαίνα. Per catachreſin dicitur τρυξὲ & vetus vinum, ut Theocriti ſchol. annotavit. ¶ Item fæx vini : ut Theocr. Idyll. 7. ᾗ εἰς τρύγα χεῖλ Ⓘ- ἐρείδων. Ariſtoph. in Pluto, Οἴμοι δ' ἐπειδὴ ᾗ τὸ οἶνον

Σμηνογώβ, qui lentiscum mandit: sic dicebantur homines molles & effœminati, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σμηνογώπης, idem Luc. in Lexiph.

Τεττιγογώπης, pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Φθειρηγαγεῖν, pediculos edere: apud Herodot.

Φθειρηγωγεῖον, ideni, apud eundem.

Φιλοπτυχίαμων, bellariorum appetens. Athen.

Τρῶμα, vide in Υπερώκω. Τρῶξις, &c. in Τρώγω.
Τρωπάω, in Τρέπω, Τρῶσις, τρωτός, in Τιτρώσκω.
Τευχάω, in Τρέχω. Τυ in Συ.

ΤΥΓΧΑ'ΝΩ, (F. τύξομαι, ἀ τύξω, unde & derivatur: idem τυχήσω, tanquam à τυχέω, unde & aor. 2. ἔτυχον) sum. Soph. in Ajace, Ἐ'πεὶν γὰ αὖθι ἔρτι τυγχάνῃ, intus est. Plat. in Apoll. τυγχάνει μάχιον αὐτὸς ἀπ' ἐμοῦ δεόμενος. In hac signif. sæpe participio jungitur verbi εἰμὶ: ut apud Thuc. l. 2. ἔτυχον γὰ ἥδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, jam tum in Ægina eram. Et Luc. ἔτυχε γὰρ ἡ ὥρα, nuda erat. Sæpe & aliis participiis: ut Plat. in Min. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Aristoph. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum significat, accidit ut sim, fortè sum: ut apud Herodot. l. 8. ἔφη τυχεῖν τῶν ἐπὶ ἐμὲ ἁμαρτόντων, se fortè tunc fuisse cum Demareto. Aristot. eth. 3. c. 8. εἰ ἔτ' ἔτυχεν, si fortè ita esse contingat: vel si fortè ita contigerit. Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, evenio, accido: ut Odyss. ξ. Καὶ μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, multa mihi eveniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro ὅστις ἔτυχε, seu ὃς ἔτυχε. quem primum fors obtulerit, quivis, quilibet: ut παρὰ τὸν τυχόντα χρήματα λαμβάνειν. apud Xen. Et τὸ τυχὸν πεῖσμα, offensio quæcunque, Dem. ad Philpp. ep. Interdum ex pro vulgaris, vilis, plebeius: ut apud Isocr. in Helen. enc. οἷς ἅπαν τυγχάνομεν, ἀλλὰ μετὰ πολὺ διενεγκόντων, unus è multis, unus è plebe. At τυχὸν, adverbialiter usurpatur pro fortuitò, casu, forte fortuna: Interdum &, fortasse: ut apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ σφαλεῖα συλλαφηθείημεν, fortasse & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν, ἴσως, ἴσα παρὰν ἦλθ dicitur Attico more, teste schol. Aristoph. ¶ Item τυγχάνω, assequor, attingo: in qua signif. propriè quidem de jaculantibus dicitur, qui propositam metam telis ad eam directis attingunt: ut apud Luc. in Hermot. ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσι, aves attingunt & feriunt. Generaliter tamen & metaph. significat assequor, nancisco, voti compos fio, obtineo, impetro: idque cum genit. ut Od. ο. τυχὼν δόσιος φίλοτητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγων, impetrare è judicibus ut audiatur, & facti sui rationes afferat. Et τυγχάνειν ὑπηκοΐας, obtinere ut judices æquiores sint nec summo jure agant, apud eundem in Mid. In rem malam, apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας multari. Et ἀμφοτέρας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. Aliquando in his signif. genit. subaudiendus relinquitur: ut Il. 4. Ἦ μάντιος, ἢ ἄρ' ἔτυχες, non attigisti scopum quem petebas. Et Hesiod. in Theog. πᾶ δὴ τυχόντ, qui eam nactus fuerit.

¶ *Derivata à τυγχάνω sum, vel contingo.*

Τυχήσιος, prout contingit seu contigerit, quolibet modo, utcunqi. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus seu casus fortuitus, sive prosper sit, sive adversus. Dem. pro cor. πῶς ἂν πόλεως τύχῃν ἀσφαλῶς οἰκοῖμεν. Herodian. l. 7. Ὑπ' εὐτυχίας τῆ ἐχούσῃ εἰς πανήγυριν τύχην ἦλασεν, ad tantam dignitatem à fortuna est evectus. Τύχῃ, ᾗσπερ τύχῃ, ἀπὸ τύχης, forte fortuna, fortuitò, casu: Philostr. ep. 21. τύχῃ τὸ δῆτα ἐλήλυθεν, Plut. ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας. Τῆς τύχης, dicitur pro ὦ seu ὑπὸ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xenoph. Pæd. 2.

Τυχαῖος, fortunus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ fortè accidunt, casus. Synes. ep. 4.

Τυχηρός, idem: ut τύχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. & τύχηρὰ πράγματα. Phil. de mundo. Item fortunatus, felix. Suid.

Τυχηρῶς, fortuitò. Item fortunatè, feliciter. Etym.

Τυχικός, itidem fortuitò.

Composita ex eodem τυγχάνω.

Ἐ'ντυγχάνω, incido, occurro: Thuc. l. 2. τῇ δυσμένει ἥμῖν ἕξεις πολεμίῳ ἐντυχεῖν, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obviam fiunt: ut apud Herodian. l. 3. φονεύων τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obvium quenque. ¶ Item adeo, convenio, colloquor. Cum dat. persona. Plat. in Apoll. ὁπόταν ἐντύχωμι Παλαμήδῃ ᾧ Ἀλαιεῖ τῷ Τελαμῶνι, quum convenirem Palamedem & Ajacem. Cum ἀεὶ apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων ἀεὶ αὐτῷ. Rom. c. 11. ἐντυγχάνει τῷ Διὶ καὶ τῇ Ἰσσείᾳ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cum, versor cum. Plat. de rep. ἐντεῦθεν ἔχ ὅπως ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ ἐντυγχάνῃ ἄλλοις, versatus sum cum. Ἐ'ντυγχάνων τινὶ κατ' ἀγορὰν, videre aliquem: ut apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur. Ὁ'μήρῳ κατ' ὀλίγον ἐντυχών, Homerum vidisse. ¶ At ἐντυγχάνων τινὶ in sermone, est incidere in aliquem verba de eo facere. Greg. Naz. Διὸ ἡ ἀνάξιόν μοι φαίνεται ἐντυγχάνειν τοῖς ἐμοὶ ὁλίγα. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui dum ea fit, adfuit & interfuit: ut ὅταν ἐντυγχάνωσιν, herbæ dum pullulant adstare, apud Dios. in præf. l. 1. ¶ Ἐ'ντυγχάνειν ὑπομνήμασι, legere literas: apud Herodia. l. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata.

Ἐ'ντυξις, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plut. de deo Socr.

Ἐ'ντυκτής, ὁ, idem. Isocr. ad Demon. πρὸς ἀνθρώπους μὲ πολὺ πρὸς τοὺς αὐτοὺς. Plut. in Solone, ὃ ὀφθὲς Κρίσου ἐντευξις, congressus & colloquium cum Croeso.

Ἐ'ντευκτός, ὁ, qui conveniri & compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Decomp. Α'ντιτυγχάνω, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντυκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Καταντυγχάνω, covenio & compello aliquem contra alium. Basil. Καθεστάκασι, qui aliquem conveniens & compellans accusat. vel alium vel illum ipsum quem convenit ac compellat. Jobi cap. 7.

Παρεντυγχάνω, priùs incido, Synes. Epist. 108 τοῖς σπουδαῖς μᾶλλον ἐντυγχάνοις. Apud eundem ep. 88. ὡς ἂν ἧττον ἐντύχῃ βιβλίῳ σφαλερῷ, quod non oportet alium librum ante legere.

Τ'υγχυντυγχάνω, convenio & compello, pro interpello & intercedo pro. Rom. ca. 8. Τ'υγχύντυξις, compellatio ejusmodi, seu intercessio aut deprecatio: apud Greg. Naz.

Ἐ'πιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido, Aristoph. σπεῦ' ἐπὶ μεγάλοισιν ἦλθ' ἐπιτυχῶ. Synes. ep. 34. εἰ ἄρ' ἐν ἐπιτυχῇ σε ζητῶν, ἐν in te incidit. Hinc particip. ὁ ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus, ut Plat. de leg. τὰ ἐπιτυχόντ' νομοθετεῖν χαλεπόν, quæ cujuslibet sunt legislatoria. Et τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta. Item vilis, vulgaris, trivialis: quoniam quæ passim obvia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 2. ὃ μὴ ἐξὸν τοῖ ἐπιτυχόντ' ἀδικῶ, non agitur de re levi. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe. ¶ Ἐ'πιτυγχάνω, accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor. apud Plat. de leg. l. 6.

Παραπυγχάνω, adsum, intersum. Polyb. μὴ δυνάμεις παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro, vel adsum: ut apud Xen. ἐπελπίδι οἷς τὰ παιδικὰ σὺν τοῖς παραπυγχάνουσιν πόνοις, cum equitibus qui tum fortè aderant. Sic alibi apud eundem, & sæpe apud Thuc. Plat. & Plut. Dicitur ὅτι τῷ παραπυχόντ', ex tempore, è re nata, subitò, apud Thuc. & Plut. Dicitur & ἐξαπυχῶ adverbialiter, i. quum se offerat occasio, seu quum liceat. apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγανώμων κατὰ θεὸν περιτυχών, in judicem iniquum incidere. Thuc. l. 1. τῷ Γ'ερμοκρέοντι περιτυχόντες. quum fortè in Hipparchum incidissent.

Προσπυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me: vel fortè occurro, casu obvius fio. Plut. adversus. Colot. ᾧ ὁ σοφιστὴς ἐπὶ δεῖπνόν τινα μόνος προσπύχοι κατὰ τύχην. Itidem τὸ προσπυχὸν dicitur quod forte fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & ἐπὶ τῷ προσπυχόντ', subitò, ex tempore, ita ut fors tulit. Plut. in sympsep. 5. ap.

Προσπυχὴς, ὁ, ἡ, ὃ, idem quod προσπυχὸς, qui fortè occurrit: obvius.

Προστυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συμπυγχάνω, concurro, occurro, obviam fio. Aristoph. ἢ ξυλλὼν συμπυγχάνω' ἰδιώτῃ, nobis obviam facta. Item convenio, adeo, ut Luc. c. 8. ὃν ἠδυάσατο συμπυγχὸν ἰατρῷ. Item colloquor, congredior, conversor, commercium & consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συμπυγχάνοντα, quæ nobis contingunt seu accidunt: unde συμπυγχάνοντα, casus, fortuiti eventus. Xenoph. apud Plut. in Oth. ὡς τὰ συμπυγχόντα, exp. in eventum fortunæ: item in præcipitem casum.

Συμπυγμὰ, ἡ, colloquium, congressus. Synes. ep. 100. Item eventus, casus: Sæpe apud Thuc. Συμπύξις, idem: Suid.

Τ'υγχάνω, protinus appositeque respondeo, idem quod ἀναλαμβάνω: Hippocr. in ep. ad Damag. & Plutarch. in apophr. ac consol. ad Apollon. & de orac. Pyth.

Derivata à τυγχάνω, assequor, nanciscor.

Τεύξις, εως, ἡ, adeptio, consequutio. Synes. ep. 140.

Τέλασσις, ὁ, ἡ, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi & adipisci potest. Aristot.

Τυγχάνω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo, unde τυγχάζειν, Hesych. exp. σχολάζειν.

Composita.

Α'ντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu consequor, vicissim nanciscor: ut Τοίων ἀντιτύχοιμι θεῶν παρ', talia quod, vicissim consequar à diis.

Α'ποτυγχάνω, aberro, non assequor: ut ἀποτυγχάνω τῆ σκοπῆ, aberro à scopo, scopum non attingo, apud Aristot. eth. 2. Sic aberro à scopo, scopum non assequor, apud Plut. Σικελίας ἀποτυχών, quum Sicilia potiri non posset, seu frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυχεῖν τῆς ἐρωτήσεως, frustrari spe. Item perdo, amitto. Xen. paed. 1. ἀποτυχὼν τῆς ἀρχῆς, frustrari spe. Item perdo, amitto. Xen. paed. 1. διὰ ταῦτα, ἂν σὺ τυχὼν τῆς ἐπιτυχίας.

Α'ποτυγχάνομαι, frustror, voti compos non fio: unde ἀποτετυγμένος,

frustratus cui malè quid succesſit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι, quæ præter animi sententiam evenit, quæ non ex voto succedit: sæpè apud Luc.

Α'πότευγμα, τὸ, res quæ malè & præter animi sententiam succedit. Plut. de δ' ὄψιμ. & Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Α'πότευξις, repulsa, siniſter & infelix succesſus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb.

Α'πόπλανος, qui solet aberrare & frustrari. Dicitur ἀποπλανὴς φάρμακον, quòd infelix esse & succesſu carere compertum est: cui oppon. ἐπιβλητικὸν, apud Gal. l. 4. περὶ κρ. τόπ.

Α'πότευγμα, & ἀποτύγχα, spei frustratio, infelix succesſus, infortunium: vel etiam, repulsa.

Α'τυκτέω, qui consequutus non est. Α'τύκτητον, non attingo, non assequor, aberro, idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cum genit.

Α'τυχὴς, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐ'πιτυγχάνω, assequor, unde partic. ἐπιτυχὼν, assequutus. Greg. Naz.

Ἐ'ντυγχάνω, adipiscor, invenio, nanciscor: ut apud Xen. ὃ τοῖς βίαιος ἐντυχεῖν ἀρμόσιος ἀφώνῳ, qui rebus inventu & adeptu facillimis moderatè utitur. Sic ἐντυγχάνειν ὑπηκοΐας, accipere & adipisci literas: apud Synes.

Ἐ'πιτυγχάνω, assequor, nanciscor: propriè de sagittariis, ut & τυγχάνω. Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνοσι σκοπῆς, qui multùm jaculantur, sæpe attingunt & assequuntur scopum. Et metaph. apud Demosthen. δόξης ἐπιτυγχάνων, gloriam assequens, gloriam sibi comparans. Passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεται, dicitur quum succedit & ex animi sententia evenit. Et ἐπιτυχῶς διδόναι καὶ λέγειν, apud Polyb. res quæ felici succesſu & ex voto gestæ sunt.

Ἐ'πιτυχὴς, ὁ, ἡ, ὃ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. ἐπὶ τοῖς ἐπιτυχῆς γεγενῆσθαι, quæ occasiones nancisci. Ἐ'πιτυχῶς, ita ut assequaris, prospero succesſu, feliciter. Isocr.

Ἐ'πιτυχία, adeptio, prosper succesſus. Alcidam. & in epitome Polyb. At homo ἐπιτυχὴς & ἐπιδεξίος, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, succesſus. Item obventio, reditus, proventus, apud Suid.

Ἐ'πιτυκτέον, qui solet assequi ad id quod continebat, succesſu non carens, idem qui ἐπιτυχὴς, ut ἐπιτυκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. cui oppon. ἀποτυκτικόν.

Κατατυγχάνω, evenio, succesſum habeo. Demoſt. pro cor. Eponitur etiam, assequor, fortior. itidemque κατατυχὼν, voti compos, succesſu usus.

Πυθυγχάνω, nanciscor, cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Composita ex nomine τύχη.

Α'τυχὴς, ὁ, ἡ, ὃ, infortunatus, infelix. Demoſth. Exponitur etiam, impos voti, cui opponitur ἐπιτυχὴς, ex τυγχάνω potius derivatum.

Α'τυχῶς, infeliciter, item præter votum. Isocr.

Α'τυχία, ἡ, fortuna adversa, casus adversus, infortunium: Item calamitas, clades. Plut. Isocr.

Α'τυχέω, ῶ, adversa fortuna utor, infortunatus sum, infeliciter rem gero: Isocr. in ep. ad Philip. ὅπου δὲ τὰ σὰ τὸν πόλεμον ἀτυχεῖν, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. epist. 10. ἀτυχῶ τῇ πόλει ᾗδιπερ ἀθρῳῶ ἀτυχήσασα δυώσασι, in multis misèr sum & calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior: Xenoph. Pæd. 4. Interdum etiam cum genit. ut in Axiocho, ἐὰν ἀποτυχήσεις μου ἕδρας ἢ μητρῴου, non feres repulsam.

Α'τυχίδιον, dicitur quod adversa fortuna geritur: unde τὰ ἀτυχίδια, apud Dem. quæ adversa fortuna gesta sunt.

Α'τύχημα, τὸ, idem quod ἀτυχία: Thuc. Arist.

Α'τύχημα, idem: Hesych.

Δυσύχης, idem cum ἀτυχὴς, miser, calamitosus, infelix. Isocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυσυχὴς, infeliciter, restante fortuna, adversa fortuna. Luc. de scrib. hist.

Δυσυχία, infortunium, adversa fortuna, calamitas: Isocr. Plut.

Δυσυχῶ, difficili & adversa fortuna utor, res mihi sunt adversæ, infelix sum: Isocr. Interdum cum dat. ut apud eundem, δυσυχῶ τῇ πόλει, adversa fortuna utor in bello. Interdum cum ἐν vel ἐπὶ: ut Luc. δυσυχῶ ἐν τοῖς ἱερατικοῖς. Plut. in Camill. δυσυχήσας ἐπὶ τῷ μάχῃ. Interdum cum accuſ. Hermog. δυσυχῶ τὸν ἀναυλίαν. Passiva voce δυσυχεῖσθαι, dicuntur ea quæ non succedunt feliciter, sed adversa fortuna fiunt.

Δυσυχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ἐ'υδυσυχῶ, (dec.) infelix & miser sum, in Plut. in Fab. Eurip. in Bacch.

Ἐ'υτυχὴς, vide cum ἐὐτυγχάνω, in præcedenti ordine compositorum. (sitorum.

Εὐτυχής, fortunatus, felix. Plut.

Εὐτυχῶς, sive εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, favente fortuna: Herodian. lib. 3.

Εὐτυχία, felicitas, prospera & secunda fortuna. Isocr.

Εὐτυχὴς, felix sum, feliciter rem gero, fortuna mihi favet. Thuc. lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖν in fine epistolæ, pro ἔρρωσθε, valete. Aliquando cum ἐν: ut apud Synes. epist. 44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, quum feliciter

succedunt & ex animi sententia. Thuc. lib. 4. itidem ἐὐτυχήσασα quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχῶ significat assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo, impero: cum accuſ. & aliquando cum genit. Synes.

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. Xen. Plut. Aristot. &c.

Decomp. Διατυχέω, usque quaque prospera utor fortuna.

Ἐ'υδυτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Καλλιτυχέω, ut καθ' ἑαυτῷ τῶν πεσσῶν μεθ', apud Areth. in Apocal. mihi hæc res succesſit.

Κακοτυχὴς, idem cum δυσυχὴς, infelix. Eurip. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago. Thuc. l. 4.

Τυφών, τυκλὸς, &c. vide in Τεύχω.

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus seu callum: cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τοῖ χείρε τύλοι αἱ παλαιοὶ. Dioſc. de laſerpitio, ἥλκες τε καὶ τύλοι αἵρει σκληρὰς σκληρύνοντας, callos prius circum ſcarificatos. ¶ Item clavus ligneus. Aristoph. in Acharn. Item τὸ αἰδοῖον, unde Σκυτυλάω: Hesych. & Poll. l. 2. ¶ Τύλος, à medicis ſuperciliorum etiam pilos dici teſtatur. Pol. l. 2. (λοῦσθαι.

Τυλώδης, ες, ὁ, ἡ, callosus. Plut. de aud. ὃσα πάσχῃ ἡ σκαφὴ τὸ σῶμα.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὅ ἔστ' ἂν (χαλινὸς) ἀχρὰ ὦσιν αὐτοῖς (ſ. γνάθοις) πυλοῦ τὸ σῶμα.

Τυλόομαι, callosus & durus fio, obcalleſco: unde τετυλωμένοι βαλάνοι, apud Dioſc. Apud Suid. κορυφὰς σιδήρῳ τυλωμένοι, dicuntur clavæ ferro obductæ, ſeu inductæ.

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος, Hesych. & ſchol. Ariſtophanis. ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus ſeu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipſa actio callum obducendi, vel occalleſcendi. Medicis ſic dicitur magna & inveterata internæ palpebrarum faciei aſperitas: quæ jam callum contraxit. Ægin. l. 3. c. 22 Aët. l. 7. Τυλωτὸς, unde τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ.

Τύλη, ſeu τύλα, ἡ, idem quod τύλος. Ariſtoph. in Acharn. ¶ Item cameli à ſpina dorſi incipiens ſumma pellis. Hesych. ¶ Item culcitra ſeu culcita, lodix. Epigr. Exponitur etiam, ſtragulum. Suid.

Τυλεῖα, & τυλεῶν, idem Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iocle λινόβαρβον τυλεῖα, culcitra conſuta ex panno lineo, vel conſuta filis lineis.

Τυλίσσω, in modum culcitræ convolvo: unde τυλιχθεὶς, exp. συσπειραθείς. Exponitur etiam perſcrutor, indago: *more eorum qui evolutis ſtragulis aliquid perquirunt.*

Composita.

Α'νελυλίσσω, revolvo ſeu evolvo quòd eſt involutum. Luc. Exponitur & ſimpliciter, volvo, voluto.

Α'ποτυλόω, glandem renudo. Phereer.

Ἐ'ντυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ἐ'ντυλίσσω, involvo, Matt. 27. Ἐ'ντυλίγματα, involvor. Ariſtoph. in Nub.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, buſtum, ſepulchrum. Od. μ. Τύμβον, χεύαντες ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαντες. Πλεῖστοι δ' ἀνεστάτῳ τύμβῳ ἐφῆσε ἑρέμεν. ¶ Apud Etymol. & Suid. derivatur ex τέφρα, uro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadavera cremabantur. ¶ Euripid. in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem ſenem & propediem buſto inferendum.

Τυμβεῖα αὐδὴ, vox ſeu ſermo ſepulchralis. Nonn.

Τυμβὰς, άδ. ὁ, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in ſepulchris ſeu circum ſepulchra verſetur. Heſych. (Epigr.

Τυμβείτης, ου, ὁ, ſepulcralis. ut λᾶας τυμβείτης apud Suid. ex Τυμβεῖα, buſto infero, tumulo, ſepio. Soph. in Ajace, αὐτὸν ὑπὸ γῆς ὃν αἷμ' ἔφυσεν Τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῖσθαι πάρα. Apud eumdem in El. τυμβεῖσθαι χοαῖς, exp. libamina ſuper buſtum effundere. Apud Lycophr. Α'σαρκος μυσὶ λαὸν ἐτύμβευσεν πάρος. exp. devoravit: quaſi in ventre ſepeliit.

Τύμβευμα, id quod buſto infertur, cadaver. Eurip. in Ione, ἀφ' οὗ φίλον τύμβευμα, feris acceptum cadaver.

Τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio.

Compoſita.

Α'τυμβος, ὁ & ἡ, buſto carens, inhumatus, inſepultus.

Ἐ'πιτυμβίδιος, ſeu ἐπιτυμβίδιον, ſuper ſepulchro poſitus: ut ἐπιτύμβιος χρησμὸς: in Epig. Item ad ſepulchrum pertinens ſive ad ſepulchri honorem: ut ἐπιτύμβια δεῖπνα, apud Nonn. Et ἐπιτύμβιον, vel ἐπιτύμβιδιον λόγος; oratio quæ ad ornandum ſepulchrum habetur. Ἐ'πιτυμβίδιοι cognominatæ fuerunt etiam alatudæ apud Thocr. Idyl. 7. vel quòd ut plurimum circa buſta verſentur: vel quòd veluti τύμβον in capite ferant: habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, unde & galeritæ dicuntur, teſte ejus ſchol.

Ἡ'μιτύμβιον, dimidiatum vel parvum buſtum. Suid. ¶ Poll. l. 7. c. 18 ex Ariſtophanis Pluto, Ἔ'πειθε κἀδοκεῖν ἡμιτύμβιον λαβεῖν τὰ βλάσφορα θεοῖ-ψιν, ἡμιτύμβιον id eſſe dicit quòd in media comœdia vocabatur κεφάλαιον, nunc verò σωθέσιον. Sed quidam in hoc ſignificatu ibi legunt ἡμιτάριον, quomodo & Galen. apud

apud Hippoc. ἠμιτάφιον testatur esse ὀδοὺς παχέα μέρος, partem crassi lintei.

Πεσσηφερής, qui sepulchro seu busto circumfusus est: ἐβεβήκει τύμβια δάκρυα. in Epigr.

Τύμμα, Τύμματον, &c. vide in Τύπτω. Τυΐν, in Σύ.

TT'NOΣ, vel potius τυννός, (& apud Hesych. τυινός,) parvus, ἀκρὸς. schol. Aristoph.

Τυννότερος, vel (Attica terminatione) ττυννέστατος, parvus, parvulus, tantillus: vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. ut in Acharn. Οἵ δ' ἀλλ' ὁ λέξων, ὑπολ ττυννοτατοι, ubi schol. annotat ττυννοτατοι dici, ostendo minimum digitum. Et in Nub. ττυννάζειν ὧν ττυννοτατοι. Ibidem, ὅτε χασμᾶται ττυννοτατοι, à ventriculo tantillo. & in Ran. ἐν ποιαεξὶ ττυννοτατοι.

Τύξις, vide in Τεύχω.

TΙΡ' ΠΤΩ, F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Il. φ. ἐφυτάμβη. ζόφος, ὀξὺ Τυφλὰ χεῖ κλαῖδα, καὶ αὐχέν. Od. μ. κὰπ πιον ἀλδς ἠηγάνα βαδέειαν Τύπτετο. Xen. pæd. 5. τυπῆσι αὐτὸν εἰς τὸ ἄμαν. Τύπτομαι, verberor, percutior, &c. Il. ο. βλήμενος ἀλ τυπεὶς, telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κεῖ ἀνὴρ μὴν ἑκὼν ἑκὼν τινὰ ἄδικα πλαγὴς, in singulas drachmàs singulos accipiat ictus.

Τύμμα, τὸ, ictus, percussus, plaga. Theocr. Idyll. 4. Ὁ σάγαρ δεῖ τὸ τύμμα, ἢ ἀλίκον αἴδεκε διαμέτρους; Utitur & Philetas apud Athen. l. 2. & Agath. Epigr. lib. 2.

Τυμμὸς, ὁ, idem: apud Suid.

Τύπη, ἡ, pro iisdem apud eundé. Scribitur & τύπτη, apud Hesych.

Τύπτης, ου, ὁ, eidem est πλήκτης, percussor.

Τυπτίζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυπτὸν, pro eodem. Hesych.

Τυπτὸς, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. lib. 5.

Τυπτὸς, ὁ, ἡ, qui ictibus aut malleo ductus est, ductilis: ut τυπτὰς χαλκὸς: apud Poll. lib. 7.

Τυπὸς, οῦ, ὁ, malleus. Plut. in polit. præcept. Τυπὸς, pro eodem apud Apoll. Rhod. Arg. 4.

Τύπος, ου, ὁ, vestigium & nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. l. 13. τὸς τύπος τῶ παιγνίου ἰδόσαι. Interdum & vestigium quocunque modo impressum: unde χύτρος τύπος, vestigium quod in cinere impressum reliquit, apud Plut. Symp. 8. Item figura, simulacrum, imago, effigies: ut τύπος θεοῦ, apud Herodian. l. 5. & τύπος τῆ μορφῆς. apud Theocr. de caus. pl. l. 1. c. 18. Sic & apud Isocr. & Naz. Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma & formula: ut in ep. P. ad Tit. c. 2. σαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic & alibi in Epist. ejusdem, & apud Damasc. Item descriptio minus exacta, & quæ fit rudiore Minerva: unde τύπῳ exp. pingui Minerva, crasso modo: interdum & summatim, paucis. Aristot. eth. 1. c. 3. τύπῳ τελεωθὲν ὑπολελειπόδαι. Theoph. hist. pl. l. 4. ὡς ἐν τύπῳ γε ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur, quóque morbi genus discernitur; unde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat & τύπος, judicium quoddam quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. & Cæl. Rhod. l. & c. 20.

Τυπώδης, ους, ὁ, ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus: ut τυπώδης μάθησις. apud Aristot. de mun.

Τυπωδὴς, idem quod dativus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur &, expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπωτὸς, figuratus, symbolicè innuens & figurans. Greg. de bapt.

Τυπωτὸς, typicè per figuram & formam: apud eundem.

Τυπῶν, ῶν, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπουν ἐπίσολλα τῇ σφραγῖδι τῆ Μαρκέλλου, signum impressit. apud Greg τῇ χαρᾷ τυπωθέντες, exp. factæ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα, τὸ, idem quod τύπος, figura: ut τύπωμα μορφῆς, apud Eurip. in Phœn. Apud Soph. τύπωμα χαλκοπλόκου, urna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτὴς, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

Τύπωτρα, τὰ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrem Deorum, Η' κρατέλαν τυπάνων ἠκχῆ, σὺν ἢ τρόμος αὐλὸν ἔβαλεν. Legitur & apud Apoll. Rhod. & in Epigr.

Τύμπανον, *itidem* fustis seu baculus, teste Suid. Est τύμπανον seu τύμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus cietur, apud Eurip. in Cyclop. Τί βακχεύεις; ὦ Διόνυσε τύμπανα, ὦ χρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀμφίβαλε. Utitur & Athen. l. 8. & l. 13. ¶ Dicitur & avis quædam τύμπανος, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1.

Τυμπανίας, ου, ὁ, & τυμπανίτης, & τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum, & ita tensus pulsarique tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippoc.

Τυμπανίζω, fustibus cædo: unde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. Item tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν ὑπὸ τῶν δόρατος ἡ πόλεως.

Τυμπανιαῖος, tympani pulsatio. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria. Demosth. pro cor.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω pleonasmo τῆς κ) pulso sonitum cio, qualis est tympani, strepo, resono. Iliad. φ. (de arboribus cæsis) τὰ δ' ἅμα κλυτὸν κτύπεον, magno cum sonitu terram pulsantes: Eurip. in med. ἅπαυστ ἢ Στέγαν πυκάσσαν ἐκλύσου δόμοις ἀραιὰν κτύπον, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. ἢν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπήσωσι. Significat etiam, quatio, percutio, tundo: ut apud Hesiod in Asp. χθόνα δ' ἔκτυπε φόβος. exp. metum sonitu incutiebat.

Κτυπήσιμος, idem Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur, interdum & fragor. Eur. in Androm.

Κτύπος, ου, ὁ, idem Il. τ. Od. π. Xen. Pæd. 7.

Πίτυλος, Στύπημα quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τύπτω cum præpositione.

Ἀ'πατύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph.

Ἀ'πάτυπος, ου, & ἀπατυπὴς, ές, ὁ, ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper. ut βοῦς ἀπάτυπος, Epigr. lib. 4. & ξύλον ἀπάτυπον. Luc. in Hermot. Sic ἀπάτυπτος βάθρον, apud Herodian. l. 6. Metaphoricè homo ἀπάτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit; renitens, refractarius. Plut. in Theæt. σκληρὸς λέγεις, ἢ ἀπάτυπος ἀδραύτης. Interdum significat contrarius, repugnans: ut ἀπάτυπος μισθῷ, apud Nonn.

Ἀ'πατυπία, ἡ, renixus, τὸ ἀπάτυπτ: durities, asperitas. Athen. l. 3. Plut. de exil. & περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam, diffidentia & contrarietas, apud eundem.

Ἀ'πατύπτω, repercutiendo, cum repercussione & renixu. Item durè, asperè.

Ἀ'πατυπέω, sum ἀπάτυπος, repercutio, relido. Luc. μὴ ἀπατυπῶντες τῇ ὀκλῇ. Item renitor, refisto, refragor. Arist. eth. 4. c. 6.

Ἀ'ποτύπτω, verberare desino. Ἀ'ποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2.

Τ'υποτύπτω, verbero. Exponitur &, suffringo, decutio. Gregor.

Composita sine præpositione: ac primùm reimenta ab.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, patris percussor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Pol. ex Iseo.

Στηθοτυπία, qui pectus tundit seu ferit: *ut sit in dolore*: Hesych. & Suid.

Στηθοτυπτίομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ τ abjecerunt & ex τυπέω.

Ἀ'λληλοτυπεῖν, sese invicem ferire. Ἀ'λληλοτυπία, mutua constitio. Philo de mundo.

Βόαντοπος, bovem cædens, qui boves mactat. Athen. l. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἐμπὶς dicitur, teste Hesych.

Δικεστυπὴς, hasta verberatus. Δικεστυπὴς σφυρὸς, malleus ad tundenda signa. in Epigr.

Ἐ'γλωσσοτυπία, seu Ἐ'γλωττοτυπία, q. d. lingua crepo: in ore semper habeo & jacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλοτυπὸς, invidia percussus: ὁ ζῆλον τυπεὶς: qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis ejusdem amoris invidet focietatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa invidentia qua rivalem in amore mulieris pati non possumus, generaliter, ægritudo ex eo quòd alter quoque patiatur ea re quam nos ipsi concupiramus. Plut. in Per. Luc. Æsch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ fervore amoris rivalem pati nequeo. Athen. l. 12. Ζηλοτυπήσας πρὸ ἐπὶ γυναῖκα. Ergeneraliter, zelo ducor, Greg. τὰς ἢ μᾶλλον τὰς ἐκ θεοῦ ὄβρεις ἐζηλοτύπουν, hæc cum illi apud se constituerint.

Ζηλοτυπὸς, zelo bono profequor. Æsch. contra Ctesiph. τῷ δικαίᾳ ζηλοτυπῶν ἐφιεῖσθαι. Item invideo, animo maligno profequor, ἀλλοθεν κεκτημένοις. Item invideo, animo maligno profequor, Æsch. contra Ctesiph. τῷ δικαίᾳ ζηλοτυπῶν ἐφιεῖσθαι.

Decomp. Ἀ'ζηλότυπος, zelotypia & invidia carens. Cic. ad Att. lib. 4.

Ἀ'ζηλοτύπητος, quem æmulari aut cui invidere nemo solet. Plut. in lib. an. sen. capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo. Athen. l. 13.

Ἐ'πιζηλοτυπέω, zelotypia laboro.

Ἡ'λότυπος, clavo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰ'ουτυπὴς, jaculo seu fagitta percussus. Epigr.

Καλοτύπος, ligna tundens: ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus. Hesych. (schol. Aristoph.

Κεντρότυπος, stimulo seu jaculo feriens, aculeum infigens.

Λατύπη, q. d. qui tundit seu percutit lapides: lapicida. Pol. ex Soph.

Λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur. Plut. de primo frig. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum. schol. Aristoph. Numeratur & inter χαλκὸς instrumenta, apud Plut.

Λαυτύπτω, lapides incido. Item muros è lapid. extruo. Lycoph.

Μηρυτυπὴς, femora feriens seu percutiens: ut τριφυτυπὴς τύπτων in Anth. Epigr.

Λιθοτύ-

Ὀξύπτ, qui ligna in montib. cædit, lignator. Pro quo dicitur & ὑλοτόμος, apud Theoph. & ὀρεὺς πόλος, apud Nic. in Ther.

Ὀπόνη, labor ille quem in montibus subeunt. Hip.

Ὀρεύτης, idem quod ὀρεοτύπος suprà. Nic. in Ther.

Ὀρεύτυπος, idem quod ὀρεοτύπος suprà. Nic. in Ther.

Στερνοτυπία, pectora tundens & feriens: Apud Eurip. Sup στερνοτυπῆ κατ' στρ, strepitus pectora plangentium.

Στερνοτυπέομαι, idem quod suprà στερνοτυπῆ μαι: Athen. l. 6. & Synes ep. 132.

Στηθοτυπία, pectoris percussio, pectoris planctus. Luc. de luctu.

Χαλκοτύπης, ere percussus, ere inflictus, ut χαλκοῦ πὸς αἰτήλατος: Il. Χαλκοτύπης, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκοπλάστης, apud eundem καθ' ἡσιοδίμον. & Xen. Hellen. 3.

Χαλκοτυπεῖδιον, dicitur quod fingitur à fabro ærario, seu æris fusore: Plut. in Polit. præc.

Χαμαιπέτης, humi feriens & tundens: ut χαμαιπέτοι accipitres, quibus seu super terram rostro suo & unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt: Aristot. hist. an. l. 9. c. 36.

Χαμαιπίτυς, ἡ, scortum triviale, quod humi se cuivis prostituit: Plut. de educ. lib.

Χαμαιπετεῖον, locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt: lupanar. Suid.

Χαμαιπέτια, scortatio cum triviali & abjecto scorto. Hesych.

Χορεύτης, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat: vel ὁ χορεῖος τύπτων, i. ipsum saltationis locum. Apud Hom. Mercurius dicelyn suam inventam χορεύτυπον appellat, vel quòd instrumentum musicum inde confectum efficiat, ut choreæ agitentur, & terra à saltantibus pulsetur: vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreisque signif. scribendum foret χορεύτυπον.

Χορεύτικα, ipsa actio plaudendi pedibus solum inter saltandum: chorus vel chorea. Il. α.

Χρυσότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus vel aureus: ut χρυσοτύπῳ κρόνῳ, apud Eur. in Elect.

Composita cum nomine τύπος, & ejusdem derivatis.

Ἀ'ναπατυπόω, & ἀναπατυπόομαι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicujus concipio, imaginor: Greg. διανόησις. Suid.

Ἀ'ναπλασις, reformatio vel formatio: Hesych. Item imaginatio.

Ἀ'ντίτυπος, seu ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum: Greg. Ἀζυμάμα ὧν ὑπὲρ ἡμῶν ἡμῖς ἀντίτυπον. Apud eundem orat. in paschà anguis æneus à Mose erectus dicitur κρεμᾶδ' ὑψ' ὡς τύπος τῶν ἡμῶν παθῶν, ἀλλ' ἁ ἀντίτυπος. Significat etiam exemplar, ὅπερ χαρὸν, apud Syn. ep. ad Theoph. Adjectivè etiam accipitur ἀντίτυπος, pro eandem formam habens, similis: ut ἀντίτυπα ἤθη, apud Non.

Ἀ'ντυπόω & ἀντυπόομαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.

Ἐ'κτυπόω, (dec.) imprimo.

Ἀρτίτυπος, ἀρτύπτωτος, aspectus recens formatus: apud eundem Non.

Ἀρχέτυπος, τὸ, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus & omnium primus. Luc. in Zeux. Dicitur & ἀρχέτυπος ἰδέα, apud Phil. de vita M. l. 3. Vtriusque autem vocis propriùs usus est in imaginibus, metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχέτυπα, exemplar, idea: Dionys. Areop. de cœl. hier.

Ἄτυπος, dici putantur, qui non satis expedito plectro linguæ utuntur, quasi non satis verba exprimentes conformantesque: Item qui decenti & justa membrorum forma destituti quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος, qualis est τὸν γνώμοντ' ἀτῶν.

Γνωμοτύπης, non formatus, non effictus seu expressus: apud Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογικὸς. Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκριβὴς: Hesych.

Διατυπόω, informo, instituo: Item conformo, meliùs dispono: apud Suid. διατυπῶν τὰ ἀνθρωπα, ἢ μεταπλάττων τοὺς ἀνθρωποειδεῖς τὰ ἤθη. Item fancio, condo: ut διατυπῶν νόμους, Luc. Item constituo, statuo, animo concipio: Herodian. lib. 4. πάντα δὲ αὐτῶν διατυπούμενα, hæc cum illi apud se constituerint.

Διατύπωσις, informatio: Basil. de vita solit. κατοδύεσθαι τῇ καρδίᾳ τὰς τῶν θείας διδασκαλίας ἐγγυηθείσας διατυπώσεις. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exponitur &, constitutio, statuum, item testamentum: apud Chrysost.

Dicamp. Ἀ'διατύπωτος, qui informatus & effictus non est, informis: ut ὄγκος ἀδιατύπωτος, apud Ocel. de universo.

Δουλοδιατύπωτος, servus qui ægrè ad bonos mores formatur, Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo: Plin. l. 35. c. 12. & l. 37. c. 10.

Ἐκτύπωτος, expressè: unde ἐκτυπώτερον, expressiùs, perfectiùs, apud Greg.

Ἐκτυπόω, exprimo, effingo, item formo, informo: Plut. de placit. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, in ceram exprimo: Greg. ἐκτυπεί τοῦτον ἐκ κηροῦ, ceram informent.

Ἐκτυπόομαι, idem Plat. de leg. l. 6.

Ἐκτύπωσις, expressio, effigies.

Ἔντυπος, impressus. Ἐ'ντύπως, (adverb.) impresso corporis vestigio. Il. α.

Ἐντυπόω, & ἐντυπόομαι, imprimo: ἰκὼν formam & effigiem imprimo: primo: Aristot. de mundo.

Ἐντυπωμός, impresso vestigio: Vtuntur Hesych. Suid. & Eust. in exposit. ἐντυπώσεις.

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, ubi humerus cum brachio coalescit & committitur. Poll. l. 2.

Ἐντυπωτὴς, impressor.

Ἐ'ξότυπος, cui sacra figura impressa est: Dionys.

Μεταπλάσσω, transformo: Eust. Μεταπλάσεις, transformatio, seu transfiguratio: schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex compositâ dictione in simplicem, teste Eust. ex quum λαὸς πῦρ dicitur pro λαὸς πῦρα, & κατὰ δόξαν pro κενοδοξίαν.

Περίτυπος, perperam cusus & fignatus: ut περίτυπον νόμισμα, apud schol. Aristoph.

Παρατυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter & in transitu formo.

Παρατυπωτικῶς, rudiùs minusque expressè, crassiore Minerva: Gal. de caus. symp. l. 3.

Πεπύτυπος, appressus seu impressus: Athen. l. 5. & Diosc. l. 4. c. 11.

Προτυπόω, apprimo: unde προτυπῶσαι, apprimi. Gal. ad Glauc.

Πρότυπον, seu πρότυπος, futuri operis præcedens typus & forma speciminis gratiâ: Plin. l. 35. c. 12.

Προτυπόω, præformo, seu præinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος, exemplar ex quo simile facimus: Apud Gram. πρωτοτύπων, nomen dicitur primitivum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum & formam gerens.

Σταυροτύπως, typo & forma crucis.

Τ'υποτυπόω, seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, & oculis subjicio, repræsento & ſpeciem rei informo: Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ δὲ ὥσπερ τυπώσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, informare primùm, & summaria inscriptione designare: Herodian. l. 1. παῦτα δὴ πάντα τῇ μεφακίῳ ὑποτυπώσῃ, talem deliciarum ſpeciem animo ejus informantes. Τ'υποτυπῶμαι, exp. etiam, animo verſo & imaginor, apud eundem ed. lib.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens: Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀ'ποτυμπανίζω, fustibus concido: Plut. Ὑποτυμπανιεῖ τὸ σκαλίον. Sic & apud Dem. Ioſeph. Exponitur etiam, tympanis & fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulſatione & boatu circumdo: usus de apud Plut. περὶ δεισιδαιμον. αἱ πύγχες περιτυμπανιζόμεναι dicuntur ἐκμαίνεσθαι καὶ ἐκπερᾶσθαι.

Composita ex κλυτέω & κλύω.

Ἀλίκλυτος, mari seu undis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. ἁλίκλυτοι dicuntur piſcatores, quòd mare remis pulſantes ſtrepitum excitent.

Ἀντίκλυτος, contra seu ex adverſo ſonans: contrarium ſonum edens. Apud Nonn. ἀντίκλυτος ὀμφὴ, vox respondentis.

Ἀ'ποκλυτέω, ſonum edo vel cieo: apud Suid. οἱ Ἴ'ονδοι ἀπὸ τὰ πάλαι γόν τῶν μάσεων ἀποκλύτειν εἰς τὰ ἄδυτα.

Βαρύκλυτος, graviter reſonans, gravem edens ſonum: gravisonus: epitheton Iovis, à tonitruorum gravi horrendoque ſonitu, apud Hom. Heſiod. in Theog. & in cæteros Poëtas.

Βολοκλυτία, ſonitus ex jactu teſſerarum, dum moventur, ſonitus in ludo fritilli.

Δορίκλυτος, haſta ſtrepens.

Ἐ'πικτυπέω, inſono, ſtrepo, perſtrepo: vel ſtrepitum excito; Aristoph. τῶν προβίλ' ἐπικλυτῶν βάδην.

Ἐ'πτάκλυτος φόρμιγξ, q. d. ſeptiſona cithara: Plnd.

Ἐ'ρικλυτος, magnos & vehementes edens ſonitus: epitheton Neptuni apud Heſiod. in Theog.

Αὐλόκλυτος, qui lyram pulſans ſonitum ciet.

Λυροκλυτία, lyræ pulſus, vel lyræ pulſatæ ſonus: Epigr. l. 4.

Μανέκλυτος, qui bellicos ſtrepitus & tumultus ſuſtinet, nec ex paveſcit.

Περικλυτέω, circumſtrepo, circumſono: Basil. in ep. ad Eust.

Ἀ'σκεκλυτος, (dec.) qui nullis ſtrepitibus circum ſonat, ſeu circumſonatur: Suid.

Χαλκόκλυτος, ære pulſato ſonitum edens: apud Athen. l. 14.

Χιονόκλυτος, q. d. qui nive eſt percuſſus, nive obrutus & conſperſus: Soph. in Ajace.

TT'PANNOΣ, ου, ὁ, tyrannus, rex, princeps: Eurip. in Suppl. Τίς γῆς τύραννος: quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. σὺν μὲν θεοῖσι μὴ Σκύθην Ἄλιδδε τύραννον, Iovem deorum regem. Sic & apud Athen. l. 14. Ἐ'ρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε καὶ θνητῶν, deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partem acceptum fuit pro rege seu principe iniquo, ut apud Isoc. de Pace, πολὺ ἢ τυραννικὸς οὐκ ἀνθρωπικὸς, τοῖς τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς· οὐ τοῖς ἡδοναῖς παραπολαύων, Aristot. rhet. 2. πειθόμενοι τυράννῳ κατέλυσε. Interdum cum genit. ut Plut. τυραννεῖσα num vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Λυκιάδου. Ἰωὺ τυραννῶν. Sic & apud Athen. l. 8. Interdum adjectivè: ut τύραννα σκῆπτρα, apud Æsch. in Prom. & τύραννον πόλιν, apud Thuc. l. 1. Id ita à ſignificatione regni,

deducit ἀπὸ τοῦ τρύω, τὸ κοπιῶ, vexo, fatigo, ut dicatur quasi τρύεσθαι. ¶ Est & avis nomen apud Arist. hist. an. l. 8.

Τυραννικός, ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens: ut τυραννικὴ σύγκλητος, apud Eurip. Et τυραννικὴ οἰκία, Demosth. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus utitur: ut τυραννικοὶ νόμοι, Plut. polit. 2. & τυραννικὴ ἀρχή, Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo. Socrat. ἄνδρα μὲν ἀδικῆ, καὶ τυραννικόν. Item dominandi peritus: apud Isocr. in Evag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isoc. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. Xen.

Τυραννίζω, tyrannidem affecto. Suid. apud Laert. in Plat. Plato τὰς λόγους Διωνυσίῳ τυραννίζειν dicit, i. tyrannidem declarare.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, idem cum τυραννία. Interdum generaliter accipitur pro regnum, imperium: ut apud Eurip. in Phœniss. & Isocr. in Evag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu injusto & crudeli: ut apud Aristot. polit. 3. Plut. & Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam uxor tyranni seu principis, in libro Esther, c. 2:

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni: Plut. in Timol.

Τυραννεύω, ſum τύραννος, regno, impero. Eurip. in Elect. Νῦν οἱ πάρος δρέπτρεφοι Γαῖας τυραννεύουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appian. in Mithrid. ἐτυραννεύσαμεν μᾶλλον ἢ ἐβασιλεύσαμεν τοσαῦτα ἔτη. Τραγικὸν μέλος, ſum sub tyranno, tyranno ſubjectus ſum, tyranno pareo. Plat ep. 8. Thuc. l. 1.

Τυραννέω, idem quod τυραννεύω. Athen. l. 1. τυραννεῖν ἐπιχείρησε τῆς πατρίδος. Demoſt. Philip. 3. τυραννῶσι τὴν τότε σῳζομένην αὐτοῖς, tyrannidem exercent in eos, à quibus tunc ſervati fuerant. Sic apud Greg. de Iuliano, ἐν ἀρχῇ μὲν βασιλεύσας τυραννήσας δὲ ἐπ' ἀλλων τὸν λόγον, tyrannidem exercens in ſtudia liberalia. Item generaliter dominor, obtineo, vel exupero: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος ἀπολείπουσα. Τυραννέομαι, idem quod τυραννεύομαι. Plat. polit. 1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laert. lib. 1.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, ſto à partibus tyranni,

Compoſita.

Α'τυραννόβλητος, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannico dominatu. Thuc. l. 1.

Ε'ντυραννεύομαι, tyranno ſubjectum eſſe.

Ι'σοτύραννος, tyrannis par & æqualis: ut ἰσοτύραννος ἀρχή, apud Ariſtot. Polit. 2. c. 7.

Μισοτύραννος, tyrannorum ſeu tyranni oſor.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps, ſocius in tyrannide.

Φιλοτύραννος, amans & ſtudioſus tyrannorum: vel tyrannidis amans.

Ω'μοτύραννος, crudelis tyrannus. Maccab. l. 2. c. 7.

Τύρβη, &c. vide in Σύρω.

ΤΤΡΟΣ, ου, ὁ, caſeus: Od. ι. Ταφοὶ μὲν τυρῶ εἴδον. Ariſtoph. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caſeum recentem: cui opponitur ὁ ξηρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen. l. 1. & 14. τυρὸς αὐγάζ caſeus caprinus. ¶ Etym. item & que Euſtat. παρὰ τὸ τηρεῖν deducunt, dicentes τυρὸν eſſe τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod ſervatur & reponitur, mutato η in υ, quod in ſimilibus quibuſdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, ες, ὁ ἡ, caſeoſus, ſeu qui è caſeorum genere eſt. Plat. in polit. præcept.

Τυρίτης, εντος, ὁ, idem. Τυρίτης, ſ. ἄρτος, panis qui intritum caſeum permixtum habet. Theoc. Idyl. 1. Pro eodem per contractionem dicitur τυρῆς, unde τυρῆντες ἄρτοι, qui & τυρώντες apud Euſt. & Athen. l. 3.

Τυείον, ου, τὸ, caſeolus.

Τυρόω, ῶ, coagulo, & cogo in caſeum: Item agito, turbo, commiſceo: *ſicut lac rudicula agitatur, dum condenſatur.* Athen. l. 7. Α'λλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυρῶντες ἅπαντα.

Τυρῶσθαι, dicitur lac quum in caſeum condenſatur. Apud Greg. ὑπὸ ῥεμάτων ἐτυρώσθη, à quibuſdam exp. lacte candidiores facti: ab aliis, conglutinati eſſis.

Τυρόω, ſ. σω, idem quod τυρόω, in caſeum cogo & denſo: unde τυρόεσθαι γάλα, apud Arist. hist. an. l. 3. Item agito, turbo, commiſceo. Heſych. & Euſt. Exponitur &, machinor, ſtruo, fabricor, apud Dem. ὁ δ' ἅπαν ὑπῃρέτουν ταῦτα.

Τύρωμα, τὸ, lac coagulatum & condenſatum vel lacticinium: Eurip. in Cyclop. Ε'κρέψεις νῦν τυρώματ' ἢ μᾶλλον τόκον.

Τύρωσις, ῶς, ὁ, & τυρόωσις, ἡ, lactis coagulatio, & in caſeum denſatio: exponitur &, confectio caſei. Ariſtot.

Compoſita.

Α'λίτυρος, caſeus ſale aſperſus, in Anth. Epigr.

Α'πύρωτος, ὁ ἡ ὁ, qui in caſeum denſatus & coagulatus non eſt: vel qui in caſeum denſari & coagulari nequit. Dioſc. l. 3. c. 41.

Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum: ſpuma lactis, concretiuſque quam ſerum. *inde dictum quòd à bubulo lacte ut plurimum fiat*: teſte Galen. & Plin. vide & de eo Dioſc. l. 2. c. 81. Ε'στι μὲν οὖν, ἡ βούτυρον, ἡ, heriæ ſpecies. Heſych. ex Dionyſio.

Βουτύρεος, ου, ὁ, butyro factus: ut ξυτὸν μύδρον, apud Dioſc. l. 1. cap. 65.

Σωτυρόω, ῶ, in caſeum cogo, & condenſo, coagulo. Metaphoricè hujus paſſivo utitur Ariſtoph. in Equit.

Τ'αντυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus apud Athen. l. 14. quod fieri ſcribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jure, ſcribello aut flabello vimineo imponi, ut ſerum perfluat.

ΤΤΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris, ea præſertim quæ eſt in mœnibus, ut vult Gal. apud Hippoc. ¶ dicta à Tyrrhenis ipſorum inventoribus. ¶ Eſt etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xen. in Pæd. ¶ Item propugnaculum. Heſych. Pro munitionibus aut ambitu urbis, à Philoſtrato poni tradit Bud. Dicitur etiam τύρσις, Suid.

Τυδτεύς, vide in Τιτδός.

ΤΤΦΛΟΣ, ῆ, ὁ, cæcus, oculis captus, orbus luminibus. Il. ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, luminibus eum privavit. Plut. de fortuna, λῶ τυφλὸν λοιδορῆσθαι, ὡς τυφλοὶ φῶς ἀπαιτοῦντες αὐτῷ. Idem ſymp. 2. ταυτὶ γὰ τυφλῷ ῥῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τῶν σωμάτων, partes corporis quæ non habent oculos: apud Xen. Pæd. 3. Apud Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cæci parietes, in quibus non ſunt feneſtræ, quæ lumen inferant. Apud Medicos τυφλὸν ἔντερον, dicitur inteſtinum à ventriculo ordine quartum: quoniam uno foramine, tanquam oculo, ſit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς eſſe reliquis, quam non perſpicit & videt: ut apud Plut. in Solone τυφλὸς ἦν τῷ μὴ ὁρᾶν. ὁ αὐθρωπος. ¶ Item qui nò videtur, vix apparens, obſcurus: ut τυφλὸν κύμα. in Epigr. Τυφλὸν πίδακ, fons non apparens, Xen. ¶ Item ſurdus, κωφός. Heſych.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. Plut. in Ariſtot.

Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco, ſeu obcæco, oculis privo. Eurip. in Cycl. Οὗτός με τυφλὸν ἐλέαρον. Τυφλόομαι, excæcor, oculis privor. Metaphoricè apud Pindar. in Olymp. τῶν δὲ μελλόντων τὸ τυφλώτατον ἐφάλλεται, futura non cernunt mentes: apud Plat. in Tim τὸν τυφλωθέντα, exp. his ſi obtutus dicitur & vox τυφλῶδες, obſcurari. Plut ſymp. 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio ſeu obcæcatio. Exponitur &, cæcitas apud Hippocr. aphor. l. 6.

Τυφλώδης, qui mutus ſedet & velut attonitus: ut Gal. apud Hippocr. exp.

Τυφλώττω, cæcus ſum, cæcutio. Metaphoricè plerunque de animo dicitur: Herodian. l. 3. Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ὑπερδυμίᾳ, cæcutiens nimia cupiditate. Greg. de bapt. τοῖς τυφλώττουσι τὰ ἡμέτερα, quibus ratio eſt obcæcata. Vide & compoſita ex Ο'ψ, in Ο'πτομαι.

Τυφλίττοι, dicuntur ſerpentes cæci: quibuſdam cæciliæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Τύφλη, nomen piſcis, apud Athen. l. 7.

Compoſita.

Α'πατυφλόω, ῶ, excæco, ſeu obcæco, Alex. Aphr. Plut. περὶ Δυσωπίας.

Ε'κτυφλόω, ῶ, idem. Ariſtoph. Plut. & Eurip. Ε'κτύφλωσις, excæcatio.

Ε'πιτυφλόω, ῶ, obcæco.

Τ'ραχυτυφλός, ὁ, aliquantum cæcus, luſciоſus.

ΤΤ'ΦΩ, f. ψω, ſumum excito: in qua ſignificatione dicitur etiam τύφω κραιτὸν, ut Herodo. ἐνέβαλε τὴν πλοῖα, τύφῳ κραιτὸν, ſumum excitare ad dandum ſignum ſui adventus. Dicitur etiam τύφω κραιτῶν, fumo excitato infeſto: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro: Eur. in Cyclop. Τυφόμενον, καμίνου τὸν Αἴτνης μυλοστόμου. Τύφομαι, fumo infeſtor. Appollon. Arg. 2. λιγυόεντα κραιτῷ τυφόμενα σβέσαι, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, uror: Plut. in Solone, τυφομένῳ ἀδρὰν τοῦ ἔτους ἐν ζόφῳ φάρμακον, τῷ ἐρωτικῷ μανίᾳ καὶ χαλεπῷ τυφόμενον ἐπιτιθέασι. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marceſco ſeu flaceſco. Heſych.

Τύφομαι, fumo infeſtor. Appollon. Arg. 2. λιγυόεντα κραιτῷ τυφόμενα σβέσαι, linum fumigans non extinguet. ¶ Item neutraliter, fumo, fumigo: ut Eſaiæ 45. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, uror: Plut. in Solone, τυφομένῳ ἀδρὰν τοῦ ἔτους ἐν ζόφῳ φάρμακον, τῷ ἐρωτικῷ μανίᾳ καὶ χαλεπῷ τυφόμενον ἐπιτιθέασι. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marceſco ſeu flaceſco. Heſych.

Θύελλα, ης, ἡ, ſumum excito: in qua ſignificatione dicitur etiam τύφω κραιτὸν, ut Herodo. ἐνέβαλε τὴν πλοῖα, τύφῳ κραιτὸν, ſumum excitare ad dandum ſignum ſui adventus. Dicitur etiam τύφω κραιτῶν, fumo excitato infeſto: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro: Eur. in Cyclop. Τυφόμενον, καμίνου τὸν Αἴτνης μυλοστόμου.

Τύφομαι, fumo infeſtor. Appollon. Arg. 2. λιγυόεντα κραιτῷ τυφόμενα σβέσαι, linum fumigans non extinguet. ¶ Item neutraliter, fumo, fumigo: ut Eſaiæ 45. λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, uror: Plut. in Solone, τυφομένῳ ἀδρὰν τοῦ ἔτους ἐν ζόφῳ φάρμακον, τῷ ἐρωτικῷ μανίᾳ καὶ χαλεπῷ τυφόμενον ἐπιτιθέασι. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marceſco ſeu flaceſco. Heſych.

Θύελλα, ης, ἡ, ſumum excito: in qua ſignificatione dicitur etiam τύφω κραιτὸν, ut Herodo. ἐνέβαλε τὴν πλοῖα, τύφῳ κραιτὸν, ſumum excitare ad dandum ſignum ſui adventus. Dicitur etiam τύφω κραιτῶν, fumo excitato infeſto: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro: Eur. in Cyclop. Τυφόμενον, καμίνου τὸν Αἴτνης μυλοστόμου.

---

rodian. l. 6. τὸν δὲ Πέρσην εἰς ἐλπίδας μειζόνων πραγμάτων ἐπύφωσε πολιτῶν ἔργων ἀνοσιωτάτων.

Τυφόομαι, efferor, inſolesco: Laert. in Antiſth. ἔσκωπτε Πλάτωνα, ὡς τυφούμενον. Sic & apud Luc. Item ὁ τετυφωμένος, qui eſt mente ſua collocatus & attonitus. Ariſt. in probl. διὰ τί ὁ οἶνος τοὺς τετυφωμένους ποιεῖ ἡμερωτέρους. Sic & apud Dem. & Plut.

Τύφων, ventus quidam repentinus, ſeu procella: vortex igne factus ſeu vertex procelloſus & everberans: Ariſt. de mundo τυφὼν δέ ἐστι ἄνεμος ἔκπυρος ἐν νέφει συστροφὴν ἔχων ἐκ τῆς γῆς ἀναφερόμενος, ἐπὶ θάτερον ἢ πανταχῶς. Pro eodem dicitur & κραιτός, apud Eurip. in Phœn. & Ariſtoph. in Ran.

Τυφωνικός, ὁ, ἡ, ὁν, typhonicus: ut αἴθερα δ' ὑπερνικῶσ' ὁ κακόμηχος ἀνεμώδης, ventus tempeſtuoſus, ac typhonis quodammodo æmulus: Aſt. Ap. 27.

Τυφώς, ὁ, ſeu τυφεύς, & poëticè, τυφάων & τυφωεύς, nomen proprium gigantis, Typhon ſeu Typhoeus: Hom. in Bœot. Heſiod. in Theog.

Τυφώνιος, ὁ, Typhaonius, ſeu Typhonius: τυφωνία πέτρα.

Τύμβος, Τάφος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primum ex τύφω & τυφόω.

Ε'κτυφόω, & ἐκτύφωμι, in fumum redigo.

Ε'κτυφόομαι, & ἐκτύφωμαι, in fumum evaneſco: Dioſc. l. 1.

Ε'ντύφω, idem quod τύφω: Ariſtoph. in Veſp. ὦ σὺ θεοῖς Αἰσχύλου ἐντύφε τὸν Σαπφῶ, fumo infeſta & abige. Item incendo, Chryſoſt. in Ep. ad Epheſ. Exponitur etiam, in ùs foveo, apud Phil. de mundo.

Ε'μπύφω, accendo in, inflammo adverſus: Suid. ex Ariſtoph.

Τ'υπύφω, ſuffumigo, fumum ſubtus excito: Plut. in Pericl. Item ſuccendo, ignem ſubjicio. Et metaph. irrito, provoco: apud Dionyſ. Areop. Item paulatim uro, ſeu uſtulo: Luc.

Compoſita ex τύφω, jactantia.

Α'νηνδρόφρων, ὁ, ἡ, minimè faſtuoſus: Plut. in Alex.

Α'τύφεια, ſine faſtu, modeſte: Idem de aud. poëm.

Α'τυφία, animus faſtus expers, ſimplicitas animi, humilitas. Idem in Numa, & de deo Socrat.

Ι'ππτυφία, ἡ, equina ſuperbia: aut faſtus, qualis eſt eorum qui ſe equis jactitant: Laert. in Plat. Luc. de hiſt. ſcrib.

Τ'πτυφος, aliquantum faſtuoſus & elatus, ſeu ſub quo latet jactantia & ſuperbia: Plut. in Pericle.

Τύχη, &c. vide in Τυγχάνω, ſum. Τυχίζω, in Τεύχω.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, diſſeriis inceſſo, irrideo, mordeo opprobriis. Exponitur etiam, convitiis inceſſo: Ariſtoph. in Veſp. ἵν' αὐτὸν πωλάζω πελάτας. Ariſtot. rhet. 2. οἱ ἐπιδέξιοι τῶν πολιτῶν. Apud Theoc. Idyll. 16. Πολλά με τὸν ὑπόδυστον ὅτ' ἀλιτρίλω ὁ δὴν λύδος, exp. multum me inſultantes.

Τῶχαζω, irriſio.

Τῶχασις, irriſor.

Τῶχαστὴς, irriſorius.

Τῶχαστικῶς, irriſorie, cum irriſione, apud Laert. in Speuſippo.

Ε'πιθωΐζω, (comp.) irrideo, derideo, convitior. Theod. hiſt. Eccl. l. 3. item effusè rideo & cachinnor. Hippoc. ep. ad Demagetum, καὶ μάλα ἀθρόον αὐτῷ γέλασε καὶ ἐπιτῶθασε. Exponitur etiam, aſſentor, adulor.

φιλοτωθάζω, libenter derideo: Hippoc. ep. ad Demag.

Τῶς, vide in Ω's.

Υ

Nota literæ quam ὦ ψιλὸν, communiter vocant, Aeoles autem ὖμι, ut tradit Euſt. ¶ Ab hujus literæ figura os quoddam ad radicem linguæ ſitum dicitur ὑοειδὲς, à quibuſdam & ὑψιοειδὲς. ¶ Ab Aeolibus ponitur pro ο: ut ὄνυμα pro ὄνομα.

Τ'Υ, vox facta ad exprimendum ſonum, quem quis olfaciens edit ſpiritum naribus attrahendo: ut ille apud Ariſtoph. in Pluto, carnes ſuillas olfaciens, ait ὑγιὲς δέ γ' οὐ μαγειρότπο Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν ἔχειν ὑπὸπιμπόων: Τ'υ. υ. υ. υ. υ. υ. υ. υ. υ. υ. Scholiaſtes dicit eſſe etiam adverbium admirantis.

Τ'άδης, ὑάνθη, ὑάνις, vide Υ'ς in Σῦς.

Τ'ΑΚΙΝΘΟΣ, υ, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ & floris, apud Theoc. Idyl. 10. Nicand. in Ther. Dioſc. l. 4. c. 63. ¶ Delphinii etiam ſpecies quandam ὑάκινθον nominari ſcribit idem Dioſc. l. 4. c. 63. ¶ Eſt etiam gemma apud Luc. in Epigr. & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori ſimili ſic dicta. ¶ Item lana aut fila hyacinthio colore imbuta: Exodi 28.

Τ'ακινθίδης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, hyacinthinus, i. hyacintho ſimilis.

Τ'ακίνθινος, η, ὁ, hyacinthus, purpureus vel ſubniger in modum hyacinthi. Od. ψ. Οὐλαὶ δὲ κύμασ' ἠκε κύανον δ' ἐμόλαξε.

Τ'ακινθὶς, ίδος, ἡ, hyacinthis: Athen. l. 4.

Τ'ακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthion ſum colore: apud Areth.

Τ'ΑΛΟΣ, ſive ὖαλος, ου, ἡ, ὁ, vitrum: Lucian. de ſcrib. hiſt. πεποιημένα ὑάλου, Alex. Aphr. ὅσπερ ἡ ὕαλος ἐμφαίνει τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ χρυσάλλος, tanquam per vitrum repræſentat. ¶ Item cryſtallus: apud antiquos, ut teſtatur ſchol. Ariſtoph. apud eum in Nub.

Τ'άλη, dicitur etiam pro ὕαλος, teſte Heſych. & Suida: ut πύλη pro πύλος.

Τ'αλώδης, ες, ὁ ἡ, vitro ſimilis, vitreus. Pro eodem dicitur, & ὑαλώδης.

Τ'αλίσιος, ντος, ὁ, ἡ, idem: unde ὑαλόεις, Heſych. eſt λαμπρὸς, διαφανὴς, ſplendidus, pellucidus.

Τ'αλεος, & contracte ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: ut ὑαλᾶν ἐκπώματα, apud Luc. de ſcrib. hiſt. Τ'ἄλεος, idem: unde ὑαλῆν αἴγειον, Dioſc.

Τ'άλιος, ὁ, idem: unde ὑάλινη θάλασσα, Apo. 4. Dicitur & ὑάλιος: ut ὑάλινα κάτοπτρα, apud Alex. Aphr.

Τ'αλὸς, pro iiſdem. Heſych.

Τ'αλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri ſum pellucidus: apud eundem. Τ'αλίζω, idem.

Τ'αλόω, in vitrum converto, unde Τ'άλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apſyrt. in Hippiatr.

Τ'ός, vide Υ'ς in Σός. Τ'ὸς, in Κύπτω.

Τ'ΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria, contumelia, ſeu injuria contumelioſa, aut injuria ſimul & contumelia, injuria petulanter illata: interdum exponitur etiam, inſolentia, petulantia, ſuperbia. Ariſtoph. in Plut. ἀλλ' ἔχ' ὕβεις πολλὴ ταύτ' ὄζει. Dem. in Mid. dicit ὧν ἕνεκα τ' πάντων ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur ὕβεσι ὑβείζειν: ut apud Plut. ſymp. ſept. ſap. οἷαν ὕβεσι ἐφῆς ἡμᾶς ὑβείσε, inſignem nobis fecit injuriam. Et ὕβεσιν ἀπιτποδόβλητοι, viciſſim injuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Heſiod. in Erg. ὦ ὕβεσι Α'νέρα πμῆσον, adjectivè accipitur ὕβεις pro ὑβεισηὶ.

Τ'βείζω, ſ. ίσω, & Att ίῶ, injurias ſum, protervus & inſolens ſum, inſolesco. Od. σ. Α'λλὰ μάλ' ὑβείζεις, καί τοι νόον ἔπλεο κάπιλος. Demoſt. Olynth. 3. Ἔτι φίλιππος ποσσὶν ὑβείκει χθόνα. Aeſchyl. apud Athen. l. 15. ἡδὲν ἦσσονας Τ'βείζ' ὑβεισμούς, non minus erat injurius & contumelioſus. Item injuria & contumelia afficio, petulanter injuriam infero. Il. λ. Η'μέας ὑβείζοντες ἀπέβαλε μαχαίρη. Demoſth. ἐὰν ἰδιώτην τινὰ ὑβείσῃ τις. Et cum gemino accuſ. Xen. Pæd. 5. τὰς μὲν ἀδενώτας οἷα ὑβείζει, τὰ δὲ λήγειν. Sæpè cum præpoſ. εἰς, ſequente, te, vel accuſ. perſ. ut εἰς τὸν θεὸν ὑβείζειν, Apud Ariſtoph. in Nub. vel accuſ. rei: ut apud Herodian. l. 4. ὃν λίθινον ἐβάλοσαν ὑβείσαντα μόνον εἰς τὸ ἐπείνου ἦθος. Significat etiam, ſtupro, conſtupro, pudicitiæ vim infero, ut apud Luc. in Solœc. ᾧ δὴ τις γυναῖκας ὑβείζει τῶν ὁλῶν, εἰς σε ὑβείζει. Bruta etiam animantia ὑβρίζειν, dicuntur, quum petulantia ſunt & laſciva: ut quum taurus petulcus cornu ferit: unde ὑβείζοντες οἱ ὄνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copia: unde ὑβρίζον δένδρον, apud Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Τ'βρίζομαι, contumelia afficior, Demoſt. in Mid. ἐλέγχω δὴ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίζεται.

Τ'βεισμα, τὸ, idem quod ὕβεις. Plat. in ep. Dem. ad Mid. Sic dicitur etiam quod qais pro ludibrio habet: apud Eurip. in Oreſt. Τ'βεσμα δώμων & Α'χαιέμενον γόνον.

Τ'βεισμὸς, idem. Athen. l. 14. ex Aeſchyl.

Τ'βεισὴς, ῆος, idem quod ὕβεις. Plat. in ep. Dem. ad Mid. Sic dicitur etiam quod qais pro ludibrio habet: apud Eurip. in Oreſt. Τ'βεσμα δώμων & Α'χαιέμενον γόνον.

Τ'βεισμὸς, idem. Athen. l. 14. ex Aeſchyl.

Τ'βεισὴς, ῆος, ὁ, injurioſus, contumelioſus, inſolens & protervus. Exponitur etiam, convitiator. Item ſtuprator. Τ'βείσεια, convitiatrix, invectiva.

Τ'βεισὴς, ῆ, ὁν, idem cum ὑβρισὴς. Od. ω. Τ'βεισὴ δ' αὐτῷ ἧ ἀπάλαιφ ἀνδρες ἔχωσιν. Plut. in Apol. ὑβρισὴς ἢ ἀκόλαστος. Sic & apud Ariſt. Aeſch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes ſeu petuli, Fœm. ὑβρίσις, injuriоſa, contumelioſa. Etym. Et ſubſtantivè idem cum ὕβρις. Sud. Comparat. ὑβρισώτερος, protervior, petulantior, inſolentior. Xen. Superlat. ὑβρισώτατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eundem, apoma. 1.

Τ'βρισμὸς, ῦ, ὁ, idem quod ὑβρισὴς. Od. ω. Τ'βρισμὸ δ' αὐτῷ ἧ ἀπάλαιφ ἀνδρες ἔχωσιν. Plut. in Apol. ὑβρισὴς ἢ ἀκόλαστος. Sic & apud Ariſt. Aeſch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes ſeu petuli, Fœm. ὑβρίσις, injuriоſa, contumelioſa. Etym. Et ſubſtantivè idem cum ὕβρις. Sud. Comparat. ὑβρισώτερος, protervior, petulantior, inſolentior. Xen. Superlat. ὑβρισώτατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eundem, apoma. 1.

Τ'βρισμὸς, ῦ, ὁ, idem cum ὑβρισὴς. Od. ω. Τ'βρισμὸ δ' αὐτῷ ἧ ἀπάλαιφ ἀνδρες ἔχωσιν. Plut. in Apol. ὑβρισὴς ἢ ἀκόλαστος. Sic & apud Ariſt. Aeſch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes ſeu petuli, Fœm. ὑβρίσις, injuriоſa, contumelioſa. Etym. Et ſubſtantivè idem cum ὕβρις. Sud. Comparat. ὑβρισώτερος, protervior, petulantior, inſolentior. Xen. Superlat. ὑβρισώτατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eundem, apoma. 1.

Τ'βρισμὸς, ῦ, ὁ, idem cum ὑβρισὴς. Od. ω. Τ'βρισμὸ δ' αὐτῷ ἧ ἀπάλαιφ ἀνδρες ἔχωσιν. Plut. in Apol. ὑβρισὴς ἢ ἀκόλαστος. Sic & apud Ariſt. Aeſch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes ſeu petuli, Fœm. ὑβρίσις, injuriоſa, contumelioſa. Etym. Et ſubſtantivè idem cum ὕβρις. Sud. Comparat. ὑβρισώτερος, protervior, petulantior, inſolentior. Xen. Superlat. ὑβρισώτατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eundem, apoma. 1.

Τ'βρισμὸς, ῦ, ὁ, idem cum ὑβρισὴς. Od. ω. Τ'βρισμὸ δ' αὐτῷ ἧ ἀπάλαιφ ἀνδρες ἔχωσιν. Plut. in Apol. ὑβρισὴς ἢ ἀκόλαστος. Sic & apud Ariſt. Aeſch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes ſeu petuli, Fœm. ὑβρίσις, injuriоſa, contumelioſa. Etym. Et ſubſtantivè idem cum ὕβρις. Sud. Comparat. ὑβρισώτερος, protervior, petulantior, inſolentior. Xen. Superlat. ὑβρισώτατος, petulantiſſimus, inſolentiſſimus: apud eundem, apoma. 1.

Ε'ϋβρίζω, injurius & contumeliosus sum in, insolentia & petulantia utor in: Heredian. l. 5. πάσαις ταῖς ἡδοναῖς χαίρειν τε καὶ ὑβρίζειν τοῖς βιαιοτάτοις. Idem cum dat. pers. l. 8. θαλάττης ζώσαν ὑβρίζειν.

Ε'ϋβρισμα, τό, id in quod injuriosè & contumeliosè debacchamur: ut ibrium. Plut. Ioseph. Exponitur &, contumelia.

Ε'ϋβριζος, insolentiis efferor, insolentia & petulantia modum excedo: Xen. Pæd. 1. δοκεῖ μοι πεπωκὼς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ ὑπερχαίρειν ἐξυβρίζοντι καὶ ὑπεροπτικῶς πρὸς πάντα. Aptud Dionys. Areop. εἰς θείας ἀδίκους καὶ ἐξυβριστὰς δυνάμεις, exp. procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis differret. Dicuntur & flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alveos erumpentia perulanter evagantur. Item planiæ quæ nimia soli uberitate lasciviunt & luxu iant, apud Theophr. de caus. plant. l. 3. & alibi.

Ε'ϋβριστος, ἡ, in segetib. dicitur ejusmodi lascivia & luxuria.

Ε'ϋβριστέω, contumelia afficio, injurius & petulans sum adversus aliquem: Ilt. Greg. Naz. Eponitur etiam sugillo: Plut.

Ε'ϋβριστὴς, ὁ, ἡ, qui in aliquem injurius seu contumeliosus est: vel injurius, contumeliosus, insolens, petulans: in epigram.

Ε'ϋβριστος, contumeliosus, probrosus: ut πύραννος ἐυβριστὴς, apud Herodian. l. 6.

Ε'ϋβρίστως, contumeliosè, ignominiosè. Ideml. 2

Καθυβρίζω, idem cum ἐυβρίζω: vel, insolenter & petulanter afficio injuriis. Exponitur &, injuria lacesso, Plut. in Cam. πολλὰ τῶν γάμων καθυβριστής. Item insulto: Soph. in Aiace, τοῖς σοῖς ἀχθη καθυβρίζων. Item ignominia & dedecore afficio, dedecus infero, contumeliosum & probrosum reddo: Herodian, l. 1. καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αὐτῶν καὶ μιαιφονίαις ῥᾳδίαις.

Περυβρίζω, singulari injuria & contumelia afficio, injuriosissimus & contumeliosissimus fum in. Herodot. ἐν βασιλέα ὑμῶν περυβρίσας ἐξέβαλε. Et simpliciter, injuria & contumelia afficio: Aristoph. in Vesp.

Περυβρίζομαι, singulari injuria afficior: Plut. Δεινολόχῳ ὑπὸ τῶν Πομπηίου ἐξευβρισμένῳ.

Περσυβρίζω, præterea injuria afficio, insuper sum contumeliosus: Demost.

Υ Γ

Υ Γ 1688

Υ Γ Ε Ι Α, vide Υ Γ Ι Ε Ι Α, in Κύπρος.

Υ Γ Ι Η Σ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, sanus, integræ & incolumis valetudinis: ut ὑγιέστερος κρίνων. proverb. apud Suid. quod dici scribit de iis qui sunt optimæ valetudinis: Thuc. l. 3. πάλιν αὖ τὴν πρώτην σῶσαι εἰς τὸ τεῖχος αὖθις καὶ ὑγιᾶ: *Attica contractione* pro ὑγιέα. ¶ Item metaphor. sanus, non vitiosus seu non viciatus: ut apud Dionys. Long. ὑγιὴς κρίσις. Plut. ep. 6. ῥήσεις βέβαιοι τε καὶ ὑγιεῖς ἔχοντες ὑγιεῖς, bonis moribus præditi. Sic passim, ὑγιὴς ὑγιές, apud Aristoph. Thuc. Plat. Dem. &c. Exponitur etiam, verus, syncerus: ut Il. ϑ. μῦθος ὑγιής. Sic apud Dem. πάντες τῶν ὑπαρχόντων ὑγιὲς ἔχουσι ὑγιές, nihil verum & simplex, sed omnia subdola.

Υ γιῶς, sanè: ut ὑγιῶς διέχειν, apud Athen. l. 2. Item metaph. rectè & sine vitio: Dem. pro cor. Philo de mund.

Υ γίεια, ἡ, sanitas, bona valetudo: Hocrat. ad Demon. ἡ ὑγίεια ἀεὶ σῶμα ὑπομένειν ἔχουσα. Athen. l. 1. παλαιὸς ὢν ὁ ἀνὴρ ὑγίειαν περισῴζει μᾶλλον. Pro eodem per syncopen dicitur ὑγεία: apud Luc. quod & Minervæ est epitheton, apud Pausan. in Att. & Plut. in Per. Item ὑγεία seu ὑγίεια dicebatur maza, quæ in sacrificiis degustanda præbetur, teste Athen. l. 3. Etym. & Hesych.

Υ γιεινὸς, idem quod ὑγιὴς, sanus, prospera valetudine utens: ut ὑγιεινὰ σώματα. Aristot. eth. 3. c. 4. Item conferens ad sanitatem corporis vel ruendam vel recuperandam, saluber: unde τὸ σπίνον τῶν ὑγιεινοτάτων ζῴων ἐστιν, Ister. &c. ὕδωρ ὑγιεινὸς χρῆσθαι, apud Aristot. polit. 8 Υ γιεινὴ, ἡ, dicitur pars medicinæ, cui sanitatis cura incumbit. Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur etiam signum sanitatis, item sanitatis capax, teste Aristot. metaph. 3.

Υ γιεινῶς, sanè, salubriter Plat. Polit. 9.

Υ γιαίνω, sanus sum, rectè valeo, bona utor valetudine: Luc. ὑγιαίνειν μᾶλλον ἢ τὸ δίκαιον, καλὸν ἡγεῖσθαι. τέλος ἦν, πάντων. Imperativus ὑγίαινε, in salutationibus usurpatur. quum prosperam valetudinem alicui precamur, seu quum alicui salutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epistolis. Alexis. Ὦ δέσποθ' ὑγιαίνω χρήσθ' εἰπάλυθας. Item ὑγιαίνω, sanæ mentis compos sum, mentis compos sum. Aristoph. Τέρων μᾶλλ' ὢν ἢ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Dem. Philip. 3. μήτε νοῦν μήτ' αὖθις ὃν ὑγιαίνειν μοι φαίνηται τὸν νοῦν. Unde ὑγιαίνειν, exordiis epistolarum prefigi solebat, quoties saniorem mentem precabantur: & etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens sana optabatur ei, qui per χαίρε aliquem saluebat: ut apud Plut. de loquac. de Cæsare & Fulvio narratur. Significat ὑγιαίνω etiam, salubris sum: ut ὑγιὴς ὑγιαίνοντας χυμοὶ, terræ salubris succi: apud Synes. ep. 76. Item rectè habeo. Dem. παρ' ὑμῖν ὑγιαίνειν.

Υ γίανσις, q.d. convalescentia: via ad sanitatem. Themist. in Phys. lib. 3.

Ε'ϋγιαίνω, (*comp.*) sano, sanirati restituo: Hippocr.

Υ γιάω, idem. Aristot. polit. 3. ἄγνωτα τὸν ἰωδῆ τὰς κάμνοντας ὑγιάσαντες, ægris sanitati restituit. Et neutraliter, id est quod ὑγιαίνω Xen. in Oecon. ἀμφότεροι καὶ νέοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες.

Υ γιάζομαι, sanitati restituor, vel sanesco, convalesco: ut ὑγιάζομαι, apud Alex. Aphr prob. 1. 1.

Υ γιάω, idem quod ὑγιάζω & ὑγιάζομαι. Hesych.

Υ γιὴς, sanus, ut ὑγιὴς γάρ, apud Hippocr.

Υ ΓΡΟΣ, ά, ὸν, humidus, humectus, madidus: ut apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν τενόντων, flabella quæ sunt humidiora. Sic apud Hippocr. αἱ δρόσοι πίπτουσι ὑγραὶ τὰς φύσιας, viris natura humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis & fluidis: ut ὑγρὸν ἄκατον, ὑγρὸν πλάσιον, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν χάλαζα. Sic ὑγρὸς πόντος, apud Dioscor. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μετρεῖται, mensuræ rerum liquidarum. Item gen. ὑγρὸς, seu ἡ onis ὁ ὑγρὸς, interdum subſtantivè accipitur pro ὑγρὸς καλλιβὰς (quod est apud Hom. Il. α.) mare, pelagus: ut Il. ξ. εἰ μὴ ὀΐομαι ὑπὸ τρόμου τι τῷ ὑγρῷ, qui me per mare & per terras ferem ¶ Item contra, tener, mollis: ut ὑγρὰ αἰχμὴ λαῶν, apud Eur. in Thesco molles & teneri lacerti. Apud Xen. de re equ. χαλινὸς ὑγρὸς, molle frænum: cui oppon. σκληρὸς ibidem. Item flexibilis & agilis: Idem ibidem: τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. Exponitur etiam, laxus, remissus, apud eundem. Item fluxus, lubricus, apud Plut. de fortit. Rom. ¶ Fieri ab ὕω, tradit Etym.

Υ γρὸς, ὁ, humidè, liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter: unde ὑγροτέρως, mollius, flexibilius, apud Xen. de re eq.

Υ γρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort Alex. Luc. de salt. Item flexibilitas: ut ὑγρότης τῶν μελῶν, apud eundem Luc. de luctu.

Υ γραίνω, humecto, madefacio. Plat polit. τὰ ἐξηραμμένα τῆς πόλεως ὑγραίνειν, ἀλλὰ μὴ ἐκκαίειν. Eurip. in Helen. ἐλέσθαι ὑγραίνουσ' ἄκρον. Υ γασία, ἡ, humiditas, humor, vligo: Galen & Hippocr.

Compoſita.

Α'νυγραίνω, humecto, madefacio. Item mollio, mollifico: Plut. in Pomp.

Δίυγρος, humidus, uliginosus. Item mollis, infirmus.

Δυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto Hippocr. aphor. l. b. 7.

Ε'ϋγρος, *iisdem*, humidus, madens, ut ἔυγρα τόποι, apud Dioſc. Item in humido degens, aquatilis.

Ε'ξυγρος, prorsus humidus, seu aqueus, Hippocrat. de victu in morbis acut.

Ε'υγρος, idem quod ἔυγραίνω: apud eundem. Exponitur &, languidum reddo.

Ε'υγρος, idem quod ἔυγρος & ἔυγρος.

Κάθυγρος, pro iisdem. Dioſc. & Hippocr.

Κατυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω: Hippocr. aphor. l. 4. & Theophr.

Η μυγρος, et vitier humidus: vel simpl. humidus, madens. Τὸ πάχυγρον simplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit & durescit; vide Gal. περὶ κρασίων, lib. 7.

Παρυγραίνω, aliquantum humecto.

Περυγραίνω, nimè humecto: Hippoc. aphor. l. 4. & Theoph.

Στενυγρὸς, arctus, angustus: propriè de angustia in mari aut fluviis aut aliis locis humidis. Simonid. Μὴν στενυγρὸν ξωστυγρὸν ἐν ἀτραπῷ, in semita seu calle angusta.

Στενυγρόω, humorum meatus constringo & ficco: vel coarcto locum, in quo humiditas est, teſtibus Gal. in lex. Hippocr. & Erotian. Exponitur & genie aliter, coangusto, in arctum spatium cogo: apud eundem Gal. ibidem.

Τ υφυγρὸς, aliquantum humidus, vel simp. humidus.

Υ φυγρὸς & Σπογγῶδης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Υ γρολαγὴς, &c. vide in Υ γρὸς, Υ γρὸν, &c. in Υ γρὸς.

Υ δρωπὶς, in Οἰδέω. Υ δρὸς, &c. in Υ δωρ.

Υ ΔΩΡ, ατος, genit. ὕδατ-ος, (ab inus. ὕδω) aqua. Interdum producitur: ut Od. ϑ. δεκάοργυιον ἐλιμνάσθην ὕδωρ. Interdum corripitur. ut Il. ι. φόρτον δὲ χρυσὸν ὕδωρ, afferte aquam lavandis manibus. Dicitur ὕδωρ κατὰ χειρὸς, apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lavandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: ut Od. γ. τοὺς πάντα νέας κυανοπρῳρείους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσα φέρων ἀδίμητ', τε κὰ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluvia: Xenoph. Hellen. 1. ὕδωρ δ' ἐπιῤῥυὸν πολὺ κὰ βροντὴ διεκύλισε τὸν ἀκρωτῆρα. Aristot. (de apibus.) μεταμανθάνουσι δὲ καὶ χειμῶνα καὶ ὕδωρ αἰμάσσειν. Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: ut apud Dioſc. l. 4. c. 173. καθαίρει τὰ τῆς χολῆς καὶ φλέγματα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquasíque detrahit. Sic & Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra, ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, sidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Υ δω, etiam dicitur poetice pro ὕδωρ: ut Hesiod Erg. Γαῖαν ὕδῳ φύσει, pro ὕδατι. Et Orph. in Argon. (de Acheronte fluvio)

Ἀχηρωνίδι ὕδῳ πορείων. ¶ Grammatici ab ὗω derivatum dicunt, pleonasmo literæ δ.

Υ δατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophrast. Aet. &c.

Υ δατῶδες, τὸ, id. unde in fœm. ὑδατώδαις ἴασις, apud Dionys. de situ orb.

Υ δατηρὸς, aqueus. in Epigr. ὑδατίνῳ ζεφύλῳ, exp. brachia roscida.

Υ δατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens: ut ὑδατικὸν σημεῖον, signum & indicium pluviæ futuræ. Theophr. in Prognost.

Υ δάτινος, τὸ, aquula: seu simpliciter, aqua: & specialiter, aqua pluvia. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 4. Aristot. hist. an. l. 8.

Υ δατίς, ίδος, ἡ, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ subſtratæ exima parte incrementum. Exponitur etiam, stilla gutta. Hesych. & Suid.

Υ δατόω, aquosum reddo: unde ὑδατῶδες, in humorem resolvi.

Υ δατόεις, aquosus, aqueus: ut apud eundem. Gal. apud Hippocr.

Υ δαλέος, aquosus, aqueus: apud eundem.

Υ δαρὴς, ές, ὁ, ἡ, idem: ut ὑδαρὲς ὀξύκρατον, apud eundem ad Gl. & ὑδαρὲς οἶνον, vinum aqueum, vel immodicè distatum. Xenoph. & Athen. l. 10. Metaphoricè usurpatur pro, fluxus, infirmus; ut ὑδαρὴς φιλία. Aristot. polit. 2. Υ δαρὲς, pro eodem. Hesych.

Υ δαρὲω, reddo aquosum seu aqueum & dilutum: unde ὑδαρεῦσις, in Pand.

Υ δρὸω, idem cum ὑδρωπιῶ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Υ δρώδης, hydropicus. Gal. Υ δρικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Υ δρικάω, hydropicus sum, intercutis vitiis laboro. Dioſc. l. 5.

Υ δρόεις, πος, ὁ, ἡ, aqua intercutis & hydropis.

Υ δρόπις, ῶπος, ὁ, ἡ, aquosus, humidus.

Υ δρωπικὸς, ἡ, ὸν, idem: unde fœm. ὑδρωπικαῖνα, & contracte ὑδρωπικὴ, dicta fuit Cos insula seu Tenon propter aquarum abundantiam, teste Aristot. & Plin.

Υ δρηλὸς, idem cum præcedentibus: ut ὑδρηλὴ κεφαλὴ, apud Athen. l. 2. Apud Nicand, in Ther. ὑδρηλὸ κακόμοιρος, vocatur calamitha viridis vel aquatica, ad differentiam moritanæ, teste ejus schol. ¶ At ὑδρηλὸς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus. Item mutabilis.

Υ δρίον, τὸ, aquula, item parvum vas aquarium, parva hydria, lip.

Υ δρία, ἡ, vas aquarium, aqualis hydria: ut ὑδρία λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem utitur & l. 5. & 11. & alibi. Υ δρίαι, Athenis dicebantur situlæ & urnæ, in quas cenjiciebantur calculi & sortes. Aristoph. Xen. Ilocr.

Υ δρίσκη, ἡ, parva hydria, urnula. Athen. l. 10.

Υ δριὰς νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epig. l. 4.

Υ δρόω, lavo, irrigo: seu aqua perfundo. Exponitur & simpliciter, effundo, seu perfundo; apud Eurip. in Iph. Taur. ὦ τάδε δὴ Χοὰς μᾶλλον, κρατῆρά τε τὸν φθισίμων Υ δρόωσ' ἀχαιὰ τε τὸν φθιμένων χαίας ἐνυπνίους, cui libamina ista & poculum manium effusura sum in superficie terræ vel quem libaminib. istis & cratere inferorum perfusura sum & irrigatura in terræ superficie.

Υ δραίνομαι, lavor, vel lavo me. Od. ϑ. Α'λλ' ὕδρηναφέτω καὶ χρόα εἵματ' ἀέλσω, &c. quum te laveris.

Υ δρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. κ. Κέρνᾳ δ' ἐμβάλετο σπάσ' ὕδρευσεν. Item rigo, irrigo, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Υ δρεύομαι, idem: Odyſ. ϑ. ὕδρευτο πολῖται, unde oppidani aquam hauriebant. Plut. symp. 8 ἐκ τῆ Νείλω οἱ πίνοντες ὑδρεύονται. Item rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Υ δρεῖον, aquationum ratione dispositæ mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Υ δρεῖα & Υ δρεῖος, ἡ, aquatio, aquæ haustio. Apoll. Arg. l. 4. Plut. Symp. 8. Item rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 8. & de caus. pl. l. 3. c. 24.

Υ δρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna. Plut. in Philopœm. Athen. l. 8. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήιον, apud Herodot.

Υ δρος, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens. Exponitur & natrix, apud Aristot. utuntur & Hom. in Bœot. & Arat. in progn. Est & fideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Υ δρα, hydra, idem cum ὕδρος serpente. Plerunque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem κοινῶς etiam vocat Eurip. in Herc. fur.

Ι'δρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compoſita.

Α'ϋδρος, ὁ καὶ ἡ, aqua carens, aquarum penuria laboransa: ut ἄϋδρα πεδία. Geopon. l. 2. Et ἄϋδρος γῆ vel χώρα, quæ & simplicitor ἄϋδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Α'υδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thucyd. l. 3. Xenoph. Pæd. 8.

Α'υδρεύω, seu ἀϋδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Α'ϋδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. 7. c. 4.

Α'ϋδρος, idem cum ἄϋδρος, Hesiod. Α'ερδς ἄϋδρου, ἐὸν ἄνυδρος ποτὶ ποσσὶν ἄνυδρον.

Α'ϋδρία, idem quod ἀϋδρία.

Ε'ὔυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: ut εὔυδρα πεδία, Geopon. l. 2. Item in aquis degens, aquaticus: ut εὔυδρα ζῶα, apud Aristot. Dicitur & gemma quædam ἔυυδρος, apud Plin. l. 17. c. 11.

Ε'υυδρὶς seu ἔυυδρις, lutra: animal simile fibro: nunc in terra, nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. l. 30. c. 3. & l. 32. c. 7.

Ε'υυδρία, aquæ copia.

Ε'υυδρόω, reddo ἔυυδρον. Hesych.

Ε'ὐυδατόω, in aquam naturam converto, in aquam resolvo: unde pass. apud Dioſc. l. c. 88. & Aegin. l. 3. c. 48.

Ε'ὐυδάτωσις, corruptio sanguinis in subſtantiam aqueam.

Ε'ὐυδρίας ἀέρμος, ventus cum aquis pluvils erumpens. Aristot. de mundo.

Ε'ὐυδρέω, idem cum Ε'ὐυδατέω. Ε'ὐυδρώδης, in aquam verti, Alex. Aphr.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: ut ἄϋλοφος καὶ εὔυδρος, apud Herodot. & ἄϋλος καὶ εὔυδρος τόπος, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Ε'υυδατος, aquaticus, udus,

Ε'υυδρος, & Ionicè ἤπυδρος, aquosus, aquis scatens: ἔυυδρος πόντος, apud Dioſc. l. 1. c. 14. Item aquaticus, udus, i. aquas seu pluvias afferens: ut, ἔυυδρος Ζέφυρος, Od. ξ.

Ε'υυδρία, ἡ, idem cum εὐυδρία.

Ε'ὔυδρος, Athenis dicebatur apparitor, qui clepsydras moderabatur Pol. l. 8. quidam tamen divisim scribere malunt, ὁ ἐν ὕδατι.

Καθυδρος, aquosus, abundans aquis.

Κλεψύδρα, clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim & quasi furtim distillat, unde & nomen habet. Aristoph. in Avib. Hinc οἱ ἐπὶ κλεψύδρᾳ, qui ad clepsydram exercentur, apud Philost. in vit. Adr. Soph. Est & fontis nomen apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra. Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus, seu penuria. Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 16.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum penuria.

Μελάνυδρ⊙-, nigras effundens aquas, nigris scatens seu manans aquis. ι τὰς κρήνας μελανύδρους. ll. π.

Ὀλιγύδρ⊙-, parvum aquæ habens, parum aquosus. Item pauca aqua contentus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Ὀχεύδρα, forame unde aqua conciato cursu desilit: ὅπως δ' ἂν ἧττον ῥέωσι τὰ ὄρυγματα ὕδωρ ὑφῇ. Eust.

Παρυδρί⊙-, juxta aquam positus, juxta aquas natus vel satus.

Πεζύδρ⊙-, idem: Theophr.

Πολυύδρ⊙-, multis affluens aquis, multo humore abundans. Plat. de leg.

Πολυϋδρία, aquarum copia & abundantia.

Σπάνυδρ⊙-, cui raræ sunt aquæ, minimè aquosus: vel aquæ penuriâ laborans. Σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multum aquosi succi in est. Athen. l. 3.

Τ῾πόυδρ⊙-, supra modum aquosus. Item distentus aquâ inter cutem collectâ. Hippocr. Exponitur etiam, qui supra aquas est.

Τ῾υδρ⊙-, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut ὕρυδρος κολυμβητής, apud Thuc. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocr.

Ὑδρυδρ⊙-, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans. Polyb.

Φιλυδρ⊙-, aquæ amans, gaudens aquis. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 5.

Φιλυδρέω, aquas amo, aquis & locis riguis gaudeo. Hesych.

Χέρυδρ⊙-, testudo marina seu aquatica. Est & venenati serpentis nomen, qui ὕδρ⊙- aliàs nominatur, & χέρυδρος, item ὑδρίτης, apud Nic. in Ther.

Χέρυδρ⊙-, idem cum χέλυδρ⊙- serpente: sic dictus quòd in aquis pariter & terra degat: apud eundem Nic. ibid.

Τ῾εικός, &c. vide ὗς in Σῦς. Τ῾ελ⊙-, &c. in Τ῾αλ⊙-.

Τ῾ετής, &c. in Τ῾α-. Τ῾ιωΐα, &c. in Σῦς.

Τ῾ΘΛΟΣ, ι, ὁ, nugæ, loquacitas, idem quod φλυαρία, cum quo etiam conjungitur, apud Dem. Plat. de rep. l. 1. ι ὡς ἐγὼ ὧν ὑποδέξομαι ἐκ ὕβλης τοιαῦτης λέγ⊙-.

Τ῾ὑλεύω, nugor. Aristoph. in Nub. Τ῾ὑλεῖς ἀπρᾶξα.

Τ῾ΙΟΣ, ῦός, filius, natus, seu gnatus. Odyss. α, Ω῾ς δὴ ἔγω ὄφελον μάχεσθ' ὺν τῷ ἔμμεναι υἱὸς Ἀ῾χ⊙-. Demosth. Philip. 3. υἱὸς ἐν πολλῇ ὑστέρᾳ γενεᾷ γενήσ⊙-. Plut. σ῾υ πάντ' υἱὸν.

Atticus nominativus est υἱοῦς, ut annotat Schol Thuc. unde genitivus, apud Thuc. lib. 1. & Plat. ep. 7. seu υἱέ⊙-, ut scribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἱῆ⊙-. Dat. υἱεῖ & υἷϊ, Odyss. ξ. Accus. υἱέα, & Ion. υἷα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur. num. nom. υἷες. Od. η. & Ionicè, υἵπες, apud Apol. Arg. 2. Dat. υἱ῾σι, apud Aristoph. in Nub. & Xen. apomn. l. 1. Sunt & alii casus obliqui. Gen. υἷῆ⊙-, seu υἱέος, tanquam à Nom. υἱς. Dat. υἵω. Accus. sing. υἱα, & plur. υἷας. Dat. plur. υἱάσι. Od. γ. Ε῾ὐ δ' ἄρα Νέστορ' ἦτορ σοὶ υἱάσι. Omnes autem hos obliquos Eustathius contractos esse vult, descendentes à Nom. υἷες, ut ὗ⊙- dicatur pro υἱῆ⊙-, υἷι, pro υἱῖ, &c. ¶ Idem υἱὸς, seu υἱ῾ὸς ab ὕω deducit, διὰ τὸ καταρτισθὲν ὑχρίσται, vel παρὰ τὸ φύω, sunt enim filii φύτωμα, i. planta & proles parentum.

Τ῾ὀβτς, ητος, ἡ, q. d. filiatio, filium esse vel filium appellari. Greg. Naz. Dionys. Areop.

Τ῾ὁιάω, filium facio, adopto. Τ῾ὁιωσις, adoptio.

Τ῾ὁπαῖς, filii more.

Τ῾ὁῖδιον, seu υἱδίδιον, filiolus. Aristoph. in Vesp.

Τ῾ὁωνὸς, ῆ, ὁ, filii filius, nepos ex filio. ll. β. Τ῾ὰς υἱωνοὶ τε βίης Η῾φαιστοιο. Sic & Od. ω. & apud Plut. de sera num. vind.

Τ῾ὠνη, seu potiùs υἱωνὴ, filii filia, neptis ex filio.

Τ῾ὡνὸς, ὁ, idem cum υἱωνός. Hesych.

Τ῾ὠνὸς, seu υἱῳδός, ὁ, idem cum υἱωνός, prius apud Aristot. posterius apud Isocr. in ep: ad magistratus Mitylen, Fœm υἱώνη, Idem cum υἱωνή. Hesych.

Τ῾ὶς, ἡ, ὁ, ἡ, idem apud eundem.

Τ῾ὶς, idem cum ὑός. teste Hesych. Significat etiam vitem ἀναβαθμίδα, quæ arboribus juncta eas scandit, & quasi arboris, cui jungitur, filius vel filia esse videtur: apud eundem.

Τ῾ΑΑ῾Ω, ῶ, F. ἀσω, latro, canum proprium. Od. π. Οὐδ' ὗλακε σκυλάκτα, ibidem, ἐπεὶ κακὸς ἦν ὑλακέειν. Ibidem usurpatur & vox pass. ὑλᾶ⊙-, pro ὑλᾶν.

Τ῾λαγμα, τὸ, latratus: in Geopon. Τ῾λαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Il. φ. Xen. de venat.

Τ῾λακτικὸς, ἡ, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum.

Τ῾ληκτεω, ῶ, idem quod ὑλάω. Il. σ. Interdum cum accus. pro allatro, seu latratu prosequor. Isocr. τὰς πυρέττους ὑλακτῶσι. Pollux de vulpibus etiam, & lupis dici ait. Dicitur etiam de homine in modum canis latrantis vociferante. Soph. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ· Dicitur & cor latrare quum palpitat. Il. υ. & apud Plut. ὡς ὑλάουσας.

Τ῾ληκὶς, ἡ, latratus, idem quod ὑλαγμὸς, in Geopon.

Τ῾ληκέω, ῶ, idem cum ὑλάω, & ὑλακτέω, Oppian. de venat. l. 3.

Composita.

Ἀ῾μφυλάω, circumlatro, seu circumallatro, oblatro undique.

Ἐ῾ξυλακτέω, ῶ, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Καθυλακτάω, ῶ, oblatro, latro in. Basil.

Μαψύλακτος, frustra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. apud Plut. Μαψυλάκας, ὁ, idem.

Σκυλάξ, ακος, ὁ, (& interdum ἡ) catulus, propriè catulus canis dictum enim vult Orus apud Etym. quasi σχίλαξ, ὡσὸ τῆ ἐπιφορᾷ τοῦ ὑλακτοῦ. Hom. Od. μ. Τῆς δ' ἦτοι μὲν ὑπὸ σκύλακες ἕλκηθρον ὅσον σκυλακ⊙- πεφύασι. Interdum dicitur de illo etiam, qui eam ætatem excessit: ut apud Xen. Pæd. ι. ὥσ⊙- σκύλακι ἥβυσαί φ, σπαρακαλοῦσι ὑπὸτῆ πάππᾳ ζῆν. Venatici etiam canes σκύλακες nominantur, apud Plut. in l. περὶ τυφλ⊙-. Significat & quemvis catulum: ut σκύλαξ ἔρκτη, Luc. & σκύλαξ χαλκῆς, Nicand. in Ther. ¶ Item pro pisce, & pro cauda ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ dicitur σκύλλ⊙-, apud Etym.

Σκυλακώδης, ⊙- ὁ, ἡ, conveniens σκύλακι: unde σκυλακώδης metaphoricè dicitur de puero habente aliquid, in quo σκυλακῶδες naturam imitabatur, apud Xen. in Pæd. exponitur etiam, inverecundus, item canimus. Ε῾τι σκυλακώδ⊙-ῆς, frons invercunda, impudentia: item pro blanditiis, apud eundem ibid.

Σκυλακτικὸν, canes admitto: ut apud Xenoph. in Cyneg. σκυλακτικὸν δὲ καὶ τοὺς κυνᾶς, ἐπαινῶ τοὺς πάνυ τῶν χειμῶν⊙-. Poll. est τὸ κυνῶν ἐμπαλάσσειν τῷ ὀχεύειν. Exponitur etiam, canes alo seu educo. Apud Strab. (de Romulo & Remo) ὑπὸ λυκαίνης ἐρασθῆναι σκυλακευθέντας, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλακώδημα, τὸ, pro catulo ponitur. Aristoph. Ἐ῾ρῶ κακὸν σκυλάκιδες, metaphoricè.

Σκυλακωδία, ἡ, canum admissura, item canum seu catulorum educatio.

Σκυλάκιον, catellus, parvus catulus. Xen. Aristot.

Σκόλια, caniculæ pisces. Aristot. an. l. 6. & Aelian.

Περικαθαιρμὸς, ὁ, (decomp) lustratio seu expiatio, quæ fit τῇ σκυλάκων φθορᾷ ἕξ⊙-. Plut. in probl. Rom.

Περύλακτέω, ῶ, prius latro.

Τ῾ΛΗ, ης, ἡ, materia seu materies. Aristot. pol. l. 1. ὕλη δὲ ἐστὶ κατασκεύασμα, ἐξ ἧς ὑπάρχαντός ἐστιν ἔργον, subjectum & res proposita, ex qua aliquid efficitur. Plut. Symp. 8. τὸ πῦρ τῷ ὕλῃ ἐξ ἧς πέφυκεν μητρὶ καὶ πατρὶ ἔοικεν ὑπάρχειν. ¶ Peculiariter sic vocantur ligna: ut apud Theophr. hist. pl. l. 5. ὅλως δ' ὅσοις πόλις τῆς ὕλης ἐφόδια χρήσιμα ἢ πόλις ναυπηγήσιμος ἢ οἰκοδομικὰ πρεσβύτερον εἰσπέπτωκε, quæ ligna navibus, quæ item ædificiis extruendis apta sint, lilad. φ. ὑπὸν ὕλην, ligna coacervabant. Sic Ὕλη αἴθη, ligna arida, apud Plat. de leg. Fructus quoque stirpesque parvulæ quæ in segete nascuntur, vel herbæ quæ in fructices aflurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xenoph. in Oecon. & alibi. Sæpè sylva ὕλη nominatur: ut Od. ε. Τ῾ὰν δ' αὖθ' ἁμάρτησ' ὁδὸν πλεδόωσα, virens sylva: & Il. υ. Βαδὸν δ' ἔμειναν ὕλην. Sic & apud Herodian l. 7. Xenoph. in Cyn. Plut. &c. ¶ Quædam etiam quibus corpus alitur & vita sustentatur, ὕλη appellantur: ut apud Herodot. ἐξ ὕλης ἀρχῆς ζῶντα ἔθρεψε. Sic & apud Aristot. hist. an. l. 8. ¶ Apud Plut. symp. 6. probl. 2. ὕλη dicuntur & fæces cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur sordes fæcesque mundanæ, quibus involuti sunt ij, qui res divinas contemnunt: ut apud Synes. hymn. 3. ὅταν ἐφορᾷ ὕλαις κεκίδνα φῶτα. Sic & alibi passim apud eundem, & Greg.

Τ῾ύλης, ⊙- ὁ, ἡ, idem: unde τὸ ὑλώδες, loci sylvosi, apud Xen. in Cyn. Item qui crassæ materiæ est, fæculentus: ut ὕδωρ ὑλῶδες, apud Diosc. l. 5. c. 87.

Τ῾υλᾶῖος, α, ὁ, sylvaticus seu sylvestris: vel luxurians frondibus & sylvescens. Epig. l. 2. Item materialis: ut πεῖραι ὑλαῖαι, apud Synes. de insomn.

Τ῾υλήεις, ⊙-, ὁ, ἡ, sylvaticus, in sylvis degens: epith. Panis in Epigr.

Τ῾υλιμα, τὸ, fructices & frutices humiliores, mediæ inter arbores & herbas, propiùs tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophrast. pl. l. 1. c. 10. & alibi.

Τ῾υλος, εος, ἡ, idem quod ὕλη, Etym.

Τ῾υλώδης, materialis: ut ὑλικαὶ σ῾ῶμα, apud Plut. symp. 8. Item crassus, mundanis sordibus inquinatus. Greg.

Τ῾υλίζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut comporto. Hesych. & Etym.

Τ῾υλοτρια, ἡ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Τ῾υλοτομία, lignatio, lignorum & virgultorum congestio. Hesych.

Τ῾υλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi causa: unde apud Diosc. l. 3. c. 9. ὑλίζεται δὲ ὄξει. Apud Cratin. ὑλίζει τὰς ῥῖνας, emunge nares Poll. l. 2.

Τ῾υσβῆ, ⊙-, ὁ, ἡ, colum, cribrum: vel faccellus per quem aliquid transfunditur, ut à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. & Diosc. l. 2.

Τ῾υισέων & ὑΐσεων, idem. Schol. Nic.

Composita.

Ἄ῾υλ⊙-, ὁ, ἡ, sylvis carens, qui sylvosus & nemorosus non est. Theophr.

Ἄ῾υλ⊙-, expers materiæ, è nulla constans materia, incorporeus Hesych.

Διϋλίζομαι, exp. in materiem abeo: apud Plat. in Tim.

Διύλίζω, idem quod διϋλίζω, defæco, per colum transfundo. Plut. Symp. 6. Diosc. l. 5. c. 82.

Διϋλ⊙-

Διήθησις, percolatio, per colum transfusio. Suid.

Διήθω, idem quod ὑλίσσω.

Περιῆθάζω, ante percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἐν⊙-, materie constans, materialis. Themist. phys. l. 2.

Πεῖνυλ⊙-, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis deditus est, carnalis.

Τ῾ὑάς ⊙-, ὑάδ⊙-, &c. vide in Τ῾μέω.

Τ῾μὴν ⊙-, &c. in Σύ.

Τ῾ΜΗΝ, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica seu tunicula. Eust. & Athen. ἐξέλαιον τινες τὸν ὑγρότερον εἰς ὑμέν⊙- ἐκλαίειν, i. λεπτότερον ὑμένα ἢ ὑμέν⊙-, ut ipse exp. Sic. Gal. ad Glauc. ὑμένα appellat membranam seu tunicam oculi: alij ὑμένας vocant membranas quibus fœtus involvitur. ¶ Item carmen nuptiale, carmen quod in nuptiis cantari solet, idem quod ὑμέναιος. Pol.

Τ῾ὑμενώδης, ⊙-, ὁ, ἡ, membranaceus, seu tenui membrana constans: vel membranæ speciem gerens: ut ὑμενώδεις ἕστμοι, apud Aristot.

Τ῾ὑμὼν, ῶ, ὁ, membranaceus, i. membrana factus: ut ὑμένιον ὠὸν γαλῆς, apud Athen. lib. 1.

Τ῾ὑδὶς, membranæ in modum tenuis: vel simpl. tenuis, Hesych.

Τ῾ύμην, ένος, ὁ, hymenæus: nuptiale carmen, seu quod in nuptiis sponso & sponsæ accinitur. Il. σ. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπὸ λαμπομένων Η῾φαίστου ἀπὸ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Quidam sic dici volunt, παρὰ τὸν παρθένειον ὑμένα, i. membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur: alij aliunde derivant: vide Eust. in il. σ. Accipitur & pro ipsis nuptiis, teste Hesych. Item sic dicitur ipse nuptiarum præses deus, apud Lucian. In Herodot.

Τ῾ύμεναίω, seu ὑμεναιάω, hymenæum canto: vel connubio jungo. Etym.

Ἀ῾νυμέναι⊙-, (comp.) hymenæi expers, justos hymenæos non passa. Eurip. in Hec.

Τ῾μὸς, &c. vide in Τ῾δω. Τ῾μὸς in Σύς

Τ῾ης, vide Τ῾ς in Σύς.

Τ῾ΝΟΣ, ι, ὁ, equuleus, equus parvulus, veluti nanus & pumilio in equino genere. Ejusmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli: vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesych. ὄνο⊙-, exp. πᾶλ⊙- ἢ ἵππ⊙- μικρὸς ἀπὸ πώλου ἕως πρὸς κωνδύλου.

Προώνη, scribitur & ἴννὸς, item γίν⊙-. Quidam verò ἴννὸν sive γίννον ajunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Arist. in hist. l. 3. de gener. an. scribit γίννος dici fœtus mulinos, asininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturq; membris depravatis ac debilibus, vide & lib. 6. c. 24. in eodem opere Hesych. tradit quosdam ἴννους vocare mulum aut equulum qui non crescat: ipse verò esse dicit fœtum ex equo & mula aut asina. Idem Hesych. ἴννους exponit etiam παῖδας, & ἴνυλον, puellam parvulam: item pupillam oculi. Ἴνης, idem Hesych. exp. υἱὸς νέ⊙-, παῖς, βρέφ⊙-, ὑπογρ⊙-, ἔννις.

Τ῾ὴν, Hesych. est αἴξ, capra. Τ῾ὼάς, eidem est capra agrestis seu fera.

Τ῾ὼλ, vide in Τ῾πό.

Τ῾ΠΑΙΘΑ, ex obliquo, coràm, rectà. Appollon. Argon. 2. κατὰ κλίσιν ἥτις ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὑπαθὰ νέαται. Hom. Il. ξ. ὑπαθὰ λιάδων, in obliquum declinauit, sive in anteriorem partem. ¶ αὐτὰ τὰ ἐμπροσθεν ἢ ὑπαὶ νέῦσι, inquit Eust. etymon exprimens.

Τ῾ΠΑΡ, τὸ, (nomen indeclin.) visio, seu vera visio quæ eventu comprobatur: ¶ quasi ὕπνος ἀρὸς: nimirum διὰ τὸ ὀχλήσαι τὸν ὕπαρ ἐν τῷ ὀνείρατι ἔσθαι. Sic & Plat. ep. 3. διὸ τὸ τότε σοι ὀβελίσκον νῦν ὕπαρ αὐτὸ ὀνείρατι γέγονεν. Et Plut. de sera num. vind. ὅσῳ τὸ ὕπαρ αὖ εἴη τῷ ὀνείρατι ἐναργέστερον. Apud Greg. in Iulian invect. 4. καθ' ὕπαρ, per veram visionem, quod & καθ' ὑπαρ conjunctim scribitur. Interdum ὕπαρ adverbialiter usurpatur pro κατ' ὕπαρ: ut apud Plut. l. 2. de rep. Θεὸς ἄνθρ⊙- ἢ ἄλλος, ἐξαπατᾷ, ὃν' ὕπαρ, ὃν' ὄναρ nec vigilantes & revera cernentes nec somniantes decipit.

Τ῾πέρ, &c. vide in Τ῾πέρ.

Τ῾ΠΕΡ, (& poeticè ὑπὲρ, ut. Od. ι.) præpos. pro varia constructione varia significans.

Cum genit. super, supra. Il. ζ. Ἕστὶ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit autem supra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συμίσταται, supra terram grando concrescit. Luc. καταλεγόμενοι ὑπὲρ γῆς ἢ ὑπὸ γῆς, super terram relictus amicus & superstes. Apud Thu. l. 2. ἐξ Αἰγύπτου ἢ ὑπὲρ Αἰγύπτου, quæ est super Aegyptum. Apud eundem οἱ ὑπὲρ Σικελίαν πλοῦς, exp. urbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν Ἀκραγαντίνων. Interdum ὑπὲρ σοῦ, exp. nomine tuo, tua causa, in gratiam tuam, propter te: Interdum vice tui, apud Isocr. Demosth. & alios. ¶ Item pro περὶ, per: ut Greg. ὑπὲρ Κεσαρείας, rogo te per Cæsarem. Sic Iliad. ω. Καὶ μιν ὑπὲρ παιδὸς ἧς μητρὸς πύκιμον λίασο, καὶ τέκεσσ⊙-. ¶ Item pro ἀντὶ, de: ut apud Gal.

ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ παιδὸς μάχεσθαι ἂν ἐγχωροίη.

Cum accus. ultra, trans: ut in proverbio, ὑπὲρ τὸ ἑκατομμέδιμνον πιδύειν. Demosth. ὑπὲρ πᾶσ' ἀξίαν, supra dignitatem. ὑπὲρ λόγον, supra quàm dici potest. ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, natus supra sexaginta annos vel ultra, i. qui annum sexagesimum excessit. Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεῖν μέλλον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. ultra clepsydræ mensuram orationem protrahere. ¶ Item præter, vel contra, παρὰ: ut Iliad γ, ἔτεϊ ἐς κατ' αἶσαν ἐνείκεσαι, ὃν' ὑπὲρ αἶσαν. Pro καὶ accipi putat. Eust. Odyss. ι. ὑπὲρ μέρα καὶ τρία θαλάσσης.

In compositione auget: ut in ὑπερφίαλ⊙-, ὑπεραίρω, maximè, vehementissimè. ¶ Interdum verbis nonnullis vim habet comparativi: ut apud Aristot. polit. l. 4. ὑπερτείνει τὸ ποσὸν μᾶλλον ἢ λειπτὸν τὸ ποσὸν, magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam τὸ ἐξωθεν & τὸ ἀνωθεν, ut in ὑπέρθυρον & ὑπερῷον. ¶ Interdum vacat, ut in ὑπεραίρω.

Τ῾πέρτερ⊙-, ε, ὁ, superior, præstantior, major, potior. Herodian. l. 6. οἱ μὲν τὸ κρεῖττον ὑπέρτερον, ὑπέρτερος ἐδόκουν γεγῶσθαι οἱ βάρβαροι, quamvis bello superiores fuisse viderentur. Iliad. λ. ὑπέρτερος ἦν χ⊙-. Et ὑπέρτερ⊙- ὄμῳ pro ὑπερτέρῳ, apud Nonn. Interdum cum accus. vel dat. cius rei qua quis aliam superat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἀλλ' ἢ μὲν μέγεθ⊙- μὲν ὑπέρτερ⊙-, statura superat reliquos. ¶ Τ῾πέρτερα κρέα in victima dicuntur carnes exteriores, seu quæ forinsecus objacent: apud Plut. symp. 5. probl. 8. ex Odyss. γ. ¶ Veteres lones ὑπέρτερον dixerunt etiam juniorem, ut Eustath. annotat. Iliad. λ.

Τ῾περτερωτέρ⊙-, idem cum ὑπέρτερ⊙-, superior: item junior. Hesych.

Τ῾περτερέω, ῶ, sum superior: cum genit apud Suid.

Τ῾περτερία, ἡ, storea. Od. ζ.

Καθυπέρτερ⊙-, (comp.) idem quod ὑπέρτερ⊙-, Thuc. lib. 5. Xen. apomn. 4. Plut. in prob. Rom. & alij. Apud Herodotum legitur καταπέρτερ⊙-. Ionicè, Καθυπερτερέω, ῶ, præsto, superior sum, antecello. Areth. in apoc. c. 1.

Τ῾πέρτατ⊙-, supremus, summus, ultimus. Il. ψ. ὑπέρτατος ἐν ὠκεανῷ, altissimus in speculo. Item pro, maximus.

Comp. Καθυπέρτατ⊙-, idem.

Παυυπέρτατ⊙-, omnium supremus, omnium excelsissimus: ut ἄρχων παυυπέρτατ⊙-, apud Aristot. de mundo. Item præstantissimus.

Τ῾πόθεν, sive ὕπ⊙-θεν, desuper seu supernè, in superiori parte, suprà: ἴσ⊙-pe apud Homer. Τὰ ὑπόθεν, apud Xen ph. superna, superiores partes.

Compos. Ἐφύπ⊙-θε sive ἀφύπ⊙-θεν, idem quod ὕπ⊙-θε: idem apud Hom. In Epigr. ἐφύπ⊙-θε κεφαλῆς, supra caput.

Καθύπ⊙-θεν sive καθύπ⊙-θε, idem quod præcedens. Od. μ. Interdum cum genit. ut Apud Nicand. in Ther. Apud Hom. Od. ο. Ὀφρύος καθύπ⊙-θεν. exp. trans Ortygiam.

Τ῾περτέλλομαι sive ὑπερτέλλομαι, superficiarium sulcum produco, i. non altè impresso terræ vomere aro: apud Theophr. hist. plant. lib 3. cap. 4.

Τ῾περτόνη, funis quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur & laxantur: apud Suid. παρὰ τὸ ὑπεραίρω εἶναι.

Τ῾πατ⊙-, dicitur per syncopen, pro ὑπέρτατ⊙-, (ut γίατ⊙- pro γενέτωρ) summus, supremus: Iliad. ψ, & ω, Ε῾ν δὲ πυρῇ ἐπάτῃ νεκύων δήτειρε, in rogo excelsissimo. In epigr. ὕπατον ὄρ⊙-, altissimus mons, & ὑπατον κλέ⊙-. Item magnum decus, & ὕπατ⊙- Ἀπόλλων, ibidem. Sic ὕπατ⊙- Ζεύς. Iliad. τ. Et cum genitivo, ut Iliad. β. ὕπατε κρειόντων, summe regum. Apud musicos ὑπάτη χορδή, suprema chorda, quæ & simpliciter πάτη dicitur: cui opponitur μέση, unde compos. παρυπάτη: vide Martian. Capell. & Vitruv. nec non Aristot. in probl. ¶ Τ῾πάτ⊙- accipitur etiam pro imo & profundissimo: ut Apoll. Rhod. Arg. libr. 2. ἐξ ὑπάτιο Τάρταρο⊙- ὀρυσσάμενοι. ¶ Apud Græcos rerum Rom. Scriptores ὕπατ⊙- est consul: quòd apud consules post exactos reges summa esset potestas: Dionys. Halic. & Plutarc. in Rom. in fœminino gen. dix t Herodian. lib. 2. ὕπατ⊙- ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, consulatus, consulare imperium. *Ab hac significat. sunt quæ sequuntur derivata & compos:*

Τ῾πατικὸς, ὴ, ὸν, consularis, Herodian. l. 7. & Plut. in Camillo.

Τ῾πατεύω, sum consul. consulatum gero. Herodian. & Plut.

Τ῾πατεία, ἡ consulatus: apud eundem.

Compos. Ἀ῾νθυπατ⊙-, ικ⊙-, ὁ, proconsul: qui consulis vicem gerit. Plut. in polit. præc. Luc. in Demon. Ἀ῾νθυπατικὸς, proconsularis. Plut. in Probl. Rom. Ἀ῾νθυπατεύω, proconsulare imperium obtineo. proconsul sum, pro consule provinciam administro. Act. c. 18. Herodian. l. 7. Ἀ῾νθυπατεία, ἡ, proconsulatus, pro consulare imperium, Herodian. l. 7.

Συνύπατ⊙-, collega in consulatu, consularis imperii particeps. Συνυπατεύω, socius sum & collega in gerendo consulatu: apud Plut.

Τ῾ΠΕ῾ΡΙΚΟΝ, vel ὑπερικόν, hypericum: herba de qua Diosc. l. 3. c. 171. Dicitur etiam ἡ ὑπέρεικ⊙-, apud Nic. in Alexiph.

Τ ΠΕΡΟΣ, ε, ὁ, pistillum. Hesiod. in Erg. Ολμον, ὑδρ πετρίνην τύπανον, ὕδρ ὁ τρίπους, mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale. Et ἐπέφνε πέτροφ ἰδροειδ. apud Hesych.

Τ ἀφ τοῦ, ἐπὶ ἰσχίου, &c. vide in Τ πίς.

Τ ΠΗ ΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ est circa labia: unde à Gaza apud Aristot. l. 3. anim. exp. mustax. Plut. in Camillo, θλᾶτο τῆ γένυϊ, καὶ κατὰ τοῦ ἰσθμίου βαδίζει πρὸς. In Epigr. ἀφ ὑπὸ τῶν exp. malæ imberbes.

Τ πιλώτης, ε, ὁ, juvenis, utpote cui ἰουλὴ suboriri incipiat. Luc. de sacrif. vide Pell.

Α ὑπόπωλ, ε, ὁ, (decom.) imberbis, qui non habet barbam. Suid. & Hesych.

Τ ΠΝΟΣ, ε, ὁ, somnus. Iliad. α, ἐπεὶ μὲν ὕπνφ μήδεα πάσσατο. Demosth. pro coro. τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἀπαντᾶς ἔχειν. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν. Plat. in symp. & pro eodem αἴρεσθαι, item ἐπιτεῖν. Odyss. π, & τ. & Iliad. κ. Dicitur ἐν ὕπνφ & κατ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: & frequentiùs in plur. ἐν ταῖς ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. & Plut. ¶ Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑπανοίγειν (suspirare) quòd in plerisque dormientibus præsertim benè sanis mollius & submissius ducatur spiritus, ut vix deprehendatur. Alii παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, quasi λύπνον: nam & ab Homero vocatur λύων ἐπιλημάτα θυμῶ.

Τ πνάδης, ε, ὁ, ἡ, somnolentus, somniculosus. Plut. de aud. poem.

Τ πνηλὸς, ὴ, ὸν, idem. Athen. l. 15.

Τ πναλέ, ε, ὁ, idem. Nicand. in Al. ex Τ πναλὴ dicitur esse aspidis genus somno necantis.

Τ πάω, sive ὑπνόω, ῶ, dormio, somnum capio. Τ πνηκὸς, idem cum ὑπνωτικὸς.

Τ πνόω, ῶ, idem quod præcedenti: unde ὑπνῶσαι, dormire & sopiri somno, apud Luc. & Xenoph. Sic & apud Greg. ὑπνώσης, suaviter dormies. Item activè, somnum affero, somnum concilio: ut apud Diosc. l. 1. c. 64. (de papavere erratico) πώπης τὰ κεφάλια πάντα ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τεσσάρων ἐφήσας, πότιζε ὃς βάλα ὑπνώσει.

Τ πνωτικὸς, somnolentus, in somnum pronus. Aristot. οἱ φλεγμάτιες ὀλιγοπνοικοὶ δ' ὄντες ἀεὶ τὸν πόρον. Et activè, soporifi. us seu soporiferus, apud Plut. symp. 3. probl. 5. Athen. l. 2. & Diosc. l. 2. de lactuca.

Τ πνόω, idem quod ὑπνόω, poeticum & Ionicum. Od. ω de virga Mercurii) τῇ' αὐτοῦ ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Τ πνόω, idem quod præcedens: somnum capio, dormio. Galen.

Composita.

Α ἴδιυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item æternos somnos afferens. Soph. in Oed. Colon. Pro eodem dicitur & ἀείὑπνος, apud Schol. Soph. & Suid.

Α ὕπνος, insomnis, somnum non capiens, vigil, pervigil. Odyss. τ & Lucian. Νὺξ ἄϋπνος, nox in qua somnus non capitur. Xen. Pæd. 2. & Il. ι.

Α ὐπνία, ἡ, insomnia, vigilia, pervigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Α ὔπνος, idem quod ἄϋπνος, ex eoq; ortum pleonasmo literarum ps, teste Etym. ut ἄ ιυπνος ἵππος, apud Theocr. idyll. 25. Vtitur & Eurip. in Rhesо, & Luc. in Terpſ.

Α ὐγυπνία, ἡ, insomnia, vigilia: idem cum α ὐπνία. Xen. Pæd. 5. Oppian. de venat. lib. 3.

Α ὐγυπνέω, ἰδος, ἡ, festum quoddam Bacchi. Hesych.

Α ὐγυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xenoph. Hellic. 7. ὡς ἦ τὴν νύκτα ἠγρυπνηκώς, ἐκάθευδον μόγις ποτὲ ἢ ἡμέρᾳ. Item invigilo, vigili & attenta mente observo. Luc. ἀγρυπνοῦσι τοῖς κακοῖς.

Α ὐγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare & insomnis esse solet. Plut.

Δεκαπ. Διαγρυπνέω, pervigilo, insomnem noctem transigo. Athen. l. 4.

Ε πανυγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat. Luc. & Basil.

Παναγρυπνος, omninò insomnis. Epigr.

Α φυπνόω, obdormio, obdormisco. Lucæ c. 8.

Α φυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. in Rhesо, Ο ὐκ ἐγὼ ἔγρω σ' ἀφύπνιον.

Βραχυΰπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens. Aristot.

Δι ὐπνίζω, idem quod ἀγρυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Plat. de leg. l. 7.

Ε ὐύπνιον, τὸ, insomnium, visum quod se dormienti obtulit. Plat. in Phæd. Plut. de deo. Soc. Xen. in symp. &c. Quomodo ab ὄνειρος differat, vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. Adverbialiter etiam ponitur pro in somnis, per quietem. Il. ε.

Ε ὐυπνιάζω, insomnium video, somnio. Arist. hist. an. l. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἀνθρωπος.

Β ὑπνωδέω, idem. Plut. & Act. Ap. c. 2.

Ε ὐυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator, qui videre insomnia solet. Gen. c. 37.

Ε ὔγυπνος, qui è somno evigilavit, expergefactus.

Ε ξυπνίζω, expergefacio. Phrynich.

Ε ὐυπνίδης, qui ad somnum afferendum sit. Epigr.

Κα ὐυπνος, gravi seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Aristot. probl. l. 3.

Κα ὐυπνὸς, idem. Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theoc. idyll. 18.

Τ ΠΟ, præpositio variam habens constructionem & significationem. Cum genit. signif. à, ab, cum verbis passiuis aut neutris: ut Ιsocr. πεπαίδευμαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. πεπαίκασι ὑμᾶς ὑπὸ τούτου. Sic Xen. Pæd. 4. ἐκάνθη ὑπ' ἐκείνου ὑφ' ὑμῶν, interfectus est à vobis. ¶ Item propter: ut Plut. in Per. ὑπὸ τοῦ ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος, συμπαθὴς τῆς Ἀθηναίων ἡγεμονίας. At schol. dicit ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic ὑπ' ἐνδείας, apud Plut. præ penuria. ¶ Item per. Plut. ὑπ' ἀμφισβητεῖν ἡμὰν ἐγγίγνεται, per ipsum nesapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶ ὀλίγων ὑπὸ ψευσμάτων δοκοῦσιν, multis paucorum faculrates per decreta distribuens. ¶ Item sub: ut ὑπὸ γῆς, sub terra, vel sub terram, ὑπὸ μάχης, sub ala, Luc. Cum dat. idem signif. sub. ut πόλεμος ὑπὸ τῇ γῇ βαδίζει. Luc. Sic apud Hesiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πηδῷ, sub cavo saxo, Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσι ἐόντι Ἀγγιστῇ, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Λακεδαιμονίοις εἰσί, Athenienſibus subjecti sunt seu parent. ¶ Interdum, sub, vel in: ut apud Hom. κατακρύψας ὑπὸ κόλπῳ, in sinu: Et apud Apollon. ὑπὸ φωνῇ, in nocte vel sub noctem. ¶ Item prope, cum: Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ ἀφῆκε, cum multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθαρίζῃ πλήκτρῳ, exp. ad citharam ferio, i. ad ejus sonum. ¶ Interdum dativum pro genitivo habet: ut Il. κ. ὑπὸ χθὶ δαμείς. Et Il. ν. ὑπὸ Τρώεσσι δαμάσσαι. Interdum & proaccusativo: ut Il. δ. Αἱ γὰρ ὑπὸ πελάῳ τε καὶ ὕδατι δεύεσθαι Νειλώεν πλήσας ἐκβαίνων αἰθοπα πυρ.

Cum accus. it idem signif. sub Plut. in Color. ὑπὸ τὸν γῆς καὶ ὑπὸ τὸν χιονὸν, &c. sub terra. Sic Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13. ὑπὸ τὸ ἅρμα ἡθοῦνται, sub cute & corio. Apud Xen. τὸν ὑπ' ἐκείνην ἡμέραν, ducum quos sibi subjectos habet, sive sub sua ditione. Iliad. ε, ὑπὸ Γλαυκῶπιν exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat: ut ὑπὸ νύκτα καὶ ἅμ' ἠελίῳ τε πολέμιε, apud Xen. sub finem belli. Sic ὑπὸ κυνὸς ἀστρα, apud Aristo. an. l. 8. sub canicula, sub exortum canicule. Τὰ νύκτα, interdum exp. sub noctem: interdum capitur pro κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. & Thuc.

In compositione interdum signif. sub. ut in ὑπάγω, ὑπάρχω, &c. ¶ Interdum minuit, ut in ὑπερθύμῳ & ὑπολάκτιζε. ¶ Interdum indicat aliquid sensim simulq; cum aliqua fraude fieri: ut in ὑφίσταμαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod ἐφ', ut in ὑπαγορεύω & ὑπάγω. ¶ Interdum pro παρὰ ponitur, ut in ὑπερβάλλω pro παρεκβάλλω. ¶ Item pro αὖ, ut in ὑπαλθαίνω, & ὑπανθρώσκω. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπολείπω, ὑποκρύπτω, ὑπολύω. ¶ Apud poetas interdum posteriorem syllabam mutat in eam litteram à qua simplex incipit: ut in ὑβδάλλω pro ὑποβάλλω.

Τ ποὶ poeticè pro ὑπὸ, ut παρὰ pro παρὸ. Il. ε. ἔνθα ὑποὶ πόδε πέλτη. Et Ilias. Apud eundem ὑποὶ πεφάνη, pro ὑπὸ τὴ πάνη. Apud Aristoph. in Achar. ὑποὶ πτερύγων, schol. exp. κατὰ πτέρυγον.

Τ πέδρα, vide in Τ φορέω, in compos. ex Ο ἐρέω.

Τ ΠΟΛΟ ΙΣ, avicula, quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24. ὧν ἓν ἐκβάλλουσι τὸ κόκκυγες, εἰ μὴ ὑπ' ἀλλοτρίας. Vocatur etiam Τ πολλὰς & Ε πιλὰς.

Τ ΠΙΤΙΟΣ, ε, ὁ, supinus, resupinus, in dorsum versus. Od. σ, πίπτε ὑπτίη ἐν κονίῃσι. Athen. l. 6. ὑπ' ὑπτίας ὑπὸ τῇ γλώττῃ κατακυμένων. Apud Luc. in Timon. πλοῦν παλαιὸν ἐκ ὑπτίας, resupinam, iterum rem vergentem. Apud Suid. χέρες ὑπτίαι dicuntur passæ manus seu supinæ. Idem annotat ὕπτιον ὕπτιον, in Epigram. dici. τὸ ἄνωθεν κάτω. Τὸ ὕπτια interdum dicuntur plana: ut ὕπτια πεδία, apud eundem. Interdum excelsa: apud eundem. Interdum partes inferiores: ut apud Theoph. τὰ ὕπτια πεδίου τὰ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ¶ Dici exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ¶ Dici ὑπτίη quasi ὄπτη, cè quòd τὰ ὕπτια δεδωκότα sint, scribit Etymol.

Τ πίος, supinè.

Τ πιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Τ πίωσις, ε. ώσω, supino resupino: unde ὑπτιάζω, supinari, resupinari: Apud Diosc. l. 4. & Galen.

Τ πιάω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ ἦ ἀδυνάτως ἢ ἀδυμίας ὑπτιάουσιν. Item supinus sum ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτιάζε ὡς πρὸς τῶν ἀφηλικιωτῶν ἀπωλεσαν.

Τ πίασμα, τὸ, supinatio seu resupinatio. Apud Aeschyl. in Prometh. γυμνασιμίοις ὑπτιάσμασι χερῶν. exp. supina manuum inflectione.

Τ πιασμὸς, idem. Luc. de saltat.

Composita.

Ε ξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Arist. hist. an. l. 2. τὰ ξυφοβολοῦντα ἔχειν μᾶλλον, magis resupina cornua habent & resupinata.

flexa. Et activè, resupino, supino: ut apud Luc. σεμνὸς προσκαίνων ἐξυπτιάζων ἑαυτόν.

Ε ξυπτιάζομαι, resupinor vel supinor. Athen. l. 1. οἱ τὸν κεῖδινον πατοῦντες, ἐξυπτιάζονται τῷ κεφαλῷ.

Τ φύπτιος, supra modum supinus.

Τ ᾳ, vide Τ ς in Σ δς.

Τ ΡΧΗ, ῆς, ἡ, instrumentum, in quo nautæ onera bajulant. Hesych. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. τάπιον ἢ δωροδοκίαν Τ ρχὴν οἴονται Pollux dicit esse vocem Aeolicam quæ significat τὸ φορτηγικὸ πλοῖον ἱερόμυον. At schol. dicit ὑρχὰς esse vasa fictilia quibus falsamenta imponuntur.

Τ ς, vide in Σ δς.

Τ ΣΙΝΟΝ, ε, τὸ, hysginum: plantæ genus quo color tingitur coccineo similis. Hesych. esse ait Εὐέλαιόν τι. Vide Plin. l. 35. c. 6. Legitur & ὑγγιν. apud Suid. dicentem esse herbæ genus quoddam.

Τ σηνικὸς, ευτ ὸν, ὁ, ad hysginum pertines.

Τ σις, ὑσμα, vide in Τ ω. Τ σμὸν, in ultima classe compositorum ex Μίνω.

Τ ΣΣΟΣ, ὴ, ὸ, verutum, ut Lasc. exp apud Polyb. Alii exp. pilum: ut apud Plut. in Mario. ἐξακοντίζειν τὰς ὀυὰς. Et in Pompeio, ἐκ Σύλλα ὑσσοβόλων, illorum vel telorum jactus. Quidam interpr. etiam gressum, quasi hac Latina voce inde sumpta.

Τ ΣΣΟΣ, ε, ὁ, ἡ, posterior, nonnunquam serior: interdum &, sequens, secundus. Plut. symp. 8. κυεῖν περὶ τὸ ὕστερα νομίζεται καὶ δεύτερα τῶν πρώτων. Aesch. in Cteſi. h. πάσι συμμαχίαι ὕστεραι πολιτεῖαι ἐπὶ διέρησιν, secundo loco inire belli societates. Τ ρὸν ἑλέσθαι ἡγεμόνα, ducum quos sibi subjectos habet, sive sub sua ditione. Iliad. ε, ὑσσὸν Γ λαυκῶπις exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat: ut ὑσσὸν νύκτα καὶ ἅμ' ἠελίῳ τε πολέμιε, apud Xen. sub finem belli. Sic ὑπὸ κυνὸς ἀστρα, apud Aristo. an. l. 8. sub caniculam, sub exortum canicule. Τὰ νύκτα, interdum exp. sub noctem: interdum capitur pro κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom. & Thuc.

In compositione interdum signif. sub. ut in ὑπάγω, ὑπάρχω, &c. ¶ Interdum minuit, ut in ὑπερθύμῳ & ὑπολάκτιζε. ¶ Interdum indicat aliquid sensim simulq; cum aliqua fraude fieri: ut in ὑφίσταμαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod ἐφ', ut in ὑπαγορεύω & ὑπάγω. ¶ Interdum pro παρὰ ponitur, ut in ὑπερβάλλω pro παρεκβάλλω. ¶ Item pro αὖ, ut in ὑπαλθαίνω, & ὑπανθρώσκω. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπολείπω, ὑποκρύπτω, ὑπολύω. ¶ Apud poetas interdum posteriorem syllabam mutat in eam litteram à qua simplex incipit: ut in ὑβδάλλω pro ὑποβάλλω.

Τ ποὶ poeticè pro ὑπὸ, ut παρὰ pro παρὸ. Il. ε. ἔνθα ὑποὶ πόδε πέλτη. Et Ilias. Apud eundem ὑποὶ πεφάνη, pro ὑπὸ τὴ πάνη. Apud Aristoph. in Achar. ὑποὶ πτερύγων, schol. exp. κατὰ πτέρυγον.

Τ πέδρα, vide in Τ φορέω, in compos. ex Ο ἐρέω.

Τ ΠΟΛΟ ΙΣ, avicula, quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24. ὧν ἓν ἐκβάλλουσι τὸ κόκκυγες, εἰ μὴ ὑπ' ἀλλοτρίας. Vocatur etiam Τ πολλὰς & Ε πιλὰς.

Τ ΠΙΤΙΟΣ, ε, ὁ, supinus, resupinus, in dorsum versus. Od. σ, πίπτε ὑπτίη ἐν κονίῃσι. Athen. l. 6. ὑπ' ὑπτίας ὑπὸ τῇ γλώττῃ κατακυμένων. Apud Luc. in Timon. πλοῦν παλαιὸν ἐκ ὑπτίας, resupinam, iterum rem vergentem. Apud Suid. χέρες ὑπτίαι dicuntur passæ manus seu supinæ. Idem annotat ὕπτιον ὕπτιον, in Epigram. dici. τὸ ἄνωθεν κάτω. Τὸ ὕπτια interdum dicuntur plana: ut ὕπτια πεδία, apud eundem. Interdum excelsa: apud eundem. Interdum partes inferiores: ut apud Theoph. τὰ ὕπτια πεδίου τὰ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ¶ Dici ὑπτίη quasi ὄπτη, cè quòd τὰ ὕπτια δεδωκότα sint, scribit Etymol.

Τ πίος, supinè.

Τ πιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Τ πιόω, ῶ. ώσω, supino resupino: unde ὑπτιόω, supinari, resupinari: Apud Diosc. l. 4. & Galen.

Τ πιάω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ ἦ ἀδυνάτως ἢ ἀδυμίας ὑπτιάουσιν. Item supinus sum ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτιάζε ὡς πρὸς τῶν ἀφηλικιωτῶν ἀπωλεσαν.

Τ πίασμα, τὸ, supinatio seu resupinatio. Apud Aeschyl. in Prometh. γυμνασιμίοις ὑπτιάσμασι χερῶν. exp. supina manuum inflectione.

Τ πιασμὸς, idem. Luc. de saltat.

Composita.

Ε ξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Arist. hist. an. l. 2. τὰ ξυφοβολοῦντα ἔχειν μᾶλλον, magis resupina cornua habent & resupinata.

quente dat. l. ep. ad Cor. c. 1.

Τ σέρημα, τὸ, partes posteriores: ejus propriè qui in cursu deficit & vincitur. Item defectus, inopia, penuria l. epist. ad Thessal. c. 3. & alibi sæpius in N. Test.

Τ σέρησις, penuria, inopia, egestas. Marci 12.

Τ σερηπικὸς, qui solet ὑστερεῖν, & tardiùs accedere. Apud medicos ὑστερηπικὸς τοῦ κ ὸς, retardatio accessionis. Gal.

Τ σερίζω, ς. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. Item tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 8. ὑστερίζειν τῆς πολλῷ Demosth. τοῖς τῶ πολέμε χαιροῖς ἀκολουθεῖν, nulla tetadiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. Item destituor, deficior. Isoc. in Evag. ὑστερίζω τῆς εὐκλείας τῶ ἐμαυτῶ, vires me deficiunt. Item inferior sum, superor, vincor. Xen. κατακεῖσθαι τῆς ὑστερίζειν τῶν ἀστραπῶν.

Τ σαῖος, (factum tanquam ex ὑστερωταῖος) postremus, ultimus. Il. λ, τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. ἐν πλῆ ὑστάτοις φρεσὶ, postremo loco dicam. Τ σατον & ὕστατα adverbialiter usurpatur pro, postremùm, ultimò. Lucian. ἡμεῖς ὠθοῦμεν τὸ ὕστατον πρωτοπάτρες ἀλλήλους, ἐμβύθοῦμεν. Iliad. α, πῶς ὕστατα λοιγὸν ἀμύνω. Sic & alibi apud Hom.

Τ σάτιος, idem quod ὑσταῖος. Il. ο, ὑστατίῳ βίῳσιν Αἰὲν ἐνιστηχάει.

Τ σάτιον, idem cum ὕστατον ut Odyss. Θ, Τί πρῶτον, τί δ' ὕστατα, τί δ' ὑστέριον κατὰ μοῖραν;

Composita.

Α ὐυσερέω, destituor, defraudor.

Α ὐυσερίζω, serius venio, tardo, moror.

Ε ὐυσερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Κα ὐυσερέω, posterior sum: item tardiùs & seriùs venio. Poly. l. 16: Plut. in symp. sept. fap. Et cum dat. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Item cedo & inferior sum: cum genit. apud Strab. & Luc.

Κα ὐυστερεῖσθαι, itidem tardo, moror. Ecclesiast. c. 16.

Παρ ὐυσαῖος, omnium postremus seu ult. unde παρ ὐυστατος & παρ ὐυσατα, omnium postremo loco: apud Soph. in Ajace, & Eurip. in Hec.

Πρω ὐστερος, præposterus apud gramm.

Τ σρὶς, vide in comp. ex Θείς.

Τ ΦΑ Ω, ῶ, Ionicè ὑφάω, texo, Od. η, Αἱ δ' ἔσυδ' ὑφόωσι καὶ ἠλάκατα τροφόωσιν.

Τ ὴ, ἡ, textura seu rextus. Athen. l. 2. Plat. de leg. l. 12.

Τ φὸς, ε, τὸ, textile, id quod textum est, tela. Diosc. l. 2. c. 68. Interdum pro sindone accipitur aut pro velo: ut apud Isocrp. Apud Athen. l. 3. ἐξαπτώματα ὕφη appellantur.

Τ φαίνω, idem quod ὑφάω. texo, ordior. Il. γ, τὼ δ' ἐξ ἑῶ μεγάροιν, ἢ ὑ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Sic & Il. ζ. & Od. δ. Metaph. dicitur μῦθος & μηδέα ὑφαίνειν, Il. γ, item ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos Iliad. ζ.

Τ φασμα, τὸ, idem quod ὑφὸς, Eurip. in Ione, πολλὰ παρθένων ὑφ' ἑαυτῆς σπάνιν. Interdum accipitur pro panno, & nonnunquam pro veste: ut apud Herodian. l. 5. & 4. Plut. de orac. Pyth. interdum sic dicitur ipse textus: ut apud Phil. de v. M. l. 3.

Τ φαντὸς, ος, ὴ, textura seu textus. Poll l. 7.

Τ φάντης, ου, ὁ, textor. Plat. de rep. l. 2. Aristot. polit. 1.

Τ φαντικὸς, ὴ, textorem pertinens, textorius. Pol. l. 7. Et ὑφαντικὴ, s. τέχνη, ars texendi seu ars textoria. Aristot. pol. l. 1. c. 5.

Τ φαντικῶς, more textorum. Poll. Ibidem.

Τ φαντὸς, textus seu textilis: ut ὑφαντὰ ἐίματα. Od. μ. & ἐδάπτε ὑφαντὸν, Odyss. ν.

Τ φεὶς ἀσπὶς, ἡ. Polluci l. 1. o. est πλοκὴν ἐγγύθεν, quo sacra feruntur.

Τ φα, idem quod ὕφασμα, teste Suid.

Composita.

Α ὐγερωδὴς, ὁ καὶ ἡ, albus propter texturam, ex albâ textura constans. Et simpliciter, albus: ut ὖν ἀργυρον, Il. ω.

Α ὐγύφεος, idem: ut ἀργύφεον φᾶρος, Od. ε Metaph. ἀργύφεαι κνέ ς, Il. ε.

Δι ὐφαίνω, pertexo: vel intertexo.

Ε ὐυφαίνω, intexo. Athen. l. 12.

Ε ὐφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absolvo & conficio, in Batrachom. Πέπλον μὲ κατέτσφ ξαν, ὃν ἐξέφηνε κερκίδων. Exponitur etiam, compono, struo: apud Greg. loquentem de ape.

Ε ὔφασμα, idem quod ὕφασμα, textum seu tela, ut ἐξύφασμα καλὸν Ἀθ ς. apud Eurip. in Elect.

Εὐ ὑς, ὲ, ς, ὦ, ἡ, benè textus: seu scitè & eleganter textus: ut εὐϋφὲς λαίφεα, in Epigram.

Εὐ φὴς, idem.

Ε ὔφη, id quod ſtamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de leg. lib. 3.

Ε ὐφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Κα ὐφαίνω, exp. intexo.

Κρωσφαῦ ς, peplus seu velum ex trama textum: τὸ διὰ κερκίδος ὑφαινόμενον. Etym. Eust. idem est cum κακκάβη.

Λεπτοῦφής, idem cum λεπτὸς seu λεπτουφὴς. Eust.

Παρυφάω, attexo. Παρυφὴ, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est, veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Plut. in Lac. instit. σακκαφόρον αὐτῇλιν διὸτι πορφυρᾶν εἰς τὸν πάκκον ἐυϋβαλε.

Πάφυ-

Παρυφ-ῶν, idem: vel idem quod πεπυκνὸς, attextus seu intertextus: apud Poll l.7.c.14.

Παρυφαίνω, idem quod παρυφάω, apud eundem ibidem. Apud Xen. Pæd. 5. πεπυσμένα ὅπλα exp. obtenta arma.

Dec. Ἐυπάρυφ-ος, cujus vestis insignem pulchrumq; limbum attextum habet. Luc. in somn. Dicitur & vestis ἡ πάρυφ-ος, eleganti limbo prætexta: Apud Herodian. l.1.

Ἀδιπόπαρυφ-ος, cujus vestis candido limbo prætexta est. Plut. in Apoph.

Φοινικοπάρυφ-ος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφ-ος, aureum limbum in sua veste gestans.

Περιυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχαρόπαπις, saccorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συμφάω, contexo. Συμφὴν, contextus seu contextio. Plat. de leg. l.5.

Συμφὴς, contextus. Aristot. hist. an. l.9.c.37.

Συμφαίνω, idem quod συμφάω: vel attexo: unde metaph. apud Phil. de mun. τότε δὴ θεσμολογηθέντος, ἀκόλουθον αὖθις ἂν εἴη συμφαίνειν τὰ ἀξιόζηλα. Sic & apud Luc. de scrib. hist.

Ταπὴς, in longum textus. Suid.

Τυλοράπτης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex. Poll l 7. ex Hyper.

Χρυσοΰφης, ex auro textus: vel auro intextus, seu intertextus. Athen. l.10.

Τ-ΦΕΑΡ, ατ-ος, τὸ, visci genus quod in abiete & larice nascitur. Theophr. de caus. pl. l.1.6.c.23. Plin. l.17.c. ult. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici l. 3. de hist. pl. c. 16.

Τ-ῥὴ, ῦρ-ος, vide in Τ-φάω. Τ-φὶς, pro κωφὸς, in Κύπρῳ.

Τ-ΨΟΣ, ε-ος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas: interdum & cacumen, fastigium, uertex. Thuc. l.1. σωφὸς κατηρυθρωπων ὅτι τεσσαρεσσι ἡμῖν ὑψ-ος λαμβάνει. Plut. de sera num. vind. κατενεχθεὶς ἐξ ὑψους πολὺ εἰς τεταρταῖον, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian. l.2. ἦλθ' ὅτε πρὸς χθόνα ὡς ὑψ-ος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic & apud Aristot. de mund. & Luc. in Hermot. ¶ Etymol. dicivult quasi ὄψ-ος, ab ὄπτομαι, ut sit ἀφ' οὗ ἔστι ὁρᾶν, unde patet prospectus.

Τ-ψηλὸς, ἡ, ὁ, altus, excelsus, sublimis: ut πύργοι ὑψηλοὶ. Il. υ. Metaphoricè. Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἦν Φειδίου ἔργα, sublimia affectus animo. Sic apud Dion. Longin. ὧν ὄντες ὑψηλοὶ τῇ φύσει. Dicitur ἀφ' ὑψηλῆς, ς. πόπου, ex alto, ex loco excelso: apud Luc. de scrib. hist.

Τ-ψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Τ-ψόθεν, ex alto, desuper. Il. υ. Cum genit. signif. super: ut apud Apoll. Arg. 2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Τ-ψόθι, in alto, in sublimi. Iliad. 9 Item super, cum genitivo ὑψόθι γαιῆς, Epigram. l. 1. significat etiam altè, in altum: apud Apoll. Arg. l. 2.

Τ-ψόσε, in altum, in sublime. Od. μεγέθει. Τ-ψόσ' ἀειρόμενος.

Τ-ψοῦ, altè, in alto. Il. α. & Soph.

Τ-ψι, idem. Il. ξ & υ. Hesiod. in Erg.

Τ-ψιτόξ, idem cum ὑψηλός. Hesych.

Τ-ψίτερ-ος, altior: ut ἀρότος ὑψίτερος, apud Theocr. idyll. 8.

Τ-ψιστ-ος, altissimus, excelsissimus, hac voce sæpe intelligitur Deus in sacr. lit. ut. A.c. 7. Lucæ 1. & alibi.

Τ-ψώσεις ἀέρεσις dicitur ἢ ἡ ὕψωσον σεβάσσον. Hesych. & Suid.

Τ-ψόω, in altum tollo, exalto, extollo: in Batrach. Βάτραχ-ος ὑψόσε αὖ χεῖρ Νύμφ. Luc. l.4. ὄντε ὑψόσ' ἠειρέτην, τανεσσιπτέρυγα. Item perficio, absolvo: metaphora ab ædificiis sumpta, quæ tum demum perfecta sunt, quum ad fastigium sunt perducta. Ioseph. πεὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη τελευτῆσας. Exponitur etiam, ὑψηλὸν κτίσῃσο. Suid. ex Psalm. David.

Τ-ψωμα, exaltatio, elevatio: ut ὑψώματα τῆ σωτήρων, apud Plut. Item altitudo. Rom. 8. Expon. & cacumen, summitas. Phocyl.

Τ-ψωσις, exaltatio, elevatio, Suid.

Composita.

A'υ-ψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l.4.

Γ'σοῦψης, ἐ-ος, ὁ ἢ ἡ, qui paris est altitudinis, æquè altus.

Συν-ψόω, simul exalto, unà in altum eveho.

Τ'περ-ψόω, supra alia extollo: vel supra modum extollo & eveho.

Τ'πσ-ψηλ-ος, altissimus, excelsissimus, Aelian. in varia hist.

Τ-Ω, F. ὕσας, pluo. Od. ξ, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πατὴρ ὑψ-ος, nocte pluebat tota Iupiter. Luc. ὕοντα δεῦν τὸν παρὸν οἱ Γαδαμαῖοι. Interdum cum dat. personæ: ut Aristop. in Nub. ὕσωμεν ἐφ' ἡμῖν. Interdum cum dat. rei qua pluit: ut Athen. l. 8. ὅθεν ἢ ἡ πυλαιὰ ὕσασα ἡ Διὸς ἐχθύσιν. Et cum accusat. apud eundem ibid. Phænias scribit ἐν Χειρώνεσφ ἐπὶ τοῖσιν ἡφαίστου ὕσαι ἡ Διὸς ἰχθύας. Dicitur & impersonaliter ὑει, pro ὑει Ζεύς, apud Arist. rhet. 2. & Theoph. de caus. pl. l.4. ¶ Item a clive, irrigo, pluvia perfundo.

Τ-σμα, dicitur quod pluendo decidit: ut apud Greg. ἀβρὸς ὑδατώδης ἐκ ἐρήμου. Idem quod irrigatur & pluvia perfunditur: ut apud Arrian. l.6. ἡ δὲ ὕσασα τὸ πολὺ ἡ αὖθι ἐξ ὑραιῶν, non multum pluviis humectatur. Sic & apud Herodot. Theophr. & Pausan.

Τ-σμα, seu ὑμα, τὸ, pluvia: Erot. apud Hippoc.

Τ-σις, ipsa pluendi actio. Hesych.

Τ-άδες, hyades: stellæ quædam in cornibus tauri, à pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuq; suo pluvias largosq; in hiemem cient, ut Cicer. & Plin. testantur, & post hos Etymolog. Euripid. in Ione, ὑάδες τε πανύσκιοι Σαφέστατοι ὄμβριον. Quidam Latinè suculas appellant, ab ὗς derivantes. Alii etiam a litera δ sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentent, ut docet idem Etymol.

Τ-ακίζω, pluo, madefacio, rigo. Hesych.

Τ-όνδ-ως, ὁ, pluvia. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Arist. de mun.

Τ-ήσ-ος, pluvius, pluviosus: ut ὑσήν ἀπραπὸς, in Epigr. & ἄνεμοι ὑσηροί. Aristot. in Probl. Superlat. ὑσηρότ-ος, pluvialissimus: ut ὑσηρότατ-ος αὐτόμ-ος, apud Herodot.

Τ-ιος, appellatur Iupiter, qui & ὑέτιος & ὄμβριος, Lat. pluvius. Est & Bacchi epitheton, teste Suid. ex Cl. idemo, quoniam sacra ei faciebant quum plueret. Τ-η nominatur Semele, teste Pherecyde & Hesych.

Τ-χός, Τ-ίδως, Ι-ίδος, quomodo huc pertinent, vide suis locis. Τ-vide in Σδς.

Composita.

E'φύω, superpluo, pluvia perfundo: unde ἐφύετο, impluvit, pluvia incessit. Theophr. de caus. pl. l 4. c. 9. ἐὰν δὲ ἢ ἐφύσῃ ἀπαρεμπλυφυέτερ-ος. Significat &, pluvia consequitur, statim post pluit. apud eundem de caus. pl. l.6. (de Iride) ἐφύει ὃ ὅτι ἂν ἐφίῃ.

Καθύω, compluo. Καθύεσθαι, complui.

Τ-ώδης, vide Τ-ς in Σδς.

Φ

Nota literæ quam vocant φῖ, ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Aeoles ea initio dictionum pro ϝ utuntur, dicentes ϝῆμες, pro Σᾶμες, Φλᾶβ, pro ϝλᾶβ, φλίσσω pro ϝλίσσω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append.

Φαέστωρ-ων, Φαέσπερ-ος, vide in Φαίνω.

ΦΑ'ΓΩ, vel φήγω, (utrunque enim thema statuit Eust.) edo, comedo. Frequens est usus aor. 2. ἔφαγον, & infinitivi φαγεῖν: ut Od. ξ, Η' τὸν γ' ἐν πύλῳ φάγον ἰχθύες. Odyss. ο, Καὶ φαγέμεν πῖβάν τε. Aeschin, in Ctesiph. ὑπὸ τῆ αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες ἡδέως ἄσιτος, Aristot. polit. 7. ἐν ὑπομονῇ τῇ φαγεῖν. Eadem tempora passiua etiam occurrunt in sacris lit. Fut. Med. φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur, sicut πίομαι pro πῶμαι) unde Φάγομαι, apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio.

Φαγησία ἑορτὴ, festum quoddam in quo cibo ad satietatem usque exhibi arabantur. Athen. l. 7. Idem dicitur & φαγήσια, apud eundem ibidem.

Φαγίστω-ος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστ-ος, inexplebilis, teste Poll. 6. Lat. edo vel comedo.

Φάγμια & Φαγέδαινα, dicitur affectus stomachi quum vehementer apperens cibum immodicè sumit, nec satiari uorando potest. in definit. med. & apud. Gal. l.3. comm. in li. Epidem. aphor. 37. ¶ Φαγέδαινα, de ulceribus quoq; dicitur, & interdum omnia ulcera designat quæ semper majora & deteriora fiunt. Interdum speciatim ulcus quoddam denotat, quod describit. Poll. l.4.c. penult. Celf. l.6. est genus cancri. Hinc Apud Aeschyl. in Phil. Φαγέδαινα ἥμιν σαρκὸς ἐδέσι πνοῆς. Ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum transfertur, de quo Colum, de re rust. l.9.c.13.

Φαγεδαινικὸς, phagedænicus. ut Φαγεδαινικὴ ἕλκη, apud Dioscor. lib. 2. cap. 99.

Φάγ-ος, vorax, edax, comedo. Math. 11. Lucæ 7.

Φάγ-ος, Cretensium lingua dicitur cos: quia ferrum acuens addidit. Athen. l. 7. Item piscis quidam à voracitate, ut putatur, apud eundem ibidem.

Φηγὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primum cum præpositione.

Διαφάγω, peredo, exedo, edendo consumo. Phil. de mundo ὅπως ἐρεπτώδες νοσημάτ-ος ἔδεσπον ὑὸς ὑπὸ ραμὴν διαφάγῃ, quum zruge gliscens exeat.

E'κφάγω, itidem exedo: unde ἐξέφαγε, apud Poll. l.6.c.7.

E'μφάγ-ον, ori inditum deglutio, comedo.

E'νιφάγω, post aliquid edo, superedo. Item unà cum pane vescor. Poll. ibidem.

Καταφάγω, peredo, edo, devoro, Aristoph. in Plut. δοὺς κατεφαγεῖν ἡ κρέας. Athen. l.10. τὸν Μίλωνα παῦσαι καταφαγόντα. Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, absumere per luxum, obligurire: ut Od. a. Sic & παχεῖαν γλῶ & παχεῖαν ὑὸς καταφαγεῖν, apud Athen. l.4. & alibi.

Καταφαγὰς, comedo, helluo. Poll. ex Myrtilo comico & Aeschylo.

Συνκαταφάγω, (decomm.) unà comedo seu devoro.

Παραφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor.

Προσφάγω-ν, τὸ, quo cum pane vescimur, opsonium: apud Ioan. c. ult.

Προφαγεῖν, præcomedere, antè alia comedere.

Συμφάγω, unà comedo. Plat. de leg.

Composita sine præpos. vel ex Φάγω, vel ex nomine Φάγος.

A'γλωσσοφάγ-ος, ὁ ἢ ἡ, q. d. hamivorus, Aristot. Et metaph. errus. Hesych.

A'ἴθυ-

A'ὐθεφάγ-ος, seu ἀὐθηφάγ-ος, ad satietatem & libitum comedens, vorax, helluo. Theoc. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. νῦν δὲ διεκτῶν ἀὐθεφάγ-ων lychni bibuli, qui multum olei devorant. Sic ἀὐθηφάγ-ος ἵππος, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curilia aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic & πόλις ἀὐθηφάγ-ος, cui plenum dabatur stipendium: apud Lys. & ἀὐθηφάγ-ια πανήγυρις, in quas magni erogantursumptus, apud Suid.

A'ὐθηφαγέω, seu ἀὐθηφαγίζω, ad satietatem usque comedo, vorax sum. Dioscor. in Archid. Alexiphr. ep. 22.

A'ὐθηφαγία, seu ἀὐθηφαγίζω, esus ad satietatem usq; voracitas. Athen. l.10. Opian. halieut. 3.

Αἰγάφαγ-ος, caprivorus, caprum seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Iuno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Αἰσθοφάγ-ος, qui locustis vicitat. A'ισθοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi, de quib. Strabo, Agatharchides, & alii.

Ἀλληλοφαγέω, sese invicem devorantes. Arist. hist. an. l.8.

Ἀλληλοφαγία, mutua devoratio. Herodot.

Ἀλληλοφάγ-ος, mutuò sese devorare: ut plurimum de piscibus dicitur: apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτροφάγ-ος, aliena comedens. Athen. l.4.

Ἀλλοτροφαγέω, aliena comedo. Eust.

Ἀναγκοφάγ-ος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. c. 3.

Ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athlet. Hesych.

Ἀνθρώφαγ-ος, homi ivorus seu homivorus, humana carne vescens, Philost. in Heroic.

Ἀνθρωφαγία, humana carne vescor.

Ἀνθρωποφάγ-ος, idem cum αὐθροποφάγ-ος: ut αὐθρωποφάγοι ἰχθῦες, apud Athen. l.7.

Ἀνθρωφαγία, hominum devoratio, esus carnium humanarum.

Ἀπεφάγ-ος, agnos devorans.

Ἀρτοφάγ-ος, panivorus, qui pane vescitur Athen. l.10. Est & muris nomen in Batrachom.

Ἀρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανηφάγ-ος, glandivorus, qui glandib. vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανοφαγία, glandibus vesci. Eust.

Βοῦφ-ος, q. d. qui bouem una cœna absumpserit, vorax, edax, comedo: est & epitatica particula ὦν. Herc. epitheton. in Epigr.

Γαλακτοφάγ-ος, lactivorus, lacte victitans. Γλακτοφάγοι (per syncopen) epitheton gentis cujusdam est apud Hom. Il.ν.

Γηφάγ-ος, qui terra vescitur. Hesych. ex Callim.

Γηφάγ-ος, animantes exedens.

Δαμαλοφάγ-ος, bucularum seu vaccarum esor. epitheton Herc. in Epigr.

Δαφνοφάγ-ος, lauri comestor: epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: unde & fatidica laurus à Lat. dicitur. Lycophr. in Alexandria.

Δεμνοφάγ-ος, qui acrib, vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δεμνοφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l.3.c.2. Item vomitus acrium esu provocatus. Dioscor. l.2.c.33.

Δεμνοφαγέω, acribus vescor.

Δερφάγ-ος, dorivorus. Hesiod. in Erg.

Ζωοφάγ-ος, qui animantes devorat, qui animalium carne vescitur. Aristot. polit. l.1.

Ζωοφαγία, animalibus victito. Idem hist. an. l.8.

Θυιοφάγ-ος, qui vermibus lignorum vescitur, qui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

Θυμβοφάγ-ος, qui thymbra victitat. Aristoph. in Acharn.

Ἰχθυοφάγ-ος, (q. d. viscivorus) visco victitans. Peculiariter de quibuldam turdis dicitur. (in Arr.

Καρποφόρ-ος, fructibus vivens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructib. vescor, fructuum esu vivo: apud eundem.

Καπροφάγ-ος, nomen avis, quæ ὄρυλλος τὸ κατὰ μέσον, fortassis ὑπὸ τῶν καπρῶν, inquiunt schol. Aristoph. & Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quòd semper capite in terram dejecto esset & voraret.

Κριθοφάγ-ος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliisve victitat. Hesych. Κριθοφάγοι, nominantur homines rustici & qui ex rebus vilissimis quæstum faciunt. Eust.

Κυαμοφάγ-ος, qui brassica vescitur: nomen ranæ in Batrach.

Κυνοφάγ-ος, carniorus, qui carnibus vescitur.

Κρεοφάγ-ος, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεοφαγέω, carnes voro.

Κεδροφάγ-ος, hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κεδροφαγία, hordei comestio: pœna militaris, apud Polyb.

Κεφοφάγ-ος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαδροφαγία, avido & hianti ore voro.

Λαγωφάγ-ος, leporum esus, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγ-ος, pollutorum esus. Areth. in Apocal.

Μιαροφαγία, contaminatis cibis vescor. Greg. in encom. Macrab.

Μονοφάγ-ος, qui solus cibum capit. Athen. l.1. Μονοφάγοι, dicti fuerunt quidam in Aegina, quòd suos propinquos è bello reverso convio excepissent, cæteris qui suos in bello peremptos lugebant non invitatis. Plut. in Prob. Hell.

Μονοφαγίσ-ας, qui maximè & supra quosvis talis est ut cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminem ad cœnam invito, Athen. l.1.

Μονοφαγία, solùm comedere.

Νασοφάγ-ος, placentæ comestor quæ νασὸς dicitur.

Νασοφαγέω, νασῦν comedo. Poll. & Hesych.

Νυκτιβαδοφάγ-ος, qui noctu clàm vorat. Aelian. l 4.

Ξηροφαγία, arida epulor: vel comedo quæ ficcandi vim habent, cibis ficciioribus utor. Dioscor. l.2. & Epigr. l.2.

Οἰοφάγ-ος, oves devorans. Hesych.

Οἰσοφάγ-ος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus & potus in ventriculum deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur & os ventriculi: apud Hippocr.

Ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium deliciarum avidus devorator. Athen. l.8. Peculiariter sic dicebatur qui pisces avidiùs devorabat, teste Plut. symp. 4 probl. 4.

Ὀψαρίσ-ας, avidissimus opsoniorum devorator. Xen. apomn. 3.

Ὀψαφία, opsoniorum devoratio: peculiariter, piscium delicatorum avida devoratio: Athen. l.8.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalib. deliciis & præsertim piscibus devorandis delector. Aristoph. in Nub.

Κατοψοφαγία, (decomp.) idem cum ὀψοφαγία. Poll. l.6.c.7.

Κατοψοφαγέω, idem cum ὀψοφαγέω. Athen. l.5.

Παμφάγ-ος, qui omnia devorat, comedo, helluo. Et in bonam partem, qui omnib. vescitur: ut παμφάγα ζῶα, apud Aristot. pol. l. i.

Πανφάγ-ος, herba vescens: ut πανφάγον βρέτον. Suid. Est & animal quoddam Indicum, apud Aelian. l.16. c. 11.

Πορφαία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγ-ος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multus cibi esus, edacitas.

Πραασοφάγ-ος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ θρύσσον dicitur: nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγ-ος, radicibus vescens.

Σαρκοφάσ-ος, carnivorus, qui carne vescitur: ut σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristot. & Athen. Item substantivè, pro sepulchro. Item lapis quidam Assius sive Asius, ita dictus quòd carnem exedat. Dioscor. l.5. c. 142. Gal. & Plin.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: unde libelli Plutarchi περὶ σαρκοφαγίας.

Σιτοφάγ-ος, frumento vescens, pane victitans. Od. ι. Est & nomen ranæ in Batrach.

Σκωροφάγ-ος, merdivorus: à σκὼρ σκατὸς. Aesculapii epitheton, apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγ-ος, viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacris hominum viscera edebant: in l. sapient. c. 2.

Ταυροφάγ-ος, tautorum vorator: epitheton Bacchi apud Soph. quoniam τοῖς ἐ διδύμασον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, teste Etym. qui etiam exponi posse ait, crudivorus: ut apud Plut. in l. utrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint.

Τεκνοφάγ-ος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τρυγοφάγ-ος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodè dicitur & ὀπωρηφάγος, apud Eust. & Hesy. pleonasmo ut ὁ.

Τ'λοφάγος, qui sylvas depascitur: qui in sylvis pascitur seu degit. Hesiod. in Erg.

Φθειροφάγος, pediculorum esor. Sic etiam cognominata fuit gens quædam Ponti à squalore & sordibus, teste Strabone.

Χαλινοφάγ-ος, q. d. qui frænum mandit seu rodit, epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5.

Χελωνοφάγ-ος, testudinum vorator: ita dicitur gens quædam Indica: vide Plin. l.6. & 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquillæ quædam teste Hesych.

Χλωροφαγέω, viridi gramine pascor, in Hippiatr.

Ὠμοφάγ-ος, crudivorus, crudis cibis vescens. Il. ι, & ὠμόσιτος, ὠμόκοιτος ὠμοφόρβιον. Il. π, λύκοι οἵς Ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

O'μαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φαέθω, φαείνω, vide in Φάω, luceo.

ΦΑΙΔΡΟ-ος, ὁ, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6. λυπηρὸς ἡ φαιδρὸς ἐν τῇ φανερᾷ ἀπαρρησιάσεως. Sic ὄμμα φαιδρὸν, apud Euripid. in Med. Exponitur & splendidus, luculentus.

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter.

Φαιδρότης, ητ-ος, ἡ, hilaritas, alacritas. Item splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo.

Φαιδρωμαι, idem. Item splendidum reddo seu nitidum aut versicolorem: ut μορφὴ φαιδρωθεῖσα, apud Eur. in Helene. Item expurgo Poll.

Φαιδρώμενος, alacer fio. Φαιδρωταὶ, nitidæ, Hesych.

Φαιδρωτικὸς, lætitiæ, Aeschyl.

Φαίδιμ@-ος, ὁ ᾱ ἡ, illustris: ut Φαίδιμος Ε'κτωρ, & Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ: apud Homer. Iliad. δ, & Od. λ.

Φαιδιμόεις, idem: ut Φαιδιμόεντος, Ε'πειοῦ. Il. ν.

Composita.

Ε'ξαιδαίρω, idem cum Φαιδρύω, nitidum ac tersum reddo, Euripid. in Bacch. σαρόϊ δ' ἐκ παρέδρων Γλαυκὴ δράκοντ@- , ἐξεραίδρυσε χροός.

Ε'ξαιδρύω, idem. Apoll Rhod. Arg. l. 4. ἔνθα δὲ Κίρκαιον Εὖρος ἀλ@-ὸς ποτὶ δῆσι κάρη ὑπαιδρύσσας.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus. Hesych. rusticum calceamentum esse tradit, ideoque nonnulli Φαικάσιον interpr. perones. Appianus dicit fuisse calceamentum Α'λεξάνδρειον ἱερὸν Α'ντικῶν, quo uteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic & Plutarch. in Antonio, μὴ τὸν ῥωμαϊσμὸν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις ὑφορᾶσθαι.

-ΦΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, p. πέφασμαι, pro quo usitatius est aor. 1. ἔφηνα, in lucem edo, in lucem profero: item ostendo. Il. ζ. Τὸν μὲν ἀεξήσουσιν Ὄλυμπιοι ὕδατι χεῦμα, ἐπεὶ φάνη ὀφθαλμοῖσιν. Od. σ, Φαίνῃ δ' μηδὲς κακὸς τὰ μηδὲν λῷος τὰ φανεῖν ἠδὲ δύῃσι δῦναι. ¶ Item neutraliter, luceo, cl- lluceo. splendeo: ut apud Aristoph. ὁ δ' ἥλιός- ὲ φανεὶς ἔφασκε ἡμῖν: Sic & Plat. in Tim. Φῶς ὁ Θεὸς αὐτῷ ἔμηχανήσατο διὰ τοῦ ὄμματος, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἁπλοῦν φαίνοι τὸν ὁρατόν. Hinc & Φαίνων stella quædam, apud Aristot. de mundo. Item pro φαίνομαι, apparco. Od. λ. ἀμφὶ δ' ποσὶ Γαῖα μέλαινα φαίνετο. ¶ Rursum transitivè, defero, accuso. Xen. ᾧ ἐγὼ τῆς ἐλλίπης τι τῶν νομίμων, φαίνοι ἂν ὁ φύλαρχος καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμεν@- . Sic & apud Dem. orat. κατὰ Θεοκρίνους. Interdum exp. defero ad fiscum: unde Φαίνοντες dicuntur qui quadruplatoras factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. Φαίνειν ἔργα, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. ¶ Derivari existimatur à φάος luceo unde Φαείνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φάϊσμαι, in lucem prodeo: Od. ϑ. ἠὲ τόδε φαίνετ' ἄελπτον Οἶτον ἐμοὶ δὲ ἔοικε γυνὴ κατ' Α'χαιίδα γαῖαν. Item luceo. splendeo. Il. α. ἐκ δ' ἔσσυτο φάσγανον, oculi micuerunt. Item accusor, deferor, reus sum. Item appareo, conspiceor, in conspectum venio, cernor: Il. α. Ἥμ@- δ' ἠερίη ἐκίε φαὴ ῥοδοδάκτυλ@- ἠώς. Plato in Protag. πρόσθεν ὦ Σώκρατες φάϊν: Peculiariter apud astrologos τὰ φαίνομενα dicuntur, quæ apparent in cælo. Arat. Item videor: ut Aristoph. in Nub. ἄτοπ' ἐγὼ λέγειν φαίην, videris recte dicere. Apud Herodot. φαίνομαι πρηνικώνας, videor mihi fecisse. Dicitur & τοῦτό μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. Sic τὰ φαινόμενα μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Isocr. & Plut. ¶ Φαίνεται, cum participio pro ὅτι ἁλώς: ut apud Thuc. Φαίνεται δ' ἐγὼ Ε'λλὰς καλυφθεῖσα. Sic & apud Aristid. Φαίνεται γεγονὸς, constat rem iuisse.

Particip. πφασιγν@- dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαμαι, apparui, comparui) ostensus, demonstratus, patefactus, apud Soph in Oed. tyr. & apud Plat. in Phædro. Item pro πεφανέν@- , dictus à Φάω, dico. Item pro, interfectus, à Φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lysi. & Plut.

Præt. med. πέφηνα, apparui, compariii, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ, visum. spectrum. Eurip. in Hec. Item ostentum, portentum, prodigium. Aristot. in Meteorol.

Φάσις, εως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia. Aristot. in Meteorol. Item delatio, accusatio: unde δίκαι φάσεως, aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione, ut docet Poll. Alias signif. vide in Φάω, dico.

Φαντάζω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apoc. c. 13. Φαντάζει ϑέαστον ὀπτικὴ αἰ- ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανῇ. Alexand. Aphr. Τὸ φαντάζοντα αἰ- καὶ ἀληθεύειν, hoc præsentantia ac si vera res fuisset.

Φαντάζομαι, appareo, videor. Eur. in Phæn. Μή τις πολιτῶν ἐν πύλῃσι φαντάζεται. Plat. de rep. lib. 9. ἆρα οὐ παχέως ἡμῖν αἱ ὄψεις φαντάζονται ἐνυπνίων. Item imaginor, imaginem sui speciem mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. Φαντάζονται μακαρισμοὺς ὀφϑῆν. Exp. & contemplor, apud Greg. Item accusor, idem quod Φάσκω. Aristoph. in Acharn. Item ostento me, & tanquam spectaculo omnibus esse volo: vel tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τὸ, quod apparet, visum, spectrum, Aristot. de mundo. Eurip. in Hec. Sæpe dicitur de eo cujus vana species & imago nobis obversatur & oculos nostros deludit: ut apud Plat. de rep. Plut. & Athen.

Φαντασία, ἡ, visum, visio: quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Phil. de mundo. Interdum exp. species: unde Φαντασίαν ἐμφαίνειν κύκλος, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo. Item, cogitatio, vehemens rei speciem animo repræsentans, imaginatio, seu imago rerum animo insidentium, species animo concepta. Aristot. rhet. 2. Polyb. Herod. Item ostentatio, seu splendor speciosus omnibus conspicuus. Athen. l. 5. Act. Ap. c. 25.

Φαντασιακὸς, ἡ, ὁ, ἡ, ὸν, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel imaginationibus constitens.

2. Φαντασιαστικὸς, ad visiones concipiendas aptus: Apud Plut. de def. orac. ποιῶσι φαντασιαστικὰς τὰς ψυχὰς πρὸς τὰς ψευδεῖς.

Φαντασιόομαι, visiones concipio & rerum imaginationes, obversantur mihi vita & imaginationes. Alex. Aphr. de an. l. 2.

Φαντασ@-ός, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est ut efficiat seu concipiat visiones & imaginationes. Plut. de Plac. philosoph. & de def. orac.

Φαντασ@-ός, talis ut visiones & imaginationes concipiat. Plutarch. in lib. utra anim. prud.

Φαντασ@-ικὸς, concipiendo visiones & imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φαεὶς, ὁ, lucidus, splendidus Plat. Aristot. in œcon. Aristoph. ¶ Item substantivè à laterna, lampas, fax. Ioan. c. 18. In qua signif. scribitur & παρὰ δος, apud Athen. l. ult. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Aristoph. fic dicitur delator, accusator, sycophanta. ¶ Φασὶ, αἱ, Hesych. sunt ἐλλάμψεις: unde apud Eur. in Rheso, Terpsichore una ex novem musis, Orpheum dicit ἐξ ἕξ φανεὶς μυστηρίων Βακχεῖα, i. mostralia, mysteria arcana Bacchi, facibus peragenda esse & ignis consecratione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidem per φανὰς Βακχίους intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore facibus accensis agitari solita.

Φανὸν, τὸ, laternula, facula. Menand. ¶ Ατφάνιον, locus in quem purgamenta cojiciebantur. Suid.

Φανὸς, ὁ, idem cum φανὸν, apud Eust.

Φανεῖ@- Ζεύς, splendidus Iupiter seu nitidus. Eur. in Rheso. Est & cognomen Apollinis apud Chios, teste Hesych.

Φανερὸς, ὁ, apparens, Aristot. Item manifestus, apertus. Isocr. in Archid. Διὰ τὰ τῶν ἄλλων πάντων εἶναι φανερὸν. Xen. apomn. l. 1. Διὸτι φανερὸς ἦν, manifestè sacrificabat. Apud Plat. de rep. l. 1. ἐπεὶς ἐκεῖνο ὁμολογεῖται πᾶσιν, manifestum erat cum quæsitè dicere. Dicitur & ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. Interdum & ex professo. Thuc. l. 4. Ε'τ pro eodem ἐν τῷ φανερῷ. apud Xen. Item clarus, illustris, celebris. Xen. præd. 7. & Synes.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm Plat. Aeschin. Dem. &c.

Φανερόω, manifestum facio, patefacio, declaro: vox in sacris lit. usitata, ut Ioan. c. 7. φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic & c. 2.

Φανεροῦμαι, manifestus fio, patefio. Marci 4. ἐ γὰρ ἔστι κρυπτὸν ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur sol, quòd quotidie novus apparet, Mac. Apud Orph. sic nominatur Amor, quod ex Chao primus apparuerit.

Φαντάσω, apparere volo.

Φαίντερ@- & Φαέντερ@- , splendidior, splendidissimus. Od. Ε'ὖτ' ἂν ἀστὴρ ἑσπέριος φαέντερ@- . Greg. in Carm. πῶς ἂν φαέτερον εἴη νύκτα.

Φαεινόν, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, παρὰ τὸ φαίνω, quoniam pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se acceperum putabat. Poll. l. 9. Eust. vide Athen. l. 1. ubi & alia etymo affert.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'μφιφανὴς, ές@-, ὁ, ἡ, ὲς, undique apparens & conspicuus. Euripid. in Androm.

Α'ναφαίνω, manifesto, ostendo, exhibeo, edo. Il. α. Ἀκαμάντειόν θυγατρὸς ἀναφαίνεις, Sic Il. υ. ποδῶν ἀρετὰ ἀναφαίνων. Act. Ap. 27. ἀναφαίνοντες τὴν Κύπρον, exp. quum Cyprum cernere copisicemus.

Α'ναφαίνομαι, appareo, conspicuus fio, manifestus reddor. Il. γ. ἠὲ σὺ αὖτ' ἀναφαίνεαι αἰπὺς ὄλεθρ@- . Præt. ἀναπέφασμαι, & ἀναπέφηνα, compertus sum. Plat. de rep. l. 1. ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν σοφὸς καὶ ἀγαθός. Idem in Apolog. ὅτε ὁμοὺς ὅτι ἐσμὲν ὧδε σοφοὶ ἀναπέφηνα.

Α'ναφανδὸν & ἀναφανδὰ, manifestò, palàm, propalàm: primus apud Luc. & Plut. in Alcib. posterius. Od. γ. & λ. Pro iisdem per syncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδὰ. Od. ξ. & apud Nonn.

Α'μφαδ@-ος, apertus, manifestus: unde ἀμφαδὸν, μᾶλλον Iliad. ρ Α'μφαδὸν ἠδὲ κέλευον. & accus. ἀμφαδόν, Odyss. ε: ubi iridem substantivum aliquod subaudiri docet Eustath. vel adverbialiter usurpari.

Decomp. Ε'ξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδὸν.

Ε'παμφάδνοι circumspexit, admiratus est. Hesych.

Α'ποφαίνω, ostendo, demonstro, palàm facio, declaro. Interdum &, probo, indico Aristoph. in Plut. κρῖνε δὲ σὺ πρὸς τοῦτον ἐκεῖνον ἐκ τῶν ἔργων ἐμέ. Thuc. l. 3. πειρασόμεθα Σπαρτιάταις ἀποφῆναι, demonstrare conabimur. Item. l. 4. καθαρεύειν ὧν ἐν αὐτοῖς Σπαρτιάτας πολεμίους, everforem hostium quos ille indicaverat. Exponitur etiam, exhibeo, profero: unde Σπαρτιάτας τοὺς ἀποφήναντας ἐκφέρειν, exhibere & proferre tabulas testamenti, apud Lys. Sic apud Dem. ἔργων οὐκ ἔστιν ἀποφαίνειν τοὺς χρήσαντας, nullum exhibeque factus. Item defero: unde Σπαρτιάτας πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre. Plat. de leg. ¶ Item efficio, reddo: vel potius effectum exhibeo: ut apud Luc. πλουσίους ἀπὸ πενήτων Σπαρτιάτας, ex pauperibus divites efficere.

Α'ποφαίνομαι, ostendor, demonstror, convincor. Dem. in Diparch. & alibi. Unde τὰ Σπαρτιάτας dicuntur quæ probata sunt, demonstrata & comperta, ut Σπαρτιάτας χρήματα pecuniæ quas compertum est aliquem accepisse. ¶ Item ἀπο-

φαίνω, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico: interdum &, pronuntio, affirmo. Xen. præd. 4. τότε τῶν γαμούντων ὧδε ἕκαστος ἀποφανεῖται, Isocr. in Panath. ὡς οὐσπιτοῦς ἀποφαίνειν ὧδε ἕκαστον ἔνι τοιαῦτα. Apud Dialectícos signif. enuntio: ut apud Aristot. ὧδε ἐρεῖται.

Α'ποφασις μέτρας, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Nær.

Α'πόφασις, & ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio, seu pronuntiatio, Aristot. ἀποφάσεις ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum sententia. si breve dictum: ut quum Plut. in Publ. dicit, τὸ Σόλωνα ἐξενεγκεῖν ὧδε δι' ἀμφιβολίας ἀπόφασιν οὐκ ἔχοντα. Α'ποφάσεις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes: quæ fiebant in curia Areopagitarum apud Dinarchum Dem. Item indices seu commentarii seu recensiones, unde inventaria: unde ἀποφάσεις ἦσαν ὄντων ἐν ταῖς αὐλαῖς στρωμάτων. ¶ Alias signif. num. ἀποφάσεις, vide in Α'ποφημι, in comp. ex Φάω, dico.

Α'ποφατ@-ος, enuntiatus, pronuntiatus. Laërt. in Zen. ¶ Signif. etiam idem quod Σπαφατικὸς, i. negativus, vel negandus, apud Suid. in definitione τοῦ ἀξιώματ@- .

Α'ποφατικὸς, enuntiativus, pronuntiativus: ut λόγ@- ἀποφαντικὸς, sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Aristot. ὧδε ἐρμην.

Α'ποφαντικὸς, enuntiativè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Α'ναποφαίνω, vicissim ostendo, contrà ostendo. Thucyd.

Ε'ξαποφαίνω, idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q.d. interostendo, διαδείκνυμι. Hesyc. & Suid. Et neutraliter, luceo: unde apud Plut. in Pomp. τὸ πεφῶ καὶ αὐδωῶν διέφαινε δῆθ' ἡ ἀδμή.

Διαφαίνομαι, inter alia appareo & conspicuus sum. Il. ϑ. Ε'ν δ' ἀμφοτέρῃσι διέφαινετο χαῖτ@- . Item transparens & transluceo sum, seu declaratio, exclaratio, repræsentatio. Παρμενίδ' αἰνίζεται. Hinc τὸ διαφαινόμενον, perlucidum, apud Aristoph. in probl. Signif. & simpl. conspicuus fio, in conspectum venio, videor: ut apud Phil. de mund. loquentem de insulis Rhodo & Delo, χρόνῳ τινὶ ὕστερον ἐκαπνώσης (Lege διαλαμπήσης) κατ' ὀλίγον ἀήρ ποιεῖται διεφανῆ, existere sensim cœperunt & conspici, Sic & apud Thuc. lib. 2. & 4.

Διάφασις, seu διάφασις, q.d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. Ep. 2. Item transparentia.

Διαφανὴς, perlucidus, qui translucet seu transparet: ut διαφανὲς ὕδωρ, apud Aristot. in lib. de sensu, & διαφανὴς κακοῤῥαφί@- , & διαφανὲς ἔδαφος, apud Synes. Item illustris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. & Philopon. in Procl.

Διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Thuc. l. 2.

Διαφάνεια, perluciditas. Eust.

Ε'κφαίνω, in lucem edo, profero, evulgo, patefacio. Hesiod. in Theog. ἐκ τῆ πάσης φάσ' ἔβλαι, omnem vim exerebat. Basil. in epad Andron. ὁκτῶν τῶν αὐτῶν ἐκφαίνειν χαρῶν τὴν πρώτην καὶ λόγων. Ε'κφάνεται, in lucem edor, emergo. Item appareo, conspicuus sum. Odyss. ἦλθ τις ἐκφανῆ. Ε'ξεφανῆ, nullus eorum apparuit: Il. κ. ἐκ δὲ οἱ ἔπεσε ἀπὸ βλαφάρων ὅσσε· στόμα δ' ἐξεφάανθεν, oculi sicut flamma micuerunt.

Ε'κφασις, patefactio, evulgatio. Synes. cap. 143. Exponitur etiam, expressio, enarratio, significatio: apud eundem.

Ε'κφατ@-ος, patefactus, evulgatus.

Ε'κφαντικὸς, enuntiativus, enarrativus: ut ἐκφαντικὴ αἰ ἀπάσεις, apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ε'κφαντὴς, enuntiativ. Item expresè, significanter.

Ε'κφάντωρ, ορ@-ος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres: qui arcanum aliquod patefacit: ut ἀλήϑειας ἐκφάντωρ, apud eundem in epist. ad Polycarp.

Ε'κφανικὸς, idem cum ἐκφαντικὸς: ut apud Damasc. πνεῦμα τὸ ὄντως dicitur esse ἐκφανικὸν τῆ κρυφίᾳ τῆς ϑεότητ@- δωμάτιος τῆ πατρί.

Ε'κφαντικὸς, doctrina rerum reconditarum ac mysticarum interpres & enarratrix: apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ε'κφανὴς, manifestus, apertus. Item splendidus, illustris. Polyb.

Ε'κφανί@-, manifestum reddo, aperio. Hesyc.

Ε'κφαίνω, attono, percello: unde ἐκπεφαίνωται, apud eundem exp. ἐκπέπληκτ@- γέγονε.

Ε'κφανῶς, apertè, manifestè, apud eund.

Decomp. Δικφανὴς, idem quod διαφανὴς.

Περιφαίνομαι, leviter luceo & appareo. Greg. Naz.

Τ'πεφαίνομαι, subluceo.

Ε'μφαίνω, repræsento, speciem præbeo, præ me fero, vel ostendo: ut apud Theophr. ἅπαντες δὲ πῶς ἐμφαίνειν οἱ καιροὶ ἢ τὰ ἐυτὰ χρῆν. Interdum, verbis ob oculos pono & quasi repræsento, indico, innuo. Herodian. l. 4. τοι αὐτοὶ τῶν πλησίον ἐμφαίνων, obliquè innuens. Interdum exp. refero: ut quum Dion. dicit, τὴν ἀναδιπλασιασμὸν εἶναι τὸ ἐμφαίνον ἐν τῷ ὁμῷ τὸν ὀνομάζειν. Ε'μφαίνει, impersonaliter usurpatur pro videtur: ut apud Ceb. ἐμφαίνειν ὥσπερ ἔχειν.

Ε'μφασις, εως, ἡ, repræsentatio, inanis rei exhibitio, species edita. Exponitur &, simulatio: apud Polyb. Item figuræ nomen apud Rhet. quum verbis tacita subest significatio: vel quum plus significatum est quam dictum. Quint. l. 9. c. 2. & alibi.

Ε'μφατικὸς, seu ἐμφαντικὸς, habens emphasin, seu significans cum emphasi. Synes.

Ε'μφατικῶς, & ἐμφαντικῶς, significanter, magna cum significatione, vel luculenta. Polyb. & Phil.

Ε'μφανὴς, qui repræsentatur oculis nostris, qui palàm est, conspicuus. Item manifestus, apertus: unde τὰ μεσήγματα ἐμφανῆ ποιῆσαι, apud Dem. Et ἐμφανὴς μᾶλλον, coitus qui fit in propatulo, Herodot.

Ε'μφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè, Hesyc.

Ε'μφάνεια, aspectus, apparitio. Item significatio, demonstratio. Areop.

Ε'μφανίζω, repræsento, ante oculos pono, patefacio: ut πῶς ἀληϑεύειν ἐμφανίζειν, apud Luc. Sic Johan. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν, Item indico, certiorem facio. act. Ap. c. 23. ὅπ πωῦτα ὑπεμφάνισεν μοι. Sic & c. 25.

Ε'μφάνιζομαι, in conspectum venio, appareo: in ep. ad Heb. c. 9.

Ε'μφανισμὸς, patefactio, declaratio.

Decomp. Α'νέμφατ@-ος, ὁ, ἡ, carens emphasi, sine significatione, luculentam speciem non præbens. Α'νεμφάτως, sine emphasi, vel non expresè, Hermog. ὧδε πολιτικῶς λόγου. Α'νέμφατ@- , non demonstratus.

Α'πεμφαίνω, nullo modo refero speciem, non convenio, dissimilis sum: ut συγκρισις ἀπεμφαίνουσα ἧδ' ἐμψύχων τοῖς ἀψύχοις. apud Polyb.

Διεμφαίνω, q.d. inter ostendo.

Δυσέμφατ@-ος, malæ significationis. Damasc.

Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, seu præterea & simul significo: unde passivè παρεμφαίνεσθαι, dicitur ἡ ὕλη ἧ ὡσφῆ, apud Aristot. Item declaro seu explano. Athen. Item refero, similis sum. Dioscor. λιαν παρεμφαίνον τὴν τῆ τήλεως ὁσμὴν.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio. Παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus. Α'παρέμφατ@- , q.d. minim è declarativus, cui nulla subest declaratio: ut ἀπαρέμφατος ἀγγελία, apud Gramm. Α'παρεμφάτως, absque declaratione, infinitè, seu indefinitè.

Συμπεμφαίνω, simul ostendo, simul significo. Item simul refero. Theophr.

Υ'πεμφαίνω, q.d. subostendo, vel subsignifico.

Ε'πεμφαίνω, q.d. superostendo. Et neutraliter, illucesco. Luc. 1.

Ε'πεμφαίνομαι, q.d. superappareo, appareo super aliqua re, i. dum res aliqua geritur, intervenio. Xen. οἷς ἐν σοι κατασκευαὶ οἱ πολέμιοι ἐπεφάνησαν. Sic & apud Herodian. l. 3. Apud Plut. in Galb. ὑπεμφαίνειν τὰ πολλὰ σημεῖα τῆ μορφῆ. exp. in facie apparebant.

Ε'πίφασις, q.d. appariti: apud Suid.

Ε'πιφανὴς, qui supra alios apparet, & conspicuus est. Et metaphr illustris, insignis, clarus: apud Polyb. & Plut.

Ε'πιφανῶς, insigniter, insignem in modum. Item splendidè, magnificè. Ε'πιφάνεια, q.d. superapparentia: apparentia quæ est supernè, & in summo: summum: ut ἡ ἐπιφάνεια τῆ πλοίου, summum æquor, apud Phil. Exponitur &, superficies: apud Plut. & Geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci, seu plani, seu montosi, seu confragosi. apud Polyb. Item pro habitu & specie oris, apud eundem. Significat &, celebritas. ¶ Peculiariter apud Christianos Græcos Theolog. sic dicta fuit apparitio Christi servatoris nostri in carne, teste Suid.

Ε'πιφάνια, seu ὑπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, & quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Christus manifestari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius lib. adversus hæreses vult esse dies, quo natus est Christus in carne. vide & Aug. hac de re variis in locis.

Συναπεμφαίνομαι. (*decomp.*) simul appareo vel exorior.

Κατεμφαίνω, idem significare videtur quod κατάδηλον, affirmo: unde καταφαντὸς, affirmandus, apud Suid. in descriptione ἀξιώματος: cui ibidem opponit ἀπόφαντὸς.

Καταφαίνομαι, apparco, videor esse. Theoc. Idyl. 3. Η' ῥά γέ τοι σεμὸς καταφαίνομαι ἐς τοῦδε γάμβρου. Νύμφα, ἡ σεμνὸς ἐσσι. Arist. de mund. μικρὰ κατφαίνετο δι' ἡ ὑδατος ἀέρια.

Καταφανὴς, qui apparet, vel conspicuus, apertus: unde καταφανὲς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocrat. & Xen. Τὸ καταφανὲς, exp. etiam, compertum, notum, apud eund.

Καταφανῶς evidenter, manifestè.

Παραφαίνω, q.d. in transitu & veluti præteriens ostendo. Exponitur etiam, ex propinquo ostendo, seu monstro. Item simpliciter, ostendo: apud Hesiod. in Erg.

Παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio. Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conspectum veniens, tanquam præterieundo.

Περιφαίνομαι, circumquaq; conspicior, vel conspicuus sum. Homer. hymn. in Ven. ὡφειαι ὁμῶς ὀπὶ χαίρῃ.

Περιφαντ@-ος, circumquaque conspicuus, vel valde conspicuus & apertus.

Περιφανὴς, ές@-, ὁ, ἡ, ὲς, idem. Soph. in Ajace. Exponitur & simpl. conspicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q.d. circumspicuè) valde manifestè, item simpliciter, manifestè, apertè. Soph. ibid.

Περιφάνεια, (q.d. circumspicuitas) prospectus in omnem partem.

Πεφαίνομαι, appareo.

Πεφανὴς, apparens, manifestus: unde περιφανὴς ἡμέρα, apud Dem.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. ἢ περὶ τὸν μὲν ὁ περφαινων ἐπηρεις ἡ Δημήτηρ, πανηχὶ δὲ πανδ' ὁπλισμενος. Item præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, & quasi polliceor. Theophr. de caus. pl. l. 1. περιφαίνει γὰρ ἕκαστα πολλὰ καρπὸν, ὥσπερ αἱ ἔλαι ἐκπεσεῖ. Item ostento Xen. διὰ τοῦτο Θεὸς πολλὰ ἀνδρὸς περφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. Item portendo aliquid: ac significo prodigio.

Προφαίνεται, dicitur id quod portenditur. Plut. Item quod præiudicatur seu præsignificatur: unde περφαίνουσι οἱ θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præindicantur. Item περφαίνομαι, appareo, in conspectum prodeo. Soph. περφάντα μοι. exponitur etiam, obversor.

Πεφασις, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Φημὶ, in Φάω dico.

Πεφαστὸς, præmonstratus, præsignificatus. Hesyc. Exponitur etiam, prædictus, ab eodem. Et τὸ περφαστον, prædictio, oraculum: unde apud Herodot. περφαστον ἐγένετό σφι, oraculum factum est ad ipsos.

Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus: unde ἐκ τῦ περφανῦς, apertè, manifestè. Et ἀπὸ τῦ περφανῦς, pro eodem. Thuc.

Προφανῶς, conspicuè, apertè. in Epigr.

Ἀναίφατος, (lic.) subitò & ex improviso accidens: ut κεραυνὸς ἀναίφατος, apud Apol. Arg. 2. Ἀναπφατος, ex improviso & repentè, apud eund. ibid. vide & ἀνάφημι, in comp. ex Φάω, dico.

Συμφανὴς, manifestus, apertus.

Συμφανὴς, ex p. multarum stellarum unus emersus & conspectus, apud Arist. Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus, seu perspicuus. Aristot.

Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè.

Τῦ ἐφαίνομαι, q. d. super appareo, appareo supra, conspicior superatur ὑπερεδόκουν τῦ λόφε, supra collem apparuerunt: apud Thuc. Item superemineo, ut ὑπερφαίνομαι τῦ πολλῶν, apud Basil.

Τῦ φαίνω, q. d. apparens & conspicuus supra alios, seu supra alia. Exponitur etiam, arduus & erectus, apud Xen in Hippare.

Τῦ ὑπερήφανος, ὁ ἡ, superbus, arrogans, q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet: unde ὑπερήφανος ἔφη τῦ, superbi mores, & ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba. apud Dem. Compar. ὑπερηφανώτερος, superbior: apud Arist. rhet. 2. Τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretii. Plut. in Gor. Plut. in Per.

Τῦ ὑπερφανῶς, superbè, arrogantèr.

Τῦ ὑπερφάνεια & ὑπερηφανία, ἡ, superbia, arrogantia. Demosth. in Mid. Exponitur etiam, contemptus, vel superbus contemptus, apud Plut. de rep. l. 3.

Τῦ ὑπερφανίω, superbio, insolesco. Il. λ. & apud Polyb. Item effero, vel superbè effero: apud eund. Polyb. l. 5. Item contemno, fastidio, vel superbè contemno. Luc.

Τῦ ὑπερφανδίομαι, idem. Apud Basil. ὑπερηφανδίμαι πᾶσι, exp. superbè jacto.

Τῦ ποφαίνω, (q. d. subluceo) illucesco: ut ὑπέφαινεν ἡμὶ ἐος, illucescebat dies. Luc. Sic & apud Plat. in Protag. Item activè & metaph. ostendo, non plenè ostendo: ut ἐλπίδας ὑπεφαίνει ἐκπίδιος, apud Herodian.

Τ' ποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δ' ἡμέρα ὑπεφαίνετο, &c. Et ὑποφαινόμενα ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent.

Τ' πρφαίνεδαι, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camil. ὁ τύραννος ἐφ' ᾧ θεόπεμπτος ἐνυπτομάχησε θεῷ, τὸν Καλατινὸν ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ὑπὸ τὸ Καπιτώλιον.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso φαίνω pari modo in φαίνω definentia.

Ἀγχιφανὴς, ὁ ἡ, ὲς, ex propinquo apparens, propinquus. Non. Ἀειφανὴς, semper apparens, semper perspicuus: ut ἀεφανεῖς ἀστέρες. Basil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens: Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.

Ἀλλοφανὴς, qui alius & diversus apparet, apud eundem.

Ἀμφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit. Epigr.

Ἀφανὴς, qui disparuit & evanuit, quem cernere desinimus. Plut. in amat. narr. πεφυκὼς ἀφανὴς ἐγένετο. Item ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Arist. Eth. 2. δεῖ ὑπερφῆ ἀφανῆ τὰς φανερὰς χρῆδαι. Sic & apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita ut non appareat, occultè, clanculum.

Ἀφάνεια, obscuritas. Thuc. l. 2.

Ἀφανίζω, (q. d. ab aspectu removeo, è conspectu aufero) aboleo aliquid ita ut nulla ejus vestigia cernantur, extinguo, perimo, evanidum reddo. Iscr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνδρὸς αἷμα. Exponitur & occulto, cælo, supprimo, apud Dem. Item obscuro. Mat. c. 6.

Ἀφανισμὸς, & ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi & evanidum reddendi. Item circumductio, obliteratio, ut ἀφάνισις τῆς ὕλης, apud Aristoph. Ἀφάνισις, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis evanescit & ex oculis tollitur, apud Aristot. apud Plut. symp. 4. ἀφανισμοὶ δ' σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανὴς, qui ab aspectu removet et evanidum reddit, delector.

Ἀφανιστὴς, vim habens è medio tollendi. & exolefaciendi.

Δυσάφανὴς, qui servus esse videtur. Et τὸ δουλεφανὲς, forma servilis.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus. Plut.

Ἐγχρυσοφανὴς πὴρ Θ. lapis ignarius, q. d. lucis excitatorius. Epigr.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens.

Εἰδωλοφανῆντες, simulachri speciem habentes. Plut.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à sole illustratus.

Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.

Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. Scribitur & Θεοφανία, apud Dionys. apud quem est etiam pars doctrinæ divinæ. Θεοφάνεια, πὸ, seu Θεοφάνια, αἱ, fe. ruit. prius apud Pol. l. 1. posterius apud Herodot. l. 1. Apud Christianos sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.

Μεσοφανὴς, in medio apparens.

Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus aspectu. Athen. l. 9.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens: epitheton lunæ.

Ὀπωροφανὴς, Hesyc. est εἰς τὰτὸν ὀπωρινὸν χρόνον.

Ὀπωροφανῶς, retrorsum, in aversum.

Ὀσφαίνω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo, in Hippiatr.

Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens. Chrysost. Et τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, & manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de Sacerd.

Ὀψιφανὴς, serò apparens.

Παμφαίνω, totus luceo vel fulgeo: Il. τ. Τὸ δ' ἄρα παμφαίνε ὡς ἡλέκτορ ὑπερμενέων. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Παμφανάω, idem Il. δ. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρ' ἐρεμνὴν ἵκε. Sic τὸ δ' ἄρα παμφανόωντα. Il. σ.

Παμφλαίω, attonitus, & veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio. schol. Apol. ex Euricio, Πάντοτε παμφλαίοντες διὰ σπουδὴν πόλεως. Factum videri potest hoc verbum ex παμφανάω, in λ. mutato, ac propriè esse, omnia collustro oculis, omnia aspicio. Etym. tamen dictum esse putat παρὰ τὸ πᾶσι φῶς κέκτῆδαι ἀλλαδαι.

Ἐπιπαμφλαίω, (*decomp.*) idem. Apol. Arg. l. 2.

Ἡμιτοφανὴς, primò apparens. Nonn.

Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Dion. de sit. orb.

Τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur, procul diffitus, longinquus: ut τηλεφανὲς σκοπιὴ. Aristoph. in Nub.

Τρυγοφανὴς οἶν Θ. vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis: lora. Sic dici videtur quoniam velut fæx est istud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit. Pol. l. 6. c. 2. & l. 7.

Τ' ὑφαίνω, altè apparens, seu in alto, sublimis. Nonn.

Χαλκοφανὴς, æreo colore splendens.

Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce splendens.

Ψιμυθιοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans. Diosc. l. 5. c. 79.

Composita quædam syncopen passa.

Ἀχραιφὴς (dictum pro ἀκραιφανὴς, teste Etym. & schol. Thuc.) purus: ut ἀκραιφὲς αἷμα, apud Eur. in Hec. Et ἀκραιφὴς σπονδὴ, apud Greg. Item integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2.

Ἄφνω, (per syncopen factum ex ἀφανῶς, & abjecto σ, ut tradit Etym.) subitò, repentè: quasi ex occulto adveniendo. Dem. in Mid. Exponitur & insperatò, seu ex insperato.

Ἄφρης, idem: ex eoque ortum Eurip. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ ἡ, ὲ, repentinus, subitus, improvisus: vel ex improviso adveniens: ut αἰφνίδιος δύσκριτος. apud Gal. ad Glauc. l. 1. Ἐπὶ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. adverbialiter etiam ufurpatur αἰφνιδίων pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως repentè, subitò, idem cum αἴφνης. l. 2. ep. ad Thess. c. 5.

Ἐξαίφνης, (*decomp.*) idem cum αἴφνης. Il. φ. Xen. de arte equ.

Ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ἐξάφνης dicitur etiam ἐξαπίνης, apud Poëtas: ut Il. ο. Item ἔξπαναίος, idem cum ἐξαιφνίδιος. Xen. de arte equ. Hinc ἐξαπιναίως, idem quod αἰφνιδίως: apud eundem eod. lib. & Thuc.

Composita ex secunda & tertia persona præter. pass. sine præpositione.

Ἄφαστος, ὁ ἡ, ὸν, qui disparuit & evanuit. Eurip. in Hel. Βίοτον δ' ἀληθῆ σὸν φίλοις ἀδὴς Θ' ὑπέχας Ἀφαστον ἀφαντ Θ. Item ab oculis remotus, abstrusus: ut ἄφαστον φῶς. apud Soph. in Phil. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum stirpe periit.

Θεόφαστος, à deo declaratus aut manifestatus: ut θεόφαστα ἔργα, apud Plut. in lib. adverf. Color.

Θεοφάσιτος, ὁ Θ, ὁ, facerdos vel theologus. Hesyc.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes, qui sacra & ceremonias docet. Plut. in Num. & Phil. de v. M.

Ἱερόφαντος, ὁ, ἡ, antistitium, antistitis sacrorũ dignitas. Plut. in Alcib.

Ἱερόφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικὰ βιβλοι, libri de jure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Μισοφαντὴς, qui solus apparet. Hesyc.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eur. in Hel.

Οὐρανοφαντὴς, ad cœlum usque respiciens, cujus splendor ad cœlum usque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ὁ, ἡ, sycophanta: calumniosus delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant qui ficus ex Attica exportassent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: utpote qui ficum arborem in pretio haberent, & fummoperè admirarentur. Hinc appellare cœperunt, qui ut aliquid pecuniolæ corraderent, in judicium pertrahebant, reosque agebant leviffimis de causis, interdum & ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν, qui ex eo vitæ genere victum sibi comparabant: ut docet schol. Aristophan. & confirmat Plut. ὡς πολυωρεγ. vide schol. Aristoph. & Fest. qui & alias etymi hujus rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸν ἡ συκοφάντης, ἀεὶ τὸ πικρὸν καὶ τοῦ Διὸς βασιλικὸν καὶ φιλάνθρωπον. Sic & fæpè apud Aristoph.

Συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conveniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.

Συκοφαντικῶς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum.

Συκοφαντίδης, idem cum συκοφαντικὸς. Lys. in Æsch.

Συκοφαντικῶς, idem quod Συκοφαντικῶς.

Συκοφαντίω, sycophantor, sycophantem ago: calumnioſas commiſcor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. τὸν συκοφαντεῖς, τί λέγεις πάλαι; Et cum accuſ. apud eundem ibidem. & Arist. pol. 5 Cum accuſ. & genit. Ælian. ἐσυκοφαντεῖτο τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Cum genit. perſ. & accuſ. rei. Lucæ 19. Accipitur & pro αἰτέω ἐρωτικῶς. Apud Plat. Com. & Menand. teſte Suid.

Συκοφαντίμαι, sycophantiosè deferor, calumnioſè accuſor. Xen. in Oecon.

Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantiosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

Συκοφαντία, sycophantiosa & calumniatoria accuſatio. Item ars sycophantiosè calumniandi quam quis factitat. Xen. Hel. 2.

Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumnioſè aliquid defert, sycophantioſa accuſatrix. Ariſtot. in Plut.

Συκόφαντος, (quaſi συκόφανος) idem cum Συκοφάντης, Suid. ex Epig.

Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantiosè delatus non est: vel qui sycophantiosè & calumniosè deferri nequit.

Ἐπισυκοφαντέω, sycophanticè aliquem inſectari. Hyperides.

Τ' ὑφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus.

Τ' ὑφαντικὴ, ſc. τέχνη, ars prodendi aquas ijs qui eas quærunt. Geopon. l. 2.

Composita ex φαντάζω, & c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, & phantaſia afficio. Basil.

Ἀφαντασιαστὸς, ὸν, ἡ, qui viſiones non concipit.

Ἀφάντασος, viſionibus & imaginationibus carens. Plut. & Syneſ.

Δυσφάντασος, non facilè viſiones concipiens, ad viſorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφαντασιωτὸς, qui benè vel facilè concipit viſiones.

Καταφαντάζω, idem quod ἀναφαντάζω.

Composita remotiora.

Νόμφη, Ρ' ἀφανὴς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΦΑΙΟΣ, ᾶ, ὁ, fuſcus, ſubnigor: qui medio eſt inter candidum & nigrum colore. Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Dioſc. l. 5. ca. 93. apud Athen. l. 3. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater.

Composita.

Λαμπροφαὴς, ex albo & fuſco mixtus. Pol. l. 7. c. 28.

Φλογοφαὴς color ex flammeo & fuſco.

ΦΑΚΕΛΛΟΣ, ᾶ, ὁ, faſciculus ſeu faſcis. Suid. ex Thuc. φορτίον ὀλίγης φακέλλης. Eurip. in Cycl. μιᾶς φάκελλον ξύλων. Ἐπίθεις ἀκάνθας. Sic apud Syn. ep. 34. φορτίου ἁπασι μέγεδος φάκελλον ὁπόσον, faſciculum literarum. Pro eodem dicit & σφάκελλος: ut σκέλεθρα φρυγάνων, faſces ſeu faſciculi virgultorum: apud Dionyſ. Halic. hiſt. l. 7. Pro quo legitur & φακελλοι φρυγάνων, apud eundem l. 10. Item φάκελλος. Suidæ eſt quoddam geſtamen capitis, quod & κεφάλαιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ, ἡ, ἧς, lens, lenticula: ſeu lens coſta, & ipſum ex lente pulmentum. Laert. in vita Diog. ἐξέκαλε ἡ ᾗ τευτλίον, ἢ καπνίθυ Θ. τὸ κάλαθρον ἢ ἴασμα τῶν φακῶν ἀπὸ ἀκάνθης μύθων. ¶ Dicitur quaſi ἐκφαίνω, ut ſit ἡ πὰ φῶς κομίζουσα. Etym.

Φακὴ, ὁ, lens cruda. Proverbialiter φακὸν κόπτειν dicitur qui operam ludit. Φακὸς ὁ ὅπ τῶν τελμάτων, lens paluſtris: apud Dioſc. eſt etiam vas lenticularis formæ, dictum lenticula. Reg. l. 1. c. 10. Dicitur & de vaſe in quo mortuorum cineres conduntur: apud Iuſtin. Mart. ¶ Item nigra quædam oculi macula. Hesyc.

Φακώδης, lenticulatus, in lentis modum conformatus: ut φακοὶ τὸν πυελτήριον, vas in ſenticulæ formam factum, quo ad iguem calentes, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt: apud Hippocr. De

ſcalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6.

Φάκιον Θ, qui ex lente eſt. Euſtath.

ΦΑΛΑΓΞ, αγγ Θ, ἡ, phalanx: genus aciei apud Macedones, conſtans centum & viginti hominibus teſte Euſt. ſeu (ut quidam volunt) octo millib. armatorum. Generaliter dicitur de quavis acie: ut Il. μ. Ἀργεῖοι γ' ἐπιφδῆσαν ὑπαὶ λιάσιν φάλαγγας. Sic & apud Dem. & Xen. ¶ Item regula lances libræ ſuſpendens. Ariſtot. in mech. ¶ Item araneus. Plat. in Hell. ἐοίκασιν ἥδιον οἱ νόμοι τοῖς τοιούτοις ἀραχνίοις ἢ τοῖς πολίταις ἢ φάλαγξ ὑφαίνει. ¶ φάλαγξ, αἱ, dicuntur internodia digitorum: oſſa terna metuò colligata & velut in acie diſpoſita: apud Gal. ¶ Item ligna in quibus naves in navali fulciuntur, & in quib. reſident. Apol. Arg. 2.

Φαλαγίτης, ου, ὁ, miles in phalange. Eſt & herba quædam quæ & φαλαγγίον.

Φαλαγγιδὼν, per phalanges, turmatim. Il. ε.

Φαλάγιον, τὸ, aranei genus à crurum longioribus internodiis dictum: apud Xen. & Dioſc. l. 3. c. 122. φαλαγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶ φαλάγγιον, dicebantur etiam ligna quæ & φάλαγξ. Euſt.

Φαλαγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: unde Φαλαγῶσα. Hesyc. exp. τραχυνομένη, ἀγριουμένη: à φάλαγξ ſignificante araneum.

Φαλάγωμα, pompa quædam, quæ in bacchanalibus celebratur: apud eundem.

Φαλάγωσις, oculi affectio, quum cilium intrò ſpectat, pilorum acie ſimul cum eo inverſa, ita ut pili oculum compungant: apud Gal. & Ægin.

Composita.

Διφαλαγξία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Aelian.

Μονοφαλαγξία, unica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγξία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idem

Τειφαλαγξία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Τ' φαλαγξὶν, dicitur phalanx, quæ utrinque hoſtibus circumfuſa aciem eorum coërcet. Arrian.

Τ' φαλαγξιος, actio illa, &c.

ΦΑΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat. (¶ unde ſic dicta exiſtimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσδαι) Nic. in Ther. φαλαίνη ἐναίγυκτα τῶν ἀμφὶ λύχνος, Ἀχρόνυχος δείπνοισι ἐπήλασε πυρσώνεσι. A Lycophrone φαλαινὰς dicuntur & φάλαι, per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam eſt balæna.

ΦΑΛΑΚΡΟΣ, ᾶ, ὁ, calvus: ut in proverbio φαλακρὸν πίλος, apud Suid. Et apud Luc. φαλακρὸς ὑπὸ κεφαλῆς, τῶν δ' ἄλλων ἁβρυνομένος. Exiſtimatur dici φαλακρὸς quaſi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν τετιλμένον vel παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κεφα.

Φαλακρότης, & φαλάκρα, calvities. Φαλάκραι dicuntur etiam glabreta, i. loca nullo gramine nulliſque ſatis & fruticibus veſtita.

Φαλακρόω, calvum reddo. Φαλακρῶμαι, calvus fio, calveſco.

Φαλάκρωμα & φαλακρωσις, calvitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφάλακρος Θ, ſemicalvus: in Epigr.

Ὀπισθοφάλακρ Θ, à tergo calvus, qui occipite eſt calvo. Epitheton, καὶ ᾶ, apud Poëtas.

Φάλαφα, φάλις Θ, vide in φαλὸς.

ΦΑΛΛΟΣ, ᾶ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: ſive lignum oblongum in ſummo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ſiculneum veretrum: apud Herodot.

Φαλλικὸς, ut φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad Phallos pertinens, carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi ſuper phallis canebatur. Apud Ariſtop. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, quidam interpr. cantabo feſcenninos verſus: Pol. l. 4. ſcribit etiam φαλλικὸν εἶδος ᾠδίμα Διονύσου.

Τ' ὑφαλλιῶ, ῶ, ὁ, (*comp.*) interdum dicitur penis erectus, interdum carmen, quod in arrectum penem cantabatur, teſte Hesyc. & Suid. Dicitur & de ipſis hominibus, qui erectos penes geſtabant. vide Athen. l. 14.

Τ' ὑφαλλικὸν μέδρον, carmen ithyphallicum.

ΦΑΛΟΣ, ᾶ, ὁ, ſplendidus, albus. ¶ παρὰ τὸ φάω, luceo, teſte Etym. ¶ Item ſubſtantivè, ſcutulum quoddam ſplendidum & album. ¶ Item petra in mari eminens, apud eundem ex Rhet. lex. ¶ Item conus galeæ, cui criſta inſeritur: Item ἅλοι πνὲς λαμπροὶ ἔκαιμι ἐν ἀφανεφαλαίᾳ, ut idem inquit. In hac ſignificatione ſcribitur & φάλ Θ, ut Il. γ. κῶδεᾳ φάλον κόρυδος.

Φάλιος, idem quod φαλός. Exponitur &, albos crines habens in fronte. Hesych.

Φαληρὸς, albus, ſpumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur & φαληνειὸς, φαληρειὸς, & φαληείσις, apud eundem & Euſt.

Φαληρίζω, albeſco ſpuma, ſpumeſco: unde κύματα φαληρίοντα. Il. ν. & φαληρίῶσι πὰ ἐπὶ Θ, ὁ ἅλικτηρίος Θ, apud Lycophr. teſte Euſtathio.

Φαλώσσω, ſplendidum ſeu album reddo. Hesyc.

Φάλωμα, ornamentum quoddam galeæ. Etym. & Suid.

Φάλαρα, πὰ, Hesyc. ſiunt ἀφαλαίνεσ Θ· ἔσπ δὲ καμπυλαλαία. Item

Phaleræ: ornamenta equorum seu equitum, & nobilium. Herodot. Apud Eur. in Suppl. pro loris usurpari dicitur, quum Theseus inquit, ὀχμάζεται χρεὼν πιστ' αἴθ' ὑ· ὁπλίτου, ἁρμάτων τ' ἐπεμβεῖν Μουσμπύκων ᾗ φάλαρα κηδεῖται σέμα. Pro eodem dicitur & φάλαρος, teste Eust.

Φαλαρίς, avis quædam marina seu palustris: de qua Athen. lib 7. & 9. Eadem dicitur & Φαλαρίδος, apud Suid.

Composita: ac primum ex φάλ.

Α'μφιφαλ⊖-, galeæ epitheton: quia circumcirca ornari φάλους, i. clavis seu cuneolis solebat. Il.ε.

Α'μφαλ⊖-κωλέη, galea quæ clavis seu scutulis ex auro splendentibus insignis non est. Il κ.

Τετραφαλ⊖-, quatuor conos seu eminentias habens. Apol Arg. l. 2

Τετράφαλος, i. pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat, posito υ pro ι.

Composita: ex φάλαρα, seu φάληρα.

Καπτάλαρ, Æolica & poëtica syncope dicitur pro κατ' φάλαρα, juxta claves galeæ. Il. π.

Τετρασφάλαρ⊖-, idem quod τετράφαλ⊖-. Il ε.

Χρυσοφάλαρ⊖-, aureas phaleras habens. Eurip. in Troad.

Φασηΐς, &c. Φαντάζω, &c. vide in Φαίνω.
Φάδ⊖-, &c. in Φάω, luceo.

ΦΑ'ΡΑΓΞ, αγ⊖-, ἡ, barathrum, præceps locus: præcipitium. Plutarchus ἔλεγε τὸ Μαραθῶνι ὕδωρ κατὰ τὸ φάραγγ⊖-. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam ἐς φάραγγας ἐσβαλλόμενοι. Usurpatur & de loco prærupto in litore maris: apud Plut. in Ant. φερομένῳ δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνὸς ᾗ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Exponitur etiam, terræ cavitas, hiatus, fauces terræ. Item vallis, convallis, apud Apoll. 2. Dicitur & φάραγξι ὄρους, apud Plut. πρὸς Κολ.

Φαραγγώδης, ε⊖-, ὁ ᾗ, ut φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus. Aristot.

Φαραγγίσδω, ab Atticis scommaticè jactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teste Suida, qui & addit dici sicut ἐκκλησιάζω. Eust. etiam annotat hominem ἄδηφον appellatum fuisse φάραγγα.

ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, ᾶ, pharetra. (¶ Ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ τρόσιμα δυναμένη.) Hesiod. in Asp. κοίλῃσι γ' ὤμοι σὺν ἰοδόκοι φαρέτῃσι Καλλαΐστ' ἐξόπιθεν. *Φαρέτειον*, parva pharetra. in Epigr.

Φαρετρεώτ⊖-, ῶν⊖-, ὁ, idem quod φαρέτρα. Hesyc. exp. τοξότης.

Εὐρυφαρέτρης, ε, ὁ, (comp.) altam seu amplam habens pharetram. Epithetum Apollinis, apud Pind. teste Eust.

ΦΑΡΙΚΟ'Ν, genus veneni, Diosc. l. 5. c. 13. & l. 6. c. 20. & Nic. in Alex. Scribitur & φασικόν, ex Athen.

ΦΑΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, ruga. Hesych. exp ῥυτὶς ἢ ἐκ τῆς γήρως γενομένη, ἢ ῥίζα ἀφ' ἧς ῥυτίδες ποιοῦσι, ἢ σοῖς.

Φαρκιδόω, ε⊖-, ὁ ᾗ ἄ, rugosus.

Φαρκιδώμ⊖-, qui rugatur seu corrugatur, qui est fronte caperata, συνφάζων. Hesy.

ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, ε, τὸ, medicamentum, venenum. Vox est ambigua & anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento salutari dicitur, interdum in malam de lethali medicina seu veneno lethali. In bonam partem dictum interdum absolutè ponitur, aliquando epithetis jungitur. Absolute dict. in Plut. in lib. de sera numinis vindicta. φάρμακα ἐνίοις μὲν ὠφέλειαν νοσοῦσιν, ἐνίοις δὲ λυσιτελεῖν κρίνει νοσοῦσιν. Additis vero epithetis, φάρμακα μυσερὰ dicitur Od. δ. Item φάρμακον ἔγχρισον & ὄπισθον, apud Theoc. Idyl. 11. Sic φάρμακα ὑπνωτικὰ, apud Plut. symp. 3. & φάρμακον καταπαυστὴρ, Aristoph. in Plut. Generaliter etiam & metaphor. pro quovis remedio accipitur: ut apud Hesiod. in Erg. Aristpol. 6. & Herodian. li. 6. In malam partem de veneno seu medicamento lethali, apud Thuc. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα. Sic Xen. pæd. 8. ἐδόκει μοι χρῆν πλέους ἢ ἑνὶ ἅτε ἰσχυροτάκτῳ ὄντι ἐπιθέσθαι, ἵνα διαφθεῖρονται τοῦ φαρμάκου. Apud Dioscor. *Φαρμακόεντα φάρμακα* dicuntur omnia illa, quæ in medicina usum aliquem habent, per se autem lethalia sunt. ¶ Pro medicamento salutari grammatici dictum volunt quasi φέρον ἀκῆ· pro exitiali verò, quasi φέρον ἄχος, teste Eust. ¶ *Φάρμακα*, dicuntur etiam colores, quibus utuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur, pigmenta: ut apud Aristoph. ἐν τῷ φάρμακον Ἐρυσιχθόνιον μελάνει, quo Lyncrates canos suos tingit & nigros reddit. Sic & apud Plat. in Pol. ¶ Quidam etiam τὰ ἄνθη φάρμακα appellavit: ut est apud Eust. Hesych. verò φάρμακα dicit esse πάσαν πόαν.

Φαρμακεῖος, ον⊖-, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum inest, medicamenti vim habens: ut φαρμακεῖόν τι πῶμ, apud Nic. in Epigr. φαρμακεῖος ἁλὼν⊖- de arte pigmentaria.

Φαρμακεύδω, ε⊖-, ὁ ᾗ ὐ, idem: ut φύλλα φαρμακεύδοντα, apud Dioscor. Sic & sæpè apud Theoph. Item venenatus, veneno tinctus: ut φαρμακεύδοντα τοξεύματα, apud eundem Diosc. l. 3. c. 94.

Φαρμακεῖον, ου⊖-, τὸ, officina in qua tingitur, Eust. At φαρμάκων, ονος, ὁ, qui medicamentis seu venenis est læsus. Dem pro cor.

Φαρμακεύς, ὁ, veneficus, magus. Plat. in symp. Item homo sacer & devotus, detestandus, execrabilis: κηδεμών. Aristoph. Φαρμακεὺς, ίδος, ἡ, venefica, apud eundem in Nub.

Φαρμακίτης, α, ὁ, sc. ὀ⊖-, dictum fuit vinum Pramnium, teste Eustath. At φαρμακίτης, ad medicinam pertinens: ut φαρμακίτης ἔλαιον. Gal. ad Glauc. l. 2. & *φαρμακίτης* γῆ, apud Dioscor.

Φαρμακοδ⊖-, ίως, ὁ, idem cum φαρμακὸς, magus, veneficus. Synec. cio affic. Item conficio medicamenta: Item tingo, condio, Apud Hippocr. significat, medicamento purgante utor.

Φαρμακόομαι, & φαρμακεύω, ipsa actio veneficio afficiendi: vel ipsa medicandi actio, medicatio, apud Plat. *Φαρμακεῖαι* dicuntur & ipsa medicamenta, apud Aristot. pro quo Epigr. l. 1. legitur φαρμακίαι.

Φαρμακικὸς, veneficus. Plat. φαρμακεύτεια, ἡ, venefica.

Φαρμακιστικὸς, ad veneficia pertinens, vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακόω, medico: unde πεφαρμακωμένον μελίκρητον. Plut. At φαρμακόω, refertus sum medicamentis, vel indigeo medicamentis. Eust.

Φαρμάσσω, seu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in symp. φαρμάττειν βύβλον μὴ ὑπὸ Σάκεσι τες, ἵνα διεληρυθῇδι. Item metaph. lenocinio affico, adultero, fuco. Plut. in pol. præcept. φαρμάσσοντες τὰ πρόσγματα τάῖς βλασφημίαις. ¶ Item tingo. Hesy. Pol. & Eust. Interdum, intingo, ut φαρμάσσειν πίλεκυν, aut αἰπεσίαν, Od. δ. securim candentem in aquam immergere, ut acies ejus indureat.

Composita.

Α'λεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum seu venenum, amuletum. Diosc. Et metaph. præsidium. Dem. contra Timocr. Exponitur & simpliciter, remedium: unde λοιμὸν ἀλεξιφάρμακον. Dicitur & adjectivè ἀλεξιφάρμακος, ὁ ᾗ ὀν, unde ἀλεξιφαρμάκους ἀνθρώπους, apud Plut. symp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λίγ⊖-, libet tradere amoliendorum venenorum rationem: apud Diosc. l. 7. c. 1.

Α'ντιφάρμακον, idem quod Α'λεξιφάρμακον. Diosc. l. 2. c. 56.

Α'φάρμακος, ὁ ᾗ ὀν, veneno carens, non infectus. Et τὰ ἀφάρμακα τῶν ὀφθαλμῶν. Eust.

Α'φαρμακτος, veneficio non infectus. Luc.

Εὐφάρμακ⊖-, medicamentis conveniens seu utilis. Item ἐὐφάρμακον, τὸ, *δίχροον*. Eust.

Καπαφαρμακεύδω, veneficio afficio, & sortilegio. Plat. in Phæd.

Καπαφαρμάσσω, seu Καπαφαρμάττω, idem. Plut. in Dione.

Πενταφάρμακ⊖-, quinque medicamentis constans. Τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακ⊖-, medicamentis abundans, aut venenis. Item multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis utens, Il. κ.

Τετραφάρμακ⊖-, quatuor medicamentis constans. Est & emplastrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

ΦΑ'ΡΟΣ, ε⊖-, τὸ, palla, pallium, vestis exterior: sicut χιτὼν interior. Od. ο. χιτῶνα δῦνεν καὶ μέγα φᾶρος, pro palla virili. Pro femineo autem, Od. ζ. αἳ γύαλον φᾶρός τε μέγα ἔνυτο νύμφη. Corripitur apud Hesiod in Erg. Λευκίππου φαρέεσσι καλυψαμένω, &c. ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ε. πόρε δ' ἐσφαρέ' ἑτοίμα Καλυψὼ δία θεάων, &c. linteæ vela. ¶ Item pro velo capitis & tegmine. apud Eurip.

Φάρσ⊖-, ε⊖-, τὸ, integumentum, involucrum. Nicand. in Ther. apud Ioseph. de antiq. Iud. λίνεον φάρσος, velamen lineum.

Composita.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, i. pellis oculis obducta, & hos tegens. Marcellus in Diosc. l. 1. c. 82. βλέφαρα exp. cilia utrinque oculum in somno & in occursu noxæ alicujus claudentia, Odyss. ω. βλεφάρων δ' ὕπνος δεδράπτει. ¶ Etymologus dictum ait quasi ἀπὸ τοῦ βλάπτειν τὸ φῶς, unde à poëta quodam Græco non illepide ὀμματοφύλακα appellatur: aut παρὰ τὸ ἐν τῷ ὀλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, seu in plur. βλεφαρίδες, cilia, pili palpebrarum. Xen. Item palpebra. Arist. de part. anim. 4. ὡς ἔχουσι πρὸς τοὺς ἄνω βλεφαρίδας.

Βλεφαρὶς, νικτὸς, i. crebrò conniveo, σκηδαμύπω, quod timiditatis signum putatur, inquit Camer.

Decomp. *Α'χαλκόλεφαρ⊖-*, ε, ὁ ᾗ, blanda supercilia habens, & blandos oculos habens. Apud Athen. l. 13.

Α'γκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7. c. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt. Act. l. 7. c. 66.

Ε'λικοβλέφαρ⊖-, ε, ὁ ᾗ, cui palpebræ sunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Hom. hymn. in Venerem.

Καλλιβλέφαρον, (Ἐφέμαιον) callibleph arum: medicamentum ad ornamentum & venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Λεπτοβλέφαρ⊖- καὶ ⊖-, orbis cui palpebræ desunt. Nomen pro eo qui oculis est destitutus.

Σοβαροβλέφαρ⊖-, qui fastuoso & superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. In Epig.

Σοφοβλέφαρ⊖-, supercilliosus, superbus: à magnis superciliis & adductis.

Χαιροβλέφαρ⊖-, cujus palpebris gratia aliqua inest. Hoc nomine scribit Laërt. Demetrium fuisse appellatum: quod venustas

tem oculorum notat. ¶ Est etiam frutex ejusdem nominis, apud Plin. l. 13. c. ult.

Η'μιφαεσὶν, dimidiata vestis pars. Suid.

Ι'ματίζω, paribus indumentis sum amictus, ὥθεν τὸ ἵσα φάρη ἀμφιέννυσθαι. vide & secundum ordinem comp. ex Φέρω.

Καλλίφαρον φάος, lux pulchro amicta vestitu, i. lux splendida. Eurip. in Ione.

ΦΑ'ΡΤΓΞ, γγος, ὁ vel ἡ, gutter, fauces. Hippocr. in Progn. φάρυγξ ἐκκαθῆναι σὺν πυρετῷ δεινόν. Item pro aspera arteria. Gal. l. 2. de plac. Hippoc. & Plat. τὸ μὲν δὴ τῆς ἀρτηρίας ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν φάρυγγα. Sic & l. 8. de usu part. apud eundem. Pro φάρυγξ dicitur & φάρυξ: ut Od. τ. φάρυγος λάζε δι' ἐξετηλῆφι. Vide & λάρυγξ suo loco.

Φαρυγ⊖-, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγηδών, ῶν⊖-, ἡ, ingluvies, edacitas. ὁ σφιγμαργία. Hesych.

¶ *Φαρυγηδάω*, cum ingluvie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγγίδάω, apud Etym.

Φαρυγηδών, ὼ, τὸ, idem quod φάρυγξ, apud Hippoc. & Gal. in Isag.

Composita.

Ε'μφαρυγξέμφυλος, qui in gutture immisit & deglutiit seu devoravit. Η'δυφάρυγες, ἡδυσμαὶ δῖαι, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suaves & jucundæ.

Φάσγανον. vide Σφάζω, seu σφάττω.

ΦΑΣΙΑΝΟ'Σ, ᾶ, ὁ, phasianus. (¶ Avis sic dicta à Phasi Colchidis fluvio) eadem & φασιανικὸς dicitur apud Athen. lib. 9. ¶ Item sycophanta, apud Aristoph. in Acharn. παρὰ τὸν φάσιν (à φαίνω) ut tradit schol.

Φάσις, Φάσκω, Φάσμα, Φάτης, & c. vide in Φάω.

ΦΑ'ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum. Il. ζ. Ω'ς δ' ὅτε τις σταθμὸς ἵππων ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, &c. Sic Il. ε. Τὰς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπὸ πάλλ' ὀπὶ φάτνῃ. Apud Lucoproverbialiter dicitur κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτναι, ut annotatur ex Proclo. Sic apud Theocr. Idyl. 32. Ε'κ δ' ἀρκτικὸν ἐμάνησαν, ὅνον τ' αὖ ἐς μέσον ἀκαιρὴν Φάτνη, σημαίνουσι τὸ ὑγρὸν ὄμβρια πάντα. ¶ Exponitur etiam, mensa, apud Suid. ¶ Item φάτναι & φατνίαι, loculamenta dentium, quasi præsepia & capsulæ, in quibus collocantur. Gal. lib. de Oss. dicit dentes contineri ἐν τοῖς τῆς γνάθου βόθροις, scribitque φάτναι ossa esse dentes continentia: βόθρια verò, cavitates in quas dentes inserti sunt.

Φατνώματα, τὰ. lacunaria five laquearia. Eust. & Suid. Exponitur etiam, navium foramina per quæ in adnavigantes missilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium esse φατνώματα, apud Eustath.

Φατνωτὸς, laqueatus. Plut. in Lyc. τῆς γέγης τῆ οἴκῳ πᾶσι καταπεπλουτημένῃ καὶ φατνωματικῇ.

Φατνωτὸς, laqueatus, tabulatus.

Composita.

Ε'κφατνίζομαι, è præsepi ejicio. Item metaph. excutio, expello: ut ἐκφατνίζει ὀδόντας, excutit dentes, seu è præsepibus suis, in quibus sunt collocati, ejicit, apud Eust.

Ε'κφατνίζομαι, è præsepi ejicior, seu evertor: unde apud eundem Eust. ἐκφατνισθεὶς ὁμοίως σωφρονίζεται ὄνος· ἀπὸ φερνῶν ἀλαλὴ κρέα.

Ε'κφατνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta: sordes quæ è præsepibus ejiciuntur, quum purgantur. Hesyc. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum quæ excuriuntur canibus. apud Athen. l. 6.

Ε'μφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. Pol. l. 10. c. 38.

Ε'νφατνίδ⊖-, præsepialis: ut φορβειὰ ἐνφατνίδ⊖-, apud Xen.

Φατὸς, vide in φάω *Φατεία*, &c. in Φατεία.

ΦΑ'ΤΛΟΣ, α, ὁ, vilis, nullius pretii, abjectus, humilis, contemptus. Dem. de perperam obita leg. ὦ γῆ καὶ φαῦλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀδίκοις πᾶσι, ᾗ τὰ ἀνεκγέματα δεῖ φαῦλα εἶν ἢ πόλει ἀξιοῦσα παρὰ τοῖς ἄλλοις, neque enim quòd vos sæpè hominum despicabilium opera foletis uti in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quæ nobis committenda exteri credendaque duxerunt. Apud Ioseph. φαῦλα & καταφρονούμενα copulantur. Dicitur & ὡς φαῦλον ἡγησάς, pro nihilo ducere, nihili facere, apud Synes. ¶ Item parvus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic & apud Thuc. φαῦλον ποιήσασθαι, exp. μικρόν. ¶ Item simplex & mediocris: ut à Plat. ut supra fit tradit Diog. Laërt. Sic Hippocr. de fract. καπίσασιν εὐφυσιήσαι dixit, extensionem simpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαῦλαι ἀλγηδόνες appellavit, quæ exquisitæ contrariæ est. Exponitur etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item malus, vitiosus: ut φαῦλα δίαιτα. Aristot. malæ aquæ, aut insalubres. Sic φαῦλα ἀθλήματα, item ἔργα ποιεῖ, apud Herodian. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ & φαῦλοι ῥήτορες, mali Poëtæ & mali rhetores. Dicitur & φαῦλος αὐλητὴς, malus, improbus, nequam: apud Ioseph. Xen. Aristot.

Φαύλως, malè. Dem. Item facilè, apud Aristoph. in Acharn.

Φαυλότης, τητ⊖-, ἡ, utilitas: ut φαυλότης ἡ σκαλὶς, apud Xenoph. pæd. 2. Item ineptia, rusticitas, insicitia. Plat. in Hippocr. Exponitur etiam, imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, flocci facio, parvi facio: item pro nihilo duco, elevo, contemno. Xen. πῶς δ' ἂν αἱταῖς μὴ φαυλίζοις.

Φαυλιμ⊖-, ος, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ & φαυλὴ ἐλαία, oliua cujus parvus est fructus. Theophr. l. 6 c 1.

Φλαυρ⊖-, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur; ideoque non pro φαῦ⊖-, sed pro φλαύρ⊖-, factum esse μάταμα πρὸς μῦον, quidam tradunt. ¶ Item malus: ut φλαύρων ἔπ⊖-, contumeliosum verbum, apud Sophoc. & φλαύρων εἰπεῖν, apud Aristoph. & Demosth.

Φλαυρότης, malè: ut φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thucyd. Aristoph.

Φλαυρίζω, idem quod φαυλίζω, pro vili habeo.

Composita: ac primum ex φαυλίζω.

Α'ποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Ε'κφαυλίζω, idem.

Composita ex φλαυείζω.

Α'ποφλαυείζω, idem quod φλαυείζω. Quidā exp. aversor tanquam malum seu improbum. Item fio deterior, in deterius labor: item ad malum convertor.

Α'συφλαυείζω, pro ἀσυκῷ φλαυείζω, apud Eust.

Ε'κφλαυείζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑ'Ω, ῶ, (poëticum) luceo, splendeo, fulgeo, mico. Vnde φάε, tertia persona sing. præteriti imperf. abjecto incremento pro ἔφαε. Od. ξ. (de aurora) φαέ δ' ἠριγενὴς θεὸς ἠλθε. Extat & particip. φάων, apud Aratum. Οὐδ' ἂν ἐσὸς χθόνα χῶρ' ἀὐτὸ ἐς λεπτὸν φάεσθαι. ¶ Item φάω dico, aio, pro quo usurpatur pōtiùs φημὶ ab eo deductum. Item φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in passiva voce invenitur. ¶ Ponitur φάω, & pro πυθίω, ut vult Eust.

¶ *Derivata à φάω, luceo.*

Φάε⊖-, ε⊖-, τὸ, lumen, lux: ut φάε⊖- ἡελίοιο, Odyss. δ. & π. & alibi: Pro quo & absolutè φάε⊖- dicitur: Odyss. γ. Sic φάε⊖- πυρὸς. apud eundem Hom. Exponitur & Solis ortus, diluculum, apud Hesych. ¶ Item oculus Odyss. ρ. Κῦσε δέ μιν κεφαλῇ τε καὶ ὤμῳ φάεα καλὰ. Ponitur & pro vita, in Axiocho. ¶ Item φάε⊖- dies: pro quo frequentior est num. plural. φάεα, Epigr. l. 2. ¶ Usurpatur & pro salute: item pro auxilio, quod salutem & victoriam affert: interdum & pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur & gaudium. Hesyc. ¶ Inserdum hac voce compellamus quempiam ei blandientes, ut & Lat. lux mea: ut Odyss. ρ.

Φάως, ωτὸς, τὸ, idem quod præcedens, ex eoque per contractionem ortum. Plut. symp. 4. τὸ σκότ⊖- τε φωτὸς ἡγεῖται πρεσβύτερον Accipitur & pro oculo, teste Hesyc. ¶ Item sic nominatur papillarum quasi areola, & nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum Poll.

¶ At Φὰς, ωτὸς, ὁ, apud Poëtas est vir, aut simpliciter, homo: ut Od. α. Il. λ. & ξ. sic denominatus, quoniam ὠφέ⊖- φωτῆς τε φωτὸς διαπρύσιος τῷ λόγῳ, teste Etym. Hinc comp. Δαμασίφως, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon. Et Ο'λοφώϊ⊖-, exitialis. ὄλλυον πᾶν φῶτας, ut exp. schol. Nic. apud eum in Therm. Exponitur & vestutus, improbus. Od. κ. & δ.

Φωτεινὸς, ἡ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino illustro. Gal. Item in lucem profero, patefacio, apud Suid φωτίζειν τὸ ἀπόῤῥητον. ¶ Apud Greg. significat illumino lumine baptismi, & baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptismus, apud Greg. Chrysost. & Areop.

φωτισμὸς, exp. αὐγὴ, splendor. Hesyc.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φώτκω, luceo, illucesco: unde composita διαφώσκω, &c.

Φωσφ⊖-, luminare. Gen. 1. & in ep. ad Phil. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς, ex eoque factum per pleonasmum literæ ο. Metaphoricè etiam usurpatur pro salute & auxilio lætitiam afferente: ut Il. ϑ. & τ. Et pro victoria. Il. ζ. Dicitur & φόως δὲ, in lucem. Il. β. & τ.

Φαύω, Æolicè dicitur pro φάω, luceo. Etym. & Eust.

Φαῦγις, ιος, ἡ, ᾗ, q. d. lucentia, i. ipsa lucendi actio: lux, splendor.

Φαυσίβ⊖-, Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus mysteria.

Φαύσκω, idem quod φαύω. Πιφαύσκω, (factum per reduplicationem ex φαύσκω) in lucem profero. Hesyc. vide & in derivata à φάω, dico.

φαέθω, idem quod φάω. Vnde particip. φαέθων, quod interdum de Solis epith. ut apud Hom. & Hesiod. Interdum absolutè pro Sole ponitur: ut in Anth. Epigr. l. 1. Est & nomen stellæ Iovis, apud Aristot. de mund.

Φαείνω, i. idem splendeo, luceo, fulgeo. Od. γ. (de Sole) Ἠ' ἔτι που τοῖσι φαείνῃ, &c.

Φαείνομαι, idem. Apol. Arg. l. 2.

φαεινὸς, splendidus, lucidus, fulgidus, nitens: ut φαεινὸν πλοκαμον, & φαεινὸν ἦμαρ, apud Hom. S. ἀκτῖνα φαεινὴν, Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2.

φαεινὸς, idem: ut φαεινὰ ὄνειρα, apud Eurip.

Α᾽μφιφαὴς, ἐς, (comp.) ci cum luceo, splendore cingor. Hom. hymn. in Apol. ὄχνη δέ μιν ἀμφιφαείη.

Φαιδρὸς, ὰ, ὸν, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens. Suid. quasi φαεδρὸς, ut tradit Etym. derivans à φάος. Item pinguis, ut ὄρνιθος φαιδρὸν, pinguis gallinæ. Nic.

Φαρύνω, splendorem affero, λαμπρύνω Hesyc.

Φαίνω, ἴσαλδς, Φοιτῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex φάω, habentia tamen fere omnia terminationum adiectiva in ης.

Α᾽μφιφαὴς, circumcirca luceo, colluceo igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφαῶν nominativus masc. quoddam genus, seu placentæ sacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Pol. l. 6. ca. 14. & Hesyc. apud quem legitur ἀμφιφάων. Philochorus verò apud Ath. ἀμφιφῶντα nominatum vult, quonjam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlum geminò colluftratur lumine lunæ occidentis & Solis exorientis.

Α᾽μφοφὴς, ὁ, ἡ, circumquaque vel utrinque lucem habens: vel ut inque lucens aut apparens. Arist. de mund.

Α᾽μφοῦς, qui modò lucem habuit, f. oculorum, qui modò visum recuperavit. Non.

Α᾽στροφὴς, stellis resplendens, aut in modum stellarum. Hesyc.

Η᾽λεκτρὶς, electrum seu succinum suave splendens. Dionys. de sit. orb.

Η᾽λεκτροφὴς, instar electri fulgens, electri splendorem habens. Eurip in Hip. Steph.

Κελαινοφὴς, niger, obscurus, ater. Aristoph. in Ran.

Κερτυπφοὴς, in modum fulminis coruscans. Apud Eur. in Troad. κερτυπφοὰς πῦρ ignes fulminei.

Λευκοφὴς, qui albus videtur, albus aspectu. Eurip in Iph. Aul.

Μελαμφὴς, ater, obscurus, tenebricosus: ut μελαμφὰς ἔρεβος. Idem in Hell.

Παμφὴς, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans: ut παμφὰς σέλας, apud Eur. in Troad. & παμφαὴς πλοῦς. Arist. de mund.

Πυροφὴς, omnibus apparens. Nonn.

Π ντιφὴς, plenam lucem habens. Damasc.

Τ ψιφὴς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens. Item altè apparens, celsus: ut ὑψιφῆ πέφον, in Anthol Epigr.

Φοινικοφὴς, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: ut φοινικοφῆ πόδα, apud Eurip. in Ione.

Χρυσοφὴς, auream lucem habens, i. auri modo splendens, Eurip. in Hippol. Plut. in Flam.

Composita ex φῶς & φαίζω.

Α᾽μφιφῶς, qui dubia luce colluftratur. Athen.

Α᾽πηοφεσμὸς, illuminatio quæ fit ex opposito.

Α᾽ρχέφωτος, initium & autor luminis. Sic apud Dionys. Areop. dicitur baptismus, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι.

Αὐτόφως, ipsa lux. Ita dicitur spiritus sanctus apud Greg. quoniam vera & unica lux est, & sine eo nemo φωτίζεται.

Α᾽φώτ-ος, ὁ, ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus, epitheton lunæ non lucentis: apud Alex. Aphr.

Διαφωΐζω, idem quod φωτίζω.

Ε᾽ϳφωτος ἐδὴς, vestis quæ inducebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

Καπφωτίζω, illumino, illustro. in Epigr. & apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod solis exortum præcedit, sic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸν λύκον, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est, nec intensiorem ingredinem præfert: seu quòd referat colorem plorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. Dicitur & λυχνὸς pro eodem: πρὸ τῶν λύχνων, τῷ σκοτεῖν quasi fit ux quædam (scura & noctinon absimilis, qualis est circa diluculum, & vesper quum dies & nox misceri incipiunt.

Φωτοπτέω, q. d. cernum illumino: unde pass. apud Plut. de primfrg. τὰ δὲ λαμπρὰ καὶ πειρατικὰ τοῖς τετρῶσι, καὶ ὀπτικῶς πεφυκόσι.

Composita ex φάσκω & σοῦμαι seu φύσκω.

Διαφαύσκω, illuceo, illucesco. Herodot. in Thal. ἀμ᾽ ἡμέρῃ δὲ διαφαύσκοντι.

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ε᾽πιφαύσκω, idem quod præcedentia, Luc. 23. καθεστῶτος ἐπὶ φωτὸς.

Ε᾽πιφαύω, pro eodem in ep. ad Eph. c. 5. Ε᾽πιφαύσκομαι, in lucem profero, ostendo, commonstro. Hom hymn. in Apoll. Ε᾽ϳ δ᾽ ἐρ ὄγε φλόγα δῖαν, ὑπαφυσκόμενος πᾶσι μέλεσσι.

Υ᾽παφαύσκω, q. d. sublucco. Arist. in probl. ὑποφαυσκούσης ἕω, primo luce.

Composita remotiora.

Α᾽λλοφάσκω, vide in comp. ex φάω, i. dico.

Κατηφὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ὸν, qui est vultu demisso, pro pudore aut metu: unde interdum ex p. pudibundus, interdum subtristis: ὑπὸ τῶν κατὰ τὰ ἔργα βάλλει. Theophyl. ep. 29. pauperiem esse dicit κηδὼ δεδυμένη, κατηφέα vitur & Plut. Item Arist hist. an. lib. 9.

Κατήφεια, ας, ἡ, & Ionicè, κηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore. Il. γ. Δυσμενέων οὐ τοῖον ἔδος, κατηφείη δὲ γυναῖκας Plut. in Coriol. τὸν δὲ Γναῖον ἄχος καὶ κατήφεια δεινὰ. Sic & apud eundem in Publ. & Phil. de v. M. 3.

Καπρέω, sum vultu demisso præ pudore, erecto vultu inueri non audeo. Il. χ. Σὴν ἢ κατηφέος. Arist. hist. an. l. 8. (de equo lymphato) καπρεῖ δ᾽ οὐκ ἐᾷ λυσσητῆρ.

Καπρεόω, idem: apud Plut. in consl. ad Apol. pro quo Ionicè dicitur καπρώω, ut apud Greg. in carm. Κείμεθ᾽ ὡς εἰκόνες καπρώσαι ἢ αὐαυδᾶν.

Υ᾽ποφήτης, (decomp.) subtriste.

Παιφάσσω, oculos circumquaque verto, oculos quoquoversum circumduco. Exponitur etiam, illustro. Item ἐκφαίνω, ἢ ἐκπυρώσω, ἐρμῖν. Il. 6. Ζεὺς τὴν πυρφάσσουσα δίνουτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρυντὸν ἰέναι. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quasi παίνη τὰ φάη δίδωσι.

Decomp. Ε᾽κπυφάσσω, furo, seu fanaticorum more excurro & impetu feror. Il. ε. πολεμίζειν οὐκ ἐέπασκον Οὐδ᾽ ὁμοιοφάσσειν.

Μεπαιφάσσω, unde apud Apol. Rhod. Arg. l. 3. μεπαιφάσσουσα, schol. exp. τὸ διάλαμπον ταμιεύειν.

Να πῶ, Νέφω, quomodo hunc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata à φάω, dico.*

Φάομαι, inusitatum thema formatex se præteritum πέφασμαι: unde imperat. πεφάσθω, dictum sit: apud Plat. & πεφασμένος, ἡ, ὸν. Hinc & verbalia quæ sequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dict. o. l. em dictum, sententia seu apophthegma. Arist. Eth. 6 Ponitur & pro denuntiatione ac rumore. Act. Ap. c. 21. Significa. & affirmat. onem, apud Aristot. Item propositionem, apud eundem metaphys. 3. ¶ Alias sign. f. vide in φάσκω.

Φάτις, ιδος, dictum, sententia: ut σαφεστάτη, in Epigr. Item responsum vatis, oraculum. Eurip. in Phœn. Item sermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: ut Od. 4. & apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, gloria. Od ζ.

Φαῖζω, ξ. ἴσω, vel ἴξω, Soph. in Ajace. ὧδ᾽ ἐν ἀϳαῖσιν φαΐξει μ᾽ αἴ. Apud Herodot. ἐξαίσιος, exp. confessi sunt.

Φάτης, ὁ, ὁ, loquutulejus. loquax. Exponitur & mendax. Hesyc.

Φατεὸς, ὸν, ὁ, dicendus, nominandus. Hesiod. in Asp. & in Theog.

Φάτις, ὁ, idem apud eundem in Asp. Item celebris, apud eundem in Erg. Aliam signif. vide in φάω, occido.

Φημὶ, id. qd φάω, aio, dico, affirmo. Il. δ. Τόσσον ἐγὼ φημὶ ἀϳαμέμνονι ὦκα Ἀχαιῶν. Æsc in Crefp. σκοπεῖτε μὴ πῆσυσι εἰς ἀμαθίαν φημὶ. Fut. 1. est φήσω. Præt. imp & aor. 2. ἔφην: quorum hoc in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφασκον, & ἔφασκε, & pro eodem abjecto augmento φάσκον. item ἔφαν, per syncopen, & pro hoc rursus, φὰν: apud Hom. Dicitur & φῆν pro ἔφην, aorist. 2. Item φῆς pro ἔφης, &c. Sic & pro φησὶν interdum ἦμὶ dicitur: ut apud Aristoph. in Nub. & ἦ, ἦ, ἦ, pro ἔφην ἔφης, ἔφη, passim apud Plat.

Φαμὶ, inusitatum format ex se præt. imperf. & aor. 2. Med. ἐφάμην: prius. Od. ξ. Ὡς ἐφάμην: à posteriore est infin. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φάμενος est imperat. φάσο, dic. Odyss. & partic. φάμενος, dicens. Xen. ὁ φαμὴν Λυσιτέλης.

Φῆμις, idem quod φάτις, sermo, verbum. Hesyc. Item, rumor, fama. Odyss. ξ. & ω. Exponitur & concio. Odyss. 2. Item omen. Odyss. υ.

Φημὶς, ίδος, vel ἴδος, dico. Dionys. de situ orb. Item vulgò unde φήμιν φασίζειν, Hesiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ὦ πάτερ ἐμὸν φασίζειν, exp. quam fama mihi adjudicavit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη, quod sequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor. Plat. in Apol. ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσειν, rumore diffipato. Sic & passim apud Plut. Herodian. &c. Item opinio & existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δοκῶ γ᾽ ἔφη γε τοιαύτην φήμην. Sic & apud Plat. & Isocr. Exponitur etiam, omen: ut apud Xen. Pæd. 8. & Plut. in Colot.

Φημὶς, ύος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ, dico: apud Hom. Demoft. & Luc.

Πεφάσκω, vel πεφάσκω, (per reduplicationem factum, ex φάσκω, & inserto υ, φάσκω. Idem significat Poëtis quod φάσκω: vel, memoro, commemoro. Orph. in Argon. φασὶν δὲ νέα ἔμεν ἀλλ᾽ ἐπέφασκε. Idem, Σοὶ δ᾽ ἔπ᾽ ἐμῷ θέλω ἄλλο σιδήρεον πεφάσκειν. Sic & Od. λ. Μή τί μοι ἄπαστα πεφαυσμένος μύθῳ. Exponitur & denuncio, nuntio. Item manifesto, declaro, demonstro. Hesyc.

Πεφάσκομαι, idem. Od. α. ἀλλά τοι ἄλλην ὧπα πεφασκόμενος. Il. Α᾽λλά οἱ Ζεὺς ἄρμα πιφαύσκετο, denuntiat, ostendit.

Φορέζω, φοιτῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita

Composita: ac primùm ex φημὶ cum præpositione.

Α᾽ντήφασις, contradictio. Aristot.

Α᾽ντιφατικὸς, contradictorius: ut αἱ ἀποφατικοὶ λόγοι, apud eundem.

Α᾽ντιφατικὸς, contradictorius: vel nego, inficior. Plut. in Alcib. α᾽πόφησε μὴ ῥᾴδιον εἶναι. Sic & apud Aristot. metaph. l. 3. Item etiam vaiec quod ὑποφάσκομαι, profiteor, efferor: ut Il. ζ. Α᾽γκυλὸν δ᾽ ὑποφάσκεν, γυναῖκα τέ οἱ ἐπιδόσθαι, apertè profiteor. Exponitur &, censeo, autumo: apud Aristot.

Α᾽ποφάμαι, unde ἀποφάσθαι. Il. ι. renuntiate, declarate.

Α᾽πόφασις, negatio: passim apud Aristot.

Α᾽ποφατικὸς, negativus seu negans: apud eundem.

Ἐκφημι, eloquor: unde ἐξέφατο μῦθον, apud Apol.

Ἐξάφασις, edictum.

Ἐπίφατ-ος, qui malè audit, apud Soph.

Καταφημὶ, aio, affirmo. Aristot.

Κατάφασις, affirmatio, apud eundem.

Καταφατικὸς, affirmativus, affirmans: apud eundem.

Καταφατίζω, dico seu testor contra aliquem. Item sanctè pollicetor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μετέφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παραφημι, dico aliquid suadendo, suadeo, consilium do, hortor, admoneo. Iliad. κ. Μητιν δ᾽ ἐγὼ σοὶ παραφήσομαι, ᾗ σε μάλιστα ὀνήσει, &c.

Περιφάσκομαι, idem: unde participp. περιφάσκων, ουσα, ον. insertum habens metri gratia Apol. Arg. 2. Τόσα περιφραδέως κατέχουσε, talia suadens. Pro eodem per syncopen dicitur παρφάσκων. Od. ε. quod Eust. exp. ἀδιαπείστως, ἀδιαχαζομένως λόγοις. Sic & παρφάσθαι. Od. δ᾽ exp decipere, suadere.

Παρόφασις & παραφασία, admonitio, consilium, adhortatio: vel etiam, consolatio. Prius Il. α. posterius apud Apoll. Arg. 2. Πρὸ παραφασις dicitur & πάφασις. Il. ξ.

Πρόφημι, alloquor: unde tertia persona aor. 2. προσπὸν, sæpè apud Hom. quum inquit: Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Α᾽χιλλεύς, &c.

Πρόφημι, prædico. unde aor. 2. προέφην.

Προφάτης, ου, ὁ, propheta, qui prædicit futura, divinus: Plat. de defect. oracul. & passim in scriptis sacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antistites, oraculorumque interpretes, teste Festo: ut apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης, dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antistes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ prædicit futura, divina, prophetis seu prophetissa: apud Plut. de def. orac.

Προφητικὸς, propheticus, ad propheras pertinens: ut προφητικαὶ χαραὶ, & προφητικὸς λόγος, in ep. Paul. & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7. & 11. & alibi in N. Teft. Item fanorum antistes sum, oraculorumque interpres. Plut. de def. orac. Ε᾽χρῆσε τὸ προφητεῦον τῷ θεῷλε νίκαι καὶ κρατῆσαι τοὺς Ε᾽λληνας θεούς. Sic & in epist. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύων τις dicitur qui sacra scripta interpretatur seu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Aliam signif. vide in φάω, occido.

Φημὶ, id. qd φάω, aio, dico, affirmo. Il. δ. Τόσσον ἐγὼ φημὶ ἀϳαμέμνονι ὦκα Ἀχαιῶν. Æsc in Crefp. σκοπεῖτε μὴ πῆσυσι εἰς ἀμαθίαν φημὶ. Fut. 1. est φήσω. Præt. imp & aor. 2. ἔφην: quorum hoc in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφασκον, & ἔφασκε, & pro eodem abjecto augmento φάσκον. item ἔφαν, per syncopen, & pro hoc rursus, φὰν: apud Hom. Dicitur & φῆν pro ἔφην, aorist. 2. Item φῆς pro ἔφης, &c. Sic & pro φησὶν interdum ἦμὶ dicitur: ut apud Aristoph. in Nub. & ἦ, ἦ, ἦ, pro ἔφην ἔφης, ἔφη, passim apud Plat.

Φαμὶ, inusitatum format ex se præt. imperf. & aor. 2. Med. ἐφάμην: prius. Od. ξ. Ὡς ἐφάμην: à posteriore est infin. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φάμενος est imperat. φάσο, dic. Odyss. & partic. φάμενος, dicens. Xen. ὁ φαμὴν Λυσιτέλης.

Φῆμις, idem quod φάτις, sermo, verbum. Hesyc. Item, rumor, fama. Odyss. ξ. & ω. Exponitur & concio. Odyss. 2. Item omen. Odyss. υ.

Φημὶς, ίδος, vel ἴδος, dico. Dionys. de situ orb. Item vulgò unde φήμιν φασίζειν, Hesiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ὦ πάτερ ἐμὸν φασίζειν, exp. quam fama mihi adjudicavit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη, quod sequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor. Plat. in Apol. ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσειν, rumore diffipato. Sic & passim apud Plut. Herodian. &c. Item opinio & existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δοκῶ γ᾽ ἔφη γε τοιαύτην φήμην. Sic & apud Plat. & Isocr. Exponitur etiam, omen: ut apud Xen. Pæd. 8. & Plut. in Colot.

Φημὶς, ύος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ, dico: apud Hom. Demoft. & Luc.

Πεφάσκω, vel πεφάσκω, (per reduplicationem factum, ex φάσκω, & inserto υ, φάσκω. Idem significat Poëtis quod φάσκω: vel, memoro, commemoro. Orph. in Argon. φασὶν δὲ νέα ἔμεν ἀλλ᾽ ἐπέφασκε. Idem, Σοὶ δ᾽ ἔπ᾽ ἐμῷ θέλω ἄλλο σιδήρεον πεφάσκειν. Sic & Od. λ. Μή τί μοι ἄπαστα πεφαυσμένος μύθῳ. Exponitur & denuncio, nuntio. Item manifesto, declaro, demonstro. Hesyc.

Πεφάσκομαι, idem. Od. α. ἀλλά τοι ἄλλην ὧπα πεφασκόμενος. Il. Α᾽λλά οἱ Ζεὺς ἄρμα πιφαύσκετο, denuntiat, ostendit.

Φορέζω, φοιτῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Xen. Pæd. 2. φῆμις ᾖδ, ὡς ἐχθροὺς δεῖ δῆ) πρὸ μέλοντας ἀφορᾶν σῶς συμμάχους ἔσεσθαι. Α᾽φοφασίσ-ος, sine prætextu & excusatione Idem Pæd. 2. & 8. Thuc. l. 1. Α᾽φοφατ-ος, idem quod ἀφοφάσ-ος. Apol. Arg l. 1. Α᾽φοφα᾽τος, nullo allato prætextu: apud eundem A. g. l. 2.

Εὐφορφάσ-ος, prætextu facilis, vel speciosum habens prætextum: ut εὐφορφάσιος αἰτία, apud Thuc. l. 6. Εὐφορφασίως, specioso prætextu.

Ψευδοφορφάσ-ος, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat. Act. Ap. c. 13. & alibi in N. Teft.

Σύμφημι, q. d. unà cum alio aliquid dico, assentior, consentio, adstipulor. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσουσί σοφοί μοι. Item fateor, concedo: ut apud Xen. σωφέρη γ᾽ ἔφατο. Sic apud Plat. ξύμφαθι ἢ ἄπειπε.

Συμφήτωρ, ορ-ος, ὁ, (q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit) assensor, adstipulator. Exponitur &, testis Hesych.

Υ᾽ποφημι, quasi ὑποφάω: ὑποφάσ-ος, q. d. subloquutor: qui loquitur sub vate, hoc illi velut dictante vaticinia & oracula quæ loqui debet: vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius. Exponitur &, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Iliad. π. Accipi & alicubi pro προφήτης: sunt qui tradunt. Dicuntur & poëtæ Musarum ὑποφῆται, i. Musarum internuncii & interpres: apud Theocr. idyl. 17. Lascaris etiam ὑποφῆτας appellavit enarratores & explanatores poëtarum.

Υ᾽ποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus & functionem. Υ᾽ποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur. Dionys. Areop.

Υ᾽ποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Υ᾽ποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum. Luc.

Υ᾽ποφητεί-α, ἡ, munus & functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Υ᾽ποφήτης, ου, ὁ, idem quod ὑποφήτης: unde ὑποφήτερες μῦθοι, apud Apoll. Rhod.

Composita ex φήμη & φωνέω.

Α᾽πόφημ-ος, ὁ, ὲ, ἡ, mali ominis, inominatus: apud Suid.

Α᾽φήμ-ος, & ἀφήμων, qui fama celebris non est, inglorius, immemoratus. Hesych.

Α᾽φήμως, exp. ἐν κοσμῳ, ἡσυχῇ. Thucyd. lib. 3.

Βλασφημῶ, famam alicujus lædens & inquinans, qui infamat aliquem sparsis de eo falsis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φήμην, seu ὁ τοῖς ῥήμασι βάλλων. Demoft. in Epitaph. μηδὲν εἰκῆ τοὺς βλασφημοῦντας.

Βλασφημοσύν-η, ἡ, maledicentia qua probra alicui ingeruntur. Synes. ep. 57.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra & convitia jacto in aliquem famam & existimationem alicujus lædo, eum calumniando & ei obtrectando. Herodian. lib. 2. πρὸς ὃν ἐξῆσαν ἐβλασφήμουν τε καὶ κακῶς ἠγόρευον. Isocr. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμουν αὐτὸν ἐκεῖνοι. idem in Panath. τοὺς ἐκεῖνον βλασφημοῦντας. Et cum præpos. εἰς apud Plat. de rep. l. 2. Cum accusat. person. apud Appian.

Διαφημίζω, famam spargo, aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημ-ος, maledicus, famam existimationemque alicujus lædens. idem cum βλάσφημος: ut δύσφημοι βλασφημίαι. apud Herodian. lib. 8 Item mali omnis. inominatus, infaustus: unde δύσφημος πάρ-ος, apud Hesiod. in Diebus, & δύσφημοι φόμαι, apud Eurip. in Hec.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία, Oecum. in Act. Ap. c. 22. Item mala fama, infelices rumores & nuncii: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Oecum. ibidem. Item malè ominor, ominosa loquor. Eurip. in Hec. τί δυσφημεῖς φροίμια μοι κακά;

Ε᾽πιδυσφημέω. (decomp.) infami appellatione noto. Aristot. eth. 3.

Ε᾽πιφημίζω, famæ seu nomini alicujus adscribo, vel simpl. adscribo, attribuo, assigno. Luc. εἰς ἃ σοφώτατον ἦν Τιμαῖον ἐπιφημίζειν αὐτῷ. Plut. in Public. εἰώθεσαν ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, omnes res magnas Deo adscribere. Item pervulgo, rumorem dissemino. Idem in Sertor. πολλὰ ἦν εἰκότως ἐπιφημίζειν αὐτῷ δηλῶν.

Ε᾽πιφήμισμα, τὸ, omen. Thuc. l. 7.

Ε᾽πιφωνητὴ, (tanquam ab ὀπιφωνέω) fausta precans, qui benè ominatur, acclamans, assentiens. Hesych.

Εὔφημ-ος, honorificus: ut εὔφημος μνήμη, honorifica memoria, apud Synes. ep. 17. Item pius, religiosus: unde εὔφημα ἐστήματα, apud Platonem in Hip. majore. Item boni ominis, faustus: unde εὔφημα φωνεῖν, apud Soph. & εὐφημῶ γλώσσαν, in Epigram. Apud Æschyl. εὐφήμοις χρόοις per antiphrasin dicitur pro δυσφήμοις, teste Hesych.

Εὐφήμως, honesto nomine, schol. Thuc. Item fauste, feliciter. Hesych.

Εὐφημία, bona fama. Chrysost. Item honesta seu honorifica appellatio. Demoft. & Plat. Item bonum omen. Æschin. Luc. Athen. &c. Item fausta acclamatio: passim apud Herodian.

Εὐφημέω, celebro, laudo. Hesych. Item fausta precor, gratulor, Plut.

Plut. in Erot. ἐκ ἐυφημίσεως γάμων ὄνομα. Item benè ominor. Plat. epist. 7. καὶ δὴ καὶ ἐυφημῶν γάμον οἰωνῶ. Item faveo lingua, bona verba dico. Iliad. 4. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, ἐφημοῦσί τε κέλευσε. Sic apud Luc. ἐυφήμει ῶ Ἄγες, dic meliora, seu tace. Item faustis acclamationibus prosequor: apud Herodian. lib. 3. & 8.

Εὐφημίζω, faustis acclamationibus excipior: apud eundem. l. 7.

Εὐφημίζω, idem quod ἐυφημέω: unde pass. apud Hesychium: unde Εὐφημισθεὶς, ab omnibus votis exceptus & acclamationibus.

Εὐφημισμὸς, idem quod ἐυφημία, apud Demetr. Phal. & sæpè apud Eust.

Decomp. Ἀνεὐφημέω, celebro faustis ominibus prosequens. ¶ Item lamenta edo seu clamorem cum ejulatu. Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin.

Ἐπεὐφημέω, fausta acclamatione do significationem approbationis, secunda admurmuratione approbo. Il. α. Ἐπὶ δ' ἄλλοι μὲ πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, &c. Συνεπευφημέω, unà cum aliis fausta acclamatione approbo.

Καταφημέω, fausta acclamatione prosequor. Item laudo, collaudo. Plut.

Παναύχημος, & Τερπίφημος, eximia & præstanti laude prædicandus. Areop.

Καταφημίζω, exp. divulgo.

Κατηφὴς, qui est mali ominis, inauspicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.

Παλίμφημος, idem: Eurip. in Ione.

Πείφημος, cujus fama est maxima, valde celeber. Hesych.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορὴ, forum in quo varii rumores narrantur.

Τὸ τερφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. πῶς αὖτις αὐδηθῆτε, &c.

Composita ex φάσις & φατὸς sine præpositione

Ἄφατος, α, ον, loqui non posse, stupor quo vox & sermo intercipitur, seu quam quis nescit quid dicat. Eurip. in Helen. Herodian. l. 1 & 8. Pro eodem metri gratia dicitur ἄφαστος. Od. δ.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. & in Epigr. Item non dicendus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dicit. Hesych.

Διφασίως, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item duplex, geminus: apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesych.

Δύσφατος, nefandus, non dicendus.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hesych.

Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφατος, divino ore pronuntiatus, vel divino consilio eveniens, fatalis Iliad. ζ. Ὣς δὴ Ζεύς φατος ἦεν. Odyss. δ. Ζεὺ δ' ὁ Ζεύς φατον ἔτλη δυστηνὸν ἐμοὶ τε ἔ Μενέλαε. Ἄγγελε ἐν ἱστοδόκῃ σανίσιν. Et τὰ Ζεύς φατα, vaticinia, responsa divina. Od. ν.

Decomp. Ἀνεύς φατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ. Od. λ. Et ἀεύς φατον (adverbialiter) ita ut vix dici possit, ἢ ἐκ θεὸς αἴ φατίσειε.

Ἐκθέσφατον, exp. scientia divina.

Κακόφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. Τὰ κακόφατον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακόφασιν, apud eundem loco citato, & κακόμφασιν, apud Chrysost. in ep. ad Corinth.

Ἀκακόμφατος, *(dec.)* qui mala fama est liberatus, qui non amplius malè audit. Hesych.

Νεόφατος, nuper dictus seu celebratus, novus: ut νεόφατος ὕμνος, apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à φάω, occido, ut sit idem quod φονίφατος.

Παλαίφατος, jam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: ut παλαίφατα ἔς φατα. Od. ν. & δῆνος παλαιφάτου. in Epigr.

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hes. & Suid.

Πολύφατος, multùm celebris, multorum sermone jactatus. Pind. in Olymp. Od. 1.

Τεφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίως γραπτὰς, triplices seu tres expeditiones.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. Interdum significat effor, eloquor. Areop.

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Παραφάσκω, pro quo poeticè παραφάσκω, inserto ι, idem quod παράφημι.

Composita in φάσμα definentia.

Ἄλλοφάσιον, Eust. dicit significare, aliud loqui, ἄλλο φάσκειν seu φάσκ. Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπὸ εἴδους ἢ τοῦ ῥεῦσαι, animo anxio esse, in anxietate animi constitutum esse: ἀφ' οὗ τὰ ἀλλαχοῦ τοῦ σώματος ἀφίσταται. Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παιφάσιον, vide in compos. ex φάω, lucco.

Παραφάσιον, desipio, idem quod ἀλλοφάσιον. Galen.

Derivata à φάω, φάσω.

Φάσμα, ατος, inusitatum thema format ex se præt. πέφασμαι, unde tertia persona πέφανται, occisus est. Iliad. ρ. & πέφανται, occisi sunt. Iliad. ο. Item infinit. πεφάσθαι occisum esse. Il. ν. Item paulò pòst fut. πεφήσομαι, cujus secunda persona πεφήσαι, occideris, legitur. Il. ν. Est & aliud præt. πέφασμαι, tanquam à φάζω: unde πεφασμένος, πασῶν, apud Hesych. & Lycophr.

Φανὸς, occisus, mortuus. Hesych.

Φάω, φάξω, φένω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλλόφατος, ab alio interfectus. Hesych.

Ἀμφάτος, in prælio occisus. Iliad. γ. & ω. Ἀμφέφατος, idem, exponitur & simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: ut ἀμφέφασι φόνοι, apud Eurip. in Suppl.

Ἀπάφατος, recèns peremptus, non ita pridem occisus. Hesych.

Ἐπίφατος, pernicio us, exitialis, pleonasmo τοῦ σ. Eust.

Κνεφαῖος, qui morbo decessit. Hesych.

Μυλίφατος, mola fractus & contusus & quasi occisus. ut ἀλφιτον μυλήφατον, apud Hom.

Ὀδυνάφατος, dolores domans, dolores pellens & quasi perimens: ut βίᾳ ὀδυνάφατος. Il. λ. & ὀδυνήφατα φάρμακα. Il. ε.

Πρόσφατος, recenter interfectus. Il. ω. Et general. recens. ut πρόσφατα πραγματα, apud Plut in symp. sept. sap.

Προσφάτως, recèns, nuperrimè, noviss imè, Act. Ap. c. 18.

¶ Derivata à φάος, idem significante cum πυρὶ ω.

Φαυσίγγης, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll. & Hesych.

Φαυλύω, & φαύσσω, torreo, uro, unde φαύστυτα, torretur, additur apud Dioscor. l. 1. c. 80. Pro φαυσύω apud Etymol. & Suid. legitur φαυσιόω, quod exp. φρύγω.

Περσάυσιμοι, *(comp.)* antè seu prius torreo.

Φάζω, idem quod φαυγνύω, unde φαγδοὶ, apud Dioscor. & περιφρύκει ἰχθύδες, apud Athen.

Φᾶδες, hinc deductum esse ait Eustath. & apud Aristoph. in Plut. significare ἀπομάγματα, id est rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate.

ΦΕ'BOMAI, fugio: ut Iliad. ε. φεῦ ὠὰ Τυδεΐδη. ἰόντ. Sic Il. λ. μάλα δ' ἂμοι ἄλκαρ φέβεται Πλαθὼν ταρβήσας. Item timeo, metuo. Hesych.

Φόβος, ου, ὁ, fuga. Il. ρ. Πρῶτον Πανίλεως Βοιώτιος ὦρτο φόβοιο, fugere cœpit. Sic Il. ο. Item timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον πεσεῖν τινα. Sic & apud Xen. Plat. &c.

Φοβερὸς, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocr. ad Phil. τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὄντα πολὺ, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερόν. Item activè, timidus, meticulosus. Arrian. & Xen.

Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερόσταλος, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβέω, terreo: apud Daniel & Esdr. ὀβεσμὸς, terror.

Φέω, ῶ, F ἔσω, in fugam verto. Iliad. ρ. Νικῶν δ' Τρῶας ἔφεσε, ἐρύθηνον δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. ἐτ' ἀλλο δὲν ὅτω ἐ ἔφευε.

Φοβοῦμαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. ε. Item metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. ἐλεεῖ γὰρ φοβεῖται φιλεῖ. Isocr. ἢ φοβεῖται Σαλαμῖνα ὁ μὴ πάλαι. Et cum præpos. ἀφ', sequente genit. apud eund. em in Evag. φοβοῦμαι ἀφ' ὧν πολλὸν ἐστι: sequente dat. Thuc. φοβοῦνται ἀφ' τῷ χωρίῳ.

Φοβητικὸς, meticulosus. qui facilè metu percellitur. Aristot.

Φόβητρον, quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum: in Axioch.

Φόβη, ης, ἡ, coma sic dicta quòd φόβον incutiat: vel παρὰ τὸ φοβεῖσθαι εἶναι τὰς κομώσας, teste Etymolog. Sophocl. in Oedip. Col. ἐς δ' ἄκραν δέμας κάπηδε τὰ κρατὸς φόβαν. Usurpatur & de frondibus, apud eundem in Antig. Eurip. in Alc. & in Bacch. Nicand. in Ther.

Composita.

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ, ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἄφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristot. eth. & Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè.

Ἀζοβία, animus metu carens, animus intrepidus & imperterritus.

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Oed. tyr.

Ἐκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal. Ἐκφοβέομαι, exterreor. Item metuo, extimesco. Soph. in El.

Ἐκφόβητρον, terriculamentum.

Προεκφοβέω, *(decomp.)* antè terrefacio. Προεκφόβησις, antè incussus metus.

Ἐμφοβος, idem quod ἔκφοβος.

Ἐμφοβέομαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἐπίφοβος, idem cum ἔμφοβος.

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἰπποφοβὸς, ὁ, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens herbæ nomen Democrito apud Plin. lib. 24. cap. 7. quam equæ præcipuè cavent.

Καπριφόβος, formidolosus.

Καπροφόβεω, exterreo, conterreo. Καπροφόβημα, extimesco. Ariſtoph. in Ran. (mosthen. Xen.

Μισόφοβος, metu vehementi percellitur, pavet, pertimescit. Plut.

Περισσοδείδω, pertimesco. Xenoph.

Τὸ ῥόφος, qui aquam timet. Gal. therap. lib. 9. & Celsl. 5.

Τὸ ὑδροφοβία, aquæ metus.

Τὸ ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus quo aliquis à cane rabioso commortuis aquam timet perinde ut ipse canis à quo est morsus. Dioscor. l. 7. cap. 2. Item τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.

Τὸ ὑδροφοβία, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Dioscor. ibidem.

Τὸ χροφοβέομαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Oecon.

Τὸ τροφόβιος, in somnis terrens, somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Ψυχροφόβος, frigidam metuens. Apud Gal. therap. l. 9. sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen. Eurip. in Iphig. Aul. Κείλει μοι φῶς, Οἰδὶ ηέλιε τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro jubare seu luce Solis, ut apud eundem in Helene, φησὶ δ' ἐν φάει Ἰδαίου πάρα ἕστηκε φέγγος εἰσορᾶν. Interdum pro luce, i. vita: ut Epigr. μὲ. Οὐ λευκιππὶς φέγγος Ζωὸς πυρὸς ἐτέσεσι, quos luce jucunda Zopyrus privavit. Item pro luce, i. die: ut apud Eurip. initio Hec. τὰν δ' ἐκ μυχῶν φίλης Ἑκάβης ἀΐουσ', σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, Τευκρὶς ἥδη φέγγος ἀθρήσει θεόν.

Φεγγίνης, ου, ὁ, ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: ut μεγαλόφεγγὶς ἠὼς, apud Nazianz.

Φέγγω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro, Hesych.

Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀγγυροφεγγὴς, ους, ὁ, ἡ, ἡ, argento splendens. Epigr. l. 2.

Ἀφεγγὴς, splendore seu luce carens, tenebrosus. Eurip. in Phœn. Νυκτὸς τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἠλίου τε φῶς.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens, vel valdè splendidus aut lucidus.

Ζαφεγγὴς, admodum lucidus & splendidus. Hesych.

Καλλιφεγγὴς, idem quod εὐφεγγὴς. Eurip. in Troad. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας πόλι.

Ἀπορφεγγὴς, quem lumen deficit, cæcus.

Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, fulgidus.

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Πολυφεγγὴς, multum splendorem habens, multùm lucidus.

ΦΕΊΔΟΜΑΙ, F. σομαι. P. εισμαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od. χ. σὺ δὴ φείδεο λαῶν Σῶν. Thuc. l. 3. φείσασθαι δὲ ἢ ὑπελάμβανεν τὴν γρόμμ. Plut. in Galba. Δεκελεῖ φείσασθαι τῶν αὐτοκράτορος. Apud Herod. lib. 6. ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ γνησίων, exp. tamen, ab illorum cæde abstinuit ¶ Item parco, parcè utor, sumo parcus: ut Hesiod. in Erg. μὴ φείδεο στίτι, ne parcas cibo. Sic apud Xenoph. apomn. lib. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à: ut φείδεσθαι τῆς ἀμαρτίας τὸ λόγῳ, abstinere à prolixitate nimia. Et cum infinit. ut apud Xen. Pæd. 1. φείδου, εἰπὶ ἄγειν, ἀνδρίζεσθαι. Ibid. φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν.

Φειδωλῶς, parcè, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2. c. 9. Dicitur & περισσῶς pro eodem

Φειδωνία, ἡ, parsimonia. Item affectus quo adducimur ad parcendum. Suid.

Φειδώ, οῦς, ἡ, parsimonia. Hesiod. in Erg. δειλὴ δ' ἐν πυθμένι φειδὼ Aristot. rhet. 2. οὔτε φειδὼ, οὔτε φροντὶς ὠφελίας. Item ipsa actio parcendi. Herodian. l. 4. ὀλίγ τις ὧν φειδοῦ ἡλικίας, nulli ætati parbatur.

Φείδων, ωνος, ὁ, ἡ, parcus. in Epig. Ponitur & pro vase oleario, apud Aristot. & Poll.

Φοιδὸς, ἰδιδεν, parcus: apud comicos.

Φειδύλες, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. cap. 1.

Φειδωλὴ, & φειδωλία, ἡ, parsimonia. illud apud Hom. hoc apud Gregor.

Φειδίτιον, seu φειδίτειον, (scribitur & φιδίτιον) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia & frugaliter, ex legis præscripto. Item locus in quem conveniebant qui ejusdem sodalitii erant. Athen.

Φειδίτιος, vel φειδίτιος, qui φειδίτια celebrant. apud eundem.

Φειδίτιος, pertinens ad φειδίτια. Et φειδίτικὰ δεῖπνα quæ & φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, qui non parcit: ut ἀφειδὴς τοῦ βίου apud Aristot. eth. 4. Item qui parsimonia non utitur, profusus, immodicus: ut ἀφειδὲς ἀναλώματος apud Herodian.

Ἀφειδῶς, non parcendo: ut πάντες ἀφειδῶς κολάζουν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item absque parsimonia, profusè: ut apud eundem, ἀφειδῶς χρυσίου. Sic ἀφειδῶς χρήματων ἔχειν, pecunia abundare. Synes.

Ἀφείδεια, ἡ, non parcere, ut ἀφειδία τοῦ σώματος, in eo quòd corpori non parcant, in ep. ad Colossi. c. 2.

Ἀφείδω, non parco, ut ἀφειδῶν τοῦ βίου, apud Thucyd. & ἀφείδουν μάτην ἀφειδοῦν. Luc. in Anachars. Item contemno, aspernor, nullam curam habeo: *more ejus qui corpori suo non parcit, sed in*

periculis exponens veluti contemptui habet. Apol. Arg. l. 2. ἀφειδέσθαι βασιλῆος. Item parcus non sum, non utor parsimonia.

Περιφειδόμαι, idem quod φειδόμαι. Theocr. in Epigr. Ἀνθρώπου ζωῆς περιφειδεῖ.

ΦΕΛΛΟΣ, ὸς, ὁ, suber: ut κυκότερον εἶναι φελλὸ, apud Strab. pro verbaliter, subere levius. Pind. in Pyth. 2. ἀβαπτίσῃς σάμα, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut suber.

Φελλώδης, fluito suberis more. Hesych.

Φελλίνος, levis in modum suberis: apud eundem.

Φελλὶς, fuit Atticæ locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristoph. ὡς ὢν ἀπατεὼν ἢ φέναξ. Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.

Μετωποφεναξ, *(comp.)* qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus: Aristoph.

Φεναξίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Demost. pro cor. ὃ δεῖν' ἀπατεῶνας καὶ φενακίζειν ἡμᾶς. Aristoph. in Pluto. Μὰν ἀξιοῖς φεναξίσειν ἡμᾶς, ἀπαλλαξίειν Ἀζίμου: Scribitur etiam φανακίζω, apud Hesych.

Φεναξισμὸς, ου, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio. Aristoph. in Equit. (tum. Poll.

Φενάκη, ης, ἡ, coma additia, & Eust. galericulum, capillamentum. Πλωίκη, five πλωΐκη, ἡ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant, alii contra. Etym. & Eust.

Πλωικίζω, idem quod φεναξίζω. Hesych. & Suid. Πλωίκισμα, τὸ, impostura. Hesych.

Διαπλωικίζω, five διαπλωϊκίζω, *(comp.)* idem quod πλωικίζω: apud Hesych. & Suid.

ΦΕ'NΩ, occido, interficio. Suid. ¶ Eustathius derivatum esse dicit ἐκφάω, φῶ.

Πέφνω, idem quod φένω, ex quo factum esse vult Eust. factæ primùm syncope, deinde anadiplosi. Il. κ. ὃν ἑπτόρυγος ὑμοῖς, quem nos interfecimus.

Καταπέφνω, *(comp.)* idem quod simplex. Iliad. γ. Εἰ μὲν γὰρ Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατα ἔφνῃ.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium. Exponitur &, clades: ut Il. γ. Πυγμαίοισι φόνον ᾧ κῆρες φέρυσιν. Sic & apud Plutarch. Apud Homer. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. Item φόνος, Dorum lingua, qui perpetrârunt cædes digna. Eust. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba attractilis.

Φόνιος, α, ον, ὁ, ἡ, ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item lethalis, mortifer: interdum &, truculentus. Fœm. φονία seu φονὶς, ut φονὶν ἔχες, lethalis vipera. Apud Eurip. φόνιον δίκλωπα τέκες, de cæde pœnas exigit Et in Epigr. φόνιον κῆμα μέθε, pro cæde.

Φοίνιος, idem quod φόνιος: ut in Epigr. φοίνιος ἀνὴρ, & apud Soph. χεὶρ φονία, manus sanguinolenta.

Φονικὸς, ad cædem pertinens: ut φονικὸν δίκης, & φονικὸν δικαστήριον. Aristot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè. item crudeliter.

Φονώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, cædem reptæsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονεὺς, ῆος, ὁ, homicida. Isocr. & Eurip.

Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occido. Eur. in Oreſt. φονεύσατε, κάνετε, θείνατε, ὄλλυτε. Et cum accusat. pers. ἀνδρας φονεύσειν, apud eundem ibidem.

Φόνευμα, quod occisum est: cadaver. Idem in Ione.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.

Φονάω, cædis perpetrandæ avidus sum. Gal. in lex. Hippoc. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo. apud Suid.

Φόνιξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἐβυ.

Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes.

Ἀνδροβόρος, homicida. Iliad. ω. Hesiod. Erg. Item specialiter, viros interficiens: ut ἀνδροφόνοι Γλαύκες, apud Eurip. in Hec.

Ἀνδροφονία, homicidium.

Ἀνδροφονίη, sum homicida, & simpliciter, occido, Hippocr. in ep. ad Demag.

Ἀνδριφόντης, idem quod ἀνδροφόνος. Martis epitheton. Iliad. ε. pro quo scribitur & ἀνδρειφόντης.

Ἀντίφονος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans: ut ἀντιφόνιος δίκας. apud Soph.

Ἀπόφονος φόνος, injusta cædes, & non conveniens. Euripid. in Oreſt.

Ἀργειφόντης, Argi occisor. Mercurii epith. ab occiso Argo illo πολυφράλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονεύτης & αὐτοφώντης, qui seipsum perimit vel peremit, propriæ cædis autor. Epigram. lib. 3.

Αὐτοφόντις, dicitur etiam qui propria manu alii infert cædem. Eurip. in Medea.

Βυφόνος, qui boves cædit & mactat. Homer. hymno 1. in Mercur. Βυφόνοι dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes. Paul. in Act.

Βυφό-

Βυφόνια τά, boum mactationes : festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βυφονέω, boves macto. Iliad. ν.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit : ut Ἥλιος γιγαντοφόνος. Eur. in Her fur.

Γηρυονοφόνη, ἡ, Gorgûs interfectrix. Epipheton Palladis apud Euripid. in Helene.

Δαφοινός, seu δαφοίνεος, ὁ λίαν φόνιος, i. vel cædis admodum avidus, vel cruore cæde valde conspersus : ut δαφοινοὶ Σῶες. Iliad. λ. Δαφοινὶς Ἄρης, in Epigram. Item εἶμα δαφοίνεον, Iliad. σ. & Hesiod. in Asp. Exponitur etiam, rubeus, maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus : ut δράκων ὑπὸ νῶτα δαφοινός, Il. β.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & insidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλαφόφονος, hinnulorum peremptor seu catulorum cervinorum : epitheton Dianæ. Etym. & Suid.

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens. Τὸ θηλυφόνον dictum fuit aconitum, quòd imposita ejus radix genitalibus fœminei sexus animantium eodem die mortem afferat, teste Dioscor. lib.4.cap 7. & Plin. lib.27. cap.2. & 3.

Θηροφόνος, feras occidens : epitheton Dianæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Καπεφόναι, iidem dicti fuerunt qui & φόνοι, i. qui perpetrârunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Κατασφονέω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor : bellicosus : epitheton Diomedis apud Theocr. idyll. 17.

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr. Λεοντεφόνου dicitur & animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μελοφόνος, ovium occisor. epitheton lupi apud Opp. de ven. l. 3.

Μητέρων & Μητρώντης, matricida, Eurip. in Oreſt. & Aristrhet. 3.

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, siccarius. epitheton Martis. Il. ε. pro quo apud Archiloch. dicitur μιαρόφονος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plut. ἀδὲ ἀφηγ.

Μιαροφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occîdo. Plat. Isocr. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens. Μυοφόνον dicitur aconitum apud Theophrast. histor. plant. lib. 6. cap. 2. quoniam odore suo mures necat.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eurip. in Electr. μηδὲ νεοφόνοι ἐν αἵμασι.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονία, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur.

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleon herba vilcum profundens, apud Nic. in Alexiph. & Dioscor. schol. Nic. exp. τὸ ἕλαχιστον, ἢ ὅλον φονικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix : Eurip. in Med. παιδοφόνοι τῆς τε λεαίνης.

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Eurip. in Oreſt.

Πατροφονεύς, idem : item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Πατροφόντης, pro iisdem. Eurip.

Περσεφόνη, seu περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat, ὁ τῶν φόνῳ πάντα πέρθοντα. Est nomen Proserpinæ filiæ Jovis & Cereris, quæ & φερεσσόφνη & περσέφασσα dicitur passim apud poetas.

Πολυφόνος, qui multos occîdit, qui multas cædes perpetravit. Eurip. in Herc. fur. Πολυφόνου κυδὸς Ἄρηος.

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione.

Συνφόντης, suum interfector. Συνφόντης, ἡ, suum seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector : epitheton Herculis apud Thocr. idyll. 17. & in Epigr.

ΦΕΡΒΩ, F. ϝοῤῥω, pasco, alo, nutrio. Hesiod. in Erg. Μνησιλύης ἡ πάις σαῦροι, παῖδάριον οἷόν περ Φερξιδίῃ. Eurip. in Hippol. coron. Ἐγὼ δ' ὅτε πουμνὸν ἀζιοῖ φόρβειν βοτά. Vtitur & Theocr. idyll. 7. ¶ Dictum putatur quasi φόρω βίον, vel quasi φέρω τὸ ζῆν, ut est apud Eust.

Φέρβομαι, pascor, alor, Theocr. in Europ. ἔχ οἵῳ καδμοῖς ἔτι φέρβεται.

Φορβή, ἡ, pabulum. Et generaliùs alimentum, esca. Il. κ. Apoll. Argon. 2.

Φορβάς, άδος, ὁ ἡ, ἡ, alimentum suppeditans : ut φορβὰς γῆ, apud Soph. Φορβὰς ἵππος seu πῶλος, qui pascitur cum aliis & est unus è grege, gregarius. Plat. Dicitur & φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis prostituit victûs quærendi gratia. Poll. & Eust.

Φορβεά, (subst.) cibus, esca. Suid. Ponitur & pro capistro, apud Aristot. polit. 7. cap. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβειά. apud Lucian. & φορβεὰ apud Xen. & φορβέα seu φορβειὰ in Hippiatr. Translatè φορβειὰ dicitur de corio velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant : aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aeris moderatione inflatus lenior esset. sonusque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Βρίφ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποφερβόμενος, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eurip. in Med. Ἀποφερβόμενοι κλεινοτάτην σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφέρων, ωνος, ὁ ἡ, ἡ, qui clypeo se alit : & per consequens, qui ex bello vivit, bellicosus. Eurip. in Phœn. Γενναῖ ἀσπιδοφόρων ἔθνεα δέλεων ἔνοπλον, Schol. exp. ἀσπιδοῦχα ἡμίεκτα, φέρειν ἢ τὰ δρέψασθαι.

Αὐτοφορβός, Hesych. exp. αὐτοφυής, ex Æschyli Circe.

Βωφορβός, ὁ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Plat. in polit.

Βωφορβία, armenta. Eurip. in Iph. Taur.

Βωφορβέω, boves pasco. Idem in Alc.

Ἐμφορβία, depascentia & absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβίον, seu ἐμφορβεῖον, capistro, capistrum injicio : unde participr ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio quod φορβειὰ seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito : apud Aristoph. in Avib. Scribitur & ἐμπεφορβιασμένος, apud Eustath.

Ἐπιφορβέω, pasco in vel super. Hom. hymn. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia. Εὐφορβίαν, τὸ, nomen arboris, de qua Dioscor. Galen. Æt. & Plin.

Ἱπποφορβός, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱππορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii utebantur. Pol. l. 4.

Ἱπποφορβάδης, ου, ὁ, idem : apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom. Ἱπποφόρβια τὰ, greges equorum, equariæ. Xen. Hel. 4.

Μονόφορβος, solus pascens. Hesych.

Οἰφορβός, afinorum pastor.

Πάνφορβος, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολυφορβός, multis pabulum seu escam suppeditans : ut πολυφόρβοις πεδίοις ἀρότοις γαίης. Iliad. ξ. Legitur & πολυφόρβη γῆ, apud Hom. & πολυφόρβης Δήμητρος, apud Hesiod.

Συοφορβός, suum pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρ. ιον, τὸ, grex suum quæ pascuntur. idem. Συοφορία, ἡ, ipsa suum pastura.

Συοφορβός, idem quod συοφοβός : Iliad. φ. Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Τἀλφορβός, in sylvis pascens. Et simpl. pastor. Euripid. in Iph. Taur.

Τἀφορβός, idem quod συοφορβός. Pol. l. 7.

Τἀρφορβός, pro eodem, apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χαίτης.

Φέρε, φέρεσθε, &c. vide in Φέρω.

ΦΕΡΝΗ, ῆς, ἡ, dos, ἀγωγή, i. quæ sponsa affert & dat marito ¶ παρὰ τὸ φέρειν, (teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Πρὸς δὲ σωτῆς σε τῆς τε δρέψας σπέρμα Φερνᾶς, ἐπαινῶ· ὡς ἀπελαβῇ κακῶς, utitur idem in Phœn. & Iph. Aul.

Φερνίζω, dote. Exodi cap. 22.

Composita.

Ἀντιφέρνα, τὰ, esse dicuntur quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis.

Παράφερνα, bona apud Jurisconsultos dicuntur τὰ ἐξαιρούμενα i. quæ sponsa præter constitutam dotem secum fert.

Πολυφερνής, cui multa dos obtigit, benè dotata.

ΦΕΡΟΣ, (F. οἶσος, tanquam ab οἴω, quod vide suo loco. præmed. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέγκω. aor. 1. ἠνεγκα, & 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνήνοχα) fero, porto. Aristoph. in Vesp. εἶσο φέρε, σ' ἐστηδέτω. Et φέρειν ὄλεθρον, φέρειν πόνους, δῆλας, &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ᾠδὴν, φέρεται, (sub. ὁδὸς.) via quæ fert ad inferos. Sæpe conjunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Jungitur & cum adverbiis : ut φέρειν χαλεπῶς seu βαρέως, molestè ferre seu graviter. Apud Plat. σὺ ῥᾳδίως τὰ γιγνόμενα φέρεις, Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam φέρειν ἴσον apud Demosth. ferre fustragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere, ut apud Plat. πάντα τὰ ὄντα ξυνδιατιθέντα φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. Aristoph. ὦ τί φέρειν τόνδε τὸν τόπον, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre, reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν πείσμα ὑπόπτερον. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item φέρειν, pendere, solvere, persolvere : ut Plat. epist. 7. φόρον ἔτος ζατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν χρήματα. Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. lib. 4. ἀπὸ τοῦ ἀγορᾶς τὰ ὠνούμενα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item fero, affero : ut Iliad. α. φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et φέρειν ἀγῶνα. Æschin. afferre pecuniam. Plat. in Epist. τοῦτο μὲν πολλῶν οὐδεμίαν τοι σύνοιδα φέρουσαν ἀφορμὴν, apud Xen. in Oecon. Sic Φέρεσθαι τὸ ἆθλον, φέρεσθαι δίκαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q. d. qui plus fert seu portat : vel qui plus ferre potest & portare : & *per consequens*, validior, robustior. Plerumque tamen accipitur pro potentior, præstantior : Item melior, utilior. Iliad. β. ἄλλων μὲν ἄνακτες Ὅσσοι φέρτεροι εἰσί. Et Iliad α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι Ὀϊζυρὸν ἦμαρ σῶν τινος κορυφοῦσι, quoniam multo fatius est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, utilissimus. Il. α. Pro eodem dicitur & Φέριστος, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Soph.

Φέρτρον, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρεθρον, & Φέρεθρα pheretrum, capulum. Il. σ.

Φερεζευγία, traduco, & transveho in pompa : sumpta metaph. à pompa funebri : unde in pass. Φερεζευγοῦμαι ὑπό τινος, apud Plut. in Coriol.

Φορᾶς, ὁ, ferens : ut Φορᾶς ἀέρος, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph. Φορὸς κόσμου, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphr. ὁ ὑγρὸς, sâmi annotatur & pro εὐφορος, ferax, fertilis. ¶ Ac φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal : ut φόρος φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & φόρος ὑποτελεῖν. Isocr.

Φορά, ἡ, latio, delatio : species motus. Apud Aristot. de anima l. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque adeò impetus quandam significationem habet, apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarii ponitur, apud Demosth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ : ut Themistocles apud Plut. ὁμολογῶν τὴν φορᾶς μέσος εἶ. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. lib. 17. Item φορά, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, uberrate seu proventu : ut Aristot. περὶ τῶν φορᾶς τὰ δένδρα ξηραινόμενα dixit. Sic φορᾶς ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè φορᾶ βητόρων, apud Aeschin. & φορᾶ τῶν ἐπιτῶν. Plutar.

Φορβάδιον, adj. portabundè aut gestabundè : portando, gestando. Luc. εἰ τοτὲ προσδήσας ἢ βλέπουσί σε φορβάδιον πολέμιε ἐκκομιζόμενον. utitur & Eurip. in Rhes.

Φορεά, ἡ, ἡ, equæ, ita dictæ à gestando utero. Hesych.

Φορεύς, έως, ὁ, portator, bajulus. Iliad. σ. Φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica : Item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. l. 5. Item merces quæ bajulo datur. Poll. l. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plutarch. in Publ. Τυβρίδην φοροῦν ἐδόκει. Thucydid. l. 1. ἐπειδὴ γὰρ τὰ κλινίδια ἐπεπαύσαντο φοροῦντες, postquam desinunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo : ut apud Aristoph. in Plut. ἵνα μὴ χρήματα μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵπποι φορέειν, ferre, portare. Iliad. β. Legitur ibid. infinit. φορῆναι, tanquam à φόρημι seu φοράω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut in Luc.

Φορητός, qui gestari seu portari potest : ut λαβὴ φορητὴ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc.

Φοροῦν, idem cum φορεῖδιον, apud eundem.

Φόρτος, merces quæ bajulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόρτος, dicuntur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretii est & ubique reperiri potest, teste Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 6.

Φορτιφορμός, Φόρτ, Φός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primum ex Φέρω, cum præpositione.

Ἀμφορεύς, έως, (Ionicè ῆος,) ὁ, amphora, i, vas utrinq; auriculas

ficium : quod exp. eam obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo. Aratus : Παμφαὲς ἠῢ ἐν χερσὶ φέρει τέχνῃ αἰγλήεντα. Cic. interpr. *Ignem illustre tenens splendens corpore virgo*. Dicitur &, διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodian. lib. 2. tenere memoria, i. meminisse, recordari. ¶ φέρων particip. est interdum pars orationis ornatus magis causâ quàm significationis posita. Plut. στεῦτον αὐτῇ φιλοσοφίᾳ ἀντιπαλαίειν.

φέρε, (quod est imperativi modi) Interdum adverbaliter usurpatur, & exp. age, agedum, agesis. Cum subjunctivo : ut Aristoph. φέρ' ἴδω πόσου. Plut. φέρε καλέσωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε, πείθου πι. Cum infinitivo εἰπεῖν, exp. ut ita dicam, exempli gratia : ut apud Porphyr. εἰς ἔτι αἰσχυνοῦ, φέρε εἰπεῖν τὸν Δία, ad unum referunt, verbi gratia, lovem.

Φορμεύς, feror, portor. Item feror, i. irruo, invado : ut φέρεσθαι εἰς ἀλλήλους. Plut. Dicuntur etiam Φέρεσθαι quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus. Item Φέρεσθαι, afferri. Item auferri & rapi impetu : ut apud Isocr. αἰδούμενοι μ' ἐκ θεάτρων ἔξω φερομένων τῶν κρειττόνων, sentio me auferri longiùs à proposito & hæc commemorare intempestivè. Item Φέρεσθαι, ludio alicujus rei teneri, versari, occupari : ut Laërt. Dicitur etiam καλῶς aut κακῶς φέρεσθαι, is qui cum bene aut malè agitur, is cui res fœliciter aut infœliciter cedunt. Res quoque alicujus dicuntur καλῶς φέρεσθαι seu κακῶς. Apud Thuc. Εὐφερέστατος ἐν στρατείαις : cui benè cedit imperatoris munus. ¶ Item φέρομαι idem quod φέρω, fero, accipio, consequor : reporto : ut φέρεσθαι ὠδήν, apud Xen. in Oecon. Sic Φέρεσθαι τὸ ἆθλον, φέρεσθαι δίκαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q. d. qui plus fert seu portat : vel qui plus ferre potest & portare : & *per consequens*, validior, robustior. Plerumque tamen accipitur pro potentior, præstantior : Item melior, utilior. Iliad. β. ἄλλων μὲν ἄνακτες Ὅσσοι φέρτεροι εἰσί. Et Iliad α. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι Οἰζυρὸν ἦμαρ σῶν τινος κορυφοῦσι, quoniam multo fatius est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, utilissimus. Il. α. Pro eodem dicitur & Φέριστος, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Soph.

Φέρτρον, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρεθρα, & Φέρεθρον pheretrum, capulum. Il. σ.

Φερεζευγέω, traduco, & transveho in pompa : sumpta metaph. à pompa funebri : unde in pass. Φερεζευγοῦμαι ὑπό τινος, apud Plut. in Coriol.

Φορᾶς, ὁ, ferens : ut Φορᾶς ἀέρος, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph. Φορὸς κόσμου, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphr. ὁ ὑγρὸς, sâmi annotatur & pro εὐφορος, ferax, fertilis. ¶ Ac φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal : ut φόρος φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & φόρος ὑποτελεῖν. Isocr.

Φορά, ἡ, latio, delatio : species motus. Apud Aristot. de anima l. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque adeò impetus quandam significationem habet, apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarii ponitur, apud Demosth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ : ut Themistocles apud Plut. ὁμολογῶν τὴν φορᾶς μέσος εἶ. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. lib. 17. Item φορά, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, uberrate seu proventu : ut Aristot. περὶ τῶν φορᾶς τὰ δένδρα ξηραινόμενα dixit. Sic φορᾶς ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè φορᾶ βητόρων, apud Aeschin. & φορᾶ τῶν ἐπιτῶν. Plutar.

Φορβάδιον, adj. portabundè aut gestabundè : portando, gestando. Luc. εἰ τοτὲ προσδήσας ἢ βλέπουσί σε φορβάδιον πολέμιε ἐκκομιζόμενον. utitur & Eurip. in Rhes.

Φορεά, ἡ, ἡ, equæ, ita dictæ à gestando utero. Hesych.

Φορεύς, έως, ὁ, portator, bajulus. Iliad. σ. Φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica : Item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. l. 5. Item merces quæ bajulo datur. Poll. l. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plutarch. in Publ. Τυβρίδην φοροῦν ἐδόκει. Thucydid. l. 1. ἐπειδὴ γὰρ τὰ κλινίδια ἐπεπαύσαντο φοροῦντες, postquam desinunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo : ut apud Aristoph. in Plut. ἵνα μὴ χρήματα μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵπποι φορέειν, ferre, portare. Iliad. β. Legitur ibid. infinit. φορῆναι, tanquam à φόρημι seu φοράω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut in Luc.

Φορητός, qui gestari seu portari potest : ut λαβὴ φορητὴ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc.

Φοροῦν, idem cum φορεῖδιον, apud eundem.

Φόρτος, merces quæ bajulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόρτος, dicuntur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretii est & ubique reperiri potest, teste Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 6.

Φορτιφορμός, Φόρτ, Φός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita : ac primum ex Φέρω, cum præpositione.

Ἀμφορεύς, έως, (Ionicè ῆος,) ὁ, amphora, i, vas utrinq; auriculas

las habens quibus gestari potest, dicitur enim παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὸ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ψ. Ἐν ᾗ πᾶσι μέλιτος ἦ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. Est etiam certæ mensuræ genus, hinc hydria & σοροῦς, pheretrum. Hesych.

Ἀμφιφορίτης, ὁ ἀγών, certamen apud Aeginetas circa Asopidena fontem, quo hydriis ex fonte repletis humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, herôes ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεύς, per syncopen dicitur pro ἀμφιφορεύς, apud Aristoph. in Heroib. Est etiam certæ mensuræ nomen quæ aliàs χοεύς dicitur, apud Diosc. l. c. c 71.

Ἀμφορεῖον, τὸ, unde ἀμφορεῖφ. Hesych. est Φορεῖον, pheretro seu lecticæ.

Ἀμφορέδιον, q. d. amphorula : ut Θάσια ἀμφορίδια. Aristoph.

Ἡμιαμφόριον, (ἡμίαμ.) dimidium amphoræ, amphora dimidiata. Suid.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subveho : ἀναφέρειν εἰς τὸν οὐρανὸν. Aeschin. ¶ Item perfero, fero, patior, & q. d. in humeros sublatum porto, ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. 1. Ep. Per. c. 2. ¶ Item produco, edo, emitto, quod fit quasi sursum ferendo, ut apud Alex. Aphr. ἐπιμελεῖται τοῦ ἐρέψαι τοὺς ὀδόντας ἀναφέρειν. ¶ Item offero, confero ad cultum divinum : & q. d. Deo subveho. Aristotel. œcon. 2. in ep. ad Hebr. c 7. & alibi in novo Testamento. ¶ Item ἀναφέρω, refero, *in propria signif.* Thucyd. τὸ σῶμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὸν ἐμαυτοῦ ἀναφέρειν. ¶ Item refero, i. attribuo. Plat. in Apoll. εἰς ἀξιόλογον τὸν λέγοντα ἀνοίαν. Sic ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν τῆς ψυχῆς διαθυμίαν, generis sui originem ad aliquem referri, i. alicui tribuere. ¶ Item refero, *ut dicitur ad senatum refer.* Plutarch. in Cam. ἀνδυόμενος ἐκ τῆς γραμματικῆς ἀφορμὴν ἔχουσαν ἀναφέρειν. ¶ Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phœn. Σφῷν δ' ἀναφέρειν ὄνειδος. Interdum transfero, rejicio, Eurip. in Or. ἦκε ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι μάσημα λύσαι ; scelus in eum transferenti. ¶ Item recreor, me reficio, me colligo. Plut in Rom. ἐκ δὲ πλανητῆς ἀναφέρων, ex vulnere convalescens. Sic ἐν μεθῃ ἀναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor : ut ἀναφερομένη κίονα, apud Luc. Item comportor : ut apud Aristotel. poll. 6. ἄλλην δὲ ἀρχὴ ἐκ τοῦ ἰὼ ἰὼ ἀναφέρονται τῶν κοινῶν ἀναφερόντων. ¶ Item refero, reduco. Idem metaphys. 3. πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item me colligo, ad me redeo Herodian. μόλις δὲ ποτε ἀνεκτὸς ἐγένετο.

Ἀναφορά, ἡ, latio sursum versus, subvectio, emersio : ut apud Aristot. hist an. lib. 9. nautilus piscis τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κρύπτων ἐκ τοῦ βυθοῦ, ex profunditate sursum vehi. Sic αἱμα]ῶν ἀναφορά, emissio sanguinis sursum. Exponitur &, exhalatio, seu evaporatio, apud Athen. ¶ Item relatio : ut Aristot. dicit τὴν ἀναφορὰν τοῦ πόνου πραγμάτων εἰς τὸν ὕπνον ἴδιον omnia ad populum referri, & apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφοράν, ad scopum habet relationem, i. ad scopum referitur & tendet. ¶ Item criminis relatio, seu jus referendæ quæstionis in alium quempiam quàm cum quo judicium prius est agitatum. Demosth. in Timocr. ¶ Exponitur &, refugium seu præsidium, ut apud Eurip. in Oreſt. ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ ἢ συμφορᾶς. Item oblatio : ut Psalm. 50. ¶ Item reditus seu proventus. Plutarch. in Lyc. ¶ Dicitur & de erectione ejus quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. in Fab. ¶ Est & mathematicum vocabulum ut videbis in Ἐπαναφορά.

Ἀναφορικὸς, relativus : ut ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud Gramm. Dicî traduntur & ἀναφορικοὶ, qui cruenta seu vitiosa rejiciunt, & pectore extussiunt.

Ἀναφορεῖον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium : seu vectis humerarius, aut quippam simile quo bajuli utuntur. Arabicè in Ran.

Ἀναφορεύς, έως, ὁ, idem. Paralipom. cap. 5. Exponitur &, lorum. Suid.

Ἀναφορέω, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Decomp. Ἀνταναφορέω, vicissim refero.

Δυσαναφορευτός, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat. Hesych. At δύσαναφορία ὕπνου, exp. δυσβάσκλησις.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, convalesco. Plut. in Symp. Sept. Sap. Item suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, removeo, rejicio. Demosth. in Aphob. ἢ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπανεφέρετε, causam alter in alium rejicit. Sic apud Aristoph. Item refero : renuntio : unde apud Xenoph. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπαναφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. Item refero, reduco. Hermog. Item repeto, conduplico. Ἐπαναφορά, nomen schematis apud Rhet. quæ ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in schol. Hom Iul. Ruffin.

Συναναφέρω, simul subveho vel eveho. Gregor.

Ὑπαναφέρω, refero, vel reddo : unde αἱ ὑποναφέρουσαι, Hesych. exponit αἱ ὑποδύουσαι.

Ὑπεραναφέρομαι, obviam me fero, occurro in certamine, obsisto. Iliad. α, ἀρχαλέῳ δ' οὐ ὁλισθάνει ἀπηνῆ ὑπεραναφέρεσθαι, difficile est contendere cum Iove.

Ὑπερεῖδω, *itidem* : oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo

paro me. Hesiod. in Theog. Τῷ δὲ ἀπ' ἀλλοθ κακὸν ἐδόθη αὐτίκα ἐλθεῖν Ε'μμεναι. Aristoph. ἀντιφιλεῖσε σὺ Θεμιστοκλεῖ;

A'ποφέρω, aufero, tollo. Athen. lib. 13. Βερενίκης τοίνυν ἀφ' ἡσσόφερέ μοι ἀφ' ἁπόρεε τὴν κυλικα. Liban. ἀποφέρει δὲ ἡ νὺξ τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀχαπάτασαν ὠδίλοι τέτλαες ὀδοὺς ἀποφέροντες. ¶ Item pendo, persolvo, vel allatum pendo : ut φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ, apud Polyb. ¶ Et generaliter, affero : ut ἀπ ορέειν τὰ ὄπλα συνδεδεμένα. apud Xen. Pæd. 4. ¶ Item renuntio, designo, nomen alicujus edo. Dem. in Polycl. ἀποφέρειν ναύτας. Interdum &, in album refero : unde apud Lys. τὸς ὑποπεύσαντας ἀναξαίτους ἢ ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. ¶ A'ποφέρω χρείαν, defero aliquem & postulo. Dem. pro cor. ¶ A'ποφέρω λόγον seu λόγις, rationes ad ærarium refero. Dem. in Timot. & general. rationes refero : apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγις ἀποφερώμενος.

A'ποφέρομαι, itidem reporto, refero : ut δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. Item passive, auferor, tollor, &c. Dicitur & ἀποφέρεσθαι γεφάν, apud Æschin. in Ctesiph. ¶ Item expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 5.

A'ποφορά, ἡ, ablatio : Aristot. metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. Item pensio, pensitatio : propriè, quæ est servorum. Plut. & Andoc. Dicitur & de stipendio militari, apud eundem. Plut. in apoph. ¶ Item exhalatio, expiratio, effluxio. Plut. Symp. 5. Interdum significat & gravedinem. : ut apud Dioscor. A'ποφορος, Hesych. est ἀσθενέστερος, infirmior, imbecillior : quasi oneri ferendo non sufficiens. Idem ἀπόφορα διάφορα, dici scribit τὰ μὴ φέροντα καρπὸν, præpositione ἀπὸ obtinente vicem στερητικῆ. Item ἀπόφορος, non sufferendus, adversandus. Phal. in ep. ad Agemort. μίσος μᾶλλον ἀπόφορον.

Διαφέρω, differo. i. in diversas partes fero, dissipo, distraho, *ut qui discerpunt & dilaniant.* Æschil. in Cyclop. διαγὴς ἄτη διαφέρει τὸν ἄπτιον παραφυτάς νόσα βύσεων. Plut. in præcept. san. τὰς ψυχὰς διαφέρειν μὴ δεῖπνον μήτε ψεύσμασι, μήτε ῥοντίσι, animas distrahere & vexare. Item animo verso, agito cogitando. Idem de Cæsare loquens Rubiconem transeunte, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. Exponitur &, dispono : apud Xenop. in Oecon. Item perfero, exporto. Appian. διήνεγκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλατταν. Interdum perfero, tolero : ut διαφέρειν τὴν πολιορκίαν, apud Pausan. Sic apud Sophocl. ῥᾴδια τὰ σὺν φύσει. Item differo, discrepo : ut apud Platon. in apol. ὅτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. unde τὰ διαφέροντα dicuntur controversiæ, dissidia, apud Thuc. ¶ Item antecello, præsto, excello. Xen. Pæd. 1. τοσοῦτον διήνεγκε τῶν ἄλλων Cασιλέων. Plut. in apol. διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν οὐδενῶν, re quapiam antecellere vulgus, & quasi ab eo discrepare. Apud eundem ibid. Διαφορᾶς A'θηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Item διαφέρω, conduco, prosum. Iust. Mart. πρὸς τοῖς αὐτοῖς Γαδαίοις, ἀλλ' ἡμῖν ἢ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει, impersonaliter usurpatur pro interest. ¶ Demosth. ὧ ἐκεῖνος σωθῆναι μᾶλλον διέφερεν, cujus maximè intererat, & cui maximè conducebat ut servarentur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. τί σοι τοῦτο διαφέρει;

Διαφέρομαι, differor, i. in diversas partes feror, jacter, discrucior. Plut. in lib. de exilio διαφερόμεθα ὡς ἐπὶ ῥᾳδίας, τῆς ἐλπίδος, spe, seu rate quadam, jactantur. ¶ Item neutraliter dissideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hipp. min. διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. Exponitur &, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xenoph. & Athen.

Διαφερόντως, excellenter, egregiè. Item magis, maximè, vehementer. Plat.

Διάφορος, ὁ, ἡ, differens, diversus : ut ὁδὸς διάφορος, apud Aristot. de mundo. Item præstans, excellens. Plat. Item conferens, commodus : unde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item dissidens, dissentiens. Dem. ἐν τῇ δημαγωγίᾳ διάφορος ἐγανόμην. Sic & apud Aristot. polit. 1. & Paus. in Phoc. Τὸ διάφορον interdum dicitur dissidium, controversia : ut apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa : ut apud eundem, & Dionys. Halic.

Διαφορά, ἡ, differentia, discrimen : sæpe apud Arist. & cæt. philos. Item dissidium, dissentio, controversia, contentio. Plut. in Cam. διαφορᾶς πρὸς αὐτὸς γενομένης. Sic & apud Thuc. Plat. &c.

Διάφορως, differenter, cum differentia. Item diversè, variè, multifariam. Thueyd.

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, disjicio, distraho, &c. Eurip. in Bacch. Χωρίς τε δηοῦς ἀρβορὰς διεφορήσαμεν. Item dirripio, compilo, spolio : unde apud Dem. περὶ παραπρ. διαφορουμένης αὐτῆς τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν. Significat &, excutio : ut equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item discutio, digero. Alex. Aphr. διαφορεῖ τὰ ὠδήματα.

Διαφορέομαι, immodico sudore exhaurior & resolvor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τῆς ἔξω δόλε.

Διαφόρημα, τὸ, quod dissipatur seu disjicitur : παίγνιον. Suid.

Διαφόρησις, dissipatio. item actio discutiendi & digerendi. item dissolutio, resolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, discutiendi vim habens, discussorius : ut διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. A'διάφορος, indifferens, non dissimilis. Et τὸ ἀδιάφορον, quod non refert, quod nihil momenti habet, ut ἀδιάφορον τοῦτο. apud Chrysostomum comm. in ep. ad Eph. cap. 5. Item ἀδιάφορος, negligentes, & discrimen rerum non attendentes.

A'διαφορία, ἡ, q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum per quam indifferentes habentur : utitur Cic. ad Att. A'διάφορον, rem aliquam pro indifferente habeo : vel indifferens. sum aliqua in re. Exponitur etiam, neglectim transmitto, contemno, non magni pendo. Chrysost. in ep. ad Ephes. cap. 4. εἰ ἦσαν ἀδιαφορίᾳ, ὡσπερ αὐ εἰδέτω. E'ναδιάφορῶ, idem quod ἀδιάφορός εἰμι. Basil. in Mart. Julittam. ἐναδιαφορῶν ἐν τοῖς ἀληπτείοις ἀληγμασι.

Δυσδιάφορος, cui difficulter succi perspirabili cute digerantur. Gall.

Εὐδιάφορος, oppositum præcedenti : apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando. Synes.

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo, in ep. ad. Tim. 1. c. 6. ἓν εἰσήνεγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponuntur &, ingero. Item confero, ut εἰσφέρειν χρήματα, apud Plutar. in Publ. quod & absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τῷ πόλει τῷ Α'θηναίων εἰσήνεγκας. Item infero seu pendo tributum : Demosthen. in Mid. εἰσφέρων ὡς ὑπὸ ὑπερόχων ὑσίας, tributa pendens. Item, inferor, invecho : ut Plut. in Cam. εἰσεκλώζε τοῖς βαβίοις ἁμάξας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat. de leg. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp. referre.

Εἰσφέρομαι, inferor, importor : item ingeror, unde εἰσφερόμενη ὀργὴ, apud Aristot. dicuntur & χρήματα, item νόμοι εἰσφερόμενοι. Item τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Aristot. Polit. 4. Item εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion. Halic. Item intrò admitto. Aristot de somno & vigil.

Εἴσφορος, ὁ, illatio. Item collatio, pensitatio, tributum. Thucydid. & Aristot.

Εὔφορος, quomodo huc pertinent, vide in φέρω.

Decomp. A'νείσφορος, immunis à tributis & εἰσφορᾶς.

A'ντεισφέρω, contra infero, seu in locum alius infero. A'ντεισφέρειν νόμιον, legem legi latæ contrariam fero. A'ντεισφέρειν τῇ δεήσει τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere. Naz.

E'πεισφέρω, q. d. superinfero, & impono, præterea importo. Eurip. d. in Hippol coron. τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐπεισφέρεις δόλῳ κακόν. Ponitur & pro, infero & intromitto : ut Phil. de mund. εἰσπνοὴ τὰ φαίνεται ἐπεισφέρει τῷ ὕδι.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege & rogationem cum rogatione compono. Demosth. Exponitur &, legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior seu antè infero. Greg.

Συνεισφέρω, simul infero, item simul confero. Idem orat. 2. Jul. Συνεισφορὰ, exp. collatio, collecta.

E'κφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοῖς κάλπαις τὸν χῶν ἐκφερόμενον. Item effero, *f. funere.* Interdum effero, i. divulgo, enuntio, foras effero. Plut. in Them. ἐκφέρ. ἀδέκα τοὺ λόγους ἐξέλυσεγκε. Item profero, do, depromo : ut ἐκφέρειν χρήματα : apud Aristoph. Sic δεῖγμα ἐκφέρειν, specimen edere : apud Demosth. ἐκφέρ. πεφαλ. Dicuntur & fœminæ ἐκφέρειν, quæ uterum ad exactos menses proferunt, & maturum pariunt, apud Aristot. hist. an. l. 8. Hinc metaph. apud Plut. in Demetr. ἡμέρας μεγάλας ὥσπερ ὠδῖσι εἰ μεγάλα φύσεις ἐκύησαν. ¶ Apud Plut. ἐκφέρειν ἐκ τοῦ σύγκλητον, exp. ad senatum referre. ¶ Ἐκφέρειν, etiam equus dicitur, i. contumaciter asinum fessorem. apud Xenoph. Sic Iliad. Φ. ὦκα ἔπεσε Λί ἐκφερόμενα ποδώκεες ἅρματ' ἴωσι, præ impetu rapuerunt. ¶ Et etiam, è carceribus cursorum exire & cursum auspicari : ut ibidem, ὦκα δ' ἔπειτ' E'κφερ' O'ιλιάδης. ¶ Significat &, pendere, teste. Poll.

E'κφορέομαι, efferor. Item funere efferor. Antiph. τῷ δὲ πάτρ πιεύσῃ ἐξεφέρετο ὁ πατὴς. Item auferor, rapior, transversus agor. Aristot. ἐκπεζούμενοι ὑπ' αὐτῆ φερόμενοι. Item activè effero. Xen. ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγορὰ.

E'κφορὰ, ἡ, elatio, exportatio. Et specialiter, elatio quæ fit in funere. Aristoph. in Plut. & apud Lys. Item divulgatio, pervulgatio : unde Periandri dictum, λόγων ἀποῤῥῆτων ἐκφορὰ μὴ ποιῆ. Item actio auferendi seu abripiendi : vel, impetus equi fessorem auferentis. Xen. ¶ Exponitur &, projectura : apud Vitruv. l. 3. c. 3.

E'κφορος, q. d. exportatitius, exportandus. Aristoph. in Plut. Item qui quodam animi impetu velut aufertur & abripitur : concitatus, percitus. Synes. αἰδοίνομαι μηχάνῃσθ' ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. ¶ E'κφοροι κάλοι, funes nautici qui primi sedata tempestate de prora laxantur. schol. Aristoph. ¶ Item ἔκφορος, divulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ ἐπιπλὲν αἰσχρὰ ἔκφορα τὰ φὼ ἔκφορα.

E'κφόριον, τὸ, quod terra producit seu edit, fructus quem terra edit. Basil. Exponitur &, census : quod pro solo pensitatur, apud Aristot. œcon. l. 2.

E'κφέρω, effero, exporto, egero. Lucian. σὺ δ' κατὰ πάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πάτον τὰ πάντα.

E'κφέρομαι, effero, &c. Item idem quod ἐκφορέω, Eurip. in Cycl. ἀστ' ἐμοὶ ἔφερόμουσ' ἐν Apud Dem. ἐκφορήσασθαι. exp. pignorari, & ἐκπραττεῖν τὰ χρήματα. pignora capta.

E'κφόρημα, quod exportatum est seu egestum, E'κφόρησις, exportatio, egestio.

E'κφορος, quomodo huc pertineat, vide in φέρω.

Decomp. A'νέξιτος, quem efferre non licet, non evulgandus. Eustath.

A'ντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.

Δυσξύστως, elatus seu expositu difficilis. Hesych.

E'πιφορὰ, elatio, i. pronuntiatio. Gaz.

Εὐπέφορος, dicitur mulier, quæ uterum ad exactos menses perfert, & maturum parit, apud Aristot. hist. an. l. 8.

Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor, vel aliàs afficior. Plut. in consol. τὸ δὲ πάσχα τὰ μὲ γὰρ παρεκφέρεσθαι, καὶ ξυνωμῶσαι τὸ πένθη, παρὰ φυσιν ἐστὶ φησι.

Τ'πεκφέρω, q. d. subeffero : clàm effero. Item sensim effero. Iliad. φ. Εὐ' Α'ίμυδι ὑπεξέφερεν σάκος. Odyss. γ. Τοῖν γὰ ὑπεκφερομένοιν ὠκέες ἵπποι, exp. cum impetu ferebant, utpote συνδεδεμένω κινδήνοιο, inquit Eustath.

E'μφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philostr. in Heroic. ἐμφερὴς ὢν ἐν πελάγει, delatus per mare. Exp. &, contineor : apud Phil. de vita. M. l. 3. ὧ φθόνε πάντα πάλαι ἐμφέρεται.

Ἐμφερὴς, ὁ, ἡ, ἧ, similis. Soph. ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργὴ σ' ὁμοῖ. Plut. in Per. ἐοίκει Πεισιστρατῷ τῷ τυραννῷ ἐμφερὴς εἶναι.

E'μφὴς, ἡ, similitudo. Suid.

Ἐμφορέω, importo. Plut. ἐκπλῆται πᾶν βασιλικὸν ἐνφορεῖ τὸ πλοῖς τῆς ἀξιωσεως. Item infligo, incutio : ut ἐμφορεῖν τῷ στομάτῳ πληγὰς, apud eundem.

E'μφορέομαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ἐπὶν οἶνῳ πλείονι ἐμφορηθῶσιν. Et metaph. insolenter & immodicè utor : ut apud Plut. τῆς ἐξουσίας ἀμὲν ἐμφορεῖσθαι. Significat &, fruor : apud Iul. & Philar.

Decomp. A'νεμφερὴς, dissimilis, absimilis. Theophr. l. 8.

Παρεμφερὴς, similis sum, refero. Dioscor. l. 1. παρεμφέρεται τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀμβρᾷ. Παρεμφερὴς, idem quod ἐμφερὴς.

Περιεμφερὴς, pro eodem : apud Theophrast.

E'σφέρω, infero, induco. Il. α. Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐσάσι. Sic apud Thuc. πλεῖστον ἐσφέρειν. Et ἐσφέρειν δλεῖαν, apud eundem l. 3. E'σφέρειν, impingere vel objicere crimen, pro quo & simpliciter ἐπενεγκεῖν dicitur : ut apud Procop. ἐπενεγκὼν τε αὐτῷ ἐν δίκῃ κακὰ ἀληθῆ ἔστασε. ¶ Item ἐσφέρω, impono, super impono : ut ὑπόπεπον τῷ νεκρῷ σῆμα σφέρουσι, Plut. in Per : ¶ Exponitur &, subjicio, subjungo, & q. d. post cætera affero.

E'πιφέρομαι, itidem, infero, importo, inveho : ut apud Dem. in Aristocr. τῶν ἐπιφερομένων ὀνλωνηκόσιν πᾶς ἑαυτὸν πειθὼ τῷ νόμῳ, admissi perjurii piaculum importans. Item profero, promo : ut ἐπιφέρ. τὰ δίκαιον, apud Herodian. Interdum, affero, apporto : ut apud eundem, ἔνιοι ἐπιφέρουσι οἰνωθῆναι, ἢ ξερίδιον ἢ πλέκειν, ἢ δορᾶσθαι. ¶ Ἐπιφέρομαι, (pass.) feror, vel cum impetu feror, irruo. Synes. οἱ μαλῶν τῶν ἐφιππιδίων ὑπερφυομένων ὑρίσαντα. Interdum, à tergo irruo : ut apud Xenoph. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem) ὑπερίμβῳ ὑπιὸν αὐτὸν. E'πιφερὴς dicitur πόλεμος, i. inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφερόμενα. Dicitur & is ὑπερφερὴς, qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

E'πιφέρομαι, idem. Etym.

E'πιφορὰ, ἡ, impetus, quo aliquis fertur quum irruit : ut ὑπὸ τῆς ἐπιφορᾶς τῶν ἐχθρῶν, apud Polyb. Hinc metaph. de invectiva oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ἐπιφορὰ, est humoris impetus in aliquam partem influentis, seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ἐπιφορὰ ῥεύματος, apud Gal. πὸν καὶ πόν. l. 4. ¶ Item ἐπιφορὰ illatio, quæ assumptioni sequitur in argumentis. Laërt. ¶ Item sententia addita sermoni præcedenti. Hermog. ¶ Item corollarium, τὸ ὑποδεδεμένον τῷ μισῷ. Poll.

E'πίφορος, ferens, perferens : ut ἐπίφορος ἀξεμος, apud Thucyd. venus ferens & fecundus, & ἐπίφορον πνεῦμα, apud Pausan. & Luc. Dicitur & fœmina ἐπίφορος. uterum ferens, apud Xenoph. & Theophrast. de caus. pl. l. 4. Item ἐπίφορος, proclivis ad aliquid. Et simpliciter, pronus : ut ἐπίφορον χωρίον, in ep. Hippoc. ad Demag.

E'πιφορία, comporto, eggero, congero, iniicio : unde apud Plut. in Num. διεσφυρώσαν γῆν ἀθρῷ ὕδατι, deluper injecta terra. Significat etiam, inferre cætera, postremo loco infero.

E'πίφορμος, unde ἐπιφορήματα dicuntur, quæ feruntur post primam mensam, bellaria, mensæ secundæ. Athen. l. 14.

Decomp. Εὐπίφορος, idem quod ἐπίφορος, proclivis ad aliquid. Εὐπιφορώς, ut δι' ἐπιφόρους ἔχειν φρένας, pronum esse ad aliquid, facile ad aliquid ferri : apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Καπαφέρω, deorsum fero, defero, demitto. Phil. de mund. κάτω ἀ Ἅιδωνεὺς ἁδὰν, ὡσεὶς γλῶ καπαφέρη, ἢ ἅλὸς ἐδὸν ἢ πόντου πλάτα, si succensam facem in terram demittas. Item dejicio, deturbo. Chrysost. in ep. ad Colossenses τὸν Δίολον ὁρᾷς τὸν ἀκόλουθον πᾶσι ἐπιχείροντα καταβαλεῖν τὸν Α'δάμ. Εἰς ὕπνον καπαφέρειν, sopire : q. d. in somnum dejicere aut demittere. ¶ Item καπαφέρω. adigo, allido, incutio : *quasi fit quasi deorsum plagam ferendo.* Luc. σκάπτε ὦ Τίμων βαθὰ καὶ καπαφέρων, altè ligonem adigens. Item, κάτερχε, καπάτω τὸ πάτημα, tertiam plagam incutiam. Interdum ponitur pro φῶ καπὲ. ut apud Plut. in apophth. καπαφέρε ξίφος τῷ πολεμίῳ, ensem infert in hostem.

Καπαφέρομαι, deorsum feror, deferor : ut apud Lucam Act. Ap. c. 20. adolescens quidam dicitur καπενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, πίπτων ὑπὸ τοῦ τειτέγκατος. Item pessum eo, sido, mergor : ut οἰκία καπενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. Exponitur & neutraliter, ruo, labor : ut apud Hippoc. εἰς τὸ εἴσω δὸς πὰν καπενέχθη. ¶ Interdum καπαφέρομαι dicitur pro καπαφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementiùs obdormisco, in somnum collabor, apud Arist. c. de gen. an. l. 3. & Dioscor. ¶ Item καπαφέρομαι, appello, seu appellor. Thuc. l. 1. καπαφέρεται χειμὼν εἰς τὸ Α'σωσίων κρατήπεδον.

Καπαφορὰ, lapsus, delapsus : ut καπαφορὰ ἁμάρων, in Axioch. Item ictus, allisio : ut καπαφορὰ τῶν μαχαιρῶν, apud Polyb. Et peculiariter, somni vehementis impetus : vel magna & gravi somnolentia. Dioscor. lib. 6. Gal. meth. l. 14. ¶ Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio Heracl.

Καπάφορος, proclivis, pronus, propensus : ut καπάφορος πρὸς δόξαν. Plut. Them.

Καπατοικὸς, vehemens, impetu incurrens : ut καπατοικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1. ad Cor. c. 15. Καπατοικὸς ὕπνος, somnus vehementiùs incubans. Aegin.

Καπαφορέω, deorsum fero, defero.

Καπαφερὴς, idem quod καπάφορος, pronus, proclivis : ut καπαφερὴς πρὸς τὸ Α'φροδίσια, apud Athen. pro quo & simpliciter καπαφερὴς dicitur apud Laërt. loquentem de Arcesilao.

Καπαφέρεια, proclivitas. Athen.

Decomp. E'πικαπαφορὰ, astrologis dicitur præceps locus cæli in octavo ab horoscopo signo : seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum significri præcefferit, quæ partibus in emersu ἀναφορᾶς ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ, & interdum ἐπαναφορὰ, ea pars cæli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur : quasi pars jam emersura. E'πικαπάφορος, proclivis, pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Aristot. eth. 2. Εὐκαπαφόρεια, proclivitas. Diog. Laert.

Συγκαπαφέρομαι, simul feror deorsum, simul defetor.

Μεταφέρω, transfero. Item metaphoricè loquor, Aristot. eth. 3.

Μεταφορὰ, ἡ, translatio. Sæpè de ea translatione, de qua à rhetoribus tractatur. Fab. l. 8. c. 6. utitur & Iso. in enc. Evag.

Μεταφορικὸς, translatitius, usurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφορὴ, transtitilis, qui transferri potest : ut τὸ ἀγγεῖον dicitur esse τῶν μεταφορικῶν. apud Aristot. phys.

Συμμεταφέρω, (*dec.*) simul vel unà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero. in medium produco. Aeschin. in Timarch. τὸν E'μιλιῶν τῶν A'ρδαλιῶν καλούμενον ἐκφέρει ἐν σώμα. Sic παφέρειν ὄλον, apud Xenoph. Pæd. 3. Exponitur &, affero cum alio, vel ob. ter affero, apud Plut. in epist. ad Dionys. χαίρειν πλὶ Σιμωνίδη ξυνοίσει παφέροντες. Παραφέρειν πλὶ χέρα, manum porrigere. Demosth. Item παραφέρω, depravo, deorqueo : ut ὀφθαλμὸς παρὼ τὸν ὀφθαλμὸν, apud Luc. Item transversum fero, rapio, abripio. Plur. de def. orac. τῶν χοίρων καδικῶς ῥεύματι ἑκάστα παραφέρονται. Interdum significat supero : ut apud Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παραγεγονὼς πᾶσι ὑπερβολὴν. Item παραφέρω usurpari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, λεμπάδιον μεμνημένη, ὡς παραφόρους Γ'ππιος προχάλεται, παφέρεσθαι, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium afferor : unde τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, fercula : ut apud Lucian. Item perperam agor, perperam moveor. Aristot. eth. 1. τὰ παραλογισμὰ τῆ σώματι ἐμέτε εἰς τὰ δεῖπνα παραιρούμενον ὑπόπνοι, τοῦτ' ἐπὶ τὸ ὑφειμένα παραφέρεται. Item transversus auferor, rapior, abripior. Herodian. l. 8.

Παραφορὰ, error mentis. Greg. de homin. τὸς γὰ παραφορὰς ἐν ἐν μόνῃ καρηβαρίᾳ γίνεσθαι ἐμμανθάνομεν. Interdum addatur genitivus. Jacchus : ut apud Plut. de virt. mul. & Dioscor.

Παράφορος, insanus, cujus mens à statu abducta : vel animi impos, delirans : unde παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponiour &, titubans : ut παρὰ

φερ⊙ γλῶσσα, apud Greg. & φ⊙φερ⊙ βαλλ⊙ειν, apud eundem Lucr. timbantes incedere.

Παφορ⊙ς, errabunda mente, insanè: aut non satis sana mente vel timbantes.

Παφρ⊙φ⊙ης, efferatio. Plat. in Tim.

Παφορ⊙ω, in medium affero: Item juxta affero. Hinc φ⊙φορήσαι exp. congerere, colligere, apud Plat. de leg.

Παροφ⊙μαι, per syncopen dicitur pro παφορ⊙μαι: in Anth. Epigr. Idem.

Decomp. Εὐπαφ⊙ρ⊙, qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facilè in mentis errorem seu insaniam inducere potest.

Ῥᾳδιοφ⊙ρέομαι, unà transversus auferor, unà abripior.

Περιφ⊙, circumfero. Synes. ep. 123. πᾶς ἐφ⊙ρᾶτό σε ἡ γλυκεῖα πατρὶς ἐπὶ μόνῃ καρδίᾳ φέρ⊙μα περιφ⊙ρόμενον. Item in diversum & contrarium fero. Item circumago, revolvo, redigo: ut apud Appian. μηχαναῖ Ἰ'παλιαὶ περιφ⊙ρόντ⊙ς οἷς λιμὸν ἐνεφ⊙ρ⊙ντο, ne ad famen redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιφ⊙ρόμενος ἐκ τῶν πρὸς Ἀσίαν, in suam potestatem redegit. Item traduco, per ora oculosque hominum circumduco. Synes. τὸ πονηρὸν περιφ⊙ρόμενον. Item in errorem induco, perturbo: ut in Ecclesiast. Solom. περιφ⊙ρεῖσα ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν.

Περιφ⊙ρομαι, circumfero, item circumagor, modò huc modò illuc feror. Exponitur & vagor, erro, palor, Plut. (de Cicer. proscripto) φέρ⊙ τὸ κρᾶτ⊙ περιφ⊙ρούμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Idem in Cæs. περιφ⊙ρόμενοι τῷ μεγέθει τῶν πολεμικῶν, ἔκρυπτον ὅμιλον, magnitudine circumactus.

Περιφ⊙ρὴς, circumlatio, circumactio, circumvectio: ut περιφ⊙ραὶ τῆς σχολῆς, Aristoph. Item circulorum missus qui convivii apponuntur, aut singulis convivis aut quarternis. Item obturbatio, erratio, hallucinatio. Greg. de theol. l. 2. Eccles. c. 2.

Περιφ⊙ρὸς, circumfero, circumago. Περιφ⊙ρ⊙λ⊙ς, qui circumagi potest, versatilis.

Περιφ⊙ρὴς, orbicularis, rotundus: ut λίθος περιφ⊙ρὴς, Herodian. l. 5. & περιφ⊙ρεῖς τρόχ⊙ι, Xenoph.

Περιφ⊙ρ⊙ς, rotundè, rotunda forma seu orbiculari.

Περιφ⊙ρεια, ἡ, rotunditas, rotunda forma. Exponitur & circumflexus, item circumcurrens linea. Aristot. eth. 1. & alibi. Dicitur & de erroribus mentis. Eccles. c. 10.

Πέραν⊙, quomodo huc pertinear, vide suo loco.

Decompos. Ἀπερ⊙φ⊙ς, non orbicularis. Theophr.

Συμπερ⊙φέρω, unà circumfero & circumrapio. Alex. Aphr. συμπερ⊙φέρ⊙μαι αὐτὸν κρέασιν. Συμπερ⊙φέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior. Lucian. ὄχ⊙ι ἅμα τ⊙ῖς ἄλλοις συμπερ⊙φερόμεν⊙ι ἀεί. Item comitor, coëo, unà hac illacque ventito. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπερ⊙φερόμεθα. Item comiter alicui me do & morigerus sum. Laërt. in Socr. κἀγὼ Ξανθίππῃ χρώμεν⊙ς, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπερ⊙φερ⊙ήσομαι, morigerabor. Exponitur &, unà versor. Συμπερ⊙φορὰ, comitatus & frequens huc illucque affectatio. Polyb. l. 6.

Εὐσυμπερ⊙φορ⊙ς, qui ea vitæ facilitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ & alij, qui facilem se præbet assentatorem. Laërt. in Zen.

Προσφέρω, offero: ut προσφέρειν δῶρα ἢ θυσίας, in ep. ad Hebr. Interdum offero, porrigo: ut προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoveo: unde apud eundem in probl. sect. 2. ἀνάξιον dicitur ὑπ⊙ῖν ὁμοίως ἀκκίζεσθαι προσφερόμενον, naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτὸν πρός τινα, manus sibi afferre Polyb. 5. Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. Thuc. l. 3.

Προσφερὲς, dicitur quod offertur. Thuc. l. 2. δῶρα καὶ ἄλλοθι τ⊙ῦτ⊙ χρυσᾶ τῇ ἀρχούσῃ προσφέρειν. Item quod offertur edendum: unde τὰ προσφερόμενα, cibus seu cibi, ea quæ edicantur. Aristot. Hinc & προσφέρομαι, exp. cibum sumo, edo, assumo: unde ἰχθῦσι προσφερόμενοι, piscibus vesci, apud Plutarc. in Alex. Item προσφέρομαι admoveor, inferor, irruo. Plutarch. in Gal. προσφερόμενοι μάχῃ τοῖς ἐναντίοις. Item congredior, manus confero. Idem, μαλακωτέρ⊙ις πρὸς ἀλλήλ⊙υς προσφέρ⊙ντο ὡς πρὸς ὀπτολέμους. Interdum προσφέρεσθαί τινι, est accedere ad aliquid, alicui se adjungere: ut apud Herodot. προσφέρεσθαι τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ὑμεῖς ὁπότερ⊙ι βούλεσθε πρόφερε⊙ι. Interdum, verò προσφέρεσθαί τινι, dicitur qui se alicui exhibet, qui cum alio agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐπὶ τ⊙ῖς αὐτ⊙ῖς ἐμοὶ προσεληλυθὼς, ταῦτα με εἰπεῖν ἐκέλευσεν: sic ego eidem assensi. Plut. in ep. ἵνα προσφέρ⊙ιτο τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἄνθρωπ⊙ς, ut cum aliis agas. dicitur & προσφέρεσθαί τινι, & προσφέρεσθαί τινα, hac in re erga te agitur, vel hæc te in proclivi. Plut. in Fab. μάλιστα προσφέρ⊙ντο Λακεδαιμόνι⊙ι τοῖς Ἀθηναί⊙ις. Item προσφέρομαι, exp. etiam utor, fruor. Xenophon. ἐν τ⊙ῖς πολεμικ⊙ῖς ἔργ⊙ις ἐπιτηδεί⊙ις προσφέρεσθαι. Item προσφέρομαι, exp. etiam ministro, subservio. Plat. de rep. l. 8. καὶ ὅτ⊙ιου ἀνελεί⊙ις τὴν φροντίδα τῶν ἀναγκαί⊙ων, ἀφανίζεις καὶ τὸ προσφερόμενον τῇ ψυχῇ: apud Xen. Ped. 8. Item, etiam fungitur, ita adhibeo, admoveo. Plat. de rep. l. 8. καὶ ὅτ⊙ιου ἀνελεί⊙ις τὴν φροντίδα τῶν ἀναγκαί⊙ων, ἀφανίζεις καὶ τὸ προσφερόμενον τῇ ψυχῇ: apud Xen. Ped. 8. Item, etiam fungitur, ita adhibeo, admoveo.

Προσφορὰ, oblatio, id quod offertur. Act. 21. Rom. 15. & alibi in novo Testam. Item admotio, adhibitio. ¶ Item cibi assumptio: interdum & cibus: apud Theophrast. ¶ Exponitur & reditus: apud Antiph. Item προσφορὰ, & προσφορὰ, & προσφορὰ, probrium, vituperatio, insectatio: & q. d. virtutum ab posteris Polyb.

Πρόσφορ⊙ς, commodus, aptus, conveniens, utilis. Aristoph. ἐν γένητ⊙ι προσφόρ⊙υ. Ἐξεδρᾶς ἀπηγᾶς φάσκουσα προσφορ⊙ν εἶναι. Per. ὀρθυμίᾳ χρῆσθαι προσφόρ⊙ν. Item ἐπὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ

Α'δηφάγος, (*dec.*) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non utitur. Aristot. polit. l. 5.

Δορυφόρος, toriferus.

Δύσφορος, portatu difficilis. Item qui non facilè tolerari potest, molestus, gravis. Eurip in Alc. *πῶς μὴ γέρων ἀνάγκαις κεῖται ὀπτὰ δύσφορος*, utitur & Plut. in l. de Herodot.

Δυσφόρως, ita ut vix portari possit: Item molestè, ægrè, iniquo animo. Herodian l. 4. & 6.

Δυσφορία, portandi seu tolerandi difficultas.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Metaphor. ægrè fero, indignor. Herodian. l. 5.

Δυσχείμερος, idem. Xen. Pæd. 2.

Δυσχίλιοι, latu toleratúque difficilis. Hesych. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. *Δυσφ. περὶ ὄγκος*, exp. tumor, qui non facilè resolvitur.

Τὰ ὑποδυστρόφια, (*decomp.*) subiracor, subindignor. Plat. ep 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero seu offero. Greg. in genethl.

Ελαιοφορέω, speciem gero, repræsento.

Ελαιοφόρος, oliviferus, olivarum fertilis: ut ἐλαιοφόρος ὄχθος, apud Eurip. in Herc fur. & ἐλαιοφόρον χώρας, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. Item ad oleum ferendum aptus: ut ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον

Ενηφόρος, (per syncopen pro ἐναφορόφορος) spolia ferens, exuvias ferens: & *per consequens*, bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. Ενιαυτόφορος, idem. in Epigr.

Ενιαυτοφόρος, annuum fructum ferens.

Ενιαυτοφορέω, annuum fructum fero, vel anno fructum fero.

Παριειαυτοφόρος, (*decomp.*) alternis annis fructum ferens. Theophrast. de caus. pl. l. c. 24.

Εξαφόρους, qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. l. 10. c. 8. Εξάφορον, dicitur lectica quæ à sex servis gestatur.

Επισπορέφορος, qui in singulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theophr. ibid.

Επιφορέω, in singulos annos fructum ferre.

Επιστολοφόρος, qui epistolia fert, tabellarius, tabellio. Xenoph. Hellen. 6.

Εριφόρος, lanifer, seu laniger: ut ἐριφόρος Νύκτα, apud Theoph.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: unde εὐθυφόρημον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu seu toleratu facilis. Et active, qui facilè portare potest: vel qui ferendo est. Interdum agilis, expeditus: unde εὔφορον σῶμα. Exponitur etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita ut faci è portetur seu toleretur. Alex. Aphr. probl. 2. Exponitur & simpl. leviter, facilè: apud Hippocr. l. 1. aphor. 2.

Εὐφορία, q. d. portandi facilitas. Galen. item feracitas, fertilitas. Phil. de vita M. l 3.

Εὐφορέω, ferax sum, uberes fructus affero. Lucæ. c. 12.

Εὐφόρητος, portatu seu toleratu facilis, tolerabi is.

Ἑωσφόρος, lucifer, stella auroræ seu lucis prænuncia: unde eam secum ferre creditur. Il. Ψ.

Ζυγηφόρος, jugum ferens: ut ζυγηφόρος πῶλος, apud Eurip. in Herc. fur.

Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris: ut ζωηφόρος ὕφος, apud Themistocl.

Ζωφόρος, idem: ut ζωοφόροι ἔνθεμοι, in Epigr. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus, Latinis signifer à duodecim animalium effigiebus quas gestare fingitur. Apud Aristot. de mund. & Procl. in sphæra. ¶ Vitruvio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium & coronidem, præ pulvinatis sæpè figuris visitur, ornamentisque diversis instructa.

Θεοφόρος, Deum ferens: ut θεοφόρος ὀνείρατα. quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen l. 11. Θεοφορος, qui divino motu fertur numine afflatus. Damasc.

Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus, seu numine afflatum esse.

Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor, divino spiritu feror. Phil. de vita M. l. 1. & 3. Item in malam partem, malo seu fanatico spiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur. Plut. de discern. adul. ab am.

Θεοφορητος, numine divino agente, divino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator. Nonn. & Epigram. Interdum Cereris est epitheton, ut pote quæ invento frumento prima quoque leges invenisse & dedisse mortalibus fingatur, apud Orph. in Argon. Herodot. & Paus. in Bœot.

Θεσμοφόρια, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφορεάζω, sacra legiferæ Cereris celebro. Xen. Hellen. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Plut.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epigr. & apud Athen. lib. 10.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορέω, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch.

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus. Xen. Pæd. 5.

Ἱεροφόρος, lacriferus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens, seu æqualem partem. Od. σ.

Καλαμοφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xen. Hellen. 2.

Dicitur & καλαμηφόρος, prod. od.

Καλαμηφορεῖν, calamum gestare, apud Themist.

Κανηφόρος, canistrum gerens. Pro quo Doricè κανατφόρος, apud Theocr. idyl. 2.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre. Plut. in amat. nar.

Καρποφόρος, fructiferus: ut καρποφόροι γάλοι Διλίας, Eurip. in Iph. Taur.

Καρτοφορία, actio ipsa fructus ferendi, aut fructuum ubertas. Naz.

Καρποφορέω, fructum fero. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6. Item produco veluti fructum, sequente accus. apud Greg. in orat. de Cyriano.

Κατήφορος, idem quod κατωφερής. Al. Aphr.

Κεραοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part. an. l. 3. Pro eodem dicitur & κερασφόρος, apud Eurip. in Phœn. & κερηφόρος apud eundem in Bacch.

Κερατηφορέω, corniger sum: cornua gero. Aristot ibid.

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κεροφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρεσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur, quem funesta fata adferunt, seu secum adducunt. Il. π.

Κισσοφόρος, sive κισσηφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans: illud apud Dionys. de situ orb. hoc apud Demosth. pro cor.

Κισσοφορέω, sive κισσηφορέω, hederam gero, vel hederæ fronde corymbisve redimitus sum, ut bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος, (*decomp.*) amans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestandis. Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. Item nummi species, *sic dicti à canephoris virginibus*, quæ Palladi ministrabant: seu ab imagine alicujus qui cistam ferebat, in eo expressa: apud Cic. & Liv.

Κλοπηφορέω, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus indutus.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de scrib. hist.

Κοπροφορέω, stercora fero. Item stercus ingero, sterc us injicio. Aristoph.

Κοτινηφόρος, oleastros ferens: ut κοτινηφόρος ὕδωρ, apud Bion. Idyl. 4.

Κυπαρισσοφόρον Νύδρον, arbor crucifera: de qua Theoph. hist. l. 4. c. 4.

Κεφαλοφορεία, ἡ, gestatio ramorum, seu ramorum ficus. Plutarch. Symp. l. 4.

Κριθοφόρος, hordeum ferens, seu hordei ferax.

Κριοφόρος, arietem gestans: sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsârit ariete circum mœnia civitatis portato, teste Paus. in Bœo.

Κυκλοφορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορητικὸς & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circúmque ferri queat, orbicularis. Plut. & Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circúmque feruntur, Athenag. in Apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circúmque feruntur. Aristot. metaphys. 9.

Κυοφορέω, gravida sum, uterum fero. Luc.

Κυφοφορία, tempus quo mulier fert uterum.

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigram. Καὶ θύρσου κλόσεις κωνοφόρων κάμακας. Est etiam arbor assimilis pinui: apud Theophr hist. pl. l. 3. c. 10.

Λαμπαδηφόρος, qui facem seu lampadem gestat. Paus an.

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. Item certamen illud quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodot. in Vran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadem gestans cursu certo.

Λαμπροφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem. Item lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπροφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens. Λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu pervulgata à crebra multitudine, quæ per eam commeat. Sic λαοφόρα ἐν ὄρει, apud Eurip. in Rheso.

Λεωφόρος, idem: λεωφόρος ὁδὸς, apud Herodian. l. 8. Phil. de vita Mosis l. 1.

Λευκοφόρος, album seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epigr. l. 2.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. Thuc. l. 2. & 7.

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens seu gestans: unde μηλοφόροι apud Athen. sunt regis Persarum satellites aurea mala gestantes cum γυμνάκαις.

Μηλοφορέω, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem seu capit: qui mercede aliquid facit: ut μισθοφόροι μαγλάβες, in Epigr. & μισθοφόροι στρατῶται, apud Demosth. qui interdum absolutè μισθοφόροι dicuntur: ut apud Thuc. l. 2. & Herodian. l. 2.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio. Aristoph. in Vesp. Item arta mereo, stipendia facio. Thuc. & Plut. in apophth.

¶ Item

¶ Item transitivè, stipendia [illegible] militum exhaurio. Æsch. [illegible]

Μισθοφορικός, qui mercenariorum est, seu militum æra mercenaria sunt: aut qui stipendia facere solet. Dion. Halic. Μισθοφορικὸν idem, quod μισθοφορία, ut in Arcon.

Μισθοφορία, id ipsum quod mercedis loco auferur, ipsa merces. Thucyd. ad Philip.

Μισθοφορικὸν (*decomp.*) stipendia militum exhaurio. Æsch.

Μισθοφόρος νεὼς, dicitur de navi oneraria & prægrandi: apud Phil. de mundo.

Μυροφόρος, qui [illegible] Pind.

Νεκροφόρος, qui [illegible] Poll.

Νικηφόρος, q. d. qui victoriam tulit, victoria [illegible] Plut. Item cui [illegible] apud Herodian. l. 3.

Ξιφηφόρος, cui [illegible] armatus. Antiphan. apud Athen. l. 14. Herodian. l. 7.

Ξυστοφόρος, ensem gesto, sic armatus sum. Idem Herodian. ibid.

Ξυστοφόρος, gladii cui ensis gestatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. l. 4. Item qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item fustem gesto.

Ξυλοφορέω, a lignorum portatio. apud Lyc. teste Poll.

Ξυστοφόρος, qui basilic radendo politum & ferro præfixum gestat: seu ipsi gestat. Xen. Pæd. 7. & 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: ut οἰνοφόρος νηῦς, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, divitias & beatitudinem afferens: unde οἱ ὀλβοφόροι Θεοὶ apud Eurip. in Iph. Aul.

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eurip. in Phœn. Xen. Pæd. 8.

Ὁπλομαχέω, armis gero seu gesto. Xen. Pæd. 4. Item armatus alicujus lateri [illegible]

Ὁπλομαχέομαι, ab armatis stipor. Plut.

Ὁπταναιφόρος, [illegible]

Ὀρθοφόρος, rectum seu contignationem ferens: unde ὀρθοφόρον, minus dicitur, quod aliàs ὀρθοκάλαμον. Hesych.

Ὀρθοφόρος, seu ὀρθοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans. Harpocr. ex Hyperide.

Ὀρθοφόρος, seu ὀρθοφόρος, festum quo ramulos vitis racemis onustos gestabant. Hesych. & Suid. Plut. in Thes.

Παμφόρος, omnia ferens, omnium ferax: unde γῆ παμφορωτάτη apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκηφόρος, qui securim gestat: bipenniser.

Πελεφόρος, qui lutum seu limum bajulat. Suidæ χειροτέχνης.

Πηλοφορέω, lutum fero seu bajulo. Aristoph.

Πληθυφόρος, pluriorum ferax.

Πληροφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua, plena persuasio. Exponitur & certa fides, certa persuasio: in ep. ad Thes. l. 1. c. 1. & apud Basil.

Πληροφορέω, plenam fidem facio, plenè certiorem: in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc & in pass. πεπληροφορῆσθαι περὶ πράγματος, res quarum plena nobis est facta fides. Lucæ. c. 1. Item πληροφορέω, certum & securum reddo: apud Basil. & Chrysost.

Πληροφορέομαι, certissimè novi & compertum habeo, plenè persuasum habeo. Ita in Exped. ἅμα πολλὰ ἐδεήθησαν ἔξωνα πληροφορηθῆναι. Quidam πληροφορεῖσθαι priùs in usu fuisse censent quàm πληροφορέομαι, & dici πληροφορεῖσθαι quasi πλήρη ποιεῖν φέρομαι, i. πλήρεσι, vel πλήρης φέρομαι τὰ περὶ αὐτοῦ. Sed & ἀπὸ τοῦ πληροφορῶ deominativum dici potest παρὰ τὸ πλήρη ποιῶ φέρω, seu φορέω, plenam fidem affero: uthæ rationis locum suum retineat. Sunt qui per ista scrabendæ vellim antepenultima, derivari putantes παρὰ τὸ φορέω, ut πληροφορεῖσθαι sit plena deprehensio, ἔλεγχος & πίστις φαίνεσθαι, plenissimum testimonium & probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax.

Πολυφορέω, multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πτεροφόρος, feracitas, fertilitas.

Πτεροφόρητος, qui à furio auferur, seu rapitur. Apoc. 12.

Πτηνοφόρος, aliger, penniger: ut πτηνοφόρον ἅρμα, apud Eurip. in Oreft. Sic dicebantur etiam agmina quoddam militare: sic Xen. 2. pen. ageris crisis, ut Hesych. annotat. ¶ Item πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii, ac cursui celeres, quòd ii pennas gestare solerent. Plut. (ut Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πυρφόρος, idem quod πυρσοφόρος.

Πυρσοφόρος, cursifer, seu cursiger. Synes.

Πυρσοφόρος, ignifer. Pro quo frequentius dicitur πυρφόρος: ut πυρφόρος ἀστὴρ, apud Thuc. l. 2. πυρφόροι ἀστέρες apud Luc. qui ignem ad hominum aetatem ferre creduntur, vel quia eo acie ignem præferunt. Cæterùm etiam dici posse ortiginat. πῦρ, τὸ πυρσὸν, quod primæ syllabæ productionem ob sequentem ρ, & secundæ correptionem ob sequentem σ, recipiat. Sed & πυρσὸν, pro πῦρ, pedis etiam πυρσὸν. Sic nominatur, tanquam fabulis accommodatus seu ignifer equus. ¶ Item πυρφόρος, artificium ferens, [illegible]

Πυρφόρος, ignem seu faces gestans. Eurip. [illegible]

Πυρφόρος, qui facem gestat. Item vas ignis [illegible]

Ἡλιοφόρος, [illegible]

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat, aut fascem gestans, lictor.

Ῥαβδοφόρος, virgas gesto seu baculum. Xenoph.

Ῥαχεφόρος, scutifer, ephebus. Athen. [illegible] ripius Rhenus.

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens: equus extra [illegible] catenam, seu habenam, qui aliàs συρὸν dicitur. Aquilius dicitur [illegible] pontifex Hebræorum, Rabbi. [illegible]

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius. Polyb. Diodor. & pro eodem σημειοφόρος, in l. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax: ut σιδηροφόρος γαῖα, apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum gesto, arma fero. Thuc. l. 1. Plut. in probl. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item frumentum subvehens, commeatum seu cibaria vehens: ut σιτοφόρα πλοῖα, apud Herodot. l. 7. Item pani ferendo aptus: ut σιτοφόρον [illegible]

Σκαφηφόρος, scapham ferens. Harpocr. Poll. & Hesych.

Σκευηφορέω, vasa seu instrumenta portans. Xen. Hell. 3. Plut. in Polit præcep. Dicitur & σκευηφορῶ.

Σκευοφορεῖα, vasorum sarcinarumque bajulatio.

Σκευοφορικὸν, ad σκευοφόρον pertinens: ut σκευοφορικὸν βάρος, apud Xen. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Poll. ex Eupol.

Σκεφορεῖον, lignum è quo vasa suspensa ferantur seu bajulentur. Idem. l. 10. c. 2. Scribitur & σκεφορεῖον, apud eund. l. 7. c. 29.

Σκευοφορέω, vasa & instrumenta fero seu bajulo. Plut. Symp. 2. Dicitur & σκευηφορέω.

Σκευοφόρημα, vasa & impedimenta mihi bajulantur: seu vasa & impedimenta mihi bajulanda curo, apud eundem.

Σπερμοφόρος, semen ferens: seu semen commissum reddens, fructum ferens. in Epigr.

Σπερμοφορία, semen fero, semento. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 2.

Σπιφυλοφόρος, uviger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur & στεφανηφόρος: quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, & inter alia ornamenta coronam ex lauro gestantis: ut docet Athen. l. 5. Hinc & στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas στεφανηφόρου, apud eundem l. 2.

Στεφανηφορεία, coronæ gestatio: coronatum esse. Eurip. in Herc. fur. Pro eodem dicitur & Στεφανηφορία.

Στεφανηφορέω, coronam gesto, coronatus sum, & στεφανηφορῶ, pro eodem. Dem in Mid. Plut. in apoph.

Συκοφορέω, ficus fero seu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, junceum funem gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens: ut τελεσφόρος Ζεύς, apud Hom. hymn. in eum. Exponitur & passivè, qui ad finem perducitur, seu ad finem perductus: ut τελεσφόρος ἐνιαυτός, apud Hom. dicitur annus integer & ad finem perductus. Sic χρόνος τελεσφόρος, praculum completum, apud Eurip. in Phœn. Exponitur & ad finem usque, officio suo fungens, seu perfectè, apud Theophrastum. Item τελεσφόρα ὕδατα apud Plut. dicuntur arbores, quæ fructus tempestivos & maturos ferunt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

Ἀτελεσφόρητος, (*decomp.*) ad maturitatem non perductus. Diosc.

Τελεσφόρος, idem quod ἐνηφόρος. Eur.

Τελεσφόρος, idem apud eundem initio libelli.

Τελεσφόρος, acum ferens. Idem ibid.

Τελεσφορέω, pallium ritum gestat, vel decorum vestem gerens. Etym.

Τελεσφορεῖα, ritè pallii gestatio. Plut. de discern. adul. ab am.

Τελεσφορεῖον, pallium ritum gestans. Idem ibid.

Τερατοφόρος, [illegible]

Τερατοφορέω, [illegible]

Τερατοφορία, [illegible]

Τερπνοφόρος, [illegible]

Τερπνοφορέω, [illegible]

Τερπνοφορία, [illegible]

Τιμωροφόρος, ulciscens. Item [illegible]

Τιμωροφορία, [illegible]

Τυμπανοφορία, tympanum fero seu porto. Athen. l. 14.

Τυμπανοφορέω, tympanum fero. Item [illegible]

Τυρροφόρος, q. d. cæcum ferens. Apud Theoc. in Syringe [illegible]

Τυφλοφόρος, [illegible]

Τῦφος, aqua gerulus: lixa seu calo qui aquam affert. Xen. Cyrop. 3. Item [illegible]

Τυφοφορία, aqua gestatio. Adhuc erat [illegible] mum foler. Luc. in vit. sua.

Τυφοφορέω, aqua gestatio. Adhuc erat [illegible] morium eorum institutum, [illegible] Apoll. & Hesych.

Τυφοφορικὸν, [illegible]

Φιλοφόρος, [illegible]

Τ'ὑδροφόρος, qui hydriam gestat. Harpocr.

Τ'ὑλοφόρος, seu ὑλληφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.

Τ'ὑλοφορία, materiam comporto. Phil. de vita M. l. 1.

Τ'ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. Symp. 3. probl. 9.

Φαισφόρος, lucifer, lumen afferens: ut μέλιτος φαισφόρου, apud Orph. de Deo. apud Eurip. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.

Φωσφόρος, idem: ut φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, πόροι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantivè & fic dicitur Stella Veneris solem antegrediens, quæ eundem subsequens ἑωσφόρος nominatur.

Φωσφορεῖν, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.

Φερεφόρος, qui lecticam portat, lecticarius servus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliarius.

Ἐκφυλλοφορῶ, (decomp.) senatu vel ordine aliquem moveo & ejicio: ducta significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. in Timarch. Ἐκφυλλοφορέω, illa ejectio è tribu seu populo. Etym.

Χλαμυδηφορῶ, qui chlamydem fert seu gestat: ut χλαμυδηφόρος ἀδύτης, apud Theocr. idyll. 15.

Χλαμυδηφορεῖα, chlamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu vim idia gramina ferens. Eurip. in Phœn.

Χλοηφόρα, herbam seu gramen vi: ide fero: vel herbesco, seu herbasco. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 6.

Χρυσηφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eurip. in Hec.

Χρυσοείδης, τό, dicitur electrum, apud Diosc. l. 1. c. 114. quod quidam & χρυσηφόρον nominari volunt ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri gestatio.

Χρυσοφορῶ, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta, vel aurea monilia gero. Aristot. œcon. 2. Athen. l. 12.

Ἀψηφοφόρητος, (decomp.) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

Ψηφοφόρος, suffragii lator seu suffragiorum, qui fert suffragium seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragii latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορίον, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item suffragio meo creo: sequente accus. pers. apud Dion. Halic.

Ὠοφόρος, ovum ferens.

Ὠχροφόρος, vide ὀχροφόρος, suprà.

Composita venatica.

Ἀίσσω, Ζέφυρος, quemodo huc pertineant, vide suis locis.

Φέρνη, pro ἔφερνη, vide Ἐφέρνη in comp. ex Ἔνεμι. mitto.

ΦΕΥ heu, eheu. Xen. Pæd. 7. Φεῦ ὦ ἀθλία ἐγὼ ὡς πολλὰ ἤδη οἶσθα δὴ σοὶ ἀπειλήσας ἐμαῖς. Cum genitivo apud eundem l. 7. (de homine indigna morte perempto) φεῦ τοῦ ἀθλίου. Cum nominativo apud Sophoclem, φεῦ πάτερ, heu me miserum, ô miserum! Et cum accusat. apud Eurip. Dicitur & φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ, admirantis (ut: hy apud Terentium in Adelphis) papæ. ut φεῦ τῆς λύρας, papæ qualem pulchritudinem, vel ô qualem pulchritudinem! in Epigr. φεῦ ποθῆς ὅσον αἰπὺ λέοντα βαρὺ δαμάσσας. Apud Aristoph. in Avib. φεῦ φεῦ, ἥκιστ' ἐνορᾷ βλέπουσ' ὁ δρίνδωνᾶς, ὃν annotat scholiastes, ὅτι μὲν σχῆμα τοιοῦτον ἐπὶ τῶν θαυμαζόντων. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.

Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥΓΩ, (F. φέξομαι, & φεύξομαι pro quib. legitur & φεύξω. apud Eurip. in Herc. fur. P. πέφευγα. aor. ἔφυγον) fugio, fugam capio, do me in fugam. Od. ω. μὴ φεύγητε κάθε, A. χαλῶν. Dicitur &, φεύγειν ἐς πατρίδα, & φεύξομαι ἐκ πολίμιου, apud Hom. Et φεύγειν φυγάς, apud Aristoph. ¶ Item effugio evado: ut apud Iscor. in Arch. φυγεῖν τὰς τοῦ βασιλέως τῶ μεγάλω δυνατείαν. Item refugio, vito, declino, averfor: ut φεύγειν δικαστήριον, apud Plato. de leg. Et φεύγειν τὸν ἀληθῆ, spem rejicere, apud Plut. Et apud Xen. ὑπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν. Scyllam averfari. Item cum infin. recuso: ut apud Plat. διδάξειν ἔφυγεν. ¶ Item fugio patriam (*ut loquitur Virgil.*) exulo, verto solum: ut apud Hom. φεύγων δὲ Ἄργος. Apud Xen. πλεῖόν τοῖς ἐγκαλοῦσι ὅτι φεύγουσιν ποιεῖ ἢ νόμων. Et ὁ φεύγων κάδικος, revocatio exulum. Apud Plat. φεύγοντες ἀσεφείας, perpetuo exilio mulctari. Dicitur &, φεύγειν τὸν πατέρα & φεύγειν τὸν πόλεμον, exulare patria, exulare sua civitate. ¶ Item φεύγειν, reus sum, accuso: ut apud Aeschin. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. Sic φεύγειν φόνου, cædis reus, & φεύγειν ὕβρεως, ubi sub. δίκην qui accusativus interdum additur: ut apud Dem. adve: sus Onetorem, ἔτ' ὢν φεύγει τοιοῦτον ὀνείδη τὸν δίκην. Et cum accusat. χαλεπὸν: ut apud eundem, φεύγειν χαλεπὸν ὕβριν.

Φεύγομαι, à quo partic. πεφευγμένος (euphoniæ gratia & ablato e dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitavit. Iliad. ζ.

Φεύξις, εως, ἡ, fuga. Hefych.

Φευκτέος, ὁ, à quo fugiendum est, vel effugi potest seu vitari. Apud Plut. in l. de inflic. Βοηθὸς φεύξιμος, expon. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet. Item dereflabilis: apud Aristot.

Φευκτικός, ἡ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. ll. κ. Exponitur &, effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Od. ν. Οὐδ' ἔστι μοι φάτις φύξιμος ἔμμεναι. Exponitur & active, fugans, qui in fugam vertit: ut, φύξιμος ἱππῶν, apud Nic. in Ther.

Φύξιος, idem: qui fugat. Item fugæ favens, fugæ præsens: ut φύξιος Ζεύς, apud schol. Apoll.

Φυγάς, άδος, ὁ, ἡ. profugus, exul. Exponitur &, fugax, timidus seu ignavus. Suid. & Hesych. in qua posteriori significatione quidam φυγὰς dici putarunt, ὑπὸ τῦ φεύγειν εἶναι, vel ὑπὸ τῦ φεύγειν ἰέναι.

Φυγή, idem cum φυλετός: Od. ϑ. & ξ. ἐκ δὲ φυγὴ φυλὰς πέλοντο. Item ἐπὶ τὴν πολεμίους, hostes in fugam vertere. Xenoph. Item effugium, vitatio aut evitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item exilium. Eurip. in Oreft.

Φυγὴν, in fugam. Iliad. ϑ.

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item servus fugitivus. in Pand.

Φυγαδικὸς, ad exulem seu exules pertinens: vel qualis est exulis aut exulum. Item idem cum Φυγὰς. Iscor. in Evagr.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto seu pello: unde πεφυγαδευμένοι, exules. Plut. & παφυγαδεύσαι, exulem esse. Herodian.

Φυγαδία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.

Φυγαδιτήριον, i. furpatur pro urbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paral. & Ioluæ.

Πέφυγα, idem quod φεύγω, ex ejusque præterito medio πέφυγμαι, ficut πεπείθω ex πέπεικα. Euft.

Ξυμφεύγω, pro eodem. Soph. ξυνέπεμψε δ' ὧν μὲ φυγεῖν.

Φυζα, idem quod φυγὴ, Ionice: propriè fuga cum pavore & trepidatione. ll. ι. & Od. ξ.

Φυζαλέος & φυζακτικὸς, pavidus, timidus: ut φυζακτικὸν ἦθος. Suid. & Euftath. Pro iisdem legitur & φύζηλος apud Hefych.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φεύγω: hoc autem pro φεύγω, teste Euftath. unde particip. πεφυζὼς, Iliad Φ. Τῷ δὲ γε φοβηθέντι πεφύζοντι. Idem tamen hoc participium per fyncopen factum esse ex πεπεφυζηκὼς φυζῶ, dici posse tribuit.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναφεύγω, rursum fugio. Hefych. Item pro ἀναφεύγω: unde apud Xenoph. γνοὺς ὁ Κεσσὶας ὅτι εἰς ἐπιτείχισμα τῇ βουλῇ διαλήψεται ὧδε αὖπις ἀναφεύξοιτο.

Ἀνάφυξις, exp. effugium. Plut.

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀφεύγω, effugio, evado: unde apud Eurip. in Iph. Taur. Πεφευγὼς δ' ὀλίγοι ἀμπτηνοῖς Ὀλύμπου πόδεσσι, vix effugiunt eædem impiam.

Ἀποφεύγω, effugio, evado: ut ἀποφεύγειν διὰ τὰς ἀσεβείας ἀπαν. apud Eurip. in Ione. & ἀποφεύγειν νίκην. Demoſth. Dicitur & ἀποφεύγειν τὰς φθορᾶς, 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. abſolvor, ſequentibus accuſativis δίκην, χρέωλύσιν, αἰτίαν, vel ſimilibus: ut Ariſtoph. ἢ ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγειν ἀνδραγαθίαν. Plat. Dicitur & ἀποφεύγειν δίκην παρὰ δικαστῶν, aliquo contra ſe orante abſolvi, apud Dem. Interdum ſine his accuſat. hanc ſignificationem habent: ut apud Athen. κειροκμήτη ὑπὸ Εὐθύνου ὧν ἐκφεύγει, ἀπαίτης ὤν.

Ἀπόφυξις, effugium, evaſio. Ariſtoph. in Nub.

Ἀποφευκτικὸς, effugiendi ſeu evadendi peritus, qui hanc fortunam habet, ut facilè evadat.

Ἀποφυγὴ, idem quod ἀποφεῦξις. Item evitatio. Plat. ep. 7. Alexand. Aphrod.

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, evado, evito. Plat. de leg. l. 12. τὰ μὲν δὴ μέγιστα ποιεῖται τοὺς τοιούτους διαφεύγειν. Iſocr. διαφεύγειν τὸν συμπορεύεσθαι. Item effugio periculum: ſæpè apud Thucydid. Item evado mortem, apud eundem lib. 2. & Iſocrat. in Iſocr. enc. Dicitur & διαφεύγειν ὄμματα, quo excidimus, quod è manibus quaſi nobis elabitur: apud Aeſchin. in Ctefiph. Item quod nobis è memoriâ elabitur & excidit, quo modo uſus eſt Iſocr. & Plut.

Διαφευκτικὸς, idem quod ἀποφευκτικὸς.

Διαφυγὴ, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Thuc.

Δυσδιάφυκτος, (decomp.) qui vix effugi potest, ægrè evitabilis. Suid.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xen. Hell. l. 7. ἢ δι' ἀνδρῶν ἢ διὰ θαλάσσης ἐξέφευγον. Plat. in Apoll. τὸ μὲν θανεῖν, φίλοι ἄνδρες ἐκφύγοι. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ὑπὸ ἀφάτου ἐκφεύγει τὴν ἔξω τῶν αἰσθήσεων φύσιν ἐκφυγοῦσα. Sic apud Dioſc. φάρμακα ἀναιρήσιμα τὸν ἔξω τῶν ὀσφρήσεως, dicuntur venena, quæ præſentaneam vim perdiderunt. Item excido, elabor: ut ll. ξ. ὅπλων ὑπὸ ἐκφυγόντων. & ἐκφεύγειν ἡδονάς, dicitur id quo excidimus: apud Dem. Ἐκφυγὴ effugium.

Decomp. Ἀνεκφεύκτως, qui effugi non potest. Item cui effugere non licet. Plut. ἀνεκφεύκτως.

Τ'πεφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Hom. & Eur. in Medea.

Καταφεύγω, confugio. Demoſth. καταφεύγω ἐφ' ἡμᾶς. Xen. καταφεύγειν ὑπό τινος.

Καταφυγὴ, perfugium, refugium. Eurip. in Oreſt. Iſoc. Æſchin.

Καταφεῦξις, pro eodem.

Καταφύξιμος, ad quem eſt perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω, Æſchin.

Παραφεύγω, (*decomp.*) antè vel prius confugio.

Περαφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam, ad extremum evado & ſuperſtes ſum. Plat. de leg. l. 3. οὐ τάχα ἀθεμιτότητος τῷδε φθορεὺς Δεκ. ἐγὼ δ' ἀδανῶν κρατικείων, ὡς εἰδῇς εἰ περαφεύξομαι.

Περιφεύγω, fugio ad, confugio, Plut. in Sol. περιφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur &, transfugio, apud Herodian.

Πρόσφυξος, ὁ, ἡ, ὁ, qui confugit ad aliquem: unde πρόσφυγες, clientes, in Pand. & πρόσφυγας ἱκέτας, apud Gregor. Item tranſfuga aut perfuga. Herodian.

Περιφεύγω, profugio. Item effugio. Theocr. idyll. 13. περιφυγὼν πάσας εἰς ἓν ξυμπίτνας Ἀρτάς.

Τ'πικατεφύγω, (*decomp.*) clàm profugio. Heſiod. in Aſp.

Συμπεύγω, una fugio.

Συμφυγὰς, exilii comes. Eurip. in Bacch.

Τ'πεφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Thuc. l. 7. & Plut.

Composita ſine præpoſitione.

Ἀπερύτης, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ, ἡ, ὁ, inevitabilis, ex quo nulla effugiendi eſt facultas: ut ἄφυκτα δεσμά, apud Luc. de Luct. Item qui evadere non poteſt. Ariſtoph. in Nub.

Ἀφύκτως, abſque ullo effugio, citra ſpem effugii. Plut.

Παράφυκτος, (*decomp.*) omnino inevitabilis. Epigr.

Εὐφυγία, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον, perfugium, refugium: munitio ſubſidiaria: apud Herodot. & Luc. Propriè & juxta etymon ſic dicebatur refugium quod habebant qui Minoem Κρῆτα, i. Cretenſem fugiebant, teſte Etym. & Euſt. Exponitur &, latebra, aſylum.

Φέ'Υ ΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, ſcintilla, vel ſcintilla parva, ut vu't ſcholiaſtes Æſchyli in Prometh. ¶ (derivans ἀπὸ τῦ φλέγειν ἢ φλεῖν) Ariſtot. Meteor. l. 2. τὰ δ' ἄγαν βαγέντ' ἐξέπλαθε πυρὸς πολλὰ, ἡ φίλλαν ἢ πέρνα αὐλωτέρνα: ubi tamen gemino λ ſcribitur φίλλαν. Ariſtoph. in Acharn. Η' δ' αἰσσὸς ἐν τῇ φιλλάρᾳ κρεμάσται.

Φιλλίον, ô, in ſcintillas converto, comburo: à cujus paſſivo φιλλίωμαι eſt ἐφιλλώθη, apud Æſchyl.

Φιλλὰς, idem quod φίλλα. Archilochus, Πυρὸς ἢ λῶ ἀυτῷ φιλλάδος.

ΦΗΓΟΣ, ῦ, ὁ, fagus: arbor ex quercuum genere, de qua Dioſc. l. 1. c. 145. (¶ nomen habens ὑπὸ τῦ φαγεῖν, quòd olim fructu ejus & glandibus victitarent. teſte Euſt.) Il. ν. Φηγῷ ἔφ' ὑψηλῇ πεύκῃ. Διὸς. Plut. ſymp. 2. φηγῦ κλάσιον. ¶ Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. eſculus: fagum autem ipſe τὸ ἔδιον nominat. ¶ Item fructus hujus arboris φαγὸς appellatur, glans fagea: unde apud Plat. polit. 2. recenſentem ſuorum civium πλεονάσματα, ἐνηδὲ ποιοῦσι τοῖς τὸ πῦρ. ¶ Ariſtophan. in Pace refert φηγὸν nunquàm membrum genitale, quoniam pars quædam ejus βάλανος, i. glans dicitur.

Φήγινος, ὁ, ἡ, faginus ſeu fagineus: ut φήγινος κολοσσὸς, in Epigr.

Φηγίτης, idem: unde φηγίτινον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.

Φηγαλεύς, ὁ, cognomen Bacchi ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Euſt.

Φήγιον, nominatus fuit quidam mons à fagorum copia in eo naſcentium, teſte eodem.

Φή'ΛΩΣ, ὁ, ἡ, impoſtor, fallax. Suid. & Hefych.

Φηλόω, ô, impono, decipio: pro quo veteres dicebant φηλάω.

Φηλίπης, ὁ, impoſtor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheſo.

Φηλίω, ô, impono, decipio: unde Lycophr. φηλώσας πεῖσμεν, pro ἀπατήσας ἔπεισε τινα, utitur & Menander apud Suid.

Φηλήματα & φηλάνεις, impoſturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.

Φήλης, ητος, ὁ, impoſtor, ὁ ἀπατεών. Suid. Item groſſus, i. ſignis nondum maturus, vel potius quæ quum immatura ſit, quantùm elabitur & excidit, quo modo uſus eſt Iſocr. & Plut.

Composita.

Ἀτραφηλακίζω, decerpo ſeu deligo ſicos immaturas, φηλάκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.

Ἀσύφηλος, vilis & abjectus, nullius pretii, infamis. Iliad. ι. ὡς μ' ἀσύφηλον ἐὸν Ἀχαιοὶ θήσεσιν Ἀργείοισιν. Etymol. & Euſtat. derivant παρὰ τὸ ἄπο τοῦ βλάπτω, ἢ τὸ φυλῶ. Quidam tamen interpretantur etiam, ſtolidus, inſipiens: derivantes ex σοφὸς facta Æolica mutatione τῦ ὁ εἰς υ. Iliad. ω. Ἀλλ' ὅπως σοὶ ἀσύφηλος ἔχωσιν ἔπεσσιν ἀδὲ ἀνώνυμον.

Φήμη, φημὶ, &c. vide in Φάω, i. dico.

Φλωκίζω, in Φίναξ.

Φή'Ν Η, ης, ἡ, offifraga. Gaz. apud Ariſtot. l. 6. an. cap. 6. & l. 8. cap. 3. Avis eſt major quàm aquila. Dicitur & φῆνις.

Φῆς, vide in Φάω.

Φ Η'ΡΕΑ, τὰ, nervorum tumores & tenſiones oblongiores apud Hipocr. ¶ Sic dicti putantur à ſatyris, quos lones φήρας vocant, & fingunt habere oblongas quaſdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῆς Φηρῶν derivent, quòd ὄρη Φηρῶν, civitate Peleponneſi, tumores ii ſint frequentes. Sunt item qui φῆρας ſcribant, ἀπὸ τῆς Φερῶν, quæ civitas eſt Theſſaliæ. Vide Gal. comment. 3. in lib. δ. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico Hippocr.

ΦΘΑ'ΝΩ, (fut. φθάσω, à φθάζω, inuſit. aor. 2. ἔφθασον. tanquam à φθήμι.) prævenio, anteverto, occupo. Herodot. φθάσαντὲς Ἀθηναῖοι ἀγγέλου τὸν Λακεδαιμονίων. Tuc. l. 3. φθάσαι Ν ὃ ἔμαθε ἀκοαὶ τὸν Ἀθηναίων ὁπόσον. Sæpe cum participio: ut Xen. φθάσαν ἀδικοῦντες, prior aſcendo & φθάσω ποιῶν, apud eundem. Interdum poſt particip. ponitur πεῖν: ut φθάσω ἀδικούμενος πρῶτ' ἀποθανεῖν, apud Ariſtot in probl. Sic & apud Xen. Interdum ἐφθάκει ποιήσας dicitur pro ἐπεποίηκει. Sic Xen. ἐφθη κατακαυλισθεὶς pro κατακαυλισθη. Interdum & cum infinit. ſequent. itidem particula πρὶν: ut Plut. in apoph. ἐφθη γὰρ τελευτῆσαι πρὶν ἢ παρ' ἐμοῦ μαθεῖν τῆς φιλίας ἀπολαύειν. Sic Aphr. probl. l. 1. φθάνουσι παραδιδόασι πρὸ δεήσεως. ¶ Item aſſequor quod efficere conteudit: ſignificat etiam illud quod non ſatis uno verbo exprimi poteſt, (inquit Bud.) Demoſth. ὃ γὰρ θὴν ὁ Φίλιππος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Gregorius de Trinitate loquens ὃ φθάνω τὸ ἓν ῥοῆναι, ἢ εἰς τὸ ἓν αὐαχέσαι, unum animo concipere nequeo, ut non trium ſplendore circumfundar: tria dividere non poſſum quin continuò ad unum referar. Apud Plat. in Phædone, ἀλλὰ μὲν δὴ οὐδέποτε σοι ἔτι αὖ φθάνοιες, atque omnino ſi tur id facias, quando ille tibi hùc quod poſtulas, protinus conceſſerit. Et in Euthydemo. ὃν αὖ φθάνοις ἀκούων, jamjam audies. Ibidem, ὃν αὖ φθάνοις ἐκεῖνον ἐμοῦ, non effugies quin convivio nos excipias. Dicitur etiam ὃν ἂν φθάνοις, propoſiti ſummam non aſſequeris, voti compos non eris. Apud Lucian. ὃν ἂν φθάνοις ὠνησάμενος, non effugies quin emas. ¶ Item φθάνω pervenio. Iliad. ι. φθάνει Ν τε πόνον ἐπ' αἶσαν Βλάπτων' ἀνθρώπους. Greg. κἀγὼ μάχης τέλος κτᾶται Παῦλον ἐγκαρδίως φθάσᾶς. Apud eundem, ἄχρι φθάσειν exp. in ſublime evadere.

Composita.

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, prævenio, præverto, anteverto, ut παραφθάνῃσι, apud Hom. anteverterat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐφείνεν, præveniens rogat.

Περιφθάνω, idem: unde περιφθάσαι. 2. Reg. 9.

Προφθάνω, (q. d. prævenienter) præveniendo, antèvertendo: ut προφθάνων ἀπροσδόκητον, Nonn. antèvertere ſermone.

Τ'ποφθάνω, idem quod præcedentia: unde ὑποφθάς, apud Homer. idem quod προφθάς, προλαβών, item Odyſſ. ο. ὑποφθάμενος φάτο μῦθον.

Φθάρμα, φθαρτὸς, &c. vide in Φθείρω.

Φ Θ ΕΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθιγμαι, loquor. Moſch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ τόσον νόσες ἢ φθίγγεται. Item vocem edo ſeu emitto, ſonum edo: Odyſſ. ι. ἢ φθέγξεαι μύνη ἢ καὶ ἄλλοισι. Lucian. φθέγξεσθαι βωλόμενος. ἐξέπεσε τὸ τι ἢ ἀπεκόπη ἐμέλιμ. Ariſtophan. Homer. expon. clamo: dicitur tamen apud Plat. de leg. φθέγγεσθαι μὴ βοᾶν. Apud Ariſtot. in probl. φθέγγεσθ' ἵνα ἴσιον dicuntur quibus vox per nares erumpens ſtridet. Sæpe cum accuſ. expon. profero, enuntio, dico. Dem. τότων τοίνυν ἁπάντων ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἐρῶ, οὐδ' οὐδὲν ἔξεστι, νὴ δι' ἥκιστα μὰ τοὺς ἄλλους. Plato ep. 7. περὶ ἐμοῦ δὲ ἐγὼ μὲν οὐδὲν ἔτι φθέγξομαι. Ariſtot. φθέγγεσθαι μεγάλοις ῥήμασι, ſuperbè loquens. Apud eundem μέγιστον φθέγγεσθαι, expon. altiſſima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur: ut apud Herodot. in Thalia, ἔτυχε τῶν ὀρνίθων ὁ εἷς φθεγξάμενος. De eorvis apud Plutar. φθεγγόμενοι δορυφόροις. De vermibus, apud Theoph. de cauſ. pl. lib. 5. cap. 14. De lyra quoque ſeu cithara, apud Plat. Ariſtotel. & Plutarch. De janua ſtrepitum edente, apud Ariſtoph. in Plato.

Φθέγμα, ατος, ἡ, loquentis vox: aut quævis vox, ſonus. Sophocl. in Elect. Ariſtoph. in Nub.

Φθεγκτὸς, ὁ, ἡ, vocalis. Epigr.

Φθογγὴ, ἡ, & Φθόγγος, ὁ, ſonus.: apud Hom. in Bœot. & Od. ι. Plat. &c. ¶ Item Φθέγγος, litera, apud Plut. in Fab. & ſpecialiter, vocalis litera: apud eundem.

Φθογγώδης, ες, ὁ, ἡ, vocalis, vocem ſeu ſonum edens.

Φθογγάζομαι, vocem ſeu ſonitum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce loquor, pronuntio exclamans, exclamo: ut ἀναφθέγγεσθαι χρεμισμὸς, apud Plut. in Theſ. Sic ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Syneſ.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta ſunt: vel contra vocem ſeu ſonum edo. Item vicißim ſonum edo. Eurip.

Euripid. in Hippol. ...

Ἀνηκόσμησις, contra ...

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, ... utpote quæ ... familiam ...

Ἀποφθέγματα, dictum ... Plutarchi.

Ἀπορθόγγευτος, ... Idem in Lycurgo.

Ἀπόφθογγος, à sermone ... Plut.

Ἐπισφίγματα, adsono, ... respondeo. Plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθόγγομαι (q. d. sono, ... rhythmum) non concinnè ... Plat. in Euthyd. & Theæt.

Παράφθεγμα, sonus ... Item ... Item ... Plut.

Παραφθέγγεσθαι, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσαφθέγγομαι, adsono: vel alloquor, compello. Eurip. in Orest.

Προσφθέγγομαι, alloquium, alloquutio: apud eundem ibid.

Προσφθέγγεσθαι, unde ... Plut. in Lycurgo.

Προσφθέγγομαι, q. d. subloquor.

Composita sine præpositione ex Φθογγος, & Φθογγη.

Ἀξιόφθογγος, ὁ, ἡ, ὃ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus. Pind.

Ἄφθογγος, non vocalis.

Ἀφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Oreste. Soph. in Ajace.

Βαρύφθογγος, q. d. gravisonus, grave sonans seu graviter, gravem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος, cujus geminus est sonus: qui est duarum vocum ... apud Gramm.

Ἀ πολυφθογγος, (dec.) conso in diphongum.

Ἀ πολυφθογγωσις, conflatio in diphongum, seu confectio diphongi. apud Gaz.

Ἐπτάφθογγος, novem sonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur & septem nervos habens seu fides: ut ἑπτάφθογγος ἀοιδή, apud Eurip. in Ione. Item septem foramina habens.

Εὐφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: ut εὐφθογγος λύρη, apud Theogn.

Καλαμόφθογγος, calamo sonans sive canens. Aristoph.

Καλλιφθόγγος, pro eodem.

Καλλιφθογγος, pulchrum reddens sonum: ut καλλιφθογγος ἀοιδή, Eur. in Herc. fur.

Λαθιφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur. Hesiod. in Theogon.

Λιγυφθογγος, argutam vocem edens, stridulum & argutum sonans: carpentis, arguus. Iliad. β.

Μονόφθογγος, quem vox desinit: mutus.

Μελιφθόγγος, q. d. mellisonus, mellitos & dulces sonos edens. Hesiod.

Μονοφθογγος, unum sonum habens seu unicum.

Πολυφθογγος, multisonus: ut πολυφθογγος αὐλὸς, apud Poll.

Ἐγχεόφθογγον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

Φθάζω, ἄω, Ε. ἴσω, corrupo, labefacto, perdo, interimo: hinc apud Hesych. Φθαῖσις, exp. Φθορὰ εἰς ... Invenitur vox pass. in passiva ... Φθάσθαι, exp. Φθείρεσθαι, cum dicis interisse, pro quibus scribi ... & Φθίσθαι tradit Eust. Apud Hesych. Φθαστὸν exp. Φθαρτὸν ... Φθαστὸν, tabes, idem quod ... apud Gal. Φθαστὸς, commune ... Νεοφθαστος. (com.) nuper corruptus.

Φθίω, f. ἴσω, idem cum ... Od. α. & particip. Φθιὸς, pro ... corruptus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. Ephes. Aptus Soph. in Ajace. ... Φθίσις, corruptio: ... Φθιτὸς, corruptibilis, ... Φθίτης, ὁ, ἡ, corruptibilis, corruptioni obnoxius: ... Φθιτὸς, ὁ, ἡ, q. d. corruptibilis, ... Φθιτὸς, ὁ, ἡ, ὃ, corruptus, ... Φθίω, f. ἴσω, & ... Od. λ. Ἐφθίσατο ... Φθίσθαι, cum dicis ... Φθόη, ἡ, ἀοιδὴ ... Φθοὴ, ἡ, ἀοιδὴ ... Φθοὴ, ἡ, ἀοιδὴ ... Φθοὴ

Φι & φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum dativis singularibus addunt, interdum & pluralibus. Dicitur enim Ἀξιστεφέφι χαιτῇφι, pro Ἀξιστεφέϊ. Od. ο. & ὑτέφφι pro ὑτέφϊ, apud Hesiod. Dicitur ἔχατφιν, pro ὄχεσιν, curribus. Il. ε. & ν. Sic σπέσσατ pro σπέσθαι, apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba vel dativo juncta reperitur vel gen. ut quum Διόφιν dicitur pro Διός, & ἐκ Διόφιν, pro ἐκ Διός. Iliad. υ. Sic ἀκαχήφεσι pro ἀκαχήσι vel ἀκαχήφιν. Odyss. τ. & ι. Dicitur & ἔφφατ. pro ἔφατο, apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑ΄ΛΗ, ης, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. Φιάλαι ἀμφιβηΘ᾽, phiala duplex, cujus pars una alteri imponitur. ¶ Dicta παφὰ τὸ πεῖν ἁλῆς, quasi πάλη, ut tradit Etymol.

Φιαλίσκη, ἡ, parva phiala.

Φιαλίς, ίδ᾽ος, ἡ, idem: unde plur. num. Φιαλίδες, apud Luc. in Lexiph.

Φιαλεύω, comportare, hilariter vivere. Item opus aggredi. Aristoph.

Τ᾽αφφίαΘ᾽, (com.) exp. fœdifragus: ut Il. γ. ἐπεὶ οὐ πιστὸς ὑφκοσίαλος ἠδ᾽ ἄπιστος. Propriè (ut quidam volunt) qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. Exponitur etiam, superbus, arrogans, insolens, Od. ξ. Ὑβφιστὴς φιαλος ἠπ᾽ΘΣ: Poinitur etiam in laude, teste Suid.

Τ᾽αφφιτάλας, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. Item superbè, arroganter. Item pro μεγάλως, ὑβφιστῶς, apud Hom.

Φιαφὶς, &c. vide in Φάω, luceo.

ΦΙΒΑΛΕ΄Η, ης, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Hesych.
Φίβαλον, ficus: Etym. ex Apollophane.
Φιβαλὶς, ficus quoddam genus apud Athen.
ΦιβάλιΘ᾽, itidem ficus species, apud Gal. in gloss. Hippocr.
Φιβαλεῖς, dicti sunt homines graciles.

Φιδίτιον, vide in Φείδομαι. Φιλέω, &c. in ΦΙΛΘ᾽.

ΦΙΛΙ΄Σ, ίδ᾽ος, ἡ, canna: item σύριγξ. Hesych.
ΦίλιΘ᾽, qui est ex canna seu cannis, q. d. canneus, Φιλίνη ἐδώδη. Herodot.

ΦΙΛΑΤΡΕ΄Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis, apud Dioscor. l. 1. c. 126.

ΦΙ΄ΛΟΣ, ὁ, amicus, qui amat: vel, qui amatur, charus. Hom. Il. γ. κἄδε θεοῖσι φίλΘ᾽ πάντων δᾶ ἦδε τε Ὄσσον ἐμεῖ. Sic apud eundem Φίλον τέκΘ᾽, φίλον μήτηρ, φίλΘ᾽ Ὀδυσσεύς. Xen. Pæd. 1. φίλους ἀσκεῖν, καὶ ἐχθροὺς αὐτῶν. ¶ Item placitus, libitus, gratus. Plat. de rep. l. 6. τὸν δ᾽ λέγειν ὑφίλω σε καὶ ὑμῖν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλώτερΘ᾽ comparativo per syncopen dicitur φίλτερΘ᾽, & pro superlat. φιλώτατΘ᾽, φίλτατΘ᾽, quod φιλώτατΘ᾽ etiam, apud Hesych. legatur, sicut & neutrum φιλάτατον. Per τὸ φίλτατον sæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis charissimæ: ut apud Luc. & Xenoph. Pæd. 4. Dicitur & φιλαίτερΘ᾽ pro φίλτερΘ᾽, & φιλαίτατΘ᾽ pro φίλτατΘ᾽, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. ΦιλαίτατΘ᾽ ἐμοὶ Λακεδαιμονίοις. Legitur & Φίλιον pro φίλτερΘ᾽, Odyss. τ. Et ΦίλτΘ᾽ pro φίλτατΘ᾽ apud Soph. in Ajace. ¶ At Φίλιστον vocatur aparine ab Hippocrat. ut putat Gal. in ejus lex.

Φιλότης, ητΘ᾽, ἡ, amicitia, amor, benevolentia. Il. Ἦ μὲν φιλότητα μετ᾽ ἐμοὶ τεύξεσθαι ἐδέλοιτο. Plat. Φιλότης ἰσότητα ἐπεφάζετο. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, seu amicissime: apud Lucian. & Synes. ep. 134. ¶ Item φιλότητες, concubitus, Venus: unde μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. & Πάντων ῥᾳδίως κράτει φιλότητΘ᾽: apud eundem.

ΦιλοτίΘ᾽, ὁ, ἡ, ἄ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conveniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: ut ΦιλοτίΘ᾽ κύπελλον apud Theogn. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plut. τὰ περὶ μυστικῶν ἔδεσε μάζαν Φιλοτησίαν esse dicuntur ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad concubitum seu Venerem pertinens, Venereus: ut ΦιλοτίΘ᾽ ὕμνος, apud Appian.

Φιλοτησία, ᾶς, propinatio: seu invitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio post cœnam benevolentiæ ergò: unde Φιλοτησίαι ἐστιάσεων, amicos invitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. Φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argentea pocula prægustata portigebant cui vellent, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Suid.

Φιλία, ᾶς, amor, charitas, amicitia. Ilocrat. ad Dem. ἀγαθὸν δὲ φιλίας μὴ ὄντως ἔγχειρεῖν κτᾶσθαι.

ΦίλιΘ᾽, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: ut Φίλιαι γῆ ἔασι, apud Xen. quæ & omisso fuit. Φιλία dicitur unde ἐν φιλίᾳ apud eundem exp. in pacato. Item ΦίλιΘ᾽, amicitiæ præses: cognomen Jovis, apud Synes.

Φίλιος, ut deceat eos qui sunt in amicitia & societate, more fœderatorum: vel amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλίω, amicum reddo, benevolum reddo, conciliо: unde φιλιώσαντες ἐξ ἀεὶ τὰς φιλιωθέντας, in Fab. Æsop.

Φιλιωτής, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, neo amiciti am, fio amicus. Ecclesiast. c. 37. Φιλιάζειν Hesych. est συναλλαττῆς.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis. Item amicus: Φιλικὴ λεσχηρία, apud Luc. de salt. & Φιλικὰ ἐσθέσεως, apud Plut. symp. 4. Item ad amandum propensus: quod & Φιλοπαὴς. Aristot. eth. 8.

Φιλικῶς, ut decet eos qui sunt amici: amanter. Idem polit. 2. Xen. & Polyb.

Φιλῶ, ῶ, amicus fum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέων, ὡς δίκτυπα κιχήσῃ, ἢ δ᾽ ἐχθρὸν ὀπάσσῃ. Hom. hymn. 1. Merc. Φιλεῖ δ᾽ ἐπὶ πάντα Ζεὺς Ἐὼ πάσης ἀάτης. Arist. μισεῖν ὡς Φιλόπαιπα. Item amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Od. ο. χρὴ ξείνον παρόντα φιλεῖν, ὡς καὶ ἐμὲ Ὀδυσεὺς γένηται. Item amicè in loco aliquo lubens verſor: Et ſimpliciter, libens verſor. Antiph.

Φιλία, ης, ἡ, populus, arbor ſemper virens. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 14. & l. 3. c. 12.

Φιλία, ης, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10. & Plin. l. 16. c. 14.

Φίλινος, ου, ὁ, illaceus: ut φίλινοι πίνακες, tabellæ illiaceæ, quib. pro chartis veteres utebantur: Ælian. & Euſt.

Φίλιος, ίδ᾽ος, idem cum φιλύϊνος. Ariſtoph. in Avib.

ΦΙΜΟΣ, ὁ, vel Φίμος, ου, ὁ, camus, ſiſcella: ut apud Luc. ἢ σπογγιὰν πωλήσειν ὡς ἐπὶ φίμου ἐς τὸν ἀγῶνα. Ep. c. 38. ἐμέλησέ ὁ φίμος ἐς τὸν ἀγῶνα σου, initium earum natibus tuis. Eccleſ. c. 20. Φίμον ἐφ᾽ ὑμῶν, exp. capiſtrum. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quo ſibi os obligant uinatores, ne aquam ſorbere cogantur. item pro piſcatorio inſtrumento, pro reticulo ſeu ſagena reticulata, ſiſcellæ figura. ¶ Eſt etiam aleatorium inſtrumentum: ut apud Æſch. in Timarch. ἢ φίμῳ πεσόντα ἀφανὲς. Exiſtimatur Latinè dici fritillus. ¶ Quidam medici φίμῳ propriè ſignificare ſunt nexum ſummi oris peranum & faciolum, quum toro ſuperiore ejus ambitu in anguſtum colligo, funiculo religatur, idem quod φιμοῦν. Dioſc. l. 4. φίμῳ τὰς ἐν αἰδοίοις σάρκας.

Φιμὸς, ὁ, ἡ, camus ſeu ſiſcella: formam habens: vel, cami uſum præſtans. Apud Nic. φιμὸς ἁμαμυρτ. exp. myrti fructus adſtrictoria vi pollentes.

Φιμόω, ῶσω, camo obligo aut adſtringo, ſiſcella capiſtro. Et general. os obturo, ut δοὺς ἀλλοῦντα ὁ φιμώσων. Deut. c. 25. Exponitur & ſimpl. obturo, coarcto, conſtringo: ut apud Ariſtoph. in Nub. φιμώσῃ τόντα τὸ ξύλον τὴν αὐχμέτα.

Φίμωσις, obligatio ſeu obſtructio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις, mediciis dicitur colligatio ſeu coarctatio, quæ callo quodam in ſede atque ano contingit. teſte Gal. τ. κατὰ τόπ. l. 9. c. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cutè ſua tenudari nequeat.

Compoſita.

Ἀπιμόω, idem quod φιμόω.

Ἐπιφιμόω, obſtruendi, obturandique vi pollens.

Παραφιμώσις & παραφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta eſt, ut glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin. med.

Περιφίμωσις, dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludunt, ita retrorſum deducta ſunt ut reduci nequeant. Proſiſſen dicitur & παρεμφίμωσις.

Φὶς, vide in Φῖλυη.

ΦΙΝΔΑ, antiqua. Pind. in Olymp. ὦ φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἅρμα μοι ἐπὶ τὰν Ἰωνίαν.

Φῖξ, vide Σφίγξ in Σφίγγω. Φίπα in Σίπα.
Φίπασμα, &c. in φύω. Φλαδία in Φλάω.

ΦΛΑΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit ſignificare, ſtulte & inarticulate loqui, fatuum eſſe vocabulum. Exponitur etiam, ſervo, quæ ſignificatio potius convenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur.

Φλασμὸς, ὁ, ἡ, faſtus, πῆΘ᾽, Hesych.

Πεφλέζω, ferveo, æſtuo: propriè dicum de maris æſtu putatur, & à ſono ſictum. Il. ρ. Κύματα πεφλεγέτων πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Ariſtophan. μὴ πεφλεγέτω κάκεος ἐπὶ σοὶ θρασὺ θυμὸς, tumultians, vel æſtuans ira. Dicitur & de iis qui in loquendo offenſu, ſeu labuntur & eandem repetunt, ſicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teſte codem Gal.

Πεφλασμένα, τὰ, ἔργα, ἀντὶ τοῦ ἀφύσικα, ἄτοπα. Item ſtrepidis quem æſtuans mare edit. Et metaphoricè, de verbis inſolentibus, & elatis, apud Ariſtoph. in Avib.

Ἐπιφλάζω, inſuper ſono, ſuper ſtrepo, ſuper ſtrideo, ſuper ſibilo. Ariſtoph. in Ranis.

Φλασμὸς, vide in Φλάω. Φλασὸς, in Φλάω.

Φλάω, ῶ, contundo, ſeu mollio contundendo, contero. Ariſtoph. in Plut. ἅπαντ᾽ ἀφλᾶ καὶ τρίβει καὶ μαλάττει καὶ ὀπτᾷ. Exponitur etiam, frango, rumpo: ¶ unde adeo dictum Attice pro θλάω, tradit Euſt. Ariſtoph. in Pluto, κύπελλα δ᾽ ἀγλαὰ ἐπιφλᾷ. Exponitur etiam, flaccidum reddo, ut ſenectus, comedo, vivo: & Ariſtoph. ibidem, Κἀγὼ μὲν ἀφλῶ, ἢν δὲ μὴ, ἀπόλλυμαι. Sic ἀφλᾶν apud Ariſtot. quæ eſſe ſcribit proprie cum ſtatu & ubilo concedere, qui ingeſta helluonum avidiuſcè edentium. Eſt enim fictitium verbum. ¶ In obſcena etiam ſignif. uſurpatur: unde Heſych. Φλᾷ exp. σαυρώτηρα, σωλῆνα.

Φλασὸς, ὁ, ἡ, talis ut contundi ſeu conteri poſſit. Ariſtot.

Φλαδῶ, idem cum φλαδάω. Heſych.

Compoſita.

Ἀναφλάω, ῶ, obſcœnam ſignif. habet, de maſturbante dictum. Lud.

Ἀναφλασμὸς, ὁ, ἡ, maſturbatio. Suid.

Ἀφλαστὸν, ὁ, ἡ, ſumma puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ἁλίσθαι φλοιῷ, ἤ, ὑλάδι, ut tradit Euſtat. Exponitur etiam, ἀκροσόλιον. Alii ἀφλαστὸν dici volunt κατ᾽ ἀντίφρασιν, quoniam ſunt ἀφ᾽ λασὰ ſeu ἀ᾽ λάσα. Schol. Apollon. ἀφλαστον eſſe vult σωλῆνα κατὰ τὴν πρῷραν. Latinè apluſtre vocant.

Φλεβικὸς, &c. vide in Φλέψ.

ΦΛΕΓΩ, F. ξω, Ρ. χα, uro, incendo, inflammo: ut Φλέγειν φέγγΘ᾽, accendere lumen, apud Soph. in Ajace. Ibidem, ὅπως ἐραίαν φλόγα, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illuſtro (more ignis illuſtrantis ea quæ ſplendida reddit) ut apud eundem Soph. ibidem. πάντῃ δ᾽ ὁ μέγας χρόΘ᾽ μαραίνει τι ἢ φλέγει. Item ango, animum concito. Heſych. Interdum, amore uro. Moſch. idyll. 5. Ὡς Ἀχαιὸς Πιθάα, τόσσον ΣείριΘ᾽ φλέγει Ἀχαιόν. ¶ Neutraliter etiam uſurpatur, pro, ardeo: ut πυρὸς φλέγοντος, apud Soph. ibidem. Ἐτέθολος φλέγων, armis ardentibus. Plut. in Rom.

Φλέγμα, ατος, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium, Il. Φ. & apud Hippocr. ¶ Item humo albidus & frigidus: pituita, apud Gal. & cæt. med. ſic dicta per antiphraſin, quaſi minimè uſta.

Φλεγμαίνω, ἐντΘ᾽, ὁ, ut φλεγματίσειν ἔκπεμμα, Heſych. eſt eruptio flammæ.

Φλεγματικὸς, & Φλεγματώδης, cui pituita ineſt, abundans pituita. Alex. Aphr. & Gal.

Φλέγμασία, ᾶς, ἡ, inflammatio, æſtus, ardor. Hippocr. Exponitur etiam, febris, apud Ariſtot. in probl.

Φλεγματίας, ου, ὁ, φλεγματίης, ου, ὁ, pituitoſus: apud Hippocr. in l. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æſtuo, feo cæſtuo, effervefco. ut Φλεγμαίνοντα πάσσε μιν, apud Dioſc. l. 1. tonſillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. Φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate fervens. Item intumeſco, intumeo, tumeo, apud Ariſtot. unde metaphor. Φλεγμαίνοντα πόλις, luxu turgens ſeu tumens: apud Plat. de rep. l. 2. Sic γλῶττα φλεγμαίνουσα ὀργάσμων κακοήθων, apud Synes. de inſomn. Item tumeo, i. ſuperbio, ferocio. Chryſoſt. comm. in ep. ad Coloſſ. orat. 7.

Φλέγμασις, idem quod Φλεγμασία. Ariſtot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocrat. & Galen. Et ſpecialiter, tumor cum inflammatione, cui renixus accidit, pulſus & rubor: apud med. recent.

Φλεγμονώδης, ες, ὁ, ἡ, ἤ, inflammationem habens cum inflammatione conjunctus: de quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαίνω, exp. inflatus.

Φλῆξις, ἰδ᾽ος, ἡ, incenſio, incendium, exuſtio. ¶ At Φλέξις, ἰδ᾽ος, inter averſum numeratur, apud Ariſtoph. in Avib.

Φλεγέθω, ignitus, ardens: Ariſtoph. in Acharn. Exponitur etiam ſplendidus: apud Heſych. Item injuriofus, damnoſus: παρὰ τὸν Φλεγύαν gentem injuriofa & ingia, apud eundem.

Φλεγὸς, rubor: quia eſt flammæ color. Galen.

Φλὲψ, γός, ἡ, flamma. Il. Υ. & Ψ. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. ¶ Eſt & floris nomen apud Plin. l. 21. c. 11.

ΦλόγιΘ᾽ & φλογεὸς, & φλόγινος, flammeus. Item ardens, fervidus, ſplendidus, fulgidus: Item rutilus, rubet: ut φλόγιον ἔαρος apud Theoc. Ἐφύλ. ἐκλιδὸν ἐς φλογιὸν ἔρχεται. Epigr. tertium apud Nonn.

Φλογὴν & φλόγα δὲ, pro ſiſtem: ut φλογὴν ἐπιβαίνειν, apud Greg. & φλογώδης Σκιαμαχία, apud Eraſm. Φλογὶς, numerus & inter colores pretioſos, apud Athen.

Φλογμὸς, idem quod φλὲψ, flamma. Nicand. Alexiph.

Φλογὶς, ίδ᾽ος, ἡ, caro alla. Poll. & Athen. φλογὶδες, ſignificare videtur parvum fructum carnis ſimilem. Heſych. Βύδεν φλογὶδες τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπὶ τὰ ἐπιπολῆς ἀναδιδόμενα.

Φλογίζω: uſtulo: unde φλογίσαι Heſych eſt κατακαῦσαι. Φλογίζειν, ἀντὶ τοῦ φλογμοῦς ποιεῖν. Pro quo per ſyncopen dicitur φλόζειν. Item accendo, inflammo

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.

Φλογόω, inflamo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thucyd. & Gal.

Φλόγωμα, uſtuſati panis quaſi puſtula. Heſych.

Φλογίον, q.d. flammula. Dionyſ. Longin

Φλεγέθω, idem quod φλέγομαι: τὸ καρυῶδε φλεγέθοντος. Heſiod. in Theog.

Φλόμος, quomodo hùc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

A'μφιφλοξ, ancipitis & dubiæ flammæ. Euripid. Exponi etiam poteſt, ut: inque flammam habens.

A'ναφλέγω, rurſum incendo, rurſum comburo: idem quod φλέγω: unde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ δὴ παντάπασι τὸ ἔρωτα ἀναφλέξας ἐμοῦ, & in paſſ. ἀναφλεχθῆναι, ira exardere: excandeſcere: Plut. ep. 7

A'ναφλεγμαίνω, rurſus ardeo vel æſtuo: vel rurſus intumeſco. Item pro ſimplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. ἀναφλεγμηνὰ γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα πυπτηθέντες, intumuerunt.

A'ποφλεγμαίνω, ardere ſeu æſtuare deſino. Item tumere deſino, tumorem depono. Galen.

A'ποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Dioſc. l. 2.

A'ποφλεγματικὸς, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quo utimur ad elicienda pituitam & ab ea repurgandum. Idem l. 5.

E'κφλέγω, exuro. Ariſtoph. E'κφλεγμαῖνον, in phlegmata converti. Hippocr. in l. de victu in morb. acut.

E'μφλέγω, inflammo. Item flammam ejaculor.

E'μφλήγω, inflammo, vel comburo in.

E'μφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.

E'πιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. ς, Η' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέξει Δαναοῖσιν. Theocr. idyll. 23. φλογὶ σωφρονέστερον ἐπιφλέξαι.

Compoſita ſine præpoſitione:

A'ειφλεγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ſemper ardens.

A'φλε[γμα]τος, ὁ, ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll. Arg. 1.

A'φλεκτος, non uſtus. Item non coctus, non toſtus. Idem.

A'φλεκτος, non uſtulatus.

Εὐφλεκὴς, inflammatu ſeu uſtu facilis.

Ζαφλεγὴς, valde ſeu vehementer ardens. Item ſummè ſplendens, ſummè vigens. Iliad. ϐ.

E'πιζαφλεγέως, exp. ardenter, vehementer: ut dicatur quaſi ἐπιζαφελῶς, vide & in Ζαφλεγὴς ſuo loco.

Ηἰμεφλεγὴς, ſemiuſtus. Ηἰμεφλεγὲς, idem.

Καλλιφλοξ, pulchra flamma ſeu ſplendido igne coruſcans: ut καλλίφλογα πῦλαι, illuſtres quod in ſacrificiis accendebatur, apud Euripi. in Ione.

Λιθοφλεγματία, ὡν, ἡ, lapidea pituita.

Λιπαφλεγὴς, ſuccum habens, ſucci plenus.

Μεγαλοφλεγματία, ὡν, ἡ, qui totius corporis ſuperficiem alba pituita plenam in tuberem extollit.

Παμφλεκὴς, omnia comburens ſeu inflammans. Soph. & Athen. l. 8

Πυρεφλεγὴς, & πυρεφλεκτὸς, igni ardens: vel igni aduſtus, igneo ardore flagrans: ut καλὰ πυρεφλεγὲς, apud Xen. & ἥλιοι πυρεφλεγεῖς, apud Plut. πυρεφλεκὲς χάλυβος, apud Suid.

Πυρίφλεκτος, ardens, ita tamen ut ab igni conſumi nequeat: ut βαῦ πυρίφλεκτος, apud eundem Suid.

Πυρίφλυκτος, idem quod πυρίφλεγκτος: ut πυρίφλυκτοι ποταμοὶ, apud Dion. Areop. de cœleſt. hierarch. Eſt nomen fluvii infernalis, apud Hom. Od. κ & Luc. de Luct.

Φλεδὼν, &c. vide in Φλέω. Φλέξις, in Φλέγω.

ΦΛΕ'Ψ, φλεβός, vena. Iliad. ρ. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκαρσεν. Xenoph. Hellen. 5. βάψαντες ὑποκαῦσι φλέβ. Idem metaph. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, apud Euſt. & φλέβες χρυσᾶς, apud Theophyl. in ep.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum eſt.

Φλεβόεις, ὁ, ἡ, venoſus, venis abundans. Ariſtot.

Φλεβόω, ſcarito tanquam è vena. Etym. & Suid.

Φλέβιον, τὸ, venula. Hippocr. apb. l. 4.

Βλεφαίνω, quidam exp. αἰσθάνομαι, ὃ οὐκ ἔστιν, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν φλέβας ἕλκοντες πόρρω. vide & βλέμμων, in βλέπω.

E'πιφλὴς, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ ſunt venæ.

ΦΛΕ'Ω, nugor φλυκτῶ. Heſych. Euſt. Suid. & Etym. ¶ Item λέγω & Etym. unde φλυᾶς dictus Bacchus apud Chios, ut tradit idem Etym. & φλύων Bacchi epith. apud Aelian.

Φλεδὼν, ὀνος, ἡ, nugæ: Suid. & Etym. Φλέδων, ωνος, ὁ, nugator, nugax: Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼς de homine, apud Heſych. & Euſtath.

Φλεδονέω, nugor, garrio: apud Suid. & Etym.

Φλεδονία, ἡ, nugacitas, nugæ: ineptiæ: apud eoſdem.

Φλεδονίζω, idem quod φλεδονέω, apud Heſych.

Φλεδονώδης, ες, ὁ, ἡ, nugax, nugo. Hip. & Gal.

Φλενδάω, nugor, λαρῶ. Heſych.

Φλυάρος, nugæ: Etym. & Suid. Interdum & nugator, nugax, ſtultiloquus: ut apud Syneſ. φλυάρος γραῦς.

Φλυαρία, nugæ, φλυαρίαι. Suid.

Φλυαρώδης, nugator. Gal. apud Hippocr.

Φλυαρίζω, nugor, ſtultè loquor: apud Ariſtoph. in Nub. Legitur & φλυαρώδω, apud Heſych.

Φλυαρῶ ſeu φλυαρίω, idem: Gal. apud Hippocr.

Φλύω, & φλύζω, idem cum φλέω, nugor: Iliad apud Etym. & Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αἶψα δ' ἐμυήσω, μαστὶς ὑπαὶ φλύζον. ¶ Item, ferveo, bullio, ebullio, fervendo ſeu bullendo ſtrido. Heſych. & Euſt. Apud Hippocr. Φλυζόωσα Galenus exp. βλύουσα, & φλύσπαι apud eundem, ὑγραίνεται. Exponitur etiam, amburo.

Derivata ex φλύω, nugor.

Φλύαξ, nugæ: Archiloch. apud Euſt.

Φλυάξ, nugax, ineptiæ. Item res vanæ & futiles: Ariſtoph. in Nub. Λύπας γάρ τοι μάναισι σὺ δυσὶ, πάλαι ἢ πιὼν ἐξεφλυάκει. Plut. in ſymp. ἔπειτα πειθόμενοι ἄνδρες ἢ φλύαξον. Item nugator, nugax, ſtultiloquus: in Axiocho. Dicitur & φλύακος λόγος, apud Plutar.

Φλυακέω, idem quod φλέδων & φλυαφία. Plat. in apol. Πολὺ πολλῷ φλυαρίᾳ φλυαρῶντα. Dicitur & de rebus futilibus, apud Luc.

Φλυαρέω, nugor, ineptè garrio, ineptio, blatero. Ariſtoph. in Veſp. ἕως φλυαρῶ τι. Interdum cum accuſ. ut apud Plat. deteſt. l. 2. ὃ σοφιστικὸν σὺ, ἐὰν πιαίνῃς φλυαρῆς, ſi talia nugeris, ſi tales nugas effutias.

Φλυαρώδης, ες, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax.

Φλυάξ, ακος, ὁ, jocoſus, jocator, γελοιαστὴς. Heſych. Interdum pro ſcurra poni putatur. Exponitur etiam, chriſius, vivolentus. Heſych.

Φλυάω, idem quod φύω & φλύζω nugor. Et pro eodem φλυάσω, apud Heſych.

Compoſita.

E'πιφλύω, idem quod φλύω, nugor, deblatero: Apollon. Arg. 1. Τὸν φάτις ἢ τὰς πεῖρ ἔπιφλύειν μεταφάσιν Τίν A'λωΐάδας.

Καταφλυαρέω, ῶ, ut καταφλυαζῶσι, adverſus te deblatero. Apud Diog. Laert. μή τι σε καταφλυαρήσω.

Περιφλύω, paſſim & ubique nugor: ex eodem.

¶ *Derivata ex φλύω, ferveo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex ſuperfluitate humoris qui eſt in corpore. Hippocr.

Φλύσσω, f. ξω, eructo: Heſych.

Φλύκτινα, ἡ, tumor ſeu tuberculum in cute ex aduſtione: populi vel puſtula: Thuc. l. 2. Phil. de vita Mof. l. 1. Ariſtoph. in Veſp. Pro eodem dicitur & Φλυκτὶς, apud Euſt.

Φλυκτιδώδης, ες, ὁ, ἡ, (q. d. puſtularis) cui puſtulæ inſunt, vel puſtularum ſpeciem gerens.

Φλυκτιδοῦμαι, ῶμαι, in puſtulas erumpo. Dioſc. l. 1. c. 134.

Φλυκτίδωσις, puſtularum eruptio.

Φλυκτιδῶν, ῶνος, ὁ, ἡ, idem quod φλυκτιδώδης: ſchol. Theocr.

Φλυζάκιον, idem quod Φλύκτινα. Hippocr.

Φλυδάω, tumeſco, madeo: item flaccеſco. Hippocr.

Φλύδρος, ὁ, ἡ, humidus, uvidus. Item flaccidus.

Compoſita.

A'ναφλύω, idem quod φλύω, ferveo, &c. Il. φ, ἀβλητ' ἄρα μιν ἀνέφλυε. A'ναφλύζω, idem.

A'φυσιπαφλὴς, ὁ, ἡ, ex quo puſtulæ non eruperunt ſeu non erumpunt. Dioſc.

E'κφλύζω, idem quod φλύζω. E'κφλύσαν, unde ἐκφλύζειν apud Apoll. Arg. l. 1. exp. ἐξεχεῦαι.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinoſus, ebrioſus. Xen. & Poll.

Οἰνοφλυσία, vinolentia, ebrietas. Ariſtot. ἐth. 3. c. 5.

Οἰνοφλυγία, vinoſus ſum, vino me ingurgito, inebrior. Dem. ſt. & apud Poll. l. 6. c. 3.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Baſil.

Οἰνοφλυκτὶς, idem quod φλυκτὶς, puſtula. Galen. & apud Hippocr. Pro eodem dicitur & ὀλοφλυκτὶς, apud Theocr. Idyl. 7. ὀλοφλυκτὶς ἀμπελος.

Ὀλόφλυκτος, puſtuloſus, apud Nic. in Ther.

Περιφλύω, exp. amburo: Ariſtoph. in Nub. (de fulmine) ὃ σπερμοῦ ἐγὼ βαλόμην ἡμᾶς, ὅτις ἡμᾶς περιφλύει.

Τ'αφυλύω, effervéſco, inundo.

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, portæ, antepagmentum, antæ. Alii & vallum

ſum limenque: ut etiam exponitur apud Theocr. idyll. 24. Καὶ κύσε πατρὸς φλιάς. In plur. φλιαὶ, valvarum poſtes: ut apud Joſephum de Samſone, πὰς πύλας αὐτῷ τῆς φλιάδος ἁρμοχλοῖς, ὅσαι τὰ ἄλλη πᾶσι αὐτὰς ἐμβύουσιν, ἀφεμένῳ κατωμαδὸν, valvas cum ipſis poſtibus & repagulis, ſive peſtillis. Apud Hippocrat. φλιαὶ (ut expon. Gal. in gloſſ.) ſunt ligna directa & ex adverſo depacta. Item alibi vocat fulcimenta, quæ ſucculas utrinque diſpeſcunt. Sunt etiam ſcalarum firmamenta, quæ gradus tranſverſarios, per quos aſcenditur, utrinque compingunt. ¶ Grammatici annotant ἐκ τοῦ θλίβω fieri θλιὰ & Aeolicè φλιὰ, ſicut φὴς dicitur pro θῇς.

ΦΛΙΑΩ, ῶ, putreſco, putrefio, σήπομαι. Heſych. ¶ Item rumpor, laceror, lanior. Plut. in Symp. τὰ δὲ ὑπὸ θηείων ἁρπαζόμενα ζῶα ῥήγνυται καὶ τὸν ὄνυχας μαλάττεται καὶ τειχρῶσι, καὶ τοῖς δέρμασι φλιᾶται καὶ ἁπλᾶται, rumpuntur, lacerantur, laniantur. Sic Nicand. in Ther. πυκνὰ πικμήρατο τύγμα, Σεσηπόσι φλιδέσσι. ¶ Item rugas contrahens: ut apud eundem, Α'λλοίαινε καὶ γλύπτε σοὺς φλιδήσοντας ἀλοιφῇ. exp. rugas contrahentis præ obeſitate.

Φλιδώδης, rugæ veſtium & ſiſus. Heſych.

Φλιδάω, idem exp. διακαίνω, διαῤῥώ.

Περιφλιδάω, (comp.) idem quod Φλιδάω, rugas contraho. Nicand. in Alexiph. Καὶ τὰ βοὸς νέα γλύπτε περιφλιδήσοντας ἀλοιφῇ.

Φλίγω, &c. vide in Φλέγω.

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ, cortex. Iliad. α. ἔλαιφε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. Φλοιὸς κεφαλῆς ῥίζης.

Pro eodem dicitur etiam φλόος, & per contract. φλῶς, unde accuſ. φλῶν, apud Dioſc. l. 3. c. 164. & in Hippiatr. Metaph. dicitur de pelle: ut apud Nic. in Ther. (de ſerpentis exuvio) Εὖτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο σάκει φλόος ἔλκεται. Ponitur & φλόα, pro φλοῦς apud eundem, Alexiph. pro cute, ῥῆγμ τε φοῖβε σὺν φλόα δύσκιον γέλων.

Φλοιώδης, ὁ, ἡ, cortici ſimilis, corticis ſpeciem præ ſe ferens: ut φλοιώδης ὕλη, apud Ariſtot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parvi momenti eſt. Exponitur &, ἀλαζονικὸν, apud Plut. in lib. περὶ αὐτῆς αὐδυίτου, &c.

Φλοίω, decortico, corticem detrahо: unde particip. paſſ. φλοιωθὲς, decorticatus: apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. c. 16.

Φλοιωμὸς, ὁ, decorticatio, corticis detractio ſeu exemptio: apud eundem hiſt. pl. l. 5.

Φλοιώνιος, q.d. decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel opus: ut φλοιώνιος τέχνη, apud Plat. Φλοιδαν bonum thema ſtatuunt φλοῖο.

Φλοίδιον, ν, τὸ, parvus cortex.

Compoſita.

A'λφιφλοῖος, ὁ, q. d. maricortex, aut ſalicortex: ſpecies roboris, ſeu quercus: apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 9.

A'μπελοφλοῖος, decortico, corticem detraho. Et metaph. exuo. Epig.

Αὐτόφλοιος, ipſum corticem adhuc habens, nondum à cortice ſeparatus: ut βαλὸς αὐτόφλοιον, apud Theocr. idyll. 26.

A'ρτεμφλοῖος, ὁ, ἡ, cortice carens, cortice privatus. Theophr.

Δασύφλοιος, denſum vel hirſutum & aſperum habens corticem, epitheton caſtaneæ. Apud Nic. in Alexiph.

E'μφλοιος, corticem habens, cui cortex ineſt. Theophr.

Ἐνδόφλοιος, eadem, rectiùs cortex: ſpecies roboris: apud eundem hiſtor. plant. l. 3.

Λειόφλοιος, levem corticem habens: ut λειόφλοιαι λίνδραι. Baſil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theophr.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ο'μοίφλοιος, ſimilem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui craſſo eſt cortice. Dioſc. l. 1. c. 12.

Πτεῖφλοιος, delibratus, decorticatus.

Περιφλοιόω, (q. d. circumdecortico) circumquaque decortico, ſeu in circuitu. Dioſc. l. 1. & Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοιωσις, (q. d. circumdecorticatio) decorticatio quæ fit circumquaque, cortiеis in orbem detractio.

Ρ'ικόφλοιος, corticem habens diſrupтum ſeu rimoſum. Baſil.

Ρ'ιζόφλοιος, cui cortex radicis ſpeciem gerit. Theophr. hiſt. plant. lib. 1. c. 8.

Ρ'υτιφλοιος, cortices rugoſos habens. Epigr.

Ταυρόφλοιος, corticem habens longè portentum, i. longum: ut ταυρόφλοιος ἐσιὰς, apud Theoc. idyll. 26.

Τραχύφλοιος, qui aſpero & ſcabro cortice eſt. Theophr. loco ante citato.

ΦΛΟΓΙΣΒΟΣ, ὁ, ſonitus quem aqua edit, præſertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus: ut φλοίσβῳ Σκαλάνης, murmur ponti. ¶ Etym. dicit eſſe vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, (comp.) multo ſtrepitu reſonans: aut turbulentus: epitheton maris. Iliad. α.

Φλοισμὸς, &c. vide in Φλοιός.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ὁ, verbaſcum, herba quæ pro ellychniis utuntur. Eadem dicitur & πλόμος, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 20. Apud

---

Suid. φλωμὸς, quæ & φλόμος Θρυλλὶς, ¶ à φλέγω, quaſi φλόμος.

Φλομὸς, ὁ, ἡ, verbaſculum. At φλομὸς herba quæ & ὄνωνις, Dioſc. l. 3. c. 147. Φλομίδες autem, ſquamæ, λεπίδες. Heſych.

Φλὲξ, vide in Φλέγω. Φλὸς in Φλοιὸς.

Φλύαρος, &c. in Φλέω. Φλὸς, &c. in Φλέγω.

ΦΟΙ'ΒΟΣ, ὁ, purus, impolluтus, caſtus. Heſych. & Etymol. ¶ Item ſplendidus, lucidus. Heſych. Sic Sol dicitur φοῖβος. Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus: eſtque Apollinis epithetum: ut Il. αι, ἔκλυε φοῖβ' A'πόλλων.

Φοίβειος, & φοιβήϊος, ὁ, ἡ, phœbeus, phœbeius, ad phœbum pertinens: ut φοίβειος ἀλκὴ τε, apud Euripi. in Ione. Foem. gen. Φοιβηΐδι, ἰδος, ἡ, phœbea: ut φοιβηΐδι δάφνῃ, in Epigr.

Φοιβηγενὴς, oraeula edo: proprièt, Phœbi ſpiritu inſtinctus, ſeu Phœbi numine afflatus. Heſych.

Φοιβήϊον, ου, ἡ, q.d. editrix oraculorum. Exponitur &, purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica eſt ſeu vaticinatrix, utpotè Phœbi numine afflata. Eurip. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαρπηφόγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὅπα. Item purgo, abluo: ut apud Callim. hymno in lavacra Palladis, ἐφοίβασεν δὲ πατρὸς Πάλλας χαλιπορέζων ἄρδον ὑπὸ σφυρὰ νῶτα.

Φοιβασικὸς, q. d. vaticinativus: i. vaticinandi vi prædictus. Dionyſ. Long. Et fœm. Φοιβασικὴ, vates deo plena. Plut.

Φοιβαίνω, vaticinor. Item purgo, purifico, ſeu luſtro. Item orno & ſplendidum reddo. Heſych. & Etym.

Φοιβόω, ῶ, luſtro, purgo, ſplendidum reddo. Apoll. Arg. 2. μνίον ἀβλὲς λέπια γεύσῃ· Πάντι φοιβήσαντες. Theocr. in encom. Ptol. Χοίρας φοιβήσασα μύρῳ, manibus unguento nitidis redditis.

Compoſita ex φοιβάζω.

A'ναφοιβάζω, repurgo, ἀνακαθαίρω. Heſych.

A'ποφοιβάζω, repurgo, ἀπονιζαίνω.

Διαφοιβάζω, vaticinor: unde præt. paſſ. διαπεφοίβασται, apud Soph. in Ajace.

Περιφοιβάζω, antè purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum ſubſtantivum eſt, interdum adjectivum. ¶ Quum ſubſtantivè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: ut Od. ζ. A'νθολιν ὣς τε φοίνικος θάλος ἀνέτειλε. Interdum ſic appellatur hujus arboris ramus, tedæ Poll. Sæpè ejus fructus, hoc nomine intelligitur, palmula: ut apud Herodot. Cujus fructus in palma adhuc florente pendentis involucrum φοινικὰ ἐλάτινα vocat Dioſcor. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, ſpicam ferens lolio ſimilem ad palmulæ maturæ colorem accedentem: de qua Dioſc. l. 4. c. 43. ¶ Eſt & φοῖνιξ avis quædam: quæ itidem à palmæ cujuſdam natura nomen accepiſſe putatur: de qua Plin. l. 13. c. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber: ſeu phœniceus color, qualis eſt palmulæ. Quidam exp. ſanguineus. ¶ ad etymon adjudicatos, quo Euſt. φοῖνιξ à φόος dici ſcribit, ſignificante αἷμα, utitur Hom. in hac ſignif. Il. ν, & Euripi. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, inſtrumentum quoddam muſicum à Phœnicibus inventum, de quo Athen. l. 14. ¶ Dicitur & de collyrium quoddam σταλαγματικὸν, de quo Gal. & Act.

¶ Φοῖνιξ, adjectivum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. Item rutilus: ut apud Apoll. Arg. 2. Φοίνικι λόφῳ ὑπαλάμπετο πῖλος, ruber cuſpis.

Derivata à Φοῖνιξ, palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus: ut φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Dioſc. l. 5. c. 40.

Φοινίκιον, ου, τὸ, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. & 14.

Φοινικίασις νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiaſis, ſortem à colore palmæ fructus, ut exiſtimari poſſe dicit Galen. in lex. Hippocr.

Φοινικικὸς, & ionicè φοινικηΐκὸς: ut φοινικικὸν οἶνον, qui & φοινίτης & φοινικίτης οἶνος, dolia palmeo vino plena, apud Hieroph.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, palmetum.

Φοινικοῦς, & per contract. φοινικῶς, phœniceus, puniceus. Ariſtot. de cœl. & meteorol. l. 3. Apud Xen. & alios, φοινικὶς χλαμὺς. Sic apud Plut. in Numa, φοινικῆς χλανίσκης. Et φοινικῶν ῥακῶν, apud Dioſc. l. 3. c. 108.

Φοινικόω, ad puniceum colorem verſo, purpuraſco.

Φοινικώδεις, εσσα, ὁ, idem quod φοινικοῦς: ut φοινικώδεσσι χλαίναις, Od. ξ. & λῶτα φοινικώδεσσα, apud Heſiod. in Aſp.

Φοινικοῦς, ῆ, ὁν, veſtis phœnicei coloris ſeu puniceі, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea veſtis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xen. Pæd. 6. λῶτα δὲ φοινικοῦν πᾶσι ἢ φοινικᾶ. Item pro panno puniceo apud Ariſtoph. in Pluto. Item φοινικοῦς pro tapetibus puniceis ſeu purpureis, apud Aeſchin.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινίσσεις, εσσα, ὁ, idem quod φοινικόεις. Iliad. μ. Φοινίσσοντας ἀμφοτέρων ὀνύχων πλάκας.

Composita.

Ε'πηρυθρίζω, q.d. superpurpurasco, in superficie ad colorem purpureum seu punicum vergo. Aristot. de cœl.

Συνδοφοίνικες, apud Nic. Myrepsi. exp. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis involucrum.

Τ'αρσανικίζω, q.d. suppunico, suppurpurasco.

Τ'πυροιδιον, idem: ut ὑπόφοινικοδάφη φύλλα, apud Dioscor. l. 3. c. 78. folia in punicum colorem vergentia.

Pertinentia ad φοίνιξ, significans rubrum aut colorem sanguineum.

φοινικόεις, rubefactus: ut Αἵματι φοινικόεις, sanguine cruentatus, apud Hesiod. in Asp.

φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento: unde apud Liban. de Marte, χλοῦ πεφοινίσθαι καὶ χρωτὸν πεπαμένῳ. Et in pass. apud Theocr. Idyll. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη, Sic Bion in epitaph. Adon. de Venere, Σπάρτα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eurip. in Iph. Aul. αἰχμὴ φοινίσσω. exp. rubore suffundo.

φοινιγμός, οῦ, ὁ, q.d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: ut apud Ægin. lib. 3.

φοίνιξις, idem quod φοινιγμός, rubefactio.

Ε'κφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eurip. in Pheen. πῶλοι δ' ἐν γνοὶ Χηλεῦς πόντιος ἐξεφοίνισσον πεδίῳ.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, ito, venito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi causa ventitantibus: ut apud Aristoph. Δεῦ σε φοιτᾶν εἰς διδασκαλεῖον τῶν μειρακίων, ad me ventitare, *discendi causa*. Dicitur etiam φοιτᾶν οἷς τὰ δίκαια λέγειν, apud Xen. Pæd. 2. & φοιτᾶν εἰς τὰ δίκαστήρια, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter ventito ad aliquem, eo, venio, accedo. Plat. de rep. l. 1. δεῦρο πρὸς ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους. Et de reb. inanimis: ut apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, ut crebri nuntii afferebantur. Apud Herodot. l. 1. φοιτᾶν εἰς ὁμιλίαν αὐδρῶν, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τῇ Πεισιδίκῃ γυναικὶ εἰς τ' αὐτὸ φοιτῶσι ὑπὸ δ' ἔρωτος, cum Pericle coëuntes. ¶ Item insanio, furo: ut refert Eust. ex veteribus. Apud Soph. in Ajace. φοιτῶντ' ἀνδρὸς μειράκιον νόσῳ. ¶ Eustathius ex veterum authoritate tradit φοιτᾶν esse factum ἀπὸ τῆς ψυχόνας, vel ἐκ τοῦ δῶτε.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xenoph. Hellen. 1.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, q.d. itator, ventitator, peculiariter dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοίτης, ου, ὁ, præceptor, παρὰ τὸ φοιτᾶν παιδαγωγῶν. Hesych.

Φοίτη, ης, ἡ, insania, rabies. Eust. & schol. Soph. in Ajace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item vaga. Epigr. l. 3. φοιτὰς ἐμποίησε. Item merertrix.

Φοιταλέος, ὁ ἡ ή, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Μαῖδες ὀρείας φοιταλέαι. Dicitur & φοιταλέη, apud Apoll. l. 4. & apud Mosch. idyll 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hym. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὕλην πᾶσαν ἐναύλους.

Composita.

Α'εροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Α'ναφοιτάω, ῶ, redeo, rursum eo, repeto: ut εἰς ὕστερον ἀναφοίτησεν, apud Herodot.

Α'νωφαλ, ὁ ἡ ή, ad superna vadens, superna petens. Phil. de mundo.

Α'ποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀποφοιτᾶν ἐκκλησιῶν. ¶ Item morior.

Α'ποφοίτησις, ου, ὁ, abitus, abitio, discessus. Hesych.

Προαποφοιτάω, (*decomp.*) præmorior: unde προαποφοίτησις, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Διαφοιτάω, divagor, pervagor seu pervado, i. percrebresco. Plut. in Fab. τὰ δὲ περὶ τὸν λόγον μείζων διαφοίτησεν αἰτία. Pamphilo. Herodian. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, marivagus, in mari vagus, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, five ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut sæpè ingredior: Eurip. in Androm.

Ε'κφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi causa. Item viso. Plut. in Dionys. Item pervado, peragro: apud Thucyd. Item in mentem venio, apud Damasc. Item consuetudinem stupri habeo: apud Herodian.

Ε'πιφοίτησις, accessus, adventus. Areop. Item ipsa actio supervehiendi.

Η'εροφοιτος, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl. Η'εροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. Il. C. & τ.

Η'μεροφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Η'ερόφοιτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, advenio ex aliquo loco descendens, descendo. Herodot.

Νυκτίφοιτ' ἐνύφρασι, nocturna somnia. Æschyl. in Prometh.

Ο'μοφοίτος, qui simul it, comes. Nonn.

Ο'ρεσφοίτης, montivagus, qui montes pererrat, & in iis versatur.

Suid. Pro eodem dicitur & ἐρεσφοίτης. Et fœmin. ὀρεσφοῖτις, montivaga. Epigr. l. 1.

Ο'ρθριοφοίτης, qui maturinus advenit. Suid.

Ο'υρανοφοιτάω, per cœlum gradior, in cœlo versor. Hesych.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Πεδίφοιτος, qui circumit, qui circumvagatur. Nonn.

Συμφοιτάω, unà ventito. Peculiariter dicitur de iis, qui unà ventitant in scholam, ideoque exp. sum condiscipulus. Poll.

Συμφοιτητής, condiscipulus. Phal. in ep.

Τ'ψηλοφοίτης, altigradus: alta percurrens seu pervadens. Exponitur etiam, qui animo est elato & superbo. Suid.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδ'Ο-, ἡ, squama, *qualis est serpentis*. Oppian. de ven. l. 3. ἐπεὶ φολίδεσσιν ὁμοῖη. Aristot. hist. an. l. 2. ἔστι φολίδες ὅσπερ πεῖρας ἔχειν in l. de visu. ¶ Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, mutatione f. & transpositione literarum. ¶ Exponitur & πύκλωμα, apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur parvæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etymol.

¶ Ατφόλιος, εος, ὁ, dicitur obolus, teste Suid. & Eustath.

Φόλικες, dictæ fuerunt asprituditus quædam curis, quales sunt scabiosorum.

Φολλικώδης, exp. ἐφηλιώδης, λεπιδώδης. Et ος. in lex. Hippocr.

Φολιδωτὸς, ὴ, ὸν, squameus, squamatus. Aristot. de par. an. Apud Athen. l. 9. φολιδωτὸς δὲ ἐστι, squameus thorax, seu squamea lorica.

Φολὸς, vide in comp. ex Ε'λεω. Φόν-, &c. in φένω.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, piscis quidam, apud Aristot. an. l. 6.

ΦΟΡΤΟ'Σ, ὸ, ὸ, cuius caput est acutum & veluti turbinatum. Iliad. β. de Therside, φοβὸς ἦεν κεφαλήν. ¶ Dicitur quasi φοβὸς, ut sit ὁ ἐπὶ τὰ φόβη ὄζους ὁρώμενος, inquit Athen. l. 11. Etymologus tamen φοβὸν hominem denominari scribit ἀπὸ τῶν κεκαμένων ἀγγείων τῶν ἐν τῇ κεφάλῃ ὑπὸ τῆς φωτὸς, τετίσι πυρὸς ἀξυμβόλων. Φοβὸς, ητ'Ο-, ἡ, esse φοβὸν, πάθος τῆς φοβὸς. Eust. Iil. β.

Φορᾶ, uide in Φέρω. Φορὴ, &c. in φέρω.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, ιγγ'Ο-, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Iliad. σ. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πὶς φόρμιγξ λιγέην ἵμασεν κιθάριν. ¶ Scribit Eustath. videre deductam esse hanc vocem παρὰ τὸ φέρεσθαι, quod per syncopen dicitur pro φερόμενον. Etymol. autem dici tradit παρὰ τὸ φορεῖσθαι τῆς εἴμνης, quasi φερομιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum seu carmina fuisse subjecta.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. α.

Φορμιστὴς, seu φορμικτὴς, citharœdus. Epigr.

Composita.

Α'ναξιφόρμιγξ, ὁ ἡ ή, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: ut αἰθαξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Ode 2.

Δυσφορμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Eurip. in Iph. Taur. δυσφόρμιγγα ἄπαν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili & insuavi citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu εὔφορμιγξ, pulchram citharam habens. Et substantivè citharœdus. Epigr.

ΦΟΡΜΟ'Σ, ῶ, ὁ, sporta, corbis, calathus: nexus vitilium: seu plegma ex junco, sparto, id genus aliis. Hesiod. in Erg. Οἶνος δ' ἐν εὐμιθ. πιθοῖσι δόλος δ' ἐν ὑποσπονδιῃ. Interdum fit dicitur teges, seu flores: ut apud Aristoph. rhet. 2. & Polyb. ¶ Pollux tradit esse πλέγμα τῶν ἀσκῶν, quod dictum fit & λάγυνος. ¶ Dicitur esse & mensura quædam frumenti, apud Lys. ¶ Deducitur à φέρω, teste Eust. & Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel, in modum tegetis seu storeæ. Thucyd. l. 2.

Φορμίον, (seu φόρμιον τὸ, item φόρμιος ὁ & φορμίσκος, item φορμισκίδιον, ἡ, sportula vel corbula. Item tegeticula, parva storea: prima duo apud Etym. & Hesych. postremum apud Aristoph. in Vesp. & Aristot. hist. an. l. 5.

Φόρ-, &c. in Φέρω.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ὸ, ὸ, ¶ dictum quasi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν, Proprie de navis onere dici traditur: unde & Hesiod. in Erg. jubet πᾶν δόλον ἐκκλέπτειν, ἐν δὲ φόρτον Α'ρέμεναι ἐντέλλεσθαι. Sic apud Plutarch. in Lyc. φόρτος ἐμπορικὸς. Dicitur tamen de quovis onere: & metaphoricè de re molesta & odiosa. Item apud Aristoph. in Plut. & nominatur importuna molestaque irrisio: Ε'πὶ πᾶσι δ' ὁ φόρτος ἀφῖκται μεθ' ἡμῶν. Φορτίον, τὸ, onus, farcina: propriè, quæ navi imponitur. Hesych. in Erg. Interdum πῦ φορτία, exp. merces: ut apud Aristoph. in Vesp.

Vesp. Metaphoricè apud Demosth. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ κατ' αὐτὸν ἀραμένην.

Φορτικὸς, onerarius: ut φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. gravis odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Anth. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: ut κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristoph. Item fastuosus, arrogans, insolens. Demosth. in Timocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes.

Φορτικότης, q. d. odiositas & tædiositas: Item arrogantia. Aristot. rhet. 2.

Φορτιδίομαι, idem quod σκαιοῦμαι.

Φορτὶς νῆσος, onerarla navis. Od. ε.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μετ' ἐνιαυτὸν φορτίζεσθαι, exp. minoia vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Α'παφορτίζω, onus in humeros tollo: ut *asportem*. Α'ναφορτίζεσθαι, dicitur onus, quod in humeros tollitur asportandum: unde ἀναφορτίζεσθαι, is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, estque ab eo asportatus, velut mercium onus. Soph. in Antig.

Α'πεμπορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto: *mercium*, i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto. Demosth.

Α'ποφορτίζομαι, onus abjicio, onus excutio, exonero. Hesych. Item excutio veluti onus. Synes. Ὥσπερ ὑποσπασάμενοι τῷ ἀπαντᾶν τὴν ἡδονὴν φορτίδα.

Αὐτόφορτ'Ο- ναῦς, navis cum ipso onere & mercib. Plut. in l. περὶ ἄδυμ.

Βαρύφορτ'Ο-, cujus onus est grave, onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ε'κφορτίζομαι, idem cum Ὑποφορτίζομαι.

Ε'μφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ε'μφορτίζομαι, idem Greg. & metaphor. molestiam exhibeo seu negotium. schol. Aristoph. Item in humeros tollo, gesto.

Κατηφορτισμένος, onerosus, vehemens. Hesych.

Μυριόφορτ'Ο-, cujus onus est infinitum. in Epigr. μυριόφορτ'Ο- ναῦς, exp. navis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Περιφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Poll. Exponitur &, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολυφορτ'Ο-, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: ut πολυφορτ'Ο- σπίνη, apud Mosch. idyll. 2. & Theocr. idyll. 19.

Φορ-, & φορύω, item Φορέω, pinso, fubigo. Item misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item fœdo, polluo. Od. σ. φορύσσω μᾶλλον πολλῷ.

Φορυμὸς, misceor, turbor, &c. Odyss. χ. Σεῖτός τε κηρία τ' ὄπα τὰ φορυμὸν, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. & Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur &, congestitia & confusa materia, congeries, colluvio. Item funis ex congestis stramentis & utilibus ad πλέγματα. Aristoph. in Acharn.

Φύρω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αἱματόφορυτ'Ο-, ὁ ἡ ή, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Α'ναφορύσσω, fubigo in modum fariinæ. Item commisceo. Hippocr. γυναικ. l. 1. & 2.

Α'φόρυτ'Ο-, impollutus, non inquinatus. Epigr. l. 1.

Φόως, vide Φῶς in φάω, luceo.

Φράγμα, &c. in Φράσσω.

ΦΡΑ'ΖΩ, (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα) dico, memoro, commemoro, exponoo. Od. λ ὅσσ' ἔς χθόνα εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων ὄν φράσε Κρήτη. Od. τ. ἔτυμα δὲ τοι αὖτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ' ὅσσα τελῶν. Demosth. Olynth. 1. φράσατ' ἀπ' ἀρχῆς ἅπαντ' ἐξ ἀρχῆς, ἵνα εἰδῶμεν. Item etiam, jubeo: ut apud Thucyd. l. 6. ὁ ἡ τοῖς ἐπιχωρίοις φράσαι ὅπλα ἀναλαβεῖν. Sic apud Plutarch. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν ἐκκλησίᾳ πολλὰ δόξουσι, valere jubens. Item indico, nuntio. Lys. ἢ δὲ δεσπότεια τήμερά μ' ἐκέλευσε φράζειν ὅτι ἐκδίδωσι. ¶ Deducit Eustath. à φάω, dico: unde primò fiat φραΐζω, & epenthesi literæ ρ, φράρω.

Φράομαι, dicor: unde particip. πεφραδμένος, pro πεφρασμένος, dictus. Item in animo verso, consilium ineo: item delibero, statuo: seu perpendo, cogito. Item animadverto, deprehendo. Il. σ. Α'μοὶ μάλα φραίσθαι φίλοι. Od. ν. φράζεσθαι μνησῆσιν ὀλέθρου, consilium agitare de internecione procorum. Il. λ. Πρῶτ' δ' ἰδμενεὺς Κηρύσσων ἀγορήσατ' ἰήπιος, animadvertit.

Φρόνημα, seu φρόνιμον, consultus, circumspectus, solers. Interdum & peritus. Iliad. π.

Φρονιμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. Hesiod. in Erg.

Φρονις, ιος, ἡ, loquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud Eust.

Φρονιστὴρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen. Pæd. 5. & Plut. Item φρονῆτες, dentes septennii in pueris. schol. Aristoph.

Φρασικὸς, vir loquendi valens. Diog. Laërt.

Φρασὺς, idem quod φράσις. Item consideratio, consilium. Hesych.

Φραδὴ, ἡ, prudentia: apud eundem. Φραδὴς, ἐῦ'Ο-, ὁ ἡ ή, consultus, prudens. Il. ω. Φραδέω νύ ἑῷ πὶ πίσυνα.

Φραδίης, prudenter. Item diserte, apertè. Hesych.

Φραδίαω, dico. Hesych. Φραδέω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφραδία, idem quod φράζω: ex cujus præt. med. formatum est, sicut πεπλήγων, ex πέπληγα, teste Eust. Il. π. Καὶ πινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Sic & apud Hesiod. ἐπέφραδε πομάς.

Composita: ac primum cum præpositione.

Α'ποφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Α'ποφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c.

Α'ποφράς, άδ'Ο-, ἡ, unde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies. quasi μὴ οἷαι τε ὦσαι φράζεσθαι. Luc. in Pseudol. Plut. in Cam. ¶ Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in l. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Item ἀποφρὰς ἀνθρωπ'Ο-, sceleratus homo & nefandus. apud Synes.

Ε'ξαφράζω, eloquor, enarro, edissero, describo, commemorando singula, & ob oculos ponendo.

Ε'ξήγρασις, enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ε'ξηγρατικὸς, eloquendi facultate prædituς & describendi. Τὸ ἐξηγρατικὸν, vis exprimendi, conceptus mentis. Laërt.

Α'νεκφρασ'τος, (*decomp.*) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ε'πιφράζω, indico: ut ἐπέφραδε πομὰς, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ε'πιφράζομαι, excogito, comminiscor, Od. ο. & apud Herodot.

Ε'πιφραδήσω, consulte, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Α'ναπέφρασ'Ο-, (*decomp.*) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρίαι δ' ἐφρασάμεσθα, κἀπεφράσαμεν δύαι, Καὶ πίμπλαντ' ὁδοί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animadverto. Hesiod. in Erg. μηδὲ σὺ καταφράζεσθαι ἐπὶ αὐτοῦ πᾶσι δ' ἀνάγκη.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. l. 2. Item in aliam orationem (alius linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι, postea considero, & in animo verso. Il. κ.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam apud Plutarch. in l. utrum Athenien. &c. Item interpretatio.

Μεταφρασὴς, qui metaphrasi utitur, interpres. Μεταφρασικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphraseos formam.

Παραφράζω, q. d. loquor juxta: i. loquor juxta ea, quæ alius dixit & velut orationis ejus vestigiis insistendo: eodem sermone uteas aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio, qua aliquis sermone eodem utens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 1 o. c. 5.

Παραφρασὴς, qui utitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus verbis explico id, quod uno aut pauciοribus est dictum. Dionys. Halic. ¶ Item considero, perpendo. Nic. in Ther. Ε'γρα δέ τοι σύντομα θεσπεσίου φάλαγγος.

Περίφασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστὴς λόγ'Ο-, oratio in qua utimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: unde προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: ut προπεφραδμένα ἄεθλα. Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α. συμφράσσατο Σικυὼν Ἀργεΐοις ἔπος.

Συμφραδμων, ον'Ο-, ὁ ἡ ή, qui unà consilia agitat, consiliarius. Il. 6. Exponitur &, unanimis, concors.

Τ'υφραδέομαι, animadverto, vel subanimadverto: unde ὑποφραδὴς, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Α'ερραδὴς, ές'Ο-, ὁ ἡ ή, valde manifestus: ut σῆμα ἀερραδές. Il. ψ.

Α'ερραδέως, valde apertè, admodum evidenter. Theocrit. idyll. 26.

Α'φράσμων, vel ἀφραδήμων, ον'Ο-, ὁ ἡ ή, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hesych.

Α'φραδὴς, ές'Ο-, ὁ ἡ ή, idem: Od. β. Α'φραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ.

Α'φραδίη, & Ionicè ἀφραδίη, inconsideratio, imprudentia, insscitia, temeritas. Interdum cum genit. ut Iliad. ὦ ἀφραδίη πολέμοιο, imperitia belli.

Α'φραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Iliad. ι.

Α'φρας'Ο-, ος, ὁ ἡ ή, non dictus, vel non dicendus: Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. Item incogitatus, improvisus, inexpectatus: ut ἄφρασ'Ο- κηλὶς, Eurip. in Hippol.

& ἄφρασον, ὄλεθρον. Apoll. Arg. 2. Apud Nicand. ἄφρασι γηλόων exp. ἀλογίστως, dementer.

Ἀφράδως, ex improviso, præter expectationem: Item inconsideratè, apud Sophocl.

Ἀφράσιος, ὁ, ἡ, idem quod ἀφραδία. Suid.

Ἀφραστής, ὁ, ἡ, idem quod ἀφραδής, desipio. Hippocr.

Ἀφρίζω, desipio. Hippocr.

Δολοφράδης, doli cogitator: dolos animo versans. Hom. hymn 1. in Merc. Ω᾽ πόπον ἀφραδίῃσι δολοφραδὲς.

Δύσφρας, ου, ὁ, ἡ, qui vix explicari potest.

Εὔφρας, explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristot. rhet. 3. Item pro εὐγνώμων & certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐφραδής, clarus, manifestus. Hesych. Item benè differens, disertus.

Εὐφραδέως, eleganter, prudenter, item decenter, ornatè. Od. τ. Item clarè.

Εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi.

Θεοφρόσυνον, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. l. 3.

Θεοφραδής, à Deo pronuntiatus: ut Θεοφραδὴς μάντις, apud Non.

Θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum. Hesych.

Κακοφραδής, mala cogitans & machinans. Il. ψ.

Κακοφραδία, malum consilium. Nicand.

Ὀμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilii particeps. Item unanimis, concors. Plat. in ep.

Ὀμοφραδής, idem. Nonn.

Πολυφραδισμὸν, seu πολυφραδίην, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πλαγφραδὴς, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σκιαδαπαφραδὴς, ου, ὁ, qui de asinis loquitur seu de rebus subtilibus, nugatorias & futiles subtilitates effutiens.

ΦΡΑΣΣΩ, sive φράσσω, F. ξω, P. χα, sepio, munio. Herodian. πάντα ὅσα φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν. Idem πανοπλίᾳ φράσσαντες αὐτὸν, armatura munitus. ¶ Item obstruo, obturo: ut Heb. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenso, constipo: apud Hom. Il. ν. φραξάμενος δὲ σάκεϊ.

Φράσσομαι, seu φράζομαι, sepior munior, obstruor, obturor: unde partic. πεφρασμένος, (sine adjectione) munitus & instructus ad bellum. Et φραχθείς, munitus. Iliad. ρ. Φραξθέντες σάκεσι γομφώσῃσιν.

Φράσμα, τὸ, sepimentum, septum, sepes. Exponitur etiam, materia, vallum: Item munimentum: ut in Epigr. cornua cervi dicuntur Φράσματα ὀστέπτων. Apud Athen. l. 4. λάθρα κατὰ μηχανὰς καθάπτων τῷ φράσματι, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis. aut tabulatis.

Φρασμὸς, ὁ, idem quod φράγμα, sepes: apud Plut. in Per. & sæpè in novo Test. ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, ut scribit Paul. Aegin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens: vel sepimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur: apud Dioscor. l. 1. c. 121.

Φρακτὸς, ἡ, ὁ, septus, munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur σαρκτὸς, Etym.

Φρακτικὸς, idem quod κατάφρακτος, de quo in κατάφρακτον.

Φρακτὸς, ῆ, ῆν, ὁ, sepes.

Φράομαι, idem quod φρέομαι: unde apud Suid. ἦ νέον τοῦ ἀποφωτάτης τοῖς ὄνειρος διαγωΐστες.

Φραγὲς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφράσσω, aperio & explico quod septo clausum erat. Hesych.

Ἀπαφράσσω, & ἀποφράττω, q. d. contrà obstruo, oppono aliquid quod obstruat & obturet. Exponitur & simpliciter, obstruo: apud Alexand. Aphr. ὀκλείπει ἡ σελιλίνη διὰ τὸ ἀποφράττειν τὸ γλῶ αὐτῷ.

Ἀπόφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra, oppositio alicujus quod obstruat. Exponitur etiam, interpositus: ut ἔκλειψις τῆς σελήνης, dicitur fieri δι᾽ ἀπόφραξιν ὑπὸ γῆς, apud Aristot. post. anal. l. 1. c. 7.

Ἀποφράσσω, seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, intersepio: ut ἀποφράξειν τὸ σῶμα, apud Basil.

Ἀποφραγνυμι seu ἀποφράγνυω, idem. Item communio veluti septo: qua in signif. passivum etiam legitur apud Soph. in Antig. κἀποφράγνυται Κύκλῳ τὸ φρούριον.

Διαφράσσω five διαφράττω, intersepio, septo interjecto separo & discludo. Herodian. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. interseptimentum: quod interscpit, seu interscpiendo discludit. Thuc. 1. Poll. l. 1.

Διαφράγνυμι & διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo. Plutarch. in Cam.

Διάφραστον, *(decem.)* non interseptus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8.

Διαφραξάντως, nullo interjecto sepimento, nullo discludente septo: apud eundem, hist. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράσσω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo. Dioscor. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos, apud Gal.

Ἐμφράσσω vel ἐμφράττω, obstruo, obturo. Athen. l. 5. Item intersepio: ut ἐμφράττειν τὸν χωμὸν, Gal. Item infercio. Æschim. τοῖς κλίναις ὑπέφραξε τὰς κατὰ ζεῦξ πομπείας.

Ἐμφραγμα, & ἔμφραγμὸς, obturamentum, septum, obex.

Ἐμφραξις, obturatio, obstructio: peculiariter, obstructio aurium: seu morbus aurium obstructarum. Hesych.

Ἐμφρακτὸς, obstructus, obturatus, septus, munitus. Ἐμφρακτὸς, obstruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obstruo, obturo. Basil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Hesych.

Καταφράσσω, seu καταφράττω, munio. Et specialiter, armis munio.

Καταφράττομαι, munior: unde ἵπποι κατεφραγμένοι, apud Plutarch. in Alexand.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum.

Καταφρακτὸς, circumquaque armis munitus: cataphractus: ut κατάφρακτοι ἵπποι, apud Herodian. l. 8. qui & absolutè κατάφρακτοι dicuntur apud eundem l. 4. Livio, equites loricati.

Καταφρακτὸς, navis quæ tecta est & constrata, ut magis fit munita. Polyb. Sic καταφρακτὰ πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκατάφραστος, *(decemp.)* qui non est κατάφρακτος: ut ἀκάτα φρακτος ἵππεύς, in l. de vocab. milit.

Παραφράσσω, seu παφράττω, obsepio, obstruo. Herodiã. l. 4. & 8.

Παράφραγμα, sepimentum munimento alicui additum seu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, circumsepio, circumvallo.

Περίφραγμα, septum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμὸς, idem.

Περίφρακτος, circummunitus, circumseptus.

Συμπεφράττω, *(decem.)* unà circumsepio, unà circummunio.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sepio, vel munio, ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, septum alicui loco prætentum. Aristot. Oecon. 2. Item locus ante scenam. Hesych. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Poly.

Συμφράσσω, consepio, communio.

Composita ex φρακτὸς, sine præpositione.

Ἄφρακτος, ὁ, ἡ, non septus, non munitus: ut ἄφρακτα πάντα, & ἄφρακτον στρατόπεδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων, apud Soph. Apud Eurip. in Hippol. ἄφρακτος ἔχεις, exp. non obstrictus juramentis. Item ἄφρακτος, non obstructus.

Δύσφρακτος, vel δύσφρακτον, tabulatum. sepes, cancelli. Peculiariter hic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat. Poll. & Hesych. quasi δύσφρακτοι, seu δύσφρακτα, παρὰ τὸ δρυσὶ φράσσεσθαι, τοῦτέστι ξύλοις.

Decomp. Ἀδύσφρακτος, δύσφρακτος & cancellis non munitus. Item judicii caterus: quoniam judicii locus Athenis δύσφρακτος sepiebatur. Hesych.

Καταδύσφρακτος, (pro καταδυσφράττω) δύσθι καταφράσσω. Et generaliter, munio.

Ναύφρακτος, navibus septus, navibus armatus & munitus: ut ναύφρακτον στράτευμα, apud Eurip. in Iph. Aul. Accipitur & pro ναυσὶ φρακτὸς, apud Aristoph.

Ξυλόφρακτος, lignis septus seu circumseptus.

Φρασὴρ, Φρασικὸς, vide in Φρέζω.

ΦPATPI A, seu φατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι, dicuntur conventus quidam hominum aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium, teste Bud. apud Aristot. in polit. Athenis sic dicta fuit tertia tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus divisus fuerat, ut tradit Poll. l. 8. Isocr. orat. de Pace, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τὰ ἀμμωτία τὰ λαμπρὰ. Sic & apud Aeschinum in orat. de malè gesta leg. ¶ Idem Bud. Φρατρίαν dictam scribit ὑπὸ τοῦ ῥέειν, à puteo, quòd qui erant ejusdem φρατρίας, communi puteo uterentur. Orus verò φατρίαν apud Etymol. nominari vult. quasi πατρίαν à πατὴρ, mutato π. in φ.

Φρᾴτριος, curialis, ad curiam pertinens: ut φρᾴτριος αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem curiæ erant. Poll. Φρᾴτριος, τὸ, sive φᾴτριον, locus in quem conveniunt curiales. Eust.

Φρατρικὸς, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατρεύω, sive φρατρεύζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ: prius apud Demosth. in Macart. posterius apud Acl. Dionys.

Φρατρεὺς, ῆος, ῆ, curialis, qui est in ejusdem curiæ consortio.

Φράτηρ, pro eodem. Atticorum proprium, teste Eustath.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam, tribulis, contribulis. Aristot. polit. l. 2. & Demosth.

Φρατορία, idem quod φρατρία: apud Suid.

Φράτρη, Ionicum pro iisdem. Il. β.

Ἄφρητωρ, *(comp.)* qui in nullius curiæ consortio est, seu sodalicio: vel, qui ab omni societate cum hominibus abhorret. ibid.

ΦΡΕΑΡ, & poëticè Φρέαρατος, τὸ, puteus. Luc. in Demon. ἐπὶ φρέαρ ἐλαύνων, καὶ βάλλας αὐτὸ τῷ ὕδατι πλησίον. Il. ρ. Καὶ πάντα ἐμὸν

Εὐφροσύνα, ἡ, lætitia, gaudium: idem quod εὐφροσυνή.

Εὔφρων, poeticè dicitur pro εὐφρονῶν. Il.α. Ὀ ς φρεσὶν εὔφρονίων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη, dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. ἀπὸ τοῦ εὖ φρονεῖν: quòd putaretur multum conferre ad inventionem & confideratio-nem eorum quæ quæruntur. διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀσφαλέστερον, teste Plut. in 1.3. περὶ πολυπραγμ. Hesyc. idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Πανδίφρων, pernox: apud Cratin. teste Pol.

Σωαδραλόαμα, q.d. collætor, congaudeo. Poll.

Ε'χφρων, q.d. habens mentem, mentis compos, cordatus, prudens. Ο'ψσ. Λ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ε'χφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epigr.

Ε'χφρονῶ, prudens & cordatus sum in iisdem.

Ε'χφρων, firma & stabili prudentia præditus: ferìa cogitans. Hesych. & Etymol.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus, & oracula sintà Jove.

Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui divina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua divina sapimus: ambo apud Hesych.

Θηλυφρονῶ, mulièbri quadam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristoph.

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa. Item qui malevolus est animus. Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες, φιλόχαμοι μυσῦγες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens malevola. Item stultitia.

Καλόφρων, benevolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: item magnanimus. Hesiod. in Theog.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q.d. φρονῶ κατ' ἀνδρός, sentio adversus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thucyd. l.8. τὰς τε πατρίους πολιτείας ὀνειδίζει καὶ λέγοντας καταφρονεῖν. Herodian. lib 5. καταφρόνησις δ' ἂν ἀπὸ τῆς φρεσβυτίδος λαχόντων. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονίμαι, contemnor, despicior. Xen. Hellen. 7. καταφρονέμενοι ὑπὸ Λακεδαιμονίων.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia. Thuc. l.2.

Καταφρόνησις idem: apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητέος, ἀ, ὸν, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c.3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum. Xen. Hel. 4. & 5. Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicique vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facilè in contemptum veniat, seu venire possit, aspernabilis. Lucian. in somn. & Herodian.

Κενόφρων, & κωφόφρων, vana cogitans. Theogn. & Pind.

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, calidus: veterator. Poni etiam dicitur pro Φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Iliad.α.

Κλεψίφρων, idem quod κλεπτόφρων, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occulit animum suum, impostor. epitheton Mercurii, apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q.d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cujus mens oblivio sa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, demens Hesych.

Λαθιφροσύνη, oblivio, dementia. Argon. l.4.

Λυκόφρων, lupina quædam cogitans & in animo versans: vel lupina quadam audacia præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q.d. mentem solvens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens, epitheton Lyæi, apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιφροσύνη, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isocr. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo. Poll.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.

Μεγαλοφρονῶ, q.d. magnum sapio: magnificè de me sentio, superbio. Xen. Hellen. 6. Plat. de rep. l.7.

Μεγίφρων, idem quod μεγαλόφρων. Licitur etiam pro μεγάφρων, teste Hesych.

Μείφρων, mente diminutus, levis, stultus. Hesych.

Μελαφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip. in Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Iliad. ω. & Odyss. ν.

Μετάφρενον, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας. Rufo, pars inter dorsum & lumbos media, qua renes adjacent. Exponitur etiam, intercapillium, i. interstitium, quod est inter scapulas seu humeros. Il.θ.

Μετριοφρονῶ, moderatè, seu modestè de me sentio, non nimium me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesych.

Ὀλόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il.ο. ὀλοόφρονα λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοός. ¶ τὸ ὀλοόφρον qui universa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ συντετὸς καὶ ὁλόκληρος φρονῶν. ut apud Eust. Od.ε. & κ.

Ὀμόφρων, qui ejusdem est animi, concors: ut ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theogn.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od.ζ.

Ὀμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od.ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eurip. in Hecub.

Ὀξύφρων, qui erecto animo est. Hesych.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus, Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens, delirans. Eurip. in Hippol. cor. Τί ποθ' αὗ παράφρων ὠχρὰ βέβηκας ἔσω.

Παραφροσύνη, amentia, dementia, deliriũ. Plat. ep.7. Plut. symp.3.

Παραφρονέω, & poet. μεταφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristoph. in Plut. & Nub.

Παρεφόνησις, idem quod παραφροσύνη.

Παραφρονιμός, idem quod Φλύαρος apud Suid.

Πεπρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: ut Φείδιππον Πεπρωτέως, sæpè apud Hom. in Od.

Πεπρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. ἀδυφρονῆσαι δὲ Λακεδαιμονίων. Greg. in epit parr. τοῦ κόσμου ἀδυφρονοῦντος τὰ παντελῶς ἄπειρον. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro. Aristoph. de Socr. Ἀεσθαιτῶ γ' ἀδυφρονῶ θ' ἅλιον.

Πεπρονέομαι, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.

Πευτόφρων, cui est mens prudens. Hesych.

Ποικιλόφρων, mentem versutã & callidam habens. Eur. in Hec.

Πολύφρων, cui multum est mentis. i. prudentiæ: ut πολύφρονα Ἠφαίστου. Od.θ.

Πολυφροσύνη, prudentia. Theogn.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus, benevolus. Hom. Od. ξ. Theocr. idyll.26.

Προφρόνως, prompto seu propenso animo, lubenter.

Πρόφρασις, propensa, benevola, lubens. Od.ε.

Πυκνόφρων, qui prudenti consilio est. Hom. hymn. in Merc.

Ῥηξήφρων, qui animum alicujus fregit & contudit, qui ferociam alicujus repressit. Hesych.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui prava est mente. Hippocr. ep. ad Demag.

Στρεβόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cujus mens moveri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Ajace.

Εὐμήφρων, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens, Plat. ep.7.

Συμφροσύνη, concordia, consensus, Item conspiratio. Appian. bell. civ. l. 2.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Greg. συμφρονήσας δήμῳ ἅπαξ. Item conspiro. Polyb. l.3. Exponitur &, communi consilio delibero. Plut. ¶ Item una intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὰ πλεῖστα ἐλάχιστα φασὶ συμφρονεῖν τοῖς, τῇ διανοίᾳ συμφρόνησιν. Item intelligo, conjicio, percipio: propriè ita, ut cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicujus rei faciat ut intelligam: vel re perpensa intelligo: ut συμφρόνησιν τῶν αἰτίων, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus: Item conspiratio.

Σώφρων & σαόφρων, (apud poëtas) q.d. vel ὁ σῶς, vel σῶος τὴν φρένα, cui mens salva est & incolumis, mentis compos. Item prudens. Theogn. Καὶ σώφρων ἦμαρτε, καὶ ἄφρασι πολλάκι δόξε Ἐπειτα. Exp. etiam, moderatus, temperans, apud Dem. & Æschin. &c. Item honestus, bene moratus, probus: ut apud Soph. τοὺ ἧ σώφρας θεοὶ φιλῶσι. Item castus, pudicus, continens.

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alii.

Σωφροσύνη & σωφροσύνη, (apud Hom &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thucyd. Item intemperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas: item castitas, pudicitia. Eurip. in Hippol. ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονίω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l.1. Item prudens sum, prudenter me gero. Æsch. σωφρονοῦσα πάλαισα κατὰ μέλαθρα τῷ Λίνῳ, ἃ σωφρονῶ ἐκ ἐνέχατο. Item modestia utor, modestus sum: vel continens sum, temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐ σωφρόνουν, ὅτε ἔχουσ' σωφρονεῖν. Ibidem. Τιμᾶς ἐμὲ μᾶλλον σωφρονοῦσ' ἢ σ' ἔχετο.

Σωφρονίδιος, dicitur quod modestè & temperanter geritur: unde

τὸ σωφρονιμένα, modestè & temperanter acta: apud Aeschin. in Timarch.

Σωφρονιστής, prudenter se gerendo: vel utendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονιστός, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. c.13. Item modestæ & moderationi deditus: apud Xenoph. & Athen.

Σωφρονιστής, ut decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat. Eurip. in Troad. οὐδέ σ' αἰ τύχαι τύκιον Σωφρονίσασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coerceo. Xen. Pæd. 8. ἵνα δὲ μὴ ὑβρίζῃ σωφρονίζει.

Σωφρονισμός, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστής, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc. l.3. & 6. At σωφρονισῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quòd omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: κατὰ τὸν τῶ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὸν σωφροσύνην.

Decomp. Ἀσωφρονιστός, ὁ, ἡ, non castigatus & emendatus. Et activè qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Πεπεισόφρων, admodum temperans. Æschyl.

Σπουδοφρονέω, sapio cum. Eurip. in Iph. Aul. Σπουδοφρονεῖν σοι βέλομ' ἐγὼ τὰ σωπονεῖν.

Ταλαίφρων, & παλαίφρων, qui animo patiente est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur: prius. Iliad. Λ. posterius Iliad. ρ. Proiisdem dicitur & πταλάφρων, apud Eurip. in Helena.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abjecto. Plut. de fort. Alex. l.2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis in ep. ad Colosi. c.2. & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio.

Τλήμων, & τλήφρων, qui animo patiens est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur: prius. Iliad. Λ. posterius Iliad. ρ. Proiisdem dicitur & πταλάφρων, apud Eurip. in Helena.

Τραπεινόφρων, qui est animo humili & abjecto. Plut. de fort. Alex. l.2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis in ep. ad Colosi. c.2. & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio.

Τλήμων, & τλήφρων, qui animo patiens est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur: prius. Iliad. Λ. posterius Iliad. ρ. Proiisdem dicitur & πταλάφρων, apud Eurip. in Helena.

Τλησίφρων, qui est animo humili & abjecto. Plut. de fort. Alex. l.2.

Τλησιφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis in ep. ad Colosi. c.2. & 3.

Τλησιφρονέω, animo sum humili & dejecto, demissè & humiliter sentio.

Τλήμων, q.d. qui mente modum superat: superbus, arrogans Soph.

Τλήφρων, superbè, arroganter: apud Suid.

Τλήφρων, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur &, plus sapio: apud Aeschin. in Timarc. & in ep. ad Rom. c.12. Item contemno, despicio. Aristoph. in Nub. τοὺ δεὺς ὑβρεφρονεῖς. Sic & apud Thuc. & Plut.

Τλήφρων, ὑπερλόφρων, qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba. Eurip. in Iphig. Aul.

Τλησιφροσύνη, mens alta: vel animus superbus & nimium se efferens.

Τλησιφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem, animo sum elato, superbo, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis. Eurip. in Iphig. Taur. Τυραννικὸς ἁπλῶς ἀνὴρ φιλόφρων ἀλλήλων γένοι.

Φιλοφρονῶ, benevolo animo, benevolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph Pæd. 5.

Φιλοφροσύνη, benevolentia, comitas. Plut. in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il.ι.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: item accuf. pers on. Synes. ep. 100. Et cum dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. καὶ σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλῃ. Cum accuf. rei & dat. pers. Xen. Pæd. 3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρωπικὸς, qui comitatem præ se fert & humanitatem, blandus. Schol. Aristoph.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χαλὰς τὰς φρένας, cui mens laxata & emota est, amens, demens. Od.π.

Χαλιφρονῶ, sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od.ψ.

Χελιφρονῶ, mens laxa & emota sua sede. Od.π.

Χαμαίφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q.d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἐ'ρμὴς χαριεσφέρων: vibi pro eo χαμαίφρων reponendum videtur: ut pro hoc illud apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip. in Elect. & apud Soph.

Φρήν, vide in Φρατρία. Φείνη, &c. in Φείξ.

Φεμίσσομαι, &c. in Φρυάσσομαι.

Φ Ἐ'ωσία, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum, undæ fluctuatio superficiaria: veluti quam mare exigua aura stringitur. Od. δ', Πνοιὴ ἐπὶ Ζεφύροιο μολὼν ἐπέρα καλυφείῃ. Il. Ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἂν φερσὶ βορέω ἀνακέλευσις ἔβαλε θάλ' ὁ γὰρ ἐπιόντι μάλ' ἀν δ' ἐ κῦμα κάλυψεν, Sic & in Anthol. epigr. 1 3. ἡ μαλακὴ φοῖνα φέρει ζέφυρος.

Φρίγω, interdum idem quod φρίσσω. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. astus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horore febrili, apud Alex. Aphr. prob. l. 2. Exponitur & generaliter, horror, metus: ut φρίκα μηδὲν, apud Eurip in Ione.

Φρικώδης, ες, ὁ, ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip. in Hippol. coro. Βαρὺν ἔρεισον μηδένα, φρικώδη κλύδ. Et paulò post, Φρικώδες αὐτοῖς δέγγος, horribiliter seu horrendum resonat. Hinc φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. epidem. l.1. Exponitur &, venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr. l.3.

Φρικίασις, & φρικίασμός, horrores, quales sunt in accessionibus febrium. apud Dioic. l. 1, c. 182. & l.4. c.14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel corripitur sum.

Φρικίασις, horror.

Φρίσσω, & φρίττω f. ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primo ac propriè de mari dicitur, ficut & φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν & ἀσχύοντα, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & φάλαγξ τοὺς ἐγχείαις φρίσσειν, ut Iliad. υ, τῇσιν ὅπασε πυκινοὶ Ἀχαιοὶ κορυθέσσι καὶ ἔγχεσι καὶ θυρεοῖσι. Sic & Iliad. Λ. de phalangibus. Homo verò aut aliud animal: & φρίξειν seu τοὺς τρίχας φρίσσειν dicitur: idque vel in trigore vel in metu: vel ad pugnam se parans: ut apud Hesiod. in Asp. (de apro) ὄρθαι δ' ὑπὲρ λοφιῆς φρίσσουσι τρίχες. In gaudio etiam homini tribuitur: ut apud Aristoph. in Nub. Ἐ'φρίξ' ἔγωγε. Interdum sine adjectione de eo dicitur: ut apud Nonn. ἐγὼ μὲν φρίσσω, & πᾶς ἀστράπτων ὀφθαλμός. Item ipsæ τρίχες vel ὀδοντες & ἀκρίξειν ὀδόντας dicuntur: ut apud Theocr. idyll. 26. (de leone) πάσσε δ' ὑπὲρ ξείνοιο φρίσσων ἀκρὸν ὀδόντα. Præterea πίφρικα præsentis interdum significationem habet: ut Iliad. Χ, Οἱ τ' ἐπιφρίκασι. Sic & Il.ω. & apud Dem. pro cor.

Φρικτὸς, ἡ, ὁν, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: ut φρίκτον δαιμόνιον. Epigr. l.2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta: ut φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: ut ἀναφρίσσοντος ὕεος, apud Aristot.

Ἐπιφρίξ, idem quod φρίξ, vacante præpositione. Il.η.

Περιφρίσσω, porhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φροίμιον, &c. vide in Οἴμη. Φρονία, &c. in φελεύ.

ΦΡΟΝΤΙΣ, δος, ἡ, cogitatio ¶ (dicta ἀπὸ τοῦ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eurip. in Hippol. cor. Αἱ δ' ἀστραίας φροντίδες σοφώτεραι. Cic. Philip. 12. exposuit. Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip. in Theseo. dixit. Εἰς φροντίδ' ἡμῖν συμφορᾶς τ' ἐκκαλοῦμαι. exp. Futuras mecum commentabar miserias. Item cura, solicitudo: ut apud Herodian. l.8. πάντα οἷός δια φροντίδος, omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἄχεων πνοὴ, curam habere. Eadem significatione dicitur & ἐν φρονῇ & φροντίσιν εἶδ', sequente, ὅ, τι, apud Xen. & Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω, (Atticè ιῶ) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plut. in symp. Σωκρατίης ἐξ ἐωθινῆς τε φροντίζων ἔτυχε. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph. in Nub. σοῦ δ' ἐγὼ φροντιῶ. Plut. in Thes. φροντίζων τῆς ἀποικίας αὐτῆς. Cum ὅπως apud Xen. ὅπως δ' ἂν ἡδέως φροντίζοιεν. Cum ὡς & iridem sequente genit. apud Dem. Olynth. 1. Et cum accuf. apud Aristoph. Interdum exp. studeo, studium & operam pono: ut apud Xen. apoms. τοὺ φρονίζοντας τὰ τοιαῦτα μισρίοντας ὑπολαμβάνειν. Particip. πεφροντικὸς, solicitus, anxius: apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: unde πεφροντισμένη ὑπόκρισις, meditata responsio, apud Plut. in Lyc.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentum. Aristoph.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus. Xen. in symp.

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστὴς. Apud Theophrast. φροντιστικώτερος ὁ τοῦ ζῴου, expos. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plutarch. de def. orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicabimus: schola, vel idem quod σκεμμεῖον. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφρων, ὀσύν, ὁ, ἡ, curæ expers, cura seu curis vacuus. Herodot. in anth. Epigram. ἄφρονες ἀπὸς βίου. Luc. ἀφροντίδα ἀφρόντιδες.

Ἀφρόντης, Idem. Item passivè, cujus nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. idyll. 10. vocatur ἀφρόντης, i. curis abundans, a existente ὄβπατικῶ.

Ἀφροντίως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo, securus sum. Item negligo, contemno. Plut. de leg. l.10. ἀφροντιστῶν τ' ἄλλων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo.

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. Ἐκπεφρόντικάς τι σὺ σαυτῷ σκεμμάτιον. Exponitur etiam, cura curam pono, apud Thuc. l.3.

Καπηλευτίζω, in curas literarias expendo, i. in studia literarum seu in disciplinam. Aristoph. in Nub.

Μαπηλευτής, olor curarum Synes. ep. 105.

Πανηλευτής, admodum accuratus. Expon. & prudens in Epi.

φηγός, vide in comp. ex Οβρ. Φηγεύς, &c. in comp. ex Οβρ. i. cuſtos.

ΦΡΤΑΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur: ut apud Plut. in Luc. Ἵππου φρυαττομένου ὑπὸ πολλῆς ἀγωγῆς. Metaphoricè pierunque ſignificat, inſolesco, magnificè me effero, ferocio: ut apud Phil. de v. M. l. 1. φρυαττόμενον οὖς ὑπὸ σιωπῆς ἀσφάλμασι τοῦ κρυπτολόγου. Matt. cab. l. 2. c. 7. φρυαττόμενοι ἀβάλως ἐλπίσι, elatus vana ſpe. ¶ Exponitur &, ἀφυπνίζω, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

φρυγμός, τό, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia ſeu faſtu, aut inſolentia: apud Gregor. & Epigram. l. 1.

φρυγμώδης, ες, ὁ, faſtuoſus, inſolens, turgidus. Plut. in Ant.

φρυκτιάω, ῶ, ὁ, idem quod φρυαγμένος. (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laërt. in Antiſthene.

Φρυασσόμαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo & derivari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodot. in Thalia, φρυασσόμενα τὰ χρήματα. Pollux tamen caparum proprium eſſe putat. Apud Theocr. idyll. 5. dicitur de hircis. φρυασσόμενοι πᾶσαν τερψίνοον Ναῖδ' ἀγέλην.

Φρεμετισμός, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΤΤΩ, vel φρύω, ſeu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Ariſtoph. in Conc. Καθήμενοι φρύγουσ', ἅπαρ χὠ σκορπὶς ἀθην. l. 2. ἀλλὰ πάλαι ἐλθεῖν, πάλαι δὲ φρύγειν. Theocr. idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκαλήδας Τὰ κάπυρα χαίνει, τὸ κολὸν δ' ἐφ' ἑᾷ φρύττει. Φρύγομαι & φρύττομαι, torreo, torreſio, frigor. Athen. eodem libro, ἐλαύνειν δὲ τὸ ὄρδιον τῆς ὠμῶν καὶ φρυγομένων.

Φρυγμός, ὁ, torrefactio, frixio, ipſa frigendi actio. Heſych.

Φρυκτός, ἡ, ὁ, toſtus: torrefactus, frixus: ut φρυκτὴ ῥητίνη, toſta reſina: ſed φρυκτὴ abſolutè dicitur reſina pinea ſeu Colophonia, quòd cæteras antecedat, ſicque omnium maximè parabilis. ¶ Item φρυκτὸν κύκλῳ, faba torrefacta, quæ & abſolutè φρυκτὸς dicebatur teſte Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi judiciarii, apud Athenienſes: quoniam fabis ſuffragia ferebant, teſte Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτός, Heſych. eſt etiam μάγειρος. ¶ Item fax qua hoſtium adventus prænunciatur, ignis præmuntius: apud Thuc. l. 2. & 3.

Φρυκτός, ἡ, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll.

Φρύκτρον, τό, Pollux vas eſſe dicit in quo hordea toſta frigebant. Heſychio eſt ξυλίσκιον ἐν ᾧ κυβεῖα καὶ πεττοὶ καὶ κρίβανος.

Φρύκτος, eadem eſt ἔρυσις, aridus. Apud Theophraſt. hiſt. plane l. 6. Ἄνεμος ξηρὸς καὶ φρυκτός.

Φρυκτός, ἡ, ὁν, ſiccus, aridus. Apud Theophraſt. hiſt. plane l. 6. Ἄνεμος ξηρὸς καὶ φρυκτός. Φρυκτὴ ἡμέρα, quæ torrer. Heſych.

Φρύκτωρ, ορος, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur. Poll.

Φρύγανον, τό, Pollux vas eſſe dicit in quo hordea toſta frigebant. Heſychio eſt ξυλίσκιον ἐν ᾧ κυβεῖα καὶ πεττοὶ καὶ κρίβανος.

Φρύγανον, τό, idem eſt ἔρυσις, aridus. Apud Theophraſt. hiſt. plane l. 6. Ἄνεμος ξηρὸς καὶ φρυκτός. Φρυγανώδης, ες, ὁ, ἡ, cremiis ſimilis, ſeu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignoſus: ut φρυγανώδης δάμνος & πόα, apud Dioſc.

Φρυγανιά, ᾶς, ἡ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia ſeu virgulta arida colligo. Baſil. homil. 9. Expon. & lignor.

Φρυγανισμός, ὁ, cremiorum collectio: Item lignatio. Arrian. & Thuc.

Φρυγανοδόκη, ἡ, cremiorum ſeu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Ariſtoph.

Φρυγάνιον, τό, parvum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex, apud Dioſc. l. 3. c. 105.

Compoſita.

Διάφρυξις, Heſychio eſt ſors: quoniam judices in ſortibus fabis utebantur, quæ ab Athenienſibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτεύω, ſortiri, ſuffragia ferre. Suid.

Δίφρυκτος, ὁ, ἡ, bis toſtus: ſeu qui bis torretur. Vnde τὸ δίφρυκτον, apud medices & metallicos nominatur perfectiſſimus veluti fæx ſubſidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quòd bis torretur: primò, Solis ardore, quum è ſpecu quodam Cypri tollitur: deinde calore ignis: arefactum enim Sole, mox circumdatum ſarmentis uritur. Dioſc. l. 5. c. 120.

Κατηφρύωσα ſeu κατηφρύθην, dicitur de Sole urente, apud Baſil.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Pſal. 108. τὰ ὀστᾶ μου συνεφρύγησαν.

ΦΡΫΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenoſa: ut φρυνὸς πόσις, haurtum rubetæ venenum, apud Dioſc. lib. 2. c. 100. Lucian. in Philopſeudes, φρυνοὶ καὶ φύσαλοι, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρυμὸς. apud Ariſtot. 2. anim. item φρυνὸς apud Etymol.

Φρυνίον, ου, τό, fruticis genus ſic dicti quòd adverſus rubetas ſit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύνου, vide in Φρύγω. Φρυγὸς, &c. Φύζα, &c. in φεύγω. Φυδ, &c. Φύω.

ΦΥΚΟΣ, ους, τό, fucus: genus herbæ marinæ unde lana inficitur: utuntur & mulieres ad ementiendum oris ruborem. Vnde Diosc. l. 4. c. 100. Tradit Euſt. φῦκος eſſe ſpeciem quandam μυδαλοῦ ζώου. Il. 1, χαλλιρόῃ παρὰ ξανθὰ φῦκος ἔχλαον. Plut. ἀπὸ ἀσωτίας conjungit θρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 7. μεμνῆσθαι τοῦ φύκους quo tingi dicit τυνίας, item ἐσθῆτα & ἱμάτια. ¶ Φῦκος, à Galeno itidemque ab Ætio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, ες, ὁ, ἡ, algoſus, alga abundans.

Φυκόω, ῶ, fuco, ſuco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plut. ſymp. 6. φυκώμενοι καὶ μυρίζόμενοι.

Φυκίον, ſeu φύκιον, τό, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres utuntur: apud Luc. de hiſt. ſcrib. & Philoſtr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκίωσις, εως, ἡ, idem quod φυκιάδης, unde in fœm. apud Theoc. idyll. 1. ὑ ἐπ' ἀίόνι καπνίσσετο φυκιώσης.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, nomen piſcis, apud Ariſtot. anim. l. 8. quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκίλη, apud Athen. l. 8. Putamus autem nomen habere à φῦκος ſeu φύκιον, quoniam vivat in locis algoſis.

Φυκίδιον, τό, parva fuca. Ariſtot.

Α'φυκος, ὁ, ἡ, (comp.) fuco carens. Heſych.

Φυκτὸς, vide in Φέβομαι.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Attice φυλάττω, cuſtodio, ſervo, conſervo, tueor. Odyſſ. μ. Μᾶλα φυλαστέον ἐστὶ παντοίῃ ἠδὲ καὶ ἔλκεσι βῶν. Sic Od. ξ. Λοιπὸν ὅτῳ σὺς ταῖς ἠδὲ φυλάσσοντε ῥύομαί τε. Et φυλάσσω πόρδαλιν, tueri bona parta, apud Demoſth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. σωτὴρ τὸν ἐν τῇ πόλει φυλακὴν ποιῶν, cuſtodiunt. At χάλκ. φυλάσσει, exp. ſimultatem gerere. Il. π. Dicitur & φύλασσε σὺ νῦν τόνδε, cuſtodio eo ab hac re: apud Xen. Pæd. 1. & in ep. ad Theſſal. cap. 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: ut apud Herodian. l. 2. ὅπως τὴν ἄπω κυλιομένης ἡ νύκτος ἡμέρας διεξέλθωσι τὴν φυλακήν. Eodem ſignificato dicitur & φυλάσσω φυλακάς, apud Plat. de leg. Interdum exp. inſidias collocare, vel vigilias: ut apud Xen. in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω, obſervo & capto. Athen. φυλάξας δειπνοῦντα νύκτα, obſervata nocte obſcura. Exponitur & occaſionem obſervo: ut Iliad. 6, πόσιν τε φυλάσσοις, occaſionem reditus. ¶ Item caveo, vito. ut apud Thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσωσιν ἐμβάλειν ἀπὸ Κορίνθου καὶ ἡ Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν ἐφαπάσθαι, ut caverent ne: Dicitur & φυλάσσω ἑαυτὸν ἀπό τινος, cavere ſibi ab aliqua re: ut in epiſt. Joann. 1. cap. 5.

Φυλάσσομαι, & φυλάττομαι, cuſtodior, ſervor. Ariſtoph. in Veſp. Νέος γὰρ εἶμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item activè, idem quod φυλάσσω, cuſtodio. Il. κ. Interdum &, obſervo: unde apud Heſod. in Dieb. Ἡ μετὰ δ' ἣν Διόσδοτον πορεύεσθαι, dies obſervans. Item pro φυλάσσω, caveo, vito, fugio, averſor. Xenoph. φυλάττεσθαι ὅπως μὴ ἁλώσεσθε ὑπὸ τῶν πολεμίων. Cum accuſat. perſ. apud eundem Pæd. 4. & Thuc. lib. 6. Cum accuſat. rei, apud Heſiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενος βασιλῆας. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpoſ. ſequente genit. apud Xenoph. & Reg. l. 1. c. 11. Hinc & partic. πορυλαγμένος expon. cautus: Iliad. ψ. & apud Plut.

Περιφυλαγμένως, cautè, providè, circumſpectè. Ilocr. Item vigiliis & excubiis poſitis. Xen.

Φύλαγμα, τό, quod cuſtoditur ſeu ſervatur: vel quod datum eſt ad cuſtodiendum.

Φυλαξίμος, ὁ, ἡ, qui cuſtoditi poteſt.

Φυλακτήρ, ῆρος, ὁ, cuſtos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτηρία, ἡ, cuſtodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τό, ſtatio excubitorum ſeu vigilum. Ariſtot. pol. 7. Item præſidium, munimentum, arx: aut quicquid nos cuſtodit & tueur. Xen. Pæd. 7. Chryſoſt. in 1. de prec. Item antidotum contra venena, ſimuletum. Dioſc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, cuſtodiendi vim habens, aptus ad cuſtodiendum: vel ſimpl. cuſtodiens: apud eundem ibid.

Φυλακτικὴ, cuſtodiendi ſeu ſervandi peritus. At φυλακτικὸς ἐν τῷ κληρονομεῖν, ab Ariſtot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam ſervat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. cavendi peritus, qui ſibi cavere novit, cautus: ut φυλακτικὴ ἕξις apud Ariſtot. Sic σοφὸς ἢ ἀνὴρ πολὺ πανοῦργος ἢ ἀδίκως φυλακτικὸς. apud Plut. in epiſt.

Φύλακες, ων, ὁ, ἡ, cuſtos. Item excubitor, vigil. Iliad. ι. & Xenoph.

---

noph. Pæd. 8. Plut. &c. Et cum genit. ut Φύλακες ἦσαν Σωσιδώρου γυμνασιάρχου, apud Xenoph. ibidem. & Φύλακες ἦσαν δημοκρατίας. Aeſchin. interdum φύλακες exp. præſidiarii milites: aut præſidium: apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem, φύλακες τῶν νεῶν dicuntur naves præſidiariæ.

φυλακὴς, ἰδος, ἡ, quæ eſt cuſtos. Plat. in qua ſignif. dicitur & φυλακίτης, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At φυλακὶς τοῦ πλοίου, navis ad præſidia locorumve cuſtodiam mitti ſolita. Xenoph.

φύλαξ, ακος, ſeu φυλακὸς, (ut ſcribit Ariſtarchus) idem quod φύλαξ. Il. ω.

φυλακὴ, ἡ, cuſtodia, ipſa cuſtodiendi actio, conſervatio, tutatio. item excubatio ſeu excubiæ: ut φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. urbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ ſeu vigiliæ, apud Arrian. Sic Φυλακῇσι κρυπτοῖς καὶ φανεροῖς, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur Φυλακὴ, etiam præſidium: unde φυλακὴν ſeu φυλακὰς καθίστημι, præſidium vel præſidia impono. apud Thucyd. Item quarta pars noctis: Suid. quoniam in quatuor partes diviſa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat. in hac ſingul. frequens eſt apud Evangeliſtas. ¶ Item φυλακὴ cuſtodia, i. cuſtodes qui cingunt latus principum, ſatellites, ſtipatores. Ariſtot. Item cuſtodia, i. carcer. Lucil. epigr. l. 3. Ariſtot. œcon. 2. ¶ Item cautio: unde apud Thuc l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν. cautionem magnam adhibebant.

φυλακίζω, in carcerem conjicio. Act. Ap. c. 12.

φυλακικὸς, cuſtodiendi ſeu ſervandi peritus: aptus ad cuſtodiam. Plat.

φυλακεῖον, τό, locus in caſtris ubi ſunt excubiæ, ſtatio, præſidium, arx. Polyb. l. 5.

Compoſita: ac primum ex Φυλάσσω, cum præpoſitione.

Α'ντιφυλάσσω, ſeu ἀντιφυλάττω, viciſſim cuſtodio, vel obſervo.

Α'ντιφυλάττομαι, viciſſim caveo. Xen. anab. l. 2. ἡμεῖς δ' ὁμῶντες ταῦτα ἀντεφυλάττεσθε.

Διαφυλάσσω, ſeu διαφυλάττω, aſſervo, vel conſervo. Idem Pæd. 5. διαφυλάξαι αὐτῷ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας. Διαφυλάττομαι, conſervor. Item incolumis evado.

Διαφυλακτικὸς, aptus ad conſervandum, vel conſervandi peritus.

Δυσφιλακτος, (dec.) qui difficulter cuſtodiri poteſt, vel qui difficulter caveri poteſt. Heſych.

Ἐπιφυλάττω, obſervo. Plat. de leg.

Καπηφυλάκτης, idem. Ariſtoph.

Παραφυλάσσω, ſeu παραφυλάττω, pro iiſdem. Herodian. l. 4. ὁ δὲ Μαρκέλλος τοὺς ἐφ' ἑαυτοῦ παῖδας παραφυλάξων, omnes temporum articulos captans. Exponitur &, occaſionem ſeu opportunitatem obſervo: ut apud Plut. in amat. narr. παραφυλάττει τὴν παιδιὰν τοῦ ἰδιώτου, occaſionem & παιγνιδρεως. ¶ Item caveo: unde παραφυλάττωμαι, cavere ſibi, apud eundem in l. de defrorac. ¶ Item, excubo: ut ἀνάγκη παραφυλάττουσι, apud eundem.

Παραφυλακὴ, obſervatio. Item cautio.

Α'παραφύλακτος, (decomp.) incautus: unde Α'παραφυλάκτως, incautè, in Fab. Aeſop.

Περιφυλάσσω, aut περιφυλάττω, q. d. ante excubo. Thuc. l. 2. ὅτε τοῦ πεντηκοστοῦ ἔτους ἐφύλασσον ἐν αὐτῷ ὀλίγοι. Apud Herodot. περιφυλάττω ἐπὶ τὸ ἐμὸν, ἐμὲ τε caveo.

Περιφυλάττομαι, præcaveo: item provideo.

Περιφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, ſeu qui adhibetur ad præcavendum: ut περιφυλακτικὴ βοηθήματα, apud Dioſcor. Fœm. περιφυλακτικὴ, ſeu περιφυλακτικὴ δύναμις pars medicinæ quæ cauſas morborum arcet præcavendo.

Προφύλαξ, ὁ, ἡ, qui antè excubat: vel ſimpliciter, excubitor, ſpeculator, præſidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Item præcautio, cautio. Paul. Aegin. Item pro ſtatione ad canis rabidi morſum apud Dioſcor. id.

Προφυλακτικὸς, navis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias: navis præſidiaria. Thuc.

Α'προφύλακτος, (dec.) incuſtoditus: vel nulla cautione prævifus.

Συμφυλάττω, unà cuſtodio: unà conſervo. Xen.

Compoſita ſine præpoſ. ac primum formata ex ſecunda & tertia perſ. ſing. præt. paſſ.

Α'φυλαξία, ἡ, q. d. incuſtodia, i. cuſtodiæ ſeu excubiarum defectus. Xenoph.

Α'φύλακτος, ὁ, ἡ, incuſtoditus. Thuc. l. 3. Item non obſervatus ſeu qui non obſervatur. Item inevitabilis, qui caveri non poteſt. Plut. in Cæſ. ¶ Item activè, qui ſibi non cavet, incautus, improvidus: Greg. ἀτυλακτος ἢ ἀπάθητος. Item non obſervans. Nonn. μωσῶν· ἐὼν ἀφύλακτος.

Α'φυλάκτως, incuſtoditè. Item incautè, improvidè. Xenoph. Hell. Herodian. l. 6.

Α'φυλακτέω, mihi non caveo, incautè me gero. Ariſtot. hiſt. an. l. 7. Item vigilias non diſpono in caſtris. Xen.

Α'φυλακτέω δεω, dicitur quod fit incautè. Item quod non obſervatur aut cuſtoditur: ut ἀφυλακτήμονι λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτήμονος τόπος. Polyb.

Δυσφύλακτος, cuſtoditu difficilis, qui non facilè ſeruari poteſt ſeu cuſtoditi. Alexis. Οὐκ ἔστι κτᾶ τὸν χθόνα, ὕστις χρήματα; Οὐτ' ἄλλο

δυσφύλακτον ἢ ἀνήρ, δε γυνή.

Εὐφύλακτος, cuſtoditu ſeu ſervatu facilis. Thuc. Item bene obſervatus, captatus. Idem. Item à quo facilè caveri poteſt.

Compoſita ex nomine φύλαξ: itidem ſine præpoſitione.

Α'γροφύλαξ, ὁ, agri cuſtos.

Α'ρκτοφύλαξ, urſæ cuſtos: arctophylax, vulgò qui dicitur eſſe bootes: ut Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ, gazæ cuſtos, ſeu theſauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ ſeu theſauri cuſtodiuntur. In templo Hieroſolymitano ſic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti theſaurus & ærarium ut Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τό, ubi tabulæ & inſtrumenta publica monumentaque rerum geſtarum aſſervantur: tablinum in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quaſi δεσμισοφύλαξ, vinctorum cuſtos:) cuſtos carceris, vel qui cuſtodias aſſervat. Luc. de Peregr.

Α'ρχιδεσμοφύλαξ, (decomp.) præfectus cuſtodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ, pacis cuſtos. Aeſchin.

Εἱργμοφύλαξ, carceris cuſtos Xen. Hellen. 5.

Θεσμοφύλαξ, legum & inſtitutorum cuſtos, apud Thucyd. & in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui theſauri cuſtodiæ præeſt.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repoſiti theſauri cuſtodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, ſacrorum cuſtos. Ἱεροφυλάκιον, locus ubi ſacra cuſtodiuntur, ſacrarium.

Μαποφύλαξ, veſtium cuſtos. Μαποφυλάκιον, arca veſtiaria, veſtiarium.

Καιροφυλακέω, occaſionem obſervo, occaſioni immineo ad nocendum alicui. Demoſth. in Ariſtocr.

Καιροφυλακτέω, idem Luc.

Καρδιοφύλαξ, q. d. cordituus: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi ſolitum, apud Polyb.

Καρποφύλαξ, fructuum cuſtos. Epigr.

Κελιωτοφύλαξ, ontis cuſtos. Heſych.

Κιβωτοφύλακιον, fontis cuſtodia: ſeu munus cuſtodiendi & curandi fontis. Poll. l. 8.

Λιμενοφύλαξ, portuus ſeu portuum cuſtos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus cuſtodiendi portus. Ariſtot.

Μηλοφύλαξ, ovium cuſtos: in anth. l. in Epigr.

Νεωφύλαξ, cui templi & rerum ſacrarum cuſtodia tradita eſt, ædituus. Euripid. in Iphig. Taur. Ariſtot. polit. 6. Pro eodem Attice dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum cuſtos: unde νομοφύλακες, legum cuſtodes vel præſides: de quib. vide Ariſtot. polit. 4. Cic. de leg. l. 3. & Colum. l. 12. c. 3.

Νομοφυλακία, ἡ, legum cuſtodia: munus ἢ νομοφυλάκων. Ariſtotel. polit. l. 6.

Νομοφυλάκιον, ſeu νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες judicabant. Poll. l. 8. c. 5.

Νύκτοφυλακία, noctu cuſtodio, ſeu nocturnas agens excubias cuſtodio. Xenoph. Pæd. 4.

Νυκτοφυλάκησις, cuſtoditio ſeu cuſtodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ cuſtos: vel qui viatores in via obſervat. Euſt.

Οἰκουρός, domus cuſtos. Epigr. Οἰκουρεῖον, præmium cuſtoditæ domus, apud Euſt.

Οἰκοφυλακέω, domum cuſtodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur ſeu ducitat. Phil. de vita M. l. 1.

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, cuſtodia militum à tergo, ſeu poſt principia.

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen cuſtodio & tueor. Herodian. l. 8. Phil. de v. M. l. 1.

Ὀπωροφύλαξ, aurumnalium fructuum cuſtos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurguſtium & caſula τῶν ὀπωροφυλάκων: apud Iſaiam, & Heſych.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua ſeu latera aciei cuſtodiunt. Aelian. in Tact.

Πολιτοφύλακες, civium cuſtodes vel civitatis. Ariſtot. in polit.

Ῥηβοφύλακες, tabularum & inſtrumentorum publicorum cuſtodes, qui & χειρωματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento aſſervando præerant, curabantque ut juſto pretio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus ſeu vas in quo frumen um aſſervatur.

Σκαφύλαξ, vaſorum ſeu utenſilium cuſtos.

Σκαφοφυλακέω, vaſa & utenſilia cuſtodio, ſeu ſarcinas.

Σκαφοφυλάκιον, locus cuſtodiendis vaſis & utenſilibus deſtinatus. Suid. & Evagr. in hiſt Eccleſ.

Στεφανοφύλαξ, cuſtos exercitus.

Σῶματοφύλαξ, cui ſtratorum cuſtodia demandata eſt. Plut. in Alex.

Σωδηκοφύλαξ, cui cuſtodiendæ datæ ſunt σωδῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli ſignatorii, ſeu gemmis inſignes. Item annuli pars in qua gemma ſedet. funda ſeu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis cuſtos, ſeu qui latus alicujus ſtipat, ſatelles. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Α'γχι-

Α'ρχισωματοφυλαξ, (*decomp.*) qui principem locum tenet inter custodes corporis, qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακία, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Καταζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ: Plut. Symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium in quo reponuntur & asservantur chartæ.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asservat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ, loci custos: vel potius, agri custos.

Ω'φυλακίδιον, ova custodio. Aristot.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus. Athenis decima urbis pars. Æsch. in Ctesiph. ἔδ' οἱ θεσμοθέται, ἔδ' ἡ βουλὴ τὸν μέγιστον μέρος ἢ πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὅπλων ἄλλη φυλὴ, ἄλλη πελτασπεργικῶν ὁρμάων. Exponitur &, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribualis, contribulis. Aristot. polit. 2. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. Φυλέτης, ut φυλέτης ἐκκλησίας, curiata comitia. Arrian.

Φυλετικὸς, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν: ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in pol. Sic φυλετικὰ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. l. 3.

Φύλον, τὸ, idem quod φυλή. Iliad. β. Exponitur &, gens, genus: ut Φύλ' ἀνδρῶν, apud Homer. & Hesiod. Sic φύλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. Item sexus. Xenoph. in polit. Lacedæm.

Composita.

Α'λλόφυλος, ὁ ἡ ὁ, qui est ex alia tribu. Poll. Item qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thucyd. l. 1. Sic πόλεμος ἀλλόφυλος, apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ, apud eundem Sympos. l. 4.

Α'λλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: ejusdem libri c. 6.

Α'πεφύλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. & Hesych.

Δεκάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ε'ξωφυλος, externus, peregrinus: item à moribus gentis abhorrens, inusitatus: ut ἔξφυλον σῶμα, apud Plut. in Brut. & ἔξωφυλος πόλεμος. Aelian.

Ε'μφυλος, qui est ejusdem tribus, tribualis. Odyss. o, & Demosth.

Ε'μφύλιος, ut ἐμφύλιος πόλεμος, bellum civile, intestinum, aut domesticum: vel bellum inter ejusdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ε'πεφυλος, idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καπεφυλαδὸν, per tribus: seu per gentes. Idem.

Ο'μόφυλος, qui ejusdem est tribus, tribualis, Herodian. l. 6. Item qui ejusdem est generis: ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xen. Item qui ejusdem est sexus. Aristot. de mund.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. παμφύλων ὀνείρων, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος: ut σύμφυλος αἰδὼς, cognatus: ejusdem generis, in Axioch. Sic σύμφυλα ἀσθέματα, apud Dioscor. in præfat. l. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Α'σύμφυλος, (*dec.*) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur &, non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus Herodot.

ΦΥ'ΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis: Il. ζ. Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνέμος χαμάδις χέει ἄλλα δέ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. Athen. lib. 14. ἔστι μὲν φύλλα τὰ σφέλαπα ἐδώδιμα, τὸν δὲ βλαστὸν οὐ φασί. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malabathri seu malobathri folium. ¶ Hippocrat. lib. 2. γυναικ. sic nominat filphii semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 19. & Dioscor. lib. 3. c. 142. ¶ Item τὰ φύλλα. Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, ut sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarii loco à venditore adjici solebant.

¶ Dictum volunt quidam Φύλλον à Φύω. Eustathius verò ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ φυσάδᾳ λεκιάζειν.

Φυλλικὸς, ἡ, ὁ, q. d. foliaris: ut φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλον, ου, ὁ ἡ ὁ, idem: unde Φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui & Φυλλίνιοι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych.

Φυλλώδης, εος, ὁ ἡ ὁ, foliosus, foliis abundans.

Φυλλάω, folia emitto, frondesco. Arat in Phæn.

Φυλλάς, άδος, ἡ, ftrues seu cumulus foliorum. Athen. l. 5. Eurip. in Androm. Hesych. Φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ φύλλα ἔχοντες.

Φύλλιδες, the same, foliolum. Dioscorid.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit, teste Hesych. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur & φύλλινα seu φυλλία, marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant. Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit Iacuæ folia: in qua significat. apud Suid. scribitur φυλλία.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioscor. l. 3. c. 121.

Composita.

Α'γειόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: ut est apud Dioscoridem.

Α'εἰφύλλης, semper folia habens. Α'εἰφυλλία, foliorum perpetuitas.

Α'κεπάφυλλος, plurima folia habens, ita ut præ multitudine discerni non possint. Iliad. β.

Α'κρόφυλλος, in summitate, seu in carmine folia habens.

Α'πόφυλλος, folia amputo, seu frondes. Theophr. plant. l. 7. c. 11.

Α'πτέφυλλος, foliorum amputatio, frondatio.

Α'ργόφυλλον, τὸ, q. d. agni folium, herba qua agni delectantur. Hesych.

Α'φυλλος, folia carens. Apud Eurip. in Or. ἀφύλλου πέμβ, exp. ἐκπεπεῖαν ὑκ ἔχοντ.

Α'φύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q. d. profunda folia habens: ut πλατάνῳ βαθυφύλλῳ, apud Mosch. Idyll. 4.

Βραχύφυλλος, brevia folia habens. in Epigr.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: ut δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Ε'γγειόφυλλος, humi habens serpentia folia: apud eundem ibid.

Ε'ίκοσιόφυλλος, viginti folia habens. Idem ibid.

Ε'κατονταπέφυλλος, centum folia habens; ibid.

Ε'μπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens. epitheton palmæ, perpetuò virentis frondibus.

Ε'ντοσίφυλλος, & εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: vi delicet vento flante. Item in quo frondes agitantur: ut ὑφ' εἰνοσιφύλλων. Il. ζ. ex quo intelligitur frondosas arbores habens, vel ventosa expositus, utpote celsius.

Ε'πτεόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ε'πιγειόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. pl. lib. 8. c. 9.

Ε'πικαυλόφυλλος, à caule tantùm folians. Ibid.

Ε'πικλαδιόφυλλος, racemulus, qui magno racemo superjacet, vel racemus per se parvus: ita dictus quòd regatur foliis. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia: unde & nomen. Metaphoricè apud Aristoph. In Ran. ἐπικλαδίδες, dicuntur mali Poëtæ: quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri. Item ἐπικλαδία, racematio: apud Obadiam proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ε'πικλάζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro: apud Græc. interpr. in Threnis Jerem. c. 1. Ejusdem operis c. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπικλάσει ἐπὶ πᾶν ψυχικὸν μου, expon. oculus meus solicitam & anxiam habebit animam meam.

Ε'ξαφυλλος, valde foliatus: multa aut magna folia habens, Hesyc. Item sic dicitur arbor, quæ & φυλλὰς, fuber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens: Eurip. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλέφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. Ita Hippocrates vocat herbam, quam alii καλλίσφυρον appellant, & εὔδιανον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Est arboris fructus (ut vult Aet.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cujus descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concava habens folia.

Λευόφυλλος, lævia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Aristot. probl. sect. 1. quæst. 58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ, apud Dionys. ὃ σκιερόφυλλος. Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam & μυλόπρωτα vocant Gal. & Act.

Μιγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Dioscl. 3. c. 118. quæ inde nomen invenit, quòd apes ea delectentur, vel ejus flore, ut tradit Plin. l. 21. c. 2. o. Eadem dicitur &, μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354.

Μικρόφυλλος, qui parvis seu minutis est foliis. Dioscor.

Μονόφυλλος, unicum folium habens.

Μυεώφυλλος, mille, seu infinita folia habens. Μυεώφυλλον, herba quæ millefolium Plinio.

Ο'λιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ο'ξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Ο'ὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theoph. Πεντάφυλλον, τὸ, quinque

---

quinque folium herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: ut πλατύφυλλοι πόμμαλοι, apud Dioscor. Item latifolia: species quercus, apud Theoph. hist. plant. l. 3. cap. 9. Πλατύφυλλον, τὸ, latifolium: apud eundem hist. lib. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densis foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus. Προσεκζόφυλλος, (*decomp.*) juxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cujus folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 16.

Σπανόφυλλος, idem quod μανόφυλλος, suprà.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στενοφυλλία, angustia foliorum.

Στεφύλλος, telephium, herba. Hesych.

Ταπόφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem. Hom. & Theocr. idyll. 26.

Τείφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τείφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 123.

Τετράφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophrast.

Τ'ύλόφυλλον, folium tuberis, i. herba quæ tuberi superinnascitur, ab ὕλη quod scribitur pro οὖλον. Athen. lib. 2. ex Pamphyli glossis.

Χαμαίφυλλον, oleris genus de quo Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. lib. 11. cap. 3. Pallad. lib. 3. cap. 24. Sic dictum putatur quòd foliis gaudeat. Sunt & qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Gal. & Dioscor. χαμαίδρυν dicitur.

φύλον, vide in Φυλή. Φῦμα, &c. in Φύω.

Φύζις, &c. in Φεύγω.

ΦΥ'Ρ Ω, F. υσῶ, Æolicè, Φύρσω, P. υρκα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Τάων ὕδατ φύρειν, terram aquæ miscere. Plutar. in lib. de defect. orac. πάντα φύρειν ἄμικτ καὶ πεφῆσθαι ἀδιαχύτοις ὑπὸ μᾶς. Item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ. καὶ τότε δὴ κεφαλὴ Αἰμάτ' ὀφύρθη. Iliad. ω, Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, perfundebant, autrigabant. Interdum significat, macero, subigo. Item pinso, ut apud Xenoph. in qua tamen signif. frequentius est Φυράω. ¶ Scribit Eust. forsan. hoc φύρω ortum esse ex φορύω, facta syncope & transpositione literarum: quum itidem significet confundo, inquino, &c.

φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένην ἅμαρτ ψυχῇ. Odyss. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. Item maceror, fubigor: unde apud Thucydid. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino & oleo.

Πυρυφλέγης, mixtim, permixtim.

Φύραμα, τὸ, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμὸς, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. Item confusè, inordinatè. Plut. in Oth.

Φυρῶ, idem quod φύρω, misceo, item macero, subigo: ut πολὺν ὑγρόμαι, apud Plut & φύρασσον οἴνῳ, apud Dioscor.

Φυρῶμαι, idem quod φύρομαι: unde apud eundem Dioscor. φυρῶσι ἐλαίῳ, maceratus & subactus oleo. Idem, πεφυραμένῳ ζωὶ ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. Item activè, idem quod φυρῶ: unde metaph. apud Aristoph. in Nub. μαλακὸν φυρᾶσαι πῶμ φωνὴ θεοῖς τὸν θρασύν, molliens & frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τὸ, massa farinæ subactæ & humore maceratæ ad panificium. in ep. ad Cor. 1. c. 5 Item pro massa figuli. Rom. c. 9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ subigendo miscentur: ut apud Constant. Geop. l. 15.

Φύραξ, ακος, ὁ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Compositum.

Αἱματόφυρτος, ὁ ἡ ὁ, sanguine permixtus, sanguinolentus: ut αἱματόφυρτος βέλη, in anthol. Epigr. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Δ'ιαφύρω, commisceo, permisceo, confundo: Item inquino, fœdo, unde particip. pass. διαπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. διαπεφυρμένῳ αἵματι.

Δ'ιαφυράω, idem quod φυράω Dioscor. l. 2. cap. 131.

Διαφυράω, (*decomp.*) unde Συναφυράσθαι aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. πεσὼν ἢ συμπαίζει συναφυράμενος. Sic & apud Athen. Συναφυρῆναι ἢ ἐκ ἐπίσης, ἀλλὰ ἐκ ὑπείκων.

Δ'ιαπεφυρμένος, confusus, miscellaneus. Æschyl.

Διαφύρω, subigo, pinso.

Εὐφυρτάνης, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφύρω, commisceo, confundo: unde in pass. apud Plut. In Cam. συμπεφυρμένῳ τοῖς οἰκείοις πάθεσι.

Σύμφυρτος, commixtus, confusus. Συμφυρτίνη, commixtio,

---

confusè, promiscuè. Nic. in Ther.

Α'σύμφυρτος, (*dec.*) non commixtus, non confusus. Dion. Areopag.

Χειροφυὴς, manu subactus. Epigr.

Γέρυσα, Ὁ λοφύρομαι, quomodo hic pertineant, vide suis locis.

ΦΥΣΑ'Ω, (vel Φυσιάω) sufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epigr. l. 2. Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πεγέκλον ἦραν ὁ κάμινος. Aristoph. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσῶν, tanquam vesicam inflat. Et φυσᾶν αὐλὸν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic φυσᾶν κόγχας, conchas inflare, apud Eurip. in Iph. Taur. Interdum φυσᾶν est efflo: ut apud Soph. Φυσῶν τ' αἷμα θερμὸς ῥίνας αἵματι, efflantem cruorem per nares. Sic & apud Plut. de primo frig. ὅταν δὴ συρῇ μᾶστις τὸ χεῖλη φυσήσαντος, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente & insolescente: ut apud Phil. de vita M. lib. 2. Φυσῶσι τὰ πνίσσι μεγάλα. Sic apud Plut. in polit. præc. μὴ μεγὰ φρονεῖν, μὴ μεγα φυσᾶν, magnum spirare. & apud eundem de educ. lib. Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φησᾶν, laudibus efferre & inflare, i. insolentes & inflatos reddere.

Φυσῶμαι, (seu Φυσοῦμαι) sufflor: inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre) ἢ δι' ἄρ' ἐφυσήθη. Item metaph. inflor, efferor. Plut. ὑπὸ τῶν φυσωμένων σαλδομένης. Et Xen. apomn. lib. 1. πεφυσημένοι ἐσμὲν.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: ut Φυσήματα κρυσταλλόπικτα, apud Eurip. in Rhes. In bullante humore sic dicitur bulla. & apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur Φύσημα. ¶ Peculiariter pineam: resinam Φύσημα nominari testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γένη. l. 7. & Act. l. 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus: de insolescentibus dictum & superbientibus: ut apud Plut. in Alcib. post. & Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio. Theophr. hist. plant. l. 5. c. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristophan. Item follis: Dioscl. ¶ Dicitur & esse piscis quidam cetaceus, apud Aelian & Strab. lib. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulosa quædam facies. Sed apud Hesych. legitur Φυσητὴς, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. ¶ Dicitur Φυσητὴρ etiam de meatu polypodis quo ova sua parit, apud Athen. l. 7.

Φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum: aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φύσα, vel Φύσαι, follis Il. σ. Exponitur &, vesica, apud Dioscor. l. 2. c. 26. & schol. Aristoph. qui etiam addit φύσαι appellari ἀφ' ἧς πάσχει πύρωσις, i. ab eo quod illi soleat accidere. ¶ Item flatus: apud Xen. Pæd. 1. Aristot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut & Φύσημα, teste Eust. ¶ Numeratur & inter pisces Niliacos, apud Hesych. & Athen. l. 7.

Φυσώδης, εος, ὁ ἡ ὁ, flatuosus, flatu abundans. Item flatus seu inflationes movens: ut πνεῦμα ἔστιν φυσῶδες, apud Gal. ad Glauc. l. 3.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Charm. Item tibia seu fistula. Hesych. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomen fruticis apud Dioscor. vel quòd vesicæ prosit (quæ φῦσα dicitur) ut vult Plin. vel à vesicis & folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles: ut murant alii.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φυσίγξ, γγος, ὁ, ἡ, vesicula seu pustula in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesych. & Gal. in lex. Hippocr.

Φυσιζόομαι, ώμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco: unde apud Aristophan. in Acharn. ὀδοῦσιν ἐπαφυσιζωμένοι.

Φύσιγξ, ιγγος, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina & carnibus infectis hilicinæ fiunt, schol. Aristoph. in Equit. Athen. l. 14. Etym. & Suid. Item vesicula manibus oborta: ut inter remigandum, vomerum attritu, schol. Aristoph. in Vesp.

Φυσίον, τὸ, vesicula, folliculus, utriculus. Dioscor. *Φύσημα*, ατος, ὁ, ventriculus: apud Ioseph.

Φύση (vel Φυσῆ,) maza ex farina & vino teste schol. Aristoph. apud eum & Vesp. Athen. l. 3. est maza μὴ ζύμῃ τυτεθειμένη.

Φυσόω, idem quod *φυσάω*, inflo, i. superbum reddo.

Φυσῶμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιόω, anhelo: ut ἵπποι φυσιόωντες. Il. π. Item tumeo, turgeo: superbia, Greg. Οἱ σωθέντω ζόντες, ἐπάσια φυσιόωμεν. ¶ Item activè, inflo, idem cum φυσόω, in ep. ad Cor. 1. c. 8.

Φυσιῶμαι, inflor, superbio: ejusdem ep. c. 4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2. ad Corinth. & apud Gregor.

Φυσιασμὸς, (tanquam *φυσίασις*) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Aristotelem probl. sect. 11. quæst. 41.

Ποιοφάσσω, ἑ ξω, spiro, flatum emitto. Nic. in Ther. (de aspide) Ψαφαρὸς δ' ἀναπνεύματα σὺν χῷ Α'κεπτοπνοοντ. Exponitur.

tur & terreo, exterrefacio: propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam: ut apud Suid. ex Epigr. Φῦσὰ παρῳδοῦσι νεὸς ᾠκαλέα χείλεα Παφίου πίειά.

Πολυφύσιος, vehemens spiritus emissio. Hesych. est ῥῆμα ἔργασιον.

Πολυφύσιος, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φάσων, velum, cai basus: (ἀ φυσίω dictus, quoniam φυσιμάζουσι πανσίῳ ἀνέμῳ ἐπειγεῖ, inquit Eust) Scribitur & φάσων, apud Etym. ex Lycophr. Ἀφλαστα ἢ φάσωνας ὑφυωμένους.

Φασσίον, τό, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium: Φῦσ τὸ ῥῶς.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item sufflo, inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio: unde in pass. apud Xen. Pæd. 7. ὑπὸ πολίτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος.

Ἀναφύσημα, τό, inflatio. Luc. Item evaporatio, spiraculum. Aristot. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias: apud Eust. Item idem quod ἀναφύσημα spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσάω, anhelo. Hesiod. in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀπαφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. Item flatu expello. Aristot. meteor. l. 2.

Διαφυσάω, perflo, item flatu discindo. Gal. Item efflo, apud Plut. de primo frig.

Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exuflo: unde apud Dioſc. ἐκφύσησ ἐπ' ἀνθρώπων ἐκφυσωμένων. Item follib. ventilo. Metaphoricè apud Aristoph. in Pace. ἐξεφύσησε ποτ' ἐκ πόλεμον, excitavit tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio, exuffiatio. Item inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam poteſt, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exuffiatio. Gal. de motu muſcul. l. 2.

Ἐμφυσάω, inflo, inſpiro, flatu immitto. Ioan. c. 20. Exponitur &, flatu accendo.

Ἐμφύσημα, inſufflatio. Item quod inſufflatur, ſeu inflando immittitur: unde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus ſanctus. Dicuntur & morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes apud Dioſc. l. c. 163. & Galen.

Ἐμφυσῶμαι, idem quod φυσῶμαι, inflor, tumeo, ſuperbio.

Ἐμφύσησις, inflo.

Καταφυσάω, flatu efflando, inflando perfundo. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. καταφυσῶσιν οἱον γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτοῤῥοί.

Συμφυσάω, unà ſufflo, vel inflo. Item metaphoricè, conſpiro. Plut. de leg. l. 4.

Τ πηρεφύσημαι, ſupra modum inflor & efferor. Baſil. hom. 10.

Composita ex Φῦσα ſine præpoſitione

Ἀνεφρύσματα, τά, follium pars ſumma ſeu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thucyd. l. 4.

Ἄφυσ, ſive ἄφυσος, expers flatuum. Item nullos generans flatus, non inflans, ut ἄφυσ διαιτα, apud Galen. τῶν κατὰ τόν, l. 1. c. 6. Dicuntur ἄφυσα etiam quæ flatus generatos diſcutiunt propelluntque: ut καθάρματα ἄφυσα, apud Aet. l. 19. c. 11.

Παφύσια, in metallis dicuntur præmuniamina quibus follium fiſtulæ teguntur.

ΦΥΩ, Υ. σω, Pass, gigno, produco, edo, pario. Xenoph. Pæd. 8. ὧν πάντα ἐδὼ τὰ πολλὰ, πάντα ἢ πάρεσθε φύειν τε καὶ τρέφειν. Sic Iliad. α, (de ſceptro) τῷ μὲν ἔπειτα φύλλα καὶ ὄζους φύσεν. Sic homo dicitur φύειν νεύρα, apud Ariſtotel. de gen. anim. l. 5. item πάγασι καὶ πολίταις, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. unde φύσας, genitor, pater: apud Ariſtoph. in Veſp. & Lyſ. orat. in Theomneſt. 1. ¶ Item neutraliter, naſcor: ut Iliad. ζ, Ω'ς ἐσθλῶν ἥτοι, ἢ δεῦρο φύει, ἢ δ' ἀνιάλῳ. In hac ſignif. uſitatius eſt præt. πέφυκα, natus ſum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ ἀνδρῶν πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. ἐκ τῶν ἐμοὶ πεφυῶτες, ex filio nati. Interdum πέφυκα ſignificat, natura comparatus ſum, à natura habeo. Cum infinit. Thucyd. πεφύκασι τὰ ἀνθρώπεια πράγματα μὴ ἐν ἡσυχίᾳ ἀμεμπτοτέρως, ita comparatum eſt ut, &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, conſueverunt facere. Sæpe cum adverbio: ut Demoſth. ἔτω πάντα πέφυκε, ſic hæc natura comparata ſunt. Idem, ἐξ ἀρχῆς πέφυκε ζῷον, ut fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis ἐν περιπέπτωκε τοιούτῳ, i. ingenio eſſe ad aliquam rem aptus, vel natus eſſe ad aliquid: apud Ariſtot. Plut. & Xen. Interdum πέφυκα, exp. hæreo, adhæreſco: ut apud Gal. πεφυκὸς ὑμένα τῇ καρδίᾳ, membrana quæ cordi hæret.

Πεφυκότης, ἡ, natura comparatum eſt, ut ferè natura. Ariſtot.

Πέφυκα, (formatum ex πέφυκα, ſicut πεπόηκα ex πεποίηκα) idem quod Φύω, naſcor. Heſiod. in Erg. ἀλλοίης ἀλλοῖον. Ἐξ ἀμαυρῆς ἀμαυρὸν ἐπέφυκε γένεσθαι.

Φῦσα, imitatum format ex ſe aor. 2. ἔφυσα ſignificatum idem quod πέφυκα, natus ſum. Xenoph. Pæd. 4. ἡμεῖς δὲ ἔφυσεν ἐς τὰ ἔργα ἀμείνους ἢ ἐκείνους. Hinc & infinit. φῦναι, apud eundem. Et partic. φὰς, ἀσ, ὰν: ut φὰς ἀγαθὸν πατέρων, apud Plut. Sic φὰς ἀγαθὸς, apud Demoſth.

Φύσημα, naſcor, enaſcor, orior exorior: ut, τὰ φυόμενα ἐκ γῆς, quæ naſcuntur è terra. Xenoph. Pæd. 8. Metaph. ὑπὸ ἀνέμου & quæ φύσει dicitur, apud Demoſth. in epitaph. & pro coron. Præt. med. πέφυμαι idem quod πέφυκα: unde πεφύαται. Il. δ. Et particip. idem quod πεφυκὼς.

Φῦμα, τό, quod enatum eſt: propriè, è terra. ¶ Item tumor omnis præter naturam qui ſine externa cauſa oritur more eorum quæ è terra enaſcuntur & erumpunt: tuberculum, & oriens tuberculum Celſo. Interdum exp. papula, nec non veruca & nævus, apud Ariſtotel. Interdum ſpecialiter φῦμα dicitur phlegmone, quæ inadenoſa carne ſponte obortа ſtatim augetur, atque ad ſuppurationem citò pervenit, apud Galen & Æt.

Φυματώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυματίας, ου, ὁ, idem: apud eundem. Φυματίδιον dicitur pars corporis in qua φύματα naſcuntur. Item perſona cui illa inſanientur apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enaſcentia: ortus, generatio: ut φύσις γλαυκῶν, apud Ariſtotel. ¶ Item natura, vis: ut πυρὸς φύσις, apud eundem de part. animal. lib. 2. cap. 2. Et φύσις τῆς ὀργάνου, apud Galen. comm. in Hippocr. l. 1. ἀπὸ φύσεως ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. Interdum ſic dicitur vis quæ in ſcipſa, noſtri opifex eſt & conſervatrix: ſeu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσις nomine intelligun ἕξεις, i. ipſa partium ſtructura & compoſitio. Aliquando idem ſignificat quod genus vel ſpecies vel forma: ut docet Galen. apud Hippocrat. ¶ Item φύσις, natura, ſubſtantia: πῶσα γὰ ἐκὰ φύσις λέγεται, inquit Ariſtotel. metaphyſ. l. 4. ¶ Item ingenium: ut exp. Cicer. apud Plat. in Phædro loquentem de ſocr. & Lyſia. ¶ Item ſexus. Thuc. l. 2. Unde & utriuſque ſexus pudenda φύσεις nominè eſſeruntur, apud Diodor. & in Geopon. ¶ Item ſtatura, apud Lucian. Item figura apud Plat. ¶ Exponitur &, conſtitutio, apud Xenoph.

Φυσικὸς, ὴ, ὸν, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens: ut φυσικὴ ἀνάπαυσις, apud Ariſtot. & φυσικὸ αἷμα, apud eundem, & cæt. philoſ. ¶ Item phyſicus, naturæ ſeu rerum naturalium inveſtigator. Plut. de primo frig. ¶ Item flatum ciens, apud Ariſtot. tanquam à verbo φυσᾶν, ſeu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, ſecundùm naturam. Item naturali ratione. Plat. Ariſtot. &c.

Φύσιμος, ὁ ἢ ἡ, productivus, producendi ſeu procreandi vim habens. Theophr. hiſtor. plant. l. 4.

Φύτωρ, ορος, ὁ, ſator, genitor. Heſych.

Φύτρα, idem quod φύσις, natura, generatio. Idem.

Φύτλη, eidem eſt generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, ὰ, τό, planta, ſtirps. Ariſtotel. ethic. 1. & ſæpe apud Theophraſt. De homine etiam dicitur apud Eur. & Plat. de leg. l. 6. Item idem quod φῦμα, tuberculum, apud Archiloch. teſte ſchol. Theocr. Quidam etiam ſic nominant cynoglollon herbam, ut eſt in Append. Dioſc. ſeu Inter notha Dioſc.

Φυτικὸν, ad plantam ſeu plantas pertinens: ut φυτικὸ αἷμα, apud Athen. Exponitur &, vegetativus, item creſcendi vim dans, apud Ariſtotel.

Φύτιος, Solis vel Iovis epitheton, teſte Heſych. à quibuſdam ex pon. germinationis autor.

Φυτιλιὰ, ἡ, terra plantas ſeu ſtirpes ferens: ſeu locus arboribus conſitus. Iliad. ζ. & υ. Exponitur &, plantatio: ut φυτιλὴ καρπῶν ἀειράων, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars poſtrema, ſic dicta à veteribus quòd eo tempore inſitiones optimè fiant.

Φυτιλίζω, planto: item πλανιάζω, genero, gigno. Heſych. & Suid.

Φυτιλίμιος, ad plantationem aptus. Heſych. ¶ Ἀφυτίμιος Iovis eſt epitheton τῷ ζωογόνῳ, teſte eodem. Apud Soph. in Oed. φυτιλίμιος exp. ἀπὸ φύτλης, ἤγουν γενέσεως.

Φυτεύω, planto. Od. σ. ἧ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. Et metaph. gigno, procreo. Heſiod. in Aſp. ἐξῆς ἀλλοῖον φυτεύσει. Sic & apud Eurip. in Oreſt. ¶ Item moſior, ſtruo, machinor: ut Od. ξ, τεῦξε δὲ μισσυρὸν φόρτον.

Φυτεία, ἡ, plantatio, conſitio, ſatio. Plut. in Alex. Item idem quod φύτευμα, apud Athen.

Φύτευμα, τό, planta quæ deponitur & conſeritur: ſemen. Theophr. & Plat. de leg. Item plantatio, ſeu locus plantis conſitus. ¶ Et & herbæ nomen apud Dioſc. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, conſitio. Ariſtot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, ſeminarius, qui plantari ſemineriſ ſolet vel poteſt. τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & virgultum quæ ibi terram deponitur, fiarcullus, ſtolo, &c. apud Theophr. de cauſ. pl. 3. c. 6. Præcipuè tamen ſic dicitur planta ſeu ſemen oleagineum, teſte Poll. lib. 1. cap. 12. Accipitur & pro loco ubi ſunt plantæ è ſemine natæ quæ poſtea tranſplantantur in vineas. In qua ſignificatione dicitur & φυτώνιον, ſeu φυτώριον, in Geopon. l. 3. & 11.

Φυτάλμιος, idem cum φυτιλίμιος. Heſych.

Φυτάλμιος, planetarionis tempus. Hippocr.

Φυτὸν, ſeu φυτάλμιος, idem quod [illegible] apud Heſych. in Theog. Κρόνῳ φυτάλμιον φυτίλλεται.

φυτὸς, ἀδ, ὁ, ἡ, idem cum φυτὸν, planta, ſtirps. Plutarch. de def. orac.

Φύτω, idem quod φυτεύω, genero, gigno. De parte tantùm dici vult Etymol. qui & pro exemplo verſum illum Heſiodi ſubjicit, φύτευσεν, egens, non φυτήσατο.

Φύτωμα, τό, germen, ſtirps, proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φύτυ, apud Ariſtoph. in Pace. & Eupolin. in Autolico.

Φυτὸς, ὁ, arboris caudex, ſtirps, truncus. Item in herbis, caulis, thyrſus. Dicitur quaſi ἐστυφὸς, teſte Euſt.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura: ut apud Pind. σοφὸς ὃ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. Item habitus oris, indoles: apud Hom. Il. α. β. &c. Exponitur &, ſtatura, apud Heſiod. in Erg. quum ait argenteum ſeculum, χρυσείῳ ἴσα φυὴν fuiſſe ἐπαλήλυμον, ἠδὲ νόημα.

Φύγκλον, τό, panus, ſeu panis: tumor non altus, latus, in quo quiddam puſtulæ ſimile eſt. vide Celſ. l. 5. c. 25. & Paul. l. 4. c. 22. Τὸς, φύλλοι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

compoſita: ac primùm ex Φύω, Φύμι, & Φυὴ, cum præpoſitione.

Ἀναφύω, renaſci facio, rurſum produco. Et idem quod φύω, naſci facio, emitto, produco. Theocrit. idyll. 10. Ὦ μοι τᾷ πάλαι ὀδὰν ἀναφύσαις ἀθύρματα.

Ἀναφύομαι, renaſcor, rurſum exorior. Plut. in Theſ. ἀναφύοντο τῇ πόλει διαβολαί. Item orior, oborior, naſcor, &c. Theophr. ἅμα δ' συμβαίνει τῷ φυτῷ πρῶτα ἀναφύεσθαι τοιαῦτα. Sic & apud Plut. in Per. & Luc.

Ἀμφύω, per ſyncopen dicitur pro ἀναφύω.

Ἀπαφύω, q. d. abnaſcor. Exponitur tamen, adnaſcor, ſeu agnaſcor. Item ſurculum emitto. Præt. ἀπαπέφυκα, à natura abhorreo. Synef. βιάζονται με φατνοπιεῖσαι τ' πολιτικῆς διαιμάσιος, ἀφ' ὧν ἐγὼ ἀπαπέφυκα, οἶδα.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, appendix, ramulus adnaſcens ramis majoribus. Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars oſſis exuberans.

Διαφύω, internaſcor: unde partic. διαπεφυὼς, quod natum eſt inter. Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Διαφύομαι, enaſcor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, ἡ, interſtitium inter artus, intervallum. Plut. in Phæd.

Διάφυσις, idem. Exponitur &, fiſſura, rima, res intercurrens, diſcriminans. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 3. Apud Hippocr. in commiſſura genu ſic nominatur corpus quoddam νεῦρον δῶδες, teſte Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκφύω, idem quod φύω, gigno, produco, edo, cum accuſ. Ariſtot. de mund. & Theophraſt. hiſt. pl. l. 6. Præt. ἐκπέφυκα, enatus vel editus ſum. cum genit. Eurip. in Phœn. ὃς ἀφ' Ἑλλάνων ἠδὲ βαρβάρων ἐκπέφυκα. Legitur & aor. 2. ἐξέφυν, tanquam ab ἔκφυμι, apud Soph. 2. ἐλεύθερα δ' ἐξέφυν πατρός.

Ἔκφυσις, ἡ, res quæ alii adnata eſt, ut ſit velut appendix. Ariſtot. de part. anim. l. 2. c. 14.

Ἔκφυμα, τό, exp. ἔξανθημα.

Ἔκφυσις, q. d. enaſcentia: exortus, ortus, germinatio. Item eruptio germinantium poſt ſementem. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 11. ¶ Apud anatomicos & medicos ſic dicitur exortus inteſtinorum, quem ex pyloro inteſtinum excipit, teſte Galen. de uſu partium. Item in oſſe idem quod ἔκφυσις. ¶ Exponitur &, generatio, procreatio.

Ἔκφυτος, (compoſitum ex φυὴ) q. d. qui extra naturam eſt, id eſt, qui tanto ingenio eſt, ut id conſuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Odyſſ. χ. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν ὤμβρησε Παντοίας ἐνθύμους. Sic Xen. ἐμφῦσαι ἔρωτα τ' πανσοπλίας. Hinc ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid, quod ingeneratum ſeu ingenitum eſt: ut apud Eurip. πάντ' ἐμπέφυκε τὸ δίκαι.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innaſcor. Plut. in lib. adverſus Color. Item amplexus adhæreo vel inhæreo, ita ut avelli nequeam, & veluti ingenerer ei cui adhæreo. Od. ω. ἐν χείρεσι φύσητο: per timeſin pro ἐνεφύετο. Sic & apud Plut. in Cam. & in Fab. Hinc participip. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: unde fœm. ἐμπεφυῖα, Iliad. α.

Ἔμφυσις, ingeneratio, ipſa actio ingenerandi.

Ἐμφυτεύω, ingenitus, inſitus, à natura inditus. Dem. in Epitaph. & pro cor. Ἐμφυτος, idem: ut ἐμφυὲς ἦθος, apud Pind.

Ἔμφυτον, unde aor. 2. ἐνέφυμι, idem quod ἐμφύομαι, in ſecunda ſignif. Od. σ. & alibi. Ἐντ' ἄρα οἱ φῦ χρεὼ: per timeſin, pro ἐνέφυ.

Decomp. Ἐνεμφύομαι, innaſcor, ingenitus ſum.

Μετέμφυτος, ex uno in aliud inſitus. Epigr.

Παρεμφύομαι, juxta ſeu præter innaſcor. Luc.

Ἐπιφύω, inſuper produco ſeu edo: unde præt. ἐπιπέφυκα, inſuper productus ſum ſeu editus. Exponitur etiam, agnatus ſum ſeu innatus: ut καρπὸν τοῖς φύλλοις ὑπιπεφυκότα, apud Dioſc. lib. 4. cap. 149.

Ἐπιφύομαι, inſuper naſcor, adnaſcor, acceſſo: unde particip. ἐπιφυὴς, exp. agnatus, poſtnatus: apud Greg. Item adhæreo ſeu adhæreſco. Plut. de lib. inſt. ὅσιν ἐπιφυεῖς ὀπωρικοῖς δένδροις πυραστικοὶ ῥόδοι. Item adorior, invado. Gregor. de Spiritu ſancto, ᾧ μοι τῆς ἐπιφυομένης πάλαι τῇ λογικῇ μάχης. Apud Plut. in Anton. ἐπιφύεται τῇ ἀσωτίᾳ μάλιστα τῷ ἀεὶ πιθήκῳ, expon. urgebat inter ea quæ accuſabat.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum. Theophr. hiſt. plant. l. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos eſt unitio oſſis cum altero oſſe, quaſi os unum alteri innatum: non eſt autem pars oſſis, ſed quiddam oſſi adnatum. Gal. lib. de oſſib.

Ἐπιφυάδες, dicuntur eſſe propagines: apud Theophr.

Ἐπίφυμι, exp. adnaſcor. Hinc particip. ἐπιφὺς, idem quod ἔνφυος, apud Synef. πτερορῥύητα δὲ ἐκεῖ τῆς δεδουκυίας κεφαλῆς ὑπαφέντων τῇ κυρίᾳ.

Περιπεφύομαι, (*decomp.*) inſuper adnaſcor.

Καταφύτος, conſitus. Luc. de luctu, & Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plut. in Tim.

Παραφύω, q. d. adgenero, genero ſeu gigno juxta. Item idem quod ἐκφύω, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. & 7.

Παραφύομαι, adnaſcor, naſcor juxta. Dioſc. l. 4. c. 83. Item naſcor præter naturam. Ariſtot.

Παραφυὰς, ἡ, quod agnaſcitur arbori, ſoboles adſtuticans. Theophr. & Phil. de mund.

Παράφυσις, agnatio. Et ἔκφυσις, agnata membra: Item q. d. naſcentiæ præter naturam. Ariſtot. de gen. an. l. 4.

Παράφυτος, juxta conſitus. Theophr.

Περιφύομαι, circumnaſcor. Item excreſco. Theophr. hiſt. pl. l. 8. Exponitur etiam, obducor: item complector.

Περίφυσις, q. d. circumnaſcentia. Exponitur etiam, incrementum, quod in ambitu fit. Theophr. l. 5.

Περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Dioſc. l. 4. c. 104.

Περίφυμι, unde ἀπέφυσα exp. agnatus ſum, proveni: Item adhæſit. Ariſtoph. in Nub. ψυχείσῃ φρονήσει φρόντιδ.

Περιφύω, agnaſci facio. Baſil. in ep. ad Liban. τοὺς λοιποὺς ἐκόλουσε κλάδους, ἡ φύσις τῷ αὐτῷ περιφύσασα.

Πέφυκα, ut ἀπέφυσα exp. agnatus ſum, proveni: Item annexus ſum, adhæreo, apud eundem. Item me immiſcui. Plut. de leg.

Πεφύομαι, agnaſcor, accreſco. Theophr. & Phil. Item adhæreo, adhæreſco.

Πέφυσις, agnatio, coalitio. Item adhæſio: vel cohærentia, connexio. Theophr. & Alexand. Aphr.

Πεφυὴς, coaleſcens, adhærens. Theophr. de cauſ. plant. l. 1. Item idem quod συμφυὴς: apud Gal. Exponitur etiam, natura accommodatus, congruens: apud Gregor. Apud Plat. ep. 7. τοῖς δικαίων μὴ πεφυκόσι dicuntur, qui ab iis, quæ juſta ſunt, abhorrent.

Πεφυῶς, cum quadam coaleſcentia: vel coaleſcendo, cohærendo. Item congruenter. Pro eodem dicitur & πεφυκότως.

Πεφύσημα, unde particip. πεφυσῆς, agnatus. Item adhærens. Luc. & Plat.

Εὐπεφυὴς, (*decomp.*) facilè coaleſcens ſeu coiens. Theophr. de cauſ. pl. l. 1.

Πέφυκα, antè genero ſeu gigno. Πέφυσις, germinatio, germen, apud Hippocrat.

Πέφυμα, unde πέφυ, apud Soph. dictum pro πέφυκα, antè extitit.

Συμφύω, coaleſcere facio, conglutino, coagmento. Plat. in ſymp. præt. συμπέφυκα, coalui & concrevi, cotigenitus ſum: unde particip. συμπεφυκὼς, qui coaluit, concretus. Ariſtotel. de gen. an. lib. 4.

Συμφύομαι, coaleſco, conglutinor: item cohæreſco. Theophr ἐδὲ ἡ ἐμοιοπαθὲς εἶναι τὰ φύλλοτα συμφύεσθαι. Exponitur &, complector, ſeu complexus adhæreo. Appian. συμφυόντα ἐπάλληλοι δυὰ μᾶς πλαγίᾳ ἀπήωσαν.

Σύμφυσις, coaleſcentia, concretio, conſociatio. Theophr. Item naturalis oſſium unio: apud medicos.

Σύμφυτος, congenitus, innatus, à natura inſitus. Ariſtot. metaph. l. 1. & alibi. Item qui coire poteſt, conſociabilis. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. σύμφυτον δὲ πᾶν τὸ ζῶον τῷ ζῶντι. A quo Nomen σύμφυτος εἰμι τοκάδος, exp. ejuſdem ſum cum patre eſſentiæ. ¶ Σύμφυτον, τό, nomen herbæ ſic dictæ à conglutinandi facultate qua pollet: apud Dioſc. l. 4. c. 9. & 10. Glycyrrhizæ etiam à quibuſdam dicta fuit σύμφυτον, propter effectus ſimilitudem: ut eſt in Append. Dioſc.

Συμφυτικὸς, quo ſic ut quid coaleſcat: ut συμφυτικὸν φάρμακον, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod σύμφυτος, ingenitus, innatus. Polyb. συμφυὲς ἕξιν τοῖς, ξύλοις ἢ ῥίζαις συμφυὴς εἰσὶ λάβμαι. Exponitur &, adhærens. Item qui coaluit cum aliquo. Plut. in Lyc. Et metaphor. unanimis, conſentiens. Greg.

Συμφυῶς, more eorum quæ congenita ſunt, cum tali coaleſcentia, qualis eſt rerum congenitarum.

Συμφυία, ἡ, cohærentia, ſeu concretio duorum quæ coaleſcunt; vel concretio, coalitus. Philo de mund. Baſil Greg.

Decomp. Ἀ συμφυὴς, non coaleſcens. apud Suid.

Εὐσύμφυτος, facilè concreſcens & coaleſcens. Theophr.

Τ πεφυὸς, naturæ modum excedens, mirum in modum excellens aut inſignis: valdè admirandus: vel ſimpliciter, inſignis, eximius. Ariſtoph. in Plut. θεσφάτοις τ' ἐμάνην. Ἄλο δ' ἀνδρῶν. Exponitur &, μεγαλοφυὴς: ut πρὸς μεγαλοφυοῦς, apud Plutarch. in Cæſ. honores ex humano faſtigio majores. Item abſurdus.

apud Isoc. in Trapez. Item ita atrox, ut vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit. apud Dem. in Mid.

Τ' ὑφῶς, excedendo consuetum naturæ modum: vel mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian. l. 5. & Plut.

Τ' ὑποφύομαι, subnascor, succrescо, suppullulo: vel sensim & paulatim nascor.

Τ' ὑπόφυσις, q. d. subnascentia. Suidæ ὑποφύσεις sunt παρεμφυάδες.

Composita sine præpositione ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Α' γαθοφυής, ὁ, ἡ, ἦ, natura sive indole bonus.

Α' γαθοφύεια, bonitas à natura proveniens.

Α' γαθοφύω, spinas produco.

Α' κροφυής, in cacumine proveniens, in summitate nascens. Item summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Α' λληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes, mutuum ortum habentes.

Α' νθοφυής, flores emittens seu producens, floruleutus: in Anth. Epigr.

Α' νθρωποφυής, humanam habens naturam. Item ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot.

Α' γτόφυτος, recèns natus. Poll.

Αὐτοφυής, naturæ sponte proveniens: ut αὐτοφυὴς χαρπός, apud Plut. Item nativus, opere non factus, arte carens: ut αὐτοφυεῖς λιθάδες, apud Thuc. Item geminus, germanus. Synes. τέτταρες αὐτοφυεῖς Ὀμηρίδαι ἐνήμισαν.

Αὐτοφυῶς, suapte natura, sponte naturæ: item nativè, genuinè.

Α' φέφυής, spumam innatam habens: ut ἀφεφυῆ πίπελα, in Epig.

Α' φυής, qui natura minimè habilis est aut aptus, minimè natus, *ad aliquid*. Plat. ep. 7. ὅτι ἐξὸν ἀφυὴς ὢς πρὸς τὰ μαθήματα δ' ὠίμεν. Sic ἀφυὴς πρὸς φιλοκερδῆ, apud Xen. Metaph. apud Polyb. κρατεῖς ἀφυέστερος, dicitur tempus minùs aptum & opportunum. Ponitur & pro κακοφυής. Item pro μικροφυής: unde Eust. ἀφυὲς dici scribit tanquam σμικροφυὲς παρὰ τὸ ἐμβύειν.

Α' φυῶς, natura inhabili. Apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κακραδόκησε χόρτον. exp. malè temperatà regio.

Α' φυὰ, ἡ, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epistet.

Α' φυὴς. duplicis aut ancipitis naturæ: ut apud Soph. in Trach. ἀφυὲς φρὰς τὸν Σπερχιὸν, de Centauris semihominibus & biformibus. Et generaliter, geminus, bipertitus, bifidus. Aristot.

Δίφυής, ἡ, (q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps) exp. bifida partitio: apud Arist. de part. an. l. 3.

Δυσφυής, difficilè nascens aut proveniens. Theophr. hist. pl. l. 7.

Δυσφυΐα, ἡ, nascendi difficultas, apud eundem.

Δρύφυης, mala natura. Hesyc.

Ε' λαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: ut ἐλαιοφυὴς πάγος, apud Eurip. in Ione.

Ε' τερόφυής, diversæ naturæ. Item alibi natus.

Εὐρυφυής, latè crescens. Od. δ.

Εὐφυής, qui à natura habet ut sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. Æsch. ἐμοὶ δὲ λέγειν μὲν οὐκ εὐφυὲς, τὰ δ' ἔργα πάλαιον λαμπρόν. Et εὐφυέστατος τῶν γνώμην, apud Isocr. Peculiariter εὐφυὴς apud Athen. dicebatur ὁ ἀξιόλογος καὶ σκώπτειν δυνάμενος, ut idem Isoc. testatur in Areopag. ¶ Item benè crescens, copiosè succrescens: ut πλεκτὸν εὐφυὲς. Il. φ.

Εὐζωὸς, cum naturali quadam ingenii dexteritate: seu ut decet bona indole præditum. ¶ Item benè seu copiosè succrescendo.

Εὐφυΐα, ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas, bona indoles.

Ι' πόφυὸς, frutex quo fullones utuntur in concinnandis vestibus: de quo Dioscl. 4. Plin. itidem hippophyes nominat, scribens eam herbam accommodatam debere esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur & ἐπιπόφυον, apud Theoph. & ἱππόφαὲς, seu ἱππόφαες: Item ἱππόφεως, apud Gal. in Lex. Hippocr.

Ι' σόφυὴς, æqualis seu paris naturæ. Non.

Α' νισόφυὴς, (*decom.*) naturæ dissimilis.

Ι' λυόφυον, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοήθης, qui prava est natura, pravo ingenio seu mala indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè proveniens.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum.

Καρποφορέω, fructus edo seu gigno.

Λεοντοφυὴς, ex leone natus. Apud Eurip. in Bacch. ἄγαλμα λεοντοφυὲς, dicitur præda leonina: seu catulus leonis, quem se venatam Agave putabat, quum corpus Penthei dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens. (nuis.

Λεπτόφυλλος, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuibus foliis. Theophr.

Λιμνοφυὴς, in palude seu stagno natus vel ortus: ut λιμνοφυὴς δόναξ. in Epigr.

Μακροφυὴς, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγαλόφυὴς, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesyc.

Μονοφυὴς, unius naturæ, simplex, non geminus. Item unistirpis: apud Aristoph. & Theophr.

Νεοφυὴς, nuper natus seu genitus.

Ο' δοντοφυὴς, dentes producens: ut ὀδοντοφυῆ ἄρτον, apud Pol. l. 2. Item passivè è dente seu dentibus prognatus: ut ἦλθ' ὀδοντοφυὴς, apud Eurip. in Phœn.

Ο' δοντοφυΐα, dentitio, dentium emissio seu productio. Paul. Ægin. l. 1. c. 9.

Ο' δοντοφύω, dentes produco. Hippocr. in Aphorism.

Ο' λοφυὴς, exp. confusibus exortus, confusus.

Ο' μόφυὴς, qui ejusdem est naturæ: aut simul natus, congenitus. Theodorit. in eccles. hist.

Ο' μοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ο' ρθοφυὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur & in altum assurgens: Item erectus, procerus: ut ὀρθοφυὴς πίτυς, apud Theophr.

Ο' ρθοφυΐα, q. d. in rectitudinẽ crescentia, ipsa actio crescendi in rectitudinem. Item rectitudo aut proceritas, apud eundem.

Ο' ρθοφυεῖν, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere, apud eundem.

Ο' στεοφυὴς, osseus natura. Hom. in Batrach.

Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus. Exponitur &, renascens: item redivivus. Non.

Πεδοφυὴς, saxis adhærescens: ut πεδοφυὴς πολύπους, apud Phocyl. Πεδοφυὴς, dicitur sedum majus, quòd in petris nascatur: ut est in Append. Dioscor.

Πολυφυὴς, multisidus.

Πρωτοφυὴς, primò natum seu exortum. Apol. l. 3.

Ρ' ιζοφυὴς, qui radicem seu radices emittit. Theophr.

Ρ' ιζοφύω, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eundem hist. pl. l. 1. r.

Σαθρομφυὴς, semen produco, semen fero: apud eund. hist. pl. lib. 7. & de caus. pl. l. 1. r.

Σαθρόφυὴς, semine erumpens, semine nascens.

Τεταρταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur & observat.

Τεταρτιαῖος, triplicem naturã habens. Item triplex, trifidus. Theoph.

Τετραφύω, capillos produco.

Τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens. Dioscor. l. 2.

Composita formata ex 3. pers. sing. pass. in δεν *sine præpositione.*

Α' μπελόφυτος, ὁ, ἡ, ὄν, vitibus consitus: ut ἀμπελόφυτος χώρα, apud Diodor. l. 36.

Α' μπελοφύτης, vitium sator, epitheton Bacchi, in Anth. Epigr.

Α' ρτίφυτος, nuper plantatus vel natus.

Αὐτοφυτεύω, ex seipso seu per se natus: ut αὐτόφυτος Sub. Non. & αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis. Hippocr. ep. ad Demag.

Δενδρόφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus. Plut. in Cam.

Ε' λαιόφυτος, oleis consitus. Diod. l. 35. Τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus: olivetum, oletum.

Νεόφυτος, nuper natus, recèns natus seu genitus. Exponitur &, nuper insitus aut plantatus. Pol. Metaph. de eo dicitur, qui recèns ad fidem Christianam accessit, novitius in religione: in Epist. ad Tim. 1. c. 3.

Οἰνόφυτον, locus in quo vinum nascitur: vel locus vitibus consitus, vinea: ut derivetur ab οἶνος.

Ρ' ιζόφυτος, radice proveniens. Ρ' ιζόφυτον, τὸ, stirps. Gaza.

Composita ex φυτὸν & φυτεία.

Α' λξιφύτος, ὁ, ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum, epitheton auroræ, in Anth. Epigr. (Phocyl.

Α' λληλοφυτεύω, vicissim planto seu fero, vicissim gigno seu genero.

Α' ποφυτεύω, stolonem evulsum fero, transplanto. Arist. in lib. de juvent. & senect.

Α' ποφύτευσις, ἡ, transplantatio hujusmodi, quum stolo evulsus seritur: apud eundem.

Α' φύτως, non plantatus seu satus. Theophyl. ep. 75. Exponitur &, non consitus.

Γλυκόφυτον, q. d. dulcis planta: sic à quibusdam dicitur γλαυκίζα, ut est in Append. Dioscor.

Ε' γκεντρεύω, transplantum seu exemptum alicunde semino seu planto. Aristot. in Probl.

Ε' μφυτεύω, insero: sæpè apud Theophr.

Ε' μφυτος, insitus sermo. Jac. 1.

Ε' μφύτευσις, & ἐμφυτεία, ἡ, insitio: apud eundem.

Ε' πιφυτεύω, superfero, Plat.

Ζαφύτα, dicuntur quæ natura quadam constanter media inter plantam & animal: ut urtica & spongia.

Ζάφυτος, sertilis plantarum. Plut. in Rom.

Ἰδιόφυτον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, ut est in Append. Dioscor.

Καταφυτεύω, exp. planto, item transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 17.

Μετάφυτεία, transplantatio, transfatio plantæ de loco in locum. Idem ibidem.

Οὐρανόφυτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, juxta sero. Exponitur & utrinque sero. Julian. in ep. ad Liban.

Προφυτεύω, priùs planto vel sero, præsero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσασα, exp. qui fundamenta jecerunt, autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel sero. Et metaph. simul sum autor.

Συμπεφυτεῦσθαι, aliquid alicui dicitur, quod cum eo natum est:

sensu: unde apud Xen. συμπεφυτευμένη τῇ ψυχῇ ἡδονὴ, animo ingenitæ voluptates.

Composita verbalia.

Α' πόφυτος, Ο' φυτὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φαγαίνω, Φαΐζω, vide in Φάω, significante Πυρόω.

ΦΩ ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, turfio Gazæ: genus est piscis: de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκινος, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Od. δ. τεῖος δὲ αἰνὸς φώκης ἀλιπλήξαο πόντου ὀλοὸν εὐδμὲ. unde & apud Aristoph. in vesp. φώκης ὀσμὴ.

Φωκὶς, genus quoddam piscis, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟΣ, & apud Poëtas φωλεὸς, seu φωλεὰ, ἡ, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent: ut ἄρκτου φωλεοὶ, apud Plutar. de sera num. vind. Idem in Erat. ἐν φωλεῷ λέαινα κατακοίτη. Sic & Mat. 8. & Luc. 9. ¶ Φῶς τὸ φῶς, per antiphrasin (ut & Lat. lustrum) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς, lonibus idem est quod παιδοτρίβειον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesyc. verò φωλεὰς idem significare dicit quod φωλιάδεια: de quo mox.

Φωλεώδης, ες, ὁ, ἡ, latebrosus, in modum antri factus: ut φωλεώδεις διόδους χεῖα, apud Plut. de def. orac.

Φωλέω, latibulum habeo, in lustro & specu lateo. Aristot. hist. an. l. 7. c. 14. τὰ δ' ἔντομα χρόνον ἄπαντα φωλεῖ.

Φωλιοπρόβατος, ὁ, ἡ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco desidet. Hesyc.

Φωλιτεύω, idem quod φωλεύω. ¶ Item schola, ludus. Hesyc. & Suid. Exponitur etiam, convivalis domus, seu ubi clàm potatur: ἐν τῷ Πανὸς τῷ οἴκῳ. Pol. l. 6.

Φωλίω, idem cum φωλέω. Theocr. idyl. 26. Aristot. in hist. an. & Plut. Item velut in specu lateo. apud Phil. de mund.

Φωλοιὰ, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso antro. Arist. hist. an. l. 7. ¶ Item morbus quidam ursi, quum præpinguis factus latebras quærit, & sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλοῦμαι, idem quod φωλέω & φωλεύω. Hesyc.

Φωλοφάδη, ἡ, quæ antris & latibulis conditur, quæ in cavernis delitescit. Hesyc. Sic dicitur & Gallina quum incubat & κλωζει, teste Suid. Est etiam idem morbus, qui φωλοιὰ, dicitur, apud eundem. Significat & antrum occultum, spelunçam absconditam, apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. φωλὰς σιγὴ, adjectivè exponditum silentium.

Φωλὶς, ἰδος, ἡ, piscis nomen: apud Arist. hist. an. l. 9. c. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum effunditur, φωλεύει.

Composita.

Α' πράφωλος, ὁ, ἡ, ὄν, vanus, irritus: ut ἀπράφωλοι ἀνὰ ἀθανάτων. Od. λ. Propriè ἀπράφωλα dicuntur ova irrita & sterilia quæ ἐν τῇ φωλεῷ, ejiciunt aves: Item partus degeneres, qui ab iisdem extruduntur, teste Eust. Item ἀπράφωλος, ὁ ἀκαιδὴς τὸν ἦ ἀδελφὸν, quoniam apud antiquos scholæ & ludi literarii dicebantur φωλεοὶ, ut idem Eust. annot. in hunc Od. 6. versum. Hinc δὴ καὶ ἀλιεὺς γ' ἀπράφωλος ἐὼν ἐπὶ δίκτυα εἰδὼς. Exponitur &, monstrosus, prodigiosus: apud Plut. in Thes.

Ἐμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ, ῆς, ἡ, vox: interdum &, sonus. Il. λ. Α' μφὶ μ' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος φωνὴ, Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἧς ἐν τοῖς ἔπεσι μεμέμνεσο. Sic ὁ τῆς φωνῆς, apud Demosth. Item vox, vocabulum, verbum. Greg. μιᾶς ἢ μιᾶς διωνύτης τῆς διαλεκτου φωνῆς, ob verbum latius elatum. ¶ Item lingua: unde τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν, apud Æschin. ¶ Item rumor, fama. Act. c. 2. γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης.

¶ Dici φωνὴ λυσιτελῆς τινὶ, Etym. cum Eust. tradit. Alii simpliciter à φάω deducunt, quod est dico.

Φωνικὸς, ἡ, ὸν, voce præditus, vocalis: ut φωνικὰ τὰ ζῶα, apud Xen. & Hesiod. in Theog. φωνὴν, τὸ, ῥῆμα, vocalis litera, apud Plat. & Aristot.

Φωνίω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item dico, loquor. Il. β. ὃ δὲ ξυνὸς ἔην ὅτε φωνήσειε. Soph. in El. τί φωνεῖς; Il. α. Καὶ μιν φωνήσας dat. Soph. ἕπτυον φωνεῖς. Item compello, voco: ut Αἴαντα φωνῆσαι, apud eundem. Expon. &, gemo: de palumbe dictum, apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis loquutus est, dictum. Item vox. Soph. in Ajace. Plut. in amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem. Pol.

Φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis: ut φωνητικὸν ἦθος, apud Greg. Nax.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α' ναφώνησις, alta voce pronuntio, exclamo: vel proloquor, pronuntio. Plut. in Themist.

Α' ναφωνέω, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari. Arist. de mund.

Ἀναφώνημα, & Α' ναφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicujus alta voce. Plut. in Pomp. Gal. de san. tuend. l. 5.

Προαναφώνησις, (*dec.*) exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Α' ντίφωνος, ὁ, ἡ, ἦ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonus: ut ἀντίφωνοι χορδαὶ, apud Arist. in probl. sect. 19. Τὸ ἀντίφωνον, contraria voce respondens: obversarium. Plat. de leg.

Α' ντιφωνέω, contrarium sonum edo, contrà sono. Item obloquor. Cum accus. apud Soph. in Elect. Cum dat. apud Suid. ¶ Item constituo me soluturum, expromitto: in Pand. & Novel. const. Just.

Α' ντιφώνησις, contractio qua velut contrarius sonus editur. Item expromissio, apud Just. ibidem.

Α' ντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp. Α' ναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. ep. ad Att. l. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Α' ναντιφώνητος, responso carens, cui responsum non est. Idem l. 6. ep. ad Att. 1. Item cui sibi contradicitur vel contradici potest.

Ε' ναντιόφωνος, contrarium vocem habens.

Διάφωνος, q. d. diffonam seu discrepantem vocem habens, cujus sonus discrepat, diffonus, dissentiens.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. Et generaliter, dissensio, discordia.

Διαφωνέω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo. Et generaliter, dissideo, discrepo. Arist. polit. 7. Διαφωνεῖ τῶν ἑλλήνων. Phal. in ep. ἀρχὰ ὑπὸς τὸ πᾶν διαφωνῶν. ¶ Item διαφωνεῖν, examinari: sæpè in Hippiatr. ¶ Interdum & de iis dicitur, qui vocem ultra vires contendere volentes, stupefacti postea obmutescunt, ut ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo.

Διαφωνέομαι, dicitur aliquid, de quo inter aliquos controvertitur: unde διαπεφώνηται, apud Gal. exp. controversum est. Et διαπεφωνημένος, in controversiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissensio, discrepantia. διαφωνησάσης, qui est ingenio ad dissidendum propenso.

Ε' κφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item pronuntio, exprimo. Item exprimo, i. expresè sive nominatim dico: in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto, ut quum φωνὰς ἐκφωνεῖν dicitur apud Gal.

Ε' κφώνησις, ἡ, exclamatio: peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macr. l. 4. ult. Item pronuntiatio, vocis emissio. Damasc. Item expressio, expressa alicujus & determinata nominatio.

Α' νεκφώνητος, (*decomp.*) non pronuntiatus, non expressus. Item ineffabilis.

Ε' μφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ε' πιφωνέω, acclamo, dictum aliquod iis quæ dixi cum acclamatione subjungo. Plut. in lib. de malit. Herodot. & in vita Luculli. Exponitur &, inclamo.

Ε' πιφώνημα, acclamatio: aut dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. l. 8. c. 5. utitur & Plut. in vita Alex.

Ε' πιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ε' πιφωνηματικὸς, per epiphonema seu per acclamationem. Demetr. Phal. & Hermog.

Ε' πιφώνησις, acclamatio, aut inclamatio.

Καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέτληκας λαλαγοῦντες ὅλον καταφώνεον ἄλσος.

Καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apol. μεταφώνεον ἀλλήλοισι. Item alloquor, compello, apud eundem. Γρῖπόλεμ μεταφώνεον ἔσσον ἕπεσθαι.

Παραφωνία, vocis absurditas. Παραφωνέω, exp. acclamo. Et παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω, circumsono, resono.

Προσφωνέω, alloquor, compello: interdum &, acclamo. Od. προσφώνεε Νέστορ' ἰδών, cum dat. perf. Act. Apoc. 22. & Mat. c. 11. ¶ Item dico, seu dedico, nuncupo. Laërt. in Chrysip. τοῦτον γὰρ ἕνα ἕκαστος γεγέλακε διὰ τὸν βασιλέων προσφωνεῖν.

Προσφωνέομαι, alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari, apud Plut. in lib. adverf. Colot.

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio, vel acclamatio. Demetr. Phal. Item oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem: in priori signif. Item dedicatio, nuncupatio. Plut. in Gracch.

Προφωνέω, priùs vocem edo, præloquor. Item prædico, prænuncio, denuntio. Eut. in Hip. Steph. Φιλητᾶς προφωνῶ πάντ.

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: ut ἦχος σύμφωνον, apud Arist. in Probl. Et generaliter, concors, consentiens. Τὸ σύμφωνον, pactum: sæpè in Pand. At subaudito γράμμα, consonans littera, apud Gramm.

Συμφώνως, voce seu sono inter se conveniente. Item unanimi consensu, concorditer.

Συμφωνία, convenientia vocum inter se & sonorum: seu consonantiæ plurium dissimilium, alioqui & disparium sonorum vel vocum proportione conjunctarum. Exponitur &, consonantia: Item concentus. Plat. in symp. Et generaliter, consensus, concordia. Plut. & Herodian.

Συμφωνέω, in edenda voce cum alio consentio, simul vocem seu sonum emitto. Item consonantiam efficio: apud Arist. in Probl. Et generaliter, consentio: apud eund. pol. 3. τοῦ μονάχου τὴν φωνὴν

φωνεῖν τοῖς πολεσι. Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 13. πῶτα μὲν οὖν ἀρδὴν συμφωνίαι πάντες, de his inter se consentiunt. Interdum expon. convenio, congruo: ut Luc. 5. τῷ πλοίῳ τὸ συμφωνεῖ ἐπλήσαν μα τὸ δίκτυον. Interdum, conspiro. Itidem cum dat. apud Aristpol. l. 3. ¶ Item pacisco, cum παρὰ sequente accus. pers. apud Xen. Cum ἀπὸ sequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum ἐκ apud Matth. c. 20. συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibid. ἐκ δηναρίου συνεφώνησε σοι.

Συμφωνεῖσθαι, dicitur id de quo inter omnes convenit: apud Arrian. l. 6. ¶ Item quod pacto promittitur. Greg. φρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς ἢ μισθὸν.

Συμφώνησις, vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, convenientia.

Συνεκφώνησις, figura grammat. quæ & ἐνωίζησις dicitur. Eust.

Decomp. Ἀ-πισυμφωνία, vicissim consentio.

Ἀ-σύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item non consentiens, dissors. Act. Ap. c. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid πρὸς, i. absque conventione, priusquàm ei cum alio convenerit. Sic & apud Greg. ἀσύμφωνοι τῇ ἡγεμονίᾳ φερισθῆναι. Item ἀσύμφωνος, qui non utuntur eadem lingua: apud Plat. de leg. l. 5. Ἀσυμφώνως, discrepanter, inconcinniter. Ἀ-συμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Δισύμφωνος, qui duarum est consonantium. Δισυμφωνῆν, duarum esse consonantium, apud Gram.

Τεθρύφωνος, voce clariore utor.

Τὐπόφωνος, sticclamo, ut fit in concione: seu acclamo, ut populus concioni respondens. Plut. Τίνα, εἶπεν ἕξει ἄλλην μέδς γοήτης ὑπόφώνησιν ὀπαντᾶς Σεαυτόν. Item currentem vel certantem clamore excito: apud Basil.

Τὐποφώνησις, adhortatio certatorum: seu clamor certantes adhortantium: apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγριόφωνος, ὁ ἡ ὃ, ogrestem seu ferocem vocem habens. Od. θ.

Ἀκριτόφωνος, indistinctam & confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτυοφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marc. c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce utens. Item peregrina voce utens.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra & perfecta, quique verba ἀρτίως, i. integrè, & perfectè pronuntiat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce utitur ad dicendum aliquid. Unde αὐτόφωνοι χρησμοὶ, oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis edebantur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æsc. in Ctesiph. Et τὸ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. & Arist. mutæ literæ, quibus oppon. φωνήεντα. Item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demost. pro cor.

Ἀφωνία, mutè, sine ullo vocis usu: aut vocem non emittendo.

Ἀφωνία, vocis expertem esse, destitutum esse voce. Item obmutescere: vel taciturnitas, silentium. Luc. interdum exp. infantia: ut apud Phil. νομίσας τὸν ἀθρώπινον λογισμὸν χρὴ σύγκρισιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, privatus facultate edendi vocem. Nonn.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. c.

Βαρβαροφωνία, barbarè loquor. Item barbaro sermone utor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est gravis. Βαρυφωνία, gravitas vocis. Pol. l. 12. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theocritus, Idyl. 15.

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Pol.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, bisinguis. Pol. ex Philistio.

Δύσφωνος, malam vocem habens, seu malum sonum & insuavem. Demetr. Phal.

Δυσφώνως, voce malâ, sono aspero.

Δυσφωνία, asperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἑπτάκτονος, novem voces habens vel sonos: ut σύριγξ ἐπταφώνος, apud Theocr. Idyl. 8.

Ἑπτάφθογγος, septem voces seu sonos habens. Peculiariter erat nomen cujusdam porticus in Olympia, quòd septies vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diversam edens vocem.

Ἑτεροφωνία, diversitas & differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam vocem habens, seu bonum sonum & suavem. Item canorus, vocalis. Demosth. pro cor.

Εὐφώνως, bonâ voce seu suavi, canorè. Pol.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora, vel bonus sonus. Dem. Phal.

Ἡδύφωνος, suavem vocem habens vel jucundam: suaviloquus.

Ἡδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando. Pol.

Ἡδυφωνία, suavitas vocis. Idem.

Ἠχέφωνος, elatam seu altam vocem habens: voce æream replens Iliad. o.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens: seu dimidiatè semivocalis: ut ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gram.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce utens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas. Pol. l. 2.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἰσόφωνος, idem quod γλυκύφωνος: ut χάεσι ἰσοφώνοισι, apud Theocr. idyl. 29.

Ἰχνόφωνος, qui gracili seu exili voce est, λεπτόφωνος, Hesych. ¶ Item cui vox supprimitur & sistitur inter loquendum, ὑποφθέγγεσθαι, apud Arist. probl. sect. 11. quæst. 45.

Ἰχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæsitantia: apud eundem ejusd. operis sect. 11. quæst. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens seu sonum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens.

Κακοφωνία, vox seu sonus asper.

Καλλιφώνος, pulchram vocem habens: seu pulchrum sonum & elegantem. Pol. l. 2.

Καλλιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: vel inanes voces funditans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio. μισηκλία. Hesyc.

Κενοφωνίω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu resonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, splendida & eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis splendor & elegantia. Pol. l. 2.

Λεπτόφωνος, idem quod ἰχνόφωνος. Hesyc.

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam seu canoram vocem habens. Hesiod. in Theog.

Λιγυφωνίω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est. Pind.

Μαψίφωνος, frustra & inaniter loquens, garrulitas: ματαιόφωνος. Hesyc.

Μεγαλόφωνος, magnam seu altam vocem habens: vocalis. Exponitur & altiloquus: Epitheton Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος. Pro quo dicitur & ψιλόφωνος. Pol.

Μικροφώνως, & σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μακεφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Ξενόφωνος, peregrina voce utens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: seu peregrinum loquendi genus & insuetum. Pol. l. 2.

Ὀλοόφωνος, voce suâ lædens, voce seu cantu molestus: ut ἀλοόφωνος ἀηδὼν, apud Crat. in Hor. ex Athen. l. 9.

Ὁμόφωνος, cujus eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua utitur: apud Thuc. l. 4.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus.

Ὁμοφωνία, vocis conveniestia, concentus, ejusdem linguæ usus. Luc. in somn. Item cantus simplex & uniusmodi. Aristot.

Ὁμοφώνως, eandem vocem edo, seu eundem sonum, voce seu sono consentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. Luc. in Gallo, & Hesych. in Λιγυόφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr.

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. Epigr. Interdum, qui multorum est verborum, garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνον ὄρταγον, angustum sonum edens. Pol. l. 2.

Τραχυφωνία, cui aspera vox est. Pol. ex Callisto comico.

Τραχύφωνος, idem. Gal.

Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος, & χαλκαύφωνος, æream vocem habens. i. vel valdè acutam vel valdè firmam, Il. ε. Hesiod. in Theog. Χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsa reddit. Plin. l. 37. c. 10.

ΦΩ P, ωος, ὁ, fur. (¶ Juxta Etym. denomin. à φέρω, clilo: & literis transpositis.) Paul. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἄγαλμα τὸ τοιοῦτος τὸν ἥλιον ἡγοῦμαι φῶτα ἀθρώπου. Plat. Polit. ὥσπερ ἂν εἰ τὸν φῶτα ἀθρώπου. Item fucus: Arist. hist. an. l. 9. ¶ Item φὼς seu φῶτος ὁ πόος. Item fucus: Arist. hist. an. l. 9. ¶ Item φὼς seu φῶτος, ὁ, ὃ, speculator, explorator. Hesyc. & Suid.

Φῶρος, ὃ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod quis furatus est: ut apud Mosch. idyl. 6. δύσε ἐπὶ φωρῷ Ἐρώτιδι δῶρα φέροντι· ἀλλὰ μάλ' ἐξαπίνης ἐφεστήκαμεν. ¶ Ar φώρ ἐς Hesyc. est ἐς δόλον.

Φώϊον, τὸ, idem cum φωρὸς, res furtiva. Luc. ἐάλωσ ἐν χερσὶν ἔχων φώϊον φόρου. ¶ Apud Joseph. in antiq. Jud. φῶϊα, furta, exp. manifestum judicium, seu manifesta probatio.

Φώϊος, ος, ὃ, furtivus: ut φώϊον λάθρα apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item substantivè, genus quoddam apis, quod & φὼς dicitur. Hesych.

Φωρία, (canquam à φωρίω) exp. κλοπία, apud Suid.

Φωρίω, in furto deprehendo, furtum invenio. Et simpliciter quæro, perve stigo: ducta significatione ab iis qui scrutantur ad deprehendendum furtum. Aristoph. in Nub. ἐγὼ φωρίσων ἦκον' εἰσήγημαι. Et cum accusat. pers. apud Plut. Cum accusat. rei, apud Plat. de leg. l. 12. Item deprehendo: unde particip. pass. φωρᾶθείς, deprehensus. Aristot. polit. 5. φωρᾶθεὶς ὑπὸ Θεωλδίων. Sic apud Plut. in symp. sept. sap.

Φώρατις, ιος, ἡ, deprehensio. Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehensor.

Φωτάω, idem quod φωράω. Hesych.

Φωτιαύδη, ἡ, ὁ, arca, scrinium, aut arcula. Iliad ω. Odyss. ε. Apoll. Arg. 3. ἐξ ἀπὸ τοῦ φῶτος· διὰ τὸ τοὺς φῶτας ἀπεκρύπτειν, ut inquit Eustath. vel quia πρὸς φυλακὴν τῶν φωτῶν κατεσκάσθη, i. ad cavendum sibi à furibus, ut vult Etym. Eratosthenes, ἐν τῷ Ἐρμῆ à nomine φώτου deducit, dicens, φωτιαύδη δ' ὀνόμηται, ὅ μιν καὶ δεῦρο ἐόντα ἀγλώσσῳ.

Composita.

Αὐτόφωρος, unde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere. Aristop. in Plut. ἐὰν δὲ αὐτόφωρα δῆτα δῆσω, εἰ λημεῖν. Hinc & καλεῖσθαι αὐτοφώρως, apud Thuc. l. 6. schol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων, puniens in ipso facinore deprehensos.

Αὐτοφωρία & αὐτοφωρεῖ, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: unde αὐτοφωρίαι. Hesych. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρητος, non deprehensus, seu qui deprehendi non potest: propriè, in furto.

Δυσφώρητος, qui difficilè deprehendi potest.

Ἐπιφωρίω, idem quod φωράω, deprehendo & comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Synes.

Εὐφώρητος, deprehensu facilis.

Καταφώρης, deprehensus, manifestus, vel manifestarius, Plut.

Κατηφωρέω, idem quod ἐπιφωρέω, Thuc. l. 1. τοὺς ὑπηκόους κατηφωρῆσθαι. Exponitur etiam, furto prodo. Item manifestarium facio: apud Luc. in somnio. Item scrutor, exquiro. Hesych. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Πεφώρημένος, manifestus, idem quod καταφώρης. Plutarch. in inst. Lacon.

Εὐδιάφθορος, (decomp.) qui facilè fieri potest manifestus, deprehensu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animadvertitur. apud eundem ibidem.

Πανφωνία, quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compositorum ex Φέρω.

Φάϊς, φάϊς, φάϊκαω, vide in Φάω, i. luceo. Φάϊσων, in Φυσάω. Φωτεινὸς, φωτίζω, &c. in Φέλω, i. luceo.

X

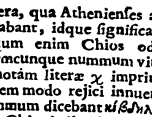

Litera, qua Athenienses adulterinos nummos notabant, idque significabant verbo χαλκεῖον. Quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à se Chios eodem modo rejici innuentes: talem deinde nummum dicebant κίβδηλον. Alii Athenienses in suo tantùm adversùs Chios bello id feciſſe commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ πεφυτευμένων, κατὰ τὸ αὐτὸ γράμμα φέρειν εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut intercisa, nota erat asterisci. Eustath.

Χαῦνος, litera χ noto ut spurium: ut χαλκὸν δοκῶ σὺχ ὃν, qui notatur ut spurius. Latinè exponitur, decussis. Significat etiam χαῦνον Chium illum Democritum imitari in curiosa nimium & aliquid supervacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς, decussatio, εἰς τὸ χ κατὰ κάμψις. Plat. Est etiam figura quando quatuor propositis, tertium secundo respondet & convenit, quartum primo. Hermog.

Χιασὸς, decussationis formam habens, apud Eust.

ΧΑΊΩ, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Hesych. In qua significatione usurpatur potiùs vox passiva. ¶ Item privo: unde particip. aor. 2. κεχᾶσθαι (Ionicè pro χαδεῖν) apud Homer. Il. λ. Δυμῷ δὲ μοι ψυχὴ κεχάδοιτο, quum vita privaſſet. Eust. exp. κεφάσας μᾶλλον δὲ ἀναχωρεῖν ποιήσας, originem hujus significationis exprimens. ¶ Item capio, capax sum: in qua significatione legitur aor. 2. ἔχαδε, & fut. 2. infin. χαδέειν pro χαδεῖν. Item præt. med. κέχασμαι, προέχασθε. Iliad. δ. Ἡ ἐῤῥ ἀ' ἐκ ἔχαδε σῦκ ὀλίγον· χόλον. Iliad. ξ. Οὐδὲ γὰρ ἐμὸν κῆρ ἔχαδε στέρνοισιν ἐνὶ μέγα πένθος ἐόντος. Item cedo, non repugno, non recuso. Eurip. in Oreſt. Καὶ μὴν τόδ' ἕρξας δίς θανεῖν ἐ χαδόμαι, bis mori non recuso. Χαδεῖν, ενος, ἡ, privatio. Item segregatio, separatio. Hesych. Χάδην, idem quod χαδὸν, capio, capax sum. Καὶ κρῆς ὅς οἱ χάδην ἐφέλκυσεν ἀμφιβλόπτρον.

Κῆρ, χαδὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναχάζω, seu ἀναχάζομαι, retrocedo, gressum inhibeo. Xenoph. anab. 4. ἐπιβώσαντες τῷ πλὼν ἀναχάζοντες ποδηδὸν. Il. ε. Ἀλλ' ἀνεχάζετο πυκνὸν.

Ἀναπτχάδδω, nihil cedendo. Hesych.

Ἀποχάζω, & ὑπαχάζομαι, abscedo, recedo: ut Od. λ. Ἀλλ' ὑπὸ χάζεο θῖνος. Εὐρυχαδὴς, ὁ ἡ ἦ, latus, capax: ut εὐρυχαδῆ ποτήρια. apud Lucian in Alexiph.

Συγχάσσω, concedere, συγχωρῆσαι. Hesych.

Τ' ποχάζομαι, sensim recedo, pedem subduco, ὑποχωρῶ. Il. δ. Τῶν δ' ἐκ ἐχάζετο θυμὸς, Α' ρηϊδὴς οἰκονίσαντος· per tmesin, pro ὑπεχάζετο. Dicitur etiam καταχάζω, pro ἐχάζετο, Ionicè.

ΧΑΊΝΩ, F. αὐῶ, hisco, dehisco. Il. ζ. ὡς πάντ' οἱ αὖτις γαῖα χανεῖν, utinam ipsi terra dehiscat. Luc. de saltat. ὀφθαλμοὶ δὲ κεχηνότες ὡς ἐκπίεσται. Aristoph. κέχηνα βλέπων οἷς ἔθαμεν ὀφθαλμοῖς, ore hianti cœlum intueor. Idem ἐκκεχήνασι φρεσὶ ὠσι, in me intenti erant. Dicitur etiam χαίνειν, qui os in verba resolvit, (ut & hiscere Lat.) Chrysostom. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χᾶναι οὐδὲ διᾶξαι τὸ στόμα συνεχῶς ἐποιήσαμεν αὐτοῖς, Aristop. in Vesp. Τῶν ἐπόλεμον' ὁμαρτῆ χανόντων ὁ δημολογιπαλέων. Item qui aliquid hiante ore captat. χαίνειν ἐπέεσσι τι dicitur: ut Od. μ. Βέλεμ' ἅπαξ ἐπέεσσι νόημα χανὼν ὑπόδυμον ὀλέσσω, fluctus incurrentes hiante ore excipiens. Item χαίνω, inhio, metaph. Lyc. in Peregr. πάντας ἀνθρώπους τῷ ὄντι τῆς διανοίας καχηνότας.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de Deo. Socr. unat: seu qui soli considentias in cavernas facit. Idem dicitur χάσματίαι, apud Aristot. in mundo.

Χάμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea qua quis os intersecandum diducit, oscitatio, oscedo. Aristot. ἢ δὲ χάσμη πνεῦμα τῷ ὑγρῷ κίνησίς ἐστι.

Χασμώδης, ης, ὃ ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat. Diog. Laërt.

Χασμωδία, ἡ, oscitantia. Item verborum compositio hiulca. Eustath.

Χασμόομαι, ώμαι, hio. Plat. in Gorg. Athenæus l. 4. Item oscito. Alexand. Aphrod. probl. 1. διὰ τί οἱ βλέποντες πρὸς χασμωμένους.

Χάσμημα, τὸ, hiatus vel rictus. Apud Aristoph. pro rostro hianti poni dicitur.

Χάσκω, idem cum χάσμα, rictus, seu os apertum & magno hiatu diductum. Vsurpatur & pro στόμα, apud Comicos, teste Poll. l. 2. ¶ At χάσκω, ὁ, nomen piscis, qui & ipse à χάσκειν dicitur, teste Eust. Ejus meminit Athen. l. 8. ubi & χάσκη fœm. gen. nominatur: sicut apud Aristot. χάνη.

Χανύω, vel χανόω, vociferor, clamo: vel clamo os magno hiatu diducens. Hesych.

Χασδὸν, oro hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od. φ. Lucil. Athen.

Χάσμη, ἡ, hiatus, vel oscitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη. Hesych. ¶ Item ostrei quædam species, quam Athen. l. 3. annotat videri denominatam παρὰ τὸ κεχηνέναι. ¶ Item mensura liquidorum: apud Dioſc. & Cleopatr. tractatu de mensuris.

Χάσμος, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum albumen ejus ita super nigrum intumuit, ut nigro subsidente & albo eminente, hiatus cujusdam similitudo oriatur.

Χάσκω, idem cum χάσμα, hiatus: ut χάσκον ἔυρυ, apud Oppian. de venat. l. 3. Peculiariter philosophis sic dicitur hiatus ille cœcus & immensus qui erat ante conditum orbem, Hesiod. in Theogon. Plat. & Aristot. ¶ At χασὲ (δξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀνοίγειδε, ἀνύψωσε, item ἠρέμησε, ut annotat. schol. Theocrit. in idyll. 7. ubi hac voce Theocr. utitur. In hac significatione apud Hesych. scribitur χαδέ. Et apud Aristoph. χάδε, exp. ἄνοιξον.

Χάσκω & χαπάζω, idem quod χάνω. Aristot. hist. anim. libr. 8. cap. 8. πάντων τῶν ἐχόντων ἐκ κάτω γνάθους. Epigram. l. 2. ἐκ στόμα χάσκουσιν, stans ore aperto & hiante. Aristoph. in Vesp. ἐκ δ' ἐχασκάζεις ἢ κωλαπτάλιν, ore hiante observas seu respectas.

Χάσκος, sconmaticè dicitur de homine, qui ore hiante stat & respectat aliquid, teste Eustat. Sic & Athenienses ab Aristophane, κεχηνέσιοι nominantur per parodiam.

Χαῦνος, Χλυὸ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχάνω, circumhio. Item undique inhians devoro: vel simpliciter devoro, deglutio: unde ἀμφιχανὼν, de pisce dicitur hiantem devorante: apud Greg. in carm.

Ἀναχάνω, idem cum χάνω. Luc. de vera hist. ὅταν δὲ ἀνοίξαι ἀναχανόντος, εἰσδύῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἡ πλατὺ ἀναπεπταμένη. Exponitur & oscitor.

Ἀναχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀπτχασμάομαι, vicissim oscito, oscitatione respondeo. Aristoph. in probl.

Διαχάνω, *itidem* hisco: seu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχάνω, inhio. Item hiante ore illudo: unde Aristoph. in Equit.

Α'λλ' ἐξαπατήσεις κἀγχαυὲν τότε ᾐξα. Et cum accuſ. apud eundem in Veſp.

Ε'γχάσκω, idem : apud eundem.

Decomp. Ε'πεγχάινω, pro iiſdem : apud Suid. ἐπεγχανεῖν τῷ τῆς Μέλητ. & Σωκράτ.

Κατεγχάινω, idem. Ariſtophan. in Acharn. εἰ μ' ἴδοι τις βαιθύλου. Κατεγχαίνει γάρ ἡμᾶς ἐμπίων αὖ τύχας, ore cachinnis diduſto deluderet.

Ε'πιχάινω, inhio : in qua ſignificatione uſurpatur & præt. ἐπεκεχήνει. Luc. ἀνεχήνησε πᾶσιν οἱ νεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ κοπῷ. Exponitur etiam, irrideo, ut ſit idem quod ἐγχάινω.

Καταχάινω, hiſco, &c. Item deridco cachinnans & magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Exponitur &, ſectio profundior.

Καταχασμώδιμος, idem quod κατεχάινον Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 14. Καταχάσμησις, deriſio. Καταχλώνη, idem : apud Ariſtoph. in Veſp. Κατοχή, pro iiſdem. Heſych.

Περιχάινω, idem cum ἀμφιχάινω. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 24. & Luc. Περιχάσκω, pro eodem.

Προχαίνειν, Euſtathio eſt προφαίνειν, ſeu προφαίζειν, derivanti hinc προχαίνη, ſignificans idem quod προφασις.

Τ'ποχάινω, aliquantum hio. Τ'ποχάσκω, idem : vel prono capite hio. Ariſtoph. in Plut. & Xen. de re equ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Α'εχλύες, (poët. pro ἀεικλύες) dicuntur pauperes παρὰ τὸ ἀεὶ χάινειν, quod ſemper hjante ore appetant opes. Heſych.

Α'χροχηλης, ές, ὁ ἢ ἡ, immani vaſtus hiatu. Τὸ ἀχροχηὲς, in extremitatibus hians. Epigr.

Α'χηλης, non hians, non hiſcens. Item mutus, os non aperiens. Heſych. & Suid. Item qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7. Et generaliter immani vaſtus hiatu : ut πίλαγος ἀχηὲς, apud Phil. de v. M. l. 3.

Α'κλυ, q. d. ἀχανῶς ἢ εωϑὸς τοῦ χάινειν. Deducitur enim à χάινω, præmiſſo α στερητ. & aſpirata in tenuem converſa. Il. δ. ἄλλοι ἀκλυτὶ ἴσαν, taciti ibant, non hiſcentes, Sic Od. φ. fœminæ & ancillæ, quæ erant in ædibus Ulyſſis jubentur ἀκλυτὶ ἔϑέμεν παρὲξ ἐόντα, tacitæ manere apud opus.

Α'κάνϑ, tacitè, ne hiſcendo quidem. Iliad. δ. Α'δμαίη ἀκάνϑ' ἰδοῦσα. Frequentiùs peculiariter uſurpatur : ut Odyſſ. ε. ἀκάνϑ κίνησε κάρη. Odyſſ. ξ. διάνϑιδα τ' ἀκίονται, tacitos quietoſque epulari. Legitur & fœm. ἀκάνϑου, apud Hom. Item ἀκεώντως pro ἀκέων, apud Heſych.

Ρ'ηγμοχασμὸς, οῦ, ὁ, hians ruptura. Celſus l. 4. c. 4.

Α'χδε, Λαγχαίνω, Λεχαίη, Λιχανὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΧΑΙ'ΟΝ, ου, τὸ, pedum, baculum paſtorale, incurvum. Callim. Π'ερὶ μὲν δὴ πλῆμα καὶ ἐν χερὶ καῖον ἔχωσι. Apoll. Arg. 4. Ἀρὸ γεσιν χαΐον πολιὸν ἔνι πηχώσα.

Ε'υσίχαιον, idem. Alcman.

Χαιδὲ, vide Χαὸς cum Χάω, in Χαίνω.

ΧΑΙ'ΡΩ, (F. χαιρῶ, ſive χαιρήσω) lætor, lætus ſum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Odyſſ. τ. Καρπαλίμως χαίρωσι φίλοι χαίροντες ἑταίρῳ Εἰς Ι'θάκην. Apud Plat. in Epitaph. ὅστις χαίρει ὑπὲρ λυπούμενος ἅμα φαίνεται. Cic. interpret. neque lætabitur unquam, nec mœrebit nimis. Iliad. ω. χαίρειν ἐν ϑυμῷ, gaudere animo, animo eſſe læto. Iliad. ψ. χαίρειν δ' ἐμοὶ ἅππος, lætatur mihi cor. Sæpè in comminationibus dicitur ὃ χαιρήσεις : ut apud Ariſtoph. in Pluto, apud Lucian. & Homer. Iliad. υ. Cum dat. Odyſſ. μ. χαίρε γένοι μελόπτη. Xenoph. ἤδιστ' ἂν χαίροις ὧν φίλοις διαϑοὶς. Interdum additur præpoſitio ἐπὶ : ut Xenoph. Pæd. 8. πῶς ἂν εἴλεω ϑλίβων χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς διαϑοῖς ; quibus ſignis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis proſperis percepi ? Dem pro cor. ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν. Cum participio Iliad. τ. Χαίρω σεῦ. Λαερτιάδη ϯ μᾶλλον ἀκούσας. Sic Xenoph. χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accuſ. Dem. pro cor. πάντα λυπεῖσϑαι ϯ ταῦτα χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic apud Ariſtot. in rhet. χαίρω τοῖς ἡδέως, afficior quadam voluptate. Neutro gen. Sic ſubſtantivè dicitur τὸ χαῖρον, pro ἡ χαρὰ, apud Plutarch. in Fab.

Imperat. χαῖρε aliquando eſt ſalutantis ſeu ſalvere jubentis : ut Odyſſ. ϑ. Χαῖρε πάτερ ϑ' ξεῖνε, cui reſpondet Ulyſſes, Καὶ σὺ φίλ' ἄμμε χαῖρε, ϑεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xen. Pæd. 7. Croeſo ſalutanti Cyrum, χαῖρε ὦ Κῦρε, reſpondet Cyrus, καὶ σοί γε Κροῖσε, καὶ tu quoque ſalve. Aliquando uſurpatur in valedicendo : ut Od. ο. Χαίρετον ὦ ξένοι, valete ô adoleſcentes. Et apud Xen. Pæd. 8. Cyrus longam orationem ſic claudit, καὶ χαίρετε ὦ φίλοι πάϊδες, καὶ τῇ μητρὶ σὺν ἡμῖν λέγετε ὡς παρ' ἐμοῦ καὶ πάντες δὴ οἱ περὶτ. καὶ οἱ ἄλλοι ϕίλοι χαίρετε. Vſurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur : ut apud Eurip. in Med. χαίρέτω βουλεύματα, valeant conſilia. Ariſtot. poſt anal. l. 1. c. 13. τὸ ϑᾶττον χαιρέτω, valeant.

Eodem modo uſurpatur & infinit. χαίρειν, præcedente alio verbo : ut apud Xen. Hellen. 4. ἀλλήλοις χαίρειν κελεύειν. Ajax apud Soph. Χαίρειν Α'ϊαντα πᾶλλ' ἐγὼ σ' ἐρίεμαι, cupio ut valeas. In ex. S. D. vel S. P. D. ut apud Xen Pæd. 4. Κῦρος. dicit S. vel Sic apud Dem. Hippocr. &c. ſubaudito κελεύω, aut alio ejuſmodi. Frequentiſſimum eſt χαίρειν ἐᾶν, finere valere, i. valedicere & relabi. Dico eodem dicitur & χαίρειν φράσαι & χαίρειν κελεύειν. Xaιρησμὸς, idem quod χαίρω. Ariſtophan. in Pace, Π'ανϑήμαι γὰρ χαίρων καὶ τέρπομαι. Aoriſt. 2. ἐχάρην, unde particip. χαρείς, gaudens, lætus, ſeu gaviſus, Iliad. κ. Præt. ſunt κεχάρημαι & κεχάρημαι : illud apud Eurip. in Oreſt. hoc apud Heſiod in Aſp. Aor. 2. med. eſt ἐχαρόμην : pro quo Poëtæ per reduplicationem dicunt κεχαρόμην : unde Iliad. δ. κεχάροντο δὲ πᾶντες Α'χαιοί.

Χάρμα τὸ, gaudium, lætitia : vel id quod gaudium & lætitiam affert. Iliad. γ. Od. τ. &c.

Χάρμη, ης, idem : apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν. & alibi eſt animus ad pugnam promptus & eam lætus iniens. Accipitur & ſimpliciter pro pugna, conflictu, prælio : ut Iliad. ε. & ϛ.

Χαρμοσύνη, idem quod χάρμα : apud Eurip. Soph. & Xen.

Χαρμοσυνάω, pro eodem. At χαρμόσυνα, feſtum quoddam Athenis. Heſych.

Καρτὺς, ὁς lætificus, dignus quo lætemur & gaudeamus. Soph. χαίροις αὖ εἰ σοι καρτὺς τυγάοι τάδε.

Χαιρετάω, ſaluto, ſalvere jubeo. Laërt. in Plat. & in libr. Tobiæ. cap. 7.

Χαιροσύνη, idem cum χαρμοσύνη. Heſych.

Χαιρήδων ὀϑ, ὁ, ἡ, idem. Suid. & Heſych.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, idem cum præcedentibus. Plut. Χαρᾶς δ' ἴδιόν ἐς γε τὸ παρὸν ἔϛιν ὡς χαίρειν. Plato in Cratylo non à χαίρω deducit, ſed compoſitam dictionem facit ex χάω & ῥέω : dici enim χαρὰ ὁτὰν διάϰυσιν ἡ ψυχὴ ἔυπαϑὲς ϖᾶσχῃ τῆς ὑγιείας.

Χάεις, quomodo huc pertineat, vide in ſuo loco.

Compoſita : ac primùm ex χαίρω cum præpoſitione.

Ε'πιχαίρω, idem quod χαίρω ἐπί τινι, aliqua re lætor, aliqua ex re lætitiam & gaudium percipio. Soph. in Ajace οὐ μὲ τὸ πρόσϑεν ϖατ' ἐπιχαίρω. Item ἐπιχαίρω τινὶ, malis & infortuniis alicujus lætor. Dem. in Mid.

Ε'πίχαρμα, τὸ, quod nobis gaudii & lætitiæ materiam præbet : Theocr. idyll. 2. Eccleſiaſtici c. 18. Item idem quod ἐπίχαρις.

Ε'πίχαρις, gaudium & lætitia ob rem aliquam, ipſa actio τῆ ἐπιχαίρειν.

Ε'πίχαρτ⊙ν, ob quem lætamur, lætitiam nobis & gaudium afferens : ut πυρὴ ἐπίχαρτ⊙ν, apud Soph. in Trachin. Item cujus infortuniis & malis lætamur & gaudemus. Plat. ep. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτ⊙ν γλοῦμα⊙ν.

Ε'πίχαρης, ες⊙ν, ὁ, ἡ, lætitiam & voluptatem aliqua ex re capiens : in lib. Jobi.

Καπχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω, gaudeo ob infortunium alicujus. Exponitur & ſimpliciter, inſulto, cum præpoſit. κατὰ, ſequente dat. perſ. Herodot.

Περιχαίρω, ſummoperè lætor, perlætus ſio : unde apud Greg. ϖεριχάρητο τῷ εὐαγγελίῳ.

Περίχαρης, ſupra modum lætus : vel nimio gaudio elatus. Ilocr. ad Demon. Athen. l. 7. Ariſtoph. in Veſp. Τὸ ϖερίχαρες, ſumma & immoderata lætitia. Thuc. l. 7.

Πεχαίρω, idem quod τὸ ϖερίχαρὲς. Plut. in conſol. adux.

Προχαίρω, unde Προχαιρητήρια. Harpocr. ἑορτὴ eſſe ſcribit apud Athenienſes γεωργοῖς, ὅτε ϑᾶττον ἀπόνασϑαι ἢ κόπῳ.

Συγχαίρω, una gaudeo & lætor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei, & dat. perſ. Demoſth.

Τ'ϖερχαίρω, idem quod ϖερίχαρω.

Τ'ποχαίρω, latenter & in ſinu gaudeo. Exponitur & ſimpliciter gaudeo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱματοχαὴς, ὁ, & αἱματόχαης, ες⊙ν, ὁ ἢ ἡ, ſanguine gaudens, ſanguinarius : ut αἱματοχαρὲς λύκοι, apud Suid.

Α'χαματοχάρμης, ου, ὁ, indefeſſus, & indefatigabilis bello : epitheton Ajacis. apud Pind.

Βελεοχαρὴς, jaculis gaudens, jaculator : epith. Apoll. in Epig.

Γ'ογχάιτης, ου, ὁ, ſagittis gaudens : epitheton Dianæ, Il. ϛ. & alibi.

Γ'ογχαίτης, vel ἱϖποχάρμης, equis gaudens, vel qui equo in pugna utitur.

Κακοχαρ⊙ν, malis gaudens, alienis inſultans calamitatibus : ἡδέως κακόχαρ⊙ν. Heſiod. in Erg. Exponitur etiam, quo mali gaudent & delectantur. Pro eodem per ſyncopen dicitur κάκχαρ⊙ν, teſte Heſychio.

Λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, nomen ranæ in Batrachom.

Μαιμαχάρμης, qui bellicos labores ſtrenuo & infracto animo ſuſtinet : ὑϖὸ μὲν ἐν τῇ χαλκῷ, Iliad. υ. Pro eodem dicitur ὑϖὸ χαρμοσύνῃ, Il. χ.

Μηνοχάρη, voluptas. Heſych.

Νεβροχαρὴς, hinnulis gaudens : epitheton Apollinis in Epig.

Οὀρεσσοχαρὴς, montanus, ſeu montoſis locis gaudens. Epigr.

Τ'ροχαρὴς, aquis gaudens : nomen ranæ in Batrachom.

Ψαλμοχαρὴς, pſalmis gaudens, qui delectatur fidium pulſu & carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba propriè equi : ut Iliad. Ψ. Χαῖτα δ' ἐρρώοντο ϱῶϑι· αὐτὰρ ὑϖὸ Philoſtr. ep. 25. Ἵϖϖ⊙ν ὃ ἥδιϛα τὴ χαίτῃ ϖαῖς δικαίς. Tribuitur & quibuſdam aliis quadrupedibus : ut bonaſo, apud Ariſtot. in hiſt. anim. & leoni. In homine ſic dicitur coma, cæſaries : ut Il. ϛ. Σακὲς ἀϖὸ δὲ ϖυγίης ξανθὴ ἀϖεκείρετο Χαίτη. Il. α. Vſurpatur & de frondibus vitis : apud Athen. ex Archeſtrato. Sic Theocr. Idyll. 5. χαίτας appellavit cinaræ ſpinoſi fruticis pappos, teſte ejus ſchol.

Χαιτήεις, εσσ⊙ν, ὁ, jubatus : Item comatus : ut χαιτήεντι ἵϖϖῳ, apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτόεις, idem.

Compoſita.

Α'ϐεσχαίτης, ου, ὁ, mollem habens jubam. Item mollem habens comam ſeu cæſariem : epitheton Appollinis. in Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui varios habet capillos. Euſt.

Α'ναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur ſe efferente erectis jubis : ut apud Eurip. in Rheſo, καὶ (ſc. Ἵϖποι) δ' ἀναχαίτ⊙ι φίλῳ. Sic Ἵϖπ⊙ν ἀναχαιτίσαι. Plutarch. in ſymp. Item metaph. contumaciter efferor, luſcivio, in licentiam erumpo, ut δῆμ⊙ν ἀναχαιτίσας, apud eundem in Demetr. Item non m. rigerus ſum, repugno : apud Sophocl. ¶ Item activè, inhibeo coma retrahens. Et generaliter ac metaph. retroſus inhibeo, retroago, reprimo. Demoſth. in Olynth 2. δεῖ ϖερὶτ. ταῦϑαμὰ ἢ μικρὰ ϖαίζοντα ἅϖαντα ἀϖελαύνειν ἢ δήλυτα, omnia retrogit. Item, revoco, diſſuadeo. Alexand. Aphrod. in Topic. l. 5. ἀναχαιτίζει αὐτὸ τῆς ὀλέϑρ⊙ν ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promiſſam habens jubam, ſeu cui profunda coma eſt & cæſaries. Heſiod. in Theog.

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens : epitheton Bacch. Epigr. l. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæſiam jubam vel comam habens. Euſt.

Δεσμοχαίτης, fetas inter currendum agitans : apud eundem.

Εὐχαίτης, benè ſeu pulchrè jubatus. Item benè comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè δ' εὐχαίτης κοινὸς, in Epigr.

Ἱϖποχαίτης, ex juba equina factus : ut λόφον Ἱϖποχαίτιον. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cujus fetæ cyanum referunt, crines cæruleos ſeu nigricantes habens, ut Ἵϖπον Α'φέλοντα κυανοχαίτην, apud Heſiod. in Aſp. Interdum eſt Neptuni epitheton : ut apud Luc. Interdum ipſe Neptunus ſubſtantivè κυανοχαίτης dicitur : ut apud Heſiod. in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra eſt juba, nigram cæſariem comámve habens. Heſiod. in Theog.

Ο'ρθοχαίτης, cui juba aut coma ſtat erecta. Heſych.

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Ariſtot. de mundo χάλαζα ϑ' ὑάλατα νιφετὸς ϖαγώδης⊙ν, &c. fit grando ex nive volutim contorta. Il. χ. - εἰκυῖα χαλάζῃ, Η'χόρι ψυχὴ ὄϊδητ⊙ν κυσάλιμε. ¶ Χάλαζα, dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini ſimilia, per cutem ſparſa. Vide Paul. & Aet. ¶ Sic nominatur & vitium quoddam in ſuis ore ſub lingua. Athen. l. 3. ¶ In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur à grandinis forma ac colore. Ariſtot. hiſt. anim. l. 3. c. 2.

Χαλαζώδης, ες⊙ν, ὁ ἢ ἡ, grandinoſus, grandinis ſpeciem habens. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 21.

Χαλαζίας λίθ⊙, lapis ſeu gemma grandini ſimilis colore & figura. Plin. l. 37. c. 11.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam naſcuntur grandini ſimilia. Paul. Aegin. l. 3. c. 22. & l. 6. cap. 16.

Χαλαζίαω, laboro eo vitio. Aet. l. 7. c. 82.

Χαλαζόομαι, grandine infeſtor : Ariſtot. hiſt. an. l. 1.

Χαλαζώσις, q. d. grandinatio, ſ. minentiæ quædam intra palpebras grandini ſimiles. Autor τ' εἰσαγωγῆς.

Χαλαζόω, grandine laboro, ut ὗες χαλαζῶσαι, apud Ariſtotel. hiſt. an. l. 8. c. 21. Χαλαζώσα δραχμὴ per jocum dicta fuit ſtirps quædam theatralis, quòd quum daretur, grando ruiſſet. Zenodot.

Ε'πιχαλάζω, (compr.) grandine impeto ſeu verbero. Luc. in Tim. Κατακαλάζω, idem. Luc. in ſomn.

ΧΑΛΑ'Ω, F. άσω, laxo, remitto (cui opponitur ἐντείνω ſeu κατατείνω. Ariſtoph. in Androm. Χαλᾶν κελεύω ϑοιμὰ, laxare vinculaadductam & corrugatam laxare. Ibidem dicitur ὀργὴν χαλᾶν & ἀργὴν χαλᾶν εἴλεων, de ira aliquid remittere. Item laxo, i. emollio, fabricato, facio ut ſluat, unde apud Galen. φάρμακα μαλάττειν τε καὶ χαλᾶν καὶ διαλύειν. Item laxo, aperio, ut apud Euripid. in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῆϑρα, claſtra laxate. Sic χαλᾶν τὸ σῶμα, apud Xen. de re equ. ¶ Item demitto. Marcel 12. χαλᾶσα τὴ κεφαλὴν, ſubibus diminutum. Sic dicitur χαλᾶν ἱϛὸν, apud Apoll. Arg. l. 2. & χαλᾶν πόδα apud Eurip. in Oreſt. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, ceſſo. Plat. polit. l. 2. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιϑυμίαι πειϑούσαις κατατείνουσι καὶ χαλάσωσι. Plut. τῶν ϖοσημάτ⊙ν ἐκπίνοντ⊙ν καὶ χαλώντ⊙ν, morbo sanguinolento remittente & remittente. Item cedo, concedo. Eurip. in Hec. Χαλᾶν τοι χρὴ τὸν μεμηνότ⊙ς. Accipitur & pro paſſivo, χαλάομαι, laxor, aperior, ut apud Eurip. ζῶναί τε ϖᾶσαι χαλῶσι. Sic apud Xenoph. Pæd. 7. ὡς ἤδειν ϖῦ ϖύλαι χαλῶσαι, quum portas aperiri cernerent.

Χαλάομαι, χῶμαι, laxor, remittor, unde κεχαλασμένη χορδὴ, apud Greg. in l. de hom. Item laxor, i. aperior. Item demittor, dejicior, deprimor, ut ὕδωρ εἰς φάραγγα χαλάσϑαι, apud Alexand. Aphr. problem. l. 1. Et κιονίδα κεχαλασϑῆναι, apud Dioſc. l. 5. c. 21. Item mollior, unde apud Plat. σίδηρ⊙ν πυρὶ χαλασϑέν. Χάλασμα, τὸ, laxatio, remiſſio. Exponitur &, ſubmiſſio : Item jactus, item laxatio. in Hippiatr.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remiſſio, ut χαλασμοὶ ἄρϑρων. Dioſcor. lib. 1. c. 151.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remiſſio. Exponitur &, reſolutio.

Χαλαστὸς, ἡ, ὁ, laxatilis, qui laxari & demitti poteſt. Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. l. 2. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens : ut χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus : ut χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xenoph. de re equ. Significat etiam, agilis, flexibilis : ut χαλαρὰ κορυλιϑὶς, apud Ariſtoph. in Veſp. At χαλάσεα. Heſych. eſt catena.

Χαλασίτης, ου, ὁ, laxitas, lentitudo. Xenoph. de re eq.

Χαλαίνω, idem cum χαλάω. Heſiod. in Aſp. ἐφίεσϑαι ὀκείῳ ἵϖϖῳ Ρ'υτὰ χαλαίνοντες.

Χαλία, Heſychio eſt ὀδυγρία, quies : qua corpora laxantur laboribus & moleſtiis. Χαλισὸς, eidem eſt σκαιὸς. Item ἀχαδὲς ϖαὶ ἄκαιρ⊙ν.

Χάλις ſive χάλις, Χαλιὸς, Κάλως, Κάλη, quomodo huc pertinent, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'ναχαλάω, relaxo : vel idem quod χαλάω. Pro eodem poeticè dicitur ἀγχαλάω.

Α'ναχαλασμὸς, relaxatio.

Α'ναχαλαστικὸς, relaxativus : relaxandi vim habens : ut ἀναχαλαστικὸς τῆς ὑσίρας, apud Dioſc.

Α'ποχαλάω, relaxo, remitto, reſolvo, ſeu laxatum emitto. Ariſtoph. in Nub. Α'λλ' ἀϖοχάλα τὸν φρονηϖὴ οἱ τὸ ϖάϑος λινοῦν τον.

Διαχαλάω, diſſolvo, ſeu laxo & diſſolvo. Athen. l. 13. ex Epicrate comico, Τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ ϖᾶν σώμα⊙ν. Exponitur & reſolvo, diſſipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλὴς, ές⊙ν, ὁ ἢ ἡ, Heſychio eſt ἀκρατὴς. Item κακὸς, λίαν ἐλάσφημ⊙ν, χαλεϖός.

Ε'κχαλάω, demitto, ſeu laxando emitto. Exponitur & dejicio.

Ε'πιχαλάω, laxo, reſolvo : ut ὑγιοῦν ἐπιχαλᾷν, apud Luc. in Hercyll. Item demitto, deprimo. Greg. de hom. τὸ ὕπνῳ ἥδ⊙ν ἐπιχαλᾶ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφϑαλμοῖς : Item neutraliter, remitto. Aeſch. in Prometh. ἢ ϖνεῦμα δῆλον ὡς ἐπιχαλᾷς.

Καγχαλάω, ex κατὰ, ſummo gaudio afficior. Exponitur & rideo. Iliad. κ. Καγχαλάων ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Α'χαιοί. Heſych. καγχαλᾷ exp. χαλᾷσιν ἑαυτὸ χαρᾶϛε, ergòm exprimens. Itidemque Euſtath. καγχαλάσαι eſt χαλάσαι καὶ καλαμῆσαι, καὶ ὡς οἷον χαλίσαι ὑϖ' ἡδονῆς ἀνομάσϑη.

Καγχαλίζομαι, Heſych. eſt χαίρω.

Καπχαλάω, demitto per ſunem. Joſuæ c. 2.

Παραχαλάω, relaxo.

Τ'ποχαλάω, paululum laxo, aliquantum remitto : vel clanculum laxo.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, galbanum : ſuccus ferulæ naſcentis in Syria Dioſc. l. 2. c. 79.

Χαλβανόεις, εσσ⊙ν, ὁ galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, damno afficio : vel everto, labefacto. Od. ξ. ἐρέεσϑαι δ' Ο'δυσῆος σε χαλέπτει. i. βιάπτει. Heſiod. in Erg. Ρ'έα μὲν βουσὶν ῥέα δ' ἀνϑρώϖοις χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὸν καὶ ἄργυρον χαλέπτων, omnia evertens & peſſundans.

Καλέπτομαι, iraſcor, ſuccenſeo, indignor. Apoll. Arg. 3. τῶν, τοῖ ἐπικαλέπτεσϑε χαλεϖῶς. Jungitur & dat. apud Nic. in Ther. & Appian. l. 3. bell. civil.

Καλεπὸς, ἡ, ὁ, pernitioſus, noxius, gravis. Od. τ. χαλεπὸς δὲ τις ὄρφνε δαίμων. Theocr. idyll. 10. χαλεπὸν χωρίον κώμα ϖάσαν, noxia res eſt cani deguſtandas præbere ſecundas. Item moleſtus, acerbus, durus : ut χαλεπὸν ϖόνον ἐπόνησε. Iliad. ϛ. χαλεπὸν μῦϑον, Odyſſ. ω. Sic apud Demoſth. in Epitaph. χαλεπὸν ϖαρεῖ ϖρὸς ἅπαντας ἐγκωμιάζειν. Apud Plat. de leg. 10. χαλεπὸν ὕδωρ, exp. nihil magnoperè verendum. Item difficilis, qui magno cum labore fit : unde Heſiod. χαλεπὸν ἐϖίεσϑαι dixit eſſe in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ ἡ ὁδὸς, via quæ cum labore tranſitur. Item iracundus, aſper, ſævus, immitis : dictum de ingeniis & moribus animantium : ut κύων χαλεϖὸς, apud Xen. anab. l. 5. Sic de hominibus apud Iſocr. Thuc. Ariſtot. &c.

Χαλεπῶς, moleſtè, graviter, ægrè : ut χαλεπῶς φέρειν, apud Thucyd. l. 2. & χαλεπῶς νοσεῖν, Herodian. lib. 5. Item difficulter, magno cum labore. Heſiod. in Erg. χαλεπῶς γε φύξις τοιάδε. Sic & apud Plut. in ſympoſ. ſept. ſap. Xen. Hell. 7. &c. Item τοῦ

lè, difficilli fortuna: unde χαλεπὸς ἔχειν vel φέρειν, aliquis dicitur cui res malè succedit: apud Thuc. l. 7. & 8. Item iratè, acerbè, asperè: ut Χαλεπῶς εἶχε τῷ Ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi, Xen. Χαλεπωτέρως, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item gravitas, asperitas, acerbitas. Interdum & sævitia: ut Χαλεπότης τῆς Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panathen. Sic Χαλεπότης ὕδατων. Plat de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, iraſcor, succenseo. Odyſſ. π. Οὔτι τί μοι πάις ἔτ' ἀνὴρ ἀπηχθάδι & χαλεπαίνει. Cum præpoſit. ὑπ' sequente χαλεπαίνοντας. Apud Plut. in Apophthegm. χαλεπαίνειν ἐοικὸς τοῦ νόμου, expon. ægrè fero leges. ¶ Item tranſitivè, injuria laceſſo, lædo: vel, acerbiùs lædo. Iliad. τ. ἐπεὶ μάλ' κάρ τε νεμεσσητὸν βασιλῆϊ Ἀνδρὶ χαλεπαίνεσθαι, ὅτις τε θυμῷ χαλεπήνῃ.

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipior, acriùs objurgor. Plat. polit. 1. Item idem quod χαλεπαίνω. Xenoph. Fæd. 5.

Χαλεδαίνω, moleſtia afficio, nocco.

Compoſita ex Χαλεπὸς & Χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, viciſſim ſuccenſeo: vel è contrario indignor.
Παγχάλεπος, omnium difficilis, perdifficilis.

-ΧΑΛΙΝΟΣ, ὖ, ὁ, frænum. Il. τ, ἵππες Ζάνθοισι, φέρεσθ' ἧσιν ταλὸν λέπαδν' ὕπασε, ἐν δὲ χαλινὸς Γαμφηλῇσ' ἔθεσαν, &c. Sic apud Xenoph. ὁ ἱππικὸς μὸς ἢ χαλινὸν ὀχυρὸς ἐμβάλῃ. Metaphoricè apud Æſchyl. in Prometh. Διὸς χαλινὸς, pro imperio. Sic apud Plut. in Fab. ἀπαρρωτῆ τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβαλὼν ὑβρισμὸν & ἀφροσύνην. ¶ Etymol. à χαλάω derivat dicens χαλινὸν eſſe τὸ μὴ ἐνιέμενον χαλᾶσθαι. ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam, apud Poll. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellavit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινοὶ per metaplaſmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos ſignificant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum injicio: vel fræno injecto regno: ut ἵππον χαλινοῦν: apud Xen. Hellen. 7. Plut. de aud. poëm.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni injectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis inſtrumentum, id quo frænamus. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur navium retinacula & quaſi fræna ſeu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Compoſita.

Ἀπολαλινόω, frænum detraho, effræno. Xen. & Plut.
Ἀχάλινος, ὁ ἢ ἤ, fræno carens, effrænis, ſeu effrenus: vel qui nullo coërceri poteſt fræno: ut ἀχάλινον τὸ μα, apud Plat. de leg. l. 11. & Ariſtoph. in Ran.
Ἀχαλινάγωγος, idem. Greg.
Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω: unde in paſſ. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.
Χρυσοχάλινος, aureo fræno utens. Xen. Pæd. l. 8. &

-ΧΑΛΙΣ, ſive χάλυξ, ὁ, dicitur Bacchus: Item vinum, merum: ¶ quoniam τοὺς πίνοντας χαλᾷ καὶ ἀνίησι, animum bibentium curis laxat & moleſtiis. Euſt. & Heſych. ¶ Χάλικες dicuntur etiam lapides minuti quibus ad ſtructuras ædium utuntur, ut ſunt ſilices & cæmenta, teſte Heſych. Sic apud Thuc. l. 1. ἐντὸς δὲ ἦσι χάλικες καὶ πολλὰ ξύλα. Et Plut. ſymp. 6. probl. 5. διὰ τίνα αἴτιαν οἱ χάλικες καὶ αἱ μαλακώδεις ἐμβολὰ ὀχυροῦσι μᾶλλον τὸν ὕδωρ ποιοῦσι.

Χαλιμὸς, Heſychio eſt φαρμακὸς, veneficus: qui nimirum ſuis venenis hominum animos & corpora χαλᾷν poteſt.
Χαλιμὸς, ὁ, ἡ, Bacchus: ἢ χαλιμὸν ὁ οἶνος μόνος τὸ σῶμα, inquit Euſt. ex veteribus: vel ἢ χαλιμὸν ὁ οἶνος σωτικὸν, ut ait Etymolog. Sic apud Suid. χαλίμα dicitur eſſe ἢ πόρνη ἀπὸ τῆς χαλάσεως τοῦ σώματος ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, more χαλιμῶν in libidinem ruo. Suid. Χαλικάζω, idem. Euſt. ex Epicharmo.

Ἀκροχάλιξ, (*comp.*) ſupra modum laxatus ſeu ſolutus. Dionyſ. de ſicu orb. Euſtathius exp. etiam, ὁ ἀκρότατα χαλασθεὶς τῇ φορυτῇ innuens per ſyncopen etiam videri dici pro ἀκροχαλιξ. Heſychio eſt, dimidia tantùm parte ebrius.

-ΧΑΛΚΟΣ, ὖ, ὁ, æs. Il. ζ, Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, τυλίσματός τε σίδηρος. Apud Dioſc. l. 5. 97. & 80. χαλκὸς κεκαυμένος, æs uſtum. & χαλκὸς αὖ ὄν. æris flos: & χαλκὸς ἄνθος, æris ſquama. ¶ Synechdochicè χαλκὸς dicitur etiam quicquid ex ære conflatum eſt, ut vaſa ærea. Heſiod. in Erg. Τοῖς δ' ἐπὶ χάλκεα μὲν τέλχινες, χάλκειος δὲ τε οἶκος Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, χάλκεαι δ' ἔσκε βόεσσιν. Apud Dioſc. l. 1. c. 135. ἐν χαλκῷ κυνορίῳ, exp. in vaſe cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro ſecuri ærea. Il. ν. Pro gladio ſeu enſe. Il. ϑ, 8, τ, & alibi ſæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea moneta ſeu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic & Epigr. l. 2. & Marci c. 12.

¶ Quidam tradunt dictum eſſe χαλκὸν παρὰ τὸ χάσκειν & ἀνοίγειν τὸ δύσοραστον τῆς ἀδαμαντίνης.

Χάλκεος, & contractè χάλκους, æreus, ex ære factus, ut χάλκεα τεύχεα & χάλκεοι ὄφεις, apud Heſiod. in Erg. Sic χάλκεος ὁπλίτης, apud Aeſchin. in Cteſiph. Et χαλκέην ἔχει ἀσπίδα, apud Xen. in Lac. rep. Metaph. χάλκεον ἦτορ. Il. 6, & χάλκεον ὄπα. Il. ε. ¶ Χάλκεος, cui æs ineſt, æreus. Item cui eſt pecunia, in anth. Epigram. l. 2. (Veſp.

Ἐπιχάλκιος, in ſuperficie æratus, ære obductus. Ariſtoph. in Ἐπίχαλκος, ὁ, Heſych. eſt τὸ σῶμα τῆς αὐλοῦ.
Ἐπιχάλκιτος, armati. Idem.
Ἐπιχαλκεύω, fabricor ſeu cudo ſuper. Item inſuper fabricor & cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur *pro* expolio: apud Ariſtot. rhet. l. 3. ſignificat, auditorum mentes ſibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.
Εὐχάλκος, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: ſeu ex ære pulchrè fabricatus.
Χαπίχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.
Χαπιχαλκόω, ære obduco.
Λεπτοχαλκία, æris ſquama. Celſ. l. 2. c. 22.
Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcum, ſeu aurichalcum. Schol. Heſiod. ſcribit eſſe æs candidum quod in montibus invenitur, aut materiam quandam metallicam ære proſiorem, habeat. Heſiod. in Aſp. & Plat. in Crit. Interdum adjectivè ſignificat, confectus ex orichalco: ut ὀρείχαλκος σπίλη, apud Suid. Scribitur & ὀρίχαλκος.
Παγχάλκος, ſolidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig.
Παχυχαλκεύω, cudo.
Πεντάχαλκον, ſeu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. l. 9. ex Ariſtophontis Didymis.
Πυρχαλκόω, ære obduco. Aphthon.
Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel cui multum eſt pecuniæ. Iliad. κ. Item firmus, validus: ἐρεμνὸν πολύχαλκον. Iliad. ε.
Ταπέχαλκος, longè lateque æratus. Suid. ex Epigr.
Ὑπόχαλκος, ſubæratus, ſub quo æs latet: ut ὑπόχαλκον νόμισμα. apud Poll.

ΧΑΜΑΙ, humi, in terra. Od. ν. χαμαὶ ἵδρυε. Xen. Pæd. 7. οἵδε πῶν ὑποπίπτουσι τοῖς ἀνεμίοις. Item humi, in terram, ad terram. Il. ν. Ἡ ὑφ' ὑπνοπαγχύσιον χαμαὶ πέσε. Item humi, in terram, ad terram. Il. ν. Ἡ ὑφ' ὑπνοπαγχύσιον χαμαὶ πέσε.
Χαμαίπους ſive χαμάπους, vitis quæ humi ſerpit. Suid. & Euſt.
Χαμηλὸς, humilis, χαμαιζήλου. apud Xen. de re eq. ὄνυχες χαμηλοὶ ρ. ὁ μαλοὶ, de equorum ungulis.
Χαμαιθὶ, humi, in terram. Il. γ. ϑ. π. Od. τ.
Χαμαίζε, humi, in terram. Il. γ. & ϱ.
Χαμόθεν, terra ex humo. Ariſtot. Rhet. 2. Xenoph. Hell. 7.
Χθαμαλὸς, (pleonaſmo τοῦ ϑ. pro χαμαλὸς) humilis, depreſſus, non multum à terra aſſurgens, non altus: Iliad. ν. Odyſſ. μ. & Phil. de mundo.
Χθαμαλόω. ῶ, τ. ώσω, humilem reddo, ſolo æquo, complano.

Χαλδαίω, vide in Χάζω. Χαλδὸν, Χαλδῶν, &c. in Χαίνω.
Χαρὰ, in Χαίρω. Χαράγματα, &c. in Χαράσσω.

ΧΑΡΑΣΣΩ, ſeu χαράττω, ſ. ξω, ſculpo. Item ſculpo, imprimo. Item excavo. Heſych. Item ſcarifico, incido. Item cavo: Heſiod. in Erg. τὸν δὲ σκάφος ἄκατος οἶνον, Ἀλλ' ἄρσας τὸ χαραξάμενος δόμον ἐγείσαν.
Χαράσσομαι, ſculpor, inſculpor. Item incidor, ſcarificor: ut ὑπὸ κατάγματος ἢ ἰὸς, apud Dioſcorid. lib. 4. cap. 175. Item acuor: Heſiod. in Erg. τὰ πρῶτα χαραξάμενος σπείρειν, quum primùm acuitur ferrum.
Χάραγμα, τὸ, nota quam impreſſit ὁ χαράσσων, veſtigium & veluti ſulcus qui ſit διὰ τοῦ χαράσσειν. Sophocl. in Phil. & in Epigr.
Χαραγωδὴς, ὁ, inciſura ſeu inciſio. Thophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13. & l. 4. c. 15.
Χαρακτὴς, ῆος, ὁ, nota impreſſa vel inſculpta aut inſcripta, unde χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν idem quod σημαίνειν, apud Ariſtot. polit. l. c. 6. loquentem de numiſmate. De notis literarum ſeu literis æneis tabulæ vel ceratæ tabellæ inſcriptis, apud Plut. in lib. adverſus Colot. Metaphoricè apud Iſocr. ad Demon. χαρακτῆρα τοῦ ἤθους ἐμβάλλειν. Item forma dicendi, ſeu genus orationis. Demetrius Phaler. Item figura, effigies, imago: apud Demoſth. ἐν δὲ ὁμοίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλάπτεται. ¶ Item rius. Maccab. lib. 2. cap 4. Item ſexus. Galen. ¶ Item deſcriptio quæ deſcribitur aliqua res veluti ex nota ei impreſſa à cæteris rebus eam diſtinguendo. Cicero in Topic.
Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo eſt nota characteris & ſtyli vel differentiæ. Dionyſ. Halic.
Χαρακτηρίζω, inſignio, charactere & nota diſtinguo, notam rei & formam exprimo. Chryſoſtom. in epiſtol. ad Hebr. ἐμίμησα ἢ χαρακτηρίζει τὸν χειραγωγὸν ἢ ἀγάπη. Plut. in Homer. ὦν ἡμέλησε ἢ ἐκ χαρακτηρίσαι τοῦ ἤθους, non neglexit oratores ſuis characteribus & ſcribendi generibus repræſentare. Item notam habeo, ſignifico, typus ſum: ut Arethas comm. in apocal. c. 6. dicit. τῷ μόσχῳ & δυσχερὲς τὸ σῶ ἀγίων μαρτύρων ἱερᾶς θυσίας χαρακτηρίζειν.
Χαρακτηρισμὸς, deſignatio, denotatio, rei alicujus ſuis veluti notis inſignitæ repræſentatio.
Χαρακτηριστικὸς, in quo eſt nota differentiæ: ut χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio diſcernitur. Damaſcen.
Χαρακτηρῶ, & per ſyncopen χαρακτῶ, incidendi vim habens: vel aptus ad incidendum & ſecandum. Nicand. in Alexipharm.

Κάρχαρος, aſper. unde animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδων, i. acutos habens dentes & quaſi κεκαραγμένης. Sic κύων κάρχαρος, apud Luciani. de luct. metaphoricè apud eundem de ſcribent. τὸν τῆς ἐριθείας ἔχοντα, τὸν δὲ σοφιστὴν ἐκόντων ἢ κάρχαρον.
Καρχαρόδους, ὁ, dicitur canis marinus, piſcis ſpecies, quòd dentibus ſit καρχάροις. Athen. lib. 1.
Κάραξ, ακος, ὁ, ſulcus terræ aratro aut foſſorio inſtrumento excavatæ: foſſa. Peculiariter ſic dicitur vallum ſeu agger quo caſtra muniri ſolent: ut apud Menand. πολλοὶ δὲ βαλλόμενοι τὸν χάρακα τὸν κύμας ὑπόρρυσιν. Sic & apud Plut. de fort. Rom. Exponitur etiam: caſtra, à Cicer. apud Polyb. Heſych. eſt etiam ſepimentum. Item planta quædam ſpinoſa. ¶ Significat & vallum præcutum, palum, pedamentum. In qua ſignificat. fœminino eſſe annotant grammat. unde Ariſtoph. in Veſp. Εἶτα νῦν ἐξωπίσω ἢ χάραξ πᾶν ἀμπελον.
Χαράκιον, *itidem*, vallus, pedamentum, ſuſtentaculum. Heſych.
Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proveniens: ut χαρακίας κάλαμος, apud Theophr. l. 4. c. 12. & χαρακίας πύμαλος, apud Dioſc. l. 4. c. 165.
Χαρακίζω, vallis depactis munio: vel vallo protego. Item vallo ſeu palo erigo. Heſych.
Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio. Athen. l. 6.
Χαρακόω, vallo communio, circumvallo. Æſch in Cteſiph. cum accuſat. Impropriè apud Athen. lib. 2. μᾶζα κεχαρακωμένη ἀχύρου dicitur, i. conſtans è furfuracea & acroſa farina, & acerbus non aliter palatum pungens quàm valli acuti pedes ſuppergradientium.
Χαράκωμα, idem quod χάραξ, vallum, agger. Demoſt. Philipp. 2. Xenoph. Hellen. 2.
Χαράδρα, ἡ, ſulcus quem torrens rapido ſuo impetu ἐχάραξε: item terræ hiſſura facta ex terræ motu: caverna, ſalebra, vorago. Thuc. lib. 3. διαπίπτοντες εἰς χαράδρας ἀφυκάτους. Sic & apud Phil. de vita M. l. 1. Item ipſe torrens qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens terram excavat. Iliad. π. & apud Ariſtoph. in Veſp.
Χαραδραῖος, α, ὁ, ἡ χαράδρᾳ deſumptus aut lectus: ut χαραδραῖα βίλεμνα, apud Nonn. Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, apud eundem. Fœm. χαραδραία dicit pro χαράδρα, in Epigr.
Χαραδρώδης, ες, ὁ, ἡ, ſalebroſus: ut χαραδρώδεσι ποσὶ, apud Dioſc. l. 4. c. 57. Χαραδρώδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος ποταμὸς. Strab.
Χαραδρὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus: vel locus frequens torrentibus. Euſt.
Χαραδριὸς, & ὁ, avis quæ in ſalebris & alveis torrentium degit. Ariſtoph. in Avibus.
Χαραδρόω, ſalebroſum & cavernoſum reddo, torrentibus impetuoſis excavo: unde χεῖρα κεχαραδρωμένην, apud Herodot. in Euterp.
Χάρτης, quomodo hinc portineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex χαράσσω.

Ἀποχαράσσω, ſcarifico, derado. in Hippiatr. Item impreſſo vel ſtigio ſigno & noto.
Ἀποχάραξις, ejuſmodi veſtigii & notæ impreſſio. ſchol. Soph.
Ἀπεχάρακτος, ὁ ἢ ἤ, recenter ſculptus ſeu inſculptus: ut ἀπεχάρακτον γράμμα, apud Athen. l. 5. ex epigrammate Archimelis.
Ἀχάρακτος, nullas habens ſibi impreſſas notas, inſtigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτον ὁπωπὴ, facies non expreſſa.
Ἐγχαράσσω, inſculpo, imprimo, inſcribo, incido. Plut. in Per.
Ἐγχάραγμα, τὸ, veſtigium ἢ τοῦ χαράσσειν, ſymptoma. Polyb.
Ἐγχάραξις, ἡ, inſculptura, inciſura. Item ſcarificatio: apud medicos.
Ἐπιχαράσσω idem quod ἐγχαράσσω. Plut. in Public. Item incido & inciſuris ſerratum reddo.
Νεοχάρακτος, nuper inſculptus, nuper impreſſus. Soph. in Ajace.
Παραχαράσσω, perperam ſigno, adulterino impreſſo ſigno cudo: ut apud Suid. τὸ νόμισμα παραχάρακτον. Item metaphor. adulterofalſo. Greg. orat. l. de filio παραχαράττων τὴν γένεσιν & τὴν ἀλήθειαν.
Παράχαραγμα, adulterinus nummus: vel ſignum adulterinum.
Παραχαρακτὴς, ου, ὁ, falſus monetarius. in Pand.
Περιχαράσσω, circumcido, circino & circumſcribo, in iiſdem. Item circumſcarifico & circumcirca incido. unde περικεχαραγμένον φύλλον, apud Theophr. hiſtor. plant. lib. 3.
Περιχάραξις, εως, ἡ, circumſcriptio.
Περιχαρακτὴς, circumſcarificator, i. ſcalpellus quo dentes circumſcarificant. Cæl. Aur. chron. lib. 2.
Περιχαρακτὸς, habens vim circumſcribendi & emarginandi Dioſc. lib. 1. cap. 138.
Προπεριχαράσσω, antè circumſcarifico.
Προχαράσσω, prima lineamenta duco, primam ſculpturam facio antè polituram, præformo. Greg. in epitaph. patr.
Προχάραγμα, futuræ rei repræſentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Compoſita

Composita ex χάραξ, & χαρίδες.

Ἀ˙περιχαράσσω, vallo seu aggere occludo aut includo: unde περιχαράκωμα Σπονδαχαρακωμένων, apud Plut.

Ἀ˙χαράκωτος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐ˙χαραδρόω, excavo in torrentis alveum, cavernosum & salebrosum reddo. Polyb. lib. 4.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Æsch. in Ctesip.

Περιχάρακωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens & circummuniens.

ΧΑ˙ΡΙΣ, ιτος, ἡ, gratia, venustas, lepos, elegantia. Od. θ. τῷ δ' ἐν Ἀθήνῃ Θεσπεσίῃ κατέχυτο χάρις ἀπαλὴ τε καὶ ἐρωή. Aristoph. in Vesp. ὦ χαρὶς ἐξέσωτε. Interdum est nomen deæ proprium, quod accus. χάριτα non item χάριν habere dicitur: apud Homer. Iliad. σ. Hesiod. in Theog. Dæpe dicitur λέγειν τι vel φράζειν ὡς χάριν τινός, dicere aliquid vel facere in gratiam alicujus, apud Thuc. Isocr. &c. Sæpè etiam ζῆν χάριν, (omissa præpositione) in gratiam tuam, vel tua causa: aut nomine tuo. Sic ἐμοὶ χάριν, in meam gratiam, &c. Interdum χάριν ponitur pro ἕνεκα: ut τούτου χάριν, hujus rei gratia, propter hoc. Plut. in Alex. Χάριν ἴσην τούτῳ, habere gratiam pro hac re. Xen. Pæd. 3. pro quo dicitur & χάριν εἰδέναι, apud Isocr. Luc. & alios. Interdum tamen χάριν ἔχειν exp. gratiam promereri, aut gratiam inire: ut apud Thuc. in l. 8. χάριν ἐν τούτῳ μοίζω ἔτι θέσθαι, Χάριν ἀποδοῦναι, referre gratiam. Xen. Pæd. 5. pro quo idem dixit ἀποτίνειν. Pro iisdem dicitur & χάριν ἐκτίνειν, apud Plut. de rep. lib. 1. & χάριν ὑποτίθεσθαι apud Thuc. Χάριν κατατίθεσθαι τινί, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo & φέρειν χάριν: apud Hom. & Andoc. ¶ Item χάρις, gratia, i. amicitia seu benevolentia: unde χάριν ποιεῖν, conciliare benevolentiam, apud Xenoph. cui contrarium est χάριν δαλεῖν. ¶ Item beneficium: unde νέμειν χάριν, conferre beneficium, apud Soph. in Ajace. Et χάριν ὀφείλειν, beneficio devinctum esse. Xen. Pæd. 3. Interdum peculiariter dicitur de obsequio mulieris quo sui copiam facit, teste Poll. l. 5 Item præmium: unde χάριν φέρεσθαι, præmium accipere, apud Andoc. ¶ Χάριεις, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Iliad. ρ. teste ejus schol. ¶ Dicitur χάρις ex χαίρω ortum esse, vel potius à nomine χαρᾶ derivato à χαίρω: quoniam nihil æquè est χαρᾶς γόνιμον quàm χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venustus, elegans, pulcher: ut εἶμαπε χαρίεντα, apud Homer. & χαρίεντες λόγοι. Aristoph. Sic apud Aristot. eth. 4. c. 8. & χαρίεντες dicuntur homines festivi vel in dictis elegantes & politi. Exponitur etiam, gratus, jucundus. Compar. χαριέστερος, venustior, lepidior. Arist. eth. 4. c. 7. Item gratior, jucundior. Superlat. χαριέστατος, venustissimus. Item gratissimus, jucundissimus. Odyss. κ. Χαριέντως, lepidè, scitè, festivè. Plat. de rep. lib. 1. Χαριεστέρως, elegantiùs, urbaniùs. Aristot. Χαριέστατα, venustissimè.

Χαριστίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. & Theophr. legitur & activum χαριστίζω, apud Aristoph. teste Etym.

Χαριστιμός, lepos & venustas sermonis: vel dictum salsum & facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαρτία, ἡ, lepidum aliquod & joculare factum. Xen.

Χαρίζομαι, f. ιοῦμαι, p. ισμαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto. Iliad. ο. & ρ. Ἔκτορι γὰρ Τρῶσιν χαρίζομαι, Xenoph. Pæd. 4. ἢ λυσιμερὸν, σοὶ χαρίζόμενοι μακρὰν ὁδὸν. Sic & apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. Exponitur & gratiam concilio, demereor: apud Demosth. pro cor. κακὸς χαρίζῃ χάρισι τύποισιν ἐμοὶ συκοφάνταῖς, frivolam gratiam inis. Item, indulgeo: ut ἑαυτῷ χαρίζεσθαι, apud Plutarch. Item dono, largior. Moschus in Amore fugitivo, λαβὲ ταῦτα χαρίζομαι, δοσὶ μοι ὄπλα. Sic & apud Herodian. lib. 1. & 3. Et cum genit. Odyss. α. χαρίζομένη παρέσσιν. ¶ Item condono: cum dat. pers. & accusat. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur & mulier χαρίζεσθαι quæ viro sui copiam facit: apud Xenoph. & Philostr. in epist.

Κεχαρισμένος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. Item passivè, beneficio affectus. Xenoph. anab. lib. 1. & apomn. lib. 1. Item acceptus, gratus, placitus: unde apud Hom. ἐμοὶ κεχαρισμένος θυμῷ.

Κεχαρισμένως, gratè, acceptè, jucundè: vel ad gratiam, ad voluptatem. Plut.

Χάρισμα, τὸ, quod aliquis gratificando donavit: donum: Rom. c. 5. & alibi apud sacr. script.

Χαρισμός, ὁ, ἡ, ut χαρισμὸς λόγος, oratio qua gratiæ aguntur: apud Julian. Sic χαρισμοὶ ὕμνοι. Synes. Χαρισμὸν, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. unde plur. num. χαρισμία, apud Xen. & Arrian. Dicitur pro eodem & χαρίσιον, teste Suida. Est χαρίσιον, etiam placentæ species. Hesych. Itidemque χαρίσια. Athen. l. 15. sunt. πεμμάτια.

Χαριτόω, q. d. gratia afficio, facio ut quis gratia præditus sit seu gratiâ valeat. in ep. ad Eph. c. 1.

Χαρτόομαι, gratia afficior, gratiam accipio: unde fœm. partic. κεχαριτωμένη, gratia donata. Luc. c. 1.

Composita.

Ἀ˙ντιχαρίς, ἡ, gratia quæ viciſſim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀ˙ντιχαριτίζομαι, viciſſim jocor, viciſſim facetè cavillor.

Ἀ˙ντιχαρίζομαι, beneficium rependo, remuneror. Xen. Pæd. 4. & 2.

Ἀ˙ντοχαρίζομαι, elargior.

Ἀ˙πηχάριτος, placentarum genus quoddam. Hesych.

Ἀ˙χαρις, ὁ, ἡ, gratiæ omnis expers, invenuſtus, illepidus: aut ingratus, injucundus: ut ἄχαρις γνώμη, apud Herodian. & ἄχαρις λόγος. Demetr. Phal. Exponitur &, triſtis, durus, acerbus: unde apud Arrian. μηδὲν ἄχαριτόσεχ ἐπιβαλεῖν. item ingratus, immemor beneficii. Herodot. ¶ Ἄχαρις, dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta eſt venereo obſequio: apud Plut. in Eret.

Ἀ˙χάριτος, abſque ulla gratia, invenuſtè, illepidè. Hermog. Item ingratè, injucundè. Poteſt autem hoc adverbium etiam ab ἀχάριτος, deduci item ſignificante cum ἄχαρις: ut ἀχαρίτως ὑπομεῖναι. Plut. in Sol.

Ἀ˙χάριτος, ὁ, ἡ, beneficii accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. τὸ τε Μαξιμῖνον ὡς ἀπίστου καὶ ἀχαρίτου κατηγόρει. Xenoph. ὡς πολὺ γονέως ἀχάριστον ἔῃ. ¶ Item ingratus, injucundus, moleſtus, minimè gratioſus. Od. θ. οὐκ ἀχάριστα ἔοικε πάντ' ἀρηρέμεν.

Ἀ˙χαρίτωτος, ingratè, animo immemore beneficii. Item injucundè, moleſtè: interdum &, non libenter, gravatè. Xen. Pæd. 7.

Ἀ˙χαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor.

Ἀ˙χαριστοσύνη, idem. Epigr.

Ἀ˙χαρίστως, ingratè, animo immemore beneficii. Item injucundè, moleſtè: interdum &, non libenter, gravatè. Xen. Pæd. 7

compositæ.

A'πογιμάζω, hyems desinit, hyems desævit. Aristot.

A'χείμας-ος, ὁ ᾱ ῑ, nulla tempestate jactatus, qui sine tempestate est.

A'χείματ-ος, idem: ut ἀχείμαντ-ος ἀνήρ, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 27.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l. 6.

Δυσχειμ-ία, & δύσχειμ-ος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu: ut δύσχειμον χῶνα, apud Euripid. in Bacch. & Δωδώνην δυσχείμερον. Iliad. Β. Sic apud Herodian. l. 3. δυσχείμερος ὢν ὁ πάππ. Κατασκευάζ. Δυσχείμερ-ος, exp. etiam, algoris impatiens alfiosus.

Δυσχειμερ-ίους, pro iisdem. apud Theophr.

E'γχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll. l. 1.

E'πιχειμάζω, idem, vel simpliciter, in hybernis me contineo,

E'πίχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur. Plin. lib. 18. c. 25. vel (secundum alios) quæ fit circa solennem statutumque diem.

Εὐχείμερ-ος, ad hyberna accommodatus: vel salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7. c. 10. Item frigoris patiens.

Μελάγχειμ-ος, qui hyeme niger est. Τὰ μελάγχειμα, substantivè dicuntur loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus. Xen. in Cyneg. Poll. l. 5. c. 12. ft ribit in ipsa nive μελάγχειμα esse cavos quosdam in quibus nix liquata est, qui sic nominantur, quoniam solùm nigrentur, cætera humo nivibus existente alba.

Μεταχείμασις, idem quod ὑπαχείμασις, in priore signif. Plin. ibid.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχειμασία, hycmatio, hybernaculum. Idem, l. 3.

Περιχειμάζω, prior hyberno: vel ante tempus in hyberna concedo. Item ante statum tempus sum tempestuosus.

Περιχείμασις, tempestas quæ est ante statutum diem. Plin. lib. 18. cap. 25.

Συγχειμάζω, unà sum in hybernis, Συγχειμάζομαι, unà tempestate jactor. Item unà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

XE'IP, τῆς, χειρός, (& poeticè χερός, Item χεῖρος & χῆρος, ut tradit Eust. dat. plur. χεφσί, & poeticè χείφεσι vel χήφεσι. In duali τὼ χεῖρε seu χέρε masc. gen.) manus: prima tamen & antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero usq; ad extremos digitos. Il. ε, ἔλασ' ὤμων φασγάνῳ ἄϊξας ἀπὸ πᾶξεν χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ. Νῷῖν δὲ μὴ κατὰ χεῖρα μάχεσθαι, ἀγκώνων ἔνερθεν. Sic & apud Plut. in Ant. Διαῤῥῶσαι τὰς χεῖρας, expandens brachia. Item specialiter, manus quæ ὄργανον ἀπλητικὸν appellatur à Gal. de usu. part. lib. 3. Sic Il. κ. Χερσὶν ἐλάσσαι. Thucyd. l. 4. ᾗ τὸ χεῖρε ἐστάπιζε ξυμπλέκεσθαι. Xen. Pæd. 2. τὸ χεῖρε ὀφθῶς ἔχειν. Legitur & χεῖρε διμόρτερα. Il. φ. Quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur: ut apud Gal. de usu partium χεὶρ πίθηκος, manus simiæ. Sic ἐμοὶ δ' ὑπὸ χεὶρ, apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque φορβαὶς & ἀφωμαῖα dicitur χεὶρ. ut Lat. manus. Cicer. Plin. & Curt. ¶ Item manus, i. scriptura seu chirographum alicujus. Hyperides apud Poll. οὔτε πῶν ἐαυτῶ χεῖρα δυνατὸν ἀφανίσαι, & χεὶρ A'πελλῆ. Apellis tabula. ¶ Item manus, i. copiæ Thuc. lib. 3. ἐπεὶ δὲ τὰ ὅ τε Δράκης ὑπεβεβλήκει, πολλῷ χεῖρ' ἐπιβοηθῶν πάντες. Herodian. lib. 3. δεῖσθαι τοίνυν χειρὸς ἀφθόνου ὑπὸ τοῦ πάππ. Sic & sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἄξειν χέρας, copiæ præclaræ. Et apud Herodot. χεὶρ βαρβάρου ὑπερμήκης. immensa, regis potentia. Et Iliad. ο, τὸν δὲ Ζεὺς φέρων ὑπέρθυμα Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, magna vi. ¶ Est & emplastri nomen, quod quinque pharmacis, ut manus digitis, constat, in æqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ, à quibusdam dictus est etiam ὁ Μηλικός: ut est in append. Dioscor.

Χείριος, α, ὁ, Interdum de eo dicitur qui est in potestate alicujus: ut apud Euripid. in Cyclop, E'λάβετε Τροίαν πῶν E'λένην τε χείριαν. Interdum expon. utilis. Item mansuetus, cicur. Hesych. & Eustath.

Χειρίζω, manu tracto. Item manibus curationem exequor: apud Hippocr. & in Hippiatr. Item administro, tracto. Polyb. l. 2. ἀδύνατος αὐτὸς διανοεῖσθαι χειρίζειν.

Χείρισμα & χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur. Item χειρισμὸς, administratio, apud Polyb. & Athen. l. 5.

Χείριξις, ἰδ, Hippoc. idem est quod χειρουργία, vel simpliciter, usus rerum admotio quæ manu perficitur.

Χλεὶς, ἰδ-ος, ἡ, manica, manus involucrum. Odyss. ω. Plutarch. in Oth. Xenoph.

Χειρίδωτος, vel Χειριδωτὸς χιτών, tunica χειρίδας habens, manicata tunica vel manuleata. Herodian. l. 5.

Χειρίδιον, τὸ, parva manica. Dicitur etiam stylo instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque fordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρόβρομον, seu χειρόβρομος, ὁ, ἡ, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. θεᾶς δίκαι χειρόβρομοι. Eurip. in Phœn. A'πελαύνω ἡβητῆρα χειροβρόμους, domantem aprum. Sic Xen. anab. 7. λύ. λέγ. αὐτὸς ἔπεσθαι, ἕως ὑμῶν πειρασόμεθα χειρώσασθαι.

Χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio: actio robore manuum vincendi.

Χειρωτὸς, qui talis est ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest.

Χέρσις, εἰδ-ος, ἡ, (pro quo scribitur & χερὶς) fissura in manibus apud Hesych. & Laërt. in Pittaco. Per catachresin dicitur & fissura pedum, testibus iisdem. Hesychio χερσίδες sunt etiam αἱ ἐν λίθοις ἢ ὄστοις βοαλ.

Χεσσᾶται, idem sunt ἀπὸ χαμαιτύπου αἱ λιθοδόκαι ἀρόσιμοι.

Χεσσάδ-ων, (à χέσσ-ω) cui sunt fissuræ in manibus seu pedibus. apud eundem.

Χεσσεύω, laboro manuum fissura. Item doleo ex labore. Poll. l. 1. Exponitur &, ruptis sum pedibus.

Χεσσὰς, ἀδ-ος, ἡ, lapis qui manum implere potest. vel qui una manu potest sustolli. Epigr. lib. 4. Impropriè sic dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes nauium. Item tumulus. Epigram. lib. 1.

Χεσσίδιον, idem cum χερσὰς significante lapidem, &c. Iliad. Β. Od. κ. Usurpatur & χεσσιδ-ῶν adjectivè, apud Luc. ὁ Ἡφαιστ. διήνεγκε χεσσιδίοις ἐσχηκὼς ἀκριβῶς. vide & composita ex Μάσσω, tango.

Χεσμαστὴς, idem quod χεσμὰς. Hesych. Exponitur &, λίνεβ-ος ἀκκαχοῦ-ος: apud eundem.

Χεσμαστὴρ, exp. funda. Suid.

Χῆμα, Hesych. idem est quod χῶλαξ, i. acervus parvorum lapidum qui una manu tolli possunt.

Χέσσις, idem. Apoll. Arg. l. 1. Χέσσ-ῶ, ῶ, Eust. scribit secundum quosdam sic vocari fordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt: idque μαρτυροῦσι ἀπὸ τῆς γενομένης ὑπ' ἐν τῷ γηρᾶναι πλὴ μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Χῆρα, ἡ, paupertas, inopia, Hesych. Χέρης, ητ-ος, ὁ ᾱ ῑ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναὸς δ' ἐν χέρησι δῶμος ἐξέβαν. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt πλὴν μετ' ὀρθρίαν ἢ λίθων ἅλωσ, vel ἀπὸ ὃς χερμάδας ἐπισθίειν λίθων.

Σομμαχεύομαι, unà cum alio tracto, vel administro. Isæus in orat. ὑπὲρ τῆς Κλέωνος κλήρου, cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: & quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo, deligo, Arria.

Προχειρίζομαι, facio, ut quid in promptu sit, profero in medium, produco. Luc. ἐπὶ τὰ κακὰ ἐγὼ προχειρισάμην. ¶ Item deligo, sumo ad aliquid faciendum, designo. Polyb. cum accus. ¶ Item præverto, an: omnia facio, primum in manus sumo. Polyb. Et passivè, deligor, desumor. Polyb. ¶ Item instituor: ut λόγον de re aliqua προχειρίζεσθαι dicitur apud Plat.

Composita formata ex tertia persona præt. pass. verbi χειρόω.

Ἀχείροτος, ὁ, ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis. Item manu non factus. Pol. l. 2. ex Soph.

Δυσχείροτος, qui difficulter subjugari potest. Plut. in Alcib.

Εὐχείροτος, qui facilè in potestatem redigi potest, facilè superabilis. Polyb. l. 5. Plut. de deo Socr.

Composita quæ ex ει dipli ongo obiecerunt.

Ἀχρής, Etymol. est spina quædam: Od. ξ. Quidam dixerunt esse sylvestrem pirum, quæ & ipsa solet esse spinosa. Licitur autem ἄχρεως, pleonasmo τοῦ ς, quoniam difficulter tangi & tractari manu potest.

Ἀχρήϊος, spinosus, intractabilis: apud Etym.

Δυσχερής, ὁ, ἡ, ές, manibus non facilè tractabilis: difficilis, arduus. Eurip. ¶ Item molestus, odiosus, gravis. Dem. in Epist.

Δυσχέρεια, difficultas: Hippocr. aphor. l. 1. Item molestè, odiosè. Demosth.

Δυσχεραίνω, difficultas. Item molestia, tædium, inconamodum. Synes. ep. 44.

Δυσχεραίνω, molestè fero, gravor: item pertæsus sum, indignor, cum accus. Arist. Demosth. & Cum dat. Plut. in Per. Δυσχεραίνοντες ἢ ἡσθέντες, moræ pertæsi. Cum ὅτι seq. dat. Aristot. & Herodian. Cum κτ seq. gen. Luc. Et cum infinit. ut apud Plat. de rep. l. 3. Cum partic. apud eundem ep. 7. ¶ Item rem difficilem esse censeo, addubito, hæsito. Aristot.

Δυσχερῶς, adv. cum indignatione & stomacho. Arist. rhet. l. 3.

Δυσχεστάνω, molestus sum, odiosus, invisus. Plut. in Publ.

Δυσχερότης, morositas. Plut. in Philop.

Εὐχερής, manibus facilè tractabilis: facilis. Item levis. Demosth. Apud Plat. de leg. l. 12. Δύο χεῖρες εὐκίνητοι, exp. non aptum munus quod dils conficretur. Εὐχερῶς, facilè. Arist. eth. l. 4. c. 1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plut. in Pericle. Item lenitas apud eundem de educandis liberis.

Πρόχειρος, idem quod ὑφ' χεῖρα, ad manum situs. Athen. l. 4.

Χείω. vide in Χέω.

ΧΕΙΑΩΝ, ὁ, ἡ, hirundo. Hesiod. in Erg. Τὸν δὲ μετ' ὄρθρον ἰὼν Πανδιονὶς ὄρνις χελιδών. Od. χ. Χελιδὼν οἰκίλη πάντων. Eurip. χελιδόνων μυσερᾶν, ubi hirundines garriunt: quod proverbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. ¶ Item piscis polypo similis, apud Aristot. Ælian. & Athen. l. 8. ¶ Item cavitas ungulæ equorum. Xen. de re eq. ¶ Item cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum. Hesych. ¶ Item pudendum muliebre. Suid. ¶ Eodem teste sic dicitur Peloponnesiacum nomisma. Item navis quæ in Massiliam transvehebat, apud eundem. ¶ Item ornamenti muliebris genus quoddam. Eccles. c. 21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari, quoniam sermo eorum intelligi nequit: ut hirundinum garritus. Hesyc. ¶ Item ficus Atticæ. Pol. l. 6. c. 11.

Χελιδόνιος, idem: ut χελιδόνια σῦκα, apud Athen. l. 3. & χελιδόνιος λίθος, lapis Chelidonius, de quo Plin. l. 11. c. 37. ¶ Χελιδονία πόα, seu χελιδόνιον, herba: ita nominata vel quòd hirundines eam monstrent vèl evel quòd sub adventum hirundinum floreat. Dioscor. l. 2. c. 211 & 212 Plin. l. 8. c. 27.

Χελιδονίας, idem quod χελιδών: nomen piscis & venti. piscis, apud Ath. l. 8. venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt & χελιδονίαι λαγωοί, apud Athen.

Χελιδόνιδεύς, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate: vel barbarè loquor, ita ut non magis intelligi possim quam hirundo. schol. Aristoph. ¶ Item hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes, & cantilenam quandam canendo de adventu hirundinis. Athen. l. 8.

Χελιδισμός, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμός, ipsa circuitio & collectio stipis.

Χελιδονιστής, qui hirundini stipem colligit. Hesyc.

Χελιδόνιος, ὁ, ἡ, idem quod χελιδών, hirundo: Eust.

ΧΕΛΑΥΣ, ὑος, ὁ, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔτδα χέλυ, ἀρχὴν ἀοιδῆς, ἐπήρατο μειλιχίοιο. Apud Plutarch. sympr. probl. 2. Καὶ μὴν κηφίσιόν τε καὶ λιθοξόον χελώνην, testudinum lapidea cute tectarum. ¶ Item chelys, testudo: i. instrumentum musicum à similitudine illius animalis sic dictum. Arat. in Phænom. ¶ Item machinamentum quoddam. Hesyc. ¶ Pectus etiam significat, teste eodem & schol. Nic.

Χέλυνα, seu χέλυον, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελώσσομαι, seu χελεύσσομαι, expectoro, è pectore ejicio, eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελώσσομαι, apud Nic. in Alex. Legitur & χελύσσομαι, apud Lycophr. teste Etym. quod ipse exp. navi permeans, natans.

Χελύσκιον, ficca tussicula, in qua nihil excernitur. Hippoc. ¶ Ad χέλυσκον, exp. βυζλίον Erotian.

Χέλυσμα, τό, assamentum quod postremùm clavis substernitur, affigiturq; carinæ, ne atteratur frangatúrve, quum navis subducitur. Theophr. l. 5. c. 8.

Χελώδης, idem quod χέλυς. Hesyc.

Χελύς, instrumentum musicum, testudo. Hesyc.

Χελύσαι, tussire: apud eundem.

Χελωνή, ἡ, *id est* testudo. Item instrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem teste significat etiam ungulam. ¶ Aliam signif. vide in Χύτλα.

Χελώνη, idem quod præcedens, de testitudine dictum: apud Arist. hist. an. l. 2. & Nic. in Alexip. ¶ Item genus nomismatis Peloponnesiaci sic à testudine insculpta nominatum. Hesyc. ¶ Item scabellum, sedicula, apud Suid. ¶ Item testudo, i. continuata series scutorum curvata in modum testudinis. Xiphil. in Aug. Joseph. de cap. Jud. ¶ Item bellicum instrumentum quo in oppugnandis urbibus utebantur. Xen. Hel. l. 3. & Polyb. Pro eodem dicitur & χελώνη teste Hesyc. Est χελὼν mugilis etiam quæ dam species, apud Arist. hist. an. l. 5. & Athen. l. 7.

Χελώνειον, tegmentum testudinis. Arist. Metaph. 4. Plut. de Orac. Pyth. ¶ Item convexa dorsi pars: vel pars illa gibbosa quæ in scapulis prominet. Pol. l. 2.

Χελωνίς, *id est* ὁ, ἡ, limen ostii, in lib. Jud. c. 4. Item musicum instrumentum: apud Athen. l. 12.

Χελωνίδες, dicitur ἡ ποικίλη τῶν δυεΐδων. Hesyc.

Χελώνιος & χελωνίτης, testudinarius. Χελωνία & χελωνῖτις λίθος, gemma chelonia seu chelonitis: de qua Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἀνακελεύσομαι, exscreo, extussio, screando educo ex pectore. (Hippocr.

Χελιδελεών, ludus quidam virginum: apud Pol. l. 9.

Χεῖμα, Χεῖμα, Χεῖμα, vide in Χείρ.

ΧΕΊΡΤΟΣ, sive χέρσος, ὁ, ἡ, desertus inculusque, asper: ut χέρσος γῆ, terra quæ non aratur, sed inculta relinquitur. Χέρσος πόντος, apud Dios. l. 2. c. 158. & χέρσος λιμήν in Epigr. Metaph. apud Greg. Ἐκ τῆς χέρσος, & apud Soph. in Oedip. tyranno χέρσαι παῖδες vocantur virgines illocatæ ac innuptæ: translatione ab agris qui aut coluntur aut inculti deseruntur. ¶ Plerunque χέρσος ponitur subst antivè pro χέρσος γῆ, desertum & asperum solum. Sic apud Theophr. de caus. pl. l. 3. exp. ager rudis. Interdum & simpliciter pro terra seu solo accipitur: ut Od. ι. Τὸν δ' ἀλίπλοος ἧκε πολίτης ἐς πολυβώτου φέρε κῦμα Πραμνείης· ἐκ πόντου, δέμεσσι δὲ χέρσον ἔλασσε. Sic Philoni de mundo χέρσος διαλαμβάνεται, dicitur terra admisso mari mersa.

Χερσαῖος, ον, ὁ, ἡ, terrestris: ut χερσαῖοι μύες, & χερσαῖαι χελώναι, apud Aristot. Τὰ χερσαῖα dici etiam traduntur quæ inculti locis nascuntur.

Χερσώδης, idem quod χερσαῖος. Plin. l. 9. c. 10.

Χέρσινος, in terram seu continentem. Il. φ.

Χερσαῖος, in continenti. Epigr.

Χερσεύω, inculus jaceo seu negligor, non color. Xen. οὐ μόνον δεῖ τὴν γῆν χερσεύειν, ἀποστρέφοντας οὐ μόνον τὸν καρπὸν ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον. Χερσεύομαι, idem. Expon. etiam sylvesco, aut sterilesco. Plut.

Χερσεία, ἡ, solitudo.

Χερσόω, desolo, efficio ut inculus & desertus fiat.

Χερσῶμαι, desertus, inculusque fio, instar inculti loci abeo. Theodor. hist. Eccl. l. 4.

Χεσεῖσι, vide in Χέζω.

ΧΈΩ, seu χείω, (F. χέσω & χείσω & χεύσω, τὰ quam à χέζω, à quo & aor. 1. ἔχεσα, ἔχεσα & ἔχεα) fundo, effundo, diffundo. Proprie de rebus liquidis dicitur: ut Od. α. ὕδωρ ὑπὸ χείσας ἔχεαν, quam manibus influderunt. Od. ω, πολλὰ δὲ νῶϊ ἀμφὶ δάκρυα θερμὰ χέον δακρυόεσσαι, multas circum te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaph. aliis rebus tribuitur: ut Od. π, ὣς δὲ καὶ οἵ ἀπείρονα χεῦεν, veluti fundendo somnum sparserat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo. & diffluere facio. Gal. τὸν μὲν πύουσιν ἰέναι χὴ τοῖς ἀφαίροις, τὸν δὲ πλησίον τοῖς χίουσι. Item è terra fusili educo, unde πήμβον χεάσαντες, humo egesta busto struxto. Od. μ. pro quo & σῶμα χεῦσαι dicitur Od. α. Interdum & absolutè χέειν dici pro γῆν ἐπιχεῖν τοῖς τεθνηῶσι, i. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item γέφυ seu χείμ, capax sum. Eust.

¶ *Derivata à χέω, fundo.*

Χέομαι, idem quod χίω. Il. ε. Ἀ'μεὶ δ' ἕδωρ εἶδε ἐχέσθαι πίσεσι λάκκοις. Item libamina manibus fundo, supina manu libo. Isæus & Apol. Arg. l. 2.

Χέδμα, τό, quod fusum, effusum, aut diffusum fluit, flumen. Dion. Long. Item libamen, apud Suid. & schol. Aristoph.

Χέδμακτα, dicuntur vasa quædam escaria, quoniam plerunque ex stanno aliòve metallo fusili conficiuntur. Pol. l. 6. c. 13.

Χοή, ἡ, libamen patera fusum: peculiariter, super tumulo alicujus inferiæ, exequiæ. Eurip. in Hec. Arist. de mund. &c.

Χωή

Χεώη, ἡ, infundibulum, vasculum in summo lati oris, in imo angustam habens fistulam: quo uti solent in liquore ex uno vase in aliud transfundendo. Ab hujus similitudine, apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concavitas quædam cerebri meatus excipiens, vide & in χέω, liquando diffundo.

Χόη, (factum per contract. ex præcedenti) idem. Alex. Aphr. Apud eundem in probl. gula etiam χόην nominari dicitur, tam à forma infundibuli, tum quoniam per eam velut per infundibulum cibus potúsque in ventriculum transfundunter. ¶ χόανος, ὁ, (contractum ex χόωνος, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo) *itidem* infundibulum significat: apud Hippocr. in lib. de corde. vide & tertiam ord. deriv. ex χέω.

Χόος, ἡ, dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in mensam infunditur miscendo vino. Eust. ¶ Χόος masculvide in derivatis à χέω, humo egesta extruo.

Χύω, seu χυέω, format ex se fut. χύσω: unde χύσαν apud Aristoph. funde. Et præt. pass. κέχυμαι, fusus aut effusus sum: unde tertia persona pluisquam. augmento carens κύτο. Iliad. λ. Hinc & participip. κεχυμένος, apud Luc. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in Venerem effusus: metaph. ¶ Aliam signif. vide in χέω, humo egesta extruo.

Χύμα, τὸ, idem quod χεῦμα & χόη. Hesyc. exponitur etiam multitudo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμός, ὁ, ἡ, succus quem plantæ aut alia prelo manúve pressa fuderunt. Athen. l. 2. & 3. Alex. Aphr. &c. Item sapor: Plut symp. problem. 6. Lucian Tim. ¶ Aliam significe vide in tertio ordine derivatorum ex χέω.

Χυμώδης, ὁ, ἡ, succulus, modicum succi. Athen. l. 7.

Χύσις, εως, ἡ, fusio, fusura, effusio: ut οἴνου χύσις, apud Hom. & χύσις ὕδατος. Arat. in Phæn. exponitur etiam, scaturigo. vide & ordines derivatorum duos sequentes.

Χυτός, ὸν, ἡ, fusilis: ut χρυτὸς ἀργυρός, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum, quòd aquæ modo diffluat & liquidum semper sit ut argentum in χοάνῳ diffusum. Χυτοὶ ἰχθύες, apud Arist. hist. an. l. 5. c. 9. dicuntur pisces qui fusim retibus capiuntur. Vide & aliam significationem in tertio ordine derivatorum.

Χυτικός, diffundendi vim habens, exponitur &, qui diffundit vel resolvit.

Χύδην, fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè, affatim. Epigr. l. 2. Item temerè, inconsideratè, absque delectu quidvis effundendo. Iscr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χυδὴν ἐκφέρειν vel efferri vel scribi quod soluta oratione effertur aut scribitur: Aristot. Rhet. l. 3.

Χυδαῖος, ὁ, ἡ, cujus magna copia est, abundans. Interdum etiam, vilis, vulgaris: apud Dios. l. 5. c. 40. Exponitur etiam, diffusus, item confusus.

Χυδαιότης, τητος, ἡ, vulgaritas, utilitas.

Χύτλον, τὸ, olcum aqua mixtum quo perfundi & inungi balneantium corpora solebant. schol. Aristoph. ex epig. Item species quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua & oleo: Hesyc. item vas olearium in quo oleum servabant unguendis à balneo corporibus, pro quo dicitur potius voce composita κατὰ χυτλον, Pol. dicuntur χύτλαι etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur. Apol. Rhod. Arg. lib. 1. ὅτ' αὖ σφιν ἑπόσια χύτλα χέωντες.

Χυτλόω, perfundo oleo aqua mixto. Item lavo, abluo: Od. ζ. & Callim.

Χυτλίζω, idem. Aristoph. in Vesp. Hippocr. Gal. Vnde comp. διαχυτλίζω, perfundo, humecto: Hesyc.

Χυδαῖος, ὑλαῖος, ὁ, ἡ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Χαίμαχθων, ονος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo & spargo circum. Hesiod. in Erg. Ἀμφὶ δὲ σῆμα χέαι κυανῆλιν χθονὶ λεῖβε. Ἀφροδίτην. Ἀμφιχύω, idem: unde apud Hom. Il. β. in metaph. sign. θοὴν δὲ μιν ἀμφιχύτ' ὕπνος.

Ἀμφιχύω, circumfusus: unde & in com. ex χέω, terra egesta extruo Ἀναχέω, refundo: unde ἀναχεθείς, apud Greg. Item confundo.

Ἀναχύω, refusio. Item meatus: Hesyc.

Ἀναχύω, idem quod ἀναχέω.

Ἀναχύσεις, refusio. Ἀναχύσεις dicuntur maris æstuaria navigabilia Strab. l. 6. Exponitur &, confusio. Hesyc. Item animi viriumque exolutio, mollities.

Ἀνακέω, effundo, profundo: unde ἀνακέψαντο, ὕδωρ, apud Dioscor. l. 4. c. 90. Exponitur &, fundo: ut ἀνακέαι κρατῆρι. Gaz.

Ἀναχέομαι, idem. Eurip. in Ione, Γαίας φυγαῖ. Ἀν' ὑπο χθόνιον καταδύσομαι δόμον.

Ἀναχύω, idem quod præcedentia.

Ἀναχύσμα, id quod effusum est alicunde: apud medicos ἐορισσὲ genus quod fit derasa à navibus resina unà cum cera. Dioscor. l. 1. c. 99 pl. 18.

Ἀναχύσις, ἡ, effusio: item spicæ emissio in frumento. Theoph. hist.

Διαχέω, diffundo, fundendo dissipo: ut nix διαχεῖσθαι dicitur apud Xen. Apud Greg. οἱ πόροι διαχέονται, i. aperiuntur: Item dissipo, discutio: ut διαχέαι φύσαμα, apud Dioscor. l. 3. c. 190. Item dilabor. Od. ξ. & τ. Significat &, transfundo, perfundo.

Διαχύω, *itidem* diffundo. Plut. de def. orac. ἡσυχῆ μὲν διαχεομένης τῆς περιστάσεως, lætitia diffusos & hilaritate. Sic apud Syn. Ep. 98. πάσῃ διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. symp. 4. & de fort. Alex.

Διαχυτικός, diffundendi vim habens & discutiendi. Dioscor. Exponitur & prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit: vel qui non disolvitur.

Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur & diffluit. Plut. de primo frigido.

Ἐγχέω, infundo. Xen. ἐγχέω σοι πόνον: apud Syn. ep. 140. πῖς ἐπὶ σπλάγχνοις δάκρυα ἐγχεῖν, epistolas lacrymis rigare.

Ἐγχύω, idem. Ἔγχυμα, quod infunditur seu infusum est. Apud medicos ἐγχύματα dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel oculos instillantur. Iisdem ἔγχυμα est altera species plenitudinis & copiæ humorum, quam locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Dios. l. 1. & 2. Ἐγχυματισμός, infusio, salviatium, in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις, infusio, Ἔγχυτος, infusus, qui infundi solet aut potest.

Decomp. Ἐπεγχύω, insuper infundo, iterum infundo. Ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα. Ἐπεγχυματίζω, instillo, infundo. Dioscor. l. 5. c. 23. Ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit. Athen. l. 10.

Μηδεγχύτης, instrumentum quo in uterum medicamentum infunditur, clysteris modo. Gal. meth. l. 5.

Παρεγχύω, præter infundo, aut obiter infundo. Παρέγχυμα ab Erasistrato dicta fuit propria cujusque visceris substantia: ex eoquòd existimaret viscerum molem ex sanguine è venis effuso concrescere. Gal. simp. med. l. 11.

Ῥινεγχύτης, ὁ, ἡ, infusio, seu instillatio in nares. Ῥινεγχύτης, ὑος, ὁ, instrumentum per qd in nares infunditur aliquid. Gal. Aur. chr. l. 2. c. 4. Ῥινεγχυτεῖσθαι dicitur quod naribus infunditur. Dios.

Ῥινεγχύτης, instrumentum chirurgicum quo aliquid auribus infunditur.

Εἰσχέω, idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo, in propria & metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. epist. 152. Item erumpo in modum effusæ plenis vasis aquæ. Il. π. Item velut effundendo abjicio aut amitto: ut δόξαν ἢ ἐφεδρείαν ἐκχέειν, Apud Plut. inst. li. exponitur &, diffundo. Item transitivè, elicio: ut δάκρυα ἐκχέειν. Plut. in Alcib.

Ἐκχύω, seu ἐκχυέω, idem quod ἐκχέω: unde Il. φ. ἓν δ' ἄρα πάσαι χώρῳ χαμαὶ χαλάδεες, humi effundebantur. Metaph. multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχύνεσθαι dicitur: ut apud Ioseph. & Synes. ep. 59. Dicitur & ἐκχύδην, qui amore captus est alicujus rei, vel qui summa lætitia affectus velut cor suum effundit: ut apud Aristoph. in Vesp. Item ἐκχύδην solvi, languescere: unde ἐκκεχυμένος πάλαι. apud Apol.

Ἐγχυμόω, vide in comp. ex χυμός.

Ἐκχυσις, effusio. Athen. l. 14 & Greg. Ἐκχύτης, effusor, profusor: vel profusus, effusus. Luc. in vit. auct. Ἐκχυτός, effusus, ut ἔκχυτος νόμισμα, in Epigr. Ἔκχυτον dicitur vocari portionis genus seu edulii liquidi in iisdem.

Decomp. Αἱματεκχυσία, ἡ, sanguinis effusio: Hebr. c. 9.

Ἐπιχέω, infundo, superinfundo. Odyss. ο, Χέτ' ὕδωρ δ' ἀμφίπολος θερμὸν ἐπιχεύσει. Sic apud Dioscor. l. 2. c. 91.

Ἐπιχύω, seu ἐπιχωέω, idem. Dioscor. ἐπιχυθεὶς γάλακτι. Dicitur & multitudo aliqua ἐπιχύεσθαι in locum aliquem, quum catervatim eo se refundit vel confluit: ut Il. π.

Ἐπίχυσις, infusio, infusus. Item vasculum quo aliquid infundimus Pol. & Hesyc. Eidem est etiam dealbatio. Apud Plat. de leg. ὀπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus.

Ἐπίχυτος, genus quoddam placentæ. Athen. l. 14.

Περιστιχέω, (*dec.*) Insuper infundo. Dioscor. l. 2. c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel profusum aut effusum dejicio. Od. τ. Ἡ ῥα Ἐὸς μὲν κατέπεμψεν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἰοῦσαν, ζεφύρῳ κατὰ χεύσας. Metaph. Il. ε. Πέπλον κατὰ χθονὸς ἕλκεν, peplum dejecit. Cum dativo. Il. ϐ. Καὶ σφιν Ποσειδάων ὑπὸ πᾶσιν κατέχευε θεμείλια, in cor effundit seu profundit. Sic & Il. γ. & Od. ξ. Pro dativo interdum gen. ponitur: ut Herodot. κατακχέωσι τὸ σῶμα σφέων ἀνανάγκῃ, acinacem cruore perfundunt. Sic & apud Aristoph. & Gal.

Καταχύδομαι, idem. Hesiod. in Erg. κἀκγυαλὸν καταχύδην δυσθλιῶ.

Καταχύδω, pro iisdem. unde pass. Il. υ.

Καταχύσμα, seu καταχυσμα, quod defunditur seu effunditur in aliquem. Proprie καταχύσματα esse volunt aquam quæ in balneis in aliquem effunditur: καταχύσματα autè bellaria quibus boni omiuis causa perfundebantur sponsi & sponsæ in ædes primùm ingressæ, nec non qui primi legationem obituri aut oraculum scisciturì emittebantur: item servi novitii apud Aristophan. & Dem. Dicuntur tamen & καταχύσματα juscula quibus carnes aut panis intritus perfunduntur: ut apud eundem Aristophan. in Avibi Item aqua, qua in balneo perfunduntur se lavantes.

Καταχυσόμβηθρον, jusculum & condimentum quo perfunditur caro assa, aut tale quid. Poll. l. 6.

Κατάχυσις, defusio, effusio, vel profusio. Item instrumentum quo aqua vel maribus infunditur vel mensæ infertur. Hesyc.

Κατάχυτλον, q.d. perfundibulum: vas ex quo balneatores eos qui se lavant aqua perfundunt Pol.l.10.c.17.ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex uno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal. & Dioſc. Expon. & aqua affuſa rigo: unde ῥάιστ' ἂν ἔξω χείσθων ὕδατι, apud eundem Dioſc.

Παραχύτης, idem. Παραχύτης, balneatoris miniſter aquam affundens iis qui lavantur. Plut. & Athen.l.12.

Ἀμφιχυτ-ός, (dec.) affuſione carens. Οἶνος ἀμφίχυτος peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non eſt affuſa ſeu admixta. Gal. meth.l.12.

Περιχέω, circumfundo. cum accuſ. II.φ, cum dat. Luc. Item perfundo: ſtudem cum accuſ. apud Dioſc.l.4.c.155.

Περιχίσμαι, oculis obverſor: apud Luc. in Judicio Dearum.

Περιχύδμαι, idem cum περιχέω. Od.μ. περίχυδμα, quod circumfuſum eſt, ſeu circumcirca affuſum. Il.λ.

Περιχύω, idem quod περιχέω & περιχύδμαι: unde in paſſ. apud Luc. περιχυθεὶς αὐτῇ. Dicitur & περιχυδαῖ τινι hominum aut negotiorum multitudo circumdans: apud Plut. in Per. & Syneſ. de inſomn.

Περίχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfuſum eſt.

Περίχυσις, circumfuſio, vel offuſio.

Εὐπερίχυτ-ος, (dec.) qui facilè circumfunditur. Plut. de primo frig.

Περιχώω, idem cum περιχέω: unde in paſſ. Luc. τὸ αἷμα πάντοθεν τοῖς βωμοῖς περιχώθην. Item perfundo, affundendo rigo: ſtudem in paſſ. cum dat. apud Ariſtot. in probl.

Περιχώω, idem. Περίχωσις, affuſio.

Περιχέω, profundo, effundo, cum genit. & accuſ. Herod.l.5. Cum dat. Epigr.

Περιχέομαι, effundor: metaph. Il.β, Ἕπεα πολλὰ νεῶν ἐπὶ μὲν πλησίον ἐν Εἰς πυθμὴν περιχύντο Σκαμανδρίου.

Περίχυμα, profuſio, vel id quod profunditur.

Περίχυσις, ſeu περιχύς, aqualis, idem quod ſuprà χεῦς. Odyſſ.ε. Athen.l.11.

Προχόη, idem. Suid. ex Epigr. Athen. l.11. Pro eodem ſcribitur & περχόη. Significat περιχόη etiam oſtium, quo fluvius in mare effunditur. Od.ε. Heſiod. in Erg.

Προχεῖς, & περχοίδιον, aqualiculus, parvus aqualis quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miſcendo vino, illud apud Xen. Pæd.8. hoc apud Strab.

Προχόος, idem quod Προχύσις, profuſio, effuſio. Herodot.

Προχύτης, poculi ſpecies: apud Athen.l.11. Προχύτιον, ſi, dicebantur fruges ſeu mola falſa qua conſpergebatur victima mactanda: apud Eurip. in Iph. Aul. Item variarum rerum miſſilia, quæ jaci ſolebant à populo fauſtis acclamationibus principes ſalutante, quod & victoribus in certamine accidebat: ut apud Plut. in Dion.

Περιχύσσομαι, (dec.) circumfundor: unde περιχυσσάμενος, Il.λ.

Συγχέω, confundo, confundendo miſceo, cum accuſ. Il.ε. & apud Ilæum: item conturbo: Il.ι. Phil. de v. M. lib. 1. Item enervo, dejicio, proſterno. Il.ο, ἐπεὶ μάλα μέ γε πεφρέας ἔσχε Κέϊδεα, ὅτεϊ συνέχυθε θυμὸς Δαναῶν ἀναφάντων.

Συγχύω, idem: ſic Il.τ, ὣς μὲ φάτ' Συγχυτ', habenæ confundebantur. Pro eodem dicitur & συγχώω. Act. Ap c.9.

Συγχυκλόμενος, confuſè, Plut. μετὰ δειναδεμένου. Σύγχυσις, confuſio, commixtio, conturbatio. Iſocr. in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος, ὁ ἡ ἡ, (dec.) non confuſus, non permixtus, diſtinctus. Ἀσυγχύτως, citra confuſionem, diſtinctè.

Ὑπερχέω, ſuperfundo, ſuperfuſione obruo. Ὑπέρχομαι, ſupra modum excreſco & exubero. Plut. de deo. Socr.

Ὑποχέω, idem quod ὑφέχω. Ὑπόχυσις, immodica effuſio, profuſio. Greg.

Ὑποχέω, ſuffundo. Metaph. clanculum admiſceo: cum dat. Plut. in Per.

Ὑπόχυμα & ὑπόχυσις, id quod ſuffuſum eſt, ſuffuſio. Medicis eſt craſſi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio. Dioſc.

Ὑπόχυτ-ος, guttum olearium quo oleum lychno ſuffundunt. Suid.

Ὑπόχυτ-ος, cui ſuffuſum eſt aliquid, & ex eo ſubturbidus: ut ὑπόχυτος οἶνος, apud Athen.l.1.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm deſinentia in χέω, χῦς, χέος, χύω.

Ἐκατοντάχυς, cum centeſimo fundens, centies auctum ſeſe in horreum refundens. Theophr. hiſt. pl.1.8.

Ἀσ-ξ-άμινθος, aquam lavantibus fundens. Xen. Pæd.8.

Οἰκτροχύω, miſeraſbiliter fundo. Ariſtoph. in Veſp. Οἰκτροχεῖν, miſerabilia verba fundere.

Οἰνοχόος: qui vinum infundit, pincerna. Il.β. Xen. Hel.7. Οἰνοχόη, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Heſio. in Erg. Thuc. lib.6.

Οἰνοχοΐον, vinum infundo, ſum pincerna. Od.ν. Xen. Pæd.1. Εἰ cum accuſ. εἶναι ἐμοιχόει. Il.γ. Meta. Plut. in Per. πολλὰ δὲ καὶ τοῖς πολίταις ἐλαθρεύειν οἰνοχοῶν.

Οἰνοχοΐδιον, vinum à miniſtris infuſum accipere. Greg.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur. Plut. in Phoc.

Οἰνοχόιον, idem quod οἰνοχόον. Il.υ.

Οἰνοχοεία, vini infuſio, munus pincernæ.

Ἀρχιοινοχόος, (dec.) qui principem locum inter pocillatores tenet.

Ἀρχιοινοχοεία, dignitas τοῦ ἀρχιοινοχόου.

Ὁλοχύσιος & ὁλοχύσιος, parum refundens. Theoph. de cauſ. pl. 4.c.9.

Ὀλοχόω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχόϊον, vaſculum in quod molæ conjiciuntur à ſacrificaturis. Πενταεννεάχους, ſeu πενταεννεάχυς, cum quinquageſimo fundens. Theophr. hiſt. pl.1.8.

Πολύχους, ſeu πολύχυς, multa cum uſura ſe refundens. Idem ibidem Apud Ariſt. rhet.4. πολύχυς ὀναπτώσεως, fuſa & varia contentio. Ariſt. de gen. an.l.4.

Ῥ' υσχόος, idem v. detur eſſe quod ῥυσχύτης, inſtrumentum quo aliquid naribus infunditur. Heſyc.

Σιαλόχος, qui ſaliva m fundit dum aliquem alloquitur. Heſyc.

Τ' δροχόος, & ὑδροχοΐς, aquarius: unum ex duodecim ſignis Zodiaci: apud Arat. & Procl. in ſphæra.

Τ' δρογλύ, aquæ ductus, meatus aquam ducens & aliquò effundens Heſyc.

Φυλλοχόος, q.d. folia fundens: nomen menſis quo folia decidunt apud Plut. ſymp. 8. probl. ult.

Φυλλοχεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Compoſita ex nomine χυμός.

Ἀ' χυμ-ος, ὁ ἡ ἡ, exuccus, ſucco deſtitutus. Item inſipidus.

Δύσχυμ-ος, difficilem & moleſtum ſuccum habens ſeu ſaporem.

Ἐ' γχυμ-ος, ſucculentus, ſuccis plenus. Item ſapidus. Ariſt. Theoph.

Ἐ' γχύμωμα & ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur ſanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effuſio, per quam & partis ejus venulæ replentur ſanguine, & color liuidus parti redditur: ut apud Hippocr. epid.l.2.

Ἐκχυμίζω, ex-ex. ugo, evaporo, ſaporibus perfruor.

Ἐ' κχυμόω, unde ἐκχύμωσις, aliquid dicitur quod ſuccos & humores extra vaſa ſua effundit: ut apud Hippocr. ἐκχύμωσις.

Ἐκχύμωμα, & ἐκχύμωσις, ſanguinis ſub cutem per grumos eſi fuſio.

Συνεκχυμώθη (dec.) coëffundere, i naturam effundentem & vaccationes molientem adjuvare & incitare. Hippocr epid.l.6. Expon. etiam, ſuccis ſalutaribus miſcere: apud Gal. in lex Hip.

Κακόχυμ-ος, malis & vitioſis humoribus plenus. Athen.l.3.

Κακοχυμία, redundantia vitioſi humoris in toto corpore. Al. Aphr. &c.

Παχύχυμ-ος, qui ſucco eſt craſſo: apud eundem:

Compoſita partim ex χύσις & χυτὸς, partim deſinentia in χύτης.

Ἀ' ετίχυτ-ος, ὁ ἡ ἡ, nuper ſeu modò fuſus.

Αὐτοχύτ-ος, per ſeſe & ſponte ſua fuſus, vel diffuſus. Phocyl.

Ἀ' χύτ-ος, longè lateque & in multas partes fuſus: ut ἀχύτου πόλ. Apud Nic. in Alex. eſt autem α ὑπερτατικόν.

Νήχυτος, late fluens, fluidus. Apol. Arg. 3.

Οὐλόχυτα, ſeu ὁλοχύτα, primitiæ ante ſacrificium, ſeu ipſæ molæ quæ victimis affundebantur: prius apud Heſyc. poſtea ius Il. α. Οὐλοχύτας dicuntur etiam ipſa caniſtra, ex quibus molæ effunduntur. Euſt.

Πολύχυτ-ος, idem quod ἀχύτης, ſcol. Apol.

Τ' δρύχυτ-ος, aquam fundens: ut ψιλοῖς ὑδρύχυτος, apud Eurip. in Cyclop. Exponitur &, aqua perfuſus. Non.

Φωτοχυσία, luminis abundantia. Dion. Areop.

Compoſita remotiora.

Γ' ομφοσι, excrementū qd ſus effundit: ſuccerda: quaſi ὑγρὰ ἐκβολή. Heſyc.

Αἰχμὴ, Δ' ρ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Derivata à χέω, ſi quæ faciendo diffundo.

Χάος, ſeu χάσμα, vas ex argilla quo argentarii & chymici utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis, fornax fuſoria. Il. σ. Heſiod. in Aſp. Suidæ. τὰ χάσα ſunt etiam μέταλλα.

Χοανὸς, idem quod χώανος: apud Greg. Nyſſ. de Hom.

Χοανύω, fundo & liquo ἐν τῷ χοανῷ, conflo. Heſyc. & Euſt. ex Ariſtoph.

Χώνος, idem quod χέανον. ¶ At χήνος, poculi ærei genus apud Cortynios. Euſt.

Χοάνη, idem quod χοανὶς: uas argillaceum in quo metalla fundantur & liquefiunt. Diod.l.5.c.85. Vide & in χέω quod præceſſit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio. Item in fornace fuſoria fabricor. Alex. Aphr. probl.1.1.

Χώνευμα, quod in fuſoria fornace conflatum eſt: vel conflatura.

Χωνεὺς, conflator, flator, fuſor. Χωνευτήριον, fornax in qua metalla conflantur. Greg. Nyſſ. de hom.

Χωνευτὸς, conflatilis, à fuſore fabricatus.

Χωνία, ἡ, conflatura. Suid. Χώνιον, τὸ, idem quod χωνεῖον. Heſyc. & Suid. Χώνιον, inſtrumentum fuſorium, apud eundem Suid.

Χύσις, exp-fuſura, liquefactio.

Compoſita: ac primùm deſinentia in χόος & χόη.

Ἀ' γχοῦ-ος, argenti fuſor, faber argentarius.

Μολυβδόχοϊον, plumbum fundo, tracto artem fundendi plumbi. Pol.

Χρυσοῦ-ος, aurifuſor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκὸς, ad auri fuſorem pertinens, quo aurifex utitur: unde χρυσοχοϊκὴ, ſ. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum ſeu tractandi apud eum. in Mid.

Χρυσοχοΐον, aurifiſorium, aurificina: apud eun em ibidem.

Χρυσόχοος, aurifex ſum, aurum fundo, aurum conflo: apud Dinarc. Ariſtoph. in P ut. & Pol.l.7.c.24.

Compoſita ex χώννυμι, ſeu χωνδύω.

Ἀ' ναχωνδύω, turſus conflo, refundo. Greg. de Baptiſ.

Λιθοχώνη, ſi alſa Minerva fuſus & veluti ſua ſponte. Il.λ.

Αὐτοχώνευτ-ος, idem. utitur Heſyc. in expoſit. præcedentis.

Καταχωνδύω & Συγχωνδύω, conflo. Demoſth.

¶ Derivata à χέω, terra aggeſta, ex terra fuſili educo.

Χῆς, ὁ, terra egeſta, vel quæ egeritur aut egeri poteſt: vel ſimpliciter, terra, humus. Thuc.l.2. Ariſt. hiſt. an.l.9. Item terra in tumulum egeſta, vel tumulus: interdum &, buſtum quo defunctus aliquis condi tur in Plal. & apud Heſyc.

Χοϊκὸς, ſeu χθόϊος, ὁ, terreus, terrenus: in ep. ad Cor.1.c.15.

Χὸν ϑ, fovea, ſcrobs: item collis, tumulus. Heſyc.

Χόω, unde χωτὸς & χώννυμι. ſ. χόσω, aggerem duco. Thuc.l.2. χώμασι πρὸς τὸν πλίν. Sic & epith. Cteſiæ ἐχώσατο χώμα ὑπὲρ Βαλαμῖνα. Æſc. in Cteſiph. πολὺ λιθάδας ἐχώσαν. Paſſ. μνῆμα χῶσαι dicitur, i humo aggeſta extrui. apud Pauſan. locus verò, qui aggere eduto munitur.

Χῶμα, τὸ, opus quod οἱ χῶντες reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item tumulus, ſepulchrum. Plat. de leg. Pauſ. in Att.

Χωμάτιον, parvus agger: vel parvum buſtum modica humo aggeſta

Χώωμι, idem quod χόω. Heſyc.

Χώσις, aggeris eductio, aggeſtus. Expon. & agger, obex ad obſtruendum.

Χωτὸς, humo egeſta eductus vel extructus: ut χωτὸς πύργος, apud Euri.

Χωτοποιῶ-ω, ſut χωτοῖς χαλκοῦν, teſtudo ad congeſtiones foſſarum ſeu foliendum patata. Diod. Sic. l.9.

Χύδην, dicitur quod res ita foſſili aggeritur ſeu extruitur: unde apud Arat. κεχυμένῳ μύδ-ῳ.

Χυτὸς, buſtum ex humo foſſili aggeſtum. Heſyc.

Χύσις, exp. congeries, tumultus.

Χυτὸς, foſſitius: ut χυτὴ γαῖα. terra fodiendo eruta qua mortui obruuntur. Il.λ. & Ὀ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggeſta terra ſtructus. Apol. Arg.1.1.

Compoſita: ac primùm ex χόω, ſeu χώννυμι, & ἰσυ. χόιον.

Ἀ' ποχώω, ἀπὸ χωτοῦ ϑαι, & ἀπαχωννυμι, aggero, è terra aggeſta extruo. Demoſth. πάντ' ἐκεῖν' ἀπαχωσάμενος, agger bus lapidum & ruderum via obſtructa. Hinc ἀπόκλειστος, expon. obrutus: apud Syneſ.

Ἀ' ποχῶ, ἀπεχώννυον, ſeu ἔπω χώννυμι, terra aggeſta averto: vel aggere communio. Xen Hel.6.

Ἀ' ποχωτ. terra aggeſta ad arcendum flumen intra ripas. Plut.

Διαχόω, διαχώννυμι, aut διαχίννυμι, aggerem perduco. Herodot. ἀπὸ ἑλεπόλεως χῶμα ἐπειρέατο διαχοῦν. Exponitur &, aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχώννυμι, aut ἐγχώννυμι, terra aggeſta impleo. Appian.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terra aggeſta in locum cavum: vel quum alveus fluminis obductio limo paulatim completur. Poll.

Ἐκχόω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ὑπιχώννυω, aut ὑπιχώννυμι, aggere munio: item terra aggeſta operio.

Ἐ' πίχωμα, & ἐπίχωσις, agger & aggeſtus. Polyb.

Ἐ' πιχωματίζω, unde ὑπιχώματισμὸς, exp. exaggeratio.

Καταχόω, καταχώννυω, aut καταχώννυμι, terra aggeſta obruo: vel ſepulchro. cum accuſat. in epith. Cteſiæ. Item metaph. obruo, velut aggeſta terra ſepelio, ſtidem ſeq. accuſat. apud Plat. in Gorg. & Plut. ἐν ἀδήλοις.

Ἐπιπαραχώννυω, (decomp.) exp. adobruo.

Περιχόω, περιχώννυω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggeſta operio.

Πυραχώτ-ης, ου, terra limo operta arenáve à fluvio deveſta. ſchol. Apol.

Παρεμβολοχώννυω, ſeu παρεμβολόχωμα, aggero, terra aggeſta munio: unde paſſ. apud Thuc. l.2.

Πρόχωμα, & προχωσις, agger: terra & limus à fluvio aggeſtus. Æſchyl. in Prometh. Joſeph. de antiq. Jud.

Πρόχω, ας, ορνῦμι, aut προχώννυμι aggere præmunio. Herod.

Συγχόω, συγχώννυω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item terra aggeſta obruo, contumulo. Greg.

Σύχωμα, unde συχώματα, apud eundem dici videntur ſordes & maculæ quas contrahunt quæ terra aggeſta obruta ſunt.

Τυμβοχόω, tumulum ſtruo, ſepelio. Heſyc. Τυμβοχοὴ, tumulus. Il.χ.

Compoſita ex χῶμαι.

Ἀμφίχυτος, ὁ ἡ ἡ, utrinque terra aggeſta munitus: ut ἀμφίχυτον τεῖχος. Hom.

Ἔκχωμα, terræ aggeſta munior: unde apud Herodot. ἐκχώματα μέσου ὑ ῆ τῆς πόλεως, alto aggere circum urbem extructo.

Περίχωμα, aggēr ante me extruitur: unde περίχωτος, terra ante locum aliquem aggeſta. Apol. Arg.1.2.

Περιχυτ-ήνιος, περίχυτος, à terra avulſa & inſula facta. Strab.l.5.

Προχυτ-ὴς, qui natus eſt in Prochyta inſula, vel in ea habitat. apud Steph.

¶ Derivata à χόω, ſeu χοάω. c. apio, capax ſum.

Χείομαι, idem qd χείω. Hom. Od.ε, Οὐδ' ὅς δ' ἀμφοτέρῃσι χείρεσι χοάνοι Χεστὸ, ſeu χοᾶϑ, dicitur ὃ τῷ ὄφιος καταδύσιος ἢ κατοίδιχόμενα τὸ ζῶον, latibulum ſerpentis. Athen.l.11.

Χοῖς, ἴνος, & χῶς, οῦς, ὁ, congius: menſura liquidorum apud Atticos, capiens ſextarios ſex, ſeu libras novem, ſeu cotylas Atticas duodecim, teſte Ægin.l.7.c.ult. prius apud Ariſtoph. in Nub. ἐξ χοᾶς χωρούσας: ſcil. ἀτὸς pro χοάϊ. poſterius apud Dioſc. & cæt. Οἱ χόες dicti etiam fuit feſtum quoddam Athenis, Anthefterione menſe celebrari ſolitum in honorem Bacchi: à congio vini quem Pandioni unicuique convivarum appoſuit, quum Oreſtes poſt cædem matris Athenas veniſſet. vide ſchol. Ariſtoph. in Acharn. Pro χοῦς Doricè χῶς dicitur. apud Athen.

Χοᾶ-ος, congium capiens, congium æquans: ut σκύφος χοᾶος, apud Euſt.

Χοάδιον, diminut. Suidæ eſt σκαμμόνιον. Χοεῖον, idem eſſe dicit craſſum inteſtinum.

Χηλὸς, arca ſeu arcula, capſula, ἢ χήνιον τὸ ἐν τῷ ἱδρύσθαι. Od.ν, Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ὀΐξεφ ἐνὶ χηλῷ Κάτπε. Sic & Od.β. & φ.

Compoſita ex χῆς.

Δίχης, qui duorum eſt congiorum. Dioſc.l.3.c.59.

Ἑξάχης, ſex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχης, dimidium continens congium. Ἡμίχηον, τὸ, ſ. ἀγγεῖον, dimidiatus congius Ariſt. hiſt. an.l.9.

Ἡμιχοεῖ-ον, idem cum ἡμίχης. Theophr. hiſt. pl.1.9.c.6.

Τειχουχεῖ-ον, trium congiorum capax. Dioſc.l.2.c.91.

ΧΗΔΗ, ἧς, ἡ, forſex, ſeu forceps cancrorum. Ariſt. hiſt. an.l.4.c.2. (de aſtacis) ἔστι δὲ διαφέρουσι τῶν ἄλλων χηλῶν. De cancro cœleſti apud Arat. ¶ Item ungula biſulca & bipartita inſtar forficis cancridæ bobus, apud Plut. de ſera num. vind. De ovib. & capris: apud Suid. De equi unguis: apud Heſiod. in Aſp. Tribuitur & avibus: apud Soph. & ſpecialiter, unguis columbarum: apud Eurip. in Ione. χηλὴ, dicitur etiam ſpecillum bifurcum à ſimilitudine: apud Hippocr. de morb l.2. ¶ Item ſaxa litoreo muro præſtructa, ut undarum appellentium vim retundant & murum defendant. Col. crepido. Virg. ſaxea pila: quòd ungulam bovis referant, teſte ſchol. Thuc. apud eum. l.1. ¶ Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema, per ſomnum ſe contingentia. Ruf. ¶ Heſyc. Χηλὴ eſt etiam maxilla. ¶ Numeratur & inter morbos: apud Pol.

Χηλόω, in chelas findo, biſculum reddo: unde κεχηλωμένος, apud Heronem.

Χήλωμα, fiſſura biſulca: crena ſagittæ cui applicant nervum inter jaculandum. Gal. in lex Hippocr.

Χηλάω, neto, plecto, ſuo. Heſych. à χηλὴ dictum: forſan quoniam qui ſiunt forcipibus uti ſolent: cancri forcipib. non abſimilibus.

Χήλαμα, τὸ, inſtrumentum ejus qui ſuit aliquid vel nectit, ſubula: Pol.l.7.c.21. Item ipſum opus textile vel futile: unde apud Herodot galeæ ſutæ χηλάϊματα dicuntur: habentes quaſdam forcipes: teſte Heſyc.

Χηλάστ-ης, nexilis, plexilis, ſutilis: vel nexus, plexus, ſutus: ut χραῖσα χηλάστη, apud Herodot.l.7. Pro eodem dicitur & χηλώδης: ut χηλώδη ἐγχῆ. apud Anacreontem.

Compoſita ex χηλή.

Δίχηλ-ος, (& Doricè δίχαλ-ος) ὁ ἡ ἡ, in duas chelas fiſſus, biſulcus, bifidus. Ariſtot.

Δίχηλάω, ungulam habeo biſulcam. Levit.11.

Ὀνύχηλ-ος, ungulam ſeu pedem aſininum habens.

Χηλὸς, vide in Χάω, capio. Χήμη, &c. in Χαίνω.

ΧΗΝ, ῆνος, ὁ vel ἡ, anſer. (¶ dictus παρὰ τὸ χαίνειν ἢ χανεῖν, ὑδέως Euſt.) Od.ο, Αἰετὸς ἐξ ὄρεος μέγα φάσγανον ὀνύσσας χήνα φέρων ἐκ δώματος ἦλθε πολυφ. Athen.l.9. χῆνες στατικοί.

Χηνεῖον, ῶνος, ὁ, anſerinus: ut χήνεια πίσσα. apud eundem. Athen. ibid. Pro eodem dicitur & χήνιος, apud Gal. & χήνιον, apud Dioſc. lib.1. cap.82.

Χηνίσκος, ὁ, anſerculus, plerunque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Luc. in Dial. cui tit. πλοῖον.

Χηνίον, τὸ, idem. Athen.l.4.

Χηνίδιον, ου, anſerum pulli. Euſt.

Χηνίζειν, dicitur de iis qui tibia canunt: apud Athen. l.14.

Χηνίω, irrideo, illudo: propriè, ore hiante & in cachinnos reſoluto. Heſyc.

Χλεύημα, illuſio, irriſio: apud eundem.

Χηνεύω, clamo, vociferor: eidem. Χηνὶς ἐκ, hiatus, χάσμα. Idem.

Compoſita.

Ἀγελοχηνάδεια, anſerculi feri. Theoph. Inſt.2.

Ἀκρωχηνίασις, extremitates ejus partis jugi quæ dicitur ἀκρωλὴ Pol.l.1.

ΧΗΡΑΜΟΣ, ῶ, ὁ, caverna, latibulum, lustrum ferarum. Phocyl. σύσσηε κοίλης κατὰ κευθμῶν, in cavi saxi recessu. Synes. ep. 122. ἐν κευθμοῖς ὀρῶν, in latebris montium. Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus cavi. Pol. l. 2.

Χηραμίδιον, ου, ἡ, cavernacula, latibulum parvum. Hesyc.

ΧΗΡΟΣ, ου, ὁ, viduus, qui vel prima conjuge amissa uxorem non duxit: ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet, ut vult Hesych. Dicuntur & pedices χῆρα quum femellis incubantibus vidui sunt: apud Arist. hist. an. l. 9. c. 8. Item χῆρος, orbus, dejectus, aut aliqua re indigens: ut δρυμοὶ χῆροι, suis viduati comis: in Epigr. Sic χήρη λίχνος, apud Apol. Arg. l. 2. Fœm. χήρα: interdum cum γαμὴ dicitur: ut Il. ζ. Interdum absolutè: ut apud Plut. in Erot. Aliquando cum genit. ut Il. ζ, ἡ πάλαι χήρη Ζηνὸς ἑταίρα.

Χηρεσιμάχη, viduitas. Apol. Arg. 4.

Χηρόω, viduo, viduum reddo. Il. ε. Χήρωσας γυναῖκα μυχῷ δωλεμίοιο νεοῖο. Metaph. Il. ε. χήρωσε δ' ἀγυιάς, desolavit. Item privo, destituo: cum genit. Item neutr. idem quod χηρεύω. Plut. in Erot.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio.

Χηρωστὴ, quibusdam sunt viduarum tutores: aliis, qui generi alicui & familiæ hæredibus successoribusque viduatæ propinquitate juncti sunt, vel qui succedunt ubi nulli legitimi & propinqui hæredes sunt, ut Eust. exp. Il. ε. schol. Soph. & Hesiod. Dicuntur & Χηρωσταὶ, quorum uxores manent viduæ.

Χηρεύω, viduus sum vel vidua, viduam vitam dego: ut χηρεύουσι γυναῖκες, Reg. 2. c. 13. Metaph. apud Soph. in Oed. tyr. πατὴρ ὁ χηρεύων. Item destituor, privor: vel destitutus sum, carco. cum genit. Od. ι. & apud Synes. ep. 139. Item transitivè, idem quod χηρόω. Aphthon.

Χήρειος & χηρεία, viduitas, vita vidua. Thuc. l. 2.

Χηρεῖον οἶκον, vidua domus. Exponitur &, ἔρημον. Hesych. ex Antimach.

Χητέω, &c. vide in Χατέω. Χθαμαλὸς, &c. vide in Χαμαί.

ΧΘΕΣ, heri, Hom. hymn. in Merc. Χθὲς ἠβούλευ, ἀνακτὶ πάλαι, &c. Xen. χθὲς καὶ πεντεκαίδεκα ἡμέρας. Pro eodem dicitur ἐχθές: apud Theocr. Idyl. 2. & 8.

Χθεσινὸς, ἡ, ὁ, hesternus. Interdum signif. idem quod ἑωλὸς translatione sumpta à cibis pridie relictis.

Χθίζον, idem quod χθὲς, in Epigr. & χθιζὰ pro iisdem. Il. β. At χθιζὸς, idem quod χθεινὸς. Il. β. & apud Nonn.

Compos. Καχθὲς pro καὶ χθὲς, apud Aristot. l. 10.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudius tertius.

ΧΘΩ'Ν, οὶ ὀς, ἡ, terra, humus, idem qd γαῖα, apud poetas. Il. φ. αἷμαι ἅλις χθὼν Δίβετο πορφυρέη. Il. γ. κατὰ χθονὸς ἕρματα πάσης. Sic & alibi apud Hom. &c.

Χθόνιος, terrestris: ut χθόνιοι θεοὶ, Arist. de mun. Item qui hujus vel illius territorii est, ex hac vel illa regione ortus, ut χθόνιος νόμισμα, Apol. Arg. l. 2. Item subterraneus, qui est sub terra, apud Eurip. in Hec. & Soph. in Ajac. Apud antiquos omnia gravia & infesta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Aristoph. χθόνιος ἀνδρωπος dicitur homo subdolus & fraudulentus. Eust.

Composita.

Α'ντίχθων, ου, ὁ, ἡ, oppositam pedib. nostris terram incolens. Plin. l. 6. c. 22

Αὐτόχθων, ex ipsa terra ortus. Eur. Isocr. Dem. &c.

Β'ραχύχθονος, qui in terra est: terrenus, testaceus. Epigr.

Ε'λελίχθων, qui terram rapido motu concutit & commovet. Soph. in Antig.

Ε'νοσίχθων, idem: ὀφείλεται δὲ ἐνόσιχθον τῷ χθόνα, epitheton Neptuni, interdum & nomen. Od. γ.

Ε'πιχθόνιος, qui super terra est seu vivit. Od. λ. Il. α.

Κατὰχθόνιος, subterraneus. Hom. Hesiod. &c. Κατὰχθονος, pinguis, nutriendi vim habens. Hesyc.

Μεσόγειος, mediterraneus.

Μεταχθόνιος, terrestris. Nonn. Apud Apol. Arg. 3. ὑπὸ χθόνιον πέδον, exp. relicta terra.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor, ut Παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Athenienſi semper ejusdem terræ incola.

Ζεύσχθων, motor seu quassator terræ, epit. Neptuni sicut & ἐνοσίχθων, interdum etiam est ejus nomen.

Τ'ιτυχθόνιος, idem quod κατὰχθόνιος. Hesiod.

Χιάζω, &c. vide in litera X.

Χιλιαρχέω, ῶ, ὁ, millenarii seu millarii. Sic dicebantur hæretici quidam qui restringebant ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum.

Χιλιόδραχμος, mille drachmis mulctatus: unde apud Lyc. in Aristog. χιλιοδίκης.

Δισχίλιοι, bis mille. Plut.

Δισχίλιος, unus è duobus millibus.

Δισχιλιάς, άδος, ἡ, duo millia, numerus bis mille continens.

Τεσσαράκοντα χίλιοι, ter mille. Aristoph. in Plut.

Τεσσαρακοντάς, unus ex tribus millibus. Sic Τεσσαρακόσιοι, Πεντηκόσιοι, & sic deinceps in infinitum usque præmittendo semper nomini χίλιοι adverbium ejus numeri quem significare volumus. Apud poëtas pro δισχίλιοι dicitur δισχίλιοι: dicitur Il. ε. Sic ἑπτακόσιοι πεντακισχίλιοι: ibidem. Sic & τρὶς ἑξακόσιοι pro τρισχίλιοι.

ΧΙΛΟ'Σ, ὸν, ὸ, pabulum: peculiariter jumentorum, ut apud Suid. ex Xen. τὰ δὲ κτίλια πανταχοῦ χιλῷ ἔνδον ἐξέρεται. & ex Herodot. διὰ τὸ ἐπὶ ξηρῆς χώρης τὰ ἵππους χιλῷ τε ἵστασθαι καὶ ὕδατι ἐπὶ τὸ ἐπιπολάζον. Scribitur & χειλὸς, apud Ael. Dionys.

Χιλόω, ῶ, ἑ, ὁ, pasco, pabulum præbeo. Xenop. anab. 7. Pro eodem scribitur & χειλόω.

Χιλωτὸς, ficella pabulum continens, quæ equi ori circumponitur è vertice suspensa. Hesyc. apud quem scribitur & χειλωτὸς.

Χιλεύω, idem quod χιλόω, pasco, fagino. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 23. πάντες δὲ ταῦ ὕδατος καὶ τῆς γῆς χιλεύουσι. Item pascor, depascor. Nic. in Ther. Scribitur & χειλεύω. Apud Hesyc.

Composita.

Α'χιλὸς, ὸν, ὸ, ἡ, pabulo destitutus. Et generaliter, qui non nutritur. Item pabulo abundans, α existente ἐπιτατικῷ.

Ε'νχιλόω, unde ἐνχιλῶσθαι, locus aliquis dicitur qui vel negligentia cultorum vel frigoris vi gramine nudatur ac sylvestrem naturam induit: vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur. Paus.

Εὐχιλὸς, abundans pabulo & alimonia. Pro quo scribitur & εὐχειλὸς, apud Hesyc.

Πανχιλόω, abundè pasco, benè fagino. Et neutraliter, benè fagino: unde ἀφ' ὧν πανχιλῶντες, apud Hesyc. exp. ἁβρὰ τρεφόμενοι. Scribitur enim & πανχειλόω.

Χιμαίρω, Χίμαιρος, &c. vide in Χαίμη.

Χίονος, &c. in Χιών.

Χιρὸς, Χιρσὸς, in Χέρ.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν, transpositis aspiratis apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, i. induſio seu intertula: ut Il. β. Εἷ μοὶ ὀφέλε λαὸν ἐσθὲ φέρειν ἀπάνευθε σέθεν Χαλκάσπιδ' ἐπὶ ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αὐτῷ ἄμφιαλλόν. Sic & Od. ξ. & apud Plat. αὐτὸ ὁλοφυρόμενος. Interdum de exteriore tunica intelligitur: ut apud Hesiod. in Aſp. ὀπισθοπάλλων δὲ χιτῶνα. Et ταῦ τὰ tunicas succinctè erant. Xen. Pæd. l. φάρη ἔχον χιτῶνα. Plut. Symp. 4. χιτῶνα ποδήρη φορῶν. Dicitur & de militari tunica cui arma superinduuntur. ut Il. ε. ὦν ὕπαιθε ἔσσυτο χιτὼν. Metaph. etiam dicitur aliquis ἄπτερος ἐὼν τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel ἀδρότης, apud Athen. l. 7. & 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur. veluti tunica: apud Athen. l. 2. ex Theophr. & Gal. 7. de anatomicis administrationibus. Animantibus etiam quibuſdam tribuitur: ut apud Arist. (de tinearum quodam genere) ἐαν τις τὸν χιτῶνα σχίσῃ, ἀποθνήσκει. ¶ Derivant grammatici à χέω, quoniam σῶμα χίεται τῷ σώματι.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, tunicula. Lucil. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de muliebri tunica: apud Luc. in Lex. Aristoph. in Plut. & Plut. in Symp. 7. Sap.

Χιτωνίσκος, *idem* tunicula: tam virorum quàm mulierum. Dem. in Mid. Plut. de fort. Alex. Χιτωνιδάριον, pro eodem.

Composita.

Α'ραιόχιτων, ῶνος, ὁ, ἡ, molli indutus tunica. Et in malam partem molliter vestitus.

Α'στροχίτων, stellis velut tunica indutus, stellis amictus. Orph. in Arg.

Α'χίτων, tunica carens. Plut. in probl. Rom.

Διχίτων, duabus tectus seu involutus tunicis.

Ε'λκεχίτων, cui longa tunica est, cui vestis ad imos pedes diffluit, ita ut eam post se trahat. Il. ν. Quidam ἑλκεχίτωνας dici volunt ab ἕλκειν, quasi ἕλκοντας ποιητὰς ἐν τοῖς ἑξῆς πολεμίων χιτῶνας. Eust.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. Orph. de lapid.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens seu habens. Hom.

Μελανοχίτων, nigra vestitus tunica. Et metaph. mœstus, tristis: a trati enim sunt luctum præ se ferentes: apud Æschyl.

Μιτοχίτων, tunicam mitra cingens. Athen.

Α'μφιθύτων (*dec.*) cujus tunica cincta non est: vel cujus tunica mitra non est redimita: vel qui humi jacet spoliatus & mitra & tunica. Eust. in Il. π.

Μονοχίτων, unica vel simplici indutus tunica. Hesyc.

Οἰοχίτων, idem: vel qui tunicam ex ovis lana gestat, apud eundem.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 16.

Παχυτριχίτων, idem quod εἰοχίτων: in post. sign. Hesych.

Τριχίτων, sub tunica latens.

Χαλκεχίτων, ærea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. ε.

ΧΙΩ Ν, όνος, ὁ, ἡ, nix. Od. τ. Ὡς δὲ χιὼν κατέπηξε θεὸς ἀκροπέλοισιν ὄρεσφι. Plut. symp. 3. ἐν τοῖς νεοτεγεῖς τόποις ἡ ψυχρότατος αἰ χιόνες ἥκουσι. ¶ Dicitur quali χαλᾷ à χέω, Etym.

Χιονώδης, nivosus, nivalis, nivibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item niveus, candidus in modum nivis. Epigr

Χιονίεις, ου, ὁ, ἡ, idem. Nic. in Alexiph.

Χιόνεος, idem: ut χιονέοισι χιτῶσι, apud Athen. l. 12.

Χιονόω, nivibus obruo, nive operio: unde ἀνεχιόνισεν καχεσταμένοις, apud Diog. Laert. Item dealbo, niveo colore imbuo: apud Hesyc.

Χιονὼς, φυσικὸς, nivalis natura. Nonn.

Χιμίζω, idem quod χειμάνω. Hesych. Neutraliter etiam significat, ningo: unde ἐχιμίζομεν, apud Herodot.

ΧΛΑΪ'NA, ἡ, læna: vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, ut frigus à corpore arceret. ¶ unde & περὶ τὸ χλαίνειον derivant grammatici.) Od. ξ, Εἶκε δέμνι' ἐπὶ μαλακὰ χλαῖναν τε χιτῶνά τε, ἄμφω ἑλόντα. Sic & alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: ut Il. ω, Χλαίνας τ' ἐνδύμασι ὕλας τε καὶ ὑπὸ ῥῆν ἔσαν ἔσπεσθαι.

Χλαινίον, ου, læna induo aut operio. Et simpliciter, induo, in Epigr.

Χλαίνωμαι, idem quod χλαῖνα: vel vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.

Χλαεὶς, ἰδος, ἡ, læna tenuior & mollior: apud Athen. lib. 6. & 12. Luc. in Herodot.

Χλαΐδιον, τὸ, ejusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plut. Symp. 6. probl. 6.

Χλαιστὸς & χλαιστήριον, pro eodem. Poll. l. 7.

Χλαϊνίδες, torques quibus virgines utuntur.

Composita.

Α'ναχλαινίον, læna vestio. Et generaliter vestio.

Α'χλαινος, ὁ, ἡ, læna non habens: Athen. l. 3.

Διάχλαινος, attrita & lacera læna indutus.

Δυσχλαινία, mala & detrita læna. Et quævis vestis squalida & pannosa. Eurip. in Helena.

Λεοντοχλαινὸς, pelle leonina pro læna seu veste utens: epith. Herc. in Epigr.

Μελάγχλαινος, atra indutus læna, Mosch. in epith. Bion. Smyrn.

Περιχλαΐδιον, læna operiri vel involvi. Hesych.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδὸς, ὁ, ἡ, chlamys: vestis quæ tunicæ superindui solet. quidam paludamentum, alii sagulum vocant. Plut. in apoph. & in polit. præc. αἰδεσιμώτερον τὴν χλαμύδα, ἢ τὸν μέλανα φορεῖν. Herodian. lib. 7. χλαμύδι πορφυρᾷ περιελλόμενοι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit usitata chlamys, & apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: ut patet etiam ex Plut. in Alex. ¶ Ejusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.

Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parva chlamys. Item idem quod χλαμύς, apud Plut. in Erot.

Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: unde in pass. μειράκιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.

Χλεμὺς, Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΛΕΤ'Η, ης, ἡ, r. σις, derisio, illusio, ludibrium. Herodian. lib. 8. ὑβρισμὸν ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Philo de vita Mos. lib. 1. χλεύῃ πάντα τὰ ἑβάτερα, ludibria censet.

Χλεύζω, f. άσω, ludificor, i. ludo, irrideo: vel subsanno, cavillor, Herodian. lib. 4. οὐ παίσονδε χλεύζοντες ὑφισθύτλῃ: Plut. in Oth. πολλαβλίσφημα χλεύζοντες ἀλλήλοις ἔγεφον.

Χλεύασμα, irrideor, &c. Athen. l. 12.

Χλεύασις, illusio, irrisio, cavillatio. Dem. pro cor. Plut. symp. 9. Est & nomen figuræ Rhet. de qua Jul. Rufin.

Χλεύασις, ὁ, idem. Aristot. top. l. 6.

Χλεύαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Aristot. l. 6. Rhet. l. 3. Χλευαστικὸς, & χλευάζειν. idem. Poll.

Ε'πιχλεύζω & κατακλεύζω, (*comp.*) idem quod χλεύζω.

ΧΛΙΑΙ'NΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. Ὥστε σπανίσαντα χλιαίνειν πάλιν. Soph. apud eundem lib. 13. Η'λίῳ· ὦ, οὐ πάῖς, Εὐξενίδη, ὃς με χλιαίνων ὑμῶν ἐπαύσατο. Χλιαίνομαι, tepefio, calefio. Luc. in Lexiph.

Χλίασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippoc. de morb. l. 1. & alibi pro eodem. dicitur & λίασμα, apud Athen. lib. 8.

Χλιασμὸς, ὁ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus, egelidus: ut χλιαρὸν ὕδωρ, apud Athen. l. 3 & χλιαρῶ ἐλαίῳ. Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur & λιαρὸς, Iliad. χ. Odyss. ο & η.

Χλιαῦρος, Χλαμυδὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'ναχλίαρος, summa parte tepidus. Dioſc. lib. 2.

Α'ναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.

ΧΛΙΑ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino: unde χλίων. Hesych. expo. Σρυφᾶν.

Χλιδὴ, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xen. Pæd. 4. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθραμμένα, ἀλλὰ χαλεπῶς. Item vestis delicata qua uti solent homines luxui dediti: apud eundem eodem libro. Sic apud Eurip. in Rhes. πέπλων χλιδή, dicuntur pepli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores: apud Soph. in El.

Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. Poll. l. 6. c. 39.

Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè, molliter. Poll.

Χλιδάνω, idem quod χλίω: unde χλιδανιώμενος, qui deliciis frangitur, vel simpliciter, effœminatur: apud Xen. in Symp.

Χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo. Poll. l. 6. c. 39.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus: exp. &, vestis, amictus, paludamentum: *sed delicatius & luxuriosius*, Eurip. in Iph. Aul. de Paride. Χρυσῷ τε λάμπων καὶ βαρβάρῳ χλιδήματι.

Χλιδῶνες, οἱ, brachialia, monilia: *sic dicta, quoniam* χλιδῶντες iis utuntur. Athen. & Diodor. l. 18.

ΧΛΙ'Σ, ῶνος, ὁ, ἡ, idem quod χλίδημα ornamentum luxuriosius, Ion. in Agamem. ¶ At χλιδὼν, ῶνος, ὁ, dicitur omnis cumulus, maximè verò lapidum, excrementorum, & terræ quam fluvius aut torrens in unum locum convehit. Apud Æschyl. in Argiv. & Demosth. orat. contra Calliel.

Composita.

Ε'γχλίων, delicias habeo in, luxurior in. Hesych.

Διαχλιδάω, idem quod χλιδᾶσθαι: unde particip. præt. med. διακεχλιδῶς, apud Plut. in Alcib.

Κατηχλιδάω, delicias facio: seu delicatiusculo fastidio rejicio, fastidioſè indulgeo, cum dat. pers. Athen. l. 13.

Καταχλιδάω, idem in priori signif. apud eundem l. 5.

Τ'ρυχλιδάω, in deliciis modum excedo. Item insolentia & petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΛΟ'Α, vel χλόη, (Ionicè χλοίη) ης, ἡ, herba virens, gramen: vel viride germen. Interdum &, herbæ, folia, fœnum. Eurip. in Bacch. αἱ δ' ὑγρομένιαι χλόαι Μέλος ἐπήλυον, χθιζὸς ἀστιβήτοισι, vitulos invasêre gramine vescentes. Aristot. de mundo, γῆ πανείλυπτος χλόαις μυείαις. Est etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flavescant, quarum inventrix esse dicitur. Eust.

Χλοώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.

Χλοηδὸς, idem: ut χλοηδοῖσι λειμῶσι, apud eundem.

Χλοηρὸς, pro iisdem, apud Apoll. Rhod. Theoc. & Plut. Symp. 3.

Χλοηρὸς (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηδὸς) idem cum præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recèns ex planta germinantium: ut χλοηρῆς πτισάνοισιν, apud Theoc. idyll. 7. & ὕπνῳ· χλοηρὸν, Plut. Symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὐῳ: ut viridis ficco: ut apud Hesiod. in Erg. Αὖον ἀπὸ χλοηροῦ τέμνειν αἶδηνος σταφυλῆφι. Interdum exp. recens, tener, mollis: ut χλοηρὸς τυρὸς & χλοηροὶ κάσιοι, apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Aristot. φασὶ μᾶλλον τὸ χλοηρὸν δικαιοῦν. Item χλοηρὸν. Item χλοηρὸς, ita viridis ut in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium & flaccescentium: ut χλοηρὰ σώματα, apud Hesiod. in Asp. & μέλι χλοηρὸν. Il. λ. Exponitur etiam, decolores efficiens, ut χλοηρὸν ἦδος, Od. μ.

Χλωρότης, ητος, ὁ, viriditas, viror. Plut. symp. lib. 5. Item pallor: apud Hippocr.

Χλωείτης, ου, ὁ, viridans, virens.

Χλωείων, ωνος, & χλωηδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, avis nomen ex colore. Aristot. hist. an. lib 9. cap. 1. & 22.

Χλωρὶς, ίδος, ἡ, virens, viriditas: ut κέρκῳ χλωρίδα, apud Nic. in Ther. Dicitur & luſcinia χλωρὶς, quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut quoniam in virentibus arborum frondibus sedet. schol. Hom. apud eum. Od. τ.

Χλωρεῶν, τὸ, itidem est animal cuidam quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid.

Χλωρόφυλλος, viridem reddo: unde χλωροφυλλὴς, apud Soph. viridis factus.

Χλώρασμα, viror seu pallor. Hippocr. epidem. l. 6.

Χλωραίνω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis. Gal.

Χλωρίζω, viridis sum, vireo: ut Χλωρίζωσι βασσάρεις: apud Areth. in apoc. Item metaph. vigeo, firmus sum: ut χλωρίζει κάρυμνα τῆς εὐαγγελίας, apud eundem. Item palleo, pallidus sum. Levit. c. 14.

Χλωρίασις, (tanquam à χλωρίαω) viror, pallor.

Χλοάω, (Ionicè χλοιάω) idem quod χλωρίζω, vireo. Nic. in Ther.

Χλοάζω, idem: apud Hesych. Χλοάσματα, idem quod χλόασμα. Ε'γχλοᾶσθαι, (*comp.*) Hesych. est ἐμπίνειν.

Χλοῦσθαι, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλοιῦσθαι: apud Hippoc.

Χλόϊ, idem quod χλόη: significans viriditatem. Item pallor. Apoll. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph.

Χλοῦς, idem. Hip. Χλωὺς, aurum. à χλοῦς denominatum ob pallorem; *composita, ac primùm ex* χλωρός.

Α'εἰχλωρος, semper virens: vel perpetuò pallidus. Nic.

Α'ποχλωρίς, ὁος, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut infamia; propriè, in pallorem. Hesych.

Ε᾽γχλωρ⊖, virorem in se habens, viridis. Exponitur &, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλωρ⊖, pulchrè viridans: vel simpliciter, viridis.

Μελάγχροᾳ⊖, colorem habens atrum pallore mixtum: vel viridis simul nigræque: Hippocr.

Μελίχλωρ⊖, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theocr. idyll. 10. Ἐστ᾽ ἀκτὴ χλωρὸν μέλιτος χρόα, ἄλλοτε λευκόν: apud Plin. l. ult. c. 11.

Τ᾽ποχλωρ⊖, subviridis. Item aliqua ex parte pallens. Hippocr. in Prognost.

Composita ex χλόη, & χλόος.

Α᾽χλο⊖, ὁ, ἡ, ἤ, virore. est situs. Hippocr. in Coac. progn.

Δονακόχλοος, arundinibus virens: unde δονακόχλοα Εὐριπίδης, apud Eurip. in Iph. Aul.

Μισόχλο⊖, dimidia ex parte virens. Nic. in Ther.

Χλόος, vide in comp. ex Εὐνή.

ΧΝΑΤ᾽Ω, F. αὐτῶ, carpo, vellico. Hesych. Item catillonum more voro & deglutio. Eurip. in Cyclop. ἅπαντ᾽ ἐμοὶ σὺ Ε᾽φέστι᾽ ἢ χόες᾽ ἢ ἑβδομαῖα ἀπὸ χοινικὸς, parata sunt elixa & assa quæ vel à prunis deglutire tibi licet. Athen. l. 9 ex Ephippo com. Χοιρῶ τὰ χοίνικος ἑβδόμου ὑπαίθρια, sepiolas unà cum teuthidib. devorare.

Χναῦμα, carpor, vellico: unde χναυσμὸς, Hesych. est τὸ ἀπὸ τοῦ κνίζεσθαι.

Χναῦμα τὸ quod carpitur, & catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, ου, τὸ, unde apud Athen. l. 9. τὰ ἐκ τῶν χναυμάτων dicuntur aviculæ quæ delicatiùs appetunt & gulosè devorantur.

Χναυστὸς, ἡ, ὁ, qui χναύει, delectatur, catillo, apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χνόη, & contractè χνῆ, raso. Hesych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi possunt: lanugo: apud Aristoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. Item molle tomentum, quo culcitræ inferciuntur: ex tenera lana constans, ut genarum lanugo mollissima est. Poll. 10. c. 8. ex Aristoph. Babyl. Maris etiam spuma χνῆ, ἁλὸς dicitur. Od. ζ. quoniam ve uti lanugo ei innatat. Exponitur χνόη⊖ etiam, strepitus, fremitus. Hesych.

Χνοώδης, ες⊖, ὁ, ἡ, ἤ lanuginosus. Theophr. hist. plant. l. 1. c. 21. & apud Dioscor.

Χνοάω, seu χνοάζω, f. άσω, lanugine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur aut pubescente adolescente: ut apud Luc. ἀφῆβος ἔτι καὶ ἄρτι χνοάζων τὰς παρειάς. Interdum de ipsis pilis lanuginosis: unde apud Apoll. Arg. 2. χνοάοντες ἰνίον Ἀπόλλωνι.

Χόη, ἡ, idem quod χνόη, seu χνῆ, strepitus, unde apud Æschin. πάντων χόαι πεφόβηνται dicuntur de continuo motu pedum qui cum strepitu perficitur. Item fistula axis cui axis immittitur: apud Soph. in Ἐπεὶ. Interdum &, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur: ut apud Æschyl. in trag. Ἐπεὶ σπὶ σφίβακι, pro eodem χόη Ionicè dicitur χοίνη.

Composita ex χόη⊖.

Ἀ᾽ναχροαίνω, lanugine obstum esse: vel primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn.

Ἄ᾽χνη⊖, seu ἄχνος, lanugine carens, impubis: ut ἄχνης σκωλιὸν, in Epigr.

Ἔ᾽χνη⊖, seu ἔνχνος, lanuginem in se habens lanuginosus.

Ἐ᾽νάχνη⊖, & ἔνάχνος, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur.

Ἐ᾽πάχνέω, sum ἐπάχνος, Apol. Arg. l. 1. λάκτισεν ἔπαχνόεσσα ἀπὸ χροὸς.

Ῥόχνη⊖, æquè lanuginosus. in Epigr.

Καλαμόχνη⊖, & καλαμόχνος, q. d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἐλάχνης quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inveniatur: apud Plin. l. 32. c. 10.

Ἀαχνηφόρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χάος, Χάσκω. Χασμὸς, &c. vide in Χέω.

ΧΟΙ᾽ΝΙΞ, ικος⊖, ἡ, mensuræ nomen est sextarios duos continentis, seu corylas quatuor, ut tradit Paul. Ægin. Athen. l. 5. χοίνικα μεδίμνου φασὶ τίνων τὰς ἡμέρας διαμένειν πρὸς αἰσθησιν Ἀθηναίους. Erant χοίνικες, & pedicæ quædam, videlicet ligna crassa & rotunda chœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. οὐ γὰρ ἐμοὶ γ᾽ ἂν βούλοιτο δὶς, δὶς τοὺς χοίνικας κἀς τοὺς πόδας πυθέσθαι.

Χοινικὶον, τὸ, & Χοινικὶς, ιδ⊖, ἡ, modiolus rotæ qui & γόμφος dicitur, axemi in cavitatem suam recipiens. Galen. εἰς τὸ σφῆν ἀγόμενον. comm. 1. Item modiolus i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Celsum l. 3. c. 8. & Ægin lib. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur & χοινικὶ: apud Hesych.

Composita.

Δίχοινικ⊖, ὁ, ἡ, ὄν, duas capiens chœnicas: unde δίχοινικον subaudiendum dicitur μέτρον id est mensura continens duas chœnicas. Aristoph. in Nub.

Ἡμιχοινικ⊖, dimidiatam chœnicem capiens. Dioscor. l. 1. c. Διόσπυρος, Πανσπερμοχοινὶς, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 4.

Τετραχοινὶς, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὁμοχοινὶς, qui eadem chœnice victitrat. Item ὁμοιοχοίνικες, qui dimensum acceptum conferunt, & communiter ex eo sumptus faciunt. Plut. Symp. 2. probl. 10.

Τετραχόρα⊖, quatuor continens χοίνικας: ut τετραχόρου μέτρου, apud Dioscor. l. 2. c. 39.

Τετρακινὶς, trium chœnicum capax. Item trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΙ᾽ΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plut. ὑμᾶς δ᾽ ἀναλίσκοντες ὥσπερ σπινδὶς ἐπὶ σῦκα μικρὸν χοίρου Plut. de leg. 2. Ἀναπλῆσαι ἢ χοίρου, ἀλλὰ τὰ μέσα καὶ ἄπυον δεῖται. Fœmin. etiam gen. dicitur porcus i. pudendum muliebre: apud Athen. l. 9. ex Hipponacte. Item & nomen Nilotici piscis: apud Athen l. 7.

Χοίρ⊖, ου, ὁ, porcinus: χοίρειος ἐγκάρδιος, apud Athen. l. 2. Pro eodem elito 1, dicitur χοίρε⊖, Od. ξ. Et el so ἐ χοίρεο⊖: ut ὑος χοίρεος, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρεὴ, ῆς, ἡ, ſ. δορὰ, porcina pellis. Item sub. ὀρνίς, fera porcina. Aristoph. in Vesp. Χοιρείαι dicuntur etiam conchæ marinæ quibus olim in suffragiis utebantur: apud eundem in eadem comœdia, & in Equit. Sunt & in placentarum genere: apud Athen. l. 14.

Χοιρεών, ῶνος, ὁ, porcus, porcellus. Aristoph. in Acharn. Item mulebre pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιρεσ᾽τιωνοὶ, ὁ, porcularores vel porcarii: ſc. à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuêre tribules quidam Sicyonii, per derisionem priſtino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιρὰς, άδ⊖, ἡ, porcula, scrofula. Item rupes è mari aliquantum eminens ita ut porco natanti similis sit, quæ undis marinis circumluitur & cavum antrum habet. Euripid. in Andromed. Theocr. idyll. 13. item struma: vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis, in quorum gutture frequens ejusmodi rumores reperiuntur. Celſ. l. 5. c. 28.

Χοιρόδυσης, strumosus. Plut. Symp 4.

Composita.

Ἀ᾽κανθόχοιρ⊖, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλίχοιρ⊖, ὄν, pulchros porculos pariens. Arist. hist. an. l. 6. c. 18.

Μετάχοιρ⊖, seu μεταχόριον, porcellus qui in utero matris luxus post ſtatum tempus partu ed tur. Idem ibidem.

Τ᾽ποχοιρὶς, olens quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7.

ΧΟΛΗ᾽, ῆς, ἡ bilis, fel. Plut. περὶ εὐθυμίας. Σοφοκλῆς ἔφησε Πηρὸν χολὴν καὶ ὄζουσι σαρκικὴν πικρὰν, amaram bilem eluunt pharmaca amaro. Apud eundem de fera num. uind. ὅπως χολὴ ὁ ἰὸς ſel hyrnæ: Item bilis i. ira: Athen. l. 11. κατὰ τὴν χολὴν ἐκείνου μοι χολὴ Ἐξέπιον τοιαῦτα φαρμακον, statim bilis mihi in nasum conciturSic & alibi apud eundem & Luc. in Tim. item fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. Item vesica continens bilem seu fel. Dicitur & de sepiæ atramento quod velut atram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σπιλάδ⊖, ξυνέλασθ᾽ ὑπὸ μαλακίνοι Οὖμα χολῆς. Χολώδης ες⊖, ὁ, ἡ, ἤ, biliosus, fel eus. Hippocr. Gal. Ægin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. & vit. χολικῷ μᾶλλον φορέσεις, homini in quo flava bilis exuperat.

Χολίνος, ου⊖, ὁ, idem eum præcedentibus: ut χολίνοιτος πνεῦμα ὄξεος, apud Nic. in Ther.

Χολὶς⊖, bilem educens, bilem vacuans seu purgans. Gal. apud Hippocr.

Χολαῖ⊖, idem cum χολώδης & χολικὸς: unde χολαῖον dicitur hepar apud Suid. in cujus parte inferiore cava dependet fellis receptaculum.

Χολέρ⊖, ὁ, cholera: morbus in quo bilis vel excernitur, vel evomitur: de quo Celſ. l. 4. c. 11 & Alex. Trallian. l. 7. qui tamen non à χολὴ nomen habere scribit, sed à χολὰς, intestinum: quoniam materia quæ per ventrem advehitur, per intestina excernatur.

Χολερώδης, qualis est eorum qui cholera vexantur: choleræ similis: ut ἀλγεῖν τὸ πνεῦμα χολερώδη, coloribus infestari similibus eorum qui cholera laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς, idem: ut χολερικὸν πάθος morbi qualis sunt cholera laborantium. apud eundem epidem. l. 5. Item χολερικὸς, obnoxius cholerætæ ſeu χολέρᾳ ἁλοὺς: cholericus Dioſc. l. 2. c. 4.

Χολεμὸς, cholera vexor: apud Galen. περὶ κρ. καὶ κακ. lib. 7. cap. Dioſc. l. 1. c. 161.

Χολὰς, ά⊖, ἡ, intestinum, dictum παρὰ τὸ ἀγχάδε τὸ χυλὸν διὰ τοῦ πέπτου. Hesych. tamen sic appellari scribit ὅτι τὸ ἀγχόμενον: alii à χολὴ⊖, quasi χολάδες. utitur Hom. Iliad. Φ & Ψ.

Χόλιξ, ικος⊖, ἡ, id. dem. intestinum, sed crassum. Aristoph. in Equit. & in Pace.

Χολάω, bile mihi jecur accenditur, ira inflammor, iraſcor. Candar. perſ. Ioan. c. 7. Item furo, insanio: apud Athen. l. 9.

Χόλος, idem quod χολὴ, fel. bilis. Ilia. π, χόλῳ ἅρμ᾽ ἐπέβησε ἑὸν καὶ ἐπάσσατο μίτνω. Item bilis. i. ira: passim apud Hom. & c poetas.

Χόλιος, iratus. Epigr.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. 9. ἐπεὶ μ᾽ ἐχολώσατο λίην. Χολώομαι, ad iram concitor: iraſcor, indignor. Iliad. 5. Ἦ ῥα καὶ ὣ τύσσον τετιημένος οὐδὲ χολωθείς.

Χολωτὸς, iratus, iracundus: ut χολωτὸν ἐνίσσειν. Il. 4. & Od. χ. Χόω, idem cum χολόω: ex quo & elisо λ & duobus o in a contracti is ortum putatur.

Χόομαι, idem cum χολόομαι, cum genit. sub ἕνεκα. Il. 8. cum dat. perſ. Odyſſ ε & ϕ. Ἐπεὶ οὐκ ἔστ᾽ ἐχόωσθαι ἐνὶ φρεσὶν ὅστις ἀμείνων.

Composita.

Ἀ᾽κρόχολ⊖, ὁ, ἡ, ὄν, ἐ ἀκρότερ᾽ ἀδροίζων χόλον, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀ᾽μφίχολ⊖, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repentè iraſcitur. Aristot. eth. 2. c. 5. Pro eodem dicitur & ἀκρόχολ⊖, apud Aristoph. in Equit. & Theocr. idyll. 25.

Ἀ᾽νεχόλιος, proclivitas ad iram. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Pro quo dicitur & ἀκεραχόλια, Hesych.

Ἀ᾽χροχολία, subitò iraſcor, repentè ad iram concitor. Plat. de leg. l. 5.

Ἀμφιχολόομαι, iraſcor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλωσις, qui sua sponte irâ concipit, vel sibi ipſi iratus. Epig.

Ἄχολ⊖, bile seu felle carens. Item bilem tollens & abigens: τὸ φάρμακον ἄχολον, Od. δ.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad uxor.

Ἀχόλωτ⊖, qui citò iraſcitur, sed facilè iram deponit.

Διαχόλη⊖, ἀναγκη, exp. necessitas duplicis Iræ. in Epigr.

Ἐγκεφαλοχόλη⊖, cui admixtum fel est, biliosus. Ἐγκεφαλόχολον dicuntur pisces quidam quòd bilem in capite habeant, teste Etym. de iis Athen. l. 7. & Aristot. hist. an. l. 6. c. 5.

Ἐνχολόω, in bilem vertor: unde paſſ. ἐνεχολώθην, apud Gal. de allm. facul. l. 5. & alibi.

Ἐπίχολ⊖, exp. iracundus. Pol. l. 2.

Ζάχολ⊖, valdè iracundus.

Ἡμιχολώδης, semibiliosus. Hippocr. epidem. l. 7.

Κρυψίχολ⊖, qui bilem celat & dissimulat. Eustath.

Μελαγχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia. apud Hipp. &c.

Μελαγχολικὸς, ex melancholia seu crasso humore proficiens: ut μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: & qui facilè in eam incidit. Plut. de desect. orac. & alibi.

Μελαγχολικὸς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. 2. comm. in prorrhet.

Μελαγχολάω, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia furo. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολάω, melancholiam genero, melancholiam efficio: unde μελαγχολωδίαι, apud Pol. exponi posse videtur, malancholiæ obnoxium factum esse.

Ξανθόχολ⊖, qui flava bile laborat. Eust.

Ὀξύχολ⊖, qui subitò & acriter iraſcitur.

Οἰδυχολία, ira repentina & acris, iracundia.

Πικρόχολ⊖, in quo redundat amara bilis. Hippocr. In Epigr. metaph. Archilochi πικρόχολον σῆμα dicitur os effundens verba ex amara bile profecta.

Τ᾽απεινόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosa: apud Actuar.

Τ᾽πέρχολ⊖, supra modum iratus. Suid. in Antiphonte. Τ᾽περχολᾶν, valdè biliosus sum: vel vehementer iraſcor.

Τ᾽πόχολ⊖, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὑπολαχολῶν, teste Poll. l. 2.

ΧΟ᾽ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit: ut salis grumi & thuris micæ: unde χόνδρος ἅλὸς, apud Æt. lib. 9. c. 39. ¶ Item alica, i. vel tritici genus & certæ frugis species, ut quidam ex Gal. tradunt, de facul. alim. lib. 3. vel farina ex zea certo modo concinnata, quem describit Constant. Geopon. lib. 3. sic dicta quòd aqua aspersa exsiccetur, & in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιταλεῦσι, ῥόφημα χόνδρου appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item χόνδρος, cartilago, i. pars corporis omnium post os, maximè terrea & solida, sensûs expers: apud Nic. in Alexiph.

Χονδρώδης, ες⊖, ὁ, ἡ, ἤ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. l. 3. ¶ Item cartilagineus, cartilaginosus. Aristot. hist. anim. l. 1.

Χονδρεῖνος, η, ὁ, ὑπὸ χονδρείης ἐρτ⊖, panis è chondro seu alica. Athl. l. 12. Fœm. χονδρείνε. Hesych. exp. crassa simila. Est & χόνδεως⊖ panis species, apud Athen. ibidem.

Χονδρεῖα, sum grumosus: ut χονδρειῶντες μασθοὶ, mammæ ita turgescentes ut in eis grumi concreti esse videantur: apud Dioſc. l. 2.

Χονδρεῖον, facio alicam seu similam. Hesych.

Χονδρεῖλη, ἡ, nomen herbæ, de qua Dioſc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἐγχονδρ⊖, grumos in se habens, grumosus: ut ἐγχονδρ⊖ λίθος, apud Dioſc. l. 1. Item cartilagineus.

Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel ipſam cataplasmatis modo impono: Item cartilaginem coapto: apud Gal. περὶ κρ. καὶ κακ. lib. 3.

Ἐπιχονδροδόνδυλος, ex nervis & cartilagine constans. Galen.

Χονδροειδεύω, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu: apud eundem de oss.

Τ᾽πιχόνδρεος, qui sub cartilagine est. Unde ὑπεχόνδρεον medicis dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine utrinque ad ilia usque protenditur: quòd sub cartilagine jaceat, postque eam sit.

Χῶ⊖, vide in Χέω.

ΧΟΡΔΗ᾽, ῆς, ἡ, intestinum: ut χορδὴ διάφωνον, apud Athl. l. 7.

Item chorda, fides' ex intestino contorto & arefacto, quæ musico instrumento intenta pulsu melodicos sonos reddit. Il. φ. & apud Plat. polit. 1.

Χορδόω, implico & involvo: ut chordæ involvi solent: unde apud Aristoph. in Conc. χορδόεμμα σώματος, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur.

Χορδῶδες, idem: apud eundem in Equit. χόρδωδες ὃ μᾶζα τοῦ σκέλους μέσα. A᾽πωτα.

Χόρδυλλα, idem quod χορδὴ, intestinum, Idem ibidem.

Composita.

Ἀ᾽κροχορδ⊖, ὄν⊖, ὁ, ἡ, ὄν, dicitur verruca quæ sub cute coit, durior & paulò asperior, calloſa & plerunque teres, ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior, pueros maximè infestans: quòd similis sit vertici ſuo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Æt. vel quòd in imo adeò angusta sit, ut pendere videatur, ut vult Celſ.

Α᾽ντίχορδ⊖, ὁ, ἡ, ὄν, contrarias chordas habens, vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur & ἰσόχορδ⊖. Item σύγχορδ⊖. Hesych.

Α᾽χορδ⊖, nullas habens chordas: ut φόρμιγξ ἄχορδ⊖, apud Aristot. rhet. 3.

Δεκάχορδ⊖, decem intentus fidibus: ut ὄργανον ψαλτήριον, Psalm. 18.

Ἐννεάχορδ⊖, novem chordas habens: ut ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. l. 14.

Ἐ᾽ντερόχορδ⊖, corpus membranoſum in medio intestinorum situm; idem quod μεσεντέριον. Aret. de morb. acut. l. 2. c. 6.

Ἰσόχορδ⊖, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Ἑπτάχορδ⊖, septem chordis constans.

Κατάχορδίζω, exp. resecindo. Herodot.

Μονόχορδ⊖, unica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ὀλιγόχορδος, paucitas fidium.

Παράχορδ⊖, aberrans à chorda, absonus. Suid. (Conc.

Παράχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristoph. in Παραχορδίζειν, idem. Suid.

Πεντάχορδ⊖, quinque habens chordas: ut πεντάχορδον ὄργανον. apud Poll. lib. 4. cap. 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides: ut πολύχορδ⊖ γῆρυς. Eurip. in Rhes.

Πλινθοχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Πρόχορδ⊖, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.

Σύγχορδ⊖, idem. Hesych.

Τετράχορδ⊖, quatuor instructus chordis.

Τρίχορδ⊖, triplici intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

ΧΟΡΟ᾽Σ, ου, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi quàm de saltantium multitudine. Odyſſ. θ. Αἶσά θ᾽ ἅμα δῶκε θεὰ καὶ χορὸν τε. Iliad. π. Τῆς κρείων᾽ Ἀπόλλων. Ἡ ῥα σατ᾽ ὑψ᾽ ἀλαλητὸν ἐὸν ὡς μελπομένοιο Ε᾽ρος τε Ἀρτέμιδ⊖. Xenoph. Pæd. 7. τῷ χορῷ συνέσονται Πέρσαι καὶ τὰ πάντα, primas obtinuit in ducendo choro. In tragœdiis, comœdiis, & satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat & canebat inter actus: interdum & interloquebatur, histrionis personam sustinens: ut apud Athen. l. 8. & 14. Aristot. de Arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur. Od. θ.

Χορικὸς, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus uti solet: ut χορικὰ μέλη & ᾄσματα, apud Poll. l. 4. c. 15. & 16. Item τὸ χορικὸν ἐξάγειν. Suid.

Χόρεσις & χορεῖα, pedes quidam dictus fuit, quo conscripta versus choreis apti erant. schol. Hephæst. Item χορεῖον, ὃ καὶ ᾠδικὸν chorus utitur, saltationi convenions: ut χορεῖον ἀοιδῆ. Apoll. Arg. l. 1. Sic χορεῖον αὐλητής. Athen. l. 14.

Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè, cum cantu. Isocr. in Areop. χορεύσαντας δὲ χρυσοῖς ἱματίοις χορεύειν πόδας, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 2.

Γάμιος χορεύων, choris nuptias celebrare. Eurip. in Iphig. Aul.

Χορεύσιμος, unde κατακορέσαι, exp. tripudiatum est & saltatum. Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορεύσθης, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg.

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel saltatio. Eurip. in Phœn.

Χορεύσις, ἡ, idem. Suid.

Χορευτὴς, ὁ, saltator, tripudiator: vel qui simul cantat & saltat. Plat. in Symp. Aristot. polit. 3.

Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. Plat. de leg. Plut. de def. orac.

Χορεῖον, idem quod χορὸς, de loco ubi saltatur dictum.

Χορόνδη, ductum choreas. Il. γ.

Χόρειον, τὸ, extima fœtus membrana, ipſum totum involvens: tam in animantibus cæteris quàm in homine. De homine apud Hip. γυναικ. Il. & alibi. De cerva apud Aristot. hist. anim. l. 9. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς χοῆς, quòd in eo vasa veluti in choro dispoſita sint. Scribitur & χωρεῖον, apud Hippoc. de nat. inf. quòd fœtus velut domicilium sit: vel à χωρέω, quòd unà cum fœtu procedat. ¶ Χόειον dicuntur etiam edulia ex lacte & melle, teste Athen. l. 14. Pro quo scribitur & χορεῖα, apud eundem l. 12.

Composita.

Compositæ.

A'μφιχορεύω, circumtripudio, cantans saltánsque obeo.

A'ναχορεύω, idem quod χορεύω : vel saltatione & tripudio celebro : Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάροις τελετὴ θεμα.

Συναναχορεύω, (*decomp.*) unà tripudio, unà ad cantum moveor : unde metaph. apud Aristot. de mundo, ὁ ὕφανὸς συναναχορεύει πᾶσι τοῖς ἀπὸ γῆς.

A'πηχορέω, opposita chori pars : vel quod oppositæ pars chori canit. Pol. lib. 4. cap. 15.

Αἱ ἀπηχήσεις, recèns choreis celebratus : ut αἱ πηχήσεις ἐορτῆ. Nonn.

Ἀρχηγός, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat. *in* Epigr.

A'χορ-ος, ὁ ἡ ἤ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. Eurip. in Androm. Plut. de aud. poem.

A'χορ-τος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam usus. Plat. de leg. l. 2.

Διχορεία, divisio chori in duas partes, vel chorus in duas partes divisus. Poll. l. 4. cap. 15.

Διχορεύειν, in duobus choreis canere. Hesych.

E'γχορεύω, choros duco in.

E'κχορεύομαι, è choro excludo, è choro ejicio. Eurip. in Helen. A'ν τε ποτ' A'ρτεμις ἐξεχορεύσατο.

Εὐρύχορ-ος, in qua ampli chori duci possunt, ideoque ampla, spatiosa : ut E'λλάδ-ος εὐρύχορου. Il. ι.

H'μιτόεσσαν, altera pars chori bipertiti. Poll. l. 4. c. 5.

Καλλίχορ-ος, in quo pulchræ choreæ duci possunt, ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. ut καλλίχορον πηγάς, apud Eurip. in Ione. Item activè, pulchras choreas agitans, vel simpliciter, tripudiis se oblectans : ut καλλίχορος ἀλσήεις, apud eundem in Helen.

Καταχορεύω, species cantûs quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo jam ovans. Poll.

Μεσόχορ-ος, qui medius in choro est. Plin. ep. 2. ad Max.

Παρεχορεύω, choreas agito apud : unde apud Eurip. in Ione, παρεχορεύομένῳ τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ ducuntur.

Πλεχορεία, idem quod ἀμφιχορεία.

Πλεχορεύω, pro iisdem. Hesych.

Πρόχορ-ος, in choro seu chorea junctus, in choro astans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat. teste Pol.

Συγχορεύω, unà tripudio.

Συγχορεύτης, qui unà choros exercet & celebrat. Plat. de leg.

Συχορεύτεια, quæ alicui in chorea juncta est & abstat. Poll. ex Aristoph.

Τερπίχορος, tripudiis se vel alios oblectans : epith. Apoll. in Epig.

Τερπιχόρη, una ex nomen Musis : apud Plut. symp. 9. prob. 14.

Τετραεία, triplex chorus. Poll. l. 4. c. 15.

Φιλόχορ-ος, chori seu chorearum amans, ut φιλόχορος ἀοιδή, apud Eurip. in Iph. Aul.

Φιλοχορευτής, choreas ducendi studiosus. Aristoph.

Χ Ο΄ Ρ Τ Ο Σ, ὁ, fœnum Xenoph. Pæd. 8. μή τι ἵππους, ἀχυρώσους χόρτου ἐμέλλετε. Sic Plutarch. in apoph. πυθομένῳ δὲ τοῦ χορτοφόρου εἰ δεῖ τοῖς ὑποζυγίοις. Interdum dicitur de herba adhuc virenti : ut Mat 13. & Marci. 4. Aliquando pro quolibet cibo sumitur : ut apud Athen. l. 7. οὖκ ἐπίσταται πᾶν ὅτιοῦν κόλλιξ, ὅλλιον χόρτον. Item septum quo cincta est cors, ut Il. λ. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Iliad. ω. Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενον κατὰ κόπρον.

Χορτάδης, ε-ος, ὁ ἡ ἤ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens.

Χορτάκ-ης χιτών, tunica hirsuta, qualem Silesi gestabant. Pol. lib. 4. cap. 8.

Χορτάριον, τό, idem quod χόρτ-ος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, pasco, alo : apud Athen. l. 2. Βολβοὺς τ' ἔσαιτον χορτάζων θαλαλυκα. Interdum satio, exaturo : ut χορτάσαι ἄστυ, Marci octavo. Χόρτασμα, τό, pabulum, cibus, Act. Ap. c. 7.

Χορτασμός, saturatio, rep'etio. Pol. l. 6 c. 8. ex Anax. comico.

Composita.

A'χόρτασ-τος, ὁ ἡ ἤ, insatiatus, inexpletus : vel insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτ-ος, graminis seu fœni non ferax, graminis penuria laborans : ex quo intelligitur incultus, desertus, inamœnus. Eurip. Iph. Taur. Δυσχόρτου οἴκους ναΐου.

Εὔχορτ-ος, fœno seu gramine abundans : ut δι' εὐχορτα Πιδύας. Poll. l. 7.

Σύγχορτ-ος, graminè consitus : vel simpliciter consitus : ut σύγχορτοι Ο'ιτῶνες ἄναυλοι πεύκησιν, torrentes piceis arboribus consiti. Eurip. in Herc. fur.

Χῖος. Χίων, &c. vide in Χέω.

Χράομαι, Χρᾶσμῶδος, &c. in Χρέω.

ΧΡΑ'Ω, F. χρήσω, P. κρᾶκα, commodo, commodatò do, do utendum : unde apud Plutarch. κέχρηκα, commodavit. & κεχρῆσθαι, commodaverat : apud Appian. Significat etiam, mutuo : ut apud Demetr.

σεσοιδὼν τῷ πυρῷ ἡμῶν ἐπέλυσεν χρῆσαι χλίας πρωτοκόλλους πυλίδικον, vaticinor. Eurip. in Iph. Taur. πεῖ μ' αὖ πάλιν δ' ἐς ἕτερον χρήσας Χρίσας ; oraculo reddito. Apud Hermog. de stat. A'πόδειξις omnibus futura. ¶ Item coloro, imbuo, tingo, vel polluo. Hesych. ¶ Item invado furiosè, & cum impetu aggredior : ut Iliad. ε. Ἴφι τύπτῃς σὺς ὑὸς ἐμὸν βόον ἔξακέσῃ κ' ἀλύσῃ Ε'ξ ἀλύων. Sic Odyss. Πῶς τίς τοι κακὸς ὧδε χρᾷσι δυσμενέεσσι ; furiosè te est aggressus ?

¶ *Derivativa à* χρέω, *i. commodo, mutuo.*

Κιχρεῶ, ῶ, & κιχρήμι, idem quod χρέω, commodo. Demosth. in Pomp. & Greg. de bapt. Particip. κιχρεήμενος. Sic & apud Plut. rogavit. apud Plut. ἐκ δὲ δυσωπίας.

Χρέομαι, ῶμαι, P. κέχρημαι, commodatò accipio, mutuor. Plut. in Ant. ἐσκαλεῖ ὅτι χρήσασθαι θέλει παρ' αὐτοῦ σφῆ πλοῖα, ἀποστεῖλαι, καὶ καταχρήσθαι. Item pro χρῶμαι : apud Plat. epist. 8. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου τὰ πολλὰ χρῆται. Item immodicè utor, absumo, profundo, cum accus. apud Luc. & Plut. in Demetr. Hinc prætr. κατεχρήσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Iscr. in Paneg. ¶ Item καταχρέομαι, malè accipio verberibus, vel morte afficio : cum dat. pers. Æsch. in Tim.

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est & schema apud rhet. de quo Fab. l. 8. c. 6.

Καταχρηστικὸς, abusivus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς abusivè, per abusionem : apud gram.

Διαφορ. Παραχατακρέομαι, exp. abutor : apud Aristot.

Περιπαχρέομαι, ant. è utor. Item prius consumo : unde περιπεπαχρέκασι prius consumptum esse. Demosth. ἀδικεῖ παραχρῶ.

Παραχρέομαι, *itidem* abutor. Plutarch. ἀδικεῖ φιλοπλ. ¶ Item negligo, aspernor, floccifacio : apud. Herodot. ἀδικεῖ χρησταὶ μῦθοι τὸν βάνδ-ν χ-σμῶν.

Παχάχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Περιχρέομαι, insuper utor. Et simpliciter, utor. Plat. in Tim. πάντα τὰ περιχρεόμενα ἀθρόα δύναται.

Συγχρῆμα, commodatò peto : vel utendum accipio. Polyb. libro primo. περὶ λοιπῶν συγχρήσασθαι πρὸς ἕτερας. ¶ Item unà cum alio vel alijs utor. Exponitur &, commercium habeo. Joan. c. 4.

Aliacumpsitatitidem cum præpos. quorum tamen signi-
fi atio à præcedentibus diversa est.

A'ποχρέω, sufficit, satis est. Pausanias, ὡς ἀπέχρη σφίσιν ἐκπέμψαι τοὺς μαντάς. Sic & apud Herodorum. Ἀπέχρῶσι νῆες χειροώσασθαι. Infinit. ἀποχρᾶν apud eundem. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, apud Plut. in Public. itidémque apud Luc. & Synes.

A'πχρώντως, sufficienter, satis, abundè, quantum satis est, apud Suid. & Hesych.

A'πέχρη, idem quod ἀπέχρα. Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησα. Infinit. ἀποχρῆλαι pro ἀποχρῆσαι. per apocopen, ut Eust. tradit Luc. ἀπόχρη τὰ παρόντα καθ' ἑαυτὰ οἱ πόλεις, satis est prima capita exponere. Demosth. adversus Midiam, ἐκ ἀπέχρη ἡμῖν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. ἐκ ἀπέχρη τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, &c. nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπέχρη εἰς ἐυσωφρίαν.

Ἐπαρκῆ, sufficit, ut apud Herodot. ἐκ ἐξήκοσί σφι ἡ ἡμέρη, non sufficeit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem : ἐπεχρήσει τοῖσι ἐξεῖς τὰ ἐν. ex quo ex usu erit hanc injuriam intulisse.

Κατεπᾶ, idem quod præcedentia, apud Herodot. l. 1. Sic κατεπέχησε, sufficiet, satis erit apud eundem.

Compositæ sunt præpositione.

A'χρηΣ-ος, ε, ὁ ἡ ἤ, inutil s, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Oecon. Interdum inusitatus. Item improbus : vide & χρέω in secunda signif.

A'χρήσ-ως, inutiliter. Item inusitatè.

A'χρησί-α, ἡ. inutilitas. Appian. Item simpliciter, non uti. Plut.

A'χρήσ-ιν vel ἀχρησί-μως, inutilis sum : vel inusitatus sum.

Βιάχρησ-ις, vitæ & victûs utilis.

Δυσχρήσ-τος, quo difficulter uti possumus. Xen. Pæd. 3. Polyb.

Δυσχρήσ-τως, ita ut facilè uti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρησί-α, difficultas utendi re aliqua, incommoditas. Exponitur &, anxietas, & inextricabilis difficultas, apud eundem lib. 1.

Δυσχρηστέω, difficilis usûs sum, aut nullius sum usûs. idem l. 2.

Δυσχρησί-μως, usu rei cupiam offendor. Athen. l. 3. Item incommodè & impeditè verser, inextricabili difficultatè opprimor. Polyb.

Δυχρήσ-μα, τό, incommodum.

Εὐχρήσ-τος, cujus facilis est usûs, usui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, utilis.

Εὐχρήσ-ως, commodè, utiliter.

Εὐχρησί-α, utend. facilitas, usûs commodus. Polyb. Exponitur & utilitas.

Εὐχρηστέω, facilem seu commodum usum præbeo : vel utilis sum. Diod. l. 1.

Εὐχρήσ-μαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήσ-μα, commodum.

Ἡμίχρησ-ος, semibonus, semiprobus. Aristot. Polit. 5.

Κακοχρήσ-μων, qui malitia utitur : ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος.

XPEI'A, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum. Iscr. τῶν δὲ ἄλλων τῶν χρειῶν ἕνεκα ἐπιδόσεως. Plut. κοινωνίας ὀφείλουσι χρείᾳ συνισταμένης ἡμερῶν μακρὰ, societatis pignora, utilitatis privatæ causa vitæ. Ilpl. χρεῖαι, usus. ut apud Aristot. Oecon. 2. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀβαλίσκειν, in quotidianos usus impendere. Dativus χρείᾳ interdum exp. vice, loco : ut apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινὸς & ἀπαπλεῖν, usum præbere. ¶ Derivatur à verbo χρέομαι, 1. utor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum breviter aliquid ostendens, aut factum, scitè in personam certam quòdve pro persona sit, collatum, ut definitur à Theone. Alii exp. celebre & apophthegmaticum responsum : apud Laert. Item χρεῖαι, indigentia, egestas, opus : ut ἐν χρείᾳ τοῦ τινός, aliqua re egere. Aristotel. in polit. Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic χρεῖα δεῖ τινι, opus est hac re. Sic χρεία τίς σοι ἐμοῦ : apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas,

A'πχησις, εως, ἡ, mutuus usus : ut cum ei à quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur.

A'πχρεόομαι, abutor. Ar stot. Oecon. 2. ἀπεχρεῶτο τῷ φαπνῷ. ¶ Item utendo consumo, usu attero. Plut. in Cæs. Exponitur &, vehementer utor : apud Luc. in tyr. Item pro simpl. χρῶμαι. Plut. in Pomp. ¶ Item interficio. Aristoph. πρὸ αὐτῶν ἀπεχρήσατο τοὺς πολεμίους. ¶ Item contentus sum. apud Herodot.

Ἀπόχρησις, abusus. Item interfectio, occisio.

Διαχρεόομαι, idem quod χρεόομαι, utor. Herodot. Διαχρεώντας τῇσι τροφῇσι τοῖσδε. Apud Arrian. ὑβρεῖ ὀλίγῳ διαχρήσεσθαι χαλεπῶς, exp. ægrè se sustentare exiguæ aquæ usu. ¶ Item διακράομαι, idem quod διαχρεόομαι, interficio. ¶ Διαχρῆς exp. etiam, mutuò sumi : unde διαχρησμῳδῶ, mutuò sumptus.

E'πικρέομαι, utor : id est, familiaris sum *alicui*. Plat. de leg. l. 12.

Κατακρέομαι, abutor. Synes. epist. 63. Χρῆσις δεῖ τοῦ δυναμένου φίλοις, ἵνα καταχρήσθαι. Item pro χρέομαι : apud Plat. epist. 8. ἐκ ὀρθῶς κατακέχρηται πᾶσι δίκῃ. Item immodicè utor, absumo, profundo, cum accus. apud Luc. & Plut. in Demetr. Hinc prætr. κατακεχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Iscr. in Paneg. ¶ Item καπακρέομαι, malè accipio verberibus, vel morte afficio : cum dat. pers. Æsch. in Tim.

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est & schema apud rhet. de quo Fab. l. 8. c. 6.

Καταχρηστικὸς, abusivus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς abusivè, per abusionem : apud gram.

Διαφορ. Παραχατακρέομαι, exp. abutor : apud Aristot.

Περιπαχρέομαι, ant. è utor. Item prius consumo : unde περιπεπαχρέκασι prius consumptum esse. Demosth. ἀδικεῖ παραχρῶ.

Παραχρέομαι, *itidem* abutor. Plutarch. ἀδικεῖ φιλοπλ. ¶ Item negligo, aspernor, floccifacio : apud. Herodot. ἀδικεῖ χρησταὶ μῦθοι τὸν βάνδ-ν χ-σμῶν.

Παχάχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Περιχρέομαι, insuper utor. Et simpliciter, utor. Plat. in Tim. πάντα τὰ περιχρεόμενα ἀθρόα δύναται.

Συγχρῆμα, commodatò peto : vel utendum accipio. Polyb. libro primo. περὶ λοιπῶν συγχρήσασθαι πρὸς ἕτερας. ¶ Item unà cum alio vel alijs utor. Exponitur &, commercium habeo. Joan. c. 4.

Aliacumpsitatitidem cum præpos. quorum tamen signi-
fi atio à præcedentibus diversa est.

A'ποχρέω, sufficit, satis est. Pausanias, ὡς ἀπέχρη σφίσιν ἐκπέμψαι τοὺς μαντάς. Sic & apud Herodorum. Ἀπέχρῶσι νῆες χειροώσασθαι. Infinit. ἀποχρᾶν apud eundem. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, apud Plut. in Public. itidémque apud Luc. & Synes.

A'πχρώντως, sufficienter, satis, abundè, quantum satis est, apud Suid. & Hesych.

A'πέχρη, idem quod ἀπέχρα. Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησα. Infinit. ἀποχρῆλαι pro ἀποχρῆσαι. per apocopen, ut Eust. tradit Luc. ἀπόχρη τὰ παρόντα καθ' ἑαυτὰ οἱ πόλεις, satis est prima capita exponere. Demosth. adversus Midiam, ἐκ ἀπέχρη ἡμῖν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. ἐκ ἀπέχρη τοῦτο, ἀλλὰ καὶ, &c. nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπέχρη εἰς ἐυσωφρίαν.

Ἐπαρκῆ, sufficit, ut apud Herodot. ἐκ ἐξήκοσί σφι ἡ ἡμέρη, non sufficeit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem : ἐπεχρήσει τοῖσδε ἐξεῖς τὰ ἐν. ex quo ex usu erit hanc injuriam intulisse.

Κατεπᾶ, idem quod præcedentia, apud Herodot. l. 1. Sic κατεπέχησε, sufficiet, satis erit apud eundem.

Compositæ sunt præpositione.

A'χρηΣ-ος, ε, ὁ ἡ ἤ, inutil s, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Oecon. Interdum inusitatus. Item improbus : vide & χρέω in secunda signif.

A'χρήσ-ως, inutiliter. Item inusitatè.

A'χρησί-α, ἡ. inutilitas. Appian. Item simpliciter, non uti. Plut.

A'χρήσ-ιν vel ἀχρησί-μως, inutilis sum : vel inusitatus sum.

Βιάχρησ-ις, vitæ & victûs utilis.

Δυσχρήσ-τος, quo difficulter uti possumus. Xen. Pæd. 3. Polyb.

Δυσχρήσ-τως, ita ut facilè uti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρησί-α, difficultas utendi re aliqua, incommoditas. Exponitur &, anxietas, & inextricabilis difficultas, apud eundem lib. 1.

Δυσχρηστέω, difficilis usûs sum, aut nullius sum usûs. idem l. 2.

Δυσχρησί-μως, usu rei cupiam offendor. Athen. l. 3. Item incommodè & impeditè verser, inextricabili difficultatè opprimor. Polyb.

Δυχρήσ-μα, τό, incommodum.

Εὐχρήσ-τος, cujus facilis est usûs, usui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, utilis.

Εὐχρήσ-ως, commodè, utiliter.

Εὐχρησί-α, utend. facilitas, usûs commodus. Polyb. Exponitur & utilitas.

Εὐχρηστέω, facilem seu commodum usum præbeo : vel utilis sum. Diod. l. 1.

Εὐχρήσ-μαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήσ-μα, commodum.

Ἡμίχρησ-ος, semibonus, semiprobus. Aristot. Polit. 5.

Κακοχρήσ-μων, qui malitia utitur : ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος.

Theocr. idyll. 5. κακοχρείῃσιν 38 ὁ δεῖμος.

Μισόχρησ-ος, bonorum osor. Xen. Hellen. 2.

Παγχρήσ-τος, ad omnia usum præbens : vel omnino utilis, apud eundem.

Πολυχρήσ-τος, ad multa utilis seu commodus. Exponitur &, multum usitatus. Gal. ad Glauc.

Φιλόχρησ-ος, amans bonorum. Item æquus, bonus. Xen.

Derivata à χρέω, *oraculo edo.*

Χρέομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Odyss. Ψυχῇ νέκυος πεπνυμένοιο Θηβαίου Τειρεσίαο. Æschin. σωιζόντων δὲ τῶν ἀνομβρίαν τῷ Διΐ. Sic & apud Plutarch. in amat. narr. Passivè χρηθῆναι dicitur quod oraculo editum est, apud eundem. Plut. de fera num. vindict. Hinc & χρηθὲν, quod oraculo responsum est.

Χρησμός, ὁ, ὁ, idem quod τὸ χρηθὲν, responsum, oraculum. Aristot. Plut. &c.

Χρησὸς, ὁ, ὁ, qui oracula edit, vates. Hesych.

Χρησυέειον, τό, locus in quo edantur oracula, cortina. Plut. de Pyth. Significat & idem quod χρησμὸς, apud Herodian. & schol. Soph.

Χρησιεσιζομαι, oraculum consulo seu scisciror : vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad responsum accipiendum. Xen. & Alciphr.

Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ Θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ ἐπὶ τῷ ὄρει. Item generaliter, responsum do postulatis alicuius : ut παρασκεύασε χρηματίζειν apud Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel divinitùs admoneor, Matth c. 2. & alibi in scrip. sacr. vide & in Χρῆμα.

Χρησμοσύνη, ἡ, ὁ, responsum divinum seu oraculum aut mandatum. Rom. 11. Item responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum : Athen. In hac signif. dicitur & χρησμῳδεῖς : de quo plura in Χρῆμα.

Χρεὼν, *vaticinor*, oracula edo. Apoll. Arg. 2. Χρείων ἀστερόεις ἱερὸν νόον αὐθρώποισι.

Χρέ-ω, quomodo huc pertineat, vide suo loco. At Χρέζω, vide in Χρεία.

Composita.

A'ποχρεόω, ῶ, idem quod χρεῶ. Suid.

A'χρηστε, cui oraculum nihil respondit. Athen.

Δύσχρησ-ος, exp. κακόμαντις. Suid.

Πυθόχρησ-τος : Pythico oraculo editus vel comprobatus : ut πυθόχρηστ-ος νεανίας, Eurip. in Ione, & πυθόχρηστα νόμια. Xen.

Derivata à χρέω, *colore, vel polluo.*

Χρέομαι, ῶμαι, polluor. Hesych.

Χραίω, leviter faucio, summam tantùm cutem vulnerando perstringo : propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Il. 6. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi χρὸς αἴω, i. διῶ, ἢ ἀπόμαι ¶ Exponitur &, appropinquo.

Χραῖσις, εως, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens. Hesych.

Χραίνω, *itidem* coloro, imbuo. Interdum & ungo, lino, seu ungo, illino : ut apud Nic. in Alexiph. Τῷ δ' (ὁ τοξικῷ) ἐφράδοντο νομεῆες χαλκήρεσιν αἰχμῇς Χραίνουσιν. Item contamino, fœdo, inquinor : ut apud Eurip. in Hippol. Step. Τὸν τὰ μ' ἀπαγορεύοντα μὴ χραῖνε λέχη.

Χρόα, χρίω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ.

A'ποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel floribus orno. Plat. de rep. lib. 6.

A'χραντος, ε-ος, & A'χραντ-ος, ε, ὁ ἡ ἤ, impollutus, incontaminatus, intactus : prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iph. Aul. legitur, A'χραντον ὦμα καλλιπαρθένοις Νύμφης. Pro A'χραντὴς dicitur & ἀχραὴς, apud Nic. in Ther.

Καπαχραίνω, idem quod χραίνω. Epigr.

¶ *Quæ sequuntur, compositæ sunt ex* χρέω, *significante* ἐπιπάσσω.

E'γχρέω, seu ἐγχραύω, idem quod χρέω. Item transitivè, impingo, infringo, infligo, ut apud Herod. ἐνέχρεον εἰς τὸ σφέτερον τὸ σκῆπτρον.

E'πιχρέω, itidem significat invado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. π. Ω's ἡ λύκοι ἀγρεσσιν ἐπιχρέωσ' ἢ ἐφίησι. Sic & Od. β. & apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηής, έος, ὁ ἡ ἤ, magno cum impetu irruens & invadens. Il. 8. & μ.

XPEI'A, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum. Iscr. τῶν δὲ ἄλλων τῶν χρειῶν ἕνεκα ἐπιδόσεως. Plut. κοινωνίας ὀφείλουσι χρείᾳ συνισταμένης ἡμερῶν μακρὰ, societatis pignora, utilitatis privatæ causa vitæ. Ilpl. χρεῖαι, usus. ut apud Aristot. Oecon. 2. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀβαλίσκειν, in quotidianos usus impendere. Dativus χρείᾳ interdum exp. vice, loco : ut apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινὸς & ἀπαπλεῖν, usum præbere. ¶ Derivatur à verbo χρέομαι, 1. utor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum breviter aliquid ostendens, aut factum, scitè in personam certam quòdve pro persona sit, collatum, ut definitur à Theone. Alii exp. celebre & apophthegmaticum responsum : apud Laert. Item χρεῖαι, indigentia, egestas, opus : ut ἐν χρείᾳ τοῦ τινός, aliqua re egere. Aristotel. in polit. Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic χρεία δεῖ τινι, opus est hac re. Sic χρεία τίς σοι ἐμοῦ : apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas,

ut εἰς χρείαν τῆ μιᾷ χρῆσθαι ἀφικνοῦμαι, εὐ venire neceſſitatis ut dimicandum ſit. Plat de leg. ¶ Item χρεία, negotium : ut exp. Act. Apoſt. cap. 6. Sunt tamen qui ibi exp. neceſſarium munus, vel neceſſarium negotium.

¶ Derivata & compoſita ex χρεία, in prima ſignif.

Χρειώδης, ες, ὁ, ἡ, utilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρείος, ος, ὁ, ἡ, inutilis. Plat. de rep. l. 2. ἀχρεῖοι καὶ ἄλλο ἔχουν φράσθαι.

Ἀχρείως, adverbialiter capitur pro ἀχρείος, inutiliter : apud Homer.

Ἀχρεῖον, idem quod ἀχρεῖον.

Ἀχρειόω, inutilem ſeu inutile reddo : unde in Pſal. David. aor. paſſ. ἠχρειώθησαν. Et apud Euſt. ἀχρεῖσθαι πῶ ὁμοιωθῶ ἀφανιῶ.

Ἀχρεῖος, poeticè dicitur pro ἀχρεῖος : apud Heſiod. in Erg. Pro quo legitur & ἀχρήιος, apud Heſych.

Ζαχρεῖος, valde utilis.

¶ Derivata à χρεία, indigentia, opus.

Χρεῖος, egenus, inops. Philo de vita Moſ. l. 1. Θαυμάζω δὲ μᾶλλον ὅτι χρεῖος ὁ βασιλεύς. Sic & alibi apud eundem. At χρεῖος pro χρέος, vide in χρέος.

Χρειῶ, Ionicè, idem quod χρεία, cum genit. Iliad. α. Exponitur &, neceſſitas. Iliad. κ. Odyſſ. δ. Pro eodem dicitur & χρεώ, Il. ι. & alibi apud Hom.

Χρῄζω, egeo, indigeo, cum genit. apud Plut. Herodian, &c. Exponitur &, deſidero : ut apud Sophocl. in Ajace. Αἰσχρὸν γὰρ ἀνδρὶ τῶ μακρὰ χρῄζειν βίᾳ, Οὗτις κακοῖσιν ὧδ' ἐξαλλάσσεται. Item volo, Ariſtoph. in Nub. ἅπερ ἂν ἐγὼ χρῄζω, τὰ χρῄζουσιν. Item rogo, eſflagito, peto : ut apud Herodot. χρῆσιν σφέων βουλεύσασθαι. Euripidæus χρῄζω : juſta peto. ¶ Sumi dicitur & pro χράω, oraculum edo : apud Athen. l. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρησεν. Sed ſunt qui legendum putent ἔχρησαν, ut ſit aoriſtum primum à χράω.

Κεχρημένος, egenus, indigens. ut δίκη κεχρημένος. Heſiod. in Erg. Item egenus, inops : unde apud Ho. & Heſiod. κεχρημένος οἴκου.

Χρησμοσύνη, egeſtas, indigentia : ſæpe apud Theogn.

Χρηστήριον, idem quod χρῆσις. Od. ρ. Οἷ δὲ χρηστήρια ἱκόμεθα Λακεδαιμονίοισιν.

Χρή, (imperſonale) opus eſt. Od. γ. ἦ μὲν σε χρὴ ἔτ' αὖθις ὀϊζυρὸν ἐόντα, non tibi opus eſt verecundia. Item oportet, decet, par eſt. Il. α. Χρὴ δ' ἐν τῷ μόθον ἀπαλεγέως ἔμεναι. Sic χρὴ ποιεῖν, apud Plat. & χρὴ πολεμεῖν. Thucyd. Interdum omittitur infinit. ut apud eundem lib. 1. Præt. imperf. ἐχρῆν & χρῆ, oportebat. Xenoph. apomn. lib. 1. χρῆν δ' Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. Interdum exp. fatale erat. Interdum χρὴ pro χρῆναι ponitur : ut apud Eurip. ¶ Scribit autem Euſt. quoſdam χρὴ per apocopen dictum voluiſſe pro χρῆζει, ideoque etiam acuto tono notari : alios putaſſe, adverbium eſſe.

ΧΡΕΜΕΤΙΖΩ, F. ίσω, hinnio, hinnitum edo : apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμός, & χρεμέτισμα, hinnitus. (ιστητόν.

Χρεμετιστικός, q.d. hinnibilis, ut equus dicitur eſſe animal χρεμετιστικόν, ὄν, idem quod χρεμετίζων, Χρεμέτισμα, idem.

Χρεμίζω, per ſyncopen pro χρεμετίζω : unde apud Heſiod. in Aſp. ὀξέα χρεμίσσων.

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ, ſcreo, exſcreo. Luc. Χρεμπτόμενος πλατὺ, καὶ κατὰ τῆς γῆς μι. Idem, ὡς ἐμὲ ὦ, ἐχρεμπτετο.

Χέμμα, τὸ, ſcreatus, ſputum. Diog. Laert. Χρέμψας, idem.

Compoſita.

Ἀναχρεμπτόμαι, exſcreo, ſcreatu egero.

Ἀνάχρεμψις, exſcreatio, aut cum ſcreatu geſtio. Item extuſſitio. Gal. comment. in Prorrheth. l. 1.

Συναναχρεμπτόμαι, (dec.) unà exſcreo, unà cum ſcreatu egero. Luc. in ſomn. συναναχρεμπτόμενον τῷ ψυχῷ ἐκ τῆς φλεγμονῆς.

Ἀποχρεμπτόμαι, exſcreo, ſcreatu ejicio.

Ἀπόχρεμμα, id quod exſcreatum ſeu ſcreatu ejectum eſt, ſputum. Heſych.

Ἀποχρεμψίας, exſcreatio. Hippocr. aphor. ſect 4. artic. 46.

Ἀποχρεμπτικός, exſcreabilis.

Ἐγχρεμπτόμαι, inſpuo, exſcreo in.

Ἔγχρεμμα, τὸ, quum in aliquem exſcreamus. Plut.

Κατεγχρεμπτόμαι, exſcreo in, conſpuo : vel deſpuo. Ariſtoph. in pace. Ὃ δ' κατεγχρεμπτόμενον ὑπέρα ἢ πλατὺ μέσα.

ΧΡΕΌΩΣ (& poeticè χρεῶ) ως, τὸ, interdum etiam χρέως, & χρεῖος, (quod Atticum eſſe tradunt nonnulli) debitum, mutuum, æs alienum : ut χρεῶ ὀφείλειν. Iliad. λ. & χρέως ὑπεδύσατο, apud Ariſtoph. Sic Ariſtot. Oecon. ἡ πόλις τὸ χρέως ἀπολύσῃ, civitas ære alieno liberata eſt. Dicitur & διαλύτης χρεῶν. apud Plat. de leg. ¶ Item fatum, mors : q. d. debitum fatale. Alciphr. epiſt. 26. Ζῆν δεῖ δὴ ἡμᾶς ὅσον ἐστὶ τὸ χρέως ἀπολύσῃ. ¶ Interdum χρέως ponitur pro munere ſeu officio : ut apud Sophocl. in El. σοὶ δ' ἦδη γέρον τὸ σὸν ἀμελέσθω βάσῃ φρουῆσαι χρεών, tuum implere munus. Sic Eurip. χρὼς σὸν τόδ' ἀνδάνειν, tuum eſt munus, tuæ ſunt partes. Nonnunquam exp. negotium. Item res, vel cauſa : ut apud Oppian. Τὸ χρέως ἐπ μεγάλοις ἡμῖν ἐκλυτὰς ἤμελε χλωνίσας : Hippocr. in ep. ad Demagetum, τὸ δ' οὐ χρέως ἀδὺς ἦλαγεν ἐπῶς, quæ cauſa te huc venire pepulit ? ¶ Item χρέως, indigentia, egeſtas : ut Epigr. lib. 4. Μὴ δῶν πανάπτων ὦ σοι χρέως. Ariſtoph. in Acharn. Τί δ' ὦ πάλαι γ' τῷ ἔχεις πλάκας χρέως; Herodot. χρέως ἔδωκε αὐτοῖς Ἐλπινίκη. Interdum ponitur etiam pro neceſſitate : ut χρέως ἐλαύνει βλέφαρον, apud Nonn. ¶ Ponitur & pro χρεία, i. utilitas : apud Eurip. ¶ Item χρέως, vaticinium, oraculum : ut quidem nonnulli accipiunt. Od. λ. Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέως. alii tamen aliter exponere malunt. ¶ Deducitur autem χρέως, in prima ſignif. (ex quo nonnullæ ſequentium pendent) à χρέω, ſignificante do mutuò & mutuò accipio : in poſtrema autem ſignif. it idem à χρέω ; oracula edo.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plut. & Herodian.

Χρεωστέω, ῶ, ſum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστείδιον, deberi. Idem χρεωστεῖπαί σοι μισθὸς ἢ δουλεία ἢ πλινθεῖαι.

Χρεοφειλέω, idem quod χρεωστέω.

Χρεών, τὸ, idem quod χρεών, fatum, fatale debitum. Herodot. & Pauſan. Interdum, fatum, i. mors : ut apud Luc. in Hermot. Annotant grammatici vocem indeclinabilem eſſe, ac pro fato ſeu morte cum articulo ſemper uſurpari. At χρεών ſine articulo habens ſubauditum verbum δεῖ interdum exp. neceſſe eſt, oportet, venit, fas eſt : item operæ pretium eſt : apud eundem Plat. Eurip. & Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀξιόχρεως, ὁ, ἡ, ſui ſolvendo eſt, locuples. ut ἀξιόχρεως ὑγιαντής, apud Dem. Philip. 4. Item generaliter, ſufficiens, par, idoneus, cum infinit. apud Herodot. & Dem. Cum præpoſ. εἰς, ſeq. acc. Pauſ. Item ſatis amplus, non aſpernandus, non pœnitendus : ut μέγαθος ἀξιόχρεων, apud Athen.

Ἀξιοχρέως, Heſych.

Καταχρέως, ſeu κατὰ χρέω, ære alieno preſſus, obæratus, apud Syn. Metaphoricè in lib. Sap. c. 1. ὁ σῶμα καταχρέως ἁμαρτίαις, in corpore obnoxio peccato.

Τυπόχρεως, qui ſupra facultates eſt obæratus ſeu ære alieno premitur. Heſych.

Τυπόχρεως, (q. d. qui ſubjacet æri alieno) obæratus, qui ære alieno premitur. Ariſtoph. in Nub. Exponitur & generaliter, obnoxius, obſtrictus : ut ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, apud Polyb.

Χρή, Χρῄζω, &c. vide in Χρεία, indigentia.

ΧΡΗΜΑ, ατος, τὸ, res, negotium. Plut. in Gorg. ἐπεσθαι δὲ τῷ ἀρετῇ τὸν ἄλλον ἅπαντα ἐπὶ φιλοσοφίᾳ, ὡς παλαιὸν ἀνδρὸς Σωκράτους, τὸ χρῆμα μήνυσον. Sophocl. in Ajace. τί χρῆμα δρᾷς ; quid rei agis. Interdum χρῆμα πρὸς dicitur eſſe πολυμήχανον, & quod ipſum eſt πολύ, &c. ut apud Ariſtoph. in Nub. πολὺ χρῆμα τυμάχου ἡ κρεῶν, ἀπὸ πυθόμενον, i. πολλὰ τυμᾶχη ἡ τρέφεται ἀπὸ τῶν. Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα νυκτῶν ὅσον ὑπόλοιπον, i. noctes quàm ſunt infinitæ. Sic apud Luc. παῖ καλὸν τὸ χρῆμα παρθένε, i. pulcherrima virgo. ¶ Apud tragicos idem ſignificat quod χρεία, indigentia, neceſſitas. Euſt. ¶ Χρήματα, τὰ, dicuntur utenſilia & inſtrumenta ad colendum agrum neceſſaria : ut apud Heſiod in Erg. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἀρήρυσθαι πρόσθεν. ¶ Item pecuniæ : interdum generaliter bona, fortunæ, facultates : ut Xenoph. in Oecon. ἡ οἰκονομικὴ ἐπιστήμη ἐστὶν, ἵνα οἶκος ἡμῖν χαρῇ, ἐπεὶ ἐὰν οἶκος τὰ ἀφειλόντα χρήματα εἶναι. Peculiariter de mercibus dicitur, apud Dem. in Orat. ὡς πλοῦν λεγε. ἀνατιμᾶσθαι πάλιν χρήματα. ¶ Deducitur autem χρῆμα ἀπὸ τοῦ χράω, abutor.

Χρηματίζω, rebus explicandis conſtituendiſque vaco, actui rerum operam do, jus reddo. Diodor. in hiſt. Alex. ἐν τῷ παρόντι σῶν ἔκοντι ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἡ κλίνας ἀξιοῦσι τοὺς, ἐφ' ὧν καθίζουσι χρηματίζειν. ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τῶν. Sic Plutarch. in Camill. χρηματίζων τῷ Καμίλλῳ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. ἐπεὶ ἐπὶ Διὸς ἐκκλησίᾳ τῆς νυκτὸς ἐχρημάτισε, quum Jupiter hominum votis audiendis vacavit & de iis ſtatuit. Interdum expon. refero ad populum, ago cum populo. ut apud Dem. in Mid. ἐν ἢ πανταχῇ ἐκκλησίᾳ νόμος καλοῖτ', ἐν ταύτῃ χρηματιοῦσθαι τὸν βουλόμενον ἢ ἀφεῖναι τὸν ἔφηβον. Interdum ſignificat, conſilium agito, conſulto, decerno, ut apud Demipro cor. ὅπως Νικοκλῆς ἀγορανομῶν, βουλευομένῳ ἐν ἢ τοῖς βουλῇ γραμμᾶ φρυτάσιες ἢ σιτηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀναγνόντες, de concilii ſententia concilium agitatum eſt ſuper iis de quibus φρυτάσιες retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Item converſor, commercium habeo : ut apud Thuc. ἐχρημάτισαν πρὸ πολέμου. Et ſimpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio, ut apud Dinarch. καὶ συμπάντων ἦν Ἑλλησίων ἐναντίον διαλεγόμενος Νικησίου ἐχρημάτιζε ἐκ τοῦ ἐξελάσθαι, ἐλεεινὸν σωτῆρα ἐξαπατῶντες, φρονίμως ὢν καὶ δικαίως. Item negotium gero & tracto : ut apud Æſchin. in ep. ad Cteſiph. ἃ αὐτὸς ἢ ἑτέρους ἐφ' ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθηναίοις μετ' ἐμοῦ πολλοὺς. Item χρηματίζω, appellor, nominor. Plut. de virt. mul. νόμος ἦν παῖς ἐπὶ Διὸς ἐν τῷ ἐρῶντι ἐν Ἀπατουρίῳ χρηματίσαι τοῦ μαθητὴς χρηματίζειν. Orta eſt autem hæc ſignificatio ex præcedenti : quum cognomenta hominibus imponi ſoleant ex negotio quod tractant, vel officio quo funguntur. Exponitur etiam, ſum : apud Damaſc. ¶ Item oraculum reddo : de qua ſignif. vide ſuprà in Χράω, i. oraculum edo. ¶ Item pecuniam colligo : in qua ſignificatione ſæpius uſurpatur potius vox paſſ. ut apud Thucyd. lib. 7. ἢ οἰόμενοι χρηματισθήναι μᾶλλον ἢ μαχεῖσθαι. Iſocr. in Buſir. ἐν φιλοσοφίᾳ χρηματιζόμενος ζητοῦσιν, ex literarum ſtudio quæſtum facere. unde part. præt. κεχρηματισμένος, apud Dinarch, qui locupletatus eſt & quæſtus uberes fecit.

Χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, pecuniæ comparatio, ſtudium quod impenditur comparandæ pecuniæ, aut faciendi quæſtus. Interdum & pro ipſo quæſtu : ut apud Plat. in Apoll. Exponitur &, quæſtuaria negotiatio. Item res pecuniaria. ¶ Alias ſignif. vide ſuprà in deriv. ex Χρέω, oraculum edo.

Χρηματιστὴς, οῦ, ὁ, *itidem* pecuniarum collectio. Ælian. Item quæſtus. Xenoph.

Χρηματιστὸς, ὸν, ὁ, ἡ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ dedi-tus eſt : aut qui artem pecuniæ comparandæ novit. Ariſtot. eth. lib. 1. c. 5.

Χρηματιστικὸς, ὴ, ὸν, comparandæ pecuniæ peritus. Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæſtus percipi poteſt.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus In quo ars quæſtuaria exercetur : aut locus in quo χρήματα ſuam negotiationem exercent.

Compoſita : ac primùm ex χρῆμα, i. res.

Αὐτόχρημα (adverb.) re ipſa, revera, planè omnino : Syneſ. ep. 4. ἡ αὐτόχρημα Μακεδὼν, οἵ δὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐγκαταχρήσεται τῇ δυνάμει, ille autem planè Maccabæus.

Πρᾶγχρημα, q. d. in ipſa re, i. dum ipſa res geritur, in præſentia, è veſtigio, continuò, ex tempore. Thuc. lib. 7. ἀπαντῶσιν ὁλόκληροι τὸ πλῆθος πρᾶγχρημα. Ariſtoph. in Pluto, ὡς χαλεπὸν εἰπεῖν ὅτου οἱ φαυλότατοι ὄντες πρᾶγχρημα, ὅταν πραγμάτων ἐπιβῶσιν. Plerunque conſtruitur cum articulo : ut apud Thucyd. lib. 1. ὑπὸ τῆς παρασκευῆς πρᾶγχρημα ἀνωχυρώθη, ob præſentem neceſſitatem, vel ex ſubita neceſſitate. Idem lib. 2. τῷ παραχρῆμα ἀφυλάκτῳ, ob præſentem lætitiam. Apud Idem. ἐπὶ τῷ παραχρῆμα ſubitò. Et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eodem apud Plat. Apud Xenoph. οἱ ἐπὶ τῷ παραχρῆμα ἡδονῇ, extemporaneæ voluptates. Dicitur & ὑπὸ τῷ παραχρῆμα apud eundem, i. ex tempore. & ἐν τῷ παραχρῆμα, in præſentia, impræſentiarum.

Compoſita ex plur. χρήματα pecunia.

Ἀχρήματος, ος, ὁ, ἡ, carens pecunia, inops.

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia.

Ἀχρηματίζω, ῶ, pecunia careo, fum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis, Ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία. Ἀχρημονίω, idem quod ἀχρηματίζω. Poll. ex Plat. com.

Ἀχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquem pecunia, vel emungo pecunia. Thuc. l. 8.

Ἐρεχρήματος, pecuniæ amans, pecuniæ avidus. Xen. apomn. l. 1.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia.

Εὐχρηματίω, pecunia abundo. Εὐχρημοσύνη, idem. Poll. ex Plat. com.

Πανχρήματος, admodum pecuniosus, prædives. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum eſt pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρήμων, pro eodem.

Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη, pecuniæ abundantia, opulentia

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, avarus. Plat. epiſt. 7. Dicitur etiam φιλοχρήμων pro eodem.

Φιλοχρηματῶ, ava ĕs, cum cupiditate pecuniæ. Iſocr.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plat. de leg. Φιλοχρημοσύνη, idem. Phocyl.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ avidus ſum, ſum avarus. Plat. & Plut.

Φιλοχρημοσύνη, idem. Plat. de leg. l. 5.

Ἀφιλοχρηματία, (dec.) pecuniæ contemptus neglectuſque : pecuniarum nullus amor.

Χρίμπτω, Χρίμπτομαι, &c. Χρησμὸς, &c. Χρήσις, &c. in Χράω. Χρίμπτω, &c. in Χρίω.

ΧΡΙΜΠΤΩ, F. ψω, appropinquare facio, appello, admoveo. Sophocl. in Electra, Κεἰ δ' ὧν αὐτὸ ἐφάπτω σὴ λύπη ἔχων, Ἐχεμυθ' ἀνοίσεγγα. ¶ Item neutraliter appropinquo, accedo, appelio : Apoll. Arg. l. 3. Χείμῃσε δ' ἅπετα κωφὴ, deinde ivit & acceſſit propius. Idem Arg. l. 2. cum dat. ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χείμῃσιν ἀσκιάσαν ἐπέσχεν, cùm ad inſulam appropinquaſſent. ubi ad inſulam veniſſent. Eurip. in Androm. Αἰαῖ τὸ γάνεον δίωτον χείμῃσιν, ὦ τάν. ¶ Item fulcior, fulcio me, nitor. Heſych. ¶ Item ungo, illino. Heſych. & Euſt.

Compoſita.

Ἐγχείμπτω, idem quod χείμπτω. in prima ſignif. Herod. Ἐγχείμψασα δόρυ τῇ γῇ, navigium appellentes ad terram. Idem l. 3. ἐγχείμψαι τῇ δήλῃ, admovet fœminæ. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo, Il. λ. Τῷ σὺ μάλ' ἐγχείμψας ἀλλαξ ἀγαθὸν ἔγχος, ἀπόρουσον. Apoll. Arg. l. 8. ἐπιχειμπτὴν ἐγχείμψαντο θαλάσσῃ. Ἐγχείμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. & Hom. Il. Ἐγχείμψαι, ἀ men di ἐγχειμῶδες, quidam exp. impactus, illiſus.

Ἐνχείμπτω, idem quod ſimplex. unde ἐνχειμῶδες, innixus & inclinatus.

Συγχείμπτω, collido, ſeu committo & coire facio. unde συγχειμῶδες, colliſus, offenſus.

ΧΡΙΌΩ, F. ίσω, ungo, perungo, inungo : ſeu lino, oblino, illino. Odyſſ. δ. Ἀλλ' ἔτε δή μιν ἐγὼν ἀλόεσσι ἠέλιον ἠχθοι ἀλείψω. Sic Od. ε. Τὼς δ' ὅτε τις ἔϋ δμῶες λύσσῃ ἠέλιον ἠχθοι ἀλείψῃ. ¶ Item pungo, ſtimulo, extimulo, Æſchyl. in Prom. χρίσει πῆς αὖ σε πάλιν ἀγρίᾳ ὀίστρῳ. ¶ Ex χρέω, coloro, originem traxiſſe creditur, mutato ε in ι.

Χρίσμαι, ungor, inungor : ſeu illinor, perlinor, oblinor. Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐπὶ χρυσῷ τῷ χρυσοειδεῖ χρεώμενοι. In voce media idem ſignificat quod χρίω : ut Od. ζ. χριόμενοι κλιτὺ ἁλὸς. Unde nitur aliquid : prius apud Phil. de vita Moſ. l. 1. poſterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. Χρίσμα interdum exp. oleum : quoniam ejus præcipuus in unguendo uſus eſt : ut apud Dioſc. l. 1. c. 161.

Χρίσις, εως, ἡ, unctio, illitio : apud Suid.

Χειστέον, ν, τὸ, idem quod χρίσμα : apud eundem.

Χειστὸς, ὴ, ὸν, unctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur, quo inungi ſolemus : ut χριστὸν φάρμακον apud ſchol. Theocr. Peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei & ſervator noſter (ſicut eadem ſenſu apud Hebræos Meſſias) verè ſacerdos, propheta, & rex : quæ tria hominum genera ſolitaſacro oleo in veteri teſtamento inungi ſolebant. Hinc Χριστιανὸς, ὁ, ἡ, Chriſtianus, qui Chriſti ſe diſcipulum profiteur, & à Chriſto ſeſe denominat. Χριστιανίζω, Chriſtianis faveo, vel Chriſtianus ſum. Greg.

Χριστιανισμὸς, ὁ, ἡ, profeſſio religionis Chriſtianæ : ſæpe apud Baſil. & Euſt.

Compoſita : ac primùm ex Χρίω.

Ἀποχρίω, detraho ſeu derade quod inunctum fuit. Et ſimpliciter, derado : apud Dioſc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Ariſtot. in hiſt. an.

Διεχρισμένος, id. quo perlinimur : unguentum. Exponitur &, perunctio.

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Περιδιαχρίω, ante perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2. Γ' ἐγχρίσεις Καπίτων Χρόνῳ ἐνέχειστον. Item pungo, ſtimulo. Euſt ex Æl Dionyſ.

Ἔγχεστὸν, inunctus, illitus. Item qui illinitur ſeu inungitur, ut ἔγχειστον φάρμακον, apud Theocr. idyll. 11.

Ἐλαιοχεσία, unctio olei. Laërt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino : propriè, in ſuperficie : apud Luc. de ſcrib. hiſt. & Gal. ad Glauc.

Ἐπίχεισμα, id quod illinitur, quo inungimur. Dioſc. l. 1. c. 91.

Ἐπίχεισις, qui illitus eſt : ut ἐπίχεισις σύμφορα. Luc. Item qui inungi ſolet aut poteſt.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχεισμα, id quo inungimur, unguentum. Dioſc. lib. 2.

Κατάχεισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Κατάχεστὸς, inunctus, illitus : vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχεστὸς, recèns inunctus ſeu illitus.

Περιαπτάχεστὸς, priùs illino.

Μυρόχεστὸς, ὁ & ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus. Eurip. in Cyclope.

Περιχρίω, circumcirca illino ſeu oblino. Luc.

Περίχυσις, ipſa circumlinendi ſeu oblinendi actio. Dioſc. lib. 1. cap. 131.

Περίχεστὸς, circumlitus : vel qui circumlini ſolet aut poteſt : ut περίχεστα φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχεστέον, ſ. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argilla mento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Πρόχρίω, antè inungo. Geopon. l. 5.

Συνχρίω, ſimul ungo. Et ſimpliciter, perungo, oblino.

Συγχειστὸν, unguentum quo illinimur. Dioſc. l. 1. & c. 32.

Τυπόχρίω, ſubtus ungo : vel lino, pingo. Xen. Pæd. 8.

Compoſita ex nomine Χριστὸς epitheto Servatoris noſtri.

Ἀντίχριστος, qui ſe Chriſto opponit ; Chriſti adverſarius. Dicitur & generaliter ſe nominari ait, qui ea quæ Chriſti ſunt non ſentit : ſpecialiter autem qui Chriſto regiam ſedem eripere conatur : eſſe non illum Chriſtum & Deum eſſe mentiens. 1 Joan. 2.

Μισόχριστος, oſor Chriſti, qui Chriſtum odit. apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Chriſti, amans & ſtudioſus Chriſti, apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Chriſti nomen mentitur, qui falſò Chriſti nomen ſibi uſurpat.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color (¶ à verbo χρέω, coloro) Plut. in ſymp. χρόαι δὲ κράσεως ἢ κατ' αὐτὸ δύναται τὸ θερμὸν ἐπιφάνειαι, coloris pulchritudinem. Τὸ πυκνὸς χρόα. Galen. & ὑπόχλωρος χρόα, Hippocr. ſubpallidus color. Μεταβάλλειν τὰς χρόας, apud Theoph. ¶ Item ſuperficies rei cui inductus color eſt, ſeu color cum ipſa ſuperficie ſpeculiariter, corpus ſeu cutis hominis. Ariſtoph. in Pluto, Ὅζουσι τῆς χρόας ἅπαντες οἵδε νε, dicebat ſuavem eſſe odorem cutis ſeu corporis mei. ¶ Χρόα, interdum eſt etiam accuſat. ex contracto χρῶς, ut χρόα ex χρῶς.

Dicitur etiam χροιὰ, inſerto ι, ut apud Ariſtoph. in Nub. Ὦ δαιμόνιε σὺ φράσον τῷ χροιᾷ ἴδῃν, quàm me delectat primus colotis ſpiaſpectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χρωτῇ χλωρᾷ, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum ſuo colore. apud Hom. Il. Ε.

¶ *Derivata ex χρόα i. color.*

Κροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Aristot. in lib. de color.

Χρόΐζω, idem, ex coque per crasin ortum: apud eundem in probl.

Χρωστὴρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid. in Epigr.

Χρόω, χρωνύω seu χρώννυμι, idem cum χροΐζω & χρόΐζω. Liban. Χρωννύων τοὺς ποταμούς. Item quasi colore & fuco exorno, apud Lucian. de hist. scrib. Item contamino, fœdo, polluo: ut in Epigr. αἷμαπ χρῶσαι πελάμας.

Χρῶμα, τὸ, color. Plat. Xen. &c. Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & illustrior: ut apud Plat. de leg. Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cujus usus est in colorandis tingendisque unguentis: apud Theophr. in lib. de odor.

Χρωματικός, ἡ, ὁ, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plat. sympl. 3. probl. 1.

Χρωμάτιον, ι. τὸ, idem quod χρῶμα, in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρόΐζω, coloro. Thophr. in l. de odor.

Χρωματισμὸς, ῆ, τὸ, coloratio. schol. Aristoph.

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χροιὸω, idem quod χρόω. Greg. Τὴν παρ' ὑμῖν χροίησιν ἡδὺ πλέουσι;

Compositæ.

Α'βρόχρως, ωτος, ὁ ἢ ἡ, colorem aëris habens.

Α'λλόχροος, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eurip. in Hippo-coron. Α'λλόχροον ἰδέαις βασιλείας.

Α'λλοχροέω, alium atque alium colorem induo, colorem muto. Aristot. in probl. sect. 4. quæst. 30.

Α'λοπόχρως, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. & Eust.

Α'μφίχροος, seu ἀμφίχρως, utrinque coloratus.

Α'ναχρωνύω, sive ἀναχώννυμι, idem quod χρωννύω seu χρώνυμι. Et metaph. velut colore inficio contagio alicujus rei.

Α'ναχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item contagium. Plut. de discern. adul. ab am.

Decomp. Προαναχρωννύω, exp. transformo me non in eosdé colores Συναναχρώννυμι, q.d. concoloro. Συναναχρώννυμαι, q.d. concoloro, i.ex conjunctione cum alio colore accipio. Plut. de educ. lib. ἐμὲ συναναχρωννύμενοι τοῖς βαρβάροις ἐς τὸ ἦθος μοχθηρὸς.

Συναναχρωσις, q.d. concoloratio. Et metaph. contagium, quale est corporum quæ contacta aliquem colorem imbibunt.

Αὐτόχροος, & αὐτόχρως, per se coloratus, ascititiũ colorẽ non habens

Α'χρὼς, & ἄχρης, nullo imbutus colore, coloris expers: ut ἄχροον σκόρδον, apud Ocell. de uniu. Item qui nativum colorem amisit, decolor.

Α''χροια, q.d. coloris carentia, nullus color. Item pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1. (rem amisi.

Α'χροος, sum coloris expers. Item pallidus sum, nativum colo-

Α'χρωμος, idem quod ἀχρὼς. Exponitur &, inverecundus, impudens. Suid.

Α'χρωμάτος, nullo colore imbutus: vel qui colorari non solet. Theophr. in lib. de odor.

Α'χρως, idem.

Βαθυχροος, seu βαθύχρως, profundè coloratus, qui denso est colore.

Γαλακτόχρως, lactis colorem habens.

Διαχρόω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι, idem quod simplicia.

Διδυμόχρως, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχρως, seu δίχρους, idem Aristot.

Δίχροια, ἡ, geminus color.

Δίχρους, idem quod δίχροος. Galen. ad Glauc. l. 2.

Δυσχροος, & δύσχρως, malè coloratus. Athen. l. 3. & Hippocr. aph. l. 3.

Δύσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.

Εἰχροΐζω, ἐχχρόω, seu ἐξχρωννύω & ἐξχρώννυμι, colore imbuo. Item imbuo velut colore: ut πηλὸν ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. c. 3.

Ε'νερόχροπες, mortuorum colorem habentes. luridi.

Ε'πιχρόΐζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω & ἐπιχρώννυμι, in superficie colorẽ unde ἐπιχεχρωσμένος, per summa coloratus. Plat. in ep.

Ε'πίχρωσις, macula superficiei affricata. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 7.

Ε'πιχωματίζω, colore inficio. unde metaph. χρώματα ὀπιχρωματίζειν τοῖς ὑβρισταῖς ἡήμασι. apud Plat. de leg. l. 10.

Ε'ρασίχροος, seu ἐρασίχρως, amabili præditus colore. in Epigr.

Ε'τερόχροος, & ἑτερόχρως, diverso præditus colore.

Ε'τηρίχρως, idem. Nonn.

Ε'τηρόχροος, alio & diverso colore sum. Basil.

Ε'τηρόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. in Hippiatr.

Εὔχροος & εὐχρὼς, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep. (Epidem. l. 6.

Εὔχροια, pulcher color, bene coloratum esse. Gal. comm. 3. in

Εὐχρόω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo. Idem ibidem.

Εὔχρως, ὠτος, ὁ ἢ ἡ, idem quod εὐχροος: ut εὐχρόες δήρματα, apud

Η'δύχρους, seu ἡδυχρὼς, jucundo colore præditus, ut ἡδύχροον μέρος, apud Dioſc. l. 2.

Θειόχρους, & θειώχρως, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχροος, & ἰσόχρως, æquali vel simili colore præditus.

Καλόχροος, seu καλόχρως, decolor, pallore decoloratus.

Κακόχροια, malus color. Gal. loco antè citato.

Κακοχρόω, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Κατακχρόω, κατακχρόω, κατακχρωτίω, & κατακχρώννυμι, idem quod χροΐζω seu χρόω: ut φόβαι κατακχρώννυσι, idem quod tamino, fœdo: ut τὸ κάλλος τῆς ἀφροδίτης κατακχρώσας, in Epigr. Item metaph. con-

Κατακχρωσις, coloratio, infectio. Pol. l. 7.

Κυανόχροος, qui cyani colore est, cæruleus: ut κυανόχροος κάλλος, apud Suid. κόμαι. Eurip. in Phœn.

Λαδικόχροος, seu λαδικόχρως, qui albi coloris est, colore albicans: à quo posteriori est, λαδικόχροα κόμαι, apud eundem ibidem.

Λαδικόχροια, candidus color.

Λαδικόχροος, idem quod λαδικόχροος.

Λυπόχροος, lupi colorem habens.

Μελαγχρόω, seu μελάγχρως, qui nigri coloris est. Μελαγχρὼς & μελάγχροος, idem. Pro quo posteriore per syncopen dicitur μελαχρὼς, apud Athen. l. 2. Et inserto ι μελαγχρωὸς.

Μελίχροος & μελίχρως, item μελιχρόω, mellis colorem imitans: unde μελίχρων, apud Plut. de discer. adul. ab am. & μελιχρωσι, apud Theocr. in idyll. ut ibi schol. legit. Apud Hippocr. de morb. l. 1. vinum μελίχρων dicitur non solùm dulce, sed etiam mel admixtum habens.

Μελιχρὼς, ῶτος, ὁ ἢ ἡ, idem cum præcedentibus. Plin. lib. ult. c. 12.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρους, & μολιβδόχρως, qui plumbi colore est: illud apud Dioſc. l. 5. c. 100. hoc apud Galen. de arte medendi. lib. 12.

Μονόχροος seu μονόχρους, unicolor, qui unius ejusdemque est coloris: ut ὠὸν μονόχρουν, apud Aristot. de gen. an. l. 3.

Ξανθόχροος, qui flavo est colore: ut ἄνθρωπος ξανθόχροος, apud Mosch. idyll.

Οἰνόχρους, vinum colore referens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Ο'λόχροος, q.d. toticolor, toto corpore unum colorem habens: ut ὅλόχροα ζῶα, apud Aristot de gener. an. l. 5. c. 6.

Ο'μόχροος, seu ὁμὸχρους, qui ejusdem coloris est, concolor.

Ο'μόχροια, ἡ, idem seu similis color. Aristot.

Οὐρανοχρώματος, cœli colorem habens, cæruleus.

Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus.

Πολυχροια, colorum varietas.

Πολυχρώματος, idem. Plat.

Πυρόχροος, & πυρόχρως, igneí coloris, rutilus, fulvus. Arist. rhet. a

Ῥοδόχροος & ῥοδόχρως, roseum colorem habens, roseus. Dioſc.

Σιτόχροος, vel σιτώχρως, qui est colore frumenti.

Σύγχροος, seu σύγχρως, qui unius ejusdemque coloris est, concolor. Plut. de fera num. vind. (Hipp.

Τἀωτόχροος, aqueo colore præditus: ut ὑδατόχροα ἔδεα, apud

Χιονόχροος, seu χιονόχρως, qui niveo colore est: ut χιονόχροι μέλαι. Athen. l. 4 Pro eodem dicitur & χιονόχρως, apud Eur. in Hel.

Ψαφαρόχρως, qui squalido colore est.

¶ *Derivata à* χρόα, i. *cutis.*

Χρόϊ, υ, ὁ, & contracte χρῶς, χροῦς, χροΐ, &c. cutis, idem quod ἡ χρόα. Interdum significat cutem cum carne subjecta. ut Iliad. λ. Α'πτηνὸν χρόα τε βέξεν, σαὶ τ' ὀστέ' ἀρεῖξεν. Dativus χρῖ contractus ex χροΐ passim occurrit apud prosæ scriptores: ut apud Lec in Hermot. ὁ πάγων βαδδὸς ἐν χρῖ ἢ κεφαλῇ. Sic apud Thucyd. in Plut. &c. Schol. Thuc. hunc dat. per apocopen dici vult pro χροΐ ita ut ι subscribere non sit necesse. Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χρὼς τῆ χρῖ.

Χροΐζω, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: unde apud Theocr. idyll. 10. Μαΐτις τοι τεὸ νώτα χροΐζεται αἰσχαλάεσσα, i. nuda cute te nudum tangit.

Χροΐζω, idem. Eurip. in Phœn. νὺ γένεται φιὰ χροΐζειν ἐμοί. Exponitur etiam, applico, admoveo. Hesych.

Χρῶμα, τὸ, idem quod χρόα seu χρόα. Hipp. de insomn. τὸ δὲ κάρφαρον διὰ τὴν χρώματος συμφορὴν ποιεῦσθαι.

Χρὼς, ῶτος, ὁ, idem. Interdum est cutis cum subjecta carne: ut Il. σ. Αἰεὶ τοὶ γ' ὄνυξ χρῶς ἔμπεδον, ἠδὲ δέρεσθαι. Sic & Aristot. in probl. διὰ τί ὅταν ἀρξωνται φροδιδοῦν δύνασθαι οἱ χρῶτες. Interdum pro ipso corpore sumitur, aut tota corporis compage: ut Il. υ. Τὸ δὲ τρίτον ἦλθε κατὰ χρῶτ' ἀμύμονα. Sic & apud Plut. in Alex. & alios.

Χροΐζω, idem quod χροΐζω. Χροΐζομαι, pro eodem. Aristophan. in Nub. νεοττεύουσι πλὴν φόβου ὑπὸ πτερύγματι χροΐζουσι, nam ram suam applicat.

Compositæ.

Α'λλόχρως, alium corporis speciem gerens. Eurip. in Androm.

Α'παλόχρως, ωτος, ὁ ἢ ἡ, qui tenera & delicata est cute, seu tenero corpore: ut παρθενικὴ ἁπαλόχρως. Hesiod. in Erg.

Α'παλόχροος, ωτος, ὁ ἢ ἡ, idem.

Θρυλίχροος, qui molli est cute & delicata. Hesych.

Λιπόχρους, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Ἀπαυρόχροος, idem. Theocr. idyll. 2.

Μελαγχρὼς, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Oreſ.

Συγχροΐζω, idé quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Citiæo

Ταχυεχρὼς, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Τετράχρους, cutem seu corpus incidens ac vulnerans. Il. δ. Τρίχροος

Τριχρόω, vel τριχρώννυμι, habens cutem teneram, delicatulus. Dioſc. l. 1. c. 87.

Ψαφαρόχρως, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, υ, ὁ, tempus, temporis spatium. Il. ϕ. Μᾶλλον ἐπιλήσεται ὀλίγον χρόνον. Dem. Olynth. 3. τίνα δὲ χρόνον ἡσυχίαν ἄγωσι τὰ πράγματ' ἐβουλόμην ἂν ἐγὼ πυθέσθαι; Α'νὰ χρόνον, aliquandiu. item eandem. item interjecto tempore. Sic & ὀπὶ χρόνον, aliquandiu. Il. 6. μενεῖ ὀπὶ χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas: in qua signif. usurpatur & dies. Eurip. in Alc. χρόνος μαλαθεὶς. Plut. in consol. ad Apoll. χρόνος ὁ παὶ τὰ τεταμένα εἰωθὼς. Hinc χρόνῳ, exp. eandem, progressu temporis: ut apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib 2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσία, pro χρυσία, apud Poll. lib. 7. cap. 24. Quod etiam significat officinam aurariam: apud Strab. lib. 3. à nominat. χρυσῖον. Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea: ut χρυσὶς φιάλη, aurea phiala: quæ absolute χρυσὶς dicitur: apud Athen. lib. 12. Sic χρυσὶς, f. ίδος, aurea vestis. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις: ut χρυσίτις λίθος. Herodot. χρυσίτης λίθος seu χρυσῖτις dicitur lapis Lydius cui affricatũ aurum probatur. Poll. l. 7. Herba quoq; χρυσοκόμη, χρυσίτις dicitur, teste Gal. Item fœdè majus: apud Dioſc. parum auri. Phal. & Χρυσιδίειον & χρυσιδήριον, item Aristoph. in Babyl. & Eust.

Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 19. Gazæ, aureola seu aurelia.

Χρυσαλίζω, auro exorno, vel aureis vestibus & monilib. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: ut βαβδοὶ χρυσίζουσαι. Athen. lib. 7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: unde εἴδωλα κεχρυσωμένα, apud eundem. lib. 5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib. 6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Compositæ.

Α'μιάχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse Plin. lib. 7. cap. 11.

Α'ποχρυσόω, deauro, auro perlino.

Α'χρυσος, ὁ ἢ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. l. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: ut ῥοδὰ διάχρυσα, Athen. lib. 5.

Ε'νχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ε'λειόχρυσος, nomen plantæ aurum colorem habentis, apud Theophrast. pl. l. 9. c. 29. Eadem dicitur & ἐλίχρυσος, apud Theocr: idyll. 1. Nic. in Ther. & Dioſc. l. 4. c. 57.

Ε'πίχρυσος, auro obductus, inauratus: ut ὀπίχρυσος ἀκμὰ, Ζάκυνθος, auro abundans, dives auri. Eur. (apud Plat. de leg.

Η'μίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio statere valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ὑπόχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum, Εὐελπίδης dicitur κατάχρυσος.

Καπνόχρυσος, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. κατὰ χρυσοῦντας τὴν πόλιν, exp. auro urbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Πάχρυσος, totus aureus. Eur. & Aristoph. Πάχρυσος, idé. Il. 6

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρύσωσις, deauro, auro circumvestio.

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. σ. Xen. Pæd. 8.

Τηπόχρυσος, ῥίπη, exp. lima aurum atterens, ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τεληχρυσος, à Τρίβω.

Τ'πόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

Χροΐζω, Χρῶμα, Χρὼς, Χρόϊνυμι, &c. vide in Χρόα.

Χυδαῖος, Χύδην, &c. in Χέω.

ΧΤΛΟ'Σ, ῆ, ὁ, succus: proprie is quem res aliquæ fundunt & exudant. ¶ Vnde & à χύω dicitur: ut χυλὸς πλασσόντος, Gal. ad Glauc. l. 1. χυλὸς σαρκῶν, Dioſc. lib. 5. Apud medicos peculiariter sic dicitur succus quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit, & qui sanguinis est materia. ¶ Item sapor: ut apud Aristot. eth. l. 3. c. 10. σῶς δὲ γλῶσσα ἔζη ἢ κρίσις τῶν χυλῶν. Sic Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 18. διαφορὰ δὲ καὶ χυλὸς καὶ ὀσμὴ, saporibus differe pant & odoribus.

Χυλώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus, Dioſc. l. 3. c. 22

Χυλειον, q.d. succulus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarum quæ fit adjecto mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo: vel succum exprimo: unde βίζαι χυλωθεῖσαι, apud Dioſc. l. 2. c. 212.

Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio: vel ipse succus & cremor expressus. Dioſc. l. 2. c. 108. item succi generatio, propria veniculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succum resolvo:

Xenoph. Hellen. 7. Item χρυσῦς, subaud. στατήρ, aureus stater. Plutarch. in Galb. Phal. in epist. Τὸ χρυσῶν, in ovo. dicitur vitellus quoniam fulvi & aurei est coloris, apud Athen. l. 9.

Χρύσεος, idem quod χρύσεος. poeticè: ut χρύσεια πελάσσια. Il. 8. & χρύσεια κτήεια. Od. ν. (ep. 129.

Χρυσίνος, idem quod χρυσοῦς. Item aureus nummus. f. scalpr. Synes.

Χρυσόστροφος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσὸς. Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον καλοῦσιν. Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdum vasa & instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: ut apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib 2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσία, pro χρυσία, apud Poll. lib. 7. cap. 24. Quod etiam significat officinam aurariam: apud Strab. lib. 3. à nominat. χρυσῖον. Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea: ut χρυσὶς φιάλη, aurea phiala: quæ absolute χρυσὶς dicitur: apud Athen. lib. 12. Sic χρυσὶς, f. ίδος, aurea vestis. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις: ut χρυσίτις λίθος. Herodot. χρυσίτης λίθος seu χρυσῖτις dicitur lapis Lydius cui affricatũ aurum probatur. Poll. l. 7. Herba quoq; χρυσοκόμη, χρυσίτις dicitur, teste Gal. Item fœdè majus: apud Dioſc. parum auri. Phal. & Χρυσιδίειον & χρυσιδήριον, item Aristoph. in Babyl. & Eust.

Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 19. Gazæ, aureola seu aurelia.

Χρυσαλίζω, auro exorno, vel aureis vestibus & monilib. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: ut βαβδοὶ χρυσίζουσαι. Athen. lib. 7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: unde εἴδωλα κεχρυσωμένα, apud eundem. lib. 5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib. 6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Compositæ.

Α'μιάχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse Plin. lib. 7. cap. 11.

Α'ποχρυσόω, deauro, auro perlino.

Α'χρυσος, ὁ ἢ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. l. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: ut ῥοδὰ διάχρυσα, Athen. lib. 5.

Ε'νχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ε'λειόχρυσος, nomen plantæ aurum colorem habentis, apud Theophrast. pl. l. 9. c. 29. Eadem dicitur & ἐλίχρυσος, apud Theocr: idyll. 1. Nic. in Ther. & Dioſc. l. 4. c. 57.

Ε'πίχρυσος, auro obductus, inauratus: ut ὀπίχρυσος ἀκμὰ, Ζάκυνθος, auro abundans, dives auri. Eur. (apud Plat. de leg.

Η'μίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio statere valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ὑπόχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum, Εὐελπίδης dicitur κατάχρυσος.

Καπνόχρυσος, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. κατὰ χρυσοῦντας τὴν πόλιν, exp. auro urbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Πάχρυσος, totus aureus. Eur. & Aristoph. Πάχρυσος, idé. Il. 6

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρύσωσις, deauro, auro circumvestio.

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. σ. Xen. Pæd. 8.

Τηπόχρυσος, ῥίπη, exp. lima aurum atterens, ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τεληχρυσος, à Τρίβω.

Τ'πόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

Χροΐζω, Χρῶμα, Χρὼς, Χρόϊνυμι, &c. vide in Χρόα.

Χυδαῖος, Χύδην, &c. in Χέω.

ΧΤΛΟ'Σ, ῆ, ὁ, succus: proprie is quem res aliquæ fundunt & exudant. ¶ Vnde & à χύω dicitur: ut χυλὸς πλασσόντος, Gal. ad Glauc. l. 1. χυλὸς σαρκῶν, Dioſc. lib. 5. Apud medicos peculiariter sic dicitur succus quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit, & qui sanguinis est materia. ¶ Item sapor: ut apud Aristot. eth. l. 3. c. 10. σῶς δὲ γλῶσσα ἔζη ἢ κρίσις τῶν χυλῶν. Sic Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 18. διαφορὰ δὲ καὶ χυλὸς καὶ ὀσμὴ, saporibus differe pant & odoribus.

Χυλώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus, Dioſc. l. 3. c. 22

Χυλειον, q.d. succulus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarum quæ fit adjecto mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo: vel succum exprimo: unde βίζαι χυλωθεῖσαι, apud Dioſc. l. 2. c. 212.

Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio: vel ipse succus & cremor expressus. Dioſc. l. 2. c. 108. item succi generatio, propria veniculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succum resolvo:

unde passivè apud Dioſc. lib.2. cap.213.

Χύλισμα, τό, ſuccus expreſſus. Theophr. hiſt pl. l.9.

Χυλισμός, ὁ, ipſa ſucci expreſſio Idem ibidem.

Compoſita.

Ἀπεκχυλίζω, ſuccum extraho. Dioſc.

Ἄ-χυλος, ὁ ἡ ἤ, exuccus, vel inſipidus. Theoph de cauſ. pl.l.6.c.19

Δύσχυλος, difficilè habens ſaporẽ, i. ingratũ & inſuavem. idem ib.

Δυσχυλία, ſaporis injucunditas, ingratus ſapor : apud eundem.

Ἔγχυλος, ſuccum in ſe habens, ſuccule tus. Idem de cauſ. pl. l.4. Item ſapidus, apud eundem de cauſ. pl.l.6.

Ἐγχυλίζω, in ſuccum redigo, ſuccum elicio. ibidem.

Ἔγχυλισμός, ſuccus expreſſus.

Εὔχυλος, idem quod ἔγχυλίζω.

Εὔχυλος, bono ſucco præditus : vel ſucco abundans. Item ſapore gratus. Athen. lib.7.

Εὐχυλία, bonitas ſucci : vel gratus ſapor.

Κακόχυλος, qui malũ eſt ſucci. Athen. lib.3.

Λεπτόχυλος, qui tenuis ſucci eſt.

Παχύχυλος, craſſo ſucco præditus.

Πολύχυλος, multum habens ſucci, ſuccoſus. Dioſc.

Χύμα, Χυμὰς, Χύσις, Χυτὸς, Χύτλον, &c. vide Χεω in Χέω.

ΧΥΤΡΟΣ, υ, ὁ, olla. (¶ Derivatum à χύω, fundo : quippe in quam liquores fundantur, & ex qua liquida transfundi poſſint) Diphilus apud Poll. l.10. c. 24. Χύτρον μέγας ὁδρὰ τὸ μαγείρου. ¶ Χύτροι erat etiam feſti nomen apud Athenienſes, in quo (teſte Suida) ſemina omnis generis in olla coquere ſolebant. atque ſacrificare Baccho & Mercurio : vide & ſchol. Ariſtoph. in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lavacra calida apud Thermopylas. Herodot. lib.7.

Χύτρα, ἡ, idem quod χύτρος, olla, teſta, cacabus. Xen Hel.4. βάσσοντες πῦρ ἐν χύτραις. Χύτραι, dicuntur etiam tabernæ in quibus ollæ venduntur. Heſych.

Χυτρᾶιος & χύτρεος, υ, ὁ, fictilis, teſtaceus. Pro χύτρεος contractè dicitur χυτροῦς : apud Ariſtoph. in Nub.

Χύτρις, idem : unde χύτριοι ἀγῶνες, in quibus χύτρεις utebantur. ſchol. Ariſtoph. ex Philochoro. Item idem quod χύτρα, apud Hippocr. γυναικ. lib.2.

Χυτρίτης, υ, ὁ, ollaris.

Χυτρεῖς, ἴος, ἡ, ollarum figulus. Plat. in lib. de rep. & Luc.

Χυτρεῖον, τὸ, locus ubi ollæ conduntur & aſſervantur. Χυτρεῖα τὰ, dicuntur etiam ollarum teſtæ. Poll.l.7.

Χυτρίον, τὸ, ollula. Ariſtoph. Exponitur &, ollæ operculum.

Χυτρὶς, ἰδος, ἡ, olla vel ollula. Dion. Χυτρίδιον, dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ venum exponebantur. Poll.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula. Ariſtoph. in Acharn.

Χυτρίνδα, ἡ, ludi genus quod deſcribit. Pol.l.9. in quo quidam in medio ſedens, quem χύτραν nominant, à circumcurſantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum ſuum collocet.

Χυτρ ζω, in olla pono. Heſych.

Χυτρισμὸς, expoſitio infantis in teſta ſeu fictili : apud eundem.

Compoſita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in teſta condo. Item in fictili expono. Exponitur &, occido : ducta ſignif. ab infantibus qui morti exponuntur. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐγχυτρισία, ſeu ἐσχύτρια, quæ cacabo ſeu fictili aliquid imponit. ſchol. Ariſtoph. ex Plat. Min.

Ἐκχυτρίζω, ex olla effundo, vel eximo : vel ſimpliciter, effundo. Heſych.

Κατακχυτρίζω, idem quod ἐγχυτρίζω.

Χύω, vide in Χέω, 1 fundo, effundo.

ΧΩΛΟΣ, ὴ, ὁ, claudus. Il. & χωλὸς δ' ἰὼν ἕτερος πόδα. Plut. ſymp.9. ποτέρῳ πεπλοκε χωλὸς ἰὼν ὁ φίλιππος, utro pede claudicaret Philippus. Item claudus, i. mutilus, imperfectus : ut χωλὸν ἀοιδὸν. Plat. χωλὴ ἀρετὴ, apud Plut. de educ. lib. Sic & χωλὸν μέτρον, apud Dem. Phal. At apud Xen-Hellen.3. χωλὴ βασιλεία, dicitur regnum quod claudus adminiſtrat. ¶ Λ' χώλων ſignificante interdum pedem, dici χωλὸν, ut ſit ὁ ποσοῦσὶς τὸ κῶλον, teſtatur Euſt.

Κωλότης, ητος, ἡ, claudicatio, claudicatio, claudus eſſe. Plut. de orac. Pyth. Tribuitur & metro, apud Athen. lib.14.

Χωλόω, claudus fum, claudico. Greg. Χωλοῦσθαι, claudum fieri.

Χώλασμα, idem quod χωλότης. in Hippiar. Χώλασις, idem. Epict.

Χωλεύω, idem quod χωλόω. Il. σ. δὴ τότε δίεφρος Χωλεύων. Item claudum reddo, vel mancum & mutilum. Gal. in lex. Hippoc.

Χωλοδοκιμάζω, claudus fio. Luc. de ſacrific.

Χωλεία, ἡ, claudicatio. Pol. lib.4. cap.25.

Χωλὸς, ἰτίδεμ claudum reddo : unde χωλοδίδασι idem quod χωλεύειν : apud Hippocr. de natura inf. (ἀπὸ ἀγρῶν.

Χώλωμα, τὸ, claudicatio. Et generaliter, mutilatio : apud eundem

Χωλώσις, ἡ, idem : apud eundem prorrhet. lib.2.

Compoſita.

Ἀπόχωλος, ὁ ἡ ὁ, aliquantum claudus. Suid.

Ἀμφίχωλος, utrinque claudus.

Ἀνεχωλόω, claudum reddo. Xen. Pæd.7.

Ἀνεχωλόω, idem : unde ἀνεχωλωθὲς, claudum fieri. Pauſ. in Phoc.

Δύσχωλος, idem quod ἀμφίχωλος.

Δυσχωλος, graviter claudicans.

Ἐπέχωλος, aliquantum claudus : vel idem quod χωλός.

Καπεχωλεύω, claudico. Greg.

Χειροχωλος, manu debilis, mancus. Poll. ex Hipponacte.

Χώμα, χώσσω, χῶσις, vide in derivatis ex χέω, in ſecunda & tertia ſign. f. Χώσμαι, in Χωλὴ. Χώρα, in Χῶρος.

ΧΩΡΕΩ, ῶ, F. ἤσω, eo, accedo, proficiſcor, confero me. Eur. χώρει νυ δώμασ, huc veni. Idem in Me ea, χώρει ἡμῶν ἀπ' ὄμματ' ἐμάων, abi, proficiſcere. Sæpe in hac ſignif. cum præpoſitionibus conſtruitur : ut χωρῶ ἐπὶ ἔργον, confero me ad opus. Soph. in Ajace. Thuc. lib.2. κατὰ γῆν χωροῦντες, terra proficiſci. Apud eundem lib.8. ὅπῃ ἴοιμεν χωροῦντες, adverſus Ionas tendentes. Interdum cum adverb. ſeq. dat. ut ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire adverſus hoſtes, hoſtiliter obviam ire. Metaphoricè etiam uſurpatur. Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν, rumores manare, apud Plat. epiſt.7. Dicitur & ὁμίλου χωρεῖν τῷ θεσπίσματι, periculo occurrere. Sic ὁμίλου χωροῦντος τοῖς πάθεσι, rebus adverſis fortiter reſiſtentibus. Polyb. Interdum exp. cedo, evado : ut Pauſan ἅπαξ γὰρ ἡμῶν πολεμίων, ceſſit um bellum. Item cedo, locum do : ut Iliad.ι. Οὐδὲ σὺ ἀχιλλεῦ μεζόνως χωρήσεαι ἔν'περ ἐσσὶ βίῃ. Item χωρῶ, capio, capax ſum : ut δὲ loco capax tas dicitur : (¶ unde & ἀχώρητος πόλις. Metaphoricè αὐξομένου λυσιμελὲς μυείαι ἄλλας ἡ χαρὰ δίδασκεν· αἰδὴ δακτὸς ἀκέων. Apud Syneſ. πῶν αἴτιον ἐμὲ, exp. ſuſpectus erat criminis quod ei objiciebatur. Exponitur &, comprehendo, percipio. Item χωρεῖν, impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ, locus eſt, apud Ariſtot. hiſt. an. l.9.

Χωρεῦμαι, in med-voce, idem quod χωρῶ : unde fuc. χωρούμενος, pro χωρῶσα : ut apud Thuc. l 2. ἐδύνατο γὰρ ἤδη ἡ τῶν ἵππων τάχει μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ παρόντος χωρεῖσθαι. Plato in Theæt. ἡ ὁμοίωσις κατὰ τὸ δυνατὸν χωρεῖσθαι. Item pro χωρῶ, capio, capax ſum : ut apud Ariſtoph. ἵνα χωρούμεθα. Item paſſivè, capior, co..tineor. item comprehendor, percipior, apud Greg. Naz.

Χώρημα, τὸ, capacitas. Item receptaculum. Geopon. lib.4.

Χάρησις, ἡ, ipſa capiendi actio.

Χωρητὸς, ἡ, ὁ, cujus aliquid capax eſſe poteſt. Et metaph. qui percipi & intelligi poteſt. Greg. Naz.

Χωρητικὸς, ἡ ὁ, qui talis eſt ut capere poſſit, ſeu capax eſſe : aut ſimpl. capax : apud eundem.

Compoſita.

Ἀ-χώρητος, ὁ ἡ ὁ, qui capi non poteſt, cujus aliquid capax eſſe nequit : apud eundem.

Ἀναχωρέω, ῶ, retrocedo, redeo, revertor. Thuc.l. ἀναχωροῦντες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ναῦς. Item introrſus recedo, remotus ſum à via : unde ἀναχωρητικὸς τόπος, penetrale, locus qui eſt in receſſu, apud Herod an. l.1. Dicitur & ἀναχωρᾶναι, alienum eſſe, abhorrere : ut τὸ ἀναχωρητικὸς τῆς φύσιος, apud Chryſoſt.

Ἀναχώρημα, τὸ, receſſus, receſſus : ut ἀναχωρήματα διαλύσης Ariſtot. de mun. Item locus qui eſt in receſſu.

Ἀναχωρητὴς, ἰτίδεμ receſſus, receſſus. Item reditus. Polyb. Item receptus ex pugna & periculo, apud Æſchin. Item locus ſemotus, ſolitudo, apud Greg. Item locus refugii, vel refugium. Demoſth.

Ἀναχωρητὴς, ὗ, ὁ, receſſor, receſſor : qui in ſolitudine vivit : eremita. in Novel. conſtitut. 5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω, recedo è. Phil. de mundo

Ἐπαναχωρέω, redeo, revertor : Ἐπαναχώρησις, reditus. Thuc.l.3.

Ὑποχωρέω, ſenſim recedo, clàm retro abeo. Herod. Ὑποχώρησις, receſſio quæ ſenſim fit.

Ἀποχωρέω, abſcedo, diſcedo, recedo. Cum genit Greg. νεὰπ χωρῶσα, exp. excrementa quæ è corpore ejiciuntur. Xen.

Ἀπόχωρημα, unde ἀποχωρήματα, retrimenta. Hippocr.

Ἀποχώρησις, abſceſſus, diſceſſus. Exponitur &, egeſtio : apud eundem.

Διαχωρέω, pervado : ut νόημα διαχωρεῖν dicitur ὃ διὰ τῆς ὄψεως ἐπὶ τὸ ἐγκέφαλον. Item excerno, onus ventris pono. Plat. in Phæd. Dicitur & χωρὶς διαχωρεῖν τι, apud Ariſtot. de part. an. l.3.

Διαχώρεσις, dicuntur quæ egeruntur. Dioſc. lib.4.

Διαχώρημα, excrementum. Alex. Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus, apud Luc.

Διαχώρησις, ipſa excernendi actio, egeſtio. Ariſtot. de partibus an. lib.3. & Hippocr. in Aphor.

Decomp. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernit. Alex. Aphr. l.1. probl. 90. Τὸ δυσδιαχώρητον, quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω, prius diffideo, priùs me ab amicitia alicujus ſeparo. Ariſtot. rhet.1.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto. *tanquam locum dem.* Lyſ. ὃ χρὴ ἐν ἐγχωρεῖ ἄλλον ὑπολαμβάνειν, non dat facultatem tempus locandi aliud. Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter, ſexparati eramus alteri ab alteris. Item ſine, abſque, præter : ut Ariſtot. in Rhet. χωρὶς ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, præter ea quæ dicta ſunt. Interdum dicitur & χωρὶς ἢ, præterea verò : ut apud Thucyd. lib.2. Interdum ſignificat, præterquam, niſi, ſequente εἰ μὴ, vel οἱ μὴ, vel ἢ ἢ ὅτι : ut apud Plut. in

Ἀνεξαίφνιον, (*dec.*) quod fieri non contingit, impoſſibile. Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do. Soph. Χειμῶνι ἐκχωρῶν ευκαίρησε δύρει. Item diſcedo, emigro, cum genit. Plut. in Apoph. Hinc & ἐκχωρήσαι ἐξ ὄρους, membrum loco motum. Poll.

Ἐπιχωρῶ, (*decomp.*) ſenſim excedo ſeu abſcedo, cum genit. Plut. de leg.

Ἐπιχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex. Ἐπιχωρεῖσις, concedi, permitti. Maccab. lib.2. c.4.

Ἐπιχώρησις, conceſſio, permiſſio. Expon. &, ceſſio, apud Arria.

Μεταχωρέω, ſecedo, migro, tranſeo. Greg. Item tranſitionem facio, tranſeo in diverſas partes. Plut. in Demetr.

Μετάχώρησις, ſeceſſio, migratio, tranſitio.

Παρεχωρέω, cedo. Herodian. l.4. σοὶ τε τῆς ἀρχῆς ὧδε χωρῶ, cedo tibi imperio. Demoſth. τῇ πόλει ὧδε χωρῶ τῆς τιμωρίας, cedo civitati ulciſcendi jure. ¶ Item cedo, concedo : *tanquam ſuperatus.* Syneſ. ἧδ' ἐκείτων ὁ βόμβος· εἰς ἀθυμίᾳ λόγον ὑδρωμὲ πεπαρεχωρῶν μιπτῇ. ¶ Item cedo : ut in Pand. τὸ πῆμα εἰς ἐμὲ παρεχώρει ὁ πατήρ· τὰ πεπαρεχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.

Παρεχώρημα, id quo quis alii cedit. Παρεχώρησις, ipſa cedendi actio.

Decomp. Ἀνταπαρεχωρεῖν, dicuntur quæ ſibi invicem cedunt.

Ἀνταπαρεχώρησις, ipſa actio cedendi ſibi mutuo. Areopag.

Ἀνταπαρεχώρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Pauſ. in Phoc. εἰς Φαλαικὸν τὸν παλαιὸν ὄφεως χώρημα ἡ Φωκικὴ διωκεῖται. Exponitur etiam, circuitu redeo : ut apud Greg. mors & vita εἰς ἀλληλα περιχωροῦσι πᾶς ἡ ἀπὸ θεὸ ἀρτιος.

Περιχώρησις, q. d. ceſſio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum. Exponitur etiam, unio, apud Damaſc.

Προσχωρέω, concedo, I. me confero. Thuc. l.1. προσεχώρησαν ἡ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις εἰς ξυμμαχίαν, conceſſerunt in ſocietatem. Item dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem l. 3. ὡς δὴ ὁ προσεχώρουν. Item attribuor, contribuor : ut apud Pauſan. οἱ Ἐλλάδος τῆς Ἀθηναίοις προσεχώρησαν.

Προχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior : tam de re quàm perſona. Herodian. lib.5. τὸ Μακεδὸν πολὺ προκαχωρηκότα. Idem lib. 2. τὸ κάτω τῆς νυκτὸς προεκεχωρήκει. Exponitur &, ingredior : ut apud Thuc. l. 2. προχωρεῖ εἰς τὸν χῶρον αὐθις, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item προχωρεῖν, ſuccedere, bene cedere : ut προχωρεῖ τὸ ἔργον, apud Herodian. Sæpe ponitur tanquam impersonaliter : ut apud Thuc. l.2. ἢ μάν τοι προχωρήσῃ γε. ¶ Apud Xen. ἐὰν δὲ πάμπολυς ἀπῇ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum tibi commodum erit.

Προχώρημα, τὸ, id quod ſuccedit ſeu ſucceſſit. ¶ Ezech, c.32. προχωρήματα, dicuntur excrementa, quæ & διαχωρήματα.

Συγχωρέω, concedo, aſſentior, conſentio, non reclamo, Plat. poſt. lit. 2. συγχωρεῖς ἃ ἐγὼ φημι, τοῦτον τὸν τρόπον διδόντες ἔδ. &c. Et cum accuſat. apud eundem eodem libro, πασι πᾶσιν ἅπαξ τοῦ πάντα τάττειν συγχωρῶ. Cum dat. perſ. & accuſ. rei apud eundem ejuſdem operis l. 1. ¶ Item indulgeo, gratiam facio, condono, Iſocr. μικρὰ συγχωροῦντες τοῖς πολεμίοις πολλῶν τυγχάνουσι. Item ſuccedo, ſum ſimilis. Dion. συνεχώρησέ τι αὐτῷ πρὸς τύχης, condonaſſe ipſi fœnore. ¶ Item ignoſco, veniam do : ut συγχωρεῖν τὰ ἁμαρτήματα, apud eundem.

Συγχώρησις, dicitur quod paciſcuntur aliqui, de quo inter aliquos convenit. Dem. συγχωρηθέντων τῶν.

Συγχώρημα & συγχώρησις, conceſſio, aſſenſus, aſtipulatio. Item actio ignoſcendi, venia. Chryſoſt.

Συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propenſus.

Συγχώρητος, (*dec.*) non concedendus ſeu permittendus. Item venia non indignus, cui non eſt ignoſcendum : ut apud Greg. ἀσυγχώρητον βλασφημίας εἰς τὸ πνεῦμα. Item activè, qui ad veniam dandam propenſus non eſt, nimium ſeverus, inclemens : ut κατὰ γνώμης ἀσυγχώρητος, apud eundem. Ἀσυγχώρητος, ita ut venia dari non poſſit, citra ſpem veniæ.

Ὑποχωρέω, ſenſim recedo, clàm me ſubduco, pedem aufero. Il. γ. Ὡς Ἕκτωρ ἀΐδηλος ὑπεχώρεε μᾶλλον· ὀχ' ὑπεκχώρει. Thuc. οἱ ἡ νικήσαντες ὑπεχώρουν. Item decedo, cedo : ut ὑποχωροῦντες ἐδίδουν. Plut. in Apoph. Et cum dat. perſ. Dem. pro cor. ἐγὼ μὲ τῷ Πυθίωνι ὑπεχώρησα. Exponitur &, in excrementum abeo. Ariſtot. in probl.

Ὑποχώρημα, excrementum. Dioſc. l.2.

Ὑποχώρησις, idem. Ariſtot. meteorol. l. 4. Exponitur &, diſceſſio, receſſus, apud Plut. de primo frig.

Ὑποχωρητὸς μέλας, carmina quæ cantabantur in cataſtrophe fabulæ ab hiſtrionibus à ſcena exceſſuris. ſchol. Ariſtoph.

Decomp. Ἀνυποχώρητος, receſſus, regreſſus.

Συμπεριχωρέω, unà retrocedo.

-ΧΩΡΙ Σ, ſeorſum, ſeparatim, ſingulatim. Æſchin. in Cteſiph. τὸν βαλλόμενον χωρὶς ἢ ἐν μέσῃ ἀσπίδι ἐκεῖσθαι πᾶσι γοῦν ἀπροφανὲς ἄπασιν. Xenoph. Pæd.6. χωρὶς ἢ πᾶσι ἀλλήλων, ſeparati eramus alteri ab alteris. Item ſine, abſque, præter : ut Ariſtot. in Rhet. χωρὶς ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, præter ea quæ dicta ſunt. Interdum dicitur & χωρὶς ἢ, præterea verò : ut apud Thucyd. lib.2. Interdum ſignificat, præterquam, niſi, ſequente εἰ μὴ, vel οἱ μὴ, vel ἢ ὅτι : ut apud Plut. in

Cam. & Herodot. lib. 4. ¶ Derivari χωρὶς à χώρα ſcribit Euſtat. διὰ τὸ χωρεῖν ἤτοι χωρίον ἔχ. τι μεταξὺ ἀφ' ἑκάστου.

Χωρίζω, ſeparo, ſecerno : vel diſpeſco, dirimo. Plat. in Phæd. χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν.

Χωρίζομαι, ſegregor, &c. Iſocr. de Pace. πάντων δ' ἀλλήλων χωρίζεσθαι.

Χωρισμὸς, ſeparatio, ſejunctio, diviſio. Plut. in l. adverſus Coloc.

Χώρισις, idem. Heſych.

Χωριστὸς, ſeparabilis : vel ſeparatus, ſecretus, ſejunctus. Ariſt. metaphyſ.5.

Compoſita.

Ἀπεκχωρίζω, idem quod χωρίζω.

Ἀ-χώριστος, ὁ ἡ ἤ, inſeparabilis, qui ſecerni non poteſt. Greg.

Διαχωρίζω, diſgrego, diſcerno, diſjungo. Xen. in Oecon.

Διαχωρισμὸς & διαχώρισις, ſeparatio, ſejunctio.

Διαχωριστὸς, ſeparandi vim habens, qui diſcernit ac dirimit.

Ἀ-διαχώριστος, (*dec.*) inſeparabilis.

Δυσδιάκριτος, qui difficulter ſejungi & ſecerni poteſt.

Εὐχώριστος, ſeperatu & ſecretu facilis.

-ΧΩΡΟΣ, υ, τὸ, locus, ſedes : item ſpatium. Iliad. γ. Χῶρον δ' ἐσσυμένως διαμετρεῖτον. Od. λ, ἀτηρὰ χῶρον, ſedes triſtes, ſedes infernas. ¶ Item ager, prædium, fundus. Xenoph. Pæd 7. ὡσπερ ἡ οἱ χῶροι ἐργαζομένων.

Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, ſedes. Xenoph. in Oecon. ὁ χώρα ἔκαστα τεταμένα κεῖται. Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ καθίζειν, in ſede regia. Dicitur & κατὰ χώραν ἔχειν, quieſcere, nihil movere aut tentare. Ἐν χώρᾳ, interdum exp. vice, loco, ut ἐν χώρᾳ μαθόφορα ἦ, eſſe loco mercenarii. Xenoph. ¶ Item χώρα, ſpatium. Iliad. ρ. ¶ Item loculamentum, conceptaculum. Plut. in Demetr. ¶ Item ſolum, ager. Thucyd. Ariſtot. Demoſth. ¶ Item regio : ut τῶν χώραν τὴν Ἀττικὴν, Athen. lib.3. quæ ſæpe omiſſo ſubſt. χώρα dicitur : apud Plut. in Apophth. &c. Interdum & cum articulo ſubſtantivum χώρα ſubauditur : ut apud Thuc. lib.4. ἢ χρὴ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἁρμάτων οἱ Ἀθηναῖοι.

Χωλιον, τὸ, idem quod χῶρος, locus : unde χωλια τὰ ἐπισιτισμὰ, apud Xen. ¶ Item locus munitus, caſtellum, oppidulum. Ariſtotel. 2, Demoſth. in ep. ad Phil. ¶ Item ager, prædium, villa. Demoſth. in orat. contra Nicoſtr. ¶ Item apud geometras id ſpatii quod intra concurrentes lineas figurarum continetur : quod & area dicitur. Gal. meth. l.1. ¶ Χωσία, τὰ, regiones. Herodian.

Χωλίτης, υ, ὁ, ruſticus, ruſticanus. Fœm. χωλίτις, ἡ, ruſtica, villica. Lucian.

Χωλιτικὸς, ut χωλιτικὸν πλῆθος, ruſtica multitudo, multitudo agreſtis. Plut. in Per.

Χωλιτικῶς, ruſticè, ut ruſticis convenit. Xen. Pæd.4.

Χωλικὸς, idem quod χωλίτικός. Χωλικῶς, idem quod χωλιτικῶς. Χωλιάζω, ruſticor. (Syn. in epiſt.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.

Χωρέω, Χωρὶς, quomodo hæc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀβρόχωρος, ſeu ἀβρόχωρος, qui uberem regionẽ habitat. Heſych.

Ἀναχωρίζω, ſuæ χώρᾳ, reſtituo, recedere facio. Xenoph. Pæd.2. ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀσὺχωρίζει.

Ἀ-χωρὶς, ὁ ἡ ἤ, q. d. qui ſine loco eſt aut regione : cui interdictum eſt ſigni & aqua : extorris. Heſych.

Διάχωρον, intervalla quæ ſunt inter cohortes & centurias. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis ſeu locorum, loca difficilia. Xen. Pæd. 1.

Ἔγχωρος, qui natus eſt in ea regione in qua verſatur, indigena. Item de re dictum, patrius : ut νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος, idem : ut ἐγχώριοι θεοὶ ἡ ἥρωες, apud Thuc. lib. 2. & ἐγχωρία ἐδάφη. Herodot. ¶ Ἐγχώριον, τὸ, ſubſt. Heſych. eſt. πάκτον & δικαίωμα.

Ἐπιχώριος, idem quod ἐγχώριος : at ἡ ἐπιχωρίων πομπὴ, indigenarum. Plat. de rep. l.1. Sic ἐπιχώριος Θεὸς, patria dea. Ariſtoph. Et ἐπιχώριον ἔρυμα, apud Theocr. idyll.27. germen, quod in loco aliquo ſeu regione naſci ſolet, vernaculus frutex.

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐπιχωριάζω, ſum indigena, ſum vernaculus : ut γλαῦξ ἐπιχωριάζουσα, apud Dionyſ. Halic. in vita Lyſ. ¶ Item ad locum aliquem venio vel frequenter verſor. Plat. in Phæd. ἧδ' πολιτῶν φιλιασίων δεῖς πολὺ τι ὅπι χωριάζει πὸ νῦ Ἀθηναζε. Ἐπιχωριάζειν, conſuetum eſſe & patruum. Ariſtot.

Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, ſpatioſus, capax : ut εὐρυχώρης ἀγυιὰς, apud Eurip. Pro eodem dicitur & εὐρυχώρης, apud Strab.

Εὐρυχωρία, locus amplus, latum ſpacium. Thuc. l.2.

Κατακχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Pæd.2.

Περίχωρος, regioni circumjacens : aut ſimpl. circumjacens, finitimus, vicinus. Plut. & Lucæ cap.3.

Πανδιόχωρος, vicinus, habitans in loco vicino, accola.

Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος : unde πολυχωρότης ψυχῆς Περίχωρος, idem quod πανδιόχωρος. (apud Syneſ.

Στενόχωρος, anguſtum habens ſpatium, arctus, anguſtus.

Στενοχωρία, anguſtum ſpatium, anguſtus locus.

Στενοχωρέω, coanguſto, coarcto. Alex. in probl. Στενοχωρέομαι,

in angustiis versor. Basilius.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur. Greg.

Φιλοχωρέω, amor quo vis libenter in loco aliquo commoratur. Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor, aut habito. Plut. de Socr. dæm. Et simpliciter, libenter versor, aut habito: ut apud Phil. de mund. πυρεῖ δὲ τελεχορεῖν.

Ἐμφιλοχωρέω, (dec.) libenter habito in. Theophyl. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῇ γνώμῃ. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ σῷ αὐτοῦ σκέμματι, commorari in illa commentatione tanquam in loco quo delectamur.

Ἀχῶρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χῶρις, Χωρὶς, vide in Χέω. Χώρ, in Χολή.

Ψ

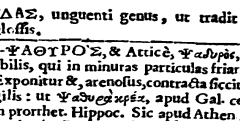

ΨΑΓΔΑΣ, unguenti genus, ut tradit Gal. in glossis.

-ΨΑΘΥΡΟΣ, & Atticè, Ψαθυρὰς, ᾶ, ὁ, friabilis, qui in minuras particulas friari potest. Exponitur &, arenosus, contracta ficcitate fragilis: ut Ψαθυρὸν κρέας, apud Gal. comm. 3. in prorrhet. Hippoc. Sic apud Athen. l. 2. Ψαθυρὸς σφόδρα, & Ψαθυρὸν ὕδωρ, apud Arist. in l. de sensu. ¶ Derivatur a Ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristot. hist. anim lib. 4.

Ψαθυρᾶσθαι, friabilem fieri. Item arescere, seu inarescere: unde in Psal. David. πέπωκά μου ὡσεὶ χαῦσις ἐν Ψαθυρώσει.

Ψαθύωσις, ως, ἡ, frustulum ex friatura. Athen. lib. 14.

Τ' πωψαθυρός, ὁ ἢ ἡ, (comp.) qui aliquantum seu aliquatenus Ψαθυρὸς est. Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ᾶ, ὁ, rarus: & raros habens capillos. Hesych. & Eust.

Ψαιάς, vide in Ψάλλω. Ψαίω, Ψαίω, &c. in Ψάω, i. tergo.

-ΨΑΚΑΣ, ἀδος, ἡ, ros. Item stilla, gutta: unde apud Aristoph. in Pace, Ἐγὼ δὲ δ' ἐρχομένου μὴ Ψακὰς ἵδῃ πίνειν. ¶ Itidem deducitur a Ψάω, λεπαίνω: quoniam minutissimum & tenuissimum quiddam est ros, & guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula: vel guttula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo: vel generaliùs, stillo. Athen. l. 6. Ψακάζειν ἡδέπνοις. Item rore vel aliis guttis aspergo, & madefacio: unde λάβε Ψακαζόμενος, apud Aristot. rhet. 3.

Ψακαδῆς, ῆ, ὁ, stillatitius: ut μύρῳ ψακασοῖς, Athen. l. 4.

Ψακὸς, idem quod Ψακάς. Suid. & Hesych.

Ψακάζω pro Ψακάζω, apud eosdem.

Ψακάλιον & Ψάκαλον, idem quod ἐμέρυον, ὄρθρος. Hesych. & Eust.

Ψεκὰς, itidem ros: vel guttula roris. Ennip. initio Helenæ de Nilo, Ὃς ἀπὸ πλαγᾶς Ψεκὰς Αἰγυπτίων πιόνων λάβρῳ πυκάσσει χρόνον, ὑετόνεφι χιμῶνι. Exponitur & generaliter, gutta minuta in modum roris, apud Aristot. de mundo. Dici tradiur & de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam. Item Ψεκάδας dictas volunt ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ψεκάζω, idem quod Ψακάζω, roris in modum minutulis guttulis pluo. Aristoph. in Nub. Item stillo, guttatim desluo. Item rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo & madefacio: unde apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. ult. πὶ ἴχνη σῦ λαγῶν ψεκαζόντα. Apud Aristot. rhet. 3. λύκι Ψεκαζόμενοι, exp. lupus frendens.

Composita ex Ψεκάζω.

Ἐπιψεκάζω, irroro, rore aspergo: interdum &, instillo. Xen. in sym.

Κατὰ πιψεκάζω, idem: vel generaliùs, aspergo. Plut. in Alex.

Τ' πιψεκάζω, aliquantum irroro. Apud Poll. l. 6. c. 6. πυκνὸν ὑποψεκάζειν de convivis dici videtur qui poculum alii propinatum non uno haustu exhaurium, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundunt. Dicitur tamen significare largiorem haustum, εὐπαρασταλαγμῷ, ex eodem Poll.

Ψιλόω, &c. vide in Ψάω, tango.

ΨΑΛΙΟΝ, vel Ψάλιν, pro quo & Λέλιον, ου, τὸ, frænum: ut apud Plat. in Lyc. ἅμα δὲ κρατεῖν τῶν ὀλιγαρχῶν οἱ μὲν αὐτὸν ὑμῶν ἐπιστάντες ἀπεγόμενοι τῶν ἔργων ἐν ὑποκειμένῳ, οἷς ἄλιον ἐμβάλλουσι αὐτοῖς τῶν ἔξωθεν διώκουσιν. Apud Xenoph. lib. de re eq. pro fræni parte inferiori ponitur. Quidam dicunt esse catenulam illam ferream quorum mentum substringentem. ¶ Item Ψάλια five Ψάλλια dicuntur torques, monilia, collaria: item armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xenoph. Pæd. 1. & 6. Generaliter etiam quivis annuli sic vocantur.

-ΨΑΛΙΣ, ιδος, ἡ, forfex. Epigr. lib. 2. Τῷ σὺ χρὴ δρεπάνου ἢ Ψαλίδων κεκλῆσθαι, tenderi falcibus, non forficibus. ¶ Apud architectos Ψαλίδες dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum, oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsi fornices seu structuræ arcuatæ. Sic usurpasse putatur Plut. de leg. tus celer: qua expositione innuere videtur derivatum esse à Ψάλλω.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula. Numeratur & inter ornamenta mulebria apud Poll. lib. 7. cap. 22.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, ἴσω, vel ίξω, forfice resecco. Apsyrt. in Hippiatr. Item forfice tondeo: unde Ψαλίξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex Ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice resecco seu abscindo. Dios. lib. 1. cap. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, unde Παραψαλισὶς, qui circumcidit perperam & dolosè, ut qui radit: in Pand.

-Ψ Α'ΛΛΩ, F. αλῶ. P. αλμαι, tango, & leni quodam motu percutio. Eurip. in Bacch. Πλάτης δ' ὅσοι πάλωσι χρῆσθαι πάλῃ Ψάλλοντ' ἀείδειν, qui arcuum nervos tangunt & impellunt. Sic musici dicuntur suas χορδὰς Ψάλλειν, apud Aristot. in probl. vel simpliciter Ψάλλειν, ut apud Plut. in Peric. ὅσοι τὸν ὕμνον ὑπηρετοῦσι καὶ Ψάλλουσι, qui suaviter fidibus tactis luserat. Item metaph. psallo, in ram pulsantes, fidibus canentes. Generaliter etiam significat moveo, quatio: ut apud Æsch. in Perss. Ψάλλ' ἔθειρας. ¶ Derivatur à Ψάω, significante appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλλεσθαι, dicitur chorda quæ tangitur, movetur, aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: ut apud Athen. lib. 9. Ψαλλόμενος. Σοφοκλῆς.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidib. cantatum. Eurip.

Ψαλμὸς, ὁ, idem Athen. lib. 14.

Ψαλτὴς, οῦ, ὁ, & Ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere novit, qui sci: fidibus. Idem lib. 8. & Plut. in Apophth. Fœm. Ψάλτεια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus, apud Athen. l. 14.

Ψαλτικὸς, ὴ, ὸν, ad psalten pertinens, quo psaltes utitur: ut ὄργανον Ψαλτικόν.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium: instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur: ut testatur Athen. l. 14.

Ψαλτὴς, οῦ, ὁ, qui psalli potest, citharæ æquus.

Ψάλτης five Ψάλτις, idem quod ψάλτης, cithara. Suid. & Hesyc.

Ψάλις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Aristoph.

Ἀντιψαλμὸς, ὁ, ἡ, cantilena quæ vicissim canitur, carmen ex adverso respondens, vel reciprocum. Eurip. in Iph. in Taur.

Ἀποψάλλω, evello: ducta metaphora à psallentibus. Hesych.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Διαψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. lib. 14.

Διάψαλμα, melodiæ & cantus modulationique immutatio. Suid.

Ἐπιψάλλω, idem cum διαψάλλω. unde ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἡδυψάλτης, qui sacra canit. Basil.

Κατὰ πιψάλλω, fidibus cano, fidibus obtecto: unde κατὰ πιψάλλειν is dicitur qui fidium cantu obtectatur: apud Plutarch. in Arat.

Παραψάλλω, fidibus accino. Item leviter tango & pulso: apud eundem in præcept. san. & in Demetr.

Τριγωνοψάλτης, proverbialiter dicitur ὑπὲρ φαύλως ἐπῃνημένων. Hesych.

-Ψ Α'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, sabulum. Plur. ex Pind. ψάμμοι ἐνδυμὸν ἐξυφάνθην. Athen. πὶς ἐν Λιβύῃ ψάμμος. ¶ Quidam ψάμμον ex ἀμμῶ factum esse censent, addita litera Ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere: ipsum autem ψάμμος à Ψάω, deduci, significante λεπαίνω, quòd arenam nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, ες, ὁ, ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμμώτης, idem.

Ψαμμῖτις, ιδος, ἡ, ut ὀνυξ ψαμμῖτις, q. d. arenacea: apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, unde ψαμμισμὸς, defossio in arenam. Paulus Ægin. l. 3.

Ψαμμίον, ου, τὸ, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1. (c. 48.

Ψαμαθῶδης, idem quod ψαμμώδης. Iliad. τ, Οἷόν τε μετὰ πόντου δόον ἁμαθώδεϊ τῇ κόνις τῇ. Accipitur & pro ipso littore, apud Sophocl. ἐπὶ χοιρεῖον ψάμαθον ἐκελαίνετον.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄψαμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος. Athen. lib. 7.

Ἀψαμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄψαμαθος, ου, ἡ, ἡ, idem quod ψάμμος. Suidas verò ἄψαθον tradit esse campi pulverem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, l. litoraleam. Hom. Il. ε, πόλυ δὴ τόσσ' ἀφ' ἑταίρων ἑκὰς ἀμφιδρυφέος ψαθέος. Ἀψαμαθώδης & ἀψαθώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἀψαμαθώω, in ἀψαθώδες, redigo, per 3o. destruo. Iliad. τ, πόλιν δ' τε πύρ ἀψαθώσει.

Composita.

Ἀψαμμος, seu ἀψάμαθος, ὁ, ἡ, ἡ, arenis carens: non sabulosus. Hesych.

Καθαμμίζω, arena obruo. Aristot. de anim. lib. 9.

Τ' πιψαμ-

Τ' πιψαμμος, subtus arenam habens, arenosus

Τ' ψαμμος, idem. Theophr.

Ἀνύψαμμος, γῆ, (dec.) non arenosa terra vel non arenosus ager.

Χρύψαμμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, aurea arena.

Ψάη, Ψαῆς, &c. vide Ψάξω, in Ψάω.

Ψευδὸς, in comp. ex Ἀ'κρ. Ψεύω, &c. in Ψάω.

ΨΑΘΑΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, aridus, squalidus, infirmus, frabilis. Hesych. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Ψαρεαὶ τόποι, exp. loca arenacea & sabulosa. Et Ψαρέα χώρα, apud eundem hist. pl. l. 8. ¶tem tenebrosus: ut Ψαρέαι νυκτάλωπες, apud Hesych. Sic apud Dioscor. lib. 3. c. 136. αὐχὴν Ψαρὸν, quidam exp. minus splendens. Pro Ψαρὸς, scribitur & Ψαφὸς.

Ψαρεία, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. Dioscor. l. 1. c. 19.

Ψάργις, vide in Ψῆν.

Ψ Α'Ω, ᾷς, Ἐ. ησω, tergo, abstergo: vel radendo detergeo. Exponitur & mulceo. Eust. Item radendo complano. ¶ Item appropinquo, accedo: vel attingo, contingo: unde apud Sophocl. Ἵνα κατ' ἄκρας, in summa parte attingit. ¶ Item in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. in Eustath. ¶ Item uro, foveo, calefacio.

¶ *Derivata à Ψάω, tergo, &c.*

Ψηδὸς, ὁ, ὁ, tersus, detersus: vel rasus, radendo detersus.

Ψήκω, f. ξω, idem cum Ψάω, rado, frico: vel fricando detergeo. Xenoph. Hellen. 2. ἐπεπτώκει γὰρ ἡ χοινὶς τοῦ ἱππικοῦ ψέφου ὑπολυομένου τοὺς ἵππους. Sic & apud eundem in l. de re eq. Exponitur etiam, delinio, demulceo: *mos est eorum qui animal aliquod levibus detergentes demulcent & deliniunt.* Hesych.

Ψήγμα, ατος, τὸ, rador, tergor, destringor, &c. apud Xen. de re eq. Item activè, delinio, demulceo: ut apud Hesych. Ψήγματα τῶν ἱππικῶν.

Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, destringendo & detergendo detractum est, ramentum. Herod. Plut. symp. 8. Strab. lib. 3.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defricatio, detersio. Xen. de re equ.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, & Ψήκτρα, ἡ, instrumentum quo, radimus destringimus & detergimus, radula, strigil: in Epigr. & apud Eurip. in Hippol. coron. Pro iisdem dicitur etiam Ψηκτρὶς & Ψήκτρια, apud Hesych.

Ψάω, idem quod Ψήχω, & Ψάω. Hesych.

Ψάκτης, ου, ὁ, destrictorius, derasorius, detersorius: ut κτένιον ἱππικὸν, apud Epigr.

Ψαθὴς, ὁ, contusus, contritus: unde τὰ Ψαιστὰ. Suidæ sunt ἄλφιτα ἐκ μόνης κριθῆς. Item farinæ vino & oleo subactæ, quæ adolebantur diis: ut apud Aristoph. in Plut. Ὃ, τ' ἐκ' αὖ ὅτε δὴ μῆνις ἀθρόπνοον ἔπνει Ὀδυσῆι, ἐν ὄχῃ Ψαιστὸν, ὃν ἐλλ' ὀλέθρῳ. Hinc & Ψαιστάρια, Galeno apud Hippocr. est placenta melle & oleo imbuta.

Πολύμυσος, (comp.) idem quod πολύμυσος, de quo in comp. ex Μῦς.

Ψαίω, ab Hesych. exp. Ψαίω. Item πτέασσα, βριπῶ, σύρω. Galen exp. innato, attingo: unde apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ὅσα Ψαίειν τὰς ὑστέρας. ¶ Significat etiam, accelero, propero, festino. Suid.

Ψαφὶς, ῖδος, mobilis, agilis, celer, velox: ut Ψαφὶς ἵππος, apud Aristoph. Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. πολιόψαφος, qui simul Ψαφὸς est & albus. In Hippiatr. exp. albicans in cinereum colorem. ¶ At Ψάφος, avis nomen *itidem* variis distincte maculis: ut testatur Aristotel. hist. anim. lib. 9. c. 26. Eadem & Ψῆφ dicitur: unde genit. plur. Ψαφῶν, Il. p. Et Ψῆφες pro Ψάφες. Il. π. Hesych. genus passeris esse dicit. Latini sturnos vocant.

Ἀκεσιψηφὶς, & αἰολοψηφὶς, idem cum Ψαφὶς: unde λαὸς ἀκεσιψήφων γάνατα, Il. χ. Il. π. λύσσα δ' ὀφυιὸν αἰολοψήφου, exp. concionem celeriter dimisit, pro αἰολοπῶν. Sic Od. ρ. αἰολοψὸς ἢ κάρβανος κρυοεροῦ χάλκοιο, exp. cibò capit fatietas lamentorum. Vide & in Αἴλα.

Composita: ac primùm ex ipsa Ψάω.

Ἀναψάω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergendo colligo & excipio: ut apud Cæs. ὃς ἐκεῖ ἀναψήσας ὑπὸ τὰ δένδρα ἐπιτήδειον ἀνεβάσατο λιθίνου, lana ex arbore detergentes & accipientes.

Ἀπαψάω, abstergo. Interdum &, abstergendo colligo: ut apud Dioscor. lib. 4. cap. 65. Ἐπιβρέχει τὸ ἀκρωτήριον ὑπορχούμενον ἀκτὴ λῳ εἰς ὕδατος. Ἀποψάομαι, idem quod ὑπαψάω. Lucian. in somn. ἐπεσβὰς οὖ ἀπέψω τὸν ἱδρῶ βλεφάροιν τὸ μέλι, ubi abstersteris mel ab oculis.

Ἀποψᾶδες, dicitur qui se detergit aut abstergit: ut apud Xenoph. Ped. l. ὅταν δὲ ἔρτα ἀπίῃ εἰς ὕδωρ τῶν χθέρα ὑπὸ ἱδρῶτος ἀποψᾶδες ὀφθῶσι. Peculiariter significat, nates abstergere: ut apud Aristoph. in Plut. (mentum.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: rasstorium: lignum quo mensuræ deraduntur. Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: unde διαψᾷ πᾶν ἄμμον, apud Suid.

Κατὰ πιψάω, tergendo frico & bene demulceo. Et simpliciter, defrico, demulceo: ut apud Xen. in apol. Socr. κατὰ πιψάσας αὐτῷ τὰ ὦτα ἀπῆλθε. Sic apud Philostr. κατὰ πιψᾶται τῶν ἵππων ἡ τῶν ὀπῶν ἢ τῶν ἀκοῶν.

Παλίμψηστος, (pro quo scribitur & πταλίμψηστος, & πταλίμψαστος, ἀπὸ Ψάω) ὁ ἢ ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: ut πταλίμψηστον βιβλίον, apud Plut. Latini itidem palimpsestum dicunt: ut Cic. ad Trebat. lib. 7. ep. 18.

Περιψάω, circumcirca abstergo vel defrico. Aristoph. περιψήματος ἀκάθαρτον, τὸ βλίφαρα περιψῆνον.

Περίψημα, sordes & purgamenta ejusmodi detersione defricatione detracta: in ep. ad Corinth. 1. c. 4.

Συμψάω, corrado. Item radendo complano. Aristoph. in Nub. Dicitur & fluvius aliquid συμψᾶν, quod absorbens ex conspectu hominum subducit: ut apud Herodot.

Composita ex Ψήχω.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω.

Ἀποψήχω, derado, destringo, detergo. Dioscor. l. 5. c. 85.

Ἀπόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum.

Ἄψηκτος, ὁ ἢ ἡ, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur &, durus, non mollitus: ut ἀξύστροφος ἄψηκτος, apud Suid.

Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo.

Ἐπίψηγμα, ejusmodi ramentum seu strigmentum. Dioscor. lib. 5. cap. 119.

Κατὰ πιψήχω, derado, destringo, detergo: unde apud Nic. in Ther. Κέδρῳ πολυβδύλοι κατὰ πιψήσθαι χροΐοις, cedrus dentatis strigilibus destricta. ¶ Exponitur etiam, æquo, complano. Suid. Item leviter tero seu defrico, demulceo. Hesych. ¶ Significat etiam, consero, contundo: apud Nic. in Alexiph. in qua signif. pertinet ad Ψάω, significans λεπτύνω.

Παραπιψήχω, idem quod κατὰ πιψήχω. Plut. symp. 2. probl. 7. Παραπιψήχειν τοῦ πώγωνος.

Συμψήχω, corrado. Item contero: σύμψηγμάτια, contrita: apud Dioscor.

Composita ex Ψάω.

Διαψάω, perpurgo. Hesych. Item perflo, perspiro. Aristoph. in Avib. Ἄνεμοι διαψαίουσι πλεύσιμόν κανθὸν, perflant cirros fumi, metaphora sumpta à re nautica. Exponitur etiam, distraho. Item dissolutus sum, diffluo. Item quietus sum, ex Eurip.

Κατὰ πιψάω, moveor, commoveor. Hesych. & Suid.

Μεταψάω, Hesych. est μεταφέρω, transfero: afferenti participium μεταψάοντι, ex Eurip. Phœn. ubi legitur. Ἐγὼ δὲ πᾶς τ' ἐπὶ μεταψάοντι πάντῃ, saxum pede transferens. Quidam exp. pede ad saxum offendens.

¶ *Derivata à Ψάω significante accedo & attingo.*

Ψαίω, ξω, idem quod ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eur. in Androm. Χαίρω, τὸ μὴ ψαῖσαι; ψαίων δ' ἐγὼ Ψαίσω, fiens vos attinget. Sic apud Gal. ad Glauc. l. 2. ἀλλήλων ψαίοντα τὰ μόρια, corpora quæ se mutuò attingunt. Item assequor vel pervenio ad. Plut. de Deo Socr. ἴσως ὅταν ψαίσῃ τὸ ἀληθινὸν τῷ μυθώδες. Item tango seu contingo, ita ut capessam vel accedam. Polyb. καθὸ ἐγγὺς ἀφίστατο τῶν πολλοῦ, πολλῷ δ' ἔλαττον ἐψαίων.

Ψαῖσμα, idem quod ψαῖσις, apud Dioscor. l. 5. c. 27.

Ψαῖσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut. in Alcib.

Ψαυστὸς, ὴ, ὸν, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: ut ἄγαλμα ψαυστὸν. Herodian. lib. 1.

Ψάλασσω, f. ξω, *itidem* significat tango, contrecto. Hesych. & Suid. Pro eodem dicitur & Ψαύλλω, apud eosdem.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus. Hesych.

Ψάλακτος, ὴ, ὸν, tactui patens, sub tactum cadens: apud eundem.

Ψόαι, sive Ψύαι, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocratem in libro de Arte. Sunt & qui externos spinæ musculos Ψόας vocent, ut scribit Poll. Marcellus Virgilius Ψόας propriè dici lumbos contendit: idque nomen grammaticos à libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd ibi renes subjacent. Athen. lib. 9. Ψόαι vocari dicit δὲ τὰ ἁδῶνα. Ἐν ἁδῶσι δὲ Ψόαι, ἃ πὶ τοῦ ὑπὸ τὴν ψύαν πλησίον τοῖς ὀστέοις ὠσὶ σάρκωσιν.

Ψόλος, Ψώγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Ψαίω.

Ἀ'ψαυστος, ὁ ἢ ἡ, intactus, illibatus: ut ἀψαύστου παρθένου, in Epigr. Item non tangendus. Thuc. lib. 4. Item activè, qui non tetigit. cum genit. Apoll. Arg. lib. 2.

Ἀψαυστὸς, five ἀψαύς, citra tactum. Plut. symp. 4.

Ἀ'ψαυτέω, non tango. Appian.

Ἐπιψαύω, attingo, attrecto: vel in superficie & leviter tango. Hesiod. in Asp. Οὐ τ' ἀρ ἐπιψαύσει ἀνὴρ ἀνδρὸς ἑταίρου, οὐδ' ὃς ἄγχι ἴασιν. Cum dat. Od. ϑ. Α'ντίος δὲ τ' ὀλίγον ἐφ' ὕδατος ἐπιψαύει ἀκάνθη. Ἐπιψαύσιμος, ita ut summis tantùm digitis attingas & leviter, strictim.

Παραπιψαύω, (dec. om.) leviter attingo, stringo.

Παραψαύω, idem.

Προσψαύω, attingo, vel idem quod ἐπιψαύω.

Συμψαύω, contingo, tactu mutuo junctus sum.

Εὐπροσψαυστος, connectus.

Composita ex Ψαλάσσω.

Ἀ'ψηλακτος, qui tactus non est vel tangi nequit. Exponitur etiam, immotus, immobilis. Soph. in Scythis.

Διαψαλάσσω, Suid. & Hesych. exp. οἱ ὑφάνται διασείουσι. Pro eodem ponitur & διαψᾶσθαι.

Ψποκλάσαν, subtus contrecto, vel leviter contrecto: apud Suid: ex Aristoph.

¶ *Pertinentia ad ψάω, extremo.*

Ψαιδός, Καπνψήχω, vide in primo ordine derivatorum Ψάιμμος, Ψακὰς seu ψακάς, ψαλψιός, Ψήφη, Ψάδνον, Ψαμὰς, Ψάχνη, vide suis locis.

Ψὲ pro σφέ. Doricè.

Ψ E'Τ Ω, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoë. πρεσβ. 318 ὃ ἐκεῖς ἔτας τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον ἢ ἐπαινεῖῃ ἃ ἑαυτῷ ἐναντίος ἔσηται. Aristoph. in Nub. τίνα γὰρ μᾶλλον ἔχων ψέγεις τὸ δυσμεὲ λαβέ; Ψόγημα, reprehendor, vituperor. Plut. ἀδὲ δυσωπίας, κατὰς ἔστιν αἰσχρὸν, ἢ ψόγου ἐπαινεῖν, ἢ ὑπὸ γλιτοῦ ψεγόμενον.

Ψόγημα, τὸ, vituperium.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. Poll. ex Plat.

Ψεκτὸς, ὁ, vituperatus, reprehensus.

Ψεκτικὸς, vituperatori propriùs, quo vituperator uti solet, reprehensorius. Item propensus ad reprehendendum. Poll. lib. 5. c. 12.

Ψεκτικῶς, more τοῦ ψεκτικοῦ, sive ut ψεκτικὸν decet: apud eundem ibidem.

Ψόγος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium. Plat. de virt. mor. ἢ συνήθεια ἐξ ἡδονῆς ἐμποιεῖ μεταβολὴν ἐς αἰσχύλου.

Ψογερὸς & Ψόγιος, vituperabilis: Hesych.

Composita.

Α'ψεγής, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, irreprehensus, vituperio carens. Soph. in El. Α'ψόγιστος, ὁ, ἡ, idem. Hesych.

Δια ἕβ ω, , idem quod ψέγω, apud Plut.

Ε'μψέγειν, Hesych. exp. ὀνειδίζειν, inhumare, sepelire.

Ε'πίψογος, qui reprehensionem meretur, in vituperium incurrens. Poll. lib. 5. c. 44.

Φιλοψόγος, reprehendere amans. Eurip. in Phœn.

Ψ ENNO'Σ ος, ὁ, raros habens pilos, glaber. Il. β. (de Thersite) ψοῦς ἦλθ' ἀπάλαμος, ψαδνὴ δ' ἐπενήνοθε λαγὼς.

Ψεφὶς, &c. vide in Ψαφὶς. Ψέχετε, &c. in Ψέγω. Ψέλιον, in Ψάλιον.

Ψ E Λ Λ O'Σ, ὸς, ὁ, balbus, blæsus, inarticulatè loquens ita ut vix intelligi possit. Suid. specialiter sic dicitur qui crassius pronuntiat literam σ. teste Hesych. Generali significatione apud Plutarch. symp. lib. 1. cap. 4. τοὺς λαγωοὺς φασὶ γίγνεσθαι ἐξυβρίζοντα φορτικῶτερος ἤδιον ψελλούς. Dicitur & aliquid nobis ψελλὸν esse quod non intelligimus. Æschil. in Prometh. Τῶν δ' ἦν σοὶ ψελλὸν τὰ μέλλοντα δὲ σήματα.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas. Aristot.

Ψελλίζω, ίσω, balbutio: apud eundem in probl. sect. 11.

Ψελλίζομαι, idem. Plat. in Gorg. Item ineptè loquor, nugor. Aristot. metaphys. lib. 1.

Ψελλισμὸς, & Ψελλισμὸς, ὁ, balbuties: linguæ hæsitatio atque titubatio. Plut. symp. 3. probl. 1. Apud eundem πολλοῖς γὰρ ψελλισμὸν, dici quidam volunt quasi catenam & compedes, ut fit à ψέλλιον, derivatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

Ψ E'Τ Α Ω, F. σω, fallo, frustro. Soph. in Ajace ᾧ μὲ ἐψέυσατ' ἐλπὶς πολλὰ, multum fefellisti spem meam. Xen. Pæd. 1. πείθειν τοι μὴ ἐθέλειν τὰ παίδια τὰς ἐλπίδας ἐλπὶδ' ἐᾶν.

Ψευδόμενος, fallor, decipior, frustror. Herodot. ψεύδεσθαι ἐλπίδος πολλῆς

Ψἶξ, ιγδός, mica, minutum fruſtulum panis friati. Alex. Aphr. ἐκὼ ψἶξ ἢ πανὸν εἰς πρυτάνεια ἀπαιτεῖν ἐδεδόμην, πτίλον ἔσπρυτε. Sic apud Greg. ἡ ψἶξ ἐδεδόμενον ἀπόλλυσι. Pro eodem dicitur & ψίχα, apud Heſych.

Ψιχάν, τό, parva mica. minutiſſimum fruſtulum. Matth. c. 15.

Ψιχάσιος, micæ ſpeciem gerens, minutus inſtar micæ: apud Euſt.

Ψίβα, vide in Σίβα.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, pſittacus: Indica avis humanam vocem imitans, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. c. 12. Dicitur & Ψίττακος, ab Athen. l. 9. & Plut. de ſolert anim. itidemque pſittacus à Latinis. Vocatur etiam σπιτακός. Vide Ælian. Oppian. & Plin.

Ψιχάω, &c. vide in Ψἶξ. Ψόα, in Ψάω, attingo. Ψόγος, &c. in Ψέγω.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ſumus. item flamma, & fuligo. Aeſchyl. apud ſchol. Nicandri, Κἀρφε πλανᾷ πρὸπωλον μὴν ψόλος. Ψολόεις, εντος, ὁ, ἡ, fumidus, fumoſus: vel flammeus, flammans. item fuligineuſus: ut ψολόεις καπνὸς, Od. ψ. & apud Heſiod. in Aſp. & apud Ariſtot. de mun. lo.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, crepitus: Interdum & fragor, vel generaliùs, ſonus. Epigr. l. 2. Ο'ψόφου δὲ ἀγγος ἐν ὕδατι, ſtrepitus ſcuticæ audiebatur. Thuc. l. 3. (de tegula) ἢ πνεῦσα ψόφον ὑποίησε, ᾗ αὐτὴ βοὴ ἦν. Ariſtot. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι εἰσὶ καὶ εἰσὶ, ψόφου, ἢ πνεῦμα ἀφιᾶσι, ſonos quoſdam emittunt.

Ψοφώδης, ες, ον, ὁ, ἡ, crepitu ſeu ſonitu plenus, ſonorus, ſonans. Ariſtoth. rhet. l. 3.

Ψοφέω, ſtrepitum ſeu crepitum edo: ſonitum do: vel ſono. Ariſtoph. ψοφεῖ λέλαπε. Plut. in Publ. ψοφοῦσι τοῖς αὐτοῖς δύρσεσι, foribus puſſatis ſtrepitum excitant.

Ψόφημα, τό, idem quod ψόφος. Greg.

Ψοφητὴς, οῦ, ὁ, ſtrepitum edens, ſtreperus: vel qui ſtrepitum & ſonum edere poteſt: apud Suid.

Compoſita.

Α'πυψοφῶ, idem quod ψοφῶ: vel magnum ſtrepitum edo. Item crepitum ventris edo, pedo. Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. c. 49. Athenæus l. 9.

Α'ψόφητος, ον, ὁ, ἡ, ſtrepitum ſeu crepitum nullum edens: tacitus, ſilens.

Α'ψόφητος, ut apud Soph. in Ajace, ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum ſtrepitum edens lamentis.

Α'ψοφητὶ, ſine ſtrepitu. Heſych. & Suid.

Ε'μψοφος, cui ſonitus ineſt, ſonitus non expers.

Πυξ. ψοφῶ, obſtrepo, circumſtrepo, circumſono.

Τ'πυψοφῶ, leviter ſtrepo.

Ψύα, vide Ψόα, in Ψάω, attingo. Ψυγάς, Ψυγμός, in Ψύχω.

ΨΤ'ΔΡΑΚΕΣ, & ψυδράκια, dicuntur puſtulæ parvæ veluti bullæ quædam ſupra cutem eminentes. Gal. l. 1. περὶ κράσ. Dioſc. l. 4. c. 119. Ψὰν ψόγος, i. à fugere à quo oriuntur.

Α'ψυδρακιασ'τὸς, (*comp.*) puſtulis illis, quæ ψυδράκια dicuntur, non infeſtatus. Dioſc.

Ψυδρὸς, ψυδρότης, &c. vide in Ψείδω. Ψυκτὴρ &c. in Ψύχω.

ΨΤ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Ariſtot. hiſt. anim. l. 5. c. 31. Apud Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 5. dicuntur ψύλλαι infeſtare etiam olera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. c. 39.

Ψύλλιον, τό, pſyllium, pulicaria herba. l. 4. c. 70. & Plin. l. 25. c. 11.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΤ'ΑΩΝ, ωνος, ὁ, pſylon, piſcis in littoribus pariens. Ariſtot. anim. l. 6. c. 14.

Ψύξις, &c. vide in Ψύχω.

ΨΥΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: ¶ à ψύχω ſignificante ſpiro, vel refrigero. nam Chryſippus apud Plutarch. ἐξ ἀναπνοῆς ὑπάρχειν τὸν ἀέρα τὸ ἀναπνεόμενον. ἐν τῷ ἀέρι φύσει ὑπάρχειν τὴν ψυχὴν, ὅταν ἡ πνοὴ ἀναθερμαίνουσα ἀπὸ τῆς καρδίας ἐκφέρηται, καὶ διὰ τῶν φυτῶν, ὅταν ἡ πνοὴ ἀναθερμαίνουσα ἀπὸ τῆς ἀέρος. ἡ σωμάτων, ἃ, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, ἡ γένεσις ζώων ἐστὶν ἐν ἀέρι. ἐπὶ τοῦτο τῷ ψυχῷ ὑπομένειν ἀέρα τὸν ἀναπνεόμενον, Iſidemq; Socr. apud Plat. in Cratylo, οὗτοι τὸ παλαιὸν νομίσαντες τὸν αὐτὸν τοῦτον τοῦτο τὸ ψυχὴν ὀνομάσαντες. οἱ δὲ ὕστερον ἔφασαν ὅταν παρὴ τὸ σῶμα τὸ πνεῦμα, ἀπιὸν δὲ τὸν αὐτὸν τοῦτο τὸ ἀναπνεόμενον διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἀναπνεῖν τὸ ζῷον. ἐπὶ τοῦτο ἔφασαν ψυχὴν εἶναι τὸ ἀναπνεόμενον, ἅτε ἂν ἀναπνεόμενον καὶ ψυχόμενον. ἐπὶ τοῦτο ἔφασαν ψυχὴν εἶναι τὸ ἀναπνεόμενον, ἅτε ἂν ἀναπνεόμενον καὶ ψυχόμενον. ἐπὶ τοῦτο ἔφασαν ψυχὴν εἶναι τὸ ἀναπνεόμενον, ἅτε ἂν ἀναπνεόμενον καὶ ψυχόμενον. Οἱ δὲ ἐκεῖ ψυχὴν αὐτὸ ἔφασαν εἶναι διὰ τὸ φέρειν ἀπὸ τοῦ ὅλου τὸ ἀναπνεόμενον καὶ ψυχόμενον. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τοῦ ὅλου. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro ſanguine accipitur, apud Ariſtoph. in Nub. Καὶ πῶς ψυχὴν ὀνόματος, animam mihi exugunt. ¶ ψυχὴ, interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus diſtinguimur. Latinè animus. Iſocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων λόγου καὶ φρονήσεως ἐστὶν. Interdum ſic dicitur animi agilacia & ſtrenuitas, ut Xen. Hell. l. 3. τὸ δὲ τῆς ψυχῆς ἀνδρικὸν. ¶ πᾶσι γὰρ ψυχὴ ἔνεστιν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. In beſtiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium, ut apud Iſocr. Ἐν θείοις τοῖς ψυχαῖς ἡμερώτερον, ferarum ingenia cicuramus. ¶ Ψυχὴ ἀνθρώπου ἐστὶν ἡ οὐσία. Ὑπὸ ψυχῆς ἔσπνευσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Sic & Act. c. 2. & alibi in novo Teſt. ψυχὴ, anima, i. ſpiritus, flatus. Heſ. ¶ Item papilio: apud Plut. ſymp. 2 probl. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 19.

Ψυχῶδης, ους, ὁ, ἡ, animatus, anima præditus, vivus. Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi eſt, ad animum vel animam pertinens: ut ψυχικὴ νόσος. Plut. περὶ φιλαυτίας. & ψυχικὰ ἁδέσια. Ariſtot. eth. 3. c. 10. in ſacris literis τὸ πνευματικὸ opponitur: ut in Epiſt. ad Cor. 1. c. 15.

Ψυχικῶς, animaliter, animo.

Ψυχάριον, animula. Plat. ψυχάδιον, idem. Luc.

Ψυχῶν, animo, animam & vitam indo, vivum facio. Epigr. l. 4. Τίς λίθον ἐψύχωσεν; Item animo, i. animum addo, calcar & ſtimulum ſubdo. Theophyl. epi. 1.

Ψυχῶμαι, animatus ſio, animum ſumo. Phil. de vita M. l. 1. ἵνα αὐτὸς ψυχωθεὶς ὀργᾷ.

Ψύχωσις, ωσος, ἡ, animatio, & q. d. animæ inditio. Greg.

Compoſita.

Α'πσψυχῶ, ῶ, ἐς, ὁ, ἡ, vicem animæ præſtans. Τὸ ἀπόψυχον, quod pro anima datur. Chryſoſt. in epiſt. ad Coloſſ. (Epigr.

Α'πολιψυχῶ, qui eſt animo molli vel effœminato: puſillanimis

Α'ψυχῶ, anima carens, inanimatus ſeu inanimus. Plut. de ſolert anim. & alibi. Item timidus: Heſych.

Α'ψυχία, ἡ, inanimum eſſe. Item timiditas, ignavia. Eurip. Significat etiam, animi deliquium, defectio animi: apud Hippocr. in prorrhet. & alibi.

Α'ψυχῶ, animæ expers ſum. Item animo linquor, exanimor. apud eundem.

Βαρύψυχῶ, qui gravi & ignavo animo eſt. Soph. in Ajace.

Δἰψυχῶ, qui duplicis animi eſt, dupler animo: in ep. Jacobi c. i.

Ε'μψυχῶ, in quo anima eſt: anima vitali prædius, ſpiratus, vivus. P. ar. in Phædr. & in Tim, &c.

Ε'μψυχος, vivè, vivaciter, animatè. Hermog.

Ε'μψυχόω, ῶ, animam indo ſeu inſpiro, animo, vivifico. Epigr.

Μετεμψυχῶ, (*dec.*) transfero in aliud ἐμψυχον, traduco animam ex uno corpore animato in aliud. Μετεμψύχωσις, tranſlatio ſeu traductio animæ ex uno corpore in aliud. Plat. in Phædr.

Εὐψυχῶ, qui generoſo & alacri animo eſt, animoſus, magnanimus. Thuc. l. 2. Syneſ. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti prædius.

Εὐψύχως, animosè, forti & magno animo. Poll. l. 3. c. 28.

Εὐψυχία, ἡ, animi præſtantia & fortitudo, magnanimitas. Thuc. l. 1. & 2.

Εὐψυχόω, ſum animo præſtanti, forti magnoque animo ſum: vel bono ſum animo, confido. Poll. l. 3. c. 28.

Ἰσοψυχῶ, pari animo prædius: vel unanimis.

Κακοψυχῶ, pulſillanimis, qui eſt animo demiſſo.

Κακοψυχία, puſillanimitas, demiſſio animi.

Λαμπρόψυχῶ, qui egregio & præſtanti animo eſt.

Λιποψυχέω, animo linquor, animo deficio. Iſocr. & Xen. Hell. 5. Item ignavus ſum. Thuc. Dicitur etiam λιποψυχῶ, apud Athen. l. 6 quod exp. etiam, efflo animam. in Epigr.

Λἰποψυχία, defectio ſeu deliquium animi, exanimatio. Herod. l. 1.

Λἰποψύχως, qualis eſt in animi deliquio: ut λιποψύχως συμπεσόντας, apud Hippocr. de victu in morb. acut.

Μεγαλοψύχως, ſum mo'li animo. Joſeph.

Μεγαλόψυχος, magno & excelſo animo prædius: magnanimus Ariſtot. eth. l. c. 10.

Μεγαλοψύχως, magno animo & excelſo. Demoſth.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas, animi celſitudo. Ariſtot. eth. 4. c. 3. & rhet. l. 1.

Μικροψυχῶ, puſillanimis, qui eſt animo puſillo & dejecto. Ariſtot. eth. 4. c. 3. Item illiberalis, ſordidus. Dem.

Μικροψυχία, puſillanimitas, animus demiſſus & abjectus. Ariſtot. rhet. 2.

Μικρόψυχος, puſillo animo ſum. Exponitur etiam, animo deficio.

Ο'λιγόψυχος, idem quod ὀλιγόψυχος. Exponitur & impatiens

Ο'λιγοψυχία, idem quod ὀλιγοψυχία. Heſych:

Ο'λοψύχως, toto animo. Cyrill.

Ο'μόψυχος, qui ejuſdem animi eſt, unanimis, concors.

Ο'μοψύχως, uno animo, unanimiter, unanimi conſenſu.

Παλιψυχῶ, qui reſumpſit animam, redivivus.

Πἀμφυχος, Amphiarai epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalis ſit: apud Soph. in El.

Σώμψυχος, qui ejuſdem animi & ſententiæ eſt: unanimis.

Συμψυχία, unanimitas, animorum concordia.

Φιλόψυχος, animarum amans: Dei epitheton, Sapient. 11. Deb. mine dictum exp. nimium vitæ cupidus, nimium timens ne animi & vita ſua priveatur: timidus: ut φιλόψυχος γαμῶ, Eurip. in Hec.

Φιλοψυχέω, nimium amo animulam meam, vitæ turpiter & ignavè parco. Eurip. in Iphig. Aul. & in Heracl. (c. 1

ΨΤΧΩ, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. ſymp. 6. probl. 6. ψυχόω

ἰμάτιον ἐν χειμῶνι διαμένειν, ἐὰν ᾖ πλίνθῳ ψύχειν λέγεσθαι. Plat. in Tim. ἐξωκείνα, ἀλλ' εἶπα ἐξ ἧς πνεῖ πνοὴν ψύχουσα ἡ διαμένουσα, πρωτοπόρα τε ἡ διαχέουσα. ¶ Item ſicco, arefacio, Heſych. In qua ſignificatione ſcribitur & ψύω, apud Dioſc. l. 1. c. 21. ¶ Item flo, ſpiro. Iliad. υ, Καὶ τὸ γ' Ἀθήνη πνοιῇ Ἀργείοισι πάλιν ἔτραπε κυδιάνειρα, Ἥ τε μάλα ψύξασα, flatu ab Achille eam haſtam retorſit, leniter admodum ſpiraus.

Ψύχομαι, frigeſco, refrigeror. Athen. l. 3. ex Strattide, οἷον ψυχόμενον τῷ ῥᾳστῷ χιόνι μεμεληκότα. Dicitur & flamma ignis ψύχεται quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr.

Ψυξιός, ᾶ, ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item ſiccatio: ut ψυξιὸς σαγήνων, Ezech. 26.

Ψῦξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrigeratio. Item flatus. Heſych.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluuntur, & vinum refrigerantur. Suid. Putatur ſic etiam dici vas in quo vinum & aqua ſimul miſcentur & refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur apud Athen. l. 4. Numeratur & inter pocula, apud Poll. l. 6. c. 16. & Plut. in ſymp. Dicuntur & ψυκτῆρες loca umbroſa & opaca condenſis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulatur, apud Athen. lib. 11.

Ψυκτήριον, τὸ, parvus ψυκτὴρ, idem lib. 11. & l. 13.

Ψυκτικὸς, ὁ, ἡ, aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens: ut ψυκτικὰ φάρμακα. Gal. Τὰ ψυκτικὰ, dicuntur eadem quæ & ψυκτῆρες; pro vaſis in quibus vinum refrigeratur, utitur Athen. l. 5. Pro locis nemoroſis apud eundem legitur l. 11.

Ψυκτικὸς, ἡ, & ψυκτικὴ, ὁ, idem quod ψυκτὴρ. Prius apud Athen. lib. 11. poſterius apud Euſt.

Ψυκτὸς, ὴ, ὁ, idem quod ψυκτικός. Plut. in lib. adverſus Colot. οἱ μὲν ψυκτὸν φασὶν εἶναι τὸν οἶνον. οἱ δὲ θερμαντικόν.

Ψυκτὸς, refrigeratus: vel qui frigefieri poteſt. Heſych. Ψυκτὰ eſt maza non multa aqua ſubacta.

Ψυχδὸς, ους, ὁ, idem quod ψυκτὴρ, Athen. lib. 11.

Ψυχεῖον, τὸ, vas vel locus in quo aliquid frigefit. Heſych. Pro eodem dicitur & ψύχειον. Athen. lib. 3.

Ψύχη, ης, ἡ, frigus. Od. κ, Ψύχει· ἐμείραν κατελέξατο οἰνοβαρείων. Plat. in ſymp. ἐν τῷ ψύχει καθεύδων. Dicitur plerunque de intentione frigore et gelu, quale eſt hiberaum: ut apud Xen. Hell. 4. Ariſtot. polit. 7. Plut. &c.

Ψυχεινὸς, frigidus: interdum et gelidus. Xen in Cyneg.

Ψυχάλη, frigus capto, apud Suid. Ψυχαλὴν, ῆν, ὁ, qui frigus captat. Ψυχαλὴ, nomen eſt fabulæ Strattidis, apud Athen. l. 2.

Ψυχρὸς, (per ſyncopen factũ ex ψυχερὸς) idem quod ψυχεινὸς: ut ὕδωρ ψυχρὸν, Odyſſ. l. & ψυχρῷ ποματ' ἀλύεις. Athen. lib. 3. Τὸ ψυχρὸν, interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης: ut apud Xenoph. in Cyneg. interdum pro ψυχρὸν ὕδωρ: ut apud Athen. lib. 5. Itidem τὸ ψυχρὸ absolutè dicuntur ψυχρὰ ἐσθήματα ſeu ἱμάτια, apud eundem lib. 4. Item ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale & mortiferum: ut ψυχρὸν ἦθος, apud Hom. & ψυχρὸν ὄφιν. Theocr. idyll. 15. Vſurpatur & metaphoricè: dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & jejunus in verbis: apud Iſocr. ad Nic. & Xenoph. Pæd. 8. Dicitur & ψυχρὸς βίος, vita miſera & moleſta, apud Ariſtoph. in Plut. & ψυχρὸς φλῆς, Athen. l. 13.

Ψυχρόω, frigidè. Item ineptè.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas. Luc. de ſcrib. hiſt. Metaphoricè apud Dem. pro cor. & Plut. in Fab.

Ψυχρὸω, ῶ, idem. Plut. in Alex.

Ψυχραίνω, refrigero.

Ψυχρολογία, & ψυχρολογέω, frigidè loquor, aliquid loquor quod omnino gratia caret. Hermog. de ideis.

Ψύχραμα, idem quod ψυχρότης, frigus. Item ineptiæ. Gal. de criſimis diebus lib. 3.

Ψυχρεῖος, idem quod ψυχραίνω. Alex. Trall.

Ψύθεγκας, Ψυχὴ, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α'πὸψύχω, refrigero, eventilo. ¶ Item abſtergo, deſicco. Od. Α & Iliad. ε. in Themiſt. ¶ Item metaph. refocillo, recreo: propriè à calore. Heſiod. in Erg. Δμῶας αὐλίζειν φίλα γόνατα. Eurip. in Iph. Aul. Ἐξιστὸν πόδα Κρίσιλλον αὐλίζουσι Σκυλότοιμοι βοΐσιν. Expone, ἀναπνεύσουσι. Item refrigero, ſiccando. Expone quæ animum reducunt, & αὐλιζόμενος, qui ex animi deliquio recreantur, reſte Euſt. in Iliad. κ, αὐλίζηθεν φίλον ἦτορ, innuente in hac ſignif. etiam à ψυχῷ deduci poſſe.

Α'πὸψῦξις, εως, ἡ, refrigeratio. Item recreatio, refocillatio, Act. Ap. c. 3.

Α'πὸψυχῶ, ῆς, idem. Plat. in ſymp.

Ε'ξαναψύχω, (*dec.*) idem quod αὐαλύχω.

Α'ντιψύχω, contra vel viciſſim refrigero.

Α'ναψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio. Athen. l. 9. Item reſtinguo, Heſiod. ¶ Item excico, vel depurgo. apud Dioſc. l. 5. c. 89. Od. α, πὶν ἢ σφῶϊ ἕλεν ἀπὸ ψύχοντα πολῖτας. ¶ Significat & excerno, alvum exonero. Heſych.

Α'ποψύχομαι, refrigeror, frigeſio. Ariſtot. Dioſc. & Gal. ¶ Exponitur & conſumor: apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap. 45. ἅτε ἂν ἀποψύχοντα. Iliad. χ, ἱδρῶσι δὲπιψύχονται, ſudorem abſtergende ſe à calore reficiebant.

Α'ντίψυγμα, id quod excernitur, ſtercus. Heſych.

Α'πόψυξις, ventris exoneratio. Euſtath. ex Paulan.

Ε'ναποψύχω (*decomp.*) exſpiro & efflo animam in, immorior. ¶ Item flatum & crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris ejicio in. Heſiod. in diebus. (ſentit.

Α'ψυκ]ὸν, ὁ ἢ ἡ, qui refrigerari nequit: vel qui refrigerationẽ nõ ſentit.

Διαλύχω, perfrigero: item recreo, reficio. Significat & ἀεὶ ſeu νῆ ſentit perflandum expono, exicco: ut πὰς ναῦς διαλύξει, apud Thu. l. 6.

Ε'κψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Heſych. Item neutraliter, refrigeror, frigeſco. Exponitur &, exſpiro.

Ε'μψύχω, refrigero, frigus ingenero. Al. Aph. & Gal. ad Glauc.

Ε'μψῦξις, refrigeratio.

Ε'πιψύχω, idem quod ἐμψύχω. Item perflo, perſpiro. Apoll. Arg. lib. 2. Γαῖαν δὲπιψύχοντο ἐπήσιοι ἐκ Διὸς αὔραι.

Εὐψυξία, refrigeratu facilis: item qui facilè frigus ſentit.

Η'μιψυχὴς, ὁ, ἡ, ſemifrigefactus. Dioſc. lib. 5.

Καταψύχω, idem quod ὀπιψύχω. Plut. ſymp. 3. probl. 5. Item inarefacio, exicco: unde καταψυγμὸς, aridus, ſiccus: apud eundem.

Καταψῦξις, refrigeratio: vel perfrictio, frigiditas: apud eundem ſymp. lib. 4. probl. 5.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel qui refrigerari poteſt. Καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Καταψυχρὸς, perfrigidus, prægelidus. Gal. & Dioſc.

Παραψύχω, unde Παραψυχὴ, refectio, recreamentum, vel conſolatio, ſolatium. Eurip. in Hec. Dem. in epiraph.

Περιψύχω, perfrigero, refrigero. Plut. ſymp. 6. probl. 4.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem ſymp. 6. probl. 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit: ut apud Gal. & Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Περίψυκ]ος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigeri poteſt. Diſcomp. Α'ποπερίψυχω, viciſſim perfrigero ſeu refrigero. Plut. ſymp. 6. probl. 5. (ſcens. Dioſc. l. 1.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari poteſt, vix perfrigeſcens. Plat. in ſymp. ἐν τῷ ψύχει καθεύδων.

Προψύχω, priùs refrigero. Plut. ſymp. 6. probl. 5.

Τ'ὸπερίψυχος, ſupra modum frigidus.

Τ'ὸπιψύχω, leviter refrigero.

Τ'ὸπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παχυπόψυχω, (*dec.*) idem. Dioſc. (probl. 2.

Φιλόψυχρος, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut. ſymp. 3.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter: ut apud Suid. ἀπέλιπον ὑπὸ ψόας ψοίας, ἡ, idem. Heſych. (πυοειδοῦς.

Ψοΐδης, idem, apud eundem, qui exponit etiam, liquidum excrementum: item inquinamentum: item ſitus, ſqualor.

Ψῶξα, idem quod ψόα, apud Etym. & Suid. ſed hic dicit eſſe prurirum cum fœrore conjunctum.

ΨΩ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, fruſtulum, mica: Heſych. Euſtath. Athen. l. 14. ¶ à ψάω, ſignificante λεπαίνω.

ΨΩΛΟ'Σ, ου, ὁ, verpus, apella, ſecutitus. Ariſtoph. in Avibus. Exponitur etiam, ἀφῄμων καὶ περίκοπτον τὸ αἰδοῖον, apud eundem comicum in Plut. & in Equit. ¶ ἀπὸ τῆς ψάω, ῶ, i. κόπτω. ¶ Item titio, ὀβελὸς ἐπικεκαυμένος. ¶ ἐκ δὲ τοῦ ψάω, i. κόπτω, ut annotant grammatici. ¶ At ψωλὴν ἡ, mentula, apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

Compoſita.

Α'κρόψωλος, qui in ſumma tantum parte recutitus eſt. ſchol. Α'ποψωλάω, ῶ, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam & verpum facio: unde ἀπεψωλισμένος, cui præputium detractum eſt. Ariſtoph. in Pluto.

ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fruſtum rei eſculentæ quantum bucca poſſit ſemel capere: buccea, bucella, Od. ι, φάγον δ' ἀζηχὲς ὀβελοὺς ψωμοῖσ' αἰθομένους, Athen. l. 4. ἔσπασμένοι τοῖς ψωμοῖς. ¶ Derivatur à ψάω, ſignificante λεπαίνω, κόπτω. (vita Diog.

Ψωμίον, ου, τὸ, fruſtulum quod ori ingeritur, offula, offella. Laert. in

Ψωμίζω, ίσω, (Att. ῶ) buccea ſeu turunda in os inſerta paſco & nutrio. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3. Item in paſtum conſumo. in epiſt. ad Cor. 1. cap. 13. ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os inſertis. Ariſtoph. in Equ. Ὁπόταν γὸ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται.

Ψώμωμα, idem quod ψωμὸς. Ariſtot. rhet. l. 3. Plut. de fort. Rom.

Ε'πιψωμίζω, (*comp.*) inſuper cibo, inſuper ingero bolos in buccam. Heſych.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, ſcabies: aſperitas ſummæ cutis ex ea furfures eliciens cum prurigo & colliquatione corporis. Suidæ eſt ὠσμὴ οὐθ, pruritus: unde à ψάω derivari putatur ſignificante ſcalpo, rado: vel à ψάω deducitur quod eſt tango: qui enim pſora laborant, eam radere & contrectare ſubinde ſolent, ut extinguant. ¶ Tribuitur etiam arborib. & inter has ficui, apud Theop. hiſt. pl. l. 3. c. 16. Eſt etiam nomen beſtiolæ cujuſdam. ſchol. Nic.

Ψωρακὸς, ου, ὁ, ſcabioſus. Xenoph. Pæd. 1.

Ψωρώδης, ες, ὁ, ἡ, idem.

Ψωικὸς, qui ex genere ἡ ψώρας eſt: ut ψωικὰ ἕλκεα, apud Plut. ſymp. 4. probl. ult. Item faciens ad pſoram: ut ψωικαὶ σιάσεις. Dioſc. l. 5. c. 118.

Ψωιάω, ῶ, ſcabie laboro, pſora infeſtor. Plutarc. in præcept. ſan. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 16.

Ψωλίασις, ἡ, affectus seu vitium illud, scabies. Dioſc. l.3. c.7.

Ψωρὸς, idem quod ψαὼδης, ſcaber, apud eundem l.5.c.139. ¶ At ψῶρος, Heſych. in παιδαγωγὸς, pædico.

Compoſita.

Α᾽γελωψωρία, ſcabies fera. Heſych.

Αἱμόψωρος, ſcabies & ſtrigoſitas qua animantia in ſame corripiuntur. Suid.

Ψ Ω ΧΩ. f. ξω, in fruſta comminuo, attenuo: idem quod ψαω, ſignificans λεπτύνω: ¶ unde & derivatum eſt, ut tradit Euſt. & Heſych. Exponitur etiam, πλυίω, ab eodem Heſych. itidemque ψώχοντες, exp. λεπτύνοντες, item πλυίοντες, item αἰσχαίνοντες.

Ψωχὸς, ὁ, ἡ, terra arenoſa. Heſych. & Suid.

Ω

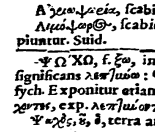

Vltima in literarum ſerie litera, interdum pro fine capitur, ſicut α pro principio. Apocal. 1. ἐγὼ εἰμὶ τὸ α καὶ τὸ ω, quod de Chriſto dicitur, quippe qui ſit æternus Deus omnium rerum principio antiquior, & omni fine poſterior. ¶ Pro nota numerali, vide Append.

Ω᾽, (cum tenui & circumfl.) adverb. interdum vocantis: ut apud Ariſtoph. in Nub. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον, ad quæ reſpondet Socrates, Τί με καλεῖς ὦ ἡμερε; Interdum ſubaudit. ¶ Sæpe adhibetur ſimplici interrogationi ſeu compellationi. Odyſſ. ῥ, Ω᾽ μέγιστε σεβέσπα, πῇ ἢ σὺ τὸν ἀπὸ πολυφλοίσβοιο Η᾽γάγες; ¶ Interdum eſt exclamantis cum admiratione: ut ὦ Η᾽ρακλεις, ὦ Ζεῦ. Sic apud Demoſth. pro cor. ἐσθ᾽ ἅ ὦ γῆ καὶ θεοὶ πάντες θεοί. Et ſequente genit. apud Ariſtoph. in Nub. ὦ ζηλοτὸν ἁβλίματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τ᾽ ἀσεβῶν τ᾽ εὐσεβῶν φρενῶν. Et cum ωε, Xenoph. ὦ ωε᾽ ἡδὺ θεῶν, ὁ δὶ immortales. Ἀτῶ, ſim, eſt conjunct. ab ἀιμὶ, i. ſum. Item nittam. ab ἴημι.

Ω᾽ω, dico ὃ, exclan: o cum admiratoria particula ὦ. Ariſtoph. in Veſp. ὦ᾽ωσον εἰ δυνατόν. Vtitur & Æſchyl.

Ω᾽ὴ, adverb. vocantis. Eurip. in Iph. Taur.

Ω᾽ (oxyton.) adverb. admirantis. Cum genit. Luc. in Piſcat. ὦ τῆς ἀδικωτάτης! Greg. ὦ τῆ θαύματος, ὃ rem miram! Cum nominat. Iulian. in epiſt. quadam ad Liban ὦλόγ᾽, ὦ φράτερ, ὦ σωσέος, ὦ ἐπιχαρήματα, ὦ ἀρμονία, ὦ σωφρόνη. In hac ſignif. interdum invenitur ſcriptum ὦ. ¶ Nonnunquam eſt dolentis, itidem cum genit. Luc. ὦ τῆς συμφορῆς, ὃ calamitatem. Interdum cum nominat. Sophoc. in Ajace, ὦ πέλαι ἐγώ. Lucian. ὦ δύλαι᾽ ἐγὼ (σὺν) ἢ δύλαι᾽. Interdum ſine caſu, ſequente particula πῶς, ut apud Greg. ὦ πῶς ἀδάκρυτ᾽ ἐπὶ τύτων ἐνέσκε μυθίμλυ.

Ω᾽ (cum ſubſcripto) dat. eſt articuli ὅς. ¶ Item pro ἑῷ, ſuo.

Ω᾽α, vel ὠα, vide Ο᾽α in Ο᾽ε. Ω᾽άεσιν, in Ω᾽άν. Ω᾽αι, in Ω᾽ς.

Ω᾽ΒΗ, ῆς, ἡ, tribus, pars populi in certas claſſes diſtincti: dialecto Laconica. Plut. in Lyc.

Ω᾽βίζω, populum in ὠβὰς diſtribuo. ibidem.

Ω᾽βάται, ὧν, ὁ, tribulis, conſribulis. Heſych.

Ω᾽ΓΥΓΙΟΣ, Ogygius. Pro antiquo ſeu vetuſto accipitur, ab Ogygo antiquiſſimo Thebanorum rege: ut ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus. Dionyſ. de ſitu orb. Et ὠγύγια πίτνα, apud Heſych. Et ὠγυγίους ὄρεσσι, ſub vetuſtis montibus. Pind.

Ω᾽δε, vide in Ο᾽ γι, Ω᾽. δι, &c. in Α᾽. δι. Ω᾽δίτ, &c. in Ο᾽δωίη. Ω᾽εσι, in Ω᾽ὸν. Ω᾽ζω, αθ, in Ω᾽.

Ω᾽ΘΕ᾽Ω, ὦ, (f. ὠθήσω & ὤσω, tanquam ab ὤθω) trudo, pello: interdum &, impello, propello, motu violento à me dimoveo. Od. λ, Ἀλλ᾽ αἴθ᾽ ὡδύσσευς πατὴρ λόφον, ἑαυτὸν volutebat contra montem. Ariſtoph. in Veſp. Τί δὴ μεδὲν τῷ ἀκτιδῆ χυίζων αὐθὶς; lucernæ ellychnium digito trudis? Plat. in Charm. ἔτως᾽ ἔχ᾽ ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῆς ἐπιστήμης συσχὼν ἢ πλησίον αὐδεὶ ἀπωθῇ, ἵνα πῳ᾽ ἀπὸ τῆ ἐμοῦ, proximum quenque ebnix è trudebat. Cum præpoſit. Il. ε, ὥσε δ᾽ ἀφ᾽ ἵππων. Plat. polit. 8. ἐπὶ κεφαλὴν αὐτὸν ἔβαλε καὶ ὦσε τῆ ὄρυγος. Demoſth. in Nicoſtr. ἀδικῶ με εἰς τὰς λιθοτομίας. Et cum κατὰ, Plutarch. in Cam. ὅσον ὀκτὼ καὶ πέντε πήχεις, protruſit & reſupinatam de rupe præcipitem dejecit.

Ω᾽θισμὸς, ὁ, impulſio, propulſio. Interdum &, everſio. Heſych.

Ω᾽θισις, εως, ὁ, trudio, extrudio, expulſio. Alex. Aphr. probl. l. 1. quæſt. 90. Ω᾽σις, idem. Ariſtot. & Hippocr. aphor. l. 3.

Ω᾽στὴς, ὰ, ὁ, impulſor, trudor. Ariſtot. de mun.

Ω᾽στὸς, impulſorius. Ω᾽στὸν, impulſorum modo, impellendo, trudendo. Item irrumpendo, apud Suid.

Ω᾽σίζω, idem quod ὠθέω. Ω᾽σίζομαι, idem quod ὠθέομαι, trudor, premor. Ariſtoph. in Plut. Δεινὸν γὰ καὶ χαλεπὸν ἔστ᾽ εἶναι Ω᾽σιζόμενον᾽ ἐν τῇ ἀκκλησίᾳ. Sic & alibi apud eundem, & Luc. in Lexiph.

Ω᾽σίω, idem quod ὠθέω. Item vexo, concutio, malè tracto. Ioſeph. l. 2. in Ap. ὠσίωντο τὰ πάντα ὑπ᾽ πολλῆς ἀθυμίας.

Ω᾽σίζομαι, idem quod ἀσίζομαι, in conferta turba premor. Item diſcrepo, contendo, in unam ſententiam non convenio: diuſtafgendere. Herodot. in Thal. Significat etiam, irruo, irrumpo: ut ἐς τὸ ἔρημον ὠσίζεσθαι. Greg.

Ω᾽στρὸς, ὰ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur: impulſio, propulſio. Plut. ſymp. 2. probl. 5. Dicitur & de truſione turbæ mutuò ſe prementis: apud Luc. in Nig.

Compoſita.

Α᾽ναὠθέω, ſurſum impello. Od. ε. Οἱ μὲν ἀὐτόματοι πέλεν ὦσεν ἀνὰ λιμὴν, navi ſubvecta. Item repello, retrudo.

Α᾽ναὠθέομαι, ſurſum impellor, ſubvehor. Ariſtot. in probl. Item repellor: apud eundem ibidem.

Α᾽ναὦσις, impulſio ſurſum, verſus, vel repulſio.

Α᾽ντωσέω, repello, renitor, obnitor. Theop. hiſt. pl. l. 5. Α᾽ντιβίαι dicuntur aliqua, cùm alterum ab altero retruditur. Ariſt. in probl.

Α᾽ντωσις, repulſio, renixus. Idem in lib. de reſpiratione.

Α᾽ποὠθέω, detrudo, depello: vel arceo, prohibeo. Od. α. Οἱ μὲν ἐὺ ἐδίδασκον᾽ ἀ᾽τὰρ ἐμὸν νόον ἔτρεε. Demoſth. Olynth. 1. ἀποὠθῶ τὸν πόλεμον. Item detrudo, dejicio, deturbo. Thuc. l. 3. item repello, renitor. Ariſtot. in probl. Item retrudo, removeo. Il. μ. πάντας ὀπίσσω.

Α᾽ποθύμιαι, (medium) idem. Thuc. lib. 2. τὰς ἀσπίδας ἐς ἀλλήλους ἀπώθοντο, impreſſionem repellebant.

Α᾽ποσμὸς, & Α᾽ποσις, repulſio, rejectio.

Α᾽ποσὸς, depulſus, propulſatus, extruſus. Soph. in Ajace.

Α᾽ποστικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.

Decomp. Α᾽ναποσῶ, viciſſim repello: vel retrudo, repello. Ariſt. in probl. ſect. 24. Α᾽ναπώθησις & Α᾽ναπώσις, repulſio, renixus. Σαναποὠθέω, una expello, una repello. (Iſio.

Βολωσία, dicebatur Lucina, quoniam partus dolores qui βόλωσι, nominantur, ameliri & αἴθειν credebatur, teſte Etym.

Βαὸτης, ὰ, ὁ, boum agitator, bubulcus, i qui bobus arat. Eſt & nomen ſigni cœleſtis quod & Arctophylax dicitur: apud Arat.

Βοωτεῖν, bobus agitatis arare: vel ſimpliciter, arare Heſiod. in Erg. exponitur etiam, boves paſcere, apud ejus ſchol. Heſych. βοωτεῖν, Laconibus eſſe dicit arare ſub Orionis occaſum.

Διωθέω, diſpello, diſjicio. Item diluo, refello. Dem. in Mid. l. tem intrudo per, trajicio impellendo & intrudendo. Athen. lib. 5. Item detrudo, deturbo, dejicio. Heſych. Item ejicio, propulſo, repello, unde apud Plut. in Pub. διωσθῆναι τὸν ὑπλον. Idem διωσθῆναι τὸν ἀγρὸν, repudiato imperio & à ſe rejecto.

Δίωσις, ἡ, depulſio, deturbatio, propulſio. Ariſtot. rhet. 1. Item dilatatio cum pulſu. Ariſtot. probl. ſect. 34.

Διωσὶλιον, ἡ, ὁ, chirurgicum inſtrumentum, quo in vulnus immiſſo, telum expellitur ſeu extruditur. Paul. Ægin. lib. 6 c. 88.

Διωσῆτες, dicuntur etiam vectes & phalangæ quib. per annulos impulſu trajectis, arca aliqua vel menſa portatur. ut Exod. c. 36.

Διωθίζω, idem quod διωθέω. Διωθισμὸς, idem quod ὠθισμὸς.

Ἐσωσέω, intrudo, intropello. (Plut. in Cam.

Ἐξωθέω, extrudo, expello, ejicio. Ariſtot. in probl. ſect. 24. ἐξωθοῦσθαι τὸ πῦρ ἐξ᾽ τῆ πνεύματος. Et ſpecialiter, ex cœtu aut civitate hominum ejicio. Soph. in Ajace, ἀπὸ δ᾽ χηνικώτατος ἐξωσόμβι. Item ſedibus expello & extermino. Act. Ap. 7.

Ἐξωσμὸς, εως, ὁ, expulſio, ejectio. Alex. Aphr. probl. 1. q. 90.

Ἐξώστης, & ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, expulſor. Syneſ. ep. 129. Ἐξώστρα dicuntur Meniana, Codic. lib. 8. tit. 11.

Ἐξώστρα, ἡ, machina quædam lignea, quæ circumacta & foras impulſu converſa, oſtendebatur ſpectatoribus quid in ſcenæ penetralibus ſecretò pararetur. Poll. & Heſych.

Περιεξωθέω, (dec.) Jobiter & per errorem expello, quaſi aliud agens extrudo. Ariſtot. de mun.

Ἐπωθέω, impello. Ἐπωσις, impulſio. Ἐπωθίζω, idem quod ἐπωθέω. Καταὠθέω, depello, dejicio. (θίω. Luc.

Παρωθέω, idem quod ἀπωθέω, expello, ejicio. Greg. Et ſpecialiter, domo expello. Aeſch. orat. in Timarch. item rejicio, aſpernor, negligo. Eurip. in Oreſt. παρώσατε τὸ ἴσον. Item rejicio in aliud tempus, procraſtino. Plat. de cap. l. 5.

Τάχωσε ραθέω, (dec.) clàm ſummovco, latenter dejicio, liæus.

Περιωθέω, indignè trudo, pulſo, aut vexo: vel per ſingularem injuriam trudo aut vexo. Dem. in Mid. πάσχε πρῶτον ἀδικῶν ἢ ἐλαύνων τὸν ἀγωνιστήν.

Α᾽ποκεκωθώνιον, (dec.) comprimo, coarcto, cohibeo intro: obnitens & repellens. Α᾽ποκέκωσις, ejuſmodi obnixus & compreſſio: ambo apud Plut. in quæſt. Plat.

Προωθέω, protrudo, propello. Theophr. (dem.

Πρόσωσις, protruſio, & ſpecialiter in anteriore parte: apud eundem.

Προωστικὸς, propellendi vim habens: & προωστικὴ δύναμις, ipſa vis expultrix. Gal. de diff. ſymp. l. 3.

Προσωθέω, impingo, allido, pulſu aut impulſu. Heſych.

Συωθέω, ſimul detrudo. Herodian. l. 4. Item contrudo, trudendo in unum locum cogo: ut apud Xen. συωθοῦσι τὸν καθηγεμόνα. Item generaliter, cogo, coarcto, compello: apud Ariſtot. de rep. Item trudendo conturbo: apud Polyb. l. 5.

Συώσησις, & συώσεις, compulſio, coarctatio. Ariſtot. ibid.

Τ᾽ωθέω, ſummoveo. Hom.

Ω᾽ία, vide in Ο᾽ε. Ω᾽ιον, in Ω᾽ὸν. Ω᾽κα in Ω᾽ικε.

Ω᾽ΚΕΑΝΟ᾽Σ, ὸ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terrarum orbem, omnes cæteras fundens recipiensq; aquas: ¶ nomen habens ὑπὸ τ᾽ αὐτῆ Ω᾽, à celeritate, teſte Jul. Solino polyhiſtore c. 36. Ariſtot. de mundo, πλατὺ δ᾽ τὸ μὲν ἔξω ὁ Ω᾽κεανὸς, Α᾽ναλαβὼν κυκλοῖται τὴ Ω᾽ικουμένης ἐπὶ πᾶσι. Apud Hom ſubſtantivè & adjectivè uſurpatur. Subſtantivè dicitur Il. φ, μέγα δέυ Ω᾽κεανοῖο. Adjectivè. Od. λ, Τὼ δ᾽ ἐγὼ ἐπεὶ ὤρεξα κατὰ ῥόον Ω᾽κεανοῖο πόντον ἐπέβαν.

Ω᾽κεανὸς, ὁ, Oceanus: ut Ω᾽κεανὸν ῥέει μέα. Suid.

Ω᾽κεανίτης, ὰ, ὁ, idem. Fœm. Ω᾽κεανίτις, ίδ᾽ ὸς, ἡ, Oceanitis.

Ω᾽κεανίη, ἡ, Oceanine, filia Oceani. Heſiod. in Theog.

Compoſita.

Ἐξωκεανιδίω, egreſſum fuiſſe in Oceanum.

Ἐξωκεανισμὸς, ὁ, egreſſio in Oceanum.

Περιωκάνοι, οἱ, qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ.

Περιωκάνιος, maritimus, littoralis: vel qui eſt ex littore Oceani.

Ω᾽ΚΥ᾽Σ, ὺος, ὁ, celer, velox, pernix. Od. θ. ὠκὺ δ᾽ ἀρετᾶ κακὰ ἔσσα, κακὸν πὲ βροτὸν ἐπέεσσιν. Sic ſæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Α᾽χιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicitur & ὠκέα metri gratia: ut ὠκεῖα Ἶρις. Heſiod. in Theog. ὠκέως & ὠκύς.

Comparat ὠκύτερος. Superl. ὠκύτατος, Od. ξ. pro quibus dicitur & Ὠκύπους, ὴ᾽ ὄ. velocitas, celeritas, pernicitas, in Axioch.

Ὠκυία, accelero, feſtino. Heſych.

Ὠκέως, celeriter, velociter. ci. ὁ Gal. ad Glauc. Pro eodem uſurpatur & nominat. plur. ὠκέαι: ut ἰε per ſyncopen ſit ὦκες quod legitur, Od. μ. & ſæpe alibi apud Hom. Ὠκίστα, celerrimè, veloc ſſimè.

Ὠκιμον, ὸ, τὸ, ocimum: herba quædam ſic appellata à celeritate provehendi. teſte Plin. & Varr. Vide Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 3. Dioſc. l. 3. c. 130. & Gal. 8. ſimpl.

Ὠκιμοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, ὸ, ocimum referens.

Ὠκίμινος ex ocimo confectus: ut ὠκίμινον μύρον. Dioſc. l. 7. c. 1. 67.

Ὠκιμοβασιλικὸν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽ναὠκύμορος, ὸ, ὁ, ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox, idem quod ὠκύς. Ariſtoph.

Πολύπους, pedibus celer. Iliad. β & κ.

Πωκυκέλης & Ionicè πωκυκοίνης, ὴ, pedum pernicitas. Il. β. Pro eodem dicitur & πωδωκία. Xen. At ποδώκεια adjectivum exp. πτῆσις: ſiquæ à πτᾶσθαι ſeu ποτᾶσθαι.

Πτηνόπους, alis celer. Æſchyl.

Δύκως, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ω᾽λαξ: vide in Α᾽δάλαξ.

Ω᾽ΛΕ᾽ΝΗ ης, ὴ, cubitus, brachium, ulna: idem quod πῆχυς, ut ſcribunt Poll. l. 2. & Heſyc. Eur in Phœn Α᾽μφὶ δὲ τὰ μὲν ὠλένιον μέσον ἀγκάλαις ἔχει.

Compoſita.

Α᾽γωλένιον, ὸ, τὸ, ſummitas, vel extremitas cubiti. Poll. Item retis pars quædam, apud Xen. in Cyneg. Item metaph. montis cacumen.

Ἐγωλενίζω, qui in ulnis fertur, quem ulnis impoſitum geſtamus. Apollon. Rhod. (ſus ſeu formoſa, l. 1. α.

Ἀδωλένιος, candidos habens lacertos. Et ſynecdochicè, formoſus.

Πολυλένιος, qui ad brachia ſeu lacertos eſt, vicinus brachiis ſeu ulnis: ut πυρὸν λοφίη ῥαδάμνη. Vocantur πυρωλένιαι etiam intériores lacertórum tori. Poll. l. 24

Ω᾽λὴ, pro ὁ ἀλὼ, Ω᾽λῆ, pro ἀδλαξ. Ω᾽μεν δὲν, &c. in Ω᾽μὸν.

Ω᾽ΜΙΛΑΔ, ος, ὁ, ludus in quo vincit is qui in circumſcriptum circulũ nucem ita cõjecerit ut ibi maneat, nec circunducta ſam lineam excurrat. Suid. ex Eupol. innuens compoſitum eſſe ex ὁ ἀμιλλᾶσθαι.

Ω᾽μαι, vide in Οἶ.

Ω᾽ΜΟΣ, ὸ, ὁ, humerus: id totum quod in articulatione brachii cum omoplata apparet ſenſibus Il. χ. Σείου πολιὸν μεμάλως κατὰ δεξιὸν ὦμον. Iſocr. Φέρων ὅπλα ἐπὶ τῶν ὤμων, humeris impoſitum bajulans.

Ω᾽μαδὸν & Ω᾽μαδὸς, ſuper humero vel humeris. Heſych.

Ω᾽μαδον, eidem eſt τὸ ὀπ᾽ ὦμος.

Ω᾽μιαῖος, humerarius, humeralis: ut ὠμιαῖα φλέγ, Ariſtot.

Ω᾽μος, ὸ, ὁ, qui repandis & amp is eſt humeris: ideoq; robuſtis

Ω᾽μων, τὸ, humerulus Epigr. (Heſych.

Compoſita.

Α᾽ραμία, ἡ, vel ἀκρωμίον, τὸ, ſummitas humeri, pars humeri exterior prominens & brachio hærens. Poll. Item metaph. montis vertex.

Ἀνωμὸς, ὸ, ὁ, ἡ humero carens.

Ἐξωμὶς, Heſychio eſt tunica ſervilis.

Ἐξωμὶς, ίδ᾽ ος, ἡ, brevis & ſubſtricta tunica circa humerum deſinens. Xen. & Ariſtoph. in Veſp. (nitur &, exertus.

Ἐξωμίσασθαι, ὸ, qui eſt humeris altis Luc. in vitarum vendit. Expoſ Ἐξωμίδης, ὰ, ὁ, ſuperhumeralis: vel ex humeris dependens.

Ἐξωμὶς, humero tenus nudo. Ariſtoph. in Concion.

Ἐπωμὶς, ίδ᾽ ος, ἡ, ſuperhumerale. ii ſumma humeri pars quæ & ἀκρωμία. Eur. in Hec. Exponitur & ſimpliciter, humerus, apud eundem in Iph. Taur. Eſt & nomen veſtis muliebris, teſte Poll. l. 7. & Athen. l. 13. Item in navi ſic dicitur eminens pars ubi inſcriptum eſt elogium, apud eundem Athen. ex Archimelo.

Ἐπωμίδιον parva epomis.

Ἐπωμαδὸν, ſuper humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐπωμαδὸς, ſuperhumera'is, humeris ſuperimpoſitus. Epigr.

Κάτω, ὸ, ὁ, qui eſt demiſſis humeris vel armis in Hippiatr.

Κατωμαδὸν, idem quod κατὰ τὸ ὦμον. Il. ψ. Apoll. Arg. 2. & apud Synef. (l. 4.

Καταμαδὸς, qui humeris fertur, uel ex humeris dependet. Epigr.

Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in l. περὶ ἀ. Syneſ.

Καταμειρμὸς, ſublatio in humeros. Peculiariter chirurgis ſic dicitur modus reponendi humeri prolapſi, quo ſuper ſummum humerum alterius qui major ſit, hominem ægrum collocant, ut ſummo illius humero æger ala ſuſpendatur.

Καταμισχὸς ἵππος, equus ex humeris ſeſſorem excutiens, ſternax.

Πεῤῥωμίς, ſuperhumerale. Exodi 28. (Heſych.

Περιωμίδιον, qui circum humeros eſt, humeris circundatus.

Σωωμία, compages humerorum vel humorum, qua humeri committuntur. Ab aliis dicitur eſſe ſcapularum contractio qua ſcapularum diſcrimen confunditur: in Hippiatr.

Τ᾽ωμία, eminentia humerorum. Chryſoſt.

Τ᾽ωμιαῖος, q. d. ſubhumeralis pars. Hippocr.

Ω᾽ΜΟ᾽Σ, ὠ, ὁ, crudus: propriè de fructibus dicitur, teſte Ariſtot. meteorol. l. 4 Metaphoricè cibis, humoribus, & morbis tribuitur: ut Οἱ μὲν κρέα δ᾽ ἀμφ᾽ ὀβελοῖς ἔσαμῳ καὶ Ο᾽πλασιὰ τε ὠ ὠμὰ, carnes aſſatæ & crudæ. Sic ὠμὸς ἰχθὺς, apud Athen. l. 8. & ὠμὰ ὠὰ, apud eundem l. 13. Dicitur & ὠμὸν γῆρας. Od. ο. ſenecta ante tempus adveniens: it dem ducta metaph. à fructibus qui ante tempus, & crudi decerpuntur. Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigidó. Item fœvo, inhumano, crudeli: ut Xen. Pæd. 4 λέγεται ὠμὸς εἶ ἢ κἀγγύων.

Ω᾽μῶς, crudeliter, fœvè.

Ω᾽μότης, ητος, ἡ, cruditas. Ariſtot. meteor. l. 4. Item crudelitas, fœvitia. Iſocr. in panath.

Ἐπ᾽ωμὸς, ὸ, ὁ, ἡ, (comp.) cui cruditatis aliquid adhuc ineſt: crudiuſculus, acerbus: ut ἐπώμῳ καρπός. Dioſc. l. 1.

Ω᾽ρ vide in Οὖ. Ω᾽ρεξ, in Α᾽ρεξ. Ω᾽ρθρος, in Α᾽ρήρ.

ΩΝΕ᾽ΟΜΑΙ, ὠνέομαι, F. ὠνήσομαι emo, mercor. Mercurius apud Luc. in vitarum vendit. βίον αὐδενικὸν πωλῶ, βίον ἔλευθερον ἢ ἥμιλον, βίον ἀλδιθερον, τὶς ἀὐτὸν τὼ; Interdum pretium quo emimus in dativo ponitur, interdum in genitivo: ac tum ex.gr. etiam, impetro, compromitte ſalutem redime. Cum genit. Demoſth. Phil. 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ᾽ ὑμῶν δίκην. Dicitur & paſſivè aliquid ὠνεῖσθαι, emi: ut apud Xen. ἐωνήθη δ᾽ ἕ. ια. Legitur & activum ὠνεῖν expoſitum vendere, frui: apud Heſych.

¶ Quidam ab ὄν᾽ originem habere cenſent: ut πωλέω à πόλος: quòd in pecoribus & jumentis veterum divitiæ & commercia conſiſterent. Poll. l. 3. Heſyc. Eur in Phœn Α᾽μφὶ δὲ μεσὸν ὠλένιον μέσον ἀγκάλαις ἔχει. (ſiſtebant.

Compoſita.

Ἀγωνίσιον, ὸ, τὸ, ſummitas, vel extremitas cubiti. Poll. Item retis pars quædam, apud Xen. in Cyneg. Item metaph. montis cacumen.

Ἐγκωνὶς, ίδ᾽ ος, ἡ, qui in ulnis fertur, quem ulnis impoſitum geſtamus. Apollon. Rhod. (ſus ſeu formoſa, l. 1. α.

Ἀδωκώνιος, candidos habens lacertos. Et ſynecdochicè, formoſus.

Πολυκώνιος, qui ad brachia ſeu lacertos eſt, vicinus brachiis ſeu ulnis: ut πυρὸν λοφίη ῥαδάμνη. Vocantur πυρωλένιαι etiam intériores lacertórum tori. Poll. l. 24

Ω᾽νὴ, ἡ, emptorius expoſitus, vēnāl's. apud Plut. Luc. & Syneſ. Item qui emitur vel emi poteſt Aeſchin. in Ctesiph. αἰμαχὸς ὄντως ἢ σαρκοπώλης. Hinc τὰ ὠνία, res venales. apud Demoſth. & Athen.

Ω᾽νὴμα, τὸ, pretium quod emptor perſolvit venditori pro re quam emit, Od. ο. l. 1. Interdum accipitur & pro emptione: ut exp. Od. ο, ἐπεὶ γε τὸν ἀπ᾽ ὠνὴν ὃ δώων.

Compoſita.

Ἀξωνὴς, ὲος, ὁ, ἡ, caprarum emptor. Suid.

Α᾽ωνὴς, ὴ, ὁ, ἡ, ſale emptus, mancipium: quoniam Thraces olim mancipia ſale emebant. Euſt. & Suid.

Α᾽ντωνέομαι, liceor adverſus alium: certatim emo. Lyſ.

Α᾽γωνὴτ᾽, emptus argento vel pecunia. Eurip. in Alc.

Α᾽γωνὴς, qui præeſt emptionibus Etymol.

Βιώνης, qui ad victum ſeu vitam neceſſaria emit. Suid.

Βώνης, ὰ, ὁ, boum emptor: Dem. in Mid.

Βοώνη, bove ſeu bovis pretio empta. Heſych.

Δεκαπώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31. (Suid.

Δημοπώνης, vilis plebeiusque ſi è populari fæce emptus, apud

Δημοπώνιον, ὸ, τὸ, proventus publicus. Plut. in polit. præcept.

Δυσπώνης, difficilis emptor. i. qui morioſus eſt in emendo & plus ſemper de pretio ju icato detrahere vult quam æquum ſit. Athl. 6.

Δυσωνία, ſeu δυσωνήμια, difficilem me præbeo in emendo, nolóque tantum dare quantum petitur. Poll. ex Plat. com. & Nic epigr. l. 7.

Ἐξωνόομαι, redimo. Ariſtot. œcon. 2. χρημάτων ἐξωνῶτο τὴν σωτηρίαν.

Ἐξώνησις, redemptio vel licitatio. in Pand.

Ἐπώνιος, τὸ, id quod aliqua re empta penditur. Poll. l. 7.

Εὐώνης, ὁ, qui boni pretii eſt, qui vili pretio emi poteſt. Dē. pro cor.

Εὐώνιος, bono ſeu vili pretio.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium. Poll. l. 7.

Ἠνίζω, vilem facio.

Θεωνὴς,

Decamp. Α᾽πᾰδωνί̓ζω, idem quod *ἀϊσιμ̓ζω*. Luc.

Ε᾽πᾰδωνί̓ζω, idem. Plut. in Cic.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum conduxit. Theophr.

Ωνητόν, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Γ᾽πποπώνης, equorum emptor, qui equarium mercaturam exercet.

Γ᾽πποπώνια, equorum emptio. Xen.

Γ᾽πποπώνω, equos emo: apud eundem de re equ.

Νεόνητος, nuper emptus. Aristoph. in Th.

Ο᾽ψεμπόρης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ο᾽ψεμπόριον, ipsum munus *τῆϛ ὀψεμπορίᾱϛ*.

Ο᾽ψώνης, ου, ὁ, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsoniis coëmendis deditus. Aristoph. in Tagenistis.

Ο᾽ψώνιον, ου, opsonium, id quod ab opsonatore emitur. Sæpè accipitur pro annona, quæ militibus singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.

Ο᾽ψωνί̓ζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: unde apud Dion. Halic. l. 9. *ἐκ τῆϛ ἀλλοτρίᾱϛ ὀψωνί̓ζοῦμεν χρημάτων* dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ο᾽ψωνίᾱ, ᾱϛ, opsonii coëmptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athen. l. 4.

Ο᾽ψώνιον, ου, opsonium, id quod ab opsonatore emitur. Sæpè accipitur pro annona, quæ militibus singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.

Ο᾽ψωνί̓ζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: unde apud Dion. Halic. l. 9. *ἐκ τῆϛ ἀλλοτρίᾱϛ ὀψωνί̓ζοῦμεν χρημάτων* dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ο᾽ψωνιακός, annona, stipendium. Polyb. l. 5.

Ο᾽ψωνέω, opsonia coëmo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. sym. 7. probl. 3. cùm accus.

Ο᾽ψωνητής, idem cum *ὀψώνης*. Item opsoniorum coëmendorum peritus: unde *τέχνη ὀψωνητική*, apud Athen. l. 6.

Decamp. **Πεμπτοψήφιον**, clàm opsonia coëmo. Aristoph. in Conc.

Τ᾽ραψοψία, in opsoniis coemendis decipio. Idem in Acharn.

Στατῶνες, frumenti emptor, annonæ coëmendæ præfectus. Greg.

Στατώνιον, frumenti emptio, seu munus publicæ annonæ coëmendæ Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur & *στατῶνα*.

Στατωνέω, frumentum coemo, seu rei frumentariæ curandæ præfectus sum.

Σιωνούμαι, coemo. Herodian. l. 1.

Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus. Plut. in lib. *Περὶ πολυπραγμ.* Pro eodem dicitur & *τέλωνᾱϛ*, ου, ὁ.

Τελωνικός, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελώνιον, τό, locus in quo sedent publicani, publicanorum mensa: apud Matth. & Marc. utitur & Pisides apud Suid.

Τελωνία seu **τελωνεία**, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalia redimo. Item vectigal exigo. Significat &, generaliter, quæcùnque tui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνῶμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum solvo Maccab. l. 1. c. 13.

Decamp. **Ἀρχιτελώνης**, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Α᾽τελώνητος, ὁ, ἡ, pro quo aut cujus nomine vectigal non pensum est aut non penditur.

Παρεξελωνέω, exp. adversùs publicanorum jura aliquid committo.

Χαλκώνητος, emptus ære, vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρύσωνητος, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσωνέω, aurum emo: numismata aurea um argento permuto. Iscr. in Trapez.

Ω᾽ΟΝ, (per φ cum ι subscripto) ου, τό, superior domus para. Eust. *τὸ ἀνώτερον μέρος τῆϛ οἰκίᾱϛ οἱ Δακεδαιμόνιοι*. Pro *ᾠον* dicitur etiam *ᾠά*, apud Athen. l. 1.

Τ᾽ῶῤῥοφος, ου, ὁ, ἡ, (comp.) qui in summa ædium parte est: ut *ὑπερῷος οἰκήματος*. Plut. in Pelopida. Et *ὑπερῷον οἴκημα*, apud eundem; pro quo interdum absolutè dicitur *ὑπερῷον*, ut apud Aristophan. in Plutone. Plut. sym. p. 1. Τ᾽ῶῤῥοφος sive *ὑπερῷος*, Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ. Plut. de aud. poem. Gal. l. 1. ad Glauc.

Τ᾽πηρόσιον, etiam legitur pro *ὑπερῷον*, apud Athen. l. 2. Et *ὑπερῷιον* pro *ὑπερῷον*, Od. ο. Il. ε.

Τ᾽πηροιόθεν, ex summa ædium parte, Od. α.

Ω᾽ΟΝ, ου, τό, ovum: tam piscium & serpentium, quàm avium. Athen. de perdice: *πᾶσι δ᾽ ἡ ὀπὸλεία συμπεί̓θει ὅτι ἁπαλὸν ἔχει τὸ ᾠὸν*. Idem de polypo, *πλὴν ἡνίκα τίκτει βοτρυώδη*. Apud eundem l. 11. dicitur *ἐκ τῶν χοιρείων*.

¶ Etym. derivari scribit *παρὰ τὸ οἴειν*, solum: quoniam solum pariatur. Ω᾽όειον, ου, q. d. ovulum. Athen. l. 2.

Ω᾽ῶν, idem quod *ὠόν*, apud eundem ibidem. Ω᾽ιον pro eodem, ibid. ex Epicharmo.

Ω᾽ώδης, ους, ὁ, ἡ, ους, ovi speciem gerens.

Ε᾽πωάζω, (comp.) jovis incubo. Athen. l. 9. & 7.

Ε᾽πωασμός, & *ἐπώασις*, incubatio, incubitus. Arist. hist. an. l. 6.

Ε᾽πωαστής, qui incubare solet ovis: apud eundem.

Ω᾽ΟΠ, & Ω᾽ὸπ *ὄν*, sunt acclamationes nauticæ apud Aristoph. in Ran. & Avibus.

Ω᾽πὸλ pro ὁ Απόλλων.

Ω᾽ΡΑ, ας, ἡ, tempus, *ut dicitur tempus anni*. Il. β. & γ. *ἡ δὲ ὥρα ἐνιαυτός ἐστιν ὃν ἡλίου ἄγῶν ἀδίες*. Thuc. l. 7. *ἡ τε ὥρα τὸ ἐνιαυτὸν ποιοῦσι τὸν τε χειμῶνα καὶ θέρος*. Item dicitur de vere apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula, quod est dierum fer è quadraginta: *ἀπὸ τοῦ ἡλίου τροπῶν*, de quæ quamvis anni temporibus præsint. Hinc *ὥρα μετοπωρινή*, *θερινή*, &c. Item *ὥρα*, tempus: *in generali significatione*: ut Od. λ. *Ὧρη μὲν πολίων μιν ἔων*, *ὥρη δ᾽ ἐν νηυσὶ θοῇσι*. Sic *ὥρα δείπνου*. apud Xen. Hell. 1. & sumi pro ipsa die, apud Gal. *τῇ κατὰ πᾶσαν ὥραν*. l. 7. c. 2. ¶ Item tempus ætatis floreatis, flos & vigor ætatis: unde apud Luc. *οἱ ἐν ὥρᾳ πάντες Κορυνῆται*. ¶ Item pulchritudo, venustas, propriè talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel coloris bonitas cum gratia, qualis *ἐν ταῖς ὠρείοις* fructibus elucet: apud Xenop. in sym. & Athen. Hinc *ὥραι* dici puræatæ deæ pulchritudinis, apud Hes. in Eug. in hac signif. cõmuniter scribi *ὧραι*. Att. autem *ὡραι*, annotat Eust.

Ω᾽ραῖος, α, ον, ὁ, tempestivus: ut *ὡραῖος ὠραῖος*, apud Hesiod. in Eug. Sic *ὡραῖος γαμέτης*, apud Theoph. Dicitur & aliquis *ὡραῖος* quando fert *ὡραῖος γαμέτας ἀγαθὰς*, tempestivè uxorem ducere. Sic & apud Plut. in Apophth. *ὡραῖος ἀπέθανε*, tempestivam mortem obiit. Adolescentes autem puellæ *ὡραῖαι* aut *ὠραῖαι* dicuntur cùm sunt ætate matura: ut apud eundem Pæd. 4. & genit. *αἰδῆρος*, apud Athen. l. 12. Item *ὡραῖος*, qui forma venusta est & decora: ut *ὡραῖαι ἐπῶνται*, apud Athen. l. 13. Dicuntur & fructus quidam *ὡραῖα*, qui colligantur ea anni parte quæ peculiariter *ὥρα* nominatur, i. æstas. Gal. de alim facul.

Ω᾽ραῖος, tempestivè, Hippocr. aphor. 13.

Ω᾽ραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas. Interdum &, pulchritudo, decor formæ.

Ω᾽ραϊσμός, ὁ, decoro, venusto, venustatem concilio.

Ω᾽ραΐ̓ζω, idem. Ω᾽ραΐ̓ζομαι, excolo seu exorno me: vel exornor, decore conspicuus fio. Greg. & Athen.

Ω᾽ραϊσμός, ὁ, decoratio ed venustatem formæ ostentandam, Plutarch. in l. de foleri anim. In oratione sic metaph. dicitur, cùm lenocinio quodam & fuco exornatur, ut venustior & decentior efficiatur: apud eundem in Fabio & Herodo.

Ω᾽ρεῖος, ᾱ, ον, tempestivus. Item florens ætate: *ἰδιοῦσαι* venusta & decenti forma conspicuus. Aristoph. in Acharn.

Ω᾽ρεῦος, venustè, lepidè, scitè. Idem in Plut.

Ω᾽ρῑαῖος, ᾱ, ον, ἡ, tempestivus, maturus. Athen. l. 7.

Ω᾽ρῑος, ᾱ, ον, ὁ, idem: ut *ἄνεμοι ὧριοι*, Hesiod. in Erg. Sic Odyss. *ἡδὺν Νότου ἄνεμον πάντα*, omnia tempestivè profert. Interdum exp. qui fato foleneiq; anni tempore fieri soleat: ut apud Synes epist. 148. Interdum exp. maturus: ut *ἀπέγραψαν ἄνεμοι*, apud Nazian.

Ω᾽ριάομαι, idem quod *ὠρεΐ̓ομαι*, unde *ὠριάσομαι*, idem quod *ὠρεΐ̓σομαι*, apud Athen. l. 13.

Ω᾽ρίμος, ᾱ, ον, maturitas, item venustas, pulchritudo. Epigr.

Ω᾽ρίως, tempestivè. Item venustè, eleganter. Suid.

Ω᾽ρολόγιον, qui est unius horæ, horæ spatium æquans: ut, *ὡρολόγια πλοῖα*. Ptolem.

Ω᾽ρος, ου, ὁ, annus. Hesych. & Suid. item generaliter, tempus apud Hippocr. in secunda præfat. *ἀπὸ τοιούτου*.

Ω᾽ρύω, exp. *χρονίζω*. Erotian. in lex. Hippocr:

Compositα.

Α᾽ῤῥωστεμέλεια, vicissim decorem ostento. Greg. de homine.

Α᾽ῤῥωστος, ου, ὁ, ἡ, ος, intempestivus. Item immaturus, præcox.

Α᾽ωρία, ᾱϛ, intempestivitas, importunitas.

Αὐτοωρεί̓, eadem hora, eodem momento. Hesych.

Α᾽ῤῥωρ, idem quod *ἄῤῥωρος*, qui non suo tempore fit: ut *ἀῤῥωρος ἐπιβολή*. apud Plut. in consol. ad Apoll. Apud eundem in sympsep. sap. *ἀῤῥωρος ἥκειν* exp. intempestivè venit. Significat etiam, immaturus: ut *ἀῤῥωρος ὡρῶς γάμου*, apud eundem in Lyc. Item inventus informis. Xen. Vide & in compositis ab Ω᾽ρα, i. cura.

Α᾽ωρία, intempestivum tempus. Aristoph. in Acharn. Exponit etiam, deformitas.

Α᾽ωρί, intempestivè. Athen. l. 12.

Α᾽ωρίτης, idem quod *ἄῤῥωρος*. Et metaphoricè durus, agrestis. Hesych.

Decamp. **Παρωρόφιος**, ου, ὁ, ἡ, ον, omnino intempestivus. Sic Homerus vocat eum qui præcoci fato & immatura morte peritura est, ideoque infelix est, ut Il. ω.

Τεταρταῖος, ter intempestivus, i. admodum intempestivus. Epigr.

Ε᾽νρόσιος, novennis, qui novem annorum est. Il. ε. & Od. ξ.

Ε᾽ῤῥωρος, tempestivus. Exponitur &, in vigore constitutus.

Ε᾽τωσιάζομαι, idem quod *ἐγκαλλωπίζομαι*, placeo mihi & ellemo me in Luc.

Ε᾽ΰωρος, qui justum & legitimum tempus excessit. Sic & homo dicitur qui jam natu grandior est: exoletus, vetulus: ut *ἐΰωρος γαῦρος* apud Luc. de sacrif.

Ε᾽ΰωροῦμαι, exorno me & venustiorem reddo. Hesych.

Εὔωρος, idem cum *ὤωρος*, tempestivus: ut *ἔαρος γένος ἀμφὶ* apud Soph. in Ecide.

Ε᾽φώρος, exp. tempestivus. item maturus. Etym.

Η᾽μώριον, ου, τό, semihora. Apoc. c. 8.

Κατωρθωμένως, exp. glorior.

Μακρώρος, qui brevis est temporis: fluxus, caducus.

Οὐδενόωρος, exp. qui ne uno quidem momento durat. Videt in comp. ex Ω᾽ρα cura.

Πάμπωρος, idem cum *ἄωρος*, intempestivus, Theoph. de caus. pl. l. 5.

Πάμπωρος, qui justum legitimumq; tempus prævenit, præmaturus præcox: ut *ὡρῶς ὡρος*, in Epigr.

Πρωϊώρος, idem. Nonn.

Τ᾽ρίωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus. Aesch. in ep.

Χιλιώρος, exp. mille annorum tempus. Lycophr.

Ω᾽πώρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ω᾽ρεγαῖος, ᾱ, ον, (cum tenui) cura. Hesiod. in Erg. Ω᾽ρη γαῖος τ᾽ ὀλίγη πίληνι νενεμμένος ὡρείοιο τε Ω᾽ρίωνος. Suid. ex Aeliano, *ὡρᾶϊ ἐπιόρκῳ ἢ τῷ Θεῖα ἐν μυηθεμᾷ ὥρᾳ πεδιόμενος*, homini divina dihil curanti.

Ω᾽ρίζω, curo, curam gero. Interdum &, custodio. Hesych. & Galen. in lex. Hippocr.

Ω᾽ρίομαι, & Ω᾽ρίζω, idem: apud Hesych.

Ω᾽ρεγάω, curis nimiis confectus concido. Aristoph. in Ran. *ἀλλ᾽ ὠρεγακὼ Α᾽λλ᾽οἶπνον ποῦτε τὼι κεφδέαν μι κατγνᾶν*. Sic & apud eundem in Pace.

Compositα: quorum etiam nonnulla cum compositis ex Ὤψ, *custos, collocata sunt.*

Α᾽ωρῆς, ᾱ, ὁ, ἡ, curam non gerens, negligens. Item qui difficulter custoditi potest: ut exp. Odyss. μ. Exponitur & *πολλὴν φροντίς*, ab Eust. Vide & in comp. ex *ὤρος*, & ex Ὤψ, custos.

Α᾽ώρια, non curo, negligo. Hesych.

Παντοωρός, (dec.) quem omnino nulla dignamur cura. Aeschyl. in Prom.

Ε᾽χεμῦθος, quidam dici volunt quasi *ὃ ἐχέμυθον ὥραν ἔχων*, i. *φρονίμα*. Vide & in comp ex *εὐῤῥως* in Μείρω & Μῶρος.

Εὐωρῶ, mal è curatus, neglectus, *per antiphrasin*. Suid. ex Euphr. Exponitur & activè, qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, negligentia, incuria, apud eosdem.

Εὐωρέω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρία, idem: apud eundem.

Εὐωρεΐ̓ω, idem quod *ἀϊσιμ̓ζω*. Aeschyl. in Prom. Ε᾽ξωκεΐ̓σεν ὃ λόγος, *ἐξ ὧν ἔφρῡ*, negligere patris dicta grave fuerit.

Τίμωρος, secundum quosdam dicitur *ὁ ἦδη ἀῤῥαρ ὤρων*, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ξ. vide & comp ex *μόρος* in Μείρω.

Κυπαρῶς, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ο᾽λιγῶρος, qualiquid parum curat, negligens, incuriosus. Iscr. Panath. Aristot. rhet. 3.

Ο᾽λιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. & Xen.

Ο᾽λιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel neglectus, contemptus. Aristot. Thuc. Plut. &c.

Ο᾽λιγωρέω, parvam curam habeo, negligo. Iscr. in Paneg. *ὃ δὲ διαῤῥᾳθυμῶν τῆϛ κοινῆϛ*.

Decamp. Ε᾽ξολιγωρέω, prorsus negligo & contemno.

Καταμῑρέω, idem. Polyb.

Οὐδένωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. ϗ. Vide in comp. ex *ὤρος*, tempus.

Πολυώρης, multa cura dignor, magnam curam gero. Aeschin. in Timocr. Laërt. in Antisth. Exponitur &, honoro, in honore & pretio habeo. Item lautè & accuratè accipio.

Πολυφημιδής, ῆος, ὁ, multam curam gerens, solicitus. Plut. in problem. Rom.

Πολυώρεια, ᾱ, multa cura, vel ratio & observatio. Suid. ex Aelian.

Θεαῖρος, Μαῖρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ω᾽ρανός, vide in Οὐρανός. Ω᾽ρες, in Ο᾽ορ.

Ω᾽ρίων, in Ω᾽ρα. Ω᾽ριαῖος, &c. in Ω᾽ρα.

Ω᾽ΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum cœleste apud Proclum de Sphæra. ¶ Αt. *ὠρίων* (cum aspiratione) nomen avis, apud Aelian.

Ω᾽ρος, vide in Ω᾽ρα.

Ω᾽ΡΥΩ, seu *ὠρύομαι*, ululo: propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, propter famen ingemiscentibus, aut alio ex dolore ejulatui similem vocem edentibus. Apoll. Arg. 4. (de leone,) *ὃς ῥάτ᾽ ἐνέσπη βῆ κωκῦσαι τ᾽ ὀλίρον ὠρυομένων οἰκτρὸν ὑπ᾽ ἀμοῖ*. Dicuntur *Τιτυοκτασὶ Σφίγγες, τῶν λυγρὸ ὠρύοντο*. Metaphoricè de homine dicitur crumpente in ejulatus similes canum luporumque ululatibus & leonum rugitibus. Hesych.

Ω᾽ρύομαι, rugitus. Ezech. ιθ.

Ω᾽ρυλέω, ῶ, ὁ, ululatus: vel rugitus. Theocr. idyll. 26.

Ω᾽ρυλή, ἡ, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ω᾽ρυλῶ, cum ululatu, Nic. in Alexiph.

Ω᾽ρυς, ὁ quibusdam nominari dicuntur feræ: unde in Ovo Simiz Rhod. Λίγεια μὲν Κερμωλάκτου ὠδὶς Α᾽χαιὸς ἀνδρὸς, *ὡς ὑλαίου ὠρυτὸν ἄγεσθαι*.

Compositα.

Α᾽ναυλομαι, magno cum ululatu exclamo, interdum, graviter conjulo ac lamentor.

Ε᾽ναύω, seu *ἐναύω δομαι*, ululo seu infremo. Epigr.

Ω᾽ς, particula varios habens usus. ¶ Frequentissimè est adverbium

similitudinis, ut, sicut, vel ut. Luc. *ὡς ἤκουσε*, ut audivit. *ὡς οἶκός*, ut par est. Sæpe adhibetur comparationibus, eáque subjungitur *ὥσπερ* vel *ὡς* cum accentu: ut Iliad. π, υ, & alibi passim. Item tanquam, quasi, perinde, ac si. Interdum significat *ὥπως*, ita, fic, in qua significat. fic, ibicur potius *ὡς* cum accentu: ut *ὡς ᾠάτο*, passim apud Hom. Sic *ὡς ἔφατο φωνήσᾱς*, &c. Dicitur & de proportione, ut apud Aristot. de hist. an. *ὡς κατ᾽ μέγεθος*, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. *ὡς ἀφ᾽ ὧν τὰ μέγιστα ἠδίκηται πόλεως*, pro magnitudine auctis. Et cum nomine comparativi gradus: *μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον*, major quam pro humana statura. Et cum præpositione *ὡσεί*, Luc. *πυρὸς ὁ λογισμὸς ἐκεῖνος ὡς ὡσεὶ ἡμᾶς*, Si mecum comparetur. Sic Xen. Pæd. l. *ἐδόκουν ὡσεὶ ἡμᾶς ἀγωνιεῖσθαι*, si nobiscum comparentur. Exponitur etiam, ferè, fermè, propemodum, circiter. Herod. *ἀπέκτειναν τοὺς ἐγκρατεῖς ὡς πέντε μυριάδας*. Thuc. *ὡς πεντήκοντα*. ¶ Apud Soph. in Aiace, *Ὡς ὄζειν ἀνδρὸς τοῦδε τἄρτα ταῦτά σοι*, exp. *ὡσεὶ* & *ἀληθῶς*, certè, revera. ¶ Interdum est adverbium temporis significans ut, i. postquam, simulatq; Il. φ, Ω᾽ς ἔδυν & *δείσαν*, &c. Aristoph. in Plut. *ὡς ἠκούσθη ἀπήγγειλα καθεδεῖσθαι*. Et cum infinit. Plato, *δ᾽ὐδὲ δι᾽ ὃ ὡς ἐδόκουν ἐγὼ ἀπὸ τούτου ἐπαύσατο καθεδεῖσθαι*. Et cum infinit. Plato, *δ᾽ὐδὲ δι᾽ ὃ ὡς ἐδόκουν ἐγὼ ἀπὸ τούτου ἐπαύσατο καθεδεῖσθαι*. Et cum infinit. Plato, *δ᾽ὐδὲ δι᾽ ὃ ὡς ἐδόκουν ἐγὼ ἀπὸ τούτου ἐπαύσατο καθεδεῖσθαι*. Demosth. *ὡς δ᾽ ἐγὼ ἀκούσας ἐπεθύμησα*. Herodian. l. 1. *ὡς δ᾽ ἐπὶ ἐμὸν ὠὸν ἦλθον*. Cum infinit. *ὡς εἰπεῖν*, ut ita dicam, vel propè dixerim. Plut. sym. l. 4. *ὡδ᾽ ἐν ᾧ ὡς εἰπεῖν, πολυχρόνιον ὄζει*. ¶ Item pro *ὥστε*, ita ut, adeò ut. Paul. & Xen. ¶ Item pro *εἰ ὄζει*, utinam. Od. α. *Ω᾽ς ὄφελον* ἢ *ἀλλοῦ ὅπῃς ποιοῦπά γε ῥέζοι*. Sic & apud Synes. Dicitur etiam *ὡς εἴθε*, ut apud Luc. *ὡς εἴθε γε μὴ ἐξεμάτησα δωμάτιον ἐλθών*. Item *ὡς ὤφελε*. Il. γ. ¶ Item *ὡς*, quàm. Cum adverbio superl. gr. ut apud Xen. *ὡς ᾗδιστα πέμψετε*, quàm celerrimè potuit. Cum nomine itidem, superl. gr. ut apud eundem. *Ἵνα ὁ βέλτιστα ὡς βέλτιστος* ϗ. Cum *ὅτι*, sequente itidem superlativo, ut *ὡς ὅτι βέλτιστον*, apud Plat. ¶ Sæpe subjungitur adverbio *δικαιοσύνης* sive *δικαιοσύνῃ*. Plat. in Phædone, *νυνὶ δὲ δικαιότατος ὡς ἀθλιώτατος γέγονα*. Demosth. *δικαιότερον ὡς ἐνεστηκότων*. Interdum & adverbio *ὑβριστικῶς*. Plat. in symp. *ὑβριστικῶς ὡς χαίρων*. mirificè lætor. Idem in Phædone, *ὑβριστικῶς μὲν οὖν ὡς ἕκαστος ἡδέως ἀκούσεται*. ¶ Cum adverbio *ἑτέρως*, item *ἀλλοίως* vacat. Nam *ὡς ἀλλοίως* apud Demosth. pro cor. idem est quod *ἑτέρως*, aliter. Sic *ὡς ἀληθῶς* verè, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Interdum admirationi adhibetur: ut Latinè quàm, Aristoph. in Pluto, *Ω᾽ς σεμνὰλέγει σαφῶς ὁ Ζεὺς* ϗ *Σκοῖ Δῆλον ἡμῖν δεῦπαι παρεφρονοῦρ᾽ὁ Δημόνυμ, ὡὐν ὦ Ζεῦ ἐνυπνίδιον*. Interdum & adverbio *ὑβριστικῶς*. Plat. in symp. *ὑβριστικῶς ὡς χαίρω

Thuc. Isocr. Demosth. Xenoph. & alios. ¶ Item ὅσα quamobrem, ita quæ. Plato in Timæo, ὅσα οἱ ἑπτὰ σπείρουσι ἴσασι χρόνῳ ὁπόταν τὰς ἀνω πλανᾶς, itaque nesciunt hos siderum errores id ipsum esse quod ritè dicitur tempus. ¶ Item ὅτε pro ὅς, ut significatione similitudinis, apud Apollon. iridemque. Il. γ. sequentes ὅς, i. sic.

Τὼς pro ὥς, i. ἕπως, sic: Iliad. γ. Τὼς δ' ἀσπασίως ἐθέλω ὡς νῦν ἔκπαλ' ἀφίεσθαι. Et apud Soph. τὼς αὐτοχειρὶ ἁλώσεται. ¶ Item τὼς Doricè pro τύς.

Καὐὼς, idem quod ὡς, ut, velut, sicut. Aristot. de mundo. Item postquam, quum: Act. c. 7.

Ἕως, & poëticè ἑώς, idem quod ὡ̓ϕ (ex quo factum esse per Atticum literæ ε pleonasmū ti adit Eust) id est ἕως: ut Odyss. τὸ μὲν οὐ θέμις ἐστὶν ἴκεσθαι, precans ut pervenires ad senectutem, Item donec. usquedum, tantisperdum, quoad, quamdiu. Il. η. Ἀλλ' ἀναχωρήσωμεν ὑπὸ πύργον, ἕως ἐπιπλόον Ἐ. ς πεπαίδι, Od. μ. Οἷ δὲ ἕως μὲν ἔπτον ἦμαρ καὶ νύκτα θοὴν ἐτιθῶντο, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, quamdiu habuerunt frumentum & vinum, tamdiu ab esu boum abstinuerunt. Plut. in Lyc. ἕως ἐπαγωνιστὴν ἐκ Δελφῶν κομίσωσιν, ἐὰν ἀναπλεύσῃ, quoad ipse ex Delphis reverterit Demosth. Olynth. 1. ἕως δ' ἔτι καιρὸς, ἀπαλλάξασθε τῆς ἀπορίας. Cum optativo: ut apud Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο. donec pervenerit. Cum subjunct. Herodot. ὦ γὰρ οὗτοι ἕως μὲν ἔχοιεν ἔτι, ἕως μὲν ἔτι quandiu es juvenis. Matth. c. 5. ἕως μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν, ἕως ἀπόδῳς τὸν ἔσχατον κοδράντην usquedum reddideris. Marci c. 6. ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τοὺς ὄχλους, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matth. 10. ἕως μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου exp. non obieritis urbes Israelis quin venerit filius hominis. ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Odyss. μ. Οἱ δ' ἦτοι ἕως μὲν δεῖπνον ἔσαν ἐρατὸν ἔπον Ἀχαιοὺς Ὄφρονον ἐν δόμῳ ἔσθοντες ἀμύμονά θ' ἡδὺν οἶνον: ubi Eust. ἕως exp. τοῦτο, item φησὶ τὸ μεσεύειν. ¶ Ἕως interdum adjunctam habet aliquam particulam temporis significantem: ut ἕως ὅτου pro ἕως, donec quoad, apud Xen. Pæd. 5. Ἕως πότε interrogativè sumitur, usquedum, quousque, sæpè apud Evangelistas. Dicitur & ἕως νῦν & ἕως ἄρτι, apud eosdem, q. d. usque nunc. Et ἕως τήμερον, apud Paulum, Et cum adverbiis loci: ut ἕως ὧδε, apud Luc. ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundem, lungitur etiam aliis adverbiis: cum ἄνω & κάτω, ἐνταῦθα, apud eosdem Evang. Et cum præposit. εἰς: apud Polyb. l. 3. ἕως εἰς τὰ χάραξ, usque ad vallum. ¶ Genitivo quoque jungitur, qui interdum vacat: ut ἕως οὗ pro ἕως, frequens in novo Test. Sic & apud Herodot. ἕως οὗ ἀπῆλθεν. Dicit. & ἕως ὅτε pro ἕως, ut idem in novo Test. i. donec, usquedum, quousque: interdum & pro, quandiu, sive tantisperdum. Legitur & apud Demosth. ἕως ὅτω κομισαίμην τὰ ἡμέτερα αὐθίς, i. donec. Dicitur & ἕως τίνος, quousque & ἕως τίνος usque ad aliquod tempus, & ἕως τότε, huc usque. Luc. 22. Apud Aristot. verò de anim l. 9. ἕως τότε σκεπτέον ἕως ἂν μηκέτι ἀδήλῳ ᾖ τὸ, eatenus megitur, quatenus ejus pronuscis extat. Dicitur & ἕως τοῦ σήμερον ἡμέρας, usque in hodiernum diem, & ἕως τῆς νυκτὸς, apud Matth. & Marc & ἕως ὀψὲ ἐστάντας, apud Matth. Marc. & Luc. Item ἕως τῆς πλατείας Ἡ'ρώδου, usque ad mortem Herodis, Matt. 2. Item ἕως τῆς ἐρημίας τοῦ ὄρους, Luc. 4. ἕως τοῦ ὄρανοῦ, usque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Ἠώς.

Τέως, tandiu cui respondet ἕως, quandiu. Luc. in Alcyone, ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε ἦν τέως ἕως ἐν θεῷ ἀνεπαύοντο, tandiu fuerint imperiti: vel tantisper dum fuerint imperiti. ¶ Τέως antea: Plato in symp. τέως μὲν γὰρ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς ἔλκει, κ' ἐγῴονον ἡ ἕτερον ἐκ τοῦ ἐκτὸς ἐν τοῖς ἀλλήλων, ἀλλ' οἷ πάνυ γλισ. ¶ Exponitur etiam, interim: Od. οὐδὲ τέως μὲν ἐοὶ μεμένης ἐνὶ κλισίῃ ἐν ἀγορῇ ἐν ἀγυιᾶς ἴδ' ἔτι. κρίνεις ἄλλα πάντ. Ex Demosth. τέως ἔτι, interim etiam Ex Phalaride, τέως τῶν πατέρων, ad hunc usque diem

Ὦ ὦς, vide in Ὠ ὠός. Ὦ ὠφ, & ὦς in Ὠ ὦς. Ὦ ὦς, &c. in Ὠ ὦς. Ὦ χθ, &c. vide Ὀ χθ, in Μίχθ. Ὦ πε, ὠπίεσον. &c. in Οὖ ὠ. Ὦ τειλᾶ, in Οὐτάω. Ὦ ἐφελον & ὤφελλον, in Ὀ φείλω.

-Ὠ ΦΕΛΕ Ὦ, ὤ, F, ἤσω, Juvo, prosum: idem cum ὀφέλω: ¶ à quo & originem traxisse creditur. Plat. epist. 7. ἀλλήλους οἷς τε μάλιστα ὠφελεῖν. Luc. in Anach. ἐκείνῳ ἔοικε τὰ μάλιστα ὠφελικὸς, maximus in eam beneficium conjuncti. Cum dat. apud Aristot. rhet. 1. & Diod.

Ὠφέλημα, τό, adjumentum, emolumentum.

Ὠφέλησις, ἡ, utilitas, emolumentum. Soph. Ὠφελήμων, ὠφέλιμος, utilis, quo iuvari possumus. Idem in Ajace.

Ὠφέλεια, ἡ, utilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. & in Tim. Item adjumentum, auxilium: ut ὠφέλειαν πέμπειν, Thuc. l. 1. Pro eodem poëticè dicitur ὠφελίη seu ὠφελίαι: ut in Epigr.

Ὠφέλιμος, utilis, adjumentum & emolumentum afferens. Plat. polit. 1. τὸ αὐτῆς ὠφέλιμον σκοπεῖν. Ὠφελιμώτερος. Ὠφελιμώτατος.

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo & emolumento: Diosc.

Composita.

Ἀντωφελέω, ῶ, vicissim adiuvo: unde ἀντωφελοῦσα, apud Xen.

Ἀπροσφιλής, non adiutus, nullo commodo affectus. Soph. item inutilis. Xen. Pæd. 1.

Ἀνωφελής, inutiliter, nullo commodo.

Βωφελής, vitæ utilis, vitæ humanæ usibus idoneus; utitur Gel. l. 1. c. 22.

Δημωφελής, populo utilis. Philo de v. M. l. 3. & apud Synes.

Δημοσθένους, populo prosum.

Ἐπωφελῶ, insuper juvo seu prosum. Aristoph. in Nub.

Ἐπωφελής, utilis. Ἐπωφέλεια, utilitas. Basil. Ἐπωφέλιμος, idem quod ἐπωφελής. Pythag. in Carm.

Καπωφελής, idem.

Κοινωφελής, communem afferens utilitatem. Suid.

Κοινωφελία, communis utilitas.

Κοινωφέλιμος, idem quod κοινωφελής.

Οἰκωφελής, domui seu familiæ utilis. Theocr. idyl. 29.

Οἰκόφελῶ, cum utilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas totius familiæ utilitatem afferens: Od. ξ.

Πολυωφελής, valde utilis, multam utilitatem afferens.

Προσωφελέω, insuper prosum & commodo: vel adiuvo, auxilium affero. Eurip.

Σωωφελεῖν, ῶ, unà prosum seu adiuvo. Xen. in Oecon.

Ὠχρὸς, ᾶ, ὸν, pallidus. Athen. l. 2. χρῶμα δ' αὐτῶν ἐστὶν ὠχρὸν, ὑγιὲς ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν εἶναι χρὴ τὸν ἐρησόμενον ἢ τὸ σῶμα κατελελικμένον.

Ὠχρός, ᾶ, ὸν, pallor, pallidus. Il. γ. Sic dicitur & legumen quoddam, Latinis ervilia, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. & Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 3.

Ὠχρός, ᾶ, coloris quoddam genus pallore denominatum. Galen. comm. 2. in l. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ὠχρόω, ῶ, pallidus: dicitur tantùm de homine cujus facies pallet & velut ochra videtur esse perfusa. Aristot. in prædicam. qualitatis.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum. Athen. l. 5. Item, pallesco, pallore perfundor. Aristot. eth. 4. c. 8.

Ὠχρίασις, pallor: vel ipsa actio pallescendi. Plutarc. symp. 3. probl. 6.

Ὠχριάω, idem quod ὠχριάω. Odyss λ.

Ὠχρίνω, palletacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ὠχρίω, idem significare putatur quod ὠχριάω: apud Suid.

Ὠχρωμα, pallor, pallidicas corpori alicui inducta.

Composita.

Ἐνωχρῶ, ὦ, ἡ, in quo pallor est: pallidum colorem in febribus

Ἐξωχρῶ, præpallidus, admodum pallidus.

Κατωχριάω, perpallesco, per pallesco, admodum pallidus fio.

Κατωχρίω, idem in Epigr.

Πάνυχρῶ, ad pallidum colorem vergens.

Τ'ωχρὸς, subpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

Ὠ ψ, vide in Ὀ πτομαι. Ὠ ὠδις, in Ὠδή.

FINIS.

INDEX VOCABVLORVM QVÆ IN IOHANNIS SCAPVLÆ LEXICO EXPLICANTVR.

Numerus columnam denotat: *cum d.* significat cum derivato: aut cum derivatis: *inv.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in* sequente Græca voce sive simplici sive composita, inter ejus derivata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit majuscula, indicat dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur pro primitivis censebuntur, si eorum prima litera fuerit grandiuscula.

Investigaturus composita ordinem alphabeticum observabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

Α

Ἀ, δατ. 213
ἀαγὴς 45
ἀάδην 595
Ἀ'ΑΖΩ, *cum d.* 2
ἀαής 169
ἄαπτος 177
ἀάσιμος 212
ἀάσπετος 2
ἀάσχετος 559
ἀάτη 213
ἄατος 212
¶ ἀΐδδης 229
ἀΐδιος, *cum d.* ibid.
ἀΐδιον, ἀΐδιός τε. *in* Ἀ'ΐδιος.
ἀΐδιος τε. *in* Ἀ'ΐδιος. Βάκχος.
Ἀ'ΒΑΑΕ 2
Ἀ'ΒΑΞ ibid.
ἀβαπτιστος, *cum d.* 255
Ἀ'ΒΑΡ 2
ἀβαρὴς 256
ἀβαεὶς ibid.
ἀβασάνιστος, *cum d.* 257
ἀβασάνευτος, *cum d.* 258
ἀβάσταστος, *cum d.* ibid.
ἀβάσκαντος, *cum d.* 259
ἄβατος 235
ἄβαφος 254
ἀβδέλυκτος 261
ἀβέλτερος, *cum d.* ibid.
ἀβέλτερος 262
ἀβλεπτεγκλινῶς 822
ἀβλεπτος, *cum d.* 262
ἄβλητος, *cum d.* 263
ἄβλης ibid. & 265
ἀβλητος, *cum d.* 266
ἀβλαβὴς, *cum d.* 267
ἀβλαπτος ibid.
ἀβλαβὴς, *cum d.* 268
ἀβλαυτος ibid.
ἀβλεπὴς, *cum d.* 269
ἀβλεπὴς 269
ἀβλεπὴς, *cum d.* 269
ἀβλὴς, ἀβλητος 251
ἀβλητρὰς 271
ἀβλητρὸς, *cum d.* ibid.
ἀβλοβὴς, *cum d.* 293
ἄβλωπος ibid.
ἄβλωψ, *cum d.* 251
ἀβόσκητος, non pastus. Nicand.
ἄβοτος 281
ἄβολος, *cum d.* 278
ἄβοτος 280
Ἀ'ΒΡΑ 2
ἄβροτος 286
ἀβρωδὴς 5
ἀβρόβιον 2
ἀβρὸς 287
ἄβρωτος ibid.
ἀβροχὰς, molli ingessu utentes, Sic cognominati sunt Persæ, 365 (apud Aeschyl.
ἀβροχος 329
ἀβροῦς 351
ἀβρόχαιτα 394
ἀβρόχειρ 562
ἀβρόχειρος 750
ἀβρομήτης 834
ἀβρομὴς 2060

ἀβροσυνὴ, *cum d* 285
ἀβροσύνη 1331
ἀβρότης 1340
Ἀ'ΒΡΟΣ, *cum d.* 2
ἀβροσυγὴς 1513
ἀβροσυνὴ, *in* Ἀ'βρὸς.
Ἀ'ΒΡΟ'ΤΗ, *cum d.* 3
ἀβρότης 2
Ἀ'ΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, *cum d.* 3
ἄβροτος 289
ἀβροχαίτης 1789
ἀβροχίτων 1812
ἀβροχος, *cum d.* 286
Ἀ'ΒΡΥΝΑ 3
ἀβρωμὸς 2
ἀβρωτος 291
ἀβρὼς 2. At ἀβρὼς 292
ἀβρωσία ibid.
ἄβρωτος ibid.
ἀβρωτὸς ibid.
ἀβυρσότος 293
Ἀ'ΒΥΡΤΑ'ΚΗ 3
ἀβυρτακοποιὸς, qui abyrtacas conficit, Athen. lib. 9.
ἄβυσσος 292
ἀβῶσι, qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α privatio & βῶσαι, quod Ionicè dicitur pro βοῆσαι à βοάω.
¶ ἀγαμαι, *in* ἄγαμαι 6
ἀγαζηλῶ 583
ἀγαζομαι 6
ἀγαθαρχία 198
ἀγαθίζομαι 4
ἀγαθικὸς ibid.
ἀγαθὶς ibid.
ἀγαθοδαιμονίσαι 349
ἀγαθοεργὸς, *cum d.* 400
ἀγαθοεργὸς, *cum d.* 498
ἀγαθοδαίεια, q. d. bonorum voluntas: affectus eligendi bona. Suid. ex ἀγαθὸς & δάλω.
ἀγαθοποιέω, *cum d.* 1349
ἀγαθοφορικὸς, *cum d.* 1379
Ἀ'ΓΑΘ'ΟΣ 3
ἀγαθοτελὴς, boni efficiens: aut perfectè bonus.
ἀγαθοτέλεια, boni efficientia vel perfectio boni. Dio. Areopag.
ἀγαθότης 4
ἀγαθυρρὲς *cum d.* 498
ἀγαθοφυὴς, *cum d.* 1779
ἀγαθυμέω 4
ἀγαθὸς ibid.
ἀγαίομαι 6
ἀγαῖδ' ibid.
ἀγαίω ibid.
ἀγακλεὴς 801
ἀγακλειτὸς ibid.
ἀγακλυτὸς 810
ἀγάλακτος, *cum d.* 297
Ἀ'ΓΑ'ΛΑΟΧΟΝ 5
Ἀ'ΓΑ'ΛΛΩ, *cum d.* 4
ἀγαλλιαπνιὸς, *cum d.* 1349
ἀγαλλόπμιος 1639. *in* ἀγλαλόπμιος
ἀγαμαι, *cum d.* 6
ἀγαμέμνω, valde consulitus. Apollinis epith.
ἀγαμὸς, *cum d.* 299

Ἀ'ΓΑΝ 5
Ἀ'ΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, *cum d.* ibid.
ἀγανὴς 300
ἀγανίφ 1104
ἀγαπόδλεφαρος, blanda supercilia habens, apud Athen. l. 13. ex ἀγανὸς & βλέφαρον.
ἀγανὸς 300
ἀγαπόφρων, *cum d.* 1762
ἀγαπόπτις, *cum d.* 1179
ἀγαπὸς 156
Ἀ'ΓΑΠΑ'Ω, *cum d.* 5
ἀγαπτίλωτος 157
ἀγάπτωτος, ἀγαπητὸς, &c. 15
ἀγαπτερέων 1393
Ἀ'ΓΑΡΙΚΟ'Ν 6
ἀγαρρὸς 1424
ἀγαυόφρης 1459
ἀγασμα 6
ἀγάσσω 1515
ἀγασσὸς 1526
ἀγασὸς 6
Ἀ'ΓΑΣΤΑΛΙ'Σ ibid.
ἀγαυὸς ibid.
ἀγαυὸς ibid.
ἀγαφθεγκτος 1743
ΑΤΑ'Ω, *cum d.* 6
Ἀ'ΓΓΑΡΟΣ, *cum d.* 7
ἀγγεῖον 10
ἀγγελολογέω, venas lego.
ἀγγελολογία, ipse actus legendi venas. Gal.
ἀγγελοπερμὸς, &c. 1505
Ἀ'ΓΓΕ'ΛΛΩ, *cum d.* 7
ἀγγελφόνιμος & ἀγγεμφόνιμος pro ἀκαιρεμφόνιμος & ἀκαιρεμφόνιμος.
ἀγγελνέω, pro ἀβακείνω.
ἀγγιτιλάζω 28
Ἀ'ΓΚΙ'ΘΗ *cum d.* 14
ἀγγιλοβλεφαρον 1712
ἀγγιλοβλωσσον 327
ἀγγιλομίκτης, *cum d.* 1052
ἀγγιλόπτης 1370
Ἀ'ΓΚΤΑΟΣ, *cum d.* 24
ἀγγιλοτόμιον 1604
ἀγγιλόπος 1645
ἀγγιλοχείλης 1798
Ἀ'ΓΚΤΡΑ, *cum d.* 24
ἀγγιοζόλον 251
ἀγγιοεμύλλη 1646
ἀγγιοφυλὰ 556
Ἀ'ΓΚΩΝ, *cum d.* 14
ἀγλαεδάφ 443
ἀγλαδυᾶ 344
ἀγλαδλεφὸς, *cum c. ex* ἀλεφρὸς
ἀγλαοθηλὲς, Hesych. est genus. comp. ex ἀγλαὸς & θῆλυς. ne præt.
ἀγλαόκαρπος 740 (verbi)
ἀγλαόκομος
ἀγλαόκυμος
ἀγλαόκομος
ἀγλαομίτης, *cum d*
ἀγλαόμορφος
ἀγλαόπους
ἀγλαόπους, præclare fidelis
ἀγλαὸς & ἁγνὸς, agnus
Ἀ'ΓΛΑΟΣ, *cum d.*
ἀγλαόπωρον
ἀγλαόφωνος, præclarus

Thuc. Isocr. Demost. Xenoph. & alios. ¶ Item ὅσος quamobrem, itaque. Plato in Timæo, ὥστε οὐς ἐπ' αὐτοῖς ἐστὶν ἔχειν ὅπως τοῖς πάσιν πλεῖα, itaque nesciunt hos siderum errores ad ipsum esse quod ritè dicitur tempus. ¶ Item ὥστε pro ὡς, ut significatione similitudinis, apud Apollon. itidemque. ll. γ. sequente ὡς, i. sic.

Τὼς pro ὡς, ii. Ἴππος, sicte: Iliad. γ. Τὼς δὲ σ' ἀσπχθέμεν ὡς νῶϊ ἔκπαγλ' ἔφίλησε. Et apud Soph. τοῖς αὐτοσχεδίοις ὀλίσθοις. ¶ Item τὼς Doricè pro τοῖς.

Καθὼς, idem quod ὡς, ut, velut, sicut. Aristot. de mundo. Item postquam, quum: Act. c. 7.

Ἐὼς, ὁ poëticè ἕως, idem quod ὡς, (ex quo factum esse per Atticum literæ ε pleonasmũ tradit Eust) id est ὅτε: ut Odyss. πεῖρε φίλους ἕως ἱκετὸ Γήρας, precans ut pervenires ad senectutem. Item donec. usquedum, tantisperdum, quoad, quamdiu, Il. η. Αλλ' ἀναχασσάμεθ' ὄφρα κε πάλιν, ἕως ἐπάλυσθον Ἐλέσθαι, Od. μ. Οἱ δέ ἑ ὡς μὲν ὅτ' ἦεν ἔρωτι χολωθέντε, Τόφρα βίῃ' ἀπέχοντο, quamdiu habuerunt frumentum & vinum, tamdiu ab esu boum abstinuerunt. Plut. in Lyc. ἕως ἐπαύσαντο ἐκ Δελφῶν καὶ τῆς, ἐλθὼν ἀλάσαντες, quoad ipse ex Delphis reverterit Demosth. Olynth. 1. ἕως δὲ τὰ κακοῦς, ἀπηλλάξθαι οὐδὲν ἐφρόντιζον. Cum optativo: ut apud Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο donec pervenerit. Cum subjunct. Herodot. ὡὐ γὰρ ἐᾶν ἕως ἂν ἐξελθὼν ἕκαστος ἕκαστα ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐπιδεῖξῃ, quandiu es juvenis. Matth. c. 9. ἐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην: usque dum reddideris. Marci c. 6. ἕως κεῖθεν ἐξέλθητε τὸν ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matth. 10. ἐ μὴ πλήσητε τὰς πόλεις τῆ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπε exp. non obieritis urbes Israelis quin venerit filius hominis. ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Odyss. μ. Οἱ δ' ἦτοι ἕως μὲν διεπήσατε λ' ἅλμης, Ὄφρον ἐπὶ σὸν ἔπλον: ubi Eust. ἕως exp. πῶς. item φοὶς τὸ μεσοῦντος ἐμοὶ ὑδὸς ἕως ἐνῶν: ubi Eust. ἕως exp. πῶς. item φοὶς τὸ μεσοῦντος ἐμοὶ ὑδὸς ἕως ἐνῶν: ubi Eust. ἕως exp. πῶς. item φοὶς τὸ μεσοῦν. ¶ Ἕως interdum adjunctam habet aliquam particulam temporis significantem: ut ἕως ὅτου pro ἕως, donec quoad, apud Xen. Pæd. 5. Ἕως πότε interrogativè sumitur, usquedum, quousque, sæpè apud Evangelistas. Dicitur & ἕως νῦν & ἕως σήμερον, apud eosdem, quousque nunc. Et ἕως τήμερον, apud Paulum, Ecclesiast. Dicitur & ἕως ἂν ἔλθῃ, apud Luc. ἕως ἔξω τῆ πόλεως, apud eundem, lungitur etiam aliis adverbiis: cum ἄνω & κάτω, cum ἔσω, apud eosdem Evang. Et cum præposit. οἷς: apud Polyb. l. 3. ἕως εἰς τὰ χάρακας, usque ad vallum. ¶ Genitivo quoque jungitur, qui interdum vacat: ut ἕως ἕ pro ἕως, frequens in novo Test. Sic & apud Herodot. ἕως ἕ ἀπ' ἄλλεω. Dicitur & ἕως ὅτε pro ἕως ἕ, itidem in novo Test. i. donec, usquedum, quousque: interdum & pro, quandiu, five tantisperdum. Legitur & apud Demosth. ἕως ὅτω κομισαμένων τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, i. donec. Dicitur & ἕως τότε, quousque & ἕως τότ' usque ad aliquod tempus, & ἕως τότε, huc usque. Luc. 22. Apud Aristot. verò de anim. l. 9. ἕως τότε ἐπεγίνεται ἕως ἂν μοναχὴ ὑφῇ ἀυτὸ, eatenus me gignitur, quatenus ejus promuscis extat. Dicitur & ἕως ἐ σήμερον ἡμέρας, usque in hodiernum diem, & ἕως τῆ νῦ, apud Matth. & Marc & ἕως ὧ ἐνάτης, apud Matth. Marc. & Luc. item ἕως ἐ τελευτῆ. Hesych. ἕως ὧ ἐνάτης, usque ad mortem Herodis, Matt. 2. Item ἕως ἐ ὄρθρε τῆ ὄρθρε, Luc. 4. ἕως τῆ ὑράνε, usque ad cœlum. ¶ Ἕως. aurora. vide in Η'ώς.

Ἑέως, tandiu: cui respondet ἕως, quandiu. Luc. in Alcyone, ἐδίωκατο πρὸς τῶν ἕως ἂν ἔσην ἀνεπιτήδειοι, tandiu fuerint imperiti vel tantisper dum fierint imperiti. ¶ Τῶς antea: Plato in symp. τῶς γὰρ ἂν τὸ αὐτὸ ἐκτὸς ἐόντες, κ' ἐνδύντων ἐν ἕπεσθαι τῶν ἐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' οὐ πῶ γέδ. ¶ Exponitur etiam, interim: Od. οὐδὲ τῶς μὲν ἐοὶ μαχέσεις ὀυλάκοιο Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δεδεὼς, κρατὸς ἀλγεα πάσσῃ. Ex Demosth. τῶς ἂν, interim etiam Ex Phalaride, τῶς τῆ παρόντος, ad hunc usque diem

Ὧ'ὲς, vide in Ω'ὠός. Ὧ'ὲσπερ, &c. in Ω'ὲς, Ω'ὲς, &c. in Ω'ὅς. Ὧ'ὰ, &c. vide O'ὰ, in Μὰ. Ὧ'πε, ὁπόταν. &c. in Ὁ'ταν. Ὧ'τειλὴ, in Οὐτὰω. Ὧ'φελον & ὤφελον, in Ο'φείλω.

-Ὧ'φΕΛΕ'Ω, ὦ, F. ὤσω, Juvo, prosum: idem cum ὠφέλλω. ¶ à quo & originem traxisse creditur. Plat. epist. 7. ἀλλήλως οἷς τε μεγίστω ὠφελεῖν. Luc. in Anach. ἐκείνῳ ἔστι τὰ μέγιστα ὠφελεῖσθαι, maximis is eam beneficium contuleris. Cum dat. apud Aristot. rhet. 1. & Diosc.

Ω'φέλημαι, ῆμαι, juvor, fructum & utilitatem capio. Thucyd. & Xenoph.

Ω'φέλημα, τὸ, adjumentum, emolumentum.

Ω'φέλιμος, ὁ, utilitas, emolumentum. Soph. Ω'φελήμω, ὑμὴ, utilis, quo iuvari possumus. Idem in Ajace.

Ω'φέλεια, ἡ, utilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. & in Tim. Item adjumentum, auxilium: ut ὠφέλειαν πέμπειν, Thuc. l. 1. Pro eadem poëticè dicitur ὠφελὶς seu ὠφελία: ut in Epigr.

Ω'φέλιμος, utilis, cum commodo & emolumento: Dioscor.

Compositæ.

Α'ντωφελέω, ῶ, vicissim adiuvo: unde ἀντωφελῶν, apud Xen.

Α'νωφέλητος, non adiutus, nullo commodo affectus. Soph. Item inutilis. Xen. Pæd. 1.

Α'νωφελὴς, ἐς, ὁ, ἡ, idem in post. sign. Plat. in Crat.

Α'νωφελῶς, inutiliter, nullo commodo.

Βιωφελὴς, vitæ utilis, vitæ humanæ usibus idoneus; utitur Gel. l. 1. c. 22.

Δημωφελὴς, populo utilis. Philo de v. M. l. 3. & apud Synes.

Δημωφελέω, populo prosum.

Ἐπωφελέω, insuper juvo seu prosum. Aristoph. in Nub.

Ἐπωφελὴς, utilis. Ἐπωφέλεια, utilitas. Basil. Ἐπωφελιμος, idem quod ἐπωφελὴς. Pythag. in Carm.

Καπωφελὴς, idem.

Κοινωφελὴς, communem afferens utilitatem. Suid.

Κοινωφελία, communis utilitas.

Κοινωφέλιμος, idem quod κοινωφελὴς.

Οἰκωφελὴς, domui seu familiæ utilis. Theocr. idyl. 29.

Οἰκωφελῶς, cum utilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas totì familiæ utilitatem afferens: Od ξ.

Πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens.

Περισσωφελέω, insuper prosum & commodo: vel adiuvo, auxilium affero. Eurip.

Συμωφελέω, ῶ, unà prosum seu adiuvo. Xen. in Oecon.

Ω'ΧΡΟ'Σ, ὠ, ὁ, pallidus. Athen. l. 2. χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῖν γίνεται ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν αὖ τὸν φρονοῦσιν ἢ τὸ σῶμα κατελευκόπα.

Ω'χρὸς, ὰ, ὸν, pallor, palliditas. Il. γ. Sic dicitur & legumen quoddam, Latinis cervilia, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. & Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 3.

Ω'χρα, ἡ, coloris quoddam genus pallore denominatum. Galen. comm. 2. in l. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ω'χρότης, τητος, ἡ, pallicitas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ω'χρίαω, ὰ, ὸ, pallidus: dicitur tantùm de homine cujus facies pallet & velut ochra videtur esse perfusa. Aristot. in prædicam. qualitatis.

Ω'χριάω, palleo, pallore perfusus sum. Athen. l. 5. Item pallesco, pallore perfundor. Aristot. eth. 4. c. 8.

Ω'χρίασις, pallor: vel ipsa actio pallescendi. Plutarc. symp. 3. probl. 6

Ω'χρίαω, idem quod ὠχριάω. Odyss λ.

Ω'χρόω, palleo, pallidus reddo. Nic. in Alexi. h.

Ω'χρία, idem significare putatur quòd ὠχριάω: apud Suid.

Ω'χρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Compositæ.

Ἐπωχρὸς, ὰ, ὸν, in quo pallor est: pallidum colorem in se habens

Ἐξωχρὸς, præpallidus, admodum pallidus.

Κατωχρίαω, perpallesco, perpallesco, admodum pallidus fio.

Κατωχρέω, idem. in Epigr.

Παμπωχρὸς, ad pallidum colorem vergens.

Ὑποωχρὸς, subpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

Ω'ψ, vide in Ο'πτομαι. Ω'ψὶς, in Ω'ὴρ.

Α		ἀβερμὸς, cum d.	285	Α'ΓΑΝ	5
¢ Α'δατος	213	ἀβερσιλίως πέπλος	1331	Α'ΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, cum d.	ibid.
ἀαγὲς	45	ἀβερσίλεως	1340	ἀγανὶς	300
ἀαδὴς	595	Α'ΒΡΟΣ, cum d.	2	ἀγανίφος	1104
Α'Α'ΖΩ, cum d.	2	ἀβεργαγὴς	1513	ἀγαύοκλεφτης, blanda supercilia habens, apud Athen. l. 13. ex ἀγαὺς & βλέφαρον.	
ἀαὴς	169	ἀβεργαωὴς, in Α'βεγὴς.		ἀγαὼν	6
ἀαὴς	177	Α'ΒΡΟ'ΤΗ, cum d.	3	ἀγαὼς	300
ἀαὸς	212	ἀβεσὴς	2	ἀγαύρου, cum d.	1762
ἀαπὰς	2	Α'ΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, cum d.	3	ἀγαυόμος, cum d.	1179
ἀαρὴς	559	ἀβεργὸς	289	ἀγαύω	156
ἀαπὴς	213	ἀβεργχάτης	1789	Α'ΓΑΠΑ'Ω, cum d.	5
ἀάπη	212	ἀβεργώτων	1812	ἀγαπτὸς, ὸν	157
ἀβαδὴς	229	ἀβεργχὸς, cum d.	286	ἀγαπτώμος	157
ἀβακὴς, cum d.	ibid.	Α'ΒΡΥΝΑ	3	ἀγάπησις, ἀγαπητὸς, &c.	15
ἀβαυνὶ, ἀβακίσκος. in Α'βαξ.		ἀβρυὼν	2	ἀγαπτερέως	1393
ἀβάκιον, in c. ex Βάκχος.		ἀβρυωπὸς	291	Α'ΓΑΡΙΚΟ'Ν	6
Α'ΒΑΛΕ	2	ἀβρὼς 2. At ἀβρὸς	292	ἀγάρβορον	1424
Α'ΒΑΞ	ibid.	ἀβρωσίη	ibid.	ἀγαυδρωὶς	1459
ἀβαπτὸς, cum d.	255	ἀβρωτὸς	ibid.	ἀγασμα	6
Α'ΒΑΡ	2	ἀβυτὸς	ibid.	ἀγάσσατος	1515
ἀβαὴς	256	ἀβυσσάτος	293	ἀγάσσον	1526
ἀβεεὶς	ibid.	Α'ΒΥΡΤΑ'ΚΗ	3	ἀγασὸς	6
ἀβεκπίστος, cum d.	257	ἀβυρτακαπτοὶδς, qui abyrtacas conficit. Athen. lib. 9.		Α'ΓΑΣΥΛΛΙ'Σ	ibid.
ἀβελκύντος, cum d.	258	ἀβυσσὸς, cum d.	292	ἀγαυδὲς	ibid.
ἀβεκπὸς, cum d.	ibid.	ἀβὼς, qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α privatio & βόσω, quod Ionicè dicitur pro βοῆσω à βοάω.		ἀγαυρὲὸς	ibid.
ἀβεκπτὸς, cum d.	259			ἀγαφθεγκτὸς	1743
ἀβεπτὸς	235			Α'ΓΑ'Ω, cum d.	6
ἀβεπὸς	254			Α'ΓΓΑΡΟΣ, cum d.	7
ἀβέπτυκτος	261			ἀγγεῖον	10
ἀβέπτος, cum d.	ibid.	¶ ἀγάλαμα, ἀγάλματος	6	ἀγγεολογέω, venas lego.	
ἀβέπτος	262	ἀγάλλω	583	ἀγγεολογία, ipse actus legendi venas. Gal.	
ἀβίωτος, cum d.	263	ἀγαλλόμαι	6	ἀγγονέω, cum d.	838
ἀβλαπτὸς, cum d.	262	ἀγαλματοποιία	198	Α'ΓΓΕ'ΛΛΩ, cum d.	7
ἀβλαστὸς, cum d.	263	ἀγαλματόω	4	ἀγγεῖον	1629
ἀβλὴς	ibid. & 265	ἀγαλτικὸς	ibid.	ἀγγοτὶῶσα	1305
ἀβλητὸς, cum d.	266	ἀγαλτὶς	ibid.	ἀγγοτλώτα	ibid.
ἀβλὴς, cum d.	267	ἀγαλτοδαιμονισεὶ	349	ἀγκαλιδέω	28
ἀβλατὸς	ibid.	ἀγαλτοδὴτης, cum d.	400	Α'ΓΚΥ'ΛΗ cum d.	13
ἀβλαὴς, cum d.	268	ἀγαλτοφερὸς, cum d.	498	ἀγκυλοπλεφαρον	1712
ἀβλαυτὸς	ibid.	ἀγαλτοφιλεία, q. d. bonorum voluntas: affectus eligendi bona. Suid. ex ἀγαλτὸς & φίλω.		ἀγκυλόγλωσσος	327
ἀβλεκὴς, cum d.	269			ἀγκυλομήτης, cum d.	1051
ἀβλὴνης	269			ἀγκυλόπης	1370
ἀβλὴς, cum d.	269	ἀγαλτοποιέω, cum d.	1349	Α'ΓΚΥ'ΛΟΣ, cum d.	14
ἀβλὴς, ἀβλητὸς	251	ἀγαλτοφορικὴς, cum d.	1379	ἀγκυλοτόμιον	1604
ἀβλὴτὴς	271	Α'ΓΑΘ'ΟΣ	3	ἀγκυλοτόμος	1645
ἀβλὴτὴς, cum d.	ibid.	ἀγαθοτελὴς, boni efficiens: aut perfectè bonus.		ἀγκυλοχείλης	1798
ἀβοὴτητος, cum d.	273	ἀγαθοτέλεια, boni efficientia vel perfectio boni. Dio. Areopag.		Α'ΓΚΤΡΑ, cum d.	14
ἀβοὴτος	ibid.			ἀγκωνεγὸλιον	251
ἀβοὸς, cum d.	251	ἀγαθότης	4	ἀγκωρμίλη	1046
ἀβοτὴς, non pastus. Nicand.		ἀγαθηρὸς, cum d.	498	ἀγκωνὴλη	556
ἀβοτος	281	ἀγαθοφυὴς, cum d.	1779	Α'ΓΚΩΝ, cum d.	14
ἀβοὸς, cum d.	278	ἀγαθωὼω	4	ἀγλαεὸθ'	443
ἀβοτὸς	280	ἀγαθὼς	ibid.	ἀγλαθγὼν	344
Α'ΒΡΑ	2	ἀγαλόμαι	6	ἀγλαόδενδρος, in c. ex Δένδρον.	
ἀβρεντὸς	286	ἀγαῦ	ibid.	ἀγλαοδὴλες, Hesych. est tenellus. comp. ex ἀγλαὸς & πέδον. Æ prær.	
ἀβρεὴς	5	ἀγαίω	ibid.	ἀγλαόχαρπος 740 (verbi)	
ἀβρέομαι	2	ἀγακλεὴς	801	ἀγλαόκοτος	811
ἀβρεὸς	287	ἀγακλειτὸς	ibid.	ἀγλαόκωδ	848
ἀβρεικτος	ibid.	ἀγακλυτὸς	810	ἀγλαόκωμος	907
ἀβρέβελα, muscelli ingestu urentes, Sic cognominati sunt Persæ,		ἀγάλακτος, cum d.	297	ἀγλαομήτης, cum d	1051
ἀβρεὴς 365 (apud Aeschyl.		Α'ΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ	5	ἀγλαόμορφος	1068
ἀβρεὴς	329	Α'ΓΑ'ΛΛΩ, cum d.	4	ἀγλαόπους	1235
ἀβρεὸς	351	ἀγαλματοποιὸς, cum d.	1349	ἀγλαόπος, præclare fidelis: ex ἀγλαὸς & πεῖθω. apud Hesych.	
ἀβρεὸς ἐκτα	394	ἀγαλὸτμιος 1639, ἀπ ἀγλαὸτμιος	6	Α'ΓΛΑΟ'Σ, cum d.	15
ἀβρεὸς ἐμων	562	ἀγαμαι, cum d.	6	ἀγλαόπμιος 1639 (habens	
ἀβρεὸς πος	750	ἀγαμέμνων, valde consultus. Apollinis epith.		ἀγλαόφωνος, præclarum	
ἀβρεὸς μης	834	ἀγαμὸς, cum d.	299		
ἀβρεμμόνης	1060				

INDEX VOCABVLORVM QVÆ IN IOHANNIS SCAPVLÆ LEXICO EXPLICANTVR.

Numerus columnam denotat: *cum d.* significat cum derivato: aut cum derivatis: *in c.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in* sequente Græca voce sive simplici sive composita, inter ejus derivata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit majuscula, indicat dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur pro primitivis censebuntur, si eorum prima litera fuerit grandiuscula.

Investigantes composita ordinem alphabeticum observabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

ἀγλαυρ[illegible] 320
ἀγλάφυρ-, cum d. 324
ἀγλαώπις 1179
ἀγλαώπις, cum d. 324
ἀγλεῖς, cum d. 325
ἀγλωῶ- 15
Α'ΓΛΑΪ'Η ibid.
Α'ΓΛΑΪΘΕΣ 326
ἀγλίζω- 327
ἀγλυκὴς ibid.
ἄγλωσσ-, cum d: 45
ἀγμὸς 740
ἀγναστοπλέμει 1358
ἄγναστος 812
ἄγναφ- ibid.
ἀγνάω, cum d. in Α'γνὸς.
ἀγνόδικ- 402
ἀγνόω, cum d. 1107
ἀγνοίω, metri causa, pro ἀγνοέω, ignoro, nescio. Item non agnosco, seu non cognosco, non novi. Odyss. ν. (de cane) Α'ψ' ἀγνοίησσ' ὑλάει. 1359
ἀγνοπὸλ- 15
ΑΤΝΟ'Σ, cum d. 16
Α'ΤΝΟΣ, cum d. ibid.
Α'ΤΝΤΘΕΣ 321
ϖἀγνόμων, cum d. 322
ἀγνοὶεις- 322
ἀγνὸς 321. At ἀγνὼς in Α'γνὸς.
ἀγνωσία 320
ἀγνωσπάτωρ 321
ἀγνώσσω ibid.
ἄγνως- ibid.
ἄγνωτ- ibid.
ἀγὸπτευτ- 330
ἀγὸ ὑφωτὸν ibid.
ἀγὸωατ- 331
ἀγοιέω 308
ἀγοὶδμοχθος 1071
ἀγορ- 308
ΑΤΟΡΑ', cum d. 16, 17. & 21
ἀγορεύθμ-, cum d. 1092
ΑΤΟΣ, cum d. 21
ΑΤΟΣΤΟ'Σ 22
Α'ΓΡΑ, cum d. ibid.
ἀγνάμματ-, cum d. 339
ἀγραυμ- 342
ἄγραῦ- 339
ἀγρεαλ-, cum d. 217
ἀγρεαφ-, cum d. 340
ἀγρεὼ 24
Α'γρείονα sive ἀγρείφην Ionice, rastrum. Suid. Pro eodem scribitur & ἀγρίφη.
ἀγρέμ-, ης, ὁ, qui ex venatione & captura est. Epigr. Derivatum est ex Α'γρε.
ἀγρέμων, cum d. 23
ἀγρεσία ibid.
ἀγρεῦω, cum d. ibid.
ἀγρὴω ibid.
ἀγρηϑεν ibid.
Α'γκωνᾶ, τὸ, rete seu reticulum. Hesych.
¶ Α'γκωνον, ponitur inter vestes histrionum tragicorum, dicitur que fuisse reticulum è lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur.
ἀγκεώνα, cum d. 25
ἀγκειὸς ibid.
ἀγκείλα- cum d. 466
ἀγκεκομὴκηλα 1045
ἀγκεμαὶ- 25
ἀγκείσεις ibid.
ἀγκείδυμ- 655
ἀγκειωϑέδαμεν 745
ἀγκεκλίσιον 7844
ἀγκεμὶλιστα 1028
ἀγκείμηλα 1045
ἀγκείωρ- 1068
ἀγκεομοείκη, agrestis seu sylvestris myrica. Iere. 17. Comp. ex ἀγκεῖ- & μοείκη.
ἀγκεστηρὶ 1302
ἀγκεσπορὶὰς 1349
ἀγκευρείαν- 1431
ἀγκεφορῆες 1198
ἀγκεφόρδαν 1435
ἀγκεῖ-, cum d. 25
ἀγκεσπέλεναν 1454
ἀγκεσσαμὰμιλες 1515
ἀγκεσσωὴν 25
ἀγκεὸτης ibid.
ἀγκεφύλλων 1772
ἀγκεφόφων- 1783
ἀγκεοχωδεια 1810
ἀγκεχωδεία 1847
ἀγκεὼδ-, cum d. 25
A'γκεστ-, oliva sylvestris, oleaster. Suid.
A'γκέφη, ligo, bidens, aut rastrum. Suid. ut suprà Α'γκέφνα.
ἀγκεώδης 25
ἀγκεωπὸς 1179
ἀγκέως 25
ἀγκεωτὸς, cum ἀγκεὼ ibid.
ἀγκεζὸσης 282
ἀγκεγκείπων 310
ἀγκεϑιατ- 394
ἀγκεϑὸτης 400
ἀγκεῖδεν ἀγκεῖα 24
ἀγκεῖτος, cum d. ibid.
ἀγκεμὸς, cum d. 25
ἀγκεμωτὴ 25
ἀγκεμφίπες, pro ἀγκεκυφίης.
ἀγκεῖσδε 24
ἀγκέϑηκως 1091
ἀγκεσυδ- ibid.
A'ΓΡΟ'Σ, cum d. 24
ἀγκεφύλαξ 1770
ἀγκεφεῖα 343
ἀγκεψυπ-, cum d. 1695
ἀγκεφάω, cum d. 23
ἀγκεφαὶς 308
ἀγκεφάω 23
ΑΓΤΙΑ', cum d. 25
Α'γνος 344
ἀγνύμενος, cum d. 345
ἀγνώς 346
Α'ΓΥΡΙΣ, cum d. 26
ἀγύρτης, cum d. ibid.
ἀγχαλάω, pro ἀναχαλάω.
ἀγχαμὸς 220
ἀγχέμαχος 1012
Α ΓΧΙ, cum d. 27. & 28
ἀγχάλοος 129
ἀγχαῦδης 229
ἀγχέμεος 295
ἀγχέμος 243
ἀγχιδέλωστε 616
ἀγχίδεις 641
ἀγχίδεος 627
ἀγχίτεφος 646
ἀγχίδεος 659
ἀγχικλίδδες 765
ἀγχίμαχος, cum d. 1012
ἀγχίμολος 1064
ἀγχιφεὶς 1095
ἀγχίφος, cum d. 1107
ἀγχιναλ-, herba quædam apud Dioscor. l. 4. c. 43.
ἀγχίπλους 1335
ἀγχίπορος 1270
ἀγχίφως 1370
ἀγχίπτιλις 1362
ἀγχίφορος 1424
ἀγχίπορος 1505
ἀγχίφως, cum d. 27
ἀγχίφεφος, cum d. 1548
ἀγχίτίλασσε 1598
ἀγχίφέμων 1610
ἀγχίτονος 1630
ἀγχράσης 1707
ἀγχόθεν ἀγχόϑι 27
ἀγχόμαι, in Α'γχω.
ἀγχόνη, cum d. ibid.
ἄγχορος 1200
ἄγχος, suffocatio, strangulatio Hesych. Derivatum ex Α'γχω.
ἀγχοτάτω 27
ἀγχότερος, cum d. ibid.
ἀγχυ- ibid.
ἄγχυ- & ἀγχυ-, in ἀγχυ-.
ἀγχυπορ, cum d. 28
ἀγχυπορ, cum d. 314
ΑΤΧΩ ibid.
ἀγχύλη-, cum d. 114
ἀγχύλοφλεγ-, habens venas obscuras, ex ἀγχύλη- & φλέψ.
ἀγχυμενέσης-, pugnatior, contentiosior, apud Suid.
Α'ΔΗΜΟΝΕ'Ω, cum d. 50
ἀδήμ-, cum d. 350
Α'ΔΗΝ 350
Α'ΔΗ'Ν, cum d. ibid.
ἀδὶωέως 392
ἄδηεις ibid.
ἀδήεντ-, cum d. ibid.
ἀδήνεσσα, cum d. ibid. 1628
ἀδηϖοδέσης, cum d. ibid.
¶ ἀδηδ- 353
ἀδηδ- 556
ἀδηκήων, cum d. 350
ἀδηλὴς ibid.
ἀδήλ- ibid.
ἀδηλ- 348
ἀδηλαίδ- 351
ἀδηλάδρος 380
ἀδηλάσας 51
ἀδηλάσιος 553
ἀδηλέ- 351
ἀδηλέ- 77
ἀδηλέκεις- 800
ἀδηλίμοτος, cum d. 842
ἀδηλαύσιμ- 853
ἀδηλέκετ-, cum d. 872
ἀδηλέκετ-, cum d. 953
ἀδηλλακτ-, cum d. 122
ἀδηλλύτ- 584
ἀδηλάδητ- 587
ἀδηλανύπτος 1108
ἀδὶωσιν 393
ἀδηπτ- 1314
ἀδηπτάσιμος, ita ut non intercidas, sine lapsu. Plur. adverbius Colet.
ἀδὶαφ-, cum d. 187
ἀδιαίφιν, quum nihil perfluit, apud Hippocr.
ἀδιαπὸ- 1478
ἀδιάπαστος, cum d. 1501
ἀδιάστ-, cum d. 697
ἀδιάστος 1545
ἀδιάφ- 1571
ἀδιάπακτος 1582
ἀδιάπμητος, non dissectus, non divisus, indivisus. Comp. ex α. pr. & διατίμω.
ἀδιάπτ-, idem.
ἀδιάπρεπτος, cum d. 1613
ἀδιάπτ-, cum d. 1681
ἀδιάφθορα 1745
ἀδιάφθορος ibid.
ἀδιάφθορ-, cum d. ibid.
ἀδιάφθορος, cum d. 1759
ἀδιάφυτ- 1806
ἀδιάχάρεις 1830
ἀδιάχειρ- 1840
ἀδιάχυτος 396
ἀδιάκριτος 403
ἀδιακρίνητος 428
ἀδιακρίτως 592
ἀδιάκτως 573
ἀδιάκτητος 1139
ἀδιάκοδος 507
ἀδιάκρυτ- 553
ἀδιάκρυτος, &c. 592
ἀδιάκρυτ- 200
ἀδιάκρυτος 404
ἀδιάκλασ- 403
ἀδιάκλασ, cum d. 402
ἀδιάκλασις, cum d. 50
ἀδιάκλεια, exp. παρήλογος λόγος. Hesych. ἀδιάκλειαν ἀπαράβατον. Pindarus.
ἀδιάκοσμος, cum d. 1378
ἀδιάκοσμος, cum d. 402
ἀδιάκος, cum d. 50
ἀδιάνδ-, cum d. 1128
ἀδιάδυτος 1140
ἀδιάκητος 491
ἀδιάτος 1193
ἀδιάρθρωτος 1201
ἀδιάρεις- ibid.
At ἀδιάω cum tenui
ἀδιάως 51
ἀδιάκητος, cum d. 361
ἀδιάκητ-, cum d. 354
ἀδιάλυτ- 388
ἀδιάλυτ-, cum d. ibid.
ἀδιάλφάλεος, habens venas obscuras, ex ἀδιάλ- & φλέψ.
ἀδιάμυνέσης-, pugnatior, contentiosior, apud Suid.
Α'ΔΗΜΟΝΕ'Ω, cum d. 50
ἀδήμ-, cum d. 350
Α'ΔΗΝ ibid.
Α'ΔΗ'Ν, cum d. ibid.
ἀδὶωέως 392
ἄδηεις ibid.
ἀδήεντ-, cum d. ibid.
ἀδήνεσσα, cum d. ibid. 1628
ἀδηϖοδέσης, cum d. ibid.
ἀδήνης 65
ἀδήϊς, injucundus, insuavis. Hesych. dictum pro ἀνήδης.
ἀδηϊοφάγος, in ἀδήϊος-.
ἀδήϊωτ- ibid.
ἀδηϊδ- ibid.
ἀδηϊδ- 348
ἀδηϊδ- 351
ἀδηϊάδρος 380
ἀδηϊάσας 51
ἀδηϊάσιος 553
ἀδηϊδ- 351
ἀδηϊλ- 77
ἀδηϊλέκεις- 800
ἀδηϊλίμοτος, cum d. 842
ἀδηϊαύσιμ- 853
ἀδηϊλέκετ-, cum d. 872
ἀδηϊλέκετ-, cum d. 953
ἀδηϊλλακτ-, cum d. 122
ἀδηϊλύτ- 584
ἀδηϊλάδητ- 587
ἀδηϊανύπτος 1108
ἀδὶωσιν 393
ἀδηϊπτ- 1314
ἀδιάπτ-, cum d. 1501
ἀδιάστ-, cum d. 697
ἀδιάστος 1545
ἀδιάφ- 1571
ἀδιάπακτος 1582
ἀδιάπμητος, non dissectus, non divisus, indivisus. Comp. ex α. pr. & διατίμω.
ἀδιάπτ-, idem.
ἀδιάπρεπτος, cum d. 1613
ἀδιάπτ-, cum d. 1681
ἀδιάφθορα 1745
ἀδιάφθορος ibid.
ἀδιάφθορ-, cum d. ibid.
ἀδιάφθορος, cum d. 1759
ἀδιάφυτ- 1806
ἀδιάχάρεις 1830
ἀδιάχειρ- 1840
ἀδιάχυτος 396
ἀδιάκριτος 403
ἀδιακρίνητος 428
ἀδιάκρυτος 592
ἀδιάκρυτος 573
ἀδιάκτητος 1139
ἀδιάκοδος 507
ἀδιάκρυτ- 553
ἀδιάκρυτος, &c. 592
ἀδιάκρυτ- 200
ἀδιάκρυτος 404
ἀδιάκλασ- 403
ἀδιάκλασις, cum d. 402
ἀδιάκος, cum d. 50
ἀδιάνδ-, cum d. 1128
ἀδιάδυτος 1140
ἀδιάκητος 491
ἀδιάτος 1193
ἀδιάρθρωτος 1201
ἀδιάρεις- ibid.
ἀδιάρεσις 1232
ἀδιάρεσις, in Α'ιδιάω 53
ἀδιάτος 1595
ἀδίδορες, imperiti Hesych. Comp. ex α priv. & Εἰδω.
ἀδιέρεσις 1548
ἀδίουφ- 1558
ἀδίυπ- 1695
ἀδιφαυὴς 1707
ἀδίυτα 425
ἀδίφορ- ibid.
ἀδίφεμος 1760
ἀδιφυία 326
ἀδίφυλλος, cum d. 1772
ἀδίχλοφ- 1814
ἀδίψηκτος, semper utilis, perpetuo bonus Hesych. est vinum. Comp. ex ἀεὶ & χρηστός. 1180
ἀδὶψ 427
ἀδὶωμαι Α'δέω 50
ἀδὶῶμαι d. 51
ἄδμ-, in ἀδέω.
ἀδμὴν 372
ἀδνεὸς, infernalis, tartareus, ὁ τὸ ἄδην: Suid. & Hesych. qui & ἀδνεαῖος scribit Neptunipith. Derivatum ab ἄδης.
ἀδνεῖος, ἀδνεος-, cum d. 431
ἀδνεοδίκητ-, cum d. 382
ἀδνεστ- 400
ἀδνὸς 411
¶ ἀδνὸν-, cum d. 439
Α'ΕΘΛΟΣ, cum d. 51
ἀεθλοδότης 1628
ἀεθλοφόρ- 1734
Α'ΕΙ', cum d. 54. ¶ Apud Eurip. in Medea, ἀεὶ ἀεὶ accipitur pro ἀεὶ, ἀεῖπ, hucusque.
ἀεικάτατ-, cum d. 268
ἀεικάλιο 271
ἀεικμὸτης 306
ἀεικμὸς 304
ἀεικμὸς 307
ἀεικὴς 446
ἀεικὲς ibid.
ἀεικὲς, in deformitas, Hesych. Comp. ex εἶδος.
ἀεικὴντ- 406
ἀεικὴς, pro ἀεικέες, ignari: apud Hippoc. ἀεὶ ἐπταμένων ἀείων.
ἀεικὴλία 419
Α'ΕΙΔΩ, cum d. 53
ἀεικτὸ 710
ἀεικὸς, cum d. 577
ἀεικὸλίς, cum d. 618
ἀεικὸρις, semper calidus vel semper calefaciens: ut ἀεπύρες ἀειθερίες, apud Eratosthen. de zonis. Comp. ex ἀεὶ & θέρω, calefacio.
ἀεικὸρμος 750
ἀεικὸλοφ- 975
ἀεικὸνο- 1107
ἀεικὸπτης, vel ἴπτος, ὁ, qui in altum tollitur volando: ut κύκνος ἀεροπότης, apud Hesiod. in Asp. Comp. ex ἀέρω: Aeolico fut. verbi ἀείρω & πτόμαι.
ἀεροίαυς 1370
ἀεροπλέω, ἀεροπόω 57
ἀεροπλόκος, cum d. 939
ἀεσσιμαινε 992
ἀεσίφορον, cum d. 1761
Α'ΕΤΟ'Σ, cum d. 59
ἀεσχιῶες 1787
¶ ἄζα, ἀζαίνω, ἀζαλέος, in Α'ζα 59
ἀζαλὴ, exp. tranquillitas ventis furentibus carens. Comp. ex α priv. & ζάλη. Hesych.
ἀζαόω, in Α'ζω.
ἀζαχὴς 613
ἄζειρ-, non variegatus, nullis distinctus coloribus. Suidæ. Comp. ex α. & ζειρὸν.
ἀζεὶς 459
ἀζειρὸ- 1424
ἀζείρυτ- 1425
Α'ΕΙ'Ρ, cum d. 57
ἀζηδενὶς 1459
ἀζίοντ- 1454
ἀζιωτὸς 1232
ἀζιωμα, in Α'ειδω 53
ἀζιωτὸ- 1595
ἀζὶσορες, imperiti Hesych. Comp. ex α priv. & Εἰδω.
ἀζὶσορες 1548
ἀζὶσυφ- 1558
ἀζὶυ- 1695
ἀζὶφαυὴς 1707
Α'ζοι, servi, famuli, vel servæ, famulæ, apud Athen. l. 6. & apud [Eust.
ἀζόμαι, in Α'ζω.
ἀζὸυ- cum d. 580
ἀζὸυμ- 586
ἀζὸυξ 580
Α'ΖΩ, & ἄζω, cum d. 59
ἀζὸωμ- 588
ἄζὸω 577
ἀζὸφ- 588
ἄζὸως- & ἀζὸωτ- 587
¶ ἀηδὴς, cum d. 595
Α'ΗΔΩ'Ν, cum d. 60
ἀηδὼν ibid.
Α'ΕΛΛΑ, cum d. 58
ἀηλάδες 649
ἀηλόριαχος 1012
ἀηλόχειρ- 1370
ἀηλόωσε ibid.
ἀηλοσία, in Α'ελλα.
ἀηλπὴς, cum d. 479
ἄημι 176
ἀὴν, pro αἰὲν. (εἶναος. 60
ἀὴνα-, & ἀέρνα-, cum d. in ἀ-
ἀὴρ- 1630
ἀὴξίγυν- 1780
Α'Ε'Ξ Ω, cum d. 58
ἀὴρ- 498
ἀὴρλω 57
ἀὴρὸ- ibid.
ἀὴρὸν-, δεείζω, ἀεῖος, cum d. 60
ἀὴσεῖωσε 1370
ἀὴσυ- 1558
ἀὴτη, in Α'ω ibid.
ἀὴτὴρ 1424
ἀὴτὸς 61
ἀὴτὴντ- 611
ἀὴτ-, idem: ut ἀὴτ- ἐύσσ, ἀὴτ- ἐύσσ, ἀὴτ- ἐύσσ, inexpugnabilis natura. Phil.
¶ ἀθλαω-, cum d. 616
ἀθλλὴς, ἀθλπὸς 618
ἀθμὸ- 619
ἀθνυτ-, cum d. 641
ἀθπτος 620
Α'ΘΑ'ΡΑ, cum d. 61
ἀθαρτὸς 622
ἀθαυμας 623
ἀθάμων, ἀθεάπτης 624
ἀθεὶ, ἀθεία, ἀθέασε 627
Α'ΘΕΙΡΗ'Σ, accuratus exquisitus. ϖ Item contemptus pro ἀθερὶς. Α'θρέως, accuratè, exquisitè, ad unguem Etym.
Α'ΘΕΛΓΩ, cum d. 61
ἀθλιμμὸ- 624
ἀθλιος- 627
ἀθλιοπαθὴς 629
ἀθερμὸ- 630
ἀθέρμαντ- 631
ἀθερὸ- 935
ἀθερὸς 61
ἀθέρω- ibid.
ἀθεσία 1628
ἀθεσμο-, cum d. 631
ἀθέσφατ- 1719
ἀθετ-, cum d. 1628
ἀθεώρυτ-, cum d. 633
ἄθεος, sine Deo, impiè.
ἀθηλ- 634
ἀθηλυ-, cum d. 637
Α'ΘΗ'Ρ, cum d. 61
ἀθηρ-, cum Α'θάρ- ibid.
ἀθηρὸτ- 636
ἀθηρολοῖς 973
ἀθηροφοτος 292
ἀθηρος, cum d. 636
ἀθημμα, in Α'θάρ-.
ἀθηπαίως-, ἀθήπωτ- 638
ἀθήγελος, abhorrens à tangendo. Comp. ex θηγάω, & α pr.
ἀθηκτ-, cum d. 639
ἀθηλ-, cum d. 51
ἀθηλοθὴς, cum d. 1628
ἀθηλόφως 1734
ἀθολ-, cum d. 643
ἀθόρυβ-, cum d. 644
Α'ΘΡΑΓΕ'ΝΗ 644
ἀθραυς- 645
Α'ΘΡΕ'Ω, cum d. 61
ἀθρὶωὶ 647
ἀθρεὶξ 649
ἀθρεπτὴς- 440
Α'ΘΡΟ'Ος, cum d. 62
ἀθρυπ-, cum d. 652
ἀθυμ-, cum d. 655
ἀθυρδὶμαι 62
ἀθυρέω, idem Hesych.
ἀθυρμα, cum d. 62
ἀθυφάγλωσσος, cum d. 327
ἀθυφθὸμ- 1105
ἀθυφος 659
ἀθυέσ-μ-, cum d. 1536
Α'ΘΥ'Φ Ω, cum d. 62
ἀθυρωτὸ 659
ἀθυτ- 661
ἀθύφτ- 663
ἀθώμος, cum d. ibid.
ἀθώπευς- ibid.
ἀθωφάκις 664
ἀθώρηκ-, non ebrius. Hippocr. ϖἐπμανίησσας, ϖερὶ τὸ μὴ θωρηκτὸς.
ἀθώος, ἀθώοτος 663
¶ Αἰ' 63
Αἰ', vel αἴ ibid.
αἰ, vide Οἰ.
αἰ, vide Ὅτ᾽αι.
αἴα, ἰ Τάια.
Α'ΙΑ'ΖΩ, cum d. 63
Α'ΙΑΝΟ'Σ, cum d. ibid.
Α'ΙΒΟΙ ibid.
αἰγάγει 52
Α'ΙΓΑΝΕ'Α 64
αἰγάλιω, in Α'ίσω
αἰγὴν, αἰγεσ-, in Αἰξ.
Αἰγέπυρος, idem quod αἰγίπυρος, quod vide 1407
Αἰ'ΓΕΙΡΟΣ 64
αἰγικλῆτης 468
αἰγικ-, in Αἰξ.
αἰγῖν, contractum pro αἰγὴν.
Αἰ'ΓΙΑΛΟ'Σ, cum d. 64
αἰγίδοτ-, cum d. 282
αἰγίλιον 73
Α ΙΓΙ'ΖΩ, dilacero, ἀπ᾽ μετωρεῶς (inquit Hesych. & Suid.)

πρὸ τοῦ αἰκλίζειν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν. Aeschyl. in Hedonis
αἰκίζειν τὸ εἰδέναι dixit pro διαπορεῖν καὶ κατακρίζειν.
ΑΙΤΙΩΛΟΣ 64
Α'ΙΤΙΘΟΣ ibid.
αἰχίκημι 815
αἰχμαλωτεύω 848
αἰχμάλη 554
αἰχμὰ 73
αἰχμάλωτ 1179
αἰχμηδόν 73
αἰχιόδ-ης in Αἰχιόδ-ης.
αἰχίλ-ης, epitheton Iovis paſſim apud Hom. ſic dicti vel quod ipſum capra nutrierit: ab αἴξ & ὀχέω ſignificante cibum, vel παρὰ τὸ αἰχλὰν ἔχειν.
αἰχ'πεδε, q. d. capripan. pan semicaper.
αἰχ'πνος, cum d. 1370
αἰχ'πυρ 1407
αἰχ'ρὸς, αἰχ'ρὸν 73
Α'ΙΤΗΣ, cum d. 64
αἰτιολογικὸς 282
αἰτοδίωξις, capras perſequens, ὁ τὰς αἴγας διώκων.
αἰτοδήλης 634
αἰτοκέφαλος, cum d. 774
αἰτοκέφαλ 779
αἰτονυμέ-ν, cum d. 1091
αἰτόπυξ 1168
αἰτοπτ-ης, in αἰτ-ὴς.
αἰτοπτεύ-ω 1183
αἰτοφάγ 1701
αἰτόσφαλμ 1185
ΑΙ ΓΥΠΙΟΥΣ 64
ΑΙ ΓΩΛΙΟΥΣ ibid.
αἰγὼν 73
αἰγώνυχον, herbæ nomen Comp. ex αἴξ & ὄνυξ
αἰγωνὸς 1179
αἰδ'μαι, αἰδ'σει, cum d. 65
αἰδλα-ῆ, &c. αἰδ'μων, cum d. ibid.
Α'ΙΔΗΣ, cum d. 64
αἰδὴς 446
αἰδὴ-ῆ, cum d. in Α'εἰ.
αἰδ'νὸς 446
αἰδ'σι-ῆ cum d. 65
αἰδοβαλὴς 1240
αἰδομαι, αἰδὸς 65
αἰδοφοίτης, qui ad inferos ventitat, apud Athen. l. 12. Comp. ex dat. αἰδῇ nominat. αἴς & φοιτάω.
αἰδόφρων 1762
αἰδρὶς, cum d. 689
αἰδ'ψυτ-ῆ, pro ἀνίψυτ-ῆ.
αἰέδω, pro ᾄδω. Peculiariter αἰδὼν apud Atticos dicuntur gallinacei. Heſych.
ΑΙ ΔΩ'Σ, cum d. 65
αἴδως, in viſibiliter, itẽ q.d. incomprehenſibiliter. Comp. ex Εἰδ'ω.
αἰεὶ, cum A'ε 52
αἰεὶ ἰὼν ἐτης, pro ἀεὶ ἰὼν ἐτης.
αἰεινὼ τας, pro ἀειταῦτας.
αἰὲν 52
αἰὲν υπ-ῆ, vide cum ἀίυπ-ῆ.
αἰὲς, in A'εί.
αἰὲτὸς, cum d. in A'ετός.
ΑΙΖΗΟΣ 66
Αἰλινὸς, dirum & lamentabile apud Etymol. & Archilochum. Περὶ δὲ τοῦ πάσι δεινὸν αἰλινὸς φέρειν. Derivatũ ab αἰ, αἰ. Item pro ἀθάνατον, apud eundẽ. Etym.
αἰλ'πλη, cum d. 67
αἴλ'τ. in Εἰλ'τ.
αἰμὰ-ῆ 236
αἰμάτ-ω, cum d. 66
αἰμάτ-ῶν 236
αἰμάτ-ῶδ-ης, in 1665
αἰμάτ-ης 67
Α'ΙΜΑΘΙ'Ρ, cum d. 66
αἰμάτ-ῶ, αἰμάτ-ωμα, αἰμάτ-ῶν, cum d 67
αἰμάτ-ῶλ 1179
Α'ΙΜΑΘΡΑ, cum d. 66
αἰμάτ-ῶλ-ὴς 306
αἰμάτ-ῶλ-ὼδ-ης 304
αἰμάτ-ῶλ-ὼτ-ὸς 821
αἰμάτ-ῶλ-ῶτ-ὸς, cum d. 67
αἰμάτ-ῶλ-ῶτ-ὸς, cum d. 67
Α'ΙΜΑΘΙΑ ibid.
αἰμάτ-ῶλ-ὼδ-ης, qui refert formam puſtularum quæ αἰμάτ-ῶλ-ὰκες aut αἰμάτ-ῶλ-ὰκες dicuntur: apud Gal.
αἰμάτ-ῶλ-όω 68
Α'ΙΜΑΘΩ, cum d. 67
αἷμα, Dorice pro ἔικεν, ſi: apud Theoc. idyll 1.
Α'ΙΜΑΛΛΩ, cum d. 68
αἶμε, ſive ἄικεν, idem quod ἄικε, ſi: ſi fortè: itidem Doricè pro ἔικε: ſæpe apud Hom.
αἶμες, αἶμι 84
Α'ΙΜΙΓΑ, cum d, 68
Α'ΙΜΑΛΟΣ, ὁ, veſpertinus. Heſ. ¶ Αἶμλοι ſub. anguli ſeu cuſpides jaculi. Heſych.
¶ Αἶμλον (neut. gen. ſubſt.) cœna veſpertina, poſtcænium apud Lacedæmonios, teſte Athen. l. 4. Pro eodem legitur etiam ἄικνον, apud Heſ. Etym. & Euſtat. quorum hic ſcribit etiam per diæreſin. ἄϊκλον, & ἄϊκνον. ✣ Idem Euſt. ait hæc dicta eſſe παρὰ τὸ εἷς αὐτὰ λίαν ἱκνεῖσθ, (ut ſint compoſita ex a epitatico & ἱκνέομαι) quia ad ea lubentiſſimè accedimur. Hinc comp ἐπικλα.
αἶμ-ῆ 677
αἰμ'κὼς, in Α'εικὼς 449
αἰμὸν, cum d. 1219
αἰμορροφὸς, cari formam gerens Comp. ex αἷμ-ῆ & μορφὴ.
Αἶ'ΜΑ, cum d. 69
αἰμαδ'ρ 275
αἰμακόεσσα 848
αἰμακτὸς 69
αἰμαλὲ ibid.
αἰμαλ'λ 1179
αἰμάσσω, cum d. 69
αἰματεκχύσια, ſanguinis effuſio: in ep. ad Heb. c. 9. Comp. ex αἷμα & ἐκχυσις.
αἰματηρὸς, &c. 69
αἰματοποιητικὸς 1349
αἰματοπότης, cum d. ibid.
αἰματοῦρ-ῆ 1425
αἰματοφαγὴς 1513
αἰματοφαγὸς 1561
αἰματοφλεβοτομὸς 708
αἰματοῦρ-ῆ 1773
αἰματορρὼς 1788
αἰματῶδ-ης, cum d. 69
αἰματωτὸς, cum d. 1179
αἰμεύτης 69
αἰμοδαφὴς 254
αἰμοδόρος, idem quod αἰμαδόρος
αἰμοδρὸν ἀγ'λ-ῆ, ſanguinis receptaculum. Suid. Comp. ex δέχομαι.
αἰμόδρυον, genus herbæ, apud Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 8.
αἰμόκερ-νον 777
αἰμομανὴς 1055
αἰμοπότης, vide cum αἱματοπότης.
αἰμοπότικὸς 1397
αἰμορ'βης, cum d. 1430
αἰμόρροος, cum d. 1424
αἰμορραγία, roſtri cruentatio. Heſych. Comp. ex αἷμα & ῥήγ-νυμι.
αἷμ-ῶδ 69
αἰμοφὼ-ῶ 1720
αἰμοφόρυκτος 1758
αἰμόχρυτ-ῆ, vide cum αἱματόχρυτ-ῆ.
αἰμοχαρὴς, cum αἱματοχαρὴς.
ΑΙ'ΜΥ'ΛΟΣ, cum d. 70
αἰνὰδ'ης, cum d. 69
αἶνων, pro δίκαιον.
αἰνόμυια σῦκα 69
αἰνοπαθὴς, cum αἱματοπαθὴς.
αἰνοπαρὴς 186
αἰνοπις, cum d. 71
αἰνὸς, cum d. Αἶνη ibid.
αἰνὸ'μα, cum d. 71
αἰνὸ'ζω, cum ibid.
αἰνικτὴς, cum d. ibid.
αἰνικτὸς, cum d. ibid.
αἰνὸστομος, cum d. ibid.
αἰνοτοξάκ'τ-ῆ, graviter bacchans furore horribili furore perciſus: apud Lycoph. in Alex. Comp. ex αἰνὸς & βακχ'ω.
αἰνοτὸς, αἰστὸς 263
αἰνοτομὸς 299
αἰνοτὸστειρα, dirorum malorum datrix: ut Ἐκάτη ἡ αἰνοτὸστειρα, apud Orph. in Argon. Comp. ex αἶν-ῆ & τ'τειρα.
αἰνὸτὸν 73
αἰνὸτὸρυπ-ῆ 652
αἰνὸτὸκωτὸς 949
αἰνοχὲτὴς 1154
αἰνολέων 961
αἰνὸλυκος 979
αἰνομανὴς, gravi furore perciſus. Ex αἶνὸς & μαίνομαι.
αἰνὸμορ-ῆ 1021
αἰνοπαθὴς 1248
αἰνοπλὴξ 1338
Αἶ'ΝΟΣ, cum d. 70
Αἶ'ΝΟ'Σ, cum d. 72
αἰνὸπὴς 73
αἰνὸπτ-ῆ 1630
Αἶ'ΝΤΜΑΙ 73
αἶνὸς, in Αἶνὸς 72
Αἶ'Ξ 73
αἶξ, unde αἶκες 84
αἰολάω, &c. cum Α'ἰολ-ῆ.
αἰολὸβελὴς 279
ἀβλοβ'λὴς, in c. ex Βεντή.
αἰολὸδ'ρης 375
αἰολὸδ'ρ-ῆ 374
αἰολὸδ'ρ-ῆ 431
αἰολὸθ'ρης 664
αἰολομὴτης 1051
αἰολομ'τρης 1060
αἰολομορφὸ 1068
αἰολὸπωτὸς 1117
αἰολὸπωλὸ 1412
Αἰ'ΟΛΟΣ, cum d. 73
αἰολὸτρομὸ 1536
αἰολὸτ'ρ-ῆ 1695
αἰολὸχαὴς 1789
Αἰ'ΟΝΑ'Ω, cum d. 74
αἰπεινὸς, αἰπίεις ibid.
αἰπὸλ-ῆ, cum d. 1359
αἰπὸ-ῆ & αἰπὸς 74
αἰπὸβάμων 370
αἰπὸτὴτεως 774
αἰπυμήτης 1051
αἰπυβω-ῆ, excelſum tergum habens: excelſus. Aeſchyl. in Prometheo. Comp. ex ἀκρὸς & νῶτ-ῆ.
Αἰ'ΠΥ'Σ, cum d. 74
Αἰ'ΡΑ, cum d. ibid.
Αἰ'ΡΩ, cum d. ibid.
αἰρεσιάρχης, cum d. ibid.
αἱρεσιάρχης, cum d. 198
αἱρεσιώτης 1012
αἱρεσὶς, cum d. 75
αἱρετὴς, cum d. ibid.
Αἶ'ΡΕ'Ω, cum d. 74
αἱρισοτέιχης, ε-ῆ, ὁ, murorum captor: fabulæ nomen à Diphilo conſcriptæ, apud Athen. lib. 11.
αἰσικὸς 74
αἰσιν-ῆ ibid.
αἰσιμα, cum d. 79
αἰσιμνον 1310
αἴσ-ῆ 688
Αἶ'ΡΩ 79
αἰρωδὴς, in Αἶσ-ῆ.
αἶς 64
Αἶ'ΣΑ 82
Αἶ'ΣΑΚΟΣ, ramus, lauri vel myrti. Heſych. & Etym.
Αἶ'ΣΑΛΩΝ 82
Αἶ'ΣΩΑ'ΝΟΜΑΙ, cum d. 83
αἰσ'χρια, αἰσ'χρὸτὴς, αἰσ'χρ-ῆ, & cæt. in Αἶω
αἰσιμὸ-ῆ, αἰσιμία 90
Αἶ'ΣΙΜΟ Ω 82
αἰσὶ-ῆ, cum d. in Αἶσι.
αἰσὸ-ῆ, idem cum ἀνσὸ-ῆ.
Αἶ'ΣΣΩ, cum d. 84
αἰσ'ηρὴς, in Αἶσ-ῆ 84
αἰστὸς, αἰστία 67
αἰστὸς 447
αἰσυπτὴρ 712
αἰσυπτ'ρ 85
αἰσυλοδ'ρας, qui nefaria & fatidica perpetrat. ex αἰσυλὸ & δ'ρ-ῶν, apud Euſt.
Αἶ'ΣΥΛΟΣ 85
αἰσυμνὰω, cum d. ibid.
Αἶ'ΣΧΟΣ, cum d. ibid.
αἰσχεκερδὴς, cum d. 775
αἰσχολὸβ-ῆ, cum d. 939
αἰσχροποιὸς, cum d. 1349
αἰσχεβ'ρήμων, cum d. 1427
αἰσχεδὸς, cum d. 85
αἰσχεμ'ρὸς, cum d. 499
αἰσχυνὴ, cum d. 86
Αἶ'ΤΕ Ω, cum d. ibid.
αἶτημα, pro αἰτέω, apud Euſt. ex Pind.
Α'Ϊ'ΤΗΣ 88
αἰτησις 87
Α'ΙΤΙ'Α, cum d. 88
αἰτιατὸς, cum d. 89
αἰτιᾶ-ῶ 87
αἰτιολὸγ-ῆ, cum d. 939
αἰτὸ-ῆ, cum d. 88
ἀτάρπης, cum d. in ἀτάρπω 1708
αἰχμίζω 89
αἰχμολατ-ῶ, cum d. 126
Αἰ'ΧΜΗ', cum d. 89
αἰχμίεν, haſta. Heſych: αἰχμὸδετ-ῆ 385
αἰχμοφὸ-ῆ, haſtatus, haſtam gerens, ſatelles. Herod. lib. 1. Comp. ex. αἰχμὴ & φέρω
Αἶ'ΨΑ, cum d 90
αἰψηρογλυκὸτὴς 765
Αἶ'Ω, cum d. 90
Αἶ'Ω'Ν, cum d. ibid.
Αἶ'ΩΡΕ'Ω, cum d. ibid.
¶ Α'ΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, cum d. 91
ἀκάζω, in Α'κὴ 94
ἀκάθης 724
ἀκαθαίρετ-ῆ 78
ἀκαθαρσιοκάθαρτ-ῆ 718
ἀκάθεκτ-ῆ 551
ἀκαθηκόντα θεσθῆκη, inficiolum teſtamentum in Pand. Decomp. ex κατθήκη.
ἀκαμὰ 9
ἀκαμεσίας 273
ἀκαμεσὸτὴς 939
ἀκαμπὴ, cum d. 721
Α'ΚΑΚΑΛΙ'Σ 91
ἀκακαλὰνθ 1719
ἀκακὸ, cum d. in κακὸς 725
ἀκακὸρ-ῆτος 502 ubi perperam ſcriptum ἀπακαὸρ-ῆτος.
Α'ΚΑΛΑΝΘΙ'Σ, ἴδ-ῆ, ἡ, carduelis avis quæ & ἀκανθὶς vocatur. Heſych. & Suid. ¶ Item celer canis: apud eoſdem ✣ παρὰ τὸ ἀκέλλειν, quòd cauda adblandiatur notis, vel παρὰ τὸ ἀκλὴν θεῖν.
ἀκαλαρ'ητὴς 1414
Α'ΚΑΛΗ'ΦΗ 91
ἀκαλὴθὴς 734
ἀκαλλὲμερ-ῆς 972
ἀκαλλὼπιστὸς 1181
ἀκαλὸθὸς, in Η'κα. 79
ἀκαλυπτὸς 735
ἀκαλὸς, quietè, leniter, ſine ſtrepitu. Derivatum ex ἀκλὸς.
ἀκαμ-ῆς 1370
ἀκαμαντὸς 739
ἀκαμὰς ibid.
ἀκαμασὸς, cum d. 1788
ἀκαμαστρ'μὸς 182
ἀκαμπὴς, cum d. 740
Α'ΚΑΝΘΑ, cum d. 91
ἀκανθοβατὴς, cum d. 236
ἀκανθοβλὴς, cum d. 251
ἀκανθολὸγ-ῆ 935
ἀκανθὸλὴ 1117
ἀκανθὸπλὴξ, à ſpina vel ſtimulo ictus: in lex. Herodot. Comp. ex πλήττω.
ἀκανθοσὸβὴς 1530
ἀκανθοσὸδὴς, ſpinis veſcens. ἀκανθοσὸδ'ω, ſpinis veſcor. Ex ἄκανθα & σὸδ'ω.
ἀκανθὸσφὸ-ῆ, cum d. 1734
ἀκανθὸφὸ-ῆ 1779
ἀκανθὸφὸρ-ῆ 1772
ἀκανθὸφὸρ-ῆ 1816
ἀκαν-ῆ, cum d. 94
ἀκαπνὸ 743
ἀκαπὸ 744
ἀκαρὴ 746
ἀκαρὶς, cum d. 747. & 763
ἀκαρὶς, cum d. 763
ἀκαρὶς, ibid.
Α'ΚΑΡΝΑ 92
ἀκαρὶς, cerebrum, vel caput à ἀκρὸς. Etym.
ἀκαρὸ-ῆ, cum d. 750
ἀκαρὸτ-ῆ 865
ἀκαρὸτ-ῆ 760
ἀκαρὸ-ῆ, in κατὸς 763
ἀκαρὸὸς 753
ἀκαρὸ-ῆ 763
Ἄκαστε, vel ἀκαστὲ; quietè & ἀκαὶ-ῆ.
ἀκαταπὴστ-ῆ 8
ἀκαταπὸτ-ῆ 246
ἀκαταστὸχ-ῆ, cum d. 319
ἀκαταχὸνὸς 48
ἀκαταὸ-ῆ 656
ἀκατασπὰτ-ῆ 89
ἀκατασὸτ-ῆ 736
ἀκατακὸπτ-ῆ 854
ἀκατακτ-ῆτ-ῆς, cum d. 872
ἀκατακτὴτὴς, cum d. 961
ἀκατακὸλ-ῆ, cum d. 92
ἀκατακὸλὰστὸς, cum d. 123
ἀκατακὸλὰστ-ῆ, cum d. 127
ἀκατακὸλὸ-ῆ 985
ἀκατακὸμὰτ-ῆ 1011
ἀκατακὸμὰτ-ῆ 1040
ἀκατακὸπὸς 1109
ἀκατακὸ-ῆ 1239
ἀκατακὸπὰ-ῆ, cum d. 1255
ἀκατακὸλὰκτ-ῆ 1338
ἀκατ'φὸτ-ῆ 1374
ἀκατ'σὸκὸτ-ῆ 1452
ἀκατ'σὸκὸτ-ῆ, cum d. 1457
ἀκατάσπὰ 1479
ἀκατασὸτὸς, cum d. 701
ἀκατασὸτ-ῆ, cum d. 551
ἀκατατὸχ-ῆ, cum d. 1760
ἀκατατὸχὴτὸς 1763
ἀκατατὸχὸ 1840
ἀκατ'χὴτὸς 508
ἀκατ'χὸπὸς 537
ἀκατ'χὸπ-ῆ, cum d. 18
ἀκατ'χὸπ-ῆ, cum d. 614
ἀκατ'χὸπ-ῆ, cum d. 732
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 808
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 809
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 804
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 811
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. ibid.
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 771
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 1734
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 863
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 772
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 739
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 1628
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 739
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 812
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 815
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 813
Α'κατος: à quibuſdam nominatur ἡ χαμελαία. Dioſc. l. 4. c. 72.
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 816
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 99
ἀκατ'χὸπὸς, in Κ'τλ-ῆ.
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 818
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 820
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 821
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 824
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 823
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 825
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 827
Α'ΚΑΤΟΛΟΤΟΣ 96
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 830
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 832
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 834
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 836
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 837
Α'ΚΑΤΟΣ, non habens nodos digitorum. Comp. ex κὸνὸλ-ῆ.
Α'ΚΑΤΟΝΗ, cum d. 97
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 839
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 97
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 839
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 98
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 839
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 782
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 783
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 93
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 1787
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 784
ἀκατ'χὸπὸς, ibid.
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 786
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 787
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 793
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 784
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 1708
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 89
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 89
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 87
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 939
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 88
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 793
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 784
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 784
ἀκατ'χὸπὸς, cum d. 784

ἀκείλο῾ 1335
ἀκείπολις 1362
ἀκείπολ῾ 1359
ἀκείπτρ῾ 1368
ἀκεϊπόφορ῾, ἰτ c. ex Πορεύω.
ἀκεϊποδίζω, in c. ex Πέδον.
ἀκεϊβήρις῾ 1431
ἀκεϊρρίτ:ιτ 1432
ἀκεϊρρίζμιτ 1439
Α῾ΚΡΟΣ 103
ἀκεϊσαπὶς 1459
ἀ῾κεϊσαπὶδια, ἰτc. ex Σάθη.
Α῾κείσπλ῾, avena in append. Dioſc. l. 4. c. 140. ubi quidam habent ἐτίσπλ῾.
ἀκεϊσπλ῾ειον, in c. ex Σπῆθ῾.
ἀκεϊσίχη 1519
ἀκεϊσ῾λιον 1522
ἀκεϊσθμια 1536
ἀκεϊσταλὶς 1563
ἀκεϊσ῾ουρος 1568
ἀκεϊσφὸς 1570
ἀκεϊστελ῾ιτιν 1598
ἀκεῖτις 104
ἀκεῖτιτος 877
ἀκεῖτμ῾ 1604
ἀκεῖτυν῾ 1592
ἀκεῖτ῾ 877
ἀκμοσ῾ατία, in c. ex Οὐρανὸς.
ἀκεϊφωνὶς 1707
ἀκεϊφυὶς 1779
ἀκεϊχυλαξ, arcis præfectus. Polib. ex nomine φύλαξ.
ἀκεϊχύλα῾ 1772
ἀκεϊχύσιν 1775
ἀκεϊχαλὶς 1791
ἀκεϊχαϊὶς 1787
ἀκεϊχεως, cum d. 1800
ἀκεϊχεϊεῖς, Idem ſignificare videtur quod ἀκεϊχεειεσμὸς, apud Hippocr. lib. 1. de dieta. Idem tamen l. 3. hæc diſtinguit.
ἀκεϊχερσίτης 1800
ἀκεϊχλωίσιοι 1810
ἀκεϊχλίαε῾ 1813
ἀκεϊχόλ῾, cum d. 1817
ἀκεϊχορδὶν 1818
ἀκεϊχόρὶ 1831
ἀκεϊ῾λιθ῾ 1842
ἀκεϊ῾λωλ῾ 1846
ἀ῾κεύκαλλ῾, in Κρύκαλλ῾.
ἀκεῶα. Heſych. ſunt viſcera.
ἀκεωβελία 1126
ἀκεωλέιτειν, in Ω῾λένη.
ἀκεωμία, &c. in Ω῾ωος, humerus.
ἄκρον 104
ἀκρανία, ἡ. partium extremarum amputatio. Aeſch. in Eumen.
ἀκρέουξ ἀκρώτηρες, εἶδ d. in Ἴννυξ.
ἀκρατὶς, vide in Ἀ῾κρατὶς.
ἀκρείτ:, in Ὄ῾ρος, mons.
ἀκρηνεφρωτήριον, cum d. 104
ἀκτὲ῾ωακτὰ῾ 105
ἀκταί῾ρ῾, cum d. 1223
ἀκτὰω 883
ἀκτὶτις, in Κτείς.
ἀκτερίζοσι, &c. in Κτέρεα.
Α῾ΚΤΗ῾, cum d. 105
ἀκ῾ίμων, εἶδ d. ἀκτὶτὶς, ἀκ῾ῆτης 883
Α῾ΚΤΙ῾Ν, cum d. 105
ἀκτινοβόλ῾, cum d. 231
ἀκτιν῾, ακτίνωτ῾ 105
ἀκτὶ῾, in Α῾κτὶ ibid.
ἀκτὶς, in Α῾κτὶ
ἄκτὶς῾ 886
ἀκτὶτις, in Α῾κτὶ 105
ἄκτωρ, ορος, ὁ, ductor. Heſych. eſt lorum aut funis quo ducimus aliquid. Derivatū ex Α῾γω.
ἀκτωῖον 1223
ἀκυδερνὶτ῾, in Κυδερνάω.
ἀκυπτέιον 902
ἄκυδος, vide cum ἄκυτ῾ ib. d.
ἀκύλὶδ῾ 891
ἀκύλιδ῾
ἀκύλιτ῾ 892
Α῾ΚΤΛΟΣ 105
ἀκύμων, cum d. 894
ἄκυμορος, vide κύ῾ορος, in Κύ῾ορος.
ἀκυορὶς, cum d. 900
ἀκυρία, 900
ἀκυρία, vide cum ἀκύρημα 900
ἀκυρολογέω, impropriè loquor.
ἀκυρολογία, ſermo impropriuſ. Ex ἄκυρ῾ & λόγ῾ ſeu λέγω.
ἄκυρ῾, cum d. 899
ἀκωπ῾ειον, ἄκυτ῾ 902
ἀκωδώνιστος, in Κώδων.
ἀκωλὶη, in Α῾κὶ 94
ἀκωλ῾ 905
ἀκάλυτ῾, cum d. in Κωλύω.
Α῾ΚΩΝ, &c. 105
ἄκων῾, in Κών῾.
ἄκων῾, cum d. in Κώπη 908
¶ Α῾Α῾ΑΒΑΣΤΡΟΝ, cum d. 106
ἀλαβασπὶτὶς 1629
Α῾λαξὶὴ, ἡ, fuligo, carbo, cinis miſtus carbonibus. Heſych. ἀλαξώδης, ἐς, ὁ ἢ, fuligino-ſus, fumoſus.
ἀλαξὶὸς, in c. ex Λαμβάνω 924
Α῾ΛΑΖΩ῾Ν, cum d. 106
ἀλαζονοκωμῳφλύαρος, qui ſimul eſt oſtentator, animo remiſſo & nugax, apud Athen. lib. 1. Comp. ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦ-νος, & φλύαρος.
ἀλαθὶτ῾ 965
ἀλαίνω 107
ἀλαίν῾, in Α῾λαὸς,
ἀλάκυπ῾, ſtrepitum non edens. ἄλακὸν. Heſych.
Α῾ΛΑΛΗ῾, cum d. 107
ἀλάλημαι, & ἀ῾λάλημι 108
ἀλαλὴ, cum d. ibid.
ἀ῾λάλω 117
ἀλαλύκτημι 108
ἀλαμπὸ῾, ἀλάμπτ῾ 926
Α῾ΛΑ῾ΟΜΑΙ 107
Α῾ΛΑΟ῾Σ, cum d. 108
ἀ῾λαοσκοπὰ 1473
ἀλαστὸ῾ 1630
ἀλαύω, in Α῾λαύς.
ἀλαύτὸ῾ 109
Α῾ΛΕ῾Α, cum d. 110
Α῾ΛΕΤΟ, cum d. ibid.
ἀλεεινὸς, in Α῾λέα ibid.
ἀλεεινὸς, in Α῾λέα, vito 112
ἀλέη, cum Α῾λέα.
ἀλεὶ ἰ: Α῾λέω, vito 114
ἀλεῖα, vide cum ἀλεεία 129
ἀλείστ῾, in Λεῖ῾.
ἀλεσὶαρ, in Α῾λέω, molo 112
ἀλεσμα cum d in Α῾λίφω 111
ἀλεῖ῾, ſive ἀλεῖ῾, in Α῾λέω, congrego 113
ἀλεύασμος, cum d. in Α῾λείφω 111
Α῾ΛΕΙΣΟΝ 110
ἀ῾ειτὸς 117
ἀλεστυργνόις, &c: 503
ἀλεύτω, vide cum ἀλυτέω, 117
Α ΛΕΙ῾Φ cum d. 110
ἀλεωτὴρ, ῆρος, ὁ, propulſator, defenſor, apud Pind. Derivatum ex Α῾λέξω.
ἀλεκτὴρ, &c. in Α῾λέκτωρ.
ἀλεκτορὶδ῾ 978
ἀλεκτ῾ 938
ἄλεκτρ῾, cum d. 949
ἀλεκτρυονὶπολις 1409
ἀλεκτρύων, ἀλέκτωρ ibid.
ἀ῾λεμα τ῾, Dorice pro ἀλέμματος, fruſtra: apud Call. hym. in Cer.
ἀλεξάδριον, tectum calidum nimirum ad arcendum frigus nocturnum. Comp. ex ἄδρα.
ἀλεξάνειρ῾ 152
ἀλεξέω, cum d. in Α῾λέξω.
ἀλεξίμωρ῾ 157
ἀλεξιτὶρις, ἀλεξιπὸ῾, in Α῾λέξω.
ἀλεξὶὰς 180
ἀλεξεκέλαυς῾, in Βέλ῾.
ἀλεξίκακος, in Κακός.
ἀλεξίτερ῾ 1039
ἀλεξιτὶδάμακον, in Φάμακον.
Α ΛΕ῾ΞΩ. cum d. 112
ἀλεὸς, in Α῾λέα 110
ἀλεόπης, in Α῾λέω, congrego 113
ἀλεόφρων, demens, mente captus. Comp. ex ἀλεὸς, quòd Dorice dicitur pro ἠλεὸς. & φρὴν.
ἀλέπαδνος, non habens lora lata quæ λέπαδνα dicuntur Heſych.
ἀλεπὶδωτ῾, ἀλέπτ῾ 958
ἀλεσὶη, in Α῾λέω, molo 112
ἀλεστ῾, ἀλεστὸω ibid.
ἀλεστεῖα, ἀ῾ 1670
ἀλεστεῖ, ἀλεστὸν 112
ἀλεῦ῾μα, in Α῾λέω, vito ibid.
ἀλεύεν cum d. in Α῾λέω, molo.
ἀλεύεμος 1000
ἀλευεστὶτὸν 1349
ἀλεστρὸς, in Α῾λευεσν.
ἀλεύω, in Α῾λέω, vito 113
ἀλεύς῾, in Λεύω.
ἀλεωρὴ ibid.
Α῾ΛΕ῾Ω, cum d. 112
ἀλέως, cum ἀλὶὴς, in Α῾λις 114
ἀλη, in Α῾ά῾μαι 108
Α῾ΛΗΘΗ῾Σ, cum d. 113
ἀλὴθὶτὸς, cum d. 114
ἀλὴθομὶ῾ς, vertiloquus. Heſych.
ἀλὴθόμυστος, verus vates. Phil. de vit. M. l. 3. Comp. ex μάντις.
ἀλὴδω, in Α῾λέω, molo 112
ἀλὴδὼς 113
ἀλὴϊὸν, ἀλλὴς῾ 950
ἀλὴκτ῾, cum d. in Λήγω.
ἄλημα, ἀλημ῾, ἀλημοσύνη, ἀλήμων, in Α῾λάομαι 107
ἀλὴπ῾, cum d. 923
ἄλης, in Α῾λις 114
ἀλήσιον, cum ἀλήσω.
ἀλὴς῾ 962
ἀ῾λητὸν, ἀλήτας, in Α῾λάομαι 108
ἀλὴτὶς, ἰδ῾, erratica, vagabunda. Suid.
Α῾ΛΘω, cum d. 114
ἀλία 129
ἀλιάετ῾, in Α῾ετός.
ἀλιαὶς, in Α῾ω.
ἀλίαρ῾, ἀλιεῖς 129
ἀλιεῖς, in Λείζω.
ἀλιεσσ῾ν῾, in Λίσσω.
ἀλιεῦς 951
ἀλιεῦσ῾ 235
ἀλιεῦσ῾ω 427
ἀλιξέρκτος, in Βερέω.
ἀλιξέρομαι, in Βέρμα.
ἀλιξέρχος, in Βρέχω.
ἀλιξέρω 292
ἀλιγγάνω, in Γίγνω.
ἀλιγκὺς 304
Α῾ΛΙΓΚΙΟΣ 114
ἀλιδὴμὶς in Δῖνη 406
ἀλίδημ῾ 1665
ἀλιδύω, vide cum ἀλιξύω.
ἀλιεία 129
ἀλιεκδὲς, mari cinctus, in c. ex ἕρκος 455
ἀλιεὺς, cum d. 129
ἀλίζω, in Α῾λις 114. & in Α῾λις ſil. 129
ἀλίζων῾ 588
ἀλιηρὴς, in Ἐρ῾ήσσω 511
ἀλιήτορες, idem quod ἀλιπὴς, piſcatores in Epigr. Derivatum ex Α῾λς, mare
ἀλιηχὴς
ἀλιὸ῾ 613
ἀλικιάγ῾ω 967
ἀλικὶ῾, εἶδ῾ ἡλικὶὰ ſalſilago. 714
ἀλίκλυστος.
ἀλικὸς, maritimus. Heſych. 810
ἀλικτὶτὶς, vide cum ἀλυκτὶτὶς, in Α῾ς, ſal.
ἀλίκρας
ἀλικρανέων 772
ἀλικρηπὶς 859
ἀλίκτυπ῾ 869
ἀλικώδ῾ς, idem quod ἀλυκώδης. 1682
ἀλιμέδων, in Μέδω.
ἀλίμβὸν, cum d. in Λιμὼν.
ἀλιμενὸς
ἀλίμιν῾ 1043
ἄλιμο῾ 1355
ἀλιμ῾, in Λιμὸς. 219
ἀλιμυρὶδες, cum d. in Μύρω.
ἀλιμύσιμος, cum d. ex Ἀλέω 117
ἀλινὶκκεφαλ, ἀλινήγης 1693
ἀλίνιτρον, vulgò ſalpetrum vocant. Comp. ex νίτρον.
ἀλιν῾, in Νίτρον.
ἀλιν῾, ὁ, ex ſale confectum: ut apud Herod. ἀλίνων χύτρων ſalis micatum Derivatum ex Α῾ς, ſal.
ἀλιόβωμος, Dorice προἁλίσκομαι ἀλι῾ 128 (ſyn.
ἀλιτρὲφὴς, qui in mari nutritur aut nutritus eſt: ut φύσιγξ ἁλιτρεφὴς: apud Hom. Od. δ'. Comp. ex ἅλς, mare & τρέφω.
ἀλιόω 129
ἀλίπαπα, ἀλίπαρὴς 970
ἀλίπαπ῾, in Πάπας.
ἀλίπεδὶν, in Πέδον 1257
ἀλιπὴς, ἀλίπτω. ibid.
ἀλίπλακτος 1320
ἀλιπλανὴς, cum d. 1321
ἀλίπλοῦ 1335
ἀλίπτ῾ 1344
ἀλιπὸ῾, in Περὶ εω, ἀλίῤῥοδ῾, cum d. in Ῥέω.
ἀμῤῥὸσις 1414
Α῾ΛΙΣ, cum d. 116. ἁλὶς autē eſt idem quod ἁλμυρὶς, ſalſugo. Euſt. Derivatum ex Α῾ς, ſal.
Α῾ΛΙΣΞΕ῾Ω, cum d. 115
Α῾ΛΙΣΧΩ cum d. ibid.
Α῾ΛΙΣΜΑ 116
ἁλισμὸς 159
ἁλίσπορτον, in quo ſal, ſeminatum & ſparſum eſt. Heſych. Comp. ex σπείρω.
ἁλιτὸς, ſalitus: in anth. epigr. Derivatum ex ἁλίζω ſalio.
ἁλίτερα, in Α῾λίω 117
ἁλίτερ῾ῆ῾, ἁλιτερὴς 1543
ἁλιτὸνω 117
ἁλιτὸ῾ερτος, in Λ῾ωτος.
ἁλιτρὸς 591
ἁλιτρόμυν, in Τέρμα.
ἁλιτὸω 117
Α῾ΛΙΤΕ῾Ω, cum d. 116
ἁλιτὸμερὲς, in Μυρὶς.
ἁλιτὸρὸς, cum d. ἁλιτὸς 116
ἁλιτὸφαρὲς, vanam ſui inanem habens proh m. Heſ. & Etym.
ἁλίτπαμαι 116
ἁλιτὸμὶωις 1017
ἁλιτρὸάω 116
ἁλ τρὸὴς 1658
ἁλιτρὸία, cum d. 116
ἁλιτρὸὶος, ſceleratā vitā agens. Non. Comp. ἁλιτρὸς & βίος.
ἁλιτρὸτὸ῾, mire peccans. Comp. ex τὸ῾.
ἁλίτρατος 1655
ἁλιτρὸς, ἁλιτρὸσυὴ 116
ἁλίτρὸος, idem quod ἁλιτρὸς.
ἁλίτρυτος, in Τρύω.
ἁλιτυρὸς, in Τυρός.

ἀλίφο῾, cum d. 1745
ἀλίφοι῾, in c. ex Φλοιός.
ἀλίφλοι῾, exp. matidæ nam habens. Comp. ex Χλαίνη.
ἀλίφος 129
Α῾ΛΚΗ῾, cum d. 117
Α῾ΛΚΙΒΙΑ῾ΔΙΟΣ 118
ἀλκιμὸ῾ 1012
ἄλκιμ῾ 117
ἄλκιμ῾
ἀλκίπορος, fortis & prudens. Euſtath Comp. ex Φρὴν.
ἀλκιπὸ῾, cum d. 117
ἀλκίων, cum d. 902
ἀλκὸν, cum d. 117
ἄλκ῾, cum d. 118
Α῾ΛΚ῾Α῾, cum d. 120
ἀλκαγὴ, ἄλκεγμα ibid.
ἀλκακὴς, &c. ibid.
ἀλκαπὸω, cum d. 1349
ἀλκαπὸλης, cum d. 1409
ἀλκαῖος, ἀλκαῖς 120
ἀλκαῖς, ἀλκαῖς 119
Α῾ΛΚΑΣ ibid.
Α῾ΛΚΑ ΣΣΩ, cum d. 126
ἀλκαῖδω, &c. 127
ἀλκαῖπλλ῾, cum d. 126
ἀλκὴ 17
ἀλκηρὸς, cum d. 126
ἀλκὴς, cum d. 435
ἀλκηστὶς, mutua ſcriptio. Euſtath. 884
ἀλκηστὸν
ἀλκκὴναι, inter ſe pugnare.
ἀλκκὴμαχία, mutua pugna.
ἀλκὸνοπὸω 1603
ἀλκὸνοπὸ῾ω, cum d. 1680
ἀλκὸνὸς, cum d. 556
ἀλκὸνὸ῾ρὸς, cum d. 1701
ἀλκὸνὸ῾ρὸς, cum d. 1745
ἀλκὸνὸ῾ρὸι, cum d. 1722
ἀλκὸπρὸς 1779
ἄλλω 126
ἀλλὸμὸλυς 127
ἀλλὸχὸς 307
ἀλλὸ῾λογ῾ 327
ἀλλ῾ὸν, desipiens, delirans, ὁ φάλαγγα γενόσιον παρὰ τὸ ὄντα. Gal. in lex. Hippocr.
ἀλλὸγνω῾ 321
ἀλλὸτὶς 358
ἀλλὸτὸω, cum d. 415
ἀλλὸτὸὶς, in c. ex Ἐ῾ὸν῾.
ἀλλὸφὶς 446
ἀλλὸφὶς, ἄλλοφι 126
ἀλλὸχέω 646
ἀλλὸ῾ος, in c. ex Οὖν῾.
ἀλλὸχὸω, varie poſita Comp. ex Τίθημι.
ἀλλὸ῾ 126
ἀλλὸφρὸν, in c. ex φρῆμα 558
ἀλλὸὶσχεὸ῾, cum d. 1656
ἀλλὸὶὸω, cum d. 126
ἀλλὸγὴ, Dorice pro ἀλλοτὲ.
ἀλλὸτὸ῾ 1630
Α῾ΛΛΟΜΑΙ 125
ἀλλοφρὸσὸλ῾, in c. ex Α῾λλ῾.
Α῾ΛΛΟΣ, cum d. 126
ἀλλὸδιοπὸσ῾ 1474
ἀλλὸτευκρομὴ, in c. ex Νέμω.
ἀλλὸτευφρὸσὸνη, cum d. 1378
ἀλλὸτευφρὸσὸμοσὺνη 1377
ἀλλὸῖδ῾, cum d. 1726
ἀλλὸῖὸφὼ῾, cum d. 1701
ἀλλὸῖὸφὼνὸς, in c. ex Φωνέω.
ἀλλὸῖὸω, cum d. 126
ἀλλὸῖὸσὶς 1656
ἀλλὸῖὸσὸω 1707
ἀλλὸῖὸω 1719
ἀλλὸτὸ῾ 1720
ἀλλὸτὸω
ἀλλὸτὸω, in c. ex φιλῶ.
ἀλλὸφὼνὸς, in c. ex φωνὴ
ἀλλὸφὼ῾
ἀλλὸχὲω῾, cum d. 1983
ἀλλὸχὸς 1827
ἀλλὸχὼς 1828
ἀλλὸὶὸς, in Α῾λλ῾.
ἀλλὸ῾, in ἄλυτ῾ 986
ἀλλὼ 984
ἄλλως 126
ἄλμα 125
ἄλμαι, cum d. 130
ἄλξ, in Α῾λκὴ, ἀλξις 117
Α῾ΛΟΑ῾Ω, cum d. 128
ἀλοβ῾, non habens λοβὸν. comp. ex Λοβὸς.
ἀλογ῾, cum d. 939
Α῾ΛΟ῾Η, cum d. 128
ἀλουτὸς, ἀλὸτεω, ἀλοιὸω, εἶδ d. ibid.
ἀλουτὸσὸνη, in c. ex Λούσω.
ἀλοιτὴρ 128
ἀλοίσματα, Heſych. ſunt χείσματα. Derivatum ab Α῾λείφω.
ἀλοισμὸς, in Α῾λείφω.
ἀλοῖπ, in Α῾λὸη.
ἀλοιτὸς, exp. peccator item puer meritorius, apud Lycophr. Derivatum ex Α῾λείπω.
ἀλοισὴ, in Α῾λείφω.
ἀλοκίζω ἄλοξ, in Αὐλαξ.
ἀλοσπὴδ῾, cum d. 1302
ἄλοσ῾ 958
ἀλοσύχη, in c. ex Α῾χη.
ἀλοσύδνη 1452
ἀλοσύὴν, ὴ, dementia, apud Nicand. in Ther. 1670
ἀλὸδὶ῾ 1670
ἀλυβ῾, cum d. 499
ἀλυβὸπολις, cum d. 1409
ἀλυσὶα 974
ἀλυσ῾ 969
ἀλυσὶδ῾ 991
Α῾ΛΜΑΜΑ῾ΚΕΤΟΣ 133
ἀμαλκὴ῾, in c. ex Μαλάσσω 996
ἀμαλὰπ῾ω 133
ἀμαλδύω ibid.
ἀμάλδυκτ῾ 966
Α῾ΜΑ῾ΑΘΕΙΑ 133
Α῾ΜΑΛΛΑ, cum d. ibid.
ἀμαλλοδετὴρ 385
ἀμαλλοδετὴς, idem: apud Theocr. idyll. 10.
Α῾ΜΑΛΟ῾Σ, cum d. 133
ἀμαμὰκὶς 147
Α῾ΜΑ῾ΜΥ῾Ξ 134
ἀμάνδαλος, cum d. in Α῾μαλὸς.
ΑΜΑΝΙ῾ΤΑΙ 133
ἀμαντὰ῾ω, in c. ex Μαίτης
Α ΜΑΞΑ. cum d. 134
ἀμαξήλατ῾ 498
ἀμαξὴπὸδες 1307
ἀμαξὶ῾ις, in c. ex Βί῾.
ἀμαξοκυλίσαι 892
ἀμαξοπηρὸς, cum d. 1302
ἀμαξὸπὸδὴς, vide cum ἀμαξήπυδες.
ἀμαξοτοχρὸία 1665
ἀμαξυρρὸὴς, cum d. 499
ἀμαὸ῾ιμι 136
Α῾ΜΑ῾ΡΑ, cum d. 134
Α῾ΜΑ῾ΡΑΚΩΣ, cum d. ibid
ἀμαρτὰ῾ω, cum d. in c. ex Μαραίνω.
ἀμεϊρομαῖ῾, ᾱ, ὁ ἢ, margaritis carens, comp. ex Μάργαρον.
ἀμὴδ῾ω, &c. in Α῾μάρα.
Α῾ΜΑΡΤΑ῾ΝΩ, cum d. 135
ἀμὴπνὸ῾, inc. ex Νὸ῾.
ἀμὴπνὸτης 494
ἀμὴπνὸτ῾ρ῾, pro ἀμέλγτρ῾.
ἀμὴπνὸτὸς, cum d. in Α῾μέρδω.
ἀμὴῤῥὸπὸς, cum d. in Α῾μέρδω.
ἀμὴῤῥὸσὺνη, ἀμὴῤῥὸσὺγμα, vide in Α῾μέρδω.
ἀμὴῤῥὸσὺνος.
Α῾ΜΒΗ 137
Α῾ΜΒΙΞ ibid.
ἀμβλὴδὶν 243. in ἀμβλὴλω.
Α῾ΜΒΑΤ῾Σ, cum d. 137
ἀμβλυωπὴς, cum d. 1179
ἀμβλυὸ῾ω, &c. in Α῾μβῦς 1185
ἀμβλωπὸς cum d. 1179
ἀμβλὰ῾ω, cum ἀμβλυὸ῾ω.
ἀμβὸδὸν, pro ἀναβεών.
ἀμβολὴ῾ cum d. 242
ἀμβολιερρὸς 499
ἀμβροσιὸμβρ῾, ambroſiæ odorem habens: ut χείμαῖ᾽ ἀμβροσιόμβρια. Athen. l. 9.
ἀμβροσὸτὸ῾, cum d. 289
ἀμβροτεῖν 3
ἄμβροτ῾, cum d. 289
ἀμβρυαῖὸ῾ in Α῾μβὰ.
ἀμεγαῖὸ῾, in c. ex Μεγάλω.
ἀμεγὴνὸς, in c. ex Μέγας.
ἀμεδὸν῾, in c. ex Ο῾δός.
ἀμεδὸν῾, ſive ἀμεδὸν῾, in c. ex Μέδω.
Α῾ΜΕΙ῾ΒΩ, cum d. 138
ἀμειδὴς, cum d. in c. ex Μειδάομαι.
ἀμειλὴκὸ῾, in c. ex Μειλίσσω.
ἀμεὶλιχ῾ ibid
ἀμεὶνων 4
ἀμεὶρω 1020
ἀμεὶρὰς 139
ἀμεὶσὸτ῾ 1023
Α῾ΜΕ῾ΛΓΩ, cum d. 140
ἀμέλει, in c. ex Μέλει 1025
ἀμέλεια ibid.
ἀμελεπὸὶ῾, cum d. 1026
ἀμελὲπὸ῾, cum d. ibid.
ἀμελὴς, cum d. 1025
ἀμελησὶα, cum d. ibid
ἀμελχλὶ῾, cum d. in c. ex Μέλκω
ἀμελ῾ρμαι, in c. ex Μέλει 1025
ἀμελ῾ρως ibid. (φησιν.
ἀμεμπὶ῾, cum d. in c. ex μέμφομαι.
ἀμεμφὴς, cum d. ibid.
ἀμβλὴς, cum d. 1031
ἀμβλὴς ibid.
ἀμβλὴτὶ 1034
ἀμεργὲς, vide in ἀμορβὴς 1205
Α῾ΜΕ῾ΡΓΩ 140
ἀμὲρδω, in Μέρδω.
ἀμὲρὴς 1020
ἀμὲρμερὸς cum d. in c. ex Μέλομαι.
ἀμὲκὲς 1020
ἀμεῤῥμηδὲὶ 1035
ἀμεῤῥὸγαμος, in c. ex Γάμος.
ἀμεῤῥὸνὸω, in c. ex Νὸ῾ς.
ἀμεῤῥὸφορ῾ω, idem quòd ἀμεῤῥὸπὸὶ῾. Heſych. comp. ex ἀμὲρδω & φὲρω.
ἄμεσ῾ος, cum d. in c. ex Μέσ῾ος.
ἀμεσὸβατὰ ῥήματα 234
ἀμεσὸβολὴσὶα 246
ἀμεσὸβολὴτ῾ ibid.
ἀμεσὸβὸλὴτ῾ ibid.
ἀμεσὸβὸλ῾, cum d. 400
ἀμεσὸγὴτ῾ 1624
ἀμεσὸκὶνητ῾, cum d. 792
ἀμεσὸκὶνητ῾ 731
ἀμεσὸκὶνὴτ῾ 911
ἀμεσὸμελὴτ῾ 1026
ἀμεσὸπὸὺντ῾ 1109
ἀμεσὸπὸὶς῾, cum d. 1261
ἀμεσὸπὸλος῾ 1323
ἀμεσὸπὴδὴσος, in c. ex Πτάω 1391

ἀμετάστατος 1315
ἀμεταστρεπτὶ 702
ἀμεταστρεφὶ 1547
ἀμεταστρεφὶ ibid.
ἀμεταστρεφὶ 1654
ἀμεταστρεφὶ 1802
ἀμεταχείρισις 551
ἀμέτοχος
ἀμέτρει, &c. in A' μετρ.
ἀμεψιδωλεὺς, in c. ex Βαβ.
ἀμεψιμοιρὶ 494
ἀμέψιππος
ἀμεψιχειρὶ, in c. ex Κακός. 1041
ἀμεωτεροσ cum d. 494
ἀμεωτεροσ
A'MEΥ'Ω cum d. 140
ἄμη, in A' ωμέω. 136
ἀμηλήτης, cum d. in c. ex Μιλήτ.
ἀμήχανος, cum d. in c. ex Μηχανή 140
ἀμηχανοποιημα, male fabricor machinas: vel ineptas & inutiles machinas fabricor. Hipp. poet. de fract. αἰσχρὸν δὲ ᾧ ἀτεχνῶν μηχανοποιέντα ἀμηχανοποιεῖσθ. Decomp. ex μηχανοποιέω. 136
A'MI'A 140
ἀμίαντος, in c. ex Μιαίνω.
ἀμιγὴς 1055
ἄμικτος, cum d. ibid.
A'MIΛΛΑ, cum d. 140
ἀμιμητόβιος, in c. ex Βίος.
ἀμίμητος, in c. ex Μιμέομαι.
ἀμίς, ιος 1055
ἄμις, ι, τὸ, scyphus argenteus. Etym. Diminut. ab A' μη.
ἄμπτος, in c. ex Γίπτω.
A'MI'Σ 141
ἀμίσητὴ 127
ἀμισὴς, in c. ex Μίσος.
ἀμίσθιος, cum d. in c. ex Μισθὸς 1060
ἀμισοδρόπων 1812
ἀμίτροχαλέασα 129
ἄμμα, cum d. in A' πτω 176
ἄμμιξα, pro ἀπὸ μέσα. Apollon. Rhod.
ἀμμέσιον, pro ἀπὸ μέσου.
ἀμμένων, pro ἀνηρῶν.
A'MMI 141
ἄμμος, ἀμμίγδην 1054
A'MMION 141
ἀμμοβάτης, per arenam incedens: nomen cujusdam serpentis. Comp. ex Βαίνω.
ἀμμοδύτης 427
ἀμμοδύτης ibid
ἄμυαιρος, cum d. 1021
ἀμυδιβόσν, in c. ex Νίτρον 1104
ἄμυκρ, cum d. in Ψάμμος 1021
ἀμμόχρυσος, in c. ex Χρυσός.
ἀμμώδης, in A' μμος.
ἄμναμος 141
ἄμνασ, in ἄμνης 1062
ἀμνειὸς 141
ἀμνὴ ibid.
ἀμνημόνατος 1062
ἀμνήμων, cum d. ibid.
ἀμνησπαξία 726
ἄμνης, cum d. 1062
A'MNI'ON 141
ἀμνὸς, in A' μνὸς
ἀμνοκόπος 844
ἀμνοκὸς 1110
A'MNO'Σ, cum d. 141
ἀμνοφόρος 3734
ἀμοιβαῖη, in c. ex Μείβ.
ἀμοῖσεν, in A' μὰς 142
ἀμοὶ ibid.
ἀμοιβὴ, cum d. in c. ex A' μείβω. 1022
ἀμοιβὸς, cum d. 1022
ἀμολγὸς, cum d. ibid.
ἀμολυντὴρ, in c. ex Μολύνω.
A'MO'PA 142
A'MOPBO'Σ, cum d. ibid.
ἀμορζὴν, cum d. in A' μείρω 140
ἀμοσία, in c. ex Θ' ρὸς 1200
ἀμορβέω, in A' μορβὸς.
ἄμορος 1021
ἀ μορὸς, cum d. in c. ex Μορὸς.
A'MO'Σ, cum d. 142
ἀμοῦ, in c. ex Μότ.
ἀμοῦσα, in c. ex Μῶυ.
ἀμοχθὴ 939
ἄμυσ, cum d. in c. ex Μῶυ.
ἀμοχθὴ, cum d. inc. ex Μόχθ.
ἀμπαδες, Hesych. teste Laconibus sunt puerorum curatores, quia ἀφ' παίδας πολωῦνται.
ἀμπαυω, cum d. in ἀπαυω.
ἀμπεδὸν, pro ἀπὸ πεδὸν.
ἀμπὶς 1265
ἀμπὶτω, pro ἀπαπείρω.
ἀμπὶτωρ, pro ἀπὸ πίλαρ.
A'MΠΕ'ΛΟΣ, cum d. 142
ἀμπτηλόφαγον, herbæ nomen quæ & ἄπειρνα, apud Dioſc. lib. 3. c. 183.
ἀμπτοῦσσαν, in c. ex Πεζόν.
ἀμπτωχεύω, vinitor qui operatur circa vitem.
ἀμπτωχεῖα, vineæ cultura, apud Theophr.
ἀμπτωχὸν, ſum vinitor, vinitoris opus facio. Theophraſt. Metaphoricè uutur Demoſthen.
ἀμπτωχὸν, cum d. 1780
ἄμπτ' ὧν, in A' μπτ.
ἀμπτωλὴ, pro ἀπαπτωλὴ
ἀμπτώνες, Heſych. exp. διαπτῶ.
ἀμπτωτίζω, pro ἀπαπτοτίζω.
ἀμπτύω, cum d. 547
ἄμυπτ, pro ἀφάπτ 1305
ἀμπτσγνια 547
ἀμπτχὼ ibid
ἀμπτλακέω, cum d. 1320
ἀμπτλεκὲω, pro ἀπαπλέκω.
ἀμπτλὴν, Acolica ſyncope, pro ἀπὸ πλὴν, per urbem. Apollon.
ἀμπτὸν, itidem pro ἀπὸ πὸν, apud Hom.
A'MPO'N, cum d. 143
ἀμπτωμὰ, per ſyncopen pro ἀπαπτώμαι, ſubvolantia, apud Eurip.
A'MΠΤΞ, cum d. 143
ἄμπωτις 3311
ἄμπωτος, cum d. ibid.
A'MΥΓΔΑΛΕ'Α, cum d. 143
ἀμυγδαλοειδὴς, ὁ ἡ, amygdalæ ſpeciem gerens, amygdalæ ſimilis. Dioſc. lib. 4. cap. 165.
ἀμυγδαλοκάτακτος 45
ἀμυγμὰ 145
ἀμυδὶς in A' μυ.
A'MΥΔΙ'Σ, cum d. 144
ἀμυδρὸν, in c. ex Μυδρὸν.
ἀμυήμων, cum d. ibid.
ἀμυκὴς, in c. ex Μύκω.
ἄμυλος 1074
ἀμύλτης 1072
ἀμυναὶ, αἱ, cuſpides jaculorum: παρὰ τὸ ἀμύνειν, inquit Heſych.
ἀμύντωρ, in c. ex Μυνάω.
ἀμυντικὸς, cum d. 145
ἀμύλεν, amylium. Pro placenta accipi putatur, apud Ariſtot. in probl. Comp. ex Μύλη.
ἄμυλ, in c. ex Μύλη.
A'MΥ'ΜΩΝ 144
A'MΥ'ΝΩ, cum d. ibid.
ἀμὺς ἀμυξις 145
ἄμυσ, me. ex Μῦς 1079
A'MΥ'ΣΣΩ 145
ἀμυσὶ, cum d. in c. ex Μύω 1080
ἀμυσὶς ibid.
ἄμυσ, in com. ex Μύω
ἀμυσχέος, in c. ex Μύσ 1079
ἀμυχὴ, cum d. ibid.
ἀμύω, feſtino, properoꝛ apud Articos, inquit Suid.
ἀμφαμπὼ, cum d. 6
ἀμφαγὼ 1107
ἀμφαδὸν, ἀμφαδὶ, &c. 1704
ἀμφαναίσται, apud Cretenſes vocabantur ſervi quorum opera ruri utebantur, indigenæ quidem, ſed bello capti. Ath. l. 6. & Euſt.
ἀμφαζυνεῖν, in c. ex Ζ' γων.
ἀμφαναβάω, cum d. in A' ναβαίνω.
ἀμφαναισχὲς, in c. ex A' ισχύν.
ἀμφανὴς, vide in ἀφανὴς 1719
ἀμφανὴς 58
ἀμφανὼ 224
ἀμφανὼ 177
ἀμφελιπὼ 454
ἀμφὲπω 591
ἀμφεσμὰ, pro ἀναφέρω.
ἀμφιβρὶς, in c. ex A' ω 94
ἀμφιλὲ in c. ex Η' λικία.
ἀμφίμερὸν, cum d. 604
ἀμφιπρεσὶς 514
ἀμφίρης 511
ἀμφιπεμὲν ibid.
ἀμφίρεως 516
A'MΦI 146
ἀμφιαζομαι 561
ἀμφιαλὸν 119
ἀμφιαμάκτης, cum d. in c. ex A' ναξ.
ἀμφίασις, in ἀμφιάζομαι.
ἀμφίασμα 561
ἀμφιαχὼ ſeu ἀμφιάχη, in c. ex H' χὼ.
ἀμφιβάλλω 231
ἀμφιβέλλω 241
ἀμφιβασις, cum d. 231
ἀμφιβασὶς ibid.
ἀμφιβρότεα ibid
ἀμφίβρὸς, in c. ex Βίος.
ἀμφιβληστρὸν, in c. ex Βαίνω 272
ἀμφίβροτος, cum d. 241
ἀμφιγένεια, cum d. 241
ἀμφίγεσσα, in Βεβήκω.
ἀμφίγυες, in c. ex Βεγκὼς.
ἀμφίγυὶς, cum d. in c. ex Βεγκὼς.
ἀμφίγυὶς, in c. ex Βεβηκὼς 295
ἀμφιγύοις 272
ἀμφιγύοις, ſecuris: Heſych. comp. ex γὴς, acies.
ἀμφιγυπὼν, in c. ex Γυπὼν.
ἀμφιγυὸν, in c. ex Νὼν.
ἀμφίγυον 308
ἀμφιγυὼσις, in c. ex Γύον.
ἀμφιγυὼν ibid.
ἀμφίγυον ibid.
ἀμφιδακὼς 351
ἀμφιδακὼς 353
ἀμφιδασυς, in c. ex Δασύς.
ἀμφιδὴς 384
ἀμφιδὲξ, admodum meticuloſum: Heſych. & Suid. ecomp. ex Δέος.
ἀμφιδίδυμος, in c. ex Δίμος.
ἀμφιδρὸν, cum d. 373
ἀμφίδρυτος 384
ἀμφιδυὰ τὰ 378
ἀμφιδύω 384
ἀμφιδυομένη, contendo vel deſerto de: vel idem quod δυομένη. Simon. in Iamb. in mul. Fucandis ſi jux. ἀμφίδυ. Εσφηλε.
ἀμφίεσμα 499
ἀμφίεσμα 561
ἀμφιεσσὶς ibid.
ἀμφιεστὶ ἴσμαι, in c. ex Ε' ω 532
ἀμφιεστεῖ ibid.
ἀμφίεστο ibid.
ἀμφιεστὸς ibid.
ἀμφιεστὸς ibid
ἀμφιζᾶσι, ſedeo circum: Heſych. Comp. ex Ἵζω.
ἀμφιζᾶτ, in c. ex Ζάω.
ἀμφιηκὲς, idem quod ἀμφὶς, utrinque acutum.
ἀμφιθαλὴς, in c. ex Θάλλω.
ἀμφιθαλὼ, cum d. in c. ex Θάλλω.
ἀμφιθέατρον, in c. ex Θέαμαι 624
ἀμφίθετ 1620
ἀμφιθέω, in c. ex Θέω.
ἀμφιθὴς in c. ex Τρέχω 1665
ἀμφίθυ, in c. ex Θύω.
ἀμφικαλύπτω inc. ex Καλύπτω 747
ἀμφικάλυμμα, in c. ex Κάλυμμα.
ἀμφικαλὼ 778
ἀμφικὴς 722
ἀμφικὼλος 780
ἀμφικύφιος, in c. ex Κύφος.
ἀμφιλαφὴς, cum d. in c. ex Λάφω 839
ἀμφιλαφὴς, in c. ex Λάφω 1416
ἀμφιλὴθὴς 1425
ἀμφιλὴξ 1429
ἀμφιλυτὸν, vide in ἀμφιλύω 1429
ἀμφὶς 146
ἀμφισβαινα, in ἀμφιζάνω 231
ἀμφισβατὴς, controverſus, ambiguus: q. d. in quo in utramque partem itur: apud Heſych. & Suid. Compoſ. ex ἀμφὶ & Βάω.
A'MΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, cum d. 146
ἀμφίστομον 308
ἀμφιτὸμαινα, idem quod ἀμφίσταινα, apud Etym.
ἀμφίστομος, in c. ex Στεύω.
ἀμφιστὸν 561
ἀμφίστομαι, qui circumjacentes pagos inhabitant: Heſych. Comp. ex κώμη.
ἀμφίσταινα, idem quod ἀμφίστασις, teſte Heſych.
ἀμφίστομα 694
ἀμφιστὸλη 1523
ἀμφιστρὸφος, in c. ex Στρέφω.
ἀμφιστὸς 1530
ἀμφιστὸς 1535
ἀμφιστὸς, in c. ex Ἵστημι. 1179
ἀμφιστὸλαντ, in c. ex Τέλαντον.
ἀμφιστὸλος, cum d. in c. ex Τέλος.
ἀμφιτένω, in c. ex Τείνω.
ἀμφιτένω, in c. ex Τένω.
ἀμφιτὸμη, in c. ex Τέμνω.
ἀμφιτρὸπαστος, in c. ex Τιτρώω.
ἀμφίτρομος, utrinque ſcindens: anceps: ut ἀμφιτόμῳ κόψας, apud Eur. in Hippol. Comp. ex τέμνω.
ἀμφιτρὸπὶ, in c. ex Τρέπω.
ἀμφιτρὸτ ibid.
ἀμφιτρὶτη, dicitur mare: vel quoniam navigantibus ab omni parte eſt formidabile: παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν δεῖν πιέειν, ut tradit Etymol. ex Choeroboſco & Origene: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέβειν τὴν γῆν, quòd terram undique terat ſuis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφὶς δρέχειν αὐτὴν, quòd eam ambiat.
ἀμφιφλομέω 1667
ἀμφιφυκὼς 1674
ἀμφιφωὶς 1715
ἀμφιφαλὴς, in c. ex Φαλὸς.
ἀ μφιφάω 1715
ἀ μφιφλὸξ, in c. ex Φλὸξ.
ἀμφιφυσὶς 1725
ἀμφιφυσὶς, in c. ex Φύω. 1727
ἀμφιτευσὶς, idem quod ἀμφωῖς, ut tradit Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 8.
ἀμφιχάνω, in c. ex Χάινω.
ἀμφιχέω 1805
ἀμφιχολὸομαι, in c. ex Χολὴ.
ἀμφιχορεὺω, in c. ex Χορὸς.
ἀμφὶχυσὶς 1827
ἀμφὶχυτὸς 1805
ἀμφίχυτὸν ibid.
ἀμφίχωλὸς, in Χωλὸς.
ἀμφοδὸς, cum d. in c. ex Ὁ' δὸς 1128
ἀμφοδὸς, in c. ex Ὁ' δὸς.
ἀμφορεαφὶς 1734
ἀμφορεὺς, cum d. vide in ἀμφιφορὸς.
ἀμφοτερόκρας, cum d. 147
ἀμφοτεροχειρὶς, in c. ex Χείρ.
ἀμφοτερόπλευρος, in c. ex Πλεῦρα.
ἀμφοτερόπεζος, in c. ex Πὸς.
ἀμφοτερόπτερος, cum d. 147
ἀμφοτερόστομος 1335
ἀμφότερος, cum d. 147
ἀμφωδὴς, in c. ex Οὐδὸς.
ἀμφυλέω, circumlatro, undique oblatro. Cum accuſ. Comp. ex ὑλέω.
ἀμφυρὸν, pro ἀλαφὸν.
A'MΦΩ 147
ἀμφωδὸλα, in c. ex Ὀβελὸς.
ἀμφωδὸν, in c. ex Ὁ' δὸς.
ἀμφωμὸς, in c. ex Οὖς.
ἀμφωμοσὶα, in c. ex Ὀμνυμι.
ἀμφωτὸς, cum d. in c. ex Οὖς.
ἀμφωτὸν ibid.
ἀμωμητὸν, in c. ex Μῶμος.
A'MΩMON, cum d. 147
ἄμωμὸν, in c. ex Μᾶμὸν.
ἀνωνὸν, in A' μὸς.
ἄμωτα, τὰ, caſtanex apud Athen. lib. 2.
¶ A'N 147, 148
A'NA' 149
ἀναβαδὸλω, ἀναβαδὸν, ἀναβαμὸς, &c. ἀναβαθὸν, ἀναβαίνω 231
ἀναβακχὸω, in c. ex Βάκχος.
ἀναβαλλὼ, in c. ex Βάλλω, cum pr.
ἀναβαπτὶσης, in c. ex Βάπτω.
ἀναβαστὸς, in ἀναβαίνω.
ἀναβαστὸς ibid.
ἀναβασὶζω, in c. ex Βασὶλεια.
ἀναβατὸς, cum d. in A' ναβαίνω.
ἀναβὸσαι, in c. ex Βὶη 262
ἀναβιβὰζω, in c. ex Βιβάζω 237
ἀναβιβὸσκω, in c. ex Βρὸσκω
ἀναβιὼσκεῖ d. in c. ex βίος, in Ζῆν
ἀναβλασὼνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 267
ἀνὰβλεμὲς, in ἀναβλέπω.
ἀβάβλιδον, in ἀναβαλλω.
ἀνάβλησις ibid.
ἀναβλὼζω, in c. ex Βλὼζω.
ἀναβοὰω, cum d. in c. ex Βοάω.
ἀναβοηδὼω, in c. ex Βοηδρόμος.
ἀναβολὴ, cum d. in ἀναβάλλω.
ἀναβοβοβὼζω, exp. exclamo: apud Ariſtoph. Comp. ex βοβεῖζω.
ἄναβρ, Doricè pro ἄνηρ.
ἀναβρὲζω, cum d. in c. ex Βρέζω.
ἀναβρὲχω, in c. ex Βρέχω.
ἀναβρὲχω, in c. ex Βρέχω.
ἀναβρὺκομαι in c. ex Βρύχω.
ἀναβρὺχω ibid.
ἀναβρὺω, in c. ex Βρύω.
ἀναβρὼσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω.
A'NAΓΑΛΛΙ'Σ 149
ἀναγαργαλὶζω, cum d. 300
ἀναγγὲλλω, cum d. 7
ἀναγὲνετ 9
ἀναγελάω, in c. ex Γελάω.
ἀναγὴγυὸω, cum d. in c. ex γὴγυὸω 308
ἀναγὼω, cum d. in c. ex Γὼω.
ἀναγὴς 22
ἀναγινὼσκω, in c. ex Γινὼσκω.
ANAΓKH, cum d. 149
ἀναγκοτοκὸω 1659
ἀναγκοφὰγος, cum d. in com. ex Φὰγω 1701
ἀναγλυκαίνω, in c. ex Γλυκὺς.
ἀναγλὺκης cum d. 327
ἀναγὶαπλὸω, in c. ex γόμφος 740
ἀναγὸς, in c. ex Ἄγνος.
ἀναγωγὶζω, cum d. 323
ἀναγωγὸς, in ἀναγινὼσκω 318
ἀναγὼγισμα ibid.
ἀναγωγὸς, cum d. ibid.
ἀναγὼνιος, in c. ex Γόνυ 31
ἀναγρὼω, cum d. 19
ἀναγραμματὶζειν, cum d. 334
ἀναγρὸφω, cum d. ibid.
ἀναγωγὴ 23
ἀναγρὺζειν, in c. ex Γρὺ.
ἀναγυιὸω, in c. ex Γυιὸν.
ἀναγὺρις 151
ἀναγχαπτὸω, in c. ex Γ' πτω.
ἀνάγω, cum d. 31
ἀνάγω, in c. ex ἀγωγὴ at ἀναγωγὸς, in ἀνάγω.
ἀναγωνὶς 47
ἀναδὲζομαι 352
ἀναδὲὶομαι ibid.
ἀναδὲκνυμι, in c. ex Δὲκνυμι.
ἀναδὲομαι, in ἀναδὲζομαι.
ἀναδὲω ibid.
ἀναδεὶνυμι 362
ἀναδεὶσεις ibid.
ἀναδεὶπνεω, in c. ex Δεῖπνον.
ἀναδὲπλωσις, in c. ex Δὲπλὸς.
ἀναδὲω, in c. ex Δὲω.
ἀναδὲω, in c. ex Δὲμω.
ἀναδενδρὰς, cum d. 372
ἀναδενδρομαλὸχη, vide in δενδρομαλὸχη 995
ἀναδὲομαι, in ἀναδὲω 384
ἀναδὲφω 374
ἀναδὲσις 384
ἀναδετμὰω, cum d. ibid.
ἀναδὲτ 384
ἀναδὲω, in c. ex Δὲω.
ἀναδὲχομαι, in c. ex Δὲχομαι 379
ἀναδὲω 384
ἀναδὲημα ibid
ἀναδὲιξις, in ἀναδὲκνυω 353
ἀναδὲκνυω, in c. ex Δὲκνυμι.
ἀναδὲκνυμι, in c. ex δὲκνυμι.
ἀναδὲκω, cum d. in A' δὲκω.
ἀναδὲυσις, in c. ex Δὲυν 406
ἀναδιηνεκὰζω, cum d. in c. ex Διὰ πάλιν
ἀναδιδυκὶζω, in Δοὶδυξ 412
ἀναδιδυκὸω, &c. ibid.
ἀνάδοσις, in ἀναδὲδωμι.
ἀναδὺτ, cum d. ibid
ἀναδὺτ, cum d. in ἀναδὺομαι 380
ἀναδρομὴ, in ἀνατρὲχω 1663
ἀναδρὺω, in ἀναδὺω, cum d. 427
ἀναδὺω, in E' δυα 439
ἀναείρω, in ἀναδὺω, cum d. 57
ἀναελπὶζω, in c. ex Ἐλπὶς
ἀναερτὰζω, in ἀναήρω.
ἀναζάω 576
ἀναζὴω, in c. ex Ζάω.
ἀναζεύγνυμι, cum d. 579
ἀναζέω, cum d. 582
ἀναζωπυρέω 1406
ἀναζωπυρὸω, in c. ex Ζωπυρὸν.
ἀναζωπυρὸω, cum d. in ἀναζὸω.
ἀναζωπὸς, in ἀναζάω.
ἀναθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω.
ἀναθὲπω, in c. ex Θάλπω.
ἀναθαῤῥὲω, in c. ex Θάρσος.
ἀναθαῤῥὸω ibid
ἀναθαρσὲω, cum d. ibid
ἀνάθεμα, cum d. in ἀναπὸημι 1621
ἀναθερμαίνω 631
ἀνάθεσις in ἀναπὸημι
ἀναθὲω, in c. ex Θὲω.
ἀναθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρὸς spectator.3
ἀναθὴκη, idem quod ἀνάθεσις. Heſych.
ἀναθηλέω, in c. ex Θάλλω.
ἀνάθημα, cum d. in ἀναπὸημι 1621
ἀναθηλὸω, in c. ex Θήλω.
ἀναθλὸω, ὁ ἡ, certaminibus inhabilis, imbellis.
ἀναθοὰζω, cum d. in c. ex Θοὰζω.
ἀναθορὲω, in com. ex Θέω.
ἀναθορυβὸω, in c. ex Θόρυβος.
ἀναθρεμμα, ἀναθρεπτὸς, ἀναθρεψὶς, ἀναθρὸψις 1657
ἀναθρὲω, in c. ex A' θρὲω.
ἀναθρὸσκω, in c. ex Θρὸσκω.
ἀναθυὰω, vide in θυὰω 662
ἀναθυμιὰω, cum d. in c. ex Θυμιὰω.
ἀναθυρμα, in c. ex A' θύρω.
ἀναθὺω, in c. ex Θύω, i. θρὼω.
ἀναθυὸσω, vociferor, exclamo. Heſych.
ἀναὶδεια, in ἀναιδὴς.
ἀναιδεὺομαι ibid.
ἀναιδὺνομαι ibid
ἀναιδὺνω, cum d. in c. ex Αἰδὼς.
ἀναιδὺω, in c. ex Αἰδὼω.
ἀναὶδω ibid.
ἀναίκεια, τὰ, incœnia ſeu incœnata. Apud Heſych. ſcribitur ἀναὶκεια Comp. ab Αἶκλον.
ἀναιμακτος, cum d. in c. ex Αἷμα.
ἀναιμὸω, cum d. ibid
ANAI'NOMAI 151
ἀναίρεσις, in ἀναιρὲω.
ἀναιρετὴς, cum d. ibid.
ἀναιρὲω in c. ex Αἱρέω 75
ἀναίρω, in c. ex Αἴρω.
ἀναισθησία, in c. ex Αἰσθητὸς.
ἀναίσθητος, cum d. ibid.
ἀναισιμὸω, cum d. in c. ex Αἰσιμὸω
ἀναίσιμος, & ἀναίσιος, in com. ex A' ἴσος.
ἀναίσχυντος, cum d. in c. ex Αἰσχος
ἀναιτιολόγητος, in ἀπολογὸω.
ἀναλὶπτος, cum d. in c. ex Λείπω.
ἀναλαβὲσεως, cum d. in c. ex Καταβὲσεως.
ἀναλαμβὰνω, in c. ex Καταβὲνω.
ἀναλγὴσιος, in c. ex Καταβὲνω.
ἀναλγὴσιος, in c. ex Καταβὲνω.
ἀναλγὴσιος

ἀναχαλέω, cum d. in c. ex Καλέω. 729
ἀναχαλινδέομαι, in c. ex Καλινδέω 893
ἀναχαλύπτω, cum d. inc. ex Καλύπτω.
ἀναχαμπτω, cum d. in compos. ex Καμπτω.
ἀναχάμψεως, in comp. ex ἔρας. 497
ἀναχεμίζω, vide in εὐδύνω 1345
ἀνάχεμμι, in ἀναχέμπω.
ἀνάχερσος in c. ex Α'χέρσ. Θε.
ἀναχέρσω, in c. ex Καστω 745
ἀνάχεω, in com. ex χέω 747
ἀναχέρσιος, in c. ex Καρδία.
ἀνάχεμαι, in ἀναχέμπω.
ἀναχίζω, idem quod κεάζω, findo.
ἀναχεια. τὰ, festum Dioscurorum qui dicuntur ἄναχες, Eust. ex Paus.
ἀνάχεμα, in c. ex Κέπμι.
ἀνάχειον. templum Dioscurorum ἀνάκτων, Hesych.
ἀναχείρω in c. ex Κείρω 763
ἀναχειχυμίδρας, in ἀναχαλύπτω.
ἀναχείρεγνυμι, cum d. 771
ἄναχες, appellantur Dioscuri: vel ἀπο τῆς τῶν ξενων ἀναχήσεως, ut tradit Plut. in Num. vel διὰ τὰς αὐχὰς vel ἀπ' αὐχῆς, Attice significante ἀνω: aut ab ἀνακὸς, διὰ τὸ ἀνακὸς ἔχειν αὐτὸς ἐπικελμένους τῶν πλεόντων, ut idem vult in Thes.
ἀνάκες Θ, in c. ex Α'κέρμι.
ἀναχιφαλαίω, cum d. 779
ἀναχιφάω, in c. ex Κίω.
ἀναχηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω 786
ἀναχινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 791
ἀναχυλέω, cum d. 792
ἀναχίρναμαι, in c. ex κερνάω 772
ἀναχλαζω, in c. ex Κλαζω.
ἀναχλαίω, in c. ex Κλαίω.
ἀνάκλασις, in ἀνακλάω 798
ἀνάκλασ Θ ibid.
ἀνακλασμὸς, in ἀνακλάω
ἀνακλάω 798
ἀνακλίνατμαι, in com. ex Κλίνω 801
ἀνάκλιμα, in ἀνακλέω.
ἀνάκλισις 806
ἀνάκλητ Θ, cum d. ibid.
ἀναχλίνω, cum d. in com. ex Κλίνω, 806
ἀναχλύζω, in c. ex Κλύζω 809
ἀναχλάω, in c. ex Κλάω.
ἀνακογχυλιάζω, cum d. 817
ἀναχοιλ Θ, in c. ex Κοίλ Θ.
ἀνακοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω. 820
ἀνακοιρανεω, in c. ex ΚοίρανΘ.
ἀνακολλάω, cum d. in c. ex Κόλλα.
ἀνακόλεσθ, cum d. in comp ex Α'κόλεσθ.
ἀνακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω.
ἀνακοιτάζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 832
ἀνακοντίζω, in c. ex Α'κων, jaculum.
ἀνακόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω. 842
ἀνάκες Θ, in ἀνακάω.
ἀνακρίζω, in c. ex ΚρίΘ 857
ἀνακρίσις, allevatio, sublevatio.
ἀνακάω in c. ex Α'κάω.
ἀνακεχυλίνειν, in c. ex Κεχύω.
ἀναχρεμάω, in c. ex Κρεμάω 859
ἀνάκρασις, in ἀνακεράννυμι 771
ἀνακρίτης ibid.
ἀνακριτ Θ ibid.
ἀνακρέκομαι, in c. ex Κρέκω.
ἀνακρεμάω, cum der. in c. ex Κρεμάω. 883
ἀνακτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἐπάκτης, cum d. in A'νάξ.
ἀνακυίσκω 902
ἀνακυκάω. in c. ex Κυκάω.
ἀνακυκλάω, cum 891
ἀνακυλίω 893
ἀνακυμβαλιάζω, in ΚύμβΘ.
ἀνακύπτω, cum d. in c. ex Κύπτω.
ἀναχωρεῖσθαι 899
ἀναχωκύω in c. ex Κωκύω.
ἀνάλαλΘ, in c. ex Κώλον 905
ἀνακωλύω, in c. ex Κωλύω.
ἀπακωμῶδεω 55
ἀνακως, in A'νάξ.
ἀκαμψαω, in c. ex Καφός.
ἀναχωχὴ, cum der. vide ἀναχὴ, in A'νέχω 548
ἀναλαμβάνω 917
ἀναλάμπω, inc. ex Λάμπω 926
ἀναλαγὴς, cum d in c. ex A'λγΘ.
ἀναλδὴς &c. 110
ἀναλεάνω 992
ἀναλέγω, in com. ex Λέγω, colligo 933
ἀναλειπὴς, non ungi: τὸ ὐκ ἀναλῆφθῆς. Hippocr. de diæta.
ἀναλείω, in c. ex Λείχω.
ἀναλέκΘ, cum d. in ἀναλέγω.
ἀνάλεμμα, in ἀναλαμβάνω.
ἀναλωτὴρ, &c. ibid.
ἀναλὴψις ibid.
ἀναλῶς, in c. ex Α'λθω.
ἀναλίσκω, cum d. in c. ex Α'λῶ.
ἀναλλάσσω, in c. ex Α'λλάω.
ἀναλλοίωΘ 127
ἀνάλλαμα, in c. ex Α'λλομαι.
ἀνάλμα, τὸ, vide ἀναλμὸς in c. ex Α'λς, sal.
ἄναλμΘ 130
ἀνάλογ Θ, cum d. 946
ἄναλΘ 130
ἀναλτ Θ ibid.
ἀναλύζω, in c. ex Λύζω.
ἀναλυσις, in ἀναλύω 983
ἀναλυτικὸς ibid.
ἀναλύω ibid.
ἀνάλωμα, in ἀναλίσκω.
ἀνάλωσις. ibid.
ἀνάλωΘ, cum d. ibid.
ἀναμαιμάω, in c. ex μαιμάω cupio 1015
ἀναμαλάπω, in c. ex Μαλάσσω 996
ἀναμανδάνω, in c. ex Μανθάνω.
ἀναμάξω, in c. ex Α'μαξα.
ἀναμάρτυρος, in c. ex Α'μάρτυρα.
ἀναμάρτΘ, cum d. ibid.
ἀναμάσσω, Doricè pro ἀναμηνύομαι.
ἀναμασσάω, in c. ex Μασσάω, pinso. 1007
ἀναμασδάω, in c. ex Μασδάω.
ἀναμασσαλεύω, in c. ex Μασσαλή.
ἀνάμαλΘ, in comp. ex Νάω, fluo. 1084
ἀναμαχμαι, in c. ex Μάχμαι. 1011
ἀναμβλόω, in c. ex Μένω 1032
ἀναμένω, in c. ex ΜέσΘ.
ἀνέμεσΘ, cum d. in c. ex Μεσός.
ἀναμετρέω, cum d. 1039
ἀναμυρόομαι, cum d. in c. ex Μηρύω.
ἀναμυχαράομαι, in c. ex Μυχαιά.
ἀναμύσσω, cum d. 1053
ἀναμίλλητΘ, in c. ex A'μιλλα.
ἀναμειμήσκω 1061
ἀναμίνω, in ἀναμιμνήσκω.
ἀναμυνεῖ, ἐπὶ Μυνοῦς.
ἀναμυξ, ἀνάμυξις, in ἀναμύσσομαι.
ἀναμισγω 1054
ἀναμισάφης 191
ἀνάμικτ cum accensum est, fax ardens: apud Suid. Derivatum ex ἀνάπτω accendo.
ἀνάμικτΘ, in c. ex ἀμικτ.
ἀναμιάομαι 1061
ἀναμιαω, cum d. ibid.
ἀναμονὴ, in ἀναμένω
ἀναμόσσυγμαι, in c. ex Ο'μόσσυγμαι.
ἀναμορμύρω, in Μορμύρω.
ἀναμοχλεύω 1229
ἀναμπεχόνη, in ἀμπέχω 547
ἀναμπλάκητΘ, in c. ex πλανα 1320
ἀναμυχάζομαι, in μυχμός.
ἀναμύω, in c. ex Μύω.
ἀναμιμπλεισθ, in ἀμπλάω.
ἀναμιμπλεισθ, in ἀμπλίσθω. 516
ἀναμιβλεσθ, in ἀμπλίσθω.
ἀναμπλίσθ, cum d. in ἀμπλίσθω.
ἀναμπλίκΘ, cum d. in ἀμπλέγω. 936
ἀναμπλοχ Θ, cum d. ibid.
ἀναμφιβάπτων, cum d. in A'μφιβαπτὸς.
ἀναμφιβάλλω, in c. ex A'νάγκη.
ἀναγκ Θ, cum d. 155
ἀνάφωτος, viro viduata, marito orbata. Sophoc. in Tr. ἀνάτε τ' ἀναφεῖΘ τεύχεις. Factum ex ἀ: ἀνήρ.
ἀναπαλ Θ 1095
ἀνανέω 1089
ἀναπάω 1094
ἀναπαστ Θ 564
ἀνάπαστος, exp. renutus. Exp. etiam ἀνάπαυσις, ἀναβίωσις: Hesych.
ἀναπαλ Θ, in c. ex Νάω.
ἀναπάομαι, in c. ex Νήπ Θ.
ἀναπ Θ, in c. ex Νήφω.
ἀναπέχομαι, in com. ex νήχω, nato. 1099
ἀναπὴς, cum d. inc. ex A'νπΘ.
ἀνάπας Θ 163
ἀναπίνω, sine dolore & molestia, indolenter. Factum ex præcedente ἀνάπνοή.
ἀναπνοὴ, in ἀναπέμω.
ἀναπνοὴ, in c. ex Νόσ Θ.
ἄναπτα, in ἀνάπτης 166
ἀναπτηγόνις 47
ἀναπτηπότον, in ἀνταποδίδωμι. 398
ἀνάπτης 166
ἀναπτέλεσθ, in ἀπτέλεπω.
ἀναπτλεκτ Θ, cum d. in ἀνπλέκω.
ἀναπτίβητ Θ, cum d. 1426
ἀναπτόφυτ Θ 1782
A'NAΞ 151
ἀναξαίνω, in c. ex Ξαίνω. 1
ἀναξηραίνω, cum d in c. ex Ξηρὸς
ἀναξιόφεις, in c. ex Δῶσον.
ἀναξιοπαθὼ 1249
ἀναξύω, cum d. in c. ex A'ξίΘ.
ἀναξιφορμυγξ, in c. ex φόρμυγξ.
ἀναξύεις, in ἀφαύρω.
ἀναξύω 1122
ἀναπαίω, cum d. in ἀναπαίω.
ἀναπαλαίω, in comp. ex, Παλαίω 1239
ἀναπαλη ibid.
ἀναπαλεύτου, vide cum ἀναπαλη τον, in c. ex A'λεύω.
ἀνάπαλιν, in c. ex Πάλιν.
ἀναπάλλω, cum d in c. ex Πάλλω. 1666
ἀνάπαυς 1246
ἀναπαύσω, in c. ex Πάπαυω.
ἀναπαύω, in c. ex Πάπαυω.
ἀναπαίω, cum d. in c. ex Παύω.
ἀναπεσὼ 1261
ἀναπεσὼν, in c. ex Πέσω.
ἀναπεσὼν, in c. ex Πέσω.
ἀναπεφὼ ibid.
ἀναπέπεισμαι, in ἀναπείθω. 1268
ἀνάπεισις cum d. ibid.
ἀναπτὴν, cum d. 1273
ἀναπέτω. in c. ex Πέτομαι. 1296
ἀναπέτομαι, in c. ex Πέτομαι.
ἀναπτῆναι, in ἀναπέτω.
ἀναπτάζω, in Πτυγὴ
ἀναπτυγμα 1301
ἀναπτάω, in c. ex Πτάω.
ἀναπλωΐζω, in c. ex Πλόος.
ἀναπλώω, in c. ex Πλέω.
ἀναπρὸς, cum d. in c. ex Πρὸς. 1239
ἀναπρὸς, cum d. in c. ex Πρὸς.
ἀναπρὸς, cum d. in c. ex Πρὸς.
ἀναπρὸς, cum d. in c. ex Πρὸς.

ἀϐδηλίτης, in c. ex Λῆμα.
ἀϐδηλοποιΐα, & ἀϐδηλοποιεῖν, corporum pigneratio, quæ dabatur contra eos, apud quos homicidium perpetratú fuerat. Dem. in Aristocr.
ἀϐδηλολογέω, cum d. 935
ἀϐδηρατικὸς, cum d. 992
ἀϐδηρμένος 1012
ἀϐδηρος, in A'νὴρ.
ἀϐδηρωτικὸς, in c. ex Μῖκ.
ἀϐδηρωτικὸς, in c. ex Σαθ. 155
ἀϐδηρωτικὸς, in c. ex Σίνω 1235
ἀϐδηστὴς 155
ἀϐδηστὴς, cum d. in c. ex Παῖς 1331
ἀϐδηστικὸς, in c. ex Πρέπω.
ἀϐδηστικῶς, in c. ex Πρέφω.
ἀϐδηστοποιὸς, &c. in c. ex Σαθ.
ἀϐδηστρων 69
ἀϐδηστρωτὴς, in c. ex Σίνω
ἀϐδηστὴς 155
ἀϐδηστὴς, cum d. in c. ex Φαίνω.
ἀϐδηστὴς, cum d. in c. ex Φόνος, in Φέρω.
ἀϐδηστὴς, virilem vocem habens. Athen. lib. 9. Comp. ex Φωνή.
ἀϐδηστὸν 155
ἀϐδηστὸς, cum d. ibid.
ἀϐδηστὸν, cum d. ibid.
ἀϐδηστῶ ibid.
ἀϐδήστομαι, pro ἀναϐήσομαι. Il. ν. -εὖτε τὸ ὄκιον Εἶκον ἀναϐήστα πλέων κακόν.
ἀϐεγγὴς, cum d. in ἐγγαίω.
ἀϐεγγὴς, cum d. in ἐγγαίω.
ἀϐεγγὴς, quæ vterum non fert, quæ non est gravida. Decomp. ex ἔγκος
ἀϐεγκωμίαστος, in c. ex Ἐγκώμιον 437
ἀϐέγεσμα
ἀϐέγχριπτος in ἐγχρίπτω.
ἀϐενδεΐδιστος 441
A'ΝΕΊΔΗΝ 152
ἀϐείρω, in ἀϐείρω 456
ἀϐέλω 441
ἀϐέλητος, in c. ex Ἐθέλω.
ἀϐελὴς, in c. ex Εἰς 444
ἀϐελωκοπεῖον 1350
ἀϐεικάστης, in Εἰκὼ
ἀϐείκαστος 450
ἀϐειλείθυια, seu ἀϐειλήθυια. Luciuæ labores nondum experta: quæ nondum peperit: apud Eurip. Comp. ex Εἰλείθυια, Lucina, quę parturientibus adesse credebatur.
ἀϐειλὴς, cum d. 453
ἀϐειλίνω ibid
ἀϐείλω ibid.
ἀϐειμὼς 563
ἀϐείμων 573
ἀϐείμων 562
ἀϐειπεῖν 492
ἀϐείρω 457
ἀϐειρὴς ibid
ἀϐείρω, in ἀϐερέω 459
ἀϐέλτερος, in ἐνδρέζω 1758
ἀϐεκράντης, in ἐκφωνέω 1782
ἀϐέκω, in c. ex Ἐλαία.
ἀϐέλεγκτος cũ d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀϐελεῖσθαι, cum d. in c. ex Ἐλεῦθ.
ἀϐελεῖσθαι, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἀϐελιτεύω, in ἐλιτεύω
ἀϐελίττω, in ἐλίττω
ἀϐελίτης, in c. ex ἐλίτω 454
ἀϐέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 476
ἀϐεληλιμένος, in c. ex Ἐλλιμ.
ἀϐελλὴς, in ἐλλέπω. 954
ἀϐελλίτης, in c. ex Πῆς 1370
ἀϐέλπιστος, cum d. in c. ex Ἐλπίς.
ἀϐέλτὴς, in c. ex Ἐλύτω 454
ἀϐεμϐατὸν, in ἐμϐαίνω 233
ἀϐεμϐαστὸς, cum d. in c. ex Νεμεσάω
ἀϐεμέω, in c. ex Ἐμέω.
ἀϐεμὴς 1090
ἀϐεμὶς, ἀϐέμιδ, &c. 152
ἀϐεμόϐραμ 1695
ἀϐενικοίτιαι, dicti fuerunt quidam, apud Corinthum, incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedantes, teste Eust. q. d. venti sopitores. Comp. ex Κοῖτη.
A'ΝΕΜΟΣ cum d. 152
ἀϐεμοσκεπὴς, in c. ex Σκέπω.
ἀϐεμοτρόφειρος, in c. ex Σφάϊρος
ἀϐεμοτρεφὴς, cum d. 1658
ἀϐεμοτρόφος, cum d 1745
ἀϐεμοφόρητος 1734
ἀϐεμόω, cum d. 152
ἀϐεμπαλίκ[illegible]ως, in ἐμπαλίκλας 1337
ἀϐέμπλεκτος 1336
ἀϐεμπόδιστος, cum d. in ἐμπόδιζω 1374
ἀϐέμπωτος, in ἐμπίπτω 1315
ἀϐέμπτωτος, in ἐμπτάνω 1796
ἀϐέμφατος, cum d. ibid.
ἀϐεμφὴς 152
ἀϐεμώνης, in c. ex Ω'κὴς.
ἀϐεμωνία, nomen herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 10 quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀπεμώνῃ.
ἀϐεμώνη 152. ἀϐεμώνη ibid.
ἀϐεμῶνες fuit cognominata Minerva in quodam Peloponnesi loco: quòd ibi ventum pernitiosum sedaret.
ἀϐενδὴς, in ἐνδὴς 385
ἀϐένδετος, in ἐνδέτος 381
ἀϐενδὴς, in ἐνενδὴς.
ἀϐενδίας, cũ d. in ἐνδιάζω 430
ἀϐένδοτος, cum d. in ἐνδίδομι 399
ἀϐενεργὴς, effectu carens, inefficax, iners. Comp. ex ἔργον.
ἀϐενῆσεται, in c. ex Νέος 627
ἀϐενὴς, in ἐνὴς.
ἀϐένθεν, in ἐνθεν 403
ἀϐένθετος 399
ἀϐένθρονος 1663
ἀϐένθυμημα 631
ἀϐένθυτον μίασμα, inexpiabile scelus.
ἀϐεκλείωτος 915
ἀϐέκλειστος 944
ἀϐέκλιτὸς ibid.
ἀϐεκλίτως 947
ἀϐέκπευστα 2403
ἀϐεκπλυντὸς, cum d. 1337
ἀϐεκπλυτὸς, in ἐκπλυνω.
ἀϐεκπόνητος, qui non potest educi, vel extrahi, aut expelli: ut ὁδὸν ἀϐεκπόνητον apud Hippocr. in Aphor. Dec. ex ἐκπονέω
ἀϐεκτὸς, cum d. in A'νέχω 547
ἀϐεκφόρητος, quem efferre non licet, i. evulgare: Eust. Dec. ex ἐκφέρω
ἀϐεκφρασὲς, in ἐκφράζω 1758
ἀϐεκφώνητος, in ἐκφωνέω 1782
ἀϐέλα, in c. ex Ἐλαία.
ἀϐέλεγκτος cũ d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀϐελεῖσθαι, cum d. in c. ex Ἐλεῦθ.
ἀϐελεῖσθαι, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἀϐελιτεύω, in ἐλιτεύω
ἀϐελίττω, in ἐλίττω
ἀϐελίτης, in c. ex ἐλίτω 454
ἀϐέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 476
ἀϐεληλιμένος, in c. ex Ἐλλιμ.
ἀϐελλὴς, in ἐλλέπω. 954
ἀϐελλίτης, in c. ex Πῆς 1370
ἀϐέλπιστος, cum d. in c. ex Ἐλπίς.
ἀϐέλτὴς, in c. ex Ἐλύτω 454
ἀϐεμϐατὸν, in ἐμϐαίνω 233
ἀϐεμϐαστὸς, cum d. in c. ex Νεμεσάω
ἀϐεμέω, in c. ex Ἐμέω.
ἀϐεμὴς 1090
ἀϐεμὶς, ἀϐέμιδ, &c. 152
ἀϐεμόϐραμ 1695

Νεῖλο 1112
ἀνάπτω, in c. ex Νεῖλος 1113
ἄνασσα, in ἄναξ.
ἀνάσσω, in c. ex ἐπία 572
ἄναξ, in ἄνασσ.
ἀνάπλεως, ἀναπλήσω, in c. ex Οὐτίκα. 1225
ἀνάχυσις, in c. ex Ὀχέω. 1232
ἀνάχυτος, in c. ex Ὀχέω. 1232
ἀνδρεῖος, pro ἀνασχέθω.
ἄνδρα, in ἀνὴρ 548
ἀνδρολέτωρ, in c. ex ἀνολέσω. 1229
ἀνδρομανία, in ὀργιάζω 545
ἀνδροφονία, in c. ex Οὐτίκα. 1232
ἄνευ prepositio, ſi. Demoſth.
ἀνέχεσθαι pro ἀνασχέθω.
ἄνθα, in ἀνὴρ 164
ἀνθαιρέζω, in c. ex ἀγορεύζω 21
ἀνθαιρέω, in c. ex ἀγορέω 20
ἀνθαιρεῖσθαι, cum d. in c. ex ἀγορεύζω 47
ἀνθάδελφος, in c. ex Α' ἀδελφός.
ἀνθαλέω, in ἀθέω.
ἀνθάλλω, in c. ex Α'ἐάω, cum pr. 43
ἀνθαρέω, in com. ex Α'ἐάω 57
ἀνθάτ, in ἄνθα.
ἀνθαίρω, in c. ex Αἴρω 80
ἀνθαμαλέω, in c. ex ἀμάλεθ.
ἀνθαμάω, in c. ex Α'μάω 99
ἀνθαλαλάζω, in c. ex Α'λαλή.
ἀνθαλλάσσω, cūi d. in c. ex Α'λλάσσω
ἀνθαμείβομαι, ἀνθάμειψις, in c. ex Α'μείβω.
ἀνθαμιλλῶ, in ἀνθαμιλλάομαι.
ἀνθαμιλλάομαι, in c. ex Α'μιλλάω.
ἀνθαμπτόλλω, in ἀμφοδος 1128
ἀνθανυσιχόω, cum d. in ἀνασιχόω.
ἀνθανύω, in ἀνάγω 31
ἀνθαναβαίνω, in ἀναβαίνω.
ἀνθαναίνω, in ἀναίνω.
ἀνθανακλάω, cūi d. in ἀνακλάω 798
ἀνθανάπτυξις, cum d. in c. ex Αὐγή.
ἀνθανδάω, in c. ex Αὐδή.
ἀνθαφερέω, viciſſim aufero
ἀνθαίνω, in ἀείνω 564
ἀνθαχέτης, in Α'χάτης 226
ἀχάω, in ἀντίος 364
ἀνθεγκλέω, ἀντέγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω 730
ἀνθειδείω, in c. ex Εἶπω dico 492
ἀνθειδέω, in ἀντέχομαι.
ἀνθειδόω, cum d. in εἰσάγω 33
ἀνθειδρύω, in ἀφίδρυμα.
ἀνθειδώλιον, in ἀφίδρυμα.
ἀνθειδώς, cum d. in c. ex ἀγορεύζω 47
ἀνθείρω, in ἀείρω 573
ἀνθείρομαι, in ἀείρω 695
ἀνθείσωμα, in ἀείρω
ἀντίξοος, in ἀντίος.
ἀντίξοος, cum d. in c. ex Α'ξίος.
ἀνθαπατάω, in ἀπατάω.
ἀνθαπαμείβομαι, is ἀπαμείβομαι.
ἀνθαπαξάπτω, in ἀπαξάπτω.
ἀνθαπεδίνομαι, in ἀποδίδομαι.
ἀνθαπεδύω, in ἀποδύω.
ἀνθαπεύχομαι, cum d. in Σπουδέω 871
ἀνθαπεκτείνω, in Σπουδέω 884
ἀνθαπολαμβάνω, in Σπολαμβάνω.
ἀνθαπόλλυμι, in Σπόλλυμι 1153
ἀνθαπόπτημα, in d. ex Σποπέμπω. 1279
ἀνθαπορέω, in Σπορέω 1292
ἀνθαπτέλλω, in dec. ex Σπορέλλω, 1521
ἀνθαπτίνω, in Σπτέω 1642
ἀνθαπτράνω, in dec. ex Σπορεύω. 1705
ἀνθαπτύω, in Σπτύω.
ἀνθαπόδεω, cūi d. in ἀποδέω 1848
ἀνθαρίθμω, cum d. in c. ex Α'ριθμὸς 189
ἀνθαρκτικὸς, in ἀρκτικὸς.
ἀνθαρτὴς, ἀνθάρτης in ἀνταίρω.
ἀνθαρπάζομαι, cum d. in Α'ρπάζομαι.
ἀνθαρτάω, in ἀϊσλαπασέω.
ἀνθαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγή.
ἀνθαυδάω, in c. ex Αὐδή.
ἀνθαφερέω, viciſſim aufero
ἀνθαίνω, in ἀείνω 564
ἀνθαχέτης, in Α'χάτης 226
ἀχάω, in ἀντίος 364
ἀνθέζομαι, in ἐν ἕδρᾳ
ἀνθενείκω, in εἰσφέρω.
ἀνθέζω, in ἐξάγω 33
ἀνθέξαιτος, in ἐξαίτεω 87
ἀνθεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
ἀνθεξετάζω, cum d. in ἐξετάζω.
ἀνθεξετασμὸς, idē cum ἀνθεξέτασις
ἀνθεξίσταμαι, in ἐξίστημι 699
ἀνθεξορκόω, cum d. in ἐξορκόω 1195
ἀνθεπαινέω, in ἐπαινέω.
ἀνθεταιάζω, in ἑταιάζω 32
ἀνθέτειμι, in ἐπίειμι 574
ἀνθεπεισάγω, in ἐπεισάγω 33
ἀνθεπιστρέφω, in ἐπιστρέφω 1129
ἀνθεπιζεύγνυμι, in ἐζεύγνυμι 34
ἀνθεπίσσειμι, in ἔσειμι 573
ἀνθεπεξελαύνω, in ἐπεξελαύνω 468
ἀνθεπεξέρχομαι in ἐπεξέρχομαι.
ἀνθεπιτρέπω, in ἐπιτρέπω 614
ἀνθεπιόντως, in ἐπιθαύω.
ἀνθεπιτρέζω, in ἐπιτρέφω.
ἀνθεπιτροπεύω, in ἐπιτροπεύω.
ἀνθεπιτροπικὸς, in ἐπιτροπικὸς.
ἀνθεπιφέρω, in c. ex ἐπιφέρω.
ἀνθεπιφθάνομαι in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920 (1026
ἀνθεπιχειρέω, in ἐπιχειρέομαι.
ἀνθεπιχέω, in ἐπιχέω 1028
ἀνθεπίω, in ἐπίειμι 1040
ἀνθεπόω, in ἐπόω 1109
ἀνθεπτάλεω, in ἐπτάλεω 1334
ἀνθεπῳδέω, in comicis fabulis dicitur ultima pars τῆς ᾠδῆς ἀδόντος, quæ reſpondet τῇ ἐπῳδήσαντι. Poll. lib. 4.c.16. & Etym.
ἀνθεπιχέλλω, in ἐπιχέλλω 1522
ἀνθεπόρω, cum d. in dic. ex ἐπισρέφω 1546
ἀνθεπιτίθημι, in ἐπιτίθεμαι 1582
ἀνθεπιτρέχω, in ἐπιτρέχω 1595
ἀνθεπιτίθημι, in dec. ex ἐπιτίθημι 1623 (1801
ἀνθεπιχειρέω, cūi d. in dec. ex ἐπιχειρέω
ἀνθερεθίζω, in c. ex Ἐρεθίζω 495
ἀνθερέθω, cum d. in c. ex Ἐρέθω cum præp. 496
ἀνθερμηνεύω, in ἑρμηνεύω 924
ἀνθερεύθω, cūi d. in c. ex Ἐρεύθω 509
ἀνθερέω, in c. ex Εἶπω dico 459
ἀνθερείζω, cum d. in c. ex ἐείζω 516
ἀνθερείκω, in c. ex Ἐρείκω.
ἀνθερέομαι, in ἀνθερέω.
ἀνθερέω, in c. ex ἔρως 497
ἀνθέρματος, cum d. in c. ex Ἐρέμνον.
ἀνθέρεμνος, in ἀνθρέφω 1545
ἀνθερεμνόω, in c. ex ἔρεμνον, &c. in ἐρείδω.
ἀνθέρκεται, in ἐρύκω 772
ἀνθερύω, in ἔρις 1109
ἀνθερύω, in ἐρύω 1248
ἀνθερύω, in ἐρύω 1350
ἀνθερύομαι, vicissim delector. ἀνθερύσσω, mutua delectatio. Suid.
ἀνθέρω, in ἐρίω 526
ἀνθέρομαι, in ἔρομαι 1197
ἀνθέρχω, cum d. in c. ex Ἔρχω 548
ἀνθέω, cum ἀντίος, ἀντίθυρα 164
ἀνθήλω, in ἀνθήλω.
ἄνθρος, in ἄνθα 164
ἄνθρος, in penult. classe Comp. ex Ἐρέω.
ἀνθρεῖς, stamen & regula, quæ à tergo oſtii poſita ipſum aperturn renixu ſuo reperit & claudit. Derivatum ab ἀνθρέω.
ἀνθρεῖς, in ἀνθρέω.
ἄνθρις, in ἄνθρος.
ἀνθρόω, in c. ex Ἥρως
ΑΝΤΙ, cum d. 163
ἀνθάγω, in c. ex Α'γγω.
ἀνθάλλω, in ἀντίος 164
ἀνθαίρεσις, in c. ex Α'νὴρ 156
ἀνθάζω, in c. ex Α'ζω.
ἀνθάμαι 164
ἀνθάω, in ἀντίος.
ἀνθαπάρω, in c. ex Γ'άρω.
ἀνθάω, in ἀντίος 164
ἀνθαίνω, in c. ex Βαίνω, cum pr. 231
ἀνθβάζω, in c. ex Βιβάζω.
ἀνθβάλλω, in c. ex Βάλλω, cum pr. 242
ἀνθβασιλεύς, in c. ex Βασιλεύς.
ἀνθβαίς, ἀνθβάτης, cum d. in ἀνβαίνω.
ἀνθβία, cum d. in c. ex Βία 263
ἀνθβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 267
ἀνθβλέπω, cūi d. in c. ex Βλέπω 269
ἀνθβοάω, in c. ex Βοάω, cum præpoſ. 272
ἀνθβοηδὼ in c. ex Βοηδρόμος 273
ἀνθβοῦς, bovis pretium à quanſ. Heſych. ex Soph. Meleagro, pro ἰσθέοντος.
ἀνθβολέω, ἀνθβολὴ cum d. in ἀνβάλλω.
ἀνθβρητικὸς, contra tonantem tono, obtono. Luc. Comp. ex βρέμω.
ἀνθγαμέω, in c. ex γαμέω 302
ἀνθγλυκαίνω, in γλυκαίνω 940
ἀνθγυμνασικὸς, in γυμναστικὸς 1659
ἀνθγράμω, cum d. in c. ex γράμμι 321
ἀνθγράφω, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 334
ἀνθδείκνυμι, in c. ex Δείκνυμι cum pr.
ἀνθδέκομαι, in c. ex Δέκομαι.
ἀνθδέξιος, in c. ex Δεξιὸς.
ἀνθδίκημα, in c. ex Δίκημα cum præp. 496
ἀνθδιαφέω, cum d. in Διαφέω.
ἀνθδίκιος, in Δικαιόω 838
ἀνθδιαλλάσσω, in διαλλάσσω
ἀνθδιαλέκτω 1326
ἀνθδιαλλάω, cum d. 1524
ἀνθδιατίθημαι, in διατίθεμαι 1582
ἀνθδίδωμι, in c. ex δίδωμι. cum pr.
ἀνθδικάζομαι, in c. ex δικάζω 405
ἀνθδίκως, cum d. in c. ex Δίκη 403
ἀνθδυμαίζω, in ἀνθδύμη.
ἀνθδύω, in c. ex Δύω 414
ἀνθδύσις, cūi d. in c. ex δύω 495
ἀνθδύσις, ἀνθδύτης, in ἀνδύω 374
ἀνθδύω, in ἀνδύω.
ἀνθέζομαι, in c. ex Ἕζομαι 433
ἀνθείδω, in c. ex Εἶδος 422
ἀνθείρω, cūi d. in c. ex Δεῖρω, dorium. 1358
ἀνθέκω, in c. ex Ἥκω.
ἀνθέλκω, in c. ex Ἕλκω 582
ἀνθέλυμι, in c. ex Ἕλυμι.
ἀνθέμω, in c. ex Θέω 627
ἀνθέμαίω, in c. ex Θεμαίω 631
ἀνθέσεις, herbæ ſpecies: de qua Dioſc. l. 4. c. 138.
ἀνθέσεις, ἀνθέστης, cum d. in ἀνατίθημι.
ἀνθέτω, in c. ex Θέω 631
ἀνθηλάζω, in c. ex Θηλάζω 640
ἀνθήσθω, in c. ex Ἥθω 646
ἀνθίζω, in c. ex Θίζω ibid.
ἀνθίζω, cum d. in c. ex Θίζω.
ἀνθίπτω, in κρούω 441
ἀνθκρούω, in κρούω.
ἀνθκρούω, in κρούω 603
ἀνθκράζω, in κράζω 673
ἀνθκράγμων, cum d. in κράζω 701
ἀνθκρυνον, ſimile, par novo. Heſych.
ἀνθκρύπτω, in c. ex Καλέω, cum pr. 729
ἀνθκρύω in c. ex κρύω 747
ἀνθκρύβδην, in c. ex Καρδία 746
ἀνθκατακλάομαι, cum d. in κατακλάω.
ἀνθκατάκλασις, in κατέχω 551
ἀνθκατατείνω, in κατατείνω 1590
ἀνθκαπνίζω, in μεσαγύιος. 1220
ἀνθκατάκλασις, in μεταβάλλω.
ἀνθκατακλάω, in μεταβάλλω.
ἀνθκατακλάομαι, cum d. in μεταβάλλω 921
ἀνθκατακλασμὸς, contrà ſeu loco alterius inducere: apud Athen. lib. 8.
ἀνθκαπνέω, refluo.
ἀνθκαπνίζω, in ἀνθμυδίημι.
ἀνθκατέρχομαι, in μετέρχομαι.
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Μέζων, cum præp. 1039
ἀνθκατὰ, in μέτωπον 1182
ἀνθκαπνίζω in c. ex Μίσθις 1048
ἀνθκαταγαίομαι, in c. ex Μηχανή. 1252
ἀνθκαπνίζω, cum d. in c. ex Μ δὲς 1098
ἀνθκαπνίω in c. ex Μολέω 1064
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Μέλπω 1010
ἀνθκατακλίζω, in cum ἀντίπαγος 1075
ἀνθκαπνίζω, in ναυμαχία 1302
ἀνθκαπνίω, in c. ex νάω 1059
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Νόμος 1105
ἀνθκαπνίζω, in c. ex νυκτερὶς 1629
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Νῶτον 1117
ἀνθκαπνίζω, cum d. in c. habentibus ξ 1122
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Ξύω ibid.
ἀνθκαπνίζω, in c. ex ὀνίνημι, in ὠφέω.
ἀνθκαπνίζω, in Α'πὶ 163
ἀνθκαπνίζω, in c. ex ὀφθὸς 1762
ἀνθκαπνίζω, in ἀντίος 164
ἀνθκαπνίζω, in c. ex πάσσω 1248
ἀνθκαπνίζω, in ἀνὴρ πάσσω.
ἀνθκαπνίζω, in com. ex Παίζω 1234
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Παῖς 1235
ἀνθκαπνίζω, in c. ex Παῖω 1236
ἀνθκαπνίζω, ἀνθπαλαίω, cum d. in c. ex Παλαίω 1239
ἀνθκαπνίζω, cum d. in πάσσω (1240
ἀνθκαπνίζω, cum d. in πάσσω

ἀνθπαντάω, in comp. ex Λάω 928
ἀνθπαμπάω, in c. ex Λαμπάω. 918
ἀνθπαμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 926
ἀνθπαρ, ἀπλῶς, ἀνθπλεκτος in c. ex Λέπω 936
ἀνθπλέκω, ἰναπτυκτικὸς, ἀνθπλεκτικὸς, &c. ἀντίπλωσις, in ἀντιπλώω.
ἀνθπλέω, in c. ex Λίβαξ 966
ἀνθπαπτάω, in c. ex Λίσσομαι.
ἀνθπλάσσω, &c. in ἀνθπλέκω.
ἀνθπλόγμα, in c. ex Λοξίζομαι 947
ἀνθπολέμιος, in c. ex Λοιδορέω 973
ἀνθπολύω, cum d. in c. ex Λύω 981
ἀνθπρὸ, cum præp. 984
ἀνθπρόω, in c. ex Μανδάνω, in præp. 998
ἀνθπρόω, cum d. in c. ex Μάρτυς 1005
ἀνθπρόσωπος, in c. ex Μέρομαι, cum præp. 1011
ἀνθπαλλάω, in μεθίημι 477
ἀνθπαίσσω, in μεθίστημι 702
ἀνθπαίσσομαι, in c. ex Μέσος. 1019
ἀνθπαλίζω, in c. ex Μέλω, carmen 1029
ἀνθπαίω, in c. ex Μάλλω cunctor 1038
ἀνθπίμφασις, in c. ex Μέμφομαι, 1030
ἀνθπίνω, in ex Μένω, cum præp. 1033
ἀνθπίπτω, in c. ex μέρος 1020
ἀνθπαρεμφαίνω, in μεσαγύιος. 1220
ἀνθπαρεῖσις, in μεταβάλλω.
ἀνθπαρέλκω, in μεταβάλλω.
ἀνθπαπαμβάνω, cum d. in μεταλαμβάνω 921
ἀνθπαραμυθία, contrà ſeu loco alterius inducere: apud Athen. lib. 8.
ἀνθπαπέω, refluo.
ἀνθπαπτάω, in ἀνθμυδίημι.
ἀνθπαπτέρομαι, in μεπτέρομαι.
ἀνθπαπτέρω, in c. ex Μέτρον, cum præp. 1039
ἀνθπαπτέρω, in μέτωπον 1182
ἀνθπαπτάω in c. ex Μίσθις 1048
ἀνθπαραπάμπω, in c. ex Μηχανή. 1252
ἀνθπαπτάω, cum d. in c. ex Μ δὲς 1098
ἀνθπαπτάω in c. ex Μολέω 1064
ἀνθπαπτάω, in c. ex Μέλπω 1010
ἀνθπαπτάζω, in cum ἀντίπαγος 1075
ἀνθπαπτάω, in ναυμαχία 1302
ἀνθπαπτάω, in c. ex νάω 1059
ἀνθπαπτάω, in c. ex Νόμος 1105
ἀνθπαπτάω, in c. ex νυκτερὶς 1629
ἀνθπαπτάω, in c. ex Νῶτον 1117
ἀνθπαπτάω, cum d. in c. habentibus ξ 1122
ἀνθπαπτάω, in c. ex Ξύω ibid.
ἀνθπαπτάω, in c. ex ὀνίνημι, in ὠφέω.
ἀνθπαπτάω, in Α'πὶ 163
ἀνθπαπτάω, in c. ex ὀφθὸς 1762
ἀνθπαπτάω, in ἀντίος 164
ἀνθπαπτάω, in c. ex πάσσω 1248
ἀνθπαπτάω, in ἀνὴρ πάσσω.
ἀνθπαπτάω, in com. ex Παίζω 1234
ἀνθπαπτάω, in c. ex Παῖς 1235
ἀνθπαπτάω, in c. ex Παῖω 1236
ἀνθπαπτάω, ἀνθπαλαίω, cum d. in c. ex Παλαίω 1239
ἀνθπαπτάω, cum d. in πάσσω (1240
ἀνθπαπτάω, cum d. in πάσσω
ἀνθπαπτέρω, in c. ex Πέρω 1243
ἀνθπαπτόω, in ἀνθπτερόομαι.
ἀνθπάτης, in c. ex Πὸς 1370
ἀνθπαπάω, cum d. in c. ex Πεμάσω 1376
ἀνθπαπρεσβεύομαι, in com. ex Πρέσβυς legatus 1381
ἀνθπαροβάλλομαι, cum d. in παραβάλλω
ἀνθπαρέομαι in πάρειμι 575
ἀνθπαρέχω τε, quæ vili prætio venduntur. Xen. in Ageſil.
ἀνθπαρέχω, in παρέχω 553
ἀνθπαρεκβάλλομαι, cum d. in παρεκβάλλομαι 732
ἀνθπαπίνω, in πεσπίνω 1312
ἀνθπαρεσαυρεύω, in παρασαυρεύω
ἀνθπαρασπάομαι, in παρασπάομαι.
ἀνθπαρασπάω, in c. ex παρασπάω.
ἀνθπαρασπάω, in c. ex Παρὰ. 1183
ἀνθπαρατάσσω, ἀνθπαρατάσσω, in παρατάσσω 1591
ἀνθπαρατείνω, in c. ex Παρὰ. 1591
ἀνθπαρεῖμι, in c. ex Πάρειμι. 1391
ἀνθπάσσω, in ἀνθπάσσω.
ἀνθπύλη, in c. ex Πύλη 1402
ἀνθπύρ, in c. ex Πῦρ 1407
ἀνθρέπω, in c. ex Ρ'έπω, cum pr. 1420
ἀνθρῆσις, ἀνθρητικὸς, in com. ex ῥέω dico 1426
ἀνθρῖνον, in c. ex Ρ'ὶν 1432
ἀνθρώσ, cum d. in ἀντρέπω.
ἀνθρωσμὸς, in c. ex ῥοφέω 1759
ἀνθρώω, in c. ex ῥοφεῖς 1223
ἀνθφυλάσσω, in c. ex Φυλάσσω.
1769
ἀνθφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
ἀνθρωνῶ, cūi d. in c. ex φωνὴ 1782
ἀνθτιμωσμὸς, in c. ex φωτιῶ 1715
ἀνθχαλεπαίνω, in c. ex Χαλεπὸς. 1791 (1796
ἀνθχαεις, cum d. in c. ex Χάεις.
ἀνθχαλάω, in c. ex Χαλάω.
1786
ἀνθχέρις, in c. ex Χείρ 1800
ἀνθχειροτονέω, in c. ex χειροτονέω 1593
ἀνθχέω, in c. ex Χέω 1815
ἀνθχορδὸς, in com. ex Χορδὴ 1818
ἀνθχρήσω, in χρηστὸς 45
ἀνθχρία, in c. ex Χρόᾳς 1819
ἀνθχρὼς, in c. ex Χρὼς 1826
ἀνθχρονίσμα, &c. in c. ex Χρόνος 1829
ἀνθχρίω in ἀνθπαχρέω.
ἀνθ ὧλλος, cum d. in c. ex Ψάλλω
ἀνθψύχω, in c. ex Ψύχω.
ἀνθψύχω, in c. ex Ψύχω.
ἀνταλάω, pro ἀνατλάω 1576
ΑΝΤΑΟΣ, cum d. 167
ἀνταλιαντὴρ, cum ἀνταίρω ibid.
ἀνταῖος, in c. ex Οἶκος 1139
ἀνταικτίζω, &c. in c. ex Οἶκτος 1144
ἀνταλὴ, cum d. in ἀνατέλλω 1596
ἀντάμιον, in ἀντὸ 164
ἀντάνυμος, cum d. in c. ex Ὄνυμα.
ἀντονομάζω, cum d. in com ex ὀνομάζω 1167
ἀντρῶσαι, in c. ex Ὀρύσσω 1204
ἀντερχόμαι, in com. ex Ὀρχόμαι 1206
ἀντοφείλω, in c. ex Ὀφείλω 1236
ἀντορθαλμῶ, in c. ex ὀφθαλμὸς.
ἀντος, in ἀντέχω.
ἀντρεύς, in c. ex Ὀρύσσω.
ἄντρα, cavernoſus. Et fœm. ἄντρις, apud Steph. ex Eurip. in Aiξί. Pro eodem dici etiam ἀντρίτης idem Steph. ſcribit. Derivatum ex ἀντρον.
ΑΝΤΡΟΝ, cum d. 168
ΑΝΤΥΣ, cum d. ibid.
ἄντυς, cum ἀντέω 164
ἀντῳδὸς, in ἀντῳδέω.
ἀντῶθω, in c. ex Ὠθέω
ἀντωμὸς, in ἀντῳμοσία.
ἀντωνέομαι, in c. ex Ὠνέομαι.

ἀνυπαυλία, cum d. in c. ex Οὐτιμ. 1166
ἀνυπαύστως, cum d. in c. ex αὐλέω 1179
ἀνύπαυστος, in ἀνυπαύστως.
ἀνυπαφέλαιον, inc. ex Ω῾φελῶ 1856
ἀνύφαντος, in c. ex Υ῾φαίνω.
ἀνυφαίνω, in c. ex Υ῾φάω.
ἀνυφὴς, cum d. in c. ex Υ῾φαίνω.
ἀνυφὸς, in com. ex Υ῾λη. 199
ἀνύω, cum d. in c. ex Οὐτιμ. 1166
ἀνωμαίνω, in c. ex Ὀνομάζω 1169
ἀνωμαλία, in ὁμαλία 1693
ἀνωμαλίζω, in c. ex ὁμαλίζω 1689
ἄνωμος, in c. ex Νόμφη 1114
ἄνωμος, in Ἀνόω 169
ἀνωπάπτω, in ὑπαίπτω 89
ἀνωπαπτέω, in ὑπαπτέω 166
ἀνώπαστος, ἀνωπαξία, in ὑπάγω. 199
ἀνώπτητος, in ὑπέκω.
ἀνωπτέβαντος, cũ d. in ὑπερβάλλω.
ἀνωπτέβετος, cum d. in ὑπερτίθημι 1627
ἀνωπτέδυω, cum d. in ὑπαδύνω 536
ἀνωπτήκω, in ὑπακούω 101
ἀνώπτλω, in Υ῾πλόη 1695
ἀνωπτήρτω, in ὑπάρτης 511
ἀνωπτηδυσία, ἀνωπτήδυτος, cum d. in ὑπαδύω 385
ἀνωπτίθετος, in ὑποτίθημι 1627
ἀνώπτιος cum d. in c. ex οἶος 1150
ἀνωπτίκειτος, in ὑπάκειτος 873
ἀνωπτμήνυτος, qui fustineri nequit, intolerabilis. Hesych. Decomp. ex ὑπομένω
ἀνωπτνόητος, cum d. in ὑπόνοια 1110
ἀνώπτοπθος, &c. in ὑποπίπτω.
ἀνώπτοσις, in ὑπάγω 708
ἀνωπτοχος, cũ d. in ὑποχέλλω 1524
ἀνωπτέκτος, in ὑποτέκνον 1584
ἀνωπτόπιπτος, in ὑποπίπτω 1642
ἀνώπτελος, in ὑπάκω 1213
ἀνώπτης, in c. ex Πὲς 1370
ἀνώπτης, cum d. ἀ. υστος, cum d. in ἀ. ύομαι.
ἀνύπω, cum Ἀ. ύω.
ἀνύραμμος, in c. ex Φόρμος 1837
ἀνυρόω, in comp. ex Υ῾λόω
Α῾ΝΤ῾Ω 168
ἀνω, pro ἀνύω, in Ἀνύω.
Α῾ΝΩ, adverb. 169
ἀνώρεος, cum d. in c. ex Γαῖα.
Α῾ΝΩΤΩ, cum d. 170
ἀνωρόω, quæ partus dolores non sentit, quæ sine dolore parit.
ἀνωσία, in ἀνόσιος 1132
ἀνώσιμος, cum d. in c. ex Οὐσία.
ἀνωσίμως, cum d. in comp. ex Οἷος, puto 1149
ἀνώσκελος, in c. ex ὀλεθρος 1154
ἀνώσμαλος cum d. in c. ex Οὐμαλὸς
ἄνωμος, in c. ex Ο῾μος (1157
ἀνώμοτος, in c. ex Ο῾μνυμι 1159
ἀνώνυμος, cum d. inc. ex Ο῾νομα. 1166
ἀνωνύμαρος, in c. ex Ο῾νομάζω 1169
ἀνωξις, in Ἀνόγω.
ἀνώπτης, in c. ex ὠφ 1179
ἄναξ, cum d. in com. ex Ω῾γος. 1436
ἀναξόπια, in com. ex Ρ῾όσ῾ 1436
ἀνάξπορος, in c. ex βοτὴ 1421
ἀναρύσμαι, inc. ex Ω῾ρύομαι 169
ἀνωτάτω, cum Ἀ῾νω.
ἀνώτερος, &c. ibid
ἀνωφελὴς, cum d. in c. ex Ω῾φελέω.
ἀνωφερὴς, cum d. 1734
ἀνώφορτος, in c. ex Φόρτος 1755
ἄνωφορος 1734
ἄνωχμος, in Ἀνάγω.
ἀνώχρυσος, in c. ex Ο῾χρυσός.
¶ ΑΞΕΝΟ῾, cum d. in c. ex Ξένος, fine pr. 1120
ἄξεσος, in c. ex Ξεσὸς 1122
ἀξία, in Ἄξιος.
ἀξιάγορος 7
ἀξιάκεστος, in c. ex Ἀκέσμαι. 101
ἀξιαπήγητος, in ἀφηγέομαι 592
ἀξιέπαι῾ος, cum d. in ἐπαι῾ος.
ἀξιεπαινετὸν, dignus qui expetatur. Decomp. ex ἐπαινέω.
ἀξίεργος, in c. ex ἔργον, fine pr. 496
Α῾ΞΙ῾ΝΗ, cum d. 170
ἀξιογιομαιῆσαι, inc. ex Μαῖρις 1000
ἀξιοέλπιστος, in c. ex βιωτὸς, fine pr. 266
ἀξιόζηλος, cum d. in c. ex ζῆλος
ἀξιοδαίμαστος, in c. ex Θαυμάζω.
ἀξιοθεατος, in c. ex Θεάομαι.
ἀξιόθρηνος, in c. ex Θρῆνος.
ἀξιοκινώπητος, in c. ex Κοινὸς 820
ἀξιόκλητος, in 2. classe c. ex Κτίσμα 883
ἀξιόλεκτος, in c. fine pr. 938
ἀξίλογος, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀξιομακάριστος, in c. ex Μακάρ 994
ἀξιόμαχος, in c. fine pr. 1012
ἀξιομίσητος, in c. ex Μίσος.
ἀξιονιμένευτος, inc. ex μιμέομαι 1062
ἀξιόνικος, in c. ex Νικάω 1102
ἀξιόπιστος, in ἀξίοπ.
ἀξιοπιστόδης, in c. ex Πάνθος 1282
ἀξιόπιστος, cum d. in c. ex πίστις 1262
ἀξιόπιτνος, in c. ex Ποιητὴ 1257
ἀξιοσοφὴς, cum d. in c. ex Πρόπω. 1379
Α῾ΞΙΟΣ 170
ἀξιοτενὴς, in c. fine pr. 1475
ἀξιοτόδεως, in c. ex σεσάφ. 1509
ἀξιοτένμαρτος, ἀc ex Τέκμαρ 1595
ἀξιότιτος, in Ἄξιος.
ἀξιόω, ἀξίωμα, cum d. ἀξίωσις 171
ἄξιος, in Ἄξιος.
ἀξίσμα, in ἄξιος.
ἀξιόω, in ἄξιος.
ἄξων, in c. habentibus ξα 1122
ἀξυγκρήσιτος, in σύγκρησις 877
ἄξυλος, cum d. in c. ex Ξύλον 1124
ἄξυρος, cum d. in c. ex ξυρὸς 1122
ἄξω, pro ἄγω, in Ἄγω 31
Α῾ΞΩΝ 172
¶ ἀοιδμὸς, in c. ex Ο῾ζω, fine pr. 1135
ἀοζὸς cum d. in c. ex Ο῾ζω 1134
ἀοιδὴ, cum d. in Ἀείδω.
ἀοιδήεις, poeta: in anth. Epigr.
ἀοιδοπόρος, in c. ex Πολέω, fine pr. 1359
ἀοιδὸς, cum d. in ἀοιδὴ.
ἀοικος, cum d. in ἄοικος 1139
ἄοικος, in c. ex Οἶκος 1144
ἀοικος, cũ d. in c. ex Ο῾κος 1145
ἀοικος, cũ d. in c. ex Ο῾κος 1151
Α῾ΟΛΛΗ῾Σ, cum d. 172
ἀοξὼ, in c. ex Ο῾ζω 1134
ἀοπία, in ἀνόπλος.
ἄοπος, in c. ex Ο῾πὴ 1231
ἀοσὴ, in c. fine pr. 1178
Α῾ΟΡ 174
¶ Α῾ορες, dicuntur Hesychio συναὶ νες: item tripodes quidam: ut Od. ρ῾ Αἰτίζων ἀνάλκες, ὧν ἄορας ἐδὲ λέβητας.
ἀορασία, ἄόρατος, in c. fine præp. 1188
ἀόρτη, &c. in c. ex Ο῾ρτή 1102
ἄόρτος, cum d. in c. ex Ο῾ρτὴ 1200
ἀορτὴ, in c. ex Ο῾ρνις.
Α῾ΟΡΤΗ῾ 172
Α῾ΟΡΤΗ῾Ρ, cum d. ibid.
ἀοσμὸς, cum d. in ἄνοσμος 1135
ἀοσφέω, ἀοσφὴρ, in com. ex Ο῾σφὺς 1212
ἄοτ῾ος, in c. ex Οὐτὰω 1225
ἀοχλησία, in c. ex Ο῾χλος 1230
ἀοψὴ, in c. ex Ο῾ψις 1179
ἀπαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 7
ἀπαγὲς, in ἀπάγω.
ἀπαγὲς, in c. fine pr. 1302
ἀπαγινέω, in ἀγινέω.
ἀπαγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκών.
ἀπαγκάζω, in c. ex Ἀγκάζω.
ἀπαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 20
ἀπαγὸς, cum d. in c. ex Ἀγὸς.
ἀπαγρεύζομαι, in ἀπαγεύομαι.
ἀπάγης, ἀπαγῆ, in c. ex Ἀγὴς 127
ἀπάγχω, cum d. in com. ex Ἀγχω
ἀπάγω, cũ d. in c. ex Ἄγω duco 32
ἀπαγωγὴ ibid. Ἀπαγωγὴ dicitur etiam syllogismus, in quo de minoris propositionis certitudine dubitatur: quæ tamen æquè aut magis credibilis est ipsa conclusione, apud Aristot. prior. analyt. lib. 2. c. 18.
ἀπάδω, in c. ex Ἄεισω, fine pr. 53
ἀπαθανατίζω, in ἀθανατίζω 632
ἀπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1249
ἀπαὶ, in Ἀπὸ 176
ἀπαιδεγόγητος, cum d. in com ex ἀναγωγὴ, fine pr. 40
ἀπαιδέυσια, ἀπαίδευτος, cum. d. in c. ex παιδεία 1236
ἀπαιδία, in ἄπαις.
ἀπαιδίαινω, in c. ex Αἰδὼς (1671
ἀπαιδοτρίβητος, in παιδοτρίβης
ἀπαιδοφόνος, cum d. in c. ex πῆχυς 1262
ἀπαιθεύω, in c. ex Αἴθω.
ἀπαιθεύζω, in c. ex Αἴθομαι.
ἀπαίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι.
ἀπαίρω, in c. ex Αἴρω.
ἀπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἀπαίσιος, in c. ex Αἶσα.
ἀπαίσιος, in com. ex Ἀ῾εσω.
ἀπαίτεω cum d. in com. ex Αἰτέω.
ἀπαιτεώ ἐμαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω.
ἀπαιωκοῶ, in c. ex Ἀκων.
ἀπακειδέω, cum d. in c. ex Ἀκειδὴς
ἀπακτος, cum d. in ἀπάγω 32
ἀπάκυρος, in c. ex Πάλη 1239
ἀπαλάλαω, in com. ex Ἀλακὴ.
ἀπάλαμος, ἀπάλαμος, in c. ex Παλαιὸν 1238
ἀπαλάνεω, in com. ex Ἀλάομαι.
ἀπαλήθω, in com. ex Ἄλθος
ἀπαλήκιος, in com. ex Ἀλέκω.
ἀπαλεξίκακον, in ἀλεξίκακος 726
ἀπαλέξω, &c. in dec. ex Ἀλέξω.
ἀπαλδύομαι, in c. ex Ἀλέω, i. vito.
ἀπαλιάζω, in com. ex Ἀλιὰς.
ἀπαλθέομαι, in com. ex Ἄλθω.
ἀπαλίας, in Ἀ῾παλὸς.
ἀπαλλήσω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω.
ἀπαλλὸ, in com. ex Ἀλλὸ
ἀπαλλοδίδω, in c. ex ἀπὸδίδωμι. 127
ἀπαλοάω, ἀπαλοιάω, in c. ex Ἀλοάω.
ἀπαλεσθὴ, in ἀπαλέω.
Α῾ΠΑΛΟ῾Σ 172
ἀπαλόσυρτος, in c. ex Σάξ.
ἀπαλύτης, in Ἀ῾παλὸς.
ἀπαλοτρεφὴς 1658
ἀπαλόχρως, ἀπαλόχροος, in c. ex Χρὼς, cutis 1823
ἀπαλῶ, in Ἀ῾παλὸς.
ἀπαμαλῶ, in Ἀ῾μαλὸς.
ἀπαμάω, in c. ex Ἀμάω.
ἀπαμβώσω, &c. in c. ex Ἀμβλὺς.
ἀπαμείβω, decerto, aberro. Decomp. ex ἀμείβω.
ἀπαμείδομαι, in c. ex Ἀμείδω.
ἀπαμείρω, ex. in ἀμείρω 1020
ἀπαμελὼ, in ἀμελὴς 1025
ἀπαμέρδω, in ἀμέρδω 1034
ἀπαμῶ, in c. ex Ἀ῾μῶ
ἀπαμφιδρέχω, ἀπαμφιπνύω, ἀπαμφίσκω, in ἀμφιπνύω 561
ἀπανάθομαι, in Ἀ῾νάομαι.
ἀπανασχωλύω, cum d. in ἀναίσχυντος
ἀπαναίσιμος, cum d. in ἀναίσιμος 115
ἀπανδάσιος, in ἀπαύξημι.
ἀπάνδυω, in c. ex Ἄνδυω.
ἀπανδίω, cum d. in c. ex αἰδέω 159
ἀπανθρακόω, in c. ex Ἀνθρακόω. 163
ἀπανθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος.
ἀπανθρωπος, in ἀνθρωπος 246
ἀπανίω, cum d. in c. ex ἄνιμι. 166
ἀπαντᾶ, in ἄπαξ.
ἀπαυπερὸ, in c. ex ἀνυπερὸ 165
ἀπαυτὸν, in c. ex αὐτὸν 164
ἀπαυτέω, cum d. in c. ex Ἀὐτὸς.
ἀπαυτόματος, in ἀπαυτόματος.
Α῾ΠΑΞ
ἀπαξάπας, in c. ex Ἅπας
ἀπαξεύω, cum d. in c. ex Ἀξεύω
ἀπαξήβατος, in ἀξήβατος 134
ἀπαξήλατος, in παξήλατος.
ἀπαξιόπλους, in ἀξιόπλους.
ἀπαξιώπλους, in παξιώπλους.
ἀπαξοίκητος, cum d. in οἰκητὸς
ἀπαπαῖδιστος, in παῖδιστὸς 943
ἀπαπαῖδος, in παῖδος 1374
ἀπαπάντητος, cum d. in πάντη 1348
ἀπαπεδευτος, in παιδεύω 1443
ἀπαπεθμος, cum d. in πάσσω 1457
ἀπαπέσευω, cum d. in c. ex πέσσω 1480
ἀπαπέσσω, in c. ex Ἀ῾πέσσω
ἀπαπήρητος, cum d. in πάσσω 1618
ἀπαπλος, cum d. in c. definentibus in πλοῦς 1261
ἀπαπλόω, cum d. in c. ex ἁπλόω 450
ἀπαπλόω, in com. ex Ἁπλόω.
ἀπαπτερτος, in πάσσω
ἀπαραβλάπτως, in παραβλάπτω
ἀπαραγμὸς, in παραγμὸς 1837
ἀπαραγωγὴ, in παραγωγὴ 1833
Α῾ΠΑΡΓΑ 173
ἀπάργω, in ἀπείργω 198
ἀπαργυρόω, &c. in com. ex Ἀργυρόω. 1706
ἀπαρθμὸς, in ἀριθμὸς 1763
ἀπαρίθμησις, in ἀριθμὸς 1827
ἀπαρκὴς, in παρκὴς 1290
ἀπαρνέομαι, in c. ex Ἀρνέομαι.
ἀπαρνὸς, in ἀπὸ 1246
ἀπαρὸς, &c. in ἀπὸ 1246
ἀπαρτὶ, in ἄρτι 1246
ἀπαρτὶ, in ἀπαρτὶ 1246
ἀπαρτὶ, in ἀπαρτὶ 1246
ἀπαρτὶ, in ἀπαρτὶ

ἀπογεγάσω, tu c. ex Γίγας.
ἀπόγευμα, in c. ex γίγνομαι 304
ἀπογινώσκω, in c. ex Γιγνώσκω, cum præp. 318
ἀπογλαυκόω, cum d. in c. ex Γλαυκὸς
ἀπόγλωττι, in c. ex Γλῶττ
ἀπογλυκαίνω, in c. ex Γλυκὺς.
ἀπόγνωσις, in ἀπογινώσκω.
ἀπογνώμων, qui denies ætatis indices amisit. ὁ μὴ ἔχων δι' ἐγγυότητα. Hesych. (σκω.
ἀπόγνωσις, ἀπορρησις, in ἀπογινώσκω, cum d. in c. ex γνῶ 308
ἀπογραΐζειν, in Γραῦς.
ἀπογράφω, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 335
ἀπογυιόω, in Γύη.
ἀπογυμνόω, cum d. in c. ex Γυμνὸς.
ἀπογυμνώσεως, in com ex Γυμνὸς
ἀπογωνίσμαι, in comp. ex Γωνία.
ἀποδαΐζω, in c. ex δᾳΐομαι 352
ἀποδαμονίζω, in com. ex Δαίμων.
ἀποδείκνυμι, in c. ex Δείκνυμι, cum pr. 363
ἀποδειλιάω, in c. ex Δειλὸς.
ἀποδείξις, in ἀποδείκνυμι.
ἀποδεσπόσ, cum d. in c. ex Δέσποινα
ἀποδεσποτέω, in δεσποτεύω 1605
ἀποδέχομαι, cum d. in c. ex Δέχομαι.
ἀποδικτὸς, cum d. in ἀποδείκνυμι.
ἀποδιορίσμος, in c. ex Διορίζω.
ἀποδίωκτος, cum d. in ἀποδείκνυμι.
ἀποδιώκω, in c. ex Διώκω 419
ἀποδυσμός, cum d. in ἀποδύομαι.
ἀποδύω, in Δοῦμος.
ἀποδώσιμος, in ἀποδίδωμι 421
ἀποδώσεως, in ἀποδίδωμι
ἀποδωτὸς, in comp. ex Δεύομαι.
ἀποδώσω, in c. ex Δίδωμι, fugio 423
ἀποδρέπω, in com. ex Δρέπω.
ἀποδρομὴ, in ἀποτρέχω 1663
ἀποδυσπάω, ἀποδύρομαι, in c. ex Δυσπάω 1664
ἀπόδυσμα, in ἀποδύω 429
ἀποδύομαι, in ἀποδύω 1134
ἀποδύσις, in ἀποδύομαι.
ἀποδυσπετέω, cum d. in συσπετὴς. 1316
ἀποδυσπετεῖν, in ἀποδύομαι.
ἀποδύω, in c. ex Δύω, induo 429
ἄποινος, cum ἄτοινος 569
ἀποκεκυμένος, exuo, spolio. Hesych. ἀπέρχω, cum d. in ἀπείργω.
ἀποκέρνημι, abreptum aut deglutitum perdo. Il. ϕ & ζ.
ἀποκλάω, in c. ex Ζάω, cum pr. 577
ἀποζέμα, ἀποζέννυμι, in ἀποζέω.
ἀποζώννυμι, in c. ex Ζώννυμι. cum pr. 579
ἀποζέω, in com. ex Ζέω 582
ἀπόζω, in c. ex Ὄζω, cum pr. 1135
ἀποζωγρέω, in ζωγρέω.
ἀποζώννυμι, in com. ex Ζωννύω 587
ἀποθάλλω, in com. ex Θάλλω.
ἀποθαρρέω, & ἀποθαρσέω, in c. ex Θάρσος.
ἀποθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω.
ἀποθεάομαι, in com. ex Θεάομαι.
ἀποθεάζω, in κτᾶσθε.
ἀποθεμιστεύω, in com. ex Θέμιστευς.
ἀποθεν, in Ἀπὸ.
ἀπόθεσις, cum d. in c. ex Θέσις.
ἀποθεσπίζω, cum d. in comp. ex Θεσπίζω.
ἀποθνήσκω, in com. ex Θέρω
ἀποθέσεις, in ἀποτίθημι.
ἀποθεσφατίζω, in com. ex Θέσφατος.
ἀποθέσφατος, cum ἀπόθεστος.
ἀποθεῦμαι, cum d. in ἀποτίθημι.
ἀποθέω, in com. ex Θέω.
ἀποθεωρέω, in com. ex Θεωρὸς 633
ἀποθέωσις, in ἀποθεόω.
ἀποθήκη, in ἀποτίθημι.
ἀποθηλασμὸς, in com. ex Θηλὴ.
ἀποθηλάζω, cum d. in c. ex Θηλάζω
ἀποθήσω, in com ex Θήσω 1346
ἀποθήσω, in com. ex Θίν.
ἀποθλασμὸς, in com ex Θλάω.
ἀποθλάω, cum d. in c. ex Θλίβω
ἀποθνήσκω, in com ex Θνήσκω.
ἀποθρέω, in com. ex Θέρω.
ἀποθρῳώμαι, in ἀποπαρθένος. 622
ἀποθρύω, cum d. in c. ex Θρύω.
ἀποθρώμαι, in com. ex Θρώσκω.
ἀποθεικάζω, propriè folium fici decerpo : abusivè autem quidvis aliud aufero. Aristoph. in Acharn. Comp. ex Θείον.
ἀποθείζω, in ἀποθείζω
ἀποθείξις, in com ex Θείξ
ἀπόθεμις, in com ex Θέμις 646
ἀποθέμπτων, in c. ex Θέμπτων.
ἀποθέσιμος, in c. ex Θέσιμος.
ἀποθυμία, in c. ex Θυμὸς animus.
ἀποθυμιάω, in com ex Θυμιάω.
ἀποθύρω, in ἀποθυμία.
ἀποθωύζω, in Θωΰζω.
ἀποθυρόω, in com. ex Θύρα
ἀποθυσάνιον, ὃ τὰ, genus peculi, apud Athen. lib 4. ex Menandro: sic dictum quidam putant vel quòd aliquem usum haberet ἐν ταῖς θυσίαις vel à nomine Σύσιον.
ἀποθύω, in c. ex Θύω, tacito 661
ἀποίητος, in c. ex Ποιέω, fine præp. 1349
ἀποικέω, &c. in ἀπεικ. 1139
ἀποικονομέω, cum d. in οἰκοτρόφος 1093
ἀποικίζω, in c. ex Οἶκος 1139
ἀποικισία, in c. ex Οἰκίζω 1144
ἀποιμώζω, in com. ex οἰμώζω 1136
ἀποινον, ἀπινέω, in com. ex Ποινὴ 1357
ἀποῖον, in ποῖος 1147
ἀποίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1148
ἀποκαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω 719
ἀποκαθέδρα, in κατέδρα.
ἀποκαθηλόω, cum d. in κατηλόω 602
ἀποκαθίημαι, in κατίημαι 603
ἀποκαθίζομαι, in κατίζω 673
ἀποκαθίημι, cum d. in κατίημι 701
ἀποκαινόω, in c. ex Καινὸς 710
ἀποκαίω, in c. ex Καίω 721
ἀποκαίω, in c. ex Καίω, cum pr. 723
ἀποκαλέω, cum d. in c. ex Καλέω 726
ἀποκαλέω, in c. ex Καλέω, cum pr. 729
ἀποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 736
ἀποκαμνω, in c. ex Κάμνω 738
ἀποκαπτω, cum d. in c. ex Κάπτω. cum pr. 740
ἀποκαπτίζω, cum d. in c. ex Καπτὸς 744
ἀποκαρδιάω, cum d. in καρδιακὸς 868
ἀπόκαρσμα, in ἀποκείρω
ἀποκαρτέρω, in c. ex Καρτὸς 750
ἀπόκασις, in ἀποκείρω.
ἀποκαρτερέω, cum d. in c. ex καρτερέω 865
ἀποκαρφολογία, in καρφολογέω 935
ἀποκαπνιζάνω, in καπνίζάνω.
ἀποκαπνίζω, in καπνίζω
ἀποκαπίσεως, in ἀποκαθίσω
ἀπόκαυλος, cum d. in c. ex Καυλὸς 757
ἀπόκειμαι, ἀποκείνω, in ἀποκείω.
ἀπόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 760
ἀποκείρω, in c. ex Κείρω 763
ἀποκεκλυμμένως, in ἀποκαλύπτω.
ἀποκέλλω, in c. ex Κέλλω 765
ἀπόκεν & cum d. in c. ex Κεῖσε 767
ἀποκενεία, idem quod κενεῶν
ἀποκερδαίνω, ex in c. ex Κέρδος. 776
ἀποκερματίζω, in c. ex κέρμα 764
ἀποκεφαλίζω, cum d. in c. ex Κεφαλὴ, cum pr. 779
ἀποκηδέω, in c. ex Κῆδος cura 781
ἀποκηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύσσω 786
ἀποκιδάω, in Κίδαεις 788
ἀποκίδνημι, in ἀποσκίδνημι
ἀποκικλήσκω, in ἀποκαλέω
ἀποκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω, 791
ἀποκλαίω, cum d. in c. ex Κλαίω, cum præp. 792
ἀποκλαύσιος, in c. ex Κλαυθὸς.
ἀποκλάω, in c. ex Κλάζω 797
ἀποκλαίω, in c. ex, Κλαίω 798
ἀποκλάω, in c. ex Λλάω ibid.
ἀποκλείω, cum d. in com. ex Κλείω, claudo 800
ἀποκλέπτω, in c. ex Κλέπτω cum præp. 802
ἀποκλίζω, & ἀποκλινίζω, in ἀποκλείνω.
ἀπόκλητος, cum d. in c. ex Καλῶ, cum pr. 804
ἀποκλησία, in ἀποκαλέω
ἀποκλίνω, cum d. in com. ex Κλίνω cum pr. 807
ἀποκλύζω, in c. ex Κλύζω, cum pr. 809
ἀποκναίω cum d. in c. ex κναίω 813
ἀποκνάω, in c. ex Κνάω ibid.
ἀποκοίτη, cum d. in c. ex κοῖτος ibid.
ἀποκοιλαίνω, in c. ex Κόγχη 517
ἀποκομιδομαι, in c. ex Κομίω 818
ἀποκοπὴ, cum d. in c. ex Κόπτω 821
ἀποκολάπτω, in c. ex Κολάπτω 824
ἀποκολάω, in c. ex Κολάω 829
ἀποκολάπτω, in c. ex Κόλαπτω 830
ἀποκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 831
ἀποκομιδὴ in c. ex Κόμη 834
ἀποκομίζω, cum d. in com ex Κομίζω, porto 833
ἀποκόμμα, in ἀποκόπτω.
ἀποκομπέω, in c. ex Κόμπος 836
ἀποκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω. cum præp. 842
ἀποκορυφόω, in c. ex κίρσος 769
ἀποκρεμὴς, in c. ex Κρεμὴ 851
ἀπόκρισις, &c. in c. ex Κίρνημι. 853
ἀποκρημνίζω, cum d. in c. ex Κίτημι 855
ἀποκρίνω, in com. ex Κρίνω 857
ἀποκρυφὴ, in c. ex κρύπτω 858
ἀποκρυπτοπαλίζω, & c. in com. ex Κρυπτὸν 860
ἀποκρύπτω, in c. ex Κρύπτω 863
ἀποκρημάω, cum d. in c. ex Κρεμάω
ἀπόκρησις, in com. ex Κρίνω 866
ἀπόκρυμνος, in com. ex Κρημνὸς. 868
ἀποκτείνω, cum d. in c. ex Κείνω, cum pr. 871
ἀποκτένω, cum d. in c. ex Κτείνω fine præp. 877
ἀποκτίζω, cum d. in c. ex Κτίζω, cum præp. 879
ἀποκτίλω, cum d. in c. ex Κτίλος 885
ἀποκτόμαι, in c. ex Κτάομαι, cum pr. 882
ἀποκτένω, cum d. in com. ex Κτείνω, cum præp. 854
ἀποκτιλόω, cum κτιλόομαι, in Κτίλος 885
ἀποκτυπνύω, ἀποκτυπνῶ, in ἀποκτένω.
ἀποκτυπέω, in c. ex κτυπέω 1682
ἀποκυέω, cum d. in c. ex κυέω 902
ἀποκυίσκω, in c. ex Κύω in utero gesto ibid
ἀποκυλινδέω, in c. ex κυλινδέω 896
ἀποκυλίω, in c. ex Κυλίω ibid
ἀποκυμαίνω, in c. ex Κῦμα 894
ἀπόκυμος, in c. ex Κῦμα 903
ἀποκυνεύω, ἀποκυνῶ, in com. ex Κύων 899
ἀπόκωλος, in c. ex Κωλὸς 906
ἀποκωφόω, in c. ex Κωφὸς 909
ἀπολαγχάνω, in com ex Λαγχάνω 912 (918
ἀπολακτίζω, cum d. in com. ex Λάξ 915
ἀπολαλέω, in c. ex Λαλέω 915
ἀπολαμβάνω, in com. ex Λαμβάνω 918
ἀπολαμπρύνω, in c. ex Λαμπρὸς 927
ἀπολάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 929
ἀπόλαπτε, in c. ex Λάπτω 929
ἀπολαύω, cum d. in Λάω 932
ἀπολαχτεύω, in Λαχτέαν, abfumo. Hesych. Comp. ex λάχνη.
ἀπόλαυσις, in c. ex Λᾶας 910
ἀπολεαίνω, in c. ex Λεῖος 952
ἀπολέγω, in c. ex Λέγω 933. & 937
ἀπολείβω, in c. ex Λείβω 951
ἀπολείπω, in c. ex Λείπω 953
ἀπολεπτύνω, in λεπτυνῶ 503
ἀπολείχω, cum d. in c. ex Λείχω 955
ἀπόλειψις, in ἀπολείπω
ἀπόλεκτος, in ἀπολέγω
ἀπολεμωλίας, solutè seu absolutè, liberè. Hermog. Comp. ex ἀπολύω
ἀπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 957
ἀπολεπίζω, in c. ex Μερμαίρω 1035
ἀπομετρέω, in c. ex Μέτρον, cum præp. 1039
ἀπομυκώμιον, in c. ex Μῦκᾶν 1044
ἀπομύλιον, in c. ex Μύλιος 1048
ἀπομύττω, in c. ex Μίγνυμι 1054
ἀπομιμέομαι, cum d. in c. ex Μιμέομαι 1056
ἀπομυιπόκομος, in ἀπομύομαι.
ἀπόμυξις, in ἀπομύττω.
ἀπόμυω, cum d. in c. ex Μιδὸς (1071 1058
ἀπομυόμαι, in com. ex Μυάομαι
ἀπομυρονόω, cum d. 1062
ἀπομνησικακέω, in μνησίκακος 726
ἀπονεύω, in c. ex Ὄμνυμι 1159
ἀπονοσέω, in c. ex μόλις 1022
ἀπομυόω, in c. ex Μὺς 1066
ἀπομύρομαι, cum d. in c. ex Ὀμόργνυμι.
ἀπόμυσος, in c. ex Μῦσος 1070
ἀπομυκόμεις, in μύζω 1220
ἀπομυδέομαι, in c. ex Μῦθος verbum 1073
ἀπομύω, in c. ex Μῦα 1074
ἀπομυχάομαι, in c. ex Μυχὸς, ibid.
ἀπομυλλαίνω, in c. ex Μυλλὸς 1076
ἀπόνασθαι, cum d. in c. ex Μύω 1079
ἀπονεῖσθαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
ἀπονήσομαι, in c. ex Λάχος, infitior 977
ἀπονίζω, cum d. in c. ex Λούω, & in c. ex Λύμη, ibid.
ἀπόνιμαι, cum d. in c. ex Λούω cum præp. 984
ἀπονόσφιν, cum d. in c. ex Νόσφι 958
ἀπονοτίζω, in c. ex λοπίζω 958
ἀπονοτίζω, detraho, avello : more eorum qui lotu carpunt Emp. in Iphig. Aul. Τίς ἄρα μ' ὑποκρύπτει, κόμας Ἐρυμα ἐκφεῦσαι ἀδόσας Πιερίδι; quis mihi hanc comptus capillos eveller auſit? indicindet ?
ἀπονόω, in c. ex Λωφάω 988
ἀπονοσφίζω, Σπάνιμα 1007
ἀπονόσφιν, in c. ex Μαίνομαι, cum præp.
ἀπονόσφιν, in ἀπομαίνομαι.
ἀπονόσφιν, cum d. in ἀπονόσφιν 1007
ἀπονοσφίζομαι, in c. ex Μαλάσσω 996
ἀπονοσφίζομαι, idem quod ἀπομαλάζομαι.
ἀπονόσφιν, in c. ex Μαλάσσω, cum præp. 998
ἀπονοτίω, in c. ex Μαίης 1000
ἀπόνυξις in ἀπονύσσω 1007
ἀπονυχίω, in c. ex Μερμίνων 1002
ἀπονωμάω, &c. in c. ex Μέρτρ 1005
ἀπονόω, in c. ex Μάομαι, pinso. 1007. & paulò pòst in Μάομαι, abstergo.
ἀπονοσφίζω, in c. ex Μάχη 1009
ἀπονοσφίζω, in c. ex Μάτην 1010
ἀπονόσφιν, cum d. in c. ex Μόχθος cum pr. 1011
ἀπονόσφισμα, in c. ex Μέθυ 1017
ἀπονοσφίσμα, in comp. ex Μειλίσσω 1018
ἀπονόσφιμα, in c. ex Μείρω 1020
ἀπονόσφιν, in c. ex Μέλας 1024
ἀπονόσφιν, in c. ex Μέλι 1027
ἀπονόσφιμα, in c. ex Μέρμφομαι 1030
ἀπονόσφιν, in c. ex Μένω, cum pr. 1033
ἀπονοσφίζω, dispertio, divido, depino. Comp. ex μερίζω.
ἀπονοσφερμίζω, in c. ex Μερμαίρω 1035
ἀπόλλυμι, cum d. in c. ex Λέπω 958
ἀπολλύω, in ἀπόλλυμι!
ἀπολλυγίζω, in c. ex Λευγὸς 960
ἀπολλύω, in c. ex Λύω 961
ἀπολλύω, in c. ex Λύκος 964
ἀπολυκάζω, in c. ex Λύκος bidè. Hesych. ἀπολαμβάνω.
ἀπόλυσις, in c. ex Λύω 965
ἀπολυμαίνω, in c. ex Λοιμὸς.
ἀπολυμαίνω, in ἀπολείπω 953
ἀπολύω, cum d in c. ex Λύω 969
ἀπολύω, in c. ex Πλὴς 1362
ἀπολύω, &c. in c. ex Ὀλίσθος 1152
ἀπολωβάζειν, cum d. in λίταρρος.
ἀπόλωτος, in c. ex πολατεύω 1362
ἀπολώλα, πολιτικὸς, in ἄπολις.
ἀπολωμάω, in πολλύω.
ἀπόλων, poëticè pro ἀπολῶν, definit: ut Il. ο, ἵν' ἀπόλλῃσι πάπτων.
ἀπολωβάλητος, in σελωβόλητος.
ἀπόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμι 1153
ἀπομηκάζω, cum d. in ἀπολογίζομαι, in c. ex λογίζομαι 947
ἀπόμπτος, cum d in ἀπολέγω 937
ἀπόνασθαι, in c. ex Ὀνίνημι 974
ἀπονεῖσθαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
ἀπονήσομαι, in c. ex Λάχος, infitior 977
ἀπονίζω, cum d. in c. ex Λούω, & in c. ex Λύμη, ibid.
ἀπόνιμαι, cum d. in c. ex Λούω cum præp. 984
ἀπονόσφιν, cum d. in c. ex Νόσφι 958
ἀπονοτίζω, in c. ex λοπίζω 958
ἀπονοτίζω, detraho, avello : more eorum qui lotu carpunt Emp. in Iphig. Aul. Τίς ἄρα μ' ὑποκρύπτει, κόμας Ἐρυμα ἐκφεῦσαι ἀδόσας Πιερίδι; quis mihi hanc comptus capillos eveller auſit?
ἀπονόω, in c. ex Λωφάω 988
ἀπομηκάζω, in ἀπολογίζομαι.
ἀπόμπτος, cum d. in ἀπολέγω 937
ἀπόνασθαι, in c. ex Ὀνίνημι 974
ἀπονεῖσθαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
ἀπόνιμαι, in c. ex Λούω 984
ἀπόνιμμα, in ἀπονίζω.
ἀπονίπτω, in c. ex Νίπτω 1103
ἀπόνιμμα, in ἀπονίπτω.
ἀπονοσφίζω, in c. ex Νόσφι 1108
ἀπόνυξις in ἀπονύσσω 1007
ἀπονυχίω, in c. ex Μερμίνων 1002
ἀπονωμάω, &c. in c. ex Μέρτρ 1005
ἀπόνω, in c. ex Μάομαι, pinso. 1007. & paulò pòst in Μάομαι, abstergo.
ἀπονοσφίζω, in c. ex Μάχη 1009
ἀπονοσφίζω, in c. ex Μάτην 1010
ἀπονόσφιν, cum d. in c. ex Μόχθος cum pr. 1011
ἀπονόσφισμα, in c. ex Μέθυ 1017
ἀπονοσφίσμα, in comp. ex Μειλίσσω 1018
ἀπονόσφιμα, in c. ex Μείρω 1020
ἀπονόσφιν, in c. ex Μέλας 1024
ἀπονόσφιν, in c. ex Μέλι 1027
ἀπονόσφιμα, in c. ex Μέρμφομαι 1030
ἀπονόσφιν, in c. ex Μένω, cum pr. 1033
ἀπονοσφίζω, dispertio, divido, depino. Comp. ex μερίζω.
ἀπονοσφερμίζω, in c. ex Μερμαίρω 1035
ἀπόπαλλω, ἀποπαλέω, in comp. ex Πάλλω 1240
ἀπόπατος, in d. ex πάπτω, avus 1241
ἀποπαπτάω, in πάπτω, Ianugo.
ἀποπαρθένος, &c. in c. ex Παρθένος 1244
ἀπόπασις, in c. ex Πάω 1256
ἀποπατέω, cum d. in c. ex Πατέω 1252
ἀποπαύω, in c. ex Παύω 1255
ἀπαυτεφαγία, ἀποπεφάγω, in c. ex Πεφαγὼν 1265
ἀποπέλιος, in c. ex Πέλιος 1263
ἀποπελεκάω, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἀποπεμπτάω, in c. ex Πέντε 1286
ἀποπέμπω, cum d. in c. ex Πέμπω 1278
ἀποπενθέω, in c. ex Πένθος 1282
ἀποπεράω, in c. ex Πέρας 1290
ἀποπεφτάω, idem quod ἀποπεφάγω. Suid.
ἀποπεφύσω, in c. ex Πεφύσω, transeo 1291
ἀποπέρθω, in c. ex Πέρθω 1292
ἀποπεπλωτὸν, in πλωτὸν 1502
ἀποπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 1298
ἀποπεφασμένος, in ἀποφαίνω 1705
ἀποπήγνυμι, in c. ex Πηγνύω 1301
ἀποπνέω, in c. ex Πνέω 1303
ἀποπίζω, cum d. in c. ex Πιέζω 1307
ἀποπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1332
ἀποπίνω, in c. ex Πίνω 1310
ἀποπίπλω, in c. ex Πίπλω 1314
ἀποπιτύω, in c. ex πίτος 1263
ἀποπλάζω, in c. ex Πλάζω 1320
ἀποπλαγκτὸς, cum d. in c. ex Πλάνη 1321
ἀποπλάσω, in c. ex Πλάσω 1322
ἀποπλέω, in c. ex Πλέω 1333
ἀποπλίνθω, in c. ex πλίνθος 1331
ἀποπλίνθος, cum d. & ἀποπλίθω, in ἀποπλάσω.
ἀποπλήρω, cum d. in c. ex πλήρης 1330
ἀποπλύνω, in c. ex Πλύνω 1336
ἀποπλύσιμα, in c. ex Πλύσιος 1339
ἀποπόλεω, in c. ex Πόλεμος 1339
ἀποπολίω, in com. ex Πολίω 1438
ἀποπολιτεύω, in c. ex Πολίτης 1340
ἀποπολλύω, cum d. in c. ex Πλύνω 1341
ἀποπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 1343
ἀποπνίγω, in c. ex Πνίγω 1345
ἀποπνοὴ, cum d. in ἀποπνέω.
ἀποποιόομαι, cum d. in c. ex Ποιέω, cum pr. 1347
ἀποπονέω, in c. ex πόνος, cum pr. 1284
ἀποπορδὴ, in ἀποπέρδω.
ἀποπορεύομαι, ἀποπορεία, in c. ex πορεύομαι 1272
ἀποπρεμνὰ, in c. ex Πρέμνον 1379
ἀποπρεσβεύω, in c. ex Πρέσβυς, legatus 1381
ἀποπτείομαι, in c. ex Πείομαι 1383
ἀποπτέω, in c. ex Πείω 1384
ἀποπτέω, in Πεῖ ibid.
ἀποπτερύσσω, in c. ex Πτέρυξ 1391
ἀποπτερύσσομαι, in c. ex Πτέρυξ 1393
ἀπόπτησις, in ἀποπτόμαι.
ἀποπτύω, in c. ex Πτύω 1395
ἀποπτύελος, in c. ex Πτύελος 1362
ἀποπτύομαι, in c. ex Ὄπτομαι, cum præp. 1399
ἀπόπτω, in ἀποπτόμαι.
ἀποπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
ἀπόπτωσις, in ἀποπίπτω.
ἀποπτώσσω, in ἀποπτήσσω.
ἀποπυθέσθαι, in c. ex Πυθέσθαι 1403
ἀποπυνθάνομαι, in ἀποπυθέσθαι 1404
ἀποπυρόω, in c. ex Πῦρ 1405
ἀποπυτίζω, in ἀποπτύω.
ἀποραφανίδωσις, in Ῥάφανος 1408
ἀπορέγω, &c. in c. ex Ὀρέγω 1190
ἀπορέω, in c. ex Ὀρέγω porrigo 1192
ἀποφέρω, in c. ex Ὀφείλω 1419
ἀπόρευτος, in c. ex πορεύομαι 1427
ἀποφέω, cum d. in ἀποφέω.
ἀπορθόω, in c. ex Ὀρθὸς 1193
ἀποφείω, in ἄποφος.
ἀποφέω, &c. in c. ex Ὀφείλω 1190
ἀπορέω, in c. ex Ὀρέγω porrigo 1192
ἀποφέρω, in c. ex Ὀφείλω 1419
ἀπόρευτος, in c. ex πορεύομαι 1427
ἀποφέω, cum d. in ἀποφέω.
ἀπορθόω, in c. ex Ὀρθὸς 1193
ἀποφείω, in ἄποφος.
ἀποφέω, in c. ex Ὄρνις 1198
ἀπόφυμι, in c. ex ὄρυμι 1208
ἀποφέω, in c. ex πόρος via 1270
ἀποφέω, in c. ex ὁδὸς 1208
ἀποφράδιμος, in ἀποφράς.
ἀποφράδες, murices : apud Aristot. anim. lib. 4. 657
ἀποφράσσω, in c. ex Ῥάσσω 1416
ἀποφράσω, in c. ex Ῥάω ibid.
ἀποφράξ, ἀποφράξις, in ἀποφράσσω.
ἀποφράω, in c. ex Ῥάω, cum præp. 1417
ἀποφράσσω, in c. ex Ῥάσσω 1418
ἀποφράσθω, in ῥᾳθυμέω.
ἀποφράω, cum d. in c. ex Ῥέω, cum præp. 1422. & 1426.
ἀποφρίσσω, ἀποφρίκω, ἀποφρίσσω, cum d. in c. ex Ῥίγος, cum pr. 1429
ἀποφρίξ, ἀποφρίσις, ἀποφρίκωσις, ἀποφρίκτης, cum d. in comp. ex Ῥέω, dico 1426
ἀποφρίγω, in c. ex Ῥίγος 1435
ἀποφρίζω, in c. ex Ῥίζα ibid.
ἀποφρίτω, in c. ex ῥίπτω 1436
ἀποφρίπτω, ἀποφρῖψις, in c. ex Ῥίπτω 1434
ἀποφρὼξ, cum d. in ἀποφράσσω
ἀποφροιζέω, in c. ex Ῥοῖζος 1437
ἀπόφρυς, in ἀποφρύω.
ἀποφροφέω, in c. ex Ῥοφέω 1437
ἀποφρύπτω, in com. ex ῥύπτω 1438
ἀπόφρυτος, ἀποφρύω, in ἀποφρύω.
ἀποφρώσσω, ἀόρ. ὃ, abrupta seu divulsa, ut πέτρας ἀποφρῶξάσθαι Macc. l. 3. c. 14.
ἀποφρώσσω, in ἀποφράσσω.
ἀποφυσάω, cum d. in c. ex Ὀφύσσω 1204
ἀποφρυλίζω, in ὀφρυλίζω, ab Ὀφρυδὼν 1205
ἀπόφυσις, in c. ex Ποφύω 1367
ἀποφύσσω, in com. ex Ὀφύσσω.
ἀπόφως, in ἄποφος. (1208
ΑΠΟΣ 176
ἀποσαλεύω, in c. ex Σάλος 1443
ἀποσειχέω, in c. ex Σαρὸς 1445
ἀποσκίλλω, in com. ex Σκίλλα 1447
ἀποσκεφόω, in c. ex Σκαφὴς 1448
ἀποσεσηνυῖα, in c. ex Σεσηνὼς ibid.
ἀποσείω, cum d. in c. ex Σείω 1451
ἀποσεμναίνω, in c. ex Σεμνὸς 1454
ἀποσεύω, in comp. ex σεύω 1452
ἀποσίδω, in c. ex σίδω 1453
ἀποσηκόω, in c. ex Σηκὸς 1455
ἀποσημαίνω, &c. in com. ex Σῆμα 1456
ἀποσίπω, in com. ex Σίπω 1459
ἀποσιμόω, in c. ex Σιμὸς 1462
ἀπόσιτος, cum d. in c. ex Σῖτος 1464
ἀποσπάω, cum d. in c. ex Σπάω 1466
ἀποσκάλλω, in c. ex Σκάλλω.
ἀποσκαρίζω, in ἀποσκαρίζω.
ἀποσκαδεύω, cum d. in c. ex Σκαδεύω 1470
ἀποσκαπίζω, in ἀποσκάπτω.

ἀποκλαπαρνισμὸς, in c. ex Σκίπαρον 1473
ἀποκλέπτομαι, cum d in c. ex Σκίπτομαι 1474
Ἀποκλέπτω, in c.ex Σκέπω 1477
Ἀποκλέπτω, cum d. in Ἀποκλέπτομαι, & in com. ex Ὀχοπὸς Scopus ibid.
ἀποκναίζω, cum d.in c.ex Ὀκνάζω 1478
ἀποκλίμπτω, εῖ d in ἀποκλίπτω. Ἀποκλείω, cum d. in c. ex Σκλωὶ 1481
Ἀποκλίνω, cum d.in c. ex Σκλίπτω nitor 1482. & in c. ex Σκλίπτω decido 1482
ἀποκναίζω, εῖ, d.in c.ex Σκλάζω 1484
ἀποκνίδωμαι, in Ἀποκνεδῶ.
ἀποκνίφω, cum d.in c.ex Σκλῆρος tumor 1486
ἀποκνιφάω, in c.ex σκιφτάω 1468
ἀποκνίω, ἀποσκλῆμι, in com. ex Σκέλλω 1471
Ἀποκλινέω & ἀποκλιμάω, cum σκλιὴ, ὡὼ à σκληὲς 1472
ἀποκολλάπτω, in c. ex Σκολλάπτω 1486
Ἀπόκοπ Ω, cum d. in ἀποσκέπτομαι & in c.ex σκοπὸς 1474
ἀποκοκεμίζω, cum d. in c. ex Κόκεμξ 846
ἀποκοκοτέω, cum d.in c.ex Σκότω 1488
ἀποκναλίζω, rejicio & repudio tanquam rem contemnendam. Ex σκύβαλον.
ἀποκνυδμάνω, idem quod σκυδμαίνω, irascor, succenseo. Homer. Il.ε.
ἀποκυίζομαι, idem quod σκύζομαι, irritor. Hesych.
ἀποκυλίζω, in c. ex Σκύδης 14ᵒ 9
ἀποκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω, deprædor, eripio spoliando. Theocr.idyll.26.
ἀποκυλίω, in c. ex Σκώληξ cum præp. 1490
ἀποκυμάω, ἀποκυμόω, in c ex Σκυμάω 1491
ἀποκυμκυόω, in c. ex Μικεὸς.
ἀποκυμιλεύω, cum d. in c.ex Σμίλη 1492
ἀποκυλίχω, in c ex Σμύχω ibid.
ἀποκοβέω, cū d.in c.ex Σοβέω 1493
ἀποσ Ω in πόσ Ω 1212
ἀποκαθέδω, in ἀποκάω.
ἀποκαπνέχω, in c. ex Σκαφέχω. 1499
ἀποκαπνιχαλάω, in c. ex Σκάφαλον 1500
ἀποκαπτιβάζω, &c. in ἀποκαπίω 1498
ἀποκαπίω, εῖ d.in c.ex Σκάπω 1501
ἀποκαπείρω, in c. ex Σκάφω, cum præp. 1504
ἀποκαπέσθω, in c. ex Σκάνδω, cum præp. 1506
ἀποκαπκάω, &c. in ἀποκαπέρω.
ἀποκαπαυδάω, in c.ex Σκαύδω 1509
ἀποκαπγίζω, cum d.in c.ex Σκάγχω 1512
ἀποκαπκδέω, in c.ex Σκινδ Ω. ibid.
ἀποκαπανδ Ω, in ἀποκαπάνδω.
ἀποκαπιπ Ω, in ἀποκαπέρω.
ἀποκαπκδάζω, in c. ex σπαδὴ 1509
ἀποκοντ Ω, in ἀποσύομαι.
ἀποκνγμα, in ἀποκνίζω.
ἀποκρδόω, ἀποκρδώ, in ἀφίσημι.
ἀποκτίζω, in c.ex Στείζω 1513
ἀποκτιθμάω, in c. ex σιθμὸς 711
ἀποκαλάω, ἀπόκλιξις, in ἀποκλίζω
ἀπόκλισις, cum d. ἀποκλίτης, cum d. in ἀφίσημι.
ἀποκαυέχω, in c. ex Σταυεχὲ 1514
ἀποκαφιδάω, in c. ex Σπαείς 1515
ἀποτέχω, cum d.in c.ex Στίχω 1516
ἀποτεκίχω, in c.ex Στείχω 1519
ἀποκλεγίζω, in com. ex Στλεγγὶς 1534
ἀποκύλλω, in c. ex Στέλλω 1521
ἀποκυνόω, in c. ex Στενὸς 1526
ἀποκεπτιπόω, in ἀποκέφω.
ἀποκέφω, in c. ex Στέρφω.
ἀποκεφέω, cū d. in c.ex Στρέφω 1528
ἀποκεβρω cū d. in c.ex Στρῶω 1530
ἀποκνίζω, in c.ex Στνίζω 1531
ἀπόκνμα, cum d.in ἀφίσημι
ἀποκνεῖω, in c.ex Στνείζω 1532
ἀποκίσω, in 1. claſſe c. ex ἴσημι, appendo. 711
ἀποκτίζω, in c.ex Στελέω 1517
ἀποκίλλω, &c. in c.ex Στίλλω 1533
ἀποκίλω, in ἀποκίλλω.
ἀποκελεγίζω, cum d. in σελεγγὶς.
ἀποκυλί, cum d in ἀποκυέλλω.
ἀποκεμάω, cum d.in c. cū pr. 1536
ἀποκέπερ Ω, in ἀποκεφέρω.
ἀποκακόω, cum d. in c. ex Ὀκέραιον 1213
ἀποκρατέω, in c.ex Στεγανὸς 1542
ἀποκράτ Ω, in σκατὴς 44
ἀποκεχαπιδάω, in dic. ex σκατὸν 1258
ἀποκεβλόω, in c.ex σκελόω 1548
ἀποκεβόω, cum d. 1545
ἀποκυτέω, in c.ex Σπυτέω 1550
ἀποκεκυφίζω, in c.ex σκυφιλὶς 1552
ἀποκύφω, in c.ex Σκύφω ibid.
ἀποκυκλόω, in c. ex Σκυκὶ 1554
ἀποκυλόω, in c. ex Σύλη ibid.
ἀποκυμεδιάω, in σκμιδιάω 250
ἀποκυμβελεύω, in συμβελὴ 279
ἀποκυπάζω, cum g. in συνάζω 38
ἀποκυέμα, in Ὑπκύω. (1556
ἀποκυεῖζω, in com. ex συείζω ibid.
ἀποκυείζω, in c.ex συείζω ibid.
ἀποκυεινθω εἰς c.ex Συείνω ibid.
ἀποκύω, cum d.in c. ex Σύρω 1557
ἀποκυοτίζω, in πίστη Ω 1465
ἀποκυόω, sive ἀποκυεύω, ἀποκύω, in ἀποκύω 1560
ἀποκράζω, cum d.in c. ex Στράζω, ἀποκραείζω, in c.ex Σκράζω 1561
ἀποκρακίζω, in c. ex Σκρακίζω 1562
ἀποκράλλω, in c. ex σκράλλω, cum præp. 1563
ἀποκραμάω, idem quod σκραμάω, collabor, concido : apud ἀποκραμάω, in ἀποκρέμω. (Polyb.
ἀποκράπω ibid.
ἀποκρεμβυδάω, cū d.in c. ex Σκορδάλη 1564
ἀποκρίλωσις, in ἀποκρίλλω.
ἀποκρίνω, in c. ex Σκίνω 1566
Ἀποκρίζω, cum d. in comp. ex Σφραγὶς ibid.
Ἀποκράμμαι, in c. ex Ὀκτράμομαι 1214
Ἀποκύζω, in c.ex Σκύω 1569
ἀποκλιδάω, cū d in Σκαλὶς 1568
ἀποκράω, ἀποκάζω.
ἀποκρδάζω, in c.ex Σκρδάω 1569
ἀποκρδὸς, in ἀπκρὸς.
ἀποκρίζω, cū d.in c.ex Σκίζω 1571
ἀποκρίνω, in c.ex Σκίνθ Ω.
ἀποκρδάζω, in c. ex Σκρδὰν.
ἀποκύω, in c. ex σκύω 1495
ἀποκυγὴ, in ἀποκύω.
ἀποκυδάω, in ἀποκυέω.
ἀπόκυσις, in ἀποκύω.
ἀπόκυσμα, in ἀποκύω.
ἀπόκυσμα, in ἀποκύω.
ἀπόκυσμα

ἀεισοταλπηκτὴς. in com ex Σάλπιγξ 1444
ἀεισοτέχνης, in c. fine pr. 1215
ἀεισοτικὸς, in c. fine pr. 1631
ἀεισύχειρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀεισώδινες, in c. ex Ὠδὶν 1133
ἀεισωτὸς, in A'εισω. ibid.
ἀεισταλὴς, in c. definentibus in Ὑραλὴς 1563
ἀεὶφερσᾶς, cum d. in c. fine pr. 1758
ἀεὶφρων, cui est mala mens, malè animatus, apud Suid. Comp. ex φρὴν.
ἄμενον, herba palustris, apud Dioſc. A'plerisque scribitur ἄγκιστον.
ἀζήλωμα cum d. in A'ρκίω.
A'ΡΚΕΤΘΟΣ, cum d. 188
A'ΡΚΕ'Ω, cum d. 189
ἀρκιλαὶ, in A'ρκτ☉ 190
ἀίτιν☉, in A'ιτέω, & in A'ρατ☉.
ἀκὼς, auxilium: Heſych.
ἀρκοντος, in Ἀρ'κέω.
A'ΡΚΤΟΣ, cum d. 190
ἀρκτᾶρ☉, in c. ex Οὐρᾷ 1219
ἀκτοῦλαξ, in c. ex σύλαξ 1770
ἀρκτῶ☉, in A'ρκτ☉.
ἀρκυοσία, cum d. in c. ex φώσις, fine pr. 708
A'ΡΚΥΣ 190
ἀρκύστ☉, in c. ex στὸς, fine pr. 709
ἀίρκυς, ἐδὸς, cum d. in c. mut. s in ω. 1223
A'ΡΜΑ 190
ἁρμαλιὰ, in ἁρμὸς.
ἁρμαλίαι ὄχαι, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat.
ἁ ἱρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7. Xen. pæd. 2.
ἁρμάτ☉, ἁρματεύω, in A'ρμα.
ἁρματηλασία, ἁρματήλατος, cum d. in 2. claſſe c. ex Ἐλαύνω 468
ἁρμάτιον, &c. in A'ρμα.
ἁρματοξόμαι, in c. ex ξέω 1665
ἁρματοῖαι, in A'ρμα.
ἁρματομάχας, ex curru pugno. Euſt.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πάσσω 1302
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω. fine pr. 1349
ἁρματοτεχτέω, cum d. 1659
ἁρματοτεχτὰς, &c. in c. ex τεχτὼς 1665
ἁρμὺν☉, ἁρμῦνον, in A'ρω.
ἅρμυρα, in A'ρω.
ἀειμιλάτης, cum d. 468
A'ρμίνιος, confeſtim: Cal. in lex. Hippocr. Doricum eſſe annotat.
ἁρμογὴ, ἁρμοδὸν☉, in ἁρμὸς.
ἁρμὸζω, cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμολογέω, in c. ex λόγ☉, ratio 946
ἁρμονία cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμὸς, &c. ἁρμόσῃς, cum d. in A'ρω.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρ ἐεδοίτης, agnis veſcens: Epigram.
A'ΡΝΕ'ΟΜΑΙ 190
ἀρνεῖος, ἀ ρνεῖ☉, ἀρνειὸς, ἀρνευτὴρ, cum d. in A'ρς.
ἀρνικὸς☉, in c. ex Θεὸς.
ἄρνισις, ἀρνιστὴς, in A'ρνέομαι.
ἀόρνιχλον, ἀφίλον 193
ἀρνόγλωσσον, in c. ex Γλῶσσα.
ἀρνοφαγ☉ 1701
ἀρνόφθυμλον, in c. ex Φύλλον 1772
A'ΡΝΥΜΑΙ 191
ἀρνωδὸς, in c. ex ᾠδὴ, fine præpoſ. 54
ἄρομα, in A'ρόω.
A'ΡΟΝ 192
ἄρος, in A'ρω.
ἄρσατος, cum d. in A'ρόω 191
ἄρσατον ibid.
ἄρστ☉, & ἀρστεῦν, &c. ibid.
ἀρστεύσας, in c. ex Πὰς 1370
ἀρτεμὲς, cum d. in A'ρόω.
ἀρτεμπ☉, in com. ex πὰν☉, ſine præp. 1285
A'ΡΤΑ'ΖΩ, cum d. 191
A'ΡΤΙΑ'ΖΩ, cum d. 192
ἄρτμαξις, in c. ex Βία.
ἄρτσμα, ἀρτσὸς, in A'ρπάζω.
ἀρτσὸς, cum d. in c. ex Ἡσίοδ. 1257
ἄρτσ☉, cum d. in A'ρπάζω.
ἀρτὺζα, in com. ex Πὰζα, fimbria 1259
ἄρτος, apud Cretenſes dicitur milyas: Heſych.
ἄρτυν, in Ἀρ'πάζω.
A'ρτὺς, ſeu ἀρτὶς, ἴδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro βάσις, à ἐστὼς, teſte Etymol. qui citat hunc verſum Callim. Ἐγὼ μὲν Τερπίωνα σοὶ ἀρτίδεσιν ἔσικε.
ἄρτυσα, in A'ρπάζω.
ἀρτύω, cum d. in c. ex ἁρμὸς, fine pr. 708
A'ΡΥΣ 190
ἀρχύστ☉, in c. ex στὸς, fine pr. 709
ἀίρχω, ἐδὸς, cum d. in c. mut. s in ω. 1223
A'ΡΜΑ 190
ἁρμαλιὰ, in ἁρμὸς.
ἁρμαλίαι ὄχαι, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat.
ἁ ἱρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7. Xen. pæd. 2.
ἁρμάτ☉, ἁρματεύω, in A'ρμα.
ἁρματηλασία, ἁρματήλατος, cum d. in 2. claſſe c. ex Ἐλαύνω 468
ἁρμάτιον, &c. in A'ρμα.
ἁρματοξόμαι, in c. ex ξέω 1665
ἁρματοῖαι, in A'ρμα.
ἁρματομάχας, ex curru pugno. Euſt.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πάσσω 1302
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω. fine pr. 1349
ἁρμὺν☉, ἁρμῦνον, in A'ρω.
ἅρμυρα, in A'ρω.
ἀειμιλάτης, cum d. 468
A'ρμίνιος, confeſtim: Cal. in lex. Hippocr. Doricum eſſe annotat.
ἁρμογὴ, ἁρμοδὸν☉, in ἁρμὸς.
ἁρμὸζω, cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμολογέω, in c. ex λόγ☉, ratio 946
ἁρμονία cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμὸς, &c. ἁρμόσῃς, cum d. in A'ρω.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρ ἐεδοίτης, agnis veſcens: Epigram.
A'ΡΝΕ'ΟΜΑΙ 190
ἀρνεῖος, ἀ ρνεῖ☉, ἀρνειὸς, ἀρνευτὴρ, cum d. in A'ρς.
ἀρνικὸς☉, in c. ex Θεὸς.
ἄρνισις, ἀρνιστὴς, in A'ρνέομαι.
ἀόρνιχλον, ἀφίλον 193
ἀρνόγλωσσον, in c. ex Γλῶσσα.
ἀρνοφαγ☉ 1701
ἀρνόφθυμλον, in c. ex Φύλλον 1772
A'ΡΝΥΜΑΙ 191
ἀρνωδὸς, in c. ex ᾠδὴ, fine præpoſ. 54
ἄρομα, in A'ρόω.
A'ΡΟΝ 192
ἄρος, in A'ρω.
ἄρσατος, cum d. in A'ρόω 191
ἄρστ☉, & ἀρστεῦν, &c. ibid.
ἀρστεύσας, in c. ex Πὰς 1370
ἀρτεμὲς, cum d. in A'ρόω.
ἀρτεμπ☉, in com. ex πὰν☉, ſine præp. 1285
A'ΡΤΑ'ΖΩ, cum d. 191
A'ΡΤΙΑ'ΖΩ, cum d. 192
ἄρτμαξις, in c. ex Βία.
ἄρτσμα, ἀρτσὸς, in A'ρπάζω.
ἀρτσὸς, cum d. in A'ρπάζω. 1257
ἄρτσ☉, cum d. in A'ρπάζω.
ἀρτὺζα, in com. ex Πὰζα, fimbria 1259
ἄρτος, apud Cretenſes dicitur milyas: Heſych.
ἄρτυν, in Ἀρ'πάζω.
A'ρτὺς, ſeu ἀρτὶς, ἴδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro βάσις, à ἐστὼς, teſte Etymol. qui citat hunc verſum Callim. Ἐγὼ μὲν Τερπίωνα σοὶ ἀρτίδεσιν ἔσικε.
ἀρτυσα, in A'ρπάζω.
ἀρτύω, cum d. in c. ex ἁρμὸς, fine pr. 708
A'ΡΥΣ 190
ἀρχύστ☉, in c. ex στὸς, fine pr. 709
ἀίρχω, ἐδὸς, cum d. in c. mut. s in ω. 1223
A'ΡΜΑ 190
ἁρμαλιὰ, in ἁρμὸς.
ἁρμαλίαι ὄχαι, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat.
ἁ ἱρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7. Xen. pæd. 2.
ἁρμάτ☉, ἁρματεύω, in A'ρμα.
ἁρματηλασία, ἁρματήλατος, cum d. in 2. claſſe c. ex Ἐλαύνω 468
ἁρματοξόμαι, in c. ex ξέω 1665
ἁρματοῖαι, in A'ρμα.
ἁρματομάχας, ex curru pugno. Euſt.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πάσσω 1302
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω. fine pr. 1349
ἁρμὺν☉, ἁρμῦνον, in A'ρω.
ἅρμυρα, in A'ρω.
ἀειμιλάτης, cum d. 468
A'ρμίνιος, confeſtim: Cal. in lex. Hippocr. Doricum eſſe annotat.
ἁρμογὴ, ἁρμοδὸν☉, in ἁρμὸς.
ἁρμὸζω, cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμολογέω, in c. ex λόγ☉, ratio 946
ἁρμονία cum d. in ἁρμὸς.
ἁρμὸς, &c. ἁρμόσῃς, cum d. in A'ρω.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρμὸς, ἄρμενος☉, &c. in A'ρς.
ἁρ ἐεδοίτης, agnis veſcens: Epigram.
A'ΡΝΕ'ΟΜΑΙ 190
ἀρνεῖος, ἀ ρνεῖ☉, ἀρνειὸς, ἀρνευτὴρ, cum d. in A'ρς.
ἀρνικὸς☉, in c. ex Θεὸς.
ἄρνισις, ἀρνιστὴς, in A'ρνέομαι.
ἀόρνιχλον, ἀφίλον 193
ἀρνόγλωσσον, in c. ex Γλῶσσα.
ἀρνοφαγ☉ 1701
ἀρνόφθυμλον, in c. ex Φύλλον 1772
A'ΡΝΥΜΑΙ 191
ἀρνωδὸς, in c. ex ᾠδὴ, fine præpoſ. 54
ἀρπεγενὶς, cum d. in A'ρπίω.
ἀρπεβόλνιος, in c. ex Θόλος 635
ἀρπενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 821
ἀρπενόπαις, in c. ex Πὰς 1235
ἀρπίω, cum A'ρπίω.
ἄρπης, in ἁρπεμα.
ἁρπ☉, in A'ρπ☉.
A'ΡΤΑ'ΒΗ 194
A'ΡΤΑΜΟΣ, cum d. ibid.
ἀρτεύω, in A'ρτύω.
A'ΡΤΑ'Ω, cum d. 194
A'ΡΤΕΜΗ'Σ, cum d. 195
ἀρτεμιδόλπιος, vide in στλωδόλπ☉.
A'ΡΤΕ'ΜΩΝ 195
A'ΡΤΕ'ΟΜΑΙ ibid.
ἀρτεπαλὴς, in ἐπιβελὴς. 400
ἀρτεμία, in A'ατέω.
A'ρτὴρ, calceamenti genus, apud Suidam ex Phereer. in γαμοῦν. ¶ A'ρτῆρες, vide in Αἰφω.
A'ΡΤΗΡΙ'Α, cum d. 195
ἀρτηριοτομία, in c. fine præpoſit. 1606
A'ΡΤΙ 195
ἀρτιάζω, cum d. ἀρτιάκις in A'ρτιος.
ἀρτιαυχὴς, in c. ex βλάση 168
ἀρτιβρεχὴς, in c. ex Βρέχω.
ἀρτιγάμ☉, in c. ex Γαμέω.
ἀρτιγλύφ☉, in c. ex γλύφειν 307
ἀρτιγένεια, in c. ex γένεσις, herba 312
ἀρτιγόνιος, in c. ex Γένομαι 304
ἀρτιγόνυτον, in c. ex γόνυξ 308
ἀρτιγλυφὴς, in c. ex γλύφω 324
ἀρτίδρυ☉, in c. ex ξύλ 308
ἀρτιδαὴς, in c. ex Δαΐω disco 350
ἀρτιδακρυς, in c. ex Δάκρυ 354
ἀρτιδίδακτ☉, in c. ex διδακτὸς 396
ἀρτιδίνιον, in A'ρτ☉.
ἀρτιδόμ☉, in c. ex δομὴ, ſine præp. 370
ἀρτιεπὴς, in c. ex ἔπ☉ 494
Dicitur & ἀρτιέπεια, fœm. gen. pro ἀρτιεπὴς: apud Heſiod. in Theog.
ἀρτιζυγία, in c. ex ζυγὸς 581
ἀρτιζωὶς, in A'ρτιος.
ἀρτίζω, in c. ex ζωὸς 577
ἀρτιθανὴς, in c. ex Θανὼν.
ἀρτιθαὴς, in c. definentibus in Ἀχαὴς 641
ἀρτικρεπὲς, idem quod συμπωτικὸν: Heſych. ducta ſignificatione à remigantibus: qui ad numerum quaſi aquas plaudunt.
ἀρτιλόχευ☉, in c. ex λοχὸς 977
ἀρτιμαθὴς, in com. ex Μανθάνω ſine pr. 999
ἀρτιμελὴς, in c. ex Μέλ☉ membrum 1029
ἀρτιοστέιος☉, in c. ex ὀστέον 1294
A'ΡΤΙΟΣ 195
ἀρτιπαγὴς, in c. fine præp. 1302
ἀρτίπους, in c. ex Πὰς 1235
ἀρτίπλεξ☉, in c. ex Πλέκ☉ 1340
ἀρτίσως, ἀρτιστ☉, in comp. ex Ἱὼς 1370
ἀρτισκαπτος, in c. ex Σκάπτω 1469
ἀρτίσκος, in A'ρτ☉.
ἀρτίσομ☉, cum d. in c. fine præp. 1536
ἀρτιτελὴς, in c. ex τέλη myſteria 1600
ἀρτίτοκ☉, cum d. in c. fine præp. 1631
ἀρτίτομ☉, cum duo c. fine pr. 1604
ἀρτίτυπ☉, in c. ex τύπ☉ 1681
ἀρτιφαὴς, in c. ex φάω 1715
ἀρτιφανὴς 1707
ἀρτφατος, in c. ex φάω, occido, 1710
ἀρτίτερον, in c. ex ἑρῶ.
ἀρτιφυὴς, in c. fine præp. 1779
ἀρτφυτ☉ 1760
ἀρπφανὲ☉, in c. ex φανὴς, fine pr. 1783
ἀρτίχαρματος, in com. ex χαρμὴ 1794
ἀρτίχειρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀρτίχυτ☉, in c. ex χυτὸς 1808
ἀρτίως, in A'ρτι, & in A'ρτίος.
ἀρτίτέρυγμα, in 2. claſſe comp. ex πέρυγμαι 384
ἀρτοβύτειος, in c. ex βύτη, fine pr. 400
ἀρτοβύτιον, in c. ex βύτη 1619
ἀρτοκλὸν, cum d. in c. ex κλὴ, fine pr. 1619
ἀρτοκόπος, in c. ex Κόπτω 557
ἀρτολόγ☉, in c. ex λογὸς 577
ἀρτολογ☉, in c. ex Θεωρὸς, in poſteriori ſignific.
ἀρτοπλόκ☉, in c. ex Κλέπτω, ſine præp. 802
ἀρχαὶ 199
ἀρχαιὴς, in c. ex νὴν 950
ἀρχαιόγεω☉, in Μαίρεφ☉ 989
ἀρχαιοδιδάσκαλος, ὁ, qui pluribus monachis præeſt, abbas. Comp. ex ἀρχὴ.
ἀρχαιόλιθος, in c. ex Μυέλιον 1056
ἀρχαιοπάγ☉, cum d. in οἰνοπάγ☉ 1808
ἀρχαιπέτειον, principes familiarum Ioſue c. 21.
ἀρχαιπετὴς, in c. ex Πέτομαι 1265
ἀρχαιπόλιον, in c. ex Πολιὸν 1356
ἀρχαιπὸς, in c. fine pr. 1312
ἀρχαιρέσια, in ἀρχαιρέσιμος.
ἀρχαιπτόλεμος, in σπουπτὸς 1354
ἀρχαίρεσις 43
ἀρχαιφόνεργ☉, in σωφόνεργ☉ 38
ἀρχαιφυλακὴς, in σωματοφύλακὴς, in σωματοφύλακὴς 1771
ἀρχάγγελος, cum d. in c. ex τέκτων 1813
ἀρχαγέλης, in τελώνης 1851
ἀρχαγέν☉, in c. ex κλὴν 808
ἀρχαγμαὴς, in c. ex A'γὴς.
ἀρχαγὲς, &c. 197
ἀρχάτως, cum A'ρχὸς.
A'ΡΧΕ'ΛΑΟΣ 197
ἀρχαγέλ☉, in c. ex ἄγ☉ 9
ἀρχαγέλεια, in ἀρχαγὴς 202
ἀρχαγέλλω, cum d. ἀρχάγγελος, cum d. in c. ex A'γὴ principium 198
ἀρχαγόνεργ☉, cum d. in c. ex ἔργον 308
ἀρχαιολογία, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀρχαίπλεκ☉, in c. ex Πλέκ☉ 1340
ἀρχαῖος, cum der. in c. ex A'ρχὴ principium 179
ἀρχαιόστατος, cum d. in c. ex Τὰσσω 1656
ἀρχαιρεσία, cum d. in c. ex ἀίρεσις. 79
ἀρχαίτομος, cum ἀρχαίζω.
ἀρχαίτομος, in ἀρχαῖος.
ἀρχέγονος, cum d. in ἀρχαιόστατος ἀρχαῖον 199
ἀρχεγόνος, in c. ex Καὶς 726
ἀρχέλαος, &c. in c. ex Λαὸς 928
ἀρχέγεος, qui nunc primùm navigat: vel qui navi imperat, apud Suid.
ἀρχέκτυπος 1340
ἀρχεμόλπη☉ μῶσα, muſa quæ cantui præeſt: ſeu quæ cantum orditur. Athen. lib. 4. ex Steſichoro.
ἀρχεγόνεσις, in c. ex Ἐ'σπερος 526
ἀρχέγονος, cum d. in c. ex τὸπος.
ἀρχέλαν 300
ἀρχέγεργος, in c. ex Χοεὶς 1819
A'ΡΧΗ' 197
ἀρχὴ, cum d. in 3. claſſe c. ex A'γω, duco 41
ἀρχὴ δεν, in d. ex A'ρχὴ principium 197
ἀρχίον
ἀρχίον, in c. ex Γ'ατεὸς 667
ἀρχίβουβος, bubulcorum princeps.
ἀρχιβουκόλαξ, in ἑστμοτύλαξ 1770
ἀρχιγαμβρὸς, in c. ex δηιόζω 405
ἀρχιγένειος, in c. ex Δίκη 403
ἀρχιδιὰ 199
ἀρχιδικία, principatus inter remigas. Exponitur ſimplicitèr, remigratio: apud Suid.
ἀρχιδίκαιος, cum d. in c. ex Γ'εὸς 672
ἀρχιεπὴς, in c. ex Ἐ'πος 529
ἀρχιζεύγ☉, in ἑωυτὸν 557
ἀρχιζώστ☉, in c. ex ζωὸς 577
ἀρχιθεωρ☉, in c. ex Θεωρὸς, in poſteriori ſignific.
ἀρχικλέπτ☉, in c. ex Κλέπτω, ſine præp. 802
ἀρχικὸς 199
ἀρχικρὴς, in c. ex νὴν 950
ἀρχιμαγεῖος, ὁ, qui pluribus monachis præeſt, abbas. Comp. ex μάγος.
ἀρχιμαὴς, in c. ex Μυέλιον 1056
ἀρχιμαγ☉, cum d. in οἰνοχόν☉ 1808
ἀρχιπαιδωνία, principes familiarum Ioſue c. 21.
ἀρχιπαὴς, in c. ex Πέτομαι 1265
ἀρχιπαλὴς, in c. ex Πολιὸν 1356
ἀρχιπὴς, in c. fine pr. 1312
ἀρχιπὴς, in ἀρχαιρέσιμος.
ἀρχιπτόλεμος, in σπουπτὸς 1354
ἀρχιπτόλεμος 43
ἀρχιφόνεργ☉, in σωφόνεργ☉ 38
ἀρχιφυλακὴς, in σωματοφύλακὴς, in σωματοφύλακὴς 1771
ἀρχιτέκτων, cum d. in c. ex τέκτων 1813
ἀρχιτελὴς, in τελώνης 1851
ἀρχιτέν☉, in c. ex κλὴν 808
ἀρχιτραπὴς, in c. ex A'τὴς.
ἀρχιτρὸς, cum A'ρὼ.
A'ΡΧΟΝ 197
ἀρχόν☉, in ἀρχὴ 9
ἀρχοντὴς, in ἀρχὴ 202
ἀρχοντικὸς, cum d. ἀρχὴ principium 198
ἀρχοντικὸς, cum d. in c. ex ἔργον 308
ἀρχοντικὸς, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀρχοντικὸς, in c. ex Πλέκ☉ 1340
ἀρχοντικὸς, cum der. in c. ex A'ρχὴ principium 179
ἀρχοντικὸς, cum d. in c. ex Τὰσσω 1656
ἀρχοντικὸς, cum d. in c. ex ἀίρεσις. 79
ἀρχοντικὸς, cum d. in ἀρχαῖος.
ἀρχοντικὸς, in ἀρχαῖος.
ἀρχοντικὸς, cum d. in ἀρχαιόστατος ἀρχαῖον 199
ἀρχοντικὸς, in c. ex Καὶς 726
ἀρχοντικὸς, in c. ex Λαὸς 928
ἀρχοντικὸς, in c. ex νὴν 950
ἀρχοντικὸς, in c. ex Πέτομαι 1265
ἀρχοντικὸς, in c. ex Πολιὸν 1356
ἀρχοντικὸς, in c. fine pr. 1312
ἀρχοντικὸς, in ἀρχαιρέσιμος.
ἀρχοντικὸς, in σπουπτὸς 1354
ἀρχοντικὸς 43
ἀρχοντικὸς, in σωφόνεργ☉ 38
ἀρχοντικὸς, in σωματοφύλακὴς, in σωματοφύλακὴς 1771
ἀρχοντικὸς, cum d. in c. ex τέκτων 1813
ἀρχοντικὸς, in τελώνης 1851
ἀρχοντικὸς, in c. ex κλὴν 808
ἀρχοντικὸς, in c. ex A'τὴς.
ἀρχοντικ

ἀ εφαὴς, in c. ex φάω 1715
ἀτεγκτων, in c. ex Χιτὼν 1812
ἄτεκνον, in ἄτεκνος.
ἀτενσπάω, ἀτενσπῶ, in c. ex τεῶσπας & τεωτὸς 1539
ΑΣΤΤ 281
ἀτευδοάτω, in c. ex Βοάω, sine pr. 272
ἀτεύγετων, cum d. in c. ex Γείτων.
ἀτευκὲς, cum ἀτευκὴς, in Ἀτευ 211
ἄτευλ, in c. ex Στυλῶ.
ἀτεμβὼν, in c. ex Μέπω, sine pr. 1034
ἀτεωὴμῶ, cum d. in c. ex Νέμω rego 1092
ἀτευχῶ 556
ἀτευτελέω, in c. ex Πελέω, sine pr. 1359
ἄτευχν, oppidum. Hesych. Scribitur ἀτευχὴν apud Etymol. qui diminut. esse ait ex ἀτυ: ut apud Callim. ἀτευχὴν ἐστυνέ-ξαυσες.
ἄτυτῶ, ἀτυτὴς in Στύω 1552
ἀτυτέλῶ, cum d. in c. ex σύτελῶ. ibid.
ἀτυδίη, ἀτυφία, in com. ex Στύφω, ibid.
ἀτυχενὲς, nihil affinitatis habens, alienum genere. Decomp. ex συγγενὴς.
ἀτυγνώμων, ἀτυγνωστὸς, cum d. in συγγνώκων.
ἀτυγκλινὸν, ἀτυγκλινὴς in συγκλίνω 801
ἀτυγκλωστὸν in c. ex Κλώθω 811
ἀτυγκέμισ, in συγκομίζω 834
ἀτυγκειτὸς, ἐὴ d. in συγκείνω 87;
ἀτυγκεστὸς, cum d. in σύγκεστος 877
ἀτυγγυτὸς. cum d. in συγγνέω 1807
ἀτυγχέφυτος. cum d. in συγχωνεύω. 1833
ἀτυκοφάντης, in συκοφάντης 1709
ἀτυλαίῶ, in ἄτυλος.
ἀτυλαρχὴς, in c. ex Ἀρχὴ principatus. 200
ἄτυλὴ &c. in ἄτυλος.
ἀτυλλήπτος, ἀτυλληψία, in συλλαμβάνω 922 (cum 948
ἀτυλλόγιστος, enm d. in συλλογίζομαι. ἀτυλος, cum d. in c. ex Σῦλη 1554
ἀτυμβατὸς, ἐὴ d. in συμβαίνω 235
ἀτυμβλήτ, ἀτυμβολὴ, cum d. in συμβάλλω.
ἀτυμβολὴ, cum d. in συμβολὴ.
ἀτυμμετρὸς, cum d. in c. ex Μέτρον. 1040
ἀτυμπαγὴς, in συμπαγὴς 1302
ἀτυμπαθὴς in συμπαθὴς 1251
ἀτυμπλέκτος. in συμπλέκω 1327
ἀτυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non potest. ἀτυμπόρευτος, in συμπορεύω 1413
ἀτυμφανὴς, cum d. in συμφάνω 1707
ἀτύμφορος, ἐὴ d. in συμφέρω 1733
ἀτυμφυὴς, in συμφυὴ 1778
ἀτύμφυλος, in συμφυλος 1771
ἀτύμφυτος, in συμφύω 1774
ἀτύμφωνος, cum d. in συμφωνέω 1783
ἀτυμφὼγος, in συμφὼγος 38
ἀτυμφὼνος, in συμφὼνος 79
ἀτυμφὼκτος, in συμφὼγος 38
ἀτυμφλακτος, in συμφλάσσω. ἀτυμφλεκτος, in συμπλέκω 179
ἀτυμφλεκτος, in συμφλεκτὸς 195
ἀτυμφόρτος, cum d. in συμφόρτος 385
ἀτυμφυλος, in c. ex Δῆλος.
ἀτυμφύλος, in συμφυλος.
ἀτυμφυὴς, in συμφυὴς.
ἀτυμφυτος, in συμφυτὸς, ἀτυμφυτος, cum d. in συμφύω 568
ἀτυμφυτος, in συμφυτὸς 19
ἀτυμφὼνος, cum d. in συμφὼνος 597
ἀτυμφυσία, ἀτυμφύσητος, cum d. in συμφύσημι 1626
ἀτυμφυτος, in συμφυτὸς 572
ἀτυμφυτος, ἀτυμφυτεία, in συμφυτος & τεφυτὸς 1583
ἀτυμφυτελὴς, in συμφυτελὴς 1599
ἀτυμφύτος, cum d. in συμφύτος 1591
ἀτυμφὼς, in c. sine pr. 1558
ἀτυνεκτος, in c. ex Συνέχω 1556
ἀτυσκιάζω, in ἀτυσκιάζω 1481
ἀτυσκιασία, ἀτυσκιαστὸς, in συσκιάζω 707
ἀτυσπλὰς, citra συσπλὴν, i. correctionem. Vox grammat.
ἀτυσπλάω, in c. ex Φιλῶ 1741
ἀτυσσάλευτος, cum d. in c. ex Σφαλλῶ 1560
ἀτυσφαλιστὸς, in comp. ex Σφάλλω 1562
ἀτυσφαλὴς, cum d. in c. desinentibus in σφαλὴς 1563
Ἀτ Σφ ΑΛΤΟΣ cum d. 211
ἀτυσφαλὼς in ἀτυσφαλὴς.
ἀτυσφέρω, cum Ἀ πάσχω. ἀτυστὴλ in ἀτυσφαλὴς 1564
ἀτυσφίγκτ, in ἀτυσφίγω 1566
Ἀ ΣΦΟΔΕΛΟΣ, cum d. 212
ἀτυσφίγκτος, in c. ex Σφίγγω 1567
ἀτυσχία, ἀτυσχὴς, in c. ex Σχὼ ibid.
Ἀ ΣΧΑΛΛΩ, cum d. 212
ἄτυσχετος in c. ex Ἔχω, desinentibus in ρητὸς 559
ἀτυχμὴ, ἀτυχμὸς, &c. in ἀτυχμὸν.
ἀτυχμὸν, cum d. in c. ex χμὸς 558
ἀτυχὴς, ἀτυχίζω, in ἀτυχὴς.
Ἀτύχιον, tuber terræ à quibusdam dicitur, ut docet Theoph. hist. pl. l. 1. c. 10.
ἀτυχὴς, in c. ex Σχίζω 1571
ἀτυχὴν, cum d. in c. ex Σχὴ 1572
ἀτυχὴς, in ἀτυ.
ἀτυχμ, &c. in c. ex Σῶμα 1573
ἀτυχὼς cum d. in c. ex Σῴζω 149 5
ἀτυωτοδιδασκαλ, in c. ex διδασκαλὸς 96
ἀτυωτοπόσια, luxuriosorum potatio, vel luxuriosa potatio.
ἄτυωτ, cum d. in ἄτυως.
ἀτυωφρόνιζω, in σωφρονίζω 1765
¶ Ἀτυῶ, stupeo, obstupesco, cum stupore admiror: ut apud Etym. ἀτυωρὸν χαυὰ ἔρμα.
ἀτυωπεδευχὼν, cum d. in c. ex Δαιδαλεύω.
ἄτυωτ, cum d. in c. ex τυκτὸς, sine præp. 1584
ἀτυλαύπω, cum d. in τυλοπτὸς 1413
ἀτυπαλὴς, in c. ex Ψυχὴ 1844
ἀτυπαρὴς, cum d. in c. ex Ταμίας 1577
ἀτυπεία, in c. ex τύξις, sine pr. 1584
ατυωμα, in Ἀ τύω.
ἀτυπετὼσατος, in c. ex Τετράγωνος 1578
Ἀ ΤΑ Ρ 212
ἀτυπὼσατος, ἀτυπεταξία, ἀτύπαρος, cum d. in c. ex Τασσω 1579
ἀτυπαρὴς, cum d. in c. ex Τάξις ib.
ἀτυπελέγκτος, in c. ex Τελέγχος 1580
Ἀ ΓΑΡΜΥΚΤΟΝ 212
ἀτυπὼτος, sive ἀτυπὼτὸς, cum ὠ-τεχπὸς.
ἀτυρτηδὴς, in ἀτυρὴς.
ἀτύρχυτ, in Τάρχυω 1580
Ἀ ΤΑ ΣΘΑΛΟΣ, cum d. 212
ἀτυωφὴ, cum d. in c. ex Ταὔφω 1585
ἀτυωφ, cū d. in c. ex Φάπω 620
Ἀ ΤΑ Ω, cum d. 212
ἀΤΗ 213
ἄτεγκτος, cum d. in c. ex Τέγγω 1586
ἀτειρὴς, cum Τέρω 1593
ἀτείχετος, in c. ex Τεῖχος 1594
ἀτέκμαρτος, cum d. in c. ex Τέκμαρ 1595
ἄτεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1632
ἀτέλεια, ἀτελεώτος, ἀτέλεστος, ἐὴ ἀτελὴς, vide etiam ἀτέλεσ, in c. ex τέλη myst. 1600
ἀτελὴς, cū d. 1598, 1599 & 1600
ἀτελώντ, in τελώνης 1851
ἀτέμιζ, querulus, miser. Etymol. Derivatum ex Ἀ τέμω.
Ἀ ΤΕΜΒΩ, cum d. 213
ἀτενὴς, cum d. in c. desinentibus in τερὴς 1591
Ἀ ΤΕΡ 213
ἀτέρεμνος, cum d. ἀτερέμνων, cum d. in τερέμνων 1594
ἀτερηδένις, in τερηδὼν 1608
ἀτερὸε, in Ἀ τερ.
ἀτερμάτος, ἀτέρμων, in c. ex Τέρμα 1610
ἀτερος, in Ε τερος.
ἀτερπὴς, cum d. in c. ex Τέρπω 1610
ἀτεὶ, cum d. 1677
ἀτελχὴς, in c. ex τεύχω 1613
ἀτεχὼ cum d. in c. sine pr. 1615
ἀτέω, cum Ἀ πάω.
ἀτὴ, in Ἀ πάω.
ἀτηκτος, in c. ex Τήκω 1617
ἀτηκέω, cum d. in τμεκὼ 1026
ἀτηκὲς, in Ἀ τηω.
ἀτῖος, in c. ex Τίω 1638
ἀτὶδωτος, cum d. in Τιδαυδὲ 1619
ἀτμιώχεας, cum d. in c. ex Ἀ γλὴν.
ἀτμικέω, cum d. in ἀτμὸς.
ἀτμὸς, cum d. in c. ex τμὴ 1639
ἀτμώνητος, cum d. 1189
ἀτμὸς, ἀτμὸσ, ἀτμωδὲς, cum d. in ἀτμὸς.
ἀτὸπακτ, in c. ex Τυάσσω 1633
ἀτὸπασμὴν in c. ex Ἀ τὴρ 156
ἀτπτίλλω, in Ἀ τυλὸς 212
ἀτὸς cum d. in ἀτὸς.
ἀτλαχὴς, Atlante genitus: apud Hesiod. Erg. lib. 1.
ἀτλας, cum d. ἀτλοῖος, ἀτλάντ, in c. ex τλάω 1576
Ἀ ΤΜΕΝΟΣ, cum d. 213
ἀτμὴ, in Ἀ τμὸς.
ἀτμητὸς, in c. ex τμάω aut τμήσω 1607
ἀτμιάω, in Ἀ τμὸς.
ἀτμιδὴς, ὁ ἀτμὶδα ἔχων. Hesych.
ἀτμίζω, &c. in Ἀ τμὸς.
ἀτμιεδὴς, εος, ὁ ἡ, fumi speciem generis: vel vapori similis. ἀτμιεδὴς, in modum vaporum. Gal. com. 3. in Hippocr. aphor.
ΑΤ ΜΟΣ, cum d. 213
ἀτὸϊχ, in c. ex Τοῖχος 1643
ἀτὸς, cum d. in c. sine præpos. 1631
ἀτολμὸ, cum d. in c. ex Τόλμα 1643
ἀτομὸ, in c. sine præp. 1604
ἀτὸς, cum d. in c. desinentibus in τὸς 1502
ἀτὸξὸ, cum d. in c. ex Τόξον 1645
ἀτπος, cum d. in c. ex Τόπος 1646
ἀτος, in Ἀ δω 51
ἀτραχὼλὸ, in τραχὼλὸς.
Ἀ ΤΡΑΚΤΟΣ, cum d. 213
ἀτρὰνὸ, in c. ex τραῦω 1636
ἀτρεῖπλος, ἀτρεαπὸς, &c. in c. ex τρέμω 1656
Ἀ ΤΡΑΦΑΞΙΣ 214
Ἀ ΤΡΕΚΗ Σ, cum d. ibid.
ἀτρεμαῖος, quietus: ut ἀτρέμαιαι βοαὶ, apud Eurip. in Oreste.
ἀτρέμας, cum d. in τρέμω.
ἀτρεπὲος, cum d. in c. ex τρεπτὸς 1655
ἄτρεστος, cum d. in c. ex Τρέω 1667
ἀτρηπτος, cum d. in c. ex Τρέπω 1636
ἀτελάκτος, in c. ex τελάσω 1651
ἀτελὴς, ατελεστὲος, &c. in c. sine præpos. 1671
ἀτερὸος, cum d. in c. ex Τέμνω 1667
ἀτερπος, cum d. in com. ex τερπὸς 1656
ἄτλεγος, cum d. 1659 & 1661
ἀτρυγὲς, ἀτρύγετος, in c. ex τρύγω 1672
ἄτρυτος, ἀτρύγλος, in c. ex τρύξ. ibid.
ἀτρὺπητος, in c. ex Τρύπω 1673
ἀτρύπητος, in c. ex πάω, sine præp. 1685
ἀτρυτὸς, cum d. in c. ex Τρύω 1674
ἀτρυτὸεις, ἀτρύρητος, in c. ex τρύφη. 652
ἀτρὼς, ἀτρωτος, cum d. in c. ex Τιτρώσκω 1637
Ἀ ΤΤΑ, &c. 214
Ἀ ΤΤΑ ΤΑΣ ibid.
ἀτθὰλὼ, in ἀτπλὸω.
Ἀ ΤΤΑΓΑΡΤΟΙ 214
Ἀ ΤΤΑΤΑΙ ibid.
Ἀ ΤΤΕ ΛΑΒΕΣ ibid.
Ἀ ΤΤΩ ibid.
Ἀ ΤΤΖΩ, cum d. 156
ἀτυπὸς, in com. ex Ἀ νεμὸς. 366
ἀτυπελὸς, in c. ex Κελδὼ 766
ἀτυπὲς, in c. ex Κεφάλη 771
ἀτυπὲς, in c. ex Κεφάλη sine præp. 779
ἀτυπὸς, in c. ex Κεφάλη sine pr. 793
ἀτυπὸς, in c. ex Κελδὼ 797
ἀτυπὸς, cum d. in c. ex κλιτὸς. 732
ἀτυπὸς, in com. ex Κόμη 834
ἀτυπὸς, in c. ex Στέγω 1517
ἀτυπὸς, in c. ex Στέγω 1527
ἀτυπὸς, cū d. in c. ex Τέλος 598
ἀτυπὸς, in c. sine pr. 1615
ἀτυπὸς, in c. ex τεῖχος 1647
ἀτυπὸς, cū d. in c. ex Ἔργον 500
ἀτυπὸς, in com. ex Φλοιὸς 1753
ἀτυπὸς, in c. ex Φὼς 1722
ἀτυπὸς, in c. ex Φὼς 1757
ἀτυπὸς, cum d. in c. sine præp. 1779
ἀτυπὸς 1780
ἀτυπὸς, in c. ex Φωνὴ, sine pr. 1783
ἀτυπὸς, cum d. in c. ex Φάω. 1785
ἀτυπὸς, in c. ex Φὼς 1715
ἀτυπὸς, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀτυπὸς, in c. ex χειρὶζω 1802
ἀτυπὸς, in c. ex Ἐ σία 526
ἀτυπὸς, ἦρος, ὁ, demissor; ab ἀφίημι
ἀφετὴς, cum d. ἀφέτης, ἀφετὴς, ἀφετὸς 564
ἀφεύω, in c. ex Εὔω.
ἀφέω, cum d. in c. ex Ἐ λω 560
ἀφὴ, in ἀπλοῦς cum 176
& in der. ex Ἀ πλω accendo. 179
ἀφηβὸς, cum d. in c. ex Ἡ βη.
ἀφηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡ γέομαι.
ἀφηδὼω, in c. ex ἡδὼω 596
ἀφηὼω, in c. ex Ἡ κω.
ἀφηλὲ, in c. ex Ἡ λιξὶς.
ἀφημάω, in c. ex Ἡ μαι.
ἀφημερὸω, in c. ex Ἡ μέρα 604
ἄφημος, ἀφήμων, in com. ex Φήμη 1718
ἀφηνιάζω, cum deriv. in com. ex Ἡ νία.
ἀφήτωρ, cum d. in ἄφετος 564
Ἀ ΦΘΑΙ 225
ἀΦθαρὲω, ἄφθαρτος cum deri. 592
ἀφθάω, in ἀφθω.
ἀφιλὸμαι, in c. ex Ἀ γλὶμαι.
ἀφαλὸς, in c. ex Φάλος 1711
ἄφαλτος, ἄφαλτος, in ἀφάλλομαι
ἀφαμαρτὴμων, in c. ex Ἁ μαρτάνω.
ἀφαμαρτὸεπὴς, in ἄμαρτοεπὴς.
ἀφανδάνω, in c. ex Ἀ νδάνω.
ἀφανὴς, cum d. 1707
ἀφαυτοῶτος, ἀφαύτατος, in c. ex φαστὸς. 1709
ἄφαυτος 1708
ἀφαὼς, in ἀφαὴς.
ἀφάπλω, in c. ex Ἁ πτω necto 78
Ἀ ΦΑΡ, ἀφαρὲ 224
ἀφαρὸς, ἐως, ὁ, pinna quam thynnus fœmina sub ventre habet: apud Athen. lib. 7. ex Aristot.
Ἀ ΦΑ ΡΚΗ 224
ἀφάρμικος, &c. in c. ex Φάρμακον 1712
ἀφαρμὰζω, vel ἀφαρμὸσω, in c. ex ἁρμὸζω 204
ἀφαρὸζομος, in c. ex Ζομὸς 586
ἀφαρὸς, ὁ ἡ ἦ, investis. Hesych. Item inratus: ut ἄφαρος γῆ, apud Suid. Etymologus deducit παρὰ τὸ φέρω, affertque ex Callimacho, ἦ ἄφαρον φαερὼσαν.
ἀφάρτος, inaratus φάρος ἢ ἦ ἄροσις, inquit Etym.
ἀφαρὲω, in c. ex Ἀ ρὼω.
ἀφαρπάζω, in c. ex Ἁ ρπάζω.
ἀφαὼσία, in ex φάσις 1719
ἀφάσιος, in ἀφὴ
ἀφασὸς, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαυὼνω, in ἀφαὼ.
Ἀ ΦΑΥΡΟΣ 224
ἀφαυὼω, in c. ex Ἀ ὼ sicco.
ἀφάω, in ἀφὴ.
ἀφεγγὴς, in c. ex φέγγος 1721
ἀφειδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
Ἀ ΦΕΛΗ Σ, cum d. 224
ἀφελκὼω, ἀφέλκωσις, in com. ex Ἕλκος.
ἀφέλκω. cum d. in c. ex ἕλκω cum præp.
ἄφεμα, in ἀφίημι.
Ἀ ΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντίνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti παρὰ τὸ ἀφίεναι, ut idem docet.
ἀφερμωὼω, in c. ex Ἐ μπνευς.
ἀφέρπω, cum d. in c. ex Ἕ ρπω
ἀφεστος 1733
ἀφεσις, ἀφέσιος, in ἀφίημι.
ἀφέστρὸς, in ἐσμὸς 562
ἀφεσὼκω, in ἀφίεμαι.
ἀφέσιος, in c. ex Ἐ σία 526
ἀφέστηρ, ἦρος, ὁ, demissor; ab ἀφίημι
ἀφετήειος, cum d. ἀφέτης, ἀφετηδὴς, ἀφέστος 564
ἀφεύω, in c. ex Εὔω.
ἀφέψω, cum d. in c. ex Ἑ ψω 560
ἀφὴ, in ἁπλοῦς cum 176
& in der. ex Ἀ πτω accendo. 179
ἀφηβὸς, cum d. in c. ex Ἡ βη.
ἀφηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡ γέομαι.
ἀφηδὼω, in c. ex ἡδὼω 596
ἀφηὼω, in c. ex Ἡ κω.
ἀφηλὲ, in c. ex Ἡ λιξὶς.
ἀφημάω, in c. ex Ἡ μαι.
ἀφημερὸω, in c. ex Ἡ μέρα 604
ἄφημος, ἀφήμων, in com. ex Φήμη 1718
ἀφηνιάζω, cum deriv. in com. ex Ἡ νία.
ἀφήτωρ, cum d. in ἄφετος 564
Ἀ ΦΘΑΙ 225
ἀΦθαρὲω, ἄφθαρτος cum deri. 592
ἀφθάω, in ἀφθω.

Α ΥΛΟ Σ, cum d. 218
ἀχὰ, in com. ex Τ Λη 1692
ἀὼπτυπτος, in c. ex Τρύπα 1673
ἀὼπτὸς, cum d. in c. m. ex ὠδὶ sine præp. 54
ἀὼλὴν, cum d. in Αὐλὸς.
ἀὼλωσειδὴς, habens figuram τῆς ἀὼλῶ. Quidam exp. anfractuosus. Diod. Sic.
ἀὼλωτὸς, cum d. in c. ex ὦλ 1180
ἀὼλωτὸς, in Αὐλὸς
ἀὼξὰνω, ἀὼξὼω, cum d. in Ἀ ὔξω.
ἀὼπνὸς, ficcitas, ariditas. Etym. ab αὖος ficco.
ἀὼς αὖτος, in d. ex Αὔω ficco.
ἀὼτὸ, cum d. in c. ex Τ πος 1695
Α ΥΡΑ 220
ἀυελὲω in Αὐειον.
Α ΥΓΙΟΝ, cum d. ibid.
Α ΥΣΤΗΡΟ Σ, cum d. 221
ἀυτὰχ ἦλ, in c. ex ἄχ ἦλ 9
ἀυτὰχ ἦλ ibid.
ἀὐτὸπτὴς, qui sibi ipsi admirationi est: apud Suid. & Etym. Comp. ex. Ἀ χάω, unde ἄχομαι.
ἀυτὰχ ἦ, in com. ex ἄχομαι.
ἀυτὰλ ἦφ, in com. ex Ἀ λεὰφη.
ἀυτπαλὴς, qui per se in altum fertur. Hesych.
ἀυτὸ, cum d. 156
ἀυτὸ λὸς, in com. ex Ἀ νε λὸς. 221
Α ΥΓΑ Ρ
ἀυτὸκλεσσ, in com. ex Ἀ φέκω 185
ἀυτὸκλεσσ, cum d. in c. ex Ἀ γκὶω.
ἀὐτὸ, in Αὖ.
ἀυτὸκρὴ, in ἐνεργὸς 501
ἀυτὸξὸ, cum d. in ἐξεστ 570
ἀυτὸπρ ἦλ, in ἐπαγγὲλλω 8
ἀυτὸπὸλὸ, in ἐπὶ Ὠλὴ.
ἀυτὸπαστὸς, in dec. ex ἐπασάω. 1502
ἀυτὸπτὴς, cum d. in dec. ex ὄπτασία 1582
ἀυτὸπυρὸς, in ἐπὶ πυρὸς 1166
ἀυτὸρὸς, in c. ab ἔρεθις 511
ἀὐτὸς, in αὖω.
ἀυτὸσ, in comp. ex ἀκοὴ 102
ἀυτὸμα, in c. ex ἦμαρ 606
ἀυτὸς in Αὐτὸς.
ἀυτὸς in αὖτος.
ἀυτὸς in Αὐτὸς, & ἰὸς αὐτοεπὴς.
Α ΥΤΜΗ, αὐτμὶω 221
ἀυτὸφὸνὸς, in comp. ex Ἀ χαδὲς, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Prœcd. & apud Greg.
ἀυτὸχθὼν, in c. ex Ἀ νθρωπὸς.
ἀυτὸχὲὼ, cum d. in c. ex Βοάω, sine præp. 273
ἀυτὸχὲὼ, in com. ex βορέας.
ἀυτὸχὴλ, in com. ex Βελὸς.
ἀυτὸχὴλὴω, in c. ex χλιδὴλη 307
ἀυτὸχὴὼς, in com. ex Γεὼργὸς 304
ἀυτὸχὴὼς, ex se genitus. Soph. in Antig.
ἀυτὸχὼνὸμαι, in com. ex γνὼμη 321
ἀυτὸχὼν, in com. ex χὼν 308
ἀυτὸχὼνὸμαι, in c. ex χὼμαι 342
ἀυτὸχὼρὸ, in com. ex χὼρὸς sine præp. 340
ἀυτὸχὼν, in comp. ex Γὺα
ἀυτὸκλὴς, in c. ex Δαὶω, disco 350
ἀυτὸκλὶ, in com. ex βαλλὼ 351
ἀυτὸκλὸ, in com. ex Ὀ κλὸς 1132
ἀυτὸκρὰτὼρ, in comp. ex Δὲσποτ.
ἀυτὸκρὰτὼρ, in d. ex κρὰτὸς.
ἀυτὸλὴκ, in c. ex Δὶλὸς.
ἀυτὸλὸγὸν, cum d. in διακονέω. 838
ἀυτὸμὰκτος, cum d. in c. ex δὶδὰσκὸ 396
ἀυτὸμὴλὸς, in com. ex Ἡ μὲρα 592
ἀυτὸμὸλὸν, in com. ex Ὀ δὸς 1128
ἀυτὸπὸμ, in com. ex δρὲμω 1665
ἀυτὸπὸὶωμος, in c. ex Δωὶωμαι.
ἀυτὸπὸὶω, in c. ex δρὲμω sine præp. 54
ἀυτὸπὸλὶς, in c. ex Πὸλὶς 1362
ἀυτὸπὸνὴ, in c. sine pr. 1285
ἀυτὸπὸνὸς, idem quod ἀυτὸπὸνητος: ut αὐτὸπονοὶ χαμεύναι, apud Nic. in Ther.
ἀυτὸπὼς, in c. ex Πὶς 1307
ἀυτὸπραγὶα, in c. ex πρᾶγος 1378
ἀυτὸπρεπὸς, in c. ex Πρέπω 1379
ἀυτὸπρὸαίρετος, cum d. in προαιρέω ibid.
ἀυτὸπροσὼπος, cum d. in προσὼπων 1183
ἀυτὸπτὴς, cum d. in c. sine præp. 1188
ἀυτὸπυρὸς, in c. ex Πυρὸς 1407
ἀυτὸπὸλὶς, in c. ex πολὲω 1409
ἀυτὸρὲγμων, in c. ex Ρ ζω 1411
ἀυτὸσφὸν, in c. ex ὀρεσσὶ 1419
ἀυτὸρρὶζὸς, in c. ex Ρ ζα 514
ἀυτὸρρὺτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens, quæ aliàs καπὲλαιον.
Α ΥΤ ΤΟ Σ, cum d. 221
ἀυτὶστὸς, in c. ex Στὸς 1461
ἀυτὶσκὸλὸς, in c. ex Σκὸλὸς, sine pr. 1478
ἀυτὸσυτὸς, in c. desinentibus in αὐτὸς 1452
ἀυτοσχὸλία, pugna stataria. Il. v.
ἀυτοστὶχὸς, in c. ex στὶχος 1519
ἀυτὸστὸλὸς, in c. ex στὸλος 1522
ἀυτὶσυλὸς, in c. ex Σὺλὰω 1551
ἀυτοσφαγὶς, in c. ex σφαγὴ 1561
ἀυτοσχὸδὶ, &c. in com. ex Σχὸδὸς, 1569
ἀυτοῦτος, in Αὐτὸς.
ἀυτὸστεγος, in c. ex Στέγω 1517
ἀυτὸτελὴς, cū d. in c. ex Τέλος 598
1599. & 1600
ἀυτὸστεχνος, in c. sine pr. 1615
ἀυτοθαλὴς, in c. ex τεθηλὼς 1647
ἀυτὸφρὸς, cū d. in c. ex Ἐ γερω 500
ἀυτὸφλοιὸς, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἀυτοφὸνος, in c. ex Φὸνος 1722
ἀυτὸφορτὸς, in c. ex Φὸρτὸς 1757
ἀυτὸφορβὸς, in c. ex Φέρβω 1724
ἀυτὸφυὴς, cum d. in c. sine præp. 1779
ἀυτὸφυτος 1780
ἀυτὸφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine pr. 1783
ἀυτὶφωὼς, cum d. in c. ex Φάω. 1785
ἀυτοφὼς, in c. ex Φὼς 1715
ἀυτὸχὲιρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀυτὸχὲιζ, in c. ex χειρὶζω 1802
ἀυτοχειροτὸνητος, in χειροτονέω. 1593
ἀυτὸχθὼν, in c. ex Χθὼν 1811
ἀυτοχὸλωτος, in c. ex Χολὴ 1817
ἀυτοχὸνος, in c. ex Χὼνος 1809
ἀυτὸχρημα, in com. ex Χρῆμα res. 1825
ἀυτοχὼς, in c. ex Χεὶα 1827
ἀυτὸχυτος, in c. ex χυτὸς 1808
ἀυτὸφὺὰ, cum d. in c. ex φὺὶς 1179
ἀὐτὸς, sive αὐτὸς. in Αὐτὸς.
Αὐχενὶζω, cum d. in Αὐχένιος. in Αὐχένιος.
Α ΥΧΕ Ω, cum d. 222
Α ΥΧΗ Ν ibid.
αὐχμηκὸς in Αὐχέω.
Α ΥΧΜΟ Σ, cum d. 223
Α ΥΩ, sive αὔω, cum d. ibid.
αὐὼ, in d. ex Αὐω clamo.
¶ ἀφαγνὶζω, cum d. in c. ex Ἁ γνὸς.
ἀφαγνὶσμὸς, ἡ, ὁ, purificatio, cōsecratio. Exponitur etiam sanctimonia.
ἀφαμὰω, cum d. in c. ex Αἷμα.
ἀφαιρὲω, cum d. in c. ex Αἱρέω 86
Α ΦΑ ΚΗ 224
ἀφαλὸεσσα, &c. in αὐτὸτης 1307
ἀφαυτοπὸλὴ, in c. ex Πολὲω, sine pr. 1349
ἀφαυτὸπλὴς, in c. ex Πλέως 1362
ἀφαυτοπὸνὴ, in c. sine pr. 1285
ἀφαυτὸπονος, idem quod ἀφαυτὸπονητος: ut αὐτὸπονοὶ χαμεύναι, apud Nic. in Ther.
ἀφαὼπτὸς, in c. ex Πὶς 1307
ἀφαυπραγὶα, in c. ex πρᾶγος 1378
ἀφαὼπρεπὸς, in c. ex Πρέπω 1379
ἀφαὼπρὸαίρετος, cum d. in προαιρέω ibid.
ἀφαὼπροσὼπος, cum d. in προσὼπων 1183
ἀφαὼπτὸς, cum d. in c. sine præp. 1188
ἀφαὼπυρὸς, in c. ex Πυρὸς 1407
ἀφαὼπὸλὶς, in c. ex πολὲω 1409
ἀφαὼρὲγμων, in c. ex Ρ ζω 1411
ἀφαὼπροσφὸν, in c. ex ὀρεσσὶ 1419
ἀφαὼρρὶζὸς, in c. ex Ρ ζα 514
ἀφαὼρρὺτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens, quæ aliàs καπὲλαιον.
Α ΥΤ ΤΟ Σ, cum d. 221
ἀφαὼτὶστος, in c. ex Στὸς 1461
ἀφαὼτὶσκὸλὸς, in c. ex Σκὸλὸς, sine pr. 1478
ἀφαὼτὸσυτος, in c. desinentibus in αὐτὸς 1452
ἀφαὼτοσχὸλία, pugna stataria. Il. v.
ἀφαὼτοστὶχὸς, in c. ex στὶχος 1519
ἀφαὼτὸστὸλὸς, in c. ex στὸλος 1522
ἀφαὼτὶσυλὸς, in c. ex Σὺλὰω 1551
ἀφαὼτοσφαγὶς, in c. ex σφαγὴ 1561
ἀφαὼτοσχὸδὶ, &c. in com. ex Σχὸδὸς, 1569
ἀφαὼτοῦτος, in Αὐτὸς.
ἀφαὼτὸστεγος, in c. ex Στέγω 1517
ἀφαὼτὸτελὴς, cū d. in c. ex Τέλος 598
1599. & 1600
ἀφαὼτὸστεχνος, in c. sine pr. 1615
ἀφαὼτοθαλὴς, in c. ex τεθηλὼς 1647
ἀφαὼτὸφρὸς, cū d. in c. ex Ἐ γερω 500
ἀφαὼτὸφλοιὸς, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἀφαὼτοφὸνος, in c. ex Φὸνος 1722
ἀφαὼτὸφορτὸς, in c. ex Φὸρτὸς 1757
ἀφαὼτοφορβὸς, in c. ex Φέρβω 1724
ἀφαὼτὸφυὴς, cum d. in c. sine præp. 1779
ἀφαὼτὸφυτος 1780
ἀφαὼτοφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine pr. 1783
ἀφαὼτὶφωὼς, cum d. in c. ex Φάω. 1785
ἀφαὼτοφὼς, in c. ex Φὼς 1715
ἀφαὼτὸχὲιρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀφαὼτὸχὲιζ, in c. ex χειρὶζω 1802
ἀφαὼτὸχειροτὸνητος, in χειροτονέω. 1593
ἀφαὼτὸχθὼν, in c. ex Χθὼν 1811
ἀφαὼτοχὸλωτος, in c. ex Χολὴ 1817
ἀφαὼτοχὸνος, in c. ex Χὼνος 1809
ἀφαὼτὸχρημα, in com. ex Χρῆμα res. 1825
ἀφαὼτοχὼς, in c. ex Χεὶα 1827
ἀφαὼτὸχυτος, in c. ex χυτὸς 1808
ἀφαὼτὸφὺὰ, cum d. in c. ex φὺὶς 1179
ἀφαὼτὸς, sive αὐτὸς. in Αὐτὸς.
Αὐχενὶζω, cum d. in Αὐχένιος. in Αὐχένιος.
Α ΥΧΕ Ω, cum d. 222
Α ΥΧΗ Ν ibid.
αὐχμηκὸς in Αὐχέω.
Α ΥΧΜΟ Σ, cum d. 223
Α ΥΩ, sive αὔω, cum d. ibid.
αὐὼ, in d. ex Αὐω clamo.
¶ ἀφαγνὶζω, cum d. in c. ex Ἁ γνὸς.
ἀφαγνὶσμὸς, ἡ, ὁ, purificatio, cōsecratio. Exponitur etiam sanctimonia.
ἀφαμὰω, cum d. in c. ex Αἷμα.
ἀφαιρὲω, cum d. in c. ex Αἱρέω 86
Α ΦΑ ΚΗ 224

ἀφθεγκτος, in comp. ex Φθεγκτός. 1743
ἀφθιτόω, in c. ex Μῦτις 1054
ἄφθιτος, in com. ex Φθίω 1744
ἀφθιτος, in Αφθω.
ἀφθονος, in c. ex φθόνος 1743
ἄφθονος, cum d. in com. ex φθονέω. 1746
ἀφθορος, cum d. in com. ex φθορεύς. 1745
ἀφθορία, in Αφθαρτος.
Α'ΦΙ'Α 225
ἀφιδρύω, in c. ex ἱδρύω 669
ἀφιδρύω. com d. in c. ex Ι'δρύω.
ἀφίδρωσις, in ἀφιδρύω.
ἀφίεμαι, in ἀφίημι.
ἀφιερίζω, ἀφιερόω, cum d in c. ex Ἱερεύς.
ἀφίζω, ἀφίζάνω, in com. ex Ἱζω.
ἀφίημι, in com. ex Ἐω mitto 564
ἀφικνέω, in com. ex Ικω.
ἀφικτέομαι, in com. ex Ικνέομαι.
ἄφικτος 677
ἀφιλάγαθος, in φιλάγαθος 4
ἀφιλανδρία, cum d. in φιλάνδρωπος, in φιλανδρωπος, cum, d. in φιλάνδρωπος.
ἀφιλάργυρος, in φιλάργυρος.
ἀφιλέταιρος, in φιλέταιρος.
ἀφιλία, in ἀφιλος 1748
ἄφιλιστος ibid.
ἀφιλόδοξος, in φιλόδοξος 416
ἀφιλονικήμων, in φίλεικτος 1144
ἀφιλόπαλος, in φιλίππαλος 734
ἀφιλότεκνος, cum d. in φιλότεκνος. 1088
ἄφιλος, in c. ex Φίλος 1748
ἀφιλόστοργος, cum d. in φιλόστοργος. 1497
ἀφιλόστοργος, in φιλόστοργος.
ἀφιλοτεκνία, in φιλότεκνος 1632
ἀφιλότιμος, cum dec. in φιλότιμος 1641
ἀφιλοχρηματία, in φιλοχρήματος. 1824
ἀφίματόν, in ιμάσπον 561
ἀφίξις, in ἀφικνέομαι.
ἄφιππος, cum d. in com. ex Ἵππος.
ἀφυπποτροφία, in ἱπποτροφία.
ἀφίστημαι, in c. ex Ἵστημαι.
ἀφίστημι, ἀφιστάνω, ἀφιστάω, in c. ex Ἵστημι, cum præp. 696
ἀφλαστον, in c. ex Φλάω 1750
ἀφλεβότομος, in c. ex Φλέψ 1751
ἀφλεγμασία, ἀφλεκτος, ἀφλεγμος, in comp. ex φλέγω, sine pr. 1751
ἄφλοιδος, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἀφλοισμός, in Αφλοιος.
ἀφλυκταίνω, in com. ex φλύω. 1752
ἄφνω, cum d. in Αφενω.
ἄφνω 1708, in c. syncopen, passis.
ἀφοβος, cum d. in c. ex Φόβομαι. 1720
ἀφοβόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1511
ἀφοδος, cum d. in c. ex Οδὸς 1128
ἀφόμοιος, cum d. in c. ex Ομός. 1162
ἀφοπλίζω, in c. ex Οπλον 1173
ἀφορέω, ἠ c. ex Οφέω, cum præpol. 1187
ἀφόρδον, ἠ ἀφόδον 1128
ἀφόρητος, cum d. 1734
ἀφορία ibid.
ἀφορίζω, cū d. in c. ex Ορος 1200
ἀφορμάω, in ἀφορμή.
ἀφορμάω, in c. ex Ὁρμὴ 1197
ἀφορμὴ, in c. ex Ὁρμὴ 1196
ἀφορολόγητος, in φορολόγος 936
ἄφορος 1734
ἀφοσιόω, cū d. in c. ex Ὅσιος 1210
ἀφράζω, cum d. in c. fine pr. 1758
ἀφραίνω, in c. fine pr. ibid.
ἀφράω, in c. ex Φρέαρ
ἀφρεγκέω, in c. ex φρεγκτὸς 1760
ἀφρεγκία, in c. ex φρεγκτὸς 1758
ἀφρεσμών, in c. fine pr. 1758
ἄφρεστος, ἀφρεστώς, in c. fine pr ibid.
ἀφρέω, in Αφρός.
ἀφρηκάρ, in φρήκη 1760
ἀφρίζω, ἀφρίεις, ἀφρίτης, in Αφρός.
ἀφρογαλα, in c. ex Γάλα 297
ἀφρογλώσις, cum d. in c. ex Γλῶσσα. 304
Α'ΦΡΟΔΙ'ΤΗ, cum d. 225
ἀφρόκομος, in c. ex Κόμη 834
ἀφρολόγος, in c. fine pr. 935
ἀφρόνεω, in ἄφρων.
ἀφρόπλοον, in c. ex Πλόος 1104
ἄφρων, ἀφρότατος, cum d. in c. ex Φρενὶς 1766
ἀφρόω, cum ἄφρων.
Α'ΦΡΟΣ. cum d. 225
ἀφροσύλλωσις, in c. ex συλλὼν 1353
ἀφροσυλλογέω, in com. ex Συλλογέω 1487
ἀφροσυνάω, in ἄφρων.
ἀφροφορέω, cum d. in c. ex Φορεὺς. 1223
ἀφροχυσις, in c. fine præp. 1779
ἀφρύνιον, in Αφρός.
ἀφρώδης, in Αφρώδης.
ἀφρώδης ibid.
ἀφρώνη, in c. ex Φρὴν 1762
ἀφυδρεύω, in c. ex Τ'δρεις 1686
ἀφυὴ, cum ἀφυὸν.
ἀφυὴς, in c. fine præp. 1779
ἀφυκτος, in Φύκτος 1768
ἀφυκτος, cum d. in c. fine pr. 1741
ἀφύλακτος, cū d. ἀφυλαξία 1769
ἀφυλίζω, defæco, apud Etym. Comp. ex ὑλίζω.
ἀφύλλος, cū d. in c. ex Φύλλον 1768
ἀφύλωμα, in Αφύλω.
ἀφύσημος, in ἀφύσω.
ἀφυπνίζω, ἀφυπνόω, in comp. ex Ὕπνος 1695
ἀφύσσητος, ἀφυσμὸς, in Αφύω. 1698
ἀφυτεῖα, vitis species, apud Theophr. de caul. plant. l. 3. cap. 20.
ἀφύτευτος, in c. ex φυτεύω 1780
Α'Φ'Τ'Ω 225
ἀφυώδης, in ἀφυὴ
ἀφυὼς, cum ἀφυὴς.
ἄφωνος, cum d. in com. ex Φωνὴ. 1782
ἀφωνισμένως, ἀφωνίζω 1201
ἄφωνος, in c. ex φωνίζω 1715
ἀφώνωτος 1785
¶ Α'χαΐα, in Α'χαΐος.
ἀχαλίνωτος, cum d. in c. ex Χαλινὸς. 1791
ἀχάμαλος, cum d. in c. ex Χαμὰς. 1792
Α'ΧΑ'ΝΗ, ἀχανὴς 226
ἀχανής, in com. ex Χάσκω, sine pr. 1787
ἀχανόχλη, in com. ex Χαρακόω. 1794
ἀχαρίκωτος, in c. ex χάρις ibid.
ἀχαρις, cum d. in c. ex Χάρις 1796
Α'ΧΑ'ΤΗΣ 226
ἀχειλος, in com. ex Χεῖλος 1798
ἀχείμαστος, ἀχείματος, in c. ex Χειμὼν 1799
ἀχειμάχητος, in comp. ex Χείμαρρος, in ἀχειμάχητος.
ἀχείρωτος, in χειροπέδη 1555
ἀχείρωτος, in ἀχειρὼ.
ἀχειροτόνητος, in χειροτονέω 1593
ἀχείρωτος, in c. ex χειρὼ 1803
Α'ΧΕΡΔΟΣ, cum d. 226
Α'ΧΕΡΩΙΣ ibid.
ἀχέτης, Doricè pro ἠχέτης
ἀχεύω, in Αχος.
ἀχλύω, & ἄχλυω, cum d. in c. ex Ε'χω habentibus η in ultima 558, & in c. ex Η'χος.
ἀχνὴς, in Α'χος
ἄχνη, in ἄχνυω.
Α'ΧΘΟΣ, cum d. 226
ἀχλὴς, in c. ex Χιλὸς 1812
ἄχλυσις, in c. ex Χιτὼν ibid.
ἀχλυώδης, in c. ex Χλοῦνα 1813
ἄχλὸς, in c. ex Χλόη 1815
Α'ΧΛΥ'Σ, cum d. 227
Α'ΧΝΑ ibid.
ἄχνοος, ἄχνυς, in comp. ex χνόος. 1815
ἀχνυμαι, ἀχνὺς, in Α'χος
ἀχνώδης, in Α'χνα.
ἀχνὸν, cum d. in c. ex Χολὴ 1817
ἀχνόομαι, in c. ex Χοάδη 1818
ἀχράδτος, in ἄχρηστος.
ἀχρεῖος, in χρεὼς 45
ἀχρὸς, in c. ex Χιὸς 1819
ἀχρόστατος, in comp. ex Χρηστὸς. ibid.
Α'ΧΟΣ
ἀχρεόδινον, in Α'χεῖς.
ἀχρειὼς, ἀχρεώδης, ἀχρεῖαντος, in c. ex Χρέος culoro 1822
Α'ΧΡΑ'Σ 227
ἀχρειόγελως, in c. ex Γελάω
ἀχρεῖος, cum d. in c. ex Χρεία, in prima signif. 1813
ἀχρήιος, ἀχρηΐω, in ἀχρεῖος.
ἀχρήματος, ἀχρήμων, cum d. in c. ex Χρῆμα 1825
ἀχρησία, idem quod ἀχρηστία, inutilitas in Pand.
ἄχρηστος, cum d. in c. fine præp. 1821. & in com. ex Χρέος, commodo. 1822
ἀχρὶς, & ἄχρις, in Μέχρι 1042
ἀχρὶς, non nuctus; qui unctus seu illitus non est. A'χρὶς, idem Hesych.
ἀχρόα, ἀχρόω, in ἀχρὸς.
ἀχρόνος, cum d. in com. ex Χρόνος 1829
ἀχρονοβιῶσις, in χρονοτριβέω. 1671
ἄχρους, & ἄχρως 1827
ἀχρύσεος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἀχρωμος, cum d. ἀχρωστος, in ἀχρὸς.
ἀχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
ἀχυμὸς, in c. ex χυμὸς 1808
ἀχυμος, in c. ex χυτὸς & χυώτος ibid.
ἀχυρμιὰ, in Α'χυρον.
ἀχυροδόκη, locus ubi paleæ volitantes coguntur, q. d. palearum receptaculū, palearium. Xen.
Α'ΧΤΡΟΝ, cum d. 227
ἀχυρότευξ, in com. ex Τείχω, sine præp. 1671
ἀχώνευτος, non conflatus; qui conflari nequit. Comp. ex χωνεύω.
Α'ΧΩ'Ρ 228
ἀχώρητος, ἐν χωρητὸς 1832
ἀχώρισος, in c. ex Χωρὶς 1834
ἄχωρος, in c. ex Χῶρος ibid.
¶ Α'Ψ 228
ἀψάλακτος, in c. ex ψαλάσσω 1838
ἀψαλτος, in c. ex Ψάλλω 1836
ἀψάμαθος, & ἄψαμμος, in c. ex Ψάμμος ibid.
ἄψαυστος, cum d. in com. ex Ψαύω. 1838
ἀψεγὴς, ἄψεκτος, in c. ex Ψέγω 1839
ἀψευδὴς, cum d. in com. ex Ψεύδω 1840
ἄψευστος, cum d. ibid.
ἄψικτος, in c. ex Ψίχω 1838
ἀψιλάφητος, in ψηλαφάω 179
ἄψηφος, in der. in c. ex Ψῆφος, 1841
ἀψηφόφορητος, qui nondum suffragium tulit vel sententiam. Polyb.
ἀψίγονος, cum d. in c. ex Κυέω, fatio 1842
ἄψυλος, in c. ex Ψιλὸς
ἄψυμος, cum d. in c. fine præp. 1012
ἀψυπτία in c. ex Μῖσος 1059
Α'ΨΥΧΟΙΟΝ, cum d. 228
ἄψυχος, vel ἀψὶς in ἄπτομαι, nectar: ἀ ἰῶρος, cū d. in c. ex Ψῦχος 1843
ἀψυχαγωγὸς, in Ψυχαγωγὸς ibid.
ἄψυκτος, in c. ex Ψύχω 1845
ἀψύχος, cum d in c. ex Ψυχὴ 1844
¶ Α'Ω 228
ἀώδυνος, in ἄωσμος
ἀωρέω, in ἄωρος.
ἀωρίδελεος, in c. ex Λοιὸς 952
ἄωρος, cum d. in com. mut. ι in ω. 1223
ἀωρότοκος, in c. fine pr. 1631
Α'ΩΤΟΝ, ἀωτὸς, cum d. 228
ἄωτος, in c. ex Οὖς 1216

B

ΒΑ
ΒΑΑ'ΡΑΣ 229
βαΐζω, in Βάζος.
ΒΑΒΑΙ' 229
βαβάκης, βαβάξ, in βαζίζω, βαβίλιωβαδίζω, cum d. βαδίζω, in Βαίνω.
βαβάξ, in Βάζω.
βαβαῖ, in Βαβαὶ.
βαβάκης, in c. ex Βαβὴ 278
βαβύλειος, cum βαβύλων.
βαβύλων, in c. ex γλῆνον barba. 312
βαβύλωνος, in c. ex Γαῖα 295
βαβυλωνος 328
βαβυλωνιῶν, in c. ex γνίαμι 322
βαβυλῶνος 406
βαβύλοξος, in c. ex ὀξὺς 454
βαβύλωνος, in c. ex χαμὴ 740
βαβυκίνης, in c. ex Κίπη 787
βαβυλλεῖος, in c. fine pr. 805
βαβύλωπος, in com. ex Κλέπτω. 830
βαβυρηπὶς, in c. ex Κρηπὶς 869
βαβυκτέαος, in c. ex κτάομαι 883
βαβυμῶν, in c. ex Κῦμα 894
βαβυλέμων, in c. ex Λεμὼν 952
βαβυλίσιος, in c. ex Λίθος 963
βαβύμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
βαβωλὼν, in Βάθος.
βαβῦλυος, in c. ex Ξύλον 1124
βαβύπεζος, in c. ex Πεκεὶς 1308
βαβυπλόκαμος, denſis cincinnis religatus, comam denſis cincinnis nexam geſtans. Theocidyll. 19. βαβυπλοκάμοισι μετ' ὀπώραισι παρθενικῆσι.
βαβύπτερος, in com. ex πτερὸν. 1340
βαβυρρέσης, &c. 1424
βαβυρρίζος, in c. ex Ρ'ίζα 1431
βαβύρροος, in c. ex ῥοὴ 1424
βαβὺς, in Βάθος.
βαβυσκαφὴς, in c. ex Σκάφος fodio 1469
βαβύσιος, in c. ex Σκιὰ 1484
βαβύ-

ΒΑΡΥΗΧΗ'Σ 614
βαρύδυμος, cum d. 655
βαρύδω, in Βάρος.
βαρυεχθὴς, in c. ex στοιὸς 1539
βαρυζηλία, in c. ex Σχοῖνος 157 1
βαρύθω, in Βάθος.
βαρύθυμος, in c. fine pr. 779
βαρύκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
βαρύλλιον, in Βάρος.
βαρύλλιος, in c. 981
βαρύμυλος, cum d. in c. ex Μῦλις.
βαρύμορφος, in c. ex Μόρφος 1071
βαρυόσσος, in c. ex Νόσος 1111
βαρυόω, in Βάρος.
βαρυόσσος, in com. ex Νῶτος 1117
βαρύοδμος, cum βαρύοσμος.
βαρύοργος, in c. 1190
βαρύοσμος, in c. fine pr. 1135
βαρυπειθὴς, in c. in πειθὴς 1262
βαρυπενθὴς, cum d. in c. ex Πένθος 1282
βαρυπίμων, in c. ex Πῖμα 1305
βαρύπλους, in c. ex Πλόος 1368
βαρυπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 1379
βαρύπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1401
βαρὺς, in Βάρος 256
βαρυσίνης 1462
βαρύσταθμος, cum d. in c. ex σταθμός. 711
βαρύστονος, in c. ex στένω 1526
βαρυσύμφορος, in des. ex συμφέρω 1733
βαρύτης, in Βάρος.
βαρύτιμος, cum d. 1639
βαρύτονος, in c. in τόνος 1592
βαρύφλεγμος, in c. ex φλέγμα 1689
βαρύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
βαρύφορος, in c. ex Φέρτος 1757
βαρύφρων, cum d. 1762
βαρύφρων, in c. fine pr. 1783
βαρύχειρος, in c. 1844
βαρύωδης, in c. 1133
βαρυωπὸς 1180
ΒΑΣΑ'ΝΟΣ, cum d. 257
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, cum d. ibid.
βάσιμος, βάσις, in Βαίνω.
ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, cum d. 258
βασκοσύνη, ἡ, fascinatio, fascinum.
βάσκω, in Βαίνω 230
βασμὸς, Atticè pro βαθμὸς, dicitur Phrynichus.
ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, cum d. 259
βάσσαι, cum βασσὺς.
ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, cum d. 259
ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, cum d. ibid.
βατὴρ, βατῆες, βατὸς, Βατιάδαι. βατέω, in Βαίνω 230
βάτνη, βάσσαι, βατὸς, in Βάτος.
βατοδρέπτης, in c. ex Δρέπω 423
ΒΑ'ΤΟΣ, βατῆες 259
ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, cum d. ibid.
βατραχομυομαχία, ranarum & murium pugna quo nomine inſcribitur poëmation quod Homero tribuitur.
ΒΑ'ΤΤΟΣ, cum d. 260
βαττολογία, cum d. 939
βαττωδύνη, in Βάτος.
βαυδάω, dormio, κατὰ γλῶσσαν, ut tradit. Euſtath. velut (inquit) ἡ σὺ θρεψαμένη τὸ μὲ βαυδᾶν μετ' αὐτῆς. Item ſopio: Heſych. & Suid. Vſurpatur tamen aliter apud Lucian. in Alexiph. ἐπινύσων τὸν αὐδρωπον βαυκαλῶν καὶ διακοινίζων, μὴ σὺ ἐπ' σωμερχῆς εἰπ τῶν φάραγγα.
βαυκαλίζω, idem quod βαυκαλάω, ſopio: unde conpoſit. καταβαυκαλίζω: ut apud comicum, κατεβαυκάλισεν με. Hinc καταβαυκαλίσεις, cantiones quibus nutrices ſopiunt pueros ſuos, apud Athenæum lib. 14.
ΒΑΥ'ΣΩ 260
βαυκαλέω, vide in Βαυδάω.
βαυκάλιον, &c. in Βαύζω.
βαύκαλος, βαυκίζω, &c. in Βαύκω.
βαυκηπαιπάροι, in παιπάρροι 504
ΒΑΥ'ΚΟ'Σ, cum d. 260
ΒΑΥ'ΝΟΣ ibid.
βαῦρι, &c. βαύλιος, in Βαπλαῖα.
¶ ΒΑΔΑ'ΛΛΩ, cum d. 260
βαύλλα, βαύλλιον, in Βαύλλω.
ΒΑΕ'Ω, cum d. 260
¶ ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, cum d. 261
βεβιλῶ. cum d. in Βιλέω.
ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ 261
βεβρέσθαι, in βείθομαι.
βεβρώθω, cum Βρύκω.
βείνω, in Βινέω 263
βείος, Ionica epenthesi dicitur pro βέος: βέω autem Ionica diæresi seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βᾶ à βάω, idem significante, quod βαίνω: ut Iliad. ζ. Οἳ ῥ' ἀὼ βείω ἐὼ πτολίεθρον Ἴλιον, id est, πορεύωσι.
βέομαι, quoque pro βέομαι dicitur: vel per poëticam syſtolen τῶ ω, pro βέομαι.
βεκκεσέλιω, in com. ex σελιὼν. 1453
βελεμνον, βελενίτης, βέλεμνος, in Βέλος.
βελεοσυχαρὴς, in c. fine præpoſit. 1788
βελόκιον, in c. ex Ἀκόμαι 93
βελοθήκη, in c. ex Θήκω 1629
βελομαντία, in c. 1000
βελόνη, βελονίς, in Βέλος.
βελονοειδὴς, ὁ, ἡ, acus formã habens.
βελονοποικίλης, in c. ex Ποικίλος 1355
βελοποπόλιος, cum d. 1409
βελοποιὸς, cum d. 1349
ΒΕ'ΛΟΣ 261
βελόστασις, bellica machina, Hezech. 4. ubi exp. aries: & 1. Macchab. 9. exp. baliſta.
βελοσφενδόνη, exp. phalarica Apud Plutarch. in Sylla expon. fagitta.
βελότονον, in c. fine præpoſitione 1631
βελυκλὲς, in c. ex ὀλκὴ 477
ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ 262
βέλπερος, βελτίων, cum d. ibid.
ΒΕ'ΜΒΗΞ, cum d. ibid.
βεμεβρὰς, vide in Βεβρέθω.
βεμβὸς, in Βεμβέω.
ΒΕ'ΡΒΕΡΙ 262
βέρεθρον, in Βάραθρον.
ΒΕ'ΤΙΟΝ 262
ΒΕΥ'ΔΟΣ ibid.
¶ ΒΗ' ibid.
βήγμα, βήζω, βήκι, in Βή.
ΒΗΛΟ'Σ 262
βῆμα, cum d. in Βάω.
ΒΗ'Ξ 262
βήσσαι, maxæ factæ è farinis percolatis: Poll. libr. 6. & Athen. l. 3. Item gladij, ſeu recti gladij Heſych.
ΒΗ'ΡΤΑΛΟΣ, cum d. 262
ΒΗ'ΣΣΑΙ, cum d. 263
βηττάρμων, in c. ex ἁρμὸζω 205
βήσσω, βηχικὸς, βήχιον, βηχίον, in Βήξ.
ΒΙ'Α 263
βιάζω, cum d. ibid.
βιαιομάχας, cum d. in c. fine præpoſ. 1012
βίαιος, cum d. in Βίαι.
βιαιρκὴς, in c. 189
βιαιόχειρ, in c. in χεὶρ 1805
βίαιος, in c. 200
βιασμὸς, βιαστὴς, &c. in βιάζω.
βιάω, cum d. in Βίαι.
βιβάζω, βίβασις, βιβαστὴς, in Βαίνω.
βιβάω, & βίβημι, & βιβάσθω, in Βαίνω 230
βιβλαείδιον, &c. in βίβλος.
βιβλιογράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 340
βιβλιοθήκη, in c. ex θήκη 1629
βιβλιοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος. 743
βιβλίον, in βίβλος.
βιβλιοπώλης 1409
βιβλιοφόρος, in c. ex Θάλλω, ſceptelio 620
βιβλιοφύρω 1734
βιβλιοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi ſervantur libri.
ΒΙ'ΒΛΟΣ, cum d. 264
βιβλοφόρος 1734
βιβρώσκω, cum Βρύκω.
βίβημι, &c. cum d. in c. fine præp. 1012
ΒΙ'ΚΟΣ, cum d. 264
ΒΙΝΕ'Ω, cum d. ibid.
βιοδότης, in c. ex δότης 400
βιοδόρος, in c. ex Δώρον, donum 431
βιοδότης, cum d. in c. ex δότης 400
βιοθαλμὸς, in c. ex Ἀλις 115
& in c. ex Θάλλω 617
βιοθρέμμων, in c. ex Τρέμμα 1059
βιομόχαρος, cum d. in c. 1052
βιοπαιδία, in c. 1321
βιοποιεῖκὸς, inc. ex ποιέζω 1272
βιοπόνος, & βίδε 264
βιοτὸς, in c. in σὸς 1495
βίοτος, cum d. in Βίος.
βιοφθόρος, in c. ex præt. med. 1745
βιόχρησος, in c. fine præp. 1821
βίωμα, in Βίος.
βίωσις, in c. 1859
βίωσις, cum d. βιώσομαι, βιωτὸς, cum d. in βίος.
βιωφελὴς, in c. ex Ὠφελέω 1856
¶ Βλάδη, &c. βλάδεια, in Βλάπτω.
βλάδεια, in Βλαυτὸς.
βλαδερὸς, cum d. 1371
ΒΛΑΙΣΟ'Σ, cum d. 266
βλακεία, βλακεύω, βλακικὸς, βλακώδης, in Βλάξ.
βλάμμα, in βλάπτομαι 267
ΒΛΑ'Ξ 266
ΒΛΑ'ΠΤΩ, cum d. 267
ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, cum d. ibid.
βλαστοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
βλαστολογέω, cum d. in Ἐ, c. fine pr. 935
βλαυτὸς, in Βλαυτόνω.
βλάσφημος, cum d. in c. ex φήμη. 1718
ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ 268
ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, cum d. ibid.
βλαψιχνία 308
βλαψὶς, in βλάπτομαι 267
βλαυΦορων, in c. ex Φέρω 1762
βλεμμυχὸς, mucoſus, ignavus, deceptu facilis. Heſych.
βλέμμα, βλεμμαίνω in Βλέπω.
ΒΛΕ'ΝΝΑ, cum d. 268
βλεπεδαίμων, in c. 349
ΒΛΕ'ΠΩ. cum d. 269
βλεσὸς, in Βλωσὸς.
ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, cum d. 270
βλέψις, cum d. in Βλέπω.
βλήδλω, in Βάλλω.
βλῆμα, in βάλλομαι.
βλημελέτης, in βλημάζω.
βλητὸς, βλῆσπρον, βλησείζω, in βάλλομαι.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, *cum d.* 270
ΒΛΗΧΡΟ'Σ 271
Βλησὰ, βλησώδης, βλήσων, in Βλησσαμαι.
Βλημέ(ω, *cum d. in* Θλίβω 640
ΒΛΙ'ΤΟΝ, *cum d.* 271
ΒΛΙ'ΤΤΩ. *cum d.* ibid
Βλοσυρὸς, *in c.* fine pr. 1558
Βλοσυρωπὸς, *cum d.* 1180
ΒΛΥ'ΖΩ, *cum d.* 271
Βλωθρὸς, *in* Βλάσκω
ΒΛΩΝΟ'Σ, *cum d.* 271
ΒΛΩΣΚΩ, *cum d.* 272
Βοάζομαι, &c. *inc. ex* Α'γχι, & *ex* Α'χθος 25
Βοαύλιον, *in c. ex* αὐθέμιον 160
Βόαξ, *in* Βοάω.
Βοάσιον, *in* Βῶς.
Βοαύλιον, *in c.* 218
Βόαυλος, idem quod Βοαύλιον: Theocr.
ΒΟΑ'Ω 272
Βοεικὸς, βοεικὸς, βόεος, βόης, βοϊκὸς, *in* Βῶς.
Βοὴ, *in* Βοάω.
Βοηχυΐης, idem quod Βυκυδὲς, bove prognatus: ut βοηγενέων μελέωσιν, in Epigr.
Βοηδρόμιος, *cum d. inc. ex* Ἡρέμω. seu δρόμος 1665
ΒΟΗΘΕ'Ω, *cum d.* 273
Βοηλασίαι, βοηλάτης, *cum d. in c. ex* secunda 462
Βόημα, *in* Βοάω
Βόηξ, cum βλαξ.
Βόης, cum βοῆ.
Βοητὸς, *in* Βοάω.
ΒΟ'ΘΟΡΟΣ. *cum d.* 274
Βόθιων, *in* Βόθρος
Βοϊδάριον, Βοΐδιος, Βοΐδιον, βοϊκὸς, *in* Βῶς.
Βοΐκλεψ, idem quod Βύκλεψ, boum fur: apud Athen. lib. 9. ex Soph.
Βολαῖος, *in* Βολὴ 241
Βολβάδιον &c. in Βολβὸς.
Βολβίτιον, *in* Βολὴ.
ΒΟΛΒΟ'Σ 274
Βολβοειδὴς, & Βολβίτης, genus polypodum.
Βολβώδης, *in* Βολβὸς.
Βολὴν, Βολεὰν, Βολὴ, Βολίζω, Βολὶς, Βόλιτον, *cum d.* vide in Βάλλω 241
Βολκυτὶς, *in c. ex* κύτινος 1682
Βόλος, *in* Βολὴ 241
Βομβαίνω, *in* Βομβὸς.
Βομβαύλιος, *in c.* 219
ΒΟΜΒΟ'Σ, *cum d.* 274
Βομβύλη, Βόμβυξ, *in* Βομβὸς.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ 275
Βοοδοσκὸς, boum pastor, bubulcus. Suid.
Βοὸς γλῶσσ, τὸ, boum jugum.
Βοοδύτης, idem quod Βοδύτης.
Βοοκτασία *in c. ex* secunda persona præt. pass. 884
Βοοσφαγία, idem quod Βυσφαγία Epigr. 969
Βοστρέφω *in* Βυστρέφω 1659
ΒΟΡΑ' 275
Βορβοροκοίτης, in cœno cubans.
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ 276
Βορβοροστάγεις, apud Aristoph. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdum & turbulentum civitatis statum reddit, quasi βορβοστασίαστης.
ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, *cum d.* 276
Βορβορωπὸς, qui cœni speciem refert, fœdus. Hesych.
ΒΟΡΕ'Α Σ, *cum d.* 276
Βορεῖ. vel βόρ@ *in* Βορέας
Βόρδας. *cum d. in* Βορδὰς
Βόστος, Βόσκω, *cum d. in* Βόω.
Βόσπορ@, ου, ὁ, bosporus, q. d. bovis trajectus: mare angustum Æschyl. in Prometh. Bosphorus: Soph.
ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, *cum d.* 267
Βοτάμια, *in* βοτὴρ.
Βοτάνη, *cum d. in* Βόω.
Βοτανολογέω, *in c.* fine præpolit. 935
Βοτὴρ, *cum d. in* Βόω 281
Βοτηδὸν, &c. *in* Βόητος.
Βοτηλυδὲς, βοτηλύμια, &c. *in* Βόητος
Βοτηλυδὲς, βοτηλυδέω, *in c. ex* Στείχω 1513
Βοτηλυδέω, *in c.* fine præp. 1530
Βοτηλυδίτης, *in c. ex* Χαίτη 1789
ΒΟ'ΤΡΥΣ, *cum d.* 277
Βοτὼλη, βοτὼσις, *cum d.* 1180
Βοῦς. *in* Βῶς.
Βουαγετὸν, βουάγως 41
Βουάλ@ *cum d. in* Βῶς.
Βουβάρια, *in c. ex* Βάσις, & *ex* Βάβ@ 256
Βούβαστις, *cum d. in comp. ex* βόστις. 281
Βούβοτ@, *in c. ex* βοτὸς 282
Βούβρωστις, *in c.* fine pr. 292
Βουγωνκίλη, *in c. ex* Κύλη 782
Βουγαῖ@, *in* Γαῖα. 296
Βουδὼν, 304
Βούγλωσσ@ 382
Βουδήλιον. *in c. ex* Δηλέω 378
Βουδρὸς, *cum d. in c. ex* δρυὸς 375
Βουζυγία, *cum d. in c. ex* ζεύγνυμι. 1666 672
Βούζυγος, *in c.* fine pr. 581
Βουθοὴς, *in c. ex* Θοὴ@ 630
Βουθόινος, *in c. ex* Θόινη 642
Βούκολος, *cum d.* Βούτ@, *cum d. in c.* fine præp. 622
Βούλευσ@, *in comp. ex* Γεύω 672
Βουλὴ@, cum βολὴ@.
Βουλήτιμος *in c. ex* τιμὴ 745
Βουλοφόρ@, ut Βουλοφόρ@ λίθ@, bucardia gemma, bubulo cordi similis; ut tradit Plin.
Βουλόχητις, &c. *in comp. ex* Κωτέω 768
Βούκερως, &c. *in c. ex* Κέρας 774
Βουκέφαλ@, *in c.* fine præp. 779
Βούκλεψ, *in c. ex* fine præp. 802
Βουκόλ@. *cum d. in comp. ex* Κόλον. 827
Βουκόρυζ@ *in* Κόρυζα 850
Βοῦκ@, *in* Βῶς.
Βούκρανον, *cum d. in comp. ex* κρανον. 748
Βουκολ@, *in* Βολὴ.
Βουκορέω *in c.* 200
Βουλεύω *cum d. in* Βολὴ
ΒΟΥΛΗ', *cum d.* 277
Βούλημα, βούλησις, βουλητὸς, *in* Βάλλω.
Βουλὴς, *in* Βολὴ.
Βουλυτικὸς, voluntarius.
Βούλυσ@, *cum d. in c. ex* Λύμη 969
ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ 279
Βουλυτὸς, *in comp. ex* λυτὸς 986
Βδμαδ@, *in dec. ex* μαδὸς 890
Βουμηλὴ & βυμελία, *in c. ex* Μηλία 1018
Βυμυλοβὸς *in c. ex* Α'μίλλη 140
Βύμυκος 1077
Βύνεβρ@, *in* Νεῦρ 1087
Βυντὰς, βυντὸν, &c. *in* Βυθός.
Βυσοβατὸν, *in c. in* βατὸν 236
Βύσσυρος, *in c.* fine præp. 1093
ΒΟΤΝΟ'Σ 280
Βυτοπατὸν, ὦν, colles calco, id est, per colles gradior seu incedo: Epigr.
Βυτώδης, *in* Βυθός.
Βόστρυχ@, ου, ὁ, bostrychus, q. d. bovis trajectus: mare angustum Æschyl. in Prometh.
Βοστρυχίμων, *in c. ex* Πλέω 1239
Βοτάμιμον, *in c. ex* Πλέω 1256
Βότανα, *in c.* ex Πεῖνα 1264
Βοτανάτης, *in* Βοτανάομαι 469
Βοτανάσης, *in c. ex* πλέσις 1323
Βοτανευρύνω *in c. ex* Πλευρὰ 1332
Βοτανίκτεον 1338
Βοτανὶς ibid.
Βοτανόμιλον, *in c. ex* Ποιμένι 1356
Βοτανὸν, *in c. ex* Πελέω, sine pr. 1359
Βοτάν@ *in c. ex* πέρ@ 1268
Βότανησις, *in c. ex* Πρήθω 1382
Βότανον, *in c. ex* Πρόθ@ 1391
ΒΟΤΡΑ'ΣΣΟΣ 280
ΒΟΤ'Σ ibid.
Βοτρυδὸν, cum βότρυσις, & *in com.* habentibus συδ. 709
Βότρυον, *in c. ex* συδὸς ibic.
Βότρυσις *cum d. in c. ex* τάσις 708
Βουτροσηδὸν, verrendo & flectendo se more boum arantium: Hesych.
Βουτρύω, *cum d. in c. ex* φαγὴς 1561
Βότυς, *in* Βῶς.
Βότυλ@
Βότυλ@ & Βότυλον 1639
Βότυρ@, *in c. ex* τυρὸς 1605
Βότυρ@, *in c. ex* Θρέμμα 1609
Βότυρ@ 1659
Βότυπος, *in c.* quæ τ abjecerunt. 1680
Βότυρ@, *cum d. in comp. ex* τυρὸς 1684
Βοτύω 1701
Βότυρ@, ὁ ὁ ἡ, à bobus aratus
Βόφαλμον, *in c, ex* Ο'φθαλμὸς. 1185
Βοφόρ@, *cum d.* 1722
Βοφορδὸς, *cum d. in c. ex* φέρω.
Βοχανδὴς, bovis capax: Epigr.
ΒΟ'Ω 281
Βοώνης, Βοώνη@, *in c. ex* Ω'ὠεῖται 1850
Βοῶτις, *cum d.* 1180
Βοῶτις, *cum d in c. ex* Ω'ὠέω 1848
Βοώλ, cum βοῶτις.
¶ ΒΡΑΒΕΤ'Σ, *cum d.* 283
ΒΡΑ'ΒΤΑΑ ibid.
ΒΡΑΓΧΟΣ, *cum d.* ibid.
Βρεδέως, &c. *in* Βεδύς.
Βρεδύλαων@ 328
Βρεδυδυνὴς, *in c. ex* Δίνη 406
Βρεδυκερτέ@, *in c. ex* Καρτὸς. 730
Βρεδυὼν, *cum d.* 1108
Βρεδυὼν, *in* Βεδύς.
Βρεδυπεσὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi sinit.
Βρεδυπεπτέω, βρεδυπεψία, *in c.* 1288
Βρεδύπτερ@, *cum d. in c. ex* πτερὸν. 1268
Βρεδύπτης 1371
ΒΡΑΔΥ'Σ 283
Βρεδυσκελὴς, *in c. ex* Σκέλος 1472
Βρεδυτὴς, *in* Βρεδύς
Βρεδυτόκος. *in c.* fine pr. 1631
ΒΡΑ'ΖΩ 284
ΒΡΑ'ΘΥ ibid.
Βρέγμα, *cum d. in* Βρέχω.
Βρέχομαι, *cum* Βρέχω.
Βρέχομαι, *cum* Βραδύς.
Βρέχομαι, *in* Βρέχω.
Βραχέως, *in* Βραχύς.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, *cum d.* 284
Βραχύβιος, *cum d. in c. ex* Βίος. 265
Βραχύβολ@, *in c. ex* Βάλλος 294
Βραχύδρομος, *in c. ex* Δρόμος 1666
Βραχυκατάληκτος, *cum d. in* καταλήγω 961
Βραχύκωλ@, *cum d.* 905
Βραχιόλι@, *cum d.* 940
Βραχυμερὴς, *cum d. in c. ex* μέρος. 1020
Βραχυμερὴς, *in c. ex* Μέρος 1017
Βραχυμυθία, *in com. ex* Μῦθος. verbum 1073
Βραχυὼν, *cum d in* Βραχὺς.
Βραχυὼν@, *in c. ex* Νῶτος 1117
Βραχύνεως, *in c. ex* Ο'ρος 1163
Βραχυπτερόλιτος, *cum d. in* πτερὸν 961
Βραχύπυρ@, *in c. ex* πυὸς 1344
Βραχυπύτας, *in c.* fine præpol. 1271
Βραχυῤῥίζος. *cum d. in c. ex* Ῥίζα. 1431
ΒΡΑΧΥ'Σ
Βραχυστελὴς, *in comp. ex* Στέλλω 284
Βραχύστομ@, *sine* pr. 1520
Βραχυσυμβόλ@, *in dec. ex* συμβάλλω 1536
Βραχυστελὴς 250
Βραχύτης, *in* Βραχὺς. 1598
Βραχύτομ@, *cum d. in c.* fine pr. 1605
Βραχυτρόχαλ@, qui breve colsum habet.
Βραχύφρυγος, breve & exiguè flumen prebens: apud Suid.
Βραχύφυλλ@ *in c.* 1772
Βραχυχείνη@, *in c.* 1829
Βραχύωπος 1226
Βρέγμα, *in* Βρεχμὸς.
ΒΡΕ'ΜΩ 285
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, *cum d.* ibid.
Βρενθύνεδος, *in c. ex* Θύω, id est, θρώω 662
Βρεσβοκτονία, *in c. ex* ἔκτανα 884
Βρεσβυτερεῖον, locus alendis & educandis infantibus destinatus: In lege Sanctimus, can. de Sacr. eccl.
Βρεσβύλλιον, *in* Βιβῶ@
Βρεσμὸς, & Βρέχμα 286
ΒΡΕ'ΧΩ ibid.
Βρέχμα, Βρῆσον, *in* Βάζ. 286
ΒΡΙ'Γ 287
ΒΡΙΑ'Ω, *cum d.* 287
ΒΡΙ'ΖΩ, *cum d.* ibid.
Βριμπῶ@, *in c. ex* Α'τύω 280
Βρίδης, &c. *in* Βεδύς.
Βριθυπρῶρος 1108
Βριθυς, *in* Βεῖθυ.
Βριθυσυνωπὴς, severam quandam gravitatem præ se ferens: severus. Epigram. libro 2.
ΒΡΙ'ΘΩ 287
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, *cum d.* 288
Βρισιρμαῖ@, *in c. ex* Α'ρμα 190
ΒΡΙ'ΣΣΟΣ 285
Βρίγγα, *in* Βρίγχος.
Βρεγχάω, deglutio, devoro, q. d. per guttur dejicio seu trammitto: Hesych. Derivatum ab Βρέγχος.
Βρεγχαίλη, *in c. ex* Κύλη 782
ΒΡΟΓΧΟ'Σ, *cum d.* 288
Βρέμ@, *cum d. in* Βρέμω.
Βρονθ@, *cum d.* 288
Βρόντη. idem quod Βρεντὴ. tonitru: Æschylus in Prometh.
Βρονταπιὰς, *in c. ex* Πεῖνα, sine pr. 1349.
Βρόντ@, &c. *in* Βρεντὴς.
Βροτὸ-έμων, Panis epith. apud Theocr. idyll. 32.
Βροτόπυρος *in c. ex* Πῦρος 316
Βροτὸς, *in* Βρέτας.
Βροτ@ *in c. ex* ἔκτανα 884

Βρυγλιὰρ@, *in c. ex* Λυγὸς 973
ΒΡΟΤΟ'Σ 288
Βρύτ@, *cum* Βρότος.
Βρύτ@, *in* Βρεντὴς.
ΒΡΟΥ'ΚΟΣ 289
Βρυγὴ, *in* Βρέχω.
Βρυγ@, *cum d. in* Βρέχω.
ΒΡΟΧΟΣ, βρόχ@, βρόχις 289
Βρύω, forbeo, deglutio, voro. inema insuit. sicut & comp. κατεβρύω, & ἀναβρύω: unde ramen ἀνάβρυξις & κατάβρυξις, apud Hom.
Βρυάζω, *in* Βρύω.
Βρυάλλιον, *in* Βρύχω.
Βρυαμὸς, *in* Βρύω.
Βρυγμὸς, *in* Βρύχω: Hesych. Βρυγμὸς est etiam ἀνάπαυσις μέλλουσα καταπάλαισις καὶ νόσ@.
ΒΡΥ'ΚΩ, *cum d.* 289
Βρύκωμαι *in* Βρύω.
ΒΡΥ'Ν 290
ΒΡΥ'ΟΝ, *cum d.* ibid.
Βρύον 1734
Βρύος, *in* Βρύω
Βρύσιμα, *in* Βρύω.
Βρύσμα, apud Athenienses residuum post calcatarum uvarum prelitrum: Latinè vinacea, seu vinacei: vide Athen. lib. 2. qui simile vocem esse factam παρὰ τὸ βρύειν.
Βρύτ@, vide βυτὸς, in Ρ'ύω 1439
ΒΡΥ'ΤΟΝ 290
Βρύτ@, idem quod βρύχω, edo, devoro: Hesych. & Etym.
Βρύχαμαι, &c. *in* Βρύχω.
Βρύχ@, *in* Βρέχω 287. & *in* Βρύω 290
Βρύχαμαι, pro βρυγμὸς, seu βρύχαμα, morsus, rosio: apud Nicand. in Ther.
ΒΡΥ'ΧΩ 290
ΒΡΥ'Ω ibid.
Βρώδες, βρωδία, *cum d. in* Βρύω.
Βρῶμα, *cum d. in* Βρώσκω.
Βρωμᾶται, *in* Βρώσκω.
Βρωμάω *in* Βρώμη.
Βρωμὴς, Βρωμητὴς, βρωμητικὸς, βρωμητὴς, *in* Βρωμάομαι. 291
ΒΡΩ'ΜΗΣ, *cum d.*
ΒΡΩΣΚΩ, βρῶτ@, &c. βρατὴρ, &c. ibid.
Φ ΒΥ'ΑΣ 292
ΒΥ'ΒΛΟΣ, *cum d.* ibid.
Βύβλινος, *in* Βύω.
Βύβλος, *in* Βύας, & *in* Βύω
ΒΥΘΟ'Σ, *cum d.* 292
Βυθυτρεφὴς, *in com. in* τρεφὴς 1658
ΒΥΚΑ'ΝΗ, *cum d.* 293
Βυκτὸς, *cum* βύζω ibid.
Βυλλὸς, confertus, oppletus: Βεβυσμένος. Hesych. à Βύω.
Βυλλόω, oppleo, obstruo, idem quod βύω, itidem Hesych.
ΒΥ'ΝΗ 293
Βύσμα, *in* Βύω ibid.
ΒΥ'ΡΣΑ ibid.
Βυρσαίτης, *in c. ex* Α'ετὸς 59
Βυρσεὺς, *cum d. in* Βύρσα.
Βυρσοδέψης, *cum d.* 378
Βυρσοπηγὴς, *in c. in* πήγνυμι 1302
Βυρσοπὶς 1302
Βυρσοπώλης 1349
Βύρσωμα, *in c. ex* τῶ@ 1592
Βύρσα, *in* Βύρσα
Βύσσος, *in com.* 223
Βυσσὸς, byssus, mensis quidam apud Delphos: sic dictus quasi βύσσ@, quoniam eo mense multa φύεται, hoc est producuntur & germinant: vel quasi πύσσ@, seu πθσσ@ παρὰ τὸ πύσσον, seu πθσσον, quonian in eo πυσσύεται ἡ καυσσύνεται τῶ Θεῶ, ut docet Plut. in probl.
Βύσσωμα, *in* Βύσσος.
Βυσσὼν@, *in* Βύας.
Βυσσοδρὴς, *in com.* ex Βύσσος. 293
Βυσσοδρομέω, *in c. ex* δρομὴ 370
Βυσσὸς, *in* Βυσσός.
ΒΥ'ΣΣΟΣ 293
Βυσσὸς, *cum d. in* Βυσσός.
Βυσσώδης, *in com. ex* Βύσσος 293
Βυσσωπὸς, *cum* βύζω.
Βύσσωμα, *in* Βυσσὸς, à Βυσσός.
Βυσσὼς, βύσσος, *in* Βύσσος
ΒΥ'Ω
¶ βώδιον, per synæresin pro βοΐδιον, buculus: Hesych.
Βώεος, vide βῶς.
Βοωλὸς, *cum d. in* βωλὸς 827
Βώλη@, *in* Βάλλω.
Βωλακώδης, βωλάκιον, βωλάδιον, βώλινος, βωλίτης, *in* Βάλος.
Βωλοκοπέω, *cum d. in c. ex* κοπὴ. 844
Βωμολογέω, *in com. ex* Νῆλ@. 1087
ΒΩ'ΛΟΣ 294
Βωλοσεροφία, *in c. ex* σεροφὴ 1548
Βωλοτόμ@, *in c.* fine pr. 1604
Βωλώδης, *in* βῶλος.
Βωμιακὸμα, Βώμιαξ, Βώμιδος, Βώμιον, Βωμὶς, Βωμίσκος, *in* Βωμὸς.
Βωμολόχ@, *cum d. in c. ex* λόχ@, insidiæ 977
ΒΩΜΟ'Σ 294
Βωνίτης, *in* Βᾶς
Βῶξ, *in* Βόω.
Βῶς. cum βῶς.
Βωσεὼ, *in* Βωτὸς.
Βώτης, *ex* Βωτὸς.
Βωπανεὺς@, *in c. in* αὐτὸς@ 156
Βωτὸς, *in* Βοῦς.
Βώτωρ, *in* Βωτὸς.

Γ

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ 294
ΓΑΓΓΑ'ΜΗ *cum d.* 295
Γαγγαμηλὸς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam injectum extrahit: pisces venans.
ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ 295
ΓΑΓΓΑΓΩ'Ν, *cum d.* ibid.
ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, *cum d.* ibid.
ΓΑ'ΖΑ ibid.
Γαζοφύλαξ, *cum d. in c. ex* φύλαξ. 1770
ΓΑΓΑ 295
Γαιήοχ@, γαιῆοχ@, *in* Γαῖα.
Γαιήοχ@ 556
Γαιηφάγ@ 1701
Γαιοχάρ@, idem quod γεωχάφ@.
Γαιόδητος. *in com. ex* δῆτος 400
Γαιομόσιον, *in c. ex* μόσιον 1022
Γαῦ@, *in* Γαῖα.
Γαύπες, *in* γαῦλος@.
Γαῦλος, *in* Γαῦλ@.
ΓΑ'ΛΑ, *cum d.* 296
Γαλακτοκύτ@, pastor: ἀπὸ τὸ κομέιν τὸ γάλα. Hesych.
Γαλακτόπυρος, *cum d. in c.* fine 1312
Γαλακτοτρόφος 1659
Γαλακτυρὸς 500
Γαλακτύχ@, *cum d.* 556
Γαλακτώδης 1701
Γαλακτόχρ@ 1827
Γαλακτώδης, γαλακτωσὶς, γαλαξία, *in* Γάλα.
Γαλαύνη, *in* Τάλως 298
Γαλεάζει, *in c. ex* Α'χθω 23

ΓΑΛΕ'Η 297
Γαλεόπλων, *in* βλέπ@ 260
Γαλεοσιδὴς, idem quod γαλεώδης.
Γαλεὸς, *in* Γαλέη.
Γαλερὸς, *in* Γαλιὰν.
Γαλεσιδὴς, *in* Γαλέη.
Γαλεώδης, *in* Γαλέη.
Γαλῆ cum Γαλέη.
ΓΑΛΗ'ΝΗ, *cum d.* 297
Γαληνωτὸς, serenum & hilarem vultum habens Etym.
Γαλιάγκων *in c. ex* Α'γκὼν 14
Γάλιον. *in* Γάλα.
ΓΑΛΙ'ΟΨΙΣ 298
ΓΑ'ΛΛΟΣ, *cum d.* ibid.
Γαλυκτέω, *cum d. in* γαλακτ@.
ΓΑ'ΛΩΣ 298
ΓΑΜΒΡΟ'Σ, *cum d.* ibid.
ΓΑΜΕ'Ω, *cum d.* ibid.
ΓΑ'ΜΜΑ 299
Γαμοκλόπ@, *in c.* fine pr. 802
Γάμ@, *cum d. in* Γαμέω.
Γαμοσέλη, *cum d. in c.* fine præp. 1523.
Γαμοτελέω 1598
Γαμφωλαμφιλαὶ, *in* γαμψός.
Γαμψὸς, *in* Κάμπτω 739
Γαμψώνυξ, *cum der. in c. ex* Ο'νυξ. 1169
ΓΑ'ΝΟΣ, *cum d.* 299
Γανυτηρὶν 1598
ΓΑ'Ρ 300
ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ ibid.
ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, *cum d.* ibid.
Γάρεσις, *in* Γαργαίρω.
ΓΑΡΓΑΡΕ'ΩΝ, *cum d.* 300
ΓΑ'ΡΟΝ, *cum d.* ibid.
Γασέλιον, *in* Γασὴρ.
ΓΑΣΤΗ'Ρ, *cum d.* 300
Γασείμαργ@, *cum d. in c. ex* Μαργ@ 1002
Γάσειον, γάσεις, &c. *in* Γασὴρ.
Γασεσμὸς, ingluvies, ventris impletio.
Γασεσφιδὴς, formam ventris habens, ventrosus, ventriosus.
Γασεφαγμία, &c. *in c.* 815
Γασεφόλ@, *cum d.* 940
Γασεχωσιτόμιον *in c.* 1021
Γασηγονία 1106
Γασηδὴς, &c. *in c.* fine præp. 1137
Γασηρραφία. *in c.* fine pr. 1417
Γασηριφιλ@ *in c.* 1748
Γασηφόρ@ *in c. in* χέω 1801
Γαστώνης, γάστωρ, *in* Γασὴρ.
ΓΑΥ'ΛΟ'Σ 301
ΓΑΥ'ΡΟΣ, *cum d.* ibid.
ΓΑΥ'ΣΩΝ, *cum d.* ibid.
¶ ΓΕ 301
Γεγηθότως, *in* Τηθέω.
ΓΕΊΩΝΑ, *cum d.* 301
Γενεὴς *in* Γαῖα.
Γενεσίτης, *in c. ex* Α'ζω 191
ΓΕΙΝΟΜΑΙ 302
Γεισόβυσ@, agricola. Hesych.
Γειομόρος, *in c. ex* μόρ@ 1021
Γειοτόμ@, *in* γεωτόμ@ 1605
Γείσιον, *in* Γείσον.
Γεισίως, *cum d.* 1371
ΓΕΊΣΟΝ, vel γείσιον, *cum der.* 309
ΓΕΙ'ΤΩΝ, *cum d.* 310
Γειῶρας 1223
ΓΕΛΑ'Ω, *cum d.* 310
ΓΕΛΓΗ 311
ΓΕΛΓΙ'Σ, *cum d.* ibid.
Γελᾶν πώλης, *cum d.* 1409
Γελοῖ@, *cum d. in* Γελάω.
Γέλως, id idem in Γελάω.
Γελωτοποιὸς, *cum d.* 1349
ΓΕ'ΜΩ, *cum d.* 311
Γεμέθης, *cum d.* 198
Γενεᾶζ, *in* Γένομαι.
Γενεάλόγ@, *cum d.* 940

ΓΕΦΥΡΑ, *cum d. in* Γένομαι 303
Γεφυδαλιδ@, *cum d.* 940
Γεφυάζω, Γέφυσις, &c. *in* Γέφυρα 312
Γέφυσις, *cum d. in* Γέφυσις.
Γεφυσίας, originis auctor & princeps Sapient. 3.
Γεφυσιφόρ@, ortus & originis causa. Areop.
Γέφυσις *in* Γεύω 304
Γεφυτὴς, &c. ibid.
Γεφύω, *in* Γεύω.
Γεφυωτὸς, *in* Γεφύω.
Γεφυωτὸς, *cum d. in* γεύω.
Γέννα, Γεννᾶν, Γεννάω, *cum d. in* Γένομαι 303
Γεννάω, *in* Γένομαι 302
Γεννᾶσις, *in* Γεύω.
Γέννις, *in* Γένομαι
ΓΕ'ΝΤΑ 311
ΓΕΝΤΙΑΝΗ' ibid.
ΓΕ'ΝΤΣ 312
Γεύχ@, *in* γαυλὸς@ 556
Γεφύρ@, γεφυρὶς, &c. *in* Γέφυρα.
Γεφυρὶς, *in* Γέφυρα 313
ΓΕ'ΦΥΡΑ, *cum d.* 314
Γεφυρὸς@. 1734
Γεγίωσ@, *cum d. in* Γέφυρα.
Γεγειπαγὼδης, *cum d. in c. ex* ἀγωγὴ, fine pr. 39
Γεγεννᾶί@, &c. *in* Γέφυρα.
Γεγεννοδιδάσκαλ@, *in c. ex* διδάσκαλ@ 396
Γεγεωτυκομεῖον, *in comp. ex* Κομέω. 831
Γεγίσιον, *cum d. in* Γέφυρα.
ΓΕ'Ρ'ΡΟΝ, *cum d.* 313
ΓΕ'ΡΩΝ ibid.
ΓΕΎΩ *cum d.* ibid.
ΓΕΦΥΡΑ, *cum d.* 314
Γεφυεστὶς 1349
Γεφυεστὶς, &c. *in* Γέφυρα.
Γεωβρεφ@, *cum d. in c. ex* βρεφὴ. Γεωδαισία, *in c. ex* Δαίω, divido. 351
Γεώδης *in* Γαῖα 295
Γεώλοφ@, *cum d. in c. ex* Λόφ@, 975
Γεωμέδης, *cum d. in c.* fine præp. 1041
Γεωμῶδες, terræ mixtus, terreneus.
Γεωμόριον, *in c. ex* μόριον 1022
Γεωμόρος, *in* γεωμορὸς.
Γεωνόμ@, *in c.* fine præp. 1090
Γεωπόνος 1264
Γεωπὼν@, *cum d. in c.* fine præp. 1285
Γεωργὸς, *cum d.* 500
Γεώρεος 1223
Γεὼ υχ@, *cum d. inc.* fine præp. 1204
Γεωτόμ@, *in c.* fine pr. 1605
Γεωτόμιον, locus in quo metallum. Suid. Schol. Nic. herbam quæ Nicandro phyllis dicatur, in Samothracia sic appellaridicie.
Γῆ, *in* Γαῖα 295
Γηγενέτης, *in c. ex* γεγένης 306
Γηγενὴς 304. & 307
Γηδόσυγ@δερ, *in* Γαῖα.
ΓΗΘΕ'Ω, *cum d.* 314
ΓΗ'ΘΥΟΝ, *cum d.* 315
Γήϊγ@, γήϊος, γηΐτης, *in* Γαῖα.
Γήκαυ@ & Doricè γάκαυ@, qui terram quatit.
Γηλεχὴς, *in c. ex* λέχος 943
Γήλοφ@ *in* γεώλοφ@.
Γηπάχ@ *in* γεωπάχ@.
Γηπάσλ@, paxillus terræ: Lucian. in Lexiph.

γύπη Θ ετ, in c. 1257
γυπὸς Θ, cum d. in γεωπὸν Θ.
ΓΗΡΑΣ, cum d. 315
γηρασκὸς, cum d. in c. ex ἱστορικῶν. 282
γηρυόμ Θ, cum d. in comp. ex Κομεῖν 831
γηρυτέρ Θ, cum d. 1659
ΓΗΡΥΣ cum d. 315
γήρυς, in Γᾶια.
γηρυτὸν, cum d. in γεωτόμος 1605
γηρυὸ Θ 1701
γήρυτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidosa: Galen. apud Hippocr.
γηρυτὰ Θ, &c. in Γῆρυς.
ΓΙΓΑΡΤΟΝ cum d. 316
γιγαντολέπις, &c. in c. fine præp. 1154
γιγαντομαχία, in com. fine præp. 1012
ΓΙΓΑΣ, cum d. 316
ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ ibid.
ΓΙΓΑΤΜΟΣ, cum d. ibid.
ΓΙΓΑΣ, cum d. ibid.
γίγνομαι, in Τέκνωμι 302
γιγνώσκω cum Γινώσκω.
γίνυ Θ, vide Γ'γνος 1693
γίνυομαι, cum γίγνομαι.
ΓΙΝΩΣΚΩ, cum d. 316
¶ γλάγος, &c. in Γάλα.
γλαμὰω, idem quod λαμπάω, de quo in Λάμπ, &c.
γλάμυξ Θ, ut γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυξάω, idem quod γλαμάω, lippio, vel etiam scabra lippitudine laboro: apud eundem Etym.
γλαμυξὶς, γλαμυδὼν, γλάμων, cum γλίμη, in Λίμη 964
ΓΛΑΝΙΣ cum d. 323
γλαξὶς, in Γάλα.
γλαεῖδες, in Γλάφω.
γλαυκίζω, in γλαυξ.
γλαυκαμαὶ, in Γλαυκὸς.
γλαυκὰπις, cum d. 1180
γλαύκωσις, cum γλαύκωμα 323
γλαυκὼ ϕ, in γλαυκῶπις.
γλαυξ, in Γλαυκὸς.
γλάγυν, in γλήχων.
ΓΛΑΦΩ, cum d. 323
γλεῦν, in γλίνω Θ
γλήκωρ, ὁ, ἡ, ὑρος, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.
ΓΛΕΥΚΟΣ, cum d. 324
γλίμη, &c. in Λίμη 564
ΓΛΗΝΗ, cum d. 325
ΓΛΗΧΩΝ, cum d. ibid.
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. & Eust.
ΓΛΙΝΟΣ ibid.
ΓΛΙΣΧΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΙΧΟΜΑΙ 326
ΓΛΟΙΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΟΥΤΟΣ, cum d. ibid.
γλυκάζω, γλυκαίνω, &c. in Γλυκύς.
γλυκὺ δακρυον, in c. 354
γλυκυδρεπὴς, in c. 376
γλυκυπηρὸς 614
γλυκὺμυθ Θ, cum d. 655
γλυκύπικρ Θ, in c. 1308
γλυκυρρίζα, cum d. in c. ex Ῥίζα. 1552
γλυκυτέρπνλ Θ, in c. 1649
γλυκύφων Θ, in c. fine pr. 1783
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω.
γλύφω, in Γλάφω.
ΓΛΩΣΣΑ 327
γλωσσαπλῆ, cum d. 109
γλώσσαρχ Θ, cum d. in c. ex ἀρχὸς 506
γλωσσεῖον, in Γλῶσσα.
γλώσσημα, in c. ex Α'ασὶς 209
γλωσσηματικὸν, &c. in Γλῶσσα.
γλωσσοτόμος, in c. ex Τατὴρ 301
γλωσσοφόρ Θ, in com. ex χαρὰ 340
γλωσσοκόμ Θ, linguam continens.
γλωσσόκομον, in comp. ex Κομέω. 832
γλωσσοκοπτέω 863
γλωσσοσφόβ Θ, in c. ex φοβὴ 1548
γλωσσοτίμ Θ, in c. ex τιμὰω 1607
γλωσσοτυφὼς, in c. fine pr. 1605
γλωσσοχαριστὴς, in com. ex Χάρις. 1796
γλωσσόπους, γλωσσικὸς, γλωσσισμὸς, in Γλῶσσα.
γλωσσοπτέφου, 378
γλωσσῶδυνον, in γλωσσόκομον.
γλωσσωπιτὲς, cum d. 1349
γλωσσοσφόβ Θ, in γλωσσοσφόβ Θ.
ΓΛΩΧΙΣ, cum d. 329
¶ γναθμὸς, in Γνάθ Θ ibid.
ΓΝΑΘΟΣ cum d. 329
γναμπτὸν, cum d. in Κάμπω 740
γνάμπτω, cum d. in Κάμπω 811
γνάφος, γναφ Θ, &c. in γνάπτω.
γνῖσι Θ, cum d. in Γένομαι 303
ΓΝΟΦΟΣ, cum d. 329
γνύαγνυξ, in Γόνυ.
γναμπτὸν, cum d. in γνάμπτω
γνάμπτω, γναμπὴς, γναμπίδιον, γναμπὴς 317
γναμοδοτέω, in c. ex δότης 400
γναμολόγ Θ, cum d. 940
γναμοτυγὴς, in γνάμων.
γναμοτύπ Θ, cum d. in c. ex τύπος. 1681
γνάμων, in γνάμη.
γνωείζω, cum d. 318
γνωσιμαχέω, in c. fine pr. 1012
γνῶσις 317
γνωστὴς, γνώστης, γνωστικὸς, γνωστὸς ibid.
ΓΟΑ'Ω, cum d. 329
ΓΟΓΓΡΟΣ 330
ΓΟΓΓΥΖΩ ibid.
γογγύλα, &c. in Στεργγύλος.
γογγυλόπωλ Θ, in com. ex Σκιλῦν 1481
γογγυσμὸς, γογγυσὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω.
γοεδὴς, γοήεις, in Γοάω.
γοητ Θ ικὸς, in c. ex Πλαθὴ 1321
ΓΟ'ΗΣ, γοητάω, cum d. 330
γομ Θ, γομὸς, in Γέμω.
γομιάσιος, γομιασμὸς, in γομόω.
γομιόπ Θ πλος, in Γέμω.
γομφὸς, cum d. in Γόμφ Θ.
γονατὴς, γονατίσκω, γονατίδης, in Γόνυ.
γονὴ, γονέα, γονὲς, γονεὰω, γονίσμος, in Γείνομαι 303
γονόεις, cum γονὴ.
γονοτοκία 1350
γονόῤῥοος, cum d. γονοῤῥύης, in c. ex ῥοὴ 1423
γόν Θ, &c. γονὰς, cum γονὴ. 330
γονυκλινὴς, cum d. in c. in κλίνης. 808
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ibid.
γονύκροτος, in c. fine præp. 877
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γόος, in Γοάω
ΓΟΡΓΟ'ΣΣΑ 331
Γοργύεος, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Aeschinem & Herodot. lib. 3.
γοργὸ, γοργὰς, in Γοργὸς.
γοργολόφας, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Eq. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epitherum est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.
γοργόπος, in tergere Gorgonis caput pictum habens: apud Aristophan. in Acharn. Comp. ex νῶτ Θ.
γοργωπὸς, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur.
γοργωπὸς, ἰδ Θ, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo, apud Suidam.
γόες. in Οαῦ.
γοναιόμαι, γοναῖος, γοναῖομαι, in Γόνυ.
γονιοπαρὴς, in c. ex Παρὴς 1256
γοναὸς, in Γόνυ.
γοναδὴς, in Γοάω.
¶ γραδέδων, in Γέφυρα.
ΓΡΑ'ΡΙΟΝ 331
ΓΡΑΪΑ, cum d. 332
γράμμα, γραμμέδιον, γραμματεῖον, &c. in Γεφυρα.
γραμματεμπὶς 1350
γραμματιδιδάσκαλ Θ, cum d. in c. ex διδάσκαλ Θ 396
γραμματιστοσαγὼν, q. d. ad literas introductor vel literarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.
γραμματικὸν φωνὴν, in c. 896
γραμματικὴ κεφαὶς, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores: Epigr. lib. 2.
γραμματοφόρ Θ 1734
γραμματοφυλάκιον, in com. ex φύλαξ 1770
γραμμὴ, γραμμίζω, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμώδης 333
γραμοσβαῖα, in c. ex Σοβέω 1493
γρᾶπτὸς, ἰδ Θ, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore, vernatio. Hesych. Est & avis species: apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γεφύρωμα 333
ΓΡΑ'ΣΟΣ, & γέρας cum der. 332
γραῦς, in Γραῖα.
γραφεῖον, γραφὴ, &c. in Γεφύρω. 333
γραφὶς, γραφὶς, γραφίσκ Θ, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑ'Φω, cum d. 332
ΓΡΑ'Ω 342
γραώδης, in γραῦς.
γρηγορέω, cum d. in Ε'γρηγορέω.
γρῆς Θ, in γραῦς.
γρηπὶς, in γρηῦς.
γρηῦς, γρηὺς, in γραῦς.
ΓΡΙΠΟΣ, cum d. 342
γρὶς Θ, &c. in Γρὶπ Θ.
ΓΡΟ'ΝΘΩΝ 342
ΓΡΟΣΦΟ'Σ ibid.
ΓΡΥ'ζω, γρυλλίζω, cum d. ib.
γρυμάδιον, in γρύπη.
γρυοὶ, οἱ, trunci querni: seu vetustarum quercuum aliarumve arborum veterum ligna: pro δρυοὶ, κατ' ἐναλλαγὴν τῆς ϱ εἰς γ. Suid. Etymologus γρυοὺς & χρῆν δρῦς. Idem & γρεῦδι dici testatur ex Lycophr.
γρυπαίετ Θ, in com. ex Α'ετὸς 59
γρυπαὶ Θ, γρυπὸς, &c. in Γρυπ.
γρυσμὸς, in γρύζω.
γρύπη, cum d. in Γρύ.
γρυτοπώλης
ΓΡΥ'Ψ 1429
ΓΡΩ'ΝΗ, cum d. 343
¶ ΓΥ'Α, γύαι ibid.
ΓΥΑΛΟΝ, cum d 343
γύης, in Γύη.
γυητὴς, in Γύη.
γύη, cum Γύα.
γυαλὸς, in c. ex Α'λὸς.
γυαλκὴς, in c. ex Α'λκὴ 117
γυαρκὴς, in c. 189
γυοβόρ Θ, in c. ex Βορὰ 275
γυοκάρ Θ, in c. ex Κεφὰς ἀτίο 849
ΓΥΙΟΝ, γύου 344
γυὸς, in Γύη.
γυοτακὴς, in c. ex Τήκω 1617
γυοτάζ Θ 1701
γυόω, in Γύη.
γυλαύχιον, in c. 223
ΓΥΛΙΟ'Σ 344
γυμνάζω, &c. in Γυμνὸς.
γυμνασιάρχης, cum d. in c. γυμνάσιον, &c. in γυμναζω. 200
γυμνὴς, in Γυμνὸς.
γυμνοβρέκεια, in comp. ex Δέρκω. 376
γυμνόκαρ Θ, in com. ex Καρὴς 750
γυμνόπυρ, cum d. 1371
ΓΥΜΝΟ'Σ 345
γυμνοσοφιστὴς, in comp. ex σοφίζω. 1497
γυμνόσπερμ Θ, &c. in com. ex σπέρμα 1505
γυμνότης, γυμνὸς, cum der. in Γυμνὸς
γυμνοφόρ Θ, in com. ex Φέρω 1762
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ 346
γυναικεῖος, in c. ex κλεὶς ibid.
γυναικίτης, in c. fine præp. 877
γυναικὸς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γυναικοτυφὴς, in com. ex τυφὼς 1552
γυναικωνῖτις, in c. 1649
γυναικωνῖτ Θ, in c. fine pr. 1783
γυναῖκα, γυναῖκες, &c. in γύναιον.
γυναικὸς, cum d. in comp. ex Κομέω 831
γυναικοφόν Θ, cum d. 1659
ΓΥΝΗ cum d. 315
γύπης, in Γάῖα.
γυπὸς, cum d. in γεωτόμος 1605
γύρεδος 1701
γύρτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidosa: Galen. apud Hippocr.
γυρτὰ Θ, &c. in Γῦς.
γυρτὸν cum d. 316
γυρτοπλέπης, &c. in c. fine præp. 1154
γυρτοπλαξία, in com. fine præp. 1012
ΓΥΡΤΑΣ, cum d. 316
ΓΥΡΤΙΔΙΟΝ ibid.
ΓΥΡΤΑΥΜΟΣ, cum d. ibid.
ΓΥΡΤΑΣ, cum d. ibid.
γύγρομαι, in Τέκνωμι 302
γυγνώσκω cum Γινώσκω.
γύνυ Θ, vide Γ'γνος 1693
γύνυομαι, cum γίγνομαι.
ΓΙΝΩΣΚΩ, cum d. 316
¶ γλάγος, &c. in Γάλα.
γλαμὰω, idem quod λαμπάω, de quo in Λάμπ, &c.
γλάμυξ Θ, ut γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυξάω, idem quod γλαμάω, lippio, vel etiam scabra lippitudine laboro: apud eundem Etym.
γλαμυξὶς, γλαμυδὼν, γλάμων, cum γλίμη, in Λίμη 964
ΓΛΑΝΙΣ cum d. 323
γλαξὶς, in Γάλα.
γλαεῖδες, in Γλάφω.
γλαυκίζω, in γλαυξ.
γλαυκαμαὶ, in Γλαυκὸς.
γλαυκὰπις, cum d. 1180
γλαύκωσις, cum γλαύκωμα 323
γλαυκὼ ϕ, in γλαυκῶπις.
γλαυξ, in Γλαυκὸς.
γλάγυν, in γλήχων.
ΓΛΑΦΩ, cum d. 323
γλεῦν, in γλίνω Θ
γλήκωρ, ὁ, ἡ, ὑρος, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.
ΓΛΕΥΚΟΣ, cum d. 324
γλίμη, &c. in Λίμη 564
ΓΛΗΝΗ, cum d. 325
ΓΛΗΧΩΝ, cum d. ibid.
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. & Eust.
ΓΛΙΝΟΣ ibid.
ΓΛΙΣΧΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΙΧΟΜΑΙ 326
ΓΛΟΙΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΟΥΤΟΣ, cum d. ibid.
γλυκάζω, γλυκαίνω, &c. in Γλυκύς.
γλυκὺ δακρυον, in c. 354
γλυκυδρεπὴς, in c. 376
γλυκυπηρὸς 614
γλυκύμυθ Θ, cum d. 655
γλυκύπικρ Θ, in c. 1308
γλυκυρρίζα, cum d. in c. ex Ῥίζα. 1552
γλυκυτέρπνλ Θ, in c. 1649
γλυκύφων Θ, in c. fine pr. 1783
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω.
γλύφω, in Γλάφω.
ΓΛΩΣΣΑ 327
γλωσσαπλῆ, cum d. 109
γλώσσαρχ Θ, cum d. in c. ex ἀρχὸς 506
γλωσσεῖον, in Γλῶσσα.
γλώσσημα, in c. ex Α'ασὶς 209
γλωσσηματικὸν, &c. in Γλῶσσα.
γλωσσοτόμος, in c. ex Τατὴρ 301
γλωσσοφόρ Θ, in com. ex χαρὰ 340
γλωσσοκόμ Θ, linguam continens.
γλωσσόκομον, in comp. ex Κομέω. 832
γλωσσοκοπτέω 863
γλωσσοσφόβ Θ, in c. ex φοβὴ 1548
γλωσσοτίμ Θ, in c. ex τιμὰω 1607
γλωσσοτυφὼς, in c. fine pr. 1605
γλωσσοχαριστὴς, in com. ex Χάρις. 1796
γλωσσόπους, γλωσσικὸς, γλωσσισμὸς, in Γλῶσσα.
γλωσσοπτέφου, 378
γλωσσῶδυνον, in γλωσσόκομον.
γλωσσωπιτὲς, cum d. 1349
γλωσσοσφόβ Θ, in γλωσσοσφόβ Θ.
ΓΛΩΧΙΣ, cum d. 329
¶ γναθμὸς, in Γνάθ Θ ibid.
ΓΝΑΘΟΣ cum d. 329
γναμπτὸν, cum d. in Κάμπω 740
γνάμπτω, cum d. in Κάμπω 811
γναμπὴς, γναμπὴς, &c. in γνάπτω.
γνῖσι Θ, cum d. in Γένομαι 303
ΓΝΟΦΟΣ, cum d. 329
γνύαγνυξ, in Γόνυ.
γναμπτὸν, cum d. in γνάμπτω
γναμπὴς, γναμπίδιον, γναμπὴς 317
γναμοδοτέω, in c. ex δότης 400
γναμολόγ Θ, cum d. 940
γναμοτυγὴς, in γνάμων.
γναμοτύπ Θ, cum d. in c. ex τύπος. 1681
γνάμων, in γνάμη.
γνωείζω, cum d. 318
γνωσιμαχέω, in c. fine pr. 1012
γνῶσις 317
γνωστὴς, γνώστης, γνωστικὸς, γνωστὸς ibid.
ΓΟΑ'Ω, cum d. 329
ΓΟΓΓΡΟΣ 330
ΓΟΓΓΥΖΩ ibid.
γογγύλα, &c. in Στεργγύλος.
γογγυλόπωλ Θ, in com. ex Σκιλῦν 1481
γογγυσμὸς, γογγυσὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω.
γοεδὴς, γοήεις, in Γοάω.
γοητ Θ ικὸς, in c. ex Πλαθὴ 1321
ΓΟ'ΗΣ, γοητάω, cum d. 330
γομ Θ, γομὸς, in Γέμω.
γομιάσιος, γομιασμὸς, in γομόω.
γομιόπ Θ πλος, in Γέμω.
γομφὸς, cum d. in Γόμφ Θ.
γονατὴς, γονατίσκω, γονατίδης, in Γόνυ.
γονὴ, γονέα, γονὲς, γονεὰω, γονίσμος, in Γείνομαι 303
γονόεις, cum γονὴ.
γονοτοκία 1350
γονόῤῥοος, cum d. γονοῤῥύης, in c. ex ῥοὴ 1423
γόν Θ, &c. γονὰς, cum γονὴ. 330
γονυκλινὴς, cum d. in c. in κλίνης. 808
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ibid.
γονύκροτος, in c. fine præp. 877
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γόος, in Γοάω
ΓΟΡΓΟ'ΣΣΑ 331
Γοργύεος, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Aeschinem & Herodot. lib. 3.
γοργὸ, γοργὰς, in Γοργὸς.
γοργολόφας, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Eq. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epitherum est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.
γοργόπος, in tergere Gorgonis caput pictum habens: apud Aristophan. in Acharn. Comp. ex νῶτ Θ.
γοργωπὸς, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur.
γοργωπὸς, ἰδ Θ, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo, apud Suidam.
γόες. in Οαῦ.
γοναιόμαι, γοναῖος, γοναῖομαι, in Γόνυ.
γονιοπαρὴς, in c. ex Παρὴς 1256
γοναὸς, in Γόνυ.
γοναδὴς, in Γοάω.
¶ γραδέδων, in Γέφυρα.
ΓΡΑ'ΡΙΟΝ 331
ΓΡΑΪΑ, cum d. 332
γράμμα, γραμμέδιον, γραμματεῖον, &c. in Γεφυρα.
γραμματεμπὶς 1350
γραμματιδιδάσκαλ Θ, cum d. in c. ex διδάσκαλ Θ 396
γραμματιστοσαγὼν, q. d. ad literas introductor vel literarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.
γραμματικὸν φωνὴν, in c. 896
γραμματικὴ κεφαὶς, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores: Epigr. lib. 2.
γραμματοφόρ Θ 1734
γραμματοφυλάκιον, in com. ex φύλαξ 1770
γραμμὴ, γραμμίζω, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμώδης 333
γραμοσβαῖα, in c. ex Σοβέω 1493
γρᾶπτὸς, ἰδ Θ, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore, vernatio. Hesych. Est & avis species: apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γεφύρωμα 333
ΓΡΑ'ΣΟΣ, & γέρας cum der. 332
γραῦς, in Γραῖα.
γραφεῖον, γραφὴ, &c. in Γεφύρω. 333
γραφὶς, γραφὶς, γραφίσκ Θ, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑ'Φω, cum d. 332
ΓΡΑ'Ω 342
γραώδης, in γραῦς.
γρηγορέω, cum d. in Ε'γρηγορέω.
γρῆς Θ, in γραῦς.
γρηπὶς, in γρηῦς.
γρηῦς, γρηὺς, in γραῦς.
ΓΡΙΠΟΣ, cum d. 342
γρὶς Θ, &c. in Γρὶπ Θ.
ΓΡΟ'ΝΘΩΝ 342
ΓΡΥ'ζω, γρυλλίζω, cum d. ib.
γρυμάδιον, in γρύπη.
γρυοὶ, οἱ, trunci querni: seu vetustarum quercuum aliarumve arborum veterum ligna: pro δρυοὶ, κατ' ἐναλλαγὴν τῆς ϱ εἰς γ. Suid. Etymologus γρυοὺς & χρῆν δρῦς. Idem & γρεῦδι dici testatur ex Lycophr.
γρυπαίετ Θ, in com. ex Α'ετὸς 59
γρυπαὶ Θ, γρυπὸς, &c. in Γρυπ.
γρυσμὸς, in γρύζω.
γρύπη, cum d. in Γρύ.
γρυτοπώλης
ΓΡΥ'Ψ 1429
ΓΡΩ'ΝΗ, cum d. 343
¶ ΓΥ'Α, γύαι ibid.
ΓΥΑΛΟΝ, cum d 343
γύης, in Γύη.
γυητὴς, in Γύη.
γύη, cum Γύα.
γυαλὸς, in c. ex Α'λὸς.
γυαλκὴς, in c. ex Α'λκὴ 117
γυαρκὴς, in c. 189
γυοβόρ Θ, in c. ex Βορὰ 275
γυοκάρ Θ, in c. ex Κεφὰς ἀτίο 849
ΓΥΙΟΝ, γύου 344
γυὸς, in Γύη.
γυοτακὴς, in c. ex Τήκω 1617
γυοτάζ Θ 1701
γυόω, in Γύη.
γυλαύχιον, in c. 223
ΓΥΛΙΟ'Σ 344
γυμνάζω, &c. in Γυμνὸς.
γυμνασιάρχης, cum d. in c. γυμνάσιον, &c. in γυμναζω. 200
γυμνὴς, in Γυμνὸς.
γυμνοβρέκεια, in comp. ex Δέρκω. 376
γυμνόκαρ Θ, in com. ex Καρὴς 750
γυμνόπυρ, cum d. 1371
ΓΥΜΝΟ'Σ 345
γυμνοσοφιστὴς, in comp. ex σοφίζω. 1497
γυμνόσπερμ Θ, &c. in com. ex σπέρμα 1505
γυμνότης, γυμνὸς, cum der. in Γυμνὸς
γυμνοφόρ Θ, in com. ex Φέρω 1762
ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ 346
γυναικεῖος, in c. ex κλεὶς ibid.
γυναικίτης, in c. fine præp. 877
γυναικὸς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γυναικοτυφὴς, in com. ex τυφὼς 1552
γυναικωνῖτις, in c. 1649
γυναικωνῖτ Θ, in c. fine pr. 1783
γυναῖκα, γυναῖκες, &c. in γύναιον.
γυναικὸς, cum d. in comp. ex Κομέω 831
γυναικοφόν Θ, cum d. 1659
ΓΥΝΗ cum d. 315
γύπης, in Γάῖα.
γυπὸς, cum d. in γεωτόμος 1605
γύρεδος 1701
γύρτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidosa: Galen. apud Hippocr.
γυρτὰ Θ, &c. in Γῦς.
γυρτὸν cum d. 316
γυρτοπλέπης, &c. in c. fine præp. 1154
γυρτοπλαξία, in com. fine præp. 1012
ΓΥΡΤΑΣ, cum d. 316
ΓΥΡΤΙΔΙΟΝ ibid.
ΓΥΡΤΑΥΜΟΣ, cum d. ibid.
ΓΥΡΤΑΣ, cum d. ibid.
γύγρομαι, in Τέκνωμι 302
γυγνώσκω cum Γινώσκω.
γύνυ Θ, vide Γ'γνος 1693
γύνυομαι, cum γίγνομαι.
ΓΙΝΩΣΚΩ, cum d. 316
¶ γλάγος, &c. in Γάλα.
γλαμὰω, idem quod λαμπάω, de quo in Λάμπ, &c.
γλάμυξ Θ, ut γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυξάω, idem quod γλαμάω, lippio, vel etiam scabra lippitudine laboro: apud eundem Etym.
γλαμυξὶς, γλαμυδὼν, γλάμων, cum γλίμη, in Λίμη 964
ΓΛΑΝΙΣ cum d. 323
γλαξὶς, in Γάλα.
γλαεῖδες, in Γλάφω.
γλαυκίζω, in γλαυξ.
γλαυκαμαὶ, in Γλαυκὸς.
γλαυκὰπις, cum d. 1180
γλαύκωσις, cum γλαύκωμα 323
γλαυκὼ ϕ, in γλαυκῶπις.
γλαυξ, in Γλαυκὸς.
γλάγυν, in γλήχων.
ΓΛΑΦΩ, cum d. 323
γλεῦν, in γλίνω Θ
γλήκωρ, ὁ, ἡ, ὑρος, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.
ΓΛΕΥΚΟΣ, cum d. 324
γλίμη, &c. in Λίμη 564
ΓΛΗΝΗ, cum d. 325
ΓΛΗΧΩΝ, cum d. ibid.
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. & Eust.
ΓΛΙΝΟΣ ibid.
ΓΛΙΣΧΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΙΧΟΜΑΙ 326
ΓΛΟΙΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΟΥΤΟΣ, cum d. ibid.
γλυκάζω, γλυκαίνω, &c. in Γλυκύς.
γλυκὺ δακρυον, in c. 354
γλυκυδρεπὴς, in c. 376
γλυκυπηρὸς 614
γλυκύμυθ Θ, cum d. 655
γλυκύπικρ Θ, in c. 1308
γλυκυρρίζα, cum d. in c. ex Ῥίζα. 1552
γλυκυτέρπνλ Θ, in c. 1649
γλυκύφων Θ, in c. fine pr. 1783
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω.
γλύφω, in Γλάφω.
ΓΛΩΣΣΑ 327
γλωσσαπλῆ, cum d. 109
γλώσσαρχ Θ, cum d. in c. ex ἀρχὸς 506
γλωσσεῖον, in Γλῶσσα.
γλώσσημα, in c. ex Α'ασὶς 209
γλωσσηματικὸν, &c. in Γλῶσσα.
γλωσσοτόμος, in c. ex Τατὴρ 301
γλωσσοφόρ Θ, in com. ex χαρὰ 340
γλωσσοκόμ Θ, linguam continens.
γλωσσόκομον, in comp. ex Κομέω. 832
γλωσσοκοπτέω 863
γλωσσοσφόβ Θ, in c. ex φοβὴ 1548
γλωσσοτίμ Θ, in c. ex τιμὰω 1607
γλωσσοτυφὼς, in c. fine pr. 1605
γλωσσοχαριστὴς, in com. ex Χάρις. 1796
γλωσσόπους, γλωσσικὸς, γλωσσισμὸς, in Γλῶσσα.
γλωσσοπτέφου, 378
γλωσσῶδυνον, in γλωσσόκομον.
γλωσσωπιτὲς, cum d. 1349
γλωσσοσφόβ Θ, in γλωσσοσφόβ Θ.
ΓΛΩΧΙΣ, cum d. 329
¶ γναθμὸς, in Γνάθ Θ ibid.
ΓΝΑΘΟΣ cum d. 329
γναμπτὸν, cum d. in Κάμπω 740
γνάμπτω, cum d. in Κάμπω 811
γναμπὴς, γναμπὴς, &c. in γνάπτω.
γνῖσι Θ, cum d. in Γένομαι 303
ΓΝΟΦΟΣ, cum d. 329
γνύαγνυξ, in Γόνυ.
γναμπτὸν, cum d. in γνάμπτω
γναμπὴς, γναμπίδιον, γναμπὴς 317
γναμοδοτέω, in c. ex δότης 400
γναμολόγ Θ, cum d. 940
γναμοτυγὴς, in γνάμων.
γναμοτύπ Θ, cum d. in c. ex τύπος. 1681
γνάμων, in γνάμη.
γνωείζω, cum d. 318
γνωσιμαχέω, in c. fine pr. 1012
γνῶσις 317
γνωστὴς, γνώστης, γνωστικὸς, γνωστὸς ibid.
ΓΟΑ'Ω, cum d. 329
ΓΟΓΓΡΟΣ 330
ΓΟΓΓΥΖΩ ibid.
γογγύλα, &c. in Στεργγύλος.
γογγυλόπωλ Θ, in com. ex Σκιλῦν 1481
γογγυσμὸς, γογγυσὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω.
γοεδὴς, γοήεις, in Γοάω.
γοητ Θ ικὸς, in c. ex Πλαθὴ 1321
ΓΟ'ΗΣ, γοητάω, cum d. 330
γομ Θ, γομὸς, in Γέμω.
γομιάσιος, γομιασμὸς, in γομόω.
γομιόπ Θ πλος, in Γέμω.
γομφὸς, cum d. in Γόμφ Θ.
γονατὴς, γονατίσκω, γονατίδης, in Γόνυ.
γονὴ, γονέα, γονὲς, γονεὰω, γονίσμος, in Γείνομαι 303
γονόεις, cum γονὴ.
γονοτοκία 1350
γονόῤῥοος, cum d. γονοῤῥύης, in c. ex ῥοὴ 1423
γόν Θ, &c. γονὰς, cum γονὴ. 330
γονυκλινὴς, cum d. in c. in κλίνης. 808
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ibid.
γονύκροτος, in c. fine præp. 877
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
γόος, in Γοάω
ΓΟΡΓΟ'ΣΣΑ 331
Γοργύεος, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Aeschinem & Herodot. lib. 3.
γοργὸ, γοργὰς, in Γοργὸς.
γοργολόφας, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Eq. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epitherum est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.
γοργόπος, in tergere Gorgonis caput pictum habens: apud Aristophan. in Acharn. Comp. ex νῶτ Θ.
γοργωπὸς, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur.
γοργωπὸς, ἰδ Θ, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo, apud Suidam.
γόες. in Οαῦ.
γοναιόμαι, γοναῖος, γοναῖομαι, in Γόνυ.
γονιοπαρὴς, in c. ex Παρὴς 1256
γοναὸς, in Γόνυ.
γοναδὴς, in Γοάω.
¶ γραδέδων, in Γέφυρα.
ΓΡΑ'ΡΙΟΝ 331
ΓΡΑΪΑ, cum d. 332
γράμμα, γραμμέδιον, γραμματεῖον, &c. in Γεφυρα.
γραμματεμπὶς 1350
γραμματιδιδάσκαλ Θ, cum d. in c. ex διδάσκαλ Θ 396
γραμματιστοσαγὼν, q. d. ad literas introductor vel literarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.
γραμματικὸν φωνὴν, in c. 896
γραμματικὴ κεφαὶς, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores: Epigr. lib. 2.
γραμματοφόρ Θ 1734
γραμματοφυλάκιον, in com. ex φύλαξ 1770
γραμμὴ, γραμμίζω, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμώδης 333
γραμοσβαῖα, in c. ex Σοβέω 1493
γρᾶπτὸς, ἰδ Θ, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore, vernatio. Hesych. Est & avis species: apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γεφύρωμα 333
ΓΡΑ'ΣΟΣ, & γέρας cum der. 332
γραῦς, in Γραῖα.
γραφεῖον, γραφὴ, &c. in Γεφύρω. 333
γραφὶς, γραφὶς, γραφίσκ Θ, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑ'Φω, cum d. 332
ΓΡΑ'Ω 342
γραώδης, in γραῦς.
γρηγορέω, cum d. in Ε'γρηγορέω.
γρῆς Θ, in γραῦς.
γρηπὶς, in γρηῦς.
γρηῦς, γρηὺς, in γραῦς.
ΓΡΙΠΟΣ, cum d. 342
γρὶς Θ, &c. in Γρὶπ Θ.
ΓΡΟ'ΝΘΩΝ 342

γύπη Θ ετ, in c. 1257
γυπὸς Θ, cum d. in γεωπὸν Θ.
ΓΗΡΑΣ, cum d. 315
γηρασκὸς, cum d. in c. ex ἱστορικῶν. 282
γηρυόμ Θ, cum d. in comp. ex Κομέω 831
γηρυτέρ Θ, cum d. 1659
ΓΗΡΥΣ cum d. 315
γήρυς, in Γάῖα.
γηρυτὸν, cum d. in γεωτόμος 1605
γηρυὸ Θ 1701
γήρυτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidosa: Galen. apud Hippocr.
γηρυτὰ Θ, &c. in Γῆρυς.
γηρυτὰ Θ, &c. in Γῆρυς.
ΓΙΓΑΡΤΟΝ cum d. 316
γιγαντολέπις, &c. in c. fine præp. 1154
γιγαντομαχία, in com. fine præp. 1012
ΓΙΓΑΣ, cum d. 316
ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ ibid.
ΓΙΓΑΤΜΟΣ, cum d. ibid.
ΓΙΓΑΣ, cum d. ibid.
γίγνομαι, in Τέκνωμι 302
γιγνώσκω cum Γινώσκω.
γίνυ Θ, vide Γ'γνος 1693
γίνυομαι, cum γίγνομαι.
ΓΙΝΩΣΚΩ, cum d. 316
¶ γλάγος, &c. in Γάλα.
γλαμὰω, idem quod λαμπάω, de quo in Λάμπ, &c.
γλάμυξ Θ, ut γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυξάω, idem quod γλαμάω, lippio

INDEX.

δεύεσκ.ίζαν, in c. ex λίζαν 966
δεύεσμαι Δ'γχι, in μαλάχη 995
ΔΕΎΝΔΡΟΝ, cum d. 372
δεύεστήμων, in c. ex Πῆμα 1305
δέυζις, δεύεστις, in Δέυεσθαι.
δεύεστυμίω, in c. fine præposit. 1605
δεύτερόκλιτος, in c. ex κλιτὸς 808
δεύτεροκοίτης, in c. 821
δεύτεροκλυΐα, cum d 940
δεύτεροφύτμων, in com. ex Νόμος 1106
δεύτεροπτωσις, in com. ex Πτῶσις 1368
δεύτεροφωνέω, in dec. ex φωνῶ 1183
δεύτερόστομος, in com. ex φρὼν 1387
δεξιόκλιτος, in c. ex βολὴ 251
δεξιολάβη, in c. ex λαβὴ 924
δεξίομαι, δέξις, in Δεξιά.
δεξιότερος, in c. ex Χερσὶ 1450
δεξιοχάτης, in c. ex σκιὰς 709
δεξίστομος, in Δέξιος.
δ. ξύστιχος, in dextra navis parte remigans.
δεξιόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1801
δεξίτιος, in c. ex Πῦρ 1475
δέξις, pars hepatis quæ & δοχὴ. Hesych.
δεξιτερὸς, in Δεξιά.
δεξίωμα, δέξισις, in δεξιόομαι.
δέξασθαι, in δέξις
δέρμα, in Δέω ligo 383. & in derivatis ex δέω opus habeo, 386. & in δῶ. 361
δέων, δέοντος, in der. ex δέω vnde Δεῖν 386
δέω, in Δείω 361
ΔΕΊΠΑΣ, cum d. 373
δεσγγνίς, in c. ex Δ'γχω 28
δέσμαι, in Δέρω
δεσμοτέρθη, in c. ex Πέδη 1256
ΔΕ'ΡΑΣ 374
δέσις, in δέρω.
δέρμα δεγυδὸς in δέρκομαι.
ΔΕ'Ρ Η, δέσεις 375
δερόστομα, in Δέρκω.
δερκάνη, inter dormiendum videns. Nicin Alexiph.
δεῖκτόομαι, in Δέρκω.
ΔΕ'ΡΚΩ 375
δέρμα, &c. in δέρω.
δερματοφόρος 1734
δερματόδης, δερμηνεὺς. in δέρω.
δεσμώτερος, in c. fine pr. 1393
δέσμιλλα, in δέρω.
δέξις, in Δέρκομαι.
δέρ, in Δέρας.
δέρκι δίορ, in δέρκι.
δέρκεδόρμοι πύγαι. Hesych. sunt ὠδίρκεις ἔχουσα θεύπετάσματα.
δέρκις, δέρκιον, δέρκεὼς, δερκάνη, δέρκεσθαι, in Δέρας 374
δέρω ibid.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 376
δέσις, in δέρμα 383
δέσμα δεσμὸς, cum d. 383
δεσμοφύλαξ, in compos. ex Φύλαξ 1770
δεσμὸς, cum d. in δεσμὸς
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, cum d. 376
δεσπότεις, in δόμος 383
ΔΕΥ'ΚΟΣ 377
δεύομαι, in δεύομαι, à Δέω.
δέω ὁμοῖως in der. ex Δέω, opus habeo 386. & in Δέω. 387
ΔΕΥ'ΡΟ 377
δέω σπουδὴς 1350
δέω στατὸν, in Δέω τερος. in Δέω τερος 378
δεῦτ, in Δεῦρο.
δέω τερα γωνίσις, cum d. 47
δέωτερόω. διευτερεύω, &c. in Δεύτερος.
δέω τερόλος, in comp. ex βολὴ 258
δέω τερογαμέω, in comp. ex Γαμέω 299
δέω τερόδεκτος, in comp. ex Δέκα 368
δ υτερόζυγος, in c. fine præpos. 581
δέω τερόκλιτος, in c. ex κλιτὸς 808
δέω τερόκοιτος, in c. 821
δέω τερολογία, cum d 940
δέω τερονύμιος, in com. ex Νόμος 1106
δέω τερόπτωσις, in com. ex Πτῶσις 1368
δέω τερόω πεύω, in dec. ex πρεσβυτεύω 1183
δέω τερόστομος, in com. ex πρῶτος 1387
δεύτερος, &c. itidem in Δεύτερος
ΔΕΥ'Τ'Ω 378
ΔΕΦΩ ibid.
δεφάνωμα τος, in c. ex ὄμμα 179
δέχομαι τος, in c. 604
δέω μὶ, δέκνυμι, in Δέρομαι.
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ 378
δέω, in Δέω ligo 383. & in derivatis ex δέω opus habeo, 386. & in δῶ. 361
δέων, δέοντος, in der. ex δέω vnde Δεῖν 386
δέω, in Δείω 361
ΔΕ'ΗΑΣ, cum d. 373
δέω γγνις, in c. ex Δ'γχω 28
δέρομαι, in Δέρω
δέρ πετόν δη, in c. ex Πέδη 1256
ΔΕ'ΡΑΣ 374
δέρ Ειτης, in δέρω.
δέρμα δερμυδὸς in δέρκομαι.
ΔΕ'Ρ Η, δέσεις 375
δερόστομα, in Δέρκω.
δερκάνη, inter dormiendum videns. Nicin Alexiph.
δεῖκτόομαι, in Δέρκω.
ΔΕ'ΡΚΩ 375
δέρμα, &c. in δέρω.
δερματοφόρος 1734
δερματόδης, δερμηνεὺς. in δέρω.
δεσμώτερος, in c. fine pr. 1393
δέσμιλλα, in δέρω.
δέξις, in Δέρκομαι.
δέρ, in Δέρας.
δέρκι δίορ, in δέρκι.
δερόστομος, πύγαι. Hesych. sunt ὠδίρκεις ἔχουσα θεύπετάσματα.
δέρκις, δέρκιον, δέρκεὼς, δερκάνη, δέρκεσθαι, in Δέρας 374
δέρω ibid.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 376
δέσις, in δέρμα 383
δέσμα δεσμὸς, cum d. 383
δεσμοφύλαξ, in compos. ex Φύλαξ 1770
δεσμὸς, cum d. in δεσμὸς
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, cum d. 376
δεσπότεις, in δόμος 383
ΔΕΥ'ΚΟΣ 377
δεύομαι, in δεύομαι, à Δέω.
δέω ὁμοῖως in der. ex Δέω, opus habeo 386. & in Δέω. 387
ΔΕΥ'ΡΟ 377
δέω σπουδὴς 1350
δέω στατὸν, in Δέω τερος. in Δέω τερος 378
δεῦτ, in Δεῦρο.
δέω τερογαμέω, in comp. ex Γαμέω 299
δέω τερόδεκτος, in comp. ex Δέκα 368
δ υτερόζυγος, in c. fine præpos. 581
δέω τερόκλιτος, in c. ex κλιτὸς 808
δέω τερόκοιτος, in c. 821
δέω τερολογία, cum d 940
δέω τερονύμιος, in com. ex Νόμος 1106
δέω τερόπτωσις, in com. ex Πτῶσις 1368
δέω τερόω πεύω, in dec. ex πρεσβυτεύω 1183
δέω τερόστομος, in com. ex πρῶτος 1387
δεξιόκλιτος, in c. ex βολὴ 251
δεξιολάβη, in c. ex λαβὴ 924
δεξιόομαι, δέξις, in Δεξιά.
δεξιότερος, in c. ex Χεὶρ 1450
δεξιοχάτης, in c. ex σκιὰς 709
δεξίστομος, in Δέξιος.
δ. ξύστιχος, in dextra navis parte remigans.
δεξιόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1801
δεξίτιος, in c. ex Πῦρ 1475
δέξις, pars hepatis quæ & δοχὴ. Hesych.
δεξιτερὸς, in Δεξιά.
δεξίωμα, δέξισις, in δεξιόομαι.
δέξασθαι, in δέξις
δέω, in Δέω ligo 383. & in derivatis ex δέω opus habeo, 386. & in δῶ. 361
δέων, δέοντος, in der. ex δέω vnde Δεῖν 386
δέω, in Δείω 361
ΔΕ'ΗΑΣ, cum d. 373
δέω γγνις, in c. ex Δ'γχω 28
δέρομαι, in Δέρω
δέρ πετόν δη, in c. ex Πέδη 1256
ΔΕ'ΡΑΣ 374
δέρ Ειτης, in δέρω.
δέρμα δερμυδὸς in δέρκομαι.
ΔΕ'Ρ Η, δέσεις 375
δερόστομα, in Δέρκω.
δερκάνη, inter dormiendum videns. Nicin Alexiph.
δεῖκτόομαι, in Δέρκω.
ΔΕ'ΡΚΩ 375
δέρμα, &c. in δέρω.
δερματοφόρος 1734
δερματόδης, δερμηνεὺς. in δέρω.
δεσμώτερος, in c. fine pr. 1393
δέσμιλλα, in δέρω.
δέξις, in δέρομαι.
δέρ, in Δέρας.
δέρκι δίορ, in δέρκι.
δερόστομος, πύγαι. Hesych. sunt ὠδίρκεις ἔχουσα θεύπετάσματα.
δέρκις, δέρκιον, δέρκεὼς, δερκάνη, δέρκεσθαι, in Δέρας 374
δέρω ibid.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 376
δέσις, in δέρμα 383
δέσμα δεσμὸς, cum d. 383
δεσμοφύλαξ, in compos. ex Φύλαξ 1770
δεσμὸς, cum d. in δεσμὸς
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, cum d. 376
δεσπότεις, in δόμος 383
ΔΕΥ'ΚΟΣ 377
δεύομαι, in δεύομαι, à Δέω.
δέω ὁμοῖως in der. ex Δέω, opus habeo 386. & in Δέω. 387
ΔΕΥ'ΡΟ 377
δέω σπουδὴς 1350
δέω στατὸν, in Δέω τερος. in Δέω τερος 378
δεῦτ, in Δεῦρο.
δέω τερογαμέω, in comp. ex Γαμέω 299
δέω τερόδεκτος, in comp. ex Δέκα 368
δ υτερόζυγος, in c. fine præpos. 581
δέω τερόκλιτος, in c. ex κλιτὸς 808
δέω τερόκοιτος, in c. 821
δέω τερολογία, cum d 940
δέω τερονύμιος, in com. ex Νόμος 1106
δέω τερόπτωσις, in com. ex Πτῶσις 1368
δέω τερόω πεύω, in dec. ex πρεσβυτεύω 1183
δέω τερόστομος, in com. ex πρῶτος 1387
δεύτερος, &c. itidem in Δεύτερος
ΔΕΥ'Τ'Ω 378
ΔΕΦΩ ibid.
δεφάνωμα τος, in c. ex ὄμμα 179
δέχομαι τος, in c. 604
δέω μὶ, δέκνυμι, in Δέρομαι.
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ 378

INDEX.

Διαπετάννυμι, in c. ex Πετάω 1297
Διαπέτομαι, in comp. ex Πέτομαι 1298
Διαπηγνυμι. in c. cum pr. 1301
Διαπλάω, cum d. in c. ex Πλάω 1303
Διαπλέω, in c. ex πλέω ibid.
Διαπλυνίζω, & διαπλυνίζομαι, in Φέναξ 1722
Διαπόρημα, in c. ex Πορέω 1305
Διαπαίνω, in c. ex Πίων 1319
Διαπρύω, in com. ex πρύω 1303
Διαπρηνίζω, in c. ex Πρηνὴς 1307
Διαπωρωμαι, in c. 1382
Διαπτύω, in c. cum pr. 1311
Διαπυράσσω, in c. ex πυρράσσω 1291
Διαπτύω 1314
Διαπτύω, cum d. in com. ex πτύω 1163
Διαπτάσσω, cum d. in com, cum præp. 1322
Διαπτύσσω, in com. ex Πτύσσω cum præp. 1326
Διαπτύω, in c. ex Πτύω. 1330
Διαπτύω, in c. ex Πτύω, cum præp. 1333
Διαπλήσσω, in c. ex πλήσσω 1331
Διαπλησσομαι. cum d. διαπλήσσω, in c. cum præp. 1337
Διαφλύω, in c. ex Πλύνω 1339
Διαπτοκή, cum d. in διαπτύσσω. 1341
Διάπτωσις, διάπτωμα, in διαπτύω. 1343
Διαπωλέω, in c. cum pr. 1341
Διαπλαω, in c. ex πλώω 1335
Διαπτύω, cum d. 1334
Διαπεδίζω, cum d. in c. ex πεδίζω 1374
Διαπύλιος, cum d. c. 1355
Διαπυλεύω, cum d. in c. 1358
Διαπολιορκέω in πολιορκέω 456
Διαπλατύδομαι, cum d. in c. ex πλατύδω 1363
Διαπύλυμι, in ἀπύλυμι 1153
Διαπυμπω, cum d. in διαπέμπω. 1284
Διάπυρ, cum d. in com. ex πυρ, cum pr. 1284
Διαπτύω, in c. ex Πύντ 1365
Διαπυρόω, cum d. in c. ex πυρόω 1272
Διαπορέω, cum d. in dec. ex ἀπορέω 1270
Διαπορεύω, in c. ex πορεύω 1293
Διαπορθμεύω, cum d. in c. ex πορθμὸς. 1273
Διαπορφυρ, in com. 1367
Διαπτέλλω, in ἀποτέλλω 1521
Διαπαραγματόομαι, διάπραξις, in παράδεισος.
Διάπρασις, in διαπρέπω 1291
Διαπρέσω, in c. cum pr. 1376
Διαπρέπω, cum d. in c. 1279
Διαπρεσβεύω, cum d. in c. ex Πρέσβυς, legatus 1381
Διαπρήθω, in c. 1382
Διαπρήσσω, in πρήσσω 1291
Διατείνω, in com. 1384
Διαπρὸ, in Πρὸ 1385
Διαπρύω, in διαπρόω.
Διαπταίω, in c. ex Πταίω 1391
Διαπτήσσω, in c. cum pr. 1393
Διαπτάω, in c. ex Πτάω 1294
Διαπτάω, cum d. in com. ex Πτάω 1396
Διαπτάω, cum d. 1397
Διαπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
Διάπτωμα, διάπτωσις, in διαπίπτω.
Διαπτύημα, διαπτύσις, διαπυητὸς in διαπτύω 1400
Διαπτύω, in c. ex Πτύω 1399
Διαπτύσσω, in com. ex πτύω 1400
Διαπυκτέω, in com. ex πυκτεύω 1403
Διαπτύω, in c. 1402
Διαπωδάνομαι, in c. ex Παιδάνομαι 1402
Διαπῶ, in c. ex πύον 1400
Διαπύης, cum d. in c. ex Πῦρ 1405
Διαπνέω ibid.
Διαπυρόω, in c. ex πυρὸς 1406
Διάπυος, in διαπωδάνομαι.
Διαπυλόω, in c. cum pr. 1409
Διαρέω, in c. ex Ἀ ἐράω 182
Διάργυμος, aliqua ex parte niger & aliqua ex parte albus: apud Suid.
Διάρθω, in c. ex Ἀ ῥθω 184
Διαρρόω, cum d. inc. ex Ἀ ῥόω 187
Διαειδέω, cum d. in c. ex Ἀ ειδέω. 188
Διαρκὴς, &c. in c. 189
Διάρμα, in διαίρω
Διερμὸς, in c. ex ἁμόζω 205
Διαρπάζω, cum d. in c. 192
Διαρρίνω 1416
Διαρόω, in c. ex Ῥόω ibid.
Διαρρωννύω, in διαῤῥώννυμι.
Διαῤῥήγνυμι. 1429
Διαῤῥήδην, in c. cum pr. 1426
Διαῤῥίπισις, cum διαῤῥίπτω.
Διαῤῥόησις, cum διαῤῥοέω.
Διαῤῥήσσω, in διαῤῥήγνυμι.
Διαῤῥιπτέω, in c. ex Ῥίπτω 1432
Διαῤῥίπτω, in διαῤῥίπτω.
Διαῤῥιπτέω, in c. ex Ῥίπτω 1435
Διαῤῥόησις, cum διαῤῥέω.
Διαῤῥόησις, cum διαῤῥόω.
Διαῤῥύπτω, in c. ex Ῥύπτω 1434
Διαῤῥύω, in c. ex Ῥόω 1435
Διαῤῥόω. cum. in διαῤῥέω.
Διαῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 1438
Διαῤῥύω, in διαῤῥόω.
Διαῤῥώς ἐστι διαῤῥήγνυμι.
Διάρσις, in διαίρω 80
Διαρτάω, in Ἀ ῥταμ 194
Διαρτάω, in c. ibid.
Διαρτίζω, in c. ex Ἀ ῥτ 196
Διαρύω, seu διαῤῥύω, traduco, vi-delicet trahendo. Herod. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμόν, per Isthmum traducere naves. Comp. ex ῥύω, traho.
Διασαλακωνίζω, in Σαλάκων 1443
Διασαλεύω, in c. ex Σάλ ibid.
Διασαλπίζω, in comp. ex Σάλπιγξ. 1444
Διασβολίζω, sardonium risum rideo, subsanno: apud Etymol. Comp. ex σαρδανίζω.
Διασαλμῴδ, in Σαμλὸς 1447
Διασαρόω, cum d. in Σαρὸς 1448
Διασείω, cum d. in c. ex Σείω 1451
Διασκίδνω, in c. ex σκίδνω 1453
Διασκινέω, in c. ex Σκικὸς 1455
Διασκιαίνω, διάσκιμα, 1457
Διασκήπτω, in c. ex Σκῆπτον 1459
Διάσκια, in Ζάδ 581
Διασκιλλαίνω, διασκίλλω, in σκιλλοί 681
Διασκοπέω 1466
Διασκαλίδ, in com. ex Σκάλλω 1468
Διασκανδικίζω, in Σκανδὶξ ibid.
Διασκάπτω, in comp. ex Σκάπτω 1469
Διασκευάζω, cum d. in c. ibid.
Διασκάπτω, in com. ex Σκάπτω 1474
Διασκεδάζω, cum d. in c. ex σκεδάζω 1478
Διασκευωρέω, in dec. ex σκευωρέω 1224
Διάσκεμμα, in διασκέπτομαι.
Διασκὸν in c. 207
Διασκλυάω, &c. inc. 1481
Διασκληναγωγέω, in διασκελέω.
Διασκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
Διασκοπέω, cum d. cum διασκέπτομαι.
Διασκοπίζω, cum d. in Σκοπίζω 1487
Διασκοπὸς, in c. cum pr. 1491
Διασκια in Διάζομαι.
Διασμὸς, & διασμὸς, in com. ex Σμάω 1491
Διασπάω ibid.
Διασμιλάω, in c. ex Σμίλη 1492
Διασμύχω, in c. ex Σμύχω ibid
Διασοβέω, in c. ex Σοβέω 1493
Διασοφίζομαι 1497
Διασπαθάω, in ex Σπάθη 1498
Διασπερέω, cum d. in c. ex Σπερέω.
Διασπάω, cum d. 1501
Διασπείρω, in c. cum pr. 1504
Διασπεκλόω, vide ασπεκλόω.
Διασπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1509
Διασπορὰ, &c. in διασπείρω.
Διασπαθίζω, in com. ex σπαθίζω 1509
Διασπεύω, in διίσημι 697
Διασπεδόμαι, in com. ex σεβομὸς 711.
Διάσσαλος, in διασύλλω.
Διασσαίδω, in c. ex σσὸς 708
Διάσσης, cum d. διασατὸς, cum d. in διίσημι 697
Διασείχω, in c. ex Στείχω 1519
Διασύλλω, in c. ex Στέλλω, mitto. 1521. & in c. ex Στέλλω, contraho 1524
Διάστερ, in c. ex Ἀ στὴρ 210
Διάσημα, cum d. in διίσημι 697
Διασπείζω, in c. ex Σπείζω 1532
Διασίζω, cum d. in com. ex Σπίζω 1533
Διασοβίζω, in σοβιὸν 1518
Διαστρίζω ordine colloco & dispono. Hesych.
Διαστελεύω, διαστολὴ, in διασέλλω.
Διασομόω, cum d. in c. cum præp. 1536
Διασοφίζομαι, in c. ex Σοφίζομαι 1549
Διαστάσσω, in com. ex Ἀ στάσσω 211
Διασταγὴν, in dec. ex σταγὼν 43
Διασφελάω, in c. ex σφελάω 1548
Διασφέρω 1545
Διασφόδω, in c. ex σφοδρὸς 1548
Διασφζὴ, cum d. in διασφέρω.
Διασφαίνυμι, & διασφαννύω, in c. ex σφαννύω 1539
Διάσημ, cum d. in c. ex σῶμα 1452
Διασύρω, cum d. in c. cum præp. 1557
Διασφάζω, cum d. in c. ex Σφαζω 1560
Διαζφάλω, cū d. in c. ex Σφάλλω, cum præp. 1563
Διαζφὰξ, in διασφάζω 1560
Διαζφάτης ibid.
Διαζφενδονάω, &c. in c. ex Σφενδόνη 1564
Διαζφετρίζαδε, in Σφέτερος 433 1564
Διαζφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1565
Διαζφλυδω, in c. ex Σφλυὸς ibid
Διασφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
Διασφιγματίζω, in c. ex σφίγμα 558
Διαζώζω, cum d. in com. ex Σῴζω 1571
Διασολέω, in ἄσολος 1573
Διασὼς, in c. ex σώζω 1495
Διασαγὴν, διάταγμα, διαστάκτης, &c. in διατάσσω.
Διαταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1413
Διαταμεύω, in c. ex Ταμίας 1577
Διατάμνω, in διατέμνω.
Διάταξις, in διατάσσω.
Διατερέω, cum d. in c. ex Τερέω 1579
Διατετεύχω, in c. ex τεύχω 621
Διατέτυμμαι, in c. ex Τέγος 1586 652
Διατένω.
Διατηκίζω, cum d. in c. ex Τῆκω 1588 1594
Διατεμαίερμαι, in c. ex Τέμνω 1595
Διατελέω
Διατέμνω, in c. cum pr. 1598
Διατενὴς, in διατείνω. 1603
Διατερπνόω in τερπνόω 1610
Διατετριφὼς, in διατείνω. 1
Διατετραίνω, in διατρέχω 1636
Διατηκὼ, in c. ex Τήκω 1637
Διατηρέω, cum d. in com. ex Τηρέω 1618
Διατίθημι 1622
Διατιλάω, in c. ex Τίλ 1633
Διατίλλω, cum. d. in com. ex Τίλλω ibid.
Διατιμάω, cum d. in com. ex Τιμάω 1639
Διατιτάσσω, in comp. ex Τιτάσσω 1633
Διατινδαλέω, in Τινδαλὸς ibid
Διατιτράω, διατίτρημα, in ex Τιτράω 1577
Διατμήγω, διατμήσω, in διατέμνω
Διατίτρωσι, cum d. in c. ex Τίτρωσκω 1643
Διατμὴ, in διατέμνω.
Διατιτὼ, in διατείνω.
Διατετεύδω, in c. 1645
Διατορέω, cum d. in com. ex τορέω 609
Διατρέμω, in τρέμω 1636
Διαβαθὼ, in c. ex βαθὺς ibid
Διατρεχάλίζω, in c. 1649
Διατρέπω, in c. cum pr. 1653
Διαβρέχω, in c. cum pr. 1658
Διατρέχω in c. cum pr. 1663
Διαβρέω, in c. ex Τρέω 1667
Διαβρόησις, διάβρυσις, in διατορέω.
Διατείνω, cum d. 1669
Διάτρητος, διάτρητα, in c. extrit-τὸς, & τείχη 1650
Διαβρυτὸς, cum d. in διατρέπω.
Διατρίζω, in c. ex τρυγὼ 1672
Διατρυπάω, in c. ex Τρυπα 1673
Διατρυφάω, cum d. in c. ex τρυφάω 652
Διατρώγω, in c. ex Τρώγω 1674
ΔΙΑΤΙΑΩ 395
Διαΐσσω, in c. ex Δῖος 214
Διαπυπὸς, cum d. in c. ex τύπω 1681
Διαυαίνω, in c. ex Ἀ υω, sicco 224
Διαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 215
Διαυλακίζω, in c. ex Αὖλαξ 217
Διαυλίζω, διαυλισὸς, &c. 219
Διαυλοδρόμος, cum d. in c. ex δρόμος 1666
Διαυλ, διαυλεία, &c. in com. 219
Διαυχενίζομαι, cum d. in c. 223
Διαφάγω, in c. cum pr. 1700
Διαφαίνω, cum d. 1705
Διαφαυλίζω, in com. ex φαυλίζω 1714
Διαφαίω, in c. ex φαίω 1715
Διαφέρω, cum d. 1727
Διαφεύγω, in cum pr. 1740
Διαφημίζω, in c. ex φημὶζω 1718
Διαφθείρω, cum d. in com. ex φθείρω 1745
Διαφίημι, in d. ex ἀφίημι 564
Διαφιλοπαίσμαι, in φιλοπαίσμαι 1642

INDEX.

Διαφυβάζω, in comp. ex φυβάζω 1754
Διαφυτὸω inc. 1755
Διαφυτὴ, cum d. in διαφέρω.
Διαφυγὼν, cum d. in c. cum pr. 1759
Διαφυσιόω, in c. ex Φυσίνης 1766
Διαφυτὸω, in c. 1767
Διαφυτὸν ibid
Διαφυγὼν, διαφυγὴ, in διαφθείρω.
Διαφυσάω, in com. ex Φυσάω 1631
Διαφυμόχεω 1827
ΔΙΆΦΩΜΙ 397
Διαφωρὸς, in c. ex φῶρον palmus 432
Διαχέω, διαχυτὸς, cum d. in c. ex Χύνω 435
Διαχέρω, διάχρωσις, διαχρηπὶς, in c. ex Χέρσος 437
Διαχρηματέω, in Χρηματὸς 438
Διαχρὼ, cum d. in c. ex χρὼς 441
Διαχαλκόω, in χαλκὸς 446
Διαχαλκεύω, in χαλκὸς 919
Διαχάνω, in c. ex χάλκος 453
Διάχνη, in c. ex χνὴ 570, & in c. ex χίμη 574
Διαχέω, in c. 493
Διάχρω, in c. ex Χέρνω 456
Διαχέομαι, in διαχέω 459
Διαχέρω, in c. ex Χέρνω necto 458
Διαχαίζω, in c. fine pr. 1120
Διαχέω, cum d. in com. ex Χέω 428
Δεκαδίκεω, in ἑκάδικος 403
Δεκαδρομὴ, in ἑκαδρόμος 1663
Δέκαδυσις, in ἑκαδύω 428
Δεκαδέω, in ἑκαδέω 632
Δεκαπεάω, in ἑκαπεάω 1237
Δεκαπεράω, in ἑκαπεάω 1290
Δεκαπεζὼ, in ἑκαπεζὼ 1291
Δεκαπεδικάσω, in ἑκαπεδικάσω 1292
Δεκαπλὸω, in dec. ex ἑκαπλὸω 1314
Δεκαπλόω, in c. ex Ἁπλὸος 1324
Δεκαπόδιος, in ἑκαπόδιος 1334
Δεκαπλὸω, in c. ex Χωρὶς 1836
Δεκαπλὸω, in c. ex Χωρὶς ibid
Διαχαλκεύειν, in διαλαλέω 1837
Διαχείω, in c. ex Ψάω 1838
Διαχαλκὴ, in c. ex Ψάλλω ibid.
Διαχάω, cum d. in com. ex Ψάλλω 1836
Διαχάω, in c. ex Ψάω 1837
Διαχέω, inc. ex Ψέω 1839
Διαχάομαι, in c. 1840
Διαχαλκίζομαι, cum d. in c. ex Ψὶς 1841
Διαψοφίζω, in com. ex Ψὶσυς 1842
Διαψύχω, inc. ex Ψύχω 1846
Διάω & διάημι, in c. ex Ἀ ω 228
Διάομαι, in c. in Οἶδμων 235
Διβάσσω, in c. fine pr. 254
Διβάζω, cum d. in c. ex βολὴ 251
Διβάω 278
Διβρέχω, in c. ex Βρέχω 286
Διγλωσσία, διγλωσσὸς, διγλωσσομαι, διγλωσσὸω 299
Διγλωσσία, in c. ex Γαμέω ibid.
Διγλυφὴ, in c. ex Γλυφὴ 312
Διγλυφὸς, in c. ex Γλὺφω 307
Διγλυφὴ, in c. ex Γλυφὴ 325
Διγλυφὸς, in c. ex γλύφω 324
Διγλωσσὸς, in c. ex γνώμη 328
Διγνώτης, in c. ex Γόνυ 322
Διγνώτης, διγονία 331
Διγνώτης vel διγνὼς, in comp. ex Γνὼς 308
Διδάσκαλος, διδακτὸς, cum d. in διδάσκω.
Διδάκτωρ, in c. 343
Διδάξις, in Διδάσκω.
ΔΙΔΑΣΚΩ, cum d. 355
Δίδω, δίδημι, in Δέω, ligo. 395
Διδύμιος, in Δίδυμος.
Διδύω, in Δύω.
Διδράσκω, in Δρόω fugio 422
Διδυαχμὸς, in c. ex Δραχμὴ 421
Διδυματικὸς, in Διδυματικὸς.
ΔΙΔΥΜΟΣ, cum d. 396
Διδυμόζω, in c. ex Ὀρέω 647
Διδυμώτης, in Δίδυμος
Διδυμοτόκος, cum d. in c. ex Τέκνον 1631
Διδυμόχεω 1827
ΔΙΆΔΩΜΙ 397
Δίδωρος, in c. ex δῶρον palmus 432
Διεζυνὰ, διεγυδόω, cum d. in c. ex Ἐ ζυγὸν 435
Διεγέρω, διέγερσις, διεγερτικὸς, in c. ex Ἐγείρω 437
Διεγερσιγωρέω, in Ἐγκωμιορέω 438
Διέδρα, cum d. in c. ex ἕδρα 441
Διεκπαιμφίως, in διαλαμβάνω 919
Διείλησις, in c. ex εἰλέω 453
Δίεμαι, in c. ex ἑμὶ 570, & in c. ex εἶμι 574
Διεντέω, in c. 493
Διέρχομαι, in c. ex Εἶρω 456
Διείρομαι, in διέρω 459
Διείρω, in c. ex Εἶρω necto 458
Διειράζεω, in c. fine pr. 1120
Διειτδιώω, in εἰσδιώω 428
Δεκαέλλω, δεκαβολὴ, in ἑκάλλω 919
Δεκαδικέω, in ἑκάδικος 403
Δεκαδρομὴ, in ἑκαδρόμος 1663
Δέκαδυσις, in ἑκαδύω 428
Δεκαδέω, in ἑκαδέω 632
Δεκαπεάω, in ἑκαπεάω 1237
Δεκαπεράω, in ἑκαπεάω 1290
Δεκαπεζὼ, in ἑκαπεζὼ 1291
Δεκαπεδικάσω, in ἑκαπεδικάσω 1292
Δεκαπλὸω, in dec. ex ἑκαπλὸω 1314
Δεκαπλόω, in c. ex Ἁπλὸος 1324
Δεκαπόδιος, in ἑκαπόδιος 1334
Δεκαπλὸω, in c. ex Χωρὶς 1836
Δεκαπλὸω, in c. ex Χωρὶς ibid
Διεκπαλεύειν, in διαλαλέω 1837
Διεκπλέω, in c. ex Ψάω 1838
Διεκπλὴ, in c. ex Ψάλλω ibid.
Διεκπλέω, cum d. in com. ex Ψάλλω 1836
Διεκπλέω, in c. ex Ψάω 1837
Διεκπλὸω, in c. ex Ψὶς 1839
Διεκπλάομαι, in c. 1840
Διεκπλίζομαι, cum d. in c. ex Ψὶσυς 1841
Διεκπλὸω, in com. ex Ψὶσυς 1842
Διεκπλύω, inc. ex Ψύχω 1846
Διεκπλάω & διεκπλάημι, in dec. ex ἐμβάλλω 244
Διεκπλέω, in ἐμπλέω 1033
Διεκπιπτάω, & διεκπίπτημαι, in ἐμπιπτάω 1332
Διεκπολάω, in ἐμπολὴ 1409
Διεκφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
Διεκνιαυτίζω, in c. ex Ἐνιαυτὸς 483
Διεκνίσσομαι, ex dec. ex ἐνίσσομαι 698
Διεκνέω, in c. ex Ἐν 484
Διεκντέρεμαι. in c. ex ἔντερον ibid.
Διεκξάω, cum d. in dec. ab ἐξάω.
Διεκξάπλα, in ἐξάπλα.
Διεκξεμι, in dec. ab ἐξεμι 573
Διεκξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
Διεκξερέομαι, in ἐξερέω 460
Διεκξερευνάω, in ἐξερεύνάω 514
Διεκξέρπω, cum d. in ἐξέρπω 519
Διεκξερχομαι, in ἐξέρχομαι 521
Διεκξετάζω 528
Διεκξιμι, ἐξίημι 565
Διεκξοδ cum d. in c. ex ἔξοδος 1129
Διεορτάζω, in c. ab Ἑορτὴ 469
Διέπω, in c. ex Ἕπω operor 491
Διεπαίζομαι 507
Διερεθίζω, cum d. in com. ex Ἐρεθω 509
Διερείδω, in c. ex Ἐρείδω ibid.
Διερράδαινω, in c. ex Ἐ ῥάδαινω 511
Διερευνάω, cum d. in c. ab Ἐ ῥευνάω 513
Διερμηνεύω, in com. ex Ἑρμηνεὺω 518
Διέρομαι, in Διαίνω 393
Διέρπω, in c. ex Ἕρπω 519
Διέρχομαι, in c. ab Ἐ ῥχομαι 513
Διερύκω, in c. ex Ἐ ρύκω 520
Διέρχομαι 521
Διέρω, in c. 459
Διερωτάω, in c. ab Ἐ ρωτάω 524
Διέσθω, in c. ab Ἔ σθω 525
Δίεσις, in δίημι 564
Διεσκευμένως, in διασκεύασμαι
Διεσταλμένως, in c. ab Ἐστάλη 529
Διεστὴς, cum d. in c. ex Ἐστὼς 532
Διευθετέω, in εὐθετὸς 1628
Διεθυμοῦμαι in θυμὸς 656
Διεθιώω, cum d. in c. ex εὐθὺς 635
Διεκκεύειν, cum dat. in ἐυκεωνὴς 874
Διευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 924
Διευειπίζω, cum ἐυειπίζω in Εὐειστὸν 538
Διευρυώω, in c. ex Εὐρὺς 539
Διεθτονέω, in Ἐὐτονος 1592
Διευτυχέω, in Εὐτυχὴς 1678
Διέφθω, in c. ab ἐφθὸς 560
Διέχω, in διέχω 549
Διέχω 549
Δίζημι, cum d. in Δίζω.
Δίζομαι, δίζω, in comp. ex ζωὸς 577
ΔΙΖΥΞ, δίζυγος, in c. fine pr. 581
ΔΙΊΖΩ 401
Διηθόομαι, cum d. in c. ex Ἡθμὸς 592
Διήκεσις, in διάκεσις.
Διήθεω, διήθω, in c. ex Ἠθὼ 597
Διήκανος, Ionicè pro διάκονος.
Διηκεκαθμένως, in διακεκὼς 103
Διήκω, in c. 598
Διηλίβω, in c. ex Ἠλιβὴς 602
Διήλυσις, in διέρχομαι.
Διημερόω, in c. 604
Διήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
Διήμερος, cum d. & in Δίκερως.
Διήρκεσις, in c. ex Κρᾶσις 860
Διήρκεσον, cū d. in c. ex κρέσσον 748
Διήρτησ 863
Δίκερως, cum d. in Δίκερως.
Δίκερσος, in c. 876
Δίκερτος, in c. fine pr. 877
Δίκερως, in c. ex Κερὰς ibid
ΔΙΚΤΑΜΟΝ, cum d. 405
Δικνεύλωτος, in c. ex Δικνὸς 116
Δικρύδιον, &c. in Δίκπυον.
Δικτυόβλος, in c. ex Βολὴ 251
Δικτυόδετος, retium instar positus, reticulatus.
Δικτυόκλωστος, in c. ex Κλὼθω 811
ΔΙΚΤΥΟΝ 406
Δικτυοπλόκος, in c. ex πλέκω. 1328
Δικτυοπώλης 1350
Δικτυόλυδι, in c. ex δλκὴ 477
Δικτυόω, cum d. in Δίκτυον.
ΔΙΚΩ 406
Δίκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
Δίκωπος, cum d. in c. ex Κώπη, remus 908
Δικλίκυδον, in c. ex Λίκυδος 964
Δίκλιμμα, cum d. in c. ex λίμμα 913
Δίλοχχος, apud Cratinum dicitur ἡ Βένδυς dea: vel à duplicibus honoribus, quos est fortita: vel à duabus lanceis, quarum duas gestat, ut venatrix. Hesych.
Διλοχία, in c. ex Λόχ 976
Δίμοιρα 1022

INDEX.

διμέλιτον, in c. ex Μέλι 1016
δίμετρος, cum d. in c. ex μέτρον 1020
δίμηδος, in c. fine pr. 1041
διμήκης, in ὑπόπους 1182
δίμυλος, in c. ex Μύλη 1047
δίμυτος, in c. ex Μίτος 1050
δίνεφον, in c. ex Μίτος 1060
δινεφής, δίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1022
δίνεφος, in c. ex Μέφη 1068
δίπυλος, in c. ex Πύλη 1076
ΔΙΎΝΗ, δινέω, cum d. 406
δινόω, &c. in Δινν.
δίξυλον 1112
δίξυς, in Δακτὺλ 408
διὸ, vide in O's 1209
διόδαντος, in c. in Σκάπτω 251
διόδοντος, in c. ex Ὀδὼς ibid
διοπτὴς 304
διοσβίτης, in διόφυτον.
διοφυὴς, cũ d. in c. ex Φύσις 1127
διόφυτος, in c. ex φύτευω 396
διοφθόνως, cum d. in διοφθονῶ.
διοφθοποιέω, in διοφθορὰ 1269
διπλοῦς 1128
δίπους, in Ζυγὸς 581
διρίφω, cum d. in c. ex Οἶφω 1137
διοικοδόμος 371
διοικονομέω, in οἰκονόμος 1093
διοικοῦντες, in c. 1145
διοινοχοέω, vinum fundo, misceo. Athen. lib. 3. διοινοχοεῖται γὰρ οἰνόμελι.
δίοξις, in διείρω.
διοίσω, in δίεμι 1150
διοιχνέω & διοίχομαι, in c. ex Οἶχομαι 1149
διολισθάω, cum d. in c. ex Ὀλισθάνω 1152
διολισθηρὸς, in διολισθάω 477
διόλυμα, in c. ex Ὄλυμπος 1153
Δῖομαι, in Δῖος 411
διομαλίζω, διομαλὼς in c. 1187
Δῖομβος, in c. ex Ὄμβρος ibid.
Δῖομαι, ii c. 1159
διομοῖος, in διόμνυμι
διονομάζω, in c. ex ὄνομάζω 1167
ΔΙΟΝΥΣΟΣ, cum d. 407
διόπαις, in c. ex Παῖς 1235
διόπεμπτος, à Iove missus.
διοπετὴς, cum διίπτης 1316
διοπομπὸς, in c. fine pr. 1281
διόπτης, in διόπτομαι 492. & in διόπτομαι & in c. ex Ὄπτομαι 1171
διόπτομαι, cum d. 1176
διορθόω cum d. in c. ex Ὀρθὸω 1187
διορυκτὸς, in comp. ex Ὀρύσσω 1189
διορύσσω, in c. ex Ὀρυκτὸς 1190
διόρυγμα, in c. ex Ὀρυγμὸς 1191
διορθόω, com d. in c. 1193
διόσιος, διοσίζω, cum d. in διόσιος. διόρυμμι, in c. ex ὄρυμι 1208
διόσιος 1201
διόσκορος, in c. ex ἱερὸς 514
διοσσὸς & διοσσόω, in c. ex Οἰβός 1203
διοφυὴς, cum d. in c. cum præp. ibid.
διοχέομαι, in c. 1206
διόψιος, in διόψιον.
δῖος, in Ζεὺς 581
διοσημεία, &c. 1458
διόσκορος, cum d. in com. ex κῦρος 848
δίοσμος 1135
διόσσομαι, in c. ex Πυρὸς 1408
διόσσω, in c. ex Ὀστέον 1213
διότι, inc. ex Ὅτι 1215
διοφερὴς, in c. in Ζωφὸς 1658
διοφέω, cum d. in c. cum præpof. 1221
διοχετὸς, in c. ex Ὀχετὸς 1230
διοχὴ, in c. ex Ὀχὴς 1231
διοχλέω, in c. ex Ὄχλος 1230
διοχλέω in c. ex Ἐχεὸς 543
διοχὴ, διοχὸς, in διέπομαι.
διπάναστος, in com. ex Πάλαιστος 1237
δίπαλτος, cum d. in c. 1240
δίπηχυς, cum d. in comp. ex Πῆχυς 1306
ΔΙΠΛΟΎΣ, cum d. 408
διπλασιεπιμέριος, in c. fine præp. 1458
διπλάσιος, cum d. in Διπλῶς.
διπλόης, cum d. in διπλοῦς 1371
διπλοῦς 1567
διπόταμος, in c. ex Πότημος 1367
δίπους 1371
διπρεσβεύω, in dec. ex πρέσβυς 1183
δίπυρος, in c. ex Πῦρις 1389
διπυρωρὸς, in c. ex Πυρὸς 1391
δίπτυχος, in c. fine pr. 1393
δίπτυχος 408
διπτὺξ, δίπτυχος, cum d. 1397
δίπύλιος, in c. ex Πυρὶλη 1407
δίπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ΔΙΡΚΑΙΆ 408
δίρρυμος, in ῥυμὸς 1439
ΔΙΣ 408
διστόγυον, in ὄγυον 308
δίστακτος, in c. ab Ἐστὼ 485
δίστεως, in c. 537
διστεφὴς, in c. in ἐρὸς 560
διστὰσιος, in c. in Στὰσις 641
δίστεγος, &c. in Δίστεγος.
διστοκόλαξ, in c. ex βολὴ 251
ΔΙΣΤΟΚΟΣ 409
διστρώνυσι, in c. ex Μύεσι 1077
Διστρατος, in c. ex Πλάτανος, avus 1241
διστοξάομαι, cum d. inc. ex Στόμα 1508
διστοφόρος, in ἀποφέω
διστοῦμαι, in διστὸς.
διστόφυρος 200
διστολὴ, in Δίστολος.
διστολόω 940
διστύλλαβος, idem quod δισύλλαβος.
διτάνυφων, in dec. ex σύμφωνος 1783
ΔΙΣΤΑΊΖΩ, cum d. 409
διτιμὸς, διτιμίας, διτίμιον, διτιμᾶσθαι in Δισῶζω, vide etiam διτάσιον in prima classe comp. 711
διτυφὴς, in c. ex Θάπτω sepelio 620
δίτυρος, cum d. 1517
διτυχὴς, & δίτυχος, cum d. 1519
δίτυχος, in c. ex ἔτυχε 1631
δίτυπος, in c. fine pr. 1536
διτύλλαβος, in dec. ex συλλαμβάνω 922
διφυὴς, in c. ex Σχίζω 1571
διφύλιος, in c. ex Χίλιοι 1812
δίφυλλος, in c. ex Χωλὸς 1832
διφύμαστος, δίσωμος, in c. ex Σῶμα 1574
διπλάσιος, in comp. ex Τάλαντον 1575
δίπτυχος, cum d. in δίπτυχος.
δίπτυχος, in τετράπτυχος 1661
διπτὰρχαι, duplicitet.
διπτόλοιπος, cum d. 328
διπτυχωτὸν 308
διπλολογέω, in διπλολογέω.
διπτὸς, in διπτὸς.
διπτύχη, cum d. in c. ex Τρεῖς 1688
διπτύχιον, in c. 1692
διπτύχω, cum d. ibid.
διπτύχω, in c. ab Τρέφω 1695
διφάνεω, in c. ab Τρέφω 1698
διφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1710
διφαλαγγάριος, cum d. in φαλαγγάριος 203
διφασιὰ, διφάσιος, in c. ex φάσις 543
διχὴ, διχὸς, in διέπομαι.
διπάναστος, in com. ex Παλαιστὴ 1237
δίπαλτος, cum d. in c. 1240
δίπηχυς, cum d. in comp. ex Πῆχυς 1306
ΔΙΠΛΟΎΣ, cum d. 408
διπλασιεπιμέριος, in c. fine præp. 1458
διπλόος, cum d. in Διπλῶς.
διπτὸς, cum d. in διπτὸς 1371
δίπτυχος 1567
διπτύμπαμος, in c. ex Πίπτω 1367
δίπτυχος 1371
διπροσωπέω, in dec. ex πρόσωπον 1183
δίπυρος, in c. ex Πῦρις 1389
διπυρωρὸς, in c. ex Πῦρις 1391
δίπτυχος, in c. fine pr. 1393
διπτύχος 408
διπτὺξ, δίπτυχος, cum d. 1397
διπύλιος, in c. ex Πυρὶλη 1407
δίπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ΔΙΡΚΑΙΆ 408
δίρρυμος, in ῥυμὸς 1439
ΔΙΣ 408
διστόγυον, in ὄγυον 308
δίστακτος, in c. ab Ἐστὼ 485
δίστεως, in c. 537
διστεφὴς, in c. in ἐρὸς 560
διστὰσιος, in c. in Στὰσις 641
δίστεγος, &c. in Δίστεγος.
διστοκόλαξ, in c. ex βολὴ 251
ΔΙΣΤΟΚΟΣ 409
διστρώνυσι, in c. ex Μύεσι 1077
Διστρατος, in c. ex Πλάτανος, avus 1241
διστοξάομαι, cum d. inc. ex Στόμα 1508
δίστρεφὴς, in ἀποστρέφω
διστὸς, in διστὸς.
δίστολος 940
διστύλλαβος, idem quod δισύλλαβος.
διτάνυφων, in dec. ex σύμφωνος 1783
ΔΙΣΤΑΊΖΩ, cum d. 409
διτιμὸς, διτιμίας, διτίμιον, διτιμᾶσθαι in Δισῶζω, vide etiam διτάσιον in prima classe comp. 711
διτυφὴς, in c. ex Θάπτω sepelio 620
δίτυρος, cum d. 1517
δίτυχος, & δίτυχος, cum d. 1519
δίτυχος, in c. ex ἔτυχε 1631
δίτυπος, in c. fine pr. 1536
διτύλλαβος, in dec. ex συλλαμβάνω 922
διφυὴς, in c. ex Σχίζω 1571
διφύλιος, in c. ex Χίλιοι 1812
δίφυλλος, in c. ex Χωλὸς 1832
διφύμαστος, δίσωμος, in c. ex Σῶμα 1574
διπάναστος, in comp. ex Τάλαντον 1575
δίπτυχος, cum d. in δίπτυχος.
δίπτυχος, in τετράπτυχος 1661
διπταχὴς, dupliciter.
διπλόχαιτος, cum d. 328
διπλοῦς 308
διπλολογέω, in διπλολογέω.
διπτὸς, in διπτὸς.
διπτύχη, cum d. in c. ex Τρεῖς 1688
διπτύχιον, in c. 1692
διπτύχω, cum d. ibid.
διπτύχω, in c. ab Τρέφω 1695
διφάνεω, in c. ab Τρέφω 1698
διφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1710
διφαλαγγάριος, cum d. in φαλαγγάριος 203
διφασιὰ, διφάσιος, in c. ex φάσις 543

1719

δίφαπος
ΔΙΦΑΩ, διφήτης
ΔΙΦΘΕΡΑ, cum d.
διφθερεὺς, &c. in διφθερεύω.
διφθέρωσις, in c. ex φθείρω 1743
δίφθερος 1734
δίφθερος, in Δίφθερος.
διφορμάσια, διφορμάτης, &c. in c. ex 2. aut. 3. perf. 469
διφορφὴς, in διφόρος.
διφορὴς, διφόριος, in Δίφορος.
ΔΙΦΡΟΣ 410
διφρελατὴς, in c. ex ὀλκὴ 477
διφρεσία 500
διφρεσίδιον 1734
διφρυδρὸς, in c. 1767
διφυὴς, cum d. in c. fine præpof. 1779
δίφυιος, in c. 1772
δίφυος, in c. fine pr. 1783
δίχα, διχάζω, in Δίος.
δίχαλον, in c. 1792
διχαστὴς, in διχάζω.
διχηλὸς, διχηλὴ 1810
διχῆ, cum d. in δίχα
δίχθα, in c. ex Χιτὼν 1812
διχογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 322
διχόθεν, in δίχα
διχόθυμος 655
διχόκινκος, in c. ex Κόγκος 1815
διχόλοφος, in c. 1817
διχόμηνις, cum d. 1047
διχόμηνις ibid
διχόμυκτος, inc. 1051
διχόνοια, cum d. 1108
διχορρώγης, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus. Eurip. in Herc. fur.
διχόστασις, in διχόστασις 1819
διχοτομὴ, διχοτομίζω, in c. 708
διχοτομὴ, in c. ex χοῦς 709
διχότομος, cum d. in c. fine præp. 1605
διχόφρων, cum d. in c. ex φρὴν 1762
δίχρεια, in δίχρεος.
δίχρονος, in c. ex Χρόνος 1827
δίχρωμος ibid
δίχρως, in διχρῆ
ΔΙΨΑ, cum d. 409
διψὰω, in Δίψα.
διψῶν, in c. ex Ψυχὴ 1844
διψώδης, in Δίψα.
ΔΙΩ. 411. & in c. ex Δείδω 361
διωβόλιον, διώβελον in c. ex Ὀβελὸς 1126
διώγμια, διωγμὸς, in διώκομαι.
διωδὸς, διωδίζω, cum d. 1848
ΔΙΩΎΚΩ, cum d. 411
διώκτης, &c. in διώκομαι.
ΔΙΩΝΥΤΙΟΣ 412
διώνυμος, cum d. 1166
διώνυσος, in Διόνυσος
διωξικέλευθος, κέντρα, in c. ex Κέλευθος 765
διώξις, in Διώκω.
διωρισμὸς, in διορίζω 1201
διώρυγος, διώρυξ, διωρυχὴς in διορύσσω. 1204
διωσὶς, διωσὴς, in διωδὸς
διώστη, διώστος, in c. ex Οὖς 1216
¶ διώσσος, διωσσὴς, διωσσὸς, &c. in Δῆμος 356
δῆμαι, δῆμαῖος, δῆμαῖς, δῆμος, δῆμος ibid
ΔΝΟΎΦΟΣ, cum d. 412
¶ δόγμα, cum a. in δοκέομαι 413
δογματοποιέω 1350
ΔΟΎΔΡΑ 412
ΔΟΘΙΗΝ
δοιάζω, in Δύω 430

δοιὸς, δοιὼ, δοιὼν, in Δύο 412
ΔΟΚΑΊΖΩ, cum d. 412
δόκανα, in δόκανα 379
δοκὰς, δοκὶς, in Δοκὸς
ΔΟΚΕΩ 413
δοκεωσύνη 373
δόκησις 413
δοκιμάζω, in Δοκὶς.
δόκιμος, c. m. d. in Δοκίμιον.
δόκιος, in Δοκὶς.
δόκος in Δοκὸς
ΔΟΚΟΣ 413
δόκωσις, in Δοκὶς 416
δολεφόνος, &c. in Δόλος.
δόλιος, δολίεσσα, in Δόλος.
δολιχὸς, in Δόλος. 1762
δολιχὸς, in Δόλος.
δολιχὸς, in Δόλος.
δολιχὸς, in Δόλος. 219
δολιχὸς, in Δόλος. 213
δολιχὸς, in Δόλος.
δολιχὸς, in Δόλος.
δολιχὸς, in Δόλος.

δυστελὴς, ὁ, ἡ, ὁ ἐξαρκῶν 606
δυστεξέλυτος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξαρκῶν 169
δυστέξητος, ὁ, ἡ, ὁ δυστέξητος, ὁ, ἡ, in dec. ἐξεπιτ. 169
δυστέξοιτος, in decomp. ab ἐπιφέρω. 1729
δυστεπίκτατος, in ἐπιτεκτάνω 1589
δυστεπίκολος, in dec. ex ἐπικέλλω. 245
δυστεπίκολτος, in ἐπικολπίζω 278
δυστεπίκρητος, ὁ, ἡ, in comp. 489
δυστεπίκειτος, in ἐπικείνω 872
δυστεπίχετος, in decom. ex ἐπέχω, 550
δυστεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1801
δυστεπόλατος, idem quod δυστεπόλατος, ægrè cicatricem ducens. 45
δυστέρμαστος 507
δύστερος, ὁ, ἡ, ὁ δύστερος, cum d. 501
δυστεχνέωτος, ὁ, ἡ, in c. ex Ἐχεωνάω. 999
δυστίθημος, in compos. ex Ἐτίθημος. 513
δύστεος, in c. ex Ἐτεός 505
δυσθείεος, in c. ex ἐείζω 516
δυστεμμιλίδιτος, in c. ex ἐχεμιλωδίω ibid.
δυστεμὲς, cum d. in c. ex Ἐχεμὲς. 538
δυστέφικτος, in dec. ab ἐφικνέομαι. 538
δύστηλος, cũ der. in c. ex Ζῆλος. 677
δυστήτητος, in c. ex Ζητέω 583
δύστοος, in c. ex ζοὸς 585
δυσπόθ, cum d. in com. ex ἀκοὴ. 577
δυσπλατος, in comp. ex fecunda aut tertia perſ. 102
δυσπλεγὴς, in c. ex Α'λέγω 469
δυσπίλοις, in c. ex Η'λιος 110
δυσπιμπλεῖω, cum d. 602
δυσπιμὴς, cum d. in δυσεμὴς. 604
δυσπλεῖος, in c. ex Α'ὐω 553
δυσπλείτος, qui frænis regi vix poteſt. δυσπλειτὸς, ita ut refrænari ægrè poſſit. Syneſ. epiſt. 17. 169
δυσπλοίος, cum d. in c. ex Η'λία. 556
δυσπλοιόχιτος, πλοίοχος 169
δυσπλοίτος, in c. ex Α'ὐω 191
δυσπήτος, in c. ex Η'πω 612
δυσπηδὴς, δύσπηχος 614
δυσπλὴς, in c. 608
δυσπλατὴς, in c. ex Θάλπω ibid.
δυσπλάτος, cum d. in c. ex πλάτος 642
δυσπλὴς, in c. in δυσὶς ibid.
δυσπέτος, in c. 624
δύσπετὸς 627
δυσπεφάτιτος, in c. ex Θεφάτιον. 629
δυσπεὴς, in c. ex Θέω 631
δυσπετέω 1628
δυσπεόφητος, in c. ex Θεοπρὸς 633
δύσπαρος, &c. in c. ex Σπέρω 637
δυσπασίεισος, in c. ex Θησεὺς 638
δύσφωνος, in c. ex Θρᾶω 638
δύσφωμος, cum d. 645
δυσφάτος, in c. ex Γάομαι 655
δυσφάτις, in c. ex ἐφάω 667
δύσφρις, in c. ex ἐφρὼς 570
δύσφρὸς, in c. 672
δυσφίλαος, in c. 672
δυσφίμερος, in c. ex Γμέρω 717
δύσφορος, ὁ, ἡ, ὁ δύσφορος 682
δύσφατος. 688

δύσις, in Δύω. 688
δυσίχθιος, in c. ex Ἰχθύς. 715
δυσκαὴς, in c. in καὴς 719
δυσκαθέρεσις, in καθαίρω 77
δυσκάθαρτος, in c. ex καθαίρω 719
δυσκάθεκτος, in d. ex κατέχω 551
δυσκαμπὴς, in c. ex καμπὴ 740
δύσκαπνος, in c. 744
δυσκαρτέρητος, in c. ex καρτερέω 865
δυσκατάγιος, in καταγνίζομαι. 47
δυσκατάκλασος, in κατακλάω 799
δυσκάπετος, in decomp. ex κατὰ τω 45
δυσκατάλακτος, in καταλλάπτω. 123
δυσκατάλυτος, in καταλύω 985
δυσκατακτάδητος, cum d. in κατακαρδάπω 999
δυσκατακτάχητος, in κατακτάχομαι. 1011
δυσκατανόητος, in κατανόέω 1109
δυσκατάπυστος, cum d. in κατάπυσις 1255
δυσκατάπονος, in καταπίνω 1311
δυσκατάρατος, in καταρτίζω 196
δυσκατασιδέρεος, in κατασιδερόω ibid.
δυσκατάστατος, in κατασκευάζω 1479
δύσκατάρατος, in d. ex καθίστημι. 702
δυσκατηφείη, in καταφερὴς, 1763
δυσκατέργαστος, in κατεργάζομαι. 107
δυσκατόπτος, in κατόπτομαι 1177
δυσκατέβολος, in κατορθόω 1194
δυσκατάλητος, in καταλύω 1218
δυσκλεὴς, in c. ex Κλέος 764
δυσκηδὴς & in c. ex Κῆδος, mœror. ibid. 781
δυσκιτιπόα, & δυσκίτητος in c. fine præp. 793
δυσκλεὴς cum d. in c. ex κλέος 801
δύσκηπερος, cum d. in c. fine pr. 805
δύσκλυτος, idem ac δυσκλεὴς. Heſych. 102
δυσκλόα, in c. ex Κοιλία 817
δύσκοιτος, cum d. in c. 821
δυσκολαίνω, δυσκολία, in δύσκολος. 824
δυσκόλυτος, in c. ex Κόλλα 825
δυσκολοκαμπὸς, in c. ex καμπτὴς 742
δυσκολόκοιτος, in c. 919
δύσκολος, cũ d. in c. ex Κόλος 828
δυσκόμιος, in c. ex κομίζω, porto 833
δυσκεφαία, δύσκεστος, in com. ex κεῖμαι 772
δύσκειτος, cum d. in c. ex tertia perſ. præ. paſſ. 874
δύσκτητος, in c. fine pr. 883
δυσκυκλὴς, in c. ex Κύκλος 889
δύσκωφος, in c. ex Κωφὸς 909
δύσλαπτος, in c. ex λαπτὸς 923
δυσλόγος 947
δύσλοφος, cũ d. in c. ex Λόφος 975
δύσλυτος, cum d. in c. fine pr. 986
δυσμαδὴς, cum d. in c. fine pr. 999
δύσμαχος, cum d. 1012
δυσμειλίκτος, in com. ex Μειλίσσω. 1018
δυσμὴνις, cum d. in c. 1031
δυσμετάλλακτος, in μεταβάλλω 246
δυσμετάδητος, in μεταδίδωμι 400
δυσμετάστατος, in μεταΐστημι 1622
δυσμετακίνητος, in μετακινέω 792
δυσμετάπτατος, in μεταπτάτω 1262
δυσμεταχείριος, cum d. in μεταχειρίζω 1802
δυσμεχανὴς in c. fine præp. 143
δυσμὴ in Δύω. 427
δύσμηλος, in c. ex Μῆλον 1048
δυσμήτηρ, in c. ex Μήτηρ 1050
δυσμήτης, & δύσμητος 1051

δυσμικὸς, in δυσμή.
δύσμικτος, cũ d. in c. fine pr. 1055
δυσμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 1056
δυσμίσητος, in c. ex Μίσος 1059
δύσμοιρος, in c. ex μοῖρα 1022
δύσμορος, cũ d. in c. ex μόρος 1021
δύσμορφος, in c. ex Μορφὴ 1068
δύσνικτος, in c. ex Νίκτω 1103
δυσνοὸς, &c. in δύσνοος.
δυσνομία, in c. ex Νόμος 1106
δύσνοτος 108
δύσνοος, in c. ex Νοῦς 1112
δύσνυξ, in δύσνοος.
δύσνυμφος, in c. ex Νύμφη 1114
δυσξέσεντος, in d. ex ξέσις 1123
δυσξύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 250
δυσξυέπεια, in d. ex σωὴ 985
δύσοιγνος, in c. ex Οἶγνυμι 1127
δυσοδία, δυσοδίη, in δύσοδος.
δύσοδμος, cum δύσοσμος.
δύσοδος, in c. 1128
δυσοίκητος 1140
δυσοικονόμητος, in dec. ex οἰκονόμος 1093
δύσοιμος, in c. 1144
δύσοινος, in c. 1145
δύσοισυς, cum d. in c. ex οἶσυς 1150
δυσοινώτος, in c. ex Οἰνωτὸς, ibid.
δύσομος, cũ d. in c. ex Ὄμος 1151
δυσόμιλος, in c. 1158
δυσόμιος 1162
δυσόπτης, in c. ex Ὄπω 1163
δύσοπτος, in c. fine præp. 1178
δυσόρατος, in c. fine præp. 1198
δύσορος, cum d. in c. 1190
δυσόρεις 1201
δύσορμος, in c. ex Ὄρμος, ſtatio navium 1197
δύσορτος in c. ex ὄρτος. 1198
δύσοσμος, cum d. in c. fine pr. 1135
δυσοσία, cum d. in c. fine pr. 1121
δυσόσεις, in c. ex Οὖς, ventus ſecundus. 1222
δύσοφ ibid.
δυσπαδὴς, cum d. 1249
δυσπάλαιος 1239
δυσπάλαμος, in c. ex Παλάμη.
δυσπαλὴς, cum δυσπάλαιος.
δυσπαρέδρεπτος, in παρεδρέπομαι.
δυσπαφάτητος, in dec. ex παφατέω 88
δυσπαχαλεύθητος, in παχαλεύω 97
δυσπεκρέμις, in πεκρεμίζω. 833
δυσπεμπόθητος, in πεμπόθεω. 1074
δυσπερήφητος, cum d. in περηφάνεια 19
δυσπέρθης, in c. 1244
δύσπετος, infauſtus & infelix Paris: ſeu inauſpicato nomine dictus Paris. Il. γ. 1022
δυσπέτεις, in d. ex πέτομαι 574
δυσπεὸς, cum d. in c. fine præp. 1262
δύσπεις, cum d. in c. ex πὶς. ibid.
δυσπήμελος, in c. fine pr. 1281
δυσπήνις cum d. in c. ex Πέννη. 1282
δύσπεφος, in c. ex Πεφέω, tranſeo. 1291
δυσπλεκαδίαστος, in πλεκαδίαω 78
δυσπλεκέδαρτος, in πλεκεδάρω. 719
δυσπλελπὴς, in πελαμβάνω. 922
δυσπλεί-λυκος, in πελιδρόω 1846
δυσπλεὴς, cum d. in c. ex πίπτω 1316
δυσπλεῖα, cum δυσπλεὴς.
δυσπνοὴς, in c. ex Πνέω 1310
δύσπνοος, in c. ex πνοὴ 1263
δύσπλητος 1338

δυσπλήρωτος, in c. ex πλήρης 133
δύσπλοος, in c. ex πλόος 1133
δύσπνοος, δύσπνους cum d. in c. ex πνοὴ.
δυσπόλεμος, & δυσπολέμητος, in comp. 1345
δυσπολιόχυτος, in πολιορκέω 456
δυσπονὴς, & δυσπόνητος, in c. fine pr. 1245
δυσποιείσεις, in δύσποος.
δυσποίητος in c. ex ποιέζω 1272
δύσπονος, cum d. in c. ex Πάτμος. 1271
δυσπρηγὴς, &c. in comp. ex πρᾶγος 1368
δυσπρηγμάτητος, in comp. ex πρᾶγμα 1378
δύσπρηκτος, in c. ex πρηκτὸς 1377
δυσπρηξία, in c. ex πρηκτὸς 1378
δυσπρηστὴς, in com. ex Πρῆστις 1379
δύσπρορις, in c. 1384
δυσπρόσπτολος, in προπτόλις 1316
δυσπρόσφατος, in προσφάτως 381
δυσπρωτόγονος, cum d. in πρωτόγονος 19
δυσπρόσιτος, cũ d. in πρόσειμι 1175
δυσπρόσοδος, in πρόσοδος 1331
δυσπρόσωπος, in πρόσωπον. 1177
δυσπρόσωπος, in πρόσωπον 1175
δυσπρόσωπος, cum dec. in πρόσωπον 1183
δυσπτώκτης, in c. ex πτῶσις 1400
δύσπτωτος, in c. fine pr. 1430
δύσπυρος, in c. fine pr. 1427
δύσπυρος, &c. in c. ex Πῦρος 1431
δυσπύελος, cum d. in c. 1449
δύσπνοια, in Δύω. 427
δύσπνοος, in c. ex σπ 1453
δυσπύμβαντος, in dec. ex συμβαίνω 235
δυσπωίακτος, in dec. ex σωιάζω 39
δύσπικτος 1596
Ατ δύσπικτος, in c. ex Στίζω 1513
δυσπλάκης, in c. ex πλὰξ 1577
δυσπλήρτος, in com. ex Τίμπλημι. 1596
δύσπεκτος, cum d. in comp. ex πέκτω 1602
δύσπλυτος cum d. in com. ex πλύνω. 235
δυσπλητὸς, in c. ex Τηλὸ 1618
δυσπλόεντος, in c. 1517
δυσπλήμων, idem quod δυσπλὴς Hom. hymn. 1. in Apoll, Νήπιε ἀφραδίη δυσπλήμονες, &c.
δύσπλητος, in c. ex πλάω 1577
δύσπνοος, cum d. in com. ex πνοὴ. 1631
δύσπτομος, in c. fine pr. 1605
δύσπτος, cum d. in c. 1646
δυσπτέρεος, in c. ex Πτερὸν. 1022
δυσπτέλος, cum d. in c. ex ἐπτέλεον 1540
δύσπτορος, cum d. in c. ex πτορὴ, & πτόρος 1656
δύσπτοτος 1659
δυσπυάστης, in c. ex Τρύπα 1673
δυσπυχὴς, cum d. in com. ex πυχὴ. 1677
δύσπωλος, cum d. 1695
δυσπωλίδαστος, in ἐπωλίδαζω 238
δυσπώλης 1733
δυσπωτὸς, in decom. ex ὑφίσταμι 708
δύσραφὴς 1708
δυσραίστατος, in com. ex ῥαπτὸς. 1709
δύσραπτος, in c. ex ῥαπὶς 1719
δύσρημος, cũ d. in c. ex ῥῆμα 1718
δύσρηκτος, in c. ex fecunda & tertia perſ. præt. paſſ. 1745

Δύσρον, cum d. 1735
δύσρεος, in c. fine pr. 1759
δύσρεως, cum d. in com. ex ῥέω. 1762
δυσρυὸς, cum d. 1779
δυσρυάκετος, in prima claſſe c. 1769
δύσρυσις, cum δυσρυὴς.
δύσρυτος, cum d. in c. fine præp. 1783
δυσρύεσσος 1785
δύχεσις, in c. ex Χάεσις 1796
δύχημος, cum d. in c. ex Χέω. 1799
δυχρώμιος, cum d. 1803
δύχρως, cum d. ibid.
δυχρωμάτιστος, in c. ex χρῶμα 558
δύχρως, in c. ex Σχίζω.
δύχωτος, cum d. in c. ex Χλαῖνα 1813
δύχρως, in c. fine pr. 1821, & in c. ex Χρέω, oraculo edo 1822
δύχρως, δύχρεως, cum d. 1827
δύχρος, in c. ex Χυλὸς 1831
δύχρωμος, in c. ex Χυμὸς.
δύχρωτος, in c. ex Χαλὸς 1832
δυχρεία, in c. ex Χῶτος 1834
δύχρεως, in c. ex Χωεὶς ibid.
δύωδης, cum d. in c. fine præp. 1135
δυώλιθρος in com. ex ὄλεθρος 1154
δύωπις, cum d. in c. 1850
δύωπος 1166
δύωπα, cum d. 1180
δύωρία 1223
δύτης, δύτικὸς, in Δύω 427
δύτερος, pro δεύτερος, cum Δεύω ibid.
δύτης, δύο, in Δύω 430
δυώδεκα, in δυοκαὶ δέκα 368
δυώδεκα δράχμης, &c. 200
δυώδεκάμηνος, in δεκάμηνος, 1047
δυώδεκάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1235
δυωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς. 1306
δυώδεκας, &c. in Δυώδεκα.
δυώδεκα, in Δύω δέκα.
δυώδεκάζοιος, in c. ex Βοῦς 281
δυώδεκάδακτυλος, in c. 355
δυώδεκάδραχος 200
δυώδεκάδυτος, in com. ex Δέκα. 369
δυώδεκάδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 431
δυώδεκάδρος, in ex c. ἕδρα. 441
δυώδεκαετὴς, in δεκαετὴς 532
δυώδεκάζυγος 627
δυώδεκάκακος, &c. in δώδεκα.
δυώδεκακρατος, in c. ex Κεραυνὸς. 878
δυώδεκαμήνιος, in δεκάμηνος 1047
δυώδεκαμήχανος, in c. 1052
δυώδεκαπήχεος, in com. ex μοῖρα. 1022
δυώδεκάπηχυς, in δεκαπηχυς 1306
δυώδεκάπτερος, in δεκάπτερος 1371
δυώδεκασκαμμος, in δεκασκαλμος 1468
δυώδεκάσκυτος, in c. 1490
δυώδεκατος, cum d. in δώδεκα.
δυώδεκατημόριον, in δεκατημόριον. 1022
δυώδεκάφυλλος, in c. 1772
δυώδεκάχρονος, in δήρης 512
δύωμα, δυωμάτωρ, δυωμὼ, cum d. in Δύω 370
δύωρος, &c. in Δῶρον.
δύωσις, in c. ex Βοῦς 275
δυωδέκτης, in com. ex δυωδέκατος, cum d. in c. habentibus penult. ibid.
δυωλάτης, in com. ex Δυπλόος 923

Δῶρον 431

δωρεξείαι, in c. fine pr. 1120
δωροφάγος 1701
δωροφόρος 1735
δώς, in Δίδωμι.
δωσιάφαι, in com. ex Α'φὴ 181
δωσίδικος 403
δώτων, δώτης, δώτης, cum der. in δώς.

E

¶ Ε' 432
Β'α 433 Interdum ἔα, pro ἔασο ponitur, interdum pro ἔασα, ab ἐάω. Interdum pro ἐῶ.
ἔαὶ, in ἐὸς 433
Ε'Α'Ν ibid.
ἔαὸς, in der. ab Ε'ω, induo 561
Ε'ΑΡ, cum d. 433
ἑαυτὸς, ἑαυτῷ, &c. in c. ex Αὐτὸς. 222
Ε'Α'Ω 434
¶ ἑβδομαδικὸς, &c. in ἕβδομος.
ἑβδομηκοντούτης, cum d. in c. ex Ἔτος 532
ἕβδομος, cum d. in Ε'πτὰ 491
Ε'ΒΕΛΟΣ, sive ἕβεος, cum d. 434
Ε'ΒΙ'ΣΚΟΣ ibid.
¶ ἐγγαγὴς, in Γαγάτης 295
ἐγγαῖος, in c. ex Γαῖα ibid.
ἐγγαλαον, ἐγγαλακτίομαι, in com. ex Γάλα 297
ἐγγαλιωὶζω in c. ex Γαλιὼν 298
ἐγγαμίζω, in c. ex Γαμέω 299
ἐγγασρίμαρος, in γασριμαργὶ δύομαι 1001
ἐγγασριμάχεσα 1014
ἐγγασρίμυος, in c. 1073
ἐγγεῖα, in c. fine pr. 1427
ἐγγεῖος, &c. in c. ex Γῆρας 1431
ἐγγεόπονος, qui in ipſa terra naſcitur. Athen. lib. 2. ex Theophraſt. 236
ἐγγεοπόνος, cum ἐγγαιοπόνος.
ἐγγεόφυλλος, in c. 1772
ἐγγελάω, in c. ex Γελάω 311
ἐγγενὴς, cum d. 304
& in c. ex χθὼν 307
ἐγγενέσκω cũ der. in c. ex Γένεσις. 315
ἐγγίγνομαι 305
ἐγγίζω, ἔγγιον, ἐγγιαὶ, in Ε'γγὺς.
ἐγγίνομαι, in ἐγγίγνομαι.
ἐγγίσμαι, in Ε'γγὺς.
ἐγγλάφω 710
ἐγγλίσσω, in c. ex Γλίσχρος 324
ἐγγλυκὸς, ἐγγλύσσω, in c. ex Γλυκὺς 326
ἐγγνάθω, in c. ex γλύφω 327
ἐγγνάσσω, in comp. ex γνάθος. 324
ἐγγλωσσίζω, in γλωσσάζω. 1680
ἐγγλωσσομανέω, in comp. ex γόμος. 1680
ἐγγόμφωσις, in comp. ex Γόμφος. 330
ἐγγόνυ, cum d. 308
ἐγγράφω, ἐγγράμματος, ἐγγραφὸς, cum d. 336
ἐγγυαλίζω, in c. ex Γυαλὸν 344
ἐγγύαλος, in Ε'γγύς.
Ε'ΓΓΥΗ 434
ἐγγυήτιν, in ἐγγυοδνίκη.
ἐγγύησις, ἐγγυητὴς, ἐγγυητὸς, in ἐγγυάω.
ἐγγύθεν, in Ε'γγύς.
ἐγγυοδνίκη, in ἐγγυοδνίκη.
ἐγγύδην, cum ἐγγύθεν.
ἐγγυόω, in c. ex Γυόω. 344
ἐγγυμαζω, in c. ex Γυμὸς 345
ἐγγυοδνίκη, in c. ex Δνίκη 1629
ἐγγυὸς, in Ε'γγύη.
Ε'ΓΓΥΣ, ἐγγύτατα, ἐγγύτερος, &c. 436
ἐγγυάω 347
Ε'ΓΕΙΡΩ 436
ἐγκρεκόπτω, in c. fine pr. 273
ἐγκρεγλαω, in c. ex Γελάω 311
ἐγκρεσιμὸς, ἔγκρεσις, in ἐγκρέομαι.

ἐγκρεσφόρος 1108
ἐγκρεσφαγὶς 1708
ἐγκρεσφαγὴς, in Ε'γκρέσφω.
ἐγκυγκαλίζω, in c. 717
ἐγκυκλίζομαι, in κυκλίζομαι 441
ἐγκυκλίσμια, ἐγκυκλίσιος, in κυκλίσιος 456
ἐγκυλίνδω, in ἐγκυλίνδω
ἐγκυλιδέω, in κυλιδέω 534
ἐγκυλίνδω, in κυλίνδω 560
ἐγκυλιδέω, in κυλιδέω 591
ἐγκυλίσμια, in decomp. ex κυλίσμια. 603
ἐγκυλιδρόω, in κυλιδρόω 671
ἐγκυλίζω, cum d. in com. ex κυλίζω 673
ἐγκυλίνδω, in dec. ex κυλίνδω 566
ἐγκυλίσμιος, in dec. ex κυλίσμιος. 702
ἐγκυδοιμίζομαι, in κυδοιμίζω. 1197
ἐγκυδοιμίζω, insolens & contumelioſus ſum in vel adverſus: vel idem quod κυδοιμίζω, Euripid. in Troad. ὦ δ' ἰὼ ἐγκυδοιμίσασι τὰ Μενέλεω Μέλαθρα τοῖς σοῖς ἐγκυδοιμίζειν ἀγυιάς.
ἐγκυλία, ἐγκυμόνω, cum d. in c. ex Κυνὸς 720
ἔγκυμος, cum d. in c. 721
ἐγκυλίω, in c. cum pr. 723
ἐγκυλίνδω, in c. cum pr. 729
ἐγκυλινδέω, in comp. ex κυλινδέω. 893
ἐγκυλλανίζομαι, cum d. in κυλλανίζω 1181
ἐγκυλοσκελὴς, in com. ex Σκέλος 1472
ἐγκυλύπτω, cum d. in c. 736
ἐγκυμπάω, in c. cum pr. 740
ἐγκυναχέω, in κυναχέω 614
ἐγκυνεσίδες, in κυνεσίδες 742
ἐγκυπίω, in com. ex κάπη 745
ἔγκυρος, in c. ex κὰρ 747
ἐγκυρέω, in c. 746
ἐγκυρσω, cum d. in c. 750
ἐγκυρσίω cum d. in c. ex Καίριος 752
ἐγκυρτέω, in c. ex κυρτὸς 865
ἐγκυὰς, in profundo. Gal. in lex. Hippocr.
Ε'ΓΚΑΤΑ 437
ἐγκυπατίθω, in κυπατίθω 266
ἐγκυπαγλάσσω, in κυπαγλάω 311
ἐγκυπαδέω, in κυπαδέω 384
ἐγκυπαδῆσαι 399
ἐγκυπαδύω, in κυπαδύω 428
ἐγκυπαζώ, ἐγκυπαζόμενος, in κυπαζώ 580
ἐγκυπάσσω, in κυπάσσω 761
ἐγκυπακεράννυμι, in κυπακεράννυμι 771
ἐγκυπακλίνω, in κυπακλίνω 800
ἐγκυπακλίνω, in κυπακλίνω 807
ἐγκυπαλαμάνω, in dec. ex κυπαλαμάνω 921
ἐγκυπαλέγω, in κυπαλέγω 934
ἐγκυπάλειμμα, ἐγκυπαλείπω, in κυπαλείπω 954
ἐγκυπαλιμπάνω, cum ἐγκυπαλείπω ibid.
ἐγκυπαλογίζομαι, in κυπαλογίζομαι 948
ἐγκυπαμέγνυμι, in κυπαμέγνυμι. 1054
ἐγκυπαπλάκω, in κυπαπλήκω 1327
ἐγκυπαῤῥάπτω, in κυπαῤῥάπτω. 1417
ἐγκυπασκευάζω, in κυπασκευάζω.
ἐγκυπαπίγνυμι, in κυπαπήγνυμι. 1301
ἐγκυπασσεύω, in κυπασσεύω 1449
ἐγκυπασκάζω, in κυπασκάζω

ἐγ-

ἐγκραγ'άω, ἐγκρα'ζω, in com. ex Κεάζω 859
ἔγκρατὴς, cum d. 863
ἐγκρεμάω, cum d. in comp. ex Κρεμάω 867
ἐγκεῖνο 872
Ε'ΓΚΡΙΣ 437
ἐγκυκλοπαιδὴς 1409
ἔγκυκλος, ἐγκυκλ⊙, in ἐγκεῖνος. 877
ἐγκυλίω, in c. ex κυλίω 879
ἐγκυμῶ, cum d. in c. ex Κυ'πω. 881
ἐγκυτάομαι, cum d. in c. ex Κτάομαι 883
ἐγκυτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἐγκυφεραίω, in c. ex Κυφεραίω 888
ἐγκυφὴς, in c. ex Κυφ⊙ 889
ἐγκυφκάω, in c. ex Κυκάω 890
ἐγκυκλοπαιδεία, in κυκλοπαιδεία 1236
ἔγκυκλ⊙ς, cum d. in c. ex Κύκλ⊙ 891
ἐγκυκλόω, in c. ex κυκλόω ibid.
ἐγκυλινδέω, cum d. in c. ex κυλινδω 893
ἐγκυλίω, in comp. ex Κυλίω ibid.
ἔγκυ⊙ς, ἐγκύμων, cum der. in ἐγκύω.
ἐγκύπτω, in c. 897
ἐγκυφῶ, cum ἐγκύφω.
ἐγκυρτ⊙ν, in c. ex Κυρτὸς 900
ἐγκύφω, in c. ibid.
ἔγκυος, in ἐγκύω.
ἔγκυτ⊙ν, in c. 1490
ἐγκύω, in c. ex Κύω 902
Ε'ΓΚΩ'ΜΙΟΝ, cum d. 437
ἔγκωνος, in ἔγκωμα, remus. 908
ἐγξέω, in com. ex Ξέω 1121
ἐγχεκυδιμ⊙, in Κυδιμός 889
ἐγχειμάχ⊙ 1013
ἐγχεσίκωμ⊙, in c. ex Κῶμ⊙ 907
ΕΓΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, cum d. 438
ἔγχησις, ἐγχήσω, in Ε'χηγορέω, & in ἔγχομαι.
ἐγχόμαι, in Ε'χείω.
ἐγχαλίνω, in c. cum pr. 1786
ἐγχαλινόω, in c. 1791
ἐγχανκ⊙, in c. 1793
ἐγχαρ⊙πέω, cum d. in c. ex Χαρ⊙σ-σω. 1794
ἐγχάσκω, cum ἐγχαίνω.
ἐγχέζω, in com. ex Χέζω 1797
ἐγχείω, & ἐγχεῖν in Ε'γχέω.
ἐγχειρίζω, in c. 775
ἐγχείρ⊙ν, in c. ex Μαρχὸς 1003
ἐγχερὴς, cum d. 1801
ἐγχειρίδιον ibid.
ἐγχειρίζω, cum d. in com. ex χειρίζω 1802
ἐγχειρίτ⊙ς, in manus traditus. Herodot. in Terpsich.
ἐγχειρονέω, in dec. 1593
ἐγχερνήκω, in χειρ⊙χρὸς 506
ἐγχεσίη, in Ε'γχεσις.
ἐγχλεοσόρ⊙ς, cum ἐγχελυοτρόφ⊙ς.
ἔγχελε⊙ν, &c. in Ε'γχελυς.
ἐγχελυοτρόφ⊙ 1659
Ε'ΓΧΕΛΥΣ, cum d. 438
ἐγχεψυκτικὸς 1180
ἐγχεψύλλ⊙ρος, cum ἐγχείψυλλ⊙ν.
ἐγχεφάλων⊙ς, in com. ex μάχ⊙ς, mutantibus o in ω 1022
ἐγχεφαλῶν⊙ς, ἐγχεφαλῶν⊙ς, in c. 1240
ἐγχέω, in c. cum pr. 1806
ἐγχθόνι⊙ς, in c. ex Χθὼν 1811
ἐγχίλιος, in c. ex Χίλιος 1814
ἐγχλοάζω, in Χλοάω ibid.
ἐγχλωρ⊙ς, in c. ex χλωρὸς 1815
ἐγχρόη⊙ν, in c. ex χρῶ⊙ ibid.
ἐγχρονίζ⊙, in c. ex χρόν⊙ς 1817
ἐγχρυσάω, in c. 1819
Ε'ΓΧΟΣ, cum d. 438
ἐγχυκάω, cum d. in ἀγχυσω.
ἐγχύδρ⊙ς, in c. ex χύω 1909
ἐγχυλόω, & ἐγχεύω, in c. ex Χεύω coloro.
ἐγχυμπόμαι, cum d. in com. ex Χείμπω 1823
ἐγχύμπτω, in comp. ex Χείμπω 1825
ἔγχυσις, ἐγχύσ⊙, ἐγχείω, in c. ex Χείω 1826
ἐγχυσ⊙ν, cum d. in c. 1829
ἐγχύτὴ 1827
ἐγχυτρὸς, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἐγχυτρίζω, ἐγχυτρόω, μι cum ἐγχύω
ἐγχύλος, cum d. in c. ex Χυλὸς 1831
ἐγχύμωμα, ἐγχυμωτίζω, cum d. in ἐγχύω.
ἐγχυτ⊙, ἐγχύωμα, ἐγχύμωσις, in c. ex χύμ⊙ς 1808
ἐγχυτρίζω, &c. in Ε'χύτρα.
ἐγχυσὶς, ἐγχύτρ⊙ς, cum d. in ἐγχύω.
ἐγχώμ⊙, cum ἐγχέω.
ἐγχώριος, in c.
ἐγχωρ⊙, cum d. in com. ex Χῶρος 1834
ἔγχωσις, in ἐγχέω.
Ε'ΓΩ 438
ἐγώμαι, in c. ex Οἴω, puto 1149
ἐγὼν, in Ε'γώ.
¶ ἐδάεὶς, in Η'δύς 595
ἔδας, in Ε'δω.
ἐδαφ⊙, cum d. in Ε'ζομαι.
ἐδάφεος, in Ε'δω.
ἐδεθλον, ἐδέθλιον, in ἔδ⊙.
ἔδεσμα, in ἔδομαι.
ἐδιαματοθήκη, in c. ex Θήκη 1629
ἐδιδεχὴς, ἐδιδοχὴς, in ἔνδομαι.
ἐδιδώ, ἐδώτης, ἔδοτορ, ἐδίπα, itidem in Ε'δω.
Ε'ΔΑΝΑ, cum d. 439
ἐδόμαι, in Ε'δω.
ἔδ⊙ν, in Ε'ζομαι. 440
ἔδρα, cum d. in Ε'ζομαι.
ἐδροδακ⊙δὲς, in διαπεζέλλω 1524
Ε'ΔΩ, ἐδοδή, cum d. 439
ἐδώλιον, cum d. in ἔδ⊙ν.
¶ ἐεδ'να, cum d. in Ε'δνα.
ἐείδω, in Εἶδω.
ἐεικοσπολ⊙ν, cum εἰκοσίπολον.
ἐεικοσ⊙ς, cum d. in Εἴκοσι.
ἐεικοσάρουρος, cum d. 5708
ἐεῖσι, in εἶμι 569
ΕΙ'Θ'ΑΡ 447
εἴδεις, in Εἰ 445
εἰκαδάρχης, in Εἴκοσι. 200
εἰκαδίζω, in Εἴκοσι.
εἰκάζω, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκάθω, in Εἴκω, i. cedo.
εἰκαιολαλία 278
εἰκαιομυθία cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 1073
εἰκαιοῤῥημονέω, cum d. in c. fine pr. 1427
εἰκαῖ⊙ν cum d. in Εἰκῆ.
εἰκάζ⊙, in Εἴκοσι.
εἰκασία, ἔεικασμα, εἰκασμὸς, εἰκασ⊙ὴς, cum d. in εἰκάζω.
εἴκαση, cum Εἴκοσι.
εἰκελόφρ⊙ν, in c. 1163
εἰκελ⊙ν, in Εἴκω, similis sum 448
ΕΙ'ΚΗ 447
εἰκοβολεῖν, in c. ex βολὴ 252
εἰκομαι, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκονίζω, εἰκονικὸς, εἰκόνιον, ἐπεικ-σμὸς, in εἰκων.
εἰκοσαεθλέω, in c. ex ἆεθλα 340
εἰκὸς, in εἰκοὼς 448
εἰκοσαέδρ⊙ν, in c. ex ἕδρα 441
εἰκοσαετὴς, cum d. in c. ex Ε'τος 532
εἰκοσάκις, in Εἴκοσι.
εἰκοσάκωμ⊙ν, in com. ex Κῶμη, remus 908
εἰκοσιμέλιος, in c. ex Μέλι, mensis 1047
εἰκοσιπλάσι⊙ν, in c. Εἴκοσι.
εἰκοσίπορ⊙ς, cum d. in c. ex πορ⊙τ⊙ν 1387
εἰκοσόφυλλ⊙ν, in c. 1772
Ε'ΘΕ'Λ⊙ 443
ἔθεν, in Ε'.
ἐθέμεν, cum d. in Ε'τ⊙θ'.
ἐθίζ⊙, cum d. itidem in Ε'τ⊙θ'.
ἔθμ⊙ν, in Ε'τ⊙θ'.
ἐθνάρχης, cum d. 200
ἔθνικὸς, cum d. in Ε'τ⊙θ'.
Ε'ΘΟΝΟΣ
Ε'ΘΟΣ, ἐθω
¶ ΕΙ'
ΕΙ'Α
ΕΙ'ΑΜΕΝΗ
εἰαν⊙ὸς, in ἐαρὸς 561
εἶαρ, cum d. in Ε'ap 434
εἰαρόμας⊙ν, in c. ex μαστὸς 990
εἰαροπότης, in c. fine pr. 1312
εἰάω, in Ε'άω 434
εἰβίμ⊙ς, ἐβίζω, in Λείβω 951
εἶβμα, in εἴκομαι 448
εἰδαίνομαι, εἰδαλόμαι, εἰδάλιμ⊙ς, in εἶδ⊙ν. 445
εἶδαρ, in ἔδαρ.
εἰδέρμης, in c. 543
εἰδέω, in Εἶδω, scio 447
Εἶδὼ, simul, una: vel pro ἅπαξδὼ: ut Iliad. α, vers. 61. Εἶδὼ ὁμῶς πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui divisim scribant εἰ δή.
εἰδήμων, cum d. εἴδησις, in εἰδέω.
εἰδήκὸς, cum d. in εἶδ⊙ν 445
εἴδομαι, in εἶδω, video. ibid.
& in εἶδω, scio
εἰδοπαιδὲς, cum d. 447
εἰδῶ, in Εἶδω, i. video 1350
& in Εἶδω, i. scio 445
εἰδ⊙πτὴς, in εἶδω. 447
εἰδῶρ⊙ν
εἰδῦλλιον, cum ἔεἰδ⊙ν 1735
ΕΙ'ΔΩ 445
εἰδωλοθύτου, &c. in εἴδωλον. ibid.
εἰδωλολάτρης, cum d. in c. ex Λάτρις 662
εἰδωλομανία 931
εἴδωλον, in Εἶδω, video 992
εἰδωλοποιὸς, cum d. 445
εἰδωλοφανὴς, cum d. 1350
εἶεν, in εἶμι 5708
ΕΙ'Ε'ΘΑΡ 569
εἰθέζω, in Εἰ 447
εἰκαθέρας 445
εἰκαθέρως 200
εἰκαδάρχης, in Εἴκοσι.
εἰκάζω, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκάθω, in Εἴκω, i. cedo.
εἰκαιολαλία 278
εἰκαιομυθία cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 1073
εἰκαιοῤῥημονέω, cum d. in c. fine pr. 1427
εἰκαῖ⊙ν cum d. in Εἰκῆ.
εἰκάζ⊙, in Εἴκοσι.
εἰκασία, ἔεικασμα, εἰκασμὸς, εἰκασ⊙ὴς, cum d. in εἰκάζω.
εἴκαση, cum Εἴκοσι.
εἰκελόφρ⊙ν, in c. 1163
εἰκελ⊙ν, in Εἴκω, similis sum 448
ΕΙ'ΚΗ 447
εἰκοβολεῖν, in c. ex βολὴ 252
εἰκομαι, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκονίζω, εἰκονικὸς, εἰκόνιον, ἐπεικ-σμὸς, in εἰκων.
εἰκοσαεθλέω, in c. ex ἆεθλα 340
εἰκὸς, in εἰκοὼς 448
εἰκοσαέδρ⊙ν, in c. ex ἕδρα 441
εἰκοσαετὴς, cum d. in c. ex Ε'τος 532
εἰκοσάκις, in Εἴκοσι.
εἰκοσάκωμ⊙ν, in com. ex Κῶμη, remus 908
εἰκοσιμέλιος, in c. ex Μέλι, mensis 1047
εἰκοσιπλάσι⊙ν, in c. Εἴκοσι.
εἰκοσίπορ⊙ς, cum d. in c. ex πορ⊙τ⊙ν 1387
εἰκοσόφυλλ⊙ν, in c. 1772
εἰκοσόστης, in c. εἰκοστὸς.
εἰκοσοστὸς, in c. ex ἕβδομος 511
εἰκοσόφορος, in ὄλβιος ibid.
ΕΙ'ΚΟΣΙ
εἰκοσίζω, in c. ex Βῖς 448
εἰκοσίμετρ⊙ν, in c. fine pr. 281
εἰκοσίπηχυς, in c. ex Μῆχος 1041
εἰκοσιπήχ⊙ν, in c. ex Πῆχυς 1060
εἰκοσόρυ⊙ν, in c. ex ἐρύω 517
εἰκοσιτέτταρες, in c. ex Τέσσαρες 306
εἰκοσόρυ⊙ν, in c. ab Ο'ρυ⊙ 1191
εἰκοσόσ⊙ν, in c. ex ἐρ⊙ 512
εἰκοσοστὸς, in εἰκοστὸς.
εἰκοσ⊙ν, in Εἴκοσι. 935
εἰκοστολόγος
εἰκόστος, in εἰκώς. 940
εἰκοτικὸς, in Εἰκὸς, i. credo.
ΕΙ'ΚΩ 448 εἰκὼ, in ἔοικ⊙ν.
εἴκων, in Εἴκω, similis sum 448
εἰκώς ibid.
εἰλαδὸν, in ἐλαδὸν.
εἰλαμαίδες, in Εἰλέω, verso:
ΕΙ'ΛΑΠΙ'ΝΗ, cum d. 451
εἴλαφ⊙ν, in Εἰλέω, coarcto.
εἰλαρρᾶς 200
εἰλαπίν⊙ν, in ἐλαπίν⊙ν.
ΕΙ'ΛΕΙ'Θ'ΤΙΑ, cum d. 451
εἴλεομαι, in der. ex Εἰλέω, coarcto: at εἰλέομαι, in der. ex ἑλέω, verso.
εἰλεός, in εἰλέω, verso.
ΕΙ'ΛΕ'Ω, & εἰλέω 451
εἰλεσίδ⊙ν, in εἰλεός.
εἴλιμ⊙ς, in c. ex Πείνω 1263
εἰμπλ⊙ν, in c. fine pr. 1285
ΕΙ'ΡΟΣ 457
εἴρομαι, in ἐρώομαι.
εἶρπω, in ἑρπύω 521
ΕΙ'ΡΩ 457
ΕΙ'ΡΩΝ, cum d. 460
εἰρπτὸς, in Ε'ρωτάω 524
εἶς 460
ἓς 461
εἰσαγγέλλω, cum d. 8
εἰσαγωγὴ, in c. ex Α'γάγω, cum prep. 11
εἰσαεὶρω, cum d. 32
εἰσαὶ in A'ω 52
εἰσαῖρω, in c. ex A'ήρω. 62
εἰσαίτιος 80
εἰσαίτιον, in c. ex A'ἴτιον 84
εἰσαῖτος, in c. ex A'ῖτος.
εἰσακούω, in c. ex A'κων 106
εἰσαλλομαι, in c. ex A'λλομαι 125
εἰσαναΐσσω, in c. ex Ναΐω 231
εἰσαναγ⊙ζω 150
εἰσανέχ⊙μαι, in dec. ex ἀνέχω 548
εἰσανίσχω, in c. 1246
εἰσαπάω 173
εἰσαπίπτω, in c. ex A'πτω 214
εἰσαυλίζω, in c. ex αὐλὴ.
εἰσαυλίζομαι, in c. ex Αὐλίζω 221
εἰσαφίημι, in dec. ex ἀφίημι 564
εἰσαφίκνεομαι, in ἀφίκνεομαι 679
εἰσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 677
εἰσβαίνω 679
εἰσβάλλω 728
εἰσβάσεις, εἰσβατὸς, in εἰσβαίνω. 243
εἰσβάσσω, in c. 263
εἰσβιβάζ⊙μαι, in c. ex βιβάζω 237
εἰσβοηδρόμ⊙ς, in c. ex Βοηδρόμ⊙ς 273
εἰσβοηδρομέω, in εἰσβοήδρομ⊙ς, in c. 243
εἰσβοήσομαι, in c. ex Βοήσομαι 380
εἰσβολὴ, εἰσβόλομαι, εἰσβόλ⊙ς, εἰσβολ⊙ὴς, in c. 428
εἰσγείνομαι, in c. ex Γείνομαι 428
εἰσγράφ⊙μαι, in c. ex Γράφω 437
εἰσδαίω, in c. ex Δαίω 572
εἰσδέχομαι, in c. ex Δέχομαι 468
εἰσδρομὴ, in εἰσέρχομαι.
εἰσεμπολάω, in dec. 1268
εἰσέρχομαι 462
εἰσερωτάω, in c. 1772
εἰσέτι, in Ε'τι 531
εἰσεφίημι, in dec. ab ἐφίημι 565
εἰσέχω 549
εἰσηγήσομαι, cum d. 592
εἰσηγητὴς, in c. ex A'γορεύω, cum pr. 18
εἰσηθέω, εἰσηθίζω, in, comp. ex H'σω 597
εἰσήκω, in c. 598
εἰσηλάσιον, εἰσηλυσίη, cum εἰσέλαυσις 531
εἰσθορέω, in c. ex Θόρω 645
εἰσιελλάω, in c. ex Γ'ελλω 665
εἰσίημι 565
εἰσιόπημι, in comp. ex Γ'πάομαι. 687
εἰσιτητὴς, εἰσιτητὸς, in εἴσειμι.
εἰσκαλέω, in c. cum pr. 730
εἰσκαταπίνω, in c. ex καταπίνω 746
εἰσκλείω, in c. 800
εἰσκλύζω, in c. ex Κλύζω 809
εἰσκομάζω, cum d. in com. ex κομίζω. 833
εἰσκρεῖνω, cum d. 872
εἰσκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω.
εἰσκυλίω, in c. ex Κυλίω 893
εἰσκύπτω, in c. 897
εἴσκω, in εἴδω, video 446
& in Εἴκω, similis sum 448
εἰσκωμάζω, in c. ex Κῶμος 907
εἰσκάλεμος, in c. ex Λάμπω 927
εἰσμάσσω, in c. ex Μάσσω 1008
εἰσμίγνυμι 1054
εἰσνέω, in c. ex Νέω, nato 1099
εἴσνιφα 1108
εἰσοδ⊙, cum d. in c. 1128
εἰσοικίζω, in c. ex οἰκέω 1143
εἰσοικόω, εἰσοικίζω, cum d. 1140
εἰσοίσομαι, cum d. in c. cum prep. 1176
εἰσορμάω, in c. 1196
εἰσορόω, in c. cum prep. 1187
εἶσ⊙, in c. ex ἷ⊙ 601
εἰσπαίω, in c. ex Παίω 1236
εἰσπάσμπω 1279
εἰσπερδ⊙μαι, in c. 1291
εἰσπέτομαι, εἰσπετὴς, εἰσπέτομαι in c. cum pr. 1298
εἰσπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
εἰσπίπτω 1314
εἰσπλώω, εἴσπλο⊙ς, εἰσπλὼς 1334
εἰσπνέω, cum d. 1343
εἰσποίω, cum d. in c. cum pr. 1348
εἰσπομπὴ, in εἰσπέμπω.
εἰσποροδομαι, in c. ex πορδέω 1272
εἰσπορεύ⊙μαι, cum d. in c. cum prep. 1377
εἰσπρύω, εἰσπρησις, εἰσπρυσις 1398
εἰσπτὼμα 1423
εἰσπτὼμαι 1622
εἰσρέπομαι 1653
εἰσρυπάω, in c. ex Τρύπα 1673
εἰσρῴγω 1728
εἰσῤῥηδέομαι, in c. ex φῥηδέω, cum prep. 1745
εἰσροιτάω, in c. 1755
εἰσῤῥέφω, in comp. ex φρέω 1761
εἰσῤῥεῖζω, in c. ex Χεῖζω 1082
εἰσῤῥέω, in c. ex Χέω 1806
εἴσω, in Εἰς 461
εἰσωθέω, in c. 1848
εἴσωπ⊙ς 1180
Ε'Τ'ΤΑ 462
εἴ τε, in Εἰ 445
εἴτεν, cum ΕΙ'πα.
εἰσυθέν⊙ς, in ἐσυ.
εἴτεος, in ἔασ.
εἰσυλήσαντ⊙ς, in c. ex Τάλαντον. 1573
εἰσυπαύ⊙μ⊙ς, in c. ab Ο'ρυμέω. 1191
εἰσυπτιάζω, in c. ex ὑπτιάζω 1199
εἰσυπτιάλυσις, in c. ex ὑπτιάλυσις 1770
εἰσυφέω, in c. ex ὑφή 1801
εἰσφέρ⊙μαι, in ἐνέγκω.
εἰσφλέγω, in c. ex Φλέγω 448
εἰσφοιτάω, in c. ex Φοιτάω 1663
εἰσφορὰ, in εἰσφέρω 429
εἰσφορεὺς, in c. 428
εἰσφόρτισις, in εἰσφορτίζω ibid.
& in εἰσφέρω 429
εἰσφορτίζω, cum εἰσφορτίω ibid.
εἰσχέω, cum d. in c. 582
εἰσχήτεω, in c. 585
εἰσχωνεύω, in comp. ex χώνη 577
εἰσχωνεύω, cum der. in χώνευμα. 1405
εἰσηβόλος, cum der. in com. ex βολὴ 252
Ε'ΚΗΛΟΣ, cum d. 465
εἰκὴπ, in Ε'κὼν.
εἰκὼμ⊙ν, cum d. in c. ex Θάμ-⊙ν. 619
εἰκωμάζω, εἰκωμαστὴς, in Θάμ-⊙ν 620
εἰκωρέω, in c. 621
εἰκωρέζω, in com. ex Θάσσω. 624
εἰκωρίζω, cum d. & εἰκώτιον, in εἰκῶτος.
εἰκώμια, in εἰκτήσημι 1623
εἰκώτιον 627
εἰκώσσω, cum d. in com. ex Θάσσω. 629
εἰκωτίζω, in c. ex Οἶς ibid.
εἰκώτιμος, in com. ex Τιμὴ 630
εἰκώτ⊙μ⊙ν, cum d. in com. ex Θάμ-⊙ν 631
εἰκώτ⊙ς, εἰκώτ⊙ν, cum d. in εἰκτήσημι 1623
εἰκτήσ⊙ν, in c. ex Θάσσω 1719
εἰκτίω, in c. ex Θέω 632
εἰκτικὸς, in εἰκτέω.
εἰκτλάζω, in c. ex Θλάω 634
εἰκτλάω, in c. ex Θλάω 635
εἰκτριβὴς, in com. ex Τρέφω 637
εἰκτρεπτὸς, in c. ex Τρέπω ibid.
εἰκτυπόω, in com. ex Τύπτω 638
εἰκτυπόω, cum der. in εἴκτυπον. 640
εἰκτύπωμα, in compos. ex Θήσω 641
εἰκτυπώω, in c. ex Θύπτω 642
εἰκτρέω, in c. ex Θρέω 644
εἰκτρομέω, cum d. in c. ex Θρόμ-⊙ς 650
εἰκτρώσκω, in c. ex Θράσκω 652
εἰκτύζω, εἰκτυμα, in εἰκτύω 661
εἰκτύ⊙ν, εἰκτυμὸς, in εἰκτυμ⊙ν.
εἰκτυμίαω, in com. ex Θυμίάω 664

ἐλαιηρὸς, in Ε'λαία.
ἐλαίη, in Ε'λη.
ἐλαιήεις, in c. 1128
ἐλαιήρ⊙ν, in ἐλαιοτρεφὴς 296
ἐλαιηφόρος.
ἐλαιοτρεφὴς, in c. 1772
ἐλαιὼν, in Ε'λη, id est, induo 561
ἐλαιοῦ τὸ κῆς, in c. fine pr. 1417
ἐλαιόω, in ἐλαιηρὸς.
ἐλαιοφορέω, in c. ex Φορέω.
ἐλαιοφόρος, in ἐλαιηρὸς.
ἐλαιόω, in Ε'λη.
ἐλαιῶν, in ἐλαιὼν.
ἐλαιωπὸς, in com. ex φύλαξ. 1770
ἐλαμμὶν, in Ε'ίγω. 456
ἔλαμμα, in Εἴγω.
ΕΙ'ΡΙΩ, & εἴργω, cum d. 455
ἐλάν in εἴρω, dico 459
ἐλανδέω, in c. ex Οὐδέω 659
ἐλανέω 459
ἐλανεύω, in ἐφεύρεσις, ab Εἰρέω 510
ἐλανεύω, in Εἴρω.
ἐλάνη, in ἔειρω, dico 459
ἐλάω, itidem in ἐ'ιρω, dico ibid.
ἐλάω, in Εἴδω, scio 447
ἐλάω, cum d. in Εἰρέω.
ἐλαφηβόλος, in c. 543
ἐλαφίδιον, in Εἴδω, scio 447
Ελδω, simul, una: vel pro ἅπαξδὼ: ut Iliad. α, vers. 61. Εἶδὼ ὁμῶς πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui divisim scribant εἰ δή.
ἐλδήμων, cum d. εἴδησις, in εἰδέω.
ἐλδήκὸς, cum d. in ἐεἴδ⊙ν 445
ἐλδόμαι, in εἴδω, video. ibid.
& in εἴδω, scio
ἐλδοπαιδὲς, cum d. 447
ἐλδῶ, in Εἴδω, i. video 1350
& in Εἴδω, i. scio 445
ἐλδ⊙πτὴς, in εἰδέω. 447
ἐλδῶρ⊙ν
ἐλδῦλλιον, cum ἔεἰδ⊙ν 1735
ΕΙ'ΔΩ 445
ἐλδωλόθυτον, &c. in εἴδωλον. ibid.
ἐλδωλολάτρης, cum d. in c. ex Λάτρις 662
ἐλδωλομανία 931
ἐλδωλον, in Εἴδω, video 992
ἐλδωλοποιὸς, cum d. 445
ἐλδωλοφανὴς, cum d. 1350
ἔλεγ, in ἐέλγ' 569
ΕΙ'Ε'ΘΑΡ 447
ἐλθέζω, in Εἰ 447
ἐλθοξύρως 445
ἐλκαδάρχης, in Εἴκοσι. 200
ἐλκάζω, in Εἴκω, similis sum 448
ἐλκάθω, in Εἴκω, i. cedo.
ἐλκαιολαλία 278
ἐλκαιομυθία cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 1073
ἐλκαιοῤῥημονέω, cum d. in c. fine pr. 1427
ἐλκαῖ⊙ν cum d. in Εἰκῆ.
ἐλκάζ⊙, in Εἴκοσι.
ἐλκασία, ἔλκασμα, ἐλκασμὸς, ἐλκασ⊙ὴς, cum d. in ἐλκάζω.
ἔλκαση, cum Εἴκοσι.
ἐλκελόφρ⊙ν, in c. 1163
ἐλκελ⊙ν, in Εἴκω, similis sum 448
ΕΙ'ΚΗ 447
ἐλκοβολεῖν, in c. ex βολὴ 252
ἐλκομαι, in Εἴκω, similis sum 448
ἐλκονίζω, ἐλκονικὸς, ἐλκόνιον, ἐπεικ-σμὸς, in εἰκων.
ἐλκοσαεθλέω, in c. ex ἆεθλα 340
ἐλκὸς, in εἰκοὼς 448
ἐλκοσαέδρ⊙ν, in c. ex ἕδρα 441
ἐλκοσαετὴς, cum d. in c. ex Ε'τος 532
ἐλκοσάκις, in Εἴκοσι.
ἐλκοσάκωμ⊙ν, in com. ex Κῶμη, remus 908
ἐλκοσιμέλιος, in c. ex Μέλι, mensis 1047
ἐλκοσιπλάσι⊙ν, in c. Εἴκοσι.
ἐλκοσίπορ⊙ς, cum d. in c. ex πορ⊙τ⊙ν 1387
ἐλκοσόφυλλ⊙ν, in c. 1772
ἐλκοσόστης, in c. ἐλκοστὸς.
ἐλκοσοστὸς, in c. ex ἕβδομος 511
ἐλκοσόφορος, in ὄλβιος ibid.
ΕΙ'ΚΟΣΙ
ἐλκοσίζω, in c. ex Βῖς 448
ἐλκοσίμετρ⊙ν, in c. fine pr. 281
ἐλκοσίπηχυς, in c. ex Μῆχος 1041
ἐλκοσιπήχ⊙ν, in c. ex Πῆχυς 1060
ἐλκοσόρυ⊙ν, in c. ex ἐρύω 517
ἐλκοσιτέτταρες, in c. ex Τέσσαρες 306
ἐλκοσόρυ⊙ν, in c. ab Ο'ρυμέω 1191
ἐλκοσόσ⊙ν, in c. ex ἐρ⊙ 512
ἐλκοστὸς, in ἐλκοστὸς.
ἐλκ⊙ς, in Εἴκοσι. 935
ἐλκοστολόγος
ἐλκόστος, in ἐλκώς. 940
ἐλκτικὸς, in Εἰκὸς, i. credo.
ΕΙ'ΚΩ 448 ἐλκὼ, in ἔοικ⊙ν.
ἐλκὼν, in Εἴκω, similis sum 448
ἐλκώς ibid.
ἐλκαδὸν, in ἐλαδὸν.
ἐλκαμίδες, in Ελαία, verso:
ΕΙ'ΛΑΠΙ'ΝΗ, cum d. 451
ἔλαφ⊙ν, in Ελάω, coarcto.
ἐλαρρᾶς 200
ἐλαπίν⊙ν, in ἐλαπίν⊙ν.
ΕΙ'ΛΕΙ'Θ'ΤΙΑ, cum d. 451
ἐλόομαι, in der. ex Ελάω, coarcto: at ἐλέομαι, in der. ex ἑλέω, verso.
ἐλεός, in ἐλάω, verso.
ΕΙ'ΛΕ'Ω, & ἐλέω 451
ἐλεσίδ⊙ν, in ἐλεός.
ἔλμ⊙ν, in Ελάω, coarcto, at ἔλμ⊙ν cum Ε'λαν 474
ἐλμδὸν, in ἐλάω, i. verso.
ἐλμ⊙σῆς, cum d. in c. ex Θέω 631
ἐλπὸν, in Ε'λη. 474
ἔλμησις, in ἐλάω, verso.
ἔλμησις, ibid. & in Ε'λη, vel ἐλάω 474
ἐλπτικὸς, ἐλπτὸς, in ἐλέομαι.
ἔλιγ⊙ν, sive ἐλιγ⊙ν, cum d. in ἐλίσσω.
ἐλιγμα, cum d. itidem in ἐλίσσω.
ἐλικοειδὴς, in ἐλίσσω.
ἐλικτικὸς, cum d. in c. in χειτὴς. 874
ἐλιπόδεμνος, in d. ex ἐλέω, verso.
ἐλιπ⊙ν, in ἐλίσσω.
ἐλίσσης, cum d. 1371
ἐλίσσ⊙ν, in c. 1488
ἐλίσσω 452
ἐλίστερνὸς, qui volutatim in altum extenditur: ut ἐλίστερνὸς ἄχωστς, apud Theocrit. idyll. 13
ἔλλω, cum ἔιλω, ab ἐιλάω, coarcto.
ἐλοπόδ⊙ν, in c. 1257
ἐλυδ⊙μοδέλυμα, ἐλυδς, in ἐλύω.
ἐλυδ⊙ς, in Λύω.
ἐλυσις, in ἐλύω.
ἐλυσπάομαι, cum d. in c. fine pr. 1502
ἐλύσσω, ἐλυφάζω, ἐλυφάω, in ἐλύω.
ἐλύω, in d. ex ἐλέω, verso.
ἐλῶν, in d. ex ἐλέω, coarcto. & in d. ex ἐλάω, verso.
ΕΓΑΩΣ, ἐλπάζ⊙, cum d. 454
ἔμαι, in Ε'ω, induo 561
ἐμαβάθμιον, in Μείρω 1019
ἐμαί, in der. ab Ε'ω, sum 569
ἔμαι, in dec. ab Ε'ω, eo 572
ἐμεν, in Ε'γ.
ἐμεσάτης, in ἐσωπὴς 532
ἐμεσάτις, in Ε'νέα.
ἐμεσλ⊙ς, in ἐσάλ⊙ 129
ἐμεσλήρστ⊙ν, in c. 1755
ἐμεσόμυχος, in c. ex μύχ⊙ς 1115
ἐμεσ⊙ς, in ἔσω τ⊙.
ΕΙ'ΝΑΤΕΙΡ, vel ἐμπὴ 455
ἔμπατ⊙ν, in Ε'πάω. 583
ἐμπε-

ἐκθυμ-ος, cum d. 655
ἐκθυω, ἐκθυσιμ-ος, in c. cum præp. 661, & 662
ἐκκαγχαζω, in c. 717
ἐκκαθαιρω, in c. 721
ἐκκαιδεκα, in c. 368
ἐκκαιδεκαέτης, ἐκκαιδεκάτης, in Δηκαπις 532
ἐκκαιρ-ος, in c. 728
ἐκκαίω, in c. cum præp. 723
ἐκκαίω, in c. 726
ἐκκαλαμώμαι, in com. ex καλαμάομαι 728
ἐκκαλέω 730
ἐκκαλύπτω, in c. 736
ἐκκάμνω, in c. cum præp. 738
ἐκκαπνίω, in c. 743
ἐκκαρπίζω, ἐκκαρπόομαι, in com. 750
ἐκκαταγγέλλω, in καταγγέλλω 9
ἐκκαταλείπω, in καταλείπω 954
ἐκκαυμα, ἐκκαυσις, ἐκκαίω, in ἐγκαίω
ἐκκενόω
ἐκκλίνω 761
ἐκκαλύπτω 765
ἐκκαρύω, in c. ex Κερὸς 768
ἐκκατα-τείνω, ἐκκατατέω, ἐκκατίζω, in c. ex Κεντέω 769
ἐκκένόω, in ἐκκενόω.
ἐκκεράζω, in c. ex Κέρας 774
ἐκκεραυνόω, ἐκκεραύω, in c. ex κεραύνυμι 771
ἐκκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 786
ἐκκλείω, in c. 800
ἐκκλίνω, in c. cum pr. 802
ἐκκλησί-α, in ἐκκλείω.
ἐκκλιν-τος, cum d. in ἐκκλείω 730
ἐκκλησιάζω, ἐκκλησιαστ-ος, cum d. ibid.
ἐκκλύζω, cum d. 807
ἐκκολλάω, cum d. in com. ex Κολλάω 809
ἐκκωφόω, in c. ex Κλαύω 811
ἐκκωφίζω, in c. ex κῶφος 874
ἐκκοσκινίζω, ἐκκοσκινίομαι, in c. ex Κόσκινον 816
ἐκκοιμάομαι, in com. ex Κοιμάω. 818
ἐκκοκκίζω, in com. ex Κόκκος 822
ἐκκολάπτω, cum d. in c. ex Κολάπτω 824
ἐκκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω. 830
ἐκκομίζω, cum d. in com. ex κομίζω 833
ἐκκομπίω, in c. ex Κόμπος 836
ἐκκοπ-τω, in com. ex κόπτω 845
ἐκκόπτω, cum d. 842
ἐκκορακίζω, in c. ex Κόραξ 846
ἐκκορέω, in com. ex Κορέω 847
ἐκκορυφόω, in comp. ex Κορυφή. 851
ἐκκοφίζω, in com. ex Κόφος 857
ἐκκρέμαμαι, ἐκκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
ἐκκρίνω, ἐκκρισις, ἐκκεκριμ-ος, &c. 872
ἐκκρόω, cum d. 879
ἐκκυλίω, in com. ex Κύλος.
ἐκκυλίσω, in Κύλη 888
ἐκκυκλέω, cum d. in com. ex κυκλέω. 891
ἐκκυλίω, cum d. in com. ex Κυλίω. 893
ἐκκυμαίνω, in c. 894
ἐκκυος, in c. 903
ἐκκυπτω, in c. 897
ἐκκυμάζω, in c. ex Κῦμα 907
ἐκκυφόω, & ἐκκυφόω, in c. ex Κωφὸς 909
ἐκλαγχάνω, in comp. ex Λαγχάνω 612
ἐκλακτίζω, cum d. in com. ex Λακτίζω 928
ἐκλαλέω, in com. ex Λαλέω 915
ἐκλαμβάνω 919
ἐκλαμπρύνω, cum der. in c. ex λαμπρὸς 927
ἐκλάμπω, cum der. in c. ex Λάμπω 926
ἐκλανθάνομαι, cum ἐκλανθάνω.
ἐκλαπτίζω, in c. ex Λαπίζω 929
ἐκλάπτω, in c. ex Λάπτω ibid.
ἐκλαπτιέω, in λαπ-μὸς 1606
ἐκλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 932
ἐκλαχαρίσσω, in c. ex λάχαρον ibid.
ἐκλεαίνω, in c. ex Λεῖος 952
ἐκλέγω 934
ἐκλεγμα, ἐκλεκτὸν, in ἐκλείχω.
ἐκλεποτακέω, in λειποτακὴς 1671
ἐκλείπω, cum d. 953
ἐκλεχάω, in c. cum pr. 955
ἐκλέκτης, ἐκλεκτὸς, &c. in ἐκλέγω.
ἐκλελυθότως, in ἐκλύω.
ἐκλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 958
ἐκλεπτύνω, in c. ex Λεπτὸς 960
ἐκλήγω, in c. 961
ἐκλιθάζω, ἐκλίθασις, ἐκλίασις, in c. 963
ἐκλιβανίζω, in c. ex Λίβανος 967
ἐκλιβολόγέω, in λιβολόγος 935
ἐκλικμάω, in λικμὰς 968
ἐκλιμπάνω, in ἐκλείπω. 969
ἐκλινέω, in c. ex Λίνον.
ἐκλιπαίνω, in c. ex Λίπος 970
ἐκλιπαρέω, in c. ex Λιπαρὴς ibid.
ἐκλιπαρῶ, in ἐκλείπω.
ἐκλιχμάω, cum d. in ἐκλείχω. 972
ἐκλογίζομαι 937
ἐκλογίζω, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
ἐκλοιδορέω, in ἐκλέπω 958
ἐκλούω, in c. cum pr. 974
ἐκλοχεύω, in c. ex Λοχεύς 977
ἐκλοχίζω, in c. ex Λόχος, cohors. 976
ἐκλογιόμαι, in c. ex Λόγος, indicia ibid.
ἐκλύομαι, ἐκλυσις, in ἐκλύω.
ἐκλυαίνω, in c. ex Λύσσα 982
ἐκλύω, cum d. 985
ἐκμαντίζω, in c. ex λαμπὶς 958
ἐκμαγεῖον, ἐκμαγεύω, ἐκμαγμα, in ἐκμάσσω 1007
ἐκμαίνω, & ἐκμαίνομαι, in c. cum præp. 992
ἐκμανεάζω, in c. ex Μάκαρ 994
ἐκμαλάττω, in com. ex Μαλάσσω 996
ἐκμαλδακόω, in c. ex μαλδάσσω. ibid.
ἐκμανθάνω, in c. cum pr. 998
ἐκμασίχιον ἐκμάσσω.
ἐκμιδαίνω, in c. 1002
ἐκμυρτεύω, cum d. in c. 1005
ἐκμισθόω, seu ἐκμισθῶ, in c. ex Μισθῶσω 1007
ἐκματαιόω, in com. ex Ματὴν. 1010
ἐκμεθύσκω, in c. ex Μέθυ 1017
ἐκμελιάσσομαι, in c. ex Μελίσσω. 1018
ἐκμελετάω, in c. ex μελετάω 1026
ἐκμελὴς, in c. ex Μέλει 1025
& in c. ex Μέλ-ος, carmen 1029
ἐκμελ-ῶ, in c. ex Μέλ-ος, membrum 1029
ἐκμετρ-ος, cum d. 1040
ἐκμηκύνω, in c. ex Μῆκος 1044
ἐκμιλύω, in c. ex Μιλὸς 1047
ἐκμιλύω, in c. ex Μιλὸς, mensis 1047
ἐκμυρόομαι, in c. ex Μυρὸν 1049
ἐκμαίνομαι, in com. ex Μαίνω. 1053
ἐκμιμέομαι 1056
ἐκμισθ-ος, cum d. in c. 1058
ἐκμολέω, in c. ex Μολὼν 1064
ἐκμορύσσω, in c. 1162
ἐκμορφόω, in c. 1068
ἐκμοσθέω, in c. 1071
ἐκμοχλεύω, in c. ex μοχλεύω 1230
ἐκμυζάω, sive ἐκμυζέω, cum d. in Μύζω, fugo 1072
ἐκμυκηστεύω, in comp. ex Μυκτὴρ.
ἐκμυτίζω, in c. ex Μύω 1075
ἐκνεφόω, in c. ex Νέφελη 1080
ἐκνεκλόω, ἐκνεκλέω, in c. 1085
ἐκνεύω, in c. ex νεύω 1086
ἐκνεύομαι, in c. cum pr. 1095
ἐκνεύω, in c. ex Νεῦσις 1091
ἐκνεύζω, cum d. in com. ex Καυλὸς 1096
ἐκνέω, cum d. in c. & in c. ex Νάω, nato 1100
ἐκνέφελ-ῶ, in c. ex νεφέλη 1099
ἐκνεφίας, in c. ex Νέφ-ος 1098
ἐκνήπτομαι, in c. ex Νήπ-ιος 1101
ἐκνήφω 1102
ἐκνήφομαι, in c. ex νήφω 1099
ἐκνηψις, in ἐκνήφω.
ἐκνικάω, cum d. in c. 1103
ἐκνιπτω, in c. ex Νίπτω ibid.
ἐκνιφάω, in c. ex Νίφ-ω 1104
ἐκνίψις, in ἐκνίπτω.
ἐκνομ-ος, cum d. in c. 1106
ἐκνόσ-ημος 1108
ἐκνοσηλεύω, in c. ex Νόσος 1111
ἐκνοσφίζω, in c. ex Νύσσω 1112
ἐκξυλέω, in c. ex Ξύλον 1124
ἐκορτ-ὴ, ἐκόρτ-ιος, cum d. in Ε'κορτ. 465
ἐκπυγλ-ος, cum d. in ἐκπλήσσω. 1337
ἐκπαιδ-ὴς, cum der. in c. ex παῖς 1249
ἐκπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
ἐκπαιφάσσω, in παιφάσσω 1728
ἐκ παλαι, in c. ex Παίω 1236
ἐκπάλαι, in c. ex Πάλαι 1237
ἐκπάλαι-ος, ἐκπαλαίω, in com. ex Παλὴ 1239
ἐκπαλαίω, in c. 1240
ἐκπαλιν, in c. ex Πάλιν ibid.
ἐκπαλαιδίορυς, in Πάλαξ ibid.
ἐκπαπαῖ-ος, in Παπαῖ-ος, lanugo 1241
ἐκπαρείσμαι, in d. ex παρείσημα 704
ἐκπαπτόω, in c. ex Πατάσσω 1251
ἐκπατέω, in c. ex Πατέω 1252
ἐκπάτ-ος, in c. 1253
ἐκπαύω, in c. 1255
ἐκπαχύνω, in c. ex Παχὺς 1256
ἐκπεδάω, in c. ex Πέδη 1261
ἐκπεπερ-ῶ, ἐκπερεύω, ἐκπερεῶμαι, in c. 1265
ἐκπεκτέω, in c. ex Πείκω. 1271
ἐκπελεκάω, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἐκπελματόω, in c. ex Πέλμα, ibid.
ἐκπέλω, in c. ex Πέλω 1277
ἐκπέρνα, in c. cum pr. 1299
ἐκπεπτέω, ἐκπέπτω, in c. 1288
ἐκπεπτάνω, in ἐκπετάζω.
ἐκπεφίδω, in c. 1290
ἐκπεφύω, in c. 1291
ἐκπεφιδόομαι, in c. ex Πέφιδ 1292
ἐκπήδ-ημα, in c. 1293
ἐκ πλείσμα, in πλείσμα 574
ἐκπλεκτέχομαι, in πλέκτομαι 523
ἐκπελεκμάω, in πελεκμάω.
ἐκπλυνοσεύω, in πλυνοσέω 922
ἐκπλατύω, in πλατὺς 1112
ἐκπλαίω, in πλαίω 1334
ἐκπλησσομαι, in πλησσω 1502
ἐκπλατίζω, in c. 1297
ἐκπέτομαι, in c. ex πέτομαι. ibid.
ἐκπέτομαι, cum ἐκπέτομαι.
ἐκπετάνυμι, in ἐκπετάζω.
ἐκπέτομαι, in comp. cum præpositione, in ἐκπτ-ὸς, in ἐκπτ-ὸς, in comp. cum pr. 1403
ἐκπτ-ὸς, cum d. in com. ex Πτὼς 1303
ἐκπτικτέω, in ἐκπτύω.
ἐκπτωλίζω, in Πῶλος 1313
ἐκπτῆξις, in ἐκπτήσσω 1315
ἐκπτύω, in c. ex Πτύω 1306
ἐκπτ-ὸς, cum d. in c. ex πτέω 1307
ἐκπτ-ὼς, cum d. in com. ex πτὼς 1308
ἐκπτύω, in comp. ex πτύω.
ἐκπτύω, in c. cum pr. 1332
ἐκπτάω. 1311
ἐκπτύζω, cum ἐκπτύω. 1314
ἐκπτύω, in c. ex πτύω.
ἐκπτάλογχος, cum d. in ἐκπλήσσω. 1317
ἐκπτάλοφρος, cum d. in c. ex πλῆθος.
ἐκπλεσμάζω, in c. ex πλάζω 1325
ἐκπλατέω, in com. ex πλατὺς 1364
ἐκπλάζ-ω, in c. 1330
ἐκπλάω 1332
ἐκπλέως, cum d. in c. ex πλέως 1334
ἐκπλήθω, cum der. in c. ex πλήθω.
ἐκπλήκτης, cum d. in ἐκπλήσσω. 1331
ἐκπλημμυρίω, in πλημμυρὶς 1330
ἐκπλήξις, in ἐκπλήσσω.
ἐκπλησ-τὸς, cum d. in c. ex πλήσσω 1335
ἐκπλήσσω, in c. cum præp. 1337
ἐκπλοΐσμαι, in com. ex πλέω. 1339
ἐκπλο-ῦς, ἐκπλους, in ἐκπλέω.
ἐκπλαύω, cum d. 1341
ἐκπλέω, in c. ex πλέω 1335
ἐκπνέω, cum d. 1343
ἐκπνοὴ 1371
ἐκπνοιος, cum d. in c. cum pr. 1358
ἐκποιέω, cum ἐκποίητος 1263
ἐκπολεμέω, & ἐκπολεμόω, in com. 1358
ἐκπολίζω, in c. 1362
ἐκπολιορκέω, in πολιορκέω 476
ἐκπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1231
ἐκπομπὴ, in ἐκπέμπω.
ἐκπονέω, in c. ex πονέω, cum præp. 1284
ἐκπονηθέω, in c. ex πονηθὴς 1286
ἐκπονίζω, in c. ex πόνος 1365
ἐκπορ-εύω, cum d. in ἐκπορεύω. 1273
ἐκπορ-ήσιμος, in c. ex πορήσιμος.
ἐκπορεύ-ω, ἐκπορεύζω, in c. ex πορεύζω 1371
ἐκπορ-πάω, ἐκπορ-πόω, in c. ex πορπάω 1396
ἐκπορθμεύω, in c. ex πόρθμος 1391
ἐκπορ-πόω, ἐκπορ-πόομαι, in c. ex πορπόω 1396
ἐκποτέομαι, ἐκποτέω, in ἐκπέτομαι.
ἐκπρεσβεύω, in c. cum pr. 1377
ἐκπρεσβύω, in c. 1374
ἐκπρ-ίαμαι, in c. ex πρίαμαι 1379
ἐκπρέπω, cum d. in c. ibid.
ἐκπρήθω, cum d. in c. 1294
ἐκπρίαμαι, in c. ex πρίαμαι 1383
ἐκπρίω, in c. 1384
ἐκπροθυμέω, cum d. in dec. 1625
ἐκπροχίζω, in com. ex προῖξ 1388
ἐκπροκλίομαι, in προκλίνω 722
ἐκπροκλείπω, in προλείπω 955
ἐκπτερύσσομαι, in c. cum præp. 1393
ἐκπτύσσω, in c. ex πτύσσω 1396
ἐκπτύω, in c. ex πτύω ibid.
ἐκπτυσμα, ἐκπτυσις, in ἐκπτύω.

ἐκπυέω, cum d. in c. ex πύον 1400
ἐκπυθένομαι, in c. ex Πωθένομαι 1403
ἐκπύω, cum ἐκπυέω.
ἐκπυΐζω, in c. ex Πυρὸς 1407
ἐκπυρ-έκπνεύω, in comp. ex Πῦρ. 1405
ἐκπυρεύω, in c. ex πύρεσος 1406
ἐκπυρόω, in ἐκπυέω.
ἐκπυρόω 1408
ἐκπυλόω, in c. cum pr. 1409
ἐκπυσμα, in ἐκπίνω.
ἐκπυτίσμα, vide in ἐκποτέομαι.
ἐκρεγκ-ὴ, in ἐκρήγνυμι.
ἐκρεμάννυμι, in c. ex Ρ'αίνω 1416
ἐκρέμ-ω 1423
ἐκρήγνυμι, cum d in c. cum præp. 1430
ἐκρεζάω, cum der. in comp. ex Ρ'ῆξις 1432
ἐκρεπτ-ὸς, in c. ex Ρ'ίπτω 1433
ἐκρεπτάζω, in c. ex ριπίζω 1435
ἐκρέπτω, cum d. in com. ex Ρ'ίπτω 1434
ἐκρεφὴς, cum d. in ἐκρέω.
ἐκρεφρεύω, in c. ex Ρ'οφεῖον 1473.
ἐκρεω, in ἐκρέω.
ἐκρεωδέω, in ὀκρεώδης 1447
ἐκρεμ-νόω, cum d. in c. 1445
ἐκρεω, in c. ex Σείω 1452
ἐκρεμάω 1457
ἐκρεμ-τὸς, in c. ex Σπάω 1455
ἐκρεοφαγέω, in Σίφων 1470
ἐκρεοφαγία, in c. ibid.
ἐκπεπλέω, cum d. in c. ex Σωλὸς 1479
ἐκρεμάω, in c. ex Σωλὸς 1491
ἐκρεόω, in c. ex Σοβέω 1493
ἐκπεμ-μὸς, in c. cum præp. 1501
ἐκπεμπ-τὸς, ἐκπεμπτέω, in c. cum pr. 1505
ἐκπεπλ-ὸς, cum d. in c. cum præp. 1507
ἐκπεπτ-ὸς, in com. ex Σπάω 1512
ἐκπεπ-ὴς, ἐκσαπ-ὴς, cum d. in σαπ-ὴς 698
ἐκπεπ-ὼς, in c. cum pr. 1522
ἐκπεπ-ὼς, in c. cum pr. 1530
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1541
ἐκπεπτ-ὼς, cum d. in c. 1542
ἐκπεπτ-ὼς, cum d. in dec. 1258
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1545
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex σύομαι 1452
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex σφ-ὴς 1556
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex Σορὸς 1564
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex σοφὸς 1495
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex Σφ-ὸς 1574
ἐκπεπ-ὼς, cum d. in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκπὸς.
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-μα, in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-μὸς, in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex πατὴρ 1593
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκπέπω.
ἐκπεπ-ὼς, cum d. in com. ex Ταπ-ὸς 1578
ἐκπεπ-ὼς, cum d. in com. ex ἐδαφ-ος ibid.
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex Ταρ-ὸς 1579
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκτείνω.
ἐκπεπ-ὼς, in c. cum pr. 1582
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκτείνω.
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1589
ἐκπεπ-ὼς, cum d. 1595
ἐκπεπ-ὼς, cum d. 1598
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1603
ἐκπεπ-ὼς, cum d. in ἐκτείνω 1589
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκτείνω. ibid.
ἐκπεπ-ὼς, in c. cum præpos. 1615
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1617
ἐκπεπ-ὼς, in c. ex πύον 1400
ἐκπεπ-ὼς & ἐκπεμόριοι, in c. ex μόειον 1022
ἐκπεπ-ὼς, in c. 1635
ἐκπεπ-ὼς, in ἐκφύω. 1623
ἐκπεφυ-ὴς, in ἐκφύω.
ἐκπεφυ-ὼς, in c. 1771
ἐκπεφυλ-ὼς, in φυλοφόρος 1739
ἐκπεφυ-μα, in ἐκφύω
ἐκπεφυσ-ὼς, cum d. in c. cum præp. 1775
ἐκφύ-ω, cum d. 1777
ἐκφυ-ὼς, cum d. 1782
ἐκχαλά-ω, in c. 1790
ἐκχαραδρόω, in compos. ex χαράδρα 1795
ἐκχαυνόω, in c. ex χαυνόω 1797
ἐκχέω 1805
ἐκχιλίω, in c. ex Χιλὸς 1812
ἐκχοΐζω, in c. ex χόω 1809
ἐκχάλω, in c. 1817
ἐκχοδεύω, in c. 1819
ἐκχέ-ω, in c. cum pr. 1821
ἐκχρηματίζομαι, in c. ex χρήματα 1825
ἐκχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1831
ἐκχωμόω, in c. ex χωμὸς 1808
ἐκχωμόω, cum d. ibid.
ἐκχωσις, ἐκχυτὸς, cum d. in ἐκχώω
ἐκχυτείζω, in compos. ex Χύτρα 1831
ἐκχύλω, in ἐκχέω.
ἐκχώω
ἐκψύχω, in c. ex Ψύχω 1833
ΕΚΩΝ 1846
ἐκὼν, ἐκόντος, ἐλάδιον, Ε'λαία. 465
Ε'ΛΑΙΑ, cum d. 466
ἐλαίας, in Α'γνὸς 16
ἐλαΐδιον, in ἔλαιον.
ἐλαιήεις, ἐλαιεσσ, ἐλαΐ-ος, &c. in Ε'λαία, vel in ἔλαιον.
ἐλαιόδ-ρυον, in c. ex Δάϊς 378
ἐλαιοθήκη, in c. habentibus o. in penult. 382
ἐλαιονομ-ὸς, cum d. in c. ex Κομέω 832
ἐλαιονομία, in c. ex Κόνις 839
ἐλαιολογέω, cum d. 935
ἐλαιόμαλλος, in c. 1027
ἔλαιος, um d. in Ε'λαία.
ἐλαιοπτόλις, cum d. 1410
ἐλαΐς, in Ε'λαία.
ἐλαιτηρίζεσθαι, in c. fine pr. 1671
ἐλαιότρυ-ον, in c. ex τρύξ 1673
ἐλαιοβρέγομαι, ἐλαιουργία 501
ἐλαιοφορ-ὸς 1735
ἐλαιοφυὴς 1779
ἐλαιόφυτ-ος 1780
ἐλαιοχρισία, in c. ex Χρίω 1826
ἐλαιῶδ-ες, ἐλαΐσ-ης, ἐλαιώδης
ἐλαιών, ἐλαιωτὴς, ἐλαιωτὸς, i. Ε'λαία.
ἐλαΐνη, in Ε'λη 474
ἐλάσεως, ἐλασία, in ἔλασις.
ἐλασίζ-γιος, in c. ex Βρόντη 288
ἐλάσις, ἐλασμα, ἐλασμὸς, in Ελαύνω.
ἐλαυσὼν, ἐλάσσομαι, ἐλάσσων in Ελαχύς.
ἐλασίπ-ους, ἐλαστὴρ, cũ d. in ἐλατήρ.
Ε'ΛΑΤΗ 466
ἐλατὴρ, cum d. in Ε'λαύνω
ἐλατὴρ, in Ε'λάτη.
ἐλατὸς, in Ε'λαύνω.
ἐλατ-ὸς, ἐλάτ-ινος, cum d. in Ε'λαχύς.
Ε'ΛΑΥΝΩ 467
ἐλάσθ-ην, ἐλαφέω, in Ε'λαφος.
ἐλαφιβόλος, cũ d. in c. ex βολὴ 252
ἐλαφόβοσκον, in c. ex Βόσκω 282
Ε'ΛΑΦΟΣ 470
ἐλαφοσκόπος, in c. ex Σκόπος 1487
ἐλαφεία, ἐλαφρίζω, in Ε'λαφρὸς 470
Ε'ΛΑΦΡΟΣ, cum d. 470
Ε'ΛΑΧΥΣ, cum d. ibid.
ἐλάω, in Ελαύνω 467
ἐλαῶ, in Ε'λαία.
ἐλαίω, in Ε'λαία. 471
ἐλεγεία, ἐλεγεῖον, in Ε'λεγος.
ἐλεγειοποιὸς 1350
Ε'λεγεῖοι, elegini: pisces quidam apud Aristot. hist. anim. l. 9.
ἐλεγχτὸς, ἐλεγξις, cum d. in ἐλέγχομαι.
Ε'ΛΕΓΟΣ 471
Ε'ΛΕΓΧΩ, cum d. ibid.
ἐλεδωνὸς, in ἐλλεδανὸς.
Ε'ΛΕΔΩ ΝΗ 472
ἐλεεινολογέω, cum d. 940
ἐλεεινὸς, cum d. in Ἀελέω, cum d. in Ε'λεος.
ἐλεήμων, &c. in ἐλεέω.
ἐλείαι, in Ε'λεὸς.
ἐλειοδάτης, in c. in βάτης 236
ἐλειοβώτις, in paluſtribus locis natus, τὸ ἐλειοβῶτες, Oryza. Hesych.
ἐλειονόμ-ος, in com. ex Νέμω, habito 1090 ἐλειονόμ-ος autem, in comp. ex Νέμω, pascor, 1092
ἐλή-ος, in Ε'λος.
Ε'λήδ-ης, ὁ, glis: apud Aristot. Hist. anim. lib. 8. cap. 17. Aliis est sciurus. Hst etiam accipitris species. Hesych.
ἐλήδ-ομαι 1659
ἐλήδ-ομος, ὁ, ἐλήδ-ημα, in ἐλήδομαι 1830
Ε'ΛΕΔΕΥ 472
ἐλεηλάζω, in Ε'λεὸς, & in ἐλείσσω 453
ἐλελίσφακ-ος, cum d. in Σφάκος 1562
ἐλελίτ-ω, ἐλελι-χθμα, in εἰλίσσω. 453
ἐλελίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
ἐλεόλυσις, in c. 473
ἐλεοδρεπτ-ὸς, in com. ex Δρέπω. 1659
Ε'ΛΕΟΣ 1659
Ε'ΛΕΟ'Σ 473
ἐλεοσίλινον, in c. ex Σέλινον 1454
ἐλεόπολις, & ἐλεόπυλις, in compoſit. 1362
ἐλεαστ-ὴς, quidam exp. loci confiti: alii, loci paluſtres: alii, præcipiti, petroſi: παρὰ τὸ λελιπῶσι τοὺς ἄλλους ἢ ὑπὸ ἀλλιμώνων, apud Etymol.
ἐλεπτὸς, in Λέπω.
ἐλεύθεζ-ω, cum d. in Ε'λεύθερος.
ἐλευθεράσπ-ας, in c. ex Παῖς 1236
ἐλευθερόστομ-ος, in c. ex στόμα 1379
ἐλευθεροστομία, cum d. in c. 1379
Ε'ΛΕΥΘΕΡΟΣ 473
ἐλευθερόω, &c. in Ε'λεύθερος.
ἐλεύ-ω, ἐλευσις, in Ε'ρχομαι. 474
Ε'ΛΕΦΑΙΡΩ 474
ἐλεφαντόω, in c. ex ἐλέφας 39
ἐλεφαντόπ-ους, in com. ex Κώπη 385
ἐλεφαντύπης 908
Ε'ΛΕΦΑΣ 1371
Ἐλέφεις, pisces quidam apud Athen. lib. 7. 474
Ε'ΛΗ. 474
ἐλήνεις, in c. ex Γῆρας 315
ἐλίγδην, ἐλίγμα, cum d. ἐλίγμὸς, ἐλικηδ-ὸν, in εἰλίσσω.
ἐλικοδρεφ-ὴς, in βλέφαρον 1712
ἐλικὸς, in εἰλίσσω.
ἐλίκ-ης, ἐλικτὴρ, ἐλικτὸς, ἐλικὼν, in εἰλίσσω.

ἐλιμός, ἑλίκωψ 1180
ΕΛΙΝΝΤΩ 474
ΕΛΙΝΟΣ, & ἔλιν- 475
ἕλιξ, cum ἕλιξ 452
ἑλιξόκερως, in c.ex Κέρας 774
ἑλίσσω, in ἑλίσσω 452
ἑλίχνυσ-, in ἑλιχνυσ-.
ἕλκεστεγή-, in c. 1287
ἕλκεσ-γον, in c.ex Χιτών 1882
ἕλκεω, cum d.in Ἕλκω 476
ἕλκομαι, in ἕλκω.
ἑλκοποιός, cum d. 1350
ΕΛΚΟΣ, ἑλκέω, cum d. 475
ἑλκτός, cum d. in ἕλκομαι.
ἑλκύδριον, ἑλκύδιον, in Ε῾λκ-.
ἑλκύω, cum d. in ἕλκω 476
ΕΛΚΩ, cum d. 475
ἑλκώδης, in Ε῾λκ-.
ἑλκωτός, cum d. in ἕλκομαι.
ἑλλαμπρώνομαι, in com.ex λαμπρώνω. 927
ἐλλάμπω, cum d.in com.ex Λάμπω 926
ἑλλαφοδίκαι, cum d. 403
ἐλλάς, in Ε῾λλω.
Ε῾ΛΛΕΒΟΡΟΣ, cum d. 478
ἐλλεβορώδης, in ἔλλω.
ἐλλεπτικῶς, ἐλλειπτικῶς, ἐλλείψεως 954
ἐλλείψω, in c.um pr. 956
Ε῾λλέρεα, τά, in mica, in justa. Hesych. mala, Eust.
ἔλλεπαι, in c.ex Λέγω 959
Ε῾ΛΛΗΝ, cum d. 478
ἑλλιποδίκαι, vide ἑλλαποδίκαι.
ἑλλιποτάμαι, in c. 1577
ἑλλήσποντ-, cum d, in c.ex Πόντος 1365
ἑλλιμιδίζω, cum d.in c. ex Λιμιδ 968
ἑλλιμενίζω, in c. ex Λίμην ibid.
ἑλλιμήν, cum d.in ἐλλείπω.
ἐλλόεσσιν, in ἔλλοεσσ-.
ἐλλοεσσόντες, cum d.in com.ex ἀνδήσ 159
ἔλλοεσ-, in c.ex Λοβός 972
ἐλλοεσσόρματ-, in c.ex πόρμα 595
ἐλλοεσσόν, in ἔλλοεσ-.
ἐλλόμην 940
ἔλλογος, in c.ex λόγος, ratio 946
ἐλλοπαδίω, ἐλλοπάω, in Ε῾λλοπ- 1321
Ε῾ΛΛΟ῾Σ 478
ἑλλοῦρος 1733
ἐλλοχάω, in com.ex Λόχ-, infidiæ 977
ἔλλοψ, in c. 1231
ἑλλύχνιος, cum d.in c. 982
ἑλλω in ἔλλω, & in Εἰλέω, coarcto 451
Ε῾ΛΜΙΝΣ, cum d. 479
ἐλξίνη in Ε῾λκω 476
ἕλξις, in ἕλκομαι 475
Ε῾ΛΟΣ 479
Ε῾ΛΠΙΣ, cum d. ibid.
ἕλυμα, ἕλυμ-, ἑλυ-, in ἑλύω.
ἑλύω, five ἐλύω 453
ἑλόδης, in Ε῾λ-.
Ε῾ΛΩΡ, cum d. 480
¶ ἐμαυτὸ, ἐμαυτῆ-, ἐμαυτὸν, in c.ex Αὐτὸς 222
ἐμβαδόν, ἐμβασίς, in ἐμβαίνω. 229
ἐμβασμός, ἐμβαφεύς, in ἐμβαίνω. 232
ἐμβαίνω 243
ἐμβαμμα, in ἐμβάπτω.
ἐμβατήριος, in com. cum præpositi. 254
ἐμβασιλεύω, in c.ex Βασιλεύς 258
ἐμβάσεως, ἐμβασις, ἐμβατος, cum d.in ἐμβαίνω.
ἐμβάφ-, cum d.in ἐμβάπτω.
ἐμβεβαίω, in c.ex Βέβαιος 261
ἐμβελής, in c. ex Βίλ- ibid.
ἐμβιβάζω 237
ἐμβίος, in c. ex Βίος 265
ἐμβίωσις, cum d. in c.ex βίωσ 266
ἐμβλέμμα, in c. 269
ἐμβλημος, in ἐμβάλλω.
ἐμβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἐμβοσπόω, in c. ex Βοσπόω 274
ἐμβόσ-, in c. ex Βόσκω ibid.
ἐμβολή, cum d.in ἐμβάλλω.
ἐμβολή-, cum d.in ἐμβολή.
ἐμβομβέω, in c.ex Βόμβος 275
ἐμβρεμέσθω, in c.ex Βρόμος 284
ἐμβρεχύω, in c.ex Βρεχύς 285
ἐμβρέχομαι, in ἐμβρέχω.
ἐμβρίθεμα, in c.ex Βρίθω 285
ἐμβρίθω, in c. 286
ἐμβρόντας, cum d.in comp.ex Βρόντας 287
ἐμβρυάομαι, in Βρυάομαι 288
ἐμβρυητάω, cum d.in c. ex Βρυητή ibid
ἐμβρυή in ἐμβρέχω.
ἐμβρύησις, in c.ex βρέχω 289
ἐμβρυοδόκος, in com.hahentibus o in penult. 382
ἐμβρυοθλάσας, in comp.ex Θλάω 640
ἐμβρυον, in c.ex Βρύω 291
ἐμβρυοτομία, cum d. in c. fine pr. 1605
ἐμβρωμα, cum d. in c. ex Βρώσκω 291
ἐμβών-θη-, in c. ex Βυθὸς 293
ἐμβύνη, in c.ex Βυ῾ω ibid.
ἐμβῶσις, in Ε῾γκ. *
ἐμεσα, ἐμετέα, ἐμεσάω, ἐμεσμός, in Ἐμέω.
ἐμεσποιὸς 1350
ἐμετός, ἐμετοποιέω, in Ε῾μέω.
Ε῾ΜΕ῾Ω 480
ἔμμα, in ἐνιμα 561
ἐμμελόμαι, ἐμμανὴς, cum d.in c. cum præp. 992
ἐμμαπαίω, ἐμμαπεύω, in comp.ex ἐπὶ 494
ἐμμεπαίζω, inania & futilia blatero, Hesych.
ἐμμεπτέος & ἐμμεπτὸν, in comp.ex Μέπω, i.tango 1008
ἐμμεθοδ-, cum d.in μεθοδ- 1130
ἐμμεδύσκομαι, in comp. ex Μιδυ 1017
ἐμμελάω, in c.ex Μελάω 1018
ἐμμελεταν, in ἐμμελής.
ἐμμελετάω, in der. in com.ex Μελετάω 1026
ἐμμελής, cum d.in c.ex Μέλος, carmen 1029
ἐμμελῳδέω, in μελῳδὸς 55
ἐμμερμαδῶ, in c.ex Μέρμ, cupio 1015
ἐμμύω, cum d.in c. cum præpof. 1033
ἐμμισ-, in c.ex Μίσ- 1036
ἐμμισθοι, in c.ex Μισθὸς ibid.
ἐμμισθο-, cum d. 1040
ἐμμίωσις, cum d.in c.ex Μιῶ 1047
ἐμμηστ-, in c.ex Μάστα 1050
ἐμμίχθυμι 1054
ἐμμιλτ-, in Μίλτ- 1056
ἐμμισ-, in com. 1058
ἐμμον-, & ἐμμονίη, in ἐμμβρύω.
ἐμμοῦς, in c.ex μοῦσα 1021
ἐμμορφ-, in c. 1068
ἐμμοτον, in c. ex Μοτὸς 1069
ἐμμυσ-, cum d.in comp. ex Μῦσα 1070
ἐμμυχθ-, in c.ex Μόχθος 1071
ἐμο῾ς, in Ε῾γὼ 438
Ε῾ΜΠΑ῾ΖΟΜΑΙ 480
ἐμπαθὴς, cum d. 1249
ἐμπαιγμα, &c. in ἐμπαίζω.
ἐμπαίκτ-, in ἐμπαίκτης, in c.ex Παίζω 1234
ἐμπαιω, in Ε῾μπαίζομαι.
ἐμπαις, in c.ex Παῖς 1236
ἐμπαίω, cem d.in com. 1237
ἐμπαιστικὴ τέχνη, ars excudendi seu imprimendi, apud Athenæum. lib. 11. 1240
ἐμπαλαίω, in παλαίω 1240
ἐμπάλλω, in c. 1240
ἐμπαμπηγωΐζω, in παμπήγωσις 27
ἐμπαν, in c. 1246
ἐμπαξ, in Ε῾μπάζομαι.
ἐμπαπαζαΐλομαι, in dec. ex Παζαΐλω 247
ἐμπαπαζόμενος, in παπαζάζω 1250
ἐμπαπαῦ, in c. 1251
ἐμπαπεῖν, in c. 1252
ἐμπαπτὸς, in c. 1253
ἐμπαπτώσσω, in com. ex πτώσσω 1254
ἐμπαρασκευάζω, in c. ex παρασκευάζω 1255
ἐμπαρθένος, in c. ex παρθένος 1256
ἐμπεδόω, in c. ex πάσσω 1257
ἐμπεδέω, & ἐμπεδέω, in c. ex πέδη 1256
ἐμπεδόκυκλ-, in com.ex Κύκλος 891
ἐμπεδόωντες, in c. 1051
ἐμπεδόμοχθ-, in c. 1071
ἐμπεδόμυθ-, in c. 1073
ἐμπεδοτέκνων, in c.ex Ὄγκος 1194
ἐμπεδῶ-, in c. 1258
ἐμπεδόφρων, in com. 1762
ἐμπεδόφυλλ-, in c. 1772
ἐμπεδῶ-, in ἐμπεδῶ 1258
ἐμπεδῶς, & ἐμπεδὸς ibid.
ἐμπεί ἐσμεν, ἐμπεῖεν, ἐμπεῖναι, ἐμπεινειλὸς, in ἐμπεῖμι.
ἐμπείσεσμα, in ἐμπείσω.
ἐμπεῖσ-, in c. 1265
ἐμπέσ-, in c.ex Πείθω 1268
ἐμπεῖσμ-, in c.ex Πεῖσμα
ἐμπεῖσμ-, in ἐμπείσω.
ἐμπεσέλαμ-, cum d. in c. 1275
ἐμπεσέλαμ-, in σέλας 1274
ἐμπέλιο-, in c.ex πελὸς 1277
ἐμπεσέαμαι, cum d.in com. 1291
ἐμπερῆς, in ἐμπαρῆς.
ἐμπέσαχω, in dec.ex σεσάχω 36
ἐμπεσέλ-, in dec.ex σεσάλπω 247
ἐμπεσεγέφω, in σεσγεφὼ 338
ἐμπεσεικτὸς, ἐμπεσείκω, in σεσίκω 553
ἐμπεσελαμ-, ἐμπεσέλπ-, in σεσέλαμ-
ἐμπεσπαθεῖ, in σεσπαθὴς 922
ἐμπεσπιστέω, ἐμπεσπιστὼν 1250
ἐμπεσφοτάω, cum d.in c. ex σεσφότ- 1252
ἐμπεσφοτάω, cum d.in c. ex σεσφότ- 1295
ἐμπεσπαλὶς, in c. ex σεσπαλὸν 1297
ἐμπιτεπεύω, in c. ibid.
ἐμπετ-, in c.ex πετρ- 1298
ἐμπεσικὸς, in c.ex σεσικὼς 1299
ἐμπεπήγυμι 1301
ἐμπεπλάω, in c. ex Πιπλάω 1303
ἐμπεπίκτης, in ἐμπήγυμι.
ἐμπεπῶ-, in c.ex πηγὸς 1305
ἐμπεπαθὴς, in c. 1319
ἐμπεπιεσ-, cum d.in c. 1308
ἐμπεπιλέω, in c.ex πίλ- 1309
ἐμπεπλάω, in Πιμπλὴ ibid.
ἐμπεπλημι, cum d. in comp. ex πίμπλημι 1332
ἐμπέπρημι, in ἐμπρήθω.
ἐμπεσίνω, in c.cum pr. 1311
ἐμπεσπλημι, in ἐμπίμπλημι.
ἐμπεπυρσάκω, in com.ex πυρσάκεια 1291
ἐμπεσφαμι, cum ἐμπίμφαμι. 1314
ἐμπεῖπω 481
Ε῾ΜΠΙ῾Σ
ἐμπίσω, in ἐμπίνω.
ἐμπισ-, cum der. in com.ex πίσις 1263
ἐμπιτνάω, in c. ex πιτνάω 1317
ἐμπλαλόομαι, & ἐμπλαλῶ, in c. ex Πλαλῶ. 1320
ἐμπλαδασμὸς, ἐμπλασμὸς, ἐμπλασσω cum d. in c.cum præp. 1321
ἐμπλασ-, in ἐμπλάσσω
ἐμπλάσσω cum d. 1326
ἐμπλασ-, cū d.in com.ex πλάσσω 1326
ἐμπλεθρος, cum d. in c. 1330
ἐμπλέκω, in c. 1332
ἐμπλεκ-, in c. 1334
ἐμπλεονεσ-, in ἐμπλεῖν.
ἐμπλήγδην, in ἐμπλήσσω.
ἐμπλήδην, in ἐμπλήθω.
ἐμπλήθω, in c.ex πλῆθος 1331
ἐμπλικτὸς, cum d. in ἐμπλέκω.
ἐμπλυνω, in ἐμπλύνω.
ἐμπλησ-, in ἐμπλήθω.
ἐμπλησμός, cum d.in c.ex πλησ- 1330
ἐμπλυσ-, in c.ex πλυσ- 1341
ἐμπνέω, cum d. 1344
ἐμπνεῦσ-, cum d.in com.ex πνεῦσ- 1346
ἐμπνοια, ἐμπνοος, ἐμπνοιόμπνους, in ἐμπνέω.
ἐμποδίζω, in c.ex ποδίζω 1371
ἐμπόδιος. ibid.
ἐμπολεῖπ-, qui obstat, qui impedimento est. Suid.
ἐμπολ-, cum d.in c. 1844
ἐμπολᾶν, in c. 1846
ἐμπολᾶν, in c.
ἐμπολᾶν, in Ἐμπολᾶν
ἐμπολᾶν, in Ἐμπολᾶν
ἐμπολᾶν, in Ἐμπολᾶν

ἐνήρης, in c. in ἠγης 512
ἐνήσης, in c. in ἠσης ibid.
ἔνηχ Θ-, cum d. 614
Ε'ΝΘΑ, ἐνθάδε, ἐνθαδί Θ- 482
ἐνθακέω, cum d. in com. ex Θάκος. 644
ἐνθαλατῆδίω, in c. 617
ἐνθαπτω, in c. ex Θάπτο 620
ἐνθαύζω, cum d. in ἐνθε Θ-.
ἐνθεμιε, cum d. in ἐνῖθημι 1623
ἔνθεν, in Ε'νδε
ἐνθε Θ- 627
ἐνθεοίζω. in c. ex Θίρ Θ- 630
ἐνθεόμιος, in c. ex θεμὸς 631
ἔνθεσις, in ἐνῖθημι.
ἐνθεσμ Θ-, cum d. in c. ex Θίτμος. 631
ἐνθετ Θ-, in ἐνῖθημι.
ἐνθηλυπαθίω 1249
ἐνθηρ Θ-, in c. ex θὴρ 636
ἐνθλάω, cum d. in c. ex Θλάω 640
ἐνθλίζω, in c. ex Θλίζω. ibid.
ἐνθῦπτω, in c. ex Θήπτω 641
ἐνθοάζω, in c. ex Θόῳ 644
ἔνθυε, ἐνθυσπίζω, cum der. in ἔνθ Θ-. 1743
ἐνθριδζεν, in Θριαί. 1650
ἐνθῦμίω, in θεῖον ibid.
ἐνθρονίζω, in c. ex Θρόνω 646
ἐνθρυλλίζω, in c. ex Θρύλλ Θ- 651
ἐνθυσπάω, cum d. in c. ex Θρύπλω 652
ἐνθυμόομαι, cum d. ἐνθυμία, in ἔνθ Θ- 655
ἐνθυμεύω, in c. ex Θυμιάω 654
ἔνθυμ Θ-, cum d. 655
ἐνθυσιον, in c. ex Θύρα 659
ἐνθυσιάζω in ἐνθύω.
ἐνθύω, in c. cum pr. 661
ἐνι, pro ἔνεστι.
ἔνῃ, in Ε'ν.
ἐνιαύσι Θ-, cum d. in Ε'νιαυτ'ς.
Ε'ΝΙΑΤΤΟ'ς, cum d. 483
ἐνιαυτοβ Θ-, cum d. 1735
ἐνιαύω, in c. ex Γαύω 667
ἐνιαχῆ, in Ε'νιοι.
ἐνίγ Θ-, in c. ex Γῆγον 344
ἐνιδρύω, in c. ex ἵδρὺω 670
ἐνιδρωμα, ἐνιδρίω, ἐνίδρυμα. ibid.
ἐνιέω, in ἐνῖημι.
ἐνιζάω, cum ἐνίζω.
ἐνιζάνυμι 579
ἐνίζω, in Εἶς 461
ἐνίζω, in c. ex Γ'ζω 673
ἐνίημι 565
ἐνικαταθημι, idem quod ἐνκαταθημι.
ἐνικλάω, in c. ex Κλάω 798
ἐνικλείω, cum ἐγκλείω
ἐνικμ Θ-, in c. ex Γ'κμὰς 676
ἐνικρίομαι 677
ἐνικηθω, pro ἐγκρῆθω.
ἐνικὰς, cum d. in Εἶς 461
ἐνικρίνομαι, pro ἐγκείρομαι.
ἐνίλλω, in c.
ἐνιλισσάω, ἐνιλίττω, in ἐνίλλω.
Ε'ΝΙΟΙ, cum d. 483
ἐνίπτω, in ἐνίττω
ἐνιπλήσσω, in ἐμπλήσσω.
ἐνισπίζομαι, ἐνισπέδω 686
ἐνίσπω, in ἐμπύω 1398
ἐνίσσω in ἐνέπω.
ἐνιστίζω in c. ex Γ'σ Θ-.
ἐνισκίλλω, in c. ex Σκίλλα 1471
ἐνισκίπτω, in ἐνσκήπτω.
ἐνίσσω, in ἐνέπω.
ἐνίσσω, cum ἐνίπτω.
ἐνίσημι, ἐνίσαμαι 697
ἐνιφ Θ-, in c. ex Γ'φὸς.
ἐνιφλεζόμαι, in c. ab ἰφλεύζομαι 713
ἐνιφλύω, in c. ab ἰφλύω ibid
ἐνίχω, in ἐνέχω 549
ἐνιτρέφω, in ἐντρέφω
ἐνλείπομαι 954
ἐνναετὴς, cum d. ἐνναέτης, cum d. in c. ex ναέω, habito 1083
ἔννασ Θ-, in c. ex Νὰδς ibid.
ἐννεάω, in c. ex Νάω ibid.
ἐννεακόσιοι, ἐννατ Θ-, cum d. in Ε'νῆνα.
ἐννεαμμάχω 1013
Ε'ΝΝΕΑ 483
ἐννεάσκοι Θ-, in c. ex Βῦς 281
ἐννεαζυγῆως, in c. ex Γῆρας 315
ἐννεαζέρμ Θ-, in c. ex ἑστμὸς 385
ἐννεαδήλιδες, in ἐννεάς.
ἐννεάζω, in c. ex ναίζω 1095
ἐννεακέντ Θ-, in c. ex κέντρον 669
ἐννεάκις, in ἐννεάς.
ἐννεακέφαλ Θ-, in c. ex Κρανὸς 78
ἐννεάλιος, in c. ex Λίνον 769
ἐννεάμηνο Θ-, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐννεομυκλ Θ-, in Μύκαλα 1075
ἐννεόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ἐννεοπλάσιος, in Ε'ννέα.
ἐννεόπους 1371
ἐννέος, in Ε'ννέα.
ἐννεόζυγ Θ-, in comp. ex φθόγ- ζω 1743
ἐννεοφων Θ-, in c. fine pr. 1783
ἐννεοχλοιος, in τεθηλὸς 1812
ἐννεοχορδ Θ-, in c. ex Χορδὴ 1818
ἐννέωμαι, in c. cum pr. 1091
ἐννεηκόντα, in Ε'ννέα.
ἐννεηκοστὸς, in ἐννεηκοντα.
ἐννεόζυγ Θ-, in c. ex Ο'ζυγὸς 1191
ἐννεὸς, cum d. in Ε'νέος.
ἐννεοτὸς, in c. ex Νεοσσὸς 1096
ἐννέπω, in ἐνέπω.
ἐννεσία, in ἐνεσις
ἐννεύω, in c. 1097
ἐννέοφ Θ-, in c. 1852
ἐννῆ, in Ε'ν Θ-
ἐννῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ἐννόεως, cum d. ἔννοια, in Ε'ννο Θ-.
ἐννομοδέρμης, in c. ex Λέρμ 959
ἔννομ Θ-, in c. 1176
ἔ'ννο Θ- 1108
ἔ'ννο Θ-, in Ε'νος.
ἐννοσίγαιος, in c. ex Γαῖα 296
ἔ'ννοσις, in ἐνοσις.
ἐννοσίφυλλος, in c. 1772
ἔ'ννυς, in Ε'ννος.
ἐννυκτερεύω, in c. retinentibus vocc.
ἔννυμι, in Ε'ω, induo. 561
Ε'ννυός, nurus. νύμφη, Poll. l. 3. cap. 10
ἐ'ννυχος, cum d. in c. ex νύξ, νὸς 1115
ἐννύ ω, in Ε'ω, 1. induo.
ἐνναθρος, in Ναθὴς 1117
ἔ'ννοσ Θ-μος, in c. cum pr. 1135
ἐνοικος, cum d. ἐνοικίζω, cum d. in ἔνοικος.
ἐνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
ἔ'νοικος, in c. ex Οἶκος 1140
ἐνοικεσίω, in decom. ex Οἰκεῖος 1222
ἐνοκλάζω. in c. ex Ο'κλάζω 1150
ἐνοκλιδόω, in c. 1152
ἔ'νολμος, in c. ab Ὅλμος 1154
ἐνομλέω, in c. 1158
ἐνομόργνυμι, in c. 1160
ἔνοσις, in ἐνέπω.
ἔνοπλος, & ἐνόπλιος in c. 1173
ἐνόπτομαι, cum d. in c. cum præp. 1176
ἐνοχέω, in c. cum pr. 1187
ἐνόρνις 1201
ἔ'νορκος, cum d. in com. ex Ο'ρκος 1194
ἐνορμίζω, ἐνορμίτης, in c. 1197
ἐνορέω, in c. ex ὄρέω 1207
ἔ'νορχις, in c. 1206
ἐνόρχης, ibid.
ἔ'νορχος, ἔ'νορχος. ibid.
ἐνόσω, in c. ex Ὅρος 1270
ἔ'ΝΟΣ, five ἔνος 484
ἔ'νοσις, in ἐνόω.
ἐνοσίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
ἐνόσσις, in Εἶς 461
ἐνσκλ, in c. ex Ὄλος 1218
ἐνσκορπίζ Θ-, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ἐνσπέρχ Θ-, cum d. ἐσπερ Θ-, in c. ex Οὖ- ibid.
ἐνστ Θ-, in ἔνειμι 570. &
in c. ex ἵστα 572
ἐνοφείλομαι, in c. 1226
ἐνοφθαλμίζω, cum d. 1185
ἐνοχλέω, cum d. in com. ex Ο'χλ Θ- 1230
ἐνοχ Θ-, in ἐνοχή.
ἐνόω, in εἷς 461
ἐνόω ibid.
ἐνραίνω, in c. cum pr. 1417
ἐνραφέννυμι, in c. ex Σβέννυμι 1448
ἐνσείω, in c. ex Σείω 1452
ἐνσημαίνομαι 1457
ἐνσιαλάω, in c. ex Σίαλον 1460
ἐνσιμ Θ-, in c. ex Σιμὸς 1462
ἐνσκιάζω 1479
ἐνσκιμποδίζω, in συμποδίζω 236
ἐνσκήπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 1483
ἐνσκιάζω, in c. 1495
ἐνσκαριφάομαι, in c. ex Σπάραγμα 1500
ἐνσκοπέω, ἐνσκοπ Θ-, in c. cū præp. 1505
ἐνσπόδ Θ-, in c. ex Σπόδος 1512
ἐνσπορ Θ-, cum d. in c. cum præp. 1507
ἐνσπάζω, ἐνσπαλάζω. in c. 1513
ἐνστασις, ἐνστατὴς, cum d. in ἐνίστημι 698
ἐνστεργίζομαι, in c. 1538
ἐνστεργομαντίας, in στερόμαντις 1001
ἐνστρ Θ-, cum d. in c. cum præp. 1537
ἐνσπατταλδίω, in dec. 1258
ἐνστρῆβλίω, in c. ex στρέβλη 1548
ἐνσύφω, in c. ex Σπύφω 1552
ἐνσχισμόω, in c. ex Σχίω 1565
ἐνσφηνίζ Θ-, in c. 1567
ἐνσώματ Θ-, cum d. in c. 1574
ἐνταλμα, in ἐντέλλω.
ἐνταμιεύω in c 1577
ἐντάμνω, in ἐντέμνω.
ἐνταυτὸ 1593
ἐνταῦθα, cum d. 1582
ἐνταπὸς, ἐνταπὸς, in ἐντείνω.
ἐνπαῦσαι, ἐνταυθοῖ, in Ε'νθα.
ἐνταφιάζω, cum d. in ἐνταφ Θ-.
ἐνταυτοποίλας 1409
ἐνπάφ Θ-, in ἐνδάπτω 620
Ε'ΝΤΕΑ 484
ἐ. τείνω 1589
ἐντεϊχ Θ-, cum d. in c. 1595
ἐντελλόπαις, in ἐντελής.
ἐντελεσφ Θ-, cum d. in c. ex ἐχω 558
ἐντελὴς 1599
ἐντέλλω, in c. ex Τὼλω 1596
ἐντελόδιος Θ-, in c. 1058
ἐντελ Θ-, in ἐντελής.
ἐντέμνω 1603
ἐντενὴς, in ἐντείνω.
ἐντερδόω, ἐντερικὸς, ἐντερεώνη, ἐντερεωνὶς, in ἐντερον.
ἐντερεσπαπακύλη, in ὀπλοκύλη 783
ἐντερόκλης, cū d. in c. ex Κήλη ib.
ἐντερ Θ-, in Ε'ντὸς.
ἐντερώτεια, & ἐντερωτὶς, in c. 1087
ἐντεσιωρὸς 501
ἐντεῦθεν, in ἐνταῦθα.
ἐντευκτικὸς, ἐντεύξις, in ἐντυγχάνω.
ἐντεφ Θ-, in c. ex Τέφρα 1614
ἐντεχν Θ-, cum d. in c. cum præp. 1615
ἔντη, in Ε'ντεα.
ἐντήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐντήκω 1621
ἐντηλ Θ-, in c. ex Τῆλε 1630
ἐντηλάω, in c. ex Τήλ Θ- 1633
ἐντημ Θ-, cum d. in c. ex πω 1639
ἐντιτάνω, cum d. in c. ex Τιτάνω 1633
ἔντομμα, in ἐντέμνω.
ἐντολὴ, in ἐντέλλω.
ἐντομὸς, in ἐντέμνω.
ἐντόν Θ-, cum d. in ἐντόνω.
ἐντόσθ Θ-, cum d. in c.
ἐντροφ Θ-, cum d. in c. 1646
ἔντροφος, in c. ex τρέφω 1659
ἔντρεφ Θ-, in c. ex τρέφω ibid.
Ε'ΝΤΟΣ, ἔντοσθε, &c. 484
ἐντοσθιδίω Θ-, in c. ex Σπθ 1531
ἐντρέπ Θ-τίζω, cum d. in c. ex Τρέπω 1648
ἐντραχὴς, in c. 1649
ἐντρέπω, cum d. 1653
ἐντρέφω, in c. cum pr. 1658
ἐντρέχω, cum d. 1663
ἐντείθω, ἐντεμμα 1670
ἐντρὶτ Θ-, in c. ex τρίτω 1670
ἔντυχος, cum d. in c. ex Θεὸς 649
ἐντυλίσσω, in ἐντείνω.
ἐντύω, in c. ex Τρέμω 1667
ἐντυφοπαίζω, ἐντυφλὸς, ἐντύφω, ἐντυφὰς, ἐντυφὶδης, in ἐντυφω. 1704
ἐνυδρ Θ-, in ἐνῦδρος.
ἐνυπυλίζω, inclamo, Poll.
ἐνσυφόω, cum d. in com. ex Ἰσυφὴ 692
ἐντεχνάω, in c. 1674
ἐνυγρόω, in c. 1675
ἐνπολίπω, ἐνπολὺς, in c. ex Τύλη 1678
ἐνπιπώω, in Ε'ντεα.
ἐ'νυπνος, cum d. in com. ex πόνος 1681
ἐνυπεσπηεδω, in c. ex Τύπτω 1683
ἐνπύω, in c. ex Τύσω 1685
ἐνυχία, in ἐντυγχάνω.
ἐνυπὼ, in ἐνυπιὼ.
ἐνυάλιος, in Ε'νυά.
ἐνυδείζω, cum d. in c. ex Τ'δεις 1687
ἐνυζω, in c. 1688
ἐνυδρία, & c. in ἔνυδρ Θ-.
ἐνυδρόδ Θ-, in c. ex Βῦς 265
ἐνυδρ Θ-, cum d. in c. 1690
ἐνυεῖον, in Ε'νυά.
ἐνυλ Θ-, in c. 1693
ἐνυπνιόστομ Θ-, in c. ex στόμα 1505
ἐνύπνιον, cum d. in c. ex Τ'πνος 1695
ἐνυπόσατ Θ-, in decom. ex ὑφίστημι 708
ἐνυφαίνω, in c. ex Τ'φάω 1698
Ε'ΝΤΩ 485
ἐ'νωμ Θ-, in Ὠμὸς 1849
ἐνωμοπάτρης 200
ἐνώμοτ Θ-, cum d. in c. 1159
ἐνωσις, cum d. 1180
ἐνοφεῖζ Θ-ω, ἐνοφ Θ-, in c. 1852
ἐνωσις, in ἐνόω.
ἐνωτὶσ, ἐνωτίζω, in c. ex Οὖς 1216
ἐνωτὶσμὸς, in ἐνωτίζω.
ἐνωπιον, cum ἐνωπίζω.
ἐνωπωτὶς, in c. ex Κοῖτη 821
ἐνωχ Θ-, in c. 1856
¶ Ε'Ξ 485 Ε'ξ, cum δίς.
ἐξάγασ Θ-, in c. ex ἀγὰς 7
ἐξαγγέλλω, cum d. 8
ἐξαγγίζω, in c. ex Ἀγγὶ 10
ἐξάγνος, in Ε'ξ.
ἐξαγὼς Θ-, in c. ex Ἀγὼ 22
ἐξαγωνίζ Θ-, in c. ex Ἀγὼν 14
ἐξαγρεύζω, in c. ex ἀγρεύζω 21
ἐξαγρεύω, in c. ex ἀγρεύω 20
ἐξαγχόω, cum d. in c. ex Ἄγχω 25
ἐξαγω Θ-, ἐξαγωγὴ, &c. 33
ἐξαγωνίσ Θ-, ἐξάγων Θ-, in comp. ex Γω- ἐξαγγελία, cum d. in c. 347
ἐξαδελφόω, in c. 355
ἐξαδελφ Θ-, in c. ex Ἀδελφὸς 49
ἐξαδρύχ Θ-, in ἐνδρύχω 421
ἐξαέρω, in c. 53
ἐξαερ Θ-, in c. ex Ἀὴρ 57
ἐξαερ Θ-, in c. ex Ἀὴρ 60
ἐξαετὴς, cum d. 532
ἐξαίνω 604
ἐξαιρεῖζ Θ-, in Ἀ'θὴς 61
ἐξαίμιτ, in ἀΐμυμ Θ- 655
ἐξαιμ Θ-, in Αἷγιφ Θ- 64
ἐξαίνυμι, in c. ab Αἶθρα 67
ἐξαιρ Θ-, cum d. in c. ex Ἀ ἷμα 70
ἐξαίνυμι, in ἀὴρ Αἴνυμαι 73
ἐξαίρ Θ-σις, ἐξαίρεσ Θ-τος, &c 77
ἐξαίρομαι, in ἐξαίρω.
ἐξαίρω 80
ἐξαίσ Θ-, in c. ex Αἶσα 82
ἐξαίσιμος, in Αἶσα 74
ἐξαίσιος, in ἴσκω 447
ἐξαίσ Θ-, in c. ex Ἀ'ἴσω 84
ἐξαίσ Θ-, cum d. in c. ex Αἰσ'ὼ 87
ἐξαίρ Θ-, per syncopen pro ἐξαίρεσ Θ-τος, eximium. Hesyc. & Suid.
ἐξαίρ Θ-τος, & ἐξαιρίσ Θ-ιμος, in ἄφνω 1704
ἐξαιρῶ, &c. in c. ex Ἀ'κρα 92
ἐξαίρομαι, cum d. in com. ex ἀκέομαι 93
ἐξαίς, in Ε'ξ.
ἐξαλ Θ-, in c. ex κλίνω 808
ἐξαλμ Θ-, in c. ab Ἀ'κμὴ 96
ἐξαλφάω, in c. ex Ἀ'λολ-θέω 97
ἐξαμπ Θ-, in c. ex Ἀ'κων. 106
ἐξαλόσος, cum d. in Ε'ξ.
ἐξαλ Θ-, ἐξάλυσ Θ-, in c. ex Ἀ'λύω 99
ἐξαλείφ Θ-, cum d. 103
ἐξαλεί Θ-, in c. ex Ἀ'κμ Θ- 104
ἐξαλάω, in Ἀ'λαὰς 108
ἐξαλπάζ Θ-, in c. ex Λαπάζω 929
ἐξαλπόω, cum d. in c. ex Ἀ'λείφω. 111
ἐξαλύσω, ἐξαλ Θ-ύομαι, in c. ex Ἀ'λύω, vito.
ἐξαλτὴς, in ἐξαλείφω.
ἐξαλτὴς, in ἐξαλίσω.
ἐξαλτ Θ-, in c. ex λίτρα. 971
ἐξαλὼ, in c. ex Ἀ'λίω 117
ἐξαλπάω 122
ἐξαλλοῖ Θ-, in c. ex ἄλλοῖ Θ- 127
ἐξαλλόομαι, in c. ex Ἄλλομαι 125
ἐξαλ Θ-, cum d. in c. ex Ἀ'λλος 127
ἐξαλ Θ-τοεύω, in c. ex ἀλλότριος ib.
ἐξαλμ, in ἐξαλλόμαι.
ἐξαλ Θ-, in c. ex Ἀ'λς 129
ἐξαλς, in ἐξαλλόμαι.
ἐξαλσ, in ἐξαλόω.
ἐξαλσ, in c. ex Ἀ'λφα 131
ἐξαλσάω, in c. ex Ἀ'μαξα.
ἐξαλσόομαι, in ἐξαλμάω.
ἐξαμαγτάνω, in c. ex Ἀ'μαρτάνω 135
ἐξαμαυρόω, cū d. in Ἀ'μαυρὸς 136
ἐξαμάω, in c. ex Ἀ'μάω ibid.
ἐξαμβλόω, cum d. in c. ex Ἀ'μβλὺς 138
ἐξαμείω, cum d. in c. ex Ἀ'μείνω 139
ἐξαμείομαι, significat etiam rependo, retribuo. Aeschyl. in Prometh. κἀχθροὶ ποινᾶς ταῖς δὲ μ' ἐξημεί'ατο, retribuit mihi ingratis graves poenas.
ἐξαμελὴς, in ἀμελὴς 1025
ἐξαμιαντ Θ-, in c. fine præp. 1041
ἐξαμιλλάζ Θ-, in c. ex Βίβ Θ- 265
ἐξαμιλλόομαι, in c. ex Ἄμιλλα 141
ἐξαμοιβὰς, & ἐξάμυνος, in com. ex Μὰ. 1060
ἐξαμυλιμα, in c. ex Ἀ'μυλὸν 145
ἐξαμυσταίζω 147
ἐξαμυτόσσω, in αὐχμυτόσσω 318
ἐξαναγκάζω, in c. 150
ἐξαναδύομαι, in αὐαδύω 428
ἐξαναζάω, in αὐαζέω 582
ἐξαναζέω, in αὐαζέω 879
ἐξαναλίσκω, in αὐαλίσκω 115
ἐξαναξύομαι, in αὐαλύω 984
ἐξανάπαυσις, in ἐξαπαυλέω 1330
ἐξαναπαύω, in dec. ex αὐαπαύω 178
ἐξαναπαύω, in αὐαπαύω 1501
ἐξαναπαύσασις, in ἐξαπαύω.
ἐξαναστέφω, in αὐαστέφω 1530
ἐξαναστέλλω, in αὐαστέλλω 1596
ἐξαναφαρδύνω, in αὐαφαίνω 1704
ἐξαναφέρω, in αὐαφέρω 1726
ἐξαναχωρέω, in αὐαχωρέω 1832
ἐξανεμύχω, in αὐαμύχω 1845
ἐξανθραποδίζομαι, cum d. in ἀνδραπόδω 130
ἐξανδρόομαι, in c. 156
ἐξανέομαι, in d. ex αὐέομαι 573
ἐξανεύω, in ἐξαύω 153
ἐξανθρ Θ-ακω, in c. ex Αὐδὴ 538
ἐξανθρ Θ-ακω, in αὐθείσκω 538
ἐξανέχω, in dec. ex αὐέχω 548
ἐξανεψιὸς, in c. ex Α'νεψιὸς 154
ἐξανθέω, cum d. in c. ex αὐθίω 159
ἐξανδιζω, in c. ex αὐθίζω 160
ἐξαπθφ Θ-, cum d. in c. 162
ἐξανίημι, in dec. ex αὐίημι 564
ἐξανίσημι, in dec. ex αὐίσημι 695
ἐξανοίγω, in dec. ex αὐοίω. 1137
ἐξαντλάω, in c. 167
ἐξανύω, in c. ex Α'νύω 169
ἐξαπαλαίσις, in com. ex Παλαισὴ 1237
ἐξαπαλαδήπομαι, in dec. ex ἀπαλαδήω 122
ἐξαπατάω, in c. ex Α'πατάω 173
ἐξαπάτη, &c. in ἐξαπατάω.
ἐξαπάφω, cum d. in c. ex Ἀ'πάφω 173
ἐξαπιλάνυς, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἐξαπίναι Θ-, cum d. in ἀφνω 1708
ἐξαπλάδ Θ-, cum d. in Ε'ξ.
ἐξαπλαθρος, in Πλέθρον 1325
ἐξαπλὸ Θ-, in Ε'ξ.
ἐξαπλόω, in c. ex Ἁ'πλόω 175
ἐξαποδαίνω, in ἀποδαίνω 232
ἐξαποδὴς, in ἐξάπας
ἐξαποδίω, in ἀποδίω 411
ἐξαπορδ Θ-, in ἐξάπας
ἐξαποδωσία, in ἀποδύω 429
ἐξαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1153
ἐξαπορίζω, abluo ex: vel idem quod ἀπορίζω. Od. τ.
ἐξαποδώω, in ἀποδύω 1170
ἐξαποδέω, in dec. ex ἀποδέω 1271
ἐξαποστέλλω, cum der. in ἀποστέλλω 1521
ἐξάτης 1371
ἐξαποφαίνω, in ἀποφαίνω 1705
ἐξαπτήσυρ Θ-, in c. fine præpos. 1393
ἐξάπτω 178 & in c. ex ἅπτω, accendo. 179
ἐξαπωλ Θ-, in c. ex Πῶλ Θ- 1412
ἐξάραγμα, in ἐξαράπτω.
ἐξαράομαι, in c. ex Ἀ'ρὰ 181
ἐξαρείπω, in c. ex Ἀ'ρέω 182
ἐξαρτάω, in ἐξάρτω. 499
ἐξαρματα, in ἐξάρτω.
ἐξαρυσέω, &c. in c. ex Ἀ'ρύω Θ- 474
ἐξάρχαιος, in ἐξάρχω
ἐξαρχίας, in c. ex Ἀ'ρχὴ 184
ἐξαρίσαιος, cum d. in c. ex Ἀ'ρίστεω 185
ἐξαρθρ Θ-, cum der. in c. ex Ἀ'ρθρον 187
ἐξαειθμέω, cum d. in c. ex Ἀ'εὐθμὸς ibid.
ἐξαρκέω, cum d. in c. 189
ἐξαρμα, in ἐξάρω 81
ἐξαρμόζω, in c. ex ἁρμὸς 205
ἐξαρνέομαι, ἐξάρν Θ-, cum d. in c. ex Ἀ'ρνέομαι 190
ἐξαρπάζω, in c. 192
ἐξαρσις, in ἐξαίρω 81
ἐξαρτάω, cum d. in c. 194
ἐξαρτίζω, in c. 195
ἐξαρτύω, cum d. in com. ab Ἀ'ρτύω 196
ἐξαρύω, cum d. in c. 197
ἐξαέρχομαι, &c. 198
ἐξαρχὴ, &c. 200
ἐξας, in Ε'ξ
ἐξασθενέω, in ἀ'σθενὴς 1460
ἐξασκέω, in c. ex Ἀ'σκέω 208
ἐξάσκεσον 210
Ε'ΞΑΣΤΙ'ΑΣ 486
ἐξασχ Θ-, in c. ex σίχ Θ- 1519
ἐξασσπ Θ-πω, in c. ex Ἀ'σπάω 211
ἐξασσύω, in c. 1551
ἐξασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
ἐξάπης, in c. ex Ἀ'πάω 213
ἐξατμόω, in ἄπμὸς 1639
ἐξατμίζω, in c. ex Ἀ'τμὶς 213
ἐξαυαίνω, in ἐξαύω 214
ἐξαυλίζω, in ἐξαύω
ἐξαυ Θ-, in c. ex Αὐδὴ 216
ἐξαυθίζω, in c. ex αὐθὶς 215
ἐξαυλ Θ-, cum d. 219
ἐξαυξω, in c. ex αὐξω 59
ἐξαυσις, in c. ex Αὐσὶς 222
ἐξαυτὶς, in c. ex αὐδὶς 215
ἐξαυτομολέω, in αὐτομολὸν 1064
ἐξαυχηίζομαι, cum d. in c. 222
ἐξαυχ Θ-, in c. ex Αὐχὴν ibid.
ἐξαυχμέω 223
ἐξαυ Θ-, in c. ex Αὖω ficco. ibid.
ἐξαφανίσσω, in ἀφαιψέω. 77
ἐξαφίνομι, in dec. ex ἀφίημι 565
ἐξαφίσσω, in decom. ab ἀφίσημι 697
ἐξαφόρει 1735
ἐξαφείζω, in c. ab Ἀ'φὸς 226
ἐξαφύω, in c. ex Ἀ'φύω ibid
ἐξάχειρ 1801
ἐξαχὴ, in Ε'ξ 485
ἐξαχὰς, in c. ex χῦς 1810
ἐξαχ Θ-ις, in ἐξάπαξ 179
ἐξεγγυάω, cum d. in c. 434
ἐξεγείρω, cum d. in com. ex Ἐγείρω 437
ἐξεγερσις, cum d. in com. ex Ἐγείρω ibid.
ἐξεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος. 443
ἐξεδρα, cum d. 441
ἐξέδω, in c. 440
ἐξεδίνω, in c. ab εἴδω, scio 447
ἐξείδον, in ἐξίς.
ἐξεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
ἐξεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω ibid.
ἐξελάω, ἐξελάσις, in com. ex ἐλάω 453
ἐξέλλω, in com. ex Ἐλάω, coat ἔτο, 451
ἐξεμι 573
ἐξεπτὸν, in c. cum pr. 493
ἐξείργω, in c. ex εἴργω 457
ἐξεπτέρυγ Θ-, in c. fine præpos. 1393
ἐξεπύω, in ἐξεύω.
ἐξείσω, in c. ex Ἐ'ισω, necto. 458.
ἐξεκκλησιάζω, in ἐκκλείω 731
ἐξελαίδω, in c. 466
ἐξελάσεις, in ἐξελαύνω
ἐξελαύνω, & ἐξελάω, in c. 468
ἐξελίγγω 472
ἐξελίσσομαι, ἐξελ Θ-, cum d. in c. ex Ἐλίσσομαι 474
ἐξελλάσις, in ἐξείργομαι 457
ἐξελπίζω, cum d. in com. ex ἐλπὶς 476
ἐξελλιλίω, in c. ex Ἐ'λιλυ 478
ἐξεμέω, in c. ab Ἐ'μέω 480
ἐξεμπολάω, in ἔμπολὴς 1258
ἐξεμπολάω, in dec. 1409
ἐξενάω, in c. ex Ἐ'ναίρω 481
ἐξεναίζω, in ἐξεναίρω.
ἐξενέπω, in dec. ex ἐνέπω 493
ἐξενηνοχὼς, in ἐνήνοχα 545
ἐξενύμι, in c. ex ἔννυμι 561
ἐξεντείζω 485
ἐξεπιόω, in dec. ex ἐπιείδω 53
ἐξεπιέω, in ἐπιέω 81
ἐξεπίσαμαι, in dec. ab ὀπίσω 689
ἐξεπίτηδες, in c. 490
ἐξεπόω, cum d. in compos. ab ἐφόω 495
ἐξεργάζομαι, cum d. 507
ἐξερεείνω, in ἐξερέω.
ἐξερεθίζω, cum d. in c. ab Ἐ'ρέθω 508
ἐξερείδω, in c. ab Ἐ'ρείδω 509
ἐξερείπω, in c. ex Ἐ'ρέπω 510
ἐξερύ Θ-ω, cum d. in c. ab Ἐ'ρύω 512.
ἐξερωμάω, cum d. in c. ab Ἐ'ρῳμὸς 513
ἐξερέω, in c. 460
ἐξερημόω, in c. ex Ἐ'ρημ Θ- 515
ἐξειλύδ'ομαι, in c. ex Εἶρ Θ- 457
ἐξειπάζω, in c. ab Ἐ'ειπος 516
ἐξερμαίνω, in c. ex ἐρμαίνω.
ἐξέρομαι, in ἐξερέω.
ἐξέρπω, cum d. in c. ex Ἐ'ρπω 519
ἐξέρρω, in c. ex Ἐ'ρρω ibid.
ἐξερύθρ Θ-, in c. ab Ἐ'ρυθρὸς 518
ἐξερύω, in c. ex ἐρύω, traho 520
ἐξέρχομαι 522
ἐξεσθίω, in c. ab Ἐ'σθω 525
ἐξέσις, ἐξεσία, in ἐξίημι,
ἐξέστι, in c. ex εἶμί 570
ἐξεσφαμένος, in ἐκσφέω 1545
ἐξετάζ Θ-, cum d. in c. 528
ἐξέτης, cum d. in ἐξαετὴς.
ἐξέτι, in c. ab ἅτε 531
ἐξέτης, in ἐξέτης.
ἐξευλαΐζομαι, in εὐλαΐζω 924
ἐξεύμαιζω, in ἐυμαρὴς 1003
ἐξεύμενίζω, in ἐυμενὴς 1030
ἐξευσυχίζω, in ἐυσὺχω 557
ἐξεύπορέω, in ἐυπορέω 1271
ἐξευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 538
ἐξεύτραπίζω, in ἐυτραπὶς 1600
ἐξεύφ Θ-, in ἐυφὴς 590
ἐξεφίημι, in dec. ex ἐφίημι 565
ἐξέφυν 550
ἐξέχ Θ-ω, in c. ab Ἐ'χω 560
ἐξήγ Θ-, in c. ex Ἠ'γὼ. 590
ἐξηκοντάετὴς, cum d. 532
ἐξηκοντατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 1612
ἐξηκοστὸς, in Ε'ξ.
ἐξηκριδόω, in ἐξακριδόω.
ἐξήκω, in c. 599
ἐξηλιάζ Θ-, in c. ex Ἠλ Θ-
ἐξήλυσις, in ἐξέλευσις.
ἐξημαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ἐξημαρτημένως, in ἐξαμαρτάνω.
ἐξημερόω, cum d. in c. ex Ἡ'μερὸς 606
ἐξημόω, in ἐξαμείδω.
ἐξήσω, in c. ex Ἐ'ησα, necto. 608
ἐξιλιάζ Θ-, in c. ex Ἠ'νία 608
ἐξηπορωδ Θ-ω, in ἠπορωδ'ω 1231
ἐξήρις, in ἐρίζω 512
Ε'ΞΗΣ 486
ἐξηπεδαίσμεν, in comp. ex Ἠ'πεδον 612
ἐξηπτ Θ-μαι, in c. ex Ἠ'ωσω 611
ἐξηχέω 614
ἐξιδόμαι, in c. ex Ἰ'δομαι 666
ἐξιδιλλω, in c. ex Ἰ'διλλω 665
ἐξιδιδζομαι, cum d. in c. ex Ἰ'δίζω 669
ἐξιδιοποιῦμαι, in ἰδιοποιέομαι 1350
ἐξιδιόομαι, in c. ex Ἰ'διος 669
ἐξιδίω, in c. 670
ἐξιδρύω, in c. ex ἱδρύω. ibid.
ἐξιέναι, in c. 672
ἐξίημι 565
ἐξιθυσιάω, in c. 675
ἐξικετεύω, in c. ex Ἱ'κέτης 676
ἐξικμάζω, in c. ex Ἱ'κμὰς ibid.
ἐξικ-

ἐξανύσεως, in c. ex ικνέομαι 677
ἐξανύω, in c.ab Γ᾽κω. 679
ἐξαὐομαι, cum d.in com.ex Γλάω 679
ἐξελεόω, in ἐξαὐομαι 1154
ἐξέλκω in c. 680
ἐξέπω, in c.ex Γ᾽εω 683
ἐξεπόω, in c.ex Γ᾽στω 688
ἐξεπτέλλομαι 686
ἐξέππου ἰ ibid.
ἔξεσις, in ἴκμαι 545
ἐξεσπάω, &c. in ἐξίστω 1221
ἐξεσυτμίω, in ἰστύπω 1640
ἐξεσφω, cum d.in c.ex Γ᾽στω 691
ἐξέσχω, cum d. 698
ἐξέχω, in ἐξίχω 550
ἐξέτηλος, ἐξίτηλος, ἐξίτηστος, in ἔξεμι 573
ἐξεχθέω, ἐξεχθίζω, cum d. in c. ex Γ᾽χθω 715
ἐξεχθροπόπεω, in ἰχθυοκόπος 1476
ἐξεχωρίζω, in Γ᾽χωρ 715
ἐξεψιάω, in c. 1127
ἐξοδος, cum d. ibid.
ἐξοδυπορέω, in ὁδυπορέω 1269
ἐξοίγω, in c. ex Οἴγω 1137
ἐξοιδέω, in ἐξεδύνω ibid.
ἐξοιδέω, ἐξοιδήσκω, in c. ex Οἰδέω. 1137
ἐξοικειόω, in c.ex Οἶκος 1143
ἐξοικος cum d. 1140
ἐξοικοσύμιω 371
ἐξοιμώζω, in c.ex οἰμώζω 1136
ἐξοινος, in c. 1145
ἐξοιτρόω, cum d. in c. ex Οἶστρος 1148
ἐξοιχνιάω, ἐξοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1169
ἐξοκέλλω, in c.ex ὀκέλλω 765
ἐξολογορέω, in ὀλίγωρος 1853
ἐξολιδαίνω, & ἐξολιδέω, in com. 1152
ἐξολκή, in ἐξέλκω.
ἐξολόω, ἐξολοόφρων, cum d.in c. cum pr.
ἐξολολύζω in c. ex Ὀλολύζω 1155
ἐξομαλίζω, in c. 1157
ἐξομορέω, in c.ab Ὀμός 1158
ἐξομορφόω, cũ d.in Ὀμωμες 1158
ἐξόμνυμι cum d.in c. 1157
ἐξομματόω, cum d.in comp.ex ὄμμα 1178
ἐξόμνυμι, cum d.in c. 1159
ἐξομόδιος in ὁμόδιος 1161
ἐξομοιόω, cum d. in c. ab ὅμοιος 1162
ἐξομολογέω, in dec. 943
ἐξομόργνυμι, in ἐκμόργνυμι 1160
ἐξόμφαλος, in c. 1162
ἐξονειδίζω, cum d.in c. ex Ὀνείδος 1164
ἐξονερώπτω, cum d.in c. 1163
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c.ex ὀνομάζω 1167
ἐξονομακλήδην, in κλήδων 729
ἐξονυχίζω in c.ex Ὄνυξ 1163
ἐξοπίσω, in c. 1170
ἐξοπιθεν, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, in c. 1172
ἐξοπλος, cum d.in c. 1173
ἐξοπτάω, ἐξόπτος, in c. ab Ὀπτάω 1174
ἐξορχιάζω in c.ab Ὄρκια 1191
ἐξορχίζω, in c.ab Ὅρκος 1190
ἐξορύσσω, in c. 1193
ἐξοστίζω, cum d. ἐξόστεον 1201
ἐξορκίζω, cum d. ἐξόρκιον 1195
ἐξορμάω, in c. 1196
ἐξορμος, cum d. in c. 1197
ἐξορυθμόω, idem quod ἐξορύω.
ἐξορύσσω, in ἐξορύσσω.
ἐξορύσσω in c. ex ὀρύσω 1208
ἐξορυΐζω, in c.ex ὀρύσσω 1203
ἐξορύσσω, cũ d. in c. cum præp. 120
ἐξόρχεομαι, in c. 1206
ἐξόρω, in c.ex Ὄρος 1207
ἐξοσιόω, in c. 1210
ἐξοστεΐζω, in c. ex Ὀστέον 1213
ἐξοστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον.
ἐξοστρώω, in c. 1215
ἐξουδενέω, ἐξουδενόω, cum d. in ὐδενὸς 462
ἐξουθενέω, cum d.in ὐθεὶς ibid.
ἐξύλης, cum ἐξύλωσ. 680
ἐξυπνέω, in c.ex Οὖρον 1221
ἐξυπνίσσεται ὠδὲ, in c. ab Οὖρος, ventus secundus. 1222
ἐξυσία cum d.in ἔξεστι 570
ἐξυφαίνω, in Ὀφέλλω 1226
ἐξύφασμα, in c. 1185
ἐξυφεύσομαι, in c.ab Ὀφεύς 1221
ἐξοχάς in ἔξοχος.
ἐξοχάτιδιος, in c.ex Ὀχάτη 1228
ἐξοχή, in ἔξοχος.
ἐξοχος, in c. 544
ἐξοχώς, in ἔξοχος.
ἐξυΐζω, cum d. in c. ex Τ᾽ξις 1687
ἐξυμαίνω, in ὑγιαίνω. ibid.
ἐξυρος, cum d.in c. 1688
ἐξυσάρεος, ἐξυδατώδης, cum d. ἐξυδρίας in c. 1690
ἐξυσφαιρώω, ἐξυδατώω, in c. 1691
ἐξυμμένω, in c.ex ὕμμι 1689
ἐξυπάλυξις, in ὑπάλυξις 113
ἐξυπηρετέω, in decom. ex ὑπηρέτης 511
ἐξυπνος, cum d.in com.ex Τ᾽πος 1695
ἐξυπτιάζω, in compos.ex Τ᾽πτιος 1696
ἐξυφαίνω, & ἐξύφασμα, in com.ex Τ᾽φαω 1698
ἔξω, in Ἐκ 463
ἔξωθεν, in ἔξω.
ἐξωθέω, cum d.in c. 1848
ἐξωκεανιδώσαι, cum d.in c.ex Ὠκεανὸς 1489
ἐξωκέλης, in c.ex Κέλης 765
ἐξώκοιτος, in c. ex Κοίτη 821
ἐξώλης, cum d. in ἐξολόω 1153
ἐξωμίδας, ἐξωμίδι, in ἐξωμίς. 1350
ἐξωμίς ποιδὸς, cum d. 1849
ἐξωμοσία, in ἐξόμνυμι
ἐξωνέομαι, cum d. in c. 1850
ἐξωμιάω, cum d. in c. ab ὄμιος 1161
ἐξομολογέω, in dec. 1162
ἐξομόργνυμι, in ἐκμόργνυμι 1160
ἐξόμφαλος, in c. 1162
ἐξονειδίζω, cum d.in c. ex Ὀνείδος 1164
ἐξονερώπτω, cum d.in c. 1163
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c.ex ὀνομάζω 1167
ἐξονομακλήδην, in κλήδων 729
ἐξονυχίζω in c.ex Ὄνυξ 1163
ἐξοπίσω, in c. 1170
ἐξόπισθεν, ἐξόπιθεν, ἐξοπίσω, in c. 1172
ἐξοπλος, cum d.in c. 1173
ἐξοπτάω, ἐξόπτος, in c. ab Ὀπτάω 1174
ἐξορχιάζω in c.ab Ὅρκια 1191
ἐξορχίζω, in c.ab Ὅρκος 1190
ἐξορύσσω, in c. 1193
ἐξοστίζω, cum d. ἐξόστεον 1201
ἐξορκίζω, cum d. ἐξόρκιον 1195
ἐξορμάω, in c. 1196
ἐξορμος, cum d. in c. 1197
ἐξορυθμόω, idem quod ἐξορύω.
ἐξορύσσω, in ἐξορύσσω.
ἐξορύσσω in c. ex ὀρύσω 1208
ἐξορυΐζω, in c.ex ὀρύσσω 1203
ἐξορύσσω, cũ d. in c. cum præp. 120
ἐξόρχεομαι, in c. 1206
ἐξόρω, in c.ex Ὄρος 1207
ἐξοσιόω, in c. 1210
ἐξοστεΐζω, in c. ex Ὀστέον 1213
ἐξοστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον.
ἐξοστρώω, in c. 1215
ἐξουθενέω, ἐξουδενόω, cum d. in ὐδενὸς 462
ἐξύλης, cum ἐξύλωσ. 680
ἐξυπνέω, in c.ex Οὖρον 1221
ἐξυπνίσσεται ὠδὲ, in c. ab Οὖρος, ventus secundus. 1222
ἐξυσία cum d.in ἔξεστι 570
ἐξυφαίνω, in Ὀφέλλω 1226
ἐξύφασμα, in c. 1185
ἐξυφεύσομαι, in c.ab Ὀφεύς 1221
ἐξοχάς in ἔξοχος.
ἐξοχάτιδιος, in c.ex Ὀχάτη 1228
ἐξοχή, in ἔξοχος.
ἐξοχος, in c. 544
ἐξοχώς, in ἔξοχος.
ἐξυΐζω, cum d. in c. ex Τ᾽ξις 1687
ἐξυμαίνω, in ὑγιαίνω. ibid.
ἐξυρος, cum d.in c. 1688
ἐξυσάρεος, ἐξυδατώδης, cum d. ἐξυδρίας in c. 1690
ἐξυσφαιρώω, ἐξυδατώω, in c. 1691
ἐξυμμένω, in c.ex ὕμμι 1689
ἐξυπάλυξις, in ὑπάλυξις 113
ἐξυπηρετέω, in decom. ex ὑπηρέτης 511
ἐξυπνος, cum d.in com.ex Τ᾽πνος 1695
ἐξυπτιάζω, in compos.ex Τ᾽πτιος 1696
ἐξυφαίνω, & ἐξύφασμα, in com.ex Τ᾽φαω 1698
ἔξω, in Ἐκ 463
ἔξωθεν, in ἔξω.
ἐξωθέω, cum d.in c. 1848
ἐξωκεανιδώσαι, cum d.in c.ex Ὠκεανὸς 1489
ἐξωκέλης, in c.ex Κέλης 765
ἐξώκοιτος, in c. ex Κοίτη 821
ἐξώλης, cum d. in ἐξολόω 1153
ἐξωμίδας, ἐξωμίδι, in ἐξωμίς. 1350
ἐξωμὶς ποιδὸς, cum d. 1849
ἐξωμοσία, in ἐξόμνυμι
ἐξωνέομαι, cum d. in c. 1850
ἐξωμιάω, cum d. in c. ab ὄμιος 1161
ἐξομολογέω, in dec. 1162
ἐξομόργνυμι, in ἐκμόργνυμι 1160
ἐξόμφαλος, in c. 1162
ἐξονειδίζω, cum d.in c. ex Ὀνείδος 1164
ἐξονερώπτω, cum d.in c. 1163
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c.ex ὀνομάζω 1167
ἐξονομακλήδην, in κλήδων 729
ἐξονυχίζω in c.ex Ὄνυξ 1163
ἐξοπίσω, in c. 1170
ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, in c. 1172
ἐξοπλος, cum d.in c. 1173
ἐξοπτάω, ἐξόπτος, in c. ab Ὀπτάω 1174
ἐξορχιάζω in c.ab Ὅρκια 1191
ἐξορχίζω, in c.ab Ὅρκος 1190
ἐξορύσσω, in c. 1193
ἐξοστίζω, cum d. ἐξόστεον 1201
ἐξορκίζω, cum d. ἐξόρκιον 1195
ἐξορμάω, in c. 1196
ἐξορμος, cum d. in c. 1197
ἐξορυθμόω, idem quod ἐξορύω.
ἐξορύσσω, in ἐξορύσσω.
ἐξορύσσω in c. ex ὀρύσω 1208
ἐξορυΐζω, in c.ex ὀρύσσω 1203
ἐξορύσσω, cũ d. in c. cum præp. 120
ἐξόρχεομαι, in c. 1206
ἐξόρω, in c.ex Ὄρος 1207
ἐξοσιόω, in c. 1210
ἐξοστεΐζω, in c. ex Ὀστέον 1213
ἐξοστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον.
ἐξοστρώω, in c. 1215
ἐξουθενέω, ἐξουδενόω, cum d. in ὐδενὸς 462
ἐξύλης, cum ἐξύλωσ. 680
ἐξυπνέω, in c.ex Οὖρον 1221
ἐξυπνίσσεται ὠδὲ, in c. ab Οὖρος, ventus secundus. 1222
ἐξυσία cum d.in ἔξεστι 570
ἐξυφαίνω, in Ὀφέλλω 1226
ἐξύφασμα, in c. 1185
ἐξυφεύσομαι, in c.ab Ὀφεύς 1221
ἐξοχάς in ἔξοχος.
ἐξοχάτιδιος, in c.ex Ὀχάτη 1228
ἐξοχή, in ἔξοχος.
ἐξοχος, in c. 544
ἐξοχώς, in ἔξοχος.
ἐξυΐζω, cum d. in c. ex Τ᾽ξις 1687
ἐξυμαίνω, in ὑγιαίνω. ibid.
ἐξυρος, cum d.in c. 1688
ἐξυσάρεος, ἐξυδατώδης, cum d. ἐξυδρίας in c. 1690
ἐξυσφαιρώω, ἐξυδατώω, in c. 1691
ἐξυμμένω, in c.ex ὕμμι 1689
ἐξυπάλυξις, in ὑπάλυξις 113
ἐξυπηρετέω, in decom. ex ὑπηρέτης 511
ἐξυπνος, cum d.in com.ex Τ᾽πνος 1695
ἐξυπτιάζω, in compos.ex Τ᾽πτιος 1696
ἐξυφαίνω, & ἐξύφασμα, in com.ex Τ᾽φαω 1698
ἔξω, in Ἐκ 463
ἔξωθεν, in ἔξω.
ἐξωθέω, cum d.in c. 1848
ἐξωκεανιδώσαι, cum d.in c.ex Ὠκεανὸς 1489
ἐξωκέλης, in c.ex Κέλης 765
ἐξώκοιτος, in c. ex Κοίτη 821
ἐξώλης, cum d. in ἐξολόω 1153
ἐξωμίδας, ἐξωμίδι, in ἐξωμίς. 1350
ἐξωμὶς ποιδὸς, cum d. 1849
ἐξωμοσία, in ἐξόμνυμι
ἐξωνέομαι, cum d. in c. 1850
ἐξωμιάω, cum d. in c. ab ὄμιος 1161
ἐξομολογέω, in dec. 1162
ἐξόμφαλος, in c. 1162
ἐξονειδίζω, cum d.in c. ex Ὀνείδος 1164
ἐξονερώπτω, cum d.in c. 1163
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c.ex ὀνομάζω 1167
ἐξονομακλήδην, in κλήδων 729
ἐξονυχίζω in c.ex Ὄνυξ 1163
ἐξοπίσω, in c. 1170
ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, in c. 1172
ἐξοπλος, cum d.in c. 1173
ἐξοπτάω, ἐξόπτος, in c. ab Ὀπτάω 1174
ἐξορχιάζω in c.ab Ὅρκια 1191
ἐξορχίζω, in c.ab Ὅρκος 1190
ἐξορύσσω, in c. 1193
ἐξοστίζω, cum d. ἐξόστεον 1201
ἐξορκίζω, cum d. ἐξόρκιον 1195
ἐξορμάω, in c. 1196
ἐξορμος, cum d. in c. 1197
ἐξορυθμόω, idem quod ἐξορύω.
ἐξορύσσω, in ἐξορύσσω.
ἐξορύσσω in c. ex ὀρύσω 1208
ἐξορυΐζω, in c.ex ὀρύσσω 1203
ἐξορύσσω, cũ d. in c. cum præp. 120
ἐξόρχεομαι, in c. 1206

ἐπαγέομαι, & ἐπαγείρομαι, & ἀγείρομαι, & ἀγερέσθαι 459
ἐπαείρομαι, in ἀνίρχομαι 521
ἐπαείρω, in dec. ex ἀείρω 548
ἐπαΐσσω, in c. 598
ἐπαΐω, cum d. in comp.ex ἀΐω. 159
ἐπαΐσσω, cum d. 160
ἐπαίσσω, in c.ex ἀνίημι 564
ἐπαίτιος, ἐπαιτιάομαι, in dec.ex ἀναίτιος 695
ἐπαΐω, in ἀΐτος 1128
ἐπαιτίω, in ἀΐτος 1137
ἐπαιωρῶω, cum d.in ἀνωρθόω 1193
ἐπακτέλλω, cum ἐπαβατέλλω.
ἐπακτης, cum d.in c. 166
ἐπακτὸς, cum d.in c. 167
ἐπακτὸν, in c.ex Ἀγύω 169
ἐπάνω, ἐπάνωθεν, ἐπάνωθι, in c.ex Ἄνω 170
ἐπάρδω, in c. 172
ἐπαρδὸς, cum d.in c. 171
ἐπαυδάω, ἐπαοιδὸς, cum d.in ἀναιδὴς 408
ἐπαυδάομαι, in ἀναυδάομαι 624
ἐπαυερόομαι, ἐπαυαίρω, in dec. ex ἀναιρέω 75
ἐπαυρίσκω, in ἀναίρω.
ἐπαυρακλέω, in ἀναρακλέω 719
ἐπαυρακμητὴρ, in ἀναρμήτωρ 740
ἐπαυτόμαι, in ἀνάκειμαι 760
ἐπαυχαιρεσία, in ἀπαυχαλαίω 778
ἐπαυχάλησις, in ἐπαναχάλησις.
ἐπαυχάλισις, in ἀναχαλίω 807
ἐπαυχενόομαι, in ἀναχοιτὸν 810
ἐπαυχομίζω, in ἀναχομίζω 832
ἐπαυχρίσμαι, in ἀναχρίω 867
ἐπαυχρίω, in ἀναχρίω 871
ἐπαυχρόω, in ἀναχρόω 878
ἐπαυχωνίδες, & ἐπαυχωνίδες, cũ d.in ἀναχωνίδω 882
ἐπαυχωνίδες, & ἐπαυχωνίδες, cũ d.in ἀναχωνίδω 891
ἐπέβη, in βαίνω. 182
ἐπεγρὸς, in ἐγρὸς.
ἐπεγρὸς, cum d.in c.ex Ἀγρυπνος. 184
ἐπέδη, in c.ex Ἀρέω ibid.
ἐπεδόμαι, in com. ex Ἀφίσκω. 185
ἐπεζεύγνυμι, in c.ex Ἀρήγω 186
ἐπεισρέω, cum d. in c.ex Ἀεισρέω 188
ἐπεκλυσμὸς, in ἐπικλυσμὸς 189
ἐπεμβαίνω, in ἀναβαίνω 984
ἐπεμβάλλω, in ἀναβάλλω 1033
ἐπεμβατεύω, in ἀναβατεύω 1061
ἐπεμπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1254
ἐπεναπτέω, in ἀναπτέω 1303
ἐπεναπτλέω, in ἀναπτλέω 1333
ἐπεναπτύω, in ἀναπτύω 1343
ἐπεναποδίζω, in ἀναποδίζω 1374
ἐπεναπτλέω, in ἀναπολέω 1359
ἐπεναρρίπτω, in ἀναρρίπτω 1434
ἐπεναστείχω, cum deriu. in ἀναστέω 1451
ἐπεναστρέφω, cum d.in ἀναστρέφω 1505
ἐπεναστάσις, in ἐπικίνημι. 210
ἐπεναστέλλω, in ἀναστέλλω 1524
ἐπεναύσημα, in ἐπαύσημα.
ἐπενεγκεῖν, cum d. in ἀναφέρω 1554
ἐπενεπάσης, ἐπεναστείνω, in ἀναστείνω 1588
ἐπενεπτέω, in ἀναπτέω 1596
ἐπενεπτίμω, in ἀναπτίμω 1621
ἐπεναπτέχω, in ἀναπτέχω 1663
ἐπεναπτύσσω, in com.ex πτύσσω 1672
ἐπεναρέω, cum der. in ἀναφέρω 1736
ἐπεναχωρέω, cum d.in ἀναχωρέω 1232
ἐπενδύω, in c. 155
ἐπενεγείρω, cum der. in ἀνεγείρω 438
ἐπένεμι, in compos. ex ἄνεμι 573
ἐπένεπεν, in ἀνέπτην 491
ἐπεπτάνυσμαι, cum d. in ἐνύσμω 655
ἐπέπτην, pro ἐπέπτω. 695
ἐπεπτανύω, in ἐπτανύω 1593
ἐπεπτερυφάω, in ἐκπερυφάω 692
ἐπεπτανύω, ἐπεπτανύω, in c.ex Ἐπτάω. 484
ἐπεπτέχομαι, cum d.in decom.ab ἐξεπτέχομαι 33
ἐπέρχομαι, in decompos. ab Ἐξέρχομαι, 574
ἐπερωτάω, in ἐξελαύνω 468
ἐπεξελασίς, in ἐπεξέλασις.
ἐπεξήγησις, in decomp.ab ἐξηγέομαι 592
ἐπεξόδιος, in ἔξοδος 1229
ἐπεοικα, in c.ex Εἴκω, similis sum 449
ἐπερχόζομαι, cum d. 507
ἐπερωτάω, cum d.in comp.ex Ἐρωτάω. 509
ἐπέρωρα, in c.ab Ἐγείρω 514
ἐπέρχομαι, in c. 460
ἐπεσύω, in com. ex Ἐφύω, traho. 520
ἐπέρχομαι 521
ἐπεφωτάω, cum d.in c.ex Ἐφωτάω. 524
ἐπεισβαίνω, in ἐπεισβαίνω.
ἐπεισβάλλω, in ἐπεισβάλλω.
ἐπεισβολὴ, in c.ex βολὴ 252
ἐπεισθύω, & ἐπεύθω, in c.ab Ἐ᾽θω. 525
ἐπεστι, in ἔπειμι.
ἐπέστω, in ἐφέστω.
ἐπεστώς, in c. 751
ἐπετειόκαρπος, in com.ex κραδὸς. 758
ἐπέτειος, in ἐπέτης 532
ἐπετειόφυλλος, in c. 1735
ἐπετειόφυλλος, in c. 1772
ἐπέτης, in deriv.ex Ἔπω, sequor. 491
ἐπετήσιος, in ἐπέτειος.
ἐπέτης, in ἐπέτης.
ἐπεὺ Συμέω, in dΥ Συμέω 656
ἐπεὺ Σωίω, in c.ex dΥ Σωίω 535
ἐπεὺκτὴς, in ἐπεὺχομαι.
ἐπεὺφημέω, in dΥ φημέω 1719
ἐπεὺχομαι, cum d.in c. 541
ἐπεὺωνίζω, in dΥ ωνέω 8550
ἐπέχω 550
ἐπήβολος, cum d.cum ἐπιβολὴ.
ἐπηγκυνίδες, in ἐπάφεω 1729
ἐπήρορος, cum d. in com.ex ἀρορεῖ, cum pr. 18
ἐπήτριος, in ἐπέτειος.
ἐπήτριος, in ἐπέτειος.
ἐπήτριος, in ἐπέτειος.

ἐπιχρώσκω, vel ἐπιχνώσκω 319
ἐπίχυλωσις, cum d.in c.ex Χυλωσις, 327
ἐπιγλωσσατόμαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Æschyl. in Prometh. 328
ἐπιγλωσσος, &c. cum d. 328
ἐπιχαλάσματος, in com.ex χαλάω 741
ἐπιχεόμαι, ἐπιχεώμαν, ἐπίχυσις, in ἐπιχωσκω.
ἐπίχρα, cum d. 308
ἐπιχυσις, ἐπιχυνις, &c. in c. ex Γόρυ 331
ἐπιχρέσθαι, ἐπίχραμα, cum d. in ἐπιχρέω.
ἐπιχρέφει, cum d. 336
ἐπίχυμος 343
ἐπιψιθυρίσματα, in c.ex Δαίω, disco. 350. & in c.ex Δαίω, epulum præbeo ibid.
ἐπιδαίσιος, in c.ex Δαίω, divido. 351
ἐπιδαιτάσιμα, in c.ex δαίω, epulum præbeo ibid.
ἐπιδαίσιος, in comp. ex δαιτὸς ibid.
ἐπιδαίνω, in c.ex Δαίνω, cum pr. 353
ἐπιδακρύω, in c. 355
ἐπιδακτύλιος, in c.ex Δάκτυλος 357
ἐπιδαυσις, in c.ex Δαυὸς 359
ἐπιδαφιλεύομαι 360
ἐπιδεής, in ἐπιδέομαι.
ἐπιδεξιτερμα, in ἐπιδέξιτερμαι.
ἐπιδεσμος, in c.ex Δέω 365
ἐπιδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικὸς 364
ἐπίδεμνον, cum d.in c. 367
ἐπιδέρατος, in c. 368
ἐπιδέμιος, in c.ex Δέμιον 370
ἐπιδέξιος, in c.ex Ε'λεύθω 474
ἐπιδέξιον, cum der.in c.ex Δεξιὰ 374
ἐπιδέομαι, in c.ex Νέω 387
ἐπίδεισις, in c.ex δέος 374
ἐπιδέρκω, cum d.in c. 376
ἐπιδερματὶς, ἐπιδερμὶς, cum ἐπίδειξις.
ἐπίδεσις, ἐπίδεσμος, cum d.in ἐπιδέω.
ἐπιδιαστίζω, in comp.ex Διασπίζω. 376
ἐπιδεύομαι, ἐπιδεὴς, in ἐπιδέομαι.
ἐπιδέχομαι 381
ἐπιδέω, in c. 384
ἐπιδεῶς, in ἐπιδέομαι.
ἐπίδηλος, in c. ex Δῆλος 389
ἐπιδημεύω, &c. in ἐπίδημος.
ἐπιδημιεργοὶ, in δημιεργὸς 500
ἐπίδημος, cum d.in com.ex Δῆμος 390
ἐπιδιαδαίνω, in διαδαίνω 232
ἐπιδιαγινώσκω, in διαγινώσκω.
ἐπιδιαθήκη, in ἐπιδιατίθημι.
ἐπιδιαίτησις, in c.ex Δίαιτα 394
ἐπιδιάκειμαι, in διάκειμαι 761
ἐπιδιακένω, in διακένω 872
ἐπιδιακάμπτω, in διαλάμπω 926
ἐπιδιαίρω, in διαίρω 1090
ἐπιδιαλέω, in διαλέω 1333
ἐπιδιασκεδάζω, cum d. in c.ex διασκεδάζω 1478
ἐπιδιαστήσαι, in διαπόσω 1582
ἐπιδιατίθημι, in διατίθημι 1622
ἐπιδιατρίβω, in διατρίβω 1669
ἐπιδίδυμις, in c.ex Δίδυμος 397
ἐπιδίδωμι 399
ἐπιδίετὴς, in διετὴς 532
ἐπιδίζημαι, in c.ex Δίζω 401
ἐπιδίηγησις, in decom. ex διήγημα 593
ἐπιδίκάζω, cum d. 405
ἐπιδίκη 404
ἐπιδίμιος, in δίμιος 1022
ἐπιδινέω, in c.ex Δίνη 406
ἐπιδιορθόω, in decom.ex διορθόω. 1193
ἐπιδιπλόω, cum d.in comp. ex Διπλόος 408
ἐπιδίφριος, cum d.in c.ex Δίφρος. 410
ἐπιδίψιος, in c.ex Δίψα ibid.
ἐπιδίω, in c.ex ἰδίω 669
ἐπιδίωκω, in c.ex Διώκω 411
ἐπίδομα, in ἐπιδίδωμι.
ἐπίδοξος, cum d.in com. ex δόξα. 415
ἐπιδρεπὶς, in c.ex Δόρυ 418
ἐπιδρέπτης, cum d.in c.ex Δρέπανον ibid.
ἐπίδυσις, cum d.& ἐπιδυτὴς, in ἐπιδίδυμι.
ἐπιδυσμὸς, in c.ex Δῦσις 420
ἐπιδυτὴς, in ἐπιδύομαι.
ἐπιδωρὶς, in c.ex Δῶρον 421
ἐπιδωτὴ, in ἐπιδίδωμι.
ἐπιδωτίνη, in c.ab ἔτικλον 450
ἐπιειμὴς, cum d.in ἐπὶοικα.
ἐπιεικὴς, in ἐπιείκεια 448
ἐπιείκω, in c.ex Εἶκω, cedo ibid.
ἐπιεικὴς, in ἐπιεικὴς.
ἐπιείρομαι, in c.ex Ε'ιρὼ 561
ἐπιέσμιος, in ἐρεσμὸς.
ἐπιζάκης, in ἐπιζάω.
ἐπιζάφελος, cum der.in Ζαφελὴς. 576
ἐπιζάω, in c. ex Ζάω 577
ἐπίζευμα, in ἐπίζευξις.
ἐπιζεύγνυμι, cum d. 579
ἐπιζεύω, in c. 582
ἐπίζηλος, in c.ex Ζῆλος 583
ἐπιζηλοτυπία, in ζηλότυπος 1680
ἐπιζήμιος, cum d.in com.ex Ζημία 584
ἐπιζητέω, cum d.in c. 585
ἐπιζυγάσια, in ἐπιζύγιον. 586
ἐπίζωσις, in ἐπίεσται.
ἐπιζωτὴς, in ἐπίεσται.
ἐπιθαλάμιος, cum d.in c.ex Θάλαμος 616
ἐπιθαλάσσιος, &c.in c. 617
ἐπιθαλὴς, in c.ex Θάλπω 619
ἐπιθαμὶς, in c.ex Θάμβος. ibid.
ἐπιθανάτιος, cum d.in c.ex Θάνατος 642
ἐπ. θανὴς, in c.in θανὴς ibid.
ἐπιθαρσὶς, cum d.in c. 621
ἐπιθαυμάζω, in com.ex Θαυμάζω 623
ἐπιθεάζω, & ἐπιθεάζω, cum der. 628
ἐπιθεσπέσιος, in comp.ex Θεσπέσιος 629
ἐπίθεμα, ἐπίθετος, in ἐπιτίθημι.
ἐπιθεσμὸς, cum d. in c.ex Θεσμὸς 631
ἐπίθετος, cum d.in ἐπιτίθημι.
ἐπιθέω, in c.ex Θέω 632
ἐπιθεωρὶς, in c.ex Θεωρὸς 633
ἐπιθήγω, in c.ex Θήγω ibid.
ἐπιθήκη, ἐπίθημα, cum d.in ἐπιτίθημι.
ἐπιθηρεύτωρ, qui aliis θηρεύτορις præest. Gaza expon. duplaris ferarius, ἐπιθηρεύτρια, duplaris feraria 200
ἐπιθὴγω, cum d. in c. ex Θίγω 639
ἐπιθλίζω, in c.ex Θλίζω 640
ἐπιθοάζω, in c. ex Θοὸς 644
ἐπιθολόω, in c.ex Θολὸς ibid.
ἐπιθορὼν, cum d.in c.ex Θόρυς 645
ἐπιθορυβὶς, in comp. ex Θόρυβος ibid.
ἐπιθράυειν, in c.ex Θραύω 646
ἐπιθρίξω, in c.ex Θρὶξ 647
ἐπιθρομβόω, in c.ex Θρόμβος 650
ἐπιθρώσκω, in c.ex Θρώσκω 652
ἐπιθύω, cum ἐπιθύνω 662
ἐπιθυμὴω, cum d.in ἐπιθυμίδιος 656
ἐπιθυμία. ibid.
ἐπιθυμάω, cum d.in c.ex Θυμὸς 654
ἐπιθυὶς, &c. 656
ἐπιθυμέδειπνος, in c. 367
ἐπιθυσμὸς, in c. 675
ἐπιθύω, in c.ex Θύω, in c. cum pr. 661.& 662
ἐπιθωρηκίζω, cum d. in c. ex Θώρηξ 664
ἐπιθωῦσσω, in c.ex Θωὺσσω ibid.
ἐπιΐδιμος, in ἴδιμος 689
ἐπιΐσωμι, in c.ex ἴσωμι 712
ἐπικαγχάζω, in c. 787
ἐπικαθέζομαι, in καθέζομαι 448
ἐπικαθίδω, in καθίδω 534
ἐπικαθίημι, in d. ex καθίημι 603
ἐπικαθίσμι, in dec.ex Καθίσμι. 702
ἐπικαμὶς, in c.ex Καμὸς 720
ἐπίκαμψις, cum d.in c. 721
ἐπικαμὼν, in c. cum pr. 723
ἐπικαλαύλομαι, in com. ex καλαύλομαι 728
ἐπικαλὼ 731
ἐπικαλύπτω, cum d.in c. 736
ἐπικάμπτω, cum d.in c.cum præp. 740
ἐπικαρδίδες, in Καρδὸς 742
ἐπικαρ, in c.ex Κὰρ 747
ἐπικάρσιος, cum d. in c. 750. & 752
ἐπικάρσιος, in c.ex Κάρσιος 752
ἐπικαρυκεύω, in Καρύκη 753
ἐπικατακαίνω, κατακαίνω 233
ἐπικατάγομαι, in decomp.ex κατάγω 46
ἐπικατάρχομαι, in dec.ex κατάγω. 53
ἐπικαταφαρδάνειν, in c.ex Δαρδάνω 359
ἐπικατακλείω, in κατακλείω 800
ἐπικατακοιμάομαι, in κατακοιμάομαι 819
ἐπικατακαμπτὴς, in dec.ex κατακαμπτὴς 921
ἐπικατασταγὴς, in dec.ex κατέσταγ. 181
ἐπικαταῤῥαίνω, in καταῤῥαίνω. 1418
ἐπικατυρρήγνυμι, in κατυρρήγνυμι 1423
ἐπικατυρρήγνυμι, in κατυρρήγνυμι 1430
ἐπικατσεὶς, in κατσεὶς 1452
ἐπικατσκάπτω, in κατσκάπτω. 1470
ἐπικατασσείνδω, in κατασσείνδω. 1507
ἐπικατυρέκω, in κατερέφω 1546
ἐπικατσφάλλω, in κατσφάλλω. 1560
ἐπικατέμνω, in κατατέμνω 1604
ἐπικατωρυγὴ, &c. in κατωρύγω.
ἐπικατεχθρύνω, in κατεχθρὸν 1809
ἐπικατακλίδομαι, in κατακλίδομαι 1840
ἐπικατεράω, in κατεράω 495
ἐπικατηκίω, in decomp.ex κάτοικος 1141
ἐπικαθύειν, in com. ex Κασσύω. 754
ἐπικαχλάζω, in c. 1772
ἐπίκαιρμα, ἐπίκασις, in ἐπικαίω.
ἐπικαχλάζομαι, cum d.in c.ex κραυγάζομαι 757
ἐπικαχλάζω, in κάχλης 758
ἐπικαὶς, in ἐπικαίω 748
ἐπίκεμαι 761
ἐπικεντέω, in c.ex Κρίω 763
ἐπικελάδω, in c.ex κελαδέω 766
ἐπικέλλω, in c.ex Κέλλω 765
ἐπικέλσω, in c.ex Κέλλω 765
ἐπικερτομέω, cum d. in c.ex κερτόμιος 771
ἐπικέρσις, in c.ex Κίεμαι 774
ἐπικερσεύω, in ἐπικερτομέω.
ἐπικερτομέω, cum ἐπικερτόμιος
ἐπικεφὴς, in c.ex Κέφαλὴ 775
ἐπικερτομὲς, cum der. in κέρτομος.
ἐπικεφάλαιος, in com.ex κεφαλὴ 1626
ἐπικεφάλιος, in com.ex Κεφαλὴ 777
ἐπικήδει, in c.ex Κῆδος, funus. 779
ἐπικήπτω, in c. ex Κῆπος 781
ἐπίκηρος, cum d. in c.ex Κῆρ ibid.
ἐπικηρυκεύομαι, in com.ex κῆρυξ 784
ἐπικηρύσσω, cum d.in c. 786
ἐπικηρύττω, cum d.in c.ex κηρύσσω. ibid.
ἐπικίδνημι, in c. 1471
ἐπικινδυνεύομαι, in comp.ex κινδυνεύω 791
ἐπικίνδυνος, cum d.in c.ex Κίνδυνος 990
ἐπικλαίω, in c.ex Κλαίω 798
ἐπίκλαυτος ibid.
ἐπικλάω, in c.ex Κλάω 798
ἐπικλεὴς, in c.ex κλέος 801
ἐπικλείω, in c. 800.801
ἐπίκλησις, ἐπίκλητος, in ἐπικαλέω.
ἐπίκλησις, cum d. in c.cum præp. 804
ἐπικλίνω, cum d. 807
ἐπίκλοπος, in c.cum pr. 809
ἐπικλύζω, cum d. in c.ex Κλύζω. 802
ἐπικλύω, in c.ex Κλύω 809
ἐπικναίω, ἐπικνατίζω, in com. 894
ἐπικνέφω, in c.ex κνέφας, osculor. ibid.
ἐπικνὶς, in c. 897
ἐπικνυὶς, in ἐπικνέφω.
ἐπικνυὶς, in c.ex κύων 899
ἐπίκοινος, cum d.in c.ex κυρτός, ibid.
ἐπικοὶνη, in c. 900
ἐπίκοος, in ἐπικούω.
ἐπικονδυλίζω, in κονδύλη 904
ἐπικορύνη, in c.ex κορυνὸω 901
ἐπικωλύω, cum d.in c.ex κωλύω. 906
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c.ex κῶμος 907
ἐπικωμάδιον, in κωμῳδὸς 55
ἐπικωμάζω, cum d.in com.ex κώπη. remus 908
ἐπικαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω. 912
ἐπιλάζομαι, in com.ex Λαζόμενος. 913
ἐπιλαὶς, vide in Τ'πιλαὶς.
ἐπιλαμπάδιος, in c. 919
ἐπιλάμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἐπιλαμπὴς, in ἐπιλάμπω.
ἐπιλαμπὶς, in ἐπιλάμπω 200
ἐπιλανὼ, in c.ex Λείω 934.937
ἐπιλείπω, in c.ex Λείω 951
ἐπιλείτω 954
ἐπιλεύω, in c.cum pr. 954
ἐπιλεχὴς, in ἐπιλέπτω. 958
ἐπιλεκτὸς, ἐπίλεξις, in ἐπιλέγω. ibid.
ἐπίλευκος, cum d. in c.ex Λεύκος 934
ἐπιλεύσσω, in c.ex Λεύσσω 962
ἐπιλεύω, in c.ex Λεύω ibid.
ἐπιλεύων, in c.ex Λευκὸς 963
ἐπιλιάζομαι, cum d.in c.ex λίαζος. 964
ἐπιλιθάς, cum d.in ἐπιλαμβάνω. 965
ἐπιλιμπάνω, in com. ex Λιμπάνω. 966
ἐπιλιπαίνω, in c.ex Λίπος 970
ἐπιλίζω, ἐπίλλω, in c. 680
ἐπιλοβὶς, in c.ex Λοβὸς 972
ἐπιλογὴ, in ἐπιλέγω 934
ἐπιλογίζομαι, cum d.in comp. ex λογίζομαι 947
ἐπίλογος, in ἐπιλέγω 937
ἐπιλοίμιος, ἐπὶ in λοιμὸς 973
ἐπίλοιπος, in ἐπιλείπω. præt. pafl. 974
ἐπιλύομαι, in ἐπιλύω.
ἐπίλυτος, cum d.in c. 981
ἐπίλυσις, cum d. 985
ἐπιμαίνομαι, in c. cum præpofit. 992
ἐπιμαίομαι, in c.ex Μάω, cupio. 1015. & in Μάω, quæro 1014
ἐπίμαλος, in c. ex μαλὸς 996
ἐπιμανὴς, in ἐπιμαίνομαι.
ἐπιμανδάνω, in com. cum præp. 998
ἐπίμαρτυρος, cum d.in c.ex Μάρτυρος. 1003
ἐπιμαρτύρομαι, cum d.in c. 1005
ἐπιμασσάομαι, in c.ex Μασσάομαι 1006
ἐπιμασσάω, in com.ex Μάσσω, tango 1008
ἐπιμάσσω, in c.ex Μάσσω, abftergo ibid.
ἐπιμασχάλη, in c.ex μασχὸς 990
ἐπίμαστος, ibid. & in c. ex Μαστὸς 1008
ἐπιμαχος, cum d. in c. cum præp. 1011
ἐπιμεσὴλάω, in c.ex Μεσὴλάω 1018
ἐπιμέλαξ, cum d.in com.ex Μέλας 1024
ἐπιμελέομαι, ἐπιμελὸμαι, cum d. ἐπιμελὴς, in c.ex Μέλει 1026
ἐπιμελήτης, cum d.in ἐπιμελέομαι.
ἐπιμέλλω, in c.ex Μέλλω 1028
ἐπιμέλπω, in c.ex Μέλπω 1030
ἐπιμελὼς, in ἐπιμελὴς.
ἐπιμεμφομαι, cum d.in c.ex Μέμφομαι ibid.
ἐπιμένω, in comp. cum præpofit. 1033
ἐπιμεσὴς, cum d.in com.ex μέσος 1021
ἐπίμετος, in c.ex Μέτρον 1036
ἐπὶ μετρος, in c.ex Μέτρος ibid.
ἐπιμέτρον, cum d. 1040
ἐπιμήδομαι, in comp.ex μήδομαι. 1043
ἐπιμηνὶς, cum d.in com. ex Μὴν ibid.
ἐπιμήνιος, in c.ex Μὴν 1044
ἐπιμὴνις, in c. 1045
ἐπιμὶλιος, in c.ex Μὶλος, menfis. 1047
ἐπιμὶγχειθαι, in c. 1052
ἐπιμίγνυμι 1054
ἐπ' μ ιστος ibid.
ἐπιμὶξις, idem quod ἐπιμίγνυμι.
ἐπίμιξις, & ἐπιμιξία, in ἐπιμίγνυμι
ἐπιμὶσγομαι 1054
ἐπιμίσθιος, in c. 1058
ἐπιμοιράομαι, in com. cum præp. 1061
ἐπιμοιρεάω, in c.ex μοῖρα 1023
ἐπίμολος, in c.ex Μολεῖν 1064
ἐπίμομφος, in ἐπιμέμφομαι.
ἐπιμονόφθαλμος, in c.ex Μόνος 1167
ἐπιμύειν, in c. ex μύειν 1022
ἐπιμύζω, in Μύζω 1072
ἐπιμυθέομαι, in c.ex Μύθος, verbum 1073
ἐπιμυθάω & ἐπιμύθιον, in c. ex Μύθος, fabula 1074
ἐπιμυλλᾶν, cum der. in com.ex Μύλη 1076
ἐπιμυξὶς, in ἐπιμύζω, idem Hefychius dicit eſſe σημοιικὸν κάλυμμα ἢ κεφαλὴς, innuens derivari ex nomine κεφὰς ſeu κεφὴς, caput.
ἐπικεφὴς, in ἐπικεφάνυμι.
ἐπικεφὴς, in κεφαλὴ 861
ἐπικεφὴς, in ἐπικεφὴς.
ἐπικεφάμενα, ἐπικρεμάνυμι, ἐπικρεμάμενα, cum d.in comp.ex Κρεμάω. 867
ἐπικρημνὸς, in c.ex Κρημνὸς 868
ἐπικρηπὶδιον, in κρηπὶς 770
ἐπικρεὶν 872
ἐπικρεὶν, in Γ'κρεὶον 678
ἐπικρεὶσσων, in ἐπικρεὶν, in ἐπικρεὶον.
ἐπικρὶς, cum d.in c.cum præp. 877
ἐπικρὸν, cum d.in comp.ex κρὸν. 879
ἐπικρύπτω, cum d.in c.ex κρύπτω. 881
ἐπικτὸμαι, in comp.ex κτὸομαι. 883
ἐπικτὶνιον, in c.ex Κτεὶς 885
ἐπίκτητος, in ἐπικτὸμαι
ἐπικτίζω, in c.ex κτίζω 886
ἐπικυτὶνη, in c.ex κυτὶνη 1682
ἐπικυὼδὴς, in c.ex κυὼν 889
ἐπικυὼν, cum d.in c.ex κυὼν 902
ἐπικυὼν, in c.ex κύων ibid.
ἐπικυλὶω, in c. ex κυλὶω 891
ἐπικυλὶνδω, in κυλὶνδω ibid.
ἐπικυλὶνδω, cum d.in c.ex κυλὶνδω ibid.
ἐπικυλινδὴσω, in cδ. ex κυλὶνδρος, ibid.
ἐπικυμαίνω, ἐπικυματίζω, in com. 894
ἐπικυνὶν, in c.ex κύων, oſculor. 897
ἐπικυὼς, in ἐπικύων.
ἐπικυρὶς, in c.ex κύρω 899
ἐπίκυρσις, cum d.in c. ex κυρτός, ibid.
ἐπικύρω, in c. 900
ἐπικυὼ, in ἐπικύθω.
ἐπικωδωνίζω, in κώδων 904
ἐπικωκύω, in c.ex κωκύω 901
ἐπικωλύω, cum d.in c.ex κωλύω. 906
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c.ex κῶμος 907
ἐπικωμάδιον, in κωμῳδὸς 55
ἐπικωμάζω, cum d.in com.ex κώπη. remus 908
ἐπικωμάζω, in com. ex Λαγχάνω. 912
ἐπικωλύω, in com.ex Λαζόμενος. 913
ἐπικαὶς, vide in Τ'πιλαὶς.
ἐπικαμπάδιος, in c. 919
ἐπικάμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἐπικαμπὴς, in ἐπιλάμπω.
ἐπικαμπὶς, in ἐπιλάμπω 200
ἐπικανὼ, in c.ex Λείω 934.937
ἐπικείπω, in c.ex Λείω 951
ἐπικείτω 954
ἐπικεύω, in c.cum pr. 954
ἐπικεχὴς, in ἐπικέπτω. 958
ἐπικεκτὸς, ἐπίκεξις, in ἐπικλήγω. ibid.
ἐπίκευκος, cum d. in c.ex Λεύκος 934
ἐπικεύω, in c.ex Λεύω ibid.
ἐπικεύων, in c.ex Λευκὸς 963
ἐπικεύομαι, cum d.in c.ex λίαζος. 964
ἐπικεθάς, cum d.in ἐπικαμβάνω. 965
ἐπικιμπάνω, in com. ex Λιμπάνω. 966
ἐπικιπαίνω, in c.ex Λίπος 970
ἐπικιπὶζω, in c.ex Λοβὸς 680
ἐπικοβὶς, in c.ex Λοβὸς 972
ἐπικογχὴ, in ἐπικάθω 934
ἐπικογίζομαι, cum d.in comp. ex λογίζομαι 947
ἐπικογὸς, in ἐπικέγω 937
ἐπικοίμιος, ἐπὶ in λοιμὸς 973
ἐπίκοιπος, in ἐπικείπω. præt. pafl. 974
ἐπικύομαι, in ἐπικύω.
ἐπίκυτος, cum d.in c. 981
ἐπίκυσις, cum d. 985
ἐπικυαίνομαι, in c. cum præpofit. 992
ἐπικυὼ, in c.ex Μάω, cupio. 1015. & in Μάω, quæro 1014
ἐπίκαλθ, in c. ex καλὸς 996
ἐπικαμὴς, in ἐπικαίνομαι.
ἐπικαμβάνω, in com. cum præp. 998
ἐπίκυρσος, cum d.in c.ex Μάρτυρος. 1003
ἐπικυρτύρομαι, cum d.in c. 1005
ἐπικαμάομαι, in c.ex Μασσάομαι 1006
ἐπικάσσω, in com.ex Μάσσω, tango 1008
ἐπικάσσω, in c.ex Μάσσω, abftergo ibid.
ἐπικασχάλη, in c.ex μασχὸς 990
ἐπίκαστος, ibid. & in c. ex Μαστὸς 1008
ἐπικαχὴς, cum d. in c. cum præp. 1011
ἐπικαισὴλάω, in c.ex Μεσὴλάω 1018
ἐπικέλας, cum d.in com.ex Μέλας 1024
ἐπικεύεσα, ἐπικελέομαι, cum d. ἐπικελὴς, in c.ex Μέλει 1026
ἐπικελήτης, cum d.in ἐπικελέομαι.
ἐπικέλλω, in c.ex Μέλλω 1028
ἐπικέλπω, in c.ex Μέλπω 1030
ἐπικελὼς, in ἐπικελὴς.
ἐπικεμφομαι, cum d.in c.ex Μέμφομαι ibid.
ἐπικένω, in comp. cum præpofit. 1033
ἐπικεσὴς, cum d.in com.ex μέσος 1021
ἐπίκετος, in c.ex Μέτρον 1036
ἐπὶ κετρος, in c.ex Μέτρος ibid.
ἐπίκετρον, cum d. 1040
ἐπικήδομαι, in comp.ex μήδομαι. 1043
ἐπικηδὴς, cum d.in com. ex Μὴν ibid.
ἐπικήνιος, in c.ex Μὴν 1044
ἐπίκηνις, in c. 1045
ἐπικὶλιος, in c.ex Μὶλος, menſis. 1047
ἐπικὶγχειθαι, in c. 1052
ἐπικίνυομαι 1054
ἐπ' κ ιστος ibid.
ἐπίκιξις, & ἐπικιξία, in ἐπικίγνυμι
ἐπικίσσομαι 1054
ἐπικίσθιος, in c. 1058
ἐπικοράομαι, in com. cum præp. 1061
ἐπικοιρεάω, in c.ex μοῖρα 1023
ἐπίκολος, in c.ex Μολεῖν 1064
ἐπίκομφος, in ἐπικέμφομαι.
ἐπικονόφθαλμος, in c.ex Μόνος 1167
ἐπικύειν, in c. ex μύειν 1022
ἐπικύζω, in Μύζω 1072
ἐπικυθέομαι, in c.ex Μύθος, verbum 1073
ἐπικυλὶω & ἐπικύθιον, in c. ex Μύθος, fabula 1074
ἐπικυλὶνδω, cum der. in com.ex Μύλη 1076
ἐπικυξὶς, in ἐπικύζω, idem Hefychius dicit eſſe σημοιικὸν κάλυμμα ἢ κεφαλὴς, innuens derivari ex nomine κεφὰς ſeu κεφὴς, caput.
ἐπικεφὴς, in ἐπικεφάνυμι.
ἐπικεφὴς, in κεφαλὴ 861
ἐπικεφὴς, in ἐπικεφὴς.
ἐπικεφάμενα, ἐπικρεμάνυμι, ἐπικρεμάμενα, cum d.in comp.ex Κρεμάω. 867
ἐπικρημνὸς, in c.ex Κρημνὸς 868
ἐπικρηπὶδιον, in κρηπὶς 770
ἐπικρεὶν 872
ἐπικρεὶν, in Γ'κρεὶον 678
ἐπικρεὶσσων, in ἐπικρεὶν, in ἐπικρεὶον.
ἐπικρὶς, cum d.in c.cum præp. 877
ἐπικρὸν, cum d.in comp.ex κρὸν. 879
ἐπικρύπτω, cum d.in c.ex κρύπτω. 881
ἐπικτὸμαι, in comp.ex κτὸομαι. 883
ἐπικτὶνιον, in c.ex Κτεὶς 885
ἐπίκτητος, in ἐπικτὸμαι
ἐπικτίζω, in c.ex κτίζω 886
ἐπικυτὶνη, in c.ex κυτὶνη 1682
ἐπικυὼδὴς, in c.ex κυὼν 889
ἐπικυὼν, cum d.in c.ex κυὼν 902
ἐπικυὼν, in c.ex κύων ibid.
ἐπικυλὶω, in c. ex κυλὶω 891
ἐπικυλὶνδω, in κυλὶνδω ibid.
ἐπικυλὶνδω, cum d.in c.ex κυλὶνδω ibid.
ἐπικυλινδὴσω, in cδ. ex κυλὶνδρος, ibid.
ἐπικυμαίνω, ἐπικυματίζω, in com. 894
ἐπικυνὶν, in c.ex κύων, oſculor. 897
ἐπικυὼς, in ἐπικύων.
ἐπικυρὶς, in c.ex κύρω 899
ἐπίκυρσις, cum d.in c. ex κυρτός, ibid.
ἐπικύρω, in c. 900
ἐπικυὼ, in ἐπικύθω.
ἐπικωδωνίζω, in κώδων 904
ἐπικωκύω, in c.ex κωκύω 901
ἐπικωλύω, cum d.in c.ex κωλύω. 906
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c.ex κῶμος 907
ἐπικωμάδιον, in κωμῳδὸς 55
ἐπικωμάζω, cum d.in com.ex κώπη. remus 908
ἐπικαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω. 912
ἐπικωλύω, in com.ex Λαζόμενος. 913
ἐπικαὶς, vide in Τ'πιλαὶς.
ἐπικαμπάδιος, in c. 919
ἐπικάμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἐπικαμπὴς, in ἐπιλάμπω.
ἐπικαμπὶς, in ἐπιλάμπω 200
ἐπικανὼ, in c.ex Λείω 934.937
ἐπικείπω, in c.ex Λείω 951
ἐπικείτω 954
ἐπικεύω, in c.cum pr. 954
ἐπικεχὴς, in ἐπικέπτω. 958
ἐπικεκτὸς, ἐπίκεξις, in ἐπικλήγω. ibid.
ἐπίκευκος, cum d. in c.ex Λεύκος 934
ἐπικεύω, in c.ex Λεύω ibid.
ἐπικεύων, in c.ex Λευκὸς 963
ἐπικεύομαι, cum d.in c.ex λίαζος. 964
ἐπικεθάς, cum d.in ἐπικαμβάνω. 965
ἐπικιμπάνω, in com. ex Λιμπάνω. 966
ἐπικιπαίνω, in c.ex Λίπος 970
ἐπικιπὶζω, in c.ex Λοβὸς 680
ἐπικοβὶς, in c.ex Λοβὸς 972
ἐπικογχὴ, in ἐπικάθω 934
ἐπικογίζομαι, cum d.in comp. ex λογίζομαι 947
ἐπικογὸς, in ἐπικέγω 937
ἐπικοίμιος, ἐπὶ in λοιμὸς 973
ἐπίκοιπος, in ἐπικείπω. præt. pafl. 974
ἐπικύομαι, in ἐπικύω.
ἐπίκυτος, cum d.in c. 981
ἐπίκυσις, cum d. 985
ἐπικυαίνομαι, in c. cum præpofit. 992
ἐπικυὼ, in c.ex Μάω, cupio. 1015. & in Μάω, quæro 1014
ἐπίκαλθ, in c. ex καλὸς 996
ἐπικαμὴς, in ἐπικαίνομαι.
ἐπικαμβάνω, in com. cum præp. 998
ἐπίκυρσος, cum d.in c.ex Μάρτυρος. 1003
ἐπικυρτύρομαι, cum d.in c. 1005
ἐπικαμάομαι, in c.ex Μασσάομαι 1006
ἐπικάσσω, in com.ex Μάσσω, tango 1008
ἐπικάσσω, in c.ex Μάσσω, abftergo ibid.
ἐπικασχάλη, in c.ex μασχὸς 990
ἐπίκαστος, ibid. & in c. ex Μαστὸς 1008
ἐπικαχὴς, cum d. in c. cum præp. 1011
ἐπικαισὴλάω, in c.ex Μεσὴλάω 1018
ἐπικέλας, cum d.in com.ex Μέλας 1024
ἐπικεύεσα, ἐπικελέομαι, cum d. ἐπικελὴς, in c.ex Μέλει 1026
ἐπικελήτης, cum d.in ἐπικελέομαι.
ἐπικέλλω, in c.ex Μέλλω 1028
ἐπικέλπω, in c.ex Μέλπω 1030
ἐπικελὼς, in ἐπικελὴς.
ἐπικεμφομαι, cum d.in c.ex Μέμφομαι ibid.
ἐπικένω, in comp. cum præpofit. 1033
ἐπικεσὴς, cum d.in com.ex μέσος 1021
ἐπίκετος, in c.ex Μέτρον 1036
ἐπὶ κετρος, in c.ex Μέτρος ibid.
ἐπίκετρον, cum d. 1040
ἐπικήδομαι, in comp.ex μήδομαι. 1043
ἐπικηδὴς, cum d.in com. ex Μὴν ibid.
ἐπικήνιος, in c.ex Μὴν 1044
ἐπίκηνις, in c. 1045
ἐπικὶλιος, in c.ex Μὶλος, menſis. 1047
ἐπικὶγχειθαι, in c. 1052
ἐπικίνυομαι 1054
ἐπ' κ ιστος ibid.
ἐπίκιξις, & ἐπικιξία, in ἐπικίγνυμι
ἐπικίσσομαι 1054
ἐπικίσθιος, in c. 1058
ἐπικοράομαι, in com. cum præp. 1061
ἐπικοιρεάω, in c.ex μοῖρα 1023
ἐπίκολος, in c.ex Μολεῖν 1064
ἐπίκομφος, in ἐπικέμφομαι.
ἐπικονόφθαλμος, in c.ex Μόνος 1167
ἐπικύειν, in c. ex μύειν 1022
ἐπικύζω, in Μύζω 1072
ἐπικυθέομαι, in c.ex Μύθος, verbum 1073
ἐπικυλὶω & ἐπικύθιον, in c. ex Μύθος, fabula 1074
ἐπικυλὶνδω, cum der. in com.ex Μύλη 1076
ἐπικυξὶς, in ἐπικύζω,

ἐπιαεζάλλω, in dec. ex ἐπιζάλλω 248
ἐπιαεζήμι, in dec. ex ἐπιζήμι 567
ἐπίαεζ.κ.Θ., ἐπίαεζις, in comp. ex Ιεζίξ 1388
ἐπίαεζόν, in ἐπιζόν 1385
ἐπιαεζόω, cum d. in ἐπίαεζ.θεν. 1386
ἐπιαεζύω, in ἐπιζύω 1391
ἐπιαπαίω, cum d. in com. ex πλαίω ibid.
ἐπιαπίαρτυμαι, in ἐπιπλαίσω.
ἐπιαπίδωμι, cum d. in com. ex πλύσω 1397
ἐπιαπύω, cum d. in com. ex Πτύω. 1398
ἐπιαπωλέομαι, in c. ex πωλέω 1360
ἐπιαπωμαίζω, in c. ex Πλᾶμα 1412
ἐπιαπωτόω, cum d. 1413
ἐπίεκεκ Θ., in c. ex Γ'ικάς 1432
ἐπιῤῥαίνω, in c. ex Γ'αίνω 1416
ἐπιῤῥακτός, in ἐπιῤῥάκτω.
ἐπιῤῥαπίζω, cum d. in com. ex Γ'απίς 1417
ἐπιῤῥαφίω, in c. cum pr. 1418
ἐπιῤῥαφόω, cum d. in c. ibid.
ἐπιῤῥαφώδης, in ῥαφῳδία 56
ἐπιῤῥέζω, in c. 1418
ἐπιῤῥέπω, cum d. in c. cum præp. 1420
ἐπιῤῥέω 1423
ἐπιῤῥήδδω, ἐπιῤῥῆμα, cum d. ἐπιῤῥήσις, ἐπιῤῥητρός, ἐπιῤῥητος, in c. cum pr. 1422
ἐπιῤῥίζιον 1432
ἐπιῤῥίπτω, cum d. in com. ex Γίπτω. 1434
ἐπιῤῥοὴ, in ἐπιῤῥέω.
ἐπιῤῥοθθ Θ., cum d. in c. ex ΓόθΘ. 1436
ἐπιῤῥοια, in ἐπιῤῥέω.
ἐπιῤῥοίζω, in c. ex ΓοΐζΘ 1437
ἐπιῤῥοφάω, & ἐπιῤῥόφημι, in c. ex Γορέω ibid.
ἐπιῤῥυγχάς, in c. ex ΓύγχΘ ibid.
ἐπιῤῥυβμίζω, in com. ibid.
ἐπιῤῥύσις, ἐπιῤῥυτος, ἐπιῤῥέω.
ἐπιῤῥόνιυμι, in c. 1441
ἐπίσαγμα, in ἐπισάττω.
ἐπίσαΘ., cum d. in com. ex ΣάλΘ 1443
ἐπίσαξις, in ἐπισάττω.
ἐπίσαφΘ., in c. ex σαφὴς 1459
ἐπισάττω, in c. ex Σάττω 1447
ἐπίσειστον, in ἐπείσειστον.
ἐπίσειω, cum d. in com. ex Σείω. 1462
ἐπισίλλεται, in c. ex σιλλύω 1453
ἐπισοβῶ, & ἐπισοβοῦμαι, in com. ex σοβῶ 1451
ἐπίσημΘ., cum d. 1457
ἐπίσιζος, cum d. in c. 1441
ἐπισιτὴς, in c. 1463
ἐπίσιτον, in ἐπισίζω.
ἐπίσιτΘ., cum d. in c. 1465
ἐπισιτίδεω, in Σίτα 1466
ἐπισίφλιον, in σίφλὸς 1463
ἐπισκάζω, in c. ex σκάζω 1467
ἐπισκάπλω, in c. ex Σκάπλω, fodio 1469
ἐπισκεδάω, in c. 1470
ἐπισκέλλησις, in com. ex σκέλΘ. 1472
ἐπισκαπὴς, in ἐπισκάπτω.
ἐπισκάπτομαι, in com. cum præp. 1474
ἐπισκάπτω, in c. ex σκάπτω 1477
ἐπισκεδάζω, cum d. 1479
ἐπίσκεψις, in ἐπισκέπτομαι.
ἐπίσκλωσε, cum d. in c. 1481
ἐπισκοπέω, in c. ex σκοπέω 1483
ἐπισκοπὴ, ibid.
ἐπίσκοπος ibid.
ἐπίσκΘ., cum d. in c. 1484
ἐπίσκιρτάω, in d. ex σκιρτάω 1468
ἐπίσκοπος, cum d. in ἐπισκέπτομαι & in comp. ex σκοπὸς, scopus. 1477
ἐπίσκυσεν, cum d. in c. 1488
ἐπίσκυθΘ., in c. 1489
ἐπίσκυσις, in σκυδάω ibid.
ἐπίσκυΘ., in σκυδΘ., scrupus. 1485
ἐπισκάπλω, in c. cum præp. 1491
ἐπίσοφιζομαι, in comp. ex σοφίζομαι ibid.
ἐπισοφίζω, in c. ex σοφὸς ibid.
ἐπισμύχεδς, cum d. in c. ex σμύχω ibid.
ἔφιστος, &c. in comp. ex Γ'σΘ 691
ἐπίσπαρμα, in c. ex Σπαίρω 1499
ἐπίσπασμα, cum d. 1501
ἐπίσπασις, in c. cum pr. 1505
ἐπίσπαστος, ἐπισπαστὸς, in c. cum pr. 1507
ἐπισπάτρωμι, cum d. in comp. 1508
ἐπισπαῦλος, in c. ex Σπαῦλος 1509
ἐπισπασγχίζομαι, in compositi. ex σπλάγχνον 1511
ἐπισπουδὴ, in ὀπισπεύδω.
ἐπισπουδὸς, cum d. in ὀπισπεύω.
ἐπισπουδάζω, cum d. in c. ex σπουδάζω 1503
ἐπίσυρΘ., in ἐπισιδω 1452
ἐπίσυχμὸς, in ἐπίσαζω.
ἐπισαῦσις, in ἐφίσημι 700
ἐπισεζω, in c. 1514
ἐπίσεμος, cum d. & in c. ex σεθμὸς 709 711
ἐπισαλάζω, in ἐπισείζω.
ἐπίσαλμα, ἐπισαλμὸς, in ἐπισείλω.
ἐπίσαμαι, ἐπισαμένως, in Γσημι. 689
ἐπισασία, ἐπίσασις, cum d. ἐπίσασ-τὴρ, ἐπισάτης, cum d. in ἐφίσημι 699. & 700
ἐπισείω, in com. ex σείω, calco, 1517
ἐπισείζω, in c. ex σείζω 1519
ἐπισελλὼ, in c. cum præp. 1522
ἐπίσεφος, cum d. in c. ex σείω 1526
ἐπίσεφος, cum d. in cum præp. 1530
ἐπίσημα, ἐπίσημΘ., in ἐφίσημι. 700
ἐπισήμη, cum d. in ἐπίσαμαι. 700
ἐπίσηνεζω, in c. ex σηείζω 1532
ἐπίσηπτὸς, in ἐπίσαμαι.
ἐπίσιζος, in c. 1533
ἐπισίλλω, in c. ex σίλλω ibid.
ἐπίσοβεω 1536
ἐπίσελλ, cum d. in ἐπισέλλω.
ἐπίσελλαφὸς Θ. 1735
ἐπίσομαζω, cum d. ἐπίσομος 1536
ἐπίσωσζω, in ἐπίσενω.
ἐπίσρατω, cum d. in c. 1542
ἐπίσρατυπόδω, in dec. 1258
ἐπίσρέφω, cum d. 1545
ἐπίσρόγυλΘ., in c. 1549
ἐπίσρεφὴ, cum d. in ἐπίσρέφω.
ἐπίσρώννυμι, cum d. in c. ex σρώννυμι 1539
ἐπίσρωφάω, in ἐπίσρέφω.
ἐπίσυλάω, in c. ex συλάω 1550
ἐπίσυλον, in c. 1551
ἐπίσυφω, in c. ex σύρω 1552
ἐπίσυναρτᾶν, in συναρτάω.
ἐπίσυρΘ., in σύριγξ 1709
ἐπισυλλέγω, in συλλέγω 934
ἐπισύλληψις, in decomp. ex συλαμβάνω 922
ἐπίσυμβαίνω, in συμβαίνω 235
ἐπίσυμμαχία, in συμμαχέω 1011
ἐπισυκάζω, cum d. in dec. ex συκάζω. 38
ἐπισυκάπλω, in decomp. ex συκάπλω 181
ἐπισυκάω, in συκάω 385
ἐπίσυκλίδιον, in συκλίδιον 400
ἐπίσυκόεμι, in συκέμι 575
ἐπίσυκάζω, in συκάζω 554
ἐπίσυκόσις, in σωπόσμι. 607
ἐπίσυσίσμαι, in dec. ex συσίσμι. 607
ἐπίσυσίζω, in c. ex συσίσω 1556
ἐπίσυσπάω, in συσπάω 1584
ἐπίσυσπόδημι, in συσπόδημι 1626
ἐπίσυσόμαι, in c. ex σύσσω 1452
ἐπίσύω, cum d. in c. cum præp. 1557
ἐπίσύσασις, in ἐπισυσίσμαι.
ἐπίσυσρέφω, in συσρέφω 1547
ἐπίσφαζω, cum d. in c. ex σφάζω. 1560
ἐπίσφάλλω, cum d. in c. ex σφάλλω 1563
ἐπίσφαρος, in c. ex Φάω, occido. 1720
ἐπίσφάφω, cum ἐπίσφιζω.
ἐπίσφελίτης, in σφέλας 1563
ἐπίσφίγγω, in c. ex σφίγγω 1566
ἐπίσφοφαρίζω, cum d. in c. 1567
ἐπίσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
ἐπίσφίζω, in c. 1569
ἐπίσφοβέω, in com. 1570
ἐπίσχερὼ 559
ἐπίσχερὶς, cum d. ἐπισχαπὸς, in ἐπίγω.
ἐπίσχημαζω, in c. ex σχῆμα 558
ἐπίσχίζω, cum d. in c. 1571
ἐπίσχαίνω, in c. ex Γχυδὸς 712
ἐπίσχΘ., cum d. in c. ex ἰσχυρὸς. 713
ἐπισχὼ, in c. ex Γσχὼ 713
ἐπίσχω, in ἐπέχω 550
ἐπίσωμαζω, cum d. in c. 1574
ἐπίσωρὸς, in c. ex σωρὸς ibid.
ἐπίσωσμα, & ἐπίσωσμα, in com. ex σῶζω 1453
ἐπίτακτὴ, ἐπίταγμα, cum d. ἐπίτακτήρ, &c. in ἐπιτάσσω.
ἐπιταλαιπωρέω, in ταλαίπωρΘ. 1413
ἐπιτάμνω, in ἐπιτέμνω.
ἐπιταυόω, in c. ex ταυόω 1593
ἐπίτάξ, ἐπίταξις, in ἐπιτάσσω.
ἐπιτεθράφθω, in c. ex Ταθράσω 1579
ἐπιτάῤῥοθΘ. in ἐπιῤῥοθος
ἐπίτασις, in ἐπιτείνω.
ἐπιτάσσω 1582
ἐπιτατικὸς, in ἐπιτείνω.
ἐπιτηρὶς, in c. ex Σκέπω, sepelio 620
ἐπιτηχῶδες, in c. ex Τηχὼς 1585
ἐπιτιθεμαὶς, in ἐπιθήζω 628
ἐπιτείνω 1589
ἐπιτειχίζω, cum d. in c. 1595
ἐπιτελὴς, cum d. 1599
ἐπιτέλλω, in c. ex τέλλω 1596
ἐπιτέμνω 1603
ἐπίτερμάδιμος, in c. ex τέρμα 1608
ἐπιτέρμιν Θ., in c. ex τέρμα 1610
ἐπιτέρπω, cum d. in com. ex Τέρπω ibid.
ἐπιτεταμένως, in ἐπιτείνω.
ἐπίτεχνως, ἐπιτέχνησις, ἐπίτεχνος, in ἐπιτυγχάνω.
ἐπιτεχάομαι, cum d. in c. cum præp. 1615
ἐπιτεχνολογία, in τεχνολόγος 944
Ε'ΠΙΤΗΔΗΣ, cum d. 490
ἐπιτήδη, in τήδη 1635
ἐπιτήκω, in c. ex τήκω 1637
ἐπιτηρέω, cum d. in c. ex Τηρέω 1618
ἐπιτίθημι, cum d. 1623
ἐπίτικτω, in c. ex τίκτω 1630
ἐπίπμΘ., cum d. in c. ex τιμὴ 1639
ἐπιτιμιον, cum d. in c. 1642
ἐπιτίτθΘ., in c. 1635
ἐπιτίλλω, & ἐπίτλημι, in com. ex τλάω 1577
ἐπιπλώσω, ἐπίπλωσις, in ἐπιτέμνω.
ἐπίτολὴ, in ἐπιτέλλω.
ἐπιτολμάω, in c. ex τόλμα 1643
ἐπίτομὸς, cum d. in ἐπιτέμνω.
ἐπίτονΘ., cum d. in ἐπιτείνω.
ἐπιτοξεύομαι, ἐπίτοξις, in c. 1645
ἐπιτοπίζω, in c. 1646
ἐπίτραγΘ., cum d. in c. ex τράγος 1642
ἐπιτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 56
ἐπιτραπεζίος, cum d. in com. 1643
ἐπιτραχηλΘ., in c. 1644
ἐπίτρεφω 1649
ἐπιτρέχω 1652
ἐπιτρέω 1658
ἐπιτείω 1663
ἐπιτριπτὸς, in τείβω 202
ἐπίτριμμα, ἐπίτριμμ Θ., in ἐπιτρίβω. 1670
ἐπίτροπος, in ἐπιτρέπω.
ἐπίτρυζω, in c. ex τρύζω 1671
ἐπιτυγχάνω 1676. & 1677
ἐπίτυμβος, cum d. in c. ex τύμβος 1678
ἐπίτυφον, in πίτυφον 1418
ἐπιτυφλόω, in c. ex τυφλὸς 1684
ἐπιτύφω, in c. ex τύφω 1685
ἐπιτυχὴς, cum d. in ἐπιτυγχάνω.
ἐπιτωθάζω, in πωθάζω 1685
ἐπιφαίνω, in c. cum præp. 1700
ἐπιφαιδρύω, in c. ex φαιδρὸς 1703
ἐπιφαίνω, cum d. 1706
ἐπιφαυσίδιον, in c. ex φαῖλα 1713
ἐπίφατΘ., in c. cum pr. 1717
ἐπιφαύσομαι, ἐπιφαῦμα, cum ἐπιφώσκω.
ἐπιφέρω 1719
ἐπιφημίζω, cum d. in c. ex φημίζω. 1718
ἐπιφθάνω, cum der. in com. ex φθάνω 1743
ἐπίφθορος, in c. ex φθείρω, cum pr. 1764
ἐπιφθύζω, in ἐπιπτύω 1745
ἐπιφιλοπονέομαι, in φιλόπονΘ. 1398
ἐπιφλέσ Θ., in c. ex φλὲξ 1285
ἐπιφλέγω, in c. cum præp. 1152
ἐπιφλύω, in c. ex φλύω, augor 1752
ἐπίφοβος, in c. 1720
ἐπιφοινικίζω, in c. ex φοῖνιξ, palma 1755
ἐπιφοιτάω, cum d. in c. ibid.
ἐπιφορὸς, cum d. in ἐπιφέρω.
ἐπίφορος Θ., in c. ex φέρω 1724
ἐπιφορτίζω, in c. ex φόρτΘ 1757
ἐπίφραγμα, in ἐπιφράσσω.
ἐπιφραδέως, in ἐπιφρασσω.
ἐπίφρασσω, in c. ex φράσσω 1758
ἐπίφρασσω, in c. ex φράσσω 1760
ἐπίφρεσ, in c. 1766
ἐπίφρων, in c. 1762
ἐπιφυάδες, in ἐπιφύω.
ἐπιφυλάσσω, in c. cum pr. 1769
ἐπιφυλὴς, cum d. in c. 1772
ἐπιφυλόκαρπος, in com. 750
ἐπιφύομαι, in ἐπιφύω.
ἐπιφυσάω, in c. cum præp. 1775
ἐπίφυσις, in ἐπιφύω.
ἐπιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
ἐπιφύω 1777
ἐπιφωνέω, cum d. 1782
ἐπιφωσφόρος, in c. ex φῶς 1785
ἐπιφώσκω, in c. cum pr. 1787
ἐπιχαίνω, in c. ex Χαίσκω, cum pr. 1788
ἐπιχαλάζω, in Χαλάζα 1789
ἐπιχαλάω, in com. 1790
ἐπίχαλκος, cum d. in c. 1793
ἐπιχαράσσω, in com. ex Χαράσσω. 1794
ἐπιχαρὴς, in ἐπιχαίρω.
ἐπίχαρις, ἐπιχαρίτως, in com. ex Χα-

ρις 1796
ἐπιχαρὶς, ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος, in Χαρίω.
ἐπιχάτιον 1797
ἐπιχέω, in c. ex Χέω ibid.
ἐπιχθὼν, in c. ex Χθὼν 1798
ἐπιχθύζω, cum d. in c. 1799
ἐπιχθονόβρωτος, cum d. 1801
ἐπιχθονόπωλις, cum d. in dec. ex ἐπιχθόνιος 1593
ἐπιχθονοσκάζω, in Χθόνιος 1501
ἐπιχίω 1806
ἐπιχθὼν Θ., in c. ex Χθὼν 1811
ἐπιχλόάζω, in Χλόη 1813
ἐπιχρὼ, cum d. in com. ex χρόος. 1815
ἐπιχρὼ Θ., in c. 1817
ἐπιχρῄω, in c. ex Χορδὴ 1818
ἐπιχρίμπτω, cum d. in com. ex χρὼς 45
ἐπιχύω, in c. ex Χέω 1809
ἐπιχαίνω, in c. cum præp. 1821
ἐπιχέω, in comp. ex Χέω & colo-to 1822
ἐπιχίμπτω, in comp. ex Κάμπτω 1825
ἐπιχίσω, ἐπιχέσις, ἐπιχεῖν, in c. ex χέω 1826
ἐπιχώρ Θ., cum d. in c. 1829
ἐπιχώω, in ἐπιχέω.
ἐπιχώρ Θ., in c. 1830
ἐπιχάζω, ἐπιχασμὸς, ἐπιχασμὸς, cum d. 1827
ἐπιχωλαίνω, cum d. in ἐπιχέω.
ἐπιχώρ Θ., in c. ex Χωλὸς 1832
ἐπιχέω, cum d. ἐπιχώννυμι, in ἐπιχέω.
ἐπιχώω, cum d. 1833
ἐπιχώρ Θ., cum d. in comp. ex χώρ Θ. 1834
ἐπιχώσις, in ἐπιχέω.
ἐπιχωλὸς, in c. ex Ψάλλω 1836
ἐπιχώω, cum d. in com. ex Ψάω. 1838
ἐπιψήχω, in c. ex Ψήχω 1839
ἐπιψιθυρίζω 1835
ἐπιψιθυρὸς, in c. ex Ψιθυρὸς 1840
ἐπιψύχω, in c. ex ψυχὴ 177
ἐπιψυχόω, cum d. in com. ex Ψυχέω 1841
ἐπλάγχθη, in comp. ex λάγχω 1838
ἐπλήγη Θ., in ἐπιλήσμων.
ἐπλήθη, in c. 1846
ἐπλημμίζω, in ἐμμὸς ibid.
ἔπλητ 47. & in Γαγὴ 716
ἔπλητα, in com. 1127
ἐπλήσμην, in decom. ex Ο'πλήσμην 1134
ἐπλίζω, in c. cum pr. 1135
ἐπλοΐδο, & ἐπλοΐδεσα, in c. cum pr. 1137
ἐπλοκὰς, in πλοκὰς, ἐπλόκιον in ἐπόπλοκ.
ἐπλουτίσθη, cum d. 371
ἐπλουτοποιέω, in πλοῦτος 1093
ἐπλουτὸς, in πλοῦτος 1141
ἐπλοχεύω, in decomp. ex λόχος. 1222
ἐπλοκτέγω, ἐπλοκτὴς, in c. 1144
ἐπλοκύζω, in c. ex πλοῦμος 1136
ἐπλυνὴς, in c. 1145
ἐπνεῦσαι, ἐπνοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
ἐπνέλλω, in c. ex πνέλλω 765
ἐπνελλὴς, cum d. in c. 1152
ἐπνελλύω, in c. ex ἔλλυλζω 1155
ἐπνεύσομαι, in c. ab Ο'λοφύσω ibid.
ἔπνευσ, in comp. ex Ε'πνο, sequor. 401
ἐπνεύσας, cum d. in comp. ex Ο'μεῖδω 1157
ἐπνεῦσαι, in ἔπνοια.
ἐπνευμονία, in com. 1160
ἐπνευμονικὸς, in c. 1161
ἐπνευμόν Θ., cum d. in c. 1162
ἐπονειδίζω, cum d. in c. ex Ο'νειδΘ. 1164
ἐπονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1167
ἐποξίζω, in ἐποξωίω, in c. 1170
ἐποπτίζω, in c. ex Ο'πις 1172
ἐποπτικὸς, in c. ibid.
ἐπόπτομαι, cum d. 1350
ἐπόπτομαι, cum d. in ἐπιόπτομαι. 1176
ἐπορχέω 1190
ἐποφερόμενος, in c. ab Ο'φέρω, ex tendo 1192
ἐποφθρέω, cum d. in c. ab Ο'φθορὸς. 1194
ἐποφλέω, in c. ex ὀφείνω 1208
ἐποφθὼ, in c. ex ὀφθὼ ibid.
ἐποχέομαι, in com. 1206
ἐποχέω, in c. ex Ο'χω 1207
ἐπόχ Θ., in d. ex Ε'πω, dico 492
ἐποχραίζω, cum d. in c. ex Ο'χραίνω 1213
ἐποψύζω, defleo, deploro, dico 1212
ἐπτενὸ propter aliquem. Eurip. in Phœn. Α'λλὸν ἄλλον ἐπωφύλλοντα ζεύγη.
ἐπτοησμένως, in c. 1215
ἐπτυλὴς, in c. ex οὖλον 1218
ἐπτυλόω, cum d. in com. ex ὑλόω. ibid.
ἐπτυφαί Θ., in c. ex Οὐδεὶ 1219
ἐπτυφλίζω, in com. ex Οὐρανὸς. 1220
ἐπτυφώσιν c. cum præp. 1221
ἐπτωνεύζω, ἐπτωχ Θ., in c. ex Οὐχ Θ., ventus secundus 1222
ἐπτοφελῶ in c. 1226
ἐπτοφέλλω, in Ο'φέλλω ibid.
ἐπτοφοβαλμίδιον, cum d. 1185
ἐπτοχέομαι, in ἐπτοχέω.
ἐπτοχρόω, in c. ex Ο'χρὸς 1228
ἐπτοχρύω, in c. ex Ο'χρύω ibid.
ἐπτοχόω, in c. 1231
ἐπτοχὴ, in ἐπέχω 550
ἐπτοχ Θ., in ἐπτοχίω.
ἐπτοῦ, in c. ex Ο'υἷς 1179
ἐπτοῦομαι, cum d. in c. 1232
ἐπτοῦς, cum d. in ἐπόπλοκ.
Ε'ΠΤΑ 490
ἐπτὰ ζύγιος, ἐπτάζυγος, in c. ex Βάζ. 281
ἐπτὰχρέμματος, in comp. ex χρέμμα 339
ἐπτὰ ζωνος, in c. ex Γωνία 347
ἐπτὰβατος, cum d. 532
ἐπτὰ ημερὸς Θ. 604
ἐπτὰκαιδεκέτης, in c. 369
ἐπτὰκαιδεκέτης, in δεκαέτης 532
ἐπτὰμοιρον ὦν, in Μοῖρα 1081
Ε'ΠΤΓΟΝ 497
ἐπτὰ σπρις, in com. 1215
ἑπτὰ χέτεφ 1802
ἑπτὰ ω, in Εἶ ζω 456. & in d. ex ἑπτὰ ω 456
ἐπτὰ ωδὸς, cum d. in Ε'σχον. 498
ἐπτὰ ωμαι, in Ε'σχον 498
ἐπτὰ ω, in Γ'ίζω 1419
ἐπτὰ ω, in Εἶς 457
ἐπτὰ ωνὸς, in Ε'ρεῖω.
Ε'ΠΤΙΠΩ, cum d. 510
ἐπτὰ ωσις, in ἐρείδομαι.
ἐπτὰ ωμὶ Θ., in Ε'ρείπω.
ἐπτὰ ωτὸς, in Εἶ, ω, dico.
ἐπτὰ ωμὸ Θ., in Ε'ρεῖω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἔρεω.
ἐπτὰ ως, in ἔρις, in ἔρις Θ. 510
Ε'ΡΕ'ΠΤΩ 510
ἐπτὰ ωσία, in Ε'ρέσσω
ἐπτὰ ωσιμάχα, in c. fine pr. 1041
Ε'ΡΕ'ΣΣΩ, cum d. 510
Ε'ΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, cum d. 512
ἐπτὰ ωτὸς, ἐπτὰ ωτὸς, cum d. in Ε'ρέσσω.
Ε'ΡΕΤΓΩ, cum d. 512
ἐπτὰ ω Θ. ibid.
ἐπτὰ ωτικὸς, in Ε'ρέζω.
Ε'ΡΕΤΝΑ'Ω, cum d. 513
Ε'ΡΕ'ΦΩ, ἐπτὰ ωφὸς, cum d. ibid.
ἐπτὰ ω, in d. ex Εἶπον, dico 459
ἐπτὰ ωμὸς, ἐπτὰ ωμὸ Θ., &c. in Ε'ρημόω.
ἐπτὰ ωμοδικὸν 494
ἐπτὰ ωμὸς, cum d. in c. ex Ω'μὸς ibid.
ἐπτὰ ωμόω, & ἐπτὰ ωμότης, in ἐπτὰ ωμὸς.
Ε'ΡΗΜΟΣ, cum d. 514
Ε'ΡΗΤΤ'Ω 515
Ε'ΡΙ ibid.
ἐπτὰ ωμὸς, in c. 223
ἐπτὰ ωμὸς, cum d. 1181
ἐπτὰ ωμὸς, & ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Ω'ρύω 1853
ἐπτὰ ωτὸς, in c. ex Οὖς 1216
ἐπτὰ ωφελὼς, cum d. in c. 1856
ἐπτὰ ωφελὼς, in c. ex Γαμὴρ 494
ἐπτὰ ωμὰς, in Ε'ρέω.
ἐπτὰ ωμὰς, in ἐπτὰ ωμὸς 200
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 1409
Ε'ΡΑΝΟΣ, cum d. 495
ἐπτὰ ωνὸς, in Ε'ρέω.
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Οὐρανὸς. 1220
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 496
ἐπτὰ ωσχρήματ Θ., in c. ex χρήματα. 1825
ἐπτὰ ωσμὶ Θ., ἐπτὰ ωσὴς, ἐπτὰ ωσὸς cum d. in ἐπτὰ ωμὸς.
ἐπτὰ ωσχρὸς 1827
ἐπτὰ ωσπὶς 1181
Ε'Ρ Α'Ω 496. & in d. ab Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωδὸς, in ἐρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, & ἐπτὰ ωμὸς, &c. in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωσία, ἐπτὰ ωσιμὸς, &c. in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 200
ἐπτὰ ωμὸς, &c. in ἐρῶ ζομαι.
ἐπτὰ ωτὴς, cum d. in Ε'ρῶ 498
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ab Ε'πεῖν 487
ἐπτὰ ωτὴς, in ἐπτὰ ωτὴς.
ἐπτὰ ωτὸς, ἐπτὰ ωτὸς, in dec. ex ἐφίσημι 700
ἐπτὰ ωλὸς, cum d. in c. ex λαΘ 924
ἐπτὰ ωλὴς, in c. ex λαπὸς 923
ἐπτὰ ωμὸς, in Μῶν Θ. 1081
ἐπτὰ ωμὸς, in c. 497
ἐπτὰ ωτὸς, in com. 1215
ἐπτὰ ω χειρὸν 1802
ἐπτὰ ω, in Εἶ ζω 456. & in d. ex ἐπτὰ ω 456
ἐπτὰ ωδὸς, cum d. in Ε'ρῶ. 498
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρῶ 498
ἐπτὰ ω, in Γ'ίζω 1419
ἐπτὰ ω, in Εἶς 457
ἐπτὰ ωνὸς, in Ε'ρεῖω.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρείπω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐρείδομαι.
ἐπτὰ ωμὸς, in Εἶ, ω, dico.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρεῖω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἔρεω.
ἐπτὰ ως, in ἔρις, in ἔρις Θ. 510
Ε'ΡΕ'ΠΤΩ 510
ἐπτὰ ωσία, in Ε'ρέσσω
ἐπτὰ ωσιμάχα, in c. fine pr. 1041
Ε'ΡΕ'ΣΣΩ, cum d. 510
Ε'ΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, cum d. 512
ἐπτὰ ωμὸς, cum d. in Ε'ρέσσω
ἐπτὰ ωτὸς, ἐπτὰ ωτὸς, cum d. in Ε'ρέσσω.
Ε'ΡΕΤΓΩ, cum d. 512
ἐπτὰ ω Θ. ibid.
ἐπτὰ ωτικὸς, in Ε'ρέζω.
Ε'ΡΕΤΝΑ'Ω, cum d. 513
Ε'ΡΕ'ΦΩ, ἐπτὰ ωφὸς, cum d. ibid.
ἐπτὰ ω, in d. ex Εἶπον, dico 459
ἐπτὰ ωμὸς, ἐπτὰ ωμὸ Θ., &c. in Ε'ρημόω.
ἐπτὰ ωμοδικὸν 494
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Θ 644
ἐπτὰ ωμὸς, in c. fine pr. 1092
Ε'ΡΗΜΟΣ, cum d. 514
Ε'ΡΗΤΤ'Ω 515
Ε'ΡΙ ibid.
ἐπτὰ ωμὸς, in c. 223
ἐπτὰ ωμὸς, cum d. 1181
ἐπτὰ ωμὸς, & ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Ω'ρύω 1853
ἐπτὰ ωτὸς, in c. ex Οὖς 1216
ἐπτὰ ωφελὼς, cum d. in c. 1856
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Γαμὴρ 494
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρέω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 200
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 1409
Ε'ΡΑΝΟΣ, cum d. 495
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρέω.
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ex Οὐρανὸς. 1220
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 496
ἐπτὰ ωσχρήματ Θ., in c. ex χρήματα. 1825
ἐπτὰ ωμὸς, & ἐπτὰ ωμὸς, ἐπτὰ ωμὸς cum d. in ἐπτὰ ωμὸς.
ἐπτὰ ωσχρὸς 1827
ἐπτὰ ωσπὶς 1181
Ε'Ρ Α'Ω 496. & in d. ab Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωδὸς, in ἐρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, & ἐπτὰ ωμὸς, &c. in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωσία, ἐπτὰ ωσιμὸς, &c. in Ε'ρῶ.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐπτὰ ωμὸς 200
ἐπτὰ ωμὸς, &c. in ἐρῶ ζομαι.
ἐπτὰ ωτὴς, cum d. in Ε'ρῶ 498
ἐπτὰ ωμὸς, in c. ab Ε'πεῖν 487
ἐπτὰ ωτὴς, in ἐπτὰ ωτὴς.
ἐπτὰ ωτὸς, ἐπτὰ ωτὸς, in dec. ex ἐφίσημι 700
ἐπτὰ ωλὸς, cum d. in c. ex λαΘ 924
ἐπτὰ ωλὴς, in c. ex λαπὸς 923
ἐπτὰ ωμὸς, in Μῶν Θ. 1081
ἐπτὰ ωμὸς, in c. 497
ἐπτὰ ωτὸς, in com. 1215
ἐπτὰ ω χειρὸν 1802
ἐπτὰ ω, in Εἶ ζω 456. & in d. ex ἐπτὰ ω 456
ἐπτὰ ωδὸς, cum d. in Ε'ρῶ. 498
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρῶ 498
ἐπτὰ ω, in Γ'ίζω 1419
ἐπτὰ ω, in Εἶς 457
ἐπτὰ ωνὸς, in Ε'ρεῖω.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρείπω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἐρείδομαι.
ἐπτὰ ωμὸς, in Εἶ, ω, dico.
ἐπτὰ ωμὸς, in Ε'ρεῖω.
ἐπτὰ ωμὸς, in ἔρεω.
ἐπτὰ ως, in ἔρις, in ἔρις Θ. 510

ἐρίωπος, cum d. 1181
ἐριωπώλης, cum d. 1409
ἐρκεῖον, ἔρκος τ. in Ἔργω.
ἑρκοτόμος, in c. 1259
ἕρκω τ. ἑρκεῖον, in Ἔργω.
ἙΡΜΑ, ἑρμάτ. cum d. 517
ἑρμάδιον, ἑρμάκιος, ἑρμαῖος, in Ἔ ρμῆς 518
ἑρμαικὸς ibid.
ἑρμαῖς, dicitur saxum in mari latens, apud Anacr. & Aristophan.
ἑρμαισις, ἑρμαισμα, ἑρμαΐζω, in Ἔρμα.
ἑρμαφρόδιτος, in com.ex Αφροδίτη 225
ἑρμάων, ωνος, idem quod Ἑρμῆς, in Epig. Dicitur & ἑρμέας & ἑρμείας, à poëtis.
ΕΡΜΗΝΕΥΣ, cum d. 517
ΕΡΜΗΣ 518
ἑρμίν, seu ἑρμάς, in Ἕρμα.
ἑρπωλυφόδις, cum d.in c.ex γλύφω 324
ἑυνομός, in compos. ex Κομέω. 832
ΕΡΝΟΣ, ἑρνάδης, cum d. 518
ἑρσεις, in ἔρσω.
ἕρσωμαι, in ἑκεσμαι.
ἔρσω, in ἔρσω.
ἑρπάκτωδες, in c.ex Αγκυθα 92
ἑρπετόδικτος, in comp. ex pisc. passi. 354
ΕΡΠΩ, cum d. 518
ἐρράστωνιμάδας, in ῥαστώνη 1415
ἐρρίγεδος, & ἐρρίγος, in Ριγω 1431
ῥῖπτον, in c.ex Ρίπ 1433
ἐρρῖπτος, in ῥίπτω ibid.
ἐρρυθμισμένως, in Ρυθμὸς 1437
ΕΡΡΩ, cum d. 519
ἐρρωμενεστέρως, ἐρρεμένως, in Ρωννύω 1440
ΕΡΡΩΟΣ 519
ΕΡΣΗ, cum d. ibid.
ἔρυλλον in Αἴρυλλον, seu Αἴρρυλλον.
ἔρσις, seu ἔρσις, in Ἔρω, necto. 458
ἐρσώδης, in Ἔρση.
ἐρυγγάνω, ἐρυγμὴ, ἐρύγμιόν, ἐρυγματοῖδης, ἐρύγνιαθος, ἐρύγμιος, in Ἐρεύγω.
ἐρυδανὸς, ἐρύθημα, ἐρυθρὸς, cum d. in Ἐρυθρός.
ἐρυθρόχαμαιος, in com.ex χαμαὶ 342
ἐρυθρόδανον, ἐρυθρεσθὴς, in ἐρυθρός.
ἐρυσπέλας ibid.
ἐρυσπέτης, in c. 746
ἐρυσπόκομος, in c. ex Κόμη 834
ἐρυσπότης 1371
ἐρυσπὸς, in Ἐρυθρός
ἐρυσπώσιπες, in c. 1533
ἙΡΥΚΩ, ἐρύκακω, &c. 520
ἔρυμα, in ἐρύομαι, custodio 521
ἐρύομαι, in der. ex Ἐρύω, custodio.
ἐρυσιβώτης, in c.ex Νάτος 1117
ἐρυσὸς, cum d.cum ἔρυμα.
ἐρύομαι, in der.ex Ἐρύω, traho, & in der.ex Ἐρύω, custodio.
ἐρυσπάμπας, in c. ex Αγμα 190
ἐρυσιάζω, cum ῥυσιάζω 1439
ἐρυσίζη, cum d. in Ἐρυθρός.
ἐρυσίθριξ, cui rufi sunt capilli.
ἐρύσιμον, in Ἐρύω, traho 520
ἐρυσίπτειν, cum d.in c. 1275
ἐρυσίπτιλις, in com. 1362
ἐρυσὸς, in ἐρύομαι, pro ἐρύω, traho.
ΕΡΤΩ 520
ἔρχος, in Στέγος.
ἔρχατος, cum d.in Εἴργω 455
ΕΡΧΟΜΑΙ 521
ἐρῶ, in Ἔρω.
ἐρῶ, in ἐρέω.
ΕΡΩΤΑΣ, & ἐρώδιος 524
ἙΡΩΕΩ, cum d. ibid.
ἐρωμανὶς, in ἐρωτομανὶς.
ἐρωμένιος, in ἐρᾶσμαι.
ἐρως, ἐρωτάτειον, in Ἐρᾶω 496
ΕΡΩΤΑΩ, cum d. 524
ἐρωτικὸς, cum d. ἐρώτωρ, in ἔρως.
ἐρωτοπαίγνιον, in comp. ex Παίζω. 1234
ἐρωτοπολεῖν, in c.fine pr. 1335
ἐρωτικὸς 1631
ἐρωτύλος 1659
¶ ἔς, in Εἰς, ἐσαγγέλλω, in ἐσαγγέλλω, ἐσαθρέω, in ἐσαθρέω. Sic & alia compofita cum ἐς, fcripta cum εἰς inveniuntur: ἐσκομπίζω, ἐσκυλέω, &c. quæ cum εἰς fupra fuerunt fcripta.
ἐσαφέω, in com. 156
ἐσαφόω, in com.ex Α' ἐράω 182
ἐσαφίζω, in com.ex Αὖος 215
ἐσθιτὸς, in ἐσθίω.
ἐσθιομαι, in ἀφικνέομαι 677
ἐσκλυδω, in c. 477
ἐσπερύζω, com.ex Ἔ ρπω 519
ἐσπλυτὴν, ingreſſus: in Epigr. pro ἐσπλοῦς.
ἐσθεομαι, in ἔδω.
ἐσθὴς, ἔσθημα, ἔσθησις, in der.ab Ἕ ω, induo 561
ἐσθίω, in Ἔδω.
ΕΣΘΛΟΣ, cum d. 525
ἔσθος, in Ἔδω.
ΕΣΘΩ ibid.
ἐσκαλόω, in com.ex Γ' ἀλλα.
ἐσκιδύομαι, in com. ex Υ' δύω 670
ἔσκιε, in ἔπμι 562
ἐσκεμμένως, in Σκίπτομαι 1473
ἐσκλάδωκα, in c.ex Λάδωκα 960
ἐσμὸς, in d.ex Ἔ ω, mitto 562
ΕΣΠΕΡΟΣ, cum d. 525
ἐσπέρα, in der.ex Ἔ πω, ſequor 491
ἐσπεσασμένως, in σπεδάζω 1509
ἔσπω, in der.ab Ἔ πω, dico 492
ἔσπω, in der.ex. Ἔ ω, ſtatuo 562
ἐσσόμαι, in Ἤσομαι 611
ἐσσυμένως 1451
ἔσσε, in Εἰς 461
ἐσσεναμένως, in σεύω 1525
ἐσσήκω, in d.ex Γ' σημι 692
ΕΣΤΙΑ, cum d. 562
ἑστία, cum d. in Ἐστία.
ἑστοπίμμων, in c.ex Πάω 1256
ἑστως, in d.ab Ἔ ω, mitto 562
ΕΣΧΑΡΑ, cum d. 526
ἑσχατόω, &c. in Ἔσχατος.
ἑσχατόγηρως, in c.ex Γῆρας 315
ΕΣΧΑΤΟΣ, cum d. 527
ἔσω, ἔσωθεν, ἐσώτατος, in ἔσω.
¶ ΕΤΙΑΖΩ, cum d. 527
ἑτάρα, in Ἑ ταῖρος.
ΕΤΑΙΡΟΣ, cum d. 528
ἕταρος, in fine der.ab Ἑ ταῖρος.
ἑτασμὸς, in Ἐτάζω.
ἔτειος, in Ἔτος.
ἑτεοδίκαιος, in c.ex δίκη 357
ἑτεόκρηθον, in c.ex Κρᾶδη 869
ἑτεὸς, in ἔτος.
ἑτεραίζω, in Ἕτερος.
ἑτεραλκὴς, cum d.in com.ex Αλκὴ 11
ἑτερεγκεφαλῖν, in ἐγκέφαλος 779
ἑτερήμαρος 604
ἑτεροζυγὴς, in c.ex ζυγὸς 307
ἑτεροῖγλωσσος, in com.ex Γλῶσσα. 323
ἑτεροῖγλωσσος 328
ἑτεροιοπαθὸς, in com.ex Γραῦς. 329
ἑτεροιοῦμαι, cum d.in c.ex ἰοῦμαι 322
ἑτεροῖος 308
ἑτεροιοδιδασκαλέω, in com.ex διδάσκαλος. 396
ἑτεροῖος, cum der.in c. ex δεῦρο 415
ἑτεροσιδὴς, in c.ab Εἶδος 446
ἑτερόζυλος, cum d. in comp. ex Ζῆλος 583
ἑτερόζυγος, cum d.in c.fine præp. 581
ἑτεροθαλὴς, in com. 618
ἑτεροθαλὴς, in comp.ex Θάλω 444
ἑτεροῖρος, in com.ex Ὄρος 647
ἑτεροῖ, cum d.in Ἕτερος.
ἑτεροκλινὴς, in c.in κλινὴς 808
ἑτεροκλιτὸς, cum d.in c.ex κλιτὸς. ibid.
ἑτεροχρανία, in com.ex κράνον 748
ἑτεροῖμολος, in comp.ex Μάλλος. 997
ἑτεροῖμόχλος, in c.ex Μαχάλη. 1009
ἑτεροῖμυλλοῦν, in c.ex μύλλοθος 1016
ἑτεροῖμυὴς, in c.ex Μύρ 1021
ἑτεροῖμυκτὴς, in com.ex Μύκος 1044
ἑτεροῖμύπτης, in c. ex Μύπτερ, 1050
ἑτεροῖμόλυβδος, in c. ex Μολίβη 1064
ἑτεροῖμορφὸς, in c. 1068
ἑτεροῖπλάσια 1249
ἑτεροῖπλους, in c.fine pr. 1335
ἑτεροῖρρεπὴς, cum d. in c.fine præp. 1421
ἑτεροῖρροπος, cum d. in com.ex ῥοπὴ ibid.
ἙΤΕΡΟΣ, cum d. 529
ἑτεροῖσεισὸς, in c. 1484
ἑτεροῖστομος, in c.ex στόμα 1519
ἑτεροῖστομὸς, in c.fine pr. 1537
ἑτεροῖσφυρος, in com.ex σφυρὸν 1548
ἑτεροῖσχήμων, in com.ex σχῆμα 558
ἑτεροῖτης, in Ἕτερος.
ἑτεροῖτονὸς, in c.ex τέρπος 1656
ἑτεροῖτὸς 572
ἑτεροῖφθαλμὸς, cum d.in c.ex ὀφθαλμὸς 1185
ἑτεροῖφρων, in c. 1762
ἑτεροῖφυὴς 1779
ἑτεροῖφυλὸς, in c.ex Φυλὴ 1771
ἑτεροῖφυὴς, cum d. in c. fine pr. 1783
ἑτεροῖχρὸς, cum d. ἑτεροῖχρωμος. ἑτεροῖχρως 1827
ἑτεροῖω, in Ἕτερος.
ἑτέροθεν, ἑτέροθι, in Ἕτερος.
ἑτεροῖυμὸς, cum d. in c.ex Οἶνος. 1166
ἑτέρος, ἑτέρωσε, in Ἕτερος.
ἑτέρωσις, in Ἕτερος 530
ἙΤΗΣ ibid.
ἐτήσιος, in Ἔτος. 189
ἑτήτυμος, cum d. in Ἐτυμος.
ἙΤΗ 530
ἑτηρεὺς, in Ἐτήρ.
ἑτηρύσιος, in c. 197
ἙΤΝΟΣ, cum d. 531
ἑτνοδόκος, in c. habentibus o in penult.
ἙΤΟΙΜΟΣ, cum d. 531
ἑτὸς 569
ἙΤΟΣ 531
ἑτοιμηρὸς, in com.ex Αἰρεῖν 17
ἑτυμολόγος, in com. ex Λόγος 425
ἑτυμοθρὸν, in comp.ex Θρόνος 647
ἑτυμολόγος, cum d. 940
ἙΤΤΜΟΣ, cum d. 533
ἑτώσιος, in ἑτὸς
ἑτωσιῶς 501
¶ εὖ, in Ἐὺς 539
εὖ, in Ἐ'.
εὐάγγελος, cum d.in c.ex ἄγγελος fine præp. 9
εὐαγὴς, cum d.in c.ex Ἄγος & 22
εὐαγὴς, in Ἄγιος 41
εὐαγκαλ, in c.ex ἀγκάλη 15
εὐαγκὴς, in c.ex ἀγκάλη 15
εὐαγρέω 23
εὐαγρος 23
εὐαεῖ ἤκτος, in dec.ex ἀείκω 39
εὐαερία, in c.ex Ἀὴρ 403
εὐαέρος, cum d. in ἀέρ. 65
εὐαὴς, in c.ab Ἄω
ἀ' εὐαθὴς, strenuè certans. Pind. 228
εὐαίνετος, in c.ex αἰνέω. 79
εὐαισθησία, εὐαισθητὸς, in com.ex Αἴσθομαι 83
εὐαίων, in c.ex Αἰὼν 90
εὐαίωτος, cui tatu facilis. Hippocrat. in lib. de vict. in morb. acut. Comp.ex Ἀχέομαι. 324
εὐακὴν, in Ἀκὴν
εὐακὴς, cum d.in com. ex Ἀκὴ. 105
εὐακὴς, in c.ex Ἀκὸς 110
εὐακλείοτος, in c. ex κλυτὸς 114
εὐακαιοσία, cognominatur Ceres quoniam areas frugum copia implet. Hesych. 117
εὐάλωτος, in c.ex ἁλωτὸς 116
εὐαν, in Ἐυοῦ 308
εὐαναγωγὸς, in ἀναγινώσκω 337
εὐαναγωγὸς, in dec.ex ἀνάγω 32
εὐανάθεμος, in ἀνθέμιον 318
εὐανάκλαπτος, cum d.in ἀνακλάω. 398
εὐανάκλαπτὸς, in ἀνακλάω 729
εὐανάκτητος, in ἀνακτάομαι 1652
εὐανάκτητος, in ἀνακτάομαι 153
εὐανδὴς, cum d. in c. 156
εὐανεμὸν, in c.ex Ἄνεμος 153
εὐανθὴς, in compos. ex Ἄνθος 372
εὐανθὴς, in c.ex Ἀνθέω 378
εὐανὸν, in c.ex Ἀνία 389
ΕΥΑΙΑ 534
εὐαλεξητὸς, in Ἀλεξάνδρα 243
εὐαλέξητος, in dec.ex ἀλεξέω 32
εὐαλὲς, in Εὐάλεια.
εὐαλδὴς, cum d.in c. ex Ἀλαπάω 1622
εὐαλὴς, in Εὐάλεια. 77
εὐαλὴς, in c.ex Ἀλαπάω 395
εὐαλὴς, in c.ex Ἀλαπάω 394
εὐαλιάλαστος, in Ἀλαλάζω 122
εὐαλιλαῖος, in Ἀλαλάζω 984
εὐαλίπους, in Ἀλαπάω 1343
εὐαλίσκομος, in Ἀλαπάω.
εὐαλίσκομος, in Ἀλαφέρω 1745
εὐαλίφρηνος, in Ἀλαφέρω 1728
εὐαλίχμιος, in Ἀλαχμὸν 1806
εὐαλίχμητος, in Ἀλαχμὸν 1832
εὐαλὼν, ἀνδὼν, cum d.in Εὐάλεια.
εὐαλὴς, in dec. ex διηγέομαι 592
εὐαλὲς, &c. 404
εὐαλὴς, in c.ex Δίνη 407
εὐαλὸδὸς, in Ἀλοὰς 1128
εὐαλὸπος, in Ἀλοὰς 1176
εὐαλὸν, in Εὐάλεια.
εὐαλμὸν, in c.ex πρατ. 370
εὐαλοκίνδυνος, in com. ex Δοκέω 414
εὐαλὸς, cum d.in c. ex δέκειμαι ibid.
εὐαλὲς, cum d.in c.ex Δόξα 416
εὐαλὴς, in c. ex Δῆλος 419
εὐαλὴς, in c.ex ἁρμὸς, facio 422
εὐαλὴς, cum d. in com. ex ἁρμὸς ibid.
εὐαλὸν, cum d. 1666
εὐαλὸπτητὸς, cum d. in Συσπάω 1180
ΕΥΔΩ
εὐάδεῖ, in c. ex ἑαυὸς 534
εὐαδὴς, in c. ex ἕαδα 562
εὐαδὴς, in c.ex ἕαδα 441
εὐαδὴς, in c.ex ἑαδὸς 417
εὐαδὴς, cum d.in c.ab ἑάκω, &c. 450
εὐαδὴς, in c.ab Ἑλη 474
εὐείμων, cum d.in c. ex ἕμα 562
εὐειρὲς, in c.ex Εἶρος 457
εὐεισόλως, in εἰσέλλω 243
εὐεἰκαστὸς, in ἐκδαίνω 232
εὐεκρατὸς, in ἐκεῖνο 872
εὐεκπλωτὸς, in ἐκπλώω 1341
εὐεκπτὸς, εὐεκτὸς, cum d.in c. ab ἕξις & ἑκτὸς 555
εὐεκρορὸς, in ἐκφέρω 1729
εὐελεγκτὸς, in c. ex Ἔλεγχος 472
εὐελκὴς, in c. ex Ἕλκος 475
εὐελπὴς, cum d.in c. 480
εὐεμβατὸς, in ἐμβαίνω 325
εὐεμβολὸς, in decom.ex ἐμβάλλω 324
εὐεμετὸς, εὐεμέω, εὐεμὴς, in c. ex Ἐμέω 480
εὐεμπτωτος, cum d.in ἐμπίπτω 1315
εὐεξάπατητὸς, in ἐξαλείφω 111
εὐεξαπάτητὸς, in ἐξαπατάω 173
εὐεξέλεγκτὸς, in ἐξελέγχω 472
εὐεξὴς, in c.ab ἕξις 555
εὐεξοδὸς, in ἐξοδὸς 1129
εὐεπικόβατος, in ἐπικορδόω 1193
εὐεπίσκεπτος, in ἐπισκὴς.
εὐεπισόλως, cum d.in dec. ex ἐπιβάλλω 245
εὐεπιτήδειος, in decomp. ex ἐπιτηδεύω 488
εὐεπὴς, in c.ab ἔπος 494
εὐεπισκόλυτος, in ἐπισκολὴ 278
εὐεπίστηγνος, in ἐπιγινώσκω 319
εὐεπίθετος, in ἐπιτίθημι 1624
εὐεπτίλωτος, in ἐπιλωβεῖσθαι 963
εὐεπιμέκτως, in ἐπιμαίνομαι 1054
εὐεπίφορος, cum d. in ἐπιφέρω. 372
εὐεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1802
εὐερὸς, cum d. 501
εὐερὴς, in c. ab Ἐ'ρέθω 509
εὐερὴς, in c.ex Ἐ'υείσκω 539
εὐέρι, in ἔυειμι.
εὐερὴς, cum d.in c.ex ἔρκος 456
εὐερκὴς, in εὐερκὴς.
εὐερμὴς, cum d.in com. ex Ἐ'ρμῆς 518
εὐερὴς, cum d.in c.ex Ἐ'ρος ibid.
εὐερὴς, in εὐερὴς.
εὐεσὼ, in c.ex ἐσὼ. 710
εὐεστὴς 532
εὐεφόλη, in ἐφόλη 1130
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 937
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 984
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1745
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1728
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1806
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1832
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1594
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1501
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1502
εὐθὴλυτος, in ἀπτάλυφω 1412

εὐλαί-γξ, in c. ex Λαᾶς 910
ΕΥ̓ΛΑΚΑ 536
εὐαλ-ος, in c. ex λαίλ-ος 915
εὐλειαρ-ος in c. ex Λεῖ-ος 952
εὐλείμων, in c. ex Λειμών ibid.
εὐλεῖς, in c. fine pr. 938
εὐλέπις-ος, in c. ex Λίπω 958
εὐλιθάδεγκτ-ος, in λήθω, ρω 507
εὐλιμιατ-ής, in c. ex Λῆμα 964
εὐλιπαπτος, cum d. in com. ex λιπαρὲς 923
ΕΥ̓ΛΗΡΑ 536
εὐλισσ-ος, in c. ex Λίσσος 767
εὐλιθέω 968
εὐλιτὶς, in c. ex Λίπος 970
εὐλογία, cum d. 941
εὐλόγισ-ος, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
εὐλογος, cum d. in c. ex λόγ-ος, ratio 946
εὐλυσία, in c. fine pr. 974
εὐλοφ-ος, in c. ex Λόφ-ος 975
εὔλοχος, in c. ex Λοχὸς 977
εὐλυτ-ος, in c. ex λυτὸς 986
εὐμαδὴς, cum d. in c. fine pr. 999
εὐμάλακλος, in c. ex μαλάσσω 996
εὐμαρὴς, cum d. in c. ex Μάρη 1003
εὐμαῖδης, in c. ex μάϊδος 1016
εὐμέλικτος, in c. ex Μέλιττα 1018
εὐμαλὴς, in c. ex Μέλ-ος, carmen 1029
εὐμαλία, in c. ex Μελία 1028
εὐμελιστὶων, in c. ex Μέλισσα ibid.
εὐμὴνὶς, cum d. 1032
εὐμεταζλιπος, εὐμεταὶολος in μετάελλω 246
εὐμεταδότης, in μεταδίδωμι 400
εὐμεταθέτος, in μεταπίθημι 1624
εὐμετακίνητ-ος, in μετακινέω 792
εὐμετακόμισ-ος, in μετακομίζω 833
εὐμετάπτος, in μεταπέθω 1261
εὐμεπίπτωτος, in μεταπίπτω 1315
εὐμετρέσατ-ος, in dec. ex μεδίσσω 702
εὐμεχανίεισος, cum d. in μεχανίζω 1802
εὐμετρ-ος, in c. fine pr. 1041
εὐμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
εὐμηλ-ος, in comp. ex μῆλον, ovis 1046
εὐμηρ-ος, in c. ex Μηρὸς 1049
εὐμήσυλα, in c. ex Μηρύω ibid.
εὐμητις, & εὐμήτης, in c. 1051
εὐμὺχανο-ος, cum d. in c. 1052
εὐμίσητ-ος, in c. ex Μῖσ-ος 1059
εὐμνημόσυλος, in c. ex μνημονεύω 1062
εὐμοιρία, &c. in c. ex Μοῖρα 1023
εὐμορπὰ, & εὐμολπὲω, in com. ex Μέλπω 1030
εὐμορφ-ος, in c. ex Μίτρα 1060
εὔμορφ-ος, cum d. in c. 1068
εὐμουσία, & εὐμούσως, in c. 1070
εὐμοχθὶ, in c. 1071
ΕΥ̓ΝΗ, cum d. 536
εὐωπ-ος, in c. ex Νέω, neo 1100
εὐωσις, in Εὐνὴ, &c. in Εἰς 461
εὐωὶω, cum d. in εωὶ-ος.
εὐωῖμ-ος, cum d. in c. 1106
εὐωὶ-ος 1109
εὔωσ-ος, in c. ex Νός-ος 1112
εὐυΐχ-ος, cum d. 556
εὐφὶων, & ὐνος in ὐνο-ος.
εὐυσ-ος, in c. ex Νῶτος 1117
εὐυξὶς, cum d. in c. fine præp. 1120
εὐυξὸς-ος, in c. ex ξεστὸς 1122
εὐξέσατ-ος in c. ex Ξηρὸς 1123
εὐξυλὶς, in c. ex Ξύλον 1124
εὐξύμ-ολος, in εὐυμ-ολος, εὐξύμετος, in εὐσωίστος, & ita de cæteris, Atticè ξω, pro σω, habentibus. 1127

εὐοδία, εὐοδίω, εὐοδία, in εὐοδ-ος.
εὐοδ-μος, cum d. in εὐοσμ-ος.
Εὐοδὲυς, cum d. 1129
ΕΥ̓ΟΙ 537
εὐοικονόμητ-ος, in dec. ab οἰκονόμος 1093
εὐοιν-ος, cum d. in c. 1145
εὐολίτης, in c. 1152
εὐόμιλ-ος, in c. 1158
εὐομολόγητος, in dec. 943
εὐόνεσις, in c. 1164
εὐοπλ-ος, in c. 1173
εὔοπτος, in c. fine pr. 1178
εὐόρεστ-ος, in c. fine pr. 1188
εὐορτ-ος, cum d. in c. 1190
εὐόσεκτ-ος, cum d. in c. ex Ὀφέγω. appeto. 1192
εὐόσεισος 1201
εὐορκ-ος, cum d. in com. ex Ὅρκος 1195
εὐ-ορμ-ος, in c. 1197
εὔορνις, in c. ex Ὄρνις 1198
εὐοσμος, cum d. in c. fine pr. 1135
εὐόσφρητ-ος, in com. ex Ὀσφραίνομαι 1214
εὐόφθαλμ-ος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
εὐοφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1227
εὐοχθ-ος, cum d. in c. ex Ὄχθος 1229
εὐοψία, in c. ex ὄψις 1179
εὔοψ-ος, in c. ex Ὄψον 1232
εὐπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 1302
εὐπαιδὴς, cum d. 1249
εὐπαιδ-ευσία, εὐπαίδευτ-ος, cum d. in c. ex παιδεύω 1236
εὔπαις, cum d. in c. ex Παῖς ibid.
εὐπάλαμος, in c. ex Παλάμη 1238
εὐπαλὴς, in c. ex Πάλη 1239
εὐπαρ-χωρος, in dec. ex χῶρος 36
εὐπαρ-ήκτ-ος, in ἐκδέ-χομαι. εὐπαρ-δέκτος, in dec. ex παρίστημι 88
εὐπαρ-άκλητος, in παρακαλέω 732
εὐπαρακολούθητ-ος, in παρακολουθέω 97
εὐπαρακόμισος, in παρακομίζω 833
εὐπαρ-μύθητ-ος, in παρμυθέομαι 1074
εὐπαρ-άφορος, in παραφέρω 1731
εὐπάρεδρος, in c. 1243
εὐπάρθενος, in c. 1244
εὐπαρηγόρητος, in παρηγορέω 19
εὐπαρ-ήμητος, in παρέρμοτ-ος 1196
εὐπάτερος, in dec. ex πατὴρ 552
εὐπάχυφ-ος, in παχυφὰω 1659
εὐπάω, in c. ex πάω 1248
εὐπάτωρ, in εὐπάτωρ.
εὐπάτ-ος, in c. ex πατὴω 1252
ΕΥ̓ΠΑΤὈΡΙΟΝ 538
εὐπάτωρ, cum d. in c. 1253
εὐπέλλ-ος, in c. ex πέλλον 1257
εὐπεπὴς, cum d. in comp. ex πέφθις 1262
εὔπεισος, cum d. in c. in πειθὼ ib.
εὐπεπυς, in c. ex πεύκη 1263
εὐπλέκτης, in com. ex πεπλεκὼ 1276
εὐπὶνθερ-ος, in πένθερος 1282
εὐπεπλ-ος, in c. 1287
εὐπενὴς, in c. 1288
εὐπεσάμορος, in decom. ex θεὶσμὸν 36
εὐπεισαίσεσ-ος, in πεισαίσεσ 79
εὐπὲὶ-οπτος, in πεὶσπτομαι 1177
εὐπεῖσατος, in decom. ex πεῖσις-μα. 705
εὐπεὶτρέπτος, in πεὶτρέπω 1655
εὐπεῖφορος, in πεῖφορ-ος 1785
εὐπεῖχυτ-ος, in περίχεω 1807
εὐπὲπλ-ος, in com. ex. πέπλον 1297
εὐπὲπτ-ος, in c. ibid.
εὔπεπτ-ος, cum d. 1316

εὐπὶ-ρία, in εὔπεπτος.
εὐπὴχὴς, in c. ex πέπυμα 1302
εὐπτικτος, in c. ex πτικτὸς ibid.
εὐπτὴλὴς, in c. ex πτὴλὴ 1304
εὐπτίλωσ-ος, in c. ex πτῖλος 1305
εὐπτηχυς, in c. ex πτῆχυς 1306
εὐπτίδαξ, in c. ex πτίδαξ ib.
εὔπτισος 1263
εὔπλασος, in c. fine pr. 1323
εὐπλατὴς, in c. ex πλατὺς 1325
εὐπλεκὴς, in c. ex πλεκὼ 1328
εὔπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς 1327
εὐπλάδυσ-ος, in c. 1331
εὐπλοια, εὐπλοΐα, in εὔπλοος.
εὐπλόκαμος, εὔπλοκος, in com. ex πέπλοκα 1328
εὔπλοος, εὔπλεος, in c. fine pr. 1335
εὔπλυτος, in c. ex πλῦτος 1340
εὐπλωὶὴς, in c. fine pr. 1341
εὔπνευσ-ος, cum d. in c. ex πνέω, fine præp. 1344
εὔπνευ-ος, cum d. in c. ex πνοὴ ibid.
εὐποδὶσ, in εὔπους.
εὐποιείω, εὐποιὸς, cum d. 1350
εὐπόλεμος, cum d. in c. 1358
εὐπολιόερκτος, in φολιορκέω 456
εὔπορμος, in c. fine pr. 1281
εὐπόεισος, in c. ex ποεῖζω 1273
εὔπορος, cum d. 1271
εὐπότμος, cum d. in c. ex πότμος 1368
εὔπτοτος, in c. fine pr. 1312
εὔπους 1371
εὐπρεπὴς, cum d. in com. ex πρέπω 1390
εὐπρακτος, in c. ex πρᾶσσω ibid.
εὐπρεπὶα, in c. ex πρᾶξις ibid.
εὔπρεμνος, in c. ex φρέμνον 1379
εὐπρεπὴς, cum d. in c. 1380
εὔπρηστος, in c. 1382
εὔπρισος, in c. 1384
εὐπροσπτὸς, in προσπτὸς 1248
εὐπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 381
εὐπροσήνορος, in προσήνωρ 442
εὐπροσήτορος, cum d. in προσηρέω 19
εὐπροσόδος, cũ d. in προσοδος 1131
εὐπροσφορος, in προσφέρω 1732
εὐπρόσφυτος, in προσφὺω 1778
εὐπρόσωπος, cum der. in comp. 1283
εὐπροφάσιστος, cum d. in προφασις 1718
εὐπτερυγος, in com. ex πτερὺξ 1389
εὔπτερος, in c. fine pr. 1393
εὐπλόδος, pulchros habeas ramos: apud Suid. 1441
εὔπυρος, in c. ex πυρὸ 1398
εὐπυρος, in c. ex φύγος 1407
εὐπυρὸς, in c. ex, πῦρ 1405
εὔπυλος, in com. ex πυλέω 1360&
in c. ex πῦλος 1412
εὐρεῤθάμυγξ, in Ῥαθάμυγξ 1415
εὐρεὶ, in εὐρύς.
εὐρεῖξ, in φλέρω 1332
εὔρεμα, in εὑρίσκομαι.
εὐρεσιεπὴς, cum d. in com. ex ἔπος 494
εὐρεσιλὰγ-ος, cum d. 941
εὐρεσις, εὑρετὴς, εὕρημα, cum d. εὕρημα, in εὑρίσκομαι. ibid.
εὑρὴμων, cum d. in c. fine præpof. 1427
εὐρὲὶ-ος, cum d. 1432
εὔρεῖρ-ατος, in com. ex Ῥῖνος 1433
ΕΥ̓ΡΙΠΟΣ, cum d. 538
ΕΥ̓ΡΙΣΚΩ 1bid.
εὐρὺσθ, εὐρύοισ, in εὐρύοος.
εὐρυὶζ-ος, in c. ex Ῥῖζος 1437
εὐρυσκλύδων, in comp. ex κλύδων 810
εὐρυνότος, in c. ex Νότος 1113
εὔρυος, in c. ex ῥοὴ 1424

εὔρυσσ, in Εὐρυὸς
εὐῤῥᾳφὴς, in com. fine præpoſit. 1424
εὐῤῥοὶτης, in com. cum præpoſit. 1417
εὐῤῥὶβλωσ, in c. ex Ἄῤῥ 1424
εὐῤῥὶπ-ος, cum εὐῤῥὶπτος. 193
εὐῤῥὶπ, in εὐρὺ.
εὐῤῥᾶσσ, cum εὐρυσσ.
εὐρὺ, in Εὐρὺς.
εὐρυὰγυιος, in Α'γυιὰ 26
εὐρυὰλασ, in Α'λως 133
εὐρυΐσης, in c. 163
εὐρυρὺ-ους, in c. ex ῥὺ-ος 307
εὐρυὺ-της, in c. ex Δῦω 405
εὐρυθμος, cum d. in c. 1437
εὐρυκλεὶων, in com. ex Κλεὶων 747
εὐρύκρεων, in c. ex Κίρα 774
ΕΥ̓ΡΤΚΛΗ̃Σ 539
εὐρυκρείων, in c. ex κρείων 859
εὐρυλείμων, in compoſ. ex Λειμὼν 952
εὐρυμέδων, in c. ex Μέδω 1017
εὐρυμέτωπος, in dec. ex μέτωπον 1182
ἐὐρυὼ, in Ε'υρὺς.
εὐρυὼπ-ος, in c. ex Νῶτος 1117
εὐρυόδυνος 1130
εὐρυόνεις, in c. 1231
εὐρυόχαλος, in c. ex Ο'χλος 1230
εὐρύπορος 1278
εὐρύσθενος, in com. ex σθένος 1390
εὐρυπυλὴς, εὐρύπυλος, in c. 1402
εὐρυρέοθρος, εὐρυρεὶων, in c. fine pr. 1424
ΕΥ̓ΡΥΣ 539
εὐρυσακὴς, in σάκος 1448
εὐρυσθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
εὐρυσπερ-ὴς, in c. 1495
εὐρυστέρεος, in c. 1528
εὐρυσθὲὶς, in c. ex Σθὲνος 1532
εὐρύσομος, in c. fine præpoſit. 1537
εὐρυτενὴς, in c. in τενὴς 1591
εὐρυτὸς, in Ε'υρὺς.
εὐρύτρητος, in c. ex Τιτρέω 1636
εὐρυφυὴς 1779
εὐρυχαλὴς, in c. ex Χαλζω 1786
εὐρυχόλκος, in c. 1819
εὐρυχωρὴς, εὐρύχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 1834
εὐρυὼσ-ης, εὐρύωψ. 1181
εὐρυώνης, in c. ex Ὠὴ 1430
εὐσεβὲσ-ης, εὐσέβεια, in Εὐσὸς.
ΕΥ̓ΤΡὨΤΑΣ 539
εὔρωστος, cum d. 1441
εὐρωτιὰω, in Ε'υρὼς. 539
εὐῶσσα, in Εὖω 541
εὐωπλὸντος, in Σὼ ὶς 1449
εὐῶχρος, cum d. in com. 1445
εὐσεβὲὰς, cum d. in c. 1449
εὐσεσσος, in c. ex Σείω 1452
εὐσταλὶως, in c. ex σταλὶω 1453
εὐστερεος, in στέμμα. 1454
εὐστεῤὸς, cum εὐσεβὴς.
εὐστηλος, in c. fine pr. 1457
εὐσωπησ, εὐσωπὶα, in com. ex Σώπω. 1459
εὐσθνὴς, cum d. in com. ex Σθένω 1460
εὔσπορος, cum d. in c. 1475
εὐσταφθμὸς, in comp. ex Σταίρω 1468
εὐστελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
εὐστερνὶς, in c. ex Σκέπω 1477
εὐστεφὴς, in c. ex Στέφω 1478
εὐστεφὴς, cum d. in c. ex τέρεμνα 1648
εὐστερὴς, cum d. in c. ex τρέπω, fine præp. 1655

εὐστεπτος, in c. ex τρεπτὸς 1655
εὐστερὴς, in c. ex τρεφὴς 1658
εὐστερὴς, in c. ex Τιτρέω 1636
εὐστεπλος, in c. fine pr. 1671
εὐστερ-ὴς, cum d. in c. ex τρέπω 1656
εὐσὺφορος, cum d. 1659
εὐσὺχλ-ος, εὐσὺχος, cum d. in c. ex τέτευχα 1665
εὐστρύγητος, in c. ex τρυγάω 1672
εὔστυπτος, in c. ex τυκτὸς 1613
εὐστυχὴς, cum d. in com. ex τύχη 1677
εὐσὺχ-ος, in c. 1690
εὔσυμος, in c. ex σῦμ-ος 1689
εὐσυπέρβλητ-ος, in ὑπερβάλλω 250
εὐσύφαντος, εὐσφὴς, in c. ex Υ'φάω 1698
εὐφαντασίωτ-ος, in c. ex φαντάζω 1709
εὐφαίμισε-ος, in c. ex φαίμακον 1712
εὐφεγγὴς, in c. ex φέγγ-ος 1721
εὐφημ-ος, cum d. in com. ex φήμη 1718
εὐφ-Ἔκτος, in c. ex secunda & tertia perf. 1745
εὐφ-Ἔκτ-ος 1743
εὐφελὴς, in c. ex Φιλὸς 1749
εὐφλεκτος, in c. fine pr. 1751
εὐφορεῖα, εὐφόρεσις, in compoſ. 1724
εὐφορέω, cum d. in Εὔφορος.
εὐτόρμιγξ, in c. 1756
εὔφορος, cum d. 1735
εὐφραδὴς, cum d. cum εὐφρασ-ὸς, εὐφραίνω, εὐφρασία, in εὐφρων.
εὐφρεσίφορος, εὐφρυσίω, in c. fine pr. 1759
εὐφροσύνη, εὐφρεσσωὴ, εὐφρων, in c. 1762
εὐφυὴς, in c. fine pr. 1741
εὐφυὴς, in c. ab Ε'φὺ 1526
εὐφυὴς, cum d. 1779
εὐφύλακτος, in c. ex 2. & 3. perf. præt. paſſ. 1770
εὐφυρὼ πατος, in c. 1773
εὐφυὼς, in εὐφὼς.
εὐφων-ος, cum d. in c. fine præp. 1783
εὐφώτ-ατος, in c. ex Φῶς 1785
εὐχαὶτ-ης, in c. ex Χαίτη 1789
εὐχειρὸκλωσ, in c. 1793
εὐχεῖος, cum d. in com. ex Χάρις 1796
εὐχειλος, in c. ex Χείλος 1798
εὐχειρίμεσος, in c. 1799
εὐχείρωτος, in c. ex χειρὸω 1803
εὐχεῖρ-ης, cum d. ibid.
εὐχετόμαι, εὐχὴ, in Εὔχομαι 540
εὐχλοος, in c. ex Χλόη 1812
εὐχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
ΕΥ̓ΧΟΜΑΙ 540
εὐχορτος, in c. ex χόρτος 1819
εὔχος, in Εὐχὴ.
εὐχρήματος, cum d. in c. ex χρήματα 1825
εὐχρησ-ος, cum d. in c. fine præp. 1821
εὐχροος, cum d. 1827
εὔχυλος, cum d. in c. ex χυλὸς 1831
εὐχωλὴ, cum d. in Εὔχομαι.
εὐχαὶεστος, in c. ex χαιὸς 1834
εὐχυσις, in c. ex χὺω 1846
εὐχὺχ-ος, cum d. in c. 1844
ΕΥ̓Ω 541
εὐωδὴς, cum d. in ὄυσ-μος 1135
εὐωδὴν, in c. 1133
εὐωνος, cum d. in c. 1850
εὐωὶνυ-ος, in c. ex Ο'νομὰ 1166
εὐωνος, in Ἔυωνος.
εὐωπὴς, &c. in εὐω-ὴ.
εὔωρος, cum d. 1223. & 1853
ΕΥ̓ΩΧΙ'Α 542
εὐω-ὴ

¶ ἐφαιρέομαι 77
ἐφάλιος, in ἅλ-ος.
ἐφάλλομαι, in c. ex Ἄλλομαι 125
ἔφαλος 129
ἐφάλμιος 130
ἐφάλμιος, in ἐφάλλομαι.
ἐφαμιλλ-ᾶ, in com. ex Ἅμιλλα 141
ἐφαμμα, in ἐφάπτω.
ἐφαμὰω, idem quod ἐπιαμὰω. Iliad. n. βαλὼν ἢ ῥα Ἀθήνην ἐφιλόμμε ιωπὸωσι.
ἐφαπὴξ, in c. ex Ἅπαξ 173
ἐφάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 177
ἐφάπτω, in c. 178. &
in c. ex ἅπτω, accendo. 179
ἐφάπτωρ, captator: apud Æſch. in Suppl. Ἀ'γειν θελοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. ibid.
ἐφαρμὰζω, cum d. in c. ex ἁρμὸζω 205
ἔφαψις, in ἐφάπτω.
ἐφεδὴς, in ἐφέζομαι.
ἐφεῖδε, cum d. 442
ἐφέζομαι, in c. ex ἕζομαι 441
ἐφεκτικὸς, cum d. in ἐπέχω 550
ἐφεκτὸς, in c. ab Ἕξ 485
ἐφελκὶς, in c. ex Ἕλκος 475
ἐφελκὼ ἐφελκύω, in c. 477
ἐφεξὴς 486
ἐφεξὶς in ἐπέχω. 550
ἐφέπω, cum d. in c. ab Ε'πω, sequor 491
ἐφέρπω, cum d. in com. ex Ἕρπω 519
ἐφέσιος, ἐφεσὶμιος, in ἐφὶμιος 565
ἐφέσσεσ-ος, cum d. in c. ex Ἔσσεσος 526
ἐφέστιος, in ἐφέπω.
ἐφθὼσ, in Ε'ω, statuo. 562
ἐφθὶσιος, in c. ab Ε'σία 526
ἐφθσεις, in ἐπίεννυμι 561
ἐφθτὰ, ἐφερπὸς, ἐφθσίνδα, ἐφετὸς, ἐφετμὴ, in ἐφὶημι.
ἐφθύσσω, cum d. in c. ex Ε'υείσω 349
ἐφθὲξ-ομαι, in c. ex ἰὰλω 539
ἐφθὲ-ὰλω, in c. ab Ε'ἰὰλω 494
ἐφθὲ-ὰλω, in c. ab Ε'ἰὰλω 850
ἐφηβος, cum d. in com. ex Ἥβη 590
ἐφηλάμενος, cum d. 593
ἐφήμερος, cum d. in com. ex Ἦμαρ. 596
ἐφηνὶω, in c. ex ἰδνὶω ibid.
ἐφήκω, in c. 599
ἐφήλιξ, in c. ex Η'λικία 601
ἐφήλιος, &c. in c. ex Η'λιος & in c. ex Η'λιος 602
ἐφήμερος, cum d. ibid.
ἐφήμερος, cum d. 605
ἐφθμοσύνη, ἐφὶημι 565
ἐφθσυχάζω, in c. ex Η'συχος. 612
ἐφθαλέος, in ε'φθὼ.
ἐφθμέρεος, in ἐπταήμερος.
ἐφθημερὶς, in ἡμερὶς 1021
ἐφθοπὼλης, cum d. 1410
ἐφθλὸς, cum d. in Ε'ὼ 559
ἐφιάλλω, in c. ex Ἅλλω 665
ἐφιάλτης, cum d. in ἐφιάλλομαι.
ἐφιδρὼω, cum d. in c. ex ἰδρὼω 670
Ε'ΦΙΕΛΙ'ΣΕ 542
ἐφίεμαι, in ἐφὶημι.
ἐφιέρεια, in c. 672
ἐφιζάνω, in c. ex Ι'ζω.
ἐφὶημι 565
ἐφιμνέομαι, ἐφιμὰτὸς, in c. ex Ι'μὰσμαι 677
ἐφίππεος, in c. ex Ι'μέρω 682
ἐφιππεύομαι, in ἐφίππος.
ἐφιππεύω, in c. ex Ἵππος.
ἐφίππιος, cum d. 686
ἐφίππιαμαι, & ἐφίππημι, in c. ex Ἵπταμαι 687
ἐφίσημι, ἐφίσαμαι, &c. 698
ἐφισορὼω, in c. ex Ἰσορὸω 712
ἔφοδος, cum d. 1130

ἐφολκὶς, &c. in ἐφέλκω.
ἐφορμαθὼω, in c. ex Ο'μαθὴ 1157
ἐφορπὶζω, in c. 1173
ἐφορὰω, cum d. in c. cum pr. 1187
ἐφορὰω, cum d. ibid
ἐφόρεος, cum d. 1202
ἐφορμὰω, cum d. in c. 1196
ἔφορμος, cum d. in c. 1197
ἔφορος, in ἐφορὰω.
ἐφυβρὶζω, cum d. in c. ex Υ'βρὶς 1687
ἔφυγρος, in c. 1688
ἐφύσσω, cum d. in c. 1690
ἐφύμνιον, &c. in c. ex ὕμνος 1689
ἐφυπερθε, ἐφύπερθεν, in ὑπερθε 1694
ἐφυπνὶδιος, in c. ex Υ'πνος 1696
ἐφυσσὶζω, in c. ex Υ'σσος 1698
ἐφυσσὶω, ἐφυφὰω, ἐφυφὴ, in c. ex Υ'φάω ibid.
ἐφὼιον, in c. ex Τ'ον 1700
ἐφὼλιος, in e. 1832
¶ ἐχεδοιον, in c. ex Βᾶς 281
ἐχεῖγυος, in c. 435
ἐχέδυπος 636
ἐχέβολος 734
ἐχθὼλος, cum d. in c. ex κύλλα 825
ἐχέμυθ-ος, cum d. in c. 1073
ἐχεπὰκλης, in c. ex Πὰκυς 1299
ἐχέπτολος, in c. ex Πῶλος 1412
ἐχέσαρκος, in c. 1445
ἐχέτης, in Ἐ'χω 545
ἐχέτλη, cum d. in Ἐ'χω ibid.
ἐχέτρασις, bryonia alba. Hippoc. γυναικ. lib. 1. & περὶ γυναικ. φύσ.
ἐχέφρων, cum d. 1763
ἔχθος, cum ἐχέτης.
ἐχθαίρω, in Ἔχθος.
ἐχθὲς, in Χθὲς.
ἐχθρημα, ἐχθίων, in Ἔχθος.
ἐχθοδοπὸς, cum d. 1186
Ε'ΧΘΟΣ, in χθὲς, cum d. 542
ἐχθροδαίων, in com. ex Δαίμων 349
ἐχθρὸξενος, in c. fine pr. 1120
ἐχθροπλεω 1350
ἐχθρὸς, cum d. in Ἔχθος.
ἐχθὼ, in Ἔχθος.
ἐχιδν-ᾶ, cum d. in Ἔχις.
ἐχινεσκὰλαθος, echinus vulpes 132
ἐχῖνες, ἐχινὶσκος, in Ἐχῖνος.
ἐχινοκὰραλος, in c. fine pr. 1779
ἐχινοπτραι, in c. ex Μὴτρα 1050
ἐχινόπους 1371
Ε'ΧΙ'ΝΟΣ, cum d. 543
ἐχινόδικτος, in c. ex præt. paſſ. 354
ἐχινὼδης, in Ἐ'χῖνος. 543
ἔχιον, in Ἔχις.
ἐχίτης, cum d. 543
ἐχίτης, in Ἔχις.
ἐχμὰ, ἐχμὰζω, in ἔχουσα
ἔχουσα, ἐχομένως, in ἔχω.
Ε'ΧΤΡΟ'Σ, cum d. 543
ἐχυεδρὸων 1763
ἐχυεῖον, cum d. in Ἐ'χυείς.
Ε'χω.
ψ̓ἰαλος, ἐ ψωὸς, ἐ ψὸω, cũ d. in Ε'ψω.
ψ̓ἰα, ἐψία, ἐ ψιάομαι, ἐψίω, in Ε'ψω, dico. 492
Ε'Ψω 559
¶ Ε'Ω, & Ε'Ω 560
ἑωθεν, ἑ ωθινὸς, ἑωὶ-ος, in Η'ως 615
ἑωλοκρασία, in c. ex κρᾶσις 772
ἑωλόπερκος, in c. ex Νεκρὸς 1088
Ε'ΩΛΟΣ, cum d. 577
ἑῶος, in Η'ως 615
ἑῶος, cum d. in Αἰωρέω.
ἕως, in Η'ως & in Ω'ς 615 1855
ἑῶσφορος 1735
ἑῶυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν scripsum. Hippocr. & Herodot.

Z

ΖΑ 575
Ζάζοτ Θ, in c. ex βοῦς 285
ΖΑΓΚΑΗ 575
Ζαχαρίας 23
Ζαθῆς, in c. ex Α῎ω 228
Ζαθῆς 628
Ζαθέμης, in c. ex Θέμα 631
Ζαπαλλᾶς 735
ΖΑΚΕΑΤΙ῾ΑΔΕΣ 576
Ζάκυνθος Θ, in c. ex Κορίνθιος 847
ΖΑ῾ΛΕΙΑ. 576
Ζάλη, ης ἡ, turbo, procella, fluctuatio & agitatio maris. Plato de rep. ἐν χειμῶνι ὑπὸ κυμάτων ἢ ζάλης φερομένη. Etymologus dicit esse τὸν μεγάλων ἀέλλαν, ἀπὸ τοῦ ζείδηρα ἀλίζεσθαι ἢ συρίττεσθαι, idem exponit etiam τὸν παραχθῆ τὸ ἀέρι· ἢ ἀπὸ διακόπης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc compos. ἀζάλη, de quo vide suo loco.
ζάλ Θ, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata & fluctuans. Nicand. in Ther.
ζαλόῑς, ερτ Θ, ὁ, procellosus, Nic. ib. d.
ζαλάω, fluctuo, procellis agitor, ibid.
ζαμελής, ῐ c. ex Μῖλος 1029
ζαμενὴς cum d. in c. ex Μένος 1032
ζάπεδον, in c. 1298
ζαπίμελος, ῐ in c. ex Πιμελὴ 1309
ζάπλυτ Θ, cum d. in c. ex Πλῦτος 1340
ζαπότης, in c. fine pr. 1312
ζάπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ζατρόω, & ζητρεῖον, in c. ex Τρεῖς 1667
ζατρεὴς, in c. in τρεχὴς 1658
ζαφειρώδης, in c. ex Φέρβος 1721
ΖΑΦΕΛΗ῾Σ, cum d. 576
ζαφελὴς, in c. fine pr. 1751
ζάχολ Θ, in c. 1817
ζαχρεῖος, in c. ex Χρεία 1823
ζαχρηὶς, in c. ex Χρέω, id est, ἀπίπιπτο 1822
ζάχρυσ Θ, in c. ex Χρυσὸς 1830
ΖΑ῾Ω 576
¶ ΖΕ῾Α, & ζιὰ 577
ζείδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ζὸ πυρὸν, cum ζεόπυρον.
ΖΕΙΡΑ, cum d. 577
ζεῦμα, ζεύγνυμι, ζευνύω, in Ζεὺς.
ζεόπυρον, in c. ex πυρὸς 1408
ζέστος, in Ζέω.
ζεσταυσία, in c. fine pr. 974
ζεστὸς, in ζέω
ζεῦγος, in ζεύγνυμι.
ζευγελάτης, cum d. in c. ex fecunda aut tertia perf. 479
ζεύγιτης, ζεύγλη, in ζεῦγος.
ζεύγνυμι, in Ζεύγνυω.
ΖΕΥΓΝΥ῾Ω, cum d. 577
ζεύγνυσις 1350
ζεῦγος, in Ζευγνύω.
ζευγοδόφος, cum d. 1659
ζευκτὸς, cum d. in Ζεύγνυω.
ζεῦξις, in Ζεύγνυω.
ΖΕΥ῾Σ 581
ΖΕ῾ΦΥΡΟΣ, cum d. ibid.
ΖΕ῾Ω ibid.
¶ ζῆθος, in Ζύθος.
ζηλαῖος, &c. in Ζῆλος.
ΖΗ῾ΛΟΣ 582
ζηλότυπος, cum d. in com. ex πᾶν quæ abjecerunt τ. 1680
ζηλόω, cum d. in Ζῆλος.
ΖΗΜΙ῾Α, cum d. 584
ζημία, in Ζεύς.
ζημιόφορον 1763
ΖΗΤΕ῾Ω, cum d. 585
¶ ζιζωὴν, in Σιζωὴν.
ΖΙΤΤΙ῾ΒΡΙΣ 585

ΖΙΖΑΝΙΟΝ 585
¶ ζιωκρὸς, ζμερδὸς, in Μερδὼ 1034
ζμικρὸς, in Μικρὸς 1055
¶ ζοὴ, in ζωὴ.
ζόρκαδες, &c. in Δορκὰς.
ζόφος, ζοφερὸς, in Ζόφος.
ζοφοδοπίας, in com. ex Δόρπον 418
ζοφόῑς, in Ζόφος.
ζοφομιλία, in c. ex Μιλία 1048
ΖΟ῾ΦΟΣ, cum d. 585
¶ ζυγαδὸν, ζύγαινα, in ζυγὸς.
ζυγαρμία 200
ζύγασρον, &c. in ζυγὸς.
ζυγοπρόεδρος 1735
ζυγὸδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
ζυγοδέτης ibid.
ζυγομαζᾶω 1012
ζυγοπασία 1350
ζυγὸς, in Ζεύγνυω.
ζυγοστάτης, cum d. in prima clasis Comp. 711
ζυγόω, cum d. in ζυγὸς 578
ζυγωθρεὺς, cum d. in com. ex Θύρα 659
ΖΥ῾ΘΟΣ 585
ΖΥ῾ΜΗ, cum d. ibid.
¶ ζωάγριον, in ζωγρία 23
ζωαρκὴς, in c. 189
ζωάστρος 200
ζωγρέστρος, cum d. in comp. ex γράφη 340
ζωγρέω, cum d. in c. ab ἄγρομαι 11 & in c. ex Α῎γρα. 24. & in c. ab ἔγρομαι 437
ζωδάριον, ζωδιακὸς, ζώδιον, ζωδιοτόκος, in ζῶον.
ζωὴ, in ζάω.
ζοηδὼν, in ζωὸν.
ζοηρὸς, in ζωὸς.
ζοηφόρος 1735
ζοϊδιος, ζοϊκὸς, ζῷον.
ζῶμα, in ζώννυμι.
ζωμιόω, cum d. in Ζωμὸς.
ζωμώδυστος, in c. 197
ζωμιδιον in Ζωμὸς.
ζωμοπωλὸς 1350
ΖΩΜΟ῾Σ 586
ζωμοτάριχος, in com. ex Τάριχος 1580
ζώνη, ζώνιον, in Ζωννύω.
ζωοπλόκιον, in com. ex πέπλοκα 1335
ζωνίτης, in ζώνη.
ΖΩΝΝΥ῾Ω, cum d. 586
ζώντειον, in Ζεὺς
ζωοβρώς, cũ d. 308
ζωοδότης, cum d. in com. ex δότης 401
ζωοδόρος, in c. ex Δῶρον 431
ζωοθυτεῖα 661
ζωοκόμοιδὸς, cum d. 1350
ζωοκόπολις, ζωοπώλης 1410
ζωὸς, in Ζάω.
ζωότης, in ζῶον.
ζωοτικὸς, cum d. 1631
ζωοτὶς, in ζωὸν.
ζωοτόκος, cum d. 1659
ζωοφόρος, cum d. 1701
ζωοφορὸς 1735
ζωοφορεῖον 1780
ζωὸς, in ζῶον
ζωὸτασις, in c. 1318
ζῶπρον, cum d. in compos. ex πῦρ 1405
ζωροπότης, cum d. in c. fine præp. 1311
ΖΩΡΟ῾Σ, cum d. 588
ζωὸς, in ζωὸς
ζωότιμος, in ζόω
ζωότις, ζῶμα, ζωσὴρ, cum d. in Ζωρὸν.
ζώτειον, in ζώστειον.
ζωτικὸς, cum d. in ζάω.

ζωΰφιον, in ζώδιον.
ζώφυτος, cum ζωΰφυτα.
ζώω, in Ζάω 576
ζωωδὴς, in ζῶον.
ζώωσις, in ζόω.
ζωωτὸς, in ζώω.

H

¶ Η῾ 589
Η῾, Η῾, Η῾, five ἢ 590
ἤα, in Η῾ιον.
ἤβεσις, in Βαιὸς 238
¶ Η῾ΒΗ, cum d. 590
ἤβδος, ὁ, curvus, gibbosus. Suidas ex Hippocr. Coo.
ἠβυλιδεῶν, in Η῾ὴν.
ἤδο῾ω, in ἡδάω.
¶ ἤγαθε Θ 628
ἠγεμών, cum d. 591
Η῾ΓΕ῾ΟΜΑΙ ibid.
ἠγεφέμαι, in d. ab Α῾γείρω 10
ἠγενὴς, ἠγέτης, ἠγηλάζω, ἤγημα, ἠγησὶς, ἠγητὴρ, & cæt. in Η῾γέομαι.
ἤγνης, in Η῾ 589
¶ Η῾ΔΕ῾ 594
ἤδε, in Ο῾δε 1127
ἠδέως, in Η῾δύς.
Η῾ΔΗ 594
ἤδιστος, ἤδιομαι, ἠδυπῆθ Θ, cum d. in Η῾δύς.
ἠδυδόης, in c. fine pr. 273
ἠδύγελως, in c. ex Γελάω. 311
ἠδύγλωσσ Θ 328
ἠδυγνώμων 322
ἤδυεπὴς, in c. ex ἔπος 494
ἠδύθρο Θ, in c. ex Θρῆνος 647
ἠδύκαρ Θ 751
ἠδύχρεως, in c. ex Κρέας 866
ἠδυλογῆσ, cum d. 907
ἠδυλίζω, cum d. in Η῾δύς.
ἠδυλόγ Θ, cum d. 941
ἠδυμαλὴς, in c. ex Μιλ Θ, carmen 1029
ἤδυμ Θ, ἠδύω, cum d. in Η῾δύς.
ἠδύοινος, in c. 1145
ἠδύοσμ Θ, in c. 1164
ἠδύοσμος Θ, cum d. in c. fine præp. 1135
ἠδυπαθὴς, cum d. 1249
ἠδύπνο Θ, &c. in c. ex πνοὴ 1318
ἠδύπολις, in c. 1362
ἠδυπορφύρα, in c. 1367
ἠδύπο Θ, in c. fine pr. 1312
Η῾ΔΥΣ 594
ἡδύσαρον, ου, τὸ, frutex quidam sic dictus à suavitate odoris ut censet Marcel. vide Dioscor. lib. 3. c. 147
ἤδυσμα, in ἡδύω.
ἠδυσματύλησα, in com. ex Λῆρος 965
ἠδυσμὸς, ἠδύω.
ἠδυφὰς 1715
ἠδυφώ, υγῆσ, in com. ex Φάρυγξ. 1713
ἠδύφωνος, in c. fine pr. 1783
ἠδύχρους 1827
ἤδ῾ω, in Η῾δύς.
ἠέλιος, in Η῾λιος.
ἠέμεσ, in Η῾ 589
ἠερόφοιτ Θ, cum d. in c. 1755
ἠέρ῾ω, in Η῾ὴρ 60.
& in ἠῆ pro ἀὴρ 434
ἠεροδινὴς, in c. ex Δίνη 406
ἠερόεις, ἠερόθεν, in ἠῆρ.
ἠερόφοιτ Θ, cum d. in c. 1755
ἠερόφωνος 1784
¶ ἠῆρ, in Α῾ὴρ 60
ἠῆσ῾ω, in Η῾ὦν.
ἠθάς, in Η῾θὼ.
ἠθέοις, in Θεὸς 626
ἠθε Θ, in Η῾ἰθὼν.
ἠθίω, ἠθητὴς, ἠθίζω, in Η῾ὼν:
ἠθικὸς, in Η῾θὼ, & in Η῾ὼν.
ἠθικῶς, in ἠθικὸς, ab Η῾θὼ.

ἤθισις, ἠθισμὸς, in ἠθίζω.
ἠθμαλέος, in ἠθμὸς.
ἠθμὸς, in Η῾θω.
ἠθοχάρ Θ, cum d.
ἠθολόχη, cum d. 342
ἠθοποιὸς, cum d. 941
Η῾ΘΟΣ 1350
Η῾ΘΩ 596
¶ Η῾Ι῾ΘΕΟΣ 597
ἠθόνη, in Η῾ἴτ῾. 598
ἤθον, in der. ex Ε῾ὴ, εο.
ἠῖθ Θ, in d. ex Ε῾ω, mitto
Η῾ΙΩΝ 562
¶ Η῾ΚΑ, ἤκαλος, ἠκαλόεις ibid.
ἤκαν in Η῾ 589
ἤκασος, in c. ex κατέω 769
ἠκεστὸς, in Η῾κα.
ἠκεσιεωδὴς, in ἀκεσίων.
Η῾ΚΩ 598
¶ ἠκάων, in Η῾λείς.
Η῾ΑΛΚΑ῾ΤΗ, cum d. 598
Η῾ΑΛ῾ΣΚΩ, & ἠλασκάζω 599
ἠλασκήτη, in Η῾λασκῆτη.
ἠλέκτωρ, & ἠλεκτρυὼν, ἤλεκτρον, in c. ex λέκτρον 600
ἠλεξήφασις 949
ἠλέσματος, in Η῾λεὶς, & in c. ex Μέτωπον 1010
Η῾ΛΕΟ῾Σ 600
ἠλιάζομαι, ἠλιάω, &c. in Η῾λιος.
ἠλίκαπις, in c. in ἥβατος 236
ἠλίκιος, in Η῾λιος.
Η῾ΑΙ῾ΘΙΟΣ, cum d. 600
ἠλιβάτιος, & Doricè ἀλιβάτιος, ἠλιβατὸς, ἠλιβατίδης. Theocr. idyl. 10.
ἠλιθιεργὸς 501
Η῾ΛΙΚΙ῾Α, cum d. 603
ἠλικιώτης, in Η῾λικία 601
Η῾ΑΙ῾ΚΟΣ ibid.
ἠλιὸς, in Η῾λικία.
ἠλιόβολος 251
ἠλιοκαθὴς, ἠλιοκαίω, in c. ex καθὼ 724
ἠλιοκρήμνος, in κρημνὸς 738
ἠλιοκτάθαρσος, in c. ex πάντεσσι 741
ἠλιόκτυπος, in c. fine pr. 724
ἠλιομανὴς 992
ἠλιόπετες 1371
Η῾ΛΙΟΣ 601
ἠλιοσοβότιος, in c. ex σκεδὼς 1475
ἠλιοστερὴς, in c. 1528
ἠλιοτρόπιον 1656
ἠλιοφανὴς 1708
ἠλιόω, in Η῾λιος.
ἤλιτον, ἠλίτης, cum d. in Η῾λάομαι 602
ἠλιτόδης, in Η῾λιος.
ἠλιτόσιτος, in ἠλιάω.
Η῾ΛΟΣ 602. ἠλὸς, in Η῾λείς.
ἠλόπυρ Θ 1680
ἠλόω, in Η῾λος.
ἠλύγη, cum d. in Δύγη 978
ἠλύσσω, ἤλυστες, in Ε῾ρεμαι.
ἤμαι, in Ε῾ω, mitto 561
Η῾ΜΑΙ 602
ἠμᾶδὴς, in Η῾μέρα.
ἠμασὶος, in ἡμὸς 604
ἠμαυρὸς 358. & in c. ex Ὄμηρος 443
Η῾ΜΕΚΤΕ῾Ω 604
ἠμελημένως, in ἀμελὴς 1024
Η῾ΜΕ῾Ν 604
Η῾ΜΕ῾ΡΑ, ἡμερδὸν, ἡμερήσιος, ἡμερὶς, ἡμερόω, ἡμερεύειν, ἡμέριος, ἡμερίδιον, ἡμερὶς, ἡμερεῖν, ἡμερὶς, in Η῾μέρα.
ἡμερόζωος, in c. ex Βίος 265
ἡμερόθυμος, in c. ex Θυμὸς 1666
ἡμερόφωνος, in c. ex Δρυὶς 425
ἡμεροσκαλὴς, in c. 518
ἠμερόσκαλες, ἠμεροσκαλὲς, in com. ex κάλλος 735
ἡμεροφάντορος, in c. ex φαίνω 821
ἡμεροφόλιος, cum d. 941
ἡμεροφύκιον, in c. retinendus fuit. 1115

ex Πέλεκυς 1276
ἡμίπεπτ Θ, in c. 1288
ἡμιπεπρωμένη, in c. ex πῆχυς 1306
ἡμιπλέθρον, in c. ex πλέθρον 1325
ἡμιπλῆξία 1338
ἡμιπλήρωτος, in c. ex πλήρης 1339
ἡμιπλήρωθρος, in c. ex πλῆθος 1349
ἡμίπνοο Θ, in c. ex πνοὴ 1354
ἡμιπόλιον 1371
ἡμίπολον 1359
ἡμίπτωτος, in c. ex πτῶσις 1317
ἡμίπυρ Θ, in c. ex Πῦρ 1406
ἡμίπυρρος Θ, in c. ex πυῤῥὸς ibid.
ἡμιῤῥαχὶς, in c. fine pr. 1430
ἡμισάλυτ Θ, in c. ex σάλος 1443
ἡμισασπὶς, in c. ex Σπὼ 1459
ἡμισεδὼς, cum d. in Η῾μισυς.
ἡμίσεος Θ, in c. ex σὸς 1496
ἡμίσσας Θ, in c. fine pr. 1502
ἡμισίχιον, in c. ex σίχω 1519
Η ΜΙΣΥΣ 606
ἡμισφαίριον, in c. ex σφαῖρα 1561
ἡμισπάλαστον, in c. ex παλαίστη 1575
ἡμισπάσεος, in c. ex πάσιχος 1580
ἡμιστρατὴς, cũ d. 1599
ἡμίτομον, cum d. in c. fine pr. 1605
ἡμιτόνιον 1592
ἡμίτραυλος, in c. ex τραυλὸς 1648
ἡμιτριτᾶῖ Θ, in c. 1651
ἡμιτρύβλιον, ἡμιτύμβιον, in c. ex τύμβος 1678
ἡμιφάλαρ Θ, in c. ex φαλαρὸς 1710
ἡμιφάριον, in c. ex φᾶς Θ 1725
ἡμιφλεκτὸς, ἡμίφλεκτος, in c. fine præp. 1751
ἡμίφωνος 1748
ἡμιχοαὶ Θ, cum ἡμίχους.
ἡμιχρόνιος, in c. ex Χρόνος 1815
ἡμιχολάδιος, in c. 1817
ἡμιχρόιον, in c. 1819
ἡμίχρως, in c. ex χρῶς 1810
ἡμίχρωτο Θ, in c. fine pr. 1821
ἡμίχυτο Θ, in c. 1830
ἡμιψυχὴς, in c. ex Ψύχω 1846
ἡμιωβόλιον, cum d. in c. ex ὀβολὸς 1126
Η῾Ω Σ, ὦ Θ 1852
Θ.
Η῾ΜΟΣ 607
ἠμοσμὴ, in ἥμων.
Η῾ΜΥ῾Ω, cum d. 607
ἥμων, in ἥμα 562
¶ Η῾Ν 607
Η῾ΝΕΚΗ῾Σ, cum d. ibid.
ἠνεμόφοιτ Θ, in c. 1755
Η῾ΝΙ῾ 608
Η῾ΝΙ῾Α, Ἰνιάζω, cum d. ibid.
Η῾ΝΙ῾ΚΑ ibid.
ἰνίον, in Η῾νία ibid.
ἰνιοποιὸς, cum d. 1350
ἰνιοτρόφ Θ, cum d. in c. ex τροφὴ 1548
ἰνίοχος, cum d. 557
ἰνιόρια, in Α῾νία. 1320
ἰνὸ Θ, in c. 1231
ἰνὸστυρον, in Α῾νύω 169
ἰνὸτός, in Η῾νύω.
ἰνόφ Θ, in Η῾νάν. 608
¶ Η῾ΠΑΡ, ἡπατηρὸς, &c. 608
ἧπατ Θ, in Η῾πατ.
ἡπατοσκόπ Θ, cum d. in c. ex σκοπὸς 1475
ἡπ῾ετιδὼς, cum d. in ἔπεδον 1257
ἠπειγωθὼς, in Ε῾πείγω 487
Η῾ΠΕΙΡΟ῾Σ, cum d. 609
ἤπειτα, pro ἔπειτα.
ἠπειροπόλ Θ, cum d. in c. 1251
Η῾ΠΗ῾ΣΑΣΘΑΙ, ἠπητὴς 609
Η῾ΠΙ῾ΑΛΟΣ, cum d. ibid
ἠπιόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ἠπιόθυμος 656
ἠπιόλημος, cum d. in Η῾μιος.
Η῾ΠΙΟΣ, cum d. 610

ἠπιόφρων 1802
ἠπίως, in Η῾πιος.
ἤπως, in Η῾ 689
ἤπως, in Η῾ ibid.
ἠπύω, cum d. in Α῾πύω.
¶ ἦρ, in Ε῾αρ. 434
ἦρα, in Ε῾ραὸν 496
Η῾ΡΑ, ἡρεῦ Θ 610
Ηγακλῆς, cum d. in com. ex κλέος 801
ἠρεῖ Δημον, in c. ex εὔδημον 160
ἠρεῶ Θ, in ἦρα.
ἠρεμαρχὰς 198
ἠρεπλεια 1599
Η῾ΡΕΜΟΣ, cum d. 610
ἠρεμόχωλος, cum d. 304
ἠρεμόχειρ, in c. ex Γέρων 313
ἠρέτακρα, in c. ex κάρα 747
ἠρίος, in ἦρ.
Η῾ΡΙ῾ΟΝ 610
ἠρὶτόλη 1359
Η῾ΡΥ῾ΤΙΟΝ 610
ἠρώϊον, in Η῾ως.
ἠρωϊσσὸν, cum d. 611
¶ ἦτα, in Η῾ 589
ἦτορ, in Η῾ 598
ἤτορ, in Η῾ ibid.
ἦτορ, in Η῾ ibid.
Η῾ΤΟΡ 612
ἠτραῖα, ἠτρεῖδιον, in Η῾ἔν.
Η῾ΤΡΙΟΝ, cum d. ibid.
Η῾ΤΡΟΝ ibid.
ἠὺγὺϊος, in c. ex γὴ ἔον, barba 312
ἠὺς, in Ε῾ὺς.
ἠὺτε, in Ε῾ὺς. 1475
ἠφαιστώνης, in c. 1851
ἡφαίω, in Η῾φὼ.
ἡφεῖον, in Η῾φὼ.
ἡφεῖον, in Η῾φαιμι.
ἡφὼς 304
ἡφηγόρος, in c. ex Α῾γορὰ 17
ἡφηθὲ Θ, in Η῾ὼς
ἡφίαστ Θ, in com. ex fecunda aut tertia perf. 469
ἥφιμμα, in Η῾φὼ.
ἡφίμωσις, cum d. in Η῾φὼ.
ἡφιπτὴς, in Η῾φὼ.
ἡφιπτὸς, in Η῾φὼ.
ἡφιπτὸς, in Η῾φαιμι.
ἡφικὸς, cum d. in Η῾φὼ.
ἡφίχρως 1827
ἡφῶς, Ἠέως, Ἠεώτης, in Η῾ὼς.
ἠφόχρως, cum Η῾φόχρως.
ἡχὼ, in Η῾χὼ.
ἠχὼ, in Η῾ὼ 632
Ηφαῖος, in Η῾φαι, sulphur.
Ηφίων, in Η῾φαι.
Θ.
Θ Ε῾ΛΓΩ 624
Θάλαμα, cum d. Θάλαμοι, θελητὴς, &c. in Θάλω.
Θαλαμηβὸς, cum d. in Θάλαγω, seu θάλαμαι.
Θαλξιὸς, cum d. in Θάλω.
Θαλξόω 1509
Θαλξώρεων 1763
Θάλυμνον, in Θίλυμνον.
Θάλω, in Ε῾θάλω 443
Θάμα, cum d. in Τῐθημι 1620
Θάμαλος, Θαμέλιον, cum d. in Θίμυλον.
Θ Ε῾ΜΗΛΟΝ, cum d. 625
Θ Ε῾ΜΙΣ, cum d. ibid.
Θεμισοπόλ Θ 1359
Θεμιστὸς, cum d. Θεμιστὸς, cum d. in Θεμις.
Θέμωνα, appropinquare seu accedere fecit, coëgit. Od. ι. Θέμωνα δ᾽ ἐγέροντι ἐοικώς.
Θ Ε῾ΝΑΡ 626
Θεοδαΐς, cum d. in com. ex βλάπτω 197
Θεοζα-

Θαμβοχρὴς, in c. ex τέτροχα 1665
Θ Α῾ΜΒΟΣ, cum d. 619
Θαμινὸς, Θαμὺς, Θαμίζω, Θαμινὸς, cum d. Θαμυρὸς, in Θαμύς.
Θ Α῾ΜΝΟΣ, cum d. ibid.
Θάμυρις, cum d. in Θαμύς.
Θάνατος, cum d. in Θνήσκω.
Θανάσιμος, Θανατόω, in Θάνατος
Θαῦ῾μ Θ, cum d. in Θήσσω.
Θάῦ Θ, in d. ex Θάπτω, stupeo 621
Θ Α῾ΠΤΩ 620
Θ Α῾ΡΣΗΛΙ῾Α, cum d. 621
Θάῤῥ Θ, cum d. in Θάρσος.
Θ Α῾ΡΣΟΣ, cum d. ibid.
Θ Α῾ΣΟΣ, Θασία 622
Θάσσω, cum Θάσσω.
Θάσσων, vel Θάττων, in Ταχὺς.
Θ ΑΥΜΑ῾ΖΩ, cum d. 622
Θαυματοποιὸς, cum d. 1351
Θαυμασμερὸς, cum d. 502
Θ Α῾ΨΟΣ, cum d. 623
¶ Θἶα, in Θεὰ, Θεὸς, in Θεός.
Θεαγεναὶς, in c. ex ἀγελῶ, fine præp. 10
Θεαγωγία 39
Θεάζω, in Θεὸς 626
Θέαινα, in Θεὸς.
Θέαμα, Θεάμων, in Θεάομαι.
Θεανδρεικὸς, in c. 156
Θ ΕΑ῾ΟΜΑΙ 623
Θεαρχία, cum d. 198
Θεασικλὴς, in Θεᾶζω.
Θεατηὶς, &c. Θεάζω, &c. in Θεάομαι.
Θεατρίσμειον 992
Θεάτρον, in Θεατὴς.
Θεαυδοπώλης 1440
Θεαυσεσοπία, in com. ex σκοπὸς 1475
Θεατρώνης, in c. 1851
Θεβάων, in Σεβὼ.
Θεείω, in Θεῖον.
Θεῖον, in Θεάομαι.
Θεικὸν, in Θεῖον.
Θεινόρος, in c. ex Α῾ρσὰ 17
Θεινόω, in Θεῖνος
Θεῖλατ Θ, in com. ex fecunda aut tertia perf. 469
Θείμμα, in Θεῖον.
Θείμων, cum d. in Θεῖον.
Θεινπὴς, in Θεῖνω.
Θεινπὸς, in Θεῖνω.
Θεινπὸς, in Θεῖμαι.
Θεινόχρως, cum Θεινόχρως.
Θεῖον, in Θεῖος.
Θειώδης, in Θεῖον, sulphur.
Θείωσις, in Θεῖο.
Θ Ε῾ΛΓΩ 624
Θέλημα, cum d. Θέλησις, θελητὴς, &c. in Θέλω.
Θελκτήριος, cum d. in Θέλγω, seu θέλγομαι.
Θελξίφρων 1509
Θελξίφρων 1763
Θέλυμνον, in Θίλυμνον.
Θέλω, in Ε῾θέλω 443
Θέμα, cum d. in Τῐθημι 1620
Θέμεθλον, Θεμέλιον, cum d. in Θίμυλον.
Θ Ε῾ΜΗΛΟΝ, cum d. 625
Θ Ε῾ΜΙΣ, cum d. ibid.
Θεμιστοπόλ Θ 1359
Θεμιστὸς, cum d. Θεμιστὸς, cum d. in Θεμις.
Θέμωνα, appropinquare seu accedere fecit, coëgit. Od. ι. Θέμωνα δ᾽ ἐγέροντι ἐοικώς.
Θ Ε῾ΝΑΡ 626
Θεοδαΐς, cum d. in com. ex βλάπτω 197
Θεοζα-

Θεογαμία, in c.ex Γαμίω 299
Θεογνωσία, in c.ex γνῶσις 306
Θεογνώστης, in c.ex γνωστὸς ibid.
Θεόγαλως, in c.ex Γαλιὼν 352
Θεόγλωσσος 328
Θεογραφία, Θεόγραφος, in c.ex secunda & tertia perf. 321
Θεογονία 308
Θεοδίγνωμον, in c. ex 1. perf. 381
Θεοδέκτειρα, in c.ex tertia perf. 382
Θεοδίδακτος, in c.ex δίδακτὸς 388
Θεοδίδακτος, in c.ex διδακτὸς 396
Θεοδίκης, in c.ex Δίκη 407
Θεόδωτος, in c.ex præt. 370
Θεοδόσιος, in c.ex δόσις 400
Θεοδώρητος, cum d.in c. ab δῶρον 477
Θεοείκελος, in c. ex εἰκέλα 450
Θεόθεν, in Θεός.
Θεόθυτος 662
Θεοῖν, cum d.in c. 1145
Θεοκάπηλος, in c. 744
Θεόκλυτος, cum d.in c.ex κλυτὸς 732
Θεοκλυτὸς, cum d.in c.ex κλύω 810
Θεόκμητος, in c. in κάμνω 739
Θεόκριτος, in c.ex tertia perf. 874
Θεοκτίστης, in c.ex Κτίσις 886
Θεόλημπτος, & Θεολήπτιος, incom. ex Λάμψις, & λαπτὸς 923
Θεολόγος, cum d. 941
Θεομανὴς 992
Θεόμαντις, in c. 1001
Θεομάχος, cum d. in 1012
Θεομήλικα, in c.ex Μῆλις 1048
Θεόμητις, cum d.in com. 1051
Θεομισέω, Θεομίσητος, in c.ex Μῖσος 1057
Θεόμισθος, in c.ex μισθὸς 1059
Θεόμορος, in c.ex μοῖρα 1023
Θεοπέλεια, in c.fine pr. 1220
Θεοπρεπὴς, in c.ex Παῖς 1235
Θεοπρεσβύτης, in Θεοδίδυμα 400
Θεοπρεσβύτης, in c.ex πρέσβις 1262
Θεοπρεπὴς, cum d. in c. fine pr. 1323
Θεοπρόπιος, in c.ex πρόπις, sine præp 1344
Θεοπτίδης, cum d. 1351
Θεοπτόλεμος 1359
Θεοπτόμπος, in c.fine pr. 1286
Θεοφορεῖος, cum d. Θεοπρόπος, cum d.in e. 1380
Θεοπτίδης, cum d.in c. fine pr. 1378
Θεόπτολεμος, in c.ex πτῦς 1406
Θεορρήμων, cum d. Θορρήτης, in c. fine pr. 1427
Θεόρρυτος, in c.in ῥύτος 1425
Θεόρτιος, in c. in ὄρτος 1208
Θεὸς 626
Θεόσδοτος, in c.ex δότης 401
Θεοστυγὴς, cum d.in c. 1450
Θεόσπιτος, cum d. ibid.
Θεοστυγέω, in c. 543
Θεοσυμβόλα, in c. fine pr. 1468
Θεοσχυσία, in Κύω, osculor. 902
Θεόσφορος, in c.ex σφόδρα 1496
Θεόσωστος, in c.in σώτος 1452
Θεοτίσης, in c. 1517
Θεοτόκος, in c.ex τίκτω 1527
Θεοτυπὴς, cum d. in c.ex τυπὼ 1550
Θεοτυλὴς, in c.ex Σύλη 1554
Θεοτάφιος, in c. 1585
Θεοτέρπεια, in c. 1608
Θεοτεύκτος, in c. ex Τέρπω 1610
Θεοτόκος, in c. ex τόκος 1613
Θεότης, in Θεός.
Θεοτίμητος 1640
Θεοτόκος, & Θεότοκος 1631
Θεοῦδὴς, cum d.in Θεοσεβὴς.
Θεοδόχος, in c. habentibus o in pen. 382
Θεοδρὸς, cum d. 502
Θεοφάνεια & Θεοφάνια 1708
Θεόφορος, cum d. ibid.
Θεόφατος, cũ d.in c.ex φατὸς 1719
Θεοφόρος, cum d.in c. 1748
Θεοφόρος, in c. 1720
Θεοφόρος, cum d. 1735
Θεοφραδὴς, cum d. & Θεοφράδμων, in c.fine pr. 1759
Θεόφορος, cum d. 1763
Θεὸς, in Θεός
ΘΕΡΑΠΩΝ, cum d. 628
Θερσιλεὼς, in c.ex λεὼς 949
Θέρσος, Θερσίπατος, Θέρσων, in Θέρσος
Θέρσος, in Θέρσων.
Θερσίπλοιον 41
Θερσίζω, cum d.in Θέρσος.
Θεσπιὼς, in Θέσπις.
Θεσπισὴς, cum d.in c. ab ἔπος 477
Θεσπίσιος, &c. in Θεσπίζω.
Θέσπις, Θεσπίδος, &c. in Θεσπίζω.
Θέσπις, Θεσπίδος, &c. cum d.in Θεσπέσιος.
Θέσπις, Θεσπίδος, &c. in Θεσπέσιος.
Θεσπίζω, cum d.in Θέσπις.
Θεσπιὼς, in Θέσπις.
Θεσπιὼς, in Θεσπέσιος.
Θεσπίσιος, in Θεσπέσιος.
Θεσπίσιος, in Θεσπέσιος.
Θεσπίσιος

in Γλαῦκ.
Γλαῦκ Ω 679
ἱλεῦ, ἱλεῦσ, in Ἵλεως.
Ἱλεως, ἱλέως, ἱλεωτήριον, in Ἱλαω.
ἱλλη, in ἕλλη 451
Ἵλλυμι, cum Γλαῦκ.
Γ ΑΙΑΣ 680
ἱλιγγιάω, ἱλιγγῶ, in Ἱλιγξ.
ἱλίγγος, in ἑιλίσσω 453
Γ ΑΛΟΣ, cum d. 680
ἱλιοφοίτης, in c.ex Γαίαω 1416
Γ ΑΥΣ, cum d. 680
ἱλύω, ἱλυώδης, in Γλύς.
¶ ἱμαῖῶ, ἱμάλδω, ἱμαλίς, in ἱμάω, ἱμαντελιξμός, ἱμαντελίκτατος, in c. ex εἱλίσσω 454
ἱμαντήδιον, ἱμάντιον, ἱμάντιον, in Γμάς.
Γ ΜΑΣ 681
ἱμάσθλη, in ἱμάσσω.
ἱμάσσω, in Γμάς.
ἱματίδιον, ἱματίζω, in ἱμάσσω.
ἱματοκλαῖτης, in c.fine pr. 802
ἱματομανής, in c. 1058
ἱμάτιον, in c.ab Εῶ, induo 561
ἱματοπώλης, cum d. 1410
ἱματοφύλαξ, cum d. in c.ex φύλαξ 1700
ἱματῶδης, cum d. 502
ἱμάω, in Γμάς.
Γ ΜΕΙΡΩ, cum d. 682
ἱμαῖῶσω, in c. fine pr. 1784
ἵμας, &c. imartès, in Γ μείρω.
ἱμάντης, μοντία, in ἱμάω.
ἱμονιοτρόφος, in c.ex τροφὴ 1548
¶ Γ Ν 682
Γ ΝΑ ibid.
ἱνδάλλομαι, ἱνδάλλομαι, ἱνδάλμα, in εἰδάλλομαι.
Γ ΝΑΙΚΟ Ν 682
ἱνδιάστης, in c. fine pr. 1154
Γ ΝΕ Ω, ἱνημὸς 683
ἵνιον, ἵνις, in Γς 688
ἱππὸς, in Γ ππ.
ἱπάδης, in Γς 688
¶ Γ Ξ 683
ἵξαλος, in c.ex Ἄλλομαι 145
ἰξδάω, cum d. in Γ ξός.
ἰξία, ἰξίας, in Γ χύω.
ἰξιόφ ω, in c.ex Βοσκ 275
ἰξίφιος, ἰξίφιες, in Γ ξός.
ἵξις, in Γ χνίομαι 677
ἰξοφάγος, cum ἰξοφάγος.
ἰξοφόρος, cum ἰξιόφ ω.
Γ ΞΟΣ 683
ἰξοφάγος 1701
Γ ΣΤΣ 683
ἰξώδης, in Γ ξός.
¶ ἰοβόλος, cum d. 252
ἰοβόρος, in c. ex Βοσκ 275
ἰοβόρυχος, in c. ex Βόρυχος 277
ἰογλαῦξ, ἡ, in c. ex Γλαῦξ 325
ἰοειδὴς, ἰοειδέστερος, in c. habentibus o in penult. 382
ἴόεις, in Γ ός.
ἰόζωνος, in c.ex ζώνη 588
ἰοδάλης, instar violæ florens: ut στεφάνες ἰοδάλαι: apud Athen. l.9.ex Philoxeno.
ἰομυγὴς, in c.fine præp. 1055
ἰόμυς, in c. ex μύς, mutantibus o in ω. 1021
Γ ΟΝ 683
Γ ΟΝΟΣ, ἰοῦσθαι ibid.
ἴομαι, in ἰόω.
ἰόπτηλος, in c. 1287
ἰοπλόκος, in c.ex πλόκος 1328
Γ ΟΡΚΟΙ 684
Γ ΟΣ, & ἰῶ ibid.
ἰοστέφανος, in c. fine præp. 1530
ἰότης, in ἴσημι 562
ἰοτόκος 1631
ἰοτυπὴς, 1680
Γ ΟΤ, & ἰῶ 684
ἰυλίζω, ἰυλίς, in ἕιλω.
ἰυλοπίζομαι, in c. 1259
ἴυγξ, in d.ab οὖλος, manipulorum fascis 1218
ἰυλοφυὴς 1779
ἰυλώδης, in ἴυλος.
ἰοχάλκεος, in c. fine præp. 1788
ἰόω, cum Γ ός 684
¶ ἰπνὸς, ἰπνίτης, in ἰπνός.
ἰπνοποιὸς 1351
ἰπνὸς, cum d. in Γ πνω.
ἰποκτόνος, in c.ex ἔκτονα 884
ἴππος, ἰππὸς, ἵππος, ἵππάδιον, in Γ πνω 687
ἱππαγέτης, in c.ab ἄγομαι 11
ἱππαγρὸς, in c.ex Ἀγρὸς 25
ἱππάζομαι 39
ἱππάτης, in c.ex Ἀέπω 59
ἱππάζω, cum d. in Γ πνω 685
ἱππαιν, in Γ πνω.
ἱππακοντιστὴς, equestres jaculatores, qui ex equis pugnant jaculis 106
ἱππαλίδες, & Doricè ἱπαπαλίδας eques, equitandi peritus. Theocr. idyll. 25.
ἱππάριον, ἱππάρδιον, &c. in Γ πνος.
ἱππαρχ ω, cum d. 201
ἱππασία, ἱππασίης, cum d. in Γ ππος.
ἵππειος, &c. in Γ ππος.
ἱππέλαφος, in c.ex Ἔλαφος 470
ἱππεσσήνη, in c. ex ἔσσηνη 497
ἱππόβ ω, in c.ab ἔφως ibid.
ἱππόδρ ς, cum der. in Γ πνος 685
ἱππαμάξιον, in Γ ἅρμα.
ἱππάρπαξ, cum d. 41
ἱππεὺς, in Γ πνος.
ἱππασκάσις, ἱππασκαλίστης, in com. ex 2. & 3. perf. 469
ἱππίαζ ω, cum d. in c. ex ἰάζω. 667
ἱππίδιον, ἱππικὸς, ἵππιος, in Γ ππος.
ἱππιοχαίτης, in c. ex χαίτη 1789
ἱππιοχάρμης, in ἱππομάχης.
ἱππίσκος, in Γ ππος.
ἱππόβαμων, in c.in βαίνω 235
ἱππόβατος, ἱπποβάτης, in c.in βατὸς 236
ἱππόβιν ω, in c.ex Βιάω 264
ἱππόβοτος, ἱππόβοτος, in c.ex βοτὸς 282
ἱππόβοτρυς, in com. citra pr. 292
ἱππογέρων, in Γέρων 312
ἱππόγλωσσος 328
ἱππογρώων 322
ἱππόγυπος, in Γύψ 347
ἱππόδαμος, in c.ex Δαμάω 356
ἱππόδασυς, in c.ex Δασὺς 359
ἱππόδεσμα, in c.ex δεσμὸς 385
ἱπποδέτης ibid.
ἱπποδιώκτης 411
ἱππόδρομος, cum d. 1666
ἱππόδρ ς, in Γ πνος.
ἱππόζ ω, in c.ex Θώς 644
ἱππόθ ω 645
ἱππόκαμπη, cum d. in c. ex κάμπτω 740
ἱπποκέλευθος, in c.ex κέλευθος 765
ἱππόκομος, in c.ex κόμη 834
ἱππόκομος, in c.ex Κόμη 851
ἱπποκρατ ως, cum d. 864
ἱππόκρημνος, in c.ex κρημνὸς 868
ἱππόκροτος, cum d. in c. fine pr. 877
ἱππολαπάθιον, in comp. ex λάπαθον 929
ἱππολέσχαι, in c. fine pr. 975
ἱππομανὴς, cum d. 992
ἱππομέσχιον, in μέσχιον 1002
ἱππόμυκος, cum d. 1013
ἱππομολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 1040
ἱππομύρμηκες, in Μύρμηξ 1077
ἱππονόμος, cum d. in c. fine pr. 1092
ἱππορώμαι, in ῥωμάω 1090
ἱππόπεμπι, in Γ πομπὸς.
ἱππόπορος, in c. ex Πόρος 1305
ἱππόπολος 1360
ἱππότης, in c.ex πόρος 1292
ἱππορροθίων, in com. ex Πορφύρω
ἱππόσυλος, in c.ex κοῦρος ibid.
ἱππότης, in com. ex κέλης 1367
ἱππότοξος, in c.ex πολεμὸς ibid.
ἱππόσπλαγχνος 1410
Γ ΠΠΟΣ 685
ἱππόστειλον, in c.ex στέλλω 1454
ἱππόσυσσος, cum d. in c.ex σεύω 1707
ἱππόσυρτος, cum d. in Γ πνος.
ἱππότης, in Γ πνος.
ἱππότιλος, in c.ex τίλος 1633
ἱππότροχος, in com. 1645
ἱππόφορος 1659
ἱππότυφος, in c.ex τύφος 1685
ἵππευσις, cum d. in c.ex Οὐρέω 1219
ἱπποφαὴς, ἱπποφανὴς, & ἱππόφαος, vide in ἱππόφως.
ἱπποφορβὰς, in com. 1720
ἱππόφορβος, cum d. in c. 1724
ἱππόφως 1779
ἱπποχάρμης, in c. fine pr. 1788
ἱππώδης, ἱππώη, in Γ πνος 685
ἱππώνης, cum d. in c. 1851
Γ ΠΤΑΜΑΙ 687
Γ ΠΤΩ ibid.
¶ ἰρὲω, ἰρέομαι, ἰρέδω, cum d. in ἰρέω.
ἰρηξ, in Γ ἔραξ 671
ἰρήτειρα, in ἰρέω.
Γ ΡΙΓΕΣ 688
ἰρινώμικτον, in c. fine pr. 1055
Γ ΡΙΣ, ἴερυν 688
ἰρὸς, cum d. in Γ ἱερὸς 672
Γ ΡΟΣ 688
ἴρω, idem quod Εἶρω, nexo. Hesych.
Γ Σ 688
ἰσάγγελος, cum d. in c.ex ἄγγελος 10
ἰσάζω, ἰσάω, ἰσάομαι, ἰσάκις, in Γ ἴσος.
Γ ΣΑΛΚΗ 688
ἴσαμος, in Γ σημι.
ἰσαμιλλ ω, in c.ex Ἅμιλλα 141
ἰσάνεμος, in c.ex Ἄνεμος 153
ἰσαριθμ ω, in c.ex Ἀριθμὸς 188
Γ ΣΑΤΙΣ, cum d. 689
ἰσηρεύω, cum d. in c.ex Ἀρόω 17
ἰσήλιξ, in c.ex Ἥλιξ 601
ἰσήμερ ω, cum d. 605
Γ ΣΗΜΙ 689
ἰσήμορος, vide cum ἰσόμορος.
ἰσήρετμος, in c. ab ἔρετμὸς 511
ἰσήρης, in Γ ἔρω 691
ἰσηριθμ ω, in ἰσαριθμὸς.
ἴσθμα, idem quod ἄσμα. Hesych. ἰσθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω, anhelo, crebra suspiria duco. Item, cum gravibus curis & dolorib. luctor. Hesych.
Γ ΣΘΜΟΣ, cum d. 690
Γ ΣΙΚΟΣ ibid.
ἴσκω, in der. ab Εἴδω, scio 447
ἰσπλόος, in Γ σημι 686
ἰσπλατ ω, in c. ex Βαθὺς 229
ἰσόζυλος, in c.ex Ὀζολὸς 1126
ἰσογαῖος, in c.ex Γαῖα 296
ἰσογάρυς, in c.ex Γωνία 347
ἰσόδενδρος, in c.ex Δένδρον 372
ἰσοδίαιτος, cum d. in c. 394
ἰσόδυμος, in c.ex δύω 371
ἰσόδρομος, cum d. 1666
ἰσοδυϊάμιος, cum d. in c. 417
ἰσόεντες 532
ἰσόζυγος, ἰσόζυξ, in c. fine præp. 581
ἰσόθεος 618
ἰσόπαλαιστὴς, in παλαίω 861
ἰσοπάνδυκος, in com. ex κινδυνος, 791
ἰσοπαναίμιον, in com. ex κινδύμιον 794
ἰσοπλείης, in c. ex πλέος 801
ἰσόπλευρος, in c. fine pr. 805
ἰσοπλύνης, in c.in πλυτὴς 808
ἰσόπους, in c.ex Κοῖλος 818
ἰσοπυθμενὸς, in c.ex κορυφὴ 851
ἰσοπυργὴς, in com. ex πύργος 773.b
ἰσόπωλος, in c.ex κῶλον 864
ἰσολογία, in c.ex λόγος, ratio 905
ἰσόμοιρος 946
ἰσομεγέθης, in c. ex μέγεθος 1013
ἰσόμορος, in c.fine præp. 1016
ἰσομέτωπος, in decom. ex μέτωπον. 1041
ἰσομήκης, in c. ex Μῆκος 1182
ἰσόμοιρος, cũ d. in c.ex μοῖρα 1044
ἰσόνειρος, in c. 1103
ἰσόνεκες, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste. 1164
ἰσονέμ ω, cum d. in com. 1206
ἰσόπαλος, cũ d. in c.ex πάλη 1106
ἰσόπαχὴς, in c.ex παχὺς 1239
ἰσόπεδος, in c. 1296
ἰσοπλατὴς, in c. ex πλατὺς 1298
ἰσόπλοος, in c. 1325
ἰσοπλόης, in c.ex πλόος 1331
ἰσοπολιτεία, in c.ex πολιτεία 1365
ἰσόπυος, in c. ex πυὸς 1408
ἰσορρόπτης, cum d. in c.ex ῥοπὴ 1428
Γ ΣΟΣ 690
ἰσοσθενὴς, in c.ex Σθένω 1460
ἰσοστεγὴς, in c.ex στέγη 1472
ἰσοστεφὴς, in c.ex Στέφω 1282
ἰσοστόμος, in c. ex στόμα 1283
ἰσοστρατὴς, in c. classe. ibid. 712
ἰσοτανὴς, cum d. in comp. ex τανὴς. 1428
ἰσοπάλαιστος, in comp. ex πάλαιστος 1585
ἰσότης, in Γ σος 1575
ἰσοτημ ω, cum d. 691
ἰσότιμος, cum d. 1640
ἰσοτοκ ω, cum d. 1660
ἰσοτράχηλος, in c.ex τράχηλος 1592
ἰσοτριήρης, in c.ex τριήρης 1983
ἰσοτύφλ ω, cum d. in Γ γνος.
ἰσοφαρίσαι, ἰσοφαλάτης, in c. ex 2. & 3. perf. 456
ἰσόφθαλμος, in c.ex Ὀφθαλμὸς 464
ἰσοφαρίζω, cum d. in com. ex Εἴρω. 456
ἰσόφρων, in c.ex Εἶδος 461
ἰσοφυὴς, in c.ex Φύω 464
ἰσόχειρ, in c.ex χεὶρ 1789
ἰσόχορδος, in c.ex χορδὴ 1815
ἰσόχρων, cum d. in com. 1818
ἰσόχρως, in c.ex χρὼς 1829
ἰσόψηφος, in c.ex ψῆφος 1837
ἰσοψήφως, in c.ex κρυπτὸς 1830
ἰσοψηφος, in c.ex Ψῆφος 1841
ἰσοψυχος, in c. 1844
ἰσόω, cum d. in Γ σος.
Γ ΣΤΗΜΙ 691
ἱστοδρομεῖν 1666
ἱστοδρόμος, in c.fine præp. 1417
ἱστοδοδὶς, ἱστοδόη, in c.ex Βῶς 281
ἱστοδόκη, in c. habentibus o in penult. 382
ἱστοκραδία, in c.ex κάρης 774
ἱστοπέδη, in c.ex πέδη 1256
ἱστόπους 1371
ἱστόρρηξ, in c. fine præp. 1417
ἱστορία, ἱστορίη, in c.ex Εἶδος 281
ἱστορρόφος, in c.fine præp. 1417
ἱστοσόδις, ἱστοσόη, in c.ex Βῶς 281
ἱστοδόκη, in c. habentibus o in penult. 382
ἱστοκραδία, in c.ex κάρης 774
ἱστοπέδη, in c.ex πέδη 1256
ἱστόπους 1371
ἱστόρρηξ, ἱστορία, ἱστοεικὸς, cum d. in Γ σος. 694
ἰστὸς, in der. ex Γ σημι 502
ἰσχεδὸν, in ἰσχάς. 711
Γ ΣΤΩΡ
ἰσχαδόπωλις, cum d. 1410
ἰσχαιμοσυχαίων, in c.ab Αἷμα 70
ἰσχαίνω, ἰσχανάω, in Γ χηθ.
ἰσχανάομαι, ἰσχαλέος, &c. in Γ χηθ 712
Γ ΣΧΙΣ, ἰσχαδικὸς, ἰσχαδίτης, ibid.
ἰσχίον 1137
ἰσχιαῖος, ἰσχιαλέος, &c. in Γ χηθ
ἰσχομοδία, & ἰσχομοδίστης, in c. 1073
ἰσχόπορος 1272
Γ ΣΧΝΟΣ, ἰσχύτης 712
ἰσχυόφωνος, cũ d. in c. fine pr. 1784
ἰσχυρὸς, in ἰσχὺς.
ἰσχύω,

ἰσχὼν, in Γ χηθ.
ἰσχία, in c. fine præp. 1221
ἰσχιάομαι, in ἰσχιάς.
ἰσχιάομαι, cum d. 322
ἰσχναίνω, cum d. 1351
ἰσχνόπους 1432
ἰσχνόρρις
ἰσχνόφωνος, cum d. in Γ φωνὴ.
ΙΣΧΥΣ, ἰσχὺς 713
ἰσχυρὸς, in Γ χὺς 546
ἴσχω, in Γ σχω.
ἴσχωμος, cum d. in Γ τηρ.
ΙΤΕΑΜΑΙ ἐπ' ἴστιον 714
ΙΤΗΣ, ἱστιήσις ibid.
ΙΤΡΙΟΝ ibid.
ἰτεοπλόκος 1410
ἰτέτιπες, vestes ex pellibus, rhenones, διφθέραι. Poll. l. 8. 70
ΚΑΘΑΙΡΩ 717
καθάλλομαι, in com. ex Ἅλλομαι. 125
καθαλμὴς, in κάθαλος. 130
καθάμ ω 130
καθαμαξεύω, in com. ex Ἅμαξα. 134
κάθαμμα, in καθάπτω.
καθαμμάζω, in c. 1836
καθάπαξ, in c. 1246
καθάπτερος 173
καθάπτομαι 177
καθάπτω, cum d. 178
καθάρσιος, cum d. καθαρεύω, καθαίλω, καθαίρω, cum d. καθαρισμὸς, καθαίρεσις, κάθαρμα, in Καθαίρω 718
καθαρμὸς, cum d. in c. ἀφαμόζω 205
καθαρσιότης 1351
καθαρὸς, cum d. in Καθαίρω 718
καθαρπάζω, in c. 192
καθάρσιος, cum d. καθαρτὴς, cum d. καθαρτὸς, in Καθαίρω.
καθαυτὸν, in c.ex Αὐτὸς 222
καθέδρα, cum d. 442
καθέζομαι, in c.ex Ἕζομαι 441
καθειμένως, in καθίημι.
καθείργω, cum d. in com. ex Εἴργω. 456
καθεῖς, in c.ex Εἷς 461
καθεκάστως, in c.ex Ἕκαστος 464
καθεπτὸς, καθεπτὸς, cum d. in κατέχω 551
καθέλκω, cum d. in c. cum præp. 477
κάθεμμα, in καθίημι.
καθεξῆς, in c.ab Ἑξῆς 486
καθέξεις, in κατέχω 551
καθερπύζω, in c.ex Ἕρπω 519
κάθεσις, καθεσμὸς, in καθέζομαι, vide etiam κάθεσις, in καθίημι.
καθεσπέσιος, in c.ex πάσχω 1302
καθεστὼς, cum d. in c. 1351
καθεστὼς, in c. ex φεστὸς 1378
καθετὴρ, cum d. καθετήριος, in καθίημι 1566
καθεύδω, in c.ex Εὕδω 534
καθεψάομαι, in c.ex ἕψω 494
καθέψω, cum d. in c.ab ἕψω 560
καθεῶαω, in c.ex Ἡ ῶα 591
καθηλόομαι, cum d. 593
καθηλυπρόσωπος, in ἡλυπαδὴς 1250
καθήκω, cum d. in c. 599
καθηλόω, cum d. in c.ex Ἧλος 602
κάθημαι, in καθίημι.
καθήμαι, in c.ex Ἧμαι 603
καθημερὶ, &c. 605
καθημερὸς, in ἡμερὸς 265
καθηρὸν, in κάθηρος.
καθηρύω, cum d. in com. ex Ἐρύω 670
καθήρυμα, in καθήρυσις.
καθήρυσις, in c.ex ἐρύω ibid.
καθίεμαι, in καθίημι.
καθιερεύω, cum d. in c. ἀγνὸς 10
καθίημι, Æschyl. in Niobe appellavit τὰ τείχη, muros teste Hesych.
καθαλία, ἡ, herbæ nomen quæ & leontice, apud Dioſc. l. 4. c. 123.
καθάλλ ω, in Καθαλῶ 724
καθαπτάω, &c. 686
καθαπτοδρόμος, in ἱπποδρόμος. 1660
καθαπτομαι, in c. ex Γ πτημι 687
καθάπτω, in c.ex Ἅπτω 180
καθάρσιος, καθάρσια, in καθίζω.
καθίζημι, cum d. 700
καθὸ in Ὅ's 1209
καθοδηγὸς, cum d. in ὁδηγὸς 42
καθόδιος, in c. 1130
καθολικὸς, cum d. in καθόλου.
καθόλου, in c.ab Ὅλος 1155
καθομαλίζω, in c. 1157
καθομιλέω, in c. 1158
καθομολογέω, in dec. 943
καθοπλίζω, cum d. in c. 1173
καθορμέω, cũ d. in c.ex Ὁρμέω 1187
καθοσίζω 1202
καθυγραίνω, in c. 1197
καθύδριον, in Ὕδρος, monile, ib.
καθόσιον, cum d. in c. 1211
καθότι, in καθὸ
καθυδρεύω, in c.ex Γ ὑδρεύω 1687
καθυγρ ω, cum d. in c. 1688
καθυδρ ω, cum d. in c. 1690
καθυλακτέω, in com. 1692
καθυλουμένως, in ὑλόμαινὸς 993
καθυμνέω, in c.ex ὑμνέω 1689
καθυπερέχω, in ὑπερέχω 554
καθύπ ω, & καθύφ ω, in ὑφ ω.
καθυπέρτατος, καθυπέρτερος, cum d. in ὑπέρτερος, & ὑφέρτατος, ib.
καθυποφέω 555
καθύπνης, καθύυπνος, in c.ex Γ πνος 1696
καθυποκλίνω, in dec. ex ὑποκλίνω 252
καθυποκρούω, in ὑποκρούω.
καθυποπτεύω, in ὑποπτεύω 1178
καθυστερία, & καθυστερίζω, in c.ex Γ στερὸν 1698
καθυφαίνω ibid.
καθυφίημι, καθύφεσις, in decom. ex ὑφίημι 568
καθύω, in c. ex Γ ω 1700
καθωραΐζομαι, in c. 852
καθὼς, in Ὡ's.
ΚΑΙ 719
ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, & καίατα 700
ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, & καικίνης ibid.
καινία, Hesych. est victoria: ἆθλος τὸ καίνειν, quod occidere significat. 941
καινίζω, in Καινὸς.
καινίζω, in Καίνω.
καινισμὸς, in καινίζω.
καινολογία 941
καινοπωγὼν, in c.ex πάσχω 1302
καινοποιὴς, cum d. in c. 1351
καινοπρεπὴς, in c. ex πρέπω 1378
καινοπρεπὴς, in c. 1380
ΚΑΙΝΟ'Σ, cum d. 720
καινοτόμος, cum d. 1605
καινουργὸς, cum d. 502
καινοφωνία, in c. 1748
καινὼν, in Καινὸς.
ΚΑΙΝΩ, cum der. 720
καινῶς, in Καινὸς.
καίρ ω, in Καί.
καίσιον, in Καῖσος.
καιρέσεις, in Καίρω.
ΚΑΙΡΟ'Σ 720. & 721
At ΚΑΙ ΡΟΣ 721
καιρεσυλακεῖο, & καιρεσφυλακτέω, in com. ex φύλαξ 1770
καιρέω, cum d. in Καίρω.
ΚΑΪΩ 721
καικέλαγελος, cum d. in c. ex ἄγγελος 10
καίκελα, Æschyl. in Niobe appellavit τὰ τείχη, muros teste Hesych.
καικοκράδια, in c.ex Κάρδ 776
καικοκλεὴς, in c.ex κλέος 801
καικόκνημος, in c. 815
καικοκρισία, in c. ex κείσις 874
καικολόγος, cum d. 941

καιρὸδία 156
καιρυσσὸν, expon. excitare: apud Plut. in Apophth. ubi Lac. quidam Tyrtæum poëtam dicit esse ἀγαθὸν καιρυσσὸν νέων ψυχὰς bonum ad excitandos juvenum animos.
καϊκεῖος, cum d. in comp. ex Ε'κεῖνος 956
καϊκέφατον, in καϊκέφατος.
καϊκεχρεῶν, cum der. in ἐγχρεῶν. 1663
καϊκέχρατος, in Ε'χρατος 527
καϊκέχρατος, in c. ex φαπὸς.
καϊκὴν, in Καϊκὸς 725
καϊκηρὸς, cum d. in c.ex Α'χρὸς 17
καϊκηπελία, & καϊκηπελίων, in com. 1277
καϊκία, in Καϊκὸς.
καϊκίζομαι, ab Athenienſibus cognominatus fuit Callimachus, ſemper calumniator ſui, nec finem diligentiæ faciens: quaſi ὁ καϊκίων τῷ τέχνῳ, teſte Plin. l. 34. c. 8. & Paſſ. in Atticis.
καϊκίζω, in Καϊκὸς.
καϊκὸδος, Suida & Etym. teſtibus dicitur ὁ καλαζόμενος ὑπὸ καικέζουσιν. Apud Heſych. καικέδ' exp. λιμὸς, famelica. Et καικὸδές, eidem eſt vitis nutrimento deſtituta.
καϊκίμενον, in c.ex Μένω 1048
καϊκισμὸς, in καϊκίζω 725
ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, cum d. 824
ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, cum d. ibid.
καϊκκαίω, in κατακαίω 723
ΚΑΚΚΑ'Ν 725
καϊκκεῖον, in καϊκκαίω.
καϊκκαφαλιὼ, in c. cum pr. 779
καϊκκη, in Καϊκκᾶν.
καϊκοχυφλὸν, pro κατακοχυφλὸν.
καϊκρύπτω, pro κατακρύπτω.
καϊκόζ ω, in c.ex Βίος 265
καϊκοζηλία, cum d. in c. 268
καϊκόζηλος, cum d. 278
καϊκοχαλκία, in com. ex Χαλκὸς 299
καϊκοχείτων, in c.ex Γείτων 310
καϊκοχόλεος, in c.ex Χόλος, barbarus 312
καϊκόγλωσσος 328
καϊκοδαίμων, cum d. in c.ex Δαίμων 350
καϊκοδεκτάω, in c.ex 3. perf. 382
καϊκοδιάκονος, malus adminiſtrator rei familiaris. Heſych. Decomp. διάκονος.
καϊκοδιδασκαλέω, in com. ex διδάσκαλος 396
καϊκοδιαία 404
καϊκόλεξος, cum d. in c.ex Λέγω 416
καϊκόδαλος, in c.ex δᾶλος 429
καϊκοείμων, cum d. in c.ex ἕννυμι 562
καϊκοίκησις, in com. ex οἶκος 494
καϊκοκοσδὲς, cum d. 503
καϊκόζηλος, cum d. in c.ex Ζῆλος 583
καϊκοζωΐα, in c.ex ζωὴ 577
καϊκοηθὴς, cum d. in c. ex Ἦθος.
καϊκόθηλυς, in c.ex Θῆλυς 444
καϊκοθήμων, cum d. in com. ex Θῆμαι 1630
καϊκόθρεπτος, & καϊκόθρους, in com. ex Θρέφω 647
καϊκόθυμος, cum d. 656
καϊκοίλιον, improbum & ſceleſtum Ilium. Hom. Odyſſ. τ, & ψ.
καϊκόκαρδος, cum d. 751
καϊκοκράδια, in c.ex Κάρδαμον 776
καϊκοκλεὴς, in c.ex κλέος 801
καϊκόκνημος, in c. 815
καϊκοκρισία, in c. ex κείσις 874
καϊκολόγος, cum d. 941

κυμαδής, in c. fine pr. 999
κυμα ναρης, in c. 1001
κανμόχαρος, cum κακοιμι χαρις. κακομαχάω 1013
κακολογος, cum d. in c. fine pr. 1041
κακομηδής, 1043
κακομηπης, & κακόμητις, in c. 1051
κακομοι χαρ, cum d. in c. 1052
κακομιστως, in com. ex Μιμέομαι 1057
κακόπους, in c. 1071
κακοποιά, & κακόποια, in κακόποιος 1106
κακόπονος, & κακόπεις 1109
κακόπονος, in c. 1114
κακόξενος, & κακόξεινος, in com. fine pr. 1120
κακόσμος in c. fine pr. 1135
κακοπαθεια, κακοπαθως, κακοπαθέω 1250
κακοπάσεις, in c. 1253
κακοπότης, in c. fine pr. 1298
κακόπους, in c. ex Πίσα 1305
κακοπτής, in c. ex Πίνω 1310
κακοποιός, cum d. 1351
κακοποιτεία, in com. ex ποιτεία. 1363
κακοπονητικός, in c. fine pr. 1285
κακόπτομος, in c. ex Πάτμος 1368
κακόπους 1371
κακοπραξία, κακοπραγμα, in c. ex πράσσω 1378
κακοπραγμων, cum d. in c. ex πράγμα 1377
κακοπλέκω, in c. fine præp. 1393
κακοπράγία, κακοπράκτης, in c. fine pr. 1417
κακορρήνων, cum d. in c. fine præp. 1427
κακορροθίω, in c. ex Ρ'όθος 1436
ΚΑΚΟΣ 724
κακόσιμος, in c. 1463
κακόστης, cum d. in c. 1465
κακοσκελής, in c. ex Σκέλος 1472
κακοσμία, in κακόσμος 1135
κακόσπερμος, in c. ex σπέρμα 1505
κακοσχόμενος, in c. ex ὄσσομαι 1176
κακοστομαχος, in c. ex Στόμαχος 1538
κακόστομος, cũ d. in c. fine pr. 1537
κακοσωθέντες, in d. ex σωίζομαι 568
κακοσωθεσία, in dec. 1627
κακοσύπτες, in dec. ex σωίζομαι. 707
κακορημων, cũ d. in c. ex ῥῆμα 558
κακόφρων, cum d. in c. 1573
κακόφατος, in c. ex φατὸς 1584
κακότεχνος, cum d. in c. 1615
κακότης, in Καλός.
κακόφατος, cum d. in c. ex τρέπος 1656
κακόφρων, cum d. 1660
κακοτυχία, cum d. 1678
κακοχεία, cum d. 557
κακόφημος, in c. ex φήμη 1719
κακοφραδής, in c. fine præp. 1759
κακφορων, cum d. 1763
κακοφυής cum d. 1779
κακόχαρτος, in c. fine præp. 1784
κακόχαρτος, in c. fine præp. 1789
κακοχρόσαμαι, in c. cum pr. 1822
κακόχροος, cum der. 1827
κακόχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
κακόχυμος, cum der. in comp. ex χυμὸς 1808
κακόψυχος, cum d. in c. 1844
κακόω, in Κακὸς.
ΚΑΚΤΟΣ 727
κακωδία, in Κακὸς.
κάκ χαρτος, in κακόχαρτος.
κακώδης, κακόσις, κάκωσις, κακωτικὸς, in Κακὸς.
ΚΑΛΑΘΟΣ, cum d. 727
ΚΑΛΑΙΣ, cum d. ibid.
καλαμαῖος, καλαμάομαι, in Κάλαμος.
καλαμαύλης, cum d. 219
καλαμαύλα, cum d. καλάμη, in Κάλαμος.
καλαμητία 1605
καλαμόλα, cum d. καλάμη, in καλαμόομαι.
καλαμπήρες, in καλαμαφόρες.
καλαμὶ δη, cum d. in Μίνθα 1057
καλάμος, καλαμίσκος, καλαμίς, καλαμίσκιον, in Κάλαμος.
καλαμοῦσα, in c. fine præp. 273
καλαμαγλύφος, cum d. in com. ex γλύφω 324
ΚΑΛΑΜΟΣ, cum d. 727
καλαμοσφὶς, in c. fine pr. 1530
καλαμοτὸς, apud Lacones dicitur auceps: quasi τύπτων τὸν κάλαμον. Hesych.
καλαμοφθέγγης, καλαμόφθογγος. 1743
καλαμοφόρες 1735
καλαμόχυλος 1772
καλαμόχρους, & καλαμόχρως, in c. ex χρὼς 1815
καλαμώδης, καλαμωτὸς, in Κάλαμος.
ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ 728
ΚΑΛΑΤΡΗΤΙΣ ibid.
καλαῦρος, in c. ex ῥοπὴ 1421
ΚΑΛΕΩ 728
καλήμερος 605
καλήτωρ, in Καλέω.
καλιὰς, cum d. in Κάλαμος. 1377
καλινδέω, in Καλέω 892
καλιπτόλεμος, in c. 1358
κάλλαιον, in Καλὸς.
καλλείπω, pro καταλείπω.
κάλλη, in κάλλος. 734
καλλιΔέφαρον, in com. ex Βλέφαρον 1712
καλλιγάφυρος, in c. ex Γέφυρα 314
καλλιγράφος, cum d. 340
καλλιγωλιαῖς &c. in c. ex Γωνὴ 346
καλλιθειρεῖς, in c. ex Θεὶρα 443
καλλιθρεμμος, in com. 466
καλλιπάπεια, &c. in c. ex ἔπος 494
καλλιπάρηος, cum d. 502
καλλιῤῥεῖς, in c. ex Θεῖξ 649
καλλίσυτος, in c. fine pr. 664
καλλίσφυρος, cum d. 751
καλλίκλαδος, in com. ex Κλάδος. 764
καλλίκαρπος, in c. ex Κάρηνα 774
καλλίκομος, in c. ex Κόμη 822
καλλικολώνη, in c. ex Κολωνὸς 830
καλλίκομος, in c. ex Κόμη 834
καλλικοπαΐεω, in c. ex ΚόπαΞω 855
καλλιχρήδεμος, in c. ex Κρήδεμνον 868
καλλιλεγέω, cum d. 941
καλλίμηνος, in c. ex Μὴν 1049
καλλίμορος, in c. 1068
καλλιμὸς, in Καλὸς 737
καλλίναος, in c. ex ναὸς, fluo 1084
καλλίνικος, in c. 1103
καλλιορία, in c. 1145
καλλίπαλος, in c. ex ἅλς 1218
καλλιώδης, in Καλὸς.
καλλίπαπος, cum d. in com. ex πάππος 1236
καλλιπάφθεγος, & καλλιπάρεος, in c. 1243
καλλιπάφθεγος, in c. 1244
καλλιπτόλεμος, in c. ex Πέλλονη 1257
καλλίπτερος, in c. com. ex πτέρυξ 1287
καλλιπτήλαξ, in c. com. ex πτέλαξ 1297
καλλιπτύχης, in c. ex Πτύξις 1306
καλλιπάλαμος, in com. ex πτάλαμος 1328
καλλίπλεκτος, in c. ex Πλέκω 1340
καλλίπτερος, & καλλίπτερος, in c. ex πτερὸν 1345
καλλιπτέμενος, in com. ex Πτόλεμος. 1368
καλλιπτόλεμος, in com. ex Πτόλεμος. 1391
καλλιπνέουσα, in dec. 1883
καλλίπυργος, in c. ex Πυργὸς 1398
καλλίπτυργος, καλλιπύργοτος, in c. ex πύργος 1407
καλλιῤῥεῖς, in c. fine pr. 1424
καλλίῤῥεος, cum καλλίῤῥοος. 1427
καλλίῤῥημος, cum d. in comp. fine pr. 1427
καλλίῤῥοος, in c. ex ῥοὴ 1424
καλλιδενὴς, in c. ex Σθένω 1460
καλλισάλως, cum d. in Καλὸς.
καλλισέφανος, in c. fine pr. 1530
καλλίστης, in Καλὸς.
καλλισφύρα σῦκα, in c. ex Σφυρὸς. 1550
καλλίστυρος, in c. ex στυρὴ 1568
καλλίτερος, cum d. 1615
καλλίτοκος 1631
καλλίτροχος, in c. 1645
καλλίφαος, in c. ex Φάος 1713
καλλιφεγὴς, in c. ex φεγγὸς 1721
καλλίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
καλλίφολος, in c. fine præp. 1751
καλλίφυλλον 1772
καλλίφωνος, cum d. in c. fine præp. 1784
καλλιχέλων, dicitur ὁ ὀβολὸς, obolus: habebat enim testudinis effigiem sibi insculpeam, Hesych. Comp. ex χελώνη, testudo. 1802
καλλίχειρ 715
καλλιχόρεις, in c. ex Χορὸς 1816
καλλίχορος, in c. 1819
καλλιέπυμος, in c. ex Ὄρομα 1166
καλλοὶ ῥεῖ, in Καλὸς.
καλλόφυλλα 1772
καλλώπιον, cum d. in Καλὸς.
καλλωπίζω, cum d. 1181
καλλιζάτας, grallatores: quæ grallis subnixi gradiuntur, quæ κάλαμοι sunt. i. ligneæ.
καλπιδιάσκαλος, in com. ex διδάσκαλος. 396
καλπωίστες, in c. ab Οἰστὸς 1150
καλοκάμωδος, cum d. in κάμαθος.
ΚΑΛΟΝ 733
καλοπέδιλα 1257
καλοπέδιλον, in καλέω.
καλόπους 1371
ΚΑΛΟΣ 733
καλοπόθωα, bene nutrita aut benè nutrientia. Hesych.
καλοτύπος 1680
καλότροφος 1763
ΚΑΛΠΗ, cum d. 735
καλύκη, cum d. in καλύπτω ibid.
καλυδοποιὸς 1358
καλυκίζειν, καλύκιον, καλυκιδίνος, in κάλυξ.
κάλυμμα, cum d. in Καλύπτω.
κάλυπτρα, καλλυπτὴρ, in Καλὸς.
κάλυξ, κάλυξις, in Καλύπτω 735
ΚΑΛΤΙΤΩ, cum d. ibid.
ΚΑΛΧΗ, cum d. ibid.
καλώδιον, in Κάλως.
καλωδιοπλώκτης, in com. ex διώκω. 411
καλωπὸς, pulcher aspectu. Hesych.
καλῶς, in καλὸς.
ΚΑΛΩΣ 735
καλωσγόφος, in com. ex γροφὴ 1548
ΚΑΜΑΞ, cum d. 934
ΚΑΜΑΡΑ, cum d. ibid.
ΚΑΜΑΣΙΓΝΕΣ ibid.
κάματος, cum d. in κάμαω.
καμηλείον, in κάμηλος.
καμηλέμπορος, negotiator qui camelis merces venit, apud Strab. 1363
καμηλοπάρδαλις, in com. ex Πάρδαλις. 1368
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1391
καμηλοπάρδαλος, in dec. 1883
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1398
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1407
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1424
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1427
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1424
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1460
καμηλοπάρδαλος, in com. ex Πάρδαλις. 1530

καταπαλτίδιον, in ἐκπαλτίδιον, 745
καταπαλτὸς, in c. ex πάσσω 747
καταπαξὶ Θ', in c. 746
καταπαρτὸς Θ, cum d. 751
καταπέλτης, in c. ex Καίρω 753
καταπέσσω, in c. ex πέσσω 754
καταπέτασμα, in Κάσσα 755
καταπήγνυμι, καταπηγμὸς, καταχώσις, in καταχίζω 723
καταπίνω 748
καταπίπτασις, in κάτακεχυμμένος. 759
καταπλάσσω, in c. ex Κοσμέω 759
καταπλεῖν, in Κάρχεσι ibid.
κατάπλεκτος 761
καταπλεύσιμος, in c. ex Κείρω 763
καταπλοῦς, in καταχίζω.
καταπλοῦς, cum d. in c. ex καλδίω 766
καταπλοῦς, in comp. 767
καταπλουτέω, & καταπλουτίζω, cum d. in c. ex Κεντέω 768
καταπλύνω, & καταπλύσις, καταπλυσμὸς 771
καταπλώω, in c. ex Κεχωνίς. 775
καταπροδίδωμι, in com. ex κίρδος. ibid.
καταπρομαιτίζω, in com. ex κίρμα. 763
καταπρυμνεύω, in Κέρμιον 1606
καταπρωΐζω, in com. ex Κίρχων. 777
κατάπτελλος, cum d. in c. ex Κηλεών. 782
καταπτερόω, in c. ex Κνεφὸς 785
καταπτεράω, in c. ex πτερὰν 772
καταπτοέω, in Κίς 795
καταπτύω, in καταπτύω.
καταπτύω, in com. ex Κλαίω 798
κατάπτωσις, καταπτώσιμος, in c. cum præp. 799
καταπτώω, cum d. καταπτὴς, & καταπτὼς, in c. 800
καταπτοηθρεμέω, in κλαγγόμενον. 1090
καταπτῶσις, in καταπτοέω.
καταπυκνόω, in κληρῦχος 557
καταπυκνόω, in c. cum præpofit. 804
κατάπλησις, cum d. in καταπλέω.
καταπλέω, cum d. 807
κατακυλίω, cum d. in c. ex κυλίω 809
καταπωλέω, cum d. in c. ex Κωλῶν. 811
καταρράω, in c. ex Κνάω 813
καταρρήδων, in c. ex ῥήδων 814
καταρρήκτης, in καταπάω.
καταρρίζω, cum d. in com. ex ῥίζω 814
καταριοπῶ, cum d. in c. ex Κοιμάω 818
καταριπνέω, in c. ex Κοιδὲ 820
καταριφηνάω, in com. ex Κοίφα- 721
καταρολλάω, in c. 825
καταρραδέω, in c. ex Αὐσὶν 97
καταρροπίζω, cum d. in c. ex Κολυμβάω 830
καταρρυμβάω, cum d. in c. ex Κολυμβάω ibid.
καταρρυμὸς, cum d. in c. ex κομάζω 833
καταρρώνυμος, in c. ex Κόμη 834
καταρρωμδέω, in c. ex Κορμὸς. 837
καταρρωνὴ, interemptio, seu peremptio. Hesych. & Eustath. Φησὶ τὸ καταχανεν. 98
καταρρωνέω, in c. ex Α'κόνη 98
καταρρωδυλίζω, in c. ex Κόρδυλος 837
καταρτίζω, in compos. ex Α'κων, 106
καρπάσος, in c. ex κώπη 845
καταρτισμὸς, cum d. 843
καταρραφὴ, cum d. in com. ex ῥάπτω. 1307
καταρραφὴς, in c. ex ῥιπὸς 1308
καταρρεμβὼ, in c. ex ῥιμβὸς ib.
καταρρεμβὼ, & καλεμπανῶ, in c. ex πίμπλημι 1332
καταρρεμβὼ, καλαπίμπρημι, in κατοφθῶ.
καταρρὴξις, in c. cum pr. 1311
καταρρίπτω, cum καταπίπτω. 1312
καταρρυάκιον, in κατάφρακτος. 1100
καταρρυθμὸς, in com. ex Α'ρμὸς 161
καταρρὼξ, καταπίπτω, cum d. in c. ex Νίπτω 1292
καταρτίνω, in καταπάω.
καταρτίνω, in com. ex ἀπάτη. 1315
καταρτίσμιος, in decomp. ex ἀπάτη 1318
καταρτίω, in c. ex Νίπω 695
καταρτίω, in c. 1319
καταρτισμὸς, cum d. 1323
καταρτιστὴρ, in καταρτίω. 1327
καταρτιστὴρ Θ, in c. ex πλέος 1330
καταρτιστὴρ Θ, cum d. in c. ex Α'ρτυ- Θ. 184
καταρτίω, in c. ex Α'ρτὸν ibid.
καταρτίζω, in c. 1419
καταρτὴς ἀνεμ Θ, apud Alcæum & Sapph. dicitur πόδια συσσεσιμμένον ἢ καλῴρασον δὲ τὸ καταρτὴν ὁρμεῖν ἔχειν, ventus contortus & cum impetu desuper irruens: typho. Comp. ex Α'ρτάω. 1420
καταρρόω, in c. ex Α'ρθρον 187
καταρεηνλὸς, in c. ex Π'ίγνος 1431
καταρεθμίω, in com. ex Α'ριθμὸς 188
καταρεῖς, in c. ex Α'ρισον 188
καταρκὴς, in c. 189
καταρκτὸς, in c. ex Α'ρὼ 192
καταρραδμέω, in dec. ex ῥάδυ- μὸς 657
καταρρεῖνω, in c. ex Π'αίνω 1416
καταρρήκτης, in καταρρήσσω.
καταρρήσσω, in c. cum pr. 1417
καταρρᾶσσω, in c. 1418
καταρρᾴφος, in καταρράπτω 1417
καταρρεκλοβέω, in ῥακλοβδὸς 56
καταρρόμος, in καταρρέω.
καταρρέπω, cum d. in com. ex ῥέπω 1420
καταρρέω 1425
καταρρηγνύω, & καταρρήγνυμι, in c. cum pr. 1430
καταρρήσις, in c. cum pr. 1426
καταρρήσσω, cum καταρρήγνυμι.
καταρρητροδίω, cum καταρρησις 1432
καταρρίζω, cum d. 1432
καταρρίνάω, & καταρρινίζω, in c. ex Π'ίνη 1433
καταρρίπτω, cum d. in c. ex Π'ίπτω 1434
καταρρόπος, in κατάρρεπος. 1379
καταρρόπος, καταρροπία, in κατάρρεπτος.
καταρρυὲς, in κατάρρο Θ.
καταρρόφιον, in c. ex Π'οφέω 1437
καταρρυθμίζω, in c. ibid.
καταρρυπόω, in com. ex ῥυπόω 1438
καταρρύπτω, in κατάρρεω.
καταρτίζω, cum d. in c. 196
καταρτύω, in c. ab Α'ρτύω 197
καταρχὼ, cum d. 198
καταρχὴ Θ, cum d. in c. 1445
καταρχὴ, in c. 1447
καταρχέννυμι, & κατασχεννύω, in c. ex σχέννυμι 1448
καταρχέω, in c. ex σείω 1452
καταρχνιάνω 1457
καταρχνόω, in c. ex Σάπω 1459
καταρχιάω, & c. in c. 1461
καταρχικλίζω τινὰ, Siculum caseum comedere. Aristoph. in vesp. 1463
καταρχίζω, καλαπίνομαι, in com. 1463
καταρχὴ, καταπάω, in κατάπτυμι.
καταρχίζω, cum d. in com. ex πίμπλημι 1307
καταρχὴς, in c. ex πίμπλημι ib.
καταρχμάω, & καλεμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1332
καταρχμάω, καλαπίμπρημι, in κατοφθῶ.
καταρχὴς, in c. cum pr. 1311
καταρχὴμι, cum καταπίμπλημι, glomero 1100
καταρχθρακόω, in com. ex Α'χθος 161
καταρχίζω, καταπίπτω, cum d. in c. ex Νίπτω 1292
καταρχίνω, in καταπάω.
καταρχίνω, in com. ex ἀπάτη. 1315
καταρχίσμιος, in decomp. ex ἀπάτη 1318
καταρχὴς, in c. 1319
καταρχὴς, cum d. 1323
καταρχλέω 1327
καταρχλὴς Θ, in c. ex πλέος 1330
καταρχλὴς, in κατάπλεος. 1334
καταρχλὴς, in κατάπλεος.
καταρχληγμὸς, in κατακλήσω.
καταρχλὴ Θ, in c. ex πλῆθω 1331
καταρχλήσω, cum d. 1357
καταρχλοκὴ, in καταπλέω.
καταρχλὸς Θ, καταρχλὴς, in κατα- πλέω.
καταρχλυτὸς, &c. in com. ex πλύ- νω 1340
καταρχλύω, in c. ex πλύω 1341
καταρχλύω, in c. ex πλόω 1335
καταρχνέω, cum d. 1344
καταρχὴγω, cum d. in com. ex πνέ- γω 1346
καταρχθρα, in καλαπίνω.
καταρχνὸς, in c. 1356
καταρχλόμιος, cum d. in c. 1358
καταρχλὸς, in c. ex πλόω 1363
καταρχλὸς, in c. ex πλύω 1365
καταρχὸς Θ, cum d. in c. ex πόνος cum præp. 1284
καταρχοτὴς, cum d. in com. ex πότος 1365
καταρχοτὴς, cum d. in com. ex πότος 1365
καταρχὸς, in ἀμαλὸς 1025
καταρχὸν, in c. ex Μῶλω 1028
καταρχὸφομαι, in comp. ex Μέμ- φομαι 1030
καταρχὼ, in c. cum præp. 1033
καταρχεῖζω, cum d. in c. ex μεί- ζων 1020
καταρχὲς Θ, in c. ex Μεγὸς 1036
καταρχεστὸν ibid.
καταρχερὲς, cum d. 1040
καταρχηλὸς, in c. ex Μῆλη 1046
καταρχιλὼ Θ, cum d. in c. ex Μιλὼ. 1047
καταρχιλύω, in c. ex Μιλὺω 1048
καταρχιλάω, in c. ex Μιαίνω 1053
καλαρχέμυμι & καλαρχιμὸς, 1054
καταρχιλεῖζω, in πελειάζω 1276
καταρχεμαπόω, in c. ex Πέλα ibid.
καταρχὲλπις, cum d. in πέλπω 1277
καταρχέμπω 1279
καταρχενδέω, in c. 1282
καταρχὴν πω, in c. 1288
καταρχὲ Θω, in compos. ex Πέρθω. 1292
καταρχεῖμι, in decom. ex φέρω- μι. 572
καταρχροάω, in compos. ex Πε- ῥάω 1295
καλαρχαπτρεῖομαι, in Πέρκη. ib.
καταρχεπὸς, καταρχτὸς, & καταρχτὸς, in com. cum præp. 1298
καταρχὲπτω, in c. ex Πίσσ Θ 1299
καταρχὲπτω, in καταπίπτω.
καταρχέρνω, in c. ex Πέρνη 3722
καταρχὴγνυμι, in c. cum pr. 1301
καταρχὴδω, in c. ex Πηδάω 1303
καταρχιμάω, in c. ex Πῆμα 1305
κα-

Theocr. in Epigr. ἢ καπάπυκνο Θ ἐπεινα Ε'ρμῆ Θ κεῖται τοῖς Ε'λικωνιασι. 1465
καταρχυκόω, in comp. ex πυκνὸς 1401
καταρχυκλόω, in c. ex πυκλὸν 1403
καταρχυπόω, in c. ex φῦς 1406
καταρχυρωλέω, in πυρωλέω 1360
καταρχυρρὸς, in c. ex πυρρὸς 1406
καταρχὰ, in c. ex Α'ρὰ 180
καταρχάκτης, cum καταρράκτης.
καταρχομαι, in κατάρα.
καταρρ ἄτλω, in καταρράσσω.
καταρχύλοι χλαῖναι, apud Soph. in Troilo dicuntur αἱ πυδήρεις. ὥσε ἢ ἐπὶ πᾶς ἀρχύλας χλαῖνας id est, talares, ad ipsa usque calceamina demissæ, teste Hesych. comp. ex ἀρχύλη.
καταρχέω, in c. ab ἀρχὸς 499
καταρχμα in καπάρχω.
καταρχυς Θ, cum d. in c. ex Α'ρχυ- Θ. 184
καταρχὸω, in c. ex Α'ρδω ibid.
καταρχίζω, in c. 1419
καταρχὴς ἄνεμ Θ, apud Alcæum & Sapph. dicitur πόδια συσ- σεσιμμένον ἢ καλῴρασον δὲ τὸ καταρχὴν ὁρμεῖν ἔχειν, ventus contortus & cum impetu desuper irruens: typho. Comp. ex Α'ρτάω. 1420
καταρχρόω, in c. ex Α'ρθρον 187
καταρχεηνλὸς, in com. ex Π'ίγνος 1431
καταρχεθμίω, in com. ex Α'ριθμὸς 188
καταρχεῖς, in c. ex Α'ρισον 188
καταρχκὴς, in c. 189
καταρχκτὸς, in c. ex Α'ρὼ 192
καταρρὰμμω, cum d. in c. 1358
καταρρὰμμω, in dec. ex ῥάδυ- μὸς 657
καταρρεῖνω, in c. ex Π'αίνω 1416
καταρρήκτης, in καταρράσσω.
καταρρήσσω, in c. cum pr. 1417
καταρρᾶσσω, in c. 1418
καταρρᾴφος, in καταρράπτω 1417
καταρρεκλοβέω, in ῥακλοβδὸς 56
καταρρόμος, in καταρρέω.
καταρρέπω, cum d. in com. ex ῥέπω 1420
καταρρέω 1425
καταρρηγνύω, & καταρρήγνυμι, in c. cum pr. 1430
καταρρήσις, in c. cum pr. 1426
καταρρήσσω, cum καταρρήγνυμι.
καταρρητροδίω, cum καταρρησις 1432
καταρρίζω, cum d. 1432
καταρρινάω, & καταρρινίζω, in c. ex Π'ίγνη 1433
καταρρίπτω, cum d. in c. ex Π'ίπτω 1434
καταρρόπος, καταρροπία, in κατάρρεπτος.
καταρρυὲς, in κατάρρο Θ.
καταρρόφιον, in c. ex Π'οφέω 1437
καταρρυθμίζω, in c. ibid.
καταρρυπόω, in com. ex ῥυπόω 1438
καταρρύπτω, in κατάρρεω.
καταρτίζω, cum d. in c. 196
καταρτύω, in c. ab Α'ρτύω 197
καταρχὼ, cum d. 198
καταρχὴ Θ, cum d. in c. 1445
καταρχὴ, in c. 1447
καταρχέννυμι, & κατασχεννύω, in c. ex σχέννυμι 1448
καταρχέω, in c. ex σείω 1452
καταρχνιάνω 1457
καταρχνόω, in c. ex Σάπω 1459
καταρχιάω, & c. in c. 1461
καταρχικλίζω τινὰ, Siculum caseum comedere. Aristoph. in vesp. 1463
καταρχίζω, καλαπίνομαι, in com. 1463
καταρχὴ, καταπάω, in κατάπτυμι.
καταρχίζω, cum d. in com. ex πίμπλημι 1307
καταρχὴς, in c. ex πίμπλημι ib.
καταρχμάω, & καλεμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1332
καταρχμάω, καλαπίμπρημι, in κατοφθῶ.
καταρχὴς, in c. cum pr. 1311
καταρχὴμι, cum καταπίμπλημι, glomero 1100
καταρχθρακόω, in com. ex Α'χθος 161
καταρχὴς, καταπίπτω, cum d. in c. ex Νίπτω 1292
καταρχίνω, in καταπάω.
καταρχίνω, in com. ex ἀπάτη. 1315
καταρχίσμιος, in decomp. ex ἀπάτη 1318
καταρχὴς, in c. 1319
καταρχὴς, cum d. 1323
καταρχλέω 1327
καταρχλὴς Θ, in c. ex πλέος 1330
καταρχλὴς, in κατάπλεος. 1334
καταρχλὴς, in κατάπλεος.
καταρχληγμὸς, in κατακλήσω.
καταρχλὴ Θ, in c. ex πλῆθω 1331
καταρχλήσω, cum d. 1357
καταρχλοκὴ, in καταπλέω.
καταρχλὸς Θ, καταρχλὴς, in κατα- πλέω.
καταρχλυτὸς, &c. in com. ex πλύ- νω 1340
καταρχλύω, in c. ex πλύω 1341
καταρχλόω, in c. ex πλόω 1335
καταρχνέω, cum d. 1344
καταρχὴγω, cum d. in com. ex πνέ- γω 1346
καταρχθρα, in καλαπίνω.
καταρχνὸς, in c. 1356
καταρχλόμιος, cum d. in c. 1358
καταρχλὸς, in c. ex πλόω 1363
καταρχλὸς, in c. ex πλύω 1365
καταρχὸς Θ, cum d. in c. ex πόνος cum præp. 1284
καταρχοτὴς, cum d. in com. ex πότος 1365
καταρχοτὴς, cum d. in com. ex πότος 1365
καταρχὸς, in ἀμαλὸς 1025
καταρχὸν, in c. ex Μῶλω 1028
καταρχὸφομαι, in comp. ex Μέμ- φομαι 1030
καταρχὼ, in c. cum præp. 1033
καταρχεῖζω, cum d. in c. ex μεί- ζων 1020
καταρχὲς Θ, in c. ex Μεγὸς 1036
καταρχεστὸν ibid.
καταρχερὲς, cum d. 1040
καταρχηλὸς, in c. ex Μῆλη 1046
καταρχιλὼ Θ, cum d. in c. ex Μιλὼ. 1047
καταρχιλύω, in c. ex Μιλὺω 1048
καταρχιλάω, in c. ex Μιαίνω 1053
καλαρχέμυμι & καλαρχιμὸς, 1054
καταρχιλεῖζω, in πελειάζω 1276
καταρχεμαπόω, in c. ex Πέλα ibid.
καταρχὲλπις, cum d. in πέλπω 1277
καταρχέμπω 1279
καταρχενδέω, in c. 1282
καταρχὲ Θω, in c. 1288
καταρχὲ Θω, in compos. ex Πέρθω. 1292
καταρχεῖμι, in decom. ex φέρω- μι. 572
καταρχροάω, in compos. ex Πε- ῥάω 1295
καλαρχαπτρεῖομαι, in Πέρκη. ib.
καταρχεπὸς, καταρχτὸς, & καταρχτὸς, in com. cum præp. 1298
καταρχὲπτω, in c. ex Πίσσ Θ 1299
καταρχὲπτω, in καταπίπτω.
καταρχέρνω, in c. ex Πέρνη 3722
καταρχὴγνυμι, in c. cum pr. 1301
καταρχὴδω, in c. ex Πηδάω 1303
καταρχιμάω, in c. ex Πῆμα 1305
κα-

κατασιτέομαι, in c. 1465
κατασιωπάω, in com. ex σιωπάω 1466
κατασκάζω, in c. ex σκάζω 1467
καλασκάπτω, in c. ex σκάπτω, fodio 1469
κατασκαιφάω, in c. ex σκαριφάω 1470
κατασκαφὴ, κατασκαφὴς, in κάλα- σκάπτω.
κατασκεδάζω, & κατασκεδύνυ- μι, in c. 1471
κατασκελετάω, & κατασκέλλω, in c. ex σκέλλω ibid.
κατασκεπάω, in c. ex σκέπω 1477
κατασκέπτομαι, in c. cum præp. 1475
κατασκεδάζω, cum d. 1479
κατασκίω, in c. 208
κατασκλωΐω, κατασκλωΐω, cũ d. in c. ex σκλωὴ 1481
κατασκήπτω, cum d. in c. ex σκή- πτω 1483
κατάσκιος, cum d. in c. 1484
κατασκλήμι, in κατασκέλλω.
κατάσκοπος, &c. in κατασκέπτο- μαι 1475
κατασκώπτω, in c. cum pr. 1491
κατασμικρολογέω, in μικρολό Θ- γος 942
κατασμικρύνω, in com. ex μικρὸς 1055
κατάσμυρος, in σμύρα 1078
κατασμύχω, in c. ex σμύχω 1492
κατασῳζω, in σώζω 1493
καταφθίνω, in c. ex σβίω 1496
καταφθίζω, cum d. in c. ex σφίζω 1497
καταστιβάω, in c. ex Σπάθη ibid.
καλασπαράττω, in c. ex σπαράσσω 1498
κατασπάω 1502
καταστείρω, in c. cum pr. 1505
καταστήκω, in c. ex Τήκω 1617
κατάστημα, καταστασικὸς, in κατασπάω.
καταστατικὸν, in σκατάλη 1498
κατασπάω 1502
καταστείρω, in c. cum pr. 1505
καταστήκω, in c. ex Τήκω 1617
κατάστημα, καταστασικὸς, in com. cum pr. 1507
καταστέργω, in c. 1508
κατασπεύδω, in c. ex σπεύδω 1509
καταστιλάζω, in c. ex στίλος 1510
καταστονάω, in c. ex στονὸς 1512
καταστυφελίζω, in c. ex στυφελὸς 1509
καταστίζω, in c. 1514
καταστάθμέω, in c. ex σταθμὸς, ſtab. 710
καταστάθμίζω, in c. ex σταθμὸς 711
καταστάλικὸς, in κατάστελλω.
καταστάμνίζω, in σάμνος 1514
καταστασιάζω, in c. ex στάσις fa- ctio 709
κατάστασις, &c. κατασάτης, cum d. in κάθημι 701
κατάστεγος, cum d. in c. 1517
καταστέγω, in c. ex στέγω 1519
καταστέλλω, in c. cum pr. & 1524 1523
καταστενάζω, & κατασίνω, in c. ex σθένω 1526
κατάστερος, κατασιεῖζω 210
καταστέφω, in c. ex στέφω 1530
καταστηλιτεύω, in c. ex στήλη 1531
κατάστημα, cũ d. in κάθημι 701
καταστηείζω, in c. ex στηείζω 1532
κατασίζω, κατάστιπος, in c. ex στί- ζω 1533
καταστομίζω, κατασομὸς, in c. cũ præp. 1537
καταστοναχάω, κατασοναχὴς, in καλασέρνω.
καταστορέω, κατασορέσιμος, &c. in c. ex σορέω 1538
καταστρέζομαι, in c. ex συκάζο- μαι 1540
καταστραγγίζω, in c. ex στράγξ ib.
καταστράπτω, in c. ex ἀστράπτω 211
καταστρατηγέω, in c. ex στρατηγὸς. 43
καταστρατοπεδίω, in dec. 1258
καταστρβλόω, in c. ex στρεβλὸω 1548
καταστρέφω 1548
καταστρηνιάω, in στρῆνος 1549
καταστρηνιάω, cũ d. in καταστρέφω.
καταστρωμνάω, καταστρωτὸς, in κατα- στρωνύω, καταστρωσις, in com. ex στρωνύω 1539
καταστυγνάω, in c. ex στυγνὸς 1550
καταστυφελὸς, in c. ex στυφελὸς 1552
καλαστυφλόω, in c. ex στυφλόω 1556
καταστύφω, in c. cum pr. 1558
καταστφαλίζω, καταστφάκτης, in c. ex στφαλὸς 1560
καταστφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
καταστφικόω, in c. ex στφιξ 1565
καταστφιγόω, in c. ex στφιγὸς ibid.
καταστφραγίζω, in c. 1567
καταφάζω, cum d. in c. 1569
καταχὲ Θω, κατάχεσις, in κατέχω 551
καταχειλίζω, in σχεδίασις 1570
καταχημπίζω, in com. ex σχῆμα 559
καταχηνόω, in ἀχήνων 960
καταχίζω, cum d. in c. 1571
καταχεῖω, in c. ex σκεῖς 1574
καταχέω, in κάτατμος.
καταπαύω, in c. ex πάνω 1593
καταξίζω, κατάπασις 1582
καταξέω, in c. ex ταχὺς 1585
κάλαταξαρρηκτος, in καλαβαρρέω
καταπέω, in καταβαπτίω.
καταπείνω 1590
καταπίλεα 1599, & 1600
καταπίμνω 1604
καταπεχνολογέω, in τεχνολό Θ- γος 944
καταπέχυρ Θ, in c. cum pr. 1615
καταπήκω, in c. ex Τήκω 1617
καταπήθημι 1624
καταπλάω, in c. ex πλὸς 1633
καταπλέω, in c. ex Τίνω ib.
καταπηρεύω, καταπηρεῖω, in c. ex Τιτρέω 1636
καταπτροσκω, in c. 1637
καταυκίζομαι, in c. ex τοκίζω 1630
καταπλιόω, in c. ex τόλμα 1644
καταπιμὴ, in κατατέμνω.
καταπολέω, in c. 1645
καταπρέπω 1654
καταπρέχω 1664
κατάτρησις, καταπρεάω.
καταρεῖω 1630
καταπίζω, in c. ex τείζω 1672
καταπίχω Θ, in κατατρέπω. 649
καταΐζω Θ, in κατατρέπω.
καταπεχνόω, in κατάτρεχω.
καλαπρυφάω, in c. ex τρυφάω 652
καταπύχω, in com. ex τρύχω 1674
καταπύω, in com. ex Τρύω ibid.
καταπύχω, in Τρύω ibid.
καταπωλάω, in κατοίω.
καταπώζω, in c. 1677
καταπωλάω, in κατοίω.
καταπώζω, cũ d. in c. ex αὐχὴ 215
καταπώθησις, in c. ex Αὐδὴ 216
καταπωλικὸς, in c. ex Αὔλαξ 217
καταπωλέω, cum d. 219
καταπωλίζομαι, in c. 218
καταπώθη, ib. Apoll. Argon. 2.
καταπόω, in c. ex Αὐω, ſicco 224
καταφάζω, cum d. in c. cũ pr. 1700
καταφαίνομαι, καταφαίνης, cum d. 1706
καταφαίλζω, cum d. in c. ex φαῖλος 1729
καλαφανὸς, in καταφαίνης.
καταφαρμακεύω, καταφαρμάκευσις, in c. ex φάρμακον 1712
καταφάσις, in καταφημι.
καταφάσκω, in c. ex φάσκω 1719
κα-

καταφαίζω,καταφαπτικός,in καταίπημι.
καταφείδω, cum d. 1730
καταφείδω,cum d. 1741
καπίφτημι 1717
καταφημίζω,in com. ex φημίζω 1719
καταφθείρω,in c.ex φθείρω 1745
καταφθίω,in καταφθίω.
καταφθύω,καταφθίω,καταφθίω,in c.ex φθίω 1744
καταφθορά, in καταφθείρω
καταφλιὰ, in c. 1748
καταφιλοσοφία, in φιλόσοφος 1497
καταφείρω, in c.cum pr. 1751
καταφλεξίπολις, in c. 1362
καπόφλεξις,in καταφλέγω.
καταφλυαρέω,in c.ex φλύω, nugor 1752
καπίφορος, cum d. 1720
καταφοιτάω, in c. 1755
καταφόνως,καταφονεύω 1723
καταφορά, &c.in καταφέρω.
καταφορτίδες,in comp.ex φόρτος 1757
καπάφραγμα,in καταφράσσω.
καταφράσσομαι,in c. cum præpos. 1758
καταφρέω,cum d.in c. cum pr. 1760
καταφρονέω, cum d. 1763
καταφρυπίω,in com.ex φρύπης 1767
καταφρύω,& καταφρύσσω,in c. ibid.
καταφυσάω,καταφυλή, in καταφύω
καταφυλάξ,in c.ex Φυλὴ 1771
καταφυλάσσω,in c. cum pr. 1769
καταφυξιος, in καταφεύγω.
καταφυσάω,in c. cum pr. 1775
καταφυτεία, in com. ex φυτεύω 1780
καπάφυτος 1778
καταφωτέω,cum d. 1782
καταφωτάω,& καπάφως,in c.ex φῶς 1785
καταφωτίζω,in c.ex φωτίζω 1715
καταχαίνω in c.cum pr. 1787
καταχαίρω,in c. cum pr. 1788
καταχαλάω,in c. 1790
καπάχαλος,cum d.in c. 1793
καταχαίζομαι,in com.ex Χάος 1796
καπάχασμα, καταχασμώμαι, cum d.in καταχαίνω.
καταχίζω,in c.ex Χίζω 1797
καταχειροτονέω,cum d. in χειροτονέω 1593
καταχέω 1806
καλαχή,καλαχμίη,in καλαχαίνω
καπάχθομαι,in comp. ex Α᾽χθος 227
καταχθόνιος, καπάχθονιος,in c.ex Χθὼν 1811
καταχλαδάω,in χλαδίη 1813
καταχλιδάω,in c. ex Χλίω 1814
καταχρηςτήριον,in comp. ex χρηςὸς 1818
καταχρηςμός,in c. 1819
καταχρηςτέω,in decom.ex χρηςὸς 45
καταχόω,in c.ex χόω 1809
καταχρᾶ 1821
καταχραίνω,in c.ex Χραίνω,colloro 1822.
καλαχραίομαι, in c.cum pr. 1821
καταχρέμπτομαι, in c.ex χρέμπτομαι 1823
καπάχρεος,& καπάχρεως,in com 1824
καπάχρησις,καλαχρηςικὸς,cumd. in καταχράομαι.
καταχρίω,cum d.in com.ex χρίω 1826
καταχέω 1828
καταχρεόω,cum d.in c. ex Χρυσὸς 1830
καταχρύζω,καταχρωτίω,καπάχρωσις 1828
καπάχυσις,& καπάχυσμα,καλαχύμενον,in καταχέω.
καταχύνω, in χύτλον 1807
καταχυτεί,in com. ex Χύτρος 1831
καταχέω, cum καταχέω.
καταχωλδίω,in c.ex Χωλὸς 1832
καταχωνδίω,in c.ex χωνδίω 1809
καταχωνόω,in καταχόω.
καταχωρίω,in c.ex χώρος 1832
καταψαίρω,in c.ex ψαίρω 1837
καταψάλλω,in c.ex Ψάλλω 1836
καταψάω,in c.ex Ψάω 1837
καταψεκάζω,in c.ex ψεκάς 1835
καταψήδομαι, in com. ex ψῆδω 1840
καταψευδομαρτυρέω,cum der.in ψευδομάρτυς 1006
καταψηφίδες ἱρκαταψεύδομαι
καταψηχέω,in ψῆχος 1840
καταψηφίζομαι 1841
καπάψηχος, in c.ex ψῆχος 1838
καταψιλόω,in c.ex Ψιλὸς 1842
καταψύχω,cum d.in com.ex ψύχω 1846
καπεβλακδυμέω,in καταβλακεύομαι.
καπεγγυάω 435
καπεγκαλέω,cum der.in ἐγκαλέω 730
καπεγκοιμάω,in ἐγκοιμάω 838
καπεγχαράσσω,in ἐγχαράσσω 1787
καπεγχλιδάω,in c.ex Χλίω 1818
καπεδηδίζω,in c.ex ἔδαφος 443
καπέδω,in c.ab Ε᾽δω 440
καπείδω,in καπαλείδω 951
καπείδω,in c. 446
καπειδωλοποιέω,cum εἴδωλον ibid.
καπηκάζω,in c.ab Ε᾽ικάζω 450
καπεικίζω,in c.abΕ᾽ικω,similis,sum 458 & in c. ab εἶκω, cedo, ibid.
καπελέω,in c. ab ἐλεία, coarcto. 453,& in c.ex ἐλεία 453
καπελίσσω,in c.cum pr. 1787
καπαλείφω,in c. cum pr. 1788
καπαλεάω,in c. 1790
καπήκαλος,cum d.in c. 1793
καπαχαίζομαι,in com.ex Χάος 1796
καπέχασμα, καπαχασμώμαι, cum d.in καταχαίνω.
καταχίζω,in c.ex Χίζω 1797
καταχειροτονέω,cum d. in χειροτονέω 1593
καταχέω 1806
καθαχή,καθαχμίη,in καλαχαίνω
καπίχθομαι,in comp. ex Α᾽χθος 227
καταχθόνιος, καπάχθονιος,in c.ex Χθὼν 1811
καταχλαδάζω,in χλαδίη 1813
καταχλιδάω,in c. ex Χλίω 1814
καταχρηςδέω,in comp. ex χρηςὸς 1818
καταχρηςδύσις,in c. 1819
καταχρηςτέω,in decom.ex χρηςὸς 45
καταχόω,in c.ex χόω 1809
καταχρᾶ 1821
καταχραίνω,in c.ex Χραίνω,colloro 1822.
καλαχραίομαι, in c.cum pr. 1821
καταχρέμπτομαι, in c.ex χρέμπτομαι 1823
καπάχρεος,& καπάχρεως,in com 1824
καπάχρησις,καλαχρηςικὸς,cumd. in καταχράομαι.
καταχρίω,cum d.in com.ex χρίω 1826
καπεξετάζω,in ἐξετάζω 528
καπεξέσω,cum d.in dec.ex ἐξέσω 570
καπεπαγγέλλομαι,in ἐπαγγέλλω 8
καπεπάζω,in decompos. ab ἐπάζω 35
καπεπάδω,in decom.ex ἐπαείδω 54
καπεπίρομαι,in ἐπείρω 84
καπεπίω,in compos.ab Ε᾽πίω 487
καπεπίθυμέω,in dec.exἐπιθυμέω 656
καπεπιορκέω,in ἐπίορκος 1195
καπερέσσω,in c.ex ἐρέω 495
καπερράζομαι,cum d. 508
καπέρχομαι,in καπέρχομαι. 502
καπέρχω,in καπέρχομαι.
καπερεβίζω,in c.ab Ε᾽ρέβω 509
καπερείδω,in c.ab Ε᾽ρείδω ibid.
καπερείκω,in c.ex Ε᾽ρείκω 510
καπερείπω,in c.ex Ε᾽ρείπω ibid.
καπερεύγω,in c.ab Ε᾽ρεύγω 512
καπερέφω,cum d. in c.ab Ε᾽ρέφω 514
καπερέω,in c. 460
καπερωτάω,in c.ex Ε᾽ρωτάω. 520
καπερύω,in c.ex Ε᾽ρύω, traho ib.
καπέρχομαι 522
καπέδω,in c.ab Ε᾽δω 526
καπεπαυσμένως, in καπαύω, καπεπαυσμένως,in καλαπαύω.
καπέτ 532
καπόγμα,in καπδίχομαι.
καπδιαμοιράζω , in ἐυδαίμων 349
καπδημερῶ,in ἐυήμερος 605
καπδύω,in ἐυθὺ 534
καπεύθυμος,cum d.in c. ex ἐυθυμία 541
καπευλογέω,in ἐυλογία 941
καπάμαξα,in ἐυμαξὴς 1003
καπόνασ,καπάνασ,cum d.in c. 537
καπόσδυσις,in ἔυοδος 1130
καπευορκέω,in ἔυορκος 1197
καπάτρεπίζω,in ἐυτρεπὴς 1695
καπευτυχέω,in ἐυτυχὴς 1678
καπόρημαι,in ἐυφημία 1719
καπάρχομαι, cum d. in comp. ex Εὔχομαι.
καπάχομαι,in com. ex Εὐοχία 542
καπερίσημι,in decomp.ex ἐφίσημι 700
καπιχθαίνω,in c. 548
καπέχω 500
καπηβολέω,in καταβάλλω 246
καπηρεῖω,cum d.in c.ex Α᾽ρόω, cum pr. 18
καπήκοος,in καλακόω 100
καπήλυς,cum d. in καπέρχομαι. 665
καπημελημένως, in καπαμελέω 1025
καπήνεμος, ventis obnoxius seu expositus. Compos. ex Α᾽νεμος.
καπήρης, dependens, demissus Apoll. Argon. 2. Ἀυτάμεν τελαμῶνα καπῆρες. Compos. ex ἀείρω.
καπηρεμία,& καπηρεμίζω,in c.ex Η᾽ρεμος 610
καπήφυδες dicuntur αἱ βρίθουσαι καραίνουσαι ἄμπελοι, vites præ pondere deflectentes. Hesych.
καπηχὴς,cum d.in c.remot. 1715
καπηχέω, cum d. 614
καπὴς,in c. ex Ε᾽τὴς 531
καπάπτω,in c. ex Ι᾽απτω 667
καπίλλω,cum d.in c. 681
καπιλὼ 682
καπὸς,cum d.in com. ex Ι᾽ημι 684
καπηρὸς,cum d.in com. ex Ι᾽ημι 713
καπίχω,in καπέχω 713
καπορῶ,in c.ab ὁράω 551
καπόρθομαι,in καπόρθω. 713
καπορύσσω,in com. ex Ὀρύσσω 1234
καπόπιδα,in c.ex εἶδα, scio. 447
καπόπικρος,καπομία,cum d. καπομία,καπικρίδης,καπικρίδωτοιχος,καπικρίς,καπικρίσκω, in καπόπος.
καποικοδομέω 371
καποικονομέω, in dec.ex οἰκονομέω 1093
καπόκιος,καπικῶμαι 1141
καπακορδόφθω , in οἰκοφθορέω 1746
καποκτίζω,καπικτίζω, cũd.in c. 1144
καποιμώζω,in c.ex οἰμώζω 1136
καπόνος,cum d.in c. 1145
καπόομαι,in c.ex Ο᾽ὦ,puto 1149
καπόχομαι,in compos. ab Οἴχομαι ibid.
καπαιτίζομαι,in com. ab Οἰτιάομαι 1150
καπαιτέω,in c.ab Ο᾽λος 1151
καπολιορκέω,in ὁλίσκω 1853
καπολιδάω, in c. 1152
καπολοφίζομαι,in c.ex Ο᾽λοφύρομαι 1155
καπομόρ,cum d. in καπέρχομαι 1646
καπόρ,cum d.in Κάπτω.
καπόρπιον,in c.ex ἰδρὼς 670
καπορθόω,Hesych. teste, dicitur ὁμοῦ σῶτα ἅλφιτα μὴ διῆττον ἀλλήλων.
καόμις,in Κάπτω. 758
καῦε, in κάω.
ΚΕΑΝΘΟΣ 758
ΚΕΑΡ ibid.
καύμα,in κεάζω.
καῦμη,in Κεφαλὴ 778
καῦμη,idem quod κάζω : dictum pro κεφαλὴ,apud Callim.
κέδδειος 309
ΚΕΔΡΙΟ᾽ΝΗΣ 759
καγχαλίτης,ὁ, milii molitor. Gal.apud Hippocr.
ΚΕΤΧΡΟΣ,cum d. ibid.
καδέζομαι,καδάω,in Σκαδάω 1470
ΚΕ᾽ΔΜΑΤΑ,cum d. 759
καδάζω,in Κᾶδος,cura 780
καδήλαιον,in c. 466
καδήλατη dicitur cedrus magna, abietem magnitudine aequans. ibid.
καδήλια,καδήλιος,καδέωνος,καδέως καδείς,καδείτης, in Κέδρος.
καδήμελα,cum d. 1045
ΚΕ᾽ΔΡΟΣ,cum d. 759
ΚΕ᾽ΔΡΩΣΤΙΣ ibid.
ΚΕΓΜΑΙ ibid.
κεκαλάδεχης, cum d. 201
κεκαλάιον,in Κάλαμος 760
κεῖθ᾽,cum d.in Ε᾽κεῖνος 464
κεκείαι,vide κηρέαι,in Κὴρ 784
Dicuntur κηρέαι etiam falcis lecti : apud Aristoph. in Avib. & in proverb. Solom. cap.7.
κεκερόμης,in c. ex Κόμη 835
κεκήιος,in Κῆρος.
κεκήρω 762
κεκίς,in Κάλαμος.
κεκλάσαι in Κέλω.
κεκλαγμός, in Κολάζω 823
κέκλαγμα,κεκραγμὸς,κεκράγω, κεκράκτης,in Κράζω.
κεκραμβώς,in Κεράω.
κεκραξιδάμας,in com. ex Δαμάω 356
κεκεμβώς,in Κείνω.
κεκρυμένως,in κρύπτω.
κεκρυφαλοπλόκος,in c.ex πίπλοκα 1328
κεκρύφαλος,in Κρύπτω.
ΚΕ᾽ΛΑΔΟΣ,cum d. 764
κελαινέγχης,in com. ex Ε᾽γχος 439
κελαινεὼς,in c. ex Νεὼς 1198
κελαινάω,κελαινότης, in κελαινός.
κελαινόλωτα dicuntur cerasa: quòd sint velut nigricans locus. Hesych.
κελαινοπάδης, dici putatur is cujus Cordis affectus sunt obscuri & veluti nigri : unde intelligitur, tectus, non apertus, subdolus.
κελειτροφαὴς 1715
κελαινὴς,cum d.in Μέλας 1024
κελαινώπης 1181
ΚΕΛΑΡΥ᾽ΖΩ,cum d. 764
κελέζω,in c.ex Λείζω 951
ΚΕΛΕΟ᾽Σ,& κελέοντες 764
κελλιθεῖαι,κελευθεῖος,κελευθήτης κελευθαίω,in Κέλευθος.
κελεύθοδος 1269
ΚΕ᾽ΛΕΥΘΟΣ 764
κελεύω,cum d. ibid.
ΚΕ᾽ΛΗΣ,cum d. 765
ΚΕ᾽ΛΛΩ ibid.
κέλυφος,cum d. in Καλύπτω. 1646
ΚΕ᾽ΛΩ 766
κέλως,vox: παρὰ τὸ κέλω, vel καλῶ. Etymol. Item filius, ncpos. Hesych. Apud eundem exp. etiam, exectus, spado.
κελεφύω,vocifero, clamo. Hesych.
κεμὰς,in Κοιμάω 818
κὲν,in Κὰ.
κεναγία,in κεναγίαι.
κένανδος,cum d. 156
ΚΕ᾽ΝΔΥΛΑ. 767
κεναγία,&c.in comp.ex Α᾽γος 10
κεναεμόεις, in c. ex Α᾽μοὶ 17
κενεαυχὴς,in c. ex Αὐχὴν 222
κενεζυγία,in Νεκρὸς 1088
κενεμβασία, in decomp. ex ἐμβαίνω 233
κενεὸς, in Κενὸς.
κενεόφρων, in κενόφρων.
κενεών,in Κενὸς.
κενεωπηρὶς,in c. 1384
κενήριον,in H᾽εῖον 610
κενεόβοξος,cum d.in Com.ex δέξα 416
κενολοχέω 941
κενυπαθεῖν 1250
ΚΕΝΟ᾽Σ 767
κενόσπος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1496
κενόσαυλος, cum d.in c. ex σαυλὸς 1509
κενοτάφιον, inane sepulchrum erigo. Eurip. in Helene. Α᾽ἐ Α᾽τρέως ἐ παῖδ᾽ ὁλόμβιον σὺν θάπτετε ὃ᾽ν τῶν δικαίως πᾶς ἦδ᾽ ἀπόντα κενοταφεῖ.
κενοτάφιον, in c. ex Θάπτω sepelio 620
κενόνης,in Κενὸς
κενοτομία 1605
κενῶμα,in Κενὸς.
κενόφρων,cum d. in c. 1763
κενόφρων, cum d. in c. fine pr. 1784
κενόω, in Κενὸς.
κεναύρειος,κεναυρείδιος,κεναυρικὸς,cum d.κεναυλίειον, κεναυρεῖς, κεναυρίσκος , in κέναυρος.
κενταυρομαχία 1013
κενταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κενταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κένταυρος, in c.ex Ταῦρος 1585
ΚΕΝΤΕ᾽Ω,cum d. 768
κεντρίνεκης,in com.ab Εἶκω, cedo 450
κεντρίζω,κεντρίνης,κέντριον, κεντρεὺς,vide κέντρον, in Κεντέω.
κενυρομυρσίνη,in comp. ex Μύρτος 1078
κέντρον,in Κεντέω.
κεντροτρύπος 1680
κεντρόω,cum d. κέντω, κέντρος, in Κεντέω.
κένωμα,κενεὼν κένωσις, κενωτικὸς, in Κενὸς.
ΚΕ᾽ΠΦΟΣ, cum d. 769
κεραΣάτης,in c.in βάτης 236
κεραία,κεραΐζω,in Κέρας.
κερσίνω,κεραΐσω, in Κερσύνημι 770
Κεραμβύκαι,κεραμβὸν & κεράμβυξ, dicitur bestiola quædam scarabeo similis,quæ ficui arbori circumligata,voce sua cubices abigit.
κεραμεία,κεραμεικὸς,κεραμῖτις κεραμὸς,κεραμεὺς, κεραμὶς &c.in Κέραμος.
κερασιοπώλης,cum d. 1410
ΚΕ᾽ΡΑΜΟΣ 769
ΚΕΡΑ᾽ΝΝΥΜΙ ibid.
κέρεξις in Κέρας.
κερασοβὸν 1122
κερασὸς,in κέρας.
ΚΕ᾽ΡΑΣ 772
κεράσσολον 252
ΚΕ᾽ΡΑΣΟΣ,cum d. 774
κέρασμα, in Κεράννυμι.
κεράσις,in κεραίσω 773
κερασφόρος,in κερατοφόρος.
κεραύνιος,in c. ex Χεῖλος 1798
κεραΐτις,κερατίας,κερατίζω,κερατίνος,in κέρας.
κεραυνοβόλος,in c. fine pr. 1783
κεραυνὸς,κεραυνώδης,κεραυνὸν, in Κέρας. 775
κεραυλὴς 219
κεραύφρυς,κεραυλίας,& κεραύλινος,in Κεραυνός.
κερασωσοβόλος,in c.in βολὴ 251
κερασωσόλον, cum d. 252
ΚΕΡΑΥΝΟ᾽Σ 779
κερασωσκοπεῖον,in com. ex σκοπὲς 1476
κερασωφαὴς 1715
κερασωτόρ 1736
κερεκάτης,in Α᾽κάτης 226
κερεών,in Κεφάτυμα.
κερζεκίνδυνος, dicitur tartarus, quòd periculosus & infestus sit cane seu monstro illo quod Cerberus dicitur. Hesych.
κερθαίνω,κερθαλίδ, cum d. in Κέρδος.
κερθαλέφων 1763
κερθαλίας,κερθέω,κερθίον,κερθίσκος,κερθίων, in Κέρδος.
κερθομαίω,in c.ex Ταμίω 299
κερκαθηλοειδὴς,cum d. 1351
ΚΕΡΚΙΣ,cum d. 777
ΚΕ᾽ΡΚΟΣ ibid.
κερκορόρ 1736
κέρκω,in Κρίκος.
κέρκωψ,cum d.in Κέρκος.
κέρμα,cum d. in Κείρω.
κέρνον,& κέρνος, in κεράω 777
κερνοφόρος & Ζάκορος apud Nic. in Alex.ph. dicitur facerdos ferens crateres qui κέρνοι nominantur. Et κερνοφόρον ὄρχημα , saltatio in quâ κέρνα,seu ἐφιαλίδες geftabant. Poll. lib. 4.cap. 14.
κερόεσσα,in κεραέσσα.
κερόεις,in Κέρας.
κεροΐας,ῆ Οἰαξ. 1136
κεροπλάστης,in c. fine pr. 1323
κεφόφρων,in c.ex φρονὸς 1539
κεφκάδες, cum d.in comp. ex ὀλκὴ 477
κερχνὸς 557
κέρτομος,cum d. 1605
ΚΕ᾽ΡΧΩ,cum d.776. & 777
κερδὸς,in Κερτέω 768
ΚΕ᾽ΣΓΡΑ,cum d. 777
ΚΕ᾽ΣΤΡΟΝ,cum d. ibid.
κεφρατὸν ξύλον, lignum in summa parte urendâ , acutum. Hesych. τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον.
ΚΕΫ᾽ΘΩ,cum d. 777
κεφάλαιος,κεφαλαιόω,κεφκαίωδης,cum d.κεφαλαίωμα, in κεφαλὴ.
κεφαλαγὲς,cum d.in c. ex Α᾽λγὼ 109
ΚΕΦΑΛΗ᾽ 777
κεφαληγερέτης,in com.ex Ε᾽γείρω 437
κεφαλήτης,κεφαλικὸς,&c. in Κεφαλὴ 778
κεφαλὸ᾽δεσμὸς,cum d.in com.ex δεσμὲς. 385
κεφαλὸ᾽θλασ᾽ὸς,in com.ex Θλάω 640
κεφαλοκρύφιος,in c. fine pr. 880
κεφαλόρριζος 1432
κέφαλος,in Κεφαλὴ.
κεφαλώδης,κεφαλωτὸς ibid.
ΚΕ᾽Ω 780
ΚΗ᾽ΒΟΣ ibid.
ΚΗ᾽ΔΟΣ, cum d. ibid. 781
ΚΗ᾽ΘΙΔΩΝ,& κηδεῖον 782
κηκὲς,cum d.in Κακὸς.
κηκίαν,in Κῆκυς.
κηκίνεω,in Κηλέω.
ΚΗΛΑ᾽ΣΤΡΑι 781
κηλίσμιος,in Κηλέω 782
κήλη,in Κήλος.
κηλήγερος,κηλήτηρ,in Κηλέω 782
ΚΗΛΙΣ,cum d. 780, & 783
κήλω,& c. in Κάλιον.
At κηλὸν & κηλέω,in Καίω 722
ΚΗΜΟ᾽Σ,cum d. 783
κίλυσμα,in fpectrum & umbra corporis evanefco.
κίλυγμα, fpectrum & umbra corporis.Hefych.
ΚΗ᾽Ξ 783
κηπαῖ᾽ος,κηπεύω:cum d. κήπιος, & in Κῆπος.
κᾷ᾽τι,in Ε᾽τὶ 489
κηπικόμιος,in c.ex κομέω 832 & in c.ex κόμη 834
ΚΗ᾽ΠΟΣ 783
κηπωρὸς,cum d. 1222
κηπωρὸς 1224
ΚΗ᾽Ρ,cum d. 783
At κῆρ,in κέαρ. 758
κηρεσφόρος,in c. 466
κηρίσιος,in Κήρ.
κηρεσσοφόρητος 1736
κηριάζω,κήγειθαι,κήριος,κήδιμος in Κήδος.
κηρί-

Νακὸς 1084
κάπηλος,cum d. 1181
κατηρύξομαι,in κατορύσσω. 1701
κατοκρὰς 1856
κατοκλὴς,in c. 1856
κατοκρὴς,cum d.in c. fine præp. retinent.φερ 1733
κατοφθὸν 1736
κατοφθὸς,& κατοχριάω,in com 1856
κατηγέω,& κατωχριάω,in com 1234
κάτοιδα,in c.ex εἶδα, fcio. 1334
κατοικὲς,κατοικία,cum d. κατοικία,κατοικίδιον,κατοικίζομαι,κατοικισμὸς,κατοικιστὴς, in κάτοικος.
κατοικοδομέω 371
κατοικονομέω, in dec.ex οἰκονομέω 1093
κάτοικος,κατοικῶμαι 1141
κατοικοφθορέω , in οἰκοφθορέω 1746
κατοικτίζω,κατοικτίρω, cũd.in c. 1144
καποιμώζω,in c.ex οἰμώζω 1136
κάποινον,cum d.in c. 1145
καπόομαι,in c.ex Ο᾽ὦ,puto 1149
καπόχομαι,in compos. ab Οἴχομαι ibid.
καπαιτίζομαι,in com. ab Οἰτιάομαι 1150
καπαιτέω,in c.ab Ο᾽λος 1151
καπολιορκέω,in ὁλίσκω 1853
καπολιδάω, in c. 1152
καπολοφίζομαι,in c.ex Ο᾽λοφύρομαι 1155
καπομόρ,cum d. in καπέρχομαι 1646
καπόρπιον,in c.ex ἰδρὼς 670
καπορθόω,Hesych. teste, dicitur ὁμοῦ σῶτα ἅλφιτα μὴ διῆττον ἀλλήλων.
κάπος,in Κάπτω. 758
κάρ,in κέαρ.
ΚΕΑ᾽ΝΘΟΣ 758
ΚΕΑΡ ibid.
κέαρα,in κεάζω.
κέαρη,in Κεφαλὴ 778
κέε, idem quod κέζη : dictum pro κεφαλὴ,apud Callim.
κέδδειος 309
ΚΕΔΡΙΟ᾽ΝΗΣ 759
καγχαλίτης,ὁ, milii molitor. Gal.apud Hippocr.
ΚΕΤΧΡΟΣ,cum d. ibid.
καδέζομαι,καδάω,in Σκαδάω 1470
ΚΕ᾽ΔΜΑΤΑ,cum d. 759
καδάζω,in Κᾶδος,cura 780
καδήλαιον,in c. 466
καδήλατη dicitur cedrus magna, abietem magnitudine aequans. ibid.
καδήλια,καδήλιος,καδέωνος,καδέως καδείς,καδείτης, in Κέδρος.
καδήμελα,cum d. 1045
ΚΕ᾽ΔΡΟΣ,cum d. 759
ΚΕ᾽ΔΡΩΣΤΙΣ ibid.
ΚΕΓΜΑΙ ibid.
κεκαλάδεχης, cum d. 201
κεκαλάιον,in Κάλαμος 760
κεῖθ᾽,cum d.in Ε᾽κεῖνος 464
κεκείαι,vide κηρέαι,in Κὴρ 784
Dicuntur κηρέαι etiam falcis lecti : apud Aristoph. in Avib. & in proverb. Solom. cap.7.
κεκερόμης,in c. ex Κόμη 835
κεκήιος,in Κῆρος.
κεκήρω 762
κεκίς,in Κάλαμος.
κεκλάσαι in Κέλω.
κεκλαγμός, in Κολάζω 823
κέκλαγμα,κεκραγμὸς,κεκράγω, κεκράκτης,in Κράζω.
κεκραμβώς,in Κεράω.
κεκραξιδάμας,in com. ex Δαμάω 356
κεκεμβώς,in Κείνω.
κεκρυμένως,in κρύπτω.
κεκρυφαλοπλόκος,in c.ex πίπλοκα 1328
κεκρύφαλος,in Κρύπτω.
ΚΕ᾽ΛΑΔΟΣ,cum d. 764
κελαινέγχης,in com. ex Ε᾽γχος 439
κελαινεὼς,in c. ex Νεὼς 1198
κελαινάω,κελαινότης, in κελαινός.
κελαινόλωτα dicuntur cerasa: quòd sint velut nigricans locus. Hesych.
κελαινοπάδης, dici putatur is cujus Cordis affectus sunt obscuri & veluti nigri : unde intelligitur, tectus, non apertus, subdolus.
κελειτροφαὴς 1715
κελαινὴς,cum d.in Μέλας 1024
κελαινώπης 1181
ΚΕΛΑΡΥ᾽ΖΩ,cum d. 764
κελέζω,in c.ex Λείζω 951
ΚΕΛΕΟ᾽Σ,& κελέοντες 764
κελλιθεῖαι,κελευθεῖος,κελευθήτης κελευθαίω,in Κέλευθος.
κελεύθοδος 1269
ΚΕ᾽ΛΕΥΘΟΣ 764
κελεύω,cum d. ibid.
ΚΕ᾽ΛΗΣ,cum d. 765
ΚΕ᾽ΛΛΩ ibid.
κέλυφος,cum d. in Καλύπτω. 766
κέλως,vox: παρὰ τὸ κέλω, vel καλῶ. Etymol. Item filius, ncpos. Hesych. Apud eundem exp. etiam, exectus, spado.
κελεφύω,vocifero, clamo. Hesych.
κεμὰς,in Κοιμάω 818
κὲν,in Κὰ.
ΚΕΝΑΓΙΑ,in κεναγίαι.
κένανδος,cum d. 156
ΚΕ᾽ΝΔΥΛΑ. 767
κεναγία,&c.in comp.ex Α᾽γος 10
κεναεμόεις, in c. ex Α᾽μοὶ 17
κενεαυχὴς,in c. ex Αὐχὴν 222
κενεζυγία,in Νεκρὸς 1088
κενεμβασία, in decomp. ex ἐμβαίνω 233
κενεὸς, in Κενὸς.
κενεόφρων, in κενόφρων.
κενεών,in Κενὸς.
κενεωπηρὶς,in c. 1384
κενήριον,in H᾽εῖον 610
κενεόβοξος,cum d.in Com.ex δέξα 416
κενολοχέω 941
κενυπαθεῖν 1250
ΚΕΝΟ᾽Σ 767
κενόσπος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1496
κενόσαυλος, cum d.in c. ex σαυλὸς 1509
κενοτάφιον, inane sepulchrum erigo. Eurip. in Helene. Α᾽ἐ Α᾽τρέως ἐ παῖδ᾽ ὁλόμβιον σὺν θάπτετε ὃ᾽ν τῶν δικαίως πᾶς ἦδ᾽ ἀπόντα κενοταφεῖ.
κενοτάφιον, in c. ex Θάπτω sepelio 620
κενόνης,in Κενὸς
κενοτομία 1605
κενῶμα,in Κενὸς.
κενόφρων,cum d. in c. 1763
κενόφρων, cum d. in c. fine pr. 1784
κενόω, in Κενὸς.
κεναύρειος,κεναυλίειον,κεναυρικὸς,cum d.κεναυλίειον, κεναυρεῖς, κεναυρίσκος , in κέναυρος.
κενταυρομαχία 1013
κενταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κενταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κένταυρος, in c.ex Ταῦρος 1585
ΚΕΝΤΕ᾽Ω,cum d. 768
κενταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κενταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κενταυρομαχία 1013
κενταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κενταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κέντρον,in Κεντέω.
κενταυρόπος 1680
κεντρίνεκης,in com.ab Εἶκω, cedo 450
κεντρίζω,κεντρίνης,κέντριον, κεντρεὺς,vide κέντρον, in Κεντέω.
κενυρομυρσίνη,in comp. ex Μύρτος 1078
κέντρον,in Κεντέω.
κεντροτρύπος 1680
κεντρόω,cum d. κέντω, κέντρος, in Κεντέω.
κένωμα,κενεὼν κένωσις, κενωτικὸς, in Κενὸς.
κενεμβασία, in com.ab Εἶκω, cedo 450
κεντρίζω,κεντρίνης,κέντριον, κεντρεὺς,vide κέντρον, in Κεντέω.
κενυρομυρσίνη,in comp. ex Μύρτος 1078
κέντρον,in Κεντέω.
κεντροτρύπος 1680
κεντρόω,cum d. κέντω, κέντρος, in Κεντέω.
κένωμα,κενεὼν κένωσις, κενωτικὸς, in Κενὸς.
κενεόφρων,cum d. in c. 1763
κενεόφρων, cum d. in c. fine pr. 1784
κενόω, in Κενὸς.
κεναύρειος,κεναυλίειον,κεναυρικὸς,cum d.κεναυλίειον, κεναυρεῖς, κεναυρίσκος , in κέναυρος.
κενταυρομαχία 1013
κενταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κενταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κέντρον,in Κεντέω.
κενταυρόπος 1680
κεντρίνεκης,in com.ab Εἶκω, cedo 450
κεντρίζω,κεντρίνης,κέντριον, κεντρεὺς,vide κέντρον, in Κεντέω.
κενυρομυρσίνη,in comp. ex Μύρτος 1078
κέντρον,in Κεντέω.
κεντροτρύπος 1680
κεντρόω,cum d. κέντω, κέντρος, in Κεντέω.
κένωμα,κενεὼν κένωσις, κενωτικὸς, in Κενὸς.
κεφόφρων,cum d. in c. 1763
κεφόφρων, cum d. in c. fine pr. 1784
κεφόω, in Κενὸς.
κεφαυλίειον,κεφαυρικὸς,cum d.κεφαυλίειον, κεφαυρεῖς, κεφαυρίσκος , in κέφαυρος.
κεφταυρομαχία 1013
κεφταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κεφταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κέφτρον,in Κεφτέω.
κεφτροτρύπος 1680
κεφτρόω,cum d. κέφτω, κέφτρος, in Κεφτέω.
κέφωμα,κεφεὼν κέφωσις, κεφωτικὸς, in Κεφὸς.
κεφόφρων,cum d. in c. 1763
κεφόφρων, cum d. in c. fine pr. 1784
κεφόω, in Κεφὸς.
κεφαυλίειον,κεφαυρικὸς,cum d.κεφαυλίειον, κεφαυρεῖς, κεφαυρίσκος , in κέφαυρος.
κεφταυρομαχία 1013
κεφταυρόπληθὴς,centauris plenus. Hercules , apud Eurip. Κεφταυροπλὴθῆ πόλεμον ἐς ἐσιδοῦσα.
κεφρόφορος & Ζάκορος apud Nic. in Alex.ph. dicitur facerdos ferens crateres qui κέρνοι nominantur. Et κερνοφόρον ὄρχημα , saltatio in quâ κέρνα,seu ἐφιαλίδες geftabant. Poll. lib. 4.cap. 14.
κεφόεσσα,in κεφαέσσα.
κεφόεις,in Κέρας.
κεφοΐας,ῆ Οἰαξ. 1136
κεφοπλάστης,in c. fine pr. 1323
κεφόφρων,in c.ex φρονὸς 1539
κεφκάδες, cum d.in comp. ex ὀλκὴ 477
κεφχνὸς 557
κέφτομος,cum d. 1605
ΚΕ᾽ΦΧΩ,cum d.776. & 777
κεσδὸς,in Κεφτέω 768
ΚΕ᾽ΣΓΡΑ,cum d. 777
ΚΕ᾽ΣΤΡΟΝ,cum d. ibid.
κεφρατὸν ξύλον, lignum in summa parte urendâ , acutum. Hesych. τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον.
κεΫ᾽ΘΩ,cum d. 777
κεφαλαίος,κεφαλαιόω,κεφκαίωδης,cum d.κεφαλαίωμα, in κεφαλὴ.
κεφαλαγὲς,cum d.in c. ex Α᾽λγὼ 109
ΚΕΦΑΛΗ᾽ 777
κεφαληγερέτης,in com.ex Ε᾽γείρω 437
κεφαλήτης,κεφαλικὸς,&c. in Κεφαλὴ 778
κεφαλὸ᾽δεσμὸς,cum d.in com.ex δεσμὲς. 385
κεφαλὸ᾽θλασ᾽ὸς,in com.ex Θλάω 640
κεφαλοκρύφιος,in c. fine pr. 880
κεφαλόρριζος 1432
κέφαλος,in Κεφαλὴ.
κεφαλώδης,κεφαλωτὸς ibid.
ΚΕ᾽Ω 780
ΚΗ᾽ΒΟΣ ibid.
ΚΗ᾽ΔΟΣ, cum d. ibid. 781
ΚΗ᾽ΘΙΔΩΝ,& κηδεῖον 782
κηκὲς,cum d.in Κακὸς.
κηκίαν,in Κῆκυς.
κηκίνεω,in Κηλέω.
ΚΗΛΑ᾽ΣΤΡΑι 781
κηλίσμιος,in Κηλέω 782
κήλη,in Κήλος.
κηλήγερος,κηλήτηρ,in Κηλέω 782
ΚΗΛΙΣ,cum d. 780, & 783
κήλω,& c. in Κάλιον.
At κηλὸν & κηλέω,in Καίω 722
ΚΗΜΟ᾽Σ,cum d. 783
κίλυσμα,in fpectrum & umbra corporis evanefco.
κίλυγμα, fpectrum & umbra corporis.Hefych.
ΚΗ᾽Ξ 783
κηπαῖ᾽ος,κηπεύω:cum d. κήπιος, & in Κῆπος.
κᾷ᾽τι,in Ε

κρεμαστοὶδς 1351
κρεύσμα, percellor, consternor: propriè, ex metu pallore cereo perfundor. Hesych. & Suid.
κρείτης in Κρεύς.
κρειτερεύς, in c.in τρεχθὴς 1658
κρείφατος, inc. ex Φάω, occido 1720
κρεογονία 309
κρεγρεύφω, cum d. 340
κρεύδετος 385
κρεωβρώμεω, in c. ex βρωμὴ 371
κρεύδω, in κρὴς 758
κρεωπαγὴς, in c. ex ἐπάγλω 1302
κρεωπώλιον, inc. ex πέπηγα ibid.
κρεωπάστης, cum d.in c. fine pr. 1323
ΚΗΡΟΣ 784
κηρυγμα, κηρυκεύω, cum d. in Κήρυξ.
κήρυλος, in Κὴξ 783
ΚΗΡΤΣ, cum d. 785
ΚΗΡΤΣΙΣ, cum d. in κήρυσσω 1812
κηρύσσω, κήρυγμα, cum d. κήρυκτὸς, κηρυκτὸς, in Κηρύς.
ΚΗΤΟΣ, cum d. 787
κῆτος, in Κὴξ.
ΚΗΦΗΝ, cum d. 787
κηφήνης, κηφῆνες, in c. fine præpos. 1135
¶ ΚΙΒΔΗΛΟΣ, cum d. 787
ΚΙΒΙΣΙΣ ibid.
ΚΙΒΩΡΙΟΝ 788
κιβώριον 1351
ΚΙΒΩΤΟΣ 788
κιβώτιον, in Κιβωτός.
κιγκλίζω, cum d. in Κίγκλος.
κιγκλὶς, in c. 800
ΚΙΓΚΛΟΣ 788
ΚΙΔΑΡΙΣ ibid
ΚΙΔΑΦΗ, cum d. ibid.
κίδνημι, & κιδνάμαι, in σκεδάω. 1470
ΚΙΘΑΡΑ 788
κιθαείζω, in Κιθάρα.
ΚΙΚΙ, cum d. 789
ΚΙΚΙΝΝΟΣ ibid.
ΚΙΚΚΑΒΑΥ ibid.
κικλήσκω, in Καλέω.
κικρέω, in κεράννυμι 770
κικυμὶς, κικυμώτειν, in Κικυμὶς.
ΚΙΚΥ 789
ΚΙΛΙΣ, cum d. ibid.
ΚΙΔΑΓΒΑΝΤΕΣ ibid.
ΚΙΔΔΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ ibid
ΚΙΜΒΗΞ, cum d. ibid.
ΚΙΜΟΛΙΑ γῆ 790
ΚΙΝΑΒΡΑ, cum d. ibid.
ΚΙΝΑΔΟΣ, cum d. ibid.
κινᾰβίζω, cum d.in Κινέω.
κινᾰιδία, &c. in κίναιδος.
κινᾰιδολόγος 941
κίναιδος, in c.ex Αἰδὼς 66
ΚΙΝΔΑΛΟΙ, cum d. 790
κίνδυξ, agilis, qui facilè se huc illuc movere & flectere novit: Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν.
ΚΙΝΔΥΝΟΣ, cum d. 790. & 791
ΚΙΝΕΩ, cum d. 792
ΚΙΝΝΑ 793
ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, cum d. ibid
ΚΙΝΝΑΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, cum d. 794
ΚΙΝΝΥΡΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κινύσσεται, in c.ex πίδυν 1258
κιόβοτος, κιόβιος, μιονὶς in Κίων.
κιονόκραυρον, in c.ex κραὸς 748
ΚΙΡΚΑΙΑ 794
ΚΙΡΚΟΣ, cum d. ibid.
κιρράω, in Κερράνυμι.
κιρρόκεδνις, fulvo seu gilvo similis. Dioscor. l.3.
ΚΙΡΡΟΣ 794
κιρσοκηλὴς, varicis ſpeciem gerens, varicoſus. Hippocr. de morb. l.1.
κιρσοκήλη, in c.ex Κήλη 783
ΚΙΡΣΟΣ, cum d. 794
ΚΙΣ, cum d. ibid.
ΚΙΣΣΑ, cum d. 795
κιστὲμφελος, in com. ex Α μπελος 143
κιστὸν θεμον, in comp. ex αἴθεμον 160
κίστος, in Κιστὸς 795
κιστὸς ibid.
κισσήρης
At κίσσηρις, cum d. in Κίς. 795
κισσόκαρφος, in c.fine pr. 254
κίσσυρος, in Κισσός.
κισσωτὸμος, in c.ex Κόμη 835
ΚΙΣΣΟΣ 795
κισσοφέρων, in c. fine præpoſ. 1530
κισσοφόρος 1736
κισσύβιον 1812
κισσύϊον, in κισσὸς.
κισσώδης, κιθώδης, ibid. & in κίσσα.
ΚΙΣΤΗ, cum d. 795
κιστοφόρος 1736
ΚΙΣΤΟΣ 795
κίσυρις, in Κίσβεις.
ΚΙΤΡΙΑ, cum d. 795
κίτταρις, in κίσβαρις.
ΚΙΧΕΩ, cum d. 795
ΚΙΧΗ, cum d. 796
κιχρέω, & κίχρημι, in Χράω 1820
ΚΙΧΩΡΗ, cum d. 796
ΚΙΩ ibid
ΚΙΩΝ ibid.
¶ κλαγγάζω, κλαγγαίω, κλαγγὴ, κλαγγαίνω, in Κλάζω.
κλαδαρόμματος, in c. ex ὄμμα 1179
ΚΛΑΔΟΣ, cum d. 796
ΚΛΑΖΩ 797
ΚΛΑΙΩ ibid.
ΚΛΑΜΒΟΣ 798
κλαξὶς, in κλείω 799
κλαρώτειν, in κλῆρος
κλασὶδιον, cum d.in κλείω 799
ΚΛΟΝΟΣ, cum d. 808
κλαστὴ, & ρτειν, in κλεῖπω.
κλαστοφορέω 1736
κλαστοτὸν, in c. 1231
κλύβατις, à quibuſdam dicitur helxine herba ſeu perdicium teſte Nicand. in Ther.
ΚΛΥΖΩ, cum d. 809
κλυτάκαρπος 751
κλυτόμαντις, in c. 1001
κλυτόμητις, in c. 1051
κλυτομόρβδος, in c. 1071
κλυτότμητις, in c.ex Παῖς 1236
κλυτότπολος, in c.ex πόλος 1412
κλυτοῦς, in κλύω 810
κλυτοστέφανος, in c. fine pr. 1615
κλυτοτέξος, in c. 1645
ΚΛΥΩ 810
ΚΛΩΒΟΥΣ, ἀμφιβρῶσας ibid.
κλώδωνες, in κλώζω.
ΚΛΩΖΩ 810
ΚΛΩΘΩ 811
ΚΛΩΝ, cum d. ibid.
κλωποπώρης, in c. 1253
κλώσκω, κλῶσμα, κλωσμὸς, κλώστηρ, κλωστὸς, in κλώθω.
¶ κναίω, in Κνάω.
κναδὸς, κνάθων, in Κνῆκος.
κνάμπτω, in Κάμπτω.
ΚΝΑΠΤΩ, cum d. 811
ΚΝΑΩ 812
ΚΝΕΦΑΣ, cum d. 814
κνήθω, cum d.in Κνάω.
κνηκεῖον, in κνῆκος.
κνηκίλατον, in c. ex Ε λαία 466
ΚΝΗΚΟΣ, cum d. 814
κνήμαξ, ῆκος, albas habens tibias. Theocr.
ΚΝΗΜΗ, cum d. 814. & 815
κνημὶς, in Κνήμη. 1736
κνημοπώγων, in c. ex πώγων 1256
κνημὸς, in Κνήμη.
κνημόω, terra aggeſta circumvallo, circumſepio, concludo. Hesych. Item φθείρω, perdo. Exponitur etiam, venio: apud eundem.
κνησμὸς, κνῆσμα, κνησμὸς, κνησμὸς, &cum Κνάω 812
κνιδάομαι, mordeor: fortan dicta ſignificatione ab herba, id eſt, urtica, quæ urit & mordicat admota cuti. Hesych.
κνίδη, in Κνίδιον.
κνιδέλαιον, in c. 815
ΚΝΙΔΙΟΝ ibid.
κνίζω, cum d. in κνάω.
κνίκηρα, dicitur eſſe folliculus & veluti pera cui inſeruntur oi κρῖπες, apud Theophr. hiſt. pl. l.2.c.ult.
κνιπὸς, κνιπότης, in κναίω.
κνίσμα, κνισμὸς, κνισμώδης, in κνίζω.
κνισοκόλαξ, cum d.in κνισολοιχάω. 411
κνισοκόλαξ, in c. ex κόλαξ 814
κνισολοιχὰς, in com. ex λέλοιπα 1045
ΚΝΩΔΑΛΟΝ 816
κνώδων, in c. 1132
κνώσσω, in c. ex ὄσσω 1186
κνωψὶ, in κώψ 1182
ΚΟΑΓΕΜΟΣ, 816
ΚΟΑΞ ibid.
κοάω, cum κοέω.
ΚΟΒΑΛΟΣ, cum d. 816
ΚΟΒΥΑΙΣ ibid.
ΚΟΓΧΗ, cum d. ibid.
ΚΟΔΟΜΕΥΩ, cum d. 817
κοέω, in Νόος 1107
ΚΟΘΟΡΝΟΣ 817
κόθορος 1219
ΚΟΊ, cum d. 817
κοιλαίνω, κοιλάς, in κοῖλος.
κοιλάμολον, in dec. ex ἐμόλλω 344
ΚΟΙΛΙΑ, cum d. 817
κοιλιδὶη 1137
κοιλιοδαίμων, in comp. ex Δαίμων 411
κοιλιόδουλος, in c. ex Δῦλος 419
κοιλιολυσία, in c.ex λύσις 1986
κοιλιοπόλης 1410
κοιλὶς, in κοῖλος.
κοιλιώδης, in κοιλία.
ΚΟΙΛΟΣ 818
κοιλόσομος, cum d. 1537
κοιλόστομος, in Κοῖλος.
κοιλόφ Σκελμὸς, cum d.in c.ex Οφ Σκελμὸς 1185
κοιλόφυλλος 1772
κοίλωμα, in κοῖλος.
κοιλωμὸς 1181
ΚΟΙΜΑ, cum d. 818
κοινεῖον, in κοινὸς.
κοινὸβιον, in c.ex Βίος 265
κοινοβιακὸς, cum d. 279
κοινογάμια, in c.ex Γαμέω 299
κοινοδημεί, κοινοδήμιον, in c. ex Δῆμος 391
κοινοδρομεῖν 1666
κοινοθρόλεκτος, in comp. ex λέκτος 949
κοινὸς
κοινολέκτης, in c. fine pr. 938
κοινολεχὴς, in c.ex λέχος 959
κοινοπάθεια, in c.ex Γαστὴρ 301
κοινοπάτωρ, & κοινόπατρις 941
κοινοπλοΐα 1351
κοινοποίημα 1371
κοινωνία, & κοινωνεωνέω, inc. ex ἔργον 1378
ΚΟΙΝΟΣ, cum d. 819
κοίπτης 1631
κοιπτὸς 1660
κοίτασμα 1763
κοιτάσσω, communis uſus. Oecumen. in acta Apoſt.
κοιτάω, κοιτὼν, κοιτωνὶς, cum d. κοιτὼν, in Κοινὸς.
κοιτεκλὴς, cum d.in c. 1856
κοιτὼν 820
ΚΟΙΤΗ dicitur Λητὼ, apud Apoll. Arg. 1. genita à Cœo, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theogon.
ΚΟΙΡΑΝΟΣ, cum d. 820
ΚΟΙΣΤΡΑ, cum d. 821
ΚΟΙΤΗ, cum d. ibid.
κοιτὼν, κοίκη, in Κοίκη.
κοιτωνὶς, in c. fine pr. 254
κοιτωνίτις, in c.fine pr. 273
κοκκοβαφὶς, avis quædam apud Hesych. dicta (ut putatur) παρὰ τὸ κόκκους, id eſt, à coniungendis grana.
ΚΟΚΚΟΣ 822
κοκκὼν, in Κοκκάω.
κοκκυλιὸν, κοκκυλος, & κοκκυμηλέα, in c. 1045
κοκκυλοκρὶς, in com. ex λέπειρα 916
κοκκυσὸν, κοκκυσὸς, in κόκκυξ.
κοκκυσὶς, in κόκκυξ.
κοκκυμηλίζω, cum d. in κράδη.
ΚΝΩΔΑΛΟΝ 816
κοκώσω, in c. 1132
κοκώσω, in c. ex ὄσω 1186
κοκὼ, in κώψ 1182
ΚΟΛΑΕΜΟΣ, 816
ΚΟΛΑΞ ibid.
κολάω, cum κολέω.
ΚΟΒΑΛΟΣ, cum d. 816
ΚΟΒΥΑΙΣ ibid.
ΚΟΓΧΗ, cum d. ibid.
ΚΟΔΟΜΕΥΩ, cum d. 817
κοέω, in Νόος 1107
ΚΟΘΟΡΝΟΣ 817
κόθορος 1219
ΚΟΙ, cum d. 817
κοιλαίνω, κοιλάς, in κοῖλος.
κοιλάμολον, in dec. ex ἐμόλλω 344
ΚΟΙΛΙΑ, cum d. 817
κοιλιδὶη 1137
κοιλιοδαίμων, in comp. ex Δαίμων 411
κοιλιόδουλος, in c. ex Δῦλος 419
κοιλιολυσία, in c.ex λύσις 1986
κοιλιοπόλης 1410
κοιλὶς, in κοῖλος.
κοιλιώδης, in κοιλία.
ΚΟΙΛΟΣ 818
κοιλόσομος, cum d. 1537
κοιλόστομος, in Κοῖλος.
κοιλόφ Σκελμὸς, cum d.in c.ex Οφ Σκελμὸς 1185
κοιλόφυλλος 1772
κοίλωμα, in κοῖλος.
κοιλωμὸς 1181
ΚΟΙΜΑ, cum d. 818
κοινεῖον, in κοινὸς.
κοινὸβιον, in c.ex Βίος 265
κοινοβιακὸς, cum d. 279
κοινογάμια, in c.ex Γαμέω 299
κοινοδημεί, κοινοδήμιον, in c. ex Δῆμος 391
κοινοδρομεῖν 1666
κοινοθρόλεκτος, in comp. ex λέκτος 949
κοινὸς
ΚΟΛΟΣ, ibid. &c. in Κολέω.
ΚΟΛΟΣΣΟΣ, cum d. 828
κολοσυρτὲς, cūd. in c. fine pr. 1558
κολόσμια, in Κολέω.
κολοσσὸς, cum d.in c.ex Οὐρὰ 1219
κόλπωσις, κόλπωμα, in Κολέω.
ΚΟΛΟΥΤΕΑ 828
ΚΟΛΟΥΩ ibid.
ΚΟΛΟΦΩΝ 829
ΚΟΛΤΙΟΣ, cum d. ibid.
κολύβρα, apud Athen. lib. 3. ſignificare dicitur τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, vel τὼ καεῖρα.
ΚΟΛΥΜΒΑΩ, cum d. 830
ΚΟΛΥΤΕΑ ib.
ΚΟΛΧΙΚΟΝ ib.
ΚΟΛΩΝΟΣ, cum d. ibid.
κολωτὴ, κολωὶ, κολωὸς, in Κολωὸς
κόμμα 68
ΚΟΜΑΡΟΣ, cum d. 831
κομαρορὰγ, qui arbutis vescitur. Aristoph. in Avib.
κομέω, in Κόμη.
κομιδὴ, κομιδῇ, cum d. in Κομέω.
κόμμα, cum d. Κόπτω.
ΚΟΜΜΙ, cum d. 835
ΚΟΜΜΙΣ, cum d. ib.
κομμωτήριον 1660
κομῶσα, in Κόμη.
κομπίζω, κομπεὺς, κομπῆες, in Κόμπος.
κομποκακύθης, in c. ex Λάκυθος 964
κομπολοιδορία, in c. fine pr. 1427
ΚΟΜΠΟΣ 836
κολπος κεκλῃρότμων, in c. fine pr. 1427
κομπὰς, cum d.in κόμπος.
κομψίδεια, κόμψισμα, in Κομψός.
κομψοδεπτικῶς, scitè & eleganter, Euripideo more, Aristoph. in Equit.
κομψὸς, in Κόμψος.
κομψοχρησία, in c. 1380
ΚΟΜΨΟΣ, cum d. 836
κώμωσις, κωμώδεια, in κωμόω
ΚΟΝΑΒΟΣ, cum d. 837
ΚΟΝΑΥ ib.
ΚΟΝΔΥΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΝΕΩ, cum d. ibid.
κονία, κονιάω, cum d. κονιὼ, in Κόνις.
ΚΟΝΙΑΗ 838
κονίομαι, in Κόνις.
κονιότης, κονιοτὸς, κονιστὸς, κονιστὸς, cum d.in c.ex ὀρτὸς 1208
ΚΟΝΙΣ, cum d. 838
ΚΟΝΝΑΡΟΣ 839
ΚΟΝΝΟΣ 840
ΚΟΝΤΟΣ ibid.
κοντοφόρος 1736
κόννυζα, in κνύζα.
κοπίζω, κόπανος, κοπὼς, &c. in Κόπτω.
κόπτω, κοπτὸς, in litera K.
κοπτοδακτυλοκοπία, κοπτοδακτυλοκοπέω, κοπτίζω, &c. in Κόπτω.
κοπρολόγος, in c. fine pr. 935
ΚΟΠΡΟΣ 840
κοπρὼν, κοπρὼν, in Κόπρος.
κοπρωφόρος 1736
κόπτωμα, in κόπτω.
ΚΟΠΤΩ, cum d. 840
κοραγὼν 41
κορακιδόμαι, κορακίας, κορακιδίον, κορακίνος, κορακίνος, κορακικὸς, κορακίνη, in κόραξ.
ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ 845
κοραλλοπάτης, in Α γατης 226
κοραμβολὴ, in c.ex Α μβλὺς 138
ΚΟΡΑΞ 846
κορδύλιον, κορδυλιώδης, in κορδὴ.
ΚΟΡΔΑΞ, cum d. 846
κορδύνημα, capitis gravedo: παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι. Erotian. Scribitur & κορδύνημα.
ΚΟΡΔΥΛΗ, & κορδυλὴ 846
ΚΟΡΕΩ, cum d. ibid. & 847
ΚΟΡΘΥΣ, cum d. 849
κορέσιον, in κόρις ibid.
κορέσιον, in κορέω.
ΚΟΡΙΣ 849
κορίσκη, κορέσκιον, in κορὶς.
κορκορυγὴ, cum d. in Βορβορύζω 276
κορμίζω, κορμὸς, in Κείρω.
κόρνος 1148
κορνοσύμιον, in c. 854
κορπαλὴ, in c. in πλάθω 1323
κορρωνίς, in c. fine pr. ibid.
κορσεὺς, in κορὸω.
κόρρη κόρση, κορσόω, κορσωτὴς, κορσωτὴρ, cum d.in Κείρω.
ΚΟΡΥΒΑΣ, cum d. 849
κορυδαλὶς, κορυδαλλὸς, κορυδαλὸς, κορύδος, in κόρυς.
ΚΟΡΥΖΑ, cum d. 850
κορυθαίξ, in c.ex Αἴσων 84
κορυθαιόλος, in c.ex Αἴολος 73
ΚΟΡΥΚΟΣ 850
ΚΟΡΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΡΥΝΗ, cum d. ibid.
κορύπτω, cum d. in κέρας 773
ΚΟΡΥΣ, cum d. 850
ΚΟΡΥΦΗ, cum d. 851
ΚΟΡΥΧΟΡΟΣ ibid.
ΚΟΡΩΝΗ, cum d. ibid.
κορωνόβολος 252
κορωνόμος, apud medicos ſignificat, id quod κύβαλον dicitur, ab Hipp. κύβιστον, cubitum. Pollux l.2.
κορωβόστες, cum d. 1732
κορωνὸς, in κορώνη.
κοσκίνη, κοσκινεῖον, κοσκίνιον, in κόσκινον.
κοσκινόμαντις, in c. 1001
ΚΟΣΚΙΝΟΝ 852
κοσκινομαντὶς 1351
κοσκινοῦν, pellis ad conficienda cribra. Hesych.
ΚΟΣΚΥΛΑΜΑΤΙΑ 852
κοσμάειον, κοσμάω, cum d. κοσμικὸς, κόσμιος, cum d.in κόσμος.
κοσμοζωνία 309
κοσμοκρέτωρ 864
κοσμολογία, κοσμολογικὸς 941
κοσμοπλάσης, in c. fine pr. 1323
κοσμοποιὸς 1351
κοσμοπολίτης, in c. 1362
ΚΟΣΜΟΣ 852
κοσμοχρὸς, cum d. 503
κοσμοχρὼς, cum d. in κόσμος.
ΚΟΣΣΥΦΟΣ 854
ΚΟΣΤΟΣ ibid.
ΚΟΣΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
κοτίνεος, κοτίνη, κοτῆεις, in Κότος.
κοτυληδὼν 1736
ΚΟΤΙΝΟΣ, cum d. 854
κοτυροτάραξ, oleaſtro veſcens, ſeu baccis oleaſtri. Ariſtoph.
ΚΟΤΟΣ 854
ΚΟΤΤΑΒΟΣ, cum d. 855
ΚΟΤΤΗ, cum d. ibid.
ΚΟΤΤΑΗ, cum d. ibid.
κοτυλήρυτ, in c. 197
κοτυλιᾶν, κοτυλίζω, κοτυλὶς, κοτυλίσκη, &c. in κοτύλη.
κοκκίδοσον 1736
κοκκὸς, cin κείρω.
κοκκὶζω, κοκείζω, in κορὸω.
ΚΟΥΡΜΙ 856
κουροτρόφη, puerorum ſeu puellorum generatio. Hippocr. περὶ γονῆς.
κουφόλαιμος, in c. 618
κοῦφος, κουφεύνη, in κορέω.
κουφοκέφαλος, in c. ex κεφαλὴ 1478
κουφότης 1631
κουφὸφρων 1660
κυφαγωγὸς 39
κυφίζω, cum d. in κύφων.
κυφολόγος, cum d. 941
κυφόνους 1109
κυφώνυξ, in c. ex νὼξ 1117
ΚΟΥΦΟΣ 856
ΚΟΥΦΙΝΟΣ 857
ΚΟΧΛΑΞ ibid.
ΚΟΧΛΙΟ, cum d. ibid.
ΚΟΧΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΚΩΝΗ ibid.
ΚΟΨΙΜΟΣ ibid.
ΚΟΨΙΧΟΣ ibid.
¶ κράαμαι, in κάω, ωσω.
ΚΡΑΒΑΤΟΣ, seu κράββατος 858
ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ ibid.
ΚΡΑΔΗ, cum d. ibid.
κραδμηφορέω 1736
κραδὸς, in κραδὴ 746
κραδὸς, in κραδὴ.
κραδὸς ἀγὼν 1701
ΚΡΑΖΩ 858
ΚΡΑΙΝΩ 859
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, cum d. ibid.
κραιπαλόκωμος, in c.ex κῶμος 907
ΚΡΑΙΠΝΟΣ 860
κραιπνόσυρος, in c.in σύρος 1452
ΚΡΑΤΡΑ 860
κρᾶσις, cum d.in κεράζω.
κρᾶτας, in κεράννυμι.
ΚΡΑΜΒΗ, cum d. 860
& cum κραμβλη.
ΚΡΑΜΒΟΣ, cum d. 860
κραμβοράγος, in c.ex πίδυν 1701
κραμβὸς, in κάμπτω. 1258
κραμβὸς, in κάμπτω.
κρανεῖα, cum d. 860
κρανίον, in κάρηνον.
κρανοκολάπτης, in c.ex κολάπτω 824
κρέγνον, in κάρηνον.
κρεγνὸς 1351
κρέγνος, in κάρηνον.
κρεμνὸς, in c. ex νὼξ 1117
κρεμνόφυτος, cum d. in κρεμνὸς.
κρεμνὸς, in κάρηνον.
κρεσσὼν, in κρείσσων.
κρεσσόω, in κρείσσων.
κρεσσὼν, in κρείσσων.
κρεσσὼν, in κρείσσων.
κρεσσὼν

κρίων, κρεοπαδῶαι, κρείπαν, κρείτυπωσις, in κρέτ-.
κρείων, in κρείω.
ΚΡΕΊΚΩ, cum d. 866
ΚΡΕΜΑ'Ω, cum d. ibid.
ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, cum d. 867
κρεμασάω, κρέμπημι, κρεμαμὲκρεμάω, in κρεμάω.
ΚΡΕ'ΜΗΣ 867
κρὲξ, in κρέκω.
κρεοκάκκαβ-, in c. ex κακκάζη 724
κρεοσπάσαι, in c. ex σήπω 1459
κρεοσκαδασία, in c.ex σκεδὼς 1478
κρεωτρὸς, cum d. 503
κρέοων, in κρέιων.
κρεῦλιον, in κρέας.
κρεωδεισία, κρεωδαίτης, in com. ex δείω, divido. 351
κρεώδης, in Κρέας.
κρεωδοσία, in c.ex δόσις 400
κρεωδότης, in c. ex δότης 401
κρεωδόχ-, in c. habenabus o in penult. 382
κρεωκοπέω, in c.in κοπὴ 844
κρεωπωλὶς, cum d. 1410
κρεωσάθμη, in c.ex σάθμη 711
κρεωφάγ-, cum d. 1701
ΚΡΗ'ΤΥΟΝ 867
ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, cum. d. ibid.
κρήθεν, in κάρηνον 747
ΚΡΗ'ΘΜΟΝ 868
κρημνάω, & κρήμναμαι, in κρεμάω.
κρημνηρρέω, cum d. in Α'γεμὲ 17
κρήμνημι, κρημνίζω, in κρημνός
κρημνοδάτης, in c. in βάτης 236
κρημνοκομπέω, in c.ex κομπὲ 836
ΚΡΗ'ΜΝΟΣ cum d. 868
κρημνώδεια, in c. 1199
ΚΡΗ'ΝΗ, cum d. 868
κρηνοφύλαξ, cum d.in c.ex φύλαξ 177
κρηπιδοποιὸς 135
κρηπιδοπώλης 1410
ΚΡΗΠΙ'Σ, cum d. 868
ΚΡΗΣΈ'ΡΑ 869
κρησφύγετον, in c.fine pr. 1741
κρητήριον, in κρατὴς 770
κρῖ, in κρίμνον.
κρίζανος, cum d. in καλίζωσ-.
ΚΡΙ'ΖΩ, cum d. 869
ΚΡΙΘΗ', cum d. ib.
κριθολοιγ-, in c. fine pr. 935
κριθοφάγ-, cum d. 1701
κριθοφόρος 1736
κριθώδης, in κριθὴ.
κρίδιον, in κρὶς
κρίνος, cum d.in κρίνω 734
κρίμα, in κρίνω.
κΡΙ'ΜΝΟΝ, cum d. 869
κρίνομαι, in Κρίνω.
ΚΡΙ'ΝΟΝ, cum d. 870
ΚΡΙ'ΝΩ ibid.
κριοδόκη, &c. 382
κριοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
κριομαχία 1013
κριοπρόσωπ-, in d. 1183
ΚΡΙ'ΟΣ 874
κριοφάγ- 1701
κριοφόρ- 1736
κρίσιμ-, κρίσις, in κρίνω.
κρισοὶ, in κιρσὸς 794
κριτὴς, &c. in κρίνω.
κρεάω, in κρέω.
ΚΡΟ'Κ Η, cum d. 875
κροκο'ΐζω- 255
κροκοειδὴς, in c. fine pr. 254
κροκο'δειλ- 366
κρόκιον, in c.ex ἔριμα 562
κρόκος, in κρόκη.
κροκύδωμα, in c.ex Μάταιος, pinso. 1007
κροκο'πεπλ-, in c. 1287
ΚΡΟ'ΚΟΣ, cum d. 875
κροκόφορ- 1698
κροκώδης, κροκωτὸς, in κρόκη.
κρομμεογάτειον, τὸ, olus mixtæ naturæ ex gentio & cæpa. Theophr. hist. pl. l. 3.
κρόμμυον, & apud poëtas, κρέμμυον, cæpa, Homer. Il. λ. ἐπὶ ἧ κεφάλων πεπὸ ὄλυν. Xenoph. in sym. κρομμύων ὄζειν. ¶ Dictum ex eo traditur, quòd ὡσὶ ὑσφραινόμενοι, ἢ ἐσθίοντες τὰ κρόμμυα, oculos enim claudere consueverunt, qui cæpam naribus admovent, aut ori ingerunt.
κρομμυοδυσεγμία, in com. ab Ἐρέβινθος.
κρεμμυοπώλιον 1410
κροτίδης, κροτικὸς, κρότιος, in Κρότων.
κρουνὸν in Κρήνη.
κρυσταλλο-, in c. ex Λίπῶ 965
ΚΡΥ'ΟΝΟΣ 875
ΚΡΟΣ ΣΟ'Σ, cum d. ibid.
κρύσταλλος, cum d.in κρύσταλλος 876
ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, cum d. 876
κροτέω, cum d.in κρότων.
κροτοδουρίος, in c.ex Δούριος 644
ΚΡΟ'ΤΟΣ 876
ΚΡΟ'ΤΩΝ 877
κρότωνοειδὴς, ricino similis. Hippocr. de nat. mul.
ΚΡΟΤΩ'ΝΗ 877
κρύμα, cum d.in κρύω.
ΚΡΟΥΝΟ'Σ, cum d. 878
κρύπτιζα, & κρυπτεία, cum d.in c. 1259
κρυσίδημ-, cum d.in c. ex δῆμος 391
κρυσίωτ-, cum d.in c. fine pr. 1041
κρῦσις, in κρύω.
ΚΡΟΥ'Ω, cum d. 878, & 879
κρύσσω, & κρύσσω, in κρύπτω.
ΚΡΥ'ΟΣ, cum d. 880
κρυπτάδιος, κρυπτάπια, in κρύπτω.
κρυπτάω, ἰδὲ quod κρύπτω. Eurip. in Bacch. κρυπτάδιοι δὴ τοικίλας Ἀφρὸν χρόνι πόδα.
κρυπτάδιμαι, in insidiis latco. ἐκρυβάδομαι, Hesych.
ΚΥΠΤΩ, cum d. 800
κρυσαίνεται, in κρύω.
κρυσταλλίζω, κρυσταλλώδης, κρύσταλλον, in κρύσταλλος.
κρυσταλλοπάκτος, in comp. ex πάκτὸς 1302
ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, cum d. 881
κρύφα, κρυφαῖ-, cum d. κρύφαιος, in κρύπτω.
κρυφίνος. 1109
κρύφι-, in κρύπτω.
κρυφίνες, cum κρυφίης.
κρύφιος, in κρύπτω.
κρυφίχαλος, in c. 1817
κρυφίως, in κρύω.
ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, cum d. 882
ΚΡΩ ΖΩ, cum d. ibid. & 883
ΚΡΩ'ΜΑΞ, cum d. 882
ΚΡΩ'ΠΙΟΝ ibid
ΚΡΩΣΣΟ'Σ ibid.
¶ ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κτασίτης, in κτάομαι.
ΚΤΕΙ'ΝΩ 883
ΚΤΕΙ'Σ, cum d. 885
κτεισοπόλης 1410
ΚΤΈ'ΡΑ, cum d. 885
κτηδὼν, in κτείς.
κτῆμα, cum d. in κτάομαι.
κτῆμι, in κτείνω 884
κτηματολογία 941
κτῆνηδὼν, in κτῆσ-.
κτῆνιαῖος 667
κτῆνοδάται, in c.ex ἔδης 236
κτῆνόομαι, in κτῆσ-.
κτῆνοφορικὸς, in c. 1380
ΚΤΗ'ΝΟΣ 885
κτῆνοτρόφ-, cum d. 1660
κτῆνώδης, cum d.in κτῆσ-.
κτήσιπος 686
κτῆσις, κτητικὸς, κτητὸς, κτήτωρ, in κτάομαι.
ΚΤΙ'ΖΩ, cum d. 886
ΚΤΙ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
κτίνυμι, κτινύω, in κτείνω.
κτίσις, κτίσμα, κτίστης, κτίσ-, κτίσωμα, κτίστης, in κτίζω.
κτυπέω, cum d.in Τύπτω 1680
¶ ΚΥ'ΑΘΟΣ, cum d. 886
κυάμη-, κυαμάω, cum d. κυαμίζω, κυάμινος, κυάμινον, in κύαμος.
ΚΥ'ΑΜΟΣ 887
κυαμοτρωξ, in c.ex Τρώγω 1674
κυαμών, in Κύαμος.
κυαναμπυξ, in c.ex Α'μπυξ 143
κυανανγὴς, in c.ex Αὐγὴ 216
κυάνεος, κυανίζω, κυανίτης, in κύανος
κυανοπέζα, in c. 1259
κυανόπτερ-, in c. 1287
κυανοσκώψ, & κυανόσκωπος, in c.ex Πρώρα 1391
κυανόπτερος-, in c. fine pr. 1593
ΚΥ'ΑΝΟΣ 887
κυανοτόλ-, in c. fine pr. 1523
κυάνοφρυς, in c.ex Ὀφρὺς 1227
κυανοχαίτης, in c.ex Χαίτη 1789
κυαξάρης 1828
κυαναπτὴς 1131
ΚΥ'Α Ρ 887
κύδεα, in κύβη.
ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, cum d. 887
κυδάω, cum d.in κύδος.
ΚΥ'ΒΗ, cum d. 888
ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, cum d. ibid.
κυβίζω, κυβιστὴς, cum d. in κύβος.
κυβιστάω, cum d. in κυβη.
ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, cum d. 888
ΚΥ'ΒΟΣ 889
ΚΥΤΧΝΙ'Σ ibid.
ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ ibid.
κυδαίζω, κυδαίνω, κυδάλιμος, κυδάλιμος, κυδίστης, in κύδος
κυδιανάσσ-, in c. in ἀέσσ- 156
κυδιάω, κύδιμ-, κύδισ-, κυδιόων in κύδος.
ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, cum d. 889
ΚΥ'ΔΟΣ ibid.
ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ, &c. 890
κυδώδομαι, in μηνόμαι 1027
κυέω, cum d.in κύω.
κυδὸν, in κύω.
κυδρόγαυλ-, in Γαυλὸς 301
κυδώνης, c. fine pr. 1135
κυδώνημ-, in c.ex Ὄνομα 1166
ΚΥ'ΙΞ 890
κυΐσκω, in κύω.
ΚΥΚΑ'Σ 890
ΚΥΚΑ'Ω, cum d. ibid.
κυκνοίτερ-, in c.ex Τέρας 1614
κυκλάζω, circumeo. Hesych.
κυκλάω, roto, rotundo: apud eundem.
κυκλάμι-, cyclaminus, nomen herbæ de qua Dioscl. lib. 2. c. 149.
κυκλάς, ἀδ-, orbiculata, rotunda: κυκλάδες ἧσοι, apud Ifcor, & Plut.
κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto. Euripid. in Orefte. Ποῖ σὸν πεῦ' ὅπῃ σωσίᾳ κυκλεῖς.
κυκλικὸν, instar circuli, item circumcirca. Il. λ.
κυκλικὸς, ὸ, orbiculatus, rotundus: ut κυκλικὸν σῶμα, apud Theophyl. Item circulator, circumforaneus, trivialis: unde κυκλικοὶ αὐλητοὶ, apud Lucian. de faltat.
κυκλιοδιδάσκαλ-, in c.ex διδάσκαλ- 391
κύκλιος, idem quod κυκλικὸς, apud Ariftoph. in Nub. & Aefchin. contra Ctiph.
κυκλίσκ-, orbiculus. Item fcalper excitorius. carus ima fui parte ad circuli figuram recedens.
κυκλοδρ-, cum d. in c.ex Βρέχω 275
κυκλόεις, ντ-, idem quod κυκλικὸς fupra: ut κυκλόεις Ἀρισ-ἀρχεῖς, apud Soph.
κυκλόθεν, undique, ex omnibus circuli partibus.
κυκλόομαι in orbem colligor, in orbem cogor: unde κυκλώσω, apud Xenoph. pæd. 6. Item active, corona cingo, ambio: unde apud Nonn. Χειρὶ δὲ κυκλώσαντο.
κυκλοπαιδεία, in com. ex παιδία 1236
κυκλοπτερία 1269
ΚΥ'ΚΛΟΣ 890
κυκλόσε, in orbem, circulatim. Iliad. σ.
κυκλοτερὴς, in Τερὸω 1638
κυκλοφορία, cum d. 1736
κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in fympfept. Sap. ἀλλὰ σοὶ κυκλῶντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athen. libr. 12. ἐκ δὲ τῶ ἀριστερὰ ἀ'γκῶνα ἐμπεσοῦσα, ἡ τῆ ἀξίᾳ κυκλοῦσα, ὑπὸ ἀφύων πῶ λάπτει. Sic κυκλεῖν πόξ, in Epigramm.
κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio: ut κύκλωμ' Ἰξίονος, Eurip.
κύκλωμ, cum d. 1181
κύκλωσις, in κύκλω.
κυκνοκρατὴς, in c.ex κιθαρῳδὸς 741
ΚΥ'ΚΝΟΣ, cum d. 891
κυκνόπτερ-, in c. fine pr. 1393
ΚΥ'ΛΑ 891
κυλίκιον, in κύλιξ.
κυλικτηρίον, cum d. in c. ex Α'γορὰ 17
κυλικίον, in c. 197
κυλικίς, in κύλιξ.
κυλισίδιον, cum d. κύλισίδες, cum d. in κυλίω.
κύλιξ, κυλίσιον, κύλισις, κυλίσι σκύλισμα, κυλισὶς, κυλισὶς, κυλίσπ-, κυλίχνη, κυλιχνὶς, κυλίχρις, κυλίχρ-, cum κυλίω. 891
κυλλοπτερ-, cum d. 1371
ΚΥΛΛΟ'Σ, cum d. 893
κυλοισίδη, cum κυλοισίδη 1137
ΚΥ'ΜΑ 893
κυμαΐδες, capræ feu vaccæ nomen apud Theocr. Acolicè pro κεμαίθαι, περὶ τὸ τὰς κόμας ἀ'σαι, id eft, ξυ-δέσθαι.
κυμαίνω, cum d. in Κῦμα.
κυμὰς, in Κύω.
κυμαντὰς, κυμαντίζω, κυμάτιον, in Κῦμα.
κυματοπλὴξ, cum d. 1338
κυματόω, in Κῦμα.
κυματοῦν 46
κυματώδης, κυμάτωσις, in Κῦμα.
ΚΥ'ΜΒΟΣ, cum d. 894
ΚΥ'ΜΙΝΑΙΣ 895
κυμινοδόκ-, receptaculum cumini. Poll. l. 10. c. 23. ex Nicocharmo.
κυμ-

κυμινοθήκη, repositorium cumini, idem ibidem ex Apollodoro.
κυμινοπρίστης, in c.ex Κίμβιξ 790
ΚΥ'ΜΙΝΟΝ 895
κυμινοφορὴς, in com. 1384
κυμινοφορτοκαραδαμαργλύφ-, in com. ex γλύφω 324
κύμινον, in Κύμινον.
κυμινόσπολοι 1671
κυμινόψυμον, in c.ex prima perf. 382
κυμινῤῥόφ-, ab Hefychio dicitur ὁ τῶν ἧβῆ κυμάτων ῥᾶς.
κυμοτρόφ- 1606
κυναγὸς, in com. ex Α'γχω 28
κυναγορὸς, in fine col. 39
κυναίδ-, in com. ex Αἰδὼς 66
κυναλώπης, in c. ex Α'ναξαρ 92
κυναλωπὴξ in c.ex Α'λώπηξ 132
κυναμμα, cum κυνόμυια.
κυνάριον, κυνίαφ-, ἀκανθα, κυνάξη, in Κύων.
κυνάστρον, in com. ex ἄστρον 210
κυνάτ-, in Κύων.
κυνέη- & κυνέ-, in Κύων.
κυνήν, in Κύων, ofculor 902
κυνηγὸς, cum d. 41
κυνηλασία, κυνηλατέω, initio col. 469
κυνήπεδα 1372
κυνίδιον, κυνίζω, κυνικὸς, κυνίσκω, κυνισμὸς, in Κύων.
κυνίσκη, Hefych. eft impoftor, deceptor.
κυνίσκομ-, in c. 270
κυνίζω, in c. citra pr. 292
κυνόγλωσσ- 328
κυνοδέσμιον, in c.ex δεσμὸς 385
κυνόδηκ-, in c.ex pr. paff. 354
κυνόδοντες, in c. 1132
κυνοδρεμὲω, cum d. 1666
κυνόζολον, in c. fine præp. 1135
κυνοθάρσης, in c.ex Θάρσ- 622
κυνοκεφάλαιον, in c.ex Κάρδαμον, 745
κυνόμυια, in c.ex præt. paff. 724
κυνόπιον, nomen herbæ, Hefych. q.d. aculeus caninus.
κυνοπάλαιος, &c. in c. fine pr. 779
κυνόπτ-, in c. fine præp. 803
κυνορέμεθη, in Κεκμὴν.
κυνοκτόνον, in com. ex ἔκτονα 884
κυνολύσης, in com. ex Λέων 959
κυνολοφὰς, in com. ex Λόφ- 976
κυνόλυσσ-, in c.ex Λύσσα 982
κυνομαχὰω 1013
κυνόμυια, in com. ex Μῦια 1074
κυνοπρήστης, in c. 1382
κυνοστεόσπαρτ-, in dec. 1183
κυνοσφάγιον & κυνόῤῥοδον, in com. ex Ῥόδη 1435
κυνοτρόφ-, in c. 1206
κυνοφάτ-, in c.ex Βάτ- 259
κυνοφορὴς, in c.ex Οὐρὰ 1219. Ar κυνόφορος, in c.ab Οὖρ- 1222
κυνόφορος, in c.ex Α'ρρὴς 183
κυνῶν 557
κυνοφοβικὸν, in com. ex Ὀφελμὸς 1185
κυνόφυλλον, in c. 1206
κυνόφυτον, cum d. 1181
κύπαιρα, in Κύω.
κυπρὶς 1631
κυπρογενὴς, κυφορεία 1736
ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, cum d. 895
ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ ibid.
ΚΥΠΑ'Σ ibid.
ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ ibid.
ΚΥΠΕΙΡΟΣ ibid.
ΚΥΠΕΛΛΟΝ ibid.
κυπελλοὴς, cum d. 304
ΚΥΠΡΟΣ 896
ΚΥΠΤΩ, cum d. ibid.
κύπελλα, in Καρύϊνος.
ΚΥΡΑΣΣΙ'Α 897
ΚΥΡΒΙΣ ibid.
κυρβὼ, in Κύρω.
ΚΥΡΗΒΑ'Ω, cum d. 898
ΚΥΡΗ'ΒΙΑ ibid.
κύρημα, in κυρέω.
κυρεάζω, κυρεακὸς, κυρεάω, in Κύρεω.
κυρεΐζω, cum κυρέσω. (884
κυρεκτόνω, cũ d. in c.ex ἔκτονα
κυρεολεκτὼν, in c. fine pr. 938
κυρεολογὼν, cum d. 941
κύρεῖ, cum d. in Κύρω.
κυρέω, ſeu κυρεΐπω, in Κάρα 773
κυρέως, in κύρεῖ.
κύρμα, κύρσμα, in Κύρω.
ΚΥ'ΡΟΣ, cum d. 898
κυρτοπώλιον in c. 223
κυρτὸς, in c. 899
ΚΥ'ΡΤΟ'Σ, cum d. 899
ΚΥ'ΡΩ, cum d. 900
κύρωσις, in κυρόω 898
ΚΥ'ΣΤΟΣ 900
κυστοσκόπαειος, qui nates ſibi bachari inungit. Hefych.
κυστοφλυφὶς, in c. ex Δάκνω, citra præp. 354
κυστολάκων, dictus fuit Clinias, utpote, τῶ κυστῶ λακωνίζων: uſurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν pro τοῖς πυδικοῖς χρήσασθαι. Hefych. ex Ariſtarcho.
κυσοῦνται, in com. ex Λέχη 959
κυσυνάτης, in c.ex Νίπτω 1103
κυτὸς, ſeu κυσ-, in Κύθ-.
κύτρας, ibid.
ΚΥ'ΣΤΙΣ, cum d. 900
ΚΥ'ΣΤΙΝΟΙ, cum d. ibid.
κυτσινόμορ-, qui cytiſo veſcitur. Nic. in Alexiph.
ΚΥ'ΤΙΣΟΣ ibid.
ΚΥ'ΤΟΣ, cum d. 901
κυφαλώσ, in Κύπτω.
κυφοειδὴς, in Κύφι.
ΚΥ'Φ-Ι 901
κύφος, κυφὸς, κυφόω, cum d. κύφων, &c. in Κύπτω.
κυφοῦσθαι, in c.ex Σήεσ 637
ΚΥΨΕ'ΛΗ, cum d. ibid.
κυψελόζυσ-, in c.ex Βύω 293
ΚΥ'Ω 901
ΚΥ'ΩΝ 902
¶ κῶας, in Κώς.
ΚΩΒΙΟ'Σ, cum d. 904
κωβεῖον, in Κώς.
ΚΩ ΔΕΙΑ, & κωδία 904
κώδιον, in Κώς 909
ΚΩ'ΔΩΝ, cum d. 904
κωδωνοφαλαφόπολ- 1410
ΚΩ'ΘΩΝ, cum d. 904
ΚΩΚΑ'ΛΙΑ ibid.
ΚΩΚΥ'Ω, cum d. ibid.
ΚΩΛΑ'ΚΡΕΤΑΙ ibid.
ΚΩ'ΛΟΝ, cum d. 604. & 905
κωλοτομέω 1606
κώλυμα, κωλύσιμος, in Κωλύω.
κωλυσάκωλ-, in c. 153
κωλυσιδέτην-, in c. 368
ΚΩΛΥ'Ω, cum d. 905
ΚΩΛΩ'ΤΗΣ 906
ΚΩ'Μ Α, cum d. ibid.
κωμάζω, in Κώμ-.
ΚΩΜΑΚΟ'Ν ibid.
κῶμαξ, in Κώμ-.
κωμάρχ-, &c. 201
κωμασὴς, cum d. in Κῶμ-.
ΚΩ'ΜΗ, cum d. 906
κωμήτας, in c. 1362
ΚΩ'ΜΟΣ 907
κωμῳδεῖν, alto ſopore & veterno opprimi: unde κακωμῴδει. Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κώμασι ᾠδ.
κωμῳδρον, cum κώμιον, in Κώμη.
ΚΩ'ΜΥΣ 907
κωμωδέω, cum d. in κωμῳδὸς.
κωμῳδοδιδάσκαλ-, cum d. in c. ex διδάσκαλ- 396
κωμῳδοποιὸς 1351
κωμῳδὸς, in c. ex ᾠδὴ 55
ΚΩ'Ν ΟΣ, cum d. 907
κωνοειδὴς, coni ſpeciem gerés, turbinatus. Herod. l. 5.
κωνοφόρ- 1756
κωνωπεῖον, κωνωπιὸν, in Κώνωψ.
κωνωπίτης, in c.ex Σήεσ 637
κωνωπηλάτης, culicis ſpeciem gerés. Ariſtot. hiſt. an. l. 3.
ΚΩ'ΝΩΨ 908
κῶος, in Κώς.
ΚΩΠΗ, cum d. ibid.
κωπηλασία, κωπηλάτης, cum d. in c.ex 2. aut 3. perf. 469
κωπήρης, in c. in ἤρης 512
κωπὴς, &c. κωπὸν, in Κώπη, remus.
κῶρ-, vide κῶς, in Κορέω.
κωρύκειον, κωρύκιον, κωρυκὶς, in Κώρυκος.
κωρυκομαχία 1013
ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, cum d. 908. & 909
ΚΩ'Σ, cum d. 909
ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, cum d. ibid.
ΚΩ ΡΟ'Σ, cum d. ibid.

Λ

ΛΑ'Α, cum d. 910
λαβάγυιος, in c.ex Α'γυιος 184
λαβὶς, &c. in Λαμβάνω.
λαβεσπετὼ, in c. fine pr. 1312
ΛΑ'ΒΡΟΣ 910
λαβεσπὲω 1537
λαβεσαύσ-, in com. in σύτος 1452
λαβυσκαίνω 1701
ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, cum d. 910
ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, cum d. 911
λαγαρὸς, cum d. in Λαγὼς.
λαγάρως, in Λαγὼς.
λαγῳὰφορ-, in c.ex Α'ρχὴ, principatus. 201
ΛΑ'ΓΗΝΟΣ 911
ΛΑ'ΓΗΝΗΣ, cum d. ibid.
ΛΑΓΧΑ'ΝΩ ibid.
ΛΑΓΩΕΙΛΩ- 252
λαγωθήρας, in c.ex Θήεσ 637
ΛΑΓΩ'Ν 913
ΛΑΓΩΟ'Σ, cum d. ibid.
λαγωπὸς, in c.ex Πὰς 1372
λαγωπυρεὶν, in c.ex Πυρὸς 1408
λαγωῤῥοφέω, cum d. 1660
λαγωφαγία 1701
λαγωφθαλμοὶ, in c.ex ὀφθαλμὸς. 1185
λαθρήνων, in c. fine pr. 1424
ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, cum d. 913
λαζάφη-, in Λήθω.
λαθικὴν, in c.ex Η'ζη 591
λαθικηδὴς, in c.ex Κῆδ-, cura. 781
λαΐπνον-, in c.ex Ποινὴ 1357
λαΐπνον-, in c. fine pr. 1285
λαΐφθορ-, in c. ex Φθόγγος 1743
λαΐφρων, cum d. 1763
λαΐδος, cum d. λαΐδρα, cum d. in Λίθω 962
λαΐροδόκων, in c. fine pr. 354
λαΐροδόκ-, in c. præt. paff. ibid.
ΛΑ'ΘΥΡΟΝ, λαθυεὶς 913
ΛΑΙΔΡΟ'Σ ibid.
λαικάζω, cum d. in Κάζω 716
ΛΑΪ'ΛΑΨ 914
λαιμαίζω, cum λαιμάω.
λαίμβυγ-, cum d. in c. ex Μάργ- 1003
λαιμάσσω, λαιμάω, in Λαιμὸς.
λαιμίτομ-, in λαιμότομ-.
λαιμοδακὴς, in c.ex δάκνω 354
λαιμοτομὶς, in c.ex Τέμνω 1256
ΛΑΙΜΟ'Σ 914
λαιμότμητ-, in c.ex τμήω 1607
λαιμότομ-, cum d. 1606
λαιρώσσω, in Λαιμὸς.
ΛΑΙΟ'Σ, cum d. 914
λαοτομέω 1606
λαὸς ἐν, in Λαὸς.
λαὸς παρ-, in Κάπρ- 744

λαῖτμα, in c.ex τμήω 1607
ΛΑΪ'ΦΟΣ 914
λαιψηφοδρόμ- 1666
λαιψηρομηλάθ-, in c.ex Κηλάθ- 765
λαιψηρὸς, in Αἶψα.
ΛΑΚΑ'ΘΗ 914
ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ ibid.
ΛΑΚΕΡΤΖΑ, cum d. ibid.
λάκκιν, in Λάκκος 963
λακκοβαφέω, non ſum famoſus, ex conſequenti, qui enim ulceroſas tibias habent, pannos circa eas ferunt, Hefych.
λακκοβλακίζω, cum d. λακκίς, in Λάκκος 963
ΛΑ'ΚΚΟΣ, cum d. 914
λακκόπαστ- in c.ex Πλῶ-.
λακκόσκωρ-, in c.ex Πρωκτὸς. 1390
λακκοφάγος in ἔδ- 1069
λακκωτὸς, cum d. in c. ex Πατὴω. 1252
λακπίζω, cum d. in Λαξ.
ΛΑΛΕ'Ω, cum d. 914. & 915
ΛΑΜΒΑ'ΝΩ 916. & 917
λαμπαδηδρομία 1666
λαμπαδηφόρ-, cum d. 1736
λαμπαδ'χ-, cum d. 557
λαμπὰς, cum d. in Λάμπω 925
λαμπαλωλυλάμπ- ibid.
λάμπυρ-, in c.ex Οὐρὰ 1219
λαμπρόμων & λαμπρόμμων, in com. ex ὄμμα 562
λαμπυροπυρσοφορ-, in c. 1068
λαμπὺς, cum d. in Λάμπω.
λαμπαφόρ- 1737
λαμπρόφωνος, cum d. 1774
λαμπρόψυχ-, in c. 1844
λαμπτὴρ, in Λάμπω.
λαμπυρὶς, cum d. in λάμπυρ-, & in c.ex Πῦρ 1406
ΛΑ'ΜΠΩ 925
ΛΑΜΤΡΟ'Σ, cum d. 927
λάμψις, in Λάμπω
λαν θάνω, in c.ex Α'νθμος 153
λανθάνω, cum d. in λήθω 962
ΛΑ'Ξ, cum d. 978
λαξεύω, cum d. in c.ex ξέω fine pr. 1112
λάξις, in Λαγχάνω 912
λαοδόμας, in c.ex Λαὸς 356
λαοδυμαπὼς, poſt δυμαπεὶς 413
ΛΑΟ'Σ 928
λαοσσὸ-, in c.ex σύω 1495
λαοτρόφ- 1660
λαοφόρ-, in c.ex ἔφοδος 1745
λαφύσ- 1723
λαοφόρ- 1736
ΛΑΠΑ'ΖΩ, cum d. 928
ΛΑΠΙ'ΖΩ, cum d. 929
λαπαθύχαι, in c. 1206
ΛΑ'ΠΤΩ, cum d. 929
ΛΑΡΙΝΟ'Σ, cum d. ibid.
λαεσσοπολὶς 1351
ΛΑΡΚΟ'Σ, cum d. 929
ΛΑ'ΡΝΑΞ & ΛΑ'ΡΟΣ ibid. &
ΛΑ'ΡΥΓΞ, cum d. 930
ΛΑ'ΣΑΝΟΝ ibid.
ΛΑΣΘΗ ibid.
ΛΑ'ΣΙΟΣ, cum d. ibid.
λασθὼκωφ-, in c.ex Κωφὸς 909
λασιόμαλον, malum lanuginoſum, malum lanugine quadam hirtum, Hefych.
λασιαύχην, in comp. ex Ο'φρυς. 1227
ΛΑ'ΣΚΕΙΝ 930
λασωεγκίκηκ-, in c.ex Καικάζω 724
λασωρ-, in com. 1585
ΛΑ'ΤΑΞ, cum d. 930
λατόμ-, cum d. 1606

ΛΑ'ΤΟΣ 931
ΛΑ'ΤΡΙΣ, cum d. ibid.
Λατύ@, cum d. 1680
ΛΑΤΚΑΝΙ'Α 938
ΛΑΤ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
λαυεργασία 1537
ΛΑΦΤΣΣΩ, cum d. 938
λαφυεργωλέω 39
λαφυεργωλής, cum d. 1410
ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, cum d. 931
λαχανοπώλης, cum d. 1410
λάχανος, λαχανός, in Λαγχάνω. 912
ΛΑ'ΧΝΗ, cum d. 932
λάχ@, in Λαγχάνω.
ΛΑ'Ω, cum d. 932
λαώδης, in Λαός.
¶ λάωσσα, in Λέων.
λεαίνα, in Λεί@.
ΛΕΒΗΡΙ'Σ 932 & ΛΕ'ΒΗΣ, cum d.
λεβηρίδες, lebete seu lebetibus gaudens. Athen. l. 8.
λέγαι, in Λέχ@.
ΛΕ'ΓΝΟΝ, cum d. 933
λέγημα in Λέγω dico 936. & in Λέγω cubare facio 948
ΛΕΓΩ 933
ΛΕΙ'Α, cum d. 949
λειαίνω, in Λεί@.
ΛΕΙ'ΒΩ, cum d. 950
λειεντερεία, cum d. in c.ex ἔντερον. 485
λειμώδωρον, limodorum: herba quæ fœnum græcum suffocat radici ipsius à primo exortu adnascens. Theoph. de causf. pl. l. 3. c. 22.
ΛΕΙΜΩ'Ν, cum d. 951
λειόεσσα@, in com. ex βάτ@ 230
λειοφυέ@, in c.ex ψῆνον, barba 312
λειοφύλλους, in c.ex Κάρδαμον 747
λειόχυλος, in com. ex Καυλὸς 757
λειοκύμων, in com. ex Κῦμα 894
λειόμι@, in com. ex Μίτ@ 1059
λειοτομάχης 1013
λειοτροπάλης, in c.ex Πάλη 1239
λείσσω 1372
ΛΕΓΟΣ, cum d. 952
λειόφθαλμος, in c.ex Ὀφθαλμὸς 1213
λειόφρων, in c.ab Ὀφρύων 1214
λειοψυχία, cũ d.in c.fine pr. 1671
λειχηρῶ 503
λειόφλοι@, in c. 1753
λειόφυλλο@ 1772
λείω, in Λεῖ@.
λειωπαθέω, cum d. 156
λειποβοτάω, in com.ex βοτὴρ, & βοτὸς 282
λειπεμέν@, qui vel quæ nuptias relinquit, Euripid. in Oreste.
λειποθλίβης, in c.ex θλίβω, egco 387
λειποθέρμως in com.ex θέρμη 374
λειποθραυέω, in com.ex θραύω 422
λειπόνυμ@, cum d.in c.ex ὄνυμος, animus 656
λειπόκρεως, in com.ex Κρέας 866
λείπομαι, in Λείπω. 959
λειπομηνίων, in com.ex Μὴν πρῶτος 1005
λειπομοιρία, arbor quæ trunco fracto & radice germina emittit & pullulat. Hesych.
λειποναύτης, cum d. in com. λειπόνεως, 1087
λειποπάτωρ, in com.ex Πατὴρ 1253
λειποπλωσία 1408
λειποσάρκος, in c. 1446
λειποσάρκος, &c. in com.ex Σαρκὸς. 1542
λειποτάκτης, cum d. λειποταξία, in com.ex τάξις, & ταὐτὸς 1584
λειποψυχέω, cum d. in c. 1844
λειπνείας, in com.ex Πῦρ 1406
ΛΕΙ'ΠΩ, cum d. 952
ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, cum d. 955
λειρόδαλμος, in c.ex ὀφθαλμὸς 1189
λειρόδης, in Λείριον.
λειπουργέ@, cum der. λειτουργός. 502
λείφω μ@, cum d. in c. ex Αἷμα. 70
ΛΕΙΧΗ'Ν, cum d. ΛΕΙ'ΧΩ 955
λεί ψανον, & λεῖψις, in Λείπω.
λεκυθρία, in 'c. 1690
ΛΕΙ'ΧΩ, ΛΕΚΑ'ΝΗ, cum d. 955 & 956
λεκιώδης, λείωμα, in Λεῖ@.
λεκιοδοπόλης, cum d. 1410
ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, cum d. 956
λεκτὸς, in Λέγω 936
λεκτικὸς in λέγω dico ibid.
λέκ@, in Λέγω 988
λέκω@, in Λεκίθ@.
λελησθένης, in λήθω 962
ΛΕ'ΜΒΟΣ, cum d. 956
Λεμὸς, mucosus, stolidus: seu amens, mentis attonitæ. Hesych. & Eust.
λεξίδιον, λέξις, in λέγω dico 936
λεόντειο@ &c. in λεών.
λεοντοκέφαλα, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 780
λεοντοκομέ@, in c. ex κομεῖω 832
λεοντομυῖδες, in c. fine pr. 1055
λεοντοφόν@ 1723
λεοντοφυὴς 1779
λεοντόχλωρο@ 18. 3
λεοντοτιθρὶς, in λέων.
λέπαδνον, λεπαδνο@, in λέπω 957
λέπαργο@, in c.ex Ἄργος 183
λεπαιὸς, in Λέπω.
λεπαδόκλακτ@, in c. 1793
λεπὶς, &c. in Λέπω 957
λεπιδοκλαγ@, in comp. ex βλάσκω 268
λεπιτόμως, &c. in c.ex Γαῖα 296
λεπιτομέω, 322
λεπιτόρεα@ 340
λεπιτοδέρμα@ & λεπιδέρμ@, in com.ex δέρμα 374
λεπιτόβρι@, in c. 649
λεπιτόφυλλ@, tenuia habens folia: proprie de ficu dicitur: abusive de aliis arboribus aut herbis: ut λεπτοβρίειο κοιζῆς, Nic. in Ther. Com. ex Spiov.
λεπιτύρ@, in com. ex Γ's 688
λεπιτύκαρπ@ 751
λεπτογένυος, in c. ex Καρὰ 752
λεπτόκαρφος, in c.ex Κάρφω 753
λεπτόκυμβαλ@, in c. ex Καυλὸς 757
λεπτολιτάνε, minutatim contundo & concido: unde Καθμεῖα λεπτολιτανεῖν, apud Dioſc. l. 5. c. 85. 1185
λεπτολεβεῖς, cum d. in c.ex Λέβης. 959
λεπτολόγ@, cum d. 941
λεπτομερὴς, cum d. in c.ex μέρος. 1021
λεπτόμιτος, in c. 1051
λεπτόμι@, in c.ex Μίτ@ 1059
λεπτόπωλο@ 1351
λεπτόπους 1372
λεπτόπτυγ@, in c.ex Πτυχὴ 1398
ΛΕΠΤΟΣ 957
λεπτοσκελὴς, in c.ex Σκέλος 1472
λεπτοχρὴς, in c. 1571
λεπτόωμ@, in c. 1574
λεπτότης, in Λεπτὸς.
λεπτόφυλλ@, in λεπτὸφυλλος, in com.ex τάξις, & ταὐτὸς 1584
λεπτοφυ@, cum d. in c. 1844
λεπτοφυὴς, cum d. 503
λεπτόφυλο@, in c. 1753
λεπτομυθὴς 1779
λεπτόπυλ@ 1772
λεπτοφωνέ@, cum d. 1784
λεπτόχλοος, in c.ex Χλόη 1798
λεπτόχυμ@, in c.ex Χυλὸς 1831
λεπτωλέω, cum d. in λεπτὸς.
ΛΕΠΩ, cum d. 957
ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, cum d. ΛΕ'ΣΧΗ, cum d. 958
λέσχαλέ@, in λοιγὸς 973
λέσχαίω, in Λέσχη 959
λέσχαγόν@, in c.ex Α'χαιὸς 92
λεσχηνόμο@, in c.ex ἀνδρόμεος 160
λεσχηνόπη@, in c.ex αὐλὴ 159
λεσχαία, & λεσχηνόδε@, in Λαυχαία 911
λεσχηφρήλλο@, in c.ex Α'γρηλος 183
λεσχηνόλυκαστρο@, in Λύκος 959
λέσχαστρο@, in c.ex Α'καστὸς 209
λεσκαγέτη@, in Α'γάστη 226
λεσκαειώδη@, in c.ex Ε'ωνεὸς 516
λεσκέυ@, in c.ex Ε'χθρὸς 513
λεσκεφάδη@, in Ε'χωρὰς 524
λέσκη, in Λέσχη.
λέσκηπαίδ@, in Η' παρ 609
λεσκηφέ@μο@, in c.ex ἑρετμὸς 511
λέσκιο@, λεσκίσι@, in Λέσκος. 960
λεσκοσαχάν@, in com.ex Βοσχάω 284
λεσκόμα@, in c.ex Γαῖα 296
λεσκοπαφλοκλοχεαίδ 340
λεσκοφόδ@, in com. in Διφθέρα 410
λεσκοτέα@, in c. 628
λεσκόφριξ, in com. 649
λεσκοΐ@, in c.ex Γ'ο 683
λέσκοκαρπ@ 751
λεσκόχρωλ@, in c.ex Καυλὸς 557
λεσκοκέφατος, in c. 774
λεσκόκομ@, in c.ex Κόμη 833
λεσκόρρεα@, in c.ex ῥεῦμα 748
λεσκόκωμα, in com.ex κῶμα 894
λεσκόλιθ@, in c.ex Λίθ@ 967
λεσκότινον 969
λεσκόλοπ@, in c.ex Λόφ@ 976
λεσκόνοτ@, in c.ex Νότ@ 1113
λεσκοπάγη@ & λεσκοπαγέ@, in com. 1243
λεσκοπάγυιος, in παρυσάω 1699
λεσκόπακος, in c.ex Πῆχυς 1306
λεσκόπας 1372
λεσκόσκωπ@, in com.ex Γ'ούδη 1435
ΛΕΤΚΟ'Σ, cum d. 959
λεσκόστακτ@, in c.ex Στίζω 1533
λεσκόστυφ@, in c.ex στυφελὸς 1568
λεσκότης, in Λεσκὸς.
λεσκοϋδὴς, in c.ex Υ'φάω 1198
λεσκοφαὴς 1715
λεσκόφρεν@, in c.ex Φαιὸς 1709
λεσκόφθαλμος, in c.ex ὀφθαλμὸς. 1185
λεσκοφλεγματίας, in c. fine pr. 1751
λεσκοφόβ@ 1736
λεσκοφρύδη@, in c.ex Ὀφρὺς 1227
λεσκοχάνη 1812
λεσκόχρο@, cum d. 1828
λεσκόχρυσος, in c.ex Χρυσὸς 1830
λεσκόχρως, in λεσκόχρο@.
λεσκώλη@, in Λεσκὸς.
λεσκώλενο@, in c.ex Ω'λένη 1849
λεσκώμαλλόκωσσος, in λεσκὸς.
λεσκώπης, &c. 1181
λεσχὴ, in Λέσχη 952
λεσχήσ@, λεσχήσμος, in λέσχη, λεσχίμων, cum d. in c. ex ἑσμὸς 960
λεσχηπατίας, in Η' παρ 609
λέσχη, in Λέσχη.
λεσχηπόλη, in Πόλος.
λέσχη, cum d. in Λέσχη, cubare facio. 1346
ΛΕ'ΣΧΡΙΟΣ, cum d. 948
λεσχάζ@, in c.in βάζ@ 960
λεσχάζω, populum percenseo. Athen. l. 12. 236
ΛΕ'Ω'Ν 960
λεωπάτη@, in c.ex Πατὴρ 1252
λεώπορος, in c.ex Πόρ@ 1299
λεώς, in Λαὸς 503
λεωφόρ@ 928
¶ ΛΗΓΩ 1636
ληδαίεσσ@, & ληδέω, in Λῆδ@. 961
ΛΗ'ΔΟΝ & ΛΗ'ΔΟΣ 961
ληδωδὸ@, ληδωδέω, in Λήδω.
λήθαργ@, cum d. in c.ex ἀργὸς velox 506
ΛΗ'ΘΩ 962
ληΐαδ@, ληϊάδης, in Λεία 962
ληϊζόντως, & ληϊζόντη@, in c. ex βάτη & Βοτὴς 950
ληΐη, ληΐδ@, in Λεία 282
At ληΐδιον, in Λῆδ@. 952
ληΐζ@, in Λεία 950. & in Λῆϊον. 962
ΛΗ'ΙΟΝ 963
ληΐς, ληϊσὶς, ληΐσὶς, &c. in Λεία. 950.
ληϊστοπλη'γὶς, cognominati fuerunt Tyrrheni: quòd prædones essent, & primò tubas inuenerint. Hesych.
ληϊσωλείτης, λῃπὸς, λήϊσο, &c. in Λεία.
λήϊτεργ@, cum d. 503
ΛΗΚΕ'Ω 963
ληκτηείᾳ, ληκτὸς, in Λήγω 961
ληκυδίζω, ληκύδιον, ληκυδιτὰς, ληκυδιτὴς, in Λήκυθ@.
ληκυδοπώλης 1351
ληκυθοπώλης 1410
ΛΗ'ΚΤΟΣ 964
ΛΗ'ΜΑ, cum d. ibid.
λημμαΐ@, λημματίας, in Λήμμα, cum d. in Λαμβάνω 916
ΛΗ'ΜΗ 964
ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ 965
ΛΗΝΟ'Σ, & λήν@, cum d. ibid.
λῆξιαρχ@, cum d. in c. 201
λῆξιπύρετος, in c.ex πυρετὸς, 406
λῆξις, in Λαγχάνω 912. & in Λῆγω 961
λῆπ@, & in Λαμβάνω 916
λήσαίν@, λησέω, cum d. in Λῆθ@.
ΛΗ'ΡΟΣ, cum d. 965
λήσμων, cum d. in Λήθω.
Λῆσ@, stella splendida, in spina Scorpionis, Hesych.
λησσάρχης, & λήσσαρχ@ 201
λησσὴς, cum d. in Λεία 950
λησσιτόρ@, in c.ex ἔκπω 884
λησσὸς, λησσικὸς cum d. & λησσὶς, in λησσὸς.
λῆσσις, in Λαμβάνω 916
¶ ΛΙΑ'ΖΟΜΑΙ 965
λιάμασ@, in ἀμασὸς, 1001. At λιάμασ@, admodum arenosus, Hesych. Comp. ex λίαν & ἄμασ@.
ΛΙ'ΑΝ 966
λίασμα, in Λιάζω.
λιάζω, in Λῖος.
λιαδίζω, & λιαζ@, in Λῖος.
λιαδικὸς, λιαδιτὴς, in Λιάζω.
λιαδωμάτης, in c. 1001
λιαδοπώλης 1410
ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, cum d. 966
λιβανοπωλ'ης, cum d. 1410
λίβηρος, λιβηρὸς, in Λῖος.
λίβιδικὸς, λιβιδιτὴς, in Λίβας.
λιβόνοτος, in c.ex Νότ@ 1113
λίβ@, in Λίβας.
λίβρος, cum λιβρὸς.
λίβυς, & λίβυσσα, in Λίβας 951 ibid.
λίβωνο, in Λιβὼν.
λίγα λιγμαίνω, in Λιγύς. ΛΙΓ-

λιγαδίνω, in Λιγὺς.
ΛΙΓΓΩ 956
ΛΙΓΔΗΝ ibid.
ΛΙΓΔΟΣ ibid.
Λιγερὸς, tenebrosus, obscurus, epitheton noctis: quasi λιζηερὸς, ἀφ' οὗ τὸ λιζάδεσθαι τὸ ἀνδρυσθαι ἐν νυκτί. Etym.
λιγυέγχης, cum d. 201
λιγυκίνχ@ 557
λιγυλιζ@, λιγυλίτης, λιγυλίνεος, in Λιγύς.
λιγυπορθμὸς, parvus portus. Synes.
λιγυφωσκέω@, in com.ex Μέλπω. 1030
λιγύφων@, in c. 1078
λιγυφωνέ@, in c. 1073
λιγυφυλάξ, cum d. in comp. ex φύλαξ 1770
ΛΙ'ΜΗΝ, cum d. 968
λιμενάρχ@, ibid. & in λιμὸς.
ΛΙ'ΜΝΗ, cum d. 968
λιμνοθαλάττα, in c. 617
λιμνόθαλασσ@, in c.ex Θάλασσα 1214
λιμνοκρὴς 503
λιμνοφυὴς 1779
λιμνοχαρὴς in c. fine pr. 1788
λιμνοχαρὶς, in c.ex Χαρὶς 790
λιμνοκτόν@, cum d. in c. ex κτείνω. 884
ΛΙΜΟ'Σ, cum d. 968
λιμοψυχί@, in c. 1847
λιμπάνω, in Λείπω 953
λιμφόσ@, fycophanta, delator rerum contra leges admiſſarum, Hesych. Suid.
λιμφοδιεύω, dicere, fallere. idem.
λιμφόδης, λιμφόδη@, in λιμὸς.
λινάεσσα, λίνεσ@, λίνε@, in Λίνον.
λινδὶς, mugil, piſcis. Heſych.
λινδόκλητ@, in c. in βλητὸς 251
λινδόλλο@, cum d. 252
λινθυλοῦς, λιθοθυλόφ@, in c.ex λιθος 324
λινδόνδρος, in c.ex Δένδρον 372
λινδρέχλης, in c. ex Δέρκω 376
λινδρέμ@, in c.ex Δέρμα 374
λινδρόμ@, in c. ex δρυὶ 371
λινδόθαλα in c.ex Θαλάω 620
λινδυφὴ@, in c. 746
λινόκεφαλ@, in c.ex Κεφαλὴ, sine pr. 779
λινόκωλα, cum d. in c. 825
λινόκω@, cum d. in com.ex κοπὴ. 845
λινόλιθ@, cum d. in com.ex Λᾶας. 910
λινόλιν@, cum d. in c. fine præp. 935
λινόξε@, cum d. in c. habentibus ξη 1122
λινόπαις 1351
λινόπέρν@, in c.ex Πέρνη 1433
ΛΙ'ΝΟΣ, cum d. 967
λινοσαρκὶς, in c. 1144
λινοσαρὶς, in c.ex σάρξ 708
λινοσαρκόδη@ in c.ex σαρκὸς 709
λινοστελία, in c. fine pr. 1523
λινυγρὸς 503
λινόω, cum d. in Λίνον.
λινοβλεδρία, exp. πεπτελεσθὲν ὀλέθρῳ. Hesych.
λινοπάσιον, eidem est lapis lævis. Λίπος, & λιπαίνω, in Λίπ@.
λιπαρὰ πυκα Θασίαν, in c. 143
ΛΙ'ΠΑΡΗ'Σ, cum d. 969
λιπαρβάτ@, in c.ex Γαῖα 296
λιπαρζών@, in c.ex ζώνη 588
λιπαρεχρίδεμ@, in com.ex Κρῆδεμνον 868
λιπαρὸς, cum d. in λίπ@ 969
λιπαρῶς, in λιπαρὸς, & in λιπαρὴς.
λιπαρόχρο@ 1828
λιπαρῶ 1181
λίπασμα, & λιπασμὸς, in λιπαίνω.
λιπαυχὴς, in c.ex Αὐχὴν 216
λιπάω, in Λίπ@.
λιπαρὴς, in c.ex Ε'ρη@ 518
λιπεξυλώσ@, in c.ex Ξύλον 157
λιπήμερ@, in c.ex Η'μέρα 605
λιπὸς, in Λίπαρὸς.
λιμαδνω, in λιμὸς.
Λιμερὸς, tenebrosus, obscurus, epitheton noctis: quasi λιζηερὸς, ἀφ' οὗ τὸ λιζάδεσθαι τὸ ἀνδρυσθαι ἐν νυκτί. Etym.
λιμνύσχω, cum d. 201
λιμνοπόχ@ 557
λιμνίζω, λιμνίτης, λιμνίνεος, in Λιμήν.
λιμενίσιον, parvus portus. Synes.
λιμνοσκέω@, in com.ex σκοπὸς 1476
λιμνοφυλάξ, cum d. in comp. ex φύλαξ 1770
ΛΙ'ΜΗΝ, cum d. 968
λιμενάρχ@, ibid. & in λιμὸς.
ΛΙ'ΜΝΗ, cum d. 968
λιμνοθαλάττα, in c. 617
λιμνόθαλασσ@, in c.ex Θάλασσα 1214
λιμνόκρης 503
λιμνοφυὴς 1779
λιμνοχαρὴς in c. fine pr. 1788
λιμνοχαρὶς, in c.ex Χαρὶς 790
λιμνοκτόν@, cum d. in c. ex κτείνω. 884
ΛΙΜΟ'Σ, cum d. 968
λιμοψυχί@, in c. 1847
λιμπάνω, in Λείπω 953
λιμφόσ@, fycophanta, delator rerum contra leges admiſſarum, Hesych. Suid.
λιμφοδιεύω, dicere, fallere. idem.
λιμφόδης, λιμφόδη@, in λιμὸς.
λινάεσσα, λίνεσ@, λίνε@, in Λίνον.
λινδὶς, mugil, piſcis. Heſych.
λινδόκλητ@, in c. in βλητὸς 251
λινδόλλο@, cum d. 252
λινθυλοῦς, λιθοθυλόφ@, in c.ex λιθος 324
λινόδενδρος, in c.ex Δένδρον 372
λινόδρεπ@, in c.ex Δέρκω 376
λινόδέρμ@, in c.ex Δέρμα 374
λινόδρυ@, in c. ex δρυὶ 371
λινόθαλα in c.ex Θάλαω 620
λινόκεφαλ@, in c.ex Κεφαλὴ, sine pr. 779
λινόκωλα, cum d. in c. 825
λινόκω@, cum d. in com.ex κοπὴ. 845
λινόλιθ@, cum d. in com.ex Λᾶας. 910
λινόλιν@, cum d. in c. fine præp. 935
λινόξε@, cum d. in c. habentibus ξη 1122
λινόπαις 1351
λινόπέρν@, in c.ex Πέρνη 1433
ΛΙ'ΝΟΣ, cum d. 967
λινοσαρκὶς, in c. 1144
λινοσαρὶς, in c.ex σάρξ 708
λινοσαρκόδη@ in c.ex σαρκὸς 709
λινοστελία, in c. fine pr. 1523
λινυγρὸς 503
λινόω, cum d. in Λίνον.
λινοβλεδρία, exp. πεπτελεσθὲν ὀλέθρῳ. Hesych.
λινοπάσιον, eidem est lapis lævis. Λίπος, & λιπαίνω, in Λίπ@.
λιπαρὰ πυκα Θασίαν, in c. 143
ΛΙ'ΠΑΡΗ'Σ, cum d. 969
λιπαρβάτ@, in c.ex Γαῖα 296
λιπαρζών@, in c.ex ζώνη 588
λιπαρεχρίδεμ@, in com.ex Κρῆδεμνον 868
λιπαρὸς, cum d. in λίπ@ 969
λιπαρῶς, in λιπαρὸς, & in λιπαρὴς.
λιπαρόχρο@ 1828
λιπαρῶ 1181
λίπασμα, & λιπασμὸς, in λιπαίνω.
λιπαυχὴς, in c.ex Αὐχὴν 216
λιπάω, in Λίπ@.
λιπαρὴς, in c.ex Ε'ρη@ 518
λιπεξυλώσ@, in c.ex Ξύλον 157
λιπήμερ@, in c.ex Η'μέρα 605
λιπὸς, in Λίπαρὸς.
λιπόβιος, in c.ex Βίος 265
λιποβλέφαρ@, in c.ex Βλέφαρον. 1712
λιπόγυ@, in c. ex Γύον 344
λιποδέρμα@, in c.ex Δέρμα 374
λιπόζυγ@, in c.ex Ζυγὸς 581
λιπόμυκης, in c.ex μυκηθμὸς 1050
λιπόνηρ@, in c. ex πονηρὸς 1286
λιποῤῥόη@, in c.ex Ῥ'υσὸς 1433
ΛΙ'ΠΟΣ 969
λιποσαρκὴς, λιπόσαρκ@, in λεπτόσαρκος 1446
λιποσκίαδ@, in com. 1484
λιποσκέφαρ@, in c. fine pr. 1530
λιποσπαθία, λιποσφόνιον, in λεπτοσφόνη@.
λιποστάξιον, in λεπτοστάξια.
λιποτειχὴς, in c. 649
λιποφεγγὴς, in c.ex Φέγγ@ 1721
λιποφθόγγ@, in com.ex φθόγγος 1743
λιποφυλλ@, cum d. in c. 1743
λιποφυὴς, in λεπτοφυὴς.
ΛΙ'ΠΤΩ 970
λιπώδης, in Λίπ@.
λίεινον, λίεινος, in Λείειον 955
ΛΙ'ΡΟΣ 970
λιεφθαλμέ@, in c.ex ὀφθαλμὸς. 1185
ΛΙ'Σ 970
λισσαίειον, ligo: schol. Theocr.
λιασόπτυγ@, in c.ex Πτυχὴ 1398
ΛΙ'ΣΠΗ, cum d. 970
ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ ibid.
ΛΙΣΣΟ'Σ, cum d. 971
ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, cum d. ibid.
λιτοζομαι, supplico, precor. Hesych.
ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, cum d. 973
ΛΟΙΜΟ'Σ, cum d. ibid.
λοιπαδέω, cum d. in Λοιπὸς.
λοίπαργ@, cum d. in c. ex ἄργὸς, velox. 973
ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, cum d. 973
λοιτὴ, λοιτάσι@, in Λοιμὸς.
λοιτοζόν@, in c. ex Βορέ 275
λοιτοδέατ@, in c.ex Δίαιτα, vitæ genus 394
λοίτιμος, in Λοιμὸς.
ΛΟΞΟ'Σ, cum d. 971
ΛΟΞΟΓΡΑ ibid.
λοξοβλέφ@, dicitur ἀφ' ὧν ἐφ' ἑκάτερα τὰ σκέλη κινούμενοι τὸ σῶμα τρέφουσι, quod λίσπα vocatur. Hesych.
λοξοπλάω 1360
λοξοπορέω 1269
λοξότης, in Λοξὸς.
λοξοτρόχ@, in c. ex τρέχω 1665
λοπάδιος, cum λοπὸς.
λοπὸς, &c. in Λέπω 957
ΛΟΡΔΟ'Σ, cum d. 974
ΛΟΥ'ΣΣΟΝ ibid.
λοπὸ, cum d. λεπάω, λέπειον & λωβάω, in Λύω.
λοφοβρόχ@, in c.in χέω 1809
ΛΟΦ'ΑΝΟΣ 972
λοφὰς ibid.
λοφιμάζω λοφιμὰς, λοφιμάω, λοφιμήσης, in Λείχω. 955
λόφη@, cum d. in Λοφανός.
λόφωσις, in Λόφ@.
λοφία, λοφίζω, λοφὶς, λοφία, λοφνίς, λοφήεσσα, in Λόφ@.
λοφοπολέω 1410
ΛΟ'ΦΟΣ 975
λόφωσις, in c.ex Οὐδὲ 1219
λόφωσ@, in Λόφ@.
λόφωσις ibid.
λοφωτὸς, crista insignis. Hesych.
λοχαγὸς, cum d. 42
λοχαγωγὸς, in c.ex ἀγωγὴ 39
ΛΟ'ΧΟΣ, cum d. 976
λοχὸς, cum d. ibid.
λοχυδίω, tergo, mergo: idem.
λοχυὼ, ὦν@, ὁ, lapis in portu pertuſus, in eum finem, ut per ejus foramen trajecto fune puppis religari queat, Hesych.
λοχυρὸς, in Λόχ@, verbum. 1268
λοχέμπορ@, in dec.
λοχίαι, in Λέχω, colligo 933
λοχίαζ@, in c.ex Ἰαὐὴς 667
λοχιάς, in Λόχ@, verbum 939
λοχιζόμαι, cum d. in Λόχ@, ratio. 939
λοχιτεία, in Λόχος, verbum 939
λοχικὸς, cum d. in Λόχος, ratio 945

λόχ@ ibid.
λοχοβρεφ@, cum d. 340
λοχοδιάλλ@, in c.ex Διάλλαξ@ 348
λοχοδέκτηρ, in c.ex δέκτηρ 368
λοχοδηλία, in c. ex Δῆλος 392
λοχοδιαβρόπα 1413
λοχοδιδασκαλος, in c.ex διδάσκαλ@ 396
λοχοδότης, rationum perſcriptor rationalis, Cyrill.
λοχοδοτέω, rationem reposco, ratiocinor, computo. Photius.
λοχοδρόμος, in c.ex δρόμος 637
λοχολέσχης, cum d. 959
λοχομανέω 993
λοχομάχ@, cum d. 1013
λοχομύδιον, in com. ex Μῦδ@, fabula 1074
λοχοποιὸς, cum d. 1351
λοχοποιὸς, in com.ex ποιέω@. 1292
λόχυ@, cum d. 938
λοχοπόφ@, apud philoſophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σωζόμενον, Suid.
λόχυμα, cum d. in Λαγχάνω 912
λοχυμάτης, lanceatus. Eurip.
λοχυροποιὸς 1352
λοχυροφόρ@ 1736
λόφ@, in Λόφ@.
λόφ@, in Λόφ@.
λοφάδεσμον, in c.in βάδμων 235
λοφοδάτης, in com. in βάτης, ibid.
λοφοπόλεω 1360
λοφοπορέω 1269
λοφότης, in Λοφὸς.
λοφοφόρ@, in c.ex τρέχω 1665
λοπιδίον, cum λοπὸς.
λοπὸς, &c. in Λέπω 957
ΛΟΡΔΟ'Σ, cum d. 974
ΛΟΥ'ΣΣΟΝ ibid.
λεπὸ, cum d. λεπάω, λέπειον & λωβάω, in Λύω.
λοφοβρόχ@, in c.in χέω 1809
ΛΟΦ'ΑΝΟΣ 972
λοφὰς ibid.
λοφιμάζω λοφιμὰς, λοφιμάω, λοφιμήσης, in Λείχω. 955
λόφη@, cum d. in Λοφανός.
λόφωσις, in Λόφ@.
λοφία, λοφίζω, λοφὶς, λοφία, λοφνίς, λοφήεσσα, in Λόφ@.
λοφοπολέω 1410
ΛΟ'ΦΟΣ 975
λόφωσις, in c.ex Οὐδὲ 1219
λόφωσ@, in Λόφ@.
λόφωσις ibid.
λοφωτὸς, crista insignis. Hesych.
λοχαγὸς, cum d. 42
λοχαγωγὸς, in c.ex ἀγωγὴ 39
ΛΟ'ΧΟΣ, cum d. 976
λοχὸς, cum d. ibid.
λοχυδίω, in Λύω.
λοχυὼ, ὦν@, ὁ, lapis in portu pertuſus, in eum finem, ut per ejus foramen trajecto fune puppis religari queat, Hesych.
λοχυρὸς, in Λόχ@, verbum. 1268
λοχέμπορ@, in dec.
λοχίαι, in Λέχω, colligo 933
λοχιάζ@, in c.ex Ἰαὐὴς 667
λοχιάς, in Λόχ@, verbum 939
λοχιζόμαι, cum d. in Λόχ@, ratio. 939
λοχιτεία, in Λόχος, verbum 939
λοχικὸς, cum d. in Λόχος, ratio 945

ΛΥ΄ΖΩ,cum d.. 979
ΛΥ΄ΘΡΟΝ,cum d. ibid.
ΛΥΚΑ΄ΒΑΣ ibid.
λύκια χαλύκια, λυκμὸς, in Λύκ.
λυκηγόρος, & λυκηγορικός. 162
λυκμὸς in c.ex Αὐγὴ 216
λυκόη,λύκος,λύκη, in λύκ.
λυκνὶς, λυκνὶς, λυκνίδες,λύκνοι in Λυκ.
λυκὸς,in Λύκ.
λυκόσκοπος, Hesych. est trochlea quæ non habet fundulam, sed tantum foramen.
λυκοφάτης, in c.in βάτ 236
λυκόφυτος,in c.fine pr. 292
λυκόδοντες, in c. 1132
λυκοδαρὴς,in c.ex Θάρσος 622
λυκοκτόνος,cum d.in c.ex ἔκτορα 884
λυκόποδες 1372
λυκοβράικης,in c.ex Γ'αίος 1416
ΛΥ΄ΚΟΣ 979
λυκοσκυτάλιον,in c. 1490
λυκορίνιος,cum d.in c. 1748
λυκόφρων 1763
λυκόφως, in c.ex φῶς 1715
λυκόχρως 1828
λυκόωλυκώδης, in Λύκος 979
ΛΥ΄ΜΑ,cum d. 979.& 980
ΛΥ΄ΜΗ,cum d. 980
ΛΥ΄ΠΗ,cum d. ibid.
λυμαίνω, in c. ex Γαῖα 296
λυμεών,cum d.in Λύσσ.
ΛΥ΄ΡΑ 981
λυρφοιδὲς, idem quod λυρφώδες.
λυείζω, λυειτὸς, λυειτὸς, in Λύσ.
λυεγχηθὴς, in c.ex Γηθέω. 315
λυέσιος,in Λύσσ.
λυερὸς 503
λυερὸς,γὴς,in c.ex Θέλγω 625
λυέχνιτος, in c.fine pr. 883
λυχνοπώγων, cum d.in c.ex κτύπος 1682
λυχνοῦχος, cum d. 1352
λυχνοῦχις,species quædam citharæ.Athen.l.4. 990
λυχνὸς,cum d. 55
λυχνοῦσα,in c.ex A'ήτα 163
λυσίμαχος,in c.ex Γάμος 299
λυσίγαμος,in c.ex Γάμος 344
λυσίδικος 404
λυσίδημος,in c.ex E'δειος 443
λυσιζώνη,λυσίζωνος, in c.ex ζώνη. 588
λυσιμάχιον 1013
λυσιμελὴς, in c.ex Μέλος, membrum 1029
λυσιπέδη 1035
λύσιμος,in Λύω.
λυσίνομος, in c. 1106
λύσις, in Λύω.
λυσίπονος, in c.fine pr. 1285
λύσις,in Λύω.
λυσιτελὴς, cum d.in c. ex Τέλος, vectigal 1600
λυσίφρων 1763
ΛΥ΄ΣΣΑ, cum d. 981
λυσσοδιπὴς, in com.ex præt.pass. 354
λυτὴρ,λυτικὸς,λύστωρ,cum d.λύτωρ, in Λύω.
λυχναῖος,in Λύχνος.
λυχναπτὴς, cum d.in c.ex A'πτω, accendo 179
λυχνεῖον, λυχνεῖα, λυχνία, λυχνίδιον,λυχνίτης,&c. in Λύχνος.
λυχνοκόπος,in c.ex Βηρὰ 275
λυχνοκαΐα , in c. desinentibus in καΐα 724
λυχνοκαυτὴς,in c.ex præt.pass.ibi.
λυχνοστάσια 1352
ΛΥ΄ΧΝΟΣ 982
λυχνοῦχος 557

λύω, in Λύω.
ΛΥ΄Ω 982
ΛΩ΄ 986
ΛΩ΄ΒΗ,cum d. ibid.
λωΐτερος,λωΐτερος, λωΐων,in Λῶ.
ΛΩ΄ΜΑ 987
ΛΩ΄ΟΣ ibid.
λώπη,& λῶπος,in Λόπω 958
λώπος, in Λέπω ibid.
λωποδυσία,λωποδύτης , cum d.in c.ex Δύω, induo 430
ΛΩΤΟ΄Σ,cum d. 987
λωτεύω 1660
ΛΩΦΑ΄Ω,cum d. 988

M

¶ MA` ibid.
ΜΑΓΗ΄Σ,cum d. ibid.
ΜΑ΄ΓΓΑΝΟΝ,cum d. ibid.
μαγδαλιὰς,cum d.in Μάγος.
ΜΑ΄ΓΕΙΡΟΣ,cum d. ibid.
μαγειρεῖα, in Μάγος, pinso.
μαγειρὸς, in μάγος.
μαγὶς, & μάγμα, in Μάσσω, pinso.
ΜΑ΄ΓΝΗΣ 989
ΜΑ΄ΓΟΣ ibid.
μαγοφονία : magorum cædes eorum qui Perſidis regnum invaſerant. Herodot.l.3.
μαγῳδὸς, hiſtrionum genus de quo Athen.l.14.Ibidem eſt μαγῳδία.
ΜΑΓΓΑΡΙΣ 989
μαδαρὸς, μαδάω, &c. in Μαδὶς.
μαδιστὴν ες,in c.ex Ἡφαιστος, barba. 312
ΜΑΔΟ΄Σ,cum d. 989
μάδυρα , dicit traduntur quaſi μαλόδυρα,& eadem eſſe quæ κοκκυμηλα, Seleucus in γλώσσαις apud Athen.& Euſt.
ΜΑ΄ΖΑ 989.& 990
μαζαρὸς , qui ob mazam fler. Heſych.
μαζάω, μάζιγξ, μάζιον, μαζίσκη,in μάζα.
ΜΑΖΟ΄Σ 990
Μαζωλίδης , apud Athen.lib.11 eſſe dicitur genus poculi vel menſuræ.
μαθημαλδυσιος, μαθητὴς, cum d. in Μανθάνω.
ΜΑ΄Ι 990.& 991
ΜΑΪ΄ΑΝΔΡΟΣ,cum d. 991
μαΐς, μαιδίω,cum d.in Μαΐα.
μαιμάω , cum d.in Μάω , cupio. 1015
μαμμώδυροι, in μάω , quæro,ibid.
ΜΑΪ΄ΝΟΜΑΙ, cum d. 991 & 992
Μαΐσπυγὸς, piſcis ſpecies.Suid.
μαίσσομαι,in μάω,cupio 1015
μαίω,in Μάω, quæro ibid.
ΜΑ΄ΚΑΡ,cum d. 994
μακεδνὸς,in Μῆκος 1043
μακελλα,in c.ex Κέλλω 765
ΜΑ΄ΚΕΡ 994
μακιστίχαρος,in c.ex χράνος 748
μακεφαλομώπτης, qui longiſſimè curunt. Xenoph. in Cyneg.
ΜΑΚΚΟΑ΄Ν 994
μᾶκος, in Μῆκος 1043
μακραίων,in c. ex Αἰὼν 90
μακραύχην,in c.ex Αὐχὴν 223
μακρέτεσθαι 532
μακρόβιος, cum d. in c. ex Βίος. 265
μακρεγόρειος,in c.ex Ἀγορεύω 312
μακροδάκτυλοι, in c. ex Δάκτυλος 355
μακρόδρομος 1666
μακρόθυμος, in Μακρὸς.
μὸς, animus 657
μακροκεφαλικτὴς,in καπαλίγω.
μακρόκωλος , in com. ex Κῶλον. 757
μακρόκοντος, in com.ex Κέντρον. 776
μακροκραιλος, in c.fine præp. 780
μακρόκωλος, cum d.in c.ex Κῶλον, membrum 905
μακρόλαος, in c.ex Λαὸς 972
μακρόλοφος, cum d. 942
μακρονοσία,in c. ex Νόσος 1111
μακροπαχυλαστὴς,in παχύλαγω. 961
μακροπάχυνος in πάχυνος 1146
μακρόπους, in c.ex πούς 1345
μακρόπτερος, in c.fine pr. 1393
μακροπτέλεμος, in com. 1358
μακρόπυλος, in c. 1402
μακροπώγων 1408
μακρόῤῥιζος,cum d. 1432
μακρὸς,in Μῆκος 1043
μακροσκελὴς,in c. Σκέλος 1472
μακροστόλεχος,in c.ex Στέλεχος, 1520
μακρότης,in μακρὸς.
μακρότομος, cum d. 1606
μακροτράχηλος, in com. 1649
μακροφθὴς 1779
μακροχαλεὶτης, ε, ὁ, prolixus nugator.
μακρόφυλλος 1772
μακρόχειρ 1802
μακροχόνιος,in c. 1829
μακρυώλη, μακρὸς,μάκρυσις, in μακρὸς.
μάκτης, & μάκτρα , in Μάσσω, pinſo.
μακὼν, in Μῆκος 1044
ΜΑ΄ΛΑ 994
μάλαγμα, in Μαλάσσω.
μαλαχάπτω 1372
μαλακὸς,cum d. 1000
μαλακόφρων 1360
μαλακοχείρης,in c. 1644
μαλακόχρους, cum d. 1360
μαλακοχρὼς, divino inſtinctu profectus, divinus : ut καλὸς σμαραγδοφόρος. Eurip.in Androm.
μαλακοψυχία, μαλακόψυχος, in Μάτη.
ΜΑ΄ΡΑΓΔΟΣ 1001
ΜΑ΄ΡΑΓΝΟΝ ibid.
ΜΑ΄ΡΑΘΡΟΝ 1002
ΜΑΡΑΙ΄ΝΩ,cum d. ibid.
μάραινα 1372
μάρασις,in Μαραίνω.
μαραυχὴν, in c.ex Αὐχὴν 216
ΜΑ΄ΡΓΑΡΟΝ,cum d. 1002
ΜΑ΄ΡΓΟΣ,cum d.ibid. & columna ſequenti.
ΜΑ΄ΡΗ 1003
ΜΑΡΙΑΔΑΝΟΙ ibid.
ibid.
ΜΑΡΙ΄ΑΔ,ης,cum d. ibid.
μαριλοποτὴς,in c.fine pr. 1313
ΜΑ΄ΡΙΣ 1003
ΜΑΡΜΑΙ΄ΡΩ,cum d. ibid.
ΜΑ΄ΡΝΑΜΑΙ 1004
ΜΑ΄ΡΠΤΩ ibid.
ΜΑ΄ΡΣΥΠΟΣ,cum d. ibid.
ΜΑ΄ΡΤΤΡ, cum d. ibid.& 1005
ΜΑΣΑ΄ΟΜΑΙ, cum d. 1006
ΜΑΣΘΑΗ ibid.
μασὸς, in Μαζὸς 999
ΜΑ΄ΣΠΕΤΑ 1006
μασσόμαι , cum der. in Μασσάω. 1000
μάσσων,in μακρὸς 1044
μάστακες, in μαζὸς 999
μαστεύω,in μαζὸς 1008
ΜΑΣΤΕΤΟ΄Ω,cum d. 1008
μαστηρὰ,ὰς, μαστήρια, μαστικὸς, μάστιγμα,in Μάστιξ. MA-

μαλλοπάρος,in c.
μαλόζεφυρος , ſeu μαλόζεφυρος, malobathrum : folium quod regione quæ Malabar dicitur : & vernacula Inderum lingua bathrum dicitur: de quo Dioſc. & Plin.
ΜΑΛΟ΄Σ
μάλης & μαλεὺς, albam cudam habens.Heſych.
ΜΑΜΜΗΡΑ
ΜΑ΄ΜΜΑ 997
ΜΑΜΜΑ΄Ν ibid.
μαμμία, & μαμμίων, in Μάμμω.
μαμμόθρεπτος, in c.ex Τρέφω. 1659
μὰν, Doricè pro μὲν.
μανάκιον,in Μάνος.
ΜΑΝΔΑ΄ΚΗ,cum d. 997
ΜΑΝΔΑ΄ΛΩΓΟΝ 998
ΜΑ΄ΝΔΡΑ,cum d. ibid.
ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑ΄Σ,cum d. ibid.
μάνης, in Μαίνομαι.
ΜΑΝΘΑ΄Νω 998
μανία, in Μαίνομαι.
μανιὰς,in Μανῆς.
μανικὸς,μανικὸν, cum d.in Μαίνομαι.
μανίτης, in c.ex Κῦμα 784
μανιώδης,in Μαίνομαι.
ΜΑ΄ΝΝΑ
ΜΑ΄ΝΝΟΣ 999
ΜΑ΄ΝΟΣ, cum d. ibid.
μανόσπορος, cum d.in c. ex σπόρος. 1000
μανῶσαι, qui luxo ſeu raro eſt ſtamine.Heſych. 1505
μανὼσσω, divino inſtinctu profectus, divinus : ut καλὸς σμαραγδοφόρος. Eurip.in Androm.
μαντοσύνη, μαντόδης, in Μάντις.
ΜΑ΄ΡΑΓΔΟΣ 1001
ΜΑ΄ΡΑΓΝΟΝ ibid.
ΜΑ΄ΡΑΘΡΟΝ 1002
ΜΑΡΑΙ΄ΝΩ,cum d. ibid.
μάραινα 1372
μάρασις,in Μαραίνω.
μαραυχὴν, in c.ex Αὐχὴν 216
ΜΑ΄ΡΓΑΡΟΝ,cum d. 1002
ΜΑ΄ΡΓΟΣ,cum d.ibid. & columna ſequenti.
ΜΑ΄ΡΗ 1003
ΜΑΡΙΑΔΑΝΟΙ ibid.
ibid.
ΜΑΡΙ΄ΑΔ,ης,cum d. ibid.
μαριλοποτὴς,in c.fine pr. 1313
ΜΑ΄ΡΙΣ 1003
ΜΑΡΜΑΙ΄ΡΩ,cum d. ibid.
ΜΑ΄ΡΝΑΜΑΙ 1004
ΜΑ΄ΡΠΤΩ ibid.
ΜΑ΄ΡΣΥΠΟΣ,cum d. ibid.
ΜΑ΄ΡΤΤΡ, cum d. ibid.& 1005
ΜΑΣΑ΄ΟΜΑΙ, cum d. 1006
ΜΑΣΘΑΗ ibid.
μασὸς, in Μαζὸς 999
ΜΑ΄ΣΠΕΤΑ 1006
μασσόμαι , cum der. in Μασσάω. 1000
μάσσων,in μακρὸς 1044
μάστακες, in μαζὸς 999
μαστεύω,in μαζὸς 1008
ΜΑΣΤΕΤΟ΄Ω,cum d. 1008
μαστηρὰ,ὰς, μαστήρια, μαστικὸς, μάστιγμα,in Μάστιξ. MA-

ΜΑ΄ΣΤΙΞ 1008
ΜΑΣΤΙΧΗ, cum d. ibid.
μαστίχη in Μαστὴξ.
μαστοειδὴς, mammæ ſimilis. Ariſtot. 990
μαστὸς,in Μάζω
ΜΑΣΤΡΩΠΟΣ, cum d. 1009
μαστὸς & μάστρα,in Μαστεύω.
ΜΑΣΧΑ΄Λ,ης,cum d. 1009
μασχαλίζω,in Μάσσω.
μασχαλὸς cum d. 942
μασχάρης, in com. ex λέπειρα. 956
ματαιπονέω, ματαιπονία, in c. fine præp. 1285
ματαιόω, in Μάταιος.
ματαιόπονος, cum d. in c.fine pr. 1615
ματαίως, in Μάταιος.
ματαίφρων,cum d. 1763
ματαιωμάτιος,in Μάταιος.
ματεύω,in Μαστεύω.
ματὴν 1009
ματὶν 1010
ματροκασίγνητος, ε, in c.ex Κασίγνητος, barba. 312
ματρόπολις,cum d.in c. 1362
ματρόπολις, in c. ex πονηρὸς. 1286
ματρυιὰς 1372
ματροπάτωρ, cum d. in c. ex πάτωρ 1376
ματρῶνα 1644
ματρῶος, in com. 1516
ματρωΐδιον, in com. ex ὠΐδιον. 559
ματροδόμος,in c. 1574
ματροκτόνος, in c. fine præp. 1615
μάτρυια,in c.ex Αὐξω 220
μάτρυιὰς,in c.ex Λιπεῖν 964
μάτρυς 942
ματρώων 1784
μάτωρ,in c. 169 2
μάτωρ,in Μάω.
ΜΑΥ΄,cum d. 1014
μαυάω, in ἀδύνατος 483
μαυάρτης, in com.ex Θάρσος. 622
μαυρὸς, μαυόω, in μάγος.
μαυρόω,in μεγαλόθυμος.
ΜΕΓΑΓΡΩ, cum d. 1015
μεγαθὴς,in c.ex Κῆτος 787
μεγαθυμίτης, in μεγάθυμος.
μεγαλαλὴς,in c.ex Αλη 118
μεγαλαυχὴς, in ἀμφοδὸν. 1128
μεγαλαυχὴς 156
μεγαλαυχὸς,cum d.in c.ex Αὐχὴν 196
μεγαλαυχὸς,cum d.in c.ex Αὐχὴν 222
μεγαλεῖος,cum d. in Μέγας.
μεγαλεῖος,in dec. 1269
μεγαλειόφρων, in ἐπιδέλλω 245
μεγαληγορέω,cum d.
μεγαλήγορος,cum μεγάνωρ 156
μεγαλήτωρ,in c.ex Ἠτωρ 612
μεγαλίζομαι,in μέγας.
μεγαλιζομένη, in com.ex Βῶλος. 254
μεγαλοβρόμων,cum d. 322
μεγαλογενὴς 340
μεγαλόδενδρος,in com. 1132
μεγαλόθυμος, cum d. in c. ex μὸς, animus 657
μεγαλόκαρδος, in c. ex καρδία 1141
μεγαλόκαυλος, cum d. in c. ex Καυλὸς. 757
μεγαλόκευθος, in com.ex Κεύθω. 776
μεγαλοκήτης, in c. fine præp. 780
μεγαλόκωλος, cum d.in c.ex Κῶλον, membrum 905
μεγαλόλαος, in c.ex Λαὸς 972
μεγαλόλοφος, cum d. 942
μεγαλονοσία,in c. ex Νόσος 1111
μεγαλοπαχυλαστὴς,in παχύλαγω. 961
μεγαλοπάχυνος in πάχυνος 1146
μεγαλόπους, in c.ex πούς 1345
μεγαλόπτερος, in c.fine pr. 1393
μεγαλοπτέλεμος, in com. 1358
μεγαλόπυλος, in c. 1402
μεγαλοπώγων 1408
μεγαλόῤῥιζος,cum d. 1432
μεγαλὸς,in Μῆκος 1043
μεγαλοσκελὴς,in c. Σκέλος 1472
μεγαλοστόλεχος,in c.ex Στέλεχος, 1520
μεγαλότης,in μεγαλὸς.
μεγαλότομος, cum d. 1606
μεγαλοτράχηλος, in com. 1649
μεγαλοφθὴς 1779
μεγαλοχαλεὶτης, ε, ὁ, prolixus nugator.
μεγαλόφυλλος 1772
μεγαλόχειρ 1802
μεγαλόχονιος,in c. 1829
μεγαλυώλη, μεγαλὸς,μέγαυσις, in μεγαλὸς.
μεγάστης, & μέγαστρα , in Μέγω, pinſo.
μεγαὼν, in Μῆκος 1044
ΜΕΓΑ΄Λ 994
μέγαμμα, in Μεγάλω.
μεγαλαχάπτω 1372
μεγαλαία,μεγαλαίας, μεγαλαίω, μεγαλαίζω, μεγαλέων,in Μεγάλω.
μεγαλοβότης, in c.ex Γαῖα 296
μεγαλοκομὲω 322
μεγαλοκόθερμος, in com.ex Λέρμα. 374
μεγαλοκορδὴς, in com.ex κορδὴ. 778
μεγαλοπρεπτὴς, in c.ex Πρέπω. 1407
μεγαλοπρεπὴς, in c. 1446
μεγαλόστρακος,in cab O'στρακον 1213
μεγαλότης,in μεγαλὸς. 649
μεγαλοφρονέω,in c. 1753
μεγαλοψυχία,ὸς in c. 1844
μεγαλοψυχὴς, in com. 1311
μεγαλόωλος, cum d. μεγαλωὸς, in Μεγάλω.
ΜΕΓΑΛΩ΄Σ 995
μεγάλως ibid.
μεγεθὴς in Μεγὰς.
ΜΕ΄Γ̓Η 997
μεγίβα,in Μεγάλω.
μεγιβαλίνια,in c. 537
μεγιβακνὴς, tener, mollis. Heſych.
μεγιβακίζω, μεγιβακὸς, μεγιβακόω in Μεγάλω.
μεγιβακόφωνος 1784
μεγιβακώδης,μεγίβαξις,μεγιβάσσω,μεγιβάω,in Μεγάλω.
ΜΕ΄Γ̓ΙΣΤΟΣ,cum d. 997
μέγιστα,in Μέγα ibid.
ΜΕ΄Γ̓ΙΣΤΗ,cum d. ibid.
μέγιστος, in Μέγα.
ΜΑΔΟ΄Σ,cum d. 997

μεγαλόδαρος,cum d. in c. ex Δῶρον 431
μεγαλόδενδρος 657
μεγαλόθυμος 1148
μεγαλόκαρπος 751
μεγαλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς. 518
μεγαλοκέφαλος, in c. fine præp. 757
μεγαλοκίνδυνος,in c.ex Κίνδυνος. 779
μεγαλοκοίλιος,in com. ex Κοιλία. 791
μεγαλοκολίτης,in com. ex Κοιλία. 817
μεγαλοκύμων, in comp. ex Κῦμα. 894
μεγαλόκωλος, in com. ex Κῶλον. 905
μεγαλομαθὴς, in c. ex Μαθὴς. 990
μεγαλομερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1021
μεγαλομήτης,in c. ex Μήτηρ 1050
μεγαλομυκὴτης 1074
μεγαλόμυθος,in c. 1058
μεγαλόνοος,cum d. 1109
μεγαλοπλόστης, μεγαλόπλαστος in c.ex Πλάττω 1340
μεγαλόπολις,cum d.in c. 1362
μεγαλοπόνηρος, in c. ex πονηρὸς. 1286
μεγαλόπους 1372
μεγαλοραφάμωλι, cum d. in c. ex ῥάμμα 1377
μεγαλορρεπὴς,cum d.in c. 1380
μεγαλορρήμων, cum d. in c.fine μάμης, cum d.in Μάχομαι. 1427
μεγαλοσθενὴς, in com. ex Σθένος. 1460
μεγαλόσπλαγχνος,in c.ex Σπλάγχνον 1511
μεγαλόστομος,in com. 1516
μεγαλοστόμων, in com. ex στόμα. 559
μεγαλόστομος,in c. 1574
μεγαλόστομος, in c. fine præp. 1615
μεγ ἀλόπνοος 1640
μεγαλότολμος,in comp. ex Τόλμα 1644
μεγαλυφὴς, cum d. 503
μεγαλόφθαλμος,in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
μεγαλόφλεως, in com. ex Φλέγω. 1751
μεγαλόφρων,cum d. 1763
μεγαλοφυὴς 1779
μεγαλόφυλλος 1772
μεγαλόφωνος,cum d. 1784
μεγ ἀλόψυχος,cum d.in c. 1844
μεγαλωὸς,in Μέγας.
μεγάλως, μεγαλωσὶ, in Μέγας. 156
μεγάνωρ,in c.ex ἄνηρ
μέγαρτος, μεγαρτὸς, in Μεγαίρω 1015
ΜΕΓΑΣ,cum d. ibid.
μεγασθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
μεγάσορος, uvæ ſpecies in Cnido.Heſych.
μεγαυχὴς,in c.ex Αὐχὴν 222
μεγάφρων,ὲα μεγαλόφρων.
μεγεθύνω,in Μέγας.
μεγεθὴς 503
μεγεθώνω,cum μέγεθος.
μεγήεστος,in c.ex ἐρητὸς 497
μέγεσα,μέγεις, in Μέγας.
μεθύω,μεθύσω,in Μέθω.
ΜΕ΄ΔΙΜΝΟΣ,cum d. 1016
ΜΕ΄Δ̓Ω,cum d. 1017
μέζεα,in Μέσος 1036
μεθαρμόζω, in comp. ex ἁρμόζω. 205
μεθάλλομαι,in c. ex Ἅλλομαι 126
μεθεκτικὸς, μεθεκτὸς, in μετέχω. 551

μεθέλκω,in c.ex Ἕλκω 477
μεθέξεις,in μετέχω 551
μεθέορτος,in c.ex Ἑορτὴ 486
μεθέπω,in c. ex Ἕπω 491
μεθερμηνεύω, in c. ex Ἑρμηνεύω. 518
μεθὴν,in Μέθυ.
μεθήκω,in c.ex Ἥκω 599
μεθηλικιόομαι,cum d.in c. 601
μεθημερεύω, in comp. ex Ἡμέρα. 605
μεθήμων,cum d.in μεθήμε.
μεθήπια 366
μεθίεμι,cum d. 702
μεθόδιος,cum d. 1130
μεθοδὸς,cum d. 1158
μεθυποδύομαι,in ὑποδύω 430
μεθύσκω,cum d. 1017
μεθυσοκόπαιβος,in c. ex Κόπτω. 855
μέθυσος,μεθυσκὸς,in Μέθυ.
μεθυτήριον 1660
μεθύω, in Μέθυ.
μειαγωγέω 40
ΜΕΙΔΑ΄Ω,cum d 1017
μείζων,cum d. in Μέγας.
ΜΕΙΛΙ΄ΣΣΩ,cum d. 1018
μειλιχόθυμος, blandem vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica. 1051
μειλιχόμητης,in c. 1052
μείλιχος, in Μειλίσσω.
μειονεξία & μειονεκτέω,cum d.in c.ex ἔξις 555
μείστερος,in Μείων.
μείσυρος,cum d.in com. ex Οὐρὸς. 1219
μείσφρων 1763
μείων,cum d.in Μείων.
ΜΕΙ΄ΡΑΞ,cum d. 1018
ΜΕΙ΄ΡΩ 1019
ΜΕΙ΄ΩΝ 1023
μελαγγενὴς,μελάγγεως,in com.ex Γαῖα. 296
μελαγκάρφος 751
μελαγκόμυφος, in c. ex Κορυφὴ. 851
μελαγκρινὴς, in comp.ex κρανίον. 748
μελαγκρήδεμνος,in c. ex Κρήδεμνον 868
μελαγχάιτης, in comp. ex χαίτη, 1789
μελάγχειμος,in c. 1799
μελάγχυμος, idem quod μέλας : ut μελάγχυμοι πέπλοι. Aeſchyl. 1812
μελάγχλαινος 1813
μελάγχλωρος,in com.ex χλωρὸς. 1815
μελαγχολία,cum d.in c: 1817
μελαγχολὴς,μελαγχολὴς,μελαγχόλος,μελαγχολὸς 1828
μελαδρύνης,in c.ex Δῖνη 407
ΜΕΛΑΘΡΟΝ 1023
μελαινάετος,in comp. ex Ἀ'ετός. 59
μελαίνω, in Μέλας. ibid.
μέλαις
μελαμβαδὴς, in comp. ex Βάδος 229
μελαμβαφὴς,in c. fine pr. 254
μελαμβὶς,in c.ex Βίος 265
μελαμβόων,in c.ex Βῶλος 294
μελάμπελος,in c. 1287
μελαμπόδιον 1372
μελάμπωγος,in compoſ.ex Πυγὴ 1398

μελάμπυγον,in c.ex Πυγὴ 1438
μελαμφαὴς 1711
μελάμφυλλος 1774
μελαμφορὸς, cui vox fuſca eſt & obſcura. Gal. de dogmatis lib.4.
μελανανὴς,in c.ex Ἀ'ανος 84
μελαναυγὴς,in c.ex Αὐγὴ 216
μελανδίστον ὄνος, in com. ex tertia præl.præt.
μελανδικὸν κῆτη 382
μελανόδρυς,cum d. in com. ex Δρῦς. 425
μελανέμων, cum d. in c. ex ἔνεμος. 562
μελανόθεμος,in c.ex ἀνέμων 160
μελανόθρὰξ, in c.ex Θεὶξ 649
μελανοκάρδιος,in c. 746
μελανοκώμης, μελανόκομος, in c. ex Κόμη 835
μελανόμματος, in com. ex ὄμμα 1179
μελανοπεκνείων, in μελανείμων 562
μελανοπτερος, μελανοπτέρυγος, in c.fine pr. 1339
μελανύπης,in Μέλας.
μελανύφεσις, cum d.in c. ex Οὐρὸς. 1220
μελανόφθαλμος,in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
μελανόφρυος, in comp. ex Ὀφρύς. 1227
μελαντηρία,in Μέλας.
μελάνυδρος,in c. 1691
μελανωπὸς 1181
μελάνωσις,in Μέλας.
ΜΕ΄ΛΑΣ,cum d. 1023
ΜΕ΄ΛΑΩ 1024
ΜΕΛΕΑΓΡΙ΄ΔΕΣ ibid.
ΜΕΛΕΔΑΙ΄ΝΩ,cum d. ibid.
ΜΕ΄ΛΕΘΡΟΝ ibid.
ΜΕ΄ΛΕΙ ibid.
μελεῖσις, in Μέλος, membrum.
ΜΕ΄ΛΕΟΣ 1026
μελεόφρων 1763
μελέτη,cum d.in Μέλω.
μελήνμι,μήνιτος, μελινδὴν, in Μέλος,membrum.
μελίσσιμος ibid.
ΜΕΛΊ΄Α 1029
ΜΕΛΙ΄Α ibid.
μελίαις,in Μέλη.
μελίβοιμος,in c. 285
μελιγανὴς,cum μελιγηδὴς.
μελιγηδὴς,in com.ex Γηθέω 315
μελιγηρὺς,in c.ex Γῆρυς 316
μελιγλωσσος,in com. ex Γλῶσσα. 328
μελίδιπτος,in c.ex Δῶπος 429
μελίζω,in Μέλος.
μελίζωρος,in c. ex ζωὸς 588
μελίηδὴς,in c. ex Ἡδὺς 595
μελίθρεπτος, in com. ex θρεπτὸς. 1659
μελίθρους,in com.ex Θρέω 647
μελίκνητος,cum d.in comp.ex Κνήθω 785
μελίκομπος,in com. 836
μελικὸς, in Μέλος carmen 1029
μελίκρατον, in c. in κρέω, ſyncopen paſſo 772
μελίλωτος,&c.in Λωτὸς 987
μελίμηλον,in com. 1045
μελίνεος, vitis ſpecies. Heſych. 1029
μελίνη,in Μέλι 1029
μελίπεκτον, in comp. ex πεκτὸς. 1302

μελίπνους, in com. ex πνοὴ 1345
μελίῤῥυτος, in c. in ῥυτὸς 1425
μελίσμα, cum d. 1029
μελισσόβοτος, in c. fine pr. 1507
ΜΕΛΙΣΣΑ 1028
μελισσοβότανον, & μελισσόβοτος in com. ex βοτὸς 282
μελισσοκόμος, in comp. ex Κομέω. 832
μελισσοτρόφος 1660
μελισσόφυλλον 1772
μελισσόφυλλον 1028
μελισσῶν
μελισσογονίς, in c. 1514
μελίτιτται, μελίσσιον, & μελιτῶν, in Μέλι.
μελιτταιοτρόφος, in c. ex Η῾μερο- 606
μελιτηρέσ, μελίπνους, μελιτήτης, μελετῆσες, in Μέλι 1027
μελιτοπόλης, cum d. 1410
μελιτοτρόφος, cum d. 503
μελιτώσης, in μελιτόεις 1027
μελιτώτης, μελιτώδης, μελίτωμα, in Μέλι ibid.
μέλιτται, in Μέλισσα.
Μελιτηΐδης, in Μέλισσα.
μελίφθογγος, in com. ex φθόγγος. 1743
μελίφρων 1763
μελίφυλλον, in μελισσόφυλλον.
μελίφυτος, in c. 1773
μελίχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
μελίχρους 1828
μελιχρώς, in Μέλι 1027
μελιχρόω, μελιχρὼς, in μελίχρους.
μελλέπτης, ἐν πόσι 1310
μελλόστομος, in com ex Πτύῤῥω. 1391
μελόφρων, in ἔφρην 591
μέλπομαι, μέλπνιστὴ, μελλιστὸς, μελλητὸς, μελλησπεὸς, in Μέλλω.
μελλόφρων, in ἔφρην 672
μελλόχαιρος, in com. ex Γαμέω 298
μελλόγαμος, in com. ex Γάμος 299
μελλοθάνατος, in c. ex Θάνατος. 642
μελλονικίαν, Niciæ modo cunctari. Aristoph. in Avib.
μελλουύμφη, μελλουύμφιος, in c. 1114
μελλόπαις, in com. ex Παῖς 1236
ΜΕ῾ΛΛΩ, cum d. 1028
μελοκοπαϊδα in com. ex κοπὴ 845
μελοσπόδι 1352
ΜΕ῾ΛΟΣ 1029
μελυεὶς, esse dicitur locusta frumentum arrodens.
ΜΕ῾ΛΠΩ, cum d. 1028
μεμύκησιν, in Μέλι, catmen.
μελωδὸς, cum d. 55
μέμβλεται, in Μέλει 1025
μεμιλιωμένως, in Μιλῶσ 1048
μεμιμημένος in Μίμημα 1053
ΜΕ῾ΜΝΟΝΕΣ 1030
ΜΕΜ῾ΦΟΜΑΙ, cum d. in c. ex μοίρα 1023
μέμφομαι, in Μέμφομαι.
ΜΕ῾Ν, 1031
ΜΕ῾ΝΔΗΣ, cum d. ibid.
μένανον, in Μένω.
μενεδήϊος, in com. ex δῆϊος 353
μενέκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
μενεπτόλεμος, in com. 1358
μενέτης, in Μένω.
μενεχάρμης, μενέχαρμος, in c. fine præp. 1788
μενοῤῥαής, cum d. in comp. ex Ῥήγω. 637
μενοεικὴς, in com. ex Εἴκω, similis sum 450
μενοίνιον, cum d. in Μένω.
μενόλιθον, in com. ex ὀλιὴ 477
ΜΕ῾ΝΟΣ, cum d. 1031
ΜΕ῾ΝΩ, cum d. 1032
μεσήμερος, cum d. 201
ΜΕΡΔΩ 1034
μεσηρέφης, in c. 192
μεσίζω, μεσιάκης, in μέσος.
ΜΕ῾ΣΙΜΝΑ, cum d. 1034
μεσιμβρινὸν 1631
μεσιμνοεργὸς, cum d. in c. ex Φέρω 1767
μεσὴς, μεσισμὸς, μεσιτὴς, μεσιτὼδες, in μέσος.
ΜΕΡ ΜΑΙ ΡΩ, cum d. 1033
ΜΕ῾ΡΜΙΣ ibid.
μεσοπῖδα, in μέσος.
μεσοπόλιον, in μέσος 1019
μέσος, in μέσω 1232
μέσσος, cum μεσύλιον 281
μεσυβῶν ibid.
μεσόζυγκλον, in c. ex Κύων 903
μεσόκιονον, in c. ex Κύων 903
μεσόκιλον, in Κῶλον, intestinum 905
μεσολαβέω, cum d. in com. ex λαβὴ 924
μεσόλαβον ibid.
μεσόλυκος, in c. ex λευκὸς 960
μεσομήκεια, in c. ex Μηκὴς 1049
μεσόφαλλος, cum d. in c. 1162
μεσοναῦται & μεσόπεοι, in compos. 1087
μεσονύκτιος, in c. tetrinentib: νυκτ. 1115
μεσοπαγὲς, in c. ex ἔπω 1302
μεσοπαλὸς, in com. 1241
μεσοσκιὰ, in Πέρσαι 1295
μεσοπλεύρος, & μεσοπλεύος, in c. 1332
μεσόπορος 1269
μεσόπυον, in c. ex πυκνὸς 1481
μεσοπύρινος, in com. ex Πῦρ 1407
μεσοπώρεω, in c. 1186
μεσόριον, cum μεσόριος.
μεσόρμιος, cum d. in c. 1255
μεσοτοιχία, in c. ex Πέθω 1201
μεσοτρὰ, in c. 1266
μεσοτύμπανον, cum d. 1279
μεσοτυπὼν, in Πεσὼν 1296
μεσοτυπέω, cum d. in c. ex Πυπέω 1323
μεσοτυπὼν 1315
μεσοφάρυγξ, cum d. 1323
μεσοφρὼν, cum d. 1343
μεσοφρὼν, in c. ex Ποινὴ 1357
μεσοφρὼν, in μεταφρένον.
μεσοφρύνιον, in com. ex ὀφρὺς 1407
μεσόφυλλον, in 188
μεσόφυλλος 1423
μεσοφυτεύω μεταφύτευω, in com. ex Φύω 1434
μεσοφύτιον, in μεταφύω.
μεσοφυτίζω, in c. ex Φύω 1438
μεσοφυλὴς, cum d. in c. ex Λέσχη 519
μεσόφρων, μεταφρένιον, μέταφρις, in μέσος 81
μεσοχάραξ, in c. ex Σκηνὴ 1468
μεσοχάζω 1479
μεσοχὴ, in Μέσος 1036
μεσοχρὼς, μεταχρὼς, in μέσος 702
μεσοχόλιον, in c. ex Στεῖχω 1519
μεσοχώνιον, in com. ex πραγ. 1522
μεσοχόρτιον, in c. ex χόρτος 1526
μεσόω, in c. ex στέγος 1529
μεσοτοιχίον, in c. ex στοιχεῖον ibid.
μεσοτοιχίζω, cum μεταστεῖχω.
μεσοτοιχίον, in dec. 1258
μεσοτοῖχος, cum d. 1546
μεσοτοῖχος, cum d. in συνείνω. 672
μεσοτοιχίζω, cum d. in c. ex σχῖνος 550
μεσοτρόπιον 1582
μεσοτρόπιον 1624
μεσοτρόπιον 1654
μεσοτρόπιον 1658
μεσοτρόπιον 1664
μεσοτρόπιον, μεσότροπον, in μεταστρόφω.
μεσοτρόφιος, in μεταθρέφω.
μεσοτρόφος, cum d. in c. cum pr. 1738
μεσοτρόφος 1763
μεσοτρόφος, in c. ex Φύω 1778
μεσοτρύτιον, cum d. in c. ex φυτεύω 1780
μεσοφαὴς, cum d. 1782
μεσοφαὴς, in com. ex Φάος 1799
μεσοφορὸς, in com. ex Φέρω 1802
μεσοφορὸς ibid.
μεσοφόρος, cum d. 1807
μεσοφόρος, in c. ex Χθὼν 1811
μεσόφρυον, in comp. ex Χοῖρος 1816
μεσόφρυς, in c. 1819
μεσόφρυς, in c. ex Αἴτιος 1828
μεσόφρυς, cum d. 1833
μεσοφυΐσω, in c. ex Ψαίρω 1838
μεσοφυΐζω, cum d. 1841
μεσοφυΐσω, in ἐγγείφω 1336
μεσόφυτος, in comp. ex Ἐ῾πω, dico 493
μέσσυμι 570. & 574
μεσσυφλώω, in εἰσφλώω 428
μεσσοβαίνω, in ἐκβαίνω 232
μεσσοβιβάζω, in ἐκβιβάζω 237
μεσσοδίδυμι, in ἐκδίδυμι 399
μεσσοκλύω, in ἐκκλύω 430
μεσσοβαίνω, in ἐμβαίνω 233
μεσσόφυτος, in ἐμφύω 1777
μεσσοψυχρὸς, cum d. in ἐμψυχρὸν 1844
μεσσωσμάτωσις, in ἐνσώματον 1273
μεσσοπιῶ, cum d. in πεσσοπιῶ 1353
μεσσόφασις, in ἐξαύσιμον 695
μεσσοφαντέω, in ἐξαντλέω 167
μεσσόφατος, in c. ex Ἐ῾τερος 530
μεσσόπεπτα, in ἔπεπτα 462
μεσσόφυω, in c. ex ἐφύω 495
μεσσόχρωμα, in c. ex Εὔχρωμα 522
μεσσόχρως, in c. ex Εὔχρως 551
μεσσοφύζω, cum d. in Μεσσόφυτος.
μεσσοφύτευμα, in c. ex Πῦρος 1407
μεσσόφυτος, in c. 188
μεσσόφυτος 1423
μεσσόπτυξα μεταφέρω, in com. ex Πίπτω 1434
μεσσόπτυξις, in μεταῤῥέω.
μεσσοῤῥαίζω, in c. 1438
μεσσοπλέκης, cum d. in c. ex Λέσχη 519
μεσσοῤῥαφὴς, μεταῤῥαφὴς, μέσσαρις, in μέσος 81
μεσσοῤῥαφὸς, in c. ex Σκηνὴ 1468
μεσσοῤῥάζω 1479
μεσσοῤῥυος, in Μέσος 1036
μεσσοῤῥωπὸς, in μεσῤῥωπὸς 702
μεσσόσιον, in c. ex Στεῖχω 1519
μεσσόσιος, in com. ex πραγ. 1522
μεσσόσιον, in c. ex σέσιον 1526
μεσσόσιος, in c. ex σεσίος 1529
μεσσοσίζω, cum μεταστεῖχω.
μεσσοσιδήριος, in dec. 1258
μεσσόσηλον, cum d. 1546
μεσσοσύγκλινος, cum d. in συγκλίνω. 672
μεσσοσύμπλεγμα, cum d. in c. ex σχῖνος 550
μεσσοσύμπλεγμα 1582
μεσσοσύμπλεγμα 1624
μεσσοσύμπλεγμα 1654
μεσσοσύμπλεγμα 1658
μεσσοσύμπλεγμα 1664
μεσσοσύμπλεγμα, μεσσόσυρτον, in μεταστρόφω.
μεσσοσφαίρωμα, in μεσαζέγκω.
μεσσόσωμα, cum d. in c. ex τύπτω 1602
μεσσόσωμος, in c. ex Αὐξάνω 216
μεσσόσωμος, in c. ex Αὔξειον 221
μεσσόσωμος, idem quod αὐτόσωμος.
μεσσοσώρης, in c. ex Αὐχμὸς 223
μεσσόσωρον 1730
μεσσόσωρος 1717
μεσσόσωρος, &c. in μεταφέρω.
μεσσοσφίγγω, cum d. in c. cum pr. 1738
μεσσόσφυον 1763
μεσσοσφυὴς, in c. ex Φύω 1778
μεσσοσφυτεύω, cum d. in c. ex φυτεύω 1780
μεσσοφαὴς, cum d. 1782
μεσσοφαὴς, in com. ex Φάος 1799
μεσσοφορὸς, in com. ex Φέρω 1802
μεσσόφορος ibid.
μεσσόφορος, cum d. 1807
μεσσόφορος, in c. ex Χθὼν 1811
μεσσόφορον, in comp. ex Χοῖρος 1816
μεσσόφυτος, in c. 1819
μεσσόφυτος, in c. ex Αἴτιος 1828
μεσσόφυτος, cum d. 1833
μεσσόφυτος, in c. ex Ψαίρω 1838
μεσσόφυτος, cum d. in c. 1841
μεσσόφυτος, in ἐγγείφω 336
μεσσόφυτος, in comp. ex Ἐ῾πω, dico 493
μέσσυμι 570. & 574
μεσσόφυω, in εἰσφλώω 428
μεσσοβαίνω, in ἐκβαίνω 232
μεσσοβιβάζω, in ἐκβιβάζω 237
μεσσοδίδυμι, in ἐκδίδυμι 399
μεσσόκλύω, in ἐκκλύω 430
μεσσόφυτος, in ἐμφύω 233
μεσσόφυτος, in ἐμψυχρὸν 1777
μεσσόφυτος, cum d. in ἐμψυχρὸν 1844
μεσσωσμάτωσις, in ἐνσώματον 1273
μεσσόφασις, in ἐξαύσιμον 695
μεσσόφαντέω, in ἐξαντλέω 167
μεσσόφατος, in c. ex Ἐ῾τερος 530
μεσσόπεπτα, in ἔπεπτα 462
μεσσόφυω, in c. ex ἐφύω 495
μεσσόχρωμα, in c. ex Εὔχρωμα 522
μεσσόχρως, in c. ex Εὔχρως 551
μεσσόφυζω, cum d. in Μεσσόφυτος.
μεσσόφυ

μωνύω, μίνυω Ion. ΜΙΝΥΣ 1057
μινυωδής, cum d. ibid.
μινυώδη, in c. 1852
μιξαυδεία, &c. in c. ex Αἰδεσ 67
μιξβάλλωσ, quialtero tantum parente Græci sunt.
μιξιβαμβη, in c. ex Ι'άμβ 666
μιξοβάρβαρ, in c. ex Βάρβαρ 255
μιξόσβος, cum d. 1130
μιξόσπρ, in c. ex Σπέρ 636
μιξόδεξι, in c. 649
μιξοστίχια, in c. ex Οἰστάω 1148
μιξοπάσσυρ, in c. 1244
μιξοπίλη, in c. ex Πολιδς 1361
μιξόφρυς, in c. ex Ο'φρῦς 1228
μναμαδία, in c. ex Α'χαδς 4
μναιάδελφ, cum d. in c. ex Α'δελφὸς 49
μναιάλληλοι, cum d. in c. ex ἀλλήλων 128
μναιάφρων, cum d. in c. ex Α'φρων 162
μναγάνακα, in c. ex Α'χος 13
μναγγεῖα, in μίσγω.
μναγωγός, in c. fine pr. 1092
μίσγω, in Μίγνυμι 1054
μναέω, μίσημαι, in Μῖσ.
μναηπζω, μνησπῶ, in μνάω.
μναῖον, in Μνᾶσ.
μναπαιδεύτης, & μναπαιδεία. in ἀπαιδεύω 398
μναφανεύω, cum d. in com. ex Α'φανυμι 191
μναδοδοῖα, in c. ex δόσις 400
μίδω, in Μνάω.
μναδώτης, cum d. in com. ex δότης 401
ΜΙΣΘΟΣ 1057
μισθόφ, cum d. 1736
μισθώω, cum d. in Μισθός.
μίσχελλ, cum μίσχοι 1058
μισοβάρβαρ, in c. ex Βάρβαρ 255
μισοβασιλ's, in com. ex Βασιλὰς 258
μισογωνία, &c. in c. ex Γωνὶ 346
μισοδήμος, in c. ex Δῆμος 391
μισοδηκος 404
μισόδ, in c. 628
μισόκαλ, in Καλὸς 734
μισολόγ, cum d. 942
μισόνηθ, in c. ex Νοῦ 1105
μισόξεν, in c. fine pr. 1120
μισοπαῖς, in c. ex Παῖς 1236
μισόπολις, in c. ex Πόλις 1362
μισοπόνηκ, in c. fine pr. 1285
μισοπόνηρ, cum d. in c. ex πονηρὸς. 1366
μισοπρωτίζω, in c. 1377
μισοπρωτίμων, in com. ex πρῶτος 1377
μισοπώων, in c. ex Πώων 1408
ΜΙΣΟΣ 1058
μισοσοφ, in c. ex Σοφὸς 1497
μισοτελ, cum d. in c. ex τέλειον 1632
μισοτίμων, in c. in Τίμων 1583
μισοφιλολόγ, in φιλολόγος 944
μισόφιλ, in c. 1748
μισόφευνης, in c. ex Φίλυνις 1767
μισόχρης, in c. fine pr. 1821
μισόχειρ, in c. ex Χεῖρ 1826
μισύλλ in Μισύλλων.
ΜΙΣΤΎΛΛΩ 1059
ΜΙ'ΣΤ ibid.
ΜΙ'ΣΧΟΣ ibid.
μιτροβάφ, in c. fine pr. 1418
ΜΙ'ΤΟΣ, cum d. 1059
ΜΙ'ΤΡΑ ibid
μιλεσχύω. Hesychio est squama aurea quæ in fronte gestatur.
μιτρών 1812
μιτρών, in Μίτρα.
ΜΙ'ΤΤΑΟΣ 1059
ΜΙ'ΤΥΣ ibid.
¶ΜΝ Α'., cum d. 1060
ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, & μνάω ibid.
ΜΝΑΣΙ'ΩΝ 1063
μνέα μνῆα, cum d. in Μνάομαι.
μνησπόθ, in c. 628
μνησίκακος, cum d. in c. 726
μνῆσις, in Μνάομαι
μνησιχάρη, in c. fine pr. 1788
μνησόω, cum d. μνησηῖς, cum d. in Μνάομαι, ambio.
μνήστις, in Μνάομαι 1061
μνησθ's, μνησθὸς in Μνάομαι, ambio.
μνήστρη, in Μνάομαι 1061. & in Μνάομαι, ambio
ΜΝΙ'ΟΝ, cum d. 1063
ΜΝΟΥ Σ ibid.
μνόομαι, in Μνάομαι.
¶ ΜΟΓΓΟΣ 1063
μογιλάλ, cum d. in c. ex λαλὸς 915
ΜΟ'ΓΟΣ, cum d. 1063
μογοστόν, cum d. 1631
ΜΟ'ΔΙΟΣ 1063
ΜΟ'ΘΑΞ ibid.
ΜΟ'ΘΟΣ 1064
μοῦσα, ἡ, ἰσχυρὸς manubrium. Hesych.
μοῦσαι, cum d. in Μόσαξ.
μοῖσι, in Μείρω 1020
μοιρηγέτης 42
μοιραῖ, μοιρεῖσα, cum μοῖρα.
μοιρηγενὴς 304
μοιρίδιος, cum μοῖρα.
μοιρόομαι, cum d. in com. ex Α'ρνυμι 912
μοιρόδικος. 382
μοιρολατέω, & μοιρολογέω, in c. ex λάτρ 912
μοιρολογία 23
ΜΟΙΧΟ Σ. cum d. 1064
ΜΟΛΓΟ'Σ, cum d. ibid
ΜΟΛΕ'Ω, cum d. ibid.
μολιβαχθής in c. ex Α'χθος 227
ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, cum d. 1065
μολιβδοχαής 1708
μολιβδοχέω. 1809
μολίβδυχος, &c. 1828
μόλις, in Μόλ.
μολίσκω, in Μολέω.
ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ 1065
ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ ibid.
ΜΟ'ΛΟΣ ibid.
ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, cum d. ibid
μολυκειός, in c. ex Οὐδεὶς, & Οὐδεὶς 1220
μολόχη & μολοχίτης λίθ, in μαλάχη 995
μολπὴ cum d. in Μέλπω 1030
μολυβδαινα, &c. in Μόλιβδ.
ΜΟΛΥ'ΝΩ, cum d. 1065
μόλω, in Μολέω.
μομφὴ, in Μέμφομαι 1030
μονωδικὸς, cum d. μονάφω, cum d. in Μον.
μονάκανθ, in c. ex Α'κανθα 92
μονάμπυκος πῶλος, in c. 143
μοναυλέω 156
μόνασσ à Pæonibus dicitur ὁ βοναιος, bonasus. Aristotel. hist. an. l. 9 c. 45.
μοναρχ, cum d. 201
μονάς, μοναστικὸς. & in Μίν.
μόναυλ, cum d. in 218. & 219.
μοναχὸς, cum d. in Μόν.
μονὴ, in Μένω 1033
μονήμερ, cum d. in c. ex Η'μέρα 605
μονήρης in Μόν. At μονῆρες, in in c. ὕρης. 512
μονῖας, in Μόν.
μόνιμ, cum μονὴ
μόνις, in Μόν.
μόνιππ, in c. ex Ι'ππος 686
μονοβαμων, unicum incessum habens. De metro dicitur in ovo. Rhodii Simmiæ.
μονόβαμ, in c. ex Γάμ 299
μονοζωὴς 304
μονόχαιτ, in c. ex Γλῶσ 325
μονοχιτώνισες 322
μονόχειρ, in c. ex χειρ 1710
μονοδέκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt: unoculus. Euripid. in Cyclop. 1185
μονόδους, in c. 1132
μονοειδὴς, in c. ex εἶδ 447
μονοειμων, in c. ex εἷμα 562
μονοζυγὴς & μοιβόζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
μονοιμερ, in μονήμερ.
μονοῦρ, in c. ex Οὐρὰ 659
μονόχαμαιτος, in comp. ex χαμαὶ 740
μονόκαυλ, in c. ex Καυλὸς 757
μονοκέρατ & μονοκερως, in c. 774
μονόκλαυτος, in c. ex Κλαίω 798
μονοκλινόμ, in κλινόμ 1090
μονοκόιλ, in c. ex Κοιλία 817
μονοκότυλ, in c. ex Κότυλ 837
μονοκότυλ, in c. ex Κοτ'λη 856
μονοκ ράτ 864
μονοκρηπὶς, in c. ex Κρηπὶς 868
μονόκρατος, in c. ex Κρᾶτ, fine præp. 877
μονόκωλ, in c. ex Κῶλον 905
μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens. Eurip. in Helena. 909
μονολεχὴς, in c. ex λέχ 949
μονολίθατος, in c. ex λίθ 923
μονόλιθος, in c. ex Λίθος 967
μονόλοπος, in c. ex Λέπω 958
μονομάχ, cum d. 1013
μονομερὴς, εἶδ. in c. ex μέρ 1021
μονόμετρος, in c. ex Μέτρ 1059
μονόμματος, in c. ex ὄμμα 1179
μόνος, in Μόν.
μονοτὺ, μονοτὰν, μονοτυχὲ, in μόνον.
μονόζυξ, in c. habentib. ξ 1122
μονόξυλ, in c. ex Ξύλον 1124
μονόφθ, in c. ex σῶμα. 572
μονοπάτεια 1250
μονόπαις, in c. ex Παῖς 1236
μονοπάπυρ, in c. ex Πατέω 1252
μονοπέδιλ, in c. ex Πέδιλον 1257
μονοπέτεγος λύκοι, in c. 1266
μονόπτερ, in c. 1287
μονόπ, in c. ex Πῆχυ 1305
μονοπέδιον 1372
μονοσαγματέω, in c. ex πέσγμα 1377
μονοπέσσοπες, cum d. in dec. 1183
μονόπτερ, in c. fine pr. 1393
μονοπώλης, cum d. 1410
μονοπώλ, in c. ex Πῶλ 1412
μονόρρις, in c. 1432
μόνορχις, in c. 1206
ΜΟ'ΝΟΣ 1065
μονοφίλλη, clara stella quæ in hyadibus. Hesych.
μονόστ, cum d. in c. 1465
μονοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
μονόσκιπ, in σκῆπτον 1482
μονοσελὴς & μονοσέλεσρος, in c. ex Στέλεχος 1520
μονόσ, in c. ex Ο'σίον 1213
μονόστιχος, in c. ex στιχ 1519
μονόστολ, in c. ex στολ 1522
μονόσωμ, in μόνος. 1537
μόνος, in μονόστ.
μονοσφάβδ ὄχ. Hesych. ἡμίονος μονόσφυρ, in c. ex σφυρὸν 1548
μονοσυλλαβ, cum dec. ex συλλαμβάνω 922
μονότεκν, in c. ex τέκνον 1631
μονότοκος ibid.
μονοτρόπ, in c. ex τρόπος 1648
μονόζωπος, in c. ex ζωὴ 1660
μονοφθ, cum d. 1660
μονοφαγία, in c. ex φάγος 1702
μονόφθαλμ, in c. ex ὀφθαλμὸς 1759
μονόφθογγ, in c. ex φθόγγος 1743
μονόφυὴς 1774
μονόχρων, in c. ex χρῶμ 1818
μονόω, in Μόνος.
μονωνύχ, cum d.
μοσσύνοικος, cum d. in c. ex Ο'ικὸς 1169
μόσσυνος, μόσσυνες μονόπυρ, in Μόσσ. 1216
μόσχ, in μόσχος.
ΜΟΡΕ'Α 1067
μορέα, cum d. in μόρος.
μόσιμος, μόσιον, μόσιος, μοσὶς in μόρος.
μορμολύκειον, μορμολύσσω, in Μορμώ.
μορμορωπὸς, cum μορμορωπὶς.
μορμολύζω, μορμύρω, ΜΟΡΜΥ'ΡΩ 1067
μορμυρωπὶς, cum μορμορωπὸς.
ΜΟΡΟΣ 1071
ΜΤΑΔ'Ν ibid.
ΜΥΕΙΟ'Σ, cum d. ibid.
ΜΥΕ'Ω, cum d. 1072
μυζάω, μυζέω, in Μύζω fugo 1072
μυζευὶς, in c. ex Οὐσὶ 1220
ΜΥ'ΖΩ 1072
μύκαμμύκισις, in Μύκαω.
μύκαιον 1074
μύκηρ, factionum duces. Hesyc.
μῦθος, cum d. in Μῦθος, fabula.
μυθήτ, μυθητὴς, in μυθόομαι.
μυθέω, in Μῦθ, verbum.
μυθικὸς, in Μῦθ, fabula.
μυθοφόρ 341
μυθώδης, cum d. 942
μυκτικὸς, cum d. in c. fine præp. 1323
μυλαυλὶς, cum d. 1352
ΜΥ'ΘΟΣ 1073
μυθώδης, in Μῦθ fabula.
ΜΥ'ΤΑ 1074
μυόεσσ, cum μυόεις.
μυῖαρα, factionum duces. Hesyc.
μῦθος, cum d. in Μῦθος, fabula.
μυῖθρ, in μυθόομαι.
μυῖθ, in Μῦθ, verbum.
μυῖκος, in Μῦθ, fabula.
μυῖσσ 1772
μυιόφυλλ 341
μυιόφων, λῆμος, populus infinitas voces edens: vel infinitis linguis loquens. Epigr.
μυείς, μύσημα, μυσικὸς, in Μύσ.
μυελοβόλ, cum d. 1067
μυελόεις, in c. 1132
μυριόλεκτ, millies dictus.
μυεύσις, in c. 1087
μυεῖτεκρ, in c. ex Νεκρὸς 1088
μυεπλάσιος, in Μύειο.
μυεπλήθης, in c. ex πλήθω 1331
μυεύσις 1372
ΜΥ'ΡΙΟΣ, cum d. 1076
μυριοκηφίων, in c. ex μέσιον 1022
μυεώ, χει, in c. ex τεῦχος 1613
μυριόπους, in Μύριοι.
μυριοτόκ 1737
μυριόρους, in c. ex Φόρτος 1757
μυριοφυλλὸς 1772
μυριόφων, λῆμος, populus infinitas voces edens: vel infinitis linguis loquens. Epigr.
μυείς, μύσημα, μυσικὸς, in Μύσ.
μυριόλεκτ, millies dictus.
μυεύσις, in c. 1087
μυεῖτεκρ, in c. ex Νεκρὸς 1088
μυεπλάσιος, in Μύειο.
μυεπλήθης, in c. ex πλήθω 1331
μυεύσις 1372
ΜΥ'ΡΙΟΣ, cum d. 1076
μυριοκηφίων, in c. ex μέσιον 1022
μυεώ, χει, in c. ex τεῦχος 1613
μυριόπους, in Μύριοι.
μυριοτόκ 1737
μυριόρους, in c. ex Φόρτος 1757
μυριοφυλλὸς 1772
μυριόφων, λῆμος, populus infinitas voces edens: vel infinitis linguis loquens. Epigr.
μυείς, μύσημα, μυσικὸς, in Μύσ.
μυελόεις, in c. 1132

νεκρολογέω 40
νεκρικὸς, in Νεκρός
νεκροσκῴ, in c. ex Βοσκέω 275
νεκροστέγνων, in c. ex prima perf. præt. 382
νεκρουδὲκ ibid
νεκροκόσμεω, in c. ex Κοσμέω 854
νεκρομαντεῖον, & νεκρομαντεία, in c. 1001
νεκροπέρνα, in c. ex πέρνημι 1292
νεκροπομπὸς, in c. fine pr. 1281
ΝΕΚΡΟΣ, cum d. 1088
νεκροστόλος, cum d. in c. ex στέλλω 1522
νεκροστύλη, cum d. 1555
νεκροτόφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 620
νεκροτόφος 1737
νεκρόω, νεκρώσις, νέκρωσις, in Νεκρός.
ΝΕΚΤΑΡ, cum d. 1088
νεκταρόεις, in c. 1514
ΝΕΚΥΔΑΛΟΣ. 1088
νεκυηρός 42
νεκυία, in Νεκρός.
νεκυόμαντις, cum d. in c. 1001
νεκυομαντῶ, in c. ex σῶ 1453
νεκυοστόλος, cum νεκροστόλος.
νέκυς, νεκύσιον, in Νεκρός
νεμέθω, in Νέμω, pasco. 1091
ΝΕΜΕΣΑ Ω, cum d. 1088
νεμέτωρ, νέμεσις, νεμητὴς, νέμομαι, in Νέμω, distribuo.
νέμω, in Νέμω pasco.
ΝΕΜΩ 1089
ΝΕΝΗΛΟΣ 1093
ΝΕ'ΝΝΟΣ ibidem.
νεοαλλὴς, in c. ex Ἀλλέω 110
νεοαρδὴς, in c. ex Ἄρδω 184
νεοδαὲς Λτην, in Βάλλω 260
νεόζλας, in c. ex βλάσω 268
νεοζόος, in c. ex Βοσκέω 275
νεοζυὲς, in c. fine pr. 292
νεόζυγος, in c. ex Γαμὸς 299
νεοηδὴς 304
νεοηλιβὲς, &c. ibid
νεόηλυς, in c. ex Γλυκὺς 325
νεοηνὲς, & νεοηνὸς 309
νεοηγεσία, in c. ex χειροτὲς 339
νεόζυγος, in c. ex Γόος 344
νεογωνὶς, in c. ex Γωνὴ 346
νεοδεμὴς, in c. ex Δέμω 391
νεόδιστος, in c. ex δρτὸς 275
νεοδίωκτες γάμοι, & νεόδιωκτος κόρη, in c. ex Δικάω. 356. vide & in com. ex præterito syncopen passo 370
νεόδορος, in c. ex δορέω. 575
νεόδρεπτος, in c. ex Δρέπω 423
νεοεργὴς 504
νεόζυγος, cum d. in c. ex ζυγὸς. 581
νεοθαλὴς, in c. 618
νεοθρεὴς, in c. definentibus in ων 641
νεοθρυὴς, in c. ex Θρύω 633
νεοθηλὴς, in νεοθαλὴς.
νεοθλασὴς, in c. ex Θλάω 640
νεόθρεπτος, in c. 1661
νεόδυτος, in c. ex Θύω, macto. 662
νεοὴς, in Νέος, juvenis.
νέοικος 1142
νεοκατάστατος, in καθίστημι 702
νεοκτίστης, in κατασκεύω 1826
νεοκέλευστος, in κάτοικος 1141
νεόκμητος, νεόκμητος, in c. ex præter pass. 724
νεοκνησὴς, in c. ex Κνάω, mœror 781
νεόκλαστος, in c. ex Κλάω 811
νεοκμὴς, &c. in c. definentibus in κμὴς 739
νεοκόπος, in c. ex κοπὴ 845
νεόκτιστος, & νεοκτίστος, in c. ex κτίσω 772
νεόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 886
νεολαία, in Νέος.
νεολαία, &c. in c. ex ὁλκὴ 477
νεόλαστος, in c. fine pr. 975
νέμμων, in Νέω.
νεόμμων, in c. ex Μίω 1048
νεομμία, in c. ex Μίω. & in c. ex Μίωμι 1048
νέος, in Νέος, Novus.
νεόπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1114
νεοπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1302
νεοπειθὴς, in c. in πειθὼ 1262
νεόπεστος, in c. in πεσὸς 1302
νεοπρεπὴς, in c. 1282
νεόπηγος, in c. ex πέπηγα 1302
νεόπηκτος, in c. ex πηκτὸς ibid
νεοπλεκὴς, in c. in πλεκὼ 1328
νεόπλαστος, in c. ex Πλάσσω 1440
νεόπλωτος, & νεόπλυτος, in c. fine pr. 1341
νεοπολίτας, in c. ex πολίτης 1362
νεοπρεπὴς, in c. 1380
νεόπρεπος, in c. 1384
νεόπρηστος, in c. ex Πρήθω 1416
νέοστος, in c. in ὀΐστος 1208
ΝΕ'ΟΣ 1093
νεοσπάραστος, in c. ex Σπαράσσω 1499
νεοστάς, in c. fine pr. 1503
νεοστοπία 1352
ΝΕΟΣΣΟΣ, cum d. 1095
νεοστοσφόρος 1660
νεόστους, ὁ νεοσσὸς ὄρνιθος. Hesych. comp. ex σὺς seu σεία.
νεοστρὸφὴς, in c. definentibus in φὴς 709
νεόστροφος, in c. ex στροφὴ 1548
νεοσύλλεκτος, in συλλέγω 934
νεοσύστατος, in συνίστημι 707
νεοσφαγὴς, in c. ex Σφαγὴ 1561
νεόσφακτος ibid.
νεοτελὴς 1599
νεοτρυχὴς, in c. ex τεῦχος 1613
νεότευκτος, in c. ex τευκτὸς ibid.
νεότης, cum d. in Νέος.
νεοτμητος, in c. ex τμητὸς 1607
νεοτόκος 1631
νεοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
νεοτρεφὴς, in c. fine pr. 1671
νεότροπος, in c. 1637
νεοπλόω, cum d. νεόπλοιος, νεόπλους in Νέος.
νεοτρόφεια, cum νεοσσοτροφεῖον.
νεοφεγγὴς, in c. ex Οὐ, & Φέγγος, ventus secundus 1222
νεόκτατος, in c. ex Οὐτάω 1225
νεοφοίτης, in c. ex ῥέω 1774
νεοφόβητος, in φόβη 1743
νεόφοιτος 1723
νεόφυὴς 1779
νεόφυτος 1780
νεοχαρακτὴς, in com. ex χαράσσω 1794
νεόχμὸς, cum d. νεόω, in νέος, novus 1094
νέπας 1372
νεῦθε, cum d. in Ἐγὲ 495
νεῦμα, in Νεύω
νεῦρα, νευρικὰ φάρμακα, νευρῶν, νευρὶς, &c. in Νεῦρον.
νευροβατὴς, in c. in βάτης 236
νευρόχαλὸς, in com. ex Καυλὸς 757
νευροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
νευρολέων, in c. ex λαὸς 916
νευρομήτρα, in c. ex μήτρα 1050
ΝΕΥΤΡΟΝ 1096
νεύρραφος, cum d. 1418
νευροσπαδὴς, νευροσπάσαι, &c. in c. fine pr. 1503
νευροτενὴς, in c. ex τενὴς 1592
νευρότμητος, in c. 1637
νεύω, in Νεῦρον.
νεφῶν, νεφώεις: in Νεῦρος.
νεφεσχεφὴς, in com. ex χέω. ῥος.
ΝΕΩ, cum d. 1096. & in Νέω. nato.
νεφέλη, in Νέφος.
νεφελιηγερέτης, in c. ab ἠγερέομαι 11, & in c. ex Ἐγείρω 437
νεφελοκῴης 304
νεφελοσκεπὴς, in c. ex Κοπὴ 822
ΝΕ'ΦΩΣ, cum d. 1097
ΝΕΦΡΟΣ, cum d. 1098
ΝΕ'Ω, cum d. ibid. & 1099
νεωκόρος, cum d. in c. ex κόρος, scopæ 848
νεωλεὸς, cum νεολία 477
νέωμα, cum νέος 1094
νεὼς, in Ναῦς 1086
νεώπωλος, in c. 1851
νεωστὸς 1182
νεωστιὸς 1352
νεωστὴς 204
νεωστυχὴς 1204
νέως, νέωσις, in Νέος, novus.
νεώσσονος 1142
νεωσὶ, cum νέως
νέωσσα, cum νεόω.
νεωστεύζω, cum νεοστεύω.
νεωτερεγκόμης, cum d. 1352
νεωτέρως, in Νέος, novus.
νέωτος ibid.
νεωφύλαξ, in ναοφύλαξ.
νεώχερμος, terra recens culta. Hesych.
ΝΗ 1100
ΝΗΓΑΊΕΟΣ ibid.
νήγρετος, in c. ex ἔγρομαι 437
νήδυμος, in com. ex Δωίω, subeo 428
νηδὺς ὡσεὶ 1372
ΝΗΔΥΣ. 1100
νηέω, in Νέω, neo. ibid.
νήθω, in Νέω, neo ibid.
νήϊος, νηΐτης, &c. in Ναῦς.
νηκεφὴς, in c. ex Κέφαλος 776
νήκερος, & νήκερως, in c. 774
νήκεστος, in c. ex Ἀκέομαι 93
νηκτὴς, νηκτικὸς, νηκτὸς, νηκτεὶς, in νήχω
νηλεγὴς, cum d. in ἀνήλεγὴς 110
νηλειὴς, in c. ex Ἔλεος 473
νηλιτόποιος, in c. ex Ποιὴ 1357
νηλεὼς, in νηλὴς.
νήλιθος, in c. ex λιθάνω 960
νηλιπὴς, in Νέω, neo
νήϊος, νηΐτης, &c. in Ναῦς. 776
νήπερος, & νήπερως, in c. 774
νήπιος, in c. ex Ἀκέομαι 93
νηκτὴς, νηκτικὸς, νηκτὸς, νηκτεὶς, in νήχω
νηλεγὴς, cum d. in ἀνήλεγὴς 110
νηλειὴς, in c. ex Ἔλεος 473
νηλιτόποιος, in c. ex Ποιὴ 1357
νηλεὼς, in νηλὴς.
νήλιθος, in c. ex λιθάνω 960
νηλιπὴς, in Νέω, neo
νήπιος, in c. ex Ἔλεος 473
νηλιτὴς, in c. ex Ἀλιτέω 117
νήλυτος, in c. ex Λῦτος 958
νῆμα, cum d. in Νέω, neo.
νημερτὴς, cum d. in c. ex Ἀμαρτάνω 135
νημερτὴς, cum d. in c. 152
νημεὼ, in Νέω, glomero 1100
νῆξις, in νήχω
νηοπόλος 1360
νηοπορέω, in ναυστιβορέω 1269
νηοσσὸς, in c. ex σὸς 1495
νηὸς 557
νηπεκτὴς, in c. ex Πέκω 1263
νηπύλεις, in c. 1277
νηπιάζω, νηπιάζω, cum d. νηπιὴν, in Νήπιος.
νηπενθὴς, cum d. in c. 1282
νηποινότινος, in c. ex ἔκτινα 884
ΝΗΠΙΟΣ, cum d. 1120
νηπιόφρων, qui puerili mente est præditus, qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus.
νηπιοφροσύνη, stultitia qualis est infantis aut pueruli.
νηπύλεκτος, in c. ex Φλεκτὸς 1327
νήποτος, cum d. in com. ex Ποιὴ 1357
νηπύτιος, in Νήπιος.
νηεὶθμος, in c. 188
νήρεσος, in c. 517
ΝΗ'ΡΙΟΝ 1101
νηρίτης, ὁ, nerites: concha quædam natatilis, apud Aristot. de part. animal. lib. 4. & Alcian.
νήριτος, in νήριος.
Νηρίτόφυλλος, multa habens folia. Hesyc.
ΝΗΡΟΣ
νησίον, in Νῆσος. 1101
νῆσις, in Νέω, neo.
νησὶς, in Νῆσος.
ΝΗ'ΣΟΣ, cum d. 1101
ΝΗ'ΣΣΑ, cum d. 1101
νησὰ, in Νῆσος. ibid.
νησιώτης, in νῆσος.
ΝΗ'ΣΤΙΣ, cum d. 1101
νησύδριον, in Νῆσος 1101
νῆτη, in Νέος.
νητὸς, in Νέω, neo 1094
νητρεκὴς, in c. ex Ἀτρεκὴς 214
νῆτρα 1101
νητροφάγος, anates occidens. Aristot. histor. anim. libro 9. c. 33.
νῆῦς, in Ναῦς.
ΝΗ ΦΩ, cum d. 1102
νήχυτος, in c. in χέω 1823
νήχω, in Νέω, nato 1108
νῆψις, in Νήφω.
νηὼ, in νέω, glomero 1100
¶ ΝΙΓΑΛΕΟΣ 1102
νίζω, in Νίπτω.
ΝΙΚΑ Ω, cum d. ibid.
νικηφόρος 1737
νίκος, in Νίκη.
νίμμα, in Νίπτω.
ΝΙ'Ν 1103
ΝΙ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
νίσσομαι, in νέω, co 1039
ΝΙΤΡΟΝ, cum d. 1104
νίσσα, in νιφὰς.
νίφαδρος, in c. ex Ἀγρὸς 183
νιφὰς, in νίφω.
νιφετώδης, & νιφοβλὴς, in c. in βλὴς 251
νιφετὸς, cum d. in νίφω.
νιφόβολος 252
νιφόεις, in νίφω.
νιφοκτύπος, nivis casu resonans. Athen. l. 10. Comp. ex Κτύπος. de quo in Τύπτω.
νίφομαι, in Νίφω.
νιφοστιβὴς, in c. 1517
ΝΙ'ΦΩ 1104
νοέω, νοεῦμαι, cum d. in νόος.
νοθεύω, νοθεῖα, cum d. in νόθος.
νοθαγενὴς, in c. ex Γένος 307
νοθοκαλλοσύνη, in com. ex κάλλος 735
ΝΟ'ΘΟΣ, cum d. 1104
νοῖδιον, in νόος.
νομαδικὸς, νομαδίτης, νομάζω, in Νέμω 1091
νομαδυσικρεῖ, in comp. ex σαίχω 1519
νομάτος, in νέμω. At νόμιμον, in νόμος.
νομαρσία 156
νομεάρχης, cum d. 201
νομεὺς, νομεύω, νομεῖον, cum d. νομὴ, in νέμω 1089. & 1090
νομίζω, νομικὸς, cum d. νόμισμα, cum d. νόμισις, νόμισμα, in νόμος.
νομισματοπωλὴς 1410
νομισθὲω, in νόμος.
νομοφύλαξ 341
νομοδιδάκτης, in c. ex διδακτὸς 396
νομοδιδάσκαλος, in com. ex διδάσκαλος. ibid.
νομοθεσία, in c. ex Θέσις 1628
νομοθέτης, cum d. ibid.
νομοθετικὸς, νομοφυλακὴ, in c. ex Φυλάσσω 1048
νομοτέλεια, in c. fine pr. 1285
νομοτελὴς, cum d. in c. ex Τελὼ 1522
νομὸς, in Νέμω.
ΝΥ'Ν 1114
ΝΥ'Ξ ibid.
ΝΥΌΣ 1115
ΝΥ'ΣΣΩ, cum d. 1116
ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, cum d ibid.
νυσταλογερόμνον, in c. ex Γέρων 313
νυστάζω, in Νύσσω.
νυχθήμερον, in c. ex Ἡμέρα 605
νυχικόφθορος, in c. ex Βορέας 275
νυχὸς, cum d. in Νύξ.
¶ ΝΩΓΑΛΑ, cum d. 1116
νωγέμων, in c. ex Γέρων 313
νωθὴς, in c. 1132
νωλεμὲς, cum d. in c. 1133
ΝΩΘΗ'Σ, cum d. 1116
νωθρωπολογία, in κακολογία 583
νωθρόκαρπος 751
νωπαχενία, in c. ex Κεφαλὴ, fine præp. 780
νωπολογία, in c. ex Κολλύριον 827
νωπεμπορία, in c. ex Βιωτὸς 266
νωπεμπολὴς, in c. fine pr. 1092
νωπεσία 1352
νωπωπεία, in c. ex Πῦρ 1406
ΞΗΡΟΣ 1122
ξηραίνω, in c. 1446
ξηρασία, in ἔπομαι 1117
ξηρασφαγέω, in com. ex γραπτὸς. 339
ξωπαλὴξ 1338
ΝΩ'ΤΟΣ 1117
νωχελὴς, cum d. in c. ex Κέλλω 765
νῶψ 1182

Ξ.

ΞΑΙ'ΝΩ 1117
ξαΐδιας, ξαΐνίζω, ξαράθικος, ξαΐσπον, in Ξαΐνος
ξαπλὴς, in Νύξ.
ξαπλόος, cum d. 1182
ξαπτέραπα, in c. ex Ἐγείρω 437
ξαπτηκτέω ib.
ξαπτὸς, cum d. 1599
ξαπτάρχης, in ἐπάρχω 200
ξαπτεύω, cum d. ξαυκτεύδος, ξαυκτεύς, ξαυκτεῖς, in Νύξ.
ξαπτὸς, cum ξαυκτὸς.
ξαυκὸς, in Νύξ.
ξαυτρέω 18
ξαυτρία, & ξαυκτηγετέω, in ξαυτηγορία.
ξαυτὸς, in c. ex Βίος 265
ξαυτρέμβω 1666
ξαυτραφορία, in c. ex Κόρος 846
ξαυτραφροσύνη 1702
ξαυτραφὴς, in c. ex Λέμπω 927
ξαυτὸς, in c. ex Λόχος, infidiæ 977
ξαυτὸς, in c. fine pr. 1092
ξαυτὸς, in Νύξ.
ξυκτικαγκὴς, in com. ex Πλάζω 1320
ξυκτικαλὴς, in c. 1321
ξυκτιπλὼ 1360
ξυκτιπτὼ 1269
ξυκτιφανὴς 1708
ξυκτόφατος 1709
ξυκτόφοιτις, in c. 1755
ξυκτοφραγία, cum d. 341
ξυκτοβάτης, in c. ex βῆμα 637
ξυκτολέτης, in c. fine pr. 803
ξυκτομαχία 1013
ξυκτοπήγη, &c. in ξυκτοπόγων. 504
ξυκτοπήγος, in com. ex Κόπτω 1770
ξυκτοπὸς 1182
ξυκτὸς, in Νύξ.
ξυλὸς, in Νύμφη.
ΝΥΜΦΗ, cum d. 1113
ξυμφικὸς, cum d. in c. ex Κομέω 832
ξυμφίος, cum d. in Νεοσσὸς 1095
ΝΟΣΤΕΩ, cum d. 1111
ΝΟΣΦΙ, cum d. 1112
νοσφίζω, in Νόσω
ΝΟΤΙΣ, cum d. 1112
ΝΟ'ΤΟΣ, cum d. 1113
νοτόω, cum d. in c. ex Βύω 293
νότισμα, in c. ex θέσις 1628
νοτὸς, cum d. νοβεῖζω, cum d. ibid.
νομὶς, νομιὸν, νομιμάσσω, in νομὸς 1048
νόσσεται, in c. ex Ἀγρὸς 227
νόσσ, in Νόσω.
νοσσὸς, morbos asserens. Epigr.
ΝΥ 1113
νῦμμ, cum d. in Νύσσω.
νυκτάετ, in c. ex Ἀετὸς 59
νυκτικὸς, in Νύξ.
νυκτιλαμπὴς, cum d. 1182
νυκτιπαλὴς, in c. ex Ἐγείρω 437
νυκτιφεγὴς 1b.
νυκτικὸς, cum d. 1599
νυκτιπάρτης, in ἐπόρτης 200
νυκτιφοίτης, in c. ex Βίος 265
νυκτιφύλαξ, & νυκτιφύλαξ, in c. in φύλαξ 1666
νυκτοβάτης, in c. ex Κόρος 846
νυκτοδρομοφορία 1702
νυκτολαμπὴς, in c. ex Λέμπω 927
νυκτολόχος, in c. ex Λόχος, insidiæ 977
νυκτόνομος, in c. fine pr. 1092
νυκτοπήγη, in Νύξ.
νυκτοπλανὴς, in com. ex Πλάζω 1320
νυκτοπλανὴς, in c. 1321
νυκτοπλὼ 1360
νυκτοπτὼ 1269
νυκτοφανὴς 1708
νυκτόφατος 1709
νυκτοφοιτὶς, in c. 1755
νυκτοφραγία, cum d. 341
νυκτοβάτης, in c. ex βῆμα 637
νυκτολέτης, in c. fine pr. 803
νυκτομαχία 1013
νυκτοπήγη, &c. in νυκτοπόγων. 504
νυκτοπήγος, in com. ex Κόπτω 1770
νυκτοπὸς 1182
νυκτὸς, in Νύξ.
νυμφὶς, in Νύμφη.
ΝΥΜΦΗ, cum d. 1113
νυμφικὸς, cum d. in c. ex Κομέω 832
νυμφιδιὸς, cum d. in Νεοσσὸς 1095
ΝΥΜΦΙΟΣ, cum d. 1114
νυμφοκόμος, in c. ex Κομέω 832
νυμφολήπτης, in c. ex Λαμβάνω 1352
νυμφολὴψ, in c. ex Λαμβάνω 1352
νυμφοστολία, in c. ex Στέλλω 1522
νυμφοτρόφος, in c. ex Τρέφω 1660
νυμφοφόνος, in c. ex Φόνος 1737
νυμφοφορία, in c. ex Φέρω 1770
νυμφοφορὶς, in c. ex Φέρω 1770
νυμφοφορὶς, in c. ex Φέρω 1770
νυμφοφορὶς

ἐλωολύω, in c. ex λύω, fine præ p. 986
Ο'ΔΥΡΟΜΑΙ, cum d. 1133. & 1134
Ο'ΔΥΣΣΩ 1134
Ο'ΔΥΣΣΕΥΣ 1135
¶ ὄζαινα, ὀζαίνης, ὀζαινικός, ὄζη, ὄζηλος, in Ο'ζω
ὀζμάω, in Ο'ζω 1134
Ο'ΖΟΣ 1537
ὀζόμω 1537
ὄζος in Ο'ζω.
ὀζυγαῖς, in ὀμάζυξ 580
Ο'ΖΩ 1134
ὀζωδὴς, in Ο'ζω. & in Ο'ζω. 1147
¶ ὄη, in Οἷς 1209
¶ θθα 1135
Ο'ΘΗ, cum d. 1209
θη 1135
Ο'ΘΑΕΙΣ 1135
ὀθόνη Ο'ν Νῆθω 1105
ὀθόμιον in Ο'θη
Ο'ΘΟ'ΝΗ, cum d. 1135
Ο'ΘΟ'ΝΝΑ 1136
ὀθονιακὸς, qui linteos pannos conficit. Diosc. l. 5. c. 152.
ὄθρεξ, in c. 649
¶ ΟΙ 1136. At οἱ in Ο's 1136
οἷα 1147
οἰαδὴν, in Οἷω.
Οἵ'Αξ, cum d. 1136
οἰακοσόρφ, cum d. in c. ex σορφὴ 1548
οἰάκινον χάλκ, in Οἷς
οἰάκιν, in Οἷς.
ΟἼΤΟ, οἴγνυμι 1136
ΟἼ'ΔΕ'Ω, cum d. 1137
οἰδήτης, cum d. 1372
οἰδήγκαι, οἰδήσομαι, οἰδήσω, Οἰδίω, οἴδωμ, in c. ex ἐαράω 562
οἴδιον, in Οἷς
οἰδέτης 533
Ο'ΙΖΥΣ cum d. 1138
οἶη, in Οἷς 1147
οἴθιδυ, οἴθιξ, cum d. in Οἰαξ.
οἰ ημαχῦ d. οἴησις, οἰήτης, in οἴω
οἰκαδὲ, οἰκαδὸς, οἰκάδειον, in Οἶκος
οἰκανοσυνάω, & οἰκανοσυνία, in c. ex σοφία 1378
οἰκεῖος, cum d. οἰκέω, οἰκέτης, cum d. οἰκιδίῳ, οἰκημα, οἴκησις, cum d. οἰκητὴς, &c. οἰκίδιον, οἰκικὸς, οἰκίσκος in Οἶκος.
οἰκοσῆμ 304.
οἰκοδεσπότης, cum d. in c. ex Δεσπότης. 376
οἰκοδόμος, cum d. in com. ex δομὴ 371
οἰκοδομέω, οἰκοδομὴ, in Οἶκος.
οἶκος, in Οἶκος.
οἰκονομία
οἰκονόμος, cum d. 1092
οἰκοπέδον, in c. ex Πέδον 1258
Οἶ'ΚΟΣ, cum d. 1138
οἰκόσιτος, cum d. in c. 1465
οἰκοτροφεῖος, in c. in τροφὴς 1658
οἰκουρεῖος, &c. in c. fine pr. 1671
οἰκόσυλ. ibid.
οἰκυμένη, cum d. in Οἶκος.
οἰκωφέλ cum d. 1222
οἰκοφόρος, cũ d. in c. ex ἠφορος. 1745
οἰκοφθόρος, in c. ex φύλαξ 1770
ΟἼ'ΚΤΟΣ, cum d. 1143
οἰκτρὰ, in Οἰκτρὸς
οἰκτρολογία
οἴκτρὸς, in Οἶκτρος.
οἰκτρόφωνος in c. in χέω 1807
οἰκτροφελὴς, cum d. in c. 1856
οἰμάω, in Οἶμος.
οἶμαι, in Οἶω.
ΟἼ'ΜΗ, cum d. 1144
οἴμη, in οἶμαι.
οἰμώζω, cum d. in Οἰ 1136
οἰνάνθη, cum d. in c. in ἀνθη 159
οἰνάρη cum d. οἰνάρας, in Οἰνὰρ
οἰνάσθης, in c. ex Ἀγάθη 227
οἰνέαι ον, in c. ex Ἐλαία 466
οἰνηδὲ ομαι, οἰνηρὸν, οἰνηρὸς, in Οἶνος.
οἰνήφυσις, in c. 197
οἰνίζω, οἰνίσκω, οἰνικὸς, οἰνικὴ εἶα in Οἶνος.
οἰνοβαρὴς, cum d. in com. ex Βαρὺς 257
οἰνόγαλα, in c. ex Γάλα 297
οἰνόλαιρον, in c. ex Γάϊον 300
οἰνογλυκέω, in c. ex Γλῦ 314
οἰνοῦ ἐος, in Οἶνος.
οἰνοπηθία, cum d. in com. ex Πῆθος. 597
οἰνοπλάτης, in c. ex Πλάτη 637
οἰνοπλανὴς, in c. ex Πλάνη 923
οἰνοπληθὴς, in c. ex Πλήθω 993
οἰνοπλὴξ 1027
οἰνοποσία, οἰνοποτὸς, &c. in c. fine præp. 1258
οἰνοπτὴς, in c. fine pr. 1378
οἰνοπώλης, cum d. 1410
οἰνοπώλιον, in Οἶνος. 1507
οἰνοσυσία, in c. ex Σύ 1495
οἰνῶδης seu οἰνῶπα in Οἶνος.
οἰνοφεγὴς, in c. fine pr. retinentibus φῆ 1735
οἰνοφλυὴς, cum d. in c. ex φλύω, ferveo 1752
οἰνοφόρος 1737
οἰνόφυτον 1780
οἰνοχόος, cum d. in com. ex χέω 1807
οἰνοχοὴς 1828
οἰνοχῶ, in c. ex ἔχω 1179
οἰνώδης, οἰνωδέως, οἰνωδία, in Οἶνος.
οἰνωπὸς 1182
οἰνωσις, οἰνωτὸς, in Οἶνος.
οἰόδι, in c. ex Βίος 265
οἰοδότης, in c. ex βοτὰς 281
οἰόζυμος, in c. ex Γάμος 299
οἰόζυξ, in c. ex ζεύγνυμι 588
οἰοζυξία, οἰόζυς in Οἶος.
οἰόμαι vel οἴομαι in Οἶω
οἰονόμος in c. fine pr. 1092
οἰοπήλαξ 1257
οἰοπόκος, in c. ex Πείκω 1263
οἰοπόλος, cum d. 1360
ΟΙ ΟΣ 1146
ΟΙ'ΟΣ ibid.
οἰοφερὴς 1702
οἰοφόνος 1812
οἰόω, in Οἶος.
ΟΙ'Σ 1147
οἶσυν funis. Hesych. propriè esse dicitur funis nauticus, retinaculum navium. Pro eodem Ionicè dicitur ἴσυφ apud Lycophr. ¶ At οἶσυν, aor. 1. imp. mod. vide in Οἶω, fero.
οἰσύκαρπος. 751
οἰσοφέρω 1702
οἰσπαστὴν, in c. ex Πασσάω 1252
οἴσω, in Οἶω, fero.
οἴτ cum d. in οἴσεις.
οἴτεδὸς in Οἶω, fero.
οἰτέσχος 557
οἰσφαμαι, οἰσφίσι, οἰσφίσις, in Οἶσφω.
οἰσφηλάσιος, οἰσφηλατέω 469
οἰσφημα, οἰσφησις, in Οἶσφω.
οἰσφολέω 252
οἰσφοφόρητος, in c. ex Δίσκ. 407
οἴτεμωμὸς 993
οἰτήσιμος 3338
Οἶ, ΣΙΤΟΣ, cum d. 1147
Οἶ'ΣΤΑ, cum d. 1148
οἰσυοπλόκος, in com. ex πέπλοκα 1328
οἴσυπος, cum d. in comp. ex Ῥύπος 1438
Οἰ'ΤΟΣ 1148
Οἰ'ΦΕΩ, cum d. ibidem
Οἰ'ΧΟΜΑΙ, cum d. ibid.
Οἰ'Ω 1149
οἰωνὶζομαι, οἰωνισὸς, οἰωνίσμα, οἰωνισμὸς, οἰωνιστὴς, in Οἰωνὸς.
οἰωνόζωστος, in c. fine pr. 292
οἰωπόθετης 1629
οἰωπόμαντις, cum d. 1001
Οἰ'ΩΝΟΣ 1150
οἰωποσκόπ, cum d. 1476
οἶως, in Οἷος
οἰῶτὸς, in Οἷος.
ὀκτὰ Ζυγὰ, in c. ex Ζυγὸν 765
¶ ὀκέλλω, in Κέλλω
Ο'ΚΑΑ'Ζ Ω, cum d. 1150
Ο'ΚΝΟΣ, cum d. ibid.
ὄκρις, in ἄκρος.
Ο'ΚΡΙ'ΒΑΣ 1151
ὀκτὰζαμος, qui octo buccellarum seu tunidarum est. Hesiod. in Erg.
ὀκτὰδραχ, in c. ex ἕδρα 442
ὀκτακτὴς, &c. 533
ὀκτάμοιρος, in c. ex Μοῖρα 605
ὀκτάνεως, in Ο'κτώ.
ὀκτάκτημος, in c. ex Κτῆμι 815
ὀκτακόσιοι, in Ο'κτώ'.
ὀκτάμεμνος, cum d. in c. ex Μέω 1047
ὀκτάπηχυς, cum ὀκτάπηχυς.
ὀκτάπλάσιος, ὁκτάπλόος, in Ο'κτώ.
ὀκτάπους 1372
ὀκτάπρωμος, & ὀκτάπρῶμος, in c. ex βρυμὸς 1439
ὀκτάπτλοος, in c. 1551
Ο'ΚΤΩ' ibid.
ὀκτώπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ὀκτώπους, cum ὀκτάπους.
ὀκχος, ὀκχῶ, ὀκχάω, in Ὄχος 1239
¶ ὀλάγυρος, in com. ex Ἀγυρὸς 184
ὀλαδάζω, & ὀλαζάω, in Ὀλάζος.
ὀλάζονεύομαι 1138
ὀλάζονικὸς, in c. ex Δαίμων 350
ὀλάζονεύω 504
ὀλάζος, in Ὀλάζος.
ὀλάζοτης, &c. in c. ex Δύστης 401
Ο'ΛΑΒΟΣ 1151
ὀλάβρος 1737
ὀλαεῖρος, in Ὄλμυμι 1153
ὀλάϊκω ibid.
ὀλαεσίωσ, in c. ex Ἰώω 857
ὀλαεσίφωλος, in c. ex Βᾶλος 294
ὀλαεσίθηρος, in c. ex Θὴρ 636
ὀλάϊσκω, ὀλάϊσκος, ὀλαϊτὴς, in Ὀλυμμι
ὀλίγα, in Ὀλίγος.
ὀλιγακὶς, in Ὀλίγος.
ὀλιγαυθὲω, cum d. 156
ὀλιγαυθρωπία, in c. ex Ἀνθρωπος 162
ὀλιγαιεισία, in c. ex Ἀ'εισον 188
ὀλιγαρκὴς, cum d. in c. 189
ὀλιγαστία, in c. ex Ἄστυ 196
ὀλιγαρχία, cum d. 201
ὀλιγάτλαξ, in c. ex Ἄτλαξ 217
ὀλιγαχθὲς, ὀλιγαχθὲς, in Ὀλίγος.
ὀλιγηπελέω, in ὀλιγοπελέω.
ὀλιγηγενὴς, in c. 192
ὀλίγιστος, in ὀλίγος.
ὀλιγοάμματος, cum d. in c. ex Ἄ'ιμα 70
ὀλιγόβιος, in c. ex Βίος 265
ὀλιγογνώμων 322
ὀλιγογνώματος 331
ὀλιγόγονος 309
ὀλιγοδίης, cum d. in c. ex Δίαι 387
ὀλιγοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
ὀλιγοδρανὴς, cum d. in c. ex Δρανὴς 411
ὀλιγοελαιόω, in c. ex Ἐλαία 466
ὀλιγόζωος, cum d. 533
ὀλιγόζυγος, in c. ex Ὀζυγὸς 1134
ὀλιγοθερμασία, in c. ex Θερμὸς 631
ὀλιγοκαλαμος, in c. ex Κάλαμος 268
ὀλιγόκαρπος 257
ὀλιγοκεφαλὸς, in c. ex Κρὶμη 751
ὀλιγοκτημοσύνη, in com. ex Κτῆμι 757
ὀλιγομαθὴς, in c. fine pr. 999
ὀλιγόμβδος, cum d. 1058
ὀλιγόμυδος, in c. 1073
ὀλιγόπαις, in c. ex Παῖς 1236
ὀλιγόπαις, in c. ex Πούς 1277
ὀλιγοπαθὴς, &c. in c. ex πάθος 1269
ὀλιγοπόσια, ὀλιγοπότης, cum d. in c. fine pr. 1302
ὀλιγόπτερος, fine pr. 1394
ὀλιγόπτερος, in c. ex Πτερὸν 1408
Ο'ΛΙΤΟΣ 1151
ὀλιγόπτος, cum d. in c. 1465
ὀλιγόστεγος, in com. ex στέγη 1505
ὀλιγόστιχος, in c. ex στίχος 1519
ὀλιγοστὸς, in Ὀλίγος.
ὀλιγοστόκος, cum d. 1631
ὀλιγόσπερχ, in c. 649
ὀλιγόσῦρτος 1660
ὀλιγόσῦτος, in c. 1691
ὀλιγόσφυρος 1764
ὀλιγόφυλλος 1772
ὀλιγόχρον, cum d. in com. ex χρόνος 1808
ὀλιγοχρὴ, in c. ex Χρὴ 1818
ὀλιγοχρόνιος, in c. 1829
ὀλιγόψυχος, cum d. in c. 1844
ὀλιγόω, in Ὀλίγος.
ὀλιγοῦχος, cum d. in c. 1853
ὀλίζων, cum d. in Ὀλίγος.
ὀλικὸς, cum d. in Ὅλος.
Ο'ΛΙΣΘΟΣ 1152
ὀλισθαίνω, ὀλισθηρὸς, ὀλίσθημα, ὀλισθηρὸς, in Ὀλισθ.
Ο'ΛΙΣΤΟΣ 1152
ὀλισθὴ, ὀλισὸς, cum d. in Ἐλκω & 475
Ο'ΛΛΤΜΙ 476
Ο'ΛΜΟΠΙΔΣ 1153
Ο'ΛΜΟΣ, cum d. 1154
ὀλοαχαφὲω 341
ὀλοβλάκερος, in Δάπτυλος 355
ὀλοεργὸς 504
Ο'ΛΟΘΟΤ'ΡΙΟΝ 1155
ὀλοθρὰ, cum d. in Ὄλυμι.
ὀλοὸ ὄγκος, in c. ex Ὄγκος 1665
ὀλοκαρπώω, cum d. 751
ὀλοκόσμιος, ὀλοκωτὸν, cum d. in c. ex præt. pas. 724
ὀλόκληρος, cum d. in c. fine præp. 805
ὀλόκτημος, in c. ex Κτῆμι 815
Ο'ΛΟΚΩΝΙ'ΤΙΣ 1154
Ο'ΛΟΛΥ'ΖΩ, cum d. ibid.
ὀλομελὴς, in c. ex Μέλος 1039
ὀλονθος, in Ο'ὖθος 1165
ὀλοὸς ὄγκος, in c. 1665
ὀλοὸς, in Ὄλυμι.
ὀλοὸς φρων 1778
ὀλόφρων 1784
ὀλόπτηρος, in c. fine pr. 1394
Ο'ΛΟ'ΠΤΩ 1155
ὀλοπόρευος, in c. 1269
ὀλόπους, in c. Πούς 1408
ὀλόρριζος, cum d. 1432
Ο'ΛΟΣ, cum d. 1155
ὀλοσιτικὸς, in Σῖτος 1459
ὀλοσκαλοφάγος, in c. ex κάλαμος 937
ὀλοσφυρήλατος, in σφυρήλατος 1213
ὀμὸ 616
ὀμὸθεν, in Ο'μὸς 1161
ὀμόδα, in c. 628
ὀμόδρομος, in com. ex Ὀρέω 647
ὀμόζυμος, 657
ὀμοιάζω, ὁμοιόω, in Ὅμοιος.
ὁμοιόθριξ, & ὁμοιόθριστος, in c. ex Βῆξ 265
ὁμοιόκλαστος, in c. ex Βασάνω. 268
ὁμοιόχρωτος, cum d. in com. ex χρὼς. 307
ὁμοιοτελεύτος, in ὁμοτελεύτος.
ὁμοιότροπος, cum d. 751
ὁμοιόκερως, in c. ex Κριὸς 869
ὁμοιολογία 942
ὁμοιομερὴς, cum d. in c. ex μέρος. 1021
ὁμοιόμορφος, in com. 1068
ὁμοιομοιδὴς, cum d. 1250
ὁμοιοπερίστατος, cum d. in dec. 1183
ὁμοιοπλοτος, in c. ex πτῶσ 1317
ὁμοιόπτωτος, in com. ex Πτῶσις 1408
ὁμοιος, seu ὁμοῖ, in Ὅμοιος.
ὁμοιόσπορος, in c. fine pr. 1458
ὁμοιόσκελος, in c. ex Σκέλος 1478
ὁμοιόσωμος 1537
ὁμοιοσωτικὸς, in σωτικὸς. 1584
ὁμοιοσχήμων, cum d. in c. ex χῆμα. 559
ὁμοιοτάχὴς, in c. ex Ταχὺς 1585
ὁμοιοτήλευτον 1599
ὁμοιότης, in ὅμοιος.
ὁμοιόχροος, cum d. in c. ex χρόπος 1656
ὁμοιόω, in ὅμοιος.
ὁμοίωμα, cum d. ὁμοίως, ὁμοίωσις, ὁμοιωτὴς, in ὅμοιος.
ὁμόκαπνος, in com. ex καπνὸς 744
ὁμόκαπτος, in com. ex κάπη 745
ὁμοκλὴ, cum d. in Κέκλομαι 766
ὁμοκλινὲες, in c. desinentibus in κλινὴς 808
ὁμόκλωστρον, in c. ex λέκτρον 949
ὁμόλοφος, cum d. 942
ὁμόλοχος, in c. ex Λόχος, cohors 976
ὁμομήτωρ, & cinc. ex Μήτηρ 1050
ὁμόπεκτος, in com. ex Νεκρὸς 1088
ὁμονύδυος, in Νυδὺς 1100
ὁμοούσιον, concordiæ templum apud Dion. 1109
ὁμόπλοος, cum d. 1109
ὁμόσοος, in c. ex ὅσιος 572
ὁμοπυθὴς, in c. ex Πύθω 1250
ὁμόπωλος, in com. ex Πῶλος 1236
ὁμοπάτωρ, cum d. inc. 1253
ὁμόπλακος, &c. in c. ex πλακὶς 1328
ὁμόπλεκτος, in c. in πλεκτὸς 1327
ὁμόπλοος, cum d. 1335
ὁμόπολις, in com. ex Πόλις 1362
ὁμόπτερος, in c. fine pr. 1394
ὁμόπτολις, cum ὁμόπολις.
ὁμοπτυπτος, in c. ex πτῶ 1317
ὁμορρὼ, cum d. 1202
ὁμόρριζος, in c. fine pr. 1424
ὁμόρρυτος, in c. fine pr. 1427
ὁμόσπορος, cum d. in c. ex Πτῶσις. 1436
ὁμόσσοος, cum d. in c. ex σοὸς 1425
ὁμόστυος, cosdem habens φυσμὸς c. Hippocr. de anatome. κρίνοις ζυγκεκωμὼν ὁμορυσμοῖς.
ὁμορυσμὶν, exp. vicinitas: apud eundem ibidem.
Ο'ΜΟ'Σ 1161
ὁμοσπονδὸς, in com. ex Σπένδω 1460
ὁμόσε in Ο'μὸς.
ὁμοσπόνδιος, in Σπονδὴ 1463
ὁμόστερος, cum d. in c. 1464
ὁμόσκευος, in c. ex Σκεῦος 1478
ὁμόσκηνος, cum d. in c. 1481
ὁμόσπονδος, in c. fine pr. 1507
ὁμόσπορος, in c. ex σπορὰ 1506
ὁμόστεγος, in c. 1517
ὁμόστοιχος, & ὁμοστιχὼ, in c. ex στιχάω 1519
ὁμόστομος, & ὁμόστομος, in c. ex στόμα & τοῖχος ibid.
ὁμόσυλος, in c. ex σῦλος 1522
ὁμόσπορος, in c. ex Στέρφω 1527
ὁμόσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
ὁμοτακὴς, cum d. in c. ex τάσσω. 1584
ὁμοτεχνὴς, in ὁμοτέχνος.
ὁμοτελεῖς, in c. ex Τέλος, vectigal 1600
ὁμοτέμνων, in c. ex Τέμνω 1610
ὁμότεχνος, in c. fine pr. 1615
ὁμότιμος, cum d. 1640
ὁμότιμος, in com. 1635
ὁμότοιχος, in c. ex Τοῖχος 1643
ὁμότονος, cum d. 1592
ὁμοτρεφὴς, in com. ex Τρέφω. 1648
ὁμότροπος, in c. ex τρόπος 1656
ὁμότροπος 1660
ὁμῦ, in ὁμὸς.
ὁμοῦποστατος, in Ὑφίστημι 708
ὁμόφρων, cum d. in ὅμφρος.
ὁμόφυλος, cum d. in c. ex φυλὴ 572
ὁμόφυλος, in c. 1753
ὁμόφωνος, in c. 1755
ὁμοφραδὴς, ὁμοφραδμων, in c. fine præp. 1759
ὁμόφρων, cum d. 1764
ὁμόφυλος, cum d. 1780
ὁμόφυλος, in c. ex φυλὴ 1771
ὁμόφυλος, cum d. 1784
ὁμόχροια, in ὁμόχροος.
ὁμόχρους, larga manu dans, abundans. Hesych.
ὁμῳάω, ὁμῳακίζομαι, ὁμῳάκιον, ὁμῳακὶς in Ὀμφακὶς.
ὁμῳαλὸς, cum d. in ὁμφαλὸς.
ὁμῳὴ, in Ὀμφὴ.
ὄνειρος, in Εἶμι.
ὄνειμαι, in Ὄνομαι
Ο'ΝΤΕ, cum d. 1168
Ο'ΝΩΝ. Σ 1169
¶ ὀξαλὶς, in Ὀξύς.
ὀξάλμυρ, in c. ex Ἅλς, sal. 130
ὀξέα, ὀξεῖ θορ, in Ὀξὺς.
ὀξίνω, ὀξήνεις, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξίς, in Ὀξὺς.
ὀξόπωλις 1410
ὀξὺ ὄ, ὀξὺ, ὀξύα, in Ὀξύς.
ὀξύαλος, &c. in c. fine pr. 254
ὀξύβελὴς, cum d. ex Βέλος 261
ὀξυβελία, in c. ex Βλίττω 270
ὀξυβολία 252
ὀξύγαλα, in c. ex Γάλα 297
ὀξυγαλακτὼν ibid.
ὀξύγαρυς, in c. ex Γάρυω 300
ὀξύγυιος, in c. ex Γόνυς 312
ὀξυγώνιος, in c. ex Γωνία ibid.
ὀξυγωνὸς, in c. ex Γωνία 347
ὀξυδορκὴς, cum d. in c. ex Δέρκω. 376
ὀξυδορκὴς, cum d. ibid.
ὀξυδρεπὴς, in c. ex Ἐ'δρεξα 443
ὀξυθηκὸς, cum d. in comp. ex θήκη 102
ὀξύηχος, in c. ex Ἠ'χὼ 614
ὀξυθυμὸς, in c. ex Θυμὸς 634
ὀξυθυμος, cum d. in com. ex θυμὸς in 658
ὀξύϊν 1170
ὀξυκαρδὴς, in c. 746
ὀξυκεφαλος, in c. ex Κάρηνον 747
ὀξυκέδρος, in Κέδρος 759
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, fine præp. 780

ὄνυσις, cum d. ὀνυπτὸς, ὀνυτὸς, ὀνύσσω. in Ὄνυμι.
Ο'ΝΘΟΣ, cum d. 1165
ὀνύω, ὀδάξαι, ὀνίδισον, ὀνυτὸς, in Ὀνύω.
ὀπίσσομαι, ὀπίνημι, in Ὄνυμι.
ὄπις, ὀπίσσω, in Ὀ'πὼ.
ὀπίσκιος, in Ὄνυμι.
ὄπιτης, in Ὀ'πὼ.
ὀποδάπης, cum d. 236
ὀποκνὰς, in c. ex Κίω 796
ὀποκοπὸς, in c. ex Κοπὴ 845
ὀπόκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
Ο'ΝΟΜΑ, cum d. 1165. & 1166
ὀπομαδέτης, cum d. 1619
ὄπομαι, in Ὄνυμι, vitupero.
ὀπομαίνω, in Ὄνυμι.
ὀπομακλήτωρ, in c. ex κλητὴς 723
ὀπομάκλυτος, in c. ex Κλύω 810
ὀπομασία, ὀνόμασμα, ὀνομαστὴς, &c. in Ὄνυμα.
ὀπόματοφαρὴς, cum d. 341
ὀνόματοθεσία, in c. ex Θέσις 1628
ὀνόματοθέτης 1629
ὀνοματοθήρας, in c. ex Θήρα 637
ὀνοματολόγος 943
ὀνοματοποιὸς, cum d. 1353
ὀνόματος, cum d. 504
ὀνοπορδὸν, in c. ex Πέρδω 1292
ὀπόπτεξ, in c. ex πτέσσω 1401
Ο'ΝΟΣ 1167
ὄνοσις, in Ὄνυμι, vitupero.
ὀνόσκελος, in c. ex Σκέλος 1472
ὄνοσμα, herbæ nomen, apud Diosc. l. 3 c. 147. & Galen. simp. med. l. 8.
ὀνοσὸς, ὀνοτὸς, cum d. in Ὄνυμι, vitupero.
ὀνοφορὲω, in c. 1724
ὀνόχειλος, & ὀνοχείλης, in comp. ex Χεῖλος. 1798
ὀπάονος, in c. ex Χηλὴ 1810
ὄπαω, in Ὄνυμι, vitupero 1165
ὀπὼς, in Ὄψ.
ὄπωρος, in Εἶμι.
ὀπωρμὴ, in Ὄνομα.
Ο'ΝΤΕ, cum d. 1168
Ο'ΝΩΝ. Σ 1169
¶ ὀξαλὶς, in Ὀξύς.
ὀξάλμυρ, in c. ex Ἅλς, sal. 130
ὀξέα, ὀξεῖ θορ, in Ὀξὺς.
ὀξίνω, ὀξήνεις, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξίς, in Ὀξὺς.
ὀξόπωλις 1410
ὀξὺ ὄ, ὀξὺ, ὀξύα, in Ὀξύς.
ὀξύαλος, &c. in c. fine pr. 254
ὀξυβελὴς, cum d. ex Βέλος 261
ὀξυβελία, in c. ex Βλίττω 270
ὀξυβολία 252
ὀξύγαλα, in c. ex Γάλα 297
ὀξυγαλακτὼν ibid.
ὀξύγαρυς, in c. ex Γάρυω 300
ὀξύγυιος, in c. ex Γόνυς 312
ὀξυγώνιος, in c. ex Γωνία ibid.
ὀξυγωνὸς, in c. ex Γωνία 347
ὀξυδορκὴς, cum d. in c. ex Δέρκω. 376
ὀξυδορκὴς, cum d. ibid.
ὀξυδρεπὴς, in c. ex Ἐ'δρεξα 443
ὀξυθηκὸς, cum d. in comp. ex θήκη 102
ὀξύηχος, in c. ex Ἠ'χὼ 614
ὀξυθυμὸς, in c. ex Θυμὸς 634
ὀξυθυμος, cum d. in com. ex θυμὸς in 658
ὀξύϊν 1170
ὀξυκαρδὴς, in c. 746
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κάρηνον 747
ὀξυκέδρος, in Κέδρος 759
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, fine præp. 780

ὀξυκίνητος, in c. 793
ὀξύκραιρον 772
ὀξυκραδής, cum d. & ὀξυλαδής, in c. ex Ἰαδὴν 924
ὀξυλαδής, in c. ex Λαλὸς 916
ὀξυλαίπαδον, in c. ex λαίπαδον 919
ὀξυλίπαρής, & ὀξυλιπής, in c. ex Λιπ 970
ὀξυμελή, in c. 1027
ὀξυμέλειμον, in c. ex Μέειμαι 1035
ὀξυμερίσιν, cum d. in c. ex Μοῖρες 1076
ὀξύμορος, in c. ex Μοῖρες 1082
ὀξυόων, in Ὀξύς.
ὀξυόων 1170
ὀξυπαθὴς 1250
ὀξυπειν, in c. ex Πεῖνα 1264
ὀξυπορος, cum d. 1269
ὀξυπτης 1372
ὀξυπορος, in c. ex Πρώρα 1391
ὀξυπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1401
ὀξυρεγμία, cum d. in c. ex Ἐρεύγω. 512
ὀξυρεία, in Ὀξύς.
ὀξυρρόθιον, cum ὀξυρρόθιον.
ὀξυρρεπὴς, in c. fine pr. 1521
ὀξυρρίν, in c. ex Ρἶνι 1433
ὀξυρρόδινον, in c. ex Ῥόδον 1435
ὀξυρροον, in c. ex ῥοὴ 1421
ὀξυρρυχος, &c. in c. ex Ῥύγχος 1437

Ο
Ὀ ΣΤΟΣ 1169
ὀξυσμὸς 1457
ὀξυσπορος, in c. 1571
ὀξυστενὴς, in c. in τανὸς 1592
ὀξυτὴς, in Ὀξύς.
ὀξυτόκος, &c. 1631
ὀξύτονος, cum d. 1592
ὀξύφρων, acuta & solerti nente prædituſ. Eurip. in Med.
ὀξυφυλος 1772
ὀξύφωνος, cum d. 1784
ὀξυχειρ, cum d. 1801
ὀξυχολος, cum d. in c. 1817
ὀξυωπὴς, cum d. 1182
ὀξυωπὴς 1170
¶ ὄπα, in ὄπω.
Ο ΠΑΖΩ, cum d. 1170
ὀπάλιξ, ὀπάλιον, in Ο πὴ.
ὀπάλιον, in Ο πάζω.
ὀπαλὸς, in Ο πός.
ὀπαδὸς, in Ο ϕ 1231
Ο ΠΗ, cum d. 1171
Ο ΠΗ ibid.
ὀπαηδὴς, cum d. in Ο πάζω.
ὀπαλικοσυιὸ, in παλὶξ 601
ὀπάπτον, in Ο πὴ.
ὀπάπων, in Ο πός.
ὀπασδρὸς, ὀπάζομαι, in Ο πω.
ὀπάζω, in Ο πός.
ὄπασον, in ὀπάσω.
ὀπασπάζω, & ὀπασπίδιος, in Ο πάω. 235
ὀπασπάσμαι, in c. ex βάμων. 341
ὀπασπάχαρ 341
ὀπασπίδιος, in c. ex Σπάω 1629
ὄπλομαι, in Ο πλον.
ὀπλομανέω 993
ὀπλομάχος, cum d. 1013
Ο ΠΛΟΝ 1172
ὀπλοποιὸς, cum d. 1353
ὀπλοσκαπὰς 1476
ὀπλότερος, &c. in Ο πλοτος.
ὀπλοφόρος, cum d. 1737
ὄπως, in Ο ς 1209
ὀπτὸς, cum d. vide πτὸς, in Οἶ 1147
ὀπτοκόμπασον, in Καρπασον 749
ὀπτοπανδωμον, in c. ex πανδωμον 794
ὀπτοπάχης, in πας χὴς 94
Ο ΠΩΣ, cum d. 1174
ὁπτοσάκις, ὁπτοσαπλάσιος, ὁπτοσαχθὴς, ὁπτόσος, in πτος. 1212
ὁπτόσε, in ὅς 1209
ὁπτότερος, cum d. in Πότερος 1363
ὄπτομι, pro ὄπω.
ὀπτόπαλος, in Η πάλος. 607
ὀπτοπάνιξ, in Η νίκη 608
ὀπτοπόλος, in ὀπτὸς.
ὀπτρόπη in ὀπτὸς.
ὀπτυπάω, ὀπτυσία, in Ο πτομαι.
Ο ΠΤΑΩ, cum d. 1174
ὀπτὴρ, ὀπτητὴς, ὀπτήλιος, ὀπτηλὸς, in Ο πτομαι.
Ο ΠΤΟΜΑΙ 1174
ὀπτὸς, in Ο πτάω, & Ο πτομαι.
Ο ΠΤΙΩ 1186
ὀπτοπλήσιος, in Ο πὸς.
ὄπτος πω, ὀπτοπὶ, ὀπτωσπὶ, ὀπτωσπὶ, in Ο πτομαι.
ὀπτὸν, in Ο πτὴ.
ὀπτὸς, in Ο πός.
ὀπτυδρὸς, ὀπτύζομαι, in Ο πω.
ὀπτύζω, in Ο πός.
ὄπτυδον, in ὀπτυδὸν.
ὀπτυδὸν, & ὀπτυδία, in Ο πτάω. 235
ὀπτυδύνεμι, in c. ex βάμων. 341
ὀπτυδὸς, in c. ex Θέναρ 626
ὀπτυδὸς, cum d. in Ο πτυδον.
ὀπτυδόδμων, in c. ex βάμων. 235
ὀπτυδύνεμι 341
ὀπωδυδρομὸς, in comp. ex δρόμος 371
ὀπωκαρπὸς 751
ὀπωκελαδὴς, in c. ex Κελαδῶ 765
ὀπωδὸ κνεφᾶς, in c. ex κνέφος. 769
ὀπωδοκόμης, & ὀπωδύκομος, in c. ex Κόμη 835
ὀπωδοκρηπὶδις, in com. ex Κρηπὶς 869
ὀπωδνόμος, in c. fine pr. 1093
ὀπωδὸν ῥος 1269
ὀπωδὸς 1372
ὀπωδορμέω, cum d. in c. 1195
ὀπωδοφερδὴν, in c. ex Φερεδὴν. 1564
ὀπωδοτος, cum d. 1592
ὀπωδυρηπὸς, in c. ex Οὖρος 1221
ὀπωδφαλαιὸς, in c. ex Φαλαιὸς 1710
ὀπωδφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
ὄπωρια, ὀπωρικὸς, in Ο πός.
ὀπώρινον, in ὀπώρα.
ὀπώρισ, in ὀπώρα. 1172
Ο ΠΩΣ ibid.
ὀπωλεία, ὀπηλέω, ὀπλὴ, ὀπαλίζω, cum d. in Ο πλον. 1082
ὀπωλὸς, in Ο ξύς.
ὀξύοις 1170
ὀξυπαθὴς 1250
ὀξυπειν, in c. ex Πεῖνα 1264
ὀξυπορος, cum d. 1269
ὀξυπτης 1372
ὀξυπορος, in c. ex Πρώρα 1391
ὀξυπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1401
ὀξυρεγμία, cum d. in c. ex Ἐρεύγω. 512
ὀξυρεία, in Ο ξύς.
ὀξυρροθος, cum ὀξυρρόθιον.
ὀξυρρεπὴς, in c. fine pr. 1521
ὀξυρρὶν, in c. ex Ρἶνι 1433
ὀξυρρόδινον, in c. ex Ῥόδον 1435
ὀξυρροον, in c. ex ῥοὴ 1421
ὀξυρρυχος, &c. in c. ex Ῥύγχος 1437

ὀπωπὴ, in c. ex Πεύκη 1257
ὀπωπόθεν, in c. ex Πόθεν 1410
ὀπωπόθι, in c. ex Πόθι 1476
ὀπωπόθροον 1660
ὀπωπόθροος, cum d. 1660
Ο ΠΩΠΙΣ cum d. 1198
ὀπωπὸς, in Ο ψομαι 1207
ὀπωπὸς, in c. ex Ἀγχω 28
ὀπωπὸς, in c. ex Ἐδὼ 236
ὀπωπὸς, cum d. 1198
Ο ΡΟΒΟΣ, cum d. 1199
Ο ΡΟ ΔΑΜΝΟΣ 1199
ὀρμηνιὸς ἦς, in c. ex Δόμαρτον 378
ὀρδαῖος, in c. ex Θέτις 1628
ὀρδὴν, 1629
ὀρεδωδὸν, in Ο ρεω 1207
ὀρεπτὸν, cum ὀρεπτὸ πω.
ὀρεπτὸς, idem quod ὀρεπτὸ πω. Nicin Ther.
ὀρεσσι, in Ο ρεω.
Ο ΡΟΣΤΙΟΝ 1199
ὀρεσσίβιον, in c. ex Πέσσον 1258
Ο ΡΟΣ 1199
Ο ΡΟΣ ibid.
ὀρεσσοΐζης, in comp. ex ζῆς 1510
ὀρέστιος, cum d. in Ο ρεω.
ὀρεσφὶν, in Ἐ ῥάφω 514
ὀρεσφοβὴς 1737
ὀρεσφοβία, cum ὀρεσφὸ.
ὀρεσφὸς, cum ὀρεσφὶ.
ὀρεσφὶν, cum d. 514
ὀρεσφὸν, cum ὀρέσφοβος 1203
Ο ΡΠΗΞ 1202
ὀρεσσπονος, in c. 1318
ὀρεσσπόνιον, in c. ex Πονὴ 1399
ὀρεσσπορὸς, in c. ex Σπέρω 1533
Ο ΡΤΟΣ, cum d. 1202
ὀρεσφοιτὴς, in c. ex Γωὶ 346
ὀρεσφοῖτις, in c. ex Νέφος 1098
ὀρεσφοῖτις, in c. fine pr. 1298
ὀρεσφόνιον, in c. citra pr. 354
ὀρεσφόρος, & ὀρεσφόρτης, in c. ex Φέρω 659
ὀρεσφοτὸς, & ὀρεσφοτόμος, in c. ex Λέπω 958
ὀρεσφὼν, in com. 1691
Ο ΡΤΑΛΙΣ, cum d. 1203
ὀρεφυτὸν, cum d. in com. ex κομὴ. 844
ὀρεφυμαῖος 993
ὀρεφυμνήτης, in c. ex μνήτρα 1051
ὀρεφυτεύτης 1410
ὀρεφυτεύτον 1660
Ο ΡΥΓΙΣ 1203
Ὄρυξ, apud Epicharmum dicitur chorda, ut Vlpianus tradit, apud Athen. lib. 9. Hesych. est intestinum corium.
ὀρυγμὴ, in Ο ρύσσω.
ὀρυγμὴν, in Ο ρύσσω.
Ο ΡΤΖΑ 1203
Ο ΡΤΜΑΓΔΟΣ ibid.
Ο ΡΤΣΣΩ, cum d. ibid.
Ο ΡΦΑΝΟΣ, cum d. 1205
ὀρφανοτροφὸς, cum d. in c. 1660
ὀρφεωτασία, in c. ex τέλη 1601
Ο ΡΦΝΗ, cum d. 1205
Ο ΡΦΟΣ ibid.
ὀρχάμη, Polluci est terra arboribus sylvaticis densa, arboretum.
ὀρχαμὸν, in Ἀ ρχὴς 199
ὀρχὴς, septum, sepes. item species olex. Hesych.
ὀρχὴν, in Ο ρχὸν 1207
ὀρχὴν, in Ο ρχὴς.
Ο ΡΧΕΟΜΑΙ, cum d. 1205
ὀρχεστὸν, cum d. in c. ex Ἐ τὸν 396
ὀρχὴν, in Ο ρχὸς.
ὀρχεστὴν, in c. ex Πέσὴ 1257
Ο ΡΧΟΣ 1207
ὀρχηστικὸς, cum d. 1606
Ο ΡΩ, cum d. 1207
ὀρῶδες ibid.
¶ Ὀς 1208
ὀσαυλοχαπάσιον, in Ο ὐλοχος. 1356
ὀσβοτρόμος, in c. ex Ἠμέρα 605
Ο ΣΙΟΣ, cum d. 1210
ὀσμὰς, ὀσμὴ, ὁσμηρὸς, ὀσμύλη, cum d. ὀσμωδὴς, in Ο ζω 1134
Ο ΣΟΣ, cum d. 1211
Ο ΣΠΙΟΝ, cum d. 1212
ὀσπεισπόλιον, in com. ex Ἀσπὶς 1411
ὀσπεύσιος, cum d. in c. 1851
ὀσσαβὼ, cum d. ὀσσεία, ὠσσείζω, ὀσσειωδὴς, in Ο ὀσσε 961
ὀσσεκοκκυᾶς, in c. ex Κόκκυξ 821
ὀσσέλεσι, in Ο ὀσσε.
ὀσσεπόρτης, in c. 1756
ὀσσεφόωσι, in c. fine præp. 873
Ο ΣΣΑ 1212
ὀσσὴν, in Ο σσω.
ὀσσεία, ὀσσελόμαι, in Ο ασε.
ὀσσὴν, in Ο σσω.
ὄσσομαι, ὄσσος, in Ο πτομαι 1176
At ὄσσ, in Ο σσω.
ὀστέλεον, ὀστέϊνον, in Ο στέον.
ὀστεοπόρος, in ὀστομόπω.
ὀστεολογία 943
Ο ΣΤΕΟΝ 1212
ὄστιν 1213
ὄστις, in Τὶς 1634
Ο ΣΤΑΙΞ 1213
ὀστοκόπος, in c. ex κοπὶ 845
ὀστολόγος, cum d. in c. fine pr. 935
ὀστομαχία, ὀστομάχιον 1013
ὀστοῦν, in Ο στέον.
ὀστοφαγέω 1708
ὀστοφάγος 1780
ὀστρακοῦς, ὀστρακίζω, &c. in Ο στρακον.
Ο ΣΤΡΑΚΟΝ 1213
ὀστρακόνωτος, testaceum tergum habens.
ὀστρακῶμαι, in Ο στρακον.
ὀστρακόω, ὀστρακώδης, in Ο στρακον.
Ο ΣΤΡΕΟΝ, cum d. 1213
Ο ΣΤΡΥΣ 1214
ὀσφὴς, in Ο σφὺς.
Ο ΣΦΡΑΙΝΟΜΑΙ, cum d. 1214
Ο ΣΦΡΥΣ ibid.
ὀχ, in Μὸχ 1069
ὀχάνη, cum d. in Τλάω 1737
¶ Ο ΤΕ 1214
Ο ΤΙ 1215
ὅτις, in Ὅστις.
ὀτλὸς, cum d. in Τλάω 1576
Ο ΤΟΒΟΣ, cum d. 1215
ὀτοπύζω, dico ὀτοτοῖ, fleo. Hesych.
ὀτραλέως, ὀτρηδὲς, in Ο τρωιὸς.
Ο ΤΡΥΝΟ, cum d. 1215
ὀτρέλεως, in Ο τρωιὸς.
ὀτρεμὲς, in Ο τρεμὴς.
ὀτρεμέως, in Ο τρεμὴς.
Ο ΡΜΗ, cum d. 1195 & 1196
Ο ΡΜΙΑ 1196
ὀρμίζω, in Ο ρμὸς, statio navium
ὀρμιθιὰς 252
Ο ΡΜΙΝΟΝ, cum d. 1196
ὄρμιστος, in Ο ρμὸς 1197
ὀρμίτον ibid.
Ο ΡΜΟΣ ibid.
ὀρμῶμαι, in ὁρμάω.
ὀρνιακτήριον, ὀρνοσκόπιον, in Ο ρνις.
ὀρνεόσκοπος, cum d. 1476
ὀρνεόσκοπος, in Ο ρνις.
ὀρνεοσκοπία 24
ὀρνιθαγενὴς, ὀρνιθάζω, ὀρνιθεία, ὀρνιθεύω, ὀρνιθεύτης, ὀρνιθεύτικος, ὀρνιθίτης, in Ο ρνις.
ὀρνιθόλαον, caulinli nomen flores ferentis, qui quum sese pandunt, lactei vidmur: unde à γάλα denominari creditur, apud Diosc. lib. 2. cap. 174
ὀρνιθοθήρας, cum d. 309
ὀρνιθοθήρας, &c. in c. ex θήρα 637
ὀρνιθοκόπτης, in c. ex Κόπτω 743
ὀρνιθοκόσσυφος, in c. ex κόσσυφος 1110
ὀρνιθομανὴς, cum d. 993
ὀρνιθομανία, in c. fine pr. 1092
ὀρνιθοπτὴς, in c. 1356
ὀρνιθοτρόφος, cum d. 1609
ὀρνιθοφόνος 1592
ὀρνιθοφόνος, cum d. 1764
ὀρνιθοφόνος, in c. ex Χαίτη. 1780
ὀρνιθοφόρος, in Ο ρνις 1192
ὀρνιθοφόρτης, in c. 1756
ὀρνιθοφόρτης, &c. in Γράω 873
ὀρνιθοφόρτης, in c. 1194
ὀρνιθοφόρτης, cum d. in ὀρνιθοφόρος.
ὀρνιθοφορέω, in ὀρνιθοφόρος.
ὀρνιθοφορία, in ὀρνιθοφόρος.
ὀρνιθοφορέομαι, in ὀρνιθοφόρος.
ὀρνιθοφορία 1192
ὀρνιθοφορέω, cum d. in ὀρνιθοφόρος.
ὀρνιθοφορία 1666
ὀρνίζω, ὀρνιστὴς, in Ο ρνις.
ὀρνιστὴς, in c. ex Κτίζω, habito. 886
ὀρνιτοπὸν, in c. 897
ὀρνιτοπολὴς, cum ὀρνιτοπώλης.
ὀρνιτοπωλὶς, in Ο ρνις.
ὀρνιτοπώλης, in Ο ρνις.
ὀρνιτοπωλὶς, in c. ex Πλάζω 1320
ὀρνιτοσκαρὶς, in c. 1321
ὀρνιτοσκὸς, ὀρνιτοσκοπὴς, in Ο ρνις. 1638
ὀρνιτοσκοπὴς, in c. ex Σκοπὸς 1660
ὀρνιτοσκοπία, in ὀρνιτοσκοπὴς.
ὀρνιτοσκοπικὸς, in ὀρνιτοσκοπὴς.
ὀρνιτοσκοπικὸς, in ὀρνιτοσκοπὴς. 455
Ο ΡΚΟΣ, cum d. 1194
Ὀρκυνῖδες, pisces sunt qui in pelago pariunt: apud Aristotel. hist. an. lib. 5. c. 10. Apud Hesych. & Athen. lib. 7. scribitur ὄρκυνος, quod itidem dicunt esse piscis genus. At apud Ælian. ὄρκυνος (tenuato ο) dicitur esse cetaceus piscis.
ὀρκυνομύτης, cum d. in c. ab Ο μύνω. 1160
Ο ΡΜΑΘΟ ΣΙΟΣ, cum d. 1195
ὁρμαίω, in Ο ρμὴ.
ὁρμάτης, in Ο μάω.
ὁρμένος, in Ο ρμὴ.
Ο ΡΜΗ, cum d. 1195 & 1196
Ο ΡΜΙΑ 1196
ὁρμίζω, in Ο ρμὸς, statio navium
ὁρμιθιὰς 252
Ο ΡΜΙΝΟΝ, cum d. 1196
ὁρμιστὸς, in Ο ρμὸς 1197
ὁρμίτον ibid.
Ο ΡΜΟΣ ibid.
ὁρμῶμαι, in ὁρμάω.
ὁρνακτήριον, ὁρνοσκόπιον, in Ο ρνις.
ὁρνεόσκοπος, cum d. 1476
ὁρνεοσκοπία 24
ὁρνιθαγενὴς, ὁρνιθάζω, ὁρνιθεία, ὁρνιθεύω, ὁρνιθεύτης, ὁρνιθεύτικος, ὁρνιθίτης, in Ο ρνις.
ὁρνιθόλαον, cum d. 1207
ὁρνιθοθήρας, cum d. 309
ὁρνιθοθήρας, &c. in c. ex θήρα 637
ὁρνιθοκόπτης, in c. ex Κόπτω 743
ὁρνιθοκόσσυφος, in c. ex κόσσυφος 1110
ὁρνιθομανὴς, cum d. 993
ὁρνιθομανία, in c. fine pr. 1092
ὁρνιθοπτὴς, in c. 1356
ὁρνιθοτρόφος, cum d. 1609
ὁρνιθοφόνος 1592
ὁρνιθοφόνος, cum d. 1764
ὁρνιθοφόνος, in c. ex Χαίτη. 1780
ὁρνιθοφόρος, in Ο ρνις 1192
ὁρνιθοφόρτης, in c. 1756
ὁρνιθοφόρτης, &c. in Γράω 873
ὁρνιθοφόρτης, in c. 1194
ὁρνιθοφόρτης, cum d. in ὁρνιθοφόρος.
ὁρνιθοφορέω, in ὁρνιθοφόρος.
ὁρνιθοφορία, in ὁρνιθοφόρος.
ὁρνιθοφορέομαι, in ὁρνιθοφόρος.
ὁρνιθοφορία 1192
ὁρνιθοφορέω, cum d. in ὁρνιθοφόρος.
ὁρνιθοφορία 1666
ὁρνίζω, ὁρνιστὴς, in Ο ρνις.
ὁρνιστὴς, in c. ex Κτίζω, habito. 886
ὁρνιτοπὸν, in c. 897
ὁρνιτοπολὴς, cum ὁρνιτοπώλης.
ὁρνιτοπωλὶς, in Ο ρνις.
ὁρνιτοπώλης, in Ο ρνις.
ὁρνιτοπωλὶς, in c. ex Πλάζω 1320
ὁρνιτοσκαρὶς, in c. 1321
ὁρνιτοσκὸς, ὁρνιτοσκοπὴς, in Ο ρνις. 1638
ὁρνιτοσκοπὴς, in c. ex Σκοπὸς 1660
ὁρνιτοσκοπία, in ὁρνιτοσκοπὴς.
ὁρνιτοσκοπικὸς, in ὁρνιτοσκοπὴς.
ὁρνιτοσκοπικὸς, in ὁρνιτοσκοπὴς. 455
Ο ΡΚΟΣ, cum d. 1194
Ὀρκυνῖδες, pisces sunt qui in pelago pariunt: apud Aristotel. hist. an. lib. 5. c. 10. Apud Hesych. & Athen. lib. 7. scribitur ὄρκυνος, quod itidem dicunt esse piscis genus. At apud Ælian. ὄρκυνος (tenuato ο) dicitur esse cetaceus piscis.
ὁρκυνομύτης, cum d. in c. ab Ο μύνω. 1160
Ο ΡΜΑΘΟ ΣΙΟΣ, cum d. 1195
ὁρμαίω, in Ο ρμὴ.
ὁρμάτης, in Ο μάω.
ὁρμένος, in Ο ρμὴ.

ὀλοφύρομαι, inf. 192
ὀλοφύρω, cum d. in com. ex Α῾ρπύω. 197
Ο῾ΨΕ 1232
ὄλυσσον, in Ο῾πτομαι 1175
ὀλύσσω, in Ο῾λέω.
ὄλυμπος, in Ο῾πτομαι 1175
ὀλυμπιάς, in Ο῾λέω.
ὀλυμπιονίκης, in Ο῾λέω.
ὀλυμπιονίκης, in Ο῾λέω. 159
ὀλυμπιονίκης, cum d. 751
ὀλυνθιάζω, in Ο῾λέω. 268
ὀλυνθιάς, & ὀλύνθιος, in c. ex Βλασ. 268
ὀλύνθιος, cum d. in c. ex Γάμος. 299
ὄλυνθος 304
ὀλυρόν 309
ὀλυτρεύω, ὀλύζω, in Ο῾λέω.
ὀλυτρεύω, cum d. 751
ὀλυκλάδης, in c. ex Κλάδος. 765
ὀλυμαδής, cum d. in c. fine præp. 999
ὀλύμπιος, in c. ex μόρος 1021
ὄλυμπος, in Ο῾λέω.
ὄλυνθος 1109
ὄλυς, ὀλύτης, in ὀλέω.
ὀλυσκάζω, in comp. ex Πάσσω. 1340
ὄλυς, in Ο῾πτομαι 1175
ὀλυσσεύς, in ὀλύζω.
ὀλύσσω, cum d. in c. ex κυρέω. 1506
ὀλυτήλεσος 1599
ὀλύτριος 1608
ὀλυφαίνω 1708
ὀλυόκαρον, inc. fine pr. 254
ὀλυοθυδαλος, in c. ex Δαίδαλος. 348
ὀλολύζω, cum d. 943
Ο῾ΨΟΝ 1232
ὀλονόμως, cum d. 1093
ὀλοπρίζω, cum d. 1353
ὀλοπόνος, in c. fine pr. 1285
ὀλοπόλλης, cum d. 1411
ὀλοφύζομαι, cum d. 1702
ὀλόω, in Ο῾λέω.
ὀλόνης, cum d. in c. 1851
Π῾
¶ παῖς, in Πηγνύω 1300
παῖ γάλοιος, in c. ex Γελάω 311
παῖ γνήσιος, in com. ex γνήσιος 306
παῖ γνίης, in com. ex γνίος 307
παγγλωσσία 328
παγγώνιος, in com. ex Γωνία 347
παγκρές, παγκτίς, παγκτιάδης, cum πάρος. 726
πάγη, παγιδ῾ εύω, πάγος, cum d. in Πηγνύω 1300
πάγκαλλος, in com. ex κάλλος 735
πάγκαλος, in comp. ex Καλός 734
πάγκαρπος, cum d. 751
πάγκρατιαστής, & πάγκρατιαστικός, in c. ex Κλαίω 768
παγκρατιάζω, in c. fine pr. 805
πάγκοινος, in com. ex Κοινός 820
παγκρατής, cum d. 864
πάγκρεας, in c. ex Κρέας 866
πάγκρυφος, in c. ex Κρύπτω 881
παγχαλκεῖα 1338
παῖδ῾ ἄριον, in Πηγνύω 1300
παῖδεῖον 1223
παῖδεύω, in comp. ex χαλεπός 1791
παῖδιαλος, cum d. in c. 1739
παῖδικός, in c. fine pr. 1822
παῖδιόν, cum d. in c. ex Χρυσός 1830
παῖδιον, in Παῖς.
παιδοβαπτισμός, cum d. in Πάσσω.
παιδοποιέω, cum d. in Πάσσω. 322
παιδοποιία 1353
παῖδος 1233
παῖδοτριβικὸν
παιδοτροφία 1338
παιδοφθορία, in com. ex Φθορά. 1353
ΠΑΙΑΝ, cum d. 1233
παιάνιζω, in Παιάν.
παιανισμός, cum d. 1233
παιανιστής, cum d. 1233
παιάνιος, in Παιάν.
παιάνιος, in Παιάν.
παιάνιος, in Παιάν.

παρακαταθήκη, in κατατίθημι 641
παρακαταίτεμαι, in κατίτεμαι 761
παρακαταπαλαίω, in καταπαλαίω 807
παρακαταπαλίσμαι, in καπαλίγκαι 949
παρεκπαπίσυμι, in καταπάγνυμι 1301
παρακαταφορὰ, in παρακατέχω 1624
παρακαταθήκη 1624
παρακαλέσμαι, in καλαχέζομαι 1821
παρακατέχω, in κατέχω 522
παρακαταγράμμα, in dec. ex κατηγορία 18
παρακαπηλίζω, in dec. ex κάπηλος 1141
παρακαζορύπω, in καζορύπω 1104
παρακαπύω, in Καουία 754
παρακαυλίζω, in c. ex Καυλὸς 759
παρακείμενα, in c. ex Κεῖμαι 761
παρακαλάδω, cum d. in c. ex καλάμω 767
παρακαλπίζω, in c ex Κέλυς 765
παρακανόω, in c. ex Κεκὸς 767
παρακαστέω, cum d. in c. ex Κεστὸν 769
παρακαρδήνω, in comp. ex Κέρδ-ω 775
παρακερκίδες, in Κερκὶς 776
παρακινδυνόω, cum d. in com. ex κινδυνεύω 751
παρακινέω, cum d. in c. ex Κινέω 792
παρακιρνάω, in c. ex κιρνάω 772
παρακλαυσίθυρον, in c. ex Θύρα 659
παρακλέπω, in c. ex Κλέπω, cum prep. 802
παρέκκλησις, παράκλητος, &c. in παρακαλῶ 731. & 732
παρακλίνω, cum d. 808
παρακλύω, cum d. in c. ex Κλυὼ 810
παρακμὴ, cum d. in com. ex Ἀκμὴ 96
παρκυήμιον, in c. ex Κνήμη 815
παρκνίζω, in c. ex κνίζω 811
παρακοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω 819
παρακοίτης, cum d. in c. 821
παρακολάζω, cum d. in c. 825
παρακολυθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 97
παρακομίζω, cum d. in c. ex κομέω, porto 833
παρακόμη, in c. ex Κόμη 835
παρακονάω, in c. ex Ἀκόνη 98
παρακοπέω, cum d. 843
παρακορδὲω, in c. ex Κορδὸς, verro 848
παρακόσμος, in com. ex Κοσμέω 854
παρακόω, cum d. in c. ex Ἀκόω 100
παρακρεμάω 865
παρακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
παρακόμη, in c. ex Κομμὸς 868
παρακείρω 872
παρακεράομαι, cum d. in com. ex Ἄκρος 103
παρακομίζω, in Κερὸς 875
παρακρατέω, in c. cum pr. πτερύγεσσι, in παρακρέω. 877
παρακρέω, cum d. 879
παραπτάομαι, in c. cum pr. 883
παρέκτη, & παρακτήσ-ω, in c. ex Ἄκτη 105
παρακώπ-ω, cum d. in c. 897
παρακαλῶ μοιδὴν, in κωμῳδὸς 55
παρακωφὸς, in c. ex Κωφὸς 909
παρκυκλέω, in παρκὴ 552
παλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
παλαμάω, in c. ex Λαμάω 921
παλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 927
παλαυδάω 963
παραλόγραμα, 934 & in c. ex λέγομαι 949
παλέω, cum d. 938
παλαλέω 854
παραλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
παλαλύω, in c. ex Ἀλυὸς 960
παλαίνω, in c. 961
παλάνεως, cum d. in c. ex Λᾶς-ω 965
παρλαμβάω 921
παλαιδάω, in c. ex Λὶς-ω 968
παλάμην-ω, in c. ex Λάμνη ibid.
παλάι-ω, cum παρακλ-ω 129
παλαίνω, in c. ex Ἀλύσσω 116
παραλιτέω, in c. ex Ἀλιτέω 117
παραλλάπω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 124
παλλαλίω, & παραλληλ-ω, cum d. in παλλήλων-ω.
παραλληλόγραμμον, in c. ex γραμμὴ 342
παραλλήλ-ω, cum d. in c. ex ἀλλήλων 128
παραλήθω, in παράλογ-ω.
παραλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 918
παράλογ-ος, cum d in c. ex λόγος, ratio 946
παρὰ, in c. ex Ἀλς, mare 976
παραλυγήν, & c. in ἀλυσγὴς 499
παραλέω, in c cum prep. 974
παραλοφία, in c. ex λόφος 976
παράλαμπ-ω, cum der in c. 927
παραλύω, cum d. in c. ex Λύω 985
παραμαρτυρῶ, in c. ex Ἀμαρτυρία 136
παραμαρτυρία, in com. ex Μάρτυρος 1005
παραμάτης, in c. ex Μασάομαι ibid.
παραμαίβω, in c. ex Ἀμείβω 140
παραμαλέω, cum d. in Ἀμελέω 1025
παραμείω, in c. cum prep. 1033
παράμισος, in c. ex Μῖσος 1036
παραμυσέω 1040
παραμῆνα, in c. ex Μῆνες 1044
παραμήσω, cum d. in c. ex Μηρὸς 97
παραμυγόω, & παραμύγνυμι 1054
παραμύλλ-ω, in c. ex Ἀμυλλα 141
παραμύδιον 1061
παραμάσσω, in παραμύσσω.
παράμυθ-ος, cum d. in παραμύθιον
παράμοσ-ος, diffonus, muſis ſeu cantui non conveniens. Et generaliter, alienus, abhorrens: ſic Mars dicitur eſſe Βορμὸς παράμοσος ὀρχηϛῆ, apud Eupid. in Phœn.
παραμυτήρια, cum d. in c. 143
παραμυθάομαι, cum d. 1073
παραμυθία 1075
παραπειράσμα, in ἀπαγωνόπαρα 318
παραναίετάω, in c. ex Ναίω 1087
παραπαλάσσω, in ἀπαλάσσω 115
παραναζιῶ, in ἀάσσω 695
παραντάλλω, in ἀάντάλλω 1596
παρατείσομαι, in com. ex Νέω, eo 1099
παραίομαι, in παρείω.
παραιδεύζω, in c. ex Νεῦρον 1097
παραίχω, in εἴρω 548
παραίνω, in c. ex Νέω 1099
παραλυσὶς 1100
παραινίτη, in νεατὸς 1094
παραγκύλαι, in c. ex ῥάχις 1098
παραγνόω, in περιγνόω.
παραδόω, in c. ex ἀνδόω 160
παραίομαι, præterea ſeu præterveho, Hom. hymno I. in Apoll. Παλοπωνησον περιοιστο πόντου.
παραίχω, cum παρεκτὸς.
παραίνοια, & παραινῶ 1109
παράθρομ-ος, cum d. in c. 1116
παράγαστα, & παρήντης 167
παραινυτηρόω, in c. retinentibus νυκὶ 1155
παράμυρ-ος, cum d. in c. 1114
παραυλὸν, in c. ex Νύκω 1116
παρέξω-ος, in c. cum pr. 1119
παρεξείω, in c. ex Ξέω 1121
παρεξείρις, in c. ex Ξίφ-ος 1124
παρέξυσμα, in παρεξύω.
παρέξυστρ, à quibuſdam dicitur inſtrumentum, quod ſeruit lateribus in ſtructura radendis. ſchol. Ariſtoph. Derivatum à παρεξύω.
παρεξύω, in c. ex ξύω. 1122
παραπαδαγωγὲις, in παδαγωγὸς 41
παραπαίω, in c. ex Παίω 1237
παράπαν, in c. 1246
παραπαυω 1247
παραπέφω, ſeu παραπεφῶ, in c. ex Ἀπέφω 174
παραπέδω, in c. ex Πείθω 1261
παραπλανέω, in com. ex Πέλανος 1276
παραπέμπω 1280
παραπατέζ-ω, cum d. in c. 1297
παραπίπλ-ω, in com. ex πίπτω 1297
παραπυταίμαι, in παραπίτομαι, in c. cum pr. 1298
παράπτωμαι, in παραπίτομαι, in c. cum pr. 1301
παραπηδέω, in c. ex Πηδάω 1303
παράπηχυς, cum d. in c. ex Πῆχυς 1306
παραπραΐνω, in c. 1308
παραπτῶσ 1315
παραπω ὀμ-ω, in Πλαίω 1319
παρασπάζομαι, in c. ex Πλαζω 1320
παραπλασις, in παραπλάσσω.
παραπλασμὸς, παραπλάσσω, in c. cum pr. 1323
παράπλεγ-ω, in c. ex Πλέω 1330
παραπλέω 1327
παράπλ-ους, cum d. in c. 1332
παραπλήσιος 1334
παραπλησίως, παραπλῆς, παραπλησία, in παραπλήσιος.
παραπλησίως, cum d. in c. ex πλησίος 1331
παραπλήσι-ος, cum d. in c. 1275
παραπλάσω, & παραπλῆσσω 1338
παραπλοκὴ, in παραπλέκω.
παράπλοκ-ος, in παραπλέκω.
παραπλέκω.
παραγλύφω, in c. ex πτύω 1335
παραπνέω 1344
παραπτύζω, in c. ex πτύω 1374
παραπνίω, cum d. 1348
παραπολαύω, in Καλαύω 932
παραπόλυμι, cum d. in Καλαύω 1154
παραπολὸ, in c. ex Πολὺς 1365
παραπομπὴ, in d. in παραπέμπω
παραπορδομαι, in c. ex πορδομαι 1373
παραπόρευσ-ις, in c. 1367
παραπτάμ-ος, in c. ex Ποτάμιος 1368
παραπαρόσσω, & παραφάσσω, in c. cum pr. 1377
παραφερεδάω, cum d. in c. 1381
παραφαίω, cum d. in c. 1384
παραπαίω, in c. ex Πταίω 1391
παραίνομαι, in com. ex ἄπομαι
tango 177
παραφθορὰ, παράφθαρμα, in παραφθορὰ.
παραφύσ-ω, in c. ex χῶμα 1401
παραφύομαι, in c. ex χῶμα 1571
παραφύω, in c.
παράφυσις, in παραφύω.
παραφύω, in c. ex Ταράσσω 1579
παράφυσις, in Φαρέω.
παράφυσσω 1583
παραφύω, in Φαρέω.
παραφύσσω.
παραφύσ-ω, cum Φαρέσσω. 1590
παραφύλαξ, cum d. in c. 1595
παραφύλακα, in c. ex τέκτων 1613
παραφλύσις 1599
παραφλὰν-ω, in τελάνης 1851
παραφλέω 1604
παραφλυάω, in παραφλύω.
παραφλύζω, cum d. in c. 1618
παραφλύσμ-ις, cum d. in c. 1624
παραφλύω, in c. ex Τίλλω 1633
παράφλυσις, cum d. in c. ex Τύλμα, 1644
παράφυσις, in παραφύω.
παραφύσ-ις, in c. 1646
παραφθορὰ, cum d. in παραφθορὰ 1648
παραφύω 1654
παραφέρω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1658
παραφύω 1664
παραφύ-ω, in c. ex Τρέω 1667
παραφύσις, cum d. 1670
παραφθορὰ, cum d. in παραφθορὰ.
παραφθορὰ, in παραφθορὰ.
παραφθορὰ, in c. ex Φθορὰ 1665
παραφθορὰ, in c. ex φθύζω 1672
παραφθορὰ, in c. ex Τρόφω 1674
παραφθορὰ, in παραφθορὰ.
παραφύσσω, in παραφθορὰ.
παραφύσσω 1676
παραπτὸς, cum d. in c. ex πύπος 1682
παραφύω, in c. ex Αὐλὴ 216
παραύλη, in c. ex Αὐλὴ ibid.
παραύλομαι, in c. 218
παραύλ-ος, cum d. in com. ex Αὔξω 220
παραφύω, cum d. in com. ex Αὔξω 59
παραπίπω, in παραπέτομαι, in com. ex πτίζω 1497
παραπαύω, cum d. 1502
παραπαίω, in c. cum pr. 1505
παραπίζω, cum d. in c. ex Ἀπτὴς 222
παραφύσις, cum d. in c. ex Αυχμὸς 233
παραφύω 1706
παραφύσις, in ἀβαιὸς 76
παραπάω, in c. ex φάω 1719
παραφάω, in c. ex φάω ibid.
παραφέω, cum παραπέτομαι 177
παράφθορὰ, in c. ex Φθορὰ 1714
παραφύω, cum d. 1730
παράφθορὰ, cum d. 1717
παραφθορὰ, in c. ex φθορὰ 1742
παραφθέγγομαι, cum d. in c. cum pr. 1743
παραφύσις, in παραφύω 704
παραφύσσω, in c. ex Στωὸς 1514
παραφύσσω, in c. ex Στοιχ-ος 1519
παραφέλω 1524
παράφυμα, in παραφύω 704
παραφύσ-ω, in c. ex Σπάω 1535
παραφύσσω, cum d. in c. ex σχάω 1539
παραφύσσω, in c. ex Στοιὰ 43
παραφαπαδάω, in dec. 1258
παραφέρω 1547
παραφέρω ibid.
παραφύω, in c. ex Σπύω 1552
παραφύγραφεω, in συγγράφω 339
παραφύγραμμα, in συγγράφω 535
παραφύσεις, in συμίημι 568
παραφύσσω, in c. ex Σπάω 1627
παραφύσσω, in c. ex Σπάω 1558
παραφέρω, in c. ex σφάλλω 1561
παράφαλης, in c. ex σφάλλω 1563
παράφαλης, & παρασφάλλω 1564
παράφαλος, in ἀσφαλὴς 1567
παρασφάζω, in c. 1569
παραφάζω, in c.
παραφάδίζω, παραφάδις, in c. 1570
παραφ-
παραφθορὰ, in περιφθορὰ 552
παραφθορὰ, in c. ex χῶμα 1571
παραφύω, in c.
παραφύσις, in παραφύω.
παραφύω, in c. ex Ταράσσω 1579
παραφύσσω 1583
παραφύω, in Φαρέω.
παραφύσσω.
παραφύσσω, in Φαρέω.
παραφύσσω, cum Φαρέσσω. 1590
παραφύω 1595
παραφύσσω, in c. ex τέκτων 1613
παραφύσσω 1599
παραφύσσω 1851
παραφύω 1604
παραφύσσω, in παραφύω.
παραφύσσω, cum d. in c. 1618
παραφύσσω, cum d. 1624
παραφύσσω, cum d. in c. ex Τίλλω 1633
παραφύσσω, cum d. in c. ex Τύλμα, 1644
παράφυσσω, in παραφύω.
παραφύσσω 1646
παραφθορὰ, cum d. in παραφθορὰ 1648
παραφύω 1654
παραφέρω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1658
παραφύω 1664
παραφύ-ω, in c. ex Τρέω 1667
παραφύσις, cum d. 1670
παραφθορὰ, cum d. in παραφθορὰ.
παραφύσσω, in παραφύω.
παραφύσσω, cum d. in c. ex Σωτὴρ 1455
παραφύσσω, cum d. in c. ex Σωτὴρ 1456
παραπαίω, in c. ex Σκαίω 1467
παραπλάζω, cum d. 1480
παρασκιὰ, cum d. in c. 1482
παρασκίπτω, in comp. ex Σκάπτω 1483
παραπεπτὸς, in comp. ex σκάπτω 1468
παραφύσσω, in c. cum pr. 1492
παραπίπω, in c. ex Σοβέω 1493
παραφθορὰ, in com. ex σοφίζω 1497
παραφύσσω, cum d. 1502
παραπαίω, in c. cum pr. 1505
παραπίζω, cum d. in c. ex Ἀπτὴς 205
παραφύσσω, cum d. in c. cum pr. 1503
παραφύσσω 1706
παραφύσσω, in ἀβαιὸς 704
παρασαθμὶ δες, in c. ex σαθμὸς, statutum 710
παρασαθμίζω, in c. ex σαθμὸς, statutum 711
παρέξασις, παρασάτης, cum d. in παείσμαι 703
παρασαυρέω, in c. ex Σταυρὸς 1514
παραφύσσω, in c. ex Στοιχ-ος 1519
παραφύσσω 1524
παράφυμα, in παείσμαι 704
παραφύσ-ω, in c. ex Σπάω 1535
παραφύσσω, cum d. in c. ex σχάω 1539
παραφύσσω, in c. ex Στοιὰ 43
παραφαπαδάω, in dec. 1258
παραφέρω 1547
παραφέρω ibid.
παραφύσσω, in c. ex Σπύω 1552
παραφύγραφεω, in συγγράφω 339
παραφύγραμμα, in συγγράφω 535
παραφύσσω, in συμίημι 568
παραφύσσω, in c. ex Σπάω 1627
παραφύσσω, in c. ex Σπάω 1558
παραφέρω, in c. ex σφάλλω 1561
παραφάλης, in c. ex σφάλλω 1563
παραφάλος, & παρασφάλλω 1564
παραφάλος, in ἀσφαλὴς 1567
παρασφάζω, in c. 1569
παραφάζω, in c.
παραφάδίζω, παραφάδις, in c. 1570
παραφ-

παραχαλκεύω, in c. 1793
παραχαράσσω, cum d. in c. ex Χαράσσω 1794
παρεκχεομέζω, cum d. in c. 1799
παρεχέω 1807
παρεκχοῆσ-ω, cum d. in c. ex Χορδὴ 1818
παρεκχεῖδεύω 1819
παρεκχορεύω, cum d. in χορεύω 45
παρεκχέομαι, in c. cum pr. 1821
παρεκχύσις, in c. ex χέω 1825
παρεκχύσις, in παρεκχέομαι.
παρεκχέω, cum d. in πεκχέω.
παρεκχωρέω, cum d. 1833
παραφαλίζω, in com. ex ψαλίζω 1836
παραφάλλω, in c. ex Ψάλλω ibid.
παραφαλύω, in c. ex Ψαλὸς 1838
παραφήκω, in c. ex ψήκω ibid.
παρεφ-ήκω, cum παρέπεμπ-ω, in ἔπεμπ-ω 72
παραφάχω, cum d. in c. ex Ψύχω 1846
παραβολάδιλλω, in παραβάλλω.
ΠΑΡΔΑΚΟ῎Σ 1243
παρδαλαγχὴς, in c. ex Ἀγχω 28
ΠΑ῎ΡΔΟΣ, cum d. 1243
παρεάω, in c. ex Ἐάω 434
παρεγγίζω, in παρεγγυς.
παρεγγεφόω, cum d. in ἐγγεφόω 779
παρεγκλίνω, cum d in ἐγκλίνω 807
παρεγκύκλημα, in ἐγκυκλέω 891
παρεγκρέμα, cum d. in ἐγκρέμω 1801
παρεξχύω, cum d. in ἐξχὼ 1806
παρεῖδ-ω, cum d. 442
παρέομαι, in Ἔ῎ζομαι 441
ΠΑΡΕΙΑ῎, cum d. 1243
παρειμὶ, in c. ex Εἶμι, video 446
παρείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 450
παρειμὶ῎ν-ος, in παρίημι 466
πάρεμι 570. & 574
παρεισπίπτ, in c. ex Ἔ῎πω, dico 493
παρεισρύω, in παρεισύω 520
παρεισάγω, cum d. in εἰσάγω 33
παρεισεβάλλω, in εἰσβάλλω 243
παρεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι 380
παρεισδύνω, cum d. in εἰσδύω 428
παρείσιμι, in εἶσιμι 574
παρεισύρομαι, in εἰσύρομαι 522
παρεισκυκλέω, in εἰσκυκλέω 891
παρεισοδεύω, in εἴσοδ-ος 1129
παρειναπ-ω, in εἰσαπ-ω 1314
παρεισφέω, in εἰσφέω 1423
παρεισφέρω, in εἰσφέω 1728
παρεισφθορὰ, in εἰσφθορὰ 1745
παρὲκ, in Ἐκ 463
παρεκδέχομαι, cum d. in ἐκδέχομαι. 232. & 233
παρεκδρομὴν, in ἐκτρέχω 1663
παρεκδύω, in ἐκδύω 428. & 429
παρεκκλίνω, in ἐκκλίνω 807
παρεκλέγω, in ἐκλέγω 934
παρεκρέμαι, in c. ex Νέω, nato 1099
παρεκπ-πω, in ἐκπ-πω 1314
παρεκπυρόω, in ἐκπυρ-ω 1405
παρέκλασμα, παρέκλασις, in παρεκτίνω 1593
παρεκτεύω, in ἐκτεύω ibid.
παρεκτείνω, in ἐκτείνω 1590
παρεκτὸς, in ἐκτὸς 463
παρεκτρέπω, in ἐκτρέπω 1663
παρεκχέω, in ἐκχέω 1670
παρεκρώνομαι, in ἐκφαίνω 1705
παρεκτρέφομαι, in ἐκφέρω 1729
παρελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum prep. 1794
παρελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 472
παρέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 477
παρελλειψις, in ἐλλείπω 954
παρεμβάλλω, cum d. in ἐμβάλλω 244
παρεμπίπω, in ἐμπίπω 1247
παρεμπίπω, in ἐμπίπω 1315
παρεμπολέω, cum d. in ἐμπολάω 1322
παρεμπάω, in ἐμπάω 1327
παρεμπεύω, in ἐμπεύζω 1374
παρεμπολὴ, in ἐμπολῶ 1409
παρεμπορεύομαι, cum d. in dec. 1269
παρεμφαίνω, cum d. in ἐμφαίνω 1706
παρεμφερὲς, cum d. in ἐμφερόμαι 1729
παρεμφύλλια, in ἐμεύω 1777
παρεμφέλεσμα, in ἐνδέλεσμα 364
παρενέδω, in ἐνείδω 446
παρενέγω, in ἐνείγω 458
παρενήσσω, παρενίζω-ω, παρενίπτω, in παρενίπτω. 1735
παρενένω, admonendo dico: unde παρένεπε, apud Apoll. Rhod.
παρεσυκλέω, cum d. in ἐσυκλέω 1230
παρεσυλεύω, in c. ex Σᾶλ-ω 1443
παρεσπίπω, cum d. in ἐσπέσσω 1582
παρεστήκω, in ἐστήκω 1623
παρεσχάνω, in ἐσχάνω 1674
παρεσχάρεω, cum d. in ἐσχάρεω 1801
παρεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 1806
παρεξῆ-ς, in Ἐκ 463
παρεξάγω, in ἐξάγω 34
παρεξαιρέω, in ἐξαιρέω 139
παρεξαυλέω, in ἐξαυλ-ω 219
παρεξέρμι, in ἔξειμι 574
παρεξεπείν, in ἐξεπεῖν 493
παρεξερεσία, in c. ex εἰρεσία 511
παρεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
παρεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
παρεξετάζω, in c. ex Ἐ῎τάζω 529
παρεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 529
παρεξῆγ῎ομαι, cum d. in ἐξήγ῎ομαι 595
παρεξῆς, in c. ex Ἐξῆς 486
παρεξίημι, in ἐξίημι 565
παρεξίσημι, in ἐξίσημι 799
παρέοικα, in com. ex Ἔοικα, similis 686
παρίπτημι, in c. ex Ἵ῎στημι 687
παρίσ-μια, in c. ex Ἵ῎στ-ος 690
πάρισ-ος, cum d. in c. ex Ἵ῎σος 691
παρίσημι, cum d. 702. & 703
παρισορεύω, in c. ex ἰσορέω 712
παρίσωσις, in c. ex ἴσος 713
παρίσομ, in παρέκω 558
παείσος, παεισώτης, παεισοτικὸς in παεισ-ω.
παρκύπτω, in παρεκύπτω 897
παμένω, in παρεμένω.
ΠΑ῎ΡΝΟΠΕΣ 1244
παρρῶ-ω, cum d. 1133
παροίνα, in c. ex Οἶνος 1137
παροιδιάνειν, in c. ex Οἰδέω ibid.
παροίδη seu παρῳδὴ, in Πάρ-ω.
παροικέω, cum d. παροικία, παροικία, in πάροικος.
παροικοδομέω, cum d. in οἰκοδομ-ω 371
πάροικ-ος 1142
παροιμία, in der. παροιμιώδης, παροιμ-ος, cum d. in com. 1144
πάροιν-ος, cum d. in c. 1146
παροισρέω, & παροισρέω, in c. ex Οἶσρ-ω 1148
παροίπιτος, παροίτηρος, in Πάρ-ω.
παροίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
παρο-
παροδύνων, in c. ex ὀδύνω 536
παρόμαρέω, in d. μ. ης 1003
παρόνυχίζω, cum d. 537
παροπτάω, cum d. in c. ex Ἐπίσκοπος 539
παροπτερίζω, in διπτερὴς 1655
παραφορέω, in ὄφρα 442
παρόχω 552
παρπέζ-ω, cum d. in c. ex Ἡ῎ζω 591
παρπορέω, cum d. 19
παρπύδυος, in c. ex ἡδύς 596
παρπερεύομαι, in περεύομαι 57
παρπύδω, in c. ex Ἡ῎δω 597
παρρίνω, in Παρεὶς 1243
παρήκω, in c. ex Ἵ῎κω 599
παρπλὶς, cum d. inc. 601
παρπλύ-ω, in c. ex Ἡ῎λυ-ω 602
πάρημι, in c. ex Ἡ῎μι 603
παρημελιμένως, in ὀθρημελὴς 1025
παρμερέω, in c. ex Ἡ῎μέρα 605
παρῆρ-ω, cum d. in εἶρω 458
παρπχέω, cum d. in c. ex Ἡ῎χω 606
παρθενάρτιος, in c. ex Ἀ῎ρτεμις 2
παρθένι-ος, in Παρθέν-ος.
παρθένιμα, locus ubi virgines degunt, conclave virginum. Euripid. in Phœn. ὧν ἐν χθρεί-εσκ' ἐν παρθενεύμασιν Πίσσοι φοιχωρεῖ δωμάτων, κατέσσω. Exponitur etiam, ſtatus virgineus ſeu virginitas apud eundem in Ione, νοσῦν μὲ παρθένιμ' ἕπεται σὸν.
παρθενεύω, cum d. παρθενεία, παρθενικὸς, παρθένιος, παρθενικαίριον, in Παρθένος.
παρθενοπίδ-ης, cum d. in c. ex ὄπιπτ-ω 1184
ΠΑΡΘΕ῎ΝΟΣ 1244
παρθένωπος 1182
πάρθω, πάρδω-ω, in Παρθέν-ος.
παριαμβίδες, in c. ex Ἰάμβος 666
παριαύω, in c. ex Ἰαύω 667
παρεδρὼν, in c. ex Ἵ῎δρύω 671
παρίημι 566
παρίζω, in c. ex Ἵ῎ζω 671
παρίζω, in c. ex Ἵ῎ζω 674
ΠΑ῎ΡΙΟΣ 1244
πάρ-ιππ-ος, cum d. in c. ex Ἵ῎ππος 686
παρίπτημι, in c. ex Ἵ῎στημι 687
παρίσ-μια, in c. ex Ἵ῎στ-ος 690
πάρισ-ος, cum d. in c. ex Ἵ῎σος 691
παρίσημι, cum d. 702. & 703
παρισορεύω, in c. ex ἰσορέω 712
παρίσωσις, in c. ex ἴσος 713
παρίσομ, in παρέκω 558
παείσος, παεισώτης, παεισοτικὸς in πάεισ-ω.
παρκύπτω, in παρεκύπτω 897
παμένω, in παρεμένω.
ΠΑ῎ΡΝΟΠΕΣ 1244
παρρῶ-ω, cum d. 1133
παροίνα, in c. ex Οἶνος 1137
παροιδιάνειν, in c. ex Οἰδέω ibid.
παρῳδὴ seu παρῴδειν, in Πάρ-ω.
παροικέω, cum d. παροικία, παροικία, in πάροικος.
παροικοδομέω, cum d. in οἰκοδομ-ω 371
πάροικ-ος 1142
παροιμία, in der. παροιμιώδης, παροιμ-ος, cum d. in com. 1144
πάροιν-ος, cum d. in c. 1146
παροισρέω, & παροισρέω, in c. ex Οἶσρ-ω 1148
παροίπιτος, παροίτηρος, in Πάρ-ω.
παροίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
παρο-

πεφυλαγμένος, in c. ex Ο'κλάζω 1150
πεφοιτηκώς, & πεφοιτηκέναι, in c. 1 152
πεφολιδωμένος, & πεφολιδώσθαι, in c. 1 152
πεφολιωμένος, in c. ex Ο'μαλίζω 1161
πεφρικώς, &c. in πεφρίκω 477
πεφυλαγμένος, in c. ex Ο'μαγέω 1157
πεφύρμενος, cum d. in c. ex Ο'μοιόω 1161
πεχρωσμένος, cum d. 943
πεψορωμένος, cum d. in c. ex Ο'ψοφάζω 1170
πεψοφίζω, πεψόφισμαι, cum d. in c. 1167
πεψυγμένος, in c. 1173
πεψυγμένος, in c. ex Ο'πάω 1174
πεψυγμένος 1177
πεψυχρασμένος, cum d. in c. cum pr. 1187
πεψυχρίζω, cum d. in c. 1190
πεψυχρόω, cum d. 1202
πεψωρημένος, in c. ex Ο'ρυόω 1195
πεψωρωμένος, in c. 1196
πεψωμένος 1197
πεφειδωλός, πεφορμητικός, cum d. in πεφορμάω.
πεφορμίσθαι, in c. cum præp. 1204
πεφορτωμένος, in c. 1206
ΠΑΡΩΣ 1244
πεφυσηκόω, in c. 1215
πεφυκώς, in c. ex Οὖλος 1218
πεφυσιωμένος, in πέφυκα 571
πεφυσιωμένος, in πεφυσάω.
πεφορτευμένος, cum d. in c. ex Ο'χετός, 1228
πεφυσιόω, in c. ex Ο'χεύω ibid.
πεφυσιωμένος, in πεφύσημαι 552
πεφυσιωμένος, in πεφύκω 552. & in c. ex Ο'χέω 1231
πεφυσιωμένος, cum d. πεφυσῆσθαι, in c. 1232
πεφυσιωμένως, in ὑφώνης 1851
πεφύτευσμένος, cum d. in c. fine pr. 1427
πεφύτευγμένος, cum d. in c. 1688
πεφυσιωμένως, πεφυσιόω, in c. 1691
πεφυσιωμένος, in c. ex ὀχαλίζω, 1229
πεφυσιωμένος, in c. ex Ο'χλέω 1230
πεφύτευσμένος, in πεφύκω 552. & in c. ex Ο'χέω 1231
πεφυσιωμένος, cum d. πεφυσῆσθαι, in c. 1232
πεφυσιωμένως, in ὑφώνης 1851
πεφύτευσμένος, cum d. in c. fine pr. 1427
πεφύτευγμένος, cum d. in c. 1688
πεφυσιωμένος, πεφυσιόω, in c. 1691
πεφυσιωμένος, in c. ex ὀχαλίζω, 1229
πεφυσιωμένος, in c. ex Ο'χλέω 1230
πεφύτευσμένος, in πεφύκω 552. & in c. ex Ο'χέω 1231
πεφυσιωμένος, cum d. πεφυσῆσθαι, in c. 1232
πεφυσιωμένως, in ὑφώνης 1851
πεφύτευσμένος, cum d. in c. fine pr. 1427
πεφύτευγμένος, cum d. in c. 1688
πεφυσιωμένος, πεφυσιόω, in c. 1691
πεφυσιωμένος, in c. ex ὀχαλίζω, 1229
πεφυσιωμένος, in c. ex Ο'χλέω 1230
πεφύτευσμένος, cum d.

ϖεχομπεω,in c. 836
ϖεκομψος,in c.ex Κομψὸς 837
ϖεκ.οπτω,cum d. 843
ϖεκορέω, in c. ex Κορέω, verro 848
ϖεπεκρ☉,in ϖεκεύω. 865
ϖεκρᾰζω,in c.ex Κρᾰζω 859
ϖεκρατ☉,cum d. in c. ex κρατὸς. 748 865
ϖεκρατὴς,cum d. 865
ϖεκρημν☉,in c. ex Κρημνὸς 868
ϖεκτέω,in c.cum pr. 879
ϖεκτένω,in c.cum pr. 884
ϖεκτίνες, ϖεκτίνες,in c.ex Κτίζω,habito 886
ϖεκτνοέω,in c. ex κτὺπ☉ 1682
ϖεκυκλόω,cum d.in c. ex κυκλόω, 792
ϖεκυκλοδέω, in com. ex κυκλοδέω 893
ϖεκυλίω,in c.ex Κυλίω ib.
ϖεκυϊνέω,in c.exΚῦμα 894
ϖεκυνέω,in c.ex Κύων 908
ϖεκαλέω,in c. ex Καλέω 915
ϖέκαλ☉,in c. ex καλὰ☉ 916
ϖεκαμβαίνω, in c. ex Καμβαίνω 927
ϖελαέμπω,cum d. in c.ex λαέμπω, 912
ϖελέγω,in c.ex Λέγω, dico 938
ϖελεύπω,cum d. 955
ϖελέγω,in c.cum pr. 956
ϖελέξις,in ϖελέγω.
ϖελέπω,cum d.in c. ex Λέπω 958
ϖελεγλυφάντης,in c. ex Λέχω 959
ϖέλαδκ☉,in c. ex Λάδκος 960
ϖέλημμα,ϖελαπτὸς,&c. ϖέλημμα,in ϖελαμβάνω.
ϖελιμαζω,in c.ex Λίμην 968
ϖέλιμπομαι,in ϖελείπω 955
ϖέλιπὴς ib.
ϖελιγμάζω,ϖελιχμάω,cum d. in ϖελείχω.
ϖελέω,in c.cum pr. 974
ϖέλυπ☉,in c. 981
ϖελωτίζω,in c.ex λωτίζω 958
ϖελμόνομαι,in c. cum pr. 992
ϖεμέκτης☉, assidens mactræ. Plut.in Comp.ex μώκτρα.
ϖεμαίνης,in ϖεμαίνομαι.
ϖεμάσσω,in c.ex Μάσσω. abstergo 1008
ϖεμείχη☉,in c.cum pr. 1011
ϖεμιμέης,in c. ex Μέμρομαι 1030
ϖεμβρύω,in c.cum pr. 1033
ϖεμέμφ☉,in c. ex Μέμφομαι 1035
ϖεμόδος,cum d. 1040
ϖεμύκης, cum d.in c. ex Μύκ☉ 1044
ϖεείμηδος,&c.in c.ex Μήτρα 1050
ϖεμναομαι,in c. 1052
ϖεναέτης, cum d.in c. ex Νάω 1083
ϖενδέω 1097
ϖενέελ☉,in c.ex νέφελη. 1098
ϖένφρ☉,in c.ex Νεφρὸς ib.
ϖενέω,in c.ex Νέω 1099
ϖένεος,in c. 1087
ϖένημα,in ϖενέω.
ϖενηκοντα,& ϖένηκοντ☉, in c. ex Νῆκ☉ 1101
ϖενηκομαι 1099
ϖενθέω,in ϖενθὴς
ϖενθοποιομαι,in c.ex Νέω,εο 1099
ϖένθεια,in ϖενθέω,cum d. 1109
ϖένοστος,in c.ex Νόστος 1112
ϖέξ,in Πεέι.
ϖεξαίνω,in c.ex Ξαίνω 1118
ϖεξέω,in c.ex Ξέω 1121
ϖεξυπαίνω,in c.ex Ξυπὴ 1123
ϖεξύομαι,in ϖεξύω.
ϖεξυράω, & ϖεξυρίω, in c. ex ξυρὸν 1122
ϖεξύω,in c.ex ξύω ibid.
ϖεοδ☉, cum d. 1131
ϖεοικάω,ϖεοικίαϖεοίκιον, ϖεοικὸς,in ϖεοικ☉. 371
ϖεοικοδομέω,οἰκοδόμ☉ 1142
ϖεόικ☉ 1149
ϖεοιχνέω,in c.ex Οἶχνεμαι 1194
ϖεοιχνὸς,in c.ex Οἶχνος 1231
ϖεοιχ☉,in ϖεοίχω 552
ϖεοπαταίνω, in c. ex Παπταίνω 1242
ϖεοπτέω, cum d in c. ex Πτέω 1252
ϖεοπτέω, & ϖεοπάτω 1247
ϖεοπτίζω, & ϖεοπτίζ☉, in Πέζα 1259
ϖεοπτέω,in c.ex Πεόρω 1268
ϖεοπτὸς 1277
ϖεοπτέω,in c.ex πτέω ib.
ϖεοπτόμην , in c. ex Πτόμαι, 1284
ϖεοπτέω,in c. 1288
ϖεοπτεύω,cum d. 1297
ϖεοπτὴς,in c.ex πτέω 2317
ϖεοπτόμαι,in c.cum pr. 1298
ϖεοπτ☉ν, cum d. in c. ex Πτ☉ς 1299
ϖεοπτὸν,ὴς ibid.
ϖεοπτήνυμι,in c.cum pr. 1301
ϖεοπτημόμαι, in c. ex Πῦρος 1306
ϖεοπιμελ☉,in c.ex Πιμελὴ 1309
ϖεοπίπτω 1315
ϖεοπίσματα, in comp. ex Πίζα 1307
ϖεοπαιδεύω,cum d.in c. 1321
ϖεοπαθόω,in c. cum pr. 1323
ϖεοπλέγ☉ω,in ϖεοπλέκω.
ϖεοπέγνυμι 1327
ϖεοπλὰξ,in ϖεοπλέ☉.
ϖεοπλέω,cum d. 1327
ϖεοπλοος, in c.ex Πλέ☉ 1330
ϖεοπλέω 1334
ϖεοπλ☉ες,in ϖεοπλέ☉.
ϖεοπλῶω, cum d. in c. ex πλῶω 1121
ϖεοπλώομαι, in c. ex Πλόως, 1339
ϖεοπλοκὴ,&c.in ϖεοπλέκω.
ϖεόπλο☉, ϖεόπλος, in ϖεεπλέω.
ϖεοπλώω, cum d. 1341
ϖεοπλώω,in c.ex πλέω 1335
ϖεοπνεέω,ϖεοπνέω 1344
ϖεοπνέω,in ϖεόπνος.
ϖεοπόν☉,in c.ex Ποδὼν 1346
ϖεοποιέω, cum d. 1348
ϖεοποδάρης & ϖεοπόλαρχος, 202
ϖεοπλάω,in c.cum præp. 1359
ϖεοπόλι☉,in c. ex Πόλις 1362
ϖεοπόλ☉,in ϖεοπολέω.
ϖεοπόνη☉,in c.ex πονηρὸς 1286
ϖεοπροβάλλω, in c. ex προβάλλω 1273
ϖεοπροφυ☉,in c. 1367
ϖεοπτόομαι,cum ϖεπτέτομαι.
ϖεόπτης 1372
ϖεοπτερ☉,in Πτερὸν.
ϖεοπερχύομαι,in ϖερχύω 1807
ϖεόπτη☉,in c.cum pr. 1393
ϖεοπλόω,in c.ex Πλόω 1393
ϖεοπλόω, cum d. in c.ex Πλόω 1397
ϖεοπλόμαι,ϖεόπλους,ϖεοπλωὴ ϖεῦρα,in ϖεοπλέω.
ϖεόρυσσω, in c. ex Πωσάνομαι, 1403
ϖεοπυμάζω, cum d.in c. 1412
ϖεοῤῥαίνω, in c.ex Ῥαίνω 1416
ϖεοῤῥέω,ῥοὲς,in ϖεοῤῥόω.
ϖεοῤῥαντὴς,ϖεοῤῥαντήριον, in ϖεοῤῥαίνω.
ϖεοῤῥαντίζω 1416
ϖεοῤῥίζω,in c. 1419
ϖεοῤῥόω 1423
ϖεοῤῥήγνυω,in ϖεοῤῥήγνυμι.
ϖεοῤῥὰδες,in c.ex ῥάζω 1416
ϖεοῤῥόω☉,ϖεοῤῥύτ☉, in ϖεοῤῥέω.
ϖεοῤῥύπ☉ω,in c.ex ῥύπτω 1438
ϖεοῤῥὰξ,in ϖεοῤῥήγνυμι.
ϖεοπάσσω,in c.ex σάσσω 1453
ϖεοσπαλίζομαι,in c. ex Σᾰλπιγξ 1444
ϖεοσπαίω,cum ϖεοσπάω.
ϖεοσπὸξις,in ϖεοσπάω.
ϖεοσφαγίζω,cum d.in c. 1446
ϖεοσπίπτω,in c. 1447
ϖεοσπέω,in c.ex Σείω 1452
ϖεόσπορ☉,in c. ex Σπορὰς 1455
ϖεόσπορ☉ 1457
ϖεοστάτω,in c.ex Στάτω 1459
ϖεοσθνὴς,in c.ex Σθένω 1460
ϖεοσπασόω,in c.ex Σπάσσω ibid.
ϖεοσκαφ☉,in c.ex Σκάπτω 1468
ϖεοσκαφ☉,in c.ex Σκάπτω,fodio 1470
ϖεοσκαφεύω, cum ϖεοσκάφω.
ϖεοσκαλὶς,in c.ex Σκάλλω. At ϖεισκαλὶς, & ϖεοστεκτὸν, in c. ex Σκέλω 1472
ϖεοσκεπάζω,ϖερίσκεπὴς, in ϖεοσκέπω
ϖεοσκόπομαι, cum d. in c. cum præp. 1475
ϖεοστκόπω,in c.ex Σκέπω 1477
ϖεοσκόπτω,in c.ex Σκάπτω 1483
ϖεόσκοποι,cum d. in c. 1485
ϖεοσκοπεύω, cum d. ϖεοσκοπέω, in ϖεοσκόπομαι 1475
ϖεοσκωλίζω,in c. 1489
ϖεοσκυλεύσμὸς, in σκύλαξ 1692
ϖεοσμαραγέω, in c. ex Σμαραγέω 1491
ϖεοσμάω, ϖεοσμήχω, in c. ex Σμάω ibid.
ϖεοσμύχω,in c.ex Σμύχω 1492
ϖεοσοβέω, in com. ex Σοβέομαι, 1493
ϖεοσοφίζομαι, in c. ex σοφίζω, 1497
ϖεοσταίω,in c.ex Σταίρω 1499
ϖεόστασ☉,cum d. 1502
ϖεοστερέω,in c.ex Στέρω 1503
ϖεοστρέφω,in c.cum pr. 1505
ϖεοστρέχω,cum d.in c. 1508
ϖεόστομαχος,in c.ex Στόμαχος 1511
ϖεοστραβάσσω,ϖεόστραβ☉, in c.ex στραβὸς 1509
ϖεοστάνω,cum ϖεοστένω.
ϖεοσυκάω,cum d. in ϖεοσύκ☉.
ϖεοσύκ☉ντος,in c.ex ὄσπος 282
ϖεοσυσκιάζω,in c.ex Δάκτυλ☉ 355
ϖεοσωπὴς, cum d. in c.ex ὄψ☉, 494
ϖεοσόκομ☉,in c. ex Κόμη 835
ϖεοσωλογία,cum d. 943
ϖεοσόλοφ☉, in c. ex Λόφ☉ 976
ϖεοσόνυ☉ 1110
ϖεοσόρ☉,cum d in Πεεὶ 1293
ϖεοσαθὼ,in ϖεοίσχμι.
ϖεοσεῖζω,cum d.in c. 1514
ϖεοσλατικὸς,in ϖεοσίλλω.
ϖεόστασις, ϖεόστατὸς, cum d.in c. εἰς τὸ μὴ ϖεοστὰς 705
ϖεοσεωσ☉ω,cum d.in c.ex Σπωσεῖν 1514
ϖεοσταλὴς,μόρφ.in c. 1515
ϖεοσέχω,in c.ex Στέχω 1515
ϖεοσπίνω,in c. cum pr. 1523 & 1525
ϖεόσπω,in c.ex γ'ζ☉ις 1526
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ'cum d. 1534
ϖεῖσ☉σεσθὸς, qui è columbino genere eſt, qui ſub columbarum genere comprehenditur. Ariſtotel. hiſt. an. lib. 5. cap. 17.
ϖεῖσ☉ν, cum d.in c. 1538
ϖεῖσέω , cum d. in c. ex Σπέω ibid.
ϖεῖσῑδ☉, in c. ex Σπῑδ☉ ibid.
ϖεῖσ☉ν, Ifter in Atticis vocari ſcribit τὰ κρὼσφετα. Et ϖεῖσ☉γχος τὸ τὰ ἰσχία κρὼσφόντας. Legitur autem hoc compoſ. apud Ariſtoph. in Concion.
ϖεῖσ☉ν, cum d.in c. 1518
ϖεῖσ☉ης, ϖεῖσίζω, in c.ex Σπ☉ 1530
ϖεῖσίλλω,in c.ex Σπίλλω 1533
ϖεῖσλαγγ☉ 1534
ϖεῖσ☉γγος, cum d. in c. ex σπ☉γγος 1519
ϖεῖσολὴ, cum d.in ϖεῖσίλλω.
ϖεῖσ☉μ☉ , cum d. in c. cum præp. 1537
ϖεῖσ☉ν,in c.ex Στέω 1534
ϖεῖσρατοσπίδ☉ν in dec. 1258
ϖεῖσ☉γέω cum d. 1547
ϖεῖσ☉γυνὸς,cum d.in c.ex σ☉γυνὸς 1539
ϖεῖσρατέω, cum ϖεῖσ☉γέω.
ϖεῖσυλ☉, cum d. in c. 1551
ϖεῖσυλέω, in c. ex Σῦλα 1555
ϖεῖσύρω, in c.cum pr. 1558
ϖεῖσσεύ☉, in c. 1564
ϖεῖσσκώπ☉, in c.ex Σκὴπ 1565
ϖεῖσφλυέω, in c. ex Σφλὺς ibid.
ϖεῖσφ☉γω,in c.ex Σφ☉γὼ 1566
ϖεῖσφυρον, & ϖεῖσφύειον, cum d. in c. ex σφυρὸν 1568
ϖεῖσφύζω, in c. 1571
ϖεῖσφοβὶζω, in c. ibid.
ϖεῖσπ☉ν,in c.ex σπ☉νὴ 1495
ϖεῖσπαθάω, in c. ex σπαθὴ 1574
ϖεῖσπαθάω, in c. ex Σπάω 1565
ϖεῖσπάσμενος,in Φαίνω 1703
ϖεφιλιππόδ☉ς, emaciatum eſſe, redditum eſſe macrum: ducta ſignificatione à Philippide quodam,qui à comicis σκάπτειν εἰς τὸν ἱππόδρομον dicebatur. Athen. l. 33. 1703
ϖέφυκα,in φύω 1722
ϖεφράδω,in c.ex Φράζω 1758
ϖεφύ☉ν,in φύ☉ν 1740
ϖέφυλμαι 1604
ϖέφυτ☉ν, in ϖεφύτ☉ν.
ϖεφύτ☉ν, in c. ex Φύτ☉ν 1604
ϖεφυτ☉ν, cum d. in c. cum præp. 1615
ϖεφύτ☉ω, in c. ex Φυτὸν. 1617
ϖεφυτ☉ω in c.ex Τῦλο 1625
ϖεφυτ☉λλω, in c.ex Τῦλο 1633
ϖεφυτ☉σία,& ϖεφυτ☉σις, in c. ex Τῦτ☉ω 1636
ϖεφυτ☉ω 1638
ϖεφυτ☉μένη 1640
ϖεφυτ☉μένος, cum d. in ϖεφύτ☉μαι.
ϖεφυτ☉ω☉, &c. in ϖεφύτ☉ω.
ϖεφυτ☉μὸς, cum d. 1645
ϖεφυτ☉ρεύ☉,in c. ex φυτρεὺω 1609
ϖεφυτ☉ω☉, in c. ex φυτὸς 1636
ϖεφυτ☉σφλὶζ☉, in c. 1649
ϖεφυτ☉σία,in c. ex φύτ☉μα 1667
ϖεφύτ☉μα 1654
ϖεφυτ☉σ☉ in c. 1661
ϖεφυτ☉χ☉ 1664
ϖεφύτ☉ντ☉, in ϖεφυτ☉σία.
ϖεφ☉λὶς,in ϖεφύλλω.
ϖεφ☉νὴ, ϖεφ☉νὶς, cum d.in c. εἰς τὴν ϖεφ☉νὴν 930
ϖεφ☉νὶς,in c.ex Οὖς 1217
ΠΕ'ΡΚΟΣ,cum d. 1294
ϖερκνὸς ibid.
ϖερκνόϖτερ☉ς ἑλετὸς, aquila alas habens nigris diſtinctas maculis: apud Plin.
ϖερνάω, cum d. in ϖεράω, vendo 1291
ΠΕΡΟ'ΝΗ, cum d. 1294
ΠΕ'ΡΙΒΡΟΣ, cum d. 1295
ϖερισέπολις 1362
ϖέρσεφ☉νὴ,& ϖερσέφασσα 1723
ΠΕ'ΡΣΗΣ,cum d.1295. At ϖέρσ☉ν,in Πέρθω.
ΠΕ'ΡΤΣΙ,cum d. 1295
ϖέσμα,in Πίπ☉ω 1313
ϖέσκ☉ν,in Πείσκω.
ΠΕΣΣΟΣ,cum d. 1295
ϖεπαίζω,in Πεπάω.
Πέτασνος,πέταλον,cum d. 1296
ϖέτεινμαι, in c.ex Τείνω 1745
ϖεταστὴς,πέτασμα,in Πετ☉ω.
πέτασ☉ς,cum d. 1296
ΠΕ'ΤΑΤΡΟΝ,cum d. ibid.
πέταχρον,cum πέτασνον.
ΠΕΤΑ'Ω 1296
ϖετέτευδ☉ς,πετεινὸς,in πέτομαι.
πέτ☉ρον,in πέτασνον.
πέτηλον,in πέταλον.
ΠΕ'ΤΟΜΑΙ 1297
πέτσα,in πέδ☉ς 1298
ϖετρᾶ☉ ibid.
ϖετρᾶεις,in c.ex Ε'λαία 466
ϖέτρη,ϖετρηδὸν,ϖετρῆες, in Πέδ☉ς.
ϖετρηρεφὴς,in c.ex Ε'ρέφω. 514
ϖετρίδιον,ϖέτριν☉,in Πέδ☉ς 252
ϖετροποιία 1353
ϖεῤῥοφόμπη, in c. fine pr. 1281
ϖεῤῥαφὴς,in c.ex Ρ'ίπτω 1435
ΠΕ'ΤΡΟΣ 1298
ϖεῤῥοσέλινον,in c.ex Σέλινον 1454
ϖεῤῥοφὴς 1780
ϖέτ☉ω, ϖετρώδης, πέτρωμα, in Πέδ☉ς.
ϖετροφόρ☉ν,in c.ex φορὴ. 514
ϖεπ☉ὸς,cum d.in ϖεσὸς.
ϖεδὸν,ϖεδῶν,ϖεδίθομαι,in ϖωσὶ νομαι 1402
ϖεδάκεον.in ϖέδος.
ϖεδηκαλώπηξ,in com. ex Α'λώπηξ 132
ΠΕ'ΘΗΞ,cum d. 1307
ϖεθὴς,in ϖεθ☉.
ϖεθοῖσα,in c.ex Οἶγω 1137
ϖεθοκοίτης,cum d. in c. 821
ΠΕ'ΘΟΣ,cum d. 1308
ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ ibid.
ϖειραίρω,cum d. ϖικρία, &c. in Πικρὸς.
ϖικρόγαμ☉,in c.ex Γάμ☉ 299
ϖικρόγλωσσος,in c.ex Γλῶσσα 328
ϖικρόγλ☉ς,in c. 1817
ΠΙΚΡΟ'Σ,cum d. 1308
ϖικλέω,cum d.ϖικίδνον,ϖέλιον, ϖιλέω☉,in Πίλ☉.
ϖιλάω 1275
ϖιλοποιὸς,cum d. 1353
ΠΙ'ΛΟΣ, 1308 & 1309
ϖιλόω,ϖίλωσις, ϖιλωτὸς, in Πίλ☉.
ΠΙΜΕΛΗ' cum d. 1309
ϖίμπλημι, in ϖλέ☉.
ϖίμπρημι, ϖίμπρημι, in ϖρήθω.
ϖίνακ.ηδὸν, ϖινακιόλον,ϖινάκιον, ϖινακὶς, ϖινακίσκ☉ν, cum d. in Πίνᾰξ.
ϖινακοθήκη,in c.ex θήκη 1629
ϖινακοπώλης 1411
ΠΙ'ΝΑΞ,cum d. 1309
ΠΙ'ΝΝΑ 1310
ϖινιοστόμες,in c. 1619
ϖινιοφύλαξ, idem quod ϖινοστήρης. Ariſt. hiſt. an. l. 5. c. 15.
λὸς 1304
ΠΗ'ΔΗΞ. ibid.
ϖηλίκος,cum d.in Η'λίκ☉ 601
ϖήλινος,in Πηλὸς.
ϖηλοτὰς 236
ϖηλοτάτιδες, vide in ϖηλοπατέω
ϖηλόρων☉ 309
ϖηλόδρομ☉,cum d. in c. ex Δρομὶ 371
ϖηλοπατέω,cum d.in c.ex Πατέω 1252
ϖηλοπλάθος,in c.in ϖλάθος 1323
ϖηλοποιὸς,cum d. 1353
ΠΗΛΟ'Σ 1304
ϖηλαργὸς 504
ϖηλαιοτύπας,in Πηλὸς.
ϖηλοτύπ☉ν, cum d. 1737
ϖηλόω, ϖηλώδης, ϖήλωσις, in ϖηλὸς.
ΠΗ'ΜΑ,cum d. 1304
ϖῆμ☉,in Η'μ☉ 607
ϖῆσία,in Η'νίκα. 608
ϖῆσιλικη ϖηνίζω,in ῥέναξ 1722
ϖῆσίσμα,in πῶ☉.
ΠΗ'ΝΟΣ 1305
ϖῆξις,in ϖηγνύω.
ΠΗ'ΓΑ,cum d. 1305
ϖηγὶν, in Σπείρω 1504
ϖηγῆδες,ἰμάς, lorum quo pera ligata eſt, ſeu lorum peræ, quo ſtringitur aut alligatur. in Epigr. ex πήρα & δέω ligo.
ϖηροκαζὴς 1029
ΠΗΡΟ ς,cum d. 1305
ϖήσω,ſeu ϖῆλα,in Πηγύω.
ϖηγύα 1301
ΠΗ'ΧΤΣ,cum d. 1306
¶ ϖηάζω,in ϖίζω.
ϖιαίνω,ϖιαλὲ☉,ϖιάλλω,ϖῖαρ, in Πίον.
ΠΙ'ΔΑΞ, cum d. 1306
ϖιδύω,& ϖιδύεις,in Πηδάω.
ΠΙΕ'ΖΩ,cum d. 1307
ϖιέσεις,in ϖίων.
ϖιθέκιον,in ϖίθ☉.
ϖιθηκολογία,cum d. 943
ϖιθανὸς, ϖιθανότης, in ϖειθαὶς 1260
ϖιθηκηκὸς 504
ϖιθηκῶν,in ϖιθανὸς.
ϖιθάκεον.in ϖίδος.
ϖιθηκαλώπηξ,in com. ex Α'λώπηξ 132
ϖιθὴς 1307
ϖιθοῖσα,in ϖιθ☉.
ϖιθοῖσα,in c.ex Οἶγω 1137
ϖιθοκοίτης,cum d. in c. 821
ΠΙ'ΘΟΣ,cum d. 1308
ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ ibid.
ϖιπραίρω,cum d. ϖικρία, &c. in Πικρὸς.
ϖικρόγαμ☉,in c.ex Γάμ☉ 299
ϖικρόγλωσσος,in c.ex Γλῶσσα 328
ϖικρόγλ☉ς,in c. 1817
ΠΙΚΡΟ'Σ,cum d. 1308
ϖικλέω,cum d.ϖικίδνον,ϖέλιον, ϖιλέω☉,in Πίλ☉.
ϖιλάω 1275
ϖιλοποιὸς,cum d. 1353
ΠΙ'ΛΟΣ, 1308 & 1309
ϖιλόω,ϖίλωσις, ϖιλωτὸς, in Πίλ☉.
ΠΙΜΕΛΗ' cum d. 1309
ϖίμπλημι, in ϖλέ☉.
ϖίμπρημι, ϖίμπρημι, in ϖρήθω.
ϖίνακ.ηδὸν, ϖινακιόλον,ϖινάκιον, ϖινακὶς, ϖινακίσκ☉ν, cum d. in Πίνᾰξ.
ϖινακοθήκη,in c.ex θήκη 1629
ϖινακοπώλης 1411
ΠΙ'ΝΑΞ,cum d. 1309
ΠΙ'ΝΝΑ 1310
ϖινιοστόμες,in c. 1619
ϖινιοφύλαξ, idem quod ϖινοστήρης. Ariſt. hiſt. an. l. 5. c. 15.
ΠΙ'ΝΟΣ,cum d. 1310
ϖινύσκω,ϖινύσσω,ϖινυτὸς,cum d. in Πινέω.
ϖινυτόφρων 1764
ϖινυτὸς,in Πινέω
ΠΙ'ΝΩ 1310
ϖινωδὴς,in Πίνος.
ϖί☉ν,cum d.in Πίων.
ϖιπίζω,ϖιτίσκω,in Πίνω.
ϖίπλημι,cum ϖίμπλημι.
ΠΙ'ΠΤΩ 1313
ϖιπράσκω,in ϖεράω,vendo 1291
ϖιπρέω,in ϖίμπρημι.
ΠΙ'ΠΤΩ 1313
ϖίσσω,ϖίσσυνον,in Πίσσω.
ϖίσ☉ν,in ϖίνω. 1394
ΠΙ'ΣΣΑ 1317
ϖισαλφὶς,in c.ex Α'λείφω 111
ϖίσαρθ☉ν, in c.ex Α'ρθ☉ν 159
ϖισασφαλτ☉ν,in Α'σφαλτος 212
ϖισσέλαον,in c. ex Ε'λαία. 466
ϖισσὴς,ϖισσηρὸς,ϖισσίζω,ϖισσὶτης, in ϖίσσα.
ϖισσοκωστέω,in c. ex præt. paſſ. 724
ϖισσόκηρ☉ν,in c.ex Κηρὸς 785
ϖισσωκωνέω,cum d. in c.ex Κῶνος 908
ϖισσοῦζ☉ν 1660
ϖισσόω,in ϖίσσα.
ϖισσὸς,in ϖίσσα.
ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ 1318
ϖιστικὸς,in ϖίνω,& in ϖίστις.
ϖίστις,cum d.in ϖείθω. 1260
Πισολοχία,in c.ex Λοχὸς 977
ϖισὸς,cum d. in ϖίστις, vide & Πισὸς,in Πίνω.
ϖίστρα,ϖίστρις,in ϖίνω.
ϖίστυμα,ϖιστὴς,ϖίστωσις,in ϖίστις.
ΠΙ'ΣΤΙΓΟΣ,cum d. 1318
ϖίσω☉ν,in Πείθω 1260
ϖίσυρος,in Τέσσαρες 1611
ΠΙΤΑ'ΝΑ,cum d. 1318
ϖιτνέω,ϖίτνω,in Πίτθω.
ϖιτ☉άκιον,ϖίτ☉μα,in ϖίσσα.
ϖιτύθ☉ν,ϖιτυὶς, in Πίτυς
ΠΙ'ΤΤΑΟΣ,cum d. 1318
ϖιτύδες,in Πίτυς.
ϖιτυοκάμπτης, in c. ex κάμπτω 740
ϖιτυοκάμπτης, in c. ex κάμπτω ibid.
ϖιτυόεπ☉ν,in c.fine pr. 1530
ΠΙ'ΤΤΡΟΝ,cum d. 1318
ϖιτὺς ibid.
ϖιτύεντος, cum ϖιτυόεντος.
ϖιτυώδης,in Πίτυς.
ϖφάσκω,ϖιφαύσκω,cum d. in φάω dico 1716
ϖίφ☉ξ,in Πίνω.
ΠΙ'ΩΝ,cum d. 1319
¶ ϖλείρ☉ν, ſpecies aquilæ apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 9. c. 32.
ϖλεῖγμὸς,in Πλύνω.
ϖλαγίζω,cum d.in Πλάγ☉ν.
ϖλαγιαύλιος. 220
ϖλαγίαυλ☉ν, ibid. uſurpatur & ſubſtantivè, apud Theocrit. idyll. 21. pro obliqua tibia ſeu fiſtula: Κὴν αὐλὸν λαλέω, κἄν σθάκιν, κἂν ϖλαγίαυλον.
ϖλαγιόχειρ☉ 751
ϖλαγιόχειρ☉ν,in c.ex Καυλὸς 757
ΠΛΑ'ΓΙΟΣ,cum d. 1319
ϖλαγιοφύλακας,in comp. ex φύλαξ 1779
ϖλαγίω,in Πλάγ☉ν.
ϖλαγκτὴς,ϖλαγκτὸς, cum d. in Πλάζω.
ΠΑΑ'ΔΟΝ,cum d. 1319
ΠΑΑ'ΖΩ 1320
ϖλάδωρον,in Πλάσσω.
ϖλάδ☉ν, in Πέλαγ 1274
ϖλαίσιον,in Πλάσσω.
ϖλακοεὶς,in Πλατὺς
ϖλακόεις, in Πλάζω.
ϖλακόεις, ϖλακοῦς, cum d. ϖλακώδης

κοῦδε, in πλάξ.
ΠΛΑΝΗ, cum d. 1320
πλανητόδρ 442
πλανόδιος, in c. ex ὁδὸς 1131
πλάνος, πλάσμα, in πλάσσω.
πλάξ, in Platus.
πλάσις, πλάσμα, cum d. in πλάσσω.
ΠΛΑΣΣΩ, cum d. 1321
πλαστὸς, in πλάσσω.
πλαστὸς, cum d. in Πλάσσω.
πλαστρεῖον 341
πλασμηλὸς, in c. ex λαίλαψ 916
πλασὸς, in πλάσσω.
πλαστουργὸς, cum d. 504
πλαστὸς, in πλάσσω.
πλαστὸς, cum d. πλαστιγίζω, πλαστῶν, cum d. πλαστομῶν, πλάστρος, cum d. πλάστης, πλαστόω, πλαστεία, cum d. πλαστὸς, πλαστὸς, in Platus.
πλατάνη, in πλάσσω.
πλατυγάστωρ & πλατυγάστηρ, in c. ex Γαστὴρ 301
πλατυγίζω, in Platus.
πλατυγλωσσ 328
πλατυκαρπὸς 751
πλατυκαρπὸς, in c. ex Κάρφω 753
πλατυκαυλὸς, in c. ex Καυλὸς 7557
πλατυκέφαλος, in c. ex κέφαλὴ 776
πλατυκέφαλος, in c. 774
πλατυλόγχαι 912
πλατυνώω, in Platus.
πλατυώτιος, in c. ex Νῶτος, 1117
πλατυόφθαλμὸς, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
πλατυπόρφυρα, in c. 1367
πλατύπους 1372
πλατυσφύρωτος, in dec. 1183
πλατυφύλλος, in c. ex φύλλον 1425
πλατύφυγγος, seu πλατυπέρυγγος, in c. ex Pύγχος 1437
ΠΛΑΤΤΣ 1323
πλατύνω, in c. fine pr. 1458
πλάτυσμα, &c. in Πλατύς
πλατύσμος 1537
πλατύτης, in Platus.
πλατυφυλλ 1773
πλατυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1169
πλεῖον est instrumentū quoddam æreum, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt. Hesyc.
Πλεῖος, in πίμπλ. 1274
πλέγδην, πλέγμα, eius d. in Πλέκω.
ΠΛΕΊΘΡΟΝ, cum d. 1325
πλειὰς, in πολύς.
πλεῖ, in πλεῖν.
πλειστάκις, λειστακρόθεν in πολύς
πλειστεύω, cum d. in πλεῖστος.
πλειστόλιθ, cum d. 252
πλειτόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
πλεῖστος, in Πολύς. 1737
πλειστορόφ
πλείων, πλεῖον, in Πολύς.
πλεκάω, implicor, i. coco. Suid.
ΠΛΕΊΚΩ, cum d. 1325
πλέκτρα, idem quod βλέννα, mucus.
πλεκτρώδης, mucosus. Gal. in Lex. Hippocr.
πλέομαι, in Πλέω.
πλεονεξία, πλεονεκτὴς, πλεονασμὸς, πλεονασικὸς, πλεοναχία, in Πολύς.
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex ἕξις 556
ΠΛΕΊΟΣ 1328
πλεῖμον, cum d. in πνέω.
πλεῖν, vide in πλεῖσον.
ΠΛΕΥΡΑ, cum d. 1332
πλεύσιος, cum d. in πλέω.
ΠΛΕΎΩ 1332
πλήγασον, πλαγὰς, cum πλαγὴ πλαγήσεις 304
πλαγγὴ, πλάγγμα, in Πλάσσω.
πλάδος, cum d. in Πλέω.
πλάκτης, &c. in πλάσσω.
πλακτόπους, cum d. 1353
πλάμα, in πλέω.
πλαμμελὴς, λεῖος ἀρὸ δεν in πολύς
πλασιεπεῖ, cum d. in πλεῖστος.
πλειστόλιθ, cum d. 252
πλειτόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
πλεῖστος, in Πολύς.
πλεονεξία 1737
πλείων, πλεῖον, in Πολύς.
πλεκάω, implicor, i. coco. Suid.
πλέκτρα, idem quod βλέννα, mucus.
πλεκτρώδης, mucosus. Gal. in Lex. Hippocr.
πλέομαι, in Πλέω.
πλεονεξία, πλεονεκτὴς, πλεονασμὸς, πλεοναχία, in Πολύς.
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex ἕξις 556
ΠΛΕΊΟΣ 1328
πλέμιον, cum d. in πνέω.
πλεῖν, vide in πλεῖσον.
ΠΛΕΥΡΑ, cum d. 1332
πλεύσιος, cum d. in πλέω.
ΠΛΕΎΩ 1332
πλήγασον, πλαγὰς, cum πλαγὴ πλαγήσεις 304
πλαγγὴ, πλάγγμα, in Πλάσσω.
πλάδος, cum d. in Πλέω.
πλάκτης, &c. in πλάσσω.
πλακτόπους, cum d. 1353
πλάμα, in πλέω.
πλαμμελὴς, cum d. in c. ex Μέλος carmen 1029
πλαμμελὴς, cum d. in Πλέω.
πλάμη, cum πλάμα.
πλαμηδρέτον, in c. ex tertia pers. Præt. 386
ΠΛΗΊΝ 1335
πλαῖδ, in πλάσσω.
πλήκτης, in πλάσσω.
πλίξιτ, in c. ex Ἵππος 686
πλήρης, in Πλέω.
πλήροφορία, cum d. 1737
πλήροφορία, cum d. in πλήρης.
πλησιέζω, πλησιασὶ τυπὸς, πλησιασὶ τὸ, in πλησιόω.
πλησιαλὸς, in c. ex Ἅλς, mare 129
πλησιασμὸς, in πλησιάζω.
πλησιγνάθος, in c. ex γνάθος 329
πλησίον, cum d. in Πέλας 1274
πλησιστόμος, in c. ex Χοὰς 1834
πλησίστιον, velum implens: ut πλησίστιοι ἄνεμοι: Odyss. Λ. Et πλησιστίους ποιεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur. Exponitur & passivè, qui prospero cursu navigat, vento implente velum metaph. apud Plut. in Catone. Comp. ex πλεῖος & ἱστίον
πλησιφαὴς 1715
πλῆτ, cum d. in πλεῖσθ.
ΠΛΗΊΣΣΩ 1336
πλήσγξ ibid.
πλῆγμα, in πλέω.
ΠΛΙΊΝΘΟΣ, cum d. 1338
πλινθηρὸς, cum d. 504
πλινθόω, in Πλίνθος.
πλινθωτὸς 1339
ΠΛΙΊΣΣΩ, cum d. ibid.
πλοιάσιμος, πλοίζομαι, πλοικὸς, in Πλέω 1333
πλοῖον ibid.
πλοκὴ, cum d. in Πλέκω.
πλόμος, in Φλόμος 1754
πλοῦς, in Πλέω.
πλοῦς, cum πλοῦς.
πλουτίδιον, cum d. in Πλοῦτος.
πλουτίζω, in c. fine pr. 1458
πλουτίνδην, in Platus.
πλουτὸς, in Πλοῦτος. 1773
πλουτώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1169
πλοῦτος est instrumentū quoddam æreum, quo serum lactis hauriunt. quum lac conspissare volunt. Hesyc.
Πλοῦτος, in Πλοῦτος. 1274
πλόχμος, in Πλέκω.
ΠΛΎΝΩ, cum d. 1340
πλυσὶς, πλύσις, seu πλύσ, πλυσὶ τὸ, in πλύνω.
πλυτὸς, cum d. in Πλύνω.
πνεῦμα. 1341
πνευματίας, πνευματικὸς, cum d. πνευματικὸν, in πνεῦμα.
πνευματικὴν, in c. ex Κίλαν 783
πνευματόμφαλος, in c. 1162
πνευματόω, cum d. πνευματωδὴς, πνευματώσις, πνευματοκτόνος, in πνεῦμα.
πνευμόμφαλον, cum πνευματόμφαλος.
ΠΝΕΩ, cum d. 1341
ΠΝΙΤΩ, cum d. 1345
πνοὴ, in Πνέω.
ποδήτης 1372
ποδὴ, πνοῦμι, in Πνέω.
πνοὺς, cum d. in Πνέω. 1401
ΠΟΆ, cum d. 1346
ποδάερος, in c. ex Ἀὴρ 3
ποδάρκης, cum d. 24
ποδάκτιον. Polluci est vinculum in arcu.
ποδαλὴς, cum d. in c. ex ἄλφος 109
ποδαπὸς, in c. ex Ἀπόδεν 358
ποδάρκης, cum d. in Πέδη.
ποδάρκης, &c. in Πούς.
ποδαρκὴς, in c. ex Ἀργὸς, 183. & in c. ex Ἀργὸς velox 507
ποδάρκεος, in Πέδη.
ποδόβαρος, in c. 190
ποδόβαρος, in c. ex Ἄβρα 220
ποδόδιον, ποδόδων, in Πέδη.
ποδόγυος, cum d. 42
ποδόδικος, in c. ex Ἡνιοὺς 607
ποδόδεμος, in c. 153
ποδὸς 204. & in c. in ἥρως 511
ποδόω, ποδὸω, in Πέδη.
ποδόκρος, in c. fine pr. 877
ποδὸν, ποδσμὸς, ποδ σῆρες, in Πέδη.
ποδοκάκη, seu ποδοκάκκη, in c. ex Κακὸς 726
ποδάκρυσία, in c. fine pr. 880
ποδόνιπτηρ, cum d. in c. ex Νίπτω 1104
ποδοφάγη, epitheton, Atlantes sic dictæ ἀφ' ἧ τοῖς ποσὶν ὁδεύειν. Legitur & ποδοβρέφη, apud Callimach. in Dian.
ποδοσφάκη, instrumentum tortorium, quo torqueeur aliquis manibus ligatis & pedibus: dictum διὰ τὸ σφάζειν τοὺς ποδας. schol. Demosth. ¶ Item instrumentum medicum quo luxati artus reponuntur. Pol. ¶ Item tendicula qua cervi capiuntur: apud Xenoph. in Cyneg.
ποδότης, in Πέδη.
ποδοβρέχω, pede rotam circumagens, figulus. Hesyc.
ποδὸω, in Πέδη.
ποδῶκης, cum d. in com. ex Ὠκὺς 1849
ποδωτὸς, in Ποδέω.
ποεσὶ ὄρος 1660
ποέω, in Ποιέω.
ποιηλογία 935
ποιητὴρ, cum d. 1702
ποιητὸν, ποδοιητὸς, in Ἡδύος.
ποίθεν, ποδόθεν, in ἔθεν 1209
ποιὸν, cum d. in Ποῦ.
ποδὴ, ποδὶ, in ὅδε 1209
ποδόλιτ, in c. in ἔλυτὸς 251
ΠΟ'ΘΟΣ 1346
ποῖ & ποῖ, in οἷ 1209
ποιὲ seu ποίαι, in ποῖ.
ΠΟΙΈΩ 1346
ποίησις, ποιητὴς, &c. in ποιέω.
ποικιλεῖμον, in c. ex ἔμμα 562
ποικιλέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρὸς 513
ποικιλὴς, in Ποικίλος.
ποικιλιώδης, in c. ex Ἡνία 608
ποικιλία, ποικιλὶς, ποικίλλω, cum d. in Ποικίλος.
ποικιλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342.
ποικιλόδερμον, in c. ex Δέρμα 374
ποικιλοθέρμων, in com. ex Δέρμα ibid.
ποικιλόθωρ, in com. ex Δῶρον, 431
ποικιλόπρις, in c. 649
ποικιλόκυμβ, in c. ex Κάνθος, 757
ποικιλομήτης & ποικιλόμητις, in c. 1052
ποικιλομήχανος, in c. 1053
ποικιλόμορφος, in c. 1068
ποικιλόμυθος, in c. 1074
ποικιλόστομος, in c. ex Νῶτος 1117
ποικιλόστροφος, in c. fine pr. 1394
ΠΟΙΚΙΛΟΣ 1355
ποικιλόστομος, in c. 1528
ποικιλόστομος, 1537
ποικιλόστροφος, in c. ex Τροπὴ 1648
ποικιλόφωνος 1764
ποικιλότης, in Ποικίλος. 1828
ποικιλότης, cum d. ibid.
ποικιλῶδης 91
ποικίλος, in Ποικίλος.
ΠΟΙΜΗΝ, cum d. 1356
ΠΟΙΜΗ'Ν, cum d. ibid.
ποιμαλκὰς, ποιμήλαδ, cum d. 469
ποιμνία, ποιμνὶς, &c. ποιμὴ, in Ποιμὴν.
ποιμνιάω 937
ποιμνὶς, cum d. in Οἷς 1146
ποιμνὶς, cum d. in Πόα.
ποιμνὶς, in Σπεῖρα 1503
ποιμνὶς, cum d. ex ἡ ποιὸς 1774
ποιμνὶς, in Πόα.
ποιμνιοφόρος, in Πείσω 1263
ποιμνιοφύλαξ, in ποιμνιοφύλαξ, cum d. 222
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, in Πόλεμος.
ποιμνιοφύλαξ 383
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, cum d. ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, &c. ποιμνιοφύλαξ, in Πόλεμος.
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, in c. Καλὸν 803
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, in Πόλεμος.
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, cum d. 1353
ΠΟ'ΛΕΜΟΣ 1377
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, 1660
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, in Πόλεμος.
ΠΟΛΕ'Ω, cum d. 1358
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, cum d. 201
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, πολίζω, in Πόλις.
ποιμνιοφύλαξ, in πολὺς 741
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, in Κέστρος 876
ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, ποιμνιοφύλαξ, τὸ, in Πολὺς.
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Ἐπ 456
ΠΟΛΙΟ'Σ, cum d. 1360
ποιμνιοφύλαξ, cum d. 309
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γεφύμια. 339
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γεφύμια 342
ποιμνιοφύλαξ, in πολὺς. ibid.
ποιμνιοφύλαξ, in com. ex γυμνός. 345
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γυνὴ 346
ποιμνιοφύλαξ, & c. ex γνοῦς 347
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δαίδαλος 348
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δαίμων 355
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δαμάω 357
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δαμάω 358
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δέρη 375
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δῆμος 372
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δέρκω 372
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῆμος 385
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖος 377
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Διὸς 392
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖος ibid.
ποιμνιοφύλαξ 404
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖον 407
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δεῖα 410
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex δ' ὅτε 416
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῶρα 417
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῶρα 419
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δέρη 425
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δῶρον. 432
ποιμνιοφύλαξ 442
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex ἔθεν 447
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἐλεῶ 473

ἔκω 315
ποιμνιοφύλαξ, in ἀλαλίσκω 115
ποιμνιοφύλαξ, cum d. 156
ποιμνιοφύλαξ, in comp. ex αὐδὴς 159
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 162
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἄνωρ 156
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἀργυρὸς 181
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἀρὴ 190
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex ἁρμὸζω 205
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἄρης 193
ποιμνιοφύλαξ, cum d. 201
ποιμνιοφύλαξ, in ἀγκὼν 1573
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex αὐξω 59
ποιμνιοφύλαξ, in ποιμνιχὶς 615
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Βάτος 259
ποιμνιοφύλαξ, in c. fine præp. 254
ποιμνιοφύλαξ, ὁ ᾧ ἡ, multum alatus seu profundus: ut πολυδεν-δρὰ λίμνη. Il. a. Ex βένθ.
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex βλάδη 168
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex βύσσω 282
ποιμνιοφύλαξ, & πολυδότειρα 1618
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Βυλὴ 279
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Βῶς 281
ποιμνιοφύλαξ, & πολύγαλως, in γάλα 287
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Γάμος 299
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Γνῶσω 315
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Γλαῦρος 297
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γλεῦκος 325
ποιμνιοφύλαξ, multos oculos habens. Ex γλωὶν.
ποιμνιοφύλαξ 329
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γλωὶς ibid.
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γνάμπτω. 741
ποιμνιοφύλαξ 322
ποιμνιοφύλαξ 321
ποιμνιοφύλαξ, multos habens clavus, seu multis clavis compactus: ut πολύδρομος ναῦς, apud Hesiodum Erg.
ποιμνιοφύλαξ 331
ποιμνιοφύλαξ, cum d. 309
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γεφύμια. 339
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γραμμὴ 342
ποιμνιοφύλαξ, in πολὺς ibid.
ποιμνιοφύλαξ, in com. ex γυμνός. 345
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex γυνὴ 346
ποιμνιοφύλαξ, & c. ex γνοῦς 347
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δαίδαλος 348
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δαίμων 355
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δάκτυλος ibid.
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δαμάω 357
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δαμάω 358
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δέρη 375
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δέρκω 372
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῆμος 385
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖος 377
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Διὸς 392
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖος ibid.
ποιμνιοφύλαξ 404
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῖον 407
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δεῖα 410
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex δ' ὅτε 416
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῶρα 417
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δῶρα 419
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Δέρη 425
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex Δῶρον. 432
ποιμνιοφύλαξ 442
ποιμνιοφύλαξ, cum d. in c. ex ἔθεν 447
ποιμνιοφύλαξ, in c. ex Ἐλεῶ 473
πολυέλεκτ, in c. ex ἕλικων 454
πολυέτης, cum d. 533
πολυέδρ, in c. ex Εὔρυμος 541
πολυέρδ, in c. ex Ἐρῶδς 560
πολύηλ, cum d. in c. ex Ζηλ 584
πολυζ, in c. ex ζυγὸς 581
πολυήνεμος, qui multa audivit vel audit. Plat. de leg. Comp. ex Ἀήνεμος.
πολυηλάκατος, in comp. ex Ἠλακάτη 599
πολυήμερ, in c. ex Ἡμέρα 605
πολυήρατ, in c. ex ἔρατος 497
πολυήρ, dives agri: locuples Hesych. Comp. ex ἔ'ρα.
πολυηχ, in c. ex Ἠχὼ 615
πολυθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 622
πολυθεάμων, in comp. ex Θεάομαι, 624
πολύθ, cum d. in c. 628
πολύθερμ, in c. ex Θερμὸς 631
πολυθέσπ, multum desideratus seu exoptatus, per syncopen enim dicitur pro πολυπόθ: à ποθέω. Callim. hymno in Cererem, πέλαγον πολύθεστ τοκετόν.
πολύθηρ, in c. ex Θὴρ 636
πολύθρ, in c. ex Θόρν 645
πολυθρέμματος, & πολυθρέμμων, in c. ex Θρέμμα 1659
πολύθρυλ, in c. ex Θρῦλος 647
πολύθρ, in c. ex Θρὶξ 649
πολύθρον, in Θρόνον 650
πολύθρ, in c. ex Θρύλλ 647
πολυθρύλλητ, in c. ex Θρύλλ 651
πολύθυρ, in c. ex Θύρα 659
πολύθυ, in c. ex Θύω, macto 662
πολυ, d'ες, cum d. in ἱδρὶς 689
πολυΐν, in c. ex Ἰ'ς 688
πολυΐπ, in c. ex Ἵππος 686
πολυΐστ, in c. ex Ἱστορ 712
πολυΐχθυ, piscibus abundans Hom. hymn. in Apoll. Hῖ'ς εἰς οἶδμ' ἁλιον πολυϊχθυον ἀμφὶς ὁρώσαι.
πολυκάμπτ, in comp. ex γυμνός. 725
πολυκαμπ, fumosus, fumo abundans: aut qui multo fumo infestari solet: vel quem fumus deformavit: unde πολύκαπνον τέγος, apud Eurip. in Electra.
πολυκάρπ, in c. ex Καρπὸς 751
πολυκαυλ, in c. ex Καυλὸς 757
πολυκέντρ, cum πολύκεντ.
πολυκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος. 776
πολυκέρως, in c. 774
πολυκλ, in c. 769
πολυκράν, in c. ex Κρανὸν, fine pr. 779
πολυκυκλὴς, in c. ex Κύκλ, mœror 781
πολυκύμ, in c. ex Κῦμ 784
πολυκύντ, in c. ex Κύντος 787
πολυκύφ, in c. fine pr. 793
πολυκλάδ, & πολυκλάδης, in c. ex Κλάδος 797
πολυλ, & πολύλλυστος, in c. ex Κλαίω 798
πολύλλ, in c. ex κλέος 801
πολυλλ, in c. ex Κλείω, claudo 800
πολυλλίτ, in c. ex κλίνω 801
πολύλλ, in c. fine præp. 805
πολύλλ, in c. ex κλῆτος 732
πολύλλυστος, in c. definentibus in κλύστος 810
πολύλλ, in c. ex Κλύω 811
πολύμηνος, in c. definentibus 739 in κεντῶ.
πολύμημ, in c. ex μῆμα. 815
πολύμηστ, in c. ex μῆστωρ 815
πολυμηλ, in c. ex Μοῖρα 817
πολύμοιρ, in c. ex Μοῖρα 820
πολυμοίρανος, in c. ex Μοῖρανος 821
πολυμόλυμδος μέλαν ἧβ βαστέγνων apud Aristophan. in Ran. dicuntur cantilenæ quas ranæ canunt sæpius natantes: à Μολυμδάω.
πολύμορμ, in c. ex Μόρμ. 835
πολύμορφ, in c. ex Μορφὴ 842
πολύμορφ, in c. ex Μορφὴ 868
πολύμορφ, in c. ex Μορφὴ 869
πολύμορφ, in c. fine præp. 877
πολυμύθ, in c. 879
πολυμύθ, in c. ex μῦθος 1263
πολυμύκ, in c. ex Μύκαι 894
πολύμ, in c. ex Κῶμ 907
πολύμ, in c. ex Κώπη, remus 908
πολύλαλ, in c. ex λάλω 916
πολυλήϊ, in c. ex Λήϊον 963
πολυλλίτ, & πολύλλιτ, in c. ex Λίσσομαι 971
πολύλοιδ, in c. ex λοιδὸς 972
πολυλόγ, in c. ex λόγος 973
πολύλοπ, in c. ex λέπω 978
πολύμαθ, cum d. in c. fine pr. 999
πολυμαθ, in c. 1001
πολυμαδ, in c. ex μαδάλη. 1009
πολυμέδιμ, in c. ex μέδιμνος 1016
πολυμέθ, in c. ex μέθη 1017
πολυμείλ, in c. ex Μείλιχος 1024
πολυμεμφὴς, in c. ex Μέμφομαι. 1030
πολυμερὴς, cum d. 1031
πολυμέτρ, in c. ex Μέτρον 1035
πολυμίμερον, in c. ex Μερμαίρω ibid.
πολυμερ, in πολυμερὴς.
πολύμν, in c. ex μῆλον, ovis 1046
πολυμνήστ, & πολύμνηστος, in c. 1051
πολυμνήμων, in c. ex μνήμων 1052
πολυμν, in c. fine pr. 1055
πολύμυθ, in com. 1058
πολύμ, cum d. in c. ex Μῖτος 1059
πολυμνήμων, in c. ex μνήμων 1062
πολυμνήστ, in c. ex Μνᾶσμαι, ambio 1063
πολυμνία, in Μῦλον ibid.
πολύμορφ, in c. 1068
πολύμυκ, in c. 1070
πολυμνᾶ, in c. 1071
πολύμυδος, in c. 1074
πολύμυδ, in c. ex Μύδα 1076
πολυνάσ, in c. ex Ναὸς 1084
πολυνεύστης, in c. 1087
πολυνίδ, in c. ex Νόος 1097
πολυνίφ, in c. ex Νίφω 1104
πολυνόμ, cum d. 1110
πολυξέν, & πολυξεν 1120
πολυοδία, in c. ex Ὁδὸς 1131
πολυόδυ, in c. 1132
πολύοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 1134
πολυόον, cum d. in c. 1146
πολυόπ, in c. ex Ὄπτω 1171. & in c. ab Ὄπτω 1174
πολυόπτης, in c. fine præp. 1178
πολύορκος, in c. ex Ὅρκος 1195
πολυόρνιθος, in c. ex Ὄρνις 1198
πολυόρφ, in c. ex ὀρφὴ 514
πολυόστ, cum d. in c. fine pr. 1226
πολυόσ, in c. ex Ὀστέον 1213
πολυόχ, cum d. in c. ex Ὄχος 1230
πολυόψ, cum d. in c. 1233
πολυπαὴς 1250
πολυπαιδία, in πολύπους.
πολυπαπ, in πταπτάλη 1239
πολυπάτ, in c. ex Πάτος 1236
πολυπέμ, in c. ex Πέμω 1256
πολύπ, cum d. in c. 1268
πολυπνοὴς, in c. 1282
πολυπόθ, in c. ex Πωθέω 1403
πολυπόν, in c. ex Πόνος 1305
πολύπν, in c. ex Πνέω ibid.
πολυπόν, cum d. in c. ex Πόνος 1307
πολύπ, cum d. in c. ex Πόδ 1308
πολύπ, in c. 1308
πολύπ, in c. ex πόσις 1263
πολύπ, in c. ex πάζω 1320
πολυπλοὴς, & πολύπλαγ, in c. 1321
πολυπλάσ, cum d. in Πολύς.
πολύπ, in c. ex Πλοῦς 1346
πολύπ, in c. ex Πόθος 1346
πολύπ, in c. ex πλέκω 1325
πολύπ, in c. ex πλεκτὸς.
πολυπλοὴς, cum d. in c. ex πλοῦς 1331
πολύπ, in c. ex πλοῦς 1331
πολύπ, cum d. in c. ex πλοῦς 1328
πολυπόν, &c. in πολύπους.
πολυπόθ, in c. ex Πόθος 1346
πολυπόθ, in c. 1356
πολύπ, 1363
πολύπ, cum d. in c. fine pr. 1285
πολύπ, 1272
πολυπρόσ, in c. cum præp. 1313
πολυπέπ, in c. ex πότε μὴ 1368
πολυπότ, & πολύποτος 1313
πολύπ, 1372
πολυπράγμων, cum d. in c. ex πράσσω 1377
πολύπ, in c. ex πρέμνον 1379
πολυπρέσ, in Πρέσβυς 1387
πολύπ, in c. fine pr. 1394
πολυπτότ, & πολυπτώτ, in c. ex Πτόα 1396
πολύπ, in πτ 1403
πολύπ, in c. ex Πτῶσις 1397
πολύπ, in c. ex πτόα 1317
πολύπ, in c. ex Πύργος. 1407
πολύπ, in c. ex Πῦρ 1408
πολυπύρ, in c. ex Πῶγων ibid.
πολύβ, πολυβάρ, & πολύβαρις 1418
πολυβήμων, in c. fine pr. 1427
πολυβ, seu πολύβλ, cum πολύαρ 193
πολυβ, in c. fine pr. 1427
πολυβ, cum d. 1432
πολυβ, in c. ex Ῥοῦν 1435
πολύβ, cum d. in c. ex Ῥᾶδ 1436
πολυβ, in c. ex Ῥ'αζ 1437
πολυβ, cum d. in c. ex ῥυτὸς 1435
ΠΟΛΥΣ 1363
πολυσαθ, in c. ex σαθ 1459
πολυσαφὴς, cum d. in c. 1446
πολυσημ, & c. in c. fine pr. 1458
πολυσιγ, in c. 1442
πολυστ, cum d. in c. 1465
πολυσκαθμ, in c. ex Σκάθω 1468
πολυσμέ, in c. ex σμικρὸς 1491
πολυσσ, in c. ex Σκιὰ 1498
πολυστερ, in c. ex Στέρομαι 1503
πολυστιχὴς, πολύστιχος, cum d. 1505
πολυσ, in c. ex Στηλὴ 1511
πολύσ, in c. ex στοὰ 1516
πολυστ, in c. ex Στόμα 1514
πολυστρ, in c. ex Στροφὴ 1515

πολύσεν-ος, in Σπίζ 1532
πολυσ-έλεχ-ος, in c. ex Στέλεχ-ος 1520
πολυσπορ-ός, in c. fine pr. 1530
πολύστ-ομος, cum πολύστεγ-ος
πολύστ-ους, πολύστιχ-ος, in c. 1518
πολύστιχ-ος, cum d. πολύστιχος, in c. ex στίχ-ος 1519
πολύστολ-ος, in c. ex στόλ-ος 1522
πολύστεμ-ος 1537
πολυστον-ος, in c. ex στέιος 1526
πολύστροφ-ος, & πολύστροφ-ος, in c. ex τροφὴ 1548
πολύστροφ-ος in c. ex τροφὴ ibid.
πολύσυλ-ος, in com. 1551
πολυσυφέλιξ-ος, in c. 1567
πολυφαὴς, in com. 1571
πολυσώματ-ος, in c. 1574
πολυτάλαντ-ος, in c. ex Τάλαντον. 1575
πολύτεκν-ος, cum d. in c. ex τέκνον 1632
πολυτελὴς, cum d. in c. ex Τέλ-ος, vectigal 1600
πολυτενὴς, in c. ex τενὶς 1592
πολύτεχν-ος, in c. cum pr. 1615
πολυτίμητ-ος, in c. 1642
πολύτιμ-ος, cum d. 1640
πολύτλας, πολυτλήμων, πολύτλητ-ος, in c. ex τλάω 1577
πολυτλήσιος, cum d. 1632
πολυτρήρων, in τρήρων 1667
πολύτροπος, in c. ex Τρεπω 1636
πολύτροπ-ος, in πολύδευς 1650
πολύτροπ-ος, cum d. in c. ex Ὀρπὴ. 1656
πολύτροφ-ος, cum d. 1660
πολυτρόχαλ-ος, in com. ex Τέτρηχα 1665
πολυύδρ-ος, cum d. in c. 1691
πολύυμν-ος, in c. ex ὕμνος 1689
πολυφάγ-ος, cum d. 1702
πολυφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1712
πολυφασία, πολύφατ-ος, in c. ex φάσις, & φατὸς 1719
πολυφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
πολυφερ-ὴς, in c. ex Φερὴν 1724
πολύφημ-ος, in c. ex φήμη 1719
πολυφόνδυλος, in c. ex φόνδυλος 1743
πολύφορ-ος, in c. ex φόρος 1746
πολυφυὴς, cum d. in c. 1748
πολυφλοισβὸς, in Φλοίσβ-ος 1753
πολυχόν-ος 1723
πολυχορ-ος, in com. 1724
πολυχόρ-ος, cum d. 1738
πολύχρ-υσος, in c. ex Φόρτ-ος 1757
πολυχρατὴς, πολυχρατέων, in c. fine pr. 1759
πολυχρόνιος, in c. ex Φρόνις 1767
πολύχρων, cum d. 1764
πολ. ευὴς 1780
πολυψύλλ-ος 1773
πολυωπὸν-ος, cum d. 1784
πολυωπ-ός, in c. 1793
πολυωρ-ὸς, ὁ, & ἡ, multum capiens, valde capax: ut πολυωρὸν ἄγγος κρωσσόν, apud Theocrit. idyll. 13. Et χαλκεῖον. 1795
πολύωρος, cum d. 1802
πολυχίτων 1812
πολύχ-ους, cum d. in c. in χόος, 1808
πολύχρ-ους, cum d. in c. ex Χοεὺς 1818
πολυχρήματος, cum d. in c. ex χρῆμα 1825
πολυχρήμων, cum d. ibid.
πολύχρυσος, cum d. in c. fine pr. 1882
πολύχρωμα, in πολύχροος.
πολυχρώτης, cum d. in c. 1829
πολύχρωτ-ος 1828
πολύχρυσος in c. ex Χρυσὸς 1830
πολυχρώματος, cum πολύχροος.
πολύχρων-ος, in c. ex Χυλὸς 1831
πολύχρ-ους, in c. ex χρῶτος 1808
πολύχρ-ους, in c. ex Χῶρος 1834
πολύψηφ-ος, cum d. in c. ex Ψῆφος 1841
πολυώδυν-ος, in c. 1133
πολυωνυμ-ος, cum d. 1167
πολυωπὸς, in πολυώπ-ος 1171
πολυωρ-ος, cum d. in c. 1853
πολυωτ-ος, in co. ex Οὖς 1217
πολυωφελὴς, in com. 1856
πόλ-ος, in Πόλ-ος 1363
¶ πόμα, in Πίνω 1310
πομπαγέω 40
πομπὴ, cum d. in Πέμπω 1278
πομποτελέω, in c. ex τόλ-ος 1522
πομπολυγέω, πομφολυγὴς, in πομφόλυξ.
πομφολυξ-άομαι, in comp. ex πυρὰ ζάω 1749
πομφόλυξ, cum d. πομφὸς, Πέμφιξ 1282
πονέω, in d. in πόν-ος. 1283
πονηρ-ὸς, cum d. πονηρία ibid.
πονηρεσκαταῖος 865
πονηρολογία 943
πονηρὸς, πόνηρ-ος, in πόν-ος.
πονηρ-ὸς, in c. 1748
πονηρὼ, πονηρὼς, in πονηρὸς, & πόνηρος.
πονηκὸς, in πόν-ος.
πόν-ος, in Πίνομαι 1283
ποντάζ, ποιπτίζω, ποντικὸς, πόντιος in Πόντ-ος.
πορτίζεσθαι, in com. 286
ποντεύειν, in Πόντ-ος.
ποντεύειν, in c. ex Μέσω 1017
ποντοπόρ-ος, cum d. 1269
ποντοποσειδῶν, in c. ex Ποσειδῶν.
ΠΟ'ΝΤΟΣ 1365
ποντοχαρὴς, in Χάρυβδις 1796
πορ-ὴν Πείκω.
πόπαιον, in Πέπτω. 1287
ΠΟ'ΠΟΙ 1365
ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, cum d. ibid.
πόρβαλις, in Πέρδω.
πορ-ὴν, in Πέρδω.
πορθ-έω, cum d. in Πέρθω 1292
πορθμὸς, cum d. πορίζω, πόρισμος, in ὁρίζω.
πόρεις, in Πόρτις 1366
πόρεσμα, πορεισμὸς, πορεισὴς, &c. in πορεύω.
ΠΟ'ΡΗΞ 1365
ΠΟ'ΡΚΟΣ, cum d. ibid.
πόρνη, cum d. in c. Περδὼ, vendo 1291
πορνοδοκὸς, cum d. in c. ex βόσκω. 282
πορνομανὴς 993
πορν-ὸς, in πόρνη.
πορτοιὼν 1353
πόρος, in Πείρω 1266
ΠΟ'ΡΠΗ, cum d. 1366
πορφὼ, cum d. in Περὶ 1385
πορφύρω, πο. σεύω, in πόρω 1267
πόρτις, cum d. in Πρὸ.
ΠΟ'ΡΤΙΣ, cum d. 1366
πορτιφόρ-ος 1660
ΠΟΡΦΥ'ΡΑ 1366
πορφυρεανθὴς, in c. ex ἀνθὸς 159
πορφύρεος, πορφυρὸς, cum d. πορφυρέω, πορφυρὶς, πορφυρίνος, cum d. πορφυρίζω, πορφυρὶς πορφυρίνος, cum d. πορφυρίων, in Πορφύρα.
πορφυρόεσσα 255
πορφυρόεις, in com. ex ἔδαφον ibid.
πορφυρὸς, in Πορφύρα.
πορφυρόζωνος, cum ἰόζωνος, in c. ex ζώνη 588
πορφυροχιτων-ὴ, in c. ex Κιτὼν. 757
πορφυρομυγὴς, purpura mixtus.
πορφυροστολὶς 1411
πορφυρὺς, πορφυρόεσσα, πορφυρέω, in Πορφύρα.
πόρω, in Πείρω 1267
πορωπὸς, πορωπλάσι-ος, πορωπλάσιος πορωχῆ, &c. in πόπος 1212
πόσι ibid.
ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, cum d. 1367
ΠΟ'ΣΘΗ, cum d. ibid.
πόσιμ-ος, in Πίνω 1310
ποσιπηδὴς, in Πῆδος 1392
πόσις, in Πίνω 1310
πόσ-ος, cum d. in Ὅ, σ- 1211
ποσσήμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ποσσῶ-ος, πόσ-ος, in πόσ-ος.
ποτὴ 1269
ποτιμορφύειν, in c. ex Γείτων 310
ΠΟΤΑΜΟ'Σ, cum d. 1367
ποτιμυδόητ-ος, cum d. 1737
ποτιμύζουσες, in c. ex χέω 1509
ποτανὸς, cum ποτὶωὸς.
ποτόμιος, in Πέτομαι 1298
ποτατὸς, in c. ex Δάπεδον. 358
πότε, ποτὲ, in Ὅ τε 1214
ποτὸς μαι, in Πέτομαι 1298
ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, cum d. 1368
ποτὴ πότιμα, ποτὶωὸς, in Πέτομαι.
ποτὴς, in Πίνω 1310
ποτνεσυλ-ὴτης, in c. ex γυλφω. 324
ποτνιεὺν, ποτνιὴ, ποτνιὸς, in Πίνω.
ποτνὸς, in Πέτομαι.
ποτὶ, in Πρός.
ποτ-ὸς, in Πίνω. 418
ποτὶ, in Πίνω.
ποτὶ, in c. 746
ποτὶ παρὰ νον, in σφέσαυον 748
ποτνίσσομαι, in c. ex Νέω, co, 1099
ποτὶσσομαι, in com. ex ὄσσομαι 1186
πότις, πότισμα, in Πίνω.
ποτὸς μαι, πότος 1353
ποτίσμ-ος, in Πίνω.
ποτίσχ-ω 1353
ποτὶ-τμος 1368
ποτὶ-τινος, cum d. ibid.
πότ-ος, ποτὸς, in Πίνω.
πο-ὺς & πο-ὸς in Ὅ-ς 1208
πουλυκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
πουλυμυδὲς, idem quod πολυμυδὲς.
πουλύπους, in πολύπους.
πουλυτρὸς, in πολύτρητος.
πουλυτρὸς, in πολυτρὸς.
ΠΟΥ'Σ 1369
ποὼδὴς, in Πόα 1346
¶ πρᾶγμα, cum d. in Πράσσω.
πρεγματοσιδὴς, in c. ex Δράω 409
πρεγματοσιδὴς, πρεῖγος, in Πράσσω.
πρεσβεύω, in πρέσβυς.
πρεσβὴς, πρεσκτὴς, &c. in Πράσσω.
πρεσβύτερος, seu πρέσβυς, in Πρᾶος.
πρεσβὺς, cum d. in Πρωτὸς.
πρεσβὺς, in Πρεσβεύω 404
πρεσβυκόπ-ος, in c. ex κοπὴ 845
πρεσβύς, in Πρεσβεύω.
ΠΡΑ'ΟΣ, cum d. 1374
ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ ibid.
ΠΡΑΣΙΑ' 1375
πρασπίζω, in Πράσον.
πρασσιμος, in Πράσις.
πρασσόνος, πρασσιος, in Πράσσω.
πρᾶσσ-ὸς, in Πιπράσκω 1291
πρασσωκὴς, & πρασσώκεσσι, in c. ex κοκὴ 765
ΠΡΑ'ΣΟΝ. 1375
πρασσοφάγος. 1702
ΠΡΑ'ΣΣΩ, & πρᾴσσω 1375
πρατὴς, &c. in Πιπράσκω 1291
πρᾶτος, in Πρῶτος.
πραϋδρόως, in c. ex Μένος 1032
πραϋπ-ὴς, cum d. in Πρᾶος.
πρεσβύς, πρεσβὴς, in Πρέσβυς.
ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, cum d. 1379
ΠΡΕ'ΠΩ, cum d. ib.
πρεσβεία, πρεσβεύω, πρεσβεύω, cum d. πρέσβυς, in Πρέσβυς.
πρεσβύς, cum d.
ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, cum d. 304
πρεσβυκὴς, cum d. in διδυκὴς 1380
πρῆμα, in Πράσσω. 1032
πρηνοβολέω, in Πρηνὴς.
ΠΡΗΝΗ'Σ, cum d. 1382 & 1383
πρῆσις, in Πράσσω.
πρῆσσω, in Πέρδω, & in Πράσσω.
πρῆστις, & c. in Πρᾶος.
πρῆστ-ὴρ, in Πράσσω.
πρηὺς, in Πρᾶος.
πρηὺς, πρηὺνω, in Πρᾶος.
πρηὺνω, in c. ex Τέτατο. 1392
ΠΡΗΩ'Ν 1383
ΠΡΙ'ΑΜΑΙ ibid.
ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, cum d. ibid.
πρίζω, cum Πρίω.
ΠΡΙ'Ν 1383
ΠΡΙ'ΝΟΣ, cum d. ibid.
πρισωκὴς, πρισωκεύω, πρίω, πρίσμα, πρισὴς, πρίσις, πρισὸς, in Πρίω.
ΠΡΙ'Ω 1384
πρ-ὼν ibid.
ΠΡΟ' 1384 & 1385
προαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 9
προαγκάλ-ιος, in c. ex Ἀγκὰς 16
προαγορ-ὰ, cum d. in c. ex ἀγορὰ 21
προαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
προάγ-ω, cum d. 36 & 37
προάγων, in Ἄγων. 48
προαγωνίζομαι, cum d. ibid.
προαιδὴς, in ἀείδω 402
προαιδὴς 54
προαιρέομαι, in προαιρέω.
προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, studium institutum, voluntas, consilium. Aristot. Eth. l. 6. c. 2. ἕξις βελτίων. Dicitur in prosaicis quoque fieri quod fit consulto & deliberata operâ: apud Dem. Phil. 2. Ex
προαιρέομαι.
προαιρέω 78
προαίρω 81
προαναβήσομαι, cum d. in c. ex Ἀναβαίνω 84
προαπάομαι, in c. ex Ἀπία causa 89. & in c. ex Ἀπία, culpa ibid.
προαιὼν, in c. ex Αἰὼν 90
προακὴς, in c. ex Ἀκὴς 101
προπαλέω, in c. ex Ἀλείφω 111
προαλὴς, cum προάλλομαι.
προαλίζω, in c. ex ἁλίζω 115
προαλίσκομαι, in c. ex Ἁλίσκω 116
προαλλεύω, in c. ex ἀλλεύω 127
προάλλομαι, in c. ex Ἄλλομαι 126
προαμείβομαι, in c. ex Ἀμείβω 140
προαμμύω, in com. 145
προαναβαίνω, in ἀναβαίνω 231
προαναβαίνομαι, in ἀναβαίνω, 242
προαναινέω, in ἀναινέω 792
προαναλαίομαι, in ἀναλαίνω, 798
προαναχάνω, in ἀναχάνω 871
προανακεῖσθαι, in ἀνακεῖσθαι, 878
προαναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
προαναμένω, in ἀναμένω 1030
προαπ-

προαπ-έπω, in ἀπέπτω 1314
προαπ-έω, in ἀπάπω 1343
προαρτ-άω, in ἀναβαρτάω 193
προαρτ-ιάζομαι, in ἀπαρτιάζω 1478
προαυλ-έω, in ἀναυλέω 1524
προαυτ-έω, in ἀναυτέω 1588
προαυτ-έλλω, in ἀναυτέλλω 1586
προαυφ-ωνέω, in ἀναφωνέω 1782
προαφ-ὴς, in ἀπάφω 548
προαφ-ὸω, in c. ex ἀνδάω 160
προαφίτιμι 687
προαφίσ-μαι, in ἀνίσημι 696
προαφύτ-ω, in c. ex Ἀτάω 169
προαφυτ-εύω, cum d. in ἀπυτάω. 366
προαφτ-ὴσιν, in ἀπτῆσιν 493
προαφτ-ήσω, prior animum despondi. Iosef. in ep. ad Phil.
προβ-ήσομαι, in ἀπροχμαι 522
προπ-ὴσω, in Ἀποβήσω 286
προπ-οβήσομαι, in Ἀποβαίνω.
προβ-ολεύω, in Ἀποβολὴν 641
προβ-ολὴ, in Ἀποκόπω 842
προβολ-εύω, in Ἀποβολὴν 953
προβολεύω, prius decortico. unde καλὸς προβολεύεσθαι, apud Diosc. l. 2. c. 129.
προβολλύμι, in Ἀποβλυμι 1153
προβολ-ὴ μαι, in Ἀποτρέπω 1279
προβ-ὰ πτω, προβαπ-τὸς, in Ἀπάπτω 1344
προβ-ὴ, in decom. ex Ἀποβαίνω. 1271
προβολ-ὴν, in Ἀποβλὴν 1422
προβατομ-έω, in Ἀποσιμ-έω 1491
προβατόλλω, in Ἀποτέλλω 1521
προβατ-έμενω, in Ἀποτρέμω 1603
προβατ-ὰ, in Ἀποροιτάω 1755
προβάθμιος, in com. ex Ἀ-εθμὸς. 188
προβ-ὰ, in com. ex Ἀ-ειτον. ibid.
πρόβαξ, Atticis dicitur crater ligneus, in quo vinum miscetur. Athen. libro 11. ex Pamphilo.
προβ-άζω, cum d. in c. 193
προβ-ὴν, in c. 199
προβάλω, in c. 208
προβ-ὴς, cum d. in c. ex Ἀ-ατὶς. 209
προβίωτον, in c. ex Ἀ-ὸς 211
προβατ-ὰλὸς, in ἀπραλὴς 1564
προβάλλω, & προβαλὼ 220
προβλ-ὼν, in c. 218
προβλ-ὼς, cum d. 59
προβλ-ὸς, in ἀφαιρὸς 76
προβλ-ὴμα, in ἀφηγὴμαι 592
προβαβ-άομαι, in ἀφιξόμαι. 677
προβλ-ὴσιν, in ἀφίσημι 697
προβλ-ὴν, & προβλ-ὼν 234
προβλ-ὼν, cum d. 247
προβάτης, cum προβαίνω.
προβάτ-ὸς, προβατ-ὸς, cum d. προβάτιμα, προβατικὸς, προβάτ-ον, in Πρόβατον.
προβ-ὰτοφάγ-ὸς, qui ovium caponam exercet, qui oves venditat. Plut. in Pericl. Ex προβάτον & φάγω.
ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ 1387
προβατ-όπολις 1411
προβατ-όχθων 1813
προβ-ὸλιον, in compos. ex Βιὸω 266
προβ-ὸλιμος, cum προβ-αίνω 234
προβ-ὸλλομαι, in c. 264
προβ-ὸλὲω, in comp. ex βιβ-ὲω. 237
προβ-ὸλὲω, in compositis ex βιβ-ὲω. ibid.
προβ-ὸλὼκω 292
προβλακ-όω, cum d. in ἐ. ex βλακὸς 268
προβλ-έπω, in c. ex Βλέπω 270
προβλ-ὴτα, cum d. προβλὴς, προβλητικὸς, &c. in προβάλλω 248
προβλ-ὼσκω, in comp. ex Βλώσκω. 272
προβοάω, in c. ex Βοάω, cum præp. 273
προβολὴ cum d. in προβάλλω 248
προβοσκὴς, in c. ex βόσκω 282
προβυκ-έω, in comp. ex Βάκλομαι, 279
προβ-ὴ, cum d. in c. ex Βυλὶ. ibid.
προβ-ὸχω, in c. 286
προβύω, in c. ex Βύω 293
προβ-ὰμ-ὸς, cum d. in c. ex Γαμέω. 299
προγάστωρ, cum d. in c. ex Γαστὴρ 301
προγ-ὲ-ὸθλ-ὸς, in comp. ex γλυθλὴν. 307
προγένει-ὸς, in comp. ex γένειον. 312
προγεννάω, cum d. in c. ex γεννάω. 308
προγ-ὸνομαι, cum d. in c. ex Γέω. 314
προγίνομαι, vel προγ-ὸνομαι 305
προγινώσκω 320
προγλωσσὶς 320
προγνώσις, προγνώστης cum d. in προγινώσκω 320
προγόνυ-ος, cum d. 309
προγ-ὸς, cum d. 338
προγ-ὸς, in c. ex Γυμνὸς. 1422
προγυμν-άζω, cum d. in c. ex Γυμνὸς. 345
προδαλλύω, in comp. ex Δαίω, disco 350
προδαν-ίζω, in comp. ex Δαν-ὸς. 357
προδ-ὲδω, in c. ex Δείδω 361
προδ-ειλ-ὸς, in c. ex Δείλη 365
προδ-ὲικνυμι 364
προδεμαίνω, in προδ-ὲδω.
προδ-ὲπτω, in ἐμπίπτω 1315
προδεπ-άζομαι, in ἐνάζομαι 198
προδεπ-ὴτω, in ἐνίπτω 493
προδεπικὸς, cum d. in ἔροικ-ὸ 1141
προδεπτ-ὸς, in ἐνπτὸς 1676
προδεπ-ὴς, πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis, jam antè implicatum teneri. Maccab. lib. 2. c. 8.
προδ-ὺω, in c. fine pr. 661
προ-ὲ, in Προτ.
προιελλύω, in c. ex Ἰ-άλλω 665
προιαίν-ω, in c. ex Ἰ-άπτω 667
προιμ-ὴν 567
προίκα, in Προῖξ.
προίκεως, προικ-ὴσιμος, προίκιος ibid.
προικυέομαι, προίκτης, in c. ex Ἰκάνομαι 678
προικῶ-ος, in Προῖξ.
προῖ-ὸς, in προ-ὶ.
ΠΡΟΪ'Σ 1387
προιπ-πόω, in c. ex Ἰ-πος 686
προϊσόω, in Προῖξ.
προϊσχημι, cum d. 705
προϊσχέω, in c. ex Ἰσχέω 712
προ-ὶσω, in c. ex Ἴ-σωρ ibid.
προ-ὸψω, in προ-ὸψω 553
προιχ-ὼω, in c. ex Ἰ-χὼω 715
προῖξις, vide προϊξις 412
ΠΡΟ'ΚΑ 1388
προκαθαίρω, in c. 719
προκαθέδρια, in καθέδρα 442
προκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
προκαθεύδω, in καθεύδω 534
προκαθήγεμαι, in καθηγέμαι 593
προκάθημαι, in κάθημαι 603
προκαθίζω, in κάθιζω 673
προκαθίσμι, in κάθισμι 702
προκαλέομαι, in c. cum præp. 732
προκαλίζομαι ibid.
προκαλινδέω, in c. ex καλινδέω. 893
προκαλύπτομαι, cum d. in c. ex Καλύπτω 736

προκαμνω, in c. cum pr. 738
προκαπυλ-ω, in c. ex Καμπ 740
προκερδιον, in c. 746
προκερδιω, in c. ex Κερδ-ω, junctura 752
προκατασκαπτω, in κατασκαπτω 233
προκατασκαλλω, cum d. in κατασκαλλω 246
προκατεργαζομαι, cum d. in κατεργαζομαι 319
προκατεσθιω, in κατεσθιω. 405
προκατευνω, seu προκατευδω, in κατευδω 428
προκατευχομαι, in κατευχομαι. 634
προκατηνυω, in κατηνυω 807
προκατακλυζω, in κατακλυζω 809
προκαταρτιω, in καταρτιω 812
προκαταλαμβανω, cum d. in καταλαμβανω 921
προκαταλυω, in καταλυω 985
προκαταπαιω, in καταπαιω 1311
προκατακρυματα, προκαταρκτικον, προηγεμονικον, cum προκαταρξις. 196
προκαταρτιζω, in καταρτιζω 196
προκαταρτυομαι, in καταρτυω 197
προκατεχω, in κατεχω 199
προκαταφθειρομαι, in καταφθειρομαι 1475
προκαταχαδιζω, cum d. in κατακαδιζω 1479
προκαταφασις, in προκαθιστημι. 1826
προκαταιλυσις, in καταιλυω 219
προκαταφερω, in καταφερω 1741
προκατακεχρημαι, in κατακεχρημαι. 182
προκατηρεφω, in κατηρεφω 1826
προκατιδω, in κατιδω 440
προκατεχω, in κατεχω 551
προλατρεια, in dec. ex κατοπτρον 18
προκατηχεω, in κατηχεω 614
προκατοπτρομαι, in κατοπτρομαι. 1177
προκειμαι, in c. cum pr. 723
προκλεισμος, in c. ex Κειμαι 761
προκιλλ-ω, in c. ex Κιλλ-ω 765
προκαλλωπιστικος, in c. ex καλλω. 767
προκαρα-ω, in c. ex Κεφαλη, cum præp. 779
προκηρυσσω, in compos. ex Κηρυξ, 759
προκηρυττω, in comp. ex κηρυσσω. 787
προκινδυνευω, in c. ex Κινδυνος. 791
προκινεω, in c. ex Κινεω 793
προκλαω, in c. ex Κλαιω 798
προκλησις, πρόκλητος, cum d. in προκαλεομαι 732
προκλυζω, in c. ex κλυζω 810
προκλυτος, in c. ex Κλυω 810
προκοπη, in c. ex Κοπη 815
προκοιλια, in c. ex κοιλια 817
πρόκοτος, cum d. in c. 821
προκολαζω, in com. ex Κολαξ. 824
προκολπ-ω, in c. ex Κολπ-ω 830
προκομιζω, in c. ex κομιζω, porto 833
προκόμιον, in c. ex Κόμη 835
προκοψιδουλος, in c. ex Κοψ-υλ-ω 837
προκοπη, cum d. 843
προκόσμημα, & προκόσμιος, in c. ex Κοσμεω 854
προκρινω, cum d. 872
προκοπα, in Κ-πη 855
προκροτοσυρίες, in c. ex Κροτος. 875
προκυβερνητης, in c. ex Κυβερνάω 888
προκυλινδομαι, cum d. in com. ex κυλινδω 893
προκυρω, cum d. in com. ex Κυλιω. ibid.
προκυμαια, in c. ex Κυμα 894
προκυπτω, in c. ex Κυπτω 903
προκωμια, seu προκωμια ἀλιτηρια. 908
προκωπος, in Κώπη, manubrium ibid.
προλαχ-ω, in c. ex λαχ-ω 916
προλαμβανω, in com. ex. Λαμβανω. 922
προλαμπω, in c. ex Λαμπω 927
προλαχ-ω, in c. ex λαχ-ω 912
προλεγω, cum d. in c. ex Λεγω 952
προλεγω, in c. ex Λεγω, dico 938
προλεπτον 955
προλεπρωσοι 934
προλεπτυνω, in c. ex Λεπτος 957
προλεχ-ω, in c. ex Λεχω 959
προλημμα, in comp. ex λαμβανω. 965
προλιμενιος, in c. ex Λιμην 968
προλιμενοτοπεω, in λιμενοτοπος 884
προλοβ-ω, cum d. in c. ex Λοβος 972
προλογ-ω, cum d. in c. ex λογος. 977
προλυτος, in c. ex Λυω, cum pr. 986
προμαρτ-ω, in c. ex μαρτυς 1244
προμαλασσω, cum d. in c. ex Μαλακος 996
προμαν-ω 997
προμαιμιν, in c. ex Μαιμαω ibid.
προμασθαομαι, in c. cum pr. 999
προματις, in c. 1001
προμαρτυρομαι, in c. ex Μαρτυς 1005
προμαχομαι, cum d. in c. cum pr. 1011
προμελαινω 1024
προμελεταω, cum d. in c. ex μελεταω 1026
προμισεμνυω, in comp. ex Μισεμαι 1035
προματοπις, cum. d. in μιστυω 1182
προμηδ-ς, cum d. 1043
προμηκης, in c. ex Μηκ-ω 1044
προμηλυω, in c. ex Μηλυω 1049
προμήτωρ, in c. ex Μητηρ 1050
προμιγνυμι 1054
προμνασθαι, cum d. in c. ex Μνασθαι, ambio 1062
προμνηστευω, in c. remot. 1034
προμοιρ-ω 1023
προμολεω, cum d. in c. ex Μολεω 1065
πρόμ-ω, vide πρόμαχ-ος, προμαχομαι.
προμολυνω, in c. ex Καλυβη 798
προνεμω, in c. ex Κομη 835
προνεφελιος, in c. ex Κονδυλ-ω 837
προνοσφισω, cum d. 843
προνόσημεια, & προνόσημον, in c. ex Κοσμεω 854
προοραω, cum d. 872
προκοπα, in Κ-πη 855
προοπτοσυρίες, in c. ex Κερασσε. 875
προοικοδομεω, in c. ex Οἰκοδομεω 888
προοιμιαζομαι, cum d. in com. ex οἰμη 893
προοιμιον, cum d. in com. ex Οἰμαω. ibid.
προοιμιον, in c. ex Κοιμαω 894
προοιμος, cum d. in c. ex Οἰμη 903
προοιμος, in Κώπη, manubrium ibid.
προολαζω, in com. ex. Λαμβανω. 922
προομολογεω, cum d. 943
προομοσια, in προόμνυμι.
προοπτευω, in c. ex Οπυιδος 1164
προοπτομαι, cum d. 1177
προοραω, cum d. in c. cum pr. 1188
προοφειλω, cum d. 1202
προοφειλω, in c. 1196
προοφρυω, in c. ex Οφρυς, statio navium 1198
προοψημα, in c. cum præp. 1204
προοψος, vinum lixivium: quod defluit antequam uvæ calcentur. 1206
προοψεω, in c. 1226
προοχθαω, in c. ex Οχθαω 1228
προπαγη, in προέχω 553
προπαθεια, in προπαθομαι.
προπαιτιος, in προπαιτιαω.
προπαιδαω, cum d. in c. ex παιδαω 1236
προπαιζω, in c. ex Παιζω 1234
προπαις, in c. ex Παις 1236
προπακαω, in c. ex Πακαω 1237
προπαπ-ω, cum d. in c. ex παπ-ω, avus. 1241
προπαρακαθεζω, cum d. in dec. 1480
προπαρεγγυαζω, in παρεγγυη 436
προπατορευθεν, seu προπάτορευθεν, in Πατερ-ω 1245
προτατω, in c. 1246
προπαιαω, in c. ex Παιαω 1248
προπεπρω, cum d. in c. 1253
προτετραμμα, in c. ex Πεντε 1266
προτετραμμα, cum d. 1280
προπεφασθαι, in προφασιαω 1502
προπεφαγμενος, in προφασιαω 1794
προπεφρονα, in c. ex Περινη 1295
προπεφυσημενος, προπεπνευω 1297
προπεπης, cum d. in com. ex πεπων 1317
προπεμπω, in c. cum præp. 1301
προπελακιζω, cum d. in c. ex Πελας 1304
προπεπλεον, in c. ex Πιπρημι 1306
προπινω, in c. cum pr. 1311
πρόπινον, in Πέρπω.
προπεπρασκω, in c. ex πιπρασκω. 1292
προπιπτω 1315
προπιπτεω, in c. ex πιπτω 1317
προπλεω, πρόπλους, πρόπλους 1334
προπλαω 1341
προπιπτειον, in c. ex Πιπτω 1346
προπτυζω, cum d. in c. ex πτυζω. 1348
προποιεω, cum d. 1348
προπτελεαω, in c. 1358
προπολαω, cum d. in πρόπολ-ος. 1359
προπολιζω, in c. ex Πολις 1359
πρόπολις 1362
πρόπολ-ος, in c. cum præp. 1359
πρόπομα, in προπίνω.
προπομπευω, in com. ex πομπευω 1281
προπομπη, cum d. in προπέμπω 1285
προπονειν 1285
προπονεω, in c. ex Πονος 1356
προπονεω, cum d. in c. ex πονεω 1373
πρόποτος, προποτιζω, cum dat. in πρόπινω.
προπρατος, προπρασις, in πρωτος. 1372
προπτυλις, in c. ex Πτυλη 1383
προπτυσσω, in c. ex Πτυσσω 1391
πρόπυλος, πρόπυλ-ον, in πρωτος. 1392
πρόπυλ-ον, & προπύλαιον, in com. 1402
προτιθεμαι, in c. ex Πιθεμαι 1403
προτιμαω, in compos. ex Τιμαω 1408
προπολεω, cum d. in c. cum præp. 1409
προρρεω, in προρρεω.
προρρεω, in c. ex Ρεω 1316
πρρηξις 1424
προρρηγνυμι, &c. in c. cum pr. 1432
προρρηθεω, in c. ex Ρηθεω 1434
ΠΡΟΣ 1388
προσαγγελλω, cum d. in c. ex Ἀγγελλω 9
προσαγορευομαι, in c. ex Ἀγορευω 12
προσαγρευομαι, in c. ex Ἀγραυλος 15
προσαγω, cum d. 37
προσαδω, in c. ex Ἀειδω 54
προσαινω, in c. ex ἐπαινω 1453
προσαιρεομαι 78
προσαιω 81
προσαιτεω, cum d. in c. ex Αἰτεω 88
προσαιτεομαι, in c. ex Αἰτεω culpa 89
προσακουω, in c. ex Ἀκουω 98
προσακουομαι, in com. ex Ἀκουω 105
προσακουω, in c. ex Ἀκουω 101
προσακουσεις, Hesych. sunt ἀπὸ τῆς μελοποιΐας τρεῖς τρόποι μιμητικῆς ποιήσεως: quibus pertinent προσαγωγὴ & προσοδος.
προσαγειω, in c. ex Ἀλγεινω 111
προσαλισκομαι, in c. ex Ἁλισκω 116
προσαμαω, in c. 145
προσαμαομαι, in ἀμᾶσθαι 561
προσαναβαλλω, in ἀναβαλλω 242
προσαναγκαζω, in c. 150
προσαναβαινω, in ἀναβαινω 76
προσαναπαομαι, in ἀναπαομαι 760
προσαναπαλαιομαι, & προσαναπαλαιω, in ἀναπαλαιω 798
προσαναμασσω, in ἀναμασσω 918
προσαναπλησσω, in ἀναπλησσω 115
προσαναπαυομαι, in ἀναπαυομαι 1254
προσαναπαω, in ἀναπαω 1314
προσαναπαυομαι, in ἀναπαυομαι 1330
προσαναπαυσω, in ἀναπαυω 1357
προσαναβιβαζω, in ἀναβιβαζω 1435
προσανεζω, in ἀναζω 1533
προσανελισσω, in ἀναελισσω 1588
προσανοιγω, in ἀναοιγω 1657
προσανασχεσθαι, in ἀνασχεσθαι 1827
προσανεφω, in ἀνεφω 519
προσανεω 548
προσανεω, in ἀναπλεω 1596
προσαπτω, in ἁπτω 167
προσαπτω, cum d. in c. ex Ἁπτω 168
προσαρεσκω, in c. 167
προσαρεσκω, cum d. in c. 168
προσαρεσκω, in ἀπαρεσκω 87
προσαρτιαω, in ἀπαρτιαω 174
προσαρτιομαι, in c. ex Ἀρτιος 429
προσαρτιομαι, in ἀφαρτιαω 509
προσαρτημα, in ἀπαρτημα 521
προσαρτυω, in ἀπαρτυω 242
προσαρτυσσω, in Ἀπαρτυω 242
προσαρτυσσω, in Ἀπαρτυω 242
προσαρτυσσω, in

προσμίγνυμι, cum d. 1054
προσμιξίνω, cum d. in c. 1058
προσμολέω, in c. fr. Μολέω 1065
προσμολεῖν, in μι. Φοινίσσ. 1352
προσμολή, in προσβολή.
προσπαγής, in πῆγνυμι. 1302
προσπνέω, in c. cum pr. 1090
προστάω, in c. ex Νεάω 1097
προστήχομαι 1099
προστονέω 1110
προστυγής, in c. 1127
προσφάτ Θ-, cum d. 1131
προσφέρω, in c. cum præp. 1135
προσφεύγω, in c. ex Οὔγω 1137
προσφιλέω, in c. ex οἶκεῖ Θ- 1143
προσφιλίω, in προσφέρω 1732
προσφυλάω, in c. ex ὀκέλλω 766
προσφοβέομαι, in c. ab Ο'λεῦρομαι 1156
προσφυλία, cum d. in c. 1158
προσφυμίζω, & προσφίζημα, in c. cum pr. 1427
προσφωνέω, in c. 1418
προσφωνέω, & προσρίζημα, in c. cum pr. 1430
προσφώνημα, προσφώνησις, προσφωνητὴς in c. cum præp. 1427
προσχαίνω, in c. ex ἐκχαίνω 1453
προσχωμάδεω, cum d. 1458
προχάσκω, in προσκάσκω.
πρόχαγμα, πρόχωκτικὸς, in προσκάσκω.
πρόχειρος, in c. ex ταχύω 1593
πρόχεω, in προσκάσκω.
πρόχερσαγίων, in σκιρρᾶν 1447
πρόχυσις, & πρόχυσία, in προχέω 705
πρόχυσις 1583
πρόχυτος, cum d. & προχατίεσθ Θ- in πρόχεμαι 705
πρόχυτος, in προχάσκω.
πρόχωρος, in c. ex Σταυρὸς 1514
πρόχωρον, in c. 1517
πρόχωρος 1590
πρόχωρος, in c. 1595
πρόχωρος, in c. cum pr. 1523
πρόχωλος 1534
πρόχωσις, in c. 1608 (1528
πρόχωσις, προχωρίζομαι, in c. πρίσχαυδος, in c. ex Στέγω 1530
πρόχωσις, cum d. in c. ex Σπάδος 1531
πρόχωσις, in c. ex Τίκω 1617
πρόχωσις, in c. 1518
πρόχωσις 1625
πρόχωλος, in c. ex Τίλ Θ- 1633
πρόχωμα, cum d. in c. 1642
πρόχωμος, cum d. in c. cum pr. 1536
πρόχωρος, in πρόχωσις 56
πρόχωρος 1655
πρόχωρος 1664
πρόχωρος, cum d. 1670
πρόχωρος, cum d. in προσβῆναι.
πρόχωρος, in προσέχω.
πρόχωρος 1676
πρόχωλος 1551
πρόχυσις, cum d. in c. ex τύπος 1682
πρόχωρος, cum d. in c. ex Στυφω 552
πρόχυσις, in προχυτὸς.
πρόχεσις, in c. ex Σπάω 1534
πρόχωσις, in c. ex Τ' ἔως 1687
προσυφαίνομαι, in συμφαίνομαι 306
πρόχυλίζω, in συλίζω 934
πρόχυλλογισμὸς, in dec. 948
πρόχυλος, in c. ex Τέλος, vel τέλος 1600
πρόχυλίζω, in compositis ex τέλη 1601
πρόχυλέμαι, in c. ex Τέμνω 1604
πρόχυλόνδης, cum d. in Τένδω 1607
πρόχυλος, cum d. in Πέχ. 1386
πρόχυλοχολόγιμι, in τελολόγ Θ- 944
πρόχυμι, in Πεύς.
πρόχυβάλλομαι, in προσβάλλω 249
πρόχυλος, in c. ex Εἰλέω, volv. 0454
πρόχυσμα, in προσβάλλω.
πρόχυμάομαι, in c. ex Μάομαι, tango 1625
πρόχυμος, in c. ex Μάομαι, tango 1008
πρόχυμῶ Θ-, cum d. 1640
πρόχυμωρέω, in dec. 1189
πρόχυμόσυμαι, in c. ex ὄσσομαι 1189
πρόχυσφάλ Θ-, cum d. in c. ex Φάω, occido 1720
πρόχυσφάλω, in c. ex πλάω 1335
πρόχυσφάλω, cum d. in c. ex πλόω 1335
πρόχυσφάλεια, & προχυσφάλω 1344
πρόχυσφάλεω, cum d. 1348
πρόχυσφαλερέω, & προχυσφαλερόω, in c. 1358
πρόχυσφάλ Θ-, cum d. 1359
προχυσφάλομαι, in c. ex προβάλομαι 1273
προχυσφάτ Θ-, cum d. in c. ex πτερίζω 1272
προχυσφάτ Θ-, cum d. in c. 1366
προχυσφάτ Θ-, cum d. in c. ex Πτόω 1391 (1397
προχυσφάτ Θ-, cum d. in c. ex Πτύσσω 1398
προχυσφάτ Θ-, in c. ex Πτόω 1398
προχυσφάτ Θ-, & προχυσφάτ Θ-, in c. ex Πωλέομαι 1403
προχυσφαίνω, in c. ex Ρ'αίνω 1416
προχυσφάτ Θ-, in προχυσφάτ Θ-.
προχυσφάτ Θ-, in c. cum præp. 1417
προχυσφάτ Θ-, in c. 1418
προχυσφάτ Θ-, & προχυσφάτ Θ-, in c. cum pr. 1430
προχυσφάτ Θ-, & προχυσφάτ Θ-, in c. cum præp. 1427
προχυσφάτ Θ-, in c. 1453
προχυσφάτ Θ-, cum d. 1458
προχυσφάτ Θ-, in προχυσφάτ Θ-.
πρόχυσφαγμα, πρόχυσφαγὴς, in c. ex Σφάζω. 1560
πρόχυσφημα 1717
πρόχυσφημι, cum d. 1731
πρόχυσφάω 1741
προχυσφάτ Θ-, cum d. in comp. ex φθέγγομαι 1743
προχυσφάτ Θ-, cum d. 1745
προχυσφάτ Θ-, in c. 1747
προχυσφάτ Θ-, cum d. in c. 1748
προχυσφιλοχωῶ, in c. ex Καλὸς 734
προχυσφιλονικῶ, in φιλόνεικος 1088
προχυσφιλοτιμέω, in φιλόπτωτος 1185
προχυσφιλοσοφέω, in dec. 1497
προχυσφιλοτεχνῶ, in φιλότεχν Θ- 1616
προχυσφορὰ, &c. in προσφέρω.
προχυσφυὴς, in προχυσφύω.
προχυσφυὴς 1389
προχυσφύω, in προχυσφύγω.
προχυσφυὴς, in προχυσφύγω.
προχυσφύω, cum d. προχυσφυῶς 1778
προχυσφυέω, cum d. 1782
προχυσφύω, cum d. in c. cum pr. 1788
προχυσφύγω 1803
προχυσφύγω 1807
προχυσφύγμα, in προχυσφύγω 553
προχυσφύγμα πολὺς, in c. ex Χαρὴν 1818
προχυσφύγὴς, in c. ex Χορὸς 1819
προχυσφύω, in c. ex χόω 1809
προχυσφύομαι 1821
προχυσφύω, cum d. in προχυσφύγω.
προχυσφύγμα, προχυσφύγμιμι, & προχυσφύνω, in προχυσφύγω.
προχυσφύω 1833
προχυσφύγ Θ-, in c. ex Χῶρ Θ- 1834
προχυσφύσις, in προχυσφύω.
προχυσφαύω, in c. ex ψαύω 1838
προχυσφάλλομαι, in c. ex Ψ'άλλω 1840
προχυσφύζομαι, in c. ex Ψ'ῆχ Θ-.
πρόσω in Πεῖ 1385 (1842
προχυσφύγὴς, in προχυσφύω, c. cum præp. 1133
προχυσφύγμα, um d. in προχυσφάω 54
προχυσφύω, in προχυσφύω.
προχυσφύω, in c. ex Ω'θέω 1848
προχυσφυμαόω, in προχυσφυμάζω.
προχυσφυμία 1167
προχυσφυσείω, προχυσφύδω, προχυσφυκὸν, προχυσφύσιον, προχυσφύσιος, in προχυσφύω.
προχυσφυσπολεύω, cum d. προχυσφυπολυπλέω, in c. ex λύω, & λυπέω 1183 (923
προχυσφυσπούης, cum d. 1353
προχυσφυσπούης, προχυσφύτερος, in προχυσφύω.
προχυσφυτέλεω, in c. 1856
προχυσφυτὴ, nuper, novissimè Apud Eurip. in Rhesῶ προχυσφυτὰ ξένων, exp. ante acies.
προχυσφυχίλιοι, πεντακόσιοι, in προτάσσω προχυσφύγ Θ-, in προχυσφύχω.
προχυσφύω, in c. ex Τάσ Θ- 1579
προχυσφυτεύω, in c. ex Τάσσω 1580
προχυσφύσις, in προχυσφύω.
προχυσφύω 1583
προχυσφυτικὸν προχυσφύτων, in προχυσφύνω.
προχυσφύγμα, in c. 1517
προχυσφύτερος, cum d. in c. ex τύπος 1682
προχυσφύω, cum d. in c. ex Στυφω 552
προχυσφύσις, in προχυσφύω.
προχυσφύω, in c. ex Σπάω 1534
προχυσφυσβείω, in c. ex Υ' ὗες 1687
προχυσφυσφύομαι, in συμφύομαι 306
προχυσφυλλίζω, in συλλίζω 934
προχυσφυλλογισμὸς, in dec. 948
προχυσφυλέω, in c. ex Τέλος, vel τέλος 1600
προχυσφυλίζω, in compositis ex τέλη 1601
προχυσφύμεω, in c. ex Τέμνω 1604
προχυσφυλόνδης, cum d. in Τένδω 1607
προχυσφύλος, cum d. in Πεῖ. 1386
προχυσφυλοχολόγιμι, in τελολόγ Θ- 944
προχυσφύμι, in Πεύς.
προχυσφυβάλλομαι, in προχυσφυβάλλω 249
προχυσφυλος, in c. ex Εἰλέω, volv. 0454
προχυσφύσμα, in προχυσφυβάλλω.
προχυσφύμαόω, in c. ex Μάομαι, tango 1625
προχυσφύμος, in c. ex Μάομαι, tango 1008
προχυσφύμῶ Θ-, cum d. 1640
προχυσφυμωρέω, in dec. 1189
προχυσφυσσόμαι, in c. ex ὄσσομαι 1189
πρόχυσφυσις, in προχυσφύω.
πρόχυσφυσπολεύω, in προχυσφυπολυπλέω.
πρόχυσφυσπούης, cum d. in προχυσφύω.
πρόχυσφυσπούης, προχυσφύτερος, in προχυσφύω.
πρόχυσφυσσόμαι, in προχυσφύω.
πρόχυσφυτὴ, in προχυσφύω.
πρόχυσφυτικὸν προχυσφύτων, in προχυσφύνω.
πρόχυσφυτὴ, in προχυσφύω.
πρόχυσφυτὴ, in προχυσφύω.
πρόχυσφυτὴ, in προχυσφύ

ΠΤΤΥΝΗ,cum d. 1408
πύπσμα,in πυτίζω.
πυώδης,πυωσης,in Πύθω.
¶ πῶ,& σω,in Οʹς
ΠΩΓΩΝ,cum d. 1408
πωγωνοτρόφιον 1661
πωγωνοτροφεῖα 1738
πωλάδειον,in Πῶλ☉.
πωλάδιον,cum d. in Πώλ☉.
ΠΩΛΕΩ,cum d. 1408
πωλικὸς,πῶλιον, in Πῶλ☉.
πωλοδαμάω,cum d.in c.ex Δαμάω 357
ΠΩΛΟΣ 1411
πῶλυλ,in πολύπους.
ΠΩΜΑ,cum d. 1412
πώμαλα,in Μάλα 995
πωμαπάγη, in Πῶμα
πωποτὲ,in ποτέ
πωρέω,in Πῶρ☉ 1412
πῶρη ibid.
πωρητὸς,πωρεάτ☉,πωρίνη☉,in Πῶρ☉.
πωρολήλυ,in com. ex Κήλη 783
ΠΩΡΟΣ,& πωρὸς 1412
ΠΩΣΣ 1413
πωτάομαι,in Πέτομαι.
πῶυ,in Πάω 1256
ΠΩΤΙΣ 1414

P

¶ PʹA ibid.
ῥαβδάω,cum d. ῥαβδίζω, ῥαβδίοι, in Pʹαβδ☉.
ῥαβδίζ☉,cum d. 557
PʹΑΒΔΟΣ 1414
ῥαβδηφορ☉, cum d. 1738
ῥαβδο☉ὐχος,cum d. 56
ῥαβδώσεις,ῥαβδώτας,in Pʹαβδος.
ῥαβδωτὸς,ῥαβδίζω, cum d.ῥαχίζω, ῥαχιώδης,ῥάχιον,βραγχος,in P ήσσω.
ῥαγολόρης,cum d. 935
ῥαγὼν,βραχάδης,in Pʹήσσω.
ῥαδαλὸς, tener, mollis, delicatus. Hesych. Item concussu facilis, διάδυτος, Etymol. Dictum quasi ῥαδιαλὸς,à ῥᾳδίως, quatio,vibrò.
PʹΑΔΑΜΝΟΣ 1414
ῥάδιος, idem quod ῥᾴδιος, mollis,tener. ☉ τὸ ῥᾴον δυνεῖδια Hesyc.
ῥαδιουργεύω,concutere,quatere:unde ῥαδιουργεῖται,eidem est πάσσεται.
ῥαδίσσ☉,idem quod ῥᾴων.
ῥαδίων☉,in c.ex Δίων 407
PʹΑΔΙΣ 1415
PʹΑΔΙΟΣ ibid.
ῥαδιουργὸς,cum d. 505
ῥαδίως,in Pʹάδ☉.
ῥαίζω,in Pʹαΐω.
PʹΑΘΑΓΟΣ,cum d. 1415
PʹΑΘΑΜΙΓΣ ibid.
ῥαϊδαυγίζω,in c. ex Πυγὴ 1399
ῥαϊδυμία, ῥαϊδυμίας, ῥαϊδυμίζω, in ῥᾳδυμ☉.
ῥαϊδυμοτοιὸς, 1354
ῥαϊδυμ☉,cum d. 657
ῥαΐζω,in Pʹάδ☉.
ῥαιδοεσθὴς,idem quod ῥαιδὸς,apud Hippocr.
PʹΑΙΒΟΣ 1415
ῥαιδοσκελὴς,in c.ex Σκέλ☉ 1472
PʹΑΓΝΩ 1415
PʹΑΙΩ,cum d. 1416
ῥαίνω,in c. ex Aʹζω 60
ῥαϊπάντ☉,in ἐκδύω 430
ῥᾳκάδιον,in ῥάκος.
ῥᾳκιοειδὴς,πτερίδιον, in ῥάκος. 1417
ῥᾳκιόδ☉,cum d.in c. ex Δύω, induo 430
ῥακόεις, ῥακόομαι, ῥάκος, in Pʹῆσσω.
ῥακτήριον☉, ῥάκτ☉, ῥάκιον,ῥακιοειδὴς, in Pʹάκιον 1418
ῥᾳκώδης,ῥάκωμα, ῥακώσεις, in ῥάκ☉.
PʹΑΜΝΟΣ 1416
PʹΑΜΦΟΣ ibid.
ῥαπίζ,ἐραπισθὴν,ῥαπτίζω, cum d.ῥαπὶς, in Pʹαΐνω.
ῥαπὶς,in Pʹήσσω.
ῥάφανος,in ῥάφιον.
PʹΑΠΙΔΩΝ,cum d. 1416
ῥαπτουλὴς 220
PʹΑΠΤΩ,cum d. 1417
PʹΑΡΟΣ,cum d. ibid.
ῥάσσω,in ῥάπτω.
PʹΑΣΣΩ 1418
ῥᾶστος,ῥᾷστόν, cum d. in Pʹάδ☉.
ῥάστωρ,in ῥάζω.
ῥαυδαιόλαν,in c.ex Eʹλαία 466
PʹΑΦΑΝΟΣ,cum d. 1418
ῥαφὴ,ῥαφιδεύω,cum d.ῥάφιον, ῥαφὶς, in Pʹάπτω.
ῥάχης,cum d.in Pʹήσσω.
ῥαχιώδης,cum d. 55
ῥάων ῥᾶος,in Pʹάδ☉.
¶ ῥέα ibid.
ῥέγκ☉,ῥέγκω,in Pʹέγγω.
ῥέγκω,in Pʹέγγω.
PʹΕΤΧΩ 1418
ῥέδω,in Pʹῤέω.
ῥέεθρον,in Pʹέω.
PʹΕΖΩ 1419
PʹΕʹΘΟΣ ibid.
ῥεῖκ,in ῥέα.
ῥεῖθρον,ῥέεθρον.
ῥείω,in Pʹέω.
ῥέκτης,&c. in Pʹέχω.
PʹΕΜΒΩ,cum d. 1419
ῥέω,in Pʹέω.
PʹΕΠΩ 1420
ῥῆμα,cum d.ῥάσσω,&c.in Pʹέω.
PʹΕʹΩ 1421
¶ ῥηγὴ,in Pʹήσσω
ῥῆγμα,cum d. ibid.
ῥηγμοχασμὸς,in c. fine pr. 1787
ῥηγνύω,& ῥῆγνυμι,in Pʹήσσω.
ῥηθὴ☉,cum d.in Pʹάδ☉.
ῥηϊσ☉,ῥηΐτερ☉ ibid.
ῥήκτης,cum d.in Pʹήσσω.
ῥῆμα,cum d. in Pʹέω 1425
ῥῆμινες, ovium aut agnorum pelles.Hippocr.
ῥηξεδανὸς,cum d. in c. ex Ἰώ 157
ῥηξηκλαδὴς,in c.ex Κλάδος 765
ῥηξίνη☉ 1110
ῥῆξις,in Pʹήσσω.
ῥηξὶφλοιδ☉,in com. 1753
ῥηπίσμων 1764
PʹΗΠΑΙ 1427
ῥητοείδην,ῥητοίδην,ῥῆτος,in Pʹέω.
PʹΗΤΣΩ 1427
ῥητὰρ,in Pʹέω.
P ντὶν,cum d.in Pʹέω.
ῥητορεύω, cum d.ῥητορικὸς, cum d. ῥητορ☉ῥήτορα,in Pʹέω.
ῥητορικὸς,in Pʹέω.
ῥητὸς,ῥητὸν,in Pʹέω.
ῥηχὸς,ῥηχὼδης,in Pʹήσσω.
¶ εἰς ταὐτὸ ῥέ☉, in c. ex πυρετὸς 1406
PʹΙΤΟΣ,cum d. 1431
εἰς ῥισίζω, perpetuò frigens seu algens.Poll.
ῥιγόω,in PʹΤγ☉.
PʹΙΓΑ 1431
εἰδέγχα 24
εἰδίεις,in Pʹίζα.
ῥίζιον ibid.
εἰδ☉λὸς,cum d. 252
εἰδ☉ὸειν,in Pʹίζα.
εἰδ☉λόρης,cum d. 935
εἰδ☉ποιῶ, 1411
εἰδ☉τομέω,cum d. 1606
εἰδ☉φόρος 1702
εἰδ☉φόλος,in c. 1753
εἰδ☉φὸς,cum d. 1780
εἰδ☉ωλὴ☉ 1773
εἰδ☉ωτὸν 1780
εἰδ☉ωτὸν ὠδάγκ,in Pʹίζα.
ῥίζωμα,in Pʹίζα.
εἰδ☉ώτ☉,in c.ex Oʹτὸς 1169
εἰδ☉ώτρχος, cum d. in c. fine præp. 1204
ῥίζωσις,in Pʹίζα.
PʹΙΚΝΟΣ,cum d. 1432
εἰρυφάρματ☉ ἅμιλλα, certamen quod citato & celeri cursu fit. Soph.in Oedip.Col.ex ῥίμφα & ἁρμα
PʹΙΝ,cum d. 1432
εἰνεγχυσία,ρἰνεγχύτης,cum d. in ἐγχέω 1806
PʹΙΝΗ 1433
εἰνάκτης,cum d. 469
ῥίνημα,εἰλίζω, ῥίνισμα,in Pʹίση.
εἰνοδόω 252
εἰνοδέ☉ψ,in c. ex Δέξω 378
εἰνόκαρπος,in c. 774
εἰνοκολόπας,in c.ex Κολόω 829
εἰνοκοπέω,in c.ex κοπὴ 845
εἰνολαβίζ,in c.ex λαβὴ 925
εἰνόμαιος,in c. ex Μάομαι,abstergo 1008
εἰνοπτύω,in c. 1402
PʹΙΝΟΣ 1433
εἰνόσμι☉,in c.ex Σμὶλος 1462
εἰνοτομέω 1606
ῥίνοτρώ☉,in c.ex τορέω 1609
ῥίνυπό☉,in c.ex χαῖ☉ 1808
PʹΙΟΝ 1413
PʹΙΠΤΩ,cum d.ibid.& ῥῖ☉,in Pʹῖπ.
ῥῖ☉,in Pʹέπω,& in Pʹιπὴ.
ῥίπασμ☉,in c.ex Aʹωτὸς 209
ῥίπ☉ις,in Pʹιπὴ.
ῥῖ☉ροειδ☉,cum d.in c. ex Κίδωμι.
¶ PʹΟΑ 1435
ῥόα☉,in Pʹέω.
ῥόγκ☉ιον,ῥόγκ☉ζω,ῥόγγος,in Pʹέγγω.
ῥοδάξ,in Pʹόδον.
ῥοδάρδον ibid.
ῥοδάζω,ῥόδ☉ν,ῥόδιον, ῥοδίτης in Pʹόδον.
ῥοδοδάφ☉πλὸν,in com.ex Δάφνλος 355
ῥοδόδενδρον,in c.ex Δένδρον 372
ῥοδόειος,in Pʹόδον.
ῥοδόμαγμα,in c. ex Μάσσω 1007
ῥοδόμελι,in c. 1027
ῥοδόμηλον, & Doricè ῥοδόμαλον, in c. 1045
PʹΟΔΟΝ 1435
ῥοδοδαπὴς,in c.ex Πῆχυς. 1306
ῥοδόπνοος,in c. ex πνοὴ 1345
ῥοδόπαγμα ῥοδόκαστ☉,in c. 1514
ῥοδόζυρ☉ν,ῥοδόχρως 1828
ῥοδόχρως, idem quod ῥοδόχρ☉ν, roseo colore decorus:apud Theocr.Idyl.18.
ῥοδοδακτυλος,ῥοδωνὶς, in Pʹόδον.
ῥοδόπτος,in dec. 1184
ῥόη,in Pʹέω.
PʹΟʹΘΟΣ,cum d. 1435
ῥόιδ,in Pʹοὰ.
ῥοῖδ☉,cum d.in Pʹοῖ☉.
PʹΟʹΖΟΣ, cum d. 1436
ῥοιδὸς,in Pʹεω
ῥοισκὸς,ῥοῖτης,in Pʹοὰ.
ῥόμβ☉,cum d.in Pʹόμβω.
ῥόμβασις,in Pʹβαπτω.
ῥόμβ☉,in Pʹέω.
ῥόμβλον,εἰλ☉,ῥομβίσκ☉ν,in Pʹπτω
ῥῶς,cum ῥόβ☉
ῥόσ☉,in Pʹοὰ
PʹΟʹΦΕΩ,cum d. 1437
ῥοφθέω,in Pʹῶ☉
ῥῶθ,in Pʹοὰ.
¶ ῥώδης,ῥώδας,in ῥόω 1422
ῥυγχομαχέω,rostro pugnare.
PʹΥΤΧΟΣ,cum d. 1437
ῥύμνη,in ῥύω.
ῥύηλα, ibid.
ῥυηδὸν,cum d. in Aʹεφ☉. 225
ῥυθμιζ☉,ῥύθμισ,in Pʹιθμὸς.
ῥυθμοποιὸς,cum d. 1354
PʹΥΘΜΟΣ
ῥυμὸς☉,cum d. in Pʹέμω. 1437
ῥύμμα,in ῥύπτω. At ῥύμμα,in Pʹέω.
ῥύμνη,in ῥύω.
ῥυμοτομία,cum d. 1422
ῥυμλκέω,in c.ex ἑλκὴ 1606
ῥύπασμα,nautica acclamatio.Aristoph.in Ran.& in Vesp.
ῥύπαλλον,ῥυπαλὸς,cum d. ῥύπασμα, in Pʹῦπος.
ῥύπτεμ☉ 478
ῥυπτικοπόδυλος,in c.ex Κύφλυλος 838
PʹΤΙΟΣ,cum d. 1438
ῥύσιμ☉,ῥύσιμον,in Pʹῦω.
ῥύσπτυ☉,in c. fine pr. 1285
ῥύσις,ῥύσκω,ῥῦσμὸς,ῥῦσὸς,ῥύσαλλα ῥυσακλέ☉,in Pʹῦω.
ῥύωμα ibid.
ῥύωτ☉κ☉ρ☉ 751
ῥῶσις, cum d. ῥυσιζω, cum d. in Pʹῦω.
ῥύπτ☉μ☉ 40
ῥύπτ☉ρ,in Pʹῦω.
ῥύπτ☉ρλ☉,in c. 1753
ῥύπτ☉ς,cum d.ῥύπτ☉ς,in Pʹῦω.
ῥύπτ☉ρ,in ῥύπτω 1438
PʹΤ☉ ibid.
¶ ῥωμαλέ☉,ῥωμὴ,ῥωμαλεόφρων, in Pʹήσσω.
PʹΩΘΩΝ 1440
PʹΩΝΝΤΩ,cum d. ibid.
ῥῶξ,in Pʹῆσσω.
ῥῶπάσ,ῥωπάδειν,ῥωπήιον,ῥωπᾶζω, in ῥᾳδ☉.
ῥώ☉πάδη ἐφ᾽ἵππ,in Πέρσαι 1295
ῥώπτυπλὰς,cum d. 1411
ῥώσις,ῥώσιμ☉ν,cum d.in ῥώννυμι.
ῥώτιμαι ibid.
ῥαπτικίζω,cum d.in litera P.
ῥώχμὸς,& ῥώχμὸς,in Pʹήσσω.
ῥῶ,in Pʹῶννυμι.

Σ

ΣΑΒΟΣ,cum d. 1441
ΣΑʹΓΑΡΙΣ 1442
σάγγη,σαγλώτ,cum d.in Σάβω.
σαγλωβόλ☉, qui fagenam jacit, piscator.
σαγλωδάρτ☉,fagenæ alligatus : ut σαγλωδάρτον ἅμμα, in Epigram.
σάγμα,σάρις,in Σάπω.
ΣΑΘΕʹΡΙΟΝ 1442
ΣΑʹΘΗ ibid.
σαθρὸς,cum d.in Σήπω.
σαινίδ☉,in c. ex Οὖρὰ 412
σαίνω,in Σείω. 1220
σαΐ☉,in Σείω.
ΣΑΪʹΡΩ 1442
σαίρω 156
σαιρόφ☉ρ☉ 1241
σαιτεμ☉λ☉,in c. 1738
σαιτεσφόρ☉ν
σάκανες,cum d.σάκης,in Σάπω. 1443
ΣΑʹΚΚΑΡ 1699
σακχαρόματτης,in c. ex Τʹράω
ΣΑΛΑʹΚΩΝ,cum d. 1443
ΣΑΛΑΜΑʹΝΔΡΑ ibid.
σαλαμίδη,fenestra,quoniam σάλος Cassiri δ᾽ αὐτὴς. Hesych. & Etymol.
ΣΑʹΛΟΣ,cum d. 1443
ΣΑʹΛΠΗ ibid.
ΣΑʹΛΠΙΓΞ,cum d. 1444
ΣΑΜΒΥʹΚΗ,cum d. ibid.
ΣΑʹΜΨΥΧΟΝ,cum d. ibid.
ΣΑΝΔΑʹΛΙΟΝ ibid.
σανδαλοποίκη, in compos. ex Σάνδαλον 1629 1444
ΣΑΝΔΑΡΑʹΧΗ,cum d. ibid.
σανδύξ 1001
ΣΑΝΙΣ, cum d. σάνιες,
σανιστὴρ,in Σείω.
σανὶς,in Σαπὸς.
σανίσκ☉ν,in Σανίδ.
σανὸς,in Σαπὸς.
σαπέρδης 226
σαπίδιος,in Σαπὸς.
σαπίζω,in c.ex Oʹυς. 1169
ΣΑΠΡΑʹΣΣΑ, ibid.
σαπρόζωμ,cum d. σαρκίδιον, σαρκίζω,σαρκίον,in Σαρξ.
σαπρόκοιλ☉ς,σαρείσιον,in Σαρξ.
σαπρὸς,in c. ex Βοεμὸς 275
σαπρόφυτα, in c. ex Θλάω 40
σαπρόω 1738
σαρκαλέ☉,σαρκάτρ,&c. σαρκάζω,σαρκάτρομαι, σαρκατίον, in Σάρκα.
σαρκεμφερὴς☉,cum d. 341
σαρκεῖον,cum d.in Σάρκα.
σαρκειορόφ☉,cum σαρκοφάγ☉.
σαρκιώδης,σαρκιειώδης,σαρκίωσις,σαρκ☉ῶδης,in Σάρξ.
σαρκοβρὼς,in c.ex βρῶσις 1295
σαρκοπλάγης,cum d. 1411
σαρκοπλάγιος,cum d.in Πλάγιος. ibid.
σαρκοπλέκτης,cum d.in litera P.
σαρκῶμα,& σώγμα,in Pʹήσσω.
σαρκῶσις,in Pʹῶνυμι.

Σ

ΣΑΒΟΣ,cum d. 1441
ΣΑʹΓΑΡΙΣ 1442
σάγγη,σαγλώτ,cum d.in Σάπω.
σαγλωβόλ☉, qui fagenam jacit, piscator.
σαγλωδάρτ☉,fagenæ alligatus : ut σαγλωδάρτον ἅμμα, in Epigram.
σάγμα,σάρις,in Σάπω.
ΣΑΘΕʹΡΙΟΝ 1442
ΣΑʹΘΗ ibid.
σαθρὸς,cum d.in Σήπω.
σαινίδ☉,in c. ex Δίφρος 412
σαίνω,in c.ex Οὖρὰ 1220
σαΐ☉,in Σείω.
ΣΑΪʹΡΩ 1442
σαίρω 156
σαιρόφ☉ρ☉ 1241
σαιτεμ☉λ☉,in c. 1738
σαιτεσφόρ☉ν
σάκανες,cum d.σάκης,in Σάπω. 1443
ΣΑʹΚΚΑΡ 1699
σακχαρόματτης,in c. ex Τʹράω
ΣΑΛΑʹΚΩΝ,cum d. 1443
ΣΑΛΑΜΑʹΝΔΡΑ ibid.
σαλαμίδη,fenestra,quoniam σάλος Cassiri δ᾽ αὐτὴς. Hesych. & Etymol.
ΣΑʹΛΟΣ,cum d. 1443
ΣΑʹΛΠΗ ibid.
ΣΑʹΛΠΙΓΞ,cum d. 1444
ΣΑΜΒΥʹΚΗ,cum d. ibid.
ΣΑʹΜΨΥΧΟΝ,cum d. ibid.
ΣΑΝΔΑʹΛΙΟΝ ibid.
σανδαλοποίκη, in compos. ex Σάνδαλον 1629 1444
ΣΑΝΔΑΡΑʹΧΗ,cum d. ibid.
σανδύξ 1001
ΣΑΝΙΣ, cum d. σάνιες,
σανιστὴρ,in Σείω.
σανὶς,in Σαπὸς.
σαπέρδης 226
σαπίδιος,in Σαπὸς.
σαπίζω,in c.ex Oʹυς. 1169
ΣΑΠΡΑʹΣΣΑ, ibid.
σαπρόζωμ,cum d. σαρκίδιον, σαρκίζω,σαρκίον,in Σάρξ.
σαπρόκοιλ☉ς,σαρείσιον,in Σαρξ.
σαπρὸς,in c. ex Βοεμὸς 275
σαπρόφυτα, in c. ex Θλάω 40
σαπρόω 1738
σαρκαλέ☉,σαρκάτρ,&c. σαρκάζω,σαρκάτρομαι, σαρκατίον, in Σάρκα.
σαρκεμφερὴς☉,cum d. 341
σαρκεῖον,cum d.in Σάρκα.
σαρκειορόφ☉ρ☉,cum σαρκοφάγ☉.
σαρκιώδης,σαρκιειώδης,σαρκίωσις,σαρκ☉ῶδης,in Σάρξ.
σαρκοβρὼς,in c.ex βρῶσις 1295
σαρκοπλάγης,cum d. 1411
σαρκοπλάγιος,cum d.in Πλάγιος. ibid.
σαρκοπλέκτης,cum d.in litera P.
σαρκῶμα,& σώγμα,in Pʹήσσω.
σαρκῶσις,in Pʹῶνυμι.

Σ

σαμβαδόξυλος,in σαμβάσιον 1465
σαμβυστὴς 1354
σαμμοπρεπὴς,cum d. in c. 1380
σαμμοφορέσ☉πος,cum d.in dec. 1183
ΣΕΜΝΟΣ,cum d. 1454
σαμψύσαμ☉ 1537
σαπβὶς,cum d.in Σείω.
ΣΕΡΑΠΙΑΣ 1455
ΣΕΡΙΣ ibid.
ΣΕΡΙΦΙΟΝ,& σήριον ibid.
ΣΕʹΡΙΦΟΣ ibid.
ΣΕʹΡΦΟΣ ibid.
ΣΕʹΣΕΛΙ ibid.
σεσοισμὸν,σ☉ς,in Σορός
σθʹτλον,in Τʹῶτλον.
σθύω,in Σείω.
¶ σιάλω ibid.
σικχάζ☉,in Σικός.
σικκαβ☉ν,& σικκηρ☉ν,in σικκοφόρ☉.
σικίζω,σικιὸς,σικίτης,in Σικὸς.
σικκόρος,in c.ex κόρος,Scopæ 848
ΣΙΚΟΣ,cum d. 1445
ΣΙΓΜΑ,cum d. ibid.
σημαιορόρ☉ 1738
σημαλέ☉,σηματὰρ,&c. σημασία,σηματίομαι, σηματίον, in Σῆμα.
σημειορόφ☉ρ☉,cum d. 341
σημείον,cum d.in Σῆμα.
σημειορόρ☉,cum σημαιοφόρ☉.
σημιώδης,σημειώσις,σημιόπικὸς in Σῆμ.
σημειόρ☉ρ,cum σημαιοφόρ☉.
Σήμερον,in Hʹμέρα 604
σπηπέδων,cum d.σπηία,σήπιον, σηπίδιον,in Σήπω.
σπηποιὸς 1354
ΣΗΠΩ,cum d. 1458
σήραγξ.cum d.in Σαίρω,hio.
ΣΗΡΕΣ 1459
σῆς,in Σήπω.
ΣΗΣΑʹΜΗ,cum d. 1459
σῆσις,σῆσρον,in Σείω.
σπηπεύ☉,in Σῆτις.
ΣΗʹΤΕΣ,cum d. ibid.
σηπτήβ ωτ☉ν,in c.fine pr. 292
σηπτικὸπ☉ν,in c.ex κοπτὴ 845
σηψ,σήψις,in Σήπω.
¶ ΣΘΕʹΝΝΥΜΙ, cum d. ibid.
¶ ΣΙΑΓΩΝ,cum d. 1460
σιαλίζ☉μ,in Σίαλον.
σιαλὸχ☉ν,in c.ex χὸς 1808
ΣΙʹΑΛΟΝ,cum d. 1460
ΣΙʹΒΥΛΛΑ,cum d. ibid.
σιβωλοβολίον,& σιτεβολὼν 152
σιτοδόκαι,cum d.in c. ex Δίω, cgeo. 387
ΣΙΓΑʹΩ,cum d. 1460
σιγλωσσάπιγξ,in c.ex Σαλπιγξ
ΣΙʹΓΛΑΙ 1461
σίγμα,&c.in litera Σ.
σίγωσ☉ν,& σιγωσ☉ν,in Σῦς
ΣΙʹΔΗ,cum d. 1461
σιδηρέον,σιδήρειος,& σιδήρεος,σιδηρόω,cum d.σιδηρικὸς, σιδήρισον, σιδηκτὸς,cum d.in Σίδηρ☉.
Σιδηροβόλ☉ 252
σιδηροβρὼς,in c.ex Βρίδω 288
σιδηροβρώς,in c.fine pr. 292
σιδηροδόκιον,& σιδηρόλ☉ν,in c.ex Δαίδυλος 355
σιδηροθεσμὸς,in c ex δεσμὸς 385
σιδηροδέδλον,in c.ex 3 pers.pr. 386
σιδηροκμὴς, in c. definentib. in κμὴς 139
σίδηρος,τὸ,in Σίδηρ☉.
σιδηροπόικιλ☉ν,in c. 1356
σιδηροπώλης 1411
ΣΙʹΔΗΡΟΣ 1461
σιδηροτόκος, 1632
σιδηροτομὸν 1606
σιδηρουργὸς 505
σιδηρῆς,in Σίδηρ☉.
σιδηροφόρ☉ν,cum d. 1738
σίδηρος,in Σίδηρ.
σίελον,in Σίαλον.
σίζω,in litera Σ.
σικνιοστύβρη,in c. 1555
σικυδόον,σικυηδόν,σικυήλατον, σικυωνίν,in Σίκυ☉.
σικυοπέπων,in c. 1288
ΣΙʹΚΥΟΣ,cum d. 1462
ΣΙΚΧΟ᾽Σ,cum d. ibid.
ΣΙʹΑΓΝΙΣ,cum d. ibid.
σιλλαίνω,in σιλλοί.
σιλλοκυάμεα, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit unguentum.
σιλλογράφ☉,cum d. 341
σιλλοί,cum d. in c. ex Γʹλαῦ☉ 681
σίλφ☉,in c.ex Οὐρὸς 1220
ΣΙʹΛΦΗ 1462
ΣΙʹΛΦΙΟΝ,cum d. ibid.
σιλφιοπώλης 1411
ΣΙΜΒΑΟ᾽Ν,cum d. ibid.
σιμοσφεῖσ☉πο☉ν,in d. 1183
ΣΙΜΟΣ,cum d. 1462
σινάφωρ☉ν, cum d. in c. ex μόρος, mutuantibus o in ω. 1022
σίνατι,cum d.in Σίνομαι.
σινᾳεδὴς,σινᾳὸς,in σίνομ.
ΣΙΝΑΩΝ,cum d. 1463
ΣΙʹΝΗΠΙ, ibid.
σῖνις,ibid.in Σίνομ.
σινοδῆς,in c. 1132
ΣΙʹΝΩ,cum d. 1463
ΣΙΝΩʹΠΗ,cum d. ibid.
σῖξις,in σίζω.
ΣΙʹΟΝ 1463
σιὸς,in Θεὸς 617
ΣΙΠΑΛΟ᾽Σ, seu σίπαλ☉ν 1463
ΣΙΠΥʹΗ ibid.
ΣΙʹΡΑΙΟΝ,cum d. 1464
σιρὸς,in Σειρὸω,hio.
ΣΙʹΣΑΡΟΝ ibid.
ΣΙΣΥʹΜΒΡΙΟΝ ibid.
ΣΙΣΥʹΡΑ,cum d. ibid.
σισυρνιδύ☉ται, in c.ex Δύω, induo 429
ΣΙʹΣΩΝ 1464
σιτιαγωγὸς,cum d. 40
σιτονίας,σιταν☉μ☉ς,in Σῖτος.
σίτπρος,cum d. 202
σιτεύομαι,σιτεύσομαι,σιτεῖα,cum d. σιτ☉ω,in Σῖτ☉.
σιτήρ☉ν 309
σιτηρέσιον,cum d.in c.ex αἵρεσις 79
σιτηρὸς, σίτηρις, σιτῆρ☉ν, σιτηκὸς,σιτίον,σιτισμὸς,σιτιστὸς,in Σῖτος.
σιτεβολίον,& σιτεβολὼν 152
σιτοδόκαι,cum d.in c. ex Δίω, cgeo. 387
σιτοδόκιν,in σιτοδόχος.
σιτοδοσία,in c.ex δόσις 400
σιτοδότης,cum d.in c.ex δότης; ibid.
σιτοδόχ☉ν 383
σιτοκρίνα☉,in c.ex Κάσπλος 744
σιτόκυρ☉ς,in c. ex κυρὰ 764
σιτολόχος,cum d. 935
σιτομετρέτης,cum d.in c.fine pr.1041
σίτομειώσεως,in c.ex μειῶων 1062
σιτοποιὸς,cum d. 1354
σιτοποιπεία,& σιτοποιπτία, in c. fine pr. 1281
σιτόπ☉ν,in c.fine pr. 1285
σιτοπόλης 1411
ΣΙʹΤΟΣ 1464
σιτοφάρος 1702
σιτοφόρ☉ν 1738
σιτοφύλαξ,cum d.in c.ex φύλαξ 1770
σιτόχρ☉ν 1828
σίτ☉ν,in litera Σ.
σιτὼ,σιτώδης,σιτὼν,in Σῖτος.
σιτώνης,cum d. 1851
σιφλὸς,cum d.in Σιπαλίς.
ΣΙΦΩΝΟΣ,cum d. 1466
ΣΙʹΦΩΝ,cum d. ibid.
σιὼ,in Θεὸς 627
ΣΙΩΠΑʹΩ,cum d. 1466
¶ ΣΚΑʹΖΩ ibid.
σκαιὸς,cum d.in Σκάζω.
ΣΚΑΙʹΡΩ 1467
σκαιῶς,in σκαιὸς.
σκαλαθύρα,εἶδ.in c.ex Aʹθύρω 63
σκαλδάω,cum d.in Σκάλλω
σκάλλυος, unde σκάλλυον τέγανον,Scalenum triangulum, cujus tria latera sunt inter se inæqualia:apud Euclid.
ΣΚΑʹΛΛΩ 1468
σκαμμὶ,in Σκάλλω.
σκαμὸς,in Σκάμμα.
σκαλὸ☉,σκέλος,in Σκάλλω.
σκαλὸς,in Σκάζω.
σκάμμα,in Σκαʹπτω.
ΣΚΑΜΜΟΝΙʹΑ,cum d. 1468
σκαμδαλὼν,cum d.in Σκάζω.
σκαμθοποιὸς, 1410
ΣΚΑʹΝΔΙΞ 1468
ΣΚΑʹΠΤΩ,cum d. 1469
σκαρδαμύσσω,cum d.in c, 1081
σκαρθμὸς,σκαείζω,σκαελὸς,σκαεισμὸς,in Σκαιρω.
ΣΚΑʹΡΙΦΟΣ,cum d. 1470
σκαρὸς,σκάρτης,σκαλῆρος,in Σκαίρω.
σκαφεῖαρος 1702
σκαφεῖον, cum d.σκάφη, & σκαφὴ, σκαφητὸς,in Σκάπτω.
σκαφηφόρ☉ν,cum d. 1738
σκαφίδιον,& σκαφεῖον,σκαφὶς, σκαφίτης,in Σκάπτω.
σκαφολαβρεῖον,in c.fine pr. 975
σκεφῶ,in Σκέπτω.
ΣΚΕΔΑ᾽Ω,cum d. 1470
ΣΚΕΘΡΟ᾽Σ,cum d. 1471
ΣΚΗʹΡΩΝ,cum d. ibid.
σκέλαια,in Σκέλ☉.
ΣΚΕʹΛΛΩ, cum d. 1471
ΣΚΕʹΛΟΣ 1472
σκελεβμαι,in Σκέλλω.
σκελύβριον,in Σκέλ☉.
σκέμμα,σκεμμὸς,in Σκέπτομαι.
σκεπάζω,σκέπασμα,σκεπαστὸς,&c.
σκεπάω.σκεπὴ,σκεπτηνὸς,in Σκέπω
ΣΚΕʹΠΤΟΜΑΙ,cum d. 1473
ΣΚΕʹΠΩ 1477
σκεῤῥβολ☉ν,cum d. 253
σκεδαγωγὸς,cum d. 40
σκεδάζω,εἶδ.α.σκεδάσειον,σκεδασία, σκεδασμὸς , σκεδαστὴς σκεδὴ, in Σκεδ☉.
σκεδοβήκη,in c.ex Βήκη 1629
σκεδοποιὸς,cum d. 1354
σκεδοπόλης 1410
ΣΚΕΤʹΟΣ 1477
σκεθοφόρ☉ν,cum d. 1738
σκεθοφύλαξ, cum d.in c. ex φύλαξ 1770
σκεδωδὸς,cum d. 1224
σκέλεες,in Σκέπτομαι.
σκέλημα,in σκέλλω,in Σκέλλω.
σκελμὸ☉ν,in σκέπτω.
ΣΚΗΝΗ,cum d. 1481
σκηλοδάτης 236
σκηνοπηγὰς, cum d.in c. ex πήγνυμι 1302
σκηνοποιὸς,cum d. 1354
σκηνοῤῥάφ☉,cum d. 1418
σκηνὴ☉,ὶ Σκηνὴ.
σκηνὸς,σκηνύβριον,σκήνωμα,σκηνωστὴς,in Σκηνὴ.
σκηπτιοῦχ☉ν, σκηπτίλιον, σκηπτὶς, in Σκήπτω.
σκηπτῆχ☉ν, sceptrum manu gestans,epitheton regũ apud Hom. Il.β.& Od.θ.vtjur & Xen.
Σκήπτρον,in Σκήπτω.
ΣΚΗΠΤΩ,cum d. 1482
ΣΚΙΑʹ 1483
σκιαγράφ☉,cum d. 341
σκιάδιον,σκιαδὶ☉ν,in Σκιὰ 1483
σκιάζω ibid.
σκιάομαι ibid.
σκιαμαχία 1014
σκιάπους 1373
σκιαπ☉ς

σκαφὸς, σκαὸς, in Σκαί.
σκιαβαφὴς, cum d. in c. in γραφὴς 1658
σκιαῤῥοΐα, cum d. 1661
σκιαῤῥοέω, in c. ex Αὐγὴ 216
ΣΚΙΓΓΟΣ 1485
σκιεῤῥὸν, in Σκιά.
σκιῆκακὸς, piscis qui & trachurus, Hesych.
ΣΚΙΛΛΑ, cum d. 1485
ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ ibid.
σκίμπους, cum d. 1373
σκίμπω, &c. in Σκύπω.
σκίπαξ σκίπαρ, in σκιρτάω.
σκιραλαιμοφεύσης, in c. fine pr. 1759
ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ 1485
ΣΚΙΝΘΟΙ ibid.
σκινὶς, in Σκιά.
σκιόεις ibid.
σκιόθηρον, in c. ex θήρα 637
σκίρος, in c. ex Οὖρος 1220
σκιὰς, in Σκιά.
σκιπποὶ, σκίπων, in Σκίπω.
σκιραφέα, σκιρεφέρον, σκιραφέω, in Σκίρος.
σκίρτος, cum d. in Σκαίρω.
σκιρτηδὸν 1373
ΣΚΙΤΑΛΟΙ 1486
σκιώδης, in Σκιά.
σκιλὸν, cum d. in Σκίλλω. 41
σκληραγωγὸς, cum d.
σκληρηϊκλιον, in c. ex Αὐχὴν 223
σκληρία, in σκληρὸς.
σκληροῦγκος, in c. ex Γαῖα 296
σκληρόδερμος, in c. ex Λέρμα 374
σκληροδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus. 194
σκληρόζριζ, in c. 650
σκληροκέφαλοι, cum d. in c. 746
σκληροκήρης, in c. ex Κῆρες 785
σκληροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 817
σκληρόκοκκος, dura grana habens, in c. ex Κόκκος. 822
σκληροφόρητος, in dec. 1183
σκληρὸς, cum σκλῆρ. 1446
σκληρόσαρκος, in c. 1446
σκληρόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 1213
σκληροστόμαι, in c. 1574
σκληρότης, in σκληρὸς.
σκληρωτέα χυλὸς, in c. 1649
σκληρόφλοιος, in c. ex Φλοιὸς 1361
σκληρόφυλλος, dura grana habens, in c. ex Κόκκος. 822
σκληροφόρητος, in c. fine pr. 292
σκληρὸς, cum σκλῆρ. 1632
ΣΚΩΛΗΞ, cum d. 1490
Σκωλοβάτης, & σκωλοβατὴς ἐν 236
ΣΚΩΛΟΣ 1490
ΣΚΩΠΤΩ, cum d. ibid.
ΣΚΩΡ 1491
σκωρεμία, in Αἰμὶς 141
σκωρεία, in Σκώρ.
σκωὴ, in c. 1234 (1001
¶ σμεξαγγὲς, cum d. in Μάγεσθαι.
ΣΜΑΡΑΓΕΩ, cum d. 1491
ΣΜΑΡΙΣ ibid.
ΣΜΑΩ ibid.
σμεῤῥαλέος, σμεῤῥὸς, in Μέῤῥω
σμέω, in Σμεῶν (1034
σμήγμα, σμηκτικὸς, σμηκτὸς, in Σμάω.
σμιλωδὴς 383
ΣΜΗΝΟΣ, cum d. 1491
σμίλιον, in Σμίλη 505
σμῆξις, in σμήχω.
σμικεῤῥὸς, in Μικρὸς 1049
σμίχω, in Σμάω.
σμικρολόγος, cum d. in μικρολόγος
σμικρομερὴς, in μικρομερὴς.
σμικρὸς, in Μικρὸς 1055
ΣΜΙΛΑΞ 1492
ΣΜΙΛΗ, cum d. ibid.
σμιλγερὸς, cum d. in Σμύχω.
σμικτὴρ, in Μυκτὴρ 1075
ΣΜΤΡΙΣ, cum d. 1492
σμίρνα, cum d. in Μύρον 1078
ΣΜΤΧΩ 1492
ΣΜΩΔΙΕ ibid.
ΣΜΩΧΩ ibid.
¶ σοβαροβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 270
ΣΟΒΕΩ, cum d. 1493
ΣΟΤΧΟΣ ibid.
σοβρικὸς, in Σομφὸς.
σόλοικοι, cum d. 1142
ΣΩΜΦΟΣ, cum d. 1493
σόμφος, in Σόω.
ΣΟΟΣ, cum d. 1494 & in Σεὺ 1451
σοὸν, in σὸ Θ.
σοφὸν σοφηδὸν, in Σοφὸς 1495
σοφοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 1711
σοφοβουλέω, in c. ex Δείμων 350
σοφοπηγὸς, cum d. in c. ex πύπτω 1302
σοφόπλοκτος, σοφοπλὴξ 1338
ΣΟΡΟΣ 1495
σὸς, in Σύ.
ΣΟΤ 1495
σῶσις, in σόω.
ΣΟΤΗΣΟΝ, cum d. 1496
σοφίζω, cum d. in Σοφὸς.
σοφιστεμὼ 993
ΣΟΦΟΣ 1496
σοφωτάτης, in c. 1087
¶ κατὰ δὲ, κατὰ ἐων, cum d. in Σπάω.
ΣΠΑΘΗ, cum d. 1497
σπαθμηλὴν, in c. ex Μήλη 1046
σπαθοφόρος, in c. ex φόβιος, palma. 1755
σπαθοφύλλη 1773
ΣΠΑΙΡΩ 1498
σπάλαθρον, in Σπάω.
σπάλαξ, cum d. in Σπάω.
σπαπιῶν, cum d. in Σπαπὸς.
σπαραττόμενον, in c. ex Πώγων. 1408
ΣΠΑΝΟΣ 1499
σπανοσὶ, cum d. in c. 1465
σπανόφυλλ 1773
σπανυδρὸς, in c. 1691
ΣΠΑΡΑΣΣΩ, cum d. 1499
ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ, cum d. ib.
ΣΠΑΡΓΑΩ, cum d. 1500
σπαρίζω, in Σπαίρω.
σπαρνοπλὴν, in c. ex Πολιὸς 1361
σπαρνὸς, in Σπανὸς.
σπάρτον, cum d. in Στείρω.
σπαρτοπλόν, in c. ex πλοκὰς 1378
σπαρτοπίλιος, in c. ex Πολιὸς 1361
σπαρτοπίλος 1411
σπαρτὸς, in Σπείρω.
σπάσις, σπάσμα, cum d. σπαστικὸς, in Σπάω.
ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ 1500
σπατάλη, cum d. in Σπάδη.
σπατὴν, in Σπάδων.
σπατίλη, in c. ex Τίλη 1633
ΣΠΑΤΟΣ 1500
ΣΠΑΩ ibid.
ΣΠΕΓΡΑ 1503
σπεῖραζδὲ, in c. ex Ἀ χθος 227
σπειρέω, σπειρηδὸν, σπείρημα, σπέρμων, in Σπείρω.
σπειροπόλιος, cum d. 1411
σπειρὸω, in Σπείρα.
ΣΠΕΙΡΩ 1503
σπειρώδης, in Σπείρα.
σπελλὸς, idem quod πλεκὸν, ex eoque factum per metathesin literarum, & addito σ-
Διασπελκόω (comp.) idem quod σπελκόω: unde Διασπελκωμὸν, coitum passa. Aristop. in Plut.
ΣΠΕΛΕΘΟΣ 1506
ΣΠΕΝΔΩ ibid.
ΣΠΕΟΣ 1507
σπέρδω, in Σπείρα.
σπέργυλλον, in Σπέργω.
σπέρμα, cum d. in Σπείρω.
σπερματολόγος, in σπερμολόγος.
σπερματοπόλης 1411
σπερματὸς, σπερματώδης, σπερμέϊον, in σπέρμα.
σπερμολόγος, cum d. 936. 944
σπερμοφόρος, cum d. 1738
σπερμοφυὴς, cum d. 1738
ΣΠΕΡΧΩ, cum d. 1507
ΣΠΕΤΑΩ, cum d. 1508
σπεῦσον, cum d. in Σπεῦδ.
ΣΠΙΖΩ, cum d. 1510
σπιθαμὴ, cum d. ibid.
ΣΠΙΛΟΣ, cum d. ibid.
ΣΠΙΝΑΣΙΣ ibid.
ΣΠΙΝΘΗΡ, cum d. ibid.
σπὶν, in Σπίζα.
ΣΠΛΑΓΧΝΟΝ, cum d. 1511
σπλαγχνόπτης, in c. ex Ὀπτάω. 1476 (1174
σπλαγχνοτόμος 1606
σπλαγχνοφάγος 1702
σπλὴν, in Σπάδ.
ΣΠΛΗΝ, cum d. 1511
σπλὴν ὑδατώδης, in c. ex Διάτασις 358
σπλωσὸς, in Σπλὴν.
σπογγιὰς, σπογγὶς, σπογγίζω, cum d. σπογγίτης, in c. ex πέτρα 637
σπογγολεμβήτης, qui aquas subit ut spongias à petris avellat & abstrahat. Poll. l. 7. cap. 30. ex Lycurgi oratione contra Menesimum.
ΣΠΟΓΓΟΣ 1511
σπογγώδης, in Σπογγὸς.
σπυδεὼ, in Σπουδὴ.
σπυδηπολὴν, in c. ex λαῖφος 931
ΣΠΟΔΟΣ, cum d. 1512
ΣΠΟΔΑΣ ibid.
σπονδειακὸς, σπονδικὸς, in σπονδὴ.
σπονδὴ, cum d. in Σπένδω.
σπονδὸ σπυρέω 1354
ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, cum d. 1512
σπὸς, &c. in Σπεῖρα 1504
σπουδάζω, in σπουδὴ.
σπουδολογέω 944
σπουδὴ, cum d. in σπουδὴ.
σπουδόγερως, cum d. 202
σπουδὴ, cum d. in Σπάδων.
σπουδογλαῦξ, in c. ex Γλαῦξ 311
σπυρίσμα, in σπυρὸς.
ΣΠΤΡΑΘΙΑ 1513
σπυρὶς, cum d. in Πυρὸς 1407
¶ σαγμα, σαγματία, σαγμὸν, in Σπάω, σάδιον, &c. in Γ σημα 693
σαδιεδρόμος, cum d. 1666
σαδρὸν, σαδρὸς, σαδρὸ μὸς, in Γ σημα 693
ΣΤΑΖΩ 1513
σταδεὼς, in Γ σημα 693
σαδεὼ, in σαδεὼ.
σαδεὼς, cum d. in σαδεὼς.
σαδμὸν. cum σεθμὸς, stabulum.
σαδμὸν, & σαδμίζω, in σαθμὸς, statera.
σαθμὸν, cum d. in Γ σημα, appendo 710
σαθμὸς, in Γ σημα 694
σαθμοδότης, in c. ex δότης 401
σκθμὸς, in Γ σημα, statuo 693 & in Γ σημα, appendo 710
σαθμὸς 558
ΣΤΑΙ Σ, cum d. 1514
σακτὸς, cum d. σαλὸς, cum d. σαλὸν in Στέγω.
σαλὶς, in Γ σημα 694
σαλεγρὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa est columna. Epigr.
σαμὸν, in Γ σημα 694
ΣΤΑΜΝΟΣ, cum d. 1514
σάσις, cum d. in Γ σημα, statuo 693
σαδίω, in c. ex Εἰδὼ 548
σατηρ, cum d. in Γ σημα, appendo 710
σατικὸν, σατικὸς, cum d. in Γ σημα appendo 710
σατὸς, cum d. in Γ σημα 693
ΣΤΑΤΡΟΣ, cum d. 1514
σαυρὸς, cum d. in Στωμὸς.
σαυρὸν, in σφῦρα.
ΣΤΑΦΙΣ, cum d. 1515
σαφὴς, in Σπέρω.
σεφὴν, cum d. in Στέρω.
σεφανηφόρος, cum d. in σεφανοφόρος.
σεφανὸς, σεφανίζω, σεφανικὸς, σεφανίον, σεφανικὸς, σεφανίτης, cum d. σεφανίον, in σέφανος.
σεφανοπλόκος, cum d. in com. ex πλόκος 1328
σεφανοπώλιον 1354
σεφανοπώλης, cum d. 1411
σέφανος, in Στέφω.
σεφανοφόρος, cum d. 1738
σεφανῶσαι, σεφανικὸς, σεφανῶσις, σεφανώμα, cum d. σεφανωτὸς, σεφανωτικὸς, σίφιτης, in Στέφω.
σεφαπλόκος, cùm σεφανοπλόκος.
σέφος, in Στέφω.
ΣΤΕΦΩ 1529
σθβλιον, σθβλίδιον, σθδικὸς, in Στίβος.
σθβλοδέσμιον, &c. in com. ex Δεσμὸς 385
ΣΤΗΘΟΣ 1531
ΣΤΗΛΗ, cum d. ibid.
σηλογραφία, cum d. 341
σηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
σηλεῤῥὸς 505
σηλόω, in Στήλη.
σῆμα, σήμων, cum d. in Γ σημι, statuo 693
σὴς, in Στέαρ.
ΣΤΗΡΙ Σ Ω, cum d. 1232
σηστθυλον 1773
σήστ ων, in Γ σημι 694
ΣΤΗΤΗ 1532
σητώδης, in Στέαρ.
¶ ΣΤΙΑ, cum d. 1532
σταβέδιον, in Στείβω.
σταβαδοκλῆσι, in c. ex Κοίτη 821
σταβαδοπώλιον 1354
σίβω. cum d. in Στείβω 1517
στγδὲ, σίγμα, cum d. in Στίζω.
ΣΤΙΖΩ, cum d. 1533
ΣΤΙΛΑΒΩ, cum d. ibid.
ΣΤΙΛΗ ibid.
στλπὸς, in Στίλβω.
ΣΤΙΜΜΙ, cum d. 1534
στξὶ, in Στείχω.
στὸν, in Σῖα.
στπὸς, στφὸν, στφεῖς, in Σπάβω.
στραδίτης, στραδικὸν, στράδα, στιχὰς, στρωδὸν, στιχὴς, στιχίδιον, στιχίζω, στίχος, in Στείχω.
στίχω, in Στείχω.
στιχηρὸν 505
στιχυδὶ 56
στωδὴς, in Σῖα.
ΣΤΟΑ, cum d. 1534
στοιχεῖον, στοιχὰς, στοιχεῖον, cum d. στοιχηδὸν, στοιχίζω, cum d. στοῖχος, in Στείχω.
στλαρχὸς, &c. 202
στλὰς, στλὶ, cum d. στλμὸς, στλὸς, in Στέλλω.
ΣΤΟΜΑ 1534
στομαλγία, in c. ex. Ἀλγὼ 109
στομαλγὸς, in c. ex Μάεργ 1003
στομαπὰς, in Στόμα.
στομαργὸς 505
στομαλέω 220
ΣΤΟΜΑΧΟΣ, cum d. 1534
στόμβος, cum d. στομάς, στόμιον, στόμις, in Στόμα.
στομοδὴς 383
στόμος, στομὸς, στομάλλω, cum d. στομίλη, στόμφαξ, στόμφακα, στόμωσις, in Στόμα.
στὸν, cum d. in Στενὸς.
στόνυξ, in c. ex Οὖνυξ 1169
στοργὴ, cum d. in Στέργω.
ΣΤΟΡΕΩ, cum d. 1538
ΣΤΟΡΘΤΙΖ 1539
στρύνμι, in Στορέω.
ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, cum d. 1539
στρίξει, in Στρέφω.
στραβλοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη 835
στραβὸς, cum d. in Στρέφω.
στραγγάλη, in Στραγγὸς.
στραγγεύω, cum d. in Στραγγὸς & in Στραγγός.
στραγγίζω, in Στραγγὸς, & in Στραγγὸς.
ΣΤΡΑΓΓΟΣ 1540
στραγγεία, cũ d in c. ex Οὖραγον 1221
ΣΤΡΑΤΙΣ 1540
στραγὸς, in Στραγὸς.
στρατόμαι, in Στρατὸς.
στρατόφρης, cum d. 202
στρατεύω, cum d. in. Στρατὸς.
στρατηρὸς, cum d. 42
στρατὴν, in Στρατὸς.
στρατηλασία, στρατηλατέω 470
στραπὸ, στράπτω, στραπώτης, cum d. in Στράτὸς.
στρατοκήρυξ, in c. ex κήρυξ. 786
στρατολογέω, cum d. 936
στρατοπεδάρχης, cum d. 202
στρατόπεδον, cũ d. in c. ex Πέδον 258
ΣΤΡΑΤΟΣ 1541
στραφυλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
στραβλὸς, cum d στρέμμα, in Στρέφω.
στρεπτιγὼν, in c. ex Αἰγὼν 64
στρεπτὸς, στρεπτὸς, in Στρέφω.
στρθγεθὸν, στρυθμαι, in Στρεγὴ.
στρεφάνω, in Στρέφω.
στρεφενδινὸς, in c. ex Δίνη 407
στρὶφω, cum d. in Στέφω, vide & στρέφω, in Στρέφω.
ΣΤΡΡΕΦΩ, cum d. 1542
στρίμμαλὸν, in c. ex Μαλλὸς 997
στρὶφις, in Στρέφω.
στρυφνὸν 404
στρεφοδικοπανηρία, in παῦργὸν 504
ΣΤΡΗΝΗΣ 1549
ΣΤΡΗΓΝΟΣ ibid.
στρυσθρωγὼν 1784
στριλικὶγξ, in Λίκνγξ 967
ΣΤΡΙΒΟΣ 1549
στρεβλοῦσω, στρεβλὸω, cum der. in Στρέφω.
στρυγνλαίνω, στρυγνλίζω, in Στρογγύλὸς.
στρυγνλόκρμνλος, in c. ex Καυλὸς 757
στρογγυλοβλοβὶν, in c. ex Λοβὸς 972
στρογγυλοστομίας, in c. 1087
στρογγυλοστρέφω, in dec. 1184
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, cum d. 1549
στρεμβὸν, cum d. in Στρέφω.
στρυθέλιον, in Στρεθὸς.
στρυθὸς, στρυθίζω, στρύθιον, in Στρυθὸς.
στρυθοκάμηλ, in c. 1055
στρθεὶν, στρυθίζω, στρύθιον, in Στρυθὸς.
στρυθοκάμηλ, in Κάμηλ 737
στρυθοκέφαλ, in c. ex Κεφαλὴ, fine pr. 906
στρυθὸπις 1373
ΣΤΡΟΤΘΟΣ 1549
στροφὴ, &c. in c. Στρέφω.
στροφολογία 944
στροβόμαι, στροβὶν, in Στρέφω.
στρύμαργὸν, furiosè in venerem concitus. Gal. in lex. Hipp.
στρυφνὸς, cum d. in Στρύφω.
ΣΤΡΤΧΝΟΣ 1550
στρὶμμα. cum d. in στρυνὸν.
στρωματοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 1770
στρωνὸν, cum d. in Στορέω.
στρώφω, in c. ex Ἀντρώφω 156
συαγὸς, cum d. in Σπυγέω.
συαγὼν, & συαγωτὸς, in dec. 1184
συαγὼς, in συαγὸς.
ΣΤΤΓΕΩ, cum d. 1550
συβόβαμὸν, in c. ex Δέρμιον 1370
συβὸν, in Σπυγὸν.
συλὶς, συλίσκω, συλίτης, in Σπύλαξ.
συναδὴς 236
ΣΤΤΑΟΣ 1550
σύμμα, in Σπύφω, σύμα, Σπύω.
σύξ, in Σπυγὸν.
σύομαι, in Σπύω.
ΣΤΤΠΗ, cum d. 1551
συπτεοπόλης 1411
σύπτη, in Σπύτη.
συπῆνία, in Σπύρω.
ΣΙΤΡΑΞ, cum d. 1551
συφελὸς, cum d. συρλὸς, in Σπύφω.
συφόκομπος, vel συφοκόμποσ, in c.
ΣΤΤΦΩ, cum d. 1551 (836
ΣΤΤΩ 1552
σωμυλέω, σωμύλιὸν, in σωμύλὸν.
σωμυλιοσυλλεκτιδὴς, in συλλέγω.
σωμύλος, cum d. in Στόμα. (934
¶ ΣΤ 1552
σύαγὸν, cum d. 24
σύαινα, σύας, in Σῦς.
ΣΤΒΑΡΙΣ, cum d. 1553
συβλὶν, & συβλίτης, in Σύς.
συβόσιον, in c. ex Βόσις 281
συβώτης, cum d. in c. ex Βοτὰς. 282
συγχαλκτὸν, in c. ex Γαῖα 297
συγχαμέρη, in c. ex Γαμβρὸς 298
συγχαμὸν, in c. ex Γάμος 299
συγχεφαλογὼν, in ψευδαγὼν 940
συγχοὴν, cum d. in c. ex χοὴς 307
συγχευέω, cũ d. in c. ex χυτρέω 308
συγχεφρὴς, in χειρὸς 500
σύγχηρὸν, cum d. in c. ex Ἴπηρος 315
συγχρόνομαι, & συγχίνομαι 306
συγχίνωσις, cum d. 320
σύγχορὸν 309
συγχοφαγὸν, cum d.
συγχυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνὸς, 345
συκαθαιρέω, in καθαιρέω 78
συκαθαρμὸς, in καθαρμὸς 205
συκαθίζομαι, in καθίζομαι 441
συκαθεδρὸν, in καθέδρα 442
συκαθεύχομαι, in καθεύχομαι 456
συκαθικνέομαι, in c. ex Ἔκνεω 477
συκαθαίρω, in συκαθαίρω.
συκαθάσις, in συκαθάπτω.
συκαθάπτω, in καθάπτω 534
συκαθάλλω, in καθάλλω 560
συκαθάμαι, in καθήμαι 603
συκαθαδύνω, in καθαδύνω 678
συκαθάρω, in καθάρω 672
συκαθίζω, in καθίζω 674
συκαθίημι, in c. ex καθίημι 566
συκαθίσημι, in καθίσημι 702
συκαίω, in com. cum pr. 734
συκακοπαθέω, in κακοπαθέω 1256
συκακηρχέω, cũ d. in κακὸς 501
συκακκᾶμαι, in κακκάω 557
συκαλέω, in c. ex Καλέω 732
συκαλιαδὴς, in c. ex Καλιὰς 893
συκαλλαίνω, in c. ex κάλλος 735
συκαλὸπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
συκάμπω, in c cum pr. 739
συκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 740
συκαμπὺς, in Καμπὺς 749
συκασπάζω, in c. ex κύων puer. 754
συκασὶς, in Κάσις. (848
συκαταδύνω, in καταδύνω 233
συκαταβλὼν, in καταβλὼν 264
συκατηγορέω, in κατηγορέω 315
συκατέχω, in κατέχω 38
συκατεδαφὴς, in καταδαφὴς 359
συκατακλὼν, in κατακλὼν 413
συκατακλῶμαι, in κατακλῶμαι 428
συκατακλίνω, in κατακλίνω 580
συκατάθεσις, in συκατατίθημι.
συκατάνομ, cum d. in κατανομὴ 72

συ[γ]κλείω, in κ[α]λέω 750
συ[γ]κατάκειμαι, in κ[α]τάκειμαι 761
συ[γ]κλειδίον, in κ[α]λειδίον 800
συ[γ]κλείω, in κ[α]λείω 807
συ[γ]κλείωσι, in κ[α]λείωσι 884
συ[γ]κλείγω, in κ[α]λείγω. 934
συ[γ]κλύω, in κ[α]κλύω 955
συ[γ]κάμνομαι, in κ[α]κάμνομαι 1054
συ[γ]κλυδών, in κ[α]κλυδών 1197
συ[γ]κλειθρίαμαι, in κ[α]κλειθρίαμαι 188
συ[γ]κλείω, in κ[α]κλείω 1423
συ[γ]κακοπᾶν, in κ[α]κακοπᾶν 1470
συ[γ]κατασκάζω, in κ[α]τασκάζω (1479 1481
συ[κ]καλασκιώω, in κ[α]λασκιώω 1482
συ[κ]καλασκιάω, in κ[α]σκιάω 1483
συ[κ]καλαπάω, in κ[α]παπάω 1502
συ[κ]κ[α]τ[α]θέω, in κατατιθόω 1582
συ[κ]κατίθημι, in κ[α]τίθημι 624
συ[κ]κρεμάω, in κ[α]κρεμάω 1700
συ[κ]καφέκαμα, in κ[α]φείω 1730
συ[κ]κ[α]λέκτω 1751
συ[κ]κ[α]ψηρίζομαι, in κ[α]ψηφίζομαι 1841
συ[κ]κατεργάζομαι, in κατεργάζομαι 508
συ[κ]κατ[α]δύχομαι, cum d. in κατ[α]δύομαι 541
συ[κ]κατ[α]γείω, cum d. in dcc. ex κατ[α]γέω 18
συ[κ]κ[α]δυ[ν]άζω, in d. ex κάτ[ω]θεν 1241
συ[κ]κατοφ[υ]τ[ε]ύω, in κατ[α]φ[υ]τεύω 1204
συ[κ]κρυσις, in συ[κ]αίω 723
συ[κ]κείμαι, in c. ex Κεῖμαι 762
συ[κ]κεφ[α]λ[α]ιόω, in c. ex Κεφαλή, cum pr. 779
συ[κ]κεχυμ[έ]νως, in συ[γ]κέω 1807
συ[κ]κινδυνεύω, in c. ex Κίνδυνος, affinitas 781
συ[κ]κ[α]δ[έ]ω, cum d. in c. ex Κ[ά]δος, funus ibid.
συ[κ]κηύω, cum d. in c. ex κηχ[υ]ήνω 787
συ[κ]κινδυ[μ]ύω, in c. ex κινδυ[μ]ύω 792
συ[κ]κινῶ, cum d. in c. ex Κινῶ 793
συ[κ]κυρέω, in c. ex κυρτὸς 772
συ[κ]κλάω, in c. ex Κλάω 799
συ[κ]κλείω, cum d. in com. ex Κλείω claudo 800
συ[κ]κλίθω, in c. ex Κλίνω, cum præp. 802
συ[κ]κλίνω, & συ[κ]κλίνω, in συγκλίνω 804
συ[κ]κλεικός, in σύγκλυσις 804
συ[κ]κληρονόμος, in κληρονόμος 1690
σύ[γ]κλυσις, cum d. in c. cum pr. 804
συ[κ]κλυστὰ, συ[κ]κλυσμὸς, συ[κ]κλυσὸς, in συ[γ]κλύζω 732
συ[κ]κλύω, cum d. 808
συ[κ]κλώσω, cui d. in c. ex Κλώσις 809
συ[κ]κλύζω, cui d. in c. ex Κλύζω 810
συ[κ]κλύω, in συ[γ]κλύζω 732
συ[κ]κλώω, in c. ex Κλώω 810
συ[κ]κλώθω, in c. ex Κλώθω 811
συ[κ]κλιμάσαι, cum d. in c. ex Κοιτάζω 819
συ[κ]κοινωνὸς, in c. ex Κοινὸς
συ[κ]κοῖλος, cum d. in c. ex Κοῖλος 821
συ[κ]κολ[ά]ζω, in c. ex Κολάζω 823
συ[κ]κολλ[ᾶ]ν, in d. in c. 825
συ[κ]κολλ[ύ]βιζω, in c. ex Κολυμβάω 830
συ[κ]κομ[ί]ζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
συ[κ]κομ[π]άζω in συ[κ]κόπτω.
συ[κ]κονίομαι, & συ[κ]κονίω, in c. ex Κόνις 839
συ[κ]κοπ[ί]ω, cum d. in c. ex Κόπτω 845
συ[κ]κορυ[β]αντ[ι]ᾶν, in κορυ[β]αντ[ι]άω 850
συ[κ]κοσμέω, in c. ex Κόσμος 854
συ[κ]κρί[ζ]ω, in c. ex Κρῖ[ν]ος 816
συ[κ]κορδύνω, in c. ex Κορδύλη 858
σύ[γ]κραμα, σύ[γ]κρασις, in συ[κ]κεράννυμι 771
συ[γ]κρατέω 865
συ[γ]κρά[γ]η, in συ[κ]κεράννυμι.
συ[κ]κείνω, cum d. 873
συ[κ]κρατ[ο]ῦ[ν]τα, cum d. in c. cum pr. 877
συ[κ]κρύπτω, cum d. in c. cum pr. 880
συ[γ]κρυπτὸν, cum d. in c. ex Κρύπτω 881
συ[γ]κτάμαι, in c. cum pr. 883
συ[κ]κτυπ[ε]ίζω, in c. ex κτέρεα.
συ[γ]κυδ[ί]ω, in c. ex Κυδ[ί]ων 889
συ[γ]κυ[κ]άω, in c. ex Κυκ[ε]ών 890
συ[γ]κυλ[ί]ω, in c. ex κυκλόω 892
συ[γ]κυν[ά]ω, in c. ex κυνὶδιον 893
συ[γ]κυλ[ί]ω, in c. ex Κυλίω ibid.
συ[γ]κωμ[ά]ζω, cum d. in κωμῳδὸς 42
συ[γ]κω[ί]ω, cum d. in c. ex Κύ[μ]α 897
συ[γ]κύ[ε]ω, cum d. in c. ex Κύ[ε]ω 900
σύ[γ]κω[μ]α, in c. ex Κῶλον membrum 905
συ[γ]κω[μ]ός, focius comessationis. Eurip. in Bacch.
συ[γ]κ[ε]ίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
συ[γ]κ[α]ί[ω], in c. cum pr. 1788
συ[γ]κ[ά]πτω, in c. ex Χαῖνω 1786
συ[γ]κεπ[α]ζω, in c. 1799
συ[γ]χ[ε]ρ[ε]γ[έ]ω, in χερηγὸς 506
συ[γ]χέω 1807
συ[γ]χ[ό]ρδ[η]ς, in c. ex Χόνδρος 1817
σύ[γ]κρ[ό]δ[η]ς, in c. ex Χορδὴ 1818
συ[γ]χορ[δ]ί[ζ]ω, cum d. in c. ex Χορδὴ 1819
συ[γ]χορ[η]γέω, in χορηγὸς 45
σύ[γ]χρ[ό]ω, in c. ex Χρῆ[ν]αι 1819
συ[γ]χέω, in c. ex χόω 1809
συ[γ]χείμ[π]ω, in c. ex Χείμπω 1816
συ[γ]χείω, cum d. in c. ex Χείω ibid.
σύ[γ]χ[ε]υσ[ι]ς, cum d. in c. 1829
συ[γ]χρονισμὸς 273
συ[γ]χρωτίζω, in c. ex χρὼς, cutis ib.
συ[γ]χρωτίω, cum d. in συ[γ]χρώ.
συ[γ]χαν[δ]ύω, in c. ex χανδόω 1809
συ[γ]χωνεύω, & συ[γ]χώνυμι, in συ[γ]χώω.
συ[γ]χαρίω, cum d. 1833
σύ[γ]κωμα, in συ[γ]κώω.
σύλλω, in Σείω 1451
συ[σ]σῖτ[ί]α, in Σῖτος.
συ[σ]σώ, in Σώω 577
συ[σ]σ[ώ]ρ[ε]υ[ε], cum d. 580
συ[σ]πτέ[ω], cum d. 585
σύ[ζ]υξ, cum d. in συ[ζ]υγία.
σύ[ζ]ωπυρὸν, in ζωοπυρὸς 1350
σύπ[α]λ[ι], σύλ[ι]ν[δ]ος, cui d. σύλ[ι]νδος, in Σύ[ρ]ΣΤΚΗ, cum d. 1553
συκο[β]ασ[ί]λ[α], in c. ex Βασιλεὺς 258
συκό[β]ολ[ο]ς, in c. ex Βί[ο]ς 265
συκολ[ό]γ[ο]ς, cum d. 936. & 944
συκόλ[ε]σ[ε]ρ, cum d. in Μορέα 1060
σύλ[ω]ν, συλόομαι in Σύλη.
συκέπ[ε]ις, in c. ex Πεῖς 1236
συκοπ[ε]ίσσω, in c. 1384
συκοφ[ο]ρ[ί]α, in c. ex Πρωτίδες 1390
συκ[κ]ερ[ὶ]ς 1223
συκοφ[ά]ντης, cum d. 1709
συκεφ[ο]ρέω 1738
συκώδ[ε]ς, σύκωμα, συκῆν in Συκῆ.
συκωφ[ό]ς, in c. ex Κόλλυβος 1224
σύκω[σ]ις, συκωτὸς, in Συκῆ.
συλ[α]γωγέω 41
ΣΤΛΗ, cum d. 1554
σύλλ[α]ξ, cum d. in συλλαμβάνω.
συλλ[α]χ[ά]νω, in c. ex Λαχάνω 912
συλλ[α]λέω, in c. ex Λαλέω 915
συλλαμβ[ά]νω, in c. ex Λαμβάνω 922
συλλ[ή]μπτω, cum d. in c. ex Λήμπτω 927
συλλ[α]τρ[ε]ύω, in c. ex Λάτρις 931
συλλ[ή]ρω 934
συλλ[ί]σσω, in c. ex Λείσω 951
συλλ[ή]θω, in c. ex Λῆ[θ]ω 952
συλλ[ε]ί[τ]ρ[ι]ς, cum d. in λείτρις 504
σύλλ[ο]γ[ο]ς in c. ex λέκτρον 949
σύλλ[ε]ξις, in συλλέγω.
συλλ[ή]π[τ]ορες, συλλίπτωρ, in συλλαμβάνω.
συλλ[ή]ν[θ]ω, in c. ex Λῆ[θ]ω 965
σύλλ[η]ψις, in συλλαμβάνω.
συλλογ[ή], cum d. in συλλέγω 934
συλλογ[ί]ζομαι. ibid. & 948
συλλογ[ά]δ[η]ν, in συλλέγω.
συλλο[γ]ομ[ά]δ[ες], συλλογ[ι]σ[τ]ὸς, cum d. in συλλογ[ί]ζομαι 948
σύλλ[ο]γ[ο]ς, in συλλέγω. 934
συλλ[ύ]ω, in c. cum pr. 974
συλλογ[ά]ς, συλλογ[ί]ζω, cum d. 976
συλλυτ[έ]μ[αι], in c. 981
συλλ[ύ]ω, cum d. in c. ex Λύω, cum præp. 686
σύλ[ο]ν, in Σύλη.
συλ[ά]π[α], in c. ex λᾶπ[ο]ς 958
συμβ[α]ί[ν]ω 234
σύμβ[α]λ[ο] 239
σύμβ[α]λλω 249
σύμβ[α]μα, συμβασ[ε]ύω, in συμβαίνω 234
συμβασ[α]λ[ε]ύω, in c. ex βασιλεὺς, & in c. ex Βασιλεὺς 258
σύμβ[α]σις, in συμβαίνω.
σύμβασ[ί]ζ[ω], in c. ex Βασ[ί]ζω 259
σύμβατ[ι]κ[ὸ]ς, συμβατὸς cum d. in συμβαίνω.
συμβι[ά]ζ[ω], in c. 264
συμβι[β]ά[ζ]ω, cum d. in c. ex βιβ[α]ζω 238
συμβι[ό]ω, in c. ex βι[β]ῶ 237
σύμβι[ο]ς, in c. ex Βί[ο]ς 265
συμβι[ώ]ω, cum d. in c. ex βι[ό]ω 266
συμβ[λ]ασ[τ]ὸς, in c. ex βλαστὸς 268
συμβ[λ]ήμα, σύμβ[λ]ησις, συμβλητὸς, &c. in συμβάλλω 249
συμβο[ν]δ[έ]ω, cum d. in c. ex Βο[ν]δ[έ]ω 273
συ[γ]κ[ε]νισμὸς 341
συμβολ[ή]ν[α]σαι d. in συμβάλλω 249
σύμβολ[ο]ν, cum συμβολὴ.
σύμβ[ί]ν, in c. ex βότης 282
συμβολ[ή], cum d. in c. ex Βολὴ 279
σύμ[ε]ωμος, in c. ex Βωμὸς 294
συμμ[ε]ι[κ]τὸς cum d. in συμμ[ε]ί[γ]νυμι.
συμμ[ε]ί[ρ]ομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.
συμμ[α]λ[ά]π[τ]ω, in com. ex Μαλάπτω 996
συμμ[ε]ν[έ]ω, in c. cum pr. 999
σύμμ[ε]ρ[ι]ξ, cum d. in c. ex Μάρτω.
συμμ[α]ρ[υ]έω, in c. ex Μαῖρω 1005
συμμ[ί]χομαι, cum d. 1011
συμμ[ί]γω, cum d. 1033
συμμ[ε]ί[ξ]ομαι, cum d. in c. ex μείχω 1021
συμμ[ε]ταβ[ά]λλω, in μ[ε]ταβάλλω 246
συμμ[ε]τ[α]φέρω, in μ[ε]τ[α]φέρω 1730
συμμ[ε]τ[α]χ[ε]ί[ζ]ομαι, in μετ[α]χείζω 1803
συμμ[ε]τ[ί]π[τ]ω, in μετ[ί]πτω 89
συμμ[ε]ί[ρ]ομαι, in μ[ε]ίρομαι 523
συμμ[ε]τ[έ]χω, cum d. in μετ[έ]χω 552
σύμμ[ε]τ[ρ]ος, cum d. 1040
σύ[μ]μ[ι]γ[δ]ος, in com. ex Μηδὸς 1049
συμμ[ώ]ζω, in c. ex Μώ[ζ]ω 1043
συμμ[ι]π[τά]ζω, in c. 1051
συμμ[ε]ί[ξ]ομαι, cum d. 1054
συμμ[ο]σπον[δ]ήσω, in μοσπονδῆσ[θ]ω 1286
συμμ[ι]μν[ε]υ[δ]έω, in compos. ex μιμνεύδω 1062
σύμφ[υ]λ[ο]ς, cum alio canens Eurip. in Ione.
συμφ[ε]ία, in c. ex φέρω 1622
συμφ[ο]ρεύς, in συμφορεύς.
συμφ[ο]ρέω, in c. 1068
συμφ[υ]λ[ά]γ[ω] 944
συμφ[ώ]νω, in c. ex Μῦς 1702
συμφ[ώ]νω, cum d. 1081
συμπ[ε]ν[θ]έω, in c. ex πενθέω 1236
συμπ[ί]π[τ]ω, cui d. in c. ex Πίπτω 1333
συμπ[ε]ν[θ]ερ[ὸ]ς, in c. ex Πενθερὸς ibid.
συμπ[α]λ[α]ί, in c. ex Πάλη 1239
συμπ[α]ν[η]γ[ύ]ρ[ε]ις, in πανήγυρις 27
συμπ[ν]ε[ύ]γ[ω], in πνεῦγω 524
συμπ[ρ]ᾶ[γ]κτ[α]ρες, in ἐμπρήθω 9
συμπ[ρ]έσ[θ]ω, in ἐμπρόσθω 632
συμπ[ρ]αί[ν]ω, in ἐμπράω 72
συμπ[ρ]ε[σ]κ[ε]λ[ί]ω, in πρεσκεύω 732
συμπ[ρ]ε[σ]κ[ο]λ[ε]ύω, in ἐμπρεσκολεύω 732
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ύ[ο]μαι 922 (97
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ε]ρος, in ἐμπρεσβύτερος 1059
συμπ[ρ]ε[σ]π[έ]μπω, in ἐμπέμπω 1280
συμπ[ρ]ε[σ]π[ί]π[τ]ω, in ἐμπίπτω 1334
συμπ[ρ]ε[σ]π[ό]λ[ι]ον, in πόλις 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ύ[ο]μαι, in πρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ύ[ω], in dec. 1480
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ύτ[ης], cum d. in πρέσβυς 1480
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], inc. 1618 (704
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ύ[ε]σ[θ]αι, in πρεσβεύω 1730
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ί[α], in πρέσβυς 571
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ί[α], in πρέσβυς 554
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ε]ρος, cum d. in c. ex Πρύτανις 1397
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ε]ρον, cum d. in συμπίνω.
συμπ[ρ]ῆσαι 1316
συμπ[ρ]ήθ[ω], in πυκνόω 1401
συμπ[ρ]ηθ[έ]ω, in c. ex Πῦρ 1406
συμπ[ρ]ηνέω 1413
συμπ[ρ]ᾶ[ν]ις, σύμφασις 1707
συμπ[ρ]ᾶ[γ]μα, cum d. 1732
συμπ[ρ]ᾶ[γ]ω 1741
συμπ[ρ]ᾶ[σ]σ[ω], cum d. 1718
συμπ[ρ]ή[σ]σω, in c. ex Φθόω 1745
συμπ[ρ]ῆ[σ]σω, in c. ex Φθίνω 1744
συμπ[ρ]ωθ[ή]σ[έ]ω, in φιλοσθ[έ]ω 416
συμπ[ρ]ωλ[ο]γέω, in φιλολογ[έ]ω 944
συμπ[ρ]ωμ[ά]σ[ε]ρέω, in dec. 1497
συμπ[ρ]ήγω, in c. cum pr. 1751
συμπ[ρ]ωτ[ί]ω, cum d. in c. 1756
συμπ[ρ]ωτ[ί]δ[ιο] 1723
συμπ[ρ]ωτ[ί]ζω, cum d. in συμπρώ.
συμπ[ρ]ωτ[ί]ζ[ομαι], συμπρ[ω]ζ[ό]μαι, in c. cum pr. 1758
συμπ[ρ]ώ[σ]ω 1760 (σύμρ[ο]ωγ.
συμπ[ρ]ώ[σ]ω, cum d. συμφ[ο]στωῦν, in συμφ[ο]ρέω, in c. 1767
σύμφ[υ]λ[ο]ν 1764
σύμφ[υ]τ[ος], ἀ[σ]θ[ε]ν[ὴ]ς, ὁ & ἡ comes exilii. Eur. in Bacch. à συμφ[υ]άω
συμφ[υ]τ[ό]ν, cum d. in συμφύω.
συμφ[υ]λ[ά]π[τ]ω, cum d. in c. cum pr. (1771 1769
σύμφ[υ]λ[ο]ν, cum d. in c. ex Φυλὴ.
συμφ[υ]ά[ω], in συμφύω.
συμφ[υ]ή, in c. fine pr. 1775
σύμφ[υ]τ[ο]ν, in συμφύω.
συμφ[υ]τ[ε]ύ[ω], in c. ex φυτεύω 1780
συμφ[ω]νέω, cum d. 1778
σύμφ[ω]ν[ο]ς, cum d. 1782
συμφ[ω]νέω, in c. ex φωνὴ 1838
συμφ[ώ]ν[η], in c. ex Ψάω ibid.
συμφ[ώ]ν[ω], cum d. in c. ex Ψῆφος 1842
συμφ[ώ]ν[ω], in c. ex Ψάχω 1838
συμφ[ω]νέ[ω], in c. ex Ψεύδομαι 1842
συμφ[ω]νέ[ω], cum d. 1844
ΣΤΝ 1555
συ[ν]αγ[α]κτ[έ]ω, cui d. in c. ex Ἀγανακτέω 5
συ[ν]αγ[ε]ίρω, in c. ex Ἀγείρω 11
συ[ν]αλ[λ]ύ[ω], cum d. in c. ex Ἀλλάσσω ibid.
συμπ[ρ]ε[σ]β[ε]ί[α], in συμπρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], in συμπρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], σύμπρεσβος, in συμπρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], σύμπρεσβος, in συμπρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], σύμπρεσβος, in συμπρεσβεύω 1338
συμπ[ρ]ε[σ]β[ύ]τ[ης], σύμπρεσβος, in συμπρεσβεύω 1338

λη ibid.
συ[ν]αγ[ω]νία, in c. ex Ἀγών 13
συ[ν]αγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
συ[ν]αγ[ω]νί[ζ]ω, in c. ex ἀγ[ῶ]νία 11
συ[ν]αγ[ω]γ[ὸ]ν, in c. ex Ἀγωγὸς 27
συ[ν]αγ[ω]γ[ή], cum d. in c. ex Ἀγ[ω]γὸς 28
συ[ν]άγω, cum d. 37 & 38
συ[ν]αγωνίω, in c. ex ἀγωνία 48
συ[ν]αγωνί[ζ]ομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι ibid.
συ[ν]αδ[ε]λφ[ὸ]ς, in c. ex Ἀδελφὸς 49
συ[ν]αδ[ί]κω, in c. ex Ἀδικῶ 403
συ[ν]ιδ[έ]ω, in c. ex Ἀείδω 54
συ[ν]αδ[έ]λφ[ω], συ[ν]αδ[έ]λφεος, in c. ex Ἀδελφὸς 52
συ[ν]αθροί[ζ]ω, cum d. in ἀθροίζω 62
συ[ν]αϊ[γ]δ[έω], in συναΐδω.
συ[ν]αί[κ]λ[αι], q. d. concœnationes, convivia ex Αἴκλον. (70
σύ[ν]αι[μ]ος, συναίμων, in c. ex Αἷμα.
συ[ν]αι[θ]έω, cum d. in c. ex αἰθὼ 72
συ[ν]αί[ξ]εσθ[αι] in ἐξαίσιος 77
συ[ν]αί[ρ]ω, cum d. 79
συ[ν]αί[ρ]ω 81
συ[ν]αι[δ]έ[ο]μαι, cum d. in c. ex Αἰδέομαι 84
συ[ν]αί[ο]ω, in c. ex Ἀΐσσω 85
συ[ν]αί[τ]ιος, in c. ex Αἰτία, causa 89
συ[ν]αί[κ]μ[ο]ς, in c. ex Αἰχμὴ 90
συ[ν]ακμά[ζ]ω, in c. ex Ἀκμὴ 96
συ[ν]α[κ]ολ[α]σ[τ]έω, in ἀκόλαστος 823
συ[ν]ακ[ό]λ[ου]θος, cui d. in c. ex Ἀκόλουθος 97
συ[ν]ακ[ε]ύ, in c. ex Ἀκεύω 101
συ[ν]α[κ]ρ[α]τ[ί]ζομαι, in ἀκρατίζομαι. 772
συ[ν]ακτὴς, cum d. in συνάγω.
συ[ν]α[λ]γ[έ]ω, in c. ex Ἀλγῶ 109
συ[ν]αλ[ε]ύ[ρ]ω, in ἀλεύρῳ 110
συ[ν]αλ[ε]ί[φ]ω, in c. ex Ἀλείφω 111
συ[ν]αλ[η]θ[εύ]ω, in c. ex Ἀληθὴς 114
συ[ν]αλ[ί]ζω, in c. ex ἁλίζω 115
συ[ν]αλλ[α]σ[σ]ω, cui d. in c. ex Ἀλλάσσω 124
συ[ν]αλ[ι]ό[ω], in c. ex ἀλλοῖ[ό]ω 127
συ[ν]αλ[ο]ά[ω], & συναλοάω, in c. ex Ἀλοάω 128
συ[ν]αλ[ι]φὴ, in συναλείφω. (136
συ[ν]α[μ]αρτ[ά]ω, in c. ex Ἀμαρτάω συ[ν]α[π]τ[ί]κτω, in ἀποτίκτω.
συ[ν]α[π]λ[ω], cum d. in c. ex Ἁπλῶ necto 179
συ[ν]απ[ω]θ[έ]ω, in ἀπωθέω 1848
συ[ν]α[ρ]έ[ω], in c. 182
συ[ν]αρ[έ]σκω, in c. ex Ἀρέσκω 185
συ[ν]ά[ρ]π[α]ξ, cui d. in c. ex Ἅρπαγμα 187
συ[ν]ά[ε]ιδ[ε]ς, cui d. in c. ex Ἄσμενον ibid.
συ[ν]ερ[μ]ό[ζ]ω, in c. ex ἁρμόζω 205
συ[ν]α[ρ]μ[ο]λογ[έ]ω, in ἁρμολογέω 946
συ[ν]αρ[μ]ο[σ]τὴς, συναρμήνη, in συναρμόζω.
συ[ν]αρ[π]άζω, in c. 193
συ[ν]αρ[τ]άω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 194
συ[ν]αρ[τ]ύω, in c. ex Ἀρτύω 197
συ[ν]αρ[χ]αιρεσ[τ]έω, in ἀρχαιρεσίαι 79
συ[ν]αρ[χ]ή, cum d. 202
συ[ν]εμ[ω]ι, in c. ex Ἄρω 204
συ[ν]α[σ]φ[έω], in ἀσφὼ. 1496
συ[ν]α[σ]τ[ά]ζω, cum d. in c. ex Ἀστὴς 209
συ[ν]αρ[π]ή 1125
συ[ν]αρ[π]άζω, & συναρπάλλω, in Ἁρπάζω 212
συ[ν]αύ[ε]ια, in c. ex Αὐγὴ 216
συ[ν]αυ[δ]έω, in c. ex Αὐδὴ ibid.
συ[ν]αυλί[α], & συναυλίζομαι 218
συ[ν]αυλ[ό]ω, cum d. 220
συ[ν]αυ[ί]ζω, cum d. in c. ex αὔξω 59
συ[ν]αυ[σ]θεία, συναφὴ, συναφὶς, cum συν[α]π[τ]ω 179
συ[ν]αφ[ί]σημι, in ἀφίσημι 697
συ[ν]αχθ[ο]μαι, in c. ex Ἄχθ[ο]ς 227
σύ[ν]α[ξ]ις, cum συν[α]π[τ]ω 179
συ[ν]δ[έ]ζω, in c. ex δέζω 351
συ[ν]δ[ά]κνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 353
συ[ν]δ[ή]ρυω, in c. ex Δῆρυ 355
συ[ν]δ[ι]απ[α]ύω, in c. ex Διαπαύω 358
συ[ν]δ[ι]ήκω, cui d. in c. ex Δεῖπνον 368
συ[ν]δ[ο]μέω, in c. ex Δόμος, precor 387.
συ[ν]δ[ύ]σις, & συ[ν]δυσμὸς, cum d. in συνδύω.
συ[ν]δ[ι]ακοντ[ε]ία, in c. ex Διακονίζω 377
συ[ν]δ[έ]ω, cum d. in c. ex Δέω, ligo 385
συ[ν]δ[η]πα[γ]ωγέω, in δηπαγωγὸς 39
συ[ν]δ[ι]αγ[ω]νί[σ]τ[ω], in διαγωνίσω 319
συ[ν]δ[ι]ά[γ]ω, in διάγω 32
συ[ν]δ[ι]αιρέω, in διαφορὰ 77
συ[ν]δ[ι]απ[τ]άμαι, cum d. in c. ex Δίαπτα, habitatio, 394
συ[ν]δ[ι]αω[ί]ζω, in διαωίζω 90
συ[ν]δ[ι]ακοσ[μ]έω, in διακοσμέω 853
συ[ν]δ[ι]αλλ[ύ]π[η], in διαλλάττω 122
συ[ν]δ[ι]αλύω, in διαλύω 984
συ[ν]δ[ι]ανέμω 1090
συ[ν]δ[ι]απερ[α]ίνω, in διαπεράω 1290
συ[ν]δ[ι]απερ[ά]ω, in διαπεράω 1377
συ[ν]δ[ι]απορέω, in διαπορῶ 1271
συ[ν]δ[ι]απρ[ή]σσω, in διαπράσσω 1653
συ[ν]δ[ι]α[τ]είζω, in διατείζω 1669
συ[ν]δ[ι]αφ[έ]ρω, in διαφέρω 1738
συ[ν]δ[ι]αφ[θ]είρω, in διαφθείρω 1745
συ[ν]δ[ί]δυμοι 400
συ[ν]δ[ι]δ[η]μ[ί]ω, in δίδημι 597
συ[ν]δ[ι]μηρ[ε]ύω, cum d. in δι[α]μηρεύω, 604
συ[ν]δ[ι]ηγ[έ]ω, in c. ex δι[η]γέω 405
συ[ν]δ[ί]κη, cum d. 404
συ[ν]δ[ι]κ[ά]ζω, in c. ex Δίκη 409
συ[ν]δ[ο]κ[έ]ω, in c. ex Δόκεω 414
συ[ν]δ[ι]κμ[ά]ζω, in c. ex δίκμος 415
συ[ν]δ[ί]ζ[ω], cum d. in c. ex δίζα 416
σώ[ι]δ[ρ]ις, in c. ex Δώρων 418
σύν[δ]ικ[ο]ς, in c. ex Δίκη 419
συ[ν]δ[ρ]έω, in c. ex Δρέω 422
συ[ν]δ[ρ]ομ[έ]ω, in c. ex συντρέχω 1665
συ[ν]δ[υ]έ[ω], cum d. in σωδύω.
συ[ν]δ[ύ]ω, in c. ex Δύω 430
συ[ν]έξ[ε]ι, confregi, unde apud Hom. Odyss. ξ. ῥῆξε, ξυνέηξεν & ἐρήνατ. Ex σωὲ & ἄγνυμι, frango.
σωκ[α]λ[ε]ύω, in c. ex Ἐ[γ]ώ 434
σώ[ς]γυς, cum d. in c. ex Ἐ[γ]ὼ 436
συ[ν]εγ[ε]ίρω, in c. ex Ἐγείρω 437
συ[ν]έθ[η]κα, cum d. in c. ex ἔθηκα 442
συ[ν]εί[ρ]γω, in συνείργω 256
συ[ν]ε[ξ]ά[λ]λομαι, in c. ex Ἐξάλλ 444
συ[ν]ε[ῖ]δ[ε], cum d. in c. ex Ἐ[ῖ]δος, ibid.
συ[ν]ειδ[ή]σεις, in σωίδα 447
συ[ν]ε[ί]δω, cum d. in c. ex Εἶδω, video 446
συ[ν]ειλ[έ]ω, in c. ex Εἰλέω, coarcto, 451
συ[ν]είμι 571 & 575
συ[ν]επ[έ]ω, in c. ex Ἐ[π]ω, dico 493
συ[ν]είργω, in c. ex Εἴργω 456
συ[ν]είρω, cum d. in c. ex Εἴρω, necto 458
συ[ν]εστ[ά]ω, cum d. in σύστασις 33
συ[ν]εσ[θ]ί[ω], in σύσσιτος 232
συ[ν]εισ[έ]ρχομαι, in εἰσέρχομαι 232
συ[ν]εισ[ή]κω, in εἴσοδος 496
συ[ν]εισ[έ]ρχομαι, in εἰσέρχομαι 1328
συ[ν]εισκ[ε]ύω 872
συ[ν]εισπ[ί]πτω, in εἰσπίπτω 1314
συ[ν]εισ[π]ι[τ]έω, in εἰσπορεύω 1348
συ[ν]εισ[π]τ[ή]ομαι, in εἰσπτήσσω, 1273
συ[ν]εισφ[έ]ρω, cum d. in εἰσφέρω 1728
συ[ν]εκ[κ]λ[η]σ[ί]α, in ἐκκλησία 243
συ[ν]εκ[κ]λ[ί]νω, in ἐκκλίνω 381
συ[ν]εκ[δ]ημ[έ]ω, in ἐκδημῶ 390
συ[ν]εκ[δ]ύ[ο]μαι, in ἐκδύνω 399
συ[ν]εκ[θ]ρ[ί]β[ω], cum d. in συνεκθλίβω.
συ[ν]εκ[ε]ρ[ά]ω, in ἐκερῶ 429
συ[ν]εκ[λ]ε[ί]π[ω], in ἐκλείπω 931
συ[ν]εκ[δ]ι[α]ί[ω], in ἐκδιαίνω 635
συ[ν]εκ[κ]ρ[ί]ν[ω], in ἐκκρίνω 732
συ[ν]εκ[κ]λ[ί]π[τ]ω, in ἐκκλέπτω 802
συ[ν]εκ[κ]ο[μ]ί[ζ]ω, in ἐκκομίζω 833

συωκειρημα, in ἐκείρω 872
συωκελαμπω, in ἐκλαμπω 926
συωκελαύνω, in ἐκλαύνω 952
συωκλείπω, in ἐκλείπω 954
συωκλεκτὴ ἐκλογὴ, in ἐκλέγω 934
συωκπίμπω, in ἐκπέμπω 1279
συωκπίπτω, in ἐκπίπτω 1238
συωκπτῶ, in ἐκπτω 1311
συωκπτῶσις, in ἐκπτῶσις 1314
συωκπλέω, in ἐκπλέω 1334
συωκπορεύω, in ἐκπορεύω 1330
συωκπτω, in ἐκπτω 1344
συωκπτωσις, in ἐκπτωσις 1358
συωκπτῶ, in ἐκπτῶ 1284
συωκτελὴς, in ἐκτελὴς 1598
συωκτινῶ, cum d. in συωίζω 554
συω. κτίζω, in ἐκτίζω 1630
συωκτίνω συωκτίνω, συωκτίνυμι, in ἐκτίνω 1642
συωκυρέω, in ἐκκυρέω 1658
συωκυρίζω, in ἐκκυρίζω 1670
συωκχεῖμα, in ἐκχεῖμα 1808
συωκλαύω, in c. ex Ε'λαύνω 468
συωελάσσω, in συνέχομαι. 474
συνέλασις, in συνέχομαι.
συνελίττω, & συνελίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 454
συνέλκω, cum d in c. ex Ε'λκω 477
συνεμπίνω, in ἐμπίνω 1247
συνεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1315
συνέμπτω 1269
συνεμπορεύω, in ἐμπορεύω 1382
συνεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
συνενδείκνυμι, in ἐνδείκνυμι 364
συνενδύομαι, in ἐνδύομαι 399
συνεπείγω, apud poëtas, idē quod συμπέρω, ſicut ἐπείκω, idē quod φέρω, unde apud Heſiod.* in Aſp. πάρος ἢ οἱ αὐτὸν ὁλοὸν νεῦ- λος τε δῦ συνεπείκτην, colligi ei occurrit, in quem defertur.
συνεύω, in c. ex Εἶς 462
συνέντασις, in ἐντείνω 1589
συνεξάγω, in ἐξάγω 34 (135
συνεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω.
συνεξαίνομαι, in ἐξαίνομαι 695
συνεξαιρέω, in αἱρέω 1137
συνεξαύτίζω, in ἐξαυτὸ 169
συνεξαπατάω, in ἐξαπατάω 173
συνεξαμίζω, in ἐξαλμίζω 213
συνεξαυαίνω, in ἐξαυαίνω 224
συνεξέρ αὐνω, in ἐξεραυνάω 468
συνεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
συνεξετάζομαι, in c. ex ἐξετάζω 528
συνεξδείκνυμι, in ἐξδείκνυμι 539
συνεξίστω, in ἐξίστω 691
συνεξομοιόω. in ἐξομοιόω 1162
συνεξορμάω, in ἐξορμάω 1196
συνεορτάζω, cum d. in c. ex Ε'ορτή. 486
συνεπάγω, cum d. in ἐπάγω 35.
συνεπεξῶ, in ἐπεξῶ 54
συνέπαυμαι, cum d. in ἔπαυμαι 72
συνεπαίρω, in ἐπαίρω 81 (84
συνεπεισδύνομαι, in ἐπεισδύνομαι
συνεπιπτάομαι, in ἐπιπτῶ 89
συνεπιφέρω, in ἐπιφέρω 509
συνέπειρα, in συνείρω 493
συνεπόφειλω, in ἐπιφείλω 509
συνεπιδύνω, in ἐπιδύνω 535
συνεπιθημέω, in δι'ὁνειρος 1719
συνεπιχέω, in ἐπιχέω 614
συνεπιβάλλω, in ἐπιβάλλω 245
συνεπιγελάω, in ἐπιβουλὴ 278
συνεπιγράφω, cum d. in ἐπιγράφω 337
συνεπιρλυνέω, in ἐπιρλυνέω 647
συνεπιφυτεύω, cū d. in ἐπιθυμέω 656
συνεπικλάω, in ἐπικλάω 759
συνεπικομιδὴ, in ἐπικομίω 853
συνεπικρίνω, in c. ex Ε'πικρῶ 489
συνεπικοιλζω, in ἐπικυρίζω 857
συνεπικρεμάννυμι, in ἐπικρεμάννυμι 858
συνεπικρεττῶ, in Ε'πικρεῖτ 877
συνεπικρυπτω, in ἐπικρυπτω 881
συνεπικυῶσω, in ἐπικυῶσω 897
συνεπικυω, in ἐπικυέω 899
συνεπιμαρτύρω, cum d. in dec. ex ἐπιμαρτύρομαι 920
συνεπιμαστυρίω, in ἐπιμαρτυρέω 1005
συνεπιμέλομαι, in ἐπιμελέομαι 1026
συνεπιπέω, in ἐπιπέω 1097
συνεπιπονέω in ἐπίπονος 1284
συνεπιπτώμενος, in ἐπιπτόμαι 1474 (1502
συνεπιπτάω, cum d. in ἐπιπτάω
συνεπιπροΐδω, in ἐπιπροΐδω 1509
συνεπισείνω, in ἐπισείνω 1526
συνεπιστρέφω, in ἐπιστρέφω 1546
συνεπιτρόπω, in ἐπιτροπὴ 713
συνεπιτείρω, in ἐπιτείνω 1590
συνεπιτρέχω, in ἐπιτρέχω 1599
συνεπιτρέλλω, in ἐπιτρέλλω 1596
συνεπιτίθημι, in ἐπιτίθημι 1624
συνεπισφάνομαι, in ἐπισφάνω 1706
συνεπιφέρω, in ἐπιφέρω 1729
συνεπιφήφίζω, in ἐπιφήφίζω 1841
συνεπικλάω, in ἐπικλάω 766
συνεποπλεύω, in ἐποπλέω 1177
συνεπόζω, in ἐπόω 1218
συνεπόω, in ἐπόω 1222
συνερανίζω, cum d. in c. ex Ε'ρανος. 495
συνερῶ, in c. ex Ε'ρέω 496
συνεραζόμαι 508
συνερῶς, cum d. 505
συνέρχω, in συνείρω 456
συνέρδω, in c. 1419
συνεργεύω, cum d. in com. ex Ε'ργεῖν 509
συνερίσσω, in c. ex Ε'ρέσσω ibid.
συνερέω, in c. ex Εἶρον, dico 460
συνερίζω, in c. ex ἐρίζω 517
συνερίσκω, in c. ex Εἶρω 457
συνεσπιόω, cū d. in c. ex Ε'σπιόω 510
συνεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω.
συνεσθίω, in συνέρχω 456
συνέρχομαι, in συνερίζω.
συνέρχομαι 523
συνεφωτάω, in c. ex Ε'ρωτάω 525
συνεφόω, in c. ex Ε'σθίω ibid.
σύνεσις, in συνίημι 568 (1480
συνεισκυλσφύλιος, in συσκυλεύω
συνεσκλμβίσεις, in συσκλμβω.
συνεστιάω, in c. ex ἑστιάω 526
συνέστ ω, in c. ex Ε'στία ibid.
συνεπαίξιμαι, in c. ex Ε'παίρω 529
συσῆς, συνεστίᾶ, συνεστὸς, cum d. in συνίημι 568
συνεδύω, in c. ex Εἴδω 534
συνδω, cum d. in c. 537
συνεπροΐω, cum d in ἔπροΐω 1272
συνεδείκνυο, in c. ex Εὐείκνυο 539
συνεφραίνομαι, in ἀφρων 1763
συνεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
συνέυκτέομαι, in c. ex Εὐακτέω 542
συνεφαπλόμαι, in ἐπαπλόμαι 177
συνεφέλκω, in ἐφέλκω 477
συνέχησῶ, cum d. in ἐφησῶ 591
συνεφίημι, in ἐφίημι 700
συνεχὴς, cum d. in συνέχω.
συνεχωρέω, in c. ex Ε'χρῶ 543
συνεχίζω, in συνέχω.
συνέχω 35
συνεῦμα, Heſych. eſt συμπλεῖα.
συνεῦμα, ſimul ludo, colludo. Suid. ex Epig. Ε'ξὸς τε μοι πάντα συνεῦμα ἔσσα Χαεικλέ.
συνέῦω, in c. ex Ε'ῦω 560
συνηγορέω, cum d. 19, & 20
συνηθλία 250
συνήθομαι, in c. ex ἤθω 596
σύνηθύνω, in c. ex ἠθύνω ibid.
συνήθης, cum d. in c. ex Η'θος 597
συνήκω, in c. ex Η'κω 599
συνήκω, in συναγω 101
συνῆλιξ, in c. 601
συνήλυδες, συνελυσὶν, in συνέρχομαι 523
συνημερεύω, cum d. in c. ex Η'μέρα 605
συνημεροδρομῶ, in c. ex Η'μερῶ 606
συνήμων, cum d. in συνίημι 568
& in σύνεμι 572
συνήσ, in ἑαίρω 438
συνηπερεστρέω, in ἐπερεστρέω 1231
συνηρεῖμεῖν, in c. ex ἐρεῖμῶ 511
συνηρεῖκω, cum d. in c. ex Ε'ρείκω 514
συνῆκω, in c. ex Ε'κω 644
συνθλάπω, in c. 619
συνθάπτω, in compoſ. ex Θάπτω, ſepelio 620
συνθεάομαι, cum d. in c. ex Θεάομαι 624
συνθέα 628
συνθήλω, in c. ex θέλω 444
συνθήμα, in συντίθημι.
συνθηγίζω, in c. ex Θήγω 630
συνθημαίνω, in c. ex θημαίνω 631
συνθήτης, cum d. συνθέτης, &c. in συντίθημι.
συνθέω, in c. ex θέω 632
συωτρέφω, in c. ex Θεωφός 633
συωθικω, in σωτίθημι. (1770
συωδηκτοφύλαξ, in c. ex φύλαξ.
συωδημα, cum d. in σωτίθημι.
συωθρεῦς, cum d. in c. ex θρίξ 637
συωθισσῶτης, in Θίασος 638
συωδηλάω, in c. ex Θλάω 640
συωδηλίσω, in c. ex Θλίβω ibid.
συωδησμὸς, in c. ex Θησμὸς 641
συώδυσος, cum d. in c. ex Θοίνη 642
συωδυλλῶ, in c. ex Θολὸς 643
συωδρασὶς, in c. ex Θράσω 646
συώδρυω, in c. ex Θρυῶ 647
συωδρομῶ, in c. ex Θρέω 646
συώδρομῶ, in c. ex Θρέω 647
συωδρομὴ, in c. ex Θρόμος, animus 652
συωδυμάω, in c. ex Θυμὸς, ira 657
συωδυμάω, in c. ex Θυμὸς, ira 658
συωδυσῶ, in c. cum pr. 661
συωιδρῶω, in c. ex ἱδρῶω 670
συνίζω, cum d. in c. ex Ι'ζω 674
συνίημι 567
συνικμάζω, in c. ex Ι'κμὰς 676
συνίσημι, in Ι'σημι 689
συνίσημι, cum d 706
συνίσσω, in c. ex Ι'σσω 712
συνιστορέζω, in c. ex Ἱστορέω 713
συνορῶω, in c. ex ὁράω ibid.
συνίω, in συνίζω.
σύνναι, συννεῖω, in c. ex Νεάω 1083
συνναυμαχέω, in ναυμαχέω 1013
συννοσῶ, in c. 1087
συννεάζω, in c. ex νεάζω 1095
συννέμεσις, in c. cum pr. 1091
συννοήσως, in c. ex Νεῦσαι 1096
συνοδὸς, cum d. in c. ex Νόος 1097
συννοῶ, in c. ex Νόος 1098
συννύχεσ, συννυχῶσ, in συνέχω.
συννέω, συννῶ 1100
συννιφάω, in c. 1103
συννῶσ, cum d. in σύννυς.
συννομοθετῶ, in νομοθέτης 1629
σύνομος, cum d. in συννέμομαι.
συννοσῶω, in c. ex Νόσος 1111
σύννυς 1110
συνιυμφοκόμῶ, in συμφοκόμῶ 1640
συνοδία, συνοδὸς, συνοδικὸς, συνόδιον, in σύνοδος.
συνοδιπόρῶ, in ὁδιπόρῶ 1269
συνοδοντὶς, συνοδοντίτης, in συνόδους.
σύνοδος 1131
συνόδυος, in σύνδυος 1132
συνόζω, in c. cum pr. 1135
συνοικίω, in c. ex Εἶδω, ſcio 447
συνοικίω, in c. cum pr. 1137
συνοικεσία, cum d. in c. ex Οἰκέω 1143
συνοικέω, cum d. συνοικία, συνοικίζω, cum d. in σύνοικος.
συνοικοδομέω, in οἰκοδομέω.
συνοικος, in c. ex Οἶκος. 371
συνοικτρῶ, in c. ex Οἰκτος 1142
συνοικτίζω, in c. 1144
συνόλμαι, in c. ex Οἶος puto 1145
συνολκάζω, in c. ab Ο'λκὰς 1149
συνομοχλῶ, in σύνοχλος 1150
συνολισθάω, q. d. in unum locum labor, confluo. Plut. in Per.
σύνολος, in c. ex Ο'λος 558
συνολοφύρομαι, in c. ex Ο'λοφύρομαι 1155
συνομαίμων, in ὁμαίμων 1156
συνομαρτῶ, in c. ab Ο'μαρτὴ 70
συνόμνυμι, in c. 1117
συνομνύω, & συνόμνυμι, in com. ex ὄμνυμι 1160 1119
συνομοιοπαθῶ, in ὁμοιοπαθὴς (1230
συνομολογέω, in ὁμολογέω.
συνοπαδὸς, in c. ex Ο'πάζω 943
συνοπλίζω, in συνόπλιμος.
συνοβῶω, σύνοβος, in c. 1170
συνοδοπορεύω, cum d. 1177
συνοφέω, in c. cum pr. 1178
συνοφέω, συνοφέζ, in σύνοφος.
συνοφεντρώδιος, cupienter, à verbo συνοφεντρῶμαι, apud Suid. οἱ δὲ τῶ πλεῖονος ἢ σφόδρα συνεχομένοις, ὡς ἐπὶ Πειπυλίαι.
συνορίζω, in σύνορος.
συνορεῖω, in c. ex Ο'ρμὸς, ſtatio navium 1198
σύνορος 1202
συνορέω, in c. ex ὁράω 1208
συνάλλω, cum d. in c. ex ἅλλω 1218
συνοτάζω, cum d. in σύνεμι 572
σύνορος, cum d. in σύνορος 1231
συνοχὴ, in c. ex Ο'χος. 1232
συνοχὴ, cum d. in σύνοχος 554
σύνοχος, in συνοχὴ.
συνοχὴ, in σύνοχος 1765
σύνταγμα, συντεταμένος, συντακτικὸς, συντακτικῶς, in συντάσσω.
συνταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1415
συντάμνω, in συντέμνω.
σύντασις, in συντάσσω.
συντηρεῖν, cum d. in c. ex τηρῶ 1579
σύντηξις, in c. ex τήκω 1611
σύντασις, in συντείνω.
συντήσω 1583
συντηκτικὸς, in συντείνω.
σύντηξ, ὁ, ἡ, συνδεῖσθαι 610
συντείνω 1591
συντεκμήρω 1595
συντεκμόμαι, in c. ex τέκμωρ 1596
συντεκνοποιῶ, in τεκνοποιὸς 1135
συσκελετεύομαι, in c. ex Τάλαμ 1614
συστελλω, cum d. συστολὴ 1599
συστήμω 1604
συστρέμω, in c. ex Στρέφω 1610
συστρέφω, in c. ex Στρωτὸς 1515
συστρέζω, in c. 1517
συστέλλομαι, in c. cum pr. 1523
συστέλλω 1525
συστενάζω, in c. ex Στένω 1526
σύστεγος, in c. ex Στέγω ibid.
σύστημα, cum d. in συνίστημι 707
σύστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1520
συστολὴ, in συστέλλω.
συστολίζω, in συστέλλομαι.
σύστομος, in c. cum præp. 1536
συστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1542
συστράτηκος, cum d. in στρατὸς 44
συστρατήτης, in συστρατεύω.
συστρέφω, cum d. 1547
συστροφυλίζω, συστρογγύλλω, in c. ex Στρογγύλλω 1549
συστροφὴ, in συστρέφω. 1551
σύστυλῶ, in c. 1551
συστύρω, in c. cum pr. 1558
συσφαιρίζω, cum d. in c. ex Σφαῖρα. 1169
συσφίγω, in comp. ex Σφίγω. 1373
συφλιματτίζω, in c. ex φλιμα 559
συχολεζω, cum d. in c. 1573
συφαιόεσσ, in Σύς.
ΣΥΦΑΡ 1559
συφελὲς, συφελὸς, in Σύ.
συφορὸς, in c. ex ὄρος 1208
συφορὸς, cum d. in συορὸς 1724
συχαδὸς, cum d. in πυκνὸς 1401
συώδης, in Σύς.
¶ σφαγεῖον, σφαδὸς, σφαγὴ, σφαγία σφαγιάζομαι, cum d. σφαγίδιον, σφαγμὸς, σφαγὴς, σφαγίτης, in Σφάζω.
ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, cum d. 1559
ΣΦΑ'ΖΩ 1560
ΣΦΑΙΡΑ, cum d. 1561
σφαιρομαχέω, cum d. 1014
σφαιροπωλικὸν, in c. ex Πολέω 1234
σφαιρόω, cum d. in Σφᾶιρα 1561
σφακελίζω, σφακελίζω. cum d. in Σφάκελος.
σφακελὸν, ιμφάκελον 1709
ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ 1561
ΣΦΑ'ΚΟΣ 1562
σφακηρία &c. σφακτὸς, σφάκτειος, in Σφάζω.
σφακοδῆς, in Σφάκος.
σφαλερόνυκτ 1099
ΣΦΑ'ΛΛΩ, cum d. 1762
ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, cum d. 1564
σφάεας, in Σφάλλω.
ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, cum d. 1564
ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, cum d. ibid.
σφέ, & σφὲς, in ἐὸς 433
σφέτερος, cum d. ibid.
σφηκέοι, σφηκιὰ, σφηκίον, σφηκίσκος, σφηκισμὸς, σφηκίωσις, σφήκωμα, σφηκιὸν, in Σφήξ.
σφηλὰς, in Σφάλλω.
ΣΦΗ'Ν, cum d. 1565
σφηνοπώγων, in c. ex Πώγων 1408
σφήνωσις, cum d. in Σφήν.
ΣΦΗ'Ξ 1565
ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ ibid.
ΣΦΙΤΤΩ, cum d. ibid.
ΣΦΟΔΡΟ'Σ, cum d. 1566
σφονδύλη, σφονδύλιῶ, σφονδυλίων, in σφόνδυλος.
σφονδυλοδήτης, in c. ex Δίνη 407
σφόνδυλος, in Σπόνδυλος 1512
Σφραγιδιον, in Σφραγὶς.
σφραγιδοφυλακεῖον, in c. ex φύλαξ.
σφραγιδοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ.
ΣΦΡΑΓΙΣ, cum d. 1566
ΣΦΡΙΓΑ'Ω, cum d. 1567
ΣΦΥΖΩ, cum d. ibid.
ΣΦΥΡΑ ibid.
φρυεῖς, in Σπυρὶς 1513
σφυρήλατος 470
σφύελον, σφυίον, σφυεῖος, in Σφύω.
σφυρωπὸς, in c. ex κοπὴ 845
σφυρὸν, cum d. in Σφύρα.
σφωλιῶ, in ἐὸς 433
& in Σὺ 1553
¶ ΣΧΑΔΩ'Ν, cum d. 1568
σχάζω, in Σχάω.
ΣΧΑΙ'Σ, cum d. 1568
ΣΧΑ'Ω, cum d. ibid.
ΣΧΕΔΟ'Ν, cum d. 1569
σχέσω, Ε'χω 546
σχεδίως, in Σκεδ.
σχάσις, σχάτος, cum d. in Ε'χω 546
ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, cum d. 1570
σχῆμα, cum d. in Ε'χω 546
σχῆσις cum σχῆμα ibid.
σχιστὸς ibid.
σχιδακηδὸν, σχιδακιδὸς, in Σχίζω.
σχιδινὸς, in c. 1572
σχιδίνυος, in c. ab Ο'νος 1169
σχίζα, & σχίζη, in Σχίζω.
σχίζος 1573
σχίζω, in c. fine pr. 1394
ΣΧΙ'ΖΩ 1570
σχινδάλαμὸς, σχινδαλμὸς, in c. ex Κάλαμος 728. & in Σχίζω.
σχινδύλωσις, in Σχίζω.
σχινέλαιον, in c. ex Ε'λαία 466
σχινίζομαι, σχίνιν Φ. σχινὶς, in σχίζω.
σχινοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ fine præp. 780
σχῖνος, in Σχίζω.
σχινοτρώκτης, σχινοτρώξ, in com. ex Τρώγω 1675
σχισὸς, in σχίνος.
σχίσις, σχίσμα, σχισμὸς, σχιστὸς, in Σχίζω.
σχοινὶς, σχοίνιν Φ. σχινὶς, in σχίζω.
σχοινοβάτης, in σχοῖνος.
σχοινοπύμολος, in dec. ex συμβάλλω 250
σχοίνισμα, &c. σχοινὸς, in Σχοῖνος.
σχοινοδάτης, cum d. 236
σχοινόπλεκτος, in com. ex πλεκτὸς. 1327
σχοινοπλόκος, in com. ex πέπλοκα. 1328
σχοινοπλάνης 1411
ΣΧΟΙ'ΝΟΣ 1571
σχοινοτενὴς, cum d. in c. ex τενὴς 1592
σχοινοφόρος 1738
σχοινὸς, in Σχοῖνος.
σχολάσχης 202
ΣΧΟΛΗ, cum d. 1571
¶ σῴζω, in Σόος, ſalvus 1494
σῶκος, cum σωτοκικὸς, & in Σόος.
σωκίω, in σῶκος. 1494
ΣΩΛΗ'Ν, cum d. 1573
σωλιωδήμιος, in c. ex δῆμα 637
ΣΩ'ΜΑ 1473
σωμασκέω, cum d. in c. 208
σωματεῖον, in Σῶμα.
σωματικὸς, cum d. σωμάτιον, in Σῶμα.
σωματοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος, 744
σωματοπωλεῖα 1354
σωματοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ. 1770
σωματόω, σωματωδὴς, σωματώσεις, in Σῶμα.
ΣΩΡΟ'Σ, cum d. 1574
σῶς, in Σόος. 1574
σῶσιος Φ. in c. ex Οἶος Φ. 1494
σωσιφόνος, in c. ex Πόλις 1143
σωστικὸς, in σῴζω. 1362
σώστρον, in σῴζω, impetus: & in Σόος ſalvus 1494
σωτεῖρα, σωτῆρ, cum d. in σῴζω.
σωτῆριον, cum σωτὴρ. 1764
σώφρων, cum d. 1764
σῶχω, in σῴζω 1492
σωῶω, in σόος.

T

¶ Ταγὰς Φ. in Τάσσω.
ΤΑ'ΓΗ, cum d. 1575
ταγὶδιον, cum d. τάγη, in Τάσσω.
ταγίλεων, cum d. in Τήκω. 1616
τάγλεων, cum d. in Τήκω. 1616
τάγμα, ταγματικὸς, ταγὸς, in Τάσσω.
ταῖζω, in Τείσω.
ταινία, cum d. 1587
ταιρεῖος, in τᾶκη 1616
ταιρεοχρὼς, in c. ex Χρὼς 1828
ταιρεῖος, ταιρεῖος, in ταιρεῖος
ταικτὸς, &c. in Τάσσω.
ταλαεργὸς 505
ταλαίπωρ Φ. cum d. in Πῶρος 1412
ταλαίφρων, cum ταλαίφρων.
ταλακρηδὼν, in c. 746
ταλαπλὰξ, in πλάξ.
ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, cum d, 1574
ταλαὸς, in τάλας.
ταλασιουργὸς 1257
ταλασπεύω 1266
ταλασπουδὴς, in c. 1282
τάλαρ Φ. cum d. τάλας, ταλάσπουδος cum d. in Ταλάω.
ταλασπορὰς, cum d. 505
ταλασφρων 1765
ταλαυρεῖον Φ. in Ταλάω.
ταλᾶφορος, cum ταλασίφρων.
ΤΑΛΑ'Ω 1575
ταλὶς ibid.
ταμεῖος, ταμεῖον, in Ταμίας.
ταμεσίχρως, in c. ex Χρὼς 1828
ΤΑΜΙ'Α Σ, cum d. 1577
ταμιὸς Φ. 558
τάμισος, ὡ, ἡ, exp. coagulum apud Heſych. Itidemq; apud Theocr. idyl. 7. Ε'κ. ἐβὼ 38 λαπίου δὲ τὸ τάμισος κρασὶν ὄμφακος, ἢ ὄξος ταμίσιον ποτόδειμα, quidam exp. pellem recens coagulum redolentem. Sed aliis hic loqui videtur de pelle recens hirco detracta quæ recentem adhuc ſectionem redoleat: ut τάμισος, à τάμνω deducatur.
τάμιον, in Τέμνω.
ταμιακὴς, in comp. ex Α'ρχὴ 94
ταμαμύκης 1075
ταμακὶς Φ. in ταμακὶς.
ταμαὸβὴς Φ. in c. ex Δέρη 375
ταμαὸς, in Τείνω.
ταμαὸχαλκὸς Φ. in c. 1795
ταμηλεγὴς, in c. ex λέγομαι 949
ταμήλυσις 328
ταμυλωλύχιος, in comp. ex λυκὸς ibid.
ταμυὴκης, in c. 650
ταμύσσω, in c. ex Ὀρὴξ ibid.
ταμύκραιρος, in c. ex Κρᾶτος 860
ταμυμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ταμύπυκτος, in c. 1287
ταμύπλυρος, in c. 1332
ταμυπλόκαμος, in com. ex πλόκαμος 1328
ταμύτης 1373
ταμύπυρος Φ. in c. ex Πῦρ 1391
ταμύπτερος, ταμυπτέρυξ, in c. fine præp. 1394
ταμύῤῥιζ Φ. 1435
ταμυσπόδος Φ. in ταμύπλοκος Φ.
ταμυσκόπελος, in σκόπελος Φ. 1474
ταμυσὺς, in ταμύω.

SS 3 ταμῦσ

ταμῦσσω, in σωπτεφάω.
ταμῦτενὼν, in τείνω 1649
ταμῦφλὸς, cum d. 1670
ταμῦχρὼς, cum d. in σωτρέφω.
ταμῦχρὼς, cum d. in σωβρέχω.
ταμῦχρὼς 1676
ταμῦχανος, in c. ex Τύρανος 1683
ταμῦχὼς, in c. ex Τυρὸς 1684
ταμῦχρὼ, in ταμῦχρὼ.
ταμῦχρὼ, in ἐφέρχω.
ταμῦπτερος, cum d. in c. ex Πτέρυξ 199
ταμῦπτὸς, cum d. in c. ex Πτόησις 1694
ταμῦπτερίομαι, in ἐκπελέομαι. 874
ταμῦπτερὼ, in ἐφέρχω 506
ταμῦπτερὼ, in ἐφέρχω 1833
ταμῦκαὼ, cum d. in c. ex Τρέω 1699
ταμῦλίομαι, in ὀρίτημος 708
ταμῦλὼ, in c. ex Τ'ῶ 1699
ταμῦλὼ, in c. 1133
ταμῦς, cum d. in c. ταμῦλὼ 54
ταμῦσὼ, ταμῦσὼσις, in c. ex Ω'δὲ 1848
ταμῦμα, in c. 1850
ταμῦματα, ταμῦμάτης, ταμῦλίμων in ταμῦλίμων 1160
ταμῦκὼ, in c. 1851
ταμῦνὼ, cum d. 1167
ταμῦλὼ, cum d. in ταμῦνὼ 458
ταμῦσις, in ταμῦνὼ.
ταμῦνὼ, in c. 1856
ταμῦνὼ, in ταμῦνὼ 554
ταμῦτὼ, in c. fine pr. 884
ταμῦτὼ, in c. ex ἔκτοτα 885
ταμῦτὼ 1723
ταμῦτὼ, cum d. 1724
ΣΤΑΛ 1555
ΣΤΡΒΗ, cum d. ibid.
σῦλλω, in Σύρω.
ταμῦλὼ, in Σύρω.
ταμῦγιμολὼ, & ταμῦλρεμόλος, ταμῦλλω 244
ΣΤΡΙΣΣΩ, & ταμῦρὶ τος, cum d. 1555
ταμῦλρυμάω, cum d. in Σύρω.
ταμῦματτὼλης 1411
ταμῦμὴς, ταμῦμὴσὴ, ταμῦμὲς, in Σύω.
ταμῦνὼ, in ταμῦνὼ 1765
ταμῦτάγμα, ταμῦτγμαπλὴς, ταμῦτακτικὸς, ταμῦτακτικὼς, in ταμῦτάσσω.
ταμῦπαλαιτικὼάω, in ταλαίπωρος 1415
ταμῦπτίμω, in ταμῦνὼ.
σύντηξις, in ταμῦτάσσω.
ταμῦπτερὼ, cum d. in c. ex Ταμῦτάσσω 1579
ταμῦτηξὶς, in c. ex τήκω 1611
σύντασις, in ταμῦτείνω.
ταμῦπτάσω 1583
ταμῦπτικὸς, in ταμῦτείνω.
σύντηξ, ὁ, ἡ, συνδεῖσθαι 610
ταμῦτείνω 1591
ταμῦτηκτὼ 1595
ταμῦτακτικὸς, in τεκνοποιὸς 1135
ταμῦσκελετεύομαι, in c. ex Τάλαμ 1614
ταμῦστελλω, cum d. συστολὴ 1599
ταμῦστήμω 1604
ταμῦστρέμω, in c. ex Στρέφω 1610
ταμῦστρέφω, in c. ex Στρωτὸς 1515
ταμῦστρέζω, in c. 1517
ταμῦστέλλομαι, in c. cum pr. 1523
ταμῦστέλλω 1525
ταμῦστενάζω, in c. ex Στένω 1526
ταμῦστεγὸς, in c. ex Στέγω ibid.
ταμῦστημα, cum d. in ταμῦνίστημι 707
ταμῦστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1520
ταμῦστολὴ, in ταμῦστέλλω.
ταμῦστολίζω, in ταμῦστέλλομαι.
ταμῦστρομὼ, in c. cum præp. 1536
ταμῦστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1542
ταμῦστράτηκος, cum d. in στρατὸς 44
ταμῦστρατήτης, in ταμῦστρατεύω.
ταμῦστρέφω, cum d. 1547
ταμῦστροβυλίζω, ταμῦστρογγύλλω, in c. ex Στρογγύλλω 1549
ταμῦστροφὴ, in ταμῦστρέφω. 1551
ταμῦστύλῶ, in c. 1551
ταμῦστύρω, in c. cum pr. 1558
ταμῦστραφίζω, cum d. in c. ex Σφαῖρα. 1169
ταμῦστρίζω, in comp. ex Σρίζω. 1373
ταμῦφλιματτίζω, in c. ex φλιμα 559
ταμῦχολίζω, cum d. in c. 1573
ταμῦφαιὸς, in Σύς.
ΣΥ'ΦΑΡ 1559
ταμῦφεὸς, ταμῦφεὼν, in Σύ.
ταμῦρυγὸς, cum d. in ταμῦρυγὸς 1724
ταμῦχὸς, cum d. in πυκνὸς 1401
ταμῦὼνὺς, in Σύς.
¶ ταμῦφεῖον, ταμῦφὸς, ταμῦφὴ, ταμῦφία ταμῦφιάζομαι, cum d. ταμῦφίδιον, ταμῦφμὸς, ταμῦφὴς, ταμῦφίτης, in Σφάζω.
ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, cum d. 1559
ΣΦΑ'ΖΩ 1560
ΣΦΑΙΡΑ, cum d. 1561
ταμῦφαιρομαχέω, cum d. 1014
ταμῦφαιροπωλικὸν, in c. ex Πολέω 1234
ταμῦφαιρόω, cum d. in Σφᾶιρα 1561
ταμῦφακελίζω, ταμῦφακελίζω. cum d. in Σφάκελος.
ταμῦφακελὼν, ιμφάκελον 1709
ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ 1561
ΣΦΑ'ΚΟΣ 1562
ταμῦφακηρία &c. ταμῦφακτὸς, ταμῦφάκτειος, in Σφάζω.
ταμῦφακοδῆς, in Σφάκος.
ταμῦφακερόνυκτ 1099
ΣΦΑ'ΛΛΩ, cum d. 1762
ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, cum d. 1564
ταμῦφάεας, in Σφάλλω.
ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, cum d. 1564
ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, cum d. ibid.
ταμῦφέ, & ταμῦφὲς, in ἐὸς 433
ταμῦφέτερος, cum d. ibid.
ταμῦφηκέοι, ταμῦφηκιὰ, ταμῦφηκίον, ταμῦφηκίσκος, ταμῦφηκισμὸς, ταμῦφηκίωσις, ταμῦφήκωμα, ταμῦφηκιὸν, in Σφήξ.
ταμῦφηλὰς, in Σφάλλω.
ΣΦΗ'Ν, cum d. 1565
ταμῦφηνοπώγων, in c. ex Πώγων 1408
ταμῦφήνωσις, cum d. in Σφήν.
ΣΦΗ'Ξ 1565
ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ ibid.
ΣΦΙΤΤΩ, cum d. ibid.
ΣΦΟΔΡΟ'Σ, cum d. 1566
ταμῦφονδύλη, ταμῦφονδύλιῶ, ταμῦφονδυλίων, in ταμῦφόνδυλος.
ταμῦφονδυλοδήτης, in c. ex Δίνη 407
ταμῦφόνδυλος, in Σπόνδυλος 1512
Ταμῦφραγιδιον, in Ταμῦφραγὶς.
ταμῦφραγιδοφυλακεῖον, in c. ex φύλαξ.
ταμῦφραγιδοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ.
ΣΦΡΑΓΙΣ, cum d. 1566
ΣΦΡΙΓΑ'Ω, cum d. 1567
ΣΦΥΖΩ, cum d. ibid.
ΣΦΥΡΑ ibid.
ταμῦφυεῖς, in Σπυρὶς 1513
ταμῦφυρήλατος 470
ταμῦφύελον, ταμῦφυίον, ταμῦφυεῖος, in Σφύω.
ταμῦφυρωπὸς, in c. ex κοπὴ 845
ταμῦφυρὸν, cum d. in Σφύρα.
ταμῦφωλιῶ, in ἐὸς 433
& in Σὺ 1553
¶ ΣΧΑΔΩ'Ν, cum d. 1568
ταμῦχάζω, in Σχάω.
ΣΧΑΙ'Σ, cum d. 1568
ΣΧΑ'Ω, cum d. ibid.
ΣΧΕΔΟ'Ν, cum d. 1569
ταμῦχέσω, Ε'χω 546
ταμῦχέδην, in Σκεδ.
ταμῦχάσις, ταμῦχάτος, cum d. in Ε'χω 546
ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, cum d. 1570
ταμῦχῆμα, cum d. in Ε'χω 546
ταμῦχῆσις cum ταμῦχῆμα ibid.
ταμῦχιστὸς ibid.
ταμῦχιδακηδὸν, ταμῦχιδακιδὸς, in Σχίζω.
ταμῦχιδινὸς, in c. 1572
ταμῦχιδίνυος, in c. ab Ο'νος 1169
ταμῦχίζα, & ταμῦχίζη, in Σχίζω.
ταμῦχίζος 1573
ταμῦχίζω, in c. fine pr. 1394
ΣΧΙ'ΖΩ 1570
ταμῦχινδάλαμὸς, ταμῦχινδαλμὸς, in c. ex Κάλαμος 728. & in Σχίζω.
ταμῦχινδύλωσις, in Σχίζω.
ταμῦχινέλαιον, in c. ex Ε'λαία 466
ταμῦχινίζομαι, σχίνιν Φ. σχινὶς, in σχίζω.
ταμῦχινοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ fine præp. 780
ταμῦχῖνος, in Σχίζω.
ταμῦχινοτρώκτης, ταμῦχινοτρώξ, in com. ex Τρώγω 1675
ταμῦχισὸς, in σχίνος.
ταμῦχίσις, ταμῦχίσμα, ταμῦχισμὸς, ταμῦχιστὸς, in Σχίζω.
ταμῦχοινὶς, σχοίνιν Φ. σχινὶς, in σχίζω.
ταμῦχοινοβάτης, in σχοῖνος.
ταμῦχοινοπύμολος, in dec. ex συμβάλλω 250
ταμῦχοίνισμα, &c. ταμῦχοινὸς, in Σχοῖνος.
τα

ταυρόσφρ-ον c. ex σφυρόν 1568
ταυρόγλοσ-ον, in c. 1753
ταυρόχυλ-ον 1773
ταυόω, in Τείχω.
ταξεύδομι, ταξεύσω, in Τάσσω.
ταξέαρχος, cum d. 202
τάξις, in Τάσσω.
ταπεινόγλωττος 944
ταπεινόφθαλμος, in c. fine præp. 1427
ΤΑΠΕΙΝΟ῎Σ, cum d. 1578
ταπεινός, cum d. 1765
ταπεινόω, cum d. ταπεινώσις, ταπείνωσις, in Ταπεινὸς.
ΤΑ῎ΠΗΣ, cum d. 1578
ταραγμός, ταραχὴ, &c. ταραξίας, in Ταράσσω.
ταραξικέφαλ-ον, in c. 746
παραξιπαπάρ-ᾶ, in c. ex Σταῦτος 1542
ΤΑΡΑ῎ΣΣΩ, cum d. 1578
ΤΑ῎ΡΒΟΣ, cum d. 1579
ταεικέμπυρ-ον, in dcc. ex ἔμπυ-ον 1269
ταεικίω, cum d. in Τάειχ-ον.
ταεικηρὸς 44
ταεικηφὸς, in Τάειχ-ον.
ταεικροπώλης, cum d. 1411
ΤΑ῎ΡΙΧΟΣ 1579
ταρσὸς, & ταῖρὸς, cum d. in Τέρσω 1610
ΤΑ῎ΡΤΑΡΟΣ, cum d. 1580
ΤΑ῎ΡΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΑ῎ΡΧΕΑ, cum d. ibid.
ταῦρος, in Ταῦρ.
ΤΑ῎ΣΣΩ 1580
ταυρέαν, ταύρειος, & ταύρεος, ταυρηδὸν, ταυρεία, ταυρεάω, ταυρεῖδον, ταυρεικὸς, ταύρειος, in Ταῦρ-ον.
ταυρόκαρ-ον, taurina cornua habens Eurip. in Bacch. 774
ταυρεσκόλια, cum d. in c. 826
ταυροθήρας-ον, in c. ex κεφάλαιον 748
ταυροκτόνος, & ταυροκτόν-ον, in c. ex ἄκανθα 885
ταυρόμορφ-ον, tauri formam habens: ut ταυρόμορφον ὄρμα. Eurip. in Ione. Ex ταῦρ-ον, & μορφὴ.
ταυροπάτων, in c. 1254
ταυροπόλος 1360
ταυρόπυος 1373
ΤΑΥ῎ΡΟΣ 1584
ταυροφαγία 1702
ταυροφανὴς 1708
ταυροφόνη 1736
ταυρόω, ταυρῶ, ταυρώδης, in Ταῦρ-ον.
ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui est taurino vultu.
ταυτὸν, in Οὗτ-ον 1225
ταυτῶ, in Αὐτὸς.
ταυτὸ 221
ταυτόκρεας, in c. ex ἔκ-ον 494
ταυτοκλινὴς, in c. desinentibus in κλινὴς 808
ταυτολόγ-ον, cum d. 944
ταυτομολέω, in αὐτόμολ-ον 1064
ταυτοπαθητικῶς, in dec. 1183
ταφὴ, cum d. in Θάπτω, sepelio 620
τάφ-ον, cum d. ibid.
ταφεσφύρ-ον, in c. fine pr. 1195
ταχὰ, ταχέως, ταχὺς, τάχιστος, τάχ-ον, ταχὺ, in Ταχύς.
ταχυβάμων, in c. ex βάμων 235
ταχυβάτης, in c. ex βάτης 237
ταχυβλασία, in c. ex βλάσις 268
ταχυβώλ-ον, in c. ex Βωλὴ 279
ταχύγυ-ον, in com. ex Γῆιος 315
ταχύγυον-ον, in com. ex Γόνυ 331
ταχυδρόμος 341
ταχύδυκτος, in c. ex Δάκτυλος 355
ταχυδινὴς, in com. ex Δῖνη 407
ταχυδρόμ-ον, cum d. 1666
ταχυεργὸς, cum d. 505
ταχυθανὰς-ον, in com. ex Θανάτ-ον 642
ταχυκαμὴς, in c. fine pr. 999
ταχύμιτος, in c. ex Μίτος 1048
ταχυμήτης, in c. 1051
ταχυπαγὴς, in c. ex Πήγνυμι 1087
ταχύπους, cum d. 1110
ταχυπὸς, in ταχὺς.
ταχυτενὴς, in c. in πενὴς 1262
ταχυπτῆς, in c. fine pr. 1298
ταχυπτέω 1335
ταχύπτωλ-ος, in ὑποπτώματα 1178
ταχυπτὸς 1269
ταχυπολ-ος, in c. ex Πότμος 1368
ταχυπτὲς 1373
ταχύπους, in c. fine pr. 1394
ταχυπτύλος, in c. ex Πῶλος 1412
ταχυρρέοντος, in c. ex Ῥ' ῥρυῖα 1441
ΤΑΧΥ῎Σ 1585
ταχυτόκος 1632
ταχύχειρ, cum d. in c. ex Χείρ 1802
ταῶν, ταὼς, & ταῶς, in Ταὼς 1587
¶ ΤΕ῎ 1586
ΤΕ῎ΓΓΩ, cum d. ibid.
τηγ-ον, cum d. in Σταῖγα 1516
τεθριπαιδάτης, in ἱπποτεθράτης 236
τέθριππος, in c. ex ἵππος 686
τεθριπποτρόφ-ος, cum d. in ἱπποτρόφος 1660
τεθνεῶνημέρ-ως, in Θνῄσκω 644
τεθρυμμένως, in Θρύπτομαι 651
ΤΕΙ῎ΝΩ, cum d. 1586. & 1587
τείρεα, in Τείρω.
ΤΕΙ῎ΡΩ 1593
τειχεσπάλητης 251
τειχήρης 204
τειχῆτις, τειχίεις, τειχίον, τείχισμα, τειχισμὸς, τειχιστὴς, in Τείχ-ον.
Τειχιόκερως 341
τειχιόδρομος, cum d. in c. ex δρομὴ 371
τειχολέτης, in c. fine pr. 1154
τειχομάχ-ος, cum d. 1014
τειχοποιὸς, cum d. 1354
ΤΕ῎ΓΧΟΣ 1594
τειχοτύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1771
τοίχωμα, in Τεῖχ-ον.
Τείως, in Τέως.
ΤΕ῎ΚΜΑΡ, cum d. 1595
τικτίον, in τέκνον.
τεκνογονέω, cum d. 309
τεκνοκλόν-ος, cum d. in c. ex ἄκλωστος 885
τεκνολέτειρα, in c. fine pr. 1154
τέκνον, in Τίκτω.
τεκνοποιὸς, cum d. 1354
τεκνωσεία, in compos. ex κατὰ-ος 1506
τεκνοῦρέω, cum d. 1661
τεκνοφαγ-ὸν 1702
τεκτόω, cum d. τέκ-ων, in Τίκτω.
τεκτῶν, in Τέκτων.
τελβόφρων 202
τέλεον, cum d. in Τέλειος.
τελεμών, cum d. in Ταλαὸς 1576
τηλέδω, in Τέλλω.
τελεσφόρ-ος, cum d. 309
τελεσφορτὸν 752
τέλεσ-ον, in Τέλ-ω.
τελεσιουχὸς, in c. ex Σπῆνος 1520
τελεότης, in τέλειος.
τελεστὸν-ῶν cum d. 1632
τηλεῦσι, τηλεῖσι, in τηλοῦ.
τελεῶσις, τηλείωσις, τηλειωτὴς, in τέλειος.
τηλεόρνυ-ον, cum τηλεκόρ-ων.
τηλεσκαρπὸν, in τηλεκαρπὸν.
τηλεῦσ, τηλεῖσ-ω, in Τέλ-ω.
τηλεσικρὸς, cum d. 505
τέλεσμα, in Τέλ-ω.
τηλεσσὶ γαμ-ῶ, in c. ex Γάμος 299
τηλεσσίγυ-ον 309
τηλεσσίμορος, in c. ex μέρος 1021
τελεσήεις, τηλεσὴς, τηλεσκὸς, cum d. in Τέλ-ω.
τελεσφόρ-ος cum d. 1738
τηλεσπόρος, cum d. 202
τηλεστὴς, in Τέλ-ω.
σκηλυγδὸς, cum d. 505
τηλεπὴ, cum d. τηλέω, τηλεόις, τηλέσσοις, τηλέσσι, in Τέλ-ω.
τηλεφόρ-ος cum d. 1738
τηλεπόρος, cum d. 202
τηλεπὴς, in Τέλ-ω.
τηλεσκόπος, cum d. 505
τηλεπὴ, cum d. τηλέω, τηλεόις, τηλέσσοις, τηλέσσι, in Τέλ-ω.
τηλεσκόπ-ος, completus, absolutus, Deut. cap. 23. ὃς ἔσται τηλεσκόπος· ὃς ἐν πάσαι ἡμέραις ἀπὸ ἡμέρας ἰσφαλὴς.
ΤΕΛΑΛΊΝΗ 1596
ΤΕ῎ΛΜΑ, cum d. ibid.
ΤΕ῎ΛΛΩ ibid.
ΤΕ῎ΛΟΣ 1579
τέλσον 1598
τελχὶν, exp. fascinator, apud Hesych. Quidam θελχῖνας esse volunt ἅπερ μέντοι κακοποιὰς, ὅσπερ ὑπὸ κακῶν θελγόντων τοὺς ἀνθρώπους: dictos quasi θελγῖνας.
τελχιλέφων, in c. ex τέων 1592
τελχονάχνη 202
τελχώνη, cum d. in c. 1851
τέμαχος, τέμαχος, cum d. in Τέμνω.
τεμβώρος 1224
ΤΕ῎ΜΝΩ 1601
τέμπτ-ος, in Τέμνω.
τέραγ-ὼν, in Γῆρας.
ΤΕ῎ΝΑΩ, & τένδω, cum d. 1607
τένων, in Τείνω.
τέξις, in Τίκτω.
τεός, in Σύ.
τέραμν-ος, cum d. τεραμάτης, τεέραμνον, in Τείρω.
ΤΕ῎ΡΑΣ, cum d. 1607
τερασκόπ-ος cum τερασκοπ-ος.
τερατολόγ-ος cum d. 944
τέρατος κόπ-ος, cum d. 1476
τεράτοτόκ-ος, cum d. 1632
τερατοψὸς, cum d. 505
τερατωπὸς 1184
ΤΕΡΕ῎ΒΙΝΘΟΣ, cum d. 1608
τέρενα, in τέρλω.
ΤΕΡΕ῎Ω, cum d. 1608
τέρλω, in Τείρω.
τερθρὰς, cum d. in Τέρας.
τερθρον, cum d. in Τερέω.
ΤΕ῎ΡΜΑ, cum d. 1609
τέρμιθ-ος, in Τερμίνθος.
τερμιόεις, τέρμιος, τέρμων, in Τέρμα.
τερπικέραυν-ος, in c. ex Κεραυνὸς 775
ΤΕΡΠΝ῎Ον, cum d. 1610
ΤΕ῎ΡΣΩ, cum d. ibid.
τέρυες, τερύεσκω, in Τείρω.
τερψίμβροτ-ος, in comp. ex Βροτὸς 289
τερψίχορ-ος, cum d. in c. ex Χορὸς 1819
τέσσαρα, in Τέσσαρες 1611
τεσσαρακοντάετης, in τετράς 512
τεσσαρακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
τεσσαρακοντούγκιος, in c. ab Οὐγκία 1191
τεσσαρακοντύτης, in τεσσαρακοντέτης.
ΤΕ῎ΣΣΑΡΕΣ, cum d. 1611
τέσσαρβοις, in Τέσσαρες.
τέτανιος, in τέτανος.
τετυπόριξ, in τυπόριξ 651
τέτανος, cum d. in Τείνω.
τέλεσα γυμνὸς, in Τελέσσω.
τετραπλ-ῶν, in τέτραπλ-ος.
τετραπλάσιον, in c. ex μέσος 1022
τέτραξ, in Τέσσαρες.
τέτμε, in Τέμνω.
τέτορες, in Τέσσαρες.
τετραβάμων, in c. ex βάμων 235
τετραγλωχὶς, in c. ex Γλωχὶς 339
τετραδάκτυλος, in c. ex δάκτυλος 347
τετραδίπυλ-ον, cum d. in c. ex Δίπυλος 397
τετράδραχμ-ον, in c. ex Δραχμὴ 355
τετράδυμ-ος, in c. ex Δίδυμος 421
τετράδρομ-ος, in c. ex Δρόμος, pal-mus 432
τετραελικ-ῶν, τετραέλικ-ος, in c. ex ἕλικων 1126
τετραενὴς, & τετράεν-ος, in c. ex Ἑν-ὸς 454
τετράστιχος, cum d. 484
τετράζυξ, in τετράζυξ 533
τετράζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
τετραπάμων, in c. ex Ἡμέρα 606
τετραθάλαμ-ος, in c. ex θάλαμος 625
τετράθυρ-ος, in c. ex Θύρα 659
τετράκινον, in Τετράκις.
τετρακναμιδεὶς, in c. ex Μυελὸς 1077
τετρακόρυμβ-ος, in c. ex Κόρυμβος 850
τετρακόρυφ-ον, in c. ex κορυφὴ in cornix 852
τετρακόσιοι, cum d. in Τέτρακες.
τετρακοτύλ-ον, in com. ex Κοτύλη 856
τετρακτυὸς, in Τέσσαρες.
τετρακυκλ-ῶν, in c. ex Κύκλος 891
τετρακλαλ-ῶν, in c. ex Κώλον, membrum.
τετράκωμ-ος, in c. ex Κῶμος 907
τετραλοφία 944
τετραμέτρης, in c. ex μέτρον 1021
τετράμετρ-ος, fine pr. 1041
τέτμιλος, in c. ex Μῶλυ 1047
τετράμετρος, in c. ex Μύτη 1060
τετραμοιρία 1083
τετραὲς, in Τέσσαρες.
τετράξ-ων, in habentib. ξο 1122
τετράορος, in c. ex Πλάξ 1320
τετράπαλ, in c. ex Πάλη 1237
τετράπηχυς, in ex Πῆχυς 1306
τετραπάσιος, cum d. in Τέσσαρες.
τετράπεδος, in c. 1338
τετραπλῆν, τετραπλοῦν, in Τέσσαρες. 1708
τετραπλοῦς, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi διπλόφιλον, quonam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ πλήφιλον ποτημαξάμβρον ἀπεσπάμην. Legitur tamen ibi & πλήφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.
ΤΗΑΕ῎ΦΙΟΝ 1617
ΤΗΑΕΦ῎ΟΣ, cum d. ibid.
ΤΗΑΙ῎Α 1618
τηλὸθ-ι, cum d. in Η῎λιος 601
ΤΗ῎ΑΙ, cum d. 1618
τηλόθυμ, τηλόθι, in Τῆλε.
τηλόθυρος, in c. cum pr. 1298
τηλόθυρα, in Τῆλε.
τηλόκρης 1202
τηλύγετος, τηλύγετ-ος, in c. ex γένεσις 306
τηλόθεν, in πόθεν 1184
τηλόθι, pro σοὶ.
τηλοῦ, cum d. in c. ex Μέλει 1026
τήμερον, pro σήμερον.
τῆμ-ος, cum d. in Ἡ῎μ-ος 607
τήμος, in τηλοῦ.
ΤΗ῎ΝΕΛΑ 1618
τήνικα, cum d. in Η῎νίκα 608
τῆνῶ-ος, in Ἐκεῖν-ος 465
τῆνῶν δε ibid.
τηξιμελὴς, in com. ex Μέλ-ος, membrum 1029
τῆξις, in Τήκω.
ΤΗΡΕ῎Ω, cum d. 1618
τηρεσχύσος, in c. ex Χύσις 1815
τηρόφορβος, in c. ex Χορδὴ 1818
τηρὸς, in Τέσσαρες.
τηρόφ-ῶν, in c. ex Ους 1217
τήτημαι, in τέτμον. 1667
τήτιμος, in τετραπήχ-ος 606
τητὸς, cum τέτρατος.
τητῶν, in c. ab Οὐγμὴ 1191
τήτισιν, cum d. in c. ex Ὀ῎σσαι 1126
τήτ-ῶν, in τελέσ-ω 458
τήτερος, in c. ex ὄρος 514
ΤΕ῎ΤΤΑ 1612
τήτυμος, in c. ex μῦθος 1051
ΤΕ῎ΤΤΙΞ, cum d. 1612
ΤΕΤ῎ΘΟΣ, cum d. ibid.
τέτρατος, τέτρατος, in Τέτρα-ες, πύξις, ἰδ & in Τυγχάνω.
ΤΕΤΡΑ῎ΖΩ, cum d. 1612
ΤΕΤ῎ΤΑΟΝ ibid.
τέτρακτον, edulium quoddam ex beta & lente mistis. Dioscor. & Oribas.
τετρόφ-ῶν, τετροφὸς-ον 1738
ΤΕΤΧΩ, cum d. 1612
ΤΕΦΡΑ, cum d. 1614
ΤΕ῎ΧΝΗ, cum d. ibid.
τεχνήμων, cum d. 944
τεχνοποίητος, in c. ex Παίζω 1234
τεχνοσοφὴ, in Τέχνη.
τεχνόφρων, cum d. 505
τεχνῶν, in Τέχνη 1614
τεχ' ἄκρον ibid.
τεῳὸν-ῶς 1854
¶ ΤΗΒΕΝΝΑ, cum d. 1616
τήτη, cum d. in Τήκω.
τῆ-ὸν cum d. in Τοῦ-ὸς 1635
τηῖδ-ε, in c. ex Λίθος 967
ΤΗ῎ΚΩ, cum d. 1616
τηλυγὲς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
ΤΗ῎ΛΕ 1617
τηλεῖ-ῶν 253
τηλίγ-ῶν 309
τηλίκος, in c. ex Δεῖ πεδὸν 358
τηλίκα-πάλαι, in Ὀλίγος 617
τηλικαῖ-ῶν, in c. ex κλητὸς 733
τηλικαῖ-ῶν, in c. ex Καλὸς 810
τηλίμαχ-ῶν 1014
τηλίτροφ-ῶν 1269
τηλόβατος, in c. ex Πλάζω 1320
τηλόπολ-ῶν, in c. 1402
τηλόσοφ-ῶν, τηλεσόφ-ῶν 1476
τηλόσσης 1708
τηλεπόλεμον, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi διπλόφιλον, quonam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ πλήφιλον ποτημαξάμβρον ἀπεσπάμην. Legitur tamen ibi & πλήφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.
τηλεπόλιος, in c. 1361
τηλεπόλ-ῶν 1360
τήνεπ-ῶν, τηλεπ-ὸς 1373
τηλεπαθὴς, cum d. 1394
τηλεπάθειαι, in c. ex Πάθος 1439
τηλεπόρος, cum d. 202
τηλεπὴς, in Τέσσαρες.
τηλεπεκὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τηλεπίστιχος, τηλεπόστιχος, cum d. in c. ex στίχος 1520
τηλεπόσυλλος, in dcc. ex συλλαμβάνω 921
τέτρα-ῶν in Τέσσαρες.
τετραδτρυφ-ῶν, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg.
τετραφιλαγγία, in compos. ex φάλαγξ 1710
τετραζυγ-ῶν, in com. ex φάλαρα 1711
τετράλοφ-ος, in c. ex φάλος ibid.
τετραμαχίας, in c. ex Φάρμακον 1912
τετράπλ-ῶν, in c. ex Φυλὴ 1771
τετράπους, τετρᾶς, τετρᾶσι, τετρᾶχθα, in Τέσσαρες.
τετράσκελ-ος, in c. ex Σκέλος 1815
τετράσπορος, in c. ex Χορδὴ 1818
τετρᾶς-ὼς, in Τέσσαρες.
τετρᾶσ-ῶν, in c. ex Ους 1217
τετρασσὸν, in τέτρασσι. 1667
τετρασσ-ῶν, in τετραπήχ-ος 606
τετρᾶτις, cum τέτρατος.
τετρᾶφαρ-ος, in c. ex Φάρος, pal-mus 1191
τετρᾶφυλλ-ος, in c. ex Φύλλον 1126
τετραφύλ-ος, τετραφύλ-ος, in c. ex ἕλικων 1126
τετρᾶφυλλος, & τετράφυλ-ος, in c. ex Ἑν-ὸς 454
τετρᾶχθα, cum d. 484
τετρᾶχυζε, in τετρᾶξ 533
τετρᾶχυζε, in c. ex χυρὸς 1611
τετρᾶφυσος, in c. ex Ἡμέρα 581
τετραφάλαμ-ῶν, in c. ex θάλαμος 606
τετραφάλαμ-ῶν, in c. ex Φάλαρα 625
τετράφυρ-ος, in Τετράκις 659
τετραφώνιος, in c. ex φωνὴ 830
τετραχόρδ-ων, in c. ex κορδὴ in cornix 852
τετράκοσοι, cum d. in Τέτρακες.
τετράκοπλος, in com. ex Κοπὴ 856
τετρακτυὸς, in Τέσσαρες.
τετρακυκλ-ῶν, in c. ex Κύκλος 891
τετράκωλ-ος, in c. ex Κῶλον, membrum.
τετράκωμ-ος, in c. ex Κῶμος 907
τετραλοφία 944
τετραμέτρης, in c. ex μέτρον 1021
τετράμετρ-ος, fine pr. 1041
τετράμιλος, in c. ex Μῶλυ 1047
τετράμετρος, in c. ex Μύτη 1060
τετραμοιρία 1083
τετρᾶς, in Τέσσαρες.
τετράξ-ῶν, in habentib. ξο 1122
τετράορος, in c. ex Πλάξ 1320
τετράπαλ, in c. ex Πάλη 1237
τετράπηχυς, in ex Πῆχυς 1306
τετραπάσιος, cum d. in Τέσσαρες.
τετράπεδος, in c. 1338
τετραπλῆν, τετραπλοῦν, in Τέσσαρες. 1708
τετραπλοῦς, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi διπλόφιλον, quonam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ πλήφιλον ποτημαξάμβρον ἀπεσπάμην. Legitur tamen ibi & πλήφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.
τετραπόλις, in c. ex Πτόλις ibid.
τετραρμὸς, & τετράρμ-ος, in c. ex ἅρμος 1439
τετράρχ-ης, cum d. 202
τετρᾶς, in Τέσσαρες.
τετρασκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τετράστιχος, τετράστοιχος, cum d. in c. ex στίχος 1520
τετράσυλλαβ-ος, in dcc. ex συλλαμβάνω 921
τέτρα-ῶν in Τέσσαρες.
τετραφυρ-ος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg.
τετραφιλαγγία, in compos. ex φάλαγξ 1710
τετραζυγ-ῶν, in com. ex φάλαρα 1711
τετράλοφ-ος, in c. ex φάλος ibid.
τετράμαχίας, in c. ex Φάρμακον 1912
τετράπλ-ῶν, in c. ex Φυλὴ 1771
τετράπους, τετρᾶς, τετρᾶσι, τετρᾶχθα, in Τέσσαρες.
τετράσκελ-ος, in c. ex Σκέλος 1815
τετράσπορος, in c. ex Χορδὴ 1818
τετρᾶς-ὼς, in Τέσσαρες.
τετρᾶσ-ῶν, in c. ex Ους 1217
τετρασσὸν, in τέτρασσι. 1667
τετρασσ-ῶν, in τετραπήχ-ος 606
τετρᾶτις, cum τέτρατος.
τετρᾶφαρ-ος, in c. ex Φάρος, pal-mus 1191
τετρᾶφυλλ-ος, in c. ex Φύλλον 1126
τετραφύλ-ος, τετραφύλ-ος, in c. ex ἕλικων 1126
τετρᾶφυλλος, & τετράφυλ-ος, in c. ex Ἑν-ὸς 454
τετρᾶχθα, cum d. 484
τετρᾶχυζε, in τετρᾶξ 533
τετρᾶχυζε, in c. ex χυρὸς 1611
τετρᾶφυσος, in c. ex Ἡμέρα 581
τετραφάλαμ-ῶν, in c. ex θάλαμος 606
τετραφάλαμ-ῶν, in c. ex Φάλαρα 625
τετράφυρ-ος, in Τετράκις 659
τετράφωνος, in c. ex φωνὴ 830
τετράχορδ-ων, in c. ex κορδὴ in cornix 852
τετράκοσοι, cum d. in Τέτρακες.
τετράκοπλος, in com. ex Κοπὴ 856
τετρακτυὸς, in Τέσσαρες.
τετρακυκλ-ῶν, in c. ex Κύκλος 891
τετράκωλ-ος, in c. ex Κῶλον, membrum.
τετράκωμ-ος, in c. ex Κῶμος 907
τετραλοφία 944
τετραμέτρης, in c. ex μέτρον 1021
τετράμετρ-ος, fine pr. 1041
τετράμιλος, in c. ex Μῶλυ 1047
τετράμετρος, in c. ex Μύτη 1060
τετραμοιρία 1083
τετρᾶς, in Τέσσαρες.
τετράξ-ῶν, in habentib. ξο 1122
τετράορος, in c. ex Πλάξ 1320
τετράπαλ, in c. ex Πάλη 1237
τετράπηχυς, in ex Πῆχυς 1306
τετραπάσιος, cum d. in Τέσσαρες.
τετράπεδος, in c. 1338
τετραπλῆν, τετραπλοῦν, in Τέσσαρες. 1708
τετραπλοῦς, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi διπλόφιλον, quonam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ πλήφιλον ποτημαξάμβρον ἀπεσπάμην. Legitur tamen ibi & πλήφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.
τετραπόλις, in c. ex Πτόλις ibid.
τετραρμὸς, & τετράρμ-ος, in c. ex ἅρμος 1439
τετράρχ-ης, cum d. 202
τετρᾶς, in Τέσσαρες.
τετρασκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τετράστιχος, τετράστοιχος, cum d. in c. ex στίχος 1520
τετράσυλλαβ-ος, in dcc. ex συλλαμβάνω 921
τέτρα-ῶν in Τέσσαρες.
τετραφυρ-ος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg.
τετραφιλαγγία, in compos. ex φάλαγξ 1710
τοιοῦτος, τοιοῦτ-ος, τοιοῦτ-ον, in Οἷος 1147
τοιοτότροπος, in c. ex τρόπος 1656
τοίχαρ-ον 202
τοιχοδιφήτωρ, in c. ex Διφάω 409
τοιχοδύκτης, in c. fine pr. 1204
τοιχοῦχος, cum d. 1643
τοῖος, in τοῖος.
τοκάς, τοκετὸς, τοκεὺς, τοκίζω, cum d. in Τίκτω.
τοκογλύφ-ος, cum d. in c. ex γλύφω 1643
τόκ-ος, in Τίκτω. (324
ΤΟ῎ΛΜΑ, cum d. 1643
ΤΟΛΜΗ῎, cum d. 1644
τομὸς, τομὸ-ν, &c. in Τέμνω.
τομεὺς, in c. remot. 1189
τομὸς, in τομὸς.
τονεὺς-ῶν, in τόν-ος.
ΤΟΝΘΟΡΤΖΩ 1644
τόν-ος, cum d. in Τείνω.
τοξάζομαι, in Τόξον 1644
τοξεύω, cum d. ibid.
τοξήρης 204
τοξικὸς, in Τόξον.
τοξοβόλ-ος 253
τοξοδάμας, & τοξόδαμ-ος, in c. ex Δαμάω 357
ΤΟ῎ΞΟΝ, cum d. 1644
τοξοφόρ-ος 1738
τοπάζω, cum d. in Τόπ-ος.
τοπαρχία 202
τοπεῖον, in Τόπ-ος.
τοπηρεία 18
τοπικὸς, cum d. in Τόπ-ος.
τοπογρᾴφ-ος, cum d. 341
τοπο θεσία, in c. ex Θέσις 1638
τοπικλισία, in c. ex κλίσις 808
τοπομερὲς 1014
ΤΟ῎ΠΟΣ 1645
τοποτηρητὴς, in c. 1619
ΤΟΡΔΤΑΙΟΝ 1646
τορεὼ, τορεῦ-ν, cum d. in Τερέω.
ΤΟ῎ΡΜΗ 1646
τορνεία, τορυδμα, in τόρν-ος.
τορυ-ῶν, cum d. τορῶν, & τορὸς, in Τερέω.
τορωὴν, cum d. in Τείρω 1595
τορῶς, in τερὸς.
τόσ-ῶν, cum d. in Ὅσ-ος 1211
τόσε, cum d. in Οὗ 1215
τόσσατ-ῶν, pro τὸ ἔδαφος, τέμενος, pro τὸ ἔμβλον, τέμπλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, &c. τόφερα, in c. ex Ἔνεκα 482
τοτὲ, τότ-ε, &c. in Οὗ 1225
τόφερα, in Οἴφερα 1227
¶ τοτέρμανα, in τοτέρμ-ων.
τοτρίακοντα, in c. ex Ἄκανθα 92
τοτρίαλίζω, in Τρῶας.
τοτρίαλίζω, in Τρῶας.
τοτρίαλίζω, cum d. in c. ex γλύφω 1643
τοτρίαλίζω, in Τρῶας.
τοτρίαλίζω, in Τρῶας.
τοτρίαλίζω, in Τρῶας.

oris durioris coerceant. Pol. l. 1. τριβᾶν, in Τριβω.
τειβεμχύω, in c. ex Βεαχύς 285
ΤΡΙΒΩ, τρίβω, ψω, &c. 1667. 1668
τειβωνοφόρ-ος, um d. 1738
τειβωνος, cum d. in c. ex γῆ 307
τειχέμεν, in c. ex Τέρμ 313
τείχλη, in Τρεῖς.
τειχλίω, in c. ex Γαλιὰ 325
τειχλίς, cum d. in τείχλη.
τειχυνόω, in c. ex γαλέω 324
τειχυόεσσα, in c. ex Γαλιὰς 329
τείχμῶν, in Τείχω.
τειχρίω, cum d. 309
τείχων, cum d. in c. ex Γαλιὰ 347
τειθιων, in c. citra pr. 354.
τειθίλυος, in c. ex Δαίμλυος 355
τειθίων, in c. ex Δῆλος 419
τείθρεχμος, in c. ex Δεχμὴ 421
τειδύμοι, in c. ex Δίδυμος.
τειθίσλω, in δίσλω 7.
τειέλιτ, in c. ex ἔλιτον 454
τειέμβολον, in ἐμβολὸν 244
τείεν, in c. ex Εν 484
τειέπω, in c. ex Ε'πω 526
τειέπε, cum d. 533
τείζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
ΤΡΙΖΩ 1671
τειμὸς, in Τρεῖς.
τειμνοδήεσσ-α, in τειμὴς 7.
τειλίκοντα, in Τρεῖς.
τειμκόσ-ιοι, in Τρεῖς.
τειμιεμβύνετος, inc. retinentibus in νύκ] 1115
τειμίεσσ, in c. ex Η'μέρα.
τειμιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1371
τειμιχρίνῆς, in ἡμιχρίνιον 1815
τειλόχιτος, cum d. 202
τειμρεολία, in ἡμιόλιον 1155
τειφηνή, cum d. in c. in ἠχὴς 511
τειηεφόμος 1093
τειδαλὴς, in c. 618
τειδία, cum d. 628
τειηλίνθ-ων, in com. ex κεραλίνθοις 893
τειηέλιω, in c. ex Καίλιων 747
τείκαρπος 752
τειηέφαλ-ος, in c. ex Κεφαλὴ. fine præp. 780
τείκλιν-ος, cum d. in c. ex κλίνη 808
τείλυσος, in c. desinentibus in κλύσω 810
τείλωσ-ος, in c. ex Κλώθω 811
τειλόων, in c. ex Κελαινὸς 831
τειηονύδλος, in c. ex Κόνδυλος 837
τείλοχος, tres galeas gestans; vel simpliciter armatus. Eurip. in Bacch. Ex Κόρυς
τειηόρυθ-ος, in c. ex Κορυθὴ 851
τειηόσων, in c. ex Κορωνὴ, cornix 752
τειηόρ-ων, in c. ex κρέανον 748
τείοσπος, in c. fine pr. 877
τειωνίνδυπος, in c. ex κυλινδίω 893
τείκυμ-ος, in c. ex Κῦμα ibid.
τείλω, inc. ex Κῶλον, membrum 905
τείλις, in c. ex Λίσομαι 971
τείμαμμ-α, in c. ex Μάμμα 997
τείμ-ος, cum d. in c. ex μέγος 1021
τείμος, in c. fine pr. 1041
τείμλος, cum d. in c. ex Μῆλ 1047
τείμδος, in Τείθρ. in δος 1047
τείμμος, cum d. in c. ex Μίτος 1059
τείμμα, cum d. in Τείθω.
τείμμ-ος, & τείμως, in c. ex Μ-ᾶ 1060
τείμιείμ 1023
τείμος, in c. 1068
τείναλα, in c. ex Α'κρ- 105
τείλξ, cum d. τείξ-ω, in Τρεῖς.
τείξίλης, in c. fine pr. 1154.
τείοδ-ος, cum d. in τείόδος.
τείοδ-ος, in c. ex Ο'δὸς 1131
τείόδ 1131
τείζ-ω, in c. ex Ο'ζος 1134
τείζ-ος, τείζος-χ-ω, inc. 1206
τείοδαλμ-ὸς, in c. ex ὀδαλμὸς, ὀφθαλμὸς, inc. ex Διάω 1236 (1185
τείαλ-ας, in c. ex Πάλαι 1237
τείπ-ος, inc. ex πάσσω, avus. 1297
τείπ-ηλ-ὲς, in c. ex πέπηλον 1297
τείπ-χυς, in c. ex Πῆχυς 1306
τείπδ-ων, in c. ex Πλοῦς 1308
τείπλ-ὰς, in c. ex Πλατὺς 1325
τείπλ-ὸν, cum d. in Τρεῖς.
τείπλ-ὸρ, in c. ex Πλόος 1325
τείπλ-ὸς, in c. in πλεκὴς 1328
τείτλ-ὸν, τριτλὸν, in Τρεῖς.
τείπόδ-ος, τείποδ-ὸν, &c. in τρίπους.
τείπόδ-ντος, in c. ex Πόδος 1346
τείπολ-ὶς, in c. ex Πολὶς 1361
τείπλ-ὸν 1360
τείπόνη-ν, in c. fine pr. 1285
τείπόρ-ος, ter vastatus & direptus: apud Theocr. in Ara de Troja ter vastata.
τείπ-ος, & τείπος 1373
τείπόνης, &c. in Τρίθω.
τείπύλυχος, in c. ex Πύλων 1397
τείπόλ-ων, in c. ex Πόλη 1412
τείρέμ-ὸν, in c. ex ῥεμὸς 1439
τείς, in Τρεῖς
τείσυχ-ὸν, in c. ex Α'χὼ 12
τείσύπ-ὸν, in ἀπ-ὸν 1368
τείσείσ-ὸς, in c. ex Α'ν-ὸς 186
τείσάβδ-ους, in c. ex Α'σάβους 208
τείτάφ-ος, in c. ex ἄφος 1852
τείτ-ὸν ἔσπετο σῶμα, in Δίσημι 697
τείύλων, in c. ex σελὼν 1453
τείσδιάφ-ανος, in ὑδιάφανον 349
τείκαίδικ-ος, cum d. in c. ex Δίκη 369
τείκαιδεκάέτ-ης, in δεκάέτης 532
τείκαιδεκάχ-υος, in δεκάχυος; 1306
τείκαιδεκή-ης, in τριήρης 512
τείκακοδαίμων, in κακοδαίμων 550
τείκελής, in c. ex Σκέλ-ος 1472
τείκοπίνη-ς, in κόπανον 841
τείοτάτιον 660
τείμάκαρ, cum d. in c. ex Μάκαρ
τείμὸς, in Τρῖζω. (994
τείσμύριοι, in c. ex Μύριοι 107
τείσοίζυξ, in Οἰζυς 1138
τείσοκ-ὸς, in c. ab Ο'λος 1252
τείσπάχ-υς, in c. ex Σπάχανα 510
τείσπλόιον, in τριπλόιον.
τείσος, cum d. in Τρεῖς.
τείσίσιος, in compositorum ex Γῆμις Appendo prima cl. 711
τείσάτης, in c. ex σατὸς 709
τείσεχ-ὸν, in c. 1517
τείσίσχυος, cum d. in c. ex σθένος 1520
τείσέμ-ὸν, cum d. 1537
τείσύλλαβ-ὸν cum d. in dec. ex συλλαμβάνω 922
τείπαπάλ-ὸν, in ὑρίσημι 708
τείρίλιοι, in c. ex Χίλιοι 1812
τείρμ-ὸν, cum d. in c. 1574
τείτάγωνος, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 48
τείτιδ-ὸν, cum d. in Τρεῖς. 1575
τείτπαχ-υς, in c. ex πυρὸν 1593
τείτγγόγγος, cum d. in ἔρυγον 308
τείδέλα, cum d. in Τρεῖς.
τείτπόδιον, &c. in c. ex μόριον 1022
τείτχδνέω, cum d. 304
τείτκόλλυδον, in Κόλλυβον 826
τείτέμλιος, in c. ex Μῆλ 1047
τείτπ-ὸς, cum d. in c. 1254
τείτος, τείτον, τριτὸν, in Τρεῖς.
τείβάχυος, idē quod τείβύαχυς
τείτὸς, in Τρεῖς.
τείτυ 202
τείτὺς, in τριτὺς.
τείτω, Æolibus significat πάλιν, ut vult schol. Aristoph. Hinc epithet. m τείπολύκλεια, quidam derivatum putārunt.
τείπος, in τείτ-ω.
τείπλαχγίζω, in c. ex Φάλαγξ 1710
τείχάω-ω, in c. ex ῥάσις 1719
τείχίζ-πος, & τείχλαστος in c. 1748
τείχυλος 1780
τείχυλλ-ὸν, cum d. 1773
τείχα, in Τρεῖς.
τείχαχος, in c. ex Α'ἰσσω 85
τείχαπ-ὸν, in c. ex Α'ᾶω, neclo 179
τείχὶ, τείχθά, cum d. in τείχα. 1782
τείχά, in Οἰζ 649
τείχάω, cum d. τείχάδιον, τείχάνιον, τείχὴν-ὸν, in Οἰζ 649
τείχόν, in Οἰζ ibid.
τείχάς ibid.
τείχάτ-ης, in Οἰζ ibid.
τείχοβάτ-ης, in c. fine pr. 292
τείχοίν-ος, in c. ex Χοῖνιξ 1816
τείχοκόμ-ὸν, in c. ex Κομέω 832
τείχοστάτ-ης, in c. ex Κόσμος 854
τείχχλάδιον, & τείχλάδιος, in c. ex κλᾶδι.
τείχλογέω, 936. & 944
τείχομαλλ-ὸν, in c. ex Μαλλὸς 997
τείχομένες 963
τείχορὸν-ὸν, in c. ex Χορεῖν. 1819
τείχφόβ-ος, τείχοβόη, in c. ex βοὴ 1425
τείχοτρόπ-ις, in c. ex Τρόπις 1675
τείχυκλίδ-ιον, in c. ex χύδ 1810
τείχόζυλ-ος, cum d. 1780
τείχόζυλ-ὸν 1773
τείχόν, in Οἰζ 648
τείχόν-ὸν, in c. 1829
τείχόνδ-ος, τείχόμα, cum d. in Οἰζ 648
τείχὸς, in Τρεῖς.
τείχώσ-ις, in Οἰζ 649
τείχώσις 1806
τείμέρ-ιον, in c. ex Η'μέρα 606
τείφ-ις, in Τρέω.
τείωβόλ-ιον, cum d. in c. ex Ο'βολὸς 1126
τείάνυμ-ὸν, cum d. in c. ex Ο'τομα 1167
τείώσ-ις, & τείωσὶς 1184
τείμ-ὸν, cum d. in Τρέω 1667
τείπτ-ὸν, in τείπτω.
τείστικτ-ὸν, cum d. 558
τείστικτόσ-ὸν, cum d. 1738
τείτὸς, &c. τείτὰς, τείτις, in Τρέπω 1651
τείτολογέω, cum d. 944
τείτ-ὸς, in Τρέπω.
τείτοτρόπ-ιον 1738
τείτ-ὸν, cum d. in Τρέπω.
τείτ-ὰς, & τείτὰλὶς, τείτὸν, cum d. τείτὸν, τείτις, τείτὶς, τείτὸν-ὸς, τείτὶς, τείτὸν-ὸς, τείτὰς, τείτὸν-ὸς, in Τείτω.
τείχέζω, τείχάζω, τείχάς, τείχάω, τείχὸς, τείχάλεος, τείχάλιος, τείχάλιος, τείχάλι

ὑπερεχθόντως 39
ὑπερεχορεύω, in c. ex ἐχορεύω 21
ὑπερέχω 39
ὑπερεχωνίζομαι, in c. ex ἐχωνίζομαι 48
ὑπερζέω, in c. ex Α'ω 228
ὑπεριαμοιος, in c. ex Αἶμα 70
ὑπεριαπετὴς, in c. ex πέτω 72
ὑπερίαρ 81
ὑπερίεμαι, ὑπερειμένως, in c. ex Αἴρω 86
ὑπερειμένως, in c. ex Αἰωρέω 91
ὑπέρκαμ@ cum d. in c. ex Α'κμὴ 96
ὑπερκοπίζω, in c. ex Α'κεσ 106
ὑπερκύκλα, in c. ex Α'κρ@ 105
ὑπερμεγεθὴς, in c. ex Α'κεσθὴς 103
ὑπερμεγίζω, cum ὑπερέχρα.
ὑπερμεγαλήκοος, in c. ex Α'λγος 109
ὑπερμέγιστος, in c. ex Α'λς, marc 129
ὑπερμεγαλυνομαι, in c. ex Α'λλομαι 126
ὑπερμεγαστος, in ὑπερεσθίεμαι.
ὑπερμεγέθης@, in c. ex Α'θρωπος 126
ὑπερμεγίστως, in adverbium 696
ὑπερμήλ@, cum d. in c. 168
ὑπερμήνω, cum d. in c. 170
ὑπερμετρυπήτικα, in ὑποθυπήτικα 641
ὑπερμέτρως, in adjectiuum 1203
ὑπερμέτρος, in c. ex Α'θμα 206
ὑπερμεστόζω, in c. ex Α'στόζω@ 208
ὑπερμιμνήζω, cum d. in c. ex Α'μνὴς 209
ὑπερμονεύω, in ἀδμήμων 558
ὑπερνάξω, cum d. in c. ex αὔξω 59
ὑπερνυχίω, in c. ex Αὐχὴν 222
ὑπερνύμφιος, in c. ex Α'νθ@ 227
ὑπέρδημος, in ὑπερέσιτος.
ὑπερόαιω 235
ὑπερβάλλω 250
ὑπερβασία, ὑπέρβασις, ὑπερβατὸς, cum d. in ὑπερβαίνω.
ὑπερβλαπτόω, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβλαστάνω, cum ὑπερβίη.
ὑπερβοάζω, cum d. 238
ὑπέρβιη, cum d. in c. 264
ὑπερβλασταῖος, cum d. in c. ex βλαστάνω.
ὑπερβλήδην, & ὑπερβλῆδ@, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβλύζω, cum d. in c. ex Βλύζω 271
ὑπερβολὴ, cum d. in ὑπερβάλλω.
ὑπερβόρε@, in c. ex Βορέας 276
ὑπερβοτὴς, in c. ex Βοῦς 288
ὑπερβυκόμαι, in c. ex Βυκάομαι 390
ὑπεργάζομαι 508
ὑπέργαμια, in c. ex Γάμ@ 299
ὑπέργεα@, in c. ex Γαῖα 296
ὑπέργηρας, in c. ex Γῆρας 315
ὑπέργλαυκα 339
ὑπεργύα@, in c. ex Γύα 343
ὑπέργυιος, in c. ex Γυῖα 359
ὑπερδίκη, in c. ex Δίκ@ 361 & 387
ὑπερδείλη, & ὑπερδειλαίνω, in c. ex Δείλη 362
ὑπέρδειρον, in c. ex Δειρὴ 367
ὑπερδεινόω, in c. ex Δεινὸς 368
ὑπερδιαπάλαιστος βλάβη, damnum quod est plus quam decem talentorum.
ὑπερδίξιος, in c. ex Δεξιὰ 373
ὑπέρδιος, in c. ex Δῖος, ligo 385
ὑπερδιοῦμαι, in διαδείσω 1589
ὑπερδίω@, cum d. 404
ὑπερδίπλαγχος 1306
ὑπερδώκεῖν, in c. ex Δοκέω 414
ὑπερεθίζω, in c. ex Ἐ'θὼ 509
ὑπερείδω, in c. ex Ἐ'σείδω ibid.
ὑπέρεισμα, ὑπέρεισις, ὑπερεισὸς, in ὑπερείδω.
ὑπερέλεινα, in c. ex Ἐ'κεῖν@ 465
ὑπερεχχρεάω 867
ὑπερεχυπάομαι, ὑπεπάπτω 1279
ὑπερεχωπάω, in ἐκπάπτω 1314
ὑπερέκπλοος, in ἐκπλόω 1357
ὑπερεκτείνω, cum d. in ἐκτείνω. 1589
ὑπερελαβρος, in c. ex Ἐλαφρὸς 470
ὑπερεμβάλλω, in ἐμβάλλω 244
ὑπερεμπλημπλημίν, in ἐμπλήκτικα 1332
ὑπερένδυξ@, in ἄνδυξ@ 415
ὑπερεναυτίζομαι, in ἐναυτὸς 483
ὑπερεντυξίς, in ὑπερεντυχαίνω.
ὑπερεξυράω, in ὑφυράω 652
ὑπερεπιγνώμων, in ἐπίγνωμον 1676
ὑπερεπιπνέω, in ἔπνευ@ 72
ὑπερεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 656
ὑπερεσθίω, in c. ex Ἐ'σθω 525
ὑπερεσθιόκωλο, in ἐνδόκωλο, 414
ὑπερεσθιόμεῖν, in ἐνδόμυο@ 415
ὑπερεσθὴς, in ὑπέρυθρ@ 513
ὑπερεσθίμη@, in ὑπέρμη@ 1719
ὑπερεὐχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
ὑπερέχω, in c. ex Ἐ'χω 554
ὑπερέψω, in c. ex Ἐ'ψω 560
ὑπερζέω, cum d. in c. 582
ὑπέρζω@, & ὑπερζώος, in com. ex ζωὸς 577
ὑπερηθὴς, ὑπερηθύος, in com. ex Ἠ'δὺς 595
ὑπερήθω, in c. ex ἤδω 596
ὑπερήλιξ, in c. 601
ὑπερήμεσ@ cum d. in c. ex Ἠμέρα 606
ὑπερηνώρ, cum d. in c. ex ἰώρ 157
ὑπερηφανὴς, ὑπερήφαν@, cum d. in ὑπερφένω.
ὑπερηχέω, in c. ex Ἠ'χος 615
ὑπερθαυμάζω, in comp. ex Θαυμάζω.
ὑπέρθεμα, cum d. in ὑπερτίθημι.
ὑπέρθεον 628
ὑπερθερμαίνομαι, in comp. ex Θερμαίνω.
ὑπέρθετος, ὑπερθετικὸς, in ὑπερτίθημι.
ὑπερθηνέω, in c. ex Θηὼν 641
ὑπερθορὼν, in c. ex Θρὼν 645
ὑπερθυμόβιος, in com. ex Θύμος 644
ὑπερθύρωσα, in com. ex Θυρώσω 653
ὑπέρθυρον, cum der. in c. ex Θύρα 659
ὑπερθυάζω, in c. ex Ἰάζω 668
ὑπέρθυκτος, in Ἰκτὰς 675
Τ'ΠΕΡΙΚΩΝ 1694
ὑπέρεια, cum d. in com. ex Ἰ'νέω 683
ὑπερίαθμα, in c. ex Ἰ'αθμα 687
ὑπέρϊσος, in c. ex Ἴ'σως 712
ὑπέρϊφρ@, in ὑπερέχω 555
ὑπερϊχμος, in c. ab ἰχμὴ 714
ὑπερκάθω, in c. ex ἰόω 713
ὑπερκαγκάζω, in c. ex Καγχάζω 717
ὑπερκαθαίρω, cum d. in c. 719
ὑπερκαμάω, ins. ex Καλὸς 727
ὑπερκαμπὴς, in c. ex κάμπω 735
ὑπερκαλὸς, in c. ex Καλὸς 734
ὑπερκάμω, in c. cum pr. 739
ὑπερκάρπος, cum d. 752
ὑπερκατάγλαος, in καταγλαὸς 311
ὑπερκατέκεμαι, in κατέκεμαι 761
ὑπερκατάπλουν μέτρον, in καταλάτομ 961
ὑπερκαφὴς, cum d. 774
ὑπερκολακεύω, in c. ex Κόλαξ 824
ὑπερκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
ὑπέρκομος, cum d. in c. 836
ὑπέρκοπος, in c. ex κόπος 845
ὑπερκρίβω, in c. ex Κόπ@ 844
ὑπέρκρ@ cum d. in c. ex Κορὸς, satio 849
ὑπερκάσμι@, in c. ex Κόσμος 854
ὑπέρκυδ@, nimium iracundus.
ὑπέρκοτος, animo nimium irato, supra modum iracundè. Eurip in Herc. fur.
ὑπερκρεμάω, & ὑπερκρεμαννύω, in c. ex Κρεμάω 867
ὑπερκύδας, in c. ex Κῦδ@, gloria 890
ὑπερκύπτω, in c. ex κύπτω 897
ὑπερλαμπρὸς, cum d. in c. ex λαμπρὸς 927
ὑπερλάμπω, in c. ex Λάμπω ibid.
ὑπέρλαπτ@, in c. ex Λαπτὸς 957
ὑπερλυπόμαι, in c. 981
ὑπέρμαζα, in Μάζα 990
ὑπέρμοιρος, in c. cum pr. 992
ὑπερμορ@, in c. ex Μόρος 1003
ὑπερμόχομαι, cum d. in c. cum pr. 1011
ὑπερναίω, in c. ex νάω 1016
ὑπερνεύομαι, in com. ex Μέθυ 1017
ὑπερνόθης, cum der. in c. ex Μόθ@ 1032
ὑπέρνοος 1041
ὑπερνύκης, in c. ex Μῆκ@ 1044
ὑπέρνομος, & ὑπέρνομος, in c. ex μέρ@ 1021
ὑπερνοῆς, in c. ex Νέφ@ 1098
ὑπερνεύω, in c. 1103
ὑπερξηρ@, in c. ex Ξηρὸς 1123
ὑπέργυ@, in c. 1127
ὑπερκοκοδυλόω, in ἐκοκοδύλωσ 371
ὑπερόπτ@, in c. ex Ὀπτὸς 1143
ὑπερόλομαι, in c. ex Ὄλω, puto.
ὑπέρολος@, in c. ab Ὀ'λέθ@ 1151
ὑπέρομ@, cum d. in c. 1173
ὑπερπάδω, in c. ex Ὀ'πτάω 1174
ὑπερπέμομαι, cum d. 1177
ὑπερορέω, cum d. in c. cum pr. 1188
ὑπέρορ@, cum d. 1202
ὑπερορφνι@, in c. ex ὀρφνὴ 514
Τ'ΠΕΡΟΣ 1695
ὑπερφιάτιος, in c. ex Οὐρανὸς 1210
ὑπέρφορος, cum d. in c. ex ὀρρὺς 1228
ὑπερπρηὼ, ὑπέρχ@, in ὑπερέχω 555
ὑπερφλία, in ὑπερεμπλομαι.
ὑπέρπλημις, in c. cum pr. 1302
ὑπέρπλω 1251
ὑπέρπλως, in c. ex Πεῖν 1237
ὑπερπτερφλάζω, in c. ex πτερφλάζω 1749
ὑπερπυχμόω, in c. ex Παχὺς 1256
ὑπερπύκνωσ 1281
ὑπέρρως, cum d. in c. ex ῥώομαι 1294
ὑπερπτόμαι, in c. cum pr. 1298
ὑπερπτ@, in c. 1288
ὑπερπτηδὲω, in c. ex Πτηδέω 1303
ὑπερπτίμλημι, in c. ex πίμλημι 1332
ὑπερπίπλω 1316
ὑπερπλέονάζω, in c. ex Πολὺς 1365
ὑπερπλέον 1334
ὑπερπλέσθη@, ὑπερπλεπτὸν 1340
ὑπέρπτω@, cum d. in c. ex πτὼς cum pr. 1284
ὑπερροιζήσεμος, in ῥοιζήσω 1625
ὑπερπυκαζόμενος, in Πύκασμ@ 1403
ὑπέρπυρ@, in c. ex Πῦρ 1406
ὑπερπωτόμαι, in ὑπερπέτομαι.
ὑπέρρεκτος, in ὑπερέσχεσμα, ὑπερσάρκωσις, in c. 1446
ὑπερσαινόμαι, in c. ex Σαίνω 1455
ὑπέρσκελής, in c. ex Σκέλ@ 1472
ὑπέρσοφ@, in c. ex Σοφὸς 1497
ὑπερσπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 1509
ὑπέρσπλαγχνίζομαι, in c. ex σπλάγχνα 1511
ὑπέρσταλος, in c. ex Στέλλω 1517
ὑπέρστασις, & ὑπέρστατος, in ὑπεστάθην 1575
ὑπέρστατος, in Τ'στὸς.
ὑπέρστεγνος, in c. 1517
ὑπέρστελλος, & ὑπερστάλτης, ὑπερστάλτικὸς 1591
ὑπερστέλλω, in c. ex Τέλλω 1599
ὑπερστενὴς, in ὑπερτείνω. 1596
ὑπέρστεργος, cum d. in Τ'στέργω.
ὑπέρστηκος, in c. cum pr. 1615
ὑπέρστημα 1617
ὑπερστίμως, cum d. 1640
ὑπέρστονος, in ὑπερτείνω.
ὑπέρστρατος, in c. ex Στρατὸς 1647
ὑπερσυμφορὼν, in c. ex Βλάπτω 268
ὑπέρσφαλος, cum d. in c. ex Βλάπτω 270
ὑπερσφάλλω, ὑπερσφάλμα, ὑπερσφάλτης, cum d. ὑπεσφάλην, cum d. in ὑποβάλλω.
ὑπερσφορ@, in c. ex Βόσπορος 276
ὑπερσφύζω, in c. 286
ὑπερσφύζω, ibid. & in c. ex Βσύχω 290
ὑπερσῴζω, in c. ex Βσῴζω@ 291
ὑπέρτατος 292
ὑπερτε, cum d. in c. ex Γαῖα 296
ὑπερτερέομαι, cum d. in c. ex Γαῖα 301
ὑπέρτερ@, in ὑπόγαι@.
ὑπερτερέω, in c. ex Γῆτορ 310
ὑπερτερίζω, & ὑπερτρυφερόω, in τερόεν. 312
ὑπέρτερ@, in ὑπόγαι@.
ὑπέρτερος, in c. ex Γλαυκὸς 323
ὑπέρτερ@, in c. ex Γλάγε@ 326
ὑπέρτατος, in c. ex Γλυκὺς ibid.
ὑπέρτερος, cum d. in c. ex Γλυκὺς 327
ὑπερτέλειον, &c. 328
ὑπερτέμνω, in c. ex γεμίμπλω 741
ὑπέρτερος, manib. subjectis maxillæ Hesyc.
ὑπέρτερος 331
ὑπέρτερος, in c. ex γραμμὴ 342
ὑπέρτερος, cum d. 339
ὑπέρτερ@, in c. ex Γρῦλ 343
ὑπέρτερ@, cum d. in c. ex Γρῦν 344
ὑπέρτερος, in c. ex Δακνω, cum pr. 353
ὑπέρτερος, in c. ex Δάκρυ 355
ὑπέρτερος, in c. ex Δαμάω 357
ὑπέρτερος, in c. ex Δασὺς 359
ὑπέρτερος, in c. ex δῆθ@ 362
ὑπέρτερος, & ὑπερδείδω, in c. ex Δείδω 362
ὑπέρτερος, in c. ex Δειλὴ 365
ὑπέρτερος, in c. ex Δειπνέω 364
ὑπέρτερος, in ὑποδείδω.
ὑπέρτερος, cum d. in c. ex δεύω 366
ὑπέρτερος, in ἐξεδεύσεμ, in ex Δεύσω 372
ὑπέρτερος, in ὑποδέχομαι.
ὑπέρτερος, in c. ex Δέω ego 387
ὑπέρτερος, & ὑποδεὶς, in c. ex δέω 375
ὑπέρτερος, ὑποδέσμα, &c. in ὑποδέω.
ὑπέρτερος 381
ὑπέρτερος, cum d. in c. ex Δέω, ligo, 385
ὑπέρτερος, in c. ex Δῆμος 1418
ὑπέρτερος, in ὑποδέω.
ὑπέρτερος, cum d. in διαφέω 77
ὑπέρτερος, in διαφέλλω 1524
ὑπέρτερος, in c. ex διδάσκω 396
ὑπέρτερος, in c. ex διφάω 400
ὑπέρτερος, cum d. in δεύομαι 404
ὑπέρτερος, cum d. 1355
ΥΠΝΟΣ 1695
ὑπνόεσσα, in c. 1721
ὑπνόεις@, in ὑπνόω.
ὑπνοῦσ@, in ὑπνόω.
ὑπόαυλος, ὑπαυλία, ὑπαυλικὸς, ὑπαυλίζομαι, in Τ'αυλίζω.
Τ'ΩΝ 1696
ὑπόαυτο 235
ὑπόβασις, & ὑποβαθρα, in ὑποβαίνω.
ὑποβλὼν 256
ὑποβόσιμος, ὑποβόσκομαι, & ὑποβόσιμ@, in ὑποβόσκω.
ὑποβοσκὼ, in c. ex Βασκάζω 259
ὑποβόλλω, in βόλλω 260
ὑποβρέχω, in c. 264
ὑποβρύζω, cum d. 258
ὑποβωπήσατα ζῴωματα, in c. ex βρὼ 264
ὑποβωτὴς, in ὑποβόσκω 430
ὑποδύω, in c. ex Δαιὼς, subeo 429
ὑποδρὸς, in ὑποφεύγω 505
ὑποδρὰξ, vestis quæ est subtus, interula, subucula, Hesych.
ὑποζώκασος, in ζάκορ@ 848
ὑποτοιχωλο, cum d. in c. cum pr. 80
ὑποζώννυμι, cum d. in c. ex ζώννυμι 1135
ὑποζώννυμι, cum d. in c. ex ζώννυμι 588
ὑποθάλπω, in c. 619
ὑποθάλπω, in ὑποτίθημι.
ὑποθάνω, in c. ex θέραπ 626
ὑποθέρμ@, in c. ex θερμὸς 631
ὑποθέσις, ὑποθέτης, &c. in ὑποτίθημι
ὑποθέω, in c. ex Γέω@ 633
ὑποθῶκ@, ὑποθῶμα, & ὑποθωκεύω, in ὑποτίθημι. 310
ὑποθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
ὑποθορυφόω, in c. ex Θόρυβος 644
ὑποθρύπτομαι, in c. ex Θρύπτω 654
ὑποθυμιάω, cum d. in c. ex θυμιάω 654
ὑποθύω 654
ὑποθύω, & in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὑποθυείς, & ὑποθυσον, in c. ex Θύω 659
ὑποθυπτάω, in c. ex θυπτάω 663
ὑποιάζω, in c. ex Ἰάζω 668
ὑποίνυμι, in c. ex Οἶνος 1137
ὑποικέω, in c. ex Οἶκ@ 1143
ὑποικρέω, in c. ex Οἰκεῖος 1223
ὑποιν@, in c. 1146
ὑποίομαι, in c. ex Οἶω, puto 1149
ὑποιστὸς, in c. ab ὄιστος ibid.
ὑποκαθαίρω, cum d. in c. 719
ὑποκαθίστημι, in καθίστημι 702
ὑποκαίω, in c. cum pr. 723
ὑποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 736
ὑποκάμπτω, in c. ex Κάμπτω 740
ὑποκαπνίζω, cum d. in c. ex Κάπνιζ 744
ὑποκάπτω, in c. ex Κάπτω 745
ὑποκάρδι@, in c. 746
ὑποκατέχω, cum d. in c. ex Κάτος 749
ὑποκάφω, cum d. in c. ex Κάφω 753
ὑποκατακλίνω, in κατακλίνω 807
ὑποκατακύπτω, in κατακύπτω 1204
ὑποκαταλύω, in καταλύω 1204
ὑποκαύω, cum d. in c. ex Κάπω 756
ὑποκείμενα, ὑποκείμενος, ὑποκείμενον, in ὑποκείμαι 723
ὑποκείμενος, in c. ex Κεῖμαι 762
ὑποκελεύομαι, in c. ex κελεύομαι, 767
ὑποκληρόω, in c. ex κληρόω 787
ὑποκλίνω, in c. ex Κλίνω 793
ὑποκλείθω, in Κίς@ 795
ὑποκλαίω, in c. ex Κλαίω 698
ὑποκλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 802
ὑποκλίζω, in c. ex κλιτὸς 801
ὑποκλίνω 802
ὑποκλοπέω, in c. ex ὑποκλέπτω 802
ὑποκλύζω, in c. ex κλύζω 810
ὑποκυίζω, in c. ex κυΐω 814
ὑποκοίλ@, in c. ex Κοῖλ@ 818
ὑποκόλαξος, in c. ex Κολάω 829
ὑποκόμπ@, cum d. in c. ex Κόλπος 830
ὑποκομψίας, in c. ex Κομψὸς 837
ὑποκονίω, cum d. in c. ex Κόνις 839
ὑποκοπὴ, in c. ex κόπος 845
ὑποκοπάω, in c. ex Κόπτω 844
ὑποκοιμίζομαι, cum d. in c. ex κοιμίζομαι 848
ὑποκρὸς, in c. ex Κρ@ 857
ὑποκρένω, in c. ex Κρένω 866
ὑποκρεμάω, in c. ex Κρεμάω 867
ὑποκρίνομαι, cum d. 873
ὑποκρύω, in c. cum pr. 880
ὑποκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω, 881
ὑποκυκλ@, in c. ex Κύκλ@ 891
ὑποκυλίπτω, in c. ex Κύπτω 897
ὑποκυρτὸς, in c. ex Κυρτὸς 900
ὑποκύφω, in c. ex ὑποκύπτω.
ὑποκώμια, in c. ex Κῶμος 902
ὑποκολάζω, in c. ex Κῶλον, membrū 905
ὑποκωμῳδέω, in κωμῳδὸς 55
ὑποκωφὸς, in c. ex Κωφὸς 909
ὑπολαῖς, in Τ'πολαΐς.
ὑπολαλέω, in c. ex Λαλέω 915
ὑπολαμπάω, cum d. in c. ex Λάμπω 927
ὑπολαπτίζω, in c. ex Λαπτίζω 929
ὑπολασείνω, in c. ex Λεῖος 952
ὑπολείομαι, in c. ex Λείβω 951
ὑπολεύκω, cum d. 655
ὑπόλευκος, in Λευκὸς 957
ὑπολευκόω, cum d. in c. ex Λευκὸς 960
ὑπόλημμα, in ὑπολαμβάνω.
ὑπολλιῶν, & ὑπολλιώς, in c. ex Λνὸς 965
ὑπολπὶς, ὑπόλπ@, in ὑπολαμβάνω. 967
ὑπολίζων, in ὀλίζων 1152
ὑπόλυδες, in c. ex Λὴθ@ 967
ὑπολυμπόμαι, in ὑπολείπω. 970
ὑπολίπω 970
ὑπολήπτης, in ὑπολείπω.
ὑπόλοιπος, in Λοιπὸς ibid.
ὑπόλυχν@, in c. ex Λιχνὸς 972
ὑπολογίζομαι, in c. ex λογίζομαι, 948
ὑπολόρος, in c. ex λόρος, ratio 947
ὑπόλοιπ@, in ὑπολείπω.
ὑπολύω, in c. ex Λύω, cum pr. 986
Τ'ΠΟΛΩΙ'Σ 1696
ὑπομαζόω, in c. ex Μαζὸς 990
ὑπομαλακίζω, in c. ex Μαλακὸω 996
ὑπόμαγος, in c. ex Μάγος 1003
ὑπομβρ@, in c. ab Ὀ'μβ@ 1157
ὑπομειόω, in c. ex Μειόω 1018
ὑπόμικλος, cum d. 1024
ὑπομόλω, cum d. 1034
ὑπομαλάζω, cum d. in c. ex μαλάζω 1021
ὑπομόνης, in c. ex Μόν@ 1044
ὑπομπλίζω, & ὑπομπλίνος, in c. 1045
ὑπομνήμαι, & ὑπομνύω, cum d. 1054
ὑπομιμνήσκω, in ὑπομνάομαι.
ὑπομισέω, in c. ex Μῖσ@ 1059
ὑπόμισθ@, in c. 1058
ὑπομοιάομαι, ὑπόμοιμα, cum d. in c. ex Μοιάομαι 1061 & 1063
ὑπομνηματογράφ@, qui hypomnemata scribit.
ὑπόμνησις, in ὑπομιμνάομαι.
ὑπομνησθὼ, in ὑπομιμνάομαι.
ὑπόμνυμι, in c. ex Ὀ'μνυμαι 1160
ὑπόμνυμι, cum d. in ὑπομόω.
ὑπομογέω, in c. ex μοχεύω 1069
ὑπόμοχθ@, in c. 1071
ὑπομόχλιον, in c. ex μοχλὸς 1230
ὑπομυθέομαι, in c. ex Μύθ@, verbum 1074
ὑπομύσαρ@, in c. ex Μῦσ@ 1079
ὑπόνεφ@, in c. ex νεφὸς 1095
ὑπονέμομαι, in c. cum pr. 1091
ὑπονηφάλ@, in c. ex νηφάλι 1098
ὑπονέω, in c. ex Νέω. 1099
ὑπονήχομαι, nato subtus, natando subeo. Cum dat. Paus. in Art.
ὑπονίπ@, in c. ex Νίπω 1104
ὑπονίφω, in c. ex Νίφω ibid.
ὑπονόεα, & ὑπόνοια 1110
ὑπόνομ@, cum d. in ὑποτέμνω.
ὑπονοσέω, cum d. in c. ex Νόσος 1112
ὑπονοστ@, in c. ex νοστέω 1113
ὑπονυμφ@, in c. 1114
ὑπόνυμ@, in c. ex Νύσσω 1116
ὑπόξανθος, in c. ex Ξανθὸς 1118
ὑποξενίζω, in c. cum pr. 1120
ὑποξέω, in c. ex Ξέω. 1122
ὑποξήνεις, in c. ex Ξηρὸς 1123
ὑποξύω, in ὑποξέω.
ὑποξυλ@, in c. ex Ξύλον. 1124
ὑποξυρόω, & ὑπόξυρ@ 1122
ὑποξύω, in c. 1170
ὑποξύω, in c. ex ξύω 1122
ὑποπαιφάσ@, in παιφάσσω 1848
ὑποπαίσσω, in c. ex Παίσσω 1247
ὑποπεπτηὼς, in c. ex πεπτηὼς 1251
ὑποπετήσω, in c. ex Πετὴς 1252
ὑποπέπ@, in c. ex Πεπὼς 1256
ὑποπετνέω, in c. ex Πεῖνα 1254
ὑποπιέζ@, in 1277
ὑποπίμπω 1281
ὑποπεφεύσπεις, in c. 1290
ὑποπεφεύσιμ@, in πεφευσμένος 799
ὑποπτεγάζω, in c. ex Πέγασος 1294
ὑπόπτ@, in c. ex Πέζης 1299
ὑποπτέζω, in c. ex Πιέζω 1307
ὑποπτιοπλέκω, in c. ex Πλέκω 1308
ὑποπτικὸ, in c. ibid.
ὑποπτίμαλλ@, in c. ex πτιμαλὴ 1309
ὑποπτίμπλημμ, in c. ex πίμπλημι, 1332
ὑποπτίω, in c. cum pr. 1312
ὑποπτῶ 1316
ὑπόπτυτ@, in c. 1318
ὑπόπλακος, cum d. in c. ex Πλάξ 1325
ὑπόπλατυς, in c. ex Πλατὺς ibid.
ὑπόπλοος, & ὑπόπλοος, in c. ex Πλόος 1330
ὑποπλέω 1334
ὑποπνέω 1344
ὑποπόδιον, cum d. in ὑπόπους.
ὑποποιέω, cum d. 1349
ὑποποιέω, in c. 1356
ὑπόπολιος, in c. ex Πολὺς 1361
ὑποπολεύομαι, in c. ex πολιτεύω 1363
ὑπόπορτ@, in Πόρτη 1366
ὑποπόρευος, cum d. in c. 1367
ὑπόπνε 1373
ὑποπορφύω, in c. 1374
ὑποπορφύω, in c. ex Πρέμνον 1379
ὑποπορφύω, in c. 1382
ὑπόπρεσ@, in c. ex Πρὼρα 1391
ὑποπτέ@, in c. cum pr. 1393
ὑπόπτης, cum d. in ὑποπτόμαι.
ὑποπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1396
ὑποπτόμαι, cum d. 1178
ὑπόπτωσις, in ὑποπτάω.
ὑποπύτιον, in c. ex πύον 1403
ὑπόπυρ@, cum d. in c. ex πυρὸς 1406
ὑποπυῤῥίζομαι, in c. 1191
ὑποῤῥεῖ, in c. 1199
ὑποῤῥάπτω, in c. cum pr. 1417
ὑποῤῥέω 424
ὑποῤῥήγνυμι, in c. cum pr. 1430
ὑποῤῥέω, cum ὑπερῥ@ 193
ὑποῤῥίζω 1432
ὑποῤῥύομ@, cum d. in c. ex Ῥ'ύομ 1433
ὑποῤῥύπτω, & ὑποῤῥυπτέω, in c. ex Ῥ'υπόω 1434
ὑποσαθρόω, in c. ex Σάθρος 1203
ὑποσῴζω, in c. cum pr. 1240
ὑποσκάζω, cum d. in c. 1206
ὑποσκοδ@, in c. ex σκάζω 1459
ὑποσκάνω, in c. ex σκαίνω 1453
ὑποσκαλίζω, in σκάλη@ 1446
ὑπόσκαλος, in c. ex Σκάλος 1443

ὑποσημειόω, cum d. 1640, & 1641
ὑποσπάδων, inc. 1635
ὑποτιτραίνω, & ὑποπερράω, in c. ex πλοάω 1636
ὑποτρέχω, in c. ex τλάω 1577
ὑποτυπόω, &c. in ὑποτύπωσ.
ὑποφαίνω, in c. ex Σοφὸς 1446
ὑποφαίω, cum d. in c. ex Σοίω 1452
ὑποφαλίνω, ὑποφαλόω, in c. cum præp. 1458
ὑποφαλμός, cum d. in c. ex Σιμὸς. 1462
ὑποφαντάω, cum d. in c. ex Σωφάω. 1466
ὑποφαρίζω, in c. ex Σφίζω 1467
ὑποφαρμάσσω, in c. ex Σφάλλω 1468
ὑποφαυλίω, in c. ex σφαλιὸς ibid.
ὑποφαυσκίδνα, cum d. in c. ex Σκέδνα, fodio. 1470
ὑποφαυλίζω, cum d. in c. ex Σκάλος 1472
ὑποφαυσκίως, cum d. in c. ex Σκιὰ 1485
ὑποφαυχόω, in c. ex Σιωχῶ 1492
ὑποφαύσκω, in c. ex Σπαίω.
ὑποφαυσκίζω, in c. ex Σπανὸς 1499
ὑποφαυσκόω, in c. ex Σπαω 1502
ὑποφαυσκίω, in c. ex Σπαίρω 1505
ὑποφαυσκίδνα, in c. ex Σπορὰς 1512
ὑπό-φαυξ, in c. cum pr. 1517
ὑποφασις, ὑποφάσκω, &c. in ὑποσημα 707. & 708
ὑποφαχόομαι, in comp. 1515
ὑποφέγγω, cum d. in c. 1517
ὑποφέλλω 1525
ὑποφενάζω, cum ὑποπίνω, ὑποφῆν, in c. ex Στηνὸς 1526
ὑποφένω, in c. ex φένω ibid.
ὑποφερέω, & ὑποφερίσκω.
ὑποφέρ-ω, cum d. in c. 1528
ὑποφήμη, in ὑφήμη 708
ὑποφημίζω, in c. ex Σημειῶ 1532
ὑποφίζω, cum d. in c. ex Σπίζω 1533
ὑποφίλλω, in c. ex Στίλβω ibid.
ὑποφοιλὸν, in ὑποφίλλω
ὑποφορὰ, in c. cum pr. 1536
ὑποφορικὸν, in ὑποφένω.
ὑποφορέω, cũ d. in c. ex Στοφέω 1539
ὑποφορτηδὸν, cum d. in c. ex στορτὴς 44
ὑποφρέω 1547
ὑποφρύγω, in c. ex Στρογγύλλω. 1549
ὑποφροδὴν, & ὑποφορος, in ὑποστρέφω
ὑποφρυδὴν, in c. ex φρυδὴς 1552
ὑποφωνῶ, cum d. in c. ex φρονῶ 1539
ὑποφίσω, in c. ex Σπίσω 1552
ὑποφυσέω, in c. ex συείω 1556
ὑποφύω, in c. cum præp. 1558
ὑποφύσσω, in ὑποφάσκω
ὑποφωνὲξ ibid.
ὑποφωρίζω, in c. ex Σφαλῶ 1560
ὑποφωρίγγω, in c. ex Σφιγγω 1566
ὑποφωρέχομαι, in com. 1567
ὑπ-φῆσθε, in ὑπόχω 555
ὑπωχαρία, & ὑπόχησις ibid.
ὑπωχίζω, c-m d. in περιχίζω 1591
ὑποτεμνὴν, in ὑποτάσσω.
ὑποτα-νιος, in πανία 1587
ὑποτακίκυθος, in ὑποτάσσω,
ὑποτάμνω, in ὑποτέμνω.
ὑποτανύω, in c. ex Ταυύω
ὑποτασσ-ω, in c. ex Τεμάω 1579
ὑποτεθεῖω, in c. ex Τεθῆθ⊙ ibid.
ὑποτεμπάζ⊙, in Τέτρατος, 1530
ὑποτεπάω, 1584
ὑποτευθέω, in c. 1585
ὑποτείνω, in c. ex Τείνω, cũ pr. 1591
ὑποτερέζω, cum d. in c. 1595
ὑποτηλὸς, cum d. in c. ex Τήλ⊙, vestigal. 1600
ὑστήμεω 1604
ὑπότηφος, in c. ex Τίφρα 1614
ὑποτίθημι 1627
ὑποτίλλω 1633
ὑποτιμάω, cum d. 1640, & 1641
ὑποτίτθη ⊙, in c. 1635
ὑποτιτραίνω, & ὑποπερράω, in c. ex πλοάω 1636
ὑποτρέλλω, in c. ex τλάω 1577
ὑποτροχάω, in Τροχάω 1644
ὑποτρύλλω, cum d. in c. 1646
ὑποτρύπω ibid.
ὑποτραυλίζω, in c. ex Τραυλὸς 1648
ὑποτραχήλιον, in c. 1649
ὑποτραχὺς, in c. ex Τραχὺς ibid.
ὑποτρέω, in c. ex ὑποτρέω.
ὑποτρέμω, in c. ex τρέμω 1667
ὑποτρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1658
ὑποτρέχω 1665
ὑποτρέω, in c. ex Τρέω 1667
ὑποτρητὸν, in ὑποτρέχω.
ὑποτρίβω, cum d. 1670
ὑποτριόρχης, in c. 1207
ὑπότριτ⊙, in c. 1651
ὑποτρόπ⊙, cum d. in ὑποτρέμω.
ὑποτρόχαι, &c. in c. ex Τρέπω, cũ pr. 1555
ὑποτρύκω, ὑποτρύχόω, in ὑποτρύω.
ὑποτρύπω, in c. ex Τρύω 1672
ὑποτυγχάνω 1676
ὑποτυπόω, in c. ex πύπ⊙ 1682
ὑποτυπτῶ, in c. ex Τύπτω 1680
ὑποτυπωσις, in ὑποτυπόω.
ὑποτυρὲς, in c. ex Τυρὸς 1684
ὑποτύρω, in c. ibid.
ὑπότυφ⊙, in c. ex τύφ⊙ 1685
ὑποτυφὸν, in c. ex Τύφω ibid.
ὑποτυφλὸς, in c. ex Οὖδος 1217
ὑπτιάζ⊙, cum d. in c. ex ὠλὴ 1218
ὑπτιαγενὴς, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑπτιάζ⊙, cum d. 505
ὑποφαίνω 1707
ὑποφαλάσκω, in c. ex φαύσκω 1715
ὑποφέρω 1733
ὑπ-φέρω, in c. cum pr. 1741
ὑποφθίτης, cum d. 1718
ὑποφλαμβάν⊙, in c. ex ὀφθαλμὸς, 1185
ὑποφλαύνω, in c. ex Φλεύω 1742
ὑποφλέγ⊙μαι, in c. cum pr. 1743
ὑποφλοιὸν, in c. 1746
ὑποφοινικίζω, ὑποφοινίσσω, in c. ex Φοῖνιξ palma 1755
ὑποφορὲς, in ὑποφέρω.
ὑποφρέζομαι, in c. cum pr. 1758
ὑποφρενὸν, ὑποφρένων, in c. ex Φρὴν 1766
ὑποφυόμαι, cum d. 1779
ὑποφωρέω, cum d. 1783
ὑποφωλεύομαι, in c. ex Χαίω 1786
ὑποχαλάω, in c. cum pr. 1787
ὑποχαλάω, in c. cum pr. 1788
ὑποχαλάω, in c. 1790
ὑπόχαλκος, in c. 1793
ὑποχαράσσω, in ὑποχαλκὸς 1797
ὑποχαυνόω, in c. ex Χαύνω 1802
ὑποχέω, in c. ex Χέω 1804
ὑποχλάω 1807
ὑποχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
ὑποχλίνω 1813
ὑποχλωρ⊙, in c. ex χλωρὸς 1815
ὑποχρηρίζω, in c. ex Χοῖρ⊙ 1816
ὑποχόη, in c. 1817
ὑποχόνδριος, in c. ex Χόνδρος ibid.
ὑπόχρεως, in c. 1824
ὑποχέω, in c. ex Χείω 1826
ὑπόχυσις, in c. ex Χυτὸς 1830
ὑποχύω, cum d. in ὑποχέω
ὑποψαφόω, cum d. 1833
ὑποψάω, in Ψάω 1835
ὑπ-ψαλάω, in c. ex ψαλάω, 1839
ὑπ-ψάμμ⊙, in c. 1837
ὑποψαφίζω, in c. ex ψαφὶς 1835
ὑποψιλόω, in Ψιλὸω 1840
ὑποψιάω, in ὑπ-πτόμαι 1178
ὑποψιθυρίζω, in c. ex Ψιθυρίζω.
ὑπ-ψίζω, cum ὑποψιάω.
ὑποψοφέω, in c. 1843
ὑποψύχω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
ὑποψωνέω, in ὑψόνης 1851
ὑποτιθειζω, in Τοθειζω 1644
ὑποτιτθίζω, cum d. in c. 1646
ὑποτιτθὸν ibid.
ὑποτραυλίζω, in c. ex Τραυλὸς 1648
ὑποτραχήλιον, in c. 1649
ὑποτραχὺς, in c. ex Τραχὺς ibid.
ὑποτρέω, in c. ex ὑποτρέω.
ὑποτρέμω, in c. ex τρέμω 1667
ὑποτρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1658
ὑποτρέχω 1665
ὑποτρέω, in c. ex Τρέω 1667
ὑποτρητὸν, in ὑποτρέχω.
ὑποτρίβω, cum d. 1670
ὑποτριόρχης, in c. 1207
ὑπότριτ⊙, in c. 1651
ὑποτρόπ⊙, cum d. in ὑποτρέμω.
ὑποτρόχαι, &c. in c. ex Τρέπω, cũ pr. 1555
ὑποτρύκω, ὑποτρύχόω, in ὑποτρύω.
ὑποτρύπω, in c. ex Τρύω 1672
ὑποτυγχάνω 1676
ὑποτυπόω, in c. ex πύπ⊙ 1682
ὑποτυπτῶ, in c. ex Τύπτω 1680
ὑποτυπωσις, in ὑποτυπόω.
ὑποτυρὲς, in c. ex Τυρὸς 1684
ὑπότυρ⊙, in c. ibid.
ὑπότυφ⊙, in c. ex τύφ⊙ 1685
ὑποτυφὸν, in c. ex Τύφω ibid.
ὑποτυφλὸς, in c. ex Οὖδος 1217
ὑπτιάζ⊙, cum d. in c. ex ὠλὴ 1218
ὑποφαίνω, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑποφέρ⊙, cum d. 505
ὑποφαίνω 1707
ὑποφαλάσκω, in c. ex φαύσκω 1715
ὑποφέρω 1733
ὑπ-φέρω, in c. cum pr. 1741
ὑποφθίτης, cum d. 1718
ὑποφλαμβάν⊙, in c. ex ὀφθαλμὸς, 1185
ὑποφλαύνω, in c. ex Φλεύω 1742
ὑποφλέγ⊙μαι, in c. cum pr. 1743
ὑποφλοιὸν, in c. 1746
ὑποφοινικίζω, ὑποφοινίσσω, in c. ex Φοῖνιξ palma 1755
ὑποφορὲς, in ὑποφέρω.
ὑποφρέζομαι, in c. cum pr. 1758
ὑποφρενὸν, ὑποφρένων, in c. ex Φρὴν 1766
ὑποφυόμαι, cum d. 1779
ὑποφωρέω, cum d. 1783
ὑποφωλεύομαι, in c. ex Χαίω 1786
ὑποχαλάω, in c. cum pr. 1787
ὑποχαλάω, in c. cum pr. 1788
ὑποχαλάω, in c. 1790
ὑπόχαλκος, in c. 1793
ὑποχαράσσω, in ὑποχαλκὸς 1797
ὑποχαυνόω, in c. ex Χαύνω 1802
ὑποχέω, in c. ex Χέω 1804
ὑποχλάω 1807
ὑποχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
ὑποχλίνω 1813
ὑποχλωρ⊙, in c. ex χλωρὸς 1815
ὑποχρηρίζω, in c. ex Χοῖρ⊙ 1816
ὑποχόη, in c. 1817
ὑποχόνδριος, in c. ex Χόνδρος ibid.
ὑπόχρεως, in c. 1824
ὑποχέω, in c. ex Χείω 1826
ὑπόχυσις, in c. ex Χυτὸς 1830
ὑποχύω, cum d. in ὑποχέω
ὑποψαφόω, cum d. 1833
ὑποψάω, in Ψάω 1835
ὑπ-ψαλάω, in c. ex ψαλάω, 1839
ὑπ-ψάμμ⊙, in c. 1837
ὑποψαφίζω, in c. ex ψαφὶς 1835
ὑποψιάω, in Ψιλὸω 1840
ὑπ-πτόμαι 1178
ὑποψιθυρίζω, in c. ex Ψιθυρίζω.
ὑπ-ψίζω, cum ὑποψιάω.
ὑποψοφέω, in c. 1843
ὑποψύχω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
ὑποψωνέω, in ὑψόνης 1851
ὑπτιάζ⊙, cum d. in c. ex ὠλὴ 1218
ὑπτιαγενὴς, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑπτιάζ⊙, cum d. 505
ὑπωρεία 1707
ὑπ-ωρία, in c. cum pr. 1741
ὑπώρια, cum d. 1718
ὑπωρόφιος, in c. ex ὀφθαλμὸς, 1185
ὑπωρόφιος, in c. ex Φιλέω 1742
ὑπωρόφιος, in c. cum pr. 1743
ὑπωρόφιος, in c. 1746
ὑπωροφοποιέω, in c. ex Φοῖνιξ palma 1755
ὑπωροφὲς, in ὑπώρια.
ὑπωροφόω, cum d. 1779
ὑπωροφόω, cum d. 1783
ὑπωροφόω, in c. ex Χαίω 1786
ὑπωροφόω, in c. cum pr. 1787
ὑπωροφόω, in c. cum pr. 1788
ὑπωροφόω, in c. 1790
ὑπωροφόω, in c. 1793
ὑπωροφόω, in c. ex Χαύνω 1797
ὑπωροφόω, in c. ex Χέω 1802
ὑπωροφόω 1804
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1807
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1811
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1813
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1815
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1816
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1817
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν ibid.
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1824
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1826
ὑπωροφόω, in c. ex Χθὼν 1830
ὑπωροφόω, cum d. in ὑποχέω
ὑπωροφόω, cum d. 1833
ὑπωροφόω, in Ψάω 1835
ὑπωροφόω, in c. ex ψαλάω, 1839
ὑπωροφόω, in c. ex ψαφὶς 1835
ὑπωροφόω, in Ψιλὸω 1840
ὑπωροφόω, in c. ex Ψιθυρίζω 1178
ὑπωροφόω, in c. ex Ψιθυρίζω.
ὑπωροφόω, cum ὑποψιάω.
ὑπωροφόω, in c. 1843
ὑπωροφόω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
ὑπωροφόω, in ὑψόνης 1851

ΤΠΙΤΙΟΣ, cum d. 1696
ὑπωλολύ⊙, in c. ex Ο'ολδς 1126
ὑπωδέω, in c. ex Ω'δέω 1848
ὑπωμία, inc. 1850
ὑπωμοσία, in ὑπόμνυμαι 1160
ὑπώπιον, cum d. 1184
ὑπώσειαζη ὑπόφ⊙ 1199
ὑπωρόφ⊙, in c. ex ὀροφὴ 514
ὑπωφερὸς, idem cum ὑπερφίαλ⊙, ut ὑπωφερα μέλαθρα, Eurip. in Phœn.
ὑπωχῶ, in c. 1856
¶ ὕρας, in ὕς 1559
ὑσιατομὸ⊙ 1607
ΤΥΡΗ 1697
¶ ὗς, in Σὺς, 1559
ὑσπληθὴς, in c. ex ὕλασμα 255
ΤΣΤΙΝΟΝ, cum d. 1697
ὕδεσξ, in c. 649
ὕσις, in Τω. 1808
ὕσκω, in c. remot
ὕσμα. in Τω
ὑσμίνη, in c. remot. 1034
ὑσπλήζ⊙. in Πέλεθ⊙ 1506
ὑσπόλιος, in ὑπόλ⊙ 1360
ΤΣΣΟΣ 1697
ὕσσωπ⊙, cum d. 1184
ὕστ⊙, ὑστεραῖ⊙, ὑστ-έω, cum d. ὑστερίζω, ὑστεικὸς, in Τ'στερ⊙.
ὑστερόλεκτ⊙, cum d. in c. ex Βυλή 278
ὑστεροβουλὶς 304
ὑστερολογία 944
ὑστερομητις, & ὑστερομήτης 1051
ὑστερο-ποίμ⊙, in c. ex Ποίμος 1368
ΤΣΤΕΡΟΣ 1697
ὑστερονηπιάζω, in c. ex φήμη 1719
ὑστεροφορ⊙ 1784
ὑστικὸς, in ὕς 1559
ὑστρὶς, cum ὕδεξ.
¶ ὕφ-α, in Τφάω.
ὑφαιμ⊙, in c. ex Αἷμα 70
ὑφαίνω, in Τφάω.
ὑφαιρέω, cum d. 79
ὑφαλμ⊙, cum d. in c. ex Α'λς, sal. 130
ὑφαλ⊙, in c. ex A'λς, mare & in c. ex A'λς, sal 129 130
ὑφανσις, ὑφαντὴς, cũ d. in ὑφαίνω.
ὑφάπ⊙, inc. ex A'πὸω, accendo. 179
ὑφαρπάζω, inc. 193
ΤΦΑΩ, cum d. 1698
ΤΦΕΑΡ 1699
ὑφεδ-άω, in ὑφοβρία, in c. ex ἕδρα 443
ὑφεικάζω, in ὑφίημι.
ὑφέλκω, in c. ex Ε'λκω 477
ὑφέπτης, in ὑφίημι.
ὑφή, in Τφάω.
ὑφὴ, ὕμαι, cum d in c. ex Η'γέομαι 594
ὑφιμνίσχ⊙, cum d. in lusi σχ⊙ 557
ὑφ-ομαι, in ὑφίημι.
ὑφίζω, cum d. in c. ex Γζω 674
ὑφίημι 568
ὑφ'ημι 707
ὑφιλάμων, in c. ex Ο'λμ⊙ 1154
ὑφοφάω, cum d. in c. cum pr. 1188
ὑφορᾶδ⊙, in ὑφορίζω 1724
ὑφόρμιον, in Ο'ρμ⊙, monile 1197
ὑφορμὸ⊙, cum d. in c. ex Ο'ρμὸ⊙, statio navium 1198
ὑφ⊙. in Τφάω.
ὑφὸς, in Κύτ⊙ 896
ὑφυρ⊙, in c. 1688
ὑφυρ⊙, in c. 1691
ὑφ-ύλαμμ⊙, in c. 1837
ὑφυλαγξ⊙, in c. ex Ψαφὶς 1835
ὑφυλλίζω, in Ψιλὸω 1840
ὑφυλ-άω, in ὑπ-πτόμαι 1178
ὑφυλ-ιδεύω, in c. ex Ψιθυρίζω.
ὑφ-ύλ⊙, cum ὑποψιάω.
ὑφυλοσίω, in c. 1843
ὑφυλοχίω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
ὑφυλωπὸς, in ὑψόνης 1851
ὑφαλοκόρδ⊙, in c. 746
ὑφαλοκρυμνοὶ πῆρες, in ὑψίκρημνος.
ὑφαλοσαῖα
ὑφαλόσπις 944
ὑφαλ-ὸς, in Τ'ψ⊙. 1110
ὑφάλοφυες, cum d. in c. ex Φύω 1767
ὑφ-άλυξ, in ὑ'λυξ.
ὑφ-ανθὴς, in c. ex Ε'ρίφ⊙ 137
ὑφ-ανθὴς, in c. ex Ε'ρίφ⊙ 514
ὑφ-ανθὴς, in c. ex Η'χ⊙ 615
ὑφ-ὲν, in Τ'ὑ⊙
ὑφ-ὲδαῖς, in c. ex Βαΐδης 229
ὑφ-ὲμεν, in c. ex Εἶμεν 235
ὑφ-ὲσσατ⊙. 237
ὑφ-ὲσσεται, in c. 285
ὑφ-ὲτλη⊙, in c. ex ἠθέλη 307
ὑφ-ὲτλην, in c. ex Τύτ 343
ὑφ-ὲζευξ⊙, in c. ex ζυγὸς 581
ὑφ-ὲσπέρα⊙ 615
ὑφ-ὲσπερ⊙, in c. ex Κάτιμος 749
ὑφ-ὲκλαδ⊙, in c. ex Κλάδος 765
ὑφ-ὲκρατ⊙, in c. 774
ὑφ-ὲκρεμάω⊙, in c. ex Κρεμνὸς 775
ὑφ-ὲκρεως, in ὑφ-ὲκρατ⊙.
ὑφ-ὲκρεμ⊙, in c. ex Κίμι 835
ὑφ-ὲκρεμ⊙, cum d. in c. 836
ὑφ-ὲκρατὲω 865
ὑφ-ὲκρεμνὸ⊙, in c. ex Κρεμνὸς 868
ὑφ-ὲλκ⊙, in c. ex ἕλκω 976
ὑφ-ὲμὲ, in c. ex Μέδω 1017
ὑφ-ὲμελαν⊙, in c. ex Μέλαθρον, 1023
ὑφ-ὲμέλασται, in c. ex Μέλας 1024
ὑφ-ὲνεος, & ὑφ-ὲνεως, cum ὑφ-ὲνέσσι.
ὑφ-ὲπτάω⊙, & ὑφ-ὲπτήνη⊙, in c. ex πέτομαι 1297
ὑφ-ὲπτὴς, in c. fine pr. 1298
ὑφ-ὲπτεὸς, in c. ex πέτω 1317
ὑφ-ὲπτὸς 1360
ὑφ-ὲπτ⊙ 1169
ὑφ-ὲπτὸς 1373
ὑφ-ὲπτυλ⊙, in c. 1402
ὑφ-ὲπτυρ⊙, altis turribus instructus, altis turribus insignis. Eur. in Troad.
ὑφ-ὲσίδεα, in Τ'ὑ⊙.
ὑφ-ὲσσὸν, in c. fine pr. 1523
ὑφ-ὲσσ⊙, in Τ'ὑ⊙.
ὑφ-ὲτιτνὴς, & ὑφ-ὲτίτνων, in c. in τυὴς
ὑφ-ὲτιτν⊙, in Τ'ὑ⊙.
ὑφ-ὲτμὸς, in c. 1671
ὑφ-ὲτμὸς, in c. 1675
ὑφ-ὲτμὸς, in Σέω. 1676
ὑφ-ὲτμὸς, dico. 1713
ὑφ-ὲτμὸς, in φάω, dico.
ὑφ-ὲτμὸς, in φάω, dico.
ὑφ-ὲτμὸς, in φάω, dico.

φιλοκτρ'ω,in c. fine1pr. 575
φιλόλυτ⊖,in c. 981
φιλεμμελ⊖ς,cum d. 999
φιλομαχέω 1014
φιλομβελ⊖,in c.ab O'μέρ⊖.
φιλομελ⊖ής, & in com. ex Μισθ'ω 1018
φιλομειδ⊖ς,in c.ex Μειδ⊖ξ 1019
φιλομεμφ⊖ής, in c. ex Μέμφομαι, 1030
φιλόμουσ⊖ς,in c. 1046
φιλομυσταρ,in c.ex Μύτα? 1050
φιλόμυσος, cũ d.in c.ex Μῦσοι 1059
φιλομυσ⊖ής,cum philomelide. 1070
φιλόμωμ⊖ς,cum d.in c. 1071
φιλομωλ'πος,in c.ex Μέλπω 1030
φιλόμωλ⊖ς, cum d.in c.ex Μῦθος, fabula 1074
φιλόμωμ⊖,in c.ex Μῶμ⊖ 1082
φιλονεικ⊖ς,cum d. in c. ex Νεῖκος, 1087
φιλόξεν⊖ς,& φιλόξεν⊖ 1120
φιλόπαις,in c.ex Παῖς 1236
φιλοπεριβόλαιος,in περιβάλλω 1247
φιλοπερίοικ⊖ς,in c. 1244
φιλοπέτηρ,cum d.in c. 1254
φιλοπήδης,in c. 1282
φιλοπθόνης,φιλόπθονος,cum d.in c. ex Πυθ⊖μαι 1403
φιλόπικρος,dicitur κίμαι : in Epigr. quasi gaudens nexu, & constrictionis, seu cohibitionis amans. A πίκω,necto.
φίλοπλ⊖,in c. 1174
φιλόπλουτ⊖,cum d. 1340
φιλοποιέω,in φιλοποιός.
φιλοπόλεως,cum d.in c.ex Πολιοῦχ⊖ 1356
φιλοπτίος 1355
φιλοπτόλεμ⊖ς,in c. 1358
φιλόπτολις,cum d. 1362
φιλοπόνηρος,in c.ex πονηρὸς 1186
φιλόπτωσος,cum d.in c.cum pr. 1285
φιλοπτοσία,in c.fine pr. 1313
φιλοπρεσβύμων, cum d.in c. ex πρεσβύ-γμα 1378
φιλοπρωτ⊖ρ⊖,cum d. in dcc. ex πρωτοπορέω 19
φιλόπρωτος,cum d.in c.ex πρῶτ⊖ 1387
φιλοπτόλεμ⊖,cum φιλοπόλεμ⊖.
φιλοπτ⊖χος,in c. ex Πτ⊖χὸς 1396
φιλόπτυ⊖,in c.ex Πτυέω 1408
φιλόπτυος,in c.ex Πτυθ'όμαι 1403
φιλοπτωκεύς,in c. 1187
φίλπρ⊖,in c.ex O'ρμὰ 1191
φιλορήπτ⊖ς,in c.fine pr. 1427
φίλορκις,cum d.in c.ex O'ρκὶς 1198
φιλορ'ξ,in c.ex ῥ'ξ 1430
φιλοσιτήμων,in c. 1206
φίλ'ΛΟΣ 1747
φιλοσαφεία, in c. 1446
φιλόσκωπ⊖,in c.ex Σκέπω 1477
φιλόσκι⊖,in c. 1485
φιλοσκώμων,cum d.φιλοκωπ⊖ής, cum d.in c.fine pr. 1491
φιλοσοφομεσεμβρίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur. Ath. l. 1'.
φιλόσοφ⊖, cum d.in c. ex Σοφὸς 1497
φιλοσφαγ⊖, cum d. in c. fine pr. 1531
φιλόστεργ⊖,cum d.in c.ex Στέργω 1527
φιλοστρατ⊖τής,in c.ex Στρατὸς 1542
φιλόσυκος,in c.ex Συκῆ 1554
φιλοσύμμαχος,in συμμάχομαι 1012
φιλοσωτήσης,in σωτὴρ 597
φιλοσυνεσί'ω,in συνεσία 572
φιλοσ⊖μ'ατ⊖,cum d.in c. 1574
φιλοτεί'χος,in c. 1580
φιλότεκν⊖,in c.ex τέκνον 1632
φιλότεχνος,cum d.in c.fine pr. 1615
φιλοτήσιος,cum d.φιλότης,in φιλ⊖.
φιλότιμ⊖,cum d. 1640
φιλοτιμαγήμων,in c.ex Τρ'ω 1675
φιλοτρέφειν 1661
φιλοτυραννος,in c.ex Τύραννος 1683
φιλυβίλης,cum d.in c.ex φιλ⊖.
φιλύφεσις,cum d. 1765
φιλοχρεοκ'πης, φιλόχρεος,in c. ex Χρέος. 1819
φιλοχρήματ⊖,cum d.φιλοχρήμων cum d.in c. ex χρήματα 1825
φιλόχρηστος,in c.fine præp. 1812
φιλοχρεστ⊖ς,in c.ex Χειρὸς 1826
φιλόχρυσ⊖,in c. 1829
φιλόχρυσος,in c.ex Χρυσὸς 1830
φιλόχωρος,εἰὴ d.in c.ex Χῶρος 1835
φιλοψ'δικ⊖ς,in c.ex Ψεύδω 1840
φιλόψιλ⊖,in c.ex Ψιλὸς 1842
φιλόψογ⊖,in c.ex Ψέγω 1839
φίλ'ψος,in c. 1233
φιλόψυχ⊖,cum d.in c. 1844
φίλ'πος, & φίλπος⊖,φίλ⊖ν, in φίλ⊖.
φίλυδρ⊖,cum d in c. 1691
ΦΙΛΥ'ΚΗ 1749
φίλυπτικὸ⊖,in ὑπτακὸν 101
φίλυπτ⊖,in c.ex Υ'πν⊖ 1696
φίλυτοδόχ⊖,in τοδοχέομαι 381
φίλυπτ⊖φίλ⊖,in dec. ex τοπτέομαι, 1178
φίλ.ωδὸς 57
ΦΙΜΟΣ,cum d. 1749
φίνις,in φίλιν.
ΦΙ'ΝΤΙΣ 1749
φίξιν Σφίγξ.
φίπτ⊖,in Σπίπτ⊖
φιτύ⊖,cum d.in φύω. 1466
¶ φλαδ'λ⊖ν,in Φλαῦ⊖.
ΦΛΑ'ΖΩ 1749
φλαύσιος, garrio,inepti⊖,deliro.
φλασμὸς,in Φλαῦω.
φλασὸς,in Φλαῦω.
φλαῦρ⊖,cum d.in φαῦλ⊖.
φλαυρεργὸς,in φαυλεργὸς 506
ΦΛΑ'Ω 1750
φλεβ'ζω,φλεβίκιὸς,in Φλέ.ψ.
φλεβίον,το,venula.
φλεβ'ρρηχμα,in c.fine pr. 1430
φλεβοτόμ⊖ς,cum d. 1607
φλεβ'δης,in φλέ.ψ.
ΦΛΕ'Γ⊖,cum d. 1750
φλεθὼν,cum d.in φλέω 1752
φλεῖσαι ibid.
φλέξις,in φλέγω.
ΦΛΕ'Ψ 1751
ΦΛΕ'Ω,cum d. 1752
ΦΛΙΑ' ibid.
ΦΛΙΔΑ'Ω,cum d. 1753
φλόγιος,φλογ'δης,φλογεὰς,φλογιδιον, φλογίζω, φλόγιος, φλογὸς,φλογισμὸς,φλογιστὸς,φλογμὸς,vide post φλέξ,in Φλέγω.
φλογύεις,in φλέξ.
φλογ'λαδν⊖,in c.ex Λοβὸς 960
φλογ'φαλ⊖ς,in c.ex Φαιὸς 1709
φλογώμ⊖,φλογώδης,φλόγωμα,φλόγωσις,in Φλέγω.
φλοιεὰ,εων,φλοΐζω,in φλοιός.
φλοιοβρ'χης, εος, ὁ ἢ, corticem habens disruptum seu rimosum: apud Theoph.hist-pl.l.3.φλοιορ'χ'ω, sum cortice disrupto seu rimoso. Diosc.l.4.c.183. Scribuntur hæc & unico ρ. Composita ex Φλοιὸς, & aor. 2. ἔβρ'χον verbi Ρ'πσσω,seu ῥήγνυμι.
ΦΛΟΙΟΣ 1753
ΦΛΟΓΣΒΟΣ ibid.
φλοισμὸς,in Φλοιός.
φλοιστιὸς,φλοίωρλο.ωδὴς,in Φλοιὸς
ΦΛΟ'ΜΟΣ 1753
φλδξ,in Φλέγω.
φλὸ⊖,in Φλοιὸς.
φλυάεων, in φλοιὸς.
φλῆξ,in Φλοιὸς.
φλύαξ,in Φλύω,nugor 1752
φλυαρέω,φλυαρία,in φλύαρος.
φλύαρ⊖,cum d.φλυάσσω,φλυδαρὸς φλυδάω,φλύζω,in φλέω.
φλυκτιναι,cum d. φλυκτὶς, cum d. φλύκτις,φλυκτ'ω,in φλέω.
φλυσσ⊖ς,in φλύω.
¶ φοβέομαι,φοβέσ'ζω,cum d.φόβεθρος,cum d.in φόβος.
φοβεσπερ'σπ⊖ς,φοβέσ'σπ⊖ς, in c. ex Σπερατὸς 1542
φοβέω, φόβη, φοβπτικὸς, φοβπτὸς, φοβ⊖ῦ.
φοβόδ'ψος,in c.ex Δίψα 410
φόβ⊖ν,in φέβομαι.
φοιβάζω,φοιβ'σίνω,φοιβὰς, φοιβασκάζω,φοιβάω,φοιβὶκιὸ⊖,φοιβὶς,φοιβπτικὸς,φοιβ⊖ῦ,cum d.in φοῖβ⊖ς.
φοιβόλιπτ⊖,in c.ex λιπτὸς 924
ΦΟΙ'ΒΟΣ 1754
φοινικιὰς,φοινικμὸς,φοινικὰεσθ⊖,φοινικίζω,φοινικὶκιὸ⊖, φοινικὶς,φοινικπτικὸς,in φοῖνιξ.
φοινικόδ'κτυλ⊖,in c.ex Δάκτυλ⊖ 356
φοινικόεις, in φοῖνιξ.
φοινικόπ⊖ρος, in c.ex Λόφ⊖ 976
φοινικοπάρει⊖,& φοινικοπάρ⊖ς, in c. 1243
φοινικοπύρυφ⊖,in πεπυρ'σμαι 1699
φοινικόπτερ⊖,in c.fine pr. 1394
φοινικορρ'ξ,in c.ex Ρ'ῶδον 1435
φοινικόρυγχος,in c.ex Ρ'ύγχος,1437
φοινικοσκελὶς,in c.ex Σκέλ⊖ 1472
φοινικὸς,in φοινικέ⊖.
φοινικοσὰς 1715
φοινικὼ,in φοῖνιξ,palma.
ΦΟΙ'ΝΙΞ 1754
φοίνιξις,in φοινίσσω.
φοίνι⊖,in φόν⊖.
φοινίσσω,in φοῖνιξ.
ΦΟΙΤΑ'Ω, cum d. 1755
ΦΟΛΙ'Σ,cum d. 1756
φολκὸς,in c.ex ὁλκὴ 478
φόλιὰς,φόλικες,cum d.in Φολὶς.
φονεὰω,φονεύω,cum d.φονὴ, φονία φονικὸς,in c.cum d.φόνος.
φονοκτὰν⊖ς, cum d. 885
φὸ⊖ς,cum d.in Φένω.
ΦΟ'ΞΙΝΟΣ 1756
φοξίχειλ⊖,in c. ex Χεῖλος 1798
ΦΟΞΟ'Σ, cum d. 1756
φορὰς ἄης,φορεῖδιὰν, in φέ.ω.
φορβεία, φορβεὰς, φορβεία, φορβεικὸς, φορβὴ, φορβιὰς, φόρβιον, in φέρ⊖.
φορεῖ,in φέρω.
φορεαφόρες 1739
φορεῖον,φορεῖδ'ν,φορεὰς,φορβεὰς,φορβεῖον cum d.in φέρω.
φορεμὸν,in φόρμος 1756
ΦΟ'ΡΜΙΞ,cum d. ibid.
φορμίον,φορμὶς, φορμὶσκ⊖,cum d. in φορμός.
φορμακοίτ⊖ς,in c.ex Κοίτη 822
φορμοφορέω 1418
ΦΟΡΜΟΣ 1756
φορολόγος,cum d. 936
ῥόφορβ⊖ς,in Φέρω.
φορτα⊖ρὸς,in φορτηγὸς.
φορτιὰς,in Φόρτος.
φορτὸς,cum d. 44
φορτ⊖,φορτπ.δίομαι,φορτπικὸς, cum d.φορτ⊖ῦ,φορτί'ς,in Φόρτος.
φορτοβασάκτης,in com.ex Βασάζω, 259
ΦΟ'ΡΤΟΣ 1756
ΦΟΡΥ'Ω,cum d. 1757
φόρυ⊖ῦδος,in φῶς 1714
¶ ῥεῖγμα, &c. ῥεῖγυμι, in Φρέαρ.
ῥεῖδ'ν,cum d. ῥεῖδ'μων, cum d. in Φρεῖζω.
ΦΡΑ'ΖΩ 1757
φρακτὸς,φρακτὸς,in Φράσσω.
φρᾶσις,φράσμων,in Φρᾶζω.
ΦΡΑ'ΣΣΩ 1759
ῥῆσσὸς,φρᾶστὸς,in Φρᾶζω.
ΦΡΑΤΡΙ'Α,cum d. 1760
φρατείαρχος 1760
ῥῆσσεσσης,φρησσὶς, φρησσ⊖ῦ, ῥῆστὸς,in Φρᾶσσω.
ΦΡΕ'ΑΡ,cum d. 158
ῥῆχτὸς,in ῥήγνυμι.
ῥῆχτὸς,in comp. fine præp. 1205
ῥῆχτ⊖ῦ,in Φρέαρ.
ῥῆχτ⊖ῦδες,in ὑπὸ or.
ῥῆχτ⊖ῦν,& φυλοκρίνομαι,in c. ex χρυσ⊖ῦν,fine pr. 874
ῥῆχτ⊖ῦν,& φυλοκρίνομαι,in c.ex Βασιλεὺς 258
φυλὴ,in φυλή.
φυσὸς, 1172. & in comp. 1232
φῦσμα,cum d.in Φύω.
φυσὶ⊖ν,in c.ex Η'λι⊖ 602
φῦσμα,in c.ex μῆλον,ovis 1046
φῦσμ⊖ν,cum d.in Φύω.
φῦσμ⊖ν,in Φύω.
ΦΤΡΑ'Ω,cum d. 1773
ΦΤΣΑ'Ω,cum d. 1774
φυτὸν 1765
φυτεῖμὸς,in Φυτεύω.
φυτηγενὸς,in c.ex Γνα'δος 329
φυτὴν,cum d.in Φυτεύω.
φυτὸ⊖ν,in c.ex Χυὸς 577
φυτὸς,cum d.in Φύω 1775
φῦμα ibid.
φυτουργὸν,cum d. 322
φυτοῦ⊖ν,cum d. 944 & 945
φύτρα φύω.
φυτωτὸς,φύτση,cum d.φυτεύω,in φυτεύ⊖.
φυτωτὸς,φύτευμα,cum d.in Φυτεύω.
φῦχτὸς,φύξις,cum d. φύση seu φυσὴ, in φύσα.
φυτιὰ,cum d.φυτεὴ, φυτὰς, φυτεμὸς,φυτεύ⊖ν,cum d.φυτικὸς,φύτ⊖ν cum d.in φύω.
φυτορ'χης,in φυτεύω.
φυτ⊖ῦργος.
φυτ⊖ῦργὸς,& φυτόσαφ⊖ς,in c.ex Σαφὴς,fodio 1470
φυτωτ⊖ῦ, cum d. in c. ex κυφὸς, lyra 506
φυτωτ⊖ῦν,cum d. 1775
φ ῥησία, & Φάϊσμυμα, cum d. in φὴμι, significante idem cum φυτὰ 1720
ΦΩΧΑΙΝΑ 1781
φῶχαῖς,cum d.in c. 208
φῶς, φωτὸς 1781
ΦΩΛΕΟ'Σ,cum d. ibid.
ΦΩΝΗ,cum d. ibid.
φωτ⊖ῦχος 1014
φῶ'ρ,cum d. 1784
φῶσις,in φάω, luceo 1714
φῶτιον ibid.
φῶτιον,in φυτεύω.
φωτῆρ⊖ν,cum d. 1739
φωτογ⊖ς,cum d. 41
φωτωγ⊖ς,cum d.in c. Αἰγὴ 216
φωτωγ⊖ῦσ⊖ς,cum d. in Φάω, lucco.
φωτοδότης,& φωτοδόσια 401
φωτολ'μ⊖ν,in c. 961
φωτομαὶα,in c.ex χύσις X 1808
χ Χ'ΑΖΩ 1785
ΧΑΙ'ΝΩ 1786
χαὶ⊖ν,in Χαὸς ibid.
χαλάδ⊖ς,cum d.in c.ex Καλὸς, 727
χαλάζ⊖ν,in Χαίρω.
χαλαζ'δ⊖ν ibid.
χαλαζ'ω,in Χαίρω. 1773
ΧΑΙ'ΡΩ,cum d. 1787,& 1788
ΧΑΙ'ΤΗ,cum d. 1789
χαλάεις, tumultuor, terreo. Hesych.
ΧΑ'ΛΑΖΑ,cum d. 1789
χαλαζοκοπέω, cum d.in c. ex κοπὴ, 845
χαλαζοφυλαξ,in c.ex φύλαξ 1778
χαλαζώδ⊖ης,χαλαζ'ωσις, in Χάλαζα.
χαλαὶάω,in Χαλάω.
χαλαίπτης
ΧΑΛΑ'Ω,cum d. 1373
ΧΑΛΒΑ'ΝΗ,cum d. 1789
ΧΑΛΕΠΤΩ,cum d. 1890
χαλίαι,in Χαλάω. ibid.
χαλ.κεῖ⊖ν,in Χαλίξ.
χαλίκρατος, & χαλίκρηπτος 772
χαλιμαῖ⊖ν,χαλιμὰς, χάλιμ⊖ν, in Χαλὶς 1791
χαλινὰς,in Χαλινὸς.
χαλιναγωγὸν 41
χαλινοποιὸς,cum d. 1355
ΧΑΛΙΝΟ'Σ,cum d. 1791
χαλινοφόρος 1702
ΧΑ'ΛΙΣ, & χάλιξ 1791
χαλίρροος,cum d.in c. ex Φρὴ 1765
χαλκεοθώς, &c. in c. ex ἀὶθ⊖ν,& αἴθη 159
χάλκαιπος,in c. ex Α'αὶὴς 209
χαλκαχ'ης,in c. ex Ε'ὶχος 438
χάλκεὶ⊖ς, &c. in Χαλκὸς.
χαλκέμβολ⊖ν, in ἐμβάλλω, 244
χαλκεντὸς,in c.ex Ε'ντεα 484
χαλκεοθώσ⊖ν,in χαλκοθώραξ.
χαλκεοκάρδ⊖ν,in c. 746
χαλκεοπίσης,in c.ex Μίσγω 1060
χαλκεόπ⊖ν,in c. 1174
χάλκεος,in Χαλκὸς.
χαλκεύ⊖ω 1784
χαλκεύω,cum d.in Χαλκὸς.
χάλκη,χαλκὴ 1792
χαλκὴλατ⊖ς, 470
χαλκήρης 204
χαλκηδ'νιος,χαλκηδ'νιὸς,χαλκηδ'νιος,in Χαλκὸς 1792
χαλκίζω ibid.
χαλκίοικ⊖ν,in c. ex Οἶκ⊖ 1143
χαλκίον,& χάλκιον,χαλκὶς, χαλκιομὸς,χαλκίτης,in Χαλκὸς.
χαλκοβαρὴς, in c.ex Βάρ⊖ 257
χαλκοβατὴς 237
χαλκοβάτ⊖ν,in c.fine pr. 273
χαλκοβόειος,in c. ex βόειον 312
χαλκόβ'ψος,in c.ex Γέρυς ibid.
χαλκογλάγμ⊖ν,in c.ex Γλωχὶς 329
χαλκογρᾶφ⊖ς 341
χαλκοδέτος,in c.ex tertia perf. præt. pass. 386
χαλκοδ'κτυλ⊖ν,in c. ex δάκτυλ 1629
χαλκοδώρᾶξ,in c.ex Θώρᾶξ 664
χαλκοκνημὶδ⊖ς,in c. ex Κνήμη, 815
χαλκοκορυσὴς, in c. ex Κόρυς, 891
χαλκόκρως,& χαλκόκρατ⊖ς 772
χαλκόκτυπ⊖ς, in c. ex κτύπ⊖ς, 1682
χαλκολίβανον, in c. ex Λίβαν⊖ς, 966
χαλκολογέω 936
χαλκόστ⊖ν, in c. ex Νῶτ⊖ν 1817
χαλκοπά'εα⊖ , χαλκοπάρει⊖ς, in c. 1243
χαλκοπάδεσι,in c.fine pr. 1323
χαλκοπάνδ⊖ς,in c. 1332
χαλκοπάνδ⊖ς, in comp. ex πᾶνδυ, 1331
χαλκόπαν⊖ς 1338
χαλκόπ⊖ς 1373
χαλκόπ⊖ρος,in c. ex Πῶγων, in c. ex Πώγων, 1408
χαλκοπύλης 1411
ΧΑΛΚΟ'Σ 1791
χαλκοσμάραγδ⊖ν,in Μάραγδος, 1001
χαλκόσ⊖μος 1537
χαλκόστομ⊖ν,in c. ex τόμος, 1613
χαλκοτόχης,in c. ex τεῦχος ibid.
χαλκόστρωτ⊖ν,cum d. 1681
χαλκουργὶς,cum d. 506
χαλκὼς,in Χαλκός.
χαλκοφανὴς 1708
χαλκόφ⊖ν,in Χαλκὸς.
χαλκόχρως 1784
χαλκόχ⊖ν,cum d. 1813
χάλκωμα,in Χαλκός.
χαλκωμὰς,in Χαλκός.
χαλκωνὴτης,in c. 1851
χαλκωρὴγος,in c.cum pr. 1205
ΧΑΜΑΙ,cum d. 1793
χαμαιβατ⊖ν,in c.ex Βατ⊖ 259
χαμαιζ'λης 304
χαμαιδιασεὶ⊖ς, in c. ex δι'ὰζω, 405
χαμαίδ'ψος, & χαμαίδρεπτ⊖ν, in c.ex Δρῦς 425
χαμαιεμὴν, &c. in χαμαιὸ⊖ν.
χαμαίζ'λ⊖ν,in c.ex Ζῆλ⊖ 584
χαμαικέρωος,in c.ex Καιλὸς 757
χαμαικάρατος,in Κέρασ⊖ 774
χαμαίκισσ⊖ν in c. ex Κισσὸς 795
χαμαικλαὶνης,in c.definentibus in λαὶνὶς 808
χαμαίκοιτ⊖ν,cum d.in c.ex Κοίτη, 822
χαμαικυπάριος⊖ν, in Κυπάρισσος, 895
χαμαιλεὼν,in c. ex Λέων 961
χαμαίμηλον,in c. 1046
χαμαιμυρσίνη , in c. ex Μύρτ⊖ς 1078 ibid.
χαμαιπήτης,in c. ex πὴτα 1317
χαμαιπ⊖τὴς,in c. fine pr. 1298
χαμαιπ⊖τὲεια , χαμαιπ⊖τὸς, in χαμαιπ⊖τὴς.
χαμαιπτύκη , in Πτὺκη picea 1299
χαμαίπιτυς, in Πίτυς 1319
χαμαίπτης 1373
χαμαιῤῥ⊖τὴς, cum d.in c. fine pr. 1421
χαμαιῤῥ⊖φὶς,in c.ex Ρ'ὶπ⊖ 1434
χαμαισ⊖σία,in c. ex σ⊖σὸς 1539
χαμαισύκ⊖ν,in c. ex Συκῆ 1554
χαμαιφᾰδὴς,in c. 1571
χαμαίπ⊖ς,in Χαμαί.
χαμαιπύπ⊖ν, cum d. 1681
χαμελαία,in c. ex Ε'λαία 466
χαμαιτ⊖ὶς, cum d. in c. ex Ε'ρπω 519
χαμαύνη, cum d. in c. 537
χαμαὶνὸς, χαμάτης, χαμάδεν, in Χαμαί.
χαμελκὸὶ,in c.ex ὁλκὴ 478
χαμὸὶάω,in Χαίζω
χαμὸὶπ⊖ν,in c. ex κυπὴ 845
χαμοκισσ⊖ν,in c.ex Κισσὸς 795
χαμόκλαδος,in c.ex κλάδος 727
χαμοκλινὴς,in c. 1373
χαμοκοίτ⊖ν,in c. ex Κοίτη 822
χαμοκορὴς,in c. 1851
χαμόκρανον,in c.cum pr. 1205
χαμοκρὴνης,in c. 1793
χαμοκὴσ⊖ς,in c.ex Κῆτος 401
χαμοκ⊖ρὴς,in c.ex Κόρη 1795
χαμοκ⊖ρὴσ⊖ν,in c.ex Κόρη 1795
χαμοκ⊖ρὴσ⊖ν,in c.ex Βλάφαρον 270
χαμοκρὸκ⊖ν,in Κρόκος. 1795
χαμοκυπάριος⊖ν,in Κυπάρισσος, 318
χαμοκ⊖ρὴσ⊖ν,in c.ex Κόρη 1795
χαμοκ⊖ρὴσ⊖ν,in c.ex Βλάφαρον 270

χειροτεχνία, cum d. in c. fine præp. 1671
χειρουργὸς, cum d. 506
χειροῦχον, in c. ex Χωλὸς 1832
χειρόω, χειρύδριον, χείρωμα, in Χείρ.
χειρώναξ, cum d. in c. 151
χειρώνειον, vel χειρεῖον, χείρωσις, χειρωτὸς, in Χείρ.
ΧΕ'ΑΙΔΩ'Ν, cum d. 1803
χήλιανον, χηλάνη, χηλεύς, χηλὰς, in Χήλος.
χήλυδρος, in c. 1691
χηλωμα, in Χείλ-, & in Χηλύς.
ΧΕ'ΛΤΟΣ, cum d. 1803
χηλωτομέω 1702
χθομαι, in Χέω.
χθαμὸς, in c. 1774
χθαμὰς, in Χείρ, & in c. ex Μάκαρ, tango 1008
χθαμαιπρὸς, χθάμα, χθαμὶς, in Χείρ.
χθιζινὸς, & χθιζὸς, cum d. in c. ex Νέω neo. 1100 & in Χείρ.
χθιζίσειος, & χθιζίσεως, χθιζίζω, cum χθίσμα, & χθιὰ, in c. ex Νέω 1104
Χεβρώνη, in χαρίεις 1101
Χεβρώνη, cum d. in c. ex Νῆσος 1101
ΧΕ'Ρ'Ρ'ΟΣ 1804
χερεύω, χερεῖα, cum d. in Χέρ-βω.
χερνὸς 1804
χέρομαι, in 994
χέρονδος, in Χέρ- 1804
χέρνιβα, cum d. in Χέρ-νιβ-ον.
χέρσος, cum d. in Χέρ-σος.
χέρσυδρος, in c. 1691
χερσύδριον, in Χείρ.
χερσίον, in Χέρ.
ΧΕ'Ω, cum d. 1805
¶ χαλαζὰρ, in c. ex Α'ρὰς 183
ΧΗΛΗ', cum d. 1810
χῆλος, in Χίος, capio ibid.
χῆμα, cum d. in Χαίνω.
ΧΗ'Ν 1810
χηναλώπηξ, in c. ex Α'λώπηξ 132
χηνεὼν, & χηνεὸς, χηνίον, cum d. χηνιδεὺς, χηνίζειν, χηνίον, χηνίσις, χηνίσκος, in Χηνί.
χηνοβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω 283
χηνοβοσία, in c. ex βόσις 281
χηνοβοτία, in c. ex βοτὸς 282
χηνοθρέπτειον 1661
χηνωπὸν, χηνώφρα, in Χηνί.
χηραμὸς, in Χηραμὸς.
χηρεμοῦντες, in c. ex Δωσὼ, fubeo 429
ΧΗΡΑΜΟ'Σ 1811
ΧΗ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
χῆτος, cum d. in Χατέω 1797
¶ χθαμαλοπλήτης, in c. ex Γ'πλαμα 687
χθαμαλὸς, cum d. in Χαμαὶ.
ΧΘΕ'Σ, cum d. 1811
χθὲς, in Χθών.
χθονόπους, in c. ex Πῶς 1136
χθονόπλαξ, in c. fine pr. 1323
χθονοτρεφὴς 1518
ΧΘΩ'Ν 1811
¶ χάζω, cum d. in litera X.
χαδὸν, in Χηλὰς.
χάδαρος, 103
χαδίσκος, cum d. 533
ΧΑ'ΙΟΙ 1811
χαλάωμαι, in c. 906
χαλάσαι, in c. 1087
χαλασμὸς, cum χιλιόγαυς.
χαλασσάων, χάλασος, & χαλασσὴν, in Χάλαζα.
χαλαστοπλαξὴ, in c. ex Ταλασσα 1575
χαλάω, in Χάλασα.
χαλάω, in c. 1853
ΧΙΛΙΟ'Σ, cum d. 1812
χίμαιρα, in χίμαρος.
χιμαιροβάτης, dicitur Pan. in Epigramm. quasi capellarum initor.
χίμαρος, χιμαιτύλη, cum d. in Χεῖμα, χίφος, χιμάζω, in Χιὼν (235
χιονάδες, in c. definentibus in βας 255
χιονοβόλη 251
χιονοβολὸν 253
χιονόεις, in Χιών.
χιονοδρόμιον, in c. ex Δρόμαια 1659
χιονοκύπτος, in c. ex κύπτω 1682
χιονορόφιον 1661
χιονόχροος 1828
χίος, χιόω, χιονώδης, χιονωτὸς, in Χιὼν
χιόσμαι, χιστὸς, in Χείρ.
χιστὸς 1373
ΧΙ'ΤΩ'Ν, cum d. 1812
ΧΙΩ'Ν 1813
¶ ΧΛΑΓ'ΝΑ, cum d. ibid.
χλαδὸν, cum d. in Χλάδος.
χλαμὺς, χλαμυδόω, in Χλαμύς.
χλαμυδηφόρος, in c. 1739
χλαμυδοποιὸς, cum d. 1455
χλαμυδουργὸς, cum d. 506
χλαμυδηφορέω, in χλαμυδηφόρος 1739
ΧΛΑΜΤΣ, cum d. 1813
χλανίδιον, in Χλαῦνα.
χλανιπώλης 1355
χλανίσκος, χλανίσκιον, χλανίδες, in Χλαῦνα.
ΧΛΕ'Τ'Η, cum d. 1813
ΧΛΙΑ'Ν Ω, cum d. ibid.
χλιδαὸς, in Χλίω. 1568
χλιδυόστυγος, in c. ex στυγέω 1691
χλιδωνόπους 1373
ΧΛΙ'Ω, cum d. 1814
ΧΛΟ'Α, cum d. ibid.
χλόασμα ibid.
χλοαυχὴς, in c. ex Αὐχὴ 216
χλοάω χλοεὸς, in Χλοα.
χλοεσφύρα 1661
χλόη, in Χλόα.
χλοηδὴς ibid.
χλοηρὸς, cum d. 1739
χλοιάω, in χλοάω.
χλοΐη, χλόη.
χλοϊῶδες, in χλοῶδες.
χλοώδης, in χλοάδης.
χλοώδρυς, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
χλῷ, in Χλόη.
χλύνις, cum d. in c. ex Εὐνὴ 537
χλυσὸς, χλῦς 1814
χλωΐδης, χλωρίζω, χλωσίνω, χλωσμὸς, in Χλόη.
χλωρεύω, in c. ex Αὐχὼ 223
χλωρίδιον, χλωρὶς, χλωρὶς, χλωρίτης, χλωρίων, in Χλόα.
χλωρόκομος, viridem comam habens. χλωρόκομοι σίφαι, corolla ex viridantibus connexa foliis. Eur. in Iph. Aul.
χλωρὸς, in χλόα.
χλωροστυλέω, in Σαῦτα 1448
χλωρότης, in χλωρὸς.
χλωροφαγέω 1702
ΧΝΑ'Τ'Ω, cum d. 1815
¶ Χόα, χοᾶν, χόανον, cum d. χοεῖον, χοᾶς, χοὴ, in Χέω.
χοῖνιξ 204
χοῖδιον, χοΐκὸς, in Χέω.
χοικίνη, χοικίνον, χοικὶς, in Χοΐνιξ.
χοικοκοιὴς, in c. fine pr. 1041
ΧΟΓΝΙΣ 1811
χοιραδώδης, χοιρεὰς, χοιρεάτης, χοίρεος, χοίρεος, χοιρίδιον, χοιρίον, χοίρειον, in Χοῖρος.
χοιροβοσκὸς, in c. ex 283
χοιροσυβικὸν, in c. ex Πίσηξ 1308
χοιροστάλιξ, cum d. 1411
ΧΟΙ'ΡΟΣ 1816
χοιροφορέω, in c. ex ἐφέλκω 1561
χοιροχαρὲς 1661
χολαγωγὸς 41
ΧΟΛΗ', cum d. 1816
χολαγὼς 44
χολαδὸς 383
χολαδὸς, in Χολὴ.
χολακεύω, χόλαξ 1816
χολοδάεφ, cum d. in c. ἔδαφος 255
χολόεις, in Χολὴ.
χολοίζω, in c. ex Βορὰ 276
χόλος, cum d. in Χολὴ.
χονδράομαι, in c. ex Α'ναυδα 92
χονδρίδιον, χονδρίτιδος ἄρτος, χονδρίλιον, χονδρίτης, cum d. in Χόνδρος.
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ 1817
χονδρόπυπτος, in c. ex πύπτω 1682
χονδρώδης, in Χόνδρος.
χόος, in Χέω.
χοραγὸς, cum d. in χορηγὸς.
χοραὶ ἀκρὶς 220
χορδαλὲς, in c. habentib. & in c. ex Ε'ὼ 174 559
ΧΟΡΔΗ', cum d. 1817
χορδολόγος 945
χορδοποιὸς, cum d. 1355
χορδοποΐνης 1411
χορδοτονία 1593
χορδὸς, in Χορδή.
χορεῖος, cum d. in Χορὸς.
χορηγὸς, cum d. 44
χορικὸς, χόρειον χρῆμα, in Χορὸς.
χοροβατέω 237
χοροδιδάσκαλος, in c. ex tertia perf. præt. 382
χοροδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
χορολογία, cum d. 1681
χορολογεῖον, Χοΐς.
ΧΟΡΟ'Σ 1818
χορτάζω, χορταῖος, χορτάτειρα, χόρτασμα, χορτασμὸς, in Χόρτος.
χορτοκόπος, cum d. in c. ex κοπὴ 845
χορτοτομέω 994
ΧΟ'ΡΤΟΣ, cum d. 1819
χορτὰζω 57
χοῦς, χόος, in Χέω.
¶ χραίνω, in Χρέω.
χραισμέω, cum d. in Χρεὼ.
ΧΡΑ Ω, cum d. 1819 & 1820
ΧΡΕ'ΙΑ, cum d. 1822
ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, cum d. 1823
ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ ibid.
ΧΡΕ'Ος ibid.
χρεὼ, in Χρείη.
χρεωκόπος, cum d. in com. ex κοπὴ 845
χρεὼν, χρέως, in Χρέω.
χρεώστης, cum d. 1823
χρεώω, in d. ex Χρέω, oraculo edo, 1822
χρεώδης, χρὴ, χρεῖζω, in χρείη.
ΧΡΗ'ΜΑ, cum d. 1824
χρηματοπώλης, in c. ex Δαῶω, divido 351
χρηματοπωλὶς 1355
χρήμων, χρήσιμος, cum d. χρῆστις, in Χράω.
χρησιμοσύνη, cum d. 18
χρησμοδοτέω, cum d. in c. ex δότης, 401
χρησμολόγος, cum d. 945
χρησμὸς, χρησμοσύνη, in Χρέω.
χρησμῳδὸς, cum d. 57
χρησῳδόμαι, χρῆσις, χρησὸς, cum d. χρῆσις, χρηστὸς, cum dcc. in Χρέω.
χρησῳδέω, 341
χρησῳδὸς, cum d. in c. ex Η'δὺς, 597
χρησάμενος, cum d. in c. ex Κερπὸς, 752
χρησολόγος, cum d. 945
χρησμοσύνη, in comp. fit. ex Μέρα, 1070
χρησὸς, cum d. in Χράω.
χρησφάτη 41
χρησφατὸς, in c. ex Κλέος, claudo 801
χρησφῶλια, cum d. in c. ex Κόλλα, βος
χριστὸμυρος, cum d. in c. ex Κόμη, βος
χριστολόγος 396
χριστοπάλαιος, in c. ex ὀλίγος 967
χρυσαλγὴς, in c. ex Λίβος 967
χρυσαλγὶς, aureum lancem gestans. Palladis epitheton, apud Eur. in Ione. Compositum ex λάγχη, lancea.
χρυσάμπυξ, in c. ex Λέπτω 958
χρυσάορ, in c. ex Λάφω 976
χρυσόμαλλος, in c. ex Μέλλω 997
χρυσόμιτος, cum d. 994
χρυσόμορον, in c. 1046
χρυσόμορος, & χρυσόμορσις, in c. ex Μέρα 1060
χρυσόπαλλος, in c. 1163
χρυσόπαστος, in c. ex Νῶτος 1117
χρυσόπτερος, in c. ex Πτερὸν 1699
χρυσόπους, in c. ex Πόδομαι 1247
χρυσοπῶλος 1257
χρυσοπῶλις, & χρυσοπῶλη, ἡ, in c. ex Πέλης 1304
χρυσοπώλιον, in c. ex πέπλος, 1328
χρυσόπωρος, in c. cum pr. 1341
χρυσορυμὸν, in c. 1356
χρυσόστομος 1355
χρυσοῦς 1373
χρυσοφεγγὴς, in c. ex Πρὸ ἐκ 1391
χρυσοφεγγὴς, in c. fine pr. 1394
χρυσόφορος, in χρυσοφόρος.
χρυσοφόρος, in c. ex ἔροφη 514
χρυσόφρων, in c. ex Φρὰσις 1417
χρυσόφωνος, in c. fine pr. 1427
χρυσόχαος, in c. ex βοὴ 1435
χρυσοῦς, in c. ex ῥύτος ibid.
ΧΡΥΣΟ'Σ 1819
χρυσοῦχος, in c. ex σπάσμα 1505
χρυσοῦχος, in c. fine pr. 1531
χρυσοῦχος 1537
χρυσοῦχος, qui auro torquetur Soph. in Oedip. tyr.
χρυσοτεύχης, in c. ex τεύχω 1614
χρυσοτευχὴς, in Χρυσὸς
χρυσοτοξάδης, in c. ex τοξάδης 1613
χρυσοτόξης, in c. fine pr. 1525
χρυσοτόξης, in c. ex τοξεύω ibid.
χρυσοτοξότης, in c. ex τοξεύω 1609
χρυσοτοξόω, in c. ex τοξάζομαι 1711
χρυσοτροπὶς, in ἐπώνυμος 1166
χρυσοτρὶς, in c. ex ἐπὶς 497
χρυσοτριάκατος, in c. ex Η'λακάτη 593
χρυσοτριαντος 470
χρυσοτρίαινος, in ἅλαρχος 948
χρυσοτρὶς, in c. ex Η'ρὶς 606
χρυσοῦς, in Χρυσὸς.
χρυσώδης, 204
χρυσωδίαν, χρυσώδιον, χρυσώδη, χρυσῶδες, in Χρυσός.
χρυσωμαστὶς, in c. ex Σπὴν 1629
χρυσωμάτιον, in c. ex Δῶμα 1851
χρυσωνὶς, cum d. 1184
χρυσωπὸς, cum d. in c. fine pr. 1205
χρυσωπὸς, in Χρυσὸς.
χρυσῶσαι, cum d. in Χρύα.
χρυσωτὴ 1355
χρὼς, χρόος, χρωσὸς, χρωτίζω, χρωτίσκος, in Χρὼς.
χρυδαΐος, χρυδαΐτης, χρύδλον, in Χέω.
χρυσάλιθος, inc. ex tertia perf. præt. pass. 384
χρυσοδέτης, in c. ex Δέω 407
χρυσοῦς Ἀστεῖος, in c. ex Ε'ὼ 580
χρυσοῦχος, in c. ex Ζυγὸς 581
χρυσοῦνομος, in c. ex Η'ὼ 603
χρυσόφρων, in com. ex Φρὴν 646
χρυσοχαρὴς, in c. ex Καθαρὸς 742

χρυσοχάρμης, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
χρυσοχαρὴς, in c. ex Κλέος, claudo 801
χρυσοχίτων, cum d. in Χιτὼν 1749
ΧΡΥ'ΣΟΣ 1831
χρύσω, in Χέω 1805
¶ χωλαίνω, cum d. χωλάδιον, cum d. in Χωλὸς.
χωλὸς 1373
ΧΩΛΟ'Σ, cum d. 1831
χῶμα, in χώω.
χώομαι, in χώω.
χώρα, in Χώρος.
χωρεπίσκοπος, in ἐπισκέπτομαι, 1474
ΧΩΡΕ'Ω, cum d. 1832
χωρεύω, χωρεσμὸς, χωρεῖδιον, in Χώρος.
χωρεῖζω, in Χωρεῖς.
χωρεικὸς, cum d. χωρεῖον, in Χώρος.
ΧΩ'ΡΙΣ 1833
χωρὶς, χώριος, in Χώρος.
χωρεῖς, in Χῶρος.
χωρογραφέω, cum d. 341
χωρονομέω 1093
ΧΩ'ΡΟΣ 1834
χωροφιλέω, in c. 1749
χωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1771
χώω, in χοὸν Ψ 1816
Ψ'ΑΓΑΔΑΣ 1835
ΨΑΘΥΡΟ'Σ, & ψαδυερὸς, cum d. ibid.
ΨΑΙΔΡΟ'Σ ibid.
ψαλαχάλων, ψαλακὴς, in Ψαχάς.
ψαλεῶν, ψαλὸς, in Ψάω.
ψαλὸν, ψαχὸν, ψάχαλον, in Ψαχάς.
ΨΑΚΑ'Σ 1835
ψακασὸς ibid.
ψαλὸς, in Ψαλὸς.
ψαλίδιον, in Ψαλίς.
ψαλιδόομαι 1537
ψαλλὸν, in Ψαλὸς.
Ψ'ΑΛΙΟΝ 1835
ΨΑΛΙ'Σ, cum d. ibid.
Ψ'ΑΛΛΩ, cum d. 1836
ψαλμοφαγὴς, in c. fine pr. 1789
ψαλμῳδὸς, cum d. 57
ψαλπὴς, cum d. ψάλπις, ψάλπιγξ, ψαλπικὸς, ψαλτὸς, ψάλτρια, in Ψάλλω.
ψαλτῳδὸς, cum d. 57
ψάλλω, cum d. ψαμμίον, ψαμμωδὴς, in Ψαμμὸς.
ψαμμοδύτης, in c. ex Δύνω, fubeo, 429
ΨΑ'ΜΜΟΣ, cum d. 1836
ψαρὸν, ψαρὸς, in ψάεσω.
ψαυκρόπους, cum d. 1373
ψαύω, cum d. in Ψάω.
ψαφεία, in Ψαφερὸς.
ΨΑΦΑΡΟ'Σ 1837
ψαφεσίτριχος, in c. 650
ψαραδάχης 1828
ψαφερὸς, in Ψάφαρὸς
ψαΐζω, in Ψῆφος.
ΨΑΩ 1837
¶ Ψὲ, Doricè dicitur pro σφὲ: ut apud Theoc. Idyl. 1. 4. Η' πὰ ψε χρύβδαι, τὰ ποδήνεκα σε πᾶσαι ἀμέλγαι.
Ψ'ΕΊΩ, cum d. 1839
ΨΕΔΝΟ'Σ ibid.
ψεφὸς, cum d. in Ταχὰς.
ψέκτης, in ψεκτικὸς, cum d. ψεκτὸς, in Ψέγω.
ψέλλιον, in Ψέλλειον.
ΨΕΛΛΟ'Σ, cum d. 1839
ψελυγίζω, in c. ex ἀγέλειος 10
ψελυγγίκωσις, in ἀγκύλος. 28
ψελδελφὸς, in c. ex Α'δελφὸς 49
ψελδελφὸς, ψελδέλφιος, in Ψέλδω
ψελδεπτὼν, in Ἀποστέλλω 1521
ψελδόργυος, in c. ex Α'ργυρος 184
ψευδαγγελία, in Α'γγελία 214
ψευδαστόμαλος, in αὐτόμολος 1064
ψευδογλυφὴς, cum d. in γλύφω 337
ψευδοπήγιον, in c. ex πήγνυμι 337
ψευδοπήγιος, cum d. in ὀπηγέω 337
ψευδοπλοῦς 494
ψευδοπλοῦς, cum d. in πλέω 337
ψευδηγορέω, cum d. in ἀγορεύω 337
ψευδηγορία, cum d. 18
ψευδηρὸν, cum d. 18
ψευδὴς, ψευδήεστος, in Ψεύδω.
ψευδοφασία, cum d. 341
ψευδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ψευδοδίκημον, in Δίκημον 405
ψευδοδίδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 416
ψευδοδῦρος, in c. ex Θύρα 659
ψευδοκωδία, & ψευδοκωδία, in Κακοπὰ 754
ψευδοκινεύμωμον, in c. ex Κινεῦμαι 794
ψευδοκλητεία, in c. ex κλητὸς 733
ψευδοκέρως, in c. ex κέρος, puer 848
ψευδολόγος, cum d. 945
ψεύδομαι, in Ψεύδω.
ψευδομαντὶς, cum d. in c. 1001
ψευδομάρτυς, cum d. in c. ex Μάρτυς 1006
ψευδομυθία, & ψευδομυθέω, imc. 1074
ψευδονύμφευτος, in c. 1114
ψευδοπαιδία, in c. ex παιδεύω, 1236
ψευδοπαθὴς, in c. 1244
ψευδοπεῖρος, in πεῖρα. 1393
ψευδοπλὴξ, in c. ex Πλῆτος 1340
ψευδοπροφήτης, in πρόφημι 1717
ψευδοπώμα, in c. ex πῶμα 1317
ψευδοπυρὸς, in c. ex Πῦρ. 1406
ψευδορκος, cum d. in c. ex Ὅρκος 1195
ψευδοσταλμὸν, in c. ex στελλίω 1453
ψευδοσοφιστὴς, in c. ex σοφίζω 1497
ψευδοσομα, cum d. 1538
ψευδοσπὴξ, in c. ex Σπὴξ 1565
ψευδοφωνὴς 1708
ψευδόχειρ, in c. ex Χειρὸς 1826
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ΨΕΤ'ΔΩ 1839
ψευδώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 1167
ψευδὼς, ψεῦσις, cum d. in Ψεύδω.
Ψ'ΕΦΟΣ, cum d. 1840
ψαυρὸς, obscuram lucem reddens. Hesych.
¶ ψῆμμα, in ψήχω.
ψηκτὴρ, ψηκτὸς, ψήκτρα, ψήκτειρα, ψηκτεῖς, in ψήχω.
ψηλαφάω, & ψηλαφίαω, cum d. in c. ex ἀφὴ 177
Ψ'ΗΝ, cum d. 1840
ψῆξις, in ψήχω.
Ψ'ΗΣΣΑ 1840
ψηστὸς, in ψήχω.
ψηφὶς, ψήφισμα, cum d. ψηφιστὴς, in Ψῆφος.
ψηφοκλεπτὴς, in c. fine pr. 803
ψηφολόγος, cum d. 945
ψηφοπαίκτης, cum d. in c. ex Παίζω 1234
ψηφοπώλης 1355
Ψ'ΗΦΟΣ 1840
ψηφὶς, cum d. in Ψῆφος.
¶ ψαίζω, in Ψιάς
ψιαδνὸς, in Ψιάδνον, in Ψιάδες.
Ψ'ΙΑΘΟΣ 1842
Ψ'ΙΑ'Σ ibid.
Ψ'ΙΘΙ'Α ibid.
Ψ'ΙΘΥΡΟΣ, cum d. ibid.
ψίλιτται, ψιλίζω, in Ψιλὸς.
ψιλοπρωΐα 342
ψιλοπωλεῖον, in c. ex Κάπηλος 789
ψιλοκοίσιος, in c. ex κόρση. 764
ψιλουσία, in c. fine pr. 1041
Ψ'ΙΛΟ'Σ 1842
ψιλοτάπης, & ψιλότραπις, in c. ex Τάπης 1578
ψιλόπους, ψιλόω, cum d. in Ψιλὸς.
Ψ'ΙΜΜΘΟΣ 1842
ψιμμυθοφανὴς 1708
ψιμμυθίωμα, in ψιμμυθος.
Ψ'ΙΝΕΣΘΑΙ, cum d. 1842
Ψ'ΙΣ 1843
ψῖσα, cum d. in Σίσα
ΨΙΤΤΑ'ΚΗ 1843
ψίχον, ψιχάω, in Ψίξ
¶ ψόα, in Ψέω 1838
ψύγω, cum d. in Ψέγω.
ψοδὸς, tumultus. Item niger. Hesych. ¶ At ψόδος, subst. Suidas est ἄτακτος ῥοπὴ, immundities: afferenti ex Phrynicho.
ψοδολεύω, stprepere, stprepitum edere.
ψολὸς, in Ψόλος.
ψολοκομπίας, & ψολοκομπία, in c. ex Κόμπος 836
Ψ'ΟΊΔΟΣ 1843
ψοὰς, cum d. in Ψόφος.
ψοροδὴς, cum d. in compos. ex Ὀδὼν 362
ψορομὸς, in c. ex Μῆδος 1043
Ψ'ΟΦΟΣ, cum d. 1843
¶ ψύαλον, in Ψέω 1838
ψυγέον, ψυγὸς, ψυγμὸς, in Ψύχω.
ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, & ψυδρακία 1843
ψύδω, cum d. in Ψέδω.
ψυκτὴρ, cum d. ψυκτικὸς, ψυκτὸς, in Ψύχω.
ΨΥ'ΛΛΟΣ, & ψύλλα, cum d. 1843
ΨΥ'ΛΩΝ ibid.
ψύξις, in Ψύχω.
ψυχαγωγὸς, cum d. 41
ψυχάζω, in Ψύχω.
ψυχάειον, in Ψύχω.
ψυχαστὴς, in ψυχάζω.
ψυχαστὴς, in ψύχω.
ψυχάμπυξ, in dec. ex ἄμπυξ 1269
ΨΥΧΗ', cum d. 1843
ψυχοδιώκτης, in c. ex Διαΐζω 352
ψυχοδότης, in c. ex δότης 401
ψυχοκλέπτης, in c. ab κλέπτω 1154
ψυχομαχέω, in c. 1002
ψυχομαχέω, cum d. 1014
ψυχομάχης, in c. 1328
ψυχοπομπὸς, cum d. in c. fine pr. 1281
ψυχρέω, in ψυχρόρροος.
ψυχροβατὴς, in c. ex βάω 1430
ψυχρόρροος, in c. ex Ῥοῦς 1437
ψύχω, in Ψύχω.
ψυχοσασία, in c. ex σάσις 708
ψυχοσὼν, in c. ex σῴζω 1522
ψυχοτακὴς, in c. ex Τήκω 1617
ψυχρὸς 1661
ψυχροφόρος, in c. ex φέρω 1746
ψυχρὼν, in Ψυχρὸς.
ψυχρίλατον 429
ψυχεία, ψυχείζω, in ψυχέω.
ψυχοφαγὴς, in c. ex ἔδαφος 255
ψυχρολήτης, cum d. 945
ψυχρολογία, cum d. 1355
ψυχροποσία, cum d. in c. fine pr. 1313
ψυχρὸς, cum d. in Ψύχω.
ψυχροφόρος, in c. 1721
ψυχρὼς, cum ψυχρός.
ΨΥ'ΧΩ 1844
¶ ΨΩ'Α, cum d. 1846
ΨΩ'ΘΙΟΝ ibid.
ΨΩΛΟ'Σ ibid.
ΨΩΜΟ'Σ ibid.
ΨΩ'ΡΑ ibid.
ψωαλέος, ψωλεύω, ψωλὸς, ψώλειος, in Ψώω.
ψῶβις, & ψῶψ ibid.
ψωβὶς

χειροτεχνέω, cum d. in c. fine præp. 1671
χειρουργὸς, cum d. 576
χειρόχαλ☉, in c. ex Χωλὸς 1832
χειρῶν, χειρῶνιον, χείρων, in Χείρ.
χειρώνακτος, cum d. in c. 151
χειρώνειος, vel χειρῶνειος, χειράμαστος, χειρωνὴς, in Χειρ.
ΧΕΛΙΔΩ'Ν, cum d. 1803
χέλισκον, χελίδιν, χελώνη, χελώνεος, in Χελυς.
χελυδρ☉ν, in c. 1691
χελωνῖον in Χέλυς, & in Χελώνε.
ΧΕ'ΑΤΣ, cum d. 1803
χεμοῦμαι, in Χέω.
χεραδ☉ν, χεραδὶς, in Χείρ.
χερειῶν, in c. 1774
χερμὰς, in Χείρ & in c. ex Μάσσω, tango 1008
χερμαπτὴς, χέρμα, χέρνης, in Χείρ.
χερνῖτις, cum d. in c. ex Νέω neo. 1100 & in Χείρ.
χερνῖτιον, & χέρνιβον, χερνίπτω, cum χέρνιμμα, & χέρνιψ, in c. ex Νίπτω 1104
Χερόνησον, in χερσῖπτω.
χερρόνησ☉ν, cum d. in c. ex Νῆσ☉ν 1101
ΧΕ'Ρ'Ρ'ΟΣ 1804
χερσὶ☉, χερσεύω, cum d. in Χέρ☉.
χερσῖνδς 1804
χερσομανέω 994
χέρσονδε, in Χέρ☉ 1804
χέρσονησ☉ν, cum d. in χερῤῥόνησ☉ν. χέρσ☉ν, cum d. in Χέρ☉ν.
χέρσυδρ☉ν, in c. 1691
χερσύδριον, in Χείρ.
χέρσιον, in Χέρσ.
ΧΕ'Ω, cum d. 1805
¶ χελαρὸς, in c. ex ἀ'ρὸς 183
ΧΗΛΗ, cum d. 1810
χηλὸς, in Χέω, capio ibid.
χηλὴ, cum d. in Χεῖνω.
ΧΗ'Ν 1810
χῆνα λώπης, in c. ex Α'λώπης 132
χῆνες☉ν, & χῆνε☉ς, χῆνῶν, cum d. χῆνίδιος, χῆνίζειν, χῆνίον, χῆνικὸς, χῆνίσκ☉ν, in Χῆν.
χηνοβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω 383
χηνοβοσία, in c. ex βόσις 281
χηνοβοτία, in c. ex βοτὸς 282
χηνοθρέπτειν 1661
χῆνωπὸν, χῆνώδης, in Χῆν.
χηραμὸς, in Χηραμὸς.
χηραμοδύτης, in c. ex Δυῶ, subeo 429
ΧΗΡΑΜΟ'Σ 1811
ΧΗ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
χῆτ☉ν, cum d. in Χατέω 1797
¶ βαθμαλὸς ἵππος, in c. ex Γ'πάμα 687
βαθμαλὸς, cum d. in Χαμαὶ.
ΧΘΕ'Σ, cum d. 1811
χθὼν☉, in Χθών.
χθονόπους, in c. ex Παῖς 1136
χθονόπας☉ν, in c. fine pr. 1323
χθονοτόκος 1518
ΧΘΩ'Ν 1811
¶ χάζ☉, cum d. in litera X.
χαδὼν, in Χιλὰς.
χάϊκον☉, cum 103
χαίνω, χάλασις, in Χάλασ.
χάλιστος, cum d. 533
ΧΙ'ΑΙΟΙ 1811
χάλκωσις, in c. ex Κώμη 906
χαλκώσαι, in c. 1087
χαλκωσυτὴς, cum χαλκόφωνος.
χαλκοτύπ☉ν, χαλκὸς, & χάλκεος ἐν in Χάλκος.
χαλκοτυπ☉ν, in c. ex Τα'λαντον 1575
χάλκεος, in Χάλκος. 1575
χαλκεῖ☉ν, in c. 1853
ΧΙΛΟ'Σ, cum d. 1812
χίμαιρα, in χίμαρ☉ν.
χίμαιρόβατος, dicitur Pan. in Epigramma. quasi capellarum initor.
χίμαρος χίμετρ☉ν, cum d. in Χείμα, χίονος, χιονίζω, in Χιὼν (235
χιονίδιος, in c. definentibus in ιας
χιονὶς ἁλὴ ☉ 251
χιονόβοσκ☉ν 253
χιονόεις, in Χιὼν.
χιονοστέφημον, in c. ex Στέφημα 1659
χιτὼν, χιτὼνιος, in c. ex κλῶσσα 1682
χιτωρ☉ν 1661
χιτωνόζωσ☉ν 1818
χιτὼν, χιτωνίσκος, χιτωνιστὴς, in Χιὼν
χιτεστὴς, χιτέσιος, in Χείρ.
χιτεστὴς 1373
ΧΙΤΩ'Ν, cum d. 1812
ΧΙΩ'Ν 1813
¶ ΧΛΑΙ'Ν'Α, cum d. ibid.
χλαινὶς, cum d. in Χλαῦνα.
χλαμὺς, χλαμυδὼν, in Χλαμύς.
χλαμυδηφὸ☉ν, in c. 1739
χλαμυδηφορὶς, cum d. 1455
χλαμυδηφόρος, cum d. 506
χλαμυδηφορεῖσθαι, in χλαμυδηφόρ☉ν. 1739
ΧΛΑΜΤΣ, cum d. 1813
χλανίδιον, in Χλαῖνα.
χλανιπποὶ 1355
χλανισκ☉ν, χλανίσκιον, χλανιδὶς, in Χλαῖνα.
ΧΛΕΤ'Η, cum d. 1813
ΧΛΙΑ'Γ'Ν Ω, cum d. ibid.
χλιδὼν, in Χλὼ. 1568
χλιδηδόσυσ☉, in c. ex σφυδὸν σακλ☉ 396
χλιδωνόπας 1373
ΧΛΙ'Ω, cum d. 1814
ΧΛΟ'Α, cum d. ibid.
χλόασμα ibid.
χλοασμὸς, in c. ex Αὐγὴ 216
χλοάω χλοεῖς, in Χλοερὸς.
χλοερὸς☉ν 1661
χλόη, in Χλόη.
χλοηρὸς ibid.
χλοηφόρ☉ν, cum d. 1739
χλοιάω, in χλοάω.
χλοὶν, χλὸν.
χλοιῶδες, in χλοῶδες.
χλοώδης, in χλοώδης.
χλούκαρπ☉ν, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
χλὸν☉ν, in Χλὸν.
χλόνης, cum d. in c. ex Εὐνὴ 537
χλυνὸς, χλύω 1814
χλοώδης, χλοεῖζω, χλοιάω, χλοάσμα, in Χλόη.
χλωρὸν☉μος, in c. ex Αὐξὴ 223
χλωρεῖον, χλωρὸν☉ς, χλωρὶς, χλωρεῖτης, χλωρὶζω, χλῶες, χλωρὶτης, χλωρὸω, in Χλόη.
χλωρόκομος, viridem comam habens. χλωρόκομ☉ν στέφαν☉ corolla ex viridantibus connexa foliis. Eur. in Iph. Aul.
χλωρὸς, in χλόη.
χλωροστυλέω, in Σαῦρα 1448
χλωρότης, in χλωρὸς.
χλωροχαλκὰν 1702
¶ ΧΝΑΤ'Ω, cum d. 1815
¶ Χόα, χοᾶν ☉, χόανον, cum χοεῖον, χοᾶνις, χοὴ, in Χέω.
χοήσης 204
χοῖδιον, χοίνικος, in Χέω.
χοϊκὸν, χοϊκεῖον, χοϊνικὶς, in Χοῖνιξ.
χοϊνικουρὶς, in c. fine pr. 1041
ΧΟΪ'ΝΙΞ 1815
χοιραδώδης, χοιρὰς, χοιράσιος, χοιρεᾶ☉ν, χοίρεᾶ☉ς, χοιρεῖον, χοιρεῖνος, χοίρειος, in Χοῖρος.
χοιροβοσκὸς, in c. ex 283
χοιροσφάγ☉ν, in c. ex Πίσσ 1308
χοιροπώλης, cum d. 1411
ΧΟΪ'ΡΟΣ 1816
χοιροσφάγος, in c. ex ἐρέχθω 1561
χοιροξυρὸν 1661
χοιρωγὸς 41
ΧΟΛΗ', cum d. 1816
χολητὸς 44
χοληδὸ☉ν 383
χολὶς, in Χολὴ.
χολικὸς, χόλις 1816
χολοβαρὴς, cum d. in c. ἄβαρον 255
χολόεις, in Χολὴ.
χολοιδὸ☉ν, in c. ex Βορὲ 276
χόλ☉ν, cum d. in Χολὴ.
χονδρακιὰς, in c. ex Α'κανθα 92
χονδρίδιον, χονδρικὸν, χόνδρος ἄρτος, χονδρίλιον, χονδρίτης, cum d. in Χόνδρ☉ν.
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ 1817
χονδρόπτερος, in c. ex τύπ☉ 1682
χονδρ☉ώδης, in Χόνδρ☉ν.
χ☉ὸν, in Χέω.
χορεγὸς, cum d. in χορηγὸς.
χορεύω 220
χορδαύλ☉ς, in c. habentib. φ & in c. ex Ε'φω 174 559
ΧΟΡΔΗ', cum d. 1817
χορδολογέω 945
χορδοποιὸς, cum d. 1355
χορδοτὸν ὠλης 1411
χορδοτονία 1593
χορδὼν, in Χορδὴ.
χορεία, cum d. in Χορὸς.
χορηγὸς, cum d. 44
χορικὸς, χόρειον χόρι☉ν, in Χορὸς.
χοροβατέω 237
χορὸς ἀνὴρ, in c. ex tertia pers. præt. 382
χορὸς δὰ πτερὰ ν☉ν, cum d. in c. ex δὰ σκαλ☉ 396
χορὸς ἐπὶ σκηνῆ, cum d. 1681
χορὸς ἐπὶ σκηνὴν, in Χορὸς.
ΧΟΡΟ'Σ 1818
χορτάζω, χορτᾶσθαι, χορτάριον, χόρταγμα, χορτασμὸς, in Χορτ☉ν.
χορτοκόπ☉ν, cum d. in c. ex κοπέω 845 994
χορτωτικὸν 1819
ΧΟ'ΡΤΟΣ, cum d. 57
χοιρὶς, in Χέω.
χρὰ, χρᾶν, in Χρέω.
¶ χραῖνω, in Χρέω.
χραιστὶ μέλω, cum d. in Χρέω.
ΧΡΑ Ω, cum d. 18 19 & 1820
ΧΡΕ'ΤΑ, cum d. 1822
ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, cum d. 1823
ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ ibid.
ΧΡΕ'Ος ibid.
χρεὼν, in Χρεὶα.
χρεώκοπος, cum d. in com. ex κοπὶς 845 497
χρεὼν, χρέως, in Χρέ☉ν.
χρεώστης, cum d. 1823
χρ☉ὸν, in d. ex Χρέω, oraculo edo, 1822
χρεωφόλ☉ν, χρὴ, χρείω, in χρεία.
ΧΡΗ'ΜΑ, cum d. 1824
χρηματοδαίτης, in c. ex Δαίω, divido 351
χρηματοπώλης 1355
χρῆμα, χρήσιμος, cum d. χρῆστος, in Χράω.
χρηστομαθὴς, in c. ex Μανθάνω 240
χρηστὸς, cum d. in Χράω.
χρηστοφαγέω, cum d. 18
χρησμοδοτέω, cum d. in c. ex δότης, 401
χρησμολόγος, cum d. 945
χρησμὸς, χρησμῳδὸς, in Χράω.
χρησμῳδὸς, cum d. 57
χρησῳδοῦμαι, χρᾶσθαι, χρησὼς, cum d. χρῆσις, χρηστὸς, cum dec. in Χράω.
χρησῳδὸς 341
χρησῳδὸς, cum d. in c. ex Η'δὺς, 597
χρησῳδ☉ν, cum d. in c. ex Καρπὸς, 752
χρησῳδὸς, cum d. 945
χρησῳδὸς, in comp. fit. ex Μοῦσα, 1070
χρησὸς, cum d. in Χράω.
χρησφάτη, in c. ex Κλείω, claudo 801
χρησφιλ☉, cum d. in c. 506
χρῆσμα, in Χράω.
χρῆσμ☉ς, in Χέω. 1749
ΧΡΙ'ΜΠΤΩ 1825
χρίσις, χρίσμα, in Χέω.
χρισμοσφάγος, in dec. ex ἔμπ☉ 1269
χρισταὶ, cum d. in Χρίω.
χριστὸς, in Χρίω. 1744
χρίω 1745
χρῖμ, χρῖσμ, in c. ex Μύω 1014
χριστὸς, in Χρίω. 1072
χριστοτελεσὴς, in c. ex Τέλη 1601
ΧΡΙ'Ω 1816
ΧΡΟ'Α ibid.
χροιὰ, Χροΐζω, & χρόΐζομαι, in Χρόα.
χροιὰς, χροιζω, χρωμὸς, cum d. χροιὸς, cum d. χροιτὸς, in Χρώτων.
χροιὸς, cum d. in Χρόα. 1074
χρομάομαι, in c. ex Κόμη 1046
χρομαδὸς, & χρυσόμυρις, in c. 1060
χρομυλὸς, in c. ex Νῶτος 1163
χρομυὸς, in c. ex Πόδος 1117
χρομυὸς, in c. ex ἐλκὸς 1699
χρομυ☉δὴς, & χρυσοποίλητος, in c. 1247
χρομυὸς, in c. ex ἐλκὸς 1257
χρυσὸς, χρύσεος, in Χρύσ.
χρυσὶς, χρυσίζω, in Χρυσὸς. 1304
χρυσιτὴς, in Χρυσὸς. 1816
χρυσὸμμυδος, in c. 1837
χρυσομανὲς, in c. ex Α'μεῖνω 140
χρυσομίτυξ, in c. 141
χρυσοπάμων & χρυσοπάμων, in c. ex Α'νθεμον 160
χρύσωσις, in c. ex Α'καὶς 209
χρυσωτὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
χρυσωτὸν, in Χρυσὸς.
χρυσωλὴ, in Α'ηρ.
χρύσωμα, in Χρυσὸς.
χρυσωλὴ, ἀρτοπλακοῦς, in ἐλικ☉ν 949
χρυσῦλλητος, in ἐσθὼν 384
χρυσοκόμης, cum χρυσοκόμης.
χρυσοκύκλος, aureum circulum habens. Eurip.
χρυσεόνητ☉ν, in χρυσόν☉ν.
χρύσεος, in Χρυσὸς.
χρυσεοσοθὰ δ☉ν, in c. ex Σαοθὰδιον 1444
χρυσοστέφαν☉ν, in c. fine pr. 1531
χρυσοτόλ☉ν, in c. fine pr. 1525
χρυσοῦν τὸν 1681
χρυσεοφάλαρ☉ν, in c. ex φάλαρα 1711
χρυσοπάλυμ☉ν, in ὑπόλυμος 1166
χρυσεραὶς, in c. ex ὠκὴς 497
χρυσηλάκατ☉ν, in c. ex Η'λακάτη 599
χρυσηλατ☉ν 470
χρυσηλάτ☉ν, in ἠλακὴν 949
χρυσιλι☉ν, in c. ex Η'λία 604
χρυσιόδεον, χρυσιδίον, χρυσίζω, χρυσίον, χρυσὶς, χρυσῖτις, in Χρυσὸς.
χρυσοδάλαν☉ν, in c. 240
χρυσοδακὴς, ex c. ex ἔδαφος. 255
χρυσοδελέμνες, in c. ex Βάλλω 261
χρυσόγλωσσ☉ν, in c. ex Γλῶσ 998
χρυσοδιδάσκαλ☉ν, in c. ex Διδάσκαλος 348
χρυσοδαιμόνιος, in c. ex Δαίμων 356
χρυσόδετ☉ν, in c. ex tertia pers. præt. pass. 386
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 407
χρυσοδίφατος, in c. ex Ε'φω 580
χρυσοζύγιος, in c. ex Ζυγὸς 582
χρυσοῦν ἁμ☉ν, in c. ex Η'μὲρα 602
χρυσοθρόνιος, in com. ex θρόνος 646
χρυσοκαρδαμ☉ν, in c. ex Καρδαμὴ 742
χρυσοκόμης, & χρυσόκομος, in c. ex Κόμη 1578
χρυσόκομος, cum d. in Χρυσὸς.
χρυσοκόμ☉ν, in c. ex Κλείω, claudo 1749
χρυσοκόμ☉ν, in c. ex Κόλλα, cum d. in c. ex Κόλλα, 1785
χρυσοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη, 1785
χρυσοκόμης, inc. ex λάχανον, 1785
χρυσολβ☉ν, in c. ex Λίθος 967
χρυσολόχος, auream lancem gerens. Palladis epitheton, apud Eur. in Ione, Compositum ex λόγχη lancea.
χρυσολογέω, in c. ex Λέπω 958
χρυσολογ☉ν, in c. ex Λόγ☉ 976
χρυσολογ☉ν, in c. ex Μάλλος 997
χρυσομανὴς, cum d. 994
χρυσομανὴς, in c. 1046
χρυσομανὴς & χρυσόμυρις, in c. 1060
χρυσομυὸς, in c. ex Μῦς 1163
χρυσοποιὸς, in c. ex Νῶτος 1117
χρυσοποιὸς, in c. ex Πόδος 1247
χρυσοποιὸς, & χρυσοποίλητος, in c. 1257
χρυσοῦς, χρύσεος, in Χρύσ.
χρυσοῦς, in Χρυσὸς. 1304
χρυσοῦς, in Χρυσὸς. 1816
χρυσῦλλ☉ν, in c. 1837
χρυσομανὲς, in c. ex Α'μεῖνω 140
χρυσομίτυξ, in c. 141
χρυσοπάμων & χρυσοπάμων, in c. ex Α'νθεμον 160
χρύσωσις, in c. ex Α'καὶς 209
χρυσωτὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
χρυσωλὴ, in Α'ηρ.
χρυσῶμα, in Χρυσὸς.
χρυσωλὴ, ἀρτοπλακοῦς, in ἐλικ☉ν 949
χρυσῦλλητος, in ἐσθὼν 384
χρυσοκόμης, cum χρυσοκόμης.
χρυσοκύκλος, aureum circulum habens. Eurip.
χρυσεόνητ☉ν, in χρυσόν☉ν.
χρύσεος, in Χρυσὸς.
χρυσεοσοθὰ δ☉ν, in c. ex Σαοθὰδιον 1444
χρυσοστέφαν☉ν, in c. fine pr. 1531
χρυσοτόλ☉ν, in c. fine pr. 1525
χρυσοῦν τὸν 1681
χρυσεοφάλαρ☉ν, in c. ex φάλαρα 1711
χρυσοπάλυμ☉ν, in ὑπόλυμος 1166
χρυσεραὶς, in c. ex ὠκὴς 497
χρυσηλάκατ☉ν, in c. ex Η'λακάτη 599
χρυσηλάτ☉ν 470
χρυσηλάτ☉ν, in ἠλακὴν 949
χρυσιλι☉ν, in c. ex Η'λία 604
χρυσιόδεον, χρυσιδίον, χρυσίζω, χρυσίον, χρυσὶς, χρυσῖτις, in Χρυσὸς.
χρυσοδάλαν☉ν, in c. 240
χρυσοδακὴς, ex c. ex ἔδαφος. 255
χρυσοδελέμνες, in c. ex Βάλλω 261
χρυσόγλωσσ☉ν, in c. ex Γλῶσ 998
χρυσοδιδάσκαλ☉ν, in c. ex Διδάσκαλος 348
χρυσοδαιμόνιος, in c. ex Δαίμων 356
χρυσόδετ☉ν, in c. ex tertia pers. præt. pass. 386
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 407
χρυσοδίφατος, in c. ex Ε'φω 580
χρυσοζύγιος, in c. ex Ζυγὸς 582
χρυσοῦν ἁμ☉ν, in c. ex Η'μὲρα 602
χρυσοθρόνιος, in com. ex θρόνος 646
χρυσοκαρδαμ☉ν, in c. ex Καρδαμὴ 742
χρυσοκόμης, & χρυσόκομος, in c. ex Κόμη 1578
χρυσόκομος, cum d. in Χρυσὸς.
χρυσοκόμ☉ν, in c. ex Κόλλα, cum d. in c. ex Κόλλα, 1785
χρυσοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη, 1785
χρυσοκόμης, inc. ex λάχανον, 1785
χρυσολβ☉ν, in c. ex Λίθος 967
χρυσολόχος, auream lancem gerens. Palladis epitheton, apud Eur. in Ione, Compositum ex λόγχη lancea.
χρυσολογέω, in c. ex Λέπω 958
χρυσολογ☉ν, in c. ex Λόγ☉ 976
χρυσολογ☉ν, in c. ex Μάλλος 997
χρυσομανὴς, cum d. 994
χρυσομανὴς, in c. 1046
χρυσομανὴς & χρυσόμυρις, in c. 1060
χρυσομυὸς, in c. ex Μῦς 1163
χρυσοποιὸς, in c. ex Νῶτος 1117
χρυσοποιὸς, in c. ex Πόδος 1247
χρυσοποιὸς, & χρυσοποίλητος, in c. 1257
χρυσοῦς, χρύσεος, in Χρύσ.
χρυσοῦς, in Χρυσὸς. 1304
χρυσοῦς, in Χρυσὸς. 1816
χρυσῦλλ☉ν, in c. 1837
χρυσομανὲς, in c. ex Α'μεῖνω 140
χρυσομίτυξ, in c. 141
χρυσοπάμων & χρυσοπάμων, in c. ex Α'νθεμον 160
χρύσωσις, in c. ex Α'καὶς 209
χρυσωτὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
χρυσωλὴ, in Α'ηρ.
χρυσῶμα, in Χρυσὸς.
χρυσωλὴ, ἀρτοπλακοῦς, in ἐλικ☉ν 949
χρυσῦλλητος, in ἐσθὼν 384
χρυσοκόμης, cum χρυσοκόμης.
χρυσοκύκλος, aureum circulum habens. Eurip.
χρυσεόνητ☉ν, in χρυσόν☉ν.
χρύσεος, in Χρυσὸς.
χρυσεοσοθὰ δ☉ν, in c. ex Σαοθὰδιον 1444
χρυσοστέφαν☉ν, in c. fine pr. 1531
χρυσοτόλ☉ν, in c. fine pr. 1525
χρυσοῦν τὸν 1681
χρυσεοφάλαρ☉ν, in c. ex φάλαρα 1711
χρυσοπάλυμ☉ν, in ὑπόλυμος 1166
χρυσεραὶς, in c. ex ὠκὴς 497
χρυσηλάκατ☉ν, in c. ex Η'λακάτη 599
χρυσηλάτ☉ν 470
χρυσηλάτ☉ν, in ἠλακὴν 949
χρυσιλι☉ν, in c. ex Η'λία 604
χρυσιόδεον, χρυσιδίον, χρυσίζω, χρυσίον, χρυσὶς, χρυσῖτις, in Χρυσὸς.
χρυσοδάλαν☉ν, in c. 240
χρυσοδακὴς, ex c. ex ἔδαφος. 255
χρυσοδελέμνες, in c. ex Βάλλω 261
χρυσόγλωσσ☉ν, in c. ex Γλῶσ 998
χρυσοδιδάσκαλ☉ν, in c. ex Διδάσκαλος 348
χρυσοδαιμόνιος, in c. ex Δαίμων 356
χρυσόδετ☉ν, in c. ex tertia pers. præt. pass. 386
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 407
χρυσοδίφατος, in c. ex Ε'φω 580
χρυσοζύγιος, in c. ex Ζυγὸς 582
χρυσοῦν ἁμ☉ν, in c. ex Η'μὲρα 602
χρυσοθρόνιος, in com. ex θρόνος 646
χρυσοκαρδαμ☉ν, in c. ex Καρδαμὴ 742
ψυδοσάγυρ☉ν, in c. ex Α'γυρος 184
ψευδασεβὴς, in c. ex Α'σεβὴς 214
ψευδαυτόμολος, in αὐτόμολος 1064
ψευδαγγελία, in ἀγγέλλω 337
ψευδεπὴς, in c. ex ἔπ☉ 494
ψευδεπάγαφ☉ν, cum d. in ἐπάγεδω 337
ψευδηρὸν, cum d. 18
ψευδὴς, ψευδὴστατος, in Ψεύδω.
ψευδογραφὴν, cum d. in γράφω 341
ψευδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλ☉ν 396
ψευδοδίκτυον, in Δίκλαιον 405
ψευδόδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 416
ψευδοθρόνιον, in c. ex Θύρα 659
ψευδοκωσία, & ψευδοκωσία, in Κακοσία 754
ψευδοκινεόμωμον, in c. ex Κινεόμωμον 794
ψευδοκλαπτεία, in c. ex κλαπτὸς 733
ψευδοκόρη, in c. ex κόρος, puer 848
ψευδολόγος, cum d. 945
ψευδόμαι, in Ψεύδω.
ψευδόμαντις, cum d. in c. 1001
ψευδομάρτυς, cum d. in c. ex Μάρτυς 1006
ψευδομυδία, & ψευδομυδέω, imc. 1074
ψευδωνύμφευτ☉ν, in c. 1114
ψευδοπαιδία, in c. ex παιδίον, 1236
ψευδοπηδέν☉ν, in c. 1244
ψευδοπηδέ☉πτερος, in πέδ☉πτερ☉ν, 1393
ψευδοπαλ☉ν, in c. ex Πάλλω 1340
ψευδοπεφόπτης, in πεφόπται 1717
ψευδοπόμα, in c. ex πῶμα 1317
ψευδοπυρία, in c. ex Πῦρ. 1406
ψευδόρκος, cum d. in c. ex Ο'ρκος, 1195
ψευδοσέλλιον, in c. ex σελλίον 1453
ψευδοσοφιστὴς, in c. ex σοφίζω 1497
ψευδόσομα, cum d. 1538
ψευδοσφὴξ, in c. ex Σφὴξ 1565
ψευδοφωνὴς 1708
ψευδόχευσ☉ν, in c. ex Χεύσ☉ 1826
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1839
ψευδόψυμα, cum d. in c. ex Ο'νομα 1167
ψευδῶδες, ψῶδες, cum d. in Ψεύδω.
ψεύδ☉μαι, in Ψεύδω.
ψεφαρὸς, ψεφὰς, in Ψαφαρὸς.
ψεφὶς, ψεφὶζω, in Ψαφαρὸς.
ψεφὸς, ψεφὶς, ψέφισμα, cum d. in Ψῆφ☉ν.
ψηφοκλεπτὴς, in c. fine pr. 803
ψηφόλογος, cum d. 945
ψηφοπαίκτης, cum d. in c. ex Παίζω 1234
ψηφοπὶς 1355
ψῆφος 1840
ψιάθιον, in Ψιὰς.
ψιαθοπλὴν, in Ψιάθιον, in Ψιάδες

ψωροφθαλμία, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
ψωρώδης, in Ψώρα.
Ψ Ω' Χ Ω
Ω
¶ Ὦ 1847
ὦα, in Οἷς 1147
ὠάερο, in ὠήρ.
ὠάεσιν, in Ὠόν.
ᾠαῖς, in Οἷς 1216
Ω' Β Η', cum der. 1847
Ω Γ Γ Ι Ο Σ ibid.
ᾠδή, in Ο' δή 1127
ᾠδὴν in Ἀείδω.
ᾠδῇ, cum ὠδή.
ᾠδικοι, in ᾠδή.
ὠδίν, cum d. in Ο' δυσὶν 1133
ὠδῖνολυσιν, cum d. in c. ex Λύω, sine pr. 986
ὠδῖνα, ὠδῖς, in ὠδίν.
ὠδοποιὸς 1355
ὦιον in Ὠόν.
ᾠδω, ὠῇ, in Ὠ.
Ω Θ Ε' Ω, cum d. 1847. & 1848
ὠκα, in Ὠκὺς.
Ω' Κ Ε Α Ν Ο' Σ, cum d. 1849
ὠκὺς, ὦκεῖον, cum d. in Ὠκὺς.
ὠκεάλ☉, in c. ex Ἅλς, mare 129
ὠκεῖβόλ☉ 253
ὠκυδήκτωρ, in c. ex pr. pass. 354
ὠκυδίνη☉, in c. ex Δίνη 407
ὠκύδρομ☉ 1667
ὠκυπτης, in e. ex ἵπτ☉ 494
ὠκύδυ☉, in c. ex Δύω 644
ὠκύλεα☉, in c. ex Μαλέα 1065
ὠκύμορ☉, in c. ex μόρ☉ 1022
ὠκυόω, in Ὠκὺς.
ὠκυπτης, in c. sine præp. 1298
ὠκυπόδης, in ὠκύπτες.
ὠκυπτερυξ☉, in e. sine pr. 1281
ὠκυπτερ☉ 1269
ὠκύπτης 1374
ὠκυρρόη☉, in c. sine pr. 1394
ὠκυρρόης, ὠκυῤῥόος, in c. ex ῥοὴ 1425
Ω' Κ Τ', cum d. 1482
ὠλε: τὸν☉, &c. 1632
¶ ὠλέκρανον, cum d. in c. ex κρᾶνον 748
Ω' Λ Ε' Ν Η, cum d. 1849
ὠλεσίδυμ☉, in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὠλεσίκαρπ☉, in com. ex Καρπὸς, fructus 752
ὠλεσίοικοι, in c. ex Οἶκ☉ 1143
ὠλιτήμες☉, pro ὁ ἀλιτήμης☉.
ὠλιτόφρων, pro ὁ ἀλιτέφρων, i. ἁλιτηρὸς τὰς φρένας.
ὠμάδιον, ὠμάδις, ὠμαδὸν, in Ὠ μ☉.
ὠμαχθὲς, in c. ex Ἀχθ☉ 227
ὠμηλυσις, in c. ex λύω 986
ὠμηλυσις, in c. ex Ἐδω 440
ὠμὸς α, in Ὠ μος.
Ω' Μ Ι Λ Α Α 1849
ὠμοβόειος☉, &c. in c. ex Βοῦς 281
ὠμοβόρ☉, in c. ex Βορὰ 276
ὠμόβρωτος, in c. sine pr. 292
ὠμογέρων, in c. ex Γέρων 313
ὠμοδακὴς☉, in c. ex Δακ☉ 352
ὠμοδετέω 1629
ὠμόθυμ☉, in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὠμοίδης, in c. sine præp. 1137
ὠμοκοτύλη, in c. ex Κοτύλη 856
ὠμοκρατὴς 865
ὠμοκωδίδω, in c. ex Κῶδ☉, gloria 890
ὠμόλιθος 969
ὠμομηλὶς 1046
ὠμοπλάτια, in c. ex Πλατὺς 1325
ὠμορρὸς, in c. ex Ἐρυγον 506
Ω' Μ Υ Σ 1849
Ω' Μ Ο' Σ 1850
ὠμόσι☉, in c. 1465
ὠμοσιτοφαγητὸς, in c. ex Σιτοφάγος, 1499
ὠμοπέπεγε, in c. ex Τάσσω 1580
ὠμόστης, in Ὠμὸς.
ὠμοτόκ☉, cum d. 1632
ὠμότομ☉, cum d. 1607
ὠμοτρίβης, in c. sine pr. 1671
ὠμοτύραννος, in c. ex Τύραννος, 1683
ὠμοφαγος, cum d. 1702
ὠμόφρων 1765
ὠμὸς, in Ὠμὸς 1850
¶ ὤν, in εἰμὶ sum, ὤν, Doricè pro ἐὼς, ὼν, genit. ab ἑὼς.
ὠνακες, pro ὦ ἄνακες, ὦνδρες, pro ὦ ἄνδρες.
Ω' Ν Ε' Ο Μ Α Ι, cũ d. 1810 & 1851
ὠνθρωπος, pro ὦ ἄνθρωπος.
ὤνι☉, ὤν☉, in Ὠνέομαι.
ὠνημασμένος, in Ὀνομα 1165
Ω Ο Ν 1851
Ω' Ο' Ν ibid.
ὠοκάπτης, in κάπτω 46
Ω' Ο' Π 1851
ᾠόπολις 1411
ὠοσκοπία, in Σκύφ☉ 1490
ὠοστόκος, cum d. 1632
ὠοτόρ☉ 1739
ὠοτυλαλὼ, in c. ex τύλαξ 1771
ὠοπόλος, pro ὁ αἰπόλος, apud Theocr. Idyl. I. 1.
¶ Ὠρα, tempus 1851
Ὦρα, cura 1853
ὠρεῖζω, in Ὦρος.
ὠρεσιτρόφος, in c. ex Τρέφω 1850
ὠρεσσι, in Ὄρος.
ὠρεστιάς, in c. ex Ἑστία 401
ὠρεστόν☉, in ὀρεστὸν☉, 1660
ὠρίων, in Ὦρα.
ὠρίτα, Ὠρίτης, in Ὀρίτης, cum d. in Ὦρος.
ὠρικός, cum d. in Ὦρος.
Ω' Ρ Ι Ω Ν 1853
ὠρίων,
ὠρολόγ☉, pro ὡρολόγ☉.
ὡρομέτρ☉, cum d. 1353
ὡροσκοπέω 341
ὡρόσκοπος, cum d. 1619
ὡρουρέω, cum d. 945
ὡρ☉, in Ὦρος.
ὡροσκόπος, cum d. 1053
Ω' Ρ Τ' Ω, cum d. 1476
¶ Ὠ Σ 1853
ὠσεύτων, in c. ex Αὐτὸς, ibid. & 1854
ὦσις, ὠσμὸς, in Ὠθέω. 222
ὠσπερ, in Ὡ'ς
ὥστε 1854
ὡσπὶς, ὡσπὶς, cum d. in Ὠ'σὼ. ibid.
ὦτρες, in Οὖρος 1069
ὠσχορ☉, cum d. in ὀσχ☉. 1737
¶ ὦτα, in Οὖς.
ὠτακουσὺς, cum d. in c. ex 3. pass. pr. 101
ὠταλγία, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
ὠτέλεον, in Οὖας 1216
ὠτεψιχύτης, in ἐγχέω 1806
ὠτειλὴ, in Οὐτάω 1225
ὠπαφρ☉, in ὠπαφ☉, ὠπὰς, ωπὸς, in Οὖας 1216
ὠτεχλυδὲς, in c. ex χλύω 324
ὠτοδαλδίαι, in c. ex Θλάω 640
ὠτοκέστευξις, in κεστὸν 46
ὠτυκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
ὠτὸς, seu ὦτος, in Οὖας 1216
ὠτότμητ☉, in c. ex τμητὸς 1607
ὠτοῦσες, in Οὖας 1216
¶ Ω'ΦΕΛΕ'Ω, cũ d. 1855 & 1856
ὤχεα, ὤχεαινα, ὠχεῖς, ὠχεῖα, cum d. 1856
ὠχρόλευκος, in comp. ex Λευκὸς 980
ὠχρόμματος, in comp. ex ὄμμα, 1179
Ω Χ Ρ Ο' Σ, cum d. 1856
¶ Ω' Ψ, in Ο' ψομαι 1179
¶ ὠώδης, in Ὠόν.

FINIS.

IACOBI ZVINGERI
PHILOSOPHI ET MEDICI BASILIENSIS,

GRÆCARVM DIALECTORVM HYPOTYPOSIS,

Seorsim primum singularum, tum conjunctim omnium, Tabulis methodicis,

Iudicio memoriæque servientibus, proposita.

TT

Lætis Studiorum initiis

Gemini THEODORI:

Alterius quidem,

PASCHALIS GALLI, Viri Clariſs.
Philoſ. & Medici Pictavienſis:

Alterius verò,

Proprii FILII, benè comprecatus

IACOBVS ZVINGERVS,
PASCALI SVO;
Εὖ διαμονέσατα διάγειν.

TE appello, Clariſſime Vir, cum FILIOS noſtros debebam. Sed quando illi, in merem benè natorum, à noſtro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philoſophus, λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων. Quid ergò mirum, ſi præclara hac nota à beſtiis diſtet in ipſa quoque infantia puer, cujus linguam à ſollicitis matribus formari, ut articulatim, diſtinctéque vocem edat? Id verò etiam in Literarum cutriculo uſu venit. Vt rerum omnium poſtliminiò reminiſcatur, quæ Platonis non ſpernenda ſententia eſt, ductore opus habet, cujus monitis rectam viam ingrediatur. At ſolis nutibus nequicquam id fiet, ni ſermonis præcepta, ſingula obſervanda indigitârint, Iam quia Græcorum jactis fundamentis, quicquid humanæ eſt vel divinæ ſcientiæ, jure debetur: illorum certè ſermonis cognitio tàm neceſſaria eſt, ut qui aliàs loquelæ defectu non Homo putari queat, Græci ſermonis inſcitia, non Sciens habendus ſit. Id non neſcivit decus literariæ tuæ Galliæ, Gulielmus Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat ſtupendum ingenium hominis, quantumvis ὀψιμαθὴς, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτος invenit: maximóque bono τῶν ὀπτηγορμένων, inoffenſam eam & facilem patefecit. Scilicet is Cenſorii Catonis exemplum ſecutus eſt, qui ſenex græcè didiciſſe, à Plutarcho traditur. At ipſa jam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum feſtivitas ita reſtinguit, ut pro conciſa, miniméque redundante habeatur. Eſt tamen præter ambigua vocum ſignificata, tàm varia dialectorum idiotiſmis, ut niſi hac parte diſcentium infirmitas ſublevetur, nimio ſatius difficilem impeditámque ſe objiciat. Heic ergò mihi, vel operâ duntaxat ſubciſivâ, deſudandum exiſtimavi, & uno quaſi obtutu, quæ notanda varietas eſſet, non magis exacta, quam cuivis obvia methodo, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui ſubveritus, eandem proprietatem, diverſis id locis poſcentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura ſe extendens, compendio ſervit: ſed damnoſa obſcuritas eſt, quam ſecum vehit, uſúmque præceptorum & impeditum & inutilem diſcentibus reddit. Quod ſi jam operæ curæque precium eſt, quod feci, quibus id verius, quàm Noſtris feciſſe videbor? Noſtris, inquam, eâ in ætate conſtitutis, qua ſimiles variegatis Pſittacis, maturi judicii penuriam, Latini, Græci, Hebraici ſermonis oblectamento compenſent: eò liberius ſubinde ad RERUM notitiam, cujus ambitu vitæ humanæ beatitas incluſa eſt, provehendi. Memor ſum noſtræ juventutis, quam miagnam partem in Italia egim:us. Ibi tum, Venetiis inprimis, occaſionem quotidiani convictus Græcorum ſollicitè petebamus: eâ nimirum cupiti ſermonis uſum ſine majore labore facilem nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græce loquerentur: vel ſi fuit peregrinis nobis minus ſecura, tutáve putabatur. Viximus interea vita, ſtudiiſque unanimes. Ego candore tuo delectatus, unicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, ut voluntas utriuſque communis eſſet, quodque vellet alter, alter non nollet. Italiam univerſam perambulavimus, plantarum ſarcinas, quæ tum iſtius philoſophematis noſtra cupido erat, humeris geſtavimus, quæque literariæ peregrinationis prima eſt utilitas, doctos, quos licuit, Antonium Muſam Ferariæ, Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Coſtæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad invidiam præclaros omnes: binos item ſolertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Verone, qui rerum naturalium accuratâ notitiâ in omnium ore verſabantur, nobis conciliavimus. Adjuti nimirum virtute & doctrinâ verè illuſtris Io. Vincentii Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici & Philoſophi perelegantis, amborum Patavi Antenoris viventium. Ita peregrinati ſumus. Quod eò libentius hac occaſione publicè profiteor, quâ noſtram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adoleſcentiæ exemplo, eorundémque ſtudiorum communitate invitandam duxi. Vt ergo tu mecum quamtumvis abſens jugiter es: ſic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodoros quoque noſtros devincio: ut ubi ubi fuerint, memores dicti Homerici:

Ξεῖνοι ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι,

parentum veſtigiis innutriti, diſcant ſe mutuò amare. Vterque Theodori Zvingeri, quem nemo non magni inter mortales æſtimavit unquam, fert nomen. Vtinam, utinam, quod tuum pariter votum eſt, omine nominis, & Deo ſervire & proximo prodeſſe, πρᾶγμα ἄριστον ex animo conetur uterque. Quâ bonâ ſpe jam finem facturus, tibi Meum ita commendo, ut mihi Tuus perpetuò alterius filii loco futurus ſit. Optimè vale. Baſileæ, 16. Novemb. 1605.

DIA-

DIALECTVS ATTICA.

Articulorum. Quis enim communiter ſit uſus præpoſitivi ὁ, non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi ſignificationem nominis interrogativi & infiniti τις: ut, apud Demoſthenem, τὸ χαίειν ταῦτα λέγω, pro τινὸς χάειν. Τὸ etiam pro τοῦτο uſurpant, ut & τόγε, & ὄγε, pro ὅτου. Compoſitivum etiam ὁδὶ pro ὅτου τόδε pro τούτου: & extra compoſitionem ὁδέ, pro ὅτου δέ: Pari ratione poſtpoſitivum ὅς, pro pronomine ὅτου: ut, apud Platonem, ἦν δ' ὅς, pro ἔφη δέ ὅτου.

Nominum. Προσωδίας communi dialecto eſt proximus: Atticè ſigulus. Ὦτος, avicula nycticoraci ſimilis: Atticè, homo ſimplex, fatuus. Οἶστος, avicula quævis: Atticè gallina. Τέχνη ars: Att. ars mechanica. Μάμμη, avia: Att. mater. Γραμματεῖον, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur. Ῥύπες, ſordes: Att. cera ſigillaris. Ἄστυ, urbs: Atticè Athenæ. Μουσικὴ, ars muſica: Att. ars quævis. Γλῶσσα διδασκάλως λέγουσιν, ait Etymologus, οἱ Ἀττικοὶ, τὰς ποιητὰς τῶν διυπερμεβαν, ἢ τῶν κωμῳδιῶν, ἢ τῶν σατυρικῶν.

Pronominum. Οὗτος pro ἐγὼ ab Atticis uſurpari teſtis eſt Schol. Ariſtophanis.

Verborum. Ait Suidas βαστάζειν, Atticis non eſſe ἄραι, portare, ſed rem aliquem manu contrectando, pondus ejus explorare: ut, apud Homer. Odyſſ. φ. v. 405. Αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντα. Annotat Ariſtophanis ſcholiaſtes in Pluto χολᾶν Atticis ſignificare, furere, μαίνεσθαι: communiter autem θυμοῦσθαι, irasci. Θέλω, volo: Att. βούλομαι, poſſumut, apud Platonem, τὰ χώρια ἂν μὴ ἐθέλει διδάσκειν. Θωμάζειν, admitari: Att. mercedem dare. Γλίχεσθαι πινὰ, videre aliquem: Att. colloqui cum aliquo. Καλοῦμαι, voco: Att. in jus voco.

Adverbiorum. Οὐδὲν μᾶλλον, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum ſcriptorum principem, idem eſt, quod ſimplex ὐδὲν μᾶλλον reddit per οὐδόλως. Οὐ γὰρ ἄλλα, non enim, vel, ſed non, Atticè pro ἢ γὰρ dici Ariſtophanis ſchol. habet. Ita ἧττον minus, Atticè ſignificat οὐδαμῶς, nequaquam.

Conjunctionum. Δὲ, communiter, vero: Atticè ſignificat δῆ, ſanè, item ἄλλα, ſed, γὰρ, enim, καὶ, & ut annotat Thucyd. enarrator. Atticè eriam ſignificat idem quod ἔτι, adhuc. Ἀλλὰ communiter ſed, hortando utuntur Attici, ut Corinthus ſcribit. Ὡς pro ἐς & πρός.

Præpoſitionum. Εἰ's utuntur Atticè pro εἰς: ut ἐν ταῖς ἀποστόλοις ἐμβᾶς, pro εἰς τὰς ἀποστόλας. Εἰς pro ἐν: ut, εἰς οἶκον εἶναι, pro ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ pro μετὰ: ut, ὑπάθεσις pro μεταθέσις. Ἐ'πὶ pro κατὰ.

Signi ficationis Hæc enim unius & ejuſdem dictionis apud diverſas gentes nonnunquam diverſa eſt. Attici ergo præter communem uſum cæterorum Græcorum aliam ſignificationem tribuunt Partibus orationis: quod non nullis exemplis docebimus,

ATTICORVM & Ionum antiquitùs eadem fuit ſermonis proprietas & Attica Europææ Ionæ pars. Creſcente verò multitudine poſtea quam miſſæ in Aſiam coloniæ, Ionum appellationem uſurpaſſent, cæteri, qui remanſêre, antiq Atticorum nomine retento, vernaculam ſuam magno ſtudio excoluerunt, opéq; præclarorum ingeniorum, Lyſiæ, Platonis, Ariſtotelis, Aeſchinis, Iſocratis, Xenophontis, Demoſthenis, Ariſtophanis, & aliorum longè lateque propagârunt, ut rectè dixerit Fabius, Venerem, Atticis conceſſam, ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuiſſe. Horum ergo dialectum, vel ſermonis genus, ea methodo, quæ diſcentibus facilis, docentibus peropportuna futura eſt, conſiderabimus, & oſtendemus primùm generaliſſima diviſione, quæ nam obtineat peculiaritas, ratione tum

Vocis ſeu dictionis, quatenus ea, cum ore formatur, tum linearibus notis ſcribitur. De hac latiſſimus eſt dicendi campus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, diſtinctè notanda eſt varietas, quæ ſe offert in

Omninò diverſa eſt à communi Græcorum loquendi conſuetudine: atque adeò ſolis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo, ἔστω δὴ κατὰ πόλεσιν ὀρθὰ ἴδιά ἑκάστοις τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ Ἕλλησι παρὰ τοὺς ἄλλους ἕλληνας, καὶ βαρβάρους. Talia ſunt Atticis propria Menſium nomina: ἑκατομβαιών. Iunius: μεταγειτνιών, Iulius, &c. Τελεσίλεων, Διάσιος, Atticorum numiſmatum nomina. Ἀπαλὸς, teſte Polluce, veſtis ſimplex eſt, nullis rugis plicata. Σαυλὸς, ſcribit Heſychius, apud Atticos ſignificare mollem, delicatum. Παίμαλα, minimè gentium. Ἀλευρόπωλις, indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.

Vna tantùm dictione. Hæc enim apud Atticos vel

Ex parte tantum: aliquot literis tranſpoſitis, mutatis, aut penitus ſublatis. Quod generatim prius, tum ſpeciatim docebimus: ut ſi quę generalem ſupputationem confuſionis vitandæ cauſa, non attingent, ſpeciali examini inſerantur: quæ verò ſpecialiùs ob ſui copiam recenſeri omaia non poſſunt, ad generalem claſſem referantur. Hanc ergo diverſitatem expediemus, tum

Generaliter ratione primorum dictionis principiorum, Literę & Syllabę t quorum conſideriationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographię, hujus verò Proſodię demandat. Afficiunt quidem hæc ipſa principia, dum patiuntur, & variè immutantur, ſuum opus. Sed cùm dictio, qua talis eſt, peculiari ſua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ claſſi relinquemus, & impræſentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & ſyllabarum affectiones adumbrabimus. Vide ſign. A.

Specialiter, revocantes eam ad ſingulas Etymologiæ partes diſtinctas. Vide ſign. B.

Pluribus, quocunq; modo ſyntacticè cohærentibus, Vide ſign. C.

A *Generales* Atticarum vocum affectiones exhibent tum

Orthographia: quę non externam respicit literarū formam, sed quātitatem & qualitatem: quatenus vel plures sunt, vel paciores: vel saltē aliæ ab hactenus constitutis. Ergo in dictionibus singulis habenda est ratio literarum tum

Quantitatis Nam solent Attici, iis vocabulis, quæ sunt communis Dialecti, literas vel

Adjicere novas aliàs: idq; tum in

Initio, per προθησιν, ut inde dictio augeatur, tum Litera Γ: ut, γλαῦμων pro λῆμη: tum Syllaba, Ες ut, ἐσέρχεις pro ἔρχῃ. Α: ut, ἄσακος, pro σάκος. Dicunt hoc proprium Atticorum esse, ut initio abundet α. Sunt quoque apud ipsos frequentes Anadiplasiasmi, quod ex augmentis verborum dariſſimè perſpicietur: ut, ἡμαρτον pro ἥμαρτον.

Medio, per ἐπένθεσιν, ut accedat, vel sola litera, vel syllaba. *Litera* quidem, I: ut χρεία pro χρεᾶ, quod Stephanus libenter concedit Atticum esse, cùm eo sæpiùs utatur Aristophanes. Τ: πτόλις, pro πόλις, quod inquiunt veterum Atticorum fuisse: αὐτὸ pro αὐὸ. Ρ, ut, ταπρέζεε pro ταπέζεε. Observat enim Eustathius literæ ρ geminationem consuetam esse Atticis. *Syllaba* verò: ut, Ο: ἀγῆοχα pro ἄγηχα, κοσμεῖθι pro κόσμει: & meritò ait Corinthus, cum dictum sit Σὺ τὸ τὰς χόρτας ἀμελαίεσζ, quod pupillas habeat. Quamvis H. Stephanus vocem illam haud quaquam Atticam, & ne Græcam quidem existimet. Ω quod veteres Attici interponebant: ut, εἰωθα pro εἴθα, ita quidem, ut iota diphthongi cliderent, & ἔωθα pro εἴθα dicerent: quod tamen nonnullis est Acolicum, pro ὦθα, præter. medio verbi ἴθω. Δδ: ut, ἐδίδεκα, pro ἔδεκα. Να: ut, ἀμωσθω pro ἀμώω. Κα: ut, διάκθω pro διάκω.

Fine, per προσγωγὴ, ut accedat tum *Litera*: ut, Ν, ἐφελκυστικὸν, dativis pluralibus & tertiis verborum addunt sequente licet consonante: ut, εἰσῆλθεν πόλιν. Quanquam tertiæ quoque plusquamperfecti id ipsum præter aliorum usum adjicere sunt soliti: ut ἤδειν pro ᾔδει, tum *Syllaba*: ut, Ι, ἔτιον, pro ἔτος, λησταῖσι pro λῃσταῖς, νωῒ pro νῶι. Δι: ut, νωσὶ pro νῶι, ἐσθασὶ pro ἐσθᾶτε. Θα: ut, ἐρηθα pro ἔρης, οἶδαθα pro οἶσθα, ἤδατε, pro ἤτε. Hoc enim H. Stephanus inter atticiſmos refert. Huc etiam pertinent dictiones παρασημαντικὰ, ὄν, γε, θεν, ων, ποτε: ut, τόνγε pro τὸν, ὁτῳῦν pro ὅτῳ, &c. Ε: ut, οἱονεὶ pro οἷ. Τ: ut, πάντη pro πάνυ. Χι: ut, ναυχὶ pro ναί.

Adjicere novas aliàs: idq; tum in

Initio, per ἀφαίρεσιν, *Syllabæ*, Ε: ut, συγχερόνει, pro ἐσυγχερόνει, μῶ pro ἐμῶ. Α, intercedente apostropho: ut, τᾗ χρεᾷ pro τῇ χρεᾳ.

Medio per συγκοπὴν, *Litera*, Ι, quam ex diphthongis auferunt: ut κλάει pro κλάιει, χρύπτω pro χρυύτειω, πιεῖν pro πιιεῖν, ὑὸς pro ὑιὸς: quod ab Eustathio dicitur Atticum esse. Β: ut, ζόλιτον pro βόλβιτον, apud Corinthum. Σ: ut, νομιῶ pro νομίσω. *Syllabæ* vero, Ο: ut, οἶμαι pro οἴομαι. Ω: ut, ἐκατερθεν pro ἑκατέρωθεν: Ει: ut, ὤφλω pro ὀφείλω. Δα: ut, ἴδεα pro οἰδάσθα, quod Stephanus Atticis attribuit.

Demere hactenus usitatas, idq; tum in

Fine, per ἀποκοπὴν, *Litera*, Ν: ut, ἄλλο pro ἄλλον, καλὸ pro καλὸν. *Syllabæ*. Ι: ut, ᾠῶ pro ᾠοῖ. Να: ut, ἀπέλλω pro ἀπόλλυνα, κρείττω pro κρείττονα. Amant enim concisiones Attici, teste Corintho. Νον: ut, κᾶφ. & Ionicè κάφη pro κάφηνον. Σα: ut, ἔασπλὶς pro βασίλεια. Τάς: ut, ᾠφέπον pro ᾠφεπόντως, ut vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.

Vocales Ε, ut, λεὼς pro λαὸς, ὕελος, pro ὑάλος.

Vna in

A in { H: ut, ἠναιρεχμὶν pro ἀειαιρέμιν, in verbis compositis cum præpositione ἀεί. Hoc agunt quoque; Attici in 4. verbis secundæ circumflexorum, & α excontractione natum mutant in η, nec tamen iota subscribunt: ut, ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, πεινῇς: δι-ψῶ, δι-ψᾷς: χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῶνται: quò pertinet τᾶς, τῇ imperativus, à τάω, τῶ. Sic apud Homerum Ulysses, τῇ κλαιέτω, πῆ εἶπον. Dicunt etiam ὀπαδὸς pro ὀπαδὸς, ἀλοιήσω pro ἀλοιάσω. O: ut, ὀφαφὶς pro ἀσαφὶς apud Athæneum, ὀσακὸς pro ἀσακός. Ω: ut, κρώζω, pro κράζω. Athenienſib. uſitatum fuit, teſte Etymologo.

E in { A: ut, βδύλλω. pro βδέλλω. H: ut, ἠδωνόμεθα pro ἐνωνάμεθα. I: ut, δῆν pro ὀδὲ, τοισδῆ pro τοισδὲ. Υ: ut, in contractionibus, τένδυμα pro τὸ ἔνδυμα. Hoc annotat Io. Gramm. O: ut, πέπομφα pro πέπεμφα. Α I: ut, δαὶ pro δέ.

H in { A: ut, ἀνάβαθι aſcende, pro ἀνάβηθι. In pauciſſimas hoc egerunt, dicit Caninius ſuavitatis cauſa: ut, κάλη pro κίλη: ἀχέτης pro ηχέτης: δάμαπερ pro ἅμπερ, admirantis adverbium. Sic è λίμη fecerunt γλαμων, ſuavitatis cauſa. E: ut, νεὼς pro νηός. EA: ut, ἐάλωκα pro ἥλωκα. EI: ut, κέφυλ pro κήρυλ.

I in E: ut, ἔειδες pro ἴειδες, teſte H. Stephano.

O in { I: ut, δευεῖ pro δεῦ ἐγ. Ω: ut, δύω pro δύο, νεὼς pro ναὸς βασιλέως pro βασιλῆ.

Plures etiam vocales inter ſe permutant Attici:

AEI in H, ſine iota ſubſcripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: ut, πειθῆς pro πειθάεις, δι-ψῆς pro δι-ψάεις.

A E in O Υ, in quibuſdam compoſitis ex ἔτη: ut, τειακοντούτης pro τειακονταέτης.

A O in Ω: ut, ἴσω pro ἴσαο.

E A in A: ut, πειραιᾶ pro πειραέα.

E Γ in EI: ut, πλειδὴς pro πλεϊδὴς.

E O in { E I: ut, πλέω pro πλέον, δεῖν pro δέον. O Υ: ut, ἐπίθω pro ἐπίθεο, quod excuſſit σ, pro ἐπίθεσο.

E Ω in Ω: ut, πειρωὼς pro πειραέως.

HΙ in H. cum iota ſubſcript. ut, νηῒδα pro νηηΐδα.

O E in O Υ, in iis compoſitis, quorum pars prior deſinit in ο, poſterior ab ε incipit ut, φυτῦργος, pro φυτόεργος. Excipiuntur tamen compoſita ab ὁμὸς. Dicuat enim ὁμοσθυὴς, non ὁμυθυὴς. Compoſita etiam ab αὐτὸς excipiuntur: quamvis αὐτουργὸς legatur, pro αὐτοεργός. Sin pars poſterior incipiat ab ε diphthongo tum nulla fit contractio: ut, ὁμοειδὴς.

OΙ in OΙ: ut, οἷς pro ὁῖς. Hoc tamen poetis adſcribit Anteſignanus.

O O in ε: ut, δῖ ὅδοσε, δῖ ὁδοὺ, δῖ ὁδὲ.

ΩΙ in Ω cum iota ſubſcripto: ut, λῴον pro λῶον.

Diphthongi. Vide ſign. D. *Conſonantes*. Vide ſign. B.

Proſodia; quæ ſyllabarum affectiones expendit. Tempus, Spiritum, Tonum, Paſſiones: de quibus ſign. F.

D. Diphthongos eaque permutant Attici:

ΑΙ in Η cum iota ſubſcripto: ut, ἐμίμνα aoriſtus primus, à verbo μαίνω.

ΕΙ in { Η cum iota ſubſcripto: ut, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui iota non ſubſcribunt. Henricus Stephanus reprehendit Io. Grammaticum, aliàs dictum Philoponum, quòd iota ſubſcripti nullam fecerit mentionem, & hanc mutationem tantùm pluralibus tertiæ contractorum adſcripſerit: cùm teſtetur Euſtathius, id etiam in verbis fieri: ut quando dicunt ἥκζον pro εἶκζον. Apud Ariſtophanem invenitur ἵπαῖς, non ἱππῆς, & è contra Αχαρνῆς, non Αχαρνεῖς. Ε Ω: ut, ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, ἀφέωνται pro ἀφεῖνται. Η Γ: κλιὴδα pro κλεῖδα.

Ο in { Ε Ι: ut, ζυεῖν pro ζυόειν, πεῖϑ pro ποῖϑ, apud antiquos Atticos. Ω cum iota ſubſcripto: ut, κλῳὸς pro κλοιὸς, νεῳὸ pro ναοὶ, templa.

Ε Υ in Η Υ: ut, ἠυχόμην pro ἐυχόμην.

Ο Υ in Ω: ut, μῦμέλεω pro μῦμελεός.

Η cum iota ſubſcripto in Ε I. ut, βάλει pro βάλῃ.

E. Conſonantes eidem permutantur apud Attices:

Π in Φ: ut, apud Etymologum, ἀσφάσιος pro ἀσπάσιος.

Κ in Γ: ut γναφεῖον pro κναφεῖον. Sic Grammaticus & Corinthus. Quamvis autem id improbet H. Stephanus colligimus tamen ex Ariſtophanis ſcholiaſte, antiquos Atticos dixiſſe κναφεῖον, à κνάω radere: poſteriores autem γναφεῖον.

Β in Δ: ut, βόλεϑ pro βόβεϑ, aſinorum ſimus.

Γ in Β: ut, βλῆχων pro γλῆχων, dictamnus. Obſervat hoc Ariſtoph. ſcholiaſtes & Corinthus.

Mutæ, Σ: ut, ὁσμὴ pro ὀδμὴ, ἴσμὴν pro ἴδμὴν.

Δ in { Τ: ut, ἐντελέχεια pro ἐνδελεχεια: Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, neceſſarium eſſe dicens, ut prius quàm de dialectis feratur judicium, conſtet, quæ nam prima ſit & vera dictionis alicujus ſcriptura.

Χ in Ξ: ut, δξὰ pro δίχα, τειξὰ pro τείχα, πένταξα pro πέντακα, Sic Euſtathius.

Θ in { Σ: ut, κλωσμὸς pro κλωθμὸς apud Etymologum, ἀεισμὸς pro ἀεϊθμὸς. Τ: ut, κολόκωττα pro κολόκωθα, ut vult Corinthus. Contrarium ſcribit Caninius, τ in θ mutari Atticè ut, κολόκωθα pro κολόκωττα. Φ: ut, φλᾶν pro θλᾶν, quod Euſtathius obſervat.

Λ in { Γ: ut, μόγις, vix pro μόλις. Corinthus. P: ut κείραν pro κλίβαν. Hoc non probat Stephanus, quamvis Grammaticus eo exemplo utatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κείβαν factum eſt κλίβαν, & ρ potius in λ mutatum, quam vice verſa; πόδεργία quidem pro πόδελγία, & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον dici videtur. Sed & hęc ipſa, ait Stephanus, non carent controverſia.

Semivocales quæ etiam inter ſe Atticadialecto permutantur.

Μ in Σ: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμόλυσμαι pro μεμόλυμμαι.

Ν in Λ: ut, πάλμων, pulmo, pro πάμων: λίτρον pro νίτρον.

Ρ in Σ: ut, μυσόνη, pro μυρίνη, myrthus, apud Io. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitùs negat H. Stephanus.

Σ in { Γ: ut, τᾶτλον pro σᾶτλον: & ſi duplex fuerit σ in duplex τ: ut, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πάτλω pro πάσλω. Lucianus in judicio vocalium aſſeverat, in plerisque hanc mutationem locum non habere, præſertim ſimplicis σ in τ initio dictionis. Aelius Dionyſius refert, primum Periclem vitaſſe oris conformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem quum ſe, adhibito in conſilium ſpeculo, exerceret. Annotat H Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ ſcriptores nunquam has literas invicem permutare, dicereq; non θάλαττα, ſed θάλασσα. Id tamen Xenophontem & Demoſthenem agere. Putatur etiam μεταίχμιον Atticum eſſe pro μεσαίχμιον. πύρβη pro σύρβη.

Δ: vt, πέφασμαι pro πέφασμαι.

P: ut, ἄῤῥω pro ἄερσω: præſertim ubi literam ρ ſequitur σ. Hoc Euſtathius vult, contrarium planè Corinthus, ρ nimirum pro σ apud Atticos in uſu eſſe, ut dicant ἄερσω pro ἄῤῥω. At H. Steph. adverſatur Corintho, & Ariſtophanem ἄῤῥω dicere, non ἄερσω oſtendit. Et quamvis apud Thucydidem θάῤσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος, ut & paſſim, apud Platonem, Demoſthenem, Ariſtophanem. Vnde colligere liceat, θάρσος antiquiſſimam dictionem, à poſteris in θάῤῥος, σ nimirum in ρ, mutatum fuiſſe.

Ξ, in compoſitis à σὼ: ut, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc ſemper agit Thucydides: non item Xenophon & Demoſthenes. Extra compoſitionem etiam ξωὸ pro σωὸ dicit Thucyd. Annotat Euſtath. ἀναξυεὶς dici pro ἀνασυεὶς, ὲκ τῦ ἀνασύρεσζ.

Ζ in { Δ: ut, κνίδη pro κνίζα, nidor. Τ Γ: ut, συελτλω pro συελζω, apud Corinthum.

Ξ in Σ: ut, πάσω, pro παίξω, à παίζω, Caninius.

F. Prosodia Attica circa syllabas versatur, & earum tum

- Quantitatem. Heic Attici vocales.
  - Ancipites,
    - producunt: sunt enim illorum productiones propriæ. Ergo
      - A, in βασιλέα, ἀξέω, producunt: item in ἀληθείᾳ, ἀρχείᾳ. Alias enim habent α breve, sunt que propterea proparoxytona, ἀλήθεια, ἀρχεία.
      - I, in ὄφνις, ξυνωρίς, aliisque nonnullis producitur: quando alias barytona in ις in omnibus casibus corripiuntur.
    - Corripiant, apud Comicos & Tragicos I. ut, ἴσΘ prima correpta pro ἴσΘ primi producti. Sic ἤμιν & ὑμῖν vel ἧμιν posteriora habent correpta, pro ἡμῖν & ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.
  - Correptas, producunt, o nimirum in ω mutatum: ut videre est in genitivis in εΘ, à recto in ας, pro βασιλέΘ.
- Qualitatem: & quidem syllabarum vel
  - Integrarum. Vide sign. G.
  - Affectarum, & apostropho immutatarum. Apostrophum Attici initio quoque dictionis usurpant, ut vocalis brevis sequentis dictionis, à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, ut ambæ dictiones vel
    - Disjunctæ maneant: ut, ὦ 'γαθὲ, pro ὦ ἀγαθὲ: πᾶ 'στι, pro πᾶ ἐστί.
    - Conjungantur, per crasin, & in unam coalescant: ut, ὠνὴρ pro ὦ ἀνὴρ: ἄνερ pro ἄνηρ:

Accentus. Hunc Attici vel

- Transferunt in aliam syllabam: nimirum ex
  - Ultima in
    - Penultimam: Ergo
      - Oxytonum vertunt Attici in Paroxytonum & Properispomenon: ut, πειθὴς pro πειστὸς, ἰδὲ pro ἰδέ, λάβε pro λάβέ, quod in aliquot Imperativis agunt, εἰπὲ, ἐλθὲ &c.: quamvis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur: ut apud Aristoph. εἰπέμοι, εἰπεῖς ἔμοι. Item μῶς Θ pro μεθς.
      - Perispomenon mutant Attici in Properispomenon: ut, ἥμων pro ἡμῶν.
    - Antepenultimam. Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: ut, πονηρὸς, ἀσκληπὸς Θ pro πονηρὸς, ἀσκληπιὸς Θ, apud Demosth.
  - Penultima in
    - Ultimam. Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici: ut, ἀκαδημία pro ἀκαδήμεια.
    - Antepenultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet ultima sit longa: ut, πλέων pro πλεῶν. Id imprimis fit in Hyperdisyllabis quarræ simplicium: ut, ἄζηος, Μειλήσιος, Νικήσιος. Ex Properispomino etiam faciunt Proparoxytonum: ut, ἀγελείκΘ pro ἀγελεῖκΘ.
  - Antepenultima in Penultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, & Properispomenon: ut, ἐρεσίβες pro ἐρεσίβες, λυδίον πεδίον, pro λυδίον πεδίον: τετραωρία pro τετράωρος, ὁμοῖον, εὐγνῶμον pro εὔγνωμον.
- In eadem syllaba retinent: mutant tamen, &
  - Ex Oxytono faciunt Perispomenon: ut, γλαῦξ pro γλαὺξ, φαῦλος pro φαὺλος.
  - Ex Perispomino faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitivus, cujus ultima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt, λεὼ & νεώ. Sic in ις pluralia Atticè acuunt penultimam: ut, γωνίαις pro γωνίαις, χείρες pro χεῖρες.
  - Deficientia in ω Attica acuuntur, eò quòd ω finale circumflecti non possit, nisi in Attica apocope: ut, ποσειδῶ pro ποσειδέω, κυκεῶνα, ἰδέω pro ἰδεῶ.

Gr Integras syllabas affectis opponimus, & quo pacto Atticè comparatæ sint, examinamus respectu tum

Spiritus. Hunc amant asperum, præsertim in ἁθροισμὸς, ut testatur Eustathius. α enim ἀθροιστικὸν adspirabant, & ἅθρες dicebant, non ἄθρες: ἕνΘ pro ἑνιαυτὸς: unde ἄφενΘ ait Stephan. ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γινομένων πλοῦτΘ, divitiæ, ab iis quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in aspiratas: ut, ἕλιξ pro ἕλικξ, ἅμαξα pro ἄμαξα, teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non prima tantùm est, sed etiam.

- Ultima. Hæc enim Atticè recipit &
  - Densum, teste Tryphone apud Athenæum lib. 9. ut, ταὼς: quamvis alii malint cum tenui. Litera densa aliquando, ut docet Eustathius, in denium spiritum abit. Densæ enim cum denso scribebantur: ut, ἑσθὸς.
  - Tenuem. Est Canon Athenæi: Nomina quæ exeunt in ος purum, ultimam tenuant: ut πεζὸς, ὑδὸς, λαὸς, κεὸς, νεὸς: λεὼς, μεθέλεως.
- Penultima. Ait Eustathius composita differentiæ causa, in medio spiritu mutant. Exprimitur ergo uterque &
  - Tenuis: ut, Εὐάμων, φίλιππΘ, ΕὐρύαλΘ, quæ propria sunt nomina. Item ἀέκων, παλαίφατΘ.
  - Densus: ut, ἁμαλλὸς, μελιηδὴς. σαλίμοΘ, ἑξέδρα. Εἵρπω, ἑστήκατο, in antepenultimis.

B. Quæ

ARTICVLVS quo pacto cõmuniter habeat, non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt

- Simplicem; præpositivum & postpositivum. Vel enim
  - Declinant eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: ut, τῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
  - Adjiciunt eis per paragogen voculas συμπληρωματικὰς, σι, γε, νι, ποτε: ut τίνγε pro τιν, ὄγε pro ὁ, ὁτῳῶν & ὁτῳσὶπστε pro ὅτῳ.
- Compositum. Nam
  - Ὅδε, ἥδε, τόδε, ultimum ε Attici mutant in ι, translato etiam tono ε ut, ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ. Id etiam in reliquis casibus. Dicunt enim τησδὶ, τῆδὶ, τῳδὶ.
  - Ὅστις, in genitivo habet ὅτΘ, &c. Attici verò id ipsum declinant, ne si esset ὅτΘ, & ratione terminationis duntaxat flecteretur. In Genitivo ergo dicunt ὅτου, in Dativo ὅτῳ, ὁτῳῦν, & ὁτωσὶπστε pro ὥπνι: in plurali ἅσπα. Hoc tamen est Atticum pro ἅσα: & hoc pro ἅσπα: quod dicitur quasi efferat ἄπνα. Nam cùm Megarenses, ut annotat Caninius usurpent σ, pro τ, σα dicitur pro τα: & hoc pro πνά.

B. Quæ jam generales Atticæ Linguæ proprietates ad speciales Etymologiæ casus abhibuerunt, apparebunt in sequentibus illustrioribus Recensearum partes orationis, in quibus facilis communis formatio omissa est, quæ ab Attico nodè sumitur.

NOMEN plura habet accidentia, quæ seorsim singula examinanda sunt:

- Species Derivativa: & vel
  - Comparativa & superlativa. Heic ergo Attici comparativum & superlativum terminant in
    - ΑἵτερΘ & ὑπατΘ: ut, φίλΘ, φιλαίτερΘ, φιλαίπατΘ pro φιλώτερΘ, φιλώτατΘ: περαὸς, περαίτερΘ, pro περαιότερΘ, γεραὸς, γεραίτερΘ pro γεραιότερΘ.
    - Ιτερ Θ & ιστΘ: ut, λαλὸς, λαλίτερΘ, λαλίστΘ, pro λαλότερΘ, &c. ὀλιγίτερΘ pro ὀλιγώτερΘ. Iones pro ιτερΘ dicunt εστερΘ, quo etiam Attici nonnunquam utuntur: ut, ἀνιηρὸς, ἀνιαρέστερΘ, ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερΘ.
    - Υτερ Θ & υπατΘ: ut, βεγκύτερΘ, βεγκύπατΘ pro βεγγίων, & βεγγύς Θ.
    - Ειν: ut, βέλτειν pro βελτίων, πλεῖν pro πλέων: Aristophanes, πλείω ἢ μύεια.
    - Σων: ut, μείσων pro μείζων, μῶσων pro μέζων. Quod licet à nonnullis Poëtarum licentiæ adscribatur, reperitur tamen apud Xenophontem & Hippocratem.
    - *Nonnunquam* etiam per Metaplasmum dicunt δέπων pro δέων, ἐλάπων pro ἐλάων.
  - Diminutiva. Hanc licet non aliter formant, quàm cæteri Græci: ea tamen libentiùs utuntur, quam primitiva: ut, λοπάδιον dicunt, pro λοπάς: ψεβάπιον pro ψέβαιον.
  - Denominativa, & Numeralis. Attici per metaplasmum δύω dicunt pro δύο.
  - Possessiva. In possessivis nominibus, quæ duplicem habent terminationem, altera magis est in usu apud Atticos, altera minus ut, ἀνθρωπεία φύσις potius dicunt, quam ἀνθρωπίνη. Hoc ex Thoma magistro colligit H. Stephanus.
  - Verbalis. Hanc Attici aliter formant. Pro βλέμμα dicunt βλέπΘ: pro αὔξησις dicunt αὔξη pro διεφθάρσις, διαφθορὰ: pro δήξις, δῆγμα: pro διάγνωσις, διαγνώμη.
  - Patronymica. Πηλείδης dicunt pro Πηλείδης, à πηλεύς, πηλέΘ. Περσείδης pro περσείδης, à περσεύς.
- Genus apud Atticos diversum habent
  - Adjectiva. Nam adjectiva in ος trium generum, inprimis composita & derivata, apud Atticos communia sunt: ut, ὁ καὶ ἡ κόσμιΘ καὶ τὸ κόσμιον: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφΘ. Simplicia & primitiva rarò admodum communis generis in prosa oratione inveniuntur. Sic Illa quæ observat Eustath. γωνὴ ἀργὸς, χλαγγὴ κοινὸς.
  - Substantiva, terminatione vel
    - Eadem. Sic Masculina Attici in genere fœminino usurpant: ut, ἡ ἀσβολΘ pro ὁ ἄσβολΘ. Fœminina etiam in genere Masculino: ut, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς. Ita in duali nonnulla ex Fœminis Masculina fiunt Atticè: ut τὼ ἡμέρα, pro τὰ ἡμέρα: quod in lingua communi sequuntur hæc quatuor, γωνὴ, ὁδὸς, πρὶς, χεὶρ. Hæc autem generis mutatio observanda est interpretibus, ne si legant τλῶ ἵππον, exponant Equam, in Fœminino genere.
    - Diversa. Sic ex Masculino faciunt Neutrum: ut, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγὸς. Fœmininum item: ut, ἡ κακκάβη, pro ὁ κάκκαβΘ.
  - Numerus dualis apud atticos crebrò est in usu, ut annotat Caninius. Usurpant etiam pluralem sæpiùs in verbalibus in εον, aliisque compluribus: ut, βαδιστέα pro βαδιστέον: δεδώκατα pro δεδώκαμεν: συγγνωστὰ pro συγγνωστὸν: χάλκεα ποιεῖν pro χάλκεον: διαθήκας γράφειν pro διαθήκην. Quamvis hoc quoque Atticum sit, χεῖρ εὐθὺς ἐδέξατο, pro κατὰ χεῖρα, ut vel hinc solum libentius etiam singulari quam plurali utantur Attici.
  - Figura. Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ quanquam sequeretur consonans: ut, ἔξπιν pro ἔκπιν: ἐξκλινον pro ἐκκλινον. Iam interponunt à: ut, ἐξάπινα, ἐξακλινον. Sic notat Caninius.
  - Declinatio. De qua vide sign. H.

RELIQVAE partes, Pronomen signo I. Verbum K. Participium L. Adverbium M.

H. De

DIALECTVS

H *Declinatio* Atticorum a communi forma diversa est ratione Casuum vel

Omnium, qui in alham declinationis speciem transferuntur, terminatione nominativi vel

Eadem existente. Exempli gratia, Nomen desinês in

Ους: ut, τείρεες, quintæ declinationis simplicium, formant Attici more tertiæ simplicium: ut, τείτω pro τείτοσι Θ, τείτοσι, &c.
Ον: ut, δένδτον, tertiæ simplicium, declinant Attici more primæ contractorum, δένδρεε, δένδρεσι, δένδρεα, δένδρεσι, tanquam à δένδρΘ. Vide Stephani animadversiones in Corinthum.
Ως: ut, ἤρως, quartæ contractorum, ipsi declinant more quartæ simplicium: ἥρω pro ἥρωΘ, ἥρω pro ἥρωσι.
Hς: ut, ἀεισοφάπης primæ contractorum, ipsi declinant more primæ simplicium, ἀεισοφάπεε, ἀεισοφάπεω. Sed tantùm habentur in usu, ait Antesignanus, nominativus, accusativus & vocativus in singulari & plurali.

Diversa quâ novam cõstituunt Attici: exempli gratia:

Ευς: dicentes, ἑυὲς pro ὗες: ut apud Xenoph. primo Cyropæd. *Ισ πλέξετ αὐτῶν τὰς ὑῆς.* Sic ἑρχέδες pro βρεξεύτης.
Η: ut, μεθίων pro μέθυσΘ sæpius utitur Aristophanes, ἑρῆμι pro ἔρημΘ, χρεάμι pro χρῆσμΘ, Aristoteles & Thucydides.
Ις: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα: αὐλητὲς pro αὐλήτειρα, μαθήτεις pro μαθήτρια: κατηξίωσε pro κατηξίωσεν: πτελολὶς, ἀγάπησις pro ἀγάπη: πρέσβεσις pro πρεσβεία.
Ος, ις. Nam composita à τὰς, quintæ simplicium transferuntur ad primam terminatione mutata: ut, ἐπαπατέδης, ἐπαπατέλη pro ἐπαλέπους, ἐπλέπεσΘ.
Ως. Nam desinentia in Θ (non solùm in αΘ, ut nimis strictè loquitur Grammaticus) linguæ communis apud Atticos efferuntur per ως, siq; α purum præcesserit ο, mutatur in ε: unde quarta declinatio Attica nominum simplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo ἠδὲς pro ἡδέως, λαρὲς, πλέως pro λαρὸς, πλέωΘ.

Aliquorũ tantum: idque in declinationis speciebus vel

Generatim. Ita

Vocativus singularis apud Atticos similis est Nominativo: ut, Ἀγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Io. Grammaticus, Atticos ait nominativum pro vocativo usurpare.
Dativus pluralis desinens in iota ν ephelcysticum Atticè recipit, sequente licet consonante.

Simplicium. In Declinatione igitur

Prima & secunda, Ad dativum pluralem Atticè assumitur iota: ut, λυσαῖσι pro λυσαῖς: μύσαισι pro μύσαις.

Tertia:
Nominativum, Accusativum, Vocativum singularem neutrius generis in ον desinentem efferunt Attici abjecto ν: ut, ἄλλο pro ἄλλον, πιέτο pro πιέτον. κηλὸ pro κηλὸν. Quamvis ν quandoq; adscripturn legatur sequente vocali, vel consonante: ut apud Eurip. in Iphig. εἰς ταυτὸν ὦ δύγατερ σὺθ' ἥκεις σῷ πατρί. Et apud Aristot. 2. Poſt. cap. 8. ἐσσὶ δ' ἕστιν, ὡς ἐφαμὲν, ταυτὸν τὸ εἶδέναι τί ἐστι, καὶ τὸ αἴτιον τὰ εἶναι. Exempla sunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.
Genitivum singularem terminant Attici in οιο: ut, λόγοιο pro λόγου.
Dativo plurali additur per paragogen Atticam iota: ut, λόγοισι pro λόγοις.

Quarta Attica
Quinque nomina, more antiquorum Atticorum ν abjiciunt in accusativo, ἄθρωπὸν, λαγὼ quibus adjiciunt nonnulli πέω.
Nomina à communibus Atticè formata, non mutant accentum, nisi in duobus, λαγῶς pro λαγὸς ἱερᾶς pro ἱερὸς: propterea etiam hyperdisyllaba antepenultimam acuunt, licet ultima sit longa: ut, μῦρέλεως, μῦρέλεω: quia μῦρέλαΘ erat properoxytonum.

Quinta
In Genitivo singulari pro ο Atticè substituitur ω in tribus, teste Cleardo & Antesignano: ut, πέλεκυς, πελέκεως, pro πελέκωΘ: πρέσβυς, πρέσβεως, pro πρέσβεΘ. Sic & κῆρυς. Ναῦς, ναὸς, Ionicè νηὸς, Atticè νεὼς: ubi α penultimum vel η Ionicum etiam in pluralibus casibus mutatur Atticè in ε: ut, νέες, νεῶν, νήεσι. νέας, νέες.
Accusativum singularem abbreviant Attici: ut, Σπύλλω pro Σπύλλωνα. Μύννι pro μύννιδι, teste Eustathio, Atticum est & Ionicum, & ait Φύλον, ὅτι ὃν πτολοῖς ἐπικοινωνοῦσιν αἱ δύο αὐτῶν διάλεκτοι.
Nominativum pluralem in ες femininorum acuunt Attici in penultima: ut γυναῖκες pro γυναῖκες, χεῖρες pro χεῖρες, pro ὀρτύγες ἐρωδιὸς.

Spectatis nominum rum

Contractorum: in quib. Attici potius casibus utuntur contractis, quam solutis. Indeclinatione igitur

Prima:
Genitivi singularis ο Atticè mutatur in ω: ut, ἀληθέως pro ἀληθοῦΘ.
Accusativus singularis Atticè in Α, si ι nominativi fuerit purum: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιᾶ. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιᾶν: ut Τυδῆ ex Τυδῆα.
Accusativus singularis Atticè in Ην, nominum tam propriorum, quam adjectivorum compositorum: ut, Δημοσθένη pro Δημοσθένην, ἐσπλατέτην pro ἐσπλατέπα.
Nominativus pluralis Atticè in αι desinit, Accusativus in ας. Hoc est, quod suprà diximus, quædam hujus declinationis nomina transire in primam simplicium.

Secunda:
Genitivus *Singularis* Atticè in ως definit, & retinet accentum, quamvis ultima sit longa: ut, ὄρεως pro ὄρεΘ.
Dualis Atticè contrahitur οιν in ων: ut, ὄρεων pro ὀρέοιν.
Pluralis tono translato effertur ab Atticis: ut πλεων pro πλέων.
Dativus singularis, Nominativus, item Accusativus & Vocativus plurales contrahuntur Atticè in ει: ut, ὄρεϊ ὄρει, pro ὄρῃ ὄρᾳ: ὄρεες ὄρεις, pro ὄρεις, ὄρις.
Nominativus & Accusativus dualis: ut & in neutris Nominativus, Accusativus & Vocativus pluralis contrahuntur in η Atticè: ut ὄρη ex ὄρεε: σπήπη ex σπήπεα.

Tertia:
Genitivus singularis *Mutat* ο in ω Atticè: ut, βασιλέως pro βασιλέΘ. *Contrahitur* Atticè, si ε ante ως fuerit purum: ut πειραίως pro πειραέως.
Accusativus
Singularis Atticè contrahitur in α, si genitivus in ως contrahatur: ut, πειρατὴ ex πειραέα. Apud Lycophronem autem etiam φονῆ ex φονέα factum legitur. Quamvis videri possit Apocope poëtica ex φονέα.
Pluralis contrahi videtur apud Thucydidem, βασεῖς pro βασέας. Non tamen in omnibus est Atticus Thucydides.
Nominativus pluralis Atticè contrahitur in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς vel ῆς pro βασιλέες.

Quinta: omnes casus Ionici, qui possunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: ut, κλέως, ex κλέεΘ Ionicè, communiter κλέηΘ.
Comparativorum in ων Accusat. singularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominativus, Accus. & Vocat. plurales neutrius quidem in ω: reliquorum generum in ε: us, μείζω, pro μείζονα, μείζως pro μείζονες, &c.

ATTICA.

1 PRONOMINA quoque apud Atticos non-nulla habent peculiaria:

Possessiva, & alia quæ more nominum secundæ & tertiæ simplicium declinantur, easdem quas nomina, mutationes recipiunt: ut, ἐμοῖο, ἐμοῖσι pro ἐμοῦ, ἐμοῖς. Neutra etiam ν abjiciunt Attice, ut nomina. Air Stephanus in indice Thesauri, αὐτὸ Atticè pro αὐτὸν: ut, ἐμεῖνο τᾶτο, & alia similia iisdem efferunt sine ν, quod tamen addi interdum comperitur, sed rarius. Aliquando αὐτὸ habet adjunctum τᾶτο: ut, αὐτὸ τᾶτο ευρραίνομαι. Hæc Stephanus.

Demonstrativa
Ε'γὼ, σύ, in fine recipiunt Atticè particulam γε: ut, ἔγωγε, ἐμοιγε, ἐμέγε, transposito tono in nominativo & dativo: σύγε, σοίγε. Annotat H. Stephanus, Atticos mirum in modum amasse πρόσθεσιν τοῦ γε, ut id etiam cum aliis pronominibus junxerint, dicentes τόσογε, αὐτόγε, pro τᾶτον, αὐτόν.
ΟὗτΘ, ἐκεῖνΘ & eorum composita, si desinant in consonantem, vocalem longam, aut diphthongum, acquirunt iota per paragogen Atticam: sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultimâ semper acutâ: ut ὑπτὶ pro οὐτΘ, τυτοῖ pro τύτῳ, ἐκεινοῖ pro ἐκείνῳ, τοσουτοῖ pro τοσοῦτος, τυτῆ pro τύτου, τωυτῆ pro ταὐτὸ. Scribit Clenardus, Atticos in neutro singulari dicere, τυτοῖ, & sæpius τυτῆ, pro τᾶτο. Addunt autem iota, ait Antesignanus, ad vim significationis intendendam, ut res præsens veluti digito indicetur: quem, admodum Latinis additur met, te, pre, ce, in egomet, tute, meapte, hujusce.

K. *Ionicum* Attices affectantib⁹, cum plures sint, diligenter & methodicè eliamendandum, quamoq; fieri potest compendiosa una vel altera media, temporum omnium diversitas certis regulis cõprehendatur, ob oculos deinceps sunt collocandæ. Cõjungunt igitur verborum nullatenus

Thematum. Vide sign. ✠

Temporum, quorum apud Atticos à communi lingua varietas notari potest, tum in verborum

Initio, quod occupat AUGMENTUM. Hoc suo modo formãt Attici in

Simplicibus: in quibus vel

Inducunt, cùm alias nõ adsciscant. Sic
Ευ mutatur Atticè in ηυ: ut, ἠυχόμην, pro εὐχόμην. Contrarium affirmat H. Stephanus, communiter nimirum hac ratione augeri: Atticè verò nullatenus; sed que Eustathii potius quam recentiorum Grammaticorum opinionem sequi: quum dicat: τὸ δ' ἀξαντε, ᾧ ὅσπ τισῶντα, ἐσὶ μὲν ἀπλικὸς αναύξητα κεκοίνωται ὃ πλέον, ἤπερ τὰ ὦ αὐξήσεως κοινά.
ΕΙ: mutatur Atticè in η: ut, ἤκαζον pro εἴκαζον: ἤκειν pro ἔικειν. Sic Eustathius. Hinc etiam pro ἐωθα & ἔθα dicunt ᾔθα.

Abjiciunt
Penitus: ut, αὐλάωσα pro αὐλήωσα, συγγερόνει pro ἐυγγερόρει.
Ex parte duntaxat, non adjiciendo, ut notat Eustathius, ad syllabicum imperfecti primam literam præsentis: ut, ἐκηρυφα pro κέκηρυφα, ἐζλαμμεν pro βέζλαμμαι, ἐκέκτημεν pro κέκτημαι.

Mutant: nimirum,
Syllabicum augmentum in temporale vertunt Attici: ut, ἤμελλον pro ἔμελλον: inprimis in tribus verbis βέλομαι, δυνάμαι, μέλλω.
Augmentum cõmune ΛΕ & ΜΕ Attici vertunt in ΕΙ: ut, εἴλαφα pro λέλαφα, à λήθω, pro quo λαμβάνω: εἰμαρται pro μέμαρται, à μείρομαι.
Temporale augmentum η, verborum ab α incipientium, resolvunt Attici, teste Eustathio, in εα: ut, ἐάλωκα pro ἥλωκα. Hoc nonnulli poëticum existimant.

Multiplicant: ubi notandæ sunt regulæ

In verbis ab α brevi, ε & ο incipientibus, Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas: ut, ἐδικα, ἤδικα, Atticè ἐδίηκα. ἀκήκοαμι, ἤκηκα. Atticè ἀκίηκοα. Hoc ipsum verò augmentum in Pluſ. quamperf. denuò augent tempore: ut, ἀκήκοα, ἠκηκόειν: ἀγήοχα, ἠγηόχειν. In plusquamperfectis tamen, activo & medio, verbi ἐλεύθω. hoc non agunt. Dicunt enim ἐληλύκειν & ἐληλύθειν, ab perfecto ἐλήλυκα & ἐλήλυθα. Interea etiam notari debet, quod attinet penultimam, hoc est, tertiam syllabam à prima ejusmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam

Variare, quando præteritum excedit numerum trium syllabarum. Tunc enim corripitur, & si fuerit η, mutatur in ε: si ω, in ο: si ει vel οι, prior vocalis abjicitur: si οι & ου, posterior: ut, ἠρώτηκα, ἐρηρέτηκα: ἤληκα, ἀλήλεκα: ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἤλυθα, ἐλήλυθα: ἥκικα, ἀκήκοα: πτοίμακα, ἐπτόημακα. Excipitur tamen ἐρήρεκα ab ἤρεκα, verb. ἐρείδω, ut differat ab ἐρήρεκα, verbi ἐείζω.

Non variare, in iis verbis quæ non excedunt numerum trium syllabarum: ut, ἄλλα, ὤλα, ὁλωλα. Vel quorum tertia syllaba est positione longa: ut, ἤγερκα, ἀγήγερκα. Hîc verò notanda duo:

1. *Quædam* per Atticam epithesin accipiunt ο: ut, ἔδηκα, ἐδήδοκα, ἀγήοχα, ἀγήοχα.
2. *Quædam* per metathesin transponuntur: ut, ἤγερα, ἀγήγερα & ἤγαγον.

Verbis ab α, ο & ω incipinentibus, ut & nonnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manente: ὤρακα, ἑώρακα: ὠσμίλμαι, ἐοσμίλμαι, ab ὄσμομαι: ἔπτα, ἕεπτα: ἥκα, ἕηκα, αὐοίγω, aperio, ἀέφγα: ἀέλδομαι, placeo, ἑλιάδατο. Sic οἰνοχόος, vinum fundo, ἑοινοχόει, Atticum est, apud Eustath. Hæc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur: ut, εἴκω, οἶκα, ἑοίκα, & in plusquamperfecto Atticè ἐφκειν: ἔλπω, ἤολπα, ἐώλπειν: ἔργω, ἐοργα, ἐώργειν.

Compositis, quorum vel sint, vel non sint in usu simplicia, augent Attici

Initium: ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτην: ἀφίει, dimittebat, Atticè ἐφίει: & ἠφείθη pro ἀφείθη, dimissus est.

Medium, simplex nimirum verbum inusitatum: ut, ἀπυλάω, ἀπέλαων: ἐπιχειρέω, ἐπεχείρεον.

Utrumque: ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλεον: παροινέω, ἐπεροίνεον: ἀθύχομαι, ἐνοχόμην.

DIALECTVS

✠ **Themata** Attici permutant, ut conjugatione Characteristicæ literæ vel

- *Eadem* manent: ut, ὄρλω dicunt pro ὀφείλω: ἄγρω pro ἀγείρω: ἄγω pro ἀγείρω. In quarta conjugatione duplex α mutant in duplex η: ut, πράττω pro πράσσω.
- *Diversæ* evadat, labeatque vel
  - *Barytona* in
    - *Aliam* barytonam: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω ἀγειρέθω pro ἀγείρω, ἀνύτω pro ἀνύω. Tarò est characteristicum, & in Atticis tantùm, aut Antesignanus, vel poëticis.
    - *Circumflexam*: ut, μιμεῖν pro μιμεῖσθαι: ἐπιμέλομαι pro ἐπιμελοῦμαι: χῶ pro κἀγώ, κλαῖω pro κλαύσω, pro quibus Aeoles dicunt καύω, κλαύω: σαλαγῶ pro σαλαγίζω, τυφθήσω pro τύψω.
  - *Circumflexa* in Barytonam: ut, ἀμβλυνάσθω pro ἀμβλυνεσθω: αὐάγω pro αὐαγέω. Finita in ξω Atticè à circumflexis facta: ut, αὔξω, ἀλέξω, ultra imperfectum non conjugantur, sed reliqua tempora à circumflexis, unde ducta sunt, mutuantur, teste Antesignano.

✠ **Fini** verborum penultimam adjungimus, & alia quæ præter augmentum occurrunt: & ita secundum Atticorum proprietatem consideramus **GENVS** tum

ACTIVVM, ejusq; modos,

- *Indicativum*: cujus tempora Attica formatione sunt ferè talia:
  - *Præsens*:
    - *Verborum*: in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici: ut, τιθέασι pro τιθέᾶσι: διδόασι pro διδόᾶσι. Hoc alii proprium Ionum faciunt.
    - *Quod* Bores agunt in secunda circumflex. ut α perpetuò mutant in η, Id Attici sunt imitati in 4. verbis, ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, διψῶ, χεῶμαι.
  - *Imperfectum*:
    - *Tertia* pluralis in ον desinens, vertitur in οσαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον: ἐφολόοσαν, ἐβολιόσαν pro ἐβολίοσν, ἐβολίεν. Hoc Bœoticè vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Athenienſium vetus colonia.
    - *Verbum* εἰμί, in prima persona habet ἦ pro ἦω, per crasin, ex Ionico ἔα.
  - *Perfectum*:
    - *Verba* diſſyllaba 1. & 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
    - *Tertia* pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
    - Penultima η, Bœotorum more, vertitur in α: ut, τίθεικα pro τέθηκα, ἕικα pro ἧκα.
    - *Verbum* anomalum ἵημι Atticè resolvit penultimam, & pro ἀφεῖκα, dimisi, habet ἀφέωκα: pro ἀφεῖνται, dimissi sunt, ἀφέωντι: pro ἀφεῖνται, remissi sunt, ἀφέωνται. Ergo in locum τῦ iota subſtituunt ω. Ita aliâs in hoc eodem tempore loco η usurpant ω: ut, ὤνωκα dicunt pro, ὠνῆκα, ab οἰνέομαι: abeo, teste Antesignano.
  - *Plusquam perfectum*:
    - *Prima* & tertia singularis Atticè desinit in ν: ut, ᾔδειν pro ᾔδεα & ᾔδει. Ait Caninius, à prima Ionica, in εα, & tertia in ε, fiunt duæ Atticæ in ν: ut, ἐκεχλιμένα, ἐκεχλιμίν, à κέκλιμαι: ᾔδεε, ᾔδειν, ab οἶδα.
    - *Tertia* pluralis Atticè desinit in εσαν: ut, ἐστετύφεσαν pro ἐστετύφεισαν.
  - *Aoristus primus*:
    - *In* quinta conjugatione α penultimum mutatur in ν, αι in ν: ut ἤλαλα, ἤλαλάν: μίσαμα, μισάν, ἐμίσηνα. Alii iota non subſcribunt: nec necesſarium est. Ad producendam enim penultimam Aoristi, sufficit α breve futuri mutasse in η. Quiverò subſcribunt, ad præsentis αι respiciunt, quod solet in η converti.
    - *Tertia* pluralis formatur Atticè, ut in Imperfecto: ut, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν.
  - *Aoristus* secundus: Tertia pluralis formatur, ut in Imperfecto: ut, ἐτύπεσαν pro ἔτυπον. In verbis autem in μι contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: ut, ἔσταν pro ἔστησαν, ἔδον pro ἔδοσαν.
  - *Futurum primum*:
    - *Secunda* & tertia singularis effertur Atticè per ν: ut, τύψις pro τύψεις, τύψιν pro τύψει.
    - *In* quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipsorum præsens quondam fuerit circumflexum: ut, θελήσω, à θέλω: quod olim θελέω: vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: ut, ἀλεξήσω, ab ἀλεξῶ, quasi esset ab ἀλεξέω.
    - *Desinens* in εσω, plus quàm diſſyllabum, asperi soni vitandi causâ, terminatur Atticè in ω, circumflexum, abjecto σ: ut, νομῶ pro νομέσω, à νομίζω. Sin desinat in ασω vel εσω, unà cum σ, abjicit quoque adherentem proximè vocalem α & ε, ut, διαβιῶ pro διαβιάσω, à διαβιβάζω: ἐξελῶ pro ἐξελάσω, ab ἐξελάω: ἀμφιῶ, pro ἀμφιέσω ab ἀμφιέω.

Imperativum & reliquos, qui ipſi quoque variant, de quibus Vide sign. N.

PASSIVVM, de quo infernùm sub signo, O: & **MEDIVM**, de quo sign. P.

N *Reliquos*

ATTICA.

In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβὲ, ἰδὲ, pro λάβε, ἴδε.

Tertia pluralis præsentis & aoristorum Atticè formatur, ut genitivus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperativi: ut τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιόντων pro ποιησάτωσαν: πιθέντων pro πιθέτωσαν, & subauditur, ἔστωσαν τυπτόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam similem esse tertiæ dualis: ut, τυπτέτην pro τυπτέτωσαι, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. α. ἔστων, ait, aut per syncopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem ſit literæ ν. Plutarchus compoſiti meminit, ἐπίστων pro ἐπίστωσαι.

- *Imperativi*: in quo
  - *Secunda* singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθη pro τίθεη. ἵστη pro ἵστασθι, αὐάβα pro αὐάβαθι, κατάβα pro κατάβαθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperativo. Dicitur ita μέτει pro μέτθι, ἔξει pro ἔξεθι, δίει pro δίθι, ἄπει pro ἄπεθι. Cur autem diximus αὐάβαθι cùm videatur dicendum esse αὐάβηθι, quemadmodum σῆθι. Ergo quamvis communiter Aor. 2. Imperativi verborum in μι vocalem Indicativi ſervet, Doricè tamen & in ſequentibus exemplis Atticè ponitur α pro η, ut rectè observat Antesignanus: ut, φάθι, dic, pro φῆθι ὁ σύμφαθι, confitere, pro σύμφηθι, αὐάβαθι pro αὐάβηθι, καταβάθι pro καταβῆθι.
- *Optativi*: in quo
  - *Primæ* singularis præsentis ultima syllaba μι vertitur Atticè in ν: ut, τρέφειν pro τρέφειμι: ut apud Euripid. ἄφρων αὐγέλων, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Observat hoc Caninius. Vel etiam in ων in verbis circumflexis poſt factam contractionem: ut ποιοῖμι, ποιοῖν pro ποιῶμι, ποιοῦμι, ῥεοῖμι, ῥεοῖν pro ῥεῦμι, χευσοῖμι, χευσοῖν pro χευσοῦμι. Sic Aoriſtus ſecundus λαχοίμι pro λάχοιμι, ab antiquo λήχω. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in ω tertiæ conjugationis non ſolum in præsenti, ſed etiam in Aoriſto ſecundo: ut, δίδφοιμι, δίδφοῖν, δίδφοῖμι, δίδφοῖν, & δίφοιμι, δίφοῖν, δίφοῖμι, δίφοῖν pro δίδοίμι, δίδοῖν, δίδοῖμι, δίδοῖν. Quidam iota non ſubscribunt, Dorum more.
  - *Secunda* & tertia singularis & tertia pluralis Aoriſti primi Atticè formatur, ut apud Aeolas: ut, τύψας pro τύψαις, τύψαι pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.
  - *Prima* & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per ſyncopen efferuntur: ut, πιθεῖμεν pro πιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.

N. Reliquorum modorum variatio ſimiliter notanda eſt

Infinitivi. In hujus temporibus Attici ante ν & ναι finale, ponunt ſyllabam με, & ex diphthongo, ſi quę με antecedat, ſubjunctivum iota vel υ detrahunt: ſiquę ſolum ν fuerit, αι addunt: ut τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν: Atticè τυπτέμεναι: θεῖναι, θεῖμεν, θέμεναι, &c. Ἴναι, ire ab εἶμι, Ioniccè habet ἰέμεν, Att. ἰέναι. Habet tamen etiam εἶναι pro quo per metathesin, ἰέναι, & Atticè ἰέμεναι, ex Ionico ἰέμεν.

- *Indicativo*: cujus tempora ſunt ferè talia:
  - *Præsens*:
    - *Secunde* ſingularis ſinale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris, paſſivę & medię vocis, plærarumque conjugationum: ut, τύπτῃ, ἔσσῃ pro ἔσσει. Olim autem in ἔσαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur ſecundę perſonę circumflexorum: ut, κομᾶσαι, ἄσαι pro κομᾷῃ κομᾷς, à κομᾶμαι.
    - *Eadem* ſecunda ſingularis verborum in μι, abjecto σ, contrahitur Atticè ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵσταται, ἵστῃ.
    - *Breves* vocales Attici abjiciunt, ait Plutarchus: ut, λῦται pro λύεται, ὄμμαι pro οἴομαι. Quinetiam in nonnullis in μι vocalem longam ſervant: ut, ὄρημαι, ὄρηται, ἔρηται, pro ὄρεσαι, ἔρεσαι, &c. ab ὄρημι, ἔρεμαι: ὀνῆμαι, ὄνηται, ὀνῆται, pro ὀνέμαι, ὄνεται, ὀνέται: φίλημαι pro φίλεμαι, κρέμημαι pro κρέμεμαι.
  - *Imperfectum*, ſecundam ſingularem verborum in μι, paſſivę & medię vocis, Atticè contrahit, ex reſolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ἵστατο, ἵστασο, ἵστω: ἐδίδοσο, ἐδίδου.
  - *Perfectum*:
    - *Prime* ſingularis penultima ſi duplex μμ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud nonnunquam in δ mutatur: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι: nonnunquam penitus abjicitur: ut, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, ὁ κεκονισμένος, pulverulentus: πεπείραμαι pro πεπείρασμαι.
    - *Tertia* persona pluralis, in
      - *Quatuor* prioribus conjugationibus ante ται Atticè acquirit α, ſiquę præceſſerit tenuis, mutat in aſpiratam: ut ex τέτυπται, fit τετύφαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσι: ſin præceſſerit σ, murat ipſum in characteriſticam præteriti Medii: ut, πεπλῆθαται à πέπλησται, pro πεπλησμένοι εἰσι.
      - *Quinta* conjugatione tantùm α interponit Atticè: ut, ἠλάλατο, ab ἤλαλται, pro ἠλαλημένοι εἶσι.
      - *Sexta* α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali, in brevem mutata: ut, πεποίᾱται pro πεποίηνται. Quædam tamen diphthongum ſeu vocalem antepenultimam ſervant longam: ut, δεδώᾱται pro δέδωνται, diviſi ſunt: βεβλῆαται, ab inuſitato βλέω, pro βεβλῆνται, jacti fuerant.
  - *Plusquamperfectum*, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, αι mutando in ο, & augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐστετύφατο, à τετύφαται, pro ἐστετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποίᾱτο à πεποίᾱται: ἐβεβλῆατο. & per epentheſin Atticam ἐβεβολῆατο, pro ἐβέβλητο.
  - *Aoriſtum* poſteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut, ἐῤῥίφθην ἐτρέφθην quàm ἐτράφην. Hoc tradit ſcholiaſtes Sophoclis, priores Aoriſtos paſſivos ut plurimum inuſitatos eſſe, ubi poſteriores in uſu ſunt. Addit Stephanus, inuſitatos eſſe præterquam apud Poëtas.
  - *Futurum* primum ſecundæ ſinalis η mutat Atticè in ει: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: ut in præsenti dictū eſt.

Imperativo: &c. Vide sign. ✠

✠ *Impe*

DIALECTVS

Imperativo: in quo
- *Secunda* singularis verborum in *μι* non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur, ut, *τίθε* pro *τίθεε* ex *τίθετι*. *ἴσω* pro *ἴσαιο*, *ἴσατο* : *δίδω* pro *δίδοο*, *δίδοτο*.
- *Tertia* dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, & utriusque aoristi: ut, *τυπτέτον*, pro *τυπτέουσι*, *τυπέσθων* pro *τυπέσθωσαν*. Caninius in præterito quoque *πεπεισθόν* inquit, pro *πεπείσθασι* usurpari.

Optativo Heic in præterito perfecto, Xenophon, pro *μεμνῆτο* dicit *μεμνῷτο* meminisset. In prima Cyropæd.

Infinitivo: Vbi non minùs syllaba *με* ante *ναι* collocatur, quàm in activis : ut, *τυφθῆμέναι* pro *τυφθῆναι*, *πεπαιδεύμεναι* pro *πεπαιδεῦσθαι*.

P. MEDII generis Attica formatio eadem est, quæ activi & passivi: quatenus cum iis temporum similibus terminationibus convenit. Ergo in

Indicativo
- *Præsentis* & futuri secunda persona singularis Atticè desinit in *ει*, ut in passivo : ut *πάσῃ* pro *πάσῃι*, *πάξει* pro *πάξῃ*. In verbis autem in *μι*, contrahitur ut in passivo: ut, *τίθῃ* pro *τίθεαι*.
- *Imperfecti* & Aoristi secundi verborum in *μι* secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, ut in Imperfecto passivo: ut, *ἐτίθη* pro *ἐτίθεο*, *ἐτίθεσο*, *ἐδῶ* pro *ἔθεσπίσα* pro *ἔθεσπίσω*, *ἔδου* pro *ἔδεσο*.
- *Plusquamperfecti* prima & tertia singularis, eodem pacto, ut in Activo Atticè variat : ut, *ἐτελέκη* pro *ἐτελέκειν*, *ἐτετύγει*: *ἐτετύγεσαν* pro *ἐτετύγεισαν*.
- *Futura*, quibus medii libentiùs, quàm activi, Attici utuntur, formantur Atticè à futuris activis : ut, *ἀναβιβῶμαι* pro *ἀναβιβάσομαι*. Eorundem etiam secundam personam ut præsentis in *ει* terminant: ut, *ἁπλῶμαι*, *ἁπλῇ*, & Atticè *ἁπλεῖ*.

Imperativo
- *Secunda* singularis verborum in *μι* Ionicam terminationem contrahit Atticè, ut in passivo: ut, *θῶ* ex *θέω* pro *θέσο*: *ἴσω* ex *ἴσαιο* pro *ἴσασο*: *δίδῳ* ex *δίδοιο* pro *δίδοσο* : *δῶ* ex *δίδοο* pro *δίδου*.
- *Tertia* pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo quoque dictum est : ut, *τυπτέσθων* pro *τυπτέσθωσαν*: *πεισέσθων* pro *πεισέσθωσαν*.

Infinitivo, perfectum formatur, ut nonnulla tempora infinitivi activi & passivi : ut *τετυχῆμαι* pro *τετυχέναι*.

L. PARTICIPIA partem nominis & verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen & verbum, affectionibus Atticis obnoxia sunt. Notandum tamen hic est,

Participia dualis fœminina formant Attici, ut masculina, ait Caninius in Hellenismo: ut, apud Sophoclem, pro *ἀφειδήσαντε*, *πεφωνοῦντε*, *λαβόντε*, de duabus sororibus dicitur pro *ἀφειδησάσα*, *πεφωνοῦσα*, *λαβέσα*. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem & *ἑτέρωσιν* Atticam generum, referendum esse.

Perfectum Ionicum Atticè contrahitur: ut, *ἑστηκώς*, Ionicè, *ἑστεώς*, & Atticè *ἑστώς*. Apud Euripidem in Iphig. legimus *ἄστρεως γεγώς*, pro *γεγαώς*

M. ADVERBIA apud Atticos diversimodè & ipsa formantur, quando præter communem penes alios usum vel,

Augentur: ita ut accedat ipsis aliquid in
- *Initio*, per *πρόσθεσιν* : ut, *ἔχθες* pro *χθές*.
- *Fine*: nimirum
  - I: ut, *ἐπωσί* pro *ὥπως*: *νυωί* pro *νυῶ*, cum punctum temporis significat, dicit Caninius *νυμῶι*, pro *νυμῦν*: *ταχαεὶ* pro *ταχάρα*.
  - EI: ut, *ὡσπερεῖ*, pro *ὥσπερ*: *οἰοιεῖ* pro *οἷ* : *καθαπερεῖ* pro *καθάπερ*.
  - TI : ut, *πάνυτι* pro *πάνυ*: *ὥπωτι* pro *ὥπω*: *ὁμῶτι*, pro *ὁμῶ* : *μεγαλωστὶ* pro *μεγάλως* : *νεωστὶ* pro *νέως*.
  - XI: ut, *ναιχὶ* pro *ναί*: *ὀχὶ*, pro *ὄ*.

Minuitur in
- *Initio* : ut, *ἅπερ* pro *καθάπερ*.
- *Fine*: ut *ὀρῶ* pro *ὁρωῖ* Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis adverbia terminare in *ον*, quæ alii in *ως* : ut, *ἥδον* pro *ἡδόντως*, *ὀρθὸν* pro *ὀρθῶν τινος*. Ipsos tamen reprehendit. H. Stephanus: dicens *ἥδον*, *ὀρθὸν* & similia, esse participia accusativi casus, loco genitivi Atticè usurpata, pro *ἡδοντος*, *ὀρθοντος*.

Mutantur: nimirum
- A in *οι* : ut, *ἐνταυθοῖ* pro *ἐνταῦθα*.
- E in I: ut, *ἐνθαδὶ* pro *ἐνθάδε*.
- O in I; ut, *δεῦρι* pro *δεῦρο*.
- Ως in H: ut, *ἀλλὴ* pro *ἄλλως*, *πῆ* pro *πῶς*, *ἀμηχέτη*, pro *ἀμηχάνως*.
- *Ον* in *α*: nimirum definentia in *ον*, neutris nominibus similia, in terminatione pluralí efferunt Attici, & ab Eustathio vocantur *πληθυντικὴ ἀθροική*: ut, *ὀρῶτα* pro *ὀρῶτον*, *ὠφέλεα* pro *ὠφέλεον*, *φίλα* pro *φίλον*.

Nomina dativi pluralis secundæ simplicium pro adverbiis usurpant Attici; ut, *θήβῃσιν*, pro *ἐν θήβαις*, *ἀθλίοισιν* pro *ἐν ἀθλίοις*.

ATTICA.

Dissolvantur, cùm essent jungendæ. Atticorum est, dividere, ait Corinthus: ut, *ἕλκη ἓν* pro *ἕλκεν*, *ἕλκ' αὖ ἕν* pro *ἕλκεις αὖ*, *μηδ' αὖ μία*, pro *μηδεμία αὖ*. Hoc tamen rarius fit, quam inter Iones: quorum dissolutio propria est.

Orthographiæ: quâ
- *Diphthongi*, in alias:
  - A I E I in *α*: ut, *κᾶπα* pro *κῆπα*.
  - A I O I in *ω*: ut, *κᾶνον* pro *κῷον*: *οἶνον*.
  - A I O T in *υ*: ut. *κέκ* pro *κύκ*.
- *Intercedente*, quam, inquit Plutarchus, familiarem Atticis esse : & Corinthios *κατακόρως*, ad satietatem usq; synalœphis uti. Cõtrahuntur autem inprimis Atticis præposit. & Conjunctio *κὴ* cum suo nomine: præter illa tamé & alia. Contrahuntur ergo vel
  - *Simpliciter*
    - *Vocalis*
      - *Breves omnes*
        - A *α* in *α*: ut, *πὰρ χαῖα*, pro *τὰ ἀρχαῖα*. } Si neutrum plurale sequatur
        - A *ε* in *α*: ut, *τὰ πὶ* pro *τὰ ἐπί*. } *α* vel *ε*.
        - A I *ι* in *α*: ut, *θαυμάπια*, pro *τὰ ἰμάπια*.
        - A *ο* in *ω*: ut, *πῶρέα* pro *τὸ ὀρέα*.
        - O A in
          - *ω*: ut, *ὠνὴρ* pro *ὁ ἀνὴρ*.
          - *υ*: ut, *τὔλλο* pro *τὸ ἄλλο*, in neutris.
          - *α*: ut, *πἀρῳὐειον* pro *τὸ ἀργύρειον*.
        - O E in
          - *υ*: ut, *ἐμός* pro *ὁ ἐμός*.
          - *α*: ut, *ἄτερ Θ* pro *ὁ ἕτερ Θ*.
        - O I *ι* in *οι* : ut, *θοιμέπον* pro *τὸ ἰμάτιον*.
        - O *ο* in *ω* : ut, *ὀλύμπ Θ* pro *ὁ ὀλύμπ Θ*.
      - *Mixta*
        - O *η* in *ω*: ut, *θώμισυ* pro *τὸ ἥμισυ*.
        - H *ε* in *η*: ut, *μιῦδίκᾳ* pro *μὴ ἐνδίκῳ*.
    - *Vocalis*
      - O *οι* in *ω*: ut, *ὠκόπειν* pro *ὁ οἰκοπεδεύς*.
      - H *ευ* in *ευ*: ut, *μήνυρω* pro *μὴ ἔνυρω*.
      - Ω *οι* in *ῳ*: ut, *ἐγῶδε* pro *ἐγῷοἶδα*.
    - *Diphthongus*
      - A *ι* in *α* : ut, *κᾷδίκᾳ* pro *κῇ ἀδίκῳ*.
      - A *ε* in
        - *α*: ut, *κᾱγὼ* pro *κἀγώ*.
        - *η*: ut, *κλῶ* pro *κλῇ ἐν*.
      - A *ι* in *η*: ut, *ὁσημέρα* pro *ὅσαι ἡμέραι*.
      - A *ι* in *ω*: ut, *χᾠκύον* pro *κῇ ὁ κύων*.
      - H *ε* in *η*: ut, *τηλεφαντίνη* pro *τῇ ἐλεφαντίνῃ*.
      - O *ι* in *α* in *ω*: ut, *ὦλλοι* pro *οἱ ἄλλοι*.
      - O *ι* *ε* in
        - *α* : ut, *ἄτερσι* pro *οἱ ἕτεροι*.
        - *υ*: ut, *ὐμοὶ* pro *οἱ ἐμοὶ*, *μὐδὲν* pro *μοὶ ὄδην*,
        - *ω*: ut, *τωπλων Θ* pro *τὸ ὅπλων Θ*
      - O *υ* *α* in
        - *α*: ut, *ταὐηδε* pro *τὸ αὐδε*.
      - O *υ* *ε* in *α* ut, *θατέρ* pro *τῦ ἑτέρου*.
      - O *υ* *η* in *η*: ut, *θημετέρα* pro *τῆ ἡμετέρᾳ*.
      - Ω *α* in *ω*: ut, *τὼπλωνι* pro *τῷ ὅπλωνι*.
      - Ω *ε* in *α*: ut, *θατέρῳ* pro *τῷ ἑτέρῳ*.
      - Ω *ῐ* in *ῷ* : ut, *πατρῷου* pro *πατρῴου*.
      - H *η* in *η*: ut, *θημέρα* pro *τῇ ἡμέρᾳ*.

Non intercedente, quando integræ dictiunculæ, nulla literarum ablatione aut permutatione, in unum coeunt: ut, *κατακἄρε* pro *κᾷτ κάρε*, *ἀπακεράτ Θ* pro *ἀπὸ κεράτ Θ*, apud Xenophontem; *ἕλκειν* pro *ἕλκειν ἕν* apud Aristoph. in ranis.

Integrum membrum. Hoc vocat Eustath. *περίληψιν πᾶσαν τὰ ἴσα δύο μέρη*, quando orationis membra synonyma copulantur. Apud Homerum, *μὴ σεῦ ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ νύκτας ἐλθεῖν*: ubi *ἠέλιον ἐπιδῦναι* & *νύκτας ἐπελθεῖν* idem significat, crepusculum nimirum. Idem Hom. ait: *Μάρη κακὸν, ὃ πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἴπας, Αἰεί τοι τὰ κακὰ δοξεῖ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐπεὶ δὴ ἐγὼν ἐσπόμην ἔπος ἔπος Θ, οὐδ' ἐτέλεσα*; quorum omnium idem ferè sensus est.

Syntaxeos: quando plures dictiones orationis cõstituendæ gratia concurrunt, hic igitur notanda est Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel

Abundat
- *Præpositivum*: quando nimirum is otiosè repetitur : ut, apud Thucyd. lib. 8, *κὴ αἱ μὴ Δῆλα λαζόμεναι, αἱ πλέους*, pro *αἱ μὴ πλέους Δῆλα λαζόμεναι*.
- *Postpositivum*. Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, utrumq; articulum uni eidemq; nomini adjungere : ut apud Cratinum, *ὄνπερ φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθειρεν*; ubi *ὄν* & *τὸν* adhærent nomini *λόγον*, & *τὸν* superfluum est.
- *Nomen* : ut, apud Aristoph. in Pluto, *ὡσπερ τὰ ζέλπᾰ τὸ θερέπτον λέξας τύχῃ*. Annotat hic schol. *τὸ* redundare. Apud eundem in Ran. *ὃ κρθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον*, pro *πλεῖω χρόνον*, non retinebo ista longiore tempore. Inprimis etiam otiosè præponitur, numeralibus, superlativis, infinitis, interrogativis: ut, *τὰ πίνα λέγεις*; quæ dicis? Apud Gregor. *ὁ τὶς κὶ πόΘ*, *κὶ πῇθεν ἐ* quis nam, & quantus & unde. Apud Lucam cap. 1. *ἐνένευον τῷ πατρὶ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν*. Ita dicimus *τίς ἄπα*, pro *τίς, πῖα ἄπα* pro *πῖα*. Apud Luc. *τλῶ ἦσυχάζειν, τλῶ* redundat.
- *Verbum*. Sic *τὸ* Atticè abundat ante Infinitivum, præfixas habens voculas *μὴ* & *οὐ* : ut apud Xenoph. *ἀλλ' ἔδεές σοι αὐτὸλέγειν, τὸ μὴ ὃ λέγειν*: *τὸ* redundat. Opinatur quidem schol. Thucydidis ellipsin esse præpositi. *δὲ* pro *δὲ τὸ μὴ ὃ λέγειν*: sed refellitur ipsi H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonasmum Articuli *τὸ*, qui legitur apud Lucam, cap. 20. *κὶ ἐζήτησν οἱ ἀρχιερεῖς κὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς αὐ ἀπέλωσιν αὐτὸν*. Qui pleonasmus similis est illi, quem inter conjunctiones particulæ *ὅτι* annotabimus. Ait autem Stephanus : Nonnulla in suo sermone habent Evangelistæ, quæ, quum à Græci consuetudine abhorrere revideantur, debent contra illis, cum optimis quibusq; scriptoribus communia existimari.
- *Geminatus*: ut apud Platonem *τὰ πῖα τὰ ταῦτα λέγεις*, pro *πῖα ταῦτα λέγεις*; ita etiam dicitur, *τὰ πῖα ἄτλα ἔρρε*, pro *πῖα ἔρρε*.

Deficit. Vide sign. R. vel *Mutatur* vide sign. S.

Nomen, Pronomen, Verbum, &c. de quibus vide sign. Q.

Q. *Abundant* etiam in orationis structura reliquæ partes Etymologiæ.

Nomen: Quando abundātis significatio vel

Aliena est penitus ab eo quod dici debet: ut, si addatur, πῆς, ἔος Θ, ἥλικ Θ. Exempli gratia, apud Lucianum: πεῖ Θ δέ πε ὄζει, pro πεῖθ Θ δέ ὄζει. Apud Platonem, εἴθε πε ἦσθ᾽ ὁ πυρρὸς pro εἴθε ἦσθ᾽ ὁ πυρρός. Sic πεῖ Θ πε pro πεῖ Θ ὀλίγοι πίνες pro ὀλίγοι, πᾶς πε pro πᾶς, ἕκασός πε pro ἕκας Θ, αὐτός τις pro αὐτός, πόνης πε pro πόνης. ἐγὼ δέ πε pro ἐγὼ δέ, ὀλίγον ἐσσν pro ὀλίγον, μακρὸν ἐσσν pro μακρόν. Non item Σμικρὸν. Nam ὅσσον hic abesse non potest. Significat enim, mirum quantum.

Non quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: ut, si synonyma, ἴσα ἴσωμα μάντα vel παρήλικα jungantur: ut, Σανατίστε μέρισται, apud Hom. Sunt autem παρήλικα, vel χῆμα ἐκ παρήλικα, quando duæ voces simul ponuntur παρήλικε, quæ non significatione, sed φορφορᾷ duntaxat differunt, ut ait Eustathius. Verbo autem: ut, ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, oculis videns: ἐκάλεσατο φωνῇ, voce vocavit. Quo pertinet, quando nomen verbale additur verbo, quod ΦΘεγγῆναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, & ab Eustathio vocatur, παρεπόμενα: ut, λιτὰς ἐφετμὰς, ἀλεείνω δαλέες: vel saltem id additur, quod pars est verbi compositi: ut, ξεινεπιεῖν ξείνον, εἰκαδευεῖν οἶκον, νομοδετεῖν νόμον: Hæc omnia sunt Attica.

Pronomen: & quidem vel

Simplex: ut, ἡμῖν apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quin etiam: Attici ἐμὲν ἐμὲ pro ἐμοῦ. Item ζ῾ῳῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς, ubi pleonasmus est, vel σῴζεται ὁπ παρεμπίπτει.

Geminatum. H. Stephanus Pronomen με geminatum invenit apud Aristoph. in Acharnensibus. Nubes με ῥᾳδίων πεῖν λέγειν ἐάσατε Εὐκαλίσαεδαί μ᾽ ὀλιγιάτιον.

Verbum: ut apud Xenophontem verbum φαίνα ἐμβαλῶ στε πρὸς πρῶτε τάτε γὰρ ἄλλα, φαίνα, σε κάλλιον ἀπεῤῥόησε. Hoc ait Steph. non solùm superfluum est φαίνα, sed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam, quando cum εἶναι: ὁπ παρήλικα ponitur ab eodem Xenophonte: ut, κ᾽ τὸν Α῾γησίλαν σκώπτοντα εἰπεῖν, ὃχ᾽ ὁρᾷς, φαίνα, ὡς καλὸς ἀνὴρ. Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat εἶναι: ut, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν: τὸ σήμερον εἶναι pro τὸ σήμερον.

Participium. Hoc Atticè redundat, adjectum *Nominibus*, Verbis, aut aliis partibus orationis. *Nominibus* quidem, ut, χρῆμα πλέον ὄν, pro χρῆμα πλέον: & apud Xenophontem 1. Pæd. ἐυθὺς, εἰσα δὲ παῖς φιλόπολις Θ ὢν εὐθὺς ἐποίησε παῖς τὸν αὐτὸν ubi ὤν redundat. *Verbis*: ut, παίζεις ἔχων pro παΐζεις. Apud Gregorium, τῷ μὲν γὰ καλῷ δοκεῖν ἐθέλειν τες ἑαυτὸς ἐκκλέλεξεν, id est, nomina inter clericos date ceperunt. Hinc si tollas, ait Budæus verbum φεξόντες, eadem erit sententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν & alia πλεονάζει.

Adverbium. Hoc ita redundat Atticè, ut ejus significatio ad rem præsentem vel

Non faciat omninò. Sic πλεονάζεις, ὃ, ὡς, πάνυ, μάλα, τ adverbialiter positum: ut, ἀμέλει μα pro ἀλλὰ μέλι: ἐδὲ πολὺ δεῖ pro πολὺ δεῖ, πολυπρ pro πολύ: δῆπ pro δή.

Faciat quidem, sed tamen jam prius adsit inclusa alteri. Sic adverbia παρήλικα junguntur, λίαν πάνυ: πᾶ ὑσφόρος: μάλα σφόδρος: τυχὸν ἴσως: τάχα πὺ: ἴσως τέχνια, ut ait Budæus, πᾶ per se significat Fortasse: ὀρθὸν ἄμφι: πάλιν αὖθις vel αὖ μάλα πάνυ: πρωΐην ὑψόμε. Ait Demosth. σκοπεῖτε ἐν τέτοις πάλιν αὖ: Ita apud Esaiam ἔ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi, ὃ πεσοῦν ἐπ᾽ αὐ τῷ, ἔ μὴ κατασχωβῇ. Aliquando enim duæ vel plures negationes Atticè junguntur, intendendæ negationis ergò, ὥσπερ τῷ παντελῶ ἄρνησιν τὸ οὐχί, ait Eustath. ut, ἀπαρρεύω σοι μὴ ποιεῖν, interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Aeschines, ἀπαρρεύω μὴ στεφανῶν, prohibeo coronare. Sic ἔ μὰ διὰ pro μὰ διὰ ponitur. Ita etiam ωι ἔ vel μὴ οὐχί, cum voce negativa jungantur, ut tres negationes pro una ponanturut apud Lucianum, νυὶ μὰ Δ᾽ Α῾λέξανδρε, οὐκ ἂν ἐξαρν Θ χρόιο, μὴ οὐκ ἐμὲ ὀδόντα. Hic ἐξαρν Θ negativum, adjuncta habet superflua οὐ ἔκ. Est tamen advertendum, geminationem sæpiùs, non majorem negationem, sed servata naturali constructionis significatione affirmationem efficere: ut apud Demosthenem οὐδὲν, ὅ,τι ἔ ποιήσει, nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando adverbia comparativa & superlativa nominibus comparativis & superlativis Atticè junguntur ex abundantia: ut, μᾶλλον ἐλεεινότερον, πλεῖστα ἐυδαιμονέστα Θ. Nam μᾶλλον & πλεῖστα παρέλκει.

Conjunctio tum

Simplex. Abundat ergo sæpius apud Atticos, ἄλλα, αὖ, γὰ, ἦ, κ, ὅτι ὡς, τυ: ut, ἄλλα apud Aristophanem, ἔ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς pro ἔ γὰρ ἔχα κακῶς. Et ἔ μὰ ἀλλ᾽ ἐδέ pro ἔ μὰ ἐδέ. Apud Xenoph. κ᾽ ut, φανερὸς ὢν κ᾽ πολῶν κ᾽ λέγων. Sic γὰρ abundat, ut, ἀλλα γὰρ pro ἄλλα. Inprimis etiam pleonasmus τῦ ὅτι observandus est, apud Plutarch. in apophth. Alexandri: ᾠ ὁ παῖδων λεγόντων, ὅτι, πάντα σοι κτῶται. Et apud Marcum cap. 1. κ᾽ γονυπετῶν αὐτὸν, κ᾽ λέγων αυτῷ, ὅτι ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in novo Testamento miratur H. Stephanus, cur vetus interpres, in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdam non reddiderit: cùm reddenda non sit. Quamvis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam esse, sed affirmativa quadam particula reddendam: ut, Marci 7: ὁ δ᾽ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς σφ. εφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. ubi vir quidam doctus ὅτι reddendum censuerit, sanè, æquidem.

Geminata: & vel

Eadem, nimirum ἄλλα, γὰρ, αὖ, &c. ut apud Aristoph. in Pluto: ἀλλ᾽ ἐμέτειν χρὴ σ᾽ ἀλλ᾽ αὐτὸν. Vbi prius ἀλλα omitti posset. Apud eundem in Vespis: μὰ Δία ἔ γὰρ ἔδεμαι μοι ξύμφορον, κ᾽ γὰρ σφέτερον, &c. ubi posterius γὰρ παρέλκει. Ait Corinthus Atticum esse, in eodem membro conjunctionem αὖ sæpiùs usurpare: ut apud Plat. 4. de Legib: τὰ πρῶ᾽ αὖ λεχθέντα ὀρθότατ᾽ αὖ ἔχειν. Addit H. Steph. in uno & eodem membro bis tantùm, non plures observari αὖ.

Diversa, ὲν Ἕλλησι posita ὡς nimirum & ὅτι. Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenic. l. 6. ἐπαῦ δε γνόντες οἱ Μαντινῆς, ὡς εἰ μὴ ἀπεῤῥύησται αὐτὸς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοπήσονται. Et dicit alterum esse superfluum.

Præpositio: cujus significatio

Aliena est à sensu verborum propositorum. Ita ὥρης ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem, Profert locum Thucydidis, κ᾽ ὥρης αὐτὸν ἦλ᾽ ἀδυναίων ἐχόντα: cui tamen non fidit H. Steph. In compositione autem & ὥρης & aliæ extra controversiam abundant: ut, μετάγνα Θ idem quod ἄγνα Θ: ἀπάνευθεν idem quod ἄνευθεν.

Non quidem aliena, sed quæ priùs adhæret, tum alteri *Præpositioni*: ut quando ἀμφὶ & περὶ ἐν παρελλήνα ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ πεῖ κρίνῃσι ἰεῖσε κτὶ βώμες, &c. tum *Adverbio*: ut, si ἐξ præpositio adjungatur adverbiis de loco; quę tamen jam antea significationem ejus inclusam habeat; ut, ἐξ ἐμέθεν pro ἔμεθεν, ἐξ ὄφρηθεν pro ὄφρηθεν.

R. *Desciunt*

Articulus. Atticorum est, inquit Budæus, articulos supprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: ut, φίλιππός ὄζιν, pro ὁ φίλιππός ὄζιν. Aristot. in Problematibus, διὰ τὶ λύγκα πάνυ παχυμόλ ς, pro τὸν λύγκα ὁ παχυμός. Xenoph. κ᾽ τὸ χόρ Θ ἐξ αὐθρώπων συγκεκμηκώς ὄζι, pro ὁ χόρ Θ. Ante participia quoque reduadat: ut, apud Platonem, παῖδα δ᾽ αὐτὸς λεγομένοις, pro τοῖς λεγομένοις. H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quæ leguntur lib. 7: ἐν τῷ, χαλεπώτατα δὴ γον, existimat articulum cum præpositione ἐν redundare, pro χαλεπώτατα δὴ γον, & rationem structuræ sorum subjungit.

R. *Redundat* quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis.

Nomen. Ait Corinthus, defectus Atticorum sunt. Deest ergo quandoque substantivum: ut, ἐν βεγεῖ. scilicet χόρῳ: κόπλον ἀμφοτέρησι, scilicet χερσί: καθ᾽ ἑκάς ιν: scilicet ἡμέραν: πᾶν ἔεπες apud Homerum, scilicet μῦθον: ἔρχομαι εἰς διδασκάλε, scilicet οἶκον: εἰς πάλλων Θ, scilicet ναόν. Apud Lucam Evangel. διῤῥίφται πολλὰς, scilicet πλαγὰς: ut & Aristophanes dicit, ἐπεσπέ βετο πυπάλμυ Θ πολλὰς, scilicet πλαγὰς Sæpiùs subsultant. articulo suo deficit: ut apud Aristop. μὰ τὸν, scilicet, θεόν: πε χειν τὸν ἀεὶ λύχνε, scilicet κίνδυνον: τὸ δὲ, scilicet, τὸ χρεῖον: εἰς τὶ ωὐτὸ, scilicet πανδεῖα. Quandoque etiam deest Adjectivum: ut, διὰ βίε, scilicet ὅλε, per totam vitam: διὰ χρόνε, scilicet πολλῶ: ἐξ ὀνύ χων, scilicet ἀπαλῶν.

Verbum. Ait Eustathius 2. Iliados, in Agamemnonis oratione quæ incipit Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων. Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κέφας ἐλθεῖν. Atticam ellipsin inesse verbi ἔδε, vel πάπισον, vel εὔχομαι: vel alterius similis. Desideratur quandoq; ἐσσ: ut apud Homerum Odysseæ 4: ἦ ῥά νύ τέθνηκ᾽, κ᾽ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, scilicet ὄζι. Deficit quandoque infinitivus sub articulo: ut apud Thucyd. ἐυθὺς ἀφεὶς τὸ ἐς τὸ χῶρον, ἔσαλε εἰς τὸ χαῦον, pro τὸ εἰς τὸ χῶρον πλεῖν. De hoc uberius consulendum moneo H. Stephanum, qui talium Atticismorum proprietatem, multis verbis, exemplisq; copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus ἀνα πάδοτον vocare videtur, si membro conditionali verbum non subjicitur: ut apud Sophoclem, εἰ μὲν πρὸ πᾶν ἦν ἔξεισιν. εἰ δὲ μὴ, λέγε: pro ἐξεισιν, σιώπα:

Participium. Hoc sæpiùs Atticè ad Articulum desideratur: ut, ὁ ἐν τοῖς βεγνοῖς, scilicet ὤν: ὁ πλησίον, scil. ὤν: οἱ περὶ vel ἀμφὶ σωκράτ ν, scil. ὄντες, qui circa Socratem sunt, vel Socrates.

Adverbium. Sic deest ὦ exclamandi: ut, τῷ θράσε, τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τῷ θρᾴσε, ὦ τῆς ἀναιδείας. Item ὡς: ut apud Thucydidem, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοσιοτάτοις χρῶνται, pro οἷς ἀλλοβιοτάτοις. Negativum quoque: ut apud Demosthenem, ὥσ᾽ ἐν ὑμῖ᾽ ὁπῶν τῶν ἀπολογήσεται, pro ὥσ᾽ ἐν ὑμῖν ὁπῶν, &c. Ἕνεκα similiter omittitur: ut apud Thucydidem, τῶ μὴ πνα ζητῆσαι πότε, pro ἕνεκα τῶ: & apud Matthæum cap. 2. μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τὸ ἀπολέσαι αὐτό, pro ἕνεκα τῶ. Μᾶλλον: ut apud Lucam, cap. 18: κατέβη ὗτ Θ δεδικαιωμέν Θ εἰς τὸν οἶκον αὐτ ῦ ἢ ἐκεῖνο Θ, pro μᾶλλον δεδικαιωμέν Θ: & in proverbiali senario, θέλω τύπτε σαλαγμὸν ἢ φρενῶν πῆδον pro μᾶλλον θέλω. Sic in 1. ad Corinth. cap. 14. ἀλλ᾽ ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγυς διὰ τ νοὸς μ λαλῆσαι, ἵνα κ᾽ ἄλλος κατηχήσω, ἢ μυρίες λόγυς ἐν γλώσσῃ, pro θέλω μᾶλλον. Μόνον item: ut, Paulus ad Rom. cap. 4. ὁ μακαρισμὸς οὗ ὗτ Θ, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ κ᾽ ἐπὶ τὴν ἀκροβυσίαν, pro ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. Sic apud Xenophontem 3. anabas. τὰς θεὰς προσκυνῶμεν, pro τὰς θεὰς μόνον. Deficiunt etiam Attica consuetudine ὥστε, ἄλλως, ὁλίγον, & alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.

Præpositio: ut, ταῦτ᾽ ἄρα, pro διὰ ταῦτα. Ait H. Stephanus, Post ταῦτα positum ἐλλειπτικῶς additur frequenter particula δή τοι, δέ, ἄρα, τε. ut apud Plat. in Sympos. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμεν, pro διὰ ταῦτα: γνώμεν ἐμοὶ, pro κατ᾽ ἐμοὶ γνώμεν: ὧν ἔπαθεν pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. Sic etiam desunt, ὑπὸ, αὐτὸ, εἰς, ἐν, ἐπὶ, πρὸ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ, συὺ, ὑπὸ, &c. Apud Xenoph. παῖδες μὲν δὴ λέγεται Κῦρ Θ ἡδεῖς Καμβύσε, pro ἐν vel ὑπὸ παῖδες. Hocrates autem & alii exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpositionem: ut, πρὸς δὲ μητρὸς ὑπὸ Διὸς ἄν. Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica, καλὸς τὸ σῶμα, pro κατὰ τὸ σῶμα, quæ ellipsis jam est in usu, ut κτήσει μὲν sit Atticæ linguæ, κρήσει δὲ Communis, Nonnunquam præpositiones in compositis quoque desiderantur: ut Iliados 1. ἀλλ᾽ ἴθι, pro ἀλλ᾽ ἄπηθι. Sic ἄπιμι pro κἀθαπτω.

S. *Notantur* autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quæ coalescent, diversa sunt à communi usu, ratione tum

Præcedentis additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusativum in nominativum: ut apud Xenophontem in Symposio, ἀλλ᾽ ἐδεῖς σοι, ἔφη, αὖπλέγει, τὸ μὴ ἃ λέξειν, ὅπ ἔκασ Θ ἡγεῖται πλεῖσ Θ ἄξιον ἐπίστα Θαι, pro τὸ μὴ ἃ λέξειν ἕκασον, ὅπ ἡγεῖται. Item Xenophon. 1 anab. ὥστε ὅ,τι λέγειν, ὅ,τι πις γινώσκει ἄξιον εἶναι, pro ἄξιον λέγειν πνα, ὅ, τι γινώσκει, &c.

Aliqua. Etenim quando nomen membri *Sequentis* attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominativum in accusativum. Fit hoc inprimis cum verbis ὁρῶ, οἶδα, φοβοῦμαι, quæ nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: ut, apud Demosthenem, ἑώρων γὰρ ἡμᾶς, οἷα ἐπικοφαντούμεθα τοὺς τύπτον, pro ἑώρων, οἷα ἡμεῖς ἐπικοφαντούμεθα. Marci 1. & Lucæ 4. οἶδά σε, τὶς εἶ, pro οἶδά, τὶς σὺ εἶ. & Paulus 1. ad Corinth. ultim, οἴδατε, τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.

Ordinis, qui invertitur, ut posteriora prius, priora posterius collocentur: idq; cum ejus quod transfertur mutatione vel

Nulla. Accidit quandoque, ut id, quod præcedentis membri fuisset, posteriori, nulla sui parte mutatum, Atticè inseratur: ut apud Aristotelem 3. polit ἐδεὶς γὰρ ἔκων ὑπομένει ἦ᾽ ἐλεύθερον τὴν τοιαύτην ἀρχὴν, pro ἐδεὶς ἦ᾽ ἐλευθέραν. Sic negativa quandoque particula non datur suo verbo: ut, εἰσάγειν ἃ νομίζεσιν ἐκ εἰσάγειν. Nec articulus suo adhæret nomini: ut apud Aristoph. in Acharn. τὰς νυῖ μοι λίθας χαμάζε πρῶτον ἐξεφόσατε, pro τὰς λίθας νυῖ μοι, &c. Lucianus in Nigrino, τὸ γὰρ μοι πάθ Θ, τὸ ὑν τῷ ὀφθαλμῷ ὑύξετο, pro τὸ πάθ Θ γὰρ, &c. Plutarchus in Symposio, οἱ δὲ πὰ μαλθακὰ, κ᾽ πὰ κοῖλα τῆς χώρας, Αἰγύπτιοι γεωγνῦντες, pro οἱ Αἰγύπτιοι δὲ, &c. quæ verba vult Stephanus exemplo cujusdam Attici scriptoris dicta esse.

Terminationis, quæ apud Atticos diversis modis evariat. Vide sign. T.

T. *Terminatio*

DIALECTVS

T. *Terminatio* plurium verborũ syntactice cohærentium, Attica consuetudine à communibus locũ quendi regulis diversa, observari debebit in orationis membro vel

Duobus, Vel *Pluribus*. Vide sing. X.

Articulo: rationem tum

Generis, ubi notandum

1. Τς & τῳ sine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit schol. Sophoclis quemadmodum ὅττινα communis est generis Aeolibus, sic Atticis, τς & τῳ: ut, ὑπὲρ τᾶς κλιτᾶς σάλπιγ⟨γ⟩ος: & τᾳ χρείᾳ: & ἐν τύχᾳ γε τῳ. Videtur autem pro πνὸς & πνὶ poni.

2. *Nomen* fœmininis in duali numero additur articulus masculinus Attice: ut apud Platonem τὼ τέχνα, pro ταῖν τέχναιν: apud Xenophontem τὼ ἡμέρᾳ pro ταῖν ἡμέραιν. Vel saltem nomina, quæ priùs fœminina erant, jam inter masculina Attica recepta sunt.

3. *Articulus* præpositivis neutrius generis τό, cum genitivo plurali, usurpatur pro quovis alio genere singularis numeri: ut, τὸ ἧσσ' ὑπήκοων, pro οἱ ὑπήκοοι apud Thucydidem: τὰ τῶ πολέμω, pro ὁ πόλεμ⟨ος⟩: & apud Plutarchum, τὸ ἡ ἔριδος pro ἡ ἔρις.

Numeri, Quandoque articulus pluralis numeri cum præpositione ἀπὸ usurpatur Atticè loco singularis: ut, ὁι ἀπὸ Πλάτωνα pro ὁ πλάτων.

Nomine: rationem tum

Qualitatis, Substantiva usurpant pro adjectivis Attici, teste Caninio: ut, ἄνθρωπον δῆ⟨ν⟩ pro ἀνθρώπινον: ἕλλας διάλεκ⟨τος⟩, pro ἑλληνικὴ: γυνὴ μάζ⟨α⟩, pro γυναικ⟨εία⟩. Hoc etiam dici potest, nomen primitivum sumptum esse pro derivativo.

Speciis. Nam

primitiva usurpantur Atticè pro

Comparativis: ut in Psalm. 117: ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἀνθρώποις: ubi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Nisi subaudiri quis velit μᾶλλον pro μᾶλλον ἀγαθόν, de quo in adverbiis deficientibus.

Possessivis: ut apud Homerum Il. 24. ἑλκὲς γλαφυρὰ pro ἑλκώδεις, σῦλον γῆ⟨ς⟩ pro σῦλικόν. Convenit cum eo quod jam dictum est, substantivum pro adjectivo usurpari.

Derivativa tempe

Comparativa Atticè sumuntur pro

positivis: ut, Actor. 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι ἢ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demosth. ὡσπανεὶ μᾶλλον καὶ τὸ ἀρχαῖον εἰ τι λέγεται νεώτερον, pro νέον. Usum hunc comparativorum pro positivis, non audet Stephanus affirmare Atticum, quamvis id Corinthus dicat & scholiastes Thucydidis. Afferri tamen illius exempla ex Demosth. & aliis: ut sibi vix constare videatur.

Superlativis: ut apud Synesium, μακρῷ πάντων βαρύτερ⟨ον⟩ pro βαρύτατ⟨ον⟩: 1. ad Corinth. 13. μείζων δ' τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.

Superlativa apud Atticos usurpantur pro Comparativis: ut, θηλειώτατ⟨ον⟩ πάντων pro θηλύτερον. Apud Aristot. κινητικώτατα δεῖ κυκλῶ τὰ ἄῤῥενα ἢ θηλεῖαν pro κινητικώτερα.

Denominativa pro primitivis adhibent Attici: ut, παρθενικὴ pro παρθέν⟨ος⟩. Hoc tamen Stephanus merè poeticum esse ait, & Atticis inusitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet sermonis genus, à communi lingua remotum, etiam sine exemplo, Atticis tribuerit.

Numeri: Nam

Singulari numero Attici vice pluralis nonnunquam utuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαίμονα, τὸν Συρακόσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Συρακουσίους: quod reprehendit Dionysius Halicarnassæus, quasi apud solum Thucydidem id fieret, cùm tamen etiam apud Demosthenem, Aristophanem & alios reperiatur.

Dualis loco pluralis apud Atticos frequenter in usu est: quum ament dualem.

Dualis: ut apud Homerum, Ἀτρειδαίτε κ' ἄλλοι, pro ἀτρεῖδαι: cùm duo tantùm Atridæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.

Pluralis ab Atticis adhibetur loco

Singularis: nimirum, Collectivo nomini singulari adjungitur adjectivum plurale. Hoc quamvis videatur ex traditione quoq; Grammaticorum communis esse dialecti, & Synthesis dicit: attamen Stephanus Atticis propriũ facit ſtque adeo ἀπειδεῖται σοὶ τὸ σημαινόμενον, ἀ σοὶ τιμῶ φωνῶ: sive μὴ ἀπειδεῖται σοὶ τιμῶ σωτῆρι, ἀλλὰ σοὶ τὸ σημαινόμενον: ut apud Demosth. ὑμεῖς γὰρ ὁ δῆμ⟨ος⟩ κρίνατε ἐκνεύειν εἰσηγεῖται. Præterea neutra adduntur verbis aut participiis singularibus impersonalibus in numero plurali: ut apud Lucianum, ταῦτα λῆρος ὄντι. Et apud Platonem, δέξει ἢ ἡμῖν ταῦτα, pro δέξασται.

Casus. Etenim

Nominativus Atticè sumitur pro *Genitivo*: ut, apud Hom. οἱ ἢ δύο σκιπόκλοι, &c. pro τῶν ἢ δυοῖν σκοπέλοιν, nimirum pro duobus genitivis absolutè positis, usurpant Attici duos nominativos: ut, apud Philonem Judæum de Mundo: πᾶσ γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν ῥύσει κ' μεταβολαῖς ἀδιάπαυστ κ' τὰ αὐτὰ ὄν, τῷ μὲν δοκεῖσθαι κ' νοητῷ σφοδρότερ⟨ον⟩, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντ⟨ος⟩ &c. Pro *Vocativo* etiam: ut, ὦ φίλ⟨ος⟩ pro ὦ φίλε: inprimis cum Imperativo: ut Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.

Genitivus Atticè usurpatur pro *Accusativo*: ut apud Homer. ὄφρα πίνοι οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem, ἐπαινοῦντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Eustathio subaudiri posse μέρ⟨ος⟩ vel τι: ut, πίνοι οἴνου scil. μέρ⟨ος⟩. Pro *Nominativo* singulari, si regatur à verbo substantivo: ut, Κρῆτές δεῖ ἦσ πλεόνων, pro πλέοι⟨ς⟩.

Dativus pro *Genitivo* absolutè Atticè collocatur: ut apud Thucyd. lib. 4. ξυνεχωρήσαν δὲ καὶ οἱ Χαλκιδῆ ὃν, ἓν πρὸ ἕνὸς μηδένδς κωλύοντ⟨ος⟩, pro ξυνεχωρησάτων δέ. Math. 8. καταβάντ δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησ⟨αν⟩ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντ⟨ος⟩ δὲ, &c.

Accusativus Atticè pro *Genitivo* sumitur, propter vim verborum privandi & sentiendi: ut, ὥσπερ σε τὰ χρήματα pro σοῦ χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σε λέγοντ⟨ος⟩. Sic Philop. pro *Dativo*: ut, apud Thucyd. εἰ ἓν τί σε τούτων ἀφέσκει pro σοι τούτων: οἷα με πείθει, pro μοι.

Vocativus pro *Nominativo* Atticis familiaris est: ut, νεφεληγερέτα ζεῦς, pro νεφεληγερέτης. Hoc Stephanus non Atticorum, sed Aeolum & Bœotorum esse contendit.

Reliquis partibus orationis, de quibus signo V.

Vno, & vocatur τῆς φράσεως ἐνάλλαξις, in omnibus Orationis partibus considerandæ: in

Nomine: rationem tum

V. Ellipsisque Atticæ construction. ea varietas considerandæ in cæteris partibus

Verbo, respectu.

Pronominationem: tum.

Significationis. Atticum est sumere relativum αὐτὸς pro reciproco ἑαυτὸς: ut, Psalm. 103. ἐγνώρισεν τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ pro αὑτῶν. Apud Plut. in Apoph. Antigoni, ἀξιοῦντ⟨ος⟩ τὸν υἱὸν εἶσιν αὐτὸς γνώσ⟨ε⟩σθαι, petente sibi judicium institui, αὐτὸν pro αὑτῷ. Viceversa etiam Attici usurpant Reciprocum loco relativi: ut apud Thuc. lib. 2. καθ' ἑαυτὸν, pro μετ' αὐτὸν, post eum. In Apocalypsi c. 9. ὄνομα ἐαυτῷ ἐπιτάξει ἀβαδδών, pro ὄνομα αὐτῷ. *Numeri*. In pronominibus etiam plurali numero quandoq; utuntur Attici, loco singularis: ut apud Isocr. in Panegyr. ἰδεῖν τοιοῦτον κατασκευάζεσθαι, οἷς ὧν ἔσομ⟨αι⟩ αὐτοῖς τὰ σφᾶς ἡμᾶς ἐγκλήματα, pro οἷς οὔ.

Casus. Relativum Atticè sequitur casum præcedentis verbi, non sequentis: ut χρῶμαι, οἷς ὄψει, βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω, Valde hoc est familiare Græcis, & appellatur à schol. Sophoclis σαυκοφαντεῖν τὸν λόγον τῷ ἀποπακτικῷ ἀρθρῳ.

Generum. Nam

Passivis utuntur Attici pro activis: ut ἠκούετο pro ἤκου, ἠείζετο pro ἤειζεν. Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cum tamẽ plerunq; tantum, non ſsper. nec oratoribus Atticis hoc adeo frequens est, qui solo futuro medio impensè delectantur: ut, ἀκούσομαι pro ἀκούσω, non ἀκούομαι pro ἀκούω.

Activa pro Passivis usurpant Attici: ut apud Hom. βαλέειν pro βαλέεσθ⟨αι⟩, & apud Thuc. l. 1. ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις, pro ἐπιμιγνύμενοι, invicem mixti sine formidine. Id ita vetus interpres intelligendum dicit.

Modorum.

Indicativo vice Optativi utuntur Attici. Observat hoc H. Stephanus: ut apud Demost. ὁ δὲ Ἐξήκεστον οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτε βούλοιτο, ὅτε στρατηγοῖ, ἀλλ' ὅτε δικαιότατον εἴη τυγχάνοι, pro δικαιότατον εἴη. Apud Xenoph. 2. Παιδ. οἱ οὐ λέγουσιν, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιήμεθα, pro ποιοίμεθα, arma conficerem.

Imperativo utuntur Attici pro

Indicativo: ut, δράσον pro δράσεις, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, & ad Corinthi exempla respondet. Apud Menandrum δεῖ' ὅπ ποίησον, pro ποιήσεις.

Subiunctivo: ut apud Aristoph. μὴ φθόνον, pro μὴ φθόνῃς.

Optativo usurpat Attici loco

Indicativi: ut apud Thucyd. καταδύσειαν pro κατέδυσαν, λαλήσοι pro ἐλάλησεν. Apud Xenophon. καταφοροῖτο pro κατα φρονεῖ, πάμποι pro πάμπαν. Dicit Eustat. Optativum loco præteritorum sumi, Indicativi non meminit.

Imperativi, ut annotat scholiastes Lycophronis: ut, κλύοις κε pro κλῦθι. Ait Nicandri scholiastes Optativum σπυδείης sumi pro Imperativo σπῦδι: id est, σπῦδι, σπῦδε.

Subiunctivi, teste Io. Grammatico: ut, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς. Stephanus desiderat exemplum probati auctoris.

Infinitivum adhibent Attici pro

Imperativo: ut apud Homerum, αὖτ μιθέειν pro μύθε. Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum κελεύω. Sic apud Hesiodum χωλὸν σπείρειν, χωλὸν δ' βωτεῖν, subaudiri potest ἐπιτάλλομαι. H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxisse.

Indicativo, inprimis Aoristum *Infinitivi*, ut observat Stephanus: ut, ἐπεὶν δ' ἀλῦσαι, pro ἤλυσαν, apud Demosth.

Temporum.

Præsenti tempore utuntur Attici pro *Imperfecto*: ut ἴσασι pro ἴσαν, teste H. Stephano. Pro *Futuro* etiam, inprimis verbi εἶμι & compositorum. Apud Homerum hæc ἐναλλαξις frequens est, ut Attici ipsum imitati esse credantur, sive jam tuturo careat verbum, sive formet ut præsens: ut ἐπεισιν pro ἐπελεύσεται, τελεῖ pro τελέσει, διαξυσῶ pro διαξύσω. Apud Hesiodum, τῇ δ' εἰς, hac ibis, & apud Homerum ἔμι, ibo.

Imperfectum pro Præsenti nonnunquam usurpant Attici: ut apud Hesiodum, ὄκ ἄρα μῦνον ἦλυ ἐελδομένῳ γε ἐλθεῖν pro ἔρχ⟨εσθαι⟩.

Perfectum loco Præsentis apud Atticos in usu est: ut, ἥλαται pro ἐλαύνω, νενόμικας pro νομίζω. Lucianus in Toxaride ait: δεῖς εἶναι πατὴρ δίκατε αὐτῆς, pro πείθετε. Aristoph. ὅτως αὖτ' ἐς τετρεμαίνω κ' πεφόβημαι, pro φοβοῦμαι.

Plusquamperfecto utuntur Attici loco *Præsentis*: ut apud Hesiod. 2. Oper. τὸν ἢ μετ' ἀρότοιο Παιδίσκ⟨ον⟩ ὦρτο ἀναλδεῖν: ὦρτο pro ὄρνυται, ab ὄρομαι. Loco *Imperfecti*: ut apud Xenoph. 2. Cyrop. ὁ μὲν πατὴρ πάλιν οἰς Πέρσας ἐπήει. Κῦρ⟨ος⟩ ἢ εἰς Μήδους ἐπορεύετο: ἐπῆμι pro ἐπέρχ⟨ομαι⟩.

Aoristum utrumq. sed maximè primum, usurpant Attici pro *Præsenti*: ut Soph. ὄκ ἀπώλεσε pro ὄκ ἀπόλλυσι, Pro *Futuro*: ut apud Callim. ὁ δ' ἀπείλας ὑμετέραι φύλαξε: ubi schol. ait ἐφύλαξα pro φυλάξω dici.

Futurum adhibent Attici vice Præsentis, aut Aoristi in Infinitivo: ut apud Thuc. l. 8. ἢ διανοοῦνται ἐσόσοι τε ἐν Σάμῳ στρατεύονται, μὴ ὄντως τὰς σφετέρας γνώμας τῶν παντων τῶν παρόντας λαβόντες ἥκειν. ubi scholiastes, οἱ ῥᾳδίως ἐν ἔριδι positum esse admonet. Plutarch. in Apophthegm. Antigoni: οὐκ τοῦ μικροῦ μέγεθος ἐφίεμαι pro ἐφέμαι. *Futurum* etiam Medium pro Præsenti activo sumi Atticè, docet Moscopulus in Syntaxi.

Numerorum. Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectivo singulari additur verbum plurale: ut apud Thuc. ὁ δῆμ⟨ος⟩ ἐν πολλῇ ἐρᾷ ἀλλήλους ἐσιέναι ἤπειρ⟨ον⟩, pro ἰέναι. Et apud Hom. ὡς φάσαν ἢ σαλόῳ: φάσαν pro ἔφη. Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè jungitur verbum singulare: ut apud Lucam, ἕστηκε ἐστὶ πάντα, pro εἰσι.

Participio. Vide sign. ¶

Adverbio: Attici adverbiis non rarò addunt articulos: ut τὰ ἐῶντα pro ἐῶντα, τὰ μάλιστα pro μάλιστα, τὸ παραυτικὰ, τὸ κατ' ἀρχὰς, pro παραυτίκα, κατ' ἀρχάς.

Præpositione. casum enim mutat.

Ἐν, in significatione motus ad locum pro accusativo genitivum habet: ut apud Thuc. l. 2. ἐσπεχώρουν ἐπ' οἶκα pro οἶκον. Nonnunquam etiam ἐπὶ accusativo junctum Atticè pro κατ' cum genitivo usurpatur: ut ἐφ' ἡμᾶς ὡρμήκατ⟨ε⟩ pro κατ' ὑμῶν.

Εἰς loco accusativi genitivum acquirit Atticè: ut, οἰς ἅλα pro οἰς ἁλός. Huic tamen alii nominis defectum, de quo dictum est, causantur, pro εἰς ἁλ⟨ὸς⟩ τόπον. Aliàs etiam, teste Steph. εἰς pro κατ' sumitur: ut, εἰς πάντας, pro κατ' πάντων ut, & ἐπὶ.

Ἐν Atticè admittit genitivum loco dativi: ut, ἐν ἅλὸς pro ἐν ἁλ⟨ὶ⟩. H. Stephanus huic ellipsin proprii casus observandam dicit, pro ἐν ἁλ⟨ὸς⟩ τόπῳ.

Διὰ accusativo penes Atticos jungitur, loco genitivi: ut, διὰ πόλιν, pro πόλε⟨ως⟩.

Ὑπὸ dativum vice genitivi regit Atticè: ut ὦν' Ἀγηνῆ κ' Ἐκλοεῖ. pro ὦν' Ἀγηνόρ⟨ος⟩ κ' Ἐκλορέ⟨ως⟩. Sic scribit Eustath. *Genitivum* item, vice accusativi: ut apud Hom. Iliad. 2. ὧν ἡγεμόν⟨ος⟩ λαὸς ἦεν, pro ὧν ὁ ἡγεμὼν λ.

Participium in verborum constructione mutant Attici per

Heteroſin

Temporum, Præſens tempus uſurpant Attici loco Futuri: ut apud Demoſth. εἰσιοῦσα pro εἰσιέναι.

Caſuum Participia ἀκὼν, πρᾶσσων, παρὼν, ἐξὸν, ἐνὸν, φερόντων. μέλων, πυθόμενος, δέξας, δοὺς, &c. aliaque ſimilia in accuſativo uſurpant Attici, cum in Genitivo deberent. Dicit ſchol. Sophoclis, Atticos nonnunquam κατὰ σύνεσιν hoc eſt, in obliquo caſu efferre τὰ ἑκάτερα αὐτοχεῖ, participalia neutra ἐξὸν, παρὸν, ἐνὸν, &c. eam conſtructionem vocat παρασιωπᾶν: ut Lyſias ait: πολλὰν χρημάτων γῆμαι ἀλλαχοῦ, pro γῆμαι ἀλλαχοῦ, cum poſſet opulentam aliam ducere. Ita ἐξὸν pro ἐξόντος, πυθόμενος pro πυθόντος, δόξας pro δόξαντος, ἀκὼν pro ἀκόντος, ἀκόντων, ἀκόντοιν pro ἀκόντοιν. Id verò non ſolùm in Præſenti participii, ſed etiam Aoriſto & futuro fieri ſolent: ut, ἰδὼν pro ἰδόντος: ἀκούσας pro ἀκούσαντος: πείσων pro πείσοντος: inprimis cum particulis ὡς & ὅτι: ut, καὶ τὰ μὲν ἐκ τῶν πολεμίων ἀκούσασθε, pro ὡς τῶν πολεμίων τὰ πράγματα ἀκούσεται. Sic Clenardus.

Antimercian. Participium Atticè ſumitur pro

Nomine: ut, οἱ φαύλοντες pro οἱ φαῦλοι ἄνδρες, δεξιμβρὶ pro δεξιᾶσαι, δεξιμβρίοι pro δεξιωσαμένοι.

Verbo: idq; tribus ferè modis.

1. *Indicativi*, aliuſve modi loco ut untur Attici participiis: ut apud Demoſth. οὗτος ὁ ἰδὼν, ἀκούσας, πεισθεὶς pro ὅστις ἑώρακε. Item τὸ ταῦτα ποιήσαντας pro τὸ ὑμᾶς ταῦτα ποιῆσαι. Apud Thucydidem, ἐπιμνῆσαι Δημοσθένην ἐξαίφνης, pro ἵνα ἐξαίφνης ἐπιμνησθῇ. Item ἥκω πείσων, pro ἵνα πείσω.

2 *Infinitivo* negletto uſurpant Participium Attici: ut apud Ariſtoph. ἴσθι τοῦτ' ἐκεῖνος ἔχων pro ἔχειν: θαυμαστὸν μείζων pro μείζω εἶναι: μεμνημένα ποιήσας pro ποιῆσαι. Simile eſt quod ait Thucydides l. 1. κρεῖσσον τοῦ μὴ μαλλόντων τοῖς ἐοῦσι pro ἐστὶ τοῦ μὴ μαλλεῖν. Grammatici dicunt verbis cognitionis, perſeverandi, deſiſtendi, & aliis nonnullis hoc contingere.

3. *Circumſcribunt* verbum Attici adhibito participio & verbo ſubſtantivo, aut alio aliquo, habente ſignificationem congenerem, quale eſt εἰμὶ, τυγχάνω, γίγνομαι, &c. ut, σὺ ἐπὶ σωτηρίᾳ ἥκεις pro σὺ σώσων ἥκεις. Cum enim ſint σωτηρίαν ἥκειν, pro verbo σώσειν, uſurpant participium σώσων. Hoc autem, quia per ſe non abſolvit ſententiam, opus habet verbo ſubſtantivo, quod ſolum tempus adſignificet, aut certè alio verbo, quod diſcipientem ſignificationem non habeat: ut, ἥκουσι ἐγγίζοντες pro ἐγγίζουσι: ἔλαθόν τε τὰ ὑπὸ σοῦ πραττόμενα, pro πραττόμενα ἦν: ἦλθε ἄξων pro ἄξειν: διδόντες ἔδωσαν pro διδοῦσιν ἀθῶοις, apud Demoſth. Sic τὸ πολίτου ἢ βουλεύοντος τῷ πόλει ὄν ἐξέλεγε: εἶσι ἡδόμενος ἦσι pro εἴωθε.

Adverbio: ut, ἀφεῖτε εὐθύς, fac properè, pro εὐθύμως. Ariſtoph in Pluto, σπεῦσον πάνυ, ὦ πολλὰς ἀγαθὰς ποιῶν. Dicit H. Stephanus heic evenire, ut participium in verbum & viciſſim verbum in participium mutetur: ut, πρᾶξόν μου εὐθύς, & ἄθυμε πρᾶττον. Interea adhibent Attici participium loco adverbii, quia vim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quam ſimplex adverbium.

Vocem ipſam, quæ a communi uſu diverſa eſt: ſive ſit

Antiquitas intercidit, ob inhabitantium commutationem. At cùm ex Attica in Aſiam tempore regni Davidici, ut nonnulli exiſtimant, coloni as duxiſſent Iones, Ephesum, Miletum, Samum, aliasq; præclaras urbes condidiſſent, Ionum regio conſtituta eſt, & terra Ionia dicta, linguáque, qua utebantur, Ionica: quam viri præſtantiſſimi. Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Heſiodus, Phocyllides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. Dehac compendioſè & methodicè acturi generaliſſima diviſione conſiderabimus, tum

Generis. Poſterius membrum apud Atticos vel habet *Maſculinum* genus pro neutro: ut apud Demoſthenem, μὰ δί' ἃ τοιαῦτα κινεῖθ', οἱ πεποιήκασι νῦν ἐδῶ, pro ἃ πεποιήκασι. Et apud Anacreontem, ἐγὼ μὲν ἔπορῶ, φέροντα τόξον pro φέρον. *Vel Maſculinum* pro Fœminino: ut apud Demoſth. ἡ ταῦτα ἐλυσιτέλησε ἡμᾶς ἀδικεῖν καλεῖ, ἐξελαυνομένη τῆς ἀσυτρατείας. ἐξελᾷ A' ἐσπέρχε pro ἐξελαυνόμενα. Hoc in relativis etiam contingit: ut apud Platonem in Philebo, λόγοι, οὓς ἐισὶν ἐν ἑκάστοις ἡμῖν, ἅδε ἐλπίδες, ἃς ἐπιμελούμεθα pro λόγοι, ἐλπίδες, &c. Vel *neutrum* loco Fœminini: ut, apud Thucyd. ἡ νόσος ἐπεφέρετο, ἡδέως τοῖς Ἀθηναίοις: λειμμόριον μὲν ἢ πρότερον, pro λειμμορία μέν.

Numeri. Quod in ſimplici membro fit, id etiam in pluribus, ut nomini collectivo ſingulari adjiciatur. Atticè in ſequenti membro numerus pluralis: ut apud Xenophontem Hell. ἐκεῖ ὅπως ἡ νῦν τε ἄρχη ἐφεξῆς πολλοὺς, φοβεῖσθαι μὴ ἀσφαλεῖ ἦναι. Heic ſingulari ὄγκος adjunctus pluralis ἐφέλκεται. Apud Sophoclem in Antigone: ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἢ ψυχὴν ἔχειν, ἅπερ διαπτύσσεται ἄφθονα κενά, pro ἕν τ'.

Caſus: ubi notandum.

1. *Tranſitur* quandoque Atticè à genitivo ad accuſativum: ut apud Ariſtot. ὡς ἐγὼ ἐμαυτῆς εὖσα τῆς διαλέκτου ἴσης, καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐν μηχανῇ τινι πάσῃ. pro ἀλλ' ἐνδεχούσης: ubi etiam fœmininum in neutrum genus tranſit. Quandoq; etiam à dativo ad accuſativum: ut apud Demoſthenem, ὁ θεσμοθέτης ὑμῶν ἐστι τοῦ τόπου λαχὼν, εἰσάγει ὅτι ἐκ πάντων τόπων μάλιστα συμφέρει ἐνδίκως pro αὐτῷ.

2. *Oratio* nonnunquam obliquis caſibus præcedentibus, recto clauditur: ut ἐξ αὐτοῦ ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἥκοντα, ἢ ἔρχεσθαι, τὸ μακρότατον. pro ἐξ τὸ μακρότατον. Sic H. Stephanus. Niſi velimus τὸ μακρότατον adverbium eſſe, ſignificans longiſſimè. Ita apud Gregorium Iωάννης βαπτίζει, φησὶν αὐτοῖς Γνωρίζω, ἀγιάσαι, τὸν ἐμὲ, καὶ τὸν βαπτίζειν. τὸ δὲ ἐρεῖν μοι πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδάμ, &c. pro ὃ δὲ ἐρεῖν δηλόν ἐστι. Poſſumus autem dicere, hunc nominativum ceu per parentheſin reliquis aſſociari.

3. *Oratio* nonnunquam apud Atticos præcedentium conſtructionem non admittit, propter vim verbi ſequentis, à quo regitur: ut apud Philoſtratum, ὁ Προδίκης ἐφάνη, τὸ δεύμα τὸ ἑλληνικὸν πολλὰ μὲν ἄλλα καὶ πολυειδῆ ἐθαύμασε. Hic nominativus Προδίκης præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet ſequentem caſum accuſativum: ut ὁ Προδίκης ἐθαύμασε πολλὰς μορφάς. Sed quia ſequens verbum eſt, non ἔχω, ſed ὁρῶ, ſubauditur, quod ſua natura cum genitivo perſonæ & nominativo rei jungitur, ideo πολλαὶ nominativus eſt, reſpiciens ἐστὶ, quod ſubauditur, diſcordans à præcedentium nominativa conſtructione.

Temporis. Membra nonnunquam temporibus Atticè diſcordant: ut apud Syneſium, οὐ γὰρ αἰσχύνῃ, καὶ ἔπαινος τοῦ μαγείου ἔπαινος. Heic ἔπαινος aoriſtus primus eſt, ὑμνήσῃς præſens: ſimul etiam modo diverſa ſunt, hoc Optativi, illo Imperativi exiſtente.

Modi. Modis etiam diverſis junguntur membra apud Atticos: ut apud Xenop. 2. Cyrop. τοῦ μὲν τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, ὅδ' ἂν πως σαφῶς λέγοιμι, εἰ ἐπιστοῖμι. Hic Indicativus conditionalis, ſumitur pro infinitivo ἐπίστασθαι.

Perſonæ. Huc pertinet quando oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους ſeu τύπου ad μιμητικὸν, ab obliquo ad rectum tranſit: ut, Lucæ cap. 5. χωλοὺς περιπατεῖν ὑπὸ μηδενὸς ἐπιτρέπεται ἀλλ' ἀπηλθον, δεῦρο σε αὐτὸν τοῦτο ἀπέρχεσθαι.

DIALE-

Significationem: quâ hactenus uſitatis dictionibus attribuunt Iones diverſam: quod in partibus orationis, exempli gratia, oſtendi poteſt: in

Articulo. Iones enim frequenter utuntur præpoſitivis loco ſubjunctivorum: ut, τὸν pro ὃν. Ait Hom. Iliad 1. τὸν ὑὸν ὁμῶ τέκα λιπτώ. Dicunt alii, poſtpoſitivo per ἀναστροφὴν accedere].

Nomine. Herodotus in quinto teſti. eſt, priſcâ conſuetudine in pellibus caprinis & ovillis ſcripitatum eſſe. Quas cùm βίβλας vocarent priſci Iones, tranſlatum eſt nomen ad ipſa ſcripta, ut annotat Polybius lib. 12. cap 8. de rerum invent. Ἐγκώριος, domeſticus, Ionicè conterraneus. Λόγχη lancea: Ionicè, ut ſcribit Etymol. & Hyſych. ſors, portio, Μύθος fabula: Ionicè ſermo. Ὄμηρος, vades, obſes: Ionicè cœcus. Τέλος finis: Ionicè ſummi tus. Τρῦφος, fragmentum: Ionicè ſumma vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον. Ἰὸς, ἰὸς μακρὸν, venenum: Ionicè color.

Pronomine. Ἐὸς Ionicè pro σός. Σφέες pro αὐτοί.

Verbo. Ἀνύτω, occurro: Ionicè bellum gero. Ἀναιρέω, occido: Ionicè vaticinor. Ἀναγιγνώσκω, recognoſco: Ionicè perſuadeo. Σπερχόω, luxurior: Ionicè deſidero. Εἶναι pro ᾖ, ὦ, ᾖς Ionicè ſumi teſtatur Euſtathius 2. Iliados.

Adverbio. Ἀναιδὸς Ionicè pro ἐπιμελῶς. Ἐπισταφὲς pro ἀπαλῶς. Μὰ pro μᾶν. Ποτὲ pro, ποθ'ς. *Conjunctione*. Μὲν Ionicè pro μᾶν: ut apud Herod. μὰ τὸν ἔχειν ἀλλέων Sic Corinthus.

Præpoſitione. Διὲ pro εἰς: ut πόλεμόν δι' pro εἰς πόλεμον. Ἐς pro εἰς. Ἐ'ς ὅ pro ἕως ἕ, apud Herod.

Omnino. Habent ergo & Iones peculiares quaſdam voces, cæteris Græciæ populis inuſitatas. Exempli gratia: Αἰμασία, ſepes, maceria. Αἶτος, lucus. Ἐπάϊς, manifeſtus. Ἡμαξίδιον, apud Suidam in manuſcripto codice ex Herodoto, pro ὑστροφῶν, indignans: & ἠμακτῆν, pro indignari apud Camerarium. Ἐναῖος, milites. Μέξεα, genitalia. Οἰσύπη, ſordidarum ovium lana, & excrementum. Συρμαίζειν, purgare potione ex aqua & zea. Συρνέη, oleis quoddam apio ſimile: ſeu cibus ex adipe & melle. Τεττατερυλλίδες, cicadæ, locuſtæ. Multa annotat Corinthus, quæ ſola ſignificationis diverſitate propria ſunt Ionibus.

Vocum ratium: quæ apud Iones variant

Speciatim, in ſingulis Etymologiæ claſſibus. Vide B.

Ex parte duntaxat. Quod aſſeremus tum

Initio, per ἀναίρεσιν, tum *Literæ*, nimirum T: ut, τὸν pro ὃν, τὸν λέγεις pro ὃν λέγῃς. Θ: ut, θηλόπεδον pro εἰλόπεδον, tum *Syllabæ*: nimirum O: ὅκ pro ὥ. E: ut, ἔς pro ἐ. A: ut, ἅπας pro πᾶς, ait Corinthus. Anadiploſis etiam apud Ionas frequens eſt: ut, λελάχωσι pro λαχόωσι, κεκλυθι pro κλυθι.

Medio, per ἐπιπλοκὴν, tum *Literæ*, nimirum I, quod ut ſcribit Corinthus, vocalis adjungunt: ut, ξεῖνος pro ξένος: vocali item ο: ut, χροΐα pro χρόα. Hoc enim utitur Hippocrates & Homerus: quamvis alii Doricum, alii Atticum, nonnulli poëticum faciant. Υ ad ο adjiciunt: ut, νύϝ pro νόϝ, κύρη pro κόρη, μύν pro μόν. Non autem dicunt πεῦ & φεῦ, pro πού & φοῦ, quoniam hæc, ut ait Corinthus, à verbis πέω & φέρω deducta ſunt. Et quamvis μόνος quoq; à verbo deſcendat, quia tamen eſt trium generum, aſſumit υ. Γ: ut, ἐλίγωπα pro ἐλίωπα. Μ: ut, λαμμόμεα pro λήθομαι. Σ: ut, λειρόμεδα pro λειρόμεθα, T: ut, ἤπι pro ὅπι. tum *Syllabæ*: nimirum E: ut, αἰνεόν pro αἰνεῖον, ἀδελφεός, pro ἀδελφός. I, ut, λέϝαιν pro λέγειν. Τη: ut, ἐπήνυμο pro ἐπύμο.

Fine, per παραγωγὴν *Syllabæ* I: ut, δισπότιαι pro δισπόταις, πανπτῆσι pro πανητῆς. Ες: ut, ἐφ' ἕπτε pro ἐφ' ἕπτα.

Quod aſſeremus tum

Initio, per ἀφαίρεσιν, quæ Ionibus eſt familiaris: tum *Literæ* Δ: ut, αἰδὼς pro δεδώς. Γ: ut, αἶα pro γαῖα. Δ: ut, εἰδέων pro λελδέων. Σ: ut, μικρὸς pro σμικρὸς. tum *Syllabæ*, nimirum E: ut, ἐρτὸ pro ἔορτὴ, κεῖν pro ἐκεῖνο. Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teſte Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis & aoriſtis, vel omnia, vel aliqua: ut, βλιμῶν pro βεβλημένον.

Medio, per συγκοπὴν, tum *Literæ* I: ut, δέξω pro δείξω, ἐς pro εἰς, ἐκτόρεο pro ἐκτόρειο. Ex ει enim ſubjunctivam tollunt Iones, & aliquando aliam literam ſubſtituunt: ut, πολίεδς pro πολιήδης. Γ: ut, ἐνείκω pro ἐνέγκω, ſubſtituto jota: ſic Corinthus ex Herodoto. Δ: ut, ἔσι pro ἔεσι. Κ: ut, βέβαα pro βέβηκα, ἄτας pro ἔστηκας. Λ: ut, κάλιον pro κάλλιον. Σ: ut, ἐπίθεο pro ἐπίθεσο. Τ: ut, κρέα pro κρέατ. tum *Syllabæ*, E: ut, φέρτε pro φέρετε. Κο: ut, κάμμορος pro κακόμορος. Μη: ut, οἶμα pro οἴομαι. Μο: ut, ἀρόσιμος pro ἀρμόσιμος. Ρε: ut, ἐξαιρτ pro ἐξαίρετ. Ων: ut, ἀδληκλήδης pro ἀδληκλεωνίδης.

Fine, per ἀποκοπὴν, tum *Literæ* N. hoc enim ἐφελκυστικὸν non uſurpant, adhibita potius apoſtropho: ut, ἔδ' ὅπως pro ὅστις ὅπως, tum *Syllabæ*, Να, ut, κωκεῖ pro κωκεῦντα. Σι: ut, σφί pro σφισί. Τα: ut, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα.

Mutatur: de quo ſigno C.

Minuitur

Quantitate. Ionum propriæ ſunt correptiones, teſte Corintho, ut Atticorum productiones. Dicunt ergo νέας pro νῆας, ζοὴ pro ζωή.

Tono. Canonem profert Etymologus: Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκατάληκτον, εἰωθασιν οἱ Ἴονες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς ἡμῆς, οἷον ἄγμα ὄργυα. ὅταν ᾖ ῥήματα ἢ πτωτικὰ συλλαβὴ μακρὰ Ἰωνικὸν ἔθος καταδιδάζεται ὁ τύφος, οἶδος, ἀγμὰ, ὀργυιὰ, δυσπνοιά. Interea auctis vel minutis dictionibus, obſervantur Iones quoque tonum mutare: ut, δύρμια pro δύρμεια, ἀδέσια pro ἀδέσμια, ἄρ pro ἄρα, ξεῖν pro ξένε. Ait Neander, Fœminina in σα proparoxytona, Ionibus fiunt paroxytona, ſublato ε: ut, ἀλησὶα pro ἀλήσια.

Prosodiæ, quæ conſiſtit in ſyllabarum tum

Spiritu. Ionas non minus, quam Aeolas Euſtathius ψιλωτὰς vocat.

Plures, de quibus ſiga. D.

Plura etiam orationis membra præter communem uſum ab Atticis junguntur: ut poſteriusab antecedente diverſum ſit, & vocari ſolet ὑστερότερον τὸ σημαινόμενον non ὑστερότερον ἢ ὑπὸ φωνὴν ſeu λόγον, ad ſenſum non ad verba reſpicere: item ὑστερότερον τὸ σημαινόμενον vel νοητὸν ἀπὸ ἀποδείξεως, ἀλλ' οὐ ὑστερότερον τῷ σωτῆρι: item κατηλλήλους ἔχειν, & κατ' ἀλλήλους εἶναι ὑστερότερον τὸ σημαινόμενον. Diverſitas autem illa oritur ratione tum.

X.

DIALECTVS

C. Mutantur literæ ab Ionibus, ratione

Figuræ per ἀπωκοπὴν: quando altera alterius locum subit. Mutantur ergo

- **E** : ut, γέμμα pro γέμμα dicunt Iones, imprimis Democritus, qui pro μῶ μᾶλλον, ait Eustathius Iliados. πέσπερες pro πέντερες.
- **EA** : ut, σφέας pro σφᾶς.
- **A in**
  - H, si α sit longum : ut, σοφίη pro σοφία, σκέπη pro σκέπα : vel etiam si breve, apud recentiores : ut, ἀληθείην pro ἀλήθειαν. Sic Plutarchus, Ph[illipponus] & Corinthus. Hinc regula : In omnibus partibus orationis, cujuscunque numeri casus & personæ fuerit, α in η mutare consueverunt Iones, Doricis nominibus exceptis.
  - Ω : ut, χείω pro χρεία, θεὸς pro θεός. ὠὐτὸς pro αὐτὸς in dipthongo. existimat Corinthus Ionas hoc agere in solis rectis ex collisione, & in Vocativis quemadmodum & Atticos : ut apud Herodotum, ὠνθρωπε μὴ κλαῖε Κροῖσον, pro ὦ ἄνθρωπε.
- **E in**
  - A breve : ut, μέγαθος pro μέγεθος, γράμω pro τρέμω apud Herod.
  - H : ut, θηῶμαι pro θεῶμαι, ἐθηεῦντο, ἐθηήσατο pro ἐθεάσαντο, ἀγγήιον pro ἀγγεῖον.
  - I : ut, ἰσίη pro ἐσία, ξπίσκοπος pro ἐφίσκοπος.
- **H in**
  - A breve, teste Plutarcho & Corintho : ut, κάλη pro κάλη, λεκασσθῆς pro λεκανοσθῆς.
  - A I : assumpto insuper α : ut, νικαία pro νίκη.
  - E : ut, ξερὸν pro ξηρὸν, νέας pro νῆας per Systolen.
  - E A Ionicè resolvi testatur Etymologus in voce ἔστηκα, quando dicit istiusmodi resolutionis beneficio pro ἕστη Ionicè dici ἔστεα, jota nimirum adscripto.
  - Ω : ut, ἀρώζω pro ἀρῶ.
- **I in**
  - H : ut, ψαμμήθιον pro ψαμμίθιον, κικκὴ pro κικκία, πόληι pro πόλει.
  - E : ut, ὄφεϊ pro ὄφει, πόλεϊ pro πόλει, τέθημι pro τίθημι.
- **O in Ω** : ut, δῆμος pro δῶμος.
- **Ω in**
  - A O : ut σαόφρων pro σώφρων, apud Theognidem, Anacreontem & alios.
  - E Ω, si ω sit circumflexum : ut, πθῶ pro πθῶ, ξῶ pro ῶ.

Vocales in aliam

Vocales

Plures

- **I E in I longum** : ut vult Corinthus : ut, ἥρεὺς pro ἱερεύς.
- **E A in H** : ut, φρητὸς pro φρέατος, ἦρ pro ἔαρ, σπήνη pro σπέπανα.
- **E E in H** : ut, ἤφη pro ἔφρει.
- **E O in E Y** : ut, πλεῦνας pro πλέονας.
- **O A in Ω** : ut, βαὶξ pro βόαξ, Gaza lib. 3. Gramm.
- **O H in Ω** : ut, ὀγδώκοντα pro ὀγδόηκοντα, βώσω pro βοήσω, νώσω pro νοήσω, βωθεῦν pro βοηθεῖν.

Vocales

- **EY in**
  - Ω : ut, ἐκπλεύσιες pro ἐκπλεύσας : Corinthus ex Herodoto, κῆλήϊον ἐκπλώσιμον.
  - HY : ut, νὴὐκομος pro εὔκομος.
- **E I in**
  - E A : ut, πενέαδς pro πενείδς.
  - E E : ut, σφέες pro σφείς.
  - E Y : ut, πλεῦν pro πλεῖν.
  - H I : ut, πληϊάδες pro πληεῖδες, κλεὶς pro κλεῖς.
- A cum jota subscripto in H cum jota subscripto : ut, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ : vel saltem HI : ut, θρῄξ pro θρᾷξ, ξῄδιον pro ᾄδιον.
- **A T in Ω** : ut, πεῶμα pro πεῦμα.
- H cum jota subscripto in H I : ut, χρῄζειν pro χρήζειν.
- **O T in**
  - E O ut, ἐυὸ pro ἐμοῦ : & E Ω : ut, πῶ pro τοῦ, βορέω pro βορέου.
  - O O ut, βοὸς pro βοῦς : & O A : ut, χρόαν pro χροῦν : & O O : ut, λόγοισι pro λόγοις.
  - Ω : ut, βῶν pro βοῦν.
- Ω cum jota subscripto in Ω I : ut, τῶϊ λόγωϊ pro τῷ λόγῳ. Et apud Hom. ὑπερφίαλον pro ὑπερφίαλον nisi fit poëticum.

Diphthongi in

Diphthongos aliæ

- **A T in**
  - H Y : ut, νηῦς pro ναῦς.
  - Ω Y : ut, θωῦμα pro θαῦμα. Nam ωῦ diphthongus Ionum est propria, quæ nonnunquam dissoluitur : ut, ὠῦτὸς pro αὐτὸς.
- Consonantes, de quibus consule sign. E.

Situs & ordinis. Transponunt enim Iones literas per **Metathesin** in una tantùm syllaba : ut, κραδίη pro καρδία, κάρτερος pro κρείττων. per **Hyperthesin**, in duabus : ut, ὀθνεῖος pro ποθεῖνος, γωνὸς pro γόνυος.

E Consonantes quoque inter se permutantur Ionicè, nimirum

- *Tenues* mutantur in Denſas : ut, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν. βοῦβραχος pro βάτραχος. Quod ipsum in nonnullis facilitat communis dialectus : ut, ἀθηλὴς pro ἀθηλὴς, ἀπιστίης, pro ἀπιστίας. Vel saltem in Tenues aliàs Η nimirum in Κ : ut, κόσα pro πόσα, ὅκως pro ὅπως, quod inprimis, inquit ille, Antefignanus & Guillonius, in interrogativis fit & relativis.
- *Denſæ* in Tenues : qua mutatione unicè delectantur Iones, in compoſitis inprimis, tum in ſimplicibus : ut, ἀπικνέομαι pro ἀφικνέομαι, ἵκομαι pro ἵξομαι ἐκ δρῦὸ pro ἐχ' ὁρῶ, ἐκ' ὦ pro ἐξ' ὧ. κατ' ὂν pro κθ' ὅν, ἐκ τοῦτο pro ἐχ' τοῦτο, κἰθὼν pro χθὼν. Quamvis teſte Grammatico, & Corintho, X etiam in Ξ mutent : ut, πιξὰ pro πιχὰ ἐξὲ pro ἐχὲ.
- *Mediæ* mutæ : Β & Γ in Ζ : ut, ζόρεθρον pro βόρεθρον, φυζὴ pro φυγή.
- *Semivocales* : Duplex σ in Ξ : ut, ἐξὼ pro ἐσσὼ, teſte Grammatico.

2 *Spiri-*

IONICA.

B. Quidam jam examinanda ſunt, ea quæ hucusque generatim nobis ſecundâ literarum editione dicta, ſunt : adjecto in ſingulis orationis partibus Ionum proprietates declarandæ & ob oculos ponendæ ergo

Nomen itidem diverſum eſt ratione

Articulus hæc ferè pro pria habet

Articuli fœminini generis in ſecunda, maſculini & neutri in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem : ut, τῆσι pro ταῖς, τοῖσι pro τοῖς, ἁ pro ἡ, Nicander τέων dicit pro τῶν ſeu ὧν maſculino : quod tamen, teſte Caninio, non probatur Grammaticis. Niſi dicere velimus ad exemplum primæ & ſecundæ declinationum, in genitivo plurali accipere ε.

Poſtpoſitivo Articulo præfigunt Iones literam τ, exceptis nominativis ὅς & ἥ : ut, τᾶ pro οὗ, τῆς pro ἧς : τὰς pro ἃς. Niſi quod jam dictum eſt ex Io. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam præpoſitivo articulo vice poſtpoſitivi uti. Præfigunt etiam genitivo οὗ vocalem O : ut, apud Homerum ὅο pro οὗ.

Compoſitivi Articuli ὅστις nonnullos caſus alter quàm conſuetum eſt, formant Iones : ὅτεο dicunt pro ὅτε, ὅτεῳ pro ὅτῳ, ὁτέων pro ὁτῶν, ὁτέοισι pro ὁτοῖς, ἄσσα pro ἅπερα, ait Euſtathius.

Derivationis. Nam

Comparativa nonnulla formãt Iones præter uſum communem & Atticorum in

- ερος, & ſuperlativum in ερατος, cum prius eſſet, vel οτερος : ut, δίκαιος, δικαίτερος pro δικαιότερος. Vel αἶτερος : ut, πλησίερος pro πλησιαίτερος. Vel ων : ut, ῥαδίερος pro ῥᾴδιων. Tandem ſecundum Atticos ιερος : ut, ἀκεμπέρος pro ἀκεμπότερος.
- ιτερος, cùm prius eſſet ερος : ut, ῥηΐτερος pro ῥαδίερος. Nam Iones poſitivum communem ῥᾳδιος reſolvunt in ῥηϊδιος. Ab hoc regulariter formaretur comparativus ῥηϊδότερος. Iones autem per Syncopen dicunt ῥηΐτερος, & in ſuperlativo ῥήϊστος pro ῥηΐτατος.
- εων, ubi Attici ειν & communes εον dicebant : ut, πλεῦν pro πλεῖν, & πλέον.

Denominativa, & inter hæc numeralia Iones quoque per metaplaſmum ſuo modo efferunt : ut, πέωρες pro τέσσαρες, τεσσήκοντα pro τεσσαράκοντα : & ſic de cæteris, ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα.

Poſſeſſiva nonnulla Ionico more amittunt ἰοτα, teſte Corintho : ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.

Patronymica, Iones vel
- *Conſueta* mutant. Quæ enim deſinebant in δης, illi per ων efferunt : ut, κεραϊδων pro κεραϊδης, πηλείων pro πηλείδης.
- *Nova* formant ex deſinentibus in ων : ut, πηλειωνίδης pro πηλείων.

Nomen itidem diverſum eſt ratione

Generis. Etenim
- *Subſtantiva*, maſculina in fœminina vertunt Iones, ſervata terminatione : ut, ἡ κλαν pro ὁ κλάν, columna : vel mutata : ut, ἑσπερος, pro ἑσπέρα, ait Grammat. & Corinthus. τῶϊσι γὰρ περιπολέουσι κλαῖς ἐπὶ ἕσπερ ἦλθεν. Ait Etymol. in voce ἵππος. ἐξεῦν δὲ αἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀρσένας θηλυκῶσι τῇ ως σποράδην· τὰς ἵππους, καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς ἐλάς λέγοντες. Euſtathius ſcribit Atticis cum Ionibus commune eſſe, ut fœmininum genus pro maſculino uſurpent : Iones tamen non mutare terminationem.
- *Adjectiva* in ος apud Iones fiunt generis communis : ut, κλυτὸς ἱππόδαμεια, pro κλυτή. Quinetiam Fœminina maſculinorum in ος vel ρ, mutantur in ης : ut, ἀζὴη pro ἀζία, αἰθὴρ pro αἰθήρ.

Numeri. Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teſte Io. Grammatico.

Declinationis, quæ à communi forma diverſa eſt, ratione tum
- *Terminationum* quæ deſinunt apud Iones vel in
  - Αια ex η : ut, σελωναία pro σελωνίη.
  - Αιν ex ην : ut, αἰθωναῖν pro αἰθωνῆν.
  - Ας ablato finali ος : ut, Νικόλας pro Νικόλαος, Μενέλας pro Μενέλαος.
  - Αμφ ex εις : ut, ὦδμὸς pro ὦδεὶς, in omnibus caſibus : in plurali ὦδμοὶ pro ὦδένες, ὠμηδένες, quibus oratores etiam utuntur.
  - Ευς ex ος : ut, ὁκεὺς pro ὁκός. Hoc ab aliis tribuitur Atticis.
  - Λον ex λυ : ut, πολλὸν pro πολὺ, πολλὸς pro πολύς.
  - Ηρ ablato finali ος : ut, ἐεμὴς, pro ἐείνης, pro ἐείνος, amabilis.
- *Caſuum* ut dicetur folio ſeq. ſign. ✠

Reliquæ partes orationis. *Pronomen* ſigno G. *Verbum* ſigno H. *Participium* ſigno I. *adverbium* & *Conjunctio* ſigno K.

✠ *Ionum* proprietas in Declinationibus obſervanda eſt tum

Simplicitus:

Prima : —
- Iones in toto ſingulari numero & dativo plurali primæ ſimplicium mutant α in η, exceptis iis nominibus quæ Dorica ſunt in ας deſinentia : ut, αἰνείης pro αἰνέας, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ, αἰνείαν, αἰνείην. In dativo plurali ταμίῃσι, α mutato in η. In Doricis nominibus hoc non uſu venit, quia antea ſunt verſa ex ης in ας : ut, λῃσὰς pro λῃστὰς.
- *Genitivus* ſingularis Ionicè in εω, cum accentu in antepenultima : ut, βορέεω pro βορέου. Io. Grammaticus ait, Omne ης, cujus genitivus in υ deſinit, formatur eum per εω.
- *Accuſativus* ſingularis Ionicè diſinit in εα : ut, αἰνείαν, πιπτέα pro πιπτῶ.
- *Genitivus* & Accuſativus plurales per epenthesin Ionicam accipiunt ε : ut, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμίεας pro ταμίας.
- *Dativus* pluralis αι mutat Ionicè in η, aſſumpto nonnunquam per paragogen ι : vel retento αι, eandem recipit paragogen, hoc eſt, deſinit Ionicè in ῃς vel γσι : ut, ταμίῃς pro ταμίαις, ἀλφηστῆσι pro ἀλφησταῖς, λῃσάϊσι pro λῃσταῖς.

Secunda : —
- Iones in ſecunda ſimplicium α paſſim mutant in η : ut, μέλιττη, pro μελίσσα, γεφυρὴ pro γέφυρα, γεφυρῆς, γεφυρῇ, &c.
- *Genitivus* & Dativus plurales formantur Ionicè, ut in prima declinatione : ut, ἀρετέων pro ἀρετῶν, ἀρετῇσι pro ἀρεταῖς, &c.

Tertia : —
- *Genitivus* ſingularem reſolvunt Iones in εο : ut, λόγεος pro λόγου.
- *Genitivus* & Dativus duales inter οι & ν aſſumunt Ionicè ἰοτα, ut, λόγοιϊν pro λόγοιν.
- *Dativo* plurali addunt Iones ι per paragogen : ut, λόγοισι pro λόγοις.

Quinta : —
- *Baryſona* in ις & υς Ionicè declinantur purè duntaxat : ut, ἔεις ἔεϊ, non ἔεϊ, χάεις, χάεϊ, χάεϊν, χάεϊν.
- *Genitivum* pluralem Iones in quibuſdam formant, ut in prima declinatione : ut, χειρέων pro χερῶν ποσεϊδέων pro ποσειδῶν.
- *Dativum* pluralem Iones ducunt à nominativo plurali addendo σι, & in neutris inſuper α mutando in ε : ut, κἀδρες, κἀδρεσι, κἀδρεσσι, ἔπεα ἐπέεσι.

Contraliis, &c. Vide ſign. ✠

✠ *Contractis*

DIALECTVS

✠ *Contractis*, in quibus notandum est, Iones malle uti non contractis casibus: idq; in omnibus speciebus. Ergo dicunt ἀληθέος pro ἀληθοῦς, ὄφεϊ pro ὄφει, βασιλέϊ pro βασιλεῖ, νόος pro νοῦς, ὀστέος pro ὀστοῦ, &c. Versus primus primi libri Homeri Iliados est, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: in quo rectè observat Gualterius, nulla necessitate πηληϊάδεω dici pro πηλείδου, primæ simplicium, quandoquidem in scansione ἀεω contrahitur per συνίζησιν in ω. Notanda tamen quædam sunt in singulis speciebus declinationum, in

Prima, Iones nonnunquam ex genitivo contracto nominum in κλέης desinentium formant alium genitivum, & ex eo cæteros casus: ut, ἡ ἡρακλέης Hercules & contracta terminatione ἡ ἡρακλῆς. Hoc genitivum habet ἡρακλέης, quem duobus modis contrahit: primum εο in ευ: ut, ἡ ἡρακλέης, pro ἡ ἡρακλέος: secundo εε in ευ, ἡρακλέος pro ἡ ἡρακλέος. Ab hoc posteriore contracto genitivo formant Iones alium, η in ει resolvendo, vel saltem ε per epenthesin assumendo: ut, ἡ ἡρακλέη pro ἡ ἡρακλῆ, in dativo ἡ ἡρακλέϊ, &c. Sic Antefignanus.

Secunda,
- *Mutant* Ones penultimum ι in η nonnunquam: ut, πλίνθος pro πλίνθος, πλίνθι pro πλίνθῃ, πλίνθα pro πλίνθην, πλίνες pro πλίνθες: nonnunquam in ε: ut, πλέος pro πλίνθος, πλέες pro πλίνθες. Hoc est, quod dicit Corinthus, in ος desinentes genitivos, à rectis in ις factos, Ones per εος proferre: ut, ὄφις, ὄφεος, πόλις, πόλεος.
- *Contrahunt* Ones εε & ια in ια, Corintho teste: ut, ὄφις, pro ὄφιες ὄφιας. Ait Crusius: In Ionica declinatione etiam Nominativa terminatio dualis contrahitur: ut, ὄφεε, ὄφι: quod aliàs Atticorum est.
- *Dativum* pluralem à nominativo formant Ones, ut dativum quintæ simplicium: ut, ὄφιεσι pro ὄφεσι, à plurali Ionico ὄφεες.

Tertia,
- *Penultimum* ε in omnibus casibus, excepto nominativo singulari Ionicè mutatur in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος, βασιλῆες pro βασιλέες, & in dativo plurali βασιλῆσι pro βασιλεῦσι, abjecto etiam υ. Veteres tamen Ones, teste etiam Antefignano, ε in ει vertebant: ut, βασιλέϊσι pro βασιλεῦσι.
- *Dativum* pluralem à nominativo quandoque formant Ones, ut dativum quintæ Simplicium: ut, βασιλήεσι, pro βασιλεῦσι.

Quarta, Accusativum in ω desinentem, Ones mutant in ων: ut, λητῶ pro λητοῦν.
Quinta, Ones ex obliquis detrahunt τ literam: ut, κέρα pro κέρατ, κέρᾳ pro κέρατι.
Oligopathon, Ones in accusativo singulari, nominativo, accusativo & vocativo plurali ν adjiciunt: ut, μείζονες, Ionicè μείζοες, unde Atticum contractum μείζους.

G. In PRONOMINE Ones suis quoque privatis gaudent loquendi modis:

Quæ more secundæ & tertiæ conjugationis simplicium declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè: ut, ἐμεῦ, ἐμέο pro ἐμοῦ, σεῦ, σέο pro σοῦ, οὗ, ἕο pro οὗ: ἑοῦ pro ἕος, ἐμεῖο, σεῖο, ἑοῖο pro ἐμοῦ, σοῦ, οὗ. ἐμέων pro ἐμῶν, σέων pro σῶν: ἡμέας, σφέας pro ἡμᾶς, σφᾶς. Additur quandoque Iota ad ε: ut, ἐμεῖο, σεῖο, ἑοῖο, ἡμείων, ὑμείων, σφείων, &c. quod Antefignanus Poëticum esse dicit: alii Ionibus relinquunt.
Reciprocum οὗ in dativo Ionicè habet ἑοῖ pro ἑῷ, accusativo ἕε pro ἑ, in dativo plurali σφίσι vel σφίσιν pro σφίσι.
Οὗτος, Αὐτὸς, Αὐτὸς, & eorum composita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt per epenthesin Ionicam ε, in αὐτὸς quandoque mutato Ionicè αυ in ευ: ut, τευτέος pro τοῦτο, τευτέων pro τουτων, τουτέων pro αὐτῶν, ταυτέων pro ταύτης, ὡυτέων pro αὐτῶν, ὡυτέοις pro αὐτοῖς ταυτέῳ pro αὐτῷ ταὐτὲ pro αὐτὸ, ἐμεωυτὲ pro ἐμαυτὸ, ἑωυτέῳ pro ἑαυτῷ, &c.

H. VERBORVM Ionicæ proprietates, in eorum accidentibus considerandæ sunt, *in*

Conjugatione, in qua ratio habenda est

Temporum reliquorum. Eorum enim varietates cũ plures sint, nunc omnibus speciebus conjugationũ, nunc aliquibus ex fitatæ, nos omnes & singulas, in discentium gratiam, Methodi ἀκριβείας neglecta, per sola genera & eorum modos & tempora enumerabimus: sub quibus, si quæ singularum conjugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur.
Hæc ergo jam nunc considerabimus tum

Thematum. Ones verbis contractis secundæ circumflexorum per epenthesin immittunt ε: ut, ὁράω pro ὁρῶ, ex ὁράϊω, μισεόμενος pro μισούμενος. Annotat etiam H. Stephanus in Thesauro, ὠνεῶ Ionicum esse pro ὠνοῦμαι, ex ὠνέομαι, quod tamen etiam pro Poëtico habeatur.

Initium verborũ: ipsum scilicet AVGMENTVM: quod Ones vel

Tollunt. Ones augmenta verborum tollunt: ut, ἔπινε pro ἐπίνετο, τύπτε pro ἐτύπτες. hoc adeò est familiare Ionib. ut sæpiùs Plusquamperf. aliisq; temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: ut, δέκτο, pro ἐδέκτο, δεδέκτο, ἐδεδέκτο: δέκτο pro ἐδέκτην, δέδεκται: βλῆτο pro ἐβλήθη, βλήμενος pro ἐβλημένος. Ita quoq; detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι & οι ab Ionibus non mutari volunt: ut, αἰτέω, αἴτεον, αἴτηκα, αἴτησα: οἰκίω, οἴκεον, οἴκηκα, οἴκησα. Quod etiam fit in Passiva voce αἴτημαι, οἴκημαι, &c.

Non deberent Ones multis temporibus eorum modorum, quibus non conveniunt, addunt persæpè augmenta: ut in Præsenti Indicativi κλαυτε dicunt pro καὐτε: in Futuro πεπιθήσω pro πεισήσω: in Imperativo κλαιῆτι, pro καὐτῃ κλαῦμι: πεπλαθι pro πλαθι à πλήμι: in Conjunctivo λελαχωσι pro λαχωσι: in Infinitivo δεδειπνάναι pro δειπνάναι, λελαβέειν pro λαβεῖν, &c.

Deberent quidem, sed tamen per consuetudinem duplicant. Ergo, Ones quandoq; repetunt primam literam præsentis: quandoque Atticam anadiplosin usurpant: ut, τέτυπτον pro ἔτυπτον, ἕλω pro λῶ ex εἶμι: ἀφαίρεκα pro ἤρηκα, ex αἱρέω: unde participium ἀφαιρεκώς, quo utitur Herodotus in Terpsichore. Sic ὁράφυγμαι pro ἀφυγμαι, ἐφίμπρακα pro ἤμπρακα, ab ἠμύω.

Adsunt ubi

Mutant, *Quod* Atticorum est, hoc Etymologus Ionibus tribuit, ut augmenta λε & ρε mutent in ει: ut, ἐίρημαι pro εἴλημμαι, εἴληφα pro λέληφα.
In verbis ab ε incipientibus Ones assumunt pro augmento Iota, non solùm in iis thematibus, quæ communia sunt, sed & in aliis nonnullis: ut, ἐέπτομαι, pro ἑπτόμαν, ab ἕρπω. Quanquam fateatur Corinthus, præsens quoq; Ionicum esse εἰρωτάω, quod apud Herodotum & alios legatur.

Finem: sub quo non solã terminationem, sed & penultimam, quæque post augmentum leguntur alia comprehendimus. Hæc autem Generatim à primo notamus. quod, Ones non solas circumflexorum verborum terminationes sine crasi eloquuntur: sed etiam cæterarum conjugationum quęvis tempora circumflexa resolvunt, inserto per epenthesin ε: ut, ποιέω dicunt pro ποιῶ, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι, ἐχεύσεον pro ἐχεύσην, χεύσεον pro χεύσῃν, βοάω item pro βοῶ, quamvis hoc rarius agant in secunda circumflexorum: ἐρέω pro ἐρῶ futuro primo verbi ἔρω: πυπτέω pro πυπτῶ verbi τύπτω: πυπτοίμι pro futuro secundo Optativi πυπτέω: ταχέειν pro ταχεῖν Attico 2. Infinitivi: ταχθέω pro ταχθῶ, ταγέω, pro ταγῶ, qui sunt Aoristi Conjunctivi vocis Passivæ: τυθέω pro τυθῶ, θέω pro θῶ, ἰσέω pro ἰσῶ, σέω pro σῶ, ἓω pro ὦ, ἴεω, pro ἰῶ, quę omnia conjunctiva sunt verborum in μί, τίθημι, ἵστημι, εἰμί, ἵημι, &c. Hęc generatim: jam ad Speciales proprietates. Vide sign. L.

Figura. Ait Io. Grammaticus: Compositiones verborum proferunt Ones per consonantes tenues: ut, κατρεῶ, κατρεξέω, κατρέξομαι pro καθορῶ, &c.

IONICA.

L. Tempora ergò Ionice formationis observanda sunt in Genere

PASSIVO & Medio, de quibus signo M.

ACTIVO: & illius modo

Cujus tempus

Præsentis:
- *Ad* tertiam singularem adjiciunt Ones syllabam σι, & ει mutant in η, Æolum more: ut, ἐρέθηται pro ἐρέθεται. Hanc formam loquendi, qua delectatus est Ibycus, Γ' βύκεον σχῆμα vocat Eustathius.
- *Reduplicatio* verborum in μι apud Ionas fit per ε: ut, τέθημι pro τίθημι, ἔσημε pro ἴσημι, ἕσημε pro ἵσημι, ἕσμεν pro ἴσμεν, unde ἔσαμεν pro ἴσμεν: τέθνημι morior à θνάω.
- *Tertia* pluralis verborum in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, & abjiciendo è diphthongo, ι adfir, subjunctivam: ut, πθέασι pro πθέῖσι, ἱσάασι pro ἱστᾶσι, διδόασι pro διδόῖσι, ζευγνύασι pro ζευγνύῖσι, ἐασι pro εἰσί, ἰάασι pro ἰείσι.

Imperfecti:
- *Tertia* singularis Imperfecti & Aoristi utriusque, omnium conjugationum, formatur Ionicè à secunda, addendo κε, & augmentum abjiciendo, penultima correpta, longis scilicet vocalibus in breves mutatis, & è diphthongis posteriori sublata: ut, τύπτεσκε pro ἔτυπτε, πίπτασκε pro ἔπιπτον, πίσκε pro ἔπιθον, φύσκε pro ἔφυν. Quamvis autem hoc idem fieri dicant Caninius & alii nonnulli, in reliquis personis, non tamen illius, nisi ex Poëtis exempla proferri posse, sunt qui contendant.
- *Prima* & tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα & εε, ut pluſquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεε pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα & ἔλν pro ὦ primæ & tertiæ personæ. Pro Poëtico etiam εσσι, ἔσι, à prima persona ἔων, Ones dicunt ἔσσι pro εἰς.

Indicativus.
- *Perfectum*: Characteristicam literam κ exterunt Ones, & longam antecedentem corripiunt: ut, βέβαα pro βέβηκα, ἕστα pro ἕστηκα: Nonnunquam tamen longam retinent: ut, κακόπηε pro κακόπηκε, κεχάρηκα pro κεχάρηκα: nisi poëticum sit.
- *Pluſquamperfectum*: Primam in εν vertunt Ones in εα, tertiam ει in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν. Pro ἤειν autem dicunt ἤεα, teste Eustathio: qui etiam observat εα rursum contrahi ab Ionibus in η: ut, εἱρύκεα, εἱρύκη: Tertiæ autem in εε adjungi ν: ut, εἱρύκεεν, εἱρύκεεν quod rursum contrahatur in εστ: ut, εἱρύκεν pro εἱρύκεε, εἱρύκεεν pro εἱρύκες: unde apud Homerum, ἥσκεον ἔγρεα καλὰ, pro ἤσκεε, in 3. Iliad. Sic ἤδεεν pro ἤδεε.
- *Aoristus* uterque in tertia singulari formatur ab Ionibus, ut dictum est in Imperfecto: ut, πάξασκε pro ἔπαξε, πάγασκε pro ἔπαγε, πτίσασκε pro ἔπτισε, δόσκε pro ἔδω, δέκασκε pro ἔδακε.

Futurum primum:
- *Ad* tertiam singularem addunt Ones per paragogen εν: ut, πύθεεν pro πύθει.
- *Quinta* conjugationis circumflexum resolvunt Ones: ut, ἐρέω pro ἐρῶ νεμέω pro νεμῶ.
- *Unum* est verbum ἔρδω Ionicum, quod futurum habet ἔρξω. Fit enim à ῥέζω, ῥέξω, & per methathesin ἔρζω.

Futurum secundum resolvunt Ones: ut, τυπτέω pro τυπτῶ, τυπτέομαι pro τυπτοῦμαι.

Subjunctivo: Tertiis personis singularibus subjunctivorum, sæpè addunt Ones σι vel σιν sequente vocali: ut, δῶσι pro δῶ. Quidam Iota non subscribunt, δίδωσι pro δίδῳ, τύπτῃσι pro τύπτῃ, ποιήσι pro ποιῇ. Quod si circumflexam terminationem resolvant, ut initio dictum est, terminant in εησι: ut, ποιέησι pro ποιῇ, πθέησι pro πθῇ. Varinus annotat Atticam hanc esse in subjunctivis paragogen & nominatim fuisse Γ' βύκεον, quod ea inprimis Ibycus uteretur.

Infinitivo:
- *Hujus* tempora omnia, excepto Aoristo primo, formant Ones, ut Attici, eo solum discrimine quod αι non adjiciant: ut, ταπλέμεν pro τάπλεῖν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι, θέμεν pro θεῖναι.
- *Perfectum* formant Ones à perfecto activo, sublato etiam κ: ut, τεθνάνει à τέθνακα, pro τεθνηκέναι: ἑστάναι ab ἕστακα, pro ἑστηκέναι: βεβάναι à βέβακα pro βεβηκέναι.

Nonnulla verba in μι in Passivo genere apud Ones vocalem longam servant, Atticorum more: ut, ἵεμαι pro ἕεμαι, ἵνυμαι pro ὄνυμαι.
Secunda persona singularis aliquot temporum, Præsentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subjunctivi item, formatur à tertia ejusdem numeri, ex ultima Syllaba detracto σ: ut, πάθεαι pro πάθη, ἐτάθεο pro ἐτάθη, ταχθήσεαι pro ταχθήση, ταγήσεαι pro ταγήσῃ, τετύξεαι pro τετεύξει, ἐπίθεο pro ἐπίθεσο, ab ἐπίθετο: τεθήσεαι pro τεθήσῃ, à τεθήσεται: ἵεαι pro ἵεται, ab ἵεται: ἐδίδοο pro ἐδίδοσο, ab ἐδίδοτο: ἐζεύγνυο pro ἐζεύγνυσο, ab ἐζεύγνυτο: βοάεαι vel βοᾶαι: α in η mutato ex βοᾶται pro βοᾴη. Dicunt aliàs secundam personam Imperfecti in ε circumflexum resolvi Ionicè in εο: ut, ἐτάπλεο pro ἐτάπλου. Est tamen prior datus canon generalior etiam eas secundas comprehendens, quæ non desinunt in ε circumflexum.

Indicativus:
Prima pluralis desinens in μεθα, omnium temporum & modorum, ad θ per epenthesin acquirit Ionicè σ: ut, ταπλόμεσθα pro ταπλόμεθα, ἐποιέμεσθα pro ἐποιέμεθα, πθέμεσθα pro πθέμεθα.
Tertia persona pluralis Præteriti perfecti & Pluſquamperfecti omnium conjugationum formatur à tertia singulari, ut apud Atticos dictum est: ut, πεφύφαται pro πεφυμμένοι εἰσὶ, ἐλάλαται pro ἐλαλημένοι εἰσὶ, ἐπεποίηατο pro ἐπεποίητο. Addit Antefignanus, in quinta Conjugatione, non inveniri hanc Ionicam personam, nisi verbum desinat in λω & ρω, ubi λ & ρ manent ante α, & ρ adspiratur, ut quibusdam placet: ut, ἐσ πάρραται, seminati sunt. Herodous in Pluſquamperfecto pro ἐσάλατο, dixit ἐσαλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque enim invenitur in verbis sextæ, quæ ante ται habent σ.

PASSIVUM, cujus considerandus est Modus

Imperativus. Secundam syllabam Imperativi Passivi desinentem in ευ Ones resolvunt in εο: ut, πάπλευ pro πάπλεο φείδευ pro φείδεο. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abjecto σ, & fit in verbis in μι: ut, πθέο pro πθέσο, ἵεαο pro ἵεασο, δίδεο pro δίδοσο, ζεύγνυο pro ζεύγνυσο.

M. Adjungentur

Optativus. Nam *Prima* pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ: ut in Indicativo: ut, ταπλοίμεθα pro ταπλοίμεσθα. *Tertia* pluralis in το desinens, loco ν abjecti, acquirit α: ut, ταπλοῖατο pro ταπλοῖντο: ταχθησοίατο pro ταχθησοίντο.

Subjunctivus. Nam *Secunda* singularis præsentis formatur à tertia apud Ones, ut in Indicativo: ut, ταπλῃαι pro ταπλῃ: *Prima* pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ, more temporum Indicativi: ut, ταπλώμεθα pro ταπλώμεσθα.

Infinitivus Hic *Diphthongus* ει primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in εα: ut apud Hesiodum ἐξαλέασθαι pro ἐξαλεῖσθαι, ὑπολέασθαι pro ὑπολεῖσθαι. *Aoristus* uterque Ionicè desinit in μεν, abjecto αι ab Attica formatione: ut, ταχθήμεν pro ταχθῆναι, ταγῆμεν pro ταγῆναι, σαθῆμεν pro σαθῆναι.

MEDIUM: Vide sign. M

DIALECTVS

Secunda singularis Medii generis Indicativi & subjunctivi modi formatur Ionicè à tertia, abjecto τ, ut, dictum est in præsenti Indicativo passivo: ut, πάῃαι pro πάῃη, à πάῃεται, ἐπάξατο pro ἐπάξω, ab ἐπάξατο, πάῃαι pro πάῃ, à πάῃηται. In hoc genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subjunctivi: ut πάξεαι pro πάξῃ, πάγναι pro πάγῃ.

MEDIVM: cujus Ionicæ variationes eædem sunt, cum Activo & passivo genere, quatenus cum iis terminationum debita proportione conveniunt. Nos carptim perstringemus omnia, vel saltem plæraque

Prima pluralis in μεθα, Indicativi, Optativi & Subjunctivi, acquirit σ, ut, in Passivo: ut, παῃόμεσθα pro παῃόμεθα, πταξάμεσθα pro πταξάμεθα, &c.

Tertia singularis, ut & prima Pluſquamperfecti Indicativi Ionicè desinunt in εα & ες, ut in Activo: ut ἑστήκεα pro ἑστήκειν, ἑστάκεα pro ἑστάκει.

Futurum secundum circumflexum Iones resolvunt: ut, παγήσομαι, pro παγῶμαι, πταξέεις pro πταξεῖς, &c.

In Imperativo secundam in υ, vel verborum *in* μι in σο desinentem Iones efferunt, ut in Passivo dictum est ται, πάῃσο pro πάῃσαι, ἴστασο pro ἵστασον.

In Optativo tertia pluralis in ντο desinens formatur, ut in Passivo: ut, παῃδιατο pro πάῃδοιντο, πταξαίατο pro πταξαιντο.

In Infinitivo, Præteritum perfectum Attico more formatur sed tamen neglecto αι: ut, πεπαῃδόθ' pro πεπαῃθαι.

Verbi εἰμι Perfectum εἶα & ἦα Ionicè habet ἧῐα & Pluſquamperfectum ἤειν, Ionicè habet ἤεα, ut ἑστήκεα.

I. PARTICIPII Ionici eadem est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum iis declinationum & conjugationum similitudine convenit. Ergo ratione

Nominis, quæ secundæ & tertiæ declinationis sunt participia, eodem, ut illæ, modo declinantur: ut, παῃομένης, πταξαμένοιο pro παῃομένους, πταξαμένοιο pro πταξαμένης.

Verbi, & illius, tum

Initii. Participia quoque augmenta vel abjiciunt: ut, βλήμενος pro ἐβλήμενος: vel præter usum communem acquirunt: ut, κιχήμενος Aor. 2. pro κιχόμενος, πεπάλων pro ἐπάλων.

Finis vel etiam Penultimæ:

Participia circumflexa eodem modo, ut, verba, resolvuntur Ionicè: ut, πυγέων pro πυγόων, λυπεύμενος pro λυπούμενος: in secunda quoque circumflexorum χρεώμενος pro χρεόμενος, δρεωμένου pro δρεομένου. Ita verbum substantivum ἐών, ἐοῦσα, ἐόν, Ionicè habet ἐὼν, ἐοῦσα ἐόν.

Perfectum formatur Ionicè à perfecto activo omisso κ: ut, ἑστεώς, pro ἑστηκώς: βεβαώς pro βεβηκώς.

Participio εἰπών, ait Corinthus, non utuntur Iones, sed solo ἔπας, ut πάντας.

Futurum medium τυπέεμαι, Iones faciunt τυπδήσομαι, ut Dores, teste Caninio.

K. *In* reliquis orationis partibus pauca observantur, quæ Iones peculiaria habent: In

ADVERBIO:

Ea, quæ descendunt à genitivis pluralibus contractis primæ conjugationis in ης & ες, Ionicè resolvuntur: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.

Δεύρω dicunt Iones pro δεῦρο, ultima producta.

Οὕτω, sequente vocali apud Ionas non recipit σ: ut apud Herod. ὕπτιος εὐπετέως.

Conjunctione, Iones ω in ε mutant: ut, ὅν pro ὅτε, γῶν pro γᾶν.

D. *Audivimus* hactenus, quę sint unius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarum sint, aut plurium videndum est, ratione tum

Orthographiæ si diversitas aliqua in scriptis & pronunciatis literis oboriatur, ut diversæ voces vel

Conjungantur disjungendæ per contractionem, quę fit vel

Simpliciter Vocalium:

A O in Ω, ut, θῶπλα pro τὰ ὅπλα.
O A in Ω: ut, τῶγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, ἄνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, quod alii tribuunt Atticis.
O E in A: ut, ἄπτερος pro ὁ ἔπτερος.
Ω A in Ω: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ.

Mixtæ: *Vocalium* & Diphthongorum: ut, O A T in A T: ut, ὤνπὸς pro ὁ αὐτός.
Diphthongorum & Vocalium:
O I A in Ω: ut, ὦνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
O I E in A: ut, ἄπτεροι pro οἱ ἔπτεροι.
O T E in A: ut, θαπέῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
Ω E in A: ut, θαπέῳ pro τῷ ἑτέρῳ.

Intercedat aliquid, estque Tmesis vel Hyperbaton: ut, ἐξ ὧν ἔειλον pro ἐξέων. Consueverunt enim Iones ὧν redundans inter verbum & præpositionem inferre. Sic λέων χεῖ ταῦτα ἐδηώθη, pro κατεδηώθη. Item χεῖ δ' ἔκτανεν Ἕκτορα pro κατέκτανεν.

Desjungantur, cùm junctæ esse deberent: simulq; vel

Nihil intercedat: ut, πίλεσθ' ὑῖσιν, pro πτελεσθῆναι. ἄῖα ἄγειον pro ἀγαγεῖν: ἄγειον ἅλιον pro ἀγειόλαιον: ὧδεκα ἄπ' αἰρεῖς pro ἀφαιρεῖς.

Syntaxeos. Iones appellatos fuisse ἀναλόγους, quòd longiore uterentur verborũ ambitu, testatur Cœl. Rhodig. lib. 28. cap. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus usitata

Redundantia vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarúmve partium orationis, quod lectio auctorum facilè edocebit. Sic χαίρειν, ὦν, τε, & similia sæpè περίεστι.

Defectus, ἔλλειψις. Ita dicunt μοῦ ϑ' scilicet τότου posthæc vel postea: χ' ὧδε scilicet τότου, & ὧδε ϑ' scilicet τότου, præterea, &c.

Enallage,

Numerorum. Plurali numero pro singulari frequenter utuntur Iones: ut apud Herodotum βύσσινα pro βύσσινον.

Casuum. Nominativum pro Genitivo instar Atticorum usurpant Iones: ut apud Homerum, οἱ δ' ὑὸς αὐτοκέλοιο, ὃ μὲν ἔφερεν, pro τοῦ δ' ὑὸς αὐτοκέλοιο.

Modorum. Infinitivus sæpè apud Ionas Imperativi vice ponitur: ut, ἀμφιρεύειν μὲν ἐγὼ, pro ἀμφιρεύεσθω μὲν ἐγὼ.

Temporum. Nam

Imperfectum sumunt pro præsenti Iones: ut apud Homer. Il. 22. ἀλλὰ πῦ ἀμπνεύω χ' ἐπίλοιπος ἔπλετο μῦθος: ubi Eustathius annotat ἔπλετο vel ἐπίλοιπος, Ionicè sumi pro πέλει.

Perfecto pro præsenti utuntur Iones, teste Eustath. ut, διαπονέομαι pro διαπονοῦμαι.

Anastrophe: ut, ἧς ἔπι pro ἐπὶ ὧ ὄφρυϑες ὦσι, pro ὧς ὀφρύσι. Herodotus lib. 4. νεῖσθαι δὲ ἀπὸ ἀβρώτων, ὑπὸ δὲ Σκύθαι λέγουσι ἐόντες, pro ἀπὸ νεῖσθαι δὲ ἀπὸ ἀβρώτων.

DIALE-

DIALECTVS DORICA.

Significationes vocum, quæ peculiares sunt Dorensibus. Ergo Πῆγα, pactum, conventio, Doricè est lex, ὁ νόμος. φώνα, cædes: Doricè ii, qui perpetrant digna cæde. Ταὶ ναὶ dicunt, pro ναί. Τὰ pro πρὰς Κορίνθῳ, deturpare: Doricè radere. Ἀ'ψῑ iterum: Doricè rectò, ὀπίω. Ἐ'ν pro ἐς, ἐν χοεῖν pro ἐς χοεῖν. ut notat Io. Grammaticus. Ἀ νὲ pro σῶ: ut, χεύσεω ἀπὸ σκίπῥῳ, pro σῶ χρυσέῳ: ἄντεινον pro σωϊτεινον.

Vocis ipsius tum

Vnius dumtaxat; quæ a communi usu diversa est vel

Ex parte solummodo. Considerandum hoc est

Generatim, ratione

Orthographiæ, quatenus dictio vel

Literæ: *Augetur*

Initio: tum *Litera* B: βυλέα pro ἠλέα. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. T: ut, τοὶ pro οἱ, τὸς pro ὡς, X: ut, χαλκὸς quasi ἀλκὸς, ait Etymologus. tum *Syllaba*. Sic nova formant themata per reduplicationem, τετάχω pro ταῤῥάσσω.

Medio, tum *Litera*, I: ut, πνόϊ, pro πνοῇ, δλέσαις pro δλέσας. Est enim Dorum proprium jota adjungere, teste Corintho. T: ut, ζητιόω pro ζητιῶ. B: ut, ἔβα, pro ἔϐη, ἔβασαν pro ἔϐησαν, Grammaticus. Θ: ut, δλῆθα pro δλῆϑι, πεπῆθα pro πεπῆϑα. N: ut, ἐρωιῶ pro ἐρῶ. Σ: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα. Diplasiasmo etiam utuntur, geminatione nimirum trium consonantium, ut vulr Corinthus: ut, ὄττι pro ὅτι, ὄττοθεν pro ὁπόθεν, ὄσσον pro ὅσον. tum *Syllaba*, A: ut, ποσείδαον pro Ποσειδῶν. E: ut, κανεὸς pro κανοῦς, ἀέρρος pro ἀέρος. Με, ut, βούλμαι pro βούλομαι. Io. Grammat.

Fine: tum *Litera*, N: ut, ἐγὼν pro ἐγώ. Σ: ut, οὔκαδις pro οὔκαδε. tum *Syllaba*, I: ut, καλοῖσι pro καλοῖς. Γα ς ut ἐγώνγα pro ἐγώ. Νη: ut, ἐγώνη pro ἐγώ.

Minuitur

Initio, tum *Litera*, T: ut, ἦμος pro τῆμος: tum *Syllaba*, Θ: ut, λῶ pro θέλω, λῃς pro θέλεις.

Medio, tum *Litera*, I: ut, σχεδὸς pro σφῆς, χεάτεν pro χρέατεν. Ait Grammat. jota semper detrahunt Dores: secundum Corinthum autem, è materialibus etiam subducunt: ut, ἀρχυρεος pro ἀργυρεος, χυσεος pro χρυσεος. Y: ut νᾶς pro νησὸς, βασιλᾶα pro βασιλεῦσι. Δ: ut, πάει pro πάδει. Θ: ut, ἐσπὸς pro ἑσπέρα. P: ut, ἔμπυθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: ut, ὄπϑεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque asperum spiritum sequenti vocali inscribunt; quod etiam agunt Argivi, Lacones, Pamphylii, Eretrii, Oropii: ut, ἑῦς pro εὐσὸς, βόσα pro βόσκα, μοῖκὸ pro μοσικόν. tum *Syllaba*, E: ut, ἄγεντο pro ἠγόμην, ἐβίωθεν pro ἐβιώσαν. ET: ut, κέλομαι pro κελδόμαι. Μο, ut, ὑπόπτεμο pro ὁμοπάτριο, ὁπτεμος pro ὁμόπτερος. O: ut, μενέλαος pro μενέλαος.

Fine, tum *Litera*, Σ: ut, ὃ pro ὅς: tum *Syllaba*, A: ut, πάρ pro παρά, ἄν pro ἐνά. Βδα: ut, λάν pro λάμϐδα. Mutur, δῶ pro δῶμα. Μνν: ut, Κεί pro κείμενον. Τα: ut, κίϑρ pro κέρατα. Apocope certè, Dorum est propria.

Mutatur: de quo vide sign. *A*.

Quantitatis. Ergo

Productiones ancipitum, Dorum sunt propriæ, teste Grammatico, & Corintho: ut, ἰσ pro ἑνναλίω. Sic τὸ ὕδωρ χῖλιοι, ut scribit Etymologus, producunt. Ἴδες, tamen, ait Corinthus, Ionicè & ipsi corripiunt, ut apud Theocr. ὦν ἴδες, ὠνέπας, χ' ἰδεῖσα τὺ τῷ μὴ ἰσδυτι.

Corripiunt Dores accusativos plurales appellativorum in ας desinentes similiter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: ut, νῦμφας pro νύμφας, κρῆνας pro κρήνας, νῆσας pro νήσας, ϑεᾶς pro ϑεάς.

Spiritus. Solent Dores expuncto sigma in medio, asperum spiritum sequenti vocali adscribere: ut, πολῆαι pro πολῆσαι.

Tonum quem Dores vel

Prosodiæ, syllabarum nimirum tum

Transferunt in alias syllabas ex

Ultima in Penultimã Nam.
Ex Oxytono in ὰς masculino Doricè & Aeolicè fit barytonum: ut, βασιλᾶς pro βασιλεύς, δδυσσῆς pro ὀδυσσεύς.
Ex Perispomeno faciunt Dores, in adverbiis inprimis Qualitatis Paroxytonon: ut, σόφως pro σοφῶς, ἁπλόως pro ἁπλῶς.

Penultima in Ultimam. Ex Paroxytono faciunt Dores Perispomenon, in genitivis pluralibus, adverbiis qualitatis, & futuris primis verborum: ut, παιδῶν pro παίδων, ποιῶν pro ποιέων: ἑτῶς pro ἕτως, ποιτῶς pro ποιητῶς: τυφῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.

Antepenultima in Penultimam;
Proparoxytona pluralia in οι, nomina & participia. Fœminina item pluralia in ες recti casus, & Indefinita in αν & ον desinentia Doricè fiunt paroxytona, ut, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, καλημένοι pro καλούμενοι: ὀρνίθες pro ὄρνιθες: ἔσσονα pro ἔσσων, ἐλάσσον pro ἐλάσσον.
Proparoxytona mutant Dores in Properispomena futurorum mediorum: ut, τυφθμαι pro τύφομαι.

Retinent in eadem syllaba: sed ex Properispomeno faciunt Paroxytonum; ut, χείρες pro χεῖρες, νάες pro ναῦς.

Speciatim. Vide sign. B.

Omnino, Habent enim & ipsi quasdam voces peculiares, quales sunt: Αἰμακυσίαι mortuorum parentationes. Αἴτος, lucus. Ἀ'πὺς pater. Βαίτη, vestis pastoralis. Μύχων, palcarũ acervus. Πρωξ, roris gutta, &c.

Plures, vel Syntactice vel Orthographicè cohærentes. Vide sign. C

DIALECTVS

- *A* Mutantur inter se Literæ apud Dores respectu tũ.
  - Figure per literas quatenus mutatur.
    - Vocalis
      - *A* in
        - *E*: ut, πᾶδς pro παῖδς, ἕτερ☉ pro ἕτερ☉.
        - *H*: ut, σηλῶ pro σηγᾶν: nimirum si α natum sit ex contractione αε & αη: vel etiam si faciat α ex αη. Tum enim mutatur in η licet iota subscribendum negligatur.
        - *Y*, quod Aeoles quoque agunt, ut, σῦρξ pro σάρξ, Etymologus.
      - *E* in
        - *A* breve: ut, γα pro γᾶ, ἄοιδον, πράζω pro πρᾶξω, ἄϊκα pro εἶκε.
        - *O*: ut, λαΐδορ pro λαῖδες, assumpto insuper ρ.
        - Ω: ut, νομῶς pro νόμως, quando nimirum verba circumflexa sumuntur pro barytonis: ὄπτ☉ pro ὀπτ☉.
      - *H* in
        - *A* longum: ut, σκαλήη pro σκαλιῶ. Et si duo η in duabus ſyllabis ſe mutuo ſequantur, utrumq; abit Doricè in α: ut, πεζᾶν pro πεζῆν. Quamvis dicat Corinthus, primæ conjugationis circumflexorũ paſſiva indefinita corripi in penultima: ut apud Theocritum χαμαδεῖσα pro χαμαδῆσα: ubi per penultimam non poteſt, niſi μα, quod ex μη Doricè factum eſt, intelligi, quod in maſculino χαμαδεὶς, eſt penultima. Regula eſt. In omnibus partibus orationis, cujuſcunque numeri, caſus & perſonæ, Dores η in α longum mutare conſueverunt
        - *E E*: ut, φιλέσσω pro φιλήσω, ait Etymologus.
        - *E I*: ut, τύθεικε pro τέθηκε Bœotice.
        - Ω: ut, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ.
      - *O* in
        - *A*: ut, εἴκασα pro εἶκοσι.
        - *E*: ut, ἀρχεόντας pro ἀρχοντόνῆς, αὐδρεός☉ pro ἀνδρεῖ☉.
        - *O Y*: ut, πεξῶμαι pro πεζοῦμαι.
        - Ω: ut, ὤρ☉ pro ὥρ☉, κῶρ☉ pro κοῦρ☉.
      - Ω in
        - *A* productum: ut, θεᾶτ☉ pro θεῶτ☉, μισᾶν pro μισῶν, γαλᾶν pro γαλῶν. Hinc Cruſius ait, ſe credere ω pronunciatum iuiſſe per α obſcurum.
        - *E Y*: ut, ἠγάπεον pro ἠγάπουν, ὀπ'δμεν☉ pro ὀπποὶμεν☉. Hoc rarò inquit fieri Caninius.
    - Plures nimirum.
      - *AE* in *H*: ut ἔζη pro ἔζαε. Et licet αε fuerit, tamen in η vocalem abit, iota ſubſcribendo vel neglecto, ut, ζώης pro ζωάεις.
      - *EA* in *A*: ut, δώσα pro δεᾶσα: & in *H*: ut κρῆς pro κρέας.
      - *EO* in *E Y*: ut, πλευ̃ς pro πλεός☉, ἀρεῖς pro ἀρεῖ☉. In verbis paſſivis hoc frequens, ubi η per diæreſin ex α factum eſt: ut, ἐτάτη pro ἐτάτεο.
      - *OA* in Ω: ut, βῶξ pro βόαξ.
      - Ω *H* in *A*: ut, ποσᾶν pro ποσῶν. Niſi dicamus eliſo ω, vocalem η mutatum fuiſſe in α.
    - Diphthongus.
      - *A*. cum iota ſubſcripto, ut & η & ω, impropriæ ſono carentes diphthongi Doricè amittunt iota ſubſcriptum, & in ſimplices vocales abeunt, ut τᾷ αἰνείᾳ, pro τῷ αἰνείᾳ. Quamvis hoc non ita ſit generale, ut non frequenter etiam iota ſubſcriptum retineant.
      - *AT* in
        - *A*: ut, πᾶν pro ναῦν; item in Ω; ut, ὥλαξ pro αὖλαξ.
        - *O Y* ut, τόταις pro ταύτας.
      - *EI* in
        - *A*: ut, κλᾶδας pro κλεῖδας, κλᾶξ pro κλεὶς. Quidam enim iota ſubſcribunt.
        - *A I*: ut, αἰ pro οἱ, ὀδυλῶα pro ὀφθαλμῶν.
        - *H*: ut, ἐλῆλυθ pro ἐλήλυθ. τύθ☉ pro κεῖν☉. Et vero non de bereſie factum per pleonaſmum literæ υ, ut in Ionico ξεῖν☉ pro ξέν☉: tum enim non mutatur in η, ut vult Euſtathius.
      - *I Y* in *OY*: ut, ἔσσυα pro ἔσσα. Sic ille Scaron: ἔ̓ξει τὰ κάλα, Μινδᾶρ☉ ἐπ'ἴσκε, id eſt, τίθηκε: Obſervavit hoc Caninius.
      - *O I* in Ω cum iota ſubſcripto: ut, πωμβωλικὸς pro ποιμβολικός.
      - *O Y* in
        - *A*: ut, αἰνείαι pro αἰνείωι, πᾶ pro πῶ; & in *O I*: ut, μοῖσα pro μῶσα, ἔχθοια pro ὄχθοσα.
        - *E Y*, quoties venit ex contractione, facta in εο vel εω, & quoties in verbis circumflexum habet, quamvis non veniat ex contractione: ut, φιλῶσι pro φιλέῃσι, ἀδῶμαι pro ἀδύομαι, ſaliam.
        - Ω: ut, ὠϝανὸς pro ὠκεανὸς, μῶσα pro μοῦσα.
    - Mutæ
      - Π in Φ: ut in κἤφα pro κεῖπα. ΠΤ etiam in Ζ; ut νίζω pro νίπτω, apud Etymologum.
      - Κ in Γ; ut, τώ☉ pro κεῖν☉.
      - *T* in
        - Π: in ἀσσήδην pro σάδην: in Κ etiam; ut πόκα pro πότε, ὄκα pro ὅτε.
        - Δ: ut, δάμιδ☉, pro δᾶμα☉ teſte Guillonio: & in *N*: ut, τεσσαες, ὲς pro τέτρασι, ὲς.
      - Β in Δ: ut, ὄδελ☉ pro ὄβελ☉: & in *M*: ut, μαιαρόν☉, οἷον βιαιφόν☉, ait Etymologus; & in Ε; ut, ζίφθερ pro βίφθορον.
      - Γ in Δ: ut, δνύφ☉ pro γνύφ☉, δᾶ pro γᾶ: & in Ζ ut, φυζὴ pro φυγή.
      - Δ in Θ: ὐφθ☉ pro ὑδθ☉: & in Ζ, ut, ἀζηχὲς pro ἀδηχὲς, Etymologus.
      - Θ in Ζ; ut, ζεὸς pro θεός & in Χ; ut, ὄρνιζα pro ὄρνιθα.
      - Χ in Κ: ut, κύπερα pro χύπερα, κιτῶν pro χιτῶν, teſte Io. Grammatico
    - Semivocales
      - Λ in Ν, ſequente θ & τ, ut ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τᾶ
      - Λ ἀντισυζεῖν; ut, φίντατ☉ pro φίλτατ☉, ὒδδο μες pro ἕλδομαι.
      - Ν in Σ: ut, πὺπλομες pro τυπλόμεθ, in Omnibus pluralibus verborum, definentibus in μεν.
      - *R* in Κ: ut, μικκὸν pro μικρόν.
      - *Z* in
        - Δ ſimplex & duplex; ut, ἄρδω pro ἄρζω, per metathesin τῶ ῥίζω, θιείδδειν pro διεζευγ.
        - Σδ; ut, συείδω pro συείζω.
      - Σ in
        - Τ; ut φαὶ pro φαοὶ, τὺ pro σὺ: & in Δ ut, πίφραδμαι pro πέφρασμαι, ἔδμη pro ὄσμή.
        - Ζ, ſi duplex ω fuerit; ut νίζω pro νίσσω, δοάζω pro δόασσω, ait Etymologus.
        - Ξ: ut, καδίξεις pro καθίσεις quod fit in futuris, & Aoriſt is primis 4. barytonorum.
  - Situs, & ordinis. Ait Plutarchus, Dorienſium eſt literas transponere: ut, ἄρτεμις pro ἄρτεμις per hypertheſin: & βέβδις☉ pro βεβδίς☉, κείκ☉ pro κίκρ☉, κάρτερ☉ pro κράτερ☉ per metatheſin.

B. Iam verò ſpecialius Doricas propri, tangetur, inprimis quo ad finem ſeu terminationem vocum conſideraturi, Partes orationis ſingulas examinabimus,

DORICA.

- *Articulum*: ubi notanda ſunt:
  - *Poſtpoſitivus*
    - Ὁ ſ Doricè amittit σ: ut, ὁ pro ὅς. Apud Theocritum, ὁ ϗριφίλητ☉ Ἀ̓δωνις. Sic Corinthus. Hinc etiam ὅπτ pro ὅστε: apud Homerum Odyſſ. 4. κλυθι, ἄνακξ, ὅσσ ἐσσι.
    - *Ionum* more apud Dores quoq; per proſthesin acquirit τ, exceptis nominativis ὅς & ἥ, teſte Caninio: ut, τᾶ pro ᾶ, τῆς pro ἧς.
  - *Compoſitivus* ὅστις Genitivum Doricè in ὅτ format: ut ὅτ pro ὅτω Attico.
- *Verbum* articulus eaſdem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, juxta quas inflectitur: ut, τᾶν μοισᾶν pro τῶν μουσῶν. τως pro τῶς, τᾷ pro τῇ, &c.
- *Præpoſitivus* pluralis οἱ & αἱ invenitur Doricè cum τ & accentu: ut, τοὶ pro ὁἱ, ταὶ pro αἱ, τοὶ θεοὶ pro οἱ θεοὶ, ταὶ μῶϊαι pro αἱ μοῦσαι.
- *Nomen* ſeu declinabile
  - *Figura* ſeu ſpecies
    - *Primitivum*
      - *Comparativum*. Dores per Metaplaſmum & ἀνησυχάαν jam dictam varia efficiunt comparativa, pro κρείσσων dicunt κρέσσων, pro μείων μίων, pro πλείων πλῆων, pro ἔσσον ἄσσον, pro πλέον πλόν. Inprimis autem notanda ſunt quædam,
        - *Comparativorum* ſ, llabam penultimam, χ, δ, θ, κ, λ, μ, vel ſimilem Dores in ω vertunt: ut, ἔσσων pro ἐχ̓χίων, βέσσων pro βεσδίων, βέσσαν pro βεσθίων. ϗ λύσσων pro χλυκίων, πόσσαν pro παχ̓χάων, θάσσων pro παχ̓χίων, ἐλάσσων pro ἐλαχ̓χών.
        - Ος mutant Dores in ορ, intervenientè ſyncope: ut, κρέῤῥον pro κάρτερ☉, eliſa ſyllaba τε.
        - Ιον in ειν vertunt Dores: ut, βέλτην pro βέλτιον, quod alii Attici tribuunt.
      - *Denominativæ*, & Numeralis. Dicunt Dorienſes τέτρες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, θιχθά pro δίχθα, ϗριχθᾶ pro τριχῆ, τετραχθᾶ pro τετραχῆ, &c.
      - *Diminutivæ*. Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiva, φωὶς amiculus, πυῤῥίχ☉ rufulus, ὀσσίχ☉ quantulus.
    - *Generis*. Nam
      - *Subjunctivorum* nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem exiſtente: ut, ἡ πάρπαγος pro ὁ πάρπαρ☉, ὁ ἰδρώς pro ἡ ἰδρώ: vel diverſa: ut, ὁ φθόγγ☉ pro ἡ φθόγγη.
      - *Adjectiva*
        - *Deſinentia* in ος, communia faciunt Dores: ut, ὁ χῆ ἡ χηραῖ☉, τερῥός. Dicunt etiam ἠνραῖ☉ pro ἠνραῖα, τερῥός pro τερῥά.
        - *Fœminina* in η, maſculinorum in ός, Dores per α reddunt: ut, κραλᾶ pro κραλῆ, ἀ̓γαθᾶ pro ἀ̓γαθή.
    - *Numeri*. Ejus
      - *In* ſingulari numero η Doricè mutatur in α longum: ut, ποιητὰς pro ποιητῆς, ποιητὰν pro ποιητὴν.
      - *Genitivus* ſingularis Doricè deſinit in α: ut, αἰνείας pro αἰνείου. Hoc imitatur communis uſus in nominibus maximè propriis: ut, θωμᾶ pro θωμῆ, Πυθαγόρα. Hoc ipſum ſic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in α tantum, ſed etiam in α genitivum habent: quædam in α tantum: ut, ἀρχίτας, παρασκολίας, habent ἀρχίτα & ἀρχίτου, παρασκολὶς & παρασκολία. Sed Μίλωνος, Θωμᾶς, &c. ſolum habet μίλωνος, θωμᾶ.
      - *Dativo* ſæpiùs non ſcribunt iota Dores: ut, αἰνεία pro αἰνείᾳ, ποιητᾶ pro ποιητῇ.
      - *Genitivus* pluralis apud Dores deſinit in αν: ut, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν.
      - *Dativus* pluralis Doricè deſinit in ης vel ησι, vel αισι, ut apud Ione.: ut, τιμίης, τιμίησι, τιμίαισι pro τιμίαις.
      - *Accuſativus* in ας corripiunt Dores, ut in Proſodia dictum eſt.
    - *Caſuum* in declinationibus
      - *Simplicium*:
        - *Secunda*:
          - *Dores* η ſingularis numeri mutant in α: ut, πεκᾶ pro πεκῆ, πικρᾶ pro πικρή.
          - *Genitivus* & Dativi ſingularis η vel α mutant Dores in ω: ut, πὸς μαλισσως pro πρὸς μελίσσης, τῷ μαλίσσω pro τῇ μελίσσῃ. Iota ſubſcripto, vel neglecto.
          - *Genitivus* pluralis apud Dores deſinit in αν, ut in prima: ut, τᾶν τιμᾶν, pro τῶν τιμῶν. In εων etiam, ut apud Ione. Ait enim Etymologus Genitivi in ων à rectis in ας, εος Doricè quidem habent άων, μελισσάων: Doricè autem έων, πυλέων.
          - *Dativus* pluralis formatur Doricè, ut in prima declinatione: ut, γαφυρῆς, γαφυραῆσι; γαφυρῆσι, pro γαφυραῖς.
        - *Tertia*:
          - *Genitivus* ſingularis Doricè in ω deſinit, vel in οιο: ut, λόγω vel λόγοιο pro λόγου.
          - *Nominativus* pluralis in οι penultimam acuit, ut dictum in Proſodia: ut, φιλοσόφοι. pro φιλόσοφοι.
          - *Dativus* pluralis Doricè per paragogen acquirit ι: ut, λόγοισι pro λόγοις.
          - *Accuſativus* pluralis Doricè in ος vel ως deſinit: ut, πὼς λόγως, vel τὸς λόγ☉ pro τοὺς λόγους.
        - *Syntaxis*:
          - *Ex* obliquis caſibus ſingularis numeri Dores auferunt σ & τ: ut, πάεις, πάεα☉ pro παῖδ☉: χάεις, χάεα☉ pro χάεντ☉. Sic Io: Grammaticus. Hoc aliàs eſt Ionum.
          - *Genitivum* & Dativum ſingularem formant Dores à nominativo ablato σ: ut, δόα, δόᾳ, pro δόωντ☉: γόρκυς, τῷ γόρκυ, τῷδ φόρκυ, pro φόρκυο, φόρκυϊ, Ita quoque ἰησῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦι declinatur.
          - *Accuſativum* ſingularem terminant Dores in α: ut, πεῖλᾶ pro πεῖλᾶν: i in ω item, nominum in ις: ut, βῶν pro βῦν: & in plurali βᾶς pro βῦς.
          - *Vocativum* quandoq; reſolvunt Dores ut, ποσείδαον pro ποσείδον.
      - *Contractorum*, de quibus ſigno D.
    - *Terminationes*, quas novas ex antiquis & uſitatis condunt Dores, exempli gratia:
      - Αξ ex αν. ις: ut, πέλλαξ pro πελλανίς: velex αλ☉: ut, πάσαξ pro πάσαλ☉.
      - Ας ex αις: ut, νᾶς pro ναῦς.
      - Ης ex ις: ut, δαμάλη pro δαμάλις, φύη pro φύσις.
      - Ιον ex ον: ut, χρᾶνιον pro κρᾶνον.
      - Ας etiam ablato ο: ut, ἀκοσίλας pro ἀκοσίλα☉. Ionum etiam conſuetudine.

Reliquas partes. Pronomen ſign. E. Verbum ſign. F. Participium ſign. G. Adverbium, Præpoſitionem, Conjunctionem ſign. H.

DIALECTVS

D. *In* Contra & is quoque declinationibus Dores suas habent proprietates, in

- *Prima*: Genitivum singularem Dorienses per *ος* reddunt: ut, *Διομήδος* pro *Διομήδους*, *Ἀτρέος* pro *Ἀτρέως*: Alii Dorienses etiam tribunt genitivum primæ simplicium, *Διομήδω* pro *Διομήδους*: ut & Vocativum in *ε* definentem, qui aliàs est Æolum: ut, *ὦ Σίσυφε* pro *ὦ Σίσυφες*.
- *Secunda*: Genitivus singularis apud Dores in *ος* definit: ut, *πόλος* pro *πόλεως*.
- *Tertia*:
  - *Omnia* in *ας* masculina oxytona Doricè & Æolicè sunt barytona, teste Caninio: ut, *βασιλᾶς* pro *βασιλεύς*, *Ὀδυσσεῦς* pro *Ὀδυσσεύς*.
  - *Genitivum* singularem formant Dores in *ας*, ut in prima & secunda declinatione: ut, *βασιλᾶς* pro *βασιλέως*: ut idem Caninius observat.
  - *Dativos* plurales à rectis in *ας* efferunt Dores, ut dativum pluralem primæ declinationis: ut *ξεναλέεσσι* pro *ξεναλέαις*, *Δωρεέσσι* pro *Δωρειαῖς*. Apud Theocritum, *Δωρεὸς ἦεν ἀνὴρ ἔξοχα (φάσθαι) πάντων Δωρειέων*.
- *Quinta*:
  - *Dores* in obliquis singularis numeri *τ* sæpiùs auferunt: ut *κέρα* pro *κέρατος*.
  - *Desinentia* in *εα* Doricè sæpiùs contrahuntur: ut, *κρῆς* pro *κρέας*.

E: *Pronominum* Doricas, variationes in plerisq; speciatim annotabimus:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Doricè, addito *ν*, habet *ἐγών*. Sin *η* auferatur, *ἐγὼν*: & adjecta syllaba *γα*, *ἐγώγα*.
  - *Genitivo ἐμεῦ* vel *μεῦ*, pro *ἐμοῦ*.
  - *Dativo ἐμίν* vel *μίν*, pro *ἐμοὶ* vel *μοὶ*.
- Σὺ in
  - *Nominativo* & Accusativo duali *ἄμμε* pro *νῶ*. Antesignanus.
  - *Nominativo* Plurali *ἄμμες* vel *ἄμμεις* pro *ἡμεῖς*. Et sic in reliquis casibus *η* mutatur Doricè in *α*: *ἀμμέων* vel *ἀμῶν*, *ἀμμῖν*, *ἄμμα*. Alii Accusativum *ἀμμᾶς* faciunt, quem fatetur Caninius se nusquam legisse.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Doricè habet *τύ*, *σ* in *τ* mutato: & addito *νη* vel *γα*, *τυίνη*, *τύγα*.
  - *Genitivo σεῦ*, *τεῦ*, *τιεῦ*, &, quod addit Ioann. Grammaticus, *σεῖο* pro *σοῦ*.
  - *Dativo τοὶ*, *τίν*, & *τεῖν*, pro *σοὶ*.
  - *Accusativo τὸ* & *τὲ* pro *σὲ*.
- Σὺ in
  - *Nominativo* & Accusativo duali *ὔμμε* pro *σφῶ*. Antesignanus
  - *Nominativo* plurali *ὕμες* & *ὕμμες* pro *ὑμεῖς*. In cæteris casibus Dores sunt Æolibus similes: *ὔμμιν*, *ὔμμιν*, *ὔμμας*. Apud Theognidem, *πάντως κύρνε χὠ ὕμμας ὀλεῖ*.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Doricè *ὅο*.
  - *Dativo σφιν* pro *οἱ*.
  - *Accusativo μὶν* & *νὶν* pro *ἑ*: ducentes à nominativo inusitato *ὲς* pro *ὅς*, cujus accusativus est *ὶν* & præposito *μ.* vel *ν.* *μὶν* vel *νὶν*.
  - *Nominativo* plurali *σφὲς* pro *σφεῖς*.
  - *Accusativo ψε* pro *σφᾶς*.

Σός. Mutant hæc Dores *σ* in *τ*, & inserunt per epenthesin *ε*: ut, *τεὸς*, *τηὸ*, *τεὸν* pro *σὸς*, *σὰ*, *σόν*.
Ἡμέτερος. Doricè *ἁμέτερος*: item *ἀμός*, *ἀμὰ*, *ἀμὸν* pro *ἡμέτερος*, &c.
Ὑμέτερος. Doricè *ὑμός*, *ὑμὰ*, *ὑμὸν* pro *ὑμέτερος*, &c.
Σφέτερος. Doricè *σφός*, *σφὰ*, *σφὸν* pro *σφέτερος*, &c.
Οὗτος. Accusativum pluralem *τωύτας*, efferunt Dorienses per *τάυτας*.
Ἐκεῖνος. Dores ablato *ος*, & *κ* in *τ* verso, *ε* in *η*, dicunt *τῆνος*, *τῆνα*, *τῆνον*, & *τῆνο* pro *ἐκεῖνος*, *η*, *ο*. Servatur nonnunquam, *κ*, teste Etymologo dicitur què *κῆνος*.
Αὐτός. Dores, unà cum poëtis, utuntur dictionculis *ὦν*, *νιν*, & ut vult Hesychius, *ψε*, pro *αὐτὸν*, *αὐτὼ*, *αὐτῇ*, *αὐτὸς*, *αὐτὰ*. Caninius observat *νὶν* Dorum esse, *μὶν* Æolum.
Ἑαυτοῦ: Pro *ἑαυτὸν* dicunt Cretenses *ἁμαυτὸν*. teste Corintho.

F. *Verborum* Doricas affectiones sigillatim omnes pendendæ veniunt, in eorum

- *Temporibus* & horum vel
  - *Augmento*: quod vel
    - *Detrahitur*: Dores & syllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis sub movent: ut, apud Pindarum, *γέραε δόντο* pro *ἐδόκησε δόξαν* & *ἄσσα* pro *ἦδεν* & *ἧσται*, ab *ἀείδω* cano. Hoc potius mutatione *τῦ η* in *α*, quàm augmenti sublatione factum videtur.
    - *Mutatur*: nimirum
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in *ω* vertunt: ut *ὤπαζον* pro *ἤπαζον*.
      - Eorundam verborum, nimirum illorum sedecim, quæ ad *ε* augmenti loco acquirunt *ου*, Dores veteres vertebant in *η*: ut, *ἤλαυν* pro *ἐλαύνω*, *ἤχεν* pro *ἔαχεν*.
      - *Perfecti* Attici penultimam longam servant Dores: ut, *ἐλήλαδα* pro *ἐλήλακα*. Vide Perfectum.
  - *Reliquis* omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & præcipuè post initium vel augmentum verborum occurrunt, ultima scilicet, & penultima. Vide L.
- *Figura*. Concidunt Dores in compositis præpositiones, teste Corintho: ut, *ἀΰτειγον*, pro *ἀνέτειγον*, *ἀμβολιερὸς* pro *ἀβολιερὸς*, *καββαλεῖν* pro *καταβαλεῖν*.
- *Themati*bus quæ vel
  - *Nova fingunt*:
    - A' præterito perfecto Dores nova ducunt themata: *τεπόχα* à *πέπαχα*, verbi *πάσσω*: *πεφύκω* à *πέφυκα*: *αἴδομαι* ab *ἄϊσμα* pro *ἴωσμα*, verbi *ἀΐδομαι*.
    - A' Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut, *χραΐσω*, *χρωΐσω*, à *χρίω*: *γωμῶ*, *γωμῶν*, à *γάμω*: *πωτῶ*, *πωτῶν*, à *πέτω*.
  - *Characteristicas permutant*:
    - *Verbis* in *εω* & *αω* veteres Dorienses addunt *υ*: ut, *ζητύω* pro *ζητέω*, *ψαύω* pro *ψάω*.
    - *Quæ* in *εω* & *υω* definunt, Doricè accipiunt *ν*: ut, *πίνω* pro *πίω*, *θλίνω* pro *θλίω*, *παλαίνω* pro *παλαίω*.
    - *Quarta* barytonorum *ζ* Doricè in *σδ* abit: ut, *κομίσδω* pro *κομίζω*.

L. Ut

DORICA.

L. Plautem Tempora Doricè probè cognoscamus nonnulla communia inter se habent ut cum *α* in *η*, *η* in *α*, *ω* in *ο*, *μεν* in *μες* frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, singulis privatim, proprianq; suam varietatem, assignabimus, & cõsiderabimus Genus verborum.

- *Activum*, ejusque modum
  - *Indicativum* & Tempus
    - *Præsens*:
      - *In* secunda & tertia singulari è diphongo *ει*, posteriorem vocalem abjiciunt Dores: ut, *τάξῐς* pro *τάξεις*, *ταξῐ* pro *ταξει*.
      - *Secundum* circumflexorum contrahunt Dores, non in *ῑ*, sed in *η*, jota neglecto: ut, *ἀρῇς* pro *ἀρᾷς*, *βοῇς* pro *βοᾷς*. Hoc imitati sunt Attici in *σεσῳῆς*, *δηλῆς*, *ζῇς*, & aliis. E contra in aliis nonnullis *η* penultimum mutant in *α*: ut, *φαμὶ* pro *φημὶ*, *ἰσαμὶ* pro *ἴσημι*.
      - *Tertia* singularis verborum in *μι* Doricè mutat *σι* in *τ*: *πίστι* pro *πίσθησι*, *ἴστη* pro *ἵστησι*, *δίδωτι* pro *δίδωσι*, *ζώγνυτι* pro *ζώγνυσι*.
      - *Prima* pluralis in *μες* definens, ut & cæterorum omnium temporum, modorum, generum Doricè mutatur in *μες*: ut, *τάθομες* pro *τάθεμεν*, *ποιῶμες* pro *ποιῶμεν*, *τίθεμες* pro *τίθεμεν*.
      - *Euad. m* prima pluralis, *ν* penultimum, mutat Doricè in *ο*: ut, *ποιοῦμες* pro *ποιοῦμεν*, *ποιόντι* vel *ποιεῦντι* pro *ποιοῦσι*, *ποιεῦντι* pro *ποιεῦσι*. Sin *ν* contractum sit verborum in *αω*, tunc ut vult Antesignanus, in annotationibus circumflexorum non abit in *ο*: ut ita pro *χρυσῶμεν*, non dicamus *χρυσοῦμεν*, quamvis Caninius dicat *χρυσοῦν* pro *χρυσῶν*.
      - *Tertia* pluralis omnium conjugationum, Præsentis & Futurorum, Doricè similis est dativo singulari à participii masculini ejusdem generis: ut, *πίπτοντι* pro *πίπτουσι*, *ποιεῦντι* vel *ποιεῦντι* pro *ποιοῦσι*, *βοῶντι* pro *βοῶσι*, *χρυσῶντι* pro *χρυσῶσι*, *τιθέντι* pro *τιθεῖσι*, *ἱστᾶντι* pro *ἱστᾶσι*, *δίδωντι* pro *δίδωσι*, *ζώγνυωντι* pro *ζώγνυσι*, *ἐόντι* pro *εἰσί*, *φαντὶ* pro *φασί*.
      - *Verba* substantivi *εἰμὶ* Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro *εἰμὶ* dicunt Dores *ἐμμὶ*, pro *εἰς*, *ἐσσὶ*: pro *ἐστὶ*, *ἐντὶ*: pro *ἐσμὲν*, dicunt *ἐμὲν*, *εἰμὲν* & *εἰμές*: pro *εἰσὶ*, ut jam vidimus *ἐντὶ*.
    - *Imperfectum*:
      - *Dores* & quoque *In* Imperfecto vertunt in *ᾰ*, & *ων* in *μες*: ut, *ἐποίᾰν* pro *ἐποίουν*, *ἐποιᾰμεν* pro *ἐποιοῦμεν*, *ἐτάπομεν* pro *ἐτάπομεν*, *ἐζώομες* pro *ἐζῶομεν*.
      - *In* secunda circumflexorum observavit Caninius *ω* in *ᾰ* contrahi Doricè: ut, *ἠγάπᾰν* pro *ἠγάπων*, *ἠγάπᾰς*. Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam, ut contractio fiat non in *α*, sed in *η*, ex *αε*: ut, *ἔζη* pro *ἔζαε*, *ἔζᾱ*.
      - *Tertia* pluralis Imperfecti & Aoristi utriusque Barytonorum formatur Doricè, prò litera *ν* ponendo *σαν*: ut, *ἐπύπτασαν* pro *ἔπυπτον*, *ἐδόσαν* pro *ἔδοσαν*, *ἐμάθοσαν* pro *ἔμαθον*. Sic Imperfectum tertiæ circumflexorum *ἐδολιόσασαν*, *ἐδολιῶσαν* pro *ἐδολίουν*, *ἐδολιοῦσαν*, à *δολιόω*, dolosè ago. Hoc invenitur in Psalm. *ἐδολιώσασαν τᾷς γλώσσας ἐωτῶν*, linguis suis dolosè agebant.
      - *Tertia* pluralis imperfecti & Aoristi secundi verborum in *ω* formatur Doricè à prima singulari, ultima longa in brevem mutata: ut, *ἐπόθεσαν* pro *ἐπόθεσαν*, *ἐδόλιον* pro *ἐδολίουσαν*, *ἔζευγνυσαν*, ubi *υ* breve est.
      - *Verbi* substantivi tertiam singularem formant Dores, *ν* in *σ* mutato, *ὲς* pro *ἰὼν*, vel *ἦν*.
    - *Perfectum*:
      - *Penultima* perfecti Attici, tres syllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut, *ἐλήλυθα* pro *ἐλήλυθα*, & Poëticè *εἰλήληθα*. Quidam enim inquiunt *ι* & *ο* in *ει* & *υ* Poëtice redundare. Eustathius *ωρώδησιν* *ὗϊ*. Ionicam esse dicit, *τὸ ο* Bœoticam.
      - *In* nonnullis verbis *η* mutant Dores in *α*: ut, *ἕστακα* pro *ἕστηκα*, *μέμακα* pro *μέμηκα*, *ἀγάωνα*.
      - *Prima* pluralis in *μεν*, Doricè *μες* habet: ut, *τετάχαμες* pro *τετάχαμεν*.
      - *Tertia* pluralis Doricè terminatur in *αντι*: ut, *τετάχαντι* pro *τετάχασι*, *ἐσήκαντι* pro *ἑστήκασι*, *πεποίηκαντι* pro *πεποιήκασι*, *τετείκαντι* pro *τετεύχασι*.
    - *Plusquamperfectum*:
      - *Prima* & tertia singularis Doricè in *η* definit, *Tertia* pluralis in *εσαν*, ut apud Atticos: ut *ἐτετάχην* & *ἐτετάχειν* & *ἐτετάχην*, *ἐτετάχεσαν* pro *ἐτετάχεσαν*.
      - *Prima* pluralis in *μεν* Doricè in *μες* definit: ut, *ἐτετάχειμες* pro *ἐτετάχειμεν*.
    - *Futurum primum*:
      - *Eadem* cum futuro characteristicam & penultimam Doricè habet *Aoristus primus*: ut *ἤκλαξα*, pro *ἔκλεισα*, à futuro *κλάξω*; hinc Imperativus *ἀπόκλαξον*, exclude: *ἐδέδηξα* pro *ἐδαδίκασα*, à *δαδίζω*: *ἐδόασα* pro *ἐδόησα*, à futuro *βοάσω*, pro *βοήσω*: *ἦσα* pro *ἔσησα*, à *σάσω* pro *σήσω*.
      - *Primam* pluralem, ut præsentis in *μες*, terminant Dores: ut, *ἐπύθαμες* pro *ἐπύθαμεν*, &c.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum Doricè definit in *σαν*, ut in Imperfecto: ut, *ἐτάξασαν* pro *ἔταξαν*.
    - *Aoristum* Primum:
      - *Prima* pluralis Doricè in *μες* definit: ut, *ἐτάγομες* pro *ἐτάγομεν*.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum quidem Doricè in *σαν* definit: verborum autem in *μι* à prima singulari formatur, ut in Imperfecto: ut, *ἐτάγασαν* pro *ἔταγον*: *ἔθεν* pro *ἔθεσαν*, *ἔσαν* pro *ἔσησαν*, *ἔδιον* pro *ἔδωσαν*, *ἔχωσαν*, ita ut *υ* corripiatur, pro *ἔφυσαν*.
    - *Aoristum* secundum.
      - *Characteristica* litera *σ* sæpè mutatur Doricè in *ξ*, maximè in 4 Barytonorum, vel penitùs omittitur: ut, *βαδίξω* pro *βαδίσω*, *καθίξω* pro *καθίσω*, *κλάξω* pro *κλείω*, *ει* in *α* quoque mutato à *κλείω*: *ἀγαγεῖμαι*, pro *ἀγαγοίσμαι*.
      - *Nonnunquam* hæc quoque mutant Dores *η* in *α*: ut, *βοάσω* pro *βοήσω*: *σάσω* pro *σήσω*, *λοιγάσω* pro *λοιγήσω*.
    - *Futurum* primum:
      - *In* omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur, ut simile evadat secundo: ut, *πῦλῶ* pro *πύλω*, *ποιησῶ* pro *ποιήσω*, *ἀδσῶ* pro *ἀδήσω*, *σασῶ* pro *σήσω*.
      - *Prima* pluralis Doricè in *μες* definit, tertia similis est dativo singulari participii, in utroque Futuro: ut *dictum est* in Imperfecto: ut, *ταξόμες* pro *ταξεῦμεν*: *ταξοῦσα* vel *ταξοῦντι*, vel etiam *ταξδύντι* pro *ταξοῦσι*: *ταγῶντι* vel *ταξδύντι* pro *ταξῶσι*.
      - *Desinentia* in *ω* Dores mutant in *δ*: ut, *ποιησδῦντι* pro *ποιησοῦντι*, *δωσδῦντι* pro *δωσοῦσι*.
  - *Reliquos*: quorum non minor est quàm Indicativi varietas. Vide signum M.
- Passivum & Medium. Vide sign. N

DIAIECTVS

M. *In reliquis modis Activi generis & quidem in*

- *Imperativo.*
  - Præsens:
    - *In* prima circumflexorum *ει* mutatur Doricè in *η*: in tertia autem *ε* in *α*: ut, ποιείτω, ποιείτε: χρυσάτω pro χρυσούτω, χρυσάτε. Sic verbum *εἰμὶ* in Imperativo habet *ἤτω* pro *ἔστω*, tanquam à verbo *ἐω*.
    - *In* secunda circumflexorum contractio Doricè fit in *η*: ut, ζῇ, ζήτω pro ζᾷ, ζάτω, ex ζάε, ζάετω.
    - *In* verbis in *μι* usurpatur potius à Dorienſibus terminatio contracta: ut *πίδω* pro *πίδωμι*, pro *ἴστασι*, *δίδει* pro *δίδως* vel *δίδοῖς*.
  - *Aoriſtus* ſecundus: { *Mutari* ſolet *ε* in *ον* exemplo Syracuſanorum: ut, *λάβεν* pro *λάβε*, *τύπεν* pro *τύπε*. / *In* ſecunda conjugatione Verborum in *μι* ponitur *α* pro *η*: ut, *στᾶθι* pro *στῆθι*.
- *Optativo.*
  - *Prima* pluralis in *μεν* omnium conjugationum & temporum Doricè in *μες* definit: ut, *τυπτοίμες*, *τυπτόμενες* pro *τυπτοίμεθα*, *ποιήσοιμες* pro *ποιησοίμεθα*, &c.
  - *Præſens* tempus verborum circumflexorum terminant Doricenſes & Aeoles in *ῳλω*: ut, *ποιῴλω* pro *ποιοῖμι*, *χρυσῴλω* pro *χρυσοῖμι*, *βοῴλω* pro *βοῴμι*.
  - *Aoriſti* utriuſque tertia pluralis formatur Doricè in *σαν*, ferè ut imperfecti indicativi: ut, *ἔδοισαν* pro *δοῖεν*, *τύψαισαν* pro *τύψαιεν*, *ὀλέσαισαν* pro *ὀλέσαιεν*.
- *Conjunctivo.*
  - *Prima* pluralis in *μεν* omnium temporum & conjugationum effertur apud Dores per *μες*: ut, *τύπτωμες* pro *τύπτωμεν*.
  - *Tertia* pluralis omnium temporum Doricè eſt dativo participii ſimilis, ut in Præſenti Indicativi: ut, *τυπτοῦντι* pro *τυπτοῦσι*, *ποιῶντι* pro *ποιοῦσι*, *βοῶντι* pro *βοῶσι*, *τετύπτοντι* pro *τετύπτουσι*.
- *Infinitivo.*
  - *Tempora* quæ in *σαι* definunt formant Dores tribus diverſis modis: 1. ut Attici in *εσθαι*: ut *τυπτέσθαι* pro *τύπτεσθαι*, *ποιήσεσθαι* pro *ποιήσεσθαι*, &c. Ait tamen Etymologus in voce *βασκέμεν*: *οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς εἶν ἀ παρέμφατα, ἀλλὰ τὸ εμεν φερόμενοι*: *γελάμεν* pro *γελᾶναι*, *πλέμεν* pro *πλεῖναι*. Ita certè *ἦναι* non ſolùm Doricè habet *μεναι*, vel ut ſcribit Corinthus *εἶμεναι*: ſed etiam *ἦμεν*, *ε* inſuper in *η* mutato vel *ᾶμες*, *ᾱ* more Dorico in *σ* abeat 2. Ex *ει* diphthongo auferuntur *ι* ita: ut, *τύπτειν* pro *τύπτεν*, *τυπτεῖν* & tranſlate tono *τύπτην* pro *τυπτεῖν*. 3. *Ει* in *η* mutant jota vel ſubſcripto vel neglecto: ut, *τυπτῆν* vel *τυπτῆ* pro *τυπτεῖν*, *δραμεῖν* pro *δρᾶμεῖν*, *λαβεῖν* pro *λαβῆν*, *γελᾶν* pro *γελᾶειν*.
  - *Perfectum* in *εναι* Doricè, ut apud Atticos in *εμεναι* definit: ut, *πεποιηκέμεναι* pro *πεποιηκέναι*, *τετυφθέμεναι* pro *τετυφθαι*.
  - *Secunda* circumflexorum *ω* mutatur Doricè in *η*: ut, *βολῶ* vel *βούλομαι*, pro *βοῶ*, jota vel ſubſcripto, vel neglecto. Vicciverſa in ſecunda in *ῳμι*, *η* in *α*: ut, *στᾶναι* pro *στῆναι*.

N. *Reliqua Genera ſunt*

- MEDIUM; quod eaſdem habet Doricas variationes quas Activum & Paſſivum quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus convenit. Ergo
  - *Dores* *ου* vertunt in *ὁ*. ubique poſſunt: ut, *ἐτυπτόμὰ* pro *ἐτυπτόμην*, *τύπτεσθὰ* pro *τύπτεσθε*, *ἐποιεῖτὸ* pro *ἐποιεῖτο*, *τύπτὸ* pro *τύπτου*.
  - *Perſonam* primam numeri pluralis in *μεθα* & *μεν* deſinentem omnium temporum, modorum conjugationum in *μεθα* & *μες* terminant Dores: ut, *ταπτόμεδα* pro *ταπτόμεθα*, *βούλομεδα* pro *βούλομεθα*: *ἐτυπτάγεμες* pro *ἐτυπτάγημεν*, *τετυπτάγωμες* pro *τετυπτάγωμεν*, &c.
  - *Præteriti* perfecti tertia pluralis Doricè in *αντι* definit, ut in activo: ut, *τετυπτάντι* pro *τετύφαται*.
  - *Plusquamperfecti* prima & tertia ſingularis in *η*, tertia pluralis in *εαν* definit apud Dores, ut in activo. ut, *ἐτετάγην* pro *ἐτετάγειν*, & *ἐτετάγε*: *ἐτετάδσαν* pro *ἐτετάξαντο*.
  - *Aoriſti* primi ſecunda ſingularis Doricè in *α* definit: ut, *ἐτάξα* pro *ἔτᾰξω*.
  - *Futurum* in Medio quoque circumflectitur Doricè: ut, *τυψοῦμαι* vel *τυψοῦμαι* pro *τύψομαι*, *καυσοῦμαι* pro *καύσομαι*, *ἵησοῦμαι* pro *ἵψομαι*, &c.
  - *Infinitivus* perfectum tempus Doricè in *εμεναι* definit, ut in Paſſ ut, *τετυπτέμεναι* pro *τετύφθαι*.
- PASSIVUM cujus expendimus modũ
  - *Indicativum*: In quo.
    - *In* Perfecto quartæ baryton. loco *σ* aſſumunt Dores characteriſticam Aoriſti ſecundi; ut, *πέφεδμαι* pro *πέφεσμαι*. Hoc alii Atticis tribuunt.
    - *Aoriſtus* uterque.
      - *Frequenter* hic Dores *η* in *α* mutant; ut, *ἀπίδαν* pro *ἀπίθην*, *ἀφεπλάμαν* pro *ἀφεπλάμην*.
      - *Tertiam* pluralem formant Dores & Aeoles à prima ſingulari longa in brevem mutata, *ιω* in *εν*; ut, *ἔτᾰγδεν* pro *ἐτάγδην* ab *ἐτάγδω*: *ἔτυφθο* pro *ἐτύγησαν*, ab *ἐτάγω*.
      - *Prima* pluralis ultimum *ν* mutat Doricè in *σ*; ut *ἐτάχθημες* pro *ἐτάχθημεν*, *ἐτάγημες* pro *ἐτάγημεν*.
      - *Penultima* Aoriſti primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur, ut obſervat Neander; ut, *ἐποιήδαν* pro *ἐποιῆσαν*.
      - In participio *γαμεδέσσα* pro *γαμηδέσσα*. Corinthus locum ex Theocrito citat; *ὕτως γυμφα γαμεδέσσα ἀκήρατος*. Hic *α* breve eſt, ex factum Doricè.
  - *Imperativum*; Dores *υ* in *ὁ* vertunt; ut, *τάπτὸ* pro *τάπτου*, *ποιεῖδὸ* pro *ποιεῖσθε*, *τιδὸ* pro *τίθου*.
  - *Optativum*. Hic
    - *Præſentis* *η* Doricè in *α* mutatur; ut, *ἠοίμαν* pro *ἠοίμην*.
    - Prima Pluralis in *μεδα* vel *μεν* Doricè effertur, ut Indicativo; ut, *ἠοίμεδα* pro *ἠοίμεθα*, *ταξοίμες* pro *ταξοίμεν*.
  - *Subjunctivum*, ubi
    - Prima pluralis in *μεδα*, acquirit *σ*, in *μεν* deſinens, abit in *μες* Doricè; ut, *ταξώμεδα* pro *ταξώμεθα*, *πυθώμες* pro *πυθῶμεν*.
    - *Tertia* pluralis Aoriſtorum in *ωντι* definit Doricè, teſte Caninio; ut, *πραχθῶντι* pro *πραχθῶσι*, *ταχθῶντι* pro *ταχθῶσι*.
  - *Infinitivum*.
    - *Aoriſtum* utrumque in *ημεναι* terminant Dores, ut Attici; ut, *παχθῆμεναι* pro *παχθῆναι*, *ταγῆμεναι* pro *ταγῆναι*, *πιθῆμεναι* pro *πιθῆναι*.
    - *Secunda* circumflexorum Doricè mutat *α* in *η*; ut, *χρᾶδς*, *βοᾶδς* pro *χρᾶσις*, *βοῆδς* pro *βοῆσις*.

G. PART D

DORICA.

G. *Participii* Dorica formatio propter terminationis ſimilitudinem in pleriſq; convenit cum

- *Nominibus*, quibus cuncta eaſdem recipit declinationum formas: ut, *τὰ πεμπωβόλια*, pro *ὁ πεντωβόλιον*.
- *Verbis*, ratione
  - *Initii*, vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter uſum communem aliorum: ut *ἐλελαθόντα φυλάσσεις* pro *ἐλαθόντα*.
  - *Finis*, vel etiam penultimæ:
    - *In* Barytonis activis præſentis temporis *α* fœmininorum Doricè abit in *ω*: ut *πάντοισα* pro *πάντουσα*.
    - *Primæ* circumflexorum participia *ῡ* mutant in *ὰ*: ut, *ποιᾶσα* pro *ποιοῦσα*, *ποιᾶμὲν* pro *ποιοῦμεν*.
    - *Aoriſtus* primus in *ας* deſinens per epentheſin Doricam acquirit jota: ut *τύψαις* pro *τύψας*. Pindarus etiam *πάψασα* dicit. *πειάσαις* pro *πείσασ*.
    - *Circumflexa* in *ῶν* efferunt Dores per *ᾶν*: ut, *γελᾶν* pro *γελῶν*, *ἐλᾶν* pro *ἐλῶν*.
    - *Εἰμὶ* in præſenti participii formatur Doricè *ἐὶς ἐσσ*: in fœminino, *ἔσσα*, *ἐὶσσας* quod apud Timæum frequens eſſe dicit Caninius. Hoc tamen alii Æolibus tribuunt.

H. *Reliquæ orationis partes in multis etiam Dorum privatim inflexionem ſequuntur*:

- *Adverbium* diverſimodè afficitur ſui vel
  - *Initio*. Dicunt ergo Dores *τῶς* pro *οὕτως*. A *ψ* item pro *ὀπίσω*, *ο* mutato in *α*, *π* & *σ* in *ψ*, abjecto jota & *ω*.
  - *Medio*: *πλατίον* dicunt pro *πλησίον*.
  - *Fine*
    - *Frequenter* apud Dores adverbia in *α* deſinunt: ut, *ἄλλοκα* pro *ἄλλοτε*, *ἀμᾶ* pro *ὁμοῦ*, *ἄκα* & *ὄκκα* pro *ὅτου*, *ὁκόττα*, *ὁπωίκκοττα*: *ὅππα* pro *ὅπη* vel *ὅπως*: *πᾶ* pro *πῆ*: *παντᾶ* pro *πανταχῆ*: *πόκα* pro *πόθε*: *τόκα* pro *τότε*.
    - *Præterea* dicunt *ἴανδον* pro *ἔνδον*, *οἴκαδες* pro *οἴκοθεν*, *πᾶν* pro *πόθεν*, *πελοποννασιστὶ* pro *πελοποννησιακῶς*.
- *Præpoſitiones* Dores, & { *Mutant*: ut, *ποτὶ* & *θεσπὶ* pro *θεσπὸς*: nimirum *σ* in *τ* mutato, & poſt adjectum jota, litera *ρ*, vel retenta, vel abjecta. Hinc compoſita, *κατιζω* pro *θεσίζω*. / *Minuunt* per apocopen: ut, *παρ* pro *παρὰ*, *ἀπ* pro *ἀπὸ*.
- *Coniunctiones* Doricæ ſunt, *ἀτ* pro *ἤ*, *ἀὐπερ* pro *οὗπερ*, *αἴκα* vel *αἶκα* pro *ἤν*, *αἴκεν* pro *εἴκεν*: *γᾶ* pro *γὰ*: *ὡνὶς* pro *καὶ οὐδὲ*: *ὧν* pro *ἦν*.

C. *Ratione, quæ Vnius dictionis Dorica proprietas eſſet generatim primum, rum ſpecialim quantum licuit & decuit breviter comprobavimus. Quod ſi jam plurium quoque conſectum requiremus, eum quoque apud Dorienſes diverſum eſſe comperiemus, ratione*

- *Orthographiæ*, quatenus innectuntur dictiones, contractione vel
  - *Aliqua* interceden te: ut nimirum
    - A A contrahatur in A: ut; *ἀδαμοσὰ* pro *ἀδαμοσᾶ*.
    - A O in Ω: ut, *ταὐτὸ εἰρατα* pro *τᾶ ὀτειράτα*.
    - A I A in A: ut, *κἀνὶς* pro *καὶ οὐδὲ*.
    - A I E in { A: ut, *δώτερα* pro *ταὶ ἕτεραι*. / H: ut, *κἀκὶ τᾷ αὐτῷ*, pro *καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς*.
    - A I E I in H: ut. *κἤρα* pro *καὶ ἐεῖ πα*, utroque jota abjecto.
    - A I E Y in HY: ut, *κἦν* pro *καὶ ἔν*.
    - H E in H: ut, *μἦστ* pro *μή ἐστ*.
    - H E Y in HY: ut, *μἠνύρα* pro *μὴ ἀνδρα*
    - O E in Ω: ut, *ὠνὸ* pro *ὀέρω*, *ὡς αἴτιας* pro *ὁ ἐξ αἴτιας*.
    - O A in Ω: ut, *ὡδωρις* pro *ὁ Ἄδωρις*.
    - O I A I in Ω cum jota ſubſcripto: ut *ὠπόλοι* pro *οἱ ἀπόλοι*, *ωα* in *ω* mutato, & poſteriore jota ſubſcripto
    - O Y A in Ω: ut, *πῶλες* pro *πῶς ἄλλος*.
    - O Y A Y in Ω Y: ut, *πωῦτὸ* pro *τῷ αὐτῷ*.
    - Ω A in Ω: ut, *πωλάλμαν* pro *τῷ ἀγάλματι*.
    - Ω E in Ω: ut, *ὠπαν* pro *ὦ ἑταῖρ*.
  - *Nulla*: ita tamen, ut literæ auferantur: ut, *ποτὴρ μητέρα* pro *ποτὶ τὴν μητέρα*, *κατῆτο* pro *κατῆστο*.
- *Syntaxeos*: Vbi notatur
  - *Ellipſis*: ut, *ἐ γὰρ* pro *ἐμὰ πλὼ γλῶ*, apud Theocrit.
  - *Enallage*
    - *Specierum*, Primitivo uti poſſeſſivo Doribus & Atticis commune eſſe dicit Euſtathius, & addit, quæ duriora ſunt noſtris auribus Dorum eſſe, quæ molliora & jucundiora Atticorum: ut, *ἀνθρωπον ἦϑ* pro *ἀνθρώπινον*, *γυναῖκα μᾶζον* pro *γυναικεῖον*.
    - *Numerorum*
      - *Pro* ſingularibus fœmininis plures caſus proferunt Dores: teſte Io. Gram. ut *καλὰς* dicunt pro *καλὴ*, *σοφὰς* pro *σοφῆς*.
      - *Plural a* ſæpè ut dualia proferunt Dores, ait Corinthus, & exemplũ ſubjicit ex Pindaro, *Μαθόντες ϑ λαῦσεν, πατρ ϑραασία κύδεσκεν Ὠ ς, ἄκρα τε χαρύετον Διὸς ϑρόνα ϑέσϑαι*.
    - *Caſuum*, pro Genitivo ſingulari utuntur Dores Dativo ejuſdem numeri in prima & tertia ſimplicium. Sic quidam inquiunt. Eſt autem ea ratio, quam diximus ſuo loco, quoniam *ν* genitivi primæ declinationis mutant in *α*: tertiæ autem in *ω*, ut ita genitivi & dativi ſint ſimiles.

Verborum. Nam Tertiis perſonis pluralibus utuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus, proferunt & tertias perſonas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum: ut apud Pindarum: *ὄρμοσαν πὰς χεῖρας ἀϑανάτοισι χ ϑαφαρὸις* pro *ἀθανάτοις*.

Modorum. Subjunctivum loco Indicativi Dores quoque adhibent: ut, *τὰ μέλησα ἄδωνιν* pro *Ἄδωνιν*.

DIAIECTVS ÆOLICA.

Aeoles Dorienſium colonia fuêre, in Siciliam & Italiam ducta. Illorum ergo ſermonis proprietas Doricnſium affinis. Vt autem horum Laconem, ſic Æolum integerrimi Theſſali fuêre, teſte Scaligero. Æolica lingua Sapho & Alcæus ſcripſêre: Homerus, item Ariſtophanes eâ ſunt uſi. Nos illius naturam examinaturi, conſiderabimus vocum

Significationem, quam diverſam habent à cæteris Græcis. Ἀ῾φαῶ, ignobilis: Aeolicè Vulcanus eſt. Κλάδῳ ramus: Aeolicè ſaltus. Πεμπέω, mitto: Æolicè, in quinq; metior. Χελώνη, teſtudo: Aeolicè citharа. Σπαλεμός, gutta: Aeolicè dolor. Κατὰ pro μετὰ accipiunt Aeoles, teſte Grammatico.

Diverſitatẽ, quæ eſſe in ſcriptione & pronunciatione offert, partim,

Vnius dictionis, quę à communi uſu diverſa eſt vel

Ex parte duntaxat: quod conſiderabimus &

Generatim rationetenus

Orthographiæ: quâ dictio Æolica vel

Augetur

Initio, tum *Litera*, O, quod præponunt Aeoli: ut, ὄδωρ pro ὕδωρ. B. quod præmittunt literæ ρ, ſequente δ, κ, τ, teſte Io. Grammat. vel etiam ζ, ut annectat Caninius: ut, βράδυν, βέσκω pro ῥάδιον, ῥέζω pro ῥίζα. F. Digamma, quod Æolicum vocatur, quoniam ab iis inventum & uſurpatum eſt: ut, Fελένη pro ἑλένη, Fανὴρ pro ἀνήρ. Apud Alcæum ſemel tantùm inveniri, Fρήξεις pro ῥήξεις, inquit Triphon Grammaticus, qui eodem vult Ione uti Dercs, Lacones, Bæotos. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut dipthongo incipientibus: tum Syllaba E: ut, ἐσὶ πτόλιν pro ἐκπόλιν.

Medio: *Litera*, I: ut, χαλαῖς pro χαλαζ. T. infirmis ſi poſt ε ſequatur alia vocalis, teſte Grammat. aut aliâs nulla ſequatur poſt vocalem conſonans: ut, ἄϊδηλα pro ἄιδηλα, χάϊσπις, αἴθηρ pro ἀήρ. B: ut, ἀλιβέλιφρ pro ἀλιβύλιφρ. K: ut, ὄκχος pro ὄχος. Σ: ut, σπέσσα pro σπεῦσα. Inprimis diplaſiamo gaudent cõſonantium λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, & aliarum: ut, ἄμμες pro ἡμεῖς, ἔμμα pro ἔμαι: ἔννεπε pro ἔνεπε: σπάλλα pro σπαλῶν, ἐξάββω pro ἐγκυλίω, ὄσσος pro ὅσος, ὄππως pro ὅπως, ὄλλη pro ἄλλη: quivis dicat Grammat. ὅππη & ὅππως communia eſſe. Nam Communis, ait, relativa duplicat, ὁππῶ pro ὁπῶ, ἄασ pro ἅσ: tum Syllaba, A: ut, Θεάων pro Θεῶν. E: ut, δύεσι pro δυσί. O: ut, ἐσέροσται pro ἐσέρωται.

Fine: tum *Litera*, N: ut, λιπὼν pro λιπών, ἐχὼν pro ἐχών, tum *Syllaba*, ⊙α: ut, ἐπέτραθε pro ἐπέτρεψε, ἴσθα pro ἴσθι.

Minuitur

Initio Litera, Δ: ut, αἰνὸς pro Δεινός. M: ut, ἴα pro μία, Σ: ut, μίλακες pro σμίλακες, μυκτὴρ pro σμυκτὴρ.

Medio. Syncopes Aeolum ſunt propriæ, ait Io. Grammat. tum *Litera*, I: ut, ἀῖχαι⊙ pro ἀϊκαί⊙, ἔταρ⊙ pro ἑπαῖρ⊙. Hoc verò non ſolum ex αι aufertur, ſed etiam ex ασ, ita quidem, ut in illius locum ſuccedat conſonans aliqua, vel ſimilis ſequenti, vel alia aliqua: ut, χάβρες pro χάϊρες, πέννω pro πένσω, σπίνδω pro σπένδω. Hic ν ſuccedit, non ſ duplicatur, ut in prioribus. Γ, ex iis quæ deſinunt in υξ: ut, θάμυξ pro θάμαγξ. Δ: ut, πίεζ⊙ pro πίεσδ⊙, tum *Syllaba*, E: ut, ἰρὸν pro ἱερὸν. M: ut, ὤρεσιν pro ὤρεμνσιν. O: ut, ὀγήκεμες pro ἠγνοήκαμεν.

Fine. *Litera*, N ut, ὄππως præponit. Σ: ut, ὃ pro ὅς, ἀρχάτα pro ἀρχάτας.

Mutatur. Vide ſignum A.

Proſodia. In quâ conſideratur

Spiritus. Æoles aſperum ſemper vertunt in tenuẽ: quem ob id H. Stephanus Æolicum vocat, ipſoſq; Æolas, ψιλικὸς, Euſtathius: ut, ψιλι⊙ pro ἡλι⊙. Inde fit, ut in Compoſitione tenuis non vertatur in aſpiratam. Interea Æoles loco ſpiritus aſperi uſurpabant notulam, ex duobus Γ ſibi mutuò erectè inſiſtentibus, F, vel inverſè ⅎ effictam, quam ut v conſonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Æolis F idem valet, quod apud nos v, cùm pro conſonante ſcribitur, vocaturque βαῦ, & δίγαμμα Æolicum. Addit Lipſius, pro βαῦ, voluiſſe dicere ναῦ. At verò Græci ſæpiùs β pro v uſurpant. & Caninius teſtatur, Lacones & Cretenſes β uſos fuiſſe loco digamma: ut, ὄϐις, ἀϐέλον, unde Latinorum ovum: ἀϝν⊙, βαϐίλι⊙. Digamma ergo pro v conſonante, vel etiam pro aſperoſpiritu uſurpabatur: ut Fεσπέρα pro ἑσπέρα, Fελένη pro ἑλένη, Fεπὰ pro ἑπτά. Quamvis inveniantur nonnunquã etiam pro tenui ſpiritu adhibuiſſe: ut, Fοῖν⊙ pro οἶν⊙ Fίχες pro ἴσχυς. (C.

Tonus, ſive Accentus. Vide ſign. B.

Plurium, Invicem conjungendarum. Vide ſign. D.

Penultæ. Tales Æolum propriæ dictiones ſunt. Ἀ῾κερὰ. debilis. Ἀ῾ρὴ. acuila, Κατωνάκη, indumentum muliebre. Δᾴεων, vir. αἰδρ. Μωΐη, prætextus, σ⊙ᾶσις: Piũ⊙ facies:

Species: quatenus ea pertinebunt ad ſingulas etymologiæ claſſes. Vide ſign. A.

A. *Permutatæ*

ÆOLICA.

A. *Permutatur* inter ſe uni- ad dictionis literæ, Aeolico more; vel

Figura

Diphthongi.

Vocales.

Vna.

A in { *E*: ut, σφίεμ⊙ pro σφίαμ⊙, λεζόμεδε pro λεζόμεδα. *H*: ut, πὴρ pro ἀὴρ. *Y*: ut, σύρκας pro σάρκας. *O*: ut, σρότος pro σέατος, μύμορμαι pro μόμαρμαι, ὄῤῥω pro ἄῤῥω.

E in { A: ut, αἰνὸς pro δεινὸς, ὄππαι pro ὅππη. *H*: ut, ἀ῾χαλλῆ⊙ pro ἀχαλλέ⊙. *O*: ut, νίδεδαι pro ἠίδεσθαι, teſte Etymologo.

H in { *A* longum, vel in breve, ſecundum alios, ad differentiam Dorum: ut, πύλαι pro πύλαι. *E*: ut, ἄρες pro ἄρης. Imprimis hoc fit ab Aeolibus, quando ſequentem conſonantem duplicant: ut, πίθεμμι pro πίθημι, ἀδικέασα pro ἀδικέησα. *AI*: ut, πίθαμμι pro πίθημι, μαμναίσκω pro ωμνύσκω. *E I*: ut, πείλεως pro πίλεως, μὴς pro μῆνα mensis.

I in { *E*: ut, ἀδέξασ⊙ pro ἀδέξας⊙, apud Etymol. *H*: ut, ἀκτίω pro ἀκτίνω, ψιμμύδιον pro ψιμύδιον.

Y in { *Ω*: ut, ὠψηλὸς pro ὕψηλ⊙. *H*: ut, ἀ῾ρὴ⊙, ait Etymologus, fit ῥύ⊙, (ὡς τὸ νύον καὶ δρῦον καὶ χυπτὸν, pro νυμφίω) & Aeolica mutatione νὴ⊙. Sylburgius in notis ait: Haud ſcio, an verior lectio, ῥῆ⊙, τὸ νῆ⊙, ῥίνεται νεί⊙, ut Αἰολικῇ προπῇ, νύος. *I*: ut, ἰψηλὸς pro ὑψηλ⊙, ἴπαρ pro ὕπαρ.

O in { *A*: ut, ἄατα pro ὅσα, Etymologus *E*: ut, ⊙ρὲς pro ⊙ρὸς, ἐδόντες pro ὀδόντες. *Y*: ut, ὄνυμα pro ὄνομα. E πώνυμ⊙ autem, teſte Euſtathio, commune eſt. *Ω*: ut, ὤμοι⊙ pro ὄμοι⊙, ὦσσα pro ὄσσα.

Ω in { *O*: ut, ὄρα pro ὥρα. *A*: ut, μελᾶν pro μελῶν.

Plures E A in *H* per contractionem idque in quibuſdam tantum, non in omnibus, teſte Gramm. ut, κρῆς pro κρέας.

Diphthongi.

A. cum jota ſubſcripto in *AI*: ut, βοωτὶς, pro βοᾳῖς. Non enim ſubſcribunt jota Aeoles, ſed adſcribunt ſeparatim.

AI in *AĪ* per diæreſin, quam amant Aeoles: ut, πτὶς pro πτᾳῖς.

EI in { *H*: ut, ἠλθὼ pro ἐλεύσω. Priſcianus ait, ει ab Aeolibus verti in η. Conſtat tamen jota ab iis vel negligi, vel adſcribi, non autem ſubſcribi. Sic ἀηδὼν, luſcinia, ab ἀείδω Derivatur. Aeolica mutatione εὐ in ευ in η, teſte Euſtathio. Vnde etiam Lycophron Σπερλῶιος vocavit ἀηδόνας ὡς κλαλὸν ἀηδόνα. *E Ī* per diæreſin: ut, ἀρχεῖοι pro ἀρχεῖοι. *O I*: ut, ὄνοιρ⊙ pro ὄνειρ⊙, οἰκὼς pro εἰκώς.

EY in *H*: ut, ἤφρης pro ἐφεφδῆς, ἀχήλλης pro ἀχιλλεύς.

OI in *OĪ* per diæreſin: ut, κόϊλον pro κοιλὸν, χόϊα pro χοῖα.

OY in { *Ω* ſi non fuerit natum ex craſi: ut, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc præcipuè, ut ait Io. Grammat. in participiis fœmininis, deſinentibus in ῶσα circumflexum: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα. *AO*: ut, αἴνεαο pro αἰνεῦ. H: ut, φοβήμὼ⊙ pro φοβέμυ⊙. E Y, ſi ex craſi natum fuerit: ut, λαλέῖσα pro λαλοῦσα, ἀκλεήμὼ⊙ pro ἀκλεέμυ⊙. O I: ut, χεύσιον vel χεύσις pro χρυσοῦν. In participiis inprimis fœmininis verborum gravitonorũ præſentis temporis: ut, τυπτοισα pro τυπτουσα, γελδοισα pro γελάσσα, quod ab aliis Dorienſibus adſcribitur.

Conſonantes; tum

Mutæ, de quibus ſigno E.

M in { B: ut, βύρμαξ pro μύρμηξ, βέλλω pro μέλλω. Π. & ſimplex & duplex; ut, παθῆσα pro μαθοῦσα, ὄππατα pro ὄμματα.

N in Σ; ut, φερόνες pro φερσενῆν, νόες pro νοεῖν.

Z in { Δσ vel Σδ: ut, νιδδὺς vel σδάδὺς pro ζιδὺς, errantes pronuntiatione, ait Corinthus. Δ; ut, δυγὸς pro ζυγὸς, teſte Etymologo.

Semivocales

Ξ in Κσ vel Σκ; ut, κσένι⊙ vel σκένι⊙ pro ξένι⊙.

Ψ in Πσ vel Σπ: ut, πίλοπς pro πῶλοψ, σπαλὶς pro ψαλὶς.

Σ in { T; ut, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores. Δ: ut, ὁδμὲω pro ὀσμὲω, teſte Plutarcho. Θ: ut, μέωθμὸς pro μέωσμὸς, ut notat H. Stephanus. N: ut, in perfectis participiis, νενόηκων pro νενοηκώς. P: ut, μάρτυρ pro μάρτυς, Euſtath. teſte, ἴαπορ pro ἴαπο⊙, ὄππερ pro ὅυπος, ἄῤῥέω pro ἄῤῥεω, ὤῤῥη pro κόρση, ait Caninius. Z, ſi σ duplex fuerit; ut, μαίζων vel μειζων, à μείων, poſitivi μάγας. Sic Etymologus.

Situs, & ordine. Aeoles ρ transponunt, & quandoque duplicant, ι in ε mutato: ut, πίῤῥα⊙ pro πρία⊙, κόπῤῥα pro κόπρια, μάτερρ⊙ pro μάτηρ⊙, τέρτ⊙ pro τείτ⊙, τέρτη pro τείτη:

E. *Mutæ*

DIALECTVS

E. *Mutæ* consonantes ab Aeolibus per ἀντιστοιχίαν variis modis permutantur.

- Π in
  - K: ut, κεῖνον pro πεῖνον.
  - M: ut, ματῶ pro πατῶ.
- Π T in Σ σ, præ unte vocali brevi: ut, ὄμμιννα pro ὄμπνα, ἔσσω pro ὕστατος, πέσσω pro πέπτω. Non autem πάσσω dicunt pro πάτταω, quoniam σ longum est.
  Τ in Π: ut, πίφευσθαι pro πίτυσκεται, σπιελὰ pro στελή.
- Β in
  - Ζ: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ: ut, ὀδελὸς pro ὀβολός.
  - Μ: ut βέμματος pro βάπτισμα, teste Etymol.
- Γ in Ζ: ut, ὀλίζων pro ὀλίγων.
- Δ in
  - Ζ: ut, ζία vel ζεὺς pro διὰ, ζαβάλλειν pro διαβάλλειν.
  - Β: ut, βέλεαρ pro δέλεαρ.
  - Θ: ut, θάσσω pro δάσσω.
- Φ in Π: ut, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπίχω pro ἀμφέχω.
- Χ in
  - Ξ: ut, δι ξὲ pro δι χὲ, τεξὲ pro τε χὲ. Hoc alii Doribus tribuunt.
  - Φ: ut, αὐφλῶ pro αὐχλῶ.
- Θ in
  - Τ: ut, κεκτῆνται pro κεκθῆνται: nimirum aspirationem nescientes, tenues non mutant.
  - Φ: ut, φλᾶπες pro βλᾶπες.

B. Quæ etiam sit Accentus vel Toni apud Aeoles scribendi ratio, brevi dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Aeoles vel

- *Movent* loco, nimirum ex
  - *Vltima* in
    - *Penultimam*, ut, accentum vel eundem servent vel mutent. Ergo.
      - *Oxytonon* mutant Æoles in Paroxytonon. Ait Dionysius, omnem dictionem supra unam syllabam, communiter oxytonam, Aeoles gravant, præter præpositiones & conjunctiones. Et Io Grammaticus. Disyllaba apud nos in acutum tonum definentia, Aeoles gravi tono proferunt: ut, σοφὸς, φίλεις pro φιλεῖς, ἔστω pro ἐστάτω, βασιλὰς pro βασιλάς. Idem fit, si pronomen σὺ cum articulo coalescat: ut, τὸ σὸ pro τὸ σός, τὸν σὸν pro τὸ σόν.
      - *Perispomenon* mutant Aeoles in Paroxytonon: ut, φερῖλω pro φερεῖν, γέλατς pro γελᾶς, ἀμμιν pro ἡμῖν, χέρρες pro χεῖρες.
      - *Oxytonon* mutant Aeoles in properispomenon; ut, λαὸς pro λαός, δῦμος pro δυμός, χῶλος pro χωλός.
    - *Antepenultimam*. Ex oxytono faciunt Aeolii proparoxytonum: ut, πάταμος pro πατρὸς, ἄνωστος pro ἄνασσα τὸς, κόϊλον pro κοῖλον, ὄμφαλος pro ὀμφαλός.
  - *Penultima* in Antepenultemam: nimirum, Ex paroxytono & properispomeno faciunt proparoxytonon Aeoles: ut, χρύσιον pro χρυσοῦν, πίθωνι pro πίθῳ, δίδωτι pro δίδωσι: Cæsilius, pro βασιλεὺς, βασίλευος pro βασιλέως.
  - *Antepenultima* in
    - *Penultimam*. Proparoxytonon mutant Aeolii in paroxytonon: ut, σεσόωται pro σεσῶσθαι.
    - *Vltimam*. Ex Proparoxytono formant Aeoles oxytonon: ut, ἴφαλος pro ἴφαλος.
- *Non* movent, sed mutant: nimirum
  - *Oxytonon* mutant Aeoles in perispomenon, & ut ait Io. Grammar. & alii Monosyllaba longa circumflectunt: ut, ῥῶξ pro ῥαῳξ, ζεὺς pro ζάς, χεὺ pro χέω. Sic, dicunt ἐγὼν pro ἐγώ.
  - *Properispomenon* mutant in paroxytonum: ut, φάσκας pro φῆσις.

C Vt verò has ipsas generales literarum mutationes ad speciales partium orationis classes adhibeamus, consideranda sunt partes singulæ:

- ARTICULUS. Ergo
  - *Præpositivum* Aeoles eodem pacto inflectunt, quo nomen cui præponitur: ut, τάων μουσέων pro τῶν μουσῶν.
  - *Postpositivus* amittit Aeolicè σ: ut, ὅ pro ὅς. Vnde compositum ὅτις pro ὅστις.
  - *Compositivus* genitivum habet Aeolicè ὅτεο pro ὅτου, ὅτα. Ait scholiastes Sophoclis, Aeoliqq accusativum ὅντινα in utroque genere usurpare, quemadmodum Attici τὸν & τὴν.
- NOMEN ratione accidentium
  - *Patronymica* in ιδης efferunt Aeolii per αδιος: ut, Ἰππάδιος pro Ἱππάδης. Philadius.
  - *Speciei*. Ergo
    - *Numeralia* suo more formant Aeoles: ἓξ dicunt pro μία, πίρτος pro πέντε. hinc Latinorum tertius, πίρτη pro τρίτη, πίσυρες pro τέσσαρες, πέμπτε pro πέντε.
  - *Generis*. Masculinum in femininum mutant Aeoles: ut, ἡ, αὐδὴρ pro ὁ ἀνὴρ, ἡ ἀὴρ pro ὁ ἀήρ.
  - *Numeri*. Duali numero non utuntur Aeolii, ait Corinthus, ut nec Romani, qui ab iis sunt deducti.
  - *Declinationis*. De qua vide signum F.

RULIQUÆ Pronomen G. Verbum H. Participium I. Adverbium. Præpositio K.

F. Declina-

AEOLICA.

E. *Declinationis* Æolicæ varietas deprehenditur ex nominum

- *Terminatione*, quam diversam ab usu communi formare solent. Mutant enim
  - Aς neutrum in Ος: ut, τὸ ὕδαρ pro ὕδωρ, κάλας, κᾶλος pro κάλως.
  - Ευς in Αυ: ut, ζαύς, ζαυὸς pro ζεύς.
  - Ην in Ενς: ut, μενις, mensis, pro μὴν.
  - Ις in Ος: ut, πόρος pro πῖς.
  - Τρ, adjiciendo Ος: ut, μάρτυρος pro μάρτυρ, à cujus Genitivo μάρτυρος, fit novum nomen.
  - Ος in
    - Αξ: ut, λάφαξ pro λῆφος.
    - Ος: ut, ἄκκος pro ἄκκας, ἴππορ pro ἵππος.
  - Ωρ in Ος: ut, ὔδος pro ὕδωρ.
  - Ων in Ος: ut, ἄγωνος pro ἄγων: nimirum à genitivo ἄγωνος novum nomen ducentes.
  - Ως in Ος: ut, ἔρος, ἔρυ pro ἔρως, ἔρωος.
- *Casibus*, qui variant in Declinationum speciebus tum
  - *Simplicibus*:
    - *Prima*:
      - *Nominativus* singularis Aeolicè definit in α: ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑδροσκόπα pro ὑδροσκόπας, ἱπποτρόφα pro ἱπποτρόφος, ἱππότα pro ἱππότης. Ab his Nominativis Aeolicis Latini fuces fecêre, Propheta, Bibliopola, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poëtas ait Nominativum primæ simplicium in ας & ης formare ut vocativū: ut, ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὁ μητάτα pro μητάτης, ὁ δυέτα pro δυέτης. Quod si sciatur Aeoliorum esse proprium, cur non dicantur potius Aeolicè loqui Poëtæ, quàm poëticè? inquiunt nonnulli vocativum loco nominativi usurpari: quod improbat Caninius, versiculo epigrammatis quem citat Eustathius, ματὴρ δ' μ' ἔφυσε κοπαίνας. Potuisset enim in fine versus κοπαίνης dici, nullo obstante metro.
      - *Genitivus* singularis Aeolicè definit, vel in ᾶ, vel in αο: ut, αἰακίδᾶ pro αἰακίδαο, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin acquirit Aeolicè α: ut, αἰνεαδων pro αἰνειῶν.
      - *Dativus* pluralis per Aeolicam paragogen assumit, ut apud Atticos, iota: ut, λαισῆϊσι pro λαισῆσι.
      - *Accusativus* pluralis per syncopen Aeolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: ut, πηιὰς pro πηιάδας, οὐρέας apud Hesiodum pro οὐρείας.
    - *Secunda*:
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin Aeolicam accipit α: ut, θεσ'ων pro θεῶν.
      - *Dativus* pluralis apud Aeolios acquirit iota. Ait enim Antefignanus: Dativis pluralibus cujuscunque declinationis in σ definentibus, Atticè, Ionicè, Aeolicè additur iota: ut, πηγαῖσι pro πηγαῖς.
      - *Accusativo* plurali Aeoles inferunt iota servato tono: ut, κᾱλαὼς pro κᾱλὰς, σοφαὼς pro σοφὰς.
    - *Tertia*:
      - *Genitivus* singularis Aeolicè ι mutant in ω: ut, τῷ λόγῳ pro τῷ λόγι.
      - *Dativus* singularis apud Aeolas subscriptum non habet: ut, τῷ λόγῳ pro τῷ λόγῳι: ut ita Genitivus & Dativus sint similes.
      - *Dativus* pluralis, teste Io. Grammat. apud Aeolas acquirit iota per epenthesin: ut τοῖς λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
      - *Accusativus* pluralis ι mutat Aeolicè in ω, vel secundum alios etiam in οι: ut, τὼς λόγως pro τὰς λόγις, τοῖς θρόνοις pro τὰς νόμους.
    - *Quinta*:
      - *Nominativus*:
        - *Monosyllaba* in ας resolvuntur per diæresin, mutato & transposito tono: ut, πεῖς pro πᾶϊς, δεῖς pro δαΐς, Io. Grammaticus.
        - *Masculina* in ας acquirunt Aeolicè iota: ut μέλαιας pro μέλας. Non tamen αἰ ας pro αἰὼς dicitur, ne duę vocales duriter concidant, teste Corintho.
      - *Genitivus*. in ις fœminina per δι declinata, amittunt Aeolicè δι, in reliquis quoque casibus: ἀρτέμιδι pro ἀρτέμιδος, μιλτίδι pro μιλτίδος, σφραγὶν pro σφραγῖδα, κυνάμιν pro κυνημίδα.
      - *Vocativus* nominativorum in ων, definit Aeolicè in ον, accentu non retracto, sed servato: ut, Διόσκορον, ὦ Διόσκορον pro Διόσκορων: Σπόλλον, ὦ Σπόλλον pro Ἀπόλλων: Χαλκιδῆον, χαλκιδῆον pro χαλκιδῆν.
      - *Dativus* plurales Aeolii formant à Genitivo singulari, os vertendo in εσσι: ut, αὐδήεσσι, αὐδήεσσιν pro αὐδήεσι: γωναικὸς, γωναίκεσσι pro γωναικὶ: πρεῶς, πρεῶσσι pro πρῶσι, αὐτάκτοσ-σι ἀνέκτεσσι pro αὐτάξι. Item pro dativis pluralibus 5. simplicium, Aeoles usurpant dativos tertiæ: ut, πεζοῖσιμαι, πεζοῖσμάτοις pro πεζοῖς μασι. Apud Eustath. μὴ κατακλᾶτε τοῖς ἐμοῖς παιδιμάτοις.
  - *Contractis*:
    - *Prima*:
      - *Genitivum* singularem contrahunt Aeoles in ᾶς: ut, δημοδήνδς pro δημοδήνους. Nonnunquam etiam à communi detrahunt sigma: ut, Σωκρέατ pro Σωκρέατος. Vtrunque volunt Dorienſium esse nonnulli.
      - *Vocativus* Nominativi in ης, Aeolicè definit in ε: ut, ὦ σώκρατες pro ὦ σώκρατες.
    - *Secunda*: Aeoles genitivi penultimum iota secundum aliquos in ν vertunt: quod aliâs Ionibus ascribitur: ut, πόλιν pro πόλεως.
    - *Tertia*:
      - *Aeolis* in hac declinatione retrahunt accentum: ut, βασιλᾶς pro βασιλᾶς βασίλιν & βασίλεα pro βασιλῆα & βασιλέα.
      - *Genitivus* singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Aeolios: ut, βασιλᾶς pro βασιλῆος.
    - *Quarta*:
      - *Genitivus* singularis Aeolicè definit in ως: ut, λαπτῶς pro λαπτοῦς.
      - *Accusativus* singularis Aeolicè in ων definit, quemadmodum Ionicè in ω: ut, λαπτῶν pro λαπτὼ: vel etiam retracto tono λᾶπτων.
      - *Numerus* pluralis Aeolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alii Poëticum esse inquiunt: ut, αἱ κλῶδες, τῶς κλοδὶ pro αἱ κλωθὶ, κλωθοῖς.

G. Promo-

DIALECTVS

E. *Pronominum* Æoliæ proprietates nonnullæ communes sunt iis nominibus, quibus cum declinationis modo conveniunt: ut ἐμέων pro ἐμῶν, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς. Nos de iis loquemur tantum, quæ singulis eveniunt:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Æolicè circumflectitur: ut, ἠγῶ & ἐγῶν.
  - *Genitivo habet* ἐμεῦ & μεῦ, ut apud Dores, pro μοῦ.
  - *Duali*, ἄμμε pro νῶϊ, νῶι.
  - *Plurali Nominativo*, ἄμμες pro ἡμεῖς: ἀμμέων & ἀμμῶν pro ἡμῶν: ἄμμι & ἄμμιν pro ἡμῖν: ἄμμας & ἄμμας pro ἡμᾶς.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Æolicè habet τῦ pro σύ.
  - *Genitivo* σεῦ & τεῦ pro σοῦ, ut apud Dores.
  - *Duali* σφωΐ, σφῶι.
  - *Plurali* ὔμμες pro ὑμεῖς: ὑμμέων & ὔμμων pro ὑμῶν: ὔμμι & ὔμμιν pro ὑμῖν: ὔμμας pro ὑμᾶς.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Æolicè ϝοῦ pro οὗ. Cyprii pro ϝ per digamma Æolicum, Fίο dicunt. Hoc confirmatur à nonnullis per γ simplex, γίο, erratum esse videtur, digamma Æolici non animadversum. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere, quæ per digamma debebant: ut, γίος, γιοπάμῳ &c. qui scribi debebant Fίλος, Fιοπάμᾳ.

Σ᾽ cum suo articulo coit, retracto tone: ut, ὄσσ᾽ pro ὁ σός, ἥσ᾽ pro ἡ σή, τό σεν pro τὸ σόν.
Ἡμέτερος, α, ον, Æolicè ἄμμε᾽ρος, ἄμμα, vel ἄμμ᾽ρος, ἄμμον.
Ὑμέτερος, α, ον, Æolicè habet ὔμμε᾽ρος, ὔμμα vel ὔμμ᾽ρος, ὔμμον.
Αὐτός in Accusativo omnis generis & numeri habet Æolicè μίν.
Ἐκεῖνος efferunt Æoles per aphæresin, dicentes κεῖν᾽.

H. *In verbis* quoq; suos habent idiotismos Æoles. Consideranda sunt accidentia eorum:

Tempora: quorum observandum est &

Conjugatio quæ à natura thematum dependet. Hæc ergo vel

- *Mutant* Characteristicas literras Aeoles:
  - Εω in
    - Ηω. Etenim verba primæ circumflexorum, per νω efferunt Æolii, teste Caninio: ut, αἰδήνω pro αἰδηνέω.
    - Ευω: ut, ῥέϊν pro ῥέω. Hinc in Aor. 1. ἔῤῥευσαν. Ait Antesignanus, ϝδέϊς dici Poeticè pro δεῖς, ϝδείσαι pro δείσαι.
  - Πω in Σσω: ut, ὄσσω pro ὄπτω, πέσσω pro πέπτω.
  - Σσω in Ζω: ut, παρίζω pro παρίσσω. Vnde creditur ζ non solùm valere σδ sed & duplex σ.

Nova themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium conjugationum Æoles, nova verba in μι formant: ut, Ὀ᾽ρίννυμι, ὄσσομαι, ϝδόνημι, ϝδωνάω, ϝδάμνημι, γάλαω, γελάσμι. Βλάθεσθαι, ϝελϝύθεσθαι, ϝελϝύθεσθαι, ϝδυνάμενος, ϝδυνάμενον. Nonnunquam geminant initium: ut, ἀγ᾽χάω, ἀκ᾽κάμνημι: ἀλ᾽λάω, ἀλ᾽λάλημι: πα᾽πάω, πα᾽πάομαι: ἀλ᾽λαλύσσω, ἀλ᾽λαλύσσομαι.

Metaplasmo themata communia aliter efferunt ratione penultimæ ut, ῥῆξις dicunt pro ῥῆγμα, &c.

Tempora: quorum observandum est &

Initium, seu Augmentũ: quod vel

- *Tollunt*. Augmentum quandoq; abjicitur Æolicè, in verbo tantùm Passivo, ait Caninius: ut, ἄγνυται pro ἀνάγνυται, βλῆται pro ἐβλήθη, ὤρθωμαι pro ἀνώρθωμαι, ἐλέχθη μεν pro ἐλελέγμεθα. Ita in optativo λύμεν pro λελύμεθα apud Homerum, idem quod λελυμέθ᾽ εἶεν. Præterea etiam dicere videntur ϝλῆται, ϝλῆσθαι.
- *Mutant*
  - *Ad* augmentum εα, resolutum ex ν, addunt Æoles υ: ut in Aor. 2. ἄδαδον pro ἔδαδον, quod dictum est pro ἤδαδον, placui, ab ἅδω.
  - *Verbis* à ρ incipientibus, dicunt ῥεέφα pro ἔῤῥεφα. Hinc apud Pindarum ῥιεῖσθαι, quod Caninius Æolicum esse dicit.

Tempora: quorum observandum est &

Finis, cum etiam Penultima omnium Generum

Indicativi, de quo, ut & de Imperativo & Optativo, consule Gen. L.

Sui juncti vi, Æoles secundæ personæ singulari addunt per paragogen θα: ut, ἐδύνασθα pro ἐδύνω, ἔλαθσα pro ἔλαθες, πεπένθησθα pro πεπένθης, ὦδας & Æolicè ἤδαθα.

Activi & ejus Modorum

Barytonorum εν Æoles in λω vel αν transformant: ut, πάλλω vel πάλλεν pro πάλλω, idque Dorum more, πολ᾽λω pro ποιῶν. Dicunt nonnulli Æolios λω usurpare in Præsenti & Futuro primo duntaxat.

Infinitivi.

Circumflexorum εν Æoles vertunt in ες, quamvis etiam in λω & εν aliquando: ἐν autem in εῖν vel αῖς: ἔν in ες & οις: ut. ποιέ ες pro ποιεῖν: item ποίλω aut ποίω pro ποιεῖν: γελάεις, & γελάϊν pro γελᾶς: χεύ ας & χεύσαν pro χεῦαι. Hesiodus ait ἀρέμμεναι pro ἀρέσθαι, ut ita etiam in ὀμόμεναι Æolicè definere videri possit.

Perfectum quintæ conjugationis, habens ι in Penultima Præsentis, α mutat Æolicè in ο, & tonum retrahit: ut, τάπρξεμι pro τεταρξα, à τάιρα.

Passivi Etenim

Prima pluralis in μεθα ab Æolibus terminatur in μέθεν & μίθεν: ut, λελύμεθα, vel λελύμεθεν pro λελύμεθα.
Doricum ἀν Æolicè amittit ν: ut, πεποίηται pro πεποίηνται.
Imperfectum per epenthesin trium literarum επα, efferunt Æoles, abjecto augmento: ut, παῤῥαίμεθα pro ἐπαῤῥαίμεθα.
Præteriti perfecti penultima α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.
Verba in μι primæ conjugationis ν penultimum in Imperfecto retinent Æolicè: ut, ἐκρίνλην pro ἐκρίμλην, ἐφιλήνλην pro ἐφιλήμλην.
Aoristi utriusq; tertia pluralis Æolicè formatur à prima singulari mutata ultima in ν, quod etiam fit à Dorienibus: ut, ἐπῴθην pro ἐπύθομεν, ἔπυσην pro ἐπύησαν. Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen in duarum literarũ η & μ, ab ἐπύθημεν nimirũ ἐπύθεν, ab ἐπύησαν, ἔπυσαν.
In Optativo Aoristo 2. Æoles pro θοίμλυν, θοῖο, θοῖτο dicunt θοίλυ, θοῖς, θοῖτο.
In Infinitivo verba quintæ baryton. quæ habent ε in penultia a præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: ut, πάτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω: μέμορθαι pro μεμαρ᾽θαι à μείρω.

Medii: eadem nimirum, quę in duobus jam dictis quatenus scilicet cum iis termi nationum similitudine convenit. Exempli gratia:

Prima pluralis in μεθα, α ultimum Æolicè in ε mutat fumpro nonnunquam per paragogen ν: ut. ἐπαξάμεθε pro ἐπαξαμεθα, ἐτορόμεθεν pro ἐτορόμεθα.
Doricum ἀν hic quoque ν amittit Æolicè: ut, πάξαντα pro πάξαντο, ποιέντα pro ποιένταν.
Secunda persona singularis Æolicè acquirit θα: ut, οἴδαθα, & per syncopen ὄσσα pro οἶσθας.
Imperfectum, & Aoristi, ut in Activo, per epenthesin recipit tres literas επα abjecto augmento: ut, παρ᾽ἐσκόμεθεν, παρ᾽ἔσκεν, παρίσκετο, παρ᾽ἔσκοντο, pro ἐπαρ᾽ἐμεθα, παρ᾽ἔκω, ἐπαρ᾽ἔσκετο, παρ᾽ἔσκοντο: ϝασάσκετο pro ἐδάσατο.

Figura. Hæc ergo
- *Syncope* frequenter utuntur Æoles, teste Plutarcho: ut, ὀββάλλειν pro ὑποβάλλειν, κραδδαίνω pro κατραδαίνω.
- *Tenues* non vertunt in aspiratas Æolil: ut, κατοπτεῖται pro καθοπτᾶται. Nam ignorant aspirationem.

L. Reliqua

ÆOLICA.

L. Reliquorũ modorum Activi generis ratio tractanda est,

Indicativi: cujus observanda tempora.

Præsens: Secunda & tertia persona Præsentis & Futuri ει mutat Æoliçè in ν, jota non subscripto: ut τάπης pro τάπεες, τάπῃ pro τάπει.
In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed & aliorum Modorum & Temporum Æolicè acquirit θα: ut ἐάθα pro ἐᾶις, ab εἶμι, eo. Hoc spectare videtur χεῆθα, quod Æolicè dicitur pro χεῆ: quamvis id Varinus Doricum esse velit.
Dorica in ἀν Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.
Verba secundæ circumflexorum contractionem in α resolvunt Æolicè, jota non subscripto sed adscripto: ut, γελαῖς pro γελᾷς, γελαῖ pro γελᾷ.
Primæ conjugationis in Μι, η in ε mutatur Æolicè, μ geminato: ut πίθημμι pro πίθημι, τιθέημμι pro τιθῶμι. In tertia plurali πίθεισι pro πιθεῖσι. In duali autem, & in prima & secunda plurali, retinet η, φίλητον, φιλήμεθ᾽, φίλητε. Sic Caninius.
Secunda in Μι penultimum η mutat Æolica in αι: ut γέλαμμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, à γελάω.
Tertia pluralis Dorica verborum in Μι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam. ut πίθεντι pro πιθέντι, ἴσαντι pro ἰσάντι, δίδυντι pro διδόντι, ζεύγνυσι pro ζεύγνυῶσι.
Εἰμὶ Æolicè habet ἤμι, & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
Φημὶ in tertia plurali habet Æolicè φεσὶ pro φασί. Æoles etiam per aphæresin auferunt φ: & dicunt ἠμί, ἦς & ἤθα, ἠσί & ἤντι.

Imperfectum: Totum singularem numerum Imperfecti & Aoristi utriusque Activi & Medii generis formant Æoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκαν: hoc est, per epenthesin ultimæ syllabæ præmittunt tres literas: ut, πίπλεσκον, πιπλέσκες, πιπλέσκε, πιπλέσκομεν, πιπλέσκετε, πιπλέσκον: ποίεσκον, ποίεσκες, pro ἐποίουν, &c. ἔσκεν, ἔσκες, ἔσκε, pro ἦν verbi substantivi.
Tertia persona in ει definens Æolicè aliquando per ι effertur: ut ἐφίλη pro ἐφίλει, ἐνέη pro ἐνέει.
Secunda singularis acquirit nonnunquam Æolicè θα: ut ἤθα pro ἦς, ἐφήθα pro ἔφης.

Plusquamperfect: Secunda persona, ut in Imperfecto, Æolicè nonunquam acquirit θα: ut ἤδειθα pro ἤδεις.
Aoristus uterque formatur Æolicè, ut Imperfectum: ut, τάξασκον, τάξασκες, τάξασκε, ταξάσκομεν, τάξασκαν. τάγεσκον, τάγεσκες, τάγεσκε, ταγέσκομεν, τάγεσκον.

Futurum: Quintæ barytonorum in ϱω & λω Æolicè inseritur σ: ut, καίῤῥεσω pro καιῤῥᾶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
Secunda & tertia singularis Æol. mutatur in ῃς, ῃ in præsenti dictum, ut τάξῃς pro τάξεις, τάξῃ pro τάξει.
Doricum ἀν Æolicè amittit ν: ut ποιησεῦν pro ποιησεῦντι, ταξεῦν pro ταξεῦσι.

Imperativi. Hic Æoles retinent penultimam longam in verbis in Μι: ut, πίθημι πιθήτω, pro πίθημι πιθέτω, ἴσαντι pro ἰσάντω, δίδωτι pro δίδοτω.

Optativi.
Præsens primæ circumflexorum contrahitur Æolicè in οιλυ: ut ποιοίλυ, ποιοίης, ποιοίη, pro ποιοῖμι. Ab ἀξίημι autem tertiæ circumflexorum, venit etiam ἀξίοιν pro ἀξιοῦ ut recte annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Aristot. 3. de coelo cap. ult. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. Antesignanus dicit Æoles sequi Dorienses terminando Optativum in ῳλυ: ut ποιοίλυ pro ποιοῖμι, χευσίλυ pro χευσοῖμι.
Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicum θα: ut καλαίοισθα pro καλαίοις, παφυρώισθα pro παφύρῃς.
Aoristus primus Æolicè inflectitur per ειας, ειας, ειε: ut πύλειας, πύλειας, πύλειε pro πύλῃμι: quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem & tertiam pluralem esse Æolicam: secundam & tertiam Atticorum. Alii omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos & Æolios nihil mutare.

Infinitivi.
Barytona in ειν terminant Æol. in λω, accentu retento vel translato: ut, πάλλω pro πάλλειν, ἐλθεῖν vel ἔλθλω pro ἐλθεῖν.
Primæ conjugationis circumflexa in ειν terminant Æoles in εις vel λω jota subscripto vel neglecto, accentu quinetiam retento vel translato: ut, φίλεις vel φοίλω pro φοιεῖν, φορεῦν vel φόρεννυ pro φορεῖν.
Secundæ conjugationis circumflexa in αν, jota ad latus scripto, Æoles vel contractè efferunt, vel solutè per diæresin, ν quandoque in σ mutato, sæpius etiam translato tono: ut γελαᾶν vel γελάϊν, ab γελάεις, vel γελάεις pro γελᾶς.
Tertiæ conjugationis circumflexa in ῦν, terminant Æoles in οις vel οιν, accentu retento vel translato: ut, χευσοῦν, χεύσοις pro χευσοῖν.

I. Participii Æolismi convenientia partim cum

Nominibus, quibuscum eadem recipiunt formas declinationum: ut πλωτεύων pro πλωτεύοις, πλωτεύουσα pro πλοίσσα, πλωτεύον pro πλοῖον, πλωτεύοντος pro πλοίσσης, πλωτεύουσαι pro πλοίσσαι, πλωτεύουσας pro πλοίσσας, πλωτεύουσι pro πλοίσσαις, πλωτεύουσα pro πλοίσσα, πλωτεύουσαν pro πλοίσσαν, πλωτεύοντε pro πλοίσσαιν, πλωτεύουσαιν pro πλοίσσαιν, πλωτεύοντε pro πλοίσσα, πλωτεύουσαιν pro πλοίσσαιν, πλωτεύοντα pro πλοῖον, πλωτεύοντοιν pro πλοίσσαιν, πλωτεύουσι pro πλοίσσοις, πλωτεύουσα pro πλοίσσα, πλωτεύοντα pro πλοῖα, πλωτεύουσαν pro πλοίσσας, πλωτεύοντοιν pro πλοίσσαιν, πλωτεύουσι pro πλοίσσοις, πλωτεύοντα pro πλοῖα, πλωτεύουσαν pro πλοίσσας, πλωτεύοντοιν pro πλοίσσαιν, πλωτεύουσι pro πλοίσσοις.

Verbo in Fine. Ergo
- Initio, ratione augmenti. Nam Æoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut βλήμβρυος pro βεβλημβρύος, μέγμβρος pro μεμγμένος.
- Fœminorum ῆ circumflexum Æolicè mutatur in ῶ, teste Antesignano: ut ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
- Perfecti ultima Æolicè mutat σ in ν translato tono: ut, τετύφων pro τετυφώς.
- Ejusdem characterisiticam Æoles nonnunquam negligunt: ut τεθνηκώς pro τεθνηκώς.
- Prima circumflexorum in ων Æolice in εις abit, quasi esset verbum in μι: ut, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, δεὶς pro δῶν. Sic εἰς pro ὤν, ab εἶμι. Hoc scribunt nonnulli: sed non animadvertunt, participium illud esse non verbi circumflexi ἀποίεω ποιῶ, sed verbi in μι, ποίημι, quod à circumflexis Æoles frequenter derivant.
- Secunda circumflexorum pro ων Æolicè habet αν: ut, γελαᾶν pro γελῶν, ἐλαᾶν pro ἐλῶν. Alii hoc Doribus tribuunt.

K. Quæ cæteræ sunt partes orationis, partim variant Æolicè:
- ADVERBIVM. Quæ desinunt in θεν, ν abjecto, mutant ε in α: ut, ὅπισθα pro ὄπισθεν, ἔνδα pro ἔνδον, ἀτέρθα pro ἄτερθεν.
- PRÆPOSITIO. Dicunt Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, πρὲς pro πρός.

D Plurium autem dictionum connexio Æolica hoc considerari præstat vel

Orthographica, quando diversæ dictiones quæ dividendæ erant junguntur, contractione vel
- Intercedente. Sic mutatur Ο Α in Ω: ut, ὥλλω pro ὁ ἄλλω. ΟΥ: ut, τᾶλλο pro τὸ ἄλλο.
- Non intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: ut κἀδδ᾽ὲ pro κἀγὼ ἐ: ζαυνκτὸς pro διὰ νυκτός: ὅσ᾽ pro ὁ σός solo accentu & spiritu mutato.

Syntactica quando constructio genuina variat, per enallagen
- Accidentium, Partium orationis. Participii verborum loco utuntur Æoles: ut, κραπαῖβειδωΰη pro βεβειδωκυῖα.
- Casus. Dativum pluralem tertiæ simplicium usurpant Æoles pro accusativo ejusdem numeri: ut πᾶς νόμοις pro πᾶν νόμους. Hoc ideo fit quia gaudent ῳσῖ τᾶν in ι.
- Vocativo primæ simpl. utuntur Æoles loco Nominativi: ut ἱππότα νέκυρ pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominat. cum terminant in α? Ait H. Steph. Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Æolibus & Bœotis refert.

In POETARUM describenda licentia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, & usum communem metri causa diversimode extulerunt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare frequenti consonantiũ diplasiasmo gaudere, non Poëtarum licentiæ est, sed utrumque Æoliorum consuetudinis. Ita dativorum pluralium quintæ simplicium à nominativo formationẽ Ionib. & Æolib. relinquemus, & id tantùm Poëticum censebimus, quod diversarum Græciæ nationum Poëtæ, communi licentiâ, præter usum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi metri constituendi gratiâ adhibebunt. Ergo hic quoque generalissima divisione considerabimus &

- Voces ipsas, quatenus à soluta lingua diversæ sunt : vel
  - Significationes vocum poëticas easque usitatis aliquot scholarum schematismis exempli gratiâ determinabimus :
    - Metaphora. Sic αὐθεῖν florere significat : Poëticè gaudere, θάλλειν. Δόμος, domus ill. apud Heliod. dolium, Καλία nidus : Poët. domus. Φυὴ, natura, vel indoles : Poët. ætas.
    - Metalepsi. Sophocles per ἀργύριον, argentum, significat avaritiam. Ait Homerus εἶδε κὴ γλαῦκα, pereat timida virgunc̃la. Cum enim γλαυκὼν, significet κόρην, pupillam, & κόρη quandoque virginem : per metalepsin voci γλήνη, eandem virginis significationem tribuit.
    - Synecdoche. Ὄφρις, supercilium, apud Homer. totum caput significat. Δρῦς, quercus : Poët. non rarò quævis arbor, ut etiam vitis dicatur δρῦς ὑπογλύπτων. Hesiodus voce πέλεκυς temo, omne rusticum instrumentum intelligit.
    - Metonymia. Apud Homer. Apollo ἕδωκεν τόξον Pandaro : id est, τεχνικὴν ἐυστοχίαν. Per Δήμητρα Cererem, intelligunt Poëtæ fruges. Per μούσας, quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.
    - Catachresi. Hesiodus per βασιλῆα, regem, abusivè quemvis judicem intelligit.
    - Periphrasi. Jovem vocant Poëtæ μακάρεσσιν ἀνάσσοντα beatis imperantem. Musas πιερίδες, filias Jovis. Cygnum παῖδα ἐυαλίοιο ἄνακτος, filium regis Martis. Invisibilem appellant ἠέρα ἐπαμήριον, aëre indutum.
  - Omnino. Κείκε, stridebat, λίγξε, Poëtica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus inprimis licentiam suam exercuerunt Poëtæ. Λακκόπαστος, ex fossa locupletatus : quam vocem Plut. in Aristid. vita, ex Comicis adducit. Κομποφακελοδρήμων, gravibus & sesquipedalibus verbis utens, apud Aristoph. legitur. Ψαμμακοσυγγένεσσι, innumeris & infinitis. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. adversus Philosophos.

    Ὀ ἄρυναξ πασσόφος, ἀπὸ ῥινὸς τετμημένος εἰς ἓν,
    Σακκοβριεστέρφοις, ἢ λοπαδοκρεμάδαις,
    Γναθωνοσειόκαλλοι, ὑπλιτοκαυλεπίλαιοι,
    Νυκτιπαθραιοφάροι, νυκτιπάται πλάγιοι,
    Μεσεγκεξαπάται ἢ συλλαβοσπάδισραξιπται.
    Δοξομαιτιῶσοφοι, ζητεταὶ τισίδαι.

  - Una duntaxat, tum
    - Ex parte, quod ostendemus in
      - Specie : adhibitis iis, quam generatim dicentur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.
      - Genere, ratione tum
        - Augetur
          - Initio, tum litera, Γ : ut, γῆτε pro ἦτε. tum Syllaba, A : ut, ἄαπα pro ἄπα. E : ut, ἐείκοσι pro εἴκοσι. Πεῤ : ut, πεῤεσίδην pro πέρσιδην.
          - Medio, tum Litera, I, quo frequenter utuntur : ut, ἀμοιβαῖα pro ἀμοιβαῖα, γελοίω pro γελῶ, εἶειον pro ἔειον. Υ : ut, ἀχεύω pro ἀχέω. Κ, ut, ἰκχὸς pro ἰχὼς. Σ, ad quam aut aliam vocalem brevem adjiciunt, si plures in eodem composito occurrant : ut, θεόσδοτος pro θεόδοτος, δικάσπολος pro δικάπολος. tum Syllaba, A : ut, κεκρατος pro κέκρατος. E : ut, γλυκέως pro γλυκέως. E I : ut δαμοῖσι pro δαμοῖς, ἀφνειὸς pro ἄφνω. H : ut, θέλῃ pro θέλῃς.
          - Fine, Syllaba, E : ut πῆ pro πῇ. Θεν : ut, πάρεσθεν pro πάρος. O : ut, μίνυσο pro μίνυ, à nomine μίνυς. Φι : ut, σφατόφι pro σφατός.
        - Minuitur
          - Initio, Litera, Σ : ut, ϰαμάνδιον pro σϰαμάνδριον. Syllaba, E : ut, πίσπαπι pro ἐπίσπαπι.
          - Medio, Litera, I : ut, ἀγίρω pro ἀγείρω. Υ : ut, δίπος pro δύπτης, in compositis à πέδ. Γ : ut, ἐφαρὺς pro ἐφαρυγξ. Δ : ut, μολεῖς pro μόλις. A : ut, ἀχλὺς pro ἀχλύς. Syllaba, A : ut, ἔλπας pro ἔλκασις. E : ut, ἑπλε pro ἔπλες, δύσει pro δέδυσει. O : ut, πάρ pro πάρος. Θεόσκελος pro θεόσκελος. Ω : ut ἐκπερθεῖν pro ἐκπέρσαι. Κα : ut, δέδεγμαι pro δεδέκαται, ἐσιγμὴν pro ἐσίκαμεν. Νε : ut, ἀμώνα pro ἀνέμωνη. Ρε : ut, ἐξατος pro ἐξαίρετος. Συ : ut, δάσκιον pro δασύσκιον.
          - Fine, Litera, N. ut, φερέδε pro φερέδεν. Σ : ut, πολλάκι pro πολλάκις. Syllaba, A : ut, αλλόν pro αλλοῖον. E : ut λάε pro ἐλάδες, ὄσε pro ὄσες, ab ὅσος, ὅσατος. Or : ut, ἔει pro ἔεισον. Μον : ut, ὄξει pro ὀξύτιμον.
        - Mutatur, per αἰπυσμήαν. Vide sign. B.
      - Orthographiæ, quatenus vox aliqua ad metrum aptius cõstituendum literis
        - Prosodiæ. Poëtæ enim
          - Quantitatem syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breves producunt, ancipites vel corripiunt vel producunt tantum : de quo consulantur libelli ea de re scripti.
          - Accentus etiam mutant, & ex inflexis acuta faciunt in dativis pluralibus pronominum : ut, ἡμὶν pro ἡμῖν, ὑμὶν pro ὑμῖν. Præterea omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ sunt nominibus, transferunt tonum apud Poëtas : ut, ἐπὶ μοῖ. Sed in oratione soluta ubi duntaxat postponitur nominibus, & tonum transfert : ut τόπον πέρι. Sic Varennius.
          - Spiritum asperum quandoque relinquunt literæ ρ in medio dictionis, quando prius ρ metri causa abjicitur : ut, ἄξεστα pro ἄρρεκτον, ab ἄῤῥεκτον.
          - Apostrophos negligunt : ut, ἀποσμερδνὸν pro ἀφαμερδνὸν.
  - Plures, de quibus consule sign. C.

- B. Mutatæ erga easdem Poëticum
  - Forma, quatenus alia in aliam mutatur,
    - vocalis
      - Una
        - A in O & Ω : ut, ὀρόω pro ὀρόω, ὁρῶ pro ὁράω. Nisi dicamus ο & ω post contractionem forinsecus poëticè assumi.
        - E in
          - H : ut, ἀνὴρ pro ἀνέρ.
          - Ω : ut, πρωπάω pro πρέπω. Ejusmodi enim προπᾷ ε in ω transsumitur.
        - H in
          - E : ut, ξεσὸς pro ξηρὸς, ποστερὸς pro ὑστερὸς.
          - E A : ut, ἐαγὼς pro ἠγνὼς. Hoc nonnulli Atticis adscribunt.
          - E Υ : ut, ἄρδος pro ἄρης.
        - O in
          - H : ut, θεητόκος pro θεοτόκος. In compositis inprimis, ne tot breves concurrant.
          - E Υ : ut, ὑδροχάδις pro ὑδροχόος.
        - Ω in O : ut, ἀρεύχεος pro ἀρεύχωος.
      - Plures
        - E E in EI : ut, δημοδένει pro δημοδένεϊ.
        - E O in E Υ : ut, πύλεϊ pro πύλεος.
    - Diphthongus,
      - A I in H cum iota subscripto : ut, ϛέλω pro ϛαέλλω.
      - E I in
        - EῚ per diæresin : ut, θεῖος pro θεΐος.
        - EE : ut, ἔέργω pro εἴργω.
      - E Υ in
        - E Υ῎ per diæresin : ut, ἐύζος pro ἀΰζος.
        - HΥ῎ per diæresin : ut, ἠύκομος pro ἀΰκομος.
      - H cum iota subscripto in H I῎ per diæresin : ut, κληϊδῶν pro κληδῶν.
    - Consonantes. Tenues enim mutæ & aspiratæ abeunt in medias : ut, δέδεγμαι pro δεδέκαται, ἔγμι pro ἐχέμεν : Quamvis etiam γ medium in χ aspiratum abeat : ut, αὖαχθι pro αὔαγα.
  - Situ & ordine per
    - Metathesin : ut, ἔμμορε pro μέμορε, ῥέεθρα pro ἑῤῥέφα.
    - Hyperthesin : ὁρίφος pro ὄφρεσς, ὑπειρέχον pro ὑφεῖρεχον. Quamvis dici possit compositum esse à præpositione ὑπειρ poetica, & ἔχον adjecto augmento, pro ἔϊχον.

- A. Speciali examine affectionum Poëticarum, considerandæ sunt Orationis partes :
  - ARTICVLVS
    - Præpositivus
      - Liberum est Poëtis articulum servare integrum, etiamsi vox cui servit, dialecti alicujus formam induat : ut, τὸ λόριο pro τοῦ λόριο, Gualeperius.
      - τὺ pro τίνος interrogativo pœticè habet τεῦ vel τέο.
      - Dativus pluralis τοῖσδε poëticè habet τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι.
    - Postpositivus. Pro ὅς dicunt ὅγε Poëtæ : item ὃ abjecto σ, quod alii Dorien̄sibus tribuunt.
    - Compositus. Dicunt Poëtæ ὅπῃς pro ὅστις vel ὅτινες. Item ὁτινα pro ὅτινα vel ὅπινα : ὅπινας pro ὅτινας
    - Dativum etiam pluralem τοῖσδε, compositi ὅδε, efferunt adjecto σι : ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
  - NOMEN & ejus accidentia :
    - Qualitas. Adjectiva nova fingunt Poëtæ : ut, δότης, δότειρα : πρόσβυς, πρόσβειρα.
    - Species :
      - Comparativa & Superlativa. Hæc apud Poëtas vel
        - Usitata mutatur, per Syncopen : ut, πλέων dicunt Poëtæ pro πλείων : ῥᾶϊον pro ῥήϊδιον. Per Hypertheſin etiam : ut, χερείων pro χείρων assumpto ε.
        - Nova fingitur, à
          - Positivis. Solent nonnunquam Poëtæ à nominibus adjectivis vel substantivis, vel aliis etiam partibus orationis, præter usum communem, novos formare comparativos & Superlativos : ut κακώτερος, à κακὸς pro κακίων : φίλιστος pro φίλιπτος, à φίλος : Θεώτερος à θεὸς apud Homerum. ἀρείων ab ἄρης, Mars, βέλτερος pro βελτίων, à βέλλω : μοναίτατος, à μόνος, solus, &c.
          - Comparativis : ut, χερειότερος, vel χειρότερος, à χερείων. βαιότερος, à βαίων, ἀσσοτέρως ab ἄσσων, ϖεσσοτεραίτερος, à ϖέσσοτερος, λωίτερος, à λωίων.
          - Superlativis : ut, ὀσχατώτατος ab ὕσχατος : χειρεσότερος à χείρεσος.
      - Denominativa. Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poëtæ : ut, δίω & δυοὶ pro δύο, teste Henrico Stephano. Antesignanus Poëtas ait δύο dicere per omnes casus, præterquam in dativo : pro communi δυοῖν, ipsi dicant δυοῖ, & genitivum pluralem forment δυῶν. Dicunt etiam πίσυρες & πίσυρσι, pro τέσσαρες & τέτρασι : δυωκαίδεκα pro δώδεκα, τριηκόσιων pro τριάκοντα, ut idem observat Antesignanus.
      - Patronymica.
        - In Patronymicis frequenter apud Poëtas occurrit epenthesis literæ α si masculina fuerint : literæ verò η, si fœminina : ut, πηλείδης pro πηλείδης, κρονίωνης pro κρονίης.
        - Nonnunquam per Syncopen efferuntur Patronymica : ut, ἠετίδης pro ἠετιαδίδης.
    - Genus. Poëtæ, ut annotat Eustath. mutant genera : ut, τὰ κίλλδα pro οἱ κίλλδοι, τὰ μηρὸς pro τὸς μηρός. Hoc quamvis aliis quoque dialectis sit usitatum, observari tamen debebit, quibus in dictionibus soli Poëtæ id agant.
    - Declinatio, de qua signo D.
  - Reliquæ partes orationis, Pronomen, signo E. Verbum F. Adverbium, Conjunctio, Præpositio, G.

DIALECTUS.

D. Declinatio nominum Poetica diversa est ratione tum

Casuum, in declinatione

Terminationis, quam vel

Mutant Poëtæ: ut species quandoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in

Ας pro ως: ut, ῥάδ, τάδ, τάνς, pro ῥᾶδ, τᾶδ, φωτάς.
Ας, pro υ: ut, δέρας, δέρατος, vel δέρεος, δέρεϊ, δέρυ, δέρυ, & per metathesin Poëticam δάρεος. Hoc δέρυ aliàs etiam poëticè effertur per ος, δόρ, δορος, δορυς, ut fit primæ contractorum. Sic etiam Γέρας, γέρατ pro γόρυ, γόρυ, & Poëticè γυρός. Κάρηας, Καρήατ, & κρατός, pro κάρηι, κάρηϊ, caput.
Ευς, pro ως: ut, ἀστραπεύς pro ἀστράπαρως: pro ns: ut, ἄρευς pro ἄρης: pro ων: ut, γηιεύς pro γηείων: pro ας: ut, βασιλεύς pro βασιλέας. pro os, ut, πατροφονεύς pro πατροφόνος, ὑδροχεύς pro ὑδροχόος.
Ις, pro η: ut, ἀῦλις pro αὐλὴ: φῆμις, φημίδος, pro φήμη: pro ιν etiam: ut, ῥῖς pro ῥῖν, δελφὶς pro δελφίν.
Ην, pro ας: ut, ζλωὴ, ζλυάδος, pro ζλῶς, ζλάδος, &c. Hujus alii adhuc octo nominativi inveniuntur apud Poëtas, nempe Δῶς, Βᾶδος, Ζαν, Ζὴς, Δλωὴ, Δᾶν, Δὶς, à quo ultimo fiunt communes obliqui δῖος, δῖϊ, δῖα.
Ηῦς, pro ευς: ut γρῆυς pro γραῦς, νῆυς pro ναῦς, & in accusativo νῆα, γρῆα, pro ναῦν, γραῦν.
Ψ. Poëtæ nonnunquam adjiciunt nominibus per paragogen syllabam φι seu φιν, ultimæ vel non mutata, in desinentibus in η vel α: ut, ἐυνήφι pro ἐυνῆ, ἑσπερίαφι pro ἑσπερίᾳ: vel mutata: sic quidem, ut α vertatur in η, os primæ contractorum in ες, os & ον tertiæ simplicium ultimam consonantem amittant: ων quintæ simplicium formato prius genitivo, in locum abjecti σ, acquirat tum primam syllabicam illam adjectionem: ut, βίηφι pro βίᾳ, σθένεσφι pro σθένῃ, σπάτῃφι pro σπάτις, ὀστέοφι pro ὀστέον, κατυπηνόροφι pro κατυπηνώρ, à genitivo κατυπηνόρων.

Eandem servant, sed declinationis speciem mutant: vel saltem obliquorum formationem:

Ex tertia simplicium faciunt quintam: ut, πολὺς, genit. πολλοῦ, Poëticè regulariter formatur, πολέος, tanquam ἡδὺς, ἡδέος.
Ex quinta simplicium faciunt quartam: ut, γέλως, γέλωτος, & poëticè γέλως, γέλω, &c.
Ex prima contractorum faciunt primam simplicium, aut quintam: ut, pro ἀρὴς, ἄρεϊ dicunt ἄρης, ἄρῃ, vel ἄρηϊ, ἄρηϊ. H. Stephanus annotat ἄρῃ non legi, quamvis illius præter Antefignanum & alios grammaticos, etiam Lascaris meminerit.
Ex secunda contractorum fit quinta simplicium: ut, δῖς δῖος, Poëtæ dicunt δῖϊς, δῖϊδος: ut φδοῖς, φδοῖδος. Dicunt etiam per synæresin οἶς, οἶος.
Licet declinationis eadem species maneat, tamen ratione penultimæ aliter nonnunquam obliqui à Poëtis formantur: ut, χάρις, χάριτος vel χάριτος pro χάριτος: δῆμις, δήμιτος & θέμιστος pro θέμιδος: χεὶρ, χερὸς, χεῖρ, χειρὸς pro χερὸς, χειρί. H. Stephanus ridet Antefignani genitivum poëticum χάριδος vel χάριτος, quod nullibi bonorum auctorum inveniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum duntaxat, sed etiam apud Lascarim.

Simplicium

Prima: Genitivum singularem primæ simplicium terminant Poëtæ in ω: ut, αἰνείω pro αἰνείου. Notari heic potest canon qui apud Etymologum legitur: In metro Heroico genitivi rectorum in ης, non in ου fiunt, sed vel in εω: ut, πηλείδεω pro πηλείδου: vel in αο, ὁρήϊαο pro ὁρήϊος: vel etiam affecto iota ad ε, fit ειο: ut, πηλείδειο. Hæ tamen formationes non sunt propriè Poëtarum, sed Ionum vel Æolum.
Dativum singularem, nonnunquam efferunt Poëtæ terminatione quintæ simplicium: ut, αἰδῖ pro ἔδρᾳ.

Secunda: Dativus singularis effertur poëticè, more dativi quintæ simplicium: ut, τῇ ἀλκῇ pro ἀλκῇ.
Tertia: Dativus & Accusativus singularis, Nominativus, Dativus & Accusativus pluralis nonnunquam poëticè fiunt quintæ declinationis: ut, τῇ κλειδὶ pro τῇ κλειδῷ, τῇ δικρόμιδι pro τῇ δικρόμιδῳ, τῇ λιτὶ pro τῇ λιτῇ, τῇ μαλίκραπι pro τῇ μαλικρώτερῳ, τῇ πορθήνι pro τῇ πορθένῳ, tanquam à nominativis, ἡ κλείς, ὁ δικρόμις, ἡ λίς, τὸ μαλίκραπον, ἡ πορθήνις. Sic etiam τὸν λῖπα pro τὸν λίπον, τὸν ἰκπῖνα pro τὸν ἰκπῖνον, tanquam ab ἰκπίς. Et, σφυμπαπα pro σφεστόπους. Item σφεστὶ κατα pro σφέσσι, κρίνεα pro κρίνα.
Quarta: Genitivus singularis per paragogen poeticam acquirit ο: ut, μίνυο pro μίνυ, πετεῶο pro πετεῶ.

Quinta: Nomina in ις & υς puri genitivi, formant poëticè Accusativum singularem in α: ut, δ' ἔριν pro δ' ἔριν, ὄφιν pro ὄφιν, ὀρίν pro ὀρεῶ.
Accusativum nonnunquam concidunt Poëtæ conna communem aliorum usum: ut, δάμαρτα pro δαμάτερα.
Vocativus oxytonorum in ις ἰδ formatur poëticè à nominativo, abjecto σ. ut, ἀμαρυλλὶδ, ἀμαρυλλίδ, in vocativo poëticè ἀμαρυλλί.
Nominum per η declinatorum vocativus in αν vel ων, poëticè amittit ν: ut, ὦ λαοδάμα pro λαοδάμαν, ὦ ἄτα pro ἄτην, ὦ σιμᾶ pro σιμῶν, ὦ πλακὰ pro πλακών.
E Dativo plurali Ionico & Æolico Poëtæ nonnunquam alterum σ exterunt: ut, αἰάντεσι pro αἰάντεσσι, βημάτεσι pro βημάτεσσι.

Contractorum

Prima: Propria quædam in κλῆις bifariam contrahuntur, propter vocalium concursum, poëticè: ut, ἡσκλῆις, & contractè ἡσκλῆς, in genitivo habet ἡσκλέος, quod bifariam contrahitur, εο in ευ, fit ἡσκλεῦς, & ες in ν, fit ἡσκλεῦ, tanquam à nominativo contracto ἡσκλῆς. Et contractio ἡσκλέως, rursum contrahitur in ἡσκλεῦς. Vocativus autem ὦ ἡσκλεες vel contrahitur in ευς: ut, ὦ ἡσκλεῦς: vel alterum ε amittit, ἡσκλεις. Quæ syncope Poëtis etiam in aliis casibus usurpatur: ut, ἡσκλεῖϊ pro ἡσκλείϊ, ἡσκλείς: ἡσκλείᾳ pro ἡσκλέᾳ ἡσκλείᾳ. Hinc regula extruitur. Quæ desinunt in duplex ες, loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt poëticè: ut, κλέος, in accusativo κλέεα, κλέα pro κλείᾳ, κλέᾳ, κλέεα, κλέα pro κλείᾳ. Sic in duali τῷ ὄσσε pro ὄσσε. Sic verò etiam quædam in ες bifariam contrahuntur: ut, πτῶς, πτέες, πτέος, & πτοῦς: Dativo πτεῖ, πτεῖ & πτοῖ: Accusativo, πτέα, πτέην, & πτοῦν: vel etiamsi alterum ε abjiciatur, πτᾶ.
Dualis nominativus & accusat. poet. definit in ει: ut, δμωσὶν pro δμωσὶν, σκίλει pro σκίλεε.
Plurale ες poeticè amittit iota: ut, ὀπηδῆς pro ὀπηδεῖς.

Secunda: Quædam in ις contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, ὄϊς, facta synæresi in οι, οῖς: ἴλις, ἴλος: ἴλι, ἴλῖ, ἴλιν, ἴλις.

Tertia: Accusativus singularis amittit α per apocopen, vel per crasin poeticam: ut βασιλῆ pro βασιλῆα, vel βασιλέα.
Dativo plurali subtrahunt Poëtæ υ: ut, βασιλεῦσι pro βασιλεῦσι, ὑῖεῦσι pro ὑῖεῦσι, δρομεῦσι pro δρομεῦσι.

Quarta: pluralem numerum nonnunquam more quintæ simplicium inflectunt: ut, αἱ κλῶδες, parcæ, κλωδῶν, κλωδοῖ, pro κλωθεῖ, κλωθῶν, κλωθοῖς, à singulari ἡ κλωθώ.

Quinta: contractio, quæ communiter fit in α productum, à Poëtis fit in α correptum: ut, κέρατα, κέρεα, κέρα. Hoc tamen ita intelligit Antefignanus, ut non velit fieri contractionem duorum αα in α: cùm talis ex necessitate longa foret: sed fieri apocopen Poeticam syllabæ τα: ut, κέρα pro κέρατα.

E. In

POETICA.

E. In Pronominibus etiam sua libertate utuntur Poëtæ: & præter usum variatum dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.

Ἐγώ. *Hoc* apud Comicos & Tragicos frequenter legitur per aphæresin seu apostrophum à fronte scriptum. ut, 'γὼ pro ἐγώ.
Ad Ionicos casus, Poëtæ, vel jota addunt, per epenthesin: vel syllabam θεν, per paragogen: ut, ἐμεῖο pro ἐμέο, ἡμείων pro ἡμέων: ἐμέθεν & per syncopem ἐμεῖθεν pro ἐμέθεν Volunt hoc aliqui Ionibus usitatum esse, ut & σεῖο, ὑμείων, &c.
In duali ἰῶϊ & σῶϊν Poëtarum esse inquiunt.
Dativi pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ἡμῖν pro ἡμῖν.

Σύ. *Ad* Ionicos casus Poëtæ vel jota addunt per epenthesin, vel syllabam θεν: ut, σέθε pro σέ, ὑμείων pro ὑμέων: σεῖθεν pro σέθεν.
In duali σφωΐ & σφωῖν Poëtarum esse inquiunt.
Dativi pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ὑμῖν pro ὑμῖν.

Οὗ. *Ad* Ionicos casus Poëtæ & jota addunt, & θεν: ut, σφείων pro σφέων: ἕοθεν pro ἕο.
Pro hujus accusativo ἕ, Poëtæ dicunt σφέ. Nam ait Antefignanus: Euripides & Sophocles interdum usurpant duale σφὲ, pro singulari ἕ. Cui etiam addunt θεν: ut, ἕθεν pro ἕο.
In duali nominativo & accusativo Poëticè habet σφεέ pro σφέ, in genitivo & dativo σφῶϊν pro σφίν.

Οὗτος. Pro hujus genitivo plurali τούτων, Poëtæ dicunt τάων. Sic quidam inquiunt: sed nos heic Aeolica proprietate existimamus τάων pro τῶν dici: τῶν autem articulum præpositivum usurpari pro pronomine τούτων: ut ὁ, pro οὗτος.

Αὐτός. Pro hoc sæpenumerò usurpatur Poëticè relativum, ὅς, cujus genitivus οὗ. Ut ita pro αὐτῷ Poëtæ dicunt οἷ pro αὐτὸν, σφέ.
E'αυτὸν declinatur in singulari divisim, præcipuè apud Homerum: ut, ἕο αὐτῆ pro ἑαυτῆ, ἕοι αὐτῷ pro ἑαυτῷ, ἑαυτὸν pro ἑαυτὸν: Antefignanus.

Δεῦρο. Pro hoc Poëtæ dicunt & declinant, ὁ δεῦς, τῆς δεῦος, τῷ δεῦϊ, τὸν δεῦρα.

I. Verbi Poëtica variatio in eis accidentibus conspicuis, in

Figura: Quando cum verbo copulantur vel

Præpositiones. In Figura Poëtica, nonnunquam ex præpositione ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, solum α abjicitur: ut, κατθεο pro κατάθεο, αὐτείνω, pro αὐατείνω, παρκοπέω pro παρακοπέω: nonnunquam consonantes quoque antecedentes: ut, κασχέθω pro κατασχέθω, ἀμνήσω pro ἀναμνήσει. Aliquando præpositio & verbum integra servantur: ut, ἀμφιελίασω pro ἀμφελίασω, ἐπέπομαι pro ἐφέπομαι. Quandoque & præpositio & verbum aliquid mutationis recipiunt: ut, κἀδέαλον pro κατέδαλον, κάππεσον pro κατέπεσον, αὖς ἰω pro αὐέσω.

Aliæ partes orationis. Conjungunt Poëtæ qualvis, etiam plures orationis partes, præter usum communem liberrimè: ut, μεγαλοκαμυτλαύχω, qui longum obtorum collum habet. Huc pertinet id quod in fine ἐκκλησιαζουσῶν apud Aristophanem legitur, quod singularem facilitatem Græcæ compositionis arguit, ex pattibus undeviginti constans: Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτροιμμητοσιναφιοπαραμελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοπελιοθραυσομυροπτοκεφαλοκιγκλοπτελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερυγων.

Conjugatione: ubi habenda ratio &

Themati- Hic ergo

Obsoleta verba in usum vocant Poëtæ: ut, ἔπω, οἴω, πεύθομαι: etiam ea, quorum characteristica est τ: ut, πέτω pro πίπτω, λίτομαι pro λίσσομαι. Dicunt etiam ἀλιδῶϊ pro ἀλίδωσι, à ἀλιδώω, παραπιθῆι pro παραπίθησι, à παραπιθάω, &c.

Ex Barytonis faciunt alia verba Poëtæ: vel Barytona: ut, ἀλαλήζω ex ἀλάλημαι, βρωσείω pro βρώσω, κιχείω pro κίχω, ἐρείω pro ἔρω: accedente etiam reduplicatione: ut, πτανύω pro τείνω, λιλαίω pro λάω. Vel circumflexa: ut, ἰκνῶ pro ἵκω, μαχέομαι pro μάχομαι, ἀγνῶ pro ἄγω, & per epenthesin ἀγιεῦ, πρωπάω à πρόπω, νωμάω à νέμω: Vel verba in μι: ut, ἐάμμι pro ἔλω, φέρμι pro φέρω.

Ex circumflexis faciunt Poëtæ Barytona: ut, σφηκαλίζω à σφηκαῦ, πολεμίζω à πολεμῶ, νεμεσίζω à νεμεσῶ.

Ex verbis in μι formant barytona in ω: ut, ῥάω pro ῥωννύω.

Themata nova formant Poëtæ à Futuris: ut, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἶω: δύσω, à δύσω, verbi δύω: νίσσομαι, à futuro νίσω, verbi νίω. Hæc tamen ultra imperfectum non declinantur, teste Etymologo.

Temporum: ipsorumque tum

Initii. seu Augmenti: in quo pauca quædam habent peculiaria

Augmentum commune η resolvunt Poëtæ in εα: ut, ἐάγλω pro ἤγλω, ἐάφθω pro ἤφθω, ἐάδει pro ἤδει, ἐάλωκα pro ἤλωκα: quamvis hoc alii Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adjiciunt syllabicum ε: ut, ἔηκα pro ἧκα, ἔεπτο pro εἶπτο, ἀέπτα pro ἄπτω.

Incipientia à ρ augent Poëtæ, ut cæteras, quæ à consonante incipiunt: ut ῥέεφα pro ἔῤῥιφα, ἀῤῥήγνυω, ῥέεμμαι pro ἔῤῥιμμαι, ἔεραπον pro ἔῤῥαπον, ἀῤάπτω.

S. *Italicum* augmentum producunt nonnunquam positione Poëtæ, geminata consonante sequente, vel assumpta extrenea: ut, ἤλληξα pro ἤληξα, ἀλήγω, ἐγλέπτησα pro ἐβλέψησα, ἀβλέπτω.

Verbis ἀγω & ἔδω Atticè auctis, per epenthesin inserunt Poëtæ syllabas δ & γ: ut, ἀγήνοχα, vel ablato γ ἀήνοχα pro ἄγηνοχα: ἐβλήδοκα pro ἔβληκα. Sic ἔπτεσιν recipit πα Poëticè: ut, ἔπαπτε pro ἔπτη, ab inusitato ἔπω.

Finis, de quo consule signum H.

H. Finem, *ut & penultimã, fini proximam, tempore Poëticotũ considerabimus in Genere*

- *Actiuo*, ejusq; modo
  - *Indicatiue*: cujus Poëticum
    - *Præsens* est:
      - *In* secunda circumflexorum, si contractio fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud esse in ω, præmittunt ω vel ο. Ait Antesignanus, si vocalis præcedat longa, præmittitur ω, sin brevis, ο: ut βοᾶτε, βοᾶτ & Poët. βοᾶε: μισεῖτε, μισεῖ & Poët. πτοᾶσθε, πτοᾶσθ & Poët. πτοᾶτ: ὁρᾶτε, ὁρᾶ & Poët. ὁρῶ. Id verò etiam in tertia videtur contingere, ut contractioni præmittatur ω. Dicunt enim ὑπνόω, ὑπνοῶ: χρῶ pro χρᾶ, χρῶ.
      - *Verbum εἰμὶ* in secunda persona Poëticè habet ἐσσὶ pro ἔ. In plurali ἐμὲς & ἐμὲν pro ἐσμὲν, ἐστὲ pro ἐστέ.
      - *Composita* ab εἶν per apocopen Poëticam amittunt verbum, solã remanente præpositione & accentu in penultimam retracto: ut, ἔσει pro ἔνεστι, εἶσι pro ἔνεισι, πάρα pro πάρεστι, ἔσ pro ἔπεστι, πάρεσι pro παρεἰσι, πάρος pro ἄπεστι, ὔπο pro ὑπεστί.
    - *Imperfectum*:
      - *Contractioni* secundæ circumflexorum Poëtæ α, ω vel ο præmittunt, ut in Præsenti: ut, ἐζῶουν pro ἐζῶν, ἐζόων pro ἐζόα.
      - *Verbum* substantivum in prima Persona habet Poëticè ἔα, ἔον, ἦα, & ἔω pro ἦν. In secunda ἔησ & crasi εἶς pro ἦς. In tertia ἔε, ἔεν, ἦεν pro ἦν. In duali ἦτον, habet ἔστον ἤστον, & in tertia pro ἦτην habet ἤτην & ἔστην. Tandem in plurali, secunda persona ἦτε pro ἦτε: in tertia pro ἔσαν, ἔασαν & ἦσαν pro ἦσαν.
      - *Verbum* ἦμι in Imperfecto Poëticè habet ἴεσαν, ἐΐεσκε, εἴεν pro ἵεν, ἵεσκ, ἵεν, tanquam esset ab ἴω.
    - *Perfectum*: Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poëtæ: ut, τέτμηκα pro τετύμηκα, κεκμηκὼς pro κεκμηώς. Nonnunquam per epenthesin in serto γ ante κ: ἑστήγκασι pro ἑστᾶσι, à ἵστημι, accido.
    - *Plusquam perfectum* est: Nonnunquam Poëtæ Syncopen usurpans correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐπεπιθμὲν pro ἐπεποιθεμὲν. Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico ἐπιθὼν, ducunt, sed repugnat, quod non ponitur ante Ionicam duplicationẽ. Sic εἶκα, per diæresin ἴϊκα: in plusquamp. εἴκειν: in duali εἰκείτην, diæresi ἐϊκείτην, & per Syncopen Poëticam ἐΐκτην.
  - *Indefinitum*:
    - *Quædam* Poëtica habent α purum, neglectio σ, futuri characteristica: ut, χεῖμα, ἔχαρ, & Aeolicè ἔχεα pro ἔχεσα: κρύπτω, κρυπτα, ἔκτα: ἀνδάνω, ἄδα pro ἥδεσα.
    - *Metathesin* nonnunquam usurpant Poëtæ: ut, ἔδρακον pro ἔβραχον, à βέβρυχα: ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω.
    - *Penultimã* brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα, ἔφραδον pro ἔφρασα.
  - *Futurum*:
    - *Quædam* Poëtica futura à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuissent: ut, δοκήσω pro δόξω, à verbo δοκέω. Hinc participium perfectum δεδοκημένος.
    - *Ana diplasiasmus* quoque frequens est Poëtis: ut, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἐνίσσω pro ἐνίσω, μισήσσω pro μισήσω.
    - *Verba* sextæ conjugationis haud rarò σ abjiciunt in futuris primis: δήω pro δήσω, inveniam, à δέω: κλείω pro κλείσω, laudabo, à κλείω: κέω pro κέσω, dormiam, à κεύω. Hinc Italorum cheto i. quietè stillo. χέω pro χεύσω, spargam à χέω. Sic βείομαι pro βεύσομαι, à βείω, i. βίβω.
    - *Quædam* futura Poëtæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuissent: ut, δοκήσω pro δόξω, à verbo δοκέω. Hinc participium perfectum δεδοκημένος.
  - *Imperativo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum α præmittunt Poëtæ: ut, βαᾶτω pro βαᾶσθω.
    - *Verbum εἰμὶ* habet Poëticè ἔσσο & ἔσσω pro ἔσο: ἤτω pro ἔστω.
  - *Optativo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ ω: ut, βοῷμι pro βοῷμι.
    - *Asistæa* secundus, secundæ & tertiæ verborum in μι Poëticè contrahitur: ut, σάω, σῇς, σῇ, pro σαόω, &c. δοῖμι, δοῖς, δοῖη, pro δοίμι, &c.
    - *Anomala* in μι Poëtæ efferunt per ὄφμι, ὄφις, ὄφι, pro εἴην, &c. ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, pro εἰείην, εἴης, εἴη, pro ἐοίμην, ἔοιο, ἔοιτο. Sic Antesignanus.
  - *Conjunctiuo*:
    - *Contractioni* secundæ circumflexorum præmittitur ο, ω vel α: ut, βοῖσι, pro βοᾷ, βοᾷς pro βοᾷς: id etiam videmus Aoristo secundo tertiæ in μι contingere: ut, δώω, δῴης, δώῃ, pro δῶ, δῷς, δῷ: & in plurali δῶσι pro δῶσι, γνῶσι pro γνῶσι.
    - *Terminationi* Ionicæ inserunt Poëtæ jota: τείω pro τέω, εἴω pro ἔω, ξείω pro ξέω: Id quod etiam fit in pronuntiatione, ἐμεῖο pro ἐμέο.
    - *Primam* pluralem in ωμεν, efferuut per ομεν, ait Antesignanus: ut, δείκομεν pro δείκνυμεν, ædificemus, à δείκω, ἕλομεν in aoristo primo. Ita δώομεν pro δώωμεν, quod etiam Poëticè dicitur pro δῶμεν demus: τυπτόμεν pro τυπτώμεν.
  - *Infinitivo*:
    - *Contractioni* hic quoque præmittitur α: ut, βοᾶεν pro βοᾶν.
    - *Attice* formato tempore in ὦμεν, Poëtæ geminant μ per anadiplasiasmum: ut, πεπέμμεν αι pro πεπέωμαι. Quandoq; per ἔκτασιν, ε in η mutant, inprimis in prima circumflexorum: ut, πεπλέμεν αι pro πεπλεύμαι, κεκλίσθμεν pro κεκλίσθμαι.
- *Passivo*, de quo signo I.
- *Medio*, cujus variationes Poëticæ ferè sunt eædem cum Activo & Passivo. Etenim
  - *Contractu* in α vel ω secundæ circumflexorum Poëtæ quoq; in quovis modo præmittunt α, ο vel ω: ut, βοάεται pro βοᾶται, βοάεσθαι pro βοᾶσθαι.
  - *Præterita* nonnunquam transponunt Poëtæ per metathesin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, λέλροχα pro λέλοιπα à λείπω.
  - *Præteriti* quoque penultimam producunt Poëtæ: ut, ἐείδια pro εἶδια, à εἴδω: μέμπλα pro μέμηλα, à μέλομαι.
  - *Cùm* rarò formetur præteritum medium in sexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poëtæ: ut, ἴδμεν à εἴδω, οἶκτα à κατ' ω, πέφυα à φύω.
  - *Tertia* conjugatio circumflexorum futurum secundum non habet. At verò Poëtæ hoc sibi pro libitu fingere perinde illum existimant: ut, ὀμοῦμαι dicunt in futuro medio, ab ὄμνυμι, juro.
- *Infinitivi* Perfectum Atticum per diplasiasmum reddunt: ut, πεπαιδεύμθαι pro πεπαιδεῦσθαι.

I. Passivi quoque generis Poëtica formatio examinari debet per modos ejus & tempora. Est ergo Poëticus

- *Indicativus*:
  - *Contractio* in α & ω per epenthesin poëticam heic quoq; ut in reliquis modis acquiret alterum α, ο & ω, inprimis tertiis pluralibus imperfecti: ut, βοώμεθα pro βοῶμαι: ἠρῴατο pro ἠρῶντο: ἀμφεπόμην pro ἀμπεπόμην: ἐστρώφωντο ἐστρῶντο ab ἐστρώφαμαι. in participio αὐτόωντα pro αὐτῶντα ab αὐτάω.
  - *Tertia* pluralis præsentis Imperfecti & Futurorum formatur Poëticè à tertia singulari, ponendo α ante ται, vel το: servata nonnunquam vocali longa, vel diphthongo metri causa, idque non solùm in dictis tempoibus, sed etiam in Præterito perfect. & Plusquamperfecto, Ionicè eodem modo formatis: ut, παῖεται pro παίσεται, πειρέαται pro πειρᾶνται: ἐπιέαται vel ἐπιείαται pro ἐπιῶντο, ἔλατο & εἵλατο vel ἧατο pro ἧντο ab εἶμαι: ταχθησέται pro ταχθήσεται, &c. πεπιέαται Ionicè, & πεπιάται poeticè pro πεπίανται.
  - *Verba* in νω, & alia nonnulla, quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo recipiunt: ut, ἐκλίσθμεν pro ἐκλίθμεν, ἀκλίνομαι: ἐκλινάμην pro ἐκλίθμην, à κλίνομαι: ἐκλινάμην pro ἐκλίθμην, à κλίνω, flecto. ἐπνύσθμεν pro ἐπνύθμεν, à πνύω, spiro.
  - *Nonnunquam* in perfecto per μεταθεσιν dicunt Poëtæ ἔσυμαι pro σέσυμαι. Hinc pluſquam perfectum ἐσύμην: aoristus ἐσύσθην: participium ἐσύμενος. In aoristo item, ἐπάρμην pro ἐπραμόμην, ἐπάρμενος pro ἐπραμένος, à πέρνημι. ἐπάρμενος pro ἐπραμένος, à πέρνημι.

Imperativus: In hoc modo, ut & in sequentibus, ubi contractio secundæ circumflexorum in α vel ω fit, Poëtæ alterum interserunt vel α vel ω: ut, βοάετε pro βοᾶτε, βοάω pro βοῶ. βοώμεθα pro βοῶμεθα, &c.

G. In reliquis etiam orationis partibus Poëtarum notanda est consuetudo. Ergo.

- *Adverbia*
  - *Nonnulla* à nominibus formant Poëtæ, adjecta particula δε: ut, Μεγάραδε, ad Megara: δόμοσδε, domum: ἄλαθε, ad mare: ἐκεῖνοσε τέλοσδε, ad terminum mortis: ubi δε videtur assumere significationem præpositionis ἐν.
  - *Vetusta* immutant Poëtæ, veladdendo aliquid per paragogen: ut, πῶ pro πῆ, cur? vel auferendo: ut πάντε pro πάντοτε, πτέ, pro ποτέ. Σ inprimis & ν abjiciunt: ut, πολλάκις, πλησίως pro πλησίως, χθέζ pro χθές: ωφέλε pro ωφέλες, ὄπιθε pro ὄπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκατέρωθεν.

Conjunctiones suo modo efferunt metri causa Poëtæ: pro καίπερ dicunt πήρ, pro ἄρα ἄρ. Particulas παρεμφατικὰς proprias habent, ῥα, κέν, κε, νυ. θὴν τει, πω.

Præpositiones Poëtæ efferunt nonnunquam per apocopen: ut, πὰρ pro παρὰ, αὖ pro ἀνά. Nonnunquam juxta ex abundanti adjiciunt: ut, ἐνὶ, εἰνὶ & εἰν pro ἐν, ὑπείρ pro ὑπὲρ, παρὰ pro ἐξ παρὰ, κατὰ pro κατὰ, πρὸ, ἀπὸ, ὑπὸ, ἀπὸ pro ἐξ, ὑπὸ, ὑπό.

C. Duæ vel plures dictiones poëtica licentia respectum habent inter se vel

- *Orthographicum*, quando à Poëtis solvuntur ea, quæ deberent esse juncta. Est ergo tmesis apud Poëtas frequentissima ut & hysterologia: ut, πέμψαι, ἐπ' ἀκτερίδιν, pro ἐπιπέμψαι ἀκτερίδι.
- *Syntacticum*, ubi observari potest
  - *Ellipsis*: exempli gratia Nominis: ut, ἐπ' ἄρα πῶ οἱ ἐπικρήανεν χρυσίον, ait Homerus & subauditur ἐέλδωρ vel δίχω. Præpositionis item: ut, αὖθεα νεῶν pro ἐν αὐθέει. Et certè apud Poëtas frequenter omittuntur præpositiones, sed subaudiendæ sunt.
  - *Pleonasmus* frequens apud Poëtas, particularum μὲν & δὲ aliarum, inprimis completiuarum.
  - *Enallage*
    - *Antonomasiæ*:
      - *Nomina* pro Adverbiis usurpant Poëtæ: ut, πλατὺ χαίνειν pro πλατέως, ὠλὺ βεβλῆχθαι pro ὠλέως, ὠρθρος δ' ὄρεια pernox pro tota nocte: apud Homer. Il. 2. ἐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα.
      - *Præpositionibus* verborum loco videntur uti Poëtæ: ut, πάρα, pro πάρεστι, ἔνι pro ἔνεστι. Quamvis revera præpositio non sit, sed verbum per apocopen poëticam formatum.
      - *Verbis* utuntur Poëtæ vice Nominum: ut, φείδεσθε βελῶν & μαχέσθ pro μάχη.
      - *Adverbia* pro Nominibus usurpant Poëtæ: ut, ἐξ ὑραγνόθεν, pro ὑραγοῦ. Sic Nicander. Nisi dicere velimus, præpositionem ἐξ abundare.
    - *Qualitatis*. Annotat Eustathius, substantiva innumera facere apud Poëtas officia epithetorum: ut, ἀνὴρ γυνὴ pro γυναικώδης.
    - *Speciei*:
      - *Possessivis* utuntur Poëtæ pro Primitivis: ut, παρθενικὴ pro πάρθενος. Hoc Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.
      - *In* pronominibus etiam loco Derivatorum primitivis utuntur Poëtæ: ut apud Hesiod. μνηδὲ γυνὴ σε νόον πολυφλοισβοῖο ἑξαπάτῳ. Hic σὲ pro σὸν usurpatur.
    - *Numeri*: Dualem pro plurali frequenter usurpant Poëtæ: ut, βιβάσαντα pro βιβάξαντες, βοᾶτον pro βοῶντες.
    - *Generis*:
      - *Nominum*:
        - *Terminationis* similitudine quandoque genus pro genere usurpant Poëtæ: ut ἐκ πύλαι ἠμαθόεντος, ex Pylo arenosa. Hic πύλος ratione terminationis videtur esse masculinum, cùm revera fœmininum sit.
        - *Nonnunquam* solius significationis ratione habita negligunt Genus Poëtæ: ut apud Hom. τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, ἀνέχεο κηδείων περ, pro κηδείωσον.
      - *Verborum*:
        - *Activum* pro Passivo adhibent Poëtæ: ut, πόλις δ' ναετάουσα, civitas benè habitans, pro benè habitata: πεπληγὼς, qui percussit, pro percusso. Ait Caninius se unum observasse Aor. secundum apud Poëtas. qui passivam habeat significationem, nimirum, ἔγραφον, ἔτροφε, ἔθραφε, pro nutritus fui, &c.
        - *Passivum* vice Activi usurpant Poëtæ: ut apud Euripid. πεθώμεθα αὖτις πατέρα pro πείθωμεν. Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem duntaxat, quæ sua quoq; natura activè significat, pro passiva usurpant: ut, ὁρῶμαι pro ὁρῶ. Est enim illa non minus media, quàm passiva terminatio.
    - *Casuum* in præpositionibus:
      - Μετὰ Poëticè cum Dativo construitur: ut, μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάκτες, id est, σὺν ἀνθρώποις.
      - Περὶ Dativum acquirit Poëticè: ut, Λίθικα περὶ ξάνθῳ Μενελάῳ, tinctui à flavo Menelao.
      - Κατὰ cum Genitivo pro Ὑπὲρ Poëticè usurpatur: ut κατ' ὀλυμπιάδων καρλώνων, de verticibus Olympi.

Hyperbaton: ut apud Sophoclem: μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος εἰ σὺ πρὸς θεῶν, ὁλοίμην, ὧν ἐπαυρῇς μὴ ἀρᾶν, pro ἀραῖος ὁλοίμην: id est, Ne mihi sit usum ullius boni, sed execratus peream, si quicquam contra te, &c. de quibus me accuses. Apud eundem, Ἅλιος ἀπὸ Σκυλλίας pro ὑπὸ Σκυλλίας καὶ Χαρύβδεως.

DIALECTORVM OMNIVM

Sigillatim jam vidimus, quæ sint Dialectorum Græciæ præcipuarum diversæ proprietates. Quod si in unum collectis singulis, Methodi ἠλεμωσία, convenientiam omnium & discrepantiam ostendemus, laboris quidé plus satis fuerit, sed discentium utilitati peropportunum. Ergo quæ prius fuêre dicta, generali moderatione revocabimus heic in scenã, ut quam posset accuratiorẽ considerationem desiderare quispiam, in speciali tabula depictam cogiter. Sed & minus celebrata minorum Græciæ nationum idiomata suo loco & ordini adjicemus, quòd prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctissimi Grammatici ex probatorũ auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularium quorundam ejusdem Græciæ populorum loquendi usus variat, tum

Significatione, quam inter se earundem vocum habent diversam: quod paucis aliquot exemplis docebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidianæ studiosorum lectioni relinquentes.

- *Aeoles*, ut audivimus, κλαδῶν saltum vocant, ut notat Etymologus, quæ vox aliàs Ramum denotat. Sic καγμὸς, dolor, al. gutta.
- *Attici* τέχνας vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.
- *Bœotis* λέσχαι, τὰ κοινὰ δειπνητήρια, cœnacula publica: aliàs confabulationes.
- *Cretenſibus* ἄκρα, τὰ σκέλη, aliàs civitas est Asiæ, nunc Nyssa. ἀμήτες, κιθαρισταὶ al. matre carentes. ἀβδέσκα, τὸ ἀέσιον, al. flores. ῥαφὶς, πέμμα ἢ σησαμώδες, aliàs ῥάφις, gulosus. δορὰ, crabs, al. pellis, δόρατα, muri. al. plices.
- *Cypriis* κάρσιμον, carcer, al. regula. κίρρις. Adonis, al. piscis.
- *Cyrenenſibus* ἀμνάμαι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ al. nepotes. βάσσαρος, vulpes, teste Herodoto, al. βασσάρα baccha. βέβηκας, insensatus, al. idolum. χάραν, imber, aliàs grus.
- *Delphis* ζύγαστρον, γραμματοφυλάκιον, al. arca.
- *Dorienſibus* κυνίζειν, est radere, al. deturpare.
- *Epheſiis* ἔανλυν, rex, al. rex apum.
- *Ionibus* μῦθος, sermo, al. fabula. φάρμακον, color. aliàs venenum.
- *Lacones* εἰσπνεῖν vocant ἅρδειν, al. inspirare & εἰσπνήλαι, τὰς ἐφεστὼς. ὠθὼν, verna, al. terribilis.
- *Lydis* ἄκυλος, τὸ αἰδοῖον, al. glans Ilicis.
- *Macedonibus* ἄγνημα, τὸ ἄεισον τῆς Μακεδονικῆς τάξεως, al. agmen, quod ducem præibat. ἀκρόπολις, πόλις θήλεια, al. quæ præest arcibus, ut Ἀθηναίων quæ est in Acropoli.
- *Megarenſes* οα dicunt, pro πα.
- *Phœnicibus* vel Punicis, γάλλοι, τὰ πεπεδημένα, al. πρῶμα ἵππου τὸ ἐνωμίδες. Etym.
- *Rhegino* ſib. ω ἄφρων, insanus, al. ἄτρωτος, tristis.
- *Sicuis* μέσα, τὰ αἰδοῖα, al. media. κίναδος, ἡ καταδίκη τῶν κακούργων, al. vul, es.
- *Syracuſiis* ἀντίθεος, ἡ ζήλη, æmulatio al. ἀντίταξις contrarium, significat. ἄρσεν invocare, al. haurire. κῦδος, calumnia, aliàs gloria. πάτερ, pater, al. omn s.
- *Tarentinis* γαῖος, merces, al. colonus. μέσα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
- *Theſſalis* δημίουργος, ὁ περὶ τὰ τέλη, al. artifex.

Voce, vel dictione, quæ pronuntiata, scriptionis adminiculo oculorum sensui discernitur. Hujus diversitates variæ sunt, quando vel sola literis & syllabis multis modis afficitur: vel cum aliis junctæ præter communem usum, alienam copulam nancisciuntur. Ut id clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum.

Vnius dictionis, quæ à communi lingua diversa est vel.

Omnino, ut illius totius usus communis nullus sit: sed distinctis nationibus proprius. Sic apud.

- *Aeoles*, καπυωλὸς, indumentum mulierbre significat.
- *Atticos*, varia sunt & privata mensium, sacrificiorum, Judiciorum nomina, de quibus abundè H. Stephanus in app. Thesauri.
- *Bœotos*, βάσσακες, divites, βάφαξ, collum.
- *Chios*, φλὼς, Bacchus.
- *Cretenſes*, ναῦβαι, vocantur δυάδες. Etym.
- *Cyprios*, χορδύλη est capitis involucrum.
- *Dores*, ἀττᾶς, Jucus, ἀμεύς, pater.
- *Ioneſ*, ἀγαμαλλᾶν, indignari, ἐνιπὴς, milites.
- *Lacones*, βίτον est ἱμάτιον. διακοσμεῖ, mimi, imitatores, alii scribunt διακλακτεῖ. ἐμβεσμὸν fatum. κλὼς, magnus. μῶρα, ordo militaris.
- *Lycios*, ἀλωφήτους, οἱ τὰς ἄλως φυλάττοντες. Nam ἀφὴν est φυλακὴ.
- *Macedonis* γύδια genus peculi.
- *Phœnices* & Punicos, ἀστὴρ, Crater. σύντροφοι, Saturnus, Διὸς, vagabunda. ἔλλοτία, virgo. Κιννάμωμον, cinnamomum, Phœnicum dictionem esse Herodotus in Thalia his affert: ἔστι θαεῖν ἢ λέγουσι μεγάλας φορέειν πῶτα τὸ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἐκ φοινίκων μαθόντες, κιννάμωμον καλέομεν.
- *Spartanos*, μάγειρος menſis nomen. Thucyd. ἔνμαπα & μῖξαι, vocabula propria fuisse Spartanorum Pollux testatur.
- *Syracuſios*, ῥαφανὶς, vermis, δαφνίας Apollo.
- *Tarentinos*, ἀγάλλεσθαι, obtestatio, ἀγαλλέσθαι, obtestari, ἀγέμυτος, ὁ ἀπὸ μιᾶς βυσσοῦ. ἐκκαίας, Cœnum.
- *Theſſalos*, ῥορμίζειν. clamare Philostr. in Epistolis a facundo quodam oratore Gorgia.
- *Troœzenios*, βάκης, τὸ ἔπος, vox.

Aliqua tantùm ex parte. Vide Aa.

Plurium invicem, quacunq; demum ratione coherentium. Ee.

Si ali

SYNOPSIS.

A a. Si aliqua tantùm ex parte, diversa vox fuerit, ex pendendæ quædam in

Genere, eorum respectu quæ dictioni præter usum vulgatiorem contingunt, ratione tum

- Literarum, quæ varia patiuntur, ut vel suo loco moveantur, & mutentur, vel accedant de novo, aut evanescant penitus, de quibus signo B b.
- Syllabarum, quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni & Spiritus, de quibus signo C c.

Specie, quatenus specialioribus Etymologiæ classibus jam adhibentur ea, quæ in genere fuêre adumbrata. D d.

B b. Orthographiæ imbuimus, ut doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum

Litera, quæ esse potest O, quod Bœoti præponunt τῷ υ. ὕλη pro ὕλη, ὕδωρ pro ὑδρω. Hoc Æolicum est, secundum alios.

B: quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus. βηλέα pro ἠλέα: quod etiam agunt Cretenses, Lacones & Pamphylii. βάξον pro ἄξον, βαλικιάτης pro ἰλικιώτης. Æoles illud præponunt literæ ῥ, sequentibus δ, κ, τ, βεβδον pro βδον, βεκκ pro βκκ.

Γ: Poët. γδῦπο pro ἔπτο. Il. θ. γδῦπὸ δ' ἰμάσθλιν. Atticè: ut, γλαμῶν pro λήμη.

F Digamma: Æoles, Fεῖν pro οἶν.

Θ: Iones, θειλόπεδον pro εἰλόπεδον.

Σ: Ait Herodotus Syracusios τὰς πύρας dicere απύρας.

Initio, T: Ion. Dor. Æol. Poët. τὼς pro ὡς, τὸν pro ὅν. Cyprii αὐτῶ pro αὐτῶ.

X: Dor. ut annotat Etymol. χαλκὸς quasi ἐλκός.

Syllaba, A: Atticè ἄσαχυς pro σάχυς: Poet. ἄαπη pro ἄπη. Ion. ἄπας pro πᾶς, ut ait Corinthus.

E: Atticè, ἐόρακα pro ὤρακα. Ion. ἓς pro ἕ. Æol. ἐδύπεδον pro δύπεδον. Poet. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.

O: Ion. ὅω, pro οὗ.

Βα: Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt. βασκαείζω pro σκαείζω, βασχαλίζω pro σχαλίζω, assumpto etiam σ.

Reduplicationes & anadiplasiasmi usitatæ sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poëtis, Bœotis item, τε τέλεμμι pro τέλεμι.

Fine: vide F f.

Augetur, Litera: I, Iones adjungunt literæ ε, ξείνω pro ξῶνω. Attici quoque & Dores interserunt: ut, κρόα pro κρέα, ὀλόσσως pro ὁλέως, Æol. μόσσος pro μέσος. Poët. δεῖδια pro δέδια. Syracusani excluso ν, iota substituunt, εἶναι pro ἔνναι.

O: Bœoticè, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.

Υ: Iones literæ ο addunt: ὄρω pro ὁρῶ. Dor. ζυτδέω pro ζυτέω. Æol. δ'εδε pro ἔδε. Poët. ἀχθέω pro ἀχέω. Cretenses αὖσος pro ἄλσος, etiam detracto λ. Bœoti, ὀπτέομαι pro ὀπτέσομαι.

Β: Æol. ἀλιδύειν pro ἀλιδύειν. Doricè ἔβα pro ἔα. Lacones ἔβασον pro ἔασον. Cretenses ἔβα pro ἔα: omni enim vocali præmittunt β, quod apud Eustath. Heraclides de Pamphyliis dicit.

Γ: Ion. ἐείγδυπος pro ἐείδυπος. Bœot. ἰαί pro ἐγώ.

Ζ: καλίζω pro καλύω, quod pro καλάω dicitur, Cypriis.

Θ: Dor. δίχθα pro δίχα.

Κ: Æol. ὐκχός pro ὄχος. Maced. ἀκπόλις pro ἀπόλις. Poët. ὄκκα pro ὅκα.

Μ: Ion. λάμβομαι pro λήβομαι.

Ν: Dor. ὑεωίω pro ὑεύω. Lacones αἴδα pro αὖτη, sublato ν. Cretenses αὐδῶ pro σπείδω, extrito ν.

Ρ: Atticè: ut, κατέρρεξε pro κατέρεξε, Eustath.

Σ: Ion. Dor. Æol. λεζόμεθα pro λεγόμεθα.

Τ: Att. & Cypr. πτόλις pro πόλις. Ion. ὅπτι pro ὅτι.

Diplasiasmum inprimis Poëtæ amant: Iones item, Dores, & maximè Æoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.

Medio, Syllaba, A: Dor. ποσείδιον pro πόσειδον. Æol. μισάων pro μισῶν. Poët. καρδατος pro κέρατος. Bœot. λησάων pro λησῶν.

E: Ion. αἰνεήων pro αἰνείων. Dor. κανεὰς pro κερός. Æol. δύεση pro δυσί. Poët. ἠμυέδες pro ἠμύδεσι.

H: Poëticè: ut, θεήϊος pro θείος.

I: Ion. λόγοιϊν pro λόγοιν. Poët. ἵπποιϊν pro ἵπποιν.

O: Att. ἀγῶνα pro ἀγῶνα. Æolicè ἐσέρομαι pro ἔρομαι.

Ω: Attici veteres, εἰῶδα pro εἶδα.

Ηι: Poët. δαμειὸς pro δαμιὸς.

Δο: Att. ἐδήδοκα pro ἐδήκα.

Τη: Ion. ἐπίτυμος pro ἔτυμος.

Verba aliàs suo modo nova per epenthesin formabant Attici, ut suo loco dicitur. διωκάζω pro διώκω.

Quantitatis: quatenus vel

Minuitur, de quo sequente pagina G g.

Qualitatis, qua mutatur litera per ἀπισιχαν. Vide H h.

DIALECTORUM OMNIUM.

Ff In fine augetur dictio

- Litera, N: ἐφελκυστικὸν etiam sequ. consonante, addunt Attici & Poëtæ. Illi aliàs dicunt ἄδειν pro ἄδω. Æol. ἔρη pro ἀέρα. Dor. ἐγὼν pro ἐγώ.
- Σ: Dores & Megarenses οἶκαδες pro οἶκαδε. Cret. ἄγες pro ἄγε.

Syllaba, E: Poëticè ῆε pro ῆ.
O: Poëticè, μίνω pro μένω.
I: Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici inprimis hoc agunt, ad intendendam vim significationis. γωνί, φησί.
E I: Att. δίωνει pro οἴων. Ion. & Ephesii, ἀφαρεῖ pro ἄφαρ.
Δη, & alias similes dictiunculas paragogicas Attici usurpant.
Δι: ut, γωνδὶ pro γωνὶ Atticè.
Θεν: Poeticè πάρεισθεν pro πάρος.
Θα: Æol. ἐφηνθα pro ἔφης, χθῆνθα pro χθὴ, ἤνθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Stephanus.
Νη: Dor. ἐγώνη pro ἐγώ.
Γα: Dor. ἐγώνγα pro ἐγώ.
Τι: Att. πάντοτι pro πάντου.
Τε: Ion. ἐφ ὥτε pro ἐφ' ὧ.
Χι: Att. ναιχὶ pro ναί, Dor. ἄχχι pro ἦ.
Φι: Poët. ut, στρατόφι pro στρατός.

Gg. Minuitur dictio Dialectorum:

Initio,

- Litera, Δ: Ion. & Æol. αἰνὸς pro δεινός.
- Γ: Ionicè αἷα pro γαῖα.
- Λ: Ionicè εἴλειν pro λείζειν.
- M: Æolicè ἴα pro μία.
- Σ: Ionicè & Doricè μικρὸς pro σμικρός. Æol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poëticè κημανδήριον pro σκαμανδήριον. Cypr. ἀζάνα pro σαγήνη.
- T: Dor. ἦμος pro πῆμος.
- Syllaba, A: Attici & Poëtæ mediante apostropho τᾗ χορᾷ pro τῇ χορᾷ. Alii hoc tribuunt Æoliis.
- E: Atticè μῶ pro ἐμῷ. Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poët. πίσπαι pro ἐπίσπαι.
- Λω: Dor. λᾶ pro ὅλω.
- Iones, etiam Poëtæ augmentum detrahunt. βλήμων pro βεβλημένος.

Medio,

- Litera, E: Dor. ἔηθτο pro ἐγένετο.
- I: Ion. δέξω pro δείξω. Att. πτεῖν pro πτεῖν. Dor. σφὲς pro σφεῖς. Æol. ἄρχα pro ἀρχαῖος. Atticè ἔπερς pro ἔπειρος. Poët. ἀγέρω pro ἀγείρω.
- Υ: Dor. βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Poët. δίπος pro δίπους. Cret. ἄρχετος pro ἀρχιδιδούς.
- B: Att. βόλπη pro βόλβιτον.
- Γ: Æol. & Poët. φάρυξ pro φάρυνξ. Ion. ἐνείκω pro ἐνέγκω. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ. Tarent. λίγ pro λίγι.
- Δ: Ion. Dor. Æol. ἐεσ pro ἐεσσ. Poët. μάλιδ pro μάλιζδος.
- Θ: Dor. ἰσλὸν pro ἐβλόν.
- K: Ion. & Dor. βέβαα pro βέβηκα.
- Λ: Dor. κάλιον pro κάλλιον, parelleipsis. Ionicè item.
- Σ: Att. νομισῶ pro νομίσω. Ion. ἐπίδεο pro ἐπίδευο. Dor. ὄπιδεν pro ὄπιθεν, qui asperum spiritum illius loco seq. vocali inscribunt, ut & Pamphilii, Eretrienses, Lacones, ποιέσα pro ποιέσσα. Bœot. ἐργάη pro ἐργάσῃ.
- P: Dor. σκίπλον pro σκίπλεον.
- T: Ion. κίεσθ pro κίεατ.

Syllaba, A: Poët. ἔλσας pro ἐλάσας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic & Maced. καβὴλ pro καβαλὶ.
E: Att. νηείδας pro νηϊάδας. Dor. ἐδώμεα pro ἐδώμεθα. Poët. ἔπλε pro ἔπλευ. Ion. φέρτε pro φέρεται. Æolicè ἴερεν pro ἱερεύν.
O: Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. μυρίλας pro μυρίλαθ. Æol. ἀγυήκαμες pro ἠγυοήκαμεν. Poët. πάτε pro πάπαι.
Ω: Att. & Poët. ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν.
E I: Att. ὄφλω pro ὀφείλω
Ευ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
Δα: Att. ut, οἶδα pro οἰδάσι.
Μο: Dor. ὁπάτερθ pro ὁμοπάτριθ. Ion. ἀρσαντες pro ἁρμώσαντες.
Μη: Æol. ἄρσην pro ἄρμενον. Ion. οἶμα pro σίμημα.
Νε: Poët. ἀμώνα pro ἀνεμώνη.
Ρε: Ion. ἔξατθ pro ἐξαίρετθ.
Το: Laconicè & Creticè, αὖς pro αὐτός.
Est etiam poetica Syncope compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine, minuitur dictio vel

- Litera, N: Att. ἄλλο pro ἄλλον. Æol. ὄπαδα pro ὄπαδεν. Iones ν ἐφελκυστικὸν, non addunt, ut nec Attici veteres. Poëtæ, πεδῶδε pro πεδῶδεν. Syracusii ν auferunt substituto iota. ἐνδὶ pro ἐνδὶν.
- Σ: Dor. ὃ pro ὅς. Æol. ὄ pro ὅς. Poet. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κοπώνα pro κοπώνης.

Syllaba, A: Dor. πὰς pro πάσα. Poët. αἰλύω pro αἰαλύω.
E: Poët. λόε pro ἐλόες.
I: Atticè: ut, ἀφῶ pro ἀφοῖ.
Μα: Dor. ἆῶ pro ἀῶμα.
Να: Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. κικαῶ pro κικαῶνα.
Νον: Att. ut, κάρα, Ion. κάρη pro κάρηνον.
Μνον: Dor. κεὶ pro κείμενον.
Βδα: Dor. λάμ pro λάμβδα.
Σα: Att. βασιλὶς pro βασίλισσα.
Σι: Ion. σαὶ pro σφισί.
Τα: Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor. κίρα pro κίρατα.
Τως: Atticè: ut, φρέτον pro φρενότως, ut ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

SYNOPSIS.

Ordinis, qui turbatur, ut posteriores præeant, præeuntes sequantur, quod per Hypertheſin & Metatheſin ab Ionibus fit, Doribus, Æolibus & Poëtis, ut suo loco exemplis ostenditur.

Hh. Qualitas dictionis per dialectos varias, comprehendit in se mutationem literarum: & earum

Figuræ per ἀντιστοιχίαν quam Enallagen vocat grammaticus. Mutatur ergo

A in
- E, Atticè, λεὼς pro λαός. Ion. γάμμα pro γάμμα. Doo. ἄτερθ pro ἕτερθ. Æol. λελύμεθεν pro λελύμεθα, addito ν.
- H, Atticè ἡνιοχέμην pro ἀνιοχέμην. Ionicè α mutatur in η, si sic longum: quamvis apud posteriores etiam breve α in η abeat: Συρὴ pro Συρίᾳ. Dor. pro πηγὼ παγά. Æol. ἤλη pro αἴλη. Poët. βλῆτο pro βίᾳ. Cret. ἤραι pro ἄραι. Bœot. φωείλω pro ὠφείλον. Sicul. φήμα pro φύμιν.
- O, Atticè, ὀσαφὶς pro ἀσαφὶς. Æol. σποτὶς pro σφατὸς. Poët. ὀρόω pro ὁρόω.
- Υ, Dor. σὺρξ pro σάρξ. Æol. σύρκας pro σάρκας. Dor. item.
- Ω, Att. κρώζω pro κράζω. Ion. χρείω pro χρεία. Poët. δρώω pro δράω. Bœot. ὤειστος pro ἄειστος, ait Etymol.
- A I, Æol. φαισὶ pro φασί.
- E A, Ion. σφέας pro σφᾶς.

E in
- A, Ion. μέγαθ pro μέγεθ. Dor. τεμέχω pro τρέχω. Æol. ὄπαδα pro ὄπαδεν. Att. ατερθ pro ἕτερθ.
- H, Att. ἠδυπαθέω pro ἐδυπαθέω. Ion. Σπήσαντο pro ἐσπάσαντο. Æol. ἀχμὴ pro ἀχλύς. Poët. ἀητὸς pro ἀετός.
- I, Attice, ὁδὶ pro ὁδέ. Ion. ἐπίστ pro ἐφέστ. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ.
- Cret. ἰν φάθ pro ἐς φάτ.
- Υ, in contractionibus Atticè: ut, τὺνδυμα pro τὸ ἔνδυμα.
- O, Att. πέπομφα pro πέπεμφα. Dor. λάζον pro λάζεο. Æol. οἴδιδα pro εἰδίδει.
- Ω, Dor. νωμῶ pro νεμῶ. Poët. τρωπάω pro τρέπω.
- A I, Att. ut, δὶω pro δέω.

H in
- A, longum Atticè: ut, ὑμᾶς pro ὑμῖν. Ion. in α breve κάλη pro κόλη, λελακυῖα pro λελακυῖα. Dor. in α longum σκαλὰ pro σκαλιὰ, δεῦμος pro δῆμος. Æol. etiam & Bœot. πύλα pro πύλη, pleno hujus literæ sono delectati.
- F, Att. ῥεὼς pro ῥαός. Ion. in paucis ἑσπέρα pro ἑσπέρη. Doricè ὥρες pro ὥρης. Poët. νοστερὸς pro νοστερός. Æolicè ἀδικέεται pro ἀδικεῖται.
- I, Bœot. πιδᾶν, unde πίδαξ pro πιδᾶν. Etymol.
- Ω, Ion. ἀρωγὸς pro ἀρηγός. Dor. τὼς μελίσσως pro τῆ μελίσσης. Att. ὠχωκα pro ὤρηκα.

I in
- A I, Ion & Poët. νικαία pro νίκη, assumpto α; Lacon. βλαπὴ pro βλαπτή. Dor. πίσσαμαι pro πίσημαι. Hoc etiam Æolis tribuunt.
- E I, Att. κείρυλθ pro κήρυκ. Æol. πειλὶς pro πολὶς. Ion. πλωσελόπεια pro πλωσελόπη, assumpto α. Dor. τέθεικα pro τέθηκα, quod etiam Bœoti agunt, quorum est proprium η in ει commutare, nimirum, ut Antesignanus annotat, ubi Dores servant η: ubi verò mutant in α, tunc servare η.
- E A, Att. ἐάλωκα pro ἥλωκα. Poët. ἐάγλω pro ἄγλω.
- E F, Dor. φιλέῖσο pro φιλήσω. Etymol.
- E Υ, Poët. ἀρὸς pro ἀρῆς.

Υ in
- F, Ion. ὔφεϊ ὔφιι. Æol. ἀδίκαστος pro ἀδίκαστος. Att. ἔειδες pro ἤειδες.
- H, Ion. κυνίω pro κυκίω. Æol. ἀκτὼ pro ἀκτίν.

Γ in
- H, Æol. vide tabulam propriam.
- I, Æol. ἰψηλὸς pro ὑψηλός.
- Ω, Æol. ὤψηλθ pro ὑψηλός.

Una tantum,

Vocalis vel

O in
- A, Æol. ἄανε pro ἄανα. Doricè εἴκατι pro εἴκοσι. Cret. αὔαρθ pro ὄνυφρ.
- E, Dor. αὐθρεφόνθ pro αὐθρεφόνθ. Æol. φρὲς pro φρῆς.
- I, Att. ut, δδοεὶ pro δδόες.
- Υ, Æol. ὄνυμα pro ὄνομα.
- Ω, Att. δύω pro δύο. Ion. δεύρω pro δεῦρο. Dor. ὦρ pro ὄρ. Æol. ὦμοι pro ὅμοι. Poët. δώω pro δύω.
- H. Poët. Θεητόκ pro Θεοτόκ.
- E Υ, Poët. ὑδρεχόεις pro ὑδρεχές.
- OI, Dor. ποιὴ pro ποή.
- O Υ, Dor. τεξῶμαι pro τεξοῦμαι.

Ω in
- A, productum, Dor. μελᾶν pro μελῶν. Æol. quoque Bœot. ποτεσδᾶν pro ποτεσδῶν. Tarentini ἔπα pro ὦπα. Cret. ἄελον pro ἄωλον metathesi. Siculè, etiam ἐπύλα pro ἐπύλω, ut quidam volunt.
- O, Æol. ὄρρα pro ὥρα. Poët. ἐυφύχρ pro ἐυφύχρω.
- A O, Ion. σαόφρων pro σώφρων. Poët. φα pro φῶς.
- O Υ, Lac. ἀπόσαξιν pro ἀπόσωσιν.
- E Υ, Dor. ἠμάπαν pro ἠμάπων.
- E Ω, Ion. ut, πδῶ pro πδῶ.
- O I, Syrac. ἐξοῖ pro ἐξω.

Plures, quæ, vel in unam solam, vel in diphthongum abeunt: de quibus I i.

Diphthongi K k. Consonantes L l.

DIALECTORUM OMNIUM.

Ii. Plures quoque vocales cum aliis permutantur:

- Α Ε Ι in Η fine jota subscripto, Atticè & Doricè: ut, πειρῆς pro πειρᾷς, δι'ψῆς pro δι'ψᾷς.
- Α Ε in { Η, Doricè ἄζη pro ἴζας, ἐχέλης pro ἐχέλασς, κιρνῆς pro κιρνάεις. Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt, σωρῆς pro σωρεύεις. / Ο Υ Atticè πειακοντόρης pro πειακοντόρεις.
- Α Ο in Ω, Atticè ἵστω pro ἵστατω.
- Ε Α in { Α, Atticè πειρατὰ pro πειρατία. Doricè δᾶσαι pro δάσασι. / Η, Ionicè σιτήπη pro σιτήπια. Doricè χρῆς pro χρείας. Æolicè item Poet. βασιλῆ pro βασιλέα.
- Ε Ε in Ε Ι, Ionicè ὄφεες pro ὄφεις. Poeticè δημοδένεϊ pro δημοδένει.
- Ε Ι' in Ε Ι, Atticè πολείδης pro πολεΐδης.
- Ε Ο in { Ε Ι, Atticè δεῖν pro δέον. / Ε Υ, Ionicè πλοῦνας pro πλέονας. Dor. ἄρδος pro ἄρεος. Poet. πέλας pro πέλεος. / Ο Υ, Att. ἐπῆθε pro ἐπήθεσε, extrito σ.
- Ε Ω in Ω, Att. πειραιῶς pro πειραιέως.
- Η Ι' in Η, cum jota subscripto πηρῆδε pro πηρίδα.
- Ι Ε in Ι longum, Ion. ἰερὸς pro ἱερέος.
- Ο Α in Ω, Ion. βῶξ pro βόαξ. Doricè item.
- Ο Ε in Ο Υ, Att. φυτεύω pro φυτέρω.
- Ο Ι[c] in Ο Ι Att. οἷς pro ὅῑς.
- Ο Η in Ω, Ion. βώσω pro βοήσω.
- Ο Ο in Ο Υ, Atticè: ut, δίδω pro δίδοω, δίδοτε.
- Ω Η in Α, Dor. πρᾶν pro πρᾶϊν.
- Ο Ι in Ω, cum jota subscripto, λῶον pro λαΐϊον Atticè.
- Ο Ι in Οι', Bœot. γαλοῖ pro γαλοΐ.

K k. Diphthongi similiter transmutantur, & quidem

- **Propriæ,**
  - Α Ι in { Η cum jota subscripto, Att. ἓμῆνα à μαίνω. Ion. αἰνεήης pro αἰνείας. Poët. σῆμι pro σαῖμι. Bœot. πανιμέρη pro πανήμερα. ubi jota non subscribitur. / Α Ι per diæresin Æol. ναΐς pro ναῦς, in monosyllabis.
  - Α Υ in { Α, Dor. ναῦν pro ναῦν. / Ω, Dor. ὦλαξ pro αὖλαξ. Ion. τῳῶμα pro ταῦμα. / Η Υ, Ion. νηῦς pro ναῦς. / Ο Υ, Dor. τοῦτος pro παῦτας. / Ο Υ, Ion. Θωῦμα pro Θαῦμα: vel etiam ωῦ dissolvitur
  - Ε Ι in { Α: ut, Dor. κλεΐδας pro κλεῖδας. / Η cum jota subscript. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τῆν pro κεῖν. Æol. ἔλθῃω pro ἔλθην, etiamsi jota non subscribatur. Bœot. νῆφω a νείφω, ait Etymol. Lac. λύκης pro λύκης. / Ε Α Ion. πορέασθαι pro πορεῖσθαι. / Ε Ε, Ion. σφέες pro σφεῖς. Poët. ἔέργω pro εἴργω. / Ε Υ, Ion. πλεῦν pro πλεῖν. / Ε Ι', Æol. ἀργέϊοι pro ἀργεῖοι. Poët. Διΐ pro Διΐ. / Ε Ω, Att. ἐφώμεν pro ἐφεῖμεν. / Η Ι', Att. κληΐδα pro κλεῖδα. Ion. πολῆδος pro πολεΐδης. / Ο Ι, Æol. ὄνοις pro ὄνεις. / Α Ι, Dor. φθαίρω pro φθείρω. Cret. ἄναρ pro ἄνειρ.
  - Ε Υ in { Η, Æol. ὄρφη pro ὀρφεῦ, Α'χήλης pro Α'χιλλεύς. / Ω, Ion. ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας. / Ε Υ Poët. ἐύζω pro εὐίζω. / Ο Υ, Dor. ut ἔασα pro ἔασα. / Η Υ, Att. ἠυχόμην pro εὐχόμην: & in Η Υ, Poët. & Ion. ἠύτομος pro εὐκτμος.
  - Ο Ι in { Ε Ι, Att. δυεῖν pro δυοῖν. / Ο Ι', Æol. κοιλὸν pro κοιλόν. / Ω cum jota subscripto, Att. ὠφέλαω pro ὠφελάσω. Dor. πωμῳνικὸς pro πομπικός.
  - Ο Υ in { Ω, Att. ὠφέλεω pro ὠφελεῖν. Dor. & Æol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Bœot. quoque. Sic ὠτειλὴ fit ab οὐτάω Etym. / Α, Dor. αἰνεία pro αἰνεῖν. / Η, Æol. φοβήμεθ pro φοβούμεθ. / Α Ο, Æol. αἰνέαο pro αἰνεῖν. Bœot. itidem. / Ε Ο, Ion. ἐμέο pro ἐμοῦ. / Ε Ω, Ion. βορέων pro βορῶν. / Ε Υ, Æol. καλεῦσα pro καλοῦσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλοῦσι. / Ο Α, Ion. χρέα pro χρέᾱ. / Ο Ι, Dor. μοισᾶ pro μοῦσα. Æol. χρύσιος pro χρυσοῦς. / Ο Ο, Ion. ῥόος pro ῥοῦς. / Ο Ι Ο, Ion. & Poët. λόγιος pro λόγου. Att. item & Dor.

- **Impropriæ, quas Dores in simplices vocales mutant, ablato jota subscripto, α in ᾱ, η in ῆ, ω in ῶ. Præterea**
  - Α cum jota subscripto in { Η cum jota subscripto, Ion. mutatur ει in η pro αἰνείᾳ. / Α Ι, Æol. βοᾶΐς pro βοᾶς. / Η Ι', Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
  - Η cum jota subscripto in { Ε Ι, Att. βύλει pro βύλῃ. / Η Ι', Ion. χρήζειν pro χρῄζειν. Poët. κληΐδων pro κλειδῶν. / Α cum jota subscripto Dor. ᾄδω pro ᾠδῇ.
  - Ω cum jota subscripto in { Ω Ι', Ion. τοῦ λόγωι pro τῷ λόγῳ. / Ο Ι, Bœot. ἠεσῖ pro ἠῷῐ. Syrac. ἀμοῖ pro ἀμῷ.

L l. Conso-

SYNOPSIS.

L. Consonantium variationes & mutuæ permutationes diversæ sunt. Nam quod

- Mutas,
  - Β in { Ιones hoc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Densas, & Densas in Tenues vice versa, ἐσδυῦτα pro ἐντυῦσα, δέκω pro βέκω. / Poëtæ mutant tenues & aspiratas in medias, δέδεγμαι pro βέδεκαμαι, ἄγμις pro ἄχμις.
  - Π in { Κ, Æol. κεῖον pro πεῖον. Ion. in Interrog. & relativis maximè. κόσι pro ὅσι. / Φ, Dor. κἤφα pro κἤπω. Att. ἀσφάλεια pro ἀσπάλεια. / Μ, Æol. ματὴ pro ματῆ. Maced. ἄμιλος pro ἄπιλος.
  - Κ in { Γ, Att. γναφεῖον pro κναφεῖον, καθέλκειν pro γαθέλκειν. / Ξ, Bœot. ἔξεσιν pro ἔικασι, apud Aristoph. / Τ, Dor. τἰῶ pro κἰῶ.
  - Τ, in { Θ, Att. ait Caninius κολόκωθα pro κολόκωτα: contrarium Io. Grammat. / Κ, Dor. ὄκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε. / Ν, Dor. τετράγανες pro τετράγατες. / Π, Dor. & Cret. ἀπέλιον pro σέλινον. Æol. πίπερπαι pro τέτραφαι. / Σ, Cyprii, σίζολα pro τίζολες, Hesychius. Megarenses σὰ pro τὰ, id est, πνὰ, ἀμνὰ pro πρὰ, μνά. / Δ, Doricè, Δεμὰ pro Τέμιτος.
  - Τ τ, in Π π, Maced. ἀππὶ pro ἀπὸ.
  - Π τ in { Ζ, Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol. / Σ σ, Æol. ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω.
  - Β in { Δ, Dor. ὄλλο pro ὄβλο. Æolicè quoque. / Γ, γλίσσα pro βλίτταρα, Atticè: Ionicè etiam, φύζη pro φυγή. / Ζ, Æol. ζέρσεον pro βέρσεθον. Ionibus hoc alii tribuunt: alii Doribus. / Λ, Att. βόλιτο pro βόβιτο. / Μ, Dor. μεμφόντο pro βεμφόντο: Etymol. Æoli, βέρμιτο pro βέρβιτο, Etym. / Π, Creticé. ἀλόπης pro ἀλαβής.
  - Γ in { Β, Bœot. βασίλικα pro γασίλικα. / Δ, Dor. δύφο pro γύφο. / Ζ, Æol. ὀλίζον pro ὀλίγον, Doricè, φύζη pro φυγή.
  - F in B; Pamph. Lacones, Cretenses, αἰϜεὺν pro ὠΐεϜεν, βαϜιλεὺς pro ἀΓίλιο.
  - Δ in { Γ, Poët. κρήγυον pro κηρήδυον. / Β, Æol. βέλεαρ pro δέλεαρ. Bœoti & Æolii βελφῖνες pro δελφῖνες dicunt. / Ζ, Dor. ἀζηχὲς pro ἀδηχές. Æol. ζέα pro δέα. / Θ, Dor. ϕίθω pro ϕίδω. Æol. θύω pro δύω. / Τ, Att. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια. / Σ, Atticè: ut ὄσμη pro ὀδμή.
  - Φ in { Π, Æol. ἀμπὶ pro ἀμφί. / Β, Siculi & Macedones, βῶ pro φῶ, πῦς pro πῦρ. κεβαλὴ pro κεφαλή.
  - Χ in { Κ, Siculi, κτὼν pro χθών. Hoc Doricis tribus Gramm. / Ξ, Att. δέξαι pro δέχαι. Æol. πεξὲ pro πεζῇ. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus. / Φ, Æol. ἀυφένα pro ἀυχένα.
  - Θ in { Σ, Att. κλεισμὸς pro κλειθμός. Dor. σιὸς pro Ϟιὸς. Lac. σιὸς pro Ϟιὸς. / Τ, Att. κολόκωτα pro κολοκυίδη. Æol. κοπῆκα pro κεκόφηκα. / Δ, Maced. teste Etymol. à δέλω enim fit δέλαω, ἔλδω & ἐέλδω. / Φ, Att. φλᾶν pro θλᾶν. Æol. quoque. / Χ, Dor. ὄχμακα pro ὄφιδακα.
- Liquidas
  - Λ in { Γ, Att. μόγις pro μόλις. / Ν, Dor. φίντατο pro φίλτατο. / Ρ, Att. κρίσασθαι pro κλίσασθαι.
  - Μ in { Β, Æol. βέλλω pro μέλλω. / Π, Æol. πεδύσα pro μεθύσω. & Μ Μ in Π Π. ὄππατα pro ὄμματα. / Σ, Att. πίφασμαι pro πέφαμμαι.
  - Ν in { Λ, Att. πλείμων pro πνεύμων. / Σ, Dor. τύθομες pro τύθομεν. Æol. φερῦνες pro φερῶσιν. Cret. ὀς pro ὀν.
  - Ρ in { Σ, Att. μυρσίνη pro μυρρίνη. / Κ, Dor. μικκὸν pro μικρόν.
- Duplices
  - Ζ in { Δ, Att. & Æol. κρίδη pro κρίζα. Dor. ἔρδω pro ἔργω. in Δ. Δ. Bœot. & Lacon. μάδδα pro μάζα. / Σδ, & Δσ, Dor. & Æol. συείσδω pro συείζω, δσάς pro ζάς. / Σσ, Dor. μάζα à μασσω, Etymol. Tarentini σκλπίσσω pro σκλπίζω dicunt. / Ττ, Att. συείττειν pro συείζειν.
  - Ξ in Κσ vel Σκ, Æol. σκὶν pro κσὶν vel κσὶν pro ξύν. Item in Σ, Att. ut πείσω φασκέσκω.
  - Ψ, in Πσ vel Σπ, Æol. πίλοπς pro πίλοψ, ἀσπαλὶς, pro ψαλίς.

Solitarium Σ, hoc sui privati juris esse Grammatici dicunt. Vide Mm.

M m. Σ pariter in alias consonantes mutatur, vel

- Simplex, in { Δ, Att. πίφασθαι pro πίφασμαι. Dor. ὀδμὴ pro ὀσμή. Æol. quoque. / Κ, Bœot. ἴδικος pro ἴσικος. Lac. ἀκκὸς pro ἀσκός. / Ρ, Æol. ἀρρίω pro ἀρσίω. Att. μάρτυρ pro μάρτυς. Lac. ἀκκὸς pro ἀσκός. / Elei ἴππορ pro ἵππος dicunt. / Τ, Att. τἄτταλον pro σἄτταλον. Dor. φατὶ pro φασί. Æol. πὶ pro σύ. Bœot. ἰττὼ pro ἴσω. Lac. πλητίον pro πλησίον. / Θ, Æol. ὑπνοθεμὸς pro μνησμός. / Ξ, Att. ξύμπας pro σύμπας. Dor. καδίσαι pro καθίζαι. / Ν, Æol. ταγόνιον pro τεγώνιον.
- Duplex, in { Ζ, Dor. νίζω pro νίσσω. Æol. μίζων à μίσσων. Etymol. Tarentini pro πλέ-ζω πλέσσω dicunt. Ιones δίζεα pro δίσσεα, teste Grammatico. / Ξ Ion. δίξεα pro δισσὰ, τρεξέα pro τεσσα. / Ττ. Att. ἐλαττόων pro ἐλάσσων. Bœot. φρεττὼ pro φρέσσω, apud Corin. Et hanc mutationem potiùs Bœotiçam esse quàm Atticam dicit Caninius, δελαττία, πίττα, μαλαττία, ἐαττελία.

Cc. Syllabarum affectiones Prosodiæ respectu jam recensendæ, cùm quæ literarum sint, satis superque ostenderimus. Attendenda est tam

- Quantitas. Heic Poëtæ pro sua agunt libertate producendis vel corripiendis metri gratiâ syllabis. Reliquæ Dialectorum vel
  - Producunt correptas
    - Ancipites. Attici α & ι, ἀληθεία, ὄφις, Dores ι & ρ. ὦδες, ἰλύς.
    - Natura; Attici: ut id possint legitimè, formam mutant brevium, ο in ω. βασιλέως pro βασιλέος. Sunt enim Atticorum propriæ productiones.
  - Corripiunt productas
    - Ancipites. Id inprimis etiam Comici & Tragici, sed Iones etiam: ut & Dores, desinentia in αι, νησος.
    - Natura. Ionibus usitatæ sunt correptiones, longis in breves mutatis: νῆας pro νῆας, ζοὴ pro ζωή.
- Accentus. Hunc mutant & transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, Poëtarum item, pro cujusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quæ consulendæ sunt, nonnihil est adumbratum, & quotidiana lectione observari poterit.
- Spiritus. Hunc
  - Attici, non primæ tantùm, sed & reliquis inscribunt: ut, ῥόδος, παῖς: ultimæ & penultimæ in polysyllabis: ut, ἀμφιτάλλος.
  - Iones spiritum asperum in tenuem mutant: ut, κὐθραν dicunt pro χύτραν. Etym.
  - Æoles, si densus sit vel asper, penitus ignorant, & ejus loco nonnunquam suum usurpant digamma: ut, ἄγω non ἄϝω, Ἑλένη pro ἑλένη.
  - Poëtæ asperum etiam medio solitario ϱ relinquunt: ut, ἄῤῥηκτος pro ἄῤῥηκτος.
  - Dores, Argivi, Lacones, Eretrienses, Oropii, teste Etymologo, in locum signa, per Syncopen abjecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: ut, πτισάνα pro πτισάνα.
- Apostrophus. Hunc Attici amant vocalis initialis, sive jungantur dictiones, sive maneant solutæ: ut, ὀπέξ pro ὀπίσω ἔξ, ὅ γ' ἀνὴρ pro ὅ ἀνήρ. Iones item, qui hujus adminiculo ν attractivi necessitatem elevant. Poëtæ negligunt.

Dd Generatim hactenus Dialectorum varietatem, quâ literas, quâ syllabas occupat, declinavimus. Eandem jam speciatim in singulis orationis partibus ita considerabimus, ut quæ in privatis singularum tabulis dicta fuêre, heic uno quasi fasce comprehensa, gratæ brevitatis ergò simus prolaturi. Ergo,

- Articulus considerandus est
  - Communis cum nominibus quibuscum jungitur: ut, τῷδε λόγῳ, pro τῷ λόγῳ, Attice, Ionicè, Dor. τῶς μαλίστας, pro τὴ μαλίστᾳ, Dor. τῷ μαλίστᾳ pro τῇ μαλίστᾳ, Doricè: τῶν ἀρετίων pro τῆδε ἀρετῶν, Ionicè: τῶτι λόγοισι pro τοῖς λόγοις, Atticè, Ionicè, Doricè: τῶν μισθῶν pro τῆς μισθῆς, Æolicè, &c.
  - Præpositivus: cujus affectio est vel
    - Propria,
      - Attici per paragogen adjiciunt voces completivas, δε, γε, νι, περ: ut, τόνγε pro τόν.
      - Dores nominativis pluralibus οἱ & αἱ addunt per ϙοππατ: ut, τοὶ pro ὅς, ταὶ pro αἱ:
      - Poëtæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant, ut, τῦ λόγοιο pro τοῦ λόγοιο.
    - Compositus
      - Ὅ, ἥ.
        - Attici ε mutant in iota acutum, ὁδὶ, ἥδὶ, τοδὶ, τηδὶ, τουδὶ, τοισδὶ, &c.
        - Æoles dicunt τόδε, ἥδε, τοῦτε.
        - Poëtæ dativo plurali per paragogen addunt σι: ut τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
      - Ὅστις. Hoc habet in
        - Nominativo Doricè ὅτις pro ὅστις: Æolicè ὄττις.
        - Genitivo Attice ὅτευ pro ὅτου: Ion. ὅτεο: Dor. ὅτᾶ: Æol. ὅττευ. Poet. ὅτῑο.
        - Dativo Att. ὅτῳ & ὁτῳῦν & ὁτῳδήποτε pro ὅτῳ: Ion. ὅτεῳ. Æol. ὅττῳ vel ὅτῳσι.
        - Accusativo Æol. ὅττινα pro ὅτινα: Poët. ὅπα abjecto ν. Æoles quinetiam ὅττινα dicunt in utroque genere, & masculino & fœminino, teste Sophoclis scholiaste.
        - Plurali Nominativo Poët. ὅτις pro ὅστις.
        - Genitivo Ionicè ὁτίων pro ὅντινων.
        - Dativo Ionicè ὁτέοισι pro ὅτισι.
        - Accusativo Poët. ὅτινας pro ὅστινας. Et in neutro Atticè & Ionicè ἄττα vel ἄσσα pro ἅπαντα.
  - Postpositivus.
    - Attici adjiciunt particulam γε: ut, ὅγε pro ὅ.
    - Iones præfigunt literam τ, excepto nominativo. ὅς & ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τοῦ pro ᾧ, τοῦ pro οἷ. Dicunt etiam ὅο pro οὗ.
    - Dores nunc abjiciunt à masculino σ, & dicunt ὁ pro ὅς, unde ὄττις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionú more, exceptis nominativis ὅς & ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῶν pro ὧν.
    - Æoles dicunt ὅ pro ὅς, neglecta aspiratione: unde etiam ὄττις pro ὅστις.
    - Poëtæ pro ὃς dicunt ὅτις.
    - Consentit etiam hic Articulus iis declinationibus, secundum quas inflectitur: ut Doricè, α pro η: ταὶ vel αἵσι vel ᾇς pro αἷς Atticè, Ionicè, Doricè.

Vide in signum ◆.

Nn. Re-

Nn. Reliqua accidentia Nominis sunt

- Qualitas, Adjectiva nova fingunt Poëtæ: ut, ὑψιεφα à ὑψι, φρέσιεφα à φρήσιν.
- Nomen, & ejus accidentia diversimodè habêt secundum proprietatem Dialectorum
  - Species
    - Derivativa
      - Comparativa & Superlativa.
        - Attici formant Comparativos & Superlativos. 1. in αστερος & αιτατος: ut περαίτερος, περαίτατος, pro περαιότερος, περαιότατος: φιλαίτερος pro φιλότερος. 2. In ιστερος & ισατος: ut λαλίστερος, λαλίσατος pro λαλότερος, λαλότατος. 3. In υτερος & υτατος: ut βεσχύτερος, βεσχύτατος pro βεσχίων, βεσχίστος. 4. In ειν: ut βέλτειν pro βέλτιον, πλεῖν pro πλέον. 5. In σων: ut, μάσσων pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt ϝἐλᾶων pro ϝἐλάσσων, ϝελύᾶων pro ϝελάσσων.
        - Iones Comparativos & Superlativos terminant. 1. in ωτερος & ωτατος: ut, δικαίωτερος, δικαίωτατος, pro δικαιότερος, &c. ῥαδίωτερος pro ῥᾳδίονες. 2. in ιτερος: ut ῥηΐτερος pro ῥᾳδίωτερος. 3. in ὐν: ut πλεῦν pro πλεῖν & πλέον.
        - Dores pro κάρτερος dicunt κὰρρῶν: pro βελτίον βέλτειν, quod alii tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparativorum penultimam in αν vertunt: ut, ἔασσων pro ἐγγίων, βεβασσων pro βεβαιότερον, βάασσων pro βασίων. per metaplasmum item κρέασσων dicunt pro κρείσσων, πλήων pro πλείων, ϝάσσων pro ϝάσσον, πλεῦς, ut inquiunt nonnulli, pro πλέον.
        - Poëtæ novos comparativos & superlativos, ab usitatis positivis, vel nominibus, vel etiam aliis orationis partibus formant, tum etiam à comparativis & superlativis: ut, κακώτερος à κακός pro κακίων: ἀρείων ab ἄρης: ἀγαθώτατος ab ἀγαθός: χαρεύτερος à χαρείων comparativo: χειρεύτερος à χείρων superlativo. Per metaplasmum etiam πλῶν dicunt pro πλείων, ῥᾶϊ pro ῥηΐδιον, &c.
      - Possessiva. Apud Atticos, si Possessivorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in usu: ut, ἀνθρώπεια φύσις potiùs dicunt quàm ἀνθρωπίνη. Ionico more nonnulla possessiva, teste Corintho, amittunt iota: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
      - Diminutiva. Attici diminutivis gaudent, & libentiùs dicunt λοπάδιον quàm λοπάς, ϙοσάδιον quàm ϙόσσον.
      - Dores nonnulla peculiaria habent: φωίνις amiculus, πυῤῥίχος rufulus.
      - Denominativa. Huc Numeralia.
        - Attici δύω dicunt pro δύο.
        - Iones per metaplasmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, πεἰκοντα pro πεντήκοντα, ἐοίκοσι pro εἴκοσι.
        - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, ἴκατι pro εἴκοσι, ὀλχάδ pro ὅλος, &c.
        - Æoles τέρτος dicunt pro πέμπτος, πύσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμμες pro πέντε.
        - Poëtæ ϑἰώ & ϑἰοί dicunt pro δύο, πύσυρες pro τέσσαρες, δυοκαίδεκον pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes casus, pro δυοῖν dicunt δυσί, & in genitivo plurali δυοῖν.
      - Verbalis. Attici nonnulla habent peculiaria verbalia: ut βλάμμα pro βλάβος, δῆγμα pro δῆξις.
      - Patronymica.
        - Attici πλειάδης dicunt pro πλειάδης, περσείδης pro περσείδης.
        - Iones terminant Patronymica in ων: ut, κρονίων pro κρονίδης, πλείων pro πλειάδης. Nonnunquam etiam alterum derivant ab altero: ut πλειονιάδης à πλείων.
        - Æoles, quæ in ιάδης desinunt mutant in αδδης: ut, ὑππάδδης ὑππάδης.
        - Poëtæ usitatis Patronymicis inserunt per epenthesin α vel η: ut, πηλαμίδης pro πηλείδης, καδμίης pro καδμείς. Nonnunquam etiam syncope utuntur: ut, ἱππότης, pro ἱππιονίδης.
    - Prosessiva.
    - Diminutiva.
    - Denominativa. Huc Numeralia.
    - Verbalis.
    - Patronymica.
  - Reliqua, de quibus sequenti signo Nn.

Reliquæ partes. Pronomen, vide sig. O o. Verbum P p. Participium Q q. Adverbium. Præpositio & Conjunctio, sig. R r.

- Genus. Hoc secúdum dialectorũ proprietatem diversum est, Nominis
  - Adjectivi:
    - Attici desinentia adjectiva in ος trium generum, inprimis composita & derivata, communia efficiunt: ut ὁ ἡ τὸ νόσιμος.
    - Iones & Dores Atticorum morem communis generis observant: ut ὁ ἡ ὁ κλυτός, ὁ ἡ ὁ γαναῦς, Fœminini etiam α mutant in η: ut, ἀγίη pro ἁγία, κακὴ pro κακή.
  - Substantivi:
    - Attici substantiva masculina mutant in fœminina, & vice versa, inprimis in duali numero: ut, ἡ ἀσβόλη pro ὁ ἀσβόλος, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς, τὼ ἡμέρα pro τὼ ἡμέρᾱ. Quandoq; etiam terminatione mutata verbum masculinum in fœminínum vel neutrum: ut, ἡ κακοήθεια pro ὁ κακοήθης, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός.
    - Iones etiam genus mutant terminatione vel servata, vel mutata: ut, ἡ κίων pro ὁ κίων, ὁ ἕωσφορος pro ἡ ἑωσφόρος.
    - Dorienſibus idem, quod Ionibus tribuitur: ut, ἡ πύρπαρ, pro ὁ πύρπαρος, ὁ φοδύγγος pro ἡ φοδύγγη.
    - Æoles masculinũ in fœmininũ vertunt, Dorum exemplo: ut ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθήρ.
    - Poëtis quoq; generum mutationes tribuuntur: ut, τὰ κἀλδεα pro αἱ κἀλδεαι, τὰ μαχὰ pro τοὶ μαχαί.
- Numerus:
  - Attici & Iones, teste Grammatico & Caninio frequenter adhibent dualem.
  - Æolii dualem negligunt, teste Corintho.
- Figura: Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ: ut ἔξαγεν pro ἐκαγεν. Iam interponunt α, ἐξάγαγεν.
- Declinatio. In hac ratio habenda est
  - Terminationis, quæ vel
    - Eadem manet, sed alio quàm cõmuni modo declinatur,
      - Attice: Tertia simplicium transit in primam contractorum: ut, ἀνδρέων, ἀνδρέᾳ, ἀνδρέᾳσι, &c. pro ἀνδρῶν, ἀνδρῷ, ἀνδρῶσι. 2. Quinta simplicium transit in tertiã simplicium: ut πείσεως, πείσεϊ, πείσεϊς, pro πείσους, πείσῳ, πείσους, &c. 3. Prima contractorum in primam simplicium: ut, ἀεισυράπης, ἀεισυράπεω, pro ἀεισυράπου, ἀεισυράπεω. 4. Quarta contractorũ abit in quartam simplicium: ut, ἥρως, ἥρωϊ, ἥρωα pro ἥρου, ἥρῳ, ἥρω, &c.
      - Poëticè:
        - Tertia simplicium mutatur in quintam simplicium: ut, πολυς, πολῆος, pro πολλοῦ.
        - Quinta simplicium abit in quartam simpl. ut, γέλως, γέλῳ, pro γέλωτος. (ἔρως.
        - Prima contractorum fit prima simplicium aut quintã: ut, ἄρης ἄρεω, vel etiam ἄρηϊ ἄρηϊτ pro
        - Secunda contractorum transit in quintam simplicium: ut, ὄϊς, ὄϊδ, pro ὄϊος.
        - Quantumvis eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus aliquis intervenit: ut, χάεις, χάεϊ, vel χάεις, ut præter Antesignanum, etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano, pro χάεος: χεὶρ, χεῖρός, χεῖϊ pro χειρός, χειεῖ.
    - Diversa efficitur, à variis Græciæ Nationibus:
      - Attici nomina communis Dialecti terminant in Η Ευς, Ις, Οδες, Ορ, Ως: ut, ὑδὴς pro ὑδεύς, ἐρῆμις pro ἔρημος, βασιλὴς pro βασιλεὺς, ἐπιτιμὴς pro ἐπιτίμους, νεὼς pro ναὸς, ζυγὸν pro ζυγός.
      - Iones terminant in Αις, Αιν, Αις, Αμ, Ευς, Ης, Ος: ut, σαλυσαίς pro σαλυσίν, σἰδωραίν, pro σἰδωρίν, νικόλας pro νικόλαος, extrito ο, ἰῆος pro ἰῆος, quod Atticis etiam tribuitur, ἐσιὴν pro ἐσίην ablato ος, πολλὸς pro πολυς, ἔασπερ pro ἑσπέρος.
      - Dores terminant in Ας, Αξ, Η, Ιον, Ος, Ως: ut νᾶς pro ναῦς, ablato υ, ἀκυσίλας pro ἀκυσίλαος, ablato ο, Ionico more, παλλαξ pro πάλλακις, παναγὰξ pro πάνσαλπ, ϝἀμαλὴ pro ϝἀμάλη pro ϝἀμαλις, κραῖνον pro κράνον, ζῶς, pro ζῦς, φὸν γγ pro φόγγος.
      - Æoles terminant in Αν, Αξ, Ειξ, Ορ, Ος: ut, ζαὺς, ζανὸς, pro ζεύς, ϝἀπαξ pro ἅπαξ, μεὶς pro μείς, τὸρ pro τὸς, Ἴασσορ pro Ἴασσος, ὄδ pro ὕδατος, μαὶτυρ pro μάρτυρ, ὕδ pro ὕδωρ, ὦγων pro ἀγών, ἔρ, ἔρος, pro ἔρως ἔρωτος.
      - Poëtæ terminant iis Α, Ας, Ευς, Ις, Ηῦς, Φις, Ηρ: ut, φὰ pro φῶς, δίεας pro δίευ, ἄρεα pro ἄρης, φῆμες pro φημὶς, χρῆυς, ὀστέοφι pro ὀστέοις, ζῆυ pro ζεύς, cujus alii adhuc sunt octo nominativi Poëtici, Δᾶϊς, Βδᾶϊς, Ζῆυς, Ζῆς, Ζάεις, Δῖς, Δῆυς, Δᾶν.
  - Casuum. vide signum ◆.

DIALECTORUM OMNIUM

Contractorum, de quibus signo Ss.

Casuũ, in quibus generatim considerandũ est apud Atticos Vocativum similem esse Nominativo, Dativum etiã pluralem, sequente licet cõsonante, ν ἐφελκυστὸν acquirere. Separatim autẽ declinationũ species singulæ examinandæ sunt nominum

Simplicium: & quidem

Prima:

In toto singulari numero α mutatur Ionicè in η, & vice versa η mutatur Doricè in α: ut, ἀπίστις pro ἀπιστία: πειπτὸς, pro πειπτὴς.

Nominativus singularis Æolicè definit in α: ut, ἀρχύτα pro ἀρχύτης, ὑδροχόα pro ὑδροχόη. Hoc etiam Bœotis, Thessalis, & Macedonibus tribuitur. Nec esse vocativum pro nominativo sumptum probat Caninius.

Genitivus singularis Ionicè definit in εω, Doricè in ᾱ, Æolicè & Bœoticè in ευ vel ᾱς, poëticè in ω vel εω, ut, βορέω pro βορέης, αἰνείω pro αἰνείου, αἰακίδᾶ pro αἰακίδου, αἰνείας pro αἰνείαο, αἰνειάω pro αἰνείαω.

Dativus singularis caret sæpiùs apud Dorienses iota subscripto, ut, τῷ πειπτᾷ pro πειπτῇ. Apud Poëtas nonnunquam terminatione quintæ simplicium effertur: ut, τῇ αἰδοῖ pro τῷ αἰδοῖ.

Accusativus singularis Ionicè definit in εα: ut, πειπτέα pro πειπτέω.

Genitivus pluralis Ionicè definit in εων, Doricè in ᾱν, Æolicè & Bœoticè in αων: ut, τιμίων pro τιμιῶν, τιμιᾶν pro τιμιῶν, τιμιάων pro τιμιῶν, aliàs regula est: Genitivi singulares in ης & ω desinentes, adjecta litera ν, formant genitivos plurales, sed ο in ω converso.

Dativis pluralibus in σ desinentibus omnes quatuor dialecti vocalem iota per prosthomasimum adjungere solent, αις nonnunquam in ης converso: ut, τιμίαισι pro τιμίαις, λησβὶ pro λησβῖς, &c. Æoles nonnunquam ex αι tollunt subjunctivam: ut, πιμὰς pro πιμαῖς.

Accusativus pluralis Ionicè definit in εας: ut, τιμίεας pro τιμίας.

Secunda:

In singulari numero α mutatur Ionicè in η: & vice versa η Doricè in α: ut, μελίαν pro μελίην, πμὰ pro πμή.

Genitivi & Dativi singularis ᾳ & ῃ mutantur Doricè in ω, iota subscripto, vel neglecto: ut, τῶ μελίωνος pro τῆ μελίωνος, τῷ μελίαν pro τῇ μελίᾳ, τῷ πονηρῶ pro τῇ πονηρᾷ.

Dativus singularis poëticè formatur secundum quintam simplicium: ut, τῇ ἀλκῇ pro τῇ ἀλκῇι.

Genitivus & Dativus plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Æolicè formantur, ut in prima declinatione: ut, ἀρετέων pro ἀρετῶν, πμῶν pro πμῶν, θεάων pro θεῶν, ἀρετῆσι vel ἀρεταῖσι pro ἀρεταῖς. Atticè quoque definit in αισι.

Accusativus pluralis per epenthesin Æolicam accipit iota retento tono: ut, καλαὶς pro καλὰς.

Tertia:

Nominativus, Accusativum & Vocativum neutrorum efferunt Attici abjecto ν: quod tamen aliquando adscriptum legitur: ut, ἄλλο pro ἄλλον, αὐτο pro αὐτὸν: nimirum Atticos communis dialectus imitatur.

Genitivus singularis Atticè, Ionice, Doricè & Thessalicè υ mutat in ου: ut, λόγοιο pro λόγου. Dores tamen & Æoles quandoque υ mutant in ω: ut, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.

Dativus singularis apud Æoles iota subscriptum non habet: ut, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ.

Dativus & Accusativus singularis, Nominativus, Dativus & Accusativus plurales, nonnunquam poëticè fiunt quintæ simplicium: ut, τῇ κλεδῖ pro τῇ κλεδοῖ, τὸν ἠπτρα pro τὸν ἦπαρ, τὰ πεσσὰ πατα pro τὰ πρόσωπα, τοῖς πεσσαῖσι pro τοῖς προσώποις.

Genitivus & Dativus dualis per epenthesin Ionicam acquirit iota: ut, λόγοιῖν pro λόγοιν.

Nominativus pluralis Doricè penultimam acuit: ut φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι.

Dativus pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: ut, λόγοισι pro λόγοις, ὑμῖσι pro ὑμῖν.

Accusativus pluralis Doricè in ος definit: vel ut & Æolicè, in ως: ut τὸς κωεῖς pro τοὺς κωεῖς, τὸς διδασκάλως pro τοὺς διδασκάλους. Apud Æoles etiam in οις, secundum quosdam: ut, πὶς νόμοις pro ποῖς νόμοις.

Quarta, quamvis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:

- Nomina Atticè formata à communibus, non mutant accentum nisi in duobus, λαγὼς pro λαγὸς, ὀρτῶς pro ὀρτὸς.
- Genitivus singularis per paragogen poëticam acquirit ο: ut, ὑίνο pro ὑίνου.
- Accusativus singularis quinque nominum, more antiquis Atticis usitato amittit ν: ut ἄδᾶ, ἕω, κέω, κῶ, λαγὼ, pro ἄδαν, ἕαν, κέων, κὰν, λαγὼν.

Quinta:

Barytona in ις & υς purè declinantur apud Iones & Dores, apud Æoles etiam, ut quidam volunt: ut, χάεις, χάειϑ· pro χάεσϑ, ἕεις, ἕειϑ· pro ἕεσϑ. Sic etiam fœminina in ις declinata per ϑ· Æolicè, purè declinãtur: ut, ἀρτέμις, ἀρτέμιϑ pro ἀρτέμιδος, στρεπτὶς, στρεπτίϑ pro στρεπτίδος.

Monosyllaba in αις Æolicè resolvuntur, mutato & transposito tono: ut, πεῖς pro παῖς.

Desinentia in ας apud Æoles acquirunt per epenthesin iota: ut, μέλαις pro μέλας.

Genitivus singularis trium nominum ο mutat Atticè, in ω: ut πέλεκως, πελέκεως pro πέλεκος, πόπανος, ποπάνεως, πρόσβεως. Addunt aliqui βεσχέως.

Genitivus & Dativus singulares formantur Doricè à nominativo ablato σ· ut, à φόρμιγξ fit τῷ φόρμιγγι, τῷ φόρμιγγ, pro φόρμιγϑ, φόρμιγι: εἶαν, τῷ ἔιαν, pro αἶαν, αἴϑ.

Accusativus singularis:

- Attici eum in nonnullis efferunt per Apocopen, Poëtæ per Syncopen: ut, ἀπόλλωνα. Att. Συλοσᾶ pro Συλοσέα poëticè.
- Dores eum terminant aliquando in ᾱ: ut, πειϑὼ pro πειϑῶ: aliquando in ω: ut, βῶν pro βᾶν.
- Poëtæ in nominibus in ις & υς genitivorum purum terminant Accusativum in α: ut, βότρυα pro βότρυος, δόρυ pro ὕυος.

Vocativus singularis:

- Dores eum nonnunquam resolvunt: ut, πορεῖδαον pro πόσειδον.
- Æoles Vocativum singularem nominum in ων, terminant in ον, accentu servato: ut Ἀπόλλον, ὦ Ἀπόλλον, pro ἄπολλον.
- Poëtæ vocativum oxytonorum in ις, ιδϑ· formant à nominativo abjecto σ: ut, ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδϑ, ὦ ἀμαρυλλί. Nominum item per ντ declinatorum vocativus communis amittit poëticè ντ: ut ὦ πλακοῦ pro πλακοῦντ, ὦ ἄϊα pro ἄϊαν.

Genitivus & Dativus dualis per Ionicam epenthesin definit in οιῖν, ut in tertia: ut, σεριλωῖν pro σεριλωοῖν.

Nominativus pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima: ut, χωαῖκες pro γυναῖκες.

Genitivum pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem: ut χειρέων pro χειρῶν, ποσειδέων pro ποσειδῶν.

Dativus pluralis:

- Iones & Æoles eum formant à nominativo plurali, addendo σι, & in neutris mutando insuper α in ες: ut, ἄνδρεσι ab ἄνδρες pro ἀνδράσι, ἐπέεσι ab ἔπεα pro ἐπάσι, γόνεσι pro γόνασι.
- Æoles dativos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectuntur, πεδημάτιες pro ποδήμασι.
- Poëtæ è dativo Ionico & Æolico nonnunquam alterum σ exterminant: ut, βημάτεσι pro βημάτεσσι.

Accusativus pluralis nominum in υς mutatur Doricè in ᾱς, ut, βᾶς pro βῦς.

SYNOPSIS.

Prima:

Propria quædam in κλείης & alia nonnulla apud Poëtas bifariam contrahuntur: ut, ἡεροκλείης, ἠεροκλέος: hoc jam contrahitur bifariam ἠεροκλῆϑ, vel ἠεροκλέους, & hoc rursum in ἠεροκλεῦς. Sic ἀσϑ, ἀσέος, ἀσῦς & ἀσέως, &c. Consule privatam tabulam Poëtarum.

Genitivus:

- Attici genitivum singularem terminant in ως: ut, ἀληϑέως pro ἀληϑέος.
- Iones à Genitivo bifariam poëticè contracto alium novum formant, ab ἠεροκλῆϑ, dicunt ἠεροκλέηος, à ἀσῆϑ ἀσέηϑ.
- Dorienses cum terminant in ᾶς, ut & Æoles: ut, δημοσθένᾶς pro δημοσθένης, κλέᾶς pro κλέης. (bus tribuitur.
- Æoles à contracto nonnunquam detrahunt σ: ut, πωκράτυ pro πωκράτους. Hoc etiam Dori-

Accusativus singularis Atticè in η definit, si η nominativi fuerit purum, ait Eustathius: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: ut, δημοσθένλω pro δημοσθένη.

Vocativus Nominum in ης Æolicè definit in ε: ut ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες. Aliis hoc est Doricum.

Nominativus pluralis Atticè in αι nonnunquam definit, Accusativus in ᾳ. Hoc esse videtur, quòd suprà diximus Atticos nomina primæ contractorum declinare secundum primam simplicium.

Desinentia in εις poëticè amittunt iota: ut, ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς.

Secunda:

Penultimum iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in η: ut, πόλεϑ vel πόληϑ pro πόλιϑ, & in Accusativo ὄφια pro ὄφιν. Nonnulli η volunt esse Æoliorum.

Quædam in ις contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, ὄϊς, οἷς: ὄϊ ϑ, οἵϑ: ὄϊι, οἷ, &c.

Genitivus singularis Atticè terminatur in ως, accentu retento: ut, ὄφεως pro ὄφεος. Doricè in ᾶς: ut, πόλᾶς pro πόλεος, ὄφᾶς pro ὄφεος.

Dativus singularis, Nominativus item, Accusativus & Vocativus plurales, Atticè contrahuntur in ει: ut, ὄφεῖ, ὄφεις pro ὄφιϊ, ὄφι: ὄφεες & ὄφεας, ὄφεις pro ὄφις. Annotat Corinthus Iones solitos esse Nominativum, Accusat. & Vocativum pluralem, ις nimirum & ια, in ι contrahere: ut, ὄφιες, ὄφιας, & Ionicè contractè ὄφις.

Nominativus, Accusativus & Vocativus dualis, & in neutris Nom. Acc.& Vocativus plurales Atticè contrahuntur in η: ut, ὄφεε, ὄφη, σπήπια, σπήπη. Ait Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominativam terminationem dualem contrahi: quod alii Atticorum esse dicunt.

Genitivus & Dativus dualis contrahitur Atticè in ω: ut, ὄφεων pro ὀφέοιν.

Genitivus pluralis tonum Atticè retrahit: ut, πόλεων pro πολέων.

Dativum pluralem formant Iones à Nominativo plurali, addendo σι: ut, ὄφεεσι ὀφέεσι pro ὄφεσι.

SS In Contractis quoque declinationibus, in quibus, Iones peculiaris non cõtractis utuntur casibus, Attici contractis, dialectorum proprietas observanda est, in

Tertia:

Penultimam ε, Nominativo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in η: ut, βασιλῆϑ pro βασιλέϑ, &c. Veteres Iones εῖ dicebant: ut, βασιλεῖϑ pro βασιλέϑ.

Omnia in ᾶς masculina oxytona, Doricè & Æolicè sunt barytona, teste Caninio: ut, βασίλᾶς pro βασιλεύς, βασίλῆϑ pro βασιλῆϑ, βασίλεϑ pro βασιλεῖϑ.

Genitivus:

- Attici eum contrahunt, si ε ante ως fuerit purum: ut, πειϑοῦως, πειϑοῦς. Mutant quinetiam ο in ω: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
- Dores & Æoles eum terminant in ᾶς: ut, βασιλᾶος pro βασιλέος. Bœoti in ιϑ: ut βασιλίϑ.

Accusativus singularis contrahitur Atticè, si genitivus contrahatur: ut, πειϑοῦα, πειϑοῖ: poëticè verò abjicit α per apocopen: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, φονῆ pro φονῆα, πολῆ pro πολέα. Dicet hic Neander, si Nominativus non fuerit purus, tunc contractio fit in η: ut, πυδέ pro πυδέα vel πυδῆα Ionicè.

Nominativus pluralis contrahitur Atticè in ης, jota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς, vel βασιλῆς pro βασιλεῖς.

Dativum pluralem formant Iones & Dores à Nominativo plurali non contracto, addendo σι: ut, βασιλήεσι, à βασιλῆες, βασιλέεσι à βασιλέες. Poëtæ ex ευ auferunt υ: ut βασιλεῦσι pro βασιλεῦσι.

Accusativum pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: ut δωεὰς pro δωεάς. Neander ait similem esse Nominativo plurali Attico.

Quarta:

Genitivus singularis Æolicè & Laconicè definit in ως: ut, λαπὸς pro λαπῦς.

Accusativus singularis Ionicè in ων, Æolicè in ον definit: ut, λαπῦν, vel λαποῦν pro λαπόν.

Pluralem numerum Poëtæ secundum quintam simplicium, nonnunquam flectunt: ut, αἱ κλῶσες, κλωσῶν, κλωσί, pro κλωσοὶ, κλωσῶν, κλωσοῖς. Hoc nonnulli Æolis adscribunt.

Quinta:

Desinentia in εα Doricè sæpius contrahuntur: ut, χρῆς pro χρέας.

Ex omnibus casibus Iones τ auferunt, quod alii etiam Doribus adscribunt: Attici autem terminationem Ionicam contrahunt: ut, κίεσι, κέεται, Ionicè & Doricè κίᾶϑ, & Atticè κίρας.

Contractio apud Poëtas fit in α correptum. Vide tabulam Poëtarum.

Oligopathis: Comparativorum in ων Accusativus singularis, Nominativus, Accusativus & Vocativus plurales, Ionicè amittunt ν, Atticè contrahuntur in ω vel υ: ut, μείζονα, μείζοα: μείζονες, μείζοες, μείζους, &c.

Oo De Pronomine acturi, hoc prius generatim monebimus, quæ more secundæ & tertiæ simplicium nominum declinatur, easdem etiam perpessiones non respuere: ut, ἐμοῖο pro ἐμοῦ, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς, τοῖσι pro τοῖς. Specialim verò singulorum pronominum privatas dialectorum varietates paucis annotabimus.

- Ἐγὼ in
  - Nominativo Atticè, habet ἔγωγε · Doricè ἐγώνη, vel ἐγών, vel ἐγώνγα. Æol. ἐγώ & ἐγών : Poët. cum apostropho, γ' ὼ pro ἐγώ : Bœoticè ἰώγα & ἰώνγα & ἰγώνγα.
  - Genitivo Atticè ἐμοῦ pro ἐμοῖ : Ionicè ἐμέο : Doricè & Æolicè, ἐμεῦ : vel μεῦ : Poëticè ἐμεῖο, vel ἐμείοθεν, vel ἐμέθεν. Scribit Crusius ἐμεῖο Ionicum esse, ἐμέοθεν Atticum.
  - Dativo Atticè habet ἐμοιγε pro ἐμοί : Doricè ἐμὶν vel μὶν.
  - Accusativo Atticè habet ἐμεγε pro ἐμέ.
  - Nominativo & accusativo duali Doricè & Æolicè habet, ἄμμε pro νῶ Poëtarum est νώϊ.
  - Nominativo plurali Ionicè habet ἧμέες pro ἡμεῖς : Doricè ἄμμες & ἄμμεις : Æol. ἄμμες.
  - Genitivo plurali Ion. ἡμέων pro ἡμῶν : Poet. ἠμείων. Dor. ἀμέων ἀμῶν : Æol. ἀμμέων, ἄμμων.
  - Dativo plurali Att. habet ἧμιν pro ἡμῖν : Ionice quoque, ut vult Vrbanus : Doricè ἀμῖν : Æol. ἄμμι, & ἄμμιν : Poëticè ἦμὶν, ultima correpta.
  - Accusativo plurali Ionicè habet ἧμέας pro ἡμᾶς : Dor. ἄμμε, vel secundum alios ἀμᾶς, Æolicè ἄμμα & ἄμμες.
- Σὺ in
  - Nominativo Atticè habet σύγε : Dor. τύ, vel πύ, vel πύγα.
  - Genitivo Att. σοῦγε pro σοῦ. Ion. σέο : Dor. & Æol. σεῦ, vel τεῦ, vel τεοῖο. Poët. σοῖο vel σέοθεν, vel σέθεν. Alii tamen σεῖο Ionibus, σέοθεν Atticis tribuunt.
  - Dativo Dor. habet τοὶ vel τὶν vel τεῖν pro σοί.
  - Accusativo Dor. τὲ vel τύ pro σέ.
  - Nominativo & Accusativo duali Doricè & Æolicè habet ὔμμε pro σφῶ. Poëtarum est σφώϊ.
  - Genitivo & Dativo duali Poëtarum est σφωΐτν, communis dialecti σφῶν.
  - Nominativo plurali Ionicè ὑμέες pro ὑμεῖς : Dor. ὕμες & ὕμμες : Æolicè ὔμμες.
  - Genitivo plurali Ionicè ὑμέων : Poëticè ὑμείων : Doricè & Æol. ὕμμων & ὑμμέων.
  - Dativo plurali Dor. & Æol. ὔμμι vel ὔμμιν pro ὑμῖν : Poët. ὑμίν.
  - Accusativo plur. Ionicè ὑμέας : Dor. & Æol. ὕμμας : vel ut annotat Caninius, ὔμμε.
- Οὗ in
  - Genitivo Ion. habet ἕο : Poët. εἷο & ἕοθεν & ἔθεν : illud tamen alii Ionibus relinquunt, hoc Atticis adscribunt: Dor. εὗ. Æol. εὖ. Pro hoc Cyprii Fεο scribunt per digamma Æolicum.
  - Dativo Poët. habet σφὶν pro οἷ, apud Sophoclem, ut notat Crusius : Ion. ἕοι.
  - Accusativo Ion. ἕε pro ἑ : Dor. & μὶν & νὶν : Cypriè ἵν : Poët. σφέ, apud Euripidem, vel ἔθεν.
  - Nominativo plurali Ion. σφέες pro σφεῖς : Dor. σφέ.
  - Nominativo & Accusativo duali Poët. habet σφωὶν pro σφέ.
  - Genitivo & Dativo duali Poët. habet σφωὶν pro σφίν.
  - Genitivo plurali Ion. σφέων pro σφῶν : Poët. σφίων.
  - Dativo plurali Ion. σφέϊν pro σφίσιν, ait Caninius, vel etiam σφὶ per apocopen : & poët. per aphæresin φίν.
  - Accusativo plurali Ion. σφέας pro σφᾶς : Dor. ἐ : Æol. σφέ.
- Σὸς : Dores pro σὸς, σὰ, σὸν, dicunt τὸς, τὰ, τὸν.
  - Æoles contrahunt σὸς cum articulo, & dicunt ὅσος, ὅσα, ὅσον, pro ὁ σὸς, ἡ σὰ, τὸ σὸν.
- Ἡμέτερος, Dor. habet ἀμετέρος, ἀμετέρα, ἀμέτερον : vel etiam per syncopen, ἀμὸς, ἀμὰ, ἀμὸν. Æol. ἄμμος, ἄμμα vel ἄμμη, ἄμμον.
- Ὑμέτερος Dor. habet ὑμὸς, ὑμὰ, vel ὑμὴ, ὑμὸν : Æol. ὔμμος, ὔμμα vel ὔμμη, ὔμμον.
- Σφέτερος Dor. habet σφὸς, σφὰ vel σφὴ, σφὸν.
- Οὗτος :
  - Attici, si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, ut compositis, per paragogen iota : sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta : ut, τοῦτο pro οὗτος, τουτὶ pro τοῦτο, τουτοῖ pro τούτῳ, τουτοῖσι pro τούτοις.
  - Iones per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali & Nominativo plurali inserunt ε : ut τουτέου pro τούτου, &c.
  - Dores in Accusativo plurali τοῦτας dicunt pro ταύτας.
  - Poëtæ in Genitivo plurali τούων dicunt pro τούτων.
- Ἐκεῖνος :
  - Attici per paragogen iota addunt, vel brevem vocalem in iota mutant, ut in οὗτος : ut, ἐκεινοῖ pro ἐκεῖνῳ, ὰκ εινοῖ pro ἐκεῖνο.
  - Dores pro ἐκεῖνος dicunt τῆνος, τῆνη, τῆνον & τῆνο, vel etiam teste Etymologo, κῆνος.
  - Æoles per aphæresin κεῖνος dicunt pro ἐκεῖνος : Alii hoc Poëtis, vel Ionibus adscribunt.
- Αὐτὸς :
  - Iones αυ in αν mutant, etiam in compositis : ut, ἀυτὸς pro ἀυτὸς, ἐμωυτὸς pro ἐμαυτὸς. Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam ε, ut in οὗτος : ut, ἀυτέυ pro ἀυτοῦ, ἐμωυτέων pro ἐμαυτῶν.
  - Dores pro accusativis omnis generis & numeri, αὐτὸν, αὐτὼ, αὐτὸ, αὐτὸς, αὐτὰς, αὐτὰ : dicunt, ὠὖτ, νὶν, & secundum Hesychium ἰν. Dicunt nonnulli μὶν Ælolum esse.
  - Poëtæ pro αὐτῷ frequenter usurpant οἷ, pro αὐτὸν, σφέ.
- Ἑαυτοῦ :
  - Cretenses pro ἑαυτὸν dicunt ἑαυτόν, teste Corintho.
  - Poëtæ hoc divisim declinant, in singulari : ut, ἕο αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ἕοι αὐτῷ, ἕε αὐτὸν.
- Δεῖνα : Pro hoc Poëtæ dicunt, ὁ δεῖς : & declinant, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Pp Quod Verbi attinet Dialectorum varietates, distinctè ex considerandæ sunt in

- Terminatione, quæ thematis & conjugationis diversitatem indicat. Ergo
  - Attici thema mutant. 1. Augent ea per epenthesin, vel minuunt per syncopen: ut, ἀμμυάω pro ἀμυνῶ, διωκάω pro διώκω : ἐργω pro ἐγείρω, ἄρρω pro ἀγείρω. 2. Barytona mutant in circumflexa, & vice versa circumflexa in barytona : ut τυπτήσω pro τύψω, tanquam à τυπθῶ, μίωσον pro μιώνειν, σκληζῶ pro σκελαγίζω : ἀνώγω pro ἀνωγάω, ἀύξω pro ἀυξέω. 3. Quartæ conjugationis duplex ω mutant in duplex η : ut ᾠκέθη pro ᾠκείωσα.
  - Iones desinentia in αω mutant in εω : ut, ὁρέω pro ὁράω. H. Stephanus χανώω pro χανόω Ionicum esse inquit & Poëticum.
  - Dores nova verba fingunt à barytonis & præteritis, ut, τετύχω à τέτυχα : νωμάω à νέμω. 2. Verbis in εω & αω, inserunt υ : verbis autem in ιω & υω, inserunt ρ : ut, ζητέω pro ζητδέω, ψαύω pro ψάω : πίνω pro πίω, θυίω pro θύω. 3. Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ : ut, κωμάδω pro κωμάζω.
  - Æoles nova verba in μι formant à circumflexis : ut, νόημι à νοέω, δάμνημι à δαμνάω, ἐλαύθρημι ab ἐλαυθρεύω. 2. Characteristicam s mutant in η, σθ in αν, αν in ζ : ut, ἀδικήω pro ἀδικέω : ὄωπω pro ὁράω : ταρρίζω pro ταράσσω. 3. Verbis in εω inserunt quoque υ, ut Dores : ut, βύω pro βέω. 4. Per metaplasmum etiam φθέρρω dicunt pro φθείρω, &c.
  - Poëtæ obsoleta themata usurpant : ut, ἔπτω, πέπω. 2. Nova formant à futuris : ut, οἴσω, à futuro, οἴσω, verbi οἶω. 3. Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in μι : & vicissim ex circumflexis faciunt barytona : ut, ἐρέιω, ex ἔρω, τροπέω à τρέπω, ἑκμέω ab ἔκω, πολεμίζω à πολεμῶ. 4. Ex verbis in μι faciunt barytona in ω : ut ῥώω pro ῥώννυμι.
  - Bœoti addunt reduplicationem verbis in μι, & η penultimum mutant in ει : ut, δεδείπτημι pro δείπνημι, πεφίλεικα à φίλημι.
  - Cyprii Æolica in ηω terminant in ηζω : ut, καλήζω pro καλήω, sic Etymologus.
  - Siculi cum Doribus à præteritis themata nova formant : ut, πεποίηκω à πεποίηκα, λελάθω à λέλαθα, πεποίθω à πέποιθα, πεφύκω à πέφυκα.
- Temporibus : quorum apud Dialectos variatum
  - Initium Augmentum : quod præter usum communem vel
    - Inducitur :
      - Attici ὁ mutant in ηυ, ει in ῃ : ut, ἠυγόμεν pro ἀυγόμεν, ἤικαθον pro ἦκον. In compositis etiam, quem augendi modum servent, propria tabula explicat.
      - Iones temporibus & modis iis, qui communiter respuunt augmentum, illud adjungunt per anadiplasiasmum : ut, πεπιθήκω pro πεθήκω, λελάχωσι pro λάχωσι.
    - Duplicatur vel etiam multiplicatur :
      - Attici verbis incipientibus ab α brevi ε & ο : perfecto cõmuni præponunt duas primas præsentis literas, cum tertiæ à prima correptione : pluquamperfectum verò alio adhuc tẽpore augẽt : ut, ἐάω, ἠάκα, ἐάηκα : ἀκέω, ἤκεκα, ἀκήκεκα, ἀκήκειν. Vide Atticã tabulã. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima producunt : ut, ἐλήλαθα pro ἐλήλυθα : Poëticè εἰλήλαθα, adjecto ἰδέᾳ ἰωτᾶ. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ε & ω præter cõmune augmentum addunt ε, eodem spiritu manente : ut, ὀρέω, ὤρηκα, ἐώρηκα. Videatur Atticorum tabula.
      - Iones in nonnullis imitantur Atticos : ut, ἀλαίρηκα pro ἀλάρηκα. Aorisco secundo etiam primam literam præsentis præponunt : ut, πίτνημι pro πίμπρημι.
      - Poëtæ syllabicum augmentum positione producunt : ut, ἔλληξε pro ἔλιγε à λίγω. Tum etiam præteritum Atticum verborum ἔθω & ἄζω augent per epenthesin : ut, ἐμίμφηκα pro ἔμεμφα, ἀχήρηκα, vel ἀχήοκα pro ἄχηκα. Eodem ferè pacto pro εἶπα dicunt εἰπάμην. Nonnullis etiam communibus augmentum præmittunt ε : ut, ἐεισα pro εἶπα, ἐᾶκα pro ἦκα.
    - Demitur :
      - Attici quandoque omninò detrahunt augmenta : quandoque primam literam præsentis : ut, συγγενέονει pro ἐσυγγενέονει, ἐκρυφα pro ἐκέκρυφα.
      - Ionum proprium est detrahere augmẽta, hunc aliqua, nunc omnia : ut pro ἐδέδεκτο dicunt δέδεκτο, ἔδεκτο & δέδεγμαι. Hoc etiam fit nonnunquam à Dorien sibus : ut, ἄνθρ pro ἤνθρ, ἄκουκα, pro ἠκουκα, non tam ut augmentum abjiciant, quàm ut η in α mutent.
      - Æoles etiam abjiciunt, sed tantùm, ut vult Caninius, in verbo passivo : ut, βλῆτεν pro βέβληται.
      - Attici ε syllabicum vertunt in η, λε & με in ει, η in εα : ut ἤμελλον pro ἐμέλλον, ἔλληφα pro λέλαφα, ἤμαρμαι, pro μεμάρμαι, ἐάλωκα pro ἥλωκα.
      - Iones ε in nonnullis augent abjecto iota : ut, ἠρώτεον pro ἐιρώτων. Sunt qui ipsis ει pro ᾱ & με non minùs, quàm Atticis attribuant.
      - Dores ε mutant in ω, ει communium augmentum in α : ut, ὤπαζον pro ἐπείζον, ἤλκον pro εἶλκον.
      - Æoles ad εα ex η assumunt φ : & quæ à ε incipiunt, augent præmissa prima litera præsentis : ut, ἀΐσθην pro ἐαίσθην, & ἤθελ ab ἄθω, ἤθελμαι pro ἐθέλομαι. Hoc aliis poëticum est.
      - Poëtæ η resolvunt in εα, quod alii Atticorum esse incipiunt : incipientia etiam à ρ, formant ut cæteri, quæ à consonante incipiunt : ut, ἀράβησα pro ἤγλυε : ῥιεμμαι pro ἐρρίμμαι, ῥέξαθον pro ἔρραπον.
- Finis : de quo signo Vu :
- Figura
  - Iones in compositis non mutant tenues in aspiratas : ut nec Æoles : ut, καπρὰ pro καθρᾶ.
  - Dores & Æoles frequentes utuntur syncope in compositis : ut, ὑϹϐάλλειν pro ἀποϐάλλειν, ἄντειγον pro ἀνθέτειγον.
  - Poëtæ non solùm ejusmodi concisionibus utuntur, sed etiam quandoque nullâ mutatione intercedente componunt : ut, ἐπόπτομαι pro ἐφόπτομαι. Imprimis in diversarum partium orationis multiplici compositione, Comici delectationis & risûs movendi causâ utuntur : ut, μεγαλοκαμπυλαυχῖν. Vide Poëtarum tabulam.

DIALECTORUM OMNIUM

Vu Finem Verborum cùm dicimus, non solam intelligimus characteristicâ, solámve terminationem, sed & penultimam quæque præter Augmentum in aliqua dictione occurrere possunt alia, idiomatis varietatē exhibitura, ut eo minori errore confusionis periculum vitetur. Heic ergo examen instituemus Verbaliū Generum, sub iis etiam Conjugationum speciebus cōprehensuri. Verbum itaque vel est

Activum: ejusque Modus cùm

Indicativus, & tempus

Præsens

Atticum: Quod Dores agunt in secunda circumflexorum, ut α perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis: ζῶ, ζῇς, ζῇ, pro ζάω ζᾷς: πνεῶ, σῖτέω, χρῶμαι.

Ionicum: Verborum in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici, quod aliàs Ionibus tribuitur: ut, πιθέασι pro πιθεῖσι, ἀνιᾶσι pro ἀνιῶσι.

Substantivum εἰμὶ Atticè in secunda singulari habet ἦσθ pro ἦς vel ἦ.

Terminationem circumflexam Iones & hic, & ubicunque inveniunt, resolvunt: ut, ποιέω pro ποιῶ, βοάω pro βοῶ. Hoc tamen rarius aut Io. Gramm. in secunda circumflexorum fieri.

Reduplicatio verborum in μι apud Iones fit in ε: ut, τίθημι pro τίθημι.

Tertiæ singulari Ionicè additur σι, & ει mutatur in η: ut, τιθῆσι pro τιθῆσει.

Tertia pluralis in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, & abjiciendo è diphthongo postpositivam: ut, πιθέασι pro πιθέᾱσι, ἐασι pro εἰσί.

Doricum: Vocalis η mutatur Doricè in ᾱ, non hic solùm, sed in multis aliis temporibus: ut, φαμὶ pro φημὶ, ἵσταμι pro ἵστημι. Viceversa secunda circumflexorum contrahitur Doricè in η iota neglecto: ut, ἀρῆς pro ἀρέᾱς, ζῇς pro ζάεις.

Ex secunda & tertia singulari aufertur Doricè iota: ut, τιθῆς pro τιθῆεις, τιθῆ pro τιθῆει.

Tertia singularis verborum in μι Doricè mutat σ in τ: ut, τίθητι pro τίθησι, &c.

Prima pluralis in μὲν, Doricè & Creticè in μες definit: idque in omnibus omnium modorum & generum temporibus: ut, τιθῆμες pro τιθῆμεν, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν.

Eadem prima pluralis ut tertia α penultimam mutat Doricè in ᾰ: ut, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν, ποιεωῦσι pro ποιοῦσι. Id tamen & vult Antesignanus, non fit in tertia circumflexorum: quamvis Caninius in infinitivo χρυσοῦν pro χρυσοῦν dicat.

Tertia pluralis præsentis & futurorum omnium conjugationum, Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτᾱσι, ποιέντι vel ποιεωῦντι pro ποιοῦσι, &c.

Pro verbo substantivo εἰμὶ dicunt Dores ἐμμὶ: pro ἐσσί, ἐσσὶ: pro ἐστί, ἐντὶ: pro ἐσμὲν dicunt ἐμμὲν, ἐμμὲν & ἐμμές: pro ἐστέ, ἐντί.

Æolicum: Secunda & tertia singularis præsentis & futuri ει mutant Æolicè in η, iota non subscripto: ut, τιθῆης pro τιθῆεις, τιθῆῃ pro τιθῆει.

In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed & aliorum modorum & temporum acquirit Æolicè σα: ut εἶσθα pro εἶ ἐσσί, ab ἔμμι, eo. Huc spectare videtur χρῆσθα pro χρῇ.

In ὁν Dorica Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦσ pro ποιεωῦν.

Verba secundæ circumflexorum contractionem in α resolvunt Æolicè iota non subscripto, sed adscripto: ut, γελᾷς pro γελᾶις.

In prima conjugatione in μι Æoles η penultimam mutant in ε & μ geminant: ut τίθεμμι pro τίθημι. In duali autem, ut & in prima & secunda plurali retinent η: ut, φίλητον, φίλησθον, φίλητε.

Secunda in μι penultimam η mutat Æolicè in αι: ut, γέλαμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, à γελάω.

Tertia pluralis Dorica verborum in μι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam: ut, τίθητη pro τιθέντι, δίδητη pro διδόντι.

Εἰμὶ Æolicè habet ἔμμι, & ἔμμι, & in tertia plurali ἔντη pro εἰσί.

Φημὶ in tertia plurali Æolicè habet φασὶ pro φασί. Æoles etiam per apharesin dicunt ἠμὶ, ἦς & ἦσὶ & ἦσθα ἦτη pro φημὶ.

Poëticum: Si contractio in secunda circumflexorum fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud α: sin in ω, tum vocali præcedente longa præmittunt ω: brevi verò præcedente, ο: ut, βοάει, βοᾷ, Poët. βοάε: πειθάω, πειθῶ, πειθάω, ὁρᾶω, ὁρῶ, ὁράω. Sic in tertiæ circumflexorum ᾱσι ᾶω dicunt Poëtæ pro ᾱσι ῶσι, ᾱσι ῶ: χρᾶσι pro χρᾶω, χρῶ.

Verbum εἰμὶ in secunda persona poëticè habet ἐσσὶ pro ἐῖ. In plurali ἐμμὲν & ἔμμεν pro ἐσμὲν, ἐντὲ pro ἐστέ.

Composita ab ἔρχ per apocopen poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, & accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι.

Imperfectum & reliqua quære fol. seq. sign. X x.

Imperativus & cæteri de quibus signo Y y.

X x. Re-

SYNOPSIS.

Imperfectum:

Atticum: Tertiam pluralem Atticos formare, ut Dores & Bœoti; nonnulli sunt qui affirmant.
Verbi substantivi εἰμὶ prima persona imperfecti Atticè habet ἦ per crasin, ex Ionico ἔα pro ἦν: vel etiam ut volunt nonnulli, ἦλω, ἦησ, ἦν.

Ionicum: Tertia singularis imperfecti utriusque Aoristi omnium conjugationum formatur Ionicè à secunda, addendo κε, & augmentum abjiciendo, penultima correpta: ut, τύπτησκε pro ἔτυπτε, πτήσσακε pro ἐπτῆσσε.
Prima & tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα & εα, ut pluſquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεα pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα & ἤλω pro ἦν Ionicè, primæ & tertiæ personæ. Pro poëtico etiam ἔεσ, εἰσ, à prima persona ἔον, Iones dicunt ἔσκ pro ἦν.

Doricum: Dores α quoque in imperfecto vertunt in ᾰ, μεν in μες: ut, ἐπιθίδᾰν pro ἐπείθην, ἐτιθόμες pro ἐτιθόμεν.
In secunda contractorum observat Caninius ω in ᾰ contrahi Doricè: ut, ἠγάπᾰν pro ἠγάπων. Ubi etiam contractio ex αε fit in η: ut, ἐζᾶς, ἐζᾶ, & Doricè, ἐζῆν.
Tertia pluralis imperfecti & Aoristi utriusque verborum Barytonorum Doricè & Bœoticè desinit in σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον. Eadem autem tertia verborum in μι formatur Doricè & Bœoticè à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἔτιθαν pro ἐτίθεσαν.
Verbi substantivi tertia singularis Doricè habet ἦς pro ἦν.

Æolicum: Totum singularem numerum imperfecti & Aoristi utriusque formant Æoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον, abjecto augmento: ut, τύπτισκον, τύπτισκες, τύπτισκε, &c.
Tertia in ει Æolicè in η mutatur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει.
Secunda singularis acquirit in aliquibus syllabam σα: ut, ἤδεα pro ἤς, ἔεσθα pro ἔησθα.

Poëticum: Contractioni præmittunt Poëtæ α, ω, vel ο: ut, ἐζόων pro ἐζόων, ἐζόᾱσα pro ἐζόα.
Verbum substantivum in singulari habet poëticè, ἔεσσ, ἔον, ἤϊον & ἤα pro ἦν, ἔεσ & ἔεσ pro ἦς: ἔε, ἤε, ἤϊε, ἤλω, ἤα pro ἦν. In duali ἔετον, ἔεσθον & ἤεσθον pro ἦτον: ἔεσθον & ἤελω pro ἦμεν. In plurali ἤεσθ pro ἦτε: ἔεσαν, ἔεσκον & ἤελω pro ἦσαν.
Verbum ἴημι in imperfecto poëticè habet εἶον, εἶεσ, εἶε pro ἵλω, ἵεις, ἵει, tanquam ab ἔω.

Perfectum:

Atticum: Verba dissyllaba ι & ϒ barytonorum ε penultimam mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
Verbum anomalum ἧμαι resolvit penultimam, & pro ἀφεῖκα, misi, Attice habet ἀφέωκα, pro ἀφεῖνται, ἀφέωνται.

Ionicum: Characteristicam literam κ exterunt Iones & longam antecedentem corripiunt: ut, βέβᾱκα pro βέβηκα.

Doricum: Penultima perfecti Attici tres syllabas excedentis Doricè seruatur longa: ut, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.
Prima pluralis in μεν Doricè habet μες: ut, τετύχαμες pro τετύχαμεν.
Tertia pluralis omnium conjugationum Doricè terminatur in ᾱσι: ut, τετύχᾱσι pro τετύχᾶσι.

Bœoticum: Penultima η primæ conjugationis in μι mutatur Bœoticè in ει: ut, τέθεικα pro τέθηκα. Tradunt enim Grammatici: Ubi Dores servant η, Bœoti scribunt ει: ubi Dores mutant η, in secunda nimirum in μι, ut quando dicunt ἔᾱκα pro ἔηκα, ibi Bœoti servant η.
Tertia pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.

Poeticum: Hoc nonnunquam Poetæ efferunt per syncopen: ut, τέτυπκα pro τετύπεικα, κέκτημκα pro κεκτήμεκα.
Nonnunquam per epenthesin ante κ inserunt γ: ut, ἔκταγκα pro ἔκτακα.

Xx. Reliqua tempora Modi indicativi activi sunt:

Pluſquamperfectum:

Atticum: Prima & tertia singularis Atticè & Doricè desinit in η, tertia pluralis in εσαν: ut, ἤδη pro ἤδειν & ἤδεα, ἐστεφέσαν pro ἐστεφέεσαν.
Ionicum: Prima singularis Ionicè desinit in εα, tertia in εε: ut, ἐστεφέα pro ἐστεφέειν, εἱστεφέε pro εἱστεφέε.
Doricum: Prima pluralis in μεν Doricè in μες definit: ut, ἐστετύχεμες pro ἐστετύχεμεν.
Æolicum: Secunda singularis nonnunquam Æolicè acquirit σα: ut, ἤδεισθα pro ἤδεις.
Poeticum: Nonnunquam Poetæ syncope utuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐνήνεθμεν pro ἐνενοίσθειμεν.

Indefinitum:

Atticum: Tertiam pluralem Atticos formare ut Dores & Bœoti, sunt qui affirment.
In quinta conjugatione α penultimum mutatur in η Atticè, αι in η: quamvis alii non subscribant iota: ut, ἔψηλα pro ἔψαλα: ἐμίμηκα vel ἐμίμωκα pro ἐμίαινα.

Ionicum: Tertia singularis Ionicè formatur, ut tertia imperfecti: ut, πάξασκε pro ἔπαξε, πήσασκε pro ἔπηξα.

Doricum: Eandem cum futuro Characteristicam & penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut, ἔκλαξα pro ἔκλευσα à futuro κλάξω: ἐζόᾱσα pro ἐζόησα, à βοάσω: ἔστασα pro ἔστησα, à στάσω.
Prima pluralis Doricè desinit in μες: ut, ἐτάξαμες, ἐτάρομες pro ἐτάξαμεν, ἐτάρομεν.
Tertia pluralis Barytonorum utriusque Aoristi Doricè & Bœoticè in σαν desinit: ut, ἐτάξασαν, ἐτάρασαν pro ἔταξαν, ἔταρον. Tertia autem pluralis Aoristi secundi verborum in μι Doricè & Bœoticè à prima singulari formatur, ut tertia imperfecti: ut ἔθαν pro ἐθέσαν, ἔσταν pro ἔστησαν.

Æolicum: Aoristus uterque formatur Æolicè, ut imperfectum: ut, πάξασκον, πήρασκον, pro ἔπαξα, ἔπαρον. &c.

Poëticum: Poetica quædam α purum habent neglecto σ: ut, ἤλδα pro ἤλδεσα, ab ἀλδέω.
Penultima brevi poetæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.
Metathesin nonnunquā usurpant poetæ: ut, ἔφραδον pro ἔπαρδον à πάρδω: ἔδρακον pro ἔδαρκον à δέρκω.

Futurum:

Atticum: Secunda & tertia sing. Att. desinit in η: ut, τύψης, τύψη pro τύψεις, τύψει. Hoc aliis est Æolicum.
Barytona quædam tanquam à præsenti circumflexo formant Atticè futura: ut, θελήσω à θυλάω, ἀλεξήσω ab ἀλέξω.
Desinens in ισω abjecto σ circumflectitur, in ασω autem vel εσω σ abjicit cum adhærente vocali: ut, νομιῶ pro νομίσω, διαβιῶ pro διαβιβάσω.

Ionicum: Tertiæ singulari per paragogen Ionicam additur εν: ut, τύψουσιν pro τύψουσι.
Futurum primum & secundum circumflexum, Ionice resolvitur: ut, νεμέω pro νεμῶ, πιπάω pro πιπῶ.
Verbum ἔρδω Ionicum in futuro habet ἄρξω.

Doricum: In omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur: ut πυλῶ pro τύψω.
Characteristica σ mutatur Doricè in ξ, vel penitus omittitur: ut, βαδῖξω pro βαδίσω, κλᾰξῶ pro κλαύσω, ἀγορεύμαι pro ἀγορίσομαι.
Penultimum η mutant Dores in ᾰ, ει in ᾰ: ut, βοᾱσῶ pro βοήσω, ποιησᾰῦντι pro ποιησοῦντι.
Prima pluralis in μες definit Doricè, tertia similis est dativo plurali participii: ut, τάξομες pro τάξομεν, τάξοντι pro τάξουσι.

Æolicum: Verbis in λω & ρω inseritur Æolicè σ: ut, κερῶσω pro κερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
Secunda & tertia singularis ει mutat Æolicè in η, ut in præsenti: ut, τάξης, τάξη pro τάξεις, τάξει.
Doricum ᾰν Æolicè amittit ν: ut, ποιησᾰῦντι pro ποιησᾰῦντι.

Poëticum: Verba sextæ conjugationis frequenter amittunt poeticè σ: ut, δίω pro δίσω, à δύω, invenio, κλοίω laudabo, pro κλείσω, à κλείω.
Anadiplasiasmus quoque frequens est Poeticus in futuro: ut, ἔσομαι pro ἔσομαι, ἔσται & ἔσῃ pro ἔσῃ, ἔσσεται pro ἔσται, ἀμφιέσω pro ἀμφίσω.
Quandoq; loco irregularis communis, usurpant poetæ regulare, ut, δικάσω pro δίξω, à δικάζω.

Zz 5 Yy. Reli-

Yy. Reliqui Modi generis Activi sunt

- Imperativus:
  - Atticus:
    - Tertia pluralis præsentis & Aoristorum formatur Atticè, vel ut genitivus pluralis participiorum, vel ut tertia dualis ejusdem temporis imperativi: ut, τυπθόντων pro τυπθέντωσαν: τυπθέντων pro τυπθέντοσαν, ἐάσων pro ἐάσασαν, χρήσθωσαν pro χρήσασθαν.
    - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθη pro τίθεσι, ἵστα, &c.
    - In duobus verbis tonus Atticè mutatur: ut, λαβέ, ἰδέ, pro λάβε, ἴδε.
  - Doricus:
    - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia υ in ω, ut, ποιήτω, pro ποιείτω, χρυσάτω pro χρυσάτω. Sic εἰμὶ habet ἤτω pro ἔστω, tanquam ab ἔω.
    - In secunda circumflexorum contractio Doricè fit in η: ut, ζῆ, ζήτω, pro ζᾷ, ζάτω, ex ζάε, ζάετω.
    - In verbis in μι usurpatur à Dorien sibus terminatio circumflexa: ut, τίθες pro τίθεσι, ἴστα pro ἵστασι.
    - In Aoristo secundo secundæ in μι η mutatur in α Doricè: ut, στᾶθι pro στῆθι.
  - Æolicus: in verbis in μι retinent Æoles penultimam longam: ut, τίθητι, τιθήτω, pro τίθεσι, τιθέτω, &c.
  - Syracusanus: Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in ον: ut, λάβον pro λάβε.
  - Poëticus:
    - Contractioni præmittunt poëtæ α: ut, βοαθάτω pro βοάτω.
    - Verbum εἰμὶ in Imperativo poëticè habet ἔσσι & ἔασο pro ἔσο, ἦτο pro ἔστω.
- Optativus:
  - Atticus:
    - Præsens verborum circumflexorum post contractionem Atticè desinit in ῖμι: ut, ποιοῖμι pro ποιοίμι, βοῶμι pro βοῴμι, χρυσοῖμι pro χρυσοίμι. Ita nonnunquam etiam barytona formantur: ut, πρεσβοῖμι & per syncopen πρέσβοιμι pro πρεσβεύοιμι, λαχοῖμι pro λάχοιμι. Interdum verba tertiæ conjugationis in μι, illum circumflexum optativum imitantur in præsenti & Aoristo primo: ut διδοῖμι pro διδοίην, δοῖμι pro δοίην.
    - Secunda & tertia singularis, & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Æoles: ut, τύψειας pro τύψαις, &c.
    - Numerus pluralis Aoristorum per syncopen apud Atticos redditur: ut, πθεῖμεν pro πθείημεν, πθεῖεν pro πθείησαν, ταχτεῖμεν pro ταχτείημεν, ταχτεῖτε pro ταχτείητε, ταχεῖεν, ταχείησαν, ἰσταῖμεν, ἰσταῖτε, ἰσταῖεν, &c.
  - Doricus:
    - Prima pluralis omnium conjugationum Doricè in μες definit: ut, τύπθοιμες pro τύπθοιμεν, πεποίημες pro ποιήσοιμεν.
    - Præsens circumflexorum terminant Dores & Æoles secundum Antefignanum in ωμὶ: ut, ποιῶμι pro ποιοῖμι, βοῶμεν pro βοῷμεν, &c.
    - Aoristi utriusque pluralis formantur Doricè & Bœoticè in σαν: ut, ἔλθοισα pro ἔλθοιεν, δηθέσαισαν pro δηθέσαιεν.
  - Æolicus:
    - Præsens tempus circumflexorum Æolicè definit in ῶμι, & ut notat Crusius, in οίμι: ut, ποιῶμι vel ποιοίμι pro ποιοῖμεν.
    - Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicum θα: ut, κλαίοισθα, κλαίοις.
    - Aoristus primus Æolice formatur per σια, σιας, σιε: ut, τύψεια pro τύψαιμι, &c.
  - Poëticus:
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittunt poëtæ ο vel ω: ut, βωόφμι pro βοῷμι.
    - Aoristus secundus secundæ & tertiæ verborum in μι poëticè contrahitur: ut, σχῶ pro σχίω, δῶμι pro δίδωμι.
    - Anomala in μι formant poëtæ in οιμι: ut, ἴοιμι pro εἶμι, ἴοιμι pro εἶμι.
- Conjunctivus:
  - Ionicus:
    - Tertia singularis Ionicè formatur in σι, ut tertia præsentis indicativi: ut, τύπθησι pro τύπθῃ, τετύσησι pro τετύσῃ, ποιέησι pro ποιέῃ, vel ποιέσι pro ποιῇ. Varinus ait hanc paragog. esse Att. Sic δῶσι pro δῷ.
    - Terminatione potius soluta utuntur Iones, quàm contracta: ut, ποιέω pro ποιῶ, ἔω pro ᾷ, πάω pro πῶ.
  - Doricus:
    - Prima pluralis in μες omnium temporum & conjugationum Doricè in μες definit: ut, τύπθωμες pro τύπθωμεν, ποιήσωμες pro ποιήσωμεν.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè desinit in ωντι, ut in præsenti Indicativi dictum est: ut, τύπθωντι pro τύπθωσι.
  - Poëticus:
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittitur poëticè, ο ω vel α: ut, βοάω pro βοῶ, βοάε pro βοᾷ, quod etiam contingit Aoristo secundo tertiæ in μι: ut, δόω pro δῶ: præcipuè in plur. δώωσι pro δῶσι.
    - Terminationi Ionicè inserunt poëtæ iota: ut, σείω pro σέω, σίω pro σῶ.
    - Primam pluralem in ωμεν efferunt per ομεν: ut, τύψομεν pro τύψωμεν, verberemus.
- Infinitivus:
  - Atticus: Ante ν vel ναι finale Attici constituunt με, & ex diphthongo ι vel υ detrahunt, siquæ solùm ν fuerit αι addunt: ut τυπθήμεναι pro τύπθειν.
  - Ionicus:
    - Infinitivum in ν vel ναι desinentem Iones ut Attici formant, solo αι vel abjecto, vel non assumpto: ut, τυπθήμεν pro τύπθειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι.
    - Perfectum infinitivi formant Iones à perfecto activo, sublato etiam κ: ut τεθνάναι pro τεθνακέναι, à τέθνακα.
  - Doricus:
    - Tempora in ειν tribus diversis formant Dores. 1. ut Attici in ήμεναι: ut πιστήμεναι pro πίστειν. 2. ex ω diphthongo auferunt iota: ut, τύφτειν pro τύφτειειν. 3. ει in η mutant, iota vel subscripto, vel neglecto: ut, τύφτηλν vel τύφτεειν.
    - Perfectum in έναι, ut apud Atticos, Doricè in έμεναι desinit: ut, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι.
    - Secunda circumflexorum α mutat Doricè in η: ut, βολῆ pro βοᾷν. At secunda in μι η in α mutat: ut, στᾶναι pro στῆναι.
    - In tertia circumflexorum ω mutatur in ὰ Doricè: ut χρυσᾶν pro χρυσοῦν.
  - Æolicus: Barytonorum ειν mutant Æoles in ιν, primæ circumflexorum αν in αις & ιν, secundæ circumflexorum αν in αιν, vel αις vel αῖς, tertiæ ων in οιν vel οις, accentu ubique vel retento vel transfato: ut, ἐλθεῖν vel ἔλθιν pro ἐλθεῖν, ποιεῖν vel ποίεις pro ποιεῖν, γελᾶν vel γέλαις vel γελαῖς pro γελᾶν, χρυσοῖς vel χρύσιν pro χρυσοῦν.
  - Poëticus:
    - Contractioni præmittunt Poetæ α: ut, βοάεν pro βοᾶν.
    - In temporibus Atticè formatis μ geminant poetæ, quandoque verò ε in η mutant per ἔκτασιν: ut, πεπτέτμεναι pro πεπτέμεναι, ποιήμεναι pro ποιέμεναι.

Zz. Passivum quoque genus suis Dialectorum vitiis perfingitur, in Modo

- Indicativo cum tempus est tum
  - Præsens:
    - Atticum:
      - Secundæ singularis ν finale mutatur Atticè in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris Passivæ & Mediæ vocis: ut, τύπθεσ pro τύπθῃ. Olim in εσαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ, καυχέσαι, καυχᾶσαι pro καυχᾶαι, καυχᾶ.
      - Eadem secunda singularis verborum in μι Atticè contrahitur abjecto σ: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθη, &c.
      - Breves vocales ex verbis abjiciunt Attici: ut, λέγεται pro λέγεται, οἶμαι pro οἴομαι.
      - In verbis in μι vocalem longam servant Attici & Iones: ut ὄρνυμι pro ὄρεγνυμι.
    - Ionicum:
      - Secunda singularis præsentis, imperfecti & futurorum, ut & in Subjunctivo, formatur Ionicè à tertia singulari detracto τ ex ultima syllaba: ut, τύπθεαι pro τύπθῃ.
      - Prima pluralis desinens in μεθα omnium conjugationum, temporum & modorum, ad θ per epenthesin Ionicam & Doricam acquirit σ, ut, τυπτόμεθα pro τυπτόμεθα.
    - Doricum:
      - Mutant Dores ε in ᾰ: ut, ποιᾶμαι pro ποιέμαι.
      - Secunda singularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in �ᾳ: secunda autem in μι desinit in α: ut βοᾷ pro βοᾷς, ἴστα pro ἵστᾳ. Dicit Antesignanus βοᾶτον pro βοᾷ esse Doricum, quod alii antiquis Atticis tribuunt.
    - Æolicum:
      - Prima pluralis in μεθα omnium temporum, modorum & conjugationum Æolicè desinit in μεθ vel μεθν: ut, λεχόμεθ vel λεχόμεθν pro λεχόμεθα.
      - Doricum ἀν Æolicè amittit ν: ut, ποιεῦ̃τες pro ποιεῦντες.
    - Poëticum:
      - Contractioni in α præmittitur α: in ω autem, ο vel ω poëticè: ut, βοάωμαι pro βωόμαι, βοᾶται pro βοᾶται.
      - Tertia pluralis præsentis, imperfecti & futurorum formatur poëticè à tertio singulari ponendo α ante ται vel το, servata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri causa: ut, ταττέαται pro τάσσονται, ποιέαται & ποιείαται pro ποιοῦνται.
  - Imperfectum:
    - Atticum: Secunda singularis verbi in μι passivæ & mediæ vocis Atticè contrahitur ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθη pro ἐτίθεσο, ἐτίθεο.
    - Ionicum:
      - Secunda singularis formatur Ionicè ut tertia præsentis: ut, ἐτάττεο pro ἐτάττου, ab ἐτάττετο.
      - Prima pluralis definit in μεθα. Ionice & Dorice, ut in præsenti: ut, ἐτασσόμεθα pro ἐτασσόμεθα.
    - Doricum: mutant Dores ε in ᾰ: ut, ἐποιᾰμὴν pro ἐποιέμην.
    - Æolicum:
      - Hîc quoque inserunt Æoles ante ομὴν per epenthesin tres literas εσκ, abjecto augmento, & dicunt παρεσκόμην pro ἐπαρόμην.
      - Prima pluralis formatur, ut in præsenti: ut, ἐπαρόμεθα pro ἐπαρόμεθα.
      - Doricum ἀν Æolicè amittit ν: ut ἐποιεῦ̃το pro ἐποιεῦντο.
      - Prima conjugatio in μι retinet Æolicè η: ut, ἐκαλήμην pro ἐκαλόμην.
    - Poëticum:
      - Contractioni præmittitur α, ο vel ω: ut, ἐζόοσμην pro ἐζόεσθην, ἐβοάσθε pro ἐβοᾶσθε.
      - Tertia pluralis formatur, ut tertia præsentis: ut, ἐπαρέατο pro ἐπαρέοντο.
  - Perfectum:
    - Atticum:
      - Primæ singularis penultima, si duplex μμ fuerit, alterum mutatur in σ Atticè: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud vel in δ mutatur, vel abjicitur: ut πέφρεδμαι pro πέφρεσμαι, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι.
      - Tertia pluralis formatur à tertia singulari, apud Atticos & Iones, eo ferè pacto, quo apud poët. ut, τεπόφαται pro τεπυμμένοι εἰσι. Consule tabulam Atticã. Hîc brevitati studemus.
    - Ionicum: Prima pluralis in μεθα definit Ionicè & Doricè: ut τετάγμεθα pro τετάγμεθα.
    - Doricum: Quartæ Barytonorum σ penultimam mutant Dores in δ: id quod alii Atticis attribuunt: ut πέφρεδμαι pro πέφρεσμαι.
    - Æolicum:
      - Prima pluralis Æolicè definit in μεθ: ut, τετάγμεθ pro τετάγμεθα.
      - Penultimum α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἐφθορται pro ἐφθαρται.
    - Poëticum:
      - Nonnunquam per μενίδεσθν dicunt Poëtæ ἔσυμαι pro σίσυμαι.
      - Tertia pluralis Atticè & Ionicè formata antepenultimam poëticè nonnunquam servat longam: ut, πεποίηται pro πεποίηται.
  - Plusquamperfectum:
    - Atticum: Tertia pluralis formatur Atticè & Ionicè, ut tertia perfecti: ut, ἐτετύφατο pro ἐτετυμμένοι ἦσαν.
    - Ionicum: Prima pluralis Ionicè & Do. definit in μεθα: ut, ἐτετύμμεθα pro ἐτετύμεθα.
    - Æolicum: Prima pluralis Æolicè definit in μεθ: ut, ἐτετύμμεθ pro ἐτετύμεθα.
    - Poëticum: Tertia pluralis Attica & Ionica antepenultimam poëticè servat longam: ut, ἐπεποίηατο pro ἐπεποίηντο.
  - Indefinitivum:
    - Atticum: Aoristum posteriorem magis amant quàm posteriorem Attici.
    - Doricum:
      - Tertiam pluralem formant Dores, Æoles & Bœoti à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἐπαχθεν pro ἐπάχθησαν, ἐπαγεν pro ἐπάγησαν ab ἐπάγω, ἐπάγω: ἀγαθὲν pro ἠγάρθεν vel ἠγάρθησαν.
      - Prima pluralis ultimum ν mutat Doricè in σ: ut, ἐπάχθημες pro ἐπάχθημεν.
      - Penultimam Aoristi primi per omnes modos & tempora Doricè corripi observat Neander: ut, ἐπαθάδω pro ἐπαθήδω. In participio, γαμεδέϊσα pro γαμηδεῖσα.
    - Poeticum: Verba quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo poeticè recipiunt: ut, ἐκλίνδθα pro ἐκλίδθα.
  - Futura:
    - Attica: Secunda persona Atticè in ει definit: ut τάξει pro τάξῃ, τετύξεσθε pro τύξῃσθε, ἔσει pro ἔσῃ.
    - Ionica:
      - Secunda singularis à tertia formatur Ionicè, ut secunda præsentis: ut, τάξεαι pro τάξῃ, à τάξεται.
      - Prima pluralis Ionicè & Doricè definit in μεθα: ut, ταξόμεθα pro ταξόμεθα.
    - Poetica: Tertiam pluralem formant Poetæ, ut tertiam præsentis: ut, ποιησόνται pro ποιησόνται, τυγησόνται pro τυγήσονται, τετάξαται pro τετάξονται.

Imperativo, & reliquis modis, de quibus consule signum ββ.

DIALECTORUM OMNIUM

ββ. Passivi verbi reliqui modi sunt.

- **Imperativus:**
  - Atticus: Secunda singularis verborum in *μι* contrahitur Atticè, ut secunda imperfecti: ut, *τίθε* pro *τίθει*, *ἵστα* pro *ἵστασο*.
  - Atticus: Tertia pluralis usurpatur Atticè pro tertia duali, in præsenti & utroque Aoristo: ut *τυπτέσθων* pro *τυπτέσθωσαν*, *ποιείσθων* pro *ποιείσθωσαν*. In præterito quoque *πεποιήσθων* pro *πεποιήσθωσαν*.
  - Ionicus: Resoluunt Iones *ι* in *εο*, ex *σο* autem removent *σ*: ut, *φείδεο* pro *φείδεσο*, *πίθεο* pro *πίθεσο*.
  - Doricus: Mutant *ι* in *δ* Dores: ut, *τάπλδ* pro *τάπλε*.
- **Optativus:**
  - Atticus: In præterito perfecto Xenophon dixit *μεμισῷτο* pro *μεμιῆτο*.
  - Ionicus: Prima pluralis fit in *μέθα* Ionicè: ut, *ταπλοίμεθα* pro *ταπλοίμεθα*.
  - Ionicus: Tertia pluralis extrito *ν* acquirit *α*: ut, *ταπλοίατο* pro *τάπλοιντο*.
  - Ionicus: Soluta potius terminatione, quàm contracta utuntur Iones: ut, *ποιείμιλυ* pro *ποιοίμιλυ*:
  - Doricus: Præsentis *η* Doricè mutatur in *α*: ut, *χωοίμαν* pro *χωοίμιλυ*.
  - Doricus: Prima pluralis in *μεθα* vel *μθυ* Doricè fit in *μεδα* & *μες*: ut *χωοίμεδα* pro *χωοίμεθα*, *ταχείημες* pro *ταχείημεν*.
  - Æolicus: In Aoristo 2. Æoles pro *θείμιλυ*, *θεῖο*, *θεῖτο* dicunt, *θοίμιλυ*, *θοῖο*, *θοῖτο*.
- **Conjunctivus:**
  - Ionicus: Terminationes circumflexas resolvunt Iones: ut, *τυπτῆω* pro *τυφθῶ*, *τυπτέω* pro *τυπτῶ*, *τοιέωμαι* pro *τοιῶμαι*.
  - Ionicus: Secunda singularis præsentis formatur à tertia Ionica, ut in præsenti indicativo: ut, *τάπλαι* pro *τάπῃ*.
  - Ionicus: Prima pluralis in *μεθα* acquirit Ionicè & Doricè *σ*: ut, *ταπλοίμεδα* pro *ταπλώμεδα*.
  - Doricus: Prima pluralis in *μες*, *ν* mutat Doricè in *σ*: ut, *τυφθῶμες* pro *τυφθῶμεν*.
  - Doricus: Tertia pluralis Aoristorum Doricè desinunt in *ῶντι*: ut, *ταχβῶντι*, *ταχῶντι*, pro *ταχθῶσι*, *ταχῶσι*.
- **Infinitivus:**
  - Atticus: Aoristi desinunt Atticè & Doricè in *ῆμεναι*, ut in activo dictum: ut, *ταχθῆμεναι* pro *ταχθῆναι*, &c.
  - Ionicus: Aoristi Ionicè desinunt in *ημεν* ut in activo dictum: ut, *ταχθῆμεν* pro *ταχθῆναι*.
  - Ionicus: Diphthongus *ει* primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in *εα*: ut, *ἀπολέεδαι* pro *ἀπολεῖσθαι*.
  - Doricus: Secunda circumflexorum mutat *ᾶ* in *ῆ*: ut, *χεῆδαι* pro *χεᾶσθαι*.
  - Æolicus: Verba quintæ barytonorum, quæ habent *ε* in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, *α* mutando in *ο*: ut, *τέτρᾶδαι* pro *τετράρδαι*, à *τείρω*, &c.
  - Poëticus: In secunda circumflexorum penultimæ contractæ, poëtæ *α* præponunt: ut, *βοάασθαι*, *βοᾶσθαι*.

αα. Medii generis eadem ferè est, quæ activi & passivi, inflexionis Dialectorum proprietas. Nos singula paucis adumbrabimus. Est ergo

- **Indicativus**
  - Atticus: Præsens & futuri secunda singularis omnium conjugationum Atticè formatur, ut in Passivo: ut *τάπτει* pro *τάπτῃ*, *τάξει* pro *τάξῃ*, *πίθῃ* pro *πίθεσαι*. Vide passivam vel Atticam tabulam.
  - Atticus: Imperfecti & Aoristi secundi verborum in *μι* secunda singularis contrahitur, ut in imperfecto Passivo: ut, *ἐτίθε* pro *ἐτίθεο*, *ἔθε* pro *ἔθεσο*.
  - Atticus: Pluſquamperfecti prima & tertia singularis formantur Atticè, ut in activo: ut, *ἑστάγη* pro *ἑστάχειν* & *ἑστάγει*.
  - Atticus: Futura quibus libentiùs Attici quàm activis utuntur formantur ut Attica activa: ut, *ἀλαλιξῶμαι* pro *ἀλαλιξόμαι*, *βαδιῶμαι* pro *βαδίσομαι*.
  - Ionicus: Secunda singularis præsentis, imperfecti Aoristi secundi & futurorum, formatur, ut dictum in præsenti indicativi Passivi: ut, *τάπτεαι* pro *τάπτῃ*, *ἐτάπτεο* pro *ἐτάπτου*, *ἐτύπτεο* pro *ἐτύπτου*.
  - Ionicus: Prima pluralis in *μεθα* acquirit Ionice *σ*: ut, *ταξόμεδα* pro *ταξόμεθα*.
  - Ionicus: Pluſquamperfecti prima & tertia singularis desinunt in *εα* & *ες*, ut in activo: ut, *ἑστάγεα* pro *ἑστάγειν*, *ἤεα* pro *ἦειν*.
  - Ionicus: Aoristi primi secunda singularis in *ω* resolvitur Ionicè in *εο*, ut *ἐπίφεο* pro *ἐπίψω*.
  - Ionicus: Futurum secundum resolvunt Iones: ut, *ταχέομαι* pro *ταχοῦμαι*. Sic resolvunt perfectum verbi *εἶμι*, dicentes *ᾖα* pro *ἦα*.
  - Doricus: Mutant *ι* in *δ* Dores: ut, *ἐτάπτδ* pro *ἐτάπτε*, *ἐπίσδ* pro *ἐπῦσι*, *βαδίδμαι* pro *βαδίξομαι*.
  - Doricus: Prima pluralis in *μεθα* acquirit Doricè *σ*: in *μεν* mutat *ν* in *σ*: ut *ταπόμεδα* pro *ταπόμεθα*, *τετάχμες* pro *τετάχμεν*.
  - Doricus: Perfecti tertia pluralis Doricè definit in *αντι*: ut, *τετάχαντι* pro *τετάχασι*.
  - Doricus: Pluſquamperfecti prima & tertia singularis in *η*, tertiæ pluralis in *εσαν* definit Doricè: ut, *ἐτετύχη* pro *ἐτετύχει*, *ἐτετύχασαν* pro *ἐτετύχεσσαν*.
  - Doricus: Aoristi primi secunda singularis Doricè & Syracusiè in *α*: ut, *ἐτάξα*, pro *ἐτάξω*.
  - Doricus: Futurum primum circumflectunt Dores: ut, *τυφθῶμαι* & *τυφθοῦμαι* pro *τύψομαι*.
  - Æolicus: Imperfectum & Aoristos formant Æoles, ut imperfectum activum, insertis per epenthesin uniùs literis *εσκ*, & augmento ablato: ut, *ταπέσκομιλυ*, *ταπέσκε*, *ταπέσκετ*, *ταπέσκοτο* pro *ἐταπόμιλυ*, *ἐτάπε*, *ἐτάπετο*, *ἐτάπτοντο*: *σκισκεκετο* pro *ἐκέκοντο*. Hic tres literæ inverruntur, pro *ισκ* sunt *σκε*.
  - Æolicus: Prima pluralis in *μεθα* *α* mutat Æol. in *ε* vel *εν*: ut, *ἐταξάμεδα* vel *ἐταξάμεθεν* pro *ἐταξάμεθα*.
  - Æolicus: Doricum *δ* *γ* omittit Æolicè *γ*: ut, *ταξδ᾽ται* pro *ταξδ᾽νται*.
  - Æolicus: Secunda singularis acquirit aliquando syllabam *θα* Æolicè: ut, *οἶσθαδα* & *οἶδθα* pro *οἶδας*.
  - Poëticus: Contractis in *α* & *ο* Poëtæ præmittunt *α* o vel *ω*: ut *βοάωμαι* pro *βοῶμαι*, &c.
  - Poëticus: Præterita nonnunquam transponunt Poëtæ: ut, *μέμορα* pro *μέμορμαι*, *δέδορκα* pro *δέδορχα*, *δ᾽ἔδρακον*, à *δέρκω*.
  - Poëticus: Præteriti penultimam producunt poëtæ: ut, *δέδια* pro *δέδια*.
  - Poëticus: Futurum secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poëtæ: ut, *ὀλῶμαι*, ab *ὀλόμαι*. Ità etiam, cùm rarò formetur præteritum medium in verbis sextæ barytonorum, Poëtæ illud non rarò fingunt: ut, *δέδηα* à *δαίω*, *κέκμηα* à *καίω*, *πέφυα* à *φύω*.
  - Bœoticus: Præteriti perfecti tertia pluralis, ut, præteriti Activi, Bœoticè & Chalcidicè in *αν* definit: ut, *τέτάγαν* pro *τετάχασι*.
  - Bœoticus: Futuri primi secundam syllabam ablato *σ* contrahunt in nonnullis Bœoti: ut, *ἐργῶ* operaberis pro *ἐργάσῃ* ex *ἐργάσεαι*, *ἐργάσομαι*, *σκεδῶ* pro *σκεδάσω*.

Imperativus; & reliqui modi exhibentur signo *γγ*.

γγ. Reliqui

SYNOPSIS.

γγ Reliqui Modi Medii generis sunt

- **Imperativus:**
  - Atticus: Secunda singularis verborum in *μι* Ionicam terminationem Atticè contrahit, ut in passivo: ut *δοῦ* pro *δόσο*, *δίδε* pro *δίδοσο*, ex *δόο* & *δίδο*.
  - Atticus: Tertia pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo dictum est: ut *τυπτόντων* pro *τυπτόσθωσαν*.
  - Ionicus, Secundam in *ι* vel verborum in *μι* in *συ* desinentem Iones formant, ut in passivo: ut, *τάπλεο* pro *τάπλε*.
  - Doricus: Mutant *ι* in *δ* Dores: ut, *τάπλδ* pro *τάπλε*.
- **Optativus:**
  - Ionicus: prima pluralis in *μεδα* & tertia in *ν* formantur Ionicè & Doricè, ut in passivo dictum est: ut, *ταξαίμεδα* pro *ταξαίμεθα*, *ταξαίατο* pro *ταξαιντο*.
  - Doricus: prima pluralis in *μθυ* mutat *ν* in *σ* Doricè: ut, *τετύχοιμες* pro *τετύχοιμεν*.
  - Æolicus: prima pluralis in *μεθα* Æolicè mutat *α* in *ε* vel *εν*: ut, *ταξοίμεδα* vel *ταξοίμεδεν* pro *ταξοίμεθα*.
- **Conjunctivus:**
  - Ionicus: Secunda singularis præsentis Aoristorum formatur à tertia singulari, ut in indicativo dictum est: ut *τάξηαι* pro *τύξῃ*, *τάγηαι* pro *τάχῃ*.
  - Ionicus: Prima pluralis in *μεθα* acquirit Ionicè & Doricè *σ*: ut, *ταχώμεδα* pro *ταχόμεθα*.
  - Doricus: prima pluralis in *μθυ* mutat *ν* in *σ* Doricè, ut *τετύχωμες* pro *τετύχωμεν*.
- **Infinitivus:**
  - Æolicus: prima pluralis in *μέθαι* Æolice mutat *α* in *ε* vel *εν*: ut *ταξώμεδε* pro *ταξόμεθαι*.
  - Atticus & Doricus: perfectum formatur in *εμθυι* Atticè & Doricè: ut *τετυχέμθυαι* pro *τετυχέναι*.
  - Ionicus: Perfectum in *εωθυ* definit Ionicè: ut *τετυχέωθυ* pro *τετυχέναι*.
  - Ionicus: Futurum secundum resolvunt Iones, ut *ταχέεδαι* pro *ταχεῖσθαι*.
  - Poëticus: Perfectum Atticum efferunt poëtæ duplicato *μμ*: ut, *τετυχέμμεναι* pro *τετυχέμεναι*.

Qq. Participia Nominis & Verbi naturâ inplerisque reſiguntur. Ergò conveniunt etiam Dialectorum proprietate cum

- **Nominibus**, quâ iisdem sunt terminationibus & declinationibus obnoxia.
- **Verbis: ratione tum**
  - **Initii, Augmenti**, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura & compositione verborum.
  - **Finis, vel reliquorum quæ insunt participiis, præter augmenta. Hìc jam varietates participiorum vel sunt**
    - **Propriæ**
      - Atticorum: Præteritum Ionicum sublato *κ*, Attici contrahunt: ut *ἑστεὼς ἑστῶς* pro *ἑστηκώς*. Secundæ in *μι* activæ & mediæ vocis penultimam *α* mutatur Atticè in *ω*: ut *κρεμάστεὼς* pro *κρεμαστῶς*.
      - Ionum: Participio *εἰπὼν* ait Corinthus non utuntur Iones: sed solo *εἴπας*: ut *τύψας*. Futurum medium *τυπέμεν*Θ Iones faciunt *τυπεέμεν*Θ, ut Dores, teste Caninio.
      - Dorum: In Barytonis activis præsentis temporis *ι* fœmininorum Dor. abit in *οι*: ut, *τύπτοισα* pro *τύπτουσα*. Aoristus primus Doricè in *αις* desinit: ut, *τύψας* pro *τύψας*. *Εἰμί* in præsenti habet Doricè *εἰς*, *ἐντ*Θ, *ἔασες*, *ἐασντες*.
      - Æolum: Fœmininorum *ι* Æolicè mutatur in *ω*: ut, *ἰδῶσα* pro *ἰδοῦσα*. Perfecti ultima mutatur Æolicè in *ν*: ut, *τετύφων* pro *τετυφώς*. Characteristicum perfecti nonnunquam Æoles negligunt, ut, *πεθνηώς* pro *τεθνηκώς*. Secunda circumflexorum *ων* mutat Æolicè in *αν*: ut, *γελᾶν* pro *γελῶν*. Ab aliis tribuitur Dorientibus.
      - Poëtarum: Præterito Attico contracto poëtæ *α* vel *ε* per epenthesin immittunt: ut, *γεγαὼς*, *γεγαῶτ*Θ, *γεγαῶσα*, *γεγαὼς* pro *γεγως*, *γεγῶτ*Θ, *γεγῶσι*, *γεγάς*. Nec Ionicum est: quia hoc habet *γεγαὼς*, *γεγαῶτ*Θ, *γεγαῦα*, *γεγαὼς*.
    - **Communes, quas imitantur, quatenus à verbis derivantur. Exempli causa proferemus omnium Dialectorum specimen.**
      - Atticum: Primæ & secundæ conjugationis penultima Atticè est *ο*: ut, *πεπομφὼς* pro *πεπεμφώς*.
      - Ionicum: Circumflexa resolvunt Iones: ut, *ταχέων* pro *ταχῶν*, &c.
      - Doricum: Mutant Dores *ι* in *δ*: ut *ποιδῦσα* pro *ποιῆσα*.
      - Æolicum: primæ circumflexorum *αν*, abit Æolicè in *εις*: quia ex circumflexo fit verbum in *μι*: ut, *φιλεὶς* pro *φιλῶν*, *εἷς* pro *ἄν*, ab *εἰμί*.
      - Poëticum: Contractioni præmittunt *α*, *ο* vel *ω* Poëtæ: ut, *αὐπόωσα* pro *αὐπῶσα*.

R r. Reliquas etiam partes orationis diversimodè eloquuntur privatæ Græcorũ nationes & populi:

- **Adverbia vel**
  - **Nova fingunt:**
    - Attici Adverbia in loco efferunt per dativum pluralem secundæ simplicium: ut *θήζησιν* pro *ἐν θήζεις*, *ἀθλωΐησιν* pro *ἐν ἀθλωΐαις*.
    - Poëtæ ex omnibus faciunt adverbia per paragogen voculæ *δε*: ut, *μεγαρόνδε*, ad Megaram, *οἴκονδε*, ad domum, *ἄλαδε*, ad mare: ubi *δε* videtur supplere significationem præpositionis *εἰς*.
  - **Usitata vel**
    - **Augent:**
      - Attici per prosthesin dicunt *ἔχθες* pro *χθὲς*: per paragogen, *ὑποτοὶ* pro *ὄπωτε*, *ὡσαυτεὶ* pro *ὡσαυτε*, *πάνυπη* pro *πάνυ*, *ναιχὶ* pro *ναί*.
      - Iones ea adverbia, quæ descendunt à genitivis pluralis in *ων* & *ας* primæ contractorum, dissolvunt immisso per epenthesin *ε*, ut, *ἀληθέως* pro *ἀληθῶς*, *ἀσφαλέως* pro *ἀσφαλῶς*.
      - Dores dicunt *πὼς* pro *ὡς*, *οἴκαδες* pro *οἴκαδε*.
      - Poetæ *πὴ* inquiunt pro *πῆ*, cur?
    - **Minuunt:**
      - Attici *ἄφρ* dicunt pro *καθάπαξ*, *πρῳ* pro *πρῳΐ*. Scribit Corinthus & Philoponus *δέον* dici pro *δέοντος*, *φρόπον* pro *φρονίμως*: quod pernegat Stephanus.
      - Iones *ὥτω* dicunt pro *ὥτως*, sequenti vocali: ut, *ὥτω ἀπίκετο*, apud Herodotum.
      - Dores *πῶ* dicunt pro *πόθεν*.
      - Æoles *ἐνθε*, *ὔποθε*, pro *ἐνθεν*, *ὄπισθεν*, *ε* in *α* mutato.
      - Poëtæ *πάρα* pro *πάρεστι* dicunt, *ἀπήνη* pro *ἀπεπνεύ*, *πάπαι* pro *πάποτε*, *ἄντα* pro *ἐναντίαν*, *παρ* pro *κατ᾽ ἄρ*. Imprimis *σ* & *ν* per apocopen detrahunt: ut, *πολλάκι* pro *πολλάκις*, *χρῶε* pro *χρῶεις*, *ὀπισθε* pro *ὀπισθεν*, *ὀπισθε* pro *ὄπισθεν*, *ἑκατέρωθε* pro *ἑκατέρωθεν*.
    - **Mutant:**
      - Attici adverbia in *ον* à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt, & ab Eustathio vocantur *πλησιαστικὰ ἐπίρρηματα*: ut, *ἀρούτε* pro *ἀρότον*, *ἀρότερα* pro *ἀρότερον*, *φίλα* pro *φίλον*. Præterea dicunt, *ἐνταῦθα*, *ἐνθαδί* pro *ἐνθάδε*, *ἀλλοῖ* pro *ἄλλοσε*, *ἀλλοι* pro *ἄλλως*, *πᾶ* pro *πῶς*, *ἀμυγάπα* pro *ἀμυγάπως*.
      - Iones dicunt *ἀλλόθι* pro *ἄλλοτε*.
      - Dores *ἄλ* ex *ὁπόθι* formant. Dicunt etiam *πλατίον* pro *πλησίον*. *ἄλλοκα* pro *ἄλλοτε*, *ἀμῶ* pro *ὁμῶς*, *ὄκα* pro *ὅτε*, *ὅπα* pro *ὅπη*, *πᾶ* pro *πῆ*, *τύκα* pro *τότε*, *ἐνθοῖ* pro *ἐνθάδε*.
      - Æoles adverbia in *θεν*, *ν* abjecto, mutant in *α*: ut *ἄστρθα* pro *ἄστρεθεν*, *ὄπισθα* pro *ὄπισθεν*.

Vide in signo ☙

DIALECTORUM OMNIUM

Præpositiones
- Augent: Poëtæ frequenter iota vel inferunt vel adjiciunt præpositionibus: ut ἐνὶ, εἰνὶ, εἰς pro ἐν, ἀπὸ pro ἀφ', κατὶ pro κατὰ, πεὶ pro περὶ, ἀπαὶ pro ἀπὸ, ὑπαὶ pro ὑπό.
- Minuunt: Dores inquiunt πᾶς pro πάσης, αὖ pro ἀνά. Hoc tamen alii poëtis tribuunt.
- Mutant:
  - Dores ποτὶ & ποσσὶ dicunt pro πρός. Nam mutant σ in τ, tota etiam per paragogen adjiciunt, & litteram ϱ vel retinent vel negligunt. Hinc composita, πόταγε pro πρόσαγε.
  - Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ dicunt, ζὰ pro διά, ἐπὶς pro ἐπός.

Conjunctiones tum
- Augent: Poëtæ πάϱ à παϱὰ faciunt, pro quo etiam dicunt, πάϱοιθεν, παϱοπάροιθεν.
- Minuunt: Poëtæ κἠ dicunt pro καίπερ, ἀϱ' pro ἄϱα.
- Mutant:
  - Iones ὦϝ pro ὥν dicunt, γεῶν pro γεωῦ.
  - Dores αἴ dicunt pro εἰ, αἴκα pro ἐάν, ἄϊκαν pro ἔϊκαν, ἄϊκα pro ἔϊκη, γαὶ pro γε, κᾶνις pro κἀνίϛ.
  - Nonnulli ipsis etiam tribuunt ὦϝ pro ὤν.

Orthographiam solã, quando aliquid in scriptione plurium committitur cõtra vulgatam aliorum consuetudinẽ. Accidit ergo ut dictiones

Disjungantur quæ conjunctæ esse debebant: sive jam
- Intercedat aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones agunt & Poëtæ:
- & alii quoque aliorum Græcorum quandoque.
- Nihil interveniat. Sic Attici dicunt ἔδοξε ἦν pro ἐδόκει. Iones πίλεω πόϱ pro πολεμήσαντος.

Simplici conjunctione. Sic Attici dicunt κατακλέος pro κατὰ κλέος. Æoles, ὅσος pro ὁ σός.

Conjungantur, quod fit vel

Contractione quæ varia est. Conjunguntur enim vel

Vocales tantùm.
- Aα in α Atticè, τἠϱχαῖα pro τὰ ἀϱχαῖα. Dor. αὐαϱοξὴν pro ἀνα ἀϱοξήν.
- As in α. Att. τ' ἀπὶ pro τὰ ὀπί.
- Ao in ω. Att. τὠϛέα pro τὰ ὀϛέα. Ion. ϑῶλα pro τὰ ὄϑλα. Dor. τὠνίεσται pro τὰ ὠνίεσται.
- Aï in αι. Att. ϑωμάπια pro τὰ ἰμάπια.
- Hé in η. Att. μιὦδικα pro μισηδικα. Dor. μᾶϛι pro μῆϛι.
- Oα in
  - α. Att. τ' ἀϱγύϱεον pro τὸ ἀϱγύϱεον.
  - ω. Att. ὠνὴϱ pro ὁ ἀνὴϱ. Ion. τὠλγμα pro τὸ ἄγαλμα. Dor. ὦδυνις pro ὁ ἀδυνὴϛ.
  - Æol. ὤλλος pro ὁ ἄλλος.
  - ου. Att. ὑμὼς pro ὁ ὑμέτεϱος. Æol. τὤλλο pro τὸ ἄλλο.
- Oε in
  - α. Att. ἁτεϱῶς pro ἑτέϱως. Ion. item.
  - υ. Att. ὑμὸς pro ὁ ἐμός.
  - ω. Dor. ὦξ αἴτνας pro ὁ ἐξ αἴτνας.
- Oï in οι. Att. ϑοιμάπιον pro τὸ ἱμάτιον.
- Oυ in υ. Att. ὁλύμπου pro ὁ ὀλύμπιος.
- Oη in ω. Att. ϑώμου pro τὸ ἤμισυ.
- Ωα in ω. Ion. ὥναξ pro ὦ ἄναξ.
- Ωε in ω. Dor. ut ὠπᾶν pro ὠ ὁπᾶν.

Diphthõgi
- Aιει in
  - ε. Att. κἦπα pro κῆ εἶπα.
  - η. Dor. κἦϱα pro κῆ εἶπα.
- Aιδ in ιν. Dor. κἦν pro κῆ εἰ.
- Aιοϛ in φ. Att. κῶνον pro κῆ οἶνον.
- Aιον in υ. Att. κἦκ pro κῆ ἐκ.
- Oιοϛ in φ. Dor. φὼπόλος pro οἰ αὐπόλοι.

Mixtè vocales & diphthongi simul. Ità ergo invicem miscentur, ut vel præcedant

Vocales
- Heυ in ηϝ. Dor. & Att. μᾶϱυϱα pro μὴ ἀϝϱω.
- Oαυ in ωυ. Ion. ὠυτὸς pro ὁ αὐτός.
- Oοι in ω. Att. ὠκόϱειν pro ὁ οἰκόϱειν.
- Ωοι in φ. Att. ἐγωὶδα pro ἐγὼ οἶδα.
- Aια in ᾳ. Att. κᾰδἰκα pro κῆ ἄδικα. Dor. κᾶνις pro κῆ ἄτις.

Diphthõgi
- Aιε in
  - α. Att. κἀγὼ pro κῆ ἐγώ. Dor. ϑατέϱαι pro κῆ ἕτεϱαι.
  - η. Att. κἢν pro κῆ ἐν. Dor. κἠπτᾶ ἀπτᾶ pro κῆ ἐπ τῦ ἀπτῦ.
- Aιο in ω. Att. χὠκύων pro ὁ κύων.
- Hε in η. Att. τηλεφαντίνη pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
- Hη in η. Att. ϑἠμέϱᾳ pro τῇ ἡμέϱᾳ.
- Θια in φ. Att. ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι, Ion. ὦνϑϱωποι pro οἱ ἄνϑϱωποι.
- Oιε in
  - α. Att. ὦτεϱοι pro οἱ ἕτεϱοι. Ion. quoque.
  - υ. Att. ὑμοὶ pro οἱ ἐμοί.
- Oυα in
  - α. Att. τἀνδϱὸς pro τοῦ ἀνδϱός.
  - ω. Att. τὠπόλ' ωνϑ pro τοῦ ἀπόλλωνος. D. τὠλγϑ pro τὸ ἄλγος
  - ου. Dor. τὠυτῦ pro τὸ αὐτῦ.
- Oυε in α. Att. & Ion. ϑατέϱᾳ pro τῇ ἑτέϱᾳ.
- Oυη in η. Att. ϑματέϱᾳ pro τῇ ἠματέρᾳ. (ματ.
- Ωα in ω. Att. τῷπόλλωνι pro τῷ ἀπόλλωνι. Dor. τᾦλμαπι pro τῷ ἀγάλματι.
- Ωε in α. Ion. & Att. ϑατέϱῳ pro τῷ ἑτέϱῳ.
- Ωῖ in φ. Att. παϱῳῶν pro παϱῳῶϊον.

Syntaxin, in qua etiam singularum Dialectorum proprietates observandæ essent. Sed quando Atticorum longè plures sunt quàm cæterorum, ex privatis tabulis, quæ hîc observanda, imitandáve fuerint, quisque commodiùs longè addiscet, quàm si hac proportionis singularum imparitate, in unum locum consarcinarentur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani, æterna memoria dignissimi, quæ Atticorum elegantia fuit, studiosè consignavimus. In reliquis taciturniores fuimus, quòd tali viæ præmonstratore careremus, & ipsi aliorum negotiorum σωφϱονιῷ, in hac grammaticali statione, minùs vigilantes esse possemus. Sed bene habet: ad aditum singularem diligens lector constitutus est. Si, quam monstravimus in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eò perveniet, unde communis linguæ, & singularum nationum privatæ discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quis hac parte nostrum jure officium desiderare possit, ad fontem duntaxat syntacticæ varietatis digitum intendimus. Vide signum ☞☜.

☞☜. De

SYNOPSIS.

☞☜. De syntactica orationis structura, secundùm Idiomatum & Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grammaticos usitatam, servare possemus. Sed quando materiæ dicendi serviendum est, nos omnes diversitates ad quantitatem orationis compendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum una dictio vel plures abundârint, defectúve: qualitatem, cùm accidentis alicujus mutatio intervenit. In orationis ergo structura vel

Abundat
- Integrum membrum: quando membra synonyma copulantur, Attico more: ut apud Homerum, μὴ ἀϱὶν ὑπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.
- Una tantùm dictio: nimirum
  - Articulus. Hic apud Atticos abundat, vel bis positus, vel postpositivo, Nomini, verbo junctus: ut, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις; pro ποῖα ταῦτα λέγεις; τὰ τίνα λέγω εἰς; pro τίνα λέγεις; Vide Atticorum tabulam quæ de hoc & de aliis copiosè præcipit.
  - Nomen: ut, ποῖ ϑ ἡ τὶς ὅδε; apud Atticos pro ποῖ ϑ ἦ δε; πῶς τις pro πῆ: διὰ παντὸς τὸ μέσον τε: λίαν, λιαχὺ, &c. Vide suo loco.
  - Pronomen: ut, quando Attici dicunt, ἐμοῦ αὐτῦ pro ἐμοῦ, ἡμῖν αὐτοῖς pro ἡμῖν.
  - Verbum. Sic apud Atticos abundat φάναι, εἶναι, & alia, ut, τὸ σήμερον.
  - Participium. Inquiunt Attici γεγαθὼϛ ὄν pro γεγαθὼϛ: παίζεις ἔχων pro παίζεις. Sic ἄγων, ἰὼν & alia περίεργα.
  - Adverbium. Apud Atticos πλεονάζει ὑ, οὐ, πάνυ, μάλα, τι adverbialiter positum: ut ὑ μὰ, ἀλλὰ pro ἀλλὰ μὰ. Dicunt etiam λ ίαν πάνυ pro λίαν: in primis duas vel tres negationes, intendendæ inficitionis ergò jungunt: ut in ἀπαϱϱεῖν, μὴ σταφανῦν, μὴ abundat, & in, ὐκ αὖ ἔφαν ϑ γένοιο, μὴ ὐκ ἐμὸς ἦϑε ἦ; μὴ ὐκ superfluit.
  - Conjunctio. Attici frequenter otiosè adhibent particulas, ἀλλὰ, αὖ, γὰ, ἦ, ἦ, ἦπ, οὐς, τε: ut, τῶν δ' παίδων λεγόντων, ἦπ ταῦτά σοι κτᾶται, apud Plut. Cætera vide suo loco. Apud Iones etiam sæpius redundant particulæ, ἄϱα, γε, οὖν, τε: ut ἔπειτα ταῦτα ἐγένετο pro ταῦτα ἐγένετο.
  - Præpositio. Apud Atticos πϱὸς & alias, in & extra compositionem superfluum est: ut, πολεμεῖν ϑ pro ἄγειν ϑ. Quandoque ἀμφὶ & πϱὶ ἐπ παϱαλλάλων junguntur: ut ἀμφὶ πϱὶ κρυπτεῖν.

Deficit
- Articulus. Atticorum est, articulos supprimere: ut apud Platonem, παρῆσαν δ' αὐτὶς λεγομένοις, pro τοῖς λεγομένοις.
- Nomen huc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum sunt: ut ὦ βεβαχεῖ scilicet χρόνῳ, διὰ ἅλα scilicet βίᾳ.
- Verbum. Apud Atticos sæpè desiderantur ὄϛι & alia verba. Vide tabulam Atticorum.
- Participium. Articulus brevitati serviens, sæpiùs est indicium subauditi participii apud Atticos: ut ὁ ἐν τοῖς ϑεγνοῖς, scil ὤν.
- Adverbium:
  - Attici persæpè omittunt adverbia, οὐ exclamandi, οὗς, ἵνεκα, μᾶλλον, μάνον, ὥστ, ἄλλως, ὅλως, & alia: negativa item. Exempla propria tabella exhibebit.
  - Dores ὑ γαῖ dicunt pro ὐ μὰ τὸν γῆν: apud Theocritum.
- Præpositio. Desunt sæpiùs apud Atticos, διὰ, ἀπὸ, ἀπὶ, εἰς, ἐπ, ἐν, ὑπ, πϱὶ, πϱὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. καλὲς τὸ σῶμα pro κᾶτ τὸ σῶμα: quæ synechdoche est Grammatica.

Mutatur partim ordinationis
- Ordo:
  - Atticorum consuetudo hac parte notanda est diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat, sequenti tribuunt, & vice versa: nominum transpositorum casibus vel mutatis, vel servatis integris. Exempla cùm sint prolixiora, ex Atticorum tabella inutuari quisque potest.
  - Ionibus etiam anastrophe frequenter in usu est: ut apud Herod. lib. 4. ὑπὲϱ Σοφίων ϑ πϱὸ ἄν- ϑϱωπον, pro πϱὸ ὑπὲϱ Σοφίων ϑ ἀνϑϱώπου, &c.
- Pluribus. Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Casu, Tempore, Modo, Persona, discordent invicem duo vel plura orationis membra.

Terminatio in membris vel

Uno: in quo τῆς φϱάσεως ἀναλλαξίς observari potest, in omnibus partibus orationis, in
- Articulo. Attici hujus & genus mutant: ut, τὸ πέγκνα, pro τὰ πέγκνα, τὸ ϑῆλ ὑμύχων pro ὄνυχες, vide suo loco: & Numerum: ut οἱ πϱὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
- Nomine. Hoc in constructione variat
  - Qualitatem. Substantiva usurpant pro adjectivis Attici & Dores: ut, ἄνϑϱωπον ἦ ϑ pro ἀνϑϱώπινον.
  - Speciem. Attici Primitiva usurpant pro comparativis: Comparativa pro Positivis & Superlativis: Superlativa pro comparativis: Denominativa pro primitivis. Exempla dabit privata tabula.
  - Numerum. Attici utuntur singulari pro plurali: Duali pro plurali, ut & Dores: plurali pro duali & singulari. Quod postremum etiam inter Dores in usu est.
  - Casum. Attici Nominativum usurpant loco Genitivi, ut, & Iones: loco vocativi etiam: Genitivum loco nominativi & accusativi. Dativum loco genitivi, ut & Dores & Æoles: Accusativum vice genitivi & dativi: Vocativum loco nominativi, ut & Æoles.
- Pronomine. Apud Atticos quandoque Relativum sequitur casum verbi præcedentis. Reliqua vide suo loco.
- Verbo quod variat
  - Genus. Attici Activis utuntur pro passivis, & vice versa. Hoc etiam poëtis usitatum.
  - Modum. Attici Indicativum usurpant vice Optativi: Imperativum vice indicativi & subjunctivi: Optativum vice indicativi, imperativi & subjunctivi: Infinitivum vice indicativi & imperativi. Hoc postremum etiam Iones factitant. Dores Subjunctivo pro indicativo utuntur.
  - Tempora. Attici utuntur Præsenti tempore pro imperfecto & futuro: Imperfecto pro præsenti, ut & Iones perfecto pro præsenti, unà cum Ionibus: Plusquamperfecto pro præsenti & imperfecto: Aoristo pro Præsenti & futuro. Futuro pro præsenti & Aoristo.
  - Numerum. Attici Neutro plurali adjungunt verbum singulare: ἅπαντα δῶτε πάντα.
- Participio. Attici præsens tempus loco futuri usurpant: & accusativum casum loco genitivi. Usurpant etiam participium pro nomine, verbo & adverbio, ut suo loco docetur: Æoles similiter Participio pro verbo utuntur. Poëtæ numerum duntaxat pro plurali adhibent.
- Adverbio. Attici adverbiis addunt articulos: ut, τὰ πϱῶτα pro πϱῶτα.
- Præpositione. Attici & Poëtæ Præpositionibus nonnunquam eos casus adjungunt, quos usus Græcorum communis respuere solet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos brevitati servientes, duntaxat ad fontem intendere voluimus.

Δόξα τῷ ϑεῷ.

APPENDIX
EORVM

QVÆ IN IPSO LEXICO COMMODÈ tractari non potuerunt, interim tamen iis, qui feliciter in Græcis auctoribus, inprimis verò Poëtis versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt,

Cùm ad Idioma Græcorum varia percipienda, tùm ad diversas vocabulorum plurimorum, diversis accentibus insignitorum, Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis utilissima futura.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS,
EX SCRIPTIS IOANNIS GRAMMATICI,
quæ τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

Δ ΙΑΛΕΚΤΟΣ eſt linguæ ἰδίωμα, id eſt proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica Aeolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Aeolica verò ab Aeolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem unaquæq; dialectus proprium idioma.

De Ionica dialecto.

Ionica dialectus illa eſt, quâ uſi ſunt Iones: hęc autem illis antea habitantibus. Proprium illius eſt, pro α uti η, & circumflexas illibata in duas partes dividere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis collectionibus, tenues proferre: & è quibuſdam dictionibus ι eijcere.

Vtuntur igitur η pro α: ut (quum dicunt) δύξω pro δόξαν, & λιμὴν pro λιμένα & ὠνέομαι pro ὠνέομαι. Circumflexas autem illibatas in duas dividunt, quum pro πολέων dicunt πολέων. Pro π, κ aſpirant: pro πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſyncopis tenues proferunt, quum dicunt pro ἐξίστημι ἐκστημι: & pro ἐστορέω ἱστορέω. Quibuſdam dictionibus ι auferunt, pro ποιέω, ποιῶ: φορέω φορῶ. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus eſt, quâ uſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, aſſatim uti contractionibus, & dictiones indiviſim proferre. Præterea verò τ & ρ pro σ iumere; & υ pro ε & σ pro ξ. Contractionibus igitur abunde utuntur, quum dicunt δουλάριον pro δουλάσιον, & ἀργύριον pro ἀργύρειον. Indiviſim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt παῖδον pro παιδίον: & Νικίδης pro Νικηράτης. Accipunt præterea ρ & τ, pro σ. nam δεκάτευσις efferunt δεκάπτευσις: & πρασσειν πρᾶξειν. Rurſus pro δραχμὴ, δραττὴ, δραχὴ, δάρχμη dicunt. Pro ε ſumunt υ, ut τὸ ἔλαιον, ἀφαιροῦσι τὸ ε καὶ λέγουσι τὸ ἔλαιον, pro τὸ ἔλαιον: τὸ ἔλαιον pro τὸ ἔλαιον, ρ ο τὸ ἔρρον. Pro σ verò ξ uſurpant quando dicunt ξύμπας: & ξυμφορὰ pro συμφορὰ: & ξυμβολὴν pro συμβολὴν: & ξυνέγνωκεν pro συνέγνωκεν. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata eſt dialectus qua uſi ſunt Dores. Ejus proprium eſt, pro η, α uti: & pro ου, ω: & pro femininis nominibus ſingularibus plurales caſus proferre: & pro ει diphthongo ω uti, & pro ου diphthongo υ uſurpare, & interdum pro θ, σ, & quibuſdam dictionibus ι dicto tollere.

Proprium igitur α utuntur quum dicunt ἄλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἀμέρα: & pro ὦ Κυρία: ὦ Κύριος: & ἀδύ, pro ἡδύ. Pro ω autem α utuntur quum dicunt μακὼν μαστὸν pro δυοῖν, δυοῖν. Pro ſingularibus autem femininis nominibus plurales caſus proferunt. dicendo pro καλὴ καὶ ἀγαθὴ σὺ εἶ. Pro α autẽ diphthongo ω utuntur, dicendo pro κακὸς μῶσα. Pro ει autẽ diphthongo ῃ utuntur, quum dicunt pro ἴδειν, δραμεῖν, καλεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, καλῆν. Sed ἐλθεῖν pro καλεῖν, & δραμῆν pro δραμεῖν, & ἐλθεῖν pro ἐλθεῖν dicunt. Derica autem appellata eſt à Doro Hellenis filio.

De Aeolica dialecto.

Aeolica autem dicitur dialectus, qua uſi ſunt Aeoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones invertere, & quibuſdam nominibus femininis accuſativi caſus ι addere: & aliquando pro υ, ω uti, & pro ου, ω: & incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro ει diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino ωσ, geminum σσ aſſumere.

Inſtruit igitur acutas dictiones, pro πατρὰς, πάτριος dicentes, & pro καλὲς, καλός. Quibuſdam autem nominibus femininis accuſativi caſus ι apponunt, ut quum dicunt pro καλὰς, καλάς: pro σοφὰς σοφάς. Pro κ verò π utuntur, ut quum dicunt λιπόσπα pro λιτὸν, & ἴδεσπι pro ἴδεσι: & καλόσπα pro καλέσπα. Pro ει autem utuntur quum dicunt ᾱμιον pro ἥμισυ. Inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferunt, quum ἡμέρα attenuant, ἴλιος & ἔμπις. Pro ει autem diphthongo utuntur η, pro Κυθήρειαν Κυθήραν dicentes. & pro μαθεῖν, μαθῆν & ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdam dictionibus ante ρ, β: pro βέδια βρίδια dicentes: pro βάκα βρέγμα. Pro gemino autem μμ geminum πτ accipiunt, τὸ δόμμα, σπτμα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam πτ pro ωτὸ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βελτίω βαλλίω dicunt, & pro γλώσσαν: & pro ἀγῶνα, ἀγωνίσασθαι pro ἠγάσαντο, ἠγέθαμεν. Appellata eſt Aeolica lingua ab Aeolo Hellenis filio.

De communi dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neq; enim aiunt habere proprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis conſtans quadripharmacum dicitur nihil proprii habens: ſic & communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta eſt dialectis ejuſdem vocis, ut εἰλθ, νόξ & hujuſmodi: alii inquiunt non habere formam, ſed ex variis dictionibus eſſe congregatam. Mutationes autem ipſius non inveniuntur. Ionicâ ſcripſit Homerus, Atticâ Ariſtophanes, Doricâ Theocritus, Aeolicâ Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarem vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & communem quis annumeraverit) quinq; Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata eſt. vel quia communiter omnium notis uritur, & ex quatuor conſtat: vel quia communiter eâ omnes utuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam ſubjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè, quum ſint multæ, eæq; comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere: atq; adeò dicendæ non ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iovis quidem filius, cognomento autem Deucalionis loca per Græcium occupaſſet: omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illius filiis acceptiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca atque eandem vocem non ampliùs ſervantibus, ſed cum locorum mutatione unà vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, quâ valde utuntur Rhodi, & Cretenſes, & Peloponneſii, & Siculi, & Libyci, & antiqui Epiri incolæ.

Ab Aeolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Aeolica vocata eſt. Hic enim quum decem urbes condidiſſet, & regionem Aeoliam, dialectum Aeolicam nominavit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filio Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim urbes, à ſe Ionicam appellavit: urbes autem hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autẽ is Atticæ rex) vel eo quòd ad litus eſſet, qua ſi ἀκταῖον dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per immutationem quæ eſt in partem quadam, per immutationem quæ eſt per accidens. Per totius nominis immutationem, ut quum Aeoles muliebre indumentum κατωνάκην vocant; Atticiautem, ἀλαβάστρου, quod nos πλάσιαν & ſimilia. Per immutationem quæ eſt in parte quadam, vel per Proſtheſin, (ut Aeoles pro ῥόδα βρόδα dicunt: vel per Aphæreſin, (ut Dores φέρειν & λέγῶν pro φέρειν. & λέγειν efferunt) vel per metathetin, ut pro δίφρον dicunt δίφορον. At ex immutatione quæ eſt per accidens, vel in accentu, vel in ſpiritu, quem appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt ἱκανώτικαν: & ἔλαιον, ἔλαιον: Dores autem pro πάντος dicunt παντῶς, & ὕστος pro ὕστος: & ſimilia. quæ dividimus per ſingularum dialectorum proprietates. In ſpiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

De ſingulis quæ Atticæ dialecto propria ſunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro δάλασσα, δαλάττα dicit: & pro σῦκλον, πεῦκλον: & pro συμφοραὶ, ξυμφοραὶ: & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ in præpoſitione συὼ, etiam ſeorſum.

Semper in εις plurales nominativos à maſculinis in ὺς factos, per η profert: ut γονῆς pro γονῆς, & βασιλῆς pro βασιλῆς.

In αος deſinentia maſculina antepenult. vel ultima acuta, per εως profert, ut Μενέλεως pro Μενέλαος: & λεὼς pro λαὸς: & νεὼς pro ναὸς.

Dictionibus addit ἰοτατὸν γυνὴ, ἔτεσι, τετονὶ, ηεῖνος, nos autem ταῦ, ὄστος, τοῦτον, ἐκεῖνον.

In ὺς nomina, per ω in Genitivo efferunt: ut Ἀστὺς, Ἀστῶς. ſimili modo, Πελεὺς, Πελέως.

Synalœphæ Atticorum ſunt propriæ, ut πῶ μοῦ: pro πῶ ἐμοῦ: ſic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ ἰοτα Atticorum ſunt propriæ, & Dorum, &

Aeolum: ut ἔπαρξεν pro ἐπῆρξεν: & ἐς Χρύσιμ, pro εἰς Χρύσην.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium: ut περιελήφθητε Ζεὺς pro περιελήφθης: & ἱστάτω Νέστωρ pro ἱστάτω: & εὐρύοπα Ζεῦ pro εὐρύοπ.. Nominativi enim pro vocativis, & vocativi pro nominativis. Haec autem folùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis. Atticorum sunt, & Ionum: ut in κέπφων σμῦρνα, deest χρῆσθαι.

Accipere accusativos casûs pro genitivis, Atticorum est: ut, Μίτε τὸ πόσ' ἀμαλδῆς τῶν ἐὼν ἀπορίαν κόρων, pro τότε.

Semper passivis verbis pro activis utitur, ut χρῶμαι pro χράω: & πίσσομαι pro πίσω.

Item Atticorum est πειθόμην & πείθην dicere pro πεπίεσμαι & πέπεισμαι.

In ας desinentia adverbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro adverbiis utitur, ut δεινὸν & πρέπον, pro δεινῶς & πρεπόντως.

In ονες desinentes nominativos comparativorum nominum in ης terminat: ut μείζες, & χείρες, & κρείσσες, & κρείττονες pro μείζονες, & χείρονες & κρείσσονες: & ἄρσεν. pro ἄρσην.

Synalœphis immodicè utitur: nam pro τὸ ἰμάτιον: τοὐμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τἔλαιον dicit.

Σ pro ρ utitur: nam pro ἑλλήβορος, ἑλλέβορος dicit: & pro ἀνεβρόχεον, ἀνεσπόλεον: & ἄρσεν. pro ἄρρεν.

Ου pro ος usurpat quum dicit, τέκνωμα, & τέκνημα, & τέκμορ: pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπτορ.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur, ut ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum effet ἐπιεικέστερος πάντων, dicens ἐπιεικέστατος.

H pro ε usurpat, vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠδυάμλυς, & ἠδελφίδιλος.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus uti & comicos poëtas. & Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, & τὼ χέρε, & τὼ δεῖ, & Δεῖ κόρε. Dicit Plato Philosophus in Gorgia, τὼ δὲ ξένω πόδε, Πορρᾶ τε καὶ Πάλ. σοφὼ δὲ ἀμφοτέρω ἑστὼ, καὶ φίλω ἐμοί. Item δυεῖν ἀρρενοῖν, & δυεῖν γαλκοῖν, & τῶν θεαῖν.

Quæcunq; in ες desinentia habent α in penultima ea per ω & ε efferunt: ἴλεως pro ἵλαος, & per obliquos sequendo nominativi formam: ut: Μενέλεω pro Μενελάε: & in dativo similiter, cum ι subscripto Μενελάῳ: additione ν. τῶν Μενέλεων. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atque singularem dativum, Μενέλεω. Genetivum Μενέλεων: Dativum autem cum ι, τῖς Μενέλεως. Accus. τὰς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro εὐζωΐη & ὑγιῆ, εὐρυᾶ & ὑμᾶ dicere: & pro Εὐβοίᾳ & Πειραιᾶ, dicere Εὐβοΐᾳ & Πειραΐᾳ. Hoc autem consuevere facere in quibus ultima syllaba in purum η desinit, penultima au em habet ε vel α ut in propensis. Minimè verò in quibus cum consonante desinit, ut ἐυμμιῆ, ἐυπρᾶ. non enim dicent εὐμμιᾶ aut εὐπρᾶ. Neq; rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima. ut ἐυκλέα, ἐρεμέα.

In hujusmodi verbis ἐθωμάμλω, & ἐξελόμλω, & ἐμελλον, ε in ω mutant dicendo εἰθωμάμλω, et ἠξελόμλω, et ἠμελλον. Etiam in ἀπὸ præpositione mutante α in ω. ὠὐσεχράμλω dicentes pro ἀπεχράμλω.

In verbis secundum personam passivam habentibus desinentem in σαι per ες diphthongum efferunt: βέρεαι enim dicunt pro βέλη. Quum verò fuerit subjunctivum, dicunt quemadmodum nos, ἐαν βέλη.

Optativa sumunt pro subjunctivis, ἐαν ἔλθοις, pro ἐαν ἔλθῃς, et ἐαν ἐλθοι pro ἐαν ἔλθη.

Auferunt autem ἐκ pius et ι, pro κλάειν dicentes κλάειν, et μῦαρ pro μῦιαρ: & μικτεῦαι pro μικτεῦιαι: & πεῦν pro πεῖιν: & πεῖμα pro πεῖιμα.

Et loco πρὲς præpositionis, ὡς usurpant: ubi dicimus πρὲς τὴν βασιλέα, & πρὲς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὴν βασιλέα & ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α desinentes singulares accusativos masculper η proferre, ut Εὐρυδῆ pro Εὐρυδίᾳ, & Πυλῆ pro Πυλέᾳ & Τυδῆ pro Τυδέᾳ.

Vtuntur & passivis pro activis, ut Λοιδορέομλαι pro λοιδορῶ: Φαινόμλομαι pro φαίνω: Φαντασιόμλομαι pro φαντασίζομαι: Διακονέομλαι pro διακονῶ: Διαβουλόμλομαι pro διαβάλλω: Μισθόμλομαι pro μισθῶ.

Interdum verò activa ponunt pro passivis: ut πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, & χρᾶσθαι pro χρᾶσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiva ipsi in communi sæpe mutantes. dicunt pro μισθωθήσεται, μισθώσεται, & pro ζημιωθήσεται, ζημιώσεται: & pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ἴζω autem futura, abjicientes σ, circumflectunt, ὀρεῖμαι dicentes pro ὀρεδοῦμαι: & βαστῶ pro βαστάσω: & μυκτηρεῖν, pro μυκτηρίσειν.

Delectantur etiam plerunq; syncopa. nam pro Νικησίδας, Νικῆδας dicunt, & pro Α'πόλλωνα, Α'πόλλω, & pro ἀμείνονα, ἄμεινω, & pro κρέᾶτα, κρεῖττω.

Mutant præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidem, quum pro πλέων & πλέον dicunt πλέων & πλέον. Sonas autem, quum pro σφίσι & σφῶϊν dicunt ἀμφίσι & ἀσφῶϊν. Tempora verò quū in βασιλέα producunt α, ut Α'χέᾱ, et ἰμᾶτια, et αὐξηθῆτα. Dicunt etiam Α'θηνάζε περεύμαι, pro εἰς Α'θήνας: et Α'θήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Α'θήναις: et Α'θήνηθεν, pro ἐξ Α'θηνῶν, et ἐφέρμαι pro ἐξ ἀγρᾶ. Et pro εἰς οἶκον, οἶναδε: pro ἐξ οἴκου, οἰκόθεν: pro οἰκοῖ. Item pro ἐξ οἰκίᾱς, ἐξ οἰκίας. pro οἰκίαθεν.

Et ρ pro λ utuntur: nam pro κρίθαρος, κρίλαρος dicunt.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, (non sint Dorica) ut pro Ε'ρμείας, Ε'ρμῆς: & pro Σωσίας, Σωσῆς. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, ut dictum est, pro Ε'ρμείας, Ε'ρμέω. nam Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cujus genitivus in ου terminatur, apud eos in εω definit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω, pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω pro Πηλείδης, Πηλείδου, Πηλείδεω.

In ης masculina quorum genitivus in εος, per εος proferunt: ut Δημοσθένης, Δημοσθένεος: & Δαμασῆς, Δαμασέος. Accusativum autem in εα faciunt, Δημοσθένεα, Δαμασέα.

In ους desinentes genitivos, qui à neutris in ες rectis finxi, dividit, ut εὐσεβίης, εὐσεβίεϊ: itidemque εὐλογίη, δυσλογίη, δυσεβίη.

Omnis nominativus in ώς, per νος profertur in genitivo apud Ionas, ut βασιλεύς, βασιλῆος.

Neutra genitivum in ος habentia, per εος terminant Iones, ut πλῆθος, πλήθεος, πλήθεϊ.

In ες rectos plurales à singularibus in ος factos, in νες dividunt Iones, ut βασιλῆες pro βασιλῆς.

In α pluralia dividunt in genitivo per ε, ut Πέτεα, Πετέων: & τύμβα, τυμβέων, τυμβέοιν. At verò τυμβάων, Aeolice.

Omnis dativus pluralis in οις definens, assumit ι in fine, ut χαλκοῖσι pro χαλκοῖς: & σοφίστοισι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis dativus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: ut pro χαλκαῖσιν: pro νύμφαισι, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: ut pro Η'ώς, Η'ῶ: pro χάρις, χάρῑς.

Ο, ῶ, conjunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, ut κατερῶ, κατερέω, κατερᾷ.

Præpositivis articulis Iones pro subjunctivis utuntur: ut τὴν θέλω, pro τὸν θέλω: τὴν θέλω, pro τὸν θέλω.

Κ pro π in interrogativis & relativis, ut pro πόσος, κόσος & pro ὁπόσος, ὁκόσος: & pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando usurpant Iones, dicentes ἀνθρωπον & ἄσσον pro ἀνθρωπον & ἄσσον.

Ου pro αυ diphthongo utuntur ναῦς, pro βαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: ut Πέλοπος νῆσος, pro Πελοπόννησος. ἄρμενα ἐλαυνεν, pro ἀρόω. ω. & ἄρουν ἄρομι, pro ἀρᾶμι, & συὸς ἀρότερ, pro συάρτερ.

Sumere infinitives pro imperativis, Ionum est: ut πάτηε μὰν' ἀσχενέως ἀσορέσθω, pro ἀσορείσθω. Sic Πειρᾶν δ' ως κεν Τρῶες, pro πείρατε, & infinita alia.

Masculinis dare locum fœminiorum, Ionum est. ut Τῶν δὲ τεσσερακοσίοισι μέλας ὀπὶ ἔστηκ. πλοῖος, pro ἑστήκει.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est. ut Οἱ δὲ ἐς τὸ σκόπελον, ὃ ἔρετ. ὃν, pro ἔρετμὸν. ἐλαύνοντες δι.

In ω desinentia fœminina in accusativo, in ῶ terminant, ut pro Γ'ὼ, Γ'ῶ. pro Λητὼ, Λητῶ: pro Σαπφὼ, Σαπφῶ.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica nam pro πειθοῖ, πειθοῖσι dicit, unde πρόσ. ει.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ευς πόλις, & ὄφις, ὄφεος.

Divisiones singularium dativorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ: ut βέρει pro βέλει: & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, ut λελάβηκα pro λελάμβανα: κέκυδα, pro κλύω.

Transpositione elementorum Ionica dialectus utitur, ut κερδίη, pro κραδίη.

Ex ει diphthongo Iones auferunt, ι, ut Ε'κπέρ., χρύσεος. pro Ε'κπείρ., χρύσειος.

In ευς desinentes plurales Iones semper dividunt, si à nominativo in ῆς sint per η & per ε pronuntiantes, ut pro βασιλεῦς βασιλῆς, βασιλῆες. Si autem sint à nominativo in ης vel ευς, pronuntiantes per ες: ut ἀληθὴς ἀληθέες ἀληθέϊ, ἀληθέας, ἀληθέος.

Adiectiones τῆ ι ad ε, sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt ut ἑνὸς, κενῆ, pro ἑνὸς. κενῇ.

Immutatio οι diphthongi in syllabam ες, Ionum est: ut ἐρίηρες pro ἐρίηροι: ἐέες pro ἑοὶ ἐπιρρυσάμενοι pro ἐρυσάμενοι.

In η pluralia neutra, in εα dividunt Iones, ut pro τεύχεα, τεύχεα pro ἐρήρεα. Similiter & genitivum per ἐων.

Semper ε adjicunt dictionibus Iones, ut pro ὄρος, ὄρεος: pro νόσος, νόσεος: pro ὄνομα, ὀνόμα.

Geminum αν in ξ vertunt Iones, nam pro ἄνσσω, ἄνξω dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro ἀνίημι, ἀνῆμι & pro ἀπίημι, ἀπῆμι dicunt.

Ου in participijs passivis Iones dividunt: ut pro λυπεόμλος, λυπεόμενος: pro ἀπεόμλος, ἀπεόμενος.

In ις desinentia participia à prima conjugatione circumflexo-rum dicta, quorum imperativus in fecunda persona in ει diphthongum definit, dividunt Iones: ut pro φερνᾶν, φερνέων. Est enim imperativus: sic: ὠσῶν, ὠσέων. est enim imperativus ὠσέω. Ar ὠσῶν non vult dividi. Nam quæ sunt secundæ, divisionem non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt pauca sunt.

Mutationes ι in α breve, Ionum sunt: μεμαῶτα, pro μεμαῶτα. & κλασμένῳ pro κλασμένῳ: & ἀλασθ., pro ἀλιτ.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: ut pro Η'ρη: & προέξεσιν.

Immutationes α brevis in η, recentiorum sunt, ut pro ἀλήθειαν, ἀλέθειαν.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: ut ἐξεῖν pro ἐλεῖν: & ἐὸ ὅς, pro ἑοῦ.

Semper ὧν syllabam supervacaneam ponunt inter præpositiones, ut ἐξ ὧν ἀλοιῆς, & ἀπ' ὧν ἐδύντ. pro ἐξείλον & ἀπέδυντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt, ut pro ἐκεῖ., κεῖσ.: & pro ἐφῆτ., ἔφη. Similiter & ε præteritorum: ut pro ἐνίκει, νίκει: pro ἐπιμαρτύρεται, μαρτύρεται.

Π pro φ utuntur, pro ἀσικόμλου enim ἀπινόμλου dicunt.

Composita verba dissolvunt & interponant: ut λέων κατὰ τοῦτο ἐμὶ ἐόντας, pro καταδηλοῖς, & κατὸ δ' ἔκτειναν Η'επίωνα, pro κατέκτειναν.

Anastrophæ & hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ, ut, ἐδῶρ' ἐπὶ ἐμοὶ, pro ἐπ' ἐμοὶ ἔδωκε. Hyperbata autem, ut -νήποινοί οἱ κτί ἔσεσθον ἐπὶ μελίοιο Η'έκτορος, pro καταπόντιον.

Divisiones in ως desinentium adverbiorum à masculinis in ης definentibus, & neutris in ες, Ionum sunt: ut, αἰχμηλίως, pro αἰχμηλίς.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Paragoge, Paragogis, Diæresis, Prosthesis, Pleonasmus. Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera, ut ἕνεκα ἑτκαλῆς pro ἕνεκα. Sic Γ'λιον εἶσω, pro ἰλιον. Et μὰν ἐὰν, pro μὰν ἐὰν. Et ξεῖν' οὐ σὺ οὐκ ἐθέλεις, pro ξεῖν'. Ἐκάστην ἔλον ἐλῶν, pro ἕλον, & alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis, nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abjicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτὴν, ἑρτὴν dicunt, pro ἰεξορτάζειν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut, μητρὸς ἴππους, pro μονόνυχας: & κατέπεσον, pro καπέπεσον: & ἐπὶ τῶν ἐφρᾶτε: & κακκείοντες pro κατακείοντες.

Parenthesis contrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: ut ἐρίηρ' ὄτρυν., pro ἐρέτας: & ἐρίδματος, ubi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμείων: pro σφέων, σφίων.

Emallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprij: ut πρὶ pro πρὸς: & ἔξεσθ' pro ξυνῆν: & ἢ θεύρου ἔβ' ἵππους, pro ἐθεύρεσ. Ἐτιθήμβων εἵτεα κλαῖ pro τιθήμβην. Sed & κ pro π iuniores utuntur, ut ὅκως pro ὅπως.

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ syllabæ, vel secunda, ut κραδίην pro καρδίαν, & τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον: & κρατέρος Διομήδης, pro καρτερός.

Pleonasmus est, quum in pluralibus dativis masculinis casibus in ει desinentibus, vel fœmininis, in ης, assumuit ι: ut pro πατράσι, πατράσιοι: pro καλοῖς, καλοῖσι: & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in diffyllabis nominibus, sed etiam in monosyllabis & appellativis, ut pro ἕως, ἑόος: pro χάος, χάεος. Sed in nominibus unam syllabam excedentibus, & appellativis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitivus in ε definit, ipsi ει in εω dividunt: pro τυδέτης, τυδέος efferentes: & pro Α'χιλλεύς, Α'χιλῆος: pro Λαέρτης, Λαέρτεω. Et per parenthesin, Πηλεΐάδεω, Λαερτιάδεω, & similia. In ης autem desinentes genitivos in εος dividunt: ut pro Σωκράτης, Σωκράτεος: pro Διομήδης, Διομήδεος. Et dativos solos dividunt, Σωκράτει dicentes & Διομήδει, & Πηλέϊ: pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem & in neutris, ut ἔγχει, τείχει, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitivus apud nos desinit in ῶν circumflexè, illi per εων proferunt pronuncianté: ut pro κρίνια κριῶν, κρίνιων: pro πυλέων πυλάων: pro μοσσῶν, μυσσέων.

In verbis tollunt augmentum: ut Ἀγορᾶσον: φέρω, φέρον: Ε'λαύνω, ἐλάυνον: Ο'ρχήμαι, ὀρχούμλου: Τρέχω, τρέχον: λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitivis pro imperativis: ut τανύσσαι pro τάνυσον, & κεῖσθ pro κεῖσον.

Habent & formas eloquutionis tales: pro πεφραμένοι ἦσι, τεθράφατε: pro τετεγμένοι εἰσὶ, πεπάχαται: sic pro κέκλιντο, κεκλίαται.

Etiam verba quæ in ultima circumflectuntur, dividunt: ut pro φερνῶν, φερνέων: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῦς, νόεω: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter dividunt: ut φερνέων, λαλέων, χρυσόων.

Dualium autem diligens observatio apud eos servatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diversitatem: permansit autem usq; ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κηφήνης: pro λιθάμενος, κρόττω: pro λόγος, μῦθος: & pro ὑγιαίνειν, ὑγιέειν: (unde τὸ ὑγιὲς τῆς σταμάτου, etiam nunc ὑγιὰς dicimus) & pro αὐτῶν & αὐτοῖς, σφέων & σφίσι proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: & pro αὐτὸς, ὠυτὸς. Pronomina dividunt sic: pro σφῶν, σφέων, & interjiciendo ι, σφείων, sic ἡμέων, ἡμείων: ὑμέων, ὑμείων. & similia.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η utitur: nam pro ἥλιον, ἄλιον dicit, & pro ἡμέραν, ἀμέραν: & pro μητέρα, ματέρα: & hujusmodi.

A pro ω utitur in genitivis pluralium casibus: nam μισθῶν dicit, & δυῶν, & θεῶν pro μισθῶν, δυῶν, θεῶν.

In ης desinentes genitivos, à rectis ης factos, in ᾶς vertit, ut Διογθένης, Διογθένᾶς, pro Διογθένους.

Ω Litera ν pro diphthongo utitur; μώσας enim pro μούσας dicit.

H pro ει diphthongo utitur, veluti quum dicit, ἠμὶ pro εἰμὶ

Σ pro θ utitur; nam pro Θεὸς, σεὸς dicit: & pro Θεόν, σεόν.

Ex dictionibus semper ι aufert: nam λαβὲν & ἐλθὲν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium utitur, ut ὄππι, ὁππόσος, & ὄσσον, pro ὅπη & ὁπόσος, & ὅσον. Aeolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ: ut, ἰσόθεν ἐνναλίω.

A pro ε sæpe utuntur: pro ἕτερος, ἄτερος dicentes: & pro Α'ρτεμις, Α'ρταμις.

Apocopæ Dorum sunt propriæ: fiunt autem in fine: ut ἡμέτερον δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ με in ijs quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum est: ut βίωμμαι, pro βίωναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt, ut Πάεος, pro Πάεδος: similiter χάεος pro κάστος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdivisiones locales aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argivi & Lacedæmonij. Generales verò ipsorum sunt proprietates, pro η enim α ponunt, pro πύλη dicentes πύλαν.

Et pro genitivis casibus circumflexis, apud nos in ων desinentibus, αν proferunt, servantes eundem accentum, ut pro πυλῶν, πυλᾶν: pro καλῶν, καλᾶν pro σεμνῶν, σεμνᾶν. Et similiter in participijs, pro γελῶν, γελᾶν: pro ἐλῶν, ἐλᾶν: & pro ναῶν, ναᾶν dicentes: pro κλήσας, κλήσαις: & pro νίκων, νίκαις.

Monosyllaba nomina acuunt: similiter autem & qualitatis significativa adverbia, ut κρίλως, σόρως, κόμμως, ἄπλως. Quæ autem apud nos gravitona sunt, illi circumflectunt: ut ὑπῶς, παντῶς, αὐτομάτως.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, ut φιλοσόφοι. Idem & in participijs: ut πωλουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo & in ες desinentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt: ut γυμνάκες, χείρες, νύκες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν' desinentia, in penultima acuunt: ἐσπέρᾱ, ἐφάρᾱ, ἐλύθᾱ, ἐδείραν, ἐκρέξαν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt: ἐλάβον, ἔφαγον, ἐλάγον, ἐδάγον.

Circumflectunt verò ejusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba gravitona, in futuro tempore circumflectunt: δώσω, θεραπεύσω, νοιήσω, λαλήσω, μιμήσω. Etiam & tertiam personam gravitonorum verborum in ει desinentem futuri temporis circumflectunt: ut δώσει, πεσεῖ. θεραπεύσει, λαλήσει. Dicunt & pro δώσουσι, δώσωυντι: pro λέξουσι, λέξουντι: & pro πεπίσευσι, πεπιστεύυντι.

Corripiunt autem & in ας desinentes plurales accusativos, in nominibus appellativis, & similiter in participiis, ut νύμφας, κρίνας, νοῆσας, πράξας.

Et quæ per εν efferuntur infinitiva, per abstionem ι efferunt, ut pro φερσεν, φερσέν, pro λύειν, λύεν: pro φαγεῖν, φαγεῖ.

In ου autem desinentes genitivos efferunt per ω, ut οἴνω, οἴσω: pro σοφοῦ, σοφῶ, pro καλοῦ, καλῶ. Et accusativos plurales masculinos in ης desinentes, per ως proferunt: τὼς καλὼς, σοφὼς, αὐθρώπως, ἵππως: pro τὰς καλὰς, σοφὰς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperativa verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: ut pro λάβε, λάβον: pro δίγε, δίγον: pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χεῖραν, κεῖραν: pro χτένα, κτένα: & pro γυναῖκα, γυνᾶκα.

Cretenses autem, pro ἅλις παντὸς, αἰὲν: pro αὐτὸς, αὐτὸ: pro βλάπτον, βλάπτεν: pro πλάθεις, πλάθεν: pro ἐς χρόνον, ἐν χρόνῳ: pro εἰς τὰν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγορᾶν: pro ἔα, ἐᾶσαι: pro ἄασον, ἄᾶσον: pro ἰδοῦ, ἴτε: pro ἐνδοῦ-

εἰθῦ. Pro εὐωχεῖσθαι, εὐῶ. Et Θᾶκυδίδης, Θᾰκυρέτης, Θεύρρεσσα. Pro Θουκυδίδης, Θουκρέτης, Θεύρρησσ: Pro κρέη κρῆ: Pro ἄκρατον, ἄκρητον: Pro κίκυον, κίκρυ. Pro κελεύει, κέλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν: Pro σαρὲς σαῤῥῶν, μυῤῥωνας: Pro οἰκῆδε, οἰκᾶδε: Pro ὀρνίθες, ὄρνιχες: Pro χαῖρες, χᾶρες: Pro σῦκον, σῦκα: Pro κεῖνος, κῆνος: Pro σὺ, σύ.

Et pro λέγουσι & φέρουσι, λέγοντι & φέροντι: & pro τὲς, πούτας: & pro σαρὲς, σποῖ: & pro τὸ τεῖτκα: & pro πῶμος, πᾶμος: & pro δῆμος, δῶμος: & pro θεὸς, σεὸν: deniq; pro βελῶ, βελᾶ pronuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua usus est Cypselas, & Laconum, qua usus est Alcman. Sophron: Pindari tamē & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint poetæ natura Dores, sed utantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Aeolicæ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ῥ adscisci, quum ei subjungitur κ, vel τ, vel ϡ, ut βρυτὴρ pro βυτὴρ, βρεκνος, pro ῥάκος: βρόδον pro ῥόδον.

Aeolica dialectus genitivos à nominativis in αι dividit. & per α profert, ut νύμφαι, νυμφάων, δῦρι, δυράων: μελεδῶναν, ἐχεμενάων, πυλάων, & similia.

Syncopæ, Aeolum sunt propriæ, fiunt autem in medio, ut ὤῤρεσι pro ὤρεσσι.

Additiones ϡ syllabæ in subjunctivorum secundis personis in σ definentibus, Aeolum sunt: ut εἴσηϡθα pro ἔστης, & ἐλθῆϡθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε sequente vocali, Aeolum est: ut χεύαλες pro χέαλες. In αις monosyllaba nomina dividit: ut παῖς, δᾶις, pro πάϊς, & δάϊς.

Ω li tera pro ϙ diphthongo utitur: ut μῶσαι pro μῶσαι, λειπῶσα pro λειπῶσα.

Υ pro ο utitur, nam pro ὅμοιον, ὕμοιον dicit.

Η pro ει diphthongo utitur: nam ἐλθῆν pro ἐλθεῖν dicit.

Immuta biles geminat, & σ solum: ut pro ἐχέσι, ἐχέῤῥω, pro ἐλάνατο, ἐλλάνατο, pro πευθήσης, πευθήνεις, pro τόσσον, τόοσον, pro τοσσάτιν, τοσοῦτον.

Ὅσσος & ὅσπερ commune est, communis enim relativa duplicat: ut pro ἐπεὶ ὃ ἐπεῖσ: & pro ἐς ὃ ἐσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, si eam sequatur vocalis: ut pro Ἀϊκαῖος, Ἀΐκαῖος.

Ρ pro μ utitur: nam dicit ῥᾶ πατρα pro ὅμματα.

Secundæ conjugationis circumflexorum ι in secunda & tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat: ut βοᾶῖς, βοᾶι.

Vocativos in ων desinentium nominativorum corripit: ut pro Χαλιδῶν, Χαλιδῶ: pro μακεδὼν, μακεδὸν, pro ἀπόλλων, ἀπόλλον.

Aeoles confuxerunt ο pro α ponere: ut pro θερσάνως, θερσόνως. pro ϝρατὸς, ϝροτὸς, pro ἀνω, ὔνω. pro ἀνέλη ται, ὀνέλητα, pro ἀνεγώρησεν, ὀνεχώρησεν, pro σαλεὶς σολεὶς. Aliquando autē ε vel ι ut pro κρέτ ος, κρότ ος, pro Πρίαμος, Πρίεμος. pro χαλκὶνη, χαλκὸνη. pro ἀπῆρ, ἀπὸρ. Aliquando etiam addunt υ ad α: ut pro νᾶων, ναυῶν. Do ἀπῆρ, ἀπὸρ. pro ἄως, αὔως.

Pro ϡ autem ζ ponunt: ut pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν. pro διανυκτὸς, ζιανυκτὸς. At pro ε & ο, υ: ut pro κρέκες, κρῆς. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt: fieri enim non possit.

Pro ζ autem ponunt δ & σ: ut pro ζεὺς, δσεὺς. pro ζυγὸν, δσυγὸν. pro μελίζειν, μελίδδειν.

Pro η autem ponere ε vel α communē est his cum Doribus: ut pro Ἀρῆς, Ἄρες. pro Ἀρεῖον. Ἀρεῖον. pro ἀδικῆσαι, ἀδικέαι. At α pro η: ut pro Ε᾽κάβλη, Ἑκάεργον. pro πύλαι, πύλαν. pro Ἡφαιστος, Ἥφαιστος. pro νόημα, νόαμα. pro ἠὼς, ἀὼς. pro ἀπάτη, ἀπάταν.

Pro θ ponunt φ: ut pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π: ut pro μετ᾽ ἐμοῦ, πετ᾽ ἐμοῦ. pro ὅμματα, ὄπματα.

Pro ξ autē ponunt κ & σ: ut pro ξένος, κσένος. & pro ἱέραξ, ἵεκας.

Pro ο ponunt υ: ut pro ἐμπαλὸς, ὑμπαλὸς. pro μόγις, μύγις. pro ὅμοιον, ὕμοιον. Interdum & ε: ut pro πρὸς σὲ, πρὲς σέ. Aut α: ut pro ὅσσα, ἄσσα.

Pro π, ut untur μ: ut pro πατῆις, ματῆις. pro παῦσαι, μαῦσαι.

Pro πῆσαι. ut pro ἐμπίπλειν, ἐμπίμπλειν.

Pro σ, τ: ut pro σύ πυ. pro εἰς σὲ, εἴς τε.

Pro τ, π. ut pro σολὼ, σπολὼ. pro σαλεὶς, σπαλεὶς. pro τέτρασσαι, πέπρασσαι.

Pro υ autem ε: ut pro ὑ ψηλὸν, ἐ ψηλὸν. pro ὑ ψόθεν, ἐ ψόθεν. pro ὕπαρ, ἔπαρ.

Pro χ, φ. ut pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς. ut pro Πέλοψ, Πέλοπς. pro Ἄ᾽ψ, Ἄ᾽πς.

Et pro ω, ο. ut pro ὠρεσσόφοι. pro ὀτειλὴ, ὠτειλή.

Quæcunq; autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ε, geminantes consonantem proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes: ut pro χείρες, χέῤῥες. pro ἰμείρων, ἰμέῤῥων. pro ὠτειλὰς, ὠτελλὰς. pro ἐμματα, ἐμμασα. pro κτένια, κτέννα. pro ἡμεῖν. ἄμμιν pro ὑμεῖς, ὔμμες. pro πτερὸεν, πτέῤῥεν.

Quinetiam in ει læpe mutant ει diphthongum: ut pro ὄνειαρ, ὄνιαρ.

Consueverunt item vocalibus præponere digamma, ut pro ὄϝρα, ὕϝρα.

Complura autem geminant, ut pro οἶπνος, οἴππνος. pro στελλάω, προ πρέσσομαι, προσσόμαι. pro κατέπεσσε, κάτπεσσε. pro ὀπίσθεν, ὀππίσθεν. pro κατὰ δὲ, κὰδ δὲ. pro ὑπὸ, ὑππό.

Incipientibus apud nos à ῥ, ipsi præponunt β, ut tenue fiat: ut pro ῥόδα, βρόδα, pro Ῥαδάμανθος, Βραδάμανθος. pro ῥυτὴρ, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunq; apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & gravitonē, ὃσπερ, ἕστ᾽ ἔν, ὅρνι, ἵκρια. Servant autem tenuem literam & in contractionibus: ut pro κᾶθ᾽ ἡμεῖς, κἀπῆκεν, ἀπᾶκεν, pro ἀεὶκὲς, ἀεὶκὲς. pro ἀπείκουσι.

Gravi tono efferunt non solùm nomina, sed & articulos, quando nominum ordinem habent: ut pro ὁ σεὸς σ᾽, pro τὸ σὸν, τὸ σεὸν, pro τὸ σὸν, τὸ σεὸν. pro τὸ σὸν, τὸ σεὸν, pro τῆς σῆς τῆς σης.

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt: ut ἐγὼ pro ἐγῶ.

Circumflectunt in universum monosyllaba vel in ως desinentia: ut ῥῶς, πᾶς, ξῶν, vel in ας, ut χᾶς, βᾶς, θρᾶς, ξᾶς, νᾶς. Item pro γλῶ, ξεύξ, γλῦ, ξῦς.

Diffyllaba autem in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi gravi tono proferunt, ut σάφ᾽, μέλ᾽, λευκὸ, ξύλ, κύπρος, δεῦρο, ἄσπις, δεῦτε, ἄσσα, ῥῶμος, πέπλος, δῶμος, σαλπιγξ, χαλκὸς.

Assolent & appellativa gravi tono afficere: ut ἐρινὺν, ἔρις, πόλεις, & propria: ut Ἀφροδίτη, Ἥρης, Ἐλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus, ut Ἀρτεμὶς, Θέτις, μάντις, illi sine δ dicunt: ut Ἀρτεμὼ, Θέτι, μάντι.

In ης nomina quorum vocativi in ες, illi sine σ dicunt: ut Σώκρατε, Ἀριστόδαμε, Δημώδες.

Et à genitivis casibus σ auferunt: ut Σωκράτης, Δημώδης, Σοφοκλέες.

Pro accusativo dativum assumunt in passivis, ut τοῖς θεοῖς, pro τὸς θεὸς, τοῖς αὐθρώποις, pro τὸς αὐθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ.

Accusativum per ας efferunt, ut τοὺς ἵππους, pro τὸς ἵππους. id quod & Dorum proprium est.

Dativum pluralem adjecto ι faciunt: ut τοῖσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiva verba à participiis in ῶν definentibus, desinentia in ειν, ipsi in ες transferunt, ut νοῶν, νοεῖν, νόες, & φρονῶν, φρονεῖν, φρόνες, & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiva apud nos desinunt in αι, ipsi in ας transmutant, ut pro γελᾶν, γέλας, pro πειθᾶν, πείθας.

In αν terminata infinitiva, ipsi per αις proferunt, ut pro ἐρᾶν, ἔρᾶις, pro γυλῶν, γύλᾶις, pro χευσῶν, χεύσοις. Hæc autem eum a gravi tono pronuntiant.

Adhibent & η pro ει in infinitivis, ut pro φιλεῖν, φίλην, pro γελεῖν, γέλην. pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω definentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt, ut pro νοῶ, νόημι, pro φιλῶ, φίλαιμι.

Quæcunq; autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos definunt, ut εἱρπικὸς, εἱρπικὸν, γενονικὸς, γενονικὸν. Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χευσοῦς, χεύσεος. pro ταυρὸς, ταυρέα. pro ἀθῆς, πίλα. pro πᾶς, πᾶς. pro ἔρατος, ἔρατον. pro γέλατος, γέλατον. pro πέμπτος, πέμπτος. pro ἕπτατος, ἑπτάτου. pro χείρατος, χείρατος. pro δεκάτου, δεκάτῳ. pro ἕβδομος, ἑβδόμου. pro ἕβδομον, ἑβδόμῳ. pro ἕβδομοι, ἑβδόμοις. pro ἕβδομα, ἑβδόμοις. pro ἕβδομαι, ἑβδόμοις. pro ἕβδομαν, ἑβδόμους. pro ἕβδομαι, ἑβδόμοις. pro ἕβδομαις

A rectis in δος pluralis in ες. per ης scribunt, ut βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adscribunt, ut pro κλείδα κλειδᾶ: & pro Ποσειδᾶων, Ποσιδᾶων.

Et ὰ negationem supervacuam sæpe accipiunt, ut Thucyd. in 3. histor. ἀλλὰ τὸ βέλτιστον ἀμ᾽ ἦν, πολὺ ἐλλιπῶς διαθεραπευθὲν ἢ τὰς αἰτίας, pro παρὰ τὰς αἰτίας. Et Hom. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Et Μὴ γένοι᾽ ἀκάματον σπασσάμενος. Sic & nos consuevimus sæpe negationibus uti, quale est illud, ἀπορρᾴδιόν σοι μὴ πιεῖν: pro ἀποτρόπαιον ῥᾴδιον σοι πεῖν. Et Theologus, ὃν ἂ σπεσδόμεθα ἡμεῖς ἢ δὴ καὶ βρέχουσιν, ῥᾴδιον σοι πεῖν. Et Theologus, τὸν ἂ σπεσδόμενον ἡμεῖς ἢ

acuta dicant, ut ὀλοιτέτω, μέλεα, πεδηρεύω, δηλεῖται.

Et participia in ων definentia, circumflexorum in αν terminant pro γελῶν & ἐξιῶν: γελᾶν, ἐξιέναι.

Pro ἀεῖν, ἐᾶν: & pro νικᾶς, καλᾶσι, proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in εν desinentes indefinitorum, ἐσχάτην, ἔσασιν. Et in ον desinentes, acuta penultima: ut ἐβούλοντο, ἐνέγκαντο, ἐλέγοντο, ἐσκόπουν.

Circumflectunt & hujus modi, παιδοῦν, Τρῳῶν, πωπᾶν.

Et futura, pro δώσειν δώσουσι: & pro λέξειν, λεξοῦσιν circumflexè.

Circumflectunt & ipsi ὁμοῖ⊖, ut Attici.

Accusativos plurales masculinos in ας desinentes per ⊖ proferunt, τὼς κολῶ, τὼς σοφῶ, τὼς αὐτρώω⊖ τὼς ἱππῶ⊖.

Quæ per ε proferuntur imperativa verba, per ον proferunt, pro λάβε, λεῖπε: pro δῖξο, σῖρον.

Pro πατέων, ἀπτεῶν, & pro κίρας, κωιλάδας dicunt.

Ionas Ionicè & ipsi corripiunt. Theocrit. in Adoniazusis, Ὢν Ἴωνες, ὢν ἔ κακ. κἠιδείατα τὰ πὰ μὲν ἰδοῦσα.

Aͣ ῥῆν per epenthesim ἀέρρᾶ dicunt.

Pro ἀνδρολέες, ἀδίες: pro παῖδα, παῖδον proferunt.

Subiunctivis utuntur pro indicativis. Theocrites, Ἴσσον μὴ ὄ⊖ ἀμμὲ ἐσσεῖ, τὰ μάλιστα διδοίκω: pro δίδωσιν.

Pro ἴσκειν ἴσκην dicunt: & pro ἐσκάσειν, ἐσκάκην. Theocritus, Ὡ⊖ ἔτερ' ἐσκάκην, κ' ὡς ἐτυμᾶ ἐνδίκιαμι, Ἐμμὶ χ⊖, εἰν οὐρανῷ σοφὸν ἢ κἠιθ' ἀνθρωπ⊖.

Materialium & ipsi ι abjiciunt, dicentes ἀργύρε⊖ & χρύσε⊖.

Et ex ὁς subjunct. articulo σ abjiciunt: Theocritus, Ὁ ταφίλη⊖ Aͣδωνις ὁ κ' ἐν Aͣχέροντι κλιτεῖσι.

Pro κλέσσω κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰν αὐλέαν ἐπέκλαξεν.

Defectiva etiam apud eos sunt. Παίσσω· ὦ δύσμορε αἰνῶς τὰ καθ' ἡλλιόπαν. Τρεῖς ἐκκαιδεκάπηχυ ἀπτεκτάδες ἐπέπτυν.

Pro Πελασγιωτικοῖς Πελοποννησιακοῖς dicunt.

Dativos plurales ab in ὰς rectis factos, non sic proferunt ut nos: Πολεῖσι & βασιλεῦσι: sed ut primæ contractionum inflexionis nomina, pariter ac Δημοκλέσσι, ut ibi enim Δωμοδέσσι dativus pluralis, sic & hîc Theocritus, Δωρίσδεν δ' ἕξεσι (δεκὼ) τοῖς Δαεσεσσι.

Pro ζυσὶν, ζυλὶ dicunt.

Pro βασίσσαι dicunt βαΐδισαι. Theocr. Βαΐδισαι μακάρων ὧραι φίλαι ἀλλὰ πεθεῖσαι Εʼ ἔρχονται πάντα βροτοῖσιν ἀείπα φορεῖσαι.

Πλαθάνην, vocant speciem vestis cujusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας accusatives, ut ῥῦμφα, κῦλλα: & participia τῶῖπες, πφέξας.

Et imperativa verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, ut pro δῖξε, δῖρον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χίζαν, χύτρα: & pro χτῶνα, κυτῶνα: & pro μητέρα, ἀελεύαν: pro γυναῖκα, γέλεαν. Cretenses verò pro διαπαντὸς, αἰὲς: pro αὐτὸς, αὐτὸν: pro βέλτιον, βέϊτιον dicunt: pro ἑα, ἐᾶ: pro ἑαυτὸν ἐᾶσον. Vertunt iidem & ὲς præpositionis σ in ιν ut pro ἐς χρέων, ἐν χρέϊν: pro ἐς τὸν ἀγρὸν, ἰν τὸν ἀγρόν.

Pro ἐπιδεῖ, ἐπιδῶ: & pro ἀνωχεῖ, ἀνῶ.

Pro Θουκυδίδης, Θουκυδίδις: pro Θεοκρῆτης, Θουκρήτις: pro Θέφεως⊖, Θέϊτος⊖.

Pro κρέα, κρί: pro ἀκρότατον, ἀκρίτον. Pro κρίκον, κίρκον: pro κελδέπω, κέλπω. Pro κατακαλίω, κατβαλέϊν. Pro σωρὸς τῶν ἀχύρων, ψώφακες dicunt. Pro τότε, τόκα: pro τήμε⊖, τῆνε⊖.

Pro οἰκῆδες, λιμῆδες: pro φάϊλον, σπάϊλον.

Pro μῦς, μῦ⊖. Et ubi dicendum τοῦτος, τῶτος dicunt: & pro ἔι δὲν ἐπέϊ: pro κρεῖττον κρέϊττον.

Aͣδέμπαν ψυχὸν· τὸν ἐκεῖνον τὸν ἐσωμαῖ⊖. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas usus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi poëtæ: habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δ' Aʼργάμης καὶ Λυκόφρων μάνοι συμπεσόντες.

Dativis pluralibus desinentibus in σι, addunt ι. Herodotus, τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλειδήντες, κλειδήτες dicunt: & pro Πλειάδων, Πλειάδεσσι, dissolvunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερεῖον, ἱερῆον.

In ων definentes genitivos plurales fœmininos dissolvunt, pro ὀρτύγων, θηλέων, πυλέων, ὠρέων, & θηλέων πυλέων dicunt. Homerus, Ὡς εἰπὼν, πυλέων ἐξέκυπτο. Et Hippocrates, αἱ μαιεύλαι πρὸν ὠρέων πλῆσαι νοσήματα.

Sed & masculinorum genitivos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νηπιοτέων. Herodotus in tertio, κατ' ἀρχαιοτοκοτέων μάλιστα ἐπιόντων.

Dativis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueverunt, ut in dativis pluralibus masculinorum nominum, sed ει diphthongi vertere α in η consueverunt: ut Hippocrates, ἐν τῇσι γεούλῃσι λειοντέρῃσιν ὀξυφερείῃ ἐπιγλωβίῃ, σφέδεν γλυφίῃ σημείου ἀρατῶν.

In ης desinentes genitivos ab in αι desinentibus in ης rectis factis, per ᾱ proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. σπάνιος δ' Aʼσσύριος ἀνὴρ pro ἀνὴρ Aʼσσύριος: ab iis autem qui in ης ut Aʼστυάγεος Ionicè.

Subjunctivis articulis, qui à vocali incipiunt addunt Ionicè apud Herodotum, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνέμιξε ὁμῶς τοῦτο τῷ ὦδ, pro ἑὦδ, & alibi, τοῖς ἐπιτηδεῖοι pro ἑῖς.

Ad ε adjunct ι: ut, Κρῆτες οἱ παρεῖσι τὰ σφέτερα, ἐπεὶ ἐπὶ πλεῖστον ἐπλάνησαν Ἐπιμενίδεα δεῖν. Et Εἰμὶ ξεῖνα δεῖν. Et Εἰνάλιε⊖ δεῖ, pro ἐνάλιε⊖.

O adjicunt ipsi υ, pro κορυφὴ, κόρυ: pro νότε⊖, νοτε⊖: pro ὄφ⊖, ὄρ⊖: pro μύκ⊖, μυκ⊖. Dixerit quispiam ipsum, quomodo & φόν⊖ non assumunt υ? non enim dicunt πουλὺς & δεινὸς. Dicimus igitur quod à verbis πόνω & ζένω, deducta sint πολὺς & δεινὸς. Dicunt autem Ἀντῶν· pro Σαπφὼ, Σαπφῶν.

A in η vertunt, pro Hέρα, Hήρη: pro σφαῖρα, σφαῖρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro ἀσκὸς, ἀσκός.

In ες desinentes genitivos per ε⊖ proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt. Πλατέσσια & Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολὺν dicunt non τ' πολύ: & ὁ πολλὸς non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, ut. Att. ει.

Præteritibus similiter & imperfectis præt. & partic. circumflexorum, & ut universaliter dicam, omnibus modis inceptè utuntur, ut in Anacreonteis, Δοκέει κλέειν γὰρ ἥδεα. Δωδέκει τοι ἐπὶ θρόνοις. Et in oraculo, ἀγὼ λαλέϊ⊖ ἀνάκτων.

Pro ὁ ἑόρτασε, ἑόρτασται, ἑόρτασαι in ε vertentes: & pro ἐπεφύτευκε, ἐπεφύτευται, ἐπεφύτευσο dicunt Herodot. ἐπὶ τῶν ἐμῶν πατέρων ἐπεφύτευκε πολλούς.

Ω quod significat ὑπάρχειν, efficiunt, ut Homer. Οἵ τ' ἔσαν τ' ἔσσιν τε· ἐπὶ τῷ τ' ἐνίκων καὶ τ' ἐνίκων. πρὸ ἔσσιν.

Tenues pro spiratis mutant, ἔπαρ μῆλα & ἄπαρνα dicentes non in compositionibus solum, sed in collisionibus. Herodot. ἀκάθητε πόνου.

Pro χῆνες, χῆνας dicunt.

In ⊖ genitivos ab in ὰς rectis factos, per ᾱ⊖ proferunt, dicentes Ἐμπολῆ⊖ & Πωλῆ⊖.

In ε definentes genitivos ab in ὰς rectis factos, per εω proferunt: ut pro Μενελάε, Μενελάου: pro ἑκατοντάδος, ἑκατοντάεω.

In ⊖ definentes genitivos ab in ας rectis factos, per ε⊖ proferunt, dicentes ὄρης, ὄρε⊖: per ο: πρέσβυς, πρέσβυ: ἱμάντε⊖ ἱππίας πόλε⊖, ut in Orestæ Eurip. Οἵ τ' ἀν' Ἑλλάδ' ἔναιον ἠδ' ἐν Πελασγίᾳ. Et rursus in alia fabula, Εʼπεμψ' ὀρεσ⊖ ἐν χαλκέοις ἕρκεσι.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea ficta sunt: ut τύπτε δ' ἐπαποτρύνει. Et ἀσεῖ δ' ἀοιδὰν. Et. Βῆ δ' ὀρέων. Et, Οἶκτε δ' ἐπὶ σφεῖσι τὸ λαὸς ἀλάλητο. Hom. Et, Ξανθὸς δ' ἐκ κεφαλῆς ὅλεσε τρίχας. Et, Καλὴν δ' ἐπιφρὰ ὦπα ἰδὼν ὁ δαίμων. Et rursus in alia fabula, Οὐδ' ὅπου γε μὴν. Et, Τοιαῦτα δ' ἐπήρατα ἐτάσαν αὐτοδόλοπα, Πάντες κ' αὐτὸν ὄλοντο. Præterea autem, Καὶ μ' ἐς δεξαμενὸ⊖ Πολὺς πέσεν ἐνθ' ἀκέος. Et, Τοὺς δ' ἐσέπασε δίψασα, Et, Εʼγὼ δ' Oʼδυσῆα ἐγὼν ἰδόμαν, ὡς ἔκινα δόκη.

Et ut universaliter dicam, correptiones Ionum sunt: ut νέας ἀμφιελίσσας. pro νῆας· & ὀξε⊖ & πόλε⊖: sicut Atticorum productiones: ut, Πολλοὶ τοὶ πρὸς ἀλεῦδας χέρνιβ' ἀπονίπτουσι. Et, Οἱ δ' ἐπὶ πρῶτ' εἰς ἀγορὴν ἐπεπήγεσαν ἠδὲ καθῆντο. Et, Ἐς δ' ἀγορὴν ἐλθόντε καθίσσατον ἔνθα περ ἄλλοι. Et rursus, Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ δεῖπνον ἐρύσσαμεν ἐν μεγάροισι.

Similiter & genitivos à rectis in ας neutrorum nominum per ος declinatorum, per subtractionem σ dicentes ut κέρε⊖, κέρεος.

Τὰ abundat apud eos, & superfluum est: ut Herodotus, ἐπειτα ἐχώρεε τοῦ ποταμοῦ pro ἐπεί.

In ες desinentes genitivos neutrorum per ε⊖ proferunt.

Et omnem casum hujusmodi integrè deducunt, ut πείρε⊖, πείρεα⊖. Et, Ἐκπερᾷ δ' ἐν ἔρεβεσι νύκτα Ζεύς.

K pro τ in interrogativis & relativis uti solent: ut pro τίνα, πόσα: pro ὁπόσος, ὁκόσος: pro ὅπισω, ὀκόπισω. non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: ut pro γαῖαν πιθὰν, pro ἀκαλύπτων, ἀχαλύπτω: pro δάπτω⊖, δάκτυλος, & similia.

Ω pro α aliquando uti eos dicunt. ut pro ἀνδρῶπον, ἄνθρωπον: & pro ἀκούων, ἀκόων. ego autem puto ex colliſione in solis rectis hoc facere eos, & in vocativis, quemadmodum & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocativo sic inquit, ὦν ἔφατο ὦ κ' εἰπὲ Κροῖσε. Et rursus alibi, ὦναξ Hέρακλες: pro ὦ ἄνακ Et Sophocl. Aͣλλ' ὦναξ, ἐπ' ὀρθὸν βλαστάνουσιν Νὺξ πᾶς κακὸς πρόσθεν, ἀλλ' ἔξιστο. Et Homerus, Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων: pro ἄνακ.

Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: ut δόωμεν δῶμεν, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: ut τὰ ὦτα, ὠτα.

Et quoniam ὅσιος aspiratur, vertitur τ in σ: hoc verò Atticum est: si crùm esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo utuntur, αὐτὸς dicentes pro αὐτὸς & Σωμαίοις pro Σαμίοις. Hinc puto Ionicè sic dictum σαφήμ⊖, ut sit ab origine vocabuli qd vestes contineret pro φαφήμ⊖, ut sit ab origine vocabuli qd vestes contineret pro

Ina-

Incidere & dividere dictiones, Ionum proprium, ubi enim dicimus Πελασγὸς νῆσο⊖ dicunt; & pro αἶψα χρόνον, ἀψ' ἀμεῖνον.

Acceptiones infinitivorum pro imperativis, Ionum sunt. Homerus, Πάντα μὰλ' ἀγρεκέως ὀρχεῖσθαι, Aʼχαιὸς, pro ὀρχείσθω. Et Περὶ δ' ἴτω Τρῶας ὑπερκύδαντας Aʼχαιὸς, pro πέρι δ'. Et innumera alia ejusmodi apud Homerum & Hesiodum invenimus.

Accipiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: ut illud, Τοιαῦτ' περιφρονέοισι μάλιστ' ἐπὶ ἔσπερο⊖ ἦλθεν, pro ἐσπέρη.

Divisiones in ει desinentium singularium dativorum, Ionum sunt propriæ: ἐβλεῖ pro βλέπει: ἐγχεῖ pro ἐγχέι.

In ω desinentia fœminina accusativo in οὼν finiunt: ut pro Ἀντὼ. Ἀντὼν: pro Σαπφὼ, Σαπφῶν.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim πολεῖται pro πολῖται.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφε⊖ & πόλε⊖. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitivis uti Iones, & præcipuè Homerum: ut Ἐ⊖ ἀλγὲ νόσοι πέλοι⊖. Et Hippocr. Ὑπὸ φύσε⊖ ἐνεμένου δυσῤῥοίας ἐπιγινομένης, δυσεντερίη⊖.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, ut hoc, τεῦτο τοῦτ' τε δεῦτε.

Transpositione literarum Ionica lingua utitur, ut κραδίλλω pro κραδίλλω: ἀπερπαδὲς per ἀπαρτὲς.

Duplex αι in ξ vertunt Iones: nam pro διαπλᾶξαι, δίξᾶ: & pro πεπλαγμένος, πεπλεγμένος dicunt.

Subtrahunt sæpe ι ex dictionibus, ut Hʼροδότε Aʼλικαρνασῆ⊖ ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed & subtrahere ex possessivis ι. Ionum est, ut αὐρέ⊖, χεῦ⊖. Homerus, Ἐκπέρσαι τε χθόνα πᾶσι σὺν θεοῦ δαίξαι.

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ὰς rectis fiunt, per ιες proferunt: ut βοσκάδες, ἱππάδες, quoniam & genitivum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ε, ut ἀληθὴς, rectus singularium & rectus pluralium apud nos ἀληθῆς per ει diphthongum. Ionicè autem ἀληθέες: & ruſsus pro πολῖς, πολέες: ut illud, Πολέες ἐλεύμενοι φέρειν, ἠδ' ὀξέες ἅλοι.

Dubitaverit autem quispiam, quomodo genitivos ab in ης rectis, non proferant per ιω⊖, ut πόλῑ⊖, ὀξῖ⊖. sicut βασιλῆ⊖ & οἰκῆ⊖. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitivi major vole esse ultima nominativi in ὶς quæ inæqualiter declinantur: ut Αἰας rectus ας habet natura longum: Αἴαντ⊖ genitivus longam habet penultimam, sed & Λαρισσ⊖ natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genetivi ultimæ recti, aut minor, ut in Αἴαντ⊖, & χαρίεντ⊖, & λέων λέοντ⊖. nunquam autem major. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant ultimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitivi, ut sit æqualis ultimæ nominativi. quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In πόλις autem non potuerunt vertere genitivum πόλεως in ι. sic enim inveniretur major penultima genitivi, ultima recti, quoniam πόλις brevem habet ultimam, & ὄξυς & hujusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abjectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα: ὁ πολὺς τὸ πολύ.

Ex Σκαλὰ extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt, Herodotus, τῶν Σκαλέων ἵππων μίαν πλὴν ὁ Δαρεῖο⊖ ἐς τὸ μάλιστα ἔστεγε. Et rursus, Ἐγχεσίλεων τὴν Σκαλέη.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homer. Γʼκαρ οἶον ἰσανάβαν, & πατρώιδος ἴσην ἑταίρῳ⊖. Et Hesiodus, Χρήζειν ἀπούτ⊖

Additiones ι to ε sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt: ut pro ἕως ἕως, κεινὴ pro κενὴ. & ξεῖνο⊖ pro ξένο⊖.

Mutare οι diphthongum in ες syllabam, Ionum est. Homerus, ἐκ ἧος ἐπέρεσι. pro ἑῆσι. Et ἐρυσσάμενος ἴσσησι, pro ἐρυσσάμενοι.

Immutationes η in α breve. Ionum sunt. ut μεμακυῖα pro μεμακῦα. & κελεσμένη⊖ pro κελεισμένη⊖. & ἐλκανᾶ⊖ pro ἐλκηνᾶ⊖. Si quis autem dicat, Quomodo aliàs α in η vertunt: ut pro Hʼερ, Hʼμέρη pro πτολὺν πτλὺ: aliàs η in α? scito quòd α in η vertunt quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breve. Immutationes autem brevis α in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, λεῖβειν, εἴβειν: pro χαῖα, αἶα: pro σιενὸς, ἰενὸς.

Semper ὦν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones, ut, ἐξ ὧν ἔλυον. & ἀπ' ὧν ἔδυτο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: ut pro ἐκεῖν⊖, κεῖν⊖: pro ἑορτὴ, ὁρτὴ.

Composita verba dissolvunt, & interponunt nomina: ut λέων κρατέων ἐδιώδει, pro κρατεδιώδει. Et Κατὰ δ' ἔκλαγεν Hʼεσπερίη, pro κατεκλάγεν.

Invertere dictiones, Ionum est proprium: ὀφιόδες ὤες. Et, Ὣς ἐπὶ πλὴν ἐμέθυσσα.

Hyperbata Ionum sunt: ut, Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰ σκίλοπαι καὶ τάφρον ἐβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως desinentium adverbiorum quæ à genitivo pluralis fiunt, cujus rectus singularis in ης terminatur, & in ες habet genitivum singularem, Ionum propriæ, ut εὐσεβῆς, εὐσεβέως: genitivus pluralis εὐσεβέων: & mutatione ν in ς, εὐσεβῶς. Sic ἀληθὴς ἀληθέων, genitivus pluralis ἀληθῶν: & mutatione ν in ς, ἀληθῶς, & id genus alia. Hæc igitur & hujusmodi dividunt Iones, ut nomina, ἀληθέως dicentes & ἀστεκέως & εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων, ὁσίως, & δικαίων δικαίως, & Σαμιακῶν Σαμιακῶς, non item, horum enim genitivi non in ως desinunt, ut sint divisi & in nominibus & adverbiis.

Dores (ut dictum est) producto utuntur α. vertentes η in ipsum: ut pro ἥλιο⊖, ἄλε⊖: pro νῆσο⊖, νᾶσο⊖: & pro σκαλίων, σκάλινα. Ionas autem correpto utuntur eo.

Et ut in universum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa utuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut pro ἔνεκα, εἵνεκα: & Γʼλεον εἶσα pro ἔσω. Sic pro μάν⊖, μὴν⊖: pro ὅλ⊖, ἕλ⊖. Hæc autem ego Prosthesis non dico, sed Parenthesis: est & illa, pro ἔνατ⊖, ἕνατ⊖: pro πένοντες, πένητες, ut Homerus, Οἱ δ' ἄρ Ἴσαν σχεδὸν μέτρα πενέοντες Aχαιοί Et, Hʼμὲν δ' ἔναιτις ἐστ' οὐκ ἀποτρόπων ἐκείθεν.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: ut pro σαφὴς ἀσαφέστερο⊖ pro πᾶς, ἅπας pro εἰλόπεδον ἑλεόπεδον, ἐστὶ δὲ hoc Atticum etiam. Sive igitur sit Prosthesis sive sit Parenthesis, Ionum est. Sed & quæ sunt contraria his. Est autem contraria (ut dictum est) Prosthesi Aphæresi, & Parenthesi Ellepsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: ut pro σκέπ⊖, κέπ⊖: pro ἐκεῖσε κεῖσε, pro ἔχθες, χθές: pro ἐμὲ ἐμέ: pro ἑορτὴ ὁρτή.

Ellepsis autem abjectio est vocalis de medio, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι, pro ἀμύξαι: & ἔπαρ⊖ pro ἑπτᾶ⊖. Est autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt. Prosthesis inquam & Ellepsis, & Parenthesis & Aphæresis, itemqi Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus unius syllabæ in medio dictionis: ut pro εἰνημα οἶμα: pro κακήμων⊖, κἠμων⊖: pro ἐξαῖτ⊖, ἔξατ⊖: pro ἀρεμόσαντες, ἁρμόσαντες.

Paræcfasis, abundantia est, unius syllabæ in medio: ut pro ἀδελφὸς, ἀδελφεὸς: pro κανὸς, κανεὸς: pro ἔτυμο⊖, ἐτήτυμο⊖.

Fit autem aliquando Syncope etiam duarum syllabarum, ut pro Δωκρατεϊσίδης, Δωκρατίδης. Hæc Syncope utuntur & Aeoles, utuntur & Diæresibus: ut Hʼρέα ὄχ' ἔκτανε μὲν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe, duarum vocalium divisarum in unam syllabam unio, ut pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα: & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (ut diximus) propria est Ionum, ut pro λαχὼν, λελαχὼν: & κεκμῶν, pro κεμὼν: & πεπαλὼν, pro παλὼν. Sed & subtilatio. ipsorum est, ut pro βεβλημένο⊖, βεβλῆσθ⊖. Est autem Anadiplosis contraria Arsi.

Rursus, Systole quidem Ionum est: ut Pʼὀχθαι ἡ μὲν κῦμα ποτ' ξηρὸν ὑπήφοιο, pro ξηρὸν, & νέας ἀμφιελίσσας pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit ι in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breves in longas vertit, ut πδῆμβαι pro πεδήμβαι.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: ut pro Θοῆτ⊖, Θοῆσι, pro σοφοῖς, σοφοῖσι, pro μέσιος, μέσσιον, Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: ut pro ἱρᾶτε, ἱρᾶσι. Homerus, Γʼἱρῆ ἀπὸ λίχνον. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, ut pro λεχμίδας, λεχμέδας.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est. ut pro σκῆπτρον, σκῆπτον.

Rursus Διπλασιασμὸν (id est duplicare) sive Διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur, ut pro ὄπι, ὄππι, ut, ὄππιον εἶπε. Sic pro ὅσον δοσον: Homerus, Τόσσον ἐ χόλωσατο φοῖβο⊖ Aʼπόλλων.

Parelleipsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: ut pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abjicere ex ει diphthongo ι: ut pro μᾶζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellepsis (ut prædixi) est abjectio vocalis de medio ι quale est pro ἀμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἔπαρ, ἔπαι dicunt. Herodotus, ἐπαὶ ἐκβῆναι ἐς τὸν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατο⊖ ὁκροδόλῳ⊖.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦτα dicunt permutatim. Herodotus, ἐνθαῦτα ὁ τρόχαλο⊖ εἰσπιών.

Ζωὴν vocant & τὴν ζῶσαν γυναῖκα, (id est viventem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγαθο⊖, μέγαθο⊖. Herodotus in 2. hist. σχεσπερὸν ἦ ἐς τὰ μάλιστα ἐπήγρυπνον, μέγαθος ὅσον κρέξ.

B & ο in δ diphthongum miſcentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτον ὁρμᾶσθαι τὸν ἡμέτερο⊖ ἔσεσθαι δὲ τοῦτο⊖. Et πλεῦσαι pro πλέωσαι, &c. Sic. Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατὸν πολλὸν βοηθῆσαι Μενελάῳ.

Pro σφίσιν σφοὶ dicunt. Homerus, Οἵ σφὶν εὐφρονέων ἀφραίσατο καὶ μετέειπεν.

Μὲν copulativam conjunctionem pro μὴν expletiva accipiunt, ut apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν Hʼλένην.

Pro ἔασε, ἐᾶ dicunt. Herodotus, Ἐᾶ δ' ἐξελθεῖν.

Pro Πάλιν dicunt semper ἄψις, & non ἄῦτις.

Ex ἐπτάδες ι eximunt, & ἑπτάδες dicunt. Herodotus, ἵνα πωιδοῖσιν εἶναι ἡ ἐπτάδες ὀπτηδέστατα.

Contractio ι & ε in ι longum, Ionum est, pro ἱερᾶς, ἱερᾶς, pro ἱέρακες, ἱερᾶς.

Et mutatio α in ν, ut ἱρηξ, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ὣς ἱρηξ περσέσκετ' ἀνοδνα ποικιλοδειρην.

Et pro ὅσιες, ὄσις. Ionicum est.

Pro τέμενεν πάσσεν dicunt. Herodotus in secundo, τὰς ἱερὰς τὰς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάσας ὑσσὸς διατάσσειν. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ἐνεγκω auferunt γ & pro eo interponentes ι. ἐνείκω dicunt. Herodotus millies hoc utitur.

Pro ἐκπλώσας, ἐκπλώσαι dicunt. Herodotus, Κατὰ λιβὸν ἐκπλώσαντες.

Pro σῴζω σῶ & σῷῶν dividunt, & sit proferunt. σῴεις & σῴεας & σῴεον. Hom. Ἀλλὰ σῴεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νῶν & ῥῶν & χοῶν dividunt, νόων & βόων & χόων dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus, Οἱ ἂν ὀπὶ νόον πέσωσι.

Participio εἰπὼν non utuntur, sed ἅπας ut πύλας.

Εἶρωτα per diphthongum scribunt, idq; ideo, ut opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum ἐρώτα: deinde interpositione ι, fit εἰρώτα. Sic & ἐπανέρετο apud eos per ει diphthongum scriptum. Vel à themate assumit ει diphthongum. Est enim ἐρωτῶ & ἔρεω, & fit interponendo ι, εἰρωτῶ & εἴρεω. Et passivum εἰρώμαι, εἰρώμην, εἴρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus tenuem ante τ vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: ut pro γέγραπται, γεγράπαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γεγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ gravitona fuerit per ς, tunc Ionica habet ante αται characteristicam mediі præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circumflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem, ut πεπόνηται, πεπονέαται.

Item constituunt Iones in δης desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηλείάδης & Λαερτίάδης, debebat enim esse genitivus Πηλεΐδης & Λαερτίδης.

Quoniam in δης patronymica una syllaba superant gen. primitivi, ut Πηλεὺς & Πηλείδης, Πειρίθοος Πειριθίδης: sic & Λαέρτης, Λαερτίδης debebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferunt, Λαερτιάδης dicentes, & πελειάδης, deinde per productionem Atticam Πηλητάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autem Metathesis, quum vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, ut pro ἀτερπαμὸς, ἀπαρπτὸς: (ex πρέπω enim jam & α privativa particula facta est hæc vox ἀτραπτὸς, & significat πλὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id est rectam viam, inde facta est metathesis (id est transpositio) primæ literæ, & dicitur ἀπεφαιτὸς) aut secunda, fit prima, ut κερδίλα pro κιρδία: pro καρτερὸς κρατερὸς: pro τέτρατον, τέταρτον. Homerus, Τέδρατον ἦμαρ ἔλω ϗ τὸ τέτελεσο ἄπαν τε.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, ut ὀθνεῖος: nam à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ὀθνεῖος: & rursus ῥόνι ῥόνι, & δύευ δύευ: sed per Hyperthesin, γυνὸς & δυεῖος. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem, & permansit usque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa disperſi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑμαίνειν, ὀλεῖν: unde & sanata vulnera, ὑμὰς dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος: pro Μαρτυίδες, Α'γελῶν. Et loca in quibus versantur Hᾶσι. Et pro ὀπιμελὼς, Α'γακὼς: pro ξενίλιον ἐδαήσατο, ξενίλιον σωιδηκατο: & pro ἀπατηλὸς, νεὶ ἐπιμελὸς, Ε'πισρεφὸς: pro οἰκώσης ἐχώσης: pro δυμωθεὶς, & πεφεχθεὶς Σπεχθεὶς: pro ἐποικῶ Ε'φέστος: pro δυσφορᾶν, Η'μεκτέων: pro ἕτερος, Μετέρτερος: & pro ὑσχάλεων, Ε'λιννύων. Item Δεῦπνα dicunt τὰ κατ' ἄμιως ϗ ἀριθμὸν ἅλις δεῖπνον.

Pro διαπονέντα, Ε'πονήθη: pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, Α'γέγωσε: pro βαρὺς, βάκεμικὸς: pro αἰσλήματα, Τέλη: pro λαὸς φέρες, dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφοδὰς. Σαςφέρεις autem πελέκεις, vel τὰ ἐν χειρὶ ὅπλα: & φαρέτρας vocant Α'ρδεις.

Φάλαγξ appellant τὰ ὧδε τὰ γνεδὸς σκεπάσματα: Ὑῆνας, befiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum. Συμφίσας pro συμφείσας. Αἱμασιὰ autem vocant τὸ ἐν χαλίκων οἰκοδομήμασιν αἰὲν πολὺ τοῖχον. Dicunt præterea Φάσσος pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταρὸς κελάμων vocant πλὴν πρώτου τὸν πλίνθον. Ε'μβολον, appellant rostrum navis. Ε'ναγίζειν verò dicunt τὸ ἱρὰς ὀπτᾶσθαι, ἢ θύειν τοῖς πατροφθόοις: inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πόσιν, libationem.

Ε'σκαλα dicunt πλὴν μὰ βαθέαν κατὰ σὰν ἀλλ' ἐπιπολῆς. Λάκκον verò morbum quendam circa totum corpus. Κυνόμματα, τὰ ῥοιζοδυγματα Γεωπόνων, τὰς γῆς περιφερείας ϗ ὀπερμήκεις.

Pro ἱκνέομαι, ἀπόμαι dicunt, ut Herodot. in secundo. Ε'πιεύσατον dicunt τὸ μέτριον ϗ κοιλὸν ὄρος.

Pro ἀποδεδρόφοτες, κατάπυστες dicunt: Κεφαλὴν verò inflexi quodam lignum appellant: & ἐκπαρέλω, ἐκπάτην.

Pro ὀπλόμαχοι dicunt πανοπλόμαχοι & Βάρεις pro ναῦς.

O'σίεν vocant Dionysum. A'φιδίας pro αὐλύσεις aut pro ξύλα secundum quosdam.

Συμπαίζειν dicunt τὸ καθάπερ πάμα ἐν ζειῶν ϗ ὑδατι.

Λίτον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσσὰνες dicunt pro κερσαίς. Et A'πορέας appellant τὰ πλημμύρια περὶ τὴν δίκλαν τῶν ἐκτοπίων.

Η'λυσιν vocant τὴν ποφείαν ϗ ἔφοδον.

Συρνὲν apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ε'νηντέκεια sunt ἀ'σχηπέεια.

Τειφάσιοι pro περιπλάσιοι, τείχωσις.

A'πηματίσσε pro ἐμιώχνε.

A'πιπιστέρως verò dicunt pro ἀπιστοτέρως.

Pro φανερὸν, Ε'πίσσοτ' pro Σάφρονα, Φρονίμην dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrario.

Καταπεῖξαζς dicunt pro περῖνα ποιῆσαι ϗ gratis seu impune facere.) Et pro κατασφαλῆ, Επίλαμπτον.

Λάξιν verò partitionem vel sortem.

Pro κατατεπειπκόσιοι, dicunt τετρακισχιλίοι.

Pro πολεμῖν dicunt A'ντιάζειν & pro αἰδοῖα, Μέζεα. Hesiod. ἑρδε δ' ὑπὸ μέζε ἑ ἔθεντο.

Pro κατατυχθῆι vel γελασθεὶς dicunt διαβεζελιμβδ. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, διαβεζελιμβδ' ὑπὸ A'μάσιος ὁ μαθὼν ἀεί.

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας ut, ὡς ἐμὲ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψε ἑωυτῷ ξυνοικέσα.

Τὸ ἀπαλίσκειν, pro ἀπόλλυειν ab illis.

Διασφάγες illis sunt αἰδοῖα σπέρα.

Γνωσιμαχεῖν significat illis, cognoscere suam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur Καρδαικὰς χιτών.

Τ'ζείζειν, pro σκιτζᾶν, ab illis ponitur.

Οἰόσπιν, ipsis est fordidarum ovium lana, & ovium excrementum.

Νεοχμοῦσι pro νεωτί κινοῦσί τι.

Φειέγνυσθαι pro βεβαιοῦσθαι.

E'ρεδὸν pro ὀπίκληρον.

A'γκυλάδειν, pro διώκειν.

Τέτρατοπερυλίδες, apud Iones dicuntur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extrà majores: minores autem inus alias duas.

Οὐκ ἐκπεφύκασι pro ἐ περσονικότας sive ἐ κρωπικότας.

A'πιπαλίσαι, pro ἀπέφυγε, πλὴξ enim βῖμα, ex quo πλίγματα, πιδίγματα, unde & pro ἐξεδίδου, Αμφιπλίξ, apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ' ἀμφὶ πεφύκασι δ' ἐπαλίσκοντα πέδιον. (tio.

Et ἰῶσαι, pro διάλυσαι. Est autem apud eos ἰῶ, rustica compella. Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολλίκια.

Σχεῖνον συμβολεῖς, dicuntur ab ipsis ἰμαδωπλίκοι.

I'σοκρῆτες sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est legitimi liberi.

Πρέξενοι sunt præfecti civitatum, & curatores, & qui hospitio suscipiunt.

Σπέρνα pro ὀρέγεται, & ὀπιθυμεῖ.

Κεφδύνημαι verò pro κερδαίνειν, sed scribitur & Σκεφδύνημα.

I'ξις ab iis appellatur ἡ δ' ὀμιλία.

P'οιζὸν verò τὸ ἔξω ῥεῦσον ϗ σραξὸν, quod & ῥοιζὸν dicitur.

Pro στομὸς (id est, marcidum) dicunt σαπρόν.

Pro ὀπιπάσαι, Παλλῶν dicunt.

Pro φόσφατα dicunt Πολύνια.

Βλακὸν, pro τρυσερὸν.

Μαελάνες vocant τὰς φευγανόδειλα σὰν ἀσπίδας. Potius autem Μαελὰ vocatur ἡ δεινὴ ασπίς.

Μελεδαίνειν pro μεριμνᾶν sive στεργάνειν, μελεδώνην enim dicitur μεριμνᾶν.

Μισύλλιον vocant τὸ κοῖλον ἄρτον, i. panem concavum.

Μυδῶσα dicunt pro ἐκρέουσα.

Pro δημόσιον, Επιδήμιον.

Pro ἐκπλαίζειν, Βλιμάζειν.

Et pro ἐστέναξεν, Ε'μυξε.

E'κατῆσια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας στεγάζοντα. (τὰ ὄντα.

Pro ἐνέδωσι dicunt E'νεκείωσε.

E'δικάδη dicunt pro in duo divisum est.

Et pro δ' Διὸς Εὐδωσία dicunt.

Pro ἐνιαύσιν, dicunt E'μνιαύσιν, & E'χείματτεν, pro ἐμπεδᾶν.

Pro ἐκπέπαις & ἐξαδέξως dicunt ἐκπαίας.

Pro ἀφοσώτερον dicunt E'πισοχώτερον. Pro μύλωσι, ζόγεσι

Pro ὠμοσυμβόλων, H'λεφισμάδων dicunt. Pro πυρετὸν, Θέρμωλιν

Pro κρημνοὺς dicunt Θαλάμους. Et Θέλειν pro τὸ κ' ἰλυκλὼ ἐξίσασθ'; id est, μαίνεσθ.

De Aeolica Dialecto.

Aeoles τὸ β, τῷ ϱ addunt quum τὸ ϱ inferunt τ, vel κ, vel δ ut βρυτὴς, pro ῥυτὴρ, & βρῆκ pro ῥῆκ & βρόδον pro ῥόδον.

Genitivos α rectis in αι dividunt Aeoles, & per αων pro ferunt, ut νυμφαι, νυμφάων, & πεδενικαι, πεδενικάων.

Syncopæ in medio, Æolum sunt, ut ὄρσεν pro ὤρμησεν, & ὄλλ pro ἀλλὰ, item τᾶλο pro τὸ ἄλλο.

Pro πᾶν Æoles Κοῖον dicunt.

Τεθνὼς & Τεθνηὼς, pro τεθνηκὼς & τεθνηκὼς.

Additiones δω syllabæ, Æolum sunt, ut εἴπηδα.

In αις unius syllabæ nomina dividunt: ut pro πεῖς, Πάϊς, pro δᾶς, δάϊς.

Ει pro ε utuntur. Μοῦσει, pro μῦσαι, & Λείπωσα dicentes, pro λείψασα.

Υ pro ο utuntur: pro ὄνομα. Υ'νυμα & pro ὅμοιον Υ'μοιον, dicentes. Interdum autem & ε pro ο. nam ως, σε, illi ὡρὶς σὲ dicunt.

Et pro ο parvo, ω magno: ut pro ὄσπε ὥσπε.

Η pro ει diphthongo utuntur. ἐλθῆν enim dicunt, & λαβῆν, & ἰδῆν, pro ἐλθεῖν & λαβεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunq; per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ι proferunt, multiplicantes immutabiles: ut, pro ἡμείρων, ἡμέρρων: pro σίτελλος, τέλλος: pro εἴματα, ἕμματα: pro αἰμείς, ὑμμες.

Geminant & σ, & π, & τ: ut τοσσοῦτον, ὅππη, ὁππόσος, ὁττὶ.

Pro ὁπλίτα, ὁβ'μίλιο, dicunt: pro ἱερὸν, ἐρὸν.

Genitivos in nominativos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρος, ὁ μάρτυρης: sicὶ φυλακὸς, τῦ φυλάκη.

Π pro μ utuntur: ὄππατα, pro ὄμματα, dicentes: & πετ' ἐμὲ pro περ' ἐμέ.

Vocativos in ων desinentium singularium corripiunt: ut pro Ἀγαμέμνων, Ἀγάμεμνον: pro αἰὼν ἀιὼν, αἰῶνον: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ει ex diphthongo abjiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκμαίων, Ἀλκμέων scribentes, & pro ἀρχαῖος, ἀρχαῖος.

Τὴ ὦμ circumflectunt pro ει diphthongum, ἕμμι dicunt.

Pro ἅπαντων, ἐάπαντων: & pro ὁπάντες dicunt ἀάπαντες.

Μέσσ pro π scriptum, pro α proferunt, μέλασσ dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem dicunt σδυγερὸν ζυγὸν, pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον, σπάλλιον: & pro ἰσχία.

Pro θόας, θόαις dicunt: & pro μέλας μέλαις: pro τάλας, τάλαις.

Et pro Αἶας, Αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare decernimus in αις, habentibus α longum, addunt ι, ut in θόας, & reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul & breviorum syllabis, pro Πηλεΐδης, Πελεΐδης dicentes: & pro ἀθάνατος, ἀθάνᾶτος: nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa, Quoniam igitur α natura longum, majus est αι diphthongo habente: quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum manus obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι usum.

Idem sæpe in α faciunt rectos: A'ρχύτα enim dicunt pro Ἀρχυτᾶς. sic Υ'βρασόρα pro Υ'βρασόρας. Item γέρων ἱππηλάτα Πηλῆος ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστορ, apud Homerum.

Optativa primi indefiniti activi per εα proferunt: ut pro τύψαιμι, τύψεια: pro ποιήσειμι, ποιήσεια, pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli utuntur: secunda verò & tertia, Athenienses, ποιήσαις, ποιήσαι. Et τύψειαν, tertia persona pluralis.

Horum sunt & diæreſes: nam pro Α'ργεῖοι, Α'ργεῖοι dicunt: & contractiones: nam pro βασιλεῖ, βασιλεῖ dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι: ut quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè utuntur, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus dativis non subscribunt ι, ut τῷ Ο'μήρῳ & τῷ πατρῷ.

Α'ρῶ per ο flectunt.

Extractiones, non solùm Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum. nam pro ἑπτάρων, ἑπτάρων dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in brevibus, ut τὸ ἔννεπε, & πίννω, & his similia.

Pro Τροΐη ϗ γωναῖξὶ, hi Τρώεσσι, ϗ γυναίκεσσι scribunt, & his similia.

In ω desinentes genitivos per ὦ proferunt: Αἰακίδαο enim Ionicè, Αἰακίδεω verò Atticè, Αἰακίδᾶ autem Æoles scribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare consueverunt in secunda & tertia persona: ut pro βοάϊε, βοάϊς, pro γέλᾳ, γελᾷ.

Pro ξ proferunt κς: ut pro ξύν, κσύν. Et π, pro ψ, ut pro Πιόλ, Ψιόλη, ποιέσσι dicunt.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Accidit autem ν in ι quidem, ut quum pro Α'ρης dicunt Α'ρες: in α autem, ut quum pro Ε'κάβη, dicunt Ε'κάβα: pro πύλαι, πύλαν: pro νύμφαι, νύμφαν: pro νύξ, νύκτα: pro ἀπάτη, ἀπάταν: pro ἀδιάκτως, ἀδιάκτα, dicunt.

Pro θ proferunt φ, ut φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro τ, π ut pro σολὼν, σολλὼν: pro σαλὲς, σαλλὲς.

Pro ω magno, ο parvum: ut pro ὥρα, ὅρα: pro ὠτειλὴ, ὀτειλὴ.

Vertunt syncopæ et in compositis vocabulis, geminantes mutas, ut ἐρέττειν pro κατέπειρεν: et κρεῖδ' ἀν pro κρ' ἂν δ' ἐκ ἐξέλασεν, pro κλάσσαν.

Gravitonè pronuntiant non solùm nomina, sed & articulos quum nominum locum habent: ut pro ὁ σὸς, ὅσ: pro ὁ τὸν, ὅτ: pro τὸ σὸν, τόσσον.

Eodem autem modo & dissyllaba quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi gravitonè pronuntiant, ut σφῶ, κλῶ, ἄξυς, βραδὺς, βάρυς, λεῦκ, βῶμ, δῶμ, τεῖχυς, σκληρὸν, χῶν, & similia.

Vocativum nominum in ης, qui est in ες, abjiciunt σ proferuntque pro Σώκρατες, Σώκρατε: A'ντίσθανες, A'ντίσθανε: pro Δημάδενες, Δημάδεν. Et à genitivis casibus σ auferunt, dicentes: Σμερδαλέη Διομήδε, Σοφοκλέη.

Pro accusativo dativum accipiunt in pluralibus, ut πᾶς ἄνθρωπος, pro πᾶσ' ἀνθρώποις. Hoc autem faciunt quia utuntur ι, pro υ. Accusativum verò pluralem proferunt ους pro ους accipientes: ut τοὺς ἀνθρώπους, τοῖς ἀνθρώποις.

Infinitiva verba εν desinentia, ipsi per ειν efferunt penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro ῥεγνύειν, ῥέγνυν.

Quæ autem apud nos desinunt in ῶν, ipsi in ᾶς mutant: ut pro γελᾶν, γελᾶς: pro πονεῖν, πονεᾶς.

In ων desinentia infinitiva ipsi per οις efferunt: ut pro ὑλᾶν, ὑλοῖς: pro ὀρθοῦν, ὀρθοῖς: pro χρυσοῦν, Χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt, ut pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in ultima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, ut pro εἰρηκὼς, εἰρήκων: pro νενοηκὼς, νενοήκων, servant autem & horū declinationes cum terminatione illa convenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρῶς: & pro γέλως, γέλῶ. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ῶν desinunt propria nomina.

E'γὼ circumflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμὲ, ἐμέων.

Pro σὺ dicunt τυ, sicut Dores: & pro ὑμεῖν, ὄμμιν: pro ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ἐνθάδε, τῇδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωσε dicunt.

Pro χείρονα, χερόβρονα: pro ἰμάτια, ἕμματα.

Pro ἑπτωῶ, ἑπτημι.

Pro μία, μᾶ.

Pro ὕφῃ, ὑφάξ.

Pro ἔσρωται, ἐσόρηται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: αἰὴρ enim ἀὴρ dicunt: & pro ἕως, ἄϝως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ,

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem & alia quispiam accuratè indagans, inveniet quæ ab his sunt diversa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA de Dialectis, & Homerico earum usu.

VAria dictione usus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras suis poëmatis interseruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragrasse constat. Nam Dorien sium ἀλλεύεται (quæ perquam familiaris est brevitati studentibus) usus est, pro δύμα dicens δῦ, ut hic, - δῦμα δὲ οἱ δῦ Α'φειὸν πέλεπυ, & pro ὅτι, ὅ: ut, ὅμοι αἴστὸς ἔκταρ γ' ὠΐσατο. & pro ὁππο, ὁφ', ο quidem in α, π verò & σ in cognatam ipsis literā, nimirum φ mutando. Denique pro ἀ'λλοτε, ἀ'λλα τε ut, Η'δ' ὅτ' ἐξ ἠ'λ' Κύκλωπος ἐφευγομεν, & hujusmodi. Ad eundem modum & medias syllabas concidendo, dicit ὄπειγε pro ὀφείσεις, & ὀπείσω pro ὀμοιώσεις, & ὀπείσειον pro ὁμοιώσειον: item σχεῖν pro τρέμειν. & τὸν pro τμῶ. Eorundem Dorien sium est & literas transponere, ut quum pro κρᾶπνοι, κάρπνοι dicunt.

Æolum verò τὴν συγκοπὴν in compositis utitur, κρὰδδαδὲ τὸν dicens pro κατέβραδε τὸν, & ὀδδέλλειν pro ὠπὸ ἐλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt, ut ἐφίλη, ἐνόη, pro ἐφίλει, ἐνόει, quem morem sequutus Homerus ait, διὸ ἐν μοιχοῖσι λύρισι, pro δ' ἐν, quod est δ' ἐν μέσοις, ligabat. Et,

Τὲς μὲν ἀ'ρ' ἔτ' ἀνύμεν δίκη μὴν ὑγρὸν ἀέντων.

Eorum est & commutare σ in δ, ac pro ὄσσομαι dicere ὀδδομαι, & ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonasmo in quibusdam vocibus utuntur, ut quum pro ἔκπλω, ἐξεκπλῶ, & pro α' πὰρ, α'πάντερ, dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adjicere, pro ἔφης, ἔφησθα, & pro ἔφρης, ἔφρησθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alii Dorien sibus, alii Æolibus tribuunt. quale est illud, ὄλλαβε πορφύρεον δέκατον. & ὁππότερον πάϊς ἦσιν.

Ionum autem proprietatem observat, dum τῷ ἐφαρμόσει in præteritis verborum temporibus utitur. veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, & δῶκεν pro ἔδωκεν: siquidem in more habent præterita temporā & δῶκεν pro ἔδωκεν: siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus & præsens: & auferre ε in ab iisdem literis inchoare, quibus & præsens: & auferre ε in voce ἱρὸς & ἱρηΐς. Præterea quum tertiis subjunctivi modi personis σι addit, ut quum pro ἔλῃ ἔλῃσι, & pro λάβῃ λαβῇσι dicit. neque nonnon dativis eandem adjicit, δώρῃσι et ὕλῃσι dicens. Adhæc dum τένομα pro τὸ ὄνομα, et τύπτω pro ῥύσσω, et κεινὸν pro κενὸν, et μᾶλλαν pro μᾶλλον effert. Denique et α quum productum fuerit, in η mutat, ut Η'ρη, Α'θήνη, pro Η'ρα, Α'θηνᾶ. Accidit autem nonnunquam ut è contra η in α mutantes, pro κασιγνήτη, κασιγνάτην dicant. Insuper et circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt, pro φερτῆν φερτέον, et pro νοῶν dicentes νοέων.

nitivos in ὼς desinentes proferunt, ut Διομήδης, Σάκρης: pro Διομήδους, Σάκρους: & circumflexos genitivos plurales, ut Πηλέων, Πειρίθων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η desinentes, ut τάδε, μέλεα: idemque de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterùm hoc eis proprium est, ut τετεύχατμι & similia dicant.

Maximè verò Attica dialecto usus est, quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς, usurpant, ita & ipse Πλούταρχος & χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam uti, & pro duabus unam syllabam efficere, ut pro τὸ ἔπος τὸ τόπος, pro τὸ ἐμὸν δυσμένιον, quibus hoc (Homeri) est simile, Τρῶάς θ' ἑκτορίδην ἠδ' ἀλλήλους: & πολλὰ λοιπῶν, pro λοιπὰ ἀλλήλους: & ἀπόλλυτε, pro ἀπόλλυτε. Atticum quoque est ex hujusmodi optativis η tollere, ὀδοίης, ἀνοῖς, πειθοίης, πιμπλοῖς, secundum quem Atticismum dictum est, ἔλλοι δὲ διακριθῆτε πάχεα, Atticum est etiam hoc, Οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque hujusmodi accusativos non per διάφορον efferre, βῶς, ἰχθῦς, ut in hoc, βῶς ἀδμῆτιν ἀρότρῳ: & ἰχθῦς ὀρυσάντι, Et illud Atticè dictum est, ἰδοῦ τί μοι δύνεσ' ῥῆγνυσι ῥάμνους, ut ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breves vocales Attici ex verbis abjiciunt, ut pro λύετε λῦτε, pro ὁμοῦμαι ὄμνυμαι. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἐσώρασ & ἐσωπασμένος, ex abundanti addentium σ, unde etiam est ἔφησθον. Elidunt etiam ι, quum pro ἤθεες ἤθες, & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt. Sic verò & illud habet, σχεδὸν μαλ' ἠθέλετον. Denique in dativis in ι purum desinentibus quorum penultima α obtinet, idem fit, ut in his κέραϊ χάραϊ, σάκαϊ. Est & hoc Atticum, ubi dicitur ἔκαν & ἐπίσκαν, pro ἔτυπτον & ἐπίπτομεν. Ejusdem consuetudinis est quòd optativos pro præteritis indicativorum usurpant: qua & Homerus identidem utitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adjectiva masculina conjungunt, ut τὸ χεῖρε, τὸ γυναῖκα: quod & Platoni familiare est, ἄρρητα καὶ φίεσσιν, & ἡ σπορὸς γυνὴ, & ἡ ἄκρα. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerva dixit, Οὐκ ἄρ' ἔφ' ἡμετέρῳ ὀλέκειν μενεαίνετε κάρηϊ: & Ἡ τοι Ἀθηναίη ἀκάματον λιθὸν & κλυτὸς Γιγαντοφόνος. Porò quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poëta dicit. Ἀλλ' ἄγ' εἶς ἀγορὴν Μενελάου κικλήσκωμεν, Atticam consuetudinem refert: & quando ait, Δέκατο δὲ σκῆπτρον, & Θέμις ἦ κάλλι πεφύκει Δέκτο Πάνας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis ut suis prædictæ, aliquando verò prisci is, ut quum dicit ἄορ & σάκος, interdum etiam communibus & assuetis, ut quum dicit ξίφος & ἀσπὶς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCERpta de tropis, & Homerico eorum usu.

Cæterùm quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, unde aut evidentior, aut gravior, aut modis omnibus jucundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus; sententiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum fit, núnve aliud quiddam à posteris inventum sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιία admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retuliss ent, ut quum dicerent φυσᾶν, & φρίσσειν, & βεγγᾶν, & quæ istis sunt similia. Vnde & ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cujusmodi sunt hæc, δίνη θ', ἄλφεσιν, βόμβος, & ῥόχθει, ἀνθερικῶν, & πίτνε, aliaque istiusmodi, quibus nemò significantiora invenerit. Et rursus ubi alias voces & alias res pertinentes aliis tribuit, ut quum dicit φλὰξ μὲν κεχὸν φορέουσα, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando significans: & dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est, χαλκοπάτης σπάλης. vult enim dicere, πάς ὑπὸ τῷ χαλκῷ τετυπωμένος. Denique (ut summatim omnia complectar) multa verborum novitate multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ propriè & suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut quum singulis diis, singulas appellationes attribuit, Jovem εὐρύοπα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem ἑκάεργον vocans. Iam absoluta ὀνοματοποιία, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ usum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poëtam est, ubi ait σειρὴν χρυσείην. (ideſt catenam aurearn) σειρὴ namque funiculum propriè denotat. Et ubi dicit αἰγείην κυνέην. siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μετωνυμίαι autem, (quæ inde nomen sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, ut illud,

Ἦ καὶ ὑποφρήσας κεφαλῇ βρῖθε μεγάλοιο. id est,
Contulit hoc fractoſe magni vertice montis. &
Νῆσόν τινα πρὸ πόντου ἀγχιαλον ὑπείροντα. id est,
Inſula, quam ponti circumlatus atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus utens, orationem non solùm speciosiorem, verumetiam evidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, ut Φθίσυ ἕξατο δ' ἰὸν ἰοχέαιρα. id est, Cæruleæ navis sic est auriga loquutus) pro ναύτης, nauta, & Βῆ δ' ἔμεν' Ἀγρεΐδην Ἀγαμεμνονα πιμπλάμεν λαόν, (id est, Ivit ad Atridem pastorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, ut ὦκα δὲ πόδε νείατα ἵδρυε, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro νῶν ὑπωρείαν, radices. Et ἔνθ' ἀρότηρες, (uber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ è contrà ab inanimatis ad animata, veluti σιδήρεον τύτοι ἦτορ, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, ut ἀσπάρτῳ πυρὶ σίζων, (id est semen ignis servans) pro γόνιμον ἀσχύν. Porrò sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt, quale est, Ἡ ἴοντες ἔωσιν ἐφ' ἁλὸς πολιᾶς, ἄξω, (id est, Littora namque hoant, feriente salo atque procellis) pro ἠχοῦσιν, sonant.

Alius deinde tropus (quæ μετάληψις vocatur) sit quando per cognominationem res diversa significatur. ut Ἔνθεν δ' αὖ πέντε διέπρησσε Δαναούς, insulas enim quæ propriè appellantur ἄξαι, significare vult. siquidem Σύρον & ἄξον idem declarant. Οἶνῦ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cujus forma tendit in tenuitatem. Istius modi & hoc est, ἐγὼ δὲ Σίκυον ἔδρασάν.

Alius tropus σύνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur. efique simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, ut αἰχμὴν ἐδάμασσεν ὅσαι αὐτῷ, (id est, ad mutum bene ſtructum bores torridos) boum namque appellatione corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, ut Τάλω δ' ὦ κεφαλὴν πεδίον. (id est, hujusmodi autem caput desidero) nam voce capitis totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, καλὴν dicit, (id est, Candidis ulnis prædita) & pro Bene armati, εὐκνήμιδες. (id est Bene ocreati.) Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Vlysse dicit, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, (id est, Postquam Trojæ sacrum oppidum devastavit) neque enim ille solus, sed unà cum aliis Græcis Trojam evertit contrà ex multis unum, ut σχεδὸν θ' ἡμείεσται, pro σχεδὸν. Præterea ex speciegenus, ut μαρμάρῳ ἀκριόεντι βαλών. marmor namque saxi species est. Aut econtrà, ex genere speciem intelligimus ut, Οἰωνοῖσι γὰρ ἄριστα, ἐγὼ ἀνὴρ ἴσα μυθήσασθαι. siquidem non quasvis ὄρνιθας, (id est aves) sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adjunctis, effectum rei. ut Πάνδαρε, ὦ ἔ πέπον Ἀπόλλωνι σὺ τὸς ἔδωκεν. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine jaculandi peritiam notat. Et ἑζόμενοι κλίσιαι νομῶν ἔχυθεν. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et οἱ δ' ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλήλοισι ἔχυθεν. (id est, Tota die jugum movebant. ex accidenti namque in priori exemplo, Rénigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens, ut Αἶψα παρθενικὴ ζώνην. (id est, Virgineam solvit zonam) ex eo namque sequitur quòd vitiaverit. Et contrà, ex consequenti præcedens, ut sequitur quòd vitiaverit. Et contrà, ex consequenti præcedens, ut quando pro φονεύσειν (id est occidere) ἐναείρειν dicit, id est spoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία, quæ sit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat. quale est apud eundem.

Ἦ μὲν ὅτ' αἰζηοὶ δαμάσσετο βουστοκέοντι, id est,
Aſt juvenes terræ Cererem committere parant.

Triticeum namq; fructum designat, quem sic à nomine Δήμητρος (id est, Cereris) inventricis appellavit. Et ubi ait,

Σκαίῃσιν δ' ἄρ' ἐμπεφαρτὼς ἀκοντίζεσκε Ἡφαιστος. id est,
Viſtera Vulcanum ſupra tranſfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστου, (id est Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine jam dictis & hoc est, ὅς κεν ἐμῇς ἐπὶ χαλκὸν ἴῃ Χαλκεὺς δ' ἄπαπτος. (id est qui meam chœnicem attigerit) ea namque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus ἀντονομασία vocatur, et fit quum epithetum aut consignificativum pro proprio nomine accipitur, ut Πηλεΐδης δ' ἐξαῦτις ἀπαρτήσειν ὀϊστὸν Ἀγαμέμνονα φῶτα. id est,
Aeacides Atridem rurſus voce petiuit. Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit, Et rursus, Ἐκάεργον Τεκτονίδαο φίλον τέκος. id est,
Sis animo ſidens Tritonia, filia chara. Et alibi.
Sis animo ſidens Tritonia, filia chara. Et alibi.
φοῖβε Ἄπολλον ἀκερσεκόμης. (i. Phœbus insonſus) Illic etiam Minervam hîc verò Apollinem denotat.

Est

Est δὲ ἀντίφρασις, dictio, quæ contrarium quàm præ se fert, significat. ut in hoc,

Οὐδ' ἄρα τ' ὀϊζὺν ἴδοιτο Ἀχιλλεύς. id est,
Hos ubi conſpexit, non eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est & ὕμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. ut.

Αἰνῶς δ' ὀπ' ἐκ ἵππου κατιδὼν ὀλοὸν μέγα χάος Ἐρεβεύς, id est
Aſt in equum deſcendentes, quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit κατιδὼν μέγα, equi magnitudinem declarat. Similè autem illud est, Ἡσθ' ἀνὰ θερμὸν ἔβαπτε σίδηρον. (id est, Totus enim gladius sanguine incalvit.) Per hoc enim majorem emphasin ostendit, quòd ait ensem adeò sanguine tinctum fuisse ut incalverit. Atque hujusmodi quidem trophi qui sic vocantur, ab Homero fiêti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO eorum usu, ex eodem Plutarcho.

Videamus autem num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα (hoc est figuræ) appellantur, ipse quoque Homerus primus invenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatûs seu utilitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stylum graviorem efficit. Vtilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intendit que.

Inter schemata autem πλεοναζοῦσι nonnunquam metri causa utitur, ut in hoc,

Χρυσοῦ τε σάσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. id est,
Auri autem appendens Vlyſſes decem tota talenta.

Vox enim πάντα, nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatûs causâ fit. ut,

Ἦ μάλα δὴ τεθνᾶσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id est,
Certè omnino mortuus eſt Menœtii ſtrenuus filius.

Vox namque μάλα Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, ut quum dicit ὕλας Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιοὺς (filios Græcorum pro Græcos) & Ἕλλη Ἡρακλείῃ, pro Ἡρακλέα. (vim Herculeam. pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structuram inverrit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑπερβατὸν vocatur. ut in hoc,

Αἶψα πόδες, ὅς τίς τε λέων κτὶ ταῦρον ἰόντε,

pro eo quod est. λέων ταῦρον κατιόντε. ac dictionem quidem sic transponit per ὑπέρβασιν. Aliquando verò totam orationem: ut in hoc

— Ἀργεῖοι ἦ μὴν ἄτερ Ἀρηϊφίλοιο μάχης ἦ νῆας
Σωσάμενοι λάθον ἐκφύγοντες αὐτοσχεδὸν ὄρνυμεν Ἀχαιοῖς,
Μῦθον ἑκατηβόλῳ τε Ὀδυσσῆϊ θεοπρο.

Ordo namque orationis est, Ἀργεῖοι ἦ μὴν ἄτερ Ἀρηϊφίλοιο μάχης ὄρνυμεν Ἀχαιοῖς Ὀδυσσῆϊ θεοπροπίῳ τε. Ejusdem speciei figura est quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinsecus quædam nihil ad instituram pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit. ut

Νεὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλυψε id est,
Iuro per hoc ſceptrum, quod nec ſolia ulla nec ullos
Ramos producet, poſtquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius fervum circumundique veſtit.

& cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod princip'o quæ dat, inſere,

Ἦ που Ἀχαιῶν, ποδὼν ἴξεται ἡμέας Ἀχαιούς. id est,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelaſga.

Est autem apud eum & πολλαχοῦ, hoc est, repetitio alicuius partis orationis, aut plurium vocum quæ reperuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur, quale est,

Τὸ δ' ἐγὼ αὖτίς γ' εἶμι, κλέα πιοὶ χεῖρας ἔλικες,
Εἰ πυὶ χείρας ἔοικε, μιδύσσειν δ' αἰδῶνι σιδήρῳ. id est,
Hunc adverſus eo, quamvis ſit flamma dextra,
Flamvea dextra licet. vis ignea deniq; ferri.

Aliquando vero interseruntur alia quædam, & eadem rursus repetuntur: ut in hoc,

Αὐτὰρ ὁ μὲν Αἰθίοπας· ἐκατηβελέτης πλόθ' ἵππους,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Illequidem Aethiopas adiit, procul inde colentes,
Aethiopas reliqui diviſos partibus orbis

Hæc autem figura non solùm dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis est & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur, cuius exemplum apud Poëtam hoc est.

Νηρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id est,
Nireus tres Syma navis adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopoeque potente creatus,
Nireus qua Troiam venit non pulchrior alter.

Estque similiter & hæc figura affectui movendo & suaviloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliqui, sensu nondum finito, ad utrunque nominum redit. ac sententiæ defectum complet: ut in illo,

Ἄνδρες τε θεοπλήκτοι, ὑπ' ἔρος τ' ἄμοτον μεμαῶτε,
Ἡ ὥς, ἔχματα, κῦδος ἀνοιγόμενοι ἀνδρὸς ἐν ὑσμίνῃ
Ἄρης δ' ἐν πολέμοιο πολύστονος ἴζε μάχης. id est,
Mars homicida, dea & Contentio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa:
Mars autem manibus præ grandem concutit haſtam.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam & perspicuam reddere.

Ad hæc schema apud illum est ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces sono similes desinunt, easdem in fine syllabas habentia, ut est,

Χρὴ ξείνον πεσόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα τι πάσχειν. Et in illo
Οὐλυμπον δ' ἔδη θεσπεσίην θεὸν ἠδ' ἀκοὰς εἶεν
Ἐμμεναι· ὅτ' ἀνάφασιν πιθέσθην, ὅτε πού ὄμβρῳ
Δάκτυα, ὅτε χιόνι ἐπτάνατας, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πάντατας αὐνέφελον, λαμπὴ δ' ὑπεδέδρομεν αἴθην.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur. quale est.

Ἦ ὄτε ἔθνεα ἔδη μαλιστάων ἀνδρῶν,
Ἡέτοι ὁπ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένοιϊν.

Prædicta autem & his similia, multum gratiæ & voluptatis addunt orationi. Cæterum specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quòd sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est usus, nimirum τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. ut in illo,

Εὖ μὲν τις δῦνι πεδέδυκε, δὲ δ' ἐσσύμενος ἐπέσσυται.
Εὖ δὲ τις ἵπποισιν δέδεται δ' ἵππο ἀλυπέτοισι.

Sub his illud schema continetur quod πάσεων appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris paresinter se voces habentibus. Hujus verò Homerum primum autorem esse constat, qui dixit,

Αἶψα δὲ μιν μὲν ἀνήνυσθαι, δέεσθαι δ' ἐπιεύδειν,
Μνωομένῳ μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatûs in dicendo habeat, neminì obscurum est.

Porrò eandem gratiam & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spacio interjecto subjungitur. quale est hoc.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρυόπηϊ πάτερ, κρατερὸς Λυκόεργος. Et illud,
Τῶν ἦτοι Πρόθοῦν Θόας ἡμαθόεντα δίωκεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium, quempiam schematismum figurate dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum ὃ numero & ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur. quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet. quale est,

Δαΐφρονα μὲν σῶν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξε ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἐνδυκέως ἐπεμή.

Deest enim ἀλαπάξει, (i. vastasse) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (i. defectum) dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος· ἀμυνέσθω περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστὶ. Item hoc,

Ὦ πόποι, ἦ μοι ἀΐξ ὃ μεγαλήτωρ· Αἰολέως. Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβαίνει. aut aliquod hujusmodi.

Tale est etiam ἀπαιδιωτὶ, quum eximuntur σωίδεσμοι (id est conjunctiones) orationem conjungentes: quod non solùm celeritatis gratia fit, sed & emphasis affectûs plenæ. quale est illud

Γ'οὐδὲ ὡς ἐλελιζε ἀνὰ δρυμὰ, ταλίπνυ' Ὀδυσσεῦ
Εὐφροσύνῃ ἐν βίστρυσι τεμπομένα δώματα Κίρκης.

In his enim & conjunctio exempta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata id quoque quod Ἀσωίδετον appellatur, sive ἀλλοίωσις: quum consuetæ structuræ fit ἀλλοίωσις, id est diversa, reddituque varia: ut ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consuetæ quidem structura non videtur esse ἀνωμαλία Θ', id est inconsequens, sed relatio ad peculiare quidpiam, habet ἀκολουθίαν id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale est κλυτὸς Ἴπποδάμεια, pro κλυτή. Et Σθένελος ἔέρση, pro Σθενέλα. Veteribus namque familiare fuit. masculinis pro fœmininis etiam uti, tanquam præstantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quum Epitheto utendum fuit, quod est extra corpus cujus mentio fiebat. Illa namque circa corpus versantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, id est, magnus & magna, item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ, id est, pulcher & pulchra, & hujusmodi. Extra corpus autem, ut ἔνδοξος, id est, gloriosus, & εὐτυχὴς, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem utrumque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita utrique generi sic communia,

nia sunt. Præterea quum verbum masculino & fœminino nomini commune subjungitur, aut participium, masculinum prævalet: ut in hoc,

Παρθενικαὶ τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες,

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut moretantum receptum, aliter ab eo dicuntur, quale est,

--ἔχει δ' ἐν κόνις αὖτος Μακεδών.

Sæpenumero autem & metri causâ genera commutat, ut in hoc,

Δᾶερ τοι καὶ ἐγὼ τέκνον ἐμὸν τέτοκ' ἄλοχόν τε.

Quum enim nomen τέκνον neutrius sit generis, ei subjunxit masculinum ἐμόν, vocem nimirum ad personam referens. Simile est & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλαθι τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο καὶ δόμον ἧς.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θησέως Περιθόοιο,

Σκῆπτρον ἔχων.

Participium namque ἔχων (id est tenens) non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Theseum, accommodavit. Plerunque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit, ut in hoc,

Πᾶσιν ἀείσεται θυμός· ἐκίνησεν δ' ἀοιδὴν

Ἑλλάνιοι περὶ ναῦσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἑλλάνιοι non cum ἀοιδὴν est construendum, sed cum (subaudito) κάρηες, ex quibus illæ constant.

Præterea & secundum aliam rationem genera permutat: ut quum dicit,

--ῥεῖα δὲ μιν ἀμφιέσθαι κυανέην τε χλαῖναν ἠδὲ τρόπις ῥοδέη.

Quum enim ῥεῖα λ & νέφ ejusdem significationis sint, & antè usus esset nomine ῥεῖα λ, articulum τὸ neutrius generis intulit, in quo ἑέφ subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus.

Τῶν δ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,

Χηνῶν ἢ γερανοὶ ἠὲ κύκνων δηναιγενέων,

Ἐνθάδε καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν.

Etenim quum generale avium nomen in neutro genere præmisisset, (τὰ πετεινὰ) ac deindeillarum species in masculino subjunxisset, rursus ne uteraliter infert κλαγγηδὸν φερομένων τοσσάδε πάντα: reddens videlicet id quod generali avium nomini convenit.

Non solum autem genus, sed & numerum p. æta sæpe commutat. velut iquum dicit,

--ἡ πανδοὺς ἔπι νῆας Ἀχαιῶν ἄπτοντο.

Præposito enim singulari, pluralem subjunxit, dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit. namq; πανδοὺς (id est multitudo) appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porrò simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subjungitur: ut in hoc,

οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Περσῶν πᾶς πόντος.

Dictio enim πᾶς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem potlet quod πάντες. Eandem schematis formam & illud habet,

Οἱ δ' πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον τοτολίεθρον

Ἔξω. τοὶ δ' ἐπὶ Διὶ θαλάσσης ἰέρ' ῥέζον.

Pylii namque intelliguntur.

Fit apud eum & casuum mutatio, ut quum nominativus & vocativus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυές' Ἀγαμέμνονι λείπε φρεσὶν. &,

ῥεξελαυνέτε Ζεύς. &,

Δὰς φίλ' ὑγρὰ μοι δοκέεις ὁ νήκουσ' Ἀχαιῶν.

Genitivus autem & dativus in hujusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν φερμάζιεν Ἀλέξανδρ' Ἑκτορέ θ' ἠδέ, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim, Η' δ' αὐτὸς τετάρυξε θεὸς ἀπὸ Τρωσὶν ἄλαλκε, pro θεὸν αὐτῷ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominativus, accusativus & vocativus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, & plerq; masculina ac fœminina, tres istos casus similes habeant. Similiter autem & genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut & Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis invenire quis possit. ut in hoc, ἐπταβόειοι πυθοίατ: & in hoc, δίπτυχον ἀσπίδιον, quod perinde est atque ἑπτάχορα διὰ τῆς πολλῆς,

Bellè autem & casuum permutatio apud illum se habet, in utriusque poëmatis exordio, in quibus præposito accusativo, nominativum intulit: dicens.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, --ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. item:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

Est etiam quando genitivo rectum infert, ut in hoc,

Τῶν καὶ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa & alio modo figurat è dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ ἦν κρατερὸν τόδε μήδεα Κρονίωνα

Ἡμῖν τῷ ὅτε περὶ νηυσὶν ἐπ' ἀκυπόροισιν ἔβαινον

Ἀργεῖοι, Τρῶεσσι φόνοι καὶ κῆρες ἔφαπτον,

Ἀχράντων ἐπέβησε, νεκύσιμα σήματα φαίων.

Huic simile est & illud,

-ὃ δ' ἀγαλλόμενος παρὰ δοῦρε, -βίμφα δ' ὑπασφάρα.

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem excidit, idque non sine ratione. Si quis enim participia in verba dissolvat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀσφαλὲς idem valet quod ἄσφαπτε, & πεπυθὼς idem quod πύθηται. His & alia sunt affinia,

Οἱ δ' ἄρ' ὀκτώπολοι, ὃ μὲν ἔφερεν ἄδρομον ἵππον.

Τῶ δ' ἅμα τρισκαίδεκτος, ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν.

Η' δ', ὃ δ' ἐς Τρώων ὁμαδήσατε.

Non enim ratione caret siquis de duobus aliquibus dicturus, nominativum casum præponat, & eo quod ipsorum utrique commune est observato, communem orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferre, nemini obscurum est. Denique est & ubi casu communi præposito, sermonem de uno infert: ut in hoc,

Ἄμφω δ' ἐζομένω, μεταφρένῳ ἦν Ὀδυσῆος.

Nominum autem species immutat, dum sæpenumero comparativum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, usurpat, ut σκότος ὡς τε νύκτα.

Nonnunquam vero superlativum itidem pro positivo: sicut hoc, δικαιότατος Κένταυρος Talis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitivus pro imperativo sumptus fuerit. ut.

Θερσῖτ' οὐκ ἀδιόμενος ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicativus pro optativo: ut,

Πλησθείη Δ' ὃν κἀγὼ μυθήσομαι, ὃς δ' ὀνομήνῃ, pro μυθησάμην & ὀνομήναιμι.

Vicissim optativus pro indicativo: ut,

Καὶ νύ κεν ἐν θ' ἀπόλοιτο Ἄρης pro ἀπόλετο.

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: ut in hoc,

Τὼ δ' ἐγὼ ἀλύσω σεῖο μὲν ἐξήρατε ἕπεσιν, pro ἐπαλύσω.

Aut pro præterito: ut,

Ἐνθ' ἵππει κλυτοὶ ἵππον ἐπέστεφαν, πολυ δ' ὕδωρ

Καλὸν ὑπερεφέρην, pro ἔῤῥεε.

Aut futurum pro præsenti: ut,

Οἱ μὲν δυσσόμενοι ὑφέσεσθ', οἱ δ' ἀνιήσ.

Aut pro præterito, Δείδιμεν δὴ πάντα θεὰ νημερτὲς ἐνίσπ, pro εἶπ.

Quinctium diatheses (verborum) sæpius mutantur, & passivam media pro activis ponuntur: veluti,

Ἐ'λκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφ, pro εἷλκε. Item,

Καδησόμεθ' Αἴαντε, pro ἑζόμεθα.

Vicissimq. activum pro passivo usurpatur: ut,

Δωρήσω τετράποδα χρυσάπασιν, pro δοθήσεται.

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat, velut in familiari sermone, quum quis de ipso loquitur: veluti;

Τῶν μ' ἔβαθεν γε θεὰ δύγατερ Διὸς εἰπ' ἐμὸν ἦτορ. pro ἐμοὶ.

Fit autem apud illum & personarum mutatio, idque uno quidem modo sic.

Ἄλλοι μὲν δὴ πάντες ὅσοι θεοὶ ἠδ' ἐπὶ Ὄλυμπ.

Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ ἑκάμμορον ἔκτε Θ.

Multi namque quum dii essent (inter quos & ea persona erat quæ loquebatur) bellè utrumque extulit, & ἐπιπείθονται & ἑκάμμορον.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur: atque per mimesin auditorem movet & dicit. cujusmodi hoc est,

Ἔνθ' αὖτε Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μαχὸν ἀΰσας,

Νηυσὶν ὑπασπίδιος ἔων δ' ἔφερε βροτολοιγὸς Ἄρης.

Οἳ δ' ἅμ' ἄρ' ἦρχε Δολοψ, παῖς ὄβριμος ἐπ. id est,

Hector voce jubet clara Teucros agitare ad

Naves, exuviasque sinant ut quisque cruentas.

Quem ver ò tribus cernam procul ire relictis.

A narratione namque transitum fecit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpe utitur: ut,

Ἀμφὶ σε Πηλεΐδη μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm & per mimesin, mutatione personarum utitur: sicuti in illo.

-ἦ δὴ πειρᾶν ἐθέλοντες ἀρηρέμεν ἔρχα.

Nimphæ χορὸς, οἷς ἐπὶ μέλεα πλεμέλιζε Βακχ.

Ἀγχεί Ἀνχίσ, σὺ δὴ θ' ὡς σεῖο ἕνεκεν ἔχων ἀσχαλόω ἐπὶ Δαναοῖς.

Ἀργεῖοι Ἀργείοισι κελεύετε θυμὸς ἑκάστῳ. id est,

Ἄρχε δ' Ἀλάστωρ καὶ κράτερος Χρομίος.

Reverà pueris par est hæc concio vestra

Insipidis, quibus haud curæ sint bellica facta.

Ἀβ Atrida, prius ut veluti consultus eras, nunc

Præcipe Graiugenis quo pacto pugnà incunda.

Est & alia ἀποστροφῆς species hujusmodi.

Τυδείδη δ' οὐκ ἂν μοίρης ποτήσαι μετὰ μ. Ponitur enim pro

οὐκ ἂν τις μοίρ. Et rursum.

-ὀδύσσ' ἦ ἥδεια ἐπὶ κρατὸς ἐδύσθη

Θεσπεσίης τό τ' ἂν ἔτσι ὀπάσσαι εἶλεν ἕν.

Ἐνθ' οἵ γ' ἐπὶ πρὸ κεῖτο ἑκὼν δ' ἐπὶ μέγα Ἀχαιῶν

Εἰλήλ', ἔχεν δ' ἀλλοιφ θυμαρέα, τῇ ἐθέλοντα

Τεμπέσθαι, id est.

Ἐκ δ' οἵ γ' ἐσθλὸν πεῖν εἰδότες pro ἐσθλὸν πίνειν.

Articulos quoque sæpè commutat, pro postpositivis præpositivos usurpans: veluti.

Τὸ ἔτικτε Ζεφύρου ἑύκομος Ἅρπυια πόδαργος. Item,

Θάψαν δ' ἐν Τενέδῳ ἱερῇ ἐτάλῳ. quod vice versa etiam accidit.

Præpositiones quoq; ad hanc modum commutare solet, ut,

Χθιζὸς ἐγὼ μετὰ δηΐτας, pro ἐπὶ δηΐτας. Item,

Νὺξ ἀνὰ φρένα ἦλθ' ὄρσε κακὸν.

Similiter & præpositioni casum nominis non proprium infert, ut in isto, Μή πως ἐξ ἀνέμων νύκτα ἀϐουλήσωσι μάχεσθ, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: ut,

Τῇς ὄφ κεῖτ' ἀλόχοιο, pro ἀφ' ἧς. Item,

--ποτιδέγμενος δ' οἵ τι μὲν εἴπῃ, pro παρ' οἱ εἴπῃ.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Adverbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significantsin loco, & de loco, indifferenter utitur: ut,

Τίωνοὶ δ' ἑτέρωσε νέεσθον, pro ἑτέρωθι. Item,

Αἶψα δ' ἀγυιᾶσιν πᾶσιν, pro ἐγγυς.

Conjunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale est,

-δὴ δ' ὑπὸ ἅμυτο· χάλκε δ' ἀλέεινε γωιαιεύς, pro χάλκεον δ' ἀλέεινε γωιαιεύς.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm Poëtæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

Cæterum & schematum sententiæ species multæ apud illum sunt. quales est & ἠθοποιΐα, quæ fit quandoaliquis inter narrandum id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc

Ἦτοι ὅτε γε πρῶτ· γαμέσθαι ἐμελλεν.

Item, ἐπισθησις. quale est, ὄβριμ' ἐπὶ τε νῆσι θ· ἔχω.

Est & ἠθοποποιΐα apud eum frequens & varia. multas enim & diversas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. ut,

Ἦλθε μεγ' ἐξαίφνης χάος ἐσπνείουσα Πηλείδ.

Est autem (apud eum) & διαλῆθουσις, accurata tractatio rerum suæfactarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: ut id quod dicitur, evidentius reddat. veluti hîc,

Ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ ὑλείσιμ', πλὴν δὲ τε πρὸ ἀμαθοῦς,

Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἀγυιὰ, βαθυζώνους τε γυναῖκας. id est,

Sternunt marte viros, urbem depascitur ignis:

Aſt alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad movendam misericordiam,

Δύσεαιρεν, ὃν ἔα πολὺν Κρονίδης ἐπὶ γήρεϊ· οὐδ'

Αἶσιμ' ἐν ἀρπαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ὀπυίουτα,

Υἷας τ' ὀλλυμένους, ἀλιωδείσας τε θύγατρας,

Καὶ δαλιμὸς καταὶ ζωὸν, ἐν φίτυσι τέκνα

Βαλλόμενα πρὸ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊότητι,

Ἐλκομένας τε νυὸς δόλῳ ὑπὸ χαροπῆ Ἀχαιῶν. Hoc est,

Me miserum, extrema cui trista fata senectæ

Jupiter immittet, quem cernere tanta coegit

Totque mala: occisos natos, raptasque puellas,

Pollutos thalamos, allisos denique terra

Infantes, ardente feri certamine martis:

Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & ἀφυονόη apud eum, sermo per contrarium (cum quadam moræ simulatione) contrarium declarans. quale est hoc Achillis

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σοὶ καὶ τε. ἄλλοισιν βασιλεῦσι

Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξήσειν Μύρμ. πῦρ. Hoc item:

--δὴ Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω

Οἵ τις σ' γ' ἐπίσκοπα, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. Id est,

Sed Laertiade, tecum consultet, & omni

Consilio regum, quo pellat navibus ignem. Item,

-aliam legat inter Achivos

Ipsum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inventurum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrarium sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μάλα καλὰ, πεπίθῃ ὡς, κἠθέλοι ὑΐ·.

Inimico namque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterum extollit. ut proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχ· φόνον ἢ μὴν μερμηρίζεις.

Ἦ πάντας ἐμοὶ πορεῖς ἐν Πύλῳ ἠμαθόεσσ',

Ἦ νύ κε καὶ Σπάρτηθεν ἐπεὶ τύ γε οἶσθα σάωσ'. Id est,

Telemachus cedem haud dubiè nobis meditatur,

Auxilium ex Sparta cogens, Pilisque difertis,

Multum nunq; me sibi tribuit sumitque adolescens.

Est & σκωπτικὸν, quædam τῆς εἰρωνείας species quando quis per contrarium alicui convitians, risum simulat. quemadmodum Achilles.

Τῶσιμάθ' ἑμπεδὸν κέτιμα ἐμοῦ δ' ὑπὸ μῦθον Ἀχαιῶν

Εἰλάφ', ἔχεις δ' ἀλλοιφ θυμαρέα, τῇ ἐθέλουσιν

Τεμπέσθαι, id est,

Salvamentistis sua dona, sed unus Achilles

Munere privatur, licet illi grata sit uxor

Atridæ, cum qua accumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορεία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est istud,

Νῶϊ μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελανδίς νύκτα φυλάξεις,

Εἰδὴ ἐπὶ μακρὴν κατάλγιον, ὃς ἐπίσκε,

Αἵ κ' ποθὲν ἐν εἰς καῦρος, vigilatque Melanthi

In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum namque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Usus est sæpenumero & τῇ ἀκρολογίᾳ, quæ veritatem superans multum vehementiæ ostendit. ut,

Ἀλκότεροι χιόνι· Σκύθην δ' ἀνέμοισιν ἀῆται, id est,

Hi candore nivem superant, cursus; Aquilonem.

Hujusmodi tropis & figuris Homerus ita usus est, & ad posteros usum eundem transmisit, ut ab hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ ΤΩΝ Τ' ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩ Τρύφωνος.

De passionibus dictionum, ex Tryphone Grammatico.

Τὰ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γραμμάτια, διαίρετα, ποσὸν τε καὶ ποιόν. ἧς τὸ μὲν ποσὸν ἓ ἐστὶν, Ἔνδεια, ἢ Πλεονασμός. τὸ δὲ ποιὸν, Μετάθεσις ἢ Μεταπλασμός. ἀμφοτέρων δ' ὅλως συνεστῶτων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δ' (ὡς ἂν κεφαλαιῶδες εἰπεῖν) πᾶσα πάθη, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μεταπλασμὸς, Τμῆσις.

Dictionum passiones in duo generalissima dividuntur (videlicet) in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metaplepsis. Quum autem ambo in unum convenerunt, Sectio fit. Sunt verò (ut summatim dicam) passiones quinque Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metaplepsis & Tmesis.

Πλεονασμὸς.

Πλεονασμὸς (id est Redundantia) est σχῆμα τὸ πρόσθε, ἢ χρόνου, ἢ στοιχείου ἢ συλλαβῆς ἢ στοιχεῖ· id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi. ut κάρη pro κάρη, & κάλλιφ· pro καλέ.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ συλλαβῆς ἐλάττωσις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. ut εἶδλον pro εἴδωλον, & σκεπτὸν pro σκεπτόμενον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις (id est Transpositio) est στοιχείων μεταλλαγὴ ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως εἰς ἑτέραν, id est, elementi dimotio à proprio sede in aliam. ut ἄρπτε, pro ἅρπαξε, & κραδίη, pro καρδία· pro κραδίη·. Vocatur autem & Ἐναλλαγὴ & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Transpositio.

Μεταπλασμὸς.

Μεταπλασμὸς, (id est transsumptio) est στοιχείου μεταποίησις, id est. Elementi mutatio, ut ἠπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, & αἰμύπεδα pro ἀμπεδα.

Τμῆσις.

Τμῆσις, (id est Sectio) est σωθέντα λόγου ἀναλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, ut ἄμαρ πολὺς pro ἀλεξίπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε πάθων τὰ μὲν εἰς εἶδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ εἴδη ἀτμητά. Τὰ δὲ πλείονα σημεῖα ἐστὶν ἕννεα, Πρόθεσις, Ἀφαίρεσις, Ἔκτασις, Ἔπισταλσις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Περισσεπισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἕννεα, Ἀφαίρεσις, Ἄφρισις, Σύγκοπη, Συναλοιφὴ, Ἔκλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀπτώτου δὲν Περιττοῦ μὲν Ἀφαίρεσις, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἀφὴ, Ἔκτασις Συνοδὴ, Ἔπισταλσις Συγκοπὴ, Διαίρεσις Συναλοιφὴ, Παρένθεσις Ἔκλειψις, Διπλασιασμὸς, Παρελλειψις, Παρέμπτωσις Ἔκθλιψις, Προσμάτωσις Ἀποκοπή.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, ut Pleonasmus & Endia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt novem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Divisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt novem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Ellisio & Abscisio. Adversatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Divisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

Πρόσθεσις.

Πρόσθεσις, (i. additio) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adjunctio elementi in principio syllabæ, ut ἀσαφὴς pro σαφὴς, ἄσχυς pro σάχυς Dauid pro Δαυίδ.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν αὐξόντων ἢ διδύτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ αὐτοσχέδιον ἐπάλληλος ἐκφορά. id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel αὐτοσχέδιος, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Æoles, ut κεκλάυσωσι pro κλάυσωσι, λελάχασι pro λάχωσι, ἀπαρτισθὲς pro ἀπαρθὲς, ἐπίπυωσι pro ἔπυσι.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις, (i. Extensio, sive productio) est ὅταν τὸ συναλλόμβδα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀπὸ τοιαῦτα αὐτῶν μεταπιθῇ. id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, sive producuntur, vel breves in longas earum ἀντισοίχως mutantur. ut χάλα pro χαλός, κώρη pro κόρη.

Ἔπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (i. Superextensio, sive superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον διαστόνυ, ὅταν μὴ ἡμικὸν παραπίπτημα καλύσῃ, id est, redundantia syllabæ in medio, quæ ejusdem est accentus, quum generalis observatio id (fieri) non prohibet. ut δίτειχον pro διτοιχον, καὶ δελφοὶ pro ἀδελφοὶ, πολεμία pro πολέμια.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (i. divisio) est συλλαβῆς ἀναλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. id est syllabæ refolutio vel disjunctio in duo. Sed hæc passio Ionum & Theſſalorum propria eſt. ut πωλίς pro πῶς, & κοίλιον pro κοίλον, & βόλε pro βέλος.

Παρένθεσις.

Παρένθεσις, (i. Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον ἢ πρώην συλλαβῶν. id est, additio vocalis in medio non facientis syllabam, ut πεσόντες pro πτόντες, κανὴ pro καὶ, νόσον, ξέσω pro ξύρω, βιλιλυθὼς pro βλιλυθὼς. Porrò hæc passio Ionum eſt.

Διπλασιασμὸς.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel geminatio) est τῶν ἀπὸ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον, ὅτε ὑποτελεύτου συλλαβῆς. id eſt, ejusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: ut ὄττι pro ὅτι, ἄλλος pro ἄλιος, μέσσον pro μέσον, ἔσσετο pro ἔσετο, ὀπίσσω pro ὀπίσω. Et hæc quoque passio Ionum eſt.

Παρέμπεσις.

Παρέμπεσις, (i. Intercidentia) est προσθήκη συμφώνων κατὰ μέσον, ὅτε ὑποτελέντων συλλαβῶν. id eſt, additio consonantium in medio, non efficientium syllabam, ut πόλαις pro πόλις, & πόλεμος pro πόλεμος.

Προχειμασπισμὸς.

Προχειμασπισμὸς est προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. id eſt, additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum eſt propria. ut λόγοισι pro λόγοις: μύσεται pro μύσει, σφισσι pro σφίσι, χάων pro χάα. Porrò dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (i. Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου, id eſt, ablatio elementi ab initio, ut ὄφρὶ pro ὀφρύσι, ἆσα pro μέλε, κῶν pro ἐκείνων. Sed hæc passio Ionum eſt.

Ἄφαιρεσις.

Ἄφαιρεσις, (i. Ablatio) est ὅταν ἀπὸ τῆς ἀναδιπλασιασμένης συλλαβῆς. id eſt, abjecto geminatæ syllabæ à principio, ut ἐλλιπὲς pro ἐλλιπέσσι, ἀλήθεια pro ἀληθέσσι, βελήμενον pro βεβλημένον.

Συστολὴ.

Συστολὴ, (i. Contractio, seu Correptio) est quando τὰ ἐκτεινόμενα δίχρονα συστελῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα αὐτῶν μεταπιθῇ. id est, quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breves earum ἀντισοίχως commutantur, ut φυσίζοος pro φυσίζωος, ξεῖνος pro ξένος.

Συγκοπὴ.

Συγκοπὴ, (i. Concisio) est ἀπὸ μέσου συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, id eſt, abjectio syllabæ in medio, ut Κλεισθένης pro κλεινόμενος, ἀθάνατος pro ἀθανάτιος.

Συναλοιφὴ.

Συναλοιφὴ, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις κατὰ μίαν συλλαβὴν, id est, duarum syllabarum in vocalem unio, dejectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos septem: simplices quidem, tres, per ἕλξιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor per ἕλξιν & κρᾶσιν, per ἕλξιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per ἕλξιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per ἕλξιν igitur, ut ὦτε ἔμε, pro ὠτὲ ἐμέ. Per κρᾶσιν, ut τἄμε pro τὰ ἐμέ. Per συναίρεσιν, ut Νηρῆΐδες pro Νηρηΐδες. Per ἕλξιν & κρᾶσιν, ut κἠγὼ pro καὶ ἐγώ. Per ἕλξιν & συναίρεσιν, ut ἐμὲ πολύαιν pro ἐμοὶ τοσοῦδε. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, ut ὦνδρ' pro ὠὰνδρ'. Denique per ἕλξιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, ut ὦ τᾶλαντε pro ὠὰ τᾶ Αἰακίδα.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις, (i. defectus) est ἀπὸ συλλαβῆς φωνήεντος καὶ μέσου, ἢ ποσσὶ συλλαβῆς. id est, abjectio vocalis in medio, non facientis syllabam, ut ἀμοῖξαι pro ἀμείψαι, & χεσσὶν pro χερσὶν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, (i. Prætermissio) est ὅταν ἓν τῶν ἁπλασιαζομένων συμφώνων παρελλείπηται. id est, quando una aliqua geminatarum consonantium omittitur, ut κάλιον, pro κάλλιον, Σθένηρ pro Σθέννηρ.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (i. Elisio) est ἀπὸ συλλαβῆς ἐν τῇ λήξει καὶ τελευταίας συλλαβῆς, ἢ ποιοῦσι συλλαβὴν. id est, abjectio unius consonantis inter primam & ultimam syllabam, non facientis syllabam, ut σκῆπτον pro σκήπτρον.

Ἀποκοπὴ.

Ἀποκοπὴ, (i. Abscisio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος. id est, ablatio syllabæ in fine, ut ἀῦ pro ἀΐδιος, Ἀπόλλον pro Ἀπόλλων, Ποσειδᾶ pro Ποσειδᾶνα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ σημασίαν ἀφορώντων λέξεων, καὶ στοιχείων.

id est,

COLLECTIO VOCVM QVÆ pro diuersa significatione, accentum diuersum accipiunt.

Invenitur & hæc inscriptio Græca, cujus eadem est sententia.

Ὅσαι λέξεις πρὸς ἀφορον σημαινόμεναι, ἀφορον δέχονται τόνον, καὶ στοιχείων.

Autor autem vulgo quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

Ἀγελαῖος, qui est è grege, penultima circumflexa.
Ἀγέλαστος, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.
Ἀγητὸς, τοῦ ὁ, admirabilis, acuitur.
Ἄγνιτος, γήτου, ὁ Agetus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ὁ, anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ὁ, urbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγνος, vitex, penacuitur.
Ἁγνός, purus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγορᾶιος, ὁ, forensis, penult. circumfl.
Ἀγὸς, ἀγοῦ, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγος, τοῦ ἄγους, τὸ, scelus, penultima acuta.
Ἄγριος, agrestis, ferus, antepenacuitur.
Ἀγρεὺς, rusticus, ruri degens, penult. circumfl.
Ἀγροικος, in agro pascens, penacuitur.
Ἀγρεὺς, ruri degens, habitans agrum, penult. circumfl.
Ἀγρονόμος, in agro pascens, penacuitur.
Ἀγρέονομος, in agro pastus antepenac.
Ἀγχιάλη, ὁ, ἡ, urbs Thraciæ acuitur.
Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, antepenult: acuta.
Ἄγχι, adverbium, propè, circumfl.
Ἄγχω, imperativi modi, suffoca, penacuitur.
Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, agens, penult. acuta.
Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen, ult. acuta.
Ἀδελφὸς, frater, ult. acuta.
Ἀδελφὸς, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολέσχης, ὁ, ἡ, nugator, penacuitur.
Ἀδολέσχης, ὁ, ἡ, contemplativus, acuitur.
Ἄδρα, crassa, aspiratur & acuitur.
Ἄδρα, urbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ᾄδε. canto, tenuatur.
Ἀδω, F. ἄσω. Pr. ἄδε, placeo, aspiratur.
Ἀζόμενος, siccatus, tenuatur.
Ἁζόμενος, venerans, aspiratur.
Ἀθηναῖος, Athenienſis, penult. circumfl.
Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
Ἀθηνᾶ, ᾶς, ἡ, clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, confertus, penacuitur.
Αἰδοῖος, ὁ, indemnis, penult. circumfl.
Αἰθήρ, ὁ, ἡ, Iovis epitheton, antepenac.
Αἴθων, τὸ, calor, penult. circumfl.
Αἰθὼν, ὁ, ardens, acuitur.
Αἰθὼν, gloria, penult. circumfl.
Αἰνὸς, gravis, acuitur.
Αἰπύτατος, gravis parens, seu gignens, penacuitur.
Αἰπύτατος, gravi fato natus, antepenac.
Αἰολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰολος, varius, penacuitur.
Αἰρετὸς, alta, circumflexa penult.
Αἰτωλὸς, nomen oppidi, antepen. acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens, tenuatur & penacuitur.
Αἰσιος τοῦ αἴσιου, ὁ, accipiens, aspiratur & circumfl.
Ἀκεσὼς, medicus, acuitur.
Ἄκεσις, Acesius & fartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenac.
Ἀκήλητος, immaculatus, acuitur.
Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, cuspis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιος δὲ, ὁ, Acis fluvius, penacuitur.
Ἄκνη, ἀκνεῦδος, ἡ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, locusta, acuitur.
Ἀληθὲς, verè, adverbium, antepenacuitur.
Ἀληθὲς, verum, acuitur.
Ἀμητὸς, ἀμητοῦ, ὁ, messis rempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλὴ, arbor, circumflectitur.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἀμφὶς, τοῦ ἀμφίδος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφὶς, adverbium, circa, acuitur.
Ἀνὰ, præpositio, per, acuitur.
Ἄναξ, Rex, penacuitur.
Ἀντικρὺ, contra, è regione, acuitur.
Ἄντικρυς, palàm, antepenultima acuta.
Ἀπὸ, quæ, aspiratur.
Ἄπτὸ, tanquam, cum tenui spiritu.
Ἀπτὸς, ὁ, ἡ, innavigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλοῦς, ὁν. ὁ, simplex, penacuitur.
Ἁπλόω, per duplex λ, perdo.
Ἁπλόω, per unicum λ dimitto.
Ἅπτω, ἅψω. per ω, tangibilis acuitur.
Ἅπτω, ἁπτήσω, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, adverb. an, utrum, penult. circumflexa.
Ἄρα, completiva particula, penacuitur.
Ἀρὴ, τῆς, ἀρῆς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀρὴς, subditus maledictioni, penult. circumflexa.
Ἄρειος, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄρπαξ, ἄρπαγος, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos, civitas Peloponneſi, penac.
Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργὸς, ἀργῆ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, τοῦ ἀριστωνος, ὁ, Ariſto, viri nomen, penultima acuta.
Ἄριστος, τοῦ ἀριστοῦντος, ὁ, optima faciens, ultima circumflexa.
Ἄρνειος, agninus. antepenacuitur.
Ἄρνιος, agnus, nuper natus, acuitur.
Ἁρπακτὴ, rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, non dictus, arcanus, antepenac.
Ἀρρητὸς, odioſus, acuitur.
Ἄρτιμὸς, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτεμιδίος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἄρτιος, ἡ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, nuper incisus, antepenac.
Ἀρτίτομος, qui nuper incidit, penac.
Ἄσμ, aspiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄσμ, tenuatum, quædam.
Ἀστὴρ, stella, acuitur.
Ἀστὺς, Aster urbs, penacuitur.
Ἀστρόπελεθος, locus apud inferos, acuitur.
Ἀστρόπελεκος, albucum, antepenultima acuta.
Ἄτλα, aspiratum, quæ.
Ἄτλα, tenuatum, quædam.
Ἄτλα, Homerus Iliad. θ, φοίνικ' ἔτλα γεραιὲ, λέγεις ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς τὸν φοίνικα, i. Phœnix atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem
Vox eſt qua minores honorant majores.
Ἅπαναξ, adverbium, omnino, circumfl.
Ἄτεχνος, adverbium, ſine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτρόπα, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.
Αὐτὴ, πολίτης, ἡ, hæc penacuitur.
Αὐτὴ, αὐτῆς, ἡ, ipſa, acuitur.
Ἄφετὴ, δόσεως, ἡ, dimiſſio, acuitur.
Ἀφέτης, ἀφέτου, ἡ, Aphete inſula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρου, ὁ, Apher, penacuitur.
Ἀφρὸς, ἀφροῦ, ὁ, ſpuma acuitur.
Ἄχυρον, ἄχυρου, τὸ, palea, antepenacuitur.
Ἀχυρὼν, ἀχυρῶνος, ὁ, ſtabulum palearum, acuitur.
Ἄωρος, ὡρέος, τὸ, enſis, penacuitur.
Ἄωρος, ὡρέος, ἡ, mulier, penac.

B

Βαιὸν, adverbium, paulùm, acuitur.
Βαῖον, βαίου, τὸ ramus, penult. circumfl.
Βαιὸς, βαιᾶ, ὁ, brevis, acuitur.
Βαῖος, βαίου, ὁ, Bajus Vlyſſis ſocius, penult. circumfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum penacuitur.
Βάτος, βάτου, ὁ, cadus. penacuitur.
Βάτος, ἡ, rubus, penacuitur.
Βάτον, unico τ, pervius, acuitur.
Βάττος, gemino, τ, battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circumfl.
Βηλὸς, βηλοῦ, ὁ, limen, acuitur.
Βῆσα, unico σ, Beſa urbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, convallis, penult. circumfl.
Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιὸς, βιοῦ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιωτὸς, βιωτοῦ, ὁ, vivendus, acuitur.
Βλῆχρον, ου, τὸ, herbæ ſpecies, penult. circumfl.
Βλὴν ῥὴν, βλὴν χρὴν, τὸ, infirmum, acuitur.
Βοὼν, ὠνος, ὁ, cuſtodis, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circumfl.
Βρότος, βροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότου, ὁ, ſanies, penac.
Βρωτὸς, per ω, comeſtibilis, acuitur.
Βρῶχος, ου, ὁ, bruchus vermis, penult. circumfl.
Βρυχὲς, βρυχὸς, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, ſcaturiens, penac.
Βρυὼν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circumfl.

Γ

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia, regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penac.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, Tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, γαυλοῦ, ὁ, fiſtula, vas paſtorale, acuitur.
Γαῦλος, υ, ὁ, navigium onerarium, penult. circumfl.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui riſum movet, penult. circumfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελὼν, γελῶντος, ὁ, ridens, circumfl.
Γενετὴ, γενετῆς, ἡ, nativitas, acuitur.
Γενὴν, γένυος, ἡ, ſtirps, penac.
Γεραιὸς, γεραιοῦ, ὁ, ſenex, acuitur.
Γεραῖος, γεραιοῦ, ὁ, Geraus gentile, penult. circumfl.
Γῆρας, ſenectus.
Γήρασις, ad ſenecturem profectio, antepenac.
Γλαῦκη, γλαύκης, ἡ, cæſia, penacuitur.
Γλαυκὴ, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, glaucus, cæſius, penult. circumfl.
γλαυκὸς, γλαυκὴ, ὁ, Glacus, viri & piſcis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circumfl.
Γυρὸς, γυρᾶ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus penacuitur.
Δαφνὴ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δεινὴ, ῆς, ἡ, ſeverè ſeverior, ſeverissima, ἡ, mala, acuitur.
Δεινὸς, δεινῆ, ὁ, gravis, acuitur.
Δορὴ, δορῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δόσις, δόσεως, ἡ, civitas Aethiopiæ, penacuitur.
Δεκέτης, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκάετης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, ῖνος, delphin piſcis, acuitur.
Δελφὺς, per υ, vulva, venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, Ciſterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accipit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, herus, Dominus, penacuitur.
Δέσποτης, per ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δῆλη, ὁ manifeſtus, penult. circumfl.
Δῆλος, υ, ἡ, Delus inſula, penult. circumfl.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penult. circumfl.
Δημὰς, τοῦ δημᾶ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσία, adverbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν, δημοσίων, τὰ res publicæ, antepenac.
Δῖος, per ι, populans circumflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.

Αἶα, accusativus, Jovem, penacuitur.
Αἰα, præpositio, per, propter, acuitur.
Αἰνηδίνης, ὁ, vortex aquarum, penacuitur.
Αἴν☉, αἶνος, ὁ, aëris turbo, penult. circumfl.
Αἰνων, αἶνων☉, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Αἰνων, αἰνωντος, ὁ volvens circumflectitur.
Αἰνῶμις, ὁ☉, ὁ, nobilis, acuitur.
Αἰνῶνις, ὁ☉, ὁ, Diognes vir, penacuitur.
Αἰ☉, τὸ αἰ, ὁ, divinus, penul. circumfl.
Αἰος, genitivus, Jovis, acuitur.
Δοιός, τὸ δοιὸ, ὁ, per ω, duplex, geminus, ult. acuta.
Δίχρομ☉, in duo dividens.
Δίχρομ☉, in duo divisus.
Δόκ☉, ἡ δόκε, ἡ, apparentia, opinio, penac.
Δοκὸς, ἡ δόκε, ἡ, trabs, acuitur.
Δόλι☉, δόλιε, ὁ, dolosus, antepenac.
Δολί☉, δόλιε, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, ἡ δολίχης ἡ, Doliche insula, penac.
Δολιχὸς, ἡ δολιχὲ, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, ὁ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τὸ δολωῶντος, ὁ, decipiens, circumfl.
Δρύμ☉, τὸ δρύμι, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς ὑ, ὁ, sylva condensa, acuitur.
Δύο, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Ἐδάμα, ἡ ἐδάμας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Ἐιδάμα, τῆς ἐιδάμαος, ἡ, quæ scit, penult. circumflectitur.
Ἔικων, τὸ ἔικοντ☉, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς, ἐώκ☉, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπ, indicativi modi, dixit, penult. circumflecti.
Εἶπ, imperativi modi, dic. acuitur.
Εἶς, præpositio, in accusativo junctum.
Εἷς, numerale, unus, circumfl.
Ἕκτος, τὸ ἕκτου, ὁ, sextus, penac.
Ἔκτος, adverbium, extra, fine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, enavigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, adverbium, plenè, antepenac.
Ἐλαιὼν, τὸ ἐλαιῶντ☉, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἐλεὼν, τὸ ἐλεῶντ☉, miserans, circumfl.
Ἐλάσσων, τὸ ἐλάσσοντ☉, ὁ, minor pen. acuta.
Ἐλασσὼν, τὸ ἐλασσωῶντ☉, ὁ, minuens circumfl.
Ἐλεὼν, τὸ ἐλεάοντ☉, ὁ, insequens, penac.
Ἔλεὼν, τὸ ἐλεῶν☉, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἔλεος, τὸ ἐλέου, τὸ, misericordia, antepenac.
Ἔλεὸς, τὸ ἐλεῦ, ὁ, Eleus fluvius & mensa, acuitur.
Ἔλδυσις, τῆς ἔλδυ☉, ἡ, adventus, antepenacuitur.
Ἐλδυσὶς, τῆς Ἐλδυσῖν☉, ἡ, Elusis, civitas, acuitur.
Ἔλπις, τὸ ἐλπιδ☉, ὁ, Elpis, vir penac.
Ἔλπις, τῆς, ἐλπιδ☉, ἡ, spes acuitur.
Ἐμμεν, ab ἔω, mittere, aspiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, esse tenuatur.
Ἔνναλος, τῆς ἐννάλ☉, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδ☉, ἡ, unitas, aspiratur.
Ἐν, præpositio, in dativo junctis, tenuatur.
Ἕν, numerus, unum, acuitur & aspiratur.
Ἑνὶ, pro ἐσὶ, est, penacuitur.
Ἔνι, pro ἐν, in, acuitur.
Ἑνόρχης, τὸ ἑνόρχεω, ὁ, unicam habens testiculum, aspiratur.
Ἑνόρχης, τῆς ἑνόρχεω, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἐνός, unius, genitivus, acuitur.
Ἔν☉, ἔνιο, ὁ, annus, vetus, penacuitur.
Ἐνάω, unio, aspiratur.
Ἑνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπὴ, reverà, circumfl.
Ἔντροπὴ, ῆς, ἡ, confusio, reverentia, acuitur.
Ἔξ, sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξάιστ☉, τῦ ἐξαίρτυ, ὁ, ejiciendus antepenacuitur.
Ἐξαιρετὸς, τῦ ἐξαιρετῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξέρω, auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, liberat, circumfl.
Ἐξανύοι, ἀ, confobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοὶ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, adverbium, extra, tenuatur.
Ἔξω, futurum, habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum dativo, similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, videor, itidem antepenac.
Ἐοικὸς, ἐοικότ☉, similis.
Ἐοικὼς, ἐοικότ☉, similis.
Ἔπαινο☉, ὁ, laus, antepenac.
Ἐπαινὸς, τὸ ἐπαινῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Ἔπαρχα, τῆς ἐπάρχας, ἡ, provincia, penacuitur.
Ἐπάρχα, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτ☉, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδ☉, ἡ, operatrix, penacuitur.

Ἐσυὸς, τῦ ἐσυῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἔσυον☉, τῦ ἐσυῦ, ὁ, fructus ficus sylvestris, antep. acuitur.
Ἔρκ☉, per ι diphthongum, Jovis epitheton, antepen. acuta.
Ἔρκ☉, per ι, septum, antepenac.
Ἑρμαῖ☉, ἑρμαῖε, ὁ, mercurialis, penult. circumfl.
Ἔρμα☉, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, tumultus, antepenacuitur.
Ἑρμήνεια, ἑρμήνειας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμιόλε, ἑρμιόλεας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, unico ρ, dico, penacuitur.
Ἔῤῥω, duplici ρ, procul, penacuitur.
Ἑτᾶρ☉, ε, ι, amicus, socius, penult. circumfl.
Ἕτερ☉, τῦ ἑτέρε, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτ☉, ἔτῦ☉, τὸ, annus, penacuitur.
Ἔτνος, ἔτνε, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθ☉, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθέος, ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐδειλία, εὐδειλίας, ἡ, ignavia, antepenacuitur.
Εὐηθία, εὐήθειας, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐθύκομ☉, εὐθυκόλε, ὁ, rectè jactus, antepenult. acuta.
Εὐθυκόλ☉, εὐθυκόλε, ὁ, rectè jaciens, penult. acuta.
Εὐθύς, ἐπῆρημαπικῶς, i. adverbialiter, statim, acuitur.
Εὐθὺς ὀνομαπικῶς, id est nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαιὴς, per ι, facilis, acuitur.
Εὐμαιὲς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, εὐπειθέος, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπειθὴς, εὐπειθέος, ὁ, ἡ, obediens principi, penult. acuta.
Εὖῤῥ☉, aspiratum, latitudo.
Εὐῤῥ☉, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τῦ εὐσεβῶντ☉, ὁ, pietatem exercens, ultima circumflexa.
Εὐσεβῶν, ονος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, ους☉, ὁ, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, εος☉, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, fœlicitas, penacuitur.
Εὐτυχὶα, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἐχθέες, τῆς ἐχθεες, ἡ, inimicitia.
Ἐχθὲς, τῆς ἐχθεῖς, ἡ, inimica, acuitur.

Z.

Ζῆν, jupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitivus, vivere, circumflectitur.
Ζυγὸς, ζυγῦ, ὁ, jugum bouni, masculinum.
Ζυγὸς, ζυγὸς, ἡ, jugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, animal, penult. circumfl.
Ζώη, ζωῆς, ἡ, vivum, acuitur.

H.

Ἁδὰ, conjunctio, & acuitur & tenuatur.
Ἥδη, aspiratum, hæc, penacuitur.
Ἡδὲ, conjunctio, sive, acuitur.
Ἧε, ῥαψωδικῶς, id est verbaliter, ibat, penult. circumfl.
Ἥ, aspiratum & circumflexum, ubi, cui, quarenus.
Ἡ, tenuatum & circumflexum, certè, ait.
Ἥλι☉, ἥλιε, ὁ, sol, antepenacuitur.
Ἥλεῶ☉, ἡλέαο, ὁ, Eleus, gentile, penul. circumflectitur.
Ἥλ☉, ἥλε, ὁ, clavus, penultima circumfl.
Ἥλιὸς, ἡλῆ, ὁ, stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμον☉, ὁ, jaculator penacuitur.
Ἡμῶν, genitivum nostrum circumfl.
Ἥρακ☉, ἥρακε, ὁ, Heræus vir, antepenacuitur.
Ἥρα☉, ἥρακε, ὁ, Junonius, penul. circumfl.
Ἡρακλεια, ἡρακλείας, ἡ, Heraclea mulier & urbs, antepenac.
Ἡρακλείας, ἡρακλείας, ἡ, Hercules, penacuitur.
Ἡρακλεω☉, ἡρακλείω, ὁ, Heracleus antepenac.
Ἡρακλέ☉, ε, ὁ, Herculeus, penult. circumfl.
Ἡρακλὴς, Ἡρακλέ☉, ὁ, Hercules, penult. acuitur.
Ἥρων, ἥρον☉, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡρῶν, ἡρῶντ☉, ὁ, minuens circumfl.
Ἥρων, adverbium, minus penult. circumflectitur.
Ἡχηέσσα, ἡ, fama penacuitur.
Ἧχι, adverbium, ubi, qua, penult. circumfl.

Θ.

Θ Αλάμαι, ἀί, lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, ἀί, templum Castoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσεος, τὸ, audacia, penacuitur.
Θάρσ☉, θρασὺς, τὸ, temeritas, penult.
Θαλία, θαλίας, ἡ, convivium, festivitas, penult. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμὸς, θαμοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμ☉, θάμιε, θάμιος, τὸ, pavor, stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκ☉, θεοτόκε, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκ☉, θεοτόκε, ὁ, ex deo natus antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆ, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμ☉, θέρμε, ὁ, lupinus penacuitur.
Θερμὸς, θερμῆ, ὁ, calidus, penacuitur.

Θῆλυς, θήλε☉, ἡ, fœmina, penult. circumfl.
Θηλὺς, θηλῦ☉, ἡ, papilla acuitur.
Θηρεὺς, θηρῆντ☉, ὁ, venans, circumfl.
Θήρων, θήρων☉, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θολῦ, ὁ, testudo, & locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θόλος, θολὲ, ὁ, turbibus, acuitur.
Θύμ☉, θύμε, ὁ, cepa agrestis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμῆ, ὁ, animus, furor, ira, desiderium, penacuitur.
Θύρα, θυρῶν, τὸ, ostium, hoc est, lignum ipsum, acuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc est apertura, penacuitur.
Θύρσ☉, θύρσε, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσ☉, Θύρσε, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰᾶ, τῆς ἰᾶς, ἡ, una acuitur.
Ἰὰ, τὸ ἰᾶς, ἡ, vox penacuitur.
Ἱδρύων, ὁ, ἱδρυόντ☉, ὁ, sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυτὴν ὁ, ἱδρυτέον, ὁ, firmatus, rectus, penult. acuitur.
Ἰὰ, conjunctio, & acuitur.
Ἰὰ, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδὲ, ecce, acuitur.
Ἰδὲ, vide, circumfl.
Ἴδων, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερεὺς, ἱερῆ☉, ὁ, sacrificans, circumfl.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδ☉, ἡ, supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τῆς ἱκέτα, ὁ, supplicator, supplex, penacuitur.
Ἶμα, τῆς ἴπος, ἡ, occasus, penult. circumfl.
Ἶμα, τὸ, ἱμάτιον, penacuitur.
Ἰνδὸς, τῦ ἰνδῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τὸ ἴνδε, ὁ, fluvius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἰῦ, τὸ, viola, penac.
Ἴον, ἰόντος, τὸ, jecur, acuitur.
Ἰὸς, τὸ ἰανῦ, ὁ, fumus, acuitur.
Ἴσαν☉, τὸ ἴσανε, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶρις, τῆς ἴριδ☉, ἡ, iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ἰρίδ☉, ἡ, Iris dea, penult. circumfl.
Ἱρὸς, ἱρὰ, ὁ, sacer, acuitur.
Ἰσχὸς, ἰσχῦ, ὁ, φαρσοπώλης, mendicus, penult. circumfl.
Ἰσπὼν, ἰσπῶντ☉, ὁ, Hispon, vir, penacuitur.
Ἰσπὼν, ἰσπῶν☉, τὸ quod est, ψευδεκπίκον, id est, collectivum, acut.
Ἰχθὺς, τὸ ἰχθῦ☉, ὁ, piscis acuitur.
Ἴχθυς, τὸ Ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς Ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς ἰωνίδ☉, ἡ, violetum, penacuitur.
Ἰὸωτὸς, i. plenus veneno, circumfl.
Ἴων, Ἴωνος, ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cœna urbs, penacuitur.
Καινὴ, τῆς καινῆς, ἡ, nova, acuitur.
Κακὴ, τῆς κακῆς, ἡ, mala acuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Κάκιον, κάκιε, ὁ, subvertens, circumfl.
Καθαρσιὸν, τὸ καθαρσίου τος: ὁ purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος ὁ, Callisthenes, penacuitur.
Καλλισθενὴς, ἐος, ὁς: ἡ, potens acuitur.
Κάλον, κάλε τὸ lignum, penacuitur.
Κάλος, κάλε τὸ bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλε☉, τὸ pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, unico λ, honestus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλο, ὁ, funus, penacuitur.
Καλῶς, adverbium, bene, circumflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, fluxura, curvamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπας, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθὸς, κανθῦ ὁ, ἡ, angulus oculi, acuitur.
Κανθὸς, κανθὲ, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρ☉, τῦ κέδρε, ὁ, fructus cedri, masculi.
Κέδρ☉, τῆς κέδρε, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖν☉, pro ἐκεῖν☉, ille, penult. circumfl.
Κενὸς, κενῆ, ὁ, pro κενὸς, vacuus, acuitur.
Κὴρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mors, sors, acuitur.
Κῆρ, τῆς κηρὸς, τὸ, cor, anima, circumflectitur.
Κηρὸς, τῦ κήρε, ὁ, Cerus, fluvius Armeniæ, penult. circumfl.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίβδε, σε, ἡ, urbes, penacuitur.
Κίβδηλ☉, κιβδήλε, ὁ, ἡ, ignia, acuitur.
Κίον, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κίων, κίοντος, ὁ, jens, acuitur.
Κλεῖτος, τῦ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circumflectitur.
Κλεῖτὸς, τῦ κλειτῦ ὁ, gloriosus, acuitur.
Κλειὼ, κλείους, ἡ, Clio musa, acuitur.
Κλεῖν, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, ἡ, sors, penult. circumfl.
Κλίσις, τῆς κλίσιος, ἡ, inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθὼ, κλωθῦος, ἡ, Clotho Parca, acuitur.

Καλύβ☉, verbum circumvolvo, penacuitur.
Κομπὸς, τῦ κομπῦ, ὁ, superbus, acuitur.
Κονὶς, τῆς κονίδ☉, ἡ, pulvis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνι, ἡ, lenes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, unico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυ☉, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρυς, τῦ κόρυος, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρων☉, τῦ κορώνε, ἡ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνὸς, κορωνῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κρεικὸς, τῦ κρεικῦ, ὁ, tonsorius, vas ligneum, acuitur.
Κρεῖκος, τῦ κρεικεῖ, ὁ, emporium, antepenacuitur.
Κρεῖον, τῦ κρείου, τὸ, civitas Cypri, antepenac.
Κρεῖον, τῦ κρείου, τὸ tonstrina, penult. circumfl.
Κρὴς, τῦ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
Κρῆς, αὐτὸ τῦ κρέας, per σ ωυκόρεσον, caro, circumfl.
Κρίνω, in præsi. judico, penacuitur.
Κρεινῶ, in fut. judicabo, circumfl.
Κρίνων, τῦ κρίνοντος, ὁ, judicans, penacuitur.
Κρεινῶν, τοῦ κρεινῶν☉, ὁ, lilietum, acuitur.
Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖ☉, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circumfl.
Κρόπων, κρόπων☉, ὁ, ἡ, musca canina, vel civitas, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτωῦντ☉, ὁ, plaudens, circumfl.
Κύδος, τοῦ κυδῦ, convitium, penacuitur.
Κῦδος, τῦ κυδῦος, gloria, penultima circumflectitur.
Κυκὲω, misceo, turbo, penacuitur.
Κυκεὼ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circumfl.
Κωκύσης, τῦ κωκύσ☉, ὁ, inverecundus, penult. acuitur.
Κωκυτὸς, τῆς κωκυτωπὸος. Inverecunda, penult. circumfl.
Κυπάρισσος, τῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cyparissus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, Cypressus arbor, antepen. acuitur.
Κῦρος, τῦ κύρε, ὁ, Cyrus vir, penult circumflectitur.
Κῦρος, τῦ κύρεος, τὸ, autoritas, dominium, penult. circumflect.
Κύριε☉, τῦ κυρίε, ὁ, dominus antepenac.
Κυρίης, τῦ κυρίε, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τῦ κυρτῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύρτ☉, τῦ κύρτε, ὁ, vas piscatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τῦ κυφῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κῦρ☉, τῦ κύρε, ὁ, urbs Thessaliæ, penult. circumflectitur.
Κύων, κυν☉, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυνῶντ☉, ὁ, prægnans circumflectitur.

Λ

Λᾶε, Attice, accipe, acuitur.
Λάε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαὶς, Λαΐδος, ἡ, capulus, anta, acuitur.
Λαῖς, Λαΐδος, ἡ, excusatio, penacuitur.
Λαῤῥὸς, Λαῤῥᾶ, ὁ, abundans, acuitur.
Λαῤῥ☉, Λαῤῥε, ὁ, mediocris, vehemens, penult. acuitur.
Λᾶρος, Λαγω, i. Ptolemæi pater, penult. circumfl.
Λαγὸς, Λαγῦ, ὁ, lepus, acuitur.
Λακὼν, Λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακὼν, Λαχόντ☉, ὁ, sortitus, acuitur.
Λάθων, Λάθωνος, ὁ, Lathon fluvius, penacuitur.
Λαθὼν, Λαθόντ☉, qui latuit, acuitur.
Λάμπεσα, ας, ἡ, Lambra urbs, penacuitur.
Λαμπρὰ, Λαμπρᾶς, ἡ, splendida, acuitur.
Λᾶ☉, Λᾶε, ὁ, lapis penacuitur.
Λαὸς, Λαᾶ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, Λαρῦ, ὁ, dulcis acuitur.
Λάρος, Λάρε, ὁ, ἡ, larus avis, penacuitur.
Λαὸς, per ο, ὁ, fors, penacuitur.
Λαχὼς, per ω, quasi, penacuitur.
Λεκυθοπώλις, Λεκυθοπώλιδ☉, ὁ. venditor leguminum, penac.
Λεκυθοπώλις, Λεκυθοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ Λέπαπος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπὰς, τῆς, Λεπάδ☉, ἡ, genus ostrei, acuitur.
Λέπη, Λέπης, ἡ, Lepte urbs, penacuitur.
Λεπὴ, Λεπῆς, ἡ, tenuis acuitur.
Λευκὴ, Λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
Λευκὴ, Λευκὴς, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, Λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, Λευκωῶντος, ὁ, albiscans, circumflectitur.
Λήμμα, τῦ Λέμματος, quæstus, seu captio.
Λῆμμα, τῦ Λήμματος, spatium, seu fortuna.
Λιβὰς, Λιβαίου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λιβὰς, Λιβὰ, Lenæus Bacchus, penult. circumfl.
Λιθοβολεῖν, per η populo minis trare.
Λιτομερεῖν, per ι, maledicere.
Λίγυς, Λίγυ☉, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγυ☉, ὁ, stridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομος, τόμε, ὁ, incisus è petra, antepenac.
Λιθοτόμ☉, Λιθοτόμε, ὁ, lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula penacuitur.

Λιπαρός, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
Λίς, λιδὸς, ὁ, leo, acuitur.
Λίς, λιτὸς, ὁ, pannus, lineus, acuitur.
Λόγιον, ἰω. τὸ oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λ. ἔιος, τὸ pulpitum, penult. circumfl.
Λυσίας, ὁ Lysias vir, penacuitur.
Λυσιάς, λυσ. ἀδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσεως, ἡ, solutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσίου, ὁ, Lysis, vir, acuitur.
Λώτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circumfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M.

MΑ'κεσυ, μάκεσυ, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρὸν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, ἡ, minor, penultima acuta.
Μείων, μειῶντος, ὁ, minuens, circumfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελιτινή, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præs. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. manebo, circumfl.
Μηδοεικὴς, τῆ μηδοεικέος, ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μηδοείκης, τῆ εἴκη, ὁ, ἡ, facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τῆ Μήδε, ὁ, Medus penult. circumfl.
Μῆδος, τῆ μήδεος, τὸ, cura, consilium, penult. circumfl.
Μισήτη, ἡ, libidinosa, penacuitur.
Μίσητη, ἡ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
Μοχθοεργὸς, ἡ, ὁ, laboriosus, acuitur.
Μοχθοεργὸς, ἡ, ὁ, difficilis, penultima circumflexa.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir. penacuitur.
Μυλλὸς, μυλλοῦ, ὁ, strabo, acuitur.
Μυρία, τῶν μυρίων, τὰ, infinita, penacuitur.
Μύριοι, decies mille, antepenac.
Μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, decem millia, antepenac.
Μυρίος, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρὼν, τὸ Μυρῶντος, ὁ, redolens. circumfl.
Μυῶ, τὸ κατεμμύω, claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè sacra, circumfl.

N

NΑ'ρκισσος, τοῦ Ναρκίσσου, ὁ, Narcissus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τὸ Νάρκισσου, ἡ, Narcissus herba, penacuitur.
Νέος, νεᾶ, ἡ, novale, campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, novus, juvenis, penacuitur.
Νίκων, τὸ Νίκωνος, ὁ, Nicon. penacuitur.
Νικὼν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circumfl.
Νόμιμον, τὸ νομίμου, τὸ, legitimum, antepenac.
Νομαῖον, τὸ νομαίου, τὸ, pascuale, penult. circumfl.
Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
Νομὸς, ἡ, ὁ, pascuum, regio, plaga, acuitur.
Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsus, penacuitur.
Νυῦ, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

Ξ Α'νθος, τοῦ Ξάνθου, ὁ, Xanthus fluvius, & viri nomen, penac.
Ξανθὸς, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flavus, acuitur.
Ξάνθη, τῆς Ξάνθης, ἡ, Xanthe, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flava, acuitur.
Ξένων, Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξένων, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hospitium acuitur.

O

OΥ'κεῖοι, οἱ, per affinitatem domestici,
Οἰκῆες, οἱ, domestici quivis.
Οἶμος, ὁ, via masculinum.
Οἰμὴ, ἡ, cantilena, fœmininum.
Ο'κυρος, ὁ κύρου, ὁ, pigritia, acuitur.
Ο'κυρὸς, ὀκυρὸν, ὁ, piger, penacuitur.
Ο'λος, τοῦ ὅλου, totus, penacuitur.
Ο'λὸς, τοῦ ἁλὸς, attramentum sepiæ, acuitur.
Ο'μως, tamen, penacuitur.
Ο'μῶς, simul, similiter, circumfl.
Ο'ν, ens, acuitur, & tenuatur.
Ο'ν, quem, aspiratur.
Ο'ναρ, adverbialiter, insomnis, penacuitur.
Ο'ναρ, ὄναρος, τὸ, somnium, penacuitur.
Ο'ξὺς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ο'ξὺς, per ι, vas acetarium, acuitur.
Ο'που, adverbium, ubi, quę, aspiratur & penac.
Ο'που, ῆος, ὁ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ο'πως, per ω, quomodo, ut penac.
Ο'πὸς, ὀπὸς, ὁ, succus, acuitur.
Ο'ρβος, τοῦ, ὀρβου, ὁ, succus, acuitur.

Ο'ρθὸς, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ο'ρμος, ὁρμου, ὁ, portus artificialis, penac.
Ο'ρμὸς, ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ο'ρος, ὄρε, τὸ, mons tenuatur & penacuitur.
Ο'ρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur & penacuitur.
Ο'ρὸς, τὸ ὀροῦ, ὁ, serum, tenuatur & acuitur.
Ο'σσα, Ossa mons Thessaliæ.
Ο'πη, vox, fama.
Οὖ, aspiratum, cujus & ubi, circumfl.
Οὐ, tenuatum, non, acuitur.
Οὐδέν, ne unum quidem, imperfectum.
Οὐδὲν, nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, igitur, circumfl.
Οὐ'κουν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖ ἔρας, ἡ, imperus, penult. circumfl.
Οὐδὸς, οῦ, ὁ, navale, acuitur.
Οὖθος, εος, τὸ, mons, penult. circumfl.
Οὖρος, εος, τὸ, terminus, penult. circumfl.
Οὖρος, οὖρου, ὁ, ventus secundus, penult. circumfl.
Οὖρος, τὸ, urina, penult. circumfl.
Οὗτος, demonstrativum & relativum.
Οὐτοσὶ, demonstrativum solùm.
Οὗτος, per ω, sic penacuitur.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circumfl.

Π.

ΠΑίδευσις, disciplina.
Παίδευμα, eruditio.
Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri. per α.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi, per ε.
Παιὼν, τοῦ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τοῦ παίονος, ὁ, pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerva, acuitur.
Πάλλας, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Παὶ, τοῦ παιτὸς, τὸ, omne, circumfl.
Παὶ, τοῦ Παῖος, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
Παντᾶ, per ῆ, ubique.
Πάντα, per οῖ, quocunque.
Πάρα, pro παρὰ, adest, & adfunt, penult. acuta.
Παρὰ apud, ab, præter, acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, maritus, penac.
Παρακοίτις, κοίτιος, ἡ, uxor, antepenac.
Παράρρητος, duplici ρ, dictus, antepenac.
Παράρητος, unico ρ, supplicabilis, acuitur.
Παρειὰ, ᾶς, ἡ, maxilla, acuitur.
Παρεὰ, τῆ παρεᾶ, ὁ, parcas, serpens, penacuitur.
Πάρημι, adfum, antepenac.
Παρῶ μι, accedo, penult. circumfl.
Παρθενικὴ, τῆς παρθενικῆς, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσσθαι, a producto, possidere.
Πάσασθαι, a correpto, gustare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, occisus à patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida, penacuitur.
Πατρῶος, τῆ Πατρῴου, ὁ, paternus, penult. circumfl.
Πατρῶος, τῆ ῶϊ, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, persuasio, acuitur.
Πείθω, Fut. πείσω. Pf. πέπεικα, persuadeo, penac.
Πελίας, τῆ Πελίᾳ, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρι, ultra, penacuitur.
Περὶ, de & circum, acuitur.
Πείρων, τῆ πειῤῥοντος, ὁ, tranans, penacuitur.
Περῶν, περῶντος, ὁ, experiens, circumfl.
Πέυκη, ης, ὁ, qui ex picea arbore fit, penultima acuta.
Πεύκεος, τῆ πεύκεϊου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circumfl.
Πίνων, τῆ πίνοντος, ὁ, bibens penacuitur.
Πεινῶν τῆ πεινῶντος, ὁ, esuriens, circumfl.
Πλείονος τῆ πλείονος, ὁ, comparativum, penac.
Πλειὼν, τῆ πλειόνος, ὁ, annus, acuitur.
Πλούτων, Πλούτωνος, ὁ, Pluto. deus. penac.
Πλουτῶν, πλουτῶντος, ὁ, ditescens, ult. circumfl.
Ποία, τῆς, ποίας, ἡ, qualis, interrogativè, penacuitur.
Ποιά, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.
Ποῖος, τῆ ποίου, ὁ, qualis, interrogativè, penult. circumfl.
Ποιός, τῆ ποίε, ὁ, quidam infinitè, acuitur.
Πολέμων, τῆ Πολέμωνος, ὁ, Polemon, vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τῆ πολεμῶντος, ὁ, bellans, circumflectitur.
Πόνηρος, τῆ πονήρου, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τῆ πονηροῦ, ὁ, pravus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.
Πότος, ὁ, πόσις, ὁ, potus, convivium, penacuitur.
Ποτὸς, ὁ, ἡ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, σιας, ἡ, urbs Peloponnesi, penacuitur.

Πρασιὰ, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, sulcus, acuitur.
Πρὶν, adverbium, prius, antea, acuitur.
Πρὶν, πρινὸς, ὁ, ἡ, arbustum, acuitur.
Πρυτανεία, ἡ, pretium statutum magistratus Athenienſium.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magistratus Athenienſium.
Πρυτάνης, per η, præfectus, administator, penultima acuta.
Πρόνοια, τῆς προνοίας, ἡ, providentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τῆ πρωτογόνου, ὁ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τῆ πρωτογόνε, ὁ, primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, penult. circumfl.
Πρωτος, πρωτου fatalis, acuitur.
Πρωΐα, matè penacuitur.
Πρώϊα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτοτόκος, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτυχὴ, πτυχῆς, ἡ, concavitas vallis, acuitur.
Πυκνὰ, πυκνὸς, ἡ, cestus, acuitur.
Πυγμὴ, crebrò, ultima circumfl.
Πύθων, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαι, ῶν, ἡ, Pylæus, antepenacuitur.
Πύλαιος, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circumfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλὶς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
Πυῤῥὸς, ὁ, fulvus, acuitur.
Πύῤῥος, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ρ'ικὸς, duplici κ, naris cadi
Ρ'ικὸς, unico κ, vestis attrita.
Ρῖπαι, τῆς, Ῥίπης, ἡ, Rhipe urbs, penacuitur.
Ῥῖπαι, τῆς, Ῥίπης, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥινὸς, ὁ, lima, acuitur.
Ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥόμβος, ὁ, Rhombus fluvius, penacuitur.
Ῥόμβος, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, saccus, cilicium. penac.
Σάκος, unico κ, scutum, penacuitur.
Σαλμακίδης, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαλτάριστὴς, ὁ, verrens, circumflectitur.
Σαλτατικὸν, ῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
Σαπφὼ, οῦς, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
Σαῦρος, Σαύρου, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σαῶν, σαῶντος, ὁ, lædens, circumflectitur.
Σεμὸς, Σεμοῦ, ὁ, Simo, penacuitur.
Σημαίνεσθαι, impendens, circumflectitur.
Σηλὸς, Σιγήλου, ὁ, fama, dictio, penacuitur.
Σιγηλὸς, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σιμὸς, σιμοῦ, ὁ, simus, piscis, penacuitur.
Σιμὸς, σιμοῦ, ὁ, simus, acuitur.
Σιγὴ, σιγῆς, ἡ, silentium, acuitur.
Σὴ, adverbium, tacitè, circumflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur,
Σιδηρεὸς, σιδηρᾶ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σκέπτρον, ῆ, ἡ, mentum, circumflectitur.
Σκύβαλον, ῆ, ἡ, excrementum, acuitur.
Σκάφη, ῆς, ἡ, effossio, acuitur.
Σκάφη, πελάφης, ἡ, pelvis, scapha, penacuitur.
Σκάπτρον, ῆ, ἡ, natus ex rapta, antepenult. acuitur.
Σκότος, Σκοτὸς, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σκωρία, σκωρίας, ἡ, filum, rubrica carpentarii, penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτῆς, ἡ, seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, spartus, penacuitur.
Σπάτος, σπάτου, ὁ, seminatus, acuitur.
Σπουδὴ, σπουδῆς, ἡ, studium, acuitur.
Σπουδὰ, adverbium, cum studio, cum labore, circumfl.
Σπυρὸς, correptè, spica, singulariter.
Σπῦρος, producta è, spicæ, pluraliter.
Σταφυλὴ, uva, acuitur.
Στάθμη, perpendiculum, penacuitur.
Στάθος, ὁ, lignum jaculi, penacuitur.
Στακτὸς, ὁ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro στενοχωρέων, coarctans, circumflectitur.

Σπλάγος, σπλάβοντος, τὸ, splendidum, penacuitur.
Σπλὸν, σπλοῦ, τὸ, lascivè nutritum, acuitur.
Σπρατὰ, σπρατᾶς, ἡ, exercitus, acuitur.
Σπρατεία, σπρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.
Συνέργος, συνεργὸς, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργὸς, συνεργοῦ, ὁ, adjutor, acuitur.
Συὶ, præpositio, cum, acuitur.
Συὶ, accusativus, suem, circumflectitur.
Σφόδρα, adverbium, valdè, penacuitur.
Σφοδρὸς, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, penacuitur.
Σχεδὶ, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδίδε, Σχεδίδος, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχῆσθος, σχήσθου, ὁ, vestis muliebris, acuitur.
Σχῆσται, αἱ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολῆς, ἡ, otium, aut schola, acuitur.
Σχολῇ, adverbium, circumfl.

T

TΑ'ρσος, Τάρσου, ἡ, Tarsus in Cilicia urbs, penult. acuta.
Ταρσὸς, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυοκτονῶν, ὁ, ἡ, à tauro cæsus, antepenac.
Ταυοκτόνων, qui taurum occidit, penacuitur.
Τεὸς, τεᾶ, ὁ, tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circumfl.
Τρωϊκὸς, Τρωϊκοῦ, ὁ, Trojanus, acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, longè aspiciens, penacuitur.
Τηλεσκοπὸς, όπου, longè visus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τίμων, τιμῶντος, honorans, circumfl.
Τίνες, qui, interrogativè, penac.
Τινες, aliqui, quidam, infinitè, acuis.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penac.
Τομὸς, τομοῦ, ὁ, incisus, acuitur.
Τριέτης, triennio, antepenac.
Τριετὴς, triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτῶντος, tertio faciens, circumfl.
Τρίτος, τρίτου, tertius, penac.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, delicatè vivens, circumfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, penacuitur.
Τρεῖς, οἱ ἀμφὶ, bi & hæ tres, circumfl.
Τρεῖς, ter, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, revolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τροχοῦ, ὁ, cursus, penult. acuta.
Τρυγητὸς, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, ante penult. acuta.
Τύρος, Τύρου, ὁ, urbs Phœnissa, penult. circumfl.
Τυρὸς, τυροῦ, ὁ, caseus, acuitur.
Τύχων, ουσα, ὁν, πω Α'φροδίτῃ Θεὸς, Deus qui est circa Venerē
Τυχὼν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ

Φ Αὸς, φαὸς, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάων, Φάωνος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάρος, Φάρου, ὁ, insulæ nomen, penacuitur.
Φάρος, φάρε, τὸ, vestis, penult. circumfl.
Φαῖδρος, φαιδρὸς, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circumfl.
Φαιδρὸς, φαιδρᾶ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὸς, φαιὰς, ὁ, fusca, acuitur.
Φᾶλαι, Φάλας, ἡ, urbis nomen, penult. circumfl.
Φάμος, φάμου, ἡ, fama, dictio, penacuitur.
Φᾶσις, Φάσιδος, ὁ, Phasis fluvius, penult. circumfl.
Φιλοπὴς, φιλοπῆδος, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλων, Φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circumfl.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορὸς, φορᾶ, ὁ, ventus prosper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, urbs Thessaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per unum λ, gens, penult. circumfl.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circumfl.
Φὼς, φωτὸς, ὁ, vir, acuitur.

X.

XΑ'ραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.
Χαιτὼν, Χαίτωνος, ὁ, nomen proprium, & genitivus pluralis, pè- acuitur.
Χαιτῶν, χαιτῶντος, ὁ, gratificans. circumfl.
Χάριον, pro χαριέστερος, gratiosè. antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, gratiosum, penacuitur.
Χάλκη, Χάλκης, ἡ, nomen insulæ, penacuitur.
Χαλκὴ, χαλκῆς, ἡ, æs, circumfl.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, penac.
Χίτων, Χίτωνος, urbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.

Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλᾶν, χιλᾶντος, ὁ, participium, circumflectitur.
Χεῖλος, χείλεος, τό, labrum penult. circumfl.
Χεῖλος, per ι, cibus, acuitur.
Χίας, χίαδος, ἡ Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιὰς, χιάδος, ἡ, serpentis domus, acuitur.
Χρόα, absque ι color penacuitur.
Χρῶμ, per ο ι, color, acuitur.
Χύας, πῆς χόας, ἡ, genus mensuræ: acuitur.
Χοαὶ, τῶν χοάων, ἡ, festum quoddam, penacuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
Χρεών, debitum, acuitur.
Χρηστός, ὁ, bonus, utilis, acuitur.
Χρήστος, Χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψ Ἄλλω, præsens, gemino λ, canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, futurum, unico λ. cantabo, circumflectitur.
Ψύχεος, ψύχεϊ, ἡ, Psychrus fluvius, penacuitur.
Ψυχρός, ψυχρὴ, ὸν, frigidus, acuitur.

Ω.

Ω Μος, ὤμου, ὁ, humerus, penult. circumfl.
Ὠμὸς, ὠμὴ, ὸν, crudus, crudelis, acuitur.
Ὠχρὸς, ὠχρὰ, ὸν, pallor, penult. circumfl.
Ὠχρὸς, ὠχρὴ, ὸν, pallidus, acuitur.
Ὡδὸν, adverbium vocandi circumflectitur.
Ὦ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aspiratur.
Ὦρα, ὠρέας, cura, tenuatur.

Α'ΜΜΩΝΙ'ΟΥ ΠΕΡΙ' Ο'ΜΟΙΩΝ καὶ διαφόρων λέξεων.

Ammonij de similibus & differentibus vocabulis libellus.

Α"Βαξ καὶ Α'βάκιον διαφέρει. Α'βαξ μὲν γὰρ, σὺν τῷ τὰ σφάγματα περαίνειν. Α'βάκιον δὲ, ὅταν τὴν ψηφίζουσιν.

¶ Α'βύσσηλα καὶ Βύσσηλα διαφέρουσι, ἁμάρτοι ἂν ἀγαθῶς λαμβανόμενα. Α'βύσηλα μὲν, καὶ τὰ ἐν ᾳ. καὶ τὰ ε ἔχοντα, καὶ μὴ βάσιμα. Βύσσηλα δὲ, τὰ ὁπωσοῦν ἔχοντα ἐν τῷ ἐδάφει ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τῶν βυσσήλων τῶν ἐναντιωτάτων ἔχει φύσιν τὸ Α'βυσσήλου διαφορᾶς.

¶ Α"γγελος καὶ Ε'ξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Α"γγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀβλέπων τὸ ἑξῆς ὁδὸν. Ε'ξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐφεδρεύοντα τοῖς ἑξῆς διαγγέλλων (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον λέγει. ὅτου γὰρ πόρις τοῦ Νείλου διάγγελος.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ οὐ ὑφ' ἑτέρου.

¶ Α'γγειον καὶ φύγειον διαφέρει. ἀγγεῖα μὲν τὰ ἐμπυήματα φέροντα ὑπὸ τὰ ἀμύχα. Οἷον μελίκρατα, φύγειον δ' εὐδιάφορα οἷον.

¶ Α'γγείτιδες καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Α'γγείτιδες μὲν γὰρ, οἵτες, ὅπου δὰν τις ἓν τῷ γήρᾳ ὑποδύσῃ, συγκαρεῖ ὁ νόμος αὐτοπαίδευτα τῶν τοιούτων δικαίων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τῆς αὐτῆς γῆθυς, ἢ καλλιμβοιῆς ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ πάγγησιν δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιγθέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Α'γχοΐνεος καὶ Α"γχοινος διαφέρει. σχοινίδιον μέν ἐστιν, ὃ ἐν αἰχμῇ κεῖμενον. σχοινὸς δὲ τὸ πρότερον.

¶ Α'γειν· καὶ Α'γείος διαφέρει. Α"γειν· μὲν γάρ ἐστι ὁ ὠμός. Α'γεῖον δὲ, ὁ Α'χείος.

¶ Α'γοεῖν καὶ Α'μβαγοεῖν διαφέρει. Α'γοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κρούειν μᾶλλον εἰ ἦναι. Α'μβαγοεῖν δὲ, τὸ ἓν ποσὶ ἐπιδύσει.

¶ Α'γωνοθέτας μὲν ἐπὶ τῶν καλῶν λέγουσιν, Α'γλοθέτας δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Α'χρόνιμος, ἐὰν μὲν περοξυνόμενον, ἔστιν ὃ ἐπ' ἀχρεῖ περιφέρον. τὸ γὰρ ἀχρεῖον ἀμύλημα χαίρειν ἀβαλάδαις εἰώθασι.

¶ Α'χρεών· ἐὰν δὲ περισπᾶται ὀξυτόνως, σημαίνει τὸν ποτηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. ἐὰν δὲ περισπώμενος, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμάμενον.

¶ Α'βλὴς καὶ Α'βλὴς διαφέρει. Α'βλὴς μὲν γὰρ δι' οὗ ἐμπλῇ, ὁ ἄφοβος. Α'βλὴς δὲ ὁ διφθόγγῳ, ὁ ἀμαθής.

¶ Α"ελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Α"ελλα μὲν, ἀπὸ τοῦ σωτερραμμένου. Θύελλα δὲ, ἀπὸ τοῦ θύσσω καὶ ὀρμῶ.

¶ Α'θλος καὶ Α'θλον διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, ἀθλητέους δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὐτ' ὄν μὲν ὃ α'θλος ἀάλατ' ἐκτετέλεσται.
ἐπεὶ δὲ τῶν ἐπαθλων, ἀέθλια πολ' ἀφέλοντας.

¶ Α'ζιθλίαι καὶ Α'ζηλίαι διαφέρει. Α'ζιθλίαι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστὶν, Α'ζηλίαι δὲ ἡ χώρα.

¶ Α'ίτιος καὶ Αἰτίαμα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἴτιον, ἐπὶ τῷ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ ἀποδόναι. τὸ δ' Αἰτίαμα, ἐπὶ τῷ χρήσασθαι εἰς ἀναδοσιν. Μέναρος δὲ ἐν, παρὰ Τ' μησὶ διαλέκτοις.

Οὐ πύρ δ' αἰτιᾶ, ἀλλ' λοπαδ', αἰτίαμαι.

¶ Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἐπὶ τοῖς ἔπαινον, ὡς σωφρόσι τε ἔργοις. Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἔπαινος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς καὶ δὴν τὸ σωφρονεῖν. καὶ πλείστοις μέν τις ἐπ' πτέρυξ. Αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται. Διαστέλλει δ' Α'ετοῦχος ὁ μουσικὸς τῇ διαφορᾷ ἐν τῷ φρόνιμον νόμῳ παιδιάπαιν. φησὶ γὰρ Διαφορὰ πλείστη τοιαύτη Αἰδὼς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς, ἐφ' ἡλικίαν, ἐφ' ἐλευθερίαν, ἐφ' εὐσέβειαν, ἐφ' εὐδοξίαν, ἐφ' ἑκάστοις τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιτηδεία ἐστὶν, ἡ δὲ Αἰσχύνη ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις τούτοις ἐπιτηδεία ἐστὶν. Αἰσχύνεται μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τοῖς ἀπρεπέσι καὶ ἀσχήμοσι, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀδόξοις καὶ ἀνάνδροις καὶ ἀνελευθέροις καὶ ἀσεβέσι καὶ ἀνοσίοις καὶ ἀκολάστ

B.

Βάσανδις, Κοίραν⊙ς ἢ Ἡγήμων διαφέρ. Βασάνδις μὲν γὰρ ὄνομα τὸ ἐπὶ τῶν ἐλέγχων προφερόμενον, Κοίρανος δὲ ὁ τοὺς ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐπὶ τὴν κρίσιν ἀγομένους ἐφορῶν ὅπως τελῶσι. (Ἀριστοφ.)

Ὡς δὲ κοίρανον δίεπε φαῦλον.

Ἡγήμων δὲ ἐστὶν ὁ τὰξεως στρατηγικῆς ἡγούμενος· οἷός ὁ πομπῆς φησιν, Αὐτὰς ἀεὶ κόσμον δὲ καὶ ἡγεμόνα τᾶς ἐκάστοκ.

¶ Βάρβαρος ἢ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γὰρ ὄνομα τὸ ἐκ τῆς ἀλλοκοτίας Βαρβαρισμὸν δὲ, τὸ τῆς βαρβάρου.

¶ Βάραθρ⊙ ἢ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρ⊙ μὲν, ὅ, ὁ βαράθρου ἀζίν ἀνδρωπ⊙ Βάραθρον δὲ, ἔργον ἐμὲ π Ἀθηναίων, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς κατακριθέντας εἰς Καλὸν εἰς τὸ Κάδα.

¶ Βασιλεία ἢ Βασίλεια διαφέρει. Θεσσαλοὶ μὲν γὰρ τὴν βασιλέως ἀρχὴ. θεσπεσίοις τυράννοις δὲ, ἢ βασιλέως γαμῆ.

¶ Βάεις μὲν ὅτιν Αἰγύπτιον πλοῖον. Λέγεται δὲ ἢ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίσκου.

¶ Βάσις ⊙, ἤτε δακτυλικὴ, ἢ ἡ τῶν κιόνων.

¶ Βασκαίνειν ἀ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ ἢ συνοφαντεῖν ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Αἴ τι δύσκολον συμβῇ, τότε βασκαίνουσιν.

¶ Βασκάνδις ἢ Οὐτιδὰς διαφέρ. Βασκάνδας μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τοξευμάτων. Οὐτιδᾶς δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

¶ Βιοῦν ἢ Ζῆν διαφέρ. Βιοῦν μὲν γὰρ, ὅπ᾽ ἀνδρώπων μόνων λέγεται. Ζῆν δὲ ὅπ᾽ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἐπὶ δὲ ποτε ἢ ὅπ᾽ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς διαφέρ. Βίος μὲν ὅπ᾽ τὸ λογικὸν πάσης τὰ ζώων, τυτέρων ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ὅπ᾽ πᾶν ἀνθρώπων ἢ ὅπ᾽ ἀλόγων ζώων. ἐπὶ πᾶν τὸ Ἀειστέλους ἢ βίον οἰείται τ᾽ πως, Βίος ὅτιν λογικὴ ζωή. ὁ δὲ ὅπ᾽ τὸ ἴδιον βίον πάσων ἀνεφλογεῖ.

¶ Βιῶναι μὲν ὅτι τὸ ζῆν, Βιοτεύειν δὲ, τὸ πολιτεύειν τὰ θεὸς ἢ βίον. Βιοῦν μὲν φησὶν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

¶ Βλάπτ⊙ καὶ Θεάδιος διαφέρουσιν. Βλάπτειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὀφθῆν τι ὑποσύρ᾽, Θεάδης ἢ πόρρωτ᾽ ἢ τὰ τηλικαῦτ᾽ γιγνόμενον, οἷον πάλιμ, πανηγυρίσαι χαρᾶμ.

¶ Βλάφαξ ἢ Βλαφαείδης διαίρουσι. Βλάφαξ μὲν γὰρ ὅτιν αὐτὰ τὰ ὀπτηλθυματα ἑρματα. Βλαφαείδες δὲ, αἱ τοίχοι αἱ ὅπ᾽ τῶ βλαφάρων.

¶ Βίος καὶ Βόεος διαφέρει. Βίος μὲν γὰρ πᾶς ὅτιν ὁ ζῶν⊙τ⊙. Βόεις ⊙ δὲ, ὁ τῶ νεκρῶ.

¶ Βέλος ἢ Βέλη διαφέρ. τὸ βέλει μὲν γὰρ δειτικὸν ἐστιν, οἷον βέλει χολάσαι μοι. τὸ Βέλη δὲ, διεσκευπώς, οἷον Βέλη πορδοιακά.

¶ Βοηδεῖ μὲν ὁ σωοῖν, Ἐπικυρεῖ δὲ ὁ ἐξωδεν εἰς βοήδειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Ὑπαρμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμένων. Ἀμύνεσ δὲ ὁ πιμούμενον ὑπὲρ τῶ ἀπολωλότ⊙.

¶ Βικολεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρ. Βικολεῖν μὲν ὅτι τὸ ὅπ᾽ πλείων ἀεὶ πορολογίζεσθ. Ἐξαπᾶν δὲ, τὸ ἀεὶ οἷν πρᾶγμάτα σωαρπάζειν.

¶ Βιαλέσασθαι καὶ Βιαλεῦσαι διαφέρει. Βιαλέσασθαι μὲν γὰρ ὅτι τοῦτ᾽ τῶ σκέλασθαι. Βιαλεῦσαι δὲ, τὸ ἐκδιωκτικῶς αἰτῆ, καὶ σωτάξαι κακῶν. οἷον βιαλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν.

¶ Βέλεσθαι μὲν, ὅπ᾽ μόνα λεκτέον τῷ λογικῷ. τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ὅπ᾽ ἀλόγων ζώων.

¶ Βούλειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ὅπ᾽ τῶ αὐθεῖν, Βούλειν δὲ ὅπ᾽ τῶ ἀναβάλλειν.

¶ Βρύκειν καὶ Βεύκειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τῶ κ, τῶν ὀδόντ⊙ν. Βεύχειν δὲ διὰ τῶ χ, ὅπ᾽ τῶν λοιπῶν τὸ βεύχεσθαι.

¶ Βωμὸς, Ἐσία, Ἐφέδρα καὶ Μέγαρον διαφέρουσι. καὶ δὰ καὶ Ἀμμωνίω ὁ Λαμπριδᾶς ὧν ἀρίστ⊙ ἀεὶ δυτικῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ οἱ τῆς θεσβέσεως ἐχόντες. Ἐφέδρα δὲ, ἢ πρὸς τὰ βιωτικὰ χρεμένη, ἐπὶ τῆ πόλει πολυτελῆ. τὸ δὲ Μέγαρον, ἢ θεοφορουμένη Ἑστία ἔνδα τὰ μυστικὰ ὁ Δήμητρ⊙· ὅθεν δ᾽ Οὐμῆρ⊙ ἢ Ἐφέδρα, ἢ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ πλὴ βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ᾽ ἄρα κῆρες ἐυδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

αὐτὰ τὰ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τ᾽ οἶκον.

Ἑστίη᾽ Οὐδυσῆ᾽ ἀμύμον⊙.

καὶ Ἀνέρ⊙ν, ὃ ἀοικ⊙ πῦρ Ἡσίοδ⊙.

καὶ ἡ σωματεδὴς θεὸς Ἑστία ὅτιν.

Ἡ᾽ καὶ Δήμητραν, καὶ Ἥβλιν χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τείτῳ τ᾽ κτ᾽ πόλεν, βωμὸς θεῶν ἐπείθ᾽, ἑδέρας δ᾽ ἡρώων. παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐφέδρα αὐτὴ τὸ βωμῷ κεῖται ἐν Πλειάδεσιν,

Μῆλ᾽ φάγεται δαμόνων ἐπ᾽ ἐφέδρεμις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

ΓΑμηλία ἢ Ἐπιδαλαμία διαφέρ. Ἐπιδαλαμία μὲν γὰρ ὅτι τὸ ὅπ᾽ τῶ δαλάμῳ τ᾽ γαμηλίῳ γεγραῦ πόμπα. ὁ δὲ Γαμηλιὼν ὁ πεδαίσιος χρόνο. τὰ ποιτ᾽ ἄν ἀγ κτ᾽ ἀοιδὰς ἐγάμῳ διδούμεν.

¶ Γεμίσαι ἐσῦδμῳ τὸ ὡσαύτ⊙ χαρακτῆρι. Γεμίζειν δὲ, τὸ ἀνυσιν ἀφάμμα.

¶ Γενόλια ἢ Γενέσια διαφέρει, ὅτι μὲν γὰρ Γενόλια πάσχεται ὅπ᾽ ἀλόγων ζώων, ἢ ἐπὶ ἐνίων ἡμέρᾳ ἐγίνοντ᾽ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀνθρώποις. Γενέσια δὲ ἢ ὅπ᾽ τῶ τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἔτους ἡμέρᾳ ἐτελεύτησαν. ὃ ἐν λέγων ὅπ᾽ τῶ ζώντων Γενέσια ἐκφέρομεν.

¶ Γέρων ἢ Πρεσβύτας ἢ Περιττὸς διαφέρει. Ἀλλ᾽ εἶσιν ἁλλοῖ τῷ ἐπιπλῆ τῶ ἀνδρῶν ἡλικίαν ἀμμίκτ⊙ν. λέγομεν δὲ τὸν μὲν Γέροντα ἐπὶ τῶ ἀδρᾶν ἡλικίαν ἐν αὐξήσει ἔχοντ᾽ ἀνδρὸς ἢ ἀκμάζοντ᾽ ἔχοντ᾽ γήρως. Πρεσβύτην δὲ γὰρ ὅτι τὸ ἤδη πεπληθυσμένον ἐν ἡλικίᾳ. Περιττὸν δὲ, τὸ περιόντ᾽ ἐκ τῶν ἡλικιῶν. Παλαιὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἡλικίᾳ. Παῖς δ᾽ ἐ ἁπλ⊙ τ᾽ ἐγκυκλίου μαθήματ⊙ ἀπέχ-

-θ᾽ ἡλικίαν. τῶν δ᾽ ἐγκυκλίων παίδων ἡλικίαν, οἱ μὲν Παίδισκοι, οἱ δὲ Βαπαιδεῖα, οἱ δ᾽ Ἀντιπαιδεῖα, οἱ δὲ Μελλέφηβον καλοῦσιν. ὃ δ᾽ ἔφηβ⊙. ἐν ᾗ Κυβιῶ καὶ Ἐφήβας Τεθραπέας καλοῦσιν ἐν Κνωσῷ Ἀπεδόμους, διὰ τ᾽ ἀνδρεῖαν τῆ χειρῶν ἐμφαίνειν μετέχειν. Κόρους τ᾽ αὖτοὺς, Μειρακίους, ἐπὶ τὰ Μείρακας τὰ Νεανίας. ἔπ᾽ Νεανίας. Ἀνδρ μέσ⊙ν, ἔπ᾽ Ἡβησάντ⊙ν. (ὃν ἢ Ὦμ᾽ μεγάλ⊙ν ἀνδρ⊙ν καλοῦσι) ἔπ᾽ Γέροντ᾽, ἔπ᾽ Πρεσβύτην, ἔπ᾽ Ἐσχατογήρα.

¶ Γελοῖ⊙ ἢ Γελοῖ⊙ διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ κατηγλακισμένος. Γελοῖ⊙ δὲ ὁ γελασπέριος.

¶ Γέμμα τῆ Γημάσθαι διαφέρει. ὅτι Γέμμα μὲν ὁ ἀπὸ Ταμίου τὴν γυνῆ. ᾗ Ὦμηρ⊙ τὰν Δηϊφοβ⊙ν τιμήσαντα αὐτὸν, ἐπὶ τῆ Ἑλένῃ εἰπών.

Γημαμένη ὦ ἴφ᾽. ὃ δ᾽ ἐν πατρὶ ἐξεπέλεσσε,
Γῆμα. καὶ Ἀγαχρόν δ᾽ αἰσυ[illegible]ρον πατὰ ὅπ᾽ ἔκτωρ,
Καὶ Δαλάμοις ἐν ᾧ κεῖν⊙ ἦκ ἔγημαι, ἀλλ᾽ ἐγήματ.
καὶ Λίοχλ᾽ ἐν Ἀμυμώνῃ.

Σὺ μὲν γαμεῖσα μέσφαμον, γαμεῖν δ᾽ ἐμέ.

¶ Γῆρας μὲν ὅτιν ἢ τελὸ τᾶς πάλαι πάλαι. Γήρασις δὲ, ἢ ἐπ᾽ αὐτῷ πόρωσις. ὡς ποτε ἐν τᾷ τὴ καὶ γήρᾳ τὰ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γεῖμμα μὲν ὅτιν ἢ τηλὸ τᾶς πάλαι. Γείτωσις δὲ, ἢ ἐπ᾽ αὐτῷ πόρωσις. ὡς ποτε ἐν τᾷ τὴ καὶ γήρᾳ τὰ γηράσκειν διαφέρει.

¶ Γεῖμμα Σπυρίδ⊙ διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γὰρ ἐρίσιν ἢ ἐκ διαγνήσεως, καὶ ὃ σδύγῳ ⊙ τὸ γεῖμμα σημεῖον ἢ πῦπ⊙. χρῆμα. οἷόν τ᾽ πεῖγμον μὲν γὰρ ὅτι τὸ Δεργύλον δὲ τὸ Ο, π᾽ τ⊙. ὃ δ᾽ ὅπ᾽ πᾶν τὸ ὁλόκληρον, οἷον, Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ φοίχεα κατασχισθέντα γεῖμματα. καὶ τὰ γεῖμματα ἐμάλωμ οἱ παλαιοὶ γεῖμματ᾽ Καίσαρ. ἔπ᾽ πα φησί.

Γεῖμματα δ᾽ ἐκ εἰλησιος ἀπόκυφα.
τῶτ᾽ ἔστ᾽ τὰ γεῖμματα. καὶ πάλιν.

-Πλάτων Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γεῖμμ᾽ ἐνελαξάμενος.
καὶ ἐν τᾷ σωμάτ⊙ πολλὰ φαίνεται ἐν ἑν᾽ αι γεῖμματα τᾶς ἑνὸς τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ ὅπ᾽ πολλῶν ἐμπεσὸν γεῖμμα.

Γυμνασιάδαι καὶ Γυμνάδες διαφέρ. Γυμνασιάδαι μὲν γὰρ ἢ ὑφ᾽ ἑτέρ⊙. Γυμνάδαι δὲ, τὸ ὑφ᾽ ἑαυτῶ.

¶ Γυναικία μὲν λέγεῖ ἢ ὅπ᾽ γυναικασθένων ἄσκησις. Ἀνδρεῖα δὲ, ἢ ὅπ᾽ ἀνδρ⊙ν καὶ σκληκῶν.

Δ.

ΔΑμάλης ἢ Δάμαλις διαφέρ. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἀβῆλ μόχ⊙. Δάμαλις δὲ, ἢ θήλεια. Μόχ⊙ δὲ, κοινῶς ἐπ᾽ ἀμφότερ⊙.

¶ Δαὶ σωΐδεσθαι ἐφωπαπκῶς ἐκτεταμένῳ.

Τίς δαὶ ἄμαλ⊙, καὶ,
Πῶς δαὶ ὅπ᾽ ἄλλων τρέων.

ὁ δὲ συμπεκπλεκτικὸς Δε, σωεσκλωμένος.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ ὅπ᾽ δρυγωνίτων καὶ κύριος. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ ὢν καὶ αὐτὸς ἑαυτῶ.

¶ Δεῖν καὶ Φόβεῖ διαφέρει. Δεῖν μὲν γὰρ ὅτι πανχρόνιον κακὸν ὑποφοια. Φόβεῖ δὲ, ἢ πυεμυτικὴ πρόνοια. διὸ καὶ Ἡσίοδ⊙ ἐν τετράστιχ. Ἡ᾽ μέας ἔχει φόβεῖ τε καὶ ἀεῖν.

¶ Δῆμ⊙ καὶ Δημόκοιν⊙ διαφέρει. Δῆμ⊙ μὲν γὰρ ἐστὶ ὁ ἀναεῖν τὸν κατηδικ⊙. Δημόκοιν⊙ δὲ, ὁ βαπτῖζ⊙ν.

¶ Δῆμητερ καὶ Δάμαλις διαφέρ. παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπὶ Τερέων. Δῆμητερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τ᾽ Διὸ Δάματερ δὲ, ἐπὶ Σεμνοπαπ.

¶ Δῆμ⊙ καὶ Δημὸς διαφέρ. Δῆμ⊙ μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ πόλεως. Δημὸς δὲ, ὀξυτόνως, τὸ λαός.

¶ Δίκη καὶ Σίλλ⊙ διαφέρει. Δίκη μὲν γὰρ ἐστὶ λόγ⊙ πεπραγμένῳ, ὡς φασι Τερέων ἐν πίμπῃ τᾶς ἐλλοιοπίας. Σίλλ⊙ δὲ, τὸ γελκωμ⊙λοσχύειον. Οὐμηρ⊙ς,

σόλον αὖ πρόφρον⊙ν, καὶ ἐν ἄλλοις, λάζε δίκον.
εἶτ᾽ ἐπιτρέχει, Βέμεσπεν δ᾽ λίζ⊙. καὶ Πίνδαρ⊙.

Λιδίνοις πορ᾽ ἀνδ᾽ Μοκοισι·

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρ. Δικαστὴς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ κρίνομον αἱρεθεὶς κεπῆς. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κτ᾽ συμφωνίαν αἱρεθεὶς ἐκ συμβιβάσεως χάριν. Μέναν δ᾽ ⊙ ἐν πίμπῳ.

Εἰ δὲ δικαστὴν ἢ διαιτητὴν Σόλ⊙ν.

¶ Διέξοδ⊙ς καὶ Διέξοδ⊙ς διαφέρουσι. Διέξοδ⊙ς μὲν γὰρ ὁ ἐπ᾽ ἀρετῇ ἐγκωμιασμέν⊙. Ἐπικόπτ⊙ν δ᾽, ὁ μοχθηρὸν ἔχων φάσιν. Ἀνακρεὼν ἐν δ᾽ τέρῳ,

Καὶ μ᾽ ἐπικόπτον κ᾽ χείτονας ποιῆσον.

τῶτον δ᾽ ἔνιοι πᾶν ποιητὴν ἐπίφατον καλοῦσιν.

¶ Διαλύπτ⊙ Πεεισόπτ⊙ διαφέρει. Διαλύπτ⊙ μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἀρετῇ πολυδρύλητ⊙ Πεεισόπτ⊙ δὲ, τὸ ἐπ᾽ κεπείᾳ. καὶ Ἡσίοδ⊙ς πᾶσιν αὐδρᾶσιν αὐτὸν πεφιδύσατο ἐ ἀνεκτῆς. καὶ τῶτο ἢ τὸ λε-
Ἦ γὰρ ἐμυῆς πορ᾽ ἰδυῖα τὸν ἀγακλειτὸν Ὀδυσῆα
Ἐμυθῆσ᾽ ἄ τε πορφ᾽ ἐ ὄλεσσε.

¶ Διπλοῦς καὶ Δισσὸς καὶ Δίδυμος διαφέρ. Διπλοῦς μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπὶ μέγεθ⊙ς ὑπερβάλλον τὸ ἴσον. Δισσὸς δὲ, τὸ ἐπὶ ἀριθμ⊙ῦ. ὃ δὲ Δίδυμος ἐπὶ ἀμφοτέρ⊙ν. ὃ δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν. ὃ δὲ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν.

¶ Δῶμα καὶ δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ ὅτι τὸ κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ δὲ ἀκρ⊙τήριον. ὃ δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀλόγων.

¶ Δυσγενὴς καὶ τὰ ὑβρεῖς ὅπ᾽ ἄλλων καὶ ἢ ἀπ᾽ ἐλπίς.

Ε.

ΕΙχίαις ἢ Ἀναλῆψαι διαφέρει. Ἐγχεῖσαι μὲν γὰρ, ὅπ᾽ σκορπίᾳ ἢ ἐφαλῇ, ἢ πῦρ τούτοις λέγουσιν· Ἀναλῆψαι δὲ, ὅπ᾽ ὀρθαλμῷ.

¶ Ἐγγυᾶ ἢ Ἐγγυᾶσθαι διαφέρει. Ἐγγυᾶ μὲν γὰρ ὁ ἰδίας· Ἐγγυᾶσθαι δ᾽ ὁ πολίτας.

¶ Ἐδίδαξε ἢ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ κιθαρῳδὸς Ἐγγυᾶσθαι δ᾽ ὁ ποιητὴς συσίους.

Ἀνεστράφης ἐν νεφέλαις.

Ἐδιδάξαμεν μέντοι νὴ Δι᾽ ὦ μάλαις.

¶ Εἰκὼν ἢ Περτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γὰρ ὅτιν ἐπ᾽ ἀνθρώπ⊙ πεποιημένη, ἢ πῦρ τούτου λέγουσιν· Ἀπαλῆψαι δὲ, ὅπ᾽ ὀφθαλμῷ.

¶ Ἐγγὺς ἢ Ἐγγύτατα διαφέρει. Ἐγγὺς μὲν γὰρ ὁ ἰδίας· Ἐγγυᾶτ᾽ ἢ πολίτας.

¶ Ἐκεκλήκει ἢ Ἐξεκάλει διαφέρει. Ἐκεκλήκει μὲν γὰρ ὁ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀλόγων. Ἐξεκάλει δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

¶ Ἐκλείπειν ἢ Ἐκλιπεῖν διαφέρει. Ἐκλείπειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐκλιπεῖν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀλόγων.

¶ Ἐκπλεῖν καὶ Ἐκπλεῦσαι διαφέρει. Ἐκπλεῖν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐκπλεῦσαι δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν ἀλόγων.

¶ Ἐκπλήττειν καὶ Ἐκπλῆξαι διαφέρει. Ἐκπλήττειν μὲν γὰρ ὅτι τὸ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐκπλῆξαι

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ὅτι, τὸ σωτηρίαλλον τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ σωτηθεῖσιν συνηδεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδοπνὸς μὲν ὅτιν, ὁ δεσμώτης ὑπὸ δίδος Μεταδοτικὸς δὲ φίλοις.

¶ Ἐρωτᾶν τὰ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ὅτι τὸ κατ' ἀκολουθίαν ἐξ οἰκείων τὰ ὑπὸ τῶν λεγόμενα, αὐτὸ δὲ ἐρωτᾶν τὰ Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐξελέγχειν πρὸ καταλαλιᾶν λαβεῖν ὑποφασιν περὶ τῶ ὑποκειμένω πράγματος ὁ γὰρ Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορ.

Εἶδεα ὑπτιόθεν εἰμὶ, γέρον δέ με τὰ καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεὺς φησιν,

Ἀλλ' ἴδι νυῦ Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ ἄριστε,

Ὁππα τάδιν ἀρεῖ,

ὅτι δὲ τὸ Πυθέσθαι ἐπὶ φιλῆ τὸ ἀκοῦσαι πάσῃ), φανερὸν ἐκ τῶ λέγειν Τηλέμαχον.

Νῶϊ δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούω,

Πωθόμενος, καὶ δή μοι ἀΐδηλ' ἐγένοντο δυμοί.

καὶ Ὀδυσσεὺς φησι.

Πωθεσθόμην Γ' θάκης καὶ ἐν Κρήτη ἀδρείη.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐρωτήσεις, ὅτι φέρεται συμβολικῶ ὑπείκουσιν ζητήσεις, οἷον, νέον, ἀμφίδολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὐτὰ γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικῶ καλοῦνται· ἔστι μὲν τί γε ὅτε ἔχ' ὅτως, ἀλλ' ἕτερως ἀποκεινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις· οἷον, ἡμέρα ἔστι. καὶ ἔστως, ἡμέρα ἔστιν ἡμέρα καὶ ἔστως, ἡμέρα οὐκ ἔστιν. Πεύσεις δὲ ὅτι λέξεις πρὸς ἰωῦ ἐκ τῶ συμβολικῶς ἀποκεινόμενα, οἷον, Πῆ οἶκει Ἀλείσιος; φησὶν ὁ, ἐν τῇδε τῇ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη ἡ δ' ἀποκείνεται,

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίε ἠδὲ κάκεσε

Τεί γεδεα Τρῶας. Οὐ γὰρ ἐρεῖ καὶ ἐπαῦδε συμβολικῶς εἰπεῖν ναὶ ἢ οὐ. καπὶ τῶν οὐκ ἐρωτήσεις πώποτε φέρεται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτὲ μὲν οὖν ἡ διαφορᾶς φησιν ἔτως.

¶ Ἐράτησις Πάτεως καὶ Ἀνακείτεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ὅτι συμπτῶ ἀπόκεισις· Πεύσις δὲ, μακρᾶς ὁδὸς ἕως ἀπαγγελία. Ἀνάκεισις δὲ, τὸ ἀποδιεξέρων ἐξήγησις.

¶ Ἕως καὶ Πόῤῥω διαφέρουσιν. Ἕως μὲν γάρ, τῶ πλησίον. Πόῤῥω δὲ, τῶ ἀπόντων.

¶ Ἐ'ἀν καὶ Ποδεῖν διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ὅτι, τῶ ἐν ὄψει· Ποδεῖν δὲ τὸ ἀπόντος. Διαζήλλει δὲ καὶ Ὀμηρος,

Ὡ'ς τέο νῶϊ ἔρεσθαι, καὶ μεγλυκὺς ἵμερ' αἰξεῖ· πρὸς τὸν Ἡ'ξαι φησὶν ὁ Ζεὺς παρεῖσα. ὅτι δὲ τὸ ἵστορ'

Ἀλλὰ μὰ σοὶ τὸ πόθ', σὰ τε μήδεα, φαίδιμε Ὀδυσεῦ,

Σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μεμνημένα δυῶδε ἀπούρᾳ.

φυλάττει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

¶ Ἐρωτᾶν μὲν ὅτι, τὸ θέλειν καταλαμβάνειν λαβεῖν ὑποφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὐ. Πωθάνεσθαι δὲ, τὸ κτᾶ δίξοδον ἀξίαν πράγμα. οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

¶ Ἔρως μὲν ὅτιν ὑπόλη φιλοτοσίας. Πόθ' δ' ὑπόντ' ὄν. Γ' μερ δ' ἔρως πωλίζων τ' ἀρῆς τ' ἐγαμένον χρείας.

¶ Ἔστιν τὰ Γένεσθ') διαφέρει. Ἔστιν μὲ γάρ, τὰ ᾧ ῥωῦντα. Γενέσθαι δὲ, τὰ ᾧ ὑφίστασθαι τὰ ξύμενα. οἷον, ῥᾶδ' πρὸ ὑπτος ἔστι· τῷ δ' ἀπέναρ παῖδες ᾧμεθα'). Ἄλλως. Ἔστιν μὲν γάρ τὸ ὑποκείμενον. οἷον, ὁ παῖς ἔστι αὐτῷ· ᾧμεθα δὲ, τὸ ἀείσον.

¶ Ἐσιάπνος καὶ Δαιτυμὼν διαφέρ). Ἐσιάπνος μὲν γάρ, ὁ ὑποδεχόμενος· Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἐσιάνοντες.

¶ Ἐπαίρειν καὶ Ὀ'λὲ διαφέρ). Ἐπαίρειν μὲν γάρ ὅτι, δυομένης τὰ ἡλίς. Ὀ'λὲ δ' βεβρεθέως, καὶ μεῖ ὑπνοῦ χρόν οι, διὰ τάτο καὶ ὑποσπένδεσιν, Ὀ'λὲ τ' ἡμέρας.

¶ Ἐ'τάῖος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰ φίλ-, ᾧ Ἐ'τάῖος· ὁ δ' Ἐ'τάῖος, ἐ πάντως φίλ-. διὸ καὶ ὑπὸ τὰ ἀνίμα φησὶν Ὀμηρ-.

Ἐ'τεῖος καὶ Ἀλλ-. Ἐ'τεῖος μὲν ὑπὸ δυοῖν τάνεται. ὡς Ὀμηρ-,

Φολκὸς ἆλως, χαλὸς δ' ἕτερος πάδα.

τὸ δὲ Ἀλλ- ὑπὸ πολλῶν, ὡς αὐτὸς Ὀμηρ-.

——Διὸ δ' ἡμεῖς ὀΐομεν ἄλλον.

¶ Εὐδυὴς καὶ Εὐμαδὴς διαφέρει. Εὐδυὴς μὲν γὰρ λέγ') πρὸς Ἀτροπὸς ὁ σκωπτικός. Εὐμαδὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαδεῖν τυχών.

¶ Εὐρεῖν καὶ Εὑρεῖσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ ὑπὸ καὶ ἐν τῇ σωιηδεί φ. Εὑρεῖσθαι δὲ, οἷονεὶ τὸ ἐκποίεσθαι. Μέναδρ- Δυσκόλῳ,

Εὑρυκλῆ καὶ τότε πεχεῖαι.

Δίφιλ- ἐν Πύῤῥᾳ,

Δᾶσον δ' ἐμαυτῇ πρὸς θεῶν ἀ'ρημένον.

¶ Εὔμορφ- Εὐειδὲς διαφέρει. Εὔμορφ- μὲν γάρ, ὁ τὼ μορφὼ ἀ'έχων, οἷον ἀ' θεῷ σωμ-. (καὶ γὰρ τὸ τῶ ὄψ' πρὸς ᾧμαπίζειν, Μορφίζ(ν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

¶ Εὐδὲς, Εὐδυὴς καὶ Εὐθὲως, διαφέρουσιν. Εὐδὲς μὲν γάρ, ὁ καιὼς· Εὐδυὴ δὲ, τὸ ᾧμαλόσιον, αὐτὸ κατ' ἀ'δεῖαν τὰ ᾧμαπίζειν. ἢ Εὐδυ τὸ καθ' ὑπον. τὸ δὲ Εὐθὲως, αὐτὸ τὸ χρονικῶ ὑπερβῆναι τὸ ᾧμαπίζειν. καθὸ Μέναδρ- ἐν Δυσκόλῳ.

Τί φὴς ἰδὼν ὀρθὸν γε τὸν δ' ἀλόθι θεῶν,

Ἀ'πλῶθες ἀδικίας πυχῆ.

Τιὲς μὲν τὸ ἀρχαῖον φασὶ, καὶ τὸ Εὐδυὲ αὐτὸ χρονικὲ κεῖσθαι· ἐπεὶ καὶ τὸ λέξει, Τιὲς δὲ τὸ μὲν ἀ'λέγειν, ὅτι τὸ Ὀδύσσ- εἶπεν ὁ Ἀλκινόο· πύνομαι δ' ὅστις ἀριδείκετος ἔπλετο θνητῶν· εἶτα καὶ μετὰ τὸ χαῖρ' ἄνθ' ὧν ὑστέρῳ, ἐυδυὲ τὸ ἔμολον, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐφίστασι τὸ Ἐυδυὲ ἐπίθεσιν, τὸ δὲ ᾧδε τρίτον ἐπὶ τὸ Ὀ τύπε· ἐυδυ δ' ἐστὶ, ἐυδυ δ' ἀρωμα πνοῦν, τὸ δὲ χῦ πρὸ χρόνου ἐ λήγεται, καλῶ Εὐδυόεντα,

Ἤματος ἀμπὶ δ' ἐυδυὸς ἐσπέ· ἀλαὶ θέρ'.

καὶ

Ὡ'ς τότ' ἀ'δην, ἐυδυ εἶω ἄνω, κάτω.

¶ Εὐφρεῖν δὲ καὶ Η'δεῖν διαφέρ). Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ὅτι, μασδάνοντά τι καὶ φερνήσεως μεταλαμβάνειν αὐτῷ τῇ διανοίᾳ· Η'δεῖσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχειν αὐτῷ τῷ σώματι.

¶ Ἐυδυ'ς καὶ ἐυδυ διαφέρ)τ' μὲν γάρ ἐυδυ'ς χρονικὸν ὅτι ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ ἐυδυ, τὸ ἐξ ἑναρτίας δηλοῖ.

¶ Εὐεργεσία καὶ Χάεις διαφέρ). Εὐεργεσία μὲ γάρ ὅτι, ἡ μεγάλα χάεις. Χάεις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον γὰ πᾶσα ἡ κωμῳδία χάεις ἐξ ὑποκειμένων.

¶ Εὐδὲ καὶ Ὀρθῶν διαφέρ). τὸ μὲν γὰ εὐδὲ ἀντίκειται τῷ φαύλῳ· τὸ δ' Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

¶ Εὖ τὰ καλῶς διαφέρ). Εὖ μὲν, τὸ ἀρετοῖς σημαίνῃ. Καλῶς δὲ, τὸ χρῆσιμον σωμῃημένως· τὸ ἐν Εὖ καὶ καλῶς σημαίνεσθαι καὶ χρῆσιμος.

¶ Ἐ'χθεὸς Πολεμία καὶ Δυσμενὴς διαφέρ). Ἐχθρὸς μὲν γάρ ὅτι, ὁ ᾧς τὸ ἐρ φίλ- Πολέμι- δὲ, ὁ μὴ ὕπλεσι χωρὶς πλὰς Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνον ᾧς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ διαλλάττας ἐχων.

Z.

Ζ Ἥλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρ). Ζηλοτυπία μὲν γάρ ὅτιν ὑπὸ τὸ πάθος, ἢ γὰ ὁ μέτοχ- τὸ ἐ' ἔχειν. Ζῆλος δὲ μίμησις καλῆ, οἷον, ζηλωτὴ κἀναγνῶτ' ὁ πατὴρ. Ζηλοῖ δὲ τὸ γείτονα γείτων. Η' σίοδ- ἐργ- καλῶ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ θέτις τὸ ᾧδε.

¶ Ζηλῶσαι τῷ Ἐ'ισοι διαφέρ). Ζηλῶν μὲν γάρ ὅτι τὸ σωῖτ- ἐπιθυμία μιμεῖσθ-. Ἐ'ισζεῖν δὲ τὸ ἐφ' μάχης φιλονικεῖν.

¶ Ζῆλ- Φθόνω διαφέρ). Ζῆλ- μὲν γάρ ὅτιν ἡ δ' ἐπιθυμία μίμησις γινομένη, ἀδικοῦντος πινὸς καλῶ· Φθόνος δὲ βασκανία πῆ ἔθλιπτ μὲν ἀγαθῶν ἀζαθῶν, ἡμῖν δ' οὐ.

¶ Ζῆλ- μὲν ὅτι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἰαωῖπ' ἐπιδυσὶ θεσπεσίοις.

¶ Ζῦλος τεία εἰδη, ὁ μὲν γάρ ὅτι Μακαεσμὸς, καθ' ὃ καὶ φησὶ, Ζηλῶ τ' ἐς δεῖνα ἐπὶ τῷ δεῖ δ' ὄ τ' ἐσθ-, καθὸ ζηλωτὸς πῶ λέγεται. οἷον, Οποδὲς Η' εκλέως. τοῦτος δὲ, ὁ φθόνος ἐμοιῖ.

¶ Ζυρὸς, ἀρδενικῶς μὲν ἐπὶ τῷ βοῦν, δηλοῖ δὲ καὶ τῷ ταῦρ-.

¶ Ζωὴν καὶ Ζώνιον διαφέρ). Ζεύνη μὲν γάρ ὅτιν, ἡ τὸ ἀνδρὸς Ζώνιον δὲ, ἡ τ' γυναικός.

H.

Η Γέρδη καὶ Α'νέση διαφέρ). Η'γέρδη μὲν λευκεῖν, ἀπὸ ὑπν- Α'ίσεα δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶ Η'δὺς μὲν ὅτιν ἀρχὴ ἐπιπόδ' ματος. Τεῦτος δὲ ἐπίκεισι σφίξιν καὶ σῖτον καὶ ἀναφροῦσι.

¶ Η'πιστω καὶ Ἐ'πίστασθαι διαφέρ). Η'πίστω μὲν γάρ αὐτὸ πᾶς ἐλπίδας ἔχοντες σὺ πνος· Ἐπίστασθαι δὲ ὄντες ἕτερος, ἐις ἐλπίδα ἥκοντες.

¶ Η'μέρα Η'ὼς διαφέρ). Η'μέρα μὲν γάρ ὅτι τὸ καπὶσμα μέτρι ασμ-, ἰω Η'σίοδ- Νυκτὸς φύσεν ἐγένοντο.

Νυκτὸς δ' αὖτ' αἶδεῖ τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.

Η'ὼς δὲ τὸ σωαμφότερον, ἤγ' πλὴν Η' σίοδ- Θέας ὑπὸ πῖδ-

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπρὴν τε σελήνην,

Η'ὼ δ' ᾗ πᾶν τοῦτο ἐπιγρέβεται φαείνει,

Γείγαντ- ἐπεὶ δὲ τὸ σωμαπεσθ' ᾶς,

Α'ὐτ' ἦ τὰ τῶν ζευσθρῶν ἤρτασεν Η'ώς.

¶ Η'ς καὶ Η'δεα, καὶ Η'ς, διαφέρ). Τὸ μὲν γὰρ Η'δεα παρηγμένον δηλοῖ χρόνον. τὸ δὲ Η'ς, τὸν μέλοντα. Ὁμηρ-,

Δηΐφοβ' ἦ μὰν μοι τὸ πάλ- πολὺ φίλτατος ἦθα.

ὅπ' δὲ τὸ Η'ς, Μίναδρ- ἐν Ψευδηρακλεῖ,

Ἀ'πὸρ μὲ οἶτε μοι δεῖ τῷ πτῶ λέγ',

Α'ν ταῦτα δ' ἦς ἀμείμπτ' ᾖς τῶν ἔπτω

Βοηδρομίῶν ἐνδέλεχῶς ἐξῆς ἀεί· καθόλ- παρακεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τῷ μέλοντος, καὶ κτᾶ τῶν ἡμάτερα σωιηδεια. οἷον, ἐὰ τάδε ἐαν λαλῆς, ὅπως λαλῆς, ἐὰ ἦς ἐρεθῆς. ὁ γὰρ λέγων σφίσπα, Ἦς τότε ἀκούσεται τῶν διαφορᾶς, δῆλον φαναι Η'δη, τὸ δὲ Η' ατὸ τῷ ἐφη, τότ' ἐι Ὀμηρ-.

Η', καὶ κωαπίσιν ἐπ' ἰοφύτοι νεῶσι Κεγίων. διαφέρ) δὲ τὰ ῥήματα τάδε, ὅτι τὸ μὲν σφίξ τὸ σφίγγειν πᾶ μόνον τάνεται· τὸ δὲ ἦφι, ἐπὶ τεῖσι, καὶ ἐπὶ πᾶσι.

¶ Η'συχᾶ ὅτε δὲ σωπῆλ σημαίνει, ὅτε δὲ τῶ Ἐ'πιθέλειν, ὅπτε φαῦλ-, ἐν πολλῇ διάφορι ἠσυχία.

Θ.

Θ Αλαμὰς, ὡς ἀγαδὸς, καὶ Θαλάμαι, ὡς μεγάλαι, διαφέρει ἐπὶ τῆς ἀλόγως

¶ Κιζωτὸς καὶ κίστη διαφέρει. Κιζωτὸς μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ξυλίνη. διὸ καὶ Ἀ᾽ττικῆς κλειδὸς Κίστη ἡ πλεκτή.

¶ Κίνησις Πεσεφορᾷς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυείσης ἢ ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβάσεως. Πεσεφορᾷ δέ, ἡ οὐκ ἐκ αὐτοῦ τόπου φορά.

Κίδασις καὶ κιδάζω διαφέρει, ὅτι ἐπὶ Ἀ᾽ειτοξέων, ἐν τῷ οὐκ ἐκ ταὐτοῦ ἐκφέρεσθαι. Κίδασις γάρ ἐστιν ἡ λύσις καὶ οἱ χεώμενοι αὐτῇ. Κιδασιεῖς γὰρ ἡμεῖς λυσιφόρους φαμέν. Κιδάζει δ᾽, ἡ χεῖ᾽) ὁ κιδαρφόρος. Λείφανα δὲ τὰ κτὶ Τιμόθεον διασκίδνασθαι. ἐφ᾽ ἑνὸς ἄπτου. Περὶ αὐτῷ εἴρηκε καὶ Ἀ᾽ισχύλος καὶ Σοφοκλῆς. Κιδασιεῖς δ᾽ ἐστὶν ὁ μόνον ἡδέων. Κιδαρφόρος δ᾽, ὁ ἄλλων καὶ ἡδέων.

¶ Καθοσις καὶ Πρόχυσις διαφέρει. Καθοσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὀπὴν ἢ ὑπόστασείων γινομένη. Πρόχυσις δέ, ἡ εἰς Ἀρτεμιν πορνή.

¶ Καθῆκα κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου. Κλῖμα δέ, μέρος τῆς κόσμου.

¶ Κλύσσω μὲν λέγω ποιητικὸν ἢ ἀγγεῖον. Νέ᾽ιλα δὲ, πεύσσω καὶ πύθα. Πλυσία δ᾽ ἑδώτα.

¶ Κόρδυξ καὶ κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως. Κάρδυξ δὲ τὸ ἐπαλεῖπτρον τραπεζίτου. βάρβαρον δέ ἡ λέξις. καλεῖ) δὲ ἡ μὲν στρατηγικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια. Σίμικος δὲ, ἡ σατυρικὴ. Κύρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

¶ Κομωδῶ καὶ κομῳδῶ διαφέρει. Κομωδῶ μὲν ἐστι πανηγύρισμα, καὶ σημαίνει τὸ πανηγυρίζω. Κομῳδῶ ὀξύτονος, ὄνομα εἶον, Οὐ σφῶϊν κομῳδοῦ, λέγει δὲ ἡ ἁπλῶς ἡ πνῦν Κομῳδῶ, ἀντὶ τοῦ κομῳδοποιῶ καὶ ἐπαινῶ.

¶ Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὸν δύγειν ὁ ἐξωσθεὶς Ψοφεῖ δέ, ὁ ὑποθεὶς ἐξιόν.

¶ Κομᾷ γὰρ καὶ κυεῖν διαφέρει. Κομᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ πᾶσι σημαινόμενον ἢ καλῶς πεφυγμένων, καὶ τρέφειν τὴν κόμην. Κυεῖν δέ, τὸ κατὰ σπέρμα ἐμβρύου, καὶ τὴν κόμιν κατέναι.

¶ Κόρυδος καὶ κορυδαλὸς διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ἄγευστον λέγω) δὲ γῆς ἱερὸν κορυδαλὸς δὲ δῆμος Ἀ᾽θμονικῶν ὑπὸ σκηνῆς κόρης ἱερῆς.

¶ Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ μὲν λεπτότατον ἢ γῆς Κονὶς δέ ἐστι τὸ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς κορυδαλοῦ δὲ δῆμος Ἀ᾽θμονικῶν ὑπὸ σκηνῆς κόρης ἱερῆς.

¶ Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ μὲν λεπτότατον ἢ γῆς Κονὶς δέ ἐστι τὸ ἐπὶ τῆς κεραΐς σπιδύσης, καὶ τὸν κόμιν κατέναι. τὸ δὲ κονὶς γινόμενον ὀξείᾳ ὦδῇ βαρυῖᾷ.

¶ Κύσμος Οἰκημένης διαφέρει. τὸ μέν, σεσέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ γῆν μόνον τῶν φαενῶν.

¶ Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπικτήματα δέ, τὰ ἐν ἀλλοτρείᾳ.

¶ Κτῆσις μὲν ἐστι πᾶσα ἡ ὑσία. Κτῆμα δ᾽, ἓν π.

¶ Κρεωπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κρεωπάλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη. Μέθη δέ, ἡ αὐτ᾽ ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

¶ Κύσθιον καὶ κυσθάζειν διαφέρει. Κύσθιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ὀπισθοπήδες τὸ σῶμα. Κυσθάζειν δὲ ἐστι τὸ φαγγεύεσθαι. Ἀείσχυλος ἐν Νεφέλαις,

Χαῖρε· τί κυσθάζεις ἔχων ἀεὶ τὴν δύγειν;

¶ Κυδεύειν καὶ Πεσεύειν διαφέρει. Κυδεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψῆφων ἢ ἀγραφάλων παίζειν. Πεσεύειν δέ, τὸ διὰ ψήφων.

¶ Κείρειν τὸ διακρίβῃ διαφέρῃ. Κείρῃν μὲν γὰρ τὸ κυείσης δοκιμάζειν· Διακρίνῃ δέ, τὸ ἀσύμμα ἀσχήματα διίστᾶν καὶ χαίζειν.

¶ Κύων καὶ Τίκτῃ διαφέρει. Κύων μέν, τὸ ἔγκυον ἔῃ) Τίκτειν δέ, τὸ ἀποκαθαίρεσθαι τὸ κύων. Εὐριπίδης σαφέστερον,

Ἡ κύουσα τίκτει (ἔστιν) ἡνίκ᾽ ἡρέμου πλυνῖ.

¶ Κύειν καὶ Διεστῶσης διαφέρει. Κύειν μὲν γὰρ ἢ ζωιακὸς ὁ ἀνὴρ καὶ ἢ οὖσ᾽ ὁ πατήρ· Διεστῶσα δ᾽ ἀγυρωνίων πνῦν ἄλλων.

¶ Κωφὸς καὶ Ἔγρεδος ὁ αὐτὸς ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος, Ὅμηρος,

——κώφαι κωφοῖ.

πρὶ μὲν ἀποτελεῖσθαι ἦσαν, καὶ ἠσυχάζα.

Καὶ καφὼ ξωϊπλῆ, καὶ ἀ λαλεῦντ᾽ ἀκόω.

Θρασυλλας ἐπαῖξειν δὲ κωφὸς ὁ βιβλιαμένους τὴν ἀκοὴν λέγει).

¶ Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδοποιὸς διαφέρει. Κωμῳδὸς μὲν ὁ ἀστοποιὸς καὶ ἀσκώπτων. Κωμῳδοποιὸς καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταὶ. εἰσὶ τε δὲ συγχεῦσι τὴν διαφοράν.

Ε᾽ἰσὶ δὲ οἱ ἐνδεέστατοι πυκνὸν λόγος, ἐμβάλετ᾽ ἀνὴρ, Δίμικα καὶ χαλκᾶς.

¶ Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λείαν μὲν γὰρ διὰ διηθήσῃ σημαίνει τὴν ἀπάλαιαν ἢ τὴν τραχεῖαν.

Λαπίδα δ᾽ ἐκ πεδίου σωκλάσαμεν.

διὰ δὲ τὸ, ὅπ᾽ ῥᾶιμα δηλοῖ ὑπόπτωσιν, ἐὰν τε ὑστοίνητιν, ἐάν τε σέλπτιν.

¶ Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γὰρ ἐστὶ δι᾽ ἐνὸς μ, παρὰ τὸ λαμβάνω. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Λιτυρχεῖν διὰ τοῦ η, καὶ Λιτυργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρει ὅτι ἀμφότερα ἐπὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ Γλαύκης. τὸ μὲν γὰρ Λιτυρχεῖν τὸ ἁπλῶς ὑπηρετεῖν. λῆπτον γὰρ φασὶ τὸ δημόσιον.

Λιπῖτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτυργεῖν, κακὰ λέγειν.

¶ Λίσσαι καὶ Λιτάνευσον διαφέρῃ. Λίσσαι μὲν γὰρ κοινῶς τὸ δέησαι καὶ τὸ συμπαθῆσον. Λιτάνευσον δὲ μόνον τὸ δυσωπῆσαι.

¶ Λογογράφοι καὶ λογοποιοὶ διαφέρῃ. Λογογράφοι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφοντες. Λογοποιοὶ δὲ οἱ λόγους πλάττοντες μύθους συμπλέκοντες.

¶ Λόγος ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γὰρ ἐστὶ δίχα μέτρου σωτῆρες. Ποίησις δέ, ἡ σωθεῖσα ἢ μέτρῳ κοσμουμένη.

¶ Λυχνεῖον καὶ λαμπτῆρα φασὶ τὸ αὐτό. φανὸν δὲ τὸ τοὺς λαμπτῆρας ἔχοντας οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τὸ φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τὸ π. Παντοδαπὸν δὲ ἐκάλουν τὸν λυχνεῖον.

¶ Λυχνίον Λύχνον διαφέρῃ. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνίας Ἀ᾽θηναῖος ἐν Νομοθέτῃ. Λύχνος δέ, ὁ φανός. Μένανδρος Ε᾽τέρα λυχνοῦχος, ἑτέρα λιθυθῆ.

M

ΜΑ᾽χαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρῃ. Μάχαιρα μὲν γὰρ ὁμοίως τῷ Ἀ᾽ττικοὶ. Μαχαιρίδιος δέ, τὸ σφῶ κεῖρον.

¶ Μακελλόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρῃ. Μακελλόγος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ πολλὰ λέγων. πολλὰ λέγων. Πολυλόγος δὲ ὁ πολὺν πολλὰ λέγων.

¶ Μαζὸς Μαζὸς διαφέρῃ. Μαζὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κύκλος τὸ οἷον μεσὸν τῷ γάλακτος. Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. αἰσχρὸ δὲ τὸ πτῆσσ φησὶν Ἀ᾽ντιφάνης ἐν Ἀ᾽φροδίτῃ.

Νάξιος ἦν μαζῷ πέλαγος, τῷ δὲ σίδηρος.

¶ Μάρτυς Ἐλέγχῳ διαφέρῃ. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐστ᾽ ἀληθὴς λαμβανόμενος. ὅτι. Ἔλεγχος δ᾽ οὐ τοῦ φαύλου.

¶ Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρῃ. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολιμαῖς ἐγερσία. Πόλεμος δὲ ὁ χρόνῳ, καὶ ἡ φορὸς τῶν μαχῶν σύμπλοκή.

¶ Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρῃ. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὅτι σημείωσις. Ἐκμαρτυρία δέ, ἡ τῶ ἐπιδημίου τινὸς, ὡς ὁ τῆς Διὸς ἀρχῆ ἐν τῷ κτ᾽ κλεομβρότης αἰκίας λέγων, Πρὶν καλεῖν ὁ ἄνδρες δίκαιοι, ἥκιστο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετῆσαι τὸ ἐξεῖναι τῷ ἀπὸ ἡμέρου ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

¶ Μάχομαι τὴν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κτ᾽ Κτησιφῶντ᾽ καὶ ἢ οὖσ᾽ πρὸ θεὸς ἱερωσύνης, ὡς Η᾽σίοδ᾽.

¶ Μαρία μὲν ὄζει ἐκσασις λοιμοῦ. Λύσσα δέ, ὑπερτεμνομένη μαίας Ο᾽ἴστρ᾽ δὲ μαριάδης ὑπὸ μυῖα.

¶ Μαπικὴ μὲν ὄζει ἡ τέχνη. Μαπτεία δὲ, ὁ χρησμός.

¶ Μιτωκὴ καὶ Γοστελὴς διαφέρῃ. Μιτωκὴ μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπὸ φορᾷ. Γοστελὴς δέ, ὁ μὴ τελῶν τὴν ἡ ἄρχων.

¶ Μετακαλέσθαι καὶ Μεταμοιρῶσθαι καὶ Ἀλλοιῶσαι καὶ Ε᾽περῶσαι διαφέρῃ. Μετακαλέσθαι μὲν γάρ ἐστι πᾶσ᾽ κοινῶς. μετὰ γὰρ χειρὸς γίνον) καὶ φορᾷ ξεων, καὶ ἀφεσθοῖσιν. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ὁ Ὀρεσταικοῖσιν τὸν Πυλάδην μετακαλέσθαι φησὶν ἐκ λίθου.

Μείραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μίρεσκος διαφέρῃ. Μειράκιον μὲν γάρ ἐστι καὶ Μειρακιάσκ᾽ ὁ ὄρσυλ. Μείραξ δέ, ὁ δηλεῖ.

¶ Μισητὸς καὶ Γ᾽ραπτὸς διαφέρῃ. Μεσητὸς μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μεσῳ καμόντων πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν ἀκτείᾳ ἀποδῷ. Ἡσίοδος. Εὖ μὲν μεσητὸν σπεῖρε γείτονι ξύν᾽ ἐν ἀμήτῳ. (ἤκ, ὁ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. ἐδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματ᾽ ἴσιδεα δέ. Ὁ ὑμῖν δ᾽.

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν ὑποσήσωσι Α᾽χαιοὶ χρεῖος τοῦτο ἡμόμενον αὐτοῖς ἐλαίφημα ἐν τῷ μαχέσθαι. αὐτὸ τὸ χρεωλυτήσασθαι ἀπησώσαντας, ὡσανεὶ ἀφεσιλόμενον δέον. Χρήσιμα δὲ ἴσχυρον ἡμέπορ ἢ σεύθον.

¶ Μέμψασθαι, Ε᾽γκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστι ἀμελέντος κατηγορία. Ψόγος δ᾽, ἐπονείδιστος.

¶ Μινυείζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυείζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα ὑποψόφειν. Μινύρεσθαι δέ, τὸ ὀρλιωΐν τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

¶ Μισητὴ καὶ Μισητὴ διαφέρει παρὰ τοῖς Α᾽θηναίοις φησὶ Τρύφων ἐν δ᾽ στέρῳ φησὶ Α᾽θηναῖς ὑποφοῖσι. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὸν ἀξίαν μίσος. (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συμβολῇ ὑποφεύγει μεθ᾽ ἐαυτοῦ. οἱ δ᾽ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταπαυστικὴν ὑποφεύγουσιν· τὸν δὲ διαφορᾷ τῷ σημαινόμενον καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ᾽ Ἴωσι.

¶ Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστι ὁ ὑπὲρ μισθοῦ Μίσθωμα δέ, τὸ ἐπὶ οἰκήσει.

¶ Μύ-

Μήμαι ἢ Μυεῖα διαφέρει. ἔστι μὲν γὰρ Μνήμαι, τῆτο ὃ πάντως ἢ Μυεῖα, ἐπὶ δὲ Μυεῖα, τῆτο δ᾽ ἴσως ἢ μνήμαι. ἐστὶ δὲ μνήμαι, ἡ ἰσχὺς ἢ ἀναμνῆσαι λεγόμενον. Μυεῖα δέ, λόγος ἢ ἀναμνῆσαι λεγόμενον. ὁ μὲν γὰρ μιμησόμενος πάντως καὶ μιμήσεται· ὁ δὲ μιμησόμενος, πάντως καὶ μιμήσεται. Ἄλλως, μνῆμαι ὅτ᾽ ἐν ἢ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ σωίζεται. Μυεῖα δὲ, ὅταν ἐπὶ τοῖς τὰ σώματος. ὡς τε ὁ τέτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἀμαρτήσεται.

¶ Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα. Μνήματα δέ, τοῦ τάφου. μνῆμα μὲν γὰρ γίνεται νεκρῶ· μνεῖα δὲ ζῶντι.

¶ Μοχθηρὸς, μόχθης καὶ πόνηρὸς διαφέρει. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ἐξωτέρωθεν τὴν ἐπὶ πονηρὸς λέγει· ὁ δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ πεπραγμένος. Θεμιστοκλῆς πονηρὸς τὰ φεύγματα ἢ Α᾽ἰσχίνου, αὐτὸ τὰ φαῦλα. Μόχθηρὸς δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ πένης.

¶ Μύριοι, ἐπ᾽ ἀριθμῷ· Μυρίοι δέ, οἱ πολλοί.

¶ Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γέγονε πράγματα πεφυκότα· Μῦθος δὲ πλασθέντα καὶ ψευδῆ ὑπὸ γῶν λόγων. Εὖ πεποίηται ἡ ὦδε ἢ Κύκλωπα μῦθος. μάλιστα γὰρ ἁρμόζει λέγειν. Εὖ πεποίηται ὁ ὦδε ἢ Κύκλωπα μῦθος.

N.

ΝΑὸς καὶ Σηκὸς διαφέρειν μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν. ὁ δὲ σηκὸς, ἡρώων.

¶ Ναύκληροι καὶ ναύαρχοι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσιν οἱ πλοίων κεκτημένοι. Ναύαρχοι δέ, οἱ εἰσπεσόμενοι τὰ δημόσια πράγματα καὶ Ναυκράειαι, οἱ τόποι ἐν οἷς ἀνέκρινε τὰ κτήματα, ἐλέγοντο δὲ καὶ οἱ Ναύκληροι, καθ᾽ οἱ μιᾶσται ἢ σωοικίαν.

¶ Ναυαγία μὲν ἔστιν αὐτὴ ἡ νηὸς διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβαλόμενον.

¶ Νεαροὶ Νεαλῆς καὶ πρεσβύται διαφέρει. Νεαροὶ μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς ὕδωρ. ἔγκυται μὲν γὰρ τῷ λέξει τὸ ἀρύειν. πεσόμενον δὲ τὸ χαίρειν ἔγκυται γὰρ ὑπὸ τὰ φάσματα. ὃ ἐστι τὸ φονεύειν. ὅθεν καὶ τὸ φάσμαι. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκλαμπρῶς καὶ ἐν ἰχθύσι. ἐκλάμπει δὲ καὶ τὸ ἐκσπερματίζειν. ἐκλάμπει δὲ καὶ τὸ ἐκσπερματίζειν. ἐκλάμπει δὲ καὶ τὸ ἐκσπερματίζειν.

¶ Νεανίδες καὶ τὰ Νηρίδες θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμον ὁμοίως ἐν τοῖς μιμήμασι Βακχυλίδης ἐν τοῖς ἐπινίκοις. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν. Εἰ τί τῶνων οἱ ἐστὶ διαφόρων τὰς νηρείδας ἢ τὰ νηρέως θυγατέρας, καὶ τὰς μὲν ἐν Δωρίδι ἢ συγγνίσας αὐτὰ θυγατέρας νομίζειν· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἢ ἀνοικοδόμων Νηρεΐδας καλεῖσθαι, καὶ τὰς μὲν γνησίας, καὶ τὰς δὲ ἀνθρώπων, τὰς δὲ τὰς ἀλλοτρίας ὑπὸ φησὶ Μνασέων ἢ Εὐξώπης τὸν ἔρωτα ἐκπίπτειν διὰ μακρῶν τῶν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει πάσας τὰς μὲν ἐν μέσῃ ἢ Δωρίδι γενομένας ἢ ἄλλων ὄσας, Νηρείδας θυγατέρας λέγεσθαι. τὰς δὲ συμμίκτους αὐτοῖς, μόνον Νηρείδας.

¶ Νῆες πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν ὅτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες ἢ πλοίων, τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ φορτίδα καὶ ἐπὶ κοσπήσεις καὶ στρατοπόδες. Ἀείσχυλος δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικταμίσαι ἢ πολίμων ὕτως. Α᾽λέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ τῶν τὸν χεῖον Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς Βρέττιους πόλεμον, ἐξέπλευσεν αὐτοῦ μὲν πρὸς τοὺς ἑξήκοντα πλοίοις, ἐξέπλευσεν αὐτοῦ μὲν πρὸς πεντεκαίδεκα πλοίοις, τὰς δὲ ἀγορὰς ἐπικομιοῦσας καὶ στρατιωτικοῖς.

¶ Νῦς μὲν ἐστὶ ὑπὸ κρυφοῦς λογισμοῦ, φράνες δὲ αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

¶ Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. φησὶ κατὰ τινα Ἡρακλείδης ἐν ταῖς τῶν καθολικῶν προσῳδίαις· τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίῤῥημα τίτταται ἐπὶ τῶ ἐνεστῶτος χρόνου, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος. οἷον δι᾽ ἐμῶν νῦν ἔστι, νῦν ἔστι τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

¶ Νοήσεως μέν ἐστι βλακώδης. Νοημοσύνεως δέ, ὁ ἀδυνέστερος.

Ξ

ΞΟνον καὶ Ἀ᾽γκαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφαντίνον. Βρέττας δὲ τὸ ἄγροφ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ ξύλου πεποιημένον. Ἄγαλμα δέ, τὸ σπουδαῖον, ἢ ἐκ τοῦ ἐπηρεῖν πεποιημένον. Ἀ᾽γαλμα δέ, τὸ σπουδαῖον, ἢ ἐκ τοῦ ἐπηρεῖν πεποιημένον.

¶ Ξενίζειν μὲν ἐστὶ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλαμβάνειν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν.

¶ Ξυσῆς τὸ, τὸ ἀκόνητον, ὡς παρ᾽ Η᾽σιόδῳ ἐν τῷ ὡρῴτῳ· καὶ τὸ οἰκοδόμημα ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

O

Ο᾽Βελὸς Ο᾽κολῶ διαφέρει. Ο᾽βελὸς μὲν γάρ ἐστι εἰς ὃν διαπειρῶνται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι. Ο᾽κολὸς δὲ μέρος ἀρόσεως.

¶ Ὄδε καὶ Ο᾽δὲ διαφέρει. Ὄδε μὲν γὰρ ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς. Ο᾽δὲ δὲ δεικτικῶς μόνον κατ᾽ ἐπέκτασιν.

Οἶσις καὶ Οἰκείωσις διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γάρ, καὶ οἱ κατ᾽ ἐκμαῖον φρονίκοντες. Οἰκεῖοι δ᾽, ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ ἐστὶ τε οἰκεῖται, εἴτε ἐλεύθεροι, φησὶ γῶν Ε᾽κτωρ,

ὄφρα ἴδωμεν
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν. καὶ·
Ε᾽ξ ὕστου γοῦσσα φίλας οἰκῆας ἐγείρει. καὶ ἐν Ο᾽δυσσείᾳ,
Κήδεται οἰκείων ὃς κτήσατο δῖ᾽ Ο᾽δυσσεύς.

Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ θεσσάτης ἢ συμοικισθέντων διαφόρων καὶ καταδήμων. συνοικίζεται δὲ ἐν πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὡσεὶ τὰ πλείονα δῆλα μεν γε. Διοῖκι ζεται δέ, ἢ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγάλει ἐπαύσεις πολλὰ κατασκευαζομένη ὑπὸ τῆ ἐχθρῶν, ἵνα ἀδενὴς ᾖ ὑπαλεῖ ὀρᾷ· ὃ δὲ δέ, ἢ μὴ πολὺ τῆ δύσεως, καὶ καθόλας μὴ πολὺ. χρόνου φησὶ Ο᾽μηρος.

Ο᾽ψὲ δὲ δὴ μετέπειτα ὁ ἀφαύτης θεραπηρήτη ἰποφαίζεις.

Ο᾽ἀφαύτης γάρ, ὁ μὴ πολὺ τῆ πρωτήκοντ᾽ χρόνου ἀρετεῖν.

¶ Οἶμος Ο᾽ἶμος διαφέρει. Ο᾽ἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἢ ὁδός. Ο᾽ἶμη δέ, ἢ ᾠδή.

¶ Οἶκτος καὶ Οἰκτισμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζόμενος ἔλεος. Οἰκτισμὸς δέ, ὁ λόγος τῆ οἰκτιρόντος.

¶ Οἶνη καὶ Οἰνωθὴ διαφέρει. Οἶνη μὲν γάρ, ἡ ἄμπελος. οἰνωθὴ δέ, ἡ μέχρι τῆ βυτρύων ἐξαυθησις. Οἰνωθὲς δὲ τὸ ἐπὶ τοῖς οἴνοις διαφέρει. Οἰκαδὲ τὸ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἰκαδὲ μὲν γάρ τὸ εἰς τὰ ἴδια οἰκία ἐ βαδί ζειν. Εἰς οἶκον δέ, καὶ ἐφ᾽ ἑστίαν.

¶ Οἶκος, Οἰκία, Σωικία, οἰκίσκος καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Ο᾽ἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Οἰκία δέ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ὑπὸ διδύτερα κατοικουμένη. Σωικία δέ, ἡ πολλοῖς καὶ μισθουμένη. Ο᾽ἴκημα δέ, τὸ τέγος, ἢ τὸ θερματήριον. Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον. Δῶμα δέ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Ο᾽λίος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ο᾽λίος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν ἐυδαιμονίαν ἔχων, Εὐτυχὴς δέ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀμέμπτως.

¶ Ο᾽λίγον καὶ μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ο᾽λίγον, ἐπ᾽ ἀριθμῷ. τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσεται. Α᾽ναξίμανδρος ἐν τῷ περὶ μακρᾶς καὶ βραχείας ἐπὶ σοιχεῖ ὀλίγῳ μικρᾷ ὑπαλλάπτως·

Π.

Παρόμοιον ἡ παρέκβασις διαφέρει. Παρέκβαινειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ μακρῶν διηυξημένων ἐδαφῶν ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς ἐπὶ πλεῖστον προϊόντα· παρέκβασις δὲ λέγεται ἡ ἐν τῷ ἱστορικῷ λόγῳ ἐκτροπή, ἣν ἐποιησάμεθα ἐπὶ τὸ μὴ διὰ παντὸς ἀκριβῶς τὸν ἱστορικὸν ἐπεξιέναι λόγον, ἀλλὰ παρεκβῆναι πρός τι τῶν ἐν μέρει. Ἀναγκαίως δὲ ἐποιησάμεθα τὴν παρέκβασιν, ἵνα μὴ τὸ ἀκατάληπτον τῶν ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ πραγμάτων ἀπορίαν παρέχῃ τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

¶ Παρεπιπλοκὴ ἡ παρεπιπλοκὴ διαφέρει. παρεπιπλοκὴ μὲν γὰρ ἔστιν ὅταν ἐν τῷ ἱστορικῷ λόγῳ ἐπεισαγάγωμεν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδείως ἔχοντα. ὡς παρεπιπλοκὴ ἡ περὶ τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν Φίλωνα. παρέκβασις δὲ ἐστὶν ὅταν ἐκτὸς τοῦ ἱστορικοῦ λόγου ἐπεισαγάγωμεν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδείως ἔχοντα. ὡς παρέκβασις ἡ περὶ τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν Φίλωνα.

¶ Παρεκβολὴ καὶ παράθεσις διαφέρει. παρεκβολὴ μὲν γὰρ ἔστιν ὅταν ἐν τῷ ἱστορικῷ λόγῳ ἐπεισαγάγωμεν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδείως ἔχοντα. παράθεσις δὲ ἐστὶν ὅταν ἐκτὸς τοῦ ἱστορικοῦ λόγου ἐπεισαγάγωμεν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτηδείως ἔχοντ

Τ.

Τ Ἀλαν δια τῦ ν, τὸ ἐπίῤῥημα· δια τῦ σ, τὸ ταλαίπωρος.

¶ Τάκτητες, καὶ Ἀμφίτακτητες διαφέρουσι. Τάκτητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τῦ ὄπτεμι μέσως μαλακὴν ἐχοντες. Ἀμφιτάκτητες δὲ οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυρέκτονος, ὁ κατὰ ταύρου ἀναιρῶν. Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

¶ Τέρμα Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. τέρμα μὲν γάρ ἐστιν ἡ αἰδὼ λόγου μὴ δυναμένη εἰσαγωγὴν γραμματικὴν, ῥητορικὴν. Ἐπιτήδευμα δὲ τὸ λόγῳ χρήσιμον, οἷον μαλακὴ πνοὴ, τελετικὴ.

¶ Τεχνίτης, καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικὸς πονος τέχνης ἔμπειρος καὶ σοφός. Βάναυσος δὲ ὁ διὰ λόγου πιδὸς ἐπιτηδεύματος.

¶ Τέτρακτυς καὶ τετράδραχμον διαφέρει. τέτρακτυς μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα. Τετράδραχμον δὲ τὸ τεσσάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημεῖα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ σημεῖον, παρὰ σωμήθειαν.

¶ Τεχνάσματα καὶ τεχνήματα διαφέρει. τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

¶ Τεῖχη καὶ τείχεα διαφέρει. τεῖχη μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ πόλεων. τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

¶ Τήθη καὶ τηθὶς διαφέρει. τήθη μὲν γὰρ ἐστιν ἡ τῦ πατρὸς ἀδελφὴ. (παῖτας δ' ἔνιοι Μάζας καὶ Μάμμας καλῦσι.) Τηθὶς δὲ, ἐστιν ἡ τὸ παῖδὸ ἢ μητρὸς ἀδελφὴ μὴ ἔνιοι Θείαν καλῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς ἢ παῖδωδὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γὰρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα τροφὸς δὲ καὶ παῖδωδὸς μὴ τὸ ἄλλω ἐπιμέλειαν ποιεμένη τῦ παιδὸς, καὶ μὴ τὸν ἀποβαλακτισμόν.

¶ Τεμαχίζω καὶ τμήχω διαφέρει. τεμαχίζω μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· τμήχω δὲ τὸ βοηθεῖν πὶς ἀδικεμένοις.

¶ Τίθημι καὶ τίθεμαι διαφέρει. τίθημι μὲν γὰρ ὁ νόμος ὁ νομοθέτης. Τίθεται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες ἢ αἱρεθέντες.

¶ Τύκεα καὶ ὄνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γαρ τυκεα ἐστὶ τὸ ἐρεκα· τὸ δὲ ὄνεκα, ἀντὶ τῦ ὅπ. ἀμαρτάνει δ' ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις χρ δύο τέτμες λέγων.

Τύκεα Αἰγαῖ' ἔδεν.

ὅπ δὲ δέον εἰπεῖν οὗνεκα, τοῦνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνεκα τύκεα ἔλεγεν.

Τιμωρῶν καὶ πεμπόδιος διαφέρ. τιμωρῶν μὲν γὰρ ἐστι τὸ βοηθεῖν πρὸ καὶ σωλείσεῖς τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν, καὶ συντάσσει τιμωρῶ τῷ φίλῳ, αὐτὸ δὲ βοηθῶ. τιμῶμαι δ' ἐκθεῖν, αὐτὸ δὲ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον καὶ τίθησι, διαφέρει. τίθησι μὲν γὰρ ὁ εἰσφέρων τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γαρ ὄζει ὁ τε μυδμενος χάιτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

¶ Τοξεύειν βαρυτόνως, καὶ τοξεύτης ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος Ἀσκαλωνίτης. ἐαν μὲν γαρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. ἐὰν δὲ ὀξύνωμεν, ἐπὶ τῦ στοχάζεσθαι φησιν.

Ὡς τοξεύει μὲν ἕλκηθε βέλος, ἐκὰ δὲ τοξεύτης
αὖ κατὰ χώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γαρ εἰς γος ὀνυλλάσσοντα βαρυτονεῖται. οἷον λόγος, ὄχος, βόγος, κύγος, μόγος, ἄτος τὸ ὄχος, ἢ ὃ ὄχος, ἢ ὃτι τὰ παρὰ ῥήματα εἰς α βαρύνοντα ἢ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλάβαντα. οἷον πλέκω, πλόκος· στείρω, στόρος, λέχω, λόχος· φέρω, φόρος· τὸ τε τρέχω, δρόχος.

¶ Τοξεῦται καὶ κοιμᾶται, καὶ τραγῳδοποιεῖ καὶ κωμῳδοποιεῖ διαφέρουσι. τοξεῦται μὲν γαρ ἡ κωμῳδία, οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἢ κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας τοξεύουσιν οἱ δὲ τὰς κωμῳδίας καὶ οἱ ποιηταὶ τῦ δράματος.

¶ Τύραννοι οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον, Ἡ γὰρ δοτ ἐπὶ κοίσεως ἐγίνετο δ' ἐδόκουν, καὶ πρεσβεῖς, παλαιπάτωρ δὲ Ἀλυαττέως, διεδέξατο τὴν βασιλείαν, ἢ Ἀστυάγους καὶ Ἀστυάγης, Ἐτυαῖθ' ὑπερῴκησεν Ὑλικύλας πατὴρ Ὀδρυσέως, Βερεσθένεος τότε ἐν αὐτοῖς ἐρμῆς. ἐδ' ὅτε καὶ ἡ τύραννος βασιλέως ἔλεγον, ὡς Εὐριπίδης ἐν Δόμοις ἐπὶ τῦ Πενθέως φησὶν.

Τ Τύραννος ἐστίν ἡ κακῶς ἐμὴ τύχη.

Ἐπὶ δὲ τῦ Ἀγαμέμνονος διαφέρει. τύραννος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἔχειν τὴν ἀρχὴν. βασιλεὺς δὲ, ὁ ἑκὼν ἀρχων.

¶ Τέρας ἀνεφέρετο διαφέρει. Τέρας μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις. ὄνειρος δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

¶ Υπιστάναι καὶ Ἀναστῆσαι διαφέρ. Ὑπαστῆσαι μὲν γαρ ἐπὶ ὃ δὲ λέγεται Ἀναστῆσαι δὲ τὸ ἐξετυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀκλυ τησ χρ τῶν δίκλυ, αὐτὸ τὸ ἐξετυχεῖν.

¶ Τπόχειος καὶ Ἐπαγγελία διαφέρ. Τ ὑποχρεὶ μὲν γαρ ὁ τὰ ἐξωνῶν διδόναι μέλλων. Ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ δίδοσθαι παρακαλῶν ὑπὸ ἑαυτῦ.

¶ Υφέρσασις δὲ, διδόξα ὅτι τὸ χαίρειν.

¶ Υ πάρξαι, τὸ, τεθνηκέναι καὶ τὸ καπρᾶσθαι.

¶ Υ πάγειν καὶ Παραδοῦναι διαφέρει. ὅπ τὸ Παραδοῦναι μὲν ἐστὶ βαδίζειν. Υπάγειν δὲ, τὸ ἀεὶ ζυγὸν ἄγειν βοῦ ἢ ἵππους ἢ τ τοιοῦτον.

Ὀμηρ. ——— ὕπαγε ζυγὸν ὠκίας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶ, ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀπὶ τῦ Περσέως φερομένου ὡς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐ'γὼ δὲ ἁπαίρω τὸν ἔρκειον, αὐτὸ τὸ φοβερόν.

ὥστε ἔν καὶ ὑπάγειν λέγομεν αὐτὸ τὸ φοβερόν. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς πορεύεσθαι. καχρται τῇ λέξει Εὐπολις ἐν Βάττοις.

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τεμπεδόν.

Φ.

Φ Αχὰς Φακῆς διαφέρειν φασὶ. Φακεῖ μὲν γὰρ οἱ ἔτι ὀμοιόχειλοι· φακῆ δὲ ἡ ἐφημέρη. τετρῶσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

¶ Φαυλάς καὶ φυλίας διαφέρει. Φαυλία μὲν γαρ ἐστὶ ἐλαία ἀκλία δὲ ἡ ἀγρία.

¶ Φάκελλος καὶ φάκελον διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτὸν ζυλῶν. Φακελίδες, φρυγανικὰς ὕλας ἀρτίσας. Φάκελον δὲ, τὸ μὴ φλοιῶσαι ἀπαρμόν.

¶ Φάσκαλα καὶ φασκωλία διαφέρει. Φάσκαλα μὲν γάρ ἐστιν ἱματοφορεία. φασκώλιον δὲ τὸ ὃν ἐκρεμῶσιν.

¶ Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γαρ κυρίως, ἡ βλάβη ἢ ὠφέλεια πνὸς γινομένη φαρμάκοις. Γοητεία δὲ ἡ ὑπὸ τινὰ θεσπεσίαν τε καὶ ἐπιποδίας. Φαρμακεῖς. Φαρμακὸς δὲ ὄζυτονος, ὁ ἐπὶ κακῷ θέσεσι ἢ πόλεως ῥιπτόμενος.

¶ Φάσμα μὲν δὴ τὸ ὅμοιον ἀληθεῖ· Φάντασμα δὲ, τὸ ἐπιμορφον. Εἴδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· τέρας δὲ, ἐναργὲς σωμάτεμορφον· Βρίτας δὲ, τὸ ξόανον.

¶ Φάσμα μὲν γὰρ λέγεται ἢ μὴ τῦ νόσε πολυρραφὰ Φασηλίδα δὲ, φῦμα αἱμάτεον.

¶ φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. φεύγει μὲν δίκλυ ὁ κατηγορῶν. (ᾠδὸ κατηγορῶ διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικᾶσας ἀπολεῖς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθῖσι καὶ φθίωσις διαφέρουσι. φθῖσι μὲν γαρ, οἱ ἀπὸ τῦ Πριάμλαφ. φησὶ γὰρ Ὀμηρος.

——περὶ φθίσι τε μέδονται,

οἷον, ὑπὸ πλεονεξίας δ' ὑπὸ χάρας, ἀλλ' ἀπ' αὐδεὸς φθίσι φθίεται δὲ, οἱ ἀπὸ τῦ Ἀχιλλέως, ὑπὸ πολεως Θετταλικῆς φθίας, καὶ χάρας ἐν μονήμει.

Φθίλλω δ' ἐξικόμην θεοῖς ἀλλακα.

ἠγνόησεν ὧν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδὲ πω τῷ φθίλλω εἶχαν ἀσακτείλω.

¶ Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν Κυεῖν, ἐπὶ τῆς χείλεπι ἀπολείπεται φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. οἱ μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ πὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτὸς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἴδιοι, οἱ τὸ ἡλικιᾶ ἢ ἐθαπλασίως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῷ σωτηρίᾳ ἀμφὸ συμπονοῦντες πολλὰ χρόνον γεγονότες.

¶ Φόρος καὶ φορὸς διαφέρει. φόρος μὲν γαρ λέγεται ὁ εἰσφερόμενος καὶ φορὸν ἢ αὐαίρεσις. Φορὸς δὲ, ὁ τίτ. ἢ ὁ ἀπαιρεθεὶς καὶ φορὸς ὁ φέρε μερον.

¶ Φράζου καὶ φρᾶσαι διαφέρει. φράζου μὲν γαρ ὅτι τὸ ἐπικλοῦ φρᾶσαι δὲ αὖτὸ τὸ διανοῆθηναι.

——σὺ δὲ φράσαι σὸ μὲ σαώσεις.

¶ Φειδωλεῖσθαι καὶ φυσιᾶσθαι διαφέρει. φειδωλεῖσθαι μὲν γαρ ἢ τέρην φαμὲι (καὶ φειδωλὸς ἢ τὸ τέρην μαλακὸς) φυσιᾶσθαι δὲ, ἢ τὸ ὑπὸ τῦ ἀνέμου φυσᾶσθαι καὶ γαυριᾶσθαι.

¶ Φερνὴ καὶ προφερνὴ διαφέρει. φερνὴν μὲν γάρ ἐστι τὸ λαμβάνειν παρὰ ἐσθυμένου καὶ φέρνεσθαι. δὲ, τὸ ἐπὶ τῷ ἐξιέναι τῦ ἀνδρὸς ἐκ τῦ πατρὸς δίδοσθαι. Προφερνὴ δὲ, τὸ ἐπὶ τῷ ἐξιέναι τῦ ἀνδρὸς ἐκ τῦ πατρὸς δίδοσθαι. Φερνὴ μὲν ἡ σεσῆς ἐφερνίων δὲ, τὸ ἀλλότριον. σπεύδεσθον.

¶ Φύλλον καὶ φύλλον διαφέρει. φύλλον μὲν γάρ, τὸ πίτυλον δίδυμον. φύλλον δὲ, τὸ ῥῦζον.

¶ Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖ μὲν γὰρ ὁπ' αὐθρ ὅπαν λέγεται· Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. Φθαπηκτέον δὲ ἐπὶ τῷ λοιπὸν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ. ὅπ Βλυκᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ὁπὶ τῦ πεσόπαν. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶ αἰγῶν, διὰ τὸ π. Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν, διὰ τὸ υ. Βρυμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ ἐπὶ λεόντων. Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. Αρτιλίζειν δὲ ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθμαίοις, ὅπ τὸ ἐρ φωνῆς παρ' ἡμῖν δ' Υλακτεῖν λέγεται.

¶ Φοιλοὺς καὶ κοίτη διαφέρει. Φοιλοὺς μὲν γαρ ἐπὶ τῶν ἐστρωμένων. Κοίτη δὲ ἐπὶ αὐτῷ κατακειμένου. ὅσε ἐπὶ μὲν τῷ ἔρεσσιν ῥητέον τὸ φιλοῦν, ἐπὶ δὲ αὖθρώπων, τὸ κοιτεῖν· ἐπὶ δὲ τῷ ἔρι ἐρεῖν, τὸ Νοσεῖν. ὁ γὰρ λέγων Νοσεῖν τὸ τέκνον, ἀκυρολογεῖ. τέκνα μὲν γὰρ αὐθρώπων. Νοσεῖ δ' ὁρίζων Νεῖσεν δὲ ἐλάφεσ' αὐμοὶ δ' ἐλάφοισι νᾶσιλακες δέκωσαν.

X.

Χέρσας θηλυκῶς μὲν, ὅπ' ἂν τῇ ἀμπίλῳ παρασημειώμεθα· ἐπὶ δὲ τῷ ἀρότῳ καὶ τῷ πεδίῳ ἀρσενικῶς. ἐπὶ δὲ τῷ ἀρότῳ καὶ τῷ πεδίῳ θηλυκῶς. Χέρσος καὶ Εὐθρεσσων καὶ Τέρμις καὶ Εὐδυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπάλειαι διαφέρουσι. Χέρσος μὲν γαρ ἐστὶ περίφασις ὕλης ἔτι ὄντος καὶ δένδρεσσιν. Εὐθρεσσύνη δὲ, πᾶσα χρεία ἐν ὀφθαλμοῖς ὄντος καὶ ἐν χερσὶν ἔτι τοῦ καρποῦ. Τέρμις δ' ἐστὶν ἡ ἐσχάτη ὕλη καὶ ἡ ἐσχάτη ἄρουρα. Εὐδυμία δὲ, ἡ ἐν τῷ ἀρότῳ ἐπιτηδειότης. Ἡδονὴ δὲ, ἡ ἐν τῷ ἀρότῳ ἐπιτηδειότης καὶ ἡδονὴ τῷ ἀρότῳ. Χερσεύειν δὲ, τὸ

Ρ'ομβοειδές, πλαγία τάξις ὀνομάζεται καὶ Σκαληνοειδής.
Γ'αλη ἱππέων ἐστὶν ἑξακοντατετραρχία.
Ε'πιλεκτιάς, ς' ἴλαι, ἱππέων ρκδ'.
Ταραντινὴ ταρχία, β' ὑπαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκοντα εξ.
Γ'αμφιτερὴ ταρχία, ς' ταραντινὴ ἀρχαὶ, ἱππέων ρκδ' καὶ δεκα.
Ε'ξιππαρχία, ς' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἴκοσι τεσσάρων.
Τέλη, δύο ἑξιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.
Ε'πίταγμα, β' τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς'.
Κλίσις, ἡ χρῆσθαι κίνησιν.
Κλίσις ὀπὴ δήμοσιος ἢ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις· Ε'πιπλαγκλισις δὲ, ἡ ὀπὴ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.
Ε'σω ὀπὴ κλίσις, ἐστιν ἡ ἐπὶ τὰ αὐτὰ γινομένη κλίσις, χρὴ ποιεῖν τὰς τῶ ὀπλιτῶν ὤρλεις μετατιθέντα, ἢς δύο διαφοραί· ἡ μὲν, ὅταν ἡ πολεμίων, ἡ δὲ Ε'π' ἀριστερὰ ὀνομαζόμενον· ἡ δὲ, ἐστὶ τοὺ πολεμίους, Α'π' ἀριστερᾶς καλεμένην. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ αὐτὸ ὑποχωρῆσαι. Μεταβολὴ, ἐστὶ μεταλλαγὴ ἢ σχῆματος ἢ τάξεως, ὅταν εἰς τοὐναντίον ἐπιφάνειαν ἢ ὄψιν αὐτοῦ ἡ πολεμίων μεταβολὴ, ἢ εἰς ἕτερον κλίνειν ἢ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δίκην ἀσπίδος.
Ε'ναντιοφανὴς ἐστὶν, ὅταν δύο τῶν σωμάτων πυκνουσῶν χρὴ ἀραιουμένων, καθ' ἑαυτὰ ἕν τι κίνημα τῆ λοχαγῶ, πλὴν τὸ τάγματος ἀπὸ εἰς κλίνειν ἢ μεταβάλλειν τόπον, μὴ τὴν ἐμφάνειαν ἐναντιοφανῆ ἢ τῶν ἐν δεξιᾶ, διαμένοντων ἐκείνων ἢ τὴν παρασκευὴν ἢ τὴν ἐπίστασιν.
Α'ναστροφὴ ὄζιν ἡ ἀπὸκατάστασις τῆ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν προτέραν χώραν. Πεποιημένη δ' ἔζιν ἢ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τὴ τάγματ ἢ κίνησις ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ε'κ δὲ τοιαύτης ὁ ὄζιν, ὅταν τοῦτο ἐπιστρέψαν ὦ σωμάτων κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐαν μὲν ἐπὶ δύρυ γίνηται, τὰ ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν ἐαν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὰ ἐν δεξιῶν· εἰς ὃ δὲν ὃ ὄζιν ἀποδίδναι, τὸ ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι αὐθὶς ἕκαστον. Ὅταν δὲ ἐπὶ δύρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοντος, ἐπ' αὐτὰς εἰς ἐρῶν ἀποδίδναι, δείκνυσι· ἐπὶ τοὺ πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι· καλεῖ δὲ τοῦτο ᾧ Ε'π' ἐρῶν ἀποκατιῆσαι.
Ε'λεγχωὼν δύναι ἰσοπλεύρου ἡ ΔΓ, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἶδη δὲ ἀνὰ ἕκαστερον αὐτῶν, ς'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖ ῶν, ὃν ᾧ Κρητικὸν ᾧ Περσικὸν καλοῦσι. τοῦτον δὲ, Μακεδόνων ἐξελιγμὸς ὄζιν, ὀχρὶ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων ὁ φάλαγξ τὸν ἐμπροσθῶν τόπον, χωρὶς δὲ ὁ χρὶ παρὰ σπουδὴν ἐπιφάνειαν· ἐαν δὲ ἐπ' δύρυ γίνηται, τὰ ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐαν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὰ ἐν δεξιῶν. εἰς ὃ δὲν ὃ ὄζιν ἀποδίναι, τὸ ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι αὐθὶς ἕκαστον. Ὅταν δὲ ἐπὶ δύρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοντος, ἐπ' αὐτὰς εἰς ἐρῶν ἀποδίδναι, δείκνυσι· ἐπὶ τοὺ πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι· καλεῖ δὲ τοῦτο ᾧ Ε'π' ἐρῶν ἀποκατιῆσαι.
Ε'λεγχωὼν δύναι ἰσοπλεύρου ἡ ΔΓ, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἶδη δὲ ἀνὰ ἕκαστερον αὐτῶν, ς'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖ ῶν, ὃν ᾧ Κρητικὸν ᾧ Περσικὸν καλοῦσι. τοῦτον δὲ, Μακεδόνων ἐξελιγμὸς ὄζιν, ὀχρὶ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων ὁ φάλαγξ τὸν ἐμπροσθῶν τόπον, χωρὶς δὲ ὁ χρὶ παρὰ σπουδὴν ἐπιφάνειαν· ἐαν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὰ ἐν δεξιῶν· εἰς ὃ δὲν ὃ ὄζιν ἀποδίναι, τὸ ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι αὐθὶς ἕκαστον. Ὅταν δὲ ἐπὶ δύρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοντος, ἐπ' αὐτὰς εἰς ἐρῶν ἀποδίδναι, δείκνυσι· ἐπὶ τοὺ πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι· καλεῖ δὲ τοῦτο ᾧ Ε'π' ἐρῶν ἀποκατιῆσαι.
Ε'λεγχωὼν δύναι ἰσοπλεύρου ἡ ΔΓ, Κατὰ λόχους· ἡ δὲ, Κατὰ ζυγά. εἶδη δὲ ἀνὰ ἕκαστερον αὐτῶν, ς'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδὼν, ὁ δὲ Χορεῖ ῶν, ὃν ᾧ Κρητικὸν ᾧ Περσικὸν καλοῦσι. τοῦτον δὲ, Μακεδόνων ἐξελιγμὸς ὄζιν, ὀχρὶ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων ὁ φάλαγξ τὸν ἐμπροσθῶν τόπον, χωρὶς δὲ ὁ χρὶ παρὰ σπουδὴν ἐπιφάνειαν· ἐαν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὰ ἐν δεξιῶν· εἰς ὃ δὲν ὃ ὄζιν ἀποδίναι, τὸ ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι αὐθὶς ἕκαστον. Ὅταν δὲ ἐπὶ δύρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοντος, ἐπ' αὐτὰς εἰς ἐρῶν ἀποδίδναι, δείκνυσι· ἐπὶ τοὺ πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι· καλεῖ δὲ τοῦτο ᾧ Ε'π' ἐρῶν ἀποκατιῆσαι.

Γ'ινηται δὲ λίγεται, ὅταν τὸ σύγμα τὴν τάξιν, τὸ τέταρτον ἢ ἡμένης, αἱ λοιπαὶ τετράρχαι ἐπὶ τοσοῦτον ἢ ξεναγίαι ἡγεμόνες, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθῶσι· ᾧ κάλλος ὅταν σύμβαμα συντάγματι πρέπει ἔπεται, ὥστε τοὺς τὸ ἀκουομένους σωτῆρι ὑπὸ τὸ ἔξω τάξεσι ὑπὸ τὸ ἐμπρόσθεν σωτῆρι.
Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοὺ ἡγεμόνα ἐπὶ τὸ ὠνύμων ἔχοντα, ἢ ἐκ τὸ δεξιοῦ. καὶ μὲν ἐκ τοῦ ὀνύματος ἔχη τοὺ ἡγεμόνας Εὐώνυμος ᾧ Δεξιὸς ἡ λέγεται. ἐαν δὲ ἐκ τοῦ δεξιοῦ ὦ, δεξιὰ παραγωγὴ ἐστὶ δὲ ἡ παρεία ἐν ἐπαγωγὴ γίνεται, ἢ στὶ ἐπεκταγὴ ἢ μονοκαλύφρω, ἢ διπλαδίφρω, ἢ περικαλύφρω ἢ τὸ τάγματι βαδίζεται. μονοκαλύφρω μὲν, ὅταν μονοχῶθεν φοβῆ· διπλαδίφρω δὲ ὅταν διχόθεν. περικαλύφρω δὲ, ὅταν περιχῶθεν. ᾧ τετραπλαδίφρω, ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ὀπὴ δέος ὑφορῶνται.
Α'μείνων ᾧ φάλαγξ καλεῖται ἢ τοὺ ἡμίσεως τῶν ἐν τῆς πόλεως ἀπὸστρεπτικὸν ἢ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ἐπιστροφὴ ἢ ἐπὶ τὰ δεξιὰ ἐπιστροφὴ

"Αζεο, (cole reverere : ἐντρέπου, σέβου, θέλαζε, Hesych.)Ionicè pro ἄζῃ, à them. ἄζομαι.

"Αη, aspirabat ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.(tertia persona præt.imperf. activi, à them. ἄημι.

'Αήδιζον, sine augmento dicitur pro ἠᾴδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à them. ἀηδίζω. Eustath.

'Αήδεσαν, itidem pro ἠήδεσαν dicitur euphoniæ causâ,à them. ἀήθεσαν, insuetus sum.

'Αήσθω, infinitivus præsens Ionicus pro ἄσθαι,spirare, flare : πνεῖν,Hesâ them. ἄημι. Quanquam Eust. hoc ἄσθαι esse dicit tanquam ex ἀάσθω. tunc autem esset Aor. 1.

Αἶδιον, Ionicè pro ἠδίστην, veriti sunt : ab ἠΐδεσθαι Aor. 1, pass.verbi εἰ δέομαι. Ex quo Aoristo est & imperat.αἰδίσθων,revereare. Nota autem hoc αἴδομαι duplex habere futurum, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι : alterum per ε αἰδέσομαι. unde & imper.med. αἴδεσαι, revertere.

"Αϊον,part. imper. augmento carens pro ἤϊον : audiebam : à them.αἴω.

A"ιεσε per syncopen pro ἀείσεσε, ex them. ἀείρω. nam ab αἴρω fit ἄεσε sine dipthongo.

Αἰρεθέντι, Aor. 1, pass.subjunct.modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν,cujus indicat. modus est ἠρέθη, ex them. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers.sing.Aor. 1, pass. indic. modi, Ionicè pro ἡρέθη, captus est unde & fut. 1, pass. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. them. αἱρέω. (αἰρέω.

A'ἱρηκαι,apud Herodot. Ionicè pro ἠρήκει,ceperat,ab act.them.

'Αϊσθέσι,Aor. 2, med.infin. modi, ex Aoristo indicativo ἠσθόμην, à them. ἀίσθομαι vel αἰσθάνομαι.Ex quo αἰσθόμαι est & fut. med. αἰσθήσομαι, sentiam.

'Αϊωθῆλω, optat. modi Aor.1, ab ἀϊσχωθῆλω, pudefactus sum, vel veritus sum. Id autem ab act. them. ἀϊσχύνω

A'ικόντο,apud Hom.& Herod : Ionicè pro ἀφικνοῦντο,culparent à them. ἀπαύομαι.

'Ακοντέπο, (pro quo & ἀκοντεῖπον dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκοντίζοντο, t istati erant, vel etiam tristabantur, ex ἀχθομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκόχημαι, Ex quo participium ἀκοχημένων. Quod si ἀκοχέμενοι scribas, signif. λυπηθέντες : estque particippræsentis temporis, à them. : ἀκάχημαι, cujus Hesmeminit. apud quem legitur & ἀκηχέδαται, expositum itidem ευπόντο pro quo & ἀκηχέδατο infrà.

'Ακόχιθοι, quidam ex ἀκαχίζω formant, quidam ex ἀκηχέμενοι factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκόχιθοι ἔγχεσι.Hesapud Hom. ἠκοντισμένοι ἢ ἐσσυμένοιν ὀδυρῇ, acuta hasta. possis etiam, tristis seu dolorifica hasta, interpretari,ex eo quòd ἄχος dolorem afferat suo ictu. ut ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem Poeta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

'Ακουόων, Ionicè & poëticè pro ἀκούων.

Ακοντίδατο apud Hes. λύπῃ κατέχοντο, pro quo fortassis scribendum ἀκαχίδατο.

'Ακόκα. præt. med. Atticum pro ἧκα, reduplicatis literis initialibus præsentis : à quo & ἀκηκόειν in plusquamperf. pro ἠκούειν seu ἀκηκόεσαν, audiverant à them. ἀκούω.

'Ακηχέατο, præt plusquamperf. pass. Ionicè pro ἀκαχήμην, ex ἄχθομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχέμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ακηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκαχήκασι, interterposito etiam δ, sicut in. βλαπέδατα pro βλάπτεται interpositum itidem δ est una cum ε, ut Eustath. testatur, quod illud ἀκηχέδαται ex pon. λαθέπλωτο. Est & partic.præt. pass. ἀκαχήμενος, ex indic. ἀκάχημαι, ut ἀκαχήμενος est ex ἀκήχεμαι.

'Ακυέμεν, Ionicus infin. est pro ἀκούειν,audire : à them.ἀκέω.

"Ακωσε, præt. perf.Ionicum augmento carens pro ἤκουσε, audivi : itidem à them. ἀκέω.

'Ακουπέῖς, fut.Attic.pro ἀκούσῃς,audire facias : ex them.ἀκούω.

'Ακοῶ, (audiam) fut. 2.ex them. ἀκέω : unde & Aor.2. ἄκουσα.

'Αλεδεὶς,partic.Aor.1,signif.vagatus qui erravit.ex them. ἀλάομαι.unde & præt. imperf.ἀλᾶτο apud Hom.

'Αλάλυ̃μαι, (erravi, vagatus sum,Hes.πεπλάνημαι)præt.perf.pass. ab ἀλάομαι,reduplicatione literarum initialium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde est infinitivus ἀλάλησδ, præsentis temporis & ipse significationem habens : itidemque partic. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀλήκχημαι secundum quosdam præsentis,secundum alios præter.temporis est. Rursum tamen Hesych. ἀλάλητο per præt.pluſquam exp. ὑπεπλάνητο.

'Αλάλκοι, Aor. 2, act pro ἤλαλκον, ex ἀλαλέω, ut ἔδυσαν ex δύνω.Vnde & subjunct.modo ἀλάλκῃ, quod Hesych. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλέξῃ, juverit, propulsarit.

'Αλαλύ̃σαι, perturbatus sum : Hesychio πεθορυβῆσαι, ἐκπλαγῆναι ἀλαδεῖ) præt.perf.pass.Atticam reduplicationem habens,à them. ἀλυκτέομαι.Quidam verò & præsentis esse temporis volunt ut ἀλάλημαι & ἀλήκχημαι : facto nimirum primum ἀλύ̃σσω ex ἀλυκτῶ, indeque passivo ἀλύ̃κτημαι, ex hac autem, repetitis inirialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusq; derivationis meminit Eust.

'Αλεὶς, Particip. præs. temp.à them. ἄλημι. Est. autem ἄλημι,contorqueo me & conglobo.Vnde apud Hesych. ἀλίσται,quod exp. συστρέφονται,item ἑδροῦνται, nec non συλλαμβάνονται. Et ἀλήσθαι, eidem συστρέφεσθαι, nec non πλανᾶσθαι errare. Apud eundem & ἀλεῖς, legitur, exponiturque non modò συστροφαὶ, sed etiam πλοκαὶ, κρεμάσεις, ἁρπαὶ, item συλλαβὲς,& πλάνας.

'Αλέξεσκε, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσκε, Aor. 1,verbi medii ἀλεξέομαι. Potest tamen & regularis esse Aoristus ille ex barytono themate ἀλέξω.

'Αλεξεμεν, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

'Αλλήλεγε,(molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἄλεγε, à them. ἀλέω. unde & præt. pass. ἀλάλεσμαι, molitus sum : ex quo particip.ἀλαλεσμένος, molitus.

'Αλᾶσθαι, Atticum præteritum pass.ex them.ἀλάομαι,reduplicatis literis initialibus : & synonymum τῷ ἀλάλησθαι, errari, vagatus sum : sed ab eo differens ea re sola quòd ἀλάσθαι augmento caret, hoc autem ἀλάλησθαι non item : sicut ἀφίγμαι quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχεμαι. Sunt tamen & qui præsentis temporis hæc esse dicant, uti suprà quos admovui.

'Αλάλιμαι, Atticum itidem præter.pass.pro ἅλημαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo, à them. activo ἀλείφω. Vnde particip.ἀλαλιμένος, pro ἁλημένος,unctus.Itidem ἀλάλιπται dicitur pro ἠλειμμένος unctus est.

'Αλάλιφα,Atticum præter. activum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo passivum formatum.

'Αλήθεα,Doricè pro ἀλῆται, significans ἀθροίζεται vel παγκοινᾶται, congregari aut concludi : ex them. ἄλημι.

'Αλλέξαι, poeticè metri causa pro ἀλαλέξαι,à them. ἀλαλίζω. Eust.

'Αλλύσκε, poeticè & Ionicè pro ἀνέλυε, resolvebat. Poëtæ enim ἔλλυε dicunt pro ἀνέλυε metri causa : & Iones addunt suum σκε : ex them. ἀλαλύω. Eustath.

'Αλφε, pro ἀλλόμενος,ex them. ἄλλομαι, per syncopen, & Æolicè tenui facto ex aspirato.

A'λείλυ, (captus fim) Aor.2, activi opt. modi,à them. ἅλωμι, ut δίδυμι,à δίδωμι,pro quo dicitur ἁλοίην, ut δίδυμι pro δίδω.

'Αλὼς,(captus) particip. Aor. 2, activi ab eodem them. Fit enim ex ἅλοϝ ἁλώς, ut δῶς ex δόϝν.

'Αλσο & 'Αλτο,(saliisti, saliit : seu cum saltu irruisti & irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἄλεσο & ἄλετο, abjecto augmento pro ἥλατο & ἤλατο, & exempto ε : & tunc essent Aor. 1,medii : secundum alios sunt præter.ti plusquamperfecti temporis, abjecto itidem augmento pro ἤλεσο & ἤλτο, & aspirata in tenuem conversa. Quæ posterior opinio est probobilior & simplicior : sed tunc ἄλσο & ἄλτο imperfecto potius reddenda sunt, insiliebas, insiliebat.

'Αλφ'ὼ, captus sim vel caperer, Attice pro ἁλοίην: quod vide.

"Αλωσι,capere seu capiaris, imperativus Aor.2, ab ἅλωμι, ut δόσι ex δίδωμι,& γνῶσι ex inusitato γίγνωμι.

'Αλωσο, captus sum, præt.perf.act.vocis,pro ἅλωσε, ex them. ἅλωμι : pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

'Αμαρτε, erravit,peccavit, Aor. 1, activæ vocis, augment carens pro ἤμαρτε ab inusitato them.ἀμαρτέω.

'Αμαρτοῦσι, futurum ejusdem inusitati thematis ἁμαρτέω.

'Αμβλακόωσθε, poeticè & metri causa pro ἀπέλλάμβδε.

'Αμβλάσῃ, poeticè & Doricè pro ἀβλάβῃς, ædes : ex poetico them. ἀμβλάεινο pro ἀβλαίνω : cujus fut.poeticum & Doricum est ἀμβλάσω pro ἀβλαβήσομαι. Itidem verò ἄμβλαπς & ἀμβλαπὶς, poeticè dicuntur pro ἀβλαβὴς pro ἀβλαπὴς.

'Αμμενοι, satiatum esse infinitivus Doricus ex them.ἄω. inde enim primùm fit ἄασθαι, regulariter : ex quo ἄμμεναι, Doricè seu Ionicè, & exempto ε ejusque loco inserto μ. ἄμμεναι,ut Varinus tradit. Apud Hesych. unico μ scriptum ἄμεναι, itidem expositum ἀπαρκεῖσθαι , quod simpliciter Doricum seu Ionicum est pro ἄεσθαι.

'Αμπεύσας,poeticè pro ἀπατήσας,ex ἀπατεύω.

'Αμπεπλανῶν, participio.Aor.2., poeticum ex them.ἀναπλάω.Inde enim regulariter fit ἀπαλᾶν, ex quo poeticè ἄπαλον, & inferto augmento præteriti perfectiè ἀμπέπλαλον.Est autem ἀμπαλάω, vibro.

'Αμπόσαι Laconicè pro ἀμφέσαι apud Hesych. ex ipsius themate ἀμπάω pro quo dicitur ἀμφίννυμι. Sic ἀμπήχεν pro ἀμφήκεν. ἀμπὶς pro ἀνάσπαστος.

'Αμπίτασον, poeticè pro ἀνατείνεσο, à them. ἀμπὶς pro ἀνάσπαστος.

'Αμπλακὼν, qui erravit,particip. Aor. 2, activi, ex them. ἁμπλακεῖν : ex quo primùm fit ἡμπλακον, inde autem ἀμπλακεῖν. Quidam præsentis esse volunt ut ἀμπλακέω, ex quo & ἀμπλάδω. duplici enim modo formant præteritum, ex quo & ἀμπλάδω. duplici enim modo formant præteritum, ex quo & ἀμπλάδω. duplici enim modo formant præteritum

Α᾽πάλαυον & Α᾽πάλασα. pro Α᾽πάλαυσον & Α᾽πάλυσα, ex themate Ἀπαλαύω. Vtrorumque exempla suo loco reperies in Α᾽παλαύω.

Α᾽πάω, præt. imperf. indic. modi ab ἄπημι, significans, aberam. Quidam ajunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante, abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπῆν, nam verbi μι præt. imperf. est ην.

Α᾽πλιώδλω, (obstupefactus sum & obmutui) Aor. 1, passi. indic. modi ab ἀπηνύομαι.

Α᾽πῆλθον, Doricè pro ἀπῆλθον, apud Theocritum frequens. Est autem ἀπῆλθον, Aor. 2, indic. modi, à them. ἀπέρχομαι, seu ἀπελεύθω.

Α πῦρον, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφῆλοσαν, est Aor. 2, indic. modi ab ἀπαυέω. unde & ἀπαύες, quod idem exponit ἀφέλκων, necnon ἀφῆκεν: in imperf.

Α᾽πέχθημαι, præt. pert. passi. indic. modi, à them. ἀπέχθομαι: pro quo usitatius est ἀπέχθανόμαι, significans, odio sum, invisus sum.

Α᾽πέπτω, Ionicè pro ἀφίεντας, ex Ionico them. ἀπέπμαι pro ἀφίεμαι.

Α᾽πεύδω Θ᾽, itidem Ionicè pro ἀφεύδω Θ᾽: part. ex Aor. 2, indic. modi ἀπέπιθμεν pro ἀφικόμεθα, ex Ionico them. ἀπεύθομαι, pro ἀφικνέομαι.

Α᾽πόπτας, particip. Aor. 2, ab ἀπέπτην, tanquam ex ἀπόπτημι: pro quo dicitur potiùs ὑποδιδράσκω, aufugio.

Α᾽ποδρᾶναι, Atticus optat. pro ὑποδιδράοιμι, aufugerem.

Α᾽ποίπω, poeticè pro ἀπέπτω, Aor. 2, ab inusitato them. ἀπίπω, à quo ἀπερρωέω mutuatur futurum secundum.

Α᾽πέρσην, & Α᾽πέρσα, & Α᾽πόρσω, Aor. 1, à themate ὑποῤῥῶ, quod Aeolicè format futurum suum ὑποῤῥσω, ut tradit Eustathius, ἀπάρσειν illud exponens ἀπὸ θερισμοῦ, itidemque cætera duo.

Α᾽πόλεξον, imp. Aor. 1, Doricè pro ὑπόλεκτον seu ὑπόλεκτον. nam loco communis futuri ὑποληξω, dicunt primum ὑποληξω, deinde η in α conversò, & subscripto ι, ὑποκλήξω. unde aor. 1, ἀπόκλαξον: & ex eo imper. ὑποκλαξον.

Α᾽πολαμφθέντες, partic. Aor. 1, pass. Ionicum pro ὑπολαφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones infuturo dicunt non ἀπολήψω, cum alii is Græcis, sed peculiari modo ἀποναίμψω, tanquam ab ὑπολάμπω. Itidem vero ὑπολαμμένου dicunt pro ὑπολελαμμένου seu ἀπολαμμένου. Ambo apud Herodotum frequentiin usu.

Α᾽πολῆ, Atticè pro ὑπολῇ, peribis: secunda persona fut. 2, medii ὑπολοῦμαι, ex them. ἀπόλυμαι seu ἀπόλλυμαι.

Α᾽πολελαμμένω Θ᾽, vide in præcedente Α᾽πολαμφθέντες.

Α᾽πολέ᾽αυκε, præt. perf. activum à them. ὑπολαύω.

Α᾽πολέσμαι, fut. 2, med. verbi ὑπόλλυμαι seu ὑπολέομαι.

Α᾽πόλλυε, præt. med. ejusdem thematis. Ejusdem præteritum activum est ἀπολέλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum simplicis thematis initialium, ut ὄρορα, ὀρώρεκα, ὀλλώκα, & similia.

Α᾽πόσα pro ἀπίσω, ut εἰάσα pro ἀνέσω: imper. Aor. 2, ex them ἀφίημι.

Α᾽ποσάς, part. aor. 2, ab eodem them.

Α᾽ποτλῶναι, infinitivus Aor. 2, ejusdem. Ex quo etiam fut. 1, act. act. ὑποτλήσω.

Α᾽πόρας, per syncopen pro ἀπαυείους: itidemq; ὑπόδρας pro ἀπαυείναι, & ἀπορυκάδω Θ᾽, voce media pro ἀπορυκαδῶ Θ᾽: à them. ἀπόρυκα pro ἀπαυείκω, composito ex ἔρ Θ᾽. Ionico pro ὄρ Θ᾽. Eust. Sic verò ἀπαύρας dictum putatur pro ἀπαυρώσας.

Α᾽πήχθω, impersonale verbum significans, sufficit, satis est. Vndè infinit. ἀπηχθῆν pro ὑπήρξαι, satis esse seu sufficere. Futur. ὑπαρξέσειν, sæpe erit, sufficiet. particip. ὑπαρξῶν, sufficiens: cujus fœm. ἀπαρξοῦσα.

Α᾽πόμυνος, poeticè pro ἀπόμυιος, abjurabas: à poetico themate ὑπόμυνμι pro ὑπόμυμι.

Α᾽πραι, infinitivus ab ἄρα seu ἄρρα Aorist. 1, verbi ἄρρω.

Α᾽ραρημέν Θ᾽, Attice & Ionicè simul pro ἠρτημέν Θ᾽, à them. αἴρω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est. Sic ἀραίρατο pro ἤρτητο. Ambo apud Herodot.

Α᾽ραρα, eodem modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἄρρω. Vnde part. ἀραρώς.

Α᾽ρεσάατο, Ionicè pro ἀρέσσαντο, conveniebant. Potest autem hoc ἀναρίμπω esse vel præsens optativi passivi, vel Aor. 2, optativi medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius Aoristi, 2, quàm præsenti, quia reperitur activ. Aor. ἄραρον eandem habens reduplicationem pro ἦρον, ut λελαδόμην pro ἐλαδόμην, & κὰ ἄρμον pro ἤραρον. quæ tamen Poetis duntaxat usitata sunt.

Α᾽ραδζ, infin. med. ab ἤρεμμαι Aor. 1, med. verbi ἄρω.

Α᾽ρήσμαι, fut. 1, med. verbi ἀρήσω, tanquam à them. ἀρέω. A quo them. est & fut. 1, act ἀρέσω, & Aor. 1, ἤρεσα, & infin. ἀρέσαι.

Α᾽ρεῖα, Ionica consuetudine: pro ἄρη: est autem Aor. 1, med. subjunct. modi à them. ἄρω.

Α᾽ρμα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, & significat, compactus sum, aut congrui: vel ab ἄρρω, & significat, sustuli vel abstuli. Vbi discriminis causa subscribi posset ι, Præt. plusquamperf. ἀρήρειν.

Α᾽ρθεὶς, particip passi. ab Aor. 1, indic. ἤρθλω, ex quo & infin. ἀρθλῶαι, & futurum primum passi. ἀρθήσομαι: ex them. activo αἴρω.

Α᾽ρπη, imper. passi. itidem ab ἤρθλω Aor. 1, passi. verbi ἀέρμαι.

Α᾽ρσεν, imper. Aor. 1, ab ἤρσα, Æolico Aor. verbi ἄρω. Facit enim id Æolicè futurum ἄρσω pro αἴρω, unde illi duo sor.

Α᾽ρχεθ Θ᾽, per syncopen pro ἀφχέθ Θ᾽, ex ἀρχέομαι. Var.

Α᾽ρω, interdum est them, cujus fut. ἀρῶ, & præt. med. ἄρρα seu ἄρασα. interdum est Aor. 1, subjunctivi modi à them. ἄρω.

Α᾽σω, infin. Aor. 1, act. significans interdum βαλεῖν, & tunc per contractionem ex ἀέσαι factum putatur, ex them. ἀέω: interdum κορέσαι aut ἀδικτῆσαι, à verbo ἄω. Vndè & media voce ἀσασθαι pro κορέσασθαι, & optat. act. ἄσαιμι significans itidem κορέσαιμι.

Α᾽σθείλω, aor. 1, passi. optat. modi, ex ὑπέθλω Aor. 1, passi. indic. modi. Id autem ex them. ἀσθόμαι. Vndè & Aor 1, med. subjunct. ἀσθῶμαι, quod Hesych. exp. λυπηθῶμαι, βλαβῶμαι.

Α᾽ιδὴς, particip. passi. ex ἤθλω Aor. 1, passi. verbi ἄδμαι.

Α᾽ΐδω, poeticè & Ionicè pro ἀέδλω dici traduntur ex them. ἀάω vel α᾽ω significante, dasno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀέω dicitur.

Α᾽ιθρόΘ᾽ pro ἠερθρόΘ᾽, ex them. ἠέρμαι secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἀέλω derivandum, Ionicè primùm detracto augmento & spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Aeolico.

Αὐωθλω. Aor. 1, passi. indic. modi, ex them. αὐάω.

Α᾽υχάσθω, Doricus imper. præs. temporis pro αὐχάζω, ex them αὐχάζομαι, ζ in σθ mutato, & diphthongo in ω resoluta.

Α᾽υχήσω, fut. 1, verbi αὐχέω: pro quo dicitur potius αὐχέω vel αὐξέω, augeo.

Α᾽φῆμαι, præt. perf. passi. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, ut πίθημαι ex πίνημι. Vndè particip. ἀφεμενὸς Θ᾽, dimissus.

Α᾽φῆμεν, pro ἀφέμεθον, ab α᾽φίω, Aor 2, verbi ἀφίημι. Vadè & infin. ἀφέμεναι, dimittere.

Α᾽φοῦ, & form, Α᾽φοῦσα, & neutrum Α᾽φόν, particip. ab eodem Aor. 2, ἀφλω, ex eodem them. ἀφέημι.

Α᾽φεκτέον, adverb. positivum à verbo ἀπέχω.

Α᾽φέξω, futurum 1, ejusdem thematis.

Α᾽φες, Aor. 2, imper. modi, ab ἦφλω Aor. 2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis Aor. 2, ἀφέμην, ex quo part. ἀφέμεν Θ᾽.

Α᾽φεσσή, novo & poetico more pro ἀπεσσή apud Hom. secundum quosdam ex them. ἀφέσσω.

Α᾽φέσσ τε. per syncopen pro ἀφεσίσστε, ab ἀφίημι. Eust.

Α᾽φετέον, adverb. positivum ab ἀφίημι, dimitto.

Α᾽φέωσι, pro ἀφέωσι, ἐλλογίμου literæ ι, & pleonasmo νῦ α, ex them. ἀφίημι. Var.

Α᾽φήστην, Ionicè pro ἀφῆσαν, Aor. 2, medius subjunctivi modi, ab eodem them.

Α᾽φηφθλω, Aor. 1, passi. indic. modi, à them. ἀφαμφόμαι.

Α᾽φθές, particip. ab ἤφθλω Aor. 1, passi. verbi ἅπτομαι.

Α᾽φιᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ionico ἀφίεασι. pro quo communiter dicitur ἀφιᾶσι.

Α᾽φῖγμαι, præt. perf. passi. indic. modi, ex them. ἀφίκομαι, pro qua frequentius dicitur ἀφῖγμαι.

Α᾽φίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. indic. modi, ex them. ἀφίω. pro quo dicitur etiam ἀφίη, ex them. ἀφίημι. ut non solùm ἔπη Θν dicitur, sed etiam ἐπ᾽ ἦθν, ex baryt. them. πηθω. Idem ἀφίει est etiam Ionicè pro ἀφίεσαν ex them. barytono ἀφίω: pro quo aliquando ex ἀφίημι dicitur ἀφίεσαν.

Α᾽φίκαι, Ionica pro ἀφίκηι: secunda persona Aoristi, 2. medii subjunctivi modi ex them. ἀφικνέομαι, cujus aor. 2, indic. est ἀφικόμην.

Α᾽φίξομαι, fut. 1, med. ejusdem them. ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Vndè & præt. perf. pass. ἀφῖγμαι, ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Α᾽φῖκται, Aor. 2, voce media: sed irregularis: regulariter enim ἄφεσο dicitur. unde postea fit ἄφαι, exempto σ & ο contracto in diphthongum sicut δῦ quoque pro δύσο dicitur, ac similia alia. ex them. activo ἀφίημι.

Α᾽φῶσι, aor. 1, conjunct. modi, ab eodem them.

Α᾽ΐχεα, prima longa, Doricè pro ἤχεα, resonabat: ex them. ἠχέω. Sin priore brevi repetatur usurparum, est à them. ἀχέω, augmento carente.

Α᾽χθὸς, partic. pass. ex ἤχθλω, Aor. 1, passi. indic. modi, them. activi ἀάχω.

Α᾽χθόσει, Atticè pro ἀχθέσῃ, molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato themate ἀχθέομαι, pro quo usurpatur ἄχθομαι. unde & aor. 1, passi. ἠχθέσθλω. ex quo particip. ἀχθεσθείς. Repetitur tamen & ἀχθέσομαι pro ἀχθεσθήσομαι in futuro medio.

Α᾽ωρτο, per syncopen pro αἴωρτο, ex them. αἰωρέω. Sin ἄωρτο scribas, est à them. ἀσ Θρω. Eustat. Quidam ex ἤστο factum volunt, ν in α converso, & inserto ω. Est autem illud ἤστο præt. plusquamperf. passi. ex them. ἄρω, vel etiam ab ἀίρω.

B

BA᾽, pro ἔβδι, ineede: ab ἔβλω, Aor. 2, verbi ἔβημι, ut ἐφυτεύθη etiam dicitur pro φυτεύθη.

Βαδῆμαι, Atticè pro βασθήσομαι, fut. med. verbi βαδίζω. Sic βαδῶ, Atticè itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem them.

Βαίνη, Aor. 2, 3 pt. modi, per contractionem pro βαίνοσα, ex prima persona, βαίλω, ut ἐστήλω. Hoc autem βαίλω, ex Aor. 2, βέλω, à themate βῆμι.

Βαίνε, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperativus esse potest ejusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & Poeticè pro βαλεῖν, infin Aor. 2, vel. fut. 2, à them βάλλω. de quo futuro dicetur & paulo pòst.

Βάλλε, Ionicè pro ἔβαλλε, vel etiam imperativus: à them βάλλω.

Βάλλω, imper. Ionic-pro βάλλε, ex them. Βάλλομαι.

Βάλλησθθα, fut. inusitati them. βαλλέω: apud Aristoph. Alioqui βάλω fut. 1, mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω. (licet quidam utrunque esse velint) est fut. 2. Itidem βάλλησα poeticè pro ἔβαλλησα, ex eodem βαλλέω.

Βαλών, particip. ex ἔβαλον Aoristo 2, act. them. βάλλω.

Βαμβὶδι, Dorice apud Theocr. pro βαθέῖδι, camus: Aor. 2, subjunct. modi ex ἔβλω Aoristo 2, indic. modi, them. βῆμι.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem Aor. 2. ind. modi, verbi βῆμι.

Βάς, & Βᾶσα, particip. ex ἔβλω, Aorist. 2, them. βῆμι.

Βασιῶσαι, Doricè pro βήσουσι, ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed & βασῶσαι affertur pro βήσουσι, dicitur que Æolicum esse.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτλω pro ἐβήτλω ambo Aorist. 2, ejusdem thematis.

Βάτω, tertia pers. imper. modi temporis Aor. 2, ex prima pers. βάδω: itidem ex Aor. 2, ejusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ & η in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἕστα formatur ex ἕστηκα.) Vnde tertia pers. plur. βεβάᾶσι pro βεβήκασι, & particip. βεβάώς.

Βεβάμεν quoque ex βεβήκειν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν infinitivus est pro βεβηκέναι, iviſſe. Ambo ex inusitato them. βάμι.

Βεβασηκώς, Ionicè pro βεβαρηκώς, exempto ρ, ex them. βαρέω.

Βέβαται, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβεώς, particip. ex præt. βέβαα, de quo paulò antè.

Βέβηκε, præt. perf. activæ, vocis ex inus. them. βάω, pro quo aliqui βαίνω dicitur. Vnde præter. plusquamperf. βεβήκειν: & particip. βεβηκώς.

Βεβλήκει, præt. perf. act. à them. βιάω. unde & particip. pass. βεβλημένος.

Βεβλήμαι, præt. pass. ex act them. βιόω. Passi. tertiam personam præteriti habet βεβλῆται, quæ imperfonaliter nonnunquam ponitur. Hinc particip. passi. βεβλημένος.

Βέβλαπε, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα: passi. βέβλαμμαι, unde Aor. 1. ἐβλάφθλω.

Βεβλήκατο, Ionicè pro βέβλητο. itidemq; βεβλῆται, pro βέβληται: quorum illud est præteritum perfectum passivum, hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex activo them. βάλλω. habentia futurum mutatitium βλήσω.

Βέβληκε, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (ut jam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato them. βλέω. unde præt. plusquamperf βεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo particip βεβλημένος.

Βεβοήτεα, Ionica consuetudine pro βεβόληται, ex them. βοάω.

Βεβολήατο & βεβολέατο, Ionicè pro βεβόληται & βεβόλληται. Hinc autem sunt vel ex them. βολλάω, vel ex ββόλλυται & βέβολμαι, inserta litera ο. id quod & de partic. βεβολημένος dicendum est: nec non de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβλαι, præt. med. verbi βάλλομαι. (tum.

Βεβλήμαι, præt. pass. verbi βάλλομαι, ex inus. βελλόμαι formæ

Βεβλήμην, præt. perf. act. verbi βέλεμαι, interpolito η euphoniæ causa, secundum quosdam: ut in νενίκηκα & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritum & inusitato βρεμέω.

Βέβρωκα, præt perf. act verbi βιβρώσκω: βέβροχα autem, mediæ vocis præter. ab eodem themate.

Βεβρύκει, præt. med. verbi. βρύω. Vnde particip. βεβρυκώς.

Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (ut καθθω ex καῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alii tamen βεβρώθυις volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβυσμαι, mutatitium præteritum verbi βιβρύσκω, ex inusitato them. βρύω. Vnde plusquamperf. βεβρύσκεν, & præt. perf. passi. βέβρυμαι.

Βεβρώς, particip. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρώκως, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, ut sit βεβρῶτες, sicut ἔστως ex ἑστῶτες.

Βέβυκα, mutuatitium præt. perf. verbi βύσκω, ex inus. them. βύω.

Βεβύσθαι, ex βεβυσσθαι, ut ἔσθας ex ἔστασθι. Est autem βεβυσθαι particip. præt. med. βέβυσμαι, ab inusitato them. βύω. Alii ex βεβυσμένος esse factum aiunt Attico more, exempto primùm α, deinde η in α converso, & α atque ω contractis.

Βῆν, Ionicè pro βῆ, ut ἔβη pro ἔβη, Aorist. 2, subjunctivi modi, ex themate βῆμι.

Βήσομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βιόω, ex βῶ. ut ex βιομαι, interjecto ι. Eustath. Fuerit itaque βείομαι pro βιῶμαι, ut πίομαι pro πίνμαι, & φαίομαι pro φαγῶμαι.

Βήω, poeticè metri causa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ionicè fit

βέω, inde ι inserto βείω. Ambo Aor. 2. conjunctivi modi, & inusit. them. βῆμι seu βάω.

Βῆν, Aor. 2. poeticus augmento carens, pro ἔβην, ex eodem them. Sin. cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subjunctivi modi, ejusdem temporis, & ex eod. them. At βῇη pro βείη, ut σῴη pro σοίη teste Eust.

Βῆσε, imper. Aor. 2, activi ex eodem them.

Βιώσομαι, Doricè & Poëticè pro βίωσαι: Aor. 2, infin modi, ex eodem themate.

Βλῶ, poeticè sine augmento, pro ἔβλω, ex eodem verbo.

Βοσκήσ Θ᾽, particip. ex ἐβοσκήσθλω Aoristo 1, medio verbi βόσκω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βόσαι, poeticè sine augmento pro ἔβοσαι. Aor. 2, verbi βόμι. Sic βῆσι pro ἔβησι.

Βήσομαι, fut. med verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & activum fut. βήσω.

Βήτλω, poeticè pro ἐβήτλω, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβλω, Aoristo 2, verbi βῆμι.

Βίησατο, poeticè itidem sine augmento, ex them. βιάομαι.

Βὰς, particip. Aor. 2, ex ἐβλω, ut δὰς ex ἔδλω. Hoc autem ἐβλων, them. βάω, ut ἔδων ex δόμαι.

Βιβλία, Atticè pro βιοῦλω, ut δῶλω pro δώτλω, ex eodem them. Βιῶναι quoque est ex ἐβιων, ut γεῶναι ex ἔγενον.

Βιώτο, tertia pers. imper. modi temporis Aor. 2, ex prima βιῶδι, ut δῶτο & δῶδι. Ambo autem illa ex them. βίωμι, ut hæc ex δίδωμι.

Βλαβεὶς particip. Aor. 2. pass. ex ἐβλάβλω: ambo ex themate βλάπτω, faciente fut. 2, βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβλω est & infin. βλαβῆναι: nec non futur. 2, βλαβήσομαι.

Βλασήσω, mutuatitium fut. verbi βλασφάω, ex inus. βλασέω.

Βλείρλω, βλεῖτο, βλεῖτε, opt. modo, Aor. 2, med. ex inus. them. βλῆμι: ut βεῖμλω, βεῖο, βεῖτο, ex πίθημι: & ἐβλεῖμλω, εἶο, εἶτο, ex ἵημι.

Βλεὶς, particip. ex ἐβλλω Aoristo secundo verbi βλῆμι, ut δεὶς, ex ἔδλω. Alii verò per syncopen ex βλητὸς factum vulunt, teste Varino.

Βλῆσθαι, Βλῆδῶται, Βλῆδω, & hujusmodi alia, sunt Aor. 1, passi. ex them. βάλλω, cujus mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβλέλητο, abjecto augmento præteriti plusquamperfecti, ex eodem them. Sic in infinitivo præteriti perf. & plusquamperfecti dicitur βλῆδζ pro βεβλῆσθαι, & particip. βλήμ Θ᾽ pro βεβλημένος. (teræ a.

Βοᾶσε, poeticè pro βοᾷ dicitur, ut ἴσχεσα pro ἴσχε, pleonasmo κ.

Βοσκήσω, mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato them. βοσκέω.

Βόλει Atticè pro βόλη, secunda pers. verbi βόλομαι.

Βολήσομαι, fut. 1, medium, verbi βόλομαι, mutuatitium ex them. βολέομαι, quod inusitatum est.

Βοῶλω, Atticè pro βοδοίμι seu βοῷμι, à them. βοάω.

Βραδεῖς, particip. ex ἐβράδλω, Aor. 1, verbi βραδύνω.

Βρᾶθεῖς, particip. ex Aor. 1. ἐβρᾶθλω. Nam verbum βιβρώσκω futur. 1, βρώσω, mutuatitium ex inusitato themate βρῶ. unde præt. perf. act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cujus tertia pers. est Aor. 1, ἐβρώθλω.

Βωθεῖν per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus & βώσασθαι pro βοήσασθαι. Testatur verò & Hesych. qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κέλευσον. Nec non Varinus βόωσιν affert pro βόησαν, κεκράγασιν: afferens tamen & βώσασθαι pro βοήσασθαι. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῶς τὴν Φ᾽ βώσασθε συνάμμονες; schol. exponit. πῶς βοήσασθε τὸ ζήτησιν.

Γ

ΓΑθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμώσεται poeticè pro γαμέσεται seu γαμήσεται, ex them. γαμέω, quanquam Eust. inter illa duo γαμέσεται & γαμήσεται discrimen facit, Annotat enim γαμῶσαι per ν, significante ὡς γαμεῖν ἐλθεῖν, sive γαμεῖσθαι λαβεῖν: γαμέσει autem per ε, esse τὸ γαμεῖσθαι: dicente Homero Iliad. 1. Πηλεΐδης δέοικε μεῖζ ἔτι τοῦ γαμέσασθαι: usurpanteq; illud γαμέσασθαι pro ὑγιαίνεσθαι & ἐπιφερέσθαι, ut recentiores loquuntur.

Γαῦεν apud Pind Doricè pro γηθεν: à Dorico them. γαῦω pro γηθέω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitivis in εν definentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticum præterium ex γέγηα, tradunt enim ex ejus præt. γέγαγκα, exempto ϛ, fieri primum γέγαακα, deinde κ etiam dempto, γέγαα. Vnde & tertia persona plur. γεγάᾶσι, & part. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiam medio haberi: facto videlicet ex γάω, futuro 2, γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμβω, Doricè pro γεγήθησε dicitur facto nimirum γέγηκα ex inusitato γάω, indeq; infinitivo γεγάεσι, ut ἐφάνεσι ex ἔφηνα, & Doricè γεγάθειν pro γεγάειν, ut ἐφάθειν pro ἐφάειν. Etymolog.

Γεγάομαι, præt. perf. pass. verbi γάομαι seu γάσμαι, mutuatitium ex inusitato them. γάω.

Γέγωδα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perf. activum, γήθω ex inusitato them., γηθέω. unde particip. γεγωδώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι ex inus. them. γείνομαι vel γένομαι. Hujus enim γείω seu γέω futurum 2, est γέω, unde γέγονα, ut τείνω, τενῶ, τέτονα: μείω, φθείω, μέμονα. Vnde participium γεγονώς.

Γεγωνήσω, Doricè pro γεγονήσω: & γεγόνδω Doricè itidem pro ἐγεγόνειν, adjecto etiam augmento. Hoc autem γεγονέω est ex præt. med. γέγονα, teste Eust. qui id ipsum γέγωνα per metathesin factum esse ait ex γέγοα, ab inus. them. γοάω.

Γεγώς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, ut βεβώς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς particip. est ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμην poeticè & Ionicè pro ἐγεινάμην, adjecto augmento, quod ἐγεινάμην est Aor. 1, med. verbi γείνομαι, ut ἐτεινάμην verbi τείνομαι. Itidemque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde partic. γεινάμενος apud Homerum pass signif. pro γενόμενος.

Γενόμην itidem Poeticè pro ἐγενόμην adjecto primùm augmento, deinde ι inserto metri causa. Itidemq; γένητο pro ἐγένετο & γένοισθε pro ἐγένοισθε seu ἐγένεσθε, nati sumus apud Homerum apud quem tamen γένωνται in hoc hemistichio Odyss. β. —χαυονται τε γένωνται, Eust. accipi posse ait non solùm pro γενήσονται, sed etiam pro γένωνται & τυγχάνωσι. Et tunc præsentis esset temporis ex them. γείνομαι, ex quo & γείνατο pro ἐγένετο activa significatione: γεινόμενος enim pro γενόμενος seu γενηθείς, est Aoristi secundi medii, passivam habens significationem.

Γείνατο, Ionicè pro γείνη, ex them. γείνομαι: activa signif. apud Homer. Od. υ. Οὐκ ἐλεαίρεις αὖθαρ, ἐπεὶ σὺ γείνατο σῦτός. Vbi tamen Eust. videtur innuere esse conjunctivi modi, quum exponit γένηται: esse etiam aoristi 2, non præsentis.

Γελαῖς, Æolicè pro γελᾷς, secundum quosdam: ex them. γελάω.

Γελᾷ, Doricè pro γελᾶι, ut ἐλᾷ pro ἐλᾶι. At γελᾷ cum ι subscripto, infin. est contractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidem pro γελάουσα, quod est participium fœmin. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελᾶν.

Γελᾷς, Doricè iterum pro γελᾶς, Atticè etiam secund. quosdam.

Γελοίωντες, & Γελόωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. sub finem Od. υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες τυπτόμενοι, quidam γελόωντες, teste etiam Eustath. Sed & γελόων paulò antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γοᾶσθαι γελοίων εἰλυσπιόμενον.

Γένδ, poeticè & Doricè pro ἐγὼ adjecto augmento & ν in δ converso: Aor. 2, med. ex them γένομαι seu γείνομαι. Infin. γενδῖς, participi γενούμενος.

Γενήσομαι, fut. 1, med. verbi γίνομαι seu γείνομαι, ex inusitato them. γενδόμαι vel γένομαι. Ex quo & præt. pass. γεγένημαι, & Aor. 1. ἐγενήθην. At γένητο est tertia persona Aor. 2, med. subjunctivi modi.

Γένατο significans ἐγένετο, Var. ait factum esse vel ex ἐγείνατο, adjecto primùm augmento, deinde ι in ν converso Æolica consuetudine, vel ex ἐγένοντο per syncopen & aphæresin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo Aor. 2, med. vocis. opt. modi ex them. γίνομαι seu γείνομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγένετο, adjecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo Aor. 2, med. vocis ind. modi, ex eodem themate. Interdum verò hoc γένο significat ἔπαθε: est que itidem Aor. 2, med. vocis ind. modi, sed factum ex εἵλετο seu ἕλετο, pleonasme literæ γ. exempto itidem ε, & λ in ν converso, more Dorico, ut λιλάσκ iidem dicunt pro ἵλασ Etymol. & Eust.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, adjecto augmento à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθησεν pro ἐγήθεσεν ex eodem.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Est autem ἔγημα Aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, ut ἔβλημα ex βάλλω. Ex quo Aoristo est & infin. γῆμαι & part. γήμας.

Γηγέρτωσι, Ionicè pro γηγερθῶσι. Est autem hoc, dativus pluralis participii γηγερ, quod est ex inusitato themate γήγερμι. ut ἔστ ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γηγερσι, participio mutuatitio verbi γηγείρω ex γηγερῶ.

Γηγερέω, fut. mutuatium verbi γηγείρω ex γηγερῶ, uti jam dictum est unde est Aor. 1, ἐγήγερσα, præt. perf. γεγήγερκα: ex quibus participia γηγερσάς & γεγηγερκώς.

Γήθησεν, Aor. 2, opt. modi, ex inus. them. γαθέω, ut ἀλοίαν ex ἁλοῶ ἁλῶ ex ἅλδω cujus secunda perf. fing. γαθής, & tertia plur. γεγάθεν apud Homer. Atticè autem γαθέω pro eodem dici potest, ut ἁθῶ pro ἁθέω, & ἁλῶ pro ἁλέω. (them.

Γηΐς, participium ex Aor. 2, ἔγην, ut ἅδς pro ἔδην, ab eodem them Γηΐ Ionicè & poeticè pro ἔγνω, ab eodem them.

Γνῶδι, imper. Aor. 2, ex inusit. themate γνόω, ut ἅδι ex δύομαι. Itemque γνώτω ab eodem them. ut ἐλάτω ex ἐλάω.

Γνοιεῖν, Atticè pro γνοεῖσαι, ex them γνοιρίζω.

Γνώσω, fut. 1, act verbi γιγνώσκω, mutuatitium à themate inusit. γνόω, unde fut. med. γνώσομαι, cujus secunda persona Ionica est γνώσεαι pro γνώσῃ. Ind. & Aor. 1, pass. partic. γνωσθείς.

Γνώωσι poeticè pro γνῶσι, Aor. 2, subjunctivi modi. Item. tamen ex ultimo γνόω derivare mavult.

Γυήσθομαι, Doricus infinitivus ex themate γαθέω vel γάομαι. Eust. Γγηρομῶς, partic. augmento carens ex ἐγγήρως præterito medio verbi γηράσκω.

Δ

Δάμεθα, Doricè pro δαμῶμεν, ambo infinitivi modi ex ἐδάμην Aoristo 2, pass. verbi δαμάω: ex quo & fut. 2, δαμήσομαι, cujus secunda persona Ionicè est δαμήσεαι pro δαμήσῃ apud Homerum,

Δαΐων, pro δαίσιος per apocopen. ex them. δαίσιος.

Δάϊκον, poeticè adjecto augmento pro ἔδαϊκον, à them. δάϊκω. hoc enim δάϊκω facit fut 2, δᾴξω, vel ex se nimirum abjecto κ, vel ex inusit. them. δάϊω: unde postea Aor. ille ἔδαϊον, & ex eo infin. δαΐσσειν.

Δάμασσε, itidem poeticè pro ἐδάμασε, adjectò augmento & duplicato σ metri causa. Itidemque δάμασσεν pro ἔδαμαν, & vice media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω, poetis usurpato.

Δάμεν, itidem poeticè & Bœotice pro ἐδάμασσε: Aor. 2, pass. ex them. δᾶμαι, facit enim id fut. 2, δαμῶ, unde Aor. 2, ἐδάμην, & voce pass. ἐδάμεν. Vnde opt. quoque δαμεῖεν, & infin. δεμεῦναι, partic. δαμείς, & similia alia.

Δαμήδιαι, Doricè pro δαμεῦσαι: infin. Aor. 2. pass. ex them. δάμω, uti jam dictum est.

Δαμναμένη, Doricè itidem pro δαμαινομένη: opt. pass. præsent. temporis ex activo themate δάμνημι: cujus tertia pers. δάμνοι apud Homerum, & pass. δαμνάμενος apud eundem.

Δαρθήσομαι, fut. 2, pass. verbi δέρω facit enim id fut. 2, δαρῶ, unde Aor. 2, ἔδαρον, pass ἐδάρθην, ex quo δαρθήσομαι.

Δαρθέν, infin. Aor. 2, ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δαρθήω: unde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσσατο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, abjecto augmento: ex themate δάζω, vel δάω, abjecto ι unde infinit. δάσσθ.

Δασάσατο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσατο, detracto augmento & interpolito σας. Nisi ex them. δασίω derivare malis, ut ὠσασκε ex ὠσίσκω.

Δασσῶνται, Doricè pro δάσωνται, circumflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & ὀδσόμαι pro οἰσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατεῦντο, Ionicè abjecto augmento, & υ in ε converso: à them. δατέομαι.

Δαΐωμεν, Aor. 2, subjunctivi modi ex them δαίω seu δάω: at δαῶμεν est pass. vocis, ejusdem tamen & temporis & modi, ut πυθώμεν ex ἐπύθομεν, sic illud ex ἐδάϊμεν, teste Eustat. Possit tamen δαΐωμεν esse etiam præsens activum subjunctivi itidem modi ex them. δαΐω.

Δάετσε, Ionice pro δάϊσσε, abjecto etiam augmento: ex them. δάϊω. Etymol.

Δάγμῶδ, poeticè pro δηχθῶδ, facta primùm syncope, deinde χ in γ verso: vel etiam pro δαγχθῶδ, abjecto augmento & retracto accentu, more Æolico. Eustath.

Δεδάασθαι, infin. Aor. 1, 2 præt. δεδάασθαι: hoc autem ex δαΐσσω, exempto ι & reduplicationis primis literis, ut annotat idem grammaticus.

Δεδάηκε, præt. perf. act ex them. δαίω. Pass. δεδάημαι ejusdem temporis & ex eodem. Vnde part. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκε, infin. δεδαηκέμεν & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδάασται, Ionicè pro δέδασται: itidemque δεδάασθαι pro ἐδεδάασθαι: ex them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδαον, ut λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δαίω seu δάω.

Δέδαρται, præt. perf. pass. ex them. δέρω, facit enim id fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα præter. medio verbi δαίω.

Δεδέγμαι, præt. perf. pass. verbi δέκομαι habet enim id fut. mutuatitium δέξομαι, ex inus. them. δέχομαι.

Δεδεῖσαμεθα, ex inus. them. δείσσομαι, reduplicatione Ionica primarum literarum, ut Eust. rradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medium verbi δέεσσθαι, ut δέδεγμαι est à δέκομαι.

Δεδέκασι, Ionica reduplicatione apud poecas pro δέδεκα: in Aor. 1, infin. modi a them δείκω.

Δέδεκε, (pro quo Ionicè δέδηκε præt perf. act. verbi δαίνυμι, mutuatium ex inus. them. δάϊκω.

Δέδεμαι, & Δεδέμεθα, præt. perf. & plusquamperf. pas. verbi δέω, fine σ, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδεσμαι & δεδέσμεθα. nam fut. facit. δήσω.

Δεδήριμαι, præt. perf. act. verbi δήρω, ut ἐρίζω verbi ἔρω: mutuatium ex inus. them δερίω.

Δεδίξεται, Ionica reduplicatione pro δέδιεται, teste Eust. Patet tamen esse & fut. paulo pòst, ut τετύψομαι.

Δεδίχασιν, Ionicè pro δεδιχάσιν ἐσι. Itidemque δεδίχασι pro δεδιχάσιν ἔσω: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδεδίχασαν seu ἐδίχασαν.

Δέδηε & Δεδήει, præt. perf. & plusquamperf. med. à them. δαίω, ut λέληε ex λαέω: Atticè vel Ionicè pro δέδαισαι, & in ν verso & subscripto ι,

Δεδήει,

Δεδήει, pro δεδηλοῖσθε: secunda persona plur. præt. perf. & plusquamperf. optativi pass. à them. δήω. facit enim id fut. δήσω, præt. pass. δέδημαι, unde hoc δεδήεμεν, ut πεποίημεν ex πεποίημαι à them. ποέω.

Δεδήομαι, fut. paulo pòst, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δέομαι nimirum & δήομαι.

Δέδηχα, præt. perf. activum verbi δάκνω, mutuatitium ex inus. them. δήκω: unde particip. δεδηχὼς. Pass. δέδηγμαι. unde particip. δεδηγμένος: aor. 1 ἐδήχθην, unde particip. δηχθείς.

Δεδήριθον, præt. perf. pass ex them. δήομαι.

Δεδήσεται, præt. med. verbi δείδω, ex inus. them. δέω, secundum Eust. Nisi ex δέδηκα factum esse malis dicere, exempto primùm κ, deinde ε diphthongo sublato: vel potiùs ex δέδοικα, regulari præt. medio, exempto itidem σ & ο.

Δεδήτημαι, præt. perfect. act. ex verbo δαιτάω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδήτημαι.

Δέδηε, imper. verbi δαίω, factus ex δάϊθι, converso ε in θ, ut tradunt grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. them. δήω.

Δεδήθη & Δέδητε per syncopen, pro δεδάηθε & δεδάητε, præt. med. verbi δαίω, ut paulo antè etiam dictum est.

Δεδήκτηκα, præter. perfect. act. verbi δακνάω, duplex habens augmentum.

Δεδήκτημαι, præter. perf. pass. ex verbo δοκέω, duplici augmento pro δέδοκται: pro quo & δεδόκηται dicitur. Eustath.

Δεδήμασα, Ionicè pro δεδήμασι seu δεδημήκασι ἔσω: ut & δεδήμασι, quod pro δέδημαι, opus habeo. Aliqui δεδήμασι est etiam verbum pass. ab activo δεδέω, significante madefacio, humecto.

Δέζατο, pro δεδέζατο, adjecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἶσι, à them. δέχομαι.

Δέχθω, Ionicè & poeticè pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infinitivi modi ab eodem them. Apud Hesych.

Δέχυν apud eundem pro δέχεσθαι, per syncopen, pro quo suprà δέγμενοι.

Δῆεν, ex them. δήω, derivate ex δάω, α in η converso & subscripto ι.

Δῆξω, fut. 1, verbi δήκνω, mutuatitium à verbo δήκω: unde & fut. 2, δᾶκον mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δέω, cujus fut. δήσω.

Διάϊες, Doricè pro δίηες, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. δήω.

Διάδ, imperf. act. aoristi. 2, à δέδαε, ut δδ; ab ἔδαον: ex them. δαδήμεν.

Δαδέξαιμι, aor. 2, opt. modi, act. vocis, ex them. δαδέχομαι, δέρκω enim facit, δράκω, unde ἔδρακον, & in opt. δεδρακοίμι.

Διαδέγδαι, infin. aor. 1, ex inus. them. δαδέγομαι, pro quo δαδέχθαι dici solet. Vnde & part. διαδεγθείς, ut εἰς ex ἴστημι.

Διαιόωμαι, fut. 1, med. verbi δαιδάω seu δαιδέω significantis perspicio, cognosco. Item verbi δαιάω significantis idem quod δηλαιάω, ut annotat Eust. in hoc loco Hom. Iliad. ϛ. διὰ περὶ ϛ εἴσατο καὶ τῆς.

Διαίνω, poeticè pro δήνω, à them. δαδάμι pro δάμι, transmitto, mutuante sua tempora ex δήω. Hesych. verò δαῆναι, exponit. etiam διαπεσεῖν, perflat. Pro quo scribendum potius δαῆναι, à them. δαδάμι: aut certè pro διαῆναι reponendum διαπεῦσαι. ut illud διαίνω sit fut. verbi hujus διαΐημι.

Διαιωνίσει, Atticè pro διαιονίσει, ex them. διαιωνίζω.

Διακοσιημεδίμῳ, pro διακοσιμεδίμνῳ, per syncop. ex διακοσιμέδω.

Διακεδήωκα, Doricè pro διακεδάϊκα, ex them. διακρίνω.

Διακεδᾶντα, poeticè metri causa pro διακεδάοντα, per syncopen etiã, opt. aor. 1, pass. ex them. διακεδάω. Nisi potius existimandum est dici non solum ἐκεδάω ut ἐκλίδω, sed etiam ἐκεδάω ut ἐκλιδάω.

Διαλαχεῖν, & particip. Διαλαχὼν, aor. 2, act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit λήξω seu λάξομαι, mutatium ex inus. λάγχω, ex quo habet & futurum 2, λαχῶ, unde aorist. 2 ἔλαχον.

Διαμπασσόν, quod Hesych. exp. Διαπορῆσαι, est infin. aor. 2, ex them. διαπάρδω, inserto μ, ut sic. sonantius. Nisi fortè est poëticè pro διαπαρδεῖν metri causa. Porrò πάρδω fut. 2, facit πεδῶ, ut πέρνω facit δράκω, & παρδάω seu παρδέω ἐπεδῶ. unde aor. 2, ἔπαρδον, ex quo infin. παρδεῖν, & Ionicè ac poeticè πασσόν.

Διασσάμενος, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαδάω.

Διασπάσσε, aorist. 1, act. infin. modi, ex them. διασπάω: ex quo est & pass. aor. 1, διασπασθῆ. Ambo apud Hesych.

Διασπεσθαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διασπεῖρω.

Διασπουδῆς, infin. fut. med. ex verbo διασπάδω: ex quo & aor. 2, act. διασπεῖν.

Διαπραδέειν, ex διαπράθω, ut docui paulo antè in διαπερᾶσαι.

Διαῤῥαισθείης, opt. pass. aor. 1, ex διαῤῥήγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. διαῤῥάω, vel posius ex διαῤῥάδω.

Διασῆναι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διάσημι.

Διαχεῖν, partic. aor. 2, act. verbi διέχω, mutuatitium à διαχέω.

Διαωσθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi ex them. διαωσαίνω.

Διαχθῆναι, infin. aor. 1. act. ex them. διαγάω.

Διαῦδξ, fut. 1, verbi διάδκομαι, mutuatit. ex inus. them. διάδκω,

Δαΐνυ, secundum quosdam pro ἔδαινον, Ionicè ablato augmento, secundum quosdam pro δάινυσαν per apocopen: in hoc loco Hesiodi, Οὐ γὰρ οἱ πάλαι θ' οἱ δάινυ νομὸν ὁρμηθέντα. Alioqui & imperativi modi est, ut apud Gregor. in Maccab. encom. δάϊνυ τὰ τῆς μιᾶς χαρᾶς ἀνοσίᾳ πολυαίμονι. velut & ἴσῃ dicitur imperativè. Etymol.

Δᾶπεν, Ionicè & poëticè pro ἔδαπεν, ædificavit, aor. 1, verbi δάπτω. Vnde particip. δάψας, & Aor. 1, med. infin. modi δάψασθαι, necnon particip. aor. 1, δαψάμενος.

Δάσασθε, poëticè pro δαίσασθε, indicativo posito loco subjunctivi: ut ἰοιμὸν iidem dicunt pro ἴωμεν & τεφσιμὸν pro τεφσόμεθα, ac hujusmodi alia.

Δάξε, Ionicè & poëticè pro ἔδηξε, abjecto augmento: aor. 1, activus mutuatitius ex them inus. δήκω. Facit enim δήκτυμα seu δηκετὸν fut. 1, δήξω: unde aor. 1, ἔδηξα, præt. perf. δέδηχα.

Δείρας, particip. aor. 1, ex them. δέρω, ut δείρας ex δέρω, ῥείρας ex ῥέρω.

Δᾶσσι, Ionicè & poëticè pro ἔδασσι: aor. 1, act. verbi δαίζω.

Δέεσθαι, Ionicè, pro δέχεσθαι: itidemq; δηκόμενος pro δηξόμενος: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέατο, itidem Ionicè & poëticè pro ἐδέατο seu ἐδέαντο, ablato augmento. præt. pluſquamperfectum passivum verbi δέαμαι.

Δεξίωντο, poëticè pro ἐδεξιώσαντο, ablato augmento à themat. δεξιόομαι.

Δερχθείς, particip. pass. aor. 1, ex them. δέρκω.

Δέσποσμαι, poëticè pro δέσποσμαι, ut δέδιμαι quoque pro δέδοσμαι, opus habeo. Alioqui δέδιμαι est etiam verbum pass. ab activo δέδω, significante madefacio, humecto.

Δέχατο, pro δεδέχατο, abjecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσὶν, à them. δέχομαι.

Δέχθω, Ionicè & poëticè pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infinitivi modi ab eodem them. Apud Hesych.

Δέχυν apud eundem pro δέχεσθαι, per syncopen, pro quo suprà δέγμενοι.

Δῆεν, ex them. δήω, derivate ex δάω, α in η converso & subscripto ι.

Δῆξω, fut. 1, verbi δήκνω, mutuatitium à verbo δήκω: unde & fut. 2, δᾶκον mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δέω, cujus fut. δήσω.

Διάϊες, Doricè pro δίηες, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. δήω.

Διάδ, imperf. act. aoristi. 2, à δέδαε, ut δδ; ab ἔδαον: ex them. δαδήμεν.

Δαδέξαιμι; aor. 2, opt. modi, act. vocis, ex them. δαδέχομαι, δέρκω enim facit, δράκω, unde ἔδρακον, & in opt. δεδρακοίμι.

Διαδέγδαι, infin. aor. 1, ex inus. them. δαδέγομαι, pro quo δαδέχθαι dici solet. Vnde & part. διαδεγθείς, ut εἰς ex ἴστημι.

Διαιόωμαι, fut. 1, med. verbi δαιδάω seu δαιδέω significantis perspicio, cognosco. Item verbi δαιάω significantis idem quod δηλαιάω, ut annotat Eust. in hoc loco Hom. Iliad. ϛ. διὰ περὶ ϛ εἴσατο καὶ τῆς.

Διαίνω, poëticè pro δήνω, à them. δαδάμι pro δάμι, transmitto, mutuante sua tempora ex δήω. Hesych. verò δαῆναι, exponit etiam διαπεσεῖν, perflat. Pro quo scribendum potius δαῆναι, à them. δαδάμι: aut certè pro διαῆναι reponendum διαπεῦσαι. ut illud διαίνω sit fut. verbi hujus διαΐημι.

Διαιωνίσει, Atticè pro διαιονίσει, ex them. διαιωνίζω.

Διακοσιημεδίμῳ, pro διακοσιμεδίμνῳ, per syncop. ex διακοσιμέδω.

Διακεδήωκα, Doricè pro διακεδάϊκα, ex them. διακρίνω.

Διακεδᾶντα, poëticè metri causa pro διακεδάοντα, per syncopen etiã, opt. aor. 1, pass. ex them. διακεδάω. Nisi potius existimandum est dici non solum ἐκεδάω ut ἐκλίδω, sed etiam ἐκεδάω ut ἐκλιδάω.

Διαλαχεῖν, & particip. Διαλαχὼν, aor. 2, act. ex them. διαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit λήξω seu λάξομαι, mutuatium ex inus. λάγχω, ex quo habet & futurum 2, λαχῶ, unde aorist. 2 ἔλαχον.

Διαμπασσόν, quod Hesych. exp. Διαπορῆσαι, est infin. aor. 2, ex them. διαπάρδω, inserto μ, ut sic. sonantius. Nisi fortè est poëticè pro διαπαρδεῖν metri causa. Porrò πάρδω fut. 2, facit πεδῶ, ut πέρνω facit δράκω, & παρδάω seu παρδέω ἐπεδῶ. unde aor. 2, ἔπαρδον, ex quo infin. παρδεῖν, & Ionicè ac poeticè πασσόν.

Διασσάμενος, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διαδάω.

Διασπάσσε, aorist. 1, act. infin. modi, ex them. διασπάω: ex quo est & pass. aor. 1, διασπασθῆ. Ambo apud Hesych.

Διασπεσθαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διασπεῖρω.

Διασπουδῆς, infin. fut. med. ex verbo διασπάδω: ex quo & aor. 2, act. διασπεῖν.

Διαπραδέειν, ex διαπράθω, ut docui paulo antè in διαπερᾶσαι.

Διαῤῥαισθείης, opt. pass. aor. 1, ex διαῤῥήγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. διαῤῥάω, vel posius ex διαῤῥάδω.

Διασῆναι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διάσημι.

Διαχεῖν, partic. aor. 2, act. verbi διέχω, mutuatitium à διαχέω.

Διαωσθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi ex them. διαωσαίνω.

Διαχθῆναι, infin. aor. 1. act. ex them. διαγάω.

Διαῦδξ, fut. 1, verbi διάδκομαι, mutuatit. ex inus. them. διάδκω,

Διδεσθαι, infin. Aor. 1. act. ab eodem them. ex inus. verbo διδεσθαω. Hesyh.

Διδέασι, poëticè, pro δίδασι seu διδέσι, ut πιθέασι pro πιθᾶσι seu πιθέσι. ex them. δίδημι : apud Hesych.

Δίδι, Ionicè & poëticè pro διδοῖ, ex them. δίδημι.

Διδιάζῃ, pro δίδοῖς, pleonasmo literæ α, ex them. δίδημι. Eust.

Διδίδας, pro διδοῖς, pleonasmo, seu paragoge Æolica syllabæ δα, ut in ἔφησθα & similibus. Apud Var.

Διδυῶσα, pro διδόναι, poëticè epenthesi literæ υ, ut πιθύναι, pro πιθέναι iidem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωδι, pro δίδωσι, Æolicum esse tradunt nonnulli. aiunt enim Æoles in imperativis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίλητι, ἴλητι, πίμπλητι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωδι illud, brevi propter metrum in longam conversa, scimus ex Eust.

Δίι pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. themat. δίω, pro δείδω, cujus aorist. 2, fit δῖον, δῖες, δῖε, ex quo δίῃ, detracto augmento. Alioqui posset esse ex δίω significante δίκω, vel tertia persona imperf. aut aor. 2, augmento carens, vel imperativus.

Δίει, imperf. præsens verbi δίημι, ex inus. them. δίεω, per contractionem pro δίεις, pro quo & δίῃς dicitur. Alioqui δίει est etiam aliquando tertiæ pers. præs. temp. à them. δίω.

Διείλε, aor. 2, act. verbi διαιρῶ, mutuat. ab inus. διλέω, cujus infin. διελεῖν.

Διεξέβδην, Doricè pro διεξίβαι, à them. διέξειμι : à quo & διεξοίσεσθαι significans διεξεγράψατο.

Διέπτοο, aor. 2, act. ind. modi, verbi διαπτῶ, mutuat. ab inus. διαπτέω.

Διεπτερᾶδι, poëtica anadiplosi pro διεπερᾶ ι : ex διαφράζω. sicut ἐπιφρόδην quoque dicitur pro ἐφρόδην.

Διεπρόϑυμε, aor. 2. Act. ind. modi, ex them. διαπρῆσσω : Facit enim πρήσω fut. 2, σω, unde ἔπρησον.

Διέστω, aor. 2, verbi δίστημι : cujus particip. διαστάς.

Διεστώς, participp. præt. perf. ex eodem them. pro διεστηώς. Tradunt enim primùm dici Ionicè διεστάς exempto κ, & correpta penult. deinde sublato etiam α, fieri διεστὼς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἕστα, ex quo participium στας, unde ἑστώς, absorpto α.

Δίῃται, poëticè pro δίηται, facta ectasi literæ ε metri causa hoc autem δίηται Ionicum est pro δίῃ secunda persona singul. verbi δίημαι.

Δίησεν, præt. imperf. verbi δίεμαι.

Διήρεσα, aor. 1, ind. verbi διαιρέω, secundum quosdam.

Διήρχϑεν, quod Hesych. exp. διεκωλύϑη, est aor. 1, pass. indic. modi, ex them. διήρχω.

Διῆσαν, aor. 1, act. ind. modi, ex them. διίημι, cujus fut. διήσω ex inus. them. διέω.

Διῖχϑεν, præt. perf. pass. infin. modi, ex them. διίχνεομαι, mutuante fut. ἴσυμ ab inus. verbo διίχομαι.

Διιχθείσιον, Doricè pro διιστέον.

Διιφθίσιον, Ionicè pro διϊστέον, à them. διιστέω.

Διολοῦσι, fut. 1, verbi διαφέω, mutuatitium à διόω.

Δίσσημαι, Doricè pro δίζημαι, ζ in σσ converso.

Διμεθέντο, imper. aor. 1, pass. ex inus. them. διμάω, pro quo dicitur διάσσασθαι & διμάω. necnon διαμάω.

Διοδαστο, dictum putatur pro διοδασατο, detracto ι & geminato σ : vel pro ἐπιξεδοντο, sublato primùm augmento, deinde exempto ξ, & Æolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δίπτε, pro δίπτασο : tertia plur. aor. 2, act. opt. modi, à prima δίπτω, hæc autem ab ἔδυν, aor. 2, ind. modi, ex th. δίπτημι.

Διπτικὼς, per jocum, apud Hermipp. comicum pro διπτῶ, ut refert Varin.

Δίρϑο, Doricè pro δίφναι, ut δίφει pro δίφναι, ϑρόνῳ pro ϑρόνναι, & similia : aor. 2, infin. modi, à δίφημι. Iidem Dores & Δώριαι dicunt pro δίφναι, ut δίφει pro δίφναι, διδίφαι pro δίφναι ab eodē them

Δίφεν, fut. 1, verbi διφέω, mutuatitium ab inus. them. δίφεω, ex quo aor. 1, ἔδιφα, & particip. δίφας.

Δός, imperf. ab ἔδυν aor. 2. act. verbi δίδημι : pro quo & δόϑι dicitur, ut δόϑι & δός.

Δόναι, Ionicè & poëticè pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor. 2, ἔδυν, ex eodem them.

Δόσκον, poëticè itidem pro ἐδίδουν : & δόσκες pro ἐδίδους, δόσκε pro ἐδίδου, derivato ex δόω verbo δόσκω, ut βόσκω ex βόω.

Δῦ, pro δύσο, sublato σ & duobus ο in ε coalescentibus : secunda pers. imper. aor. 2, vocis mediæ, ex them. δίδυμι.

Δυῶσαι, infin. ejusdem aor. 2. ἔδυν, ex eodem them. Itidemque δύς participp. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Δφϑέτην, aor. 2, act. inf. modi, à them. διαρδαίνω, mutuante sua tempora à διαρδήω, facit hoc διαρδήω, fut. 2, διαδῶ, tranpositis literis, ut πήδω facit φερῶ : unde aor. 2, ἔδραδον, ex quo infin. διαδῆτν. Alii tamen à διάδω derivatum malunt.

Δαιλίω, fugerem : opt. aor. 2, ab ind. ἔδυλον. hoc autē ab inus. them. δύλημι, ut ῥαῖλα ab ἴστημι, pro quo usurpari solet δίδρασκω.

Δφρᾶσϑε, aor. 2, infin. modi verbi inus. δίφω : pro quo solet usurpari πρίζω. Ejusdem fut. 2, med. est δφρᾶμαι.

Δφάνει, aor. 2. infin. modi, ab ἔδυλον aor. 2, indic. verbi δίφημι, cujus aoristi particip. est δφάς, ut εάς.

Δφάσσω apud Aristoph. Atticè pro δφάσσω, ex them. δφάω, faciente fut. δφάσω. Sic enim ille δφᾶς' οὖς ἃ δφάσσω.

Δφάσσων, Atticè pro δφάων, ex them. δφάω. Solent enim Attici genitivos plur. participiorum quorundam usurpare pro tertiis pers. plur. imperativorum præt. temporis.

Δφόσω, quod Hesych. exp. ἱστησάτωσαν, est pro δφῶμι seu δφάω, opt. præsens ex them. δφάω.

Δῶ, poëticè & Ionicè pro ἕδω, detracto augmento : aor. 2, verbi δίδυμι seu δίδωμι.

Δῷδι, imperativus ejusdem aor.

Δώδεαι, Doricè pro δώσεαι, infin. ejusdem aor.

Δωσέδην, Ionicè pro δωσάδην, detracto augmento : aor. 1, pass. ind. modi, à them. δώσομαι, mutuatitium habentis fut. δωσέσομαι, tanquam à δωσζω.

Δωῦν, Ionicè pro δῦναι, ex them. δύω.

Δωΐν, ut ἐπάτρ pro δώσασα & ἐπίσσασα : ex quibus & χρῖ nullus facta putantur. Ionicè enim δώσεαι & ἐπάτρας, unde δώσῃ & ἐπάτρῃ, contracto ε & α in η, & subscripto ι. Var.

Δωσόσας, Ionicè pro δωσόσῃ, resoluto in εαι. Ambo secunda persona fut. δωσήσομαι, quod verbum δωσέομαι mutuatitium habet ex inus. δωσόμαι.

Δύσσεν, poëticè pro δῦσαν, ex them. δύω, derivato ex δύο.

Δύσσαι, Ionicè pro δύῃ, secunda pers. fut. 1, medii δύσσομαι, ex th. δύω seu δύο. Nisi malis esse secundam pers. præsentis temp. ex poëtico verbo δύσσομαι, formato & translato ex fut. in præsens, à cujus imperfecto est secunda pers. δύσσο, & tertia δύσσετο sive δύσσατο, augmento carentes. Necnon imper. δύσσο, Ionicè pro δῦσον, ut apud Hom. δύσσο δ' ἄλκιμον ἦτορ, indue te robore Mars.

Δυσπεπήσεται, imperf. verbi δυσπεπέω.

Δύσσε, Ionicè pro ἔδυσας, à poëtico ver. δύσσω pro δύω seu δύο.

Δφῖσι, Δφῖς, Δφῖν, Atticè pro δοῖσι, δοῖς, δοῖν, aorist. 2, opt. modi, à them. δίδυμι.

Δῶν, cum ι subscripto, est singul. numeri & tertiæ pers. poëticam seu Ionicā habens paragogen, ut λάβοιμι, λάβοιτο, & similia, pro δφῖ : sin absque ι, est tertia persona pluralis. Ambo subjunct. modi, aor. 2, act. à them. δίδυμι. Hesych. & alii.

Δσσωῦτ, Doricè pro δώσουσι, ut λεξωῦτ pro λέξουσι. Solent enim Dores circūflectere futura, & in tertiis plur. pro σι dicere τν.

Δώσσα, poëtico pleon. literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo antè. Sed & δώω affertur pro δῶ, dicituréque esse Ionicum.

E

EA, interdum est præteritum imperfectum Ionicum, pro ἦν, vel ἦσ, secundum quosdam σωσεκμήριον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔσ : secundum alios ex ἦν, per τμῆσιν sive διαίρεσιν, ut ἤδεα ex ἤδειν. Interdum est tertiæ personæ singul. præt. temporis, per apocopen facta ex ἔδεα, nam ἔω facit ἔᾶ in tertia pers. per contractionem ex ἔαε, pro quo poetæ dicunt ἔαε, ut ὄρσεο, ἐφράσαο, pleonasmo seu epenthesi literæ ε ut apud Hom. Il. ε. Ἀ'ρτιον εἶμι' αὐτὰρ, σχεῖν μ' οὐκ ἔα πάντας Ἀχαιούς, non finit me trepidare & metuere. Nonnunquam est imper. præsemp. per contractionem ex ἔαε. Alioqui est & interjectio ἐπιφθέγξεως, ut tradunt nonnulli.

Ἔ'ᾶα, poëticè pro ἐᾶ, uti jam dixi in præcedente Ἔ'α.

Ἔ'αγα, Attica seu Ionica dialysi diphthongi pro ἦγα, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis, frango. Unde particip. ἐαγὼς, ἐαγυῖα, ἐαγός. Etymol.

Ἔ'αδλιν, Atticè itidem pro ἤμλιν : aor. 2, pass. ab eodem them. Vide partic. ἐαγὼς, & inf. ἐαγλῦναι retento augmento.

Ἔ'αδι, itidem Attica seu Ionica diphthongi resolutione, pro ἤδη, quod ἤδη est præt. med. verbi αἴδημι seu ἄδω, significantis ἀρέσκω, placeo. Unde partic. ἐαδὼς.

Ἔ'αγε, pro ἔαγε, præt. perf. verbi ἔαω.

Ἔ'αλα, similiter Attici seu Ionica diphthongi resolutione pro ἤλα : aor. 2, them. ἔλνμι significantis ἁλίζω, πλανῶμαι, συστρέφομαι, ex quo partic. ἑλείς. Etymol.

Ἔ'αλον, eodem modo pro ἤλων : aor. 2, verbi ἁλίσκομαι. Et ἑάλωκα itidē pro ἤλωκα, ab eodē ἑάλωμι, mutuante sua tempora ab ἁλίσκω.

Ἔ'αμεν, eadem ratione pro ἦμεν dicitur, à th. εἰμένω.

Ἔ'αντον, Ionica resolutione diphthongi & ipsum dicitur pro ἦντον, & ἔαντο pro ἦντο, ab ἦμαι. Ambo apud Hes.

Ἔ'αξα quoque pro ἔᾶξα dicitur, ut ἔαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἔ'αρα etiam Var. affert pro ἐχαρησάμην, annotans & ipic Ioniea diphthongi dissolutione dictum esse pro ἤρα, ab ἄδω. Alioqui & ab ἄδω seu αἴδομαι esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔ'ασι, Ionicè pro εἰσί sicut πάσασι iidem Iones dicunt pro πᾶσι & πάσασι pro πᾶσι, resolventes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers. plur. præs. temp. vocis activæ verborum in μι.

Ἔ'ασσε, Ionicè itidem pro ἔᾶσε, ex them. ἐάω : nisi malis ἔασσε.

Ἔ'ασυ & Ἔ'ασο, Ionicè pro ἔω σαυ, & ἔω σο, ficut πασάσθαι & πασάσθω pro πασᾶσθαι & πασᾶσθω. Ambo à verbo ἄμαι, quod formam præteriti, præs. autem habet significe. Paulò antè ἔασται & ἔασο habuimus ex Hesych. Ionicè itidem, sed rarissimè cum vocalis η resolutione in εα.

Ἔ'αφη

Ἔ'αφη etiam Ionicam habet diphthongi resolutionem pro ἔφθη eadem ratione, sicut ἔᾶσε pro εἶσε iidem Iones dicunt, & πᾶσα pro πᾶσα : necnon ἐάλη secundum Eust. pro εἵλη, ex ἑάλημι, derivato ἁλίσκω : Homer. Il. ν. dicens, Ἐ'λείφθη δ' ὑπόρουσα κόμη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάλη, insequuta est, ὑπικολάψασα. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφθη id quod to ἔαζεν dictum volunt pleonasmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφθη & pro πάφθη, ab ἅπτομαι, πίπτω resoluto paulo antè in multis aliis.

Ἔ'βη, pro ἔβη, aor. 2, indic. verbi βαίνω, significantis gradior, vado. Et ἐβήκει Aristoph. usurpavit etiam pro ὑπῆλθε, aggressus est & invasit, simplici usurpato pro composito : dicens, τὴ χρὼ ἔβα με. Rursum ἔβα Laconicè usurpari aiunt pro ἔα, pleonasmo literæ ν. Rursum ἔβα dici, paulò post annotabo.

Ἔβαν pro ἔσαν dici, paulò post annotabo.

Ἔβαν, poëticè pro ἔβησαν. aor. 2 indic. verbi βῆμι.

Ἔ'βαν, pro ἔα τον, hoc est συγχλείσαν, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, ut testatur Etymol. qui itidem ἔβατο pro ἔατο ut dici annotat.

Ἔ'βαν, aorist. 2. act. ind. modi, à verbo βάω, tanquam ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conversa, euphoniæ causa. Unde pass. ἐβάϑην.

Ἔ'βαν, aor. 2, ind. modi, à verbo βῆμι, ut ἔστην ab ἵστημι, ἔϑην à ϑῆμι.

Ἔβαν, cujus tertia plur. est ἔβανον.

Ἔ'βαν, pro ἔα τον, hoc est συγχλείσαν, pleonasmo literæ β, Syracusano & Laconico, ut testatur Etymol. qui itidem ἔβατο pro ἔατο dici annotat.

Ἔ'βαν, aorist. 2. act. ind. modi, à verbo βάω, tanquam ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conversa, euphoniæ causa. Unde pass. ἐβάϑην.

Ἔ'βαν, aor. 2, ind. modi, à verbo βῆμι, ut ἔστην ab ἵστημι, ἔϑην à ϑῆμι.

Ἔβαν, cujus tertia plur. est ἔβανον.

Ἔβαν, pro ἔβησαν, ex them. βάω, mutuantibus sua tempora à βάω, ut ἵστημι à στάω.

Ἔβαν, imperf. verbi βάσκομαι, quod poëtico more ex fut. in præsens traducam est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo supra. Sunt verò & alia quorum ὁ μέλλων εἰς ἐνεστῶτα ἀναστρέφει.

Ἔβαν, aor. 2, verbi βίβημι, ut ἔγνων & ἔδλων à γνῶμι, ἄλωμι & ἅλνμι. Verum præ βίβημι. dicitur potius βιβάω.

Ἔβαλεν, aor. 2, verbi βλάπτω, tertii in mediam versa. unde pass. ἐβλάβην.

Ἔβλαδεν, Atticè secundum quosdam pro βεβλάδημαι, ex them. βλαδάνω.

Ἔβλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à the. uate βλάπτω. Eustath.

Ἔβλασφήτης, itidem pro βλασφήμης, Attica abjectione consonantis ex augmento. quemadmodum iidem Attici ἐξεγωσιάσης ἐσπε pro ὑσεγωσιάσης, ἀξεσμὸς pro βάξις, βδέω : Aeolica lingua è contrà consonantem augmenti in communi etiam lingua usu filiteam, ascisente, dicentesq; πεπαίσεγμαι pro πεπαίσγμαι, & πεπλύσγμαι pro πεπλύσμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tāntum e augmenti loco asciscitur. Etymol. & lex. meon vetus.

Ἔβλαψε, aor. 2, indic. à them. βλαπέω seu βλαφέω, ut πέμαρτον ab ἁμαρτάω seu ἁμαρτέω.

Ἔβλατο, per syncopen pro ἐβάλετο, quod est præt. pluſquamperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βάλεω. Nisi quis esse velit imperf. à them. βλῆμαι.

Ἔβλαδες, Atticè pro βεβλαδώς, propter euphoniam, ut refert Eustath. At ἔβλαστο Hesych. affert pro ἐβλάστο & ἔβλαδίσατο. quod haud scio an fit aor. 2, verbi βλάστομαι.

Ἔβλαφλεν aorist. 1, pass. verbi βλάπτομαι, mutuatitius ab inusitat. βλάπω. aor. 1, pass. verbi βλάζω seu βλάσσω.

Ἔβλαχε, aorist. 2, act. verbi βράχω. unde pass. βεβράχϑαι, & particip βεβρᾶχὼς.

Ἔβρακ, aor. 2, act. verbi βράμαι, ut ἔδρα ex δέδρομα, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Hesych. & expositur non solum ἔφαγεν, sed etiam ἔπιεν, πέπωκε.

Ἔβυσσε, apud eundum pro ἔβύσισεν, seu ἐκραξεν, ἐκάλεσεν. ut Var. quoque ἔβυσσεν affert pro ἐβύσισεν. Sic βάσσομαι suprà habuimus pro βάσομαι.

Ἔγήραα, præt. med. verbi ἐγγείνομαι seu ἐγγηνόμαι, tanquam ex ἐγήνα. Pro cujus secunda & tertia pers. duali ἐγγεγάασιν per syncopem tertiæ causa dicitur ἐγγέγασιν, ut infrà ἐκεχειρίαμεν pro ἐκεχειρίαμεν apud Hom. Il. ζ. vel ἐλέφ ἐγκεχάασι. Et apud Etym. Ἀ'μφω δ' ἐγχεσιμήρου ἐγγεγάασιν ἐλεύϑεροι. Vbi legendum videtur ἐκεχειρίαται & ἐγγεγάασιν.

Ἔγγεγόνεις, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui & extrinsecus augmentum assumendo, facit ἐγγεγύηκα.

Ἐγγύᾳ, fut. Atticum verbi ἐγγύζω, pro ἐγγύσω.

Ἐγγύησε, aor. 1, act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, ut & in compp. ἀνεγγύησε apud Synes. & in ἐνεγγύησεν. apud Plut. itidemq; in ὑπεγγυήσαμεν apud Demosth. Quorum hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγγεγράφεικεν, præteritum pluſquamperfect. activum verbi γράφω. mutuatitium ex γεγράφω. facit enim γεγράφω non solùm γεγράψω, sed etiam γεγράσω, ut πίπτω non solum πεπτῶ, verum etiam πέπτω.

Ἐγγύησεν, aor. 2, med. verbi γείνομαι.

Ἐγένετο, per syncopen poëticam ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam ἐέλετο, de qua signif. dixi suprà in Γέντο.

Ἐγένοντο, Doricè seu Bœoticè pro ἐγένοντο : aor. 2, pass. verbi

ἐγείρω. facit enim sd fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, unde ἐγήγερμαι. & pass. ἐγερμαι, ex quo ἠγέρϑην.

Ἐ'γήγερται, Ionicè pro ἐγηγερμένον ἦτον : pluſquamperf. pass. indic. modi, ab eodem them.

Ἐ'γήγερμαι, præteritum perf. pass. ejusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἤγερμαι, ut act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vndè pluſquamperf. pass. ἐγηγέρμην. & particip ἐγηγερμένος.

Ἐ'γκμεν, aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμεω, ut ἔφλασε ex φλάω, ἔφρυγε ex φρύσσω. Alii tamen per syncopen ex ἐγάμεσα factum aiunt, α in η Ionicè converso. Vndè pa. ticip. γήμας.

Ἐ'γήρᾳ pro ἐγήρᾳ, ut ἔδα pro ἔδη, ex inus. them. γήρημι, ut Eust. tradit. Potest tamen & à γήρεω deduci.

Ἐ'γρήγορθε, præt. med. verbi ἐγείρω, ut φεύγω facit πέφευγα. similiter in ejus modi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum est, ut λέλοιπα, λέλοιπε.

Ἐ'γκεχειρασμένος, part. pass. ex præt. perf. verbi ἐγχειρίζω, ut ἐξεκεχειρισμένος ex verb. ἐξχειρίζω, facit ἐξεχείρισμαι, præt. perf. ἐξεκεχείρισμαι. ut & ἐξχειρίσμαι dat ἐξεχείρισμαι. Verum non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum. sed etiam extrinsecus, & dici ἐγκεχειρισμένος. Quod tamē non est ab hoc ἐγχειρίζω, sed ab ἐγχειρέω. Itaque dicendum foret ἐγχεχειρισμένος, ut non modò ἐνήνοχα, sed etiam ἐνένεκα reperimus.

Ἐ'γώσατο, participium ex ἐνώσατο aor. 1, activi ἔνωσεν, facientis futur. non modò ἑνώσω, sed etiam ἐνώσατο, Aeolicè.

Ἐ'δδω, per syncopen ex ἐχάδδω, Dorico infin. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἐ'χαγε, præt. perf. act. verbi γαγάω, mutuatitium ex γαύω. facit enim γεγάσω futurum γαύσω, unde & aor. 1, ἔγασα.

Ἐ'γαον, aor. 2, verbi γαίω, ut ἅλων ex ἁλάομαι est.

Ἐ'γασμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi γαίω, seu γᾶ, ἄσκω, mutuatitium iridem ex γαέω. Vndè aor. 1, pass. ἐγάσθην.

Ἐ'γείο, Attica syncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγέσο : imperat. verbi ἔγειμαι, eadem syncope facti ex ἐγέεσμαι. Vndè & imperf. ἔγειτο pro ἐγέετο.

Ἐ'γείρορα, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 2 facit ἐγρῶ præt. med. ἐγήγορα, uti jam dictum est. unde sit ἐγήγορσις, ferminatione activa, inferto κ, & pass. ἐγήγερμαι, ex quo infinitivus ἐγήγερσϑαι. quanquam nonnulli ex passivo ἐγήγερμαι factum malint per syncopen. Solent autem Aeoles ejusmodi infinitivos passivos in ορϑαι deponentes πορεῖσϑαι ἐωνεῖσϑαι, contra communem regulam, ut πέπεισμαι πεπείρϑαι & πείρϑαι. Eust. p. 790. Idem tamen alibi imperativum ἐγήγερϑε per syncopen & ζητῶ factum esse scribit ex ἐγήγερσαι, sicut infinitivum ἐγήγερϑαι nonnulli ex ἐγήγερσαι quoque deducunt, dicentes primò pleonasmum esse literæ θ. de industria à Poëta admissum, ut allu. deret ad nomen ἔγερσις : deinde syncopen literarum σ & ρ, inliperque Aeolicam accentus retractionem.

Ἐ'γλυκε. Hesych. affert pro ἤγλυκε : forsan ex inus. them. γλύω, ex quo ζωγράω, significans ζωὸν ἀϑάνατον. vivum capio.

Ἐ'γρομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι : itidemque & participio ἐγρόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐ'γλυκασμαι, Atticè pro γλυκάνομαι, apud Hesych.

Ἐ'γχεον, Poëticè & Ionicè pro ἔχεον, sine augmento à themate ἐγχέω.

Ἐ'γχρώσας, partic. aor. 2, act. verbi ἐγχρώννυμι, mutuat. ab ἐγχρόω.

Ἔ'δαον, ἔδαες, ἔδαε, aor. 2, act. verbi δάω seu δαίω. Vndè aor. 2, pass. ἐδάϑην.

Ἔ'δακον, aor. 2, act. verbi δάκνω, vel propriùs vel mutuatitius ab inus. them. δήκω.

Ἔ'δδαλεν, aor. 2, pass. verbi δάμνω seu δαμάσσω. facit enim fut. 2, δμῶ aor. 2, act. ἔδμαον, ex quo pass. ἐδμάϑην.

Ἔ'δδαμεν, præt. imperf. verbi δαμάω, secundum quosdam. Potest tamen esse & à δάμνημι, habereq. ϑηματῶ τὸ π, sicut ἔδω & ἔδμεναι.

Ἔ'δαρδον, aor. 2, act. verbi δαρδάνω seu δαρδάω. Apud Hesychium legitur & pass. aor. 2, ἐδάρδη, expos. ἐκαιώϑη.

Ἔ'δαρον, per metachesin pro ἐδάρκον, metri gratia. Est autem aor. 2 act. verbi δέρκω.

Ἔ'δαρίζει, fut. 1, Atticum verbi ἐδαρίζω, pro ἐδαρίσω.

Ἔ'δδεισε, Poëticè geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισε aor. 1, act. verbi δείδω.

Ἔ'δηε, Ionicè pro ἔδῃς : secunda pers. verbi ἔδομαι.

Ἔ'δησίλεω, per syncopen, vel pro ἐδήσιλεω, per syncopen syllabæ δη, & tunc est præt. pluſquamperf. vel pro ἐδηϊλάτει : exempto ε, & aspirata in mediam conversa, à them. δηϊλάομαι.

Ἔ'δήϊεν, præt. pluſquamperf. med. verbi δηϊόω. facit id præter. perf. δέδηϊα. At ἐδήϊσεν est præt. pluſquamperf. med. verbi δαΐζω. supra docui.

Ἔ'δήλωτο, præt. pluſquam perf. pass. verbi δήλομαι, per syncopen pro ἐδεδήλωτο. facit enim δήλομαι fut. δηλώσομαι. unde præt. perf. δεδήλωμαι, ut γεγήθασι ex γήθω : & per syncopen δέδηλται, exempto ε, pass. δέδηλμαι, ex quo ἐδεδήλωτο.

Ἔ'δήλωτο

Ἐδύησα, aor. 1, act. verbi δύω, vel etiam impersonalis verbi δύω, mutatur. ex δύω seu δύσω.

Ἐ'δῦν, aor. 1, passi. verbi δύω, cujus præt. pass. δέδυμαι

Ἐ'δεδύκειν, per syncopen pro ἐδεδύκεσαν, ut testatur Etymol. est autem hoc ἐδεδύκεσαν tertia pers. plur. præt. plusquamperfect. verbi δύομαι, ex perfecto med. δέδυκα, de quo supra.

Ἐ'δυσα, aor. 1, act. verbi δύω, ut ἔπνευμι. Et voce med. ἐδυσάμην, cujus tertia pers. plur. num est ἐδύσαντο.

Ἐ'δυξα, aor, 1, act. verbi δύσσω seu δύσσω, mutuantis fut. futum ab inus. them. δύσσω. Vnde med. aor. ἐδυξάμην, pass. autem ἐδύχθην.

Ἐ'δυσε, aor. 1, act. verbi δύω, ut ἔθυμα paulò antè.

Ἐ'δυτο, Doricè pro ἐδύσατο per syncopen : plusquamperfect. pass. verbi δύομαι.

Ἐ'δύσησι, poëticè pro ἐδύσησι seu ἔδυσι. dicunt enim δύσιμος pro δύσιμος, & δύσι pro δύσει, metri gratia.

Ἐ'δῶ, secunda persona fut. 2, ἐδήσομαι, ex verbo ἔδομαι.

Ἐ'δωδα, præt. med. verbi εἴδω, pro οἶδα, habens Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum.

Ἐ'δώδεκτο & Ἐ'δώδεχτο, Ionicè pro ἐδωδέχθω· ἐσὶ, & ἐδωδεγμένος· ὦν : præt. perf. & plusquam perf. pass. verbi ἔδω, facit ἔδω fut. 1, act. ἐδώσω. præt. perf. δώδεχα, & Atticè ἐδώδοκα : undè præt. perfect. pass. ἐδώδεγμαι, cujus tertia persona ἐδώδεκται, abjecto σ ἐδώδεσται, & Ionicè ἐδώδεκται, ut refert Etymol. ex Herodiano gramm. Vitur autem eo verbo Homer. dicens, Ὅ'σσά τοι ἐπιπόντια χῆ ἐδώδεκται, quæcunque tibi ebibita & comesa sunt.

Ἐ'δώδειν, præt. perf. act. verbi ἔδω Articum. Fut. enim facit ἐδώσω, ex inus. them. ἐδώω. Vndè præt. perf. δώδεκα, & Articè primum reduplicatis duabus præsentis initialibus literis, deindè ε in ο converso, (ut in πέφευγα, μέτοιδα, πέποιμα, & similibus aliis) ἐδώδοκα. Sic in præt. plusquamperf. ἐδωδόκειν, & particip. ἐδωδοκώς. ex quibus compos. κατεδώδοκα, & κατεδωδοκώς. Var. verò & ἐδώδοτα ex ver. schol. seu comment. affert : quod pass. est ex them. ἐδώ, faciente fut. ἐδώσω, præt. δώδοκα, & Articè ἐδώδοκα, ex quo pass. ἐδώδομαι, ut δώδομαι.

Ἐ'δωδώς, participi. præt. medii ἐδωδώς, ex eodem them. Facit enim ἔδω fut. 2, ἐδόω, præt. med. δώδα, Et Atticè reduplicatis primis duabus literis præsentis ἐδωδώς.

Ἐ'δωκε, quoque esse dicitur præt. Atticum præfixis præs. primis literis, pro δωκε. cujus tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque suspectum ipsum habeo.

Ἐ'δώλη, aor. 1, pass. verbi δώλεω. habet enim id fut. δώλεω, mutuat ab inus. them. δώλω. Vndè præt. pass. δέδώλημαι, & ex eo Aorist. 1, ἐδώλχθην.

Ἐ'δῶν pro ἔδιδον, ut ἔστὼν pro ἔστην. Illud, ex δίδωμι pro δίδομι usurpato, hoc ex πάω pro πίνημι.

Ἐ'δῶρησα, aor. 1, act. verbi δωρέω, ut ἐμίσησα, ἔχωρησα.

Ἐ'δώρμαι, Doricè & poëticè pro ἔδωκα, ex them. ἔδω. Habet autem syncopen hoc ἔδωμαι. nam pro ἔδωκα prius dicitur ἐδώκω & ἐδέδωμαι, undè postea illud ἔδωμαι, per syncopen factum est.

Ἐ'δρομαι, Atticè interdum pro ἐδράμαι, ut φάρομαι, pro φαρήσομαι. fut. 2, med. ve bi ἔδω.

Ἐ'δυν, pro ἔδυσαν, ab ἔδυν, aor. 2, verbi δύνω more Bœotico.

Ἐ'δυπτη, Doricè seu Aeolicè pro ἔδυσε, à them. ἔδυ.

Ἐ'δύσομαι, fut. 2, med. verbi ἕζω : tenui autem spiritu scripturn ἐδύσομαι, est fut. 2, med verbi ἔδω.

Ἐ'δυπον, aor. 2, act, verbi δυπόω. Facit enim fut. 2, δυπῶ & Aor. 2, ἔδυπον ut εὐγάω facit ἔυγον, & κυπτάω, ἔκυπτον.

Ἐ'ἔρα pro ἔδρη, ὅπερ τὸ ἕδος, ut suprà in ἕζα, ἑστία, ἐδέμνα, aor. 2, verbi δέζω seu δίδημι. Alioqui potest esse & imperfect. verbi δράω, contractum ex ἐδράει.

Ἐδρᾶθον, aor. 2, act. verbi δαρθάνω seu δαρθάω, poëticam literarū metathesin habens pro ἔδαρθον, ut ἔδρακον, ἔδραθον. Sunt tamen qui à δράω derivare malint. Eodem modo comp. κατεδαρθάνω seu καταδαρθάω facit κατέδραθον. Hesych. verò & ἐδαρθών affert pro κατακοιμηθῆναι. quod est pass. aor, 2, ejusdem them.

Ἐ'δραμον, aor. 2, act. verbi δίδρασκω, ut jam dictum est.

Ἐ'δραμον, aor. 2, act. verbi inus. δράμω, pro quo usurpari solet τρέχω.

Ἐ'δρας, pro ἔδρασας, ut ἔκας pro ἔκασας, ἔδυς pro ἔδυσας aor. 2, act. verbi δύομαι seu δύνημι. Nisi malis esse aor. 1, act. verbi δράσκω seu δράω per ſncop. tidem pro ἔδρασας. nam verbum illud δυδράσκω facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐ'δριόωντο, poëticè pro ἐδρι. ῶντο, ut ἐοικόντες pro ἐοῦκότες. ex them. ἐδρι, ὁμαι.

Ἐ'δυν, ἔδυς, ἔδυ, aor. 2, act. verbi δύω. Verum ἔδυν interdum est prima pers. sing. numeri, interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico. ut ἔδυν pro ἔδυσαν.

Ἐ'δυνάθην, aor. 1, passi. verbi δυνάω, mutuat. ex ἐ inus. them. δυνήσομαι, ex quo habet fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò & δύνασθαι dicitur pro ἐδυνάσθην.

Ἐ'δοασα, poëticè metri gratia, geminato σ pro ἐδόασα : aor. 1, med. verbi δράω seu δόω.

Ἐ'δυσα, pro ἔδυσα, ut ἔδυμα pro ἔδυσα : aor. 1, act. verbi δύομαι, mutuat ex inus. them. δύω.

Ἐ'δυσαν, poëtico pleonasmo pro ἔδυσε : ut ἐσέβασαν pro ἐσέβασε

& ἔσιγαν pro ἔσιγον dicunt iidem. Est autem hoc ἔδυσαν præt. perf. pass. verbi ἔδυσα seu ἔδυσα.

Ἐ'εἰλεον, eodem modo pro ἐσ'ἔλεσα, ex them ἐλέω.

Ἐ'ειμι, itidem poëtico pleonasmo dicitur pro εἶσα : & ἔσιμι pro ἴσθι. quorum illud est aor. 1, verbi inus. ἔσιμι, hoc autem aor. 2.

Ἐ'εκαδέω, similiter pro εἰσοικέω· part. ex ἐσοικέμενο pro οἰκέσαντο vel potius οἴκησι, significans ἔμεναι οἰκεῖν, nam passivam habet significat. Hesych. verò ἐσοικέδειν affert etiam pro ἀφιμένων, ἐπιδοῦναι. quod videtur esse ab εἶ ὠ, εο.

Ἐ'εσμένος autem est pro ἐσ'σάμενος, ab ἵστημι seu ἴω significante induo.

Ἐ'ελδομαι etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et derivatum indè ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐ'ἕκων itidem pro ἔλκω : hoc autem per syncopen interdum pro ἐλάσκω, interdum pro εἰλύω. Vndè partic. ἐελμένος· itidem pro ἐλμένος· significans ἐλκυσθέν· vel ἐιλυμένος· interdum & ἐστραμμένος· & ἐπικεκαλυμμένος·. Ambo apud Homer.

Ἐ'ελπετο similiter pro ἔλπετο seu ἤλπετο : & ἐέλπομαι pro ἔλπομαι seu ἐλπίσαμαι. Ambo Poëtica.

Ἐ'ἐνδυνεν, eodem modo pro ἔνδυνεν seu ἐνέδυνεν, à them. ἐνδύνω.

Ἐ'ἔρδω, itidem poëtico pleonasmo pro ἔρδω seu ἔρδω, à them. ἐρέω.

Ἐ'ἔρδω quoque pro ἔρδω seu ἐιρδω, à them. ἐέργω pro ἔργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο seu οἴργετο & præter. plusquam perfect ἐέρκτο pro ἔρκτο : participi. ἐεργμένος· pro εἰργμένος·.

Ἐ'ερχνώδεα eadem ratione pro ἔρχνώδεα, quod ἔρχνώδης derivatum est ex ἔρχνη.

Ἐ'ερτο, autem quod Hesych. affert. pro ἔκ. ῥῆμα, dubium sit ne pro ἔρτο an ἤρτο an alio quopiam.

Ἐ'ἑρτο, rursum pro ἔρκτο seu ἔρρατο. Est autem hoc Ionicum pro ἐρύγμενοι ἦσαν. Præt. plusquamperf. pass. ab ἔργω.

Ἐ'ἔδω item pro ἔδω : tertia pers. aor. 2, pass. imper modi, ex acti. vo them. ἔσυμι seu ἔω. Ex quo & ἔσο pro σὺ εο præt. plusquamperf. pass. Et aor. 1, med. ἐ'εσατο pro εἴσατο, geminato etiam σ inter causa.

Ἐ'ζεω, ἔζης, ἔζη, Doricè secundum quosdam dicitur pro ἕζω, ἕζες, ἔζα, à them. ζέω. Potest tamen esse etiam ab inus. them. ζήω, ejusdem ζάω. aor. 1, est ἔζησα.

Ἐ'ζύγλω, aor. 2. pass. verbi ζεύγνυμι seu ζεύγω. facit enim fut. 1, ζυγῶ, aor. 2. ἐζύγην, unde postea passivum illud.

Ἐ'ζωσα, poëticè pro ἔζεσα, ex them ζέω.

Ἐ'ζωσμαι, præt. pass. verbi ζώννυμι, mutuatitium e x ζέω, ut χέω μι, sua tempora ex χάω mutuatur. Vndè aor. 1, ἐώθα, & particip. ἐζωσμένος·.

Ἐ'ἦ, poëticè pro ἦ tertia persona præsentis subjunctivi ἔω, ex verbo εἰμί. Vide & Ἐ'οι infra.

Ἐ'ἦα, itidem poëticè pro ἤειν, eram : ἦσθα, pro ἦς, erasis imperf. indic. modi, ab eodem them.

Ἐ'ἦκα, similiter pro ἧκα, pleonasmo literæ ε poëtico : & ἔκας pro ἄκα. aor. 1, act. verbi ἵημι, facientis, fut. 1, ἥσω, ex ἵημι.

Ἐ'ἰαίβετον, eodem modo pro ἰαίβετον, à them. αἰβάζω, apud Varin.

Ἐ'ἴδα quoq; pro ἴδα usurpatum, habet poëticum istum literæ ε pleonasmum. Rursum verò ἴδα illud poeticam habet paragogen pro ἴς, ut ἔστηθι pro ἔστηθις. est autem imperfectum verbi εἶμι.

Ἐ'ἦεα item pro ἦα. Hoc autem ἦα poëtica adhuc paragoge pro ἦ solent enim poëtæ tertiis personis singularibus conjunctivorum asciſcere illud σι, dicerēque λάβῃσι pro λάβῃ, codemq; modo ἦεα pro ἦ. Atticam tamen esse hanc τῶν ἐν τοῖς ἰάσσι κοινῶν θεσσαλικῶν, & peculiariter nominatam fuisse l'Eubœe, quòd Ibycus imprimis ea uteretur, annotat ex priſcis grammaticis Varinus.

Ἐ'ἠνον, idem quod ἤκουον, teste Hesych. Vndè intelligimus ἰάω duplex facere futurum, & ἰάσω nimirum & ἰήσω.

Ἐ'ἠτε rursum pro ἦτε, miseritis. aor. 2, conjunctivi modi, à themate ἐ'ημι.

Ἐ'θαλον, aor. 2, act. verbi θάλλω.

Ἐ'θεινον, aor. 2, act. verbi θείνω, mutuatitius ex inus. th. θεΐνω.

Ἐ'θεὶς, partic. ab θῶ, aor. 2, pass. verbi act. τίθημι.

Ἐ'θλάβεα, poetica paragoge pro θλάβες, ut ἀρᾶβα pro ἄρρης, & ἔβα pro βῆς. Conjunct. præsens ex them. βάω.

Ἐ'θελήσω, fut. 1, verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inus. them. ἐθελήσω.

Ἐ'θεσαν, aor. 2, indic. modi à them πίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cujus prima pers. sing. est ἐθέμλιν, tertia Ἐ'θέντο.

Ἐ'θνέωσα & Ἐ'θνώσατο, Ionicè pro ἐθνώσαμα & ἐθνῶντο : à θνάω. Ionicè itidem usurpato pro θάομαι. undè & aor. 1, med. ἐθνησάμεν Ionicè itidem usurpato pro θάομαι. undè & aor. 1, med. ἐθνησάμεν Ionicè itidem usurpato pro θάομαι. undè & aor. 1, med. ἐθνησάμεν Ionicè itidem usurpato pro θάομαι. necnon ἐθνήσατο voce activa Varinus affert pro ἐθεάσατο, & ἐθέατο, ἐθεᾶτο, ἐθεᾶσατο.

Ἐ'θηκα, aor. 1, verbi τίθημι contra regulam pro ἔθεσα, ut ἵδρυκα irregulariter itidem pro ἵδρυσα usurpari necnon est. Mutuatur autem hoc πίθημι futurum suum ab inus. them. θέω.

Ἐ'θηλα, aor. 1, act. verbi θάλλω, ut ἔγρηκα est ἐγήγερκα.

Ἐ'θλιμ, aor. 1, passi. indic. modi, à verbo activo ἔθλιμι· pro quo & ἔθλιβα dicitur. Dicitur enim & ἀφοίδω & ἀφόδω. quia duplex est præterium passi. ἔθλιμαι & εἰ μαι.

Ἐ'θυ, pro ἔθυσον, ut ἔδρα pro ἔδρασον : secunda pers. aor. 2, med. indic. modi, ex them. πίθημι, facit enim πίθημι aor. 2, act. ἔθυσον, unde pass. ἐθέθυμαι, & secunda pers. ἔθυσο, ex qua ἔθυσ, ejecto σ, & eo contracto

μαι, & secunda pers. ἔθυσο, ex qua ἔθυ, ejecto σ, & eo contracto in ε.

Ἐ'ἔθρεξα, aor. 1, act. verbi τρέχω : tenui in aspiratam reversa, propter χ enim sequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἐ'θρεψα, itidem tenui in aspiratam reversa est aor. 1, à verbo τρέφω, cujus fut. θρέψω. At Aor. 1, passi. ἐθρέφθην an rectè itidem per aspiratam scribatur, dubito.

Ἐ'θυσι, tertia pers. aor. 2, pass conjunct. modi à them. θῦμι : ex prima ἔθω. Ea autem ex aor. 2, pass. indicat ἔθύην.

Ἐ'ἰ, secunda pers. verbi εἰμὶ vel ἔσσω : interdum & imperf. præsens verbi εἶμι. unde δῖος & ἔσσα pro δῖδι & ἔσσι : sicut πῖθι quoque, pro πίδι reperitur.

Εἶα, ιάς, ιάτ, præt. med. verbi ἴημι. pro quo & ἕα dicitur poëtice. Alioqui ἕα est & interjectio quædam hortantis, pro quo ἄγε quoque scribitur.

Εἶατο, poëticè metri causa pro ἵατο, hoc autem ἵατο Ionicam relationem habet ἵη n pro ἰῶ το, sicut ἰάλλο pro ἴηλο dicitur, & similia alia, præt. imperf. ab ἰάομαι, Hesych. tamen exp. ἴατο.

Εἴκατο, Ionica paragoge τῦ σκω, pro εἶκα : imperf. verbi ἐάω. At ἔκατο est aor. 1, ejusdem.

Ἔκατο & Εἴατο poëticè & metri gratia pro ἵατο & ἴατο. Ἔκατο autem & Ἔατο Ionicè dicta pro ἰῶ το & ἰῶ το : quorum illud est præter. perf. temporis vel præsentis, hoc plusquamperfecti vel imperfecti.

Εἶκον, Ionica ἔθω ειρήκειν τῦ κατάγνυτω· λ, pro λείπειν, sicut ἔκαδον quoque & εἰδόμβρω· pro λειδόμβρω·.

Εἰλλῦ, opt. præs. verbi εἰλύω : ex quo & infin. præsens εἰλλῦναι, ut πανέλλυ & πανέλυε ex πάνυμι. Hæc enim formatio simplicior est quam eorū qui illud ex εἰλύειμι dicunt ἐκπεπαλέδειαι, hoc autem ex ἐδιδάσκω συγκεκόφθαι. Notum autem est esse multa verba quorum quædam tempora sequuntur normam verborum in μι desinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰλύσω, fut. 1, act. verbi εἰλύω, mutuatium à them εἰλύω. nam ex εἰλύω facit.

Εἶλον, aor. 2, act. verbi εἴλω : pro quo & ἕλον dicitur.

Εἶλον, Bœotice pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœotos tertia personas plurales imperfecti & utriusque Aoristi, ἴσαν λάβες facere primis pluralibus dicentes ἐπιπέσαν pro ἔπιπτον ἐπίλασαν pro ἔπιλαν, ἔδδυσαν pro ἔδυσαν, ἐμέδυσαν pro ἐμέδυσαν, πάνδυσαν pro πάνδυν.

Εἰλῶ, præsens subjunctivi à verbo εἴλημι, ut πάθῶ à πίθημι, ἰστῶ ab ἵστημι. Nam εἴλω seu εἰ·λέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum τὸ εἰλέω, in optativo præsentis tempo ris : εἰλέοι in subjunctivo : εἰλέωμι, in infinitivo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subjunctivi à suis verbis circumflexis, πάνυμι, à πάνω, ἵστημι ab ἵστάω, δίδωμι à δίδω, & sic alia ab aliis.

Εἰλῦν, partic. medium ejusdem them. εἰλῦν seu εἰλέω. facit enim indicativo præteritum med. εἴλυν à fut. 2. εἰλῦν, unde & aor. 2, ἐλῦν. Quamvis alii hoc ἐλῦν per syncopen ex εἰλύνασ factum existiment, inter quos est Eust. Sed Etymol. sententia simplicior est. timent, inter quos est Eust. Sed Etymol. sententia simplicior est.

Εἶσν, tertia pers. præs. opt. per syncopen Atticam pro εἴησαν, ex them. εἶμι. Quin & cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant dicique εἶμεν pro εἴημεν, & εἶτε pro εἴητε. sicut ἔκασσαν τὸ pro ἔκαιεσαν ἐδώκασαν apud Homerum legi, suprà docui. Prima autem singul. est εἶμν.

Εἶμι ante εἶδ aor. 2, opt. act. ex them. ἴημι, ut θεῖμι ex πίθημι.

Εἶδλο, pro εἶδιο, aor. 1 pass. indic. modi. Ex eodem them. Facit enim ἴημι seu ἔω præt. pass. duplex, εἷμαι & εἶμαι. unde duplex ille aoristus, εἶδιο & ἔσθο.

Εἶδσα, aoristi 1, act. verbi εἴδζω. ex quo & particip. præteriti ὑαλιτὸ εἰδσάς, & præt. pass. ἐἴδσμαι.

Εἶη, præt. perf. med. verbi εἶκω : pro quo Atticè ἔοικα dicitur, repetita initiali præsentis litera, & ε in ο verso sicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamen volunt esse, aor. 1, Bœoticum pro ἔξεσα, ut ἔδικα pro ἔδειξα.

Εἶκα, præt. perf. med verbi activi εἴκω. ex cujus plusquamperfecto ἐἴκειν Atticè fit ἤκειν.

Εἶκη, præt. perf. activum verbi ἴημι, Bœoticum secundum quosdam pro ἧκα, ut πέθηκε pro πέθεκε. Potest tamen ex ἔω formatum tale habere augmentum dici quale ἔπτα, ἄλλομ, εἶλον, & quæ his sunt similia, quæ nimirum ι augmenti loco sibi asciſcunt in præteritis & Aoristis.

Ἔϊκτην & Ἐϊκτίν, poetica diphth. dialysi dicuntur pro ἔκτην & ἔκτιν. hæc autem syncopen passa, usurpantur pro εἰκτην & εἰκτίν. personis dualibus præteriti perfecti & plusquamperfecti ἦτες & εἴκτ, ex them. εἴκω.

Εἶκτο autem, est tertia persona singul. præt. plusquam passivi, ex prima εἴκμλιν, passa fidem poëticam diphthongi dialysin. facit enim εἶκτο præt. perf. pass. ἐἴγμαι. ex activo ἐγκα.

Ἐϊκὰς, participi. præteriti perfecti εἴκὰς, ex eodem them. εἴκω.

Εἰλέγμαι, præt. perf. pass. verbi λέγω. Atticum pro λέλεγμαι. solent enim Attici augmentum ας quorundam à λ incipientium in præt. vertere in ει, ut ἐλλαφε etiam dicunt pro λέλαφε, euphoniæ gratia, ut putatur. Inde partic. εἰλεγμένος· pro λελεγμένος·.

Εἶλητο, tertia pers. singul. aor. 1, med. εἰλήμλιν, ex verbo αἱρέω, mutuante suum fut. 2, ab inusitato them. ἕλω.

Εἰλεῦντο, Doricè pro εἰλοῦντο seu εἴλοντο, à them. activo εἰλέω. Εἰλήλαδε, poëticè pro ἐλήλυθε, metri gratia insertis ι & ε. hoc autem ἐλήλυθε est præt. med verbi ἔρχομαι mutuantis fut. 2, act. ab. ἐλάω. facit enim 2, ἐλυθῶ, exemptos diphthongo ad corripiendam, (juxta regulam) penultimam. unde aor. 2, ἤλυθον, & per syncopen ἦλθον : præt. med. ἦλυθα, & Atticè reduplicatis primis præsentis ἐλήλυθα litteris, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθάμεν, poëtica syncope pro εἰληλύθαμεν. Notandum verò præterea est, quod ad ἐλήλυθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba poëticam esse ἔκτασιν τῦ ε, in penultima verò syncopen Æolibus propriam. Eust. τὸ ἐφέλκεσθαι τῦ ι ἐν τῇ ἀφ' χόμῃ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, ut εἴλεγμαι paulò antè pro λέλεγμαι : præt. pass. verbi act λαμβάνω, mutuatitium ab inus. them. λάσω. Vnde partic. εἰλημμένος· pro λελημμένος·.

Εἴληφα, præt. activum ejusdem thematis, Atticum itidem pro λέληφα. Vnde participi. εἰλαφώς.

Εἴλης, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω, pro λέληχα : ex inus. them. λάχω.

Εἰλίχατο, Ionicè pro εἰλιγμένοι ἦσαν : tertia pers. plur. præt. plusquamperf. passivi, ab activo them. εἰλίχω, ut ἐρωρίχατο itidem dicunt pro ἐρωρυγμένοι ἦσαν, ante το in tertia singulari inserto α, & tenui quæ præcedit, conversa in aspiratam.

Εἰλόμλιν, aor. 2, med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cujus tertia plur. εἵλοντο : secunda singularis εἶλω.

Εἶλον, aor. 2, act. ejusdem them.

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέληχα : præt. perf. activum verbi λέγω. habet autem ο in penultima ut κέκλοφα, πέπομφα & similia.

Εἰλύσατο, Ion. pro εἰλυγκάνω οὐσία, ex them. εἰλύω. Dictum enim est paulò antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passivorum indicativi modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante το vel το.

Εἶμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἔννυμι : ideoque significans modò missus sum, modò indutus sum. Vnde partic. εἰμένος·.

Εἴμαρται, Atticè pro μέμαρται, præt. perf. passivum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, ut κεκίρω κέκαρμαι : unde εἵμαρται fit, augmento με Atticè in ει converso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λα in ει versum esse videmus.

Εἶμεν, poëticè pro ἔσμεν, prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἶμεναι, Dorcè pro εἶναι : præs. infin. ejus. them. Habet verò illud ἔμμεναι ι ascitium. Dicitur enim primùm ἔμμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἶμεναι, advocato ε & ι, ut νεφέων ἐκκρίμεναι, κείρω κέκαρμαι : unde εἶμαρται fit, augmento με Atticè in ει converso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λα in ει versum esse videmus.

Εἶμεν, poëticè pro ἴσαμεν, prima pers. plur. verbi εἶμι.

Εἶμενοι, Dorcè pro εἶναι : præs. infin. ejus. them. Habet verò illud ἔμμεναι ι ascitium. Dicitur enim primùm ἔμμεναι Doricè pro εἶναι, deinde εἶμεναι, advocato ε & ι, ut νεφέων ἐκκρίμεναι, κείρω κέκαρμαι : unde εἶμαρται fit, augmento με Atticè in ει converso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λα in ει versum esse videmus.

Εἶμεν, Dorcè itidem pro εἶμαν, ut paulo antè docui, est ἔ itidem εἶμεν quanquam secundum Heraclidem εἶμεν regularius est quam ἴσμεν, ut proxilius docet Varin. & alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam : secundum quosdam poëticè etiam usurpari solitum pro ἦν, eram à them. εἶμι. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2, act. à them. ἔπημι, ut θεῖναι est infin. aor. 2, ex verbi πίθημι. At verò εἶναι est infin. præs. verbi substantivi εἰμί. nam εἶναι significans παρεῖναι, & properispomenon, facit ἔπαναι. Εἶσαι, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἷμαι, de quo suprà. cujus pluſquamperf. εἵστο.

Εἶσε, aor. 1, verbi εἴκω. At tertia persona plur. εἶσαν, Bœoticè pro εἶκαν ut suprà capitum comperitur, pleonasmo literæ σ. estque præt. med. nō ité aor. 1, act. Aristop. σέ ἔασι δ' ἐν ἑρέσσει πεπλεμένοι. Etym.

Εἶσε, aor. 1, anomalus verbi inus. ἔσσω, ut tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, ut εἶσα. Aoristum tamen potius esse, ostendit partic. εἴσας.

Εἶσι, imper. aoristi. 2, ab εἶπον, ut λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato accentu, ut volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἶσιν, infinitivus ejusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἴσκουσι, Ionicè pro εἴκω : tertia pers. sing. aor. 2. εἶκον.

Εἶσκυσα, Ionicè pro εἶκα, ab ἔκω, Æolica paragoge pro εἶκης, ut ἔδω pro ἔς, aor. 2, subjunct. ab eodem them.

Εἶσκυσα, Æolica paragoge pro εἶκα, ut ἔδω pro ἔς, aor. 2, subjunct. ab eodem them.

Εἰσκύκλημαι, imper. verbi ἐκκυκλέω, augmenti loco ascitium habens ι, ut εἴκω, εἶκον, & similia.

Εἶσον, aor. 2, act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascitium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus indè formatis retinetur peculiari quodam privilegio. nam εἶπὼ dicitur in imperativo, εἴπαμι in optativo, εἶπω in subjunctivo, εἶπεῖν in infinitivo, itidemque participium facit εἰπών. At εἶπὼν est imperativus ex aor. 1, εἶπα, mutatum habens accentum itidem ut εἶπὼ, pro εἶπον : forsan etiam ad differentiam aor. 2, indic. modi.

Εἰρεσάμεν, εἰρεσάμεν, sunt præt. perf. & aor. 1, pass. ab activo them. ἐρέσσω, quod itidem augmenti loco asciſcit ε. Vnde & aor. 1, med. ἐρρεσσάμλιν.

Εἴργμαι, præt. pass. verbi εἴργω vel εἴργω : at εἶργμαι est ab εἰργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω ſua tempora.

Εἶρεαι, Ionicè pro εἶρῃ. secunda pers. sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ionicè itidem pro εἶρε: secunda pers. imper. præs. ab eodem them.

Εἴρηκα, præt. perf. activum inus. verbi ἐρέω, habens ascititium ε loco augmenti, ut εἶπον, εἴρηκα, & similia. Cujus pass. εἴρημαι: unde particip. εἰρημένος.

Εἴρυκε, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens & ipsum ε loco augmenti ascitum. cujus aor. 1, εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ionicè pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia persona plur. facta ex 3. singul. ante το inserto α, sicut in οἰδίσατο, ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. pluſquamperf. passivi, ab eodem them.

Εἴρχαται & Εἶρχατο, Ionicè pro εἰργμένοι εἰσὶ & εἰργμένοι ἦσαν: præt. perfect. & pluſquamperf. verbi εἴργνυμι seu εἴργω, sicut οἰλίχατο suprà.

Εἶρλα, aor. 1, verbi ἕρπω, habens & ipſe ι loco augmenti ascitum, ut εἵρηκα, εἵδηκα, & similia. Itidem in imperf. facit εἵρπυσθον.

Ἑρώτων & Ἐρώτα, pro ἠρώτων & ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam ὑφὸ διαίρεσιν τοῦ ι, sicut & ἑόρα pro ὁρᾶ Ionicè usurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à them. εἶμι. Ab εἰσὶ autem non dici ἔις, sed εἶ's tradunt, oxytonos, idque encliticũ esse interdum.

Εἶς, particip. aor. 2, activi à them. ἷκμι, ut ἷκὼς à πτῆμι. Cujus fœm. εἶσα, neutrum ἕν.

Εἶσα, aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi εἶμι, pro quo ἧκα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conversoque ε in η & subscripto ι. At εἶσα aspiratum, est aor. 1, verbi ἵστημι seu ἑῶ.

Εἰσάμην, aor. 1, med. verbi εἴδω vel εἶμι. exponitur enim non solùm ὡμοιώθην, nec non διενοήθην, sed etiam ἐπορεύθην. unde est ἕως τ' ἦμὲν. pro eo quod Homerus dicit ἕως δ' ἦμὲν. Quanquam in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω derivatum velint.

Εἶσαι, Ionicè pro εἶσῃ, secunda pers. fut. 1, medii, ex them. εἴδω, vel εἶω.

Εἶδα, Æolica paragoge pro ἦς, ut εἴπηδα pro ἐνίπῃς, ἔρηδα pro ἔρῃς: à them. εἶμι. apud Homer.

Εἶδε, infin. perf. perfect. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἴνυμι seu ἴω, ut εἶμαι quoque.

Εἶη, tertia pers. singul. verbi εἶμι: at verò oxytonon εἰσί, est tertia pluralis, verbi substantivi εἰμὶ.

Εἶσομαι, fut. 1, med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab inus. ἕω. unde & aor. 1, med. eadem duo verba communem habeat. Hesych. vero εἴσομαι exp. non solùm ὅλως μαι, γνώσομαι: nec non ὁμοιώσομαι, ab εἴδω: adhæc ἐσοπλίσομαι, ἐνθυπορήσω, ab εἶμι: verùm etiam ἰδήσομαι. In qua posterema significatione videtur ι habere χρόνου διὰ τὸ ἰωτακιστὸν ἰ' ὠνεκεν, ab εἴω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam statuo. unde aor. 1, ἔσσεν, quod Etymol. exp. ἐκάθισε: & comp. κατ' ἰ' ἔσσεν pro ἐκάθισε Λ.

Εἶσι, tertia pers. præt. perf. pass. ἐσμαι: quod est non solùm ab ἵημι, sed etiam ab ἴνυμι seu ἕω significante induo, interdum & ab ἕω significante καθίζω. unde in pluſquamperf. εἵστο.

Εἶσηκεν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ε in prima syllaba.

Εἶσω, fut. 1, act. verbi εἴδω.

Εἶτε, per syncopen pro εἴπτε, ut δακεδεῖτε apud Homerum pro δακεδεῖπτε. præsens optativi à them. εἶμι.

Εἴτω, per contractionem ex εἴπτω: quod est tertia pers. imper. præsentis pro ἔτω, à them. εἶμι. Eustath. At εἶπτω quod Hesych. exp. ἐλθέτω, est ab εἶμι.

Εἰχάνει, quod idem Hesych. affert pro ἐωικέναι, est infin. præt. perf. activi ab εἴκω. facit enim εἴκα, fut. 1, ἑξῶ, præt. perf. ἑίχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco ascitum habens ι. Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, ι augmenti loco itidem ascitum habens ω autem χρὶ πλεοναζοντ, ut tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex εἴαον, habens verò ε & ipſum ι loco augmenti. At in εἴασα, præsente conjunctivi, pleonasmus est τοῦ ι, pro ἐάσω.

Εἰώσην pro ἐώσῃ, itidem habet pleonasmum τοῦ ι, apud Hesychiũ.

Ἐκάδδον, Doricè pro ἐκάθιζον, à καδέω. Dorico them. pro καθίζω: apud eundem, exponit autem ἐκάθιζον.

Ἐκβλῆν, aor. 2. pass. verbi κάλλω, facit enim fut. 2, κἀλῶ, aor. 2, ἔκλων. unde pass. ἐκλήην.

Ἐκβλήδην, præt. imperf. verbi καθίζω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut aor. 1, ἐκάλεσα, & similia.

Ἐκγενέμεν, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum: à verbo γείνομαι.

Ἐκδήσεα, aor. 1, act. verbi κεδάω, duplex habens augmentum, & intrinsecus & extrinsecus, ut & alia quædam.

Ἐκδίζον, præt. imperf. verbi κεδίζω, habens & ipſum augmentum extrinsecus, ut ἐκαδιμίλιο. Itidemque ἐκαδίσκετο dicitur necnon ἐκαδίξη à κεδίζομαι.

Ἐκδιμίλιο, Æolicè pro ἐκαδιμίλιο, ut ἐκαδιμίλιο pro ἐκαδιμίλιο. Apud Varin.

Ἐκδυμον, aor. 2, act. verbi κδύω: med. autè, ἐκδύμουτο apud Hesych. qui exp. κατεφρόνουτο.

Ἐκέκμυνον, poëticè pro κατέμυνον, à κεκμύω pro κεκαμμύω.

Ἔκενον, aor. 2, act. verbi κτείνω, facit enim fut. 2, κτενῶ.

Ἔκηον, aor. 2, act. verbi κηΐω. unde med. voce ἐκαύμην.

Ἐκήρη, aor. 2, pass. verbi κείρω.

Ἐκχυσα, aor. 1, act. verbi κχύω. at pass. aor. 1, ἐκκύθην.

Ἔκλυον, poëticè pro ἐξέκλυον: aor. 2, act. verbi ἐκκλύω.

Ἐκχεύατο, poëticè pro ἐκχεύσατο: ex verbo ἐκχεύομαι. facit enim fut. 2, ἐκχεῦμαι, mutuatitium ab ἐκχέω: unde præt. med. ἐκχύμαι. ex quo infin. ἐκχεύασθαι, & Doricè ἐκχεύαθαι, ex quo ἐκχυμένην per syncopen. apud Homerum.

Ἐκλελαμένος, particip. præt. perf. pass. à them. ἐκλήθω.

Ἐκνισάμην & Ἐκάκασο, præt. pluſquamperf. pass. verbi κίζω.

Ἐκέλετο, pro ἐκέλευσε, pleonasmo τοῦ κ, ex them. κελόμαι, pro κέλομαι. Varinus tamen longiùs petitam formationem affert.

Ἔκορε, Æolicè pro ἔκανε ες, aor. 1, act. verbi κείρω.

Ἐκχάνεα, Ionicè pro ἐκεχήνεσαν & ἐκεχήνεσαν: pro quo Attice ἐκέχηνα dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἔκτα, aor. 1, act. verbi κτάω. ut χάω facit ἔχεα, verùm hîc retenta brevi, illic autem in longam versa sicut in ἐζήλας. Sic ἔκτα.

Ἐκτέανον, per reduplicationem poëticam pro ἔσαν, tanquam ex them. κτημι.

Ἐκτάθην, Doricè pro ἐκτάθεν, significante ἐκτάθησαν, apud Hesych. Possit verò alicubi esse etiam pro ἐκτάθεσαν, à verbo ἐκτάθω.

Ἔκυζον, aor. 2, verbi κιχάνω, mutuat. à κιγέω.

Ἐκλαγον, aor. 2, act. verbi κλάγγω, mutuat. à κλάζω. At aor. 1, ejusdem est ἔκλαγξα.

Ἐκλάδθην, aor. 1, pass. verbi κλάω: ut ἐκλείδθην, aor. 1, pass. verbi κλείω.

Ἐκλάδεσθον, poëticè pro ἐξέκλασθον, aor. 2, act. verbi ἐκλάδω. At ἐκλάσθαι est præt. med. ejusdem verbi, habens η in α conversum.

Ἐκλήϊξ, Ionicè pro ἔκλασεν, resoluta diphthongo, & ι in ϊ converso. Nisi malis esse à κληΐζω. Vtroque certè modo derivat. Eustath.

Ἐκμαῶ, aor. 2, pass. conjunctivi modi, ex them. ἐκμαόμαι. Vnde infin. ἐκμαῆναι.

Ἔκμολε, poëticè pro ἐξέμολε: à them. ἐκμολέω.

Ἐκόπη, aor. 2, pass. verbi κόπτω.

Ἐκορέθη, aor. 1, pass. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1, κορέω, ex inus. them. κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœoticè pro ἐκοσμήθησαν, conversa ση in ν. aor. 1, pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπλωτέτην, fut. Atticum pro ἐκπλωσάτην, à them. ἐκπλώ̃σμαι.

Ἐκρέασα, præt. med. verbi κρεάζω, facit enim fut. 2, κρεῶ, unde & aor. 2. ἔκρεων. At ἐκρεῶμαι, & ἐκρεῶτο, sunt ab ἐξέρεμμι, aor. 2, pass. verbi ἐκρήσμυμι seu ἐκρήκω.

Ἐκρέμασ, tertia pers. præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμα, pro ἐκρέμασ, est ejusdem imperf. secunda persona. Ionicè enim ἐκρέμαω dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, unde posita ἐκρέμ per contractionem & Atticè.

Ἐκρήνησε, pro ἔκρηνε, aorist. 1, activi verbi κρωαίνω pro κράω.

Ἐκρόνω, secunda persona aor. 1, med. ἐκρονάμην, à them. κρόνομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρόνεο. At ἐκρόνθην est aor. 1, pass. ejusdem verbi.

Ἐκρύφην, aor. 2, pass. verbi κρύπτω, facientis fut. 2, κρυφῶ, tenui in mediam versa. ut in βλῶ.

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teste Eustath. aor. 2, act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, ut δῶ pro δώῃς, ex inus. them. κτῆμι, unde ex particip. κτᾶς.

Ἔκτηκα, Bœoticè pro ἔκτικα: à κτείνω, ut τέτηκα à τείνω.

Ἔκτηθεν, Bœoticè pro ἐκτήθησαν, conversa ση in ν & retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκτηθῶσι est infin. aor. 1, pass. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτίμεσθα, Ionica paragoge pro ἐκτίμην: aor. 2, act. subjunctivi modi ex them. ἐκτέμνω.

Ἔκτον pro ἔκτησαν, ut ἔδον pro ἔδοσαν seu ἔδοσαν. aor. 2, act. inus. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτήμην, Varin. & Etymol.

Ἔκτορον, aor. 2, act. verbi κτείνω. facit enim fut. 2. κτερῶ, ut στερῶ, στορῶ, unde aor. 2. ἔκτορον.

Ἐκτυθέμεν, infin. præt. pass. à κτείνω, ut ἐκτάθην, aor. 1, pass. verbi κτείνω. Et ἐκτάνθην, aor. 1, pass. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκτονα, tanquam à κτένω.

Ἔκτης, per syncopen pro ἔκτεισας, secundum quosdam. Sed est potius aor. 2, verbi κτῆμι, ut in ἔκτε paulo antè admonui.

Ἔκτητο, aor. 1, med. verbi κτῆμι, facit enim ἔκτην voce media ἐκτήμην. Varin.

Ἔκτον adverbium positivum à verbo ἔχω.

Ἐκτόατο, Ionicè pro ἔκτισαν seu ἐκέκτηντο. Soleat enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinentibus formare ex tertiis singularibus, inserto σ ante ται & το. Nota verò ἔκτηται pro κέκτηται, Ionicè itidem usurparum, vel Atticè secundum quosdam: & similiter ἐκτῆδε pro κεκτῆδε, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτατο, præt. med. verbi κτείνω, ut ἔκτονται.

Ἐκυδάνεσα, Ionicè & poëticè pro ἐκυδάνω, aor. 1, med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1, Æolicus verbi κύρω, ut ἔκυρσα.

Ἐκυρσεν, poëticè & Bœoticè pro ἐξεφοίτησεν, sublato primùm augmen-

augmento, deinde ησεν in εν converso. Ex them. ἐκφοίνω.

Ἐλᾶ, Atticè pro ἐλάσεις.

Ἐλάαν, poëticè pro ἐλᾶν seu ἐλαυνεῖν, ut ἐόρᾶαν pro ὁρᾶν. Itidemque ἐλάα in Epigram. pro ἐλάσεις seu ἐλαυνεῖς. Alioqui ἐλαία est & nomen Etymon pro ἐλαΐα.

Ἐλάασκον, Ionicè pro ἤλαυνον seu ἤλαυσον, ab ἐλαύω. Nisi malis ab ἐλάω.

Ἔλαβον, aorist. 2, act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato themate λάβω.

Ἐλαθείς, particip. ex ἐλάθομαι, aor. 1, pass. verbi ἐλαυνω seu ἐλάω.

Ἔλαθον, aor. 2, act. verb. λανθάνω, mutuatitius ab inus. them. λήθω. Vnde & aor. 2, med. ἐλαθόμην.

Ἔλαιον, aor. 2, act. verbi λιαίω, teste Eustath.

Ἐλάπτε, poëticè & Ionicè pro ἤλασε, abjecto primùm augmento, deinde σ in σαντε cõverso, aor. 1, act. verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω.

Ἐλάσσε, itidem poëticè & Ionicè pro ἤλασε seu ἤλαυνε: præter. imperf. verbi ἐλάω.

Ἐλαυνόμενος, poëticè geminato σ metri causa, pro ἐλασάμενος, participio aor. 1, med. à verbo ἐλαυνω, faciente fut. 1, act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάωσιν pro ἐλάσωσιν.

Ἐλάχομαι, aor. 1, act. verbi λαγχάνω.

Ἔλαχον, aor. 2, act. verbi λαγχάνω, ex inus. them. λήχω.

Ἔλαχον, aor. 2, act. verbi λαγχάνω, ex inus. them. λήχω.

Ἔλε, imper. aor. 2, act. verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ἐλέειν, Ionicè & poëticè pro ἐλεῖν: aor. 2, vel fut. 2, ejusdem verbi ab eodem them.

Ἐλεήθην, aor. 1, pass. conjunctivi modi ex them. ἐλεέω.

Ἐλείομεν, Ionicè pro ἔλειμεν (terminatione plurali tertiæ pers. aor. 1, act. indic. modi) verso in αομεν, ut ὤρσαμεν & ὦσαμεν iidem Iones dicunt pro ὦρσεν & ὦσεν. Etymol.

Ἔλεκτο, Ionicè & poëticè pro ἐλέλεκτο: præter. pluſquamperf. pas. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præter. imperf. exempto per syncopen ε, & media in aspiratam conversa. Sic ἕδηκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο: & similia alia.

Ἐλήθεα, Ionica diphthongi ει resolutione pro ἐλήθει: præter. pluſquamperf. med. verbi λανθάνω, ex inus. them. λήθω. A quo est & ἐλήθεσκε pro ἐλήθεσκεν, Atticè exempto ι ex diphthongo.

Ἐλήλατο, præt. pluſquamperf. pas. verbi ἐλάω, facit enim fut. 1, ἐλῶ, præt. perf. act. ἐλήλακα, pass. ἐλήλαμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac ſystole facta τῶ η ἐλήλιγμαι. Ita Etymolog. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλήζω, & carere augmento, sicut aor. 1, act. ἐλέλιξεν itidem augmento carens, ab eodem verbo defluxit. ex quo & particip. ἐλήλιξάμενος. Vtitur autem his Homerus, apud quem & partic. præt. ἐλήλιζόμενοι.

Ἐλήλυθεν, Bœoticè pro ἐλελήθησαν, conversa ση in ν aor. 1, pass. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἐλήνω habens reduplicationem Atticam & ῥῆτιν τῶ η εἰς ι, sicut præcedens ἐλήλιγμαι.

Ἐλελίσθη, Atticè pro ἐλελίσθησαν: tertia pers. plur. præt. perf. med. à them. λείω, ut ἐπεπείθοντο à πείθω.

Ἐλέσθαι, infin. aor. 2, med. ex them. αἱρέω, mutuatitiùs ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθω & ἕλεσθε, sunt imperativi, ejusdem temporis & ab eodem them.

Ἐλέτην, Ionicè & poëticè pro εἰλέτην, dempto augmento. tertia pers. dualis num. ex prima ἕλαν pro εἶλον: aor. 2, act. ab eodem verbo.

Ἐλδι, Doricè pro ἕλυ: imper. aor. 2, med. ab eodem.

Ἐλέσσομαι, fut. 1, med. verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύσω. Vnde & particip. ἐλεόμενος.

Ἐλέχθω, aor. 1, pas. indic. modi, à them. act. λέγω.

Ἔλνα, aor. 1, act. verbi λάω, pro ἔλησα, exempto σ, ut ἔχεα & ἔχεσα, pro ἔχεσα, & ἔκηα pro ἔκησα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum & syncopen τῶ σ ex ἤλνα factum esse malit.

Ἐλύσετο, secundum quosdam aor. 2, med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse & imperf. pass. verbi λύσσομαι.

Ἐλόμεσθα, præt. perf. activum verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro ἤλαμεν. Vnde præter. pluſquamperf. ἐληλάκειμεν, cujus tertia pers. plur. ἐληλάκεισαν pro ἐληλακείμεσαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & particip. ἐληλακώς.

Ἐλέλαμαι, præt. perf. pass. ejusdem them. habens & ipſum reduplicationem Atticam pro ἤλασαι. Vnde præt. pluſquamperf. ἐληλάμην, cujus tertia pers. ἐλήλατο. Ex ambobus autem participium ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amisso σ & accentu in antepenultimam retracto, sicut in ὑπεδύμενος pro ὑπεσδύμενος. solent enim ejusmodi participia præteritorum passivorum ὡς πὸ ὑποθολὴ τῶ σ, ἀφαιρεῖσθαι, ᾗ συμπάθειαν τοῦ χαρακτῆρος τῆς εἰς ῥῆτιν ληγόντων ἐπιθετῶν. N. Antonius. annotat.

Ἐλήλεγμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἐλέγχω, itidem initialium duarum thematis literarum reduplicationem habens pro ἤλεγμαι, sicut & prima persona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiã unũ γ omissum esse, quod in secunda & tertia resumitur.

Ἐλήλιθα, Ionicè pro ἐλήλαμαι seu ἐληλασμένος εἰμὶ, tertia pers. plur. num. præt. perf. pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω, facta ex tertia singulari pleonasmo τῶ θ, sicut ἀκηκόλθασι pro ἀκηκόλασι ex ἀκήκοα, & παρεῖλθασι pro παρεῖλασι εἰσὶ ex πάρειμι. In

quibus tamen θ per pleonasmum insertum est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ἐλήλυθώς particip. præt. perf. medii. à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω, facit enim ἐλήλυθα fut. 2, ἐλυθῶ, præt. med. ἤλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis. ἐληλύθα: ex quo postea ἐλήλυθα, Æolica epenthesi τῶ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso themate fuisse retentum, & ε in ο conversum, sicut in πέπυσθα, ἀλάλυπα & similibus.

Ἐλήλυθέειν, præt. pluſquamperf. med. ejusdem verbi. cujus tertia plur. ἐλήλυθέσαν Attico more correpta penult. pro ἐλήλυθεσαν.

Ἐλήλυθμι, participi. fœm. præt. perf. & pluſquamperf. medii, ab eodem them.

Ἐλθέ, Atticè pro ἔλθε, ut λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ pro εἶπε. solent enim Attici in aoristis 2. imperativis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in ultimam. est autem hoc ἐλθέ aor. 2, imper. verbi ἐλεύθω.

Ἐλθέμεν sive ἐλθέμεναι, Doricè pro ἦλθεῖν, infin. aor. 2, act. ab eodem them.

Ἐλθεῖν, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ἔλθοσαν, Bœoticè pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona plurali aoristi 2, activi indicativi modi, ut εἴδοσαν suprà pro εἶδον. unde etiam ἐλθοσαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἐλθοιεν, in optativo.

Ἐλθών, particip. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi ἐλεύθω.

Ἐλιγμόσμαι, fut. 2, pas. verbi activi ἐλίσσω. facit enim id fut. 2, act. ἐλίξω, aor. 2, ἦλιγον, passiva voce ἠλίγμαι, unde postea futurum illud.

Ἔλιπον, aor. 2. act. verbi λείπω: cujus pass. ἐλίπην.

Ἐλισσέμεν & Ἐλιστέμεναι, Doricè pro ἑλίσσειν, à them. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἐλίφθην, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, ut volunt nonnulli. Est autem aor. 1, pass. ejusdem them.

Ἔλκεο, pro ἕλκεα, Ionica diphthongi resolutione. est autem imper. præs. pass. vocis, ab act. ἕλκω.

Ἐλλάβε, poëticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor. 2, act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω. Itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poëtico more propter metrum geminato λ: Hesych. tamen exp. συγκλείσαι, κωλύσαι.

Ἔλλαχεν, itidẽ geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε, aor. 2, act. verbi inusitati λάχω, ex quo λαχέμεν mutuatur sua tẽpora.

Ἔλληξε, eodem modo pro ἔληξε: aor. 1, act. verbi λήγω.

Ἐλλίσθη, Doricè pro ἐλύη seu ἐλίσσετο, à poëtico them. λοέω.

Ἔλοιμι, Ἔλοις, Ἔλοι, ab eodem them. sunt & ejusdem temporis: nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut. 2, ἑλῶ, aoristo 2, ἕλον. Vnde optativus activæ vocis ἕλοιμι, & imperativus vocis mediæ ἕλου. at ἔλον poëticum est pro εἷλον, augmento carens.

Ἐλοῦμεν, per syncopen Atticam pro ἑλοίμεν, præt. imperf. activum verbi λέω. At ἐλοῦμεν, aspiratum, est fut. 2, act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. them. ἕλω.

Ἐλόωσι, poëticè pro ἑλῶσι seu ἑλοῦσι poëticè itidem pro ὁρῶσι seu ὁρῶσι. Homer. in futur. utitur pro ἐλάσουσι, ut ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾷν pro ἐλάσειν Atticè usurpata comperiuntur.

Ἔλπτο, Ionica diphthongi resolutione pro ἔλπτο, imper. præsentis temp. à poëtico verbo ἔλπομαι.

Ἐλπτῶ, fut. 1, act. verbi ἐλπτέω, Atticè pro ἐλπτῶν. Solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in ultima syllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per syncopen aliàs pro εἰλῆσαι, aliàs pro ἐλάσαι: ut tradunt grãmatici. Itidẽq; partic. ἕλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμβανε, aor. 1, med. indic. modi, significans ἐλυτρώθησαν, ut tradit Etymolog. Erit igitur à them. λύμβω. Vtitur autem eo Homerus, dicens. Νῶϊ δ' ἐλύμβανε πῆξε πόνος πορῶν.

Ἐλυμήνατο, aor. 1, med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλυβδάσω, secunda pers. aor. 1, med. ab act. them. λυβδέω.

Ἔλυσ, aor. 2, act. conjunctivi modi, similis ipsi them. ἕλω, à quo αἱρέω suum fut. 2, mutuatur. At ἑλῶ, perispwmenws, est fut. 2, act. ejusdem αἱρέω: unde aor. 2, ἕλασα.

Ἐλώμεσθα, aor. 2, med. subjunctivi modi, ab eodem them.

Ἐλών, partic. aor. 2, activi, ejusdem thematis.

Ἔμαθον, aor. 2, act. indic. modi, ex inus. them. μήθω, unde μαθεῖν suum fut. 2, mutuatur.

Ἐμέδων, Bœoticè pro ἔμεδον tertia pers. pluralis ejusdem temporis, ut εἴδοσαν suprà pro εἶδον, & ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμείμαστο, poëticè metri causa geminato σ pro ἐμείμαστο, aor. 1, act. verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor. 1, pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμάλθη, aor. 2, pass. verbi μάλλω.

Ἐμέλξατο, aor. 1, med. verbi μέλδω seu μέλθω.

Ἐμεμαῶτα, aor. 1, pass. verbi μεμαάω, facit enim fut. 1, μεμαῶ, præt. act. μεμάασγε, passivum, μεμάασμαι, ex cujus tertia pers. sing. μεμάασται fit ἐμεμάδθω.

Ἐμεμήνατο, aor. 1, med. verbi activi μαραίνω.

Ἔμαχε-

Ε'μαχεσάμην, aor. 1, med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1, μαχέσομαι, ex inus. them. μαχήσομαι.

Ε'μβα, per apocopen pro ἔμβηδι, ut κατάβα pro καταβηθι, & ἀνάβα pro ἀναβηθι: imperativus aor. 2, act. à them. ἐμβημι.

Ε'μβασκον, præter. imperf. verbi ἐμβαίω, augmento carens pro ἐνέβασκον: apud Homer. & alios poëtas.

Ε'μβης, aor. 2, act. indic. modi, augmento & ipse carens pro ἐνέβης, à them. ἐμβαλλω. Alioqui est etiam imperativus ejusdem temporis ab eodem verbo.

Ε'μβαλλεν, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐμβαλλν: imperf. præsens pass. ab eodem them.

Ε'μβεβασαν, per syncopen pro ἐνεβεβήκεισαν, tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, faciente fut. 1, βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidemque præter. plusquamperfect. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde ν in α verso ἐβεβάκεισαν, & per syncopen exempto κει, ἐβέβασαν: unde comp. ἐνεβέβασαν, & dempto ε, ἐμβέβασαν.

Ε'μβαθὰς quoq; ex ἐμβιβηκὼς fieri eodem modo dicitur, ν nimirum in α verso & exempto κ. habet enim præteriti & formam & significationem: ab eodem them.

Ε'μβέη, Ionicè pro ἐμβαίη, pro ᾖ pro ῃ, aor. 2. subjunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ε'μβη, Ionicè item & poëticè sine augmento pro ἐνέβη: aor. 2, act. indic. modi ab eodem them.

Ε'μβήη, pro βαίη, ut ϛήη pro σταίη, ϕῆι pro ϕαίη: aor. 2, act. opt. modi ab eodem them. habens α conversum in η, & ι subscriptum.

Ε'μβηθι, aor. 2, act. imper. modi, ab ἐνέβην, aoristo 2, indicativi, ut γῆθι ab ἔγνων. cujus secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & sic deinceps.

Ε'μβεσμεν, Laconicè pro ἔιμαρμεν: itidemq; ἔμβεσται pro εἵμαρται, & ἐμβεσθήη pro εἱμαρθείη sublato primùm ι & mutato spiritu, deinde transposito ρ, & præmisso ει & euphoniæ causa. Apud Hesych. & Etymol.

Ε'μέγηκες, aor. 1, act. verbi αἰγαλέω.

Ε'μεδε, aor. 2, med. ab activo verbo ἴαμι. facit enim ia prima pers. ἔμλν, ut πίθημι ἐπέμαν.

Ε'μεινα, aor. 1, act. verbi μένω.

Ε'μελε, aor. 2, vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλει.

Ε'μέλησε, aor. 1, ejusdem verbi, ex fut. μεμέλησε, tanquam à μελήσω.

Ε'μεμικὼς, participp. præter. perf. activi à them. ἐμάω. facit enim id fut. 1, ἐμήσω (interdum verò & ἐμάσω) unde ἄμαχος, & Atticè reduplicatis duabus initialibus, literis præsentis ἐμήμικτο.

Ε'μεν & ἔμεναι, Doricè pro εἶναι: infin. verbi substantivi εἰμί. At ἐιμὶν, Doricum itidem est, sed pro ἐσμὲν, sumus, ab eodem them.

Ε'μεν & ἔμεναι, Dorica & ipsa pro εἶναι. aorist. 2, act. infin. modi, à them. ἴαμι. Alioqui ἔμεν est etiàm prima pers. plur. aor. 2, indic. modi, ab eodem them. ut ἔδομεν à πίθημι: cujus prima persona est ἴδν, ut ἔδν.

Ε'μερ, participp. ex ἴαμαι, aor. 2, med. ejusdem them. ut ϛάμενος.

Ε'μέσαι, participp. aor. 1, act. à verbo ἐμέω, faciente fut. 1, ἐμέσω.

Ε'μαν, aor. 2, med. verbi ἴαμαι, ut ἐδάμαν ex πίθημι.

Ε'μπνύθεν, Bœotica sive Æolica syncope pro ἐμπνύθοιτο, conversio πταν in εν. aor. 1, pass. activi verbi μπνύω.

Ε'μαρέμην, aor. 1, med. verbi μείρομαι, ut ἐσπάρμην.

Ε'μίσησε, aor. 1, med. verbi μισέομαι.

Ε'μορον, aor. 2, act. verbi activi μείρομαι, ex inus. them. μόρω. unde & pass. aor. 2, ἐμόρλν.

Ε'μόχθ, aor. 1, act. verbi καμάω.

Ε'μπτο, Ionicè pro ἐπέμφατο, ut ἔκτητο, pro ἐκέκτητο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο. præter. plusquamperf. pass. verbi activi μίγνυμι ex inus. th. μίγω.

Ε'μυχθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐμέμυκτο. ab eodem them. ut ἐμύοθεν paulo ante habuimus itidé pro ἐμύωθεν.

Ε'μμεθε, poëticè pro ἔμαθε, metri causa geminato μ, ut ἀλλὰ ἔλλαβε ἄλλαχα, & similibus aor. 1, act. verbi activi μανθάνω, ex inus. them. μήθω.

Ε'μμιμνε, præt. med. verbi ἐμμένω.

Ε'μὶν & ἔμμεναι, pro εἶναι & ἔμεναι, utraque dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex substantivo verbo εἰμί, ut πάμεν & πάμεναι ex πάομαι.

Ε'μμὶ, Doricè itidem pro εἰμὶ, sublato ι & duplicato μ.

Ε'μμορε pro μέμορε, transpositis primæ syllabæ literis: præt. med. verbi μείρω.

Ε'μπίμπρα, Eustath. teste dictum est pro ὄμπρα ab ὀμπάω, reduplicatione Attica & pleonasmo τῦ π. exponit autem ἐρύγαχα, τεταπείρομαι, κατακέκλημαι.

Ε'μπισε, aor. 1, verbi μιμπάω, mutuatitius à verbo πιπάω.

Ε'μπλάθη, aor. 1, pass. verbi πιπάομαι. facit enim fut. μπήσομαι, præt. pass. μέμπημαι.

Ε'μπνοτο, poëticè pro ἔμπνευτο, pleonasmo τῦ υ, ex eodem them.

Ε'μολε, aor. 2, act. verbi μολέω.

Ε'μπλεαι, Ionicè pro ἐμπίμπλη, secunda pers. verbi ἐμπίμπλαμαι.

Ε'μπλαε, imper. præsens verbi ἐμπλαάω.

Ε'μπεπαρμένος, participp. præt. perf. pass. ab act. them ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, ut ἔπαρκα.

Ε'μπσοι, poëticè & Ionicè pro ἐνέπσοι, abjecto augmento, aorist. 2, verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inus. them. ἐμπετέω. Vnde infin. ἐμπσεῖν & ἐμπσέειν.

Ε μπτυλα, participp. præt. perf. medii ἐμπτύω. à them. ἐμπτύω. fœminini autem generis, ex masculino ἐμπτυμένη. Sunt tamen qui πτύω per syncopen factum dicant ex act. præt. πέπτυκα.

Ε'μπτην, Attice pro ἐμπίπτην, seu ἐμπίπτασκον: (utrunque enim reperitur) præsens imper. modi à them. ἐμπίπτημι.

Ε'μπτόμην, aorist. 2, med. verbi ἐμπίπτημι, ut δύομαι, & ζόμην ex βλῆμι. Apud Varin.

Ε'μπλησαν per syncopen pro ἐνεμπλήσαν, ab eodem verbo πίμπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλησάμενοι, qui præteritum esse innuit augmento carens, exponitq; πιπλησμένοι, in hoc loco ejusdem Aristoph. Ἐπεὶ πὸν ὄλλυ ϐιχλᾶν ἐμπλησμένοι.

Ε'μπλησεν, poëticè pro ἐνεπλήσαν, abjecto augmento, ab eodem them.

Ε'μπνυν apud Hesych. aor. 1, pass. tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἔμπνυμαι unde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem th. Vtrunque autem caret augmento.

Ε'μπολόωντο, poëticè pro ἐμπολῶντο, pleonasmo τῦ ο hoc autem ἐμπολῶντο est præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poëtico.

Ε'μφανθείς, participp. ab ἐνεφάνθην, aor. 1; pass. verbi ἐμφαίνω seu ἐμφανδάνω. At ἐμφωνηθείς est participp. itidem aorist. 1, pass. ex them. ἐμπεάω.

Ε'μφυτο, aor. 2, act. verbi μυτάω.

Ε'νασσονίεε, fut. 1, act. verb. ἐνασσανίζω, Atticum pro ἐνασανίσει.

Ε'ναλίντες, participp. act. aor. 2, interdum ab ἐνάλομαι, & nominativum sing. habet ἐναλὴς, interdum ab ἐναλλὰς, (ut Hesych. innuit) & habet ἐναλὼν.

Ε'ναξε, aor. 1, act verbi νάσσω.

Ε'νδειξε, poëticè & Doricè pro ἐνέδειξε, abjecto augmento & σ in ξ verso, à them. ἐνεδείκω.

Ε'νδον, aor. 2, act. poëtici verbi ἐνέδω, pro ἔνησεν vel ἐνῆσεν.

Ε'νδυσε, aor. 1, pass. inus. them. νδω, pro quo νάω dici solet.

Ε'νέασσε, poëticè geminato σ metri causa pro ἐνέασε: aorist. 1 med. ejusdem them.

Ε'νδεκτο, præt. pluſquamperf. pas. verbi ἐνδείκνυμι mutuantis sua tempora ab ἐνέδειξα, augmento carens pro ἐνδέδεκτο, seu ἐνδέδεκτο, ut δέδεκτο pro δέδεκται reperitur. Quidam ἐνδέδεκτο scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesychii exemplaribus.

Ε'νδύσασα, poëticè sine augmento pro ἐνενδύσασα, à them. ἐνδύνω, ut ἐπένθησα à πένθημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδύσασα quoddam non solùm accipere pro ἐνδύσεσθαι, à them. ἐνδύημι, sed etiam pro ἐνέσασα significante ἐνέλασεν, dicentes esse pleonasmum pro ἐνέσασα, à them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δύημι significante δύκασα.

Ε'νεγκήσας, aor. 1, act. verbi ἐνεγκαλέω, augmento carens, pro ἐνεγκήσας: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγκεσάμην legitur pro ἐνηγκησάμην.

Ε'νεγκον, aor. 2, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. them. ἐνέγκω carensque augmento, more Ionico & poëtico, pro ἤνεγκον. Potest esse & imper. aor. 1, ab eodem.

Ε'νέηκατο, aorist. 1, med. augmento carens, pro ἠνήκατο: ab eodem verbo. Ex quo aoristo est infin. ἐνήκασθαι, & participium ἐνηκάμενος.

Ε'νεγκέτω, imper. aor. 1, activi, ab eodem them.

Ε'νεγκεῖν, infin. aor. 2, act. ejusdem verbi. unde & participium ἐνεγκὼν, ejusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ε'νεικεσσεν, poëticè pro ἐνείκεσε: nec non ἐνεῖκαν pro ἐνήγκαν. Ambo aor. 1, act. itidemq; à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνέγκω: ambo etiam apud Hesych.

Ε'νένικαν, poëticè & Ionicè pro ἐνῆκαν. aor. 1, act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ε'νεῖλίας, Aorist. 1, passiv. infin. modi, à them. act. ἐνίημι, ut πεπεῖλίαι, à πίθημι.

Ε'νείκω, optativus interdum præsentis temporis, à verbo ἔνειμι, insum: interdum aor. 2, act. à them. ἐνίημι. facit enim ἔνμι in opt. aor. 2, act. εἶλυ, ut πίθμι facit ϐείλυ.

Ε'νεικα, aor. 1, act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνήνοχα, carens augmento pro ἠνεικα. Itidem verò ἐνήνοχα pro ἐνήνεικα, ejusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἐνεικα fit potius ab ἐνείκω usurpato Ionicè pro ἐνήνοχα, ut Eustath. quoque indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι, & participp. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμενος pro ἐνηνεγμένος: cujus subjunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, participp. ἐνεικάμενος.

Ε'νεγκε, ab ἔνειμι, est aorist. 1, act. verbi νέμω, ut ἔδεικε. Interdum tamen ἐνεγκε, pro ἐνησε, est prima persona pluralis verbi ἔνειμι.

Ε'νεις. participium aor. 2, activi, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι, aor. 2, act. ἷδν, unde participium ἷείς, ut πίθμι facit ϐείς. Fœm. autem genus ejus participii est ἰνεῖσα, neutrum ἰνέν. Fœm. autem genus ejus participii est ἰνεῖσα, neutrum ἰνέν.

Ε'νεῖδεα, præter. perf. pas. infin. modi, interdum ab activo themate ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνέννυμι. nam & ἔννυμι & ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi ἐείμαι.

Ε'νεἰχθλυ, sine augmento pro ἐνἐχθλυ, Ionicè etiam infertum habens pro ἐνἰχθλυ, ab ἐνείκω Ionico verbo pro ἐνέγκω. Vnde participium ἐνεγχθείς.

Ε'νεκτέον, adverbium positivum ex verbo ἐνέγκω.

Ε'νήνεμος, aor. 1, act. verbi ἐνλληπέω.

Ε'νημένος, aor. 1, pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ε'νηνιπτο Hesych. exp. ἐνενοήπτο, ideoque pro ipso per syncopen usurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενόηπτο præter. plusquamperf. pass. verbi activi νοέω. Vide & ἐνενόκαστο paulo pòst.

Ε'νηνοσθε, Attica reduplicatione pro ἐνοσθε, à them. ἐνίσθω.

Ε'νενόησαν & ἐνένοντο Ionicè apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι & ἐνενόηντο: ab act. them. νοέω.

Ε'νεπάγησαν, aor. 2, pass. indic. modi, à verbo activo ἐμπήγνυμι seu ἐμπάγω, ut ἐνεσκλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ε'νεπωδύη, aor. 1, pass. tanquam à them. ἐμπνέω, pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic αὐεσπωδύη suprà dixi esse quasi ex them. αὐασπάω. Nisi quis esse malit pleonasmum τῦ π, tanquam ex αὐάπτομαι & ἅμπτομαι. Apud Hesych. enim & ἐμπνύθη legitur sine ε, augmento carens, & ἐνὶ πνυθῆι, cum ν.

Ε'νεσαν, tertia pers. plur. aor. 2, activi indic. modi à them. ἐνίημι, ut ἔδεσαν à πίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι significante ἐνεπάρχειν. nam imperf. ἐνῆν facere numero plurali ἐνῆσν, ἔντ, ἔσαν. syſtole igitur fuerit pro ἐνέσαν.

Ε'νέσσω, per syncopen pro ἐνέσσυ): fut. med. verbi ἔνειμι.

Ε'νεσκάλλω, aor. 1, med. verbi activi ἐνίσσομαι.

Ε'νεσσὰς, per syncopen pro ἐνεσικὰς sublato κ & correpta penultima, ut tradunt grammatici. Est igitur participium præt. perfect. à them. ἐνίσσομαι.

Ε'νετείλατο, aor. 1, med. verbi ἐντέλλω.

Ε'νεχθύσαι, aor. 1, pass. infin. modi à verbo ἐχέω, mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur & in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem them.

Ε'νέχεσε, aor. 2, act. verbi ἐγχεάω vel ἐγχειάω.

Ε'νέω, poëticè pro ἐνῶ, tanquam ab ἐνάω. Immò sunt qui ἐνῶ per contractionem ex ἐνάω factum dicunt, ex them. ἄω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ε'νῆκα, præt. perf. activum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1, act. irregularis pro ἐνῆσα, ut ἔδωκα quoque pro ἔδυσα usurpari notum est, & ἔδηκα pro ἔθηκα.

Ε'νιαύθα, poëticum præteritum verbi αὐάω, habens primùm reduplicationem Atticam, ut ἐνήνιαθεν, & similia; deinde interpositum ο: nam regulariter dici debuisset ἰαύθα. Vnde compos. ἐνιαύθα.

Ε'νιοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνήνοχα seu ἐνήγκω. facit enim fut. ἐνήξω, præt. perf. act. ἰώχα, med. ἤνοχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etymol.

Ε'νῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à them. ἔνειμι.

Ε'νῆσα, fut. 1, act. indic. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, unde infin. ἐνῆσεναι, & participium ἐνήσας.

Ε'νθεο, interdum est indicativi modi, temp. aor. 2, med. pro ἐνίσθεο seu ἐνἔσθεο, augmento carens: interdum imperativi modi est, ejusdem temporis. Ab act. them. ἐνἔσθω.

Ε'νθες, imper. aor. 2, activi, ab eodem them. facit enim πίθμι, aor. 2, ἔθλυ, unde in imperativo θες, ut δὸς à δίδωμι, ϛὰς ab ἵημι.

Ε'νθεσφι, Ionicè & poëticè pro ἐνίσθεσφι, metri causa abjecto augmento. aor. 2, act. verbi ἐνἔσθω.

Ε'ες, per syncopen pro ἔνεσι, à them. ἔννυμι.

Ε'νίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνέω. ut πίθμι quoque facit interdum πίθσι, ex πίθω. Suidas verò ἐνίες affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖς, ab ἐνιέω: alioqui esset à them. ἐνίω.

Ε'νιεν, aor. 2, act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν & εἰμι significantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἔνιεν, quod Varin. affert pro ὤκεεν, fortasse scribendum ἔνιε, ut ita fit à νάω sicut ἔκαε à κάω seu κάω.

Ε'νίκαι, infin. præt. act. à them. ἐνίημι. Vnde & participium ἐνιεὶς, cujus fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verbo ἐνίημι est & imperf. ἐνίεσαν, & imperf. præs. ἐνίεσκε. Alioqui ἐνίκαι posset esse & infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex ἐν μι significante ἐμπορεύομαι, si usus ejus aliquis comperiretur.

Ε'νικάτθεσαν, poëticè & Ionicè pro ἐγκατέθεσαν seu ἐγκατέθεο, aorist. 2, med. imper. modi, à them. ἐγκατατίθημι.

Ε'νικαυε, aor. 2, act. indic. modi, ex them. ἐνικαίνω.

Ε'νικύθη, Doricè pro ἐνίκυσεν, à them. ἐνίκυσα.

Ε'νοσίχθω, Doricè pro ἐνόσησι, ab ἐνόσσω, habente ν geminatum metrigratia. Hesych. verò illud ἐνοσσίχθω exp. ἐνεπλήσθη.

Ε'νοσσος, Ionicè apud Herodotum pro ἔννοσσος, ; teste Suida. ſicut suprà βώσσαι, & Ϛωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐπνοσσάμην pro ἐπνοησάμην. Ambo à them. ἐννοέω.

Ε'νταφείς, participp. aor. 2, pass. à them. ἐνθάπτω.

Ε'ντραφείς, participp. aor. 1, pass. à them. ἐντρέφω.

Ε'ντύπη, præt. perf. pass. verbi activi ἐντύπω.

Ε'ντυπήσας, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐνετύχθην.

Ε'νυὶ, Doricè pro ἐνοὶ: à verbo substantivo εἰμὶ.

Ε'νυτο, aor. 2, med. à verbo ἴαμι. facit enim ἔμην, ut πίθμι facit ϐάμην. unde tertia illa persona plur. ἔντο ut ϐάντο.

Ε'ντυε, sine augmento pro ἤντυε, à verbo ἐντύω.

Ε'νώρουν, aor. 1, act. verbi ἐνόρω, Æolicus, ut χάρουν. Ex quo & præt. pluſquamperf. pass. ἐνώρυτο: ὄρω faciente ὤρυχα, pass. ὤρυμαι.

Ε'νῶτι, subjunct. præsens verbi ἔνειμι.

Ε'ξαμεδίμην, pro ἐξαμόμην, omisso augmento & υ verso in δ. Ε'ξέϐαν, per syncopen pro ἐξέϐησαν: aor. 2, verbi ἔκαμα.

Ε'ξεν, imperativum præsens verbi ἔξημι, ex inus. them. ἕξω, ut ἔμι quoque facit ἔϑι, ex them ἔω. At ἔξω erit imperativus ab ἔξημι, ex inus. them. ἕξω.

Ε'ξελόμην, ἐξείλατο, ἐξείλετο, aor. 2, med. verbi ἐξαιρέω, ab inus. themate ἔξελω.

Ε'ξεἰνισα, aor. 1, act. Ionici verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ε'ξεἰς, participp. aor. 2, act. à them. ἐξέλημι. Ex quo est & infinit. ἐξεῖναι, sicut ἐνθεῖναι ab ἐνθέμεναι.

Ε'ξεισι, tertia pers. sing. verbi ἔξειμι.

Ε'ξελον, aor. 2, act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλον, itidemque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Vnde etiam infin. ἐξελεῖν, & participium ἐξελὼν.

Ε'ξελῶ, interdum est fut. 2, verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἑξελῶ, interdum futurum Atticè pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξέλλω: & tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξελῶ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, ut inter alia, videre est in iis quæ in Α'ωρ ab H. Steph, dicta sunt.

Ε'ξέϐαν, infin. aor. 2, act. Doricus pro ἐξέναι, à them. ἐξέϐημι. Itidem verò ἐξέϐαναι Doricè dicitur pro ἐξέναι. Verùm ἐξέϐαν & ἐξέμεναι dici possent etiam pro ἐξέναι, ab ἔξεσι, sicut ἔϑϐη & ἔϑϐαι pro ἔϑ usurpari suprà annotatum fuit.

Ε'ξενείκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

Ε'ξέντο, tertia persona pluralis aor. 2, med. ἐξέμλν, ab act. themate ἐξίημι.

Ε'ξεπάγη, aor. 2, pas. à them. ἐκπλήσσω faciente fut. 2, ἐκπλαγῶ.

Ε'ξεπεφύδειμεν, aor. 2, act. verbi ἐκπέφυδα, habens literarum transpositionem ut aor. 2, ἐϐράκεϊμεν ex ὄπρακα.

Ε'ξέπη, aor. 2, act. verbi ἐξίστημι, nam ἵπτημι aor. 2, facit ἔπτλαν, ut ἵστημι ἔστλαν.

Ε'ξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ε'ξεσκλήκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω seu ἐκσκελέω, vel etiam verbi ἐκσκλήω, mutuantis fut. ab ἐκσκλάω.

Ε'ξέστλω, aor. 2, act. verbi ἐξίστημι, aorist. autem 1, est ἐξέστησα: præt. ἐξέστηκα. five ἐξέστακα, unde apud Varin. ἐξεστάκει, quod exponit πλῆξαι.

Ε'ξέτακον, aor. 2, act. verbi ἐκτάκω.

Ε'ξετμήθη, aor. 1, pass. ejusdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Ε'ξετράπην, aorist. 2, pass. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2, ἐκτραπῶ, unde aor. 2, ἐξέτραπον.

Ε'ξέτω σοι, aor. 1, act. verbi ἐκπτύω ἐδσκω, ab ἐκτύω.

Ε'ξεφάσθη, pleonasmo τῦ α pro ἐξεφάθη: aor. 1, pass. verbi activi ἐκφαίνω.

Ε'ξεφερέμϐω, Ionicè pro ἐξεφορέομϐω, tanquam à them. ἐκφορέω: apud Aristophan. Videtur autem ex φέρω factum primùm φορέω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi τῦ ε, φορέω, unde postea compos. illud.

Ε'ξέωσθ, Atticè pro ἐξῶσαι, à them. ἔξωσθω seu ἐξώθω.

Ε'ξηγερέμην, per syncopen pro ἐξηγειρέμην vel ἐξηγερέμην, à them. ἐξήγερμαι, habente itidem syncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ε'ξήλατο, aor. 1, med. verbi ἐξάλλομαι, ut à χάλλω est χήλατο.

Ε'ξήλυθον, per syncopen pro ἐξήλυσθον: aor. 2, act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2, ἐξέλυσθω, ab ἐξελύσθω.

Ε'ξήπλωτο, præt. pluſquamperf. pass. verbi ἐξαπλόω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπλόω detorquent.

Ε'ξῆρες, aor. 1, act. verbi ἐξαίρω. ut ἔπηρες ab ἐπαίρω.

Ε'ξησσμαι sive Ε'ξηεσσμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἐξηράω. Vnde & aor. 1, pass. ἐξηράνθλν.

Ε'ξίμεναι, Doricè pro ἐξέναι, teste Eustath. etiam nec non Hesychio exponente ἔξεσθεῖν. Idem exp. & ἐξαφεῖναι, pro quo scribendum potius esset ἐξέμεναι, de quo paulo antè.

Ε'ξοιγνεῦσι, Ionicè pro ἐξοιγνῦσι, à poëtico them. ἐξοιγνύω.

Ε'ξουΐπκα, vide infrà in Ε'σωπκα.

Ε'ξόρημαι, præt. perf. pas. verbi act. ξυρέω sive ξυράω.

Ε'ος, futur. 1, act. verbi ἔχω: cujus med. fut. ἕξομαι.

Ε'ξόϐηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ε'ξόμενος, aor. 1, act. verbi ἐξοιτεύω.

Ε'ξόλλυμι, præt. pluſquamperf. act. verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ε'ξόλισθον, aor. 2, act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ε'ὀϊ, aor. 2, optativi modi à verbo οἶμι, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor. 2, ἔσν, unde optativus ille ἔοι, & conjunctivus ἔῃ poëtis usurpatus pro ᾖ: nec non participium ἐών. Ita Eustath.

E'οιγνύω, per syncopen pro 'οἰκνύμι, exempto α & κ in γ converso. Ambo præt. med. verbi ἔοικα cum reduplicatione Attica, ut ἔᾠκα, ἐοῴκειν.

E'οἰκεσαν, Attice pro 'οἰκεισαν, exempto ι ex diphthongo. præter. plusquam perf. med. ejusdem them. Facit enim ἔοικα præt. med. ἔοικα, ut σείω πεποιθα, & Attica initialis literæ præsentis repetitione ἐοίκειν, ut τείνημαι. Vnde particip. 'οἰκως.

E'οἶμι, aor. 2, act. verbi ἦμι ex ἴω, sicut εἶμι facit ἔω μι ex ἴω. Meminit autem hujus ἴοιμι Hesychius: exponens ἐμεδελλόμην.

E'ὄσσα, Dorice pro ἔᾶσα: particip. aor. 2, ab εἰμὶ.

E'απαξ, præt. med. verbi poëtici ἔακα seu ἔᾶκα, ut enim ἔᾶκα facit primùm ἐᾶτε, sic ἔᾶκα ὅλαξε, & Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα & ἔολκα.

E'ὄον, aor. 2, verbi εἶμι, ab ἴω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι, ut apud Homerum, Πῶς γὰρ ἔοι τάδε ἔργα; Atque adeo hæc regularia sunt ut & ἦον. Necnō ἔλιμ ab εἰμὶ regularius est quàm lim, ut Eust. Annotat.

E'ορσω participium. med. verbi ἔρχω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

E'ὄσα, participium fœm. gen. ex masculino 'ὤν. Ambo aorist. 2, verbi εἶμι, ut in ἴοι paulo antè annotavi.

E'πεύλω, aor. 2, pass. verbi πίμπλημι seu πίμνημι, facientis fut. 2. act. πλῶ ex quo aor. 2. act. ἔπλην, & inde pass. ἐπλώλην, ut ἐπλώλειν à πλώσω.

L'πωδον, aor. 2, act. verbi πίνω, ex inus. them. πωδώ: secundum alios ex πείδω.

E'πιχθη, aor. 1. pass. verbi activi πυ'ω.

E'πλιμην, per syncopen pro ἐφιμόμην, Æolicè mutato etiam spiritu aspero in tenuem, à them. ἐπλίμενος.

E'πλατο, eodem modo pro ἐφλατο, abjecto simul augmento.

'Επέμενντο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐπεμείομαι, augmento carens.

E'πιπεπήστεσαν, fut. 1, pass. verbi activi ἐπιπλήμι, ut πεδήσω) est à πίδημι. Ex quo ἐπιπλήμι est & participium aor. 2. act. ἐπιπλής, ut δεὶς à δίδημι.

E'πιπτύον, adverbium theticum ex verbo ἐπιπέμι, ex quo & participium ἐπιπτύον.

E'πτον, aor. 2, act. verbi πτύω: unde pass. ἐπτύην.

E'πάρη, aor. 2, pass. à verbo πείρω, ut ἐπείρη à περάω. At ἐπάρη, est aor. 1, act. subjunctivi modi, à them. ἐπαίρω. ex quo & particip. ἐπάρας.

E'περίην, præt. pluſquamperf. medium verbi ἐπείρω, facit enim ἄρω præt. med. πέρα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἀρώρα.

E'περδον, aor. 2, 2, act. verbi πέρδω, pro quo & ἔπαρδον dicitur transpositis literis. Sic πέρνω aor. 2, facit πέρνακον simul & ἔδαρκον. E'πάπαρτο, per syncopen quidam usurpatum tradunt pro ἔπαπτο, à them. πατέω, significante ἐδίω. Alii præsenti carere aiunt. præsens enim mutuaritium esse δίδυμαι, ex quo imperf. ἐδιδύμην: fut. πάσομαι, aor. 1, med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι. omnia autem hæc esse poëtica. E'πᾶτο autem, est aor. 1. infin. modi, ex verbo ἐπάω.

E'πατήθην, aor. 1, pass. verbi πατέω.

E'παύρατι, Ionicè pro ἐπαύρῃ. secunda persona præsentis subjunct. à them. ἐπαύρεμαι. Ex quo & infin. aor. 1, med ἐπαύρασθαι. At ἐπαυρήσθαι, sive ἐπαυρίσασθαι, Dorica sunt pro ἐπαυρεῖν.

E'πνιον, secunda pers. aor. 1, med. indic. modi, à πείμαι.

E'πεφασθη, aor. 1, pass. indic. modi, à them. ἐπαφάσκω.

E'πάφυον, aor. 1, act. indic. verbi activi ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: unde & med. vocis particip. ἐπαφυσάμενος. Ejusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφέασι: præt. perf. ἐπαφεῖκα: & aor. 2, conjunct. ἐπαφῶ.

E'πλέσατο, aor. 1, med. verbi ἐπίκλημι seu ἐπικαλέω: activus autè aor. 1, est ἐπέκλησα, aor. 2, 'ἐπέκλων.

E'πλεγετο, per syncopen poëticam pro ἐπεπλέγετο, ex poëtico itidem & syncopen passo them. ἐπέπλεγμαι pro ἐπεπλέγμαι.

E'πλλων, aor. 2, vel præt. imperf. act. verbi ὀπίλυμι.

E'πλάδησαν pro ἐπεζάδησαν dici κατ' ξύλον πὰ γλώσσαν, annotat Eustath.

F'πλ'ησα, aor. 1, act. verbi ἐμπλάω.

E'πλητο & E'πλήατο, aor. 2, med. à verbo ὀμπλημι: à quo est & aorist. 1, act. 'ἐπλησα, irregularis pro ἐπλησα, ut ἔδωκα pro ἔδοσα itidem usurpari scimus contra regulam.

E'πνεφασα, secunda pers. aor. 1, med. indic. à them. πνεφάσμαι.

E'πειον, Ionicè pro ἐπέιεσ: præt. imperf. act. verbi πνεφέω.

E'πνίχθη, E'πνίχθην, E'πνιχθῆν, aor. 1. pass. verbi ἐπνίγομαι: at ἐπνίχθη augmento carens pro ἠπνίχθη à poëtis usurpatum est.

E'πνυπολμα, aor. 1, med. verbi ἐπνυπολέομαι.

E'πολιόδε, præt. med. secundum quosdam ἔπωσθε. dicunt enim ἔπωσθε facere præt. med. ἐπλώδα, unde fieri ἐπλώδα, epenthesi τῦ σ, & ἐπλώδα, reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi 'ἐπωδία, dicentes primùm pro δέω dici ἔδω, per metathesin, unde ἐόδω facere præt. med. ἐώδα, ex quo fieri ἐόλώδα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: & 'ἐπεπλώδα per compositionem.

E'πξιδα, imper. act. verbi 'ἐπίξεμι, ut ἄνδι ab ἔπεμι.

E'πίπλῳθε, per syncopen Æolicam pro ὀπίσθεθε, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2, act. verbi πείδω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia qui dicunt esse præt. pluſquamperf. med pro 'ἐπεπίδειμεν seu 'ἐπεπίδεμεν. nam πείδω præt. perf. med. facere poteſt & πέπιδα, ut ἔοικα, & πέπιθα, ut ἐλήλυθα, abjecto ε ex diphthongo. Paſſivè certè accipitur pro 'ἐπεπαρέπιμεν.

E'πάπλησεν Syracuſana lingua pro ἔπλησεν, ut 'ἐπίφλη pro ἔφλη, & 'ἐπίφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήσω ex præt. πέπλησα, ut κεκλήγω ex κέκληκα.

E'πάτλος, præt. imperf. act. verbi ὀπίπλημι, ut 'ἐπίδλος. secundum alios verò per apocopen dictum est pro 'ἐπέπλασμαι, aor. 1, verbi ὀπιπλάω.

E'πεπλδειν, præt. pluſquamperf. med. verbi πείδομαι seu πείδω, facit enim id præt. perf. πέπιδα, ut λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέπιδα sine diphthongo, ut ἤλυθα, quemadmodum in E'πέπιδμεν admonui paulo antè.

E'πιπόδη, Atticè vel Ionicè pro 'ἐπιπόδειν, ut ἐωφέκει pro ἐωφέκειν, ἠδὴ pro ἤδειν. præt. pluſquamper. med. verbi πείδω tanquam ex πέπιδα. Apud Suid.

E'πέπαρε, aor. 2, 2, act. verbi ὀπαίρω.

E'πεπτώκειν, præt. pluſquamperf. act. verbi πίπτω, ex πέω.

E'πέπυσο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi πυνθάνομαι, ex πύδομαι seu πυδέομαι.

E'πηρέισμαι, præt. perf. pass. verbi 'ἐπερείδομαι, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐφηρέφθαι, quod Varin. affert pro ὀπηρεφθῆναι, videtur ſcribendum potius ἐφηρείδθαι, ut ſit infin. ejuſdem præteriti.

E'πρρέφγμαι, aor. 2, pass. verbi ὀπρρήγνυμι seu ὀπρρήσσω.

E'πρρίφη, aor. 2, pass. verbi ὀπρρίπτω, facientis fut. 2. act. ὀπρριφῶ, tanquam ab ὀπρρίψω.

E'πρρόμην & ἐπρρώοντο, præt. imperf. pass. & aor. 1, med. verbi ὀπρρόω, significantis ὀπορέω, ἀμηχανέω, ut Etymol. annotat.

E'πτσον, aor. 2, act. verbi πίπτω, ex inus. them. πτσῶ.

E'πύσην, aorist. 2, act. indic. verbi inusitati ἐπυσῶ. unde & infin. ὀπυσεῖν, & particip. ὀπυσᾶν: nec non med. vocis particip. ὀπυσάμενος ⊙. Varin.

E'πόσσω, poëtica geminatione τῦ σ metri causa pro ἐπόνῳ, fut. 1, med. verbi πένομαι derivati ab εἶμι.

E'πόνθ, prær. perf. paſſ. verbi ἐπιπέδομαι seu ἐπιπόδημαι, habens ἐφ' ἑαυτοῦ pro ὀπισθεν αὐτοῦ: & pro ὀπισθεν τινος, ſecundum quoſdam Veranus tantes ut dicitur ἔκαδόντο & ἐπίσσυτο, metri causa duplicato σ pro ἔδιδύσατο, & ἐπίσδυν, ita ἔσσυτο dici poteſt eſſe pro ἔσυτο hoc autem Ionicè pro σίσυτο, ut ἔκτημαι pro κέκτημαι, ἐζέλαδε pro βεζέλαδε.

E'πέκλαμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ὀπικλάω.

E'πιτέδλω, aor. 1, paſſ. verbi activi πιτέτυμμαι seu πιτέτυπα, ridiculi enim ſunt, qui ex πέπτυμαι derivant.

E'πέτηλα, aor. 1, act. verbi ὀπιτέλλω.

E'πετρέαθαι, aorist. 2. paſſ. verbi ὀπετρέπω, facientis fut. 2, act. ὀπετρεαθῶ.

E'πέτυχον, aor. 2, act. verbi ὀπετεύχω, ex ὀπετυκέω.

E'πτύσθαι, aor. 1, paſſ. verbi activi πιτέτυμμαι seu πιτέτυπα, ridiculi enim ſunt, qui ex πέπτυμαι derivant.

E'πτάτηλα, aor. 1, act. verbi ὀπιτέλλω.

E'πετρέαθαι, aorist. 2. paſſ. verbi ὀπετρέπω, facientis fut. 2, act. ὀπετρεαθῶ.

E'πέτυχον, aor. 2, act. verbi ὀπετεύχω, ex ὀπετυκέω.

E'πτύσθαι, aor. 1, paſſ. verbi activi πιτέτυμμαι seu πιτέτυπα, ridiculi enim ſunt, qui ex πέπτυμαι derivant.

E'πτάτηλα, aor. 1, act. verbi ὀπιτέλλω.

E'πετρέαθαι, aorist. 2. paſſ. verbi ὀπετρέπω, facientis fut. 2, act. ὀπετρεαθῶ.

E'πέτυχον, aor. 2, act. verbi ὀπετεύχω, ex ὀπετυκέω.

E'πτύσθαι, aor. 1, paſſ. verbi activi πιτέτυμμαι seu πιτέτυπα, ridiculi enim ſunt, qui ex πέπτυμαι derivant.

E'πτάτηλα, aor. 1, act. verbi ὀπιτέλλω.

E'πετρέαθαι, aorist. 2. paſſ. verbi ὀπετρέπω, facientis fut. 2, act. ὀπετρεαθῶ.

E'πέτυχον, aor. 2, act. verbi ὀπετεύχω, ex ὀπετυκέω.

E'πτύσθαι, aor. 1, paſſ. verbi activi πιτέτυμμαι seu πιτέτυπα, ridiculi enim ſunt, qui ex πέπτυμαι derivant.

E'πτάτηλα, aor. 1, act. verbi ὀπιτέλλω.

E'πετρέαθαι, aorist. 2. paſſ. verbi ὀπετρέπω, facientis fut. 2, act. ὀπετρεαθῶ.

E'πέτυχον, aor. 2, act. verbi ὀπετεύχω, ex ὀπετυκέω.

E'πέδη, aor. 1. paſſ. ejuſdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

E'πέρνα, aor. 1, Æolicus verbi ἐπάρω, ut ἐκέρσε.

E'πέτασα, per ſynæreſin pro ἐπίτησα, teſte Var. Ambo præt. imperf. verbi ἐπέτημι ſignificantis ἐπέρχομαι.

E'πιδεῖεν, Ionicè pro ἐρηδεῖεν & ἐπίχασθεν, ab Ionico them. ἐπίδημαι pro ἐχάδημαι. Itidemque ἐπιδεῖντες pro ἐρηδεῖντες, Apud Suid. & Var.

E'πλέσατο, aor. 2, med. verbi ἐπικλάω, ex ἐπικλάομαι.

E'πιδέσω, præt. præſens ex them. ὀπιδέσσομαι. Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπιδῆσω. Thema autem illud ὀπιδέσσομαι contra regulam è futuro in præſens eſt tranſlatum, ſicut πιπλήσω ex præt. med. πέπλησα, κεκλήγω ex κέκληκα, & ſimilia.

E'πιδείδη & E'πιδύσεθαι, aor. 2, ſubjunct. verbi ἐπείδω.

E'πειμένος ⊙, particip. præt. perf. paſſ. ex them. ὀπείννυμι ſeu ἐπέω: pro quo in proſa diceretur potius ἐφεμμένος ⊙ & ἐφέννυμι.

E'πείσεται, fut. 1, med. verbi ἔπειμι, ex ἐπείω. Interdum verò eſt fut. 1, med. verbi ἐπείδω.

E'πέλασσαι, poëticè metri causa geminato σ, pro ὀπέλασαι ſeu ἐχέλασαι. aor. 1, med. verbi ὀπίννυμι, facientis fut. 1, act. ὀπέλασω, ex ἐπέλω. Vnde particip. ὀπελασθέμεν ⊙. At ὀπέλασα & ὀπέλασθαι ſunt itidem aor. 1, ab eodem themate, ſed activæ vocis.

E'πίπλην, aor. 1, act. verbi ὀπιπέλλω, ut πέλλω facit ἔπηλα.

E'πηδέοντες, Ionicè vel poëticè pro ἐφηδέοντες, à them. ὀπιπέδομαι uſurpato pro ἐφιπέδομαι.

E'πθήτη, per ſyncopen pro ὀπιθείητε, ut δακεῖθῆτε pro δακεθῆτε. aor. 2, act. optativi modi, à them. ὀπιπθημι. At ὀπιθείην, infinitivus eſt ejuſdem temporis: & ὀπιθείς, particip. ὀπιθεῖς autem imperfect.

E'πιδι, imper. præſens verbi ἔπεμι ſignificantis ὀπέρχομαι, ut ἄπειμι quoque facit ἄπιδι.

E'πιδον, aor. 2, act. verbi πείδω.

E'πιθοντο, aor. 2. med. ſubjunct. modi ex activo them. ὀπιπθημι. facit enim aor. 2, indic. ἔπιθεο ἔπιθε.

E'πικραίη, fut. 1, vel 2, verbi act. ὀπικραίνω. Vnde & infin. aor. 1, act. ὀπικρᾶναι.

E'πικρᾶνθη, aor. 1, paſſ. verbi activi ὀπικραίνω.

E'πικρήσαι, aor. 1, act. ſubjunct. ab ὀπικραίνω, facientis aor. 1, act. indic. modi ἐπίκρησα, ut ἔφησα, ἐμίμησα. Impræ. autem ejuſdem temporis eſt ὀπικρήνον, pro quo dicitur & ὀπίκρησον.

E'πικρῆσαι, Ionicè pro ὀπικρᾶσαι, tanquam ex ὀπικρέω aut ἐπικρώω

E'πικλώσομαι, fut. 1, med. verbi ὀπικλωθέομαι ex ὀπικλήθομαι.

E'πιμάσσασθαι, poëticè metri causa geminato σ pro ὀπιμᾶσθαι, ex them. ἐπιμάω, ut Euſtath. tradit.

E'πιμέρεται, Ionicè pro ὀπιμείρεται, à them. ὀπιμείρομαι.

E'πίμνω, ſecunda perſona præt. imperf. à them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ἐπίμνασαι, id autem Ionico more ex ὀπιμνάασο factum eſt exempto σ. ut ἐκρήμω ex ἐκρήμεμο, id verò ex ἐκρήμεμαι.

E'πιφυσπιδή ⊙, particip. præt. perf. paſſ. ex them. ὀπιπτύω, unde & aor. 1, paſſ. 'ἐπιπυδέν τα.

E'πτω, aor. 2, act verbi πίνω, ex them. πῶ.

E'πτυέσσατο, Ionica epenthesi τῦ: pro ἐπιπτύεσατο, ex them. ἐπιπτύεω. E'πίπλεδα, aor. 2. med. infin. modi, ex ἐπιπλέω aut ὀπίπλημι, ut ὀφθαλμὸς, ex ὀφέω vel ὄφιμι, ὄφιδι ex ἴημι ſeu ἴω, eſtque aor. 2, med. indicmodi ἔπτυμην, unde apud Soph. ἀπτύμενος ⊙ ἀπεπτύμην, ut ἐφθίμην itidem à φθίω. Niſi malis eſſe per ſyncopen pro ἐπιπτύδην. Etymol.

E'πίμνῃ, Ionicè pro ἐπισμᾷ à them. ἐπισμάω.

E'πίσῃ, Atticè pro ἐπίσεαι, ſecunda perſ. præſ. indic. ab ἔπεσμαι. primùm enim ex iſto ἔπεσαι fieri tradunt ὀπίσαι, Ionicè exempto σ, unde poſtea ἐπίσῃ eſſe per contractionem.

E'πίτιον itidem ſecunda perſona fut. 1. med. ab eodem ἐπίσαμαι, tanquam ex ἐπισεόμαι.

E'πισσέλεσον, Ionicè pro ἐπισσόλωι ſeu ἐπισσέλεν, ex them. ἐπισσέλω Varin. ex Apollonio.

E'πίσι, interdum eſt perſona ſecunda præt. imperf. paſſ. ab ἐπίσαμαι: interdum imperativus præſens ejuſdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίσαο. quod Ionico more factum eſt ex ἐπίσεο, exempto σ, ut 'ἐπίμαο & ἐκρήμαο ex ἐπίμεσο & ἐκρήμεο, pro ἐπίμασο & ἐκρήμενο.

E'πίῃσο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπίῃσι imper. aor. 2. med. à them. actīvo ἐπίχω, mutuante futurum 2, ab ἐπιχέω. Inde eſt à participio aor. 2, med. ἐπιχόμενος ⊙, necnon participio aor. 2. act. ἐπιχών.

E'πιτέλλαι, aor. 1, act. infin. modi. à them. 'ἐπιτέλλω, ut 'ἐπιτελέω eſt ab ἐπιτέλλω. Vnde & particip. 'ἐπιτελλας. Inde imper. quoqi 'ἐπίτελλον, & ſubjunct. 'ἐπιτέλλω.

E'πιτέλλο, Ionica diphthongi diſſolutione pro 'ἐπιτέλλῳ: imperpræſens paſſ. ex eodem 'ἐπιτέλλω.

E'πιτέτραται, præt. perf. paſſ. Indic. verbi activi 'ἐπιτρέω. facit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτραγκα, tanquam ex 'ἐπιτράω.

P E'πιτετρέφατο, Ionicè pro 'ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ, ut ἐρωμύχαται, pro ἐρωμυγμένοι εἰσὶ, tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. 'ἐπιτέτραμμαι, ex activo themate 'ἐπιτρέπω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante πι finale & tenui in aſpiratam converſa.

E'πκλίω, aor. 2, paſſ. verbi πλήτω facientis fut. 2, act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor. 2, act. ejuſdem them. Dicitur & ἐπλήγην.

E'πλάγχθης, aor. 1, paſſ. ab inuſ. them. πλάγχω, unde & fut. 1, med. πλάγξομαι. Secundū alios verò per epenthesin τῦ γ pro 'ἐπλάγχθη ex πλάζω.

E'πλασα, aor. 1, act. indic. modi ex act. them. πλάθλω ſeu πλάσσω: unde & aoriſt. 1, paſſ. 'ἐπλάσθη, faciente præterito perf. paſſivo tertiam perſ. πέπλασται.

E'πλεο, E'πλάο, & E'πλετο, per ſyncopen dicta ſunt pro 'ἐπίλεο, 'ἐπίλα, 'ἐπίλετο, ex poëtico verbo πίλομαι. priora vero duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλω ſeu 'ἐπίλω, ut σέω & σεῦ pro σῦ dici novimus. Sic & ἔπλε affertur per ſyncopen uſurpatum pro ἔπεσε, ex act. πίλω. At ἔπλεο eſt tertia perſona ſingul. præteriti imperfecti verbi πίλω, per contractionem ex ἔπλεε.

E'πλησον, aor. 2, act. verbi πλήθω facientis fut. 2, act. πλαγῶ. Vnde paſſ. aor. 2, 'ἐπλήγλω. Dicitur verò & ἔπλαγον & 'ἐπλάθλω ex futur. 2, πλαγῶ. Inter quæ diſcrimen ſit tatuunt, dicentes τὰ δὴ ἡ ad corpus referri. τὰ δὲ δὰ τῦ α ad animum.

E'πλήθη, aoriſt. 1, paſſ. verbi activi πίμπλημι mutuantis futurum ſuum ab inuſitato them. πλάω.

E'πλωτο, Ionicè pro 'πέπλωτο, ſicut ἔλυτο & ἔλεκτο pro 'ἐλέλυτο & 'ἐλέλεκτο. præt. pluſquamperfect. paſſ. verbi activi πίμπλημι, ex inuſ. them. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. paſſ. eſſe malunt ex them. πλᾶμι. facit enim id imperf. paſſ. 'ἐπλίμλιμ ἔπλητο, ἔπλητο.

E'πλήθη, aor. 1, paſſ. verbi activi πλήθω facientis præt. paſſ. πέπλησμαι, ut σθὸν σέσησμαι, πήδω νένησμαι.

E'πλεσε, aor. 1, act. verbi πνέω, ſicut ἔπλασε à πλέω eſt, aſſumpto υ ad ſi in futuro.

E'πωδη, aor. 1, paſſ. tanquam à them. πωδέω, ut ἐπλώδη à πλώω: unde comp. ἀμπωδὴν & 'ἀμπωδὴν, augmento carentia pro ἀνεπωδὴν & ἀνεπωδὴν. Verum & ſine ν reperitur 'ἐμπηδὴν & ἔμπασυτο, itidemque ἔπυτο, tanquam à them. πεύω vel πεύομι. unde & πίπυσμαι. Omnium mentio apud Heſych. Vide & E'σέχωτο, paulò infra.

E'κοῖτας, aor. 1, infin. modi, à verbo 'ὀπιφέρω, mutuatitius à them. inuſ. 'ἐποίω: unde & fut. 1, act. 'ἐπείσω. & paſſ. 'ἐπισθήσεται.

E'πεῖσ'σα, aor. 1, act. infin. modi à them. 'ἐπίμνημι, faciente fut. 1, act. 'ἐπομέσω, ex 'ἐπομέω.

E'πορσον, aor. 1, act. imper. modi à them. 'ἐπόρω, faciente fut. 1, act. 'ἀποῤῥοσω, more Aeolico.

E'πράθεν, Ionicè pro 'ἐπεπόρθεν, præt. pluſquamperf. med. verbi πέρθω facientis fut. 2, act. περθῶ, aor. 2, ἔπραθον, præt. med. πέπραθα, & pluſquamperf. 'ἐπεπράθειν, ex quo 'ἐπραθέειν, inmiuto augmento ſicut in ἔκτητο. Itidem vero πέρθω facit fut. 2, περθῶ, & πόρω ἔπρακα, unde itidem ἔπραθον & ἔπραθον. Apud Suid.

E'πραθεν, aor. 2, paſſ. verbi παραφέρκω, ex inuſ. them. πραθέω per ſyncopen facto ex ἐφαέω.

E'πρησα, aor. 1, act. verbi φρήθω, vel etiam verbi πίμφημι ex inuſ. them. φραέω. At paſſ. aor. 1, 'ἐφρήθλω, eſt duntaxat à πρήθω faciente præt. paſſ. πέπρησμαι.

E'πρήθλω, Ionicè pro 'ἐπράθλω, ab Ionico itidem them. πρήσω pro πραέσω. Sic 'ἐπρησάμλιμ pro 'ἐπραμόμλιμ dicitur: & voce activa ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidemque in aliis temporibus & modis.

E'ρῖω, ſecunda perſ. præt. imperf. à them. πείμαι: facta per contractionem ex 'ἐπείαι, Ionicè habente exemptum σ. Sic ἐκρῆμο, 'ἐπίστω, & ſimilia, facta ſunt ex ἐκρήμεο, 'ἐπίσεο: hæc autem ex ἐκρήμεσο, 'ἐπίσεσο.

E'ρεσσεν, quod Heſych. exp. 'ἐμοίρασεν, per ſyncopen eſt ex 'πεπράσσεν, ſi verum eſt quod Euſtath. dicit πεπρασπαμβάνω ⊙ per ſyncopen eſſe pro πεπερασπαμβάνω ⊙: tanquam ex περάω per ſyncopen itidem dicto pro περατόω.

E'πθάμλιμ, aoriſt. 1, med. verbi 'πθάμαι, teſte Euſtathio: forſan per ſyncopen pro 'ἐπεπθάμλιμ. Sunt tamen qui dicant eſſe aoriſt. 2. πθόμλιμ enim facere aoriſt. 2. act. ἔπθλιμ, ut ἔχομαι, ἔσλιμ, unde media voce feri 'ἐπθάμλιμ ut 'ἐσάμλιμ. Indè infin. πθέσθαι, particip. πθέσθ ⊙: & in compoſ. δυσπθὴς apud Eurip. initio Medeæ, 'ἀνεπθέσθ ⊙ apud Homerum.

E'πθαρον aor. 2, act. indic. verbi πθείρω.

E'πθερύγην, aor. 2, paſſ. verbi πθερύσσομαι.

E'πθίμλιμ, aor. 2, act. verbi ἔπτημι ſeu πτίμλιμ, ut ἔχομαι facit ἔσλιμ. unde infin. πτῆναι, particip. πτὰς, ſed rarioris uſus.

E'πθόμλιμ, aor. 2, med. ejuſdem them. ut teſtantur omnes fere grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere πρωτῶ ῦ & ὁ. regulariter enim debuiſſe dici 'ἐπθέμλιμ, ut 'ἐσάμλιμ, & ἐθέμλιμ. alii verò dicunt per ſyncopen eſſe ex 'ἐπετόμλιμ, à them. φέτομαι. Vnde infin. πτέσθαι, particip. πτόμλιμ ⊙: & in comp. 'ἐπετπόσθαι, 'ἐπετπόμλιμ ⊙.

E'πτωκώς, Ionicè pro πεπτωκώς, ut ἐπαμφὼ ⊙ pro κατεπαμφὼ ⊙: particip. præt. perf. actīvi ἔπτωκα, à them. πίπθω, faciente fut. 1, πθέσω ex inuſ. verbo πθέω.

E'πυδόμλιμ, aor. 2, med. ver. ἐπωυδαίομαι, ex πύδομαι ſeu πυδέομαι

'Επεφρέχατο, Ionicè pro ἐπεφρικότο ἦσαν. præt. pluſquamperf. paſſ. tertia perſona pluralis facta ex tertia ſingulari ἐπεφρέκτο, inſerto α ante τo, & tenui præcedente verſa in aſpiratam: ſicut ὀρωρυχατο, poſitum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum eſt ex ὀρώρυκτο, ac ut hoc eſt à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὄρυγω: Ambo habentia reduplicationem Atticam primarium duarum præſentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum tranſlumpſit in primus ὁ ſicut ὤρυχα regulariter enim ſcribi debebat ἐωρυφέχατο. Legitur autem apud Helych.

'Επάχατο, itidem Ionicè pro ἐπαγμένοι ἦσαν. tertia perſ. plur. præt. perf paſſivi, facta ex tertia ſingulari ἐπάγ-ται, inſerto α ante τo, & tenui verſa in aſpiratam: à them. ſimplici πάγω, faciente futur. 1. act. πάξω præt. perf. act πέπαχα. paſſ. πέπαγμαι, & in comp. ἐπιπήξω, ἐπῆχα, ἐπῆγμαι. At ἐπάχατο eſt, tertia perſ. ſingul. præt. imperf. paſſ. à them. ἐπάσσω. Ambo apud Homerum.

'Εραίδη, aor. 1. paſſ. verbi activi ῥαίω.

'Εραίεν, Ionicè vel poëticè pro ἤραδεν, ſine augmento: aor. 1, paſſ. verbi ἔραμαι ſeu ἐράομαι.

'Ερεῦμαι, Bœotice pro ἔρεσσαι: ſecunda perſ. ſingul. fut. 1. medii ex ἐράζομαι, hoc autem modo formatur. eximitur primum σ, ut itidem in ſecundis perſonis aoriſtorum 1, med. & præt. imperf. paſſivorum in αμαι terminatorum, nec non imperativorum paſſ. in ασο finitorum: deinde α & η in ε contrahuntur, ſecundum regulam.

'Ερχθεν, poëtice pro ἤρχαδεν, ſine augmento, ex them. ἐράζω.

'Ερύκακε, Ionicè, primum augmento carens deinde Ionicam illam paragogen κε habens, ut τύπτακε: à poëtico them. ἔρδω.

'Ερεω, Ionicè itidem pro ἔρω, ex them. ἔρμι: primum videlicet diphthongo ε in εο reſoluta, deinde ι aſcito ad ε metri cauſa.

'Ερεόω, itidem pro ἐρέω dicitur metri cauſa aſſumpto ι: unde ἐρεόμην itidem pro ἐρόμην.

'Ερέατο, ſine augmento pro ἐρέριπτο: præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præſentis literarum, & dialyſin diphthongi quæ erat in penultima, ſicut ἀλέ-ξω facit ἀλάλεξα & ἀλάλημαι. Minus aptè quidam ex ῥίπτω deducunt.

'Ερεύμανον, Ionicè pro ἐρύμενον, apud Heſiodum à themate ἔρυο ſeu ἐρύω.

'Ερίω, Ionica circumflexæ vocalis dialyſi pro ἐρῶ: futur. 1, verbi εἴρω.

'Ερηρέδατται, Ionicè pro 'ερηρεσμένοι εἰσὶ tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. ex them. 'ερείδω: facta ex tertia ſingulari 'ερήρεσται, inſerto primùm δα, deinde correpta ſ, illaba præcedente. Sicut πεφράδαται, poſitum itidem pro πεπρασμένοι εἰσὶ, fit ex πέπρασται, correpta penultima, & δα ante ται inſerto: aliis tamen ex præter. medio hæc formare malentibus.

'Ερήρεισται, præt. act. verbi 'ερείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præſentis literarum pro ἔρεικα: unde paſſ. 'ερήρεισμαι, ex quo inſin. 'ερηρεῖσθαι.

'Ερήερκα, præt. perf. act. verbi 'εερέω, habens & ipſum Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem. Vnde paſſ. 'ερήρεισμαι.

'Ερήερεμαι, præt. perf. activi verbi 'ερέπτω, præter Atticam iſtam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, habens etiam συναλοιφὴ τῆς παραλήγουσης, "exempto ι ex diphthongo, ſicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Vnde præt. perf. paſſ. 'ερήερμαι, 'ερήερται 'ερήερνται: & præt. pluſquamperf. 'ερηείμμην. 'ερήεισο, 'ερήειστο ut ἀλάλημαι, ἀλάλιμμην.

'Ερηρώτηκα, præt. perf. act. verbi 'ερωτάω, Attico more habens & ipſum repetitas duas initiales literas præſentis. Vnde partic. 'ερηρωτηκὼς, apud Suidam.

'Ερήσμαι, fut. 1, med. verbi ἔρομαι ſeu 'ερέομαι. unde & aor. 1, med. optativi modi 'ερήσαιο apud Helych. quod expon. 'ερωτήσαις.

'Ερήτυθεν, Bœotica ſyncope pro 'ερητύσθησαν: tertia perſona plur. aor. 1, paſſ. indic. modi, à themate 'ερητύω, habens συγκεκαμμένον ἦσαν in ὦ ὲν, deinde etiam augmento carens, more poëtico & Ionico.

'Εείδ'ψατο, aor. 1. act. verbi 'εειδύπω, carens augmento pro ἠείδ'ψατο.

'Εεδήσασθαι, poëtico more pro 'εείσασθαι ſeu 'εείσασθαι, facto them. 'εειδέω ex fut. 2. 'εειδῶ.

'Εεδμαίνων, poëtico pleonaſmo τῆς μ, metri cauſa, pro ε'εαδμαίνων, à them. 'εεάδαινω.

'Εεζέξθη & 'Εεζέχθησαν, Doricè pro 'εείζεον, ex them. 'εείζω.

'Εεπτεῖν, infin. aoriſt. 2. vel fut. 2. act. ex them. 'ερείπω, taciente fut. 2. 'εερπῶ, aor. 2. ἤεπτον.

'Ερξαν, Ionicè pro ἤρξαν. omiſſo augmento, aor. 1. act. verbi ἔργω ſignificantis vel arceo, prohibeo: vel facio, 'εργάζομαι. Aliis tamen in hac poſtrema ſignificantibus eſſe à ῥέζω χρὴ μετατιθέντα τὸν τῆς ἀφωρισμένης συλλαβῆς χρόνον. Idem dicendum de futur. 1. activ. ἔρξω, ἔρξεις: & de participio ἔρξας, cæterisque vel à futuro vel ab aor. 1. derivatis.

'Εροίλω, Atticè pro 'εερῶ μι. τὸ πτοίλω pro πτοίω μι.

'Ερῦσα, tertia perſ. plur. fut. 1. act. ἐρῶ ex them. εἴρω.

'Ερύσαν, aor. 2. act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω facientis fut. 2. act. ῥᾶγῶ. τὸ τρίτον πληρῶ. Vnde aor. 2. paſſ. ἐῤῥᾶγέλην. ut ἐκατάγλην.

Ἐῤῥάδατο & 'Εῤῥάδατο, Ionico more pro ἐῤῥέσμασο: εἰσὶ & ἐῤῥεσμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præt. perfect. & pluſquamperf. paſſ. ex tertia ſingulari ἐῤῥασται, correpta primum penultima, deinde ante ται & το inſerto δα, ut fiunt item πεφράδαται & πεφράδατο ex πέφρασται & πέφρασο. Niſi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, abiecto ται & το. Activum autem horum themα eſt ῥάζω, ſignificans idem quod ῥαίνω, teſte Euſtath. & Etymologico.

'Ερῥάφθη, aor. 2. paſſ. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2. ῥᾰφῶ aſpirata ſumpta luco tenuis, ut in aliis quoque fieri docent exempla.

'Ερρε, imper. verbi ἔρρω, ſignificantis ἀφανίζομαι, διόλλυμαι, efficiatur enim ex φθείρω factum eſſe aphæreſi duarum initialium literarum, Aeolibus ϙθέρρω dicentibus.

'Ερρέθλω, contra regulam pro ἐῤῥήθλω, ut δ'ῤῥέθλω pro δ'ῤῥήθλω. aor. 1. paſſ. verbi ῥέω. Ambo apud Var.

'Ερρήξαν, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω.

'Ερρῆσαι, fut. 1. act. verbi ἔρρω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Ariſtoph. ὦ ὑς κόρακες ἐῤῥῆσετε.

'Ερῥιγα, præt. med. verbi ῥιγέω. culus tertia perſ. ἔῤῥιγε apud Hom. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθω δὲ τὸ ἔῤῥιγα.

'Ερῥίγασι, Ionica ſeu poetica paragoge pro ἐῤῥίγᾱ: tertia perſona ſingul. præt. perf. medii, coniunct. vimodi, ab eodem them.

'Ερῥέφορ', & particip. præſent. act. à themate ἐῤῥίφω. novo & poetico more è præterito perfecto tranſlumpto in præſens: quale eſt & κεκλήγω, πεφύκω.

'Εέῤῥωμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ῥίζέω: unde & aoriſt. 1, ἐῤῥιζώθην.

'Ερῥίαμαι præt. perf. paſſ. verbi activi ῥίπτω. ex quo them. & imperf ἐῤῥίπτην, aor. 1. ἐῤῥίφθην, aor. 2. ἐῤῥίφην, tenui in aſpiratam verſa ut in 'Ερῥάφη ex paſſivi autem præterliti perfecti ſecunda perſona ἔῤῥῖσαι. eſt imperfect. ἐῤῥίφο, cuius tertia dualis ἐῤῥίφθην apud Var.

'Ερῥύκει, præt. perf. act. verbi ῥύω.

'Ερῥύλω, aor. 2. paſſ. eiuſdem them.

'Ερῥύπωνα, aor. 1. act. verbi ῥυπόω. Idq; Atticum eſſe tradunt non item ἐῤῥύπωνα.

'Ε'ῥῥύσατο, aor. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim eſt potius ἐρύσατο, vel ἐῤῥύσατο ſine augmento apud poetas. Euſtath.

'Ε'ῥῥώσω, præt. perf. act. med. 1. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, habens η vel α verſum in ω regulariter enim dicendum foret ἐῤῥήγα vel ἐῤῥέγα. futuro ſecundo facient ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia perſ. ἐῤῥόγα σι: & partic. ἐ'ῤῥωγώς.

'Ε'ῥῶσμαι, præt. perf. paſſ. verbi ῥάσσω. tanquam ex ἐῤῥω. Vnde & aor. 1. paſſ. 'ε'ῥῶσθω, ut 'εχώσθω: imper. præt. perf. ἐ'ῤῥῶσθαι, infin. 'ε'ῥῶσθαι, particip. 'εῤ'ῥωμένος.

'Ερῥώσατο, aor. 1, med. verbi ῥώομαι, ex quo & præt. imperf. ἐπ'ῤῥώοντο.

Ἔρσω, fut. 1. Aeolicum verbi ἔ'ῤῥω.

'Ερυγέην, aoriſt. 1. vel. fut. 2. act. infin. modi à them. ἀρέ'γω, faciente fut. 2. 'ερυγῶ & aor. 2, ἤρυγον. exempto ε ex diphthongo ut & in 'εαλέ'σω fit.

'Ερυθήνας, participp. aor. 1. act. ex. verbo 'ερυθαίνω.

'Ερυκέμεν & 'Ερυκάδομαι, Doricè pro ἐρυκεῖν, ex ἐρύκω.

Ἔρχατο & 'Έρχατο, Ionicè pro ἐόρυγμένοι εἰσὶ & ἐόρυγμένοι ἦσαν tertia perf. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. à verbo ἐόρυγμι ſeu ὀρύσσω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante ται, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ι ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

'Ερχατόωντο, Ionicè pro ἤρχατο, ex them. ἔρχατόω, novo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχατο, ut ὀῤῥύω, πεφύκει κεκλήγω, ex ἤ'ῤῥυα. πέφυκα, κέκληγα.

'Ερῶ, fut. 1. vel. 2, verbi ἔρρω.

'Ερωτάσο, per contractionem pro ἐρωτάεσο, ut ἐρωτᾶ τε pro ἐρωτάει τε, & ἐρωτῶμι pro ἐρωτάομι. præſ. opt. paſſ. ab activo themate ἐρωτάω.

'Ες, aor. 2. imper. modi, ex them. ἴημι, ut ἧς ex πίθημι, πίθῃς ex δίδωμι unde comp. ἀπόες, ἀφέες, προέες, & ſimilia alia.

'Εσάλτο ſecundum quoſdam pro ἐξῆλτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἄλλομαι, carens augmento: ſecundum alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. ἐσπάλλτο, aut aor. 2. med. ἐσπᾰλάτο.

'Εσαν, tertia perſ. plur. præt. imperf. à them. ἐμί, pro ἦσαν, facta ſyſtole: niſi potius eſt aor. 2. ut ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud aoriſt. 2. verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔθλω dicitur ἐ'θέμεν, ab ἰδὲ ἔμεν, ab ἔδω ἔδμεν &c.

'Εσαο, aor. 2. act. indic. modi, à them. ἵημι. inter dum ab ἔπομαι ſeu ἕω eſt idipſum ἔσαο, ſed tunc eſt aor. 1. act. ex fut, ἕσω, carens augmento pro ἔ'σαο.

'Εσαντο, ſine augmento pro ἔ'σαντο: aor. 1. med. eiusdem themſen ἔπομαι.

'Εσάτ'λω, aor. 2. paſſ. verbi activi σάπω.

'Εσάωσεν, pro ἐσαώσησε, ſyncope Bœotica: ſolent enim Bœoti tertias perſonas aor. 1. paſſ. indic. modi, finitas in ησε, terminare in εν. A them. poetico σαόω. unde eſt & ἐσάωσα in voce activa, à fut σαώσω.

'Εσβίεσε, aor. 1, act. verbi σβίννυμι ex σβέω.

'Εσβλιμένος, aor. 1. act. verbi σβλίβω, ut σβίμε facit ἔ'σβλιμε.

'Εσβόμενος, Dor. pro ἐζώμενος. ex dorico themate ἔσβομαι pro ἕζομαι: ſic ſ, & ἔσσατο pro ἧκα. ὁ δ'σσατο. Meminit & participii ἐσσύμενος ὁ-τ-afferens præterea ἐσσύμην pro σπεύδω habentia intereum ι & reſolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud eni n pro σσῦ, ὦ dicitur, primum ἀλαλυξάντος τῆς σ' εἰς ε ο, εἶτ' ἀλλ' τὸ ιὰ εἶσον ἐπανῆγον τὸν ι, hoc verò pro σσῦ, diſſoluta itidem vocali circumflexa in ε ο, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔσσυο eſſe aiunt Aoriſt. 2. verbi σεύω. quanquam iis Heſych quoque aſtipulari videtur, dum ἐπέσσυτο exp. ἐπεσπεύσατο, κατελήφθη.

'Εστε, poeticè pro ἔστε, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. Aoriſt. 1. act. interdum ab ἔω ſeu ἵημι ſignificante induo, interdum ab ἕω ſeu ἕζω ſignificante, ſedere facio κάθ'ζω.

'Εστεο poeticè itidem pro ἔστασο geminato metri gratia: tor. 1. act. infin. modi ab iiſdem them. Vnde med. voce ἔστασθαι. Interdum tamen ἔστασι eſt ſecunda perſ. præt. perf. paſſ. eorundem them. pro ἔστασι, à prima perſ. ἔστημαι. ſicut ἔσσο quoque pro ἔστο dicitur in pluſquamperf.

'Εστεο, poeticè rurſum pro ἔστασο, duplicato σ ut metro ſuccurreretur: tertia perſ. plur. præt. imperf. act. à them. ἐστέω.

'Εστεως, participp. Aor. 1, ἔστασ. Qui Aor. 1. act ἔστασα, media voce facit ἐστάμενος, unde infin. ἔστασθαι & particip. ἐστάμενος.

'Εστεν, tertia perſ. Aoriſti illius ἔστασα, de quo ſuprà.

'Εστεσο, poeticè pro ἔσῃ, geminato priùm σ metri cauſa deinde η reſoluto in εα more Ionico ſecunda perſona futuri ἔσσομαι, ex them. ἐσέω.

'Εστήκατι, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ, pro ἑστῆκαι, Doricum eſſe pro ἑστᾶσι, ſupra dixi.

'Εστησι, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔστασι: tertia perſ. ſing. futuri ἐστήσομαι.

'Εστευται, 'Εστεύαρτο, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔστυται & ἐστύαντο, à them. στεύω. Ambo autem Aoriſti 1. ſunt, indicativi modi, ſed prius activæ, poſterius mediæ vocis: ambo etiam caretis σ characteriſtica litera futuri, ut ἄγαδα. Simil ker ἔστυμαι (quod eſt prima perſ. ſing præt. perf. paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔστάμαι paſſivum eſſe: hoc autem, Ionicè pro στάμαι, ut ἐκλάνθη pro ἐλάθην. ἕκτμαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔστάμαι, ut & in ἔστυμαι, & reliquis eiuſmodi, eſſe metathelin τῶν τ' ἀρχαίων γραμμάτων.

'Εστηται, quoq; pro ἔστηται dictum videtur, eſſeq; Aor. 1. med coniunctivi modi, à themate εἱστί. Heſych. tamen in indic. modo ex futuro ἔσται.

'Εστι, poeticè & contra regulas grammaticas pro σὺ ἐσσί ſeu ἔσῃς, es. ſecunda perſ. præſindic. à them. ἐμί. licet Varin. annotet poeticè uſurpari pro ἐσῇ quoq; Nunquam autem aſciſcitur, ſequente vocali aliqua, ut annotat Euſt.

Ἔστω, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἔσσο: eſtque imper. præſens verbi εἰμί. At ἔστω, itidem geminatum habens σ pro ἔσο, objecto augmento pro ἔσσο, eſt ſecunda perſ. ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἔστυμι ſeu ἕω, faciente fut. 2, act. ἔσσω. præt. ἔστακα. paſſ. ἔστάμαι, & pluſquamperf. ἐστάμην.

'Εστόλιζ, ſimiliter pro ἐστόλιζο partic p. fut. 1, à them. στέλλ.

'Εστον, itidem pro ἔστο geminato metri cauſa σ, imper. Aor. 1. act. ab eodem them. cujus Aor. 1. act. indic. eſt. ἔστα, ut paulo ſuprà docui.

'Εστυγέν, Bœoticè pro ἐστύγησ', Aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. στύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

'Εστύν & 'Εστυτο, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, ut in ἔστυμαι paulo ſuprà admonui: afferens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem them. στύω.

'Εσσεμαι, Ionicè pro ἤσσημαι, ab ἐσσόμενος Ionico them. pro ἐσόμενος: caret autem augmento pro ἤσσημαι.

'Εσσα, per ſyncopen pro ἔσασα, verſo ſimul η in α, ut volunt non nulli præt. perf. ve. bi ἵστημι mutuantis fut. 1, à στήω.

'Εσσάδεν, pro ἐσάδησαν, Bœotica ſyncope, ut ἔσσυδεν pro ἐσυδήθ'. Aor. 1, paſſ. ejuſdem verbi facientis præt. paſſ. ἔσαμαι, ex cujus tertia perſ. ſing. Aor. ille ἐσάδλω.

'Εσσῇ, per ſyncopen pro ἔσῃ? tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

'Εσσῖλιω, opt. præſ. act. verbi ἴστημι, unde & imperf. ἵσταδ, infin. ἐσσίαι, & particip. ἐσσίς: & in comp. ἀφέσασθι, ἀφεσσίαται. Varin.

'Εσταμι, per ſyſtolen & ἔστλω τῆ ποίς α pro ἵστημι: itidemque ἐσάκαι pro ἐστήκαι. præt. perf. verbi ἵστημι.

'Εστακτο. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi στάζω, regulare.

'Εσταλάδητο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δη pro 'εσταλατο, ſignificante 'εσανισμένοι ἦσαν ſeu 'εσῳδημένοι. Apud Heſych.

'Εστάλη & 'εσταλατο, Ionicè pro 'εσταλάδητο & 'εσῳδημένοι ἦσαν tertiæ perf. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi activi στέλλω, factæ ex tertiis ſing. 'εσταλται & 'εσαλτο, inſerto α ante τ) & τα.

'Εστάλκη, præt. perf. act. ejuſdem them. στέλλω: unde præt. perf. paſſ. ἔσταλμαι, & inde præt. pluſq. perf. 'εσταλείμεν, & Aor. 1, paſſ. 'εσταλθεν.

'Εσταλον, Aor. 2, act. ejuſdem verbi: ex quo paſſ. 'εστάλην.

'Εσταμδο, ſecundum Euſtat. per ſyncopen uſurpatum eſt pro ἐστάμενος, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἑστάω. Alii tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἵστημι. de quo vide quæ in ἑστάμενος paulo antè tradidi ex Var.

'Εστάμεθα, Dor. pro ἐζώμεθα. ex dorico themate ἔσταμαι pro ἕζομαι: ſic ſ, & ἔσσατο pro ἧκα. ὁ δ'σσατο. Meminit & participii ἐσσύμενος ὁ-τ-afferens præterea ἐσσύμην pro σπεύδω habentia intereum ι & reſolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud eni n pro σσῦ, ὦ dicitur, primum ἀλαλυξάντος τῆς σ' εἰς ε ο, εἶτ' ἀλλ' τὸ ιὰ εἶσον ἐπανῆγον τὸν ι, hoc verò pro σσῦ, diſſoluta itidem vocali circumflexa in ε ο, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔσσυο eſſe aiunt Aoriſt. 2. verbi σεύω. quanquam iis Heſych quoque aſtipulari videtur, dum ἐπέσσυτο exp. ἐπεσπεύσατο, κατελήφθη.

'Εστε, poeticè pro ἔστε, geminato σ metri cauſa, & abiecto augmento. Aoriſt. 1. act. interdum ab ἔω ſeu ἵημι ſignificante induo, interdum ab ἕω ſeu ἕζω ſignificante, ſedere facio κάθ'ζω.

'Εστεο poeticè itidem pro ἔστασο geminato metri gratia: tor. 1. act. infin. modi ab iiſdem them. Vnde med. voce ἔστασθαι. Interdum tamen ἔστασι eſt ſecunda perſ. præt. perf. paſſ. eorundem them. pro ἔστασι, à prima perſ. ἔστημαι. ſicut ἔσσο quoque pro ἔστο dicitur in pluſquamperf.

'Εστεο, poeticè rurſum pro ἔστασο, duplicato σ ut metro ſuccurreretur: tertia perſ. plur. præt. imperf. act. à them. ἐστέω.

'Εστεως, participp. Aor. 1, ἔστασ. Qui Aor. 1. act ἔστασα, media voce facit ἐστάμενος, unde infin. ἔστασθαι & particip. ἐστάμενος.

'Εστεν, tertia perſ. Aoriſti illius ἔστασα, de quo ſuprà.

'Εστεσο, poeticè pro ἔσῃ, geminato priùm σ metri cauſa deinde η reſoluto in εα more Ionico ſecunda perſona futuri ἔσσομαι, ex them. ἐσέω.

'Εστήκατι, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ, pro ἑστῆκαι, Doricum eſſe pro ἑστᾶσι, ſupra dixi.

'Εστησι, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔστασι: tertia perſ. ſing. futuri ἐστήσομαι.

'Εστευται, 'Εστεύαρτο, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔστυται & ἐστύαντο, à them. στεύω. Ambo autem Aoriſti 1. ſunt, indicativi modi, ſed prius activæ, poſterius mediæ vocis: ambo etiam caretis σ characteriſtica litera futuri, ut ἄγαδα. Simil ker ἔστυμαι (quod eſt prima perſ. ſing præt. perf. paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔστάμαι paſſivum eſſe: hoc autem, Ionicè pro στάμαι, ut ἐκλάνθη pro ἐλάθην. ἕκτμαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔστάμαι, ut & in ἔστυμαι, & reliquis eiuſmodi, eſſe metathelin τῶν τ' ἀρχαίων γραμμάτων.

'Εστηται, quoq; pro ἔστηται dictum videtur, eſſeq; Aor. 1. med coniunctivi modi, à themate εἱστί. Heſych. tamen in indic. modo ex futuro ἔσται.

'Εστι, poeticè & contra regulas grammaticas pro σὺ ἐσσί ſeu ἔσῃς, es. ſecunda perſ. præſindic. à them. ἐμί. licet Varin. annotet poeticè uſurpari pro ἐσῇ quoq; Nunquam autem aſciſcitur, ſequente vocali aliqua, ut annotat Euſt.

Ἔστω, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἔσσο: eſtque imper. præſens verbi εἰμί. At ἔστω, itidem geminatum habens σ pro ἔσο, objecto augmento pro ἔσσο, eſt ſecunda perſ. ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἔστυμι ſeu ἕω, faciente fut. 2, act. ἔσσω. præt. ἔστακα. paſſ. ἔστάμαι, & pluſquamperf. ἐστάμην.

'Εστόλιζ, ſimiliter pro ἐστόλιζο partic p. fut. 1, à them. στέλλ.

'Εστον, itidem pro ἔστο geminato metri cauſa σ, imper. Aor. 1. act. ab eodem them. cujus Aor. 1. act. indic. eſt. ἔστα, ut paulo ſuprà docui.

'Εστυγέν, Bœoticè pro ἐστύγησ', Aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. στύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.

'Εστύν & 'Εστυτο, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, ut in ἔστυμαι paulo ſuprà admonui: afferens tamen & aliorum ſuper iis ſententiam. ſunt autem ab eodem them. στύω.

'Εσσεμαι, Ionicè pro ἤσσημαι, ab ἐσσόμενος Ionico them. pro ἐσόμενος: caret autem augmento pro ἤσσημαι.

'Εσσα, per ſyncopen pro ἔσασα, verſo ſimul η in α, ut volunt non nulli præt. perf. ve. bi ἵστημι mutuantis fut. 1, à στήω.

'Εσσάδεν, pro ἐσάδησαν, Bœotica ſyncope, ut ἔσσυδεν pro ἐσυδήθ'. Aor. 1, paſſ. ejuſdem verbi facientis præt. paſſ. ἔσαμαι, ex cujus tertia perſ. ſing. Aor. ille ἐσάδλω.

'Εσσῇ, per ſyncopen pro ἔσῃ? tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

'Εσσῖλιω, opt. præſ. act. verbi ἴστημι, unde & imperf. ἵσταδ, infin. ἐσσίαι, & particip. ἐσσίς: & in comp. ἀφέσασθι, ἀφεσσίαται. Varin.

'Εσταμι, per ſyſtolen & ἔστλω τῆ ποίς α pro ἵστημι: itidemque ἐσάκαι pro ἑστήκαι. præt. perf. verbi ἵστημι.

'Εστακτο. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi στάζω, regulare.

'Εσταλάδητο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δη pro 'εσταλατο, ſignificante 'εσανισμένοι ἦσαν ſeu 'εσῳδημένοι. Apud Heſych.

'Εστάλη & 'εσταλατο, Ionicè pro 'εσταλάδητο & 'εσῳδημένοι ἦσαν tertiæ perf. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi activi στέλλω, factæ ex tertiis ſing. 'εσταλται & 'εσαλτο, inſerto α ante τ) & τα.

'Εστάλκη, præt. perf. act. ejuſdem them. στέλλω: unde præt. perf. paſſ. ἔσταλμαι, & inde præt. pluſq. perf. 'εσταλείμεν, & Aor. 1, paſſ. 'εσταλθεν.

'Εσταλον, Aor. 2, act. ejuſdem verbi: ex quo paſſ. 'εστάλην.

'Εσταμδο, ſecundum Euſtat. per ſyncopen uſurpatum eſt pro ἐστάμενος, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἑστάω. Alii tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἵστημι. de quo vide quæ in ἑστάμενος paulo antè tradidi ex Var.

E'στω, Bœotica syncope pro ἔστησον, ut ἔδετ pro ἔδεσον, ἔσσον pro ἔδυσσον, tertia pers. plur. Aor. 2, act. indic. à them. ἵστημι. Scribitur & ἔστω aspirata prima litera, quod potius ex ἔστασσον videtur συγκοπῶσθαι.

E'στάναι, secundum quosdam συγκόπτεσθαι ἀπὸ τοῦ ἑστακέναι seu ἑστακέναι: tuncque est præteriti perfecti activi, à themate ἵστημι: secundum alios autem præsens est infinitivi modi, ex themate ἵστημι, ut ἑστάναι ex ἵστημι. Vide E'στᾶλαι.

E'στασαν per syncopen pro ἐστήκεσαν, verso etiam σ in α, ut tradit Eustathius: ut alii, pro ἑστήκεισαν itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔστασαν, scribunt & habere dicunt ᾠδπερ τοῦ πείθω, efficeque aor. 2, pro ἔπεισα.

E'στᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per syncopen & ᾠδπερ τοῦ π pro ἑστήκασι, ut tradunt nonnulli, innuentes esse præteriti ἵστημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex them. ἔστημι, ut ἵστᾶσι ex ἵστημι. de quo them. vide in E'στᾶλαι supra.

E'στάτω, quoq; nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἑστασάτω. potest tamen & ipsum esse præsens imperativum ex secunda persona ἕστασθι, ab ἵστημι. Vide itidem E'στᾶλαι.

F'στασάς, particip. præt. ἕστασα, ex them. ἵστημι.

E'στειλε, Aor. 1, act. verbi στέλλω: unde voce media ἐστείλατο.

E'στέμμαι, præt. perf. pass. verbi στείλω ex στεφέω. unde Aor. 1, pass. ἐστεφθῆναι.

E'στεφάνιξα, Aor. 1, act. verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνισα.

E'στεώς, pro ἑστεώς, apud Hom. ex præt. perf ἕστεα pro ἕστασα, ab ἵστημι. Dicit enim. ἕστεότ' εἰν' ἀΐδαο.

E'στη, Aor. 2, act. verbi ἵστημι, ut πίσημι facit ἔσθι. habet tertiam pers. pluralem ἔστησαν communem cum Aor. 1, ἔστασα. sed in eo differentem quòd neutram habeat signif. at Aor. 1, transitivam.

E'στηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. unde plusquam perf. ἐστήκειν, & particip. ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis esse hęc volunt ex themate ἕστηκα.

E'στήκει, apud Hom. pro ἑστήκει, facta contractione Ionici ἐστήκεισ, in quo ρ propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ personæ sing. præt. plusquamperf. à them. ἵστημι.

E'στήκατη, Doricè pro ἑστήκατο. præteritum perf. verbi ἵστημι.

E'στήξει & E'στήξεται, futur. 1, act. & med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.

E'στησι, Aor. 1, act. verbi ἵστημι facienti's fut. 1, act. στήσω, ex στάω. Tertia autem pers. plur. ἔστησαν, ejusdem Aor. eadem est terminatione cum tertia Aor. 2, sed non item significatione, ut annotavi in E'στη pauló antè.

E'στησάμην, Aor. 1, med. ex act. ἔστησα, ab eodem them.

E'στηώς quoque per syncopen dici pro ἑστηκώς, ut ἑστασὼς pro ἑστηκώς, κακιστηὼς pro κακιστηκὼς, καλαξηὼς pro καλαξηκὼς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

E'στιδον, Ionicè pro ἐστιάδην, omisso augmento à them. ἐστιάομαι. apud Hesych..

E'στιξεν, Aor. 2, act. verbi στείχω, facienti's fut. 2, στιχῶ.

E'στρωντο, poëticè pro ἐστόρεντο, præt. imperf. pass. verbi στρώννυμι

E'το, poëticè, seu Ionicè pro εἶτο: tertia persona singularis præteriti plusquamperf. pass. à them. ἕννυμι seu ἕω, facientis fut. 1, act. ἕσω, præt. perf. med. εἷμαι, unde pass. ἔσμαι.

E'σον, secunda & tertia dualis numeri, præs. temporis, ex them. εἰμὶ

E'σορμα. præt. perf. med. verbi σείρω. ut ἔρρωμαι.

E'σύρισα, Aor. 1. act. verbi σορέννυμι ex σρέω. faciente fut. i, act. σορίσω. Vnde & aor. 1, pass. ἐσορίσθη.

E'σόφησα, in tertia singulari perfecti pass. ab eodem them. Doricè pro ἐσόφησαι dicitur, ut ex recentioribus quidam tradunt.

E'σραμμαι, præt. perf. pass. verbi act. σρέφω, ut τέτραμμαι est ex τρέφω verso ε in α.

E'σρατώντο, Ionicè vel Poëticè pro ἐστρατῶντο, pleonasmo τῶ ο, ex them. σρατόομαι.

E'σράτο, Ionicè pro ἐστράμμενοί ἦσαν: tertia pers. plur. præ. plusquamperf. pass. à them. eodem, facta ex tertia singulari ἔσραπτο, inserto α ante τo, & tenui præcedente commutata in aspiratam.

E'σρέψαι, Aorist. 1, pass. verbi act. σρέφω, ex tertia præt. ἔσραπται, præteriti reverso in ε præsentis.

E'σρεφα, præt. perf. med. ejusdem verbi, ut τέθραφα ex τρέφω est ε verso in ο, ut in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, ut sunt λέγω, πλέκω, πτέκω, πτίθω, κανέφω, & similia.

E'σραμαι, præteritum perfectum pass. verb. activi σώννυμι, ex σρόω faciente fut. 1, act. σρώσω, ut χώννυμι ex χόω facit χώσω.

E'σρωσα, Aor. 1, act. ejusdem thematis.

E'συγον, aor. 2, act. verbi στύω, facienti's fut. 2, συγῶ.

E'σω, tertia perf. imperativi præs. à them. εἰμί.

E'σωμολόμεν, Aor. 1, med. verbi σωμύλλω.

E'σων, Attica syncope pro ἕστασαν ponitur ut ἐφέσων, quoque pro ἐφέστασαν: duali numero usurpato pro plurali. est enim ἕσαν dualis numeri, per sonæ tertiæ, imperativi modi, à them. εἰμί: ἔσασαν autem pluralis numeri, & tertiæ personæ, ejusdem alioqui modi, & ab eodem them.

E'σῶς, particip. præt. perf. syncopen itidem passum, factumque ex ἑστακὼς seu ἑστακὼς, vel potius ex ἑστακὼς, aut ἑστεὼς, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀφισὼς, ἀφισὼς, ἀπισὼς, ἀφισὼς, κατισὼς, & cæteris.

E'σύδω, aor. 1, passiv. verbi σύω, ut ἐχύθη est ex χέω.

E'συωπίσαν, apud Alcæum, & ἐξυωπίσα, apud Anacreontem, Atticè pro σωπᾶσε sive ἐξωπίσε, Attico more ascito duplici augmento, ut in πεπροφύκασι, λωφήκασι, παρειμένος χ' ἅπαξ, à παροπίσθω, ἐξοπίσω, παρεντis fut. 1, act. ἐξωπίσω, tanquam à ἐξωέω seu σωέω.

E'σφάξω, Aor. 2, pass. verbi σφάζω facientis fut. 2, σφαγῶ, & Aor. 2, ἔσφαγον.

E'σφάλλω, Aor. 2, pass. verb. act. σφάλλω, facientis fut. 2, act. σφαλῶ, & Aor. 2, ἔσφαλον.

E'σφαλμαι, præt. perf. pass. ejusdem thematis, ex activo ἔσφαλκα.

E'σφαξα, Aor. 1, act. verbi σφάζω.

E'σφηλα, aor. 1, act. verb. σφάλλω, ut ἔπτηλα à πάλλω, ἔξηλα à ἐξάλλω σφήσω, præt. perf. ἔσφηκα, pass. ἔσφημαι, ex cujus tertia persona ἔσφηται fit hic Aoristus ἐσφήθη, commutata vocali longa in brevem, ut in τέθηπα, ἐρήρεσθε & similibus. E'σφθεν autem est tertia persona singul. præt. usurpatum esse potest pro ἐσφάσται, ut ἐφύτευθεν pro φυτεύσασθαι, & similia: tuncq; rursum est Aor. 1, pass. à them. σφάω. pluralis num. & tertiæ personæ.

E'σχηκα, præt. perf. act. ejusdem them. σχέω.

E'σχον Aor. 2, act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Vade Aor. 2, med. ἐσχόμην.

E'σῶ, fut. 1, act. verbi ἕω significantis vel induo (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel sedere facio: pro quo usitatius est, ἕζω, necnon κω.

E'ζόδην, Aor. 1, pass. verbi act. σύζω, ex tertia pers. sing. præterit. perf. σέσωσται, detracto σ.

E'τάγην, Aor. 2, pass. verbi act. τάσσω facientis fut. 2, act. ταγῶ, Aor. 2, ἔταγον.

E'ταδην, Aor. 1, pass. verb. act. τείνω, facientis præt. perf. act. τέτακα pass. τέταμαι, tanquam ex them. τάω.

E'ταλαν, Aor. 2, pass. verbi act. τλάω, facientis fut. 2, act. ταλῶ, Aor. 2, ἔτλαον.

E'ταμον, Aor. 2, act. verbi τέμνω vel τάμνω.

E'ταμείσατο, Aor. 1, med. augmento carens & σ duplicatum habens metri causa: ex poetico them. ἐταμείζω, pro quo in prosa dicitur ἐταμείσω.

E'ταπον, Aor. 1, act. imperativi modi ex them. act. ἐτάπω.

E'ταφον, Aor. 2, pass. verbi activi θάπτω, facientis fut. 2, act. ταφῶ, Aor. 2, ἔταφον. tenui in aspiratam versa, ut ῥῥίφησιν, ἐπταίφησ, ἐβρίφησ, ex ῥίπτω, σκαπτω, βάπτω.

E'τεθήλειν, præt. plusquamperf. med. verbi θάλλω, ectasin habens penultimæ syllabæ pro ἐτεθάλει, metri gratia ab Homero admissam regulariter enim ex fut. 2, θαλῶ, fit præteritum medium τέθαλα, unde participium τεθαλὼς apud eundem frequentissimum irregulariter vero propter metrum τέθηλα. non minus crebrum apud eundem.

E'τέθην, Aorist. 1, pass. verbi act. τίθημι, facientis fut. 1, act. θήσω, ex θε, (verbo inus.) præterit. perfect. τέθεικα, & voce pass. τέθειμαι seu τέθεισαι: ex cujus tertia pers. sing. τέθειται, Aoristus hic ἐτέθην, correpta penultima, & aspirata versa in tenuem propter aliam immediate sequentem aspiratam, ut in ἔτυθην, à θύω.

E'τέθηπε, Ionicè pro ἐτεθήπει: tertia persona præt. plusquamperfecti med. verbi θήπω, facientis præt. medium τέθηπα.

E'τεθήκειν, præt. plusquamperf. verbi τίθημι, facientis fut. τεθήσω.

E'τεινα, Aor. 1, act. verbi τείνω.

E'τικον, Aor. 2, act. verbi τίκτω, ex inus. them. τίκω

E'τελείετο, Ionicè & poëticè pro ἐτελεῖτο, nulla facta contractione ex imperfecto pass. ἐτελέετο, & ascito ι ad ε metri causa. ut & τελεῖν dicunt iidem Iones pro τελεῖν.

E'τέλεσα, Aor. 1, act. ejusdem verbi τελέω, facientis fut. 1, τελέσω, retento ε. Ex quo est & pass. Aorist. 1, ἐτελέσθη, factus ex tertia persona singulari præteriti passivi τετέλεσται.

E'τμε, Aor. 2, act. verbi τέμνω: ἔτεμον potius à τάμω est. Vnde pass. Aor. 2, ἐτάμην.

E'τόρα, Aeolicè, ut ἔκειρα ex κείρω est. Alioqui est & à τέρσω significante exicco, unde περσάω etiam.

E'τετάλμην, præter. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, facientis præt. perf. act. τέτακα, ut ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, ἔσταλμαι.

E'τετμεν, verbi activi πάω in præt. plusquam perf. pass. tertia persona pluralis, Ionicè pro ἐτετάγμενοι ἦσαν, ex tertia singulari ἐτέτακτο, inserto σ ante τo, & tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐστάλαχτο supra.

E'τετύχατο, Ionicè, ut præcedens ἐτετεύχατο, tertia persona plu ralis præteriti plusquamperf. pass. à them. act. τυχέω, facta ex tertia singulari ἐτέτευκτο, inserto α ante τo, & tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dicitur ἐτετεύγμεθα pro ἦμεν. pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τύμμαι. Nisi pleonasmum esse malis σὺ τ pro ἔτυμα.

E'τιτρήχει, præteritum plusquamperfect. med. tanquam ex πτέρνημι vel πτερνάω: cujus usus apud Poëtas duntaxat est pro ἐπετέρνα.

E'τίτυκτο

E'τίπτε, præteritum plusquamperfect. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύπω. Vsurpatur verò & ipsum tantummodo à poetis. secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμεν.

E'τπτεσε, Ionicè pro ἐτέτυθεν, & ἐτετύφεε pro ἐτέτυφε: ut ἐπεπτήκεε pro ἐπεπτήκει, & ἐπεπτήκεε pro ἐπεπτήκει, resoluta diphthongo & abjecto ν. Est autē præt. plusquā perf. act. verb. τύπτω.

E'τπτ. μαι. præt. perf. act. verbi τίπτω, Attici pro ἤπτημαι. reduplicati duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem & ἐπτόμαι, exempto ι ex diphthongo.

E'τρεν, tertia persona præt. imperf. ex verbo τίτημι, Attico more transsumpta ab inus. themate πτάω, ut πτίεο ex ἀτίεο.

E'τῆο, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐπετήμεο pro ἐπετήεσο. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐπετῆο, ut ἐκρέμεο pro ἐκρέμασο: unde postea Attice & in communi lingua factum ἐπτῶ, per contractionem. Sunt verò ex eodem them. πτάω.

E'τλαν, præt. imperfect. vel Aorist. 2, verbi τλῆμι facti ex τλάω.

E'τμαγεν, Bœot. syncope pro ἐτεμάχησαν, ab ἐτμάχθην, Aor. 2, pass. verbi activi τμήγω seu τμήχω facientis fut. 2, act. τμαγῶ, Aor. 2, ἔτμαγον. Alioqui & tertia pers. sing. ul. esse potest Aoristi 2. act. habens asciturn ρ, pro ἔθτμαχε.

E'τμηγεν, Aorist. 2, act. ejusdem them. τμήγω seu τμήχω, faciens tis, fut. 2, act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τεμῶ, ut πλήσσω & πλαγῶ facit & πλημῶ.

E'τμήθην, Aor. 1, pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1, act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι, ex cujus tertia pers. τέτμηται fit Aor. ille.

E'τμαγεν, Aor. 1, act. verbi τμήγω seu τμήχω.

E'τον, ἔτλην, ἔτλθι, ἔτλτε, ἔτλαν, dual. & plur. Aor. 2, act. à them. ἴτημι, facientis in prima sing. τλῶ, ut ἔθλω.

E'τραγον, Aor. 2, act. verbi τρώγω, tanquam ex τρέχω vel τρογέω.

E'τρατεν, Aor. 2, act. verbi βλέπω facientis fut. 2, τραπῶ. quo Homerus in passiva significatione usus est pro ἐτράπη, (est enim ἐτράπην, Aorist. 2. pass. ex activo illo ἔτραπον) dicens E'ς Δῆρον ἰὼν ἀλίαστε φίλας ἔτραπες. ut annotat Eustat. Alioqui enim subaudiendus foret accusativus aliquis, nimirum τοὺ ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐτραπόμεθα, ἔτραπτο, ἐτράφθητο. Rursum ἔτραπε potest affcubi Bœotica syncope ponitur esse pro ἐτετράπετο, in Aor. 2, pass.

E'τρεφθεν, Aor. 2, pass. verbi τρέφω, facientis fut. 2, act. τραφῶ, & Aor. 2, ἔτραφον.

E'τρεσε, Aor. 1, act. verbi τρέω facientis fut. 1, τρέσω, retento ε.

E'τρητη, Aor. 1, act. verbi πτερνάω seu πτρέω, ex them. τρέω.

E'τυμεν, Aor. 2, act. verbi τεύχω facientis fut. 2, βτχῶ, verso ζ in γ, ut alia quoque secundæ conjugationis verba in ζω desinentia, ὀχῶ, καλῶ.

E'τυβην, Aorist. 2, pass. verbi activi θύπτω, facientis fut. 2, act. πτῶ, ut βάπτω βαβῶ: ῥίπτω ῥιβῶ, & similia quæ tenuem mutant in aspiratam: propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes πεφυτπτα quāpiam & cacophoniam efficerent. sicut ἔτυθην quoque & τέτυθον mutarunt thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω & πίθημι.

E'τυφεον, Aorist. 1, Activus verbi πτερνάω, ex inus. themate βάω, unde fut. 1, πτήσω Pass. Aorist. 1, est ἐτρήθην, ex præteriti pass. τέτμημαι tertia persona singul. quæ est τέτρωται.

E'τυθεν, Aorist. 1, pass. verbi θύω in quo aspirata præsentis literæ versa est in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in E'τέθην quoque & E'φύλαι, paulo suprà admonui.

E'τύγθεν, Aor. 1, pass. verbi act. τεύχω, abjectum habens ε ex diphthongo nisi potius est ex inus. them. τύχω vel τύκω.

E'τυχον, Aor. 2, act. verbi τυγχάνω, ex τεύχω faciente fut. 2, τύχω, sublato ε ex diphthongo.

E'υδεα, pleonasmo Æolico τῶ υ, pro ἔδη, mutato simul spiritu. hoc autem ἔδη factum est (resoluta Ionicè seu Atticè vocali circumflexa η in εα (ex ἤδη, Aoristo 2, verbi poetici αἴδω seu ἄδω, ut suprà docui.

E'υδοίης, apud Hom. pro δ' ἰοίης.

E'υηγγέλιο, Aorist. 2, pass. verbi εὐαγγελίω, intrinsecus habens augmentum.

E'υλάβεν, præterit. imperf. verbi εὐλαβέω, intrinsecus habens augmentum.

E'υμενέσκετο, Aorist. 1, act. verbi εὐμενέω, similis præcedentibus.

E'υοδώθεν, per syncopen pro διεφοιβόλθεν, ut tradunt quidā grammatici veteres: Aoristi 1, med. verbi act. διείδω mutuantis futurum διόψω ex διόρω. Nisi quis ex διόρω malit facere fut. 1, διρῶ, Aoristi 1, act. διρᾶσι, indeq; medium διόμβλθεν. Ex quo infinitivus διρᾶσθαι. Ambo autem rationis vsus sunt: atque adeo quidam eorum usu interdicunt.

E'υρε, Aoristi 2, act. impgr. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὕρες, ut εἰπὲ pro εἶπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. λάβε τε: pro quo in prosa dicitur τύμπανον. Nisi pleonasmum esse malis σὺ τ pro ἔτυμα.

E'υρεῖν, Aorist. 1, pass. verbi ejusdem διείδω ex διράω, faciente fut. 1, act. διρήσω, præter. perf. act. δέδρηκα, pass. εὕρημαι. ex cujus tertia pers. εὕρηται factus est Aor. ille διρεθῆναι, mutata vocali longâ in brevem. Vnde particip. διρεθεὶς, & infin. διρεθῆναι.

E'υρήσω, fut. 1, act. verbi εὑρίσκω, ex inus. them. ἑύρω, ex quo Aor. 1, εὗρησα, & præt. perf. δέδρηκα.

E'υρον, Aor. 2, act. ejusdem them. ex eodem verbo διρέω. facit enim futurū 2, διρῶ, unde hic aor. διρον, & inde aor. 2, med. εὑράμην

E'υρωσαν, Aor. 1, act. verbi εὐρόω, carens augmento.

E'υσαν, Aor. 1, act. verbi εὐω, facientis fut. 1, act. εὐσω.

E'χω, Ionicè pro ὄυχω, primùm omisso augmento, deinde diphthongo ω resoluta in εο secunda pers. præt. imperf. pass. à them. εὐχομαι.

E'υχετόμην, pleonasmo poetico τῶ ο pro ἐυχετώμην. est autem hoc ἐυχετόμην opt. præs. per contractionem ex ἐυχετοίμην à them. ἐυχετόμαι. sicut βοοίμεν fit ex βοαίμεν: & pleonasmo τῶ ο βοοῴμεν.

E'υχθω, tertia pers. imper. modi, præt. perf. pass. ex secunda ἔ. ξυ. Ambo ex them. εὐχομαι.

E'φαεθόωσι, vide paulo pòst in E'φαεθόων.

E'φαγον, Aor. 2, syncopen φάγω, facientis fut. 2, φαγῶ.

E'φαλῶν, quod Hesychius ex ponit φαγηλᾶν, Doricum est pro ἀφηλᾶν, ex them. ἀφηλάω.

E'φαμεν, Aor. 2, med. verbi φημί, ex Aor. 2, act. ἔφην, unde Aor. 1, pass. ἐφάμθην ex ἔθθην. Etymol.

E'φαν, Bœotica syncope pro ἔφασαν, ut ἔζαν pro ἔζασαν exempta syllaba σα est autem præterit. imperf. act. ejusdem thematis. Idem Etym.

E'φαῦλα, Aor. 2, pass. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2, act. φαῶ, Aor. 2, ἔφανον.

E'φαεθόων, Aor. 1, pass. ejusdem thematis, facientis præt. pass. πέφασμαι, ex cujus tertia persona πέφανται Aoristus ille formatus est. Poetæ autem ἐφαεθόων dicunt pleonasmo τῶ α, necnon φαεθόων sine augmento, pro eodem.

E'φάξαντο, Aor. 1, med. verbi φάρξω μαι, facientis fut. 1, act. φάξω. Factum est autem φάρξω μαι hoc ex φεφάσω, transpositis literis, meminitque ejus. Hesych. afferens ἐφάξησυσαν, quod exp. ἔφυξαν, quamvis id potius sit Aor. 1, act. ex them. φαρύσω.

E'φέηκεν, Ionicè seu poëticè pro ἐφῆκεν: Aoristi 1, act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1, ἐφήσω ex inus. them. ἐφέω: habens ι circumflexum Ionico more diffolutum in ει. ut & φοῆσαι, ζωὸς, & similia, dicuntur pro φοῆσαι, σωὸς.

E'φεδεῖς, particip. Aor. 1, pass. ex eodem them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφέθημαι, ex cujus tertia pers. sit ἐφέθθαι hoc exempto ε ex diphthongo, correptáque penult. ut ex τίθεσαι fit τίθθαι.

E'φεῖναι, Aor. 2, act. ejusdem verbi, ut δοῦναι ex τίθημι est.

E'φεῖντο, præt. plusquamperf. pass. vel ex eodem them. vel ex ἐφέννυμι seu ἐφέω, habent enim hæc commune perf. pass. ἐφέωμαι, quod eandem cum τίθεμαι formationem est sortitum.

E'φεῖσθω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

E'φεῖω, poëticè pro ἐφῶ, resoluto primùm ω circumflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε. Aor. 2, act. subjunct. modi ab eodem verbo.

E'φείδω, Doricè pro ἐφείσω, Aor. 2, act. infin. modi ex eodē them E'φέπτομαι, Ionicè pro ἐφέπομαι, abjecto augmento, & inserto εο. præt. imperf. vel Aor. 2. act. à verbo ἕφπω.

E'φερσεν, quod Hesych. affert pro δώπησεν, videtur esse Aor. 1, activus verbi φέρω, facientis Æolico more fut. 1, φέρσω, & significantis eo in loco quem exponit, in utero fero.

E'φες, Aor. 2, act. imper. modi, à them. ἐφίημι, ut δὸς ex τίθημι.

E'φεσσεν, poëticè metri causa geminato σ pro ἔφεσε: Aor. 1, med. imper. modi, ex them. ἐφέσσομαι aut ἐφέω, faciente fut. 1, act. ἐφέσω. Vnde med. Aor. 1, infin. modi ἐφέσσασθαι, pro ἐφέσασθαι.

E'φεψύοντο, poetico pleonasmo τῶ ο pro ἐφεψύοντο: præt. imperf. verbi ἐφεψύομαι.

E'φῆκε, præt. perf. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur, à them. inus. ἐφέω. Vel etiam Aor. 1, act. irregularis, ut ἔδωκε, ἔδωκα, pro ἔφῆσε, ἔδωσε, ἔδοσε. Medio certè vocis Aor. 1, ἐφήσατο apud Hesych. legitur. At ἐφίκει præsens est tertiæ personæ them. ἐφίκω.

E'φλατο, Aor. 1, med. verbi ἐφάλλομαι.

E'φλω, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi φθάω, ut ἔζλω.

E'φνκα, Aor. 1, act. verbi φάω. Vnde med. voce ἐφνάμην.

E'φνσα, Aor. 1, act. verbi φνίω, mutuatitius ab inus. φάω, faciente fut. 1, φύσω.

E'φόνδε, paragoge Æolica pro ἔφης, ut εἴκηδε pro εἴκης. secundā persona Aorist. 2, ἔφλον, ab eodem them.

E'φοβόθεν, optat. Aor. 1, pass. ex them. ἐφόβημαι, faciente præt. pass. ἐφόβημαι, Aorist. 1, pass. ἐφοβήθην. unde & participium ἐφοβηθὲν apud Hesych. legitur. At ἐφόβεο præsens est tertiæ personæ them. ἐφόβεω.

E'φολλατο, Aor. 1, med. verbi ἐφάλλομαι.

E'φλω, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi φθάω, ut ἔζλω.

E'φνκα, Aor. 1, act. verbi φάω. Vnde med. voce ἐφνάμην.

E'φνσα, Aor. 1, act. verbi φνίω, mutuatitius ab inus. φάω, faciente fut. 1, φύσω.

E'φόνδε, paragoge Æolica pro ἔφης, ut εἴκηδε pro εἴκης. secundā persona Aorist. 2, ἔφλον, ab eodem them.

E'φοβόθεν, optat. Aor. 1, pass. ex them. ἐφόβημαι, faciente præt. pass. ἐφόβημαι, Aorist. 1, pass. ἐφοβήθην. unde & participium ἐφοβηθὲν apud Hesych. legitur. At ἐφόβεο præsens est tertiæ personæ them. ἐφόβεω.

E'φόβησα, præt. perf. act. verbi ejusdem, mutuatitium à Doricō φοβέω, ut Eustath. tradit. Vnde præt. perf. pass. ἔφοβημαι, cum suo infin. ἐφοβῆσθαι, & particip. ἐφοβημένος: necnon Aor. 1, indic. ἐφόβησα.

E'φθασα, Aor. 1, 2, & 3. verbi φθάω ex them. φθάω.

E'φθιμι, Aor. 2, ejusdem verbi, ex them. φθίω, ut ἔφλιμι.

E'φθιατο, Ionicè pro ἐφθιντο: tertia persona plur. præt. plusquamperf. ex them. φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante τ.

E'φθίσθη, Aor. 1, pass. verbi φθίνω facientis præt. pass. ἔφθισμαι. Legitur apud Hesych.

E'φθιτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem them. uti jam dixi, φθίνω nimirum.

E'φθορεν, præt. perfect. med. verbi φθείρω, ut ex ἀπείρω est ἔπορεν.

E'φιδεν, tertia pers. plur. verbi ἴφίημι, in præs. indic. modi, ut ἵημι quoque facit ἴασι.

E'φιγμένος, participi. præter. pers. pass. ab ἐφικνέομαι facientе fut. 1, med. ἐφίξομαι, & præteritum pass. ἐφίγμαι, ex inusitato themate ἐφίκομαι, unde fut. 2, etiam habet, & Aorist. 2.

E'φίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. ex inus. them. 'εφίεω, pro quo 'εφίημι in usu est. Interdum est & secunda persona imperativi præs. ab eodem them.

E'φιέμεν & E'φιέμεναι, Doricè pro 'εφιέναι. præs. infin. ab eodem 'εφίημι. (τίθημι.

E'ιέναι, infin. præsens verbi ἴφίημι, ut dixi: veluti τιθέναι est ex

E'φίησι, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodem. At ἐφίησι, est præsens quidem itidem, sed subjunctivi modi, habens Ionicam paragogen σι, ut λείπῃσι, δώῃσι & similia, pro ἐφίῃ, λείπῃ, δώῃ.

E'φίκοντο, Aor. 2, med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2, med. 'εφίξομαι, Aor. 2, 'εφικόμην, cujus hoc 'εφίκοντο est tertia persona plur.

E'φίλατο, Aor. 1, med. verbi φίλημι, unde & imper. φίλαι. ut Eust. tradit. Ambobus utitur Homerus, illo pro ἠγάπησεν, Iliad. ε: hoc autem pro ἀγάπησον, Iliad. κ: ι in ambobus producens.

E'φίλησθε, Bœotica syncope pro 'εφιλήσασθε. Aor. 1, pas. verbi activi φιλάω, facientis fut. 1, act. φιλήσω, præt. perf. pas. πεφίλημαι.

E'φίσι, tertia pers. sing. præt. imperf. à them. 'εφίσημι. Quidam & imperativum esse aiunt pro 'εφίσω δι.

E'φλασθεν, Aor. 2, act. verbi φλάω: apud Etymolog.

E'φλάχθη, Aor. 1, pass. verbi activi φλάσσω facientis fut. 1, act. φλάξω, præt. pass. πέφλαγμαι.

E'φόβηθεν, ut 'εφίλησθε paulò antè, Bœotica syncope pro 'εφοβήθησαν: aor. 1, pass. verbi activi φοβέω.

E'φραδον, Aor. 2, act. verbi φράζω, facientis fut. 2, φραδῶ, converso ζ in δ, ut in aliis quoque verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω finiuntur.

E'φρυξα, Aor. 1, act. verbi φρύγω seu φρύττω.

E'φυ, tertia pers. Aoristi 2, ἔφυν, de quo mox.

E'φυσαν, Aorist. 2, act. verbi φύω, facientis fut. 2, φυσῶ exempto σ ex diphthongo, ut in 'ελάσω, τ δίζω, & similibus.

E'φύτρ', Dorica epenthesi syllabæ σα pro ἔφυτρον, tertia plur. Aor. 2, act. ut 'επάπτρ' pro ἔπαπτον.

E'φύη, Aor. 2, pass. verbi activi φύω, ex Aoristo 2. act. ἔβρυον.

E'φυσι, Aoristus 2, act. verbi inusitati φῦσι. unde participium φύς.

E'χαδεν, Aor. 2, act. verbi χαίζω, ut ἔβρεξεν. (Scripto ι.

E'χαλάσηνα, Aor. 1, act. verbi act. χαλάσαινω, verso α in η, & subE'χαυεν, Aor. 2, verbi act. χαίνω facientis fut. 2, χανῶ. At Aor. 1, foret ἔχηνα.

E'χαφλεν, Aorist. 2, pass. verbi act. χαίρω, facientis fut. 2, act. χαρῶ, Aor. 2, ἔχαρεν.

E'χαε, Aor. 1, act. verbi χάω, ex ἔχαδα. unde infin. χάαι.

E'κέμω, Doricè pro ἔχω: infin. præt. verbi ἔχω.

E'χεσκεν, Ionicè pro εἶχε, abjecto primùm augmento, deinde adjecta paragoge σκε, ut & in aliis præt. imperf. ind. modi, ab eodem them.

E'χδα, Aor. 1, act. verbi χέω, uti jam dixi: contra regulam pro ἔχδυσα, exempto σ characteristica futuri litera in tertia conjugatione, unde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχδα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τῦ υ Æolico qualis est in Εὔαδνη, & Δαίομαι, ac similibus. Inde in medvoce 'εχδατο.

E'χεσε, Aor. 1, act. verbi χείρω, ut à θαλπω est 'εθάλφα. Var. Ionicum esse ait pro 'εχέρδαν.

E'χθῆρσε, Aor. 1, act. optat. modi, Atticus & Æolicus pro 'εχθῆσαι, à them. 'εχθαίρω faciente Aor. 1, ind. modi ἤχθηρα, ut præcedens ἔχηρα à χείρω est. subjunct. Aor. 1, act. est ἐχθήρω.

E'χθήσομαι, fut. 1, med. verbi ἔχδομαι ex 'εχδίομαι.

E'χόντων, Attice pro 'εχέτωσαν: participio præsentis temporis pluralis numeri genitivi casus usurpato pro tertia persona pluralis imperativi modi. Ambo à themate ἔχω.

E'χεσαν, Aoristus 2, activus verbi χραίω facientis futurum secundum χεσῶ, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum est & imperfect. verbi χέσω.

E'χεύοντο, poetico pleonasmo τῦ ο pro 'εχέοντο, ut 'εχεμίσαντο pro 'εχεωίσαντο, & similia. præter-imperf. verbi pass. χράομαι.

E'χήν, Aor. 2, pass. verbi χέω seu χάω, ut 'εφύην. Apud Hesych.

E'χυδεν, Aor. 1, pass. ejusdem verbi, ut 'ελυδεν.

E'χώδεν, Aorist. 1, pass. verbi χώννυμι seu χόω, facientis futurum 1, act. χώσω, præt. pass. κέχωσμαι, ut χέω πνυμι facit κέχυσμαι: & similia, assumpto σ contra morem aliorum in ω desinentium.

E'λαθλαπτο, Aor. 1, med. verbi act. λαθλάπλω, ut ἤλασο ab ἐλάνομαι formatum est.

E'λλαπτο, Ionicè pro ἐλαμβάνοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi activi λλάπλω, ex tertia sing. facta inserto α ante πτ. Nisi malis formare ex præt. medio ἔλαπτο, adjecta syllaba πτ.

E'λεε, Ionicè itidem pro ἔλη, resoluta diphthongo. secunda persona singul. fut. 1, med. ἕλομαι, ex themate ἑτέμαι. Apud Hesychium verò & ἕλεω, legitur, quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἕλῃ: ipse in imper. modo & temp. præs. exp. ἀλαλάδαι, ἴπτε, sequere: tanquam fut. 1, medio ἕλομαι, transeunte in præsens, sicut à βίομαι & δύομαι est βίωσκω & δύσκω.

E'λμάδας, poetico pleonasmo τῦ α pro ἑλμᾶς, ut μακαρμάδας pro μακαρᾶς, & similia.

E'λυσεύσομεν, Doricè pro ἐλευσίζομεν: à Dorico itidem them. λυσεύσδω pro λυσεύζω.

E'λίσσητο, poetico pleonasmo τῦ ο pro ἐλίττετο, ut ἐχέσσητο, pro ἐχέτητο: à them. ἐλίσσομαι seu ἑλίττομαι.

E'ω, ἔης, ἔῃ, Ionicè pro ᾶ, ᾶς, ᾷ, resoluta vocali circumflexa, Aor. 2, act. subjunct. modi, à themate ἵημι seu ἕω, nam interdum ἕω thema quoq; est, & aliquando est origo τῦ ἵημι, faciens fut. 1, act. ἥσω, aliquando τῦ ἕννυμι vel 'εζω, faciens 'εσω.

E'ω, ἔης, ἔῃ, itidem Ionicè pro ῶ, ῇς, ῇ, resoluta vocali circumflexa, præsens est subjunctivi à them. εἰμί nisi Aor. 2, esse malis. nam tradunt grammatici hoc εἶμί in Aor. 2, facere ἴω, optativo ἴοιμι, subjunctivo ἕω, participio ἐών. Hoc verò ἔην est & ipsum à themate ἕω. nam & ἕω, ut 'εω. thema interdum est, & primitivum atque origo est modo τῦ ἐέμι, faciens fut. 1, med. ἑσομαι, modò τῦ ἴημι, significantis πορεύομαι, faciens fut. 1, med. ἐσομαι, assumpto ι.

E'ωγμαι, præt. med. verbi act. ὄγω, Atticè assumpto ε, pro ὦγμαι. Vnde particip. ἐωγμένος.

E'ωγότα, partic. fœm. gen. ex masculino ἐωγώς, Ambo particip. ex præt. med. ἔωγα.

E'ωδε, præt. med. verbi ἴδω, ut ἔεργα facit ἔωργα, pro ἴοδα, & ἔεργε, verso primùm ε prioris syllabæ in ω deinde repetita initiali litera præsentis, ut ἐλπω etiam facit 'εολπα. Vtitur porro hoc præterito 'εωδε Araros, ut & Thucyd. plusquamperfecto Attico ἐφήδεσαν pro 'εφήδεισαν: & Archippus participio ἐωδώς. Var. Aliquin & ἴσωδα dicitur pro 'εωδα, assumpto ι.

E'ών, itidem Atticè assumpto ε dicitur pro ὤν: hoc autem per contractionem pro ὤεσαν. præt. imperf. act. verbi εἶμι.

E'φευεν, pro 'εδέκευεν, ε verso in ω & subscripto ι. plusquamperf. med. verbi activi εὔω, habens & ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, ut 'εωδα.

E'ολωτο, pro ἐδόλπτο, κατὰ μετάθεσιν, ut scribit Eustathius, innuens regulariter debuisse dici ἠόλπτο in hoc plusquamperfecto verbi ἕλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præteriti 'εολπα: sed poetica quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse 'εώλπεσαν. Habet verò & hoc ἔλπω, nec non 'ἐλπτο, Attico more reduplicatam initialem præsentis literam. Sic 'εάφεσαν dicitur.

E'ὄμεν, pleonasmo τῦ ε pro ὦμεν: Aor. 2, subjunct. act. ab inus. them. ἔπμι ex ἴω, significante πορεύω, ut tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἴωμεν scribi & 'εομεν.

E'ῶμι, per contractionē ex ἐάομι. optat. præsens verbi act. 'εάω.

E'ῶν, poetico pleonasmo τῦ ε pro ὦν, ut tradunt nonnulli, qui partic. præsentis esse temporis indicant. Alii Aoristi secundi esse aiunt, regulare, ab Aor. 2, indic. modi 'εον, ut paulo ante etiam in E'ω admonui.

E'ων, sine augmento pro ἔων, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi 'εάω.

E'ώρνυμεν, Atticè assumpto ε dicitur pro ὄρνυμεν, ut 'εώδων & 'ωσε pro ὦθεν & ὦσε. Est autē præt. perf. pass. verbi αἴρομαι. Ex quo & Aor. 1, pass. 'εωρνύθην. Itidem in præt. imperf. 'εωρνύμην dicitur pro ἠνειρόμην.

E'ωρυγόμεν, præt. imperf. act. verbi ὀρυγέω, habens & ipsum Attico more assumptum ε, pro ὠρυγόμεν, ut ἔφραε dici pro φραε suprà docui.

E'ῳξα eodem modo pro ὤξε: Aor. 1, act. verbi οἴγω.

E'ωγα, itidem Atticè assumpto ε pro ὦγα. tertia persona præt. imperf. activi ex prima ἐώρων, pro ὤρυγον. ambo ex activo themate ὀρύσσω.

E'ώρακα, similiter pro ὄρωρα dicitur: præt. perf. act. ejusdem thematis ὀρύσσω.

E'ώρυγεν, præt. pluſquamperfectum medium verbi ὄρυγα, ex perfecto ὤρυγα, assumpto augmento intrinsecus quod extrinsecus assumi oportebat, ut in 'εώλπεσαν suprà. Similem ectasin habere tradunt & 'εωρύγατο pro 'ορύγατο. Legitur verò & in præterito perf. indic. modi apud Hesych. 'εωρυγα, quod exp. ὤρυγα, similem (trinsecus habens ectasin.

E'ώρτο ζον, præt. imperf. act. verbi ἴορτο ζω, habens augmentū intrinsecus. Rursùm verò ζῶσα interdum est particip. præsens fœminin. per contractionem pro ζώουσα, ut ζώουσε itidem legimus pro ζώσε. Tunc autem est à them. ζάω. Ζωώσας autem est particip. Aor. 1, act. ex them. ζωόω.

E'ώσαι, itidem Atticè assumpto ε, pro ὦσαι: Aor. 1, act. verbi ὠθέω ex inus. them. ὤδω. Itidemq; media voce in eodem tempore dicitur 'εωσάμην & 'εώσατο pro ὠσάμην & ὦσατο.

E'ωθέω

E'ωθέω, simili modo assumpto Atticè ε pro ὠθέω dicitur, est autem Aor. 1, pass. ejusdem them. ωθέω, itidem ab inus. ὤδω, ex præt. pas. ἔωσμαι.

E'ων, Ionicè pro ὦν, resoluta vocali circumflexa, ut volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subjunctivi modi. Potest tamen esse & regularis Aor. 2, subjunctivi, ex Aor. 2, indicativi ἔην. qua de re vide & quæ paulo antè dixi in E'ω.

E'ωσμαι, præt. perf. pass. verbi activi ὠθέω, ex inus. them. ὤδω faciente futurum 1, ὤσω habet autem Atticè assumptum ε, ut & Aor. ἔωσα & ἐώσαμην, itidemque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι. itidemque in tertia pers. ἔωσται pro ὦσται.

Z

Ζαείς, particip. præs. ex them. poetico ζάημι, ut ἀείς ex ἄημι. Eldemque ferè significant ζάημι & ἄημι nisi quod ζάημι videatur significare σφόδρα ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiva, & verbo ἄημι.

Ζαίνουσα, syncope Attica pro ζαίνουσα. tertia persona pluralis, ex prima ζαίνω. præsens optativi modi, ex inusitato themate ζαίμι, ut βαίμι, ἐσταίμι ex ἵστημι. Itidem verò ζαίνω & ζαίτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαίνεθ', & ζαίντε.

Ζάμεν, Doricè pro ζανᾶ verso ε in α, & ᾶ in εῦ. imperat. præs. pas. verbi act. ζνάω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιᾶ.

Ζανῦσα, eodem modo pro ζηνῦσα dicunt iidem Dores. Est autem participium præs. act. ex them. Dorico ζανῦω pro ζηνῦω.

Ζάνσα, Ionicè & poeticè inserto ι pro ζέσσα, à themate ζέω pro ζέω.

Ζάτην, Ionicè itidem & poëticè pro ἔζεσα, abjecto augmento: Aor. 1, act. verbi ζέω, facientis fut. 1, act. ζέσω, retento ε. Passiva autem voce facit Aor. 1, ἐζέσθην, unde est particip. ζεσθείς, servefactus.

Ζάχρεσα, Var. tradit elegantius esse quàm ζάχρεσε. Videtur tamen id Ionicum esse, ut πᾶσι pro πᾶσι. Est autem tertia persona plural. præsent. temporis vocis activæ, à them. ζάχρυμι, habens epenthesin τῦ α pro ζάχρυσι, ut δέκατον.

Ζάξεα, infin. Aor. 1. ejusdem verbi ζάχρυμι facientis fut. 1, act. ζάξω, ab inus. them. ζάχρω.

Ζάοσδε, Doricè pro γάοσδε, verso γ in ζ. à Dorico itidem them. ζάδμαι pro γάομαι, seu ζάω pro γάω. Etymol. & Var.

Ζᾶ, interdum est imperf. modi, κατὰ ἀποκοπὴν pro ζῆθι: interdum indic. modi est, & tertia persona singularis vel præter. imperfect. vel Aor. 2, activi, carens augmento pro ἔζη, ut ϑᾶ scimus à poetis usurpari pro ἔϑη. Ambo ab inusitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάε.

Ζῆθι, imper. præsens vel Aor. 2, act. ab eodem them. ut ϑῆθι ab ἴοτω. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, quam cæteris quoque monosyllabis imperativis adsciſci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν, pro ζάειν, Dorica mutatione τῦ α εἰς η, ut πειθῆν pro πειθᾶν itidem dicunt infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi usitatus.

Ζῆς, itidem pro ζᾶις seu ζάεις itidem Dores dicunt, ut γαλῆς pro γαλᾶς contracto ε & ε in η, & subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσα, Aor. 1, act. infin. modi, ab eodem them. ζάω faciente fut. 1, ab ζήσω. ex quo med. ζήσομαι.

Ζῆθι, tertia pers. sing. imper. pass. ab inus. them. ζῶω, pro quo ζάσθω, solet usurpari.

Ζώοντες, participium olur. ex singulari ζωγεύς: quod est Aor. 2, pass. à themate activo ζάζομαι faciente futurum 2, activum ζυγῶ ex inusitato themate ζάζω, ut & ἐζάζω facit ἐρυγῶ.

Ζᾶτο, imper. præs. act. verbi ζωχρέω per compositionem dicti pro ὤν ἐζάθω.

Ζάλο, Atticè pro ζῶμι, ut βούλω pro βούμαι: opt. præsens act. verbi ζάω. facit enim id communiter ζάοιτο, ex quo per contractionem ζῷτο, & Atticè ζῴλω verso μι in λω, contractisque α & ο in ω, & subscripto ι.

Ζωβόσα, particip. fœm. gen. Aor. 1, pass. ex them. ζώννυμι, faciente fut. 1, act. ζώσω. ex inus. them. ζόω: præt. perf. pass. ἐζώσμαι, ut ἐγήγερμαι, ἐζεγώσμαι: Aor. 1, pass. infinitivi medi est ζωσλῆναι.

Ζώσπερ. Ionicè pro ἔζωον, abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε: ut ὠδῆσκεν & τὸ πτῆσκον iidem dicunt pro ὤδων & πτῆνον. Est autem illud ζώσκεν præt. imperf. ab Ionico, themate ζάω.

Ζωσπόκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abjecto augmento, & inserta syllaba σκι, imperfect. um passivum verbi ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonasmo τῦ ο. ut κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Part. præs. act. verbi ζάω.

Ζῶσα, Aor. 1, act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1, act. ζώσω, ex inus. them. ζόω, uti jam dictum est. Vnde media voce ζώσασθαι, & ind. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abjecto augmento Rursùm verò ζῶσα interdum est particip. præsens fœminin. per contractionem pro ζώουσα, ut ζώσε itidem legimus pro ζώσε. Tunc autem est à them. ζάω. Ζωώσας autem est particip. Aor. 1, act. ex them. ζωόω.

H

H' Atticè apud Aristoph. abjecto ν pro ἰῶ vel ἴωμι. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectum facere ἤειν, ut τίθημι facit ἐτίθουν. ex eo fieri ἤ, primùm abjecto ν, & diphthongo more Ionico resoluta in εα, (ut iidem Iones dicunt ἤδεα pro ἤδειν, ἐπεπολήκεα pro ἐπεπολήκεσαν, ἐγεγονήκεα pro ἐγεγονήκειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ἤ est pro ἔφη, inquit: præterimperf. vel Aor. 2, act. verbi ἔμι, per apocopen pro φημί, ut idem grammatici tradunt. Alioquin est & conjunctio seu particula significans interdum ἆρα, interdum ἀληθῶς interdum etiam δῆ Etymol.

H', cum ι asscripto sive subscripto, est tertia pers. conjunct. modi, ex prima ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω ex quo εἰμὶ quædam sita mutuatur tempora.

H', itidem asscripto sive subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia pers. singul. conjunctivi modi, itidem ex prima ὦ, sed Aor. 2, activi, ex them. inus ἔω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est dativus articuli fœm. postpositivi, nonnunquam adverbium etiam ex eodem articulo fa ctum.

H' α, Atticè pro ἆα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi ἄημι significantis πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse thema ἄω, epenthesi Ionica vel poetica pro ἔω. hujus præterium medium esse ἄα. ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verso, & subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ionico illo ἤϊα. Interdum verò ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἤϊα & ἤϊον. Hæc autem esse Aoristum primum verbi εἶμι ex ἴω, annotat. Eustat. Innuit enim εἶμι ex ἴω facere Aoristum 1, ἴα, ut χέω facit ἔχεα, unde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα five ἴα facere hoc verbum in Aor. 1, ut facit ἦον five ἴον in Aor. 2.

H'κτο, Doricè pro ἰῶτο ab ἵημαι.

H'κατες, quod Suidas exp. Sφυπόσυρτες, videtur esse partic. præt. perf. act. à them. αἰάζω, ideoq; deberet habere subscriptum ι.

H'κκώς, particip. præt. perf. act. à them. ἵκω faciente ἥκω, unde & particip. Aor. 1, ἡξάσας.

H'λεληθώς, Atticè more pro ἐλελήθει dicitur, ut ἠδυνήθειν pro ἐδυνήθειν, assumpto præter syllabicum augmentum etiam temporali. Est autem Aor. 1, pass. verbi βλέμαι ex inusitato themate βελήσμαι. ex quo habet fut βλήσομαι. Sed & ἐβελόμην dicitur pro ἠβουλόμην, Atticè itidem

H'ελσαι, poëticè pro ἥλεσθαι seu ἕλεσθαι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

H'εώσατο, poetico pleonasmo τῦ ω pro ἠώσατο: partic. præs. ab eodem them. Varin.

H'ιαγον, aor. 2, act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ῆγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠναγόμεν dicitur pro ἠγόμην.

H'μενην, præt. imperf. verbi ἄχαμαι.

H'μελλον, Aorist. 1, passivus indicativi, verbi ἄχομαι vel potius ἀμέλγομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἤμαγμαι, unde tertia persona præt. plusquamperf. ἤμαγτο apud Hesych.

H'μελγατο, poeticè metri causa geminato σ pro ἠμέλγατο: tertia persona singul. Aor. 1, med. indic. ab eodem themate ἄμαι faciente fut. 1, med. ἀμέλσομαι ex verbo ἀμέλγω.

H'γγελλεν, Aor. 1, med. ind. ex them. act. ἀγγέλλω.

H'γγελην, Aor. 2, pas. verbi ἀγγέλω, facientis fut. 2, ἀγγελῶ, Aor. 2, ἤγγελον.

H'γγελθε λλον, Aor 1, pas. indic. ab eodem them. faciente fut. 1, ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pas. ἤγγελμαι.

H'γγυᾶτ', præt. imperf. pass. verbi act. ἐγγυάω.

H'γερσα, Aor. 1, act. verbi ἐγείρω.

H'γερθεντο, præt. imperf. pass. poetici verbi ἀγείρω derivati ex ἀγείρω, ut tradunt grammatici.

H'ιρύσθη, Bœotica syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural Aor. 1, pass. ex act. them. ἐγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθλν.

H'ερεμα, præt. perf. act. verbi ἐρείδω facientis fut. 1, act. ἐρερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤρεμαι.

H'ηνεσμαν, Aor. 1, med. verbi ἀνήνομαι facientis fut. 1, ἀνήσομαι.

H' ῆκατ, præt. perf. pas. verbi activi ἄω ex quo participium ἀσάμενος.

H'ῳα ἤνυτο, pleonasmo τῦ ι. dicitur pro ἠνύετο: ab ἀνύω habente itidem pleonasmum τῦ ι, pro ἄνυτο.

H'ῷρτ, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi ἄνυμι, Pass. est ἠράμην. unde apud Hom. ἤματο κείρω

H'ορθώσατο, Aor. 1, pass. verbi act. ὀρθόω.

H'ορέσθοντο, poetico & Ionico pleonasmo τῦ ο pro ἠορέατο. præt. imperf. verbi αἴρεσθαι.

H'ρετο, poetica syncope pro ἠγείρατο, ex ἔχομαι itidem per syncopen usurpato à poetis pro ἠγείρομαι.

H'ρέσατο, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pas. à them. ἀρείω. facit enim id fut. 1, act. ἀρεώσω, præt. perf. ἠρεκα, & pas. voce ἠρέωμαι. Vnde & infin. præt. perf. pass. ἠρεῶσθαι.

H'ρεσκομεμην, Aor. med. verbi act. ἀρκέω, apud Hesych.

H'ρέφθη, præt. perf. pas. verbi act. ἐρέφω.

H'ρια, præt. pluſquamperf. med. verbi εἴδω, habens Ionicam diphthongi dissolutionem pro ἤδειν, solent enim Iones primas personas singul. præt. pluſquamperf. act. communiter in εα definētes, terminare

terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, πεπύσεα pro ἐπεπύσειν, ᾔδεα pro ἤδειν. unde apud Homer. ἴδεα πολλὰ γνεφόων. qui & altero ἤδεα utitur dicens, Εἰ γὲ ἐγὼ τάδ' ἤδεα. Iidem Iones itidem ἤδεα dicunt pro ᾔδη, resoluta diphthongo. Eust.

H. Εἶειν, præt. pluſq. perf. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει conversam in η cum ι ſubſcripto. Alioqui & ἴσιμεν pro eodem dici ſolet verſo ε in η cum ι ſubſcripto. Aliquando & ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν eſt præt. pluſquam perf. act. ejuſdem verbi εἴδω ex ἐείδω.

H. Ἤδειδα, Æolica paragoge ſyllabæ δα pro ᾔδειν: ſecunda perſ. ſing. præcedentis præt. pluſquam perf. medii ἤδειν. Similiter εἰδάδα dicitur pro εἴδει. Etym. Atticè & ᾔδινδα dici ſcribit pro illo ᾔδειδα. Poteſt tamen ᾔδινδα illud eſſe & conjunct. modi, ſed tunc ſubſcribendum ei potius ι, ut in εἰπηδα.

H. Ἔδεκα, præt. act. verbi εἴδω ex ἐείδω. pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialib. literis præſentis, & e converſo in ο.

H. Ἤδεσαν, Atticè pro ᾔδεισαν, correpta penult. Tertia perſ. plur. præt. pluſquam perf. ᾔδειν, de quo ſuprà.

H. Ἀνώϊστος, A or, 1. paſſ. verbi ἀϊδέομαι, facientis fut. ἀϊδέσομαι, & præt. paſſ. ἠϊδεσμαι.

H. Ἄν, Atticè per contractionem ex Ionico ἤεδα, ſolent enim Attici pluſquam perfecta Ionica deſinentia in εα, factáque ex communibus terminatis in ειν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemque ᾔδη pro ᾔδεα. Eſt autem hoc ᾔδη prima perſona ſing. præt. pluſ. perf. med. ex them. εἴδω.

H. Ἄδυ, A or. 2, act. verbi ἀδύω ex ἀείδω.

H. Ἤδρασα, A or. 1, act. verbi ἁδράζω, facientis fut. 1. ἁδράσω. Vnde & paſſivum præteritum perfect. ἤδρασμαι, & Aor. 1, paſſ. ἠδράσθην.

H. Ἀδρώθη, A or. 1, paſſ. verbi act. ἀδράω. Eſt verò & thema ἀδρέω, ex quo part. ὑδρηκώς apud Dioſc. & Aoriſt. 1, paſſ. ὑδρήθη.

H. Ἠδωνέλιμι, Atticè pro ἐδωνέλιμι, augmento ſyllabico verſo in temporale. præt. imperf. verbi δωνέομαι. Similiter ἠδωνήθην dicitur pro ἐδωνήθην, in A or. 1, paſſ. ejuſdem thematis, facientis futurum 1, δωνήσομαι, ex δωνέομαι. Habet verò idem δωνέομαι & alium A oriſtum 1, paſſivum. nimirum ἠδωνάσθην, ex inuſitato them. δωνάζομαι.

H. Ἤεικται, tertia perſ. ſing. præt perf. paſſ. ἤϊγμμαι, ex act. them. ᾄω, ἀείω.

H. Ἔε, tertia perſ. ſing. A or. 2, ἤεον, ex them. inuſ. ἔω, pro quo uſurpari ſolet εἶμι: vel etiam præt. medij ἧα ab eodem verbo. Nonnunquam ἧε eſt etiam ex ἔω ſignificante παρεῖναι, & declaratè παρεύναι: cujus Heſych. meminit, ἧεν afferens pro ἧε. ſed tunc eſt ſubſcribendum ι, ut ex ᾗε ſit per contractionem ſeu ſynæreſin.

H. Ἤειδεα, quod idem Heſychius affert pro ἐπεφύκειν, πρέπειν, eſt præt. pluſquam perfecti tertia perſ. ſing. itidem per contractionem ex ᾔδει, ſubſcripto ι, εἶμι (ſignificante παρεῖναι) faciente præteritum med. ᾔδεα, & per contractionem ᾔα.

H. Ἔα, Ionica diphthongi reſolutione pro ᾖειν, ut ᾔασα pro ᾔδειν ſuprà. Eſt autem hoc ᾖειν præt. pluſquam perfectum med. ex præt. perf. ᾖα. Ambo ex them. εἶμι.

H. Εἰδέει, pleonaſmo τοῦ η, pro εἰδεῖ: vel etiam pro ᾔδει, Attica epentheſi τοῦ ε, ut tradit Euſtath. apud Homerum qui etiam addit, eſſe præteritum pluſquam perf. med. verbi εἴδω.

H. Ἤειν, præt. pluſquam perf. medium verbi ἔρομαι ſignificantis παρεῖναι: unde in compoſ. ἀπῆειν. Fit autem hoc pluſquam perf. ἤειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex ἔα, verſo ε in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt, in plurali numero, facta ſyncope, dici ᾖμεν pro ἤειμεν, & ᾖσαν pro ἤεισαν. Quorum ambobus Ariſtophanes uſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔ'πειτα φεῖς τὸ πέρδος ᾖμεν τοῦ Διός. Et in Gerytade, ᾖσαν ἐυδὺ τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

H. Ἔεργα, Aor. 1, activus verbi ἀείρω. Quidam & pro ἔρξα, Aor. 1, activo verbi ἔρρω, uſurpatum volunt pleonaſmo τοῦ η.

H. Ἐν pro ἧε, aſcito ν propter ſequentem vocalem: tertia perſ. ſing. Aor. 2 ἦεν, ex inuſ. them. ἔω pro ἐείω, ſum. At ἦεν cum ι ſubſcripto, eſt à themate ἔμι ſignificante παρεῖναι, itidem ex ἦεν, quod factum ajunt ex ἔιον (Aoriſto 2, vel imperf. verbi ἔω inuſitati pro εἶμι) verſo ε in η & ſubſcripto ι. quanquam eſſe poteſt & tertia perſona præt. med. ἦε. Vtitur autem illo ᾗε Apollonius, dicens ᾗε Σύραξε. Apud. Var. & Euſt.

H. Ἠρέδοντο & Ἠράδοντο, apud poetas duntaxat leguntur. funtque ex poetico verbo ἠρέϊδομαι, facto ex ἀείρω, ut ſuprà ἠγερέδοντο ex themate poetico ἠγερέϊδομαι derivato ab ἀγείρω. Ea enim formatio ſimplicior eſt, quippe cum ἠρέϊδεζο exponatur εἰς ἄειρε ἀείρεσθε.

H. Ἤερθεν, Aoriſt. 1, paſſivus indicat. verbi activi ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia perſona pluralis eſt ἤερθησαν.

H. Ἤερτο, præt. pluſquam perf. paſſ verbi act. ἀείρω.

H. Ἔε, ſecunda perſona ſing. Aor. 2, ἤεον.

H. Ἔεσαν, tertia perſ. plur. præt. pluſquam. perf. ἦσαν, Atticè exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ἦειν, de qua ſuprà.

H. Ἤεν, apud Heſych. legitur, ab eoque ex ponitur ἴεν, ἤειμεν. Legitur verò & apud Euſt. qui dicit habere poeticum pleonaſmum τοῦ η, eſſeque tertiæ perſ. à them. εἶμι ſignificante ἐφεστάναι.

H. Ἐζάσθη, Aor. 1, paſſ. ind. verbi act. ἀζαίνω, ut ἐφαίδρυνται ἐφαιδρύνθη eſt. H. Ἤθε, præt. med. verbi ἔθω, ut tradunt nonnulli. ſed ego ejus rariſſimum eſſe uſum exiſtimo. nam pro εἴωθε ſolet uſurpari. tur fut. 1. ἐθήσομαι.

H. Θήκατο, Aor. 1, act. verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutatur fut. 1. ἐθελήσομαι.

H. Ἴσκης, præt. perf. act. verbi ἴθω facientis fut 1, ἰσθήσω, Aor. 1, ἴσθησα, Vnde etiam participium præt. perf. paſſ. ἴσθημαι.

H. Ἰσία, Euſtathius alicubi eſſe dicit præt. med. verbi ἴσω, diffluta diphthongo, & ε in η verſo: alibi Aoriſtum 1, activum eſſe: ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait eſſe præteritum pluſquam perfectum act. reſolutione ionica uſurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas perſonas plus quam perfectorum in ειν, reſolvere in εα, pro ᾔδεα dicentes ᾔδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ut ſuprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ᾔεα per ſyncopen dicitur etiam ᾖα, vel potius per contractionem. Tertia ejus perſona eſt ᾖε, ſequente vocali.

H. Ἴγα, præt. med. verbi act. ἀΐσσω.

H. Ἤϊειν, præt. pluſ. perf. ex præterito perf. ᾔϊα: ambo ex themate ἔω, pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro iſto ᾖειν per contractionem dici etiam ᾖειν, ſubſcripto ι. Meminit Euſt.

H. Ἤειν, ſeu ᾖης, tertia perſona ſingularis præteritii ᾔϊα, ut ſuprà annotavi: pro quo per ſynæreſin dicitur ᾖε, ut ᾖα pro ᾔϊα. Poteſt eſſe & tertia perſona Aoriſti 2. ἦεον, de quo infrà.

H. Ἴκτην, præt. pluſquam perfect. paſſ. verbi activi ἀΐσσω facientis futurum 1, activum ἀΐξω. Interdum eſt pluſquam perf. paſſ. verbi act. ἴκω, habens reſolutionem diphthongi ει. & πτολίω τὸ ε εἰς η. Vtriuſque meminit Heſych. illud exponens ἐφίεσο, hoc verò ὡμοίωσο.

H. Ἰμέν, quod Heſych exp. ἐπορέμιξε, per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ἴμεν. hoc autem ἴμεν per ſyncopen pro ἤειμεν uſurpatum eſſe ab Ariſtoph. docui paulo ante in H. Ἤειν.

H. Ἴξε, Aor. 1, act. verbi ἀΐσσω.

H. Ἴξαι, poetica diphthongi reſolutione pro ἶξαι, verſo ſimul ι in η. eſt autem hoc ἴξαι ſecunda perſ. ſing. præt perf paſſ. indi. modi, à themate ἴκω, faciente fut. 1, act. ἴξω, & præt. perf. paſſ. ἶγμαι.

H. Ἴον, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi inuſitati ἴω, habens poeticam diphthongi diſſolutionem, & πτολίω τὸ ε εἰς η. Prima perſona pluralis eſt πίομεν, pro qua dicitur etiam πῶμεν, facta ſynæreſi & ſubſcripto ι, ut refert Var. Tertia autem ſing. πῖε ſive πῖ, communem habet cum præt. med. πῖαι. In compoſ porro πῖσε facit αὐθίον, ut Euſt. annotavit.

H. Ἰονήσατο, apud Heſych. legitur, exponiturque κατεπλάγη. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi ει diſſolutionem, ſimulque πτολίω τὸ ε εἰς η, pro ἀλωήσατο, à them. ἀλείω.

H. Ἴσαν, prima perſona præt. imperf. verbi ἴσημι pro ἴστην, verſo primùm η in α, deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio ν. Meminit Etym. Alioqui πίσαν ſignificans ἐπηξεύσαν, eſt tertia perſ. plur. ſecundum quoſdam præt. imperf. ſecundum quoſdam Aor. 1, ſecundum quoſdam præteriti pluſquam perf. Qui imperfecti eſſe volunt, ſic declinant, ἴσ, ἴης, ἐι. ἴτον, ἴστην, ἴμεν, ἴστε, ἴσαν, & pleonaſmo literæ ν, πίσαν. Qui Aoriſti primi, dicunt ἔϊσα (ex quo hoc verbum ἐίμι) facere ἴσαι: ex cujus tertia plurali ἴσασι fieri hoc πίσασι, diſſoluta diphthongo ει & ε verſo in η. Qui verò tradunt eſſe præteriti pluſquamperfecti, ita formant: ἴσειν, ἴσεις, ἴσει, & per ſyncopen ſubſcripto ſimul ι, ἴσεν, ἴσεις, ἴσει: plur numero, ἴσειμεν, ἴσητη, ἴσεσαν, & dempto ε ex diphthongo, πίσαν. Sed tunc ε ei ſubſcribendum foret in prima ſyllaba. Hæc ferè Euſt.

H. Ἴσκεν, præt. imperf. poetici verbi ἴσκω, à quo & prima plur. πίσκομεν.

H. Ἴσπασε, Aor. 1, act. verbi σπάω.

H. Ἴχνυσα, Aor. 1, act. verbi ἀΐσσω.

H. Ἴχθυς, tenui ſcripturam ſpiritu, eſt præteritum perfectum act. modò verbi ἴθω, modò verbi ἴδω, facientium fut. 1, ἴσω. aſpero viciſſim notatum ſpiritu, eſt itidem præterium activum, modò verbi ἴδω, modò verbi ἵημι ſeu ἴω, facientium futurum 1, ἴσω. unde in comp. ἀνίσχω, ἀφίσχω. item præt. med. verbi ἵεμαι. Rurſum tenui ſpiritu ſcriptum & ſubſcripto ι, eſt præt. perf. act. modò verbi ᾴδω, modò verbi ἄϊδω, modò verbi ἀείδω. Euſtath. Vide & ἴκω paulò poſt.

H. Ἰκέζω, Atticè pro ἱκάζω verſo ει, diphthongo propria, in impropriam η, ut idem Euſtath. annotat. Sic ἴκω pro εἶκω.

H. Ἤκαχον, Aor. 2, act. inuſitati thematis ἄχομ, inſertum habens κα, ut ἤγαγον inſertum habet γα. more Attico, pro ἦγον & ἦγη.

H. Ἴκει, Atticè pro ἵκκει, ut paulo antè ἵκαζον pro εἱκάζον, propria diphthongo ει verſa in impropriam η. Eſt autem tertia perſ. ſing. præt. pluſquam perf. ἵκειν ſeu εἴκειν, à them. ἵκω faciente præt. med. ἵκα & ἧκα. Vtitur autem hoc ἵκει Ariſtoph. apud Suid. dicens, Οὗτος καλεῖται· χὠ ἵκει ὅτ' ἦν, quod exp. ἐκάει, ὀμιλοῦσα τὸ, ſimilis erat.

H. Ἐκοίμιλμι, aor. 1, med. verbi ἀκέομαι facientis fut. 1. med. ἐκέσομαι.

H. Ἐκκάδεν, pro ἐκκάδειν, aſſumpto novo augmento in pluſquamperfecto. Legitur apud Ariſtoph. in Pace, atque ita per η ſcribi annotat ſchol. ex Phrynich: Vnde & tertia plur. ἐκκάδεσαν: dicentibus Attico more corripta penultima pro ἐκκάδεσαν: dicentibus iiſdem ἐκ)κάθεσαν, & ἐπεποιήκασιν, ἐνενοήκασιν, ut idem Phrynich. tradit.

H. Ἐκόνατο, A or. 1, med verbi activi κάνζω ex quo & participium præt. paſſ. ἠκασμένος.

H. Ἠκόνημαι. præt. perf. paſſ. verbi activi ἀκάνθω.

H. Ἤκληκα, præt. perf. ſing. præt. pluſquam perf. paſſ. ab activo themate ἄζω, faciente fut. 1, act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, paſſ. ἦγμαι.

H. Ἀκάθην, A or. 1, paſſ. verb. ἀκαίνω facientis fut. 1, act. ἀκάνθω, ex themate ἀκάω.

H. Ἄκεκα, præt. perf. act. ejuſdem them. cujus A or. 1, act. ἤκασα.

H. Ἠκάμεν, A or. 1, med. verbi ἐκάμνομαι: cujus prima plur. ἠκάμεσθε, tertia ἤκαντο. Sic verò ἀκάμνω in eodem tempore facit. ἐκηκάμην.

H. Ἄκεα, A or. 1, act. verbi ἀκαίνω ex them. ἀκάω: cujus tertia perſ. ſing ἄκεσε ſive ἤκεσε, frequens eſt apud Homerum.

H. Ἀκάσσον, præt. imperf. act. verbi ἀκάζω, non contractum pro ἀκάζουν. Similiter ἀκάζεσθον à verbo ἀκάζομαι derivato ex ἀκάω.

H. Ἀχαμεν, præt. perf. act. verbi ἀκάχω: unde partic. ἀκαχμένος.

H. Ἀκεσσε, præt. perf. act. verbi ἀκείρω: unde paſſ. ἀκέρσομαι. Inde & Aor. 1, act. ἤκερσα, & voce med. ἠκερσάμην.

H. Ἄκα, A or. 1, act verbi ἀκέω, poeticè vel Æolicè pro ἤκεσα, ſublata litera characteriſtica futuri & Aoriſti. Itidemque media voce ἀκάμενος, ἀκείσατο. Similiter ἠχέα dicitur pro ἔχεσας & quædam alia.

H. Ἀλάκεστο, aſſumpto novo in præterito pluſquam perf. augmento pro ἐλάκεστο, ut ἠκακήκοεν pro ἀκηκόεμεν. Eſt enim hoc ἠλάκεστο, ſive ἐλήκεστο. pluſquam perf. paſſ. verbi activi ἐλαύνω faciens fut. 1, act ἐλάσσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis duabus initialibus literis præſentis, & in paſſ. ἐλήλαμαι. Atticè duabus initialibus literis præſentis, & in paſſ. ἠλήλαμαι.

H. Ἤλδον, A or. 2, act. verbi ἐλεύδω, per ſyncopen pro ἤλευδον, facit enim fut. 2, ἐλυδῶ. Secunda perſona ἤλδες, tertia ἤλδε ſive ἤλδεν, & ſic deinceps.

H. Ἤλδομεν, Chalcidica ſeu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεφυμισμένον ὡς ἂν εἴποιμι. traditque Etymologus, Bœotos ὅτι πολλὰ ἐφύλαττον τῶν μετοχῶν εἰς ὀξύτονον, πολὺ ἦσσον ἀλλαξάν.

H. Ἀλλάλιμεν, pro ἀλλήλαμεν, ut ἠκακήκοεν pro ἀκηκόεμεν, & ἠλήλατο pro ἐλήλατο, aſſumpto novo augmento in pluſquamperf. eſt enim hoc ἠλαλήμεθα ſive ἀλαλήμεθα, præt. pluſquam perf. paſſ. verbi activi ἀλάομαι, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συναλυδῶ diphthongi quæ eſt in penultima.

H. Ἀλάδεδε, præt. perf. paſſ. in fin. modi à them. ἀλαίνδω: ex quo & partic. præt. perf. paſſ. ἀλαδεδμένος, & A or. 1, act. ἠλάδησα.

H. Ἤλατον, A or. 2, act. verbi poetici ἐλαύνω, ut tradunt quidam grammatici. poteſt tamen eſſe & A or. 2, verbi ἀλιτέω, unde eſt Aor. 1, ἤλιτσα, & partic. ἀλιτσάμενος.

H. Ἀλάγησαν, A or. 2, paſſ. verbi activi ἀλάομαι ſeu ἀλάζω faciens fut. 2. act. ἀλαγῶ, A or, 1. ἤλαγον. Ejuſdem thematis præteritum perf. paſſ. eſt ἄλαγμαι, unde infinit. ἠλάχθαι, & participium ἠλαγμένος.

H. Ἀλάλησαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἀλλοάω.

H. Ἀλοησάντων, itidem perf. paſſ. verbi act. ἀλοάω.

H. Ἤλυθον, pleonaſmo literæ ι pro ἦλθον, ut ἠχούησα pro ἠχόησα. Aor. 1, act. verbi ἀλυδῶ poeticè inſertum ι habentis pro ἀλάομαι.

H. Ἀλύθλιω, A oriſt. 1, paſſ. ejuſdem them. ἀλεάω facientis fut. 1, act. ἀλύσω.

H. Ἄλυδον, A or. 2, act. verbi ἤρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύδω faciens fut. 2, act. ἐλυδῶ, exempto ε ex diphthongo juxta regulam. Verumtamen regularis hic Aor. ἤλευδον non niſi apud poetas uſum habet. in proſa enim dicunt ἤλυθον per ſyncopen, ut ſuprà quoque admonui.

H. Ἀυξεν, A or. 1. act. verbi ἀλύσκω.

H. Ἄλυξα, præt. perf. act. verbi ἄλυσκω ex ἀλέω, ut ἀλίσκομαι ex ἁλδῶ ſua tempora mutuatur. Vnde participium ἀλυκώς. Tertiæ perſonæ aſcivisse ν putandum ſit, ſicuti Doricum ἤγαλυν, contractum ex ἤγαλεσαν. Euſtath. Sunt nonnul. qui dicant ἰῶ. Dorica etiam dialecto uſurpari pro ἴσασι, erant. ſed ejus rei exemplum deſidero.

H. Ἀμί, ἦς, ἦ, ab ἦμι pro φημί, idem valent quod ἔφλυς, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἤμὶ pro φημί, ut paulo ſuprà annotavi.

H. Ἤν, autè aſpiratû, eſt Aor. 2, act. verbi ἴημι, ut ἤδλυν à πίσημι eſt.

H. Ἀνεδικότης, part. præt. perf. act. à them. αἰδαίδω.

H. Ἀνέλασσα, Aor. 1, act. verbi αἰδαλόω facientis fut. 1, act. αἰδαλώσω. ex inuſ. them. αἰδαλόω: augmentum habens extrinſecus pro αἰθάλωσα. Similiter verbi præt. perf. act. facit ἰωάλωκα. paſſ. ἰωάλωμαι, & Aor. 1, paſſ. ἰωάλθην, pro αἰθάλωκα, αἰθάλωμαι, ἀνηνάθην.

H. Ἀνεστόμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἀναίνυμαι, unde & Aor. 1, paſſ. ἰωάνυσθην, & part. præt. perf. ἰωάνυσμένος.

H. Ἀναξα, Aor. 1, act. verbi αἰδάνω.

H. Ἀαξα, Aor. 1, act. verbi ἀναίω.

H. Ἀνωσεν, præt. imperf. act. verbi ἀνάω.

H. Ἀνδρώθη, Aor. 1, paſſ. verbi αἰνδρόομαι: ex quo them. eſt & part. præt. paſſ. ἰωάνδρωμένος. Aoriſti autem 1, ἀνδρώθείς.

H. Ἤνεγκα, Aor. act. 1, verbi φέρω, mutuatitius ab inuſ. them. ἐνείγκω. Aor. 1, act. eſt ἰώνεγκον. Medix autem vocis Aor. 1, eſt ἰωήνεγκάμην, Aor. 2, ἰωήνεγκόμην.

H. Ἤνεγμαι, præt. perf. paſſ. ejuſdem them. act. φέρω, mutuatitium ab

ἰσίδεμεν ἴσ)κάθεσαν, ἐπεποιήκασιν, ἐνενοήκασιν, ut idem Phrynich. tradit.

H. Ἀνύσατο, A or. 1, med verbi activi ἀνύζω ex quo & participium præt. paſſ. ἠνυσμένος.

H. Ἀόνημαι. præt. perf. paſſ. verbi activi ἀκάνθω.

H. Ἄολλε, tertia perſ ſing. præt. pluſquam perf. paſſ. ab activo themate ἄζω, faciente fut. 1, act ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, paſſ ἦγμαι.

H. Ἀπάλθω, A or. 1, paſſ. verb. ἀλαίνω facientis fut. 1, act. ἀλάσω, ex themate ἀλάω.

H. Ἀπάρα, præt. perf. act. ejuſdem them. cujus A or. 1, act. ἤπασα.

H. Ἀπάμεν, A or. 1, med. verbi ἐπάλμασι: cujus prima plur. ἠπάμεσθα, tertia ἤπαντο. Sic verò ἀπάλλω in eodem tempore facit. ἐπηπάμην.

H. Ἄπασα, A or. 1, act. verbi ἀπαίνω ex them. ἀπάω: cujus tertia perſ. ſing ἄπασε ſive ἤπασε, frequens eſt apud Homerum.

H. Ἀπάσσον, præt. imperf. act. verbi ἀπάζω, non contractum pro ἀπάζουν. Similiter ἀπάζεσθον à verbo ἀπάζομαι derivato ex ἀπάω.

H. Ἀπάρησα, præt. perf. act. verbi ἀπάλλω: unde partic. ἀπαρηκώς.

H. Ἀπάρησα, præt. perf. act. verbi ἀπείρω: unde paſſ. ἀπάρημαι. Inde & Aor. 1, act. ἤπαρσα, & voce med. ἠπαρσάμην.

H. Ἀπάλα, A or. 1, act verbi ἀπαίνω, poeticè vel Æolicè pro ἤπασα, ſublata litera characteriſtica futuri & Aoriſti. Itidemque media voce ἀπάμενος, ἀπείσατο. Similiter ἠχέα dicitur pro ἔχεσας & quædam alia.

H. Ἀπάσσον, præt. imperf. act. verbi ἀπάζω, non contractum pro ἀπάζουν. Similiter ἀπάζεσθον à verbo ἀπάζομαι derivato ex ἀπάω.

H. Ἀπάρησα, præt. perf. act. verbi ἀπείρω: unde partic. ἀπαρηκώς.

H. Ἀπάρα, præt. perf. act. ejuſdem them. cujus A or. 1, act. ἤπασα.

H. Ἀπάμεν, A or. 1, med. verbi ἐπάλμασι: cujus prima plur. ἠπάμεσθα, tertia ἤπαντο. Sic verò ἀπάλλω in eodem tempore facit. ἐπηπάμην.

H. Ἄπασα, A or. 1, act. verbi ἀπαίνω ex them. ἀπάω: cujus tertia perſ. ſing ἄπασε ſive ἤπασε, frequens eſt apud Homerum

ab ἐνέγκω, uti dictum est nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγκω, pass. pract. ἰωΐχθαι, ut ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde particip. ἰωϊγμένος.

Ἠνέθλω, Aor. 1, pass. verbi activi αὐνέω facientis fut. 1, act. αὐνέσω, unde compos. ἐπηνέθλω.

Ἤνεικα, Aor. 1, Ionicus pro ἤνεγκα, à them. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἰωΐχθαι, ut ἰωΐσκω pro ἰωΐγκα, & ἔθηκα pro ἔθησα, & similia. Media voce ἰωϊσάμενος dicitur ex hoc ἰωΐσκω: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἤνεῖπα, Aor. 1, vel 2, verbi inusitati αὔειπον, pro quo αὐαχορεύω dici solet: duplici augmento pro αὔειπα. pro quo poetæ dicunt αὐείκατο per anadiplasiasmum.

Ἠνείχοντο, pract. imperf. pass. verbi αὐέχομαι, duplex augmentum habens pro αὐείχοντο. Sic ἠμπιχόμην suprà pro ἀμπιχόμην.

Ἤνεπον, pract. imperf. vel Aor. 2, act. verbi poetici ἐνέπω, extrinsecus habens augmentum pro ἐνεῖπον.

Ἤνεσα, Aor. 1, act. verbi αἰνέω facientis fut. αἰνέσω. Ex quo themest & imperfect. ἤνεον poeticè vel Ironicè pro ἤνουν, nulla facta contractione.

Ἠνεχθέλω, Aor. 1, pass. verbi activi αὔεχω, mutuantis fut. act. ab αὐσέχω, facientisque pract. pass. αὐήνεγμαι: ex cujus tertia pers. sing. nit Aoristus ille ἰωϊνεχθέλω, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cujusmodi systole facta est & in ἀρέθλω ac similibus. Habet verò idem Aor. ἰωϊνεχθέλω duplex augmentum ut ἠμπιχθέλω, ἰωϊγμένος & similia.

Ἠνεχθέμην, Aoristi. 2, med. ejusdem verbi αὔεχω habentis fut. 2, act. αὐάσω: mutuatitium ab αὐαχέω. unde Aor. 2, act. ἠνέκην, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, ut & præcedens ἠνεχθέλω, pro αὔεχον & αὐεχόμην.

Ἠνέχθω, Aor. 1, pas. verbi activi φέρω, ex inus. them. ἐνέγκω. facit enim id præt. pas. ἤνεγμαι, ut ἐλέγχω, ἤλεγμαι.

Ἠνέωγα, duplici augmento dicitur pro αὐέωγα: præt. perf. act. med. verbi activi αὐάω, Atticè etiam pro αὐέῳγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter particip. præt. pass. ἠνεῳγμένος est pro αὐεῳγμένος seu αὐεωγμένος.

Ἠνήλαμαι, duplici itidem augmento pro ἀνήλαμαι: itidemque ἠνηλαμένος pro ἀνηλαμένος, & ἠννηλάθην pro ἀνηλάθην, & voce activa ἠνήλακα pro ἀνήλακα, & ἠνήλασα pro ἀνήλασα: à them. ἀνελάω faciente fut. 1, ἀνελάσω ab inus. verbo ἀνελάω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἤνελακα & ἠνέλασα dicitur, modò ἀνήλακα & ἀνήλασα, itidemque in cæteris temporibus.

Ἠνήνατο, Aor. 1, med. verbi ἀνανάομαι. facientis fut. 1, ἀνανήσομαι. Prima pers. est ἠννησάμην.

Ἤνθε sive Ἤνθεν, Dorica ἔσπηθεν λοῖς ν dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βάντες pro βάλτες, & φίντα pro φίλτατον. Est autem ἦλθε Aor. 2, act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἤλυθε, ut suprà docui.

Ἠνθισμένον, particip. præt. perf. pass. ex act. them. ἀνθίζω.

Ἠνί, vide paulo pòst in Ἠνίκα.

Ἠνίημαι præt. perf. pass. verbi ἀνίημαι. unde particip. ἠνιγμένος. At Aor. 1, med. est ἠνιξάμην.

Ἠνίκα Doricum est pro ἤνικα seu ἰδὲ, respice, legiturque lib. 3. Epig. Verùm & ἠνί dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturque id apud Aristophanem quoque.

Ἠνίκατε, pleonasmo poetico pro ἦκατε, quod est præt. med. verbi poetici ἐνίκω. Ita Eust. Sunt qui Aoristum 2, act. esse velint.

Ἠνίοχεύω, præt. imperf. verbi ἀνιοχεύομαι. sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. poetici verbi ἐνιαύω.

Ἠνόησε, præt. med. verbi ἀνδάω, interpositum poeticè habens ο, pro ἤνδε. ut volunt nonnulli recentiores.

Ἠνώγεων, Aor. 2, pass. verbi activi ἀνώγω, præposterè habens augmentum pro ἀνώγω.

Ἤνωγεν. quod Hesych. affert pro ἠσχολοῦντο, est præt. perf. pass. verbi activi ἀναφέρω vel ἀμφέχω, mutuatitium futurum 1, act. ab inus. them. ὤνω. Habetque præteritum hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἠνυκα, præt. med. verbi ὀνύχω seu ἐνύχω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνυκα.

Ἤνυον, præt. imperf. act. poetici verbi ἄνυω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυυν ab ἀνύω derivate ex ἰλλο ἄνυω.

Ἤνυται, tertia perf. plur. verbi ἦμαι, de quo suprà.

Ἤνυτεν, imperf. verbi poetici ἄνυμαι. pro quo in prosa dicitur ἐπήνυτο vel ἀπήνυτον à verbo ἀπανύω.

Ἤνυσα, Aor. 1, act. verbi ἀνύω facientis fut. 1, ἀνύσω. Pro ἤνυσα item quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ἤνυτεν ex manuscripti etiam codicis autoritate.

Ἠνυτόλευ, præteritum imperf. verbi ἀνυτολεύω.

Ἠνυτάκειν, præt. imperf. verbi act. ἀνυτακέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠνυτάκειν, ficubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀνυτακέω. utrinq; habens augmentum pro ἀνυτάκειν.

Ἤνυτο, tertia perf. plur. præt. imperf ἤνυον.

Ἤνυον, præt. imperf. act. verbi ἄνυω. nisi malis esse Aor. 2.

Ἠνώγα, præt. perf. med. poetici verbi ἀνώγω significantis, jubeo. apud Hesych.

Ἤνωξα, Aor. 1, act. verbi poetici ἀνοίγω.

Ἠ ὀβθαι, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθωτο. Itidemque in Aorist. 1, ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα. atque eodem modo in voce passiva.

Ἠνώχλει, similiter est præt. imperf. verbi ὀνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλει. Itidemque in Aor. 1, ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα. & in præt perf. ἠνώχληκα pro ἀνώχληκα, & similiter in voce passiva.

Ἤξε, aspiratum, est Aor. 1, act. verbi ἦκω facientis fut. 1, ἥξω, unde & ἥξει apud Hesych. quod expr. ἐλεύσεται.

Ἤξε autem tenui notatum spiritu, est Aor. 1, verbi ἵκω facti ex εἶκω per syncopen vel synæresin, unde ἧξε apud Varin. ἧξεν χάρις transitive pro impulit. Alioquin ἧξε est etiam Aor. 1, act. verbi ἄγω, significans communiter ἦγαγε, interdum verò & κατέκλασε, ab eo ἄγω seu ἀγνυμι quod significat, frango. ut apud Homerum πᾶσι κατ' αὐχένα ἧξε, omnibus confregit cervices pro quo ἧξε seu κατῆξε, Attici solent dicere ἔαξε & κατέαξε, vocali η in ε resoluta, ut suprà annotavi.

Ἤ ξει autem, quod Hesych. exp. σωστεῖσθαι, ἀνήκεστον factum est ex ἔ ξειν idem innuit, verso ε in η, & subscripto feu affixo ι. ut suprà ἤκεσθαι habuimus & ἤκεσζον pro εἶκειν & ἐκάζω.

Ἤ ωθεν. per syncopen pro ἤμωθεν, unde & ι subscriptum seu affixum habet. Istud verò πόωθεν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel Aorist. 2, ἤιον ex them. εἴω seu ἴω, pro quo usurpari solet) εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. ϰ. Ἤ. ἦμεν δὲ ἑταῖροι, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Et aliquando pòst Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπιθεν νῆας Σκύλλαν τε Χάρυβδιν Ἤομεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἤομεν quoque dictum velint, significante, eamus, in subjunctivo. sed pro eo dici ἴομεν aio.

Ἤ ὄρ, per synæresin dicitur pro εἶον, ut suprà quoque admonitum est autem præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi εἴω (pro quo εἶμι usurpari solet) habens dialysin diphthongi ει, & ὄνθε τῆς εἰς ν. Prima persona pluralis hujus five imperf. five Aor. 2, est præcedens ἤομεν. At ex ἦον per syncopen fieri ἤν cū suis annotat. Eust.

Ἤ ὄρνισας, Aor. 1, act. verbi ἀνορνίω, unde & particip. præt. pass. ἠορνισμένος.

Ἤπεφον, ἤπεφες, ἤπεφε, Aor. 2, act. verbi ἀπατέω seu ἀπάω.

Ἤπ ύμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀπεύω, unde particip. ἠπεϊσμένος.

Ἠπ ύθοντο affertur pro ἀπεύσαντο, præposterè assumpto augmento extrinsecus, à them. ἀπεύσομαι.

Ἤπτ ωσεν, Aor. 1, pass. verbi activi πτάω.

Ἤπτ ώσθην, Aor. 1, pass. verbi ἀπτήσομαι significantis, non creditur mihi, ex activo ἀπτέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidam aiunt esse etiam Aor. 1, pas. verb. ἐπίστμαι, interpretantes, scivi, dicentesque præt. perf. ejusdem ἔπτωσμαι esse ἐπίστμαι. Sed hi parum ἔπτωσται mihi illa asserere videntur.

Ἤπτωμεν, Varin. pro ἠπολόθην affert, dicitque esse imperf. verbi ἔπτομαι: itidemq; apud Hesych. legimus, ἤπτετο expositum ἠπολώλει. Vnde discimus ἔπτομαι, duplex facere imperfectum, vel ἠπτόμην vel ἐπτάμην. posteriorisramen per diphthongum ει, major usus est tam in carmine quam in prosa: quod augmenti loco ascivit ι, ut εἶχον, εἶλον, εἶπον, & similia.

Ἤ ρατ, tertia perf. sing. præt. perf. pas. ἤυμαι, ex act. them. ἀάτω.

Ἤ ρε, Aorist. 1, act. verbi αἴρω, unde in compos. ἀνῆρε, ἐνῆρεα. At ἧρε, sine ι subscripto seu affixo, est præt. med. verbi ἄειρω. pro quo usitatius est ἄρρα, Atticè reduplicati duabus initialibus literis præsentis.

Ἤ ερ, tertia perf. sing. præt. imperf. ἦεν, ex them. ἐέω.

Ἤ ερμαι, de quo paulo anté. cujus tertia plur. ἧερνται apud Hesych. legitur. Et apud Homerum. ἧερτο μέγα ελέξ τῷ πυδί: & rursum, ἧερτο μέγα χάος.

Ἤ εσσεν, metri causa transposito augmento dicitur pro ἔερσεν, ut ὥρυσσε pro ἔρυσσε. Est autem præt. med. Verbi ἔρω apud Homerum. ubi Eust. & alii exponunt ἤρμοσεν.

Ἠ σσάμην. Aor. 1, med. verbi ἐσσάομαι. frequens apud Homerum cum tertia pers. ἠσσάατο. pro qua metri causa geminato σ dicit interdum ἠσσάσατο. Vide & Ἤ ρησεν paulo infrà.

Ἤ σσάω, Aor. 1, pas. verbi ἐσσάομαι.

Ἤ σατο, præt. imperf. pas. verbi ἀσσάομαι. Ἤ ρατο autem, est Aor. 1, med. verbi ἄειρω.

Ἤ σχαίδην, Aor. 1, pas. verbi activi ἀσχαίνω, ut ἐσπάσθη est à πάσσω.

Ἤσχυμαι, præt. perf. pas. verbi ἀσχύνομαι: unde & particip. pluper. Illud autem particip. ἠσβεσμένον, quod Hesych. exp. ἐφρυάττετο, κωλυθήσεσθαι, est à them. act. ἄεσχω significante, arceo, prohibeo.

Ἤ σθόλο Aor. 1, pas. verbi act. ἀσθόω, habens syllabam τῶ, ut ἀφεσθόω, & similia. nam ἀάσθω facit fut. 1, act. ἀάσθω, præt. perf. act. ἤσθηκα pass ἤσθημαι.

Ἤ τεε, præt. imperf. act. ejusdem them. αἰτέω.

Ἠ τείκει, præt. pluſquamperf. act. verbi ἐρείδω: unde particip. ἠρεικώς. Ἤ τεικον autem est imperf. verbi ἔτεικα.

Ἤ τέατο, præt. imperf. pas. verbi αἰτέομαι: activa autem voce αἰτέω in eadem persona præt. imperf. facit ἤτεα & in prima sing. ἤτεον, & per contract. ἤτεον.

Ἤ τείλησε,

Ἤ τείλητο, aor. 1, med. verbi activi ἀτείλω. facit enim act. voce Aor. 1, ἠτείλα.

Ἤ τεον, tertia perf. sing. Aoristi 1, ἦτεα, de quo suprà.

Ἤ τεσται, præt. perf. pass. verbi activi ἐτέω.

Ἤ τεσα, aor. 1. act. verbi ἀτέσω ex ἀτέω. Est etiam Aor. act. bens ἠτέησα, significantis remigo, ut apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1. Οἱ δ' ἅμα πυκνὰ κώπῃσι ἐϊσσόμενα πίσυνοι, Ἤτεσαν ἐς μεσσηγὺ θαλάσσης.

Ἤ τορ, Aor. 1. med. verbi act. ἀτείρω.

Ἤ τορ, præt. imp. verbi ἔτορμαι, Atticum. nam Ionica per diphthongum ει dicunt ἔτρητο, ut annotat Varin, Atticum igitur fuerit, ut imperf. ἤτορεῦτο pro ἐτέτρητο, ab ἔτορμαι. Vide & Ἤ ερμαι.

Ἤ τορ, cum ι adscripto, est imperf. verbi activi αἴρω.

Ἠ τρύνοτο, Aor. 1. act. verbi ἀτρύνω.

Ἤ τρωται præt. perf. pass. verbi activi ἀτρύω facientis præt. perf. act. ἤτρωκα, cujus apud Etym. mentio. tertia pers. plur. ἠτρώκασι: plusquam perf. ἠτρώκειν, infin. ἠτρωκέναι. & particip. ἠτρωκώς. Ex ἤτρωται autem est particip. ἠτρωτευμένος.

Ἤ τριαι, Varin. per syncopen dici tradit pro ἠτρύκαιμι.

Ἤ τρωτο, præt. pluſquamperf. med. verbi ἄρω, novum habens augmentum ut ἠκηκόεσσαν ἠλάλητο, & similia ex præt. perf. medio ἀκήκοεσσαν ex ἀκήκοα, & ἠλάλητο ex ἀλάλημαι. Illud autem ἤτρωτο Articum est præt. med. verbi ἄρω, pro ἤρτο, habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis.

Ἠυθέσθη quoque est præt. pluſquamperf. pass. verbi ἀεύδω, novum habens augmentum pro ἠεύδησο, ex præt. perf. ἀεύδημαι. quod & ipsum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἄεισμαι. Apud Suid. ex historico quopiam, τὸ δὲ εἴσθην ἀντὶ τοῦ ἐσωπήθην, καὶ ἐκείσθω ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τοῦ ἡσυχάσθην, ubi tamen ipse ex exp. ἠρέμησα.

Ἠφύσατο, apud Homerum aor. 1. med. verbi ἀφύσσω. Prosæ autem scriptores dicunt ἠφύσαντο, ut ostendit comp. ἐξαφύσασθαι. item ἐπαφύσασθαι, & ἀνέφυσε, κατέφυσε. fueritque illud ἀφύσασθαι Ionicum potius, cum apud Arist. quoq; legamus κατεφαύσαμεν. At ἠφύσατο, spiritu aspero, & subscripto ι, est aor. 1. med. verbi ἀείρω.

Ἤ χθην, Aor. 1. pass. verbi activi ἄχω facientis perf. pass. ἦγμαι.

Ἠχθόμην, aor. 1. act. verbi ἀχθέσω.

Ἤ ειρεν. aor. 2. act. verbi ἀείρω, apud Homerum.

Ἤ είκει, præt. pluſquam perf. act. verbi ἐοίκω. unde & part. ἠεικώς.

Ἤ ειπον, tertia perf. sing. Aoristi 2, ἤειπον, ex them. ἠρέπτω.

Ἤ ειπόν autem, quod Suid. affert pro ἔπτωσεν, est aor. 1. pass. verbi ἐέπτω.

Ἤ ειρα, aor. 1. act. verbi ἐείλω, ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima, est aor. 1. act. verbi ἀρείδω.

Ἤ ιεκε, præt. perf. act. verbi ἄημι: unde pass. ἤημαι. & in comp. ἐπάημαι, ἐπήρκως.

Ἤ ικει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἤ ρκεσα, aor. 1. act. ejusdem them.

Ἤ ρκατο, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἤργμαι, ex them. ἄρχω. Ἤ ρκοδ, participium. præt. act. ἤρκα, ex εἴρω. (μαι.

Ἤ ρμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἄρω, ex activo præt. ἦρκα. unde particip. ἠρμένος, & in compos. ἀ ναρμένος.

Ἠρτύμην. præt. imperf. verbi ἀρτύνομαι.

Ἤ ρυμαι. præt. imperf. verbi ἄρυμαι usitati apud poetas.

Ἤ ρυμαι, præt. perf. pass. verbi activi. ἀείρω facientis fut. 1. ἀείσω per ο.

Ἤ ρυμαι, sine ι subscripto, est præt. imperf. verbi poetici ἔρομαι significantis ἐρωτῶ à 1. rrogo: unde est ἤερτο, quod Hesych. exp. ἠρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui solet dici ἐείρομαι, adscito ε loco augmenti, unde πόμην pro ἠπόμην. Ἤ ρυμαι autem, habens adscriptum seu subscriptum ι, est imperf. pass. verbi activi ἄω. Vt. isque meminit Etym.

Ἤ σαν, aor. 1. act. verbi ἀείδω facientis fut. 1. ἀείσω, per ο.

Ἤ σεν, secunda pers. sing. imperf. ἠείδω, significans ἠᾄτουν: itidemque ἦσε secunda persona imperf. ἠείμην ab activo them. αἴω. At ἦσε, est secunda pers. præt. imperf. ἠήμην ab ἀφίημαι.

Ἠ σθην, tertia pers. plur. e jusdem imperf. ἠείμην, ab act. themate ἀείδω.

Ἤ σθη, præt. imperf. pass. verbi act. ἀείδω, apud Hesych. qui exp. ἠγείρετο, ἐκαπίζετο.

Ἤ σθη, aor. 1. act. verbi ἄζω. unde ἦσαν quod Hesych. exp. ἤρμοσαν. At ἦσαν, quod idem affert pro ἐπάτησαν. ut in proverb. ἦσαν ἐπὶ βατέοχον. humecto; irrigo.

Ἤ σθη, tertia perf. sing. præt. pass. ἤρμαι, ex act. them. αἴρω.

Ἤ στμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀστέω facientis fut. 1. ἀστήσομαι. unde imper. præt. perf. ἤστω. ut in proverb. ἤστω δὲ βατέοχον.

Ἤ στο, tertia perf. sing. præt. pluſquamperf. pass. ἤρμαι, ex activo them. αἴρω. ut, τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦστο.

Ἤ συχω, aor. 2. act. verbi ἠσύχω facientis fut. 2, ἡσυχῶ, ut ἐλιλύθω ἐλυθῶ, diffoluta diphthongo & exempto ι.

Ἤ σχυνον, præt. imperf. vel aor. 1 verbi ἀσχύνω.

Ἤ τεον, præt. imperf. act. verbi ἀτέω. unde & aor. 1. med. ἠτεσάμην. Ἤ ατο, præt. pluſquamperf. pass. verbi act. ἀτέω: Hesych. tamen ἤατο activè exp. ἠσύχαζον.

Ἤ ατο, idem Hesych. exp. ἐκάθιζεν. Videtur tamen potius

exponendum ἐκαθεζόμενος ἦτο, nam formã habet præteriti pluſquamperf. Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia singulari, inserto α ante το, & præcedente tenui in aspiratam conversa. ut in Ἔρχατο videre est & similibus aliis. Est autem vel à them. ἄομαι, vel à them. ἄρομαι. habent enim ea duo & particip. præt. pass. ἠαμένος, commune, ut suprà ex Hesych. docui.

Ἤ χθη, Aorist. 1. pass. verbi ἄχομαι, idem significans cum Aoristo medio ἠχέσατο, ut ἦ χθη χαρμονὴν ἀδίνων apud Hesych.

Ἤ χω, secunda pers. Aoristi 1. medii ἠχάμην, ex act. them. αἴω. Alioqui ἦσε, & nomen est, vel dativi casus per apocopen pro ἤσει, vel accusativi pro ἦσαν, per contractionem.

Ἤ ων, præt. imperf. verbi activi ἐέω.

Ἤ ς, secunda persona præteriti perfecti ἰωΐ, idque vel ab εἰμί, sum, vel ab ἦκα usurpato pro ἧμαι, sicut ἰωΐ quoque est interdum ab εἰμί, interdum ab illo ἦκα. H. ς adit. cum jota adscripto five subscripto, est secunda persona subj unctivi εἰμί, ab eodem themate εἰμί.

Ἤ ς, Doricè ponitur etiam pro ἰωΐ. erat, nominatimque eo Alcman usus est, ut refert Eust. ex Heraclide. solent enim Dores η in ε vertere dicentes πανσυήχιαι & λέχομαι pro πανσυήχιαμαι & λέχομαι: quorum similia exempla passim occurrunt apud Thoer.

Ἤ σι, aor. 1. act. verbi ἄζω: vel etiam verbi αἴω, verso ε in η & subscripto ι, ut in plusquamperf. ἤειν.

Ἤ σι, secunda perf. verbi ἦμαι, præs. temporis & indic. modi.

Ἤ σιν, tertia pers. sing. præt. imperf. ἰωΐ, à them. εἰμί, sum. At ἦσαν habens subscriptum iota, est tertia pers. ona plu alis modò aoristi 1. ἦσα ab ἀείδω, modo aoristi 1. ἦσα ab ἄω: ideoque à Varino exponitur non solum ἔσαν ἤρχαν, sed etiam ὑμνησαν ἀείσασαν, necnon εὐθυναν, ἐφύλαξαν, afferente, ἐπὶ ἀρχομένου τὸ σημαινει ἦσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Est etiam per synæresin positum pro ἤϊσαν, ut tradit Eust. Hoc autem ἤϊσαν est tertia persona plur. præt. pluſquamperf. ἤειν, à them. ἐω seu εἶμι significante παρεῖμαι. Vide ἔσαν paulo infrà.

Ἤ σαι, secunda persona aor. 1. ἦσα, à them. ἄω.

Ἤσατο Hesych. exp. ἰδρύσατο: & tunc est aor. 1. verbi ἴω, ex quo ἵζω & ἵζω: exponit etiam ἦδη, ἐνεχρώσθη, ἐκρύβη, & tunc est aor. 1. med. verbi ἰῆμαι. At ἧατο, esset aor. 1. med. verbi vel ἀείδω, ex activo ἦσα.

Ἤ σις, tertia pers. sing. aoristi 1. ἦσε:

Ἤσειν, tertia pers. sing. fut. 1. act. vel ab ἴημι (ex inus. them. ἴω) vel ex ἦδω. Ideoque Hesych. ἦσειν exp. non solùm ἀφήσειν, πέμψειν, sed etiam πάρ ειν.

Ἤ σιν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod est à them. ἴω significante ἵζω seu ἵζω. exponit etiam ἔλασεν, sed tunc tenui spiritu scribendum est, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἔλασεν, à them. ἐλάω. At ἦσιν, est tertia persona Aoristi 1. ἦσα, ab ἀείδω vel ἦδω, ut suprà annotavi.

Ἠσίλγησα, aor. 1. act. verbi ἀσιλγάω.

Ἤ σκε, Æolica paragoge syllabæ σκε, pro ἦε, eras: secunda perf. præt. imperf. ἰωΐ, à them. εἰμί. Ἤ σκε autem cum ι subscripto sive adscripto, pro ἦς ponitur, secunda persona singul. conjunctivi ὦ, ab eodem them. Sunt quihoc ipsum ἦσκε dicant per syncopen poni etiam pro ἤϊσκε. quod est secunda persona sing. præt. pluſquamperf. act. ἤϊδα, à them. εἴδω. Pro quo frequentius εἴδεα usurpatum comperitur, scriptum, per οι.

Ἤ σκ δ, infinitivus verbi ἦμαι, sedere.

Ἤ σκε, quoq; dicitur pro ἦδει, & εἴδει pro εἴδει, adscito σ, ut Ælius Dionysius refert apud Eustath.

Ἠ σθείλα, aor. 1. pass. opt. modi à verbo ἤθμαι.

Ἤ σθεν, præt. imperf. act. verbi ἀσθένω: unde & aor. 1. ἠσθένησα.

Ἤ σθεν, aor. 2. med. verbi εἰσθόμαι, ex εἰσθόμαι.

Ἤ σθη, aor. 1. pass. verbi ἤσθμαι. Ἤ σθη autem tenui spiritu & subscripto ι, est aor. 1. pass. verbi activi ἤδω vel εἴδω, ut & Aoristi 1. activ. ἦσα eadem duo verbo habere communem suprà docui.

Ἠ σθημαι, præt. perf. pass. verbi εἰσθύνομαι, ex εἰσθύομαι facientis fut. 1. εἰσθύσομαι, ex εἰσθύομαι.

Ἠ σθημένος, aor. 1. med. ejusdem them. εἰσθύομαι facientis fut. 1. εἰσθήσομαι ex εἰσθύομαι.

Ἠ σθησαι, fut 1. pas. verbi ἤσθμαι, ex aor. 1. ἤσθην.

Ἤ σθητο, præt. pluſquamperf. pass. inusitati them. ἠσθύμαι, significantis ἤσυχμαι, induor, vestior. ut apud Suidam ἦ σθητο κεφαλὴν χαπώνῃ. quod exp. ἐκεκάλυπτο. Et apud Herodotum sine augmento, ἐδημεύοντο ἐσθῆτι ποικίλῃ: necnon ἐσωμένοι ἐσθῆτι ἁβρῇ. At ἦσθητο, cum ι subscripto, est pluſquamperf. pass. verbi εἰσθύομαι ex εἰσθύομαι, unde mutuatur fut. 1. εἰσθύσομαι.

Ἤ σθον, præt. imperf. verbi ἀσθω.

Ἠ σθμενος, aor. 1. act. verbi ἀσθμαίνω.

Ἠ σθμησε, aor. 1. act. verbi ἀσθμάομαι.

Ἤ σθμαι, aor. 1. med. verbi ἀσθάομαι, ex inus. them. ἀσθάομαι.

Ἤ σθον, poetico seu Ibycea paragoge syllabæ σφ pro ῥ, ut ἀδ ἔρχεσφι pro ἀδ ἔρχεσι, & ὄφρα pro ὄφρ', tertia pers. sing. subjunctivi ὦ, à them. εἰμί. Eust. ἦσφ dialecto Rheginorum ait usurpari etiam pro ᾖ, seu ἐστί, ut apud Homer. ᾧ μάνος ὃ πίσυνον ἦσφ ἐπὶ φιλότητι ἑοῖσιν. Sed tunc ι non est subscribendum.

Ἤ σφ, per apocopen pro ἦσφι, ab ἦμι usurpato in idem per apoco-

pen pro ἧμαι, Apud Hesych. & Eustath. qui Ionicum esse ait.

Hἵστημι, præt. impe f. act. verbi ἵστημι.

Ἵστασαν, apud Homerum pro ἵσταν exercebat dicentem, ἵστασαν ἕκαστα κελεύων, sed vet verò & in aliis imperfectis verborum in ἐω in tertia persona singulari ea assumentium ν propter sequentem vocalem, in contractione idipsum ν retinere, est enim hoc ἵστασαν præt. imperf. verbi ἱστάζω, per contractionem factum ex ἵστασεν.

Ἠκηόλιον, Aor. 1. pass. ejusdem verbi ἀκούω, facientis fut. act. ἀκούσω, aor. 1. act. ἤκουσα, præt. perf. act. ἀκήκοα, pass. ἤκουσμαι, ex cujus tertia singulari Aoristus ille ἠκηόλιον.

Ἦκεν, præt. imperf. ejusdem them. ἀκέω.

Hἴσμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἴδω.

Ἧσμαι, præt. perf. pass. verbi ἧμαι. Sunt qui interpretentur etiam, sedi, dicantque esse præt. perf. pass. verbi ἕω significantis ἕζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam aor. 1. med. ἕσσατο. Id tamen rarissimi admodum usus esse existimo.

Hὄφρα pro ὄφελε: sic positum ait Etymologicus, verbum ἐοφᾶ facere præt. med. ὄφεῖν: in duali ὄφειτον: in plur. ὄφειμεν, ὄφειτε, ὄφεισαν. Pro quibus dici ὄφεσον, ὄφελον, ὄφελε, ὄφελε, ὄφελον, syncope dipthongi ει, & τροπῇ τῆς ε εἰς σ. Nonnullorumq; horum affert exempla, ut τὸ ὄφελον pro ἠβούλετο, hoc sine autoris nomine, τὸ δ' ἄφ' ἑνὸς ὄφελον ἄλλο ἄγειν διάνυσον. Et primæ personæ plur. ἤφελμεν pro ὤφειλεν, ex Eurip. Hæc, εἰ ἦ ἐκ Πύργους πεσόντας ἤσμεν. Nec non tertia pluralis ν ἐφε pro ὄφειλον, hoc ex ejusdem Rhesso. ἀλλ' ἀφεγμένον τὸ πάγιμον ἦνεν. Item hoc secundæ ἧσθ pro ὄφειλες, ex Sophoclis Colchis, Ἐμοὶ μὲν ἐκ ἀφ' ἧς τὸν Περσικὸν. Hæc Steph. in Lex. suo ver. in quo, subscribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsum exigere manifestum sit vel ex ipso ἤφελεν facto ex ἐόφειλεν verso ε in η, & subscripto ι.

Hἦα, eras vel stueras: secunda persona imperfecti ἤμην, de quo suprà: ἦσθα autem, aspiratum, est secunda persona imperfecti ἤμην, sedebam: illud à them. εἶμι, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἦσο est imperativi modi, habetque formam imperativi præteriti perfecti passivi, ut τέτυψο: velut apud Hom. Hσο παρ' αὐτὸν ἧσσο, π' ὄζυρε.

Ἡμπόντες, particip. ex ἵστημι præt. perf. act. verbi ἐπάγω.

Ἠκηόλιον, aor. 1. pass. verbi ἵστημι: ex quo & præt. plusquamperf. pass. ἵσταμαι, & infin. ἵστασθαι. Ex act. autem ἵστημι est particip. perf. ἱστάμενος.

Ἱστάτην, præt. imperf. verbi ἵστημι.

Hἴστ, sciebatis: per syncopen pro ἤδειτε, verso simul ι in σ: secunda persona pluralis præteriti plusquamperfecti ἤδειν, ex them. εἰδω, ut prolixius annotavi in Hστην paulo suprà.

Ἵστλον tertia persona dualis imperf. ἵσταμαι: apud Aristoph. in Avibus, τὸ δ' ἄφ' ἵστλον. id est, ἐκαθέζοντο, sedebant."

Hἴστλον tertia pers. dualis præt. imperf ἵσταμαι, de quo suprà, quidam tamen malunt habere pleonasmum τῆς σ pro ἵστλον, esseque ab imperfecto ἵστλον. à them. εἶμι.

Hἴστλον, autem, per syncopen factum est ex ἠδείτλον, verso δ in σ, ex th. εἰδω, ut suprà docui ia Hστην, ubi etiam exemplum habes.

Hἴσθ, tertia pers. sing. præteriti imperf. ἵσταμαι, à verbo ἵστημι.

Ἧσαν, secunda persona dualis præteriti imperfecti ἵσταμαι significantis, eram: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τῆς σ pro ἦτον, ex imperf. ἵστ. Est à them. εἶμι. At ἦσαν, cum subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ἤδεσαν, verso simul δ in σ, ex prima sing. ἤδειν, quod est præt. plusquamperf. med. verbi εἰδω, ut videbis in Hστην. Hσαν verò aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt. imperf. ἵσταμαι ab ἧμαι.

Ἧσαν δύναμες, aor. 1. act. verbi ἀσωδέω.

Hἰσάλισαν, aor. 1. pass. verbi act. ἀσιάλεω.

Ἧσαν, fut. 1. act. verbi ἧμαι, ex inus. them. ἕω, vel etiam fut. 1. act. verbi ἧδω.

Hἶτε, secunda pers. plur. præt. imperf. ἵστ ab εἰμί. Hἶτε autem, cum subscripto, est secunda pers. plur. præsentis subjunctivi ἦτε, ab eodem them.

Ἧτασαν, Aor. 1. act. verbi ἐπάτεω.

Hἶτες, præt. imperf. act. αἰτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ἠτήκει, Aor. 1. ἤτησαν, & particip. præt. pass. ἠτημένος.

Ἧτλον, & Hἶτον, tertia & secunda dualis præt. imperf. ἵστ à them. εἰμί. Dicitur etiam ἦτον & ἵστλον, sed ab ἧμαι præt. imperf. passivo ejusdem them.

Ἧτοι, sit: per crasin ex ἐέτω, ut volunt grammatici. nam ἐω, primitivum verbi εἰμί, in imper. facit ἔτω, ἔστο, unde per contractionem fit ἦτοι, ex quo τροπῇ Dorica hoc ἦτοι fieri dicunt. Alioqui & ἔτω dicitur pro hoc ἦτοι, ab eodem them.

Ἧκγει, præt. imperf. verbi αὐγέω.

Hὐδε, præt. imperf. act. verbi αὐδάω.

Ἠὐδάξατο, Doricè pro ἠὐδήσατο: aor. 1. med. verbi αὐδάζομαι.

Ἠυδηκὼς, part. præt. perf. ἠὐδήκα, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Hὐδον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi εὐδάω.

Ἠυθύνθη, aor. 1. pass. verbi act. εὐθύνω.

Ἠυλίσαντο, aor. 1. pass. verbi αὐλίζομαι: ex quo est & aor. 1. med. ἠυλισάμην.

Ἠυξήθη, aor. 1. pass. verbi act. αὐξέω facientis fut. 1. αὐξήσω: unde & præt. pass. ἠύξημαι. præt. autem act. est ἠύξηκα, & Aor. 1. ἠύξησα.

Ἠυφεύκει, ἤυρω, ἤυρεσε, per syncopen pro ἠυρηκέμεν, ut volunt nonnulli Aor. 1. med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Poterit tamen fingi verbum εὕρω, quod faciat aor. 1. act. εὗρα seu ἤυρα, & med. voce εὑρέμην sive ἠυρέμην, sicut facit aor. 2. act. εὗρον, & med. voce εὑρόμην.

Ἡυσίνδα, infin. præt. perf. pass. à them. act. ἀείσω faciente fut. 1. ἀείρω ab ἄορέω. Dicitur etiam sine augmento ἄορδα, ut ἄορται quoque & ἀόρθαι.

Ἤφρα, secunda persona aor 1. ἠυρέμην, de quo jam dixi.

Hὗσα, aor. 1. act. verbi αὔω significantis, vociferor apud poetas. dicitur autem illud per ἐπέκτασιν esse factum ex αὔω.

Ἡφαιστώσειεν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἀφαιστόω, ex quo & particip. præt. perf. ἠφαιστωκὼς, & præt. imperf. ἠφαίστουν.

Ἤφεσθη, duplici augmento pro ἀφέθη: aor. 1. pass. verbi act. ἀφίημι facientis præt. perf. pass. ἀφέωμαι.

Ἤφιεσαν, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφίεσαν participip. præt. perf. act. à them. ἀφίω, ἀφιάω.

Ἤχθην, infin. præt. perf. pass. ἄγμαι, ab act. them. ἄγω.

Ἤχθεν, duplici augmento pro ἄχθεν tertia persona sing. præt. imp. act. ex inus. them. ἀχθέω, pro ἀάω quod ex them. ἀρίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex πτίθω. Varin. videtur innuere ἤχθεν usurpari etiam pro ἦν ἄχθεσι: sed hoc parum est probabile, opusque habet exemplis.

Ἤχρεν pro ἤχριεν apud Marc. Evang. legimus, cap. 11. ᾧ οὐκέτι ἤχρεν τις δύνηται ἀνθ' ὧν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἱμάτια. Et cap. 1. ᾧν οὐκ ἤμην ἄξιος ἵνα λύσω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν. Sunt qui dicant esse aor. 2. ex them. ἀρέω pro ἀρέω aut ἀρίημι. Sed est potius aor. 2. them. ἀρίω faciens fut. 2. ἀρῶ. aor. 2. ἤρορ.

Hφυσάμην, aor. 1. med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἤχθεσσα, duplici augmento pro ἀφεσσα: infin. præt. perf. pass. verbi Ionici Σπάομαι usurpati pro Σπόμαι: unde & infin. Σπάδθ pro Σπᾶσθ.

Ὀφειλόντων, Ionicè primùm abjecto augmento, deinde verso ε in ει. præt. imperf. pass. ejusdem them.

Ὀπάονται, itidem pro Σπάονται. Aor. 1. med. ejusdem them.

Ὀπάζο, præsens optat. pass. secundæ pers. ab eodem.

Ὀπάζοντο, Ionicè pro Σπάζοντο, contracto primùm αε in η, deinde ι in ε verso & tradito accentu. Aor. 1. med. opt. modi à Σπάζομαι.

Ὀπάσω, quod exp. Σπάζειν, Σπάδειν, per syncopen ex Σπάδσω factum creditur. Est tamen potius Aor. 2. act. verbi Σπάω, ut videbis paulo post in Σπᾶς.

Ὀπάσσω, fut. 1. act. infin. modi à πάομαι faciente fut. 1. Σπάσω: unde & med. vocis fut. 1. Σπάσομαι.

Ὀπᾶς, fut 1. act. infin. modi à πάομαι faciente fut. 1. Σπάσω: unde & med. vocis fut. 1. Σπάσομαι.

Ὀπάδει, quod significare ajunt non modò Σπιλάζειν, sed etiam ἐπαίρειν, ex Σπάδειν contractum volunt, à Σπάω: unde Σπαδὶ derivatata creditur.

Ὀπάω, fut. 1. act. verbi πάομαι, ex Σπάω: unde med. voce Σπάομαι.

Ὀπᾶσι, Doricè pro Σπᾶγι: solent enim Dores imper. quosdam in σι mutata propria terminatione, finire in σι, est autem hoc Σπᾶς imper. verbi Σπάω.

Ὀπάσσω, thema derivatum ex Σπάδω per syncopen: pro quo Doricè Σπάσδω dicitur. Vnde fut. 1. act. Σπάξω, & med. Σπάξομαι, pro quo & πεΣπάξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Ὀράασιν, Σράᾶς, Σράᾶτ, reperiri ajunt nonnulli pro Σράᾶσιν, Σράᾶς, Σράᾶτ, quæ sunt Aor. 2. med. à verbo πάομαι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Ὀ ᾗς, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἤδοφε, Aor. 2, act. à them. Σράω seu Σρόω. unde & infin. Σραῆναι & particip. Σραείς.

Ὀᾗς per contractionem pro Σράω, exempto primùm Ionico more ε, deinde αο contracto in ᾗς: Aor. 2, med. imper. modi à verbo πάομαι.

Ὀράσσασιν, Ionicè pro ἔΣραξαν, ut ἀσσασσον pro ἄσσω, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκα: Aor. 1, activi verbi πράγω.

Ὀρίξω, fut. 1, act. verbi πρίχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, ut in sequenti Σρέξω.

Ὀρέξω, fut. 1, act. verbi πρέχω, tenui in aspiratam reversa ut in præcedenti Σρίξω, nec enim poterat scribi Σρέχω & Σρέχω, propter concursum duarum aspiratarum. unde imper. Σρέξον, & particip. Aor. 1, med. Σρεξάμενος. Inde & infin. Aor. 1, pass. Σρεξθῆναι.

Ὀρηξθῆναι, Aor. 1, pass. infin. modi, à them. Σρόω. unde & part. Σρηθείς.

Ὀυτασένα, particip. Aor. 1, act. ἐπάμμενα, à them. Συμαίνω.

Ὀῦδῆς, θῆ, Aor. 2, act. subjunct. modi à verbo πῆμι.

I

Ἰάθη, Aoristi 1, pass. verbi activi ἰάομαι.

Ἰᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ionicè secundùm quosdam pro ἴασι. unde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, ἐφοίτασι.

Ἴᾶσι, per contractionem ex ἴαασι: hoc autem ἴαασι Ionicum est pro ἴασι, ut πάλαασι pro πάλαισι. tertia pers. plur. præs. indic. à them. ἰάω: unde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυσαν, Æolicè pro ἴαχαν. Hoc autè ἴαχα est tertia pers. sing. vel Aor. 2. ἴαχον, vel præt. med. ἴαχε: quæ ambo sunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαχθῆναι, Aor. 1, pass. in fin. modi à them. act. ἰάπτω faciente fut. 1, ἰάξω. unde & particip. ἰαχθείς.

Ἰαχύα, particip. fœm. gen. ex masculino ἰαχύς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ὀιώσατο. Ionica & poetica augmenti detractione pro ἰώσατο. Aoristi 1, act. verbi Σιάομαι.

Ὀίαλον, eodem modo pro ἔΣιαλον: à them. Σιάλω.

Ὀιάλτω, fut. 1, act. verbi Σιάλω ex inus. Σιαλέω.

Ὀίδυο & Ὀίδυαι, Doricè vel Ionicè pro Σίδοτον, ut ἴδυδο & ἴδυμαι pro ἴδοτον Aor. 2, act. infin. modi à them. πίθημι. At Σίμεν est partic. Aor. 2, med. ab eodem them.

Ὀφέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro Σῳῶ: hoc autem Σῳῶ est Aor. 2, subjunct. modi à verbo act. Σέῳω. ut apud Homerum, Σεῖο πυρὸς Σάμασσε Σῶ. διὰ πυρὸς, calefiam igni.

Ὀεῖσθαι, Doricè pro Σεῖξεσθαι, à Σείκω.

Ὀέμεν, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἐΣέμεναι: præt. imperf. pass. verbi poetici Σέμαι.

Ὀέμεν, duplici augmento pro ἐΣέμεν: aor. 1. pass. verbi act. ἀρίημι facientis præt. perf. pass. ἀφέωμαι.

Ὀέω, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφιωχάς: particip. præt. perf. act. à them. ἀφιωχάζω.

Ὀῆσθαι, infin. præt. perf. pass. ἔΣαμαι, ab act. them. ἔω.

Ὀῆσι, duplici augmento pro ἀέσι tertia persona sing. præt. imp. act. ex inus. them. ἀβέω, pro ἀάω quod ex them. ἀρίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex πτίθω. Varin. videtur innuere ἤσιεν usurpari etiam pro ἦν ἄσιεν: sed hoc parum est probabile, opusque habet exemplis.

Ὀῆσιν pro ἤσιεν apud Marc. Evang. legimus, cap. 11. ᾧ οὐκέτι ἤχρεν τις δύνηται ἀνθ' ὧν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἱμάτια. Et cap. 1. ᾧν οὐκ ἤμην ἄξιος ἵνα λύσω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτῶν. Sunt qui dicant esse aor. 2. ex them. ἀρέω pro ἀέω aut ἀρίημι. Sed est potius aor. 2. them. ἀρίω faciens fut. 2. ἀρῶ. aor. 2. ἤρορ.

Ὀῆσθαι, Ionicè & poeticè pro ἐΣέσθαι, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici Σάομαι usurpati pro Σόμαι: unde & infin. Σιάδθ pro Σεᾶσθ.

Ὀῆσιν, tertia pers. plur. præt. imperf. act. verbi ἔω. Ionicè pro ἐΣέσιεν, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici Σάομαι usurpati pro Σόμαι: unde & infin. Σιάδθ pro Σεᾶσθ.

Ὀῆσο, tertia pers. imperativi Σέω, de quo paulo antè.

Ὀῆσθαι, Cretensium dialecto pro Σιάγεσθαι. Hesych.

Ὀιάσασι, Ionica resolutione diphthongi η pro Σιάσῃ. hoc autem Σιάσῃ secunda est persona fut. 1, med. Σιάσομαι, à them. Σιάω, ut πλώσασα à πλώω. unde & infin. Σιάσασθαι. Ambo apud Hesych.

Ὀιάτμεσθ, pro Σιάσιθμεσθ, fut. verbi Σιάω. Doricum potius quàm linguæ communis proprium. utitur tamen prosæ quidam scriptor apud Suid. cujus nomen tacetur. οἱ δὲ ἀρίκοντο, (inquit) ἐπὶ ἀγοράν πυγμήν, ὃ δὴ Σιάσιμον καλοῦσι. i. ἀγωνίσμον.

Ὀιάσθω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro Σιάσῃτω: aor. 2, act. subjunctivi modi à verbo πίθημι.

Ὀαεῖτο, Ionicè & poeticè pro ἐΣαείτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici Σάομαι usurpati pro Σόμαι: unde & infin. Σιάδθ pro Σεᾶσθ.

Ὀαείω, Ionicè & poeticè pro ἐΣαείτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici Σάομαι usurpati pro Σόμαι: unde & infin. Σιάδθ pro Σεᾶσθ.

Ὀαέω, fut. 1, act. infin. modi à πίθημι faciente fut. 1, Σήσω: unde & med. vocis fut. 1, Σήσομαι.

Ὀᾶσθαι, fut 1, act. infin. modi à πίθημι faciente fut. 1, Σήσω: unde & med. vocis fut. 1, Σήσομαι.

Ὀᾶδαι, quod significare ajunt non modò Σπιλάζειν, sed etiam ἐπαίρειν, ex Σιάδειν contractum volunt, à Σιάω: unde Σιαδὶ derivatata creditur.

Ὀᾶτο, fut. 1, act. verbi πίθημι, ex Σιάω: unde med. voce Σιάομαι.

Ὀᾶτο, Doricè pro Σῆγε: solent enim Dores imper. quosdam in σι mutata propria terminatione, finire in σι, est autem hoc Σῆγε imper. verbi Σίγω.

Ὀᾶσω, thema derivatum ex Σαάω per syncopen: pro quo Doricè Σιάσω dicitur. Vnde fut. 1, act. Σιᾶξω, & med. Σιᾶξομαι, pro quo & πεΣιᾶξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Ὀᾶται, Σᾶτο, Σᾶτο, reperiri ajunt nonnulli pro Σείαται, Σεῖτο, Σεῖτο, quæ sunt Aor. 2, med. à verbo πίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Ὀᾶς, poeticè & Ionicè sine augmento pro ἔΣαδες, Aor. 2, act. à them. Σάω seu Σρόω. unde & infin. Σαῆναι & particip. Σαείς.

Ὀᾶς per contractionem pro Σάω, exempto primùm Ionico more ε, deinde αο contracto in ᾶς: Aor. 2, med. imper. modi à verbo πίθημι.

Ὀᾶσσασιν, Ionicè pro ἔΣαξαν, ut ἀσσασσον pro ἄσσω, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκα: Aor. 1, activi verbi πράγω.

Ὀᾶξω, fut. 1, act. verbi πράγω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, ut in sequenti Σᾶξα.

Ὀᾶξα, fut. 1, act. verbi πράγω, tenui in aspiratam reversa ut in præcedenti Σᾶξω, nec enim poterat scribi Σᾶχω & Σᾶξω, propter concursum duarum aspiratarum. unde imper. Σᾶξον, & particip. Aor. 1, med. Σᾶξάμενος. Inde & infin. Aor. 1, pass. Σᾶξθῆναι.

Ὀᾶχθῆναι, Aor. 1, pass. infin. modi, à them. Σαάω. unde & part. Σαηθείς.

Ὀᾶσσασα, particip. Aor. 1, act. ἐπάμμενα, à them. Συμαίνω.

Ὀᾶδῆς, θῆ, Aor. 2, act. subjunct. modi à verbo πίθημι.

I

Ἰάθη, Aoristi 1, pass. verbi activi ἰάομαι.

Ἰᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ionicè secundùm quosdam pro ἴασι. unde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, ἐφοίτασι.

Ἴᾶσι, per contractionem ex ἴαασι: hoc autem ἴαασι Ionicum est pro ἴασι, ut πάλαασι pro πάλαισι. tertia pers. plur. præs. indic. à them. ἰάω: unde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυσαν, Æolicè pro ἴαχαν. Hoc autè ἴαχα est tertia pers. sing. vel Aor. 2. ἴαχον, vel præt. med. ἴαχε: quæ ambo sunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαχθῆναι, Aor. 1, pass. in fin. modi à them. act. ἰάπτω faciente fut. 1, ἰάξω. unde & particip. ἰαχθείς.

Ἰαχύα, particip. fœm. gen. ex masculino ἰαχύς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰμενῶ, particip. præt. pass. ex ἵκμαι vel ἱκάνομαι. unde comp. ἀφικμένῳ.

Ἴδη, tertia pers. singul. Aor. 2, ἴδον, à them. εἶδω faciente fut. 2, ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδη (pro quo Attici & ἴδῃ dicunt, ut σπῇ) est imperfectus dem Aor. 2, act. ab eodem them. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδὲ quoque dicitur adverbialiter ex ἴδε Aoristo 2, med. imper. modi. Dores verò & ἰνὶ & ἰνὶ dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' αὖ πάλιν ἔδῃ πεδ' ἔργα, ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἴδῃ pro ἴδῃ ponitur interdum apud poetas, & signif. κεῖ.

Ἴδεν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro ἴδῆν: Aor. vel fut. 2, act. infin. ab eodem them.

Ἴδεται, Aor. 2, med. infin. modi, ab eodem εἶδω.

Ἴδεται, Ionica paragoge τῆς αι pro ἴδῃ: Aor. 2, act. indic. modi, ab eodem.

Ἴδεο, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἴδῃ: fut. 2, act. subjunct. modi, ab eodem εἶδω.

Ἴδεαι, Ionicè pro ἴδῃ secunda pers. singul. Aor. 2, med. ab eodem them.

Ἴδεσκε, Aor. 1, act. verbi ἰδέσκω.

Ἴδρυθο, Dorica sive Æolica ἔδρυτο τῆς ε εἰς ι. pro ἵδρυθο, ut veteres grammatici tradunt. Snnt qui ex ἰδρύθο putant fieri per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἶδρυθε, ut refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἰδρύθο δὲ ἕδρυ πεφυκώς.

Ἴδρυθο, per syncopen dicitur etiam pro ἰδρύθε: quod ἰδρύθη Ionicum seu Doricum est pro ἰδρύτο, Aor. 1, act. infin. modi ex verbo εἴδω, ut apud Homerum, Ἀλλ' ἐς Σήλεο ἰδρύθο ᾗ πέρι δηθὰ ἕασιν, volo videre & tueri oculis.

Ἰδρύατο, Ionicè pro ἰδρύντο, tertia pers. plur. Aor. 2, med. opt. modi à them. act. εἴδω.

Ἴδρυτο, Aor. 2, med. indic. ex eodem εἴδω. Activa autem voce idem thema Aor. 2, facit ἵδρυ.

Ἴδρυσαν, Bœotico more pro ἵδρυν, ut ἤλθοσαν pro ἦλθον. solent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & Aoristi inserere σα. Est autem hoc ἵδρυσαν tertia pers. plur. à prima ἵδρυν. Aoristi. 2, act. indic. modi ex them. εἴδω. Apud Suid. ἰδρυσάν σε ἔθεσαν.

Ἴδ', adverbium demonstrandi factum accentûs mutatione ex ἰδέ, Aor. 2, med. imper. modi, ab eodem them.

Ἰδέαν, particip. fœm. gen. ex ἰδέα præterito med. verbi εἴδω: unde apud Hom. ἰδέγκη ὡραιέθεσσιν.

Ἴδμεν pro ἴδοτεν dici ἐκτάσει τῆς ε Θεόδωρος, tradit Eust.

Ἴδ', significans, i. vade, est Aor. 2, imper. modi ex ἔω Aoristo 2, infinitivi modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex them. εἴω

Ἴδῃ, ἴδῃσι, præsens imperf. act. à them. ἴημι.

Ἴδε, pro ἴη usurpatum alicubi reperitur, ut ἵπποι pro ἵπποιν, est tertia persona singul. præteriti imperfecti ἴδω ex inus. them. ἰάω. Est interdum & secunda persona imperativi præsentis activi, ab eodem themate, pro ἴσθι.

Ἴεῖλω, ἰεῖς, ἰεῖτ, præsens optat. act. ex eodem them. ἴημι, ut πείλω ex πίθημι.

Ἰείς, particip. præs. act. ejusdem thematis, ut πῆεὶς ex πίθημι est. fœm. ἰεῖσα, neutrum ἰὲν. At ἴεις, est secunda pers. sing. præt. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἰάω, referri tamen solita ad idem ἴημι.

Ἴέσαν, tertia pers. plur. præs. indic. act. ejusdem them. ut πίθημι est ex πίθημι.

Ἰέμαι, præsens indic. pass. ex act. ἴημι: unde imperf. ἰέμην & particip. ἰέμενος.

Ἰέμενο & Ἰέσθαι, Ionicè & Doricè pro ἴεναι: infinit. præsens act. ab eodem them. ut πίθεμεν & πίθεναι pro πίθεναι dicunt iidem. Alioqui ἰέσθαι est etiam particip. fœm. ex masc. ἰέμενος: ambo ex ἴημι.

Ἰέμενο & Ἰέμεναι, itidem Ionicè & Doricè pro ἴεναι dicuntur, suntque præt. infin. act. à them. εἶμι.

Ἰέμενος, particip. ex ἴεμαι: passivo verbi ἴημι.

Ἴεν, aspiratum, Bœoticum est pro ἧεν, mittebant, ab ἴημι. ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. Aoristi 1, ἴην, ascitum habens ν propter sequentem vocalem. ex them. εἶμι.

Ἴεναι, infin. præsens verbi ἴημι: ἴεναι autem est infin. præsens themàtis εἶμι.

Ἴεντιν, tertia pers. plur. præsentis ἴεμαι: ἴεντο autem tertia plur. imperfecti ἰέμην. At ἴέντες est particip. nominat. plur. ex fing. ἰέντς, de quo suprà.

Ἴεσαν, tertia pers. plur. præteriti imperf. ἵην, ex ἴημι.

Ἰέσθαι, tertia dualis præt. imperf. ἰέμην ex ἴεμαι. cujus secunda pluralis est ἰέσθε, tertia sing. ἵετο, & tertia pluralis ἵεντο.

Ἴζεσθ & Ἰζάθ, Ionicè pro ἵζεσθαι, imperat. præs. pass. à them. ἵζομαι.

Ἰζήσας, particip. Aor. 1, act. ab ἰζάω, ex ἵζω.

Ἰήλατο, Aor. 1, act. verbi ἰάλλω, unde & subjunct. ἰήλω.

Ἰῆσθ, tertia pers. sing. verbi ἴημι.

Ἰῆσι, Ionica & poetica paragoge pro ἰῆ. Hoc autem ἰῆ, est tertia pers. sing. Aor. 2, act. ex them. εἶμι faciente Aor. 2, indic. ἴω ex inusit. them. εἴω. Sic ἴῃσι pro ἰῇ dicitur, quod est subjunct. præs. ex them. ἴημι.

Ἰῆθι, imper. præs. ejusdem them. εἶμι, secundum quosdam grammaticos μεταπεπτωκόσιν ἐκ τοῦ ἴε.

Ἴεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἴκα: imper. Aor. 2, med. à them. ἰκάομαι, faciente fut 2, ἰκάσομαι.

Ἴκνεαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, ut apud Hesiod. ἔπλετο δ' ἧς ἄκρον ἵκνεαι, secunda persona sing. Aor. 2, med. subjunct, modi, ab eodem them. ἰκάομαι, faciente Aor. 2, indic. ἐκάμην, ex ἱκομαι.

Ἴκμενος, per syncopen pro ἱκάμενος, participp. ex them. ἵκομαι.

Ἴκμην, Aor. 2, med. verbi ἱκάομαι ex ἵκομαι. unde infin. ἱκάσθαι, & particip. ἱκόμενος. Doricè verò pro ἱκάμην dicitur ἰκόμαν.

Ἴκτο, præt-pluſquamperf. paſ. ab eodem them. Niſi quis Aor. 2, med eſſe velit per ſyncopen factum. ex ἵκετο.

Ἴλαδε, imper. præſ. ex inuſ. verbo ἴλημι, ut ἵσταθι ex ἵστημι: ex quo them. eſt & particip ἰλάς, ut ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἰλάσθη, imper. Aor. 1, paſ. à them. ἱλάσσομαι faciente fut. 1, ἱλάσομαι.

Ἱλάσσομαι, fut. 1, med. verbi ἱλάομαι ſeu ἱλάσκομαι.

Ἵλῃθι pro ἱλαθῇ, ab inuſ. them ἵλημι.

Ἱλάσκομαι, Ionica poeticaq; parагoge pro ἱλάομαι. Eſt autem hoc ἱλάσκῃ tertia perſ. ſing. præt. perf. act. ſubjunctivi modi, ab inuſitato illo them. ἴλημι faciente fut. ἰλάσω ex ἰλάω vel ἱλάω: nec ulla alia ab iis tempora in uſu ſunt quàm imper. ἵλαθι, ſive ἵλαδι, præt. perf. opt. ἱλήκοις & ἱλάκοις, & ſubjunct. ἱλάκω. ut apud Hom. Odyſſ. γ. ἀλλὰ σύγε ἵλαθι, δίδωθι δὲ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. ο. ἵνα μ' Ἀπόλλων Ἡέλιός τε ἱλάκωσιν, nobis ſit propitius.

Ἴλθι, prima perſ. plur. præſ. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἴεναι, ire: à them. eodem.

Ἴναι pro ἶεναι dici ex εἶμι, tradunt quidam recentiores: ſed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἴξομαι, fut. 1, med. verbi ἰκάνομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἴξον, Bœotica dialecto pro ἶεν. ſolent enim ii ix in ξ commutare, dicentes ἰτidem εἴξαν pro εἶκαν. quorum hoc εἴξαμεν, eſt præt. med. verbi εἴκω pro ἔοικα, uti jam dictum eſt, apud Ariſtoph. εἴξαν γὰρ ἐκ τῶν πεντακοσίων: illud verò, Aor. 2. act. indic. modi à them. ἶκω: apud Hom. Il. κ, Αἶ γὰρ δὴ ἔπειτα θεηκάτῳ αὐτῷ τόδ' ἔξον ἰόντες. Et Iliad. γ. Οἱ δ' ἧ Πύλον Νηλῆος ἐυκτίμενον πτολίεθρον ἶξον ἰόντες. Itidemq; alibi, Οἱ δ' ἶξε κίλλα λαχαδαίμονα.

Ἴομι ἴοις ἴοι, opt. Aor. 2, act. à them. εἶμι. Facit enim ἔμι. Aor. 2, indicat. mod. ἶον, ex inuſ. them. ἔω, unde particip. ἰών.

Ἴον, præt-imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἴω, ut πίδημι facit interdum ἔπιθον ex πιθέω.

Ἵπταμαι, fut. 1, med. verbi ἵπτημαι, ut volunt nonnulli, ſed parum πιθανὰ λέγοντες, nam ἵπτημαι facit fut. πήσομαι, ut ἵσαμαι facit ἐήσομαι. ἱσθήσομαι autem, ſicubi reperitur, eſt à verbo ἱστάω, quod tamen rejicit Phrynichius.

Ἵρεσθαι, Ionicè pro ἱερᾶσθαι apud Herodotum, à them. ἱερήομαι.

Ἴσαμι, Doricè pro ἵστημι.

Ἴσαν, tertia perſ. plur. præteriti imperf. εἶν, ex them. ἔω. Interdum per ſyncopen poſitum reperitur pro ἴσασαν, tertia perſona plurali præteriti imperfecti ἤσλυσ, ſciebam ex them. ἴσημι, ut apud Homerum, τὰ δ' οὐκ ἴσαν οὔς ἐπέπυκτο.

Ἴσας, participp. præſ. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσὰς, ut ἰσὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι ſimiliter pro ἴσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι, Doricè, ut volunt nonnulli, tertia perſ. plur. præſentis ἴσημι. deberet enim σεσῆκασᾶδαι, ut ἱσᾶσι ex ἵστημι, πεπαμᾶσι ex πάπαμαι, & ſimilia.

Ἴσαι, pro ἴσασαι ſecunda perſona ſingul. verbi ἴσαμαι. Varin. ἴσῃ exp. μαθήτῃ, derivans ex ἴσομαι ſignificante γνώσομαι, ea tamen cum diphthongo potius ſcribenda forent ἴσῃ, ἴσῃσαι. Quanquam & apud Heſychium legimus ἴσασο expoſitum ὁμοιώθη, itidem pro ἴσατο, Aor. 1, med. verbi activi εἶδα facientis fut. 1, εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro κεδάσθυσεν, eſt à them. ἴζω, itidem Aor. 1. med.

Ἴσθι, imper. præſens duo ſignificans, nimirum γίνοσο & ὕπαρχε. Prius eſt ab ἵστημι, per ſyncopen pro ἴστηθι, ut & in tertia perſona ἴστω pro ἰστάτω, itidemque in duali ἴστων pro ἰστάσθων, & in plur. ἴστε pro ἴστατε, ἴστων pro ἰστάντων. Poſterius autem ἴσθι ſignificans ὕπαρχε, eſt ab εἰμί, à poſteris Homeri uſurpatum pro ἴσθι, nec ſimiliter facit ἴστω in tertia perſona, ut præcedens, ſed ἔστω, & ſic deinceps, ut cùm alii tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴστε apud Homerum imperfectum eſt verbi ἴσκω facti ex εἶδα, eandemque plerunq; cum eo habentis ſignificationem. unde & particip. ἴστων.

Ἔστεον, per ſyncopen pro ἴσταον, prima perſona pluralis thematis ἵστημι: pro quo ἵσταον dici etiam ἵδμεν, ſuprà docui.

Ἴστωσι apud Heſychium legitur cum his duabus expoſitionibus ἱδρύσουσι, πορεύσονται. Ac quod ad ἱδρύσουσι attinet, ſcribendum eſſet potius aſpero ſpir. ἵστωσι, à them. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσονται attinet, ſi ἵστωσι in ea ſignificatione ſcribamus, videtur amiſſile primam ex diphthongo vocalem, pro εἴστωσι, à them. ἔω. ſiquidem apud eundem legimus εἰσῶμαι expoſitum εἰσαλθήσομαι: necnon εἰσῆμεν, εἰσῆκειμεν.

Ἴστε, præteriti imperfecti verbi ἴσημι tertia perſona ſing. ex them. ἰσάω, ut πίδημι ſcimus facere ἐπίθη, & ἔμμεθεν, ex πιθέω & ἔω. Eſt interdum & præſens imperativi, ſitidem contractum ex ἴσασ.

Ἴστεο, Ionicè exempto σ pro ἴστασο: ſecunda perſ. ſing. præteriti imperf. ἰσάμην, ex paſſ. them. ἴσημαι.

Ἴστι, per ſyncopen ex ἴσοτι, quod eſt verbi ἴσημι ſecunda perſona pluralis modò in præſenti indicativi pro, ſcitis; modò in præſenti imperativi pro, ſcite.

Ἴσταν, adverbium δεπτικὸν ex them. ἴσθι, amiſſo σ ex diphthongo nam olim εἰσταν ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſt.

Ἵστη, interdum eſt tertia perſ. ſing. præteritiimperfecti ἵστω ex ἵστημι, interdum ſecunda imperativi præſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperfectorum activorum fiunt ſecundæ imperativorum, objecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim ſolùm ex ἐνέω, ἐφίλεον, ἐδίζεον, fit νέει, φίλει, δίζα, λέγε: ſed etiam ex ἔτιθη & ἔπιφνεν fit πίθι, πιφυσκε. Quanquam ſunt qui hos imperativos verborum in μι factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, brevi quæ præcedebat in longam converſa, ut ex πίμπλαθι & ἴσταθι fieri πίμπλα & ἵστα. Etym. & Varin.

Ἵστω, per ſyncopen pro ἰστάτω. tertia perſ. ſing. imper. modi ex them. ἵστημι: itidemq; ἴσαν pro ἰστάντων dicitur, & ſic deinceps in reliquis perſ.

Ἴστω autem per contractionem eſt ex ἴσαο, quod Ionico more factum eſt ex ἴσαεο, exempto σ. ſunt verò hæc ſecunda perſona ſingul. vel præt. imperfecti paſ. ἰσάμην, vel imperativi præſentis paſſivi, à them. ἴσαμαι.

Ἴστων pro ἵστειν, per contractionem ex ἴσαον præterito imperf. verbi ἰσάω. At ἴστων per ſyncopen pro ἰστάντων, eſt tertia perſ. dualis imperativi præſ. ex them. ἵστημι, ut in Ἴοδι ſuprà admonui.

Ἴσχανδα, poëtico pleonaſmo pro ἴσχανᾷ, ex them. ἴσχανάω. itidemque ἴσχανεν pro ἴσχανᾷν.

Ἴσχανόων, itidem poëtico pleonaſmo pro ἰσχανῶν: & ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα. participp. præſ. act. ab eodem them.

Ἴσχεμεν & Ἴσχεμεναι, Ionicè & Doricè pro ἴσχειν: infin. præſens à them. ἴσχω.

Ἴσχει, Ionica diphthongi reſolutione pro ἴσχῃ imperat. præſ. paſ. ab eodem them. cujus imperativi ſecunda plur. eſt ἴσχεσθε.

Ἴσχεο, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἴσχα.

Ἴσχον, ſecunda perſona dualis interdum præſentis ἴσχω, & nunc tertiam dualis facit itidem ἴσχον: interdum imperfectiἴσχω ab eodem themate, & tunc tertiam dualis facit ἴσχετον. Vtrobique autem ſecundam pluralis facit ἴσχετε, quæ ſervit & imperativo.

Ἴσχω apud Ariſtophanē pro ἴσχω, ut ſchol. ipſius & Suid. tradunt.

Ἴσχῃ tertia perſ. ſing. imperativi præſentis ἴσχω. ἴσχον autem & ἴσχοντ', ſunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἴσχεο, Ionicè pro ἴσασο, exempto σ: ſecunda perſ. ſingul. Aoriſt. 1, med. ἰσάμην à them. ἴσσω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἴσω Homerus, μέχρι δ' ἴσω λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴσα, quod ab eodem ἴσσω affertur, rarum admodum exiſtimo uſum eſſe.

Ἴσῳ, præſens act. ſubjunctivi modi, verbi ἴσημι ex ἰέω.

Ἴσωσι, Aor. 2, ſubjunct. verbi εἶμι ex ἔω, ex quo facit Aor 2, ἴω.

Ἰὼν, participp. ex eodem Aoriſt. ἰω. cujus fœm. ἴοῦσα.

K

Κ ΑΣΣάσθω Dorica συγκοπὴ, & ξυσὴ dicitur pro κατελεξὴ: itidemq; κάσσαλεν pro κατέλεξεν. quæ ambo ſunt Aor. 2, activi, ſed prius infinitivi modi, alterum indicativi: ambo etiam à them. κατελέχω.

Κᾶδι δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κᾶδι δ' ἔδυσε, itidem pro κατέδυσε ἥ, à κατεδύω.

Κᾶδι δ' ἤμαυ, ſimiliter pro κατέχεν δέ.

Κᾶδι ἧ λαπὰς ἤδη, pro κατηρίθη ἤ λαπάς.

Καδδραθέτω, Doricè vel Æolicè itidem pro κατεδραθέτω: Aor. 2, act. verbi κατεδράθω ſeu κατεδράθω, facientis futur. 2, κατεδρᾶθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro κατεδῦσαι: Aor. 1, act infinit. modi à them. κατεδύω.

Καδέσσαν autem, quod Heſych. affert pro κἀδισαν, ſi per υ in penultima ſcriptum eſſet, per ſyncopen poſitum videretur pro κατιδρυσαν.

Καεὶς, participp. Aor. 2, paſſ. ἑκάην, ex act. them. κάω.

Καήσομαι, fut. 2, paſ. ex eodem Aor. 2, ἑκάην.

Καθαπτέσθω, Aor. 1, paſ. infin. modi, à them. activo καθάπτω. Affertur & præter-perf. paſ. infin. κεκαθάφθαι per ſyncopen pro κεκαθάπθαι.

Καθέδρᾱμαι, καθεδῆ, καθεδήσεται, fut. 2, med. verbi κᾰθέζομαι. Vnde & fut 1, paſ. κᾰθεδησόμαι.

Καθεύδησαι, præt. perfect. act. infin. modi à them. καθίημι facientæ præt. perf. indic. modi καθεῦδα: unde & particip. καθεύδης. Paſſiva autem voce præt. perf. facit καθεῦμαι, unde particip. καθεύμενος, demiſſus.

Καθεῖλον, Aor. 2, act. verbi καθαιρέω ex inuſitato themate καθίλω

Καθεῖναι, Aor. 2, act infin. modi, à them. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſ. ab eodem them. καθίημι faciente præt. perf. paſ. καθεῖμαι.

Καθεῖρπε & καθεῖρπεν, præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi activi καθείρπυζομαι ex καθείρπω.

Καθεὶς, participp. Aor. 2, act. à them καθίημι.

Καθέσσαν, Aor. 2, act. verbi καθίζω vel καθέω, habens aſcitum loco augmenti. Apud Varin.

Κεθέτη,

Καθέτη, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſ. à them καθίημι faciente præt. perf. paſ. καθεῖμαι.

Καθεύδει, fut. 2, act. verbi καθεύδω ex inuſ. them. καθέλω: unde infin. Aor. 2. καθεῦδαι, & particip. καθεύδων.

Καθέφω, fut. 1. act. verbi κατέχω unde med. καθέψομαι.

Καθέω, Ionica diphthongi diſſolutione pro κάθω, de quo mox.

Καθῆσο, Ionica diphthongi diſſolutione pro κάθου, de quo mox.

Καθῆσο, Aor. 1, act. imper. modi à them. καθίημι.

Καθῆστο, Aor. 2, act. verbi καθίημι, ut κατεπτήσω facit κατέπτησο.

Καθησάμενος, participp. præteriti perf. paſſ. καθέσσαμαι, ex act. them καθίζομαι.

Καθησκάθω, participp. præteriti perfecti act. καθέσπω, ex eodem themate

Καθησκώντος, participp. ejuſdem præt. perf. act. per ſyncopen ex καθησκάθεος, ut volunt nonnulli: niſi potius exiſtimandum eſt καθέσκω habere præt. med. καθέσκα à καθισάω, ex quo per contrationem fiat hoc particip. καθησκώς.

Καθῆς, ſecunda perſ. ſing. præſ. καθῆμαι, pro κάθησαι, ut volunt nonnulli: tradunt enim ex καθῆσαι Ionicè fieri καθῆσθαι & καθῆσαι, indeque Attica contractione κάθῃ.

Καθῆτα, aor. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1, act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem eſt pro καθῆσα, ut ἔθηκα & ἔδωκα quo que pro ἔθεσα & ἔδοσα dicuntur.

Καθηρίθλων, aor. 1, paſſ. verbi καθαιρέω facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. paſſ. καθῄρημαι. habet autem ſyſtolen pro καθηρίθλων, ut δρήθλω. Ex eodem καθαιρέω eſt & imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν.

Καθῆρτο, præt. pluſquamperfect. paſſ. verbi activi καθαιρέω.

Καθῆτ, infin. verbi κάθημαι, καθήσθω autem eſt tertia perſona imperativi κάθησο, ex eodem them.

Καθῆσο, tertia perſona ſing. præteriti imperf. καθῆμλιδ, ab eodem κάθημαι.

Καθλει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, ut ἠφίει ἐπὶ ἕτερ, pro καθίη. καθίεμαι. Ex quo καθίημι eſt & particip. καθιείς, & infin. καθιέμεν.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. ejuſdem them.

Καθίεο. Ionica reſolutione diphthongi pro καθίεν. aor. 2. med. à them. καθίεμαι faciente fut. 2. καθιεῦμαι ex καθίεμαι. Ex eodem aor. 2, καθικέμλιν eſt aor. 2, ſubjunct. καθίκωμαι.

Καθίξω, Doricè pro καθίσω: itidemque καθίξῃ & καθίξει pro καθίσῃ & καθίσει. à them. καθίζω.

Καθῖμαι. Atticè pro καθέσμαι, fut. 1. med. verbi activi καθίζω

Καθίστα, imper. præſ. verbi καθίσημι ex καθιστάω.

Καθὼς, aor. 2. med. imperativi modi, à them. activo καθίμαι, ut κατεπτήσω facit κατπῦθι hoc autem καθὼ per contractionem eſt ex Ionico κάθεο, facto ex καθέσεο exempto σ. Sunt etiam qui κάθε ex καθέσο factum velint, primùm ἀποβολῇ τῆς σ, deinde συναλοφῇ τῶν ε & ο in ω. contractione τῶ ε σωτικῷ μέρει χ τῆς σ.

Καθυφεὶς, participp. aor. 2, act. à them. καθυφίημι ex quo & aoriſt. 2, med. infin. καθυφῆσθ. Ex eodem καθυφίημι eſt aor. 1, act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφηκάμλιο. Item καθυφῆς ſecunda perſ. ſing. aor. 2, act. ſubjunct. modi.

Κάθω, aor. 2, act. ſubjunctivi modi à themate κάω, faciente fut. 2, κᾰθῶ. At καθεῖω eſt infin. aor. 2, paſſ. ἐκαθεῖν ex activo ἔκαον.

Κακκείειν, Æolica ſyncope pro κατακείειν, quod eſt κοιμητικῶς, ἐμὴν & dormiturire.

Κακκίπε autem, eſt Æolica, itidem ſyncope pro κατακίπει, quod eſt κατακαίουσι. nam κάω ſive κάω, aor. 1, act. facit non ſolùm ἔκαυσα, ſed etiam ἔκηα.

Κάκτῃρε, itidem per ſyncopen pro κατέκτηρε: præt. imperfect. act. verbi κατακτεῶω. Itidemq; κάκτασι pro κατέκτασι, in aor. 2.

Κακχεῦσαι ſimiliter pro κᾰτᾰκχεῦσαι: aoriſt. 1, act. infinit. modi à κατεχέω.

Κακχῳρεῖ, quoq; pro κατακχωρεῖ poſitum videtur. ab Heſychio tamen exponitur δραπετεύει, κακκρυπτεῖ.

Κάλεον, Ionicè ἐκάλουν, præt. imperfect. act. verbi κᾰλέω. Itidem Ionicè in præſente optativi paſſivi κᾰλεοίμλιο dicitur pro κᾰλοίμλιο.

Κᾰλέσσαι, Ionicè & Doricè pro κᾰλέσαι, ab eodem. Et κᾰλέσσῃ pro ἐκαλέσῃ.

Καλήμεναι, Doricè & poeticè pro καλεῖν, tanquam ex καλαίτω vel καλήμι, ut annotat Euſtath. apud Hom.

Κᾰλήσων pro κᾰλέων, ut ποήσων pro ποίων, Æolica uſurpatione τῆς ε δίς ὀσόγγε εἰς η, ut tradit Varin. Niſi potius ſit particip. ex them. κᾰλήμαι.

Κάλλιπε, Æolica ſyncope pro κατέλιπεν: aor. 2, act. verbi activi καταλείπω. Sic κάλλεκτο iidem dicunt pro κατέλεκτο.

Κάμεσλον itidem pro κατήμεσλον poſitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne ſcribendum ſit κᾰδέσλον.

Καμπέλλαι. eadem ſyncope pro κατεμπέλλαι, quod eſt κατελαβέσθαι, apud Heſych.

Καμψένην, ſimiliter pro κατεμψένην: Laconicum tamen id eſſe dicitur.

Καμψόρων pro καμψορῶν ſeu καμπαξόνων, ex nomine κάμψων uſurpato itidem apud poetas pro καμψορῶν.

Κεμμένη, eodem modo pro κατεμμένη.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abjecto augmento: aoriſt. 2, act. verbi κάμνω: unde & particip. κεκμώς. facit enim fut. 2, κεκμῶ, ut τέκνω τεκμῶ.

Κανέην, aor. 2, act. infinit. modi à them. κάνω ſignificante, perimo, unde particip. κανών. Ambo apud Heſych.

Κάπτησι, Æolica ſyncope pro κατέπτησι, quod eſt aor. 2, verbi κατατπτω, mutuatitius à κατατπτάω.

Καρλῦαι, aor. 2, paſſ. infinit. modi, à them. act. κείρω. facit enim id fut. 2, καρῶ, aor 2, ἔκαρσον unde aor. 2, paſſ. indic. modi ἐκάρλυν.

Καρρέζειν, Æolica ſyncope pro καταρρέζειν, apud Euſtath. qui exp. κατακλᾶν.

Καρτῶαι, poetica ιωτακῇσί pro κεκαρτῶαι, quod eſt aor. 1, act. infin. modi à them. κρατύνω.

Κάρσεν, Æolica ſyncope pro κατίρσεν, præter imperf. act. verbi κατηρύω, apud Homerum. Itidem κάρσατο dicitur pro κατίρσατο, quod eſt aor. 2, med. indic. modi, à them. κατηρύω mutuante fut. 2, κατερῶ & aor. 2, act. κατέρυσον ex them. κατηρύω.

Κατδέσαι, per apocopen pro κατδέσαι apud Atticos: Aor. 2, act. imper. modi à themate inuſ. κατδέμω, pro quo uſurpatur κατδαίνυω.

Κατεδύσαντο, Doricè pro κατεδύσανθ, à them. κατεδύω.

Κατεδύσην, Ionicè pro κατεδύην: præſens imper. paſ. à them. κατεδύσομαι. quod ex futuro in præſens abiit.

Κατεκείμην, poeticè pro κατεκείμεθ. participp. præter. perf. paſ. ex them. κατέθηνμι ſeu κατέθω faciente præt. paſ. κατέθειμαι. (quod tamen præteritum commune eſt & verbo κατθήμι.) Similiter κατεείνυον eſt à κατεεινύω, pro κατεθνύω ſeu κατθένυμι poſito.

Κατείσατο, aor. 1, med. verbi κατέημι ex inuſ. them. κατείω.

Κατιρόμην, Ionicè apud Herodotum pro κατεμιρόμην, ab Ionico them. κατηρέω pro κατέμιρον.

Κατίσχεσε, aor. 2, act. imper. modi à them. κατεσχάνω.

Κατακτειόσδε, aoriſt. 2, med. infinitivi modi, à themate act. κατακτείνω.

Κατανυγῆς, aoriſt. 2, paſſ. ſubjunctivi modi, à themate act. κατανύσσω faciente fut. 2, act. κατανυγῶ. unde & part. aoriſt. 2, paſſ. κατανυγείς.

Κατᾰξέμεν, Ionicè pro κατᾰξειν: fut. 1, act. infin. modi à them. κατάγω, apud Homer.

Κατᾰπεπτήκᾰσι, ſecundum quoſdam pro κατεπεπτώκᾰσι, exempto per ſyncopen κ, & ω in η verſo: particip. præt. perf. act. verbi κατεπτάτω ex κατεπτάω. Vide & Πεπτῶκε.

Κατᾰπτώσσει, aor. 1, act. opratívi modi, à them. κατεπτώσσω.

Κατᾰπτῆς, aor. 1, paſ. ſubjunctivi modi, à themate activo κατεπτάω faciente futur. 1, act. κατᾰπτήσω ex inuſ. verbo κατεπτῶ.

Κατᾰφησθῆναι, aoriſt. 1, paſſivi ſubjunctivi modi, ab act. themate κατᾰφήσω.

Κατᾰφησθῆναι, fut. 1, med. infin. modi, à them. κατᾰφήσημι. unde eſt & aor. 2, med. infin. modi κατᾰφῆσθαι.

Κατάγη, aor. 2, act. ſubjunct. à them. κατάγω mutuante fut. 2, act. κατᾰγῶ à κατᾰγάω. Vnde & infin. κατᾰγεῖν: & particip. aor. 2. med. κατᾰγόμενος.

Κατᾰχήσι, aor. 1, act ſubjunct. modi, à them. κατᾰχάνω, faciente aor. 1, act. indic. κατέχηνα.

Κατᾰχῆσαι, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατάγω ſeu κατάγνυμι, diſſoluta vocali more Ionico & Attico κατᾰᾶσαι: unde particip. κατᾰγώς. At κατεάγη, eſt aor. 2, paſ. indic. modi ab eodem them. Inde eſt & aor. 1, act. κατέᾱξα pro κατῆξα.

Κατεδήσ, aor. 2, paſſ. indic. modi, à them. act. κατεδάω, ut κατεκάη à κατακλῶ.

Κατεδήδοκα, præt. perf. act. verbi κατεδίω, Atticè pro κατεδήδηκα, à κατεδήω: unde & paſ. κατεδήδεσμαι.

Κατείη, præt. perf. med. verbi κάτημαι ex κατείω, ut tradit Varinus.

Κατείλογε, Atticū præt. perf. act. verbi κατελέγω pro κατελέλογε.

Κατέκανε, aor. 2, act. verbi κατακαίνω.

Κατέκλει, quod Heſych. affert. pro. σωπᾶν ἤδιως, videtur eſſe aoriſt. 2, act. verbi κατακλήω, ex quo eſt aoriſt. 1, act. κατεκλᾶσσε apud eundem.

Κατεκόπησε, aor. 2, paſſ. indicativi à them. act. κατεκόπω.

Κατέκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, ſecundum alios pro κατέκτᾰσε ex κατέκτημι.

Κατέκτασα, Bœotica ſyncope pro κατεκτάσθην: aor. 1, paſſ. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατέτακα. paſ. κατέτᾰμαι, tanquam ex κατεκτάνω.

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατῆλεκτο. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. κατελέγω.

Κατέπεκε, aor. 1, act. irregularis pro κατέπηξε, ab Ionico themate κατεπήκω, quod ſubſervit verbo κατᾰφάω.

Κατεπύγησας, aor. 2, paſ. verbi act. κατεπύσσω, facientis fut. 2, act. κατεπυγῶ.

Κατεπήνεν Ϝ, præt. perf. paſſ. ejuſdem verbi καταφάω, ex inuſitato themate κατεπήγνω ſeu κατεπήκω, unde & præterit. med κατεπήσα. ambo habentia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατέπηκτας & κατελώκησε.

Κατεπήνθε, præt. med. verbi κατεπήδω, ſecundum quoſdam veteres grammaticos quod ſic formant. Dicunt ex ἐνέδω fieri primùm ἐνέπω, metatheſi literarū inde præt. med. ἐωπθαι, & Attica

bi, κάμω: unde & particip. κεκμώς. facit enim fut. 2, κεκμῶ, ut τέκνω τεκμῶ.

Κανέην, aor. 2, act. infinit. modi à them. κάνω ſignificante, perimo, unde particip. κανών. Ambo apud Heſych.

Κάπτησι, Æolica ſyncope pro κατέπτησι, quod eſt aor. 2, verbi κατατπτω, mutuatitius à κατατπτάω.

Καρλῦαι, aor. 2, paſſ. infinit. modi, à them. act. κείρω. facit enim id fut. 2, καρῶ, aor 2, ἔκαρσον unde aor. 2, paſſ. indic. modi ἐκάρλυν.

Καρρέζειν, Æolica ſyncope pro καταρρέζειν, apud Euſtath. qui exp. κατακλᾶν.

Καρτῶαι, poetica ιωτακῇσί pro κεκαρτῶαι, quod eſt aor. 1, act. infin. modi à them. κρατύνω.

Κάρσεν, Æolica ſyncope pro κατίρσεν, præter imperf. act. verbi κατηρύω, apud Homerum. Itidem κάρσατο dicitur pro κατίρσατο, quod eſt aor. 2, med. indic. modi, à them. κατηρύω mutuante fut. 2, κατερῶ & aor. 2, act. κατέρυσον ex them. κατηρύω.

Κατδέσαι, per apocopen pro κατδέσαι apud Atticos: Aor. 2, act. imper. modi à themate inuſ. κατδέμω, pro quo uſurpatur κατδαίνυω.

Κατεδύσαντο, Doricè pro κατεδύσανθ, à them. κατεδύω.

Κατεδύσην, Ionicè pro κατεδύην: præſens imper. paſ. à them. κατεδύσομαι. quod ex futuro in præſens abiit.

Κατεκείμην, poeticè pro κατεκείμεθ. participp. præter. perf. paſ. ex them. κατέθηνμι ſeu κατέθω faciente præt. paſ. κατέθειμαι. (quod tamen præteritum commune eſt & verbo κατθήμι.) Similiter κατεείνυον eſt à κατεεινύω, pro κατεθνύω ſeu κατθένυμι poſito.

Κατείσατο, aor. 1, med. verbi κατέημι ex inuſ. them. κατείω.

Κατιρόμην, Ionicè apud Herodotum pro κατεμιρόμην, ab Ionico them. κατηρέω pro κατέμιρον.

Κατίσχεσε, aor. 2, act. imper. modi à them. κατεσχάνω.

Κατακτειόσδε, aoriſt. 2, med. infinitivi modi, à themate act. κατακτείνω.

Κατανυγῆς, aoriſt. 2, paſſ. ſubjunctivi modi, à themate act. κατανύσσω faciente fut. 2, act. κατανυγῶ. unde & part. aoriſt. 2, paſſ. κατανυγείς.

Κατᾰξέμεν, Ionicè pro κατᾰξειν: fut. 1, act. infin. modi à them. κατάγω, apud Homer.

Κατᾰπεπτήκᾰσι, ſecundum quoſdam pro κατεπεπτώκᾰσι, exempto per ſyncopen κ, & ω in η verſo: particip. præt. perf. act. verbi κατεπτάτω ex κατεπτάω. Vide & Πεπτῶκε.

Κατᾰπτώσσει, aor. 1, act. opratívi modi, à them. κατεπτώσσω.

Κατᾰπτῆς, aor. 1, paſ. ſubjunctivi modi, à themate activo κατεπτάω faciente futur. 1, act. κατᾰπτήσω ex inuſ. verbo κατεπτῶ.

Κατᾰφησθῆναι, aoriſt. 1, paſſivi ſubjunctivi modi, ab act. themate κατᾰφήσω.

Κατᾰφησθῆναι, fut. 1, med. infin. modi, à them. κατᾰφήσημι. unde eſt & aor. 2, med. infin. modi κατᾰφῆσθαι.

Κατάγη, aor. 2, act. ſubjunct. à them. κατάγω mutuante fut. 2, act. κατᾰγῶ à κατᾰγάω. Vnde & infin. κατᾰγεῖν: & particip. aor. 2. med. κατᾰγόμενος.

Κατᾰχήσι, aor. 1, act ſubjunct. modi, à them. κατᾰχάνω, faciente aor. 1, act. indic. κατέχηνα.

Κατᾰχῆσαι, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατάγω ſeu κατάγνυμι, diſſoluta vocali more Ionico & Attico κατᾰᾶσαι: unde particip. κατᾰγώς. At κατεάγη, eſt aor. 2, paſ. indic. modi ab eodem them. Inde eſt & aor. 1, act. κατέᾱξα pro κατῆξα.

Κατεδήδ, aor. 2, paſſ. indic. modi, à them. act. κατεδάω, ut κατεκάη à κατακλῶ.

Κατεδήδοκα, præt. perf. act. verbi κατεδίω, Atticè pro κατεδήδηκα, à κατεδήω: unde & paſ. κατεδήδεσμαι.

Κατείη, præt. perf. med. verbi κάτημαι ex κατείω, ut tradit Varinus.

Κατείλογε, Atticū præt. perf. act. verbi κατελέγω pro κατελέλογε.

Κατέκανε, aor. 2, act. verbi κατακαίνω.

Κατέκλει, quod Heſych. affert. pro. σωπᾶν ἤδιως, videtur eſſe aoriſt. 2, act. verbi κατακλήω, ex quo eſt aoriſt. 1, act. κατεκλᾶσσε apud eundem.

Κατεκόπησε, aor. 2, paſſ. indicativi à them. act. κατεκόπω.

Κατέκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, ſecundum alios pro κατέκτᾰσε ex κατέκτημι.

Κατέκτασα, Bœotica ſyncope pro κατεκτάσθην: aor. 1, paſſ. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατέτακα. paſ. κατέτᾰμαι, tanquam ex κατεκτάνω.

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατῆλεκτο. præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. κατελέγω.

Κατέπεκε, aor. 1, act. irregularis pro κατέπηξε, ab Ionico themate κατεπήκω, quod ſubſervit verbo κατᾰφάω.

Κατεπύγησας, aor. 2, paſ. verbi act. κατεπύσσω, facientis fut. 2, act. κατεπυγῶ.

Κατεπήνεν Ϝ, præt. perf. paſſ. ejuſdem verbi καταφάω, ex inuſitato themate κατεπήγνω ſeu κατεπήκω, unde & præterit. med κατεπήσα. ambo habentia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατέπηκτας & κατελώκησε.

Κατεπήνθε, præt. med. verbi κατεπήδω, ſecundum quoſdam veteres grammaticos quod ſic formant. Dicunt ex ἐνέδω fieri primùm ἐνέπω, metatheſi literarū inde præt. med. ἐωπθαι, & Attica

duarum initialium literarum præsentis reduplicatione ἐπίσθα, unde præmissa præpositione χτ, κατεπίσθα.

Κατενήνεγτο, aor. 1, med. verbi act. κατενάπτω, apud Hesych.

Κατεπαῦσθη, aor. 1, pas. verbi act. κατεπαύω.

Κατεπόση, aor. 1, pas. verbi act κατεπίνω, facientis fut. 1. κατεπόσω ex inus. them. κατεπίω.

Κατέρρα, aor. 2, pas. verbi act. κατακόπτομαι. facit enim id fut. 2, κατερῥήσω, ex κατερῥάω, unde aor. 2, κατέρῥαγον, ex quo pas. aor. 2, κατερῥάγην, quidam tamen malunt dicere esse aor. 2, act. ex themate κατερῥήγνυμι.

Κατέτην, aor. 2, act. verbi καθίσημι, cujus tertia persona plur. κατέτησαν.

Κατῆβισα, aor. 1, act. verbi κατιβίζω, apud Hesych. qui exponit κατεβίβασα ἐποίησα.

Κατεθαλωμένη, particip. præt. perfect. pas. ex themate activo κατεθαλόω.

Κατῆκεν, Ionicè pro καθῆκε, ex Ionico them. κατῆκω pro καθήκω.

Καθήζομαι, præt. imperf. act. verbi κατακλίζω. unde & præter. pas. καθήσμαι, & aor. 1, med κατηκισάμην.

Κατηλόκησαν, præt. perf. pas. verbi act. κατηλοκίζω.

Κατηλωκῶτα, Ionicè pro καθηλωκῶτα, partic. fœm. præt. perf. act. ex them. καθαλόω faciente fut. 1, καθαλώσω.

Κατημίχθη, aor. 1, pas. verbi act. καταμίσγω.

Κατῆνεγκα, aor. 1, act. verbi κατανάρω.

Κατῆνκα, præt. med. verbi act. κατηνέγκω seu κατενείκω subservientis verbo καταφέρω.

Κατῆνον, præt. imperf. verbi act. κατανυάω.

Κατῆρε, aor. 1, act. verbi κατάρω.

Κατῆρες, Ionicè pro κατῆρε, à them. κατηρέω pro καθαιρέω.

Κατηφέησ', præt imperf. pas. verbi act. κατηρᾶν.

Κατῆφυσεν, Æolica syncope pro κατεθήσατο. aorist. 2, act. verbi κατατίθημι ex κατεθύσω.

Κατθέμεν, itidem pro κατατθῆναι: hoc autem Ionicè vel Doricè pro κατατθεῖναι, quod est aor. 2, act. infin. modi, à them. act. κατατίθημι. Similiter κάτθετο pro κατέθετο. Hoc autem pro κατέθη, quod est aor. 2, med. imper. modi ab eodem them.

Κατπαν, tertia persona plur. præsentis κατέημι, at καθιᾶσι præsentis καθίημι.

Καυάξαις pro κατάξαις, sublato primùm τ, deinde ejus loco inserto υ more Æolico, ut in αὐδῆ pro ἀπὸ: aor. 1, act. optativi modi, itemque in infinitivo pro κατάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem κατάξας est à κατάγω seu κατάγνυμι significantes, frango.

Καυχάσεαι & Καυχᾶσαι ex καυχάομαι pro καυχᾷ in secunda persona dici, annotant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poëticè metri causa geminato σ pro κεάσας: particip. aor 1, act. à them. κεάζω.

Κέατο & Κέατο, Ionicè pro κεῖντο & κεῖντο, abjecto etiam augmento in posteriore, sicut δὲ Κέατο iidem dicunt pro δέκειντο, & ἐπεπόκατο pro ἐπιπεπόκεσαν.

Κείαντες & Κειάμενοι pro καίαντες & καιόμενοι dicitur, tanquam ex κείω. ambo aoristi 1, alterum activi, alterum medii

Κείατο & Κείατο, rursum Ionicè pro κεῖντο & ἔκειντο, inserto etiam ι metri causa.

Κίσσιμαι & Κίσσιμαι, Doricè pro κείσομαι, à themate κεῖμαι.

Κκασδήτῳ pro στρῶσαι & χάσσασθαι ποιῆσαι, ex χαζω derivant. nam ex futuro 2, χασῶ, faciunt κεκασδῶ, per anadiplasiasmum & ὄντιωδ τῷ χ εἰς κ unde & fut. 1, med. κεκασδήσομεθα. Similiter ex ἔχασον faciunt κέκασδον, & med. voce κεκάσδητο.

Κεκασμένῳ verso σ in δ dicitur pro κεκασμένῳ, ut ἴδμεν pro ἴσμεν est autem id præteritum perf. pas. verbi activi κᾴζω.

Κεκάθικα, duplici augmento pro κάθικα dicitur, in præt. perf. act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, poëtico anadiplasiasmo pro κάμω, quod est aor. 1, act. subjunct. modi à them. κάμω.

Κεκάρθαι, præt. perf. pas. infin. modi à them act. κείρω. facit enim id fut. 1, κερῶ, præt. κέκαρκα, & in præt. pluſquamperf. ἐκεκάρκειν, in pas. κάρσομαι.

Κεκάσθαι, præter. perf. pas. infinit. modi, à themate activo καίω faciente præt pas. κέκασμαι: cujus secunda persona κέκασσαι apud Homerum legitur, geminato metri causa σ, pro κέκασαι.

Κεκαυθαι, præt. perfect. pas. infin. modi, à verbo act. καίω faciente fut. 1, act. καύσω.

Κεκαφηώς, Ionicè pro κεκαπηώς: particip. præt. perf. act. à them. καφέω, quod ex κέκαφα præterito perfect. act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινήσατο, præt. perf. pas. verbi κινέω, Ionicum pro κεκινημένοι εἰσί, ut πεπιέσατο pro πεπίεσται seu πεπιέσθαι pro πεπιέσθαι εἰσί.

Κέκλασμαι, præt. perf pas. verbi κλάω, habens versum ε in α, ut ἔσαγμαι.

Κεκλαύξω, poëtico anadiplasiasmo pro κλαύξω: itidemq; med. voce κεκλαύξομαι pro κλαύξομαι, ambo futura sunt verbi κλάζω vel κλάζω.

Κεκλαμένον, Varin. affert pro κεκλασμένον usurpatum. quorum utrunque est partic. præt. pas. à verbo κλάω. facit enim id præter. perf. pas. κέκλασμαι, unde etiam in pluſquamperf κέκλασο, Ionicè vel Atticè pro ἐκέκλασο, omisso augmento.

Κεκλεμισθ', itidé pro κεκλεισμένῳ affertur à them. κλείω faciente præter. pas. & κέκλεμμαι. quorum hoc tamen usitatius est.

Κέκλεο, Ionicè pro κέκλει, resoluta diphthongo: quod est imperativi præsentis, à poëtico verbo κέκλομαι habente pleonasmum τὸ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλεσο ab eodem est, augmento carens pro ἐκέκλεσο. Apud Hesychium verò & κεκλεῖ legitur, expositum itidem κέκλεσο, κλῆσι, à them. κεκλέω.

Κεκλήγ' & Κεκλάγετο, Ionicè pro κέκλαγεν & κέκλαγον, ut κεκινήκατε paulo antè pro κεκινήσατε tertia persona plur. tertiti perfecti & pluſquamperfecti passivi à verbo κελέω, faciente fut. 1, act. κλήσω & præt. κέκλαγκα, ex inus. them. κλάω.

Κέκλαγα, præt. perf. med. verbi κλάζω, habens ΘπΩ τὰ αἰ: pro κέκλαζα: unde part. κεκλαγὼς apud Homerum. Ab eodem κέκλαγα fit thema κεκλάγω, ex quo particip. κεκλάγων apud eundem.

Κεκλήσομαι, fut. paulo pòst verbi activi κλάω, ex quo apud eundem pass. præt. perf. pas. κέκλησαι. facit enim præt. pas. κέκλαμαι ex inusitato them. κλάω, ex quo habet futurum κλάσω.

Κεκλίατο & Κεκλίατο, Ionicè pro κέκλιντο & κέκλιντο seu ἐκέκλιντο: tertia persona pluralis præteriti perfecti & pluſquamperfecti passivi à themate κλίνω, ut κεκλίαται paulo antè.

Κεκλόμβοα, participp. poëtici verbi κέκλομαι usurpati pro κέκλομαι. Vnde & imper. κέκλεο pro κέκλει.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε versum in ο, ut πέπομφα & similia. unde infinitivus κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, poëtico anadiplasiasmo pro κῦθι: imper. præt. verbi

Κεκλυμαχώς, Doricè pro κεκμηκώς. Apud Hesych. itidem pro κεκμᾶτας, quod ex κεκοπίακεν, videtur legendum κέκμακας, ut Doricum sit pro κέκμηκας. Est autem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, ut τέτμημι facit τέτμηκα tanquam ex τμάω. Vnde particip. κεκμηκώς.

Κεκμοιώς, apud Homerum Ionica sῦ κ ἐξαιρέσει pro κακμοιώς, ut κεκαφηὼς paulo antè pro κακαφηώς, & similia alia. Præterea verò κεκμοιῶτ' idem dicit pro κεκμοιότ, metri causa.

Κέκνασμαι, præt. perf. pas. verbi act. κνάω.

Κέκονμαι, præt. perf. pas. verbi act. κονέω.

Κέκονα, apud Sophoclem pro ἔκτονα, ejecto τ, ideoque reduplicata initiali litera præsentis præter. med. verbi κτένω. Etymol.

Κεκορηὼς, Ionicè ponitur pro κεκορηκὼς apud Homerum, exemto κ, ut de bobus, ἄμφω κεκορηότε πείνης. Vbi etiam nota κεκορηότε neutraliter vel passivè usurpatum pro κεκορεσμένοι seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένῳ, ab eodem per syncopen usurpatum creditur pro κεκορυθημένῳ, quod est participium præteriti perfecti passivi, à themate activo κορυθάω. Sed verisimilior Eustathii opinio est qui κεκορυθμένῳ dictum ὀρθῶς σὺς ἢ ait pro κεκορυσμένῳ, à themate κορύσσω, præsertim quum particip. κεκορυσμένῳ legatur apud Hesychium.

Κεκορωσ, pro κεκορηκώς, Ionicè, ut κέκορηὼς: pro κεκορηκὼς, paulo suprà, exempto κ, veluti κεκοτότε δυμῷ apud Homerum. Est autem particip. præter. act. à themate κοτέω.

Κεκόρτωμαι, præt. perf. pas. infinitivi modi, à themate activo κορτόω.

Κεκοφάτω, poëtico pleonasmo τῷ α, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκοφατο, præt. pluſquamperfect. pas. verbi act. κοφίνω. Similiter φασὶν pro ἔφασὶν reperitur apud poëtas, à φάνω.

Κέκρεγα, præt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2, κεκρᾶγὼ. Ex quo & thema κεκρᾶγα fit, ut κεκλᾶγα ex κέκλαγα. At κεκρᾶγάσι, quod Hesych. affert pro κραυγάσουσι, est ex them. κεκρᾶγάω.

Κέκρασμαι, præt. perf. act. verbi κεράω facientis fut. 1, κερῶ. per syncopen pro κεκέρασμαι. Itidemque in pas. voce κέκρᾶμαι dicitur pro κεκέρασμαι, ex quo participium κεκρᾶμένος.

Κεκρᾶξομαι, fut. paulo pòst verbi act. κράζω, ex κέκρᾶξα secunda persona singulari præteriti perfecti passivi κέκρᾶγμαι.

Κεκρᾶγατο, Ionicè pro κεκραγμένοι εἰσί: tertia pers. plur. præt. perf. pass. à them. κεκρᾶγα. facta autem est ex tertia singulari inserto α ante ται, & tenui præcedente versa in aspiratam, sublatoq; γ.

Κέκραχθι, imperativus est verbi κράζω pro κέκραγε ut annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit κράξον.

Κέκρηκα, præt. perfect. med. verbi κράζω, habens ΘπΩ τὰ αἰ: ut, sicut κέκλαγα ex κλάζω fit. Vnde infin. κεκρηκέμεν apud Suidam, & particip. κεκρηκότα apud Hesych.

Κέκρητο, Ionicè pro ἐκέκρατο, sublato primùm augmento, deinde α verso in η. præt. pluſquamperf. pas. verbi κεράω facientis futurum 1, κερῶ per syncopen pro κερέω.

Κεκρύφατο apud Aristoph. est particip. præter. perf. med. à verbo κρύπτω, quod Hesych. exp. κρύβω.

Κέκρυπα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in mediam, veluti in βέβλαπα, & similibus.

Κεκρυφότα, Ionicè pro κεκρυμμένοισί τε sertia persona plur. præt perf. pas. ab eodem themate κρύφω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam.

Κέκτημαι, præt. perfect. pas. verbi κτάομαι: pro quo & ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύδοιτ

Κεκύδοιτ, Ionico & poëtico anadiplasiasmo pro κύδοι τ, ut λελέοιτ pro λέοιτ, κεκήμοιτ pro κήμοιτ: aor. 2. act. subjunct. modi, à them. κάδω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers. sing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσατο, fut. 1. med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, ut ῥήλω & μιμνω ex θέλω & μένω sua fut. mutuantur. Apud Homerum κλήσατο legitur expositum κλήσεσθαι.

Κέλσαι, aor. 1. act. infin. modi à them. κέλλω.

Κέντο, aor. 1. med. syncopen passus pro κέντησαι, ex them. act. κεντέω. Est & aor. act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem them.

Κέοντο, apud Theocr. pro ἔκειντο, ex them. κείμαι. Apud Hesyc. augmento reperitur pro ἔκειντο, ex them. κείμαι. Apud Hesyc. κεῖσθτο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπόκεινται.

Κέρσαν, Ionicè pro ἐξέρσαν, omisso augmento, & geminato σ mutato metri causa. aoristi 1. act. verbi κερῶ facientis futur. 1. act. κερῶ.

Κεφάπεμεν, Atticè pro κεφαπέσομεν: fut. 1. act. verbi κεφαπίζω.

Κεχέατο, poetico seu Ionico pleonasmo τῷ ο pro κεχῦντο: præt. imp. pass. verbi act. κεχέω.

Κέχρεα, Æolico more pro κέχρηαι, nam Æoles fut. 1. verbi κείρω faciunt κέρσω, ut ῥ δέῤῥω à ῥβέρω est.

Κέχρη, ejusdem κείρω fut. 1. regulare & commune. ex quo infin. poëticus κερῆφ pro κερεῖν, vel potius Ionicus. solent enim Iones ει circumflexum diſsolvere in εε. Alioqui κερῶ est etiam themα contractum ex κερέω.

Κέχυτο, Ionicè pro ἔχευτο, ex χέω facto themate κέχυμα, ut ex ἔω fit ἔσσω, teste Eustath. Apud Hesych. κέχυτο legitur, itidem expositum ἔχευτο.

Κέχυλα, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχύδοντο, Ionico dipliasiasmo pro χάδοντο, ut λελέξοντο pro ἐλέξαντο. aor. 2. med. ejusdem them. χάζω facientis fut. 2. χαδῶ, aoristi 2. ἔχαδον.

Κεχαδόντε, pleonasmo poëtico metri causa pro κεχαδότε: particip. præt. perf. med. ab eodem verbo χάζω. (stimo.

Κέχαρα, præt. med. verbi χαίρω vel χαρέω: rarissimi usus, ut exiKέχαγκα, præt. perf. act. verbi χάσκω, ex inus. them. χαγέω, ut μιμήσκω & νενέωκα ex μενέω & νεκέω. nisi potius futura horum verborum χαδῶ, μενῶ, νεκῶ, ex esse præterita illa formare putanda sunt, ἀναβεβρυχότα εἰς ἐυεστῶτας. unde pass. κεχαγμαι.

Κεχαπόμεν, Ionicè apud Homerum pro χαπίσειν, quod est fut. 1. act. infin. modi ex them. χαπέω faciente fut. 1. χαπῶ. Vnde & media voce κεχαπίσομαι. quanquam hoc κεχαπίσομαι potest esse neutraliter vel passivè usurpatum pro κεχαπήσομαι secunda persona singulari præteriti perfecti κεχάφαμαι.

Κεχαφηὼς, Ionica ἐξαιρέσει τῷ κ pro κεχαπηκὼς, ut κεκοπὼς pro κεκοπηκὼς. velut apud Homer. κεχαφηότα νίκην.

Κεχαφοίατο, Ionicè pro κεχαφείατο. Hoc autem κεχαφείατο poëticum anadiplasiasmum habet pro χαφείατο, ut λελαδέσθαι pro λάδεσθαι: itidemque κεχαφέσθαι dicitur pro ἐχαφέσθαι eodem anadiplasiasmo, ut λελαδέσθαι pro ἐλαδέσθαι. Est porro utrunque illorum, κεχαφείατο nimirum & κεχαφέσθαι, aor. 2. med. ab eod. them. χαίρω: Illud, optativi modi: hoc, indicativi.

Κέχυκα, præt. med. verbi activi χαίνω: unde partic. κεχυνώς.

Κεχράδε, præt. perf. med. verbi χράζω, apud Pind. teste Varino.

Κεχλίακα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλόσθαι, præt. perf. med. verbi χλάω.

Κεχολώσεται, fut. paulo pòst verbi activi χολόω. ex κεχόλωται secunda persona sing. præt. perf. pass. κεχόλωμαι.

Κέχυμαι, præt. perf. pass. verbi activi χράω vel passivi χράομαι.

Κέχυσται, præt. perf. pass. verbi act. χείω.

Κεχρήκεσαν, Atticè pro κεχρήκεισαν, correpta penultima, & sublato simul augmento pluſquamperfecti, nam secundum regulam dici debebat ἐκεχρήκεισαν: præt. pluſquamperf. act. verbi act. χρήζω.

Κεχωεῖσθαι, Ionicè pro κεχωεισμένοι εἰσί, tertia persona plur. præt. perf. pass. à verbo χωείζω, facta ex tertia singulari, correpta primùm penultima, hoc est, sublato σ, deinde inserto θα: vel etiam ex præterito medio, adjecta syllaba σθαι.

Κέω, aor. 1. act. infin. verbi κάω. facit enim id in iiidicativo modo aor. 1. ἔκησα, unde particip. act. κήσας & med. voce κησάμενος.

Κέως, poetice pro ἔκησε, aor. 2. act. verbi κάω. facit enim id aor. 2. ἔκεσε, & poetico anadiplasiasmo κέκιεν, ut λέκεσε pro ἔλεσε: inde ἐκέκιον vocalis brevis κέκιεν, ut tradit Varin. post Etymologum & Eustathium. Homer. μέγας δ' ἀδινὴν κέκιεν αἰμα.

Κῆρε, Doricè pro χῆρε. Theoc. Κῆρε Δαφνιτίδαρι τῷ τάκεσθε.

Κῆς, Ionicè & poeticè pro σὺ εἶ: aor. 2. act. verbi κίω seu κείω. Itidemque κίες sequenti vocali pro ἔκιες.

Κίρρε, Ionicè pro ἔκειρε: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρτη autem pro ἔκίρνη, est præt. imperf. verbi κίρνημι, quanquã nonnulli Doricum esse malint pro ἔκίρρα, ut ἔζη pro ἔζα.

Κῆσθι, præsens opt. act. ex κήσομαι, ut πθεῖν ex πθέσθαι, unde & particip. κήσεις, ut πθείς. At κιχῶν, est aor. 2. act. infi. modi à them. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχῆτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eodem κιχέω. Sic κιχείω & κιχεῖν dicitur pro κιχεήναι & κιχεῖναι.

Κιχήμεναι, Doricè pro κιχεῖν vel κιχεῖν. Eust.

Κιχῶσα, infin. ex eodem κίχημι vel κιχάνω, ut Eustath. tradit. Sed si ex κιχάνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor. 1. med. verbi κιχάνω seu κιχάω, facientis fut. κιχήσομαι, unde & infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per syncopen pro κιχεήτην seu ἐκιχεήτην: tertia persona dualis aor. 1. medii ἐκιχησάμην à κιχήσομαι, sin κιχείτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκιχάσθην, ut ἐπονείτην, à them. κιχάω. Eustath. apud Hom.

Κλαίνει, Ionicè pro κλαυσάτω, fut. est à them. κλαέω.

Κλαίεσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abjecto augmento & annexo σκε. præt. imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαϊσίδα, Æolica paragoge pro κλαΐσις, ut ἐπηγίδα pro ἔπηγε, præsens opt. act. à them. κλάω.

Κλᾶξον, Doricè pro κλείσον, ex κλᾶπξον. Faciunt enim primum fut. κλᾶψῶ, deinde ψ verso in κ & subscripto ι κλᾶξῶ. Theocr. τεὰ αὐλαία κλᾶξει. Similiter κλᾶξαι pro κλεῖσαι in aor. 1. infin. modi.

Κλάϊσα, Doricè pro κλαίσω, particip. verbi κλάω.

Κλαπῶ quoq; dicunt pro κλείσω, eodem modo, nam futura verborum in ίζω, & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται, solent enim circumflectere futura activa & media, itidemq; κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1. act. verbi κλάω, ut ex κράω κρώσω est.

Κλείστι, Ionicè & poeticè pro κλῆσαι, ex them. κλείω usurpato pro κλέω: unde est & opt. κλείοιμι significans ᾄδοιμι, ὑμνοῖμι: necnon past. κλείόμαι significans ὑπακήκοα. Est alioqui aliud thema κλείω significans, claudo.

Κλείσαι, Ionicè pro κλεῖσαι, seu κλεῖσαι, à them. κλείξω & κλείω.

Κλῆσον, apud Aristoph. pro κλείσον per synæresin, à them. κλᾶξῶ. At κλῆσον, fine ι subscripto, est aor. 1. imperativi modi, à them. κλᾶξω faciente fut. 1. κλήσω, per syncopen.

Κλινθήτω, aor. 1. pas. indic. modi. augmento carens pro ἐκλινθήτω, à them. act. κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt. imperf. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat. præsens secundum alios ex inus. them. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, ut κέκραχθι itidem meraplasmum habere dicunt pro κέκραγε.

Κνάσαι, Doricè pro κτῆσαι: aor. 1. act. infin. modi, à them. κνάω, vel κτάω.

Κτησείλεω, aor. 1. pass. opt. modi à them. act. κτήσω, facientis præt. perf. pass. κεκτησμαι.

Κτῆ, Ionicè pro ἔκτη, quod est præt. imperf. act. vel ex them. κτῆμι, vel ex κτάω. nam ἔκτη per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκτεα, ut ἔζη ex ἔζεα.

Κυίσαι, poeticè metri gratia pro κύεσαι, quod est act. 1. act. infin. modi à them. κυίω. (κυΐόμαι.

Κυϊζώσας, apud Theoc. Dorico more pro κυζήσας, à themate Κοιλάναι, aor. 1. act. infin. modi à them. κοιλαίνω, faciente aor. 1. ἐκοίλανα.

Κομεῖτω, Ionicè detracto augmento pro ἐκομείτω: tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex them. κομάω.

Κομῶ, Attico more pro κομέω, fut. 1. act. verbi κομίζω: itidemque media voce κομοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπῆν, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi à verbo κόπτω faciente fut. 2. indic. modi κοπῶ, aor. 2. ἔκοπον: unde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι. particip. κοπείς.

Κορᾶξαι, aor. 1. act. infin. modi à them. κορέσσω, vel κορέννῦω.

Κορίει, apud Homerum pro κορέσει, itidemque κορέσας pro κορέσσας: forsan fut. 2. verbi κορῶ habens dialysin Ionicam diphthongi ει circumflexæ, ut in ἀρέει pro ἀρεῖ.

Κορέσατο, Ionicè pro ἐκορέσατο, nec non κορέσαντο, geminato metri causa σ, pro eod. aor. 1. med. verbi κορέννυμι seu κορέω facientis fut. 1. act. κορέσω, unde & pass. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι.

Κορύθεται, per metathesin ab Homero usurpatum creditur pro κορύσσεται, à κόρυθες ἵππων significante, galeæ in modum fattigior.

Κόσμιον δὲν, Bœotica syncope pro ἔκοσμον ὄπλων, abjecto simul augmento, aor. 1. pass. verbi act. κοσμέω, facientis fut. 1. κοσμήσω.

Κοῦφ διόκοιτ, Ionicè pro ἔκουφ δουλ, ut ὠθεσκον pro ἔωθουν, à themate κουφόω.

Κόφεν, Ion. pro ἔκοφε, omisso augmento, aor. 1. act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonasmo poetico pro κρᾶον, ut κάρτ' αἴπτο pro κάρτο: aor. 1. act. imper. modi à themate act. κράω.

Κραγεῖς, part. aor. 2. pass. ex them. act. κράζω faciente fut. 1. κραγῶ, & aor. 2. ἔκραγον, ac voce pass. ἐκράγην: unde & infin. κραγῆναι.

Κραθεὶς, particip. aor. 1. pass. ex them. act. κεράω faciente fut. 1. act. κράσω, per syncopen, pro κερέσω.

Κρᾶιέᾶζ, dialysi Ionica & poetica pro κρατίζ, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κράω, facit enim act. voce in indicat. modo κρᾶσῶ, & media κρᾶσομαι.

Κρῆναν, aor. 1. act. imper. modi à them. κράω faciente aor. 1. act. indic. ἔκρησα, pleonasmum poeticum habens pro κρῆσον. Itidemque in infin. modo κρῆναι, dicitur pro κρῆσαι.

Κρῆμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt. imp. act. verbi κρήμνημι. Item imper-

imper. præsens ejusdem thematis, nam imperativi activi præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti activi, demptoaugmento.

Κρίνω, aorist. 1. act. infin. modi à them. κριν-, ut φῆναι ex φαίνω. Itidemque imperativus κρῖνον, ex eodem est.

Κεῖμι, poëticè pro ἔκειμι, omisso augmento: aorist. 2. act. è them. κεῖν-, faciente fut. 2. κεῖσομαι, unde & præt. med. κέκειμαι. κείαται autem videtur potius esse à themate κείω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. ν. de equis, Τὼ δ' ἅμα πασσήτην, κείαι δὲ ζυγόν. Ambo sunt ὁμοιοπαθῆ τύπτω, ut τεύχω quoque. Ex iisdem est aor. 1. act. infin. modi κεῖραι, apud Hesych. pro ὀρθῶσαι.

Κεῖνε, Ionicè sine augmento pro ἔκεινε: præt. imperf. verbi κείνω. itidemq; in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κείνθη pro ἐκείνθη.

Κρυεοῖς, particip. aor. 2. pass. à them. κρυ-πτω faciente fut. 2. act. κρυφῶ, vel etiam à them. κρύω. nam et ipsius esse usum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κρυεῖναι. Abeodem est fut. 2. pass. κρυεήσομαι.

Κτα, Ionicè abjecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτασε, ab aliis ex aor. 2. ἔκτλιν τεσσᾶ τύπ, ut ἔβα pro ἔβη.

Κτα μβος, participp. aor. 1. med. ex them. κτᾶμι. facit enim id aor. 2. ἔκτλιν, & voce media ἐκτάμλιν. Quanquam Eustath. præsentis tēporis esse inauit, & pass. vocis. scribit enim ex κτᾶσθαι fieri κτᾶμι, unde particip. κτὰς, ut ἰσάς, & pass. κτᾰμβρος, ut ἐμάμβρος. Vtitur certè Homerus passiva signif. Iliad. ε. Τὸν μὲν ἀλαλήμενον, τὸν δ' κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτας, Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔκτασε, hoc autem Bœoticasyncope pro ἔκτασαν, ut ἔβαν, pro ἔβασαν. tertia pers. plur. aor. 2. ἐκτλιν ex them. κτᾶμι significante, occidi, ut κτείνω.

Κτανέσσι, Ionica & poetica diaiysi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσι: aor. vel fut 2. med. verbi κτείνω facientis fut. 2. act. κτανῶ.

Κτανόντες, itidem poëtica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro ἐλαυνόντες, particip. act. fut. 2, κτανῶ, ex eodem themate κτείνω.

Κταίσιν, Bœotica syncope, simulque Ionica augmenti detractione, pro ἐκταίσιασι: aor. 1. pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act. ἔκτονκα.

Κτάσι, infinitivus aor. 2. medii à them. κτᾶμι, unde suprà particip. κτάμβρος. Eustath. exp. πηρουμένοις. Ar κτᾶσι est infinitivus verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάασι.

Κτάτο, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἔκτατο tertia persona singul. ejusdem aor. medii ἐκτάμλιν, ab eodem them. κτᾶμι. Hesych. pass. exp. ἐπίθησεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est impers. pass. verbi κτάομαι.

Κτείνοιτο, itidem Ionicè & poeticè pro ἐκτείνοντ, geminato etiam σ metri causa aor. 1. act. verbi κτανίζω.

Κτείνυμι pro κτείνω dici κατ' ἔκτασιν, tradit Eust.

Κτενέω, fut. 1. act. verbi κτείνω, significans occidam.

Κτενέων, Atticè pro κτενέσων, fut. 1. act. verbi κτενέω. Suidas exp. διὰ ῥωτ.

Κτίόμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῖμεν, aorist 2. act. subjunct. modi à them. κτῖμι, quod derivant ex κτῶ idem significante quod κτείνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμεν.

Κτίομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμβρος, poeticè pro ἐκτισμένος, ut ἐλαμάμβρος pro ἐλαμασμένος particip. præt. perf. pass. ab act. them. κτίζω.

Κυδιόω, fut 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυσὶ, particip. aor. 2. pass. ἐκύθην, ex them. κύω, ut tradunt nonnulli: sed rarum ejus esse usum puto.

Κύθεσκε, Doricè pro κυεν ex κυέω.

Κύθσν, κύθες, κύθε, Ionicè pro ἔκυθσν, ἔκυθες, ἔκυθε: aorist. 1. act. infin. modi à Poetico them. κύθω faciente fut. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, ut' ἐκύθσν facit 'καυθῶ.

Κυκεήσιλιο, Ionicè dempto augmento pro' ἐκυκεήσιλιο aor. 1. pass. indic. modi, à them. act. κυκεῶ faciente fut. 1. act. κυκήσω. Κυκέσαι, apud Hesych. legitur expositum 'σφίλουσι: quod habet poeticum pleonasmum τῆς, & Ionicam augmenti detractionem, pro' ἐκυίρνα, à them. κυρέω.

Κῦρε, Ionicè & poetice pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homerus—μὴν 'τὸν' αὐχένι, κῦρε φαεσὶ δ' ὄμματ' ἐκάλυψε. id est, 'ἐπιτύγχανε δὲ κραδόωντι.

Κύρσαι, aorist. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles futur. 1. verbi κύρω, non κυρῶ, sed κύρσω. Vnde & particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσι sive Κύσιν, poetica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσι. aor. 1. act. verbi κύω. Homer. Κῦσι δέ μιν κεφαλαί. Inde & imper. κύσον, quę Arist. utitur in Nub. Κῦσόν φησ, τὸν χεῖρα δὸς τὸν δεξιάν.

Λ.

Λᾶ'ας, itidem apud poetas legitur pro ἔλασε: aor. 2. act. indic. modi, à verbo λαμάω faciente fut. 2. act. λασῶ, ex inus. them. λᾶσω, unde & futur. 1. mutuatur. Λασῶ autem, imperativus est ejusdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, ut εἰπὲ, & similia. Ex hoc porro aor. 2. ἔλασον, est præterea opt. λασοίμι, subjunct. λασῶ, infin. λασεῖν, particip. λασών.

Λᾶζομ, Ionica & poetica paragoge τῦ σ, pro λᾶζε, ut ἔστησ pro ἔστη, tertia pers. singul. aor. 2. act, conjunctivi modi ab eodem themate.

Λαζοίατο, Ionicè pro λᾰζοιντο: præt. opt. pass. à them. poetico λᾰζομαι, ex quo est & imperf. λᾰζετο, augmento carens more poetico & Ionico, pro ἐλᾰζετο.

Λαμβάνε, Doricè pro λάβον. Hesych. exp. φθάνουσι, qui λάβ (poetice & Ionicè carens augmento pro ἔλαβ) exp. itidem ἐφθάνατο, afferens hoc hemistichium, ὃ μὲν λάβ πεζὸν ἀναγκαῖον. A them. λάφ: quod tamen & alias habet signif.

Λάδε, Ionicè & poeticè abjecto augmento pro ἔλαδε: aor. 2. act. indic. modi, à them. λαυδάνω faciente fut. 2. λαδῶ, ex inus. verbo λήδω. Est alioqui λάδε etiam imperativus ejusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aor. 2. ἔλαδεν, est optat. λάδοιμι, subjunct. λαδῶ, infin. λαδεῖν, particip. λαδών. & in media voce ex ἐλαδόμλιο est imper. λάβο, optat. λαδοίμλιο, subjunct. λάδωμαι, infin. λαδέσθ, particip. λαδόμλιος.

Λάεν, aor. 2. act. verbi λαεῖν. unde & infin. λαεῖν.

Λαμπετόων, poetico pleonasmo τῦ ο, pro λαμπετῶν, à themate λαμπετάω.

Λαμφθήν, aor. 1. pass. opt. modi, Ionicè pro λαφθείη, à them. λαμβάνω. Sic in infin. idem dicunt λαμφθῆναι pro λαφθῆναι, & λαμφθεὶς pro λαφθείς. Itidemq; in fut. 1. med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λαξάσθ, quod Hesych. affert pro κλησόσθαι, Doricum est, pro λήξεσθαι, hoc autem λήξασθαι est aor. 1. med. infin. modi, ex inus. them. λήχω, ex quo λαγχάνω sua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoq; affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μοῖρα, κλῆρος.

Λαπλίσαι, aorist. 2. passivus infinitivi modi, à themate activo λαπίζω.

Λαχεῖν, aor. 2. act. infin. modi à them. λαγχάνω, faciente fut. 2. act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Vnde & particip. λαχών.

Λαχόνες, particip. aor. 1. act. à them. λαχαίνω.

Λαχέλλιι, λαχείης, λαχεῖν, Attica formatione usurpari aiunt pro λαχοίμι, λαχοῖς, λαχοῖ, ut ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, pro ποιοίμι, ποιοῖς, ποιοῖ. futur. 2. act. opt. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ, & aor 2. ἔλαχον, à verbo inusitato λήχω.

Λαφδοῦμαι, sive λαφδέομαι, λαφδῇ, λαφδεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήδω.

Λεαῖαι, aor. 1. act. infin. modi à them. λεαίνω.

Λεχόμεθ, Ælicè pro λεχόμεδα, ut φερόμεθ pro φερόμεδα. Iidem vicissim pro ὄπεδεν & ὄπερθεν dicunt ὄπεδε & ὄπερδε, ut annotat Etym.

Λεῦμαι, Doricè & Ionicè pro λεύσομαι, ex activo them. λεύω.

Λεύσσω, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλεύσσω: aor. 1. activus subjunctivi modi, à themate λευσέμεν, faciente futurum 2. λεῦσω, & aorist. 2. ἔλευσον. Sic λελεῦσθαι, dicitur pro 'ἐλελεύσθαι, & λελεῦσθαι pro λελεῖσθαι.

Λελάδνκε pro ἐλαθε, præterito perfectum act. ex them. λαθέω. nimirum τῦ διὸ τέρα μέλλοντ λεῦσω, ἀναδραμόντ εἰς ἐνεστῶτα, quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαδε, præter. med. verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέλασαι. unde apud Pind. 'επιλέλασται. Ex hoc verò præt. λέλασθε fit thema λελάσθε, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare themata præs. ut πεποίηκα ex ποιήσω, & λέλυκα ex λύω. Varin. ex Eustath.

Λέλαδον, anadiplasiasmo Ionico pro ἔλαδον: aor. 2. act. indic. à themate λανθάνω, faciente fut. 2. λαδῶ, & aor. 2. ἔλαδον, ex inus. verbo λήδω. Sic λελαδόμλιο pro 'ελαδόμλιο, & λελάδοντο pro 'ἐλάδοντο, & λελαδέσθαι pro λαδέσθαι, & λελαθῆ pro λάθῃ.

Λελάγκ, præt. med. verbi λεκέω: unde participium fœm. generis λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λελακέω factum volunt per syncopen.

Λελάδαι, Doricè pro λελᾶσθαι: præt. perfect. pass. infinitivi modi, ex themate activo λήδω faciente præteritum perfectum pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέληται, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένοι ὄν' 'επιπόνδειν. Nisi ex themate λᾶδω derivare malis.

Λέλεχα, (ut λέλασμαι) præteritum medium verbi activi λέγω, facientis futurum 2. λεχῶ, ex inusitato themate λέχω.

Λελεχήκαμεν, quod Hesych. exponit πεπόνημεν, ex aor. 1. activ. subjunctivi modi, à themate λελεχήω, facto ex præterito medio λέλεχα, ut λελᾶσθαι, fit ex λέλαδαι more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præsentoris.

Λεξάμλιος, Ionico anadiplasiasmo pro λελεχωσι ut suprà λελᾶσθαι pro λελάσθαι: aor. 2. act. subjunct. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2, λαχῶ, ex inus. λήχω.

Λήπτε, præt. med. verbi λαμβάνω seu λήδω.

Λήλαται, præt. med. verbi λανθάνω seu λήθω. unde participp. λελᾱμένος, & apud Hesiodum in secunda persona λέλασκες, in Erg. Δαιμονίη τι λέλασκες; ἔρρε νύ σε πολλὸν ἀρείων. Vbi tamen & λέλασκας scribitur. Sunt qui hoc λέλασκας ex λελήκασας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λανκέω; cujus Hesych. meminit, λανκεῖ, aſſerens pro βοᾷ & κρτεῖ: & λανκῶσι in eadem signif.

Λέλημμαι, præt. perf. pass. verbi λαμβάνω ex λήδω.

Λήθης, præt. perf. pass. infin. modi à them. act. λήθω seu λανθάνω. facit enim id præt. pass. indic. λέλησμαι: unde & particip. λελησμένος.

Λελᾶδς autem, per synæresin dictum est pro λελανῖδς, itidemq; λελησμένος pro λελανισμένος. quæ sunt præt. perf. pass. ex them. λήζω, pro λανίζω.

Λέληπα, præt. perf. act. ver. λαμβάνω ex λήδω. Sic λέλαγκα ex λάγκω λελιπάθης, particip. præt. perf. pass. ex activo them. λιῶ, facto ex λέω. Hom. Iliad. μ. Βαιὴ δ' ἔδυ δαιτὸς λελιπάθεν.

Λέλεγον, præt. med. verbi act. λέγω, verso ε in ο, ut id λέλοπα ex λέπω

Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homerus Odyss. λ. πημὸν δ' λελόγχασιν ἔοι θεῖοι. Vnde particip. λελογχώς, & fut. gen. λελογχῶτος. At λελογμένος, est particip. præt. perfect. pass. à themate act. λογχάω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, ut πέποιθα ex πείθω. Vnde particip. λελοιπώς.

Λελυμένος, particip. præt. perf. pass. ex them. act. λύω.

Λέλεχα, præt. perf. act. verb. λέγω, habens Atticam ξπλὸ τῦ ε εἰς ο, ut λελοπα ex λέπω. Vnde particip. λελεχώς, & fem. gen. λελοχυῖα.

Λελύμμαι, præt. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο usurpavit etiam pro λυθεῖσαν seu λυοίντο, indicativo usurpato pro optativo, ut annot. Eustath. in hoc loco Odyss. ν. Νάϊαδες καρδῆς, λέλυτο ἡ ῥάβ' ἑκάστη.

Λέξεο, imper. præsens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit. ut βήσετο δ' ὕσσε, itidem ex futuris sunt quæ εἰς ἐνεστῶτας ἀνέβησαν.

Λεξέντ, Doricè pro λέξασι. fut. 1. act. verbi λέγω.

Λελυμένθείς, part. aor. 1, pass. ex them. act. λελυμένω.

Λεχέοντο, poetico pleonasmo τῦ ο, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐλεχέοντο, à them. λεχέομαι, apud Hesych.

Λεῷσι, apud eundem legitur, exponiturq; Θέλοιμι. quod per contractionem est ex λεόοιμι, optativo verbi λεόω.

Λῆ. Doricè pro θέλει. Itidemq; λῆς pro θέλεις ut in illo hemistichio chorico, αἱ δ' λῆς ἀοιδὰς δύο. Ex them. λάω.

Λιάσατο, poeticè pro ἐλιάσατο, abjecto augmento & geminato σ metri causa. aor. 1, med. verbi act. λιάζω.

Λίδεν, itidem poeticè & Ionicè pro ἔλιδεν: aor. 1, act. verbi λιάω facientis fut. 1, λίσω. unde & in opt. λίδαμι χέρας φόνω apud Homerum alioqui λίσασθαι est etiam aor. 1, med. verbi λαγχάνω, ex λιάω unde & verbale λίξις.

Λῆς, Doricè pro θέλεις, ut paulo suprà dixi ex them. λάω, faciente in secunda persona λάεις, & Dorica contractione λῆς, ut γελῆς est ex γελάεις.

Λίσομαι, fut. 1, med. verbi λανθάνω, ex λήθω. At λησόμεθα, Ionico more abjecto augmento, est pro λελησόμεθα: particip. præt. pass. λελησμένος, ex eodem them.

Λησῶ, Doricè pro λήσω, fut. 1, act. verbi λήθω.

Λῆτο, Hesych. affert pro ἐπελάθετο, quod forsan per syncopen usurpatum est pro λήθετο, vel pro λελῆσθαι, dempto augmento & exempto σ.

Λιφθείς, particip. aor. 1, pass. ex them. act. λαμβάνω, faciente fut. 1, act. λήψω, ex inus. themate λιῶ. Ejusdem aor. 1, infinitivus est λιφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1, med. verbi λαμβάνω ex λήδω.

Λίγυε, poeticè vel Ionicè pro ἐλίγυε: aor. 1, act. ver. inus. λίγω.

Λίπη, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ, quod est aor. 2, act. verbi λείπω, facientis fut. 2, λιπῶ. unde optat. λίποιμι, conjunct. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμλιν, imper. λιποῦ, ut ἀπολιπέμλιν. subjunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθ, particip. λιπόμλιος. Sed & λιπόμλιν sine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμλιν.

Λιπόνν, poetico pleonasmo τῦ ο pro λιπῶν: particip. præs. verb. act. λιπάω.

Λισσέτο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abjecto primùm augmento deinde inserto σκε ante το. præt. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 2, med. infin. modi, à them. λίτομαι.

Λέω, aor. 2, act. indic. verbi poetici λοάω ex quo per contractionem λῶ.

Λόεσσν, aorist. 1, act. ejusdem verbi, augmento carens geminatumque metri causa σ habens pro ἐλόεσσν. Vide infin. λοέσσαι, & particip. aor. 1, med. λοεσσάμλιαι. Item fut. 1, med. indic. λοέσσν pro λοήσσ.

Λόμαι, Attica syncope pro λόομαι, itidemque λῶτο pro λόσ-το, ἐλύμην pro ἐλόμλιν, ἐλῶτο pro ἐλόετο: & infinit. λῶσθαι pro λόεσθαι, ac in particip. λύμεν pro λυόμεν.

Λύσσν, Bœotica syncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύσσασε. aor. 1, pass. indic. à them. act. λύω.

Λύμεν apud Homerum pro λυθέμεν seu λελυμένθ-ναι. Iliad. φ. Νεῦ ἤ λύμεν πείς τόσσε πορεῖν. præt. perf. seu plusquamperf. optat. pass. pro λελύμεν. secundum alios aorist. 2, med. opt. modi, ut δείμεν, ex them. λῦμι. in qua sententia Eustath. est.

Λυμηνάμεν, particip. aor. 1, med. ex them. λυμαίνω. faciente aor. 1, indic. ἐλύμηνα.

Λῶτο, Ionicè pro λέλωτο seu ἐλέλωτο, abjecto augmento. præt. plusquamperf. pass. à them. act. λύω.

Λύσε, itidem Ionicè & poeticè sine augmento pro ἔλυσε, & λύσ-σαν pro ἔλυσαν. aor. 1, act. ejusdem verbi λύω. unde & in aor. 1, opt. λύσατε, & particip. λύσας.

Λυσσῆν, Doricè pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσόων, poetico pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λυσσᾶν. particip. præsens à them. λυσσάω.

Λύτο, Ionicè & poeticè sine augmento pro λέλυτο seu ἐλέλυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi activi λύω. Quidam pro λύσε usurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶν, Doricè pro λάων quod contractum est ex λάεσν tertia pers. plur. verbi λάω significantis idem quod θέλω. unde & particip. fœm. λώσα, quod est θέλουσα.

M

Μᾶσόμαι, fut. 1, med. verbi act. μαθάω ex inusitato themate μαθέω.

Μαθὼν, particip. aor. 2, act. ejusdem thematis itidem ex μαθέω vel etiam μήθω facit enim fut. 2, μαθῶ, aor. 2. ἔμαθον, unde opt. μαθοίμι, subjunct. μαθῶ, & infin μαθεῖν.

Μαιώων, poetico pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιῶν, itidemque μαιώσασι pro μαιῶσι, à themate μαιόω. At μαιμάων & μαιμώωσι sunt à them. μαιμάω.

Μαθέσσα, particip. ex ἐμαθήν, aor. 2. pas. verbi μανθάνομαι.

Μαθόμαι, futur. 1, vel 2, med. ex themate μανόμαι. unde aor. 2, ἐμαθόμλιν. At μαθήσομαι est futurum 2, pass. ex aorist. 2, pass. ἐμαθήν.

Μαχαειῶ, Atticè pro μαχεῖσθε, fut. 1, act. verbi μάχεσθαι.

Μακὼν, particip. aor. 2, act. à themate μακέω. Exponitur etiam εἰς μῆκ θεὶς ἐκτεθείς, quasi ex μακέω vel μακύω.

Μαυσσν, Doricè pro μιῶσσν: aorist. 1, act. imper. modi, à Dorico them. μαυσῶ pro μανιόω.

Μαμυθῆσαι, aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. μαμάω.

Μαπτέσθ, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαπεῖν, aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μαφθῶ.

Μαρύ, Doricè apud Theocr. pro μηρύεται, à Dorico themate μαρύομαι pro μηρύομαι.

Μασίσδιεν, Doricè itidem pro μασίζοιεν, à themate μασίσδω pro μαστίζω.

Μαχεόμεν, poetica epenthesi τῦ ε metri causa pro μαχόμεν, ex them. μαχέομαι pro μαχόμαι.

Μαχοίτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο, præs. opt. pass. à them. μαχέω.

Μαχεσαίμλιν, aor. 1, med. optat. modi, à them. μαχόμαι seu μαχέομαι faciente fut. 1, med. μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχοῦμαι, unde præt. perf. μεμαχήμαι.

Μαχοῦμαι, futur. 2, med. verbi μαχόμαι seu μαχέομαι, cujus usus apud optimos quosque scriptores est, ut tradunt grammatici.

Μεζαλίζω, Ionica diphthongi dissolutione pro μεγαλίζω, præsens imperf. pass. à them. act. μεγαλίζω.

Μεδδίατο, Ionicè pro μεδοιῶτο. præsens optativus pass. à themate μέδομαι.

Μεθέηκεν, aorist. 1, act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκεν, estque itregularis pro μεθῆσε, ut ἔδηκε & ἔδωκε pro ἔδησε & ἔδωσε reperiuntur.

Μεθέες, aorist. 2, act. verbi act. μεθαρέω, ex inusitato themate μεθέλω.

Μεθεμένθ-ον, particip. præt. pass. à them. act. μεθίημι facit enim id μεθεῖμαι in præt. perfect. pass. unde præt. plusquamperf. μεθεῖντο, aor. 2, act. infinit. ex eodem, ut θεῖναι ex τίθημι est. Vnde & particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per syncopen pro μεθέητε, ut θεῖτε pro θέητε, more Attico. aor. 2, act. optimodi ab eodem.

Μεθέω, poeticè vel Ionicè pro μεθῶ primùm enim vocalem circumflexam ῶ resolvunt in έω, deinde ι metri gratia inserunt. aor. 2, act. subjunct. modi ex eodem.

Μεθέλεν, aor. 2, act. infin. modi, à them. μεθαρέω, mutuante fut. 2, ex inus. μεθέλω.

Μεδήσω, Ionicè pro μεθέντες, ut δήσω pro θέντες. aoriſt. 2. infin. modi ex μεθείμι.

Μεδέομαι, fut. 1, med. verbi act. μεδέω.

Μέδεο, aor. 2. act. imper. modi ex them. μεδήσιμι. cujus ſecunda perſona pluralis μέδετε. Ex medio autem aor. 2, μεδέμενος eſt ſecunda perſona pluralis μέδεσθε, & infinit. μεδέσθαι.

Μεδήσαιεν, præt. perf. infin. modi ex them. μεδήσιμι, per contractionem pro μεδεσαίνειν.

Μεδήσκω, præt. perf. act. ejuſdem them. unde particip. μεδησκὼς & per ſyncopen μεδησὼς.

Μεδήσω, aor. 1, act. verbi μεδήσιμι facientis fut. 1, μεδήσω ex μεδέω: irregularis pro μεδῶ οτι, ut ἔδωκε pro ἔδοσε. At μεδήκεσαν eſt infin. verbi μεδάω.

Μεδῇς, ſecunda perſona ſingularis aoriſt. 2, act. ſubjunctivi modi, ab eodem.

Μεδήσῃ, futur. 1, act. ejuſdem thematis ex μεδέω. unde & infinit. μεδήσειν.

Μεδησόμην, Ionicè pro μεδήσειν, de quo jam dixi.

Μεδίει, præter. imperf. verbi μεθίημι ex μεδίεω, ut ἐπίθεις pro πίθεσο.

Μεδιόωσι, Doricè pro μεδιάασι, quod eſt præſens infinit. modi ex eodem them. ut πεδιάει.

Μεθίει, Bœotica ſyncope pro μεθίεσαν, tertia perſ. plur. aor. 2, act. ind. ab eodem.

Μεθῶ, aor. 2, act. ſubjunct. modi, ab eodem.

Μειλίοιτο, Ionica diphthongi reſolutione pro μειλίσσοιτο præſ. imper. paſ. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aoriſto 1, med. indic. modi, ab eodem them.

Μειμε, particip. ex ἔμεμνα, aor. 1, act. indicat. modi à them. μάω.

Μείρεϊ, aiunt accipi interdum pro ἐμείρεται, primæ ſyllabæ aphæreſi: alioqui eſt à them. μείρομαι.

Μελήσῃ, fut. 1, act. imperſonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέσῃ. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέσομαι.

Μελόσδες, Doricè pro μελίζεις, ex Dorico themate μελίσδω pro μελίζω.

Μέλλω, fut. 1, act. verbi μέλλω ex inuſ. the. act. μελλέω.

Μὴ γύπων, Atticè pro μὴ γύπωσιν, curæ ſint: genitivo plur. particip. maſcul. uſurpato pro tertia plur. imperativi. à verbo imperſ. μέλει.

Μεμάασι, per ſyncopen pro μεμάκασι, à them. μάω, unde fit μεμάω. Similiter μέμαμεν per ſyncopen dicitur pro μεμάκαμεν. At μεμάασθε. infin. Ionicus vel Doricus eſt pro μεμᾶτε. Rurſum in particip. quoque μεμαὼς & μεμαῖτε ſyncope eſt pro μεμακὼς & μεμακῖτε: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάδησι, præter-perfect. activum verbi μαδάω ex inuſ. themate μαδέω.

Μεμαικῖαι, particip. ex μέμακα præt. medio verbi μανθάνω, habente ſyſtolen τῦ ν, pro μάω.

Μέμαστον, Ionico pleonaſmo pro ἔμαρτον, ut λέλαθον pro λάθον, aor. 2. act. verbi μαρτάνω. at μεμαρτώς eſt particip. ex μέμαρτα præt. med. ejuſdem them.

Μέματε, per ſyncopen dictum videtur pro μεμάκεσαν ſeu μεμάκασι, ut ἐμάκεθι pro μεμάκαθι, à them. μάω. apud Homer. Iliad. ν, initio, ἐν δ' ἄρα δυοὶν Αἰνείᾳ τε μέμᾶτ' πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant & cupiebant.

Μεμαὼς, particip. ex præt. μέμακα. de quo paulo ſupra in μεμάασι.

Μέμβλετο, ſyncope & pleonaſmo τῦ β dici pro μεμέλητο tradit Euſtath. Itidemq; μέμβλετο pro μεμέλητο. Quin. & μέμβλω thema ex μέλω facit diplaſiaſmo τῦ μ, & παρωδικῶς τῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε quoque dicitur pro μεμέλητε ſeu πεφίληδε: ut apud Homer. Odyſſ. ρ, ἦ τοῦ μέμβλωκε μελίφρων Ἥμερ. Eſt autem ſyncope in hoc μέμβλωκε pro μεμέλητε, pleonaſmusq; τῦ β, & ὅτι τῦ η εἰς ω à them. μολέω.

Μεμαῶτες, præt. perf. verbi μάω, ut νέμω facit νενέμηκα, τῦ μάλοσθ' ἀφαιρέσει εἰς ἀναλῦσιν. futurum enim μαῶ facit, quaſi præſens, aliud fut. μεμάσω, ex quo præt. hoc μεμάᾶτες.

Μεμαῶτας, Ionicè pro μεμᾶτας, ut πεποίᾶτας pro πεποιῆτας. tertia perſona plur. præt. perf. paſ. à them. act. μεδέω.

Μέμαυα, præt. perf. med. verbi μανθάνω: unde particip. μεμαυὼς. pro quibus μέμακα etiam dicitur & μεμακὼς, facta ſyſtole vocalis longæ.

Μέμβλε, præt. med. verbi imperſ. μέλει, habens ectaſin vocalis brevis pro εἰ μέλῃ. Quidam tamen ex μεμέληκε per ſyncopen factũ volunt. Vnde in ſubjunct. modo μεμέλῃ. Eſt verò & particip. μεμβλεὼς ex μέλω, ſignificans φροντίζων, ἐπιμελὴς ὤν.

Μέμηκα, præt. med. verbi μανθάνω.

Μεμίασμαι ſive Μεμίασμαι, præt. perf. paſ. verbi activi μιαίνω.

Μεμίγμαι, præt. perf. paſ. verbi act. μίγνυμι ex inuſ. them. μίγω. unde & infin. μεμίχθαι.

Μεμιῆσθαι factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνῆσθαι, κατ' ἔκτασιν τῦ ο, vel à μεμνῆσθαι, ἐπιπλοκῇ τῦ ε, ut δήομαι Iones dicunt pro δέομαι, reſoluta vocali circunflexa. à quo poſteriore eſt apud Soph. Ἀ'γᾶς ἥ τῦ σὸς ἐπιθυμῶ μεμιῆσθαι. Quidam anadiplaſiaſmo Ionico uſurpatum aiunt pro μεμνῆσθαι, quod eſt tertia perſona ſing. præſentis opt. contracta ex μεμνοῖντο, habereque

itidem dialyſin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνη, pro μέμνησαι uſurpatum reperitur per contractionem hujuſmodi. Iones primùm μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per ſyſtolen fit μέμνηαι, vocali longa converſa in brevem: inde poſtea per contractionem μέμνη. Attico more ε & α in η coalescentibus, & ι quod remanſit, ſubſcripto.

Μέμνησο, pro μεμνήσθω dici per ſyncopen tradunt nonnulli et recentioribus, tuncque eſt præt. perf. act. verbi μέμνω.

Μέμνημαι, præt. perf. paſ. verbi μνάομαι, uſurpatum tamen pro præſenti, ut ἔμμαι.

Μεμνήμην μεμνῆσο, μεμνῆσθε, præt. perf. paſ. opt. modi, ab eodem them. vel etiam à μεμνάομαι. Ariſtoph. Pluto, Γνα τὰ μὴ μεμνῆσθαι φοβῆσ μεμνῆσθ' ἃ μὴ. mei meminerit. θεσμοφοριάζουσαι autem hoc μεμνῆσθαι. Suidas annotat ex Homerica Herodiani proſodia.

Μεμνέωσται, præt. perf. paſ. verbi μεμνέομαι: unde & particip. μεμνεωμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μάω.

Μέμορε, præt. med. verbi μείρω, ut σαφὲς facit σέσηρε.

Μέμορται, per ſyncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμόρεται. Sic μεμορμένον pro μεμορημένον. Apud Suid. & Varin.

Μέμπεαι, præt. med. verbi μέμφομαι, à μεμπάω eſt. Eſt etiam præt. perf. act. verbi μέπω, unde participium μεμπὼς.

Μέμρεαι, Ionica diphthongi diſſolutione pro μέμφῃ, à themate μεμφόμαι.

Μεμὲς pro μεμαὼς, abſorpt α, ut ἐσὼς ex ἐοικὼς.

Μενήνοθα, aor. 1, act. verbi μηκάομαι, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμεμήκαμεν. Sic μενέαινε pro ἐμενήνεν.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialyſi pro μενῶ: fut. 1, vel 2, act. verbi μένω.

Μενοεικέα, poeticè pro μενοεικέα, quod eſt fut. 1, med. infin. modi, vel à μέτρημι ex μετοίω, vel à μετοίδω. unde ab Heſych. ex ponitur non ſolùm μετρῆσθαι, ſed etiam μετοιῶσαι. quanquam ſine diphthongo μεταοίδειν apud eum ſcriptum ſit.

Μενοίλαμεν, per ſyncopen pro μενεπολέμεν, mutata ſimul aſpirata in tenuem, ut in ἐπολέμεν.

Μένος, Ionica diphthongi reſolutione pro μένους præſ. imper. à them. μενέω.

Μένσατο, Ionica augmenti ſublatione pro ἐμήσατο. aoriſt. 1, med ex them. μηδάομαι vel μήδω.

Μῆσο, Ionica itidem augmenti detractione pro μέμησο ſeu ἐμέμησο: pluſquamperf. paſ. ab eodem them.

Μιαυῶ, fut. 1, vel 2, act. verbi μιαίνω.

Μιγεὶς, particip. aoriſt. 2, paſ. ex act. them. μίγνυμι faciente fut. 2. act. μιγῶ ex inuſ. them. μίγω, unde aoriſt. 2, ἔμιγον, & voce paſ. ἐμίγλην.

Μίγδον, Ionica vocalis circunflexæ reſolutione pro μιγῆν, aor. 2. paſ. ſubjunct. ab eodem them.

Μιγῆμεναι, Doricè pro μιγῆναι: infin. ejuſdem aor. 2, paſ. ab eodem them.

Μιγῆτον μοι, fut. 2, paſſ. ex eodem aoriſto.

Μίξω, fut. 1, act. ejuſdem them. μίγνυμι, ex inuſ. them. μίγω.

Μίσγαι, Ionica diphthongi reſolutione pro μίσγῃ ſecunda perſ. ſing. verbi μίσγομαι.

Μισθὸς, particip. aor. 1, paſ. à them. act. μισθω.

Μιχθὲν, particip. aor. 1, paſ. à them. act. μιχθάνω, faciente fut. 1, μίξω. ab inuſ. μίγω, unde præt. perf. paſſ. μέμιγμαι.

Μνᾶσο, poetico pleonaſmo τῦ α pro μῆ. hoc autem μᾶ, eſt vel ſecundæ perſonæ thematis μάομαι, per contractionem ex μνάᾳ, vel tertiæ ſingul. ex thema act. μνάω, per contractionem ex μνάει.

Μναμοσύνηιφι, Doricè pro ἐμνημοσύνῃ μετ, ſublato ſimul augmento. aoriſt. 1, paſ. à them. act. μναμοσύω pro μνημονεύω.

Μνώοιτο, Ionicè pro μνήσαιτο. aor. 1, med. optat. modi, à them. μνηστάομαι ſeu μνάομαι.

Μνωσάσκετο, Ionicè pro ἐμνήσατο, abjecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba σκε. aoriſt. 1, med. indic. modi ab eodem themate.

Μνώσεσθε, particip. aor. 1, paſ. ab eodem them. Facit enim ἐμνήσθην, optat. μνησθείην, ſubjunct. μνησθῶ, infinit. μνησθῆναι.

Μνῶμαι, fut. 1, med. ejuſdem them. μνηστάομαι ſeu μνάομαι. ex quo & aor. 1, infin. modi μνήσασθαι.

Μνώω, Ionica diphthongi diſſolutione pro μνῶ. præſens imper. modi à poetico them. μνάομαι.

Μνῶντο, poetico pleonaſmo τῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Niſi ex them. μνώομαι eſſe malis.

Μολὼν, particip. aor. 2, act. à them. μολέω.

Μόρξαι, aor. 1, act. infin. verbi ἐμόρξαμεν ex inuſ. them. μόργω.

Μοχθίζοντο, Doricè pro μοχθίζεσθε à them. μοχθίζω.

Μυθίσσω, poetico pleonaſmo pro μυθίσω: particip. fœm. gen. à them. μυθέω.

Μύϑαι, apud Suidam legitur expoſitum λέγεις Ioniem autem habet diphthongi reſolutionem pro μύθῃ, ex them. μυθέομαι. pro quo ſolet uſurpari frequentius μυθέαι.

Μυθέσατο, Ionicè omiſſo augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, eſtque aor. 1, med. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε,

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: aoriſt. 2, act. verbi μυκάομαι. Sic in aor. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσαντο. Et ternus ſum in tertia perſ. plur. aor. illius ſecundi activi, σαν. Et τὸν δ' ἐμύκησαν ἀπειρέσιοι ταῦροι μύκον ἠγερέθοντες. pro ἔμυκον. ut apud Hom. Il. θ, Αὐτόμεδον τε καὶ Ἀλκιμέδοντε μάχεσθον πρώτους. Μύτο, itidem pro ἔμυσε: aor. 1. act. verbi μύω, pro quo aliquibi & μύσατο reperitur σ geminato metri cauſa.

Μοιρα θεὸς. particip. aor. 1. paſſ. ἐμοιράθην. ex act. them μοιράω.

N.

Νᾶε τάδε σαι, Ionicè pro ναὸς τας ſeu ἐναὸς τας, abjecto primùm augmento, deinde annexo illo σαι, præt. imperf. poetici verbi ναετάω.

Ναετάσσαι, poetico pleonaſmo τῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro ναετᾶσαι, ab eod. them.

Ναίσατο, Poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάϊσατο, aor. 1. med. verbi ναΐω, unde & infin. ναΐσασθαι.

Ναΐσω, itidem pro ἐναΐσω, aor. 1. paſſ. indicat. ab eod. them.

Νάσσω, itidem pro ἐνάσσω, aor. 1. act. ejuſd. them. habens præter-geminatum metri cauſa σ, pro ἔνασα.

Νάσται, Ionicè detracto augmento dicitur pro ἐνάσται, quod vide infrà. Alioqui νάσται eſt etiam nomen fœm. gen. à maſc. νάστης.

Νάσσαι, Ionica paragoge pro νᾶι ſecunda perſ. præſ. ſubjun. paſſ. à them. νάσσω.

Νεικείσασεν, Ionicè pro ἐνείκεσεν, abjecto primùm augmento, deinde annexo σε, præt. imperf. act. verbi poetici νεικεσέω.

Νεικείσῃσι, Ionica paragoge pro νεικεσῇ præſens ſubjun. act. ab eodem νεικεσέω poeticè metri cauſa uſurpato pro νεικέω inſerto ι. ex

Νείκεσσε & Νείκεσσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκεσσεν & ἐνείκεσσεν. ambo aor. 1. act. à them. νεικέω, faciente futur. ι, act. & νεικέσσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσα metri cauſa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσα.

Νέϊμμι, itidem pro ἐνεῖμι, aor. 1, act verbi νέμω, unde & particip. νείμας. Itidem media voce νείμασθαι pro ἐνείμασθαι, ab eod. them. & in eod. tem.

Νείονται, Ionica diphthongi diſſolutione pro νείαται. ſecun. perſ. ſing præſ. temp. à them. νείομαι. Sic in imper. νείονο dicitur pro νείαο.

Νέϊται, per contractionem ex νέεται. à them. νέομαι.

Νεμηθεὶς, particip. aor. 1, paſſ. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, paſſ. νενέμημαι.

Νεμήσασ, aor. 1, med. infin. modi, ex νεμέω, futuro act. verbi νέμω tranſeunte in præſens.

Νένασται, præt. perf. paſſ. verbi act. νάω, ſignificantis inter alia ναίειν, ut tradunt grammatici quidam.

Νενέασται, Ionicè pro νένειται: tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. ἐνήνεμαι, ex act. them. νέω faciente fut. 1, act. νήσω. Ionica præterea ἀπαρῆσθ' ἀϊδηπλασιασμῷ, qui augmenti locum tenet, ſi ἔασαι dicitur.

Νενέμηκε, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex ſe aliud fut. νεμήσω, unde aor. 1, med. infin. νεμήσασθαι.

Νένυσται, præt. perf. paſſ. verbi act. νέω. νένησται autem, verbi act. νήθω.

Νένοσα, præt. perf. med. verbi act. νόσω, apud Euſt.

Νεοκόσθαι, quod Heſy. & Suid. afferunt pro διαπεπονήσθαι, habet contractionem ſeu ſynæreſin Ionicam pro νενοήκασθαι. Itidemque νένοσται, quod idem Heſ. ex τῷ ἔχει, factum eſt Ionicè ex νενοήται. Ambo præt. perf. paſſ. à them. act. νοάω faciente fut. 1. act. νοήσω.

Νεῦαι, Dorice vel Ionicè pro νεύσαι.

Νεῦσον, Ionicè & poeticè pro ἔνευσον, ſublato augmento aor. 1. act. verbi νεύω ſignificantis nuo. At νένευμαδα ſignificans Heſ. πεῖσθαι, eſt fut. 1, med. vocis, à them. νέω ſignificante, nato, unde & participium. νένοσημένου apud Suid. ex Xenoph.

Νέννε, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνέννεσε. aor. 1. act. verbi νεύω, unde & infin. νεῦσαι, & participium νεύσας: nec non aor. 1, med. imperf. modi νεύσασθε. Factum eſt autem hoc νεύω ex νέω, pleonaſmo τῦ ν.

Νέτο, aor 1. act. infin. modi à them. νάω. At νήσατο, ſignificans ἔκλωσεν ſeu ἐπήξατο, eſt aor. 1. med. indic. modi. à them. act. νήθω, habens Ionicam ſeu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσατο.

Νικᾶσιν, Attica contractione ex νικάουσιν, tertia perſ. plur. præſ. opt. act à them. νικάω.

Νοεὶς, participium præſens ex Aeolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοεῦσιας, Doricè ſeu Æolicè pro νοῦσιας. part. præſ. verbi νοέω. At νοέσας, quod Heſ. affert pro νοῆσαι, eſt particip. aor. 1, act. à them. νοέω. Niſi potius pro νοῆσας, ſcribendum eſt νοέσας, ut νοέσαι itidem Doricum ſeu Æolicum ſit pro νοῆσαι.

Νόησε, poeticè ſeu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor. 1, act. verbi νοέω.

Νομεῦσι, Doricè pro νομέουσι, fut. 1, act. verbi νομεύω.

Νομεῦς, Atticum fut. 1, act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidemque νομῆναι voce media pro νομίσασθαι.

Νυγεὶς, particip. aor. 2, paſſ. à them. act. νύσσω faciente fut. 2, ξω, aor. 2, ἔνυγον, & paſſ. voce ἐνύγλην.

Νύξεν, aor. indic. ab eodem νύσσω faciente fut. 1, act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico ſeu poetico, pro οἴνυξε. unde & infin. νύξαι, & partici. νύξας.

Νώθητι, Ionica ſynæreſi pro νοήθητι: aor. 1, paſſ. modi à themate νοάω. Heſ. exp. ἐνθυμήθητι. χαθῆτι.

Νῶνται. itidem pro νοῶνται dicunt Iones. quod eſt aor. 1, act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νοήσασθε pro ἐνοήσατο, abjecto ſimul augmento: & νοήσασθε nec non νοησάμενος pro νοησάμενος. Sed & νοῶνο pro νοήσω dicitur in fut. 1, act.

Ξ.

Ξαύω, fut. 1, vel. 2, act. verbi ξαίνω.

Ξεσσὰς, partic. aor. 1, paſſ. à them. ξέω faciente fut. 1, ξέσω, retento, σ.

Ξυνώμνυτο, Ionicè pro ξυνώμνυντο: tertia perſ. plur. præt. pluſquam perf. paſſ. à them. act. ξυνόω.

Ξυνώμνυ, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro ξυνῶμα. aor. 1, act. verbi ξυνόμνυμι fut. 1. ξυνόσω, ex ξυνόω. irregularis autem eſt pro ξυνῶσα, ut ἔδωκα pro ἔδοσα.

Ξυόες, aor 2, act. imper. modi, ab eod. them. Communiter συόες, dicitur per σ.

Ξύλετο, aor. 2, med. indic. modi, ab eod. them.

Ξυΐει σι, tertia perſ. plur. præſ. indic. à them. ξύοιμι ſeu οὔρεσι, unde & infin. ξυιέναι. Ab eod. imperfecto eſt ξύσσω.

Ξυίων pro ξυιέσσα: præt. imperf. act. verbi ξυίημι ex ξυνέω. Ξωσσοφόρῳ. partic. fœm. præt. perf. med. à them. ξωννύω. facit enim id ξωσάνυσα, Attica mutatione ε in ο.

Ξυσάτεσ, fut. 1, act. verbi ξυμβήσω, ex inuſ. them. ξυσέω.

Ξυσὰς, partici. aor. 1, paſſ. ἐξύσθην, ex them. act. ξύω.

O.

Ὀαύρεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὀδύρεο, imp. præſ. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδώδα, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præſentis literarum redup. icationem habens pro ὄδα, ex fut. 2. ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & partic. ὀδωδώς.

Ὀδώδη, in pluſquam perf. medio ejuſdem them. pro ᾄδειν, dicitur verſo ε in η & ſubſcripto ι. Ὀδώδειν autem, ſine ι ſubſcripto, foret prima perſonæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica reſolutione diphthongi factum eſt ex ὀδώδειν, ut πεπείκασι ex πεπειθάσιν.

Ὀδωδύσῃ, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum pro ὠδύσῃ dictum eſt. præt. imperf. paſſ. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, fut. 2. paſſ. indic. modi, ex act them. οἴγω facit enim id aor. 2, paſſ. ὠγλην.

Οἴδε, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam προτερῶ τῦ ει οἶς οι, ut in πέποιδα. Alioqui & ᾔδε dicitur, nulla facta mutatione, quin & ἴδε, ſublato ε ex diphthongo.

Οἴεαι, Ionica di, thongi reſolutione pro οἴῃ. ſecunda per. ſing. p æſentis them. οἴομαι.

Οἴες, Atticè pro ἐοῖς. ἐῦν dicitur verſo ε in ες: quod in aliis quoque paſſivis fieri uſu docemur.

Οἰνδλώσας aor. 1, paſſ. infin. modi, ab eod. them. οἰόμαι faciente fut. 1. med. οἰήσομαι. ex inuſ. verbo οἰόω.

Οἶς, præt. med. verbi εἴκω, ut οἶ ε eſt ex εἴδω, verſo ε in ο, ſed frequentius pro eo uſurpatur ἔοικε, habens Atticè repetitam initialem literam præſentis.

Οἶσαν, Æolicè pro οἰκῆσαι dici, ut πίσαν pro πιεῖν, tradunt nonnulli ex recentioribus grammaticis. eſt autem id tertia perſ. plur. præſentis οἰκεῦσι facti ex οἰκέω.

Οἰκέσσατο, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro οἰκήσατο: præſens opt. paſſ. act. them. οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin. aor. 1, act. ex them. οἰκέω: οἰκέσσαι autem, ex them. οἰκεΐζω. quorum illud, neutralem habet ſignificationem: hoc verò activam.

Οἰκτῆσ, Atticum fut. 1, act. verbi οἰκτίζω pro οἰκτίρω.

Οἶμαι, thema per ſynæreſin ex ὄϊομαι factum.

Οἶπατο, quidam dicunt eſſe aor. 1, med. verbi οἴομαι, ſed perperam. ſcribendum enim diviſim, ὄϊπατο, à them. ὄϊομαι.

Οἶπι, imper. ex οἴσω, fut. verbi φέρω mutuaticio ex οἴω, ſicut δύσω & βήσω ſunt ex futuris δύομαι & βάσομαι, tranſlumptis more poetico in præſentia. unde οἴσετε ſecunda perſ. plur.

Οἴσῃ. Doricè pro ὄϊσῃ. fut. 1, med. verbi φέρω, mutuaticium ab οἴω. Itidem verò in tertia perſ. ὀΐσεται dicitur pro οἴσεται, & οἰσόμεσα, in prima pro οἰσόμαι.

Οἶδε, per ſyncopen pro οἴδασι, quod οἶδασι, Æolica pro ragoge dicitur pro οἶδᾶς. præt. perf. med. verbi οἶδα.

Οἶδεὶς, partic. aor. 1. paſſ. οἰδήθην, ex poet them. οἴδομαι.

Οἰσόμαι, fut. 1, med. verbi φέρω ex them. οἴω. pro quo Dores ὀΐσομαι dicunt, ut jam admonui.

Ὄϊσατο, aor. 1. med. verbi ὄϊομαι augmento carens, & metri gratia geminatum σ habens. unde partic. ὄϊσσάμενος.

Οἴσεον, adverbium poſitivum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut. 1, act. ejuſdem verbi ex eodem οἴω, pro quo Dores οἰσῶ dicitur circumflexa ultima.

Οἰχήσομαι, fut. 1, med. verbi οἴχομαι, ex οἰχήσω.
Οἰχθείς, participio aor. 1, pass. ὠχθέω. ex act. them. οἴχω.
Οἴχετον, Ionicè pro ὤχετον, abjecto augmento & inserto ετ, præt. imper. act. verbi οἰχέω.
Οἰχήσετο, Ionicè pro οἰχέσθω. præs. opt. pass. à them. οἰχήσομαι.
Οἴχεσθε, Ionicè seu Atticè (ut volunt nonnulli) pro ὤχεσθε, dempto augmento & verso ε in ω præter. perf. act. verbi οἴχω ex οἴχθω.
Οἰκείλαντες, participio. ex ὤκειλα, aor. 1, act. verbi ἀκέλλω.
Οἴκεσκον, Ioni. è pro ὤλεσον. abjecto primùm augmento, deindè inserta syllaba κσκ. præt. imperf. act. verbi ὀλέω.
Ὀλεῖν, aor. 2, med. infin. modi, ab eod. them.
Ὀλέσσῃ, aor. 1, act. subjunctivi modi, ab eodem, habens σ metri causâ geminatum pro ὀλέσῃ. unde & infinit. ὀλέσσαι, & particip. ὀλέσσας.
Ὄλοντο, aoristo 2, med. subjunct. modi, Ionicè pro ὀλῶ, ex eod. them.
Ὀλέσθε, aor. 2, act. indic. modi, à them. ὀλισθέω, carens augmento. unde in fin. ὀλισθεῖν.
Ὄλλυαι, Ionicè pro ὄλῃ, secunda persona singularis præs. subjunctivi ὀλλυμαι, à them. ὄλλυ. Sic. in aor. 2, med. ὄλωμαι dicitur pro ὄλωμαι.
Ὀλοίατο, Ionicè itidem pro ὄλωντο: aor. 2, med. opt. pass. ab eod. them. ὄλλυ vel ὀλέω.
Ὄλοντο, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο. aor. 2, med. indic. modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλυ faciente fut. 2, ὀλῶ, aor. 2, ὤλον.
Ὀλῶ, fut. 2, med. ejusdem them. ex act. ὀλῶ.
Ὤλοντο, præt. perf. med. ejusd. habens Atticam duarum initialium præsen. literarum reduplicationem pro ὤλωλα, ex fut. 2, ὀλῶ. Vnde prima pers. plur. ὀλώλαμεν, & subjunct. ὀλώλω. Similiter ὀλώλασι, i. præt. perf. act. dicitur pro ὤλεσι ex them. ὀλέω. faciente fut. 1, ὀλέσω.
Ὄμυν, pro ὄμνυσι, præs. imperf. act. à them. ὄμυμι.
Ὀμοῦμαι, tergam, fut. 1, act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμώσω.
Ὀμόσσω, fut. 1, act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento σ.
Ὀμοῦμαι, fut. 2, med. ejusd. verbi ex eod. ὀμόω.
Ὀμωμόξαι, quidam dici scribunt pro ἐμωμοῦσθαι. Hes. tamen exp. εἰς ὁμοίωσιν ἐλθεῖν. Eustath. ἐτοιμόλυσαι, innuentes ex ὄμῶ fieri verbum ὀμόω. eorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi ο;
Ὀμώσασα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὀμώμοκα, ut ὀλώλεκα.
Ὀναίμεν, per syncopen pro ὀνασίμεν: aor. 1, med. opt. modi, à them. ὄναμαι, ex quo & præs. infin. ὀνᾶσθαι, & part. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνασάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustathium, qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, x them. ὄνημι, facto ex ὀνέω.
Ὀναοῖ, Doricè seu Æolicè pro ὀνῆσαι, translato accentu in ultimam, & verso sinul η in α.
Ὄναδε, præsens infin. à them. ὄναμαι. unde apud Hom. compos. verbo ἐπέσσι ex ἐπήναδε.
Ὀνοιδῶ, Atticum fut. 1, act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνοσκέω.
Ὀνοίδιται, aor. 1, pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo & aor. 1, med. ὀνήσασθαι.
Ὀνησάμενος, participio. pass. verbi ὄνημι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνασάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.
Ὀνῆσται, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνῆται fut. 1, med. verbi ὄνημι seu ὄναμαι ex ὀνέομαι. unde et infinit. ὀνήσασθαι.
Ὄνομι, præs. imper. pass. ex them. ὄνημι, ut πίθεσο ex πίθημαι.
Ὄνοτο autem est præs. opt. pass. à them. ὄνημι: vel etiam aor. 2, med. ex ὀνάμαι, ex quo & imp. ὄνοσο, in aor. 1, med. & opt. ὀνήσαιτο in eod. temp.
Ὄνωσι, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤνησαν. aor. 1, act. induc. modi à them. ὀνάζω, unde & aor. 1. med. ὀνάσσασθαι, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causâ σ.
Ὄπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπτομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præs. pro ὄπα, unde partic. ὀπωπώς.
Ὀπωπεῦσι Atticè pro ὀπωπέασι, fut. 1, act. verbi ὀπωπεύω. Itidemque media voce ὀπωπεῦμαι pro ὀπωπέομαι. Sed & ἀπωπεῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ἀπωπέοντες, quod Atticum est pro ἀπωπέσαντες.
Ὀρεῖται, tertia persona singul. fut. 2, med. ὀρῶμαι, ex act. them. ὄρω.
Ὄρεξε, infin. ab ὄρεξα aor. 1, act. verbi ὀρέγω.
Ὀρίονται, Poetica detractione augmenti & pleonasmo τῦ s dicitur pro ὄρσοντο in præt. imperf. vel aor. 2. med. verbi act. ὄρω.
Ὀρῆα, Ionicum thema pro ὀρέω. unde ὀρῆα pro ὀρᾷ. & partic. ὀρήσας pro ὁρῶντα.
Ὄρμοι apud Homer. legitur pro ὄρᾳς, vides: Odyss. ξ. τὸ γὰ ἐμὲ αὐτὸν ὄρμαι λιλαίεσθαι ἔμμεν. Vbi Eustath. annotat, quosdam paroxytonos legere ὄρμαι, à them. ὄρνυμι quo Theocr. usus est: quos dam properisp menos, ut sit ex ὀρᾶσαι, exempto primùm ρ, deindè α verso in ο. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρσεσθε, exempto σ, ex pass. ὄρνυμι, cujus Hes. meminit, exponens ipsum per act. ὀρῶ. At verò ὄρμαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ. secunda pers. sing. aor. 2, med. subjunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.
Ὄρῇς, Dorica contractione ῆς αι εἰς ῆ pro ὀρᾷ, ut πεσῇς pro πεσῇ. ab eodem them. ὀρῶ. Itidem verò ὀρῇ pro ὀρᾷ in dicunt iidem.
Ὄρσαι, apud Suid. legitur exposirum ἀρχαιοβλῶσι. quod, si mendo caret, habet syllogismum Ionicam ῆς ω pro ὄρθωμαι. quod est præt. perf. pass. infin. ex indic. ὄρμαι ambo à them. act. ὄρω.
Ὀρσῶ, Doricè seu Æolicè pro ὀρθῶ, à them. ὀρθόω. Apud Hesychium.
Ὀρσῴῃ, Atticè pro ὀρθρίσω. fut. 1. act. verbi ὀρθρεύω.
Ὄρεσι, idem Atticè pro ὄρεσσι. fut. 1. act. verbi ὀρεύω.
Ὄρμαται grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ὄρμωσται, facta literarum metathesi. est autem ὄρμοσται præt. perf. pass. verbi act. ὀρμίζω, augmento carens pro ἤρμοσται.
Ὀρνῦμι, Ionica syllabe pro ὀρέγνυμι. hoc autem ὀρεγνῦμι participium est fœm. generis: ex ὄρεγμα præt. perf. med. verbi ὀρέγω, habente Atticam τεγκω, τῦτε εἰς ο, veluti λέλογμα, & similia.
Ὄρσοντο, Ionico pleonasmo τῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὀρῶντο. quod est contracta ex ὀρόανται, secunda pers. plur. præs. opt. act. à them. ὀρόω.
Ὀρσόντες, itidem pro ὀρῶντες, ab eod. them.
Ὄρσαι, Æolicè pro ὄρεσαι: aor. 1, act. infin. modi à them. ὄρω. faciunt enim Æoles fut. 2, act. non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.
Ὄρσω, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσω, quod est præs. imperf. pass. à them. ὄρνυμι. hoc autem ὄρσομαι est μᾶλλον ἐπὶ ἐσόμενα μεταχρόνος. solent enim quidam μέλλοντες ἐπὶ ἐνεστῶτα ἀναφέρειν, ut δύσομαι, βάσομαι, & hujusmodi.
Ὀρῶμι, Atticè pro ὀρῶμαι: præs. opt. act. à them. ὀράω.
Ὄρορε, præt. med. Attic. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsen. literas pro ὄρα. Vnde præt. plusquamperf. ὀράρεες, & in subjunct. ὀράρῃ.
Ὀρορέατο, Ionicè pro ὀρωρεμβόατο. tertia pers. plur. præter. plusquam perf. pass. à them. ὀρέγω: facta ex tertia sing. ὀρώρετο, inserto α ante τ, & præcedenti tenui versâ in aspiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initi. lium literarum præter augmentum.
Ὀρώρεκε, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὄρεκε. præt. perf. act. verbi ὀρῶ, facientis fut. 1, ὀρέξω. Vnde. præt. pass. ὀρώρεται, quod apud Hom. legimus, Iliad. υ, ὅτ᾽ἀπὸ νῆας Θ᾽ ὁρώρεται πολεμοιο. Hoc autem ὀρέω thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μᾶλλον εἰς ἐνεστῶτα μετάγειν à Poetis. Nisi potius hoc ὀρώρεται est præsens subjunctivi pass. ex them. ὀράω, quod factum fit ex præt. medio ὄρωμαι. unde in pass. ὀρώρεται. apud eund. Hom. Odyss. τ, ἔτεϊ μοι δὴ ὧδε ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.
Ὄρορον quoque dici aiunt pro ὦρτο, an diplasiasmo Ionico, ut λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὤρτο præt. imperf. vel aor. 2, act. verbi ὄρω.
Ὀρώρατο, præt. perf. act. verbi ὄρνυμι seu ὀρίνω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.
Ὄρορε, Ionica. seu Poetica augmenti detractione pro ὤρορε. præt. imper. pass. verbi ὄρνυμι, quod Poetas Ælocè pro ὄρτο usurpare tradunt quidam grammatici.
Ὀρορμαι, per syncopen aiunt dictum pro ὀρορέαμαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes ejus usûs exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios infin. ὄρορθαι & particip. ὀρορθμενος.
Οὖ, pro ὅου, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: est interdum secunda persona aor. 2, medii ἕμην, in indicativo modo: interdum secunda persona ejusd. aor. in imper. unde compositæ, ἀφοῦ, & similia. Ex act. them. ἧμι. Alioqui est & genitivus sing. artic. postpositivi ὅ, necnon pronomen est, itidem genitivi casûs.
Οὗτε apud Homer. pro ὅτου vel ὅτευ, per apocopen. unde & α in eo corripitur. à them. ὅτεω vel ὅτεο.
Οὐπιδρόμαι, Doricè vel Æolicè pro ὀπίσω, ut ἐσιδρόμαι pro ἐσόμαι, hoc autem ὀπίσω est ex them. ἧμι, ut ἐσόμαι ex ἐσιμι. Ex pass. autem ὕσμαι est particip. ὑσμένος, ut ἐσμένος. Nisi potiùs id ὀπίσω censendum est per syncopen factum ex ὀπισόμενος, ut ἀναπλεῦ ex ἀναπλεύσας, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. τετραμένος & βεβληκώς.
Ὄρουσον, ὄρουσα, ὄρουλα, poeticè pro ὄρσειον, ὄρσασα, ὄρσαλα, abjecto augmento & correpta penultima. præt. imperf. verbi ὄρσω, habens plerunque usum adverbii.
Ὄρυλλον, fut. 1, act. verbi ὀρύλλω seu ὀρύλιττω aut ὀρύττω, ex ὀρύσσω. Vnde aor. 2, act. ὄρυλον, infin. ὀρύλλειν, & part. ὀρύλλων.
Ὀ χεσον, Ionicè pro ὤρυξον, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imp. act. verbi act. ὀρύσσω. ex quo & fut. 1. med. ὀρύξομαι.
Ὀρυλεῦντας, Doricè vel Æolicè pro ὀρυλοῦντας: præt. pass. à themate act. ὀρύλλω. Nec non ὀρυλεῦντι pro ὀρυλᾶσι dicunt iidem.
Ὄρυι, Atticè pro ὄρυξι: secunda persona sing. fut. 1, medii ὄρυμαι à them. ὄρυμαι.

Π.

Πάγεις, part. aor. 1, pass. ἐπάγην, ex act. them. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 2, πάγω, aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. pass. ἐπάγλην, est opt. παγείλυ. subjunct. παγῶ, & infin. παγλῦαι. nec non futurum 2. pas. παγήσομαι.
Παζέεν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παζεῖν: aor. 2. act. infin. modi à them. πάσσω mutuante fut. 2. à παθέω, unde aor. 2. ind. modi ἔπαθον, ex quo opt. παθοίμι, subjunct. πάθω, & part. παθών.
Παίσατε, aor. 2. act. imper. à them. πάλλω, faciente non solùm πάλω, sed & πάλσω: unde & subjunct. πάλσω μεν, & infin. πάλσαι: & in pass. voce apud Herodotum πάλσασι, nec non comp. ἀπέπαλσαι. Alioqui πάλσαι est & aor. 1. act. infinitivi modi à them. πάλω significante, cædo.
Παίσθω, Doricè pro παύζη, à Dorico them. παίσδω pro παίζω.
Παϊχθείς, part. aor. 1. pass. à them. παΐζω faciente 1. act. παΐξω, & præt. perf. pass. πέπαϊγμαι.
Παλαξίδω, Ionicè seu Æolicè pro παλάξειν, fut. 1. act. inf. modi, à them. παλάσσω: Ab eodem est præt. imperf. pas. παλάσσατο, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσατο.
Πάλτ, Ionicè pro πάλαιτο seu ἐπάλαιτο, augmento carente. Ab eodem præt. plusquamperf. pass. verbi activi πάλλω. Alii pro ἐπάλατο posi tum aiunt, abjecto itidem augmento, & factâ præterea syncope.
Παμεύλοκα, Ionica paragoge τῦ σ pro παμεύκην: præsens subjunct. act. à them. poetico παμεύκω.
Παμεάνων, poetico pleonasmo τῦ σ, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμεανῶν. itidemque παμεανόωσι pro παμεανῶσι: part. præs. act. à them. παμεανάω.
Παμεκτέατα, legitur apud Hesychium, expositum πᾶν ρᾳδιῶς ἡλαπῶντο: quod videtur esse præt. perf. pass. Ionicum pro πεπαμεκτεώμενα εἶσι: faciunt enim ii tertias personas plur. à tertiis singularibus, correptâ primùm penultimâ, ut & hîc ejecto υ & σ, deindeinserto α ante τ; vel etiam ex prima persona præter. med. addito τα: faceret autem παμεκτέω in præter. med. παμεκτέκεμαι, exempto υ ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἡλαπῶντο, puto scribendum ἡλαπῶν ται, quòd si ἡλαπῶν ται esset, scribendum foret παμεκτεόατο, & tunc esset præt. plusquamperf.
Παμεκτεόμεθα apud eundem est præsens subjunctivi à them. παμεκτέομαι.
Παραχρῆσις, Atticè pro παραχρήσεις: futurum 1, act. verbi παραχράω.
Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβας, inserto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβαίνω, nisi à them. παραβάσκω esse malis.
Παρέεο, Ionica diphthongi dissolutione pro παρέῃς: præs. imp. pas. à them. παρέζομαι.
Παρῆσι, aor. 1, pas. ind. modi à them. act. παρίημι, faciente fut. 1, παρήσω. præt. perf. παρεῖκα, pas. παρεῖμαι, ex cujus tertia παρεῖται fit aor. ille παρέσι, exempto ι, ut ἐτύθησαν τέθνησαν. Inde participium παρέσις. Reperitur tamen & παρεῖσι retento ι, cujus meminit Hesych. Alioqui παρέσι est etiam Aor. 2. act. ind. modi à them. παρέσημι.
Παρέσχεσαν, per syncopen pro παρεσέσχεσαν: aor. 1. act. ind. modi, à themate παρεσέσχω significante παρακόπτω. Apud Apollon. Rhod.
Πάρες, secunda persona sing. præt. imperf. à them. πάρεμι significante παραλύομαι. Apud Soph. in Ajace, & apud Eurip. in Phœnis.
Παρείαζ, Ionicè pro παρῆν το, præt. pluſq. pas. ex præt. παρεῖμαι, cujus paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρείατο ἀκαχήμενοι significat παρῆν vel παρίζετο: quod sic format Eytym. Dicit ab ἔω esse ἔμι, medium ejus aor. 2. esse ἕμην, ἕσο, ἕτο, & εἵτο, epenthesi τῦ τ: unde pleonasmo τοῦ α fieri εἵατο & παρείατο, addita præpositione.
Παρείδω, aor. 1, pas. verbi παείμι: ut dixi in παρέδλω.
Παρείης, præt. perf. act. verbi παείμι, ut jam dixi, unde apud Hesychium παρείκαιδο, expositum παρεπιμέλεσθο. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.
Παρείμεν, præt. perf. pas. ejusdem παείνα, ut à πεδαπέδημι est πεδαπέδεσμαι, ex præterito activo παρέδκα. Vnde part. παρειμένος, & plusquamperf. παρείμλυ, cujus secunda perf. παρέϊσο. Alioquin hoc παρειμένος est etiam plusquamp. seu perf. pas. opt. modi, nec non aor. 2, medius ejusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit παρεῖο.
Παρεὶς, partic. aor. 2. act. πάρλω, ab eodem them. παείμι, ut πεδεὶς, à πεδαπέδημι.

Παρείδω, præt. perf. pas. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda πάρεισο.
Παρελόσαι, Ionica diphthongi resolutione pro παρελθεῖν, fut. 1, med. verbi παρέρχομαι ex παραλδω.
Παρήπη, aor. 2, act. verbi παρίπτημι, ut παρίελυ.
Παρηχάδω, Ionicè pro παρέχειν, à them. παρέχω.
Παρῆ, subjunct. præsens tertiæ personæ ex prima παρῶ, à them. πάρειμι significante, adsum.
Παρῆδε apud Hesychium legitur, expositum ἐκέδη: quod si mendo caret, est aor. 1, pas. indic. modi, ab eodem them. παείμι faciente præt. perf. παρῆκα, & pas. παρεῖμαι. Alioqui παρείδη dicitur pro eodem & παρέδη, ut jam docui.
Παρῆκε, aoristi. 1, act. verbi παείμι ex παρήσω, irregulariter, pro παρῆσε, ut ἔθηκε pro ἔθησε. poni scimus & similia alia. Varin. παρήκεσι affert etiam pro παρῆλθον: quod est præt. med. verbi παρήκω.
Παρήλθοσαν, Bœoticè pro παρῆλθον: solent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoristorum a τεν i. tertiæ ex, dicentes itidem ἵστασαν pro ἔστη σαν, ut ἱστάλλαοι sint personæ pluralis numeri. Apud Varinum κωφοὶ μιλῆες παρήλθοσαν pro πρῆϊς. Est autem hoc παρήλθοσαν sive παρῆλθον aor. 2. act. med. verbi παρέχομαι ex παρελεῖν.
Παρθενίοις, Poetica seu Ionica syncope, pro παρθενήϊοις, metri causâ, participio aor. 1. med. παρεθέμην, à them. act. παρτίθημι. Similiter παρθένιος pro παρθένειος reperitur in aor. 2, act. ab eodem them.
Παρκαπελέκτε eandem syncopen habet pro παρκατελέκτε, truncato simul augmento: præt. pluſquamperf. pas. verbi παρκατέλομαι.
Παρκλίνοσι itidem pro παρέκλινοσι, à παρκλίνω pro παρεκλίνω. Similiter παρκυπᾶν pro παρακυπᾶν.
Παρμέμλοκα, habent Ioni Æolicam istam syncopen pro παρεμμέμλοκα, quod autem ad μέμλοκα attinet factum illud ex μεμάλοκα tradunt Grammatici, nimirum syncope τῦ α, ejusque loco propter euphoniam inserto β, & ν verso in ω, sicu παρώκωχα pro παρώκοκα dicitur. Traduntur hoc ipsum παρμέμλοκα pro παρεμμεμλοκα etiam dici, ideóque expon. non solùm παρενθυμῆσθαι, sed etiam παρὰ δὲν faciamque hoc παρμέμλοκα ex παραμεμλοκα tradunt, videlicet syncope ipsius præ, ofitionis, deinde β posito loco ο, & ν ve so itidem in ω, ut in præcedente.
Παρεσιδήσι, partic. aor. 1. pas. ex them. παραφθέρω, mutuante fut. 1, act. παρείσω ex inus. them. παρσίω.
Παρπεπίθη, ap d Hmerum pro παρεπεπίθειν, factâ primùm syncope in præpositione, deinde anaciplasiasmo Ionico qualis est in λελαβεῖν pro λαβεῖν: aor. 2. act. infin. modi, à themate παρεπείθω. Itidem in participio παρπεπιθὼν dicitur pro παρεπιθών.
Παρπιδόντο, itidem Æolicam illam syncopen habet pro παραπιδόντο: est autem præs. imper. act. à them. παραπίθημι. Similiter παρτέλεται, quod Hesych. affert pro παραπέπεται, eandem syncopen habet pro παρατέλεται, à them. παρατέλομαι.
Παρσάνδω, itidem pro παραφάνδω. quod Ionicum est pro παραζάναι, aor. 2. act. infin. modi, à them. παραδημι. Itidemque in part. aor. 2. med. παρζάνδω pro παραφάνδω & in infin. παραζᾶδ pro παραφᾶδ. Sed & verbale πάρσασις eandem syncopen habet pro παράφασις.
Παρσίσμαι, præt. perf. pass. verbi act. παρσιτίζω.
Παρσῶδο, præt. pluſq. pas. verbi παρέσωσμαι.
Παρώκωκα, poetica πρωτοπλεία pro παρῴκωκα: ut supra extra compositionem οἴκωκα pro ὤκωκα detracto etiam augmento.
Πάσυδ, aor. 1 med. infin. modi ab inus. them. πάω: unde & particip. πασάμδο, significans φασάμδο. Eustath. Est aliqui πάσασδ etiam a πάσω seu πάσσω, itidem aor. 1, med. significans inspergere vel conspergere; unde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασδ à them. πάσασδ deduci potest: siquidem apud Hesychium legimus πάσασται expositum ἔδῦσι. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere pro πατήσασδ, ex themate πατέω significante ἔσθω, quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσατ pro ἔπασα: dempto augmento, & geminato σ. itidemque πασσάμενος, ab iisdem them.
Πεδία, Ionico pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδῆϊ, à themate πεδάω. Sic in infin. πεδάειν pro πεδᾶν.
Πεδδάσκεν, Ionicè itidem pro ἐπέδασεν seu ἐπέδα, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præterit. imperfect. act. verbi πεδάω.
Πεδήσεν, aor. 1. act. ejusdem verbi, Ionicam & ipsi augmenti detractionem habens pro ἐπέδησεν.
Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθυ. præs. imper. pas. à them. πείθομαι.
Πεινάμενοι, Doricè & Æolicè pro πεινῶντες. seu (ut alii volunt) pro πεινῶσι, ut πεινάμενοι pro πεινῶντες. νοσέμενοι & φιλέμενοι pro νοσῶσι & φιλῶσι. Derivant autem ij πεινῶσι ex them. σείνυμι vel σεινόω: itidemque cætera: σεινῶν verò ex σεινάω, est Doricum itidem pro πεινῶν, ut γελῶν.

Πείρωμαι, aor. 1. med. imperat. modi à them. πειράομαι. At πείρεσ est partic. aor. 1. act. à them. πείρω.

Πεισίδιο, Ionicè pro πειρῶντο, quod est tertia persona plur. opt. pass. per contractionem ex πειρώιντο. à them. πειράομαι.

Πείσομαι, futurum 1. med. verbi πάσχω, significans parebo. Est etiam futur. 1. med. verbi πάθω mutuatitium: unde πείσομαι, quod Hesych. exp. ἀκουσθεὶς: & infin. πείσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσεται expositum ποτ' ἀκούσῃς, ὑπακούσεται: unde procul dubio sunt πείσει, apud Homerum λιμῷ πείσεις ἠὲ ἰόντι τοι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πείθω, an aliud quodpiam, dubium adhuc est; certè videtur pro πείσονται significare ποτὲ πείσεται, scribendum potiùs πάσονται, à πάω.

Πέλεκυς, Ionicè pro ἔπελε, abjecto primum augmento, deinde annexo ευς præt. imperf. act. à poetico them. πέλω.

Πεπηδώων, Doricè pro πεπηδώσαι, quod πεπηδέω aiunt esse in fin. verbi vel πεπήδημι, vel πεπηδαίνω. Nisi potius est κατ' ἔκλασιν pro πεπηδήκασι, Doricè pro πεπηδήκειν posito, ut ἐπιπλεῖν pro ἐπέπλειν.

Πεπιθὼς, part. fœm. præt. perf. πεπίθηκα per syncopen pro πεπεθηκυῖα, ut ἑστὼς pro ἑστηκυῖα, itidem per syncop. ex dici aiunt. Ita Eustath. & alii Grammatici. Potest tamen esse etiam præteriti medii hoc participium, πείθω (ex quo πάρω hoc præteritum mutatur) faciente fut. 2. πάθω & præt. med. πέπαθα, ut λακέω facit λέλακα, ἰαχέω, μέμακα.

Πεπισμὸς, part. præt. perf. pass. ab act. them. πεπαίνω, ut quidè Varin. vult; sed parum probabilis videtur ejus opinio: regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπασμὸς, ut μαίνω facit μεμασμὸς: unde verbale πέπανσις, & part. aor. 1. pass. πανθείς. Itaque πεπισμὸς est potius partic. præt. pe. f. pass. ex them. vel πείζω, vel πείω, ea enim fut. 1. act. faciunt πείσω. præter. perf. pass. πέπεισμαι.

Πεπτεὼν, part. aor. 2, act. à themate πέλλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πεπλών, ut λεκαδὼν pro λεδών, πεπδὼν pro πηδών.

Πεπτᾶνες, aor. 1. act. infin. modi, à them. πεπαίνω, ex quo est & participium aor. 1. pass. πεπαθείς.

Πεπάρδω, præt. perf. pass. infin. modi à them. act. πείρω, faciente præt. perf. pass. indic. modi πέπαρμαι, unde & participium πεπαρμένος.

Πεπαρώντες, duplici augmento dicitur pro παρώντες, Atticè; est autem præt. perf. act. verbi παρονέω.

Πεπείσμενοι, Ionicè pro πεπεισμένοι εἰσί. præt. perf. pass. verbi act. πείθω, Etymol.

Πεπεσηνέα, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à them. πεφαίνω.

Πεπεσημένος, part. præt. perf. pass. ex them. πέθω, quod est ἔρεσσω ἐκ δελέρου μέλιττος ὑπογμὸς. Ab eodem est fut. 1. act. πεπήσω habens Ionicum anadiplasiasmum pro 'πέθησω, id. maq; apud Homerum significans quod πείσω.

Πεπθμὴν, per syncopen pro πεπάθμεν, vel pro πεπίθαμεν. Sic pro πεπίθομεν, est aor. 2. act. à them. πείθω, Ionico anadiplasiasmo P οἰπέθομεν. Sic pro πεπίθαμεν est præt. med. ab eodem them. faciente fut. 2, πάθω, exempto ε ex vocali, ut ἐλάθω facit ἐλυθῶ, & ea derivatio est vero magis consentanea, quàm in passiva significatione exponatur ἐπεπόθειμεν, secundùm quam expositionem est pro ἐπεπόθημεν, in plusquam perfecto medio. Vide &' Επέπθομεν.

Πεπίθοιεν, Ionico anadiplasiasmo pro πείθοιεν, aor. 2. act. opt. modi, ad eodem them. πείθω. Itidem πεπίθομεν in eodem modo & temp. pro πείθομεν: & in part. πεπθὼν & πεπθοῦσα pro πάθὼν & πάθοῦσα. Homer. στυφὴ παραπεπόντως.

Πεπλαγχὼν & Πεπλαγχόμενοι, Ionica & Dorica sunt pro πεπλήγειν, à them. πεπλήγω. quod ex præt. med. πέπληγα in præsens abiit; unde & præt. imperf. πεπλήγην, augmento carens pro ἐπεπλήγην, nisi hoc πέπληγα esse malis ac r. 2. act. verbi πλήσσω. facientis fut. 2. πλαγῶ, anadiplasiasmo Ioni. o pro ἔπληγον, ut λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hujus porro verbi πλήσσω præterito medio πέπληγα, est partic. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est particip. præt. perfecti pass. ab eodem them.

Πεπυμένος, part. perf. pass. πέπυσμαι, à them. vel πυύω, per syncopen derivato ex πυθῶ, vel ex πυύομαι: Eust.

Πεπυσέαται, Ionicè pro πεπυσμένοι εἰσὶ, præt. perf. pass. verbi activi πυύω. Sic pro κεκίνηνται seu κεκινημένοι εἰσὶ, similem dicunt κεκινέαται, à them. κινέω.

Πεπυθήκατε, Doricè pro πεπύκατε, præter. act. ejusdem thematis.

Πέπυθα, præt. medium verbi πείθω, habens Attico more ει versum in οι, ut λέλοιπα à λείπω. Vnde partic. πεποιθώς.

Πεποίθομεν, præs. ind. à them. πεπθὼν, quod Syracusano seu Sicul more factū est ex præt. med. πέποθα, ut πεπάθμεν ex πέπαθα, κεκλήγω ex κέκληγα. & hujusmodi alia infinita.

Πέπωκα, præt. perf. act. à them. πίνω, habens & ipsum Atticam προπὼ ex ε sic ο, ut λέλογα, τέτροφα, & similia.

Πέπορδα, præt. med. verbi πάρδω, ex πορέω, ut volunt nonnulli, per pleonasmum οῦ θ. Etymolog. & Eustath. Idem tamen Eust. alibi πάρδω, hoc præteritum medium mutuari ait à πέρδω, mutato η in ο, & pleonasticè inserto ρ & θ.

Πέπορδε, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam προπὼ ex ε sic ο, ut λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro περεῖν, ut suprà πεδεῖν pro πέδειν. aor. 2. act. infin modi, à them. πείρω, Hesych.

Πέπορδε, apud Homerum quidam aiunt per syncopen factum ex πεπόρηκε, præt. perfect. pass. verbi act. πορέω. quidam ex πέπορθε, præt. med. verbi inusitati πόρθω verso η in ε, & ε pleonasticè inserto; nonnulli etiam ex πεπόρδατε, facta syncope, & itidem pleonasticè inserto σ. Refe. tur autem ad thema πάρω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præterit. imperf. excepto, tempora.

Πέπρω, pro πέπαρμαι dicitur κατὰ προπὴν τῆς α. præt. perf. act. verbi πάρω faciendis fut. πάξω, & præt. perf. pass. πέπαρμαι, Epicharmus. Ἀρταμᾶς ὁ ἐκ Σικελίας πέπρωκε. Etymol.

Πεπτάτασι pro πεπτήκασι dicunt Iones, η resoluto in ατ, ut ἱάλω itidem usurpant pro ἥλω, & ἐάγη pro ἔγη. est autem tertia persona singularis præter. perf. pass. ab act. them. πτάω faciente futurum 1. πτήσω. Ita Varin. Alioquì est etiam tertiæ personæ plural. s pro πεπτώτασι. Ionicè itidem, ut πεπύκασι pro πεπτώκασι.

Πεπτόπασι, pro πεπτόκασι dicit κατ' ἔκτασιν tradit Etymolog. qui ipsum acipit pro tertia persona plur. præt. perf. pal. ab eodem them.

Πεπρᾶδε, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πάσσω, faciente futurum 1. act. φράσω, ex inus. them. φάω. per syncopen facto ex φάέω, ut πάω ex παέω. Ex eodem est fut. paulò ante ὑποθήσομαι, quod magis Atticum esse tradunt, quàm φαεῖσθαι, quod est fut. 1. pas. ejusdem verbi, ex aor. 1. ἐφάεσθαι.

Πέφαται, per syncopen apud Poëtas pro πεπεφάτται, itidemque participio πεφαμένος pro πεπεφατμένος, præterium perfectum pass. à themate act. φάω facto itidem per syncopen ex πεφατός.

Πέπτυμαι tradunt nonnulli esse præter. perf. pas. verbi act. πτύω faciendis fut. 1. πτύσω, ut ἔσσυμαι est ex ἴσχυμι. Ego tamen, quum videam ipsam nullam habere volandi significationem apud Homerum, qui passim eo utitur, sed τὸ αὐτομόλως & πτώσσω, quod est apertum & expassum esse, ideo per syncopen dictum existimo, pro πεπέτασμαι, ut ἐλήλεγμαι pro ἐλήλασμαι, à themate act. πετάζω. Vnde infinitivus πέπτασθαι, & participium πεπτάμενος.

Πεπτῶτα, Homerus pleonasmo τῦ ε dicit pro πεπτῶτε: πεπτῶτα autem per syncopen pro πεπτώκοτε, ut ἐστὼτα per syncopen pro ἑστηκότε seu ἑστηκότα, part. præt. perf. act. à them. πτάω, faciente fut. 1. πτώσω ex πτάω.

Πεπτῶτα, quidam per syncopen itidem usurpatum aiunt pro πεπτηῶτα, participio præt. perfect. act. à themate πτάω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πεπτῶτε, ut πεποτᾶται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεποτᾶται usurpari.

Πεπτώς, præter. perf. act. verbi πίπτω, ex πτάω faciente fut. 1. act. πτώσω, ut paulò ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per syncopen pro πεπτηκότα, ut ἑστὼτα pro ἑστηκότα. At πεπτωκὼς, cujus accusativus est hoc πεπτωκότα, est partic. præt. perf. πεπτώκω, cujus iam memini.

Πεπτώωντο, Ionico anadiplasiasmo pro πιάωντο, ut λελαζώντο pro λελάωντο, aor. 2. med. subjunct. modi, à thema ἐ πιάθόμαι, mutuante futur. 2. πιάθήσω ex verbo πιάθομαι, sublato θ ex diphthongo.

Πεπτύθω, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπτύθω, quod est tertia persona dualis præt. plusq. pas. à themate πτύσσομαι, faciente præterit. perfectum passivum πεπτυμαι ex themate πτύσσομαι, exempto σ. Homer. Iliad. p. Νῦν δ' οὔτε φῶτα πεπτύθω Πατρόκλοιο δαΐφρονος, nondum audierant de Patrocle mortuo.

Πέπυκα, præter. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex themate πώω.

Πεφάασι, Ionico pleonasmo τῦ α, vel Ion. ca diphthongi circumflexæ resolutione, pro πεφᾶσι, infinitivo præsent. act. à themate πεφάω.

Πεφίσμενος, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem πεφέω, faciente fut. 1. act. φήσω. Alioquì idem & φίσέω facit. quorum hoc prosè scriptoribus Atticis, illud Poëtis & Ionicè scribentibus familiarius est.

Πέφθαι, Ionica augmenti detractione pro πέπφθαι, ut πέφυκα pro πεφύκεναι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πέφθω. Etymolog. & Varin.

Πεφθίσασα, ecstasi poetica pro ἔφθισεν, metri causa, partic. aoristi 1. act. à themate φθίω, unde & præterium med. ἔφθίμην.

Πεφίλεται, apud Hesychium legitur expositum κέκλεται, ἐπῄνεται, est autem aor. 1. med. imperat. mo. à themate φιλάω. futur. etiam 1. φιλήσω mutuante ex inus. themate φίλω, unde Aor. 1. ἐφίλησα.

Πεφίσθησαν, aor. 1, pass. verbi activi φίσπω, carens augmento Eustath.

Πεφιδήσι, Ionica dissolutione diphthongi pro φειδήσῃ, præs. imper. pass. à them. φείδομαι.

Πεφιτύαται, aor. 2, passivus infinitivi modi, à themate act. φείπω.

Πεφιτύοιτο, Attiè pro φείποιτο, ut ποιοῖτο pro ποιοῖμι, præt. op. act. à them. φείποιτέω.

Πεφυλαγμένον ἔνιον πόλιν, apud Homerum per syncopen usurpatum aiunt pro πεφυλαγμένον ἦεν πόλιν, à them. φέλομαι, syncopen itidem passo pro φέπλομαι seu φέπομαι.

Πεφῦχε, Ionica diphthongi dissolutione pro φεύχει, aor. 2. med. imper. modi, à them. act. φέβχω, mutuante fut. 2. φεύξω à φέβω, unde & infin. φέβχέσθαι.

Πεφῦθώς, part. aor. 2. act. ab inus. verbo φέφθημι, pro quo φέπφθην usurpatur.

Πεφράδμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, ut κέκασμαι pro κέκαδμαι. præt. perf. pass. ejusdem them. φράζω, unde particip. πεφραδμένος.

Πέφρεικεν, pro πεφρίκασι, dici dialecto Chalcidica annotat Varin. ut ἔσχηκεν pro ἴσχηκαν. Est autem πέφρικα præt. med. verbi φρίσσω, unde part. fœm. gen. πεφρικυῖα.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφυγμένον reperitur, διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, ut πεπυσμένος, quoque dicitur pro πεπυσμένον, part. præt. perf. pass. à them. φεύγω, habens nihil eo nius significationem activam, & modò genitivum in constructione recipiens, modò accusativum: leginus enim apud Homerum non solùm πεφυγμένος ὀλέθρου, sed etiam πεφυγμένον ὄλεθρον, ut Eustath. quoque annotavit.

Πεφύγω, præsens ἐ præterito medio πέφυμα factum more Syracusano. Alioquin est præt. med. subjunctiv. modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφευγα, itidemque partic. πεφυζὼς, pro πεφυγὼς, ut refert Eustath. Quidam tamen ex them. φυζέω derivate malunt.

Πέφυκα, præter. perf. act. verbi φύω, facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit thema. πεφύκω, more Siculo & Syracusano, ut πεφύκω ex πέφυκα. Vnde præt. imperf. ἐπεφύκειν, apud Hesiodum. Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. pass. infin. modi ex act. them. φύρω, faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυραμένος est partic. præt. perf. pass. sed à them. φυρέω.

Πεφώραται, præt. perf. pass. à verbo act. φωράω, faciente fut. 1. φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit, sed magis Ionicè, unde particip. præt. perf. pass. πεφωρημένος, apud Hesych.

Πῆλε, Ionicè & poëticè detracto augmento pro ἔπηλε. aor. 1. act. verbi πήλλω, ut ψάλλω facit ἔψηλε: unde & partic. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημάνειε, aor. 1. act. optat. modi, Æolicus pro πήμειαν, à themate act. πημαίνω faciente in a or. 1. indicat. modi, ἐπήμανε. Ab eodem est fut med. πήμανθμαι. Itena aor. 1. pass. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη, ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, a or. 1. act. indic. modi, à them. πάγνυμι seu πήγω faciente fut. 1. act. πήξω: caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica syncope, & simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, aor. 1. pass. indic. modi, ab eodem them.

Πιαυέτω, a or. 1. act. imper. modi, tertiæ personæ, ex prima πίαυον, à them. πιαίνω, faciente fut. 1. πιαυῶ, & aor. 1. ἐπίαυα. Vnde & in subjunct. πιαύω.

Πίε, a or. 2. act. imperat. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2. πῶ, aor, 2. ἔπιον.

Πίειρε, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πεῖρ, aor. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2. act. πῶ. Media voce fut. 2. facit πίεσθαι.

Πιέζεω. Ionicè seu Doricè pro ἐπίεζαω, abjecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίη, a or. 2. act. subjunct. modi: ab eodem them.

Πίηδε, Æolica paragoge pro πῇς, a or. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Πίηται, Ionica diphthongi resolutione pro πῖθῃ, vel potiùs paragoge Ionica a or. 2. med. subjunctivi πίθωμαι, ex act. themate πείθω.

Πίθι, metaplasmo usurpatum pro πῖε, ut κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραγε: ut in illo proverbiali dicto, ἠπίαλ', ἠ δ'πιθι. Est autem πῖε aor. 2. act. imperat. modi, à them. πίνω, faciente F. 2. πῶ.

Πιθόατο, Ionicè pro πίθοιτο, a or. 2. med. opt. modi, à them. act. πείθω, faciente fut. 2. πείσω.

Πιμπρᾶς, part. præs. act. ex them. πίμπρημι.

Πινέβροας, Doricè pro πίνεις: præsens in fin. act. à them. πίνω.

Πίοισαι, pro πίθεσαι, usurpatum reperitur frequentissimè, ita ut & πίθεσαι usu interdicant: unde partic. πιόμενος pro πίσόμενος, id est, πίειν μέλλων. fut. 1. vel. 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in activa voce: habens syllogen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάομαι pro φαγέσθαι usurpari scimus. Notandumque est ι in hoc futuro produci, ac si præsentis esset temporis: ut apud Homer. Odyss. κ. πιταμὸν δὲ κατίσχε ὀρὼ ὕλης, Πιόμενός, bibiturus.

Πίνω, quod Hesych. exp. πιόσω, potum præbere, est a or. 1. act. infin.

infin. modi, à them. πτίσκω faciente fut. 1. πίσω, ex inusit. thomate πίω. Frequens apud Hippoc. Itidem πίσει ex Eupol. affert Eustath. pro πιεῖ.

Πίσθητον, dual. aor. 1. pass. imper. modi, ex prima persona πισθέσθην: ea autem est à them. act. πσύω: unde & aor. 1. med. πισάσθην augmento carens pro ἐπισάσθην. Ambo apud Homerum.

Πίσσω & πίσσομαι, in fut. 1. act. & medio à them. πίνω, in usu esse, ut πίνομαι & πίομαι, tradit Eustath. Attamen πίσσω transitivum potiùs est, ut ex eodem docui in Πίσσα paullò antè; nec non ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poëticè pro ἔπτην, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πτνάω per contractionem pro πίτνας, vel ex them. πίτνημι, τεχνῶ τῶ πείτνα, ut dicitur ἕβρα pro ἔβρη. Ex quo πίτνημι est præsens partic. πτνάς.

Πιὼν, partic. aor. 2. act à them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ, ex inusit. πίω.

Πλαγγὼν, ut quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est partic. aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγών, à them. πλαΐζω, faciente fut. 2. πλαγῶ. aorist. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγγὼν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλαγχθῆ, Ionice & poëticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη. aor. 1. pass. verbi πλάζω, habens epenthesin τῆ γ, euphoniæ causa. Nisi ex πλάγχω aliquis derivare malit.

Πλακεὶς, part. aor. 2. pass. à them. πλέκω, faciente fut. 2. πλακῶ aor. 2. ἔπλακον, verso ε, in α, ut τρέπω τραπῶ facit.

Πλεῖειν, Ionica seu poetica epenthesi τῆ ι, pro πλεῖν.

Πλεῖθι, Ionico metaplasiasmo pro πλεῖ, seu πλέε, ut ζῆθι pro ζῆε seu ζῆ, & πῖθι paullò antè pro πίε. præsens imper. act. à them. πλέω.

Πλέπτο pro ἔπλεπτο usurpatum afferunt nonnulli: ἔπλεπτο autem est præter. imperf. verbi πλόκμαι, syncopen passum pro ἐπλέκετο.

Πλεύσαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεῦσαι, πλεύσῃ, πλεύσητον, itidem fut. 1. med. ab. cod. them. πλέω, faciente fut. 1. act. πλεύσω, assumpto υ.

Πλημμύσαι, aor. 2. pass. infin. modi, à them. act. πλήσσω, faciente fut. 2. πλημῶ, & aor. 2. ἔπλημον.

Πλῶτο, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro πέπλωτο a ut ἐπέπλωτο, Itidemque πλῆτο pro πέπλητο seu ἐπέπλητο, præt. pluſq. perf pass. verbi act. πίμπλημι, facientis fut. 1. πλήσω, mutuatitium πλήσσω, vel etiam verbi πλάω, syncopen habentis pro πλαῶ: nam apud Homerum ſcimus πλῆτο χθονὶ usurpari pro ἐπεπλάατο, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aor. 1. act. verbi πλήσσω, facientis fut. 1. act. πλῆξω.

Πλυθεὶς, partic. aor. 1 pass. ἐπλύθην, ex act. themat. πλύνω. faciente præter. perf. passiv. πέπλυμαι, tanquam ex παύω: regulariter enim πέπλυμαι vel πέπλυσμαι facit ut μολυνῶ, μεμόλυμμαι & μεμόλυσμαι.

Πλωΐσκε, Ionicè pro ἔπλωσε, abiecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi eiusdem.

Πλώσκα, itidem Ionicè pro ἔπλωσε, à them. πλώω, similiterque πλωίζεται, pro ἐπλωΐζετο à them. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor. 1. act. infinit. modi, à them. act. πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω, assumpto υ, ut πλέω facit πλεύσω.

Πνιγεὶς, particip. aorist. 2. pass. verbi activi πνίγω facientis fut. 1. πνιγῶ, aorist. 2. ἔπνιγον, & pass. voce ἐπνίγλυ, unde & fut. 2. pass. πνιγήσομαι.

Πνύτο, Ionicè & poëticè detracto augmento pro πέπνυτο seu ἐπέπνυτο, præt. pluſq. perf. pass. verbi πνέω, ex πνύω, ut χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδῶ, fut. 1. act. Atticum pro ποδήσω, à them. ποδίζω.

Πόες, Atticè pro πόδες, præs. imper. act. à them. ποέω Attico pro πωέω.

Ποδέσκε, Ionicè pro ἐπόδει seu ἐποδεῖ, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ποδέω.

Πόδεσσε, aor. 1. act. ind. à them. ποδέω, faciente fut. 1. act non solùm ποδήσω, sed etiam ποδέσω, & quidem Atticè, ut voluit nonnulli aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus: habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐποδέσσαν. Sic infin. modo ποδέσσαι pro ποδῆσαι dicitur: quo post Homerum Plato usus est, dicens apud Eust. ὠλκὴν ποδέσαν ἄλλο ἐπὶ ἀλπάς. Indeque est & κύων ἀποδησος rursum apud Homerum, pro ἀποδήσας, cuius desiderio nemo teneatur.

Πόθησαι, Doricè pro ποδῆν: à them. πόθημι vel ποθέω, ut scribit Eust. Sed alij poeticam ἕκτασιν habere aiunt pro ποθέεσθαι.

Ποιεῦμεν, Doricè itidem vel Ionicè pro ποιοῦμεν.

Ποιῆτις, Ionica paragoge pro ποιῆ, præſ. subjunct. act. à them. ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω, itidemque ποιησεῖς & ποιησεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, & sic deinceps. fut. 1. act. verbi ποιέω.

Πιμανῶ, fut. 1. vel. 1. act verbi ποιμαίνω.

Ποιόλυ, ποιόλης, ποιάλη, Attica inflectione pro ποιοῦμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præſ. opt. à them. ποιέω.

Ποιεμών, Atticè itidem pro ποιούντων: genitivo plurali partic. præſ. act. posito pro tertia persona plur. imperf. præſ. act. itidem à them. ποιέω.

Ποιφάλιον, pro ποικίλον, Doricum esse tradunt vel Aeolicum. verso, o in ω, & subscripto ι. præſ. optat. act. ab eodem ποιέω.

Ποκάζατο, Doricè pro ἐπεκάσατο, sublato simul augmento aorist. 1. med. verbi act. ποκάζω.

Πολέσκατο, Ionicè pro ἐπολεῖτο, seu ἐπολέετο, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ, præt. imperf. pass. verbi act. πολέω. Nisi ex πολέσκω derivare malis, facto ex πολέω.

Πολευμένον, Dorice pro πολούμενον, partic. præſ. pass. à Dorico itidem them. ποιεῦμαι. pro πολοῦμαι. Ex quo & imperf. πολεύμην pro ἐπολούμην, sine augmento & contractione. Itidemque in aor. 1. med. πωλήσατο, pro ἐπολήσατο.

Πόρε, præt. imperf. vel aor. 2. augmento carens pro ἔπορε, à them. πόρω.

Πόταγα, Doricè pro ποσάγε: præſ. imper. act. à Dorico them. πταγω pro ποσάγω.

Ποτάγχυμεν, apud Hesych. legitur, ex positum ποσπαμίζω, Doricum & ipsum, à them. ποτάγχυμι pro ποσάγχυμι. simendo caret.

Ποτεκτέσσατο, itidem pro ποσέσχε, à them. ποτέχω pro ποσέχω.

Ποτέσσω, itidem pro ποσόζω, dicitur ab iisdem Doribus. Itidemque ποτπίσσεται pro ποσπίσσεται & ποσπεφύσσω dicunt iidem Quibus similia alia verba compoſita, nec non & nomina, crebrò occurrunt tum apud alios Poetas, tum apud Theocritum, apud eos etiam, qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πραθέειν, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν, aor. 2. act. infin. modi. à them. act. πέρθω, faciente fut. 2. πραθῶ aor. 2. ἔπραθον, transpositis litteris ad corripiendam penultimam quæ brevis esse debet in penultima fut. 2. & aor. 2.

Πραθεὶς, partic. aor. 2. pass. à them. act. πραθέσω, faciente fut. 1. act. πραθῶ, ex πραθῶ facto per syncopen ex πράω, ut suo loco docui.

Πρανιχθείς, partic. aorist. 1. pass. à Dorico themate πρανίζω pro πρηνίζω.

Πρεπέσθω, Ionicè & Doricè pro πρέπειν, præſ. infin. act. à themate πρέπω.

Πρῆξαι, aor. 1. act: infin. modi. ab Ionico them. πρήσσω pro πράσσω.

Πρῆσε, aorist. 1. act. indic. à them. πρήθω augmento carens, Ionico more pro ἔπρησε, vel etiam à them. πίμπρημι ex inusit. πράω. Vnde de infin. πρῆσαι.

Πρέ'εται, præſens optat pass. à them. φίομαι, unde & imperfect. φίατο, augmento carens pro ἐφίατο.

Πρεῦδες, partic. aorist. 1. pass. ἐπρεύδην, ex act. themate πρεύω, seu πρεύω, faciente præt. perf. pass. πέπρευσμαι. Ex eodem them. est aor. 1. act. infin. πρεῦσαι.

Πρεῖσσ, Atticè pro πρέασσ: primum enim Iones pro ρεία σ dicunt πρέια, exempto σ, deinde Attici πρεῖα, contractis αι in ε: ut Aristoph. μὴ πρεῖσ πῶ δῆθα. præſ. imperf. pass. à them. πρέαμαι. Alioqui πρέω thema quoque est, uti dixi.

Πρεβέωσε, præt. med. verbi πρεβάω seu πρεβαόω.

Πρεβέκα. Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro πρῆκα, aor. 1. act. indic. à them. πρήσσω faciente fut. 1. act. πρήσω, ex inusit. verbo πρᾶω. Irregularis autem aor. iste est: characteristicum enim futuri commutavit characteristica præteriti, ut ἔδωκα quoque ἔδοκα, & similes alii.

Πρεῦμεν, Ionicè seu Doricè pro πρεῖναι. quod est aor. 2. act. infinmodi ab eodem them.

Πρέσ, aor. 2. act. imperat. modi, ab eod. At πρῆσαι est tertia plural. aor. 2. indic. ex prima singul. πρέλω, ab eod.

Πρεσθεν, præt. pluſq. perfect. act. ex perfecto πρεῶα, à themate πρεσθέω.

Πρεσθεμεν, Ionicè & Doricè pro πρεῖναι, infin. præſ. act. à themate πρεσβύω.

Πρεσθέλεα, aor. 1. act. indic. à them. πρεσθάλλω.

Πρεσθεν, aor. 2. med. imper. modi à them. πρεσθέω, per contractionem πρεσθοῦ, aor. 2. med. imper. modi à them. πρεσπίμπρημι, itidem ex facto ex πρεσθέω, quod Ionces exempto σ fecerunt ex πρεσθεο. Sicut ex πρέσθεο, quod Ionces exempto σ fecerunt ex πρεσθεο. Sicfactus ex πρέσθεο, quod Ionces exempto σ fecerunt ex πρέσθεο. Similiter πρεσπίμπρημι, itidem ex Ionico πρέσθεο contractus.

Πρεσπύθεσθαι, aorist. 2. med. indic. à themate πρεσπίμπρημι. Factum autem

tem est hoc προσθέω, itidem ex προσθέσθαι, exempto Ionicè σ.

Προσείλαν, Aor. 2. med. indic. à them. προσαιρέω, mutuante futur. 2. προσελῶ ab inusit. them. προσέλω, unde Aorist. 2. act. προσείλον. med. προσειλάμην, cuius illud προσάλαι est secunda perſ. sing.

Προσελθμὸν, fut. 2. act. indic. eiusdem them. ex quo & infin. προσελθεῖν.

Προσέπτατο Plato Atticè pro προσέπτυξε dixit: quod est Aor. 1. act indic. à them. προσαπτύσσω.

Προσπλάκιν, Aor. 2. pass. indic. à them. προσαλέκω, faciente fut. 2. act. προσαλακῶ.

Προσθῆ, Aor. 2. med. indic. vel. imper. modi, à them. act. προσίημι.

Προσικτο, quod Hesych. affert pro προσίκτο, est præt. perf. pass. verbi προσίσκομαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσείκτο, verso ε in η, & subscripto ι, à them. act. προσείκω.

Προσικτο, Aor. 1. med. indic. à them. προσίνημι faciente fut. 1. act. προσῆσω, ex quo fit Aor. 1, act indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteritiquam τεσσω habent ἐδεξα quoq; ἔδωκα, ἰωξα, & huiusmodi àlii Aor. Vnde partic. προσηκάμενος.

Προσόσδε, fut. 1. med. eiusdem them. ex προσέω.

Προσῆκε, præt. perf. act. verbi προσήκω, pro quo Attici προσαφίκα dicunt.

Προσίσσθη, Aor. 1. act. subiunct. modi, à them. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inusit. verbo προσοίω.

Πρόσοιτο, Aor. 1. med. opt. modi, ab act. them. προσίημι, ut πρόσθοιτο à προσίσημι. Vide Ποίμλιον.

Πρόσε, vide in Πρόε,

Πρόσχθε, Aor. 2. act. subiunct. modi, à them. προσέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inusit. them. προσχέω, unde particip. προσχὼν, & media voce προσχόμενος.

Προτραπομίμλιν, Aor. 2. med. opt. modi, à them. προτρέπω faciente præt. perf. act. προτέτραφα, pass. ἐπροτράπην. Ab eodem est Aor 2. subjunct. προτράσσαι, facit enim fut. 2. act. προτράσω.

Πράσατε, Aor. 2. act. imper. modi, à them. πράω pro πάσω, apud Homerum. unde & præt. perf. pass. Ionicum ἐπράδατται, pro ἐπέπρασμένοι εἰσί. Scribitur & πράσατε duplici σ metri causa.

Πραχθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ἐπράχθλν ex them. act. πράσσω.

Πρέε seu ρέεν, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἔρρεεν, præt. imperf. act. verbi ῥέω.

Πρέξεσκε, Ionicè itidem pro ἔρρεζε, abjecto primùm augmento, de inde annexo σκε præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ποίη, Ionica rursum & poetica epenthesi τῆ ι, metri causa, pro ῥέη. præſ. subjunct. act. à them. ῥείω pro ῥέω.

Πρέξεται, Aor. 1. act. opt. modi, à them. ῥέζω. Alii tamen ſesetorquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Πρεύσαλεν, Aorista synaresi pro πρεύβαλε: Aor. 2. act. indic. à them. πρεβάλλω.

Πρόθη, Itidem pro πρεβῆν: Aor. 2. act. indic. à them. πρόβημι. Sic Πρεγράφατο pro πρεγέγραπται. Προδίδαξατο pro προεδίδαξατο: Aor. 1. med. à προδίδασκω. Πρέδωκας pro προέδωκας. Aor. 1. act. infin. à them. προδίδωμι. Πρόσπικα pro προέβηκα. Aor. 1. act. indic. à them. προσπίνημι, Πρικτιδύσαν pro προεκυπτιδύσαν. Πρόσπεμψε pro προέπεμψε: Aor. 1. act. indic. à them. προπέμπω. Πρυπίσθυσαν pro προεκυπτιδύσαν: Aor. 1. à. προύτυχθησαν. Πρυπίθη pro προεπίθη. præt. imperf. verbi προπίθημι ex προπείθω. Πρυτρέπετο pro προέτρεπετο, præt imperf. pass. à them. act. προτρέπω. Πρόπυλαν pro προύπυλαν. Aor, 1. act. à προπύλαω. Πρόφειλες pro προῴφελες. imperf. à them. προφείλω. augmento etiam carens pro προὠφελες. Πρόφειρεν, pro πρόφερεν. & πράφερτο pro πρόφερτο, itidem sine augmento pro προύφερτο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica ſynæresis ε & ο, vel ωο, ut usus abundè docet.

Πρόωμαι, Aor. 2. med. subjunctivi modi, à them. act. προΐημι: cuius prima plur. πρώμεθα, & tertia πρόωνται.

Πτάλλυ, Aor. 2. act. opt. modi à them. ἵπτημι, ut σφάλλω ab ἴστημι.

Πτάμλυ, partic. Aor. 2. medij, ab eodem them. ut σφάμλυ ab ἵστημι.

Πτάν. Aor, 2. med. indic. eiusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Vnde infin. πτάδζ, & in comp. διαπτάδζ apud Eurip. initio Medeæ.

Πτάσθαι, Aor. 2, med. infin. modi, syncopen habens pro πετάσθαι, à them. πέτομαι. unde comp. ἐπιπτάσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτέω derivare malunt.

Πτῶσα, Aor. 2. act. verbi ἵπτημι in inf. modo, ut ab ἵστημι est στῶσαι.

Πτῶσα, fut. 2. act. indic. à verbo ἵστημι, ut στήσω ab ἵστημι, ex inusit. them. πτέω.

Πτάμλυ, (unde in compoſ. apud Plat. in Phæd. ἀνάπτοιτο) Aor. 2. med. opt. modi, ſyncopen habens: pro πετοίμλυ, à them. πέτομαι. Quidam tamen à πτέω derivare malunt, qui etiam addunt pro πτείμλυ dici ut δοῖτο pro δοίτο, οἶτο (unde πρόσοιτο) pro οἴητο.

Πτυχθείς, partic. Aor. 1. pass. ἐπτύχθλν, ex act. them. πτύσσω faciente fut. 1. πτυξῶ.

Πτωσζεμθν, Ionicè sive Doricè pro πτωσόζειν. præsens infin. act. à them. πτωσόζω.

Πτῦσα, fut. 1. act. indic. verbi πίπτω ex πτύω.

Πυθέσθ, Aor. 2. med. indic. à them πυθάνομαι seu πεύθομαι, faciente fut. 2, πεύθῶμαι, unde & partic. πυθέμενος.

Πύθλυ, Ionicè seu Doricè pro πύθη. Aor. 2. med. imper. modi, ab eodem them.

Πύθναι, Ionicè itidem pro πύθη. Aor. 2, med. subiunct. modi ab eodem.

Πυδοίατο, Ionicè rursum pro πύδοιντο. Aor. 2. med. optat modi. ab eodem. At πύδοντο est Aor. 2. med indic modi, ab eodem verbo augmento carens pro ἐπύδοντο.

Πύσει, fut. 1. act. verbi πύθω significantis, putrefacio. unde & particip. Aor. 1. pass. πυθείς.

Πῶ, pro πῶδ per ectasin dici, in præſ. imperat. act à them. πάω, volunt quidam recentiores grammatici, cuius apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro πῆ.

Πώλεαι, Ionica dialyſi diphthongi circumflexæ pro πωλῆ. secunda perſ. præſ. indic. à them. πωλέομαι.

Πωλέσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλει, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκα præt. imperf. act. ejusdem them. πωλέω.

Πωλέσκατο quoq; Ionicum est pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augmento & inserto σκ, ut supra in Πολέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι derivatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πολεύμλιν, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλοῦμλιν, sublato simul augmento. præt. imperf. eiusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ionicè pro πωλήσῃ, diſſoluta diphthongo. fut. 1, med. eiusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex them. πῶμι seu πῶ.

P'Αγεὶς, partic. Aor. 2. pass. ἐῤῥάγλυ, ex activo them. ῥήγνυμι, seu ῥῆσσω faciente fut. 2. act. ῥαγῶ Vnde & fut. 2. pass. ῥαγήσομαι.

'Ραυθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ἐῤῥαύθλυ, Ab act. them. ῥαίνω, faciente præt. perf. act. ἐῤῥαγκα, pass. ἐῤῥαμμαι. Ab eodem est Aor 2. subjunct. ῥαύωσι, facit enim fut. 2. act. ῥαγῶ.

'Ράσατε, Aor. 2. act. imper. modi, à them. ῥάω pro ῥάσω, apud Homerum. unde & præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάδατται, pro ἐῤῥάσμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσατε duplici σ metri causa.

'Ραχθεὶς, partic. Aor. 1. pass. ἐῤῥάχθλν ex them. act. ῥάσσω.

'Ρέε seu ῥέεν, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἔῤῥεεν, præt. imperf. act. verbi ῥέω.

'Ρέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abjecto primùm augmento, de inde annexo σκε præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

'Ρείη, Ionica rursum & poetica epenthesi τῆ ι, metri causa, pro ῥέῃ. præſ. subjunct. act. à them. ῥείω pro ῥέω.

'Ρέξεσθε, Aor. 1. act. opt. modi, à them. ῥέζω. Alii tamen ſesetorquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

'Ρεύσω, fut. 1. act. verbi ῥέω, assumpto υ, ut πίνω facit πεύσω.

'Ρηγλίσαι, Aor. 2. pass. infinit. modi, à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futur. 2. act. non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ ideoque duplicem Aorist. 2. & ἔῤῥαγον. & ἐῤῥηγον. sicut à κλίνω scimus esse non tantum κλαγλίσαι, ex fut. 2. κλαγῶ, sed etiam κλιγῆναι, ex fut. 2. κλιγῶ.

'Ρηθείς, partic. Aor. 2. pass. ἐῤῥήθλν, ab inusit. them. ῥέω faciente fut. 1. act. ῥήσω, & significante, dico. refertur ad εἰρερύω. Ab Aoristo autem illo ἐῤῥήθλν, est & fut. 1. pass. ῥηθήσομαι.

'Ρῆξαι, Aor 1. act. infin. à them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥήξαι σε est. aor. 1. act. imper. modi, ab eodem.

'Ρήσατο. Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσατο. Aor. 1, med. indic. modi, ab inusit. them. ῥέω significante, dico, & faciente fut. 1. act. ῥήσω. Vnde & particip. ῥησάμλυ. Referuntur autem hæc ad εἰρερύω.

'Ρικνώσεα, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥικνώσῃ. fut. 1. med. verbi à act. ῥικνόω.

'Ρίπτασκον, Ionica ſyncope pro ῥιπτάζεσκον, hoc autem ῥιπτάζεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abjecto primum augmento. deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

'Ριπτύμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι. ab act. them. ῥίπτω.

'Ρῖφες, partic. Aor. 2. ἐῤῥίφλν, ex them. act. ῥίπτω faciente fut. 2. ῥιφῶ mutata tenui in aſpiratam, ut ῥαπτοφαφῶ. unde Aor. 2. ἐῤῥιφον, & voce pass. ἐῤῥίφλν. At Aor. 1. est ἐῤῥίφθλν, unde ῥίφθλῶσι in inf. & partic. ῥιφθείς, item. fut. 1, pass. ῥιφθησόμεθα.

'Ρυείς, partic. Aor. 2. pass. ἐῤῥύλν, ex act them ῥύω idem significante quod ῥέω.

'Ρύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύω. præs. imper. pass. à them. ῥύομαι.

'Ρύσθι, itidem Aor. 2. pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύλν, ut πίσθι ἐπίλν.

'Ρυήσομαι, fut. 2. pass. ex Aor. 2, ἐῤῥύλν, facto ex them. ῥύω.

'Ρυθλῶμαι, Aor. 1. pass. infin. modi. à them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

'Ρῦμαι. Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt. perf. pass. ejusdem them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per ſynæresin factum est ex ῥύομαι, ut λῦμαι ex λέομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι, dici infra annotabo.

'Ρύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præt imperf. eiusdem verbi ῥύομαι.

'Ρυπόω, Ionico pleonasmo σῶ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutio ne pro ῥυπῶ dictur, ut ὀξόω pro ὀξῶ, ἐλεόω pro ἐλῶ.

Pῦσαι, significans ῥυλάξαι, est Aor. 1. med. imperat. modi, à them. ῥύομαι.

Ῥῦδξ, per synærcsin pro ῥύεδξ dici tradunt grammatici veteres. quemadmodum λᾶδξ quoq; contractione Attica pro λάεσθαι usurpari novimus.

Ῥύτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, est præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poetico abjectum habens augmentum, pro ἐῤῥύτο ut λύτο pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem argumento, ut λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωδτός, particip. Aor. 1. ἐῤῥώσθην, ex act. them. ῥάπτυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔῤῥωσμαι.

Ῥώσω, fut. 1. act. eiusdem them. ῥάπτυμι seu ῥόω, ut χώπτυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ἐσόμαι.

Σ

Σ Αμαίνω, ab Epicharmo usurpatum pro σφραγίζω, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνω, à Dorico itidem themate σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπών, participio. Aor. 2. act. à them. σήπω faciente fut. 2. act. σαπῶ ut λαλήσω λαχᾶ, πλύσω πλαγῶ. unde Aor. 2. ἔσαπον, & in pass. ἐσάπην ex quo infinit. pass. σαπῆναι, & participio. σαπείς.

Σαρεῖ, fut. 1. act. verbi σαίρω, ut χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba, dicens, Σαίρειν τε δῶμα, κερμάσαι τ' ἐρεσμάτα. At σαρῶ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω synonymum.

Σαφλιεῖ, fut. 1. act. verbi σαφλιέω, Atticum pro σαφλιῶ.

Σαχθείς, participio. Aor. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. them. σάσσω.

Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imperf. activi, modò secunda præsentis imperativi, per apocopen pro σάοε, ut ὅπα pro ὅπαε seu ὅπαζε, à them. σαόω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάοζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σᾷ, verso ᾱ in ω more Dorico ex them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάω. Quin & secunda persona præt. imperf. pass. ἐσάομην eodem modo esse poteſt hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάω.

Σβίσαι Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσε ut σβίσαι, pro ἔβασαν. Aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inuſ. them. σβέω, faciente fut. 1. act. σβέσω. præt. perf. pass. ἔσβεσμαι, & Aor. 1. pass. ἐβέσθην unde infin. σβεσθῆναι, patticip. σβεσθείς, & fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι, quoq; esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2. pass. ex Aor. 2. ἔβην, nam fut. 2. à βῶ, facit Aor. 1. ἔστβον, unde in pass. voce ἔσβην, ex quo σβήσομαι. Certè futuri 1. act σβήσω, vel Aor. 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεβεζόμην, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβεζόμην. Aor. 1. pass. à them. σεβεζόμαι.

Σεισθείς, particip. Aor. 1. pass. ἐσείσθην, ex act. them. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσαγμαι, præt. perf. pass. verbi à σάσσω. Vnde infin. σεσάχθαι.

Σεσερίζε, participp fæm. gen. ex præt. medio σέσαρα, derivato ex σάω significante ἀνοιστὸς μεδέων, seu ἀνώτατος μεδέων πάντων. Dicitur etiam σεσηρίζε. Varin.

Σεσείδξ, præt. perf. pass. infin. modi, à them. activo σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσυμαι, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solùm σαπῶ, sed & σηπῶ. vnde particip. σεσηπώς.

Σέσηρα, vel potius σέσηρε, præt. med. verbi σαίρω, ut φαίνω facit πέφηνα seu πέφαγα. unde particip. σεσηρώς, & fœm. gen. σεσηρυῖα, pro quo paulò antè habuimus σεσαρώς. Quidam à σήρω derivare malunt.

Σεῦα, Ionica augmenti detractione pro ἔσευα. Aor. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, ut ἔχεθον. Itidem voce media σεύατο pro ἐσεύατο: unde particip. σεύαμενος.

Σεύδω, per syncopen pro σεύεδω usurpari ajunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σεύεδω est tertia persona Aoristi. 1. med. imp. σεύσαι. ex eodem them. σεύω.

Σήκδξ, Aor. 1. med. infin. à them. act. σήθω: passivus autem Aor. 1. infin ab eodem them. est σεφθῆναι.

Σήκεδον, Bœotica syncope pro ἐσηκέδεσαν, abiecto simul augmento more Ionico. Aor. 1. pass. indic. modi, à them. act. σηκέζω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem & Aor. 1. act. ἐσήμηνα, cuius infin. σημῆναι.

Σιγηθείς. particip. Aor. 1. pass. ἐσιγήθην, à them. act. σιγάω faciente fut. 1. σιγήσω.

Σιγῆν, Dorice pro σιγᾶν. præſ. infin. act. ab eodem them.

Σκαζῆναι, Aor. 1. pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.

Σκεδᾷ, pro σκεδάσῃ per contractionem, exempto prius σ more Ionico, secunda perſ. ſing. futuri 1, med. à them. act. σκεδάνυμι seu σκεδάζω.

Σκύλη, quod Homer. uſurpavit pro ξηρᾷ & σκελετὸν πεπιῶσῃ, Euſtath. alt eſſe potius à them. σφάλλω: Aor. 1, act, ſubjunct. modi, ut

φύλῃ à φάλλω. nam ſi à σκέλλω eſſet, faceret σκείλῃ ut φαπτέλλω ἀφατείλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diverſam habet ſignificationem. Ab eadem origine eſt optat. σκάλλαιεν apud Heſychium, expoſitum σκελετεύσειεν, ξηράνειεν: & infin. σκάλλαι, eandem habens expoſ.

Σκιόωντο, Ionicè pro ἐσκιῶντο, abiecto primùm augmento, deinde pleonaſticè inſerto ο, ſeu reſoluta vocali circumflexa, præter. imperf. paſſ. verbi à σκιάω.

Σκλῆναι, Aor. 2. infin modi, à them. σκλῆμι, facto ex σκλάω. unde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo particip. ἐσκληκώς.

Σκοπαζόμην, Ionicè ſeu Dorice pro σκοπάζην, infin. præſ. act. à σκοπάζω.

Σκυλῆναι, Aor. 2. paſſ. infin. modi à them. σκύλλομαι.

Σκυλευτείς, fut, 1. act. à them σκυλεύω. vel etiam fut 2.

Σμυγείς, partic. Aor. 1. paſſ. ἐσμύγην, ex act. them. σμύχω faciente fut. 2. act. σμυγῶ, verſa aſpirata in mediam.

Σόες, ſecunda perſ. ſing. poetici verbi σάω pro σαῷς. à quo & in ſubjunct. modo eſt σῇ pro σαῷῃ. Et σῶσαι pro σαῶσαι. Homer. Πρὸ δ' ἧμας σόωσι θεοί, ἠδ' ἐτεὸν δὴ ἴδωμαι.

Σὲ, imper. præſ. paſſ. verbi σώομαι, per contractionem ex σόε. unde tertia perſona σώδω, per contractionem ex σόεδε: & ſecundæ plur σῶδε per contractionem ex σόεδε. Alii quidem eſt etiam pronomen genitivi caſus, ex nominativo σὺ vel σός.

Σπαλεῖς, Aeolicè pro σπᾶσαι. quod eſt partic. Aor. 2. paſſ. à them. act. σπάω faciente fut. 2. σπαῶ. Sic σπολῆν dicunt iidem pro σπᾶν.

Σπαρείς, partic. Aor. 2, paſſ. ἔσπαρην, ex act. them. σπείρω faciente fut. 2. σπαρῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σπῶ dicitur, reſoluta primum diphthongo in εῖ, deinde inſerto metri gratia ι. Eſt autem hoc σπῶ, præſens vel Aor. 2. med. verbi poetici σπάομαι ſeu σπάω, ſignificantis idem quod ἕπομαι. unde & Aor. 2, indic. ἐσπόμην.

Σπείωμι, itidem Ionicè dicitur pro σπάσω, in Aoriſto 2. act. ſubjunctivi modi, reſoluta itidem vocali circumflexa ᾶ in εω, deinde facta ſyſtole τῷ ω, & inſerto itidem metri cauſa ι, ut δείωμι pro δῶμι. ſignificat autem σπείσῃ Heſichio πορέσῃς, ἀπλήσῃς, σπάσῃς. eſtque ab activo them. σπῶ.

Σπῆσαι, Aor. 1, act. infin. modi, ab act. them. σπάω faciente fut. 1. σπάσω, ex inuſ. them. σπείδω. Vnde med. vocis Aor. 1. infin. σπάσασθαι, & particip. σπασαμένῳ.

Σπάρδεσα, Ionicè pro ἔσπαρσα, abiecto primum augmento, deinde annexo σκε præt. imperf. act. eiuſdem verbi σπείρω.

Σπᾶς, Aor. 2. act. imper. modi, à them. σπῶ faciente futur. 1. σπάσω Aor. 2, ἔσπον, ex quo factum eſt hoc σπᾶς, pleonaſmo σῦ, pro σπᾶ ut χᾶς pro χᾷ, ad formam verborum in ω. nam πίθημι in Aor. 2. imper. act. θὲς facit, ἵημι ἕς. Inde compoſ. ἐπίσπες: ambo ſignificantia λάβε, σπῆ. Porro videtur hoc thema σπῶ uſurpatum eſſe pro ἕπω: ut præcedens σπῶ ſignificans ἕκω, ἕδω, pro ἕπω, vel potius hæc duo ex illis duobus facta ſunt.

Σπίδου, Aor. 2. med. infinit. modi, à them. σπίομαι facto ex ἔπομαι dempto ε & ejus loco poſito σ,

Σπόπε, ſecunda perſ. plur. Aoriſti 2. σπῆς, de quo paulo antè.

Σπόμενος, partic. Aor. 2. med. ἐσπόμην, ex poetico verbo σπίομαι facto ex ἕπομαι. ut paulo antè etiam annotavi in Σπίδου. unde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homer.

Σπαδεὶς, partic. Aor. 1. paſſ. ἐσπάδην, ex act. them. ἵσπημι, ex quo Aoriſto eſt & infin. σπαδῆναι, & fut. 2. σπαδήσομαι.

Σπάδι pro σπᾶδι, ut πίμπλαδι. pro πίμπλᾶδι. præſ. imper. act. à them mate ἵσπημι.

Σπαίρᾳδι, σπάρτε, σπάρε, Attica ſyncope pro σπάιρεδι, σπάιρτε. σπάιρετε. ut θέτε, δότε, δότε, pro θέιτε, δόιτε, δόιτε. Aor. 2. act. opt. modi, à them. ἵσπημι.

Σπαλῶναι, Aor. 2. paſſ. infin. modi, ab act. them. σπάλλω faciente fut. 2. act. σπαλῶ, Aor. 2. ἔσπαλον. Vnde participp. σπαλείς.

Σπάλδω, Ionicè ſeu Dorice pro σπάλας, ut σπᾶδι pro σπᾶς.

Σπᾶν, Bœotica ſyncope, ſimul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔσπασαν, ut βᾶν pro ἔβασαν. Aor. 2. act. indic. modi, à themate ἵσπημι.

Σπάς, participp. eiuſdem. Aor. 2. ἔσπαν, ab eodem them.

Σπείλατο, Aor. 1. med. verbi σπέλλω, augmento carens pro ἐσπείλατο, more Ionico.

Σπείομαι, Ionicè pro σπῶμαι reſoluta primùm vocali circumflexa ᾶ in εω. deinde facta ſyſtole τῷ ω, & inſerto metri gratia ι, ut σπείωμαι, paulo ſuprà pro σπῶμαι. Aor. 2. act. ſubiunct. modi, ab eodem them.

Σπόμεν, itidem pro σπῶμεν, Ionica vocalis circumflexæ σ reſolutione in εω, & ſyſtole τῷ ω.

Στρέψαι, poeticè metri cauſa pro στρέψαι. Aor. 1. act. infinit. modi, à them. στρέω ſubſerviente verbo στρέπω.

Στραδέμεν, apud Heſych. legitur expoſitum στραδῶναι. Videtur igitur habere ſyncopen ſimulque ſyſtolen pro στρατεδέμεν, quod Ionicum eſſe Doricum eſt pro στρατεδῶναι, ut βέμεν pro βῶναι.

Στράξει, Aor. 1. act. infinit. modi, à them. στρέγω ex quo & participp. Aor. 1. paſſ. στραχθείς. facit enim præt. perf paſſ. indic. ἔστραγμαι, & Aor. 1. ἔστραχθην.

Στῦτω, Euſt. per ſyncopen factum ait ex στύτω: quod eſt præſ. paſſ. verbi activi στύω facti ex στίω pleonaſmo τῦ ν, Itidemq; in imperf. στῦτο pro ἐστύετο. Sublato ſimul augmento. Exponitur vehò hos στῦτο aliàs διεσεσαίατο, aliàs ὑπερεῖνο, aliàs ἔσατο. quæ primaria ejus eſt ſignificatio, utpote o ſignificantem trahentis ex σῶ.

Στέλμας, participp. act. aor. 1. à them. στέφω faciente fut. 1. στέψω.

Στόμεν, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro σῶμεν. aor. 2. act. ſubjunct. modi, à them. ἵσπημι.

Στῆμι pro στᾶθι, a verſo in η & ι ſubſcripto, ut φθῆμι pro φθαίη, teſte Euſt. Alii pleonaſmo τῆ ι pro σῆ dictum volunt. illum ſequendo, eſt optativi modi: hos autem, erit conjunctivi. utrobique autem aoriſti 2. act. à them. eodem.

Στῆλαι, infin. ejuſdem Aor. 2. ἔστλην, ex eodem them.

Στῆσαι, aor. 1 act. infin. modi ab eodem themate, faciente fut. 1. στήσω, ex inuſ. verbo στάω.

Στήτην, Ionice & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia perſ. dual. aor. 2. act. indic. ab eodem them.

Στάω, στᾶς, στᾶ, factum aiunt ex στάε, στάης, στάη, quod Ionicam habere diphthongi diſſolutionem ſuprà dixi factum (inquam) ex εω aiunt eſtaſtatis: vel etiam ex στάιω, στάιης, στάιη, verſo ι in η & ι ſubſcripto, quam ſo mationem ſequendo, ubique iſti η ſubſcribendum ι fuerit, στήω, στήης, στήη. (στήκω.

Στήχε, Aor. 2, act. imper. modi à them. στίχω faciente fut. 2, Στηβείς, participp. aor. 1. paſſ. ἐστήβην, ex act. them. στίβω.

Στηρίσας, aor. 1. act. infin. modi, à them. στηρίννυμι faciente fut. 1. στηρίσω, ex them. στηρέω. In eodem aor. 1. act. indicativi modi Poetæ στήρισαν dicunt, Ionicè detracta augmento, pro ἐστήρισαν: itidemque voce media στηρίσατο pro ἐστηρίσαντο.

Στηπώοντο, Ionicè pro ἐστηπῶντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa reſoluta, ſeu ο pleonaſticè inſerto præt. impe. f. verbi στηπάομαι.

Στηρεῖλῶαι, Aor. 2, paſſ. infinit. modi, à them. act. στρέω, faciente fut. 2, act. στρεῶ. Aor. 2, ἔστρεον.

Στρεῖδεὶς, participp. aor. 1, paſſ. ἐστρέφθην, ex eodem them.

Στρέψαμαι, Aor. 1. act. opt. modi, à them. στρύω, mutuante ipſum à στρύω. quanquam nonnulli ſunt qui fut. 1, στύξω per contractionem factum velint ex στρύήσω, exempto η. & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύδεε, Bœotica ſyncope & Ionica ſimul augmenti detractione pro ἐσύδησαν, aor. 1. paſſ indic. modi, à them. σεύω vel σύω. unde particip. συθείς.

Σῶν, quod H. ſych. affert pro ἐλάθε, metaplaſmum habere videtur pro σύε, ut καλῶδι pro καλύεδι, πῖδι pro πίοης, & ſimilia alia. ut ſit præſ. imper. ab eodem σύω. (σύμεσμα.

Συμελίμω, Doricè pro συμελῶσαι, aor. 1, act. infin. modi, à them. Συμπαδής, partic. aor. 1. paſſ. συμεπόθην, à them. συμπάσσω, faciente fut. 1, συμπύσω, ex inuſ verbo συμπύω.

Συπεχόμενοι, participp. à poetico verbo σωμάχομαι, quod metri cauſa factum eſt ex σωμαχέομαι.

Συνάρδξ, aor. 1, med. infin. modi, à them. act. σωναίρω.

Συνερράπτ, præt. perf. paſſ. indicat. modi ab act. them. σωναράπτω. habet autem præter augmentum Articam reduplicationem duarum initialium præſentis literarum, ut ἀρήρομαι ab ἀράω.

Συνήνκα, Ionica vocalis circumflexæ diſſolutione pro σωῆνκα, aor. 1. act. verbi σωίνημι ex σωέω, habens characteriſticam futuri muratam contra regulam in characteriſticam præteriti perfecti, ut ἤνεγκα, ἐνήνοχα, ἰωήνεγκα, & ſimiles alii Aoriſti.

Συνεχάσθαι & σωεῖθεν, ſunt Aoriſti 1. med. indic. modi, ab act. them. σωνίημι.

Συνειλεγμένα, participp. præt. perf. paſſ. Atticum pro συλλελεγμένα. à them. act. συλλέγω. Itidemque pars præt. perf. act. ab eodem them. eſt σωειλεχώς pro συλλελεχώς, Atticè augmento ex verſo in ει.

Συνείλαχε itidem pro συλλέλαχε. præt. perf. act. verbi συλλαγχάνω ex συλλάγω. Similiter σωειλόχασι Atticè pro συλλελόχασι dicitur, quod eſt præt. perf. act. verbi συλλέγω, habens Atticè ruſum ε mutatum in ο.

Συνεσσάρωσι, Attica ſyncope pro σωνεσωρόρωσι. Aor. 1, act. verbi σωνιστορόω.

Συπαῶ, Atticum fut. ῶ, verbi σωαιτίζω pro σωαιτήσω.

Σωάσε, Aor. 2. med. indic. modi ab eodem them.

Συνήκα, Aor. 1. act. verbi σωίνημι. ut pulo antè dixi in συνέηκε.

Συῤῥέω Ionicè exempto σ pro σωῥῥέω, ex quo poſtea contractione Attica fit σωῤῥῶ, eſt aor. 2, med. imper. modi à them. συντίθημι.

Συνείωθον, Doricè vel Ionicè pro σωείνεα: quod eſt præſ. infin. act. vel à them. σωίνημι vel à σωίσεμι ſign ficante σύμπροθύμως.

Συνίων, pro σωιέντων, eſt præt. imperf. act. verbi σωίνημι, mutuatitium à them. σωιέω.

Συνεδέκετο, Ionicè pro σωίσατο, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi σωνεάω.

Συνεσεύατο, Ionicè pro σωνέρλωτο. præt. perf. paſſ. ex act. verbo σωνίω.

Συνοχωκότες, part. præteriti perf. act. σωόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amiſſum etiam ι, prætereaque paſſi τροπὴν τῦ ν εἰς ω, pro σωωχηκα, à them. σωνέχω. Apud Hom. Iliad. β, de humeris Theſſiæ, Κυρτὼ,

ἐπὶ σῇθ' ⊙ σωοχωκότε. Heſych. habet σωοκωχότε exponens συμπεπλοκότες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Euſtath. ex σωοχῶ faciunt verbum σωοχόω, ex quo participp. illud derivant. A quibus diſſentire videtur He ychius, ex φοινίχω derivatum innuens, nam ex οἴχω innuit fieri præt. med. ᾠχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præſentis ἴσχω, & addita præpoſ. σωὐχέχα.

Συείσθω, Doricè pro συείζω. Iidem συείσθω & συείσθης pro συείζεσθε, & συείζεσι dicunt, exempto ι ex vocali.

Συσῶ, Aor. 2, act. ſubj. modi, à them. συρίσσω. ex quo & participp. aor. 1. paſſ. συσᾶσθείς. Eſt enim præt. paſſ. σωίσσμαι, ex quo aor. 1. σωισθῆναι.

Συχεθῆ, Aor. 1. paſ. ſubjunct. modi, à them. σωχέω, faciente fut. 1. συχήσω, præt. perf. paſſ. σωίχημαι, Aor. 1, σωιχέθην, facta ſyſtole vocalis ſongæ, ut in εὐρέθην. unde & particip. συχεθείς.

Σύτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi σύω ſeu σώω, augmento carens pro ἐσώτο, ut χύτο pro κέχυτο.

Σφαγείς, participp. aor. 2. paſſ. ἐσφάγην, ab act. them. σφάζω faciente fut. 2. σφαγῶ.

Σφαλιῶαι, Aor. 2. paſſ. infin. modi, à them. σφάλλω faciente fut. 2, σφαλῶ. Ex eodem eſt aor. 2, paſſ. opt. modi σφαλείη, Atticam habens ſyncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραχώτο, Ionicè ſeu Doricè apud Homer. pro ἐσφαραγῶντο, ſublato etiam augmento præter. imperf. verbi σφαραγάομαι.

Σφήλαι, Aor. 1. act. infin. opt. modi, à them. σφάλλω. unde & part. σφήλας.

Σχαδείω, Aor. 1, paſſ. op. modi, à them. act. χάζω, faciente fut. 1. χάσω.

Σχάδη ſeu χάδεν, præt. imperf. act. verbi χάδω, augmento carens pro ἔχαδε.

Σχαδείς, participp. aor. 1, paſſ. ab act. them. ἔχω, faciente fut. 1, χήσω (ex them. χάω) & præt. paſſ. ἔσχημαι, Aor. 1. paſſ. ἐχήσθην, facta ſyſtole vocalis longæ, ut in εὑρέθην. unde aor. infin. χαθῆναι.

Σχέθην, Ionicè ſeu Doricè pro χεῖν. aor. 2. act. infinit. modi, ab eodem them.

Σφέ, Ionica diphthongi diſſolutione pro χεῖ, Aor. 2, med. imper. modi ab eodem them.

Σχές, pleonaſmo τῦ σ pro χέ. aor. 2, act. imper. modi ab eodem. Similiter κατὲς, dicitur pro κατὰ, & ἐνίεσαν pro ἐνίεσαν, ſequendo formam Aor. 2. imper. verborum in μι, nimirum δὲς. ἕς.

Σχήσεδς, fut. 1. med. infin. modi, ab eodem verbo ἴσχω, faciente fut. 1. act. χήσω, ex inuſ. them. χάω.

Σχεδῦσαι, aor. 1. paſſ. infin. modi, à them. act. χέζω faciente præt. perf. paſſ. ἔσχεσμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. Aor. 2. med. optat. modi, à verbo ἴσχω faciente fut. 2, χῶ, ex inuſit. them. χάω. Idem in aor. 2, act. facit σχοίλι, Atticè pro σχοῖμι, ut πεποίλι pro πεποίμι: ex quo poſtea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, participp. aor. 2, med. ἐσχόμην ex eodem them.

Σχῦ, Aor. 1. med. imp. modi, ab eodem.

Σχὼν, participp. aor. 2. act. ab eodem.

Σώεσκε, Ionicè pro ἔσωσε, abjecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa ſyllaba σκε. præt. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli à σώσκω derivare malunt. Ex eodem Σῶω eſt præt. imperf. paſſ. Σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: alii tamen id pro Σώἐτο uſurpatum dicentibus per ſyncopen. Sed notandum eſt eſſe them. Σώω alterius etiam ſignificationis. à quo eſt præt. imperf. paſſ. Σώοντο quod. Heſ. expon. διεμῶντο, ἠγρύοντο.

Σωθείς, participp. aor. 1, paſſ. ἐσώθην, tertii ex tertia perſ. præt. perf. paſſ. σέσωσται, depto σ, à them. act. Σώζω.

T.

Ταγείς, participp. Aor. 2. paſſ. ἐτάγην, ex act. them. τάσσω ſeu τάττω, faciente fut. 2, act. ταγῶ.

Ταδείς, part. aor. 1, paſſ. ἐτάθην, ex act. them. τείνω faciente præt. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde & infin. ταθῆναι.

Τακείς, participp. aor. 2, paſſ. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciente fut. 2, act. ταχῶ. unde Aor. 2. ἔτακον, & paſſ. voce ἐτάκλι: ex quo fut. 2. ταχήσομαι.

Τάμε, Aor. 2, act. indic. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε, facit enim τάμνω fut 2, τεμῶ, unde aor. ille 2, ἔταμον, ex quo participium ταμών. aor. 2, paſſ. eſt ἐτάμλι, unde in ſubjunct. eſt. ταμῶ.

Ταμίει, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ταμεῖ, itidemq; ταμέεν pro ταμεῖν in fut. 2. act. ejuſdem verbi τάμνω.

Τάρπεδι, Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐτάρπεσθε: itidemque τάρπεσθαι pro ἐτάρπεσθαι. Aor. 2. paſſ. indic. modi, à themate act. τέρπω faciente fut. 2, act. ταρπῶ, mutato ε in α, ut in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitivo apud Homerum, τάρπημεν ἠδιτῆ ⊙ ἠδὲ πότητ ⊙, pro, ad ſatietatem uſque nos obiectavimus & exhilaravimus cibo potuque: vel etiam ſimpliciter, nos ſatiavimus. nam & infin. paſſ. hujus Aoriſti exponunt κορεσθῆναι ſimpliciter. Inepti autem ſunt qui is ſus à τέρπω deformandis ſeſe torquent.

Ταρρήσαμαι, Dorice pro τεθαρρήθαι. Aor. 1. paſſ. infin. modi, ab eodem them, habens præterea mutatum ε in α.

Ταρεὶς, participio. aor. 2. pass. ἐτάρην, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2, ταφῶ, propter sequentem aspiratam prior e conversa in tenuem, ut in aliis quoque fieri notum est. Itidem partic. Aor. 2. act. est ταφών. Suntque qui Ioni. am esse putent harum cognatarum literarum enallagen. ij siquidem dicunt ἐνθαῦτα κἀθών, κὠθρα, ἐθθρακ©, pro ἐντεῦθα, κἀτὸν, κἠτερ, ἐάτερ κ©. Notandum porro est hoc ταφῶ duplicem habere significationem, nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, qui sepelivit: nonnunquam idem quod ταφησόμενος & ἕκαστον πεθῶν. In qua significatione sunt qui hoc participium itidem à θάπτω derivent, significante ταφήσω, nonnulli à θήπτω. Vide & τεθνάναι infrà.

Τεθαλὼς, participio. fœm. gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica syncope pro τιθείησαν. Aorist. 1, pass. opt. modi, ex Aor. 2, indic. ἐτέθην. unde & participio. τιθεὶς.

Τέθεικα, præt. perf. act indic. verbi τίθημι, Bœorice pro τέθηκα nam id regulare est ex fut. 1, act. θήσω. Itidemque in præter. perf. pass. τέθειται dicitur pro τέθημαι, ut εἶκα & εἶμαι pro ἧμαι & ἵημαι, à them. ἵημι faciente fut. 1, act. ἥσω.

Τεθειπόκεσι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἠϑελικόσι, in infinitivo præteriti perf. act. à them. θέλω. Sed improbatur ejus usus.

Τέθηκα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθακα, in præterito medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, unà cum particip. τιθηκώς.

Τεθηλάμεθα apud Hesych. legimus expositum ἀνεφυήμεθα, quod est præt. perf med. habens terminationem passivi. ut ἐχαίρεθα, quoque apud poetas reperimus pro ἐχαιρόμεθα.

Τεθνάτω, infinitivus præteriti perf. med. τέθνηκα, ex quo & participio. τεθνηκὼς. secundum quosdam à verbo θνάσκω, secundum alios ex θάνατος, inter quos est Eustath.

Τεθνᾶσιν, Ionico pleonasmo pro τεθνᾶσι. Aor. 1, med. verbi θνάσκω, ex quo suprà Doricus infinit. θνᾶσθαι. significat autem ἐθνήκασι. simplicius tamen possumus dicere esse præter. perfect. med. verbi inusitati θνάω, ut ἔθνα est ex τέθνηκα.

Τίθραι, quidam χρ συγχωτέον κ τεσσαρεσκαιδεκάτην factum aiunt ex τέθνηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præter. perfect. med. verbi inusitati θράω, ut ἔθρα est ex τέθνα.

Τίθραι, præsens imper. act. à them. τίθημι, ut ἵσταθι ab ἵστημι. Apud Eust. τέθραι, scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθραίλω, Aor. 2. act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habens pro θραίλω ex verbo τίθημι facto ex θράω. ex quo τίθραι est prima plur. τιθραμεν, infin. τιθρήναι, & particip. τιθραὶς.

Τεθραῦσθαι, τιθραῖτε, τιθραῖεν, Attica syncope pro τιθραίσθαι, τιθραίητε, τιθραίσαι: numerus pluralis præcedentis τεθραίλω.

Τεθριάκμες, Doricè apud Theocritum pro τεθρίκαμεν, de quo mox.

Τεθράμμεν, Doricè pro τεθράναι, infin. præs. act. ab eod. τίθημι.

Τεθῦσι, per synæresin ex τεθύασι, ut βεβᾶσι ex βεβάασι. De τέθνασι autem (cujus tertia pers. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulo antè.

Τίθυσον, præs. imperf. pass. ex τεθύσομαι, ut ἵσχυσον ex ἴσχυμαι.

Τεθνεώς, participio. præt. act. τέθνεκα, quod syncopen p. ssum effe factumque ex τέθνεηκα aiunt. hoc autem τέθνεκα Bœotiucum esse volunt pro τέθνηκα, ut τέθνεκα paulo suprà pro τέθνηκε: à them. θνήσκω faciente fut. 1, θνήσω ex θνάω. Quod porro ad obliquos attinet hujus participii, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex postulat, modò per ω, ut cum dicit, Ἐλαπίονος τεθνειῶτα. Idem in Τεθνηὼς accidit.

Τεθνεὼς, quoque legitur apud Suidam. partic. ex præt. τέθνεα habente τεθνεῶτ, ut ἑστεὼς, ex ἕστεα. Nisi pleonasmum τῦ ε habere dicamus pro τεθνεὼς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem fut. 1, act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, ut πεφυκὼ ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut. 1, act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω derivare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηὼς participio. præt. perf. τέθνηκα syncopen habens 'pro τεθνεὼς, Ac quod de obliquis participii τεθνεὼς dictum est, hoc hujus quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, ut Odyss. ο. Οὐκ ἔτι μίμνητε τεθνηότ©, οὐδὲ μεταλλᾶ.

Τεθνὼς quoq; per syncopen dicitur pro τεθνεὼς ex τέθνεα, ut in ἑστὼς quoq; ex ἕστεα ablorbetur α. De τέθνεα autem suprà dictū est.

Τεθρεῖν, anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, ut λελαβεῖδς pro λαβεῖν. Aor. 2, act. infin. modi à θρέω.

Τεθρᾷδς, Doricè pro τεθρῆϊδς. præt. perf. pass. infin. modi, ab act. them. τίτρημι faciente fut. 1, τρήσω ex inusitato θράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὠχεδῶσαι, ut Terebrari quoque apud Latinos.

Τεθλίφατο, Aor. 1, med. verbi τεκτήναμαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τεκὼν, participio. Aor. 2, act. à them. τίκτω mutuante fut. 2, τεκῶ ab inusit. them. τέκω, unde Aor. 2, ἔτεκον.

Τελείετο, Ionicè pro ἐτελεῖτο præt. imperf. pass. ὠνωξηπν, à them. poetico τελείω pro τελέω.

Τέλεσσεν, Itidem sine augmento pro ἐτέλεσε: Aor. 1. act. indic. à themate τελέω faciente fut. 1, τελέσω, retento ε.

Τελεῶν, Dorice pro τελᾶσι, à τελέω.

Τεμῶ, fut. 1, act. verbi τέμνω: unde infin. τεμεῖν. Quanquam & fut. 2, hæc esse possunt. nam reperitur etiam Aor. 2. τεμεῖν. Mediæ vocis fut. 1. vel 2, est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut. 1, act. verbi τίκτω, mutuaticium ab inusit. τέκω, unde & fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι: at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρσηο, Ionica diffolucione dipthongi pro τέρσου. præs. imperf. pass. ab act. them. τέρπω. Dores pro eodem τέρσηο dicunt τέρσᾱ.

Τέρσετο, Ionicè fine augmento pro ἐτέρσετο. præt. imperf. pass. verbi activi τέρσω. Alioqui τέρπω est & Æolicum fut. 2. act. verbi τέρσω, ut κέρσω à κείρω est. (τερσαίνω.

Τέρσηνε, itidem sine augmento pro ἐτέρσηνε. Aor. 1, act. indic.

Τετμὼν, Ionico anadiplasiasmo pro ταμὼν, ut λελαβεῖν pro λαβεῖν. part. cip. Aor. 2, à them. τμῶ, derivato ex τῦ significante λαμβάνω, ut annotat Eust.

Τέτμεν. præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω, ex τυχέω. Vnde pæt. pass. τέτυμαι, ex quo Aor. 1, ἐτύμθην.

Τετμέσσομαι, præt. perf. pass. indic. ve. bi act. τμήσσω.

Τεταρπόμεθ©, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro ταρπόμεθ©. partic. aor. 2, med. à them. act. τέρπω faciente fut. 2, act. ταρπῶ. Hom. Iliad. ε, τετάρπεσθαι φίλον ἦτορ Οἴνῳ ἠδὲ σίτῳ, quum ad satietatem usque amicum pectus obtectassent exhilarassentque vino & cibo. (τάρπω.

Τετεύχατμι, Ionicè pro τετυγμένοι εἰσὶ præt. perf. pass. verbi act.

Τετεύχατμι, itidem pro τετυγμένοι εἰσὶ. tertia pers. plur. præteriti perf. pass. τέτυγμαι facta ex tertia singul. τέτυκται inserto α ante ται, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamp. τετεύχατο pro τετύχθατο. Ab act. them. τεύχω.

Τετεύχδς, poeticè pro ὡπλίσθη, & armis instructum esse, quasi verbo τεύκειω facto ποιῶ τὰ τῶν.

Τέτηκε. præt. perf. med. verbi τήκω, ut suprà σίσηπε à σίπω, retenta vocali longa in fut. 2, & Aor. 2.

Τέτημαι, apud poetas pro τέτμημαι seu τετμήσημαι. præt. perf. pass. tanquam à πέω, facto ex τέπω significante, punio. ulcisor. Ab eodem verbo est particip. τετιμὼς poeticam habens syncopen pro τετιμημὼς, ut κακορρὼς pro κακορρημὼς, & similia. unde in plur. τετιμότες apud Hom.

Τετιμέν©, quidam per syncopen pro τετιμεμέν© usurpatum aiunt, quod est partic. præt. perf. pass. à them. τιμάω. Sed quid verat dicere esse partic. præt. perf. pass. τέτιμαι, ex act. them. τίω; nec enim è longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλαε, per apocopen pro τέτλαεδι. præs. imper. act. à verbo τέτλημι, ut τέτλαδι à τέτλημι. sunt tamen qui hæc Aoristi 2. esse dicant, habereque anadiplasiasmum Ionicum pro τ-α & τλαδι.

Τετλαίμεν, præsens opt. act. ab eodem τέτλημι, ut τεθναίμεν à τέθνημι.

Τέτλαμεν, per syncopen pro τετλάαμεν, ut τεθναμὲν pro τεθνάασι. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλαα, quod per syncopen itidem & προτλῶ τῦ α factum ex τέτλαμα dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμεν, est infin. Doricus pro τετλάναι, ut in eo ipso videbis.

Τέτλαίσα, præsens inf. act. ab eodem, ut τεθναίναι à τέθνημι, est. Atque ut Doricè & Æolicè τεθνάμεν & τεθναμέναι dicitur pro τεθναίναι, ita pro hoc τέτλαναι itidem τετλαμὲν & τέτλαμέναι reperiri sciendum est.

Τετλαικὼς, Ionica syncope pro τετλακὼς, ut suprà τεθνικὼς pro τεθνακὼς. particip. præt. perf. act. τέτλακα, ex τλῆμι seu τλάω, facientefut. 1, act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inusit. them. τμάω, ut κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidā tamen syncopen habere volunt pro τέτμημκα, quod τέτμυκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, ut πεφίδυκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ & hujusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo part. τετμημένδς.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente προτῶ ε εἰς ο, ut λέλοιπα & similia.

Τέτρημαι, præt. perf. med. verbi τίτρω, habens eandem προτῶ.

Τέτυφα, itidem præt. med. verbi vel τεύχω vel τυπτέω. Item τέτυφα apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro τέτταρες.

Τέθραμμαι, præt. perf. pass. indicat. modi à them. activo τρέφω, habens προτῶ τῦ ε εἰς α, ut ἔθραμμεν, & similia alia. Vnde inusitatus τετράφθαι, & particip. τεθραμμένδς.

Τεθραφότα, Ionicè pro τεθραμμένα εἰσί. ut suprà τετάχατο & τετεύχατμι. præt. perf. pass. indicat. à eodem verbo τρέφω.

Τεθραφὼς, fut. pass. pro pœt ejusdem them. ex τροφῶ in ω, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2, & aor. 2, plerumque brevis est.

Τεθρειφθῶ, Ionicè pro τραπῶ dicunt Poetæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τῦ ω, & metri causa, ut, τραπὼ, mutato ε in α, ut τετέλλω, τελῶ. Ejusd. aor. 2. pass. infin. est τραπῆλῶναι, & particip. τραπεὶς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπείθω©.

Τεθρειγὼς, præt. pluſquam perf. med. verbi τείχω. Vnde participip. τετειχὼς, cum suo fœm. τετειχυῖα.

Τέτρεφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, ut κέκλοφα à κλέπτω, est & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτυμαι, præt. perf. pass. verbi activi τεύω.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. verbi activi τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inusit. τρόω. Vnde participio. τετρωμένδς.

Τέτυγμαι pro τέτθυγμαι dicitur συνεκθλιβῆ τῦ ε, ut πέπυσμαι pro πέπθυσμαι. præt. perf. pass. verbi act. πέθυκα. Nisi quis à πύω derivari malit. Vnde infin. τετύχθαι & particip. τετυγμένδς.

Τετύκοιτο, aor. 2. med. indic. modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro τύκοιτο, ut λελαβέσθαι pro ἐλαβέσθαι. sunt qui ex τυχῶ derivent. verùm cum id facere deberet aor. 2, med. τυπῆναι, ex fut. 2. τυχήσομαι, ideo magis consentaneum est ut formemus à verbo τύκω, quod Hes. affert. pro ἐτυκίσάμην. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor. 2. infin. ab eodem them.

Τετύφθαι, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυφέω. Vnde partic. τετυχηκὼς.

Τετύχηοι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, deinde paragog. aor. 2, act. subjunctivi modi, ab eod. τυγχάνω, ex inusit. them. τυχέω.

Τεύχωσι, infin. præt. perf. pass. à them. act. τεύχω, dempto ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cujus meminisse Hesych. jam dixi. At τετύχθω est imperat. ejusdem præteriti ab eodem them.

Τεχθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi à them. act. τίκτω faciente fut. 1. act. τέξω, ex inusit. verbo τέκω. Inde & fut 2, pass. τιχθήσομαι.

Τῆ, imper. præsens verbi νέω, α & ε contractis in η, ut ζῆ pro ζάε reperimus: vel πῆμι, per apocopen, ut πλῆ pro πλήθι. significat autem λάζε apud Hom. quum ait· Κύκλωψ, τῆπέ οἶνον. Πλαθώσιον κάμε apud Hom. pleonasmo Poetico τῦ ο pro πλαετῶσι: quod est particip. præs. fœm. gen. ex verbo poetico πλαθάω derivato ex θάλλω.

Τίθαι, Ionicè exempto σ pro τίθασι. secun. pers. verbi τίθημι.

Τιθάμεν: epenthesi τῦ α pro τίθμεν, ut διδύαμεν pro δίδομεν. Eust.

Τεθράτησι, Ionicè itidem pro πέθυπται, tertia plur. ejus. them.

Τιθῆσι, Ionicè itidem pro πθῆ, resoluta primùm circumflexa dipthongo ῆι in ῃ, deinde annexa illa paragoge σι præsens subj. act. à πίθημι.

Τίθη, præf. imper. act. ab eod. them. mutuo sumptum ex πθέω, pro πίθει.

Τιθείμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείομεν, τιθείητε, τιθείησαν. præs. opt. act. ab eodem.

Τιθείμενος, assumpto merè gratia ι pro πθέμενος. Eust.

Τίθεμεν, Æolicè dici tradunt pro πίθημι. Itidemque πίθεντι pro πιθέντι.

Τιθήσεται, ex si poetica dicitur pro πθήσεται. quod est Doricum infin. verbi πίθημι pro πθέναι. Verùm & πθήσεσθ© in particip. reperitur pro πθήσεσθ© itidem ex si facta illa poetica versio ε in η, metro ita postulante.

Τίνσεο, Ionicè pro ἔτισαι, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκο, præt. imper. act. verbi τίνω.

Τίσεται, Ionicè pro πίσεται. o. aor. 1, med. verbi πίομαι significantis, ulciscor, punio, facit enim id futur. 1, med. πίσομαι. Inde infin. Τλάδι, imper. præs. act. à them. τλῆμι. (πίσκδς.

Τλαῖμι, opt. præs. act. ab eod. ut ἵσταῖμι.

Τλάς, particip. præs. act. ab eod.

Τλῶμεν, aor. 2, act. infin. modi ab eod. ut ἔτλῶμεν ab ἔτλημι.

Τλῶσα, ejusdem verbi est futur. 1. act. mutuo sumptum ex inusit. them. τλάω.

Τμήξω, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἔτμαγον, in aorift. 2, pass. indic. modi à them. act. τιμνω seu τμνω, faciente fut. 2, act. τμαγῶ. Aliquoti τμήξω Ionica itidem augmenti detractione poſſet esse pro ἔτμαγα, in Aor. 2, activo, tertia nimirum persona sing. ex prima ἔτμαγον.

Τμηκώς, participio. ex aor. 2, ἔτμην, ab eod. them. τμάγω, seu τμνω, retinente ν in fut. 2, quemadmodum πλήθω notum est facerenon solùm πλαγεὶς, sed etiam πληγείς.

Τμηθῆσι, itidem part. fœm. aor. 1, pass. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente præter. act. τέτμηκα, & pass. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμῆσαι, fut. 1, act. ejusd. verbi τέμνω, mutuaticium ab inusit. τμάω, ut κρίνω ex κριδάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fiunt. verbi τμήγω seu τμάσσω.

Τραγεῖν, aor. 2, act. infin. modi, à them. πάγω ex πέπαγα, τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2, & aor. 2, plerumque brevis est.

Τραπείσθω, Ionicè pro τραπήτω dicunt Poetæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta syſtole τῦ ω, & metri causa, ut, τραπὼ, mutato ε in α, ut τετέλλω, τελῶ. Ejusd. aor. 2. pass. infin. est τραπῆλῶναι, & particip. τραπεὶς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπείθω©.

Τρέπω, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπον. Aor. 2, act. à

Τετείγει, præt. pluſquam perf. med. verbi τείχω. Vnde participip. τετειγὼς, cum suo fœm. τετειγυῖα.

Τέτρεφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, ut κέκλοφα à κλέπτω, est & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτυμαι, præt. perf. pass. verbi activi τεύω.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. verbi activi τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inusit. τρόω. Vnde participio. τετρωμένδς.

Τέτυγμαι pro τέτθυγμαι dicitur συνεκθλιβῆ τῦ ε, ut πέπυσμαι pro πέπθυσμαι. præt. perf. pass. verbi act. πέθυκα. Nisi quis à πύω derivari malit. Vnde infin. τετύχθαι & particip. τετυγμένδς.

Τετύκοιτο, aor. 2. med. indic. modi, Ionicum habens anadiplasiasmum pro τύκοιτο, ut λελαβέσθαι pro ἐλαβέσθαι. sunt qui ex τυχῶ derivent. verùm cum id facere deberet aor. 2, med. τυπῆναι, ex fut. 2. τυχήσομαι, ideo magis consentaneum est ut formemus à verbo τύκω, quod Hes. affert. pro ἐτυκίσάμην. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor. 2. infin. ab eodem them.

Τετύχηκε, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Vnde partic. τετυχηκὼς.

Τετύχηοι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, deinde paragog. aor. 2, act. subjunctivi modi, ab eod. τυγχάνω, ex inusit. them. τυχέω.

Τεύχωσι, infin. præt. perf. pass. à them. act. τεύχω, dempto ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cujus meminisse Hesych. jam dixi. At τετύχθω est imperat. ejusdem præteriti ab eodem them.

Τεχθῆναι, aor. 1, pass. infin. modi à them. act. τίκτω faciente fut. 1. act. τέξω, ex inusit. verbo τέκω. Inde & fut 2, pass. τιχθήσομαι.

Τῆ, imper. præsens verbi νέω, α & ε contractis in η, ut ζῆ pro ζάε reperimus: vel πῆμι, per apocopen, ut πλῆ pro πλήθι. significat autem λάζε apud Hom. quum ait· Κύκλωψ, τῆπέ οἶνον. Πλαθώσιον κάμε apud Hom. pleonasmo Poetico τῦ ο pro πλαετῶσι: quod est particip. præs. fœm. gen. ex verbo poetico πλαθάω derivato ex θάλλω.

Τίθαι, Ionicè exempto σ pro τίθασι. secun. pers. verbi τίθημι.

Τιθάμεν: epenthesi τῦ α pro τίθμεν, ut διδύαμεν pro δίδομεν. Eust.

Τεθράτησι, Ionicè itidem pro πέθυπται, tertia plur. ejus. them.

Τιθῆσι, Ionicè itidem pro πθῆ, resoluta primùm circumflexa dipthongo ῆι in ῃ, deinde annexa illa paragoge σι præsens subj. act. à πίθημι.

Τίθη, præf. imper. act. ab eod. them. mutuo sumptum ex πθέω, pro πίθει.

Τιθείμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica syncope pro τιθείομεν, τιθείητε, τιθείησαν. præs. opt. act. ab eodem.

Τιθείμενος, assumpto merè gratia ι pro πθέμενος. Eust.

Τίθεμεν, Æolicè dici tradunt pro πίθημι. Itidemque πίθεντι pro πιθέντι.

Τιθήσεται, ex si poetica dicitur pro πθήσεται. quod est Doricum infin. verbi πίθημι pro πθέναι. Verùm & πθήσεσθ© in particip. reperitur pro πθήσεσθ© itidem ex si facta illa poetica versio ε in η, metro ita postulante.

Τίνσεο, Ionicè pro ἔτισαι, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκο, præt. imper. act. verbi τίνω.

Τίσεται, Ionicè pro πίσεται. o. aor. 1, med. verbi πίομαι significantis, ulciscor, punio, facit enim id futur. 1, med. πίσομαι. Inde infin. Τλάδι, imper. præs. act. à them. τλῆμι. (πίσκδς.

Τλαῖμι, opt. præs. act. ab eod. ut ἵσταῖμι.

Τλάς, particip. præs. act. ab eod.

Τλῶμεν, aor. 2, act. infin. modi ab eod. ut ἔτλῶμεν ab ἔτλημι.

Τλῶσα, ejusdem verbi est futur. 1. act. mutuo sumptum ex inusit. them. τλάω.

Τμήξω, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἔτμαγον, in aorift. 2, pass. indic. modi à them. act. τιμνω seu τμνω, faciente fut. 2, act. τμαγῶ. Aliquoti τμήξω Ionica itidem augmenti detractione poſſet esse pro ἔτμαγα, in Aor. 2, activo, tertia nimirum persona sing. ex prima ἔτμαγον.

Τμηκώς, participio. ex aor. 2, ἔτμην, ab eod. them. τμάγω, seu τμνω, retinente ν in fut. 2, quemadmodum πλήθω notum est facerenon solùm πλαγεὶς, sed etiam πληγείς.

Τμηθῆσι, itidem part. fœm. aor. 1, pass. ἐτμήθην, ex act. them. τέμνω, faciente præter. act. τέτμηκα, & pass. τέτμημαι. de quibus suprà.

Τμήσαι, fut. 1, act. ejusd. verbi τέμνω, mutuaticium ab inusit. τμάω, ut κρίνω ex κριδάω sua tempora mutuatur. Τμήξω autem est fiunt. verbi τμήγω seu τμάσσω.

Τραγεῖν, aor. 2, act. infin. modi, à them. πάγω ex πέπαγα, τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2, & aor. 2, plerumque brevis est.

Τραπείσθω, Ionicè pro τραπήτω dicunt Poetæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta syſtole τῦ ω, & metri causa, ut, τραπὼ, mutato ε in α, ut τετέλλω, τελῶ. Ejusd. aor. 2. pass. infin. est τραπῆλῶναι, & particip. τραπεὶς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπείθω©.

Τρέπω, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπον. Aor. 2, act. à

them. τρέπω faciente fut. 2, τραπῶ, verso ε in α. Poteſt πράπω Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica syncope esse etiam aor. 2, pass. indic. modi pro ἐτράπησαν, ut τμάγω paulo suprà pro ἔτμαγον.

Τράφερ, Ionica augmenti detractione & Bœotica syncope dicitur pro ἐτράφησαν. ut τμάγω suprà pro ἔτμαγον. Aor. 2. pass. indic. modi, à them. act. τρέφω, faciente fut. 2, act. τραφῶ, mutato ε in α, ut τρέπω τραπῶ. Eſt etiam hoc idem τράφερ, aor. 2, act. ex fut. 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφεν, ex prima pers. ἔτραφον.

Τρέσσεν, Ionicè & Poeticè pro ἔτρεσαν, abjecto primum augmento, deinde geminato σ metri causa, aor. 1, act. indic. à themate τρέω, faciente fut. 1, act. τρέσω, retento ε, ut πλέω, πλεύσω.

Τρέφοισ, Ionicè pro τρεμοίατο. præf. op. pass. ab act. τρομέω.

Τρεχέουσι, Ionico itidem seu poetico pleonasmo τῦ ο, pro τρεχοῦσι, participip. præf. à them. τρεχέω.

Τραθῆ, aor. 1, pass. subjunct. modi, à them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1, τρώσω, ex inusit. them. τρόω.

Τρώσω, fut. 1, act. verbi τιτρώσκω, ex inusit. them. τρόω.

Τυφθῖσιν, Atticè pro τυφλοῖς, ex τυφῶ formato them. τυφέω.

Τυφθότατον, itidem Atticè pro τυφλότατον: participp. præf. genitivo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imp. præf. act. ut ἀγγελόντων, itidem dicunt pro ἀγγελλόντων.

Τυφθείμθυ. τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Attica syncope pro τυφθείησθυ, τυφθείητε, τυφθείησαν. Aor. 1, pass. act. opt. modi à them. act. τύπτω.

Τυχθεὶς, participip. pass. aor. 1, à τύχθημι, ex them. τάγμαι, deposito ε ex diphthongo, vel potius ex τύνομαι, cujus Hes. meminit.

Τυχὼν, participip. aor. 2, act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω, faciente fut. a. τυχῶ ex inus. verbo τυχέω. Ex quo them. eſt & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem eſt fut. 1, act. τυχήσω.

Τυλασσον, Atticè pro τυλάττωσι, ut paulo suprà πυτάσσων pro πυτάττουσι.

Τυψέτη, Doricè pro τύψωσι. fut. 1, act. verbi πύπω.

Υ.

Ὑβάλλειν, Æolica syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, ut κβάλλειν pro κατβάλλειν, exempto ο, & ν in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλῶς.

Ὑπείρεχεν, Ionicè seu Poeticè metri causa inserto ι pro ὑπερέχων. dempto etiam augmento præs. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπαλύσσω, Ionica contractionis diſſolutione pro ὑπαλύσσω, secunda persona sing. aor. 1, med. indic. modi. ab act. them. ὑπαλύω.

Ὑπημύκει, Eust. diſplasiasmo & pleonasmo usurpatum scribit pro ὑπημυκε, à them. ὑπημύω, significareque ait τὸ πανοῦργον, καπακέζλαμεν, Idem tradit. Etym.

Ὑφέκαπτεν, Atticè pro ὑπεκέκαπτον. fut. 1, act. verbi ὑπεκκαύσω. Ὑπῆσαι, Bœotica syncope pro ὑπέπεσον. Aor. 2, act. indic. à them. ὑπίημι.

Ὑπεσχόμεθα, Aor. 2, med. indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2, ὑποσχήσομαι ex inusit. them. ὑποσχάω. ex quo habet & fut 1, ὑποσχήσομαι. Ὑπῆρεμεν, præt. perf. pass. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. Vnde participio. ὑπηρεμὼς.

Ὑπῆρξα, Aor. 1, act. indic. modi, à them. ὑπάρχω. ex quo habet & fut 1, ὑπορξήσω. Ὑπῆρχον, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὑπῆρον aor. 2, med. imper. modi à verbo ὑπαρνέομαι vel ὑπάρχω faciente fut. 2, med. ὑπορήσομαι ex ὑπορῶ. ex quo facit & fut. 1, ὑπορξήσομαι.

Ὑδῶσαι, Aor. 1, pass. infin. modi à them. act. ὕω faciente fut. 1, act. ὕσω.

Ὑρεύμεθ, præt. perf. pass. verbi act. ὑρίσκω, unde part. ὑρευθὼς©, Ὑρεύλοιατο, Ionicè pro ὑρέλοιντο. Aor. 2, med. opt. modi à them. ὑρέω faciente fut. 2, act. ὑρεῶ, ex inusit. them. ὑρέω.

Ὑρεῦσι, fecunda pers. plur. aor. 2, med. vel in indic. vel in imperi modo, à them. act. ὑρίσκω.

Ὑρῆκε, aor. 1, act. indic. modi ab eodem them.

Ὑρῆναι, Aor. 1, act. infin. modi à them. ὑρέω, unde & medi Aor. 1, ὑρησάμην.

Ὑρέσθη, Doricè, pro ὑρίσει, ut πίσθη pro πίσοι, à them. ὑρίσκω, ut annotat Varin. A quo them. eſt & infin. act. ὑρίσκειν, & particip. ὑρεὶς.

Ὑρέωσι, Ionico pleonasmo τῦ ο proferam, à them. act. ὑρέω.

Ὑρώσασι, præt. perf. pass. indic. modi à them. act. ὑρυφόω faciente præt. pass. ὑρύφασμαι, ut φάσκω πέφασμαι, Zenodot. apud Etymol.

Φ.

Φᾶσθαι, pro φάναι, ὄπαι dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonasmo τῦ α, & tertiæ Bœoticæ syncope. Aor. 1, pass. indic. modi, à them. act. φάσκω. Similiter φασθῆναι pro φάναι, Ionicam habet themat is amiſſionem & poeticum pleonasmum τῦ α.

Φαγεῖν

Φαγεῖν, Aor 2, act. infin. modi, à them. vel φάγω vel ὀφάγω, faciente fut. 2. act. φαγῶ. referunt ad verbum πρώγω vel ἐσθίω.

Φάγομαι pro φαγοῦμαι more quodam peculiari usurpatum reperitur. secunda pers. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidemque φάγεται pro φαγέτω.

Φάγομαι. pro φαγῶμαι dicitur correpta penultima, & translato accentu, ut πόμαι suprà habuimus pro πίομαι. & ἔδομαι pro ἐδήσομαι. fut. 2. med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγωντι, apud Theoc. Doricè pro φάγωσι. Aor. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Φᾶδι, præs. imperf. act. à them. φημὶ, ut ἵστα δι.

Φᾰΐμην, φαῖτο, φαῖσθε, Attica syncope pro φαίνοιμην, φαίνητο, φαίνησθε. Aor. 2, act. opt. modi ab eod. φημὶ.

Φαινήσετο, Ionicè pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primum augmento, deinde inserta syllaba σε. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαενήσομαι derivare malis.

Φαμὶ, Doricè pro φημὶ.

Φᾶν, Ionica augmenti detractione & syncope Bœotica, pro ἔφανον seu ἔφησαν. Aor. 1, act. indic. modi à them. φημὶ.

Φᾶναι, infin. præs. vel Aor. 2, act. ab eod. ut ἵστανα & στάνα. At φᾶναι est aor. 1, act. infin. modi, à φαίνω, ut μᾶνες à μαίνω, pro quo & φῆναι dicitur. facit enim Aor. 1, indic. & ἔφανα & ἔφηνα.

Φανεὶς, partic. ex ἐφάνθην, Aor. 1, pass. verbi φαίνω, facientis fut. 2, φανῶ.

Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφαινε, dempto augmento & inserto σκε, Aor. 2. act. ab eod.

Φανῇ, pleonasmo τῇ n pro φανῇς. Aor. 2, pass. subjunctiv. modi, à them. act. φαίνω. In eod. Aor. 1, indic. modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eod. est imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι.

Φανθείς, partic. Aor. 2, pass. ἐφάνθην. ab eod. them.

Φαντὶ, Doricè pro φασὶ, tertia persona plur. verbi φημὶ.

Φάο, Ionicè pro ἔφαεν, dempto primùm augmento, deinde exempto σ secunda pers. Aor. 2, med. ἔτ ἔμην. φημὶ. item Aor. 2, med. imper. modi, ità dem pro φάσο. Hom. φάο μὴ δ' ὑπὸ δόλῳ, dic nec cœles.

Φᾶς. partic. Aor. 2, act. ἔφην, ab eod. them.

Φᾶσθε, infin. ex ἐφάμην, Aor. 2, med. ejusdem them.

Φασὶ. φασῖς, φασῖ. Doricè pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut. 1. act. ab eod. φημὶ, faciente fut. 2, φήσω, ex inus. them. φάω.

Φάτο, tertia pers. sing. Aor. 2, med. ἐφάμην, ab eod. them. At φατὶ. Doricum esse tradunt pro φησὶ, ab eod.

Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερήσεσθαι, Æolicè pro φέρεσθαι dici, ab eodem themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi φημὶ.

Φῇ, autem cum ι subscripto, est præsens subjunctivi, vel Aor. 2, ab eodem.

Φῆν. pro eod. φῇ dicitur pleonasmo τῆ n, ut σὺ n pro σῦ.

Φλῶ. Ionicâ augmenti detractione pro ἔφλων, itidemque φῆς pro ἔφης, & fic deineeps, præt. imperf. vel Aor. . act. ab eod. φημὶ.

Φλῶεν, Aor. 2, act. infin. modi ab eod. them. φημὶ, ut σλῶεν ab ἵστημι. At φῆναι. cum ι subscripto, est Aor. 1, act. infin. modi them. φαίνω faciente Aorist. 1, act. ἔφηνα. Suprà φέναι pro utroque horum.

Φῇς, secunda pers. sing. præsentis φημὶ, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. φῇς autem ἀναυξάτου pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel Aor. 2, act. ἔφλυ ab eod. them.

Φῆσαι, Aor. 1, act. opt. modi, ab eod them. faciente fut. 1, act. φήσω ex φάω.

Φῆσθε, Ionica augmenti detractione & Æolica paragoge dicitur pro ἔφης. ab eod.

Φῆσι, Ionica paragoge pro φῆ præs. vel Aor. 2. subjunct. modi, ab eod. At φησὶ est tertia sing. à præs. φημὶ.

Φήσω, fut. 1, act. indic. ejusd. φημὶ, ex inus. them. φάω.

Φθάη, Aor. 2, act. opt. modi ab inus. them. φθάω, ut στάη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, partic. Aor. 2, med. ἐφθαμένω, ex eod. φθάω, ut πτάμενος ab ἵπταμαι.

Φθάναι, Aor. 2, act. infin. modi, ab eod. φθάω, ut στάναι ab ἵστημι, & φάναι à φημὶ.

Φθαρείς, partic. ex Aor. 2, ἐφθάρλην, ab act. them. φθείρω, faciente fut. 2, act. φθαρῶ.

Φθάρδι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρθητι per syncopen. est autem hoc φθάρσον, imper. Aor. 2, pass. ab eod. φθείρω, faciente præt. perf. pass. ἔφθαρμαι. (φθάμαι.

Φθᾶς. partic. ex Aor. 2. ἔφθην, ut στὰς ab ἔστην ab inus. them.

Φθάσω, fut. 1, act. verbi φθάνω, cujus opt. est φθάσσιμι, infin. φθάσαι, partic. φθάσας.

Φθείσθω. φθῖσο, φθῖτο, Aor. 2, med. opt. modi, à φθίω facto ex φθίω, idemque significante quod φθίνω, ut quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθίσιφθε, Ionicè pro φθίσθε, resoluta primùm vocali circumflexâ

ῦ in ισ, deinde facta systole τῦ ι, & inserto ι metri causa. Aor. 2, act. subjunct. à them. φθῦμι, ut δείκνυθι, p. o δείκνυ à δείκνυμι.

Φθῖρσε, Æolicum them. est pro φθείρω, unde fut. 1, φθίρσω.

Φθῖσθον, Ionica vocalis circumflexæ ῖ resolutione in ισ, pro φθῖσθον, Aor. 2, act. subjunct. modi à them. φθῦμι.

Φθῖς, Ionica augmenti detractione pro ἔφθις. Aor. 2, act. indic. modi, à them. φθῦμι. At φθῖς est Aor. 2, act. subjunctivi medi, ab eodem.

Φθῖσι dici pro φθείσι, ut σῶσι, pro σώσιν, ο verso in ι & subscripto ι, scribit Eustath. Aquæ ita erit Aorist. 2, act. opt. modi ab eod. them. φθῦμι. Alii tamen subjunctivi modi esse volunt & ejusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τῖ n, pro φθῖ, scribente: quæ φθῖν.

Φθῖσις, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθισις: Aor. 1, act. indic. modi ab eod. φθίω faciente fut. 1, φθίσω, ex φθέω, unde & fut. 1, med. φθίσομαι.

Φθῖσι, Ionica paragoge τῖ σι pro φθῖ. tertia pers. sing. Aor. 2, subjunct. φθῦμι, ex eod. φθίω.

Φθίσσω per syncopen pro φθίσιμι: partic. à them. φθίσσας.

Φθίσσ, per syncopen aiunt itidem usurpatum esse pro φθίσ. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eod. φθίσσω, augmento carens, pro ἐφθίσθ.

Φθίσθω, itidem per syncopen factum aiunt ex φθίσθω, præs. imper. à verbo φθίσσω.

Φθίσω, fut. 1, act. verbi φθίω. unde infin. fut. 1, med. φθίσεσθ.

Φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imper. pass. verbi φίλημαι ex act. φίλημι: quorum tamen utrumque nullus est usus, alii per syncopen malunt ex φιλάσθαι ro factum esse, & tunc esset Aor. 2, med. verbi act. φιλέω.

Φιλέσσεις, Ionicè pro ἐφίλεις, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σσε.

Φιλεῦσι τοι, Doricè pro φιλοῦσι τοι, à them. eod.

Φιλήμμεναι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλεῖσθαι, ex them. φίλημι ut tradit Eust. Alii, eo tasin habere dicunt pro φιλήμεναι, quod Doricum itidem est pro φιλεῖν, à them. φιλέω.

Φιμωθεὶς, partic. Aor. 1, pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.

Φλαῦσι ἄτο, Ionicè pro φλαύσιντο, præs. opt. pass. à them. φλάω.

Φλαῦσις, partic. Aor. 2, pass. φλάλην, à them. act. φλάω. (ύω.

Φλαγμῆναι, Aor. 1, act. infin. modi, à them. φλαγμαίνω faciente Aor. 1, infin. φλήγμηναι, ut φαίνω ἔφηνα.

Φλαῦσιατο, præs. opt. pass. Ionicum pro φλάσιντο, ex act. themate, φλάω.

Φλαῦσις, Aor. 1, pass. partic. ex eod. them. φλάω. Similiter in infin. ejus. Aor. 1, φλαῦσαι dicitur. facit enim φλάσω fut. 1, act. φλάξω. præt. perf. pass. πέφλαγμαι, ex cujus tertia pers. πέφλακται, fit Aor. 1, pass. ἐφλάχθην.

Φοβεῦμαι, Ionicè seu Doricè pro φοβέομαι. partic. à them. φοβέομαι.

Φορῆναι, Aor. 1, act. infin. modi, à them. φορέω.

Φορῆτι, Aor. 2, act. imper. modi, à them. φορέω faciente fut 2, act. φορῶ. Est & aor. 2, act. indic. modi, augmento carens pro ἔφορε. ab eod. them.

Φορέεσκε, Ionicè pro ἔφερε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præt. imper. act. ejusd. φορέω.

Φορέω & φορέομαι, Ionicè pro φορῶ. præs. imper. pass. à them. φορέω, significante, irascor. à quo est & imperf. χόετο, augmento carens pro ἐχόλετο.

Χάνε, Aor. 1. act. infinit. modi, à χάννυμι, mutuante fut. ex inusit. them. χάω: vel etiam à poetico verbo χάω significante idem quod ἔχω & λαμβάνω. Ab iisdem them. sunt Aor. 1. med. vocis χάσατο, sine augmento pro ἐχάσατο: infin. χάσασθαι, & partic. χασάμενος.

Χαθεὶς partic. Aoristi 1. pass. ἐχάθθην, ex them χάννυμι seu χάω.

Χάνω, fut. 1 act. indic. modi vel ex χαίννυμι mutuante id ex inusit. them. χάω, vel ex poetico them χάω.

Ψ.

Ψλῶ, fut. 1. act. indic. modi, à them. ψλάρω.

Ψαύσῃς, partic. Aoristi. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψαύσθαι, partic. Aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. ψαύομαι.

Ψεύσας, partic. Aor. 1. pass. ἐψεύσθην, à them. ψεύδω.

Ψῆλαι, partic. Aor. 1, act. ἔψηλαι, à them. ψάλλω.

Ψῆξε, partic. Aor. 1. act. ἔψηξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. Aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθείς.

Ω.

Ὠ præt. subjunct. act. verbi εἰμὶ, ex inus. them. ἔω. Ὠ autem, aspiratum, est itidem præs. subjunct. sed verbi ἴημι ex ἔω.

Ὦα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔῳγα. Sic ὠγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὦγνυτο, præt. imperf. pass. à them act. οἴγνυμι.

Ὦθα, præt. perf. med. verbi οἰθάνω. Itidemq; in plusquamperf. ὤθεα resolutione diphthongi pro ᾤειν. fine ι autem subscripto pro ᾳ. est præt. med. verbi ὄΐω. facientis fut. act. ὀΐσω. itidemq; ὤΐσα est plusquamperf. ejusdem.

Ὦϊκτιρεν, Doricè pro ᾠκτιρεν. præt. perf. act. à them. οἰκτίρω. Vnde

Χανὲν, Aor. 2. act. vel fut. 1. aut 2, act. infin. modi à them. χαίνω faciente χανῶ in utroq; fut. act. Ex quorum postremo, Aor. 2. ἔχανον, unde opt. χάοιμι, & subjunct. χάω, & particip. χανὼν. fut. med. est χάσομαι, unde partic. χασάμενος.

Χαρεὶς, partic. Aor. 2. pass. ἐχάρην ex act. them. χαίρω faciente ut runque fut. χαρῶ, & ex horum postremo Aorist 2. ἔχαρον. Porro ex χαίρω est χαρῆ tertia pers. sing. augmento carens more poetico pro ἐχάρη. Inde & imper χάρηθι, opt. χαρείην, subjunct. χαρῶ, infin. χαρῆναι: necnon fut. 2 pass. χαρήσομαι.

Χάνε, Aor. 1. act. indic. modi, à them, act. χάω. contra regulam pro χάσε: nam Aor. 2, act. indic. modi facit primùm χάον, abjecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χάε, exempto præterea υ. Sic ἔπαθε pro ἐπάθετο usurpatum est. Ex eodem Aor. est partic. χάμενος & voce med. χάεσθ, χάεσθαι.

Χάσκεται, fut. 1, med. indic. modi, à verbo inus. χάω significante χάσμα. cum aliis tradunt, tum Eust.

Χάσσαν, Atticè pro χάσκεσαν: posito genitivo plur. participii Aor. 1. act. pro tertia pers. plur. Aor. 1. act. imperat. modi. Ambo sunt à them. χάω faciente fut. 1. χάσσω, Aor. 1. ἔχασσα, & dempto σ ἔχαδα.

Χάσσω, fut. 1. act. indic. modi, à them. χάω. assumpsit autem υ cum futurum illud, ut ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, alia hujusmodi verba labyllaba in ω terminata.

Χαίρεται, partic. Aor. 2. à them. χαιρέω. Ex quo them. est χλιαντὸς, participi. ex Aor. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præt. perf. pass. ἐγλίαμμαι.

Χολωσθῆναι & Χολωσωθῆναι, Doricæ sunt pro χολῶσαι, Aor. 1. act. infinitivi à them. χολόω faciente fut. 1. χολώσω.

Χραισθεὶς, partic. Aoristi. 1. pass. ἐχραίσθην, ex act. them χραίσω, faciente præt. perf. pass. κέχραισται, ex quo Aor. ille.

Χρᾰώ & ῶ, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, pro χρώμενος, partic. præt. pass. χρέομαι seu χρῶμαι, alii pleonasmum dicitant ficut in μιμνάσκω.

Χρὴ, Ionica augmenti detractione pro χρῆν, apud Sophoclem. Aliosqui est & infin. præsens, significans, oportere, convenire, apud Eurip. in Hecuba. & tunc habet apocopen pro χρῆναι, solisq; poetis ufitatum, ut Varin. tradit ex vet. gramm.

Χρὴν, infin. impersonalis verbi χρή, ut jam dixi.

Χρὴς, Hesych. exp. δέλεις, χρήζεις. Dicitur igitur contractione fu tumfuerit ex χρήεις, ut ζῆς ex ζάεις, & ei subscribendum est.

Χρῆσθε, pro χρῆ Doricum esse tradit Varin.

Χρῆσθον, idem pro χρῆσθε τον, Atticum esse annotat, ut ἐχρήσθην & ἐχρήσθε τον, μεμνήσθαι τον, positis dualibus passivis loco pluralium in imperandi modo, ficut iidem in act. voce utuntur genitivis pluralibus participiorum pro tertiis pers. plur. itidem in imperativo. Χρῆσθ autem pro χρῶ. Doricum quidem est, sed in communi usu apud Atticos quoq;.

Χρῆσι, Aor. 1. act. infin. modi à them χρώννυμι faciente fut. 1. act. χρώσω, ex inus. them. χράω. Ab eodem est Aor. 1, pass. infin. χρωσθῆναι.

Χρῆτο, per contractionem pro χρέοιτο, præt. opt. pass. à χρέομαι.

Χῦτο, Ionicè detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. præteritum plusquam perf. indic. modi, à them. act. χύω, Itidemq; in plusquamperf. χύντο pro κεχύκεσαν seu ἐκεχύκεσαν ut λύτο & λῶτο pro λέλυτο λέλωτο.

Χύτο, Ionica resolutione dipthongi pro χώω. præt. imper. pass. à them. χώω, significante, irascor. à quo est & imperf. χόετο, augmento carens pro ἐχόλετο.

Χώσω, Aor. 1. act. infinit. modi, à χώννυμι, mutuante fut. ex inusit. them. χώω: vel etiam à poetico verbo χώω significante idem quod ἔχω & λαμβάνω. Ab iisdem them. sunt Aor. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, & partic. χωσάμενος.

Χωθεὶς partic. Aoristi 1. pass. ἐχώθθην, ex them χώννυμι seu χώω.

Χώσω, fut. 1 act. indic. modi vel ex χαίννυμι mutuante id ex inusit. them. χώω, vel ex poetico them χώω.

Ψ.

Ψλῶ, fut. 1. act. indic. modi, à them. ψλάρω.

Ψαύσῃς, partic. Aoristi. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. act. ψαύω.

Ψαύσθαι, partic. Aor. 1. pass. ἐψαύσθην, à them. ψαύομαι.

Ψεύσας, partic. Aor. 1. pass. ἐψεύσθην, à them. ψεύδω.

Ψῆλαι, partic. Aor. 1, act. ἔψηλαι, à them. ψάλλω.

Ψῆξε, partic. Aor. 1. act. ἔψηξα, à them. ψύχω. Ab eodem them. est infin. Aor. 1. pass. ψυχθῆναι, & partic. ψυχθείς.

Ω.

Ὠ præt. subjunct. act. verbi εἰμὶ, ex inus. them. ἔω. Ὠ autem, aspiratum, est itidem præs. subjunct. sed verbi ἴημι ex ἔω.

Ὦα, præt. med. verbi οἴγω, pro quo Attici dicunt ἔῳγα. Sic ὠγον facit idem thema in præt. imperf. act.

Ὦγνυτο, præt. imperf. pass. à them act. οἴγνυμι.

Ὦθα, præt. perf. med. verbi οἰθάνω. Itidemq; in plusquamperf. ὤθεα resolutione dipthongi pro ᾤειν. fine ι autem subscripto pro ᾳ. est præt. med. verbi ὄΐω. facientis fut. act. ὀΐσω. itidemq; ὤΐσα est plusquamperf. ejusdem.

Ὦϊκτιρεν, Doricè pro ᾠκτιρεν. præt. perf. act. à them. οἰκτίρω. Vnde

Ὠδμήνος, particip. præt. perfect. pass. ὤδμημαι, ex eodem themate οἰδέω.

Ὤδων, præt. imperfect. act. ejusdem verbi per contractionem ex ὤδεον.

Ὤδυσσατο, metri causa pro ὠδύσατο, à them. ὀδύσσω, unde & præt. perf. pass. ὤδυσμαι.

Ὤδωδειν, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, assumpto augmento ambo ex them. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὠδε & ὤδειν.

Ὤεπτο, præt. imperf. pass. verbi οἴγνυμι, facit enim id in prima pers. imperf. ὠΐγμην, in secunda ὤϊο, in tertia ὤϊπτο, & fic deincepa.

Ὤζεσκεν, Aor. 1. act. verbi ὄζω facientis fut. 1, ὀζῶσω, ut quidam recentiores tradunt.

Ὤθιλα, Aor. 1. pass. indic. modi, ex them. οἴσομαι, faciente fut. 1, οἰσήσομαι, ex inus. them. οἰσέομαι.

Ὤϊγνυτο poetica seu Ionica dipthongi resolutione pro ᾤγνυντο. à them. ὀΐγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὤϊετ, præt. imperf. pass. verb. ὄΐομαι.

Ὤϊθλον, Aor. 1. pass. verbi poetici ὄΐομαι facientis fut. 1, med. ὀΐσομαι, apud Varin. Deberet autem potius facere οἰΐθλον.

Ὤϊξα, Ionica seu poetica dipthongi dissolutione pro ᾤξα. Aor. 1, act. à them. ὄΐγω pro οἴγω.

Ὤϊσατο, Aor. 1. med. verbi poetici ὄΐομαι. Ex quo est & Aor. 1. pass. ὠΐσθη, & præt. plusquamperf. pass. ὤϊστο.

Ὠκτίσατο, Aor. 1. med. verbi act. οἰκτίζω. Sic ὠκτείρησεν est Aor. 1. act. verbi οἰκτείρω tanquam ex οἰκτερέω.

Ὤλαε, præt. med. verbi ὄλεω seu ὄλαω. pro quo Attici ὤλακα dicunt, repetitis duabus initialibus præsentis. Ejusdem them. Aor. 2. med. est ὠλόμεν, ὤλατο, ὤλαντο.

Ὤλεν, præf. subjunct. act. ex them. οἰέω faciente primam pers. subjunctivi ὦ ex ἕω per contractionem. Ὤλεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subjunct. act. à them. ἴημι. quod iridem primam subjunct. act. facit ὦ, ex ἕω. Ὦμαι verò est Aoristi. 2. med. subjunct. modi, ab eodem ἵημι, ut ὦσμαι à πίνημι.

Ὤμιλυν, per syncopen pro ὠόμιλυν. præt. imperf. verbi ὄμιλαι, habentis itidem syncopen pro ὄΐομαι.

Ὤμοσσα, Aor. 1. act. verbi ὄμνυμι facientis fut. 1. ὄμοσω, ex ὁμόσω, retento ο. Sic præt. perf. act. idem facit ὄμωγα. pro quo Attici dicunt ὠμώξατα, repetitis duabus initialibus præsentis.

Ὤνωξα, Aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὤνοῦμην, quidam per syncopen positum ajunt pro ὠνησάμην, nihil tamen vetat quominus sit præt. imperf. verbi ὄνομαι facti ex act. ὄνημι.

Ὤνησα, secunda pers. Aor. 1, med. ὠνησάμην, ex them ὄνημαι seu ὀνέομαι, ex quo ὄνημαι est etiam præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὄνητο potest esse etiam præt. plusquamperf. pass. verbi ὀνέομαι vel ὠνέομαι.

Ὤνομάκατε, Ionicè pro ὠνομασμένοι εἰσὶ præter. perf. pass. indic. modi à them. act. ὀνομάζω.

Ὤξα Aor. 1, act. verbi ὄζω

Ὠόμην, præter imperfect. pass. verbi οἴομαι. cujus tertia plur. est ὠόντο.

Ὤπασι, præt. perf. pass. indic. modi, à them. ὀπάομαι.

Ὤρεον, Ionicè pro ᾤρεσον seu ἄρον. ab Ionico itidem themate ὀρέω pro ὁράω.

Ὤρμησατο, Ionicè pro ὥρμησατο, præt. plusquamperf. pass. à them. act. ὀρμέω vel ὀρμάω.

Ὤρμηρε, Aor. 1. act. verbi ὀρμαίνω.

Ὤορα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalium αὐτίστροφον διάστασιν, pro ὄπωπα, metri causa apud Homer. ὄρωρα autem Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὤπωπα.

Ὦρτο, Aor. 1. act. verbi ὄρω, Æolicus pro ὦρα. faciunt enim Æoles fut. ὄρσω, non ὁράσω, ut χάρσω etiam dicunt ijdem, non χαράσω.

Ὤρτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem them. facientis præter. perf. pass. ὤρμαι.

Ὠρύγατο Ionicè pro ὠρυγμένοι εἰσὶ præt. perf. pass. verbi act. ὀρύσσω. Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρύχατο.

Ὠρχαῶντο, Ionicè seu Doricè pro ὠρχοῦντο præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὠρχιμβρος dici κατὰ τροπὴν ἀπὸ συγκοπῆς pro ἀπορχίμβρος. tradit Etymol. Videndum tamen, ne scribendum Ὠρχιμβρος pro ὁ ἀρχίμβρος.

Ὠρώρεσαν, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὤρωρα, assumpto suo augmento.

Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperf. verbi ὀρέγω, habens suum augmentum, sed in pass. voce; & more Ionico pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχειν, similiter augmentum habet. in præt. plusquamperf. activo à them act. ὀρέγω. Sic ὠρωρεχέειν ex ὀρεχέω.

Ὤσεσκε, Ionicè pro ὤσα, inserta syllaba εσκ, ut τύψασκε. Aor. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. them. ὤσω. Vnde in med. voce ὤσατο, & participio. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia pers. plur. præs. subjunct. act. à them. οἴω faciente primam sing. ὦ ex inus. themate ἕω. At ὦσι, aspiratum, est itidem

tertia perſ. plur. præſ. ſubjunctivi activi, ſed à them. ἴαμι, quod & ipſum facit ἴω ex inuſ. them. ἴω.

Ὦ σμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi οἴθω, facientis fut. 1. act. οἴσω, ex inuſ. them. οἴσω. Vnde particip. οἰσμένος. Inde & Aor. paſſ. ἤνθην, ex quo partic. οἰσθείς.

Ὦ ϛοῖ, Atticè pro οἴσῳ ſecunda perſ. ſing. fut. 1. med. οἴσομαι pro οἴσωμαι, à them. act. οἴσω.

Ὦ φθαμαι, Aor 1. paſſ. indic. modi, ex them. ἔπτομαι, faciente fut. 1. med. πτάμαι, præt. perf. paſſ. πέπταμαι, ex cujus tertia perſ. Aoriſtus ille.

Ὦ χα, præt. perf. act. verbi οἴχω.

Ὦ ἴκανο, Ionicè pro ᾠγμένος ἧκα. præt. plusquamperf. paſſ. ejuſdem them.

Ὦ χωκα, poetica πρόσφατος pro ᾠχωκα. præt. perf. act. verbi εἴκω ex οἴκω.

Hæc ex doctiſſimis Græcorum commentariis & aliorum noſtræ ætatis ἀλλωτριοπαθῶν ſcriptis deſumpta propoſuimus. Cæterùm quum verbum paſſivum vocis τετυπτόμαι ſit activum, ſecundum eſt reſpici ad primum thema, non ad id ex quo illud proximè derivatum eſt.

DE GRÆCORVM NOTIS ARITHmeticis compendium ex Hadriani Ametotii ſcriptis.

GRÆCI utuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idq; tribus modis. Primò ſingulis elementis ſecundùm alphabeti ſeriem loci ſui numerum ſignificantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locũ quæq; litera ſortita eſt, ejuſdem numerum repræſentat, ut α primum, β ſecundũ, & ita deinceps uſq; ω, quod 24. ſymbolum habet. Secundò, toto alphabeto in tres claſſes diviſo, quarum prima eſt unitatum ab α prima unitate uſq; ι decimam unitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro ſenario uſurpata. Secunda eſt denariorum à litera ι uſq; ϱ procedens interjecto itidem hoc ſigno ϟ pro nonagenario. Tertia eſt centenorum, à litera ϱ uſq; ad finem ſua ſerie protenſa: ſed pari modo hac nota Π pro nonageſimo addita. Singulis his literis pariter & notis, ſi virgula toni gravis nota ſubſcribatur, hoc modo ͵α prima quidem claſſis millenariorum monadas, ſecunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias ſignificat. Tertiò, ſex duntaxat literis alphabetiis deſignandis numeris utuntur ΙΠΔΗΧΜ, quarum Ι unitatem ſignificat Π πέντε, id eſt, quinque. Δ, δέκα, id eſt, decem. Η, ἑκατόν, id eſt, centum. Χ χίλιοι, id eſt, mille. Μ μύριοι, id eſt, decies mille ſignificat. Reliquæ ſunt capitales literæ numerorum ſuorum, quos eoſdem per ſe ſignificant. Et hæ quidem omnes præter Π uſq; ad quaternarium numerum, ſive per ſe, ſive aliis adjunctæ, multiplicantur ut, Ι. ΙΙ. ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id eſt, 10. 20. 30. 40. Η. ΗΗ. ΗΗΗ. ΗΗΗΗ. id eſt, 100 200. 300. 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id eſt. 1000. 2000 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ. ΜΜΜΜ. id eſt, 10000. 20000. 30000 40000.

Decadum verò, centuriarum & chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π incluſa ſignificant, ut Δ, incluſum Π, efficit 50. Η. incluſum Π, 500. Χ. incluſum Π, 5000. Μ incluſum Π, 50000. Horum numerorum adjunctione reliqui omnes numeri ſignantur, in quorum compoſitione ſemper major minori præponendus eſt.

Herodiani de iiſdem tractatus.

VNitatis numerum ſignificat unum iota: binarum, duo ιι: & ita uſq; ad quatuor. Quinarium enim (τὸ πέντε) ſignificat litera π: ſimiliterq; ſenarium notat hoc ipſum π adjecto uno ι, veluti ad quinq; priora addito uno: & ita deinceps uſq; ad novem. Nam denarius numerus (τὸ δέκα) ſignificatur litera δ: vicenarius verò, duobus δδ, eodemq; modo uſq; ad quadragenarium. Nam quinquagenarius (τὸ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio ſuo venire, hoc modo, ⊼. Sexagenarius autem, hac ipſa nota itidem ut in præcedentibus appoſitum habente ſuum δ & ita progreſſio fit uſque ad nonagenarium, Centenarius enim. (τὸ ἑκατόν) ſignificatur litera η: ducena ius, duplici ση, & ita uſq; ad quingenarium: ejus quippe (τῶν πεντακοσίων) nota eſt litera π, in ſui medio habens literam η: ſic nimirum, ⊓. Sexcenarius verò conſimiliter notatur eadem hac nota appoſita literæ η: & uſq; ad nonagenarium eodem paſto proceditur. Etenim millenarii, (τὰ χίλια) nota eſt litera χ: at duo millia ſignificantur duobus χχ. & ſic uſque ad quatuor millia progredimur. nam π ruſum uti ſupra, in ſeſe medium continens χ. quinq; millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo. ⊼. Idem verò & ſex millia ſignificat, conſimiliter uti in ſuperioribus appoſita ei litera χ: eademq; ratione uſque ad novem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat literâ μ. Porro notæ quæ apponuntur ſupradictis, quum augendus eſt numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad ſiniſtrum, nam appoſitio numeri ea parte facta, ſignificat oportere hunc minorem numerum ab illo majore demere. Verùm ſubjici ipſas illas numerorum figuras ſerie & ordine ſuo, ab unitate exorſus ſingulis ipſarum appoſita communis numeri nota: ut eo modo cognoſci melius & intelligi poſſint quæ antè dicta ſunt. Facit autem itaque ut præditum eſt. appoſitarum namq; literarum unaquæq; numeri multitudinem ſignificat. Cæterùm ſcripſi numeros unitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex prædictis ſatis manifeſtum eſt quòdnam pacto ſinguli horum illis appoſitis augendi ſint, præmittendus autem ſemper major minori, appoſitis ſerie ſua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι, α'. ἕν.	I, 1, Vnus.
ΙΙ, β'. δύο.	II, 2, duo.
ΙΙΙ, γ', τρία.	III, 3, tria.
ΙΙΙΙ, δ'. τέτταρα.	IIII, 4. quatuor.
Π, ε', πέντε.	V, 5, quinque.
ΠΙ, ϛ', ἕξ.	VI, 6, ſex.
ΠΙΙ, ζ', ἑπτά.	VII, 7 ſeptem.
ΠΙΙΙ, η', ὀκτώ.	VIII, 8, octo.
ΠΙΙΙΙ, θ', ἐννέα.	IX, 9, novem.
Δ, ι', δέκα.	X, 10, decem.
ΔΙ. ια', ἕν δέκα.	XI, 11, undecim.
ΔΙΙ, ιβ', δώδεκα.	XII, 12, duodecim.
ΔΙΙΙ, ιγ', τρία καὶ δέκα.	XIII, 13, tredecim.
ΔΙΙΙΙ, ιδ', τέτταρες καὶ δέκα.	XIIII, 14, quatuordecim.
ΔΠ, ιε, πέντε καὶ δέκα.	XV, 15, quindecim.
ΔΠΙ, ιϛ', ἓξ καὶ δέκα.	XVI, 16, ſedecim.
ΔΠΙΙ, ιζ', ἑπτὰ καὶ δέκα.	XVII, 17, ſeptendecim.
ΔΠΙΙΙ. ιη' ὀκτὼ καὶ δέκα.	XVIII, 18, octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ, ιθ', ἐννέα καὶ δέκα.	XIX, 19, novendecim.
ΔΔ. κ', εἴκοσι.	XX, 20, viginti.
ΔΔΙ κα', εἴκοσιἕν.	XXI, 21, viginti unum.
ΔΔΙΙ, κβ', εἴκοσι δύο.	XXII, 22, viginti duo.
ΔΔΙΙΙ, κγ', εἴκοσι τρία.	XXIII, 23, v ginitria.
ΔΔΙΙΙΙ, κδ', εἴκοσι τέτταρα.	XXIII, 24, viginti quatuor.
ΔΔΠ. κε', εἴκοσι πέντε.	XXV, 25, viginti quinque.
ΔΔΠΙ, κϛ', εἴκοσι ἕξ.	XXVI, 26, vigintiſex.
ΔΔΠΙΙ, κ', εἴκοσι ἑπτά.	XXV I, 27, vigintiſeptem.
ΔΔΠΙΙΙ. κη', εἴκοσι ὀκτώ.	XXVIII, 28, viginti octo.
ΔΔΠΙΙΙΙ, κθ', εἴκοσιἐννέα.	XXIX, 29, viginti novem.
ΔΔΔ. λ' τριάκοντα.	XXX, 30, triginta.
ΔΔΔΙ, λα'.	XXXI, 31.
ΔΔΔΙΙ, λβ'.	XXXII, 32.
ΔΔΔΙΙΙ, λγ'.	XXXIII, 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ, λδ'.	XXXIIII, 34.
ΔΔΔΠ, λε'.	XXXV, 35.
ΔΔΔΠΙ, λϛ',	XXXVI, 36.
ΔΔΔΠΙΙ, λ',	XXXVII, 37.
ΔΔ ΔΠΙΙΙ, λη'.	XXXVIII. 8.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ, λθ'.	XXXIX, 39.
ΔΔΔΔ. μ'.	XL, 40.
Δ ΔΔΔ Ι. μα'.	XLI, 41.
ΔΔΔΔΙΙ, μβ'.	XLII, 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ, μγ',	XLIII, 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ, μδ'.	XLIIII, 44.
ΔΔΔΔΠ, με.	XLV, 45.
ΔΔΔΔΠΙ. μϛ'.	XLVI. 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ, μ'.	XLVII, 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ, μη'.	XLVIII, 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. μθ'.	XLVIIII, 49.
⊼. ν πεντήκοντα.	L, 50. quinquaginta.
⊼Ι, νά.	LI, 51.
⊼ΙΙ, νβ'.	LII, 52.
⊼ΙΙΙ, νγ'.	LIII, 53.
⊼ΙΙΙΙ, νδ'.	LIIII, 54.
⊼Π, νε.	LV, 55.
⊼ΠΙ, νϛ'.	LVI. 56.
⊼ΠΙΙ, ν'.	LVI. 57.
⊼ΠΙΙΙ, νη'.	LVIII, 58.
⊼ΠΙΙΙΙ, νθ'.	LIX, 59.
⊼Δ, ξ', ἑξήκοντα.	LX, 60. ſexaginta.
⊼Δ Ι, ξα'.	LXI 61.
⊼ΔΙΙ, ξβ'.	LXII, 62.
⊼ΔΙΙΙ, ξγ'.	LXIII, 63.
⊼ΔΙΙΙΙ, ξδ'.	LXIIII, 64.
⊼ΔΠ, ξε.	LXV, 65.
⊼ΔΠΙ, ξϛ'.	LXVI. 66.
⊼ΔΠΙΙ, ξ'.	LXVII, 67.
⊼ΔΠΙΙΙ, ξη'.	LXVIII, 68.
⊼ΔΠΙΙΙΙ, ξθ'.	LXIX 69.
⊼ΔΔ, ὁ, ὁγδοήκοντα.	LXX, 70, ſeptuaginta.
⊼ΔΔΙ, οα'.	LXXII, 71.
⊼ΔΔΙΙ, οβ'.	LXXII, 72.
⊼ΔΔΙΙΙ, ογ'.	LXXIII, 73.

⊼ΔΔΙΙΙΙ, οδ'.	LXXIIII. 74.
⊼Δ Δ Π, οε'.	LXXV, 75.
⊼Δ Δ Π Ι, οϛ',	LXXVI, 76.
⊼Δ Δ Π Ι Ι, οζ'.	LXXVII, 77.
⊼Δ Δ Π Ι Ι Ι, οη'.	LXXVIII, 78.
⊼Δ Δ Π Ι Ι Ι Ι, οθ'.	LXXIX, 79.
⊼Δ Δ Δ, π' ὀγδοήκοντα.	LXXX, 80, octuaginta.
⊼Δ Δ Δ Ι. πα'.	LXXXI, 81.
⊼Δ Δ Δ Ι Ι, πβ'.	LXXXII, 82.
⊼Δ Δ Δ Ι Ι Ι, πγ'.	LXXXIII, 83.
⊼Δ Δ Δ Ι Ι Ι Ι, πδ'.	LXXXIV, 84.
⊼Δ Δ Δ Π, πε'.	LXXXV, 85.
⊼Δ Δ Δ Π Ι, πϛ'.	LXXXVI, 86.
⊼Δ Δ Δ Π Ι Ι, π'.	LXXXVII, 87.
⊼Δ Δ Δ Π Ι Ι Ι, πη'.	LXXXVIII, 88.
⊼Δ Δ Δ Ι Ι Ι Ι. πθ'.	LXXXIX, 89.
⊼Δ Δ Δ Δ, ϟ', ἐνενήκοντα.	LXXXX, nonaginta.
⊼Δ Δ Δ Δ Ι, ϟα'.	LXXXXI, 91.
⊼Δ Δ Δ Δ Ι Ι, ϟβ'.	LXXXXII, 92.
⊼Δ Δ Δ Δ Ι Ι Ι, ϟγ'.	LXXXXIII, 93.
⊼Δ Δ Δ Δ Ι Ι Ι Ι, ϟδ',	LXXXXIIII, 94.
⊼Δ Δ Δ Δ Π, ϟε'.	LXXXXV, 95.
⊼Δ Δ Δ Δ Π Ι, ϟϛ'.	LXXXXVI, 96.
⊼Δ Δ Δ Δ Π Ι Ι, ϟ'.	LXXXXVII, 97.
⊼Δ Δ Δ Δ Π Ι Ι Ι, ϟη'.	LXXXXVIII, 98.
⊼Δ Δ Δ Δ Π Ι Ι Ι Ι, ϟθ.	LXXXXVIIII.
Η, ρ' ἑκατόν.	C, 100, centum.
ΗΗ. σ', διακόσια.	CC, (ϡ) 200, ducenta.
ΗΗΗ. τ', τριακόσια.	CCC, 300, tricenta.
ΗΗΗΗ, υ', τετρακόσια.	CCCC, 400. quadringenta.
Η, φ', πεντακόσια.	D, (vel ι ↀ) 500, quingenta.
Η, χ', ἑξακόσια.	DC, 600, ſexcenta.
Η ΗΗ, ψ', ἑπτακόσια.	DCC, 700, ſeptingenta.
Η ΗΗΗ, ω', ὀκτακόσια.	DCCC, 800 octingenta.
Η ΗΗΗΗ, ϡ', ἐνακόσια.	DCCCC. 900, nongenta.
Χ, ͵α, χίλια.	M, (vel ↀ Ι ↀ : ↀↀ, ɔ Ι) 1000.
mille.	
ΧΧ, ͵β, δισχίλια.	II, (vel ΙΙ ↀↀ 2000) duo millia
ΧΧΧ, ͵γ, τρισχίλια. millia.	III, (vel III ↀↀ) 3000, tria.
ΧΧΧΧ, ͵δ, τετρακισχίλια. quatuor millia.	IIII (vel IIII. ↀↀ) 4000,
Χ⊼, ͵ε, πεντακισχίλια. que millia.	v, (vel v ↀↀ, ɔ ↀↀ) 5000, quin-
Χ⊼ Χ, ͵ϛ, ἑξακισχίλια.	VI, (vel VI ↀↀ) 6000 ſex millia
Χ⊼ Χ, ͵ζ', ἑπτακισχίλια. ptem millia.	VII, (vel VII ↀↀ) 7000, ſe-
Χ⊼ ΧΧ, ͵η, ὀκτακισχίλια. octo millia.	VIII, (vel VIII ↀↀ) 8000,
Χ⊼ ΧΧΧ, ͵θ, ἐννακισχίλια. novem millia.	VIIII, (vel VIIII ↀↀ) 9000
Μ, ͵ι, μύρια. M. 10000, decem millia.	X, (vel ccIↃↃ. ↃMC. IMI)

Porro ſi quis Herodiani myriadem excedere, & aliquanto ulteriùs progredi velit, inſtitutam ab eo rationem ſequetur, hoc modò.

MM, δισμύρια. ginti millia.	xx, (vel xx ↀↀ) 20000, vi-
MMM, ͵λ, τρισμύρια. triginta millia.	xxx, (vel xxx ↀↀ) 30000,
MMMM, ͵μ, τετρακισμύρια. quadraginta millia.	xxxx, (vel xxxx ↀↀ) 40000,
M, ͵ρ, πεντακισμύρια. quinquaginta millia.	l, (vel l ↀↀ, ɔ ↀↀↀ) 50000,
M M, ͵ξ, ἑξακισμύρια. ſexaginta millia.	l x, (vel lx ↀↀ) 60000, ſexa-
M M M, ͵ο, ἑβδομηκοντακισμύρια. ſeptuaginta millia.	l x x, (vel lxx ↀↀ) 70000,
M M M M, ͵π ὀγδοηκοντακισμύρια. octuaginta millia.	lxxx, (vel lxxx ↀↀ) 80000,
M MMMM, ͵ϟ, ἐνενηκοντακισμύρια. 90000, nonaginta millia.	l x x x, (vel l x x x x ↀↀ)

Quòd ſi ulteriùs adhuc progredi velimus, ſequemur notas minuſcularum literarum: quarum hæc eſt ſeries.

͵ρ, ἑκατοντακισμύρια. 100000 centum millia.	c, (vel c M, c ↀↀ, ɔ c c Ι ↃↃↃ)
͵σ, διακοσιακισμύρια. centum millia.	cc, (vel c c ↀↀ, ɔ) 200000, du-
͵τ, τριακοσιακισμύρια. trecenta millia.	ccc, (vel c c c ↀↀ, ɔ) 300000,
͵υ, τετρακοσιακισμύρια. quadringenta millia.	c c c, (vel cccc ↀↀ) 400000,

͵φ, πεντακοσιακισμύρια. quingenta millia.	D, (vel I ↃↃ, D ↀↀ) 500000.
͵χ, ἑξακοσιακισμύρια, Sexcenta millia.	D C, (vel D C ↀↀ) 600000,
͵ψ, ἑβδομηκοντακισμύρια, ſeptingenta millia.	D C C, (vel D C C ↀↀ) 700000,
͵ω, ὀγδοηκοντακισμύρια, 800000. octingenta millia.	D C C C (vel D C C C ↀↀ)
͵ϡ, ἐννενηκοντακισμύρια, 900000. nongenta millia.	D C C C C, (vel D C C C C ↀↀ)

Hæ ſequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια, Quæ integra potius ſcribuntur quàm notis repræſentantur: quamvis apud Latinos decies centena millia hoc ſigno ↀↃↃↃↃ notata comperiantur.

De Nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à ſuperioribus originem ducunt.

πρῶτος.	Primus.
Δεύτερος.	Secundus
Τρίτος, (Poëtis τρίτατος)	Tertius
Τέταρτος, (Poëtis τέτρατος)	Quartus
Πέμπτος. (τος)	Quintus.
Ἕκτος,	Sextus
Ἕβδομος,	Septimus.
Ὄγδοος,	Octavus.
Ἔννατος,	Nonus.
Δέκατος,	Decimus.
Ἑνδέκατος,	Vadecimus.
Δωδέκατος,	Duodecimus.
Τεταρτοσταδέκατος,	Decimus tertius, ſeu Tertius decimus.
Τεταρτοστοδέκατος, utroque enim modo Latini loquuntur, id quod de ſequentibus etiam dictum putator.	Decimus quartus, ſeu quartus decimus.
Πεντεσταδέκατος,	Decimus quintus.
Ἑκταισταδέκατος,	Decimus ſextus.
Ἑπταισταδέκατος,	Decimus ſeptimus.
Ὀκταισταδέκατος,	Decimus octavus.
Ἐννεαισταδέκατος,	Decimus nonus.
Εἰκοστός.	Vigeſimus, ſeu viceſimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος,	Vigeſimus primus.
Εἰκοστὸς δεύτερος,	Vigeſimus ſecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος.	Vigeſimus tertius, & ſic deinceps.
Τριακοστός,	Trigeſimus, ſeu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος,	Trigeſimus primus, & ita deinceps.
Τεσσαρακοστός,	Quadrageſimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος,	Quadrageſimus primus, &c.
Πεντηκοστός,	Quinquageſimus.
Ἑξηκοστός,	Sexageſimus.
Ἑβδομηκοστός,	Septuageſimus.
Ὀγδοηκοστός,	Octogeſimus.
Ἐνενηκοστός,	Nonageſimus.
Ἑκατοστός,	Centeſimus.
Διακοσιοστός,	Ducenteſimus, vel Duceſimus.
Τριακοσιοστός,	Tricenteſimus, vel Triceſimus.
Τετρακοσιοστός,	Quadringenteſimus, vel Quadrageſi-
Πεντακοσιοστός,	Quingenteſimus, vel Quingeſimus.
Ἑξακοσιοστός,	Sexcenteſimus, vel, Sexceſimus.
Ἑπτακοσιοστός,	Septingenteſimus, vel Septingeſimus.
Ὀκτακοσιοστός,	Octogenteſimus, vel Octingeſimus.
Ἐννακοσιοστός,	Nongenteſimus, vel Noningeſimus.
Χιλιοστός,	Milleſimus.
Δισχιλιοστός,	Bis milleſimus.
Τρισχιλιοστός,	Ter milleſimus.
Τετρακισχιλιοστός,	Quater milleſimus.
Πεντακισχιλιοστός,	Quinquies milleſimus.
Ἑξακισχιλιοστός,	Sexies milleſimus.
Ἑπτακισχιλιοστός,	Septies milleſimus.
Ὀκτακισχιλιοστός,	Octies milleſimus.
Ἐννακισχιλιοστός,	Novies milleſimus.
Μυριοστός,	Decies milleſimus.
Δισμυριοστός,	Vicies milleſimus.
Τρισμυριοστός,	Tricies milleſimus, & ita deinceps ad μυριακισμυριοστός, & in Infinitum uſque multiplicando per adverbia numeralia. Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, & interdum quidem majore numero minorem præcedente, interdum, ſequente, ut videre eſt paſſim apud Athenæum.

Numeri in ως, & ωνος. finita.

Sunt & alia numerativa nomina adjectiva unà cum præcedentibus ordinalibus derivata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium adverbiis. Duorum ea generum ſunt. Quædam enim in πλοῦς deſinunt, quædam in πλοῦν.

Διπλοῦς,	Duplex, (quòd præcidit) Δισσός, ſim-
Τριπλοῦς,	Triplex. plex.
Τετραπλοῦς,	Quadruplex.
Πενταπλοῦς,	Quintuplex.

Ἑξαπλοῦς, Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς, Septuplex.
Ὀκταπλοῦς, Octuplex.
Ἐνναπλοῦς, Nonuplex.
Δεκαπλοῦς, Decuplex. & ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος, Duplus.
Τριπλάσιος, Triplus.
Τετραπλάσιος, Quadruplus.
Πενταπλάσιος, Quinquuplus.
Ἑξαπλάσιος, Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος, Septuplus,
Ὀκταπλάσιος, Octuplus.
Ἐννεαπλάσιος, Nonculus
Δεκαπλάσιος, Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος, Vigeculus. Et sic deinceps usque ad ἑκατοντακαπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiva quædam ex numeralibus derivata.

Μονάς, Vnitas. numerus singularis.
Δυάς, Dualis numerus, secund alios Binarius.
Τριάς, Ternarius numerus vel Trinitas.
Τετράς, Quaternarius numerus.
Πεντάς, sive Πέμπας, Quinarius numerus.
Ἑξάς, Senarius numerus.
Ἑπτάς, Septenarius numerus.
Ὀγδοάς, Octonarius numerus.
Ἐνάς, Novenarius numerus.
Δεκάς, Denarius numerus.
Ἑνδεκάς, Vndenarius numerus.
Δωδεκάς, Duodenarius numerus.
Εἰκάς, Vicenarius numerus.
Τριακάς, Tricenarius numerus. Et ita deinceps usque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Adverbia numeralia.

Sunt & adverbia quædam ex numeralibus nominibus orta:

Ἅπαξ, Semel.
Δίς, Bis.
Τρίς, Ter.
Τετράκις, Quater.
Πεντάκις, Quinquies.
Ἑξάκις, Sexies.
Ἑπτάκις, Septies.
Ὀκτάκις, Octies.
Ἐννάκις, Novies.
Δεκάκις, Decies.
Ἑνδεκάκις, Vndecies.
Δωδεκάκις, Duodecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις, Tredecies.
Τεσσαρακαιδεκάκις, Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις, Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις, Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις, Decies septies.
Ὀκτακαιδεκάκις, Deciesocties.
Ἐννεακαιδεκάκις, Deciesnovies
Εἰκοσάκις, Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις, Trigecies, seu Tricies.
Τετρακοντάκις, Quadragies.
Πεντηκοντάκις, Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις, Sexagies.
Ἑπτηκοντάκις, Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις, Octogies.
Ἐνενηκοντάκις, Nonagies.
Ἑκατοντάκις, Centies.
Διακοσιάκις, Ducenties.
Τριακοσιάκις, Trecenties.
Τετρακοσιάκις, Quadringenties: & sic deinceps
Χιλιάκις, Millies.
Δισχιλιάκις, Bis millies: & sic deinceps.
Μυριάκις, Decies millies.
Δισμυριάκις, Vicies millies: & sic deinceps usque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, multoties, sæpiùs. Quibus adde ποσάκις, quotiès, & totics.

DE MENSIBVS ET EORVM Partibus.

DVODECIM apud omnes Gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: inprimis verò Attici menses non conveniunt cum nostris, quod illi, sicut & Hebræorum mensis, tantùm ad Lunæ cursum computarentur, Lunâ auspicante & finiente mensem: nostri verò ita descripti sint, ut in conficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstivo inchoabat annum; quod quum ferè incidat in medium mensem Iunium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Iunio capere, partem ex Iulio, quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Aegyptiacorum & Hebræorum, singulorum nomina & seriem subscribemus.

Atheniensium.

Ἑκατομβαιών, Junius. Primus hic fuit mensium Atticorum, & anni initium, ut patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq. l. 1. ideoque ab hecatombis sacrificiis majoribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρονιών, (i. Saturnalis) à Bœotis Hippodromus. à Macedonibus Lous, ut refert Plut. in Thes. & Cam. & Alex.

Μεταγειτνιών, Iulius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum annotat Suid. Post Harpocrationem.

Βοηδρομιών, Augustus, à Boedromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριών, September, à Mæmacta, quod turbidum aerem significat.

Πυανεψιών, October, sic dictus à festo, quod agitabatur fragibus terræ jam collectis atque conditis, ut ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριών November, dictus quòd ἀπὸ Διὸς ταυρείου γλῶ. At Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τὰ ἄνθη. Vide & Plut. in Sylla, & Appian. l. Bel. civ. & Macrob. Saturn. lib. 1. c. 12.

Ποσειδεών, (q. d. Neptunius) December, ut interpr. Suidæ. Inauario tamen cum comparat Plut. in Cæs.

Γαμηλιών, Januarius: à Iunone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἀνθεστηριών, Februarius à venatione cervorum.

Μουνιχιών, Martius, à Munichiis Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide & Harpoc. & Suid.

Θαργηλιών, Aprilis, dictus, παρὰ τὰ Θαργήλια, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ earum frugum, quas calor solis ἁθρόον ἐκ θαλάττου πέμψαν prodiuxerat, diis offerrentur.

Σκιροφοριών, Majus, à sacris umbraculis. Vide Dionys. Hal. Rom. antiq. lib. 1.

Aegyptiacorum.

Θωθ, ἢ Διὸς, ὁ Ἑρμῆς μέγας.
Παῦφι, ἢ φανοί, ὁ Ὀσιρις.
Ἁθὺρ, ὁ Νόμιος.
Χοιὰκ, ὁ Δεκαμέριος.
Τυβὶ, ὁ Γαιάρμιος.
Μεχεὶρ, ἢ Ἥφαιστος, ὁ Φθαμένωφις.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρπεμις.
Φαρμοῦθι, ὁ Ἀπόλλων.
Παχὼν, ὁ Μάρις.
Παῦνι, ὁ Ἥλιος.
Ἐπεὶφ, ὁ Ἥλιος.
Μεσορὴ, ὁ Αὐγουστος.

Hebræorum.

Τισρὶ, ὁ Ἑρμῆς μέγας.
Μαρχασὰν, ὁ Ὄσιρις.
Κισλὲυ, ὁ Νόμιος.
Τηβὴθ, ὁ Δεκάμερος.
Σεβὰτ, ὁ Γαιάρμιος.
Ἀδὰρ, ὁ Φαμενώθ.
Νισὰν, ὁ Μάρπεμις.
Ἰὰρ, ὁ Ἀπόλλων.
Σιβὰν, ὁ Μάις.
Θαμὺζ, ὁ Ἰούλιος.
Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Ἐλὰλ, ὁ Αὔγουστος.

Dispartibus mensis.

Dividunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεκαήμερα, ut Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου, vel ἀπὸ ἑνὸς: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἀπὸ δεκάτης: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, sive παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ὀπισθοφ

cis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantùm ipsarum nomina, ut Alpha, Beta, & cæteræ omnes literæ præter ε, ω, & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheton illud quo ψilon vocatur, id est, tenue, postea adjectum esse, quum inter ε & ει distingui, & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initiò hanc literam ει vocabant, sicut ostendit Plutarchus in eo libello, quem inscripsit εἰ τῷ ει ἐν Δελφοῖς, & post eum etiam Eustathius Iliad. ε. Item Nigidius apud Gellium l. 19. c. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit η gravi esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquanto inferiùs contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enuntiatur: ἥψιλον verò acutum habere sonum, quum ad aperta usque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cavendum autem imprimis, ne η literam vel αι diphthongum pronuntiemus ut ε: neque incidamus in vitium orationis effœminatæ, quod vocant Grammatici πλυσιασμὸν: ut inferiùs in η & αι ostendemus.

Z, ζ, z.

ΖΗΤΑ, zeta, non zita: id autem oppositum Tsade Hebræorum non zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodiè à Gallis ſ litera effertur, quum est inter duas vocales media, neque etiam ut duplex ſſ, sed ut dſ, qui sonus est suavissimus, & à Latinis nunquam satis exprimi potuit.

Quintilianus l. 12. jucundissimas esse testatur apud Græcos ζ & υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant, & subdit, quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. Quod quum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio. ut in zephyris zopyrisque: quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam & barbarum efficient, & velut in locum earum succedent tristes & horridæ, quibus Græcia caret: Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd, dum exprimitur, morientis dentis imitetur: hinc factum ut quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronunciandam censeant. Cæterùm quod omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non dſ (ut diximus) sed ſd valere, hoc quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent αϖ, vel σϖ, sed πσ, vel κσ. Deinde ubi illa esset hujus literæ suavitas, qua Fabius testatur nullam dulciùs spirare?

Romani qui peregrinam ζ inter suas adsciverunt, eam aliquando duplici ſſ reddunt: παταίζω patrisso, μάζα massa.

H, η, ee- sive ê longum.

ΗΤΑ, Eeta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomen traxit, fuitque olim nota aspirationis, ut declarat Athenæus lib. 9. his verbis: Οἶμαι δ' ἐγὼ διὰ τὸ ἢ τοιχεῖα τυπώσασθαι πολλαχοῦ· πλὴν ἐκεῖναι. δὴ ϕησὶ καὶ Ῥωμαῖος ἀφῆ πάντων ἥδιστον ὄνομα εἶναι τὸ ἢ περιγεγένται, id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse; quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideoque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos. H, ἑκατὸν, id est centum designabant, quòd prima esset ejus vocis litera, quam tum sic scribebant ΗΕΚΑΤΟΝ. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est ut cœperint eam supra ponere, ac tandem illam dissecuerint, hoc pacto Η: ita ut anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc utimur in literis grandiusculis. In antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ΗΗΡΑΚΛΕΩΝ & ΗΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia usurpavit, ut disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, ὃ δὲ ἢ ἐχωνεύθη, ἀλλὰ τὸ ἠθαδίζειν, id est, η enim non usurpabamus olim, sed ε. Idipsum Ausonius Poeta de literis Græcis & Latinis, hisce versibus, qui subnutili videntur, confirmat.

Hm quod Aeolidum, quodque valet hoc Latiar E:
Præfla quod E Latium semper breve Dorica vox E.

Η igitur nullo modo exiliter pronuntiandum ut ἰὼπα, qui cùm nihil commune habet, sed e obliquo vastoque quodam sono, medio inter α & ε: rictu minùs diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit ut Græci Δημοδόκεα, τρίχα, in Δημοδόκη, τρίχη contraxerint: & ubicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Jurisconsulti Græci λαγᾶτον: quod quam absurdè *ligatum* proferretur, quis non videt?

Caius Jurisc. de verb. signif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nunc omne significatur quod mittitur manu. Ita sequitur ut & lapis & lignum, & ferrum hoc nomine contineatur: dictumque ab eo quod in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ πάλλ, id est; ab eo quod est longè: quam etiam etymologiam Justinianus in suas Institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc proferetur ac si esset ε longum, quum sit ε longum: ex H per virgulam transversam interfecta duæ propemodum ΕΕ fiunt, sic H quas geminas continere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breves. Atque ita transfertur à Latinis per ε longum, ut Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴρ crater.

Ex quibus apparet perperam eos facere, qui η cum jota confundunt.

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Ther, ideoque vocatur Theta, non ut nunc thita, quia in priore syllaba est η, sive ε longum. quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur θῆτα, θῆτα, *theta*. Persius satyr. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Nostri mortiferum quæstoris Cæsticus signum,
Est opera pretium discere Theta novum.

Θ enim funesta illa in capitalibus judiciis litera (quod dictionem θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

I, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trisyllabum ab Hebræo Jod, τ pro ϑ usurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quòd omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est siquidem μικρότατον. Plato indicat accommodatam esse ad expicmendas res subtiles & penetrabiles quod declarant, ut ait, ἰσχνὸν, ἰδέᾳ, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda η, υ, ει, ϑ, ι, quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰσταμενομὸν & πελιδνότα, quæ orationem faciunt exilem, enervem, pipientem & confusam. Neque enim Χεῖσες sonandum ut Χριστὸς: neque κιὼν ut πιών, μικρὸν longum, ut μακρὸν parvum.

K, κ, K, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa sive Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorrupte & rectè pronuntiatur, scilicet ut k non solù ante consonantes, ut κλέπτω, κλαυτὸς, κρᾶσις, κραιπάλη crapula, χαεσκτὴρ: sed etiam ante vocales α, ο, ω, κλῆρος, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, & in fine dictionis, ὲκ ex.

Priscianus author est, k & q, quamvis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum quam in metro continere potestatem, & k penitus in Latina lingua supervacuum esse. quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius, Terentianus, & Fl. Sosipater Carisius, Vnde & in antiquissimis marmoribus legimus PEQUNIAM pro *pecuniam*.

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quacunque litera sequente, & Κικέρων pronunciandum esse kikeroon.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt: Quirites Κυῖρίτες.

Quintus Κόϊντος, alii κόϊντος, numismata quædam ΚΟΤΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non Lamsda, ex Hebræo nomine Lamed, & syncope interpositâ β, λάμβδα. Valet l nostrum.

Græci aliquando n sequente l per λ transtulerunt: Manlius Μάλλιος scribentes. Invenitur tamen & Μάλιος, apud Plutarch. Ab hujus literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta est.

M, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est mu per exile, non mi, longiùs recessit ab Hebræo nomine Mem. Iones vocant μῦ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη avia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam. Mart. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Afra: sed ipsa Tatarum
Dixi & mammarum maxima n amma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas & Pappas vocant, & patrem Tatam, & matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

N, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est, Nu per u exile, ab Hebræo Nun abjecto ultimo n. Sonat n Latinum, debetque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriente enuntiari, sive syllabam inchoet, sive claudat, apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

ΞΙ, xi, ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen invertimus, ix dicentes. Valet cs, vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοίνιξ, φοίνικος, & αὐτυξ, αὐτυγὸς. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ & σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quamvis dicamus Ἐρίξ Ἐριχὸς, minimè tamen existimandum est ξ in Ἐρίξ valere χσ.

O, ο, o

O, ο, o breve.

ΟΜΙΚΡΟΝ, o parvum, & ipsum quoque, ut ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiarèque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondeat.

Latini o Græcorum suo u expresserunt, ut ὁ Ὀδυσσεὺς Ulysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o. apilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiant ut ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectius omnino fecerunt recentiores qui o ab u diphthongo & appellatione & scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipsa figura indicat, ut o breve.

Π, π, p.

ΠΙ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet. sonat P Latinum.

Πατὴρ, pater, German. *vatter* seu *Fatter*, per digamma Æolicum.

P, ρ, rh, r.

Ρῶ, Rhoo per o longum, ab Hebræo Res longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

ῥητὴρ defensor, Belgis *voter*, id est, eques, miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur, ut Πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, ſ.

ΣΙΓΜΑ, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus & alii testantur. Sonat ſ Latinum.

Σῖγμα apud Lucianum actionem instituit adversus πῶ conflictutis judicibus septem vocalibus, conquerens sese abs πῶ pluribus dictionibus spoliari.

Pindaro κῶδιλον vocatur, hoc est, adulterina & non vera litera.

Messala Corvinus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono & sicut zain Hebræorum pronuntiari solet, quoties vel in eâdem vel in diversis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causâ pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Priscianus: S sæpe pro aspiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis sumpsimus, ut semis, sex, septem, se, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ὗς, ἅλς apud illos aspirationem habent in principio.

T, τ, t.

ΤΑΥ, non taſ, sed tau, quo modo nautæ litoris Belgici sonant, *tau* quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Αντώνιος, πάντα: panta:

Non (ut habent neotericorum Grammaticorum inventa) Tandalos, Andonios, panda: quum tante u, ne Latini quidem respuant.

Υ, υ, y, sive u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est u tenue, gracile, sive exile, (Virgilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini.

Cujus sonus medius est inter i & ου, & tam Græcè quàm Latinè utu Gallicum enuntiandum est, non ut ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam supervacuam Latino sermoni putaverunt, quoniam pro illa V cederet: sed quum quædam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus evidenter sonus hujus literæ exprimitur, ut hyperbaton, ut hymnus, & hyacinthus, & similia, in eisdem hac litera necessariò utimur.

Terentius dixit, *An in aſtu venit*, pro ἄστυ, hoc est, civitatem.

Jurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum & Tertullianum dicunt: quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberent literam quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ sonantes u, quod etiamnum hodie evenit Italis & Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*. id est foris, dicunt *bouten*, pro *muraille*, *mouraille*: hoc est pro βοῦτ & μυρ, βοῦ & μουρ.

Φ, φ, *ph, f consonans, digamma, Æolicum.*

ΦΙ, Phi nomen habet ex Hebræo Phe, quod & Pe dicitur: respondet Latino, id est τῷ ϝάμμα Aeolico, ut nunc quidem efferatur.

Priscianus: F verò τῷ ϝάμμα sono enuntiabatur, ita scilicet ut nunc u consonans, erátque is sonus solis inter Græcos Aeolibus peculiaris. Sed postea in ejus locum successit u consonans, ipsum verò digamma f in locum p aspirati: quod tamen in vocabulis Græcis servatum est, ut in Philosophia, Philomela, Sophista, & multis ejusmodi. Pauca tamen excipiuntur, ut fama φήμη, fuga φυγὴ, fagus φηγὸς, fur φῶρ, & alia præterea nonnulla quæ usus obtinuit ut per f scriberentur, quamvis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam ejus literam dicere non posset. Quum enim esset diſſamma, Græcus ille testis vel ejus literæ sonum ignorabat, à solis scilicet Aeolibus inter Græcos usurpatum, vel certè pronuntiabat ut etiamnum hodie Germani solent per u consonantem.

Idem ad Atticum lib. ix. fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen ejus ab F litera initium sumeret, cujus figuram & sonum repræsentat: eoque Græci utebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, ϝέρτερος, Feretrii, Veneti. Itemque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩΦΟΝ dicentes unde nostrum Ouum: & ΟΙΣ ΟΦΙΣ, unde ovis: ΒΟΟΣ ΒΟΦΟΣ Bovis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi & gravissimi versus huc adferre.

Nominum multa inchoata literis vocalibus
Aeolicus usus vertit, & digammon præfixit:
Aeolica dialectos autem mista fermè est Itala:
Hesperum quum dico Græce, Vesperum cognominat.
Est a si vesta falta, Vestis ἑσθὴς dicitur,
Ἕα quem Græci vocamus, Vim jubet me dicere.
Ἔαρ est multis in usu, & magis positum est,
Ὑφ enim nativa vox est; ille Ver hoc diffinat.
Quos Homerus dixit Εὔϝεστον, ille Venetos cognominat,
Et Viola flos nuncupatur, quem Graii vocant ἴον
Et Iolaus ille Violens, credo Marco Tullio.
Quamque ἴτεαν dicunt Achai, hanc Vitym gens Aeoli.
Pitra Sappho comprobavit, Aeoles, & cæteri.

X, χ, ch.

ΧΙ, Chi, apud Hebræos nihil habet cui respondeat. Nomen formatum est ad modum πῆχυ, &c. valet ch, seu c aspiratum: proferetur enim aere è gutture erumpente.

Χάλυβες, Chalybes, χάος chaos, & hujusmodi alia.

Ψ, ψ, pſ, bſ.

ΨΙ, pli, ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξι, σι, χι, nominatum est. Sonat ut pſ, & aliquando et bſ.

αἰθίοψ αἰθιοπὸς, æthiops: ψαλμὸς, psalmus, ἄραψ, arabs.

Ω, ω, o, sive o longum.

Ωμέγα, id est o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Est enim re vera magnum, sive quantitatem spectes, quum sit natura longum, sive figuram, quam sit veluti ex duobus οο conflatum ex veterum consuetudine, qui (ut inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendúmque ut οο duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodemque plenè modo pronuntiandum βρῶ, id est, cibus, ut Belgis *broot*, hoc est panis à Græco deductum.

Ex his xxiii. literis, Vocales sunt septem, id est, quæ per se possunt plenam vocem edere, α ε η ι ο υ ω. Breves duæ, ε ο: quibus respondent totidem longæ η ω contractæ ex duabus brevibus, solâque quantitate ab iis differentes: & tres ancipites sive communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam breves, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modò produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum antè inventionem η & ω: quibus inventis quæ ancipites erant, remanserunt perpetuò breves, quum earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hâc ratione factum esse siunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΛΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duobus ΕΕ invertit alterum, hoc modo Ε Ε, deinde ea conjungit ac efficit unum H, quam etiam notam aspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βεὰ, (unde in Evangelio Βεθλεὲμ ἡ ἄρχων Δημοσθένης,) Bethus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum Rex, Nini pater: cui vità functo Templum erexerunt Babylonii, divinisque eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex οο univit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum varient: juxta illud Martialis.

Et quas ἄρας ἄρας dicere solent.

Et illud Theocriti,

ἦ πολλάκις ὦ Πολύϕαμε, τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πόησαι.

Id est, *O Polypheme*

Quæ minimè sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere.

Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus
H & Ω, quæ bina pedibus subministrant tempora.
E & O breves vocari singularis temporis.
Cæteras tres quæ superstant δηλόνης cognominans.
Corripi quod sæpe eadem, sæpe produci valent.
Αλφα primum est, inde ἰὼτα, tertium quod υ vocant.

Et paulò pòst

Literam namque Evidemus esse ad H T A proximam,
Sicut O & Ω videntur esse vicina sibi.
Temporum momenta distant, non soni nativitas.
Inde vertunt hanc in H T A sæpe diphthongum Graii.
Quando quos ἰωτᾶς solebant aut ἀχρονὸς dicere.
Levigant, ἰωτᾶς quæ jotias aut ἀχρονὸς nominant.

Noſq; Medeam Latinè ſic in uſum vertimus,
Nomen & Regina geſſit quod furens Amazonum.
Sic & αἰόλειαν Acheus, noſter Aeneam vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim poſſidere: quum brevis eſt, τὸ ε, ut hoſte: quum longa eſt, τὸ η, ut die: eodemque modo de ω ſtatuendum eſſe. Et in hoc Virgilius, *Coniciẽre cõrmẽpe*, dicunt eſſe tum ε cum ε: primum namque e, η eſt, alterum verò ε eſt. In illo autem *rapti Ganymedis honores.*

ὄναρος dicunt prius eſſe ο, poſterius vero ω eſſe.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoque à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id eſt vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα, id eſt conſonantes, quòd cum vocalibus adjunctis ſonos ſuos communicent. Sunt autem numero xvii, β γ δ ζ θ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus ſunt ἡμίφωνα, id eſt Semivocales octo: ſic dictæ, quod, ut nullas habeant vocales adjunctas quandam tamen ſtrepitus & ſoni ſpeciem edant, ζ ξ ψ λ μ ρ σ.

Ex his ſunt διπλᾶ, id eſt, duplices tres, quòd duarum literarum ſunt compendia ζ ξ ψ.

Γ γραμ', id eſt liquidæ quatuor, quod ita ſint lubricæ, ut quaſi liqueſcant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμετάβολα dicuntur, id eſt Immutabiles, quod in formationibus caſuum vel temporum non mutentur.

Μοναδικὸν, id eſt ſolitarium, unum σ, quod ab aliis ἄσημον, hoc eſt ſine ſigno, vel ignobile vocatur.

Cæteræ novem, appellantur ἄφωνα, id eſt Mutæ, quod per ſe neque vocem ut vocales, neque ſtrepitum edant ut Semivocales, β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aſpiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli jampridem has literas pro aſpiratis aſperas noninant, quum potius denſas & craſſas vocare oporteat. Neque enim à Græcis πραχθὰ γράμματα, ſed δασέα dicuntur: quod copioſorem ſpiritum requirant, ut ſit earum opima & quaſi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas illas oppoſitas non lenes, ſed ψιλὰ, id eſt, tenues & exiles appellant. R potius litera eſt aſpera, & l contra admodum lenis, ſicut Ovidius his verſiculis optimè declarat de Remurij loquens, quæ poſteà Lemuria dicta ſunt:

Aſpera mutata eſt in lenem tempore longo
Littera, quæ toto nomine prima fuit.

Itáq; à Græcis initio dictionum, & ſi quando geminata occurrerit, addito ſpiritu denſo lenitur: tantum abeſt ut rectè faciant qui denſum cum aſpero confundunt.

Hoc loco obiter admotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inveniuntur ζ θ υ φ χ, Græca eſſe, aut à Græcis derivata, ſaltem non Latina, ut Gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachrymæ, philtrum Chriſtus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum, charus, ſepulchrum, ſimulachrum, & ſimilium: quum ſcribenda ſint ſine aſpiratione, carus, ſepulcrum, & ſimulacrum: fiunt enim duo ſuperiora à ſupinis ſepultum & ſimulatum, ut ab involutum involucrum, à fultum fulcrum, à lavatum lavacrum, ab ambulatum ambulacrum, mutata t in c, & addita r. Teſtatur Servius in iii. Georg. veteres ſcripſiſſe ſepulchrum: poſt abjectam eſſe aſpirationem: ejus verba ſunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam ſequeretur aſpiratio, ſepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantùm hodie recipit aſpirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inſcriptionibus, & numiſmatis ſæpius invenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis & germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quoſdam Euripidis valde artificioſos & feſtivos verſus ex Athenæo ſubilicere: ex quibus cognoſcere liceat antiquas quarundam literarum formas. Ait ſud Euripidem igitur in Theſeo paſtor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Theſei nomen ſcribitur, ſic depingit.

Ε'γὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἄϊδρις,
Μορφὰς δ' λέξω κ) σαφῶς τεκμήρια.
Κύκλ☉ πῆ; ὅς τερποισιν ἐκμηκύνομος, Θ
Οὐ]☉ δ' ἔχει σημεῖον ὃ μέσῳ σαφές. ο
Τὸ δ' ἀνύπερθ' ὃ φῶτα μὲν γραμμὰ δύο, η
Ταύταις δοίημεν δ' ἐν μέσοις ἄλλη μία. C
Τεῖον δ' βόστρυχός τις ὡς ἐπιγνώμονος. τ
Τὸ δ' αὖ τέτρατον ἓν μὲ ἐ ὀρθὸν μία. ε
Λοξαὶ δ' ἐκ' αὐτῆς πρὸς κατεσκευάσθαι
Εἰσὶν τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν ἐυμαρεῖ φράσαι, υ
Γραμμαὶ γὰ εἰσὶν ἓκ δισσοῖσιν ἄνω.
Αὖται δ' συμπέσουσιν εἰς μίαν βάσιν. C
Τὸ λοίσθιον δ' τῷ τρίτῳ παρεμφερές.

Quos verſus ita reddidit Natalis Venetus:

Quum literarum non peritus ipſe ſim.
Dabam figuras ſignaque evidentia.
Eſt circulus torno velut factus bene,
Signumque habens in ventre quod clare patet.
Binæ ſecunda forma lineas tenet:
Diſpeſcit medio incidens mox altera.
Cincinnus inde tortus ipſa tertia.
Subit figura quarta, recta linea,
Tres incuentes dividunt hanc lineæ,
Quintam minùs promptum ſit ipſam dicere.
Sunt differentes lineæ inter ſe duæ,
Quæ conveniunt ambæ ſimul in unam baſim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum & breviter his verſibus luſit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus:

A ſub directo memorabilis oris hiatu eſt.
B ſimul in. luſis proſertur utrinque labellis.
C linguam ad pulſus compellis ad uſque molares,
D cogit ſuperos linguam contingere dentes.
E paulum preſſâ proſertur gutture lingua.
F labrum inferius ſuperis cum dentibus urget.
G damnus, extremum quum tangit lingua palatum.
H oritur tractis quum ventus fancibus halat.
I linguam impellit colliai dentibus imis.
K fauces formant medi a cum parte palati.
L facit extremum contingens lingua palatum.
M quum ſit, preſſum premitur per utrumque labellum.
N lingua adpulſa cellidit litera dentes.
O ventt, exoritur quum ſpiritus ore rotundo.
P datur cruptis ter litera quinta labellis.
Q fit, in adpulſu quum ſtringimus ora palati.
R facit ut ſupino criſpetur lingua repulſu.
S quum ſit, peragit ollo ſibili dente.
T linguam impulſu contactis dentibus exit.
V facit os ſtrictum, ſic promula labra fatigat.
X reddit quidquid c atque s formare vicemus.
Y pſilon apprenſis labris procedere juſſum eſt.
Z eſt ſ. puchrales imitatur concita dentes.

Hacteus de literis.

De ſyllabis: deinde de diphthongis

Ex literis conſtituuntur ſyllabæ. Syllabam autem vocamus, docendi cauſa, ſpiritus comprehenſionem ad unam vocem exprimendam. Eſt autem in triplici differentia. Conſtat enim vel ex una vocali: vel ex duabus vocalibus in mixtam unam vocem coeuntibus, vel ex conſonante una, vel pluribus cum una vocali, aut duabus ad ſummum.

Primi generis ſyllabæ quinque ſunt, quot ſcilicet vocalium ſoni: nam η & ω non voce, ſed vocis quantitate differunt ab ε & ο.

Secundi generis diphthongi, id eſt geminiſonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam unam efficientibus componantur.

Tertii generis ſyllabæ ex conſonantium & vocalium multiplici connexione pœnè ſunt infinitæ, quas enumerare minimè neceſſe eſt.

Diphthongus autem ita ſolet definiri à Grammaticis, ut ſit ſyllaba ex duabus vocalibus ſonum ſuum retinentibus conflata, ita dicta quòd duos φθόγγους, id eſt ſonos efficiat. Sic Terentianus Maurus.

Vnde diphthongos eas.
Gracie dicunt magiſtri: quòd duæ ſimſile ſimul
Syllabam ſonant in unam, vique gemina prædite.

Ego verò malim dicere, in unam mixtam vocem coeuntibus (nam alioqui quando diſtinctæ ſunt vocalium voces, duæ ſyllabæ naſcantur neceſſe eſt) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ rapitm & uno ſpiritu proferri poſſunt.

Diphthongi ſunt duodecim: novem propriæ, tres impropriæ: quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot impropias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd poſtulet eas naturalis prolatio, hoc eſt, quòd duæ vocales, ut integrè ſcribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quod una eademque ſyllaba geminæ vocalis ſonum edat αι, non e, αυ a υ, non af, ει ei, non i, ᾳ ει, non eſ, οι oi, non i, ου ου, υι vel ψ ui, non i, ηυ vel εευ, non if, ωυ oou, non of.

Ex quibus hodie vulgò ſola ου rectè pronuntiatur, cæteræ omnes depravatè. Tres verò poſteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ ſive abuſivæ diphthongi ſunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & ſcribuntur & proferuntur: hoc eſt, quando prior ſolùm vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & ſubſcriptum non exauditur: ſic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipſas non requirat. Nam ut ſimplices vocales efferuntur, nec compoſitam vocem edunt. ᾳ α, ᾗ εε, non ι, ῳ ο non ο.

De diphthongorum propriarum ſono in genere.

Qui duos ſonos in diphthongis non agnoſcunt, quamodo illas Diphthongos exiſtimare poſſunt? quomodo enim à vocabulis ſono diſtant, ſi ſimplicem aliquem ſonum adferunt? diphthongus enim non ſcriptura, ſed voce cernitur: aliàs non diphthongus ſed digraphus eſt. Cur autem quum Diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum contineantur, quædam duos ſonos, ut αυ ει ου ηυ ωυ, quædam ſimplicem habent, ut αι ει οι υι? At id ſanè, ſi diphthongus aliquid ſit, & quid

quid diphthongus à vocali diſtet, verum eſſe non poteſt. Et quum uſus in diphthongorum numerum iſtas retulerit, cur abuſus dimidiam & meliorem ſoni partem ab illis auferet? Detur hoc uſui ut diphthongos faciat, vocales faciat, ſyllabas faciat: ſed hoc dare uſui nemo poteſt, ut quamdiu diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus ſit. Eximantur igitur è numero diphthongorum, ſi nihil in ſono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putavit, quomodo duabus deinum vocalibus in ſeipſas coeundi natura ſit, quum conſonantium nulla niſi alteram frangat. Sed hoc eſt pati illas minimè in ſeipſas coire, ſi alteram extrahas, & obtorto collo illam à ſonantio rapias, ne ſonus è duabus vocalibus in ſeipſas coeuntibus colleſtus afferatur. Sin in ſonando nihil altera vocalis adjuvet, nam non modò tuta frangitur, ſed etiam conſumitur. Igitur ut diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, ſed ſonorum ſeri debet, ne videlicet quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua deſtituatur.

Diphthongi autem cum minimè ſimplices voces, ſed compoſitæ & diviſibiles ſint, in varios ſonos tribui poſſunt. Quomodo enim διαίρεσις talis diphthongorum eſſet, niſi diphthongus coitionem illorum ſonorum antea habuiſſet: ut πεῖ; multis. Aut quomodo συναίρεσις fieri aliquorum poteſt quæ non antè ſejuncta ſeparataq; voce erant? ut βασιλεῖ βασιλεῖ, θῖς θὶς. Videmus autem ut ſones ſæpe ex αι rejiciant ι, α relinquant: ſæpe ᾳ & η in εἶ & αἶ dividant. Sequitur ergo vocalem præpoſitivam aquè proferendam ut ſubjunctivam. Nam ſi res diviſas vocesq; diphthongorum ſeparatas pronunciamus, quid ni eaſdem conjunctas? Quid? Itáne illarum natura diſſentiens eſt, ut ad ſocietatem ſonti addaci non poſſint? At quare tantopere in Græca lingua diſſentirent, quum in omnibus jam aliis linguis cum ſuavitate uſurpentur? Non igitur rei naturâ hoc fit, neque auricum cauſa: quia ſi in re conſiſteret, in nulla lingua hoc fieri poſſet. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, ubi aures omnium & peritiſſimæ & delicatiſſimæ ſunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum ſonis vel ι ſubjungi neceſſe eſt vel υ, ut verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus ut iſtarum literarum ſonus ſubjungatur, non dominetur. Non enim quicquam ſubjungimus ubi nihil antecedit: ſed ut ſubjungatur quod ſequitur, neceſſe eſt aliquid conſtituatur quodpræponitur. At ι literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, & υ quoque quinque vocales quaſi duces ſoni antcunt, quibus illæ ut ſcriptura ſic ſono ſubjunguntur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ ſubſcribitur eſt perſpicuum, ſic in diphthongis quibus poſtponitur eſſe quoq; debet manifeſtum. Nam in iis quæ ι ſubjectum habent, vitium in prioribus literis eſt: in iis quibus υ ſubditur, in ipſo υ eſt. Nam una tantùm diphthongus ου nobis pura puta in ſono hactenus relicta eſt.

A I.

AI igitur diphthongus nullo modo ſonat ut æ, ſed planè Latinorum ai reſpondet, raptim ſcilicet & uno ſpiritu pronunciato, ut poſt a non reſpires, ne duæ ſyllabæ pro una audiantur. Hinc Plutarchus in ſymposiacis α literam ſemper præeſſe cæteris vocalibus, nunquam ſubjici, & eam in dicendo, quicquid conſequatur ſonum ſuum retinere dicit, ac cæteris ſimul cum eo ſonantibus uti. Neque enim vel pòſt ι vel υ ſi pronatur α cum illis conveniet, aut illorum ſi dictum ſequetur ut ex iis una fiat ſyllaba, ſed quaſi indignabunda litera & ſeſe admodum efferens dominatum quæret ſemper. Et ſi alteri illarum præponatur, tum ſubſequente illa & ſimul ſonante utitur, & ſyllabas etiam verborum facit ut in πάϊσιν, αἰλεῖν, αἰαῖ, αἰνίσσεται. & ſexcentis aliis. Hæc ille. Quod ſi δοκιμασθήσῃ δ' ἀκολουθήσει τῷ λόγῳ, ut Plutarchus dicit, quis negabit α in εο & ι simul ſonare? An eæ literæ dominatum non admittunt, quæ in ſono non minuuntur modò & quaſi de gradu deiiciuntur, ſed prorſus extinguuntur ut ne minimus quidem ejus ſenſus in auribus remaneat? An non idem accidit quum α litera πῆ; nullo modo conſonat, ſi neutra harum ſonum habeat, ſed quoddam peregrinum pro utroque reponatur? Itaq; ſimul iſtæ ſic ſonent, ut conſonare & conſentire poſſint. Nunc autem quaſi neutra digna ſono ſit, tertium aliquid, nempe ε pro utroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum ſuum, & magiſtratu ſuo abibit, ſi in εἰος. in αἰδέσθαι, & ſexcentis aliis, nihil ſonet: ſed hoc eſt impetum facere in magiſtratum, non pati ut munus ſuum ubi debet oportunè adminiſtret. Ex hoc igitur ſatis probetur α in αι reliquiſq; locis ubi ponitur ſonum ſuum retinere, & ι cum illo conſonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos ſemper per ai extuliſſe memorat: Nos ergo nequaquam Græci ſumus, qui diphthongum non afferimus.

Et Terentius Scaurus de Orthographia teſtatur priſcos Latinos diphthongum æ Græcis literis αι ſcribere ſolitos, quam poſtea mutarint in æ, ſed ita pronunciarint ut utraq; vocalis exauditetur: quemadmodum etiam hoc tempore pronunciari deberet. Hinc in quibuſdam numiſmatis antiquis in auro & argento ſculptis, videre eſt ab altera parte caput Veſtæ, & ab alterabaſilicam Æmiliam cum hac inſcriptione AIMILIAREP. S.C.M.LEPIDVS. Vnde multa diviſis ſyllabis remanſerunt Perſius Satyra 6. citat hoc carmen Enni,

Lunai portum (eſt opere) cognoſcite cives.

Idem Ennius, —*Albai rex longai.*
Lucretius, —*Ignorantur enim quæ eſt natura animai.*
Idem, —*Gelidai ſtridor aquai.*
Martialis, —*Attonituſque legis terrai frugiferai.*
Virgilius etiam vetuſtatis antiquiſſimus.

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et
Dives equum, dives pictai veſtis & auri.

In hoc nempe imitati ſunt Græcos, qui ex παῖς, hoc eſt pais, faciunt πάϊς.

Gellius probat hoc verbum *ſenus* non à φαίνεσθαι Græco, ut quidam arbitrantur, ſed à fetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri ejus ætatis ſenus & feneratorem ſine à ſonabant, unde exiſtimant à φαίνεσθαι illud deduci non poſſe. At quis non ex hoc videt, in φαίνεσθαι illos α literæ ſono uſos eſſe? nunc per nos æ. què à φαίνεσθαι ac à fetu venire poteſt, qui nullam in iſtis verbis differentiam ponimus, & propter ſoni confuſionem verborum etymologiam agnoſcere non poſſumus. Sæpe enim Grammatici ineptas Etymologias adferre nobis videntur, qui diſtinctionem ſonorum non advertimus. Quod ſi veris ſonis conquirendis laboremus, in veris Etymologiis conſtituendis minus hæremus. Exiſtimemus igitur, ſi α ſemper ſonum retineat ubicunq; inciderit: ſi ſemper à Græcis αι efferatur, ſi in φαίνεσθαι cæteriſq; pronuncietur α debere α in αι diphthongo ſemper ſonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, ubi Ajax & Achala dicimus? cur non eodem modo Αἴας τε & Ἀχιλλεὺς Græcè ſonamus? ſi Grammaticis κάισαρ rectè *Kaiſer* vocatur quid vetat eodem ſono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vaſtus, apud Latinos & alios ſublimis ſonus eſt? cur in eiſdé verbis tanta ſonorũ diſſenſio exiſtit, ut vix cognoſcamus eadem eſſe? Nunc verò quomodo illos verſus apud Sophoclem legimus?

αἰαῖ, τίς αἰὰ πατ' οὐδὲν ὧδ' ἐπώνυμον.
τἠμῶν ξυνοίκων ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰ πάρεστ' ἐμοὶ δίς αἰάζειν ἐμοὶ,
κ) τοῖς· τοιούτοις γὰ κακοῖς ὄντυγχάνω. Hoc eſt.
At at, quis unquam putaſſet ſic concinnum
Meum conſortium fuiſſe nomen meis malis?
Nunc enim vel ſero & bis lamentari mihi,
Et ter: in tales quippe miſeria incido.

Quanquam enim Pindarus ſexto Iſthmiorum, nomen αἰαντ-ὸν τὸ φαίνεσθαι δεῖν deducat: de cujus volatu auguratur Hercules exauditas ſuas preces, & futurum eſſe prædicit ut naſcatur Telamoni fortiſſimus filius: non tamen minus fortaſſe recte Sophocles & alii à crebra voce αἰαῖ, vel ἀπὸ τοῦ αἰάζεσθαι, quod Theocrito etiam frequens eſt, derivant.

Adverbio αἰ conſine eſt αἰβοῖ, id eſt heu, etiam dolentis & indignantis, interdum & admirantis & geſtientis præ gaudio. Quod quidem ſi ευι proferatur quis non videt quàm nullum planè affectum mentis deſignet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι ſic ſonare, quem admodum Raiam piſcem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, & cætera ejus generis, confuſo ſono α & ι: nullo autem modo ut ε?

A T.

AT nequaquam æ ſed au ſonat, quia litera υ non eſt ſ. vel u conſonans, ſed u Gallicum, non enim diphthongus conflatur ex vocali & conſonante. Et quanquam u Latinum æpè ſonum ϝ digamma habet, illum non in fine ſyllabæ, ſed in principio ſemper tenet. Temerè igitur hic vitiatus υ literæ ſonus nunc in ευ, & ἀ irrepſit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in ε quoq; uſu veniret? At αυ diphthongum benè ſonamus. Itaque ut reliquæ bene ſonentur, idem ſonus in reliquis obſervetur, Si enim vocalis conſonanti junctæ diphthongus eſſe non poteſt. (diphthongus enim duarum vocalium copulatio eſt) junctus etiam ex utraq; ſonus proficiſcetur. Quod ſi altera à vocali abeat, jam non diphthongus, ſed alia ſyllaba erit.

Hìc ergo Demoſthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum αυ cognoſcere. Nam Ariſtoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet αὐαὰ dixit.

Terentij fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heauton timorumenon non heafton timorumenon.

Cæterum hìc poſſet fortaſſis alicui ſcrupum injicere locus Ciceronis qui eſt lib. 2. de divinat. Quum inquit, M. Craſſus exercitum Brunduſij imponeret quidam in portu caricas Canno advectas vendens, *cauneas* clamitabat. dicamus ſi placet, monitum ab eo Craſſum, caveat ne iret: non fuiſſe periturum, ſi omini parutiſſet, quas ſi ſuſcipiamus, pedis offenſio nobis, & abruptio corrigiæ, & ſternutamenta erunt obſervanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempeſtate vicinitatem quandam ſoni fuiſſe in vocibus *Cauneas* & *cave ne eas.*

Ex

Ex quibus constat voces *xauvίας, & cave ne eas* pronuntiatione non admodum diversas fuisse, præsertim quum Romani non *easneas* sonuerint vel *caqneas*, sed *cauneas*: *cave autem cauue*.

EI

EI diphthongum hodie cum simplici jota confundunt homines etiam eruditissimi, sed errore non minùs manifesto quàm periculoso, propter multiplicem unius soni significandi rationem: quum debeat proferri ei, hoc est, utraq; vocalis ε & ι conjuncto sono exaudiri, sicut in Eja adverbio adhortantis, Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, ἄγε. Aristoph. εἶα σέλαε. Hei interjectio dolentis sive ingemiscentis, unde apud Terentium, Hei hoi: ubi in posteriori etiam sonus diphthongi οι exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in *sens* sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur ut hæc diphthongus ει, hoc est ei, & e inclusum habebat: quod usitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus *fiires* & Latina *ius* constat. Confirmat hoc Quintilianus dum de ei Latino dicit, duravit diutius ut ei jungendis eadem ratione qua Græci *ει* uterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci utebantur? Quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, ubi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itemq; vetustiores Latinos, extareque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam *C. Iulei Cerrimes, meis, prasmus, proceleuerrimus, auis, primus?* & Sosipater ait Varronem lib. 9. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annales descripsas*. Vnde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIUS, EIDUS, quod Plutarchus εἴδους. Plauti comœdia Capteiuci, & passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia, quæ etiam per I longiusculum & extans solent scribi: OPEIMIUS OPIMIUS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen servato sono ei.

Unde Victorinus de orthographia: Quum verò eadem i, e literæ juncta esset, non solùm pro longa syllaba accipiebatur, sed nominativum pluralem ita scriptum significabat, ut amicei, bonei, docteι, Romanei, & similia. At si per solum i scripta esset, eadem genitivum singularem faciebat, ut *hujus amici*.

Hermogenes autem in dicendi formis, ubi εἶ σημαίνοντος loquitur, diphthongos & vocales longas hanc formam illustrare dicit, si in finem dictionum cadant, præter *ει* diphthongum. Sin ι ipsum per se ponatur, minimè: tum grandem orationem eam facit quæ abundat: contrahit enim magis, & ad rictum deducit os, & minimè fauces complet.

Eam verò lingua Latina hæc diphthongus suavitatem obtinuit, ut quum Sulpitius ex *ει* diphthongo ι tolleret & e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore iii. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc ne accusativos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribamus, sed expuncto ι cum Sulpitio dicamus omnes, tres partes. Servata est tamen in paucis quibusdam, ut in hei & queis, & poëticis illis,

Iam validam Iliaci noverat, & Orphei calliopeia.

Vitiosa hujus diphthongi tum pronunciatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, virosque alioqui doctissimos decepit. Et, ut de multis unum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium πρὸς τὸν κρόκην ὁ σκίπων, id est retinere cor in ancorali fune, hoc est in sua constantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio caluicij hactenus redditum fuit, in Pisa animum præparare. Interpres enim pro σκίπων (quæ etiam σκῆπος & σκυμνάσιον vocatur) legit Πίσην. Similis menda fuit in libello Plutarchi περὶ ἀδοργησίας, ubi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem solet incidere, vox σκίπων depravata est in πρόσεσι: ita ut Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc ἐν τῷ ὁμηρικῷ σκίπων μάστακα τὸν θυμὸν vertit in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In ευ diphthongo hodie peccatur sicut in *au* paulò antè peccari ostendimus. Nam ευ sonat eu non ef, εὖρος eurus, εὔγε euge, *ευαγγέλιον* pentateuchos, non pentatefchos.

OI.

OI, sicut in *ει* tradidimus, integrè quoque proferendum, ut utriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex ὶῶτα, quemadmodum vulgò. Sono quippe differunt ποίνης obeditas, & ποίνη; qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis *moi, toi, foi*: Quas retinuerunt à Græcis ἐμοί, σοί, Doricè τοί & οἵ, aspiratione mutata in ſ, quemadmodum ὕς in ſus.

Mansit in extremis syllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocabulis quæ in n definunt, ut *foin, beſoin, loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troja τροῖα, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi dativi *bonoi, domoi*, pro *bono, domino*: & illud Catulli initium *Quoi dono lepidum novum libellum*

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est ut de sono οι minimè dubitari possit. Nam quum patrum aut majorum memoria oraculum quoddam Athenienſibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum pene è memoria illorum abiit, ut ij qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & dissensione essent, aliis λοιμὸς in carmine, alijs λιμὸς sonantibus. Quum autem præteriissent illud bellum, & magna pestis stragesque hominum & bestiarum totam terram invasisset, tum λοιμῷ fuisse in oraculo dicebant. Quòd si alio tempore, inquit Thucydides, illud bellum ingruat quod fames quædam sequutura sit, tum λιμὸς & non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est,

Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.
Matthæi xxiii. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœsus.

OY, u vocalis.

OY profertur ut u vocalis, id est ou.

μοῦσα Musa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis, hodie ecthlipticè sonet ut, sive u Gallicum, omnino Latinè proferendum ut hæc diphthongus ου quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono conjunctum est: quare diphthongus potiùs quàm vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, à Latino u ad Græcum ου veniremus, hoc autem inter se distant, quòd υ simplex est, nihil admittum, nihil alienum adjunctum habet: u verò perpetuum o ducem soni habet, & junctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scriptum ab antiquis fuisse u ut lumen, nuntii: Græci ferè υ diphthongo redduat vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τύλλιος Gaza & Planudes Τύλλιος, Junius Ἰούνιος Brutus Βροῦτος, custodia κουστωδία. Itemq; u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius οὐαλέριος, Varro οὐάρρων, Servius Σοῦιος, Helvetii οὐλουήτιοι. Plutarch. οὐέλητιοι.

TI.

TRES quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, & κακόφωνοι vocantur hoc est malesonantes, quòd difficilioris sint prolationis: quæ videtur esse causa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ sint.

ui igitur sive υι sonat ui per u Gallicum una syllaba comprehensum, non ι longum, ut vulgò solent efferre: ut ἁρπυῖαι harpuis, non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis, *puis*, puteus *puiz*, pluvia, *huis* ostium.

Quæ Græcè scriberentur, πυῖς, πλυῖς, οὐῖς.

HY.

HY sonandum esse aiunt plerique ut eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd fit facta ex ευ, id est, eu ε in η mutato, ut ab ἵστημι ἵνστημαι ἵνστασθαι eeuchomeen, non ifchomin.

ΩY

ΩY proferendum eodem ferè modo ut ου, sed vastiori sono, nempe oou non of. Ionum propria est: illi enim pro αὐτὸς, dicunt ὦὐτὸς ooutos, non ofos ut vulgò. Hoc tamen interest inter ευ ου & ωυ ου quòd η & ω in istis, quum longa sint, pronunciationē ita retinem ut hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

IMPROPRIÆ diphthongi dicuntur, quòd licet ex duabus constent vocalibus, non tamen duos sonos in unum coactos exprimant, sed unius tantùm vocalis sonum edant. Ideoque abusivè & χρησιχῶς diphthongi vocantur.

α.

α Id est alpha, ι parvulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter α atq; α simplex vocalis effertur, φιλία philia.

ᾅδης hadees, id est Pluto: sæpe pro inferis & terra ponitur. quomodo utitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba.

ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κοίταισι χωρεῖς σῶτερ.

η.

η id est ητα subscripto ὶῶτα, sonat ut η, hoc est oe.

τῇ τιμῇ tee timee. non ti timi.

λῃστὴς leestees κρῖ θεαίρουσι λησταῖς.

ω.

ω id est, o mega ὶῶτα subscripto, sonat ω τοῦ λόγου too logoo.

Pro hac Latini œ utuntur, κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia

Olim ὶῶτα ipsum literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum ὶῶτα hoc modo, ω ι ο. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus Αι Ηι Ωι.

De τ post ν: ν ante β: π post μ: γ ante γ, & similibus.

Grammatici novos quosdam pronuntiationis canones hic solent subjicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo caverunt, literas τ π γ κ ante β, μ, π, ut πτ post μ, ut b Latinum, itidem post ν in diversis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde ut n, sic ante c, sed ipsum κ sonandum ut γ.

Εὐφωνίαι præterunt, sic ut in omnium literarum & diphthongorum sonis:

Τὸν πάνταλον & Ἀνυπόντιον proferunt *ton dandalon & Andonion*.

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸν πρόσωπον, id est tremorem, & πρὸ ὁμήρου cursum: item inter οἶκον ἐκ adverbium ad locum. id est πρὸ ὁμήρου, sive ad domum, & οἴκοθεν domumq;, si eadem utrobiq; est pronuntiatio? Quorsum deniq; attinebat illa disputatio περὶ ἐντάσεως καὶ ἐπιτάσεως, quæ tot tanrorumq; virorum ingenia & labores in utramq; partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem utriusq; significatio nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris juris Græcè conscriptis utuntur dictione τεσταμέντῳ, ut verisimile sit non aliter sonuisse quam Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendo*.

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonentur ut scribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν βίον sonamus *ton bion*, quàm *tom bion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *novien nonum*: item facilius τὸν παῦλον *ton Paulon*, quàm *tom Baſſum*. Ad quod etiam facit sententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta ejus sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici, sicut ν pronuntiari solere, ut ἄγγελος, ἄσκιλλα, ἄγχησις, Angelus, Ancilla, Anchises, quo modo proferre solent Latini: nec hoc quidem controversia caret. Nam probabile est, Græcos, si pronuntiationem mutassent, ipsam quoq; literam fuisse mutaturos, sicut in συμπαγκάδης pro σωμπαγκάδης, κεφάλαι per κεφάλαι, & similibus: quòd ν ante π, & τ ante β collocari non possit, ut testatur Dionysius. Atqui tantum abest ut suum ſ sequentibus illis literis mutārint in ν, ut contrà si ipsum ν occurrerit sonum illius aversati, & mollitiem illam aspernati, soleant convertere in ſ, usitata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante ſ κ ξ χ migrat in ſ, quam ita tradit Gaza, τὸν, ἢτε σος τὸ ſ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ζ, σοῦζεται σωσπάζομαι, ἀλλὰ σπάνται εἰς τὸ ſ. Cedò, qua ratione dici potest ν converti in ſ, ut deinde ipsum ſ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ſ servari, & ſ, si occurrisset, in ν converti oportuerat. Quòd si quis objiciat, Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quam δ in l, ut Οὐλυσσεὺς Vlysses: & in β, ut δ in bis. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur ν quum

ante β, μ, π, ut πτ post μ, ut b Latinum, itidem post ν in diversis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde ut n, sic ante c, sed ipsum κ sonandum ut γ.

Εὐφωνίαι præterunt, sic ut in omnium literarum & diphthongorum sonis:

Τὸν πάνταλον & Ἀνυπόντιον proferunt *ton dandalon & Andonion*.

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸν πρόσωπον, id est tremorem, & πρὸ ὁμήρου cursum: item inter οἶκον ἐκ adverbium ad locum. id est πρὸ ὁμήρου, sive ad domum, & οἴκοθεν domumq;, si eadem utrobiq; est pronuntiatio? Quorsum deniq; attinebat illa disputatio περὶ ἐντάσεως καὶ ἐπιτάσεως, quæ tot tanrorumq; virorum ingenia & labores in utramq; partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem utriusq; significatio nec prolatio?

Harmenopolus ac Theophilus in libris juris Græcè conscriptis utuntur dictione τεσταμέντῳ, ut verisimile sit non aliter sonuisse quam Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendo*.

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonentur ut scribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν βίον sonamus *ton bion*, quàm *tom bion*, quemadmodum Latinis *nomen bonum*, non *novien nonum*: item facilius τὸν παῦλον *ton Paulon*, quàm *tom Baſſum*. Ad quod etiam facit sententia Fabij, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta ejus sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici, sicut ν pronuntiari solere, ut ἄγγελος, ἄσκιλλα, ἄγχησις, Angelus, Ancilla, Anchises, quo modo proferre solent Latini: nec hoc quidem controversia caret. Nam probabile est, Græcos, si pronuntiationem mutassent, ipsam quoq; literam fuisse mutaturos, sicut in συμπαγκάδης pro σωμπαγκάδης, κεφάλαι per κεφάλαι, & similibus: quòd ν ante π, & τ ante β collocari non possit, ut testatur Dionysius. Atqui tantum abest ut suum ſ sequentibus illis literis mutārint in ν, ut contrà si ipsum ν occurrerit sonum illius aversati, & mollitiem illam aspernati, soleant convertere in ſ, usitata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante ſ κ ξ χ migrat in ſ, quam ita tradit Gaza, τὸν, ἢτε σος τὸ ſ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ζ, σοῦζεται σωσπάζομαι, ἀλλὰ σπάνται εἰς τὸ ſ. Cedò, qua ratione dici potest ν converti in ſ, ut deinde ipsum ſ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ſ servari, & ſ, si occurrisset, in ν converti oportuerat. Quòd si quis objiciat, Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quam δ in l, ut Οὐλυσσεὺς Vlysses: & in β, ut δ in bis. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur ν quum ejusmodi plerisq; locis occurrit, in γ convertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem: quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, & regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priscianus author est, vetustissimos scriptores Romanorum, euphoniæ causa pro n. scripsisse g. ut Agchises, agceps, aggelus, aggens: quod ostendit Varro ι. de origine linguæ Latinæ his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in ejusmodi Græci, & Actius noster binam g scribunt, alij n & g, quod in hoc veritatem facile videre non est. Similiter agceps & agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait γ ante γ, & ante κ sonandum potius ut n. Idem vult duo g scribi, quoties duorum g sonum aures exigent. ut in agger, aggredior, suggero, oggannio, & similibus. Cur enim non consulatur auribus? quarum esse judicium superbissimum dixit. Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronuntiant in aggrego & aggero: & tantò mollius esse videtur quàm duplex κ, quantò minùs pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ & Latini & Græci usurpant, ut ἐκκλησία Ecclesia.

Fatendum quidem est ante X vel κ vel ξ, γ proferri non posse, præsertim in ultimis syllabis, ut σύεγξ, φάλαγξ, λύγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx, quia nimirum γ nullam habet conjunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hìc facias, quum disertè dicant Græci ipsum ν ijsdem his literis præponi non posse? quod si verum est, cur Latini tamen id faciunt? (scribunt enim Ancillæ, Anxur, Anchises) & Græci Grammatici cur γ ante has literas ut ν pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest ut debet, certè etiam scribi. Respond. in hujusmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis scribi, & à Græcis pronuntiari, sed adulterinum. sicut Gellius ex Nigidio observavit, nam n non esse (inquit Nigidius) lingua indicio est: nam si ea litera esset, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ, mutari à Græcis in γ, non ut ipsum γ enuntietur, (nam id fieri non potest) sed ut significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est infracto, ita ut lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus quum syllabam claudunt: *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anion* Andegauum, *trembler* tremere, *somne* somnus, *colomne* columna: *combatre* pugnare.

LONDINI,
Apud RICHARDVM VVHITTAKERVM.
Anno 1636.

INDEX LATINUS
IN

IOHANNIS SCAPVLÆ, LEXICON GRÆCOLATINVM,

OMNIBVS GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS PER QVAM VTILIS, & neceſſarius.

Nunc primùm in lucem editus,
Ac
Superioribus Lexici editionibus conformatus.

Operâ & Studio

LAVRENTII MARTII,
PALATINI.

LONDINI,
Excudebat *Tho. Coſes*. ſumptibus *Joice Norton*, & *Rich. Whitaker*.
M. DC. XXXVII.

ADMONITIO AD LECTOREM.

NE hæreas in variis numeris & notis Græcis, hujus Indicis noſtri Latini, Lector benevole, paucis de iis monendus eras & inſtruendus. Numerus ergò prior indicat paginam vel latus more ſolito. Numerus verò poſterior qui priori ſæpius eſt additus, puta 2 vel 3 uſque ad 6 (quem numerum adjunctum cogноſces interjectâ virgulâ, cum numeri paginarum diſtincti ſint punctis) denotat vocem illam, bis, ter, quater &c. pro numero addito dictâ paginâ contineri. Nota hæc. Ind. *αξ. αμ. αλ. & ſic conſequenter quæ ſæpius quoque occurrit, vult vocis ejus vel phraſeos appellationem Græcam quærendam in Indice Græco ad voces litteris his incipientes, quibus brevitatis ergò additæ nonnunquam ſignificationes latinæ, quæ in ipſo contextu non reperies.* Vale.

INDEX

DICTIONVM ET PHRASIVM LATINARVM IN LEXICON

IOHAN. SCAPVLÆ.

A

A 175.462.1242. 1388.1696. boreâ, i. e. verſus boream 1388 cœna 175 capite 747 capite ad pedes 778 dextrâ 372.373 dextrâ ſtans 709 juventute 462 lare incipe 526 longo tempore 462 manè ad veſperam 615 memoriâ exponere 175 morte parum abſunt 1733 mortuis excito 436 multis jam annis 531 naturâ datus 462 navibus 175 nobis futurum 1388 partibus alicujus ſtare 572.1011.1761 partibus noſtris ſtans 439 partibus Philippi ſtare 1375 partibus tuis ſto 706 parte & matre ingenuum eſſe 1388 pedibus ſum 96. 1666 prandio 462 principio 170. 1386. 2 principio uſq; ad finem 175 puritiâ 1235 puero 1093. 1234. 1235 ſeipſo interfectus 351 ſecretis 488 ſiniſtra ſtans 709 te ſto 706. 1509 teneris annis 1093 teneris unguiculis 1168 tergo 1172, 5 tergo qui eſt ibid. tergo ſequi 1219 Trojanis expoſcentes pœnam 1388 vobis interfectus eſt 1696.

Ab

AB 175.462.753. 1242. 1388.1696 æterno 52.90 ævo 462 alicujus partibus ſtare 1037 aliquo ſibi cavere 553 aliquo ſtare 528 alterâ parte 530 alterutrâ parte 464 auſtro, id eſt, verſus auſtrum 1388 eo tempore 1215 epiſtolis 488 hoc tempore 195 illo inſtituor 1696 illo tempore 175 incenſione die altero 377 ineunte ætatulâ 1390 infante 1235 infantiâ 285. 1101 initio 197 initio ſtatim fabulæ 535 integro 199 re 449 re eſt ibid. utraque parte 146.1209

Abacta prædando 950
Abactio 467, 2 boum 468
Abactor 467 boum 468
Abacus 2. 1309
Abalienatio 127,2 mentis 1337
Abalieno 172,2. 1104.1119 ¶ Emancipo & divendo alienis 127
Abalienor ibid.
Abarceo 457,2
Abarmentor 11
Abavia 1635
Abavus 309.1241
Abbas. Ind. αφ.
Abblandiens caudæ motu 1220 donis 432 non 1453
Abblandior 1453 antè ibid. circum aliquem caudam movendo ibid.
Abblanditur proboſcide 68
Abbrevio 829. 1603
Abdicare epiſcopum 77 filium 492 filios 786 ſe magiſtratu 492. 696
Abdicari magiſtratu 984 quaſi à toto genere 1426
Abdicatio 786. 2347. 1628
Abdicatus 786.1628
Abdico 1119. 1347 me magiſtratu 1254
Abdicor 984
Abdita 777
Abditus 880,2.1080 locus 347 880. 881
Abdo 880 me 428
Abdomen 613
Abducens à rectâ viâ 1654
Abducere exercitum 695
Abduco 29.31,32,3.36.828 1273 aliò 237 à recto itinere 1320 captivum 1091 in captivitatem vel ſervitutem 116. 1370 in carcerem 32 in errorem 828 in nexum 30 mecum 32 ſimul ibid. ¶ Abſtraho, avoco 32 467. 476. 477. 696 à fide 696 à propoſito ſubdolâ oratione 35
Abducor 30, 2.32. 697 captivus 1091 à grege 828 ſimul 32
Abductio 30.32 in carcerem 32
Abductor 32
Abductrices voluptatis vel mœroris ibid.
Abductus ibid. prædando 950
Abedo 289. 291. 440. 525. 1674
Abeo 79.80.121. 237.237.519, 2. 521.573. 843. 965.1099. 1148,4. 1149,9. 1272.1519. 1755 citato gradu 1493 currendo 1063 currens 632 cum impetu 84 longè. Ind. αω. peregrè 390,2. 1646 prior 521 ſimul 80
Abequito 686
Aberat parum quin finem haberet 953
Abeſtramus longè ab his 1371
Aberrans à rectâ viâ 1131 à ſcopo 1477 non 1320 ſponte ab officio 116
Aberrantes 1029
Aberrare à viâ 135 ab omni æquitate ibid. facio 1320. 1321.1563,2. qui ſolet 1677
Aberratio 3.124.135.1321. 1419. 1563 à loco 135
Aberraverunt ab occurſu modico ſpatio 124
Aberro 3.116.124.135,4.136 194. 1320, 2. 1321.1563,2 Ind. απ. à grege 828 à ſcopo 135. 1540. 1676 non à ſcopo 1540 lubricè 1152 in via 3. ¶ Aſſequi nequeo, fruſtror. 135. 1540. 1676
Abes longè à meâ ſententiâ 390
Abeſt à prælio 305 ¶ Deeſt, deficit 386 multum ut 383 parum quin ibid. tantum 1145. 1212 tantum ut 383 1481
Abeſus. Ind. απ.
Abeuntе ſole 80 quum Abfuiſſet parum quin expugnaretur 653
Abfuiſtis à maleficiis 305
Abfuit parum quin 436.763 1242 propè à periculo 1242 tantulum quin ibid.
Abgrego 828
Abgregor 11
Abhorrens 53,2. 122.1545 1771. Ind. πα. à cibo 1464
Abhorrentia à cibo ibid
Abhorreo 121.595.696.1398 1550,2. 1832 ab 1071 naturâ 1777
Abhorrere à turpibus 567
Abi 519. 1519 in malam rem ibid.
Abibo 573
Abjecta mulier 1434 oratio 944
Abjectæ eſcæ & viles 1434
Abjectè 519
Abjecti & viles homines 718
Abjectio 241.242.1434. 1622 animi 1578,2
Abjectiores ſtercore 840
Abjecto animo 307 qui eſt 1765 ſum 1577
Abjector 242
Abjectus ¶ projectus 1433 à matre 1434 ¶ Animus 1844 & demiſſus ſpiritus 245 ¶ Contemptus, humilis, vilis 307. 724.1346,2. 1433.1578.1713.1741
Abiegnus 467
Abiens 573
Abies 466
Abigendus 468
Abigere percutiendo prædas 467
Abigo 117.411,3.456.467, 2. 468,3. 520.846. 1493,2. fœtum 243 ſimul 468
Abigor 1493
Abjicere 567 curam de aliquo ibid. pudorem omnem oculorum 1434 ſpem omnem 319 ſe 245
Abjiciendus 242. 1434. Non abjiciens animum 1578
Abjicio 242,2.245.985,1026. 1434,2. 1478. 1622 aliquid propè ſuum locum 246 animum 655,2. 1313 velut effundendo 1806 cum négligentiâ 567 onus 1757,2, ſimul 242
Abjicior 242. 1434 quod abjicitur 242
Abjiſſe in longinquas terras 1148
Abiit hac viâ 521 in Ægyptum 1148 in curas 965 in proverbii conſuetudinem 1158 inde ad 796 rumor per totam Syriam 521. Qui abiit 1131
Abire ad hoſtes 1272 incœpto 121 in malam rem 519, 2. 1745 in patriam 121 paulatim 573
Abit alio munus meum 521
Abitio 80.1755
Abitus 1272.1755
Abjudico 871
Abivit à me exiliens 1452
Abjungo 579.842
Abjurabilis 1159
Abjuratio 1159,2.1160
Abjurativus 1159
Abjuro ibid.3
Ablactatus 634
Ablacto 297.872
Ablaqueo 274 729.1606
Ablatio 76,3.80.81.1727
Ablativus 76
Ablator ibid
Ablatu difficilis ibid
Ablatus furto 802
Ablegare 243
Ablegatio 565 1279.1521
Ablegatus 1501
Ablego ¶ Amando 243.1278 1281,1451.1478,1521 procul 667
Ablegor peregrè 1119
Abligurire 1700
Ablocantes agros aliis colendos & fruendos 1058

Abloco mercede ibid.
ad Abluendas sordes aptus 1438
Abluo 254.809,3.974.2,1103,5 1341,2.1438.1754.1805.antè 809.1341. circumcirca 974 ex.Ind. ęē. in 1103. 1341 intra aliquid 809 simul ibid undiquaque 1438
Abluor 809.1340.1341
Ablutio 254.809,2.1341 manuum 1104
Ablutus aquâ 810 multum ibid. non ibid. utrinque 809
Abnavigo 1333
Abnepos 308,2
Abnoctans à castris 1115
Abnocto 821.1115
Abnuo 151.318.492.713.1097
Aboleo 75.120.133.134,2 336.499.573.985.1448.1478 1707 antè 985 memoriam alicujus 447,3 unà 985
Aboleor 499.1002
Aboleri qui potest 985
Abolitio 76
Abolitum 134.1423
Abominabantur ut prodigium 1079
Abominabilis 261
Abominanda fœditas 1079 res 261
Abominandè 541
Abominandus 541.1079,2. 1398. 1652. Quem abominantur alii 1653
Abominatio 261,2
Abominor 261.541.1079 1210.1279.1398.1652
Abortio,onis 137
Abortio ¶ Abortum facio vel pario 138
Abortior 137,2.138
Abortiri faciunt 138
Abortivum vinum 1744
Abortivus fœtus 138
Aborto 1637
Abortum faciens pharmacum 1745 facio 1632 infero 502 1637 pario 1745 provocans medicamentum 138
Abortus 138.1637.1745
Abortûs efficientia medicamenta 1744
Abrado 813,2. 1020.1121,2. 1122,4.1534 novaculâ 1122
Abrador 1121
Abrasum quod est 1557
Abrasus 813.1122
Abreptum perdo. Ind. æv.
Abreptus 192,2
Abripio 192,2.1730.1733 simul 32. ¶ Transversum fero 1730
Abripior 192,2.1730 huc illuc 1558. ¶ Metaph. 1733
Abrodo 525.1674
Abrogare aliquid legi 1348 leges 75.983
Abrogari 76
Abrogastis ei imperium 1593
Abrogatio 76.899.1593.1628
Abrogatus ibid
Abrogo 75.78.336.337.792. 899,2.1237.1255.1593.1628 1841
Abrosus.Ind.æv.
Abrotonum 3
Abrumpendo divello 1429
Abrumpere vitam ibid.
Abrumpit in medio 828
Abrumpitur mihi anima 1430
Abrumpo 1429.1571
Abrumpor 1429
Abrupta. Ind. æv. loca 45. Per abrupta loca ambulans 236
Abruptè 1603
Abrupto equorum studio 1568
Abruptum quod est 1430
Abruptus ¶ Præruptus 868 882. 1429. 1603,2. circumcirca 1430 locus ibid. sum 1429
Abs 175 re 402.569.1009 te pendemus 481. Non abs re 126.1473
Abscedentia, id est, collecta & apostema facientia 696
Abscedo 232.246.305. 696 697.965.1272.1545,2.1755 1786.1832. huc à nave 122 prior 697 sensim 1833 ¶ Suppuro & colligor 696
Abscessio 696. Qui abscessit 1517
Abscessu laborans 697
Abscessus 698. 1832. ¶ Apostema,suppuratio 696,2
Abscidit 137 caput 630
Abscindens caput 1605
Abscindere capillos. Ind. æv.
Abscindo 136,137,2.182 630,2.762.763. 842. 1571 1602. 1603, 2. 1605 cervicem 1605 collum 845 facilè 1121 femur 1606 forfice 1836 manum 845 simul 842
Abscindor 762.842.1602
Abscissè 1603
Abscissio 842.1571.1603,2
Abscissor 1603
Abscissum quod est 1430.1603
Abscissus 1603,2
Abscondens caudam 1219
Absconditus 881
Abscondo 547.777.778. 880 881,3. in 881, 2 me præmetu 1395, 2
Abscondor 736.777.778.880
Absconsio 880. 881,2
Absens 390. 569. 1148 à sede & domicilio suo 441 ab hoc solo 390 domo 526 sum 953 testor 1005
Absentia, æ 569. 570 alicujus qui agit peregrè 390
Absilio 1339
Absimili modo 449,2
Absimilis 449,2.1162,1729 sum 449
Absinthites 228
Absinthium ibid. marinum 1455
Absisto 696.697.1148 prior 697 re aliqua 696
Absit 1042,3 ut hoc faciatis ibid.
Absit dicto invidia 423. 1555
Absolvere dicitur arbiter 395 crimine 88.319
Absolvit creditores 120 viam Pharsalum ducentem 1597
Absolvite, & absolvemini 984
Absolvo ¶ Non damno 405 564. 1841 plebiscito 1593 reum 984 te crimine 663 ¶ Perficio 195. 196,2. 507, 2.871. 1290. 1598. 1659 antè 196 texendo 1698 unà 1290
Absolvor ¶ Non damnor 564. 984.1740. ¶ Perficior 196. 872.1290. 1597
Absoluta & integra natura cujusque rei 1029
Absoluta ¶ integra natura cujusque rei 1029
Absolutè 984. 1597. 1598 1599,2. Ind. æv.
Absolutio ¶ Liberatio à crimine 663.984.1841.¶ Perfectio 196. 505. 507,2. 778 1329.1598.1599
Absolutivus 984.1598
Absolutoria sententia 1494
Absolutoriè 121
Absolutu difficilis 984 facilis ibid.
Absolutum dimittere 984 sinere abire 663. ¶ Reddo 195 196,2.1597
Absolutus ¶ Liberatus crimine 984 non ibid. ¶ Perfectus 772.1517.1599, 2. Ind. æv. & consummatus per se 1598 & consummatus vir ibid. dimidiâ ex parte 1599 erat omninò 507 recens 1599
Absono 613
Absonus 53.220.613.1029,2 1818
Absorbeo 1311,2.1436.1437 antè 1311 lambendo 929
Absorptio ibid. aquarum 1437
Absque 153,3.175.2.1322.463, 2.1385. 1833 causâ 88. dubio 392 Iove, vel seorsum à Iove 146 pugnâ 1012
Abstemius 1145
Abstergendi vim habens 1439 1491
Abstergendo colligo 1837
Abstergens sudorem 1007
Abstergere nates 1837 notam ignominiæ 415 se 1837
Abstergimentum 1007,2
Abstergimus pulverem in vos ibid.
Abstergo 78.719.809.1006 1007,4 1008,2. 1103. 1122,2 1160,4. 1161. 1438. 1491,5. 1837.2.1845,2 circum 1438 circumcirca 1008. 1491, 2 1838 eluendo 974 spongiâ 1512 tritu 1669 quod ungendo seu illinendo adhæserat 111
Abstergor 719. 1007. 1438. 1491
Absterso 1007,2.1160.1438 1491
Abstersor 1007
Abstinebit manus 549
Abstinens à cibo 1464 sum 864
Abstinentia 549. 864 à cibo 1464.1465 carnium 351
Abstinentiam à cibo inducens 1464
Abstineo 545.549,3 696.698. 1721 à cibo 1465, 2 esu alicujus rei 525 hac vel illâ re 15
Abstinere à maledicentiâ 552
Abstracta anima à corpore 559
Abstractio in diversum 1501,2 mentis temporaria 559. Per abstractionem 75
Abstractu facilis 1501
Abstractus in contrarium 1501
Abstaho 476. 477. 520, 2. 842.1501,1502,2.1558 à latere alicujus 1502 circumductum ibid. dissuadendo 1653 in diversum 1501 negotium facessens 1573
Abstrahor 842.1428.1501
Abstraxit à fide 1512
Abstrusus 428.1080.1708 locus 527
Absum 304.569.696,2.952. 953, 2. 1148 annum totum 483 diem 604 domo seu patriâ 390 non multum à triginta annis 953 parùm à specie fœminæ 952. ¶ Disto 549.953. ¶ Inferior sum superor 386. 952.953
Absumens profusè 1498
Absumentia,æ 1724
Absumo 115,4.169.282.2. 642,2.762.763.1091.1284. 1492.1593.1617.1669.1673 1821 antè 115 comedendo 291.1006 igni 1492 insuper 358 per voluptatem & lunam 1250
Absumor 115.525.1091.1492
Absumptivus 115
Absumptor ibid
Absumptum est in operatione 94
Absunt parum à morte 1733 quor 938 sapiens 1763
Absurdè 449.946.1262,1646 non 449. 1473
Absurdissimè 1646
Absurditas ibid. vocis 1782
Absurdum 946. 1234 dictum aut factum 1646
Absurdus 449,2. 597. 721.909 946. 1477. 1631. 1646, 2. 1778 aliquo modo 1646
Abundans 50. 51. 360. 532. 1271.1805.Ind.qu.cæcibus 1746 frumento 1456 vino 1145. 1146 sum 490. Exabundante 571. quod addunt 1040
Abundanter 462.1294. 1422 1805 subministro 360
Abundantia 50.360.571.639, 2.1271.1294,2. 1423.1509 1746 alimenti 1660 bonorum & opum 1271 frumenti 1465 luminis 1808 vini 1145
Abundare facio 809. 1294 pecuniâ 1721 viatico ibid.
Abundè 50.114.189,2.271.571 675.849,3.931.1294. 1330 1339.1389.1421,1422.1821 habeo 1271. 1272 nanciscor 1271 possum ibid. subministro 1294 supperens 1271 supperere omnia 1330 suppetit mihi 1272
Abundo 287,3 00.477.571 639.1294. 1339. 1340, 2 1423 aliquâ re 1271 fructu 1752 vino 1145
Abusio 1821
Abusivè ibid.
Abusivus ibid
Abusus, ûs ibid. 3
Aburor ibid. 4
Abyrtacas conficiens. Ind. æ.
Abyssus 291

A c

AC. Non similiter ac prius 719
Academia 91
Academici ibid
Accede propiùs 219
Accedens 1227 proximè ad aliquem 1275
Accedentes propiùs 436 proximè ad id animo ibid.
Accedere ad aliquid 1731 in conspectum 1274 coëgit vel fecit. Ind. ęē. facio 237 populumque 436
Accedit ad quem vix potest 118
Accedit insuper injuria 571
Accedo ¶ Adeo, appropinquo 37,2.234.237.246.304.305 2.306.391.436.521.522.553 575.598.678.703.900.1058 2.1065. 1099. 1149.1274 1275. 1519,2. 1651. 1755 1825.1832. 1837 ad 1273 1755 ad aliquem propinquitate 523 ad Remp. ibid. cum impetu 1196 cupidè 1303 propè 37. 523. 1053 1519.1825 supplex 523.677 ¶ Adjungor 306. 523 vel obtingo præterea 492
Accelerabat bellum 1585
Accelerabant iter 1452
Accelerans partum 1631
Accelerate ferobem manibus 1585
Acceleratio 1508.1666
Acceleratus 1509
Accelero 487.789.838 1509.1585,2. 1666. 1837. 1849. opus aliquod 838. unà 1509. 1586
Accendebatur bellum indies magis ac magis 1434
Accendens ¶ Excitans 1750
Accendere ignes 721.722. iram 437 lumen 1750
Accendo 67.68.176.179,2.223,2 224.3.542 723.1405.1435. 1684 flatu 1775 ignem 744 1360. ignem follibus 1434. 1435. in 1685. insuper 723 1405. irâ 723.1405. ¶ Excito, suscito 723. 1434. 1435. ¶ Incito, stimulo 81, 2. 723. 1190. 1434
Accendor 179.224.653.1405. 1434
Accensi carbones 1404
Accensio 179,2. 723.1406. 1684. lucernarum seu luminum 724,2. lychni seu luminis 179
Accensu facilis 179.724.1382
Accensum quod est. Ind. æv.
Accensus 179. 723. cælestis 1406 irâ 658.1015.palus 179. zelo Dei 583
Accentum rectum do 1592 rectum habens ibid
Accentus 54.1586
ad Accentus pertinens 54
Accepit epulo 917 sponsam 1114
Acceptabilis 379
Acceptæ malè civitates bello 1184
Acceptè 1795
Acceptio 916.921 personæ 923
Acceptor personarum ibid.
Acceptrix 379
Acceptu facilis 381,2
Acceptum fero 88.178.335 1620. 1621. fertur mihi hoc 88 habeo 380 refero hoc geniis loci 88 referri alicui 760
Acceptus luctus divinitus 921
Acceptus ¶ Gratus 208. 379 380,2.381.413.930. 1260. 1795 parum 381
Accersenda unde essent auxilia 1280
Accersere sibi calamitatem 882 sibi mortem 1409
Accersi homicidii 30
Accersitio 731
Accersitor 728
Accersitus 728.1280.cædis 732 non 221.731
Accersitus,ûs 1280,2 Quem Accersivit & attraxit quis ipse sibi 1502,2
Accersio 33.34.522.728.729 731.3.732.1149.1278.1279 2.1522,2.amicos 9 antè 1279 ¶ Attraho 1501
Accessor 728.731.1280
Accessibilis 573.1732
Accessio ad aliquem locum 1130 febris 245.249.916. motus morbi à remissione ad deterius 1170. ¶ Additamentum, appendix, incrementum 32.246.399.504 1626 quâ aliquid sensim augetur 1423 ad possessiones 883
Accessione claffis 306 sensim crescente fieri 37
Accessionis vice quod tractatur 1269
Accessisti huc 703
Accessoria virtus 34
Accessu difficilis 235. 575 1275 facilis 575,2.1130.1131
Accessus 37.234,2. 523,2 985 1130.1131. 1275. 1755. ad principes 37 ad quem patet 1275 hostilis 1130.1131 maris æstuantis 1330
Accidens 1313 ad genua alicujus 1316 supplico 1317 ¶ Non, seu non contingens 381,2. Per accidens 234
Accidere opes singulorum 843
Accidit mihi hoc 1247 Quid accidit? 302. Quod accidit divinitùs 599. Quicquid acciderit 1042
Accido ¶ Cado ad 1316.1317 ad genua 893.1316.1317. ¶ Contingo, evenio 231.302. 920.1277.1315.1316.1317. 1675.1676 insuper 235
Accido 813.843,2.1605. 1617 1434
Accinti 1478 sumus acinace 587 sunt robore ibid.
Accinctus erat ense 91
Accingo 587,2 me 241 me ad navigationem 1480 me vicissim ad suscipiendos labores 429.
Accingor 241.1480. 1522 ad 429,2. 1522 ad interrogandum 321 ad pugnam 586
Accinguntur ad movendū 1522
Accino 53.54.614.1030.1672. fidibus 1836 simul 54
Accio 732.1279,2
Accior 732
Accipenser 1231
Accipere beneficium 378 donis 373 epulis 381 in bonam vel malam partem 379. 923 jusjurandum 919. legem 1628 literas 831.1677 mensâ 373 mulierem in matrimonium 30 mutuò 357 plagas. Ind. ęē. præmium 1795 vulnus 1315
ad Accipiendum proclivis 916
Accipiendus 379
Accipiens munera 923 omnia aut ex omnibus 925
Accipio 30.378.379,2.381.831 2.916.919.1315.1725.à majoribus 381 comiter 208 contrà 921. convivio 526 convivio vicissim ibid. cum alio 921 detrimentum 471 famâ 381 hilariter & amicè 5 hoc vel illo modo vocabulum aliquod 379 in hunc sensum 1110 in uxorem 1114 injuriam 403 insuper 919 lautè 300. 542. 1854 libens & comiter 208 libenter 192 malè 1821 munera 382,3. prætera 380.922 rem unam loco alius 918 sigillatim 919 fortiter 804,2. traditum quasi per manus 921 vicissim 76. 380.918.919.921. vicissim beneficiū 918.919.ultrà 921
Accipior acerbiùs 1791
Accipiter 573.1732 fringillarius 1510 parvulus 671
Accisio 843
Accisus. ibid
Accitus (a) 731.1280
Accitus, ûs 731
Acclamans 1728
Acclamantium strepitus. 644
Acclamatio 273.1743. 1782, 4 fausta 1718
Acclamatione fausta approbo 1719 testor 1457. Per acclamationem 1782
Acclamationes nauticæ 1851
Acclamationibus acceptus ab omnibus 1719 faustis excipior ibid. faustis prosequor ibid.2
Acclamo 272,273.614.644. 668. 859.1457.1743.1782 3.1782. lætus 107.
Acclinatio 807
Acclinatus à latere 808
Acclino 806.807.808
Accliva 166
Acclivis 166,2.1733.1734 pariter & declivis 167 præcipito præcipitio 868
Acclivitas 807.1733
Acclivitates montium 137
Accola 1083,2. 1142.1834, 2 fontium 526
Accolæ 1083
Accolarum conventus 1142
Accolatus ibid.
Accolo 1083 1090.1142
Accommodante operam suam sponsâ 1272.
Accommodare legis civibus 204 se omnibus rebus qui novit 1663 se tempori 40
Accommodatè 1139
Accommodatissimus 1029
Accommodatum quod est 1139
Accommodatus 490.1139 1628 naturâ 1778 usui 1821
Accommodavit pedem 203
Accommodo 197. 205,4. 552.580. 1139. 1143 & ad cohærentiam adduco 238 me 1626 operam 507
Accommodor 1143
Accommodum est hoc ad vitæ consuetudinem 203
Accommodus 203 sum 1143
Accrementum 59,2. 873.1778
Accrescō 59.400.873.1589 1777.1778
Accretio 59,3. 873.1778
Accreverunt nobis curæ 1589
Accubans 819 à latere 808, 2 simul ibid
Accubatio 807.819.1314
Accubitus 806,2.807. 821 primus 808
Accubitûs locus ibid
Accubo 761.819.821
Accumbentes simul 808
Accumbere facio unà 807
Accumbo 760.761, 2.807, 2.1313. 1314 juxtà 808 à latere 761 prior 807 simul 760.807.808
Accumulatio 38.1100 terræ 1447
Accumulatus 1100
Accumulo 58,136.137, 3. 280. 737. 1226, 2. 1574, 3. 1733 circum 1447 circumcirca 1100 insuper 137. 1100 juxta ibid.
Accurrata diligentia 1546 discussio vel examinatio, aut tractatio 639 nimis diligentia 504 impensæ & sumptuum examinatio 939
Accuratam diligentiā amo 103
Accuratè 102,2.393.482. 518.699.1400.1401.1546. Ind. æē. discutio 939 elaboratus 102 elaboror 1400 facio ibid. fieri ibid. nimis ibid. 504 non 490. 504 perdisco 102 perpendo & excutio 939 perquiro 102
Accuratio 102
Accuratissimè 103
Accurato sermone utens 939
Accuratus 102.553.780 Ind. æē. admodum 1767 nimis 504 non 490 supra modum 103
Accuro 632.3. 1026.1093
Accurrens 1664
Accurro 632,3. 1664 ad opitulandum 274
Accusabilis 1030
Accusabo 460
ad Accusandum propensio 89
Accusandus 89. 1030 non dementiæ 89
Accusare præterea 338
Accusari ab aliquo 88 maleficii 870 qui facilè potest 18
Accusaris de hoc ibid
Accusas prudentiam meam 405
Accusatio 8.18,3.33.89,2.243 333.411.472.535.729.730 870. 1426,2. 1703 calumniosa 1709 furti 411 mei mutua 18. 33 præcedens 18
Accusationi nulli obnoxius 18 respondeo ibid
Accusationem instituere 18 362 instituisse 697 transcribere & transferre 338
Accusator 18,2.1708
Accusatoriè 730
Accusatorius 18,89.730
Accusatrix calumniosa 1709
Accuso 8,2.18,2.33.48.46. 88.89,4.332,2.363.411.493. 729.730.870.1030,3.1689. 1703 antè 89 insuper 18 89. 730 simul 18. 89. te criminis capitalis 38 te superbiæ 89 vicissim 18.39
Accusor 8.18,2.33.39.89, 2.332.411.481.729.731. 732.870.1703.1739 calumniosè 1709 de hoc 729 hoc nomine 88
Aceo aliquatenus 1170
Acer ¶ Arbor 1564
Acer ¶ Acrem gustum habens 424.1170.1565. ¶ Industrius, strenuus 322. 331. 501. 502. 505.1570.1589. 1663.1763 ad res gerendas 422,3. 1419 animus 704 in argumentationibus 655. ¶ Vehemens 630.861.1405.1589. 1591.
Acera hordei 898
Acerba res 828 uva 1163
Acerbè 162.973. 1442.1791
Acerbitas ¶ Acrimonia 424. 1170.1552 ¶ Asperitas, gravitas 1761 legum 366
Acerbius ¶ Tristius 1431
Acerbiùs 1791 accipior ibid
Acerbos acinos habens 1430
Acerbum 174 odium 1048 vinculum 949
Acerbus ¶ Astringens, austerus 108.377.1170.1551.1850 aliquantum 424 & dulcis simul 1552 dulciter 1308 minimè 424 in modum uvarum immaturarum 1163 ¶ Dolorificus, durus, gravis, molestus, tristis 63. 828. 861. 949.980.1133.1610,2.1790 1736 ¶ Difficilis, morosus, immisericors 828.1511.1552 animus 1163. 1170 vultus 424
Acernus 1564
Acerosus 228
Acerra 527.654.661
Acerrimè 860.864
Acerrimi igenii mortales 424
Acerrimum acetum 1565
Acervatim 11.1574 aggero 1574
Acervatio ibid
Acervatus 1100.1574
Acervi 1127
Acervo 1098.1100. 1574 circumeirca 1574 juxta 1100
Acervor 1574

in Acervos aggero 1100
in Acervum colligo 849
Acervus 38.62.639.2.707 849.1446 1574.3. 1620.2. lapidum 830.882 1662 lapidum parvorum 1800.2
Acescere facio 1170
Acesco ibid.4
Acetabulum 254 894.2 1170. 1672. ¶ In corpore humano 856. 1682
Acetarius 1170
Aceti venditor 1410
Acetosus 1170
Acetum 51.445.595.951 1170. 2 mordax 424 mulsum 1027 salsum 130
Acetum recipiens 1170
Achates 226
Acidum reddo 1170.3 ructans 512 ructo ibid.
Acidus 1170 reddor ibid. ructus 512 succus 1169 sum 1170
Acie chalybeâ instructum & roboratum ferrum 1535 instruere ferrum ibid. non roboratus 1536 In acie novaculæ 95
Acie instructâ 1583.3 instructâ iter facio ibid. instructâ sto ibid. stante adhuc 706. In primâ âcie pugno 1011.2
Aciei explicatio 454.2 instructio 1582. 1583 instructio adversus aliam 1583 instruendæ peritus 1581
Aciem habens 96 habens alterâ tantùm parte 94.2 infestam obvertere 1535 non habens 94 oculorum hebetem & obtusam habens vel reddens 1179 protensam habens 94.2 triplicem habens 1537. ¶ Inclinare facio 806 instruo 1582. 1583.2 instruo contra vel ex adverso 441.1583
Acies ¶ Acumen 94.2.95.312 768.1132.1169.1170.1534 1535 nuda & è vaginâ educta 1500 oculorum 376 oculorum acuta 1182 oculorum hebes 1179 unguium 95. ¶ Instructio exercitûs, 1534.1581.1583. 1710 cuneata 244 extrema 1172 instructa 1583 instructa contrà ibid. Inter acies duas spatium 90
Acinaces 94
Acinis carens botrus 316 densus 1430
Acinorum amans 1430 collector 935 defluvium 1422 instar 277 pediculi 1429
Acinos acervos & immaturos habens 1430 carpo 1429 eximere vel conterere 316 822 lego 935 parvos habens 1430
Acinosus 1429.1430
Acinus 277.854.1428.1429 parvus 1429
Aconitum 98
Acopa 845
Acor 424
Acorem affero 1170 refero ibid
Ad acorem vergo ibid. In acorem vertor ibid
Acquiscendum est 5
Acquiescere aliquâ re 548 præsenti rerum statui 1732
Acquiesco ¶ Assentior, contentus sum, delector, satisfit mihi 72.185. 189. 208. 2. 414. 761. 1033. 1250. 1254. 1527 arbitrorum sententiâ 5 huic rei 612 libens 1852
Acquirendi ars 883 peritus 883
Acquirens nihil 900
Acquiri 376 qui potest 1266
Acquirit gloriam 1480
Acquiro 178.737.882.883.3 1256. 1266 1272.2.1348.2 1349.1409. 1479.1501. 2. 1624 ad id quod jam partum est 1272 insuper 883. 3 cum labore 738 præterea 1272 simul 883.1272.2
Acquisitor 1266
Acquisibilis 882
Acquisitio 882 883.3.1267 1348 pecuniarum 498
Acquisitionis accessio 883
Acquisitivus 1348
Acquisitu facilis 1272
Acquisitus 882.883.1267.1349 insuper 883 non ibid.
Acquisivi 882
Acre acetum 1565 bellum 50
Acredula 1155
Acrem saporem habens 424
Acres morbi 1169
Acri gustu 424 ac mordaci humore afficio ibid. ingenio præditus 366. 1585
Acribus vescens 1701 vescor ibid.
Acrimonia 331.424. 1170 ¶ Acumen 424 ingenii 1107 mentis 366 in rebis gerendis 1170
Acris 424 aliquantum ibid. dimicatio 1014 dulciter 327 minimè 424
Acritas ibid
Acriter 424.501.713.1509 1589. 1591 resisto 1012 tuetur 1691
Acritudo 424
Acrium ciborum esu 1701
Acriùs objurgor 1791
Acroama 103 adventium 1129
Acroamaticus 103
Acroasis ibid
Acta bene vita 264
Acta publica 333.2.334.2. In acta refero, 334.2. 335 refertor 333.335 relatus 335
Actio ¶ Actus, operatio 422 501.1376 impia & nefaria 1449. ¶ Fabulæ 46.47 ¶ Forensis 46 restituta 404. ¶ Accusatio 248. 401. 405. 411. 729
Actione convenior 729
Actionem edo 911 intendere 697 intendo descripto 337 negare 405
Actor ¶ Qui agit 1376. 1419 fabularum 1350 scenicus 47. ¶ Litem intendens 30
Actorum tabulæ & perscriptio 336
in Actusum 501
Actuarium navigium 92. 512
Actuarius exceptor 341.2
Actui rerum operam do 1824
Actum est 1375 est de me 519 1148 est de nobis 507.1377 fuissent de rebus Persarum 507
Actuosè 501.1377
Actuosus 501.1377.2
Actus in furorem 793 valdè 576
Actus ûs 422.501.1599 & perfectio 558
Actutum 1604
Acu pictus 768 textus 1417
Acuere ferrum 1535
Aculeata virga 1202
Aculeatum reddo 92
Aculeatus 92.768.4. 769 benè 769 leviter 92 sum vel fio ibid.
Aculei ambitus in scorpio 1513
Aculei 94 animaliem, ut hystricis, echini, piscium 91
Aculeis carens 92 horrens ibid. horreo ibid. 2
Aculeo armo 768 carens 769 seriens 1680 non ictus 769
Aculeos extensos habens 829 ferens 1734
Aculeum infigens 1680 infigo 769 longum habens 769
Aculeus 91.758.3. 769 sagittæ 184. ¶ Metaph. 768
Acumen 94.2.1169.1170.1535 bonum habens telum 769 ingenii 424. 1107 sensuum 1169 vilus 270.376.2
Acuminatum caput habens 780
Acuminatus 1170.1592 in modum cuspidis sagittæ 94 leviter 1170
Acumini visûs conferens 376
Acuo 94.97.98.2. 138.634.5. 643. 1170.2 insuper 98 ¶ Incito, instigo, stimulo 110 111.563.634.1170.2
Acuor 94.97. 634. 1793. Ind. ax. ¶ Incitor 1170
Acus, acoris 112.227.2
Acus, ûs 93. 261. 1417 parva 1417
Acûs formam habens. Ind. fis.
Acus vendens 1409
Acuta acies oculorum 1182. ictia habens 1772 lancea 768 mens 957 vox 1169. 1784
Acutâ mente prædituus. Ind. oc.
Acutæ utring; hastæ 344
Acutam vocem habens 1784.2
Acutè 1169.2 excogitatus 1035 loquens 916 Ira acutè enuntiata sententia, ut fatua videatur 1082
Acuti clavi 643
Acutis oculis sum 1182
Acutissimè cernere 978
Acuti stultus 1082
Acuto tono qui fruitur 1592
Acutos dentes habens 1794 oculos habens 1182.2
Acutum caput habens 747 1756 cernens 325. 376 cernono 376.2. 1182 nasum habens 1433 os habens 1537 rostrum habens 1437.1537 sonum edens 614 tonum colloco in penultimam syllabam 1170 tonum habens in penultimâ: item in antepenultimâ 1592 visum habens 1182.2, utring; Ind. ax. In acutum desinens 1565 desinens caudo 1219 desino 1220 extenuo sensim 1170 tendens 1592 tensim 1170 tendens 1592 tensim 1170 tendens 1592 t

Admiſtio 1054.2
Admittendus 380
Admittere aſcenſorem dicitur equus 567 morbos 913 qui non poteſt 381
qui Admittitur ſeu recipitur ægrè 381
Admitto ¶ Recipio 379. 380. 381.4.567.1832 introò 380. intus 1761 te ſupplicem 379 ¶ Approbo, non repudio 379.381.567. ¶ Aliquid in quempiam 135 erratum 1029 quippiam in deum 116 ſcelus 116.725 ¶ Canes 1692 equum 565.
Admittor 872 Quæ admittunt corruptionem 381
Admixtas nullas ſordes habens 1054
Admixtum laboribus ibid.
Admodulor 55
Admodùm ¶ Valdè 527. 675. 713.838.849.862.966.994. 1016.1249.1364 acutus 94 adoleſcentuli 831 amabilis 497 anhelans 206 calidus 631, 2 clemens 680 divinus 628 glorioſus 890 lacrymans 354 pallidus 1856 pecunioſus 1825 ſimplex 576 varius 1356 ¶ Maximè 1566
adsio Admoliendi quidpiam molimini aliorum 1801
Admolior molimini aliorum ibid.
Admonendo dico. Ind. πα. dixit 493
Admonens de reditu 1061
Admoneo 72.703.1060. 1274.1717.2.1758 frequenter 53 viciſſim 1629
Admoneor oraculo 1822
Admonitio 72.250.279.395. 593.1627.1628.1629.1717. 1761, 1 ad Admonitionem pertinens 1629
Admonitor 72
Admonitu cujusdam 250
Admotio 248.1626.1732
Admotis ſcalis 1625
Admovens ſe ad ejus aurē 897
Admoveo 31.37.178.237 246.248.699. 1054.1274. 1275.3.1625.1731.1825.2 1828 manum 245. 1801, 2 manum medicam 506 ori vel naribus 1731
Admoveor 1275.1731
Admovere æræ 37 ipſis capras 31 mammam 550 manum armis 792. Quod admovetur 1626
Admovit violentè ſeu cum impetu manuum 84
Admurmuro 614.644.903. 1672
Adnaſci facio 1798. Quod adnaſcitur arbori ibid.
Adnaſcor 305. 306. 1777,2. 1778,3 inſuper 1778
Adnata res 1777
Adnato 1099.4
Adnatus 1777. 1778 ſum 1777. 1778,2
Adnavigatio 1334
Adnavigo 1334,2. 1335 ſimul 1334
Adnecto, Adnexus, vide Annecto, Annexus
Adnicto 1185
Adnitor vide Annitor
Adnominatio 614
Adnoto vide Annoto
Adnumero vide Annumero
Adobruo 1809
Adolco 16.22,2.653.654 751 totum 451 unà 22.
Adolesor 653.654
Adoleſcens 590,2.591,2 598.600. 601. 1038. 1019. 1093.1095.4.1235,3.1240. 1488. robuſtus 85
Adoleſcentes 95.600.1657
Adoleſcentia 590.600.1094
Adoleſcentiæ proximus 1236
Adoleſcentiam tero in 1095 tranſigo unà cum aliquo ibi. 2
Adoleſcentis licentiâ jactans ſeſe 1019 more ago ibid. 2 more exulco & laſcivio ibid. 2 more gero me adverſus aliquem ibid.
Adoleſcentula ibid
Adoleſcentulæ virgines 618
Adoleſcentulus 1019,3.1235 1240
Adoleſcit tibi malum 590
Adoleſco 51.212.590,2.591. 1019, 2 unà 591
Adoletur 1720
Adoperio 1477
Adoptandum do. 1348
Adoptatio 872,1348.1628. In Adoptatus 1348.1620.1629
Adoptio 1348.1628. In adoptionem datus 1140.1348
Adoptivus 1347
Adopto 872.1347.134.1629. 1691 unà 1348 ¶ Aſciſco 1348
Adorabilis 902. Quod adoramus 1449
Adorandus 902.1449.
Adoratio 902. 1449,3
Adorativus 1449
Adorator 902
Adorior 248.249.429.1315 1316.1317.1623.1777.1801, 2 cum impetu 1822 unà 1624
Adoriri quem facilè licet 1802 quem non tutum eſt 1316
Adornata fuit conjuratio 1480
Adornatio 838.1478
Adorno 196,2.197,2.853,2 1325. 1454. 1478. 1479. 1520.1523,2 unà 1479
Adornor 15.1478.1480, 1792
Adoro 902.2.1397.1449,2. viciſſim 962
Adoror 1449
Adorti 1623
Adrado 824
Adraſtia 423
Adrepo 519,2
Adructo 512
Adſcisco, Adſcribo, Adſector, Adſentior, Adſequor, Adſero, Adſervo, Adſevero, Adſideo, Adſigno, Adſimilis, Adſimulo, Adſisto, Adſono, Adſtipulor, Adſtringo, Adſtruo, vide in A ante S.
Adſibilo 1842
Adſum ¶ Præſens vel præſtò ſum 305.570.571.706,1277 1676 fortuitò 1676 ſimul 305.571.700 ¶ Auxilior, patrocinor 306.571.703,2 tibi 199
Adſtrepo 644
Adſuſurro 1842
Advectio 30.831.833.834.1280
Advectu facilis 833
Advehere commeatus 1280 quod licet 30.
Advehor 29.468.831
Advena 33.522,3.523,2. 1141 ſum 391
Advenæ 1021.1141
Advenientes confertim 1423
Advenio 81.272. 305,2.391 522.574. 599. 677,2. 678. 679.2.699. 703.920. 1064. 1099,3.111.1277 cum impetu 196 peregrè 391 ſimul 305
Advenis opportunè 599
Advenisti huc 703. Vbi advenit illa dies 920
Adventante die 458
Adventitia bona 1272 pars fabulæ 1129
Adventitium acroama 1129 lucrum 538
Adventitius 33,2.34.883 1129.1423
Advento 179.522.523.699. 703.1273.1519
Adventus 272.390.521,2. 522,3.571.677,2.833.1130 1131.1755 infeſtus & hoſtilis 1130. 1131 peregrè 391 repentinus 522
Adverbialis 1426
Adverbialiter ibid
Adverbium ibid.
Adverſa ſolia inter ſe 165 vulnera 1385
Adverſa fortuna 604.1368 1391. 1677,4. 1732 ſors 1398.1368 valetudo 1441
Adverſâ ave qui fit 1198 fortunâ conflictor 350. fortunâ utor 604. 725. 1368. 1378,2.1391.1677,2 fronte 165. 1182 lunâ natus 1048. Ex adverſâ parte 530. In adverſâ parte quæ ſum: 1289
Adverſæ res 162.280.366 1314.1378,3
Adverſam faciem habens 1391 frontem habens 1536
Adverſans illis 165
Adverſantes exercitui Argivo 442
Adverſantur ſibi mutuo 165
Adverſari aliis 476 potentiæ alicujus creſcenti 698
Adverſarium ago 528
Adverſarius 47.164.165, 2.263,2.442.694.698,1239 moleſtus 47
Adverſatus huic rei 165
Adverſè 1546
Adverſis caſibus agor 1316 frontibus 1182 oculis intuens 1179.1185 roſtris 2182
Adverſo flumine navigare 149 Ex adverſo 164,3.165,4.166 2, 263.674.1179. 1289 annuo 806 caſtra habeo 441 fixus 1301 jacio 242 inſurgo 573 intueor 269 lego, 318 mutatio 246 penetrans Ind. ſ. pono 1625 poſitus 1189 poſitus ſum 760 prodeo in hoſtem 31 progredior 34. 468.575 reſpondens 1545. ſedeo 441.673. ſitus 1289 ſitus ſum 760 donās 420 ſtans 163 ſto inſtructā acie 1581
Adverſor 47.164,2. 165,2.231. 528.694.698.706.1011.1032 1248.1314.1541.1581.
Adverſum ¶ Contra 164 eo 1149 nato 1099. In adverſum qui cecidit 1316
Adverſus ¶ Contrarius 165. 263.1122 flatus 1343 morbo 528. ¶ Ex adverſo penetrans poſitus vel ſtans, obvius, oppoſitus 163. 164. 579 765. 1122. 1179.1180. Ind. ſ. ¶ Malè cadens, minùs ſecundus 704.1316. caſus 1316.1677,3.
Adverſus ¶ Contrà, in 164,3. 165,3. 263. 488.489. 1037. 1293. 1388. aliquem egredior 574 aliquem prodeo 523 aliquem tendere 164,3 aliquem pugno 1011 aliquem ſcripta oratio 1388 Diomedem reſtà ivit 674 flumen navigare 149 hoſtes prodeo 522 magnum virtutio 754 populum 460 ſtimulum calcēs jactare 768 Vlyſſem 146
Adverto 553 animum 553, 2. 697.1626 animum unà 700
Adveſperaſcit 1488
Adulandi peritus 823
Adulatio 595.663,3.824. doloſa 816.1307 Ab adulatione alienus 824
Adulationes 1365
Adulationibus demulceor & capior 823 fraudulentis circumvenio 816
Adulator 68.663.816.823. 1465 populi 824
Adulatoria appellatio 185 ars 823
Adulatoriè 663,2
Adulatorius 663.816.823.824
Adulor 68.595.663.776. 823.941. 963. 1104. 1295. 1307.1451. aliquantulum 663 antè 824 ſupra modum ibid. viſſim ibid.
Adulta ætas 600
Adultæ fruges 50
Adulter 802.949.1044
Adultera 157.1064,3
Adulterare monetam 843 vinum 417
Adulteratio 787,2. 1104.1348 teſtamenti 505
Adulterator teſtamenti 504 vini 743
Adulteratum quod eſt 1348 ſignum imprimo 1567
Adulteratus 1615 non 417 771,2.787,2.1105. 1348
Adulteri mulcta 23
Adulterina moneta 787
Adulterinâ luce ſplendens 1708
Adulterinè 1104
Adulterino ex concubitu natus 1064. Pro adulterino habeor 1104
Adulterinum argentum 184 ſignum 1794
Adulterinus 415.787.1064,3. 1322.1457 nummus 1794
Adulterium 1064,2
Adultero ¶ Metaph. 417,2 787.1104. 1348. 1615. 1712 1794 cauponum more 743
Adulteror ¶ Corrumpor 1104
Adulterorum nates obſervare 1618
Adulti 1599
Adultis jam frugibus 95
Adultus 51.96.601.1597 1598 fructus 1316 morbus 95 puer 1235,3
Adumbrans rem aliquam 341
Adumbrata deſcriptio 341
Adumbratio 450.1484, 2 derivatarum rerum 349 divinarum rerum per quædam figuras 1323 rudis & craſſa 339
Adumbrationes divinarum rerum 1323
Adumbro 341.1477.1488
Adunandi vim habens 461
Adunatio 462
Aduncè 14. Aduncitas 343 naſi vel roſtri ibid.
Aduncos ungues habens 1169
Aduncum naſum habens 1433 naſum habens aliquantulū 343 roſtrum habens ibid. reddo ibi.

Aduncus 14.343.739
Adunо 461.462
Advocare conſenem 1347
Advocatio 731.732
Advocativus 732
Advocatus ¶ accitus 731 non ib.
Advocatus ¶ Patronus 19. 409
Advoco 731. 732 in auxilium 732 inſuper ibid. unà ibid.
Advocor 731.732
Advolo 687,2.1298,3
Advolvo 891,2.893,2
Adurendi vim habens 722,2. 1382
Adurgeo 264.487
Aduro 723,2.1382,2. inſuper 723
Aduſque 1041
Aduſti corpora à ſole 723
Aduſtio 723,3. 1382
Aduſtum 723
Aduſtus 406 igni 1751 non 723
Aedes ¶ de lubrum, fanum 440. 1016.1084. ¶ Domus 1138
Aedes altas habens 1023 multas habens ibid. paucas aut nullas habentes urbes 1139
in Aedibus colloco 1140. 1141 collocor 1140
Aedicula 440.1084 1138
Aedificandarum ædium inſanus amor 933 domuum ars ſeu peritia 371
Aedificandi peritia 371
Aedificandum curo mihi in 371 loco ibid.
Aedificans libenter 886
Aedificare qui amat 371
Aedificatio 370.371,2.1139,2
Aedificator 370.371.1139. Ad ædificatorem pertinens 371,2
Aedificatorem more ibid
Aedificatum muto ibid
Aedificatus ſcitè & eleganter 370
Aedificavit ibid
Aedificium 370.371,2.886. 1479.1516 anguſtum 1016
Aedifico 370,4.371.506.1139 1141.1479.1594 circum 371 civitatem 1143 in 371,3 inſuper 886 juxta 371 murum 1594 ſuper 371,2 unà ibid.
Aedificor 886. 1139.1479 ſuper 371
Aedilis 1092
Aedilitius ibid. 2
Aeditui miniſter 848 munus ibid.
Aedituus 419.847.848,2.1224 1360.1702.1770 ſum 848
Aedium ædificandarum inſanus amor 993 ſacrarum procurator 1352. Ex ædium ſummâ parte 1851. In ædium ſummâ parte qui eſt ibid.
Aeger 227.1441. 1673 ſum 996.1111
Aegerrimè fero 109
Aegilops, herba 1466
Aegis 73
Aegrè ¶ Iniquo animo, moleſtè 1735.1790 eo 519 ferens 1284 ferentes moram 548 fero 5.185.212.226.227.367 548.603.828.1249,3.1316 1369.1559.1735.1791 ferre caſum 109. ¶ Difficulter, vix 325. 1063. 1284. 1508. 1572 morior 642 mutabilis 122 obdormiſco 1695 tolerabilis 865
Aegritudine animi morior 557 gravi affectus 1249 gravi afficior ibid. macero me 275, 2. Abſque ægritudine animi 981
Aegritudo 108,2. 1248. 1441 animi 655. 980. 1762. gravis 1249
Aegro animo 548.655 ſum 655
Aegrotans 575
Aegrotatio 1441
Aegroto 1283,2 denuò 1111 ſimul ibid.
Aegrotorum curatio 832
Aegrotos curo ibid
Aegrotum facio 111,2
Aegrotus 1247. 1441
Aegrum curo, & ei inſervio 1111,2 eſſe 995
Aemulandus 583 multo ſtudio 584 valdè 533,2
Aemulans valdè ibid. unum idemque cum alio ibid.
Aemulari 141 quem nemo ſolet 1680. Quid æmularis pro me? 583
Aemulatio 582.583.1087.1615 1641 bono 583 mala ibid.
Aemulatione afficio & provoco 584 dignus 517.583,3 magna 583 ſummâ 1641. Cum æmulatione 1087
Aemulativus 583
Aemulator ibid. 2. bonus ibid malus ibid. 2
Aemulatur vicinus vicinum 582
Aemulor 582.1087.1641.1680,2
Aemulus 47. 141. 583,4. 656. 1050. 1239 1615 patris ſtudiorum 141 ſum 1087
Aeneam barbam habens 1408
Aeneo animo & invicto prædītus 746
Aeneum dorſum habens 1117 pectus habens 746 ſignum 506
Aenigma 70.71,2
Aenigmata 249
Aenigmatica quæſtio convivalis 342
Aenigmaticè 71, 2.249.1707 loquens 1566 loquor 71 ſignifico 71.72
Aenigmaticus 7,2.72. 249 ſermo 342. 881
Aequâ conditione 175
Aequabilem reddo 1157
Aequabilis 581.1156, 1665 pronunciatio 1157 tributio 1106
Aequabilitas 690.691.701 1156.1333 juris 690
Aequabilitate juris utens 1106 legum utens ibid. In æquabilitate legum vel juris vivo ibid. Ad æquabilitatem redigor 1156
Aequabiliter 690. 1106. 1156 1584 fio 1157
Aequævus 601,2
Aequale imperium 864 momentum habens 1420 pondus habens 1041. 1040 reddo 691. 2 tributum vel vectigal pendens 1600
Aequalem partem ferens 1735 plenitudinem habens 1331 reddo 1157 tonum habens 1592
Aequales, i.e. ætate pares 297 in pugnā 1013
Aquali colore præditus 1827 fato defunctus 1088. Ind. 16 honore 1640 honore præditus ib. motu 1592 pondere 1126. 1420 potentia ſeu robore præditus 864.1460 robore polleo 1460 tempore vivo 1829, 2 tenore 1592,2 tono ibid.
Aequalia crura habens 1472 ſuffragia 691
Aequalibus carens 601 chordis conſtans 1818 viribus 1239 viribus ſum 1421
Aequalis 690.691.1156,2 1557 1161.1239.1258.1421.1519 1575,2 ætate 1829,2 in certamine 141,2 patri 580 portio 690. 1023 potentia 864 prepemodū 1157 tempore 1829,3 tyrannis 1683 ſum 1156.1421 ¶ Coætaneus, contemporaneus 533.600,2.601.754.1829
Aequalis menſuræ 1041 naturæ 1779 ponderis 711,2
Aequalitas 690.691.1156 ætatis 601 civilis 1156 honorum 1640,2 ponderis 711 virium 1239.1460. Ad æqualitatem redigo 691. 1156 redigor 1156
Aequaliter 690.691,3.1156 abeſſe 690 definens 961 inclinans 808 propemodū 1157 ſtructus 371 tentus 1592
Aequam portionem capio 1023
Aequanimitas & candor 322
Aequans curſu 1666 labra 1798
Aequare curſu 1666 gravitate morum dignitatis magnitudinem 196 non poſſum 386
Aequatam menſuram habens 1041
Aequatio 1157
Aequatum propè 691. Non æquatus ſolo 443
Aequè 690,2.719.1161 ac 691 2.1161 altus 1699 atq; 690 719 lanuginoſus 1815 magnus 1016 pollens 946 potens 427 velox 1585
Aequi boniq; amans 733 ſtudium 450
Aequi diſtans 128
in Aequilibrio pono 711 teneo 1575
Aequilibritas 1420
Aequilibrium 691. 1420.1421 faciens 1575, 3 facio 1421
Aequinoctialis 605
Aequinoctium ibid. autumnale ibid. vernum ibid.
Aequiores ut ſe præberent 1039
Aequiparandum non eſt aurum cum virtute 171
Aequiparandus 170.171
Aequiparare ſe 691
Aequiparo 691, 2. 1733 me 1726
Aequiparor 691
Aequipollens 1420. 1421
Aequipollenter 1420
Aequipondium 1455
Aequis conditionibus 690 viribus 1239, 2
Aequitas 402.449.535. 1106 animi & probitas 322
Aequitatem ſtricto juri præferens 449
Aequivalens 711 pretio ibid.
Aequo animo 19.656.828 animo eſſe 322 animo ferre 322.726.947 jure 175.690 Marte 1239, 2 tempore 1829 2. Ex æquo 1157 & bono 449 & bono ago ibid.
Aequo ¶ Complano 1085.1838 ſolo 133. 441. 1257. 1793. ¶ Par ſum, vel parem facio 69 1,5. 920
Aequor ¶ Complanor 1085 ¶ Adæquor 691
Aequor ¶ Mare 1273. 1607 ¶ Planities 1325
Aequum 1192 & bonum 449,2 & bonum amans ibid. & bonum non colens ibid. cenſent ſacra facere 402

Aereas malas habens 1243
portas habens 1402
Aerei nummi quinque 1793
Aereis armis indutus 1174
armis utens 484 fundamentis insistens 237 membris constans 1792 ocreis induti 815 vinculis ligatus 386
Aereo colore splendens 1708
thorace indutus 664
Aereos pedes habens 1373
Aereum numisma 1792, os habens 1537 vas 1792, 2. vasculum ibid.
Aereus 204.1791.1792.1793
totus 1793
Aeri similis sum 1792
Aeri-fodina 1205
Aeris alieni rescissio 845 flos 1791 multum habens 1793 sonum pulsu reddens gemma 1784 squama 1791 1792
Aeruca 682
Aerugine absumor 684,2
Aeruginem non contrahens 684
Aerugini absimilis sum ibid
Aeruginosus ibid
Aerugo ibid
Aerumna 52,2. 725,2.780 1063.1070.1091.1138.1148 1283.1412.1413.1550.1576 3.1673
Aerumnæ 366.425.710
Aerumnarum expers 1071 1412 patiens 1249, 2. perpessio ibid. plenus 1071
Aerumnas patior, perfero, sustineo 1063.1138.1412.1576. 1644 perfero simul 1413
Aerumnis afficio 1412 implico 426 multis conjunctus 1071 premor 1091. 1413.
Aerumnosa 1575
Aerumnosam vitam degens 1611
Aerumnosè 52.1250.1412. 1492, 2
Aerumnosior 1575
Aerumnosum ibid
Aerumnosus 52. 326. 426 710.973.1063. 1064. 1070. 1071,2.1133.1138.1251.12853 1412.1492,2.1575,3.1576,2 1577. Ind ſv. ter. 1138
Aes 1791. 1792 alienum 1823 alienum dissolvere 984. bonum habens 1793 colligo 936 præparo 506 verdens 1411
Aestas 629,2
Aestatis vigor 95
Aestatem dego in aliquo loco 630
Aestatis vigor 95
Aestimabam in somnium meum 873
Aestimabilis 170.938
Aestimanda tribus talentis 170
Aestimare digno pretio 1638 nihili 1242 pluris 1638 voluptatibus res serias 871
Aestimares hoc meliùs tecum 873
Aestimari 426
Aestimatio 171,872.947.1638 1639 litis 1638,3
Aestimatione dignus 938
Aestimator 414. 870 litium 1638 rerum bonus 322
Aestimatu vile 171
Aestimatum accipit 1639 do ibid. Quanti æstimatur? 569
Aestimatus non 1639.1642
Aestimemus hoc pluris quàm pecunias 29
Aestimo 29. 414. 528. 633. 710.871.873.945.946.947. 3.1039.1200. 1201. 1638,2. 1639,2. 1640, 2. apud me 1110. contrà 1639 item 1640 magni 1016. 1637 majoris 1640 nimio pretio suo 1639 præterea ibid.
Aestimor 1638 magni ibid.
Aestiva vestis 630
Aestivo 629
Aestivo tempore ibid.
Aestivus 629, 2 meridies ibid.
Aestu affligo 722. in maximo 669 suffocans 1345 Sine æstu 618
Aestu mundo 1330 exundo ibid.
Aestuans irâ 1749
Aestuantis maris accessus 1330
Aestuare desino 1751
Aestuaria navigabilia 1805
Aestuarium 1330 vadosum 1429
Aestuatio 284.1749 animi 47. 894
per Aestum ejicior 284
Aestuo 660.722. 1749. 1750 rursus 1751 ¶ Fluctuo, veluti mare 894, 2 ¶ Dubitatione 453.1250.1270
Aestuosissimus 630
Aestuosus 223.631.669.722,2
Aestus 67. 445.474.618.630. 722, 5. 723, 2. 738. 1749 1750, 3. 1765 canicularæ 724 igneus 1405 perrurens 723 solis 724 vehemens capitis 630 ¶ Fluctus 809 marinus 1311 maris accedens 133103 ¶ Hæsitatio hominis, quo se vertere debeat non videntis 453,2
Aestùs reciprocatio 1311
Aestus tumidi maris 1137
Aetas 303. 600. 1186. 1829. 1852 adulta 600 eadem 601 firma 95 florens 600 juvenilis 1094 matura 701 maturior adolescentum 1186 præceps 601 senilis & flaccescens 96 vergens & inclinata 96.601 virilis 95.155 ¶ Seculum 600
Aetate ab unâ in aliam transeo 601 confirmatâ homo 701 firmâ sum 95 firmâ & vigente qui sunt ibid. florens ibid. 1852 florentes 600 floreo 95 hac ex 483 maturâ satis sum 1039 meâ 488 par 1829, 3 progredi 843 provectâ qui est 1732 provecti 523 provectus 234. 599 vegetâ sum 96 vergente qui est 601 vigens 95 vigeo & floreo simul 56
Aetatem ago 1375 qui excessit 601 terere 1668 vegetam egressus 96, 2. Ad ætatem virilem peryenire 1597 qui pervenerunt ibid.
Aetatis æqualitas 601 ejus ibid. ejusdem historia 600 ejusdem qui est 600.601, 2 florem amitto 96 florem egressus ibid. florentis tempus 1852 flos 95. 1852 mediæ qui est 304. 601 quantæ 601 tantæ ibid. tempus 1829 vigor 95 600.1852. Eò ætatis provectus 598 Qui huc ætatis processerunt 483
Aeterna vita 577
Aeternare 90
Aeternitas 52,2.90. 710
Aeternitate omni prior 90
Aeterno somno pressus. 1695
ab Aeterno 52.90
Aeternos somnos afferens 1695
Aeternum reddo 90 tempus 52. In æternum 52.90.392. 1268 manco 90,2
Aeternus 52.90,2. 198.641. 1744.1829 sum unà 90
Aether 66 Per ætherem currens 1665
Aethereus 66,2
Aetheris naturam habens ibid
Aetiologiarum peritus 939
Aetites lapis 59
Aevi felicis vita 90 integer 95
ab Aevo 462
Aevum ¶ æternitas 90
multis vicibus revolutum 454 sempiternum 1610 ¶ Tempus vitæ 90

A f

Affer Affabilis 19.70. 575.597 1131. 1676. ægrè 1158 non 19.575.1427
Affabilitas 19
Affabrè 1052.1400 facio 208. 502 facta ara 1612 factus 103.207.348.501.502.507. 1612.1613
Affabulatio 1074
Affabulor ibid. prodigiosè 1608
Affari 493
Affatim 50.114 387.675. 849. 1422.1513.1746.1805
Affectandus magno studio 1508
Affectans vivere 1008
Affectare regnum 258.1060 tyrannidem 278
Affectari studiosè qui solet 1509
Affectata coma 490
Affectatio arida & jejuna 583 mala ibid. solers & diligens 1224 Sine affectione ullâ 490
Affectator malus 583
Affectatus 490 non ibid.
Affectibus afficior seu moveor 1249 consentio cum alio 1251 obnoxius 1250. Absque affectibus ullis 1249
Affectio 1247. 1248.1622 dubia 546 pristina 1622 privata & propria 1250
Affectionem contrariam habens, vel habeo 1248
Affectionibus obnoxius immensè 1249 humanis obnoxius 1248 animi non obnoxius 1249
Affectionum repugnantia 1248
Affecto 270.326.411. 496.582 1060. 1062. 1347 studiosè 1509
Affectu acuto & vehementi 1250 commotus 1249 humano 1248 humano præditus ibid. cum immodico 1249 cum maximo ibid. miro præditus fuit erga illum 366 vehementi commoveor 1250 Cum affectu 1249
Affectum concitare 1248 denotans 1622
Affectus ægritudine gravi 1249 benè erga aliquem 1109 benè erga aliquem animus 1032 beneficiis majoribus 591 certo quodam modo 1147 damno 1247 est re ibid. graviter animo 655, 2 injuriâ 403. 587 immedicè 1249 malè animus 656. 1031 malè splen. 1378 mœrere gravi 1249. sum 544. 761.1108. sum benè 4 sum malè 1628 in summâ parte. Ind. ex. tædio 1284 vehementer 1250
Affectus, ûs 1247,2.1622 amoris 706 benevolus 414 concitatus 1248 humanus ibid. morbidus 1316
Affectus consensu carens 1251
Affectus cui insunt 1249 mitiores & tenuiores 596 teneri & materni 1511
Affectus concitatos habens oratio 1247 eosdem habens 1250 exprimo 1350 hominis exprimens ibid. moveo 1336 similes habens 1250 similes habeo ibid.
Affectuum commotio 1358 convenientia 1250 expressio 1350 mediocritas 1250 similitudo ibid. vacuitas 1249 magnâ cum vi 1250
Afferam mortem 1051 tibi meipsi quippiam 548
Afferebantur nuntii crebri 1755
Afferens beatitudinem 1737 divitias ibid. morbos. Ind. ex. vitam 1735, 2
Affero 30,31. 57.79. 81 399.831.833,2.1727.1729 ad 1625. in medium 1590 1624.1625.1728.1730.1735 1732 morbos 1352 obiter 1730 post aliud 34 vim 263. 1741. utilitatem 552.1164
Afferor 29 831.1725 in medium 1730
Afferre argumenta 522 calamitates 1623 desiderium 656 dona alicui 29 exitium 1597 moram 1669 periculum 34 sibi manus 1731 spem 479 suspitionem 399 tributum 32 vim naturæ 264 voluptatem 552.1347
Afficere beneficiis 422 damno 502 dedecore civitatem 86 ignominiis 665 tristitiâ 227
Affici benè erga aliquem 414 beneficio 1247.1248 inaniter 1250 injuriâ 1020 injuriâ gravi 366 molestiâ 916 opprobriis 544 pudore 916 quod potest 1247 sensu alicujus rei 83
Afficiemus majore ludibrio philosophiam 168
Afficiendi vim habens 1622
Afficiens graviter. Ind. fr.
Affictio ærumnis 1412 contumeliâ 987,3. 1251. 1525 1526. 1639,2. 1686.1687,3 damno 474, 2. 487. 584. 725,2.1790 dedecore 1687 detrimento 584, 2 dolore 227,980.1133.1541. 1642 honore 313. 1454 ignominiâ 1304. 1638. 1639, 3. 1687 incommodis 980 injuriâ 403,3 474.2.487-387, 1.1525.1686. 1687.2 lætitiâ 595. 1762 luctu 1412 malis te 1347 malo 502 725,2 mœrore 108.163.781 molestia 163, 813, 2.1230. 1791 morte 641. 1821 probro 86 pudore. 1180. 1653 supplicio 402 tædio 813 tristitia 981 verberibus 1821
Afficior 1247. 1622.1729 ægritudine gravi 1249 beneficio 501. 1821 commodis ibid contumelia 987,2. 1251 1304.1686 damno 487 dedecore 987 dolore 981 facilâ 1249 graviter ibid. graviter aliquam ob rem 963 injuria 403. 1251 malo 725, 2.1247 modicè 1250 mœrore gravi 1249 molestiâ 781. 1230,2 morbis animi 1148 probris 973 pudore 736 similiter 1250, 2 simul 1248 tædio 813 tristitiâ 1552 valdè 1251 vehementer & concitor 124 voluptate quadam 178
Affigo 178 769.879.1301. 1447 clavo 602, cruci 602.1301.1514,2 palo 1246 paxillis ibid. paxillo trajecto ibid.
Affigor 509 paxillo 1246
Affines 782 erant ei ibidem
Affingam tibi crimen proditionis 1840
Affingo 1323. 1840,2 prodigiosè 1608,2
Affinia num sint inter se & consentiant 310
Affinis ¶ Propinquus 298. 599. 781, 3. 1256 sum 523. 782. ¶ Cognatus, similis 307. 310. 1275 sum 310
Affinitas 150.299. 307. 780 781.1782,2. 1256.1327
Affinitatem contrahere 179. 780. 781 Ad affinitatem pertinens 781
Affinitatis amans 782 nihil habens Ind. ex
Affinxerls & commentus fueris 1613
Affirmandus 1706
Affirmans 1717
Affirmatè 708
Affirmatio 1716.1717
Affirmativè 1620
Affirmativus 1717
Affirmo ¶ Firmiter colloco 706. ¶ Assevero 261,3. 713, 2.1201. 1563. 1588. 1705 1706. 1716. 1717 contrà 713 sanctè 1717
Affirmor 1563
Affixum esse alicui rei 602 quod est 1301
Affixus clavis 602 cruci 1327 ¶ Deditus 1531
Afflatio numinis 626 spiritus 501
Afflatu & instinctu divino 551 numinis 626. 627 628
Afflatum esse 501
Afflatus (a) 1344 animus ibid a Musis 923. 993 numine 551,2.627,3.923.1735 non numine 627, 2 sum a Musis 993 sum numine 551. 1281, 1304. 1638. 1639, 3. 1687 incommodis 980 injuriâ 403,3 474.2.487-387, 1.1525.1686. 1687.2 lætitiâ 595. 1762 luctu 1412 malis te 1347 malo 502 725,2 mœrore 108.163.781 molestia 163, 813, 2.1230. 1791 morte 641. 1821 probro 86 pudore. 1180. 1653 supplicio 402 tædio 813 tristitia 981 verberibus 1821
Afflictus, ûs 1341.1344 divinus 627.1344 numinis 551.923 1735
Afflictæ sunt res meæ 1412
Afflictio 640.704.1247.1673
Afflictio 640
Afflictor malis 1250
Afflictum esse 1375
Afflictus 1673 eo 519
Affligo & attero 1670 ad terram 1217. ¶ Vexo 356.640. 725.813. 1593. 1674 insuper 640 vehementer ibidem
Affligor ¶ Vexor 640. 813. 1020 priùs 1071 unà 557. 1250
Afflo 1343. 1344, 2. ¶ Metaph. 1344
Afflor 1343. 1344, 3 numine 027,3 628
Affluunt facultates 1423
Affluens 571. 1423 omnibus 1271 omnibus bonis vita 387 opibus 225
Affluenter 271. 1421.1422
Affluentia, æ 1423 omnium rerum 617 opum 225
Affluo ¶ abundo 1294 Quum affluxerunt opes 1423
Affluxi ibid
Affricatur mihi 1670
Affrico 813. 814. 1668. 1669. 1670,4
Affricor 1670
Affrictus, ûs 1670,2
Affulgentes spes 1707
Affulgeo 211
Affundens aquam lavantibus 1807
Affundo ibid. 3 liquefactum 1617
Affusâ aquâ rigo 1807
Affusio 1806.1807
Affusione carens 1807
Affuturo jam jam discrimine 703
Africa 951
Africus ibid

A g

Agas meliùs cum illis 1731
Agaso 469. 789
Agasones 468
Sic Agatur nobiscum 30
Age 23. 29.377. 1725 dic 572 jam 387 porrò ibid. verò ibid.
Agebant hæc in exercitu 1282 vitam 394
Agebatur ita cum ipsis 1375
Agedum 23. 29.572. 1725 dic mihi 377
Agellus 24.191. ¶ Fundus exiguus, prædiolum 295. 1834
Agendi vim habens 501
Agens animam 1430 noctem septimam 29
Ager 24, 2.294.500.1189.1257 1834. 2 novatus 1094 re novatus ibid. rudis ibid.
Agere animam 422 custodiam 29 de pace 1375 deorsum 35 diem 29 fabulam 47 ferias 29 festum ibid. foris 463 in aliquo loco 32 in securitate 29 navem 467 personam alicujus 873 personam Iovis 426 prædam 949 prædas 467 se, id est ire 29
Agesis 23.29.1725
Agger 620.639,2.849.1794, 2. 1795. 1809, 5 extruitur ante me 1810 parvus 1809
Aggeratio terræ 1447
Aggere alto extructo circum urbem 1810 arceo 1809 cingo 1795 communio 1809, 2 munio ibid. muniri 1809 1810 obstrui 639 obstruo ib. occludo 1795 præmunio 1809
Aggerem duco 1809 perduco ibid.
Aggerere 1729
Aggeres 692 fluviorum 152
Aggeri 1809
Aggeris eductio ibid
Aggero 137.1100.1447 1809, 2 acervatim 1574 è contrario 137 in cumulos 1100 in orbem ibid. insuper 137 juxta 1100
Aggerum lapides 247
Aggesta terra ante locum aliquem 1810
Aggestâ humo extrui 1809 terrâ averto ibid. terrâ circumvallo. Ind. ex. terrâ extruo 1809 terrâ impleo ibid. terrâ munitus undique ibid. terrâ obruo ibid. terrâ structus ibid.
Aggestus, ûs ibid, 2
Agglomero 1049,2
Agglutinare se 825
Agglutinari 873
Agglutino 825,2
Aggravo 256
Aggrederis docere 429
Aggredi opus 1747 opus unà 245
Aggrediamur hac quoque disputationem 706 hanc rem 429
ad Aggrediendas res aptus 1801 promptus ibid. Studium celeriter aliquid aggrediendi 924. In aggrediendis hominibus vel rebus solers 1801. Ad aggrediendum aptus 1623
Aggrediens aliquid 1801
Aggredior ¶ Adorior 243 249.1317. 1801,2 clàm 243 imparatum 920 cum impetu 1820. 1822 insidiis 1480 simul 243. ¶ Capesso, suscipo 76. 80. 176 245, 2. 429, 2. 707. 1623. 1801, 2 celeriter 924 confidenter 1643 contra 1801 dicere 923 popularem statum evertere 1623 præter id, quod quis aggressus est 1801 prior 1802 simul 177. 245 vicissim 177
Aggreditur rem audendam 207
Aggrediuntur simul certamen 920
Aggregatio 11.38
Aggrego 38. 280
Aggregor 11 cumulatim 1574
Aggressi ¶ Adorti 1623
Aggressio ¶ Invasio 243. 1129. 1196.1623. ¶ Inceptatio, molitio 245.278.1801. prima operis 1195
Aggressor 244.1801
Aggressu facilis 1624
Aggressus & iterum juvenem argumentatione 1539
Agi ¶ Agitari, impelli 467. ¶ Effici 501. Benè cum aliquo 1725 benè nobiscum putandum est Si &c: 5 malè cum aliquo 1725 spiritu 501
Agiles 1103
Agiliorem me præbeo 334
Agilis 41. 181.233. 331.407 793. 1370. 1421. 1467. 1468. 1548. 1558.1665, 3. 1790. 1837,2 Ind xi. manibus 1801 multum in saltu 1468 sum 1666
Agilitas 331 artum 187 manuum 1602
Agiliter 80.1609.1688
quid Agis? 1346
Agitabant convivium 491
Agitabantur motu vehementi 1446
Agitabat in pace 1669
Agitans equos 1089. Non agitans membra 1487
Agitare animo 277 bacchanalia 497 equos adversus quempiam 491 & excutere manibus 412 vitam 1820
Agitari 284. 467 crebro motu 788 hùc illuc & reciprocare euripi modo 538 mare dicitur 809 æstro 1182 vehementer & cum impetu 1440
Agitat aliud 1031 segetem Favonius 792
Agitata aqua Ind ζα.
Agitatio 417, 2. 461. 1089. 1240, 2. 1451 aquæ velut bullientis 284 camelorum 469 crebra 1318 currûs 468 equorum 467. 469 maris Ind. ζα. mentis 1108
Agitationis expers 809
Agitator 464, 2 camelorum 469 equorum 469.686
qui Agitatur 1443
Agitatus in aëre 407 à Deo ibid. dimidiâ ex parte 1443 furiis 469 motu perpetuo 1240 multis fluctibus 1548 non 858. 1633 non undis 810, 2 utrinque 454
Agite 572
ne Agires tecum 451
Agito 467,2.788,2.792.808. 965.1089.1240.1443.1450 2.1471.1579. 1683,2 animo 401. 1473. 1727 afinum 469 cochleari 1190 consilium 443 equos 469 manibus 1238,1240 mente 1107 1108. 1109 mente insuper 1110 pedes 1559 simul 1452 torynâ 1595 utrinque 417. ¶ Dego 1669 in 32
Agitor 417.808. 1443,2.1450 furore & insaniâ velut æstro 469 æstro 469. 1148 procellis Ind. ζα. vento 152
Agitur benè tecum 302 malè mecum 1412 præclarissimè cum hero 1375
Agmen 451,2. 976.1158 1541,2. 1547. 1597 apum 1218 compositum 877 confertum 1218 equitum & peditum quod regem antecibat 30 extremum 42. 1219 extremum duco 42
Agmina equitum 451
Agminatim ibid
Agmine facto 1158
Agminis extremi dux 42
Agna 141,3.193
Agnæ tenellæ 519
Agnata membra 1778
Agnatio ibid. 2
Agnatus sum 569
Agnellus 193.1068

Agnitu difficilis 323 facilis ib.
Agnitus non 322
Agnominatio 1167
Agnomino ibid
Agnorum pelles. Ind. gn.
Agnos devorans 1701 multos habens 193
Agnoſco 316.3318,319. 323 non 318.1107. Ind. ay.
Agnoſcor 318,2.323
Agnoviſſe vocem illam 318
Agnum ferens 1734 ſub ſe habens 193
Agnus 141,2.193 adultior 193
Ago ¶ Facio, operor 421,491. 1247.1267.1282,2. ¶ Celebro, perago 1267. 1597. ¶ Commoror, verſor 1347. ¶ Impello 1196 ¶ Actatem 1375 animam 246. 1430 cum aliquo 1824 cum populo ibid. cuniculos 1091. 1204 fabulam 46. 422 nihil 1378 in orbem 406. Ind. xv radices 1431.1432. 1780 reum 411 tecum injuriarum ob verbera 729 unà 1377
Agnothetarum munus 1628
Agor ¶ Conficior 1267. ¶ Fanatico ſpiritu 1735 in furorem 1148 in gyrum 453 numine 627. 1735 perperam 1730 ſpiritu divino 1051 transverſus 1728
Agoranomi munus 1092 Ad Agoranomum pertinens ibid
Agoranomus ibid ſum ibid
Agreſte reddo 25,2
Agreſtem vivendi rationem ſectans 394 vocem habens 1783 vultum habens 1179
Agreſtes nymphæ 1199
Agreſti animo præditus 655 aſpectu præditus 1068
Agreſtia paſcens 1091
Agreſtibus moribus eſſe 24
Agreſtis 24,25,4.191.606.1199 Apis 1028 multitudo 1834 oſea 24 porcus 1066. ¶ Metaph. 25. ſ. 255. 1585. 1649. 1851 valdè 576
Agri cuſtos 1770. 1771 cuſtos ſacri 1224 dives 494 Ind. πο. dives conſiti 963
Agri ſacri 1602
Agricola 133.191,2.295,2 457 498,3.500.1285,3.1605 Ad agricolam pertinens 500
Agricolationis intermiſſio ibid.
Agricolor ibid
Agricultura 500, 2. 1285,2
Agriculturæ amans & ſtudioſus 500
Agriculturam amo ibid. exercere 491 Ad agriculturam pertinens 1285
Agris multo 1602. In agris 500 ſtabulans 217,2
in Agro manens 1034 paſcens 1091 pernoctans 217 pernoctatio ibid. pernocto ibid. ſtabulatio ibid. ſtabulor ib. verſans 1090
Agrorum cuſtodes 1223 dator 400 novatio 1094
Agros in colonias deſcribo & partior 557
Agrum adminiſtro 1093 colo 500 dividere 352
Ah 1.433.1215
Aio 1714. 1716,1717
AL
Ala 1392,2.1393. ¶ Axilla 09 1009,2. ¶ Turma equitum 451 Sub alâ habere vel geſtare 997
Alabaſter 106 parvus ibid.
Alabaſtrites lapis 106. 1168
Alacer 655. 1702 fio 1702
Alacrem animum habens 657 reddo 857.1015.1702,2 Alacri animo 657 animo præditus 1844 animo ſum 657. 1440
Alacris 222 minimè 657
Alacritas 531.2. 657.1151 1393.1702 animi 657
Alacritate animi vincebat omnes juvenes 1440
Alacritatem addere 657
Alacriter 462. 531. 655.656. 657.1702 non 657
Alæ 1394
Alala 107 clamo 107.472
Alam referens. 1393
Alapa 824
Alarum fœtor 332,2. 1647
Alarum plauſus 1392 remigium 510
Alas addens 1392 addo ibid diſpando 1393 expaſſis concutio ibid. explicare incipio 1203, 2 explico ſeu pando 1393, 3 habens albas ibid. cæruleas ibid. celeres 1394 extentas ibid. fiſſas ibid. flavas 1393 longas ibid. membranaceas 1394 nigras 1393, 2 rubeas 1394 non ſciſſas ibid. ſex 1393 non habens ibid. 3 quatio ibid.
Alas hircum olentes habens 1009
Alatum animal 1392 facio 1393
Alatus 1392,3. 1393,2 benè 393 fio 1392. Mercurius 687
Alauda 850
Alba 959 aſpectu 1181 poma ferens 1186 roſa 1435
Albam caudam habens. Ind. ux. criſtam habens 976 veſtem ferens 1736
Albarii operis inductio 839
Albari opere inducor ibid. inductus ibid.
Albarium opus ibid. 2
Albas alas habens 1393 nates habens 183 tibias habens Ind. xi.
Albatus 1736
Albedo 959
Albefacio 1239
Albeſco 956 ſpumâ 1711
Albicans 960,3. 1837 fluctus 894 in oculo 1181
Albicantes tauri 183
Albico 183
Albidos oculos habens 1185
Albidus 814.960
Albis induor 562 indutus ibid. maculus diſtinctus 1533 notis compunctus ibid. punctis diſtinctus ibid.
Albo colore depingo 340 colore præditus 1828. 2 diſtinctus 960, 2 & fuſco mixtus 1709 lapide conſtans 967
Albor 959
Albore perfundo 960
Alborem rubori admixtum habens 513
Albos crines habens in fronte 1710 cubitos habens 1306 dentes habens 1132 fructus ferens 1186 pedes habens 183. 1370.1372.1373
Albugo 959,2
Album ¶ Tabella 333. In album virorum recerri 336
Album ovi 960 juxta unguium radices 1396
Album corpus habens 1828 linum 969 podicem habens 1390 reddo 959.1711. vellus habens 997
Albus 183,9.597.1003.1300 1360.1698,3. 1710. 3 admodum 960, 2 aliquantem ibid. aſpectu 1181. 1716 inſtar nivis 183 omni ex parte 960 reddo ibid. ſum ibid.
Alca 889 proſpera 1725
Alcâ colludo 889 ludo 888 889. In alcâ conſumo & diſſipo 889
Alcæ luſus ibid. ſtudioſus ibid.
Alcam quandam rerum humanarum ſurſum deorſumque ludens fortuna 1296 jacere 888. 889 omnem jacere 1434 periculi jacere ibid. ſubeo 791,2.888. 889 ſubire pugnæ 1434
Aleator 888.1533
Aleatorium 1485
Aleatorius 888 conſtiſſus 889
Alecto 961
Alendi vi præditus 1657
Alendis equis conſumo 1659 infantibus deſtinatus locus Ind. βε. mendicis dicatus locus 1661
ad Alendum idoneus 1657, 2
Alens 1657 boves 1659 cerem 1660 flores. Ind. αι. mendicos 1660 milites externos ibid. non 1659 orphanos 1660 pſeas ibid. populum ibid. vinum ibid. vitam 1659
Alere jubenter 1661 publicè 389
Ales 1150.1198,2
Alga 290. 1063. 1708,2
Algens perpetuò. Ind. μι.
Algeo 1431
Algere 221
Algidus 880,3
Algor ibid. 2
Algoribus gaudens admodum 1798
Algoſus 1768,2
Ali 394 miſere 1658 non 1659 qui ſolet 1657 qui ſolet in ſicco 1660
Alia aliis 529 ante aliam 1034 atque 719 quæ ſunt ſpecie 529
Aliâ in parte domus 126 in perſonâ 1183 ratione 530 ex tribu qui eſt 1771 viâ 530 voce utens 1783,2
Aliæ hæc, aliæ illuc 482 poſt alias ſeu ſuper alias ſtantes 876
Aliam formam habens, quàm antea 446
Aliàs 126 aliàs quidem, aliàs verò 1214
Alibi 126,5. 530.1208.1209 natus 1779 nuſquam 126 terrarum 126.530. Alibi quidem, alibi vero 482
Alica 114.1817
Alicâ perſpergo 1817. Ex alica panis ibid
Alicam facio ibid
Alicubi 1483.1171.1208.1209,6
Alicui 1125
Alicujus ibid
Alicunde 142.1229
Aliena 599 comedens 1701 comedo ibid. navis 126 negotia curo 1378
Alienarum rerum curatio ſeu tractatio 1377. 1378 inſpector 1474
Alienas leges imitor recuſago 1378 1105
Alienatâ mente ſum
Alienari mente 1262
Alienatio animi 1274,3. Indica mentis 947. ¶ Emancipatio 1348
Alienato animo ſum
Alienatum eſſe mente 1628
Alienatur mens 1335
Alienatus mente 628
Alienè 659
Alienigena 358.443.444.647 1105
Alienigenarum ritus 1771
Alieniore animo eſſe erga alium quem 973
Alienis invideo
Alieniſſimi 1746
Alieno animo 583 animo eſſe ab aliquo 127 more vivo 1105 tempore 720
Alieno 127,2.883.1104.1112 1119.1348 mente 698.792
Alienor 127
Alienum à vero 530 ex 1823 agens nihil à ſuis morib. 126 eſſe, ideſt, abhorrere 1832 facio à me 1347 omnino 127 reddo ibid.
Alienus 122.126.146 394. 1143.1771. Ind. πα. à Stoïcis 1070 à præpoſito 1477 ſum id eſt, ab horreo 696
Aliger 1393.1737,2
Ali alios 127 ex alis ibid.
Alimenti copia 1659. 1660 multum ſuppeditans 1660
Alimento abundans 1657
Alimentum 98. 1723 copioſum ſibi minſtrans 1659 nullum accipiens 1660 præbens 1657 ſuppeditans 1723
Alimonia 1657
Alimoniâ abundans 1812
Alimoniam deporto 1465
Alio colore imbuo 1828 ſum 1827 loco 530 modo 126 530.3. Ab alio interfectus 1720
Alio 126,6.530 aliquò 126 quopiam ib. ſe convertere 529. Aliæ alio diſceſſerunt 126
Alioqui 320.445 486.589
Aliorſum 126
Alio uſque 1209
Aliqua 214
Aliquâ ex parte 1209 ratione 1171
Aliquandiu 96.1209.1819
Aliquando 483.594.1171 1209.1214.6.1215
Aliquantulum edo 291
Aliquantulus 1211
Aliquantum 284.1211.1212 1413 acris 424 amarus 1308 balburio 1648 bibo 1312 calidus 631 canus 1361 claudus 1831. 1832 declino 807 decoctus 1211 deverso 807 elutio 1264 foveo 619 guloſus 972 hio 1787 hirtus 539 horreo 1766 humecto 1113. 1688 imprudentior 1761 inclino 807,2 incurvus 900 lævigo 952 latus 1325 levis 857 juceo 927 macer 713 premo 640, 2 rotundus 891 ruber 513 falſus 130 ſpiſſo 1344 ſplendeo 1553 ſubleve 857 tremo 1617 turpido ibid. variegatus 1356 vilcoſus 326
Aliquantus 1211
Aliquatenus 1041.1292
Aliqui 483
Aliquid

Aliquid 1171.1634
Aliquis 142,366,1208,2.1634
Aliquò 483.1209.2. aliò 116
Aliquo modo 1171,1209
Aliquod 1208
Aliquotics 483
Alis celer 1849 inſtruor 1393 latera ferio 1392 remigat 510 ſtrepo & pugnam meditor 1392 ſublevans ibid. ſubveho ibid. vehor in altum ibid.
Alitem facio 1392. In alitem converto 1198,2
Aliter 126,2.530,1854 erudio 1236 facere 126 formo 886 atq; aliter loqui 127 quàm alij 1240. ſentiens 1762. Non aliter quàm 426
qui Alitur fato lethifero 1658 ex mari ibid. nivibus 1659. 1661. non 1659 à populo 1660 ſeorſim 1659
Alitura 1657,2 bona 1659
Alituræ præmia 1657
Aliud 1208 atque aliud dicere 127 habeo in animo 1762 loqui 1719 opinor quàm ſit reverâ 415 volens 444. Nihil aliud quàm 529
Alium atque alium facio 530 colorem habens 1827
Aliunde 126,2 genus habens 307 nuſquam 126
Alius 126,529 à me 126 à nobis 1274. ab 529. aliis delectatur ſtudiis 126 qui apparet 1707 atq; alius 126 atq; alius ſio ibid. & Achivis ibid. quiſpiam ibid. poſt alium 127 ſuper alium 117.625 ſi quis alius 126
Alius perſonæ qui eſt 1183
Aliuſmodi 1656
Allaboro 1088
Allacrymor 904
Allamentor 63,647,904,1136
Allata argumenta adverſus demonſtrationem 524
Allato 1415,1691
Allatu facilis 1732
Allectatio animi 41
Allectrix 1238
Allegans hanc rationem 553
Allegatio 435
Allegit ſibi collegam 78
Allego ¶ Cito 1624,1732 jurata 553
Allego ¶ Aſciſco, aſcribo 78 338,872,934,2. ſorte 804,2
Allegor ¶ Aſcribor 934. 1090
Allegoria 17.921
Allegoriæ interpres 17. Per allegoriam intelligo 921. Qui citra allegoriam exponitur 17
Allegorias explanare 718
Allegorica interpretatio 17
Allegoricè 249 ſignifico 17
Allegorici ſenſus anagogica explicatio 719
Allegoricus 17.249
Alevamentum 857
Allevatio. Ind. αν.
Allevatur mœror 470
Allevo 167. 470,2. 856. 857. 1003 ſimul 470
Alliaris 1487
Allicere gratiâ 39 mercede 457
Allicienda vim habens 37. 41. 477
Alliciens 41. Nihil magis ad virtutem alliciens 30
Allicio 29. 37, 3. 1238. 1502. 1558. ad loquendum 1536 animum 41
Allidens caput ad ſaxa 1512
Allido 182.248.441.509. 844. 879.1299.1418.1430.1483. 1730.1848 humi 1217 ſolo 1401
Alliò 80. 1699, 4 apparens 1708 1715 extructus 370 deſcendit 573 gradiens 235 ſtolatus 1523 ſtratus 1539 ſuccinctus 1523 tectus 541, 2. ¶ Profundè 229
Alter 126,461, 529 alteri præſtat 529 alterius loco cedens 461 cum altero 529 alterum 127 poſt alterum ingrediatur 1034 ſuper alterum 157 ſupra alterũ 529. Amicus eſt alter ipſe 126
Alterâ parte longior 1044 vice 530. Ab alterâ parte ibid. Ex alterâ parte 464. 530
Alteram in partem 530 in partem incliuans 1021.1421, 2. in partem inclinatus & vergens 808 in partem vergere 1421,2
Alterari qui nequit 530
Alteratio ibid. 3
Alteratus qui non eſt ibid.
Altercatio 147. 231. 405.936. 1010, 1087 inanis 392 quâ venitur ad manus 1337
Altercor 585, 936, 1010, 1087
Alterius eſſentiæ 572 ordinis qui eſt 1519 partis qui eſt 1021
Alterius modi 530,2
Alterna crebraque fulgura & tonitrua 127
Alternabat ſententia 430
Alternans 139 genua 138 non 123
Alternante propoſito 430 ſerie 124
Alternantem naturam habere 123
Alternantes agebant vigilias 138
Alternantibus in eo ſententiis 147
Alternare ibid.
Alternas plagas incuciens 1242
Alternat homines victoria 139
Alternatâ ſerie 124
Alternatim 122,2.124
Alternatio 123
Alternativus 125
Alterni 127
Alternis 122, 124,239 4.923. Ind. αν. hoc & illo modo facio 124
Alternis annis 531, 124 2 annis fructuum ferens 1735 diebus 1242 diebus duras 604
Alternitas 127
Alterno 123,124,138,2
Alternus 139
Altero (v) 127, 530, 2 priùs 127
Altero die ab incenſione 377 pede claudus 529 tanto multari 336
Alterum pro altero accipi 123
Alteruter 464,1368
Alterutrâ vice 464. Ab alterutrâ parte ibid. In alterutrâ parte ibid.
Alterutram in partem ibid. cum Alterutris ſe conjungere ibid.
Alterutro modo ibid.
Altigradus 1756
Altiſſis 281,1464,1657
Altiloquentia 1784
Altiloquus ibid 2
Altior 1038,1699
Altis præcipitiis rupes 868 turribus inſignis. Ind. ωξ.
Altiſonus 615
Altiſſimâ voce loqui 1742
Altiſſimus 1038.1694,3.1699, 2 mons 1694
Altitonans 285
Altitudinem virilem habens 1044
Altitudo 74.229. 1699. 2 perpendiculariter ardua 566 radicis 1431
Altivolus 1298
Altius 169
Altiùs repetendo 170 repetita temporem memoria 169 repeto rem 573, 1663
Alto otio frui 893. Ex alto 1699,2 dependens 58. In alto 1699, 3 dominor 865 extenſus 1592 habitans 1139 lapſus 1317 lucens 1715 natus 307 navigans 1038 ponderans hominum facta Iupiter 581 regnans 1017 qui verſatur 1360 Naves quæ ſunt in alto 81
Altor 1657, 3 columbarum. Ind. πε. omnium 1660 puerorum 282 ſenectutis 1659
Altos humeros habens 1849 juncos ferens 1571 pedes habens 1373
Altrinſecus 128 attollo ſeue levo 548 colloco 702 lego 318
Altrix 1635.1657, 2 herbarum 1660 multorum 282, 2 omnium ibid.
Altu difficilis 1659
Altum cacumen habens 747 nemus 343 ſonum edens 615 tenens navis 1038 teneo 1273. In altum 1699,2 aſſurgens 1780 elevo 1205 erigo 1726 erigor 1663 eveho ſimul 1699 ferri incipio 1203 qui per ſe fertur. Ind. αν pono 1520 provectus 1038 provehi ib. qui provehitur ibid. provehor 1353. 1335 tendens 1592 tendens rectà 1193 tollo 81,856,857. 1699, 2. volans. Ind. αε.
Altus ¶ Celſus, ſublimis 58. 74.4.81. 103.152,229.236, 237. 272, 514. 868, 1043 1297 1475.1591, 1699, 2 æquè 1699. ¶ Profundus 1045 ſopor 428
Altus ¶ Nutritus 1657 benè 1657 1656 frugibus 1660 nuper 1659 procul à pactentibus 1658
Alvearè 901,1028,1095.1462 1491. 1492
Alvearibus condo apes 1462
Alveolus 901
Alveos conficiens ligna ſcalpendo. Ind. χβ. quinq; habens 1272
Alveus ¶ Canalis 1266. 1311. 1423 fluminis 821 per quem navis deducitur in mare 1221 torrentis 1794 ¶ Cavus venter 901 navis 1469. ¶ Cavum vas 1613 in quo corpus ablnitur, ſolium 1007. 1399 in quo farina ſubigitur, mactra 965. 1469. ¶ Tabula aleatoria 2
Alvi exoneratio 1478 proluviem projicio 1128 ſubductio 33

Alvinus 817
Alula 1393
Alumen 1551
Alumimosus ibid.
Alumnus 1657,6 litterarum 308
Alvo incommodus 817
Alvum adstrictiorem habens 817 bonum faciens ibid. ciere 29. 792 duram habens 818 exonero 1128, 1478, 1845, fluidam habens 818 sistere 817 solvere ib. subducentia medicamenta 470 subducere 38,817
Alvus 8 17,905 clepsydræ 746
Abysson 982

A M

AMabilem sonum edens 1743
Amabiles oculos habens 1181
Amabili colore præditus 1827
Amabilis 5.496,5.497,2.682, 4,1748, 2. 1819 ægrè 682 maximè 1748
Amabiliter 5
Amandabat foras in agrum 655
Amandatio 565
Amandatus 1501
Amandi artem docens 396 vi præditus 1527
Amando 667,1140,1278, 2, 1281, 1478, 1521 in diversas partes 1521 in super ib. vicissim 1279
ad Amandum properasus 1748,2
Amandus 5
Amans 496 non 1527 palam 1749 perditè 497
Amans acinorum 1430 animantium 577 animarum 1844 aquas 1691 avium 1198 auri 1830 barbarorum 256 belli 1358 bonorum 1822 caloris 631 cantus 1030 chorearum 1819 Christi 1826 citharistarum 789 civitatis 1362 civium ibid. comessationes 907 contentionum 516 coronarum 1531 coronarum sum ibid. corporis sui 1574 corporis mei sum nimium ibid. cultus seu ornatus 854 Dei 628. 1527, 1748 divitiarum 1340 equorum 687 fabularum 1074 ficuum 1554 frigida vel frigidi 1846 gemmas 967 gloriæ 890 gregis 1356 hominum 162 hospitum 1120 humaniorum studiorum 1070 improbitatis 1071 improborum 1071,1286,1748 inimicitiarum. Ind. *ex.* jocos 311 laborum 1071, 1355 lacrymarum 355 liberorum 1632 litterarum 339.1070 literaturæ politioris 1070 litium 404 loci alicujus 1835 lucri 776 luctus 647, 1282 malorum 1071 matris 1050 mendaciorum 1840 mendicorum 1396 mercatorum vel mercaturæ 1269 militum. 1542 mulierum 1748 mundum, 854. Musarum 1070 musices ibid. 2 noctem 1114 patris 1254 pecuniæ 1825 populi 391 pueros 1236 quietis 612 regis 258 rhetorices 1427 risus 311,1018 rixæ 1087 saltationum 1206 sapientiam 1497 sectionis 1607 servorum 410 simplicitatis 175 solitudinis 515 somni 1696 spectaculorum 633,624 stercoris 840. strepitum 877 temporis 1829 tibiarum cantus 220 tyrannidis 1683 vana 768 ventris 1748, vini 1146 virum 1748 vitæ 577 umbræ 1485 voluptatis 595, 596
Amanter 1747, 1748, 1765 complector 1765
Amantes sese mutuò 128
Amanuensis 339
Amarâ bilè redundans 1817 irâ accendo 1308
Amaracinus 134 ibid.
Amaraco similis ibid.
Amaracus 1002
Amarantinus ibid.
Amarantus ibid.
Amare ex animo 758 non liberos suos 1632
Amare 1308
Amaresco 1308,2
Amari 496 dignus ibid.
Amari sermones 130
Amarities 1308,2
Amaritudinem hostilem in Samiis implere ibid.
Amaritudo 1308,2
Amaror ibid.
Amarorem affero ibid. fero ibid.
Amaroris aliquid habens ib.
Amarulenta irrisio 1445
Amarulentus 1308 jocus 1445
Amarum exitium 377 reddo 1308
Amarus 130,327,377, 1299, 1308, aliquantum 1308 dulciter ibid. factus est 726 fio 1308 non ib. summopere ibid. valdè ib. vehementer ibid.
Amasia 5. 496,1234
Amasius 5.88.496,2,1343
Amatio 1748
Amator 496, 1748 alicujus rei 496 auri 497 improbus & protervus 682 novitatis 720 propinquorum 1143 puerorum 497,748 puerorum sum 1497, 1748 spheluncarum 1507 virginum 1244
Amatorem diligens 497 diligo ibid.
Amatorie 496
Amatorium populum 1527. 1748
Amatorius 496 529
Amatrix 496 virorum ibid.
Amatus 1748 multum ibid. ter ibid.
Ambabus manibus 147,2
Ambæ ibid.
Ambage verborum rem in longum tractim ducere 155 7
Ambages 428 sequor in iisnere 1269. Per ambages 1131
Ambagiosus 73
Ambidexter 373.2. 1801
Ambiendi actio 1062,2
Ambiens nos aër 552
Ambiens magistratus 202, 969 Ind. *ap.*
Ambientes pro Othone 79
Ambigens ¶ Dubitans 936
Ambigere inter se de aliquibus 146
Ambigo ¶ Dubito 147. 241 415.430. 709. 936. 1107. 1270, 2 ¶ Contendo, litigo 1727
Ambigor 147
Ambigua 1073 oracula 1536
Ambiguè 241 loquens 1073
Ambiguitas 241 sermonis 936
Ambiguum esse 147
Ambiguus 241,1420. Ind. *ap.* non 241
Ambio ¶ Circundo 552, Ind. *xv.* ¶ Confector 522 contrà vel vicissim 523 primatum 1387. ¶ Honorem peto 1273 magistratum 79. 202 pro alio 1063. ¶ Peto tanquam procus 1060 nuptias 1063, 3 nuptias clàm 1063 nuptias pro alio ibid.
Ambire magistratum 9.574
Ambita à multis 1063
Ambitibus longis verborum orationem circunducere 1131 longis verborum utor ibid.
Ambitio 1641 inanis 1797. ¶ Studium gerendorum magistratuum 202
Ambitionis expers 1641
Ambitiosè 416.1640
Ambitiosius annitor 1641
Ambitiosus 416. 865. 1640 nimium 1641 non 416
Ambitus ¶ Circuitus, circulus 247.346. 1040. 1131 cribri 1618 & circumferentia curvus 168 muri 1684 urbis aut castrorum 891. 1684. ¶ Comprehensio 552 & periodus orationis 247. ¶ Petitio magistratus 9
Ambo 147, 2 simul ibid.
Ambrosia 289
Ambrosiæ odorem habens 1135
Ambulandi locus 1252
Ambulatio ibid.
Ambulationes hyperthræ 1664
Ambulationis oneri ferendo idoneus 230
Ambulatoria disputatio 1252
Ambulo 1251.1252,1518 cum alio 1252. ¶ Vivo ibid.
Amburens prestéris in modum 1382
Amburo 1382.1751.1752,2
Ambusta ligna 722
Ambustio 1382
Ambustum 723
Ambustus 67.1751
Amens 262.278.321.816,1002 1107.1108.1270.1320.1337 1343. 2. 1762, 2. 1764, 2. 1765. Ind. *xs.* factus ex desperatione 1108 fio 1338 risus 1338 sum 1762
Amentare 13
Amentatum jaculum ibid.
Amenter 1108.1343.1762,2 gero me 1762
Amentia 262. 267. 278. 1107. 1108.1337.1762. 1764, 23
Amento infero digitos 13
Amentum 13. 547 jaculi 17
Amethystum refero 1017
Amethystus 1017
Amica 5.496.528
Amice 1747.
Amicè 1032.1120.1139.1747. 1748 excipio 1397 saluto ibid. tracto 1748
Amici studiosus 1749
Amici 490.1293
Amicio 247. 547. 1326. 1520. 1523, 2 circumcirca 1523
Amicior 547
Amicis carens 1748
Amicissime 1747
Amicitia 197.203.2.529,1119. 1139. 1747, 2. 1765. 1795 amici 1749 contracta est 873 iniri cum quo non potest 1748 lupina ibi, vulgaris 1664
Amicitiâ aptè inter se junsti socii 204 jungor cum alio 203 lupinâ inita fœdera 1748. Ab amicitiâ qui est 1747 sine amicitiâ 1507
Amicitiæ nexus 1327 officiis profequor 1748 præfes 1747
Amicitiæ concilianda aptus 1747 convenens 1747. 1748 non conveniens 1748
Amicitiam conciliare sibi alicujus 194 iniens 1620 ineo 1748 mire 771, Ad amicitiam pertinens 1747. 1748. In amicitiam alicujus insinuare se 429 recipio 379
Amicitias dirimere 1601 dissolvere 984
Amicorum amicitia 1749 benitas ib. copia 1748 ofor ibid. paucitas ibid. penuria ib. studiosus 529. Qui amicorum est 1747
Amicos bonos habens 1749 multos habens 1748 efficiens 1355
Amictum 242 induere ibid.
Amictos quasi autoritate 1625
Amictu vario 562
Amictus (a) 178. 1523,2. non 1523 stellis 1812 veste cærulea 1523
Amictus, ûs 178.242,2,1247,3. 429. 561. 1522, 2. 1523, 2. 1814. Ind. *au.* & *m.* linea 1523
Amiculi in modum induere 242
Amiculum 245, 2. 247. 430. 561, 2.577. 1523.2
Amicum reddo 1852, 1143, 1355.1747
Amicus (a) 1748, 2
Amicus (a) 203. 490. 496, 2. 530.568.572. 1032, 2.1747 bonis 1749 Dei 1748 bo ibid. sum ibid.
quæ Amisit liberos suos 1154
Amissio 241.242. 1153 dentium 241
Amissus qui non est 242 sum 1153
Amita 626,1635,3
Amitinus 153
Amitti qui nequit 242
Amitto 120.242. 1153.2. 1748 1527.1622. 1676.1806 insuper 242, simul 242
Amittor 242
Amnicolæ 1368
Amo 5.6.208.247.496.4.1346 1527. 1748 animam nimium 1844 aquas 1691 literas 339, Musas 1070 musicam ibid. simul 496 suprà modum 1749 valdè 6, suprà modum 1749 valdè 6, 3. ¶ Amore captus sum 496 3. ¶ Appero, cupio ibid. ¶ Delector 1527. ¶ Soleo 1748
Amœnè 157
Amœni loci 1602
Amœnitatem locorum imitantia loca 130
Amœnum & jucundum aspectu 157
Amœnus 1819 locus 590
Amolior 1451. 1478. 1633. 1646. 1609 insuper 1478 vectibus 1229 volvendo 873,2

Amolitio 1652 malorum 726
Amomum 147
Amor (v) 5.1527.1748
Amor (n) 5. 496,2.705.1527, 2. 1747, 1748 ædificandarum ædium insanus 993 alicujus rei 496 erga amasium 497 argenti 184 audiendi. Ind. *gr.* avium 1198 auri 1830 carnium 1446 conviviorum 368 corporis 1574 dæmonum insanus 992. Dei 628.1748 divitiarum 1340 equorum 497 exercitii 345 externarum rerum & merciun 993 fabularum 1074 gloriæ insanus 992 hominum 162 insanus 992 literarum 944 loci alicujus 1835 uteri 776 mulierum insanius 992 Musarum 1070 mutuus mesices ibid. 128. 1748 parentum erga liberos 1527, 2 patriæ 1254 perditus 923 puerorum 923 pecrorum insanus 993 reciprocus inter parentes & liberos 1527 risûs 1018 sapientiæ 1497 erga sodales 529 sui ipsius 222 veritatis 114 vini 1146 virorum insanius 992 vitæ 577 vitæ nimius 1844. ¶ Cupido 496.1704
Amore auri insaniens 994 captus 115. 496 captus sum 496,3. captus sum hujus rei 761 dignus 1748, 2. eodem profequens 1527 incendi 618 incensus virginis 611 infelici captus 497 inflammor 723 insano armorum ducor 993 insano avium alendarum captus sum 993 insano auri teneor 994 insano depereo 992 insano equorum ducor 993 insano ferarum captus ibid. insano meretrices profequens ibid. insano mulierum stragro 992 insano Musarum vel Musices stagro 993 insano teneor 1745 insano vini captus 993 magno 1527 naturali profequor 1527 perdito captum esse 497 perdito rei veneræ captus ib. puerorum insaniens 993 virorum insaniens 992 uro 814.1750 vror 812.814. In amore concors 1527 navigare 1335
Amorem parlens 1631. Adamorem propensus 1527
Amores 496
Amori deditus admodum 1748
Amoribus implicati 893
Amoris conciliandi vim habens 37 expers, qui mutuus est inter parentes & liberos 1527 illecebra 1527. 1748 illecebræ 684 incentivum 1527 lusus 1234 mater 1659 vis naturalis 1527
Amorito 702
Amorus ab uberibus 1635 terminus 792
Amoveo 120 549.696.792 853, 1646 procul 1281 volvendo 893
Amoveor 702
Amphithalamus 616
Amphitheatrum 624
Amphora 1039.1514,3 1725 1726
Amphoræ dimidium 1726
Amphoram bajulo 1734
Amphoras bajulans ibid.
Amphoris contentum vinum 1514
Ampla domus 1016 foramina habens 1636 spes 925
Amplæ facultates 617 occasiones ibid.
Amplam pharetram habens 1711
Amplectendum cæteris præhabitis 78
Amplectendus 208, 2
Amplecti 12 aliquid 208. 549 certo concilio 78 doctrinam Christi 421
Amplector 6.75.208.241. 247.922. 1397,3. 1528, 2. Ind. *m.* libentissimè 208 mutuò 1327 otium 549 vicissim 209 ulnis 12, 2.1306 ultra modum 247
Amplexabundè 12. Res quam amplexamur 12.208
Amplexatio 208
Amplexor 612.208. 247 922 vicissim 922
Amplexus (a) 1777 adhæreo ibid.
Amplexus, ûs 247.1327.1397 mutuus 1327
Amplificans oratio rei indignitatem 940
Amplificare oratione 79 pitriæ gloriam 59
Amplificari 59
Amplificatio 1127.1589.1590
Amplifico 79.367.1016.1127 1226 crimen 940 tragicè 56
Amplificor 1226 nimium 1364
Amplio 539
Amplior (comparat.) 1016,1364
Ampliffimus 1016
Amplitudo 539.917.1021. 1127.1323. ¶ Metaph. 171, 3.1016. 1127
Amplius ¶ Copiosius, plus 1330. 1364, 2
Ampliùs 530. 531.995. 1016. 1294 quàm 170. Non ampliùs 530. Quid habet homo amplius? 1294
Amplo ore præditus 1535
Amplos meatus habens 1272 oculos habens 1185 sinus habens terra 1528
Amplum pectus habens 1528 reddo 1323 scutum habens 1446 stipendium accipiens 1058
Amplus 133. 539. 917. 1297. 1323. 1363. 1510. 1589. 1591 1819. 1834. 2 locus 1834 satis 1824
Ampluftria 850
Ampulla olearia 1156.2. 1668 parva 964 unguentaria ibid.
Ampullæ verborum 836
Ampullas verborum projiciens 1427
Ampullis verborum strepito 1324 & sesquipedalibus verbis utor 964
Ampullor ibid.
Ampullosâ compositione verborum utens 1427
ars Amputandi arbores 1605
Amputare extremas partes 344
Amputata cui lingua est 1607 Cui amputatæ sunt aures ibid.
Amputatio 829. 842.1607 arborum 1505 capitis 779, 2 extremarum partium. Ind. *ax.* membrorum 845 testium 1606
Amputator arborum 1605 mirsupiorum. Ind. *xo* quercuum 1605
Amputatum quod est 1418 cui caput est 1605
Amputatus undiquaque 1602
Amputo 78.182. 630,4. 628. 840, 842.843. 1418 1601. 1605 caput 748.779. 1605 caudam 1606 collum 845 extremas seu summas partes 1604 linguam 1605 manum 845 1802 nares 1606 nasum 845 ramulos seu surculos 811 scalpro 1492 undequaque 1602
Amputor 182,828
Amuleta 178. Pro amuleto appetendo ibid.
Amuletum 112. 1453. 1712, 2.1768
Amurca 140.1673
Amurcam exprimo 140
Amuffatim sequor 710
ad Amussim 103, 2.507. 710 exactus 710 exigo ibid. 2 facio 103, 3 factus ibid.
Amussis 536.710
Amygdala 143,3
Amygdalæ speciem referens ibid. Ind. *au.*
Amygdalinus 143
Amygdalorum fractor 45
Amygdalus 143
Amylyum. Ind. *au.*
Amylum 1076

A N

AN 118. 180. 445. 589, 5. 1043, 1082, 1368, 2
Anabaptista 254
Anadema 384
Anagogica explicatio allegorici sensus 719 interpretatio 31
Anagogicus sensus 31
Anagrammatismus 334
Anapæstus 1236
Anas 285, 1101. Ad anatem pertinens 1101
Anates occidens. Ind. *vn.*
Anathemi esse declaro 1621
Anaticula 1101
Anatomen factitans 1602 Ad anatomen pertinens ibid.
Anatomica ars ibid.
Anceps ¶ Acutus vel scindens utrinque 94. 1536. Ind. *au.* ferrum 373 securis 1276 telum 251. ¶ Ambiguus, controversus, dubius 241. 322. 415.430. 2. 516.874. 1420 contentio 1051 lingua 94 natura 1799 verbum 373 victoria 117.392.404.
Anceps & ambiguum esse 147
Anchinæ species 28, 3
Anchusa 28
Anchusâ fuco & coloro ibid.
Ancilia 13
Ancilla 2, 356.455.628,2 1138. 1235.1455,2 mercenaria 637
Ancillor 838,2
Ancillula 628, 1235
Ancipitem me præbeo 147 & alternantem teneo 1575
Ancipites bestiæ 265
Ancipiti Marte 118 Marte pugnare 1229
Ancipitis cursus 1663 judicii sum 874 naturæ 1779
Ancora 14.251 536.546 967.1821 ærata 312. ¶ Præsidium 14
Ancorâ firmo ibid.
Ancoræ retentio, id est, quâ ancora retinet navem 556
Ancoram solvere 14. In ancoris stare facio navem 548
Androgynus 346
Andron 155,2
Anemona 152
Anethinus 154
Anethum ibid.
Anfractibus frequens 1544
Anfractuosus. Ind. *av.*
Anfractus 1486
Angari 7
Angario ibid.
Angarorum cursus ibid.
Angebat animum 781 hoc illum 28
Angebatur doloribus intimis 1133
Angelicus 7
Angelis par aut similis 10. Non aliter angeli ibid.
Angelus 7
Angi 131. Res quæ angit aliquem 28
Angina porcina ibid.
Angi portus 347
Ango ¶ Collum obtorqueo 1648 ¶ Animû concio, mœrore afficio 781. 1542.1750
Angor (v) 1750 gravissimè 50 metu 47 ne 655
Angor (n) 47
Angorem afferens seu habens ibid.
ad Angues pertinens 1227
Anguibus abundans ibid. Cum anguibus dimicâs 1013
Anguiculus 1227
Anguifer ibid.
Anguilla 438,2
Anguillæ aspectû habens 1180
Anguillaris 438
Anguillarum nutritor 1659
Anguina uva 1515
Anguineus 1227
Anguinus 430. 1227
Anguis 1227
Anguis exuvium 1559
Angularis 347, 2 lapis 778 lapis summus velimus 347
Anguli oculorum qui sunt ad nares 1299 platearum 347 in Anguli formam 347
Angulo carens ibid. ab Angulo ad angulum perducta linea ibid.
Angulos habens 347 habens æquos, multos, quinque, sex ibid.
Anguloſa folia habens. Ind. *jw.*
Angulosus 329.347,2
Angulum acutum habens 347 obtusum habens ibid. In angulum se colligere ibid.
Angulus 329.347 1127 concurrentium parietum 347 parvus ibid.
Angusta folia habens 1773 via 1525. Ind. *av.*
Angustè 1525
Angusti oris poculum 275,2
Angusti exitus montium 1602
Angustia 1525 foliorum 1773 loci 222. ¶ Anxietas 1270 animi 554
Angustiæ ¶ Fauces 1525. 2. ¶ Afflictio 640 rerum 1052 in Angustium summam adduci 1246
ad Angustias redigere 1525
Angustiis agri pressum 456. In angustiis versor 1835
Angusto 1525,2.1535
Angusto pectore præditus 664
Angustos meatus habens 1272

Angustum quicquid est, & in re-
ctitudinem productum 218
sonum edens 1784 spatium
1834. spatium habens ibid.
In angustum cogebantur
1526 cogo 451,2 contractus
554 contrario 1565. 1604.
desinens 1565 redigo 451.
468.
Angustus 181. 1272. 1525.
1526.1688.1834 locus 347.
3.1834.sum 1592. in summi-
tate 105.
Anhelans admodum 206
Anhelatio ibid.
Anhelator ibid.
Anhelitus. 1341
Anhelo 206. 3. 1342. 1774
1775 Ind. 16.
Ani fissuræ 1428
Anicula 332
Anilis ibid. 3
Anima 654. 1843. abrumpitur
mihi 1430 abstracta à cor-
pore 559. ¶ Flatus, spiritus
1844.
Animâ carens 1844 præditus
ibid.
Animadversio ¶ Consideratio,
observatio 699. 1109. 1456.
1546.1618.2.1654. ¶ Puni-
tio 1474
Animadversor ¶ Vltor 1664
Animadversu facilis 1109
Animadvertere ¶ Punire 1546
Animadverti 1108. difficilè
qui potest 998,999. hoc fa-
cilè potest 998 qui nequit
1109. ut vix possit 998. Non
animadvertimus hoc 1108
Animadvertisset me mœren-
rem 82. Non animadvertit
se in corpulentiam immodi-
cam evadere 962
Animadverto ¶ Intelligo 82.
240.316.445. 567. 655. 699.
916.998.2.1107.1109.1177.
1187. 3. 1188. 1474. 1757.
1758.2 insuper 1109. non 1187
Animæ traductio ex uno corpo-
re in aliud 1844. vicem præ-
stans ibid.
Animæ exitium ferens 1746
Animal 576 morsu nocens ho-
mini 353
Animal genero 1631 gignens
ibid. gigno ibid. nutriens
1659 nutrio ibid. non pro-
creans 577. sacrificio 662
Animalculum 576,3
Animale generans 1350 pro-
creo 1631
Animale corpus 576. Ad ani-
malem formam pervenire
1631
Animalia sacra vendens 1410
Animalibus pictis distinctus
576.2 victito 1701.
Animalis 576. 1844 faculta-
tes seu natura 576 & vivificus
spiritus 654. ¶ ad Animalia
pertinens 576.
Animalis forman habens 1068
generatio 1631
Animaliter 1844
Animalium nutritio 1659 pe-
destrium pascendorum pe-
ritus 1092. Ad animalium
nutritionem pertinens 1659
Animam abstulit 654 agens
1430 ago 246. 422. 1430
amo nimium 1844 efflavit
745 efflo 1343. 1844, 1845
efflo in 1846 exforbens 1437
indo vel inspiro 1844 sorbeo
1437 traduco ex uno corpore
in aliud 1844
Animans 816
Animantes devorans 1701
Animantia bruta 576.2
Animantes procreatio 308
1350
Animantium amans vel studio-
sus 577 ritu 576
Animare ¶ Vivificare 576
Animari ¶ Vivificari 577
Animarum amans 1844 dator
401 deductor 1281 doctur
41 evocatio ibid. negotiator
1269 pernicies 1154
Animas evoco 41 mittens 1522
Animatè 1844
Animato animo sum 1440
Animatum esse 576 esse malè
1761
Animatus 576. 1844 fio 1844
malè 1762. Ind. 05, sum sic
761
Animi ægritudo 655 alacritas
657 angustia & anxietas
554 ardor 1031 celsitas
1110 celsitudo 1110. 1944
collectio 1726 conceptus
655 contractio 1525 defec-
tio 1426 dejectio 655 de-
missio 1578. 2. 1765. 1844.
deliquio similis 1844 deli-
quium 656.985. 1844,2. de-
liquium patior 1845 dubia
1271 dubius 58. 655 dubius
erat 430 dubius sum 1270.
1271 duplicis 1844 ejusdem
sum 657 elatio 1762 hilari-
tas 656 humilitas 1765 im-
petu concitor 1031 impe-
tus ibid. 2 impos 1730 im-
potens 448 impotem esse
1396 impotens 448 jucun-
ditas 595 magnitudo 322.
1110 mœror 655 pabulum
526 pendeo 107. 194. 1270.
1271 placiditas 655. præ-
tia 621, 622. 654. 657. 703.
704.708.964. præsentia præ-
ditus 703 præstantia 654.
704. 1844 promptitudo 655
recreatio & oblectatio 41
relaxatio 1415 remissio 657
1314 sensus 655 suavitas
655 tranquillitas 656 vehe-
mentia 654 contra animi
sententiam 317 cum ani-
mi magnitudine 1763 Ex
animi affectu proficiscens
655 sententiâ 317. 540. 656.
755. 1106. sententiâ eveni-
re 1677 sententiâ loqui
1622
Animo exitialis 687 gratus
204,2. 450. 595. 655. 656
ingratus 656 obversans 656,
2 observari 703 placens
204, 2 placet meo ibid. per-
niciosus 1745
Animo objecto sum 1577 æ-
gro 655 ægro sum ibid. æ-
neo & invicto præditus
746 æquo 19.656.828 æquo
esse 322 æquo ferre 322.726
agito 277. 401. 1473 agresti
præditus 655 alacri 657 a-
lacri præditus 1844 alacri
sum 657 alienato sum 1628
alieno esse ab aliquo 127
anxio esse 1719 benè affec-
to 1032 benè affecto sum
ibid. benevolo 1765 beni-
gno præditus 656, 2 bono
ac hilari ibid. bono sis 621
bono sum 621, 3. 656. 1844.
carens 655. collapsi præ tri-
stitiâ 459 compositi & mo-
derato 701 concidisse 459
concidit 1448 concido 20.
131. 655. 3. 726, 2. 781. 1313
concido præ consilij inopiâ
131 concipio 244. 655. 919.
1681 confirmor 703 con-
trahor & demittor 1525
crudeli præditus 657 defici
penitus 655. deficiens 656
deficior 656. 865. 1844, 2
dejecto qui est 655. 1844 de-
jecto sum 655, 2. 1765 de-
misso præditus 1844 de-
misso sum 1761 duplex
1844 effœminato præditus
ibid. egregio præditus ibid.
elato præditus 1761 elato
sum 1761, 1765 elatus 301
eo fuerunt in nos 317 eo
sum 1108 erecti erant 1395
excelso 1763. 1844 excelso
præditus 322. 1761. 1844
ferreus 1764 forti 746. 1440.
1844 fortissimus 862 865.964.
1844 frangi 419 generoso
præditus 1844. graviter af-
fectus 655, 2 hilari esse 656
hilari præditus ibid. hostili
esse erga aliquem 1357 hu-
mili præditus 1765 humili
sum ibid. impavido prædi-
tus 746 infenso 655 iniquo
1735 irato 655 leni præ-
ditus 1110 levi præditus
1101 leonino præditus
961 linquor 246. 1844, 2.
1846 linquor non 703 ma-
gnifico præditus 1109 ma-
gno 714. 1844, 2 magno
præditus 322. 657. 746. 1511.
2. 1779. 1844 magno sum
1844 malè affecto sum erga
aliquem 1032 malevolo præ-
ditus 656 malo præditus ibi-
dem, miti præditus 655. 656.
1110. 1844 molli præditus
1844 molli sum ibid. muliebri
præditus 655 patienti
præditus 1765 pari prædi-
tus 1844 placido præditus
655 præsenti 704. 746. 1440
præsenti præditus 622. 964
præsenti sum 964 præstanti
præditus 1844 præstanti
sum ibid. prompto præditus
655 propenso 1764 pro-
penso esse ad pacem 317
prospiciens futura 1001 pu-
sillo præditus 1844, 2 pusil-
lo sum ibid. recreor 896 re-
misso 657 remisso sum 657
remissus 1441 servare &
custodire 520. toleranti præ-
ditus 656. 746 toto 657. 1844
vagabundo sum 1419 ver-
sans 1089. 1651 verso 521.
655. 758. 947, 2. 1107. 1196.
1474, 2. 1682. 1727. 1757
violento præditus. Ind. 08.
uno 819. 1844 voluto 655.
758. Ex animo 655. 758 a-
mare 746. 748. 758. 1293. In
animo habeo 1031. 1032.
1107. 1108. 1528. 1761 ha-
beo discedere 544 habeo hoc
facere 78 habeo fortunam
experiri 1028
Animo ¶ Animam indo, vivi-
fico 308. 1844, 2. ¶ Animum
addo, insigno 622. 634. 1441
1844.
Animor ¶ Animum sumo 1761
Animorum concordia 1844
dissensio 655
Animos attollere 57 hominum
qui flectit & ducit quò vult
41 invictos habere 546 mi-
nuere 1031 sumere 79 to-
lo 622. 1762
Animosè 1644. 1844
Animositas 1521. 1644
Animoso pectore esse 964
Animosus 622. 654, 2. 655 703.
714, 2. 1095. 1511. 1644.
1844 non 655. 1511 supra
modum 657
Animula 1844, 2
Animulus 654
Animum abjiciens non 1578
abjicio 655, 2. 1313 addo
509. 621, 2. 622, 2. 964 1038.
1393. 1844 adhibeo 553. 699
adhibere operi 544 adjicien-
tes ad Peloponnesii 552 adji-
cio ad 699 adjungo 1761 ad-
verto 553, 2. 697. 1626 alacre
habens 657 appello 240. 699.
1195 appulit ad poëmata 699
attendere 550 attendo una
700 convertere ad mercatu-
ram 1195 converto ad aliquid
807 demittere 568 despon-
dens 655 despondeo 20. 109.
493. 557. 655, 4. 726. 933.
1674 despondi prior 459.
Ind. 07. despondisse 459 ex-
struens 1416 domans 762
erectum habens 1764 eun-
dem habens 1764. 1844, 2
exedo tristitiâ 275, 2 excita-
re 437 flectendi vim habens
41 flecto ibid. frangens 1764
frangere 419 frango alicu-
jus & flecto 798 hominis
habens. Ind. 07. gravem &
ignavum habens 1844 imi-
tere 1031 induco 657
inspirare 103 intendo 176.
intendo ad aliquid 1187 in-
tendo tibi 1109. ladens
1745 macerans 1617 mag-
num habens 1763 mor-
dens 354. 655 oblectans 612.
1110 objecto 41 pascere
526 permulcens 450 recli-
pio 621, 622, recolligere 10,
11 reddo 622 qui resumpsit
1844 subito 522 subire
dicitur res aliqua 427 su-
mo 1844 sustulisse 1127 vo-
rans seu rodens 275. In a-
nimum induco 244. 566,
567. 1034. 1107. 1109, 2.
1195 induxi hoc facere 78
induxistis illis philosophari
1346 induxit quævis potius
pati quàm &c. 791.
Animus 317. 612. 654. 746, 2.
758. 901. 1031. 1106. 1108.
1652. 1823 abjectus 1844
accedere dicitur alicui 1031
acer 704 affectus benè erga
aliquem 1032 affectus gra-
viter 655 affectus malè erga
aliquem 1031 bonus & bi-
laris 656 demissus 1844
elatus 1761 est hoc facere
675 excelsus 1763 fert ita
654 firmus 473 fortis & vi-
rilis 964 magnificus & in-
gens 1109 magnus 322
præsens 704. 964 pusillus
657 recolligendus est 590
remissus 1314 timidus 964
virilis 964. 1180
Annales 342. 742
Annalis 532
Annalium scriptor 343, 342
Anne 462, 589
Annecto 176. 178, 2. 187. 194,
2. 458, 2. 891. 1447 circum-

458 cumulatim 1627 insu-
per 179
Annector 176. 178. 194
Annellus 355, 2
Annexus 176 sum 1778
Anni dimidium 532 unius ab-
sentia seu exilium 483, 2 u-
nius alimentum 483 unius
fuga ibidem successus felix
532
Anni 1829 scansiles 805 tre-
centi sunt ex quo venit 531
Annicula 484
Anniculus ibid. 2
Annis alternis 531 alternis
fructum ferens 1735 de-
cem solidis 532 jam à mul-
tis 531 multis interim elap-
sis 305 quinquaginta gesta
sunt 531 singulis fructum
ferens 1735
Annitor 509. 1266. 1588. 1589,
2. 1591. 1641
Anniversarius 483. 531. 532.
891
Anno abhinc tertio 531 cir-
cumvoluto 1277 eodem
532 fructum fero 1735 hoc
533. 1459 novo incunte
1093 præterito 1295 supe-
riore ibid. In anno semel
173
per Annominationem quæ di-
cuntur 1520
An non 19. 589, 2. 1082. 1216
Annona 16. 264. 1464, 2,
1850, 2 vilis 16
Annonâ deficior 387
Annonæ caritas 387 caritate
premi ibid coëmendæ mu-
nus 1851 coëmendæ præ-
fectus. ibid. penuria 1465
penuriâ laborans 1465 præ-
fectus 202 præfectus sum
ibid. procuratio 1281
Annonam accipio 401 intende-
re 1639
Annorum conversiones 483
mille 533 mille spatium vel
tempus 533. 1853. paucitas
533 paucorum qui est ibid.
triginta qui est 531. Quot
annorum 601
Annos centum natus 532 no-
vem habens 1852 viginti
natus sum 302. In annos
singulos 483
Annosa arbor 425
Annositas 533
Annosus 90, 2. 304. 532, 2.
533. 557
Annotabant ut pœnâ afficien-
dos 1457
Annotatio 934. 1456. 1457,
2 in margine 338
Annotationes facio 1456.
1457
Annotatus non 1457
Annotinus 484
Annoto 335. 1456. 1457, 5
& colligo in margine 337
Annotor 335
Annua imperia 483 sacrificia
531
Annuæ induciæ 483
Annuatim 532 rediens 483
fructum ferens 1735
Annuendi actio 1097
Annuere superciliis 1096
Annularis digitus 355
Annulatus 794
Annuli 384. 1588. 1835 ca-
tenarum 794
Annulo trajicio & infibulo
ibid.
Annulorum theca 1629
Annulos aureos gestans in
manu 1802 elaborans. Ind.
&c. sculpens aut cælans
324
Annulum gestans aureum
355
Annulus 355. 452. 794.
ostii 1420 signatorius,
1566, 2
Annum ago seu transigo ali-
cubi 483 compleo 532 to-
tum absum 483, 2 totum
durans 532, 2 totum duro
532. 483, 2. Ante annum su-
periorem 1295. In annum
novum 1094. Per annum
cesso ab aliquâ re 483, 2 to-
tum 532. Ultra annum du-
ro seu permaneo 483
Annumeratus 188, 2
Annumero 188. 332. 528. 934.
948, 2 militibus 934
Annumeror 528, 2. 1600
Annuntiator 8
Annuntio 7. 8
Annuo 72. 1067. 1096. 1097,
4 ex adverso 806 pertina-
ni 7
Annus 483. 484. 531. 979.
1346. 1364, 18 52 climacte-
ricus 805 dimidiatus 532
exactus est 522 integer 1738
malus 532 volvens 1277
Annuum fructum ferens 1735
fructum fero ibid.
Annuus 483. 484. 531, 2. 532,
2. 533 reditus 484 victus
532
Ansa 916. 917. 1216 anceps
917 clypei 547. ¶ Occasio
1717 reprehensionis 918, 2
Ansâ carens 924
Ansæ 1216
Ansam bonam seu commo-
dam habens 924 unam ha-
bens 1216
Ansas habens vas 264 duas
habens 1216, 2 quatuor ha-
bens 1217
Ansatus utrinque 1216
Anser 1810
Anserculi ferii ibid.
Anserculus ibid. 2
Anseres alens seu pascens 283
Anserinus 1810
Anserum cors 1661 grex qui
pascuntur 282. 283 pastio
281, 283 pulli 1810
Ansulam habens 13
Antæ 704. 710, 1752
Antarcticus polus 172
Ante 164. 465. 1244. 1245.
1384. 1385, 3 ædes 1384
ædes prodi 1244 alios ibid.
alios loquens 959 alios pro-
vehor equo 468 conspe-
ctum habens 1180 diem
solvo 1600 domum Vlyssis
1245 fores 1384 genas
164 ipsa quæ sunt 1385 me
habeo 553, 2 me video 1188
mediam noctem 1114 nos
quod est 1385 oculos 1175.
1245. 1384 oculos pono
1706 oculos positum 1708
oculos positus 1178 ocu-
los tenentes manus 553 o-
culos versatur 1544 omnia
197. 1386 omnia facio 1803
pedes 1369, 4. 1371 pedes
quod est 1385 positi 1245
se 1385, 2 se longè ibid. se
projicit ibid. se rectà flant
ibid. secula 90 te nemo bea-
tior 1245 tempus 1244.
1384 tempus illud 465 tem-
pus perdendus 1154 tem-
pus qui periit ibid.
Antè ¶ Ab anteriore parte in
fronte 164. 1245. ¶ Antea
1245. 1383. 1386, Longè an-
tè 1510. Non antè quàm
1383. Non multò antè 1386
Paulò antè 28. 195. 1385
Antè abluo 869. 1341 aboleo
985 absolvo 196 absorbeo
1311 accerso 1279 adimo
76 augeo 59 bibendum præ-
beo 1312 calumnior 243
cogito 1108 cohibeo 1524
colligo 934 comedo 440.
292 comesus 292 commemo-
ro 712 commoveo 792 co-
citor 1196 concutio 1452
conficio 508 confugio 1741
congrego 115 consideo
673 considero 319 constru-
or 370 corrumpo 1745 cor-
ruo 1314 damno 319 déci-
do 1314 defetiscio 953. 955 de-
fleo 798, 2 deglutio 1311.
demergo 428, depono 807
descendo 233 destruo 985
devoro 1311 dictum est
460 diluo 809 dimitto 1279
disco 999 discutio 874 dis-
solvo 985 docceo 1236 edo
440. 525 ejicio 243 elaboro
507 emitto 1521 enarro 592
2 erudiri 1601 everto 985
exacui 634 examino 528
exero 458 exporto 833 ex-
tenuo 957 extitit 1778 ex-
traho 458 facio 1348 fati-
gor 738 finio 985 fio 798
fœnero 357 genero 308 gi-
gno 1778 gusto 314 hume-
cto 1688 jejuno 1099 im-
buo 378 immuto 127 inci-
do 1315 indico 1049 infero
1728 infero vim 164 inter-
rogo 871 introduco 33 in-
tromitto 1279 inundo 809
inungo 111. 1826 irrigo
378 juro 1160 laboro 738
lator 596 lævigo 932 lege-
re 1676 madefacio 1113 ma-
nifesto 389 moveo 793 oc-
curro 1315 paciscor 1627
percipio mente 1110 perfi-
cio 169 perscrutor 513 per-
venio 677 proluo 809 pro-
mitto 555 pugno 48 punio
823 purgo 719 purifico 1754
reclino 807 relinquo 955
reprimo 1524 sacrificio 661,
2 scio 690 scribo 338 spero
480 submergo 428 sunt
1676 quæ sunt vel facta sunt
571 terrefacio 1720 testor
1005 torreo 1720 vestigo
715 vinco 1103 utor 1821.
Antea 1244. 1245. 1383. 1385
1386, 2. 1855
Anteacta 1244 vita 266
Anteacto tempore 1385
Anteambulo 1280
Anteambulones 574
Anteambulonis officium præ-
sto 557
Antecedens causa 594
Antecedenter ibid.
Antecedentia facta 899
Antecedere 708
Antecello 82, 106. 234. 235.
306. 555. 5 56. 571. 705. 861
1102. 1694. 1737. 1732. 1733
splendore 881 valdè 696
Antecessores 922
Antecursores canens 904
Anteeo ¶ Præeo 1245. ¶ An-
tecello 39. 234. 556. 1732.
1733
Antefero 76. 705. 872. 1384.
1385
Anteferor 873. 1640
Antegredi 708.
Antegredior 199. 234. 894.
¶ Antecello 234
Antegressa causa 594
Antegressus 708
Antehac 1295. 1384
1386
Anteire ¶ Antecellere 523 dig-
nitate 599
Antelucanum tempus 1194
Antemeridianus 365
Antemundanus ¶ Qui fuit ante
mundum 854
Antenna 678. 773, 2. 774.
860
Antennæ 343
Antennæ cornu 1136 cornua
tenens 557 summum jugum
1608
Antennarum cornua 774 fu-
nes 1694
Antepagmentum portæ 1752
in Antepenultimâ acutum to-
num habens 1592
Anteponens hospitium meum
multis pecuniis 1640 publi-
cum bonum suo 1620
Anteponor 75. 76. 78. 695. 705, 2
872. 1285. 1625. 1640 mul-
tis pecuniis 1638
Anteponor 873. 1583
1640
Antequam 1244. 1383, 2. 1385
1386
Anterior 1385, 2 pars capitis
ibid. In anteriora ibid. ten-
dens 1592
Anteriore in parte 1385, 2
Anteriorem in partem ibi-
dem 2
Anterius 1385, 2. 1386
Antesignanum præbeo me
1458
Antesignanus 48. 709. 1011,
1583. 1738 sum 709
Antestatus 728
Antesto 705
Antevertendo 1742
Antevertere 124 hyemi 922
sermone 1742
Anteverto 199. 523
921, 3. 922. 924. 953. 1585
1742, 4
Antevertor 921
Antias religare 143
Antichristus 1826
Anticipando quod capitur
922
Anticipata opinio 922
Anticipatio 921. 922. ad An-
ticipationem pertinens 922
Anticipo 921. 922
Antidotum 398. 635
Antinomium 1534
Antiqua memore 939 parens
1050
Antiquâ simplicitate morum
1656
Antiquam terram habens
1811
Antiquare 336 legem 983.
Antiquarius 199
Antiquarum rerum historia
939
Antiquatio 76. 1593 & per-
emptio rei corpeæ, vel jam
peraciæ 336
Antiquatum 502
Antiquè 198
Antiqui 1385 mores 1656 poë-
cæ 53
Antiquior 304. 306. 1237.
1245. 1381. ¶ Potior 1381.
1640 habeor ibid.
Antiquiore loco numeroque
habeor 199

Antiquiorem habuisse 1381
Antiquis moribus 1656 moribus pædius ibidem verbis utor 939
Antiquissimus 306. 898. 1239. 1245. 1381. ¶ Potissimus 1381
Antiquitus 198.304.308. 1237
Antiquitatem seu antiquos imitor 198 præ se ferens ibid.
Antiquitatis amator 199 formam tribuo 198
Antiquius ¶ Potius 504 nihil ducere 1381
Antiquo 899.1237.1363. 1593. 1841
Antiquo more 198, 2 nomine appello ibid.
Antiquos mores respiciens 1656
Antiquum reddo 198,2
Antiquus. 197. 308.332.391. 1237. 1381. 1719. 1829. 1847.fio 198 fur 802
Antispastis pedibus constans 1501
Antistes 442 sanorum sum 1717 sacrificantium. Ind. Sr. sacrorum 1709 sacrorum sum ibid. vaticinantium 1001 veritatis 1717
Antistita 672,2
Antistites fanorum 1717. Ad antistites sacrorum pertinens 1709
Antistitis sacrorum dignitas 1709
Antistitor 709 sum ibid
Antistitum sacrorum more 1709
Antisto 705
Antithalamus 821
Antithesis 1621
Antitheta habente oratione utor 1621. Per antitheta loquor ibid.
Antithetis constans oratio ibid.
Antra vasta & vacua 718. In antris qui libenter versatur 168 In antro qui degit 168. Sub antro qui est ibid.
Antrum 168.323. 1507.1781 occultum 1781
Anus ¶ Podex 355.900.1390 ¶ Vetula 313. 332. 4 no 332
Anxia cogitatio 1024
Anxiam habebit animam meam oculus meus 1772
Anxiè 655 cogito 758.759. 1034. 1035, 2 cogito prius 1035 contemplor 1034 torqueo me in aliquâ re 944
Anxietas 50.108. 113.1313. 554. 640.655. 1270.1762. 1821 in rebus nihili 959
Anxio animo esse 1719
Anxium esse 131, 3 & torqueri frivolis in rebus 959. Quid reddit te anxium? 1052
Anxius 163.655,2.781.1035. 1762. 1766. & perplexus hæreo in hac re 1052 est de principatu 1667 fuit de hoc 1376 sum 1052 sum cum alio 48 sum valdè ibidem.

Ap

APage 32 sis ibid.
Aparine,herba 173.529
Apella 374.1846
Apellam facio 1846
Aper 510. 537. 744,2. 1558 impetuosus 665
Aperi dolium 1136 labium 1535
Aperiendi vim habens ibid. 2.
Aperimentum 1136
Aperio ¶ Adaperio,pando 563 806. 208. 2236,2. 1137,3 1296.1297.1396.1397.1524 1535.1649.1789.1790clam 1137 cultro vel scalpello 1568.1569 oculos 1080 ore facto 1536 ostio facto ibid. parum 1137 & pervium reddo velut fistulam 1556 simul 1137 quod septo clausum erat 1759 viam 1266. ¶ Declaro manifesto 736. 1457. 1705
Aperior 1136,2.1296,1297, 2. 1397.1790, 2 ut acies rupta 549
Aperire 579.986 fores 1136 1296.os 982. 1534 phalangem 549. ¶ Patefacere 493
Aperiuntur pori 1808
Aperta loca 1297
Apertæ fenestræ ibid. portæ 1296
Apertè 110.152.164, 3.388. 534.563.674.725.735.736 2. 874. 925. 942. 1426, 2. 1427.1448, 2. 1601, 1609. 1636.1703. 1704. 1705,3. 705,2.1707, 3.1758 concionabatur 861 declarare 388 dico 374, 4 faciebat hoc 388 non 1319.1448.valdè 1758 Vt apertè breviterque dicam 175
Apertilis 1136.1397
Apertio 1136. 1137 doliorum 1137
Apertiones doliorum ibid
Apertius 1448
Apertissimè ibid.
Aperto Marte 674. Marte pugnare 1013 ore sum 1442
Apertor januarum 1137
Apertu facilis ibid.
Apertum 1397 caput 735 dolium 1136
Apertus ¶ Patens, reseratus 563.1136.1297.1397.1535. & expositus omnibus 563 sum 1296.¶ Retectus 735.¶ Candidus 175. 725 sermo 534.¶ Manifestus 874 1448, 2.1636.1637.1704,2.1705 1706, 2, 1707,2
Apes 1462 meæ benè mellificant 1028 nutriens 1660. Ad apes accedens 1028
Apex 104.829.851
Aphorismos dico 1200
Aphronium 1104
Apiaria herba 282
Apiarium 1028
Apiarius 832. 1028.1495
Apiastrum 1027. 1772
ab Apibus depastus 282
Apices eminentes. 773
Apis 440. 1028, 1450 agrestis vel sylvestris 1028
Apium 1454.1557 montanum 1454 palustre, petræum, sylvestre ibid.
Apodyterium 429
Apologus 70.937
Apollo 26.562.564.674.689. 1233.1239.1754
Apophthegma 1716
Apophthegmatibus gaudens 1743
Apophthegmaticum reponsum 1822.
Apoplexia 1337
Apoplexiâ laborans 1337,2. Ad apoplexiam pertinens ibid.
Apostema 696 facientia ibid
Apostemate laborans 697
Apostolatus 1521
Apostoli nomen falsò sibi usurpans ibid.
Apostolicus ibid
Apostolus ibid
Apotelesmata docens scientia 1598
Apotheca 1622 vasorum 1629
Aparabatur bellum 877
Apparans nuptias 1523
Apparari 196
Apparatio 1655 carnium 1478 ciborum ibid.
Apparator 1612,2
Apparatu nuptiali ornata 1213
Apparatus benè 1607 sumptibus propriis 1523
Apparatus, ûs 195. 197. 1130. 1478. 1479. 1480, 3. 1522 bellicus 1173 ciborum exquisitores 1165 classium 1521 qui fit ex contrariâ parte 1480 quo instructus est aliquis 1478 structuræ 370 qui in vestibus & armis cultuque corporis adhibetur 1478
Apparavimus navigationem 1520
Apparens 926.1704.1707 altè 1708. 1715 in medio 1708 noctu 1708. 1709 non 1684 omnibus 1715 primò 1708 procul 1476. 1708 ex propinquo 1707 semper ibidem ferò 1708 solus 1709 in summo 1707 supra alios ibid. vix 1684. 1708 undique 1704 utrinque 1715
Apparentia, æ 1706 quæ est supernè & in summo ibid.
Appareo 490. 1175.1703, 2. 1704.1705.1706.1707 inter alia 1705 leviter ibidem simul 1706 subitò & ex improviso 374 super vel suprà 1706.1707 in transitu 1706 ¶ Apparitor sum 703. ¶ Videor esse 1706
Apparere facio 1703. 1709, 2 qui nuper cœpit 1707 volo 1704. Qui apparet alius 1707
Apparitio 1703,1706. Christi in carne 1706.Dei 1708
Apparitor 237.511.728
Apparo 110.195. 196,2.197,2 484, 3. 853. 877. 1003, 1266.1480. 2.1520.1523,2. 1655, 2 expeditionem 467 exquisitè 1165 nuptias 1623 simul 1480
Apparor 196.1613
Apparuerunt suprà, collem 1707
Apparui 1174. 1703. Qui apparuit 1178
Appellabo 460
Appellandus 1427
Appellare 493 nominatim 728 ¶ Magistratum 730
Appellâtio ¶ Compellatio 19 728.1165.1167.1426,2honorifica 1718.1719
Appellatione infami noto 1718
Appellationem habere ab aliquo 19
Appellationes divinæ 1166
Appellativum nomen 19
Appellativus 728
Appellatoriæ literæ 1511
Appellatum tribunali in provocatione 730
Appellatus est 1426
Appellavit se ipsum hoc nomine 493
Appellendo ad civitates 546
Appellentes navem ad terram 1825
Appellere animum 1195 navem 35. 551.833 naves 691
Appelli 833
Appello ¶ Alloquor 522.¶ Nomino, nuncupo 20. 729, 2. 731.732.933.1165,2.1167 te de proditione 729 palam 19. ¶ Provoco ad judicem majorem 565,2
Appello ¶ Applico 81. 544 553.765,2.766,1054.1197 4.1198. 2. 1274.1334,2. 1730.1825,3 animum 24. 699 in pertum 35 post alium ibid.simul 766.1198
Appellor ¶ Nominor, nuncupor 1165. 1824 nomine 728
Appellor ¶ Applicor 553.1197. 1198.1275.1730
Appendere 711, 2 pondus 178
Appendix 97.194,2.477. 504.866.1521 1623. 1625. 1777
Appendo 29.178,5.194,4. 384.691.1575,3,pro annulo 178 circum 194. 458. desuper 867 super ibid. in tunica 711
Appendor 194,2.1575
Appensim 710
Appensio 194.711
Appensum quod est 194
Appensus 194.710
Appetens ignominiæ 667
Appetens benè cibos 1192 nihil ibid. virorum 1010
Appetente autumno 436 jam vere 433 vemo tempore 926
Appetentia 1192 cibi ibidem nulla ibid. Sine appetentiâ ibid.
Appetentiæ facultas cui inest ibid.
Appetentiam cibi faciens ibid.
Appetere ignominiis 665
Appeti qui solet 1192
Appetit natura contrana 326
Appetitio 1195
Appetitum concilians medicamentum 1192
Appetitus, ûs 565.1192. 1195.
Appeto 326. 410.471,2. 496.565.765.968.970.1132 1192, 2. 1264 impatienter 1189 improbè 795 nihil 1192. ¶ Advento 522
Appingo ¶ Affigo 879. 1301 pastillis 1246. ¶ Iuxta pingo 337
Applaudentium strepitus 644
Applaudo 614. 644.877,3. 964.1365.1457 alicui 325 simul 877 1397
Applicamen
Applicare ad littus 551 manum 550 naturam suam 1828 navem 35 ad portum qui facit 1197 se ad aliquem 553 se ad voluptatem 246
Applicatio ¶ Admotio 16.6
Applico 1397. ¶ Adhibeo, admoveo 178. 248. 550. 1054 1274.1625 1828 me ad aliquem 246 mentem 699. ¶ Appello 551.553,2. 765. 766. 1197, 3. 1198.1274. 1334
Applicor 1397. ¶ Appellor 833.1198
Apponere bellaria 1624 convivis 397
Apponitur mensa 82. Quod apponitur 1625. 1626
Appono 699. 702. 1624. 1625
Apponor 761. 762.1624.
Apporto 31.831,2.833,2. 1729
Apportor 831
Apposita fercula 761
Appositæ epulæ 1625
Appositio 1625.1626
Apposititiciæ comæ 834
Appositius 1626
Appositu prodest ibid
Appositum 1620
Appositus 1479. 1626. ¶ Accommodatus, aptus 252. 323.1728 non 1628.
Appositus, ûs 1626
Appotum esse 1145
Appotus aliquantulum 286 leviter 664
Apprehendo 421,2.639.913. 916,2. 918. 919,2. cupidè 208 vicissim 920. ¶ Percipio,sentio 918
Apprehensio 918, 2. 920
Appressus 1682
Apprimè 995
Apprimi 1682
Apprimo 640, 2.1682
Approbantes plausu morem 1457
Approbatio 72.339.380 381.892.1624.
Approbator 872
Approbatus ibid.
Approbo 71,2. 72,2.380. 414.632.706.873.899.1457 1567 fausta acclamatione 1719 meâ opinatione 415 simul 72
Approbor 414
Appropinquans 1274 tempus 1598
Appropinquare facio 1274. 1275,3. 1825. fecit. Ind. Sr.
Appropinquatio 37. 1275
Appropinquo 37.179.246. 436,2.523.553.900. 1054. 1274, 2.1275,2.1822.1837 aliquantum 436
Appulerunt ad continentem 1054. Vnde appulisti ad hanc terram 1546
Appulit ad continentem 765 Cytheris 900
Appulsæ naves ibid
Appulsi sunt 553
Appulsum iri naves 246
Appulsus,ûs 428. 1198.1334 navium 81 in portum 35
Apri 1559
Apricari 601
Apricatio ibid.
Apricor 631
Apricus 474.602
Aprilis 158.621
Aprorum interfectrix 1723
Apros venans 24
Aprugnus 24. 537
Apsis 176
Apta digestio 1629
Aptare concinnè 196
Aptatu facilis 205
Aptatus 203
Aptè 195.205. 373.539 675.852.1029.1139. 1265. 1540 admodum 373 cognato 203 compingo 204 compono 205 compositus 1629 concinno 946 digero 1629
Apti socii 204
Aptissimè 373
Aptissimus & accomodatissimus 1029
Aptitudo 205
Apto ingenio esse ad aliquid 1775
Apto 197. 203,5. 204, 2. 205,2.458,2.554.1520.1523
Aptor 203,2
Aptum officio 1480
Aptus 3.176.203.204.205 2.323.490,2.675.867.1029 1139.1732.1733 ad aliquid 490 minimè 1143 sum 1628 1663
Apud 149.460.481.488. 489.1242.1388,2.Aegyptios 149 Ambraicam gesta 755 Macedones infamis 460 omnes ibidem me cogito 1108 se cogitare 240 se quem cogitasset 1388 se considerare 488 se esse 62. 481. 1242. se non esse 463
Apum agmen 1218 servator 1495 soboles 1568.

Aq

AQua 1689,2 intercus 1184 1689, 2 lavandis manibus aut pedibus 1103. limpida 15 lustralis 718. qua manus lotæ sunt 1103 mulsa 588. 772. 1027. pluvia 1689, 2 saliens 878. 1306 salsa 616 sordida, in quâ quis lavit 974
Aquâ ablutus 810 carens 1690, 2 intercute laborans 1691, 2 lotus 810 pauca contentus 1691 perfundo 1690 perfusus 1808. Ex aquâ prædicens futura 1001. In aquâ nutritus 1658. 1659. Sacra in quibus aquâ libationes fiebant 1507
Aquæ 1421 saliunt ex me 1303
Aquæ amans 1691 copia 1690, 2, 1691 gerulus 1732 gestatio ibid. haustio 1690 metus 1721 parum habens 1691 penuria 1690, 3 penuriâ laborans 1961 potor 1313 potus ibid.
Aquæductus 30. 41. 44. 134. 476.538. 616.950.951,1228 2. 1808 longior 32. Per aquæductus influens aqua 134
Aquagium 41.44
Aqualiculus 487. 1807.
Aqualis 581. 1690
Aquam bonam habens 1690 excipiens seu recipiens 383 fero 1738 fundens 1808 fundens lavantibus 1807 haurio vel peto 1690, 2 ministro in balneo 239 poto 1313 refugiens 1691 timens 1721 timeo ibid.
Ad aquam pertinens 1689. In aquam resolvo 1690, 2
Aquaria mola 1076
Aquarium vas 1690
Aquarius (a) 1689 sulcus 44. 134.217
Aquarius ¶ Signum Zodiaci 1808
Aquarum indagandarum ars 1008 investigator ibid. regina 1017 speculator 1476 vortices,Inde. æ.
Aquis afferens 1690 amo 1691 indago 1476 latentes deprehendens & ostendens quærentibus 1709 subeo 427, 2. 830 subire qui solet vel amat 427. Iuxta aquas natus positus,vel satus 1691 Sub aquas demersus ibidem Supra aquas qui est ibidem.
Aquatica rosa 1114 testudo ibidem
Aquaticæ nymphæ 1690
Aquaticus 265.1659.1690, 2 serpens 1690, 2. 1691, 2
Aquatilia 292
Aquatilis 265. 1659. 1688
Aquatio 184,2.1690
Aquator 41
Aquatum duco 184
Aqueam in naturam converto 1690
Aqueo colore præditus 1828
Aqueosa 1689
Aqueum reddo ibid. vinum ibid.
Aqueus 1689, 5. 1690 prorsus 1688
Aquila 59, 2 adunca, nigra, noctura ibid.
Aquilæ species quædam 1205
Aquilarum genus 59
Aquilinum nasum habens 343
Aquilinus 59, 2 mos ibid pullus ibid.
Aquilo 276
Aquilonaris 276, 3 pars 276, 2
ab Aquilone ibid
Aquis abundans 1690, 3 gaudens 1691. 1788 irriguus 1690 multis affluens 1691 nigris scatens ibidem salientibus scatens 1303.1306 scatens 1690, 2 scateo 1303 In aquis degens 1690. Sub aquis qui est 1691
Aquor 1690, 2
Aquosâ bile permixta excrementa 1817
Aquosum reddo 1689,2
Aquosus 1689.2, 1690,4 minimè 1691 supra modum ibid.fio 1689
Aquula 1689.1690

Ar

ARa 294. 516. 660 parva 294, 2 stans pro foribus 26. Super aræ ignem accedens 294
Arabilis 191,3
Aræ 280
Aræ ejusdem particeps 294 2 extructio ibid. præfecti ibid.
ad Aram contendens 1087. Apud aram qui est 294. Circum aram qui est ibid.
Arandi tempus 191,2
Aranea vel Arancus 182,2.476 Ab aranea contextus. Ind. ap
Araneæ tela 182, 2. Ad aranearn pertinens, aut ab aranea factus 182
Aranei genus 1710
Araneis squaleo aut vitior 183
Araneosus 182,2
Aras erigere 294. Ad aras sacrifico ibid. Propè aras jurans 27
Aratio 191, 4.508, 2. Ad arationem pertinens 191
Arator 191, 4 serus 192. Ad aratores pertinens 191
Aratro scissa terra 1358 scissus vel versus quater 1360
Aratrum 191. 425 fero. Ind. ap.
Aratu difficilis 191 facilis ibd.
Aratus 191 benè ibidem bis 1359 à bobus. Ind. βυ.
Arbiter 395. 404.711.870. 872. 1577 ex compromisso 122 conditionem 1200 qui erat nobis controversiæ 394 sum 285 sum certaminis & moderator ibid.
Arbitra 593
Arbitrantur nos fugisse 319
Arbitrari id est, statuere pro suo arbitrio 283 de quo facile est 395
Arbitrarius 78.395
Arbitrator 870
Arbitratu meo facio vel judico & decerno 321 suo 78 suo privatoque sensu statuens 322
Arbitrii liberi impetus 863
Arbitrio alterius permitto 242 libero agens 78 ex libero manans 863 suo agere aliquid ibi,suo facere 1378. In arbitrio amborum posita 79. Pro arbitrio suo distribuat 898
Arbitrium liberum 465. 530. ¶ Quo quis arbiter est 394 eligo ex compromissa 673 obtinere & vincere 395
Arbitror ¶ Arbiter sum 394 ¶ Existimo, judico 319.412. 413.1149,2. 1620 ego 1149
Arbitros statuere 673
Arbor 372, 3 annosa 425
Arborarius 372
Arborem æquans ibid. In arborem abeo paululum ibidem
Arbores cavæ 1442
Arbores excindo 844.1605 lædens 1305 scando 236 seco 844
Arborescentia,æ 372
Arborescentia olera. Ind. Jν
Arborescо 372,3
Arboretum 372, Ind,ορ.
Arboreus 372,2
Arboribus abundans 372, 3 carens sen nudus 372. 425 comptus & ornatus 834 consitus 224. 1780 consitus & plenus 372 consitus benè ibidem consitus locus 1776 densus 1692 densus locus 359 pulchris abundans 372 vireo & herbis 425
Arborifemus 1734.1780
Arboris cor,seu matrix 425
Arborosus 372. 425
Arborum amputatio 1605 amputator ibidem cor, matrix,medulla 746 ferax 1734 incrementum 372
Arbuscula 372,3

Arbusta 374 frequentans 977
Arbustis condensus 977. In arbustis latito 372
Arbustiva vitis 372.1484
Arbustum 133.372,619.1189
Arbuti pomulum 1056
Arbutis vescens. Ind. ac.
Arbutum 831
Arbutus ibid.
Arca 579.788.929.1301 1399.1403.1594.1785. 1810
fœderis 788 frumentaria 1618
Arcæ operculum. Ind. cæ.
Arcana 446 gestans 1734 gestare sacra ibid. non retinens clausa in pectore 1517
Arcana res 1426
Arcanè 1600
Arcanorum gestatio 1734
Arcanum ad sacra pertinens 1072 enuntio 20
Arcanus 1426
Arcarum cæstodes 1223 fabricator 1351
Arcebantur lege 457
Arcebat hostes 144
Arcendi vim habens 112
Arcens procul 457
Arcent liberos ab improborum contubernio 455
Arceo 112,2.117.144,2.145. 451,455.456, 3.457,3.467 520,4.800.905,906,2,1493 2. 1516. 1524.2563. 1565. 1669.1848 aggere 1809 circum quaque 457. prior ibid. saggitâ 1645 te à talibus 455 transitu 1603.1604. vim 144
Arceor à sancto 1210
Arcere cædem à filiis 186 ignem à navibus 144
Arceri sagittis 1645
Arcessere 467
Arcessi homicidii 30
Arcessitur impietatis 467
Archaismus 198
Archangelus 9
Archetypum 1681. Ex archetypo expressus ibid.
Archipirata 1265
qui Architectatur in mente 1614
Architectonica ars 1613. 2
Architectonicam factito ibid
Architectonicè 371
Architectonices peritus 1613
Architectonicus ibid
Architector 1130.1613 insidiosè 1224
Architectura 1613,2
Architectus ibid. verborum 1614
Architriclinus 808
Archivum 199
Arcis præfectus. Ind. ax.
Arcitenens 1644. 1645
Arctatio 1535
Arctè 554. 1516.1527
Arctium, herba 1219
Arcto 1524.1535
Arcto freto constrictus 1273
Arctophylax 1770
Arctor 1526
Arctos meatus habens 1272
Arctous 190
in Arctum coactus 1526 cogo 451, 2 cogor 1525
Arctus 1272. 1688. 1834
Arcu carens 1645 inclytus ibid. instructus 304 emitto 1645 peto ibid. petor ibid. propulso ibid.
Arcula 193.788.821.1785. 1810
Arcum argenteum habens 1645 curvum gerens ibid. dirigo in ibid. ferens 1738 trahere 475.476
Arcus 176. 264.773.1644 cœlestis 688 triumphalis 176
Arcûs vinculum. Ind. cu.
Arcus curvi 739 intendere 1587
Ardea 524
Ardens 67.3.68,2.179.631 722. 723, 2. 1750, 2 à Deo 1406 difficulter 724 facilè ibidem fax. Ind. ar. febris 722,2. igni 1751,2 ita ut ab igne consumi nequeat ibid. semper ibid. valde ibid. ¶ Acer, vehemens 576.630 1405
Ardenter 576,723.1751,2 deperiens mulierem 723
Ardentes carbones 1404 pustulæ 582
Ardentibus armis 1750 navibus 722
Ardentissimus 1406
Ardeo 67,2.352.722,2 723,2. 1684.1750, 2 rursus 1751
Ardere calore 722 desino 1751
Ardet juxtà 723
Ardor 67. 445.722,5.723. 738.1405, 2. 1750. 4 animi 1031 perurens 723, 2 solis 724 stomachi 722.
Ardore corripior nimio 722 exercucio ibid. gaudens 68 infesto 722 infestor ibidem vehementi 1751
Ardorem animi recupero 1406 reddo ibid.
Ardua 166 capessens 245 facinora edens 504
Arduæ res 412
Arduitas ¶ Acclivitas 807
Arduo præcipitio assurgens 868
Arduum ¶ Arrectum 1193. ¶ Difficile 828 est me hæc audere efficere 366. In arduum 1193 tendit 74
Arduus ¶ Acclivis, præruptus 166.167. 868.958. 1193 ¶ Erectus 1707. ¶ Difficilis, gravis 74.1803
Area 232 domûs 1258 in horto 1375 in qua trituratur frumentum 132, 2.133. In aream verior 133
Arealis 132,2
Aream amplam habens 133
Areface 59. 223.224. 712.713.717.1123,2.1471 3.1580, 1610,2. 1845 antè 1580 intus 1471 simul 224
Arefacti corporis speciem gerens 1471
Arefactio 223.1471.1610
Arefactus 1471, 2 indurui ibid. non 753
Arefio 60.223.1123.1471.
Arena 839.1836,4.aurea 1837 littoralis 875, 2 nitro mista 1104
Arenâ littorea gaudentes conchæ. Ind. au. obruo 1836
Arenacea loca 1837
Arenam pulchram habens 875 subtus habrens 1837, 2. Per arenam incedens. Ind. au.
Arenarius piscis 429
Arenidus 1835
Arenis carens 1836
Arenosa terra 1847
Arenosus 1836,6.1837,2 admodum. Ind. ar. non 1837
Arenula 1836
Areo præ æstu 223,2
Areseo 59.60.213.1123.1835
Argentare 184,2
Argentaria 184,1378
Argentariæ officinæ 1378
Argentarius 139. 844 faber 1809
Argentea arena 184 phiala ibid. vasa ibid.
Argentei nummi ibid.
Argenteis frænis ornatus. Ind. ap. phaleris ornatus. ibid.
Argenteos clavos habens 602 nummos cudens 844 pedes habens 1259. 1370
Argenteum arcum habens 1645 nervum habens. Ind. ap.
Argenteus 183. 184 scyphus Ind. au. totus 184, 2
Argenti amans 184 amor ibid. coactio & exactio 935 fusor 1809 multum habens 184 scoria 476 spectator 321 spuma 184, 728 theca Ind. ap.
Argenti fodina 184
Argento carens 184 circumobduco ibid. emptus 1850 mixtus 184. 1055 muto 184 splendens 1721
Argentum 183. 184 adulterinum 184 cælatum 818 infectum 499 vivum 184 1805
Argentum colligens 935 effodio 184 flagito vel aufero ibidem signo 844 vehentia fluenta habens 1425 In argentum redigo id est, pecuniâ permuto 184
Argi occisor 1722
Argilla 183. Ex argillâ fingens 1323
Argillaceum vas ad metalla fundenda 1808
Argillaceus 183
Argillosus ibid.
Argonauta. Ind. ap.
Arguere aliquem timiditatis 319
Arguenta afferre 552 allata adversus 524
Argumentandi peritus 471
Argumentatio 1801 circularis 890
Argumentatione falsâ utens decipio 948
Argumentationibus acer 655 In argumentationibus exercitatus 1801
Argumentis sufficientibus probatus 1595
Argumentor contrà 1801
Argumentum ¶ Indicium, probatio 362. 471.711. 1004. 1260. 1456.1595. 1801 est inscitiæ 471. ¶ Materia 916 1627, 2 libri alicujus 552. ¶ Thema 1645
Argumentum duco 710 propono 524 sumere 363 sumo mihi scribendi 1627
Argue 18.319. 471.472.624
Arguor 471
Arguta voce loquor 1784
Arguram vocem edens 1743 vocem habens 1784
Argutator 942.944 1013
Argutè ¶ Sonorè, stridulè 966, 2 cano ibid. ¶ Differo 941 rimor 942.
Argutia 837.957
Argutiæ 959 captiosæ 773 subtiles 957
Argutor 944.1496,2
Argutum dictum 656
Argutum ¶ Callidum 1496
Argutum sonans 614 sono 966 stridens ibid. tinniens 614
Argutus ¶ Canorus, stridulus 966,2.1743. ¶ In differendo 941 orator 655
Arguunt opera manus 471
Arianus
Arida 410 virgulta colligo 1767
Aridi mores 1123
Aridissimus ibid
Aridiras 223,2.865.1123,2. 1672 siticulosa 410
Aridum 722. 1472 cadaver 1471 lignum 1767 medicamentum, quod in pulveris modum inspergitur 1123, 2 sonum edens 613 virgultum 1767
Aridus 59.223,2. 353.558. 613.618.676. 717.753.777 860.865, 982. 1122.1123. 1406.1471, 2. 1518. 1657. 1767.1837. 1846 præ æstu 223 multum 717 pulvis 410 ¶ Siticulosus 410
Aries 874,886 partus 874 sylvaticus 1751. ¶ Machina bellica 874. Ind. ce
Ariete quatio 845
Arietem gestans 1736
Arietinam faciem habens 1183
Arieto 773.844
Arietum pugna 1013 victor 1701
Ariolus 317.1073
ab Aris alienus 294
Arista 613,2
Aristæ 329
Aristas generans. Ind. ag.
Aristatus 61
Aristocratia 863
Aristocratiæ studiosus ibid
Aristocraticus ibid
Aristolochia 977
Arithmetica 187. Ad arithmeticam pertinens ibid.
Arithmeticus ibid
Arma 455.481.484.1172. 1613 aurea habens 1613 depono 1173 fabricor 1353 fero 1738 ferre contra aliquem 833 gero 1173 gesto 1737.1738 parva 1172 sumere. 792. Ad arma capienda impellens 1353
Armamenta navium 1478
Armamentarium 1619
Armari 586
Armarium 1619
Armat contra morbum 1172
Armata 1173
Armati 1172.1478.1613. 1793 multi 1613. Ab armatis stipor 1737
Armatorum more 1173
Armatos efficiens 1353
Armatum esse 1172
Armatura 587. 1173 corpus totum tegens 1173 levis 345. 856
Armaturæ gravis miles 1173 gravis miles sum ibid. gravis milites ibidem levis miles 345 levis milites 1842,2
Ad gravis armaturæ militem pertinens 1173
Armatus 664.851,2. 1173,4. 1174. 1332. 1613. Ind. re. ære 851.1613 bellator 1013 benè 664. 815. 1173 cursu contendo 1666 leviter 1523 luctatur 1239 miles 1173 omni ex parte 1018. falso 1404 stipo litus alicujus 1737
Armavit contra te 1173
Armenta 1724
Armentalis 11
Armentarius 827. 828. Ind. ay.
Armenti congregatio 11 dux 41 dux taurus. Ind. ay. locus 11 præfectus. Ind. ay.
Armento præsum. Ind. ay. Ab armento veniens 1091. Ex armento 11. Ad armentorum curationem partinens. Ind. ay.
Armentum 11 boum 827,2 fastidio 11
Armiger 851. 1737. 1738
Armilla 284 452.752
Armillæ 373.384. 420. 452. 1000.1835
Armis æreis indutus 1174 aeris utens 484 carens 1613 concussis propiperis se 84 isidem utens 1478 instruo 1479 instruo peritus 1173 munio 1760 munitus circûsquaque ibid. præstantior 186 pugnans 1013 pugno ibid. regens totum corpus 1173. Cum armis ibid. In armis 1037 armis decurrens stadium 1666 armis esse 1172
Armo 664. 850. 1172. 1173. 1479 adversus 1173 contra aliquem ibid. insuper ibidem me ibidem vicissim ibid.
Armor 664.850.1172. 1173. 1478. 1612 adversum 851 contra 1173.
Armorum compages 1850 faber 1353 fabricatio ib. insano amore ducor 993 inspectio 1476 instructio 1173 opifex 501 repositorium 1629 studiosus 815.1174
Armos demissos habens 1850
Armus 1009
Aro 191,6. 192. 507. 1358. 1848
Aroma 205
Aromata 661 aliquatenus redoleo 206 respio ibid.
Aromaticus 205
Aromatis imbuo 206. Exaromatis intritis potio 1668
Aromatites 205
Aquatus 255 morbus 678
Arreptæ mammillæ 1193
Arrectum 1193 consistere in digitos 897 penem habens 1193
Arrectus ibid.
Arreptâ occasione 421
Arrha 193
Arrhabo ibidem nuptiarum 1062
Arrhabone confirmo contractum emptionis 193
Arridens imagini in speculo 311
Arrideo 311,2.1018,2
Arrigens 857
Arrigere aures 691
Arrigo 1193
Arripere occasionem 1624
Arripiens 193
Arripio 421,2.913
Arrodo 525.1607.1674
Arrogans 6.49.106.301 746.1149.1707.1747.1757. 1765 dictum seu factum 49 fio 301 opinio de se 1149.
Arrogantem esse 285.662
Arroganter 49.836.1707 1747. 1757 gero me 49 sentio de me 1149.1765
Arrogantia 49.2.285.1173 1684.1707. 1757.1774
Arrogantius effero me 929
Arrogo mihi nimium 1149
Ars 426.689.1051.1614,2 arguta 1614 dolosa 1615 illiberalis 253 mala 1615 nautica 689
Arsenicum 193
Arte clarus 1615 conficio 1614, 2 conficior ibid. constans 1615 instruo ibid. loquor 944 magnus 1615 molior 1614 singulari factum & industriâ 1348 valens 1614. De arte differo 1615 loquens 944. Sine arte 1615 factus 1349
Artem conficio manu 1616 eandem factito 1615 eandem profitens ibid. 2. illiberalem seu sedentariam exercens 500 instituere 886 pulcram factitans 1615 tenens per se ibid. Ad artem partinens 1614. Citra artem 1615. In artem redigo 944
Artemo 34.195.1608
Arteria 195 aspera 1713 magna 172
Arteriæ dissectio 1604
Artes & fraudes. cauponariæ 743 fraudulentæ 132 liberales 689 mechanicæ 1616
Artes exercere 497
Arthriticus 187
Arthritis ibid.
Artibus dolosis instruo 1614 instructus 1615,2 malis deditus 1615 malis utor ibid. vanis deditus ibid.
Articula ¶ Parva ars 1614
Articulare 187,2
Articularis ibid. morbus 24,2. 187
Articularius 187,2
Articulatè ibid.
Articulatim ibid. distinctèque formo & explico ibid.
Articulatio ¶ Artuum commissura ibid.
Articulatus ibid.
Articulis carens ibi, membrisque non distinctus ibid. suis distinguo ibid.
Articulo copulatus ibid. In articulo ipso res sunt 95
Articulorum debilitas 187 dolor seu morbus 187
per Articulos annecto 187
Articulosus ibid.
Articulum vocis formare ibid.
Articulus 186.739 digiti 837 temporis, quo res aliqua agi debet 95
Artifex 498.500.1130.1613. 1614. 1792 celebris 1615 ingeniosus 1496 malus 506 optimus 1615.
Artificialis 1615,2
Artificii elegantia 1615 magnitudo ibid. multum habens ibid. studiosus 944 varii studium 1615
Artificio carens 348. 1615 carens oratio 1479 eleganti elaboro 1615 exquisito & subtili factum opus 503 magno instructæ commonefactiones 1614 magnus 1615 manus 1616 multo & vario elaboratus 348 solerter ex cogitato loqui de aliquâ re 1110. Sine artificio 1615
Artificiosa ratio 1615 ratio tractandi de re aliquâ 1130 revoco 944. Artificiosâ ratione & viâ 1130
Artificiosam viam sequens ibid.
Artificiosas manus habens 1801
Artificiosè 1052.1130. 1614,3. 1615, 2 ago 1616 conficio 505 disputo 944 differo vel trado prius ibid. distinguo & differo ibid. fabricor 1614,3 facio 348 tactus 348 1614, 1615, 2 loquens 944
Artificiosum commentum 1614 factum 505 opus 348. 1616
Artificiosus 348. 1130. 1238. 1614, 4. 1615, 3 supra modum 1615 valdè ibid.
Artificium 1051. 1052,2. 1614,2. 1616 coquorum 988 magnum 1615 orationis 1479 verborum 944
Artis compos. 484 factitatio & exercitium 498 pulchritudo 1615 scriptor 341 studiosus 944 vanæ studium 1615
Artium studiosus 1615 bonarum studiosus 734 studiosus sum 1615 studium ibid.
Artocreas 866
in Artoptâ coctus panis. Ind. ap.
Artus 186.311
Artus dissolvens 344 validos habens ibid.
Artuum agilitas 187 commissura 187,2 debilitas ibid.
Arva 497
Arvina 815
Arundinacea folia habens 1772
Arundinaceus 727,2
Arundine piscor ibid.
Arundinem gestans 1736
Arundineus salens 1659
Arundinetum 727
Arundinetum 417
Arundineus 727,2
Arundinibus virens 1815
Arundinosus 417,2.727
Arundinum lanugo 1815
Arundo 417.699. 727. apta modulationi 981 aucuparia 683 fistularis 1556,2 parva 727 piscatoria 176. 727
Aruspex 660.1110.1150.1476
Aruspicina 660.1476
Aruspicinam exerceo 1476
Aruspicium 661
Arvum 191.343.500.963 tenue 192
Arx 543. 1768. 1769. urbis 1362

A s

A Scendendo 233
Ascendere facio 237, 2. 1726 suggestum 235
Ascendit in cœlos 573
Ascendo 231,2.233, 234.521. 573.598. aliquantum & remaltius repeto 573 citato gradu 1208 simul 231 furium 1596 unà. Ind. sv.
Ascendor 231
Ascensio ibid.2
Ascensor ibid.
Ascensu difficilis 1128
Ascensus 231.2.521.1128 1663
Ascia 170. 1473 parva 170.
Asciâ percutio 1473
Asciæ modo & formâ ibidem
Asciscere puerum penes se & agnoscere suum 917 in societatem 30
Asciscо 33.34. 37. 699. 732. 922.934. 1139. 1143. 1348 insuper 883 penes me puerum 380 socium 529 una 1348
Asciscunt sibi sponte suâ servitutem 34
Ascitius 33. 731. 732. 883. 1347.1623
Ascribere aliquem amicis 334 Deo omnes res magnas 1718 diis 1005
Ascribi alicui 760 in numerum virorum 1581
Ascribitur in 334. Quod ascribitur ultra solitum & justum 338
Ascribo ¶ Iuxta scribo 337 & annoto 1457. ¶ Scripta addo 336.338, 2 falso 336 insuper 337. ¶ Allego, asciscо, annumero 332. 334. 338. 934. 1582 numero militum 934. ¶ Acceptum vel impensum fero, assigno, imputo 948,2.1620.1718 & vendico mihi 337 mihi falsò 250 testimonio meo aliquid alicui 1005
Ascribor ¶ Allegor 1090 in catalogum 934
Ascripserit benevolentiæ deorum 1620
Ascriptio & annotatio in margine 338
Ascriptitius 336
Ascriptus in tribum 1090
Asella 742
Aselli ¶ Stellæ 1167
Asellus 1168
Asilo agitor 1148
Asilus 1147
Asina 1167
Asini clitelliarii ibid.
Asinina crura habens 1472 pellis 1168 stercora ibidem.
Asininæ carnes 1030
Asininam ungulam habens 1820?
Asininos pedes habens 905
Asininus 789. 1168, 2 simus 1168
Asinorum pastor 1724 stabulum 1168
Asinum agito 469
Asinus 742.789. 1030. 1126. 1167. 1239 ferus 25 prægrandis 742
Aspalathus 209
Asparagus 209.1504
Aspectabilis 633. 1176 non 1188
Aspectu agresti præditus 1068 albus 1181. 1781 cæruleus 1181 cavus ibidem decorus 623 difficilis 1177 divino præditus 325 dulcis 325 375 horrenda. Ind. yo. horrendus ibidem indignus 269 ingratus 1184 jucundus 1185 mansueto præditus 269 monstrosus 1184 niger 1181, 2 placeo alicui 1183 placido præditus 1185 pulcher 733 1181. 1183,

1183, 1. Ind. ax. pulchra 1181, 2 pulchro præditus 1181, 3 puniceus 1715 rigido obtuens 375 roseo præditus 1184 rutilus 1183 terribili sum ibid. terribilis 366. 1034. 1180, 2 turbidus 1182 turpis ibid.

Aspectum agrestem habens 1179 anguillæ habens 1180 aureum habens 1184 multiformem habens cœlum 1183 sanguineum habens 1179 venustum facio 1181. Subaspectum cadens 1187

Aspectus, ûs 269, 2.375, 2. 1175, 2. 1177. 1180. 1706 bonus 1183 torvus 270

Aspectus mali & infausti 1177

Asper 108 747 777. 877 1234. 1428. 1509 1549. 1552. 1649, 5. 1680. 1794 1804 aliquantum 1649 factus sum ibid. fio 777 lapis 104 locus 967. 1649, 2. non 1552 sum 1649 valdè 1552 utrinque 359. ¶ Agrestis, crudelis, difficilis, dorus, immitis, regidus 449. 450. 1018. 1471. 1525. 1570. 1649. 1790

Aspera arteria 1713 petra 967 sors 1378. 1471 testâ tectus 1213 vox 1784. Perasperа incedo 237

Asperæ faciei 602

Asperam vocem habens 1784, 3

Asperè 167. 287. 1442. 1549. 1649. 1680. 1791 excipio 1552 loquens 1537 tracto 1552

Aspergebat criminibus illis Fulviam 1670

Asperget te accusationibus 168

Aspergillum 1416

Aspergimentum 1247

Aspergo 79. 1113. 1239. 1415, 2. 1416, 4. 1835 aceto 1247 unte 1416 circum ibid. 2 guttis 1883 labem 1510, 2

Aspergo inis 1415, 2

Aspergor ibid.

Asperitas 424. 777. 1649, 2. 1680 gutturis 777 in quo est 1649 soni vel vocis 1783

Asperitates post primam spinam 676

Asperiùs 1649

Aspernabilis 1763

Aspernandus 1398 non 939 1824

Aspernans & aversans vitia 171

Aspernantes virtutem 608

Aspernator 1398

Aspernatus consilium 946

Aspernor 151. 461. 471. 633 946. 1398. 1434. 1488. 1628. 1638. 1639. 1721. 1821. 1848

Aspero ¶ Exaspero 1649

Aspero gustu 424 sono 1783

Asperos dentes habens 1132 pedes habens 1373

Asperrimè 1649 tractati sunt 492

Aspersi erant 1415

Aspersio ibid.

Aspersorium 1416

Aspersus 1415 circumquaque 1416, 2. recens ibid. sanguine ibid.

Asperum 174 corticem habens 1753 facio 1649 os habens 1537 solum 1804 solum habens 1258 sonare faciens 777 sonam habens 1784, 2.

Aspexi 446

Asphodelus 212

Aspicere rectà 269

Aspicions 375 intentis oculis ibid.

Aspicio 215. 269. 270. 375, 376. 623. 633. 960, 2. 1176, 2. 1177, 2. 1186, 1187, 1188. 1474 attonitus 1708 intentis oculis 1591 limis 270, 2. 1187 simul 633

Aspicior 375. 1187

Aspidibus qui vescitur 1659

Aspidis genus 1695

Aspirari, verbum grammatic. 1344

Aspiratè seu densè 359

Aspiratio vocum ibid.

Aspiro ¶ affio 1354, 4 leviter ibid. ¶ Affequi conor 647

Aspiror 1343

Asplenon 1168

Asportatio 833

Asporto 831. 833

Asportor 833

Aspritudines cutis 1756

Aspritudo oculorum 1185

Aspuo 1398

Assa caro 1750

Assatio 1174

Assecla 142. 442. 1269. 1275 1733 menſæ 1647. 1648 sum 492

Assecla mensarum, Ind. 79.

Assectatio 96, 97. 1731

Assectator 96, 765. 1171

Assectatores hujus 528

Assector 96, 97, 5. 142, 2. 1157. 2. 1171. 1734 cursitando 632

Assensi sunt 320 Alcæo 71

Assensio 71, 2. 339. 943. 1624

Assensor 1718

Assensorem facilem se præbens 1731

Assensus ûs 72, 2. 942. 1626. 1833

Assensùs retentio 550

Assentatio 595. 663 834

Assentationes non admittens 663

Assentatiuncula ibid.

Assentator 68. 70. 663, 2. 823. 977. 1465

Assentatoria ârs 823

Assentatorius 663, 3. 823. 824

Assentatorum more 663, 2. 824

Assentatrix 823 comitas 185

Assentiebantur ipsi 1626

Assentiens 942. 1718

Assentior 19. 20. 49. 71, 2, 72. 4. 97. 216. 319. 322. 339. 380 414. 553. 703, 762. 942, 2. 943. 1004. 1079, 3. 1149 1250. 1620. 1626. 1718. 1732. 1764. 1833 tibi de hoc 322 tibi in his 20 partim, partim dubito 1097

Assentiri 493 alicui 380.

Assentor 68. 663. 2, 823. 1451 clam 68 supra modum 824

Assequi audiendo 677 conor 411. 1347 contemplatione 677 currendo 74 intelligentiam orationis 97 non possum, id est, efficere nequeo 954 quem difficile est 245 possumus 677 quem vix possumus ibid. quem nequimus 796

Assequor ¶ Insequendo nanciscor vel comprehendo 491. 795, 2. 921, 2. 1501. ¶ Attingo, contingo pervenio ad 177. 220. 1675. 1676. 1677. 1838. conjecturâ 249. 450 intellectu 249, 2 intelligentiâ diceniem 97 quod efficere contendi 1742 non i. est. aberat 20. 1677 non intelligentiâ 953 ¶ Consequor, nanciscor 164. 677. 678. 1675. 1677, 2. 1678 vicissim 1676

Assequuntur scopum 1677

Assequuta est statim quod faciendum susceperat 678

Assequutio 798

Assequutus 491

Asser 1309. 1444

Asserant libertatem suam 549

Asserere in libertatem 76. [2. 77

Asseres vendens 1411

Acti similis 1444

Assero ¶ Sero juxta 1780

Assero ¶ Affirmo 1201 procerto 1563. ¶ Vindico 549 mihi 1348, 2

Assertio ¶ Confirmatio 706 ¶ Vindicatio 1348

Assertor 403

Asservant in publicis custodiis 1494

Asservari ad usum aliquem 1577

Asservatio 638. 1622

Asservatu difficilis fructus 638

Asservatus à longo tempore 1629

Asserum in modum 1310

Asservo 638, 3. 1577. 1618 1769

Asservor 521

Assessio 442

Assessor ibid. 4

Asseverantèr 708

Asseverо 713. 1588 contrà 713

Assidens constanter 442, 2

Assideo 441. 3. 442, 3. 603, 4. 673, 3. 674. 4. in confessu 443

Assidere jubeo 673. 674

Assidua largitio 554 opera 2589

Assiduæ preces 969

Assiduè 96. 554. 558, 2. 607 969. 1117. 1401. 1471. 1597 incumbo 442

Assiduitas ¶ Continuitas 554 558, 2. ¶ Sedulitas 442. 969 1033

Assiduum esse in precibus 1033

Assiduus ¶ Continuus, indefinens, jugis 554. 558, 2. 988. 1117. 1589. comes 606 sum 558. ¶ Sedulus 969 in aliquo negotio 442, 3. in aliquâ re 1471 sum 969, 2 sum circa vel in 442, 3. 865. 892, 3. 893

Assignatio 1622

Assignatus fato 1019

Assigno 351. 364. 398. 1089. 1200. 1583. 1619. 1718 causam 88, 2. 89

Assignor 1201. 1583

Assilio 125. 645. 1208, 2. 1303

Assimilantes veritati mendacium 1162

Assimilata figura 450

Assimilatio 448. 1162

Assimilatorius 448

Assimilatum falsò 1348

Assimilatus 448

Assimile est voto tale consilium 450

Assimilem esse 1162, 2 reddo ibid.

Assimilis 450. 3. 1162 sum 450

Assimilo 446. 448, 2. 449 450, 2. 546. 1161. 1162, 5

Assimilor 445, 2. 448. 1161.

Assimulatio falsa 1162

Assimulo falsò 1348

Assimulor falsò ibid.

Assistens 1033

Assisto 603. 703, 2. 704 unà 700. 704

Asso 542. 1174

Associo mihi 529

Associor ibid.

Assolet 448

Assono 614, 1743, 2

Assor 1174.

Assuefacio 444, 2 priùs ibid.

Assuefactio ibid. 5

Assuefactus simplicitati 1658

Assuefio 444. 999

Assuefio 444. 1668

Assueti certaminibus 444 laboribus ibid.

Assuetus 444, 3. 1670

Assuetudo 444

Assula 1570. 4 calami 728

Assulatim 1570

de Assulis loquens vel de rebus subtilibus 1759

Assulose facta fissio 1570

Assulosus ibid.

Assulto 1468

Assumendi actio 921

Assumere in currum 919

Assumit sibi defensorem 705 Quod assumitur 1732

Assumo 247. 913. 917, 918, 920, 921, 2. 922 cibum 1731 insuper 918. 920 mihi 433. 1348 vicissim 921 ultrà ibid. unà 922

Assumptio 916. 922. cibi, 1732

Assumptiva causa 1621

Assumptivi status ibid.

Assumptivus 922

Assumptum 920

Assuo 754. 1417, 3

Assurgebant honoris causâ 695

Assurgens in altum 1780 magnâ mole 1127

Assurgere honoris gratiâ 695 de sellâ senioribus 696 in altitudinem dicitur mons 695

Assurgit regio versus austrum 194

Assurgo 695, 3. 696

Assurrectio 695, 2. 696

Assus 860. 1174, 4

Astacus 210

Astando 704

Astans 1370

Asteriscus 210

Asthmaticus 206

Astipulabantur ipsi 1626

Astipulari alicui 380

Astipulatio 1626. 1833

Astipulator 72, 2. 1718 71, 2

Astipulatrix

Astipulor 19, 20. 54. 72, 2. 81. 339. 703. 1005. 1626 1718 1841 tibi 54

Asto 703. 762. 1576 propè 704 unà 700

Astra 1442. 1593. Circa astra versor 1359

Astrictè 1397

Astrictio 384. 1526. 1551

Astrictionis vacuitas 1552

Astrictivus 1397

Astrictè 38

Astrictorius 1551, 3

Astrictus 36. 178. 1516. 1524. 1552 & cohibitus erat scirrhi tumor 1526 jurejurando 1160, 2

Astringendi vim habens 1516. 1524. 1551

Astringens ¶ Acerbus 1551

Astringentia alvum 1521

Astringere juramento populum 1195

Astringo 384, 2. 385. 468. 830. 920. 1116. 1516, 2. 1566, 2 circumcirca 1524 linguam 1551. 1552, 4. linguam leviter 1552. ¶ Incaph. 920

Astringor 384. 1516 frigore 1501, 2

Astris carens 210 sacrificans 662 victimis 710. Ex astris prædicens futura. Ind. ax.

Astrologiam tracto 939. Ad astrologiam pertinens ibid.

Astrologorum scientia ibid.

Astrologus ibid.

Astronomiam tracto 1090. ad Astronomiam pertinens ibid.

Astronomus ibid. Ind. ax.

Astrorum cultor 662 scientia 1090. Ex astrorum contemplatione futura prædicens 1000

Astructio ¶ Confirmatio 706. 1479

Astructu difficilis 1801

Astruendi vim habens 1479

Astruere conor argumentis 1801

Astrui argumentatione ibid. Problemata, quæ astrui facilè possunt 1802

Astrum 210

Astruo ¶ Ædificatis addo 371. ¶ Confirmo, probo 498. 706. 1266. 1479

Astruor 1267

Astu exercitati homines 876

utor 502. 816

Astuta cogitans 1763

Astutia. 132. 775, 2 magna 776

Astutiæ 816

Astutior 775

Astutissimus ibid.

Astutum concilium 1496

Astutus 132, 2. 279. 424. 775. 788, 2. 802. 1051. 1238. 2, 1663 non 837 valdè 776

ad Astynomos pertinens 1092

Astylidens 1554

Asylum 526. 1741 habens urbs 1740

A T

AT 118. 719. 1100 1642, 2 at 214 certè 119, 2 enim 118, 5. 1100 fortasse 119 verò 119, 2. 1046. 1215 1216 verò etiam 119

Atavus 1241, 2

Ate, dea quædam damna hominibus immittens 212

Ater 215, 216. 329, 412, 2. 643. 887. 1023. 1024. 1205, 3. 1715, 2. Ind. av. ut carbonatius 160 cruor 1024 fluctus ibid. sum in extremitate. Ind. ax.

Athleta 47. 52. 207, 208

Athletarum certatio 52

Athletica corporis habitudo ibid. lex 48

Athleticè 52

Athleticus ibid, victus 1701

Athlotheta sum 1628

Atlantis statuæ 1576

Atlas ibid.

Atnepos 308

Atneptis ibid.

Atque 719 adeò 433. 531. 594 719. 3. 1100 etiam 118. 530 594. 719 hæc quidem 719. Alia atque ibid.

Atqui 118, 119, 3. 719. 1245. 1216, 2. 1642, 2

Atra bilis 1817 caligo 868 loca hyemę 1799 nubes 108 vestis 1205

Atrâ lænâ indutus 1813

Atramentarium 382, 2

Atramento scribere 393

Atramentum 1023. Indicum ibid. librarium 333 metallicum 1024 pictorium 1023 scriptorium 333 scpiæ 643 1816 sutorium 159

Atras nubes vel reddens vel cogens 1098

Atria excelsa habens 1023 multa habens ibid.

Atricolor 1181

Atriensis janua 217

Atriplex 214. 932

Atrium 217. 1246. 1401

Atrocissima passium esse 767

Atrocitas 366

Atrociter 110

Atrox 25. 110. 359. 1015. 1779. supra modum 367 reddo ibid.

Atrum colorem pullore mixtum habens 1815 corpus habens 1828

Attactus 177, 2. 1838

Attamen 119. 1161. 1336

Attemperandi vim habens 771

Attemperatio ibid.

Attempero ibid.

Attendere animum 550

Attendo 550. 553, 2. 1626 mentem non 1762

Attentè 553, 2 & acuratè 699 valdè audiens 101

Attentio 553, 2

Attento 476. 1265 impudenter 86

Attentum facere 553 faciens ibid.

Attentus 100. 553, 2

Attenuandi vim habens 957

Attenuatio 181. 957

Attenuatus corpore 1471

Attenuo 712, 957, 2. 1471. 1616 1847 atterendo 98

ut Atterent utriq; se & magis exhaurient 1668

Atteri 1669

Attero 640. 1118, 1492. 1593 1604. 1668. 1669, 2. 1670. 4. 1673. 1674 usu 1821

Atteror 1118. 1670. 1673

Atterunt opes 1673

Attestans proximos 1005

Attestatio ibid.

Attestor ibid. 4

Attexere 179 orationi 1327

Attexo 891, 2. 1327. 1698, 1699, 3. ¶ Mataph. 1699

Attextio 1327

Attextum quod est telæ 1699 1698

Attextus ibid.

quæ Attinent ad bellum 545

Attinco 177. 544. 598, 599. Quantum attinet ad eum 482

Attingendi scopi dexteritas 1540

Attingendo leviter 1838. Iri attingendo scopo dexterè sum 1540

Attingentes eum gradum eloquentiæ 598

Attingentia sese mutuò corpora 1838

Attingere leviter 639 scopum 240. 1473 summis digitis 103 in transcursu 632

Attingi qui difficulter potest 1008

Attingo 176, 177, 3. 220, 240. 639, 5. 677. 1008, 2. 1348. 1837, 2. 1838, 3. digitis primoribus 177 leniter vel leviter 177. 639. 838 manu aberante 177. ¶ Assequor scopum 1675. 1676. 1677 non 1677. ¶ Nanciscor 919. ¶ Capesso, tracto 176, 177. ¶ Perstringo breviter 639

Attollebat verba 1504

Attolendo impono 57

Attollens conum 975 mentem, id est, superbus 1107

Attollere animos 57 manus 79 oculos 241 oculos in cœlum 437 vocem 81

Attollitur regio versus austrum 1904

Attollo 574. 79. 80, 3. 81, 4. 241. 547. 857. 1038. 1563. 1487 adversus 57. 80, 2. altè insecus 548 antè 1588 attrahendo 476 cervicem 1648 collum ibid. contra 57. 80, 2, in crucem 1514 manum 1592 prior 543 simul 817 in sublime 90 supra aliquid 555 suetum 547 unà 81, 2

Attollor 57, 2. 80. 91. 237. 242. 582. 1563. 1588. 1663 in aërem 57 in sublime 90 spe 1230

Attondeo 762, 763

Attonita admiratio 619

Attonite mentis. Ind. ax.

Attonitam mentem habens 1251

Attonitorum stupor 288

Attonitum esse 288, 2. reddo 288, 2. 1251. 1337. 1394

Attonitus 214. 241. 288. 2. 619, 2. 1093. 1337, 2. 1579. 1685 aspicio 1708 est ad ligna 1394 fio 1337 pavor 1396 reddor 1251 1336, 1337, 1394 stupor 1337. 1684 sum re aliquâ 1395. Non attonitus 619. 1515

Attono 214. 1705

Attonsa est laus Laconum consiliis nostris 762

Attracta janua 1501

Attractilis, herba 1722

Attractio 61. 475, 2. 476. 1502. humoris 475

Attractor 1502

Attractorius 476, 477

Attractus 1500

Attractus, ûs 475. 476

Attrahendi vim habens 475 477. 1500. 1502

Attrahendo attollo 476

Attrahens mortem 1500

Attrahere manus post tergа 36 odorem naribus 475 quod Attrahitur 1556

Attraho 477, 2. 520. 1500. 1501, 2, 1502. 1545. 1557. ad me 37 simul 477 subdolè 1558 unà 1502.

¶ Accerso, concilio mihi 1502

Attrahor ad insequendum vel persequendum 1502 in sententiam alicujus ibid. nervis 1503

quem Attraxit sibi ipse aliquis 1502, 2.

Attrectatus 176

Attrecto 1838, 2 blandè 1365 circum 177 leviter ibid.

Attribuere 364 diis 1005

Attribuo 178. 398. 1089, 2. 1090, 2. 1200. 1583. 1619. 1620, 2. 1621. 1625, 2. 1719. causam 88 hoc tibi tanquam autori 179 mihi 1347 meo testimonio 1005 tibi honores 178 sorte 804

Attribuor 1090, 2. 1201. 1626. concilio gentis alicujus 1833 concilio & communitati gentis ejusdem 1599. 1600

Attrita & lacera vestis 914

Attritu elido 1670

Attritus (1) 970. 1669, 2. 1670, 2. 1673, 1674 non 1671 pannus 1673 sum laboribus 1118 tractatione rei alicujus 1670

Attritus, ûs 1669. 1670, 2

A V

AVarè 946. 1825

Avaritia 184. 474. 556, 883. 946. 1438, 2. 1825

Avarus 130. 184. 400. 474. 556. 776, 883, 2. 930. 946. 1384. 1438. 1700 1825 non 184 sum 1825

Auceps 637. 683, 2. 1198, 2. Ind. ax.

Auctarium 245. 1040 addo 244. 360

Auctio 1291, 1329

Auctionarl 196

Auctione vendor 786

Auctionem bonorum facere 196

Actioner 785. 786

Auctiorem reddo 1354

Auctius reddo 58

Auctus rgcens 110

Aucupans 636

ad Aucupes pertinens 683

Aucupii ars 637

Aucupium 637. 683

Aucupor 637. 683. 1198. gloriam 22 gratiam linguâ 1796

Audacem reddo 622, 2

Audaces oculos habens 1185

Audaci corde præditus 746 ore præditus 1537 voce utens 1784

Audacia verba funditans 1073

Audacia 157. 621, 3. 622. 768 1576, 1643, 1644. 1843 linguæ 328 manuum 1802 præceps 714 projecta 791 verborum 328 vocis 1784

Audaciâ immani præditus 1644 lupinâ præditus 1763. projecta periculum adeo 247 uti adversus aliquem 622

Audaciæ juvenilis facinus 1095 ostentator & idem timidus 366 plenus vultus 1681 projectæ facinora amans 247.

Audaciam affero 262

Audacibus visceribus præditus 1511

Audacissimus 1644

Audacius efferre se 622

Audactor

Audacter 247,621, 2. 622, 3. 1037,1511.1643.1644cœptum 1643 gero me adversus aliquem 622 loquor 622, 2. 1537 obsisto 1643 periculum adeò 791 spondebat 1193 sustinens irruentem hostem 1034

Audax 247,359,362, 503,621, 4. 622,714,791, 913. 970. 1074. 1095, 2. 1173,1285. 1511. 1570, 1575, 1576, 1643,3. 1644, 2 consilio capiendo 1051 facinus 247, 502. 630,791 fio 622 in laboribus suscipiendis 1285 in loquendo 1073 machinator 1052 magnopere 1644 manu 1802 membris 344 minimè omnium 1643 non 1576 in pugnâ 1012 sum 622, 1173. 1643 verbis 328

ad Audendum projectus 247 791 quidvis promptus 422

Audens 1643 hastâ ibid. omnia 1644

Audeo 621 1575,1576,1643,3 adversùs 1644 aggredi 622 confidenter 1643 contra ibid. facinorosè ibid. non 65, 1151,1550 plus æquo 1364 præcipitanter 1644 prior ibid. Non audeo dicere 924

Auderi priùs 1644

Audiendi acumen 102 amor. Ind. *ϕι* cupiditas seu studium 102 cupidus 102, 103 facultate præditus 100

ad Audiendum pertinens 103

Audiens attentè 101 dicto 100 dicto sum 99. 100, 2. 1001 dicto non sum 101 malè 1717, multa. Ind. *πο.* sic transmitto, quasi non audiverim 100

Audientiam facio 787

Audiit tumultum pro foribus 98

Audio 82, 83. 90,4. 98, 100,3. 101, 103.567,810, 1216, 3 benè id est, laudor 59. 415 etiàm & quasi furtim 100 clamorem 82 ad finem usque 99 insuper 101 libens 1403 malè id est, malæ famæ sum 99. 415. 416 malè à te 810 non 101, 103. 810 oscitanter & negligenter 100 perperam 100, 103 prior seu antè 101, 1402 simul 1403 te esse 98 vicissim 93. ¶ Auditor sum 99 discendi causâ 103 & disco ex præceptore 100 ¶ Cognesco, intelligo, resciscо 83 99, 100, 567, 1107, 1402. 1403 auditione seu fando 82. ¶ Auscultо, morem gero, obtempero 99. 100, 2. 101. 103.810 non 101.103. 810. ¶ Appellor, dicor 99

Auditor 99

Audire aliquem differentem de aliquâ re 98 aliquid ex aliquo 98, 2. 99,100 auribus suis 102 de aliquâ re 100 difficilè 102 facilè ibid. facio 99 me dissimulabam 100 nolo ibid. non 101 nosa plenè 100 patienter orationes 1034 sermonem 100 sermones de rebus magnis ibid.

Audiri qui potest Ind. *εν.* Vox quæ potest audiri 100

Audis nullam tui laudem 101

Audisse se dissimulavit 100. Qui non audit 101

Audite ex me quod dicit Alexander 810

Auditio 99. 2. 103, 2 discipuli 99. 103. ¶ Fama 99. 2 1402

Auditione dignus 99. De quo nihil auditione accepimus vel cognoscitur 1402, 2

Auditionis carentia 101 expers ibid. studio teneri 102

Auditiuncula 99

Auditor 99.100, 3, 103,2 fuit Antiochi 99 sum 998.1572

Auditorem esse 553

Auditorium 103

Auditu accepi 99 dignus 99 101. 103 mirum 623 rarum 100

Auditu acri præditus 99 acuto præditus 102 gravi præditus ibid. valens 102. Ad auditum pertinens 99. Sub auditum cadens ibid.

qui Auditur vel audiri potest 100. Res quæ auditur 99. 103

Auditus (a) 1403

Auditus ûs 99

Auditûs difficultas vel gravitas 102, 2

non Audivisse 101 Qui audivit prorsùs nihil 1402

Ave adversâ qui fit 1198 natus 309

Avellana 752

ut Avellatur difficulter 1501

Avellens procul à dominâ 205

Avellere ab eo copias 1502

qui Avelliter ægrè 1501

Avello 205, 728, 1418,1501, 1502,1558,1571,1633. Ind. *αν.* à lectere alicujus 1502 lacerando 1499 morsu 1674 pariter 152 simul 1633

Avellor 842,1429,1501

in Avem muto 1198, 3

Avena 875,1466. Ind. *αν.*

Averruncandus 1652

Averrunci dæmones ibid.

Averruncus 1653

Adversabuntur & renuent Græcorum societatem 459

Aversandus 541,1398, 1653. 1727

Aversans 1653 & aspernans vitia 171. Quem avetsantur alii 1653

Aversatio 1196,1545,1653 iræ desùm 1653

Aversè 1398

Aversio 1545, 1652. ¶ Figura Rhetorica 1545

Aversor (*υ*) 87,248, 270,1071 1097,2. 1112,1398,2.1545. 1550, 2. 1652, 2. 1653, 2. 1714. 1739. 1768 ad detestandum & scelestum 1079 paulatim 1653

Aversor malorum 1652

Aversores malorum dii 1279

Aversu difficilis 1653

Aversum teneo 549. In aversum 228.1172, 3. 1708 tendens 1592,2

Aversus 1545, 1654. ¶ Abhorrens 1545

Avertant dii 1042,2

Avertat Deus 456

Averte ibid.

Avertendi vim habens 1652. 1654

Avertendus 1652

Avertens 1654 calamitates & damna 1305

Avertere ab irâ 1654 oculos 1280

Avertit se aliò 1653

Averto 32,237, 524, 549,696, 807,985, 1502, 1545, 1547, 1562,1563,1654,2 clàm 77. 1653 & flexu fallo 1547 in diversum 1501 insuper 1545 me 1545, 1652 oculos 269 pedem 1652 à rectâ viâ 766

Avertor 1545,1652,1654

Aves 1298 perimens tempestas 1198 vendens 1198, 1410

Auferendi seu abripiendi actio 1728

Aufero 73,2.752,76,2.77,78, 79,80,2. 120,191.220,763, 831,853,1112,1169,1554, 1724.1727,1733. Ind. *αν.* antè 76 circum 78 clàm 77 furto 1736 insuper 76 pedem 1733 simul vel unà 76,81. ¶ Refero, reporto 1727

Auferor 76,78, 80,2.471, 1727 furto 802 transversus 1728 1730 transversus una 1731

Auferre ab homine 78 contumaciter sesforem dicitur equus 1728 spem suam alicui 78 vasâ è mensâ 1478

Auferri impetu 1725 à proposito longiùs ibid. quod potest 76 quod non potest ibid.

Aufertur mihi hæc res 76. Qui aufertur à fluvio 1737

Aufugere unà 423

Aufugio 422. 423,3. 521,1303. clam 1488

Augebantur fluctus 1657

Augendi vim habens 58, 1329 1589

Augens fœtum 1630 plantas 1780 non 58

Augeo 37,39,58,59,109,110,2 114, 1226, 1329, 1354, 1364,1589,1657 antè 59 insuper ibid. 2. intrinsecus 110 obiter 59 pretium 478,1627, 1639, 2. 1640 simul 59 supra modum 58, 59. unà 1331,2

Augeor 58, 4. 59. 109, 110, 2. 399,2. 582. 1226, 1340 nimium 1364 numero 1329, 2. 1331 simul vel unà 59 1590

Augere & amplificare gloriam patriæ 59 honoribus 58 rem familiarem 571 res parvas verbis 58

Augeri immodicè & excrescere 59 qui non potest 58

Augescens multum 59 non 114 qui Augescit difficulter 58 facilè 59 non 58

Augesco 1329 supra modum 59

Augmentum 58,59,1226.1442 1599 capio 1589

Augur 1110,1150,1360

Auguraculum 1150, 1476

Auguralis 1150, 1476 scientia 1001,1150,2

ad Augurem pertinens 1150

Auguria captans 1629

Augurii boni qui est 1150 locus ibid. ex Auguriis vaticinans 1001

Augurium peritus ibid.

Augurium 249, 2. 1150, 2. 1198, 1455. 1476 ago 1476, 2 capio 1150 captabant ex avibus 1001 muto 1150

Auguror 1000 1150, 2. 1198, 1212, 2. 1511

Augurum disciplina 1150

Augusta 1449 res ibid.

Augustior 257

Augustum 1455 ædificium 1016 reddo 1454

Augustus 171, 313. 349,627 1368,1449, 3.1454

Augustus mensis 987

Avi 170.822

Avi pater 1241

Avia 990,2.997,1050,1635, 3 materna 1050 Ab aviâ ea ducatus 1659 nutritus 1635,2

Aviarium 1092,1198,1660, 2

Avibus abundans 1198 carens ibid. Ab avibus devoratus 292

Avicula 1198,2.1636

Avidè 192, 972 capio 972 comedo 1750 deglutio 931

Aviditas cibi 656 insatiabilis 848

Avido & hianti ore bibo 1312 ore voro 1701.

Avidus pecuniæ 1825 sum pecuniæ ibid.

Avis 1150,1198,3.1510 incendiaria 1510

Avita bona 198

Avitum genus 309

Avitus 309, 2. 1241, 1253, 2

Avium alendarum insano amore captus, captus sum studium 993 amans 1198 amor ibid. caro ibid. generatio 309 historia 1198 loculamenta 1455 nutritia 1660 perirus 1110, Ad aviû naturam accedens 1198

Avius 233,2.235,1128

Aula 2172. 658, 1258. *In* aula qui est 218 sto ibid.

Aulæ conveniens 1379. Ad aulas pertinens 218

Aulæa 1539

Aulæum 227,736,1297,2

Aulicum 217

Avocare à peccatis 1652 ab honestissimâ viâ ad diversam 1654

Avocari qui difficulter potest 1653

Avoco 32,467, 476, 477,729. 842,1652.1653,1654.3 aliò 1502 negotium facessens 1573 à sermone 32

Avocor 1654

Avolabat 1198

Avolans procul 1298

Avolo 687,1298

Aura 220 mollis 173

Auræ expers 220

Auræ leves ibid.

Auraria officina 1830

Auras pulchras habens 220 In curas evanuit 965

Aurata cornua gerens 774 vestimenta gero 1739

Auratam proram habens 1391

Auratum tectum habens 514

Auratura 1830

Auratus 255

Aurea 1830 arena 1837 arma habens 1613 monilia gero 1739 ornamenta 1830 phiala 1422, 1838 sandalia habens 1444 vasa 1830 verba fundens 1427 1537 vellis 1830

Aureâ coronâ redimitus 1531,2

Aureæ supellectilis conditorium 1628

Aureum colum habens 599 crinem habens 976 lanceam gestans 912 lucem habens 1715 mitram habens 1060 terram habens 296 vitegam habens 1417

Aureus habens alas 1394 habenas 608 manus 1802 phaleras 1711 sagittas 599 ibid.

Aurei nummi 1830

Auris clavis confixus 602 squamis intectus 958

Aurelia 1830

Aureo colore imbutus 295 freno utens 1791 ore loquens 1537 sceptro redimitus 1531 1830

Aureola ibid

Aureolus ibid

Aureos annulos gestans in manu 1802 calceos habens 1157. 1417 cincinnos habens 328 fructus ferens 752 pedes habens 1373

Aures contusas habens 640 doleo 109 duas habens 1216 multas habens 1217 obtundo 845 obturo 99 piscium 777 regum 1216

Aureum circulum habens 891 jugum habens 581 limbum gestans 1699 malum 1046 nummum permuto argento 1851 olus 932 os habeas 1537 tergum habens 1117 thronum habens 646 vas 1829. 1830 vellus 374 vellus habens 997 umbonem habens 1163 vultum habens 1184

Aureus 1681. 1829.1830, 2 circumcirca 1830 dimidia ex parte ib d. lapis 967 magis 1830 nummus ibid. Karabeus 742 stater 1830 totus ibid. 2

Auri aliquid habens in se 1830 amor ibid. amore insaniens 994 amore insano teneor ib. colorem referens 1830 custos 1771 effossor 1205 fundendi ars 1809 fusor ibid. gestatio 1739 glutinum 826 modo splendens 1715 parum 1830

Auribus carens 1216, 2 infundendi instrumentum 1806 obrepentes vestris 99 percipio 1216 suis audire 102 truncus 1607

Auricalcum 1793

Auricomus 835

Auricula 1216, 2 muris ibid

Auriculam scissam habens 1607

Auricularis 1216 digitus ibid

Auricularium specillum 1046,2

Auriculas breves habens 1216

Aurifer 1739

Aurifex 506.1355.1614.1809 sum 1809

Aurifodina 1205.1809

Aurifutorium 560.1809

Auriscalpium 324

Aurora 134. 410.458.467.468 469,2. 557,3. 1548. 1749. sum 1548

Auriga 134. 410.458.467.468 469,2. 557,3. 1548. 1749. sum 1548

Aurigæ administer 557

Aurigatio 410.467.468.469. 557, 2

Aurigine laboro 678 tentor ibid

Aurigor 134.190.468.469. 557.3

Auripigmentum 193

Auris 99.1216, 3 vasis 1216

Auris ima pars 972 munimentum vel tegmen 1216 1217

Auris pervius 220

Auritus 1216 utrinque ibid.

Aurium delinimentum 782, 3. dolor 109 foramina cui obturata sunt 293 fractio vel contusio ex ictu vel plagâ 46 morbus quidam 987 ornamentum 1217 partes superiores 972 sordes 901,2

Auro abundans 1830 agglutinatus 816 carens 1830 circumvestio ibid. clausus 801 distinctus 1356. 1830 emptus 1851 exornatus 1523 exorno 1830 fluens 1425, 2 illigatus 384 illustrantes urbem 1830 interrextus 1699 intextus ib. ligatus 386 obduco 1830 obductus ibid. par ibid. perlino ibid. qui rependitur ibid. similis sum ibid. splendeo 216 qui torquetur 1548 variegatus 348. 1247. Ab auro cognominatus 1166. De auro loquor 945. Ex auto aptatus & fabricatus 204 cusus 470 ductus ibid. fabricatus 348 percussus 1681 textus 1699 tornatus 1609

Aurora 615, 2, 1359 instat ibid. rubea 355 sub auroram 365

Aurulum 1830

Aurum 1814. 1829. 1830 aterens lima 1830 emo 1851 excoctum sæpè 560 fero 1739 fundo 1809 gestans 1739 habens 1830 intextum habens ibid. mentiens ibid. obrysum 1126 tracto & elaboro 506

Ausa perpetrare facinus 1576

Auscultа patri tuo 90

Auscultandi gratiâ caput admovere 246. Non auscultandum 101

Auscultare ad fores ibid

Auscultator 1402

Auscultо 99,2.101.103.553 ¶ Dicto audiens sum, obtempero 99.101. 103.553. 810 non 101

Auspex 1360. 1476,3

Auspicari ¶ Ordiri 399

Auspicatè 82

Auspicatio rei quæ instituitur 698

Auspicatò 733

Auspicatum reddo 82

Auspicatus 82.662, 1128

ad Auspicem pertinens 1150 1476

Auspicor ¶ Incipio 41. 198,2 199

Auspiciis faustis deorum 144 lætis qui fit 1198. Ex auspiciis vaticinans 1001

Auspicium 249,2.1150,2.1198 1476 accipio 82 infelix 1198

Auster 1113

Austerè 221.820.1442

Austeritas 221

Austerum vinum ibid

Austeras 221. 1551, sapor 221 ¶ Severus 221.1552

Australes tempestates imitor 1113

Australi ab latere ibid

Australis ibid. ora 172 pars 1113

Austrinus 1113 flatus ibid

Ausum 1643 magnum ibid

Ausus est 675 est suscipere hoc iter 621 qui fuit 1576

Aut 589,2. 1642

Autem 118,2. 221. 360. Non autem 119. Ruisus autem 228

Authenticus 217

Autographum 340,2

Autor 88.89.1119 dogmatis alicujus 413 familiæ, generis, gentis 41. 198. 306. 309 luminis 1715 malorum 726 originis. Ind. *γε.* sum 198,2. 199.592 sum simul 1780 sum tibi hujus rei id est, comparo tibi hanc rem 1120 vitæ 577 unà 89. 2 qui non est 88. ¶ Consultor, suasor 593, 2. 1627 sum 279,593.632 & adjutor sum 1352

Autoramenta 1801.

Autorare 457

Autore incerto fama 376. Pericle 700. Sine certo autore 376.

Autorem certum non habens 779 cito 34, 2 esse sectæ 198 præbeat se novarum tabularum 1458 præbeo me ibid.

Autores, qui fundamenta jecerunt 1780

Autoritas 171,2. 217.570.898 899.1260. 1652 instrumenti 171

Autoritate amictos quasi 1625 meâ probo 217. 898. 899 præditus 171 privatus 899 privo ibid. 2 supero 605, 2 valeo in 217. 605, 2. Cum autoritate 171. 217. 899. In autoritate ut haberentur effecit 1625

Autoritatem do 898 habens in rem aliquem ibid. præ se ferens 570 sibi in virum usurpare 217

Autoritatis alicujus esse videmini 1171 magnæ sum 1260

Autoro mihi 1349

Autumnale æquinoctium 605

Autumnales fructus 1186 fructus amans & libenter comedens 1187 fructus colligo 1186 fructus emens & revendens ibid.

Autumnalibus fructibus vescor ibid.

Autumnalis ibid. 2

Autumnalium fructuum collectio 1186. 1672 fructuum custos 1770

Autumni senescentis qui est 1186. In autumni medio sum ibid.

Autumnus 1186, 2 senescens ibid. 2

Autumno 1717

Avulsa pars 1501 particula ibid Nuper avulsa 1503

Avulsi cui sunt testiculi 1501

Avulsio 1571

Avulsu facilis 1501

Avulsum quod est 1418. 1501 1633 fragmentum 1429

Avulsus 1501 sum 1429

ad Avum pertinens 1241. 1253

Avunculus 49,2. 303.307. 626 2.1049.1050.1093

Avus 309.1241. 1253 maternus 1050,2. 1241.1253 paternus 1241.1253

Auxilia 274.489 infirma 1489

Auxiliaas cum robore & fortiter 1031

Auxiliares copiæ 489

Auxiliaris 273. 274. 489,2 1665

Auxiliarius 442. 703 miles 704

Auxiliator 112. 145, 3. 186,3 189.273.489.718.918. 1011 1188. 1212. 1436,2. 1665 1820

Auxiliatorem præbeo me 1378

Auxiliatorius 145.273

Auxiliatrix 112.186,2. 703 1436

Auxilio carens 273 destitutus. Ind. *αν.* juvor 273 venio 190.273. 489

Auxilior 48. 112,2.144,2.145 186,2. 189.190. 273. 306 489.703,2.713.1189.1212 1436. 1665 insuper 145 simul 186 vicissim 145. 489 unà 704

Auxilium 41.112,2.186.189,2 272. 273,2.274.489,2. 705. 918,2 922.1 188.1196.1266 1714,2.1820. 1856. Ind. *αφ.* affero 1856 ferens adversus frigus 489 fero 274, 2. 489. 1011 fero prior 1189 fero vicissim 273 cui difficulter ferri potest 489 cui utrinque fertur 917, 2 viæ 1128, 1230. Ad auxilium ferendum conveno 274 ingredior 173 supervenio 274 Citra auxilium 273.

Ax

AD Axem pertinens 172

Axiculus 1168

Axilla 997.1009,2.

Axillaria ornamenta 1009

Axioma 171. 414. constituo 171. Vt axioma ponere aliquid ibid.

Axis cœli 168 rotæ 172. 616. 1168.1543

Axis ferrum quod teritur à rotâ currente 675 pars extrema 1815 pars summa 172

Axungia 1489

Ba

BACCHA 662. 965.1791

Bacchæ 239.811.965.1559

Bacchanalia 158, 239. 407 agitare 407 ago 239 celebro cum aliis 239

Bacchanalis 467

Bacchans graviter. Ind. *αι.* valdè 239

Bacchantium more furo 239 vociferatio 1441

Bacchantur 668

Bacchari 1441 facio 239

Bacchatio 239, 2. Ad bacchationem seu bacchantes pertinens ibid.

qui Bacchatur ebrius 907

Bacchi sacerdotes 1441 templum 239. 407

Bacchica sacrificia 239

Bacchici numinis expers ibid

Bacchico furore agitor ibid

Bacchicum ornamentum 968

Bacchicus 239,3.259.407,2

Baccho consecrata loca 1441 initiati ibid.

Bacchor 239, 2. Ind. *βα.* vehementer 239 unà ibid.

Bacchus 239.407,562.668,965 1017.1441.1791. Ind. *αν.*

Bacilli, quibus fructus dejiciunt 1418
Bacillus 978.1085.1414
Baculo carens. 1414 cædo 1416 innitens qui incedit 1482 inniti 238.239 sine baculo incedens 1482
Baculum gestans 557.1737 1738. gestare 238 gesto 1738 ipse nixus in baculum 239
Baculus 238.239,2. 1336. 1420. 1482,4. 1679, 2 curvus 739
Bajulans humeris 1576
Bajulantur mihi vasa 1738
Bajulatio sarcinarum 1738 vasorum ibid
Bajuli merces 1725,2
Bajulo 7. 1734 amphoram 1734 dorso sublatum 1117 instrumenta 1738. lutum 1737 vasa 1738
Bajulum esse 1733
Bajulus 7.44. 259. 831. 1725 1733. 1756 mercenarius Ind ψρ.
Balæna 1710. 1781
Balatus 270. 1043, 2.
Balatûs expers 271
Balbus 266. 916. 1648. 1839 sum 1648
Balbutiens podagra 1839 variè 1648
Balbuties 1648, 2. 1839
Balbutio 253, 260. 1648. 1839, 2 aliquantum 1648 exili voce 939
Balineum 239
Balista, Ind. βε
in Balneas consumo 974
Balneator 239,2
Balneatrix ibid
Balneum 239. 974, 2 siccû 1406
Balo 270. 271. 1043
Balsami fructus 253 succus ibid.
Balsamum ibid
Baltea coriacea canum adversus feras 1576
Balteus 586. 587. 1059 1123,2
Baptisma 254. 974
Baptismus 254. 1714. 1715
Baptizati vestis 1715
Baptizator 254
Baptizo 1714
Barathro terra hiat profundissimo 255
Barathrum 255. 1711
Barba 312,2 840. 1408. 1695 bisulca 1408. galli gallinacei 734,2 magna. 1408 parva ibid
Barbæ gestatio 1738 lanugo 312 multum habens. 1408 ofor ibid. pili. 312
Barbamæneam habens 1408 alo 1661 densam & hispidam seu hirsutam habens 1408 emittere incipio 312 gesto ibid. hircinam habens 1408 nutrire 207 pomissam habens 312. 1408. pulchram habens 312, 2. raram habens 1408 tenuem & mollem habens 312
Barbara oratio 1142
Barbaram vocem habens 1783
Barbarè 255 loquens 255. 1536 loquentes 1142 loquor 1536 1783. 1803
Barbari 1118. 1142. 1803
Barbarica regio 255
Barbaricè ibid
Barbaricum bellum ibid
Barbaricus ibid. 2
Barbariem amans 256
Barbaris faveo 255
Barbarismus ibid.
Barbarorum ofor ibid
Barbaros amans 256 imitor 255
Barbarum reddo, id est, agrestem & ferum ibid
Barbarus linguâ 255. 327 moribus 25. 255. 1142. effectus 255 fio. ibid. non 1142 valdè 256
Barbatus 312, 2. 1408, 2 sum 312, 2
Barbito canens. Ind. βα.
Barbitum 256 pulsare ibid.
Bardi 967
Bardus. 742. Ind. πα. senex 875
Barritus 1555
Basilica 258
Basilicus 257
Basio 1748
Basis 230. 233. 294. 440 3. 868. 1627, 2 ex erratariis & transversariis compacta. 527. columnæ 237 & sedimentum 440
Basium 1748

Be

Beandus ter 994
Beata 994 mors 642 vita 577
Beata ¶ Locus apud inferos 994
Beatæ vitæ effectrix 401 vitæ locus 994
Beatam vitam degens 90. 577
Beatè 349. 970. 994 vivo 349
Beatissimus 994. 1151, 2
Beatitas 349. 994, 2
Beatitatis prædicatio 994
Beatitudinem afferens 1737 Probeatitudine quod habeatur 349
Beatitudinis opinio seu prædicatio 349
Beatitudo 349. 1151
Beatorum in sedes recepta 994
Beatum censent, latè dominari 583 efficiens 504 judico seu prædico 349, 2. 583. 994. 1151. quem omnes prædicent dignus 994. reddere 185
Beatus 90. 349, 3. 583. 970 994. 16. 1151 omni ex parte 394. 994. 1151 prædicandus admodum 994. qui habetur & prædicatur ibid. prædicor ibid. sum 349 ter 994, 2. tergue quaterque 1151
Bella & dissidia inter fratres 1357 gessistis multa ibid suscipiens 383
Bellandi avidissimus 992
Bellare gestio 1357
Bellaria 1674. 1729. Ind. σω. comedo 1674.
Bellariorum appetens 1675 comestio 1674 reliquiæ. ibid.
Bellator 89. 686. 851. 1010. 1022, 1357, 2. 1748 præclarus 801
Bellatrix 89
Bellatur 1357
Bellax 1357. 1358
Belle 733 fluens 1424
Belli amans 1358 dux 202 inexpertus 1358. insignia 1357 societas 90. 1011 socius 1011 socius sum 1358
Bellica ars 1357
Bellicæ res 497. 1357
Bellicis turbis carens 1358
Bellicos labores sustinens infracto animo. 1788 strepitus & tumultus sustinens 1682
Bellicosa 186
Bellicosè 1357 non 1358
Bellicosi viri 628
Bellicoso animo esse 1357
Bellicosus 89. 157. 186. 209 263. 353. 438. 622. 644. 687 992. 1003. 1010, 2. 1022, 1043. 1134. 1214. 1241. 1357 1358, 3. 1446. 1541. 1643 1720, 1723. 1724. 1735. 1748 1762.
Bellicum signum 352
Bellicus 485. 1357, 2 clamor 1232
Belligeratur 1357
Belligero 1357. 13 58 adversus vel contra, 1358, 2 pro ibid.
Bello 1357 cum ibid
Bello adjuvo 1358 appetor 1357. 1358 capi qui ægrè potest 1358 captus 116. decernere 870. habilis 1010 1541 indefessus 1788. inferiores 471 insuperabiles 1358 invado 1541. inutilis jam 1011 lacessor 1357 non vexatus 1358 Ex bello vivens 1724
Bellona 485
Bellonæ templum ibid.
Bellua 635, 2. A bellâ captus 116
Belluarum more 635. præfectus 200
Billuino impetu feror 664
Belluinus 635, 2. 885
Belluis carens. 636. Cum belluis depugno 1012 pugnans ibid.
Bellum 47 89. 224. 352. 1064 1081. 1087. 1357 accendebatur indies magis ac magis 1434 apparabatur 877 capessere adversus aliquem 700 civile 390. 1771. committo 700 confectum jam esset 1376 conficitur 1358 conflare 706 conflatum esse ibid. denuntio 20 domesticum 390 exarsit. 723. excitare 437. 723 excitatum fuit 1430 excitavit tantum 1775 externum 390 foveo 1660 fugitans 1358 gero 1010. 1357, 2. gero contra 1358 gero cum sociis 1357 gero in 1358 gero infenso animo 1012 gigantum ibid. grave 366 indicere 493 inferentes barbaro 57 infero 470. 1541 inferre 80. 1724 intestinum 390. 1771 invehis in Atticam 29 magnum 50. movens 1353 moveo ibid. suscipere 76. 80. 1195 1357 susciratum 697 sustinens fortiter 1358 tumultuarium & repentinum 1012. Ad bellum aptus 1358. excito 1357. 1358. excito 1357. 1358. habilis 1358 vix habilis ibid. instigor 1357. 1358.
Bellum est auditu 1185
Bellusus 635
Bellus 836. 970
Benè 539. 733 acta vita. 264 acutus 94. 634. affecto animo 1032 affecto animo sum ibid. affectus animo 1032 affectus erga aliquem 1109 affectus sum 4 agere cau-

sas 941 agi cum aliquo 1625 agi nobiscum putandum est, si &c. 5. agitur tecum 302 allatus 1393 apparatus 1607 aratus 191 armatus 664, 815. 1173 audio 59. 415 augescens 59 calcatus 1518 calefactus 631 capillatus 649 cedere 1725. 1833 cinctæ muris Thebæ 1530 cinctus 588. 1060 clausa jamnua 800 clausus ibid. cogamentatus 1302, 3 colismans 1540 comatus 834 compactus 1302 compectus 702. 1627. compositus sum 1627 conscius sibi 447 constituta habitudo corporis 1528 constituto corpore qui est 1629. constitutus 702 consurus 1417 coronatus 1530 crescens 1779 cristatus 976 cupere alicui 414. 1761 curatus 832 currens 1665, 2. 1666, 2 curro 1666 dicere causas 941 dico ibid. dispositus. 1622 distinctus 874 doctus sum 598 eruditus 1236 extructus 370 facere 498 factus 1350. 1613 fecit quod &c. 539 fissus 1572 flexus 741 floreo 159 fluens 1424. fluo ibid. fructificans 751 geniculatus. 331 germinans 268 germino ibid. gero rem 1193. 1194 gestæ res 1386 habet se tes 544 habito corpore 535 habito corpore sum 1567 1574 habitus 1445. 1660 habitus sum 639. 1618 habitus sum è cibo 1465. incisus 1607. indutus 1523 inita ratio 947 instructâ mensâ utens 1648 instructus 1523 jubatus 1789 labrosus 1798 lactari 297 latens 881 longus 1044 loquens 1537 loquor de te 933 lotus 1341 mereor 501. 1226. 1349 meritus de aliquo 501 mixtus seu temperatus 771 moratus 1656. 1764. moriens 642 munitus 1595, 2 nummatus sum 598 nutrientia. Ind. κα. nutrior 1659, 2. nutrita. Ind. κα. nutritus 1657, 2. 1658. 1659. obserata janua 800. obstructus 1770 ocreatus 815. olens 722, 2. 1135, 5. omnes 1719. operor 498. ordinatus 853. 854 pastus 282 perforatus 1636. pexus 1263 pictus 340 pingens ibid. placens 185 plexus 1327. 1328, 2. polita scalpto 1492 pota 1145 potum esse ibid. precor 941. 1155. proceedens 1666 pronuntiars 1537 pullulans 618. pullulo ibid. rasus 1122, 2. reconditus 1578 saginatus 1658 saltans 1468 scribens 340 scriptus ibid. sculptus 324, 2. secerno. 874. sectus 1605 seligo. 874 somnans 614. 764. 866. 1743 sperans 480, 2. stridens 1437 structus 886 subducta ratio 947 tectus 1477 textus 612. 1100. 1658, 2 tortus 1548 tractans 832 tritus 1517 valeo 544 1217 valere 426, vestitus 562 videns 376 virens 618 vireo ibid. viridis 157 vivens & commodè 265, 2
Benedicè 17
Benedicentia ibid
Benedictio 941
Benedictus ibid
Benedicus 17
Benefacere alicui 421. 422
Benefacio 501. 1349. 1350 visissim 502
Benefacta 422
Benefactum 501
Beneficentia 495. 498. 501 1350, 2 antegressa, quâ quis prævenit alterum 199 in paupere 503
Beneficentiâ prævenire 199
Beneficentiæ amor 1350
Beneficia 3. 422 antea in quempiam collata 199 conferre in aliquem 3. 421 1347
Beneficiis afficere 422 afficior 1821 majoribus affectus 501 mutuis certare inter se 1248
Beneficio affectus 1795 affectus prior 1248 affici 1247 1248 afficio 4 afficior 501 devinctum esse 1795
Beneficiorum collatio 1349
Beneficium 495. 498. 501 1249. 1795 accipere 378 accipo vicissim 1248 collatum ultrò 199 collocare 1624 compensò 502 conferens 1795 confero 1350 confero in te 1089 conferre 1624. 1724. 1795 divinum 803 referre 501 rependo 1274. 1347. 1350. 1796 repensum 1172
Beneficus 498, 3. 501, 2. 1349 1350. 1379 sum 498
Benemeritum 501
Benevola 1764
Benevolè 482. 1032, 1109, 2. 1120. 1139 1765
Benevolentia 1032. 1109. 1765 1795 gratuita 414
Benevolentiâ profequor 1109
Benevolentiam comparare 882 comparo alicujus 1143 conciliare 1795 exhibere 552 recuperare subditorum 729. Ad benevolentiam pertinens 1109
Benevolentior ibid
Benevolo animo 1765 animo esse 1761
Benevolum habeo te 1109 reddo 1032, 1355
Benevolus 490. 656. 1032, 2 1109, 2. 1748. 1763. 1764. 1765 affectus 414 sum 1032. 1109 sum tibi 944 sum vicissim 1109
Benignè 449. 540. 610. 1032. 1379 alloquor 373
Benignitas 540. 1820
Benignitate carens 4
Benignitate utor 1820
Benignitatis plenum facinus 162
Benigno animo præditus 656, 2
Benignus 498, 3. 539. 610. 679 1032, 2. 1379. 1820
Beryllus 262
Bes 1022 alter ibid
Bessis ibid
Bestia 816
Bestiæ 576. 1258
Bestialis stoliditas 885
Bestiola 636
Bestiolæ 576 multipedes 1218
Beta 1612

Bi

Bibacitas 1146
Bibax 904 1146. 1310, 3
Bibendi primus locus 1312 principatus ib d.
Bibens lac 1312 multum 1513 parcè 349 parum 1312
Bibentes parcè 349
Bibitu facilis 1312
Bibliopola 1409
Bibliotheca 1629 omnis generis libris referta 133
Bibo 286. 373. 1310 aliquantum 1312 avido & hianti ore 1080. 1312 lac ibid. lambendo 929 largiùs 1312 medicamentum 1313 meracius 1312
Bibula 410
Bibuli lychni 1701
Bibulus 254. 1313
Biceps 747, 4. 748, 2. 764. 779, 2. 860. 1183 reddo 748
Bicolor 1827
Bicornis 748, 2. 774, 4. 860
Bicornitas 748. 774
Bicorpor 1574
Bicubitalis 1305, 2
Bidens ¶ Ligo 401. 536 Ind. αγ.
Biduum 581
Biennis 484
Biennium 532
Biennium qui excessit 53
Bifariam 409, 2
Bifarius 1719
Biferus 750. 1734 sum 750 1734
Bifida partitio 1779
Bifidus 748, 2. 860. 1122. 1571 1779 1810
Bifolius 1772
Bifores portæ seu valvæ 800
Biforis 659
Biformis 1068
Bifrons 1182. 1183
Bifurcum reddo 748
Bifurcus 748. 1122
Biga 410. 578
Bigæ 458. 578
Bigales 190
Bigarii ibid
Bigarius 458
Bigarum fabricatio 500 1302
Bigis vehor 410. 458
Bijuges equi 458. 581
Bijugis 581 currus 410
Bilanx 1673
Bilè accenditur mihi jecur 1816 amarâ redundans 1817 aquosâ permixta excrementa ibid. carens ibid. carere ibid. inflammo 1816, 2
Bilem abigens 1817 celans & dissimulans ibid. educens vel expellens 41. 44. meram congerens 1817 recipiens vesica 383 vacuans 1816. In bilem verto 1817
Bilinguis 328. 1783 non Biliosa mens 1817
Biliosus 1816, 4. 1817 animus 1170 extremè 1817 non. Ind. απ. sum valdè 1817
Bilis 1816, 2 atra 1817 fusca 689. ¶ Ira 1816, 2 concitur mihi bilis statim in nasum ibid
Bilis vesica 1816 vomitio 480
Bimaris 617 terra 690
Bimater 1050
Bimatum compleo 532
Bimatus ibid.
Bimembris 905
Bimestre temporis spatium 1047
Bimestris ibid.
Bimus 484. 532
Bina folia habens 1772 pario 308. 1631
Binæ amphoræ 581
Binarius numerus 430
Bini 430 ordines 1519
Binis metris constans 1041
Binominis 1166
Bipalmis 1237
Bipartitò 408. 1020
Bipartitus 800. 1020. 1779
Bipedalis 1371, 2
Bipedem esse ibid
Bipennifer 1737
Bipennis 312. 888. 1275. 1276 2. 1473
Bipennis manubrium 1276, 2
Bipes 235. 1371
Biremes naves 877
Biremis 511
Bis 408, 2 aratus 1359 dico 940 mille 1812 moriens 641 pario 1631 quæ parit vel peperit ibid. tostus 1767
Bisellium 441
Bissertus 485
Bisulca fissura 1810
Bisulcam ungulam habeo ib.
Bisulcum reddo ibid.
Bisulcus 748. 1810
Bitumen 211 fundens lacus 212
Bituminatio ibid
Bitumine illino ibid. mixta pix ibid.
Bivalvis 659
Bivium 1128

Bl

Blæsitas 266. 1839
Blæsus 266. 1648. 1839 sum 1648
Blanda appellatio 185 consilia habens 1051 supercilia habens. Ind. αγ. verba 300. 909
Blandam caudam movens 1220 vocem habens 316 Ind. με
Blandè 848. 1018 attrecto 1365 compello 847. 848 1397 ridens 598
Blandimentum 663
Blandior 68. 185. 847. 963 1451. 1796
Blandis oculis præditus 1179 verbis decipiens homines 945 verbis decipio 909
Blanditiæ 663. 1692
Blanditiones 1365
Blanditiis delinio in 663
Blanditus est caudâ 1451
Blando aspectu intuens 1179
Blandus 34. 70. 185, 2. 909 1018, 2 dulciter 1018
Blaterator 816
Blatero (n) 252. 260. 273. 506. 915, 2. 944. 959
Blatero (v) 260. 944. 1548 1752 futilia & inania. Ind. εμ. pleno ore 1537
Blatta 1462
Blitum 1057

Bo

BOans clamore gravi. Ind. βα. graviter taurus 512
Boarium 280
Boatus 1074. 1080
Bobus carens 280 pascendis aptus 282. 1092. Arbobus aratus. Ind. βα. depastus 1092
Boletus 294
Bolidem demitto 241
Bolis ibid.
Bolos ingero insuper 1846
Bolus 745. 1407
Bombardæ 220
Bombis affono 275
Bombo circumsono 275 similem sonum edo 274. Cum bombo ibid.
Bombos edo in 275
Bombum edens 274, 2 edo 274. 275
Bombus 274
Bombycina 275
Bombyx ibid. 2
Bona cujusvis generis 3 externa 658 fortunæ 166 omnia, quæ quasi virere & florere hominem faciunt 617. ¶ Facultates 199, 2 264. 265. 569, 3. 882, 883, 2. 1138. 1824. avita 198 immobilia 760 mobilia 1334
Bona æmulatio 583 compositio 1627 constitutio 709 fama 1718 femora habens 1049 fortuna 518 1368 habitudo 639. 709. 1277. 1441. 1574. indoles 1779 mors 642, 2 nomina habens oratio 1166 nutritio 1659 paraphernа 1388 pars 1363 portio 1023 proles 1236 pronuntiatio 1537 somnia videns 1164 fors 805 spes 480. 856 temperies 772 transtra habens 1454 valetudo 1441. 1687 verba dico 1537. 1719 vocabula habens oratio 983 vox 1783
Bona dico 4 efficiens 1349 facio 498
Bonâ fide 103. 322. 369. 597. 1509, 2 habitudine sum 605 portione 1023 sorte 1010 valetudine præditus 811 valetudine utor 1687 voce 1783
Bonæ frugis servus 449
Bonæ leges 1106 & probatæ res 1508
Bonam aquam habens 1690 carnem habens 1445 portionem sortitum esse 1023 vocem habens 1783
Bonas nates habens 1398 sagittas habens 1645 spicas ferens 1515 turrens habens 1407
Bonasus. Ind. μο
Bone vir 530
Boni consulendum est 5 efficiens. Ind. αγ. efficientia 1349. Ind. αγ. principium 198
Boni odoris sun 1135 ominis 1718 ominis qui est 1150 operis actio 506 pretii 1850 viri officium 4
Boni mores 597 pedes 1371
Bonis amicus 1749
Bonis auspiciis qui sit 1198 cruribus præditus 1472 legibus utens 1106 legibus utor seu regor ibid. moribus præditus 449 596. 1687 muris cinctus

1595, 2 pedibus præditus 1371 & blandis verbis decipiens hominis 945
Bonitas 4. 525. 1820 amicorum 1749 morum 597 naturalis 1779 regionis 185 succi 1831 vini 1145
Bono animo ac hilari 656 animosis 621, 2 animosum 621, 2 656. 1844 colore præditus 1827, 3 colore sum ibid. consilio instructus 1052 ductu deorum 144 patre natus 1253 pretio 1850 stomacho præditus 1465 succo præditus 1831
Bonorum amans 4. 1822 dator 400 539 datores dii 433 glomi 4 osor 1822 voluntas. Ind. αγ.
Bonos amicos habens 1749 decens 1379 equos habens 686 fructus gignens 751. 752 liberos habens 1236
Bonum 3 as habens 1793 arcum habens 1645 dorsum habens 1817 efficio 4 imperium 593 nasum habens 1433 nomen habens 1166 omen 1718 opus 498. 506 pectus habens 1528 porrum habens 968 sonum habens 1783 stomachum habens 1538 summum 1125 tegumentum habens 1477 vinum ferens 1145 vinum fero ibid. virum simulans sermo 945
Bonus 3. 4, 2. 525. 539, 2. 725. 867. 1508. 1820. 1822. æmulator 583 animus & hilaris 656 aspectus 1183 ductus 593 dux 1281 habitus corporis 555 hymnus 1689 indole 1779 ipse per se 4 naturâ 1779 odor 1135, 2 omninò 4 ordo 1655 perfectè. Ind. αγ. perpetuò. Ind. αε. sonus 1783 status 710 ventriculus 1538 vir 322. 347. 733
Boo 223. 272. 1074
Boreæ obversus seu expositus 276
Borealis ibid. 3. Ad boream vergens ibid.
Boreas ibid.
Bos 280 novella 1068
Bosporius. Ind. βο.
Bosporus ibid.
Botros crinibus implicatos habens 1789
Botrus 277
Botryfero è genere qui est ibid.
Botryo ibid, 2
Botulus 119
Bove emptus 1850 natus 1235 prognatus. Ind. βο. è bove ortus 304
Bovem aratro jungens lorum 281 cædens 1680 mactans ibid.
Boves agito 469 alens 1659 excorians 375 fingens 1323 flexiles vel nigri 452 furans 802 jungo 281 mactans 662, 2. 1722 macto 662. 1561. 1723 multas habens 281 pascens 2092. 1724 pasco 827, 2. 1724. 1848 pungens 1338 sacrificо 672 stimulo impellens 769 transfigens 1609
Bovinos oculos habens 1180
Bovis capax. Ind. βε. pretium æquans 1639. Ind. αγ.
Boum abactio 468 abactor 468 abactrix 468 agitator 1848 agitatrix 468 arantium more flectendo se. Ind. βε. armentum 827, 2 emptor 1850 fur. Ind. βο. immolatio 662 jugum 581. Ind. βο. mactatio 280. 884. 1561 mactationes 1723 pastor. Ind. βο. possessor 1256 vorator 642

Br

Brabentes 283
Brabio debito privo seu fraudo ibid.
Brabium ibid
Bracha 587. 1472. 1557
Brachia candida habens 284 fluminum 773
Brachiale 752
Brachialia 420. 1000, 2. 1814 1835
Brachius vicinus 1849
Brachium 284. 1849 fluminis 1422. Nili 14
Bractea 1296
Branchiæ 283
Brassica 138. 860, 2 canina 860
Brassicâ vescens 1701
Brassicæ caulis 1207
Breve collum habens. Ind. βε. curriculum faciens 1666 dorsum habens 1117 os habens 1536 reddo 284. Ad breve tempus 285
Brevem caudicem habens 1520 finem habens 1598 spicam ferens 1515
Breves auriculas habens 1216 partes habens 1020 pilos habens 649 radices habens 1431
Brevi somno contentus 1895 tempore 284 tempore durans 1057, 2. 1829, 2 tempore post hasce res gestas 1037 temporis spatio 1152
Brevia ¶ Syrtes 284
Brevia folia habens 1772
Brevi viandi vim habens 284
Breviarium 334. 336. 1603
Brevibus 392
Breviloquentia 1073
Brevior factus 1604 factus præcisione 1603
Breviora & magis compacta corpora 1549
Breviori caudâ sum 1220
Brevis 284 763, 2 843. 1254. 1524. 1604. 2 in sermone 940 sum in dicendo ibid. utrinque 285
Brevis temporis qui est 1852 vitæ 265, 3. 577
Brevissimus 470. 1152
Brevitas 284 caudæ 1220 concisa & succincta 1604 partium 1020 radicum 1431 sermonis aut orationis 940 vitæ 265
Breviter 284. 1582 1604. recido 1605 recisus ibid
Brevius reddo 1603
Brisa 1515
Brumalis 1187
Brutis similis 1380
Brutorum animalium sensu præditus sum 946
Brutus 885
Bryonia alba. Ind. εχ.

Bv

Bvbalus 280
Bubile 218 708. 709, 840
Bubo ¶ Avis nocturna 292. ¶ Tumor circa inguina 277, 2
Bubone laboro 277
Bubula caro 280 pellis ibid.
Bubulæ carnes ibid
Bubulare 292
Bubulci 469. 1275
Bubulcorum princeps. Ind. αε.
Bubulcus 280, 3. 827. 828. 1091 1114. 1356, 2. 1359. 1659. 1724. 1848. Ind. βο.
Bubulum stercus 241, 2
Bubulus 280, 3
Bucardia gemma. Ind. βε.
in Buccam venire 1535
Buccas implens 329 inflans ib. inflare ibid.
Buccea 1623. 1846, 2 panis excavata, quâ pulmentum hauritur 1079
Buccâ infertâ in os pasco & nutrio 1846
Buccella 196. 271. 586, 745. 826, 827. 1623. 1846, 2 quam minibus in eam absterſis, canibus projiciebant 1007
Buccellarum octo panis 272
Buccellis in os infertis nutrior 1846
Buccina 293, 2. 773. 1444. Ind. εβ.
Buccinator 293. 1444
Buccino 293. 1444
Bucolicus 827
Bucula 289. 356. Ind. βα
Bucularum esor 1701
Buculus 280
Bufo 1774
Bulbosus 274
Bulbus 274, 3. 654
Bulga 409. 1064. 1305
Bulla in aquis 128 1, 2. 1774, 2 ebullliens 1749
Bulla pontificia 408
Bullæ 695
Bullam referens 1282, 2
Bullas ructo cum murmure 1067 inanes projiciens 964 non excitans. Ind. απ. In bullas converto & convertor 1283 crumpens. Ind. απ.
Bulliendo strido 1752
Bullio 284. 581. 1752, 4 cum murmure 1067
Bullire facio 284, 2
Bullit 1467
Bullo 1282
Buphthalmus 1185
Bura seu buris 453. 476
Busta cruens 1205 eruo ibid.
Busti in modum 1495
Bustocarens 1678 circumfusus 1679
Bustum 1455. 1678. 1809, 2. Ind. λο. parvum 1678 1809
Butyrum 1308. 1683 è butyro factus 1684
Buxea lectica 1401
Buxetum ibid
Buxeus ibid, 2
Buxo abundans ibid.
Buxus ibid

By

Byssus, mensis. Ind. βν.
Byssinus 293
Byssum facientes
Byssus 500

Ca

Caballinus fons 293
Caballus 1229
Cacabare 716, 2
Cacabi 724
Cacabus 724. 1831 parvus 724
Cacans inter cœnam 1797
Cacare 1797
Cacaturio 724
Cachinnans derideo 1787, 2
Cachinnari 1787, 2
Cachinnatio 796
Cachinnator 717
Cachinnis illudo ibid
Cachinnor 716. 717, 2 effusè 717
Cachinnum quum sustulissent ad hæc verba ibid.
Cachinnus 717. 796
Caco 1252. 1633, 2. 1797, 2 in 1797 super ibid.
Cacumen 104, 4. 152. 510 850. 851. 1383. 1699, 2 altum habens 747 duplex habens mons 850 montis 74. 1433. 1849 summum 104 tumuli 975
Cacumina 1065 montium 105. 250. 830. 1529 multa habens 375 perambulo 104
in Cacumine divisus 157 0 proveniens 1779
Cadaver 641. 728. 1088. 1313 1678. 1722 aridum 1471
Cadavera 817. 1088. 1313
Cadaverosus 1088
Cadaverum acervus ibid. sublatio ad sepeliendum 76
Cadens 1317 malè 1316 non 1317 similiter ibid. sub aspectum 1187 in terram 1316
Cadere facio 1313 qui potest vel solet ibid.
Cadivus 510. 1313
Cado 607. 1152, 2. 1313, 2 in id est, ingruo 1482 sub 1316 super 1315
Caduceator 785. Citra caduceatorem 786
Caduceatores mitto ibid. 3
Caduceatoris munus 785 munus obeo ibid.
Caduceus 785. 1278
Caducis rebus cur inhæreo? 721
Caducus ¶ Cadivus 1313, 2 1315. ¶ Evanidus, fluidus, fluxus 605. 721. 784. 1221. 1852
Cadus 137. 717. 1039 dimidius 717 parvus ibid. 2
Cæca 1179 speculatio 1475
Cæci parietes 1684
Cæcias 720, 2
Cæcilia 909
Cæciliæ 1684
Cæcitas 108. 269. 1098. 1188. 1412. 1413. 1501. 1684, 2 mentis 1108
Cæcitudo nocturna 1181
Cæcos pariens 1630
Cæcum reddo 108. 1412
Cæcus 108, 2. 1093 1179, 2. 1184. 1305, 2. 1412. 1528. 1684. 1732 aliquantum 1684 sum 1186, 1684
Cæcutiens 375 cupiditate nimiâ 1684
Cæcutio 137. 216. 269. 789. 1179. 1182. 1684 ¶ Metaph 1684

Cæde contaminatus 1238 1722 digna perpetrantes 1722. 1723 mutua perentes 1722 poliuens se 1725 polluo me 1723
Cædem inferens sibi ipsi 1801 inferens manu propriâ 1722 perpetro 885, 1722 repræsentans 1722. Ad cædem pertinens ibid. In cædem ruo temerariè ibid.
ad Cædendi materiam 1606
Cædens bovem 1680. 1722 ligna 845
Cædens 69 76. 78. 720. 885 1248. 1560. 1722. 1745 1820 injusta 1722 magonum Ind. μα. mutua 1722 propriâ manu quæ fit 217
Cædes multas perpetrans 1723
Cædibus abundans 1746 vastans omnia 1723
Cædis avidus vel cupidus 1560 1722. 1723 avidus sum 1722
Cædo ¶ Ferio, percutio, verbero 374. 681. 840. 843. 1119. 1118. 1512. 1532 1589 baculo 1416 cervicem 1648 flagris 68. 663 717. 1008 fuste vel fustibus 845. 1490. 1680 loris 681 in malis 329. verberibus 844. virgis 1414. ¶ Succido 840. 1601 ligna 1606. materiam ibid. primum ibid. ¶ Interficio 885
Cædor ¶ Percutior 1512 flagris 128. 717 virgis 1414
Cælator poculorum 324
Cælatum argentum 818
Cælatura 323. 777
Cælatus 324. 777. ex auro 1609
Cælebs 580. 598. 949
Cælibatus 580. 1063
Cælum ¶ Cælatorum instrumentum 324 quo marmorarii incidunt marmora 841. 842
Cæmentum 1003. 1485 marmoris 1003
Cæpa. Ind. κε.
Cæparum venditor 1410
Cærulea veste amictus 1523
Cæruleas alas habens 1393
Cæruleos oculos habens 1181 pedes habens 1259
Cæruleum mare 323
Cæruleus 887. 1184. 1828, 2 aliquatenus 1184. aspectulus 1181 color 887, 2. 1184. fluctus 1184.
Cæsar 863
Cæsareus ibid
Cæsariem mollem habens 1789 nigram habens ibid.
Cæsaries 443. 834. 844. 1789
Cæsarum multitudo. Ind. πο.
Cæsi ad unum omnes 1593
Cæsium jubam habens 1789
Cæsius oculis præditus 323
Cæsum reddo 323
Cæsius 323. 1178. 1184. 1185 aliquantum 1184. color 323 1184
Cæsor materiæ 1606
Cæsu difficilis 1605
Cæsum 841
Cæsus 1601 non loco 681 nuper vel recens 845. 1604 1607 qui primus est 1606
Cætera 126
Cæteri 953
Cæterum 212. 221. 360. 1336
Calamaria theca 727
Calami assula aut segmentum 728
Calamintha 1057
Calamis coronatus 1530
Calamistrare 276
Calamistratos capillos habens 1327
Calamistris inuro 276
Calamistrum 727. 836
Calamitas quâ aliquid grandine vexatur 845 ¶ Ærumna 213. 710. 725. 804. 1148. 1248 1250. 1314. 1315. 1316 1412. 1677, 2. 1732 dira. 784
Calamitate gravi pressus 1733
Calamitatem accepisse 1336 accersere sibi 882
Calamitates 108. 366. 426 avertens 1305 fatales à diis impositæ 150. graves 366. In calamitates conjicio 426
Calamitatibus afficio 1412 circundatus 552 involvere 247 involvuntur multis 893
Calamitosissimus 1138
Calamitosum fatum 1021
Calamitosus 704. 710. 973. 1021, 3. 1070. 1138. 1251 1285. 1368. 1495. 1536. 1576 1677. sum in multis 1677
Calamo cano 727 erasto assurgens 728 multiplici assurgens ibid. sonans 1743, 2
Calamorum sculptor 324
Calamos paucos habens 728 serpere 324
Calamum gestens 1736. gestare ibid.
Calamus 727. 1447. aquatilis quo domus tegi solebant 514 aromaticus 727 parvus ibid. scriptorius 417
Calathus 727. 741. 1756, parvus 727
Calcamentum 1251
Calcanea pulchra habens 1568
Calcaneum 1392, 2
Calcans solum 1518
Calcar 768. 769. 928 1182. 1392 gallinacei 768. 1336. ¶ Metaph. 768. subdo 1844 subjicio 814.
Calcari obediens 450. 607. urgeo 1182. urgeri ibid.
Calcari qui potest 1251 qui non potest 1252 vestigiis animalium dicitur terra 1231
Calcaria 769 quæ veluti persequuntur viam. id est urgent 765
Calcaribus carens 769
Calcatores uvarum 1652
Calcatu facilis 1252
Calcatus 1251. 1517, 2 benè 1517 à Deo ibid. multùm 1518 à nive, vel in quo nives calcantur 1517 non ibid. 3. à populo 1252 in terrâ 1518
Calce 927 ferio 928. 1370. 1392 peto 928 premo 1252 pressus ibid. pulsatus ibid. repello 928 verberans 1392 A calce ad carceres redire 1666
Calce dealbo 839 dealbor ibid. illino ibid. illitus. ibid. non loricatus ibid. 2 oblitus 1635, 2
Calcearia 232. 1654 cursoria 1663
Calceamentis carens 385
Calceamentum 385 muliebre 1454 vile & rusticum 745
Calceamina 1611
Calceantes se præponere 385
Calceare se ibid
Calceari ibid
Calcearium ars 1606
Calceatio 385
Calceatus non ibid
Calceatus, sis ibid
Calcei 1611 lignei 1257
Calceis carens 1257, 2 careo 385 munio malleolos pedum 1568
Calceo 385. 430
Calceo uno indutus 1257
Calceorum par 578
Calceos aureos habens 1257 1417 pulchros habens 1257 solvere 986
Calces jactare adversus stimulum 928 jacto in sublime ibid.
Calceus 602. 756. 1257.
Calcibus auras verbero 928 feriens equus 1338 infestis impetere & ferire aliquem 125 insiliit in oculos 928 insultans 234 insulto 928. petere ibid. petor ibid.
Calcitrando dejicio 928
Calcitrare 1370
Calcitratio 911. 928
Calcitro 928, 2
Calco 230. 928. 1251. 1517. 4. colles. Ind. βε. lutum 1252 vicissim 1252 uvas 1652
Calcor 1251. 1517
Calcularius circulator 945 præstigiator 1234
Calculator 945. 1841, 2
Calculatoria tabula 2
Calculatoriæ artis peritus 646
Calculatoriæ scholæ 945
Calculatorius 946
Calculi generatio in vesicâ 967
Calculi ænei judicum 1512 1513 judicarii 1767 littorei aut marini 875. fortiligorum 647
Calculis compnto 1840 ludendi peritus 1296 ludendo fallo 1234 ludere 1090 ludo 1296, 2 ludo mutatis ibid. omnium 1841. Ex calculis constans 1840
Calculo laboro 967 repetito facta enumeratio 947
Calculorum ludus 1295. 1296
Calculos distribuere 1090 multos habens 1532. 1841
Calculum excindens chirurgus 1606 gignens 1351 mitto in urnam 1841
Calculus ¶ Lapillus 758. 857. 1532. 1840. 1841 computatorius 1840. 1841 judicialis 1840. 1841 littoralis 758. 857, 875 lusorius 1295. 1296 1840 vesicæ 967
Caldaria cella 1404
Caldarium 630, 3. 1346 vas 1404
Calefacias 630
Calefaciendi vim habens 1179
Calefaciens semper Ind. αε.
Calefacio 68. 110. 542. 618, 6. 630, 3. 631. 665. 717. 1837 contra 631 priùs ibid.
Calefactio 630
Calefactu difficilis 618. 631
Calefactum in sole 474
Calefactus 630 benè 631 ad ignem 618 non 631 in fumo. Ind. αx.
Calefactus, tis 630. 631
Calefio 110. 618, 2, 630 665. 1813 supra modum 631
Calendæ 1047
Calendarium 336. 941. In calendarium & rationes refero 335
Calens 722 ab igni 619 ex pugnâ 630 undique 631
Calceo 110, 2
Calere supra modum 722
Calescens benè 631
Calesco 618. 630 ad solem 631
Calices rosarum paulum se aperientes 1113
Calculus 891, 3
Calicum repositorium. ibid
Caliida aqua 630 lavario 1346
Calida gibaria vendens 1410 comedo 1674
Calidâ lavor 975, 2
Calidè 630
Calidi dies 605
Caliditas 630
Calido animo ad res frigidas accedis ibid. animo rem aggrediens, ubi non opus est 631 consilio aliquid suscipiens 502
Calidorum amans 631
Calidum 582 lavacrum 974 qui præbet 401 tectum 67
Calidus 110, 2. 618, 3. 620, 631. 1170. 1405. 1643. admodum 631, 2 aliquantum ibid. multùm ibid. semper. Ind. αφ. valdè 1406
Caliga 1472
Caligaverant oculi ejus 695
Caligine nebulosâ obtenebro 227 obducor 1098
Caliginida 1179 nubes 108
Caliginosus 60, 3. 223. 227, 2 329. 412, 2. 508, 2. 585, 2. 1159 undique 814
Caligo (n) 60, 3. 227. 329. 412. 585. 814. 1487. 1488 atra 868 nocturna 992. 1048 oculorum oboritur 136
Caligo ¶ cæcutio 137. 273
Calix. 137. 892. 1276 glandium 1163
Callens multa 689
Calleo 554. 689. 1265 non 102. probè ibid.
Callere literas 551
Calli 1184
Calliblepharum 1712
Callida consilia 1043 interpretatio 1496
Callidam mentem habens 1764
Callidè 504. 1355 admitto scelus 504 comminiscor 1496
Callidior 775
Callidissimus ibid
Calliditas 367. 504
Callido pectore præditus 1528
Callidum 1496 consilium 1238 inventum 1496
Callidus 279. 366. 504. 775 1052. 1266. 1355. 1400. 1401 1543. 1615. 1763
Gallis 1517. 1656
Callistruthiæ ficus 1550
Callo obducto ferrumino & solido 1413
Callosa durities ib.
Callosâ duritie rigidus & induratus 1485
Callosum reddo 1678
Callosus 1413. 1552 fio 1678
Callum 1678, 4. obduco ibid. 2.

quæ obducit anima 1471
In callum cogo 1413
Callus 1412. 1678, 4 limatis 1445
Calo 1124. 1737. 1738
Calor 110, 618, 630, 5. 631. in apricis locis 110 igneus 1405 nimius 722, 2 solaris 474. ¶ Metaph. 630
Calore ardere 722 extremo uror 722 solis carens 474 sine calore 618
Calori solis expositus 474
Caloris amans 631 parum habens ibid.
Calva, Calvaria 747. 817
Calvæ fractura in duas partes 1473
Calvariæ circulus 1664
Calvities. Ind. ar. 2
Calvitium 1710, 2
Calumnia 242. 246. 488. 1709 Per calumniam 488
Calumniari quem facilè possumus 243, 2 quem non possumus ibid.
Calumnias detergere & diluere 1669
Calumniator 243. 488. 944. 1553
Calumniatoria accusatio 1709
Calumniatoriè 243. 1709
Calumniatorius 1709
Calumnior 242. 243. 493. 1553. 1557 antè 243 insuper ibid. monstrificè 1608
Calumniosa delatrix 1553
Calumniosas delationes comminiscor 1709
Calumniosè ibid. 2. accusor ibid.
Calumniosus ibid. 2 delator 1553. 1709
Calvum occiput habens 1710 reddo ibid.
Calvus 159. 764. 1710. Ind. ar. à tergo 1710
Calx ¶ Opus albarium 839. 1635 non extincta 839 viva 1635
Calx ¶ Calcaneum 1392, 2 ¶ Extremitas cujusvis rei ibid.
Calyculatus 735
Calyculus ibid. rosæ 735
Calyptra ibid.
Cameli pellis 737
Camelinus ibid.
Camelorum agitatio 469 agitator ibid.
Camelus 737
Camera 514. 737 cœli 901
Cameram altam habens 514
Cameratus 737 altè 168
Cami formam habens 1749 obligatio ibid. usum præstans ibid.
Caminarius 738, 2
in Camino excoquo 1738 uro 687. Circa caminum opus faciens 738
Caminus 260. 382. 630. 687. 737. 744 parvus 160. 738 solaris 738
Camo obligo 1749
Camomilla 1046
Campestris 1257, 3. 1325
Campus 191. 1257, 2 Martius 1257. Per campum ibid.
Canum injiciam naribus tuis 1749
Canus 783. 1345. 1749
Cana coma 959 tempora habens 876
per Canalem deduco 1228 deduco ad ibid.
Canales quinque habens 1272
Canalibus mutatis duco 1228
Canaliculus 1573 in dioptris 289
Canalis 219. 817. 1204. 1228 2. 1266. 1310. 1422. 1423 1466. 1573 subterraneus. Ind. 2p. subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur 244
Canaria, herba 1181
Cancamum 716
Cancellata porta 800
Cancelli 800. 1760 judicii 800
Cancellis non munitus 1760
Cancer 748 parvus 749. 1662 ¶ Morbus 748. 749. 1700. ¶ Sidus 748
Cancri genus quoddam 1223
Cancro similis 748
Cancro tentari & infestari 749
Candefacio 42. 960
Candefacta massa 1071
Candefactus 1405
Candelabrum 982, 2 ligneum 557 ubi cerei depanguntur 1302
Candens 1633 globus 1071
Candentem massam ferri malleo tundo. Ind. μυ.
Candeo albi floris more 159
Candicans 960, 2
Candida 959 rosa 1435 supercilia habens 1227
Candidam tunicam gerens 1812 vestem gerens 1736, 2
Candidas genas habens 1343 nates habens 1398
Candidatum esse 9
Candidatus 1736
Candidè 175, 2. 417. 718 1746
Candidiores estis lacte 1683
Candidissimus 960, 2
Candido limbo prætextam vestem habens 1699
Candidus lacer tos habens 1849 malleolos pedum habens 1568 oculos habens 1185 pullos habens 1412
Candidum caput habens 748 facio 960
Candidus ¶ Albus 183, 2. 959 997. 1003. 1360. 1393. 1813 color 1828 in pallido 960 sum ibid. ¶ Metaph. 175, 2 322. 417. 1323
Candor 959. 960. ¶ Metaph. 322
Candore lac refero 296 marmoreo-splendens 1004 perfundo 960
Canem ago 903. A cane percussus 1338
Canendi insana cupiditas 993
Canens barbito. Ind. βα. calamo 1743 cum alio 1030 dulciter 1783 sacra 1836 suaviter 1030
Canentes fidibus 1836 molliter 1029
Canere ad tibiam 53 carminibus miseriæ vitæ 55
Canes emissarii 904 venatici 1692
Canes admitto 1692 agito 469 alo 1692 instigo 1441
Canescens ante tempus 1361 facilè 1360
Canesco 1361, 2
cum Canibus pugno 1013
Canicula ¶ Sidus 210, 3. 902. 1442
Caniculæ æstus 724
Caninâ impudentia præditus 622
Canina musca 1074 pellis 903 rosa 1435
Caninâ impudentiâ præditus 622
Caninam faciem habens 1183, 2
Canini dentes 1132
Caninis oculis aspicio 1185
Caninos oculos habens 1181
Canis caput habens 779
Caninus 903, 3. 1692 rubus 903
Canis 902 celer. Ind. ax. latenter mordens 962 marinus 1794 siderens 903. ¶ Sidus 210
Canis cauda 1219 testiculos referens 1206
Canistrum 346. 741, 2. 968. ferre 1736 gerens ibid. parvum 741, 2
Canities 1360. 1361
Canna 1747. Ex canna qui est ibid.
Cannabeus 292. 742
Cannabis 742
Cano 53, 2. 664. 788. 797. 966 1030. 1688, 2. 1689 argutè 966 calamo 727 circumquaque 54 citharâ 55 788 concinnè 966 fidibus 945. 1836 leges 55 mele 1029 poëtarum more 493 receptui 729 simul 1030 tibi 53
Canon 742 apud Ecclesiasticos scriptores 742. In canonem relati libri sacri 743 non recepti libri ibid.
Canonici ibid
Canora vox 1783 voce loquens 1073
Canoram vocem habens 1784
Canorè 53. 1029. 1783
Canorem suavem habens 1029
Canorus 53, 2. 273. 613. 614, 3. 647, 2. 764. 866. 909. 966, 2. 1029, 2. 1070. 1743. 1782 1783
Canos sparsos habens per tempora 1361
Cantandi imperitus 1070 peritus 53
Cantharus 741 parvus ibid.
Canticum 53. 3. 1029. 1425 convivale 1486 quod diis canitur 54 parvum 1029
Cantilena 53, 4. 1029. 1105 lasciva & petulans 907 pastoralis 827
Cantilenæ quæ accinuntur saltantibus 1206 quales pueris nutrices canunt 54
Cantillatio 964
Cantillo 1057 melodiâ concinnâ & suavi 1537 querula & flebili voce 1057, 2
Cantio 533
Cantiones quibus nutrices sopiunt pueros 260
Cantiones conficiens 1355
Cantiuncula 53, 1029, 2
Canto 53, 2. 1029. 1030, 2 eleganter 1030
Cantor (u) 168
Cantor (n) 53, 2. 504. 1030
Cantrix 504. 1030
Cantu contendo 1070 insaniens 993 molestus 1784 obstrepo 54. Cum cantu 1030
Cantum concinnum & suavem modulor ore 1537 incipiens Musa, vel quæ cantui præsit 1030 variare peritus 55
Cantus 1030. 1070. 1144 1231. 1425 ad citharam 54 chori 57 dulcis 1783 fidium 1836 respondens alteri 53 simplex & uniusmodi 1784
Cantûs amens 1030 deperditor 1154 elegantia 1030 immutatio 1836 studiosus 57. 1030
Canum admissura 1692 cibus 790 coriacea baltea adversus feras 1576 cursus 1666 ductor 39. 41 educatio 1692 incitamentum in venatione 1441 incitatio 469 instigatio ibid. more 903
Canum facio 1361
Canus 1360, 2 aliquantum 1361
Capacitas 901. 1832
Capax 343. 379, 2. 547. 553 1786. 1832. 1834 bovis. Ind. βα. non 381 portus navium 381 sum 1785, 2. 1804. 1810. 1832, 2. valdè Ind. πο.
Cape plectrum 79
Capella 1798
Capellarum initor. Ind. χι.
Caper 73. 1031. 1646 sylvestris 25. 73
Caperatum frontem habens 1711
Capere cibum 75 conjecturam 363 cupio 1191 lepores 74 mercedem 191, 3 naves non poterat littus 1785 occasionem 1196 prædam 949 qui non potest 381 somnum
Capessere bellum adversus aliquem 700 fugam 80 res 918 viam 545
Capessо 75. 76. 79. 176. 177, 2 245, 2. 247. 278. 913. 918. 920. 1347. 1348. 1801. 1838 celeriter 914 prælium. Ind. δ. simul vel unà 177. 918. 920
Capi qui nequit 923 qui potest 75, 2. 916 qui non potest, seu contineri 1832 Neque te capiat oblivio 74
ad Capiendum proclivis 916
Capiens celeriter 914 multum. Ind. πο. muscas 637
Capellaceus 648
Capillamenta ibid
Capillamentum 649. 1722, 2 radicum 1432
Capillata folia habeus 1773 valdè 1328
Capillatio 649
Capillatus ibid. benè ibid.
Cappilli impliciti cum sordibus 1539 molliores & delicatiores 1814
Capillitium 649 nigrum, hirtum spissumque habens 650
Capillo candido præditus 649 laxo præditus 650 tenui præditus 649, 2
Capillorum defluvio labore 1425 defluvium 132, 2
Capillos calamistratos habens 1327 densos habens 646, 2 passos habens 443 producendi vim habens 1782

produco ibid. promissos habens 1328 raros habens 1835. rufos habens Ind. eg. varios habens 649. 1789
Capillum compono 276 mediocrem habens 649. promissum habens ibid.
Capillus 648 veneris 393.
Capio ¶ Accipio, corripio, invado, occupo, prehendo, sumo 73. 74, 2. 75, 2. 79, 2. 115. 191. 378. 899. 913. 916 919. 1004. avidè 972 cibum 37. 401. 1464, 2. cibum unâ 1465 commodum 932. damnum 932. esca 369 fructum 1856 intus 921. medium 924. molestiam 1229 obsidione 456. rursum 913 tædium 1229 venatu 22. vivum 23. voluptatem 595. ¶ Capax sum 1785, 2. 1810. 1832, 2 ¶ Decoctio 918
Capior 75. 115. 116. 916, insuper 116 obsidione 456 prius 116 à venatore 636 venatu 22 ventris illecebris 369. ¶ Contineor 1832
Capis Lunum durum 667
Capistro 1724. fiscellâ 1749
Capistrum 476. 1723. 1749
Capit me desiderium alicujus 73
Capita centum habens 779 civitatis 898 librorum 778 innumera habens 748 multa habens 747. 780. quinquaginta habens 747. In capita seu summas redigo 778
Capital 778
Capitale odium 122
Capitales causæ 641. inimicitiæ. 778.
Capitali odio prosequens aliquem 123
Capitalis 641. 778. hostis 122 mors 747. res 641.
Capitaliter 778
Capitatam radicem habens 1432
Capitatio 779
Capitatus 778 utrinque 748
Capite bono & egregio præditus 779 damnare 319. 884 gravari 257 humido qui est 780 inclinato 888 lapideo & duro præditus 780 lato seu vasto corpus 747 parvo præditus 780 pericli tor 790 plecti 242 ficciore qui est 780. A capite ad pedes 778 De capite 747. Ecapite refectus 1605 sine capite 779
Capiti adjunctus 748 convenientes & conducens 779
Capitis accusare 641 amputatio 779, 2 contusiones 640 damnatus est 1226 damno 641 dimidia pars 748 dolor 109. 779 dolor inveteratus 778 gravedo Ind. κο. inflammatio 1443 inflammatione laboro 1442 ligamentum 385 tegmen muliebre 735 velum 1712
Capitium 778. 1536
Capitula columnarum 748
Capitulatim 778 attingo ibid. complector 779 repeto ibid.
Capitulum 778, 2
Capparis 744 1515
Capra 73. 262. 1559. 1693. 1798 agrestis 1693 cœlestis 73. 133 sylvestris 25
Capræ 1043
Capram vorans 1701
Caprarii 848
Caprarius 468. 1359. Ad caprarium pertinens 1359
Caprarum emptor 1850 grex 1091. 1359 pastor 1091, 2 pastor sum 1359
Capras pascens 282 persequens Ind. αι.
Caprea 25. 417. 4. 818
Capreoli 1068
Capreolus vitis 452
Capricornus 774
Caprificо 1156. 1840
Caprificus 515. 1647
Caprile 73
Caprimulgus 634
Caprina pellis 73, 2
Caprinam faciem habens 1183
Caprinas ungulas habens 1168
Caprinos oculos habens 1179 1185
Caprinum caput habens 779
Caprinus 73. 282 fimus 1513 oculus 1179
Capripes 235. 1370
Capris abundans 73 pascendis aptus 282
Caprivorus 1701
Capronas religare 143
Capsa 579. 745, 2. 788. 795, 2 929 vestiaria 821
Capsula 193. 745. 788. 795, 2. 821. 1810
Capsulam gestans 1736
Capta prædando 950
Captans 636, 2. articulos omnes temporum 1769 frigus 1845. urbem 1480
Captare aliquem 1265 hiante ore 1786 occasiones 442 920
Captarâ nocte procellosâ 1618
Captatio 1481 diligens 1224
Captator 177. 1224 occasionis 442 verborum 637, 2
Captatus 636 benè 1770
Capti fuerunt intus 921
Captio ¶ Occupatio, prehensio 916. ¶ Fallacia, impostura 17. 3. 948
Captiosæ argutiæ 773
Captiosè 1496 eludo 1497 machinari 1224
Captiosus 173. 1496, 2
Captiva 116. 383. 950
Captivitas 116. 459. In captivitatem abduco 116 1370
Captivum abduco 116. 1091
Captivus 116. 383. 386. 950, 2 abducor 1091
Capto 22. 191. 636, 2. 920. 1224 1618. 1768. 1769. frigus 1845. risum 1349
Captor à venatore 636
Captor ¶ Qui capit 916. murorum Ind. αι.
Captu difficilis 116. 637. 923 1802 facilis 116. 637. 923 1802
Captum esse amore infelici seu perdito 497 amore puellæ 115
Captura 22. 23. 480, 2. 636, 2 felix 23 tota 637
Capturarum consectatio 184
Capturas facio 184 facilitare 495 mereor 497
Captus 916 amore 115. 496 bello 116 cepit 22 desiderio 546 hastâ 116. 637. 923 mente 267, 2. 600. 879. 924 1305. 1338, 2. 1564. 1761 Ind. αλ non 116. 923 non à venatore 636 nuper 116 oculis 175. 1179. 1305. persequendo 411 prædando 950, 3 teti 116 sum 545 sum amore 496, 2 sum amore hujus rei 761 sum mente 843 qui tenetur 551
Capulares senes 1278
Capularis 642. 1684 senex 313, 1338
Capulum ¶ Loculus, pheretrum 1495. 1725
Capulum habens 908 latum habens 1495
Capulus 908. 916. 917 ensis 710. securis 1276
Caput 747. 10. 763, 778, 3. 855 860. 888. 895. 1358. Ind. αμ amputatum cui est 1605 apertum 735 charum 778. ipsum 779 columnæ 748 ¶ Summa 778. 851 fermonis 851 ¶ Summum & præcipuum in aliquâ re 778. causæ rectà peto 404 ¶ Sors 198 unde fructus & reditus manat 778
Caput abscindens 1605 acuminatum habens 780. acutum habens 747. 1756 admovere auscultandi gratiâ 246 altum habes 747 amputo 748. 779. 1605 candidum habens 748 caninum habens 779 contusum habens 640 dolens 109 doleo ibid. erectum habens 748. 860. erigo 896 exero ad aspiciendum 896 gravans 257. grave & ponderosum habens 779 imitans aut repræsentans 778. inclino 897 leonis habens 780 longum habens 780, 2. 860 non habeas 779 perfricare 1668 profero 897 scalpere 1668. In caput 747, 3 cadere 895 dejicere ibid. salto 888 secundum caput 779
Caputium 648
Carabus 745
Carbasa 969
Carbasus 203. 1775
Carbo 160. Ind. αλ.
Carbonaria fornax 160
Carbonarius 160, 1409
Carbonem referens 160. 161
Carbones facio 160 In carbones redactum 67 redigo 161, 4 Ex carbonibus factus ignis 160
Carbonem strues ibid.
Carbunculus ¶ Carbo parvus 190 ¶ Gemma ibid. ¶ Ulcus ibid.
Carcer 383. 389. 455, 2. 733 769. 800. 823. 1138, 2. 1223 1769 servorum 1667
Carcere includo 455
in Carcerem conjicit Manlium 455 conjicio 383, 455 1769 conjiciot 455. 1214
Carceres cursorum 240. 334. 564. 565. 1646. Ad carceres redire à calce 1666.
à Carceribus usque ad metam 564. E carceribus cursorum exire 1728
Carceris custodum præfectus 1770 custos ibid. 2 præfectus 389
Carchesium 753
Cardiacus 746
in Cardine res sunt 95
Cardines mundi 1358
Cardo 316. 616. 659. 1229. 1543, 2
Carduelis 92. 1355. Ind. αχ.
Carduus fullonius 813
Carè 1638
Carens 514 viro 175
Careo 1022. 1416. 1619. 1697 1811
Carere rebus necessariis 45
Carica 712. 1747
Caricarum massa 1237 venditor 1410
Caricula 712
Cariè vitiatus 1458
Caries 539
Carina 301. 556. 1050. 1652 secunda navis 1371
Carinâ instruo 1652 Ad carinam pertinens ibid
Cariosus 292
Caritas annonæ 387
Caritate annonæ premi ibid.
Carius indico 1639. 1640
Carmen 53, 3. 1028. 1029. 1038. 1105. 1688 convivale 1486 heroicum 492 nuptiale 1693, 2 parvum 1029 pastoritium 827
Carmina 1028. compono 1352 conglutino & concinno 1029 contexo, & quasi confuso & confarcino 56 dicere 1688 faciens 1355 facio 1247. Lyrica 1028 pangens 18 scribens 1352 scribo 1518 Circa carmina versor 1360 qui versatur 1359
Carminanda lana 1263
Carminandi ars 1118
Carminata lana 1118. 1359
Carminatum quod est 1118
Carminator 1118. Ad carminationem pertinens ibid.
Carminatum quod est ibid.
Carmine 1040. celebro 1689
Carminibus & quidem heroicis celebro 56
Carminis finis 1598
Carmino 811. 1117. 1118, 2 1263, 2 rursum 1118 simul ibid.
Carminor 841. 1117. 1263
Carminum confarcinatio 56 contextor & quasi consutor 55 Hymni ex omni carminum genere 1029
Carnalis 1445 ¶ Mundanis rebus deditus 1693
Carnaliter 1445
Carnarium vas seu receptaculum 866
Carne abundans 1446 carens 1445 carere ibid. constans ibid. molli præditus 1445. 1446 oppleo 1445 subter repleo 1446 sub carne latens ibid.
Carnem alo 1661 avello 1445. bonam habens ibid. circino scalpello 1446 coalescere facio cum carne ibid. densam habens ibid. duram habens ibid, excrescere facio 1445 humidam habens 1446 laxam habens 1445 restituens ibid. siccam habens 1446. In carnem concrescere facio 1445.

Carnes 711 bubulæ 280 è cadavere 1088 detraho 1445 diſtribuens 1090 diſtribuo ibid. elixæ 284 ſeco 844 tenues habens 1446 vendo 1410 voro 1701
Carneum reddo 1445
Carneus 1445,3
Carni adhærens ibid
Carnibus defectus 866 veſcens 1701. 1702
Carnifex 390
Carnii ludi. Ind. rg.
Carnis bonitas 1446. circinatio quæ ſcalpelle fit ibid. concretio ibid. excreſcentia 1445, 2. 1446 expers 866 generatio 1445 privium 866
Carnium abſtinentia 351 amor 1446 apparatio 1478 conciſio 503 dator 401 diſtributio 351. 400 1090 diſtributor 351. 401 eſus 1702 modo putreſco 1459 venditor 1410 votatus 1701
Carnivorus 275. 1701. 1702
Carnoſa folia habens 1773
Carnoſum reddo 1445
Carnoſus 865. 1445, 2 ſio ſupra modum 1446 non 1445 valdè 1446
Caro 865. 1445 aſſa 1750 bubula 280 coaleſcit & conſpiſſatur 1445 informis & inutilis in utero muliebri concepta 1446 ovilla 1147
Carpamus viam 1291
Carpaſus 749
Carpentarii 1302
Carpentarius 134
Carpentum 458. Ind. ap.
Carpere lanam 1117 viam 749
Carpeſium 749
Carpo 145.423,2. 811. 933 1117. 1118, 2. 1263, 2. 1815 circum 1118 flores 935 ſimul 1118. ¶ Obtrecto 814 & traduco inſuper 1557 & traduco prior ibid.
Carpor 811. 1117. 1815
Carpta lana 1263
Carptus non 423 non unguibus. Ind. av.
Carpus 749
Carruca. Ind. aſ.
Cartilaginea 1453 ſub cartilagine qui eſt 1817
Carrilagineus 92. 1817, 2
Cartilaginem coapto 1817
Cartilaginis figuram habens 1682
Cartilaginoſus 1817
Cartilago ibid
Carum habeo 1637 nimis indico 1639
Caruncula 866, 2, 1445
Carycæ 753
Caryota 1748
Caſa 218, 2. 733. 735. 806. 1138. 1141
Caſas facio 1351
Caſearia taberna 832
Caſei confectio 1683 formellæ 1661
Caſeis adhærentes ſortes 1484
Caſeolus 1683
Caſeorum venditor 1411
Caſeos ſuſtinens aſſer 1738 vendo 1411
Caſeoſus 1683, 2 in Caſeum coagulo 1683, 2 qui non coagulatus eſt ibid.
Caſeus 1543. 1661. 1683 equinus 685 lacte ficulno coagulatus 1174 recens coagulatus 1300 ſale aſperſus 1683
Caſibus multis jactatus 1250
Caſſia 754
Caſſiam refero ibid
Caſſis, idis 756. 779. 850. 1256. 1304
Caſſus lumine 960
Caſtaneæ. Ind. aa.
Caſtanaica nux 754
Caſtè 15. 1764
Caſtellum 248. 543. 906 1834
Caſtigare arbores luxuriantes 822
Caſtigata luxuries 823
Caſtigatio 823. 878. 1235 1646. 1761. 1765
Caſtigator 823. 878. 1235. 1646. 1765
Caſtigatus non 1765. Quo quis caſtigatur ibid.
Caſtigo 249. 822. 823. 1235 1629. 1761. 1763 verberibus 822 verbis 1337
Caſtigor 823
Caſtimonia 1532
Caſtimoniam ſervo 22
Caſtiſſimus 16
Caſtitas 15, 2. 1764
Caſtitatis aliquid habens 15
Caſtor 754
Caſtoreum ibid
Caſtra 43. 217. 244. 1258 1794 collocare 670 habeo ex advetſo 441 loco 244. 603 loco extra 1258 metor 218, 2. 441. 1258, 3 1481 metor apud 1258, metor ex adverſo ibid. 2 moveo 81. 579. 1258 moveo adverſus 1258, 2. movere 79. 694. 792. 1478 pono 1541 pono ad urbem 218 pono in 1258 transfero ſeu muto ibid.
Caſtrametatio 579. 1258
Caſtrametor 579. 603 in conſpectu hoſtium 603
Caſtratio 1501. 1603 1606
Caſtrator 1601
Caſtratura 1606
Caſtratus 238. 1601. 1603 non 1607
Caſtrenſe miniſterium ſeu munus 503
Caſtrenſis 244. 1541
Caſtris eingo 1258. In caſtris permanere 218
Caſtro 557, 2. 1500. 1682. 1603 1606
Caſtror 1603
Caſtrorum metatio 1479 motio 579. 1258. præfectura 202 præfectus ibid.
Caſtum corpus 15
Caſtus 15. 66. 1754. 1764 ſum 15. 1764
Caſu 1675, 2 adſum 1676. eodem 1317 fortuito 447 obvius ſio 1676
Caſualis 1313
Caſula 735. 1770
Caſum pono 1620
Caſus ¶ Lapſus 1152. 1313, 2. 1314. 1315, 2. 1316, 1562 ¶ Calamitas, paſſio 1247 1248. 1314. 1315. ¶ Eventus, quod accidit 1675. 1676 1732 adverſus 1677, 3 fatalis 1368 fortuitus 234 900, 2. 1316, 2. 1317. 1391 legis 1627. ¶ Vocabulum grammaticum 1313
Caſûs poſitio 1620 unius pro alio poſitio 1314
Caſus ¶ Fortuiti eventus 1676
Caſus multos habens 1317
Caſuum varietas 1317
Catamitus 1354
Cataphracti equi 664
Cataphractus 1760
Cataplaſma impono 1323
Cataplaſmate curor ibid.
Catapulta 1277
Catapultarius ibid
Catapultis oppugno ibid
Cataracta 420. 1418
Catarrho laboro 1423
Catarrhus ibid
Cataſta 896
Cataſtropharum more 1546
Catella 986
Catellus 903, 3. 1692
Catena 579. 986. 1450 ferrea 1692
Catenâ conſtringo 1450 ligatus 385 retrahо 1450
Catenæ in modum connecto 1195
Catenam ferens 1738
Catenata ſeries malorum 1195
Catenatus 986
Catenula 986. Ind. aa.
Caterva 518 mulierum 638
Catervatim 451. 1158
Cati formam gerens. Ind. au.
Citillatio 956. 972. 1607
Catillo (u) 972
Catillo (n) 815. 972. 1607, 2 1815 ſum 1607, 2
Catillonum more deglutio 1815
Catinus 956. 1276. 1672 ligneus parvus 1276. 956, 2
Catuli leonum 734 luporum ibid.
Catulio 903
Catulitio ibid
Catulorum educatio 1692
Catulos alo 903 parere 1632
Catulus 903, 2. 1692, 2
Catus 297. 1219
Cava terræ 818
Cava aſpectu 1181 loca 818
Cavæ arbores 1442 naves 818
Cavam vocem edens 964
Cauda 475, 2. 776. 1219. 1451 canis, id eſt, cynoſura 1219 equina, id eſt, equiſetum ibid. urſæ ibid. vulpina ibid.
Caudâ blanditus eſt 1451 breviori ſum 1220 carens 776 mutilatus ibid. truncus 1219, 3. In cauda qui eſt ibid.
Caudæ brevitas 1220 motu abblandiens ibid. truncatio 1219 umbra protegens ſe 1220
Caudam abſcondens 1219 amputo 1606 albam habens. Ind. μα. blandam habens 1220 equinam habens 1219 flectens ibid. hirtam & villoſam habens ibid. ignavam habens 1220 latam habens 776 lucentem habens 1219 movens 1220 moveo vel quatio 1451 nigram habens 1220 prælongam habens 776 ſcorpionis habens 1220 ſerpentis habens. Ind. eo. ſurgens 1220 truncatam habens 1219. villoſam habens 776. Ad caudam pertinens 1289, 2 protenſus 1203
Caudas & criſtas habentia animalia 1219
Caudatus 776. 1736
Caudex 1379. 1520. 1551, 2
Caudice carens 1520
Caudicem brevem habens ibid. emitto ibid. unum habens ibid.
Caudicoſus ibid.
Cave ne 1618 ne pullules rurſus malè 1563
Cavea 733. 832. 899 ferrea 23
Cavendus ſummoperè 1172
Cavens ne ſibi accideret 924 Non cavens ſibi 1769
Caveo 112, 2. 213, 5. 269, 520 698. 1172, 2. 1474, 2. 1618, 2 1768, 2 àte 1769 inſtrumento 943 jurejurando 1194 ne incidam 924 ne ſtreputum moveam ibid. mihi non 1769 præciſè 1524 religioſè ne 624 viciſſim 1769
Cavere 924, 3 ab aliquo 553 fidejuſſoribus 1563 lex dicitur 20 ne 1768 ſibi 1769 ſibi ab aliquo 553 ſibi ab aliquo facto 1563 ſibi ab aliquâ re 1768
Caveri qui difficulter poteſt 1769 qui non poteſt ibid. A quo facilè caveri poteſt 1770
Caverna 323. 343. 735, 1674 1794. 1811
Cavernæ 818. 1442, 1556
Cavernam fubeo 428, 2
Cavernas ſubiens ibid
Cavernoſum reddo 1794 1795
Cavernoſus 168. 1442. Ind. av.
Cavernula 1811 murium 1171
Cavet lex clavis verbis 20
Cavillari autans 1606
Cavillatio 1490, 1813. Ad cavillationem pertinens & accommodatus 1496
Cavillationum peritus ibid
Cavillator 314. 1490
Cavillatorius 1496. 1605, 2
Cavillus gaudens 1490 impetor 512 valens 1490
Cavillor 314. 460. 512. 663 1490. 1605. 1813 ſcitè & urbanè 837 viciſſim 1796
Cavillum 1490, 2
Cavis oculis ſum 1185
Cavitas 343. 817. 818, 3. 855. 865. 901. 1711 coxæ 855 oculorum 1185 ſinuoſa 1901 unguiæ equorum 1803
Cavitates oulorum 817 terræ 913
Cavitatis expers 818
Caula 692. 806. 998, 2
Caulem amitto 757, 2 craſſum habens ibid. emittens 1207 emitto 757, 2. 1207 cvello 757 habens 756 longum habens 757, 2 magnum habens ibid. non habens ibid. reſtum habens ibid. 2
Caules multos habens 757 vendens 1410
Cauleſco 757, 3 ibid.
Cauliculus
Caulis 756. 757. 1777 braſſicæ 1207 Caulis emiſſio 757 in modum dum ibid.
Cavo 323. 324. 818, 2. 1793
Cavo ore loquens 1537
Caves oculos habens 1185.
Caupo 382. 743
Caupona 382, 383. 743
Cauponam ſubinde ingrediens 428
Cauponans Chriſtum 744
Cauponans verbum Dei 743 ibid
Cauponari pacem ibid.
Cauponaria ars ibid.
Cauponariam exerceo ibid
Cauponariæ artes & fraudes ibid.
Cauponatiè ibid.
Cauponarius ibid
Cauponatio ibid
Caupone carens ibid
Cauponor ibid. ¶ Metaph. ibid.
Cautus 1471
Cauſa ¶ Autor, origo 83. 1823 adjuvans 89 antecedens 594 malorum 726 proxima 553 ſum hujus rei vel eſſe dicor 88. ¶ Lis 401 aſſumptiva 1621 communis 404. ¶ Ratio 88. 1106 cur 1215 ¶ Ratio 88. 1106 cur 1215 Quæ te cauſa huc venire perpulit? 1824
Cauſa 465. 482. Auditoris cauſâ 1388 Helenæ cauſâ 146 Hujus cauſâ 146 Hujus rei cauſâ 482. Tuâ cauſâ 1693. 1795. Abſque cauſâ 88 cà de cauſâ 1225 ex alio tanquam ex cauſâ procedens 88 Hac de cauſâ 462 In cauſâ qui eſt 88. 89 qui magis eſt 88 qui maximè eſt ibid. qui ex parte eſt 89 qui unâ cum alio eſt ibid. 2. qui non eſt 88 quid eſt, cur? 88 quod pro cauſâ afferrur 88 quâ de cauſâ 1209. 1215 ſine cauſâ 499. 1009
Cauſæ caput rectâ petо 404 dicendæ non obnoxius 536 dictio 400. 870. 937 patrocinium 404 redditio 939 redditivus ibid. ſuæ defenſio 940. Quid cauſæ eſt, cur quis velit &c. 1051
Cauſæ manifeſtæ & veræ 1717 primæ, principales, proximæ 88.
Cauſalis 88. 939
Cauſam affigno 88, 2, 89. attribuo 88 attribuunt cibis ibid. defendens eandem 404 defendere 403, 2 dicens cur 939. dicere 47 363. 401. 403. 405. 521. 555 falſi dicere ibid. prodere 400 non habens 88. Ad cauſam non pertinentia 48. Nullam ob cauſam 946
Cauſando tergiverſor 1717
Cauſarium eſſe ibid
Cauſarius 1011
Cauſarum conſarcinator 1417 ſcriptio 340 ſcriptor ibid.
Cauſas benè agere ſeu dicere 941 conſarcino 1417 dico 940 fingo 1717 inverto 404
Cauſia 722
Cauſidicus 402, 2. 938. 940 1425
Cauſificatio 402
Cauſificor 557. 940. 1717
Cauſis & judiciis qui præeſt 403. In cauſis pervertendis verſutia 504. Magnis de cauſis 488
Cauſor 88. 553
Cauta minimè 1052 vitatio 924
Cautè 924, 3. 1475. 1768 fugio 925 verſor in ib. d.
Cauter 722
Cautere amputo ibid. inuro ibid
Cauterium ibid
Cautes 1298 ſcrupuloſa ſub aquis 1587 ſcrupuloſæ ſub aquis latentes 1531
Cautio 699. 924. 1043. 1769, 3. in contractibus 1563 ¶ Chirographum, ſyngrapha 333. 339
Cautione nullâ proviſus 1769
Cautionem adhibere magnam 1769 dare 1563
Cautum eſſe lege 1628
Cautus 924. 1299. 1475. 1768 2. ſum in 924
Cavum 818. 855
Cavum vas & oblongum 1469
Cavus 45. 323. 343. 818, 3. 601 1101 aliquâ ex parte 818 aſpectu 1181 in imo 818. introrſum ibid. receſſus 818. 894. utrinque 818

Ce

Cebus 780
Cecidi 510
Cecidit adverſè ſeu malè 879
Cedens 450, 2. facilè ibid nemini 559 nihil 1833 non 451
Cedere dolori 1655 & ſuccumbere calamitatibus 448 imperio 698. itæ 448 prioribus 699, ſibi invicem 1833 tactui 451 tanquam victum 611, 2 voluptati, id eſt deditum eſſe 399. ¶ Benè 1725. 1833 in contrarium 704 in rem domini 1833 proſperè 1421
Cedo ¶ Concedo, decedo, locum do, non obſiſto, ſuccumbo, vincor 357. 399. 400. 448. 450, 3. 451, 2 548 568. 696. 698. 699. 713. 738. 807. 952. 1102. 1316. 1655. 1698. 1785. 1789. 1832, 2. 1833, 4 antecellenti 555 civitati ulciſcendi jure 1833 conſulto 1525. & condono amico 567 non 695 paulatim vel clam 399 tandem 1833 tibi hac re 698. tibi imperio 1833. tibi ſede 451 unà 399 viciſſim 451
Cedo dum 387
Cedratus 759
Cedrino liquore perungo ibid.
Cedrinus ibid. 2 liquor ibid.
Cedrus ibid. magna 467
Celandi peritus 880
Celans 962 bilem 1817
Celare ſuas clades 881
Celeber ¶ Clarus 53, 2. 144. 269. 270. 272. 273. 415, 3 801, 5. 810, 4. valdè 321. 1719, 2
Celeberrima loca 411
Celeberrimum eſſe 415
Celeberrimus 415. 1166
Celebrandus 1689 laudibus ſummis ibid. ſemper 1062
Celebrans ſimul. feſtum 1599
Celebrare Deum 414 natalitia 526 nuptias ibid. nuptias choris 1818 paſcha 537
Celebrari ab omnibus 53 ¶ peragi. 1597
Celebrata famâ 272
Celebratio 415. gloriosa 940. per hymnum aut carmen 1689
Celebratione gloriosâ colo, 940
Celebrator ¶ Laudator. 1689
Celebratus ¶ Decantatus, nobilitatus 272. 273. carminibus 53 circumquaque famâ 272 ibid. laudibus ſummis 1689 multum 651. 801 nuper 1719 olim ibid. ſermonibus vulgi 651 non præconio 786 ¶ Choreis recens 1819 non choreis ibid.
Celebre nomen poſt obitum 1719
Celebria 272
Celebris ¶ Frequens 27 ¶ Clarus, decantatus, inclytus, nobilis, pervulgatus 889 938. 939. 1165, 2. 1166 1167, 2. 1402. 1403. 1425 1458; 1689. 1704. 1705. 1716 admodum 890 æquè 801 artifex 1615 multum 1719 procul 801, ſagittandi arte 1645 valdè 801, 3. 810 vir 415
Celebritas ¶ Dies celebris 486 publica 26 ¶ Claritas 415. 416. 801. 1165. 1167 1706
Celebritate præſto alicui 415. vincor ab aliquo ibid.
Celebritates feſtivæ 617
Celebriter 1165
Celebro ¶ Peragо 1597. 1599 convivaliter 520 feſtum 486, 3. 1360 nuptias 1598 orgia Bacchi 537. ſaltatione 1819 ſimul feſtum 1599. ¶ Decanto, glorifico, laudo, prædico 53. 272. 273. 314. 799. 801, 2. 889. 1165. 1640. 1689, 3. 1718. 1719. cantu 1029. 1030. carmine 53. 1688, 2. 1689 carminibus. 56 magnificè 1454
Celebror ¶ Cantor, laudor, prædicor 272. 414, 2. 801, 2. 1688, maximè 414. fermone hominum 415 416
Celer 90. 152. 183. 191. 235. 331. 407. 417. 470 499. 507. 572. 643. 714 860. 1169. 1215. 1270. 1370. 1272. 1421. 1467. 1508. 1589, 2. 1661. 1665 2. 1666, 3. 1837, 2. 1849 alis 1849 curſu 644 in conſilio capiendo 1051 equo 644 ingenio 1585 1663 manibus 1802, 2. iu opere aliquo 505 partus 1632 pedibus 153. 190. 1373, 2. 1374, 2. 1849
Celeres 1103 alas habens 1394 equuleos habens 1412 pedes habens 507. 1372
Celeri mente prædictus 1110
Celerior 224. 1585
Celeritas 331, 2. 634. 1170. 1849. 1585, 2. manuum 1802, 2. mentis 1130 rei conficiendæ 505
Celeritate eâdem 1585 parî prælotitus ibid. 2
Celeritatem venti habens 1849. Ad celeritatem partûs conferens 1632
Celeriter 90. 192. 460. 481. 482 494. 572. 643. 860. 1152. 1169, 2. 1215. 1392. 1433. 1451, 2. 1585, 2. 1604. 1837 1849. aggredior & ca. peſſo 924 aliquid aggrediendi & capeſſendi ſtudium 925 animadvertere 1169 capiens aut prehendens 924. 925 conficiens iter pedibus 1370 conficiens viam 765 currens 979 curro 411. 765 fluens 1425, 2 gradiens 1269 loquens 494 moveo 643 navigo 1087. 1335 prehendo 924 recedo 951 ſcribens 341 tranſvehens 1281 verſatilis 407 volans 1298, 2. 1394
Celeritûs 1585
Celerrimè 393. 1393, 1585 1849. Quàm celerrimè 1585
Celerrimus 1421. 1585
Celes 765
Celeuſma 766
Celeuſtes ibid.
Cella 735 penaria 1629 vinaria 1145.
Cellæ apum 1305 mellitariæ 659
Cellarius ſum 1577
Cellula 1138, 2. apis 1450
Cellulæ avium 1138
Celo 778. 880. 881, 5. 962, 2. 1466. 1707
Celor 880
Celox 765, 2
Celſitas 74 animi 1110
Celſitudo 1699 animi 1110 1844
Celſos viros faciens 157
Celſus 272. 514. 1715
Cenchrites lapis 759
Cenſens ſe optimè ſentire 1260
Cenſeo ¶ æſtimo, autor ſum decerno, exiſtimo, judico, ſtatuo 75. 279. 316. 402 413. 414. 593. 766. 872. 873. 934. 945. 1200, 2. 1201. 1260. 1627. 1717. 1841, 2 contra 414 hæc facienda ibid. utile eſſe ib. ¶ Cenſum ago 1641 1642
Cenſeor ¶ Annumero 1599 1600. ¶ Judicor. 870
Cenſere hoſtes 870
Cenſetur inter 334
Cenſi qui ſunt ſuper centum militia æris 1641
Cenſu potens 865
Cenſuerunt non mittendum 1841
Cenſum profiteor 335. recognoſco 1683
Cenſura 414 ſine cenſurâ 1642 Citra cenſuram 415
Cenſus non 1642
Cenſus, ûs 224. 1639. 1641, 4. 1728 maximus 1043 Cenſûs

Census peracti liber 34 recognitio 1583
Centaureus 1585
Centauricus ibid
Centaurium magnum 1085
1800. minus 951.
Centauro natus 1585
Centaurorum more ibid.
Centaurus 635. 1585 parvus 1585.
Centenarius numerus 464
Centesimus 464 Cum centesimo fundens 1807
Centiceps 747
Centies 464. auctum refundens sese in horreum 1807
Cento 768.1309
Centones 1417 Homeri 768 qui clitellis supponuntur 1447
Centrum 768
Centum 464 annos natus 532 capita habens 779. folia habens 1772 lectis instructus 808 manus habens 1801 ostia habens fluvius 1537 pedes habens vel patens 1371, 2. portas habens 1401, 2. talenta 1575 talenta æquans ibid. ulnarum 1191. urbibus insignis 1362
Centunculus 1309
Centuplicatum hordeum 464
Centuplus 464,2
Centuria 464,2.976. In centurias distribuo 976
Centuriatim ibid
Centurio (v) 934. 976. 1090. 1581.1582.
Centurio (n) 200. 202 sum 202
Cephalus, piscis 778
Cepit illum mœstitia 916
Cera 784.996. emollita 996. sigillaris 1438
Cerâ compactus 1303. 1323 conjunctus 385 ædifico 371 durâ obductus 785. obduco seu circumlino 784. 785 pingens 340. Ex cerâ fingens imagines 1323. formatus ibid.
Ceræ generatio 309
Ceram alens 1660
Cerarius 1323
Ceras fingo ibid
Cerasa 774
Cerasus ibid
Cerata tabula ibid
Ceratias, cometa 773
Ceratura 784
Ceratus 784
Ceraunii montes 775
Cerdo 1318. 1489. 1606 sum 1489
Cerdonis officina 1318
Cerea icuncula 1322
Cereales fructus 1345 fruges 392.1050.1672.
Cerealia munera 1050
Cerealis ibid
Cerealium frugum comestor 1702
Cerebellum 748. 779
Cerebrum 747.3.779. Ind. *ax.*
Ceremonia 1600
Ceremoniæ 22
Ceremoniarum conditor 202 peractio 22.
Cereris lucus 1050
Ceres 31.392. 1050. 1210 1464. 1735. Ind. *ev.* alma 1345.
Cereus 784.996. 1323
Cerifico 785
Cerinthum 784
Cerinus ibid.
Ceris pingo 240. Ex vel in ceris fingo 1323
Cerites 784
Cernens acutum 325. 376. Deum 1178 longè 1476. omnia 1178.1476.
Cernere acutissimè 978. qui potest 1187
Cerni qui potest 1187. qui difficulter potest 1188. Qui cernitur oculis omnium. 1179.
Cerno 61.1107.1175. 1177. 1187,2 acutum 376,2.1182 ægrè & difficulter 1180. ipse oculis meis 1178
Cernor 445. 1703. non Cernunt futura mentes 1684
Cerneus 974.1383
Cero 784
Ceromaticus ibid
Cerosus ibid
Certa fama, 214 memoria 102 spes 409
Certâ lege 1425 ratione 1437
Certamen 46. 47, 2. 51, 3. 52.140. 516. curule 1665. edere 1620 equestre 1666 gymnicum. 46. ineo ibid. officulorum 1013 propositum erat de armis. 760. Ad certamen pertinens 47. Citra certamen 839, 2 In certamen descendere 165 venire 701
Certamina cum feris 141 sacra 46. Ad certamina pertinens 48
Certamine equestri contendere 141 singulari pugnans pugno, vinco 1013
Certamini accinctus 48
Certaminibus aptus 47 conveniens 48 inhabilis. Ind. *av.* præsum 1628
Certaminis arbiter & moderator 283, 2 arbiter & moderator sum ibid. locus 46. 47. 51. 141 præludia facio. 251. præmium 51, 2.52, 2 præmium do 283. præmium proponens 1628, 2 præmium propono ibid. præses 85 socius 48, 52. socius sum 48
Certaminum amans 52 judex Ind. *ay.* omnium peritus 52 præses 200, 1628
Certans 141 omni pugnæ genere 1013 strenuè. Ind. *ev.*
Certare jaculandi peritus inter se 52 inter se devictoriâ 141 itertum cum aliquo 48
Certatim 1640
Certatio 47,3. 51. 52, 2. 141 athletarum 52 omni pugnæ genere 1013
Certator 47. 51. 50. 141 equus 51
Certatores equi 47. 141
Certatoriè 47
Certatorius 47.141. Id de quo certatur 141.516
Certè 113. 301. 387. 589 3. 1025. 1209. 1219, 2. 1414. 1642. 1854. quidem 1031. 1046. 1219. Non certè 1216.
Certi quidam dii 530
Certior fio 84.395.1402
Certiorum facio 1435. 1048. 1706 facio per literas 1522
Certiores facere sese mutuò 139
Certioro plenè 1737
Certis conditionibus 1425 legibus ibid. verbis ibid.
Certissimè 214. 1448 novi 1737
Certissimus 214
Certitudo 1314
Certiùs 1448
Certo quodam modo 1413. 1437 Pro certo habere 1261
Certò 102. 214,2.261.1258. 1425.1448,3 1563.scico 214 sperare 1261 Non certò 1448.
Certo (v) 46. 47. 51. 52, 2 141. 392.692.672.1238 ante alium 48 cum aliquo per æmulationem 516 de honore & gloriâ 46 hac de re tecum ibid. hoc in loco 48 invicem 1641. judicio 47 munificentiâ 1641 post alium 48 simul 52 tecum de imperio 147
Certum & securum reddo 1737
Certum est mihi 78 est mihi hoc facere 413
Certus ¶ Exploratus, verus 102. 113. 214. 409. 730. 1261.1448, 2. 1759. ¶ Definitus 1581 ¶ Constans, stabilis 1314. 1391
Cerva 470
Cervi hinnulus 818 more fugito & pavito 470
Cervical 223. 745. 779 1578
Cervice bonâ præditus 975 carens 223 erectâ incedens 1592 firmâ & forti 976. incurvâ præditus 223 promptâ & facili 976
Cervicem abscindo 1605 altam habens 1592 attollo seu erigo 223, 2. 1648. cædo 1648 dulcem habeus 1649 duram habens 223 1591. 1649. effero 222. 852. elatam & arduam habens 223, 2 erigens 975 frango vel incido 222 mansuetam habens 1592 mollem habens 1649. prælongam habens 223. Ad cervicem pertinens 222 supra cervicem 976. Qui humeros adducens cervicem contrahit 223
Cervici onerosum 975 non conveniens ibid. quod imponitur jugum 223
Cervicis flexus 375 resupinatio 1649
Cervinum cornu 470
Cervinus ibid. hinnulus ibid.
Cervisia 290.585
Cervix 222. 375. 975, 2 1648
Cervorum venator 252
Cervos occidens 884
Cerussa 1670. 1842, usta 1444.
Cerussâ fuco 1842 illino me 339
Cerussam repræsentans 1708
Cerusso 839
Cervus 470
Cessabatur ab omni opere 499
Cessans ab illis 1572 non 1255.
Cessare facio 475. 499. 961. 988.1254.1255,2.1448 infortunium dicitur 988 supino otio 505.
Cessatio 548. 549. 912.961 988.1254,3. 1255. 1801 ab accipiendis muneribus 1801 ab opere 499,2 à rebus agendis 1378 pugnæ 1801
Cessationis tempus
Cessator 1028 annus 499
Cessetim nulli hominum in hoc 568
Cesserunt bonis omnibus 698
Cessim 568. 1369. eo. 1014 iens 1452.
Cessio 451. 1833 juris 403
Cessit mihi res atrocissimè 704
Cesso ℊ Desino, desisto 434 474. 499. 505 524. 547 841. 961, 2. 988. 1254,3. 1255, 3. ab 961 ab omni opere 499, 2 labore nimio fractus 841 honorare 953 ¶ cunctor, tardo 1028 1541
Cessurum bellum 1832
Cestricillum 39
Cetaceus 787,3
Cetarius 1269
Cete magna habens 787
Cetis abundans ibid.
Cetra 1277
Cetratus ibid.
Cetus 787
Ceu 540
Cevêre 788.1390. 1443

Ch

Chalcanthi genus 1513,3
Chalci duo 1792
Chalcis ¶ Avis 1792. ¶ ferpentes ibid.
Calchitis 1792
Chalcosmaragdus 1001
Chamæleon 961
Chaos 1786
Character 1793 impressus defluo 843
Characterem distinguo 1793
Characteres 1121
Characteribus suis repræsentare oratores 1793
Charissimæ res 1747
Charissimi amici 204
Charissimum habeo 6
Charissimus 780
Charitas 5.1747
Charitate naturali complector 1527
Charta 1142 papyracea 292
Chartarum custos 1771 scrinium ibid. venditor 1292
Chartula 1796 ex papyro 292
Charum caput 778
Charus 5.780.1747. Deo 1748 sibi 222.
Charybdis 1796 pontica ib. in Chelas findo 1810 duas fissus ibid.
Chelidonius lapis 1803
Chelonia gemma 1804
Chelys 1803.1804,2
Cherronesi figuram gero. 1101
Cherroneso oriundus ibid.
Cherronesus ibid. Ad Cherronesum pertinens 1798
Chimæra 187
Chiragricus 865
Chirocratia 341
Chirographo caveo 341
Chirographum 333. 341 1799
ad **Chironomiam** pertinens 1106
Chironomicam gesticulationem edere cupio ibid.
Chirurgi officina 666

Chirurgia 506. per chirurgiam curo ibid.
Chirurgica ars 1799, 2 tractatio 1802
Chirurgicus 506
Chirurgus 506.666
Chlamyde induco 1813
Chlamydem gestans 1739 fero ibid.
Chlamydes conficiens 506 1355
Chlamys 561. 1813 parva 1813
Chœnicas duas capiens 1815
Chœnice metiens 1041
Chœnix cum dimidia 1815
Cholera 1816
Cholerâ vexor ibid
Choleræ obnoxius ibid. similis ibid.
Cholericus ibid.
Chondro perspergo 1817 è condro paxis ibid.
Choragium 44
Choragus 44. 1819 sum 44
Chorda 969. 1818. Ind. *es.* ima seu ultima 1094 penultimæ proxima ibid. suprema 1694
Chordâ triplici intentus 1818 unicâ intentus ib. A' chordâ aberrans ibid. aberro ibid.
Chordarum confectio 1355 intentio 1593 multitudo 1819 venditor 1141
Chordas conficiens 1355 contrarias habens 1818. multas, novem, nullas, quinque habens 1818
Chordis consonus 1818, 2 paribus constans ibid. quatuor instructus 1818 septem constans ibid. A' chordis dissono ibid.
Chordula 1096
Chorea 241,1681. 1818,2. A' choreâ alienus 1819. In choreâ junctus ibid.
Choream pulchram habens 907
Chorearum amans 1819
Choreas agito apud ibid. ducendi studiosus ibid. pulchras agitans ibid.
Choreis celebratus recens ibid. non celebratus ibid. destinatus locus 44
Chori amans 1819 bipartiti altera pars ibid. cantus 57 dux 44 magister 44. 396 opposita pars 1819
Chori cum canto 1030
Choricus 1818
Choris celebrare nuptias 1818 destinatus locus 44 In choris duobus canere 1819
Choro ejicio vel excludo ibid In choro astans ibid medius ibid.
Chororum expers. ibid
Chorus agitatum vado 237 agito 1818 duco in 1819 exercens unà ibid.
Chorum ducens. Ind. *ay.* duco 44. Ad chorum pertinens 1818,2
Chorus 1681. 1818 divisus in duas partes 1819 triplex ibid
Christi amans 1836 adversarius ibid. mysteriis qui initiat 1601 nomen falsò sibi usurpans 1826 oppugnator 1014 osor 1825 sacerdos 1072
Christianæ religionis professio 1816
Christianis faveo ibid. sacris initians 1072
Christianus 1816 sum ibid.
Christum cauponans & quæstui habens 744.1269
Christus 1826
Chronica 1829
Chyli generatio 1830

C i

Cibaria 1465 præbeo ibid. sumo ibidem vehens 1738
Cibi assumptio 1732 copia 1724 exhibitio 81 fastidium 1464.1465 penuria 292 usus 81
Cibi 1464.1731 concocti 1692 delicati 173
Cibis crudis vescens 1465 delicatis instructus 351. A' cibis abhorrens 1464
Cibo abstinens 1464 abstineo 1465, 2 modico utens ibid. pauco utor ibid. repletus ibid. Abstinentia à cibo 1464
Cibo insuper 1846
Ciborium 788
In Cibos assumo 1354
Cibum appeto 1465 capere semel tantum quotidie ibid. capiens domi suæ ibid. 2 capiens quotidie in prytaneo 1464 capiens semel tantùm quotidie 1465 capiens solus ibid. capio 37.75. 401. 1464, 2 capio una 1465, 2 non capio ibid. comparans ipse sibi ibid. do 291 edo 291, 2 fastidiens 1465 quærens 1008 sumere 922, 1731 sumo alacriter 1465 sumo apud aliquem ibid. sumo solus ibid. suppedito 1354. In cibum concinno ibid.
Cibus 204 275. 281.291,4 367.439,4. 547. 642.716. 827,2. 831. 1345. 1464, 1733. 1819 canum 790 confectus 498. qui exhibetur 81
Cicada 1612 parvula 776 ut cicada strido 1612
Cicadæ exuvium, Ind. *γρ.*
Cicadæ canoræ 613
Cicadarum mater 1051
Cicadulæ 1612
Cicatrice obduco 1218,3 sub cicatrice latens ibid.
Cicatrice ægrè trahens vel ducens 1218. Ind. *δυ.* contrahere potens ibid. contraho ibid. inducendi vim habens 1218, 3. redulcerat 1118. Ad cicatricem perduco 1218.
Cicatricis contractio 1218 inductio ibid. 3
Cicatrix 783. 1217. faciei 1428
Cicer 508
Cicercula 913
Cicerculæ 416
Ciceri similis 508
Cicerinus ibid. 4
Cicindela 927. 1219. 1710
Ciconia 1274. Ind. *ao.*
Ciconiarum proprius 1274 pulli 1274.
Cicur 597.606, 2.886. 1619 1799 anser 183 natura 1619 non ibid.
Cicurare qui potest 1619
Cicurari qui nequit ibid
Cicuratio 606,3
Cicurator 1619
Cicuratu difficilis 606
Cicuro 606,2.886.1619
Cicuror 1619
Cicuta 605.860. 908
Cidari denudo 788
Cidaris ibid
Ciendi vim habens 30
Ciens vomitum 1350 urinam 732
Cieo 467. 703. 792. 1195. 1196,2 1434. 1450.1451. 1655 factionem 1547
Cieor 501
Ciere 29 alvum 29. 792 menses 29. 792 urinam 29
Cifræ 1461
Cilia 270.1712
Cilicinus saccus 648
Cilicium 374,2.561.1446
Ciliorum extrema 1810
Cilium 818, 2. 1489
Cimex 849
Cimices perdere. Ind. *ax.*
Cimoliaterra 790. 1680
Cinædica impuritas 66
Cinædica impudentiâ in loquendo utens 941
Cinædicè gero me 66
Cinædus 66. 259. 1398, 4. 1746
Cincinnatus 277. 1326
Cincinni formam habens 276 in modum ibid.
Cincinni 1326,4.1546 intorti 452 puerorum 882
Cincinnis crinium obtectus 277 densis religatus. Ind. *βα.*
Cincinnos aureos habens 1328 promissos habens ibid. pulchros habens 277. 1328, 2. In cincinnos plecto 276
Cincinnus 276.649.789.997 1213.1326
Cinchis 788
Cincta mari insula 1529 Benè cinctæ muris Thebæ 1530
Cinctulus 587
Cinctus 587 benè 1060 elegantèr 588 mari ibid. mari utrinque 616
Cinctus, ûs 587,3. 895.1059
Cineraceus 1512. 1614,2 aliquantum 1614 sum 1512 sum aliqua ex parte ibid.
Cinere ferventi obruo aut uro 1512 ferventi obruor ibid. torreo ibid. Sub cinere coquo ibid
Cinerei coloris 1837
Cinerem detergo 1512 imitor 1614 miscens ibid. refero aliquantum 1512. In cinerem redigo 68.1614,2
Cinereus 1512. 1614,3
Cineris vicem præstans 1512
Cincritius 68
Cinerula 1512
Cingo 247,2.384,2. 544 552 586.587,2.704. 800,2.891. 892.1529, 2 aggere 1795 castris seu exercitu 1258 coronâ 1530,2. Ind. *xv.* custodiâ 1223 indagine 1447 1518 indagine undique 1519 muro 1223.1594.1595 3 obsidione 456 sepioque me potentiâ & copiis 247
Cingor 247.552. 586.1529, 2 hac re 761
Cingulum 586. 587, 4. 1655 cum ense 587
Cingulum non habens 1060. Ad cingulum pertinens 1576
Cinguntur quasi coronâ orbem terrarum 1530
Cinis 751.838. 839. 1238. 1512, 2. 1614 calidus 1512 carbonibus mixtus. Ind. *αλ.* Cyprius 1023.
Cinnabarinus color 793
Cinnabaris ibid
Cinnamomum 794
Cinnus 771, 2 colorum 1426 in Cippo incido 845 inscribo 341.1531
Cippum erigo 1531 non habens ibid. In cippum inscriptus ibid. Super cippum statuo ibid.
Cippus ℊ **Compes** 726. ¶ Stelæ 1531 parvus ibid.
Circa 146. 149. 1293,4 aliquid occupatum esse 1388 cœnam occupatus erat 146 excessum quæ sunt leges 755 horam prandii 1293. ipsum, id est, in ejus circuitu ibid. nomina versari 572 pectus 146 se habet hos 1293 urbem 146. urbem habitant ibid.
Circensem cursum peragens 1666.
Circenses ludi 794.1666
Circinatio 1664
Circino 1609 carnem scalpello 1446
Circino circumscribo 1794
Circinus 272. 344
Circiter 146.436,2.460.1161 1209.1211.1569. 1634.1854 2 decem 1209 quinquaginta annos natus 146 septuaginta naves 1293 trecentos 466 viginti 1211
Circo ineludo 891
Circuit, id est incessit me fiducia 231
Circuitio 1131. 1655 quæ fit ad colligendam stipem 161 loquendi 1758. sine circuitione 534
Circuitor 1131.1359
Circuitores 1139
Circuitu 1131 certo recurrens ibid certo redeo ibid. In circuitu 146. situs 1128
Circuitus 454.523.704. 890 1040.1128. 1131,2. 1655. 1664 vagus 1321
Circuitus amplos habens 1128
Circularis 891,2.1131 argumentatio 890 cursus 1131 disciplina 1236
Circulatim. Ind. *xv.*
Circulatio. 26. ¶ figura dicendi 891
Circulator. 26. 87. 275. 1131 1351. Ind. *xv.* calcularius 945.
Circulatorem ago 275
Circulatoriam exercere. 945
Circulatorius 26
Circuli 1588 in stellis 176 rubentes in cute 1179
Circuli instar. Ind. *xv.*
Circulo. Ind. *xv.*
Circulo circumscribo 1609, 2 includo. Ind. *xv.*
Circulum aureum habens 891
Circulus 346. 794. 890.1529 calvariæ 1664. colloquentium 934. parvus 794 temporis. 168
Circum 146.1293,4.

Circùm 146,2
Circumabſtergo 1438
Circumaccendo 353
Circumaccumulo 1447
Circumactio 36. 1731 è contrario 1547 in orbem 346 rotæ. Ind. xv. in vorticem ſeu gyrum 406,2.407
Circumactor 36
Circumactu facilis 36.1655
Circumactus, us 1655
Circumadapto 205
Circumædifico 370
Circumagendo 1655
Circumagere quempiam arte 477 quem non licet 1548 ſe in orbem 890
Circumaggero 1809
Circumagi qui nequit 1547 qui poteſt 1731
Circumagit linguam egregiè 1544. Quæ circumagitur 1543. Qui circumagitur multis gyris 1548 ſemper ibid.
Circumago 36,2.406.451.453 891.908.978. 1131. 1419. 1543,2.1544.1547,3.1654 1731,2. Ind. xv. claſſem 1198 errabundum 1321 in gyrum 407. 1419 in orbem 407. Ind. xv. rhombi in modum 1419 rotæ in modum 469 turbinis inſtar 262.406.407 unà 1547 vortice turbineo 1544,2 vorticis inſtar 406. 407
Circumagor 406. 740. 1542. 1543.1731 huc illuc 1558 cum ſtridore 1437 trochi in modum 262
Circumallatro 1691
Circumalligatus 178
Circumalligo ibid
Circumambulo 231. 1756
Circumamputatio 78
Circumannecto 458
Circumappendo 178.458
Circumapto 205
Circumardere 353
Circumaro 192
Circumaſpergo 1416
Circumboo 859
Circumcædo 1314.1317
Circumcarpo 814
Circumcidit filios Iſraël 719 Qui circumcidit 1604
Circumcido 66.78.843. 1602 1604,2 fines 1602
ad Circumcingendos nos proclive peccatum 705
Circumcingo 587,2.891
Circumcino 54
Circumcirca 146,2.704.1293 1529. Ind. xv. abſtergo 1008 149 1,2 adedo 292 cumulo 1574 defrico 1838 inauratus 1830 incido 1794 meto 137 laceror 424 obtendo 1297 ſplendeo 1533 traho 1558
Circumciſio 78.843. 1604
Circumciſum 843
Circumciſura 1604
Circumciſus 1602 pene 1486 non 1604
Circumclamo 859
Circumcludo 456. 800,2. 892
Circumcludor 919
Circumcluſus 800
Circumcolentes 1142
Circumcolo ibid
Circumconcretus 1661
Circumconſtipo 1447
Circumcurrens 1663. 1664,3 linea 1731
Circumcurro 632,2,1664,2
Circumcurſans 1663
Circumcurſare cogo 1508
Circumcurſari quod poteſt 1663
Circumcurſus, ûs 1664
Circumdecorticatio 1753
Circumdecortico ibid.
Circumdolo 1276
Circumduco 36. 539 per ora oculosque hominum 1731
Circumductio 36.593.1131
Circumductor 36. 594
Circumeo 36.231. 523.574 1099.1112.1131.1149.1269 1273. 1339,2. 1359.1493 1519.1547.1655.1756. Ind. xv. currendo 1664 errabundus 600.1321
Circumequito 468.686
Circumeundo, protego 234
Circumferentia 347.739 clypei vel rotæ 714 ſemorum 168
Circumfero 1493.1731,2 unà 1731
Circumferor 1731 unà ibid.
Circumferveo 582,2
Circumferveſco ibid
non Circumfinitus 1202
Circumflecto, vox grammatica 1502
Circumflexio 740
Circumflexum habere in penultimâ 1502
Circumflexus, ûs 740. 799. 1731
Circumflorens 618
Circumfloreo ibid
Circumfloridus ibid
Circumfluens 168
Circumfluo 290.582.1423 ¶ Abundo, exubero 271. 1423
Circumfluus 1423,2.1425
Circumfodio 274. 1204. 2. 1468. 1470
Circumforanea turba 21
Circumforaneus 16. 21. Ind. m. & xv. præſtigiator 26
Circumforo 1636
non Circumfoſſus 1468
Circumfoveo 619
Circumfremo 285
Circumfrendo 290
Circumfringo 46.799.1430
Circumfringor 1430
Circumfulgeo 927,2.1523
Circumfundi alicui dicitur multitudo hominum aut negotiorum 1807. Qui circumfunditur facilè 1807
Circumfundo 168.1397.1529 1805,2.1807,3
Circumfundor 1807 fervendo 582
Circumfuſa lux 1721
Circumfuſi ſequebantur ipſum 492
Circumfuſio 1807
Circumfuſum quod eſt ibid. 2
Circumfuſus 1805 aër 552 ſplendor 1721 ſum 1529
Circumgradior 231
Circumhabitator 1083,2
Circumhabito 282.1083,2. 1090
Circumhio 1786.1787
Circumjacens 1834
Circumjacentes vici 1142
Circumjaceo 761
Circumiens 574.1131.1756 annus 1655
Circumjicio 178.241.247,2
Circumjicior 241
Circuminduo 561,4. 562 veſte 958
Circumindutus 562
Circumire per orbem terrarum 1112 oram proceſſioſorem 739 ſolens 1131
Circumitio 523
Circumlambo 956,2
Circumlatio 1731
Circumlatro 1691
Circumligatus 384
Circumligo 384 385
Circumlinendi actio 1826
Circumlino 111. 908
Circumlitus 1826
Circumloqui 938.1758
Circumloquutio 938.1758
Circumlucens 927
Circumluceo 1715
qui Circumluitur mari 810
Circumluo 809.974. 1099 1423
Circumluſtro oculis 1475
Circumluvio 809.1099
Circummachinor 1052
Circummiſceo 771
Circummolior 1052
Circummunio vallo 1795 unà 1760
Circummunitus ibid
Circummurmuro 1672
Circumnaſcentia, æ 1778
Circumnaſcor ibid
Circumnato 1099,1
Circumnavigari qui poteſt 1334
Circumnavigatio ibid
Circumnavigo 1334,2.1335
Circumnecto 178,2. 1326
Circumnexus 178
Circumobſiſtentia 705
Circumobſiſto ibid.
Circumobtendo 1590
Circumobturo 293
Circumoperio 735.1477
Circumpaſcor 282
Circumpello 879
Circumpendens 867
Circumplector 247,2. 547. 922.1327.1397
Circumplexa eſt vetulam 1327
Circumplexu ibid.
Circumplexus eſt eas undique 1293
Circumplexus, ûs 922. 1327. 1397
Circumplicando ſe 1327
Circumplicari 454 pedi 1503
Circumplicatus 1327 ſum 451
Circumplico 454,3.1327,3. 1379
Circumplicor 1327.1397
Circumponitur mihi 1625
Circumpono 178.241. 704. 1620. 1625 aptè 205 mihi 1625 unà 1625
Circumponor 241
Circumpoſita erant inſignia imperii 761
Circumpoſitio 1625
Circumpoſititius ibid
Circumpoſitus 1620.1625
Circumpoſuerunt mihi 241
Circumprocumbo 1314
Circumpullulatio 268
Circumpullulo ibid
Circumpurgari qui non facilè poteſt 719
non Circumpurgatus 719
Circumpurgo ibid
Circumquaque 1293 arceo 457 aſperſus 1416 celebratus 272 cano 54 coagmento 1301 compingo ibid. concreſcere facio, congelo ibid. congrego 11. conſpicior 1706 conſpicuus 1706, 2 defigo, figo 1301 influo 458 nuntio 9 pereo 1744 fero 1505 ſplendens 216 tectus 514 traho 477
Circumrado
Circumrador 1122
Circumrapio unà ibid.
Circumrapior unà 1731
Circumrodo ibid
Circumroſio 292,2674
Circumrotatio. Ind. xv. 291
Circumrumpo 1430
Circumrumpor
Circumruptum eſſe ibid
Circumſalto ibid
Circumſcalpo 1206
Circumſcarificator 814
Circumſcarifico 1794 1794 antè 1794 145.1122
Circumſcribatur & limiteturadditis additamentis 1201
Circumſcribendi vim habens 1794
Circumſcribo 338 circino 1794 finibus & limitibus ſuis 1202 funè 1571,2 terminis 1200
Circumſcripta legatio nullo tempore aut loco 922
Circumſcriptio 338.802.1202 1202. 1794
Circumſcriptor 556
Circumſcriptus 338 limitibus & terminis ſuis 1202
Circumſculpo
Circumſeco 324
Circumſedeo 1604
Circumſedeor 456
Circumſepio ibid
Circumſepio 456.648.1760 funè 1571 unà 1760
Circumſeptio 648
Circumſeptus 1530.1760 ligneis 1760
Circumſideo 441. 603,673,2 674.1258
Circumſidere 552
qui Circumſiſtitur facilè 705
Circumſiſto 704
Circumſiſtor ibid
Circumſonans ventis 614
Circumſonant aures vulgi ibid.
Circumſonantes loci ibid
Circumſonantia 54. Qui circumſonat nullis ſtrepitibus 1682. Quem nihil circumſonat 1444
Circumſono 224. 420. 614 668. 1682.1782.1843
Circumſpargor 1471
Circumſpecta declinatio 924 timiditas ibid,2
Circumſpectè 924. 1473. 1475 1768 non 278.1475,2
Circumſpectio 62. 924. 1182. 1475
Circumſpecto 680. 1241 per 1242
Circumſpectus 211. 924. 1043 1475. 1757 non 270. 278. 1177.1475,3
Circumſperſio 1416
Circumſpexit 1704
Circumſpiciendum 1177
Circumſpiciens undique 325,
Circumſpicio 61. 62.270. 325 376.446.1177. 1188.1141. 1473. 1575 attonitus 1708. ex ſpeculâ 1183 trucibus oculis 269
Circumſpicis 1112
Circumſtagnando inundo 967
Circumſtando 704
Circumſtantia, æ ibid. ſcigoris ibid.
Circumſtantiæ ibid
Circumſtantias habens 704

Circumſtantiis carens 705
Circumſto 694.704,2
Circumſtrepo 181.2.275.1491 1564. 1682. 1843 garritu 915
Circumſtrideo 1672
Circumſtruo 1052
Circumſudo 670
Circumſuſurro 1672
Circumtectus 1477
Circumtegens hominem clypeus 289
Circumtego 735. 736. 778. 1477.1517.1530
Circumtendo 1590
Circumtenſio ibid.
Circumtentus ibid.
Circumtondeo 763,2
Circumtondeor ibid.
Circumtonſus ibid.
Circumtrecto 491
Circumtremens 1667
Circumtremo ibid. 2
Circumtripudio 1819,3
Circumvagans 36.1756
Circumvallare mœnia 1594
Circumvallatio 621.1594
Circumvallo 247,2. 1760. 1794 muro 620. 621 terrâ agestâ. Ind. xv.
Circumveſtio 1731
Circumveho 833. 1231
Circumvehor 835. 1231
Circumvellico 814
Circumvelo 736
Circumvenio 523. ¶ Decipio, fallo 523. 845. 879. 1131. 1231. 1562 adulationibus fraudulentis 816 ſophiſmate 1497,2
Circumvenior 845
Circumventi ſunt neceſſitudinibus gravibus 704
Circumventio 231. 1231 occulta & fraudulenta 1130
Circumventor 1231
Circumventus 1288
Circumverſo 454
Circumvertendo perficio 1596
Circumverti qui nequit 1547. 1655. Quæ circumvertitur 1543. Qui non circumvertitur 1655
Circumverto 1547, 3 è contrario ibid. unà ibid.
Circumvertor & circumagor in modum trochi 262
Circumveſtio 430.547,2.561. 562 auro 1830
Circumvibro 799
Circumvicini 886
Circumvinctus 36
Circumvireo 618
Circumviridis ibid.
Circumungo 111
Circumvolitans 687
Circumvolo 687.1298,2. Ind. zz.
Circumvolubilis 454
Circumvolvendo perficio 1596 perficitur annus ibid.
Circumvolvo 451.454,4.893,2 893,3.1419
Circumvolvor 891
Circumvolutio 454, 2. 891. 893
Circumvoluto 893
Circumvoluto anno 1277
Circumvolutus 1397
Circumvolvuntur quinque Zonæ rotundæ 1503
Circumuro 723
Circumuſtus ibid.
Circumdabat ſibi veſtes purpureas 561
Circumdans pedem 1372
Circumdare cuſtodes corpori 704 mœnia urbi 247
Circumdati nebulâ 761
Circumdatio 891,2.892
Circumdatus 1397 calamitatibus 552 malis 1530
Circumdederunt mihi 241
Circundo 36.241.247,2. 544. 547.552. 704. 891. 892. 3. 1397.1503,2.1529. 2.1530. 1625 inſuper 247,2 ſepioque me potentiâ & copiis 247 ulnis 1306 unà 1625
Circundor 241. 552. 704.761 1529 à multitudine 11
Circus 346.794. 890. ¶ Accipiter 794
Ciris, avis 763
Cirratus 277.1326
Cirri formam habens 276 in modum ibid.
Cirri 1326,3 intorti 452
Cirros geſtare 276 pulchros habens 277.1328
Cirrus 789. 997.1213.1326,3. parvus 1326
Cis 484 fluvium ibid.
Ciſterna 379.380. 538. 914. 1463
Ciſternina aqua 914
Ciſterninus ibid.
Ciſta 193.741,2.745,2.788. 795,2. 901,2.1301.1447.
Ciſtæ operculum. Ind. ett.
Ciſtam geſtans 1736
Ciſtas conficiens 1351
Ciſtifer ibid.
Ciſtula 901,2
Cita via 58
Citare legem 728. teſtem 177.1004,2. 1005
Citato gradu abeo 1493 gradu feror 1662 gradu incedens 1493 rapidoque motu viam carpens 765
Citatus 1215 curſus 331 motus ibid.
Cithara 788,2. 1756. 1836. parva 788 pulchra 1756
Citharâ cano 55.788
Citharæ cantus 55. 788 cornua 14 jugum 578 pulſatio 788 pulſus 456 ſonus 788, 2 ſpecies. Ind. xv. verticilla 826,2
Citharæ dominans 1756
Cithara infelicem habens 1756 pulchram habens ibid. pulſandi peritus 788 pulſantes 1836 pulſare 866, 2. 87. 1756 pulſo in 789
Citharista 788
Citharistarum amans 789 ars 788
Citharistria ibid.
Citharœdicus 55
Citharœdus 55.1756
quàm Citiſſimè 487
Citius dicto 494 facere aliquid ibid.
Cito ¶ Allego 1624. 1732,2. autorem 34,2
Citò 90.102. 482. 487.572. 677. 860,2. 1585.1664,2. 1849 diſcens 999 gradiens 1065 iraſcens 1817 qui paret 1262 pariens 1631, 2 permeans 1629 prehendens 925 tranſiens 1269
Citra ¶ Cis 465.484 ¶ Absque, præter, ſine 153.213. 463, 4 admirationem 623 laborem 739. 839, 2 virilem congreſſum 153
Citrea arbor 795
Citreum malum ibid. ultro citroque 1385
Citrum 795
Citus 90,331.1270.1661,1662 curſus 1666
Cives novi 1362
Civibus exitioſus 1746
Civile bellum 390.1771
Civiles & domeſticæ adminiſtrationes 390
Civilia negotia tracto 1361
Civilis ibid.
Civiliter ibid.
Civis 211.526.1361 mundi 1362 qui eſſe diſiit ibid.
Civitas 1142,1361.1362
Civitate, dono 341 privo 1119
Civitatem adminiſtro contrario modo 1363 ædificio 1143 certam habens 1362 conſtituere & temperare 203 eandem incolens 1362 honeſtans ibid. In civitatem conſto 1362
Civitati gratus jucundusque 1362
Civitatis amans ibid autor & conditor 1361 commodis ſtudens 1362 novæ civis ibid. ofor ibid. par jus 1363 princeps 1361 regimen ibid. ſtudioſus 1362
Civium numero adſcribo 341 pernicies 1746

Cl

Cladem accepiſſe 1336 accipio 267 immittere ibid.
Clades 212. 611. 704. 1248 1304. 1336. 1562. 1602. 1627,2.1722.1723
Clam amicis 1461 illis ingreſſus eſt 962 inimicis ſuis ibid. futuri ibid. nobis ibid. fugerunt ibid. præſidio enavigat ibid.
Clàm 446.612.880.88,962,6 1016.1426. 2. 1461 aggredior 243 alo 1658 ambio nuptias 1063 aufero 77 cedo 399 conſumo 116 declino 807 dico 802 affero 833. 1729 effluo 1423 effugio 1741, 2 egredior 522 elabor 428.13 14 emergo 428 enavigo 32 exhaurio 226 exuo 429 facio 508. 807 foveo 619 immiſceo 244 influo 1423 ingredior ibid. interrogo 525 machinari 802 miſceo 1054 mitto 1281 moliri 802 mordens 354 profugio 1741 progredior longiùs 468 profilio 85 rapio 193 ſerpo 519,2 ſubduco me 1833 ſummoveo 1848 tulit ne ipſe quidem 962 vorans noctu 1702
Clamando dico 272,2
Clamans vehementer 180
Clamator 180.858,2.859
Clamet 302
Clamito latius diducto gutture 930
Clamo 179.180,2. 223.224. 2. 272,2. 664. 667,2.684. 797,3. 858,3.859, 2.915. 1742. 1786. 1810 alala 472 de 858 ita ut audiatur & intelligatur clamor minaciter 766 ut mulieres 684 tumultuando 646, 2.647 viciſſim 272
Clamor 224. 272, 3. 493,3 646.667,2.684, 2. 716, 2. 764.2.858, 2.915, 2. 930 Ind. xx. adbortantium certantes 1783 altus 302 bellicus 1232 hortatorius 766 lætus militum 107, 2 tumultuantium 646
Clamore excito currentem vel certantem 1783 gravi boans. Ind. βα. obruo 273 obtundo 859 vinco 273 ſine clamore ibid.
Clamorem alala attollo viciſſim vel contra 107 edens dilatato ore 1535 edere 858. 1739 tollo 272 668. 859 tollo lætum in prælio 107 tollo triſtem ibid.
Clamores 328
Clamoribus inſector 273
Clamoris expers 224
Clamoſus 272.285. 356.668. 858,4 recitator 1251
Clanculum 446.881,3. 962,4. 997. 1707 admiſceo 1807 ago aliquid 802 mordicans 454 repono 881
Clandeſtina conſilia miſceo 1223 ſurreptio 1112
Clandeſtinæ nuptiæ 556
Clandeſtinus 880, 2. 881. 962,4
Clango 797,5
Clangor ibid. tubæ 1444 cum clangore 797
Clangori ſimilis ibid.
Clara & perſpicua oratio 1609 vox 959
Clarâ exiſtimatione eſſe 414 voce ejulare 927
Claræ redditæ ſunt ejus pupillæ 926
Clarè 273. 583. 925. 1426. 1601,1609. 1759
Clareſco 927,2
Clarior evado ibid.
Clariſſimâ exiſtimatione prædituſum 414
Clariſſimum ¶ Maximè perſpicuum 1609
Clariſſimum eſſe, id eſt, celeberrimum 415
Claritas ¶ Fulgor, ſplendor 925 ſolaris 1708. ¶ Celebritas 416.925
Clarius ¶ Manifeſtius 389
Claruit ejus temporibus 96
Clarum lumen Solis 925 & conceſſu facile 943 & perſpicuum facio 1609. 1636 reddo 925
Clarus ¶ Fulgidus, ſplendidus 15. 925. ¶ Limpidus, pellucidus 446. ¶ Manifeſtus, perſpicuus 481. 874. 1458. 1759 ut audiri & intelligi poſſit 302. 925. ¶ Celebris, illuſtris 15. 53. 415.416.583.810.925.1165 1467. 1458. 1704. 1705. 1706 arte 1615 genere paterno 1253, 3 haſtâ 801. 810 laboribus 1071 reddor 926 ſum 416
Claſſe contendo 1522 invado 1334 peragro 1522 vinco 864
Claſſem ædifico inſuper 1302 deduco 1522 magnum habens ibid. ſolvo 1335
in Claſſes diſtribuo 976
Claſſiarii milites 233
Claſſiarius miles ibid.

Classicum 1456
Classis ¶ Navium multitudo 1086.1521. § Ordo 1583. 1771
Classis dux 202 præfectura 201 præfectus 42. 201. ¶ Ejusdem sum 1583
Classium apparatus 1521
Clathri cavearum 742
Clava 846.850. 1420. 1489. è valido pulchróve stipite 1539
Clavâ percutio 1420
Clavæ formam habens 850,2
Clavæ præferratæ 1678
Clavaris 602
Clavator 850
Clavatus 1304
non Claudens oculos 1081
Claudere 578. 579. oculos morientium 78 orationem 338
Claudicans graviter 1832 pedibus 1373
Claudicantes in fine versus 1220
Claudicatio 1831,4
Claudico 1466.1467.1831,2 v832 leviter 1467
Claudimus alterum oculum 1080
Clauditas 1831,2
Claudo 37.578.659.680.681. 799,3. 800. 806.1080, 3. 1300. 1301 obsidione 800 oculos 1080. ¶ Finio 1546
Claudor 245. 799. 1081
Claudum fieri 1831,3. 1832. reddo 344.1831,1
Claudus 344,2. 893. 1257. 1305. 1370.1373.2. 1831. aliquantum 1831. 1832. sum 1831, 2 utrinque 1831 1832
Clavem habens vel tenens 557
Clavi 790
lati Clavi tunica 1458
Clavicula citharæ 826
Claviculi vitium 1068. 1429
Claviculus 602
Claviger 557
Clavis 799,3
Clavis affixus 602 aureis confixus ibid. compactus 1302 compingo 330 configo 602 multis compactus 330 nullis compactus ibid.
Clavo affigo 602, 2 figo ibid. fixus 1680. Lato clavo insignis tunica 728
Clavos argenteos habens 602 multos habens 330
Clausa benè janua 800
Clausa retinens in pectore secreta 1516 non retinens in pectore arcana 1517
Clausio 799
Clausis oculis 1080
Clausit os 1080
Claustra montium 1199 laxare 1789
Claustrum 455,2. 799,4.998. 1229.1231. Ind.αλ.
Clausula 961.1254
Clausum habens aliud in pectore, aliud in linguâ promptum 1109
Clausura 1397
Clausus 799,2 auro vel aureo aut aurato operculo 801 non 800 sum 1081
Clavum tenens 557
Clavus 330,2. 602. ligneus 1246. 1678 temonis 562. ¶ Gubernaculum 476.1136.1364.1369
Clemens 320. 610. 656. 679. 726. 1032. 1250. 1820 admodum 680
Clementer 161. 320.449.610. gero me 1820
Clementia 449. 610. 655. 1820
Clepsydra 1690 parva ibid.
Clepsydræ genus 1476
Cleri ejusdem collega 804
Clericus ibid.
Clerus 803
Clibanus 805
Cliens 1274.1275
Clientela 1274
Clientes ibid. Ad clientes pertinens ibid.
Clima 806
Climactericus annus 805 numerus ibid.
Clinicus 806
Clitellæ 742. 1447
Clitellas depono 1447 impono 1447. 1479
Clivosum esse 1227
Clivosus 280.1229
Clivus 280.1227. 1229
Cloaca 134.4.930. 1091 1228.1425
Cloacæ intar 1091
Clotho 811
Clunem submitto in coitu 38
Clunes 326. 712. 1398, 2 aridæ & depressæ 1398 erecti 1399 pulchræ 1398
Clunes exornans 1523 tumidas habens 1137. Secundum clunes 1398
Clunibus erectum esse 1398
Clypeatim 209
Clypeatorum agmen ibid.
Clypeatus 209,5. 556
Clypei ansa vel lorum 547
Clypeo alens se 1724 armo 209 munitus pugno ibid. protego & defendo ibid. 3 tectus ibid.
Clypeolus 914.930
Clypeorum fabricatio 1349 fabricator 1302.1349
Clypeos dissecans 1066 perforans 1609
Clypeum abjiciens 209 qui abjecit 242 argenteum gestans 209 gestans 1734 vibrans 1241
Clypeus 172. 209. 1433. 1446 circumregens hominem 289 è boum pellibus 25 ex bubulo corio 280 parvus 209,2
Clyster 809.810 parvus 809
Clystere abluo seu perluo 809. Per clysterem indo ibid.

Co

Cocervatim 114
Coœrcervatio 65. 1733
Coacervatus 62. 114. 846
Coacervo 62, 2. 114. 115. 137. 849. 1574, 2 in unum 1161
Coacesco 1170,3
Coacta lana 1309
Coactè 150, 2 non 263
Coacti milites 150
Coactiliarius 1309
Coactio ¶ Constipatio ibid. ¶ Collectio 1934 argenti seu pecuniæ 935
Coactivus ¶ Collectivus 38
Coactor ¶ Collector 38.934 935 tributorum 1376
Coactores tributorum & vectigalium 380
Coactum bibere 263
Coactus 150, 2. 263 comedo 1701 est pugnâ decernere 468 minimè 150 non 263,2
Coaduno 461.462.556
Coadunor 1326
Coæquo 691
Coætaneus 600,2. 601,3.754 sum 1829
Coæternus 52.198
Coæva 600
Coævus 600.601.1829
Coagmentandi vim habens 873
Coagmentari 872
Coagmentata 204
non Coagmentati lapides 508
Coagmentatio 203, 204. 330.706.707. 1300.1302. 1626
Coagmentato 2. 205. 330. 826
Coagmentatores tabularum 1302
Coagmentatorium 330
Coagmentatu facilis 205
Coagmentatum quod est 873 esse 706
Coagmentatus 178. 330 877. 1300. 1301. 1302. 1626 benè 1302, 3. non 330. 1302,2 recèns 1302,3 sum 1300
Coagmento 195. 196. 197. 204.205.238.330.706.825. 873.919.1200.1299. 1300. 1301. 1778 aptè 203 circumquaque 1301 congruenter 946
Coagmentor 178. 238 aptè 203
Coagmentum 706.877. 1300 compactile 1547
Coagulandi vim habens 1300
Coagulatio 1300.1683
Coagulatum lac 1683
Coagulatus 1300. 1661 recens 1302. 1661 non in caseum 1683
Coagulo 1301. 1547.1683. 1684 in, intra, aut super 650
Coagulor 1300.1661
Coagulum 619. 1301. Ind.πα.
Coalescendo 1778
Coalescens ibid. facilè ibid. 2 non ibid.
Coalescentia 1054.1778
Coalescere 771 faciens 1778 facio 179. 1301. 1617. 1778 facio carnem cum carne 1446 qui nequit 873
Coalitio 1778
Coalitus, ûs ibid.
Coaluit amicitia 873. Qui coaluit 1778,2
Coanguſto 1688. 1834
Coanguſtor 1525
Coapto 205,2
Coarctandi vim habens 1524 1525
Coarctare cor dicitur dolor 1400
Coarctatio 554. 1309.1524. 1525.1848
Coarctatum & quasi conclusum teneo 451
Coarctatus 554
Coarcto 338. 451, 2. 704. 1309.1525.1566.1749.1834 1848,2
Coarctor 554.1526
Coaxo 816
Coccinea chlamys 822
Coccineus ibid.
Cocco tinctus ibid.
Coccus 254
Coccyx 822
Coccyzare ibid.
Cochlea 857.1143.1544
Cochleæ similis 857
Cochlear 197, 3. 857. 1079. 1190
Cochlearî agito 1150
Cochleola 857
Cochlides scalæ 805
Cocta vendens 1410
Cocti lateres 1174
Coctibilia semina ferens 1593
Coctibilis 1287.1593
Coctile ibid.2
Coctilis 559
Coctio 559. 560. 1287 ad ignem 1404
Coctioni resistentes aquæ 1594
Coctivus 559,2
Coctor ib. unguentorum 560
Coctu difficilis 1288 facilis 560
Coctura 1287
Coctus 559.3. 560.1287 benè 560 igni ibid. in arbore 1288 leviter 582 multum diuque 560 non 560. 1288. 1751 probè 560 à Sole 1287
Codex 1309.1573 rationum 947
Codicillus 333.1310,2
Cœlebs 299.346
Cœlestes 1220
Cœlestia sapiens 1764 Circa cœlestia philosophiam ostentans 1497
Cœlestis 854. 1156. 1220.7
Cœlestium rerum peritus 322
Cœli camera seu fornix 901 colorem habens 1828 temperies 60. 604 tranquillitas 60 vertex 1220 umbilicus 1220. In cœli medio qui est 1220 medio sum ibid. opposito umbilico sum ibid.
Cœliacus 218.299
Cœlibatûs socius cum socia 33
Cœlitus 462. 1220 accensus 1466 delapsus 1316 ostensus 364
Cœlo delapsus 1317 fatus 1780 è cœlo 1220 ostensus. Ind.εν. In cœlo 1220,3 versor 1756 sub cœlo qui est 1220 supra cœlos qui est ibid.2
Cœlum 66.853. 1156.1220. 1345. 1358 contemplans 1476 intueor ibid. pererrans 1220 peto 1220 scandens 235 serenum 534 subire 66 tangens procelitate suâ 1044. Ad cœlum usque resplendens 1709 tollere manus 66. In cœlum tendens cursu 1666. Per cœlum gradiens 1756. gradior ibid.
Coëmendæ annonæ munus 1851 annonæ præfectus ibid.
Cœmiterium 156
Coëmo 1383. 1409. 1851 frumentum 1851 epsenia ibid.
Cœna 367,2. 418.642. Domini 503 secundaria 418 serotina 418 vespertina. Ind.αι.

Cœnâ

Cœnâ excipiens alios libenter 368 excipio 367 jam peractâ venit ibid.
Cœnacularia domus 1142. 1143
Cœnaculum 295. 1143 in imâ domûs parte 296
Cœnæ desiderio captus 367 hora 418 portatio 1734 socius aut particeps 418 sacræ celebratio 38 tempus 367,2
Cœnæsecundæ 418
Cœnam ferens 1734 finio 367 impedians 368 instruere 1173 instruo ultra modum 368 parans 1350 parare 418. 1350 præbeo 367 secum afferens 367 secundariam perago ibid. secundariam sumo 418, 2 sumere ibid. Ad cœnam festinanter accurens 368 utilis 418, 2 Inter cœnandum qui philosophatur 1497
Cœnans 365
Cœnans amans 368 amor ibid. appetens 367 convivium insano amore qui ducitur Ind. δε.
Cœnatorius 367
Cœnatus 418 qui jam est 367
Cœni speciem referens. Ind. δε.
Cœnipeta 977
Cœnis insidians ibid. De cœnis loquens. Ind. δε.
Cœno 367, 2. 418. 642. 663. 1350 antè 368 immodicè vel miserè ibid. ultra modum ibid.
Cœno contamino 276 obduco ibid. obducor ibid. turbidoplenus vel similis 643. In cœno cubans. Ind. βο.
Cœnobium 207
Cœnosus 276, 2. 643. 1586. 1596, 2 locus 1586. 1596
Cœnula 367,2
Cœnum 207. 276. 681. 840 1304 refero 276
Cœo ¶ Convenio, congredior 233. 554, 555. ¶ Conspiro 707 ad arma 575 ¶ Coagulor, cogor, communicor, condensor, conjungor, concresco 249.1300.1301.1316 1547 ¶ Concumbo, ineo 364. 306. 572. 819. 1076. 1148. 1186.1228,2. 1327. Ind.σλ. & σπ.
Cœpi 198.199
Cœpit verba facere 198
Cœptum bellum 701
Cœrcendi vim habens 864
Cœrceo 28.249.338. 456, 3. 471.699. 822. 864,2. 1154. 1255.1521.1525.1566.1590 1765 intus 1516 linguam 863
Cœrceor 705.823
Cœrcere equum 917 infantem alicujus 920
Cœrceri qui nequit 559. 863, 2 ut vix possit 1255.
Cœrcitio 456
Cœrcitor 455
Cœrctio 699
Cœssentialis 572,2
Cœtus 26, 2. 38. 62. 114. 174. 459.523.572. 706.707.1158 amplus virorum 1331. cõvivantium 638 publicus 26 solennis 619
Cœuntes meatus in unum 179
Cœxercco 345
Cœxercitatio ibid. 1166
Cogendi & condensandi vim habens 1547
Cogens lex 263
Cogentibus malis præsentibus 150
Cogere concionem 1347 senatum 673
Cogi inferiorem à potentiore 457. ¶ Congregari 166 & congregari qui facilè potest 923. Qui cogit, id est, necessitatem imponit 150 Qui cogit lanas 1309,2
Cogitabant de conferendo prælio 1108
Cogitabunda 700
Cogitabundè 1566
Cogitabundus 1110
Cogitans dolosa 1762 mala 1043 in profundo 1762 seria 1763 vana ibid.
Cogitare apud se 240 de commeatu 277 in animo 240
Cogitatio 278.317.656,2.746. 938.945.947.1106.1107,2. 1108,3.1109.1473,2. 1474. 1528.1761.1766,3. anxia & curiosa 1024 hominis secum ratiocinantis 947 reputantis secum aliquid 1110
Cogitatione imperceptus 1475 non comprehensibilis 1108 valens ibid. In cogitatione positus ibid.
Cogitationem hanc in animo habebat 546. Ad cogitationem pertinens 1108
Cogitationes posteriores sapientiores esse solent 1766.
Cogitatiuncula 1107
Cogitator curiosus 1034 dolì 1759
Cogitatum 1107.1108,2.1761
Cogito 277. 317. 945. 947. 1032.1042. 1107. 1108, 3 1109,2. 1196. 1212. 1542. 1757. 1761.1766.1841 antè 1108 anxiè 1035, 2 curiosè 1035 dolos 1762 insuper 1108 mecum ibid. profundè 370.737 rursus 947 solicitè 758.1034 solicitè priùs 1035
Cogitor 1766
Cogitur in pastillos 917
Cognata, æ 307
Cognata inter se 1520
Cognatio 27.299.307,2.309. 1139.1520
Cognationis jure rem venditam redimo 270
Cognationem aliquam habere inter se 599 nullam habens 1771
Cognatus (a) 307. 1771 sum quoad similitudinem 310
Cognatus ¶ Propinquus 304. 307
Cognitio 83.317. 998. 1109. 1595 certa 1271 morborum 322 multarum rerum 689 veri 321
Cognitor 317, 3. 319 cordium 321
Cognitrix 317
Cognitu difficilis 321. 999 facilis 318.319.999. 1177
Cognitum est 1177 probè & perspectum habere 447
Cognitus 317, 2. 318. 1403. multis 321. nuper 350.
Cognomen 1166, 2. 1167 habens 1166
Cognomento 731.1166
Cognominatio 731.1167
Cognominatus 1167 ab auro
Cognominis 1166, 2 sum ibid.
Cognomino 731.1167
Cognominor 731.1167
Cognoscendi cupidus 447 cupidus sum 712 facultate præditus 317 studium 711. Cum cognoscendi facultate 317
Cognosces illorum mentem 83 mores eorum 689
Cognosci penitùs 102 qui potest 317
Cognosco 82, 3.16. 318. 319.350.447.711. 998.999. 1402. 1496 antè 101 certò veritatem 1271 ex parte 1107. planè 102 non 1107. Ind. αγ. res ex te 1402 § Cognosco.317.
Cognoscor 317,318.447
Cognovi 711
Cogo ¶ Adigo, compello 7. 150,7. 263, 3. 465. 466. 468 instando 264 insuper 150 invitum ibid. simul ib. ¶ Colligo, congrego 10. 115. 495.619.1848. agmen 1547 in unum 26, 3. 1161. nubes 1097.1098 unà 1547. ¶ Coarcto, coagulo, condenso, concrescere facio, congelo, constipo 451,2. 1299. 1301 2.1309,3.1547 in angustum 451, 2. in arctum ibid. lanas 1309 stringendo 1565. 1566
Cogor ¶ Adigor 150.263. 264 465.1683 hoc facere 150 vi 263 ¶ Coagulor, concresco 1300.1547,2.1661
Cohabitatio 218.1143
Cohabitator 1083
quę Cohabitavit & nupta fuit ante 1143
Cohabito 394.1083
Coharendo 1778
Cohærens 553.554 malè 825 non 179. 195
Cohærenter 195
Cohærentia æ 179. 205.549. 459.1778,2. continua 554 mutua 556 quadrans 127.
Cohærentiam mutuam habens 556. Ad cohærentiam adduco 238
Cohæreo 205.459 qui potest 500
Cohærere 205.706 non 707
Cohæres 1090
Cohæresco 1778. Non cohærescunt inter se 123
Cohæret 203
Cohibe te 548
Cohibendi vim habens 546. 554.864,2. 1524,2
Cohibeo 78.338.456,3.515.2. 544.546. 550, 2. 554.843. 863.864,2.919 1307.1524. 1586 antè 1524 circumcirca ibid. in 553 intrò 704. 1848 intùs 1516. tanquam in carcere 456
Cohibeor 705.1524
Cohibere à potu 863.os 1534
Cohiberi 700 qui difficulter potest 550, 551 qui nequit 551.863, 1255 ut non possit 1255.
Cohibet manum ejus 548
Cohibitio 699. 919. 1524 & compressio undique circumfusa 705
Cohibitionis amans Ind. φι.
Cohibitu difficilis 550. 551. 1255
Cohonesto 853.854.1454
Cohonestor 8449
Cohors 976, 2. 1020. 1313. 1503. 1581. 1597 collecta 976 ex selectis equitibus & gravis armaturæ militibus 30. parva 1581 Prætoris ibid. sine cohortatione 9
Cohortator 111
è Cohorte seligo 976
Cohortem duco 42. ductans ibid. Ad cohortem pertinens 1581
Cohortes quinque 976. In cohortes dispono ibid. distribuo ibid.
Cohorti qui præest 202
Cohortis ductor 42 ejusdem qui sunt 976 præfectura 202
Cohortor 273.435.766
Coiens, seu coalescens facilè 1778 in angustum 554
Coire ¶ Convenire 166 factiose 1547 in unum qui potest 568 & coalescere 771 & contrahi 897. ¶ Concúbere 69. 509. 1161. cupio 264. cum viro dicitur puella 682 cum viris 1755 per vim 264
Coitio duarum in unam 568 ¶ Conspiratio 706. 707. 1480 factiosa 1547
Coitum appero 437, 795 passa 1228. Ind. σπ. non passus 1228 perago 1290
Coitus ¶ Congressus, conventus 113. Junæ cum solo ib. ¶ Concubitus 179. 430. 572,2. 911. 948. 1148. 1208. 2. 1275 maris & fœminæ 1131
Coitus amans 1148 cupida equina 993
Cola tria habens 905
Colaphum infligo 824. 1251
Colaphus 824,2
Colatio 597
Colator ibid.
Colatum vinum ibid.2
Colchicum 830
Colendus 626. Dei instar 1450
Colentes se invicem 854
Colere 1668 æquitatem 1089 deos 628, 629 iterum 507, terram 497. 628 virtutem 207
Coli studiosè ab aliquo 1509 qui potest 500
Coli dolor 905 vitio laboro ibid.
Collicus ibid.
Collabello osculum 328
Collabi dicitur ignis 1002
Collabor 1002. 1423. 1562. Ind. απ. antè 1314 cum senitu 420
Collaboro 739
Collacrymor 355
Collactanei 297
Collactaneus ibid.2
Collætor 1763
Collamentor 647
Collapsi animo præ tristitiâ 459
Collare 375,2. 385. 799. Ind. δε.
Collare ornamentum 566,2 690.1587
Collari includere 800 inclusus ibid.
Collaria 1835
Collaria ornamenta 1090, 1048
Collaris ornatus 375
Collarium ibid.
Collata cum fuerint omnia ad

ejus Complementum 496
Collatio ¶ Collecta, comparatio, penſitatio, contributio, 249.495.1725.1728.2.1732
ſermonum 242. ¶ Comparatio 247.2.528.1589.1625
Collationem impetro 495
viritim deſcribo & indico, 337
Collatitia cœna 495.1732.
Collatitiæ cœnæ 834
Collatitius 38.1732
Collato pede 1369 pede pugnatum prælium 706 prælio ibid.
Collatus pes pedi 1369
Collaudo 72.1719
Collecta,æ 249.495.933.1728
Collecta aqua 27.114 jam antè demonſtratio 947 multitudo 1733
Collectanea facio 1456
Collectaneus 933.934
Collectilis 38
Collectim 1480
Collectio 10.26.38,2.113.707 934,2 animi 1726. cremiorum 1767 decimarum 935 exercitus 936 eorum quæ ad bellum pertinent 38 frugum 834 tributi 935. 936 quæ ratiocinando fit 948.virium 1726
Collectiones & nodi in corpore humano 1547
Collectis farcinis 1480 vaſis 1478 vaſis caſtra movere ibid.
Collectitius 707.732. 933. 934
Collectiva nomina 922
Collectivus 38. 62 ſtatus 948
Collector 38, 2.62.933 934 decimarum 935 tributi 935 936.
Collectrix cremiorum 1767
Collectu difficilis 38 facilis ibid.
Collectus 26. 933, 2 iterum 935 non 834 recens 934 ſum in ſpiram 1503 in unum 62. 113 undique 934
Collega cleri ejusdam 804 in conſulatu 1694 in imperio 44 in magiſtratu 202 in munere publico 503 in prætura 44 ſum 443 ſum in conſulatu 1694 ſum in magiſtratu 202
Collegam allegit ſibi 78
Collegi multum pecuniarum apud Aegyptios 149 Quum collegiſſet ſeſe in feræ modum 1547
Collegit vires ſuas 849
Collegium 38.443. 934 1573
Collem triplicem habens 831
Colles 975. calco Ind. Ex. ſeptem habens Roma 975 Per colles gradior 236
Collibus frequens 280
Colliculus 975. 1258
Collidendi vim habens 640
Collidentes ſe mutuo concurſu 1337
Collidere manus 878.880
Collido 182.248. 640.877 880. 125,12. 1338. 1826. ¶ Committo 880
Collidor 182, 2. 878. 880 1548
Colligandi vim habens 179
Colligans ibid.
Colligati erant vinculis 554
Colligatio 385, 2. 578
Colligatorius 179. 385
Colligatus 168. 385 non 385
Colligens argentum ſeu pecuniam 935 frumenta 936 & contrahens ſe ipſum 554 manipulos 935 ſtercora ibid.
Colligere copias 877 divitias 247 in unum 37 ſe 917.ſummam 37
Colligi qui facilè poteſt ratiocinando 948
Colligo ¶ Accumulo, coacervo,congero, congrego, corrogo,decerpo 10. 11, 2. 37. 62,2.136.137.160.423.495, 3. 877.933,3.934,3. 1478. 1731 antè 934. abſtergendo 1837 cremia 1767 detergendo 1837 exercitum 936 fructum 750, 2. fructus autumnales 1186. fructus cereales 1672 herbas 935 in arctum 451 in faſciculum 1480 in ſpiram 1503,2 in unum 26,2 inſuper 38 me 1726, 2 mendicando 10 nummos 936 pecuniam 1825 radices 935 ſparſa & effuſa 933 tributum 935. 936 vaſa 1480,1481 unà 1547 undiquaque 11. ¶ Concludo, conjicio, ratiocinor 37. 933 934. 947, 948. 1290 ſignis quibusdam 1256,2
Colligo ¶ Connecto, conſtringo 35. 179. 383. 384. 385,2.554. 917.1257. 1566
Colligor ¶ Coacervor, congregor, corrogor, decerpor 10,11.62. 495. 933.1480. 1672. ¶ Concludor 948
Colligor ¶ Connector, conſtringor 179.5541547
Collimabat 900
Collimans benè 1540, 3 non benè ibid.
Collimare ad ſcopum 1473
Collimatio 1540
Collimo 1539. 1540
Collineo 1540
Collino 111
Colliquamentum 1617
Colliquandi vim habens 1617
Colliquatio ibid.
Colliquefacto ibid. 2.
Colliquefacta ea doloribus ibid.
Colliqueſco 951
Colliquiæ 134
Colliquo 1617
Collis 280.375.640.652.830, 2.842.880.975,2.990.1300. 1418.1809
Collis inſtar è terrâ elevatus 975 ſummitas ibid.2
Colliſio 182. 1670. Cum colliſione 1338
Colliſus 1826
Collo appenſum geſtamen 384, gracili & prælongo præditus 223, 2 impoſitus & aptatus ibid. inſertus ibid.obtorto traho 1648
Collocabo ſtatuam 560
Collocarat eum in inſidiis 976
Collocare beneficium 1624 caſtra 670 gratiam apud aliquem 1795 in tuto 791 1347. 1624 inſidias 441 566, 1768 inter 790 naves in ſicco 1347 in tutò 733
Collocati in fronte 1583
Collocatio 670.701 in ædibus 1141
Collocatis copiis 673
Collocatus in fronte 1583 ſum 560.ſum ſuper 761
Colloco 440. 560. 663. 670, 4.673.691. 692. 697. 700. 702.1139. 1347.1580.1619. 1624, 2. 1645 altrinſecus 702 antè 705.1583 certo loco 1581 habitatores juxta 1141 habitatores unà ibid.in 670,671.673.1141 in ædibus 1140, 1141 in aliquo loco 1834 in diverſorio, ſtabulo aut ſtatione 710 in inſidiis 976 inter 697 intus 1141. juxta 671. 699.702. 1141. 1142 nuptui 299, 3 poſt 1582 priùs 702 rectè 1437 ſimul 671 ſub 1584 ſublatû 441 unà 1143.1582. 1583
Collocor 560.670. 700. 1139. 1581,2.1620 in 670 in ædibus 1140 poſt 1582 unà cum aliis 1583
Colloquia 1125 ſero cum aliquo 941
Colloquii expers 216
Colloquium 492. 572. 706. 934.937.1073.1125,2.1131 1158,2. 1676,3. Ad vel in colloquium venire 306. 392 460.523.1158. In colloquiû ventitabant 575
Colloquor 492.915,2. 937,2. 1073. 1125. 1159. 1675. 1676,2 antè 306.
Colluceo 1703.1715
Colluctatio 1239
Colluctor ibid.3
Colludens 1234
Colludo 63, 2. 1234. 1573 Ind. ov. ¶ Metaph.502.504
Colluere fauces 300. 817. os aquâ 300
Collum 375,2.975. 1648 amputo. 845 attollo 1648 breve habens. Ind. ἐρ. cingens 690. 1649 dulce habens 1649 elatum & magnum habens 1564 extenſum ſeu protenſum habens 375 frango 1649 longum habens 375.1649. maculoſum habens 375 obtorquco 1648. In collum devolvor 1649. Qui ſupra collum eſt ibid.
Colluo 809,2
Colluor ibid.
Colluſio 1234. ¶ Metaph 502
Colluſtrans omnia oculis 325
Colluſtratio 927. 1177
Colluſtro 216.927
Colluvio 809,2
Colluvies hominum 1557,2
Colluvio 1424.1757
Collybus 120. 826
Collyra 826
Collyria arida 827 humida ibid.
Collyrium 826. 1433, 2 quodam 1514
Colo ¶ Per colum mitto 597 3.in ibid.
Colo ¶ Honoro, obſervo revereor, veneror 59. 60. 492. 647.924.1267.1449. 2. 1509. Deum 1450 ut Deum 627 obſequioſè 429. 523. obſervantia cautâ 629 religioſè ſerviliter ibid. ſupra modum 1639 vehementer 1638 ¶ Exerceo 207. 208. 560 1089 & ſector ſtudioſe 490. ¶ Incolo, habito 1089. 1090. ¶ Aro, ſubco 500. 507 agrum 500 terram 507.1285,2
Colo non deductas 1049
Colobium 829
Colocynthis ſylveſtris 1644
Colon 905 parvum ibid.
Coloni non 702. 1021, 2. 1141
Colonia 1139.1141
Coloniæ deductio 1140.1141 deductor 1139.1140
Coloniam deducere 1139 deductam colloco in aliquo loco 1140 mitto in aliquem locum 1139 In coloniam deduco 1139 deducor 1140 migratio 1139 miſſus ibid.
Coloniarum deductio 1279
Colonius diſtribuo veteranis 557 In colonias deduco 1141. Miſſio in colonias 564
Colonus 557.1139,2
Colophon 829
Colophonia pix ibid. reſina 1767
Color ¶ Honoror, obſervor, adoror 647.1449.1638.Nec colo, id eſt incultus jaceo 1804,2
Color (n) 254. 1826, 1827,2 candidus 1828 deformis 1827 fucatus 254 geminus 1827 malus ibid. pallidus ibid. pulcher ibid. purpureus 159 violaceus ibid. mutatur 122 ¶ Prætextus, ſpecies 546. 553.1717
Colorare comam 559
Colorari qui non ſolet 1827
Coloratio 1827, 3. 1828
Colorator 1827
Coloratus malè 1827 probè ibid. profundè ibid. per ſe ibid. per ſumma ibid. utrinque ibid.
Colore albo præditus 1828, 2 alio imbuo ibid. aqueo præditus ibid. amabili præditus 1827 bono præditus ibid. 3 bono ſum ibid. cyaneo præditus 1828, 2 diverſo præditus 1827, 2 exorno ibid. hilari ſum ibid. imbuo ibid. 4 jucundo præditus ibid. jucundo ſum ibid. inficio ibid. tuveo prædirus 1828 roſeo decorus. Ind. ρ. ſimili præditus 1827 vario tinctus 1828
Colorem accipio ex conjunctione cum alio 1827 cœli habens 1828 denſum habens 1827 diverſum habeo ibid. do 1822 eſſndem habens 1828, 3 farinæ habens Ind. αλ. flavum habens 1828 frumenti habens ibid. geminum habens 1827, 3 hilariorem illino 160 lactis habens 1827 lupi habens 1828 mellis habens ibid. 2 morituorum habentes 1827 muto 122. 702. 1827 nativum amittens ibid. nativum amitto ibid. nigrum habens 1828,2 plùbi habens ibid. roſeum habens ibid. Squalidum habens ibid. ſulphuris habens 1827 vini habens 1828 unum habens 1828, 2 unum habens toto corpore ibidem. vulpis habens 1827
Colores floridi 157 orationis 1827
Colores addere imaginibus delincatis 334 multos habens 1828, 2. Ad colores pertinens 1827
Coloribus floridis illuſtro 160 floridis pingo ibid. ornatus 1827
Coloris carentia 1827 expers ibidem 2 expers ſum ibid. ignei qui eſt 1828 mali ſum ibid.
Coloro 1820.1822,2.1827, 6.1828 in ſuperficie 1827
Colorum cinnus 1420 confectio 1355 varietas 1828
Coloſſicus 828
Coloſſo par ibid.
Coloſſus ibid.
Coloſſum 297.13 19.1399. 1404
Coluber 1690,2
Coluit vitam à negotiis abhorrentem 582
Colum 597, 2. 688. 1007. 1692.1693 parvum 597. Per Colum tranſfundo 1692
Colum auream habens 599 pulcbram habens ibid. non tractans ibid.
Columba 1277. 1294. 1667 parva 1294 ſylveſtris 1145
Columbæ ubi aluntur 1294
Columbarum alter. Ind. στε. columbarum genere qui eſt ib.
Columbinus pullus 1294
Columbis abundans 1667
Columella 796. 1531.1551,2
Columen 509 civitatis 517
Columna 796. 1550. In columnâ inſcribo 341
Columnæ baſis ſeu pes 236 caput 748 faſtigium 796
Columnæ excelſæ 407 ſupra columnam locatus 1551
Columnarum capitula 748. ſpecie decorus 1551
Columnas habens circumcirca 796 crebras, decens, in anteriore parte, multas, octo 1551 pulchras 796 quatuor, ratas, ſex 1551. Supra columnas poſitus lapis aut trabs ibid.
Columnatus circumcirca. ibid.
Columnis carens, cinctus in ambitu,cinctus locus, fulcio, fultus per ſe 1551 nullis fultus 796 ſeptus locus 1534
Columtur antiqui mores in multis Græciæ locis 1090
Coluri 1219
Colus 313.599
Colùs tractandæ perita 599
Coma 443.834.1720. 1789 addititia 1722, 2 anterior 835 denſa 917 pexa 1263 promiſſa 997 ventilans 1452 virens 617
Comâ albente præditus 835 denſâ præditus 834 molli præditus ibid. pulchrâ præditus ibid.trahere 762
Comæ defectus 834 exornandæ artifex 834. 854. 1323 ſtudioſus 832
Comam auream habens 835 cæſiam habens 1789 colo 443, 2 criſpam habens 835 criſpam habeo ibidem diſcriminare 871 dejectam habens 834 erectam habens 1789 mollem habens 1789 nutrio 443,2. 834,2. 1666 nigram habens 1835. 1789 pulchram habens 1328, 2. 1789 rutilam habens 835 ſplendidam habens 443 tortuoſam habentes.Ind. ὁδ. viridem habens. Ind. χλ.
Comans 834 abundè 835 ſetis equinis. 1219 undique 834
Comarum exornatrix 834
Comarum caput habeo ibid.
Comatus 834.1789 altè 835 benè 649.834.1789 circumcirca ſeu in orbem 835 ipſe per ſe 834 non ibidem. ſum ibidem. 2 à tergo 835
Combino 1312
Combinatio 430
non Combinatus ibid.
Combino ibid.
Comburendi vim habens 67
Comburens omnia 1751
Comburi qui poteſt 722
Comburo 68,2.1350.722 723, 3.1360,1382,2. 1492. 1741.1751, 3 in 1751 velut in cinere 1512 rurſum 1751 ſimul vel unà 1406. 1751
Comburor 723.1382
Combuſtio 723,2.1751
Combuſtor 723
Combuſtu facilis 67
Combuſtum 723
Combuſtus 68 recèns 724, 2
Comede 342
Comedendi neceſſitas 1701
Comedendo conſumo 1674
Comedens aliena 1701 ſicos ibid, multum 342. 1702 prior 1607
Comedere ante alia 1700.Non comedes de meis 439. Quod comeditur 1700
Comedo (ŭ) 290, 291. 342. 350.351.367.439.440.510. 525,2. 642,2.745. 1006,2. 1236.1464.2. 1465. 1607. 1674, 4. 1700 aliena 1701 antè 292. 440 avidè 745. 1750 calida 1674 coactus 1701 inſuper 291 è ſartagine 1617 ad ſatietatem 1701 ſolus 1702 unà 525. 1700,3
Comedo,ônis 1700,2. 1701 1702
Comedor 439
ad Commendum aptus 1181
Comes 96,97. 142,2. 390. 458.1125. 1131,2. 1171,5. 1269,2. 1280. 1568.1733. 1755 aſſiduus 606 itineris 1269. ſum 492. 1171 ſum itineris 1273 viæ 523
Comeſſabundè 907
Comeſſabundus 907 venio ibid.
Comeſſantium agmen ibid.
Comeſſatio ibid. jucunda ibid.
Comeſſationes amans ibid.
Comeſſationibus abundans ibid.
Comeſſationis ſocius ibid.
Comeſſator ibid.2
Comeſſor ibid. ſimul ibid.
Comeſtio 1700 hordei 1701 leporum 1701
Comeſtor 291.439.642.1674 frugum Cerealium 1792 hordei 1791 lauri ibid.
Comeſus antè 292. 707.1624,1625
Cometa 834
Cometes mucronatus 1123
Comica carmina 95
Comicè decanto, dico, vel taxo ibid.
Comicus 55. poëta 396.1351
Cominus 27.436. 462.707. 1569, 4. 1570 pugnans 1012. Pugna quæ cominus fit 1569
Comis 211. 300. 597.1676. 1765
Comis nudo 834
Comitas 1762. 1765 aſſentatrix 185
Comitate proſequor 1765
Comitatem præ ſe ferens ibid.
Comitatio 1280
Comitatum præbere 1280
Comitatur divites ſtulticia 97 verba ejus nulla gratia 1530.1547
Comitatus ſenatu ac populo 1280
Comitatus,ûs 96. 523. 1731 principis 1258
Comitem accipio 1171 do 1170 ſe non præbuit impetui civium 1314
Comiter 1018. 1765 allequor 373 appello vel ago cum aliquo 185 do me alicui 1731 excipio 373
Comitia 79.174
Comitiali morbo laborans 920, 2 morbo labore ibid.2.
Comitialis morbus ibid. 2
Comitiis interſum 79. In comitiis creo magiſtratum 79
Comitor 96, 97, 2. 142.237. 458.491.833. 1125. 1149. 1157,3.1158. 1171,3.1280, 2. 1359. 1519. 1731 unà 1280
Comma 841
Commaculare manus ſanguine 1053.
Commaculo 1510
Commaculor 1438
Commando 290
Commanduco 1006, 3. Qui commanducavit nihil. Ind. ευμ.
Commatis conſtans 841
Commeatu deficior 387
Commeatui præfectus 200
Commeatum adveho 40 1280 vehens 1738
Commeatus ¶ Profectio 1521 ¶ Annona, cibaria 16. 490 831. 1280. 1464,2. 1465
Commeatûs inopia 45
non Commemorandus 216
Commemoratio 334.592. 2.1062,2 per ſingula 593
Commemoratione dignus 1062
Commemoratus ab ipſo autore 592
Commemoravi 459
Commemoro 521, 522. 574. 592,2. 801.933. 937. 1060, 1061, 1062, 2. 1716. 1726 inſuper 592 iterum 1039 priùs 712
Commendabilis 72
Commendatio 380.706
Commendatitius 707
Commendavit poſteritati Hieronem Simonides ibid.
Commendo 380.706
Commendor 906
Commenſus,ûs 1040, 2 inter quæ nullus eſt 1041
Commenta omnia ſuperans 1052
Commentabar mecum futuras miſerias 1766
Commentari 1034
Commentaria 1583
Commentarii 1061,2. 1705
Commentariis ſcriptis interpretor 1061. In commentarios refero 334
Commentarium nocturnum 1115 ſcribo 1456,2
Commentarius 334. 1062 1426. 1456 quicunque 336
Commentatio 633. 656. 699 711. 1108. 1376. 1473,2. 1497. 1766.
Commentatione valens 1108 In commentatione poſitus ibid. Ad commentationem aptus 1766
Commentationibus pleni 656
Commentatiuncula ibid.
Commentator 1766
Commentatrix vis animi 1108
Commentitiè 1321
Commentitium 1479
Commentitius 1321. 1322, 2. 1348
Commentor 548. 572. 919. 1376. 1474. 1766 obiter 633 philoſophorum more 1497 priùs 633 curioſè priùs 1035
Commentum 539.655. 1051, 1052, 2. 1109, 2. 1321. 1322. 1352. 1479, 1615, 2. 1626. 1766 artificioſum 1614 doloſum 1417 falſum 1074 vafrum 366. 1110
Commentus eſt dolum ibi. probum 277
Commeo 1099.2
Commercia non exercens cum exteris 1054. Per commercia 124
Commercialis 120. 124. 2
Commerciis carens bellum 1054
Commercio aliorum non utens 1055. In commercio facilis 250
Commercium 120. 123. 124. 250.820. 1054 cui fuit cum exteris 1053 cui nullum eſt cum aliis 1054 habeo 430.1054, 2. 1158,3. 1675. 1676. 1821. 1824 habere cum aliquo 122 cum quo facilè haberi poteſt 124 cum quo haberi non poteſt ibidem. non habens 1158
Commetior 1040,2
Commigravi 1083
Commigro 695. 1084. 1141 aliò 696
Commilitium 90
Commilito 90. 209. 1011 1542
Commilitonum amans 1011
Comminari 288
Comminatio 174, 766. 1588
Comminatrix 174
Comminatus eſt mihi aſperis verbis ibid.
Comminiſci mendacium 1052
Comminiſcor 538, 2. 1109. 1110.1266,2. 1272. 1321. 1322. 1323. 1569. 1613. 1614 2.1615, 3.1643. 1758.

argutè & ingeniosè 1496. fraudulenter 1480 insuper 539 vafrè 1355. 1496 vicissim 1109
Comminor 174.2.1588
Comminuens 780
Comminui qui facilè potest 1671
Comminuo 128.645.646.651. 652,2.763,764.952.3.1493 1601. 1667, 2. 1837. 1847 antè 952 simul ibid.
Comminor 651.1668
Comminutio 645.651
Commiscentes aquam antè 1054
Commisceo 111. 249.412.771. 4. 772. 890. 1053. 1054, 4. 1301.1579 1683,2.1773,3. liquatum 1617
Commisceor 1054. 1773,2
Commiscere corpus cum matre 1053
Commisceri qui nequit 771
Commisceranslibenter 1144
Commiseratio 473,2.1143, 2. 1144.1250.1511
Commiseratione non dignus 1144 qui non tangitur 1251 cum commiseratione 1250 sine commiseratione ibid.
Commiserationem amisit, id est, immisericors est 473 moveo tibi ib. Ad commiserationem promptissimus 1144
Commiserativus 1143
Commiseror 473,2. 1143, 3. 1144,7.1155
Commissâ pugnâ 706
Commissio parium ad pugnam 249 prælii ibid.
ex Commisso 1654
Commissum est prælium cum impetu 675
Commissura 248, 249, 4. 554, 3. 1626 apta 203 artuum 187, 2. labiorum 1536.
Commissus ¶ Coagmentatus 178
Commistio corporum maris & fœminæ 179
Commistione constans 1054
Commistura ibid.
Committere argentum mensariis 240 peccatum 1347. prælium 1034 pugnam 249 1620. inter se 567
Committeremus, ut deteriores quàm priùs essemus 567
Committi seu coire in unum qui potest 568 impiè & nefariè 1449
Committitur fidei meæ 1263 mihi 1654.1802
Committo ¶ Coagmento, jungo 178.578. ¶ Collido, congredi facio, inimicos reddo invicem, irrito 249. 468. 567. 880. 1275. 1430. 1826. ¶ Communico, concredo, derrando 621. 1260. 1263,2. 1621. 1624,2. 1654. 1802 ¶ Permitto 246. 1654 ¶ Perpetro 1643 bellum 700
Committor ¶ Coagmentor 178
Commixtim 1054. 1773
Commixtio 111. 770. 771, 2. 890. 1054,4.1807
Commixtum quod est 771
Commixtus 771, 2. 1773. non 1774
Commoda ¶ Opportuna 386 dicere 721
Commoda procuro illis omnia 1052,
Commodatò accipio 1820 do, 1819 peto 1821
Commodatum 1820
Commodè 386, 2. 481, 490 2. 539. 733. 1732, 2. 1733. 1821 tractor 1821 vivo 605
Commodis afficior 1821 servire suis 628
Commodissimè 733
Commoditas 720 quam quis præ aliis consequitur 556
Commodo ¶ Prosum 1820 insuper 1856. ¶ Commodatò vel utendum do 249. 1819. 1820 vicissim 1820
Commodo afficio 1820 Cyri 3 tuo 1555 nullo 1856
Cum commodo ibid.
Commodum 3. 775. 1820. 1821, 1822, 1823 capio 932 percepisse 1247 tuum 1553. Incommodum Cyri 488 meum converto 433
Commodum ¶ Opportunum 733 esse alicui 720 Quantum tibi commodum erit 1833
Commodus 373. 490. 721, 2. 734. 1725. 1727. 1732. 1733. 1820, 2. 1823 ad salutem 1727 sum 1820
Commolo 112
Commonefacio 1060. 1061. 1073. 1629 iterum 1061
Commonefactio 1061
Commonefio 1061. 1629
Commoneo 1629,2
Commonstro 1715
Commorans in agro 1034. 1090 in urbe 1034.
Commorari sub dio 60 in commentatione aliquâ 1835
Commoratio 1544,2. 1699,2
Commordeo 353
Commorior 641,2
Commoror 394. 667. 1347. 1829 juxta 667
Commotio 792, 2. 793. 1579
Commotiones parvæ magnarum causæ esse solent 702
Commotus affectu 1249
Commovens terram 1811
Commoveo 181. 453. 703. 792, 2. 793. 858. 1207, 2. 1208 1230. 1240. 1276. 1352. 1451. 1578. 1579, 2. antè 792 ut persuadeam 1207 tumultuosè 808 utrinque 417
Commoveor 417. 1230. 1276. 1451. 1578 affectu vehementi 1250 valdè 1251 Qui commovetur facilè 1196
Commovit non solùm, verùm etiam conturbavit 792 mare 1578
Commune 819 facio 1351 habeo 820, 2. habeo hoc tecum ib. nihil habens cum altero 820 signum 1458 In commune 819,3
Communem lectum habens 949, 2. mentem habens 1763 parietem habens 1643 utilitatem afferens 1856,2
Communes sunt res amicorum 819
Communi honore sociate patrem & filium 1124 linguâ 938 partu editus 1631 pede sociaque iter faciens 1371
Communia jura & instituta habere reipubl. 1363
Communicanda est molestia cum amicis 399
Communicans libenter 400
Communicatio 399. 570. 820
Communicativus 400
non Communicatus 820
Communicavi cum ipsis Euangelium 1621
Communico ¶ Commune facio, impertior, participo 399. 819. 820, 2. 1124. 1351 hospitium 1124 ¶ Contero cum 819. 820, 2. 1621, 2
Communio ¶ Confespio 1759 1760 vallo 1794
Communio ¶ Communitas 128. 551, 2. 819 nulla 820 quæ cum his intercedit 819 Ad communionem pertinens ibid. In communionem venio 820
Communionis amans 819
Communis 819. 820. 1124, 2 hasta 1124 lis 404 multis 820 moribus 390 non est his 570 omnibus 820 & nota omnibus oratio 1131 utilitas 819. 1856,
Communitas 819, 3 naturæ 1780
Communiter 819, 2. 1124 ago aliquid 1378 contractæ nuptiæ 820 decurrere 1666
Commutare bellum cum pace 921 Cœlum cum terra 138 nomen cum nomine ibid. vitam cum morte 123
Commutabilis 246
Commutata hoc vel illo modo ~482
Commutatio 120,5. 122, 123, 2. 124. 246. 821, 2. 1348 mutua 125
Commutatorius 120
Commutentur, quæ apud nos sunt, cum illis quæ apud alios 123
Commuto 120. 123. 3. 138. 2. 205. 691. 921. 1248. 1438. 1545. 1624 in contrarium 704
Como 208. 734. 1181. 1263
Comœdia 55
Comœdiæ conveniens ibid.
Comœdiarum scriptio 1351 scriptor ibid.
Comœdus 55
Compacta 204
Compactile coagmentum 1547
Compactilis 1302
Compactio ibid.
ex Compacto 762. 1626
Compactum 1626 esse 706
Compactus 203. 330. 706. 877. 1300. 1502. 1479 benè 501. 1300. 1302, 2. ex cerâ 1302 clavis ibid. clavis multis 330 iterum 1302 ex ligno ibid non 330. 1302, 2 novo quodam modo 1302 ; primus qui est ibid. recèns ibid. 3. sum & coagmentatus 1300
Compages 203. 204. 2. 330. 554. 556. 707. 708 dentium 330 humerorum 1850 membrorum 1513 ossium 187
Compar 300. 458. 691 patri 580
Compara artem cum arte 873 & paratum redde teipsum 1480
Comparabat magnam militum manum 534
Comparabilis ¶ Qui comparari potest cum alio 247
Comparandæ pecuniæ deditus 1825 pecuniæ peritus ibid.
Comparandus ¶ Conferendus 141. 249 non 250
Comparans me aliis 633 securitatem 1377 sibi gloriam 1677
Comparantes se ad voluptatem consectandam 1480
Comparare benevolentiam 882 exercitum 195 gloriam 247 sibi potentiam magnam 1347 victoriam 861 victum 264
Comparari cum alio qui non potest 247 873
Comparæ gloriam 1480
Comparata est aliter nostra ratio 439 est hujus optimè vivendi ratio 1480. Sic hæc comparata sunt naturâ 1775
Comparatè 128
Comparatio ¶ Acquisitio 1267. 1272 pecuniæ 1825. ¶ Assimilatio, collatio, contentio 247, 2. 448. 528, 2. 566. 873, 3. 1589. 1625 contrariorum 691 proportionalis 946 Ex comparatione examinatum æquâ mensurâ 1041. Per comparationem 247
Comparativè 873
Comparativum genus, apud Rhetores 694
Comparativus 247. 873
Comparatu seu acquisitu difficilis 883
Comparatum quod est cum labore 738 Ve comparatum est naturæ 1775
Comparatus ¶ Acquisitus 883
Comparatus sum naturâ 1775
Comparavi 882
Comparentia, æ 1703
si Comparetur mecum 1854 nobilium ibid.
Comparo ¶ Acquiro, concilio 120. 123. 178. 882. 916. 934. 1062. 1266, 2. 1271. 1272, 4. 1348. 1349. 1376. 1409. 1479. 1480, 2. 1624. 1850 cum labore 738 insuper 883. 1409 tibi hanc rem vel comparare conor 1120 tibi pecuniam 1347 unà 1272. 1480 ¶ Assimilo, confero, contendo 247. 249. 446. 448. 449. 450. 3. 528. 3. 653. 872. 873. 1161. 1509, 2. 1590. 1621. 1625 imagine 450 vicissim 528 ¶ Me ad bellum 1480
Comparor ¶ Assimilor, conferor 247, 2. 448. 528. 870.
Comparui 1703
Compascuus 282. 952
Compatior 1248
Compedes 1256. 1543
Compedibus astrictus 1256 astringo ibid. 2
Compedio ibid.
Compellandus 1427
Compellare aliquem contra alium 1676
Compellari qui facilè potest ibid.
Compellatio 19, 20. 729. 1426. 1676, 2. 1782
Compellativus 19, 20
Compellator 19
Compellatus 1427 non 210

Compello ¶ Alloquor 19. 20. 216. 493, 1. 522. 1743. 1781. 1782, 2. 1824 blandè 1397 nomine 1165
Compello ¶ Cogo in unum 468, 1848. ¶ Adigo, cogo 7. 150, 3. 457. paulatim 38 per vim 263, 2
Compendiariâ ratione 1130 viâ 1604
Compendiarè 1582
Compendiarius 1598. 1604, 2
Compendio carens 1130
Compendiosa ratio tractandi de aliquâ re 1130
Compendiosè 1604 collectus 1177
Compendiosiores fiunt 1524
Compendiosius 1130
Compendium 1130. 1603. 1604 dilucidum 1177 facio obiter 776 sequens 1130. In compendium contraho 1547 redactus 1604
Compensantes vitium æquâ virtute 1455
Compensare 120
Compensatio 33. 139, 3 beneficii 145
Compensatur voluptas commodo 123
Compenso 123. 139. 691. 1011. 1040 beneficium alio beneficio 495
Compensor 691
Comperio 472. 538, 3. 920. 1785
Comperior 471. 528. 538.
Comperta 104
pro Comperto habeo 261
Compertum 1706 est 362. 1177 habeo 102. 920 habeo certissimè 1737
Competitus sum 1704
Compes 383
Compescere 1524 qui nequeunt cupiditatem lucri 862
Compesci qui nequit 863
Compescos 15. 863. 1255. 1448 prior 1524
Compescor 1448
Compescunt carnem nimis excrescentem 1521
Competentia ætatis 755
Competitor sum alicui 9 sum tibi hac in re 656
Competitores 9
Competo ¶ Congruo, convenio 333. 1316. 1732
Compilare patriam 1554 urbem ibid.
Compilatio ibid. 2 vestium 958
Compilator 1554
Compilatores & fures alienorum versuum 430
Compilo 430. 1480. 1554, 3. 1633, 2, 1727. 1842.
Compingendi vim habens 707
Compingendo struo & fabricor 1299. 1301
Compinge aptè 204
Compingo 195. 238. 330. 500. 1299. 1300. 1301, 2 aptè 946 circumquaque 1301 clavis 300 fistulas 1628
Compingor 238. 1301
Compinso 1354
Compinsor ibid.
Compita 1547
Complaceo 152. Ind. ex
Complacitum est 185
Complanare 1548 lapidem 1613 viam 1003
Complanatio 1157
Complanatu facilis 952
Complanatus 971, 1120 non 952 securi 1275
Complano 503. 691. 952, 3. 971, 2. 1085. 1156. 1157, 3. 1257, 2. 1538. 1703. 1838. Ind. ex. antè 952. 1157 radendo 1837. 1838 securi 1275. 1276.
Complanor 1085
Complectens ¶ Comprehendens 552
Complecti mente 916 qui potest 922 quem facilè possumus 12
Complector ¶ Amplector 552 922. 1397, 2. 1528, 2. 1778, 2 amanter 208. 1765. ¶ Comprehendo, contineo, retineo 241. 455. 551. 919. 920. 922. 1524. 1565. 1566 capitulatim & summatim 779 in 553 medium 922 mente 1110 retinendo 552 simul quasi contrahendo 79
Complementum 1329. 1331
Complendi vim habens 1331
Complens & perficiens aliquid 1330
Compleo 195. 1328. 1330, 4. 1331, 5. 1332 insuper 1330
Compleor 1332
non Completa fœdera 772
Completu difficilis 1330
Completum oraculum 1738
Completur balatu 1332
Completus. Ind. 72. dimidiâ ex parte 1330 non ibid. Ind. ex.
Complexio 79. 522. 922. 923. 1290. 1327 formarum 552 summaria 779
Complexivè 552
Complexu jungor 1327
Complexus adhæreo 1778 paucis 79
Complexus, ûs 1327. 1397 mutuus 549 quo aliquid intra nos continemus 922
Complicandi vim habens 1397
Complicari qui nequit 1327
Complicatio 1327
non Complicatum ut sarcina 1481
Complicatus 1327. 1396. 1397 non 1327
Complico 1327, 2. 1396 1397, 2
Complicor 1396. 1397
Complodo 877 manus 880
Complosio. Ind. ex. manuum 1318
Complosis manibus strepitum edo 1325
Complui 1700
Compluo ibid.
Complures 1365
Componere aptè 196 cinnamum 1523 discordiam 394 discrepantia inter se 1622 lites.
Compono ¶ Coagmento, compingo, conjungo 195. 197, 3. 825. 1301. 1626 insuper 1627. ¶ Adorno, apto, colligo, concinno, consarcino, construo, digero, struo 105. 182, 5. 1301. 1325. 1479. 1497 1518. 1523. 1626. 1698 aptè 205. aliquem ad somnum capiendum 819 decenter 1523 dolosè 1626 & accommodo me ibidem & effingo 1437 ex multis unum 196 exquisitè 103 in ordines 1582, 2 mortuum ad sepulturam 834 ordinè 1582. ¶ Administro, constituo, instituo, moderor, ordino 536. 700, 2. 853. 2. 854. 877. 1194. 1622 aliter 854 mores 1437 ¶ Commentor, conscribo, scribo 1376. 1581. 1583. 1626 carmina 1352. ¶ Comparo, confero 1590. 1624. 1625 inter se 128
Componor ¶ Concinnor, conjungor, contexor 1126. 1626 lepidè & scitè 837. ¶ Consto 706. ¶ Ornor 546 decenter 1523. ¶ Constituor 700 in certam quandam affectionem corporis 546 mente, & ad me redeo 700
Comportatio 833, 2. 834 frugum 834
Comportatu facilis 833. Quod comportatur 1733
Comportatus 834 non ibid
Comporto 823. 824, 2. 1729. 1732. 1733
Comportor 834. 1726
Compos 245, 551. 863. 864 865 artis 484 factus alicujus rei 245, 2 mentis 204 946, 1107. 1108. 1762. 1763 1764 sum 861 sum mentis 1687. 1761. 1764 non sum mentis 131 voti 1677 voti fio 1675 voti non fio 1677 voti non eris 1742 voti qui fit 1677. Non compos mentis 1107
Composita oratio 1479
Composita & concinnata cedulia ex multis rebus 196. Quum composita fuerint omnia & tranquilla reddita 700
Compositæ ritæ fabulæ 706
Compositè 128. 558. 701. 853. 1523. 1584.
Compositi mores 953
Compositio ¶ Coagmentatio, conjunctio, concinnatio, constructio 706. 707. 1300. 1518. 1626, 2 alia 854 apta membrorum 1040 apta rerum 854 bona 1627 mala ibidem orationis 1479 ossium 1583. Reip. 701. ¶ Collatio, comparatio 1625. ¶ Pacificatio, pactio 34. 234. 942. 984. 986
Compositionem non admittens 235. Ad compositionem aptus 1627
Compositionis desiderio teneor 236
Compositis ordinibus 1584 sarcinis suis 1478
Composititius ibid.
Composito agmine incedentes 1582 animo & moderato 701. Ex composito 762. 1480. 1626
Compositor 1626 librorum 1583
Compositu facilis 1627
Compositum 1626 nomen 407 volumen 1583, 2
Compositus ¶ Coagmentatus 1626 benè 1627 non 1626 sum benè 1627. ¶ Concinnus, decens 205. 558. 1437. 1629 benè 702
Compotantes 1145
Compotatio 38. 451. 904, 2. 1310. 1312. 1481
Compotationi conveniens 1312
Compotem mentis esse 484 945
Compoto 38. 770. 904. 1312 1747
Compotor 266. 1312 suavis & jucundus 1312
Compotores 1086
Compotorius 1312
Compotrix ibid.
Compransor 188
Comprecor 541
Comprehendendi facultate præditus seu vim habens 552. 921. 922
Comprehendere abducendum ad supplicium capitis 922 mente ibidem quem nequimus 796 qui potest 922 qui multa potest complexu suo 553
Comprehendi qui potest 922 qui non potest 921. 922 qui cog tatione vel mente nequit 1109. 1110
Comprehendo ¶ Capio, Corripio, prehendo 74. 795. 913 919. 1004, 3. 1307 cursu 1665 intus 921 medium 922 non 921 undique 921. ¶ Complector 241. 919. 922, 2. 1524 in 553 intus 922 scripto 338 undique 922. ¶ Concipio animo, intelligo, percipio 919. 920. 922. 1832
Comprehendor ¶ Capior 73. ¶ Percipior 1832. ¶ Summatim 779
Comprehenduntur sensu 920
Comprehensibilis 633, 921 non cogitatione 1108
Comprehensim 554. 922
Comprehensio ¶ Assequutio, deprehensio, prehensio 795 920. 922 quæ undique fit 921. ¶ Complexio 552. 922 2 quæ fit manu in pugnum contracta 421 & summa rei 247. ¶ Conceptus mentis 1109
Comprehensivè 552. 921
Comprehensu difficilis 922 facilis 921
Comprehensus sum 549 undique 921
non Compressa 356, 2
Compressio 640 1080. 1307 2. 1309. 1316. 1524. 1848. in fauces 1535
Compresso ore qui est 1080 abique Compressu labiorum ibid.
Compressum os habens 1536
Compressus in fauces oceanus 1535 sum 1081
Comprimendi vim habens 1524
Comprimo 78. 554. 640, 2. 704. 1080. 1307, 3. 1524. 1566 1848. ¶ Compesco, suprimo 1448
Comprimor 1081. ¶ Compescor 1448
Comprimunt os 681
Comprobari autoritate alicujus 898
Comprobata sententia ab omnibus ibidem testimonio 1005
Comprobatio 72 plurium 787 quæ fit autoritate alicujus 898
Comprobator 72
Comprobo 71. 72, 3. 414. 872. 899 autoritate meâ 898. 899 decreto 1841 hoc 72 simul 899 testimonio meo. 1005
Comprobor testimonio ibid
Compromissarii arbitri 122

Compta eleganter 868 oratio 340
Compti crines 1263
Comptor 734
Comptoria ars 836
Comptorium instrumentum 734
Comptrix 1181
ad Comptum crina'em compa- ratus 836
Comptus 207. 1263 non 1181
Compulit eos intra muros 1525
Compulsio 1848
Compuncti sunt corde 1116
Compunctio 769.1116
Compunctus notis 1532.1533 notis albis 1533 notis undique ibid.
Compungo 1116 notis 1532. 1533 notis rursum 1533 notis undique ibid.
Compungor 1116 notis 1532
Computatio 945,2. 947,3. 948, 2
Computator 945. 1841
Computatum & numeratum demetior 947
non Computatus 1841
Computo 249. 945,2. 946 947,2. 948, 2. 1840. Ind. ao. priùs 947
Computrefacio 1459
Conamen 1052
Conamini me consolari 713
Conatu omni 860
Conatus, ûs 278. 1195. 1196 1264. 1641. 1801
Conatus qui summâ contentione fiunt 46
Concaco 1797
Concalefacio 110. 618. 619, 2 631, 2
Concalefactoria vis 631
Concamerario 514, 2. 737
Concamerationem duplicem habens 514
Concamerationes multas habens 514
Concameratus 737
Concamero 514, 2
Concarnatio 1446
Concava & oblonga vasa 1469 folia habens 1772
Concavitas 818 coxendicis 856 oblonga 240
Concavitates pulmonis 288
Concavus 818, 2
non Concedendum 101. Non concedendus 1833
Concedens assensum nemini 568
Concedere 1786
Concedi 1833
Conceditur nihil tale 570
Concedo ¶ Cedo 450, 2. 568. 1789. 1833. ¶ Confero me 1833. ¶ Assentior, consentio, fateor, non nego 1347. 1718. 1833. Permitto 397 398. 564. 1832. 1833 aliquid petenti 72
Concedor 563
Concelebro 27 ludos 1281
Concentus 54. 204. 1783 1784
Concenturiare 976
Concepraculum 10. 379, 2. 1834 mali nautici 965
Conceptio cordis ¶ Cogitatio 746
Conceptu multo fœtus 902
Conceptus mente 1622
Conceptus ûs ¶ Imprægnatio 922 furtivus 1557 ¶ Animi 655. 1247 mentis 245. 938. 1108, 1109, 1110. 1758.
Conceptus impediens medicamentum 902, 2
Concerpo 1118. 1499
Concerptus 1632
Concertatio 46. 47. 516
Concertavi 516
Concerto 48. 52. 392. 516 4
Concesserunt in societatem 1833
Concessio ¶ Assensus 1833. ¶ Permissio 320. 1833.
Concessu facile 943
Concessum esse 942 est 381
Concha 197-262. 816, 2. 817. 857. 1079 oblongior 1469 testacea 816
Conchæ marinæ, quibus in suffragiis utebantur 1816
Concham mitto per superficiem aquæ 1213
Conchites lapis 817
Conchula 817. 857. 1213.
Conchyliata lana 817
Conchylii operculum 1168
Conchylium 817
Conchyta ibid
Concidam te frustulatim, ut minutal 842
Concidens jam fanum, & ruinæ proximum 1423
Concidi dictis mordacibus 840
Concidisse animo 459 viribus ibid.
Concidit animo 1448
Cóncido 1002. 1423. 1467. 1562. Ind. ao. animo 20. 50. 132, 2. 655, 3. 726, 2. 781. 1313 metu 1396 priùs 1314
Concido 813 814. 843. 844. 1601. 1603. 1604, 3 in frusta 194, 2 in frusta parva 1059 membratim 1028. 1029 minutatim 844 pugnis ibid.
Conciliabulum 958
Conciliandarum nuptiarum ars 1063
ad Conciliandum aptus seu efficax 124
Concilians amicitiam 1620
Conciliare benevolentiam 1795 dissidentes 196 & componere discordiam 394 & insinuare 318 gratiam 39 nuptias 1062 sibi alicujus amicitiam 194 sibi aliquem 76 sibi auditorum mentes, 1793
Conciliari qui nequit 1748
Conciliatio 122. 124. 706. 1143 gratiæ 883. Ad conciliationem pertinens 124
Conciliativus 124. 1119.
Conciliator 37, 38. 122. 124. 205. 593. 1036. 1120. 1747.
Conciliatrix 1120 nuptiarum 1063
concilio ¶ Amicum, benevolum, familiarem reddo 37, 2. 124. 238. 385. 628. 1139, 2 1143, 2. 1149. 1355. 1747. cultu & observantiâ 629 gratiam 1795 gratiam unâ 39 mihi 194. 883. ¶ Comparo 123. 178. 344. 1062, 2. 1349 aliquid alteri 1063 mihi 1351 nuptias alicui 1063, 2
Concilior ¶ Amicus reddor 238
Concilium 38. 114. 277. 443. 619. 732. 934 celebrantes 442 habeo 730 cœgit Persarum 114
Concinens 54.
Concino ibid.
Concinna oratio 1479 phrasis 1079
Concinnata & composita edulia è multis rebus 196
Concinnatio 1300
Concinnator 205 causarum 1417 verborum 494
Concinnè 205, 853, 1029. 1670. 1437 disponо 1628, 2
Concinnitas 323. 1029. 1437, 2 numerorum, 1437.
Concinnitatem & nitorem orationi addere 158 nullam habens 1437 numerum tribuo alicui ibid.
Concinno 205, 2. 207. 743. 1301 1626 aptè 946 causas 1417 elaboratè 207 eleganter & variè 160
Concinnor 1326
Concinnus 205, 3. 323. 1029. 1437. 1629 admodum 205. ordo 1629
Concio ¶ Cœtus, Conventus 16 459. 730. 1131. ¶ Oratio 16. 17. 1716. ¶ Locus concionis 672
Concionalis 750
Concionandi facultas 16, 2 peritus 17
Concionator 16. 17. 396. 730.
Concionatores 175. 230
Concionatorius 17, 2 ex Concione unus 730. In concione stans ibid.
Concionem advoco 731 cogere 1347 convocare 730 habeo ibid. habeo ad populum 17. Ad concionem voco 730
Conciones 174
Concioni interfum 730 interfum simul 731
Concionis locus 730
Concionor 16. 17. 174. 730
Concipiendi facultatis privatio 922 vim habens 902
Concipiens facilè 902. 922
Concipere timiditatem 79. ¶ Gravidâ fieri 76. 300. 795. 821. 13 29 quæ nequit 922
Concipi mente qui nequit 1109
Concipio ¶ Gravida fio 303. 381. 437. 901, 2. 916. 922 cum voluptate 795. ¶ Animo 244. 655. 919. 1981 animo priùs 823. mente 1108, 2. 1110 spem 480
Concipior ultrà 76
Concisa brevitas 1604
Concisè ibid.
Concisio ibid. carnium 503 in membro 1029
Concisus 812. 813. 1668. ¶ Brevis 160 4
Concitabo inimicitias 1051
Concitans populum 1453
Concitare affectum 1248 iram 1348 mare 894, 2 ad seditionem 692 spumam 758
Concitat populum 1451
Concitatè 863 eo 1452
Concitatio 1196 ad iram 1190
Concitatis aliis volans 1298
Concitato gressu feros 1207, 2
Concitatorius 1170
Concitatus 1207. 1493. 1591 1728 gressus 1493 impetu iracundo 10 15 in à adversus Bebryces ibid. est contrà 1207 velociter 1452
Concitavit mare 1578
Concito 663. 703. 731. 877 1170. 1195. 1196, 2. 1207, 6. 1208, 2. 1434. 1450. 1451, 2 ad iram 658. 903. 1170. 1816, 2 ad iram simul 658 adversus 1207. 1452 alicunde 1208 populum 845 seditionem 695 tumultum 695
Concito gradu feror
Concitor 1207, 2. 1493. 1729 antè 1196 in petu 1190 impetu quodam animi 1031 iràl 1507 ad iram 658. 1816, 2 ad iram subitò 1817 vehementer 1248
Concitus cursu 1452 ferox 1207 feror silicet 1208 feror per ibid.
Concivis 1361. 1362
Conclamatus ¶ Desperatus 319
Conclamare vasa
Conclave 579
Concludens non rectè ratiocinando 948
Concludo 451. 455. 456, 3. 680. 800, 4 unâ, cum alio tanquam in carcerem 456. ¶ Colligo, infero, ratiocinor, statuo 37. 948. 1201. 1289. 1290, 2 aliquid certi rationibus utrinque collatis 945 argumentis & rationibus reperitis 947
Concludor 451. 680. ¶ Ratiocinando 948. 1201. 1290.
Conclusio 800. 919. 1397 & coercitio 456. ¶ Complexio argumentativa 38. 1250
Conclusionem inferendo 1290
Conclusum teneo 451. 455
Conclusus 800 non 801 non rectè ratiocinando 948
Concoctâ cibi 1692
Concoctio 498. 508. 1287 facilis 1288 levis, parùm è cruditate differens 1065 tarda 1288
Concoctionis difficultas ibid. Concoctu difficilis ibid. facilis 508. 560. 1288
Concœnatio 368
Concœnator 368. 418. 642, 2
Concœno 368
Concolor 1828, 2
Concoloratio 1827
Concolorio ibid.
Concolor ibid.
Concomitamirime 1280
Concomitor 452. 523
Conceptalari eodem jugo 581
Concoquendi vim habens 1287 1288
Concoquens 124
Concoquere iram 1287 non posse 1288
Concoqui qui nequit ibid
Concoquo 508. 1288. 1402 cibum 246 difficulter 1288 supra modum ibid.
Concordantes voce 1158
Concordare 511
Concordi studio 584
Concordia 203. 238. 458, 1109 1764, 2. 1783, 2 animorum 1844
Concordiæ templum. Ind. etc. ad Concordiam pertinens 1199 propensus ibid. reducо 196
Concorditer 529. 943. 1782 vivo 1109
Concorpor 1574
Concorporo ibid.
Concors 657. 1109. 1427. 1758. 1759, 2. 1764, 2. 1782 1844 sum 657. 1109. 1764. vox 647
Credebatur aliis curatio 1283
Concreditur mihi 1260. 1263, 3
Concredo 1260. 1263, 3 ¶ Concremamentum
Concremo 1360. 1382
Concrepatio digitorum 877

Concrescens facilè 1778
Concrescere facio 650. 706. 1299. 1301, 2 facio circum 1661 qui nequit 873
Concrelco 707. 873 1300. 1661 in summâ parte 1301.
Concretio 650, 2. 707. 873. 1301. 1778, 2 humorum 708 sanguinis in grumos 650
Concretum 873. 1301
Concretus 873. 1300, 3. 1626. 1778 circum 1661 glacie 1302 non 873. 1302, 2. 1626 nuper 707
Concrevi 1300. 1778
Concubina 821. 1240 sum 1240
Concubinatus ibid. In concubinatum accipio. ibid.
Concubitor 536. 537. 822
Concubitrix 536. 822
Concubitum appetere 948. Ad concubitum pertinens 1747
Concubitus 536. 819, 2. 821. 822. 948. 1158. 1747 furtivus 1488
Conculcabilis 1251
Conculcamentum ibid.
Conculcare aliquem 1369 non Conculcata terra 1447
Conculcatio 1252
Conculcatus prorsus ibid.
Conculco 1251. 1252, 2. 1446 1447 vicissim 1252
Conculcor 1251. 1252
Concumbens cum masculis 821 dea cum mortali 536
Concumbo 306. 359, 2. 536. 537, 2. 819. 1053. 1275
Concupiscendi insitam facultatem habens 656
Concupiscens ibid.
Concupisco 656. 1185
Concurrens 1665 infesto animo 575
Concurrentes petræ 1665
Concurrentia in idem tempus 1829
Concurrere ad eundem effectum 523 in unum 632. ¶ Confligere 1316
Concurro 166. 632 1665, 2 1666. 1676 citato gressu vel cum impetu 1208 infesto animo 468 infesto Marte 575
Concursio 247. ¶ Conflictus 1316
Concursus 523. 1665 ad auxilium ferendum 274 rotarum 1665
Concussa est & tremefacta 453
Concussio 453. 808. 809. 1240 1450. 1451. 1452. 1633. Ind. ao. animorum 1451
Concussionis expers 809
Concussor 1633 terræ 296
Concussorius 880
Concussu facilis. Ind. eg.
Concussus 1450 dimidia ex parte 1443
Concuti 284 risu ibid. qui potest 1450 qui potest facilè 1452
Concutiens terram 1811, 2
Concutio 68. 417. 464. 662. 758 2. 797. 808. 809. 858, 4. 1240. 1276. 1443, 3. 1450. 1451, 2. 1452. 1633, 3. 1847. Ind. eg. aliquantum 1443 antè 1452 antè vibrando 1451 circumcirca 1452 simul ibid. 2, tridente 1649 valdè, vehementer 809. 1443. 1451 1633 unà 858 undique 1633
Concutior 417. 1276. 1313. 1443. 1450. 1451. 1452 adversus aliquem 1451 metu 858 tumultuosè 808
Condemnare dicitur arbiter 395
Condemnatio 319. 404. 1211. 1416 per suffragia 1593
Condemnatus suopte judicio. 872
Condemno 75. 402, 2. 405 872, 1641. 1642. 1841 antè 319 priùs 872 stupiditatem meam 18 suffragio 1593
Condemnor 405 insuper 116
Condentandi vim habens 1547
Condensari dicuntur milites 1547
Condenso 1309. 1401. 1447. 1503. 1547, 1565
Condensor 1547, 2. 1565.
Condensus 114 arbustis & virgultis 977
Condere ensem 1123 se dicitur Sol 428. ¶ Leges 1622 mundum 1351 oppida 886
Condico 89. 877 cœnam 9
Condicta cœna 8 dies 762 898
Condictum diem supergrediens 606
Condictus 762
Condidimus seorsim, quæ in annuum usum deputata sunt 1624
Condidit Salaminem 1141
Condiendi actio 196 vim habens 595. In condiendis obsoniis gratiam habens 586
Condimenta 595
Condimentarius 196
Condimentum 196. 586. 595. 2. 753 concinno 1351 delicatum 972 exquisitum 753 laboris lusus 595
Condio 586. 595. 596. 753. 1580. 1712 acribus condimentis 1079 insuper 753 suaviter 1351
Condior 196. 595
Condiscipulus 999. 1573. 1756 sum 1756
Condisco 999
Condita res 888, 2
Conditæ domi opes 371
Conditaneus 196
Conditio ¶ Sors, status 912 1020. 1376, 2. 1622 deterior 471. 555. 556. 953 melior 556, 2 mea melior est in hoc tuâ ibid. par 1640 ¶ Conventio 75. 942 lata 732
Conditionalis 1637
Conditione deteriori esse 470. 556. 1023 inferiore esse 235 pari 690. In eâ temporis conditione res sunt 571. Sub conditione factum 75
Conditionem addo 1201 fero 732, 2. fero vicissim ibid.
Conditiones præstantiores 556 repudiare 428
Conditionibus additis determino & determinor 1201 æquis 690 bonis 75 certis 1425 his 488
Conditionis ejusdem 1640 ratio 732
Conditor 1353
Conditor 370. 886, 3. 1139 1322. 1347 mundi 1351
Conditores legum 590
Conditorium 929. 1620 aureæ suppellectilis 1629. In conditorio repono 1577
Conditu difficilis 1479 facilis ibid.
Conditum opus 886 silentium 1781
Conditura supervacanea 753
Conditus 595. 596
Conditus humo 620. ¶ Creatus ædificatus 886, 2. 1479 à Deo 886 eleganter ibid. non ibid. recè ns ibid.
Condo ¶ Recondo 1577 in 1624 in testâ 1831. occultè 881. ¶ Creo, exstruo 886. 1139, 1141 aliter 886 in vel intus 1624 rursus 1139 urbem 1361. ¶ Sanctio 1681 leges 1351
Condocefacere 999
Condocefacio 1236
Condocefactus ibid.
Condoceo 1236
Condoleo 5. 212. 227. 981. 1526 alicui rei 1250
Condolescentia 5. Cum condolescentiâ 1250
Condonasse ipsi fœnora 1833
Condonatio 563
Condono 563. 564. 568. 1795. 1796, 1833 iram 65
Condor ¶ Creor, ædificor 886 rursus 1139
Condormire 359
Condormio 534. 819
Conducentes mercede auxilia 1058
Conducent messem demetendam ibid.
Conducibilis 168
Conducit mensam exercendam 1058. Qui conducit opus faciendum 924. Qui conducitur mercede 1058
Conduco 1383 mercede 1058, 2 mercede faciendum ibid. ¶ Prosum 1727
Conducti mercede 1058
Conducto quæ fit pactâ mercede ibid.
Conductus mercede ibid. 2 pretio ibid.
Conductus salvus 1563
Conducunt hæc ad bellum 569. Quæ conducunt 1161
Condulco 327
Conduplicare replicando 1397
Conduplico 1726
Confabricor 1614
Confabulario 937. 958. 959. 1125, 2 pomeridiana 365
Confabulationes 1125
Confabulationum amans 1074
Confabulator 959. 1125. 1159
Confabulor 492. 942. 959, 2. 1073. 1125. 1159
Confecit negotium 1626
Confectam esse vitam 1645
Confecti dolore 1492 labore 738 senio 459
Confectio itineris 169 negotii vel operis 505. 508. 1377 1478
Confectu difficilis 508 facilis 169
Confectum corpus senectute & quasi aresens 727
Confectum jam esset bellum 1376 quod est 1477
Confectus 1478 cibus 498 labore & enervatus 1284. senio 315. 356. 566 triduanâ fame 216
Confer mecum de cuis rebus 1621
Confercio 298
Conferendus ¶ Comparandus 249 non 250
Conferens, commodus 1727
Conferens casus meos, cum illorum casibus 247
Confero ¶ Comporto, conveho 259. 1733. ¶ Contribuo 249, 2. 495, 2. 1600. 1728 in commune 33 simul 45. 1728. symbolam 495. ¶ Beneficium in te 1089 operam unà 506. ¶ Me, id est, eo 166. 831, 2 1832. 1833. ¶ Me, id est, aggredior 1651 me ad opus 1832. Comparo 246. 249. 364. 703. 1589. 1621. 1624. 1625 inter se 247 invicem quæ dicta sunt 238. ¶ Communico cum aliquo 1621. ¶ Prosum, utilis sum 168. 249. 505. 1347. 1732. 1600, 2.
Conferor ¶ Contribuor 496 ¶ Comparor 247, 2. 528. 870
Conferre beneficium vel beneficia 421. 1347. 1624. 1724. 1795 pedem 234 rationes cum servis 81 se ad funera deducenda 166 sermones cum aliquo 249 sermones inter se 242
Conferri beneficium 1624
Confert ¶ Expedit, utile est, 32 1732
Conferti 114, 172. 210
Confertim 50. 62. 114. 293 451 600. 910. 1351, 2. 1397. 1480
Confertorum 451
Confertus 50. 62. 113. 114. 612. 1085. 1331. 1397. 1401. 1732. Ind. Cv.
Confervefacio 582, 2
Confessi sunt 1716
Confessio 20. 942. 943, 2 ex Confesso 943. Pro confesso habeor 943 sumere 1627
Confessum 943, 2
Confessus & manifestus 472
Confestim 62. 168. 221. 222. 447. 534. 535. 594. 674. 1064 Ind. eg.
Conficere iter longum 598 iter per civitates 1597 orbem sum dicitur Sol. 523 viam ibid.
Confici facile qui potest vel non potest 508. ¶ Enecari 1590 fame 1673
Conficiebantur senectâ 1593
Conficiens unguenta. Ind. mu.
Confício ¶ Compono, efficio, elaboro, fabricor, facio, perago, perficio 168. 169, 2 500. 505, 3. 508, 2. 1284, 2. 1347. 1354. 1376. 1377. 1477. 1479. 1614, 2. 1644, 2. arte 1614, 2 ingeniosè 1496 intus 1479 cum labore 1284, 2 priùs 508 tædas 500 unà 1377. ¶ Concoquo 508. 1288. ¶ Consumo, emacero, neco, exhaurio, perimo 245. 356. 508. 720. 1590. 1673. 1674 & exhaurio prorsus 1492 laboribus 1674 vulneribus 1637
Conficior ¶ Agor, fabricor, fio 1267. 1354. 1375. 1613. ¶ Debilitor 1284 dolore 1133 labore 1284
Conficit me hoc paulatim 357
Conficitur bellum 1358

Confictio fabularum seu mendatiorum 1352
Confictor fabularum 1351
Confictum esse 1839.1840
Confictus 1717 non 1840
Confidebat ei, utpote sui studioso 621
Confidens 247.480.502.503.621.1414.1744.
Confidentem reddo 622
Confidenter 622.708.1260 audeo 1643. cœptum ibid.
Confidenti animo præditus 964
Confidentia 517.621. 1260, 1427.1644 vesana 1108
Confidentiâ præditus sum 623
Confido 413.479.548.2.621.2.622.3.1262.1263. 1844. valdè 622.2
Configo 1268 clavis 602 spiculo seu stimulo 768.
Configor 1268
Configuro 559
Confingo 1321.1323.1352.1840.2
Confinia 961 facio 1202
Confinis 1202, 3. est imprecationi 436 sum 1203.2
Confinium 1200.1201.1202.2
Confirmandi vim habens 861
Confirmandus 1261
Confirmare & probare quis hæc possit? ibid.
Confirmari decreto 1841 qui confirmarunt & obdurarunt animum periculis 1535
Confirmatâ ætate homo 701
Confirmati sunt 1441 sunt magis 1440
Confirmatio ¶ Corroboratio 1440.1441. ¶ Comprobatio, stabilitio 261.898.899 decreti 1841. ¶ Assertio 706.1261 insuper accedens 1263
Confirmativus 261
Confirmato corpore 1440
Confirmator 261
Confirmatus ¶ Corroboratus 1440 animo 621.1440 jurejurando 1159. mos longo usu 701
Confirmatus est à morbo 1441
Confirmavit decretum concionis 1841
Confirmo ¶ Corroborò, roboro 426.427.713,2. 861. 864. 1096.1440.1441 1459. insuper 864. ¶ Animum addo 509.622. ¶ Ratum habeo, stabilio 261,2. 861. 899. 1431 insuper 1258. 1532 post 261. ¶ Affirmo, assero, fidem facio, probo 114 261. 1263. 1479. 1563 jurejurando 1160 suffragio meo 1841 testimonio meo 1005 unà 1841
Confirmor ¶ Corroboror, roboror 701.1096.1440.1441. ¶ Affirmor 1563
Confisus 1260
Confiteor 216.942.943,5. priùs 943 vicissim ibid.
Confixio quæ clavis fit 602
Confixus stimulis 768
Conflagratio 1751
Conflare bellum 706 invidiam 37. 1746
Conflari qui nequit. Ind. ax.
Conflatilis 1808
Conflator ibid.
Conflatum esse bellum 706. quod est, 877
Conflatura 1808
Conflatus 877 non ib. Ind. ax.
Conflictatio 842. 1433
Conflictationes aëriæ opacitatis 1338
Conflictatur gravi incommodo 580
Conflictatus est morbo gravi 1111
Conflictio 402
Conflictor 1433 malis unà 557 morbo priùs 738
Conflictus 249.554.702.1010 1131. 1316. 1334.1418,2. 1583. 1788 nubium 1430
Confligo 182.248.1316.1418 1430. 1732
Confluo 877.1617.1808 aurum 1809 in nummos 1106 furfus 1809. ¶ Molior 706
Confluens colluvio 1424
Confluentes ad illos 62
Confluentia, æ 1425
Confluentium fluviorum concursus 249
Confluere cum impetu dicuntur flumina 1418
Confluo 951.1152. 1424 ¶ Metaph. 1424
Confluxio 1425
Confluxus 1424
Confodiens & refellens 1116
Confodio 769.1645 jaculis seu telis 106
Confodior 1268
Confœderatorum more 1507
Confœderatus 1507,2
Conformantur ad vitam inculpatam 559
Conformatio 1322,2
Conformantur in postillos 917
Conformem facio 1068
Conformis ibid. fio ibid.
Conformo 187.559.1354.1681.
Confortatus sum 1440.
Confoveo 110.619.
Confracta est frons 651
Confractio 1670, 3 dentium 330
Confractus 510
Confragosus 1157.1649
Confregi. Ind. cv.
Confrico 1669
Confringo 45.46.128,3. 182. 509.640.2. 645.3. 646,2. 651.799,2. 1415. 1430, 2 torquendo 46
Confringor 182.509.510.1430
Confugiens ad aliquem 1741
Confugio 1495. 1651.1741,3 priùs 1741
Confugit ad aliâ civitatê 1395
Confundo ¶ Commisceo, permisceo, conturbo 111. 412. 758 890,2.951.1326.1773 2.1805. 1807, 3. ¶ Ad inopiam consilii redigo, perturbo 1653
Confundor 951 pudore 1180 pudore unà 1653
Confusa congeries rerum 853 facies 1653
Confusa & perturbata erant omnia 890
Confusam vocem habens 1783
Confusanea multitudo vel turba 1055. 1230.1558
Confusaneus 934
Confusè 701. 874,2.1578. 1773.1774.1807
Confusio ¶ Commistio 890 1805.1807. ¶ Conturbatio, perturbatio 946.1579.1653 ¶ Turbulentus rerum status 874. Citra confusionem 1807
Confusum 874
Confusus 701.1584.1773,2 1805 non 1774.1807
Confutatio 1478
Confuto 472,2
Congaudeo 1763
Congelandi vim habens 1300 1301
Congelari qui potest 1300
Congelatio 1300.1301
Congelatus 1300
Congelo 650.1255.1299.1301 circumquaque 301 in superficie 1301 priùs ibid.
Congemisco 1526, 2.
Congenero 308
Congeniti pili 307
Congenitor 308
Congenitus 1778. 1780 sum 1778
Congerebant in acervum 1100
Congerendi actio 1733
Congerens divitias 1353
Congeries 62,2. 113. 1446. 1733. 1757. 1809 rerum confusa 853
quod Congeritur 1733
Congero 62.495.934.2.1729. 1731 acervatim 1574 in unum acervum 1100
Congeror 495
Congerro 1159
Congesserunt regum ingentem 1098
Congesti in unum acervum 1100
Congestio 1732
Congestitia materia 1737
Congestitius 1733
Congestum quid est ibid.
Congestus 1732.1733 iterum 935
Congiarium 397
Congiorum duorum, triumve, capax 1810
Congium capiens ibid. dimidium continens ibid.2
Congius ibid. dimidiatus ibid.
Conglaciandi vim habens 1301
Conglaciare facio circum 1661
Conglaciari qui potest 1300
Conglacio 1255.1301
Conglobari dicitur agmen 1547
Conglobatus 740
Conglobo 1549.1561.1644. in orbem 451
Conglobor 1561
Conglomero 1503.1644
Conglutinamentum ibid.
Conglutinare vulnera 825
Conglutinatio ibid
Conglutinator 826
Conglutinatus 825
Conglutino 179. 825. 1200. 1778
Conglutinor 176. 1778
Congratulor 1788
Congredi cum hostibus 34 facio, i. e. committo 1275
Congrediens intesto animo 575
Congredior ¶ Coeo, colloquor conversor 124. 234. 249. 575.1158.1544.1676. 1732 ¶ Confligo, consero manus 468.575.1316.1731 ¶ Coeo, concumbo 306 cum muliere 523
Congregabilis 11.2.
Congregandi vim habens 62
Congregari qui facile potest 923 quod non potest 38
Congregati in unum 114 simul 11
Congregatilis 11
Congregatio 10.26. 38,2.62,2. 114.707. armenti 11
Congregationis locus 62
Congregatitius ibid.
Congregativus 38.62
Congregator 38. 62
Congregatu facilis 38
Congregatus 10. 26 in unum 113
Congregatus est universus populus
Congrego 10,2 11,3.26,3.37 62.112. 114.115,2. 172,2. 400.451.619.732.877 880 919.933.934.1732. Ind. ξε. ante 115. circumquaque 11 hospites. Ind. ξε. post alium 38 turbam 1353
Congregor 10,2. 62.108.115. 218.400. 706
Congressu frequenti gaudeo 571
Congressum facilè admittendo 1054. In congressum alicujus venio 1158
Congressus ¶ Colloquium, conventus, conversatio 572 706.1054 1131.1158,2. 1676,3. officiosus 1158 philosophicum 1669. ¶ Conflictus 249. 554.1131
Congrevo 49 remedia 127
Congruè 677
Congruens 49.54.96.127.203 204,2.458.946 natura 1778 non 235
Congruenter 96.129.203.204. 677.942. 940. 1369.1778 cogniento 946
Congruentes animo & desiderio 203
Congruentia, æ 96.127
Congruentia tempora 676
Congruo 97.179.203 2.205,2 233.1316.1783 non 204
Congruus 330
Congruunt inter se 97
Congruus 54. 127. 204.
Coni figuram seu speciem gerens 1544. Ind. zz.
Conjecit in carcerem 455
ad Conjectandum facilis 250 Non conjectantes recte de viro 1539
Conjectatio 1540
Conjectio 241
Conjecto 252.448. 450 1646 2 benè contra 1540 solerter ibid.
Conjector (v) ibid.
Conjector (n) 448.1360, 1540 somniorum 873.874.
Conjectu difficilis 245. 450. 1540.1596 facilis 450.1596
Conjectura 249.448,2.1168. 1540. 1595 recta 252 de quo nulla certa fieri potest 1595
Conjecturâ assequor 249. 450. quem alii qui difficulter possis 1646 quem allequi non licet, vel non possis 450. 1646 præfinitio 450, vii 1645 Absq; conjecturâ 1595
Conjecturæ solertis qui est 1540
Conjecturæ sagaces 136
Conjecturalis 448.1540
Conjecturaliter 249.1540.
Conjectura capere 363 facere de hominis 870. facio 710 1579 facio è moribus 1539 facio è veste 1595.1596.
Conjectus in metum 701
Conjectus, ûs 241. 248
Conifer 1736
Conjicere in invidiam 245 in metum ibid. in servitutem deferendo 567 in solicitudinem 232. ¶ De aliquo 1539 futura 1001 ut licet vel licuit. 448.
Conjici in carcerem 1314
Conjiciendi seu conjectandio rectitudo & dexteritas 154
Conjiciens non benè ibid.
Conjicio 246. 249. 1433. directè 252. in carcerem 455. 1769 in fugam 1451, 2. in periculum & similia 700. 701 oculos 252 oculos in aliquam rem 1185 ¶ Colligo, conjecto, opinor suspicor 238.249. 448.450. 923.947.1000.1149.1539. 1596.1645.1645,2. 1764. difficulter 1646.
Conjicior in 701 in carcerem 450 in fugam 1451
quam Conjicit aliquis non benè 1640
Conjiciuntur oculi in me & aptetor 1185
Conisco 773
Conistra athletica 839
Conjugalia strata qui odit 370
Conjugalis 298 conjunctio 179 430
Conjugata 580,2
Conjugatim 579
Conjugationes verborum 580
Conjugatus ibid.
Conjuges 580,1463
Conjugio maturus 1852 A conjugio abhorrens 370
Conjugium 218.580,2. 1599 ante 580
Conjugo 1054
Conjuncta cum re 553 inter se 96
Conjunctæ conjecturæ 580
Conjunctim 579.755
Conjunctio 179, 2. 249.385. 430.578. 579.58 653. 706. animorum 1131. conjugalis seu matrimonialis 179.430. 580 cumulata 1627 disjunctiva 579 subcontinuata 179
Conjunctione gaudens 430
Conjunctum cum causâ 599
Conjunctus 179. 545. 580, 3. 1327, 2 necessitudine 599 non 179
Conjunctus erat propinquitate nullâ cum Tereo 599 maneo 1033 sum 194 sum alicui 545
Conjungere dextras 249
Conjungi cum aliquo qui nequit 430
Conjungo 37.179.249.385. 554. 579.2.580,3. 1124, 2. 1626. cum 1627 me 1625 me aliis 1054
Conjungor 179
Conjunx 370. 949, 2. 1125. 1274.
Conjuratio 706. 877.1160, 2
Conjuratus 1160
Connarus, arbor 839
Connavigatio 1334
Connavigo ibid.
Connectens 179 & componens facilè orationes 459.
Connecti qui nequit 811.1327
Connectitur venæ 195
Connectivus 1327
Connecto 179. 249.383.385, 2. 458. 556. 1325. 1327,2 1450 catenæ in modum 1195 propter aliud 179 in unam sarcinam 1480 stamen 721
Connector 179.194.459.1326
Connexio 176.179,2.384.578. 1327.1778 recta 1328 rerum 195 staminis 721
Connexionem mutuam habens 556.
Connexus 1327, 2. 1328, 2. pto quodam vinculo 458 non 195 qui non est nendo 811, sum 194.
Connitor 1590 dicendo 713
Connivendo obvolvo oculos 326.
Connivens 680 non 1081
Connivent oculis homines 1080
Conniventer 326
Conniventibus oculis prætereo 1187
Conniveo 680, 2. 1080.1081. 1116,2. 1182 crebrò 1081.
Connubia jungo 298
Connubialis ibid.
Connubii expers 1114
Connubio felix 299 jungo 203.298.578.580,2. 1693. junctus sum 1143 non petito 1063
Connubium junctio 298
Connubium 1114. 1143,2. petii filiæ tuæ 1062
Connudo 1842
Connumeratus 188
Connumero 188,3. 934
Conopeum 908
Conor 48. 263. 574.584. 1264, 3. 1284. 1480.1586. 1801, 2 ambitiosiùs 1641 frustrà & inaniter 1393
Conos quatuor habens 1711,2.
Conquassari 1459
Conquassatio 453
Conquasso 640. 1633
Conquerens 1030 libenter 1031
Conqueri fortunas suas cœperunt 1023. Vt conqueri nemo possit 1030
Conqueror 552,18.1023.1030, 3.1144 graviter 1234. valdè 1030
Conquestio 1023.1030
Conquiescere de re aliquâ 657
Conquirere magnas pecunias 497
Conquiro 584.1272,2
Conquisitio 1272
Conquisitor industrius 1267
Consanguinei 297. 306. 1388
Consanguineus 70,2.307.317. 1125,1505
Consanguinitas 68. 70. 297.
Consarcinare 825
Consarcinator 1417 causarum ibid.
Consarcino 1417,3 causas ibid.
Conscelerata mens 1238
Conscleratio 1053
Conscelero ibid.
Conscendens equum 231
Conscendere equos 68 5 equum 231 navem ibid.
Conscendi qui potest 233
Conscendo 231. 233.234 contra 233 prior 231
Conscendor 231
Conscensor ibid.
Conscientia 447. 568 morbi 84. ultrix Ind. αλ.
Conscientiâ scelerum stimulatus 467
Conscii nobis sumus nostri 84 sibi se inferiores esse 320
Conscindo 844.1604
Conscium esse 820
Conscius 320.447.712 sibi benè 447 suæ imbecillitatis 83 sum 320.551.567. 689.690 sum mihi 320.447.567
Conscribillo ¶ Leviter vulnero 336.337.
Conscribo 334.335.338. 339.934.1626 milites 337, 2.936
Conscripti patres 339
Conscriptio 337
ad Consecrandum comparatus 1621.
Consecratio 12.22. 363 505. 627,2.672,2. 1600. 1621. Ind. αφ.
Consecrator 1600
Consecratum 1211,2. esse 760 quod est 671. 672
Consecratus 1195.
Consecravi me 760
Consecro 12,2.22,2. 363.502 505.627. 661,2.670 672,5. 1210,2.1211.1600,2.1601 1602,2. 1621 Deo 626.627 2. nominatim 1167 vicissim 672. unà 22. 672
Consecror 12. 563.1600.1621
ad Consectandum proclivis 97
Consectantur fortitudinem 522
Consectare loca celeberrima i.e. frequenta studiosè 411
Consectari certo consilio 78
Consectarium 97
Consectatio ibid.
Consectator 411
Consector 411 522. 636,2 sectam aliquam 75
Consecutio 96. 97,2
Consecutionem necessariam habens propositio 1267
Consedérunt apud Taygetum 672
Consenescens 315,2
Consenesco 96. 315,3. 591 in 315
Consensio 1624. 1764
Consensu omnium 415 unanimi 1782. 1844 uno 317
Consensus 942. 1097.1344. 1624.1626.1764,2. 1783,2 in opinione 416 soni vel vocis 1783
Consentanea his 755 loqui 195
Consentaneè 96. 491
Consentaneo his modo 545
Consentaneum 448 esse 97. 599.est 96.97.234.448.449 450. est magis 96 non 943. rationi 448 magis est rationi 491. Vtra quàm naturæ consentaneum sit 448
Consentaneus 96,127. 373. 448.449. 450. 946. 1656. aliquà ex parte 450 non 97. 195. 449 rationi 946 sum 179.205.1143. 1665
Consentiebat lingua cum mente 234
Consentieris 320. 942. 1764. 1778. 1782. 1784 cum alio 1250. non 1783.
Consentienter 942
Consentientibus vocibus 1784
Consentimus in his 1109
Consentio 54.216. 234.320. 322.414.810. 942. 1097, 2. 1109.1250.1261.1436.1665 1718.1764.1783.1833 sono vel voce 1784 vicissim 1783
Consentiunt inter se 97 quum Consenuerit ira & deferbuerit 160
Consepelio 620, 2. 1760
Consepelior 620
Consequar vicissim talia à diis 1676
Consequendi vim habens ibid.
Consequens 96 est 97
Consequenter 96. 486. 491 his, id est, post hæc 96
Consequentia, æ 96. 97, 3
Consequeris sapientiam 1098
Consequi ¶ Obtinere 1224 aliquid 831 conor 191 veniam 916 virtutem 677
quod Consequitur ex alio 97
Consequor ¶ Sequor usq; 97 dicentem intelligentiâ ibid. vestigiis aliquid 469 ¶ Adipiscor, assequor, nancisco, obtineo 164, 2. 168. 192. 220.538, 2. 677. 749. 909 916.1271.1501,2.1725 gloriam 191 vicissim 1676.
Consequutio ¶ Adeptio 1676
Consequutus senectutem 164 qui non est 1677
non Conserendus ob sterilitatem 1505
Conserere manus 38. 179 1053 1054,2. 1327.1731. 1773 prælium 179.1012. pugnam 37.1054. 1620.
Conseri qui solet 1504 Ager qui conseritur ibid.
Consero ¶ Semino 1504. ¶ Connecto 1327
Conserre & contexte ibid.
Consertio manuum ibid.
Conserto prælio cum iis 1054 non Conserto 1327
Conservandi vim habens 1494, 2. 1619
ad Conservandum aptus 1769
Conservans domus 1143 urbes 1362
Conservare corpora 1438
Conservatio 551. 863,1494. 1618. 1619. 1769
Conservationis præmium 1494
Conservator ibid.
Conservurunt prælium 700 pugnam cum Amazonibus 1053
Conservit manus ibid
Conserunt pugnam inter se 575
Conservo 520, 3. 521. 554. 863. 865. 1224.1348.1440 1494.1495. 1618,2. 1619. 1768.1769. unà 1769
Conservor 1495.1769
Conservus 419.2.1005
Consessor 442. 644 est de orum 442
in Consessu assideo 443
Consessus 440,2.442.442. 443. 644.934 judicum 443
Considens tumor 1316
Considente senatu 603
Considentium principum corona 442
Considéo 441,443,2.603,673 ante 673, 2 ex adverso 445
Considera & perpende tecum 1473
Considerabis naturam circumspectè 947
Considerandum 1177
Considerandus 1475
Considerare apud se 488 valde 633
Considerata fuisse & perpensa 1473
Considerate 558, 2. 1037.1473 1475
Consideratio 656.698,2 924.947.1171.1473.1474,3 1758 diligens 62,633
Considerratione attingi qui non potest 1475 dignus ib.
Considerator 1473
Consideratus 1475, 2. valdè 1759,2
Considere ¶ Subsidere 702
Considere facio 672
Considero 61. 446. 624. 655. 945.947,2. 1187,1473,2. 1474,4.1475. 1595. 1596. 1658. 1758, 2 ante 319 assessu

tentè 625 2 diligenter 633 1474 insuper 1110 obiter 1474 postea 1758 priùs 1475 seorsim 1474 simul vel unâ ibid. 2.
Condo 400. 441. 674,2 flexis genibus 1150
Consignificans 1458
Consigno 1458.1566.1567
Consilia 625. 1125 agitare cum aliquo 941 agito 1051 2 alta & sublimia habens ibid. callida 1043 clandestina misceo 1223 communicare cum aliquo 1051 fraudulenta agitans 1043 occulta agitans ibid. prudentia ibid. sua alto pectore abstrusa habens 322. varia habens 1051.
Consiliarius 279.442,2.1042. 1043. 1051. 1758. Iupiter 277.
Consilii carentia 321 duplicis 278 expers 278. 321. felicitas 278 incertitudo 241 infelicitas 278 inopia 278.1052. 1270 inops 1052 1270 inops sum 1052 multi qui est 322 mutatio 1026 particeps 1759, 2 profundi 278 stabilis necessitas 1051
in Consiliis varius & versutus 278
Consilio abundans 1051, 2 bono instructus ibid. calido aliquid suscipiens 502 carens 321 carens res 947 certo aliquid faciens 279 clarus 1051 communi delibero 1764 improbæ mulieris 562 inclytus 1051 malo utens vel præditus 278. 1051 prævenire populum 279 proprio nitor 278 suopte 317 virili & generoso utens 278. In consilio capiendo audax 1051 celer ibid. sine consilio 321. 1625
Consilium 9.277.278.279,2. 317,2.392.562. 565. 591. 945.1964. 1042,2. 1051,2 1052. 1073. 1106. 1107. 1473, 2. 1627. 1717. 1757. 1758 astutum 1496 benè initum 947 bonum 278 callidum 1238 datum seu quod datur 72. 279 divinum 1759 dolosum 1540 malum 278.279. 1759. præclarum 1051 prudens ibid. serum 279 simul initum 279 varium 1051 vanum 278.
Consilium agito 277, 2. 443, 2.919.1824. capere 78. 278. capere re peracta 1043 capio aliud 320 capio in re præsenti 1569 dando 279 dare 277. 279 do 72. 400. 592,1787,2. haberi de aliquâ re 279 in eo 278. 947. 1757. ineo rectum. 277. infelix habens 278 malum habens 278, 2. 1043 mutans citò 279 muto ibid. optimum habens 278 peto 279 prudens habens 1764 varium habens 1051
Citra consilium 392. In consilium adhibere 279,2.
Consistens malè 707 per se ibid.
Consistere nullæ leges possunt 701 qui nequit 707 quod potest 706
Consisto 692. 693. 706. 1532
Consisti arbotibus montes 359. loci. Ind. 8A.
Consitio 506. 1776,2
Consitum 1505
Consitus 359.1778. 1819 arboribus 1780 juxta 1778 locus 506 malis 1506 non 1780 oleis 1779 vitibus 1780,2
Consobrina 154
Consobrini 306
Consobrini filia 154 filius ibid.
Consobrinitas ibid.
Consobrinus 153.754. ex patre 154
Consociabilis 1778
Consociarunt diremptos 196
Consociatio 11.1778
Consocio 11. 37. 385. 706. 1124, 2 forte eadem 804
Consocior ad bellum 706 forte eadem 804
Consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis 1073
Consolabilis 19 vix ibid.
Consolatio 19, 2. 731. 1073. 1074.1717. 1846.
Consolationem admitto 731
Consolator 19.731,2.
Consolatoria verba 19
Consolatorie dico ibid.
Consolatorius 19. 731, 2. 1074
Consolatrix 19
Consolidari dicuntur ossa 1413
Consolidatio ossium fractorum ibid.
Consolidatus qui non est ibid.
Consolor 19. 731. 1073 alloquendo 216 vicissim 19
Consona echo 647
Consonâ voce accino 614
Consonans 647
Consonans litera 1178
Consonantes loci 615
Consonantia,æ 1783
Consonantiam efficio ibid
Consonantium duarum esse 1783 duarum qui est ibid.
Consono 54.615
Consonus 54,2.220,2. 1145. 1782.1784.1818,2.
Consopio 818.819
Consopior 819
Consopitus 359
Consors 458. 551. 804,2 819.820 malorum 1222
Consortem do 804 laudis facere 337. præbeo me 1378
Consortes 638
Consortio dignus 820. Theetei usus sum in sermonibus 1054
Consortium 570. 804. 819. 1054. 1143, admittendo facilè 1054. In consortium venio ibid.
Conspectu facilis 1177
à Conspectu remotus 1181
In conspectu 164. 165 263. 1175. 1180, 4. 1183. 1245. 1285, 2, qui est 1175 habens 1180 positus ibid.
Conspectus, ûs 1175,2. 1177. 1180. Ante conspectum habens 1180. Extra conspectum positus 1151. In conspectum prodeo 1707 veni 1703 venio 1703. 1705. 1706, 2 Ind. 08. qui venit 1178
Conspergere rosis 1246
Conspergo 1239. 1246, 2. 1247, 2.1416. guttis 1835.
Conspersæ aquâ terræ 1415
Conspersus 1246 nive 1682 sale 1246 sanguine 1416 per summa 1246
Conspicatus 375
Conspici sensim cœperunt 1709
Conspiciendum me præbeo 1183
Conspicio 62.446.633. 1177. 1188
Conspicior 1175. 1703 circumquaque 1706 supra 1707. Qui conspicitur eminus 1176 à multis 1178
Conspicor 62. 624.
Conspicua injuria omnibus numeris evidentiæ 481 est omnibus & manifesta 489
Conspicuè 1707
Conspicuum esse 159 reddo 1456
Conspicuus 269. 270. 389, 2. 1177.4.1178.1357.1706,3 1707 circumquaque 1706, 2 fio 1704. 1705 formâ 1068 non 1457. 1707 præcæteris 446 semper 1707 sum 1379, 1705 sum circumquaque 1706 sum inter alia 1705 supra alios 1707 valdè 446 undique 1179 1704
Conspirans 1344
Conspiratio 706.707. 877,2 1097. 1160. 1344,2. 1378 1764,2
Conspiro 706.707. 897. 1097. 1160.1344.1764.1783
Conspuar 1398
Conspuo 1398.1823
Conspurco 184.1052.1065
Constabilio 261
Constabilito imperio 670
Constans 230, 2. 287. 692. 702. 703. 709. 726. 862. 1033. 2.1391. 1591. 1624. 1655. ætas 170 gravitas 1032 permansio apud aliquem 1033. ¶ Compactus 554
Constanter 287.700.709.1033 2.1527.1589.1655 ero 570 laboriosus 1071 manens apud aliquem 1033 maneo ibid. permanendo ibid. permanens ibid. 2 permanens in ibid. permanens in re suscepta ibid. permaneo in ibid.
Constantia 124. 261. 287.692. 693.701.709.740.1033.1034 1527.1586
Constantiora spissioraque semina 554
Constantis sermonis qui est 1073
Constantius 1300
Constare sibi 322
Constat ex diversis rebus 706 Non constat mens 698. Nondum constat an 388.
Constellatio 618
Consternatio 1337. 1338. 1394.1395.1578.1579.
Consternato equo 1595
Consternatus 214. 1338 sum 231
Consterno 1394.1395. 1396. 1396,2. 1538. 1539 circumquaque 1539.
Consternor 644. 1395,3. 1396 Ind. xcii. metu 1203.1578
Constipandi vim habens 1309.
Constipans lanas ibid. 2. Non constipata terra 1447
Constipatio 1309,3
Constipatus ibid. 2. 2.1517.1518. 1759 circum 1447 in 1309
cum Constitisset in transitis 695
Constituendi vim habens 707
Constituendis rebus vaco 1824
Constituente nostram salutem 1092
Constituere aliquem tuto loco 701 controversiam 332 & temperare civitatem 203 judices 673. 700 leges 691 reges ibid. res Italiæ 706 testes 1004. Dum constituerent hæc illi apud se 1681.
Constituerunt & præfinierunt tertiam concionem 363
Constitui. ¶ Institui 1195
Constituis alium in ejus locum 700. Quem constituissent pretium 1581 Quum constituisset jam totum 706
Constituo ¶ Colloco, statuo 700 in, priùs, ut 702. ¶ Administro, compono, moderor, ordino 536 700, 2. 1092. 1140. 1194. 1622. recte & ordine 853. ¶ Assero, astruo, decerno, discepto, peno 706. 898. 943. 1201, 2. ¶ Condico, definio, determino 8. 1200, 2. 1577. 1581 pecuniam 1582. ¶ Edicto proposito statuo 1582. 1625. ¶ Ergo, fundo, instituo 670. ¶ Firmo stabilio 700. 706. ¶ Paciscor 943. ¶ Præficio 702. 1581, 2. ¶ Propono mihi, statuo. 73. 870. 1625. 1681
Constituor. ¶ Colloror 700 ¶ Componor ibid. ¶ Decernor, statuor 870. ¶ Definitor, determinor, præfinitor 363.1581
Constituta esse seu decreta dicuntur res 317 bene habitudo corporis 1628
Constituta vadimonia 434
Constituti limites 1028
Constitutio 706. ¶ Collocatio 701. Fundatio 670. ¶ Gubernatio 855. Resp. 701. ¶ Institutio, ordinatio 692. 701. 1583. judicii 701. legum 1612 præmii 1628. ¶ Præceptio, sanctio, statutum 400. 1582 3, 1681. ¶ Positio rei cujusque jam ut confessæ & indubitatæ 943 ¶ Affectio, complexio, status, temperies, aëris &c. animæ, corporis, & similium 546. 701. 1479. 1776. aëris pestilens 701 bona 709 cœli serena 701 corporis naturalis 701 propria & peculiaris 873. ¶ Status apud Rhetores 692
Constituriones corporum propriæ & peculiares 873
Constituris his optimè prospicio judicio 1140 rebus ad orientem 1494

Constituto tempore 676 toto 706. Qui bene constituto corpore est 1929. Qui malè constituto corpore est 1630
Constitutor juris 1200
Constitutum judicium 697. ¶ Conventum 1626. ¶ Statum & fixum 701 tempus 1581
Constitutum est & à jure positum 743 erat inter eos, ut gestarent 41,2 ita ei erat 761 habere inter se 1583
Constitutus benè 702 census 1301 & confirmatus mos longo usu 701 nuper 702 ratione & ordine 854 recens 709. ¶ Præfinitus, præstitutus 363.1425 antè 1625 dies 414.1581
Constitutus sum 761 sum in felicitate 550 sum in malis 569
Consto ¶ Componor 706. Non consto mente 698 mihi ibid.
Constratio 1539
Constrata navis 1760
Constrepo 1430.1436
Constrictio 1516
Constrictionis amans. Ind. 9i.
Constrictivus 1397
Constrictum teneo 554
Constrictus sum frigore 1300. Qui quasi constructus tenetur 549. Non constrictus 1566
Constringebatur Spiritu Paulus 554
Constringendi vim habens 1516
Constringere cor dicitur dolor 1400
Constringi qui nequit 1566 Qui constringit ibid.
Constringo 28.35. 554.640 680.917. 919. 1257. 1307 1384.1450.1565.1566, 2. 1749 catenâ 1450 fibulâ 28 gelu 1301
Constringor 554.680.1384 1565
Constructio 1518 apud Gram. 1583
Constructionis ejusdem 1584
Constructum opus 670 quod est 1613
Construere qui novit 1626
Construo 706,2. 1325.1477 1479.1583 congruente proportionum ratione 946 insuper 1479 lapidibus 1606
Construor antè 370
Construunt favos 706
Construpratio 1292
Construpro 848.980.1686
Consubstantialis 572,2
Consubstantialitas ibid
Consubstantiari ibid
Consudo 670
Consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus 597
Consuefacio 444,2
Consuefactio ibid
Consuendo obstruo 1417 reficio 754
Consuens nervis 1418 tentoria ibid. vela 1417 vestes viles detritas & pertusas ibid.
Consuescere cum aliquo 820 eadem sentire 444
Consuesco ¶ Concumbo, rem habeo 306.572. 1158.1275
Consuetè 444
Consuetudine qui acquiri potest 444. A consuetudine abhorrens 1158. In consuetudine alicujus sum ib. Pro consuetudine 597
Consuetudinem habens cum nemine 572 habeo id est conversor 430. 572.1158,2. 1676 habeo coitus vel stupri 306.572.893.1158 1755 tollo 444 In consuetudinem proverbii abiit 1158. Præter consuetudinem receptam 1106
Consuetudo ¶ Mos 401.444,3 1105.1652 mala 597,2 trita 1668 vitæ 266. ¶ Conversatio, familiaritas 572. 1139. 1143.1158. 1275. 1544 eorum difficilis est 306 quotidiana cum aliquo 604. 606. ¶ Coitus 572
Consuetus 444.4.596.597
Consueverunt facere 1775
Consuevi 444
Consul 1694 & provisor primarius 297 sum 1694
Consulare imperium 1694
Consularis ibid
Consularis imperii particeps 1694
In Consulatu collega ibid. collega sum ibid.
Consulatum gero ibid
Consulatus ibid. 2
Consulendum est boni 5
Consulens divina 1051 malè rebus suis 1108 recta 279
Consulere aliquem 820 Deum 524
Consulo ¶ Delibero 1042. ¶ Consilium do. 279. 1627 commodis alicujus 1110 commode tuo 1475 tibi optimè 277. ¶ Consilium peto 279 divinaculos 801 oraculum 633. 1000. 1001. 1822
Consulta 277.625
Consultabimus in unum consilium 461
Consultans post factum 279 pro alio ibid. unà 1759, 2
Consulture cum alio 1051. cum Athenienſibus 1375
Consultatio 277. 278,2. 279. 2 319. 1473. 1474. In consultationem cadens 278
Consultè 1758
Consulto 16.273,430.443 919. 1051, 2. 1473. 1474 1824 communiter 279 perperam ibid. simul 1758
Consulto 278.317. 462. 490, 2.1480. Ind. 7p. facere vel facio aliquid 78. 1110 factus 465. Non consulto 78 465.466. 1615.
Consultor, ôris 279. 1042.1051 1627
Consultum esse judico 414 tibi optimè volo 277
Consulturus 460,2
Consultus 278,2.392.1043. 1051.1540.1757.1758 divinarum rerum 1496 valdè 1759,2. Ind. ay.
Consuluerunt malè de rebus suis 277. Quum consuluisset vates super portento illo 1621
Consuluit Dominum 524
Consumendi vim habens 357
Consumi 1669
Consumit me hoc paulatim 357. Qui consumitur non facilè 115
Consummari 1597
Consummatio 507. 778. 1290. 1597. 1599. Ad consummationem confero 1598.1599
Consummator 1597.1599
Consummatus per se 1598 vir ibid.
Consummo 851. 1598.1599
Consummor 851
Consumo 115,2.168,169.357, 2.358.508.750.1024.1348 1669.1674. 1744 bona per delicias 267 clàm 116 comedendo 1674 insuper 115 liquefaciendo 1617 membra 1024 in pastum 1846 perperam 115 priùs 115. 1821 profusè 1498,2 tabe 1616 1617.1744 tempus 1669 unà 358 utendo 1821
Consumor 357. 525.1744 1845 paulatim 1541
Consumptio 115. 1743 mutua 1745
Consumptivus 115
Consumptor 115.357
Consumptum esse 1821 esse priùs ibid
Consuo 754,2,1417,8 nervis 1418 tegetes ibid.
Consuor 1417
Consurgo 1208,2 unà 695.696
Consutura machinarum 1418
Consutus 1417, 3 benè ibid. ex dolis ibid. ex malis ibid. multipliciter 1418, 2
Contabefaciendi vim habens 1617
Contabefacio ibid. unà 1002
Contabefactio 1617
Contabesco 1471. 1472.1744 priùs 1617
Contabui 1472
Contabulatio 330
Contabulatus 1444
Contabulo ibid
Contactus 177,2.1158.1838,3
Contagio 248 ex cibo vetito 115
Contagium 1827,2
Contaminatè 1053
Contaminatio 115.1053.1065
Contaminatis cibis vescor 1702
Contaminator 1053
Contaminatus 1053 non 1438 nullo scelere & piaculo 1079
Contaminatus est ab his lucro 1065
Contamino 115,262.1053 1065.1067.1240.1340.1438 1822.1827 famam alicujus 1438
Contaminor 1053,2.1065
Contechnatus qui esset talia 1224
Contechnor 504.1238. 1615
Contectio 736
Contegens seipsum 514
Contego 735.736,2. 881.920. 1288. 1400,2.1401. 1477. 1517.1523
Contegor 736
ad Contemnendum propensus 1736
Contemnendus 284 non 1763
Contemnentes res honestas 1025
Contemnere qui solet 1178
Contemni in rebus bellicis 460 qui vix potest 1763
Contemno 61.110.171,267. 270.946.1003. 1025.1177 1187.1188.1397.1398.1434 1509.1527.1600.1620.1707 1714,3.1721. 1928. 1763. 1764. 1765. 1766 prorsus 1853 superbè 1707
Contemno 471.946.1188. 1628.1763
Contemperandi vim habens 771
Contemperatio ibid.
Contemperatum quod est ibid
Contemperatus ibid.
Contempero ibid
Contemplabitur 633
Contemplandus cum admiratione 624
Contemplans cœlum 1476
Contemplari cum admiratione 633
Contemplatio 624. 633. 1473. 1474. 1764.
Contemplationi deditus 633
Contemplatione affecti 677. Sine contemplatione 633
Contemplativus 633
Contemplator 623. 632 curiosus 1034 stellarum 1475
Contemplatores anxii 1767
Contemplatu difficilis 633
Contemplor 215. 623. 633,2. 959. 1034. 1473. 1474, 3. 1703. 1764 accuratè 1572 anxiè 1034 attentè 633 curiosè priùs 1035 me in speculo 1177
Contemporaneus 1829.4
Contemptibilis 1177.1763 non 1763
Contemptim 566.1025,2.1178 1763.1766.1853
Contemptio 171.1714.1763,2
Contemptor 461.1178,2. 1188.1398. 1763
Contemptrix 1714
Contemptui erant 1025 habens 946 ne me habeas 930 habeo 319.846.1025. 1177. 1251. 1252 haberi 652 habitus 1188 habuit 900 sum 761. Per contemptum 1763
Contemptus (a) 21. 142. 449. 1015.1178.1433.1509.1639 1713. Ind. 28. jaceo 761
Contemptus, ûs 461,2.930 946.1178.1188.1707. 1763, 2. 1764.1853 pecuniæ 1825 superbus 1707
Contenebrescit 1488
Contendat venustate formæ cum venere 516
Contendebam Babylonem rectà 1586. Magis contendebat legere 1508
Contendens ¶ Tendens 1588 cursum per campum 1587 & altercans ad aram 1087 cum 141 de primario nomine post Romam 1087
Contendere ad aliquid honoris studio 1640 ad finem 166 cum impetu 84 certatim de aliquâ re 141 cum Iove difficile est 1726 de quo difficile est 517 equestri certamine 141 judicio cum aliquo 873 sacramento 246 Contendimus verbis 516. De quo contenditur 516.517 1087. De quo non contenditur 516.517
Contendo ¶ Intendo 1586.1587 2.1589,2.1591 supra modum 1591. ¶ Proficiscor 1586. 1590 classe 1522. curru, vel cursum 1591 Cursum ad 1590 recto cursu 1666, 2. ¶ Annitor, connitor, enitor, laboro 497.734.1087.1508 1586.1588.1589,2.1590.1591 1641 certatim ad hoc 141 & connitor dicendo 713 efficere 738 summâ vi 263. ¶ Altercor, ambigo, certo, concerto, litigo, rixor 141

392 2.512. 516,4. 692.1010 1012.1087.1403.1727.1848
cantu 1070 contrà 516.713. 1509.1590 contrarium 1088
cum 141. 516. 1726 de aliquâ re 146.392 judicio 146
402.403.405,2. judicio crebrò multum 43. 404 supra modum 1589 tecum de imperio 147 verbis 936. 1588 te non vera dicere 146 ¶ Comparo, confero 528, 3. 703. 873.1589,2.1590
Contendor ¶ Intendor 1587
Contenrè 1591
Contentio ¶ Intentio 1586 1587.1588.1589,2.1591. 3 valida 1592. ¶ Aemulatio, altercatio, certamen, concertatio, disceptatio, rixa 140.141.147.231.392,2. 516 4.583. 936. 1010. 1087,2. 1670, 1727 exarsit 179 de quo est utrinque 1087 vehemens circa rem quampiam 46 verborum 392. ¶ Studium 1641, 2 ¶ Collatio, comparatio 566. 873, 2 1589
Contentione carens 392 magnâ, i. e. enixè 1588 summâ 863. 1591. 1641: summâ comparanda bona 47. A contentione alienus 1088. Absque contentione vel rixâ 392 In contentione positus 516 fine contentione ullâ, i. e. remissè 1591.1592
Contentionem excitare 1087 In contentionem venire de aliquâ re 46
Contentiones spiritûs 1588 virium & vocis in pueris ibid.
Contentionum amans 516
Contentiosa disputatio 512
Contentiosè 1087 non 1088
Contentiosior 141. Ind. ad.
Contentiosius 89.147.396.516 2. 1030. 1087. non 141. 392,2
Contentissimus 1590
Contentum iter 501
Contentum esse 5. 414 esse oportet 5 esse secundo loco 5 esse suâ sorte 1732 esse suis 5
Contentus ¶ Intentus 1586 1588. æqualiter 1592 nervis ibid. non 1591.1592 ultra modum 1591. ¶ Vehemens 1588. 1591
Contentus animus præsentibus 1527 modico circa victum 394 paucis 189 suâ sorte ib. suâ sorte animus ib. sum 189.1527. 1821 sum his 189. Nec verò contentus erat his 1821. Qui habet quo contentus esse possit 189
Conterens 780 Antequam senium contereret juventam 1669
Conteri qui potest 1750
Contermina regio 1202
Conterminus urbi 1201
Conterminus 295. 310,2.1200 1202,4.1610, 3 sum 1200. 1202,2
Contero 128,2.651.652.952,2 1079. 1415. 1493. 1548. 2601.1667.1669,2.1670,2 1750. 1838,2 anrè 952 minutissimè 1671 salis in modum 129 simul 1669
Conteror 1670 dolore & tristitiâ ibid.
Conterraneus 1253,2,1362
Conterreo 1720
Contestari litem 199
Contestat alis 697
Contestatio 1005,2
Contestor 20. 1005,3 descripto 1005 deos hominesque ibid. 2 tibi 1006
Contexo 179.249. 1325.1326. 1327.1644.1698.1699
Contexor 1326
Contextè 1327
Contextio 1699
Contextum quod est 1326,2
Contextus 1326.1327.1699 ab aranea. Ind. æ benè 1327.1328,2
Contextus, ûs 1326.1327.1699 verborum 493
Conticescere facio 1461 jubeo ibid.
Conticesco 1461.1466,2
Contigit, imperson. 919 Prout contigerit 1675
Contigit virgâ 1008
Contignatio 416. 514,2 tertia 1517
Contignationem duplicem habens 514 ferens 1737
Contignationes decem habens 1517 duas habens ibid multas habens 514.1516
Contignatum 1516
Contignavit domum tabulis cedrinis 1124
Contigno 514
Contiguæ aliæ aliis oves 27
Contiguè 545. 1569
Contiguus 179.545.553 est planitiei 179
Contine te 548
Continebant se ita 547
Continendi seu comprehendendi vim habens 552
Continens 551 & conservans in suo statu 594 causa apud medicos ibid. linguam. Ind. γλ. non risum 862 terram 556. ¶ Castus, temperans 1029.1764 sum 864,2.1764 ¶ Contiguus, cohæres 553. 554
Continens terra 609
Continentem terram facio 609, 2 fecerunt ex locis marinis ibid. fecit ex mari ibid. In continentem 1804
Continenter ¶ Cum continentiâ 864. ¶ Sine intermissione 554,2.558,3.613
in Continenti sc. terrâ 1804 habitans 609
Continentia 864
Cum continentiâ 864
Contineo ¶ Cohibeo, inhibeo 520. 550. 554 in 553 linguam 1073 me 864, 2 me in loco 1646. os 913. ¶ Complector, comprehendo 455. 551. ¶ Conservo 554. 865 ¶ Retineo non effinctre antelabi sino 1516
Contineor ¶ Capior, retineor 1516.1832 ¶ Comprehendor 552.1729
Continere me non potui 861 se 550 se à maledicentiâ 552
Contineri seu cohiberi aut retineri qui potest 551 qui difficulter potest ibid. qui facilè potest ibid. qui nequit 551.863, 3. More eorum quæ continueri nequeunt 551
Contingat nihil ulcisci 305
Contingens nunquam 381
Contingere saxum 1159 quem difficile est 245. ¶ Obvenire 305
Contingit 234 non 1832 Quod contingit 234
Contingo ¶ Attingo, tango 177 220.677. 1008. 1837.1838. ¶ Accido, evenio 166.199. 231. 302. 900, 920. 1315. 1316. 1317. 1675. 1676. 1732. alicui & insum 491
Continua deductio 459 febris 554.969 series 127
Continuâ serie 127.607,2 serie orationis dissero 459
Continuata linea 529 series 459
Continuatio 189.554
non Continui me quin 549
Continuitas 127.554
Continuo tenore 607
Continuò ¶ Statim 90.222 224,2.387. 594.607.1388. 1604. 1825. ¶ Consequentiæ significationem habens 1245
Continuo ¶ Connecto 179 554. 558. cohærenti serie 458
Continuor 459
Continuum bellum 554. 558
Continuus 179.554.558,2. 607,2.613 sum 558
Contis impulsæ naves 840
Contorqueo 46. 406.1502.1540 1545.1547
Contorqueor 1542.1545 1547
Contorsio flexûs 978
Contortè 452. 1547
Contorti crines 1546
Contortis sententiis utendo 1457
Contortum vinculum 680
Contortus 892
Contra ¶ Adversus 146.164,3 263.460.489 animi sententiam 317 fœdera 702 jus & æquum 401 jus violari 1106 legem vel legis 1105. 1106. 1242 leges faciens 1106 leges facio ibid. leges factus vel factum ibid. leges malis affici ibid. naturam 1242 officium facio 853 venena efficax 1388 ¶ Præter 1242 1694
Contra ¶ Ex adverso. 165. ¶ è contrario 165, 2. 215. 263 1240 accipio 921 æstimo 1639 aggredior 1801 ambio 523 argumentor 1801 attollo 57. 79. 2 audeo 1643 calefacio 631 cano 52 censeo 414 confiendo 233 contendo 516. 713. 1509. curro 1664 decerno 1582 destruo 80 disquiro 528 dixerit 164 enavigo 1334 eo 231 examinor 528 expecto 87 fodio 1204 fulcio 509 horror 731. 767 jacio 242 implico 1326 impono 1623 indignor 1791 infero 1728 interficio 884 intueor 1179 invado 1803 irruo 244. 1196,1314 itio 231 litigo 403 modulor 1029 moveo 792 navigo 1334 nitens 1501 obstruo 1759 particeps fio 921 perduro 1033 premo 640 prodeo 523 propono 1591 quàm 165 quam alii 1240 quàm isti 165 reddo 398 sentiens 415 sonans 1682 sono 613 stare 164,2 statuo 694 suadeo 767. 1261 tendo 231 traho 476
Contracta frons
Contracta est amicitia 1097
Contractilis 873
Contractio 38.79.477. 1316 1500. 1502. 1525 animi 1525 in angustum 554 labiorum 477 scapularum 1850. Absque contractione 79
Contractis scapulis incedentes 1502 supercilius 1184
Contractor & astrictor
Contractum supercilium & mœstum 1097
Contractus (a) 1518 in angustum 554 sum in spiram 1503
Contractus, ûs 120. 124. 726
Contractus ineo 249 Ad contractus pertinens 124 Per contractus ibid.
Contradicam
Contradicendi peritus 459 non Contradicere 936
Contradicet 1782
Contradici cui facile potest 936 cui non potest 936.1426 cui vix potest 936.1426
Contradico 20.459.492.668. 936. 1240.1716. 1717 hrs 165
Contradictio 646. 936, 2. 940 1426. 1716 in contradictione politus 936. Citra contradictionem 936.1426
Contradictionis retentio 1782
Contradictorius 1717
Contradixi 459
Contrahendi vim habens 1397 1524. 1525 vis 38
Contrahens amicitiam 1620 in pauca 79
Contrahere affinitatem 179 780 labia 1076. 1080 nuptias 179 pactiones 124 sodalitatem 529 velum 694
Contrahi 897 in se ipsum, id est apud se esse 62 qui potest 1502 cum quo non potest 124
Contrahitur 1080. Qui contrahitur 123
Contrahо 37.477,2.706.1500 1501.1502.1521.1523.1524, 3.1525,3. 1551 affinitatem 781 in angustum 1565.1604 in compendium 1547 in spiram 1503 in unum 79 rugas 1753, 2 stringendo 1566 supercilia 37. 1184. 1228
Contrahor 79.913.1097.1500 1501. 1525. 1547 animo 1525 metu 1395,2.1396
Contrapositio 1621
Contrapositus ibid
Contraria conversio 1546 facto 1363 fama 1248 machinatio 1615 propositio 1591 suffragatio 1593
Contraria ¶ Pugnantia 1010 dogmata introduco vel tueor 414. 415 sciscо 1593 sentiens 1762 sentio 321 utilitiens 1762 sentio 321 utilitati 165. in contraria studia scindi 1570. 1571 studia scindo 1603
Contrariâ appellatione nomino 1758 voce respondens 1782
Contrariæ opinionis sum 415 sententiæ & opinionis qui est 321, 2
Contrariæ leges 1105
Contrariam affectionem habens 1248 affectionem habeo ibid. legem fero 1106 1728, 2 opinionem habens 415 sententiam habeo 414. 415 vocem edens vel habens 1782,2. In contrariam partem 1240 lapsus 1316 tendo 1588 tractio. 1501 traho ibid. vergo 1420 verto 1544,2
Contrarias chordas habens 1818
Contrariè 165, 3 faciunt 1240
Contrarietas 165,2 1680
Contrario modo 165,2. 1240 1545, 2 E contrario 122. 165,2.263.1239,2.1240 circumverto 1547
Contrariorum comparatio 691
Contrarium 165 censeo 415 contendo 1088 esse 165 1122 sonum edens 1743 1782 sonum edo 1782 suadeo 1261 testor 1005. In contrarium abstractus 1501 evenit 1240 fero 1731 res cedit 1240 tendens 1588 vergens 1420 vertor 1545 Per contrarium loquor. 1758
Contrarius 165. 263. 1122 1545. 1680 in sententiâ seu opinione 415 sum 1501
Contrascriptio 335
Contrascriptum 334
Contrectabilis 177,2
Contrectans circumsisto 491
Contrectatio 176,2.177,3
Contrecto 176. 177,4. 639 1015. 1838, 2 leviter 1839 manu 177 subtus 1839
Contremisco 1240
Contribulis 1760.1771.1847
Contribuo 495,2. 1600
Contribuor in eandem gentem 1599.1600.1833
Contributio 495
Contristo 213.980. 981
Contristor 163. 1550 simul 163. 1550 supra modum 981
Contrita 1838
Contrita est frons 651
Contritio 1670,3
Contritu facilis 952
Contritum permiseeo 1669
Contritus 1670. 1837 minutim 1671
Controversa res 874
Controversæ res 147
Controversari de aliquâ re 146 inter se 516
Controversatio 147
Controversia 147.870. 936. 1359.1727,2 movetur mihi 147
Controversiâ vacuus 404. Absque controversiâ 1012. In controversiâ positum 415 positus 936 sine controversia 392.936,2
Controversiæ 1727
Controversiam constituere 332 dirimo 34 habeo 936 patior 1230 Citra controversiam 147. Extra controversiam omnem 1426. In controversiam adducit aliquid 146 adducor seu venio 147.415.adductum 1782
Controversiarum osor 404
Controversias dirimens 870 dirimere 730. 983 disceptat populorum 402
Controversiola 402
Controversor 146.147
Controversum 1270 est, 1782 hoc est 147 manet 698 non 147
Controversus 147.392,404 516.936,2. Ind. αμ. minimè 1426 non 141. 392, 2. 516 730
Contrucido 769
Contrudo 1848
Contubernales 1517
Contubernalis 265. 266.526,2 1082.1142,2.1143.1481,2, 1482. 1658 sum 218. 394. 1143.1465.1481.1482,2
Contubernii dissocia io 1240
Contubernio jungo mihi 1143
Contubernium 266. 456. 616. 1142. 1133, 3. 1465 1482,3
Contueor 960
Contum gestans 1736
Contumaci ore præditus 1536
Contumacia 101,2. 103. 223. 608.1262
Contumacis oris equus 329 1535
Contumaciter 39. 1656 ago 1316 efferri 1789
Contumax 39,2. 200,362. 1261.1485
Contumelia 372.449.487 390. 959. 980. 986. 1304 1552,1686,3.1687 admissa petulanter in convivio 1146, quâ quis à temulento afficitur 1146
Contumeliâ affectus 987 affectus nullâ 987,2. 1686 afficere desino 1686 afficere vicissim ibid. 2 afficio 403 449.987,3.1251.1525.1536 1639, 2. 1686. 1687, 3 afficio singulari 1687 afficior 987,2.1251.1304.1686
Contumeliæ illatio 987, 2 illator 987. obnoxius ibid.
Contumeliæ 263
Contumeliam infero 987 infero alicui temulentus 1146 passus in convivio ibid. patior in convivio ibid. In contumeliam rapisse 980
Contumeliis carens 1525 incesso 372 nullis affectus vel obnoxius 488
Contumeliosa 1686
Contumeliosæ sententiæ ibid.
Contumeliosè 39.449. 1686 1687 dimittere 725 fœdo 68 improbor 987 tracto 68 558. 1558
Contumeliosissimus ex ebrietate 1146 sum 1687
Contumeliosum reddo 1687 verbum 1714
Contumeliosus 68. 987, 2. 1087.1164.1686,2.1687,2 sum adversus. Ind. εγ. sum in 1687 sum insuper 1687
Contumulatus 620
Contumulo 1809
Contundendi vim habens 640
Contundens 780 animum 1764
Contundi qui potest 1750 qui facilè potest 1671
Contundo 128,4.509. 510 640, 3. 1184.1601. 1670,2. 1750. 1838 fuste 363 minutatim. Ind. ας.
Contundor 640.1668.1670
Conturbatæ sunt mentes omnium 417
Conturbatio 695 1493. 1579. 1807
Conturbo 181.644.695.809 958 1493. 1509.1555.1579 6.1807
Conturbor 644.1579
Contus 737.840,2
Contusa est frons 651
Contusas aures habens 640
Contusi cui sunt testiculi ibid.
Contusio 640,2. 841. 1184 1670, 3
Contusiones capitis 640 carnis ibid.
Contusu facilis 645
Contusum caput habens 640
Contusus 640.1668. 1837 minutim 1671
Convalescens ex vulnere 1726
Convalescentia 917. 1687
Convalescere facio 832 fecit 1440
Convallès 219.263.1396
Convallis 13,2. 818.1711
Conveho 833,2. 834,2. 1732. 1733
Convehor 824
Convelans crura 1477
Convellens 1500
Convello 1500.1502.1632. 1633 pariter 1502
Convellor 1500
Convenæ 523.1053.1147
Convenerat inter eos, ut 413 ut convenerat inter eos 762. Non convenichat Athenienſibus cum Aeſchylo 234
Conveniens seu coiens ægrè 235 in unum 575
Conveniens ¶ Aptus, commodus, congruens 204. 1029 1732.1733. pedi 1372 ¶ Consentaneus, decens 96. 448. 449.450. 1379. 1380 aliquâ ex parte 450. est ibid. est aliquâ ex parte ibid homini 1379 non 195. 235. 943 1143.1732
Convenienter 96,2. 127.204 373. 448. 599,2. 825. 852. 942.943.1040.1369. 1652. 1732 literis regis 755
Convenientia, æ 96. 205.942 1520. 1783 & conjunctio naturæ 1250 naturalis unius rei cum alterâ 546 sonorum & vocum 1782 vocis 1784
Convenientiam quampiam habens eum aliquo 546
Convenio ¶ Coëo, congregor 166,2.218.233. 523.554 ad auxilium ferendum 274 in eundem conventum 572 in unum 1158 in unum insuper 575. ¶ Adeo 1675. 1676 2 aliquem contra alium 1676 ¶ Accommodus sum, concordo, congruo, consentaneus sum, quadro 97. 179. 203. 204.205,3. 511. 1143 1316.1663.1665.1783 non 204,2. 1706. ¶ Paciscor 234. 943 prius cum aliquo 943 1627
Convenire aliquem 1732 aliquem domi 521 & concurrere ad eundem effectum 523 seu cohærere facio 238 inter multos & communiter placere 414
Conveniri qui facilè potest 1676. Quum convenissent de his 413
Convenisti te daturum tribu-
tum 943
Convenit ¶ Decet, consentaneum est, fas est 234. 1379. 1824 mihi 599 non 113. Extra quod convenit 1646
Convenit inter eos 413 inter nos 234.942
Conveniunt inter se 67
Conventa 378.414. 1506 ineo 249
Conventiculo in eodem sum 443
Conventio 120. 1416. Absque conventione 1783
Conventum 235.249. 1762 do 943 ineo ibid.
Conventum convocare 1547
Conventus 26.382,2.523.572. 638.706.707.934.1131,2.
Conventus celebres 1131 publicos festosq; celebro 27
Converro 848.1226
Conversa dictio 1546
Conversantes nobiscum 572
Conversari qui benè scit 1158, 2 qui solet ibid.
Conversatio 394.572.604.606 1158, 2.1544,2.1669.
Conversatione gaudens 819 Ad conversationem aptus 1159
qui Conversatur cum aliquo 1670
Conversi inter se apices densitate 1546
Conversio 406. 1542.1543,3. 1544.1546. 1547,3.1661,3. 1654 contraria 1546 in contrarium 1544. 1545 dicendum 944 infugam 1651 in latus 1546. militaris 1502 mutua 1546. ¶ Mutatio in contrarium statum 1317
Conversione repentinâ 1548 sine conversione 1547
Conversiones annorum 483 & vicissitudines cœlestes 139
Conversionis expers 1547
Converso gressu 1651 E converso 123. 1545
Conversor 306.430.572.1158 4.1159. 1544. 1676. 1824 vicissim 1158
Conversus deorsum 1654 quò Convertam me 765. Ita ut non convertaris 1546
Convertendo se huc illuc 1546
Convertens in se oculos omnium 1180 se 1654
Convertere animum ad mercaturam 1195 in suum commodum 433
Converti qui potest 1654
Convertisse gressum in Italiam 1652
Convertisti iram in me 1651 qui Convertitur 1546. 1651 non 1546
Converto 36. 1544. 1545,2. 1546.1547. 1651,4. 1652. 1654, 2 animum ad aliquid 807 in contrarium 36 in diversum 1545 in fugam 1651 3. 1654 gradum seu gressum 1545.1651 me, id est, refero pedem 1651, 2 me ad i. e. aggredior 1651 oculos 1242. 1651 retrorsum 1544 vicissim 1546 unà ibid. ¶ Errantem reduco in viam 1545
Convertor 246.740.1542.1544 1545. 1651, 2. 1652. 1654 1655 paulum 1546 retrorsum 1544 unà 1546. ¶ Respicio 1545.1547. 1651 identidem 1546. ¶ Confugio ad 1651

Conveſtio 561
Convexum reddo 899
Convexus ibid
Convictor 266.394. 1465, 2. ſum 1465
Convictores 128
Convictus,ûs 128.266.1465 1658
Convictûs jucundi qui eſt 32
Convictus (a) 115 eſt impietatis ibid.
Convincere nos mendacii 472
Convinci falſi teſtimonii 115
Convinco 74.115. 384. 471. 472.4.916.920.1473
Convincor 75.115.116.471 916.1704 mendacii 115 teſtimoniis 1005
Convitia 973 jacto 1278. 1718,2. ingero 1605
Convitiari amans 973
Convitiator 252.253. 666, 2. 725.973.987.1087.1686
Convitiatoris maledicum & ſpurcum os 1165
Convitiatorius 253
Convitiatrix 914. 1686. lingua 725
qui Convitiatur turbæ 973
Convitiis afficior ibid. impetere 182 & dicteriis inceſſere fœcibus ora perunctum 56 inceſſo 494. 753. 1087 1340.1557 inceſſor 890 increpo 1164 inſector 666 725 lacero 973 obnoxius 372 non obnoxius 973 proſcindo 681. 1606,2 proſcindor 1340 proſequutus eum 678
Convitiolum 973
Convitior 17.134.253.666 716.725. 890, 2. 914. 973 1469.1493.1525.1535.1536 1537. 1689 viciſſim 673
Convitiorum jactatio 1278 ingeſtio 725
Convitium 252.273.889.890 973.1146.1535,2 facio 328 regero 973
Conviva 350.368.418.451. 642, 2 ſuavis & jucundus 1312
Convivale canticum vel carmen 1486
Convivalis 1312, domus 1781
Convivantium cœtus 638
Convivatio 526
Convivator 526.1312
Convivatorium 526
Convivere alicui 394
Convivia Chriſtianorum communia 5 florida agito 617 lauta 367 mutua agito 495 publica 439
Convivii locus 1312
Convivio accipio 526. 542 accipio viciſſim 526 accipior 542 convenientes 1312 dimiſſo 1481 excipio unâ 526 excipior ibid. qui excipit 381
Conviviorum amans 368 amor ibid.
Convivium 368.379.526. 542. 572.638.642,2. 1310.1312 1481 collatitium 495 feſtivum & lætum 617,2 laſcivum ſeu luxurio ſum 907 opiparum & ſaliare 351.451.617 publicum 542 quo quis excipitur 381 quod ex ſymbolis fit 38
Convivium agitabant 491 ſolenne agito 642
Convivo 266.577
Convivor 350.351,2.451.542 1. 642 una 1312
Conum attollens 975 aureum habens 976 eminentem habens ibid.non habens pileus us 908
Convocare concionem 730 conventum 1547
Convocatio 732 multitudinis 731
Convocatus 732 è multis locis 732
Convoco 673.731.732
Convolubilis 452
Convolvi 1549 atque implicari hederæ modo 795
Convolvo 58.453. 454. 680 740 in faſcem 1547 culcitræ in modum 1678
Convolvor 740
Convoluti inter ſe apices frequenter 1546
Convolutim 452
Convoluto 452. 1547, 3 contraria 454
Convolutus 452. 892 in ſe 740
Convolvulus 452
Conus 907.908.1544.1710
Convulſio 1499. 1502 levis 1500
Convulſionem ciens validam ibid.
Convulſionis ſpeciem gerens ib.
Convulſivus ibid.
Convulſum quod eſt in corpore ibid.
Cooperimentum 736
Cooperio 547,2.736. 1477 1523
Coopertæ eſtis benè 514
Coopertus ibid.2
Cooperuit panno caput 1297
Coopinor 415
Coopto 78
Cophinus 193.752. 857
Copia ¶ Abundantia 247.360 562.571.639,2.1271.1331 1589. 1746 alimenti 1660 amicorum 1748 aquæ 1690. 1691 cibi 1724 lactis 38 magna mihi eſt 1271 omnium rerum affluens 1266 paſtûs 1724 vini 1146 ¶ Et facultas mihi eſt 1271
Copiam facio 1266 ſui viro facere dicitur mulier 1795
Copiæ ¶ Exercitus 426. 1541, 2. 1799 præclaræ 1799 ſuper veniente; 1542
Copias colligere 877
Copiis confertim inſtructus exercitus 62. Cum copiis omnibus 1542
Copioſa flamma 360
Copioſè 360.600.1746. 1805. loquor 943 ſub miniſtro 360
Copioſior 1364
Copioſitas 917
Copioſius 1330.1364
Copioſum 917
Copioſus 360.532.931.1293. 1501.1746 ſum 721
Copula 179.385
Copulabat medio mediû accommodans 205
Copulandi ſeu nuptias conciliandi ars 1063.
Copulari qui nequit 1327 cum alio qui nequit 430
Copulat & glutinat aqua 546
Copulatè 1327
Copulatio 430.456. 580, 3 934 parium 1350 viri & uxoris in nuptiis 456. Ad copulationem aptus 430
Copulativorum more 1327
Copulativus ibid
Copulatus 580, 2. 1327 non 1327
Copulo 204.430.456.458.577 579. 580 & invicem devincio 178
Copulor conjunctionis vinculo 430
Coquendi ars 560 vim habens 1287
Coquens in ollis 560 panes Ind. ap
Coquere non poſſe 1288
Coqui 1134
Coqui qui nequit 560
Coquina 989
Coquinaria ars 197 menſa 473.1118
Coquinariam factito 989
Coquinarius 989.1353
Coquo 559.560,3. 1024.1287 1288,1353 inſuper 560 penitus 1288 ſimul 560 tardè 1288 valdè 560
Coquor 559. 1287 ægrè 1288
Coquorum lenocinia 1165 magiſter ſeu præfectus 989 ſcitamenta & lenocinia 1116
Coquus 194. 351.473.988 1285 ſum 989
Cor 612.745.746.758,2. 1511 1528 arboris 425.746 bonum habens id eſt fortis 746 extraho 477 gravatum habens 746 macerabat 758 non habens 758.1511 pertranſiens 746 turbans 746
Coracinus piſcis 1324
Corallium 845
Coram 164.165.263.488.755 1179.1180,4. 1183,2.1384 1385,2.1388.1534 1693 dominâ 164 iſtis me interrogaſti 1650 omnibus 460 parentibus 1385 teſtibus 481 torteſtibus 488
Coràm ¶ in vel ſub propriâ perſonâ 1183 agens aliquid ibid
Corbis 857.929.1407,2.1756 parvus 929
Corbis in modum 1756
Corbula 1407.1756
Cordacem falto 846
Cordata mens 1763
Cordatè 558,2
Cordatus 204. 558.1511,1763 animus 1051 ſum 1763
Cordax genus ſaltationis comicæ 846
Corde 758, 2 audaci prædirus 746 careni ibid. magno prædirus 1511, 2 ſub corde latens 746
Cordi inſidens ibid
Cordialis ibid
Cordis conceptio, id eſt, cogitatio 746 dolor ibid. dolorem ſentio ibid. 3 duri qui eſt.ib.durities ib. in volucrum 746.824 motus palpitationi ſimilis 756 pullus poſt vehemens exercitium 181 turamen 1770
Cordium cognitor 321
Coria concinno 378 incidens 1606 optimè ſubacta & curata 378
Coriacea baltea canum 1576 tunica, quâ corpus tegimus ad arcendas pulvias 1517 veſtis 410. 1512
Coriaceum flagrum 1489 umbraculum 374
Coriaceus 293. 374,2. 1064 1489,2. 1500. 1530 penis 1710 ſaccus 1489
Coriandrum 847.849
Coriaria ars 1485
Coriariam artem exercens 1489 artem factito ibid.
Coriarius 293.378,2.1349. 1409 Ad coriariam pertinens 378
Corio contecta navis 1302 contego 293 duriſſimo munitus 374 integro 4 10, 2 munitus 1433
Corium 293,2.374.4754.997 1006.1433.1489.1500.1530 2 bovinum 378 Concinno ſeu apparo 293, 2 quod præcingitur 1489 recens 375
Corneus ¶ Ex corno factus 860 ¶ Ex cornu factus 773,3
Cornibus carens 774,4 1059 laſcivieus 774 latis prædirus ibid. 2 occurſo & pugno 898 ſtratus 1539 trahens 477
Cornicen 219
Cornicis pullus 852 tres, quatuor, quinque ætates degens 852
Cornicor 882
Corniculatus 773
Corniculum ibid
Corniger 1736
Cornix 851
Cornu 772.773.860 elaborans 503. ¶ Pars acici 772 alterum circumvenio 774 dextrum tenebat 772
Cornu feriens 773 ferio ibid. 4 peto ibid,4.E cornu reſonans 1784
Cornua antennarum 774 citharæ 14. ¶ Tibiæ 772
Cornua alta gerens 774,3 aurata gerens ibid. erecta habens 774.860 erigo 773 gero 1736 habens 557 multa habens 774 hircina habens ibid. pulchra habens 774 860 retorta habens 774 ſculpens 324 taurina habens 774 tortuoſa habens ibid
Cornus 860
Cornuta 557. 773 ſupra modum 774 ſyllogiſmus 773
Corolla 1529,2
Corollæflores 158 tortiles in orbem 893
Corollarium 246. 1729 addo 360 legitimi & conſtituti cibi 45
Corollas nectens 1328,2
Corona 384,2.852.1529,4. 1587.Ind. ap. ¶ Conſidentium principum 442 hominum 704.890. ¶ Sydus 132 1220.1529
Coronâ auratâ redimitus 1531 cingo 1530, 2. Ind. xx. exorno 1530 privor ibid. pulchra redimitus ibid. ſpicea redimitus 1531
Coronæ geſtatio 1738 in modum 1529
Coronæ 656
Coronam ambio 1531 affero 1530, 2 depono ibid 2 ſuſtans 1738 geſto ibid 2 necto 1328.1549 non habens 1530, 2 violaceam geſtans ibid.
Coronamentum ibid
Coronarium certamen 1529
Coronarius 1529.1530,2
Coronarum amans 1531 amans ſum ibid. venditor & venditrix 1411
Coronas conficiens 1530
Coro natio Corona-
Coronatus 1529, 2. 1738 benè 1530, 2 calamis ibid. hederâ ibid. ſpinis ibid. ſum 1738
Coronis 852
Corono 143.384. 1529,3.1530 2 priùs 1530 tæniâ 1587
Coronor 384. 1529,2
Corpora multa habens 1574
Corporalis 1573
Corporaliter ibid.
Corporari 1445.1574
Corporatus 1574
Corpore carens ſeu exutus 370 benè habito 555 bene conſtituto qui eſt 1629 quæſtum facere 497 quæſtum faciens 717 robuſto eſſe vel ſum 426. 1574
Corporcum fieri 1573
Corporeus 1573,2. 1574
Corpori dediius 1573
Corporis amans 1574 amans ſum nimium ibid. amor ibid. bona habitudo ibid. cuſtos 1770 ejuſdem qui eſt 1574 exercitatio 208 habitudo ſeu conſtitutio 546 unius in aliud corpus tranſmutatio 1574 ſine corporis interventu 1573
Corporum pigneratio Ind. av. ſervorum mercaturam exerceo 1269
Corpulentiâ 1255. 1445 1446
Corpulentum reddo 1334. 1445 2
Corpulentus 1445, 2. 1573. 1574, 2. evado ſupra modum 1446
Corpus 344.369.370.476.863. 901. 1419.1445.1573. 1826. 1828 hominis 208 ¶ Collegium 1573
Corpus album habens 1828 atrum habens ibid. commiſcere cum matre 1053 curo 628 curo benè neceſſariò 1659 durum habens 1574 eſſe facio 1454. 1573. 1574 exerceo 205 gracile habens 1574 incidens & vulnerans 1828 liquatum habens ibid. magnum habens 1574 miſcere 1053 nitidum habens 1818,2. recreare 1573 reficere 917. 1354. tenerum habens 1828, 2. In corpus coaleſcere 1574
Corpuſculum 1573
Corradiantia, æ 215
Corrado 1838,2. Quæ corraduntur aſtro 1556
Correctio 535. 878. 1193,3 eorum quæ dicta ſunt 1193 præcedens ibid.
Corrector 535,2. 1193,2
Correctu facilis 1193,2
Correctum quod eſt ibid.
Correptè 1525
Correptio,apud Grammt. ibid.
Correptum eſſe morbo 554
Correptus à dæmone 920 inſaniâ 115
Correſpondens 97
Correſpondentia ibid.
ad Corrigenda ſuperiora qui adjicitur 1193
non Corrigens 1765
Corrigere qui poteſt 1193, 2
Corrigi qui nequit ibid.2
Corrigia 681. 1561,1568 calceamenti 578
Corrigiâ ſubſtringo malleolos pedum 1560
Corrigiarum conſtrictio 681
Corrigiola ibid.
Corrigit tortuoſum 675
Corrigo 533,3.675,2. 1193,5. 1194. 1438.1548. Ind. ay. inſuper 1193
Corrigor 535.675.1193
Corripere aliquem dicitur aliquid 795, 2
Corripi dæmonio 501 furore lymphatico 1113 morbo 916 tertianis febribus 115
Corripiant dentibus terram 913
Corripiens,apud Gramm.1525
Corripio ¶ Capio,prehendo 74 192,2. 193, 421. 913. 916. 1004,3. 1307 trahendo ſuſum 192. ¶ Invado, urgeo 480,919. 920. ¶ Reprehendo 918. 920. ¶ Breve reddo apud Grammaticos 1525
Corripior 916
Corrivalis 656
Corrobora te ipſam 1441
Corroboratio 861. 1440.1441.
Corroborativus 1440
Corroboratus 1440 animâ 1441
Corroboro 713,6. 861, 862. 1351,1431. 1440. 1441
Corroboror 1351.1440. 1441 corpore 155
Corrodens 353
Corrodo 291.440.525
Corrodor 291. 762
Corrogo 10, 495, 2 viciſſim 495
Corroſio 291
Corroſivus ibid
Corroſus à tineis 440
Corruens 1317
Corrugatio 1439
qui Corrugatur 1711
Corrugo 706.1439,2.1545
Corrugor 1439
Corrumpendi vim habens 1744,2
Corrumpens animum 1745 ligna ibid. populum ib. vitam ibid.
Corrumpere ſeſe invicem 1745 vinum 725
Corrumpi pecuniis qui nequit 116 non poſſe pecuniis 1745
Corrumpo 16.133,2.134. 379. 481,2. 507. 667. 698. 699. 725.784.787.813.980,2.987 1104. 1348. 1416. 1492. 1743. 1744, 3. 1745,3 aliquantum 1745 antè ibid. inſuper ibid. largitione 379. 382,2 muneribus 1451 unà 1745. ¶ Conſtupro 980. 1745
Corrumpor 133,698. 980.987. 1104.1669.1743,2.1744,2. circumcirca vel circumquaq; 1744 1745 luxu 652, 2 iterum 1744.
Corruo 1316 antè 1314
Corruptela 787. 1744, 2. 1745 judicii 379
Corruptibilis 1416.1743.1744 vix 1745
Corruptio 1743.1744,3. 1745, 2 quæ fit largitione vel per munera 379.1451
Corruptiones aërum 60
Corruptioni obnoxius 1743. 1744 non obnoxius 845. 1744.1745, 2
Corruptionis immunitas 1745
Corruptivus 1416.1744
Corruptor 986,3.1416. 1744 1745 puerorum 1746 virginum 1148
Corruptores 987
Corruptu facilis 1745, 2
Corruptum judicium 404
Corruptus 1743 in navi 1745 nuper 1743 ſtatus Reip. 1363 ſum 1745. Non corruptus judex 379 muneribus 400
Cors anſerum 1661
Cortalis 455
Cortex 735,2.957,2.958.1753 mali 374 parvus 1753 pomorum 753
Corticatus 957, 2
Cortice carens 958. 1757. Ind. ax. difficili rectus 958 diſrupto ſum 1430 obducta ſemina habens 1505 turgeſco 958 uno tectus ibid.
Corticem detraho 1753, 2 habens ibid. habens aſperum 1753, 2 craſſum ibid. diſruptum 1430. 1753. Ind. φλ. ipſum adhuc, lævem, longum mollem, ſcabrum, ſimilem tenuem 1753
Cortices rugoſos habens ibid.
Cortici ſimilis ibid
Corticibus abundans 957
Corticis detractio 958.1753
Corticoſus 735.957,2
Cortina 1297.1822
Corvinus 846,2
ex Corvis auguria captans 1001
ad Corvos abire jubeo 846
Coruſcans fulminis in modum 1715
Coruſcantem rutilo ſplendore faciem habens 1068
Coruſcat igneo fulgore 925
Coruſco 211,2.1003 1533 pariter 211
Coruſcus 64.68
Corvulus 846
Corvus ibid. nocturnus ibid.
Corybantius 849
Corybantum more furo vel inſanio ibid. templum ibid.
Corybas ibid
Coryceei 1216
Coryceus principis alicujus 101
Corymbi aurei 1435
Corymbus 850
Coryphæus 851
Cos 97,2.634. 1700
Coſtæ 1498 latiores 13 24 navium 817
Cothurni 232,2
Cothurnus 817
Coricula 97. ¶ Lapis Lydius 257
Cotonea malus 890
Cotoneum malum ibid
Cottabo ludo 855
Cottabus ibid.
Coturnicum luſus 1618 martix 1051
Coturnix 840. 1203 maxima 1051
Cotyla 856,2
Cotylæ menſuram æquans ibid.
Coxa 712.1049
Coxæ cavitas 855
Coxas tumidas habens 1137
Coxendicis cavum os 1469 concavitas 856
Coxendicum dolor 712
Coxendix ibid.

C R

CRabro 161.1565
Crambus, vitium fructuum & uvarum 860
Crapula 859
Crapulæ exhalatio 860, 2
Crapulæ obnoxius 859
Crapulam arcens vel non infetens 859 edormio, ſeu exhalo 860, 2 ſentio 859 non ſentiens ibid. Per crapulam deliro ibid.
Crapularis redundantia 749
Crapulor 859
Cras 220
Craſſa arbor 50 genna habens 1256 labra habens 1137 1798
Craſſâ Minervâ 1021, 1255. Minervâ fuſus 1809
Craſſam cutem ſeu pellem habens 374 mentem habens Ind. mm radicem habens 1432 ſubſtantiam habens 1020
Craſſamen vel Craſſamentum 708. 1256
Craſſas clunes habens 1137 coxas habens ibid. virgas habens 1414.
Craſſè 519.1021,1255 loquens 1537. loquor ibid. pronuntians ibid.
Craſſeſco 50. 1256 ſupra modum 1256
Craſſior 1255
Craſſiore Minervâ 1021. 1682 minervâ factus 1570
Craſſis partibus vel particulis conſtans 1020. 1021
Craſſiſſimus 1255
Craſſitiem æqualem habens 1256 ſuræ habens ibid.
Craſſities 1255. 1256
Craſſitudinem haſtæ habens 1256
Craſſitudo 50.706,1255.1256 partium 1021
Craſſius vinum 1115
Craſſiùs ¶ Rudiùs 1021.1255.
Craſſiuſculus 1256
Craſſo modo 1679,2. ore loquor 1537 pilo præditus 649 ſucco prædirus 1831
Craſſum corticem habens 1553 ingenium 1256 inteſtinum 1810. 1816 os 1537 os habens ibid; penem habens 1137. reddendi vim habens 1256 reddo 50. 1255. 1256 reddo ſupra modum 1256 roſtrum habens 1437 ſuccum habens 1808
Craſſus, 50. 229. 1021. 1255, 1256.1518 fio 50.1256.jun. cus 1571. ¶ Pinguis 1657. ¶ Stupidus 675.1559.
Craſtino die 220
in Craſtinum differre 221
Craſtinus dies 574
Crater 770 ligneus Ind. mm. magnus 476. 889 parvus 770. ¶ Aquæ conceptaculum 770
Cratera ibid
Crateras ſtatuere 692
Crates 313. 1420. 1447. 1610
Craticula 527,2.1611
Creare ducem 363 judicem 75 periculum 46 regem 258. 1347 regem per ſortem 912.
Creaſti mulieres in lucem 1141
Creata res 886, 2
Creatio ¶ Fabricatio, productio 886 mundi 1351. ¶ Deſignatio, renunciatio 363, 2. 1426 imperatoris 75 magiſtratus 1593
Creator 586,3.1322.1343
Creatrix 1322
Creatum opus 886
qui Creatur rurſum magiſtratus 79
Creatura 886, 2
Creatus ¶ Conditus 886 à Deo

ibid. non ibid. ¶ Designatus 75. 363 suffragiis 1593 non suffragiis ibid. suo ipsius suffragio 1593.
Creber 127. 554. 619. 2. 1400. 1401. 1580 & continuus 127 non 1401
Crebras habens columnas 1551 gemmas 1185 radices 1432
Crebri 127. 210 fluctus 127 & frequentes morbi 554
Crebritas 554. 1400
Crebrò 391. 554. 619, 3. 677. 849. 1400. 1401. 1580.
Crebros oculos habens 1185
Credens multum 1263 parum ibid.
Credentes 1261
ut Credibile est 448
Credibilis 1260. 1262. 1263. per se. Ind. *au.*
Creditor 1820
Creditoribus non obnoxius ager 1533
Creditu difficilis 1263
Creditur mihi ¶ Fides habetur mihi 1263. ¶ Concreditur seu committitur mihi 1260. 1263, 2. 1802 non 1262
Credo 1259. 1260. ¶ Concredo 1260. 1263, 3
Credor 1260
Credulus 1260. 1263
Crema me 723
Crémari qui potest 722, 2
Cremasteres 866
Crematio 722. 1684
Crematu difficilis 724 facilis ibid.
Crematus 722 non 724 recens ibid. 2.
Cremia colligo 1767
Cremiis similis ibid.
Cremiorum collectio ibid. collectrix ibid.
Cremium ibid. 2
Cremo 22. 721. 723, 2 mortuum 721
Cremor ¶ Comburor 723
Crena ¶ Sagittæ incisura 324 1810
Creo ¶ Condo, fingo, produco 706. 886. ¶ Designo 247. 363, 363. 1592 ante 1593 magistratum in comitiis 79 suffragio meo 1739
Creor ¶ Condor 886. ¶ Designor 75. 248. 363, 2. 1593
Crepans dentibus 877. Non crepantes amygdalæ dum franguntur 1461
Crepida 868
Crepidarum venditor 1410
Crepidas induo 869
Crepidatus ibid.
Crepidine carens 1798
Crepidines fluviorum profundas habens 1798
Crepido 670. 1259. 1810 fossæ 1797 littoris 1258
Crepitaculum 1324
Crepitaculi genus quoddam. Ind. *ao.*
Crepitaculo sonitum edo 1324, 3
Crepitaculum 867. 876. 1324, 2
Crepitans igni 1491
Crepitare facio 876 ros tro dicitur ciconia. ibid.
Crepito 614. 667. 836. 877, 2. 964, 2. 1251. 1324.
Crepitu plenus. 1843. Cum crepitu 614, 2 sine crepitu Ind. *aw.*
Crepitum cieo 963 edo 285. 614. 1843 nullum edens ibid. non ibid. ¶ Designatus 75. 363 suffragiis 1593 non suffragiis ibid. suo ipsius suffragio 1593.
Creber 127. 554. 619. 2. 1400. 1401. 1580 & continuus 127 non 1401
Crebras habens columnas 1551 gemmas 1185 radices 1432
Crebri 127. 210 fluctus 127 & frequentes morbi 554
Crebritas 554. 1400
Crebrò 391. 554. 619, 3. 677. 849. 1400. 1401. 1580.
Crebros oculos habens 1185
Credens multum 1263 parum ibid.
Credentes 1261
ut Credibile est 448
Credibilis 1260. 1262. 1263. per se. Ind. *au.*
Creditor 1820
Creditoribus non obnoxius ager 1533
Creditu difficilis 1263
Creditur mihi ¶ Fides habetur mihi 1263. ¶ Concreditur seu committitur mihi 1260. 1263, 2. 1802 non 1262
Credo 1259. 1260. ¶ Concredo 1260. 1263, 3
Credor 1260
Credulus 1260. 1263
Crema me 723
Crémari qui potest 722, 2
Cremasteres 866
Crematio 722. 1684
Crematu difficilis 724 facilis ibid.
Crematus 722 non 724 recens ibid. 2.
Cremia colligo 1767
Cremiis similis ibid.
Cremiorum collectio ibid. collectrix ibid.
Cremium ibid. 2
Cremo 22. 721. 723, 2 mortuum 721
Cremor ¶ Comburor 723
Crena ¶ Sagittæ incisura 324 1810
Creo ¶ Condo, fingo, produco 706. 886. ¶ Designo 247. 363, 363. 1592 ante 1593 magistratum in comitiis 79 suffragio meo 1739
Creor ¶ Condor 886. ¶ Designor 75. 248. 363, 2. 1593
Crepans dentibus 877. Non crepantes amygdalæ dum franguntur 1461
Crepida 868
Crepidarum venditor 1410
Crepidas induo 869
Crepidatus ibid.
Crepidine carens 1798
Crepidines fluviorum profundas habens 1798
Crepido 670. 1259. 1810 fossæ 1797 littoris 1258
Crepitaculum 1324
Crepitaculi genus quoddam. Ind. *ao.*
Crepitaculo sonitum edo 1324, 3
Crepitaculum 867. 876. 1324, 2
Crepitans igni 1491
Crepitare facio 876 rostro dicitur ciconia. ibid.
Crepito 614. 667. 836. 877, 2. 964, 2. 1251. 1324.
Crepitu plenus. 1843. Cum crepitu 614, 2 sine crepitu Ind. *aw.*
Crepitum cieo 963 edo 285. 614. 1843 nullum edens edens 1843 ventris edo vel emitto 1292, 3. 1843 ventris emitto in 1846
Crepitus 836. 963. 964. 1251 1843 crepitaculi 1324 ignis 285 ventris 260. 1292, 2 Cui crepitus curæ sunt 1043
Crepo 964, 2. 1382. ¶ Loquitor 876. ¶ Ampullas verborum projicio, jacio 836. 1680
Crepuit gemitu; sub pondere 285
Crepusculum 220. 365. 814 matutinum 216 primum 979 vespertinum 526 Ante crepusculum 365
Crescendi vim dans 1776 vim habens 58, 2
Crescens 58 benè & feliciter 110. 1779 latè 1779 non 110. 114 in rectitudinem 1780
Crescere inæqualiter 1016 in proceritatem 1780 in rectitudinem ibid.
Crescit malum tibi 590
Cresco 58, 4. 59. 109. 110, 2. 212 399, 2. 1016. 1226. 1329, 2. 1331 nimium 59 simul ibid. 1589
Crescunt capilli 58 in corpus 1339 in longitudinem abies palma 58.
Creta 769
Crex, avis 866
Cribellum 852
Cribra conficiens 1351
Cribratio 1451
non Cribratus 510
Cribri ambitus 1529. 1618 modo 852
Cribro divinans 1001 ferre aquam 852
Cribro 852. 1451. 1453, 2 priùs 395
Cribror 1451
Cribrum 597. 852. 869. 968. 1451. 1692, 2. 1693 quo farina cribratur 1453 rarum 1310
Crimen 18. 88. 403. 535. 730 hoc confertur in me 88 diluere 983 impingo 401 1729. intendere 697 quod objicitur 731 recipere in se 88. 380. 381. 729. in crimen incurro 1226. amentiæ incurrere 1226
Crimina gravia objiciuntur mihi 88 objectantes 730 publica 403
Criminatio 89. 243. 472. 730. 731. 1030
Criminator 243
Criminatorie ibid
Criminatorius 89
Criminatus me homicidii ibid.
Crimine absolvere 88 injuriæ illatæ teneri 549 libero te 87 piaculari teneri 21 vacens 89, 2. 536. In crimine ponent 1620 fine crimine 1030
Crimini do 731 obnoxius 89. 536 obnoxius sum 1226 offerre se 730
Criminis loco hæc objiciens 89 loco ponent 1620 objicio 731 relatio 1726
Criminor 89, 4. 242. 258 antè 89 falsò 1709 insuper 89 simul ibid.
Crines consorti 1546 intorti 2326, 2 plexi. ibid.
Crines erectos habens 649 implicare 143 nigricantes habens 1789 promissos habens 650 rectos habens 649
Crinis 763
Crinitus 649. 834 sum 649
Crocitans cornix 764
Crocitatio 882
Crocito ibid.
Crispa 1228 contra ibid. folia habens 1772
Crispam comam habens 835 comam ibid.
Crispis capillis præditus 747
Crispitudo 1218
Crispo 858
Crispus 649. 1217
Crisso 1432
Crista 822 galeæ 975. 1619; gallinacei 807
Cristâ insignis 975 Ind. *λο.*
Cristæ emissio in avibus 975
Cristam habens album 976 altam ibid. auream ibid. gallinacei 975 non ibid. pulchram 976 profusam valde ibid. rubram ibid. surrigens 975
Cristarum repositorium 975, 2
Cristas galearum vendo 1410
Cristata galea 897
Cristatus benè 976 sum 975
Cristis benè instructus sum ibid
Criticus 871 dies 870. 871
Croceis indutus 562
Croceum peplum habens 1287
Croceus 814. 875, 4. 956
Crocias lapis 875
Crocinus ibid.
Croco imbuo seu tingo 875 similis sum ibid tinctus 254. 875
Crocodilinæ quæstiones 366
Crocodilus ibid.
Crocum mentior 875 refero aliquâ ex parte ibid.
Crocus ibid
Crotalia 877
Cruce insignio 1566
in Crucem attollo 1514 tolli 1571 tollo 1486 tollo unà 1515. In malam crucem abire jubeo 846 facessere 519
Cruci affigens 1514 affigo 602, 1301. 1514, 2 affigor 1514 affixus 1327
Cruciabat hoc illum 28.
Cruciari dolore 1492
Cruciatus corde 1642
Cruciatus, ûs 108. 257, 2. 1249
Cruciatûs locus 257
Crucifigo 602. 1514 iterum 1514 unà 1515
Crucifixio 1514
Crucio 68. 1307. 1642 dolore omni ex parte 1133
Crucior 1507 dolore vehementi 1133 extendendo 1590
Crucis formâ 1682 formam gerens ibid. nota 1566
Cruda senectus 1850. Quæ cruda comedi solent 1674
Crudæ carnes 1850.
Crudele ferrum 473
Crudeli mense præditus 1765 supplicio puniens 1357
Crudelis 109. 162. 174. 440 473. 506. 608. 657. 1018. 1189. 1511. 1764, 2. 1850 factus erat 174 tyrannus 1683
Crudelissimè 93
Crudelitas 162. 1850
Crudelitate fervens 1750
Crudeliter 162. 473, 3. 1722. 1850
Crudis cibis vescens 1465 vesci 1702
Cruditas 1850
Crudivorus 276. 440. 1702, 2
Crudiusculus 1850
Cruderum vorātio 1702
Crudum imponoræ 1629, 2 partem edens 1632 fabamentum 1580 sicco 1607
Crudus 1405. 1850 qui comedit 292 qui laniatur 1499 qui sectus fuit 1607 qui tritur 1671
Cruenta qui exsuffiunt 1726
Cruentare manus 69
Cruentatio rostri. Ind. *au*
Cruentatus 70. 1024. 1735
non Cruentè 69
Cruento 69. 70. 2289. 979. 2 uno ibid.
Cruentor 69, 2 unà 70
Cruentum aspectum habens 1179
Cruentus 69, 670. 2. 2549 79 non 69
Crumena 240. 1004
Crumenarum incisor 1605
Crumenas incidere ibid
Crumenula 240
Cruor 69. 979 per adipem sparsus 1179
Cruore conspersus 1723 cruento 289 inquino ibid.
Crura ambiens 1472 habens æqualia, asinina, bona, grandiora, hircina, incurva, longa, mala, non, numellis inclusa, obtorta introrsum, punicia, tenuia, tria 1472
Cruribus tardis incedens ibid. sine crutibus ibid.
Crus 814. 1049. 1472 unicum habens 1472
Crusta 1325 ab ardente ferro inducta 527 pennarum 453 pulvis 332
Crustæ inductio 527
Crustæ marmoreæ 1402
Crustas inducens medicamentum 527 obduco ibid.
Crustamarum modo habet 1325
Crustum 651
Crux 1143
Crypta 880
Cryptices ibid.
Crystalli pelluciditatem imitor 882
Crystallinus ibid
Crystallo similis ibid
Crystallus 348, 882.

Cu

Cubandi difficultas 821
Cubans foris 821 humi 537. 821. 949 in cœno. Ind. *βο.* in dolio 821 inteliciter 537 malè & incommodè 821 solus 949
Cubare cupio 760 facio 818 821. 933 humi 537
Cubario mala seu incommoda 821
Cubicè 888
Cubicularis 537. 819 sum 819
Cubiculi vestibulum 372
Cubiculum 370. 537. 616. 821. 1138, 2 parvum 821
Cubicus 888
Cubile 536. 537. 616. 667. 821, 2 habeo vel constituo mihi in 821 habere 537 in sylvis habens 822 ¶ Lustrum 536
Cubili carens 821 In cubili colloco 536 quæ habentur colloquia ibid. suo qui est ibid.
Cubitalia 15
Cubitalis stipes 306
Cubiti caput 748 gibbero ferio ibid. inflexio 33 os 889, 2 os 2 majus 1366 os minus ibid.
ibid. pars superior ibid. summitas 1849 unius qui est 1306 Manus infero lateribus ut cubiti emineant 14
Cubito adjunctus 1306 incumbo 14 trium ibid. metior 1306 pello 889 repello vel submoveo 14
Cubitorum numero par 1306 duorum, trium, quatuor, quinque sex &c. 1305
Cubitos albos habens 1306 duos excedens ibid. intendo 14 pulchros habens 1306 2 roseos habens ib. septem longus. Ind. *aw.*
Cubitrix 536
Cubitum 1306. Ind. *κο.*
Cubitum dimidium æquans 1306. In cubitum reclinatio 14
Cubitus 14. 22. 1306. 1849 parvus 14
Cubo 217. 536, 2. 537, 2. 818, 2. 821. 1186. ad latus alicujus 949 humi 822 juxta 218. 537. 819 sub dio 821
Cubum facio 888. In cubum formo ibid.
Cubus ibid.
Cucifera arbor 1736
Cuculus 822
Cucumerarium 1462
Cucumerarius ibid.
Cucumeris in modum ibid. semen ibid.
Cucumis ibid. parvus ibid.
Cucurbita 827. 1462, 3 sylvestris 1493
Cucurbitæ 575 medicinaes 10
Cucurbitula 827 medicorum 1462
Cudentes orationem aut verba 844
Cudo 1793 argenteos nummos 844 monetam vel nummum 840. 843, 2 moneram non bonam 843 insuper 1793 super ibid.
Cudor 840 ex ære 1792
Cui 1208
Cui? 1225
Cujas 358, 2
Cuivis 1208
Cujus ibid.
Cujus? 1225
Cujusdammodi 1147
Cujusibet 1208
Cujusmodi 358 illa? 1147
Cujusvis 1208
Culcitra 1518. 1678
Culcitræ in modum convolvo 1678
Culcitras texens 1699
Culcolus 653
Culeus 374. 824. 1064. 1672
Culex 275. 413. 813 vinarius 908
Culicis speciem gerens. Ind. *κο.*
Cubicè 888
Cubicularis 537. 819 sum 819
Cubiculi vestibulum 372
Cubiculum 370. 537. 616. 821. 1138, 2 parvum 821
Cubicus 888
Cubile 536. 537. 616. 667. 821, 2 habeo vel constituo mihi in 821 habere 537 in sylvis habens 822 ¶ Lustrum 536
Cubili carens 821 In cubili colloco 536 quæ habentur colloquia ibid. suo qui est ibid.
Cubitalia 15
Cubitalis stipes 306
Cubiti caput 748 gibbero ferio ibid. inflexio 33 os 889, 2 os 2 majus 1366 os minus ibid.
Culicum 462
Culpandus 89, 2. 1030, 2
Culpans 1030
Culpo 88, 89, 2
Culpor 89, 2
Culta regio 502 terra 498, 501, 507 terra habitatorum frequentia 1143 terra recens, Ind *re.*
Culta (sc. loca) 497, 498
Cultè 734
Cultellus 1011 quo jugulum alicujus petitur 1560
Culter 218. 841, 1010, 1011, 1300 ad excoriandum 374 tonsorius 1121 quo obsitrix infanti umbilicum præsecat 1162
Cultior regio 501
Cultor 628, 629, 2. 931 dæmonum. Ind. *dκ.* Dei 1450
Cultores Musarum 628
Cultri jugulatorii 1560
Cultro aperio 1569
Cultrorum artifex 1352 venditor 1410
Cultrix 629
Cultu decenti 1523 simili utens 1478
Cultum addens 1181 corporis curo 1026 gerens imperatoris 546
Cultura 500, 508. 628 agri 500 in herbis & arboribus 30 terræ 500 vineæ. Ind. *αμ.*
Culturæ negligetus 500
Cultus (a) 2 (plendidè 562
Cultus arborum & herbarum 629 corporis 546. 629. 1181. 1478, 1479 corporis negligetus 557 dei 647, 2 deorum 22. 628, 629 divinus 1449. 2. 1450 externus 854 insanus idolorum 992 legum 498 nimius 1295 plantarum 1235 religiosus 931 in vestitu 247. 561 superfluus 1181, 2. ¶ Observantia 628. 629
Cultus seu ornatûs amans 854 in vestitu nimium studiosa vel studiosus, 1181 studium 854
Cum 149. 1037. 1242. 1388, 2. 1555. 1696 aliquo esse, id est, ab alicujus partibus stare 1037 aliquo facio 572 armis 1037 bis tanto argenti rependi 1388 bonâ Dei venia dictum sit 1555 iis fœdus ineirunt 1037 millearmatis 1555 multo fumine 1696 pane si habeant solum nasturtium 488 paupertate juncta senectus 1037 potestate 570 rege percussa fœdera 1388 tanto exercitu 488. Pariter cum sole 133 unà cum 1054. 1555 auteo sceptro 149
Cùm, tum 212. 1125
Cuminaceus 895
Cumini repositorium. Ind. *κν.*
Cuminum 895
Cumulatam mensuram habens 1598
Cumulatè 1330. 1397 expletus 1330
Cumulatim 1574 adjungo 1627 aggregor 1574
Cumulatio ibid.
Cumulatus 1397. 1574
Cumuli arenæ 639
Cumulo 1020. 1226. 1574 circumcirca 1574
Cumulor 1574
in Cumulos aggero 1100
ad Cumulum addo 1040
Cumulus 38, 2. 639, 2. 707. 1020. 1098. 1100. 1574, 2. 1620, 2. 1809. 1814 malorum 910 terræ 1442
Cunabula ¶ Nidus 1095
Cunæ 968
Cunctabundus 1028
Cunctâter 242. 283. 1572. 1829
Cunctantissimè 1572
Cunctari cupio 1028
Cunctatio 242, 3. 440. 1028, 4. 1572. 1829
Cunctatione carens 1028 sine cunctatione ibid.
Cunctator 1028, 2
Cunctatores 550
Cunctatrix 700
Cunctor 242. 283. 475. 550 896. 1028, 3. 1621. 1623. 1669. 1698. vicissim 1028, 2
Cuneata acies 244
Cunei 1571
Cunei adactio 1565
Cuneis compactus 1302 obstruo undique 1565
Cuneo 1565, 2
Cuneo findo ibid. obstruor ibid. obturo ibid. scindor ibid.
Cuneolus ibid. 3
Cuneum inculco ibid.
Cuneus 330. 1565, 2. 1571
Cuniculi seu cloacæ instar 1091
Cuniculi ¶ Fossa subterranea 1037. 1091
Cuniculis actis cœpit obsidere 1037
Cuniculos ago 1091. 1204, 2 hostium transversis cuniculis excipio 1204
Cuniculosum ulcus 1091
Cuniculus ¶ Animal 913. 1371. ¶ Fossa subterranea 1091 1204
Cunila 655. 838
Cunnos semper in ore habens 959
Cunque 1288
Cupedinarius 972
Cupedinarius 1411
Cupere alicui benè 414. 1761 & velle universi incolumitatem 326
Cupes 972
Cupidè 5
Cupidines ¶ Amores 496
Cupidinis telis ictus 251
Cupiditas 562. 654. 656, 2. 657. 682. 1195. 1641. 1797 discendi 999 gloriæ 416 imperandi 203 opum immensarum 1148 vitæ 577
Cupiditate flagro 1014
Cupiditatem afferre 656
Cupido ¶ Cupiditas 471. 682. incessit 522. 916. ¶ Amor 496. 682. 1346 parvus 496
Cupidus 656. 657 audiendi 103 discendi 999 gloriæ 416 gloriæ inanis ibid. gloriæ sum ibid. honoris 1640 imperandi 203 lucri 776 pecuniæ 1825 sciendi seu scientiæ 447. 712 spectandi 624
Cupiens 968. 1008. 1015 audire 496
Cupientes. Ind. *ου.* recuperare principatum 496
Cupio 245. 279. 326. 410. 471, 2. 496, 3. 546. 562. 565. 656, 2, 682, 2. 968. 970. 1015. 4. 1031, 2. 1032. 1132. 1192, 2. 1797 magno cum desiderio 1346 mirum in modum 656 omnia tuâ causâ 279 vehementer 1014, 1015, 2. vicissim 656 unà ibid.
Cupita res 1
Cupitor 478
Cupitus 326
Cupressinus 443
Cupressus 895
Cupressus ibid.
Cur 1215. 1634 tandem? 387 Causa cur, 1215. Quid est cur? ibid.
Cur 699, 2. 705, 2. 780. 831. 1024. 4. 1025, 3. 1026, 2. 1034. 1035. 1042. 1135. 1171. 1182. 1546. 1654. 1853 alicujus rei 780 multa 1854 nulla est 1025 nulla fuit ibid. cujus nulla habetur 1766 quæ impenditur rebus nihili 946 si qua tibi est sermonis jam dicti 1042 summa 102
Curâ acutâ inventus 1035 adhibitâ 1025 1026 dignus 781, 2 magnâ adhibitâ 780 multâ dignor 1853 nullâ dignus ibid. quem nullâ dignamur ibid. vacuus 1766. 2. Absque vel sine cura 781 2. 1766
Cura ut 1060
Curæ plenus 110
Curæ erat 1024 erant mihi omnia 1766 esse tibi nosti 1024 est 1024, 1025 qui est 1024, 1025 quod est 1024. 1026, 2 quod non est 1025 habere 29. 1034 habes amicos 1026 non habeo 1025 meæ traditur 1654 trado alicujus ibid.
Curæ 637 multæ incumbebant mihi 699
Curam abjicere de quopiam 567 adhibeo 544, 1766 agens 1026 agens liberorum vel puerorum 832 ago 1043. 1546 facio 1546 gerens 781. 1024. 1025 gerens multam 1854 gerens nullam 781 gerens omnium 1764 non gerens 1025. 1853. gerere alicujus rei 151 gero 110. 780, 2, 781, 2 831, 2. 1017, 2. 1024. 1025. 1026, 2. 1042. 1853, 3. 1766 gero insuper 1026 gero liberorum vel puerorum 832 gero magnam 1853 gero simul 1026 gero vicissim ibid. gero vir 781 non gero 1766 gerunt venationis 1026 habeo 1653, 1654 habeo horum 1026 habeo in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent 1026 habeo parvam 1853 non habens 1026 nō habeo 1721 suscipio 1766. Citra curam 1035. Extra curam pono 1766
Curandus minimè 1853
Curans ægrotos 832 equos ibid. mensam ibid. non 1546. 1853 sacra 832
Curare suum commodum 628. Non curare aliquid 1025
Curarum oblivionem inducens 781 ofor 1767 vacuitas 1766
Curas graves afferens aut habens 781 nullas animo versans 1035 solvens ibid. pariens 1631. In curas literarias expendo 1767
non Curæ cum, qui potum ministrat 1024
Curatio 699, 2. 700. 780. 831. 1026 alicnarum rerum 1377 muneris 1026. ¶ Medela, sanatio

natio 629, 3. 666, 4. 1024
corporis 629 ægroti, quâ debita ei officia præstantur 1111
ægrotorum 832 omnium morborum 93
Curationem exequor manibus 1799
Curationis quodvis munus 404
Curator ¶ Curam gerens 480 699. 780, 2. 781. 183. 1024, 2. 1026. 1356. 1654 diligens & peritus 1026 & inspector sú 1474 funeris 781 ¶ Sanator 629. ¶ Tutor pupillorú 404. 1205. 1654. Sine curatore seu præfecto qui est 700
Curatorem impigrum educationis 480. Ad curatorem & præfectum pertinens 700
Curatores ¶ Præfecti 699 gregis ibidem. operum ibid. puerorum. Ind. *au.* ¶ Tutores 1654
Curattices 1024
Curatrix 629. 699. 831
Curatu seu fanatu facilis. Ind. *ev*
Curatus benè 832 malè id est, neglectus 1853. Non curatus seu fanatus 667
ne Cures 1025
Curiâ ¶ Locus, ubi habetur senatus 277. 278. 443 *mazi* stratum 199. ¶ Pars certa populi 1022. 1760, 3
Curiæ ejusdem sum 443 consortio carens 1760 particeps sum 1760 princeps 200
è Curialibus unus 1760
Curialis ibid. 3
ad Curiam pertinens ibid. 2
Curiosè 504 ago ibid. cogito 1035 contemplor priùs ibid. exquiro 1038 inquiri 1378 inquiro 1034 nimium & inaniter laboro vel inquiro 504 observo ibid. perscrutor 1378 scrutor 1037 1038
Curiositas 504. 1377. 1403
Curiosus 504. 1035. 1377. 1476 contemplator 1034 scrutator 1403 sum in scisceitando ibid.
Curis abundans 1766 cenſectus nimiis concido 1853 depositis dormio 1035 multis obnoxius ibid. onustam mentem habens 1762 vacuus 1034
Cúrnam 1214. 1413
Curo ¶ Anxiè & solicitè cogito 637. 1034. 1035. ¶ Curæ habeo, curam gero, procuro, rationem habeo 29. 110. 404. 480. 492. 628. 780. 2. 781, 2. 831, 3. 832. 833. 1017, 2. 1024, 2. 1025, 1026, 3. 1034. 1064. 1135. 1136. 1359, 2. 1653. 1654. 1766, 1841, 1853, 3 ægrotos 832 ægrum, & ei inservio 1111, 2 aliena negotia 1378 corpus 628 corpus bene necessariò 1659 cutem bene 1661 insuper 1026 liberos 832 non id est, contemno, negligo 110. 781. 1026. 1638. 1766. 1853, 3. plantas 832 prius 629 simul 1026 ¶ Moror, respecto, revereor 1015. 1172 ¶ Medeor, sano 114. 628. 629. 630. 666. 1024 penicillo vulnerario indito 1069 per chirurgum 506
Curor ¶ Alor, nutrior 831. 1140. ¶ Sanor 666. 1024. æger 1111
Currat 1451
Curre ibid.
Currebant 665
Currebat cursu citato 632
Currendo 1664 obeo 1663 post 1664 inter currendum captus lepus 1662
Currens 1661, 1662. abeo 632 bene 1665, 2. 1666, 2. celeriter 979 diaulum 1666. facilè 1453 multùm 1665 noctu 1666 obliquè 1665 per ætherem ibid. per diem totum 1666 per mare 1665 per se ibid. subeo ibid. 2. subtus ibid. rectè 1666. revertor 1663 velociter 1666 2. 1667 vento secundo 1666
Currentes longissimè. Ind. *ua.*
Currere velis dicitur navis 1666 Super quo curri poterit 1664
Curricula longa faciens 1666
Curriculi orbita 1665, 2
Curriculo 1662, 2. accessisse ibat 632 pertranseo 1663
Curriculum ¶ Parvus currus 190, 410
Curriculum breve faciens 1666 equorum ibid. naturæ peragit 417
Currit frequenter 1665
Currite 1451
Curro 544. 632, 2. 663. 827. 1661, 1662 bene 1666 celeriter 411. 765 contra 1663. 1664. dolicum 1666 â latere 1664 per aërem Ind. *ve.* per summas partes 1663 post 1664 simul 1666 stadium ibid. subter 1665 sursum 632 velociter 1666, 1667 vento secundo 1666
Curru tero 134 vehor 410 quod vehitur onus 134 E curru excutio aut detorbo 410 Ex curru pugno Ind. *ap.* In curru qui est 310 Super curru qui est, aut sedet, vel ponitur 410
Curruca 1696
Currum agito 469 gravans 190 trahens ibidem traho 477
Currum jungere equis 578. 580
Currus 134. 168. 190 410. 1230, 2. 1231, 3. parvus 190
Currûs agitatio 468 circumferentia 410
Currus fabricor 1302. 1349
Curruum fabricator 1349
Cursilis 1662
Cursim 1662, 2. 1664 commemorare 639 ostendam 1665
Cursitans 1662 per prati delicias 1320
Cursitare sursum deorsum 417
Cursito 1661 ultro citroque 1732
Cursitorius 1662
Cursor 230. 1661. 1662 2. 1664. 1666 currens cum vento 1665 sum 1666
Cursores 1103. 1737 in Cursorio certamine emeritus 1663
Cursorius 1661
Cursu æquans 1666 æquo ibi celer 644 citato currebat 632 incitato ferri 1666, 2 inferior 1663 inoffenso progredior 1666 rapido ferri 1297 recto contendo 1666, 2 recto pergès ib. 2 revertens 1663 tendens in cœlum 1666 valens 1662. In cursu qui est 1662. Qui cursu fit 1661
Cursui aptus ibid.
Cursum auspicari è carceribus 1728 circensem peragens 1666 contendo 1591 conz tendo ad 1590 & fluxum facilem habeo 1424. Ad cursum habilis 1662
Cursus 1451. 1661, 1662, 3. canum 1666 facilis 1271. 1424 in hippodromo 1646 incitatus 1666 rapidus 507 reciprocus 1666 stellarú ertátiũ 1129. ¶ Navigatio 1333
Cursûs ancipitis 1663
Curto 829
Curtum ibid.
Curtus ibid.
Curva labia habens 1798
Curvamen 896
Curvans pedes 1371
Curvatio 739, 2. 740
Curvatura 739, 4. rotæ 176
Curvitas 739, 2. 899, 2. 1432. 1486 rostri 1437
Curule certamen 468. 1665
Curules equi 1701 equos alens 1659 equos alo ibid. ludi 1666
Curulis 134. 190, 3 sella 410. 1370
Curulium equorũ nutritio 1659
Curvo 14. 740. 899
Curvos ungues habés 14. 1169
Curvum 301 arcum gerens 1685 littus 36
Curvus 14. 36. 346. 739, 3. 893. 899. 974. 1076. 1432. Ind. *oc.* baculus 739
Cuspidatus 94
Cuspide acutâ præfixus 1536
Cuspides 94 jaculorum. In *au.* & *av.* extensas habens ac promissas 329 mulcas habens ibid. quinque habens 90 quinque habens veru 1126 tres habens 261
Cuspidi similis 912
Cuspidibus latis præfixa hastilia hebentes 912
Cuspidis in modum. Ind. *ax.*
Cuspis 89. 94, 2. 95. 184. 329 768, 1551, 2 hastæ 418. 438. 912. 1539 mutilata 1220
Custode carens 491
Custodes 1223 arcarum 1223 circumdare corpori 704 civium 1770 corporis 1223 tabularú & instrumentorum publicorum 1770 terrę 1223
Custodia 1222, 1223, 3. 1618 1768. 1769 domûs 1222, 2 fontis 1770 legum ibidem libera 385 militum à tergo 1770 nocturna 1115. 1770. ¶ Carcer 1223. 1769
Custodiâ cingo 1223 nullâ dignus 1224 In custodiâ teneo 456, 2
Custodiæ defectus 1769
Custodiæ portæ præsum 1224
Custodiam agere 29 contrariam habens 1223. Ad custodiam aptus 1769. In custodiam inclusus 1223
Custodias ago in 1223
in Custodiendâ domo socius 1222
Custodiendi peritus 1768 pertus munus 1770 thesauri locus 1770, 2
Custodiendis vasis destinatus locus ibid.
Custodiendum trado 1624. ptus 1768. 1769
Custodiês 1768 strata. Ind. *st.* terram 1223
Custodientes latera aciei 1770
Custodiis instructus semper ib.
Custodio 29. 520, 2. 521. 1222. 1223. 1438. 1494. 1618. 1768. 2. 1853. difficulter 1223 domum 1222, 2. 1770 ficus 1224 januam 1223 littora ibidem muros 1771 noctu 1770 ova 1771 in penu 1577 retia 1223 sarcinas 1770 te ab hac re 1768 à tergo 1770 non 1223 vasa 1224. 1770 vicissim 1769 unà ibid.
Custodior 1768
Custodire animo 520 interdiu 1223.
Custodiri qui potest 1768
Custoditæ domûs præmium 1770
Custoditio vasorum 1214
Custoditu difficilis 1222, 1223. 1618. 1769, 2. 1853 facilis 1770
quod Custoditur 1223. 1763 non 1769
Custoditus malè 1223 non ibid. semper ibid.
Custodum carceris præfectus 1770
Custos 455. 1221, 1222, 2. 1223 1389. 1439. 1440. 1474 1768, 2. 1769, 2 agri 1770 1771 auri 1771 carceris 1770 corporis ibid. domûs 1222. 1770. Ind. *to.* exercitûs 1770 fani 1224 fictum 1223, 1224. fontis 1770 fructuum ibid. fructuum autumnalium ibid. gazæ ibid. horreorum 1222 jantę 1223 legum 1770, 2 littorum 1223 loci 1771 murorum ib. navis 557 ovium 1473. 1770 pacis 1770 portę 1223, 1224 2 portûs 1770 tentorius 1223 sacrorum 1770 speculę 1224 stratorum 1770 sylvæ 1224 vasorum 1224. 1770 vestium 1779 vitæ ibid. urbis 557 urbę 1770
Cursus ex auro 470 peperam 1682 recens 469
Cutem bellè curo 1661 habens asperam & scabram 374 crassam 374 duram ib. mollem 374. 1828 nigram 1828 squalidam 1829 teneram 1828, 2. 1829 tenuem 374 variegatam 374, 2 instauro restituo 1322 ad cutem rasus 1122 tago 1828, 2 tòdeo nz tondeor 1122 tonsus 1121
Cuteus 374
Cuticula sensu destituta, & toti veræ cuti superiens ib.
Cuticulam curo 1249
Cutim incidens ac vulnerans 1828. Ad cutim 998 usq; 1490
Cutis 374. 1433. 1826. 1828, 2 cum subjecta carne 1828
Cyaneo colore præditus 1828
Cyaneus 887
Cyatho similis 886
Cyathus 886. 895 parvus 886
Cyclaminus. Ind. *xv*
Cyclopes referens 1181
Cyclopica ibid.
Cyclopicè ibid
Cyclopicus ibid
Cyclops ibid. parvus ibid
Cydonium malum 890
Cygneas pinnas habens 1393
Cygneus 892
Cygnus ibid
Cylindraceus ibid
Cylindri more ibid
Cylindro æquo 892, 893 similis 892 ibid
Cylindrus ibid
Cymba 129. 895
Cymbala 856
Cymbalista 895
Cymbalum ibid. pulso ibid
Cynædus 1291
Cynica institutio seu vita 903
Cynicum ago ibid. 2
Cynoglosson 1776
Cynosura 1219
Cyprus 895
Cyprius cinis 1023
Cytini 900
Cytiso qui pascitur 1092
Cytilus 900

D

Da

DA operam, ut 1060 ut abeo libereris 498
Dabis pœnas non leves 1136
Dabo pœnas hodie cimicibus 402
Dactyli, palmæ fructus 355
Dactylus, pes metricus ibid
Dædalus 348
Dæmon 348 capularis 350 malus ibi. Pro dæmone habeo 349
ad Dæmonia pertinens ibid
Dæmoniacus 349. 1734 sum 349
Dæmonicum sacrificium 1079
Dæmonicus 349
Dæmonio corripi 501. A Dæmonio teneor seu possideor 349, 2
Dæmonium ibid
Dæmonum amans seu cultor 350. Ind. *ka.* amor insanus 991 vexatio 501
Dama 417. 4, 818
Damna avertens 1305 depellens 180 multa afferens 1305 sarcire 93
Damnare capite 319. 641 scipsum 319
Damnari in metallum 1037 unicâ sententiâ 115 qui non potest 319
Damnatio 78. 319. 870 872 ignominiosa 1639, 2
Damnatus 115. 872, 899. 1226 1841 capitis à vobis 1226 est impietatis 115 iniquè 1226 morte 872 repetundarum 1226 non 872 è scipso ibid. ob seditiones 115 sum 1841
Damni expers 213 illatio 267 nihil qui accepit ex potentiâ Philippi 663
Damnis obnoxius 488
Damno affectus 1247. 1463 affectus est 1226 affectus nullo 987 afficio 267. 474, 2. 487. 502. 584. 725, 2. 1022 1790 afficio gravi 256 afficio insuper 584. afficior 212, 213. 267. 487. 584. 1304 sine damno 213. 584
Damno 74. 78. 113. 319. 535 870. 872. 916. 1841 antè 319 te homicidii ibid. testulis 1213 unà 1841
Damnor 870. 872. 916. 1226 testulis 1213
Damnos è 775. 1733
Damnosum 1463
Damnosus 212, 213. 267, 2. 584, 2. 775. 987, 2. 1733. 1750 non 1304
Damnum 68. 212. 267, 2. 584, 2. 775. 780. 844. 987. 1264 1304, 2. 1336. 1463. 1637. accipio 220. 267 1637 accipio obiter 932 affero 584 capio 932 do 584. 980. 1304. 1305 illatum per vim 480 inferens 1463 infero 212, 2. 687. 781. 980. 1637 ne forte majus capias 220 citra damnum 663
Damula 417
ad Dandum propensus 397
Dans largâ manu. Ind. *ou.* nullum locum desidiæ 1089 non 431 pœnas 403
Dantes operam rei pecuariæ 1669
Dapes 642, 2 delicatæ 972
Dapibus mollibus & delicatis instructus 351
Dapsilis 360 & largus sum in 360
Dare cautionem 1563 consilium de re aliquâ 277. 279 crimini 731 damnum 584 decimas 368 fidem 434. 1260. 1261 & accipere fidem 372 jusjurandum 398 libertatem aliquid faciendi 362 in manum 344, 3 mutuo 357 nomen 335, 2 nuptui 203 operam 618 operam alicui rei 1293 operam Musicæ 1284 operam, ut 1026. 1375 optionem 75 pœnas 380. 535. 1356. 1638 signum 1626 specimen 363, 2 spem 479 tesseram 435 veniam 320. 1089 verba 1231 vicissim 553
Dari qui potest 397
Dat literas ad regem 1522
Datâ fide 1507 operâ, operâ aliquid facio 490
Datissimus 359
Dativus casus 97
Dator 397, 2. 1089 animorum 401 bonorum 400 divitiarum 401 lætitiæ ibid. lucis 401
Datores bonorum 1800
Datrix 397 bonorum 400
Datur ¶ Facultas est 571
Datus contra vel vicissim 398
à Deo 401 divinitus 400

De

DE 146. 175. 462. 488. 754. 1293. 1694 aliquâ re deliberare 1293 aliquâ re interrogare ibid. ejus morte vulgatur fama 146 Evagorâ 460 Hercule dicens hæc 1293 improviso 1149 industriâ 317. 490, 2 industriâ facio 1110 integro 170. 720 medio summoveo 1478 medio tollo 1451. 1478. 1727 meis pecuniis 462. Menelao timuit 1293 montibus 755 muro præcipitare 754 nobis ibid. nocte 1696 nomine nosse 462 suo jure decedere 598, 2 tuo 175 tuo cœno ibid. viâ decedere 695
Dea 348. 626, 2
Dealbatio 960. 1806
Dealbo 959. 960, 3. 1813 gypso 347 in superficie 690
Dealbor 226. 960 calce 839
Deambulatio 1252
Deambulatoriè ibid
Deambulo ibid
Deamo 6. 552
Deargento 184
Deartuo 344
Deauratio 1830
Deauratus 1681
Deauro 1830, 2
Debacchans 239
Debacchor 239, 2. 907
Debellatio 1358
Debellatu facilis ibid.
Debello 48. 1358, 2
Debeo ¶ Oportet me 1028. 1225. ¶ Debitor sum 1225. 1226, 3. 1824, 3 insuper 1226 2 prior ibid. vicissim ibid.
Debeor 1226, 2 ante, in, præterea ibid.
Debet me pudere ibid
Debilis 133. 187. 224. 271. 346 365. 407. 789. 793. 842 863. 1285 1459. 1463. 1553 sum 422 sum in 1460
Debilitantes eorum spiritus 985
Debilitare spem 645
Debilitas 1460, 2
Debilitatus 768 sum 422
Debilito 1257. 1459. 1460. 1562 membra 344
Debilitor 738. 985. 1284 mollescens 996
Dubita remittere 563 rescindo 845
Debiti dimissio 564 inficiatio 321
Debitio 1226
Debito fraudo 845 te libero 564
Debitor 1226. 1820. 1824 sum 1824, 2
Debitorum rescissor 845
Debitum 880. 1226, 4. 1823 inficiando 321 inficians ibid inficiari ibid. remitto tibi 1210
Debitus ¶ Meritus 599
Deblaterans inania 964 inania magno cum clamore 1692
Deblaterator 1535
Deblateratum est 229
Deblateratus 1535
Deblatero 328. 915, 2. 939. 944 1535. 1752. Ind. *ew.* adversus 1752
quid Debui hortari ipsam? 1028
Decaco 1797
Decacuminatus 843
Decantatio 1689
Decantatissima urbs 53
Decantatus 53. 273. 1165 multùm 801
Decanto 53, 3. 273. 799. 1030 2. 1165. 1688. 1689, 2 carminibus 56
Decanus 200
Decapulare 495, 2
Decapulatio 10
Decas 368
Decaulesco 757, 2
cùm Deceat 386. Magis quam deceat ibid. secus ac deceat ibid.
Decedebant ei de via 699
Decedere de jure suo 568 de viâ 695 viâ invicem 574 è viâ 521
Decedo ¶ Detrahor 305. ¶ Cedo 1833 post 521 à sententia veteri 697. ¶ Morior 121 1149 prior 521
Decem 368 annis solidis 532 columnas habens 1551 cubitorum 1306 dirum 368 dies durans 604 fidibus ingentes 1818 juguum 1325 librarum qui est 971 menses complens 1047 mensium ibid. millia 1077 millium numerus ibid. 2 minarum 1060 pedes habens 1371 pedes longus ibidem, præcepta 940 schœnos longus 1571 sementes in quo fasciæ sunt 1505 stateribus valens. Ind. *st.* tabulæ 369 tabularum lex ibid. tabulata habens 1517 talenta 1575 talenta æquans ibidem, tecta habens 1517 tribus habens 1771 ulnarum 1191 urbibus insignis 1362
Decempedalis virga 94
Decemvir 556
Decemviratus 200
Decemviri ibid
Decennalis 532, 3. 1505
Decennis 532, 2
Decennium ibid. 2
Decens 82. 448. 449, 2. 450 733. 1379, 2. Deum 1380 mulieres 1379 oratio 82 scipsum 1379
quæ Decent 544
Decenter 82, 3. 273. 386. 558 599, 2. 852, 1. 88. 1759 admodum 1379 compono 1523 faciens aliquid vel gerens se 82 gero me in 559 ornatus 1523
Decenti cultu & ornatu 1523 formâ conspicuus 1852
Decentia, æ 853
Deceptio 36. 39. 173, 2. 417 816, 2. 827. 828. 1231. 1234 1392. 1722. Ind. *d.* hospitum 173
Deceptiones 1741
Deceptor 70. 173. 816. 827 948. 1231. 1496. Ind. *xu.* mentis 173 pucrorum 1384
Deceptorius 173
Deceptrix 1496
Decepto difficilis 173, 2 facilis 36. 173, 2. Ind. *βλ.*
Deceprus 1288. 1840 non 902 spe 1562 sum 827
Decernere bello 870 bellum 332 exercitum 1703 prælio de summâ rerum 870
Decerni de quo non potest 872
Decernitur priùs 424
Decereo ¶ Destino, scisco, statuo 278. 319. 413. 898. 1140 1521. 1592. 1593. 1627. 1824 1840. 1841, 2 aliud 1841 contrà 1582 iterum 319 ultrà 1841. ¶ Dimico 870. 827
Decernor & disputando concludor 1201
Decerpens manu 423
Decerpere quem non licet ibid
Decerpis fructum sapientiæ suavissimum 423. Quod decerpitur 421
Decerpo 160. 421, 423. 3 750 933, 2. 935. Ind. *aw.* flores 935 fructum 750, 2 fructum & utilitatem 136
Decerpor 1672
Decerptu facilis ibid.
Decerptus nuper 423
Decertans cum viris 1022 de medio loco 405
Decertatio 1358
Decerto 47. 392. 1192. 1357 1358 cum 142 de. Ind. *αμ.* gladiis 1223

qui Decessit morbo 1720
Decessus ¶ Obitus 984
Decet 448.449.2.598.1379
1823 istud virum 1388 me
hæc facere 599 non 1388
Non decet 449. Quod de-
cet 386. Extra quod decet
1646. Vt decet 448.599.1226
mulierum 625
Décidens vix 1314
Decidere facio cum impetu 1430
Décidit 1315
Décido 1314.1315.1483.1733
antè 1314 circum 1152 de-
volutus 893 ex 1314 in. id est
ingruo 1482 simul 1314
1423 cum fonitu 420 vi &
valido impetu 1418
Decido 843
Deciduus 1422
Decies 368 mille 1077 millie-
na pars 1022 milleſimus
1077 millies ibid.
Decima pars 368. 1022 ſecun-
daria 368
Decimarum collectio 935 col-
lector ibid.
Decimas accipio 368, 2 dare
deſpoliis hoſtium ibid. do. ibid
redimens 1850
Decimatio 368, 2
Decimator ibid
non Decimatus ibid
Decimo ibid
Decimum menſem agens 1047
Decimus 368, 2 tertius 369
Decipere 1292. 1717 ſeipſum
173
Decipi 38 qui nequit 173
948.1840. Ita ut non deci-
piaris vel decipi poſſis 948
ad Decipiendum non confictus
ibid.
Decipiens homines bonis &
blandis verbis 945 non 948
1840
Decipio 70. 116.173.4. 174.3
243.247.388. 417. 474. 2.
493.717.722.781.802.803.
816.827.828.2.879.2.1079
1104.1231.3. 1261. 1319
1321, 2.13 92. 1432. 1496.
1722, 2.1741.2.1797.1840
blandis & fallacibus verbis
909 demulcendo 177 falſâ
argumentatione utens 948
mentes 173 ſimul 173. 1231
1496 ſophiſticè 1497
Decipior 173, 2.802. 879.946
1321.1339.1562.1839.1840
falſis rationibus 948 ſub-
dolâ perſuaſione 35. Qui non
decipitur 173
Decipula 23.369
Decipulæ lignum incurvum, cui
eſca alligari ſolet 1467
Decipulam tendo ibid
Decipulas tendens verborum
ibid.
Decipulum 23.1300
Deciſio 843
Declamatio 1025
Declamatorius ibid
Declamo 272. 1075
Declarandi facultate præditus
1448 vim habens 388
Declarare 363 apertè vel aper-
tiſſimè 388 perſpicuè 1609
Declaratio ¶ Demonſtratio,
expoſitio, manifeſtatio 363
388.1397.2.1448.1706, 2 e-
jus quod in mente habe-
mus 20 ¶ Renuntiatio ibid.
Abſque declaratione 1706
Declarativa conjunctio 1448
Declarativus 388 minimè
1706
Declarator 1448
Declaratorius 1636
Declaratus à Deo 1708 non
1636
Declaro ¶ Demonſtro explano,
notum, manifeſtum, pla-
num facio 318.362.388.389
736.937. 1005.1397.1448.
1457.1636, 2.1704, 2.1705.
1706, 2. 1716.1717. ¶ Re-
nuntio 19
Declinando in latus 808 à vero
ibid.
Declinans 807.1653
Declinare cogo 1653 facio 807
aliquem 124
Declinatio 807. 1097.1653
circumſpecta 924
Declinationes ictuum 806
morborum 96
Declinationis ſecundæ nomen
808
Declinato capite effugio 1097
Declino ¶ Averto 807. 1653, 2
¶ Deflecto 807. 808. 1097
ad 807 aliquantum ibid.
clam ibid. contra 806 pau-
lulum 1653 à vel de viâ 740.
1653. ¶ Devito 1132, 2. 600
696. 704. 807.965. 1524.
1739 religiosè 924
Declivia loca 1383
Declivis 126.166. 522.807, 2.
807.1383.1420.1733.1736
Declivitas 806, 3.1420
Decocta 787
Decoctio 560.582.
Decoctum 560.582, 2
Decollo 1605
Decolor 70. 1827, 2
Decoloratio 1827
Decoloratus ſum pallore turpi
1828
Decolores efficiens 1814
Decompoſitus 1627
Decoquendo ad tertiam partem
redactum 237
Decoqueo 560, 2.586 ad tertias
1650 ſimul vel una 560, 3
Decor 225.558.734.1379
corporis 157 eximius 1380
formæ 1852
Decora forma 1068. 1380
ſpecies 1380
Decorâ formâ præditus 1852
Decoræ veſtes 1380
Decoratio ad venuſtatem for-
mæ oſtentandam 1852
Decore aliquo honeſto 1457
conſpicuus ſio 1852, 2 exi-
mius 1380 magno
Decorè 558.853.1185.1137, 2.
1380
Decorem oſtento viciſſim 1852
Decori ignarus 734
Decori ſum 1379
Decoro 4.717.889 1529. 1852, 2
Decoror 415
Decorticatio 1753
Decorticatorius ibid
Decorticatus ibid. 2 non 958
Decortico 957, 2.958, 2.1155
1486. 1753, 2 circumcirca,
vel circumquaque 958. 1753
exactè 1394 priùs 958
Decorticor 957.958, 2
Decorum 558. 1379 eſt 1379
ſervare neſciens 734. Con-
tra decorum facio 853. Præ-
ter decorum 734
Decorus 558.733.889.1068
1379, 4. 1380 aſpectu 623
formâ 1068 ſum 1379, 2
ſum in vel ſuper 1380 ſum in-
ter 1379, 2. 1380 ſum ve-
ſte & cultu corporis 1379
valdè ibid. 2
Decrementum 1743
Decrepiti ſenes 1278
Decrepitus 315, 3. 642.1453
1684
Decreſcens corpus 1422
Decreſcente lunâ 1744
Decreſcere 235
Decreſco 1057 ſimul 1744
Decreſcunt flumina 546
Decreta 277.413. Per decreta
1696
Decreta eſſe dicitur res 317
Decreti confirmatio 1841
Decreto comprobo 1841 con-
firmari ibid. ſimilis ibid.
Decretorius 871
Decretum 185. 277.317.319
413.1426.1841 animi 964
facio 1350
Decretum eſſe à ſenatu 413 &
ſtatutum eſt 203 eſt fato
1019 fuerat priùs 414
Decretus 317. 1841 fato 1019
Decreveram occultare 1480
Decrevi 317
Decrevit 412
Decubitio 1314
Decubitus 807.1483
Decumanus 968 fluctus 894
Decumbens 977 in lecto 806
948.1327. ¶ Ægrotus 807
Decumbo 81.807.821.871.897
1313. 1483 in 761. 1482.
1483, 2 ut ægrotus 761
Decuplatio 368
Decuplum ibid
Decuplus ibid
Decuria 976. 1020. 1022 du-
plaris 976
Decuriæ ejuſdem 122. In de-
curias diſtribuo 976
Decuriatio 872. 976. 1582, 2
Decurio (v) 976, 2.1090
1582, 2
Decurio (n) 200
Decurionem eſſe ibid
Decurrens annus 1277
Decurrere communiter 1666
qui Decurrit ſtadium ibid.
Decurro 272.632. 1664 in ar-
mis 468 ſtadium in armis
1666
Decurſio equeſtris 686, 2 mili-
taris 468
Decurſorium 1664
Decurtatio 757.829
Decurtator 829
Decurtatus pulſus 1220
Decurto 757.828.829.1604
Decurtor 344 828
Decus 15.318.553.733.853
889.1380, 2. 1454 divinum
1380 eximium 1379
Decuſſatio 1785
Decuſſationis formam habens
ibid.
Decuſſio 1434
Decuſſo 1785
Decutere fructum ex arbore
1452
Decutio 763.1434.1452.1512
1633. 1680 ſuper 1452
Decutior 1452
Dedecoratio 85
Dedecore affectus 1226 afficie-
re civitatem 86 afficio 86.
1687 afficior 987
Dedecoro 85.86, 2
Dedecus 85, 3.415.472, 2
725.853. 986.1081. 1164
imprimere 1007 imprimere
civitati 178 inuro 1687
Dedere cupio 400 ſe 568 ſe
alicui 1280
ſi Dederit tempus 399
Dedicabo ſtatuam 560
Dedicatio 671.672, 3.720
1782 novæ alicujus rei 720
Dedico 505.670. 671.672, 4.
720.1351. Deo 627 unà 672
Dedicor 971
Dedidit ſe ſtudio philoſophiæ
429
Dedignans
Dedignatio 171
Dedignor 171. Ind. 27.
Dedilectentia
Dediſco 998
ibid
Dedirâ operâ. Ind. 27. facere ali-
quid 1110
Dediti deliciis
Deditio 398.400.1833
Deditionem facio 1833
Dedititius 1833
Deditum eſſe rei nauticæ 399
eſſe voluptati 399
Deditus 1532 alicui rei & vo-
lut ex eâ pendens 194 otio
1572 non ſomno 864 ſum
548.760, 2 ſum alicui rei 553
ſum huic rei 1388 ſum mag-
nopere 194. 1623 ſum otio
549 ventri 419.611 vino 611
Dedo 397.398. 399, 2. 400 me
233.1833 me alicui 399 me
alicui rei, ita ut ab eâ non
diſcedam 1531 priùs 399
Dedocens priora novâ doctrinâ
imbuo 396
Dedoceo 395
Dedolare titione 353
Dedoleo 169
Dedolo 814. 1276
in Deducendo aliquo qui vel
quæ adjuvat 36
Deducere a capite ad finem
35 ad inferos ibid. colonias
1139 domûm 700 filum 351
naſas ib. naves in mare 477, 2.
¶ Derivare 35 ſtemma ib.
Deduci ad hunc ſtemmata ibid
qui Deducit ſeu tranſmittit ali-
quem 1278, 3
Deduco ¶ Deorſum ago vel
duco, deſcendere cogo 35.77
237.1568, 2 fila velvillum ſu
1049. ¶ Duco 42.831. 1278,
2 à fide 696 ab opinione 237
claſſem 1522 de ſententia
318. 739 in coloniam 1139
navi 1522 per canalem 1228
rem aliquam veluti per ge-
neris ſeriem 940 ſponſam
ad ſponſum 1522 unà 42.
Comitor, proſequor 833.
1280, 3 unà 1280, 3. ¶ Per-
duco, redigo 36. 1733 tan-
dem 36
Deducor ¶ Deorſum agor, de-
ſcendo 35. ¶ Ducor 30. 42 à
veteri ſententiâ 697 de ſen-
tentiâ 318 in coloniam 1140
honoris caus à 1280, 2
Deductæ ſunt res tandem eò
704
Deductam eſſe navem in mare
520
Deductio 42. 1278 coloniæ
1140. 1141. 1279 apud
grammaticos 36. ¶ Comita-
tio 1280
Deductis & demiſſis tabulatis
1568
Deductivus 36
Deductor ¶ Ductor 31. 831 a-
nimarum 1281 coloniæ
1139. 1140
Deductrix pedum fax in tene-
bris 42
non Deductus colo 1049
Deduximus ſcaphulam in ma-
re 1558
Deduxiſſe Iovē arte magicâ 35
Quū deduxiſſet mulierem ad
partum

partum uſque ibidem.
Deerro 108. Ind. 27.
Deeſſe officio 400
Deeſt 386, 2 mihi 697 tibi ni-
hil 386 Cui deeſt 386. 387.
Quod deeſt 954 rei alicui,
quo minus ſit perfecta 954, 2
Defæco 1692, 2. Ind. 29.
Defatigatio 20. 51. 1426 ex
carminatione lanæ 1118
Defatigo 1284.1673.1674
Defatigor 20.738, 2. 1283, 2
1284 priùs 216
Deficeruntne cicò nummi 953
ſi Deficiſſent priùs aliquem vi-
res 955
Deficit anima mea 726 eos dies
1821
Defectio ¶ Defectus 954. 2 a-
nimi 656. 1426. 1844, 2
animi viriumque 985 &
languor 566 ſpiritûs 829 vi-
rium 1426. ¶ Deficiſcendi a-
rium 696, 3. 1545 à diſcipli-
na patriâ 394. Ad defectio-
nem ſolicito 706
Defectionis ſocius 697
Defector 696
Defectus viribus 985. 1277.
1284.1459 ſum prorſus viri-
bus 1460
Defectus, ûs 569.953.954, 2.
1284.1698 lunæ 953. 954.
1048.1283 virium 416.1277
ſine defectu 1317
Defendam 460
ad Defendendam cauſam valens
917
Defendens eandem cauſam
404
Defendere ab æruminâ 189 ali-
quem 937 cauſam 403, 2 ig-
nem à navibus 144
Defendi qui non poteſt 937
Defendo 144, 2. 145.231.403
520, 2. 705, 2. 1011, 2. 1189
1482 à circumſtantibus pe-
riculis 145 inſuper 937 pa-
trocinio meo 19 ſententi-
am aliquam 20 ſimul 937
urbem 48
Defenſio 112.117. 209.231
245.709. 937 cauſæ 19 cau-
ſæ ſuæ 940. Pro defenſi-
one aliquid loquor 937, 2
alicujus quod dicitur ibid. 2
Defenſionem cauſæ dicere 937
Defenſitare jura veſtra 705
Defenſor 48.112. 186.209
248, 2.403.705. 1477.1577
Eccleſiæ 248
Defenſorem aſſumit ſibi 705
Defenſorius 112, 2.145.937
Deferam te apud avum 460
Deferbuit ira 96. Quum defer-
buerit ira 96. 160
Defero ¶ Deorſum fero 1730,
2. ¶ Fero 833. ¶ Accuſo 8, 2
33. 38. 335. 336. 363. 493.
870. 1703. 1727. ¶ Indico,
prodo 20 ad fiſcum 1703
ad populum 398 aliquid ad
aliquem 1456, 2 nomen a-
licujus 81 querelam ad ami-
cum 20 ſuffragiis 1592
Defertor ¶ Deorſum feror 81
1730 cum impetu 84 per
præcipitia 868 ſimul 1730
navi 81. 1335. ¶ Accuſor
33.39.335.363.1703
Deferre aliquem 1703 juſjuran-
dum 37 rem ad populum
1704 ſe ipſum 9
Defeſſus 670.738.841.845
non 739, 2 valdè 845
Defiçere à patriis inſtitutis
394 ad hoſtes 1272
Defici animo penitus 655 viri-
bus ad aliquid 386
Deficiens 144 ægrè 954 animo
656 dolium 386
Deficio ¶ Deſum, deſtituo 952
953. 954, 2 antè 953. 955
ſimul 954. ¶ Minuor 400.
955. ¶ Collabor, concido,
defatigor, fatiſco, ſuccum-
bo 216. 459. 726, 2. 738, 2.
1002. 1150 priùs 216. ¶ Con-
ſumor, tabeſco 1057. 1744
animo 865. 1844, 2 paula-
tim 1541. ¶ Deſciſco 246.
696, 2. 698. 702 prior 697 u-
nâ ibid.
Deficior ¶ Deeſt mihi, deſti-
tuor 386. 1697. 1698 annonâ
ſeu commeatu 387 hac
re 954. ¶ Fatiſco 985 animo
656 & frangor animo in
738
Deficit 386, 2 me hoc 954. Qui
deficit vel deeſt ibid
Deficiunt me vires 1698
Defigens oculos in terram
1181
Defigere animum in aliquid
178
Defigo 509.879.1299.1301 a-
pud 1301 circumquaque ib.
clavis 602 in 1301 in pro-
fundum 428 oculos 1591
oculos in ibid.
Defigor 1300. 1301
Definierat priùs facienda 1202
Definio 398.1200, 2. 1201
1202. 1524. 1610, 2 contra-
rio modo 1200 & deſignatè
dico ibid. priùs 1202
Definior 1201
Definire breviter 339 mercee-
dem alicui 1524. Quem de-
finire facile eſt 1201
Definiri & terminari qui vix
poteſt ibid.
Definita linea 1425 ſic eſt for-
tuna 1201
Definitè ibid.
Definitio 398.938.1200, 3
1201. 1610 definitioni op-
poſita 1200
Definitionem contrariam facio
ibid. Ad definitionem perti-
nentia ibid.
Definitionis expers ibid
Difinitivus ibid. ſtatus ibid.
Definitus 1581
Defixio palorum 1794
Defixis oculis 1591
Defixos oculos habeo 1187
Defixus 1300 ſum ibid
Deflectendo in latus 808
Deflectio ¶ Ipſa actio deflectendi
alium 1654
Deflexit à communi conſuetu-
dine 1653
Deflecto 740, 2.806.807, 4
808. 1097. 1502. 1653, 2.
1654 à recto curſu 740 à viâ
1144. 1252. 1653 iter alio
1545 paululùm 1653
Deflector ibid
Deflendus 63
Deflexo 329.355, 2.797.798, 3
904. 1134, 3. 1136, 2. 1155
1215. 1282, 1575. Ind. 27.
antè 798 apud ibidem. mi-
ſerabiliter 1144 unà 798.
Defletus 329 miſerabiliter 63
multum 798
Deflexerunt 524
Deflexio 1548. 1653 de viâ 3
quum Deflexiſſent à viâ 1652
Deflexus (a) 808.1654
Deflexus, ûs 740.1653 viarum
1097
Defloratî 158
Defloreo 618. 1190.1207
Defloreſcendi actio 159
Defloreſcens ætas 601
Defloreſco 159, 2.160.618
Defloro 160
Deffluebat magnâ cum copiâ 857
Defluens 1422 facilè ibid.
ſemper 951
Defluo 951, 2.1418, 1422.1423
priùs 1422 ſimul 1423
Defluvio pilorum laboro 1425
Defluvium 1422 capillorum
132 pilorum 989 pilorum
palpebræ 1056
Defluxio 1423
qui Defluxit 1422. Quod deflux-
it è vulnere 1423
Defluxus 1422
Defodere aurum 1204
Defodiens in terram ibid
Defodientes altè ſimum 1469
Defodio 1204, 3. 1469, 2. 1809
juxta 1204 ſub terrâ ibid.
unà ibid.
Deformare quaſi primis lineis
339 rudiùs 338
Deformatio rudior 338
Deforme 1463
Deformem faciem habens
1183 reddo 1463
Deformior 1068
Deformis 85.446, 2.734.1068,
2. 1416, 2. 1462 aſpectu 543
color 1827 facies ſupra mo-
dum 85
Deformiſſimus 1068
Deformitas 446. 558.1068, 2
1852. Ind. 26.
Deformo ¶ Deformem reddo
813.987. ¶ Informo, for-
mam exprimo & effingo
1068, 2 primis lineamentis
1470
Defoſſio 1204
Defoſſis lapidibus in terram
ibid
Defoſſum quod eſt ibid
Defoſſus ibid. 3 nuper 1469
in ſolo 1470 ſub terrâ 1204
Defraudatio 1528
Defraudo clàm ibid
Defraudor 802.1528.1698
Defrico 813.1837.1838 cir-
cumcirca 1838
Defrictio 1837
Defringo 798.799
Defrugatio 750
Defrugo 750, 2.751
Defrutum 324.559. 1464, 2
Defuncta 994
Defuncti 353.702.994 1088
Defunctoriè agere 1210
Defunctos ornans 854 qui effert
1737
Defunctus ¶ Mortuus 951. 994
1088 æquali fato 1088
Defunctus ſum officio 1210
quod defunditur 1806
Defundo 885.1806, 3
Defungi cupio 121 morbo ibid
officio ibid.
Defungor 121, 1210
Deſultio 1806
Degebat apud Bœotios 394
Degenet 307, 3 animus ibid
Degenerabat in monarchiam
124
Degenerantes liberi 698
Degenerare facio 698.699
Degeneratio 122, 2.1315
Degenero 122. 232.698.702.
726.1314.1315.1653
Degere 32 in paupertate 577 vi-
tam 393.1326.1668
Deglabrandi medicamentû 1842
Deglabratio ibid. 2
Deglabro ibid. 2 in orbem ibid.
Deglubo 957
Deglutiendus 931
qui Deglutiit 1713
Deglutio 288. 289.291.826, 3
1311, 2. 1674. 1760. 1786.
1815. Ind. βε. 2 antè 1311
avidè 931. 1502 inſatiabili
gulæ aviditate 914
Deglutire univerſum exercitum
313
Deglutitio 931. 1311
Dego 394.1138. 1669 in 482
ſimul 32 vitam 394. 1252
vobiſcum 32
Degravo 256, 2.257.287, 2
Degueſto 313. 314.639
Dehinc 483
Dehiſcat ipſi terra 1786
Dehiſcens 1535
Dehiſco 697.1339.1429.1786
Dehoneſto 15.86.416
Dehortatio 1652
Dehortatorius ibid
Dehortor 279.1073.1509.1652
Dei amans 628. 1527. 1748 a-
micus 1748 amor 628.1748
appartio 1708 beneficio
1555 cultor 1450 cultus ibid
frater. Ind. ad. genitrix
1631 imitatio 1056 impe-
rium 864 inſtar colendus
1450 inſtinctu vaticinans
1001 loco habeo 1351 na-
talis 308 odium 1550 ope
1555 oſor 628 ſuſceptor
381.382, 2 timens 1720. Ad
Dei imitationem factus vel
inſtitutus 1057. Cum bonâ
Dei venîâ dictum ſit 1555
Dejectio 78 animi 655 corpo-
ris 1433 in caput 1383
Dejecto animo 655 animo
præditus 655. 1844 animo
ſum 655, 1765 vultu qui eſt
1181
Dejector 78
Dejectus 1434 humi ibid
Dejeratio 1159.1160
Dejerativus 1160
Dejero 1159. 1160, 2 inſuper
1160
Dejica vis 627
Dejicatio 626
Dejico 627
Dejicere aliquem dicitur triſti-
tia aut dolor 1525 & abdica-
re epiſcopum 77
Dejici qui non poteſt 246.1563
Dejiciendi & proſternendi vim
habens 246, 2
Dejiciens oculos 1181
Dejicio 77.182.245.406.510.
1430. 1433. 1434. 1538, 2.
1539. 1552. 1590. 1730.
1790. 1806. 1807. 1848
3 de ſtatu 698. 699 de ſtatu
mentis 698 latenter 1848
oculos 118 præcipitem 868
per præruptа 972
Dejicior 78.245.1434.1730.
1790 ſtatu 698
Deinceps 170.462.483.486
3.545.559.953.1019.1697.
Abeo dje & deinceps 170
Deinde 126.462, 4 463.1037.
1697
Deitas 626
Deitas ternio 628
Delabor ¶ Decido, deferor, in-
cido, incurro 81.765.1152,
4.1314, 2. 1315.1563 circum
1152 cum impetu 84
Delambo 955, 3
Delamentor 1834
Delapſa circumquaq; terra 1152
Delapſi in philoſophiam 37

Delapſio 1314.3
Delapſus (a) ibid. ex sere 1316 cœlo 1317 equo 1422 in terram 1316
Delapſus, ûs 1730
Delatio ¶ Accuſatio 8.20.33. 243.363. 1703. 1725 falſa 341
Delationes calumnioſas comminiſcor 1709
Delator ¶ Accuſator 8,2. 18. 363. 730. 1704 calumnioſus 1553. 1709 occultus 1842
Delatores 1216
Delatoria obſervatio 1224
Delatrix calumnioſa 1553
Delatus per mare 1729
Delebilis 985
Delectabilis 618
ad Delectandum aptus 1610
Delectans Deum 1610 homines 289 populum 1610 turbam ibid.
Delectatio 595, 1610 animi 595
Delectatione perfundo 951
Delectationem afferens 1610, 2
Delectatur hoc cibo 595
Delectatus ibid.
Delecti præſtites in acie 934
Delecto 29.595.918. 1610,2. me 1610 ſupra modum 596 viciſſim 1610
Delector 595,2.782.1527.1610 2. 1787 aliquâ re 208 hac re 595 in 596 laudibus 1787 ſuper aliquâ re 596 ſupra modum ibid.
ſine Delectu 175.528.874.2.
Delectum habere militum 336 528.935.1703
Delectus (a) 75. 872,2.933, 2. 934,3
Delectus, ûs 873. 934,4 virorum 935
Delectus qui facit 934
Deleo 111,4.133.136.336.338 447,3.573.1122
Delere urbem 773
Deletæ urbes à barbaris 519
Deletio 111,2.1670
Deletor 1708
Deletu difficile 111 facilis ibid
Deletus à te fuerit Thucydides ibid. libri ejus 336 oblivione 1062
Deliberatio 277,2.278,2. 279. 2.319.945.1473 1474
Deliberatione præcedente faciens aliquid 279. In deliberationem cadens 278
Deliberativum genus 279
Delibero 16.277.3. 278,2. 317 319.430.1042. 1051.1473. 1474,2.1757.1751 communi conſilio 1764 ſimul 1758
Delibratu facilis 958
Delibratus 1753
Delibro 957.958 in orbem 958
Delibutam faciem habens 1181
Delibutus unguento 111
Delicata edulia 1116 veſtis 1814 vita 394. 651,2
Delicatam cutem habens 1828,2
Delicatè 2.65 1,3.652.1814 & molliter attingo 173 nutrio 212 nutritus 1658 vivens 265.652 vivo 394.630.651, 2.652,2.1249. Non delicatè 652
Delicati cibi 173 pepli 1814
Delicatis cibis inſtructus 351 & mollibus veſtibus indutus 562
Delicatulus 1829
Delicatum condimentum 972 reddo 652
Delicatus 2.172.561.596. 651,3.655.929.1329.1447. 1616.1671. 1814 Ind. ea. non 652 valdè ibid.
Deliciæ 2.62.260.651,2.652,3. 655. 1443, 1498.1549 1814,2
Delicians 1447
Deliciarum conſectator 652
Delicias facio 651.652.1443. 1814, 2 habeo in 1814. In delicias effuſi 399 inſimo 1498. Per delicias conſumo bona 267
Deliciis deditus 651. 2 fractus 651. 652 non fractus 652 frango 173.651.652,3.1814, 3 frangor 651 indulgeo 651. 652,1553 indulgeo aliquantum 652 perditus 651 & luxu ſolvor 563. In deliciis modum excedo 1814 viventes 267 vivo 1498.1549
1814
Delicior 260.1447.1498,2
Deliciosus 1635
Delicta 1105
Delictum 135.234.2.35.269 1029.1106.1313.1314.1320 1391. 1562
Deligendo optimos vel præſtantiſſimos 186. Qui deligitur 75
Deligo ¶ devincio 384
Deligo ¶ Eligo, ſeligo 75.2.336 870, 2. 871. 933,4. 934, 4. 1803 tanquam eximium 77, 2 inſuper ibid. ſorte 804
Deligor ¶ Eligor 75.77. 933. 1803 ſorte 804
Delineata forma 342
Delineata pingere & effingere 334 rectè 338
Delineatio 336.337. 338.339. 1470
Delineatus benè 342 tantùm ib.
Delineo 336.337.338.339. 340.1682 leviter 1470
Delingo 955,2
Delinimendi vim habens 624
Deliniens omnes ibid
Delinimentum 624. 625 auri-um 782,3
Delinio ¶ Demulceo 610.624. 782, 2. 827.828.886. 996,2 1018,2.1837, 2 blanditiis in 663 vehementer 625
Delinior 624.782.1018
Deliniti qui nequit 1374
Delinitio 827
Delinitivus 624
Delinito ¶ Demulce 177
Delinitor 624.782
Delinitus 1288
Delinquo 116.117.135,3.269. 1029,3 20 in 117 una 135
Deliquio animi ſimilis 1844
Deliquit in Deos 1037
Deliquium animi 656.985. 1844. 2 animi patior 1845 pati dicitur ſol & luna 954
Deliramentum 315. 965,2
Delirans 843.1764, 2, Ind. ea.
Deliratio 965
Delirium 843.879.965,2. 1109.1764, 2 mentis 1761, 2 ſenile reſipio 313. In delirium vergo 1023
Deliro 843.938.965,2.1109. 1237. 1764. Ind. pl. per crapulam 859 præ ſenectute 315 ſenum more 1460 unà 965
Delirus 965. 1237. 1453 præ ſenio 875 ſenex 685. 875.965
Deliteſco 977
Delphin 369
Delphini ſpeciem gerens, Ind. ſe
Delphinulus 369
Delubra multa habens 1084
Delubri cuſtos 1224
Delubrum 440. 670.671.1455. 1594.1602,2
Deludo 388.828.1081,3.1234 1606 ore cachinnis ciducto 1787
Delumbo 344
Demandari 1621
Demando 1620
Demens 332.843.1093.1107. 1108.1151.1762.1763.1765 Ind. ea. ſum 1109 1764.1765
Demenſum 79.1039 1041 accipere 1039 accipio 1041 diſtribuo 1039 præbeo 1040
Demenſus 1039
Dementans 698
Dementare 1082
Dementer 267. 1759 gero me 1762
Dementia 83.267.1107.1109. 1762 1763.1764,2. Ind. ea.
Dementor vino 859
Demereor 185. 883. 1795 cultu & obſervantiâ 629
Demereri conor 628 ſibi aliquem 76
Demergo 254,2.292.293 428 antè 428 in mare 1365
Demergor in mare 1365 unà 428
Demerſio in pelagus 1365
Demerſus 1691
Demetior pedibus 1374
Demeto 136.137,3.630.4. 7 50 circumcirca 137 ſegetem 1606
Demetor 762
non Demeſſus 630
Demigrans 696
Dimitor 6.7.623, 2 cum ſtupore 619
Demiſi per guttur 566. Quum demiſiſſent ſcalas 566
Demiſit in eum tegulam 564
Demiſſa cauda 1568
Demiſſè 566 ſentio 1765
Demiſſio 566 per funem loreum 682 animi 233. 1578,2. 2. 1765.1844. Cum demiſſione 234
Demiſſo animo ſum 1761 vultu qui eſt 1715 vultu ſum 1716,2
Demiſſor 566
Demiſſos humeros habens 1850
Demiſſum ¶ Submiſſum 566 animum habens 1844 & humile 1591
Demiſſus 58 ad pedes 1610 animus 1578 vultus 1716
Demittere 566 animam 568 funibus 1789. 1790 oculos 241. 1096.1097 ſe 245 ſeſe deſiliendo 566
Demitti qui poteſt 1790
Demittit ſe in mare 564
Demitto 565.566.682,2.1278. 1568, 2. 1730.1789.1790,2 funè loreo 682 in 564 me 233, 2 966 ſuper aliquem 564 unà 566 utrinque ibid. vultum 1181. ¶ Humilem reddo 1578
Demittor 566. 1790 animo 1525
Demo 73 inſuper 76
Democratia 863
Democraticus ibid
Demolior 133.371.510, 2. 1478, 2 inſuper 1478 muros 1595
Demolitor 78
Demonſtrabilis 363
Demonſtrata 1704
Demonſtratio 363,2.471.703. ſtratione 363
Demonſtrativus 362.363.364
Demonſtrator 363
Demonſtratu facilis ibid.
Demonſtratus 1703 non 363 1706
Demonſtro 362, 363, 2. 364 1704.1716 inſuper 364 ûs 363; per ſigna 1595 viciſſim vel contrà 363
Demonſtror 363.364.1704. tionibus 363
Demordeo 289.353
Demptu difficilis 78
Demulcendi actio blandis verbis 1018 vim habens 624 1018
Demulcendo decipio 177
Demulcens mentem 1109.1763 omnes 625
Demulcentia, æ 1074
Demulceo 176.177,2.624 625.782,2.827. 886.996,2 1018,4.1365,2. 1374.1419 1539.1610.1837,4.1838 incando 1837 vi eloquentiæ 1426
Demulceor 782. 1018
Demulcere nutricis in modum 1635
Demum 387. Ita demum 1215. Tum demum 387. 462. 1215
Denarius 392.1792
Denarius numerus 187.368
Denarro 915
Denegare 492
Denego 1746 acriter 713 unus 1097
Denigratio 1023
Denigro 846,1023.1024,2
Denique 922. 1289.1597. 1598,2
Denominari qui non poteſt 1167
Denominatio à patre ibid
Denominatione ſimilis 1166
Denominativè ibid. facta appellatio ibid.
Denominativus ibid
Denominatum eſſe ab aliquo 19
qui Denominatur ab affectibus 1167
Denominatus 1166 à patre 1167
Denomino 1166,1167,2
Denotatio 1793
Dens 1131 exertus 1133 molaris 330.1075. 1082 pullinus 317
Denſa coma 917 folia habens 1773 loca 815 & arbuſtis hirta loca 930
Denſæ lacrymæ 50
Denſam barbam habens 1498 carnem habens 1446 umbram faciens 1484
Denſandi vim habens 1401
Denſas radices habens 1432
Denſatio 359,1400 telæ 1498
Denſatus ibid. multum ibid.
Denſe 293.359.1400.1401 1518 plenus & veluti preſſus 1085 ſatus 1506 ſeroſ.
Denſi 114.172 arboribus montes 359 pili 532
Denſiſſima nubes 903
Denſiſſimus 612
Denſitas 359, 2. 554. 1400,2 pilorum 911 ſylvæ 1580 in telâ 1498

Denſo 359.1400.1401. 1517
Denſor 1256.1400, 2
Denſos capillos habens 649, 2
Denſum colorem habens 1827
pectus habens 1528 reddo 359
Denſus 50.62.359. 612.625. 977.1255.1400.1401,3.1517 1518, 2.1563.1580.1661. acinis 1430 admodum Ind. ea. aliquantulum 359 arboribus locus ibid. foliis 1773 non 1401 ſpiritus, qui & aſper 359
Dentale 343
Dentalia venabuli 1132
Dentatus ibid. 2 utrinque ibid. 2
è Dente prognatus 1780 ibid. 2
Dentem unicum habens 1132
Dentes 859.1075 canini 1132 genuini 859. 1765 inciſores 1601 molares 128. 409. 1075 qui in riſu denudantur 310 ferrati 123
Dentes acutos habens 1794 acutos, aſperos, ferratos, pectinatimque inter ſe coëuntes habens 1132 ætatis indices qui amiſit. Ind. ea. ætatis indices qui nondum amiſit 151, 2 albos habens 1132 comprimendo ibid. concutio præ frigore 1076 exerere 1713 exertos, infinitos, magnos, multos, prominentes, tres habens 1132 non habens ibid. 2. producens 1779 produco 1780. Circa dentes molares trepenia fræna. Ind. pp. Sordium circa dentes abſtertio aut durgatio 1132
Dentibus carens qui gnomones dicuntur 321 crepans 877 crepito 253 doleo 109 frendo 1076. 1384. infrendere 1384 inſtructum os utrinque 511 inſtruo & munio 1132 noceans ibid. pugnans 1013 referendo ſuper aliquâ re 1384 ſtrido 1076
Denticulatus 1132
Dentifricium 1671
Dentio 1132
Dentiſcalpium 324
Dentitio 1132.1780
Dentium acies & ordo 1759 amiſſio 241 compages 330 confractio ibid. dolor 109. 1132 dolorem ſentio 1132 dolores ſedens medicamentum 1075 illiſus 509 loculamenta 1713 morbus 330 obſtupefactio 1132 ſtridor 181. 290. ſtupor 330. 2. 1132 torpore laboro 1132
Denudans ſinum 563
Denudator 1842
Denudo 345
Denuntiare judicium 9
Denuntiatio 8.1716
Denuntiativè 9
Denuntiativus ibid.
Denuntiator 8
non Denuntiatus ibid.
Denuntio 7.8.2.9.19.20. 364 435. 459 786. 1456. 1595. 1716. 1782 antè 9 bellum 20 per præconem 786 per urbes 9 præcisè 1524 ſcripto ſeu programmate 335 teſtibus veluti interpoſitis 1005 teſtimonium 729. 730 tibi litem 7 Denuntior 8 præconio 786
Denuò 279. 139. 215. 720. 1239 diſputo 573 tritus 1671
Deo adverſarius vel contrarius 627 chàrus, placens & gratus 628.1748 conſecro 616. 627, 2. dedico 627 exoſus 1550 gratus 628 1610 immolatus 662 obediens 1262 offero munus 1022 par 627, 628 propinquus 627 repugnans 1012 repugno ib. ſacer locus 1189 ſimilis 447, 2.450,2 ſimiles pupillas habens 325
Deo duce 626 favente 626 1555 genitus 306 natus 304.1236 juvante 1555. A Deo agitatus vel impulſus 407 ardens 1046 calcatus 1517 creatus 886 datus 401 dictus 1427 doctus 396 elaboratus 1285 fabrefactus 1613 honoratus 1640 immiſſus 469 impulſus 469. 1208. 1452 inſpiratus 1344 manifeſtatus 1708 miſſus 1281 motus 1208 prodigioſè proficiſcens 1608 profluens 1425 pronuntiatus 1719 1759 ſtructus 1285 vocatus 732. cum Deo pugnans 1012 pugno ibid. De Deo loquens 941 loquor ibid. Ex Deo loquens 1759. Sine Deo 627,2
Deorſum 756.1733 agere 35 aſpicio 837. 1097 fero 1730, 2 qui ferrur 1733 intueri 269 traho 477, 2. 1558 trahor 1558 vergens 166 907. 1420,2. 1654 vergere 269. 287 vergere aptus 1096 vergo 1420,2 vergo præ pondere 287 verſus 1654 verſo 1097. Surſum ac deorſum 756
Deorum evocatio 39 fabricatio 1351 fictor 1323 generatio 308 imploratio ſeu invocatio 810 inſtinctu furens 992 interpes 1718, 2 multitudo 628 opem imploro aliquem ibid. pugna 1012
Deos duos qui ſtatuunt 627 colere 628, 629 fingo 1323 1359 honoro 902 multos ſtatuens 628 tres ſtatuentes ibid. Inter Deos refero 627,2. 1351. Per Deos immortales 1739
Depactus 1300 ſum 1302 qui primus eſt ibid.
Depangere utrinque 344
Depango 1299. 1301, 2 in 1301 juxta ibid. palum ſeu vallum 1514, 2
Depangor 1300.1301
Depaſcens 1091
Depaſcentia, æ 1724
Depaſco 282,4. 291 ſegetes in folioſam materiam luxuriantes 1091
Depaſcor 350,642,3. 1091, 4 cadaver 1089
Depaſtio 282
Depaſtus à bobus 1092 à buculis 282 ab ovibus ibid.
Depeculari patriam 1554
Depeculatio ibid.
Depeculator ibid.
Depeculor ibid.
Depellendi vim habens 879 1652
Depellens damna vel noxas 180
Depellere prodigia 1279, 2 1281
Depello 32.33.112,2.117.182 520,3. 879.3. 1435. 1493. 1545.1552,2.1848, 3 à lacte 297 ſtipite 1551 violenter 264
Depellor 879
Dependens 58. 867, 2. 1383. Ind. ea. à ſummitate 178 ad ipſos uſque pedes 607 ex alto 58 ex humeris 1849 1850
Dependent ex hac 760
Dependentes de corpore 867
Dependeo 91, 2. 194. 760. 867, 4 868
Dependet ex hoc, id eſt, hujus eſt appendix 194
Dependo 1624 inſuper ibid.
Deperditor cantûs 1154
Deperdo 1022
Depereo 723. 1153. 1745 inſano amore 992
Depereunt vos non benè 583
Deperiens mulierem ardenter 723
Depilandi medicamentum 1842
Depilatio 1633.1842,2
Depilatrix 1633
Depili qui eſt capite 764
Depilis 649. 989 ſum 989
Depilo 989,2.1633.1842,2
Depingo 340,3
Deplango 842
Depleo 311.494.495
Deplorabat quæ à Cyro pertuliſſet 1144
Deplorandus 1136
Deploratus ¶ Deſperatus 319 1153.1495
Deploro 55.329.355.397. 904 1134,3.1136,2.1144.1155, 4.1215. 1282.1424.1525,2. 1639. Ind. ea. cum planctu 842
Deponendam pecuniam apud ſequeſtrem ſtipulor 435
Deponens 1622
Deponere diſtaturam 1624 iram 566 liberos ſuos 247 mœrorem 702 ſpem 1674
Depono 429.565. 807,2. 1478 1620. 1622. 1624, 2. antè 807 aliquid prope ſuum locum 246 arma 1173 clitellas 1447 in 1622. 1624 onus ventris 1478 partum 1630 unà 1624. ¶ Depoſitum do 247 apud 1624. 1625 apud ſequeſtrem 246. 2624. ¶ Depoſito pignore certo 4000
Depopulatio 1292
Depopulator 1292,1293
Depopulor 950,2.1091.1292. 1293. 1665 hoſtiliter 352, 2 ſimul 1293
Deportatio 833,2
Deporto 832.833,3.1522 captivos vel exercitum 833. Depoſcere ad pœnam 87
Depoſita res 1625
Depoſitio 1620. 1622.1624,2 1625 pignoris 400 mutua concertantium 1628
Depoſitum 1620.1624
Depoſitû apud ſequeſtrem 435
Depoſuerunt cupiditatem bibendi & edendi 565
qui Depoſuit aliquid apud quempiam 1620
Deprædari regionem aliquam 949
Deprædatio 1091
Deprædatrix 1554
Deprædicator 1
Deprædico 971
Deprædor 39.41.353.1554,5 Ind. ea.
Depravatæ ſcripturæ 135
Depravatio 787.1653
Depravatores 987 literarum Ind. pp.
Depravatus 1548 non 1548. 1654
Depravo 35.725.787.987. 1543.1547.1558.1615. Ind. ſi. inſuper 1545
Depravor 725.987
quod Deprecamur 541
Deprecantes deos 492
Deprecari & recuſare ſupplicium 87 rei pœnam ibid. vitam ibid.
Deprecatio 87.242. 731. 1384 1676 pro reo 87
Deprecator 731,2
Deprecor 87,2. 541 averſorque ipſum meis thalamis 493 & ſummoveo à me 879 ne inimicis meis eveniat 541 pro alio 1381 ſuppliciter 1368
Deprehendens fures 472
Deprehendi qui facilè poteſt à ſenſibus & probari 472
Deprehendo 115.472.538,539. 795. 916. 919. 920. 1757. 1785,3 in furto 1784.1785, 2 undique 921
Deprehendor 471. 528. 916. 919
Deprehenſi 916
Deprehenſi fuerunt 90
Deprehenſio 795. 920. 1109. 1785
Deprehenſor 1785
Deprehenſu difficilis ibid. facilis ibid. 2
Deprehenſus 115. 1785, 2 in ipſo facinore 1785 in furto ibid. ipſe 1178 non 1785 non in furto ibid. nudique 921
Depreſſi ac demiſſi naſi ſimitas 429
Depreſſio 78.1307.1578
Depreſſus 1793
Deprimere aliquem & dejicere dicitur triſtitia aut dolor 1525
Deprimit ſuperbum 753
Deprimo pondere; 256,257
Deprimor 1578.1790
Depromo 78.247.1136.1728. 1732
Deproperatus 1509
Depugnatio 1011. 1358 adverſus aliquem 1011
Depugno 1011. 1357. 1358 ad extremum uſque ſpiritum 1014
Depulſi culpam à te argumentis ſufficientibus 1545
Depulit judicium à ſe 879
Depulſio 704. 879.2. 1545 1652. 1848 intentionis 698 malorum 726. 1652. 1653 prodigij 1279
Depulſor 112. 117 mali 726 mortis 1021
Depulſores malorum 1279
Depulſorius 112,2
Depulſu difficilis 1653
Depulſus 1848 urbe 879
Depurgo 1845
Deputatio ¶ Deciſio 843
Deputo ¶ Decido, ſuccido 762.843
Depyges 325.970

Depygis 715.1636
Derado 813.814.1121 1122,2.1794.1826.1838,2 leviter 812
Derador 814
Deraforius 1837
Derasus 813.1121.1837
Derelictio 953
pro Derelicto habere 567
Derelinquo 953,2.954.955. simul 953
Derelinquor in ibi.
Deridendo 311
ne Deridendum te propines 1226
Derideo 311,2.314.680 1018. 1081, 2.1605.1606. cachinnans 1787,2.
Derideor 219
Derisio 311. 314. 1081.1490 1787. 1813.
Derisione dignus 311
Derisor 1081.1234.1490
Derisorum more 311
Derisu facilis ibid,
Derisus, ûs 311.1234
Derivare aquam fossis in planiciem 35 calamitates suas in aliquem 704
Derivatio 1228, 3 apud Grammaticos 36
Derivativus ibid.
Derivo 1228. 3. ad ibid. aliò ibid. ex ibid.
Derivor ibid.
Derogare legi 1348
Desalto 1206, 2.1467
Descendendo 233
Descendentes à genere 35
Descendere cogo 237 cum murmure 614 ex equo 231 in eandem sententiam 1624 in terram 231
Descenderunt è muris 234 in certamen 165
Descendit altè 573 paulatim in anteriorem partem 1097
Descendo 35.81, 2.231. 233, 4. 235. 522. 574. 1097 1099,2. 1273. 1519. 1755. antè. 233. clam 234 ex 232 in locum hosti æquum 233. insuper ibid. navigando 1334. unà 233.
Descensor 231.233
Descensum facilem habens 232
Descensus 231. 233,2,522 1130
Descisens civitas 696 simul 697
Desciscentium more 696
Desciscere à patriis institutis 394 facio 698 qui nequit Ind. av.
Descisco 698. 1378 ab instituto 1314 simul 697
Describendi facultate prædi. tus 1758
Describens & quasi depingens animi tui formam 339
Describere, id est, definire breviter 339 non exactè 338 qui Describit terram 339
Describo ¶ Exscribo 337 ab exemplari 335 falsò & mendosè 342 ¶ Definio, delineo, enarro 336. 339. 398. 411. 1758 locum 341 regionem ib. terram 340 ¶ Decurio 1582 & indico viritim collationem 337
Describor 335 ad stipendium conferendum 1583
Descriptâ pensitatione annuâ ibid.
Descriptæ officiorũ ministeriorumque vices 1090
Descriptio ¶ Exscriptio 337 ¶ Delineatio, informatio, 336. 1681 adumbrata 341 ¶ Commentarius, enarratio 334. 336. 1681 loci ficta 1628 locorum 341 minus exacta 338 regionis 341 rei alicujus à peculiari notâ 1793 tutior 1679 temporum 341 terræ 340. ¶ Dimensio spacii 1040 ¶ Census 336. 337. 1639. ¶ Decuriatio 1582, 3. ad conferendum stipendium 1583, 2
Descriptione rudi comprehensus 1679. Ad descriptionem terræ pertinens 339. umbratilem pertinens 341
Descriptor locorum ibi. 2. tributi 337
Descriptum 336
Deserendo conjicere in servitutem 567
Deserens naves, vel navale certamen 1087
Deserere officium 400 quempiam 567
Desero 400.696.953.2. 954. 1066.1067. 1112. ordinem 1584 stationem ibid.
Deseror 1066
Desertæ militiæ accusatio 1584
Desertio aciei 423 militiæ 1541. 1542 nautarum sociorum 1087 ordinis 1584 testimonii dicendi 1005
in Deserto pastus 1092
Deserror 1584 aciei. ibid.
Desertum solum 1804. vindemionum 515 reddo ibid.
Desertus 236. 282. 514. 515 2.705. 1066. 1522. 1804. 1811. 1819 homo 514 locus 515. 1360 omnino 515
Desertus & incultus fio 1804
Deses 498. 644. 657 sum 499. 603. 657
Desiceandi vim habens 1123
Desicco 224. 1123, 3. 1845 in orbem 1123 vestimenta 60
Desiccor 1123, 2
Desidem reddens 1354
Desidens domi 1222
Desideo ¶ Deses sum 603 2.760 domi 1222
Desiderabilis 656. 682, 4 1346, 2
Desiderata res 1346
Desiderativus 565
Desiderator 656
Desideratus 1346, 2 diu multumque 410. 1346 Ind. tr. ter 1346 valdè ibid.
Desideravi videre 682
Desiderii poculum 1527 1748
Desiderio ardenti accensus 968 captus 546 incendor 675 inflammare animum 657 tactus 251 teneor voluptatum 496 teneri 554 teneri rei alicujus 656. Cujus desiderio non tenemur 1346
Desiderium 471, 2. 496. 2.562.565.656,2.657. 682, 1192. 1346,5. 1797 afferre 656 capit me hujus rei 682 capit me Ulyssis 73 rei amissæ 585 subibit Archivos 676
Desidero 410. 471, 2. 496. 546.562. 656. 682, 2. 968. 970 1192,2. 1264 1346, 2. 1527. 1797, 2. 1823. vicissim 1346.
Desideror vicissim ibid
Desidia 345.422.440.499.657 753.1032.1285. ibid. as.
Designare judicem 75
Designari ¶ Innovari 502
Designatè dico 1200
Designati consules vel prætores 363 magistratus 1028 testes jam antè 1592
Designatio ¶ Denotatio, notatio 1456. 1793 ¶ Creatio 363,2. ¶ Novæ rei 1094
Designator. Ind. ay.
Designatus ¶ Creatus 363 præconis voce. 786. Non designatus ¶ Non denotatus 1457
Designo ¶ Creo, eligo 247. 362 363. 1727. 1803 antè 1593. ¶ Res novas edo 502, 2
Designor ¶ Creor, eligor 75 248. 363, 2. 1201
Desii navigare 985 quærere 953
Desiit athleticam exercere 985 certare 696
Desiliendo sese demittere 566
Desiliens è lecto 644
Desilit 125 in terram ibid.
Desilio 1253, 645, 2. 653. 1303, 2. 1467 huc & illuc 214 super 81
Desilire ab equo 652
Desilit currus 1303
Desinebat in inopiam 1598
Desinens 961 æqualiter ibid. in brevem ibid. mensis 1744
Desinente die i.e. in crepusculo 169
Desinentia soni vel vocis 613
Desinere in acutum 599 in exitium 1483 facio 961
Desinit in calamitates 1598
Desino 434.474.546.547 953, 2. 961, 4. 985. 1254. 2. 1255. 1483. 1546. 1598, 2. ab 961.
Desipiens 1237. Ind. al. leviter 965
Desipienter 1343
Desipientia levis 965
Desipio 267. 568. 779. 991. 994 1010. 1237. 1343. 1719, 2. 1758. 1759. 1763. 1764 per crapulam 859 leviter 965
Desipientia 548
Desistere à precatione 563 facio 1254. 1255. 2.
Desisto 524. 545. 546. 563. 692. 953. 961. 1254. 1255. ab 961.
Desolatio 515. 1811
Desolator 515
Desolatus 236. 515
Desolo 515. 3. 1067. 1146 1804. 1811
Desolor 515, 2
Despecto 624. 1176
Despectui habeor 245
Despectus ¶ Contemptus, vilis 269. 1178
Despectus 1176 ¶ Contemptus, ûs 1178. 1714
Desperabat fieri posse 319
Desperans 479
Desperare facio 480 hæc ibid.
Desperarunt de nobis de bellandis 479
Desperatæ erant prorsus res Neronis 319
Desperatè ibid.
Desperatio 319, 2. 479, 2. sperationem vecors & amens factus ibid. in desperationem adduco 480 adductum esse 319
Desperator
Desperatur de me ibid.
Desperatus ibid.
Despero 419. 479 655 futurum ut audiam 319 me potiturum amicâ 480 propè ibid
Despicari qui solet 1178
Despicax 1188
Despici qui vix potest 1763
Despicientia, æ 171, 1188. 2. 1763. 1764
Despicio ¶ Deorsum aspicio 1176. 1187 defixis in terram oculis 270 in terram 1178 ¶ Aspernor, contemno, 633, 1177. 1763. 1764. 1765.
Despicior, ¶ Contemnor 1763
Despicor 928. 1165
Despondendam ejurare 30
Despondere animum 493 655. 1674
Despondeo 72. 203. 434 435. 943. 1063 animum 20. 129. 557. 655, 3. 726. 934.
Despondeor 1581
Despondi animum prior 459
Despondisse animum ibid.
Desponsa nulier 435 non ibid.
Desponsam trado ibid. uxorem accipere 434
Desponsata 459 mulier 435 non 1063
Despontatus 1062
Despontio 434
Despontor 943
Despora 376
Despuendus 1398, 2. Quis non despueret in teè ibid.
Despumo 225, 3
Despuo 1398. 1823 ¶ Averfor. 248. 1398, 2.
Despuo 1398. 1823 ¶ Aversor. 248. 1398, 2.
Desquamatu facilis 958
Desquamatus locus 1557 non 958
Desterto 1419
Destillans liquor 1513 non ibid. 3
Destillatio 1617 lachrymarum ubertim manantium 1318
Destillo 951, 4. 1513, 2. 1514
Destillor 951
Destinans interficere 1028
Destinari fato 811
Destinata diis 1167 fato 811
Destinata sum servitio 1583
Destinatum esse fato 1020 est fato 1019
Destinatus fato 1020. 1289 sum fato 1289
Destino 1109. 1521. 1583 fatalibus filis 1100 feorsum 1581
Destinor 1581, 1583
Destituere causam 567 judicium intentatum 986
Destitui ¶ Carere 1697
Destituo 515. 953, 985. 1097 1112, 1146. 1811 priùs 955
Destituor 515, 2. 1022. 1697 1698, 2. 1811
Destitutio 515
Destitutus 514. 1067 ab aere 1066 a re. ibid. auxilio. Ind. av, sum 1279. 1811

Destitu-

Destricta cedrus dentatis striglibus 1838
Destrictorius 1837
Destrictus 1838
non Destrictus 1838
Destringendi vim habens 1121
Destringere equos 1837
Destringo 1122. 1534. 1838 circumcirca 1534 vicissim 1122
Destringor 1837
Destructi fumus 1204
Destructio 1478
Destructivus ibid.
Destructor 985. 1416 murorum 1154
Destruens animum 1416
Destrui qui potest 985
Destruo 168, 371. 507. 983 985. 1099 1416. 1478. 1546. 1836 antè 985 contra 80 leviter 1745. ¶ Refuto 1478
Destructor 1383. 1416. 1478. 1546
Desudans in his 669
Desudatio 670
Desudo 669
Desuefacio 444
Desultare à veritate 1206
Desultores equites 686, 2. 765 sagitarii 1645
Desultorii equi 686
Desultorius equus 765. 1066
Desum 205. 952. 953. 954, 2
Desumo 1803
Desumor ibid.
non Desunt mihi qui 1270
Desuo in 1417
Desuper 170, 3. 463. 489. 1694, 3. 1699
Deteclè 736
Detectio ¶ Patefactio, revelatio 736, 2.
Detectus ¶ Non tectus 736. ¶ Patefactus 9
Detegens animum suum Aristoteli 736
Detegere faciem 735
Detego ¶ Retego 735 736. 1477, 2. 1517. 1557. ¶ Patefacio, revelo 493 735. 736, 3. 1397
Detegor ¶ Patefio, revelor 735. 736, 2.
Detentio 551, 4 deprehensi adulteri 455
Detentum pondus ad anchoram 549
Detergendo colligo & excipio 1837
Detergeo fricando 1837 ridendo ibid.
Detergere calumnias 1669 se 1837
Detergi qui nequit. Ind. av
Detergo 719. 1160. 1438 1491, 4. 1838, 3. antè 1491 circumcirca ibid. 2 fricu 1669 in 1160 in summa parte 1491
Deterger spongiâ 1512
Deterior 568. 725. 1800. conditio 471. 555. 556. 953 fio 1714
Deteriore conditione esse 470 1023 sum 556
Deterius 1431. In deterius labor 1714
Deterius
Determinatè 725
Determinatio 843 1201, 3 1613
Determino 1524. 1577 1610 conditionibus additis 1201.
Determinor conditionibus additis. ibid.
Detero 1668. 1669, 1670. 1674
Deterreo 456. 879. 1509
Deterreor metu aliquo 1151
Deterres à pulchris 1067
Deterrimè 725
Deterrimus 725. 726. 1800
Detersa fricta æruge 1669
Detersio 1491. 1837
Detersorius 1461 1837
Detersus 1837, 2. non 1838 radendo 1837
Detestabilis 180. 1740
Detestabilitas 1079
Detestandus 1079. 1398, 2 1712
Detestatio 1655
Detestor 261. 1097. 1210
Detineo 32. 515. 520, 3. 545 546. 549. 550. 551, 2. 906. 920. 1590
Detineor 549. 551 apud 551
Detineri qui potest ibid.
Detondeo 783, 2. 764. 1263
Detonsus mentum 352
Detorno 1609, 2.
Detorqueo 246. 805 1653 obliquè, vel in latus 1547 oculos 246 vi 263
Detorqueor 1653. Qui detorquetur facilè in majam partem 1731
non Detortus 1654
Detractio ¶ Tractio quæ sit deorsum 1502. ¶ Ademptio, subtractio 76. 77, 78, 2. 80. facultatum 696
Detractum quod est 1557
Detractus cum esset dolor 77
Detrahendi vim habens 1502
Detrahens pellem 1500
Detrahi teu demi qui difficulter potest 78
Detrahitur mihi de bonis 1525 putamen. 719. Quod detrahitur. ¶ Quod admittur 78. Qui detrahitur facile. ibid.
Detraho ¶ Deorsum traho, 520. 1502. 1558. Insuper 1558. ¶ Abrado, abstraho, avello, leparo 520. 987. 1122 1557. Ind. ax. circumcirca 1502. ¶ Adimo 73. 3. 76. 78. 80. 197. 934. 1554, 2. 1555 in super 76 tibi 933
Detrahor ¶ Deorsum trahor 1558
Detraxere imaginem illius 1502
Detractans 190 pugnam 1014 Nullum detractans periculum suscipere 1151
Detractare bellum 566 nullum opus 151 pugnam 428
Detractatio 428 laboris 1151 militiæ 423 sine detrectatione 430
Detrecto 151. 428, 2. 459. 566. 698 pugnam 1014
Detrimenta gravia afferens 1305
Detrimenti aliquid accipio abs te 1562
Detrimentis afficio 980
Detrimento gravi 1305 afficio 584, 2. 1022 fore ipsum fibimet 487 sine detrimento 1671
Detrimentosus 267, 2
Detrimentum 267, 2. 584. 775. 1637 accipio 471 bello acceptum 1637 infero 980 cui illatum non est, aut inferri nequit 980
Detritus 970 1669
Detrudo 1848, 2. simul ibid.
Detruncatio 843
Detrunco 829. 843. 1486
Deturbatio 78. 1848
Deturbo 74. 77. 182. 245 879. 1418. 1452, 2. 1730. 1848, 2. è curru 410 super 1452
Deturbor 1452. 1750
Deturpo 86. 813
Devastatum quod non est 353
Devasto 353. 1293
Deveho 31. 833
Devehor impetu 1483 navi 1334. 1335
Devenerunt ad nos vices loquendi 599 cò tandem res 704
Devenimus cò, ut 704
Devenio 166. 523. 574. 599. 677, 1152. 1316 mutatis vicibus 599
Devenire in necessitatem 677
Devenit eò vecordiæ 766
Devergentia 1096. 1420 cœli 807
Devergo 807 aliquantum ibid. præ pondere 287
Devexitas 806, 3
Devexus 807
Deviare 1128
Devictus 1650
Devincere 864
Devincio 194. 384 invisem 178 mihi amicitia 194
Devincior 384
Devinco 1386 bello 1358
Devinctio 194
Devinctum esse beneficio 1795
Devireseo 618
Divirginata 1244
Devirginatio 848
Devirgino 847. 848. 1244
Devitatio 113
Devito 112, 4. 600. 765 807. 965
Dium audio 810 cauponans 744 colo 1450 consulere 524 decens 1380, 2 delectans 1610 exosus 1550 facio 626. 627. 1351 ferens 1735 fieri 627 imitando 1057 invoco 810 negans 627 qui odit 1059 videns 1178
Devolo 687. 1298
Devolvere calamitates suas in aliquem 704 undas in mare dicuntur fluvii 512
Devolvi in aliquem dicitur infortunium 892. 893
Devolvo 406. 893, 5. in 893, 3.
Devolvor 892. 893, 2
Devorandus 931
Devorans agnos 1701 animantes ibid. omnia 1702 oves ibid. pisces avidiùs ibid.
Devorantes sese invicem 1701
Devorare sese mutuò ibid.
Devoratio 745. 1311. hominum 1701 mutua ibid. opsoniorum 1702 piscium ib.
Devorator 642 opsoniorum avidissimus 1702
Devoratus ab avibus 292 ab equis ibid.
qui Devoravit 1713
Devoro 244. 289. 291. 358. 525. 642. 745, 2. 931. 1311, 2. 1674. 1700. 1761. 1786. 1815. Ind. βp. 2. antè 1311. opsonia 1702, 2. unà 1700
Devoti 541
Devotio 541. 672, 1655
Devotionibus obnoxius 1655
Devotum esse Deo 760
Devotus 22. 1191 diris 180. 181, 3. diris imprecationibus 180 homo 1712
Devoveo 541. 672. diris 181. 1621 meipsum 1621
Devoveor 1581
Devovi me 760
Deuro 723, 2. 1382. 1492
Deus 151. 348 626, 2 627. 1089 ex homine factus 349 nauticus 1442 pariter 628 supremus 189. In quo Deus invocatur 732. Quem Deus odit 1059
Deustio 723
Dexter 373, 3. ¶ Habilis 205 in omnibus 373.
Dexteritas 205. 373. jaculandi 1540 ingenii 373 ingenii naturalis 1779
Dexteritate ingenii præditus 373 ingenii naturali præditus 1779. Cum dexteritate ingenii naturali ibid.
Dexterimus 373
Dextra 372. 373
Dextrâ prehensa 373 teneo vel amplector ibid. A dextra 372. 373. stans 709
Dextralia 373
Dextram jungo 373 porrigere 372. 373. porrigo vicissim ibid. prehendo ibid. Ad dextram ibid. qui est ibid. 2.
Dextrarum junctio ibid. sine dextrarum junctione ib.
Dextras conjungere 249
Dextrè 1540 admodum 373 & ingenuè 474
Dextrorsus. 372

D i

Diabolicus 243
Diabolus ibid
Diaconatus 838
Diaconi 503
Diaconorum ministerium 838
Diaconus ibid.
Diadema 384
Diæta 30. 393. A diætâ discessio 394
Diagrammismo ludo 342
Dialectica 937
Dialecticæ peritus ibid
Dialecticè ibid
Dialecticus 938
ad Dialogos pertinens 937
Dialogus ibid
Diameter 1039
Diana 1172. 1193. 1360
Diaphragma 1759. Ad diaphragma spectans 1761
Diaria febris 605
Diarium ¶ Diurna merces 604 ¶ Liber actuum quotidianorum 605
Diarius ibid. 4
Diaulum currens 1566
Dibaphus 254
Dic meliora 1719
Dica 401
Dicacitas 1656
Dicaciter 639
Dicam 458. 459. 470, 2. Vetera dicam 492.
Dicam impingere alicui 34 333 scribere 405
ad Dicandum comparatus 1621
Dicare nominatim 1167 suspensum 1621
Dicari vel nuncupari dicitur liber 1782
Dicatio 363. 1621
Dicatum 1211, 2 est 760 donum

donum 1621 templum Augusto 363
Dicatus 563 est 672
Dicax 639.916.1447.1490
Dicenda & tacenda effutiverunt 1425
Dicendæ causæ necessitas 939
Dicendi facultas 367 facultatis expers 939 forma 1793 finem facere 954 1073 genus 582 genus rectum minumeq; obliquum 494 genus tenue & siccum 1123 imperitus 327 locus 1426. 396. magister peritus 366 vis 1440.1759
ad Dicendum prodit 458
Dicendus 1425.1716, 2 insuper 1427 non 216.1719,2 1758
Dicens 1716
Dicere causam 401. 405, 521 causam falsi 47 cupio 939 diem 9 insuper 216, 493 iterum ac tertiò 493 postea 493, 2 præcisè ibid. sententiam 1620 supervacaneam 941
Dicet hæc in me 458 tibi malè ibid.
Dici duobus modis 1719 Quod dici solet 387.936
Dicibilis 936
Dicis causa 1210
Dicite nunc mihi musæ 492
quod Dicitur modis duobus 1719 proverbio 936
Dico ¶ Consecro, dedico 363 661.672. 12!0.1211.1621. 1782.
Dico ¶ Ajo, loquor, verba facio 16.17, 180. 229.3152. 458.459.2.491.492,2.493 4.542.646 799. 801. 930. 933. 942, 1073,2. 1421. 1689.1714.1716,5. 1742. 1757.1758,2. 1781. Ind.λι. apertè 374,2 bis 940 bona 4 bona verba 1537 causam 47. 403 causas 940 contra aliquem 1717 de 937 diem 20. 728 eleganter 941 frigidè 945 insuper 938,2 jus 402, 2 625 liberè 1427 oratorie 1426 præterea 937 sententiam 1841 testimonium 1004. ¶ Cano pœtarum more 493.1688,1689
Dicor ¶ Tertiæ conjug. 540. 915.936.1757
Dicor ¶ Consecror 563.1621
Dictamnum 271.405
Dictare judicium 332.522.697
Dictat ratio 74
Dictata excipio 339
Dictatio 21
Dictavisse mihi judicium cædis 911
Dicteria 1656 jacio 1491, 3
Dicteriis gaudens 1491, 2 gaudeo ibid. incesso 494. 1075 incesso vicissim 1490 proscindo 681 utor 1490 In dicteriis cexteritas 1491 dicendis dexter ibid.
Dicterio noto aliquem 1457
Dicteriolum 1490
Dicterium 665.1490.1491
Dictio ¶ Vocabulum, verbum 636. ¶ Elocutio, oratio, sermo, stylus 936. 1716 causæ 400.870.937 elegans & venusta 941. 1427 extemporalis 1569, 2 frigida 945 similis, 942 sententiarum 1841
Dictionarium 936.1166
Dictis addo 937.938
Dictito 1352
Dictiuncula 936.939
Dicto audiens 100 audiens sum 99.100,2. 101.897.
Dicto aut facto 497 citiùs 494. 938 citiùs facere aliquid 494
Dicto (v) 21. 594 judicium 911
Dictu difficilis 1427 dignus 938 indignus 1426
Dictum 317.938.1073.1425,3. 1705. 1716, 2 addere alicui facto 493 adjicio facto alicui 20 facetum & salsum 1795 quod libet 71 scurrile 977 sententiosum 317.1201 1743 vetus 938
Dictum est 1716 est antè 460
Dictum factum 133.494
Dicturio 939
Dictus 1757 à Deo 1427. ex tempore 1569 milliens Ind. μυ. multùm 1427 non 1758 nuper 17 19 olim 1719 sum 458
qui Didicit à puero 999 ex seipso 350.999.omnia 350 recèns 396
Diducens os immani hiatu 1787
Diducere os 1534
Diduco 32.194.409. 456.539 919. 1323. 1524. apertiendo 1137 femora 1049 ore patefacto 1536 os 1229
Diducor 1524 hiatu magno 1786
Diductio 1324. 1524 femorum 1049 oris 1536
Diducto rictu irrideo 1445 latè diducto ore loquor 1535
Die dormiens 821 eodem 604. 606 eodem dictus aut factus 604 eodem eo ac redeo ibid. 2. & nocte 392 nono 606 octavo quod fit 605 secundâ faciens aliquid 378 tertio resurgit Christus 606 toto 604. In die semel 173
Diebus alternis durans 604 singulis 604. 605. 606. Quot diebus 606.1212
Diecula 604
Diei & noctis spatium 1115 felicitas 604 unius 604.605 3 unius iter 604
Diem absum 604 agere 29 condictum supergrediens 606 dico 9.20.248. 728.890 duco, id est, cunctor 1623 statutum qui deseruit 605 tero 606 totum duror 604 transigo ibid. 2 transigo juxta quempiam 605 transigo unà 604. 605 unicum durans 604. In diem de rebus suis cogitantes 905 vivens 265, 2 Per diem totum 605. 606 totum currens 1666
Dierum multorum qui est 605 septem qui est 604, 2 singulorum rationem observare 941
Dies 215. 604, 2. 615.17 14. 1721. 1852 condicta 762. 898 constituta 414. 1581 crastinus 574 fastus 402. 403 fati & mortis 898 faustus 959 felix 604 felix cui est 605 festus 486. 617. 1047 hodiernus 604, 2 ilxit 550 infaustus 604 infelix cui est 605 justus, constans 24 horis 605 natalitius 302, 2 præfinita 1201 præstitutus 898 sacra 22 serenus 604 solennis 486 status 414 vadimonii 898. ¶ Temporis diuturnitas 1829
Dies calidi 605 decem durans 604 festi 1378 intercalares 34. 235 nefasti 1758 novem 606 octo durans 605 quatuor durans 606, 2. quinque durans 605 sex 606 sex durans 604 supputo 941 tres durans 606. Tres dies & tres noctes durans 1115. In dies 604
Diffamatus 273
Diffamo 1689
Differcio 1332
Differebat nihil ab uxore 549
Differendo ¶ Procrastinando 242
Differens ¶ Diversus 122, 2. 124. 1727 anima à naturâ tribus rebus 121 non 124
Differenter 1727
Differentia 122, 2. 124. 1524. 1727. Absq; differentiâ ullâ 124
Differentiæ notam habens 1793
Differo ¶ Distraho, dilanio 1727, 2. ¶ Procrastino, prorogo, rejicio 241. 242, 2. 250.550. 1028.1621,2 1622 1627.1669. Ind. δ. de die in diem 242. ¶ Discrepo 121. 122,3.124.697.1727
Differor ¶ Feror in diversas partes 1727. ¶ Procrastinor 242.1028
Differre ab alio 121 plurimùm 1016. ¶ Procrastinare 242
Differri & procrastinari qui nequit 1627
Difficile 828.1238. Ind. αα. est 497. 498. os habens 1536
Difficilè audiens 102 audire ibid. divisibilis 77 evolubilis 454 nascens 1779 obsequi 1262 parens ibid.
Difficilem aditum facio 1350 aditum habeo 236 præceo me in emendo 185. somnum efficiens 821 transitum facio 1350 transitum habens 1271
Difficiles labores afferens 1285 mores 1656
Difficili ingenio præditus 1656 labore quod fit 1285 sorte premor 805
Difficilia 465. 466 loca 1834
Difficilibus moribus præditus 1656
Difficilimè 1416
Difficilimum factu est 427
Difficilis ¶ Arduus, laboriosus, operosus 74. 108. 167. 497.498.507.845.1003.1270 1316.1790. 1803 exitus 573 omninò 1791 partus 1631 res 1469 via 1128. ¶ Acerbus, atrox, funestus, gravis 259. 903.973.978. fors 805 quem fors premit ibid. ¶ Asper immitis, morosus 127. 828. 1018. 1230 377. 1526. 1656. 1790 emptor 1850
Difficilis ablatu 76 accessu vel aditu 575. 1121. 1275 admissu 381 agnitu 323 alitu 1659 oratu 191 structu 1801 aversu 1653 cæsu 1605 calefactu 618. 631 captu 116. 637. 923. 1802. circumtu 606 cocto cohibitu 550 collectu 38 comparatu seu acquisitu 883 completu 1330 conditu 1479 conjectu 245 consolatu 19 consumpto 115 contemplatu 633 crecustoditu 1222,1223. 1769. 2.1853 deceptu 173 deletu 111 deprehensu 1785 detractu 78 dijudicatu 872. 874, 2 dispensatu 1093 1140 dissoluto 984 effectu 1692, 2. 508 effictu seu figuratu 558 enarratu 592 explicatu 518. 1759. exportatu 34 expugnato 1012, 2 everso 78. 1652 fabricato 1479 facto 507 1378 factu res 500 fascinato 330 flexu 740 fracto 46.645.799 gluminato 825 habitato 1140 inhibito 550 intellectu 97 568.637. 998. 1109 invaso 243 inventu 538 investigatu 513. 514. 715 judicato 874 lato 1735 manufacto 606 mutato 127. 246. 792 1624.1656 navigato 1335 obtutu 265 perceptu 923 placato 1018 portato 259.1735 probato, seu exploratu Ind. δυ. pronuntiato 1427 purgato 719 quæsito 585 reconciliato 122. 1230 refræneto 608 revocato 729. ruptu 1430 sanato 114. 629. 667. sensu 1571 secreto 1834 sedato 702 soluto 986 subducto 238 subjugato 1803 subversis 1653 superato 1239 toleratu 548. 1577 1735 trajecto 1281 translato 574 transpositu 1624 viso 1178
Difficilis usus sum 1821
Difficulta- 497.501. 828. 1270 1376 1791.1803 & angustiæ rerum 1052 & fastidium 1230 imperandi 200 inextricabilis 1821 locorum 1834 morum 1656 nascendi 1779 pariendi 1631 portandi 1735 regionis 1834
Difficultate inextricabili opprimor 1821 urinæ laboro 1221. Cum difficultate quadam 1065
Difficultates 92
Difficultatibus & molestiis plenus 92
Difficulter 325.497.498.975. 1284. 1735. 1790. 1803 & ægrè fero 1316 qui augescit 58 cerno 1180 conjicit 1646 custodio 1223 externeno 1832 qui excreat 1726 mobilis 793 moriens 642 pariens 1631 pario ib. porto 2735 tractabilis. 1802
Difficulter 1262,2
Difficultia ibid.3
Diffidere rebus ibid.
Diffido ibid.2, me posse 1270. prorsus 1263
Diffindo 842.1337.1429.1570 2. 1571,2 cuneo 1565
Diffindor 1570. 1571
Diffissi 842.1570. 1571 non

non Diffissus ibid
Diffito 1435
Difflor 1343
Diffluens luxu 652 mollitie 1513
Diffluentibus labris loqui 1422
qui Diffluit facilè 1806
Diffluo 951. 1422 ¶ Circumfluo, plenus sum 290 ¶ Dilabor, pereo, vanesco. 1314. 1421. 1422. ¶ Dissolutus sum 1838 mollitie aut luxu 563.652.1443,2.1447.1553
Diffluunt corpore ex perpetuis & quotidianis delitiis 1422
Diffringo 45. 646.652. 1337. 1439,2.1430,2. Ind. δ.
Diffringor 1429,2.1430
Diffugio 1667
Diffulgeo 215
Diffundendi vim habens 1605 1806
Diffundi qui nequit 1806
qui Diffundit 1805
Diffundiur latè aurora per orbem 1471, Qui diffunditur facilè 1806
Diffundo 950.1103.1804.1805 1806,2 super 1471
Diffundor 1470. super 1471
Diffusi lætitiâ 1806
Diffusio ibid.
Diffusus 1805 non 1806 per sese 1808
Digerendi & discutiendi actio 1727
Digerens 1470
qui Digeritur facilè 398
Digero ¶ Discutio 1727 ¶ Dispono, ordino 853. 854. 1140.1518. 1582,2 apte & concinnè 1629 eleganter & scitè 1628 in 1582
Digerot unà 398 Edulia quæ digeruntur & distribuuntur lentè 1268
Digestio 397 apta rerum 1629 concinna 853.854
Digestu difficilis 1093 facilis ibid.
non Digestum 1481
Digestus vel dispositus malè 1630 non 1582
Digitale 355
Digitalis ibid
Digitatus ibid
Digitis primoribus 145 summis attingere 103 summis pedum ingrediens 235. 236. summis pedum ingredior 236
Digito extremo attingere 355 medio podicem fodico 1485 monstrans 364 monstro ibid
Digitorum concrepatio 877 duorum qui est 355 nodos non habens. Ind. αx. ossa 1489
Digitos tres, quatuor, sex, octo, duodecim, ferreos prælongos habens 355
Digitum medium porrigo atque ostendo 148 5
Digitus 355 annularis ibid. auricularis 1216 infamis 1562 medius ibid.
Digladiatus es cum Medis 1123
Digladior 1123.1336.1337
Digna merces 171
Digna studio & curâ 170
Dignatio 171,2
Dignatione & majestate verendus ibid.
Dignè 170.172,2
Digni existimantur à nobis risu 1226
Dignitas 171, 4. 546.1016. 1380. 1597.1639 oris 65 1183.1379.1380. ¶ Dignatio 171,2
Dignitate afficio 1454 oris præditus 171 pari 1640 pari præditus sum 1583 supero 881. Cum dignitate 171. 1380. Pro dignitate 170. 171.172,2. 1388 meâ 172 scelcris 170. Non pro dignatate vestrâ 171.
in Dignitatibus constituti ibid
Dignius & magnificentius ibid
Dignor 172
Dignoscendi peritus 319
Dignosco 317. 318.319.323. 447.1187
Dignoscor 318
Dignotio 319,2.1176
Dignum censeo 171. 172 judico, 1638,2
Dignus 170. 171 amari 496 amore 1748,2 beatum quem omnes prædicent 994 commemoratione 1062 consideratione 1475 dicto 938 qui experatur. Ind. αξ. luctu 647 memoratu 592 morte 170 402 odio 1059. 1550. pœnâ 1357 qui pugnam committat cum aliquo 1012 studio 1509 veniâ 320 victoriâ 1102. ¶ decorus 1379,2
Dignus es qui argentum recipias 402 haberor aut judicor 171 172 habitus honore 171 habitus senatu ibid. sum 172
Digredior 121.232,2.234. 1196. 1252 longiùs 194
Digressi ab illo 121. deviâ 698
Digressio 232. 1320.1653 1654 ab instituto sermone 243 à proposito 232. Per digressionem ibid.
Digressus, ûs 1128.1653
Dii 627. 994 avertant. 1042,2 duo 627 indigentes 348 prohibeant 1042
Dii boni, quantum &c. 1739
Diis invisus 349 sacrificatus 662
Diis juvantibus 1161
Dijudicandi peritus 319 vi præditus 415
Dijudicatio 283.379,2
Dijudicator 379,2
Dijudicatu difficilis 872.874,2 facilis 874
non Dijudicatus 872
Dijudico 319. 405. 415. 870. 871.874.919
Dilabor 1152.1424, ¶ Metaph 1315.1422
Dilacerandi vim habens 145
Dilacerata à lupo 979
non Dilaceratus 351
Dilacero 424,2.963.679.1499 3. Ind. αι
Dilaniandi vim habens 145
Dilaniatus 1499 non 351. 358 recèns 1499
Dilanio 351.358,3.424,2.476 2. 763. 979. 1089. 1499,3 1501
Dilapidans domestica bona 1745
Dilapidare patrimonium 1498
Dilapidatio rei familiaris 1745
Dilapido 1498, 2 rem familiarem 1746
Dilapsio 1315
Dilatatio 539.1324.1524. 1589. cum pulsu 1848
Dilatato ore gravem vocem edens 1535
Dilatatum est cor nostrum 1324
Dilatio 242,3. 250.477.1028 1621. 1627 sine dilatione 1627. Dilato 539,3. 1323. 1325 os 1324
Dilator, id est, libero animo sum 1324
Dilator operis 499
Dilectio 513
Dilectissimus 780
Dilectus 5, præ cæteris 306
Dilemma 923
Diligendi vim habens 5
Diligens ¶ Sedulus 102. 1026, 2. 1035.1508.1509. 1589 1663
Diligens amatorem 497 sui 222
Diligentem esse 1508
Diligenter 102.151. 482. 755. 1026. 1284. 1508, docco 1508 facio aliquid 103, 3 inquiro 528. 1378
Diligentia 47.1026,2.1508 accurata 102. 1546 accurata nimis 504
Diligentiâ exactâ 1609 summa & exquisitâ facio aliquid 102
Diligentiam accuratam amo 103 adhibeo magnam 965
Diligentissimè 1026
Diligentiùs 1026.1378
Diligere ex animo 746
Diligo 5. 1427. 1748 amatorem 497
Diligor 5.1527.1748.
Diluceo 215
Dilucesco ibid.
Dilucida oratio 1448
Dilucidè ibid.2
Dilucidus 959
Diluculo 133. 615,3 primo 1390 surgo 1194
Diluculum 220. 434. 615, 2. 814.1194,2.1714
Diluens aceto 985
Diluere calumnias 984. 1669 crimen 983 pastillos passo 983
Diluo 393.771 antè 809 ¶ Refello, refuto 984. 1848 crimen 937
Diluta potio 771
Diluto facilis 564
Dilutum 286 reddo 1689
Dilutus benè 771
Diluvium 809
quum Dimanasset rumor inter exercitus 1314
Dimano ibid.
Dimensa dies 1040
Dimensio 1039,2. 1040,2.
Dimensionem habeo 697, nullam habens ibid.
Dimensus 1039. 1040 Quem nemo dimensus est 1040
Dimetior 1039, 3. 1040, 2 frumentum emptoribus in foro 1040 terram 1041
Dimicare pro libertate 46
Dimicatio 702 acris & vehemens 1014 quæ cnsibus fit 1123
Dimico 46.47. 51. 790. 870. 872 pro græciâ 144 simul 209
Dimidia pars 606. 607 pars toni 1592 pars temporis 607
Dimidiâ ex parte 607 absolutus 1599 agitatus vel concussus 1443 impletus 1330
Dimidiam ad partem redigo 607
Dimidiata amphora 1726 libra 971 mina 1060 pars 1022.1605, 2 sphæra 1561 vestis 1712
Dimidiatam lunam habens 1048 vocem habens 1784
Dimidiati panes 1607
Dimidiatus congius 1810 mensis 1047 versus 1519
Dimidium 606. 607. 1035 1599 anni 532 jugeri 1325
Dimidium congium continens 1810
Dimidius 606 cadus 717 pes 1271 sum 607
Diminuendi vim habens 1023
Diminuor 471 unà 1744
Diminutam caudam habens 1219
Diminutio 79.471.2
Diminutus 568 mente 1763
Dimissio 564 1279,2.1521 absq; castigatione 565 debiti vel ut offensæ 564 qua destituimus & projicimus te aliquam 567 uxoris 564.565
Dimissor 564
Dimissoriæ literæ 1521
Dimissus 563.564,2,565.1279 è servitute 564
Dimittens 565
Dimittere accepta magnâ vi pecuniarum 984 redemptionis pretio persoluto ibid. concionem 983 è manibus 564.566.567 qui potest 564 uxorem 564.984 1279 quod Dimittitur 564
Dimitto ¶ In diversas partes mitto. 1279. 1521 circum 1280. ¶ Abire jubeo seu permitto 120.121. 399.563 564,4. 565,4. 566,3.567,2. 984.1278,2. 1279 absolutù 984 antè 1279 intrò 565. vicissim 564.1279 ¶ Intermitto 1568
Dimittor ¶ Abire jubeor seu permittor 121. 564.984, 2. ¶ in diversas partes mittor 1279
Dimotus de statu mentis 699
Dimoveo 35. 702. 792. 839. 985.1229 de statu suo 699
Dimoveri qui potest 792 à sententiâ qui potest 1261 de sententiâ qui ægrè potest ibid.
Dinumeratio 188 in delectu 934
Dinumero 187.188
sub Dio 67,2. agere ibid. commorari 60. cubo 821 qui est 67 quod fit 218 pono 67 pono unà ibid.
Dionysiacæ 1442
Dionysus 407
Dio'curi Ind. αρ
Diphthera 688
in Diphthongum consto 1743
Diploma 408
Dipsas 410. 722.768
Dira fortuna 349 mens 1238
Diræ 180.541. Ind. αλ.
Diras depellens 180 imprecata tibi 1689 imprecor 180.541 941
Directè 534 stare 488
Directio 535,2 676,2.1193
Director 535,3.675,2
Directus 535.674. 1540.1591 1592
Dirempti sunt alii ab aliis 872

Diremptio 697. 842. 1501,3. controversiæ 34 contuberniì 1140
Diremptor 1201
Dirempt⁹ 697 non 842 sum 697
Direptio 192,2. 1019. 1797
Direptioni expositus 192. 929
Direptu facilis 929
Direptus ter Ind. 7p non 1091
Dirigere arcum in scopum 550 cursum 535 cursum navis aliquò 1521 hastam vel telum 535 navem aliquò ibid
Dirigo 535,3.536.675,4.1193 3.1194.1548. Ind. ar. ad regulam 535. 743 ad scopum 1637 unâ 535
Dirigor 535.675.1637
ur Dirimat & segreget nos 919
Dirimendi vim habens 697
Dirimens controversias 870
lites 404
Dirimere aliquos 871 amicitias 1601 controversias 730. 983 conventus & colloquia 984 lites 1834
qui Dirimit ibid.
Dirimo 32.194,2. 456, 2.457. 520. 549. 696. 697,3. 842. 870.871.919.984.935.1112. 1200. 1501. 1594. 1602. 1603. 1604. 1834 controversiam 34 lites 986 in partes 1022 pugnantes aut contendentes 121 sodalitatem 1140
Dirimor 194. 696. 657,2.871. 584.1140
Diripi 30
Diripiens 843
Diripio 29. 39.77.192.695. 703.762.774. 802. 929,2. 950.1558,2.1724.1727.unà 77
Diripior 929
Diris devotus 180.181,3.devoveo 181.1621
Ditorum malorum datrix Ind. ar.
Dirum ibid. spectaculum 624
Diruimpo 1429.1430,2
Dirumpor 1430
Diruo 77.78.371. 510. 1292 1469.1478 simul 1470
Diruor 1292,2. 1469
Dirupta & hiantia loca à terræmotibus 720.
Diruptio 1430, 2
Diruptus 1430 sum 1429
Dirus 82.880
Dirutus 1470 non 1293
Dis 1339
Discalceare 986,2
Discalceari 385
Discalceati 1259
Discalceatus 268.602.1372
Discede 1519
Discedere è vitâ 121. ¶ Dehiscere 697
Discedo 80.121,2. 231.237 272. 521. 524. 697.698. 635.984.985.1148,2.1272. 1519.1646. 1832. 1835 ab Aeginâ 694 à fide 696 à meâ sententiâ 698 insuper 571 prior ibid. proripiens me 1196. ¶ Dehisco 1339
Discendi c piditas 999 cupidus 998 .999.1403 rationem muto 999. Cum discendi cupiditate 999
Discendo ex seipso 999 facilè ibid.
Discens citò 999 serò ibid
Disceptabamus verbis ultrò citroque 516
Disceptabilis 936
Disceptans controversiis 870
Disceptare de re aliquâ 1252
Disceptat controversias populorum 402
Disceptatio 147.231.283.319. 405.528.585. 919. 936. In disceptatione positus 248.
Disceptationem nullam habens 936,2
Disceptent jura 870
Disceptо146,147.472.535.572. 870.871.872.874.919.936 937. 940. 1201. 1524. de levibus & inanibus rebus 944 judicio 402. 403.405,2 mecum 1474
Discere cupio 998.999 ex me hæc 998 nuper qui cœpit 999 simul cupio ibid.
Discernendi vim habens 872
Discernes ea facilè 1201
Discerni qui difficulter potest 872
Discerno 319. 870. 871. 872. 874. 934. 1187. 1201. 1834 insuper 872 priùs 874
Discernor 871 limitibus 1200
Discerpere duabus arboribus 1564
qui Discerpitur crudus 1499
Discerpo 145.192. 351,2.424. 2.476,2. 740. 979. 1089. 1118,1.1439,2.1501. 1632 iterum 1118
Discerpor 1501
Discerptim 145,3
Discerptus 1499 recens ibid.
Discessio 1833 à dictâ 394
qui Discessit 1517
Discessus 80. 121. 390.677.698 792. 984.1128.1272. 1589. 1755.1832 è vitâ 121. 390. 696
Discì qui potest 998 qui difficilè potest 998. 999 qui facilè potest 999 quod potest 395
Discibilis 998
Discindo 842 844. 1384 1570,2.1571,2. 1603. flatu 1775 forifice 1836
Discindor 842
Discingo 587.986
Disciplina 31.395.852.998,2. 1235, 2. 1584 circularis 1236
Disciplinæ defectus 39
Disciplinæ liberales 938 mathematicæ 998
Disciplinam militarem servans 1584
Disciplinaris 998
Disciplinarum orbis, qui septem artium numero censetur 1236
ad Disciplinas aptus 998 pertinens ibid.
Disciplinis iisdem deditus 999 imbutus 308 incumbo vehementer 993
Discipula 998
Discipuli 959
Discipulus 99. 103.572. 998. 1158. 1755. esse cupio, 998 fuit Antiochi 99 sum. 998. 1572.
Discissio 1429.1571
Discissus 1603 sum 1429.1603
Discludente nullo septo 1759
Discludo 800
Disco 350,2.395,2. 998,2 antè 999 canere 998 contraria ibid. denuò ibid. ex aliis ibid. post ibid. post illud quod anteà didiceram ibid. serò 999 simul ibid. vicissim 998
Disco celludo 409 ledo ibid.
Discoctus 560
Discoquo ibid.
Discordem mentem habens 1762
Discordi animo sum 121
Discordia 655.1762.1782
Discordo 709.1437
Discors 1783
Discrepans 1029.1783
Discrepantem vocem habens 1782
Discrepanter 1783
Discrepantia 122.1782.1783. cogitationis à sensu 124 soni 1782. In discrepantiâ studiorum & voluntatum 121
Discrepat ab Orphei poësi 53
Discrepò 53. 121. 124. 697. 1727,2.1782.1848 in cantu 53
Discretæ sunt uxor & virgo 1019
Discretè 872 874
Discretio 827.874.1524
Discretivus 409
Discretu facilis 874
Discretus 549 benè 874 nō 872
Discrimen ¶ Differentia 1201. 2,1727 fanio 697 rerum non attendentes 1728. ¶ Periculum 46.790 ineſt 570 vitæ 46. In discrimen conjicio me 791 vocare 46. 405 magnum venire 790
Discriminâre comam 871
Discriminatim 872
Discriminatio 76.872
Discrimine maximo liberavit 247. In discrimine pari constitutus 791. Nullo discrimine ¶ Promiscuè 152. 874,2 sine discrimine ¶ Sine delectu 528
Discrimino 871. 1201
Discriminor 1201
Discrutior vehementi dolore 109
Discubitoria sella 806
Discubitorius lectulus 807
1373. 1482
Discubitus 806
Discum jaciens 251 jacalor 409
Discumbentium classes 806
Discumbere facio 806. 807
Discumbo 673.761 806.807, 3. juxta. 761. 808. simul. 760. supra aliquem. 761. unà 807
Discuneo 1565
Discurro 632,2.1663,2
Discursio 1663,2.1664
Discursus 1663,2
Discus 409.967.1310
Discussio ¶ Examinatio 528 874
Discussoritus 1727
Discussum est ¶ Distinctè explicatum est 1426
non Discussus ¶ Non Examinatus 536
Discutiendi vim habens 1806
Discutio disijcio, dispello, dissipo, dissolvo 871.984. 1435 1552.1633.1805 flatu 1435 ¶ Digero 1727 ¶ Examino 528.874 accurate 939 antè 874, 2
Discutè ¶ Apertè, distinctè 872 1636.1758 ¶ Facundè 494. 927 loquens 494 loquor 933
Disertissimus
Disertus ¶ Facundus 328,2 494. 915. 927. 938. 941. 1074 1537.1732.1759 sum 328
Disgrego 38.205.1140.1834
Disjectio 1434
Disjectus ibid. à ventis 1734
quod Disjicitur 1727
Disjicio 1320.1434.1470.1552 1561.1603.1727.1848 flando aut ventilando 1435
Disjicior 1470,2
Disjuncta à se invitem magnus maceries 1594
Disjuncti à me
Disjunctio 579,2. 1524 animorum 697 corporis & animi 579 gravis animæ à corpore, mors 359
Disjunctiva conjunctio 579
Disjunctivus ibid
Disjunctum proloquium ibid
Disjunctus 549 696 sum 1603
Disjungi ab aliquo 302
Disjungo 205,3. 579,2.696 984.1112.1524.1834 vitioſè & perperam 579
Disjungor 696.1571
Dispalatus 1504
Dispalor ibid.
Dispar 1161
Disparere 136
Disparitio 1708
qui Disparuit 1131.1707. 1708
Dispello 38.1470.1493. 1552. 1848
Dispensandæ rei familiaris peritus 1192
Dispensari ¶ Regi 283
Dispensatio ¶ Distributio 1092. 1093, 2 pecuniarum 1140 rei familiaris 1092
Dispensator ¶ Distributor 1090.1092.1577 ¶ Administrator, ordinator 491.1389, 2. 1622 civitatis 1092 rei familiaris. ibid.
Dispensatorum more ibid
Dispensatrix 1577
Dispensatu difficilis 1093.1140 facilis 1093
Dispensatus malè 1093. non 1140
Dispenso ¶ Constituo, dispono, moderor 283. 1092, 2. 1093. 1577. ¶ Distribuo 1092.1093
Dispersitus à vento 1745
Dispersus 1153.1416
Dispereo 1153
Dispergendi vim habens 1470
Dispergendo effundo 1416
Dispergere semina 351
Dispergi qui potest 1470
Dispergo 1416.1470,5.1471 1487,2. 1603 ejectos 1470 flando aut ventilando 1435 incolas 1140 insuper 1471 unà ibid.
Dispergor 1470,5.1487.1503 1504 alicundè 1470 huc illuc ibid. super 1471
Dispersio 1477, 2. 1487, 2. 1504. incolarum 1140
Dispersus 984.1470.1504
Dispertio. Ind. ar.
Dispertior 352,3.1022
Dispertire 196
Dispertiri semina 351
Dispescо 456.1524 1834
Dispicio 61, 2.624.1473.1474 4.1595 una 1474
Displicens 53
Displicentia & tædium sui 185
Dis-

Displiceo 152.185,2
Displicet mihi istud 185
Displico 1397
Dispolio 1554, 2 circumcirca 1555
Dispono 711.1092,2. 1582. 1622. 1727 aptè & concinnè 1628, 2 1629 in 853 ordine 1518 melius 1681.
Dispositio 1092. 1622. 2 antecedens 1622 quâ res malè disponuntur 1630 rei futuræ 1093
Dispositus benè 1622 sum 1093 non 1093. 1622 sum 761
Disputantes cum Stephano 585
Disputatio 572. 585. 1474 ambulatoria 1252 contemiosa 512 philosophica 1497
Disputationes 1669
Disputator mensarius 1427
Disputatrix ars 937
Disputo 20. 522. 535. 572. 585. 874. 919 942 1497 1524 denuò 573 exquisitè 959 philosophorum more 1497 unà philosophicè ibid.
Disquiro 1474, 2 contrà 528 mecum 401 philosophorum more 1497 unà 585
Disquisitio 528. 1474.1841
Distrumpo 645.652.1429,2. 1430. 1468
Dirumpor 964.1429. 2.1430
Disruptio 1429
Disrupto cortice sum 1430
Disruptum corticem habens ibid.
Disruptus sum 1429
Dissecans clypeos 1606
Dissecari qui nequit 1605
Dissecо 763,813.842.1384 1429,3.1483.1570.2.1571 1602.1603,3.1604.1805 per spinam 1429 lertâ 1384
Dissecor 1570.1601.1602
Dissectio 1602.Ind.ch. arteriæ 1604
Dissector 1429
Dissectus 1603 non. Ind. ast. sum 1603
Disseminans 1504
Disseminare rumores in vulgus 938
Dissеminatio 1504
Disseminatus nuntium 1505
Dissemino ¶ Dispergo, differo 1503. 1504 in 1504. Famigero 650. 651 rumorem 1718
Dissеminor ¶ Dispergor 1503 1504.1505
Dissensio 708. 1727.1782,2 animorum 655. Ad dissensionem nos induxit 709
Dissentaneæ 1028
Dissentaneum est 449
Dissentaneus 127.449,2. 490.1653
Dissentiens 1727.1782
Dissentientem sonum edo 1782
Dissentio 53.72. 321.322. 736.1012.1108.1727
Dissеram 459
Dissererare 67
Disserendi ars 937. 938 modo 938 stium 94
Differens ¶ Dissеminans 1504. ¶ Magnificè 926
Disserentes libenter audiens 944
Disserere amans 955 cupio 939
Dissero ¶ Dissеmino 1504. ¶ Disputo, sermocinor, verba facio 20.76. 521. 522,2. 572.593. 937,2. 942 contrà 1590 de arte 1615 de his 592 latiùs 1590 libenter 944 philosophorum more 1427 rursus 521 unà 944
Dissertatio 937
Disserui 459
Dissidebant inter se 692
ad Dissidendum propensus 1782
Dissidens 441 1727
Dissidentem mentem habens 1762
Dissidentia, æ 1680
Dissideo 322.692.697.709 1019.1020.1108.1727.1782 priùs 1832 sono 1782
Dissidere opinionibus inter se 127
Dissidet ab altero 408
Dissidia 1727
Dissidiis implico 697 fejungo ac segrego 709
Dissidio orto inter Cæsarem & Pompejum 697
Dissidium 122.441.697. 983.1020. 1727, 2 inter amantes 813 componere 986
Dissilio 1303. 1339 cum crepitu 964
Dissimilaribus partibus constans 1021
Dissimilem reddo 1162
Dissimiles strophas habentia 1548
Dissimilibus partibus constans 1021
Dissimilis 247.873.1161 1162, 2. 1729. Ind. ar. reddor 1162 sum 449. 1162. 1706
Dissimilis naturæ 1779
Dissimiliter 1162
Dissimilitudo ibid.3
Dissimulabant se scire 388
Dissimulans bilem 1817
non Dissimulanter 534
Dissimulatè 460 loquens ibid
Dissimulatio 881 in oratione 460
Dissimulatione utor in loquendo 460. Absque dissimulatione 674
Dissimulator in oratione 460.2
Dissimulo 802.881,3.1042. Dissipandi vim habens 1470, 2
Dissipans ibid.
Dissipare bona alicujus 762
Dissipari qui potest 1470
Dissipati erant 1602
Dissipatio 1090.1470,2.1487, 2.1727
Dissipato rumore 1716
Dissipator 1470
Dissipatus 1470
Dissipo 733.871.1326.1337 1470, 8. 1471, 2. 1487, 2. 1727. 1790. 1805 ejectos 1470 insuper ibid. super 1471 unà ibid. ¶ Prodigo 1498 facultates 764
Dissipor 733.1470.5. 1487. 1504 alicundè 1470 super 1471 sursum deorsumq; 1470
Dissitus longissimè 1386 longiùs ibid. procul 1708 procul à nobis 1386
Dissociatio contubernii 1140
Dissocio 194. 696.1140
Dissolubilis 984 ægre ibid
Dissolvendi solertiâ præditus 983 vim habens 984
Dissolvere ænigma 982 res alienum 984 amicitias ibid. jus hospitii 1119 legem id est, antiquare 983 lites ib. pontem 983. ¶ Destruere 1470 ¶ Dimittere 983
Dissolvi qui potest 985 ut vix possit ibid.
Dissolvo ¶ Solvo 983,984.985 3 antè 985 griphos 142 vinctum 563. ¶ Everto, destruo 985. ¶ Destituo, relinquo, abjicio ib. ¶ Laxo 1790. ¶ Liquefacio 665
Dissolvor 983.984.985. ¶ Liquefacio 665
Dissoluta vita 39
Dissolutæ pecuniæ 76
Dissolutè ¶ Delicatè, effusè, licenter 563. 651.652.1557. vivo 563
Dissolutio ¶ Solutio 984. ¶ Eversio 985. ¶ Laxatio 1797. Resolutio 1727 aquæ 872 membrorum 344 stomachi in vomitiones 1652
Dissolutor 984. 985 amicitiæ 529
Dissolutu difficilis 984. 985 facilis 564. 984
Dissolutus ¶ Solutus 385. 984. 985. ¶ Intemperans, luxu solutus 39. 651 & licentiùs habitus 563 reddor 651 sum id est diffluo 1838
Dissonam vocem habens 1782
Dissonantiæ. 613, 2. 1437. 1783
Dissono 53,3.613.1437
Dissonus 53.614.1782.1783 Ind. ar. sum 204
Dissuadeo 72.279.1509.1789
Dissuaderi qui vix potest 1261
Dissuasio 1652
Dissuasorius ibid
Distans 697 longissimè 1386
Distantia, æ 549. 696.697,2 sine distantiâ 697
Distat ab Epiro 549
Distendendo torqueo 1590
qui Distenditur latè 1591
Distendo 1300.1586.1588 1590 clavis ab extremâ parte fixis 1246
Distendor 1524. 1587. 1590. Venæ quæ distenduntur 1588
Distensio 1324.1500
Distentio 1588.1589
Distentus 1588 in amplam molem 1127 sum 1500
Disterminans 919
Disterminator 1201
Distermino 1200, 1201, 1524
Distillamentum 1429
Distans ab uvis 1513 semper 951
Distillantia ulcera 1421
Distillare facio 1541
Distillatio 1513,2. 1514
Distillationibus vexor 1423 qui vexatur ibid.
qui Distillavit primus 1514
Distillo 951,2. 1513,2.1514
Distincta explicatio 1201, 2. 1426
Distinctè 872,2.874.919. 1201. 1807 explicatum est 1426. Non distinctè 872 dictum seu scriptum 1200
Distinctio 874. 1201,2. 1524,3 per puncta & notas 1533
Distinctus 874. 1807 auro 1247.1356 benè 874 maculis rubeis 1533 notis & punctis 337. 1533 punctis 1533 punctis albis ibid. Non distinctus 872. 1201 decenti ordine 853. 854
Distinendi actus 476
Distineo 476.477.1376 manum 476 negotiis 1573
Distineor 476.842.1501
Distinguens 1201
Distinguere per Zonas 1603 subtiliter 503
Distinguitur insula brevi freto ab Attica 456
Distinguo 697.874. 919. 1201, 2. 1524,2. 1603 punctis 1532. 1533,2 punctis circumcirca 1533 simul 77
Distinguor 1201 limitibus 1200
Distinxit lex nihil horum 1201
Disto 194.549,2.696. 697. 953. ¶ Differo 549
Distorqueo 266. 1543. 1545. 1558. 1653 insuper 1545
Distorqueor 1432. 1545 si distorseo oculos 1545
Distortio 266. 1545 oculorum 1543
Distortis oculis sum ibid
Distortos oculos habens 1543 1545 pedes habens 1371,2. 1372
Distortus 1467. 1471. 1540, 2 1545 non 1545
Distractio 477.1501,3.1524. 1557 in duas partes 697. ¶ Occupatio 1502. Sine distractione 1501.1502
Distractum quod est 1501
Distractus tot officiis ib. sum & divisus 697
Distrahere animas & vexare 1727
Distrahi qui potest 1501 qui nequit 1502 in alia studia 1502
Distraho 194.476. 477.1501 1502.1543.1557.1558.1727, 2.1838 torto seu tormentis 1543.1548,2. ¶ Negotiis onero 1502
Distrahor 1432. 1501 huc illuc 1558 torto 1543. ¶ Distineor 842.1501
Distribuens carnes 1090 terram ibid.
Distribuere calculos id est, calculis ludere ibid. in populum 121
Distribui 76 per membra 397
Distribuo 76. 352,2.397. 398 510,3.853,2. 1019.1020,2 1021. 1089,3. 1090, 1092 carnes 1090 demensum 1039 diplomatibus publicis 336 frumentum 1041 in classes 976 in cohortes ib. insuper 1090, 2 mensurâ certa 1039 forte 804, 2. 1090
Distribuor 397. 1019.1020 1089.1090 in classes 1383 forte 804 unà 398
Distributa est flava bilis per totum corpus 397
Distributio 76.352. 397.398 853.1019.1020.1089,2.1090 3. 1092 carnium 351 1090 terculorum in convivio 397 frumenti 400.1041 inæqualis 1157 iterata 1089 quæ forte fit 400.804
Distributivus 397.1090
Distributor 77.351,2. 1089,4 1092 carnium 351
Distributu facilis. 1093. Non distributum
Distributus 352 cibus in corpore 1092 non 1090 forte 1241.1093

Districti enses 520.908
Districtus negotiis 1572 negotiis mulcis 1573
Distringere ensem 1123
Distringo 477.813
Distringor ¶ Distineor 842 1501 negotiis 1572.1573
quum Distrinxisset ensem 1502
non disturbatus 1552
Disturbo 417.1493
Ditescere cupio 1340 labore improborum hominum 1271
Ditesco 225.1271
Dithyrambornm poëta 1350 scriptio ibid.
Dithyrambos compono ibid.
Dithyrambus 659
Ditio 197.426,2. Civitas quæ est in ditione Athenien sium 101 sub ditione sum 1599
Ditiores eligendo 1339
Ditiorum dominatus 865
Ditissimus 1340 evado ibid. omnium ibid.
Dito 133.225.1339.1340,2
Diu 391,2.392.1042.1364. admodum 391 duro 1829 multumque 607 pòst 1829. Non diu pòst 391
Divagor 1755
Divaricatis cruribus sto 232
Divarico 23.232
Divelli qui potest 1501
Divello 1501.1558.1603 1632 abrumpendo 1429
Divellor 1428
Divendere certâ mensurâ 1040
Divendimus vobis justo & constituto pretio ibid.
Divendo 1291.1409,2
Diventilo 1435
Diversa inter se 530 sentiens 322 sententia ibid. cujus est sententia ibid.
Diversæ essentiæ 572 gentis 1771 nationis ibid. naturæ 1771. 1779 opinionis 415 personæ 1183 speciei 446
Diversam figuram seu formam habens 558, 2. 1068 naturam habens à 126 vocem habens 1783
Diversas species habens 447
Diversatio 709.985
Diversè 1727
Diversi generis 1771
Diversitas 122,2.126.530. 1162 nominis 1166 vocis 1783
Diversò colore præditus 1827, 3 colore sum ibid. modo 530 nomine 1166. Diversò 1239,2. 1240
Diversor 35.394.667.693. 709.1119
Diversoria taberna 383
à Diversoriis præbendis immunis 710
in Diversorio colloco 710
Diversorium 35,2.590.716. 985,2. 1119.1254 publicum 383
Diversum à vero 530 à vulgo agere 126 esse à pristina formâ 122 nomen habens 1166 reddo 126. In diversum 530 abstractio 1501,2 abstraho ibid. averto ibid. fero 1731 traho 476. 1502. 1558
Diversus 118.122,2. 126. 146. 529.1161. 1656.1727 ab 529 ab aliis 127 ab eo qui eras antea 126 qui apparet 1707 sum 122
Divertebant apud te 985
Divertere ad Admetum 985 in tabernam ibid.
Diverticulum 1653. Nullo diverticulo 1654
Diverto 985.1653.1654 aliquò peregrè veniens 391,2
Dives 193.224.265. 349. 545. 882,2. 883,4. 1151. 1255. 1256.1339,2 agri 494 agri consiti 963 auri 1830 factus nuper 1340 factus ferò ibid. fio 1339. 1340 haberi qui vult, cùm sit pauper 1443 hordei 869 multùm 1151 pecoris 1256 sum 1339. 1340,2 supra modum 1340 valdè 1339. 1340,2
Dividendi vim habens 77
Dividere 1020 agrum 352 viritim ibid. 2
Dividi 76 qui potest 1019
Divido 76,2.77.196. 350. 351.4.352,3.398.456.1019 2.1020. 1022. 1089,2 1090. 1112.1201,2.1524,2.1604, 2.1805. Ind. *act.* æquâ portione 1005 ex oppositio 77 in duo 408. 409 in tres partes 1021 insuper 77 iterum 352 simul 77 1090 sorte 804.912
Dividor 196.351,3.871. 1019.1020.1090.1201.1428 1524
Dividuus 77
Divina 289 facies 325 institutio 1427 ira 1048,3 lingua cui est 328 majestas 1380 scientia 1719 soboles 1236 visio 1178 ultio 1089 vox 450. 1163. ¶ Prophetissa 1717
Divina consulens 1051 loquens 328. 1427 sapiens 1051.1763 sapio 1051
Divinâ formâ præditus 447
Divinaculos consulo 801
Divinæ rei faciendæ primordium 1601
Divinæ appellationes 1166
Divinam rem facere 1191
Divinandi ars 20
Divinans cribro 1001 ex igne ibi.ex inspectatione manuum ibid.
Divinantes mentem ipsius 1000
Divinarum rerum consultus 1496 rerum imagines seu adumbrationes 340. 1323 meditatio 207 scientia 1496
Divinas pupilllas habens 325 res facio 1600
Divinatio 81.1000.1212 per aquas ibid. ex igne 1001 ex inspectione aëris 1475 ex inspectione manuum 1001 per fecurim 1000
Divinè 626,2.632.1380
Divini juris humanique peritissimi 628
Divini ¶ Vates 810
Divinissima dona 626
Divinissime 671
Divinitas 626, 2 eadem 628 suprema 198
Divinitatis communio 628
Divinitùs 462.626,1.632 quod accidit 599 adeptus sortem 1023 ardens, vel lapsus aut immissus ignis 353 datus 400. 632 institutus seu doctus 396 missus 632 traditus 400
Divino 57.1000
Divino aspectu præditus 325 consilio 632 honore afficiendus 1640 instinctu edita vox 407 judicio electus 874 numine correptus agor 1735 ore pronuntiatus 1719 spiritu agor 1051 spiritu feror 1735 ventre 1001
Divinum canticum 631 consilium 1759 decus 1380 eximium 627 instinctum immitto 626 opus 502 oraculum 1458. 1759 signum ibid.
Divinus 198.289,2. 349.502. 626,3.627,2.631.632. 739. 1088.1427. 1452. Ind. *mas.* admodum 628, 2 cantor 631 cultus 1449. 1450 taurus 1585 Vlysses 626 sum ibid.
Divinus ¶ Propheta, vates 1380.1717
Divisa est Græcia ad auxilium utrorumque 697
Divisam vocem habens 1232
Divisè 919
Divisi erant 1602
Divisibilis 77 difficilè ibid. facilè. ibid
Divisim 76.77.408.409. 919
Divisio 76.351,2.352,2.565. 1019.1021. 1089. 1090,3. 1524.1602. 1834. apud Arithmeticos 247 æquali portione facta 1605 in duas partes 1605 quæ fit de integro 352 ex opposito 77 partium 400 quæ sorte fit 912 terræ 351
Divisis animis 408
Divisor 77. 351, 2 1019 peeuniæ 351
Divisum & scissum esse in varias factiones 1020. Non divisum 351
Divisus 352.1603 in cacumine 1570 non 352. 1501. 1571
Divitem efficiens 504 mentiens se 1340
Divites 1271
Divitiæ 224,2.295. 484.883 1151.1339
Divitiarum amans 1340 amor ibid. dator 401,2 datrix ibid. simulatio in paupertate 1443
Divitas absumo 1340 afferens 1737 amitto 1340 faciens 1353 grandes, immensas, pulchras possidens 1340 simulare in paupertate 1454 suggerens 1339,2
Divitus abundo 1340 carens ibid.
Divortium 579. 1653 facio 953
inter Divos refero 627
Diurna merces 604.605
Diurnæ speculationis locus 1475
Diurnum munus 605
Diurnus 604,3. 605,3 speculator 1475
Diutinum tempus 392
Diutinus ibid.
Diutissimè 1364.1829
Diutiùs 1364
Diuturnæ vitæ vir 618
Diuturnitas 1829. 2 temporis ibid.
Diuturnus 391.392. 1043. 1829, 4 morbus 1111
Divulgari 650.1090
Divulgarunt
Divulgatio 323 1728 libri 398
Divulgatus 272.1728
Divulgavit famam 1470
Divulgo 272 273.389,2. 647. 785. 915. 1073. 1444. 1719. 1723 per diversa loca.8
Divulgor
Divulsa. Ind. *act.* 1444
Divulsio 1501,3 fine divulsione ibid.
Divulsus 696 non 1501
Divus 581
Dixi tibi nihil mali 491. Propè dixerim 492

Do

DO 397.398.1171.1191.1192. 1728 consilium 400. 592. 1717, 2 facultatem 1832 insuper 399. 400 locum 1832. 1833 locum visitsum 451 mercedem 401 nuptum 397. 398,2. 1143 operam 490. 544. 1187. 1480. 1509. 1472 panem 400 pœnas 797. 1136 pœnas injuriæ 823 pœnas tibi hujus rei 555 potestatem 570 præcepta 1627 præcipitem 1433 2 prior 400 signum 1456. 2. 1457 specimen 528 veniam 1721. 1833 verba 1722, 2 vicissim 398
Docendi actio 1158 merces 395 modus seu ratio 395 1130 peritus 395,2
Docendum 395 loco 395 398
Docens honesta 396 vincere 207
Doceo 41.44.107.238.364 395,3. 594. 614,2. 703. 988. 1235. 1236, 2. 1259. 1437 antè 1236 & demonstro amplius 396 mala ibidem. mercede 395 nova 396 priùs ibid. rudimento 614
Docetur 207.350.395.614,2 998.1072. 1235 postea 998 priùs 1236. ¶ Cognosco, intelligo 1496
Docere quod licet 395
Doceri antè 1601 quod potest 395
Docilis 39.998.999
Docilitas 999
Docte 1236. 1499
Doctissimè 689.1070
Doctor 1235. 1671 falsus 396 legis ibid. 2 populi ibid.
Doctorius 395
Doctrina 317,395,3. 504.998 1235.1675 falsa 1236 liberalis 473 magna 999 parva 100. 101
Doctrinâ imbuo 396 insigni præditi 938
Doctrinæ cupidus 712
Doctrinæ liberales 474
ad Doctrinam pertinens 534
Doctus 318.350.395.940.944 1070. 1496. 1615. à Deo 396 à seipso ibid. artifex 1496 malè 999 parùm ibid. sum benè 598
Docui 350
Documenta multa præbet ingenii sui 1109
Documento non fuerunt 364
Documentum 323.362.363 364.3.395,2.471.703.998 1264 industriæ 528 do 363. 528 præbeo 364
Dodrans 1023 minæ 1612
Dogma 75.413. 414 hæreticum 416 malum ibid. introduco aliquod 413 tueor ibid.
Dogmata contraria introduco vel tueor 414.415
Dogmatis alicujus autor vel defensor 413
Dolabella 170
Dolabra 170.1473
Dolando non perfectus 1121
Dolatio quæ securi fit 1275
Dolatu facilior 1122. Quod dolatum est 1120
Dolatus ibid. benè 1276. Non dolatus securi ibid.
Dolens animo 256 calamitatem suam 227 circumcirca 1133 eo 519 graviter 981 libenter ibid. summoperè 981 valdè 109 vehementer 109.1133
Dolenter 980.1133
Doleo 5,108. 163.282,2.227 2.981,1063. 1133. 2.1283. 1569 ex auribus 109, 2 capur 108. 109 dentibus 109 ex morsu 1132 à partu 1133 ex pedibus 109 supra modum ibid. valdè 227 vehementer 1133 vicem alicujus 227 vicem tuam 109, 2 unà ibid.
Dolere desino 109. Cui lumbi dolere negueant ibid.
Dolet mihi digitus 108
Doli cogitator 1759 fabricator 1130. 1615 machinator 1052 meditatio 1762.
Dolichi 972
Dolichum curro 1066
Dolio similis 1308. In dolio cubans 821
Doliolum 264,2. 717. 1308,3
Doliorum apertio 1137 apertiones ibid.
Dolis utor adversum 504. Ex dolis consurtus 1417
Dolium 717.769, 3. 1308. In dolium defundo & condo 1514
Dolo, as 1120 fecuri 1276
Dolo adduci 38 carens 417 malo utor inter pugnandum 1013 occido 1723 perpetrata cædes ibid. utor 417 1542 sine dolo 392. 1615 factus 1615
Dolon 417
Dolor 5.108,4.226.227.261 980.1133,2.1249. 1283 acerbus 292 auritus 109 capitis 109. 779 capitis inveteratus 778 circumfusus 1133 cordis 109. 746 crucians aliquem vehementer 1133 dentium 109. 1132 gravis 226. 1133 oris 109 parturientis 1133 parturientis extremus 361 pedum 109 quo animus ceu lancinatur 1116 vehementissimus 1133,2
Dolore affici ob 604 afficio 108.227.980.1133. 1541. 1642 afficior 981 afficior ob 1250 afficior simul 1133 qui afficitur ibid. confecti 1492 conficio 1133 confector ibid. conteror 1670 cordis afficior 109 crucio omni ex parte 1133 crucior 1133. 1492 gravi afficior 256 gravi percitus 109,2 laterum infestor 1063 macerans cor. 1492 macerati ibid. premor omni ex parte 1133 qui non tangitur 109 torqueri 1492 vacans 1133 vehementi qui excruciatur 109 urens cor. 1492,2. Cum dolore 108.980 summo cum dolore in parturiendo 1133 sine dolore 981. 1133 quæ parit. Ind. *act.*
Dolorem afferens 108,2.1133, 2 afferens gravem 109. 981 cordis sentiens 746, 2 dentium sentio 1132 intulerunt 226 levans 1133 non afferens ictus 739 nullum afferens res 109 nullum sentiens 1133, 2 partûs non expertus ibid. sedans ibid. vehementem facio ibid. Citra dolorem 109
Dolores articulorum 1283
Dolores domans 1720 eximens 1285 graves patiens vel afferens 1133 multos inferens ibid. partus non sentiens. Ind. *act.* pellens 1720 moderatè ferens 163 sanans 1133 sedans 1285 sedavit 1254
Doloribus colliquefacta es 1617 intimis angebatur 1133 medens ibid. multis afficite 980 partûs crucior 1133
Dolorificus 227
Doloris expers 109.257.1285 carentia 1133 remissio 1415 vacuitas 109.981.1133
Dolorum expers 981
Dolos cogito 1762 meditans 1043 nectens 1328 nectere 1325
Dolosa ars 1615 vox 1328
Dolosa cogitans 1762.
Dolosè 247.278.417.1319 1410 compono 1626 conscripta epistola 1478 factus 417 machinor 1614 machinor unà 1224 struor 1479
Dolosis artibus carens. 1615 instruo 1614
Dolosum commentum 1328. 1417 consilium 1540
Dolosus 173. 275.517,3. 788. 1043.1051. 1052. 1328,2. 1417,2. 1496.1540
Dolus 173.252.417.502.775 2. 1052.1326. 1392.1614. 1615,2. 1762 malus 502
Domans animum 1762 dolores 1720 multos 357 omnia 356
Domestica famula 1138
Domestica bona dilapidans 1745 curans 1222
Domesticæ calamitates 1138 perturbationes 1140 res 1139
Domesticatim 755.1138
Domestici 482.1138. 1274
Domesticum bellum 390. 1771
Domesticus 304.52 6,3.1138, 5.1139,2.1141 sum 1138 usus 1139
Domi 1138,4 colloco 1140 contineo me 1222, 2 dego 390 desidens 1222 desideo ibid. & in civitate qui est 390 latitans 1222 latito 1222.1223 maneo 616 manere solitus 391. 1212 quæ celebrantur nuptiæ 1465 nutritus 1658 patris qui adhuc alitur 1465 puguans 1012 suæ cibum capiens 1465 suæ victitare ibidem. sum 390 in urbe sum 390. 391 versans 390
Domicilia avium 1138 conjuncta habeo 1142 propria habens 1140 quærens 1138.
Domicilii præses apud genethliacos 377
Domicilium 217,2.218,2.393 482.596.1016. 1141. 1257 habeo 671 habere in ruderibus 1481 parvum 1138
Domicænium 1464
Domina 257.376.882 1657
Dominabilis 376
Dominandi cupiditas 203 cupidus 376 peritus 1683
Dominantur in eas 899
Dominari hominibus fciens 199 qui novit 376
Dominatu liberari 197
Dominatum amo aut affecto 377
Dominatus 197. 376 ditiorum 865 multorum 202 paucorum 201
Domini amans 377 cædes 884 interfector ibid.
Dominicus dies 899
Dominis amans 377 amor ibid fœcetas ibid.
Dominio alterius parere 376
Dominium 151. 376. 820. 899 multorum 821 obtineo 899
fine Domino 376
Dominor 199.200,2. 201.258 376. 820,2. 821.861. 865. 899.1016 1683 in 899 in alto 865 solus 201
Dominorum more 376
Dominum amo 377 esse urbis 862 non habens 376
Dominus 151,2.376.570.820. 2.882.883.898. 899. absoluti juris 217. Asiæ 376 domûs 151. 1256 maris 864 multorum 821 omnium 201 per se 899 rei possessæ 376
Domiporta 1143
Domitio 356,2
Domitor 356 equorum ibid. hominum 1714 populorum 356
Domitrix 356 virorum 289
Domitura 356,2
Domitus ibid. 2 non 1412 nondum stimulo 769 nuper pulsus 356 somno ibid.
Domo (n) 1138 abest 659 qui abest 526 carens 526.1139 eâdem utor 1143 egressus 521 ejicior 1141 expello 1140. 1848 prodire 523 Cum totâ domo seu familiâ 526. 1142, 3. Edomo ejectus 1140. In domo colloco 1141 custodiendâ socius 1222
Domo (v) 356,4. 864.1593. 1799
Domor 356.357
Domo pessundans 1745
Domui utilis 1856
Domum 1138,2 nostram 439 introduco seu recipio 1140 recipior ibid suam se recipere 432
Domum æream habens 1143 custodientis præmium 1222 custodio ibid. 2. 1770 everto penitùs 1746 ferens 1143 habens 526 pessundo 1746 struo 371
Domuncula 370.733,3 1138,4
Domus 370, 3.376.616.733. 1016.1023.1138. 5. 1455 1516,2. Ind. *loc.* ampla 1016 1390 parva vel vilis 1138,3 ¶ Familia 1138,2
Domûs conductæ merces 1140 custodia 1222. 2 custoditæ præmium 1770 custos 1222. 1770. Ind. *loc.* domninus 1356 eversio 1745 pars 1138, 3 pars superior 1851
Domus turritæ 256
Domus conservans 1143
Domuum ædificandarum ars seu peritia 371 perditores vel pernicies 1143. 1745 sospitator 1143
Dona accipiens 382 ferens 1735 recipio 397 vorans 275
à Donando alienus 400
Donans magna 431 mitia ibid. multa 432 varia 431,2
Donaria 672
Donarium ibid.
Donatio 397, 2 magnifica 431
Donationes exiguæ 400
Donator 397,3
Donatrix ibid
Donatus 431,2
Donec 460. 1036. 142.1211. 1227.1383,2.1854. 1855,2 pervenerit 1855 venero 461
Donis ablandiens 432 accipere 373 delinitus 431 honoro 623 invitare 373
Dono ¶ Gratis 431 dare aliquid ibid.
Dono (v) 397.431.552. 1641. 1795 insuper 399 vicissim 431
Donor 397.431
Donorum expers 431
Donum 357.397,4.431,3 1387. 1795 dono relatum 431 quod dicatur 1631
Dorcas 417
Dorivorus 1702
inter Dormiendum videns. Ind. *fr.*
Dormiens die 321 non 818
Dormio 223.228.358.359 534,2. 537,3.667,2.818,3. 819,2.949.1695,4. Ind. *βα.* aliquantùm 1116 ægrè 1695 curis depositis 1035 in, inter, vel apud 667 insuper 1116 juxtà 667 priùs 534 profundè 1186 simul 819 vicissim 534 unà ibid.
Dormire facio 818, 2 somnum suavem 228
Dormitabundus 1116
Dormitantium more ibid
Dormitare in rebus gerendis 998
Dormitatio 749 1116,2
Dormitationem quod reprimit 1116.
Dormitator ibid.2
Dormitio 818,2. 821
Dormito 534. 906.1116,2 capite declivi 1116. ¶ Metaph.ibid.3
Dormitorium 537.818
Dormitum dimitto 933
Dormitur io 906

Dormivit somnum ferreum 818
Dorsi eminentia 975 pars 1214 pars avulsi 1429
Dorso sublatum bajulo 1117
Dorsualis 1428
Dorsuarius 40
Dorsum 1975,1117.1483 montis 1428 terræ ibid. ¶ Cautes scrupulosa sub aquis 1587
Dorsum habens æneum 1117 bonum ibid. breve, latum, leve, munitum ibid. notis aliquibus inscriptum 339 validum 1117 varium ibid. Ad dorsum pertinens ibid. super dorsum situs ibid.
Dos 439.2. 018.1387.1724 adventitia 1018 exigua 1388.
Dose 397
Dotones ibid
Dotissarii 11 7
Dotium fulcimentum 1726
Dotuarius asinus 1671
Dotalitadona 1018.1388.
Dotalis 1388,2
Dotata ibid. bene 1724
Dote carens 439 datâ elocare ibid.
Dotem dare uxorem tradendo ibid.
Dotes 3
Dori quod adjicitur 1388
Dotis expers 439. 1388
Doto 1388. 1724
Dotrans 1510
Dodrantalis ibid. 2

Dr

DRacæna 420
Drachma 421.475
Drachmæ pretium æquans 421
Drachmæ sex ibid
Drachmas duas continens nummus ibid.
Draco 420
Dracones imitans Ind. ſq.
Draconibus plenus 420
Draconis interfector 1154 pedes habens. Ind. ſq.
Dracunculi pisces 420
Drami 422
Dramaticum opus 501 opus scribo ibid.
Dramaticus 422
Dramatum scriptio 500 1350 scriptor 500.1350

Du

Duabus à partibus 409 partibus constans 1020 syllabis constans 922 tunicis tectus 1812
Duæ partes 1022 phalanges 1710
Dualis 430
Dauliter ibid
Duarum ibid. consonantium qui est 1783 minarum 1060
Duas animas habens 1216, 2 aures habens ibid. facies habens 1183 partes habens 1022 in partes 409 in partes dissectus 1605 in partes expansi 409 in partes seco 1605 spithamas longus 1510 ulnas longus 1191
Dubia animi 1271 contentio 1051 & incerta pugna 388
Dubiæ res 1270
Dubiam lucem habens 1715
Dubiè 430,2.1563. Haud dubiè 387.1563
absque Dubio 392
Dubitans 936
Dubitanter 550. 1271
Dubitatio 147,2.409.430.3 453.1270.1271,2
Dubitatione æstuo 453 fine dubitatione ulla 942
Dubitationem affero 1270 movit ibid.
Dubitativa conjunctio ibid
Dubitativus 409
Dubitator 1270
Dubito 147.241.409.415. 430 3.709 872.936. 1107. 1270,3. quæ sit causa 1270 partim, partim assentior 1097 prior 1271 unà ibid.
Dubium 409.430
Dubium animi esse 57.1131 facio 147 In dubium venisse 430
Dubius 147.241.388.415. 430,2. 936. animi 58 655. animi erat 430 animi oberro 131 animi sum 1270. 1271. minimè 415. 241
Ducatus 1581
Duce carens 200. Ind. av. & authore Pericle 700
Ducem esse 199. 592 esse regendæ Reipubl. 593 præbere se aliquâ in re ibid. præbere se patriæ 43
Ducendi præmium 592
Duceni 464 equites ibid.
Ducens chorum. Ind. av. manu 41. Via ducens Corinthum 1520
Ducentes uxores alienigenas 554
Ducentesimus 464
Ducenti ibid.
Ducere aliquò dicitur via 29 fossam 467 honestum 1620 lateres 476 laudi 1619 leve 470. murum 477. pompam 35, 1268 pro nihilo 1242. 1713 secum 834 spiritum 476 spiritum extremum 973 triumphum 35 uxorem 31.1597 in uxorem 30
Duces exercitûs 1206 factionum. Ind. av.
Ducis collega fum 44 loco motus 54 officio aptus ibid.
Ducit malus malum 591
Duco 29.30.35.42.591,2.592. 1128 aliò 591 aliter 42 argumentum 710 circumquaque 36 deorsum ibid. diem 1613 exercitum adversus Persas 34 in itinere seu viâ 42, 2 lineam 332 mecum 35. 36, 2. mecum ut conviva vocatus umbram ducit 30 navi 1522 trahem filumque atque reduco 1732 unà in viâ 42 mecum 35 uxorem 298. ¶ Ducile opus facio 467. ¶ Existimo 591. 1620. pro nihilo 29.461. 462.1620. 1714 scelleris loco 1019 te æqualem 29
Ducor 29. 42. delectatione alicujus rei 30
Ductare 29
Ductilia opera 468
Ductilia 30.467. 1679 lamina 467
Ductitari ab aliquo 475
Ductio 591
Ductor 39.591, 2.591.886 Ind. ax. armenti 41. bonus 200 canum 39. 41. cohortis 42 est, classis 592 ordinum 202. 592 turmæ 39
Ductorem esse 592
Ductrix 42.591
Ductu deorum bono 144
Ductus ex ære 479 ex auro, ib. è colu 1099 malleo 470 recens malleo 469 nendo 811.
Ductus, ûs 30. 591, 2. 594 bonus 593 principatusqs probus 200 & sensus legis 30 & structura orationis 30 subterraneus, quo cuniculi aguntur 1038
Dudum 391 mortuus 1038
Duellum 1013
Dulce lacrymans 354 reddendi actio 1018 reddo 328,4 spirans 1344 videns 375
Dulcedine afficiens animum 655 melleâ perfundens animum 1763 melleâ præditum 1027,2
Dulcedinem melleam indo 1018
Dulcedinis expers 327. 1112
Dulcedo 326.327.377.595.2. 1111 animi 655 loquendi 1492
Dulcem cervicem habens 1649 fructum gignens 750 sonum edens 285 vocem habens 1783
Dulces fructus edo 750
Dulcesco 327
Dulcia amans ibid
Dulciariorum confector 500
Dulcis 289.326. 327,2.595,2 1111.1514 acerbusqs simul 1552 aspectu 325. 375 & blandus 1018 cantus 1783 halitus 930 mellis instar 595 minimè 324.325.planta 1780 radix 1431 valdè 377 vox 1783
Dulcisoni hymni 316
Dulcisonus 614
Dulciter acris 327 amarus 1308 blandus 1018 canens 1783
Dulciusculus 327
Dulco ibid
Dum 1036.1211,1855 hæc diceret 133. Tantisper dum 1855,2
Dumetum 425
Dumosus 92,2
Dumus 69.425
Duntaxat 387
Duo 396.408.430, 2 currus 200 dii 405. 617 ellychnia habens 1076 millia, 1812 nomina habens & habere 1166 ostia habens fluvius 1536 talenta ponderans 1575. In duo dividi 408 divido 409. Quo duo vehi possunt 1231
Duobus modis dici 1719
Duodecies 368
Duodecim ibid. cubitorum 1306 folia habens 1772 mensium puer 1047 in partes divisus 1022
Duodecima pars ibid
Duodecimus 368,2
Duodenarius numerus ibid. 2.
Duodeviginti anni 386
Duorum 430 congiorum capax 1810 temporum sum 1829
Duos habens nucleos 1407 ordines 1519 temones 1439 versus 1519
Dupla vestis 1195
Duplam portionē capiens 1022
Duplaris ferarius. Ind. ex. portio 407
Duplex 396.408,3.409,2.581. 1010. 1325. 1397,2.1719 honor 407. 408 malum 408 natura 1779 numen 617 ordo 1519 sententia 647 sententia mentis 1108 stipendium accipientes milites 1022 sum 408, 2 tempus habens 1829 & versi pellis 408
Duplicari 408
Duplicata læna ibid. phalanx 1710 vestis 408,2
Duplicatio ibid. 2.
Duplicatus 1397, 2
Duplicem pugnam committentes 1012 rupturam habens. Ind. ſr. significationem habens 1458 vocem habens 1783
Duplices læneæ 408
Duplici voce loquens 1783
Duplicia scuta 408
Duplicis animi 1844 naturæ 1779 vitæ 577
Duplicitas 396. 408
Dupliciter 408, 2. 409, 3 fissus 1430 ruptus ibid.
Duplico 408,4.1397
Duplo amplius 408 major 407. 408 minora 408
Duplum 1022 ponderans 711
Duplus 407
Dura 1653 arbor 50 hippitudo 1185 sors 1378 vita 394
Dura facie præditus 1183 lippitudine laborans 1185 testâ opertus 1213 non Durabilis 1033
Duram habens carnem 1446 cervicem 1592. 1645. cutem seu pellem 374 mentem 1763.1764.
Durandi seu indurandi vim habens 1471
Durans 189 brevi tempore 1829, 2 diu 190 longo tempore 1829
Durat adhuc mos ille in nuptiis 1-33
Duratus 1552
Duravit illud malum per dies septem 861
Durè 1471. 1860 tractare 1802
Duri chordis 746 oris equus 1535.1536
Duris verberibus aut verbis incesso 1552
Duritas ¶ Firmitas, soliditas 1527. ¶ Inclementia 449
Duriter 1471, 2. 1527. 1586 excipio 1552 tracto ibid. vivens 265
Duritie callosâ rigidus & induratus 1485
Duritiem cordis vultu prodens 1183. In durinem testaceam verto 1213
Durities 1471,3. 1680 cordis 746. Saxea 967 quæ in scirrhum abiit 1486
Duro ¶ Firmo, induro, solido 1354.2.1471,2. ¶ Perduro, permaneo 189, 2.305. 548. 862 diu 1589 diutius 1819 longo tempore 1829 perpetuò 90,2
Duros oculos habens 1185 pilos habens 650
Durum. Ind. ax. corpus habens 1574 reddo in modum pori 1413 solum 1258 ventrem habens 818
Durus ¶ Asper, firmus, rigidus, solidus 356.877. 996, 1471 1509. 1518. 1527,3. 1548. 1552 3. 1564. 1680 no 2 valdè ibid. ¶ Acerbus molestus, tristis 449. 460. 1799. 1796 victus 394 ¶ Agrestis, asper, immitis, intractabilis, severus 88. 174.252.877. 1018. 2.1471. 1485.1552.1584.1603.1763. 1850. 1852 valdè 576
Dux ¶ Deductor, dux viæ 30, 2.41.42,2. 591.592,2. 593. 594, 675 bonus 1281 itineris vel viæ sum 42. 591. 592,2. 563. ¶ Autor, præses, princeps 423. 199.200. 591.705,709. 1456 armenti taurus Ind. ax. belli 202 705 classis 202 exercitûs, seu imperator 42. 202. 470. 591.592.1356.1541.1581. 1582 exercitûs sum 43. 202. 591.592,2. 593.1541 expeditionis fuit 593 manium 1281
Duxerat in uxorem filiam Theogenis 298
Duxit exercitum in Italiam 593 maximas copias ad Trojam 29

Dy

Dynastes 426,2
Dysenteria 485
Dysentericus ibid

E

E 175.462.754. contrario 165, 2. 263. 1239. 2 1240 converso 1545 convivio 350 diverso 1239, 2. 1240 longinquo 176. 463. 1385. 1386. 1617. longinquo qui est solo 358 medio 1036.1371 medio tollo 81.753 multis unus sum 1732 muro precipitare 754 muro pugnare 175 navibus pugnare ibid. nutu meo pendentes 194 pedibus 1371 potestate exire præ ira 863 propinquo 1064,2. 1569,2 re nata 1676 regione 164 165,3. 166,2. 167. 263. 535 1179 regione positus vel situs 163. 165. 295 terrâ ibid. vestigio 571.1369,4. 1604 1825 vitâ decedere 521

Ea

EA de causa 1225 partè 1125 1209 ex parte 1225 ratione 1125.1209.1225
Eadem horâ 1852 linguâ utens 1784 mensâ utens 1648, 2. mente prædituus 1764 mente sum ibid. in persona 1183 serie 1520 1584 in serie collocatus sum 1520 in serie locatus 1520 voce 1784 voluntate sum 1764
Eandem naturam habens 1780 sententiam ferens 1841. 1842 sententiam habens 1844 vocem edo 1784 vocem habens ibid.
Earenus 1209, 1225 quatenus 1855

Eb

EBeninus 434
Ebenus ibid. 2.
Ebibere 741
Ebibo 1311, 5. labris aliquantum compressis 1080 lambendo 929 priùs 1311 simul. ibid
Ebore vinctus 385
Ebrietas 1017. 1146.1752 Ex Ebrietate dico agóve quæ dedecent 1146
Ebrietatem arcens 1017
Ebriosus 994.923.1017 2,2312.1338,2.1752,2.
Ebrium reddo 1017,3
Ebrius 227.257.286. 855 923.1017.1145,2.1146. 1338,2. 1752 dimidiâ parte tantùm 1791 esse desino 1017 multùm ibid. non Ind. ab. reddor 1017 sum ibid. sum, in vel inter 1017 sum metap. 1017
Ebullio 284.582,2.857. 1752,4
Ebullitio 284,3
Ebur 474
Eburneum capulum habens 908
Eburneus 474,2

Ec

ECce 445.608
Ecclesia 230.965 1142
Ecclesiæ ejusdem sum 731
Ecclesiastico muneræ fungor 5-3
Ecclesiasticum munus ibid
Ecclesiasticus 730
Echinatus 543
Echinometræ 1050
Echino-vulpes. Ind. ex.
Echinulus 543
Echinus 92.543,1117 terrestris 1816
Echo 613
Eclipsis 959 ligurio 955 Eclipsis 954
Eclogæ 934

Ed

Edacitas 1702,1713
Edax 275.289.291 358.439.716.170.701
Edentulus 313.1132
Edere pediculos 1675,2
Edere certamen 1620 clamorem 858 librum 398 specimen 363. 1728 specimen sapientiæ 364 spectacula. ibidem. strepitum. Ind. ſq.
Edicere ludos 493
Edici 1582
Edico 8,3.9.203. 336. 492. 493. 877. 1521.1582. insuper 1582
Edicor 1521
Edictum 336.338.632.873 1582,3.1747. præconis voce enunciatum 1426
Edidit spectacula publica 624
Edisseram 460.677
Edissero 573.574.1758 amplius 592
Edit seu profert fructum 398
Edita structura 918
unde Editi estis 305
Editio dogmatis alicujus 1623 fœtus 1631 fructus ibid. libri 398
Editior locus 1179
Editiora loca 1038
Editus ¶ Altus 868. 1038. 1475 locus 695 locus montis 13. Ita editus, ut videatur astris vicinus 310
Editus in lucem nuper 1707 oraculo 1719 partu communi 1631 partu primo 1632 partu recenti 1631 Non editus liber 399 non editus partu 977
Editus est sc. partu 362 sum 1777 sum insuper ibid. sum priùs in naturam rerum 762
Edixerunt præcones 966
Edo ¶ Comedo 350. 394 439.510.525,2. 1700. Ind. ßp. aliquantulum 292 antè 440. 425. cibum 291 im modicè 914 insuper 525 nimium ibid. post aliquid 1700
Edo ¶ Gigno, pario, prodo, profero, promo, produco 363.398.1623.1726.1773. crepitum 285 fragorem 181.419.1491,2. fremitum 1436. in lucem 1630. 1703 1704. 1705 insuper 1777 judicium & actionem 911 latratum 665 miracula 502 oraculum 401. 1822 1823 partu 1630, 2 partum. ibid. post sc; librum 399 prius ibid. publicè 389 somnum 285.419. 420 1742 sonum 1742. 1781 strepitum 276,3.1436, 2.1491,2. ind. ſr. stridorem 1436, 2 una cum partu 1630,2
Edocendum loco vel curo 395
Edoceo 395.1627
Edoceor 395,2.614.1627
Edocti fuerant nonnulla à Dione 99
Edoctus 1496. 1627 viam domini 614
Edomitus lenio 356
Edomo 356,2.1674
Edor ¶ Comedor 439.525
Edor in lucem 1705
Edormio crapulam 860, 2
Edormivit 187
Educabatur inter Idæos Cureres 658
Educandis infantibus destinatus locus. Ind. ßp.
Educare durè 41
Educari male 1657 unà 1091.
Educatio 30 831.1635.1657, 2. 1658 canum 1692 communis 1658 dura 41 liberorum 1661 puerorum 1660
Educatione carens 39
Educationis præmium 1657
Educator 1635. 1657 puerorum 1660
Educatus ab aviâ 1659 in literis 166 mollius 1659 à nutrice 1659 procul à parentibus 1658 simul ibid. in umbrâ ibid. in umbratili vitâ 1658. 1661.
Educendi vim habens 30
Educere ad venationem 33 agri sortitiones 334 copias in aciem 33 exercitum 34 milites extra vallum 33
Educi qui non potest. Ind. av.
Educo ¶ Egredi facio 33. 36. 232.1273 animas 41 exercitum 1541,2.1542 prior 34 simul ibidem vicissim vel è contrario 33. ¶ Extraho 29.31.77.477 1049.1500,2 1502. 1589. ¶ Erigo 1804. ¶ Evacuo 495
Educo ¶ Alo, enutrio 1635, 2. 1657.1671. delicatè 212 inter 1658 liberos 1661 juxta ibid. orphanos 1660 a puerili ætate 847 pueros 1660 simul 1658, 2 vicissim ibid,
Educor ¶ Exorior 31
Educta è vaginâ acies gladii 1500
Eductio 33. 77. exercitûs 34 469 menstruorum 30
Educto esse 1506
Edulco 327
Eoule 350
Edulia 439 1700. delicata & suavia 1816
Edulis 291,2.292.439,2.1407. 1674,3
Edulium 291, 2. 439,2 quum Eduxisset ensem 1502.

Es

EFfari 963
Effatum 172
Effectissima re invictum 702
Effectio 168.169.505.1598.2 rei 507
Effectivus 1598
Effector 505. 859 dici sol 500 promissorum 505
Effectu carens. Ind. av.
Effectu difficilis 169, 2.508 facilis 169,508
Effectum do 1071 reddere 1282 reddo 507. 508. 859. 1379. 1597.1598
Effectum magnum habens 168.169 præstans 1598
Effectus erat omnino 507 esse dicitur mundus 500 non 1598,2
Effectus, ûs 168.501.507.1598 stellarum 1598
Efferari in modum tauri 1585
Efferatio 25. 636,2. 1731
Efferatis oculis intueri 1730
Efferatum reddens 1349 reddo 255
Efferatus 25 qui Efferbuit igni supra modum 1405
Effero ¶ Efferatum reddo 3.635.663.
Effero ¶ Exporto 8. 81.833. 1728, 2. 1729.1761 clam 833.1729. sensim 1729 ad sepulturam 831, 2. 833. 1728. vicissim 1729 ¶ Eloquor, expono, 77. 614 inter à. Ind. ex. loquendo 915 ¶ Enuntio, evulgo, prodo 8. 493. 937. 1281. 1728 foras 1728 in publicum & palam 20 in vulgus 1073. ¶ Attollo, elevo, extollo 80 81. 90 supra 81 verbis 1454. ¶ Insolentem reddo, inflo 1127. 1649. 1684 animo 81 magnificè 1016 me 82.834 me adversum 81 me gaudio 131 me gloriosè 889, 2 me insolentiùs 836. 929 me magnificè 1767 me ob 15 me pompaticè 1281 me valdè 301 superbè 1707
Efferor ¶ Exportor 833.1728. 1729 funere 1728. ¶ Extollor 81.91 verbis 1455. ¶ Animos tollo. ferocio, inflor insolesco, superbio 4. 81.82, 296. 331.622. 836. 1038. 1127.1181 1278 1454.1641 1685.1761.1774. animo 301 2 insolentius 1687 magnificè 1016. ob 322 supra modum 1364.1775. vehementer, 1455

Efferor ¶ Exasperor, irritor 25, 2.255.636,2.1710
Efferre arcana 8 quem non licet 1729. Ind. æv. sese 1016 se audatius 622
Efferri ¶ Inflari 81 ac ferocire 490 adversum magnitumaciter 1789 insolentiâ vesaniâ 1108
qui Effert defunctos 1737 qui non effertur jactatione 1181
Effervefactus vehementer 582
Efferveo ibid.2
Effervescens 284 sensim 96 Sol 1597
Effervescentia vehemens 582
Effervesco 284.582,2.631 1750.1752
Efficacia 501.505
Efficaciâ præditus 501
Efficaciam habeo adversus aliquid ibid.
Efficacior 426
Efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio 169
Efficaciter 168.1376.1377 resistere 501
Efficax 168,169.422.4 4.6.501,2.505.1376,1377 2 est adversus venena 1547 sum ibid.
Efficere conor 1376 divites ex pauperibus 1704 nequeo 954 ut quis redeat ab exilio 1375
Effici 501 qui nequit 1598 qui potest 168 qui omnino potest 169
Efaciebant corpus unum ex omnibus 507
Efficiendi vim habens 1289
Efficiens 1347 boni. Ind. æv. boni coloris 1480 bonum vel bona 1349 lætitiæ. Ind. æ nihil 1026 per se 501 primariò 504
Efficientia boni ind. æv. non Effectes quod ètei, 1597
Efficio ¶ Conficio, facio, perago, perficio, operor 168 162.498.500, 511, 2.507. 859.4.1051.1071 1238.1282 1290.1346.1348.1376.1377 1480.1598,2. aliquid expositis & concessis intero 1283 clàm 508. in 507. 1348 1598. insuper 1377 præterea 508 simul 507. 1480 unà 1377 ¶ Promoveo 1289. ¶ Præsto, reddo 363 552. 700, 701. 1479. 1598 1704 aptum 1480. fortem 700
Efficior ¶ Perficior 859. 1376. 1598
Effictio 504. 1162 ad imaginem seu exemplar 450 simulacri 448,449
Effictor pertonarum omnium 1057
Effictu difficilis 558
Effictum imitatione 1056
Effictus 448. 1679 non 1681 2
Effigiem exprimo 1681 nullam habens 1477
Effigies 445.448,2.450 1679. 1681. 1793 expressa 1567 umbilicotenus ducta 1604
Effingendi vi præditus 1322
Effingere & conformare 187
Effingo 340.449 450,2. 504.546.558, 559.645,646. 1007,3.1056,1.1162.1322. 3.1433.1681,2 ad imaginem seu exemplar 450,2.
Effingor 1323
Effiagito 969.1823
Effiare cruorem per nares 1774
Effiatio 1343 1775,2
Effiavit animam 745
Effio 745.1343,3.1382 1774. 1775, 2. animam in 1846 animam simul 1344
Efflorescentia 158.159
Efflorefco 159
Effluens corpus, id est, decrescens 1422
Effluentia 1228
cujus Effluit memoria 1422
Effluo 1421 clam & sensim 1423 per ibid. prius 1422
Effluxio 142313.1727 qui Effluxit recens 1425
Effluxus 1422
Effodiens radicem 1204
Effodio 932.1204,2 1469 radicem 1204
Effodior ibid.2
Effœmmata ignavia mollities 1814
Effœminatè 995
Effœminati 1675 animo 635
Effœminatio 346.635. 651.652
Effœminatior 635
Effœminato animo præditus 1844
Effœminatum corpus voluptatibus 566 ostendens seipso aspectu 1182 reddo 996
Effœminatus 2.155.259 346,2. 410. 635, 2. 995, 2. 996,2 1060. 1109. 1110. 1763. Ind. 7v. 2. non 635 ut eunuchus 556
Effœmino 635.4.652.985. 996.1814 prorsus 635
Effœminor 996.1240
Effœtus & quasi emortuus 1283
Effofiones thesaurorum 1278
Effoffis oculis 1204
Effoffor, uti 1205 mini 1204 vallorum ibid.
Effoffus recens 1469
Effractarius 1204
Effractio parietis ibid.
Effractor 1204.1428
Effrænatè 608
Effrænatus risus 1317
Effræneos 659.863.1534
Effrænis 608.1791 lingua 823
Effræno 1791
Effringo 182.798.1430 parietem 1204
Effudit in eos divitias 1806
Effugere cl m 113 ex ibid. mortem 428 cui non licet 1740 periculum 790 præsentes pœnas 423
Effugi qui potest 1740,3 qui non potest ibid. qui vix potest ibid.
Effugiendi peritus ibid.2
Effugiendus 113 non Effugies, quin convivio nos excipias 1742 quin emas ibid.
Effugio 113,6.423,3 428.520. 1152. 1292. 1663 1739. 1740, 5. 1741 clam 1741, 2. declinato capite 1097 periculum 1740, absque Effugio ullo 1741
Effugit sensum communem 1740. qui effugit 1739
Effugium 112.113,1314 1545. 1740, 2. non habens 1663
Effulgentia, æ 215,2
Effulgeo 159.9 26,2. simul 926,2. unà 215
Effundens lachrymas magnâ copiâ 1382
Effundere cor suum 1806 humores extra vasa sua 1808 iram in autores 1483 lachrymas 951 semen 567 verba 1343 vitam 509
Effundi multitudo dicitur ex aliquo loco 1806. Quod effunditur in aliquem 1806
Effundo 271.582.951 1690.1804,1805,3.1806,3. 1807. 2. 1831. dispergendo 1416 flatu 1775 fontis in modum 1299 me 769 in modum salientis aquæ 878 tanquam pluviam 1157 ¶ Profusè largior 567 & contribuo large 45
Effundor 231.951 in modum fontis 1299. ¶ Meta. 1807
Effusæ evacuationes 62
Effusco 643
Effusè ¶ Largè 152.567 ¶ Dissolutè, licenter 152. 563 cachinnor 717
Effusi in delicias 399
Effusio 1805, 2.1806.1807 immodica 1807 sanguinis 1806
Effusiones sanguinis 1086
Effusor ¶ Profutor 1806
Effusum quod est 1805
Effusus 1806 ¶ Profusus ibid. ¶ Solutus. 563 in libidinem 911 in Venerem 1805 risus 311 sum 1805
Effutierunt dicenda & tacenda 1425
Effutio 915, 2. Quum effutivisset hæc 1391.

E G

Egelidus 1813
Egena domus 1800
Egeni 1822
Egens 1823
Egenus 282.386,387 804.1823.2
Egeo 378,386 387,4.1270 2.1271.1395. 1499. 1697 1796. 1797. 1823, 2, aliquantum 1459 insuper 387, 3 re aliquâ 1822 reb. necessariis 45
Egerere terram fodiendo 241 quod Egeritur seu excæratur facilè 398.1832.
Egerminatio 268
Egermino 267,268
Egero 872.1729.1809 terebrando 1673
Egesta terra 242. 1809 est è fossa humus 84
Egestâ humo bustum struentes 1804 humo extructus 1809 terrâ extruo 1805 1809
Egestas 386.804,1698 1822.1823.1824
ad Egestatem redigire 704
Egestati succumbentes 1271
Egestio 242,2.768.1729
Egestitia terra
Egestum quod est 242 1729
Ego 438, 2.1122 vero 1642
Egrediens
Egredior 573.1273 33.232,2,522. 2. 523. 573. 965. 1279. 1755 adversum aliquem 574 clam 522. curiùm constituerunt 1646 cum imperio 1156 1237. per 1273 prior 1129 1156
Egregia facinora
Egregiè 733
Egregii 939.1294.1727
Egregio animo præditus 1844
Egregius 127.144.733.872. 889.934.1293,1337
Egressio 1129,e.1755
Egressu facilis 232
Egressus 573 castris 1273 domo 521 est in feriis 599
Egressus, ûs 232. 1273, ex quo non est 232

E H

Ehem 1
Ehheu 63.684.715.1739
Eho 1

E I

Eja 445
Ejaculari splendorem 926
Ejaculor 106.509.1240, 2. 1434 funditoris more 1664 ultra scopum 1279
Ejecerunt eos ex insulis 695 ex urbe præconis voce 786 mares è Lemno 1140
Ejactamenta maris 284
Ejactamentum maris 243
Ejectio mercium in tempestate 243 ¶ Expulsio 243. 411.695.1848 è domo 1141 è tribu vel populo 1739 peregrinorum 469
Ejectis aliis habito 1141
Ejectitius 77.243
Ejectos dissipo 1470
Ejectus domo 1140
Ejicere contumeliosè 846,2 possessione 680
Ejiciendus 243
Ejicio 31. 243. 665.695. 786.880.972.1279.1848,3. æstus impetu 284 antè 243 ex civitate aut certu hominum 1848 externos 469 fœtus 659 incantationib. 53 partum 243. per contentionem 141 possessione 451 senatu 1739 simul 1470 unà 243
Ejicior 1214 domo 1141 è loco aliquo tanquam è domo 1140 per æstum 284
Ejulare desino 1155
Ejulantibus prosequor ibid.
Ejulatu prosequor 1136 cum Ejulatu ibid. sine ejulatu ibid.
Ejulatus, us 767,3.798. 904,2.1136. 1155. In ejulatus crumpo 1136
Ejulo 290.797,798.904. 1136,5.1154. 1155. 4. graviter 1853 insuper 1156
Ejuro 1159. 1160 legationis munus 1160
Ejus 1057 domus 432
Ejusdem classis sum 1583 generis 1771 notæ sum 1583 numeri qui est 188, 2 ordinis 1584 ordinis sum 1520.2583 personæ qui est 1183 sexus 1771
Ejusmodi 1147,2.

E L

Elabi creditoribus 1152. è manibus 1740 è memoriâ ibid. sibi timere 567, 2
Elabitur tempus 140
Elabor 113.428,3.1152.1314, 2. 1740 clàm 428,1314 è manibus 1152 per foramen aut rimam 1314 per medium ibid. per mediam turbam 428 simul 1314. ¶ Præterlabor 1664
Elaborari curâ & diligentiâ summâ 102 qui potest 498 qui Elaborarunt in eâ re 1283
Elaborata res studiosè 1509
Elaboratè 1025
Elaboratio 498
Elaboratum ferrum 739 opus 1285
Elaboratus 207 accuratè 102 artificio multo & vario 348 artificiosè 1615 manu 739 1286 per se 1285 ter ibid.
Elaboro 207. 208. 507. 738. 1284, 2. 1285. 1609 antè 507 arte magnâ 348 artificio eleganti. 1615 summo studio 103,3
Elaboror 1284. 1376 accuratè 1400
Elæomeli 1027
Elanguco 657.1002
Elanguesco 996.3.1002
Elapso per medios 1314
Elapsis, interim multis annis 305
Elapsum tempus 523 Post elapsum decennium 1664
Elargior 1796
Elargiri in super 399
Elargitio 400
Elassescos 20.738
Elata verba 975.1749
Elatâ mente præditus 1110,2 1765
Elatam vocem habens 1784
Elatè 1588
Elati oculi 1567
Elatio ¶ Exportatio 833. 1728 funeris 833.1728 ¶ Pronunciatio 1729. ¶ Elevatio, exaltatio, sublatio, subvectio 3180,2.81.90,2.91 animi 81.222,2.301.1137.1761. 1762 animi vesana 1108 mentis 1110 poli 81
Elationem animi virilem habens 964
Elatiore voce utor 1783
Elator animo præditus 1756 1761 animo sum 1761 1765 corde præditus 746 sermone utens 959 supercilio præditus 1227
Elator funerum 1522
Elatu difficilis 1729
Elatum reddo 1038.1775
Elatus in vultus 1728. ¶ Assurgens magnâ mole, tumefactus 1127 ¶ Superbus 2.81 321, 2.773. 836. 1227 animo 301 animo aliquantum 1685 animus 1127 1761 civis 1363 fastu 81 spe alicujus rei 1038 spe inani vel vanâ 91 1767 sum 1016
Electa ecclesia unà 934
Electè 933
Electio 75. 934. 2 imperatoris 75 per sortes 804, 2. In electione rerum errantes 75
Electionis ejusdem consors 934
Electo 75
Electri splendorem habens 1715
Electrix 75
Electrum 949.1221 1739
Electu facilis 79
Electus 75.933 non 1593 forte 803 804. 887 suo ipsius suffragio 1593
Eleemosyna 473.941
Elegans 2.211. 323.348,373 836.837.1260. 1380.1656 1795 compositio 1628, 2 dictio & venusta 941 opus 144 & compta oratio 340 orationis genus 1067 phrasis 1070 scriptura 340 sonus 1784
Elegantem faciem facio 1181 faciem habens 1183. sonum habens 1784
Eleganter 323.718.837,1029 1070, 2. 1380. 1759.1852 Ind. æv. cano 1030 campenor 837 compta 868 contextus seu nexus 1327 1328 dicere 837.941 factus 1350 1612 habeo me 734 loquor 494 pingens aut scribens 340 scribo ibid. vestitus 562
Eleganti artificio elaboro 1615 formâ præditus 1537 sermone 494 voce præditus 1784
Elegantia 225.323.837. 853 1029. 1795 artificii 1615 cantus 1030 morum 1656 musica 1070 pingendi aut scribendi 340 sermonis 17 494 verborum 494, 2 vocis 1784
Elegantia verba 1427
Elegantiâ verborum tempus terere 1231
Elegantibus verbis ornatus 1427
Elegantiæ studiosus 734 studiosus minimè ibid. studiosus sum ibid. studium. 1615
Eligantiam addens 1181 ascisco 734
Elegantiùs 1795
Elegi versus 471
Elegiacum carmen ibid.
Elegiarum scriptor 1350
Elegini, pisces Ind. æ
Elementa quatuor mundi 1518 In elementa resolvo 1520 resolutio ibid.
Elementa apud grammaticos 1519 docco ibid. tradens ibid. prima tradens 614, 2 prima suscipientes timoris 1519 Quasi elementa prima imprimo & infigo 1520
Elementale 33
Elementalis 1519,2
Elementaliter ibid.2
Elementaria institutio 33
Elementaris 1519,2
Elementarius ibid.3
cum Elementis primis indo 1520
Elementarum traditio 1519
Elementum 1518. 1519 in aliud mutuo 1520
Elephante laboro 474
Elephantiasis 960.1754
Elephantinus 474.2
Elephantorum magister ibid.
Elephas lb. ¶ Ebur ib.2. ¶ Lepra ibid.3
Elevans sese 105
Elevatio ¶ Exaltatio, sublatio 80.81,90, 2.1699,3 in sublime 1038
Elevatus è terrâ tumuli instar 975
Elevo ¶ Attollo, erigo, subveho 57,2.80,81.90 194.470. 681.856 altrinsecus 548 in altum 1205 prior 548. Sursum 1464 veste 1229. ¶ Extenuo 1557.1754
Elevor sursum 1462
Eliciendi vim habens 30
Elicio 29.730, 2.731. 1466 1502. 1806 siphone 1466 sudorem 1351
Elicior 31
Elicit pilos 732
Elidere oculos 842
Elido 640, 4.842.2307.1670 simul 1670
Elidor 842 cum fragore 1428 ad Eligendum aptus 75
Eligendus præ aliis 75
Eligere judicem ibid.
qui Eligit ibid. Quod quis eligit pro arbitrio 11
Eligo 75, 3. 76. 78. 414. 871 934, 2. 1176 in alterius locum 76 post 77
Eligor 75.934 post 77
Elinguatum esse 1605
Elinguem reddo 328
Elinguis 327.1536
Eliquo 1617
Elisi cui sunt testiculi 640
Elisio 640,2
Elisus ignis 243
Elixa vendens 1410
Elixæ carnes 284
Elixatio 559
Elixatus ibid. non 560
Elixo 559, 2. 560, 2. 586 1024
Elixor 559
Elixus ibid.3
Ellychnia habens duo, tria, multa 1076
Elychnij fungus 1075
Elychnium 650 982, 1076 3533 habens 982
Elocare dote dotâ 439
Elocata nondum filia 399
Elocatio 1114
Eloco mercede 1058 post 399
Elocutio 518.936 1757
Elocutionis ornatu carens oratio 1479
Eloquium 1004 morientis 1483
Elongo 1044
Eloquar 460
Eloquendi facultate præditus 1758
Eloquens 328.938.940.1425
Eloquenter dico 1426 loquor 933
Eloquentiâ 16. 367. 939 oratoria 1426
Eloquentiâ valens 933
Eloquentissimus 17
Eloqui 20.517
Eloquor 217,493, 2. 859.915 1717.1719.1743 1758.
Eloquutor 1757
Elotio 1341
Elotus ibid.
Eluceo 926.1404.1705 leviter 1705 per 926
Eluctabilis facilè 1239 vix ib.
Eluctor 263.1239,2
Elucubrare 964.1285
Eludo 173 captios è 1497
Eluendi maculas vim habens 629
Eluendo abstergo 974
Elugeo 1282
Elui qui ægrè vel difficulter potest 1103, 2. 1341 qui facilè potest ib. qui nequit ibid.
Eluo 809, 3.974. 2.1103. 2. 1341, 3 antè 1341 intra 809 sordes 1438
Eluor 1340,1341
Elutio 809 1103
Elutriare 495,2
Elutriatio 10
Elutus 1341 non 810 ter ibid.
Eluvies 1422
Eluxuriari in stylo 652
Eluxurio 993

E M

Emacero 1617,2
Emaciandi vim habens 712
Emacians 1616
Emaciatio 712
Emaciatum esse Ind. m.
Emciatus est totus 1472
Emacio 712.4.713
Emacior 1471
qui Emacruit ibid.
Emaculo sordibus 1310
Emanans 1422
Emanasse rumorem in populum ibid.
Emanatio 1422.1429
Emancipatio 1348
Emancipo 883.1348
Emano 271.1422. 1727
Emarcescentia paulatim 1081
Emarginandi vim habens 1794
Emax 21
Embamma 254
Emblema 244
non Emendans 1765
Emendare qui potest 1193, 2
Emendari qui nequit ibid. qui potest ibid.
Emendatio 1193.1765
Emendator 1765
Emendatu facilis 93.1193,2
Emendatum quod est 1193 Quo quis emendatur 1765
non Emendatus ibid.
Emendico 495,2 vicissim ibid.
Emendo 205. 535.729.920 1193,4. 1438.1765
in Emendo difficilem me præbeo 1850
Emendor 1193
ad Emendum propensus 1850
Emens necessaria ad victum 1850
Ementior 1840,2
Ementitè 1839
Ementitus 1840 non ibid.
Emere argento 120 cupio 1850
Emereri 39.1158
Emergere è fonte 427
Emergo ¶ Existo, prodeo sursum 159.417,2.428.2.490 548,2. 830, 3.896.1099. 1705 sensim vel clàm 428. ¶ Metaph 428. 490 1099
Emeritum revoco 687
Emeritus 96
Emerserunt spinæ 23
Emersi ex undis vitæ secularis 896
Emersio 428,2.548.1726
Emersit è mari 427.428 ex undâ maris 427
qui emeruit hæc 171
Emetior 1040
Emetitur iter duplex 1267
Emi 1850
Emicans fulgor 926 fulgur 84
Emico 84 214, 2. 550. 555. 926, 2 raptim 214
Emicuit de terrâ 555 vox iterum 926
Emigratio 696.1140

Emigro 695.696.1140. 1141 1833
Eminens 550.555.699. 1591 æquè. 851 è terra tumuli instar 975 in omnibus 555 supra sacras ædes 1599 supra terram 1597
Eminentia, æ 550. 555. 695. 850. 1127 humerorum 1850 quâ aliis superiores sumus 555 terræ 695
Eminentiæ 773 in montibus 1065
Eminentissimus 851 in augurali disciplinâ 547
Emineo 490. 547. 548, 2. 550. 2. 555, 3 695. 1097 & erumpo per summa 159 super alios erectus in pede 897
Eminus 176. 463, 2. 696, 2. 697. 1044, 1385. 1386. 1510. 1617 jaculans 252. 261 intuens 1474 pugnans 1014 pugnare 418
Emissaria aquarum 841
Emissarium 1425
Emissarius 9. 37. 1402. 1475. 1664 hircus 1279
Emissio ¶ Ablegatio 565. 1279. 2. 1521. ¶ Rejectio, effluxio 31 sanguinis sursum 1726. seminis 1348 seminis in somnis 1164
Emissitius 1521
Emissor 564, 2
Emissorius ibid. 2
Emittebat voces ibid.
Emittere lacrymas 36. 240 milites in expeditionem 1279 vocem 512
Emittit fontes 1428 germen 268
Emitto 159. 240. 2 47. 397. 548. 562. 563. 564, 2. 565. 566. 567. 665, 2, 1278. 1279. 1433 1521. 1522. 1596. 1726. 1761. 1777 abundanter. id est effundo 271 ad 567 adversus vel in 567 antè 1521 arcu 1645 clàm 1279 eructando quasi 512 cum eruptione 1429 fontis & scaturiginis in modum 1299 foras 665, 2. 1761 cum fulgore 1533 cum ignominiâ 1279 laxando 1790 manu 563 nuntium 1521 per 565 pluviæ instar 1157 prius 243 1279 sanguinem 31. 1430 semen 1504, 2. 1505 semen in somnis 1163 cum sonitu 1437 splendorem 926 veluti sudorem 670 telum 106 vicissim 564. 1521 ultrà 1279 unà ibid. vocem 562. 1781. 1782
Emittor 1278. 1521
Emittunt semen 565
Emo 21. 120. 1383, 2. 1409 1850 aurum 1851 certatim 1850 equos 1851 insuper 1409 vicissim 21
Emodulatus 1437.
Emolliscit mihi animus 996
Emollesco 996, 2
Emollio 173. 378. 606. 635. 665, 996. 7. 1586. 1789
Emollior 676. 996, 2
Emollire & quasi deliciis frangere 173
Emolliri qui potest 995 qui nequit 996 cujus cor nequit 1586. Non emolliri infamiâ ibid.
Emollita cera 996
Emollitio 995. 996, 2 quæ fit blanditiis seu blandâ tractatione 663
Emollitu facilis 378
Emollitus est & effœminatus 996
Emollivit eum per disciplinam 606
Emolumenta redeunt ad me 1131
cum Emolumento 1856
Emolumentú 3. 749. 916. 1164 1226. 1266. 1727. 1856, 2 qui accipit laborum suorum 1058 afferens 1856
Emori risu 641
Emorior ibid.
Emortuus 1088
Emotio mentis 698. 879. 1562
Emotum esse mente 793
Emotus loco suo 1646 mente 793, 2
Emoveo 417 mente 698. 793 quassando 1452 victibus 1229. 1230
Emoveor mente 793
Emphasi carens 1706
Emphasin habens ibid.
Emplastro similis 1322
Emplastrum ibid. liquidum ibid.
Emporium 246. 1087
Empta res 21, 1850
Emptio 16. 21, 3. 123. 1850, 2. equorum 1851 frumenti ibid. Ad emptionem pertinens 21
Emptionibus qui præest 1850
Emptitius 883. 1850
Emptor 21. 1850 boum 1850 caprarum ibid. difficilis ibid. equorum 1851 frumenti. ibid. leguminum. ibid.
Emptorum pensuria 1291
Empturio 21, 1850
Emptus 883. 1850 ære 1851 argento 1850 auro 1981 bove 1850 nuper 1851 pecuniâ 1850 sale ibid.
Empusa 481
Emundo 1491
Emungere nares 1692
Emungo 1079, 2. pecuniâ 1825
Emungor 1079

E N

Enarra mihi 493
Enarratio 398. 518. 593. 594. 1129. 1705. 1758
Enarrativus 1705, 2
Enarrator 593. 1705
Enarratores poëtarum 1718
Enarratu difficilis 592
non Enarratus 593
Enarravi 459
Enarro 20. 398. 518. 521. 522. 592. 593. 937. 1625. 1758 antè 592, 2 insuper 521 592 sigillatim 938
Enascentes ex sese invicem 1779
Enascentia, æ 1776. 1777
Enascor 305. 896. 1596. 1777
Enato 830, 2. 1099, 3
Enatum quod est 1776 quod primum est 308
Enatus sum 1777
Enavigatio 1334 adversus aliquem ibid.
Enavigo 1197, 2. 1333. 1334. 1335 antè 1198 contrà 1334 simul ibid.
Encausi pictus 723, 3
Encaustes 723
Encaustice ibid.
Encaustico ibid.
Encaustum ibid.
Encastus ibid.
Encomium 71. 437
Endivia 1674
Eneco 1088. 1345. 1590-1673. ¶ Obtundo loquacitate & ingrata dicendo 813
Enecor 1088. 1590
Enectus 356
Enervans mentem 1110
Enervare animos 4
Enervatio 651. 652. 985
Enervatus 985 labore 1284
Enervo 344, 2. 985, 2. 1096, 3. 1807
Evervor 985 deliciis 651
Enim 300. 1031. 1854. Sed enim 1046
Enimverò 119, 2. 187, 2. 188, 3. 1046, 2. 1216, 2
Enitescens splendor 926
Enitêre 159
Enitor ¶ Pario 263, 1630 cum dolore 1133 ¶ Contendo 734. 1508. 1589, 2 ad hoc 141 contra 1509
Enixa 1630
Enixè 713. 1508, 2. 1591
Enodis 179. 1134, 2
Enormiter 1106
Ens 569
Ense accinctus erat 91 insurgens 84 neco 885
Ensem aureum gestans 172 condere 1123 distringere 1123. 1502 gesto 1737 cum impetu movens in aliquem 84 nudabo 768
Enses districti 520
Ensibus protensis salto 1123 succincti 588. Pugna quæ fit ensibus 1123
Ensiculus ibid.
Ensifer 81. 1737
Ensis 69, 2. 172. 438 1010 2011. 1014. 1123. 1420 1497. 1560. 1791 falcatus 423. 424 ligneus 1014 quo præcingimur 587
Eusis gestatio 1737
Ensium fabricator 504
Enterocœlicus 783
Enthymema 655 additum enthymemati 656
Enthymemate constans 655
Enucliatè 718 differo 559.
Enumeratio 187 188. 2. 334. 336. 934 factâ repetito calculo 947
Enumero 335. 521. 934 simul 188
Enumeror 187
Enuntiari ¶ Proferri 1732
Enuntiatio 7. 8. 171. 1705 arcani 20
Enuntiativè 1705, 2
Enuntiativus 8. 1705, 3
Enuntiator 1705
Enuntiatus ibid.
Enuntio ¶ Dico, loquor, profero pronuntio 7. 8. 493. 614. 1705. 1732. 2. 1742. 1758. ¶ Divulgo, effero, indico 8. 1048. 172 8 arcanum 20 tacenda 1206
Enutriendæ prolis ratio 1658
Enutrio 1635, 2. 1658, 2 simul 1658 vicissim ibid.
Enutritio ibid.
Enyo 485

E O

Eo ¶ Vado 38 230, 4. 305 521. 523. 560 572. 2. 796. 831, 2. 965. 1064 1098 1099, 2. 1111. 1118 1148, 3. 1267. 1267. 1272 1359. 1518. 2. 1519. 1755 2. 1832 ad 521 adversum 1149 ægrè, dolens & afflictus 519 concitatè 1452 contrà 231 cum 1149 in hostes infesto exercitu 34 per 1149. 1272. 1519 post 574 1149 recto cursu 1666, 2 suppetias 273 unà 1273 1519
Eò ¶ Illuc 464. 465 ætatis provectus 598 devenerunt res 704 devenit vecordiæ 766 impudentiæ progressi sunt 523 insaniæ progressi sunt 468 res evaserunt 433 vado, quò eundum, est 464 usque progressi sunt 523
Eò quòd 1209, 2. 1215
Eo loco 1125 modo 1125. 1209. 1225. Eo eo tempore 531
Eodem anno 532 die 624. 626 ex loco 1161 in loco ibid. modo 222. 1161. 1656 memento 1852 ordine 1520 1584 in ordine locatus 1519. 1520 tempore sum 1829 tenore 1592 in versu locatus 1519, 1520
Eodem 221. 1161
Eous 1596, 2

E P

Eparta 34
Ephebeum 590
ex Ephebis excessit ibid. Ad ephebos pertinens ibid.
Ephialtes 125
Ephippio non instratus equus 765
Ephippium 686. 1231 ligneum 210
Ephori 1187
Ephororum munus ibid.
Epiala tebri laboro 610
Epialus ibid.
Epiglottis 328
Epigramma 337
Epigrammate noto vel inordeo ibid.
Epilepsia 920
Epilepsia laborans ibid. Ad epilepsiam pertinens ibid.
Epilogum facio 918
Epilogus 937
Epiphonema 1782. Per epiphonema ibid.
Epirota 609
Epiroticus ibid.
Episcopalis 677
Episcopi habitatio 1474 vicarius ibid.
Episcopi qui populo præsident 441
Episcopus 1474. 1601 sum 1474
Epistatam ago 700
Epistola 332. 1522
Epistolaris 1512, 2
Epistolarum magister 1522
scriptor ibid.
Epistolis scribendis operam dans 1522. Ad epistolis 488
Epistolium 333, 2. 1522
Epitome 1603
Epomis parva 1849
Epoto 1311, 3
Epulabantur pisces 642
Epulæ 350, 2. 643 oppositæ 1625
Epulas do 350 instituens ib. struere 1283
Epulatio 526, 2. Ad epulationem pertinens 642
Epuli administrandi seu apparandi præfectus 473
Epulo excepit 917 splendido instructus 642. Ex epulo 350
Epulo, onis 350, 2. 351, 2. 642.
Epulor 350, 3. 351. 3. 451. 526. 542, 2. 942. 1463 inter alios 351 unà 526. 542
Epulum 350, 2. 451. 526. 2. 542. 617. 642, 2 funebre 620, 2 lautum 3 nuptiale celebrare 350 opimum 1319 publicum 642 solenne ib. præbeo 350. 542

E Q

Equi 634. 685
Equæ 1725
Equiria mediciua 667
Equitæ 1724
Eques 233. 235. 282. 469. 685, 4. 686. Indi æmules 686 sum 685
Equester 635. 765. 1360 ordo 685, 2 sigitarius 1645
Equestre agmen 635 certamen 686, 2. 1665
Equestrem censum solventes 685
Equestres copiæ 235 jaculatores. Ind. æ.
Equestria arma 685 certamina ibid. 2.
Equestribus copiis vinco 864
Equestris 282. 685. 4. 686 ars 685, 2 bellator 851 currus 685 curlas 686 decursio. ibid. 2 ordo 1581 præfectura 201 pugna 1013 statua 686 vestis 685 virtus ibid. 2 vita 686
Equestrium copiarum perturbator 1542
Equi coagulum 685
Equi curules 1701 desultorii 686 feri 25 ignavi & torpidi, qui calcarium citò obstiscuntur 505 singuli 686
Equicervus 470
Equidem 387, 438. 589, 2. 604 719. 1046. 1083. 1100. 1219. 1642, 3. Non equidem 1276, 2
Equile 685. 708
Equina cauda, id est, equisetum 1219 superbia 1685. Ex equina juba factus 1789
Equinam caudam habens 1219
Equinis seriis comans ibid.
Equinus 685 caseus ibid.
Equio 993
Equitia 1666
Equis abundans 686 adjuncti pedites ibid. adjunctus ibid. alendis consumo 1660 delector magnopere 993 gaudens 1788 insidentes 488 invehi 1231 pascendis aptus 282 pascendis locus 1724 perstrepens 877 perstrepo ib. terrorem incutiens 1720. Ab equis devoratus 292
Equiserum 1219
Equiso ibid.
Equitabilis 685 locus 469, 2
Equitandi imperitia 686 imperitus ibid. peritus 685, 2 686
Equitando iter perago 685
Equitantium modo 685
Equitans occurro 686 recedo vel fugio ibid. reverror 467
Equitare necessitate 686
Equitatio 467, 2. 685, 2. 1231. 1695, 2, 1726 ¶ Extructio 694
Equitator 685
Equitatu difficilis locus 469
Equitatu præstans 686
Equitatum non aptus ibid. 2
Equitatum ago ibid.
Equitatus 685, 2
Equites ducenti, mille 685
Equito 467. 469. 685. 9. 1230 adversus aliquem 686, 2 antè ibid. in ibid. 2. juxta ibid. super ibid.
Equitor 1230
Equitum magister 201 magister sum ibid. turma ibid.
Equo ausugio 686 carens ibid. 2 decurro in ibid. delapsus 1422 erumpo 468 evehor, exeo, incusso infidens ibid. invehor ibid. 3 iter faciens 765 præcedo 686 provehor 468 vehor 685 velox 644 unico qui vehitur 686. Ex equo 685 pugnans 1013 pugna ibid.
Equorum agitatio 469 agitator 469. 686 amans 687 amator 497 amor ibid. amor vesanus 993 amore insano flagrans 992 curriculum 1666. domitor 356. 686 emptio 1851 emptor ibid. greges 1724 lavandorum locus 975 lora 385 medicus 667 more 685 nutritio 1659 nutritor ibid. nutrix ibid. pastor 828. 1724. 2 possessor 686 studiosus 497 studium ibid. venditor 1410
Equos agitans 411. 1089 agito 469 alens 282 alo 1659 bonos habens 686 conscendere 685 curans 832 curules alens 1659 curules alo ibid. emo 1850 insternere 1447 jungere rhedæ 577 pascens 282. 1092 quatuor habens 686 sex habens currus ibid. Qui circa equos versatur 1360
Equuleis niveis invectus 1412
Equuleos habens 1412 habens celeres, pulchros, sex, tres, varios ibid.
Equuleus ¶ Parvus equus 685. 1411. 1693 tenellus 1411 1412
Equulus 685, 2
Equum admitto 565 conscendens 236 conscendere 231. In equum tollere 241 tollor 237
Equus 685 annosus 321 qui conscendi non potest ibid. desultorius 765 fio aut sum 685 stratus 1447.

E R

ERadicatio 1432
Eradicator ibid.
Eradico 935. 1432
Eradicor 1432
Erado 813
Erador 762
Eram 569
Erat nuda 1675. Non erat quod comederent 569
Erebus 508 ex Erebo ibid.
Erecta cervice incedens 1592
Erectæ mammillæ 1193
Erectam comam habens jubam habens ibid.
Erectas nates habens 1398
Erecti erant animo 1395
Erectio ¶ Sublatio 695. 1193 1588, 2, 1726 ¶ Extructio 694
Erectis clunibus esse 1398
Erecto corpore stando 709
Erectos crines habens 649
Erectum animum habens 1764 caput habens 748. 860
Erectus ¶ Arduus, arrectus stans 693. 1038. 1192. 1707. 1780 in summos pedum digitos 235 incedens ibid. incedo 236 stans 709, 3. ¶ Intentus 1038 ad rem quampiam, id est, ejus desiderio flagrans 1038 animo 1038 animus 1763 erat populus 80 in spem 621 in spem bonam 622
Eremita 515. 1832
Eremus 514
Erepo 519, 2
Ereptus 192
Erexit probè sc. imperium quassatum 1192
Erga 1293. 1388
Ergò 180 Quid ergò? 360
Erica 510
Ericâ abundans ibid.
Erigam statuam 560
Erige faciem tuam 1192 vitam tuam, id est, stabili & confirma 1194
Erigens urbes 1362
Erigere malum 692 oculos in cœlum 437 plagas 1568 vela 79
Erigi ¶ Statui 692 spe 81, 2
Erigit pilos, id est facit ut erigantur 691
Erigo ¶ Arrigo, attollo, surgere facio, sustollo 31. 57, 2. 79. 80, 2. 81, 2. 241, 547. 548. 681. 694, 695. 857. 1192. 1193, 3. 1501. 1587 ad vitam 695 afflictum 857 caput 896 ut cippum 1531 in altum 1726 in spem 1038. 1393 lapsum 1563 me 1193 1207 oculos 896 rursum, id est animum reddo 612 simul 857 super cippum 1531 ¶ Extruo 670. 694. 1193. ¶ Instauro 1192. 1194. 2 rursus 1193
Erigor ¶ Attollor, sustollor 57. 80. 91. 1193. 1501. 1588 in altum 1663 à lapsu 1563 in pedes & emineo super alios 897 spe & animo 1395 in spem bonam 622 ut homines elati 1588
Erinaceus 92, 543
Erinnys 516
Eripio 192. 220. 833. 1554, 2 clàm & furtim 802 furto 802 è periculo 1495 spoliando. Ind. æ. te ex igne 192
Eripuerat & liberarat à cæde 520
non Erit cujus vis 569
Erithace, Erithacus 515
Ero 569 usque & constanter 570
Erodendi vim habens 291
Erodo 525, 4. 1674
Erogans libenter 400
Erogatio 44. 399. 400 prodiga 1498 profusa 567 publice facta 399. 1641
Erogo 44, 45. 567
Erosio 291, 3
Erosor pilorum 1675
Erosum 291
Erosus ibid.
Errabunda 108
Errabundâ mente 731
Errabundum circumigo 1321
Errabundus circumeo 600 1321 facio iter. ibid. sum ibid.
Errans incertis sedibus 441 infeliciter 1321 mente 1107 multùm 1320 nostr. ibid. non ibid. per mare ibid. verbis 494 viâ 1131 vino 1321
Errantia sidera 1320
Errare bis in bello non licet 135 facio 1320 in aliquâ re 135 in verbis ibid. toto cœlo 169 totâ viâ 135
Errat in multis 1562
Erratica aqua 1320 stella 1321 vita 1320
Erraticus 1321, 2 homo ibid. non ibid.
Erratio ¶ Vagatio 108, 4. 1320. 1321. 1419. ¶ Hallucinatio 1731
Erratrix. Ind. æ.
Erratum 135, 2. 1029. 1313. 1314. 1315, 2. 1320, 3. 1391. admitto 1029 committo 135
Erro ¶ Vagor 73. 107. 108, 3. 132, 3. 1419. 1731. ¶ Erratum committo, fallor, hallucinor, labor 135, 3. 1321. 1391. 1562 præterea 135 unà 135. 136
Erro ¶ Vagus 108, 2. 116. 1320. 4. 1321, 2. 1419
Erroneus 135. 1320, 4. 1321 homo 1321
Error 135, 3. 879. 1029 1320, 3. 1562 itineris 1562 mentis 843. 1730. 1731 probabilis 568 In quo error nullus admittitur 1314
In errorem adducor 35 impello 1320 1321 impellor 1321 induco 1562 1654 1733. 1797
Errorum plenus 1321, 3
Erubescendo facilè 1180
Erubescere desino 513 facio oculos 896 rursum, id est animum reddo 612 simul 857 super cippum 1531 ¶ Extruo 670. 694. 1193. ¶ Instauro 1192. 1194. 2 rursus 1193
Erigor ¶ Attollor, sustollor 57. 80. 91. 1193. 1501. 1588 in altum 1663 à lapsu 1563 in pedes & emineo super alios 897 spe & animo 1395 in spem bonam 622 ut homines elati 1588
Eructatio 512, 2
Eructo 512, 4. 1398. 1752. 1803 bullas cum murmure 1067 in 512, 2 cum sonitu 1437
Erudio 40. 44. 208. 614. 1235 1236, 2 aliter 40. 1236
Erudior 40
Eruditi antè 1601
Eruditè 1070, 1236
Eruditio 1235. 1615 multa 999
Eruditum 1496
Eruditus 1235, 2 humaniori-bus literis 1070. valdè 1236
Erudo 1416
Erugandi cutem vim habens 1587
Ervi magnitudinem æquans 1198
Ervilia 1856
Erumpendo cum impetu 1451
Erumpens 125
Erumpentibus bullis aquarum 695
Erumpere aqua dicitur vel flamma 397 aquam dicitur fons 241 è terrâ & germinare dicuntur fata 305 facio 1428, 1429 cum impetu 84 jubeo 468 in lacrymas 1428

Erumpit 573 aqua 106
Erumpo 84,166,214,231,243, 547, 549, 574, 662, 873, 1196,1208,1303,1314,1418 1428,1429,1430,3.1452,2. 1483, 1673, 1806. Ind. ex. cum clamore 272 equo 468 equo vicissim ib. in hostem è portu 32 cum impetu 662 infesto exercitu 574 per mediam classem hostium 1334,1335. unà 1196
Erumpunt fontes 397
Eruo 77. 1469 busta 1205 è fundamentis 443,2
Ervo similis 1198,1. Ex ervo confectus ibid.
Eruperant flammæ è terrâ 271
Eruperunt fontes lacrymarum ex oculis 1430 guttæ 1452
Erupit in vocem 1428
Eruptio 125,243,468. 1129,3. & exitus per locum angustum 243 fervida 582 pustularum 695 sanguinis 1430 sursum versus 397
Eruptionem sanguinis faciens 1430
Erupturos in omnem audaciam 1429
Ervum 1198 parvum 1199
Eryngium 610
Erysipelatis speciem gerens 1275

E S

ES amicorum sc. unus 569
Esca 237. 291, 2. 1006 1723, 2 quâ animalia capiuntur 369,3
Escâ capio ibid.
Escam impono ibid.
Escaria vasa 1804
Esculenta 439,1700
Esculentus 291, 2. 439, 2 non
Esculus 92. 1741
Esito 176
Esor buccularum 1701 pediforum 1702
Esse apud se 62.481, 1242 in luctu 29 in more 444 in ore 392 in nullo pretio & numero 569 intra se 484 pergam 570 per se Ind. av. potentem 860 sui juris 569
Essentia 569 subsistens 572
Essentiâ carens ibid.
Essentiæ alterius seu diversæ ibid. ejusdem cum patre 1778
Essentialis 569
Essentialiter ibid.
Essentiam do ibid. facio ibid.
Essentiatio ibid.
Est arbiter belli 1612 etiam 571 in me, id est, meâ potestate 481 in vobis, seu in vestra potestate 488 intus 1675 quando 1214
Esto 1619
Es'u abstineo alicujus rei 525
Esui fumoleris modo 932
Esuriens 572 terram 1264
Esuries 968,1465
Esurio 261,969,2. 1264, 2 aliquantum 1264 iterum ib. valdè ibid.
Esuritio 1263
Esus, ûs 439 1674 carnium 1702 pollutorum ibid.

E T

ET 594.719 hæc quidem 719 illic 465 illinc ibid. in hoc 841 non erubescimus 462 quidem 719, 2 si quid simile 433 verò 360.719
Etenim 719,1025
Etesiæ 531
Ethnicus 444
Etiam ¶ Quoque 387,433,530, 719, 1031, 1219 est 571 nunc 96,530 594. Atque etiam 719 Non etiam 119 Quinetiam 1046 ¶ Affirmandi adverbium 1083
Etiamnum 530
Etiamsi 433,2. 445,719
Etsi 433, 2.445,607,719,3
Etymologia 533
Etymologicus 940
Etymum 533. Secundum etymum ibid.

E V

EVacuandi vim habens 767
Evacuande subduco 929
Evacuatio 683,767,2.768.928, 2 Ind. ſt.
Evacuationes effusæ 62
Evacuatum quod est 495 Non evacuatus 767
Evacuo 495,683,2.741,767,2. 768, 3. 928, 929, 2. 1466, 1530 aliquantum 929 è vase 10 lambendo vel lingendo 955 iphone 1466 subtus 929
Evacuor 928,1557
Evadendi peritus 1740,2
Evadere è morbo 121 in sublime 1742 qui non potest 1741
Evadit magnoperè in violentiam 36. Qui evadit inconsumis 1495
Evado ¶ Ascendo 31. 598 per summum 105 ¶ Exeo, erumpo 232,549,1314,1483. ¶ Effugio 113,305, 1152, 1495, 1739,1740, 4 ad extremum & superiores sum 1741 impunè 679 incolumis 1494. 1495, 1769 mortem 1740 per mediam turbam 428 per medios 1314 è retibus 969,2 salvus 305 ¶ Devenio, redigor 166,702,704. ¶ Pervenio, progredior, provehor 37,463,598. ¶ Fio 231
Evæ 537
Evagari dicuntur flumina 1687 facio 1320
Evagatio 1321
Evaginatio ensis 478
Evagino 345
Evagor 1252,1320,1321
Evam 537 clamo ibid.
Evandi cupidus 538
Evanescens 573 difficulter 574 inventum 153
Evanesco ¶ Dispareo 60, 136. ¶ Dispereo, in nihilum redigor intereo 984 1148, 1421, 23 in fumum 1685 in spectrum & umbram Ind. xn.
Evangelicus 10
Evangelista ibid.
Evangelium 9 annuntio 10
Evanidum 134, 1423 reddere 573,1707
Evanidus 136, 152, 153, 573, 1031,1131,1421 fœtus 152
Evanuit in auras 965. Qui evanuit 1707,1708
Evaporari 213
Evaporatio 654,1726,1775
Evaporo 654,1808
Evaporor 654
Evaserunt resecò 483
Evasio 232,1740.2
Evasit angustias 549 magnus 80. Qui evasit eruditissimus 467
Evatio 537.
Evator ibid.
Evectio ¶ Exportatio 833 ¶ Sublatio 80
Evectum in sublime 81
Evectus 80 est per hæc ad magnum potentiam ibid.
Evehebat ad honores 31
Evehi spe 1230
Eveho ¶ Exporto 833 ¶ Attollo, subveho, sustollo 57,79, 90,681 in altitudinem turris 1406 in alrum simul 1639 in magnam molem 1117 simul 1726 supra modum 1699
Evehor ¶ Exportor 833 equo 686 ante signa 468. ¶ Attollor, subvehor 57,80,90 ¶ Extollor 1127
Evellens 1500
Evello 814, 1263,1486, 1500, 2.1501,3.1633,2.1836 funditus 1558 insuper 1633 lacerando 1499 radicitus 1431,14 32 sedibus 192 simul 1633 cum stipide 1379
Eveniebant mihi multa 1675
Evenio 166,2. 199, 231, 232, 322,679,900, 1314,1315, 1317,1675,1732
Evenit 234 præter mentem 879
Eveniunt hæc feliciter 900
Eventilo ¶ Refrigero 1845
Eventu respondeo 166. In eventum fortunæ 1676
Eventus 166,231, 232, 234, 2. 1598,1675,1676,1732 infelix 1732
Eventus fortuiti 1676 rerum 704
Everbero 842
Everriculatio 1447
Everriculator ibid.
Everriculo ibid.
Everriculum ibid.
Everro 847
Eversa civitas 694 urbs 1362
Eversa est urbs 694
Eversio 76,78,115,694,695, 2. 985,1292,1383,1470, 1478 1546.1652,1847
Eversor 76,78,695.985,1292. 1293,1652 urbium 1293
Eversu difficilis 1652 facilis ibid.
Eversum iri simul universa 79
Eversus 78, 695, 1470 non 1293
Evertendi vim habens 78, 1652
Evertendus 77
Everrens fundamenta Illii 695
Evertere funditus urbes 694 potentiam alicujus 986
Everti qui facilè potest 78 non potest 78. 1563 vix potest 78
Everto 74,75,77,79,133,137, 245,507,5103,694.495, 3. 888,958,1153,1204,1292, 1203 1452, 1469, 1478. 1501 1546, 1562, 1652, 1670,1745, 1790 ante 985 circumactum 1654 familiam penitùs 1746 è fundamentis 443 prorsus 1153, 2 simul vel unà 78,79,985, 1470
Everror 76, 78, 2. 133. 520, 2. 694, 695, 1292, 1293, 1452, 1469, 1478, 1543, 1546, 1562, 1652, 1730 simul 79 cum sonitu 595
Euge 539
Evibratio 1240
Evibro 858.1240,3
Evibror 1240
Evictio 1103
Evidens 389,2. 492, 489, 926 sum 490
Evidenter 482, 1706 admodum 1758
Evidentia, æ 482
Evigilata scripta magno studio 964
Evigilare justè 1102
Evincit ratio 74
Evinco 74,865,1103
Eviratus 255,238,298
Evito 557,1606
Evitabilis ægrè vel vix 113 1740
Evitare clàm 113
Evitatio 113,2. 1196, 1740,2
Evito 113,4. 1740,2
Evium amans 538
Evius 537
Eum 432
Eundem animum habens, 1844, 2. 1764 colorem habens 1828,3. sonum edo 1784 sonum habens ibid. tenorem servans 1492
Eundo 271
Eundum 572 hac viâ ibid. Intereundum 214
Eunuchizo 557
Eunchorum præfectus seu princeps ibid.
Eunuchum facio ibid.
Eunuchus 235 556, 2. 630 640
Evo 537
Evocatio 729,730,731,2 animarum 41 deorum 39 mortuorum 1088
Evocatorie 730
Evocatorius ibid.
Evocatus 731
Evoco 729,730,2.731,3.732.2
Evoë clamare 1441
Evohe 537
Evolo 687,1298,3
Evolubilis difficilè 454
Evolvo 117,453,2. 454, 2. 891. 893, 1049, 1678 legendo 818
Evolvor 453.454
Evolutio 453.454,3
Evoluto difficilis 454
Evomo 271, 2. 480,3. 855, 3 in 480
Euparatorium 538
Euripi modo huc illuc agitari & reciprocare ibid.
Euripo similis ibid.
Euripus ibid.
Eurus 1424 fluctuosus 810
non Evulgandus 1729
Evulgare arcana 8 secreta 1279 quem non licet Ind. a. 8,1705
Evulgatio 1403,1705
Evulgatus 1403,1705
Evulgo 493. 915, 1281, 1705 cui Evulsi sunt testiculi 1500
Evulsilis 1633
Evulsio ibid. pilorum ibid.
Evulsiones canæ comæ 145

E X

EX 175,392, 393, 462, 481, 1242, 1388 abundante 571 2 abun-
2 abundanti quod additur 1040 adverso 164. 165, 4. 166, 2.263.674.1179.1289 adverso respondens 1545 adverso sedeo 673 æquo 175 1157 æquo & bono 449 altera parte 530 alterâ parte cœnaculi 464 alto 1699, 2 animi sententiâ 317. 540 636.755.1106 animi sententiâ evenire 1677 animo 655 animo amare vel diligere 746. 748. 758. 1293 bello vivere 175 compacto 762 1626 composito 762. 1340 1626 confesso 943 consilio alicujus 1225 eâ parte ibid. eo tempore 463. 531. 1215 ephebis excessit 590 equo 685 hac urbe sum 569 humero manum amputans 481 illo tempore 462 imo 292 improviso 413. 414 1707. 1759 inopinato 414 insidiis 278 insperato 479 1708 intervallo 953 magnâ parte 1364 more 444 more facio ibidem. obliquo 1693 parte 175 parte cognosco 1107 parte ignoro ibid. parte solum unâ 1066 præscripto legis vel legum 462. 1105, 2 professo 594 1704 propinquo 1152 1161, 2 quo 462. 486 rosis compositum collyrium 393 se 1138 sententiâ animi, id est, ingenuè, non simulatè 1249 tempore 221 344.571.720.1569.1676, 2. 1825,2 tempore agens 1569 tempore dicendi facultas 1569 tempore dicere 703 1664 tempore facio 1569, 3 tempore factum opus ibid. 2 tempore factus. ibid. 2 vino dulci dant 481 utraque parte 146
Exacerbatio 1170
Exacerbo 25.636.1308,3.1487 2 in 1308
Exacerbor 25.1308
Exacta scientia circa certamina 676
Exactâ diligentiâ 1609
Exactam sumptuum rationem subduco 939
Exactè 870.1471 perpendo 939
Exacti sedibus 695
Exactio 87. 934. 1376.1397 pecuniæ 935 prima 1378 vectigalis 1852
Exactissimè tracto 507
Exactùs ibid.
Exactor 1376,2. 1377.1642 vectigalium 934
Exactum 870
Exactum est tempus calamitatis 599
Exactus præconis voce 786 ad amussim 710. ¶ Exquisitus 1471 non 1679
Exactus est annus 522
Exacuendi palati vi pollens 1535
Exacuentes ad crudelitatem 1170
Exacuere animum ad fortitudinem 98
Exacui antè 634
Exacuo 97.98,2.634,3.1170,4 1535
Exacuor 97.1170
Exacutio palati 1535
Exacutum quod est ibid.
Non Exacutus 1536
Exædifico 371
Exæquatio 691
Exæquo 691,5.1157.1169
Exæstuo 284.1750 metaph. 644
Exaggerans oratio rei indignitatem 940
Exaggerare dicendo 79
Exaggeratio 367.1589.1809
Exaggeratorie 367
Exaggero 367.639 dignitatem viri 301 rei indignitatem 940 tragicè 56
Exagitatio 411
Exagitatus æstro 1148
Exagito 467.1443.1544 furor 1148 huc illud 1575 te 550
Exagitor æstro 1148,2
Exaltatio 90.91.1699, 2
Exalto 975.1699, 2 simul 1699
Examen apum 562, 2. 1491 trutinæ 742. ¶ Exploratio, inquisitio, probatio 257.527 2.528
Examina ponere dicuntur apes 505
Examinatio accurata 939 exquisita 103
Examinator 414.528
Examinatoria ars 414
Examinatum æquâ mensurâ ex comparatione 1040
Non Examinatus 257.528.536
Absque Examine 257.528
Examino 257,2.414.527.528, 2. 535, 2.578.659.710.871 874. 1187.1374.1411.1802 accuratè 874. 939 antè 528. 571.720.1569.1676, 2. 1825,2 tempore agens 1569 tempore dicendi facultas 1569 tempore dicere 703 1664 tempore facio 1569, 3 tempore factum opus ibid. 2 tempore factus. ibid. 2 vino dulci dant 481 utraque parte 146
Examinor 528.870 contra 528
Exanguis 70 reddor ibid.
Exanimari 655.1782
Exanimatio 1844
Exanimatus 459 sum 641
Exanimem reddens metus 759
Exanimis 758.759.1344,2
Exanimor 1844.1846 per è 50
Exanimare ærumnosum vitam 167 laborem 167.1071 luctus 167
Exantlari dicitur labor 1283
Exantlavi labores 1576
Exantlo 167.1071.1231 labores 1283.1644
Exardere irâ 1751
Exardesco 1405 irâ ibid.
Exarefacio 224,3.1472
Exarescere 223
Exaresco 1471,2.1472,2
Exarmo 1169.1173,2
Exarmor 1173,2
Exarsit bellum 723.1430 contentio 179
Exarsit 1472. Qui exaruit corpore 1471 simul ibid. non ibid. supra modum ibid.
Non Exasciatus 1473
Exasperandi vim habens 1649
Exasperans ibid.
Exasperatio 25.1649
Exasperaveritis os Domini 516
Exaspero 25,3.367.777,2.1308 1487,2.1649,2
Exasperor 25.104.753.777,2 in modum tauri 1585
Exatia verbis 1331
Exatiatus licentiâ 1332 nulla re 1331
Exatio 847.849.1330.1331,2
Exatior 1331. 1332 venationibus 1331
Exaturo 849.1331, 2.1819
Exaturor 1331
Exaudibilis 102 non 101
Exaudio 102,3.810
Exaudior 100
Exaudire dicitur Deus 100, 2 vocem ibid.
Exaudiri dicitur precatio ibid. qui potest 810. Locus unde exaudiri possent 100
Exaudita 1403
Exauditio 100
Exauditus 1403
Exaugeo 58
Exautoro 587
Exautoror 1541
Excæcatio 1412.1413,2 1684,2
Excæcatus 1305
Excæco 108, 2.1034.1412 1413.1684,4
Excæcor 1684
Excalceatus 268.1257
Excalefacio 631
Excalfactorius 630
Excalfactu difficilis 631
Excalfactus supra modum 1406 Non 631
Excandefacio 1405
Excandefactu facilis ibid.
Excandefactus 1405.1406
Excandesio 1405
Excandere 1751
Excandescentia 654.658,2 animi 658
Excandesco 288, 2.658,2 irâ 1048 irâ præcipiti 658
Excantare 54
Excanto, id est, incantatione libero 53
Excastro 1394
Excavatio 818
Excavo 323.818.824.1469 1673.1793 in fistulam 1556 in torrentis alveum 1795 profundè 229
Excedendo modum 1040
Excedens è vitâ 390
Excedens ¶ Nimius 250 mensuram 1040. 1041 modum 1040. 1294 se ipsum, seu quod est supra seipsum 1173
Non Excedit pars totum 555
Excedo ¶ Exeo 1129, 2.1149, 2 1755 sensim 1833 vita vel è vitâ 1129.1149. 1254 ¶ Exupero, supero 82.235 250. 1237 longè 571 ¶ Transgredior 232
Excellat nemo ullus de nobis 1165
Excellens 3.250.550.555.1011 1293. 1363.1379, 2.1727 omnes 555
Excellenter 1294. 1727 non Ind. aa.
Excellenti mente præditus 1110
Excellentia 550. 555.1294 1638
Excellentiæ æqualis 851. Per excellentiam 550
Excellentissimus 103.851
Excellere deas pulchritudine 1663
Excello 39.250.696.820.861 1314. 1379, 3. 1589.1663 1727
Excelsa 1696 atria habes 1023
Excelsâ mente præditus 1765
Excelsæ columnæ 407
Excelsè 1699 turris instar. Ind. nn.
Excelsi animi vir 1761
Excelsissimus 1699, 2 omnium 1694 rogus ibid.
Excelso animo 1763.1844
animo præditus 322.1844
Excelsum tergum habens 1117 Ind. aa.
Excelsus 74,4 1043.1098 1117. 1297. 1359. 1373. 1475.1699,2. Ind. aa. animus 1763 locus 1300
Excepit epulo 917
Exceptio ¶ Excerptio, præscriptio 77. 338. 919. 1005. ¶ Successio 380.921 ¶ Susceptio 380.381
Exceptis aliis 153
Exceptivus 77
Exceptor actuarius 341,2 ¶ Susceptor 381
Exceptorius 380
Exceptrix 379
Qui Excernit difficulter 1832 Qui excernitur difficulter 1832 facilè 398
Excerno 870.971,2.872.1128 1252.1633.1832.1845
Excernor 871.872
Excerpo 423.814.918
Excerpor 919
Excerptio ibid.
Excessit ex ephebis 590 vita non probè 1327. Qui excessit è vitâ 1148
Excessit omnem absurditatem 235
Excessus ¶ Immodicitas, transgressio 232. 250, 2. 1041 1623 mensuræ 1041 velocitatis 555
Excidebat subito ex manibus 687
Excidere aliquâ re 1740 è memoriâ ibidem. facio ab incepto 1563 gloriâ 645 spe suâ 135
Excidit ab instituta oratione 1314
Excidium 115
Excido ¶ Effluo, elabor 1314, 2.1317.1423.1740. ¶ Frustror 135.1562.1563
Excido 814.842.1603, 2 quod insculptum seu incisum est 824 testes 1606
Excidor 1603
Excieor alicunde cum impetu 1208
Excindere causam morbi 842 urbem 773
Excindo 842.1571.1602 arbores 844. 1605 securi 1236 testiculos 1602. 1603 vicissim 843 unà cum ipso caule 757. ¶ Everto 1293
Excindor 842
Excio 1652
Excipere aliquem dicitur calamitas 381 clamore bellico salutationem 139 dorso aliquem 379 familiariter 381 hospitio ibid. irruentem 1032
Excipi studiosè 706
Excipiebat sermonem 913
Excipiendus 379
Excipiens audacter irruentem hostem 1034 convivio 381 ex insidiis 412 non 380 oves 1046
Excipio ¶ Excerpo 918. ¶ Recipio, suscipio 76.77.378 381, 2 amicè 208.1397 comiter, blandè atque hilariter 6. 373 convivio unà 526 hospitio 382 humaniter 361 unà 381.922. ¶ Dictata 339 duriter 1552 incautum ex insidiis 923 irruentem 381.707 malè 382 noris 1458 sermonem, id est,

respondeo 21.923. ¶ In pacto contineri nolo 77 nominatim 1524. ¶ Succedo 380, 2.919.921.923. ¶ Interpretor, intelligo 919. ¶ Verbum medicorum ibid.
Excipior convivio 566 hospitio 1119,2
Excipit nox diem 921
Excisæ urbes à barbaris 519
Excisi scopuli 1122
Excisio 843. 1603, 2 radicum 1606 quæ tundendo fit 824
Excisor radicum 1606
Excisorius scalper 1603.1604 Ind. xv.
Excitabilis somnus 437
Excitabatur risus inter Deos 1207
Excitandi vim habens 437, 2 704
Excitãs ad pugnam 1012 mentem 1108 mortuos 1453 pugnam 1012
Excitare amores 552 animos juvenum. Ind. xx. animum 437. bellum 437. 723 contentionem 1087 feras à terrâ 80 iram 437 nubem 691 odorem 1347 pugnam 437 sudorem 552 trophæum 437 tumultum 68 turbas 1230
Excitata flamma 397
Excitatio 437,3 nocturna ibid.
Excitativus 437
Excitator 111
Excitatorius 729
Excitatũ est bellum 1207.1430
Excitatus 1452 ex se ibid. pulvis 838.839 recens 1208 somno 819
Excitatus est 1207 est ad eundum, id est, cœpit 1207
Excitavit bellum tantum 1775 è somno 436
Excito ¶ Expergefacio, exuscito, suscito 437,5.695, 2.792 1625, 2 à mortuis 436 antè 437 flando 1435 ignem suffiando 1434. mortuos 436 mortuum 694 unà 437. ¶ Erigo jacentem 694 ¶ Cieo, accendo, moveo, 467. 703 723.730.732.1207 pulverem 839,2.1208 seditiones 1353 cũ strepitu 1564 tumultũ 1351 turbas 1353.1555. ¶ Cõcito 1207,6.1208 alicunde 1208 in 1207. ¶ Ardorem animi reddo 1406. ¶ Enasci, vel existere facio 792.1596. ¶ Extruo 437. ¶ Incito, instigo, sollicito 57. 110. 111. 150 1435.1509. Ind. xx. ad aliquid agendum 1393 clamore currentem vel certantem 1783 una 81
Excitor ¶ Expergefio, exuscitor 437,2 noctu ibid. somno 819 mortuis 437. ¶ Concitor 1207,2. ¶ Ardorem animi recupero 1406
Excitus 1452
Exclamatio 272, 2.1781.1782 præcedens 1782
Exclamo 224.272,2.276.665 668. 859. 1742. 1781.1782 Ind. av. 2 magno cum ululatu 1853 tragicè 56
Exclaro 927
Excludere pullos 824
Excludi à fœdere 1066
Excludo 455. 456. 456. 457, 2 659.800,3 pullos 958
Excludor 1066
Exclusio 800 pullorũ 824.958
Exclusus à fœdere 1507
Excoctum in camino 738
Excoctus à sole 1288
Ad excogitandum ingeniosius 1109
Excogitari qui non potest 1758
Excogitata quæ sunt à nobis 1266
Excogitatio fraudum 1418
Excogitator 131.539 fraudum 1418 omnium 1043 verbuum 494
Excogitatus acutè 1035
Excogito 131.538,2.1035 1043. 1052. 1109. 1110 1266, 2. 1272. 1758. 1766 fraudulenter 1496 insuper 1109 vicissim ibid. unà 539
Excogitor 1109 altiùs & exquisitius 1110
Excolere terram 1635
Excolo 500. 507. 717. 1089 1264,2 me 1852, 2
Excolo per saccum 1446
Excommunicati ab ecclesiâ 786
Excommunicatio ibid. Non Excommunicatus 820
Excommunico 1200
Excoquo 560.1174.1288,3 in camino 738
Excoquor 1288
Excorians boves 375
Excoriari qui solet vel potest 374 Excoriatio ibid. 3 sine excoriatione 375
Excoriatus 374 non 375, 2 recens ibid. 2. utrinque 374
Excorio 374, 6.378.424.958 1486.1489
Excors 746
Excortico 957.958
Excrementa 980.1832. 1833 alvi 871 ejicio in 1846
Excrementis abundans 1294 carens ibid.
Excrementitium argẽtum 1488
Excrementum 719.1128,3 1252. 1293. 1294, 2. 1491 1506.1832.1833,2.1845 liquidum 1846. In excrementum abeo 1833
Excrescens 58
Excrescentia, æ 555 carnis 1445.1446
Excrescere 59 in sublime 1663
Excresco 1778 juveniliter 1095 supra modum 1807
Excretio 871.872
Excretivus 871
Excubans ante 1769
Excubatio ibid.
Excubiæ 692.821,2 1223.1768 1769,2. nocturnæ 1769
Excubias nocturnas ago 437
Excubiis positis 1768. Ab excubiis immunis 1223
Excubitor 821.1768.1769 specularius 1224
Excubitorum defectus 1769 statio 1768
Excubo 217.821,2.1768.1769 antè 1769 circum 1115
Excudendi ars Ind. eμ.
Excudor ¶ Putamine eximor 958
Exculpere oculum 824
Exculpo ibid.
Excultus laborando 502 literis 1235
Excurrens summa 571
Excurrere in latus 1663
Excurro 632,2.1663,2 adversus aliquem 632.1663 extra metas 1646 longè 1663 & percurso populabundè 522.574 prior 632
Excursio 1129.1663
Excursiones 1663 latronum 1279 undarum 1663; latronum 1279 undarum 1664
Excursionibus infesto 1663
Excursor 1663.1664
Excursum non habens 1663
Excursus 521.1663
Excusare se propter causas belli 937
Excusari qui non potest ibid.
Excusatio 88.937,3.1076
Excusatione carens 1717.1718 Pro excusatione dico 937, 2 mei hæc dixi ibid. sine excusatione 1718
Excusatorius 1717
Excusatu difficilis 937 facilis 937.1196.
Excuso 87.402.730.937.1717
Excussimus à nobis, id est, dicenda non duximus 429.
Excussio ¶ Ejectio, exturbatio 879. 1451. 1493. 1633, 2 quæ fit manibus 412.1240
Excusso ostio 243
Excussus ¶ Exturbatus 879 Non excussus. ¶ Non exploratus 513 non excussus sagaci curiosaq; perscrutatione 122
Excute omnem linguam, id est, omnem dicẽdi facultatẽ 327
Excutere dentes 1713 pulverem 1493 sessorem 879
Excuti equo 879 gloriâ 645
Excutientes omnia 1224
Excutiens manibus vestes suas 1240
Excutio 78.847 manibus 1240 terendo 1669. ¶ Emoveo, everbero, expello, extundo 243.842.879.1452.1493, 2 1633, 2. 1713 feriendo 467 ictu 1337. ¶ Dejicio, sterno 241. 1451. 1727 & collum frango 1649. ¶ Abjicio, depono, non suscipio 429. 1478 à me 429 clam ibid. habens 608 onus 1757,2. ¶ Examino, tracto attentè 1802. ¶ Perscrutor 1224
Excutior 1478 & in collum devolvor
Excutit Cyrum equus 1451 mihi sermonem senectus tua 1337
Execo 1602.1603, 2. ¶ Castro 1602,1603
Execor 1603
Execrabilis 116. 181, 3. 261 1621.1712 & invisus populo 181
Execranda res 261
Execrandus 541
Execratio 181,2.261,2.1621
Execror 181.48.261.541 1621 insuper 541
Exectam habens radicem 137
Exectio 843.1603
Exectitia vulva porcorum 1603
Exector 1601
Exectus ¶ Castratus 238.298 630.1603 non 1607
Exedendi vim habens 291
Exedens 275 membra 1701
Exedo 291. 440.525,4.1700, 2 animum tristitiâ 275,2 membra 1024
Exedor 291.762
Exedra 441
Exegi pœnas horum de eo 1375. ¶ Expuli 468
Exemerat è cæde 520
Exemerunt cupiditatem potẽs & cibi 565
Exemplar 364.1679.1682,1683 primigenium 1681 proponere 1347 propositum unde effigies ducitur 594. Ad exemplar effectus 335
Exemplaria 335 mendosa ibid.
Exemplaris 354,2
Exemplicatiã 1725
Exemplo aliis esse facio, puniendo vel in famando 364 non fuerunt ibid.
Exemplum 364,2. ¶ Exemplar 1679. 1681 libri 335. 336 337 scripti cujus libet 335 tabulæ 336
Exemplum descriptum continẽs 335 ignominiosum edo in aliquem 364 præbeo 198.592 1352 proponere 704. 1347.
In exemplum ostendo 362
Exemptæ sunt Demosthen. 77
Exemptilis 76.77.78.983
Exemptio 77.81
Exemptus 77.696
Exenteratio 77
Exentero 485,2
Exeo 33.121.232.243.272.521 522.549. 573, 2. 965.1064 1130, 2.1149, 2.1273.1291 1314. 1755 è portu 1334 in malum rem 519.1745 inauspicatò 1745 per 1273 fenestrã 574 simul 522. ¶ Proficiscor ex aliquo loco 1269
Exequi 506
Exequiæ 620, 2.780.833.885 1210.1804
Exequiarum curator 781
Exequias alicujus curo ibid. facio 1580,2 peragO 22
Exequor 574.1599 Exequutor sententiæ 237 sum testamenti 1026,2
Exerceat talentum 507
Exercendi instrumentum 1025
Exercens pueros 1671 se pantathlo 207
Exerceo 207.208,3.345,3.491 523. 1025. 1026, 3.1284,4 1671 antè 208 corpus ibid. hac in re 345 in aliquare 1026 laboribus quotidianis 1668 me 345. 1025 me in 1669 odium 1048 pueros. 1671 simul 345 vocem 208. ¶ Exigito 467
Exercetor 207. 208. 345. 490 1025.1264.1284
Exercere agriculturam 491 artes 497 se circa philosophiam 686
Non Exercerei 207
Exercitatio 2.207.345.3.1025 2.1668, 2 corporis 268 mentis in rebus divinis 207 militaris 1173
Exercitationem amo 345. Ad exercitationem aptus 1025
Exercitationes præponere 1669
Exercitationis carentia 1026 cupiditas 345 loris 207 1025 socius 345
Exercitator 207.208
Exercitatorius 345
Non Exercitatum esse 207 ad tolerandum frigus 345
Exercitatus 1025, 2.1284, 2 1668 multùm seu in multis 345 in rapinis ibid. valdè ib.
Exercitii amor 345 sine exercitio 207
Exercitium 207
Cum Exercitu universo 1542
Exercitum colligo 936 collectum habeo 1541 comparare 165 duco 43 duco adversus Persas 34 educere ibid. educo 470.1541,2. 1542 lustrare 270. recensere 187
Exercitus ¶ Copiæ 426. 1258. 1266.1521.1541,3.1542
Exercitus collectio 936 custos 1770 dux 202.1541 dux sum 202 eductio 469.1542
Exercitum præses 1541
qui Exercuit se diu in aliquâ re 1668
Exerebat vim omnem 1705
Exerens 457
Exero 458 antè ibid. caput ad aspiciendum 896
Exerto capite aspicio ibid.
Exertos dentes habens 1133
Exertus 1849 dens 1133
Exesio 291.1636
Exesum 291
Exesus 291.275
Excundi facultatem habentes 573
Exeundum ibid.
Exhæredem facio 804
Exhæres ibid.
Exhalare facio 654
Exhalat fœtorem 1278
Exhalatio 2.654, 2. 1343, 2. 1726.1727
Exhalationem subduco 213
Exhalo 2.213.653.654,2.1278 1727 crapulam 860, 2 vaporem 213
Exhauriam labores 167
Exhauriens 197 domûs custodias, id est, tolerans 167 humorem sol 282
Exhaurio ¶ Evacuo, eximo, haurio ex 167,3.197.226, 2 345. 495. 768. 872.1231. 1437,2.1690 clàm 226 lambendo 929. ¶ Absumo, accido, minuo 115, 167. 813 & consumo 750 & extenuo facultates alicujus 750 in stipendia militum 1737 rem familiarem 1746. ¶ Attero, vexo 1668.1670.1673.1674 2 prorsus 1492
Exhaurior. ¶ Evacuor 345. ¶ Atteror, vexor 1668
Exhaurire civitatem 357 urbem 1673. Ut exhaurirent utrique se magis 1668
Exhauriri 767 dicitur labor 1283
Exhaustæ vires civitatis 1746
Exhausta esse dicitur vita 1645
Exhaustio 167.197.226.872
Exhedra 1572
Exherbare 281
Exhibeo 81.552,4. 703.833. 1267. 1591. 1704. 1732 insuper 552 me judicio 700 molestiam 487.1230,3.1757 negotia vel negotium 1572 1757
Exhibere benevolentiam 552 famus 1704
Exhibetur mihi molestia 1230
Exhibitio 833 cibi 81 molestiæ 1230 rei inanis 1705. ¶ Apud Rhetores 701
Exhibitivus 703
Exhibui me talem erga vos 1731
Exhilarans 1762
Exhilarator 1392
Exhilaratus 595
Exhilaravit animum 203
Exhilaro 300.605.679. 1610. 1702,2. 1762 in 596 me lusu 492 super aliqua re 596 supra modum 596 unà ibid.
Exhilaror 665 supra modum 596
Exhorreo 261.1431,2
Exhorrescens conspectum patris 214 non 1431
Exhorresco 1337.1395
Exhortatio 1074. 1550. 1655
Exhortator 731
Exhortatoriè 72
Exhortatorius 731.1655
Exhortor 110.111.1196.1215 simul vel unà 72.732
non Exhibitus 1556
Exibilo 1555.1556,5
Exibilor 219.1555
Exibo 573
Exiccandi vim habens 1123
Exiccans corpus morbus 223
Exiccatio 223.1471
Exiccatu facilis 1123
Exiccatur 223
Exiccatus 1471 non 676
Exicco 224.676,2.753.1123,3 1443. 1471. 1472. 1580. 1610. 1845. 1846, 2 antè 1580 circumcirca 1123 simul 224
Exiccor 1471
Exigere jusjurandum 1194 pecunias 1376 pœnas 1356 pœnas de cæde matris 1377 rationem 87 tributa ab iis 935
Exigit tricesimam ab iis 1375 reliquum vitæ in omnis generis ærumnis 1546
Exigo ¶ Ejicio 624. 1281 domo 1140 insequendo 411. ¶ Posco 87. 944. 1375,2 1376,2.1377,3.1641 furtim seu perperam 934 insuper 87 pecuniam 184. 935.1357 tributum 936 vectigal 1832 vectigal à te 934 vicissim 87. ¶ Examino ad amussim 710 2
Exigor ¶ Poscor 87
Exigua spes 856
Exigua fide præditus 1263 mercede qui conducitur 1058
Exigua munera 971
Exiguas partes habens 1020
Exiguitas 1055
Exiguntur pœnæ à me 1377
Exiguo tempore 1152 tempore circumscriptus 1829
Exiguum 763
Exiguus 284.470.957.971. 1057
Exile lamentum 1057 murmur 1057
Exilem vocem habens 1784,3
Exiles nates 1398
Exili voce 1152 voce cantillans, cantillo, lamentor, loquens 1057
Exiliendo lascivio 1468
Exiliens 125 abivit à me 1452
Exilii comes 1741. Ind. av. locum præscribo 1202
Exilio 84.125.214.645,3.652. 653. 1208. 1303, 2. 1452. 1468, 2 insuper 1303
Exilio damnari 1202 mulctare 584. 1201 mulctari perpetuo 1739 mulctor 1202. Ab exilio revocari 1202 revoco 729
Exilire è somno 645. ¶ Scatere 1663
Exilis 144,2.1021.1057.1152. 1400.1842
Exilissima vox avis 967
Exilitas 957.1021 vocis 1784,3
Exiliter 144
Exilium 702.703. 1201.1202, 2. 1740, 2 perpetuum 1741. In exilium mitto 411,2.469. 702.786.1213. 1740 mittor 1213, 2 pellere 469
Exilius & tenuius 144
Eximebant sese discriminibus datâ pecuniâ 1383
Eximendi vim habens 77
Eximere opinionem aliquam animo alicujus 76
Eximia munera 1293
Eximiè 127.934.1294.1379,2 1385.1779
Eximiis hostiis facta sacrificia 1597
Eximium 1707. Ind. εξ.
Eximius 77.127.810.872.934, 2.1211,2.1293.1379.1380. 1597.1778
Eximo ¶ Aufero, educo, extraho 77,2.81,3. 458.565.934. 1733 clàm 38 insuper 77 veluti obstetrix 991. ¶ Immunem facio 986. ¶ Libero 1438. 1440 è periculo 520 pœnæ debitę 1357. Separo 871
Eximor ¶ Extrahor, subducor 77. 1733. ¶ Secernor 871
Eximanio 767,2. 768,2. 929,2. 1466
Eximitio 683.767.768.928
Exire è carceribus cursorum 1728 è potestate ira 863 facio 237 in prælium 392 obviam hostibus 522 unde difficile est 1129 unde facile est ibid. unde non licet ibid.
Exiri unde potest ibid.
Existens lapis super verticem 1597. Non existens 199
Existentia 199
Existentiam habens ibid.
Existere facio 1596, 2 sensim & conspici cœperunt 1705
Existimare rem intolerandam 1347 rem magnam ibid. turpe 1620
Existimari 413.414,2.1105 & suspectum esse 413.414
Existimatio 923 de aliquo 1616 bona 416 illæsa 1639
quod Existimatur 413
Existimatione clara esse 414 clarissima præditus sum ibid. In existimatione sum 415 aliqua esse 413 maxima esse 71
Existimationem lædens alicujus 1718 lædo alicujus ib. 2.
Existimationis magnæ sum 1260
Existimo 171.316.413.414,2. 516. 479,2. 591. 870. 919 922.923.934.1105.1149,2. 1200.1347.1620 de 319 hoc de te ibid. priùs 923
Existimor injustus 414
Existit odium in tyrannos 199
Existo ¶ Attollor, emergo, enascor, exorior, exto 159. 395. 427,2. 489. 490. 547. 548,2. 896. 965. 1696,4 supra alios 1596. ¶ Sum 199. 701 unà, vel subsisto 708
Exitiabilis omninò 1154
Exitiales janitores 1022
Exitialis 116.972,2.973.1153 9.1714.1720. 1744.1745 animo 657 homo 1153 non 784 prorsus 1154
Exitialiter 93
Exitio dignissimus 1154 subito qui perit 1022. Cum exitio universali 1154
Exitiosè 978
Exitiosus 76. 446. 978.997,2. 1020. 1299 animo 1746 civibus ibid. hominibus 157
Exitium 972. 980. 1019. 1148 1153,2. 1304,2. 1512 afferens 1153 afferensse animis 1154 afferès hominibus 973, 1154 afferens omnibus ib. affero 1153, 2 afferre 1597 grave 74 grave inferens 1154 quo res aliqua prosus perit ibid.
Exitu difficilis 573
Exitu anni 1546
Exitum habuerunt hunc 1598 habuit hunc 1546 non habès 573 optimum controversiarũ referebat 121. Ad exitum qui perduci nequit 1595 perduco 1595. 1598. 1610 perductus 1599 pertinens 1129
Exitus ¶ Egressio 522,2.11 29, 4 cui non datur 1129 è portu 31 fluminis 243. ¶ Eventus 231.232. ¶ Finis 121.985 1129,2.1217. 1290.1595,2. 1597,3 rei 1546. ¶ Mors 1146
Exlegem & injustam vitam degens 265
Exlex 631, 3. 1105. 1106 vita 1105
Exoculo, id est, oculos effodio 1179
Exolefaciendi vim habens 1708
Exolescens 573
Exolesco 698
Exoletum reddere 573
Exoletus 1852.1853. ¶ Cynædus 1291 puer 826
Exolvere & expedire quibus se nequeunt 985
Exolvi laboribus 564 qui vix potest 985
Exolvo 983. 984.985, 3. 1642 jugo 579
Exolvor 984.985
Exolutè 985
Exolutio 985.1642 animi vitiumque, id est, mollities 1805
Exolutus 985
Exolvunt à mulctis & noxis. ib.
Exomidum confector 1350
Exoneratio alvi 1478 ventris 1846
Exonero 857, 2. 1757, 2 alvum 1128. 1478. 1846 me (de fluvio) 398 ventrem 1252, 2
Exoptanda res 518
Exoptandus 541
Exoptatissimus 1346
Exoptatus ib. multis votis 181 multùm. Ind. πο.
Exorabilem se præbere 399
Exorabilis facilè 88. 1180 non 399
Exorare à judicibus 87
Exoratu difficilis 88
Exoratus 65
Exoravit Deum 1180
Exorbitare 172
Exorcista 1195
Exordio utor 1145. Sine exordio 779
Exordior 594.878. 1145 prior 878
Exordium 197. 198.399.878. 912. 1145 & auspicatio rei quæ instituitur 698. Ad exordium pertinens 1145
Exorior 305.550.1596,2.1775 Ind. av. juxta 1596 rursum 1777 simul 1706 supra alios 1596
Exoriri faciet 548 facio 1596
Exornans clunes 1523
Exornatio 853

Exornator ibid.
Exornatus auro 1523
non 1478 septq modis 1523
Exornavi me vestitu 1181
Exorno 207. 208. 717. 1520
1530. 1609 auro 1830 colore 1827 formæ lenociniis 1067 fuco 1827 me 4. 1852, 3 numeris modulisque musicis 1070, 2 & illustro oratoriis pigmentis 964
Exornor 1522. 1530. 1852, 2
Exoro 65. 87. 739. 969. 1180, 2 te 87. Dignus qui exoret 65
Exoror 739. 969. 1180
Exors 382. 804 sum 804. 1022
Exorta est fama 521
Exortem esse calamitatis 1022
Exortum primò 1780
Exortus, us, 548. 1596, 2. 1777 solis 1129
Exos 1213
Exosculor 552
Exoffatus 1213
Exosum habeo 1545
Exosus 1059. Deo 1550 ¶ Perosus 542. Deum 1550 sum 1059
Exoticis rebus & mercibus supra modum delector 993
Exoticus ritus 1771
Expandens brachia 549
Expandere palmas 1397
Expanderunt vela 1296
Expandit ante oculos caliginem 1313 mensam 1587
Expando 175, 3. 806. 1296. 1297, 3. 1325. 1396. 1397. 1510 in orbem 1297
Expandor 175. 1297, 3. 1397
Expansas radices habens 1432
Expansi in duas partes 409
Expansum 1397 vellus 1296
Expansus 175. 1297 circumcirca 1297 est ibid. sum ib. sum circumcirca ibid.
Expatior 1663
Expassæ vento jubæ 153
Expassus 1587
Expavefacio 1395. 1396. 1579
Expavefactâ & exterritâ coturnice 1394
Expavefio 1395
Expaveſcebant mentes eorum ibid.
Expaveſcens ad quoſvis ſonos ſeu ſtrepitus 362
Expaveſco 619. 1395, 3. 1579
Expecta me paul. ſper 1033
Expectans tempus navigandi 412
Expectare ¶ Requirere 1033 ab aliquo aliquid 269 oppugnationem 1032
Expectaſtis calculâ judicû ibid.
Expectat interitum unaquæque mundi pars 1033
Expectata 413
Expectatio 380. 381. 413, 2. 416 apud aliquem 1033 ſolicita 413, 2
Expectatione ſuſpenſos tenens homines 1038. In expectatione eſſe 413
Expectationem præbere de ſe 413. Præter expectationem 413. 414. 1288
qui expectatur 413. Qui non expectatus venit 412
Expecto 379, 2. 380, 2. 381, 4. 412, 4. 413. 548. 550. 1032, 3 1033, 3. 1034 cupidè & ſolicite 412. 413 otioſè 1033 viciſſim ibid.
Expector 413
Expectoro 1531. 1803
Expediens ſe facilè è quibuslibet difficultatibus 1266
Expedio ¶ Explico 1593 me à re aliquâ difficili 1099 ¶ Conficio 168. ¶ Facio ut in promptu ſit 531. ¶ Utilis ſum 1690
Expedire ſe non valentes ex rebus dubiis 1270 quibus ſe nequeunt 985
cùm Expediret minimè 386
Expedit 1732
Expedita vaſa 1802
Expedita reddit Deus omnia, vel difficillima 1003
Expeditè 531. 985. 1003. 1129. 1523 facere aliquid 1236
Expeditio 243. 467. 469. 1129, 2. 1521. 1541, 2. 1542 adverſus aliquem 1542 maritima 1521 navalis 1267. 1333
Expeditionem ago 467 affecto & apparo ibid. ſuſcipio 470, 1541 ſuſcipio aduerſus 1541 1542 ſuſcipio unà 1542. In expeditionem qui educi poteſt 1541 educo exercitum 470. 1541. 1542, 2
Expeditionis deſertio 1542
Expeditionum præſes 1541
Expeditior 1415 in miniſtrando 838
Expeditiùs 1271. 1415
Expeditum iter habens 1129 iter præbeo ibid.
Expeditus ¶ Promptus 539. 588. 828. 1169. 1271. 1523 miles 588 progreſſus 1271
Expediunt & exolvunt à mulctis & noxis 985. Quæ expediunt 544. 1161
Expellendi vim habẽs 32. 1848
Expellendus 468
Expellere patriæ finibus 243
Expelli qui non poteſt. Ind. *ar.*
Expello 33. 120. 243. 411, 4. 467, 2. 468, 2. 695, 2. 702, 2 786. 872. 879. 1119. 1140. 1493, 3. 1633. 1848, 2 in certamine 141 domo 411. 1140 1848 ex aliquo loco 411 finibus 786. 1202 obiter & per errorem 1848 peregrinos 469 perſequendo 411 præconis voce 786 quaſſando 1452 ſedibus 1501. 1848 ſimul 34 468 viros 469 unà 468. 1848
Expellor 411. 1314. 1493 ſedibus 1501
Expendendi actio 1129
Expendendum eſt exactè 1374
Expendo ¶ Erogo 1129 ¶ Conſidero, examino, reputo 655. 710. 947, 2. 1187 diligenter 401. 1374 exactè 1169
Expendor diligenter 1374
Expenſa 115. 1727
Expenſi relatio 947
Expenſio pecuniarum 1140
Expenſis publicis facio 1598 publicis factus ibid.
Expenſum fero 335. 947
Expergefacio 436. 437, 4. 1695 2. 1696
Expergefactio 437
Expergefactu difficilis ibid.
Expergefactus 437, 2. 1695
Expergefio 437, 2. Somni ex quibus facilè expergefimus 121
Expergiſcor 438
Experiamur alter alterum 313
Experiens primum 1266
Experientia 414, 2. 1264. 1265. 1266 multarum rerum 1266
Experientia 414, 2. 1264. 1265 1266 multarum rerum 1266
Experientiâ probare 257
Experimento probare 471
Experimentum facio 528 1265
Experior ¶ Periculum facio, probo, tento 414. 1264. 1265 2 iterum 1265
Experiri omnem fortunâ 1434 ¶ ſpecimen facere 471
Expers 314. 382. 551. 999. 1021 1022, 2 carnis 866 fiduciæ 622 malorum 726 panis 15 ſanguinis adeps 1055 ſortis 1241 ſum 1022
Expertа partum 447
Expertem eſſe alicujus rei 1369
Expertes 1249 laborum 499 nupturarum 580
Expertus 480. 1265 ærumnas 1266 multa 689
Expetendus 75. 411. 541. 583 multo ſtudio 584
Expetere pœnas 87
qui Expetitur magna contentione 1011. Dignus qui expetatur. Ind. *æſ.*
Expetitus multum precibus 971 non 583 ſtudio magno 584 ſtudioſè 1509 ter precibus 97
Expeto 411. 1346. 1509
Expetor ſtudioſè 1509
Expiabile ſacrum 1281
Expiamentum 718
Expianda ſcelera ibid.
Expiandi vim habens 16
Expiandus 661
Expiare peccata populi 679 ſcelera 93 ſcelus 21
Expiarent violatum fœdus 1210
Expiatio 15. 16. 680. 717. 718. 719. 983. 1210, 2. 1500
Expiationem adhibeo 717
Expiationes 1603
Expiationibus expietur 717
Expiationis locus 162
Expiativus 718. 719
Expiator 16. 718. 983, 2
Expiatoria ſacra 718. 983
Expiatorii dii 983
Expiatorius 93. 718, 2. 983
Expiatus 16 à ſcelere 16 ſceleribus 717
Expietur expiationibus ibid.
Expilare 29. 1554
Expilo furtim 1736
Expio 15. 16, 3. 93. 661. 679, 2. 717. 719. 1103. 1210, 4. 1281. 1652 ante rem ſacram 1601
Expior 16. 717. 719
Expirare ¶ Evaporari 213, 2
Expiratio 1343, 4. 1727 tranſiens 1344
Expiro 1343, 3. 1727. 1846 per 1344. ¶ Animam efflo, morior 1343. 1845 in 134 1846 ſimul 1344
Expiſcor tanquam arundine 728
Explanare allegorias 718
Explanatio 187. 1397, 2. 1448 1706
Explanativus 1700
Explanator 593. 1448
Explanatorius 1636
Explano 187, 2. 517. 518. 952 1201. 1397. 1636. 1706 hoc 76
Explebatur cibis quotidie 1329
Explementum 1329. 1330, 2
Explendi vim habens 1330
Expleo 51. 196. 1330, 3. 1331 1332, 3 omnibus numeris 1962 viciſſim 1330 unà ib.
Expleor 1331. 1332
Expletio 1329. 1330, 4
Expletivus 1330. 1331, 2
Expletus 1330, 2 vino & dapibus 847. Non expletus omnibus numeris 287
Explevit mentem ejus
Explicabilis ſermone 1331
Explicandi peritus 77
Explicare jura 593 retia 1396 ſeſe qui vix poteſt 593
Explicari qui vix poteſt percurrendo 573
Explicarunt vela 1296
Explicatè ¶ Expanſè 1297 ¶ Apertè, clarè 1426
Explicatio. ¶ Evolutio, expanſio, extenſio 454, 3. 1296. 1589, 2 aciei 454, 2. ¶ Declaratio, ennarratio, expoſitio, ſolutio 398. 593. 874. 919. 985. 1129. 1397, 3. 1524. 1623 anagogica allegorici ſenſûs 719 diſtincta 1201. 1426
Explicator 593. 1737
Explicatu ¶ Evolutu vel expanſu facilis 454. 1297 ¶ Expoſitu facilis 1759 difficilis 510. 1759
Explicatum vellus 1296
Explicatum eſt diſtinctè 1496
Explicatus 1397 ſum, ſeu expanſus 1296. 1297
Explico ¶ Evolvo 453, 2. 454, 2 1049. ¶ Expando 1753, 3. 806 1296, 2. 1297, 4. 1396. ¶ Expedio 1593 è ſagenâ 1447. ¶ Declaro, ediſſero, enarro, explano, expono, interpretor, ſolvo 76. 187. 398, 517. 518 521. 522. 593, 2. 873. 985 1291. 1397. 1524. 1625. 1705 perſpicuè 1609 planè 718
Explicor ¶ Evolvor 454 ¶ Expandor 1296. 1297, 3
Explodo 624. 810, 811, 2
Explodor 1314. 1555
Exploratio 257, 2. 414, 2. 528 1475
Explorato 261
Explorator 257. 317, 2. 414 1402. 1473, 2. 1784
Exploratores 37
Exploratoria ſeu examinatoria ars 414
Exploratoriæ naves 1334
Exploratorius 1475
Exploratorum præfectus 202
Exploratrix 317
Exploratum habeo 102 eſt 362
Exploraturus 1177 priùs ibidem.
Exploratus 102. 1261 non 415 513. 528. 904.
Exploro 257, 2. 414. 528. 875 904. 1474. 1475 diligenter 102 præmiſſus 1475 ſimul 415 tactu 1008. 1015
Exploror 257. 528. 810
Expoliatio veſtium 430
Expolio ¶ Elaboro, polio 503 507. 1121. 1284. 1492, 2 1609. 1793 inſuper 507
Expolior 1121 ibid.
Expoliti mores 507
Expolitio 1120
Expolitus
Expone mihi 493 mihi ſingula 593
Exponentes urbem periculo 552
Exponere infantes 1622 rem 943
Exponi qui poteſt 921 qui vix poteſt percurrendo 573
Expono 77. 1622, 1623, aliò 237 clàm ſubductum 1623 contra ibid. ignominiæ 364 in terram 237 infantem in fictili 1831 omnium oculis 236 periculo 1625 priore loco 1523. ¶ Commemoro, enarro, explico 7. 493, 494, 518, 1520, 1623. 1625. 1757 priùs 592, 2. 1623
Exporrectè 1588
Exporrectio 1588, 1589
Exporrectus 1587, 2. 1589, 3
Exporrigo 1044 ibid.
Exporrigor
Exportandus 1728. Merces quæ exportantur 33
Exportatio 33, 833, 2. 1728, 1729
Exportatitius 1728
Exportatu difficilis 34. Quod exportatum eſt 1719
Exporto 33, 833, 1273, 1479, 1727, 1728, 1729 antè 833 clàm ibid. naulo accepto 1086 ſimul 833 venum 1291 viciſſim 1729
Exportor 833
Expoſco ad pœnam 87 contrà ſeu viciſſim ibid. mancipia ad quæſtionem 732
Expolcor ad pœnam 87
Expoſitio infantium 1622 ¶ Commemoratio, declaratio, enarratio, explicatio 518, 592, 1130, 1397, 2. 1418 1623 rerum geſtarum 593 quæ præmittitur 1623. Cujus expoſitio afferri non poteſt 921
Expoſitiva conjunctio 1448
Expoſitivus 1623
Expoſitor 959
Expoſitum & obnoxium eſſe omnibus 563
Expoſitus 1623, 1732, & apertus omnibus 563 & pro derelicto habitus 564 in terram exercitus 442 infans 243 injuriæ 987 oculis omnium 1178 eſſe oculis collimantium dicitur ſcopus 761 puer ibid. ſum 761, 762. Non expoſitus ſeu enarratus 593
Expoſtulans libenter 1031 de rebus parvis 89
Expoſtulator 730
Expoſtulo 1023, 1030 cum aliquo 729 viciſſim 1030
Expreſſa effigies 1567, Non expreſſi facies 1794
Expreſſam eſſe imaginem 1007 imaginem habens 448
Expreſſè 333, 1425, 1618, 1679, 1681, 1705 dico 1782 non 1706
Expreſſio 640, 1160, 1307, 2 ſuccî 1830, 1831. Efficio 1679. 1681. ¶ Enarratio, ſignificatio 1705
Expreſſiùs 1681
Expreſſivus 1623
Expreſſum ex alio 1160 ſimulacrum alicujus rei 1007, 2.
Expreſſus 1307 recens 640 ſuccus 640, 1831, 2. ¶ Effictus 1679 ex archetypo 1681 imitando 1056 infeliciter 450 non 1681 omnibus lineamentis ad exemplar 449, Non expreſſus ¶ Non pronuntiatus 1782
Exprimendi vim habens 683
Exprimendo auſero 1758
Exprimi qui poteſt 1307
Exprimito aquam 688
Exprimo ¶ Premendo elicio vel expello 197, 640, 3, 688, 1005, 1007, 1307, 3. guttatim 1540 inſuper 640 ſuccum 1830. Extorqueo 263, 2. ¶ Effingo, informo, repræſento 187, 363, 452, 1007, 3. 1160, 2. 1457, 1681, 3 in ceram 1681 effigiem alicujus 450 formam & notum rei 1793 iconicè 449, 450 imaginem omnibus lineamentis ad exemplar 449, 450 imitando 1056, 2 mores ſcribendo 340. ¶ Eloquor, ſignificantius dico 20. 398, 703
Exprimor ¶ Premendo elicior vel expellor 688 ¶ Effingor 1007
Exprobratio 1164, 2
Exprobrationibus oneror ibid.
Exprobrator ibid.
Exprobratorius ibid.
Exprobro 1164, 3, 1733 præterea 1164
Expromo 226, 495
Expromiſſio 380, 434, 1782
Expromiſſor 435, 1782
Expromitto 435, 1782
Expugnabilis 1010, 1011 vix 1011
Expugnare aliquem 74
Expugnari pecuniis qui nequit 116
Expugnatio 48, 75, 115, 1292, 1546
Expugnator urbium 1293
Expugnatrix urbium 1392
Expugnatu difficilis 48, 1012, 2 facilis 48, 79, 116, 929 non Expugnatus 116
Expugno 48, 74, 1011, 1293, 1358, 1541 obſidione 456
Expugnor 1292 obſidione 456
Expuli 468
Expulſio 243, 411, 3. 467, 468, 695, 879, 1847, 2 è domo 1141 extra terminos 1201 intolerata 1141 peregrinorum 469 è ſedibus 694
Expulſor 32, 145, 467, 1848
Expulſorius 145
Expulſus 441 præconis voce 786
Expultrix 467 vis 1848
Expuncta vel excuſſa ſi vobis ita ſunt mea 658
Expungo 75, 336, 658, 814 1126 numero 872
Expurgamentum 719
Expurgandi vim habens 688 719
Expurgatio 719, 2
Expurgatorius ibid.
Expurgo 683, 718, 719, 2, 1438 1702, 1754 quodammodo 683 verendo 847
Expurgor 688, 719, 2
Exquiror 585, 1785 accuratè 1772 curioſè 1038
Exquiſita & accurata oratio 102
Exquiſitâ diligentiâ in quovis dicto ſeu facto utens 939. Ad unguem exquiſitæ meditationes 1492
Exquiſitè 102, 393, 528. Ind. *aſ.* compono 103 diſputo 939. Non exquiſitè 504
Exquiſitus 102, 2. 1471. Ind. *aſ.* nimis 504 non 504
Exſcaturio 271
Exſtindo 353 radices 1606
Exſtreabilis 1823
Exſtreans difficulter 1726
Exſtreatio 1397, 2. 1823, 2
Exſtreatu difficilis 31 facilis 32
Exſtreo 262, 1397, 1804, 1823, 2 in 1823, 2 unà ibid.
Exſcribo 337
Exſcriptor ibid.
Exſcriptum 336
Exſigno 1567
Exſorbens animam 1437
Exſorbeo 213, 1437 animam 1437 lambendo 929
Exſputitio 1397
Exſpuo 262, 1397, 1398, 2.
Exſpuor 1398
Exta 485, 1511 è victima exempta 1601 læta 733 ſumo in manus 1511 torrens 1174 triſtia 661
Extabefacio 1617, 2
Extabeſco ſtudio 1472
Extans 489, 550
Extare ¶ Subſiſtere 707
Extemplò 1128
Extemporalem orationem habeo 1569
Extemporalis 500, 604, 1569 dictio 1569, 2
Extemporaneæ voluptates 1825
Extemporaneum 1569
Extendendi vim habens 1587, 1590
Extendendo crucior 1590
Extendens malleolos pedum 1568 ſe longè latèque 412
Extendere furem 1297 manum ad capiendum aliquid 665 ſermonem in longum 1586
Extenditur in longum 1587. Qui extenditur volutatim in altum. Ind. *er.* Quod extenditur 1192
Extendo 68, 175, 605, 1044 1191, 1192, 1297, 4. 1510, 1586, 1587, 2 1588, 2. 1589, 3. 1590, 1593, 5 circum 1587 fiduciulis 1682 in longum 1044, 1588 me 1588 ſimul 1589 ſubter 1593 ſurſum 1587 valdè 1590 ultrà ſeu ultra modum 1589
Extendor 1044 1191, 1586. 1587, 2. 1588, 1589, 1590 in longum 1588 ſimul 1589 ſurſum 1588 ultrà 1589. ¶ Prolongor 1589
Extenſas radices habens 1432
Extenſè 1588, 1589, 3
Extenſio 1296, 1514 1586. 1587, 1583, 2. 1589, 4. 1590 in altum 1588 immodica 1589. Cum extenſione 1588 Qui extentione fit 1586
Extenſis alis 1587
Extenſu difficilis 1589
Extenſus 1587, 2. 1588, 2. 1589, 3 in alto 1592 circumquaque 1587 tunis inſtar 1592 multùm 1593 in rectum 1591 ter 1593
Extentus multùm 1592
Extenuati ¶ Macilenti 713
Extenuatio 462, 712, 848, 957, 1023, 1734 rei magnæ adhibita modeſtiæ cauſa 971
Extenuatorius 848
Extenuo 77, 713, 3. 848. 957, 2. 1055, 1351, 1472, 1837, antè 957
Extenuor 712, 913
Extera terra 1218
Extergendo perpurgo 1491
Extergens medicamentum 1438
Extergo 1491, 4. 1669 ſpongia 1512
Extergor 1491
Exteri 463, 2
Exterior ibid, 2
Exteriora 463 membra 198
Exteriùs 462, 463, 2
Exterminatio 1154, 1201
Exterminator 1153
Exterminatus 1201, 2. 1652 præconis voce 786
Extermino 786, 1153. 1200, 1201, 2. 1202, 2, 1848 ſceleratores 469 voce præconis 786
Exterminor 1202
Externa bona 463, 658 negotia & forenſia 463, 2 & profana ſtudia ibid.
Externæ res 883
Externarum rerum & mercium amor 993
Externi milites 1118
Externis rebus & mercibus delector ſupra modum 993
Externorum militum collectio 935 collector ibid. exercitus ibid.
Externos milites alens 1660 alo ibid. colligo 935
Externum bellum 390 me eſſe ſimulo 1119
Externus ¶ Qui foris vel forinſecus eſt 463, cultus 854. ¶ Externus, peregrinus 327, 358, 443, 646, 1105, 1771, 2 vir 34, 127. ¶ Ad externos pertinens 463
Extero 1669
Exterrefacio 1395, 1396, 2 1729, 1775
Exterrefacio 1394. 1395
Exterreo 361, 1394, 1395, 1396, 1579, 3. 1720, 2
Exterreor 1720 pavore attonito 619
Exterricineus 1047
Exterrita coturnix 1394
Exterſio 1007
Exterum & longinquum bellum 390
Exterus 358, 443, 1119, 1202
Extimè 463
Extimeſcendus 1172
Extimeſco 366, 1203, 1431, 1550, 1579, 1720, 2
Extimulo 814, 1116, 1215, 1826
Extimus 463 receſſus 527
Extincta eſt exercitatio rei militaris 1448
Extinctio ibid.
Extincto igne 819
Extinctor 1448
Extinctus in ibid. ſum ibid.
Extinguendi vim habens ibid. ad Extinguendum aptus ibid.
Extinguens aliquem penitus 1154
Extingui in 1419 qui nequit 1448 ſenſim dicitur ignis 1002
Extinguo ¶ Reſtinguo 1448, 2 in ibid. ¶ Aboleo, doleo, perdo, perimo 115, 236, 447, 3. 1002, 1448, 1707 penitùs 1153, 2
Extinguor ¶ Reſtinguor 1448, 2 ¶ Abolcor, perimor 1002, 1448. ¶ Morior 1448
Extinxit carbones 1002
Extirpatio 1432
Extirpator ibid.
Extirpo 620, 757, 935, 1379, 1431, 1423

Extirpor 1379
Extiſpex 1475,1476
Extilpicina. 1475
Extiſpicium 661.1475
Extiti 1703
Extitit antè 1778
Exto ¶ Eminco, extrà appareo 489.547.550.555,2.1277 ſuper 548
Extollens verbis 851
Extollere verbis 851
Extollo ¶ Attollo, elevo, exalto 57.80,81.1462.1699.2 me 82 ſupra 81 ſupra alia vel ſupra modum 1699. ¶ Celebro, laudo 889.941 verbis 1016,2
Extollor ¶ Attollor 81 ſupra vel ultra 1591. ¶ Efferor, vel effero me 82
Extorqueo 263
Extorrem & expertem eſſe alicujus rei 1369
Extorreo 723
Extorres 441
Extorris 1139.1362. 1834
Extorum particeps ſum 1511
Extra 146,462, 2. 463,4.658. 659 aliquid conſtitutum eſſe 462 conſpectum poſitus 1181 culpam poſitus 462 fines locus 1202 fines qui eſt ib. fines projicere ib. lutum pedes habere 462 mentem qui eſt 1762 metam 1646 metas excurro ibidem. naturam qui eſt 1777 navem 463 omnem controverſiam 1426 periculum omne conſtituti 790 propoſitum 463 ruebat populus 1452 ſe eſſe 463 teli jactum ibid. terminos qui eſt noſtros 1201
Extractio 477, 2 in altum 682 teli 477 temporis 1669
Extractus 1501 loreo fune 681
Extrahebant ſe mutuò haſtis ibid.
Extrahendi vim habens 1500
Extrahens 457. 682 tela miſſilia 477
Extrahi qui non poteſt. Ind. ax.
Extrahit fœtus mortuos 1502
Extraho 29.31.77, 2.458.477, 5. 520.681. 2.1049. 1466. 1500, 2. 1501, 1502. 1556. 1589 antè 458 cor, 477 veluti obſtetrix 991 ſiphone 1466 ſtirpitus 1558 tela 477. ¶ In longum, id eſt, procraſtino 1669 tempus 478
Extrahor 31.77.681
Extraneus 321.358.443. 522
Extraordinarii 1582
Extrema acies 1172 anguſtia 1246 pars 104 pars manûs 1389 pars navium 1086 ſenectus 229 voluntas 1622
Extrema mutulata habentia 1220
Extremarum partium amputatio. Ind. ax.
Extremas partes amputare 344. 1604 partes corporis obtrunco per ignominiam 1009 partes intendens 1592
Extremè 527 malus ibidem miſer 104 timidus ibidem.
Extremitas 104,3.527.1259. 1392. 1598 carminis 1598 membri 104 membrorum 905 unguium 1169, 2. In extremitate æter ſum. Ind. ax.
Extremitates 1597 corporis 104, 2 corporis amputo ibidem. cujuſlibet rei ibidem.
Extremum 1289 1597 agmen 41.1219 ſpiritum ducere 573 ſupplicium 527. Ad extremum 1289. 1610. in extremum vitæ periculum adducta eſt 527
Extremus ¶ Vltimus 527.1216. 1389. 1399. 1597.1610, 2 ſum 527. 961. ¶ Maximus, ſummus 572. 1076. 1597
Extrinſecus 462.463,2. 658
Extritio 1670,2
Extritus (a) 219
Extritus, ûs 1670,2
Extructa civitas 1141
Extructio 437.694.1479.1612
Extructor 1479
Extructus ibidem. altè 370 benè ſeu pulchrè ibid. egeſta humo 1809 recens 370
Extrudo 1848
Extrui aggeſtâ humo 1809
Extruo 370,3.694. 1100. 1193. 1479, 2 egeſtâ terrâ 1805. 1809 inſuper 1479 lapidibus 1606 murum 371
Extruor 1479 in 670
Extruſio 1847
Extruſus 1848
Extuberans pars oſſis 1777
Extuberantia, æ 555
Extuberatio mammarum 81
Extuberationes 550
Extubero 837
Extumeſco 1137
Extundo 640.842
Exturbatio 879.1652
Exturbatus 870
Exturbo 182 vi 263
Exturbor 1652
Extuſſio 262,3.1804
Extuſſitio 1823
qui Extuſſiunt cruenta 1726
Exuam tibi veſtem 429
Exuberans 96.168.917
Exuberantia 271. 917 mammillarem 1500
cui Exuberat calamitas 168
Exubero 158. 271. 639 ſupra modum 1807
Exuccum 1472
Exuccus 1808.1831 non 676
Exuctio 634. 872, 1073
Exuctores, qui ad rempu. pertinentia veluti exugebant 140
Exudans ſalſugo 160 ſanies 670
Exudo 669,3
Exuere arma, id eſt, armis ſpoliare 429 ſenectutem dicuntur ſerpentes ibid.
Exufflatio 1775,2
Exuffio 1382 1775
Exugo 140.634.676.1072,2. 1808
Exul 526.695.1083. 1084. 1140. 1201. 1202, 1362. 1740,2
Exulare patriâ 1739
Exulcerandi vim habens 475, 2
Exulcerati erant animi eorum illo rumore 1637
Exulceratio 475,3
Exulceratorius ibid.
Exulceratus ibid.
Exulcero 475,3.1118.1350
animum 145
Exulem eſſe 1740 factum eſſe 1201
Exules 702. Ad exules pertinens 1740
Exulet tres annos 483
Exulis more 1740
Exulo 696.1739
Exultans in modum vituli laſcivi 1068 non 1467, 2
Exultare ſpe & gaudio 1392
Exultatio 4.301.1467
Exultim ludo 62.662.1468 ludo in 1468
Exulto 4,3.131,757. 1206,2 1278. 1468. 1790 adoleſcentis more 1019, 2 in 1468 ob 15
Exultus, ûs 125
Exulum revocatio 1739
Exundatio 894
Exundo 894. 1330, 2 vehementer 1294
Exuo 429,4.561. 1554,2. 1753. Ind. ax. clam 429 inſuper ibid. 2 me ibid. veſte 561,2.958,3 unà 429. ¶ Depono ibid.
Exuor 429.1554 ſimul 429
Exuperanter 39.250
Exuperantia 250.571
Exuperatio 750
Exupero 39. 250,2.555.864. 1314. 1683
Exuperor 82
Exurdaſti & obtudiſti clamoribus tuis 909
Exurdatæ ſunt aures tuæ 909
Exurdatio ibid.
Exurdo ibid.5.
Exurgens 105
Exurgere facio 695,3 facio una 696 è ſedibus 695
Exurgit continuò ei proficiſcenti lepus 696.
Exurgo 542.694.695,3.696. 1208 cum impetu 84 prior 695.696 unà 695
Exuro 723, 5.1492,2.1751 inſuper 723
Exuror ibid.
Exurrexit 1207
Exuſcitatio 1435 ignis ſopiti 406
Exuſcitativus 695
Exuſcitatus recens 1208
Exuſcito 179.266.437,2.695, 2.1406, 2. 1434. 1468 Ind. ax. denuò 1435 ignem 1435
Exuſcitor 179.1406.1434
Exuſta regio 723
Exuſtio 723,5.1750.1751
Exuſtor urbis 1362
Exuſtum 723
Exuſtus in ſolo 724,2
Exutio 429,2
Exutus pannis 345
Exuviæ ¶ Quod quis exuit 429. ¶ Senectus anguium 932. ¶ Spolia 481. 931. 1554,3.
Exuvias ferens 1735
Exuvium 274.409.429.1498 anguis 1559 cicadæ 1559. Ind. ys. ſerpentis 1753. Ind. ys.

F

FA

FABA 887,3. ¶ Calculus ibi. Fabâ id eſt, ſorte electus ib.
Fabaginus Ibid.2.
Fabalis ibid.
Fabarum cortices 898 folliculi 785 vorator 1674
Fabella 1074
Fabellas fingo 1074
Faber ærarius 506 1333. 1681. 1792, 2 ferarius 505. 1461. 1792. Ind. ax. lignarius 504. 505, 2.1605. 1613 materiarius 1613
Fabertum 887
Fabis eligens ibidem. eligo ibid.
Fabrefacio 1613
Fabrefactus 498 à Deo non 507
Fabrica 1613 ferraria 505. ¶ Metaph. 1051
Fabricatio 500. 886 armorum 1353 bigarum 1302 clypeorum 1349 hominum, ſeu humanarum formatrum ibid. januarum 1302 inſtrumentorum 1353 navium 1302 ſellarum ibid. tabernaculorum 1354 telorum 1349 verborum 1613
Fabricator 1612,2.1613 1792. arcarum 1351 clypeorum 1302. 1349 curruum 1349 doli 1130. 1615 enſium 504 hominum, ſeu humanarum formarum 1349 lectorum 1351 naviũ 1302.1451 ſandapilarũm 1302 telorum 1349
Fabricatores malorum 1613
Fabricatu difficilis 1429 facilis 1479 qui Fabricatur in mente 1614
Fabricatus 1612 aptè 203 benè 521 nuper 1613, 2 pulchrè 502 pulchrè ex ære 1792 recèns 739.2
Fabrico ex ære 1792 inſidioſè 1224
Fabricor 498,500,506,507. 886,1299.1301,1347.1354. 1479. 1612. 1613, 3.1614. 1792 arma 1353 currus 1302 inſtrumenta diverſi uſus 1354 inſuper 1793 cum labore 738 naves 1302 ſuper 1793 vaſa 1354
Fabrile opus 1613
Fabrilem artem exerceo ibid.
Fabrilis 500.1479.1613. 1792 ars 1613.1461 rubrica 1613 uſus ibid.
Fabrilis artis peritus ibid.
Fabriliter 500
Fabrorum materiariorum præfectus 202
Fabricatus ad Fabrum pertinens 1613
Fabula ¶ Parva faba 887
Fabula ¶ Narratio ficta 1073 1074. 1353 moralis 937 vulgi 651. ¶ Drama 922
Fabulabantur inter ſe 1073
Fabulæ ridiculæ 311
Fabulam ago 46.47.422 docere 395 narro 942
Fabulamentum de bello Trojano 1073
Fabularis 1074
Fabularum amans 1074 amor ibid. conſcriptio 341 expers 1074 fictio 1352 fictor 1323 1352 narratio 942 narrationibus te occupo aut obſeſſo 942 narrator ibid. ſcriptio 1352 ſcriptor 341.1351 Ad fabularum narrationem pertinens 942
Fabulas ſcribo 1352
Fabulator 592.937.1321
Fabulis comminiſcendis valens 942
Fabulor 909. 942 liberiter 1074
Fabuloſa narratio 937. 942. 1074 res 1481
Fabuloſe 942 adjicio 1352 fingo 1074. 1323 narro 942. 1074 narror 1074
Fabuloſitas 1074
Fabuloſum figmentum 1352
Fabuloſus 1074
Fabulum 887
Facaſſit libet 1347 ut ſcribat ad me 1480
Face præluceatur 1404
Facem geſtans 925. 1734. 1736 1738 præfero 1404. 1406 teneens 556.557.925 torreo ſeu præfero 556
Facere attentum 553
copiam 1266 cupio 422 498 finem dicendi 954 fœdus 1624 imperatũ nem 248 initium 197. 1347 irruptione n 248 iter 1656 iter pedibus 1267 magni 1639 mentionem 1.47 mentionem filii 1260 miracula 501 nihili 591 1713 opus 497 pacem inter 457 pana 1038 parvi 1347 per ſe 1378 permutationem 120 plurium 363.2 plurimi 591,1245 poteſtatem 362 quæ ſunt ex officio 82 quæſtum 495 1166,1267 quæſtum corpore 497. rem 571 rem divinum 1191 ſacrificium 660 ſatis 675 verba 638. 1547. 1622,1820
Faces 1404 in faſciculum colligatæ 384 geſto 1738
Faceſſere jubeo 702. 846 in malam crucem 519 negotia 1375.1572
Faceſſo negotium 487. 550. 1489 negotium viciſſim 981 ¶ Patrii 1478
Facete dico aliquid 1795. loquor 1427
Facetiæ 939.1656
Facetias amans 311
Facetoſa urbanitas 185
Facetum dictum 1795
Facetus 310,2.639.836. 837.927.1536 ſum 211 quid factam iſto Ieſu? 1347
Facie durâ præditus 1183 liberali 474 virili præditus 1179
Faciebat iter feſtinanter 1267
Facies aſperæ 602
Faciem habens adverſam 1391 arietinam 1183 caninam ibid. 2 caprinam ibid. deformem ibid. delibutam 1181 ferinam 1068 formoſam 1183 juvenilem 1182 latam 1183 mali 1182 obverſam 1183 oppoſitam ibid. pinguem 1181 puellarem 1182 pulchram 1181, 3.1183.1391 non pulchram 1183 rotundam ibid. ſtellatam 1.80 tauri. Ind. ax virgineam 1182 urrinque 1183 obtego præ pudore 336 oſtendo 1183 purgo ibid. venuſtam facio 1181
Faciendi vim habens 1347
Faciendum non videri 414 quod videtur 413.414
Faciendus maximè 170
Facies 445.747.1175,2.1183 divina 325 hominis 1391 pulchra 1179
Facies duis habens 1183 in omnes ſe vertere 246
Facile 168. 1414 eſt 552 eſt tranſire 1003
Facilè 539.739.845.1003. 1271.1285.1316.1377.1415, 4.1713.1735.1803 audiri qui poteſt 236 audiens 102 qui augeſcit 59 coaleſcens 1778 comparari qui poteſt 1377 concipiens fœmina 922 concreſcens 1778 concrectibilis 177 currens 1453 delebilis 111 qui detrahitur 78 diſcendo 999 diviſibilis 77 exorabilis 88 incidendo 1315 incidens ibidem. intelligendo 999 quo liberari poſſumus 121 mutabilis 246 parens 1262 pareo ibid. parcus 1631 pario ibid. n. patior 1249 perſuadeor 1252 reſpirans 1343 ſciſſilis 77. ¶ Æ quo animo 828
Facile a à ſenſorem ſe præbens 1731 curſum habeo 1424 præbens ſe 552 præbere ſe 679 & tractabilem ſe præſtans in pecuniariis rebus 820 reddo 1003 tranſitum habens 1271 uſum præbeo 1821
Facili & promptâ cervice 976 labore 1229 viâ ibid.
Facilimè 1415,3
Facilimus ibid. 2
Facilior ibid. 2
Facilis ¶ Expeditus 167. 501. 845. 2. 1203. 1271.1285 1316.1415, 2.1803. 1820 curſus 1271. 1424 fluxus 1424 meatus ibidem. mors 642 partus 1631 progreſſus fortunæ 1271 ratio ſeu via ibidem. tranſitus 1003 via 1129. ¶ Affabilis, humanus, placidus 823.575. 679,2.820.828.
Facilis accenſu 724. 1382 acceptu 381, 2 acceſſu 575,2. 1130. 1131 acquiſitu 1272 advectu 833 agnitu 323 allatu 1732 aptatu 205 aratu 191 avulſu 1501 calcatu 1252 captu 637.923. 1802 circumactu 36. 1655 coagmentatu 205 coctu 560 cognitu 319.321.999. 1177 comportatu 833 concoctu 560.1288 conditu 1479 confectu. 169 congregatu 38 concuſſu 1452. Ind. pa. conjectatu 250 conſolatu 19 contuſu 645 corruptu 1745 crematu 724 curatu. Ind. av. cuſtoditu 1770 deceptu 36. 173. Ind. βλ. decorticatu 958 definitu 1201 deprehenſu 1785, 2 deſquamatu 958 digeſtu 1093 dijudicatu 874 direptu 192 diſcretu 874 diſpenſatu 1093 diſſolutu 564. 984 diſtributu 1093 effectu 869. 508 egreſſu 232 electu 79 emendatu 1193 emollitu 378 everſu 78. 1625 explicatu 1759 expugnatu 79.116 exſcreatu 32 excuſatu 937.1196 fabricatu 1479 factu 1378 fiſſu 1571 flexu 740.741 fractu 645.780 glutinatu 825 inflammatu 1751 inſtatu 1382 ingreſſu 233. 243 intellectu 97. 568.999. 1109,2. 1177 invaſu 1624 judicatu 874 læſu 267 lævigatu 95 mollitu 996 mutatu 127.792. 1624 narratu 532 navigatu 1335 numeratu 188 obſignatu 1457 occultatu 881 placatu 1018 portitu 259 1735, 2 purgatu 719 receptu 381 reconciliatu 122. 123 refrigeratu 1846 remiſſu 564 reputatu 947 referatu 1137 revocatu 729 ſanatu 114 629. 867 ſciſſu 1571 ſecretu 1834 ſectu 1605 ſeparatu 1834 ſolutu 986 ſpectatu 633 ſubactu 378 ſubverſu 1652.1655 ſuperatu 250 tactu 639 toleratu 1735, 2 tranſitu 1128 tranſportatu 833. 1624 tritu 1671 viſu 1178
Facilitas 505.828. 845. 1003. 1271, 1317.1415.1803 & indulgentia fortunæ 1415 fugæ 1741 morum 828 portandi 1735 utendi 1821
Facilius 1415
Facilùs 1271.1415
Facinora egregia 733 arduı & magna edens 504 magna & egregia edere 1035
Facinorosè audeo 1643
Facinoroſus 502.504
Facinus 422.505, 1079. 1376. 1643 audax & temerarium 502.630. forti viro dignum 4 impium & nefarium 1449 juvenilis audaciæ 1095 moliri & patrare unà 505 nefandum 500. 1345 nefarium 499 præclarum 545
Facio 363,2.421.422. 498. 507.2.1247. 1282.1283. 2. 1346.1347. 1375 1419, 2. 1619 bonum 498 carmina 1347 certiorem 8. 435 certiorem per literas 1522 clàm 508 conjecturam 710. 1539 conjecturam è veſte 1495 cum aliquo 572 decretum 1350 delicias 651. 652. 1543. Deum 1351 diligenter aliquid 203,3 ex tempore 1569,2 experimẽtum 528 farcimina 1349 fidem 1261. 1263 finem 1254.1255 gratiam 1833 hæredem 1090 jacturam 267. 584 impreſſionem 287,2. 509 in 507,2 1348 indicium 1457 initium 198,2. inſuper 1377 iter 1128 1267 juſtam 210 magni 1016 mentionem 1060. 1061, 3 miſſum 564. 566, 2. 567 nihili 461, 3. 1188 opus ſeduló 1343 periculum 257, 2. 472. 791. 1264. 1265 præpoſterè 1348 præterea 508 priùs 1348 quæſtum 342. 775, 2. 776, 2. 924. 1736 regem 384 ſacra 502, 2 ſimul 1419 ſtipendia 1736 ſumptus 357. 1600 tumultuariè 1569 verba 124 verba prior 938 verſus 505. 1347 viam 1352 viciſſim 422. 1347 unà 1377 vora 540. 541, 2 ut abſtineant 1346. ¶ Sacrificio 1419
Facta alicujus vel recta vel prava 1267 bellica 497
Factio ¶ Factura 1347. ¶ Coitio, conſpiratio 529. 692. 1073. 1480. contraria 1363
Factionem adjuvo 709 cieo 1547 contrariam moveo vel ſequor 708 contrariam ſequor in repub. 1363
Factionibus implico 708
Factionis contrariæ qui eſt 708, 2 ſocius 709
Factionum duces. Ind. μν.
Factioſè 639 cogere 976 coire 1547
Factioſus 692 ſum 694
Factitare ſimulacra 1347
Factitatio artis 498
Factitius 1347.1478 civis 337
Factito 1347
Facto aut dicto 497. Quo facto 483. Quod facto opus eſt 386
Factor 1347
Factu difficilis 507. 1378 facilis 1378
Factum arte ſingulari & induſtriâ 1348. Quid factum eſſet, mirabamur 1612
Factum 497. 1376 joculare & lepidum 1795 nefandum 216 turpe 499. Poſt factum conſultans 279 ſapiens 1051
Factura, æ 498.1347
Facturio 498
Factus 1347.1419.1478 1612, 2 ex ære 1633 affabrè 1612. 1613 ad amuſſim vel unguem 103 benè 1350. 1613 ex tempore 1569 ab homine 739 manu 1355 non 507. 1349. 1613 nondum 1349 per ſe ibidem. recens 739, 2.1613, 2
Factus es dives 302 eſſe dicitur mundus 500 ſum 302
Facula 352.925.975.1404. 1704, 2
Facultas 426.527.545.587. 1271.1415 detur ulciſci 305 dicendi 367 eſt 305 552. 571. 1832 eſt inveniendi 1146 eſt mihi 1146 1271 feribendi 333 fupereſt 571. Cùm facultas adeſſet ibid.
Facultatem do 450 1832
Facultates ¶ Bona, fortunæ. 2.199,2.265 264.569.3.576. 882, 2. 883, 2.1138. 1824. Pro facultatibus 755
Facunda amica 915
Facundè 17
Facundia 17.328.492. 494.927.939.941.1427
Facundiâ qui ſe tuetur 209
Facundus 17.328.472. 494. 915.938. 941. 1074. 1427.1537. 1732 ſum 328
Fæcatus 1682
Fæce carens 1673
Fæces ſordeſque mundanæ 1692
Fæcibus expurgo ibid. ora perunctî dæmones ſeu poëtæ 350 ora perunctum conviciis inceſſere 56
Fæcis perfricatio (luſus genus) 409 plenus 1672, 2
Fæculentum vinum 1672
Fæculentus 276. 643. 681, 2. 1488.1595. 1692
Fæx 474.642.1488.2.1672,2 olei 1672. 1673 ſubſidens 708 vini 681 unguenti 1007
Fagea glans 1741
Faginus ibid.
Fagus ibid. E fago fabricatus 1613

Falcatus ensis 192.423,424.
Falce carens 423
Falcium artifex 500
Fallacia 173,3.505 1614
Fallaciæ 330.816.1741
Fallaciarum solennitas 173
Fallacibus ratiocinationibus decipiendi peritus 948 rationibus qui capi potest ibid.
Fallaciter pertans 1312 poto ibid.
Fallax 173,2.909.1218.1320. 1562.1741 loquacitas 1535 non 1840 ratio 948 ratiocinator ibid.
non Fallens 1840,2
Fallere aures judicum 802 labores 1280
Falli qui non potest 173 1840 opinio fallit me quam de te concepi 135
Fallo 116.173,4.174,3,243. 802, 2. 879,2.1131. 1524. 1562, 1563. 1722,2.1839 Ind. ar. differendo 35 suppu tatione subdolâ 948 verbis 1839 vestigium 1733
Fallor 135.173,2.1391.1562, 1563.1839,2.1840 in sensu 84. Nisi fallor 1149
Falsa 569 delatio 341 doctrina 1236 & ementita inscriptio 337 opinatio 415 opinio 416 ratiocinatio 948 scriptura 341 vatitinacio 1001 virgo 1244
Falsâ argumentatione utens decipio 948 mensurâ lucrum captans 956
Falsa loquor 494,1074 vaticinor 1001
Falsarius 341
Falsi causam dicere 46 testimonii convicti 1006
Falsiloquus 916.945
Falsis rationibus decipior 948
Falsissimus 1839
Falso testimonio oppugnor 1006
Falso ¶ Adultero 1794
Falsò 1009.1322.1839 apostoli nomen sibi usurpans 1521 assimulo & assimulor 1348 criminor 1709 dico 1839 inscribo vel adscribo 336 jurans 1195 quæ nupsit 1114
Falsum commentum 1074 dico 945 juro 1195 persuadeo 1261 testificor 1006 testimonium ibidem 2. testimonium dico, & dico in ibid.
Falsus 250.1839,3.1840. doctor 396 frater 49 lapsus 1317 monetarius 1794 propheta 1618 testis 1006. 2 transfuga 1064 vates 1001
Falsus spe 1839 non 1840 est opinione suâ ibid.
Falx 19,423,2.575,882,1336 bellica 423 longurio infixa ibid. messoria 136,137.630, 2 puratoria 797,798 quâ secator herba 1346
Fama ¶ Rumor 7.99.229.414. 646.801,2.938.1218.1402. 1716,5.1781 bona 1718 mala ibid. fusurrans 646 est 936 exorta est 521 obtinuit 551 pervenit huc 598. Vt fama est 938. ¶ Celebritas 53. 1165 apud posteros 1719 illæsa 1639
Famâ accipio 381 qui accepit 1402 percrebresco. 272 ¶ Celebratus 272 malâ liberatus 1719 quæsto alieni 415
Famæ malæ 1253 malæ sum 415
Famam divulgavit 1470 spargo 1718. ¶ Lædens alicujus 1718,2.1729 lædo alicujus 1718
Fame acuta & vehementi qui excruciatur 1264 confectus 969.1264 confici 1673 enecans 884 enecor 969 laborantes 545 laboro 969,2 neco 28.884 mori 968 premor 1264,2 premoringenti 569. A fame proficiscens scabies & strigositas animantium 1847
Famelicus 969, 2,1263,1264 sum 914.
Famem excitans 1264 pellens 969 sentio iterum 1264
Fames 10.968.1263 gravis 63 ingens 969, 2 magna 292. 1264 summa 884.
Fami tolerandæ obnoxius 969
Famigeratus 651
Famigero 650,651
Familia 1138,3.1253.1521. Cum familiâ totâ 526, 1142,3
Familiæ eversio 1745 utilis 1856. Cum familiæ utilitate ibid.
Familiam everto penitus 1746 non habeas 1139 pessundo 1746 rego 376
Familiare 19
Familiarem reddo 1139 1143 2. Rem familiarem administro 376 augere 571 dilapido 1746 exhaurire ibid.
Familiares 490. 596 1274 ejus 1125. Cum familiaribus jurgor 1012
Familiaris ¶ Amicus 318. 597 1139. 1143 doctrinæ 528 reddor 1139.1143. Sedes vel sella 440, 930. Rei familiaris delapidatio 1745 dispensatio 1092 dispensator ibid.
Familiaritas 1327.1765 cum quo iniri non potest 1748
Familiariter 318. 1139 non 1143 utens aliquo 572 utor aliquo 1274 1820
Familiarum princeps. Ind. æq.
Famosus 53.810 liber 973
Famula 2.422.457.491. 838,3. 848.931.1138.1359 1455,2
Famulæ 1792. Ind. æ.
Famulans sibi ipsi 838
Famulatis 511.1138
Famulatus 628
Famuli 628.1138. 1574. Ind. æ.
Famulitium 1283.1573
Famulor 96.421,422.628. 838,3.931. 1138 1359, 2
Famulus 213.422,2.491. 511.628.838, 3. 848.931. 991. 1138, 2,1275. 1283. 1343. 1359. Musarum 1360
Fana 174
Fanatico furore agor 627 spiritu agor 1735
Fanaticorum more 627
Fanaticus 551.627,2 non 627 sum 350
Fando audio 81 qui audivit & cognovit 1402 in auditus ibid.
Fandus 1425 non 216
Fani custos 1224
Fanorum antistes sum 1717 antistites ibid.
Fanum 671.1016.1455.1394 1602,2
Farcimina facio 1349 vendo 1409
Farciminis genus 119.1056
Faciminum venditor 1409
Farcio 1446
Farcior ibid.
Fari qui jam potest 459 qui non potest 915
Farina 112,3.986 crassior 869 hordeacea 132.983 subacta utcunque. Ind. av. tenuissima 1238,3 triticea aquâ subacta 1514
Farinâ conspergo 132. E farinâ vaticinans 1000
Farinaceus 112
Farinæ colorem habens. Ind. ax. flos 1238,2 subactio 1668 tinuissimum 1453 venditor 1409. Ex farinæ inspectione vaticinans 1475
Farinæ parcendo. Ind. æ. parcens ibid.
Farinæ melle imbutæ. Ind. aμ.
Farinam faciens 132 facio 1349 subigere 1668 multum reddens hordeum 132
Farinarium cribrum 1453
Fartor 1349
Fas 625. 1210, dictu 625 esse 1210 est 22.1824. Omnino ut fas est 1210. Per fas & nefas 402.
Fasces 1414 virgultorum 1709
Fasces gestans 557. 1738 gesto 558
Fascia 384.551.1499.1503. 1576.1587 capitis 1059 circa caput mulierum 384 medicinalis 1469 pectoralis 385. 1587, 2
Fasciâ involvo 1576 obligarum oculum habens ibid.
Fasciæ usum præbens involucrum 1500
Fasciæ 318 lecti. Ind. æs. sepulchrales 784
Fasciculos portans 1733 portare ibid. vehere 39
in Fasciculum colligo 1480
Fasciculus 370,383,384.4. 1709 fœni 907 literarum 1709 parvus 384
Fascijs exolvo 1500 exolvor ibid. involvor 1499, 1500 involvor 1499
Fascinari qui non potest 330 qui non facile potest ibid.
Fascinatio 258. Ind. βα.
Fascinator 258. Ind. γε.
Fascinatrix 258
Fascino 258, 330.661
Fascinor 258
Fascinum 258. Ind. βα.
Fascio 1499, 2
Fasciola ibid.
Fascior ibid.
Fascis 1709 manipulorum 1218
Fassi fumus mutuò 943
Fasti 941
Fastidiens 51.849 cibum 1465
Fastidio 595,841.1398.1545. 1707
Fastidio habere aliquem 1086
Fastidio delicatiusculo reiicio 1814 laborans 51 laboro ibid. Cum fastidio 849
Fastidioso stomacho præditus 828
Fastidiosus, qui simulac aliquid gustavit, aliud appetit 849. ¶ Fastidium indicens 1329
Fastidire aliquem 841
Fastidium 51,2. 480.849, 2. 1178. 1230.1329.1816 cibi 595. 1464 1465 stomachi 1192
Fastidium afferens 51.849,3
Fastigia montium 137
Fastigiare se 850
Fastigio carens. Ind. αε.
Fastigior 851
Fastigium 104,2, 829,851,2. 1038 1699 montis 830
Fastigium imponere alicui rei 851
Fastu elatus 81 Cum fastu dico vel loquor 942. 1074 sine fastu 1685
Fastuosè 1493 incedit. 285. 662 inferendo se 1493 inferentes se ibid. insero me ibid. prætereo ibid.
Fastuosum esse 285.662
Fastuosus 836.1493.1717. 1767 aliquantum 1685 minime ibid. valdè 1127
Fastus, ûs 285.546.850. 1127. 1173. 1684. 1749. 1761. 1767 equinus 1685 cum furore conjunctus 993
Fastus expers animus 1685
Fastus dies 402,403
Fatale erat 18 23 est 1824 est mihi adhuc vivere 82
Fatale aliquid portendens 82
Fatales calamitates à dis impositæ 150
Fatali sorte sese alicui offerre 1020
Fatalia stamina duco 811 2
Fatalibus filis attribuo 1100 filis tribuor ibid. infortuniis premor 1285
Fatalis 82.2.784.1219. 1020,5.1289. 1719 necessitas 150 portio 1019
Fateor 943,5.1718 insuper 943
Fati dies & mortis 898
Fatidica 494.1754
Fatidici 1460
Fatidicus 55. 57. 938. 945. 1000. 1163
non Fatigando. Ind. αε.
Fatigat 212
Fatigati labores 51
Fatigatio 738.841.1412. Cita fatigationem 739
Fatigatum esse 459
Fatigatus 459.670.738. non 739,2 sum 738
Fatigo 467.841.985.1489. me labore 737
Fatigor 738,2.841,3.1118. 1376.1489 antè 738
in Fatis quod est 1021. Contra quàm in fatis erat ibid.
Fatiscens 841
Fatisco 20.493.738,3.841,2. 985.1284.
Fato æquali defunctus 1088 assignatus 1019 decretum est ibidem. decretus ibidem. destinata 811 destinatum esse 1020 destinatum est 1019 destinatus 1020 destinatus sum 1289 felici natus 304 in felici mortuus. Ind. aμ. immissus 1008 natus ad nocendum 1022 obnoxius 1020 obnoxius lethifero 784,2 subito, qui abripitur 1022

Fatuè 597 1082 gerere se 994
Fatuhomines 1216
Fatuitas 597.1082,3
Fatuitatem præcam redolens 875
Fatum 82.150.811.1019.1020 1368. 1823. 1824 est 1019 idem passæ quod Bura 811 mutando retracto ibid. Ad fatum funestum trahens 477
Fatuo gustu radices 1082
Fatuum facio 600 & insipidum reddi 1082
Fatuus 269.271.332.594.596. 969.1002.1081.1082.1093. 1110.1451. 1635. pugnator 1082 redditus 1082 senex 875 præsenio ibid. Ita acute enuntiata sententia, ut fatua videatur 1082
Fauces 690.1564.1713.2 collucre 300. 817 ¶ Angustiæ cavernæ 222. 1442. 1525 montium 1602 portus 1534 terræ 1711. In fauces compressus Oceanus 1535
Fave linguâ 1537
Favebo ore ibid.
Favente Deo 626.1555
Faveo 703.1509. 1620 alicui 762 tibi 1761 linguâ 1719 ore 1537
Favere alicui 628 rebus alicujus 1579
Favi apum 325.1305 fucorum 1568
Favilla 67.1003
Favillæ potor 1312
Favillas tractantes 1003 circa favillas versari ibid.
Favonius 581
Favor 381
Favos conficiens 1351 construo 785 qui favos apum eximit 1607
Fausta acclamatio 1718 acclamatione approbo 1719
Fausta precans 1718 precor ibid.
Faustè 82.1718
Faustis acclamationibus prosequor 1719,2
Faustum felixque quod sit 3 nomen habens 1166 signum 250
Faustus 82.373.2.1128.1458. 1718 dies 958
Fautor 490
Fautores 571
Favus 784.1027, 2 vespæ 161
Fax 352.369.925.982.1404 ardens Ind. av. magna & ardens 352 monoxyla 975 cui prælata non est 556 ¶ Incitamentum 224

F E

Febre tertianâ laboro 1650 quartanâ laboro 1611
Febrem essare faciens 1406
Febres excitans 1405
Febri carens 1406 epialâ laboro 610 non laborare Ind. av.
non febricitans. Ind. av.
Febricitare 637.1405,2
Febricula 1405
Febrili horrore corripior 1766
Febrilis 1405, 2 horror 1765
Febrilis accessionis significatio 1457
Febrio 1405,2
Febris 290. 633,2, 722. 1405, 2, 1750 ardens 722, 2 continua 969 diaria 625 hectica 545 quotidiana 604, 2 tertiana 1650 vehemens 424
Febris accessio 249.916 insultus 1457
Febrium adventantium indicia 1480
Februarius mensis 252
Fecerunt ut cogeretur recedere 1346
Feci 1375.1419
Fecit nobis injuriam insignem 1686
Fefellisti spem meam 1839
Fel 326.1816,2
Feles 297,3
Felicem esse 733 imperio te arbitror 583
Felici fato natus 304 successu rem gero 1194 successu geror ibid. successu utor 1130
Felicior 1378
Felicissima prole 1632
Felicissimè 349 vivere 1375
Felicissimus 349 sum omnium ibid.
Felicitas 349. 518. 582. 710. 1023. 1151. 1368. 1378, 2. 1599. 1677. 1678. dici 604
Felicitate fruor 1249 In felicitate constituus sum 550
ad Felicitatem pertinens 349
Felicitatis prædicatio 994
Feliciter 349. 373. 539. 583. 994.1023.1368. 1675.1677 2.1718. & cum profectu 110 ago 1222.1424 ago in 1678 dego vitam 605 geri ibid. gero vel gerere res 733 1378. 1677. gesta res 1194 2. transigo diem 605 vivo 349
Feliciùs 349
Felis 1219
Felis catulus 297
Felix 349.994,4. 1368. 1378. 1420. 1675. 1677 administratio 1194 anni successus 532 dies 604.959. dies cui est 605 gestio rei sufficeræ 1194 inceptum 605 liberis 1632 partu 1133 partus illis est 639 sum 1378.1677 sum in 1678
Fellator 499.1349
Fellatrix 958.122032.
Felle suffundor 678
Felleus 1816,4.
Fellis vesica 1816 vomitio 480
Fello 378
Femen 1049
Femina ibid.2,
Feminale 1472.1557
Feminalia 1049.1472
Feminum tegumenta & arma 1049
Femora bona seu firma habens 1049 contracta habens ibid. diduco ibid. offendens ibid. percutiens 1680 pulchra habens 1049 ad femora pertinens ibid.
Femorale 1557
Femoralia 1049.1472,2.
Femorals 1049
Femori insutus 1417
Femoribus diductis ineo 1409
Femorum diductio ibid. tegumenta & arma ibid.
Femur ibid. 2. abscindo 1606
Fenestra 41.659.1603. Ind. πα
Fenestræ 1644
Fer patienter 547
Fera, æ. 635.636 sylvestris 25
Fera scabies 1847
Feracitas 1217. 1725. 1735 1737
Feræ 25.1558.1853
Ferè in modum invado 664
Ferè gallinæ 1198
Feram vocem habens 1783
Feramus hoc præ nobis 388
Ferar 1149
Feraria duplaris Ind. εκ.
Ferarius duplaris ibid.
Ferarum insano amore captus 993 omnium capax solum 636 oppugnator 1012 penuria 636
Feras alens 1659 habens 636 icere vel ferire 252 observans 1475 occidens 1723 perdens 636
Ferat patiendo 79. Ita ut vix feras 1150
Ferax 963.1725 arborum 1734 ferri 1738 frumenti ibidem multorum 1737 omnium ibid. plurimorum ibid. sum 1735. 1737 tritici 1737 vini 1145
Fercula 1730 quæ unicuique opponuntur figillatim 1019
Ferculorum missus 1731 structura 397
Ferè ¶ immaniter 25
Ferè ¶ Fermè 436,2. 1055 1066. 1152. 1161. 1211. 1246.1364.1854 Hinc ferè 483
Ferebat præ se malè se habere 388
Ferebatur sermonibus vulgi 651
Ferendo oneri impares 1733 pani aptus 1738
Ferendus 708.1149 non 1732 1733
Ferens 1725. 1729 ægrè 1284 æqualem partem 1735 arcum 1738 aurum 1739 catenam 1738 cœnam 1734 deum 1735 domum 1143 dona 1735 fructum 752 fructum annuum 1738 frumentum 1738 fulgura 1734 herbam viridem 1739 hordeum, 1736 jugum 1735 librum 1734 ligna 1737 omnia ibid. ovum 1739 præmium certaminis 1734 sacra 1735 scapham 1738 semen ibid. semper 1734 semper fructus ibid. sententiam 1739 spinas 1734 spolia 1735 tabellas 1734 triticum 1737 vinum 1737 uterum 1729 Ventus ferens 1725. 1729 Via ferens ad inferos 1724 ferens Corinthum 1520
Ferentarius 251.664
Feria 617
Feriæ 486,2.660
Ferians ab omni opere 498
Feriari 612
Ferias agere 29
Feriatio 563.1573
Feriendi vim habens 1336
Feriens graviter 1338 humi 1681 stimulo 1680 utrinque 1336
Ferina infania 635
Ferinæ carnes ibid.
Ferinam faciem habens 1068
Ferino more 635
Ferinus 25.635,2
Ferio 240. 467. 624. 677. 840. 843. 1236. 1251. 1336. 1483. 1512. 1589 jaculo 106 pectus 1680, 2. 1681 securi 1275 victimam 1429
Ferior ¶ percutior 620 1336
Ferior ¶ ferias ago 27. 499. 760 simul 1573
Ferire sese inuicem 1680 victimam 198
Feris abundans 636 carens ibidem, vescens 1659 à feris voratus 292 cum feris pugnans 1012
Feritas 23.252,2.635.636 qui Feritur undique 241
Fermè 436. 1146. 1161. 1211 1246. 1569. 1634.1854, 2. intelligo jam 790
Fermentaceus 585
Fermentatio 586
Fermentatius ibid. 2 non ibid.
Fermenti aliquantum 1516 expers 586
Fermento ibid. 2
Fermentum 585.586.1515. refero 586
Fero ¶ Porto 831. 833. 1149. 1724.1725. ¶ Affero 1724. ¶ Accipio, consequor, reporto 80. 1724. 1725. ¶ Patior, perfero 547. 1230. 1726.1733
Fero acceptum 88. 178.335. 1620 ægrè 5.226, 2. 227,2. 548. 603. 604. 828. 1249, 3. 1316. 1369.1559. 1735. 1791 aquam 1738 arrham Ind. ap. arma 1738 auxilium 274,2. 1011 chlamydem 1739 conditionem 732, 2. in contrarium vel diversum 1731 deorsum 1730, 2. expensum 335 ficus 1738 flores 1734 fructum 1631. 1736 fructum annuum 1735 fulgura 1734 gravatè 226 impensum 948 indignè 5 ingenium alicujus seu mores 1738 instrumenta ibid. intrò 1728 intrò insuper 1761 judicium 373 laurum 1734 legem 1728 legem adversus 1629 leges 1628 leges unà 1629 me obviam 1726 molestè 226.841 1803 multum 1737 munera 1735 occulte 1733 opem 489.1189.1820. patienter 657 peregrè 5 poma 1737 præ me 247.363.705, 2. 1705 scapham 1738 semen 1738. 1780 sententiam 1739 simul 259. 834. 1732 stercora 1736 suffragia 1593. 1739 super 1733 suppetias 274. 489. 713 sursum 1726 tædam 1734 transversum 1730 tympanum 1738 vasa ibid. ultra 1733 uterum 902.1736.
Ferocem reddo 255
Ferocia 12.608.1767
Ferociâ juvenili præditus 1095
Ferociam reprimens alicujus 1764
Ferocio 25. 157. 331. 490. 622. 1316. 1648. 1750. 1767
Ferociter 12
Feror ¶ Portor 831. 1725 ¶ Afferor 29 ¶ Irruo, invado 1725.1729. ¶ Tendo 1420

Feror citato gradu 1662 concitato greſſu 1207, 2. concitus 1207 concitus alicunde 1208 concitus per ibid. deorſum 1740 divino ſpiritu 1735 impetu 84. 524. 572. 660. 662,3. 674. 1015, 2. 1195. 1196,2. 1452. 1716. 1729 impetu belluino 664 impetu furibundo ſurſum deorſumque 1015 impetu in 1208 impetu in aliquem 662.1144 in 1729 incitatè 1451 ſurſum 796, 2. 1726 per veſtigia 84

Ferox 12. 25. 157, 2. 287. 301.502.608.773.1074 leo 301

Ferramentum 1461 ferramento aggluuno 1793

Ferraria 1461 ars ibid. fabrica 505 officina ibid.

Ferrariam artem callens 1792 ad Ferrarium fabrum pertinens ibid.

Ferrarius 1461, 2. 1792 faber 505.1461.1792. Ind. μυ.

Ferre 79 ægrè 367 ægrè caſum 209 æquo animo 322. 726.947 arma 57 arma contra aliquem 833 auxilium 489 caniſtrum 1736 graviter 256, 2. 1724 judicium rectum de 870 legem 332. 899.1620 legem contrariam 1728, 2 leviter 856 modicè ibidem moleſtè 548. 604. 1724 moram cum non poſſent 548 non poſſe 1288 non poſſint centum Ægyptii 79 opem 81.912, 2. 144. 186.189.273 præ ſe ſpeciem leoninam 445 quem queas difficulter 1150 rogationem 332 ſententiam 1841 ſuffragia 1767 ſuffragium 1724

Ferreis vinculis conſtrictus 385

Ferreos digitos habens 355

Ferreum ſomnum dormire 818

Ferreus 1461 thorax ibidem ¶ Metaph. ibidem animo 1764

Ferri curſu incitato 1666, 2 curſu rapido 1297 facilè ad aliquid 1729 furibundo impetu 1015 impetu quodam animi ad rem aliquam 1196 impetu recto 1298 qui poteſt 1149.1150

Ferri ferax 1632. 1738 venditor 1411

Ferro gravis 288 gravis enſis 1462 incido 1606 munio, obduco, aut præfigo 1461 ſeco 1606 vinctus 386 ex ferro cuſus 1338

Ferruginem non contrahens 684

Ferrugini aſſimilis ſum ibid.

Ferruginoſus 684

Ferrugo ibid.

Ferrum 186. 1461, 2 crudele 473 ignitum 1071

Ferrum edens 292 geſto 1728 jaculans 252 non habens 1462 tracto 1461

Ferruminatio oſſium fractorum 1413

Ferrumino 179. 825, 2. obducto callo 1413

ut Fert ingenium meum 1775 natura ibidem. mea opinio 938

Fertilis 294.296,2.303,2.963. 1725 locus 303 olivarum 1735 plantarum 1780 ſum 1737.1808

Fertilitas 352.1725.1737

Fertur 936 Cui fertur ſurſum 1733.1734

Fervebat ſanguine ſolum 660

Fervefacio 284,2.582,3

Fervefactus 284.581.582. 618 leviter 582

Fervefio 582,3

Fervendo expuo, ſive cructo 284,2

Fervens 582.722.1404 ¶ Metaph. 630 crudelitate 1750 in pugna 1014

Ferventiſſima æſtas 693

Ferventiſſimus 1406

Ferveo 284.559,581.660.1749 ſupra modum ſeu vehementer 582.1749 ¶ Metaph. 581

Ferveſcens ibid.

Fervida eruptio 582

Fervidè & incautè prælior 1014

Fervidus 582.618,2.631,2. 997.1633, 2.1750,2. ¶ Metaph. 67.1405

Ferula 1058

Ferulaceus ibid.

Ferulago ibid.

Ferum reddens 25. 1349 vultum habens 1179

quæ Ferunt ad beatè vivendum 1724 Ut ferunt 938. 1073

Fervor 284.581.582.618.1405 1749 in ipſo fervore negotii 96

Ferus 25, 4. 255. 606 omninò 25 ſum vel fio ibid.

Feſcenninos verſus cantabo 1710

Feſſus ſum labore 1063

Feſta amans 486

Feſta temporà 638

Feſti dies 1378

Feſtinas ſacra 1509

Feſtinanter 192,2. 487. 755. 1508, 2. 1664 ire cogebant 1452

Feſtinantes certatim 487

Feſtinare cogo 1507. 1509 jubeo 1509

Feſtinatio 487.1508

Feſtinatò 1509

Feſtinator 1508

Feſtino 84.168.331.487.4.507 789. 837. 838. 2.839. 1507 1508. 1509, 2. 1661. 1662, 1837.1849. Ind. αμ

Feſtinus 1508,2. 1509 nimium 1585

Feſtivæ celebritates 617

Feſtivè 2.211, 2. 837.1795 disco aliquid aut facio 837 loquor 1427

Feſtivi homines 1795

Feſtivis ſertis 617

Feſtivitas ¶ Lepor, urbanitas 70. 211,3.837,2. 1427.1656 in convivio 907

Feſtivum acroma 1349 convivium 617,2

Feſtivus 2.70.211,2.836.1308 admodum 837 non ibid. ſermo 1427

Feſtuca 227.753,2. 1470.1570 parua 753 ¶ Avenæ genus 1179

Feſtucarum collectio 935

Feſtucas lego ibid. lego alicunde ibid.

Feſtum 486 anniverſarium 532 agere 29 celebro 486, 3. celebro una 480.1599 præcedens 486 ſequens dies ibid. Ad feſtum inſtructæ res ibid.

Feſtus 27 dies 486 617. 1047. 1360. Non feſtus 486

Fiber 754

Fibra 688 hepatis 972 ¶ Ima pars auris 972

Fibræ ſimilis 688

Fibræ 885 jecinoris 972 radicum 1429

Fibras multas habens 688 tenues & exiles habens ibid.

Fibratus bene ibid.

Fibula 28. 245. 565. 602.917. 1294. 1366,2. 1416. 1417. 1556 ſcuti 918

Fibulâ affigo 1366 affixus vel annexus ibid. annecto 1295 1366 necto 1295 ſubnecto 1365,4 quod ſubnexum eſt ibid.

Fibulæ in modum 1366

Fibulæ muliebres Ind. εϖ.

Fibulamentum 545

Fibulas infixas habens veſtis 1295

Fibularum indumentum 1366

Fibulatus 1365

Fibulis ſubnixæ erant veſtes 1366

Fibulo 1294,2.1295.1366,4

Ficatus 1554

Ficedula ibid.

Ficetum 1553

è Ficis confectus ibid.

Ficorum maſſa 1237

Ficos comedens 1701

Ficoſum germen 1553

Ficoſus 1553 fio ibid.

Ficta loquens 916 ſcribens 341

Fictè 460. 1104. 1321. 1322. 1623

non Fictè 1323.1481

Fictile poculum 373 vas 769,3.

Fictilia vaſa 769 vendo 1410

Fictilis 769,3. 1213.1322 1831,2

Fictilium venditor 1410

Fictio ¶ Formatio 1322,2 ¶ Confictio 1130.1322 tabularum 1352

Fictitia doctrina 1236

Fictitius 1321,2.1839.1840 lapſus 1317

Fictor ¶ Formator 504.1322,2 deorum 1323 mundi ibid. nominum ſeu verborum 1353 omnium rerum Deus 1323 ſtatuarum ibid. ¶ Fabulator 1321 fabularum 1323. 1352. ¶ Simulator 1349

Fictrix 1322

Fictum 1479

Fictus 1322 qui primus eſt 1323 ſimiliter vel ad exemplar alterius 1322 è terrâ 1323 ¶ Commentitius, falſus, ſimulatus 1321, 2. 1222, 2. 1348. 1349 non 114. 873. 1322. 1323. 1481

Ficui ſimilis 1553

Ficulneum veretrum 1710

Ficulnum folium 858,2

Ficulnus 1553,2 ramus, ſeu ſurculus 858,2

Ficus ¶ Arbor 1553 humilis 1554 novella 1553 ſyreſtris 515 ¶ Fructus 1553. 1747 arida 1747 corrugata 1559 immatura 1156 ¶ Medicina 1553,2

Ficûs ſolium 648 granum 759, 2 plantarium 1553

Ficus Atticæ 1803 immaturæ 1138

Ficus colligens 936 comedo 1553, 2 cuſtodio 1224 decerpo 1554 fero 1738 legens 1553 lego 936. 1553 premo 1553

Ficuum amans 1554 arefactarum decoctum 1553 cultores 648 cuſtos 1223.1224

Fide accepta 1507 bonâ 322 399.597.1509 bonâ ſtatuo 449 carere parvis in rebus 1262 datâ 1507 decedo 1378 dignus 1260 1262 dignus tanquam idoneus fidejuſſor 436 exiguâ præditus 1263 indignum judico 1262 malâ ago 505 malâ verſans in aliquâ re 504 cum ſufficiente 1262 à fide abduco 695 diſcedo ibid.

Fidè 1261

Fidei commiſſum 1624 pignus 1263 ſufficientia 1262

Fidei committo alicujus 1263 meæ committitur ibid.

Fidejubendo invicem 435

Fidejubere 244.435

Fidejuſſio 434,2.435, 2 mutua 435

Fidejuſſor 434,2.435

Fidejuſſoribus cavere 1563

Fidejuſſoris interceſſio 435

Fideles 2261

Fidelis 1260.1261. 1263 præclarè Ind. αχ.

Fidelitas 1261,2

Fideliter 482.1261

Fidem dare & accipere 372 do 434.1260.1261 exigo 1261 facere qui poteſt 1260 facio 261. 1261. 1263 ficto plenam 1737 habeo 1260.1263 non habeo 1262, 2. 1263 his ſi quis non habeat 237 In fidem ſe permittere 399 ſupra fidem 250

Fidendum eſt 621 cui parum eſt 1263

Fidens 548. 621,2. 1260 multum 1263 parum ibid.

Fidenter 621,2.622

Fidenti animo 704 animo præditus 622 animo ſum adverſus aliquem ibid.

Fidentia 622.1648

Fides, ei 1260. 1261, 2 ejus teſtis ſunt dextra 372 idonea teſtis ſunt oculata 1179 plena 1737 publica 1563 rata 898 2. cui facienda eſt 1261 facta eſt ei ibid. habetur mihi 1260 habetur mihi certa me hoc factorum eſſe 261 cui ineſt 1263

Fides ¶ Chorda 1818

Fides citharæ 1059 multas habens 1818 ſeptem habens 1743 pulſare 988

Fidibus canentis 1856 cano 945. 1856 Indere 1856 decem intentus 1818 ſeptem intentus 1592 tenſis cano 1059 1096

Fidicula 1356

Fiduciæ

Fiduciis extendo 1682 reſtituo 1563

non Fiditur mihi 1262

Fidum cantus 1836, 2 pauciſtas 1818 pulſu carens 1836

Fido 1260. 1263, 2

Fiducia 362.618. 621, 4. 622. 703.708. 1260, 2, 1427. 1761. magna animi 622

Fiducia præditus 621, 3. 622 præditus magna 622 præditus multâ ibid. præditus ſum 703

Fiduciæ expers 622 plenus vultus 621

Fiduciam affero 621, 3 capio 621, 622, colloco 1260. 1336 firmare promiſſorum 1260 habeo 621, 2 reddo 622 reſumo ibid. ſumere 79 ſumo adverſus aliquem 622 ſumo faciendi aliquid. 362

Fidus 1260.1261

Fieri poteſt 381 poteſt, ut virtus &c. 426 non poſſe 1270. non poterit 1413 quod non poteſt 1012 cum poſſit 570 quantum poteſt ib. qui poteſt, ut quis &c. 1051 quoad poteſt 168 Quod ejus fieri poteſt 381

Figere obtutum 248 pedem 509 Obtutus qui figitur 248

Figlina 770 ars ibid. terra 1324. 1510. 1680.

Figlinam exerceo 770 factito 1353

Figlinum opus 1321

Figmentorum ſcriptor 341

Figmentum 1321. 1322 fabuloſum 1352

Figo 240.509. 1299. 1532 circumquaque 1301 firmiter 509 à latere 1301 tentorium 1481,2

Figor 1300. 1532

Figularis 769, 2 terra ibid.2

Figulina terra ibid

Figulinum ibid

Figulinus ibid.3

ad Figulum pertinens 770

Figulus 504.770. 1213. 1353. Ind. εο.

Figura ¶ Effigies, forma 336. 546,2. 1161.1679, 2. 1681. 1776 1793 aſſimilata & expreſſa 450 cui ſacra impreſſa eſt 1682. ¶ Tranſlatio 1651

Figurâ carens 558, 2. magnâ conſtans 559

Figuræ ejuſdem qui eſt 559 ejuſdem ſum ibid.

Figuram diverſam habens 558, 2. Per figuram 1679.

Figuras ſeu ſchemata non habens 558

Figurata dictio 1479

Figuratè 1110 loquor 448

Figuratio 546. 1679

Figuratu difficilis 558

Figuratus ¶ Tranſlatus 1651 ſermo 944 ¶ Typicus 1679

Figuris carens oratio 1479

Figuro 558. 559. 1067. 1679 perperam 1682

Figuror 1067

Fila 599 deduco 811

Fili inſtar ductus ſeu tortus 1099

Filia 653. 847, 2. 1234 herilis 376 filii 1691, 3

Filiatio ibid.

Filii filia 1691, 3 filius ibid. 3 more ibid.

ex Filio nepos 1691, 3 neptis ibid.3.

Filiola 653.1235.1630

Filiolus 1235.1630.1691

Filis fatalibus attribuo ſeu deſtino 1120 fatalibus tribuor ibid.

Filium abdicare 492 facio. 1691.

Filius 847, 2. 1234. 1691. 2. herilis 376 inclytus 1236 mas cui eſt 1235 unicus 1236

Filix 271 max. 1393 fœmina ibid.

Filo ſimplici textus 1059 ſubtili factus ibid. ſutus 1418

Filum 811, 2. 969.1035.1099 1305, 2. 1417 è colu deductum 1049 fuſo tortum 452. Parcarum 811 parvum 969 ¶ Vitium linguæ, quod infantibus adnaſcitur 327.

Filum deducere 35. 1049 duco atque reduco 1732 educere 1305 neo 811 retorqueo ibid.

Fimbria 245. 875. 933. 987 1147.1229.1258.1259.

Fimbriâ circundo 876

Fimbriæ ſeu nodi aut villi crumenarum 660

Fimbriam duplicem habens 876

Fimbriata tunica ibid.

Fimbriatus 660,3.933.1259

Fimbriola 987

Fimetum 241.840,2

Fimi amans 840

Fimo aſpergo 1165

Fimum ovillum 1252

Fimus 840,2.1165.1488.1506 caprinus 1513

Finalis 1597.1598

Findens aërem 1604

Findi in plures ramos 1570 qui nequit 780. 1571

Findo 76. 780. 4.840. 1468 1570, 2. Ind. αν. cuneo 1565 juxta 1571 in orbem ibid. terram 1605

Findor 510. 780. 840. 1570

Fine carens 1598

Finem afferens 1738 brevem habens 1598 facere dicendi 954. 1073 faciens per pe 1598 facio 935. 961. 1254. 1255 quum feciſſet cædis 988 quum feciſſet mandandi 1597 habere 1597. 1598, 2 imponens 1254. 1597 imponere alicui tei 851.852 imponere labori 1620 imponere cui vix poſſumus 1255 impono 1056. 699 1254, 2.1255. impono curſui 1254 præſcribo 338 ſimilem habens 1599 ſuum in ſe habens 1598 vitæ ſibi ſuâ manu præſcribere, id eſt, ſibi mortem conciſcere 338. Ad finem percucens. 1738 perduci 1597, 3 qui perduci non poteſt 1290. 1597 non perducitur 169 perduco 1595. 1597,2.1598 1644.1738 perductus 1599 1738 non perductus 1598 pertinens 1597 tendo ſimul 1599 unum tendere 1096 uſque 1597 juxta finem qui eſt 1599

Fines 104. 961, 2.119. 1200 1201, 2 circumcido, id eſt, agris mulcto 1602 meos egredior alienum agrum ſurpando 1202 meos tranſilio ibidem. ſuos tranſiliens ibidem. Extra fines qui eſt ibidem. locus ibid. projicere ibid.

Fingendarum ſtatuarum ars 1323

Fingendi ars 1322 arte valens ibid.

Fingens ex ære 1323 boves ibid. è luto ſeu argillâ ibid. pupas ibid.

Fingi ex ære 1681 qui facilè poteſt 1323

Finio ¶ Formo 187. 504.507. 706. 1007. 1321, 2. 1322,4. 1323. 1354 ceras 1323 ex vel in ceris ibid. Deum ibid. exactè 187 ¶ Comminiſcor confingo 1321. 1322, 2. 1323. 1569. 1840 fabellas 1323 fabuloſè 1074 nomina ſeu vocabula 1353 poëtarum more 1352 vafrè 1355 ¶ Concedo, pono 1347 ¶ Simulo 546. 873. 1348. 1482 me talem eſſe pro re natâ 1482

Fingor ¶ Formor 1322. ¶ Confingor 1322.1486

Finibus adimo 1201 expello 1202 imperii addo ibid. imperii addor ibidem ſuis circumſcribo ibid. ſuis circumſcripta inſula 961 A finibus alienis aufero 1201

Finiit vitam ante opus abſolutum 985

Finio ¶ Definio, termino 1200, 3.1289.1610,2. ¶ Ad exitum perduco, claudo, finem impono 985.1254.1255,1289. 1546. 1597, 1598 antè 985 vitam 1546 vitam in 1599 vitam priùs ibid.

Finior ¶ Defino 1546 ¶ Terminor 1200. 1289 terminis minoribus 1220

Finire bellum 985 orationem 338 terminis minoribus 1202 vitam 1598.

Finiri qui non poteſt ibid.

Finis ¶ Ceſſatio, clauſula, exitus, extremum, ſumma manus 524.829.961.973.985.1129 2. 1254.1255, 2.1289.1290 1595,2.1597,3.1598 carminis 1598 vitæ 264.427.1129 1597.1610. ¶ Limes, terminus 1199. 1289. 1290. 1609. ¶ Scopus 1199.1473 1595

Finis loco propono mihi 1200

Finit in unum 961

Finitima eſt 1142 regio 1142 ſit aëriæ naturæ 486 urbi 1201

Finitimum illi prædium 1202

Finitimus 295. 310, 2. 553. 1201. 1202. 1610, 3.1834 mari 1610

Finitio 985.1200,2

Finitivus 1200,2

Finitor 1200.1597.1629

Finitus 1289 non 1598

Finium interdictio 1201

Fio 362. 701. 1277, 2. 1354 1375. 1596. 1612 certior 395 miſſus 564 obviam 1676 pluris 1648 priùs 1348

Firma pax 261 vox 1609

Firmâ mente præditus 1762 prudentiâ præditus 1763 valetudine eſſe 426

Firmam valdè vocem habens 1784

Firmamenta cauſæ 402

Firmamentum 261. 440, 4. 509. 543. 670. 861. 898. 918.1482.1527 ægræ parti adhibitum 1531 cauſæ 554 cauſæ geminatum 1263 picturæ aut ſcripturæ 861

Firmandi vim habens 861 1587

Firmare res Italiæ. 706

Firmari 509 & contineri pilos in capite actis radicibus ibidem.

Firmata uſu poſſeſſio 551

Firmatio 1527

Firmatus 670 jurejurando 1195 non 1532

Firmè 261 543. 864. 1300.1401 radices egerunt 1117

Firmi & conſtantis ſermonis qui eſt 1073

Firmi cœperunt eſſe in ſuo propoſito 1441 thoraces 344

Firmis pedibus præditus 1372

Firmitas ¶ Duritas, ſoliditas 1527 ¶ Robur 1249 1440 1441. ¶ Stabilitas 261. 692. 693.709.808 & perduratrix 1033 ſecuritas 230

Firmiter ¶ Duriter 1527 ¶ Robuſtè, validè 861 862 1440. 1460. 1518. 1609. ¶ Stabiliter, conſtanter 440. 709. 899. 1033. 2. 1258. 1300. 1525. hærens 1301 non 709 obſervo 1258. 2 retinet 713

Firmitudo 543.1249

Firmius ¶ Conſtantius 1300

Firmo ¶ Duro, ſolido 1354, 2 1527, 2. ¶ Munio 543 ¶ Roboro 862. 865. 1440. 1587. ¶ Fulcio, ſtabilio 261. 440, 2. 509. 545. 670. 700. 898. 1258.1300. 1532, 2. 1563. 1667 è contrario 713 pedem 1532 radicibus 1431 ſuper 1532

Firmor ¶ Fulcior, ſtabilior 670.1532

Firmum admodum 1258. caſtellum 713 eſſe 261 imperium habere 864 juſjurandum 862 præſidium 1563 ſolum & durum 1258 reddo 861, 2. 862, 1400

Firmus ¶ Durus, ſolidus 257. 645. 1527, 3. 1564 ¶ Munitus 543. ¶ Robuſtus, validus 1518, 2. 1586. 1592. 1793 ¶ Conſtans, immotus, ſtabilis 261. 692. 693, 3. 709. 1258. 1300. 1317. 1443, 2. 1452. 1525, 2. 1655. animus 473 circumquaque 1301 & qui non facilè patitur 1249 ſomnus 1257 ſto 701 ſum 709. 1814 Minimè firmus 261. Tam firmus, ut ſubverti nequeat 1563

Fiscella ¶ Qualus 253. 899 1576 arundinacea 1429 scirpea 638 ¶ Camus 783 1345.1749
Fiscella capistro 1749
Fiscellæ formam habens ibid.
Ad Fiscum defero 1703
Fiscus 389
Fissa labia 1430 ligna circumquaque 722
Fissa fuit 780
Fissas ungulas habens 1169
Fissilis 77.780.1570
Fissio 510. 1570 quæ assulose fit 1570.
Fissu difficilis 1571 facilis ibidem
Fissura 1204. 1428, 3. 1570,3 1777 facta cum crepitu 963 manuum 1800 naturalium in muliere 1570 pedum 1800
Fissurâ manuum laboro ibidem
Fissuræ ani 1428 terræ 1442
Fissuram unicam habens 1122
Fissuras quaternas habens ibidem
Fissuris manuum laborans 1800
Fistus 510. 1430. 1570 benè 1571 dupliciter 1430 humi ibid. multas in partes ibid. non ibid. per medium ibid. summâ seu extremâ sui parte 1570
Fistula ¶ Tibia 727. 1300 1555. 1774 obliqua. Ind. æ. parva 218. 1556 pastoralis ex stipula 1447. ¶ Tubus 1266. 1573 dorsi medullæ 1556
Fistula cano 684. 1555, 2 1556
Fistulæ cantus 684
Fistulæ 1442
in Fistulam converto 1556 excavo ibid. Velut fistulam aperio & pervium reddo ibidem
Fistularis 218. 1556, 3 arundo 1556, 2
Fistulas compingo 1628 conficiens 1349 longas habens 219 quinque habens 1556
Fistulator 1555
Fistulis instructus 219
Fistulo 1555,2
Fistulosus 1556
Fixa esse dicitur res 1300
Fixæ stellæ 384
Fixis oculis intuens 1591
Fixit verubus 1266
Fixum 701 & firmum statuo 1300
Fixus ¶ Defixus depactus 1300 ex adverso 1301 clavo 1680 in summo 1302 Situs & fixus sum 230 ¶ Firmus, stabilis 230 1300

FL

FLabat 228
Flabellum 1 43 4, 2. 1774
Flaccesco 96, 2. 996. 1002 1459.1684.1752
Flacciditas 1002 ex nimio humore 1319
Flaccidum reddo 1002, 2 1459.1750
Flaccidus 1319.1458.1752
Flagella vitium 1429
Flagellamentum 1009
Flagellatio 68.1008. Spartanorum puerorum ad aram Dianæ 1009
Flagellator 1008
Flagello 663.1008.1009.1237 vehementer 1009
Flagellor 1008
Flagellulum ¶ Sarmentulum 803
Flagellum ¶ Scutica 280. 681 1001. 1008. 1336, 2 nexile seu plexum 1327 rhetorum 1009 ¶ Palmes 803,2.
Flagitanter 969
Flagitator 87
Flagitiosa perpetrans Ind. æ. vita 261
Flagitiosè 261 factum 1584 vivo 1584
Flagitiosus 85. 116. 117. 261 1105
Flagitium 116. 505, 2. 725. 1105.1106. 1284
Flagito 969
Flagrans 67, 2 ardore igneo 1751.
Flagrio 1008
Flagris cædo 68. 128.663.717 1008 cædor 128. 717 non cæsus 375
Flagro 722. 723. studio insano 1111
Flagrum 1008 Ireum 1489, 2
Flamen 1341
Flamma 613.966.1750 3.1843 excitata 397 pulchra 1751
Flammæ ancipitis ibid.
Flammam ejaculor ibid. habens utrinque ibid.
Flammans 1843
Flammeo & fusco colore mixtus 1709
Flammeus 1750,2
Flammula 1751
Flando disjicio 1435 excito ibid. immitto ibid.
Flans desuper 228 spiritus 1556 vehementer 228
Flatibus impleor 1342 obnoxius 1342
Flatio 1774
Flatu abundans ibid. accendo 1775 carens 1343,2. discindo 1775 discutio 1435 effundo 1775 expello ibid. immitto ibid. impleo 1342 Cum flatur errifico 1775
Flatum ciens 1776 emitto 1774 emitto in 1846 emitto naribus 1767 emitto vehementer 1775 ventris emitto 260 1343, 2 ventris clàm emitto 260
Flatuosus 1774
Flatur 1341
Flatus 206. 213. 228, 2. 716, 2 745. 1281 1341. 1342, 3 1434. 1774, 3. 1844. 1845 adversus 1343 parvus 1342 ventris 260 ¶ Spiritus, insolentia 1774, 2
Flatus carentia 1344
Flatus in aere flantes 152 excito 1342 movens 1342, 2 1774 non generans 1775 Quæ flatus discutiunt 1775
Flatuum expers 1775
Flavâ bile laborans 1817
Flavam cæsariem habens 335
Flavas alas habens 1393
Flavis pilis præditus 747
Flavo colore imbutus 285
Flavos pilos habens 649
Flavum colorem habens 1828
Flavus 814.1205
Flebili voce cantans luscinia 1134 voce loquor 1057
Flebilis 329, 2. 665.798.1133 omninò 1134
Flebiliter 1525
Flectendi animi vim habens 41
Flectendo se boum arantium more Ind. ß. In flectendo se agilis 978
Flectens animos quò vult 41 caudam 1219 genua 1150
Flectere genu 330
Flecti aut torqueri qui nequit 1548, 2 precibus & quasi cedere 399 & ab irâ revocari qui facilè potest 729 verbis qui potest 1426 verbis qui vix potest ibid. verbis qui facilè potest 1074 verbis qui nequit 1074. 1180. Qui flectitur facilè 1548
Flecto ¶ Inflecto, torqueo 246.739, 2.740.798.978, 4 1542. 1655 genu 808 in gyrum 407 lumbos huc illuc 1053 me indecenter 1432 oculos 246 ut fit in curuli certamine 739 ¶ Deduco de sententia, converto, exoro, persuadeo 34, 2. 739. 740. 798. 1180. 1546. animum 41. 66. 798. animum meum 233 oratione 1259. 1261 verbis 1073.
Flector ¶ Inflector, torqueor 739. 740. 799. 978 leniter 1546 ¶ Exoror, frangor, mutor 739. 799. 1653 oratione 1259. 1261
Flens sublatâ & intentâ voce 350
Flentium locus 798
Fleo 665. 797. 798, 4. 904. 1078 1215 ante 798 vehementer ibid.
Flere facio ibid.
Fletu prosequor ibidem misto ridens Ind. ß. Sine fletu 798 1136.
Fletus, ûs 798. 866. 904, 2. 1134 cum risu 311
Flexanima 1260
Flexibilis 729, 2. 740, 3. 741, 4 978. 1688. 1790 oratione animus 740
Flexibilitas 740. 1688
Flexibiliter 1688
Flexibilius ibidem
Flexibus carens cursus 740
Flexiles boves 452
Flexilis 739. 978. 1542. 1548, 4
Flexio 978 cantûs ibidem
Flexipes 1371
Flexis genibus 1150 genibus subsidio ibidem
Flexit caput aliò 240
Flexo equo 1542
Flexu difficilis 740 facilis 740 741
Flexu fallo 1547
Flexuositas 1543
Flexuosus 452. 1543. 1544 1546
Flexura 739
Flexus benè ibidem
Flexus, ûs 739, 3. 1542. 1543 genuum 1150 in cantu qui fit 739 membrorum quicunque 14 vocis qui difficilè flectitur 740
Flexûs contortio
Flo 58. 223. 228, 2. 745, 1845 super 1344 siccum 1775
Floccifacio 947. 1600. 1620
Floccorum collectio 935 lectio 875
Floccos lego ibid. lego hærentes in veste 835. 936
Floccus
Floralia 875
Flore carens 159 plenus 158 A flore fluens 1425
Floreæ corollæ
Florem album habens 158 amitto 159 amitto ætatis 96 duplicem habens 159 non perferens ibidem. purpureum habens. ibidem
Florendi vim habens 158
Florens 96. 618. 1567 ætas 600 ætate 95. 1852 annis 66 maturè vel præmaturè 159 flatus vitæ 617 tardè seu serò 159 ter 618 violæ instar Ind. ω.
Florent laudibus æternis 617
Florentes ætate 158. 600 genæ 158
Florentis ætatis juvenes 617 ætatis tempus 1852
Floreo 158. 735 ante alia 169 simul 16 ¶ Metapa. 158 617 ætate 95 ætate simul 96
Florere bene & feliciter seu pulchrè 159 quacunque re 95
Flores 158.1772
Flores alens Ind. αν. decerpo 160.228,2. fero 1734 jaciens vel emittens 251 jacio vel spargo ibidem. lego 935 producens 1349 1779 vendo 1409
Florens 158
Floribus abundans 159 conspergo 158. 160 fœcundus 158 orno 1822 orno undique 160 variis fragrantia prata 1135
Floridæ vestes 650
Floridè 157
Floridi colores ibidem
Floridis coloribus pingo & illustro 160, 2
Floriditas 158
Floridum tempus 160 texum 875 reddo 158. 160
Floridus 157, 2. 158, 2. 289 617, 2. 955 pulchre 159 violæ instar 618
Florifluus 1349
Horiger 1734
Florilegium 935
Florilegus ibidem
Florunt ejus temporibus 96
Florulentus 1779
Florum coloribus pictus 158 lanugo ibidem. marcor 159 productio 158
Flos 157. 158, 2. 228. 650 955, 2 odoratus 1135 vitis 159, 2 ¶ Cujusque præstantissimum 228 ætatis 95 1852 herbarum 228 salis 128 157
Flosculus 158
Fluctibus agitatus multis 1436 1548 non agitatus 810 1548 agitor 809 pulsatus 1338 sub fluctibus 202
Fluctuans aqua Ind. ζα. mare 894 multum secum ipse 1443 non 810
Fluctuare dicitur acies 894, 2 animus perturbatus 1367 mare 1366 facio 894, 3
Fluctuatio 809. 894, 2 animi 252 maris. Ind. ζα.
Fluctuo 809. 2894, 3. 1443. ζα. ¶ Met. 894. 1443. animo 644. 1419
Fluctuosus 894, 2. Eurus 810
Fluctus 809. 893. 894. 1421. 1436. 1670 albicans 894 decumanus ibid. immanis ibid. maris. 1436 parvus 809 894 surdus 894. ¶ Metaph. 809
Fluctus excipiens littus 382 excitans ingentes 894 moveo ibid. 2 reciprocantes habens 1436 secans 1606
Fluebam 1422
Fluens 1421. 1422 auro 1425, 2. benè 1424 celeriter 1424 1425 à flore 1425 hyeme ibid. impetuosè 1424, 2 in mare ibid. lachrymis ibid. latè 1424, 2. 1425. 1808 lenitèr 1424 perpetuò 1084, 3. pulchrè 1084. 1424, 2 purè 1425 rapidè 1424 sanguine 1425 semper 1424. 1425 simul 1425 tenuitur ibid. ventis 1424
Fluenta habens argentum vehementia 1425 impetuosa 1424 lata ibid. profunda ibid. 2 retrograda 1425 simul juncta 1424. 1425 vicina 1424
Fluentes res ad nostram voluntatem 1424
Fluentis carens 1084
Fluentum 1083, 2. 1421, 3. 1422, 2. 1423 parvum 1421
Fluere cum strepitu 847
Fluida vestis 1423
Fluidè 1688
Fluidus ¶ Fluens, fluxus 1421 1422. 1688. 1808. ¶ Evanidus, caducus 1421
Fluitans 490
Fluito 489. 1333, 2. 1334, 2. 1443 suberis more 1722
Flumen 1467. 1421. 1804. 1805
Flumina accolentes 1368
Fluminis impetus 1421 in morem 1367
Fluminum brachia seu rami 773
Fluo 514. 950. 951, 3. 1078, 2. 1083. 1421, 2 aliquantum 951 benè 1424 circumquaque 1423 lachrymis 1424 latè ibid. per medium 1422 cum murmure & strepitu 764 cum murmure leni ibid. sensim 1424 subtus 953 super 1423 sursum 1422 undique 1423
Fluor 1083
Fluta, pisces 1422
Fluvialis 1367
Fluvii more ibid.
Fluviis abundans 1368 vicinus 310
à Fluvio qui rapitur 1737
Fluvios duos habens 1367 pulchros habens 1368
Fluvium trajiciens 1269. Ad fluvium situs 1368
Fluvius 1367.1421
Fluxè 1421
Fluxi 1422,2
Fluxi & fragiles 1421
Fluxio 1421,5.1422,2
Fluxione laborans 1422
Fluxiones mulierum 1421
Fluxionibus infestor ibid. obnoxius ibid.
Fluxu intestinorum laboro 485
Fluxum seminis patior 1424
Fluxum & evanidum 1423
Fluxus ¶ Fluidus 1421, 2. 1422, 2. ¶ Caducus, infirmus, lubricus 605. 721. 784. 1688. 1689. 1852
Fluxus, ûs. 1421, 2. 1422, 2 puris 1425

FO

FOcalis 527
Foco assidet 526 qui præest 527
Foco eodem utentes 744
ad Focum pertinens 527 qui stat vel sit 526. Apud focum qui est ibid.
Focus 353.526,2.527
Fodicans 1116
Fodicare terram dicuntur aves 1470
Fodicatio ludicra 63
Fodico 663. 1116, 2. 1579 ludibundus 63
Fodicor 1579
Fodiebat magnam fossam 931
Fodiens terram circa plantas 1470
Fodina 1037
Fodinæ lapidum ibid.
Fodio 323. 620. 931. 1203. 1468, 2. 1469, 2. 1470. 1809 antè 1204 circumcirca 932 contrà 1204 juxta ibid. puteum 1205
Fodior 1204. 1469
Fœcunda 902. 1632
Fœcundè 303
Fœcunditas 308. 309. 1631. 1632
Fœcundus 303, 3. 308. 309, 2. 751, 2. 1354. 1505, 2. 1631. 1632, 2 & fertilis locus 303 sum 1632 uberibus fructibus 751 sum uberibus fructibus ibid.
Fœdatus sanguine 1053 sordibus 1310
Fœdè 449 indigneque affectus 980
Fœdera 1506. 1603 percussa cum rege 1388 non completa 772 non servans 1626 Contra fœdera 762. 1507
Fœderata urbs 1011
Fœderatorum more 1747
Fœderatus 1011. 1747
Fœdere junctus 1507, 2. percusso cum ipsâ 1506. A fœdere excluso 1507 immunis ibid.
Fœderibus incundis facilem me præbeo 1627
Fœderis expers 1507 sanctio 568 violatio 1507. 1626 contra fœderis fidem violo 1507
Fœdifragè 1747
Fœdifragus 1507. 1747
Fœdis verberibus 449
Fœdissimè 85
Fœditas 85. 86 abominanda 1079
Fœditate omnem modum excedens facies 85
Fœdo 86, 2. 449. 813. 1052. 1067. 1240. 1757. 1773, 2. 1822. 1827. Ind. δ. contumeliosè 68
Fœdor 1053. 1438 pulvere 839
Fœdum in modum tracto 980
Fœdus (a) 85. 449. 1455. Ind. βο illuvie 1310 omninò 86 super modum 86
Fœdus (s) 234. 984. 1194. 1507 1524. 1622. 1626, 2. malum 1627 violatum 1507.
Fœdus facero 1624 ineo 234 inierunt cum iis 1037 qui non iniit 1626 paciscor 1354 percutere 1601. 1602 percutio 1506 non servo 1507 transgrediens ibid. contra fœdus facio ibid.
Fœmellam pario 1631
Fœmina 345. 635, 2. 1532 elephas 634 factus es 346 fio ibid.
Fœminæ similis 1708
Fœminæ 635
Fœminam ago 346 pariens 1631 procreans 308 repræsentans cultu gestuque 346
Fœminarum amore insano captus 992 imperio regor 863 procreatio 309
Fœminas occidens 1723
Fœminea forma 635 mollities ibid. natura ibid. vox 634
Fœmineam formam habens 1068
Fœminei sexûs ova 635
Fœmineum ibid. genus 634 ingenium 635 & molle melos modulantes lusciniæ 1029
Fœmineus 634 partus 1631 pes 1371
Fœminino genere 635
Fœmininus 835.1505
Fœnerare antè 357 ultrà ibid.
Fœneratio 357, 2. 1630 mutua 1631
Fœneratitia pecunia 357
Feneratitius ibid.
Fœnerator 324. 357. 709. 1630
Fœneratoria ars 709.1126
Fœneratorius 357
Fœnero 357.1630
Fœneror 249. 324. 357. 709. 1630.
Fœniculum 1002 equinum ib. sylvestre ibid.
Fœnifex 845
Fœno abundans 1819 sagino ibid.
Fœnogræcum 1618
Fœnore accipio 357 obruor & exhaurior 1630 occupata pecunia 501. Cum fœnore reddere beneficium 131 multo refundo 1808
Fœnori dare 324.1630,2
Fœnum 1814.1819, 2 fruticosum 1132. Græcum 773, 2. 774, 3
Fœnus 880.1630
Fœta 901.1840
Fœtens 153 purgamentum 790
Fœteo 260.291,2.790
Fœtidum os habens 1537
Fœtidus 291.1079.1135,5 aliquantulum 291
Fœtificatio 303.1350
Fœtifico 303.308,2
Fœtificus 303.1630
Fœtor 261. 291. 790. 1135, 2. 1846, 3. alarum 332, 2. 790. 1647 hircorum 322 lucernæ extinctæ 260
Fœtum abigo 243 augens 1630 immaturum pario 1632 perficiens 309
Fœtura 203.308.901. 1467
Fœtus conceptu multo 902
Fœtus, ûs 285. 303, 3. 308. 901, 3. 977, 2. 1467. 1504.1630, 2 fructuum 303 terræ ibid. qui in utero est 291
Fœtus abigens medicamentum 243 edo 977 perfecti 309
Folia 1814
Folia abjiciens 253 amitto ibidem 1425 amputo 845 1772 decerpo 1296 emitto 1296.1771 ferens 1739 fundens 1808 fundere ibid. habens acuta 1772 anguliosa. Ind. γω. angusta 1773 arundinacea 1772 bina ibidem in cacumine 1297 capillata, carnosa 1773 centum, concava, crispa 1772 densa 1773 duodecim, firma, humi serpentia, humi sparsa, infinita 1772 lævia ibid. lata 1773 longa 1772 magna ibidem 2. mille ibidem. multa 1773. Ind. νε. nigra, parva, pauca, plurima 1772 profunda ibidem, pulchra 1297, 2. 1772, 2. quinque ibidem, juxta radices 1773 rara 1772. 1773 semper 1772 in summitate ibidem, tenuia 1772. Ind. ελ. terna 1773 viginti habens 1772 lego 936 mutans singulis annis 1772 spargo 253
Foliatus 1739. 1771, 2. à caule tantum 1772 non ibidem, à radice 1773 valdè 1772
Foliis abundans 1771 carens 1297.1772 densus 1773 luxurio 993, 2. obtectus 1297 stratus 1539
Folio similis 1296
Foliolum 1771
Foliorum amissio 253 amputatio 1772 angustia 1773 cumulus 1771 perpetuitas 1772
Foliosus 1771
Folium 648. 858. 1296. 1771. 1772 agni 1772 nucis ibid. uberis 1773
Folium referens 1296 unicum habens 1772 In folium mutari 1296
Follibus accendo 1434. 1435. ventilo 1775
Folliculi seminum 453
Folliculis clausus fructus 972
Folliculo similis 653.972
Folliculos multos habens 972
Folliculum longum habens ibid.
Folliculus 653.735.736, 909, 3. 972. 1784
Follis 1774. ¶ Pilæ genus 850
Follium pars extrema 1775
Fomentum 167. 618, 2. 996. 1404, 2. 1833

Fomes 68. 723. ¶ Metaphora 224
Fons 868.951. 1299. 1306 aquæ salientis 878 ¶ Metaphora 1299
Fontanus 868.1299
Fonte bono præditus 868 E fonte velut perenni manans 1299
Fontes 271 multos habens 1307 pulchros habens 1306 rivo multiplici sparsi 741
Fontibus ornatus 1306
Fonticulis scatens 1303
Fonticulus 868.1299
Fontis custodia 1770 custos ibidem, in modum effundo 1299
Foramen 1171. 1636,3. 1673, 4. acûs 887 parietis 1204 parvum 1673
Foramina habens 1636 habens ampla ibid. duo 1171 multa 1171.1636 quinque 1556 rara 1271 recta 1636 septem 1743 tria 1184
Foras 658 ejicio 659 emittere 463. 665. 1761 mittere 1279 prodi 462 prodire 599 1314 prolatus sermo 463 prospecto 897
Forceps 917. 925. 1601 cancrorum 1810 quo ignita tenemus, aut, ex igne eximimus 24
Forcipem in ore habens 1537
Forcipes 1011
Forcipicula 917
Forenses orationes 402
Forensis 16.48 gratia 16
Forensium rerum peritus ibid.
Fores 658.659,2.799,2.1300, 2. aperire 1136 multas habens 659. Ad fores seu ante fores pernocto 218
Forfex 1601. 1835 cancrorum 1810
Forfice discindo 1836 reseco ibid.2. tondeo ibid.
Forficem in ore habens 1537
Forficula 1836
Foribus munio 659
Forinsecus 462. 463, 2. 658
Foris 462.463,3. 658,2. agens 390, 2. agere 463 cubans 821 est 659 quod fit 218 observans 1181 pernoctans 218
Forma 445.546.1067, 2. 1322 1456.1679 bona 1068 corporis totius 1067 decora 1068. 1380 delineata 342 dicendi 1793 indecora 1068 2. loci 1706 mediocris 734 plana 340 primigenia 1681 pulchra 1068 rei 445 rei cujusque 701. 1067 servilis 1708 stata 734
Formâ carens 446.558 conspicuus 1068 crucis 1682 decorâ præditus 1852 decorus 1068 indutus ibid. lucuntâ præditus ibid. venustâ conspicuus 1852
Formæ decor 1852 exornandæ studiosus 832 lenociniis exorno 1067
Formæ deorum 1067. ¶ Ideæ 446
Formam accipio rei alicujus 445 animalis habens 1068 concilio 1067 crucis gerens 1682 diversam habens 558. 1068 eandem habens 1068. 1681 eandem induco 1068 exprimo & effingo. 1068 1681. 1793 fœmineam habens 1068 humanam habens Ind. av humanam tribuo ibid. mentior 1067 muliebrem habens 1068 mutatam habens 446 peculiarem habens 1068 non recipiens Deus 558 repræsento alicujus 1162 tauri habens 1068 In aliam formam habitumque verto 1497
Formandi vi præditus 1322
Formas specto 1476, 2 in varias mutare faciem 119
Formatio 1067.1322, 4. 1679 1681 morum 1322 vocabuli unius ab altero 546
Formatrix 1067
qui Formatur ægrè ad bonos mores 1681
Formatura 1067
Formatus non 1068. 1322. 1681 recens 1681
Formellæ casei 1661
Formica 1077,2
Formicæ alatæ 1213.1114
Formicarius leo 961
Formicarum agmen 1077 contubernium ibid. 2 motu similis pulsus arteriæ ibid.
Formicinus ibid.
Formidabile 1541
Formidabilis 366. 619. 1720.
Formidabiliter 1720
Formidandum magis 1431
non Formidans 1720
Formidator 47
Formido (n) 366.1643
Formido (v) 1261. 361. 1057. 1088. 1643. 1720 reprehensionem 1088
Formidolosus 362, 2. 1720 hostibus 352 sum alicui 1198
Formis variis indutus 1068
Formo 29. 187. 504. 559, 2. 706.1007.1067.1321.1322, 2. 1681 aliter 886 iterum 1681 obiter 1682 perperam ibid.
Formor 30.1067.1322
Formosa 1849
Formosam faciem habens 1183
Formosissimus sum 733
Formosius reddo ibid.
Formosus 445. 446. 733. 1067, 1068, 2. 1849 admodum 735 oculus 1392
Formula 1679
è Fornace 738. In fornace fusoriâ fabricor 1808. Circa fornacem opus faciens 738
Fornax 260, 2. 966. 737 fusoria 1808, 3 parva 738
Fornicatum opus 1836
Fornices ibid. altos habens 168
Fornix ¶ Testudo 176. 737 cœli 901
è foro 21. In foro versans 21 versor ibid.
Forsan 1585
Fortasse 690. 1569. 1675 At fortasse 119
Fortassis 1585
Fortè 180.1585 fortunâ 348 1675,2 sum 1675. Ne fortè 1413 Nisi fortè 180. 463 Qui tum fortè aderant 1676 se fortè tunc fuisse cum Demareto 1675 si fortè 444 1413. Ind. av, ita contigerit 1675
Fortem virum decens 155 virum me præsto 4 virum se præstans ibid.
Fortes viros habens civitas 156
Forti animo 746. 1844 animo esse 964 animo præditus 746 animo sum 862.865. 1844 cervice 976 corpore 1440 viro digna actio 4 viro dignum facinus ibid.
Fortior 862
Fortis 3.84. 117, 154. 155, 2. 157. 193,2. 525. 622. 643. 703. 714,2. 744. 861. 862. 1180.1358.1511. 1576 animus 1180 manu 1801 & prudens. Ind. aλ. supra modum 157
Fortissimè dimico 186 gero me ibid.
Fortissimus 186. 861 1800 omnium 186
Fortiter 155, 2. 193. 303, 2. 714.861, 2. 1440. 1441. 1546 agere 117 gerens se 4 gero me 4. 865 res gesta 4 tulit 1441
Fortitudinis præmium 186 specimen 733
Fortitudo 4. 117. 154. 155. 157. 186. 708. 964. 1440. 1441. 1844 paterna 4
Fortuita 1675
Fortuiti eventus 1676
Fortuito 175. 221. 1675, 4 offerens se 448
Fortuito casu 447
Fortuitum 221. 1676 inventum 900
Fortuitus 1675, 2. casus 234. 1317.1675 eventus 221
Fortuna 348. 1675 adversa 604. 1368. 1391. 1677,4. 1732 bonâ 518. 1368 dira & miseranda 349 divina 701 gravis 349 hominis 912 prospera 805,2. 1221. 1599. 1733 secunda 1677 1678
Fortunâ adversâ utor 604.725. 1368.1391.1677, 2. favente 1677 gravi premor 349 prosperâ utor 639. 805. 1424 prosperâ utor usquequaque 1678 prosperâ usus est 1023 secunda utor 605
Fortunæ bona 166 facilitas indulgentia 1415 progressus facilis 1271
Fortunæ committo 1624 tradere se 1434
Fortunæ ¶ Facultates 265. 1151.1824
Fortunam omnem experiri 1434
Fortunata 994
Fortunate 349. 1368. 1675. 1677
Fortunator 882
Fortunatus 82.349. 350. 518. 805.1368. 1675. 1677 judicor 994
Forum 16. 672. 1291. 1408 judiciale 16 nundinarium 1268 piscarium 1410 publicum 1411 in quo rumores varii narrantur 1719 venalium rerum 16 In forum 21
Fossa 134. 255. 343. 620.914. 928.1204,4. 1468. 1469,3 1794. Ind. xg. angusta 219 profunda 1761
Fossâ ditimo 621 munio 620. 621
Fossæ oblongæ & angustæ 219
Fossam ducere 467.620
Fossilis 347. 620. 1204. 1469
Fossio 1204.2.1469,5.
Fossitius 1809
Fossor 401. 1204,2. 1469,4. puteorum 1205.
Fossu facilis
Fossus 845. 1204. 1469,2. non 1468 profundè 1469
Fotu prodest 1404
Fotus, ûs 74.167. 247.618,2. 996.1404,2
Fovea 255.274, 2. 620. 914. 1204.1469.1809. Ind. xz. in quâ condita frumenta asservantur 1443 parva 274 Qui in foveâ est ibid.
Foveæ 720
Foveam in se habens 274 in foveam traho ibid.
Foveas 630 Ne foveas me mendaciis 619
Fovebant & protegebant domum 492
Fovendi vim habens 618
Foveo 30. 168. 491. 492.542 552.554.618,3. 619,3. 809. 809. 831.1226.1359.1404. 1837 bellum 1660 clam 619 insuper ibid. intus 1685 leviter 619
Foveor 618.1404
Fovere aquâ calidâ 168 infusione ibid.
Fovere spe inani 619

F R

FRaces 1307.1515
Fræta 1428 civitas 1744
Fractiseni 459
Fractio 45, 3. 510. 640. 645. 651. 798. 799 aurium 46 ovorum ibid.
Fractor 45
Fractu difficilis 46. 645. 799 facilis 645.780
Fractum os 45
Fractura 45.182,640. 645.780 798. 799. 1428 calvæ in duas partes 1473
Fracturæ currum 45
Fractus 45, 2. 1428 aures 45 deliciis 651. 652 non deliciis 652 igne 1430 molâ 799 1720 morbo 828 omni ex parte 799 in quatuor partes. Ind. 7z. senio 426 viribus 985
Fræna 143. 1460 circa molares dentes strepentia 420 conficiens 1355
Frænando & castigando cupiditatem & luxuriam 823
Frænata ora habentes 1791
Frænatio ibid.
Frænationis instrumentum ibid.
Fræni amans 608 ferramenta 1536 pars, quæ ori equi inditur 1535
Fræni 638
Frænis argenteis ornatus Ind. ap aureis insignis 143 regi qui vix potest Ind. dv.
Fræno 40. 41. 143. 223. 608. 822.1791,2
Fræno aureo utens 1791 carens ibid. duco 41 ductilis 608 injecto rego 1791 moderor ac rego 41
Frænos respuo 608
Frænum 675.1536.1557. 1791 1835 detrahо 1791 injicere equo 243 injicio 1536 mandens 1702
Fragiles & fluxi 1421
Fragilis 45, 2. 645. 652,2. 797.799.1459.1553
Fragmen 798
Fragmentum 45. 271. 645. 651, 2. 780. 798. 829.842.963.1570,3. avulsum 1429
Fragor 285.1203.1253,1680, 2. 1843, 2 nubium 1430 tonitrum imitans 288 vinculorum imitans 182
Fragorem edens in cursu 1666 edo 181. 419. 1251. 1415 1491,2
Fragrans 722, 2. 1134.1135,6 odoribus multis 1135
Fragrantia prata variis floribus 1135
Fragrantiâ, æ ibid.
Framea 1420
Frangens animum 1764 mentem 1110
Frangentes & debilitantes eorum spiritus 985
Frangere animum 419 deliciis 173 potentiam 645 spem ibid. spiritus 419
Frangi animo 419 qui nequit 780. Amygdalæ quæ facilè frangi possunt 1461
Frango 29. 45, 2. 128. 509. 510. 645.646. 651, 2. 652. 798,3.799.828.1336.1415. 1418. 1427. 1428. 1429. 1750. Ind. d. & flecto animum alicujus 798 circumcirca 799 circumquaque 46 collum 1649 deliciis 651. 652,3. 1814, 2. insuper 46 lapides 640 membra 344 vires 566 vires & robur alicujus 1460
Frangor 45. 509. 510. 645. 651. 798. 799. 1336.1416. 1428 super aliquâ re 1430. ¶ Metaph. 20. 611. deliciis 651. 652 malis 740 viribus 1283
Frangunt animos, id est, enervant 45
Frater 48. 70, 3. 306. 317. 754. 1506. 1568. Dei. Ind. aA. ex diversâ matre 1050, 2. falsus 49 germanus 49 1100 uterinus 48. 1050. 1100
Fraterna charitas 49 communio & societas ibid.
Fraternus 49.306
Fratre carens 49
Fratrem appello ibid. occido 884
Fratre 69. 600 quasi collactanei 297
Fratres habens 49
Fratria 455
Fratricida 884
Fratricidium ibid.
Fratris loco qui est 49
Fratrum amans, ibid. odium ibid. ofor ibid.
Fraudantium more 556
Fraudatio 556.1112
Fraudativus 1528
Fraudator 556.1528
Fraudatrix 1528
Fraude exercitati homines 876. Sine fraude 392 factus 1615
Fraudes 1762 meditor 1762 oppono fraudibus 1052 structæ 1051
Fraudo 556. 843. 1528 insuper 1528
Fraudulenta molitio 1481
Fraudulenta consilia agitans 1043
Fraudulentæ artes 132
Fraudulenter 743. 1546 ago 132. 417 comminiscor 1480 conscripta epistola 1478 excogito 1496
Fraudulentia 417
Fraudulentum consilium habens 1043
Fraudulentus 132, 2. 173,776. 2. 788. 1052. 1320. 1328 1762. 1811 mente 743 sum 502
Fraudum excogitatio 1418 excogitator ibid.
Fraus 173.250.417.502. 879. 980. 1392. 1542 1614
Fraxinea hasta 1027,2
Fraxineæ hastæ peritus 1028
Fraxineus 1018.1027
Fraxini peritus 1028
Fraxinus 1027 bubula 1028
Fremebundè 288
cum Fremitu 288.290
Fremitum edo 1436 edo inter pugnandum 107 magnum edens 285
Fremitus 285. 1065. 1251. 1435.1767,2 moris 1765,2. militum in pugnâ 107
Fremitus nullos edens 285,2
Fremo 285,4. 662. 1767,2. ¶ Fremebundè minor 285 irâ 288
Frendens 290 lupus 1835
Frendere dentibus 290.1384
Frendo 290 dentibus 1076
Frequens 50. 62. 554. 619. 1363. 1401. 1580 hominibus 162 sum 619.1329
Frequentamentum 1400
Frequentans aërem 1755,2
Frequentant incolis urbem 1141
non Frequentatus 1517
Frequentem incolis reddo unà 1141
Frequenter 554.619,3. 1363,2 1400.1401, 2. 1580 currit 1665 ventito ad aliquem locum 1834 utetur hac oratione 1363
Frequentes 114. 127 morbi 554
Frequentia 1331 habitatorum 1143 hominum 162
Frequentiori successu bellorum uti 1364
Frequentissimè 554
Frequentissimus 1364
Frequento 619. 1401 civibus 1143 non 1755
Fresa faba 510,3
Fresus ibid. non ibid.
Freta 219
Freto arcto constrictus 1273
Fretum 538. 1267 parvum 1267 trajicio 1268
Fretus 548. 1260, 2. 1261 fortunâ 479
Friabilem fieri 1835
Friabilis 645.652.865.1671 1835.1837 natura 1835 non 645
Friabilitas 865
Friatilis 290
Friatio 651
Friatura 645,2
Fricando demulceo 1837 detergeo ibid.
Frico 650. 812. 1837 circumcirca 1670 manu 1671
Frictio 1528
Frictio 1668. 1669 levis 177 ficca 1671
Frictrices mulieres 529
Frictrix 1668
Frictu detergeo 1669
Frictus, ûs, 1668
Frigefaciendi vim habens 1845,2
Frigefacio 1844.1845
Frigefieri qui potest 1845
Frigefio ibid. 2. Vas in quo aliquid frigefit ibid. 3
Frigens 1798 non 1431 perpetuò, Ind. gt.
Frigeo 1431. 1518. 1798. ¶ Remissus sum 1313
Frigesco 1846
Frigida dictio 945
Frigida amans 1846
Frigidâ lavor 975 oratione utens 945
Frigidæ potor 1313 potus ibid.
Frigidam metuens 1721 potio 1313
Frigidè 1845 dico 945 loquor 1845
Frigidi amans 1846
Frigiditissimum 997
Frigiditas 1845, 3. 1846. ¶ Metaph. 1845
Frigidum faciens 1355 lavacrum 975
Frigidus 67.880, 3. 997.1845, 2 aliquatenus 1846, 2 supra modum ibid., in verbis & jejunus 1845
Frigillatio 964
qui Friget 1767
Frigo ibid.
Frigor ibid.
Frigore astringo 1301 contrahor 997, 2. gtudens 1661 hyemali enectus 641 obtorpesco 997, 2 tartareo tremo 1580. Præ frigore tremo 253
Frigori non obnoxius 1431
Frigoris patiens 1799
Frigus 880, 2. 1798. 1845 est 1798 hybernum ibidem, matutinum 67. 1518 vehemens 1846
Frigus captans 1845 capto ibid. inducens 306. 1845 lethale inducens 1845 sentiens facilè 1846
Fringilla 1510,2 parva ibidem
Fringillago ibid.
Fringillarius accipiter ibid.
Frio 645. 651. 952 unà 952
Fritillus 1749
Fritinio 1612
Frivola 743 verba 152
Frivolas res consectans 956
Frivolis de rebus verba facio 944 in rebus anxium esse & torqueri 959
Frivolus 1459
Frixio 1767 in sartagine 1616
Frixorium 817
Frixus 1767 in sartagine 1616
Frondatio 1772
Frondeo 1720 amitto 1425 amputo 1772
Frondescens recens 618
Frondesco 1771
Frondibus luxurians 1692 luxurio 993
Frons, dis 617, 3. 1416.1771 1772
Frons, ntis, 1182 contracta 1097 invercunda 1692.
¶ In acie militari 1182 1534
Frontale 385.1182
Fronte adductâ seu obductâ qui est 1228 adversâ 1182 lætâ 1183 perfrictâ 513 In fronte collocatus 1583
Frontem habens adversam 1535 caperatam 1711 latam 1182,2.1183 obductam tetricis nubibus 1098 oppositam habens 1182 laxare corrugatam 1789 perfricare 1690 & occiput omnium rerum cernens 1385
Frontes navium suarum aliis oppositas habens 1182
Frontibus adversis ibid.
Frontis caperatæ rugæ 138 fascia 1182 inspector 1476 pellis 1182 striæ 1523
Fructibus uberibus fœcundus 751 vescor 1791 vivens ibid.
Fructiferus 750. 1361.1736
Fructificans anno uno 750 benè 751 malè & infeliciter ibid. benè fructificare faciens ibid.
Fructifico benè seu feliciter ibi supra modum 752
Fructificus 1351
Fructu abundo 1752 cinctus 751 luxurians 993. Sine fructu sum 750
Fructum annuum ferens & fero 1735 aridum pariens 751 capio 502. 932. 1856. caudice ferens 751 circum se habens ibid. colligo 750, 3 decerpimus libertatis 136 decerpo 750, 2. dulcem gignens ibid. edo seu emitto ibid. ferens 752 ferens annis alternis, anno annuatim 1735 ferens à tergo folii 751 fero 309. 1931. 1736 fero non 750 in se habens ibid. inclytum habens 751 latum ferens ibid. laturus erat astutiæ suæ 1164 nigrum habens 750. 751 obliquè seu à latere ferens 751 offero 749 pariens 1631 pario ibid. percipere ex calamitatibus Reipub. 750 percipio 749.750, 2. 1164 percipio obiter 932 percipis sapientiæ suavissimum 423 perdens 352 perfectum pario 1632 perfero maturitatem 752 proferre 398 rugosum ferens 751 semper habens 750 siccum pariens 751 in summitate seu cacumine habens 750 tenuem habens 751 ter reddens quotannis 752 utrinque habens 750
Fructuosissimus 752
Fructuosus 150.750.751
Fructus 105. 500. 749. 751,2. 1672.1728 bonus 752 qui percipitur 750 uber 751. ¶ Commodum, utilitas 749. 932. 1164. Ex quo fructus perceptus non est 750
Fructus editio 309.1631 editio matura 751 editio sera ibidem involucrum seu integumentum 751, 2 parvi editio ibid. perceptio 750,2. & utilitatis aliquid percipere ex aliquo 220

Fructus albos ferens 1186 aureos ferens 752 autumnales 1186 autumnales colligo ibid. bonos gignens 751 752 bonos gigno 751 cereales 1345 cereales colligo 1672 decerpo & percipio 750 dulces edo ibid. gigno 1739 lego 935 magnos ferens 751 malos gignens ibidem, maturè reddens ibid. maturè reddo ibid. molles & delicatos ferens 750 multos gignens 751 nudos seu nullo involucro tectos habens 750 omnis generis habens 751, 2. parvos ferens ibid. paucos gignens ibid. perpetuos ferens 750 pulchros ferens 750. 751 pulchros gigno 751 semper ferens 1734 feros reddens 750 serotinos ferens & gigno 751 similes habens & gigno ibid. splendinos ferens 750 suaves & jucundos gignens 751 ter reddens quotannis 752 uberes fero 751. 1735 virentes habens 752

Fructum autumnalium collectio 1186. 1672 custos 1770 2. editio mala vel infelix 751 editio matura ibid. fœtus 303 generator 307 omne genus 751 & commodorum perceptio 750, 2. proventus seu reditus 751 pulchritudo ibid. similitudo ibid. ubertas 751. 1736.

Fruebatur bonis præsentibus 932

Frugalis 189.1600 diæta 1224 & tenuis mensa 221

Frugalitas 189.394.971.1465. 1600.1764.1856

Frugaliter 1600.1820

ad Frugem pervenio 752 bonam pervenire 1494 bonam reducor 700

Fruges 105. 1672 adultæ 50 cereales 392.1672 consumere natus 764 triturare 1668

Frugi 525. 1820 homo 189. 394 victu utens 394

Frugibus jam adultis 95 altus 1660

Frugifer 265. 309. 750, 2. 751. 1672. ¶ Utilis 1600

Frugiperda 752

Frugis bonæ servus 449

Frugum cerealium comestor 1702 comportatio & collectio 834 dator 401 præses 750

Frui otio 749. 932 otio alto 893 quo queas 1164 quo quis potest 423 quo non licet 932 rebus suis 749. Cui frui non datum est 932

Fruitio 220.750.932

Frumenta colligens 936

Frumentaceus 1464, 2.

Frumentaria arca 1618

Frumentariæ rei curandæ præfectus sum 1850 rei penuria laborare 387

Frumentariæ naves 40

Frumentariam rem adaugeo 1465 rem advehere 40 rem deporto 1465

Frumentarius 1411. 1464 ager 1464 campus 133

Frumentatio 420.936.1091

Frumentatum eo 1354 excurrere 1091

Frumenti abundantia 1465 advectio 40 colorem habens 1828 dimensio 1041 distributio 400. 1041 emptio 1859 emptor ibid. ferax 1738 largitor 401 mensor 1041 propola 744 transmissio 1281

Frumento abundans 1465 vescens 1702. Ex frumento ortus 304

Frumentor 936

Frumentum 1345.1407.1464. Turcicum 737

Frumentum cœmo 1850 comparo 1354 comporto vel exigo 936 demensum accipio 1041 demetior 1041 1062 distribuo 401. 1041 ferens 1738 præbeo 79 vehens 40 veho 40.42

Fruor 220.749.750, 2. 918. 932.1090.1164.1264.1672 1729.1850 nimium 932 simul ibid.

Frusta & rejectamenta cœnarum, quæ everri solent 1058 In frusta comminuo 1847 concido 194 seco 1602 non sectus. Ind. αμ.

Frustrà 126. 129, 2. 222. 499. 569. 600. 768. 1009. 1014, 1. 1509. Ind. αλ. conor 1393 laborare 1009. 1285 latrans 964. 1692. loquens 1784 verba facere 1010

Frustrari qui solet 1677 spe suâ 135.1676 spem 400

Frustratio opinionis 1540 spei 1540.1677

Frustratus 1320. 1677 spe suâ, 135. 1839 spe potiundæ Siciliæ 1676

Frustror ¶ Activè 551. 1839. spem alicujus 1562. ¶ Passivè 135.1391. 1562.1563. 1676. 1677. 1697. 1839. 1840

Frustula tenuissima 227

Frustulum 745.1601.1846. ex friatura 1835 minutissimum 1843

Frustum 645.814.1557.1571, 2. 1601, 4. 1603. 1846, 2. dilaceratæ rei 1499 panis 196. 651 panni lacerando avulsum 963

Fruteta 753 frequentans 977

Frutetum 619

Frutex 619 exiguus seu parvus 619, 2. 1767

Fruticari 620

Frutices 1692

Fruticescere 620.977

Fruticetum 359.425.619

Frutico 267.977

Fruticosus 518.619.977

FU.

Fucare comam 559
Fucata facies 333
Fucatrix ars 836
Fucatus 787 color 254 non 114.1323
Fuco carens 1768 exorno 1827 illino me 339
Fuco 835.839.1712.1768 cerussâ 1842 stibio supercilia 1534
Fucor 339.1768
Fucotum favi 1568
Fucus ¶ Insectum 287. 784, 2. parvulus 787
Fucus ¶ Herbæ marinæ genus 1768, 2 ¶ Cerussa, mangonium, pigmentum 339.835, 2.836.1670.1768 oculorum 1534 orationis 1852
Fudi sanguinem atrum 378
Fuga 422, 2.423.428, 524.792. 1720. 1739. 1740, 3. laborum 1285 mali 113 rapida 527
Fugâ proripio me 1148
Fugaciter 423
Fugæ præses 1749
Fugam capessere 80 capio 1739 In fugam 1740 conjiciens hostes 1542 conjicio 1451, 2. conjicior ibid. conversio 1651 converto 1651, 4. 1654 inclino 807 vertere 806 verto 1720. 1740 vertor 806. 1651.1720
Fugans 1740, 2. lapidum jactu 1453
Fugax 422. 1014. 1395. 1740, 2
Fuge calumnias 924
Fugere 113. 422 celerrime 1655
Fugiendus 113.1159
Fugiens labores 1285 opus 506 pugnam 1014 solem 602 vigiles 124. ¶ Exolescens 573 vinum 698
Fugio ¶ Aufugio, fugam capesso 421.422.423, 2. 1451. 1720.1736.1740, 3. ad 1741 ignaviter 726 rursum 1740 servi fugitivi more 423 territus 1667 unà 1741. ¶ Declino, detrecto, devito, vito 113. 423. 428. 600. 924 1653.1720.1768 cautè 924 pugnam 1014
Fugit tempus 140
Fugitando ludificor 1547
Fugitans belli 1358 laboris 506 litium 1377
Fugitiva ancilla 422
Fugitivè 423
Fugitivus 422, 2. 1488 minimè 423 servus 422, 2. 1740
Fugito more cervi 470
Fuco 411. 469. 1450. 1451. 1654 ex 411
Fugor 1507.1651
Fui 302. 1703 se fuisse tunc fortè cum Demarcto 1675 ad fulciendum aptus 509
Fulciens tectum columna ibid.
Fulcimentum 440.509, 3. 517.545. 1482, 1532 adversus quidpiam 1532 dossuarium 1726, 2 profundum habens 1532
Fulcio 509, 3. 517.918. 1400. 1482. 1516. 1532, 3 columnis 1551 contrà 509. 1532 me 1482.1483.1825
Fulcior 1532.1825
Fulcrum 235. 517. 1532 tori 517
Fulgens 15. 64. 926 electri instar 1715 fax 925 igni 216 semper 926
Fulgeo 67.136.211.925, 2.926 927.1453.1714, 3 è contrario 926 desuper ibid. parum 927 totus 1708, 2
Fulgetra 215
Fulgetro illustro 211
Fulgetrum ibid.
Fulgidos radios splendoris ex se vibrans 1003
Fulgidus 215.929.927.1533. 1714, 2. 1721.1750, 2
Fulgor 94.136.211, 2.925, 2. 926, 1003. 1453, 2 emicans 926
Fulgore circumfusus 927 illustro 211 penetro 926 spero 927. ¶ Cum fulgore emitto 1533
Fulgorem addo 1533 avertens 64 ejaculor 211 emittere 136 emitto 926 reflecto ibid.
Fulgoris expers ibid. 2
Fulgur 211, 2. 1750 emitto 211 suscitans 11
Fulgura ferens 1734 fero ibid.
Fulguralis 211
Fulgurator Jupiter ibid. 2
Fulgurator ibid.
Fulguro 211. 1442 circumquaque 211 contrà ibid.
Fuligine camini opplera anus 738 inficio 206 ustulatam faciem habens 68
Fuliginem colligo vel facio 68 excutio 206
Fuligo 59.67, 2. 206.744.966. 1843. Ind. αλ.
Fuliginosum facio 68
Fuliginosus 68, 2. 206, 2. 906, 2. 1843. Ind. αλ.
Fullo 812. 1340. 1341. 1517, 2 sum 812 a Fullone bene paratus ibid.
Fullonera non expertus ibid. 2
Fullonica 687.812
Fullonicam exerceo 812
Fullonicus ibid.
Fulmen 261. 774. 1336. 1483. gerens 1736 jaculatus est Deus 261 jaculor 252
Fulmina 468
Fulminalis 775
Fulminans ex alto ibid. varie 288
Fulminator Jupiter 775
Fulmine gaudens 775 gaudens albicante ibid. icio ibidem. tactus 251, 2 non tactus 775 tangi ibid.
Fulminei ignes 1715
Fulmineus 775.1382
Fulminis jaculatio 252 jaculator ibid. in modum corruscans 1715
Fulmino 775
Fultura 509, 3. 1532
Fulvescens 794
Fulvo similis Ind. κι.
Fulvus 794. 1184.1205.1404. 1828
Fumarii operculum 1618
Fumarium 744
Fumatio ibid. 2
Fumeus 682
Fumi olfactor, id est, sordidus & præparcus 1214 vortex 1326
Fumidus 744, 2. 1843
Fumigatus 744
Fumige 744, 4. 815. 1684
Fumigor 744
Fumo 1684
Fumo abundans 744 carens ibid. infesto 1684, 3. 1685 similis. Ind. αγ.
Fumosus 744, 3. 1843. Ind. αλ. & αο.
Fumum excito 744. 1684. 1685 excito subtus 1685 molestum habens 744 non emittens ibid. In fumum evanesco 744. 1685 redigo 1685
Fumus 213. 221, 2. 227. 716. 744. 966. 1684. 1840. 1843 parvus 744
Funale 925, 2. 1571
Funambulus 2365
Functio 511 ecclesiastica 503 manuum 176 muneris 571 Funda duo habens 1400
Funda ¶ Rete 240. 241, 2 ¶ Funditoris instrumentum 1564. 1800
Fundâ disjicio 1564, 2 ejaculor ibid. emissus, peto, torqueor, utor ibid.
Fundæ in modum ibid. more toto ibid. 2
Fundam torqueo ibid. 2
Fundamenta alta habens 625 jacere libertatis 240 qui jecerunt 1780 subjecta sunt ex lapidibus variis 625
Fundamentis cruo & everto 443.625
Fundamento carens 625 1610
Fundamentum 230. 233. 235. 440, 2. 625, 3. 670. 868. 1379. 1627 habens per se 625 jacere 197. 245 jacio 625. 869 profundum habens 869
Fundare bene ædes 709
Fundatio 625.670
Fundator 625
Fundatus 670 nuper 702 & firmatus sum 230
Fundavit 673
Fundebat libamina 519
Fundendi auri ars 1809
Fundens aquam 1808 aquam lavantibus 1807 folia 1808 lachrymas 950 salivam 1808
Fundere copiâ magnâ 857 folia 1808 lachrymas 951 1513. 1804 miserabilia verba 1807
Fundet has accusationes in re 168
Funditans verba sine judicio & delectu 1073 voces inanes 1784
Funditare verba 167
Funditatio inanium verborum 941 inanium vocum 1684
Funditator verborum 494 941
Fundito verba 56.941 verba vana 1784
Funditor (n) 1564
Funditoris more ejaculor ibid.
Funditus 80. 292. 331. 625, 2. 748. 1256. 1389. 1399. 1452. 1557 evello 1558 evertere urbes 694 extirpari 625 perdo 1153, 3 qui periit 1708
Fundo, as, 440. 625. 670, 2. 869. 1627
Fundo ¶ Effundo, diffundo 950. 951. 1078. 1421. 1804, 2. 1805 circum 1805 miscrabiliter 1807 verba 941 vinum. Ind. δι. ¶ Liquefaciendo diffluere facio 1804 aurum 1809 plumbum ibid. ¶ In fugam converto 1654
Fundo carens 292, 2. 1400. 1402. In fundo maris 440
Fundor ¶ effundor 950. 951
Fundor in ¶ Extruor in 670
Fundum 229. 292. 440. 1399. 1402 navis 301. 1050 vasis 301 profundum habens 1400
Fundus 24. 294. 803. 1257. 1834 exiguus 295
Fune circumscribo 1571 circumsepio ibid. dementa pars agri ibid. lores demitto 682 loreo extraho 681 metior 1571
Funebre epulum 368. 620, 2. vestimentum 620
Funebris 620, 2. 781. 1060 oratio 1060
Funem gestans 1738 torquens è junco 1548
Funeralia 1088
Funeratio 781
Funereus 620, 2
Funeris curam gero 781 curator ibidem. clatio 833 1728
Funero 620, 2. 885 vicissim 885 una 781
Funeror unà tecum ibid
Funerum elator 1522
Funes 1172 antennarum 1694 extenti 1586 nautici 1791 quibus puppis terræ alligatur 343 retis 1664 torquens 1548
Funesta hora 972
Funestus 794 978 1021
Fungi magistratibus 1802 munere virentis 501
Fungor 1802 magistratu 1361 munere 501. 1361 munere ecclesiastico 503 officio meo perperam 853
Fungositas 1494. 1797 linguæ 181
Fungosum reddo 1797
Fungosus 1493.1494.1797
Fungus 1075 ellychnii ibidem.
Funiculis vinco 663
Funiculus 192.737.969.1035. 1049, 2. 1450, 3. 1504.1543 junceus 1571 sparteus 1504, 2. tenuis & subtilis 663. 1196
Funis 192. 1260. 1261.1450. 1502. 1569. 1571, 2. 1592. 1646. Ind. οι. quo ducimus aliquid. Ind. αα. junceus 1571 mali 1589. 1591 nauticus 737. 1260. 1261.1503 2. Ind. οι. quo navis ad terram trahitur 477 sparteus 1504 ex stramentis 1757
Funus 620. 780 curo 1580, 2 exhibetur mihi 781
Fur 802. 821. 1748 antiquus 802 boum. Ind. βο. nocturnus 803 vestium ibid.
Furacissimus 802
Furacitas 802 Ind. βι
Furandi artificium 802
Furans boves 802 non ibidem, partum 1613 victimas 1647
Furari tempus latenter 1231
Furatio vestium 958
Furax 802, 7. 930
Furca 748. 1532 quâ quid fulcitur 708
Furcas quaternas habens 1122
Furculæ retium 694
Furem patrem habens 1253
Furens 213. 991. 992 deorum instinctu 992 hastâ 992 1003, 3. rabies 662 ventis mare 992
Furenter 991
Furere desino 992
Fures arguens seu deprehendens 472
Furfur 1318
Furfuraceus ibid. panis 291
Furfures ¶ Capitis sordes 1318, 2
Furfureus panis ibid.
Furfurosus ibid.
Furia 516.963
Furiæ 1032.1356
Furiales morbi 991
Furibunda vox 662
Furibundo impetu feror sursum deorsumque 1015 impetu ferri ibid.
Furibundus 793, 2. 843 stimulus 1147.1148
Furiis agitatus 469 pœnalibus exagito ibid.
Furiosa 991, 2. 1755
Furiosè 991
Furiosus 699. 981. 982. 991. 992, 2. 1148, 2. 1755
Furit velut œstro percitus 1148
Furnaceus 687
Furni purgamenta & sordes 687 in Furno uro ibid.
Furnos fabricans 1351
Furnus 687. 1345
Furo 349. 660. 850. 982. 991. 992, 2. 1337. 1716, 2. 1816 bacchantium more 239 circum 992 corybantum more 849 in 992 in rabiem actus 982 per 1015 vehementer 992
Furor, aris, 801. 802, 4. 1446 vestimenta 430
Furor, oris, 982. 991 fanaticus 627, 2 cum insolentiâ & facto conjunctus 993
Furore accendor 1562 agitatus 1338 agitor vel œstro 469 bacchicho agitor 239 contendo 992 correptus 239 correptus sum ibid. exagito 1448 fanatico agor 627 lymphato corripi 1113 percellens 1369 percello 992 percita 239 percitus 991 1015 à dæmone quodam immisso percitus 239 percitus gravi, horribili. Ind. αα. percitus velut œstro 1148 peritus sum vatum more 647 plenus 992 summo correptus ibid.
Furorem gignens 991. In furorem ago 773. 992 agor 1148 versus 793, 2 vertor ibid.
Furta 802
Furti socius & particeps ibidem.
Furtim 802. 976 ago aliquid 802 carpo ibid. eripio ibid. 2 expilo 1736 surripiendo 1112
Furtiva res 1784
Furtivo sermone 950
Furtivus 802, 7. 1784 concubitus 1488 conceptus 1557 non 802
Furto ablatus 802 aufero 736 auferor 802 diripio & distraho ibidem. eripio ibidem. prodo 1785 sposior 802 subduco ibid. subtrahor ibid. In furto deprehendo 1784. 1785 deprehensus 1785
Furtum 192. 802, 6. 1784 parvum 802
Furum princeps ibid.
Furunculus ¶ Tumor 412
Fusca bilis 689
Fuscam vocem habens. Ind. μι.
Fuscina 23
Fuscus 789. 887. 1276, 2. 1709
Fusè 1129. 1805
Fusi cæsique ad unum omnes 1599
Fusilis 1805
Fusio ibid.
Fusiùs 1364
Fuso tortus 407
Fusor 1808 argenti 1809 auri ibid. ad Fusorem auri pertinens ibid.
Fusoria fornax 1808, 3. In fusoriâ fornace fabricor ibid.
Fusorio opere formavit 333
Fusorium instrumentum 1808
Fusos torquere 1543
Fuste cædo 845. 1416. 1490 contundo 353
Fustem gestans 1737 gesto ib.
Fustibus cædo 1680 concido 1682
Fustis 846.1420.1489, 2. 1629
Fustura 1805.1808
Fusus (a) 1505 crassâ Minervâ 1809 longè latèque 1808 in multas partas ibid. nuper ibid. per sese ibidem sum 1805
Fusus (s) 213. 599. 811. 1100. 1168. 1305
Futilex 1753
Futiles res 1752
Futilia blatero. Ind. εμ. dicere 153
Futilibus de rebus sermocinari & sermocinatio 959
Futilis 153.448.816.916. 1019. 1459 loquacitas 938 sermo 17 vir 156
Futilitas 448, 3
Futuro tempore 574.1697
Futurum erat ut desideraremus 1028. In futurum 215
Futurus 521.1028.1697

G

GA

Gæsum 96
Gagates lapis 294
Galaxia 926
Galbancus 1790
Galbanum 1182.1790
Galea 132. 747.748, 2. 779. 822. 850. 903. 908. 1276. 1304.1711 cristata 897
Galeâ armo 850 pulchrâ ornatus 1304
Galeæ crista 1619 species quædam 1529
Galeam auream habens 1304 quassans ibid.
Galearum artifex 1351
Galeas tres habens. Ind. σχ.
Galericulum 1722, 2
Galerita 850
Galerus 903.1296, 2
Galla 240.796
Galli gallinacei 855
Gallicæ 1259
Gallina 949, 3. 1198. 1203, 2
Gallinacei Ind. αα.
Gallinacei cristam habens 975
Gallinaceus 273.1198.1203
Gallinaceus adeps 1198 pullus ibid.
Gallinæ feræ ibid.
Gallinago 207.1486
Gallinarium 1198
Gallinarum venditor 1409
Gallula 796
ad Gallum pertinens 949
Gallus gallinaceus ibid. 2
Ganeum 1495
Gangræna 295.1562
Gangrænâ corripi aut laborare 295 vitior 1562
Gangrænicus 295
Gannio 813 lamentabiliter ib.
Gannitu appello ibid.
Gannitus ibid. 2
Gargarizare aquam in ore 300

Gargarizatio 817
Gargarizatus, ûs, 300
Gargarizo 300,2.817
Garrio 260.882.909.914. 915.959,3. 1752,2. Ind. 2A. inepte 1752 multa inaniter 939 de sublimibus rebus 959
Garrire de subtilibus rebus 959 qui garrit de subtilibus rebus ibid.
Garritu circumstrepo 915
Garrula 914
Garruli 1063
Garrulitas 327.506.959 1535.1536.1784.
Garrulitate imitor hirundines 1803
Garrulitatis officina ibid.
Garrulus 72. 327. 506. 837. 876. 904. 909. 915,4. 916. 944. 959. 2. 1251. 1461. 1535. 1537. 1784, 2 nugator 934
Garum 300
Gaudens 208. 1788 alienis malis 727 equis 1788 hinnulis ibid. jaculis ibidem, lacte 481 malis 1788 montosis locis ibid. paludibus ibid. sagittis ibid. sanguine ibid.
Gaudeo 4.15.132,2.300,3 314.595. 1787. 1788,2 his 310 latenter & in sinu 1788 ob infortunium alicujus ibid. super aliqua re 596 una 1788
Gaudii efficiens. Ind. 3a.
Gaudio afficior summo 1790 afficio una 596 efferor 131 frui 595 nimio elatus 1788 perfusum esse 656. Cum gaudeo 208.314
Gaudium 49.299.314, 2.657. 1714.1763.1788,8. ex aliena calamitate 727 afferens 1788 efficiens 1355 percipio 1762
Gavisus 1788 sum valdè 315
Gaza 295
Gazæ custos 1770

G E

GEenna 302
Gelida 1300
Gelidus 880,3. 1300,5. 1845,2
Gelu 889.881. 1300,2.1845
Gelu astrictus 1300 astringor ibid. constringo 1301
Gemebundus 329.1525,2 1526,2 non 1526
Gemelli 396
Gemellos habeo 397 pario 1631
Gemens multum 1526 non ibid.
Gemina quæcunque hominibus natura creavit 49
Geminæ 1535
Geminatio 396.408
Geminato verbo loquor 940
Gemini 396,2.1535
Gemino 408
Gemino osse constans 1213
Geminorum partus 1631
Geminos pariens ibid. pario ibid.
Geminum colorem habens 1827, 3. os habens 1535. 1536 sonum habens 1743
Geminus 49.308.396.408. 409. 1397. 1719. 1779 color 1827 partus 308 radius 396 sum 408
Gemitibus circumsono 1526, 2 multis mixtus ibid. 2. multis prosequendus ibid. 2 repleor undique ibid. 2.
Gemitu dignus ibid. sine gemitu ibid.2
Gemitus 63.1525,2.1526
Gemitus duco 1526 graves afferens ibidem. molles edens 329
Gemma 1840. 1841 æris sonum reddens pulsu 1784
Gemmas amans 967 crebras habens 1185
Gemmatus 967
Gemmis distinctus ibid.
Gemo 5.329,2.1133.1136. 1525,4. 1526,4. 1781 circumcirca 1526 compressis labris 1071 simul 1526 unà 1156
Gemuit sub pondere 285
Gena 1243,2
Genæ 1045. 1419 roseæ 1045
Genas candidas habens 1243 miniatas, molliculas ibid. pulchras habens ibid. 2
Genealogia 940
Genealogiæ scriptor ibid.
Genealogiam deduco contrario modo ibid.
Gener 298.781
Genera duo sunt pœnis 445 septem saporum 446. Per omnia genera 307.
Generalis 303.552
Generaliter 303.307.552
Generandi vim habens 303
Generans aristas. Ind. 2S. non 307 optimos 207 vermes 1632
Generatio 303, 3. 1776, 3. 1777 animalis 1631 hominum 308 mundi 309 ovi 1632 puellorum vel puerorum 309
Generationes latas habens 307
Generator 303
Generatus ibid. est 1353 non 307
Genere alienum. Ind. 2S. Athenienſis qui est 463 nobili ortus 307 propinqui 1274 propinquus sum 27 proximi ibidem, 2 proximus 599
Genere differre 342 eudem comprehensus 307 ab eodem quæ descendunt 1520 toto 1246. In genere 1155
Genere masculino 193 neutro 530
Genere qui sunt simul 298
Generis autor vel princeps 41. 198 instauratio 308 propinquitas 27 recensio 940 seriem deduco ibid. seriem simul refero ibid. tertius gradus 307
Generis alterius qui est 307 diversi 1771 ejusdem 307 447. 1771 ejusdem complexu 307 ejusdem quæ sunt 309 promiscui id est, masculini & fœminini 635 similis qui est 307 similitudo ibidem. Omnis generis ¶ Varius. Ind. πα. ferè 1771
Genero 303,2. 308. 1353. 1506. 1630. 1776. 1777. animal 1631 antè 308. 1778 insuper 308, 2. juxtà 1778 tertiò 309 vermes 1632 vicissim 1730
Generor 1630
Generosâ stirpe ortus 303
Generosè 303,2.327
Generosissimi animi 861
Generositas 303
Generoso animo prædituS 1844
Generosus 303,3. 306.307,2 714 animus 1180 minimè 307,2
Generum esse 298 facere ibid.
Generum omnium qui est 307
Genibus flexis 1150, 2 flexis confido 1150 flexis subsido ibidem, 2. gnavis 331, 2. impositus ibid. inflexis subsido in 1150
Genicula multa habens 331
Geniculatus ibid. non ibidem, benè seu pulchrè ibid.
Geniculis densis constans ibid. paucioribus arundo ibid.
Geniculor ¶ In geniculum nodor ibid.
Genii alicujus loci 88
Genio indulgere 1249,2
Genitale membrum 744. 1020 semen 308. 644, 2. virus, quo pisces ova spargunt 645
Genitalia 1042 membra 1036
Genitalis 290. 303. Cui genitalis vis inest 303
Geniti in modum ibid.
Genitivus ibid.
Genitor 302,3. 303,2 1630. 1775.1776 omnium 306
Genetrix 302. 303, 2. 1630 Dei 1631
Genitura 302.303, 4. 1228 virorum. Ind. 2F.
Genituræ profluvio laborans & laboro 1424 profluvium ibid.
Geniturам emittêre per somnium 1163
Genitus 303 antè 307. Deo 306 ex se. Ind. 2F. infeliciter 1630 non 307 nuper 1779 per se 977 recens 304, 2. 307. 308. 309.618.1785. serò 304.309
Genius 348 bonus ibid. malus 348.350
Gens 444. 1771. ¶ Familia 1138. ¶ Genus hominum 444
Gentes omnis generis habens 1771. Per gentes ibid.
Genti alicui peculiaris 444
Gentiana 311.1085
Gentiles 303
Gentilis ¶ Qui ejusdem generis & familiæ est 303 & hæreditarius morbus 307 ¶ Popularis 391
Gentilitius Jupiter 307
Gentilium more 444
Gentis aliûs qui est 307 & familiæ autor 198. 306. 309 diversæ qui est 1771 ejusdem 444 præfectus 200
Genu 330. 331,2 flectens 808 flectere 330 flecto 808. In genu 331,2
Genuflexio 808
Genu carens 331 flexo ibidem, succiduo me submitto 1150 succiduo procumbo 1317
Genua 1742 amplectens oro 331 crassa habens 1256 flectens 1150 incurvans 331. Ad genua alicujus accidens 1316 accido 1316. 1317 In genua 331, 2 procumbo 1150
Genui
Genuinè 302
Genuini dentes 1348.1779 859.1765
Genuinus 114.303.1348. 1779
qui Genuit infeliciter 1630
Genus ¶ Ortus, progenies, stirps 69.302.303, 4. 1431. 1504.1771, 2. 1776 aliunde habens 307 ducens à Melanpode 463 duco a Thaumante 940. ¶ Dicendi 582 humanum 264 mortalium 302 orationis 1793. ¶ Apud Logicos 302. 445. 446
Genuum flexus 1150,3
Geographia 340 ad Geographiam pertinens ibid.
Geographus ibid.
Geometra 1041 ad Geometram vel geometriam pertinens ibid
Geometria ibid. 2.
Geometriæ ignarus ibid. peritus ibid. præcepta disco seu calleo ibid. ad Geometriam non attinens ibid.
Geometrica ars ibid.
Geometricè ibid. metior ibid.
Gerens hederam 1736
Gerere curam 1025. 1026 munera civilia 1140 res 1820 res feliciter 733 se honestè erga amicos 1820 simultatem 1768
Geri malè 1562 quem Gerimus in oculis 1183
Gerit omnia pro Philippo 43
Germana soror 49. 306. 307. 848
Germanè 304.1348
Germanitas 49
Germanum 870
Germanus ¶ Geminus frater 49.306.307.309,2.1100
Germanus ¶ Geminus 114.303 1348. 1779
Germen 267,4.268.518.617,3 901. 1414. 1777. 1778 charum 617 duplex 1060 emittere 268 muto ibid. novellum 847,2.1086,2
Germina 303 amputo 844 tenuia edens 268
Germinans benè 268 densè ibid. iterum ibid. malè maturè, multum, non, recens ibid. semper 268.1734 serò, simul 268
Germinare facio lignum aridum 618 similiter 268
Germinatio 58. 267, 2. 268. 950. 1663. 1777. 1778 copiosa 268,2 natura ibid. perpetua ibid.
Germinationis autor 1776
Germinibus lætus 518
Germino 267,2.268.617. 1814 benè insuper, malè, maturè, prius, semper 268 unà 267
Gero arma 1738 bellum 1317, 2 curam 110. 780. 831,2. 1766 hederam 1736 me immoderatè 1029 me improbè ibid. me indecenter 558 me parem 528,2 morem 1261,2 negotium 1824 rem benè 1193. 1194 speciem 1735. ¶ Administro 1238.1802

Gessi me sic vobiscum 1731
Gestatus bella multa 1357
Gestum 1697
Gesta res 1367 res feliciter 1194,2.
Gestamen 247. 1725 appensum collo 384
Gestando 1725,2.
Gestans arcana 1734 arundinem 1736 aurum 1739 baculum 1737 chlamydem 1739 cistam 1736 clypeum 1734 contum 1736 coronam 1738 facem ibid. fasces 557. 1738 funem 1738 gladium 1736 jaculum. Ind. aa. lampadem 1736 ocreas ibidem. scutum 545 securim 1737 tædam 1734 tibialia 1736 virgam vel virgas 1738
Gestare annulum 545 arcana sacra 1734 baculum 238 calamum 1736 tunicas lineas 1725 in utero 901, 3.902
Gestari lecticariâ sella 1734 qui potest 1725
Gestat insignia Philosophiæ 318
Gestatio 90. 91 aquæ 1738 arcanorum 1734 auri 1739 barbæ 1738 coronæ ibid. ensis 1737 lampadis 1736 tumorum ibid.
Gestatoria sella 1725
Gestatorium ibid.
Gestatur in ulnis 1849
Gestitans concinnè manibus 1106
Gestitationē chironomicam dere cupio ibid.
Gesticulationi servio 1354
Gesticulatrix saltatio 1106
Gesticulor 1318
Gestiebant inire pugnam 1559
Gestio 1015. 1133. 1392 facere 1195 lætitia 4 magnificè 927
Gesto 79. 1725. 1757. baculum 1738 coronam ibidem ensem 1737 faces 1738 fasces 558 ferrum 1738 fustem 1737 ignem 1738 lampadem 1736 pelsem 1734 thyrsum 1735 tollens in altum 545 turrim 1737 virgas 558. 1738 in utero 901,3
Gestum adhibeo 1067
Gestûs lex 1106
Gestus concinnes edo manibus 1106 omnes imitans 1057
Gesum 296

G I

GIbber ¶ Cubiti caput 748
Gibbero cubiti ferio ibid.
Gibbositas 896.899
Gibbosus 896,4.899. Ind. n8. utrinque 899
Gibbus 896,2.899
Gigantes 309 terræ filii 304
Gigantes imitor 316 interficiens 1723
Giganteus 316
Gigantum bellum 1012 peditor & perditrix 1154 similis 316
Gigas ibid.
Gignens animal 1631 cæcos 1630
Gignitur aut genitus est 302
Gigno 303, 3. 902, 2. 1353. 1506. 1630, 2. 1775.1776, 3. 1777, 2. animale 1631 antè 1778, 2. fructus 1779 juxtà 1778 liberos 1506 vicissim 1780
Gignor 302.902.1630
Gilvo similis. Ind. κι.
Gilvus 794
Gingiva 1218
Gingivæ interiores ibid.
Gingivarum inflammatio ibid. vitium ibid.

G L

GLaber 691.971.989.1839. 1842 circumquaque 989 non 1842
Glabra 970.971
Glabreta 1710
Glabricies 989, 3.1842 superficiorum. Ind. αν.
Glabro 989,2.
Glabro capite præditus 764
Glabrum caput habens 747
Glacialis 882.1300,5
Glaciatur 880
non Glaciatus 882
Glacie carens 882 concretus 1302 constrictus admodum ibidem.
Glacies 348.881.1300,4 superficiaria 1301
Gladii Ind. βη
Gladiis decerto 1123
Gladio aptans manum 204
Gladio peremptus 885 perimo ibid.
Gladiolus ¶ Gladius parvus 1011,2.1123,2. 1124. 1612 ¶ Herba 1011
Gladiorum venditor 1410
Gladium gestans 1736 intentare 1588 stringens 477
Gladius 69.218.312.841. 1010. 1011. 1123. 1468. 1497.1560, 2.1791 falcatus 423.424 magnus 1014 parvus 1801 qui ad Zonam accingebatur 587
Gladem referens 240 ¶ Nudo vel renudo 1678. 1846 Ind. αν.
Glandes quæ ano subjiciuntur 1627
Glandes excutio 240
Glandibus plenus ibid. vescens 1701 vesci ibid.
Glandifera sylva 425
Glandiferus 1734
Glandium calix 1163
Glandivorus 1701
Glandula 50
Glandulæ ad fauces 1511
Glandulosus 50
Glans 239 aurea 240 unguentaria 239. 240. ¶ Extremi penis carnosa substantia 239
Glarea 1510.1662
Glaucedo 323,2
Glaucesco ibid.
Glaucoma ibid. 2.
Glaucos oculos habens 1180,2. ad Glaucum colorem accedo 323
Glaucus 323,2. 1184 color 323
Gleba 294,2
Glebaceus ibid.
Glebæ modo ibid.
Glebarum inversio 1548
Glebas crassas seu grandes habens 294, 2 facio 1349 frangens 294 frango 844 parvas seu paucas habens 294,2. secans 1605
Glebis nigris terra, eóque fertilis 294 plenus ibid.
Glebosus ibid. 3
Glebula ibid. 2
Glis 479. Ind. εA.
Glisceus 1015 & ulteriùs pergere cupiens ibid.
Glisco 1133
Globi in modum 1561
Globosus ibid. 2
Globulus 904.1547.1561,2
Globum facere dicuntur milites 1547
Globus 1547. 1561 dimidiatus 1561 militum 707. 1518
Glomerari 811
Glomeratio 454
Glomero 811.1049.1098 1100
Glomeror 1049.1644
Glomi bonorum 4
Glomus ibid. lanarum carpta-rum 1644,2. quod netur 35
Gloria 15.414.540.541. 80, 3. 889. 1716 immortalis 577 par 416 summa ibid.
Glorià pari præditus ibid. supereminens 890
Gloriabundus 222,2
Gloriæ amans & studiosus 890 amor insanus 992 amore insano qui tenetur ibidem cupiditas 416 cupiditate certo cum aliquo ibidem. cupidus ibid. cupidus sum ibidem. inanis cupiditas ibidem. inanis cupidus sum ibidem.
Gloriæ servio 416 servio tuæ ibidem.
Gloriam afferens viris 156 aucupor in sermone 940 Facere ut quis ad gloriam perveniat 233
non Glorians 1181
Gloriantur omnes pulsos esse 222
Gloriari 174
Glorians temerè 540
Gloriatio 107,2.174.222,2. 301,2.540,2.541.758,3.
Gloriator 929 molestus 222
Glorifico 1640 simul 416 vicissim 415
Gloriola 414
Glorior 2.8.107.223,2.296. 301,2. 540. 541. 734. 757. 758. 889, 2. 927. 944, 2. 1181. 1364. 1454. 1641. 1852. esse 540 hac re 4 in 1181 juveniliter 1095 ob 222 valdè ibidem. 2 vehementer 1455 vicissim 1454
Gloriosa celebratio 40
Gloriosâ celebratione colo ibidem
Gloriosè 415.801
Glorioſi veteratores 504
Gloriosior 889
Gloriosissimus ibid. finis 1095
Gloriosiùs 890
Gloriosum reddo 889,2
Gloriosus ¶ Gloriâ præstans 415. 801. 889,7. admodum 890 supra quàm dici possit 415 valdè 801, 2. ¶ Jactator 106.758
Glos 298
Glossa 327
Glossema 1572
Gluma 112.227
Glumâ tectus 957
Glumæ hordei 898
Glumas excutio 917
Gluten 824 lignorum 825
Glutinamentum 825
Glutinandi vim habens ibid.
Glutinare ferrum ibid.
Glutinari qui nequit ibid.
Glutinatio ibid.
Glutinator ibid.
Glutinatu difficilis ibidem. facilis ibid.
Gluttinatus ibid. 2 non ibidem. utrinque ibid.
Glutinis expers ibid.
Glutino 825, 3. 826 à latere 825 super ibidem. 2 ¶ Metaph. 825
Glutinosa tenacitas 325
Glutinosum fieri 326
Glutinosus 325.326.475. 825
Glutinum 824. Ind. γλ. auri 826 quo lapides conglutinantur 825
Glutio 288,2.
Glutum. Ind. γλ.
Glycyrrhiza 1431.1778. 1780
Glycyrrhizâ conditum vinum 1432

G N

GNara. Ind. ιδ.
Gnarus 317.350.366.447. 689,3
Gnata 653
Gnatus 1691
Gnaviter 1376 facio aliquid 1281 operam do alicui rei 1285,3
Gnavus ibid.
Gnomologiæ conveniens 940
Gnomon 317
Gnomonicè 318
Gnosti hæretici 317

G O

GObio vel Gobius 904
Gobio similis ibid.
Gobiunculus ibid.
Gorgûs faciem habens 1180 interfectrix 1723

G R

GRabatus 207.8,8
Gracile corpus habens 1574 dicendi genus 712
Gracilem reddo 712,3. 957. 1351 ventrem habens 1565 vocem habens 1784, 3
Graciles & macilenti homines 741. 1747 nates habens 1398 nates habentes 970, 2. sues 50 pedes habens 1372
Gracili naturâ præditus 1779
Graciliores facti sunt 1057
Gracilis 407.712,3. 713, 2. 957. 980 homo 838 pulsus 712 supra graciles 957
Gracilitas 980. 1445 corporis 712
Graculo similis 827
Graculos imitor voce ibid.
Graculus 827.846
Gradatim 230,2.486.805 factus 231
Gradatio 805
Gradatus ibid.
Gradi qui potest 1259
Gradiens celeriter 1269 per cœlum 1756
Gradior 230,3.232.233. 1259. 1339. 1369 per cœlum

cælum 1756 per colles. Ind. βε.
Gradu neceſſitudinis qui remotiſsimus eſt 127
Gradum facio 231 revocavit 1652 ſummum habere levitatis 104 ad gradum ſummum ſapientiæ qui pervenit ibid.
Gradus ¶ Greſſus 230.1339,2. ¶ Scala 230, 3. 231,3. 805 circulorum in cœlo 1020 dignitatis & honoris 230 generis tertius 307 & nixus 240 & via ad rem aliquam 233 per gradus quoſdam 96
Græca 478 gens ibid.
Græcæ literæ ibid.
Græcanica ibid.
Græcanicè ibid.2
Græcanicus ibid. 2 ſermo ibid.
Græcè ibid. 2 loquor ibid.
Græcia ibid.
Græcis literis vel moribus imbuti ibidem. A Græcis derivo ibidem
Græcis faveo ibid.
à Græco deduco ibid.
Græcorum imitatio ibid. ſectator ſeu imitator ibid. ſtudioſus ibid. ad Græcorum ritum formamque inſtituo ibid.
Græcos decens ibid. ſequor ſeu imitor ibid.
Græcum facio ibid.
Græcus ibid. lepos ibid. ſum ibid.
Grallatorem eſſe 236
Grallatores. Ind. κκ
Gramen 281.445.1814
Gramiæ 964,2
Gramina viridia ferens 1739
Gramine abundans 1819 caret 282 conſitus 1819 luxurio 994 paſco 1819 paſcor 1814 viridi paſcor 1702
Gramineus 1819
Graminis non ferax ibid.
Gramioſos oculos habeo 964
Gramioſus 964,3
Grammatica 333
Grammaticæ præceptor ibid.
Grammaticè ibid.
Grammatico more ibid.
Grammaticum ago ibid.
Grammaticus ibid.2
Grana eximo 822, 2 pulchra ibid.
Granarium 253
Granatum 1435
Grandævo me junior 601
Grandævus 591
Grande dicendi genus 976
Grande mugiens 1074 rudens ibid.
Grandes pedes habens 1372
Grandeſco 50
Grandia verba 280
Grandibus ſententiis utens 322 verbis jactans ſe 1427 verbis utor 1427.1535
Grandiloquentia 836.1016
Grandiloquus 959.1051. 1535,2
Grandinario 1789
Grandine ferio 253 infeſtor 1789 laboro ibidem verbero 845.1789,2
Grandinis obſervator 1771
Grandinoſus 1789
Grandior natu 1852 puer 1235,2
Grandiora crura habens 1472 virilia habens 1442
Grandis 408 hinnulus 1087 natu 599
Grandiſsimi pueri 459
Grandiras orationis 1016 ſententiarum 322 verborum 1535
Grandium rerum conatus 503
Grandius loquor 1535
Grando 1789 ſuis ibid. grano ſimilis 1817
Granum 822. 1817 ſicûs 759, 2. Pondus granum tritici æquans 1464
Graphicè 333.1679
Graphium 333.769.1551
Graſſator 430 nocturnus 677
Graſſatum eſt illud malum per dies ſeptem 861
Graſſor in populo 391
Grata ¶ Jucunda 496 cibaria ori 1537 & jucunda loquor 941
Grata ſignificatio animi 1796
Gratam rem facio 1795
Gratè ¶ Acceptè, jucundè, ſuaviter 5.185,2. 1748.1795
Gratia ¶ Amicitia, benevolentia 1795 ¶ Beneficium ibid. collata viciſsim 1796 refertur 398 quæ refertur mutuò 139 ¶ Decor, elegantia, lepos 225.1795
Gratiâ afficio 1795 afficior ibid. debitâ fraudor 1796 donata 1795 ſupero 605, 2 valeo ibid. 2. abſque gratiâ ullâ 1796
Gratiâ ¶ Propter 163. 482. 1293 Cujus rei gratia? 163 Hujus gratiâ 146 hujus rei 1795. Regnandi gratiâ 1293
Gratiæ aucupator ineptus 185 captator ibidem. conciliatio 883 omnis expers 1796 relatio 139.145.894
Gratiæ aguntur mihi 1795 Oratio quâ gratiæ agnntur ibid.
Gravedo 850 capitis 257. Ind. κϛ.
Gravem dolorem afferens 981 iram habens 1049 mentem habens, id eſt, prudentem 1108 ſonum edens 1743 virum decens 1380 vocem habens 1783
Graveolens 291
Graveolentia 291.1727
ne graveris dicere 1746
Graves calamitates 366 dolores afferens vel patiens 1133 gemitus afferens 1526 morbos incutiens 1111 mores naturâ 287
Gravi ægritudine afficior 1249 calamitate preſſus 1733 clamore boans. Ind. αι. injuriâ affici 366 irâ exardeſcens 1190 cum malo 73 mœrore affectus 1249 morbo conflictatus eſt 1111 morbo implicitus ibidem & ſerio ſermone utor 944 tergore onuſtus 1117 tono 1592 tono effero ibidem tono qui effertur ibid.
Gravia & difficilia 465.466. detrimenta afferens 1305 patior 1249 perpeſſus 1248 atque ornata verba 293
Gravibus laboribus conjunctus 1071 & ſeriis de rebus loquor 944
Gravida 750.901.902. 976. 1236. 1630 facta 901. 902. quæ citò fit 902 non. Ind. αε, ſum 901. 902.1736
Gravidam eſſe fieri 900.
Graviditas 831
Gravidor 902
Gravidus erat animus mens cogitatione hac inde. 921
Graviſſimus 711
Gravior reddo 226.256,2.
Gravo 287 & onero undiquaque 287
Gravor ¶ Premor pondere 226, 2.227.256. ¶ Gravatè facio, vel ægrè fero 548. 1151. 1228.1229.1803
Gregalis 11.1091
Gregaria nutritio 1659
Gregarii ſophiſtæ 11
Gregarius 1723
Gregatim 11.451,2 vivo 11
à Grege abducor vel aberro 828. E grege 11 qui eſt ibid.
Gregem deſerens 11 ſperno ibidem. Ad gregem ovium pertinens 1356
Greges equorum 1724 nutriendi ſcientia 1659
Gregi præſum. Ind. αγ.
Gregis amans 1356
Gremium 829. Infans, qui tenetur in gremio 830
Greſſus 230,4. 232. 572.1267. 1339 concitatus 1493
Grex 11.451.562.1256.1356. caprarum 1091 ovium 1356,2. pecudum 950 ſuum 1724
Gryphorum more obſcurus 342
Griphos diſſolvo ibid.
Griphus 70.342
Groſſi 1138
Groſſus 1156.1741
in Grumos cogo 650,3 concreſco ibid.
Grumoſus 650. 1817, 2 ſum 1817
Grumulus 650,2
Grumus 690.695 ſalis 1817
Grundis imbricor 309
Grunnio 343,2. 1559
Grunnire 817
Grunnitum ſuum referens cantus 1070
Grunnitus 343,3.1559
Grus 312, 2. ¶ Tollens 733
Gruum paſcentium grex 282 more vociferor 1556
Gry 342.343. Ne gry quidem reſpondere ibid.
Gryphus 343
Gryps 343

GU

Gubernaculi media pars vel medium 588.1744
Gubernaculo carens navis 1304 ſimilis ibid.
Gubernaculum 476. 477. 675. 1136, 3. 1304 tenere 557 verſo 1548
Gubernamentum 1136
Gubernandi ars 888
Gubernare navem 29
Gubernatio 557.853.888. 1136 Dei 1092 paterna 1093
Gubernator 199.535.557. 675.888,3. 1136.1548
Gubernatore carens 888 Ad gubernatorem pertinens ibid.
Gubernatrix ibid.
Guberno 535.557. 893. 887,2. 1092. 1136, 2. 1522.1548
Gubernor 30.888.1361
Gula 914.931,2. 1311.1387. 1538. 1702. 1805 immachia 1003
Gulæ deditus 1003 immeriſæ indulgeo ibidem. ad Gulam 931
Guloſè 972
Guloſior 815
Guloſitas 956.972.1003 1607
Guleſus 275.300.301. 956. 972. 1002.1003.1065. 1607, 2 aliquantum 972 ſum 1607
Gummi 835
Gummi referens ibid.
Gummitio ibid.
Gummoſus ibid.
Gurges 406
Gurgulio 300
Gurguſtia 281 facio 1351
Gurguſtiolum 735
Gurguſtium 735.1770
Guſtabilis 3014
Guſtandi inſtrumentum ibid. non Guſtans ibid.
Guſtare facio 313
Guſtari qui non poteſt 314
Guſtaſti ſyncerам ſapientiam 772
Guſtatorius 314
Guſtatus non ibid.
Guſtatus, ûs ibid. qui Guſtavit nihil. Ind. αμ.
Guſto 176. 313. 314 vinum 314
Guſtu mordaci 424 vehementer aſpero ibid.
Guſtum præbeo 313.314
Guſtus 314,3
Gutta 951,2. 1104. 1281. 1390.1415,2.1513,3.1540, 1689.1835,3
Guttatim 755.1514 defluo 1835 exprimo 1540
Guttis conſpergo 1835 minutulis pluo ibid. pulcris arborans 1415
Gutto 951
Guttula 1835
Guttulis conſpergo ibid.
Guttum olearium 1807
Guttur 288,2.300.914. 530. 931,2. 1311. 1387. 2564.1713,2
Gutture ſonum edo 1564 ex Gutture 931
Gutturi gratus 1713

GY

Gymnaſii magiſter 1671 præfectus 200
Gymnaſio præfectus ſum ibid.
Gymnaſium 345.395
Gymnico certamine exerceo me 345
Gymnicus ibid
Gynæceum 346.455
Gypſatus 163,2
Gypſo illino, induco & dealbo 347
Gypſum 347
Gypſus 1485.1635
Gyris multis qui circumagitur 1548
Gyro 406,2.857
in Gyrum 452 actus ſemper 406 ago velut turbinem 262 agor 453 circumago 407. 1419 colligo 346 eo trochi inſtar 262 flecto 407 revolvens ſe 347 revolvo 406 rotatus lapis. Ind. γυ. verſo 407.
Gyrus 346. 406. 452, 2. 453. 1543. 1544 temporis 168

H

HA

HAha he 2 ha ſile 589 Habeant ſeſe ſic res noſtræ 30
Habena 30.40.458.547. 608,2. 1006. 1439,2. 1450. 1557
Habenæ 363.536
Habenarum excuſſio 608 excuſſor ibid.
Habenas admittens facilè 608 aureas habens ibid. conficiens 1350 conficio ibid. detrecto ſeu excutio 608 laxans ſeu permittens populo ibid. laxantes 1439 regere 535 rego 1350 tenens 557, 2 teneo ibid. 2 variegatas habens 608 vertens 1548 verto ibid.
Habenda eſt ratio mediocritatis 1539
Habenis parens 608
Habenis laxatis 399. 1439 retineri qui difficulter poteſt 557. Qui habenis excuſſis contumaciter in leges ipſius peccarunt 608
Habens malè 1277 mentem 1763
Habent hæc pro monſtris 870 Et hæc quidem ita ſe habent 719
Habeo 544.545.546,2. 554. 882. 1271.1657.1725. 1820 abundè 1271. 1272 ante me 553, 2 commercium 1054,2. 1675. 1676 concilium 730, 2 concionem ibid. contemptui 319 finem 1598 in animo 544. 1028. 1032. 1107. 1108. 1761 in honore 392 in manu 544 in ore ibidem in pretio 414. 547. 622 juxta 552. Laidem, at non habeor 545 malè (neutral.) 690 malè aliquem 557 odio 542. 1058 orationem 1426 poteſtatem 570 pro doctis 545 quæſtui 776. 1851 rationem 480. 947. 948. 1640 rationem alicujus 110 rationem mei 553 rationem hujus rei 269 rectè 1687 teneræ loco 1889
Habeor 545. 546 in honore 1638 in pretio 1509. 1638,2 ludibrio 1233 odio 1059
Habere 30 animos invictos 546 cogitationem aliquam in animo ibid. curæ, 29 delectum militum 336. 348. 1703 fidem 1260 gratiam pro aliqua re 1795 gratiam inſuper 447 honorem alicui 29 imperium firmum 864 in animo 1031. 1538 in honore 29. 1637. 1638 in ore 149. 1534 ludibrio 1233 malè dicuntur res alicujus 1533 opinionem de aliquo 414 orationem 938 pedes ſuper ſcabello 550 pro certo 1261 pro hoſtibus 870 quæſtui aliquid 743. 750 rationem alicujus rei 269. 947 rem cum 1275 riſui 1347 ſe malè 1714 ſe pejus 1070 ſenatum 1625 ſororis loco 29 quam habes opinionem? 544
Habet hoc inviſum 1657 ſe res benè vel malè 544 ſe res ita ibid. tot differentias 546
Habiles manus habens 1802
Habilis 205 ad bellum 1358 naturâ 1779 minimè ad aliquid naturâ ibid. reddor 490
Habilitas 490
Habitabilis 1138.1139
Habitacula quærens 1138
Habitaculum 482
Habitandas ſedes ſedi 1083
Habitandi locus 1138. 1141
Habitandum dedi 1083 ad habitandum commodus locus 1138
Habitans in montibus 1142 regionem uberem 1834 in ſuperiori parte 1143 ſupernè vel in alto 1139
Habitantes diſpergo 1140
Habitantium diſperſio ibid.
Habitare 393 facio 1141 facio juxta 1142 facio unà 1143 feci 108 3, 2 qui recens alicubi cœpit 1141 1142
Habitata terra 1143
Habitatam reddere regionem 886
Habitatio 393.394 1158 conjuncta 1143 propinqua 1142, 2 datur mihi 1141
Habitationem muto 1646
Habitator 1083,3. 1138.1139 domuum 1143 novæ urbis 1141.1142
Habitatores 886 colloco juxta 1141
Habitatorum frequentia 1143 frequentiâ culta terra ibid.
Habitatrix 1083
Habitatum mitto 1141 mittor ibid.
Habitatus 886. 1139 valdè 886,
Habitavi 1083.1084
Habitior 50 qui non fit 1659
Habito 394. 545. 1083. 1089.1090.1138.1141. 1142, 3. 1482 aliis ejectis 1141 circum 1142 denuntiæ 1141 libenter alicubi 1835 libenter in ibid. peracul 1139 ſeorſim 1140 ſub 1143 ſuper ibid. una ibid.
Habito benè corpore 558. qui eſt ibid. 2. 1629 ſum 1567 1574
Habitor 1083,3. 1138 1141
Habitu comparatus 345 firmo corporis 555 noſlo corporis laboro ibid.

philosophi 546 simili utens 1478 vacans 559
Habitudine bonâ sum 555 605 bonâ utor 639 corporis bona præditus 555, 4 malâ corporis sum ibid. malâ laborans ibid.
Habitudinis bonæ efficiès 555
Habitudo 545 bona 639. 709. 1277.1441 corporis Athletica 52 corporis bona 555. 1574 corporis benè constituta 1628 mala 1277
Habitus ¶ Affectio animi 545 ¶ Constitutio 701 corporis bonus 555 corporis malus ibidem. corporis naturalis 701 loci 1706 oris 546. 1777 ;vegetior 1659. ¶ Cultus, vestitus 546. 1523. 1478 humilis 546
Habuerunt exitum hunc 1498
Habuit exitum hunc 1546
Hac 1125. 1209 illac 1125 1209
Hac ratione 1127 viâ ibid.
Hactenus 377.460. 1042 injurius fuit 483. Et hæc quidem hactenus 719
Hæ 63
Hæc 590. 1125. 1127. 1225
Hæmatites 69
Hemorrhois serpens 1424,2
Hæredem facio 1090 instituo ibid. relinquo ibid.
Hærediolum 803
Hæredis institutio 698
Hæreditarius 1090 morbus 307
Hæreditas 400.803 912. 1090 tota 805 cui multa obvenit ibid.
Hæreditatem adire 803 1090,2. 1267 peto 405
Hæreditatis aditio 522 divinę privatio 804 expers 1240 loco tribuo 1090
Hærens tenacter 551
Hæreo 176. 179. 546. 674. 1775 alicui 545 anxius & perplexus 1052. ¶ Hæsitabundè aspicio 1180
Hæresis autor 198
Heret mihi in animo 918 solo 179
Hæretici 744
Hæreticorum sectæ adhæreo 75
Hæreticum dogma 416
Hæreticus 75,2
Hesitabundè aspicio 1180
Hæsitans ¶ Dubitans 700
Hæsitanter ¶ Dubitanter 550
Hæsitantia 260. 916. 939. 1784
Hæsitare de egressu 1270
Hæsitatio linguę 1448 1839. ¶ Dubitatio 430 453
Hesitationem magnam injicere 1270
Hesitator ¶ Titubator 260 ¶ Dubitator 1270
Hesito linguâ 960,239
¶ Dubito, dubius animi & perplexus sum 430. 453. 872. 1052. 1200. 1270. 1271 1803 inexplicabilis 1270 prorsus 1271
Hæsitatores 550
Halcedo 902
Halcyon ibid.
Halitus 213, 3. 221, 2. 1341 graveolens 60
Hallucinatio 124.1731
Hallucinor 135,2. 137,2. 680
Halo, onis 132
Halteres 125
Hamadryades 425
Hamatæ cuspides sagittarum 12
Hamatilis ars 13
Hamatus 12. 986 thorax 986
Hamiota 13
Hamivorus 1700
Hamo capio 12 captus ibid. piscor 13
Hamorum frequentia ibid.
Hamus 12.1127 catenæ 13
Hapsus contortæ lanæ 1547
Hara 281.536.1559,3
Hariolatur ista in vatem mutaturus 632
Hariolus 1000
Harmonia 55.204
Harmoniæ musicæ modulis inclusus 205
Harmoniam habens 204
Harmonias multas habens 205
Harmonicè 1029
Harmonicus ibid.
Harpago 23.192,2 423
Harpe 192
Harpedone ibid.
Harpyiæ ibid.
Haruspex 1475
Haruspicina ibid.
Haruspicium ibid.
Hasta 89,418.438,2. 467.737. 1277.1451 fraxinea 1027,2
Hastâ æreâ utens 438 audax 622 audens 1643 cadens 1316 captus 637. 923 non captus 923 certandi peritia 438 clarus 810 furens 992. 1003,3 impetuosus 1453 infatigabilis 912 machinandi aliquid peritus 1043 partus 883 percussus 1396 percussus 1338 pugnans 1012 pugno 418, 3 strepens 1682 valens 1460 verberatus 1680 vibrandâ exercitatus 1022
Hastæ cuspis 418.438 crassitudinem habens 1256 fraxineæ peritus 1028 jactus intervallum continens 607 longitudinem æquans Ind. &. magnitudinem æquans 418
Hastæ 418,2
Hastam gerens Ind. &. igneam habens 1405 vibrans 1240
Hastarum artifex 1122 polienarum locus ibidem reponendarum locus 1629
Hastas radens aut poliens 1122
Hastatis satellitibus non stipatus 1735
Hastatorum satellitum comitatus 1734
Hastatus 1734. Ind. &.
Hastile 89.418.467.1414. 1559, 2. longum habens 757 1
Hastilia 1121
Hastilis imi ferrum 1219
Hastula 1559
Hau hau 433
Haud dubiè 387
Haudquaquam 995 1155.1209. 1572.1652
Hauriebant 197
Hauriendo minuo 167 promo 225. 226 impleo 254
Hauriendus fons situlis 254
Hauriens 197.682
Haurio 167.168.197,3. 225. 226, 2. 254. 681, 2. 1437 alicunde 167 aquam 1690 ex 197 ex fonte 1690 fancibus 1502 jusculum excavato pane 1079 ¶ Ebibo 1311
Haurior 681
Haurire æremo 60 ¶ Bibere 1500
qui Hauritur 226
Haustio 167.226
Haustorius 476
Haustrum 167.197,2
Haustu largo bibo 1080
Haustum quod est 167
Haustus (a) 226. 681 volâ 167
Haustus, ûs 167 largus 1080

H E

HE Hebdomas 432
Hebes 491
Hebes 137.226.1122 acies oculorum 1179, 2. cutis 83. ¶ Indocilis, stupidus 692.709. 999. 1081. 1116.1255. 1270. ¶ Inefficax 909
Hebescens 144
Hebesco 137
Hebetandi vim habens ibid.
Hebetans 136
Hebetatio ibid.
Hebetem aciem oculorum habens & reddens 1179
Hebeti visu sum 1185
Hebetibus oculis sum 1179
Hebeto 137,2. 138,2. 144.1081. 1122. 1136,2 in 138
Hebetor 137,2
Hebetudo 137 sensus 83 visûs 137
Hecatombe 281
Hectica febris 545
Hecticâ febri laborans 546
Hedera 715.795,2.870
Hederâ amictus 1812 coronatus 1530
Hederaceus 795,2
Hederæ gestandæ amans 1736 modo convolvi atque implicari 795 racemi 850
Hederam fieri 795 gerens 1736 gero ibid.
Hederula 795
Hei 1.63.684.715.1136. 1215 hei mihi 715 miser 63, 2. misero mihi 715
Helicarius 477.1450 equus 1738
Helcium 143
Helena 473
Helenium ibid.
Heliconiades Musæ 453
Heliotrophium 1656 magnum 1371
Helleboro purgo 47
Helleborum nigrum 1432.1603
Helleborum desidero 478
Helleborus 478. Ind. &.
Hellenismum non respiciens 478
Hellenismus ibid.
Helluatio 931.1003.
Helluo 931. 1002. 1700.1701. 1702,2
Helluor 285,2. 300. 351. 931. 1003.1607
Helota 454
Heloticus 455
Helxine, herba Ind. &.
Hem 433
Hemicraniaci 748
Hemicyclus 891,2
Hemina 607
Heminatim vendo 856
Hemionitis 1511
Hemitonium minus 952
Hepar 608
Hepatarius seu hepaticus 609,4
Hepati similis sum 609
Hepatica ibid.
Hepatici ibid.
Hepaticus morbus ibid.
Hepatis fibra, seu gibba pars 972 extremæ partes ibid. latior pars 1647
Hera 376.377
Herba 281. 376, 377. 1346,3. 1819 lanaris 1550 virens 1814
Herbâ vescens 1702
Herbaceus 281.1814, 3.1819. totus 382
Herbæ similis 1346
Herbæ 1814 odorifere 1772 quę condimentis adhibentur 1771
Herbam viridem ferens 1739
Herbarius 281
Herbarum altrix 1660 lectio 1606
Herbas carpo 281 lego 935, 2. 1346 inutiles evello 1346
Herbasco 1739
Herbeus 1346
Herbida alens 1661
Herbidior 952
Herbidus 281.930. 1346,4 locus 951
Herbis deficitur 282 luxurio 944 vesci 1702
Herbosus 281. 1346,4. locus 368.445
Herbula 281.1346
Hercules 801
Hercynia sylva 425
Heri 447.1811,3
Herile jus 376
Herilis 151. 376, 2 filius 376
Herliter ibid.
Hermaphroditus 225
Hernia 783 aquosa ibid.2
Heroicis carminibus celebro 56
Heroico carmine trado ibid.
Heroicorum carminum scriptor 1350 versuum scriptio ibid.
Heroicum carmen 492
Heroicus 611
Heroina ibid.
Herois ibid.
Heros ibid.
Herous ibid.
Herus 151, 2. 376, 2. 898 1657
Hesperus 525 Hesternus

Hesternus 375.1811,2
Heu 1.63.667.684.715.1136. 1815.1739 heu 2. 1739 me miserum ibid. mihi 1136, 2 mihi misero ibid. mihi ob mala ibid. mihi quam lætor ibid.
Heus tu, dormis 1225

H I

HIans 1296 in extremitatibus 1787 lato ore 1636 non 1787 rostrum 1786 rupturа 1787
Hiante ore 1786 bibo 1080 captare 1786 cœlum intueor ibid. observas ibid. stans ibid. sum 1442
Hiantia loca à terræ motibus 720 1786
Hiatio 1786
Hiatu immani vastus 1787, 2 magno diducor 1786
Hiatus 181. 1442.1560.1711. 1786,5. 1787. 1820. 1832 in jugulo dissecto 1560 1561 terræ 913
Hibiscus 434
Hic 3127. 1208.1225, 2 & ille 366 quidem, ille verò 1125.1127
Hic 221.377.482.483,4.1225, 3. 1227,2 illic 482 quidem, illic verò 1209
Hieroglyphica 324
Hilara vita 679
Hilarem vultum habens Ind. &.
Hilari animo 656 animo esse ibidem. animo qui est ibid. colore sum 1827 vultu 1183.1184
Hilaria 679
Hilarior factus 1415
Hilaris 300.679.1702. 1762 animus 595.656. valde 680
Hilaritas 297. 679,2. 1702. 1762 animi 656
Hilaritate diffusi 1806
Hilariter 679. 1702 transigere diem 959 vivere 1747
Hilaro 679
ne Hilo quidem emerim 1483
Hinc 483, 2 illinc ibidem. atque illinc 126 aut illinc 482 qui est 483. Unus hinc, alter illinc ibid. ¶ Ex hoc tempore ibidem. quid consequatur ibid.
Hinnibilis 1823
Hinnio ibid
Hinnitus 1767.1823
Hinnuleam pellem gesto 1087
Hinnuli pellis ibid. ex Hinnulo qui est ibid.
Hinnulorum peremptor 1723
Hinnulos pariens 1632
Hinnulus 478.1087.1387 cervi 470.818 grandis 1087
Hio 1429.1786, 3 aliquantum 1787,2
Hiphear 1520
Hippocampus 740
Hippodromi cursus 1646
Hippophyes 1779
Hippopotamus 1367
Hippuris piscis 1219
Hircina crura habens 1742 pellis 1647
Hircinam barbam habens 1408
Hircinos pedes habens 1373
Hircinus 73.1647
Hircorum fœtor 332. 1647 virus olere ibid.
Hircos occidens. Ind. &.
Hircosus 332
Hirculus 1647
Hircum oleo 790 oleo supra modum 1647 olentes alas habens 1009 refero 1647, 2
Hircus 1031. 1646.1798 emissarius 1279
Hirqui cervus 470
Hirquitalli 1647
Hirquus 742
Hirsuta supercilia habens 1227 tunica 1819
Hirsutam barbam habens 1408
Hirsutia 359
Hirsutum corticem habens 1753 pectus habens 1528 reddo 359
Hirsutus 352. 359,2. 930 932, 2. Ind. &. aliquantum 359 circum aures 930 valde 359 utrinque ibid.
Hirtam caudam habens 1219
Hirtus 930 aliquantulum 359
Hirudines 424
Hirudo 260
Hirundines 909 imitor garrulitate 1803
Hirundini stipem colligo ibid.
Hirundininus ibid.2
Hirundinum pulli ibid.
Hirundo ibid.
ne Hiscendo quidem 1787 non hiscens ibid.
Hiscere 80 audetis 343
Hisco 343. 1786,4. 1787
Hispidam barbam habens 1408
Hispidi hirci 649
Hispidum pectus habens 1528
Hispidus 353.930.932,2. fit ibid.
Historia 711. 1062, 2. 1583
Historiæ & antiquitatis peritus 938
Historiæ studeo 712
Historiæ 711
Historiam scribo 339
Historiarum ignoratio 712 Imperitus 712 monumenta 711
Historias nescire 712 scribo 340
Historica scriptio 339 traditio 334
Historicè 711
Historicus 339, 340.711. 1353
Histrio 47.873. Ad Histrionem pertinens 873
Histrionicâ actione capio & demulceo 874
Histrionicè 873
Histrionum princeps 1056
Hiulca compositio verborum 1786
Hiulcæ literæ 1557

H O

HOc 1125.1225.1227
Hoc anno 1459 modo 1127, 2
Hodie 604
Hodiernum in diem 1855
Hodiernus dies 604,2
Hœdi recens nati constellatio 517
Hœdinus ibid.
Hœdus 73. 517. 1647. 1798 parvus seu tenellus 173. 517
Holocaustum 724.751
Homicida 844, 2. 973. 1053. 1722,5.1800,2 sum 1722
Homicidium 69. 884,2. 1722, 2. 1723 perpetro 1723
ab Homine factus 739. Ex homine insanam belluam faciens 162
Hominem decens 1379 esse desinere 162 interficio 884
Homines adducens ad se orcus. Ind. &. imitor 161 oblectans 289 odi 162 perdens 157 sacrifico. Ind. &. servans 289 vorans 275. Ad homines pascendos pertinens 1092. Inter homines versor & ago 162
Hominibus abundans 289 carens 162 exitium afferens 973. 1154 frequens 162 invisus 1550 noxius 1463 Cum hominibus conversor & consuesco 162. De hominibus libenter verba faciens 939
Hominis animum habens Ind. &. facies 1391 idea 162 pellis 161,2
Hominum devoratio 1701 domitor 1714 fabricatio 1349 fabricator ibidem. generatio 308 immolatio 662 interfector 289 more 161, 3 more ago ibid. 2 multitudo 162. 1331 negotiator 1269 odium 162 osor ibid. pauciras raritasque ibid. pernicies 1154 propagatio. Ind. &. vorator 292
Homo 154.1714.1844. factus 289 fio 161. nihili 1428
Homulus, homuncio, homunculus 155, 2. 161. 1269. 1513
Honesta appellatio 1718. 1719 res 1639
Honestamentum 15 non improbandum 734
Honestas morum 4
Honestatem colete 734
Honestatis omnis rudis 734 studiosus, studiosus sum, minimè studiosus ibid. studium ibid. 2
Honestavi me vestitu 1181
Honestè 733.1639 contineo me 558 loquor 941 morior 642
Honesti ignorantia 734, 2 osor ibid.
Honesti 733 labores 1071
Honestis studiis qui delectatur 4
Honestissimè 734
Honestissimus ibid.
Honesto studio deditus sum ibid.
Honesto nomine 1718
Honesto 734.853.1181 décore aliquo 1457
Honestor 734.1181
Honestos & speciosos mores præ me fero 1354
Honestum 449 est 733 est auditu 1185 non puto 415
Honestus 4,2, 211. 733.781. 1454. 1764 sermo 941 vir 733
Honor 6.151.312. 414. 540. 1638 par 164 quo muneramur mortuos 312 senectutis 1281
Honorabilis 1638,3 res 1639
Honorabilitas 1638
ad Honorandum propensus ibid.
Honorandus 313.1368
Honorare 29
Honorarium 312. 1129. 1351,2
Honorati viri 131
Honoratio 1638
Honoratior 889
Honoratissimum munus 1640
Honoratiùs 890
Honoratus 313,2.1167. 1638, 3. admodum 1640 à Deo ibidem. magnificè & splendidè 1639 præ aliis ex populo ob senectutem 313 valdè 11
Honore æquali 1640 æquali præditus ibid. 2 afficio 313 1381. 1454. 1638 afficio supra alios 1640 afficior 1638 carens 1639,2 dignus 313. 1638 divino afficiendus 1640 majore dignus ib. multo afficio ibid. multo dignus ibid. 2 nullo afficio 1639,2 pari qui afficitur 416 prosequi 29. 30. In honore habeo 392. 1637. 1638 1854 magno habeo 1640 habeor 1638,2 habere 19. 29 pari habere 1623 magno qui habetur 1640 maximo qui habetur ibid. sum & pretio 1381. Sine honore 1639
Honorem derogo 1638 habere alicui 29. Qui in honorem alicujus sit 1639
Honores 233. Ad honores accedere licet 1639
Honoribus ornare 58 853 prosequi 492
Honorifica appellatio 1718 1719 memoria 1718 fes 1639
Honorifica mentione prosequi 1061
Honorificæ sepulturæ 415
Honorificè 415.1639
Honorificentior 889
Honorificus 313. 415. 1718 admodum 1640
Honoris consequendi gratiâ facio 1641 cupidus 1640 delatio 1638 expers 1639 studio 1640 studio nimio 1641 studio contendere ad aliquid 1640
Honoro 313.547.1267. 1529. 1602. 1637. 1638, 2. 1854 decoi 902 donis 623 simul 416 supra modum 1640 valdè 416. 1639 vehementer 1638 vicissim 1639
Honoror 1381. 1529 ob omnibus 544
Honorum æqualitas 1640,2 studiosus ibidem studium 1640. 1641
Honos augustior 1381 cui suus salvus est & integer 1639
Hora 1852
Horâ eâdem 1852. In horâ natali noto & digero 1629
Horæ spatium æquans 1852
Horam natalitiam alicujus considerans 1476
Horarum considerațio & notatio 1476 index 945 natalitiarum considerațio & notatio

notato 1476 rationem commonstrans instrumentum ibid.
Horas considero & noto ibid. considéro natalitias ibidem. indico 945 observans 1476 rego 1093
Hordeacea farina 986
Hordéaceus 869,2
Hordéatio, morbus equorum ibid.
Hordei acera 898 comestio 1701 comestor ibid. dives 869 ferax 1736
Hordeo abundans 869 similis ibid.
Hordeolum ibid.
Hordeum 98.869.1217. 1672 colligens 935 frigens & torrens 817, 3 frigo seu torreo ibid. madefactum & deinde tostum 293 montanum 722 tostum 758
Hormino similis 1197
Horminum 1196
Horna 531
Hornotinus 1459
Hornum vinum 532
Hornus 533.1459
Horologium 637. 945. 1093. 1358
Horoscopon vas 1656
Horoscopum sidus 1620
Horrenda aspectu. Ind. ⚳. pugna 72
Horrendâ facie mulier 1067
ô Horrendam audaciam ibid
Horrendè 72. 366. 1337, 2. 1549
Horrendum in modum 366. 1154. 1550 magis 1431 resonuit 1766
Horrendus 72.508 880. 1024. 1337. 1431, 2. 1652. 1653. 1765. 1766 aspectu 123. Ind. ⚳. lupus 979 maximè 1431
Horrens pilis seu setis 650
Horreo 214. 1431, 2. 1766, 2 aliquantum ibid. aliquatenus 1203 aliquem 1667 pilis 1766
Horrere aculeis seu spinis 92
Horresco 1766
Horreum 733
Horribiles oculos habens 1180
Horribili specie terreo ibid.
Horribilis 72.366.880. 1337.1431,2. 1550,2.1765 1766
Horribiliter 1034.1549. 1550 1766
Horridos pilos habens 650
Horridus 880 & insulsus 25
Horrificus 1431
Horrisonus 285
Horror frigoris 1765.1766. ex perfrictione 1550 febrilis 1405. 1766. 1765. ¶ Metus 1765
Horrore quatior 858 febrili corripior 1766
Horrorem inducens 1765. 1766
Horrores 1431 febriles 1766
Horrori sum 1550
Hortamentum 919. 766. cum vociferatione ibid.
Hortatio 21.1215
Hortationes vix admittens 1074
Hortativè 279
Hortator 19.766
Hortatoriè 72
Hortatorius 766.1627 clamor 766
Hortatrix 19
Hortatu Antipatri 21
Hortensia 783,2
Horti cultura 784
Hortor 19. 21. 72 170.493. 594.731.732.766,4. 767,6. 1073. 1196. 1655. 1717, 2. contra 731. 767 obiter 767 simul 1261 tacitè 767 vicissim ibid. una 72 vociferando 766
Hortorum curator 832 custos 1222 studiosus 784
Hortulanus 191. 832, 2. 1222. 1224. 1853 ad hortulanum pertinens 1222
Hortulus 784, 2 inculcus ibid.
Hortum colo 783.1222
Hortus 783.1207.1243
Hospes ¶ Hospitum susceptor 382. 558. 1128 meritorius 383 publicus ibidem. publicus sum ibid. publicus qui est ultrò 1120 ¶ hospitio exceptus, qui divertit apud aliquem 985.1118 ¶ Amicus cum quo nobis intercedit hospitalis amicitia ibid. ¶ Peregrinus 1118. 1119. & advena sum 391
Hospitale donum 1119
Hospitalem amicitiam peculiarem habens cum aliquo 1120
Hospitalibus muneribus afficior 1119
Hospitalis ibid. 2. 1120. amicitia 1118 amicitia peculiaris 1120
Hospitalitas 1119,2.
Hospitaliter 1120
Hospitem duco ad ea quæ visenda sunt 40. 42 suscipio 40
Hospites congrego. Ind. ⚳. expello 469 multos habens 1120 occido 1723 receipiendi necessitas 709
Hospiti quod datur donum 1119
Hospitia distribuens 401
Hospitibus malevolus 1120
Hospitibus & peregrinis frequens 1118
Hospitii jus vel necessitudo ibid. 1119 jus dissolvere ibid. necessitudine jungor 1118 necessitudinem inire 1119 necessitudo publica ibid. ab hospitiis præbendis immunis 719
Hospitio accipio 1118,2. 1119 excipere 381 excipiens multos 1120 excipiens quemlibet 383 excipio 382 excipio promiscuè 383 excipior 1119, 2. simulato fallens 1120
Hospitis peregrini insolentia ibid.
Hospitium ¶ Diversorium 382 1119,2
Hospitium communico 1124 verus renovare 1119
Hospitor 35. 1119,2
Hospitum amans 1120 deceptio & deceptor 173 ductor 40 exceptio 382 exceptio promiscua 383 occisor 885 1723 osor 1120 susceptio 1119
Hostem reddo 1353 facio insuper 1358
Hostes 352.1357
Hostia 6604. 671. 672. 750. 1560,2
Hostiæ 502 sacræ 662
Hostiam immolans 1210
Hostias macto 1560
Hosticum 1357
Hostile 1541 solum 1357
Hostili animo 1357 esse erga aliquem ibid.
Hostilis 352,2
Hostilitas 1031
Hostiliter 167. 1031. 1357 affectus animus 1031 ingredior 522.524
Hostrola 660
Hostis 127. 152. 164. 165, 2. 204.1031.1239.1357. 1358 2 capitalis 122
Hostorium 1007.1837

H U

Huc 221, 2. 377. 483. 1125. 1127, 2 ades 377 ades mihi ibid. adsis tu ibid. ætatis qui processerunt 483 agite 377 & illuc 1209 & illuc jactatus 377 me accersetis 483 res tandem reciderunt ibid. respice 377 venio 483. Aliæ huc, aliæ illuc 482. Et illuc & huc 377
Huc usque 377. 1042. 1127 1855
Hui 672
Hujusmodi 1147 1656
Hulcuscula 145
Humana natura 161,2. opera 289
Humanâ carne vescens 1501 carne vescor ibid. specie Ind. av. specie præditus ibid.
Humanæ naturæ conditio 161
Humanæ naturæ conveniens ibid. convenienter 1379
Humanæ res 161. Ut sunt res humanæ ibid.
Humanam facultatem quæ non excedunt 755 formam habens. Ind. av. formam tribuo ibid. naturam habens 1779
Humanarum formarum fabricatio & fabricator 1349
Humanè 161
Humanioribus literis eruditus 1079
Humaniorum studiorum amans ibid.
Humanis passionibus obnoxius 1248
Humanitas ¶ Comitas 161 162
Humanitate prosequor 1765
Humanitatem præ se ferens ib.
Humanitatis officium præsto alicui 1359
Humaniter 161. 390. 482 ago 161 excipio 361 tracto 162
Humanitus 161,3
Humano affectu 1248 affectu præditus ibid. more 161,3
Humanum genus 264 ortum habens 1779 præbeo me 161. 162 quiddam patior 1248. Ad humanum cultum traduco 162
Humanus ¶ Ad homines pertinens 154. 1613. 162. 288. 1232. ¶ Comis, facilis 162 679. 1676 affectus 1248 sum 162
Humare 885.1804.
Humectari qui potest 1586 qui non potest ibid.
Humectatio 1688
non Humectatus 1113
Humecto 393. 676, 5. 1112. 1157. 1239. 1586, 2. 1688, 5. 1805. Ind. ⚳. aliquantum 1113.1688 ante ibid. prius 286. 1113 subtus 1113 in superficie ibid.
Humector 676,2
Humectus 676. 1112,3. 1243. 1688 locus 1586
Humefacio 676
Humeo 1112,3
Humeralis 1849
Humerarium fulcimentum 1726,2
Humerarius vectis ibid.2
Humeri acetabulum 856. 1682. summitas 1849
Humeris circumdatus 1850 ferens ibid. robustis præditus 869 superimpositus 1850 tollo ibid. ex humeris dependens 1849. 1850. Super humeris 1849
Humero carens ibid. tenus nudo ibid.
Humeros altos habens 1849 amplos habens ibid. demissos habens ibidem. tumidos habens 1137. In humeros sublatio 1850. Qui humeros adducens cervicem contrahit 223 super humeros 1849
Humerulus ibid.
Humerus ibid. circa humerum definens tunica ibid.
Humesco 1752
Humi 1217. 1793,3 allido 1217 cubans 537. 822. 949 cubare 537 cubatio 537. 822 cubo ibidem. fissus 1571 natus 304 procumbens 808 prostratus 1434 repens 519 serpendo ibid. serpentia solia habens 1772 stratum stipadum 527,3 stratus lectus 1539 tundens 1681 volans 1298 volvor 1502
Humida permeans 1269 permeo ibid. Per humida ambulans 237
Humidæ lachrymæ 617
Humidam carnem habens 1446
Humidè 1688
Humiditas 676. 1112,2. 1157. 1688 nimia 1319 superæcua ibid.
In humido ali qui solet 1661 degens 1682
Humidos oculos habens 1185
Humidum caput habens 780
Humidus 393. 676,3. 951. 1071. 1101. 1112. 1113. 1237. 1157. 1243. 1688, 7. 1689. 1751 aliquantum 1688. leviter ibid. locus 368. 1586 paulò 1688 sum 1112
Humile 441. 1591 stratum 1539
Humilem reddo 1578,2 1793
Humili animo præditus 1765 animo sum 1756 dicendi genere conscriptum 1317
Humilia tantùm & terrena spiens 1503
Humilis ¶ Non altus, terræ propinquus 296,1101.1217 1257. 1259. 1578. 1778 1793, 2 ficus 1554. ¶ Abjectus, alta non spirans 307 584.724. 1433. 1578. 1713 oratio 944 reddor 1578
Humilitas ¶ Abjectio, depressio 1317. 1578 animi 1578 1685. 1765 verborum 1427
Humiliter 519. 1317. 1578 ætatem agere 1375 rogo 387, 2 sentio 1765
Humivola 687
Humo, ¶ Sepelio 620. 1204
Humo aggestâ extrui 1859 egestâ extructus ibid. Ex humo 1793
Humor 368.676,2 1688, 2 abundè fluens 857 superfluus 1319 vitalis 676
Humore nimio abundans 1319 nimio madeo ibid. nimio vitior 1071 in Humorem resolvi 1689
Humores effundere extra vasa sua 1808
Humoribus malis & vitiosis plenus ibid.
Humoris impetus influentis in aliquam partem 1729 vitiosi redundantia 1808
Humorum consistentia & concretio 708 meatus constringo & sicco 1688 redundantia 1329
Humus 1217.1809 1811

H Y

HYacinthino colore tinctus, Ind. va.
Hyacinthinus 1685, 2
Hyacinthis ibid.
Hyacinthum refero ibid.
Hyacinthus ibid.
Hyades 1699
Hyæna 1559
Hyænula ibid.
Hiberna vestis 1798 ad Hyberna accommodus 1799
Hybernaculum ibid.
Hybernatio 1798 in Hybernis contineo me 1799 sum una ibid.
Hyberno 1798, 2. 1799 apud ibid.2. prior ibid.
Hyberno gelu infestus 1799, 2
Hybernum frigus 1798 tempus ibid.
Hybernus ibid.2
Hydraulica organa 236
Hydraulicum organum 220
Hydria 735. 769. 824.882 1514, 3. 1690,3 1726 parva 1690, 2
Hydriam gestans 1739
Hydrocelici 783
Hydromalum 1045
Hydrope laboro 1184
Hydropicus 1184, 2 1689, 2. sum 1184 1689
Hydrops 208. 1184.1689. quo venter tenditur ut tympanum 1679
Hyemali frigore infestor 1798 tempestate jacto ibid.
Hyemalis ibid.
Hyematio 1798 1799
Hyeme fluens 1425 infestor 1798 niger 1799 fatus 1506 femino ibid. qui seritur ibid.
Hyemem traduco 1798 1799
Hyemis injuriam arcens 145 pars postrema 1776
Hyemo 1798 1799
Hyems 1798, 2 desævit 1799 vehemens 1646
Hymenæi expers 1693
Hymenæum canto ibid.
Hymenæus ibid.
Hymni dulcisoni 316 sancti 1689
Hymnis decanto 1688 prosequor 1689
Hymno quod succinitur ibid.
Hymnorum cantor 57 decantatio ibidem. scriptor 341
Hymnos canto 57 faciens 1355 multos habens 1689. Circa hymnos qui versatur 1360 versor ibidem.
Hymnum dico 944 exordior 1030
Hymnus 1030.1425.1688 bonus 1689
Hypæthræ ambulationes 1664
Hypallage 125
Hypenemium ovum 153
Hyperbole 250
Hyperborei populi 276
Hypericum 1694
Hypocaustum 723
Hypodidascalus 396
Hypomnemata scribens Ind. va.
Hypostases tres habens 708
Hypostasin eandem habens ibidem.
Hypostasis 707.708
Hypothecæ notam appono 1202
Hypothesin facio 1619
Hyssginum 1697
Hyssopus 1184
Hystrix 650

I

IPræ, sequar 593

J A

JAcens 510.760 in lecto 948
Jaceo 760.761.806.948 contemptus 761 humi ibidem. in ibid. incultus 1804 intus 761 simul 762 sub 808 super 761 807
Jacere 691 cupio 760
Jacere aleam 888.889 aleam omnem 1434 aleam periculi ibidem. fundamenta libertatis 240 fundamentum 197. 245 tesseram 888
Jaciebat in ignem 240
Jaciendo 241
Jaciens sagenam Ind. ex.
Jacio 240,2.241.245 406.564.1313. 1434 contra 242 dicteria & scommata 1490. 1491, 3 fundamentum 625 in diversam partem 1434, 2 intrò 564 subter 1434 sursum 406. 1434 vicissim 242
Jacior 240
Jactabunda oratio 836
Jactabundè 836, 3 aliquid dico vel facio 107
Jactabundus 222, 2 836, 2. 1001 supra modum 836
Jactans 836 magna 222 prædico 757 se ad populum 836. se grandib. verbis 1427 sese adolescentis licentiâ 1019 vana 222
Jactanter 836, 2 dico aliquid ibid. & vanè commemoro 107
Jactantia 1073,2.222.836 2. 844. 929. 1324. 1684 fumosa, id est, vana & inanis 836 juvenilis 1095 vana fumi instar 836
Jactantia juvenili dico 1095
A Jactantia alienus 836,2
Jactantiæ plenus 837
Jactas te temerè 540
Jactare 241 minas 510 se & gloriari de divitiis 107
Jactari ¶ Agitari, concuti 284 vulgò dicitur res 650
Jactatio (p.) 241. 1433 contiorum 1278 navigantis 1443. ¶ Jactantia, venditatio 107, 2.222, 2.758, 2 836, 4
Jactationis amans 836
Jactator 106.222.758 2.836,3,929.944.964 fumidus, vanus 836 magnus 296 vanus 174
Jactatorius 107
Jactatus sermonibus populi Ind. th. Non jactatus tempestate 1799
Jactitare seipsum 943 se magnoperè 836
Jactito ¶ Vendito 836 2.944, 2 magna 1427 me 1127.1454 me gloriosè 889 me inter 836 me ob 15 me vicissim 1454
Jacto (pr.) 569.1433.1434 1443 convitia 1278 pedes 1559 probra in aliquem 1718,2. ¶ Prædico, vendito 650.757.758.1454 1680 circumquaque 836 hanc rem 4 magna 17 222 me 107.222, 2. 301, 2. 540 541.757.836.929.1364. me de hac re 107 me esse. 540 me inaniter 1608 me pompaticè 1281. me vehementer 1455 tumido sermone 942
Jactor 1433.1443.1727 modò in hoc modò in illud latus navis 1643 tempestate unà 1799
Jactum hastæ intervallo equans 607 teli non excedens 261 Intra teli jactum 484
Jactura 242. 243. 584. 1336 1744 lanarum 1154
Jacturam facio 46.267.584 magnam facio ibid.
Jactus (a) 1433 nondum 251
Jactus (s) 240. 241, 3. 1790 aleæ 241 aleæ cui malè cecidit 251 rectus 252 retis 241 seminis 246 teli 1433
Jacula observans 412 stridula 407
Jaculandi dexteritas 1540 1645 peritia 106. 562 2. 1645 peritus 106, 2
Jaculando exhaurio 1645
Jaculans eminus 261 ferrum 252 procul 253
Jaculatio 106,5.562
Jaculator 13.106.251, 3. 253 562. 1022.1788. pedes 106
Jaculatores equestres 106
Jaculatus est fulmen 261
Jaculis carens 1645 conficior insuper 106 gaudens 1788 inclytus 1645 undique ferio 106
Jaculo ferio seu peto 106 percussus 1680
Jaculor 13.89.106, 5. 240 251.1149.1644. 1645 celeriter 252 in aliquem 243 in aliquem locum 106 primus 752 in sublime 1434 intro 564 ultro vel ulterius 106
Jaculorum ejaculatio 251
Jaculum 13. 64. 105, 2 213 241.261, 3. 418. 562. 684 699. 733. 1149. 1202.1277 1559.1645 gestans Ind. ax. pentathli 1603
Jaculus (serpentis genus) 106 3
Jam 195.594 diu 391 564.1237 dudum 719.1237 jam 387 inde ab utero matris 530 inde à puero 534 matura viro 594 olim 462 1237, 3 pridem 391. 719 1237, 2 verò 594 719. Nunc jam 1114
Jambicus versus 666
Jambus 665
Janitor 1137.1223,2 sum ibid.
Janua 658.659, 3.1401 alta 659 erecta ibid.
Januâ carens 659,2 claudo ibid.
Januæ 1396
Januæ custos 1223 pulsator 844 vicem præstans 659 oppositus ibid.
Januam custodio 1223 facete 659 pulsare 1251 pulso 844 utrinque habens 659
Januarius 298.1015
Januarum apertor 1137 fabricator 1302
Januas multas habens 65
Japyx 669
Jaspidis colore esse 667
Jaspis 667

I B.

IBi 22,3 222.482.1125 1209, 2.1225,2
Ibis 668
Ibo 560,2.572

I C

ICheumon 715
Ichnographia 340
Icio 840.1483
Icon 448
Iconica repræsentatio 449
Iconicus ibid.
Ictericus 678,2
Ictero labore 678
Ictero similis ibid.
Icterus

Ictérus ibid.
Sine Ictu 1225
Ictum infero ibid.
Ictus (a) 241.1116.1336 fulmine 251 graviter 1338 non 251. 1225 2 non Sagittâ 1645 recèns 1225 Spinâ Ind. æx. stimulo ibid.
Ictus (s) 176. 240. 241. 261 879. 1225. 1324. 1336, 2 1433. 1637. 1679, 3 baculi vel virgæ 1417
Icuncula 449 crea 1322

ID

ID est 1146
Ida 668
Idæus ibid.
Idcirco 482.1219
Idea 446.464.1247.1681
Idem 221, 2. 1161, 2 dicens 944 iisdem verbis aut idem significantibus itero ibidem. sentio 322.416.1764. Sentire 1624 suffragium ferens 1841.1842
Identitas 221
Identidem 607
Ideò 719. 1219. 1225 quòd 482
Idioma 669
Idiota ibid.
Idiotismus ibid.
Idolis dedita urbs 446 immolatum 662
Idololatra 931. Sum ibid.
Idololatria 931 insana 992
Idolorum cultus insanus 992 templum 4465
Idolothytum 662
Idolum 445
Idonea remedia 127
Idonei ad pugnam 490 maximè qui fallamini 186
Idoneitas 490
Idoneum reddo 675
Idoneus 426.435.492, 2. 675 867.1262.1628. 1824 & par alicui rei 436 judex 675 non 204. 490. Sum 1628
Idque 719

JE

JEcerunt qui fundamenta 1780
Jecinoris fibræ 972 inspectio 1475
Jecinoroli 609
Jecoritici ibid.
Jecur 608 inspicio 1475
Jecusculum 609
Jejuna affectatio 583
Jejunæ artes 325
Jejunare 29
Jejunè 1256
Jejunitas 1102
Jejunium 314.1102.1256 1465
Jejuno antè 1102
Jejunum esse 19 intestinum 1101
Jejunus 96.969.1101.1256 2. 1465 non 1102 maneo ibid.
Jens sponte sua 1064
Jentaculi sumptio 1102
Jentaculum 291.772, 2. 1102 fumo 772
Jentare qui solet 772
Jento una ibid.

IG

IGitur 180. 387, 2. 1125 1216. 1219, 2. 1642. Non igitur 1216. Quid igitur? 387
Ignari. Ind. æ7.
Ignaria (nomen avis) 1403
Ignarium 1404,2
Ignarius usus 1404
Ignarus 101.321, 2. 350.689 999. 1265 decori 734 loci 689 rerum 999 Sum 953 sum Astrologiæ 101
Ignava oratio 499 vita 418
Ignavam caudam habens 1220 ne te ostandas 725
Ignavè ¶ Pigrè, remissè 266 269. 563 me gero 566. Non aut parùm viriliter 155. 307 me gero 725
Ignavi & torpidi equi 506
Ignavia ¶ Inertia 267 655.657 1150. ¶ Instrenuitas, timiditas 117. 155, 2. 156. 307, 2 725, 2. 1643. 1844 consulta militum 726, 2
Ignaviâ consultâ 726 propè consultâ elanguerunt ad mittendas suppetias 726
Ignavior studio 726
Ignaviter ago 996 fugio 726
Ignaviùs pugnare de industriâ 726
Ignavus ¶ Iners, remissus 266, 3. 269. 410. 499. 1081. 1150, 2. 1751. Ind. βλ. Sum 603 ¶ Imbellis, instrenuus, timidus 117. 155, 157. 209. 269 307. 365. 724. 758. 1511 1740 sio 725 reddor 156 Sum 725. 1844
Ignè excandefactus 1405. 1406 fractus 1430 infestare 1404 micans seu splendès 927 probo & purgo 1404. Ex igne divinans 1001. Ex igne edo 1405. In igne verso 42
Igneam hastam habens 1405
Ignei coloris 1828
Ignem accendo 744. 1360 ejiciens seu evomens 243 excito sufflando 1434 facio 68 generans 309 gesto 1738 habens 1405 immitto 1404 non expertus 1405 patiens lapis 1632 spirans 1345, 2 spiro 1344 suspiciens 1405 suscito ibidem. Circa ignem versor 1360. Instrumenta ad ignem jaculandum 1489
Igneo ardore flagrans 1751
Ignes 1403. 1404 accendere 721. 722. excito 68 1404 fictitii 1406 jaculans 252. In quo ignes seminati & sparsi sunt 1505
Ignescere interim 1405
Ignesco ibid.
Igneus 1403, 3 æstus 1405 valdè ibid.
Igni absumo 1492 adustus 1751 ardens ibidem. 2 calens 619 cinctus 1405 coctus 560 depopulor 1360 & ferro vasto 352, 3 fulgeris 216 luceo ex aliquo loco 1406 non admotus 1405 perstrepens 1564 purgans 1404 qui admovetur 1405 qui non admovetur ibidem resonans seu crepitans 1491 Satus 304 strepens 285. Sublato hostium adventum aut aliud aliquid è speculâ significo 1224 vasto 1492. In igni vivens 265
Igniarium 224,2.353
Igniarius lapis 1708
ab Ignibus delibati 951
Igniculus 1403
Ignifer 1737
Ignis 353.613. 1403. divinitùs ardens vel immissus 353 elisus 243 lentus 173 prænuntius 1767. Sacer 586. 587 1275 validus 50. Ex quo ignis stillat 1514.
Ignis expers 1405 supplicio digna 754 suscitabulum 1405
Ignispex 1091
Ignispicium ibid.
Ignita massa 1071
Ignitu facilis 1405
Ignitum ferrum 1071
Ignitus 1403, 2. 1404. 1406 1633.1750. 1751 palus 179 sio 1405
Ignium prænuntiorum observator 1224
Ignobilem seu inglorium esse 321
Ignobilis ¶ Humilis genere 307.308.724.1119. ¶ Incelebris, inglorius 321, 2.485 1166. 1457. 1458. 1707 1719 sum 415.
Ignobilitas ¶ Humilitas generis 307, 2. ¶ Obscuritas nominis 321.801
Ignobiliter ¶ Inglorié 321.801 1166.1458.
Ignominia 86. 415.416.472 731.1081.1639
Ignominiâ afficiendo 1639 afficio 1304. 1638. 1639, 3 1687 afficio præterea 1639 extremâ dignus 472 notatus 415
Ignominiæ expono 364 notam abstergere 415 notam inurere 415
Ignominiam affero 1463 inurere 248
Ignominiis afficere 665 appetens 667
Ignominiosa damnatio 1639 2
Ignominiosè 415. 1639 1687
Ignominiosum reddens 1639
Ignominiosus ¶ Ignominiâ dignus, infamis 472. 1639
Ignorans jus & fas 402
Ignoranter 321 & imperitè ago ibid.
Ignorantia 262. 689, 999 1107 decori, honesti, & recti 734 literarum 999. In ignorantiâ versor ibid. Per ignorantiam 321 commissum peccatum 1107
Ignorantibus hæc 999
Ignorare 689
Ignoras te fervire 962
Ignoratio 320.1107, 2 historiarum 712
Ignoro 229. 321. 1107. 1270 Ind. αχ. & δ. ex parte 1107
cui Ignoscatur dignus 320
ad Ignoscendum non propensus ibid.
Ignoscentia ibid.
Ignosci mihi nolo ibid. Ita ut ignosci non possit, vel non debeat ibid.
Ignoscitur mihi ibid.
Ignosco 320, 2, 544. 1107. 1721 1833 quòd deceptus sis 320
Ignota esse dicitur res 962
Ignotè 321
Ignotissimi linguâ, id est, ignotissimo sermone utentes ibidem.
Ignotus 321, 2. 1458

IL

ILeos 452
Ileosus ibid.
Ileus ¶ Convolvulus ibid.
Ilex
Ilia 818.913.1214 1383
Ilias 680 malorum ibid.
Iligna glans
Ligneus 105 1384
Ilium scelestum. Ind. æ.
Illà ratione 464, 2 viâ ibid.
Illabor ¶ Incido, delabor 1152, 2 1314. ¶ Influo 398 1423. ¶ Superincido 1316 1483
Illaboratus 1285
Illaboro alicui 1284, 3. Simul ibid.
Illàc 1225. Hac & illac 1209
Illacrymabilis 798
Illacrymo, Illacrymor 63 354, 2
Illæ 63
Illæsa existimatio 1639
Illæsè 267
Illæsi 1249 à diis 584
Illæsus 224.267.388.559.771 784. 984. 1249.1304. 1463 1637, 2. 1708 omninò 559 prorsus 1305
Illætabilis 596
Illaqueamentum 176
Illaqueari 709
Illaquetati 289
Illaqueo 192.289.1300
Illaqueor 549
Illatio 5728.1729 quæ assumptionem sequitur in argumêtando 1729
Illaudatus 438.1919
Ille 154.464, 2. 465.1125 1208.1225. Præstantissimus ille Homerus 1125
Illecebra 624.625.684.906 amoris 1527. 1748 amoris violentior 150
Illecebræ ad rem Veneream 1045 amoris 684 verborum 595
Illecebris ventris capior 369
Illecebrosus 34.35.37.70.624
Illectâ multitudine ipse liberatis 369
Illectamentum 369, 2 636
Illectus 1104
Illegitimè ibid.
Illegitimus 1105 1119
Illepidè 24.837.1070.1262 1796
Illepidus 24.394.837.1070 1653.1796. Ind. æv.
Illex 35.477.1238 columba ib.
Iliberatus 639.1838
Illibenter 595
Illiberalem artem exercens 500
Illiberalia & sordida artificia ibid.
Illiberalis. ¶ Non ingenuus 474 1380. 1641 ars 253 ¶ Avarus, sordidus 1380.1844
Illiberalitas ¶ Ingenuitatis expertem esse 474 ¶ Avaritia sordes 474.1380.1438.
Illiberaliter ¶ non ingenuè 474 ¶ Sordidè 474. 1480
Illic 221, 3. 464, 4. 465, 4. 482 682.1125 & illic 465. Hic quidem, illic verò 1209
Illicendi vim habens 30
Illicio 330
Illicitè 701
Illicitus 625.633
Illicium 369.782
Illicò 222, 2. 1570
Illido 34.182, 2. 509. 766. 877 1297
Illidor 182.549.1430
Illigamen 384
Illigandi vinculum ibid.
Illigatio ibid.
Illigatus auro ibid.
Illigo 178.384, 4. 1256
Illinc 221.464, 2. 465. Et illinc 465 Hinc aut illinc 482
ad Illinendum aptus 1322
quod Illinitur 111, 3. 1826, 2
Illino 110. 121, 4. 1321, 2. 1322, 2. 1323, 3. 1822. 1826, 5 circumcirca ibid. priùs ibid.
Illinor 111, 2. 1322, 2. 1323 1826
Illiquefacio 1617, 2
Illitæ sibi mutuò 880
Illitsunt navem 766
Illisus est terræ 509
Illisus (s) 509 dentium ibid.
Illita testibus 1323
Illiterati homines 462
Illiteratus 132.339.1781
Illitio 1826
Illitum medicamentum 1323
Illitus 1826, 2 est 111 minio. Ind. μ. non 111. Ind. αχ. recens 1826. unguento 111 unguentis 1826
Illo modo 464, 2. Qui ex illo est ibid.
Illocabilis 1063.1114
Illocatæ virgines 1804
Illotos pedes habens 1370
Illotum esse 1341
Illotus 974. 1103. 1341 lum vel manco 974
Illuc 221.464, 3. 465. Aliæ huc, aliæ illuc 482 Et illuc & huc 377. Huc & illuc 1209. Huc & illuc jactatus 377
Illuceo 926, 2. 927. 1715, 4
Illucescebat dies 1707
Illucesco 215.925.1706.1707. 1714.1715, 4
Illudens 1081
Illudere alicui 311 sibi 1233
Illudo 173. 311, 3. 494. 652. 717. 987. 1081, 2. 1206. 1233. 1234. 1605. 1722, 2. 1810. 1813, 2. falsè alicui 681, 2 supra modum 652 tortis labris 1076
Illudor 1233.1234
Illudibilis penè 1103
Illuminandi vim habens 1714
Illuminari divinitùs 926 sole 601
Illuminatio 41.216.401 1714 contraria 1715 divina 926
non Illuminatus 1715
Illumino 41. 211. 215, 2. 926. 927.1224.1636.1714.1715 2.1721 circum 1715 in modum speculi 1176
Illuminor 215. 925. 926. 927
Illunis nox 1048, 2
Illusio 930. 1081. 1130.1234 1722.1812.1813 3
Illusor 1234.1813
Illustrandi vim habens 1714
Illustrans omnia 1715
Illustrare se splendore rerum gerendarum 926
Illustrari 926 sole 601
Illustrati divinitùs 926 trinitate ibid.
Illustratio 216.482
Illustratorius 1636
Illustratur facti 927
non Illustratus 1457
Illustravit lampade 926
Illustrare nomen 925
Illustrem reddo 927
Illustria & insignia opera 1458
Illustrior evado 927
Illustris ¶ Clarus, conspicuus, evidens, fulgidus, splendidus 15, 2. 389 926. 1705 1721 supra modum 927. ¶ Celebris, insignis, nobilis, præclarus 6. 270. 415, 3. 416. 583. 925. 1457. 1458. 1703, 2. 1704. 1705 1706
Illustro 15.67.211.215,4. 926. 927, 3. 1533. 1636 1714. 1715, 2. 1716. 1721. 1750 circumquaque 216 me splendore largitionis 926 simul ibidem. undique 927
Illustror 15.215.925. 926, 2.627, 2 undique ibid. ¶ Nobilitor 926
Iluvie fœdus 1310
Iluvies 809. 1310, 2. 1438 quum aliquis illotus manet 974. Iluvies humanas suscipiens fluvius 980
Illuvio 809, 2
Illuxit dies 550

IM

IMa chorda 1094 pars montis 1610 pars ventris 1094 in imâ parte 756
Imæ partes montium 1568
Imaginaria pugna 1012 repræsentatio futuræ rei 1794 voluptas 341
Imaginatio 448.1681. 1703
Imaginationes concipiêdo 1704 concipiens ibid. concipio ibid.
Imaginationibus carens 1709
In imaginibus consistens 1704
Imaginem expressam habens 448 exprimo 449 fingo 1350 oratione describo 340 repræsento 449. Ad imaginem Dei 755
Imagines divinarum rerum 340. 1323 facio in modum speculi 1177
Imaginis fictio 1350
Imaginor 1212.1681 1682 1703
Imago 4.445. 448, 3. 450, 3. 670.1056.1067.1456.1679 1793 futuri 1794 umbilico tenus ducta 1604 ¶ Figura orationis 449
Imaguncula 4. 449
Imbecillas radices habens 1431
Imbecille 133
Imbecillem visum habens 1182
Imbecillior 1727
Imbecillis vel imbecillus 133 181. 224. 271, 2. 346. 407. 422, 2. 426. 789. 842. 863, 2. 1031, 2. 1081. 1441. 1460. 1527. 1553. 1593 omninò 1460 sum 131. 422, 2. 1441. 1460 1592
Imbecillitas 422, 2. 426, 2. 1277. 1441. 1460, 2. 1713
Imbecilliter 422. 1460
Imbecillum Ind. αx. reddo 1031
Imbellem esse 546
Imbellis 52. 117. 157. 263. 1002. 1239. 1358. Ind. αr.
Imbellium more 1358
Imber 1157. 1798 impetuosus & procellosus 34
Imberbes malæ 1695
Imberbis 312. 1408. 1695
Imbibo 1312
Imbre abundans 1157 carens ibid. madidus ibidem 2. rigo ibid. 3
Imbrem habens ibid.
Imbres 1220
Imbribus rigor. 1157
Imbricamentum 309
Imbricatio ibid.
Imbrices 735
Imbrico 309
Imbricor grundis ibid.
Imbris penuria 1157
Imbrium copia ibid.
Imbuere ¶ Inficere 254 affectus populares 1160
Imbuo 254. 286, 3. 378, 2. 1017. 1820. 1822, 2. antè 378 colore 1827, 3. 1828 colore alio 1828 velut colore 1827 doctrina 396 premendo 1160 prius 809
Imbuor 378 linguâ Græcâ 395
Imbuti quasi cum lacte pietatis dogmatibus 556
Imbutus benè 1350 disciplinis 308 oleo 378
Imitabilis 1056 vix ibid.
Imitamen 1056
Imitamentum 1056
Imitandi dexteritas 1056 peritia 1056, 2 solertiâ prædictus 1056, 2
Imitando 1056 Deum 1057 expressum 1056 expressus ib. 2 exprimo ibid. malè 1057 mulieres 1056
Imitans dracones Ind. δ. gestus omnes 1057 vocem gallinæ 1056,
Imitatio 1056, 3 Dei ibidem
Imitatione effictum 1056 Ad imitationem factus ibid. Ad imitationem Dei factus aut institutus 1057
Imitator 1056, 2 felix 583 peritus 1056 effictorque personarum omnium 1057
Imitatorum more 1056
Imitatrix ars ibid. 2
Imitor 504.582. 1056, 3. 1162 1456
Immaculata vita 783
Immaculatus 782.1053.
Immanis ¶ Crudelis 25. 162. ¶ Ingens 1277, 2 fluctus 894 pugna 1013
Immanitas 25
Immaniter 26.1337, 2
Immansuetus 606.772
Immarcescibilis 1002
Immatura ficus 1156 uva 1163
Immaturâ morte perituras 1852
Immaturas uvas lego 1163
Immaturi ficus 1138
Immaturo partu editus 1631
Immaturos acinos habès 1430 fructus avello 140 fructus excutio 138
Immaturum fœtum pario 1632
Immaturus 1288.1852, 3
Immediatè 1036
Immediatus ibid.
Immedicabile 114.726
Immedicabilis 93. 273, 2. 629. 666
Immeditatus 1026
Immemor 962. 963. 1062 sum ibid.
Immemoratus 1718, 2.
Immensa gloria 491 multitudo 1012 profunditas 292 vis 1325
Immensuratus 1041
Immensus 60.82. 133. 169. 187. 491. 517. 1016. 1076. 1275. 12090, 6. 1325. 1331 1675
Immerenter pereo 1153
Immergo 254, 5. 286 ad abluendum 809 leniter 254
Immerito 171, 2. 402. 449, 2
Immersabilis 255
Immersio 254. 428
Immersus bis 286 mari ibid. 2.
Imminens periculum 699
Imminens prædæ 1224
cui Immineant portæ 570
Imminentes urbi 1693
Immineo ¶ Impendeo 91. 523 761, 3. 867. ¶ Observo & quasi capto, occasionè quæro 91.698 in calamitatem alterius 442 novis rebus 90 tyrannidi 278
Imminere facio 867 periculum capiti Imperatoris 790 alicui (insidiando, &c.) 549 occasioni 729
Imminet 574
Immingo 1221
Imminuendi vim habens 1023
Imminuere numerum bonorum 470
Imminuo 78. 471. 828. 829. 1055, 3. 1057. 1152. 1558. 1604
Immiauor 471. 828. 1057
Imminutio 471. 568. 1023
non Imminutus 1023
Imminuunt naturæ vim 104
Imminuuntur domus 1057
Immiscebat se Achivis 1053
Immisceo 770, 771, 2. 1053. 1054. 4 clàm 244 in 1054 insuper 771 simul 1054
Immisceor 1054
Immiscui me 1778
Immiserabilis 1144
Immisericorditer 473, 2. 781 1144, 2
Immisericors 320. 473, 2. 679 1144, 3. 1511
Immisit dolores 565
Immissio 565. 566
Immissor 566.
Immissus à Deo 469.
Immite fertum 473
Immitis 25. 174, 2. 320. 440 449. 473. 606. 608. 663. 772 1018. 1144. 1511. 1594. 1619 1764. 1790 animus 1163 factus

Immittere animum 1031
Immittit pelago navem 564
quod immittitur 565
Immitto 240.243, 2. 468.562, 564.565, 2. 566, 2.567.665 1278. 1279. 1482 3. 1483 ad irritandum aliquem 564 cum impetu 1482 1483 & suborno 565 alium super alium 244 ex me alium 564 flando 1435 flatu 1775. ¶ Indo, insero, 1348
Immittor 563
Immobilia bona 760
Immobilis 793,2.1032.1502 1548.1564.1838
Immoderatè 1029.1041 gerome 1029
Immoderatiùs 1041
Immoderatius 772. 1029.1041
Immodestus risus 1317
Immodicè 5.721,2.849 edo 914. utor 1729.1821
Immodicitas 721.1041,2
Immodicus 5,235.721,2 1041. 1721 in verbis 494 potus 1313
Immolans hostiam 1210
Immolare 22
Immolatio 1603 boum 662 hominum ibid. ovium 1561 suum 1559
Immolatum idolis 662
Immolatus Deo ibid. non 661 recens 662
Immolo 660.661,2.662.1603 boves 662 oves 1561 super vel post 1560
Immolor 1506
Immoratio 393
Immoriger, vel immorigerus 101, 2.102.451.1261.1584
Immorigerum esse 102
Immorior 641,2.1343.1599 1846
Immoror 284,2.667.896 1669,2.1829,2
Immortalem reddo 642.1745
Immortales Dii 52.642
Immortalis 213,2.289 3.577.641.784, 2.1744 gloria 52. 577 laus 315 planè 784
Immortalitas 642.1745
Immota stabilitas 639
Immotæ manere dicuntur res 1032
Immotè 1525
Immotum quod manet 1667
Immotus 417. 858.892 1443,2.1525, 3.1552.1633 1653.1655.1656. 1838 maneo 793 sto instar cippi 1531
Immundè vivens 184
Immundicia 718 porcina 1558
Immundities Ind. ⁂.
Immundus 643.718 819 homo 1558. 1559 sum 22
Immunem facio 986
Immunes alicujus rei 1249
Immunificus 460
Immunis 473 à militia 1541 à muneribus 1583 à muneribus publicis 503 à præbendis diversoriis comitatui principis vel exercitui 710 à tributis 936 1728 à vectigali pendendo 1660
Immunitas 362 à muneribus publicis 503 à vectigali 1600
Immunitate donor 1254
Immunitus 543
Immurmurare graviter 662
Immutabilis 127.246,2.702 792.1315.1348.1391.1547 1624.1655.1656
Immutabilitas 124.246.1656
Immutabiliter 792.1655
ad Immutandum aptus 126
Immutans in alias atque alias formas 125
Immutari qui vix potest 127
Immutatio 122, 3.124 125. 126. 139 verborum 1652
Immutatorius 126
Immutatus sum 122
Immuto 119.120,2.122,3.123 124. 126. 139. 698 699 1093.1545. 1656. antè 127 simul ibid.
Immutor 119.122,2 126.698 & degenero 122
ab Imo 756. Ex imo 229 292. Ex imo fundo aut loco 1094. In imo fundo aut parte ibid.
Imò 1046.1083 verò 118 1301
Impactio 880
Impar numerus 1952.196.1193 ¶ Inæqualis, inferior minor 250. 386.691 sum incepto 1150
Imparatè 1479.1480
Imparatus 531. 908.1478 1480
Impares oneri ferendo 1733 vires habere 386
Impariter ¶ Impari numero 1294
Impastus 1465
Impassibiliter 1249
Impatiens 1844 doloris 608 iræ 448
Impatienter 1034 agitor 1315
Impatientia 1316.1577
Impatibilis 1249
Impavidè 619
Impavido animo præditus 746
Impavidus 212.361, 2 1431
Impediendi vim habens 906 1374
Impediens 792.906, 2.1374 cœnam 368
Impedimenta 280 exercitus 1478 veho 41
Impedimento cui nihil est 1743 2. qui est 709. 906. 1371 sum 1374, 2. Sine impedimento 906.1374,2
Impedimentum 842. 905. 906 3.1374.1490
Impedio 384.520,2.545.842 905. 906, 2. 1256. 1563 1573.1669 insuper 906
Impedior 520.1374
Impedire quempiam ab itinere 267
Impedite versor 1821
Impeditio 906,2.1374
Impeditus ibid.
Impellendo 1847
Impellens pedem 510 vento secundo 1222
Impellere ¶ Incitare, inducere 29.879
Impelli ad bellum inferendum 38. Quod impellit 467
Impello, ¶ Ago, propello, pulso, urgeo 237.244, 2.467 487.792.840 879.1116 1156 1508.1847.1848, 2. antè 792 & porrò ire facio 237 flando 1435 impetuosè 1418 sursum 1848 vecte 1229 vento secundo 1222, 2 unà ventum secundum immittens 1222. ¶ Adhortor, incito, induco, instigo 33,2. 34.36.37.81,2. 97. 237. 565. 1259. 1261. 1441. 1654. 1655. adversus aliquem 1452
Impellor. ¶ Pulsor, urgeor 487 840 vento 152 ¶ Adducor, inducor, incitor 33.81.1261 1452
Impendendi actio 1129
Impendens 867 periculum 91. 164.699.867
Impendeo 91.178.761. 867,2.
Impendêre 194 tempus 1669
Impendium 357
Impendo 84.115,4.357,2. 358. 1129. 1462. 1680 operam 1284 præter destinatum 115
Impendor 357
Impenetrabilis 281
Impensa 44. 115. 357. 1597. 1727 parva 1600.
Impensâ carens ibid. parva 176
Impensas suppedito 115
Impensè 1589,2 rogo 969,2
Impensor 115
Impensum est in operarios 84 fero 948
Imperandi cupiditas 203 cupidus 199. 203 difficultas 200 peritus 199 scientia 1582
Imperans mari 1017, 2. navi. Ind. ap. omnibus 201. 1017 voluptatibus 591
Imperare exercitui 859 tributum 1581
Imperativus modus 1583
Imperator ¶ Cæsar 863 ¶ Dux, gubernator 199. 591. 766. 820,2. 1017. 1581 bonus 200 deorum & hominum 1682 exercitus, qui expeditioni navali præficitur 1521 hostium 53 malus ibid. secundarum partium 44 sum 591. 592. 820 sum hostium 43 summus ibid.
Imperatorem esse 199 facio 384 salutare 20
Imperatoria ars 591 dignitas 863 peritia 43
Imperatoriæ artis ignarus 43,2 imperitia ibid.
Imperatorie 43.592
Imperatoris collega 44 collega sum 43 domicilium aut tentorium ibidem. facinus ibidem. loco motus ibid. loco qui est ibid. locum obtineo ibidem. muneri aptus ibid. munus obeo ibidem 1541
Imperatorium munus 43
Imperatorius ¶ Ad ducem pertinens 43.591,820. ¶ Cæsareus 863
Imperatrix 591
Imperceptus cogitatione 1475
Imperfectio 1598
Imperfectum tempus 1590
Imperfectus 386.502.779. 859.954. 1049.1419.1598. 1599,2. 1831 homo naturâ 1305
Imperio fœminarum regor 863 maris potior 864 nullius subditus 1582 subsum 199. Pro imperio 1582 Qui sunt in imperio 302 sub imperio Claudii 863 sum 1599
Imperiosè 57,2.1582.1588
Imperiosus 376.1582
Imperitè 24.39. 278. 345.350. 689, 2.725.999.1070.1236 1265. 1496 versor in re aliqua 321
Imperiti. Ind. æs.
Imperitia 207.321.356.669. 689,3. 999. 1070. 1134. 1265,2. 1558. 1559 belli 1758 equitandi 686
Imperito 200.201
Imperitus 24. 39. 101. 350,2. 459. 669. 689, 2.712. 724. 999.1026.1070.1265.1402. 1496. 1497. 1671 dicendi 327 equitandi 686 honestatis 734 pugnandi 1012 rei nauticæ Ind. æq. rerum 321 sum 669.942
Imperium ¶ Mandatum 1582 1583 accipio, id est, jubeor ibid. ¶ Dominium potentatus, principatus, regnum 151. 197. 426. 591. 820. 1638. 1683 æquale 864 Cæsaris 863 Dei 864 divisum habens 863 firmum habens 864 gero 202 in belluas 201 in nautas 197 justum 200 maris 860 merum 867 muliebre 863 multorum 811 mundi obtinens 864 nullius rei habebitis 899 populare 202. 863 prorogare 1040 sacrum 201 servorum 863
Impermiscentia 1055
Impermixtus 772
Impero ¶ Judico, jubeo, mando 9. 435. 766. 1456.1582. 1583,2 insuper 1582. vicissim ibid. ¶ Dominor, regno 85.151.199.200,2.202.298. 625. 820. 821. 859. 861, 2. 1017,3.1683,2 bene exercitus 43 optimè 200 post 427 solus 201 unà ibid.
Imperterrite 1337,2.1720
Imperterrito animo 1667
Imperterritus 212.1337 1338. 1667. 1720 animus ibid.
Impertiendo nemini quicquam 400
Impertiens libenter 400,2
Impertio vel impertior 352 399. 400. 819. 820. 1210. 1021.1023
Impertire laudem 337
Impertit Euribiadi quinque tacenta 399
Imperturbatus 809. 810. 894. 1579 animus ibid.
Impervestigabilis 513,2.715
Impervestigatus 513
Impervia navibus 1086
Impervium viâ nactus sum 1128
Impervium iter 1128,2
Impervius 235. 236. 1128. 1291 plaustris 134
Impetere convitiis 182
Impetigo 955
Impetrare 87. 831 à diis 1375
Impetravi 1375 hoc à Pâr. 169
Impetro 168. 538. 1376.1675. 1678.1850 non 1378
Impetu animi ferri ad rem 1190 concitor aliquam 1196 concitor animi 1031 1190 contendere 84 & concursu violento se collidentes 1117 feror 524. 572. 660. 662, 3. 674. 850. 1144. 1195. 1196, 2. 1436. 1716 feror belluino 664 feror furibundo sursum deorsumq; 1015 feror ex aliquo 1208 feror in ibidem. feror in aliquem 662 ferri 1015, 3 incurrens 1730 iracundo concitatus 1015 omni 1452 rapido 1437 rapiuntur. 1728 ruens 1452 statim primo 249 Cum impetu 1196.1275, 2. 1436.1451, 2. Ind. æs. abeo 84 accedo 1196 admovit manum 84 animi 1196 delabor 84 egredior 1196 erumpebant 84 exurgo ibid. feror 1452. 1629 ingredior 1196 irruens 1822 pertranseo 85 prodeo 84 proficiscor 1196 supervenio 1452 transeo 84 voro 1436
Impetum capere 675 capio 1195 cepi ad aliquid agendum ibidem. cepit interficiendi sui ibid. dedit in 1207 do 1144. 1207. 1314 excitans in animo 703 facio 248, 1196. 1316. 1236.1237 facio contra 244,1196 remitto 567 retundo 137 sustinere. 379
Impetuosa aqua 287 fluenta habens 1424
Impetuosè 84, 2. 910. 1422 1451. 1557. 1566. Ind. æs. fluens 1424
Impetuositas 1418
Impetuosus 85,88.1125.241 287. 645, 5. 1015. 1032 1157.1428.1436.1452 aper 665 & procellosus imber 34 hasta 1453
Impetus 81.84.522.524.675 716. 1195. 1196, 2. 1207 1422. 1433. 1431. 1436, 2. 1451. 1525 aciem in primo congressu 1196 animi 675.1031, 2 ejus quod projicitur 1433 equi auferentis sessorem 1728 humoris in aliquam partem influentis 1729 in aliquem 1144 in quem fieri nequit 1316 irruentis 1729 qui fit contrà 244 subire possit eum dicere 84 violentus 263 undarum 1436
Impexus 885.1263, 3
Impia actio 1449 res 1210
Impiè 1210 Ind. æ. ago 1449 committi ibid.
Impietas 543.627.1210.1449
Impiger 1151 ad omnia 522
Impigrè 657.1151
Impigritas ibid.
Impinge dentes tuos molares 34
Impingens non 1391
Impingere clavum seu adigere 842 crimen 1729 dicam 34 333 facio 1467
Impingo ¶ Illido, infligo, incutio 34. 248. 509. 3. 766 826.877.879.1670.2.1822. 1848 crimen 401 litem ibid. simul 510 veluti cuneum 1565 ¶ Incurro, offendo, 765.844.1237.1391,2.1467 in sermone 1391 prior ibidem.
Impingor 182
Impium 1449 facinus ibid.
Impius 627, 3.1210.1449. 3 sum ibid.
Implacabiles inimicitiæ 786
Implacabili irâ præditus 88
Implacabilis 88. 122.123, 2.124.680. 1018, 2. 1374 1619.
Implacabiliter 123
Implacidè 1656 fero 185
Implementum 311
Implendi vim habens 1329
Implendo 1331
Implens 1329 manum magnitudine 1331. 1332 se obviis quibusque 1330
Impleo 167.168.293.311, 2. 1036, 2. 1322. 1328 1329, 2. 1330, 5. 1331, 5 1332, 4. 1529 aggesta terra 1809 aquâ 809 confertim & velut intrudendo 293 hauriendo 254 pressim 1446 simul 1331, 2 supra modum 1332, 2 ¶ Prægnantem reddo 1328 ¶ Perficio, præsto 1328.1330
Impleo 293.1085.1328.1329 1330, 2 1331. 1332, 3 1446. ¶ Perficior, præstor 1328
Implere legem 1328. 1347 promissa 1330 spe inani 1797 vicissim 1331
Impleri potu 1328. Prægnantem fieri, ibid.
Impleverunt meru 1332
Implesse numeros omnes certaminis 1328
Impleti 1036
Impletio 1329.1330 legis 1329
Impletivus 1331
Impletus cognitione meteororũ 1332 dimidia ex parte 1330 non ibid.
Implexus (a) Ind. αμ in modum cratis 1611 multum 1327
Implexus (s) ibid.
Implicamentum 1326
Implicans se negotiis variis libenter 1378. Corpora quæ implicantur sibi mutuò in coitu 1818
Implicare calamitatibus 247
Implicati amoribus 893
Implicatio 1327
Implicatum peccatis teneri jam antè, Ind. æ.
Implicatus mutuo sibi 1548 non 1328 pedibus telæ aranææ 1326 tot officiis 1501
Implicitè 1326 1328
Impliciti retibus 406 tot malis 1326
Implicitus 73.452.1611 1326 malis 1053 malis nexibus 1328 sum 580 sum malis 762
Implico 384, 2.453, 3, 454, 2. 458.893, 2.1327, 2, 1818, 2 ærumnis & infortuniis 426 contra 1326 in orbem 454 me negotiis multis 1378 mutuò 1327 pedes 1374
Implicor 453.1143 1326, 2. ¶ Coeo, Ind. æ. & æ. ¶ Occupor magnoperè 1326
Implorans Athenienses 386
Implorare misericordiam 1144
Imploratio 729. 1369 Deorum 810 Numinis divini 1369
Imploraturi opem 386
Imploro 273.386.728.729 731, 3. 1368 auxilium 272 deorum opem contra aliquem 628
Impluit 1699
Implumis 687 1394
Impolitus 508
Impollutum corpus 15
Impollutus 1065. 1754.1757 1822
Impone navi 562
Imponens finem 1597 sodali 529
Imponere 178 finem alicui rei 851 852 finem labori 1629 mulctam 245 1623 navi 232 vectigal 245
Imponi faciendum 1621
Impono 237.243.244 245. 1447. 1622. 1623, 2 1624. 1729. contrà 1623 clitellas 1447 crudum aræ 1629, 2. finem 699.1254,2. 1255 insuper 1621 manum, id est, inchoo, aggredior 1623 manus 1629 mihi 1621 mihi insuper ibidem. nomina ibidem obiter 1623 onera jumentis 1479 onus 311. 1757 portandum 1620. 1622 præsidium 1769 simul 1624 sursum 1726 vicissim 1623 ¶ Injungo 37 curandum 1620 exequendum 1623 ¶ Irrogo ibidem ¶ Decipio 173.1722.1741,2 præstigiis 803
Imponor 237.248.761.1623 in altum 1621
Importans noctuas Athenas 1268 piaculum admiss. perjurii 1729
Importantur omnia 522
Importare quod licet 20 periculum 1452 sapientiam alicunde 1268
Importatio 30.33.34 1280 frugum 831
Importatum frumentum 677 quod importatur & advehitur aliunde 33
Importatus aliunde ibid.
Importo 34,2.831.833. 3. 1268. 1279. 1280. 1728. 1729, 2 præterea 1728 unà 1280
Importor 833 1280
Importunè 1028
Importunitas ¶ Intempestivitas 1852 ¶ Obturbatrix & interpellatrix molestia 721
Importunus ¶ qui obturbat & interpellat 721
Impos animi 1730 voti 1677
Impositio 245.1620.1623, 2 manuum 1628 nominum ibid. tributi 245
Impositione manuum accipere 1629
Impositivus 1623
Impositor nominum 1629
Impositum suscipio 1621
Impositus 1623 genib. 331 sum 761
Impossibile 1052. 1833 est tolerare 427
Impossibilis ibid.
Impossibiliter ibid. 1052
Impostor 70.173 253.330.816 948.1321.1496.1608.1722 1741,3.1763. Ind. ww.
Impostorem ago 776
Impostoriè 1546
Impostorius 253.879
Impostura 26.173.816,2.828 948.879.888.1722, 2
Impostûræ 1741
Impostûris utor 1608
Impostuerunt currui 1619 nihil præterea oneris 1621
Impotem animi esse 1396
Impotens 862. 863 animi 448 iræ 862
Impotenter 863
Impotenti animo ibid.
Impotentia 426, 541
Impræsentiarum 1825
Impransus 188,2,
Imprecari 1620
Imprecata tibi diras 1689
Imprecatio 180.181,2.541
Imprecationem revoco 180
Imprecationes depellens ibid.
Imprecationibus diris devotus 180
Imprecor 180.181,2.541. diras 180. 941 insuper 541 iram deorum alicui 628
Impressa nota 1793. Cui impressa est figura sacra 1682
Impressæ imagines 1237
Impressas notas non habens 1794
Impressio notæ & vestigii 1794 ¶ Irruptio 244.248.
Impressionem facio ibid. 287, 2.509.842
Impresso vestigio corporis 1681 1682
Impressor ibid.
Impressum esse desiderio 1687
Impressus 1681.1682
Imprimendi ars Ind. αμ.
Imprimere dedecus 1007 dedecûs civitati 178
Imprimo 509.640.1007, 2. 1167, 4. 1361, 2. 1457. 1781,2.1793.1794,2 in aliquo 1007 notam 1456 quasi prima elementa & rudimenta 1520 signum 1456 1567, 2 1679
Imprimor 1457. Quæ imprimuntur altè 1457
Improba molior 1377
Improbandus & rejiciendus 415
Improbatio ibid.
Improbe 206.502.1029.1284,2 1377. 1656 ago de industria 726 gerens se 1377 gero me 1029
Improbi homines 1586 mores 1656
Improbissimè 726.1283
Improbissimus 726.1286 omnibus modis 726
Improbitas 206.212.321.403, 502, 2725, 2.787. 1039. 1071. 1106. 1284. 1377. 1656 in omnium odia incurrens. 543
Improbitate immani præditus 1286
Improbitatem averror 1286 odi unà ibid.
Improbitatis amans 1071 odium 1286
Improbo 185, 2. 318.415.729 871.1347.1483.1628
Improbor 185 415 contumelioſe 987
Improborũ amans 1071. 1286 1748 imperio regor 863

Im-

Improbos aversans 1286 odi ibid.
Improbum facinus 1284 factú 321. 1029. Ilium xa reddo 725
Improbus 117.206.212.321 365. 402. 502, 2. 724. 725. 816. 888. 1064. 1070. 1106 1241. 1283. 1713. 1714. 1821. admodum 1286 de industria 726 eximiè 1286 extremè 527 fio 725 in re parva 1286 qui non est ibidem. sum 502. 1284, 2
Improvero 1164,2
Improviè loquor 941
Improvisa 899 sermonis 941
Improvisum 899
Improvisus sermo Ind. ax.
Improvidè 1769 ago 1569
Improvidus 711. 1769
Improvisò 1177. De improviso 1149. Ex improviso 413 414. 1707. 1759 accidens 1707
Improvisum 392
Improvisus 414. 443. 446, 2. 1197. 1475. 1708, 2. 1758
Imprudens 278. 446. 568. 689 1758 facio 465 nec opinans 446
Imprudentem aliquem facere 962
Imprudenter 278. 1110. 1475 1758
Imprudentia 278. 689. 999 1107. 1110. 1759. Per imprudentiam 321. 490. 465 2. 466 commissum peccatum 1107
Imprudentior aliquantum 1762
Imprudentiùs 278
Impuber, impubes, impubis 601 1218. 1815
Impuber es 642
Impudens 65, 66. 86, 2. 362. 714 2. 779. 902. 903. 913. 927. 970. 1074. 1181. 1827. Ind. ad. ut canis 66
Impudenter 66, 2. 86, 2. 513 714 ago 86, 2 aspicio 1185 attento 86 factum dictum ve 513 gero me 66. 86 loquax 927 resisto veritati 86
Impudentes oculos habès 1181 1185
Impudentia 66, 2. 36. 2. 714 927. 1692 summa & perdita 261
Impudentia canina præditus 622 vincor 66 utor ibid.
Impudentiam induere 561 oculis præ se ferre 66
Impudentibus oculis aspicio 1185
Impudentior 903
Impudentissimus ibid.
Impudicitia cinædica 66
Impudicus 16
Impulsio 1847. 1848, 2 sursum versus ibid.
Impulsor 467, 2. 593. 1847
Impulsorius 1847
Impulsorum modo ibid.
Impulsu Antipatri 21
Impulsus (a) 38 à Deo 407 469. 1208. 1452 validâ manu 468 utrinque 454
Impulsus (s) ¶ Concussio 809 ¶ Instinctus 1278
Impultrix vis 1420
Impunè 152. 213. 362. 536, 2 563. 584. 1236. 1189, 1357, 3 evado 679, 663 fero ibid.
Impunis 663, 2 1357
Impunitas 362. 663. 1062
Impunitò 135, 3
Impunitus 584. 1357. 1378 1642
Impura vita 261
Impurè ibid.
Impuris cibis vescens 1702
Impuritas 1053 cinædica 66
Impurus ¶ Immundus, fœdus 718. 819. 1310 ¶ Impudicus, obscœnus, piacularis, sceleſtus 16, 2. 22, 2. 261. 718. 1053. 1079. 1466
Imputaverit aliquis utrumque imbecillitati 88
Imputo 88. 945. 947. 948 1620
Imus (a) 495. 1216. 1694 venter 612

IN

IN (cum Accusativo) 460 481. 488. 754. 755. 1037. 1293. 1388 ¶ Adversus 460 754. 1034. 1293. ¶ Erga 1293 ¶ Intra 461 (cum ablativo) 149. 392. 460. 481. 488 755. 1037. 1242. 1293. 1388 1389. 1696
In acta referre 334. 335 æternum 52. 392 agris 500 album refero 1727 alteram partem 530, 2 alto 1699, 3 altum ibid. 2 altum assurgens 1780 altum provectus 1038 altum provehi ibidem, angustum redigo 451. 468 animo habeo 544. 1028. 1032 1107. 1108. 1761 animo habere 1031. 1528 animo verso 655. 1757 animum inducere 244. 566. 567 animum induco 1623 arctum cogo 451, 2 arduum 1193 armis 1037 armis esse 1172 aversum 1172, 3. 1708 curas abiit 965 bellum pecunias suppeditare 460 bonum Cyri 488 buccam venire 1535 caput 747, 3 caput effudit 754 carcerem conjecit 455 colloquium venire 460. 523 commodum Cyri 488 commune 819, 3 concione sedeo 460 conspectu 1175. 1180, 4 1183. 1245, 1385, 2 conspectu habens 1180 conspectu positus ibidem. conspectum venio 1703. 1705. 1706, 2 Ind. ob. contentiones irritas me conjicit 1037 contrarium evenit 1240 delubris 1388 deos deliquit 1037 diem posterum 220 discrimen venire 790. 791 diversum 530 eos intuebatur 755 errorem induco 1731 exercitum Græcorum intrinxisti ensem 1388 exilium mitto 469 faciem 755 fugam 1740 futurum 215. 1127 genere 1155 gratiam tuam 1693. 1795 gyrum 452 hanc sententiam locutus est 1127 honore habeo 392. 1637. 1638 jus vocare 728, 3. 732, 2 laudem Basilii dicere 460 littus egrediebantur 460 lucem 1714 luctu esse 29 luctu senectutem transigere 392 malam rem 1744 malam rem abire 519, 2. 1745 malam rem abire jubeo 846 malàm rem exeo 519. 1745 manibus habere 1037 manu habeo 392 544 manum do 1802 manus cadere 481 maxillam percutere 754 maxillas cædo 329 me est 481 me quantum est 598 melius progredior 546 medio 1036, 3. 1037. medium affero, prodeo, &c. vide Medium. mentem venire, vide Mentem. metu versari 392 Midiam oratio 754 montibus 755 morbo 755 more esse 444 nocte 1696 nihilum redigo 462 numerum virorum ascribi 1581 oculis habens 1180 omne tempus 392 omnem partem 1245. 1246 orbem. vide Orbem. opere sum 501 ore esse, habeo, &c. vide Ore os 1183. 1534 otio 1572 parentes peccare 135 pectus percussit 757 perniciem 488 perpetuum 392 607 potestatem redigere, vide Potestatem posterum 195. 215, 3. 462, 3. 530 1172, 2 præceps 1733 prælium exire 392 præsens 222 præsenti 571 præsentia 222 571. 1114. 1825, 2. pretio habeo 547. 622 pristinum statum 197 promptu, vide Prompta. propriâ personâ 1183 publicum prodire 389 391 quantum 1209. 1211 2 rationes refero 335 re præsenti consilium capio 569 rebus bellicis contemni 460 regione peregrinâ esse 488 rem quæ sunt 721 rosis liqueſcit ros 1293 se recipere, id est, promittere 379 senectute 1389 sese cadentia 1293 sinu 1696 sinu gaudeo 1788 speciem obsidionis 546 spem adduco 479 summâ 922. 1155, 3 superficie 462. 489 suspitionem venio 568 terrâ 1804 terram 1257. 218, 4 terram cadere 754 totum 395. 1246, 3. 1268. 1155, 2 tuto esse 1563 tuto collocare 1347 vanum 1029 verbis singulis 755 viâ 1242 virgultis 755 viribus meis non est ibid. vitæ 149 ulnis gestare 138 universum 175. 391. 1155, 5 1246 4 unum vide Unum. vobis est, seu vestrâ potestate 488 urbe quę aguntur 755 utramque partem 147. Et in hoc 481
Inaccessa Græcia, id est, liberum & tutum accessum non habens 235
Inaccessus 177. 233, 3. 234. 235. 523. 575. 677. 1131, 1275. 4 1527.
Inædificatus 886
Inædificò 371, 2
Inæqualitas 1157
Inæqualiter ibid.
Inæqualem dignitatem habens 1640
Inæqualis 691. 1157 distributio ibid.
Inæqualitas 691 1157
Inæqualiter 691. 1157 crescere 1016
Inæstimabilis 1639 felicitas 1052
Inæstuo 1749
Inaffabilis 1676, 2
Inalgeo 1431
Inamabilis 1527 496
Inambulo 1419
Inamœnus 1819
Inane ¶ Vacuum 767 inter 1619 monumentum 610 sepulchrum 620 studium 1509, 2
Inanem operam sumere 1117 prolem habens. Ind. ax. vocem habens 1784
Inanes nugas deblaterans 964 voces emitto 1784 voces funditans ibid.
Inani conatu 768 sapientiâ præditus 1496 spe implere 1797 studio 1509
Inania blatero Ind. ax. deblaterans magno cum clamore 1692
Inanibus de rebus disputo 944 rebus studens 1509, 2 rebus non studens ibid.
Inanimatum 289
Inanimatus 1844
Inanimum esse ibid.
Inanimus ibid.
Inanio 683. 928. 1530
Inanire 494
Inanis ¶ Vacuus 767, 3. 768 928. 1493. ¶ Vanus 128 152. 153. 169. 767, 2 1010 1014. 1026. 1154. 1163. 1164. 1295. 1619. 1797 gloriæ cupidus 416 labor 1285 est labor 1009 opinio 1763 sapientia 1496 voluptas 341
Inanitas ¶ Vacuitas 767. 1494 Ind. sb. vaforuna 10 Vanitas 767 vocis 1784
Inaniter 768. 929. 1014
Inand, sb affici 1250 conor 1293 laboro 1014 loquens 1784 loqui 941
Inanium rerum studium 1605 vocum funditatio 1784
Inaratus 191. 498, Ind. ag. 2
Inarefacio 1610
Inarescere 1835
Inareso 1846
Inargentatus 184, 2
Inargento ibid.
Inarticulata vox 684
Inarticulate loquor 229. 253 1749
Inarticulatus 187, 2
Inaspectabilis 1177
Inasfatus ibid. 3 ibid. 2
Inasso 1643 sum ibid.
Inaudax 99
Inaudio 90
Inaudiri qui nequit 1402
Inaudita 1118
Inauditum 122 fando
Inauditus 1402
Non Inauditus 90 671
Inauguro 1600 671
Inauguror 1830
Inauratio 245. 517. 1264
Inauratus 1830, 3 circum circa ibid.
Inaures 218. 452, 2. 1461
Inauris 517. 972. 1216
Inauro 1830, 2
Inauspicatò accedo exeo 1745

Inauspicatus 82, 2. 1150 1166
Incanto 1633. 1797
Incalcabilis 1252
quum incalesceret cibrictas 179
Incalfacio 631
Incantamentis circumvenio & obtundo 54
Incantamentum 54, 2. 330 1608, 2
Incantatio 54. 330. 522. 1608, 2
Incantationes 988
Incantationibus expello 53 magicis occupo 989 permulcere & delinire 54 utor 988
Incantator 54. 330. 1608
Incantatorius 330
Incantatrix ars 989
Incanto 53. 54, 2. 330 384. 661. 1608 simul 54
Incantor ibid.
Incarnatio ¶ Carnis concretio 1446 Christi 1092 1445
Incarno 1445
Incassum 126. 129, 2. 600. 1009 1014. 2. 1027 laborans 501
Incastigabilis 823
Incavo 818
Incautè 597. 1110. 1769 gero me ibidem, quod geritur ibidem.
Incautus 964. 1769, 2
Incedens per arenam. Ind. au.
Incedere qui potest 1267
Incedo 230, 3. 518. 1129 1369, 1518 per 231 per colles. Ind. bs. per urbem 1359 pompaticè & cum fastu 1281
Incelebrem esse 321
Incelebris 321, 2. 801. 1719
Incendi amore 618
Incendiaria avis 1510
Incendiarius 1382. 1404
Incendiis absumo 1360 vasto ibid. vastor ibid.
Incendio absumo 1382 vasto 1492
Incendium 352. 724. 1382 1404. 1750, 2. 1751
Incendo 67. 68. 179. 350. 618 721. 723. 1382, 7. 1404 1405, 3. 1684. 1685. 1750 1751, 2. rursum 1751 simul 1406 vicissim 1382 unà ibid. ¶ Excito, fuscito 179
Incendor 179. 352. 630. 1382, 3 1405, 2. 1684. 1750
Incensio 179. 723. 1382, 3 1405, 2 1750
Incensis castris 1382
Incensor 67 urbis 1362
Incensus amore virginis 611 non 1382
Incensus ¶ non census 332
Incentivum amoris 1527
Inceptatio 245 magnarum rerum 1377
Inceptator magnarum rerum ibid.
Incepto 80, 245, 2. 381 797 abire 121 rem aliquam 697
Incepior
Inceptum bellum 198 697
Inceptum 245. 517. 1264
Incerniculo præpurgo 395
Incerniculum 690
Incerno 871. 934. 1451. 1453
Incero 785, 2
Incerta valde & dubia pugna 388
Incertitudo ibidem. consilii de re quapiam 241
Incertò 388
Incertum cùm esset ibid.
Incertus ¶ Dubius, non compertus 323. 388. 1448. 1563 sum 1220 sum quid agam 107 ¶ Instabilis 711
Incessanter 1255. 1508
Incessens verbis 667 verbis maledicis & probrosis 372
Incessere aliquem aliquid 678 lapidibus 240 maledictis 930 probrosis verbis 182
Incessit cupido 522 me cupido 916 me fiducia 231 metus eum 521 metus vehemens 573. Quæ vox incessit aures nostras 248
Incesso 177. 920. 1149 1450 convitiis 494. 753 1087. dicteriis 494 1075 maledictis 1605, 2 probris 372. 753. 890. 1087. 1605, 2. verberibus aut verbis duris 1552. verbis asperis 493 unà 1483.
Incessor convitiis 890
Incessu molli utentes. Ind. ab.
Incessui destinatum instrumentum 1267.
Incessum unicum habens. Ind. me.
Incessus 230, 2. 715. 1267
Inchoatus 502
Inchoo 198. 1623
Incidendi ipsa actio (ab incido) 1315.
Incidendi vim habens (ab incido) 1602. 1794.
Incidendo ¶ Secando 1602, 2
Incidendo facilè (ab incido) 1315
ad incidendum aptus (ab incido) 1602. 1794.
Incidens 1601, 2 corpus 1828 cutim ibid. jugulum 1606
Incidens 1317 facilè 1315 non ibid.
Incidere crumenas 1605
Incidere & impingere 538 in aliquem 900 in calamitatem ibid. in judicem iniquum 1676 in librum 166 qui non potest 1315
Incidérunt in illos 900
quum incidissent fortè in Hipparchum 1676
Leo qui incidit in corpus ingens 900.
Incido ¶ Insculpo, inscribo, scarifico 824, 2. 1122, 1793. 1794, 2 circumcirca 1794 in cippo 845 lapides 1122 per summa 814. ¶ Abscindo, seco 630. 842. 843. 1571, 2. 1601. 1602. 1603, 3. 1604. crudum adhuc 1607 femur 1606 ferro ibid. jugulum ibid. membra ibid. nervos 845. 1096. ferrâ 1384.
Incido ¶ Illabor, prolabor 1152, 2. 1314. 1315. antè 1315. in vel super 1314 insuper 1315 simul ibidem. ¶ Incurro 900, 5. 1313. 1315. 2. 1316. 1663. 1676. ¶ Ingruo 1337. ¶ Occurro, obviam fios, offendo 1315, 2, 1675. 1676. in aliquem 166 prius in aliquem vel aliquid 1676
Incidor ¶ Secor 1601 1602 venam 1607 ¶ Insculpor 1793 in superficie 814.
quæ Incidunt 245
Incisa 134. 841
Inciles 134
Incilis 951
Incipiens cantum 1030
Incipio 41. 198, 3. 199, 594. 1801 rem aliquam 697.
Incipior 701
Incircumscriptus 338
Incircumspectus 270 924
Incisio ¶ Insculptura 1793 Sectio 841, 2. 842, 843. 1601 1602. 1603, 3. membrorum 1602.
Incisione gaudens 1607
Incisionem passus 1601
Incisor ¶ Sector 1601. 1602 2 crumenarum 1605 venæ 1607
Incisores dentes 1601
Incisoriâ vi præditus ibid.
Incisorius ibid.
Incisum 841
Incisura ¶ Insculptura 1793 1794 ¶ Sectio 842. 1603 3. 1604.
Incisus (a) Insculptus 824. 1122 ¶ Sectus 1602, 2. 1603 3 à lapide 1606 benè 1607 recens 1607
Incisus (s) 842. 1603
Incita ejus mentem 792
Incitabulum 68
Incitamentum 68. 97 792. 1433. 1440 ad rem Veneream 1045 canum 1441
Incitandi vim habens 1196, 2
Incitare canes clamore 665
Incitata hasta 572
Incitatè 1451 feror ibid.
Incitatio 1170. 1196. 1655 canum 469
Incitato cursu ferri 1666, 2
Incitator 1215
Incitatorie 1196
Incitatorius 1655
Incitatus 1451. 1452. 1508 celeritate 1452 cursus 1666 sum ad aliquid agendum 1195. Si est tibi animus hujus rei desiderio 1452
Incitavit ad defectionem, 1038
Incitet in me 1452
Incito ¶ Adhortor, impello, instigo, stimulo 33, 2. 34. 36 81, 2. 97. 98. 110. 111. 144, 237. 245. 467. 487. 509. 565. 634, 2. 732. 767. 792. 814. 850. 877, 2. 879. 1015, 2. 1170. 1197. 1196, 2. 1207. 1215. 3. 1267. 1508. 1509, 4. 1591. 1655 canes 1441 in aliquem 564 vociferando 665
Incitor 33. 634. 508. 1170. 1215 1452. 1508
Incivilis 1362
Inclamatio 272. 493 729. 1782
Inclamatorius 729
Inclamo, 272, 4. 665. 729, 2. 859 3. 1782. Ind. ev.
Inclamor altâ voce 729
Inclarescere 58
Inclaresco 490
Inclemens 88. 174. 321. 449 608. 679. 1833
Inclementer 449
Inclementia ibid.
Inclinans æqualiter 808 in alteram partem 1421, 2. in neutram partem 1421, 3. in utramque partem 1420 in terram 1421
Inclinante die in noctem 1232 se Sole 806
Inclinare ad pacem 317 facere aciem 806 faciens 807 facio ad 808
Inclinarunt res 806
Inclinat ad pacem 807 facio 806 Sol ibid.
Inclinatæ sunt res 806
Inclinatio 806. 807, 5 808. 1096. 1420 aciei 806 animi 808 cedentis oneri 399 cœli 806. 807 colli in anteriores partes 1592 in latus 807 quum aliquid in aliquam partem vergit 475 temporum 720
Inclinato capite 888 intueor 897, 2 sum animo 807
Inclinatus 897 & innixus 1825 in alteram partem 808 non ibid. supplex 896 sum 807
Inclinatus, ûs 807
Inclino ¶ Deprimo, vergere facio 806. 807. 1420 caput 897 me 806. 896. 897. 966 me juxta aliquem 897 ¶ Nuto, vergo, laboro, propendeo 607. 807. 1420 ad ruinam 1097 aliquantum 807 circum 808 cùm impetu 287 in fugam 807
Inclinor 287. 806. 807, 2. 1575 deorsum 1420 simul 897 vehementer 1733
Includens pelle 429
Includitur in corpore 800
Includo 455, 3. 456, 3. 800, 5. 919. 920 carcere 455 intus 800 tanquam stabulo aut ovili 1455 unà 820
Includor 455. 680. 800
Inclusa 456
Inclusérunt 455
Inclusi auro lapides 1460
Inclusio in carcerem 455
Inclusum esse vase 800
Inclusus 455. 800 spiritus intestinis 761
Inclytus 364. 801, 4 810. 889 arcu 1645 consilio 1051 filius 1236 procul 810 valdè 810, 2 vates 1661
Incocti lis 560 natura 1594 naturâ ibid.
Incoctus ¶ Qui incoquitur 560 ¶ Non coctus & crudus adhuc 499
Incœnatus 367, 2
Incœnia. Ind. aw
Incogitans 1177
Incogitanter 947
Incogitantia 278. 700 946. 947
Incogitatus 1858
Incognita loca 389
Incognitus 321, 2. 323 350
Incohærens 239
Incoibilis 279. 825
Incola 441. 526. 1082, 3. 1138 1139. 1140. 1141. 1274 sum 1142
Incolæ 886. Ind. aw.
Incolam esse 1143 1142
Incolarum pensio translatio ibid.
Incolas transfero ibid. Ad incolas pertinens ibid.
Incolatus, ûs 1141. 1142, 2
Incolis frequentem reddo unà 1141
Incolo 491. 545, 1141, 2. 1033, 2. 1089 1090, 2

Incolor 1083,2.1138.1141
Incolume præstare 552 servari & retineri 863
Incolumem mentem habens 1764 perduco in vel ad 1495 præsto 1494 reduco 1495, 2 remitto ibid. servo ibid.
Incolumis 104.195.267 559. 569.771. 1249, 1304 1403. 1494, 4 evado 1494 2 1495. 1769 magis 1494 maneo 548 omninò 559 pervenio 1495, 2 prorsus 1305 servor 1494 sum 195 305
Incolumitas 195.267 571.771.1304
Incolumitati pristinæ restituo 1495 restituor ibid.
Incolumiter 771
Incommodatio 725
Incommodè versor & impeditè 1821
Incommodis afficio 980
Incommoditas 1821
Incommodo 487.502.980
Incommodo afficior 1247 conflictatur gravi 580
Incommodum 1388.1803 1821
Incommodum esse 733
Incommodus 490.1732.1733 1821
Incomparabilis pulchritudo 1012
Incompertus 538
Incompositæ res 853
Incompositè 558.701.852 853, 2. 1029. 1557. 1584 1646 ago 558 gero me 853 1029
Incompositi mores 1584
Incompositis moribus prædirus 1350.1584
Incompositus 204.701. 853, 2. 1029. 1437. 1557 1583
Incomprehensibilis 296 921.923.1802
Incomprehensibilitas 921
Incomprehensibiliter Ind. *ac.*
Incomptè 853
Incomptus 853,2.1327
Inconcinnè 128.204.1028 1029. 1437. 1656. gero me 1029
Inconcinnitas 1437
Inconcinniter 1783
Inconcinnum responsum 1743
Inconcinnus 127.204 1029,2.1040.1437
Inconcussa benevolentia 1545
Inconcussus 417,2.809 858. 1443, 2. 1451. 1452 1502.1552.1633
Incondità 1029.1479 1557.1656
Incondita 1653
Inconditum 1481
Inconditus ¶ Incompositus Inconcinnus 1029.1157 1029. 1157. 1583. 1584 ¶ Non extructus 1479
Inconditus 596,2.1478
Incongruè 204
Incongruens ibid.
Incongruenter 128
Incongruentia 204.943
Incongruus 127.204 449, 2.1040
Inconnivens 1081 intuitus 1591
Inconniventibus oculis intuens 1591 palpebris aspicio 1081
Inconsciis aliis 447
Inconsequens 97
Inconsequentia, æ ibid.
Inconsiderantia 78,269.700 946.947.999.1758.1759
Inconsideratè 278.535.700 947,2.948.1035.1317.1474 1475, 4. 1758. 1759. 1805 accipientes baptismum 1569 ago ibid.
Inconsideratus 278. 711 947 1035. 1185. 1474. 1475, 4 1595.1758 affectus 947,2
Inconsolabilis 731.1074
Inconstans 152,2.252.261 702.709. 1355. 1548. 1610 1762 sum 709.1295
Inconstantem esse 57
Inconstanter 261.709
Inconstantes mores 1321
Inconstantia 252 708.709 1157.1628
Inconsultè 535. 1758 agens 279 ago 1569 facio aliquid 1758
Inconsultissimè 278
Inconsultiùs ibid.
Inconsultò 278.447.1475 dictum seu factum 946
Inconsultus 278.279,2 1758 affectus 947 sum 1758
Inconsumptus 357
Incontaminatus 1065.1822
Incontinens 862.863 cupiditatum 862 venereæ voluptatis, ibidem sum in loquendo 910
Incontinenter 863.910 1010 vivo 863
Incontinentia 771.772 863, 2. 1010. in loquendo 910 juvenilis 1095 oris 1536
Inconveniens 61.204,2 1646, 2 dictum aut factum ibid.
Inconvenienter 1646.1652
Inconvenientia 204.943 1646
Inconvictus 472
Incoquo 560
Incorporalis 1573
Incorporeus 1573.1692
Incorrupta virgo 1745
Incorruptè ¶ Sine acceptione munerum 379.382.431
Incorruptibilem reddo 1745
Incorruptibilis 1744.1745
Incorruptibilitas ibid,2
Incorruptissimus pecuniâ 431
Incorruptum esse 1745 judicium 404
Incorruptus ¶ Integer, salvus, incorruptibilis 213, 2 289,784, 2. 1416.1745, 3 ¶ Non adulteratus 787 ¶ Largitione non corruptus 382
Incredibile quum non sit 449
Incredibilis 416.1262
Incredibilitas 1262,2
Incredibiliter 416.1262
Incredulè 1262
Incredulitas 1262,3
Incredulus 1262,2.1263,2
Incremento carens 582
Incrementum 33.58,2.59,2 267.399.1131.1778.accipio 58.109 capio 399 confert & viæ & operi 1732 do 109 non capiens 110. 399 non dans 58 summum cujusque rei 95
Increpans libenter 1640
Increpatio 493.766.846.1337 1540
Increpator 1640
Increpatorius ibid.
Increpitator 766
Increpito ibid.
Increpo 176.177,2.249.916 973.1087.1337.1629.1640 probris 1164,2
Increscens facilè 59
Increscо 1016.1589
Incruentâ pugnâ 69
Incruento Marte ibid.
Incrusto 1325
Incubans 537 gallina 1781
Incubant lepores muris 534
Incubare ovis qui solet 1851
Incubari dicuntur ova 618
Incubatio 1851
Incubitus 1851 mentis in rem quampiam 245
Incubo 441.534.667.819 ovis 1851
Incubuerant vehementer in hæc 1573
Incubus 125.1345
Incubis repositorium 1628
Inculco ¶ Intrudo 293,2 Quod inculcatur ibidem. ¶ Sæpiùs iterando ingero 650 auribus 614 extra rem 244 tibi hoc 53
Inculpatè 89.730.920 1030,1337.1746.
Inculpatus 89.117.144 730.731.1030. 1082. 1315 1337.1579.1640
Inculta terra 499.563.971
Incultè 1026
Incultis locis nascentia 1804
Incultus ¶ Insratus, desertus 498.499.500.507.514.1804 1819 ho 993. 1804 jaceo 1804, 2 locus 499 ¶ Inelaboratus 507. 971. ¶ Horridus, incuratus, insulsus, inornatus 25. 629. 847. 853 1068
Incumbebant mihi curæ multæ 699
Incumbens ¶ Inclinatus 897 in hoc unum omni studio 47 ¶ Ingruens 1452
Incumbentes in hæc animo & studio 699
Incumbere in dentem 1483 perseveranter alicui rei 1033 ¶ Ingruere 509
Incumbet affidue, i. insistabit 441
Incumbit desuper 607
Incumbo ¶ Inclino me, innitor, jaceo super 233. 509 548. 561, 2. 806. 807. 808 949.1315, 2.1483, 4. 1532 inclinato capite 897 pronus seu propendens 897, 2. insuper 1315 simul 897, 2. ¶ Deditus sum 548. 673. 762 765. 1615 alicui rei 762 assiduè 442 cum tolerantia & perseverantia 865 in hanc rem 302 in rem aliquam 553 remis 244 toto pectore 1623 vehementer literis & disciplinis 993. ¶ Imminco 761 ¶ Ingruo, irruo, 182. 245 287. 551. 1418. 1483. 2. ¶ Insto, urgeo 762 1483 cervicibus fugientis 487
Incuratus 781,2.1026,2
Incuria 832 962.1025 2.1026.1853, 2
Incuriosè 1026.1413
Incuriosus 1853
Incurrens impetu 1730 in semetipsam, id est, sibi ipsi contraria 1315
Incurrere in accusationē 1675
Incurrit in animā oblivio 1663
Incurro ¶ Delabor, incido 765 900 in crimen 1226 incommoda 900 insuper 1315 simul ibidem ¶ Incido, accido. 1663. ¶ Irruo 165,244 632,2. 880. 1315. 1664, 2 ¶ Offendo 879, 2. Coeo, competo, convenio 233,2. 1316 eodem 245
Incurrit in adversos hostes 165
Incursavit regionem 686
Incursio 1664,3 quæ vicissim fit 244 malorum 699
Incursionem facio 1663.1664
Incursionibus expositus 1664 vastabat regionem 632 vasto 1664
Incurso 522,2.773.1277.1316 1663 equo 686
Incursuri vel in ignem vel in deos 164
Incursus 233.243.245 677.1334.1663.1664. contrarius 1196
Incurva crura habens 1422
Incurvans genua 331 sese 420
Incurvatio 14,343.740 2.896.974
Incurvi 897
Incurvitas 343.896
Incurvo 14.301.346.420, 2. 669.739, 2. 740, 2. 741 896.899, 2.900.1076.1545 in anteriora 974.2
Incurvor 14.343.669.739.740
Incurvos pedes habens 1415
Incurvum nasum habens 1433 reddo 343
Incurvus 14.343.345.739 740, 3.896,4.897.899,900, 2. 974. 1415. 1422. 1467 1544 aliquantum 900. 1432 supernè ibid. sum 852 utrinque 899
Incus 739 indomita 468
Incusabantur ob id, quasi obstitissent 89
Incusæ imagines 1237
Incusandus 1030.2
Incusans sortem suam 1023
Incusatio 18.273.1030 querula sortis suæ 1023
Incuso 18.89.730.1023 1030,4.1689 sortem meam 1023
Incusserunt tantum metum improbis 507
Incussio 1633
Incustoditè 1769
Incustoditus 515.1769,2
Incutere colaphum 1251 plagam 1730 plagas 1117 timorem falsum alicui 1606
Incutiebat metum sonitu 1680
Incutiens terrorem illis 1452
Incutio 509.1276.1452,2 1633.1670, 2. 1729. 1730 terrorem 1720 timorem 366
Indagandæ sunt feræ 715
Indagans res futuras 1517
Indagare 513.637.715.935
Indagari vestigiis 715
Indagatio 469.513.514.715.3
Indagator 469.513.514.636 715,2. exquisitus 1035
Indagatu difficilis 513 637.1517
Indagator 636 non indagatus
Indagine cingo 1447.1518 cingo undique 1519
Indago (n) 715, 2.1518
Indago (v) 585. 1008, 2.1468 1474. 1517. 1678 accuratissimè 514 aquas 1476 prius 514, 2. sagaciter 469

Indagor 636
Inde 221.483.1209. Iam inde 221.531. Iam inde ab utero matris 530
Indecens 449.2.474.558.559. 1379 actio 558
Indecenter 449,2.450.558. 559. 854. 1379. admodum gerere se 558. gero me. ibid.853 tracto aliquem 449
Indecentia, æ 449.1379
Indeclinabile nomen 808
Indecora forma 1068,2
Indecorè 559.701.854.1397 ago 558 gero me. Ibid. tracto ibid
Indecorum 1379 dictu 558
Indecorus 449,2.559. 1379,2
Indefatigabilis bello 1788
Indefensus 403
Indefessè 739
Indefessis pedibus currens 1370
Indefesso studio fugere 1331
Indefessus 739,2.845,2. 1063.1674 bello 1788 pugnâ 1012
Indefinita oratio 1200
Indefinitè 1706 capior 1200 intelligo ibid.
Indefinitivus 1200
Indefinitus 1200. 1201 sum 1200
Indefletus 798.1282
Indelebile 111
Indelebilis 111.1350
Indemnatus 404.874
Indemnis 213.584.663
Indemnitas 267.584
Indeploratus 798,2
Indeprecabilis 88 necessitas 1161
Indeprehensibilis 539
Indefinens 954.961,2.1117. 1255,2
Indefinenter 961,2.966.988. 1117.1255,2
Index 8.317.1048 certissimus 257 digitus 362.972 horarum 945 libri 922
Indicabit ipsum 460
Indicabo 460
Indicare ¶ Aestimare 171. Quanti indicas hunc? 786
Indicatio 363.1048.2 fit 1457 rei arcanæ 20
Indicationem edens accessionis 1457. Per indicationem 363
Indicativa 1200
Indicator 1757
Indicatorius 1633
Indicatura ¶ Pretium 1640
Indicem facio 335
Indicere bellum 493 tributum 1581
Indices ¶ Inventaria 1705
Indicii præmium 1048
Indicium 249. 318. 362, 2. 363. 364. 388. 471. 1004. 1456. 1595 editur 1457. facio ibid.
Indico ¶ Enuntio, significo 8 18.20.318.363.459.1048,3 1456. 1457. 1458. 1704. 1705.1706. ante 1049 autorem sceleris 32 contra 363 horas 945 simul 364 ¶ Aestimo 1640 carius 1639. 1640 nimis carum 1639
Indico 8,3.435.492.877.1757 1758 bellum 20 ludos 9 prius per præconem 787 silentium 1466
Indictâ causâ 872.874 damnare 515
Indictio 337
Indictus ¶ Non dictus 1427 ¶ Denuntiatus 732 non per præconem 786
Indicum ¶ Piper 682
Indies 605.606
Indifferens 1728 sum aliquâ in re. Ibid. Pro indifferente habeo 1728
Indifferentia, æ Ibid.
Indigena 304,2. 307, 2. 358. 1034. 1646. 1834, 2 sum Ibid.
Indigens 1797. 1823 multis 387 nullâ re 377
Indigenter 386
Indigentia 386,2. 1270.1797, 3.1822.1823.1824,2 paucarum rerum 387
Indigeo 383,386.1270. 1395. 1796.1797.1823,2
Indigestè 853.1584
Indigestus 853,2
Indigetes dii 348
Indigna calamitas 449 & minimè convenientia. Ibid. pati 366 passus 1249
Indignabunda oratio 1089
Indignabundè 1048
Indignantibus valdè militibus 1250
Indignari 256. 516. 662 de quo debemus 1089
Indignatio 5.1089.1229.1449 cum invidiâ quadam 1089 Cum indignatione 1803
Indignationem cieo 812 moveo 1345. Ad indignationem propensus 1089
Indignatur 285
Indignè ¶ Immeritò 171,2. 1242. Iniquè, indignis modis 449, 2. 450 ferendum 5 fero Ibid. illata cæcitas 449 pereo 1153
Indignis modis tracto aliquem 449 verberibus concidere 449
Indignitas 171.449 rerum 853
Indignor 5,2.6,4.131. 212, 2. 367.828.544.603.655.962. 2.963.1048. 1088,2. 1089. 1228. 1369. 1735. 1790. 1803. 18. 16, 2 adversum 1570 contra 1791 insuper 1088 ob 5 supra modum Ibid.
Indignum facinus 449 facinus esse dico 1249 fide judico 1262 judico 171
Indignus ¶ Non dignus 171, 2 venia 320. ¶ Indecorus, indignè illatus 449.1379
Indigum esse re aliquâ 386
Indigus 386,2.387,2.1270 minimè 387 non 386,2
Indiscretè 874,2
Indiscretio ibid.
Indiscretum ibid.
Indiscussus 585
Indispositus 854
Indissolubilis 984.985.986
Indissolutus 985.986
Indistinctam vocem habens 1783
Indistinctum 874
Indistractus 1501
Individuus 77.1571.1607
Individuus. Ind. *ac.* 1020
Inditum est tibi nomen 302
Indixit honores 1758
Indo 247.399.1348.1622. 1623. 1624
Indocilis 39.999
Indocilitas 999
Indoctè 39.999.1236
Indoctus 39.339.396.689 891. 942. 999. 1026.1070. 1081.1402. 1497. 1781
Indole bonus 1779 pravâ præditus 1779 summâ præditus ibid.
Indolem leonis habens ibid.
Indolenter. Ind. *av.*
Indolentia 109.981.1249
Indolentiâ præditus 109
Indoleo 163.1250
Indoles 596.1652.1777.1779 major ad virtutem 596 mala 1779
Indomita incus 468 naturâ præditi 1594
Indomitus 133.356,2. 1593. 1594. 1619. 1674. animus 39 equus ibid.
Indonatus 431
Indormio 359. 534, 3. 667. 819,3
Indotata 439,1388
Indotatus 439
Indubiè 415
Indubitabilis 430
Indubitanter 147.430
Indubitatè 415
Indubitatum 943
Indubitatus 241.409.430
Inducendi vim habens 34
Inducere 29 animum 1034 in animum 244. 566.567 in exitium 237 oblivionem 1348. ¶ Abolere 336
Inducias 94.548,2. 549.612. 506. 1507
Induciarum expers 1507 formula 1801
Inducias non admitto 1507 non servo. Ib. paciscor 1354
Inducit fletum amicis 673
Induco 32. 237, 2 animum 657 in animum 1107.1109 2. 1195. 1623. in errorem 1562.1731. 1654. 1797 loquentes 1347 pompâ magnâ & comitatu 1279 prior 33. ¶ Adduco in, redigo ad 1654. ¶ Infero, inveho, importo 34,2.35.1279. 1729 tenebras 1488. ¶ Impello, incito, pellicio 33,2.81. clàm 38, 2. ¶ Deleo, expungo 336 radendo 1122,2
Inductor ¶ Incitor 33
Inductio 34
Inductionem habens 35 per Inductionem ibid.
Indue arma 427 me læna 560
Induens capiti tristem servitutem 241 incorruptam naturam 561
Inducre contrà. Ind. *av.* se laqueis 429
Induet te 560
Indui personam 247 te habitu Herculis 1477
Induimus ei lænam 561
Induitur pallio hujusmodi 547
Indulco 327
Indulgens 320 compotationibus 1280 otio 1572
Indulgentem se præbere 399
Indulgentia 320 fortunæ 1415
Indulgeo 448.1833
Indulgere 565 genio 1249,2 voluptatibus 419
Indumenta 429 armorum omnis generis 241
Indumentis paribus amictus sum 1712
Indumentum 178. 241. 247,2 147. 429. 452. 547, 2 561,3.1522.1523. Ind. *ac.* laneum 1310
Induo 178,2. 241. 242. 245. 247,2.427,2. 430. 452.547. 560.561,5.1479.1520.1523 2 1625. 1813 me 241 me insuper 561 post 430 simul ibid. sub. ibid.
Induor 241.242.245.547.561 albis 562 vicissim. Ind. *ac.*
Indurandi vim habens 1471
Indurat cutem 1472
Induratum esse ibid. nimis ferrum 1472
Induratus 1486
Indurescо 1472
Induro 861.1075. 1413. 1471 1486 in scirrhum 1486. in testæ modum 1213 insuper 1413
Induror instar testæ 1213 ut lapis 967
Indurui arefactus 1471
Indurui sse 1472
Indusium 430.1812
Industria 1025. 1052. 1285. 1546. 1663. De industria 317.490,2.1480 facio 1110 non 1615
Industriam adhibeo 1616
Industrius 373. 422. 1052. 1284.1546.1615,2.1779 in re aliquâ 1633
Indute impudentiam 561
Indutu pulcher ibid.
Indutus 178,2.429.560.561,2. 562.1523 benè ibid. sindone 245 sum 560 veste Medica 561 veste nuptiali 1523 vestè purpuream 547
Induxi in animum hoc facere 78
Induxistis illis in animū philosophari 1346
Induxit in animum, quævis potiùs pati, quàm, &c. 791
Inebriamentum 1017
Inebriandi vim habens ibid.
Inebriantia voluptate ibid.
Inebriare 664
Inebriari incipere 1145
Inebrio 1017,3 me ibid.
Inebrior 1017.1145,2. 1752 in vel inter 1017 supra modum ibid.
Inedia 10.1464. 1465 summa 884
Inedia consciscо mihi mortem 865 neco 28
Inediam perpetior 865,2 tolero 1465
Ineffabilia 1402.1403
Ineffabilis 216. 518. 915,2. 938.1073.1426.1427.1758 1782
Ineffabiliter 1427
Inefficacem reddo 499
Inefficax 422.501. 909.1378. Ind. *av.*
Ineffigiatus 1794
Inelaborata & rudis pellis 378
Inelaboratus 500.507,2.508. 1479.1569,2
Inelegans 324
Ineleganter 877
Inelegantia 225.1070
Ineluctabilis 263.1238.1239.
Ineluibilis penè 1193
Inemendabilis 1193
Inenarrabile verbum 528
Inenarrabilis 592, 2. 593. 1426.1719,2
Inenarrabiliter 592.1427
Inenodabilis nexus 169
Ineo amicitiam 1748 consi-

lium 947 numerum ibid. rationem, id est, computo 945.947 sodalitatem 5293 ¶ Coëo (de coitu anim.) 230,2. 264. 644. 645. 652. 1186. 1228,2. 1840 femoribus diductis 1049 fœminâ alterius præter meam 1228 iterum ibidem. prior 1228 priùs 237 post alium 230
Incor 1186. 1228 prior ibid.
Inepta cogito 1010 loquens 942 loquor ibid. sapiens 1763
Ineptè 39. 188. 204. 734. 1010. 1028. 1467. 1646. 1652. 1757. 1845 ago 734 1010 cavillatus est ibid. loquor 1839
Ineptia 188. 204. 734. 1558. 1713
Ineptiæ 942. 965. 1752. 2 1845
Ineptio 426. 734. 956. 1010, 2. 1752. Ind. ea.
Ineptire supra modum 558
Ineptivit 1010
Ineptiùs aliquid agere dicuntur mulieres 95
Ineptum 1234 ingenium 1467,2
Ineptus 39. 97. 188. 195. 198. 804. 597. 734. 1466. 1628,2. 1646. 1713. 1757
Inequitabilis 686
Inerat fronti 761
Inermis 345. 664. 1173. 1613
Iners 266, 3. 498. 499, 2. 506. 644. 1002. 1026. 1238 1377. 1413. Ind. ea. animus 909 & inutilis, qui nihil in medium attulit 250 qui non certat 47
Inertem reddens 1349, 1354
Inertia 207. 267. 345, 499. 2. 655. 1285. 1378. 1415
Inertiæ indulgeo 1415 me dedo 266
Per inertiam 1415 ago 657
Inerudita & inscita verba 939
Ineruditè 1236
Ineruditus 1081. 1236
Inescamentum 369
Inescans ibid.
Inescare 13. 369
Inescari verbis 618
Inescator 369
Inest discrimen 570
Qui inest. ibid.
Inevitabile periculum 88
Inevitabilis 423, 2. 966. 1741. 1769. ind. ea. omninò 1741
Inevitabilitas 423
Ineundis fœderibus facilem me præbeo 1627
Ineunte ætate 698. vere 133. 434 nuper vere 692 Ab ineunte ætatulâ 1390
Inexcitabilis somnus 437,2
Inexcusabilis 937
Inexercitatè 345. 1026
Inexercitatus 207. 345. 1016. 1671,2
Inexhaustus 357
Inexorabilis 88,2. 116 · 972. 1018. 1180. 1527. 1594 1603 necessitas 1261
Inexorabiliter 88
Inexornatus 853,2
Inexpectatus 377. 413 443. 446. 946. 1475. 1758
Inexpergiscibilis 437
Inexperientia 1265
Inexpertè 1265
Inexperti eorum erant 596
Inexpertus 437. 1265. 2 maris 616
Inexpiabile malum 93
Inexpiabilis 1074
Inexpleb.lis 61, 115. 1069 1330. 1331, 2. 1700. 1819 cruore 1331 cupiditas ib. sum ibid. venter 110
Inexplebiliter 1331
Inexpletus 1069. 1330 1331, 2. 1819
Inexplicabilis ¶ Insolubilis 986 ¶ Inenarrabilis 592 594
Inexplicatus 507
Inexploratè, Inexploratò 257 528
Inexpugnabilis 47. 48. 78. 116. 133. 263. 1011, 2. 1012 1052. 1239. Ind. ea.
Inextinctus 1448
Inextricabili difficultate oppitmor 1821
Inextricabilis difficultas ibid.
Infabricatè 1479
Infabricatus ibid.
Infamans aliquem 1718
Infamant ipsi flagitiosam suam vitam 236
Infamare 414. 1485
Infamatrix oratio 1531
Infamem digitum porrigo atq; ostendo 1485 reddo 364. 1438
Infami appellatione noto 1718
Infamia 85, 2. 801. 415. 416. 1081. 1639
Infamiâ afficiendo 1639 noto 845. 163, 2. noto penitus 1639. Cum infamia ibid.
Infamiam afferens 1719 inuro 86 irrogare 218
Infamis 243. 725. 801, 2. 810, 2. 1166. 1426. 1639 digitus 1562
Infamo 85. 86. 364. 416. 1532
Infanda 1403
Infandè 1427
Infandus 1427. 1719
Infans 285. 688. 1100. 1011 1235. 1418 qui fari non potest 915 reddor 1101 utero conclusus, ibid.
ab infante 1101. 1235
Infantia 1101, 2. quum quis fari nequit 915 ¶ Infacundia 1783. Ab infantia 285. 1101. 1235. Ad infantiam redigo 1536
Infantibus alendis destinatus locus. Ind. βγ.
Infanticidia 884
Infanticidium ibid.
Infantulus 286
Infarcio 1322
Infatigabilis 739, 2. 845, 2. 1674 hastâ 912
Infatigabiliter 739
Infatuari ¶ Fatuum & insipidum reddi 1082
Infausta 1811 avis 188
Infaustum nomen habens 1166 omen 82
Infaustus 82, 2. 724. 1166. 1466. 1728. dies 604
Infectâ re 1378
Infecti hæresi Manichæorum 1111
Infectio 1828
Infector negotio 1378
Infector 1350. 1827
Infectum 422 argentum 499
Infectus ¶ Non factus, non effectus 306. 1378. 1419 1598. 1613 ¶ Tinctus 254 Non infectus veneno 1712
Infelicem liberis esse 1632 mentem habens 1763 torum geniales habens 949
Infelices nuntii 1718 partus edo 1631
Infelici fato mortuus. Ind. αμ. morte perisens 1023
Infelicior 1378
Infelicissimus 52. 1368, 2
Infelicitas 350. 1518. 804. 1151. 1249. 1368. 1378, 3
Infeliciter 1368. 1677, 2. ago 1678 cedunt mihi res 604 cubans 537 errans 1321 qui genuit 1630 natus ibid. quæ peperit ibid. rem gero 1562. 1677. res gero 1378 venor 23
Infelix 326. 349, 2. 350. 459. 518. 710, 2. 1021, 4. 1023. 1026. 1048. 1151. 1222, 2. 1283. 1368, 3. 1378. 1526. 1677. 2. 1678. 1852 animi 1763 auspicium 1198 dies cui est 605 eventus 1732 fatum 1148 liberis 1632 mors 1021 omninò 1577 sponsa 1114 sponsus ibid. successus 1562. 1677, 2. sum 350. 639. 1378, 2. 1677. 1678. sum in 1677 ter 350. 710. 1368 valdè 1148 venatio 23 venator 23
Infensè 542
Infensi erant imperio, ibid.
Infensissimus ibid.
Infenso animo 655 animo bellum gero 1012
Infensum esse Athenienſibus 1190
Infensus 542. 880 sum 1108. 1229. 1670. 1791
Infercio 293. 1759 Quod infercitur 293
Inferendo se fastuosè & insolenter 1493
Inferens ipse sibi manus 564 se insolenter 1493, 2
Inferentes bellum barbaro 57 se fastuosè & insolenter 1493
Inferi 60. 64. 65. 494. 508
Inferiæ 484. 620. 848. 885. 1580. 1804
Inferior ¶ Magis infrà 495 2. 756 locus in subsellliis 443 pars 756 sedeo 443 sedes ibid. titanibus jam pridem esses 495 ¶ Impar, minor, deterior 235. 386, 2. 387. 470. 611. 793. 1697. 1800 ætate 1697 evado 611 sum 387, 2. 555. 953. 1698, 2 sum longè 471
Inferiora & minora viribus 386
Inferiore conditione esse 235 1023. Ex vel in inferiore loco 756
Inferiorem esse ¶ Antecelli, vinci 235. 470. 471. 553
Inferiores bello 471 & impares oneri ferendo 1733 partes 611. 471. 1696
ex Inferiori 756
Inferius 494. 495. 756
Inferius esse 235 nullo peccatum hoc 470
Infernæ pars 756
Infernæ tenebræ 60
Infernales dii 495
Infernalis 1550. Ind. αδ
Infernè 756, 2
Infernus 495. 1125
Infero ¶ Fero intrò 80. 1728 ¶ Inveho 34. 35. 891. 1670. 1724. 1728. 1729. 1732 contrà 1728 bellum 470. 1541 damnum 687. 980. 1637 injuriam 403. 487. 987. 2 injuriam petulanter 1686 me cum impetu 1196 me fastuosè & insolenter 1493 post cæteros 1729 prior 1728 simul 1729 vim 1370 ¶ Concludo 1289 ex demonstratis 1266
Inferor ¶ Feror intrò 1728 ¶ Dependor, redeo 1129 ¶ Concludor ex demonstratis 1267
ad Inferos ventitans. Ind. αι. apud Inferos 756
Inferre bellum 80 injuriam 263 mala 1623 manus sibi 564 vim 263, 3. & concludere qui probè novit 1289
Inferrent bellum Jovis filio 1724
Inferri bellum 1729
Infers te superbè 662
Infert ensem in hostem 1730
Infertilis 1734
Infervefactio 582
Inferveo 1749
Infervesco 582. 1749
Infesta 1811
Infestandi vim habens 725 non Infestatus ibid
Infestatio ibid.
Infestè 167. 542.
Infesto animo 542. 1357
Infesto 725. 1593 excursionibus 1663 igni 352
Infestor 725
Infestum esse aliquibus 1870
Infestus 352. 542. 1357 sum 761
Infibulo 458, 2. 1295, 2.
Inficere 254
Inficiandi peritus 190
Inficiando debitum 321
Inficians debitum ibid.
Inficiari debitum ibid.
Inficiatio 190, 2. debiti 321
Inficiator 190
Inficio 1053 colore 1827
Inficior ¶ Nego 151. 190. 191. 1717. 1719
Infidè 1228. 1262
Infidelitas 1628
Infidus 1262 non 1228
Infigens lanceæ 1268
Infigere terræ utrinque 344
Infigo 509, 2. 565. 842. 879. 1268. 1299. 1301 palo 1486. simul 509 quasi prima elementa & rudimenta 1520
Infigor 509. 1268
Infima 756 plebs 527
Infimo in loco 756
Infimus 495. 527. 756. 1094
Infindo 1571
Infinita multitudo 1077
Infinita folia habens nomina habens 1166
Infinitas 1077. 1190
Infinitè 1200. 1620. 1706
Infinitics 1190
Infinitis linguis loquens Ind. μυ modis 1190 navibus instructus 1087 partibus plures 1077 Ab infinitis qui dicitur 938
Infinitos dentes habens 1132 pedes habens 1372
Infinitus 169. 1190, 6. 1049. 1076. 1200. 1331, 2. 1610 numerus 1077
Infirma auxilia 1489
Infirmâ valetudine conflictari 1441 sum 996. 1441
Infirmæ vires 1101
Infirme 1441
Infirmi debilesq; corpore 546
Infirmior 1727
Infirmis viribus sum 1460
Infirmitas 1441. 1592
Infirmo 1111
Infirmum reddo 1257
Infirmus 271. 365. 422, 2. 713. 789, 793. 1257. 1441. 1527. 1592 1688. 1689. 1837. sum 1277. 1441 1592 sum in 1460 supra modum ibid.
Infixa est hasta solo 1483 quæ sunt imis 1268
Infixi manus vinculis 509
Infixio ibid.
Inflammandi vim habens 1382
Inflammans 1382, 2 omnia 1751
Inflammatio 179. 722. 724 1382, 4. 1405, 2. 1684. 1750, 4. 1751, 2 capitis 1443 pulmonis 1342
Inflammatione capitis laboro 1442 carens 1751
Inflammationem habens 1750 prohibens 1751
Inflammationes tonsillæ 1750
Inflammatu facilis 1751
Inflammatus 1751 non 1382
Inflammo ¶ Accendo, 542 722. 1382, 7. 1404, 3. 1405, 5. 1492. 2. 1684. 1750. 1751. 4. insuper 1405 penitus 1382 mâ, ibi. ¶ Accendo, excito, concito 722. 1170 adversus 1685 bile, id est, ad iram concito 1816
Inflammor 1360. 1382, 1 1405, 4. 1493. 1684 amore 723 ira 1170. 1816 cum rubore 1751
Inflandi vi prædituς 1342 1344
Inflando perfundo 1775
ad Inflandum aptus 1774
Inflans 1342. 1344 non 1775
Inflare buccas 329 laudibus id est, inflatos reddere 1774 tibiam ibid.
Inflari 81
Inflat tanquam vesicam 1774
Inflatio 1127. 1137. 1342. 1344, 2. 1382, 2. 1774. 1775, 2 ¶ Arrogantia, superbia 1774
Inflationes 1775
Inflatu facilis 1382
Inflatum esse animo 1137
Inflates 1127, 2. 1137, 3. 1342, 2. 1750 sum 1137 superbus 1127. 1797 animus 1127. 1344 mente 1765 opinione sui 1797 superbiâ inani 1797
Inflatus ûs 1774
Inflavit tubam 1344
Inflectens te psaltisper 1150
Inflecto 669. 739, 2. 740 6. 741, 2. 799. 978. 1545
Inflector 669
Inflexa labra habens 1798
Inflexibilis 740, 3
Inflexibilitas 740
Inflexilis homo 1591
Inflexio 343. 739, 4 740, 4
Inflexum reddo 343
Inflexum unicum habentes 740
Inflexus ¶ Incurvus 343 739, 4. 740, 3. 1422
Inflictio 248 pœnæ 1189
Infligere colaphum 1251 plagas 34 1117 pœnam 1188
Infligo 509, 2. 877. 1452 1623. 1670, 3. 1729. 1822 colaphum 824 plagas 397 verbera inluper 1589
Inflo 1127. 1344. 1382, 4. 1774, 2. 1775, 3 unà 1775 ¶ Superbum reddo 1127 1774. 1775 paululum 1797
Inflor 1342 1774, 2. 1382 ¶ Efferor, superbus fio 1127 1774, 3. 1775 superbiâ stultâ 1797 supra modum 1775
Influere 1228 in mare 243 qui influit 1423
Influo 398. 399. 1423, 2 clam vel sensim 1423. 1424 ex superiore loco 1423
Influxio 142, 3, 4
Influxus 1423, 2
Infodio 1469
Infœcunditas 308. 1713 1734
Infœcundus 268, 2. 308 309. 1527 sum 308
Informantes animo ejus talem defectarum speciem 1682
Informare ceram 1681 primâ manu 339
Informatio ¶ Deſcriptio, lineamentum 1681 ¶ Institutio ibid. quæ fit ab elementis incipiendo 1520 qui Informatur ægrè ad bonos mores 1681
Informatus ¶ Effictus, expressus 1068 1679 non 1681
Informis ¶ Formâ carens, rudis, non effictus 446 1068. 1322. 1458. 1794. 1681 ¶ Deformis 1068. 1462. 1852
Informitas ¶ Nulla forma 1068
Informo ¶ Figuro, fingo, formo. 1068. 1160. 1354 1679. 1681. 1682 ¶ Docco erudio, instruo 1437. 1520 1681
Infortunatissimus 35, 2. 1368, 3
Infortunatus 326. 365. 710 2. 805. 900. 1021 4. 1023. 1026. 1368. 1677 sum ibid. valdè 1148
Infortunius fatalibus premor 1285 implico 426
Infortunio multo me mulctasti 319 tanto bellum gerunt 1677
Infortunium 213. 349. 425. 449. 518. 604. 804. 805. 1019. 1021. 1022. 1314. 1316. 1391. 1562. 1576. 1677, 6 1732 grave 349
Infra quinque talenta 461
Infrà 494. 495 756, 2 Ind. νε. magis 756 maximè ibid.
Infr ctum 1076
Infractus ¶ Non fractus 281 645. 799. 1430, 3
Infragilis 45. 652. 1430, 3
Infremo 285. 290, 2. 1491 1853
Infremuit 288
Infrequens 1499
Infricatio 1670
Infrico 1669. 1670, 2
Infringere colaphum 824
Infringo ¶ Frango 640 2. 768, 2. 829 ¶ Infligo 1822
Infructuositas 750
Infructuosus 750. 932 sum 750
Infrugifer omninò ibid.
Insula 1529
Infumatio 744, 2
Infumo ibid.
Infumor ibid.
Infundendi auribus instrumentum 1806 naribus instrumentum 1806. 1808
Infundens vinum 1807
Infundere 167 potandum 1311 manibus aquam 1804
Infundi qui solet aut potest 1806 multitudo dicitur in aliquem locum ibid.
Infundibulum 1805, 3
quod infunditur 1806 à pincerna 1808 in nares 1806
Infundo 565. 770. 771 809. 1806, 5 hastam aquâ 167 insuper 1826, 2 iterum ibidem. liquefactum 1617, 2 obiter 1806 puerorum ingeniis mores 378 cum fonitu 614 tria pocula 771 vinum 1807 1808
Infuneratus 781, 2. 885, 2
Infuscatio 643
Infusco 136. 643, 3
Infusio 167. 168. 1806, 3 aquæ in hominem qui lavatur 168 in nares 1806 vini 1808
Infusum 565 vinum accipere 1808
Infusus (a) 1806
Infusus (s) 809. 1806
Ingemino 408
Ingemiscens graviter 1526
Ingemisco 1072, 1525 4. 1526, 5. aliquantum ib. ob 1526, 6. subtus ibid. 2 vehementer 1134. 15 6, 2
Ingemo 1249. 1526 ob 1526, 2 sub pondere 226, 2
Ingeneratio 1777
Ingenero 507. 1777. insuper 1630
Ingeneror 1777
Ingenia ferarum cicuramus 1844
Ingeniculo me 1150
Ingenii acerrimi mortales 424 acumen 1107 dexteritas 373 dexteritas naturalis 1779 cum dexteritate naturali ibid. dexteritate naturali præditus ibid. pravitas & malignitas 597 tarditas 1108
Ingenio acri præditus 366 1585 apto esse ad aliquid 1775 celer 1585. 1663 difficili præditus 1656 dissimiles & moribus 1652 eodem præditus 1656 hoc sum 569 maligno præditus 597 miti & placido præditus 1051 præstans 1496 pravo præditus 1779 prompto ad excogitandum præditus 1109 tardo præditus 745. 1108
Ingeniosè 1052. 1107. 1615 ago 1616 conficio 1496
Ingeniosus 1052. 1107 1108. 1496, 2. 1540. 1779 artifex 1496
Ingenitæ voluptates animi 1781
Ingenitum esse 1777
Ingenitus ¶ Innatus, insitus, 304. 1630. 1777. 1778 sum 1777
Ingenium 317. 596, 1190. 1652. 1776 crassum 1256 ferum in cestiis 1844 hominis pingendo exprimens 340 obtusum 909 pravum 1779 tolero alicujus 1738 Ut ingeniû meum fert 1775
Ingens 74. 82. 491. 1015. 1016. 1076. 1277, 2. 1331
Ingenuè ¶ liberaliter, liberè 303. 474, 2. 563 ¶ Non simulatè 1249 dico 1427 profiteor & prædico 943
Ingenui liberi 473
Ingenuitas 307. 474
Ingenuum ut decet 473
Ingenuus ¶ Liberalis 175 303, 2. 307. 473 ¶ Non simulatus, aut fucatus 1323
Ingero 1728. bolos insuper 1846 convicia 1605 in os 826. 1674 me clam 1673
Ingeror 1728
Ingigno insuper 1630
cum ingluvie 1713
Ingluvici similis 972
Inglwies avium ibid. ¶ Vocacitas 300. 1003, 2. 1713
Ingratè ¶ Injucundè 1796 ¶ Animo beneficii immemore ibid.
Ingratum saporem habeo 1831 sonum edens 614
Ingratus ¶ Injucundus, invisus, molestus 185. 381. 1796, 2 animo 656 aspectu 1184 sapor 1831 ¶ Immemor beneficii 1796, 2 animus ibid. sum ibid.
Ingravescente ætate 605
Ingravesco 256. 287, 2
Ingravo 256
Ingredere 573
Ingredi ad aliquem 573 facio 872 januas 138 Locus quem ingredi possumus 232
Ingrediebatur regionem eorum 1833
Ingredior ¶ Inco, introco, 232, 2. 233, 2. 243. 244. 427. 428, 3. 468. 521. 522. 572. 598. 872, 2. 1054. 1236. 1272 1755. 1833 clàm 429. 1423 cum impetu 1196 equo vel curru 468 etiam ipse 232 hostiliter 522. 574. 1314 penitus 428 præter alia 1129 prior 522 sæpe 1755 simul 232 vicissim 521 unà 522. 1273 ¶ Eo, inambulo, incedo 232. 233. 523. 1519. 1129
Ingressi urbem 1423
Ingressio 1129 in vitam ibid.
Ingressu difficilis 233 facilis 233. 243. Or tio quæ in ingressu alicujus habetur 524
Ingressus ¶ Incessus 1267 ¶ Introitus 232, 2. 243. 428 3. 523. 2. 1128. 1130 ad quê patet 573 ad quem non patet 427 alternus seu mutuus 1129 & principium 243 fluminis ibid. geminos habens 427 hostilis 522
Ingruendi actio 1483
Ingruens pestis 1482
Ingruit ventus 84

Ingrato 84.91.245.287.509 761.1277.1337.1452.1483 5, juxta ibid. magno cum pŏdere 287 unà 1483
Inguen 65, 2.277. Ad inguen pertinens 65
Inguinis formam habens 65
Ingurgitare ſe ferarum ritu 358 ſe mero 929
Ingurgitor 1729
Inhabili naturâ 1779
Inhabilis 204.490 natura 1779
Inhabilitas 490
Inhabitabilis 1139
Inhabitantes Ind. æv.
Inhabitatio 1140 prior ibid.
Inhabitator 1083
Inhabitatus 514
Inhabito 211.218.394.1083 1140. 1141, 3. 1222 prius 1140
Inhabitor 1138
Inhærens terræ 1778
Inhæreo 549.553.761.1663 1775.1777
Inhæreſcens 1778
Inhæreſcit veſtibus 549 quæ inhæſerunt ſtomacho 509
Inhæſit pectori vitium illud penitus 1617 terræ 550
Inhibendi vim habens 550, 2
Inhibens impetum alicujus 524
Inhibeo 456.515.520, 4 524.544.545. 546, 3. 547 550, 2. 551. 691.699.703 706. 842. 878. 905. 1255 1344. 1516. 1520. 1524 1568. 1789 impetum tuum 842 unà 456
Inhibeor 515. 520. 550.842
Inhibere 1590 currum retrò 878 equum 917.923 oculos à fletu 546 retrò 878.879
Inhibitio 456.550, 3.842.1524 navis 878
Inhibitu difficilis 550
Inhibitus qui non eſt ibid.
Inhibuerunt me 546 Quis inhibuit hæc? 456
Inhio 1015.1786, 2.1787, 4
Inhoneſta patrans 721
Inhoneſtè gero me 853.1584
Inhoneſtum dictu 558
Inhoneſtus 474.1455
Inhonoratus 1638, 2.1639, 3 ſum 415
Inhonoro 416
Inhonorus 1639, 2
Inhoſpitalis 1119.1120, 2
Inhoſpitus 1119.1120
Inhoſpitalitas 1120
Inhumanikas 162, 3.174
Inhumaniter 162, 2
Inhumanum 289
Inhumanus 162, 3.174.255 1511.1850 ſum 162
Inhumare 1839
Inhumarunt unà 1204
Inhumatio 1678
Inhumatus ¶ Inſepultus 620 781, 3.1678
Inhumo 620
Injeci metum 194
Injectâ deſuper terrâ 1729
Injectio 244. 245 manus 920
Injector 244
Iniecas amicitiam 1620
Inierunt fœdus cum iis 1037
Injicere frænum equo 243 manum 240.245 metum omnibus 704
Injicio ¶ Immitto 243 2.244, 2. 245.247.565, 2 frænum 1536 manum vel manus 919.920.922. 1801 manus viciſſim 177 per 244 ſcrupulum 812 viciſſim vel in locum alterius 244 ¶ Superinjicio 2434.1729
Injicior ¶ Immittor 245.248
Superinjicior 2434
Initit ſocietatem cum eis 1636 Qui fœdus non iniit. ibid.
Inimica Ind. ea.
Inimicè 1031
Inimicitia 1031 capitalis 122
Inimicitiæ 542, 2. 880.1762 capitales 778 implacabiles 786
Inimicitiarum amans 543 Ind. of occaſionem quærere cum aliquo 543
Inimicitias concito 1350 contrahere 542 exerceas libenter 543 gero ibid. ſubire 542 ſuſcipere 76. 882 ſuſcipiens libenter 543
Inimicor 543.1032
Inimicos reddo 243
Inimicum reddens. Ind. æv. reddo 1350.1353
Inimicus 542.1031.1239.1357 ſum 542.543.706 ſum tibi 302
Inimitabilis 1056 vitæ 265
Inimitabilitas 1056
Iniqua 204 patior 321 res ibid.
Iniquè 321.402.449. nos ago 321.403.631. 1105, 1378 ſtatuo 320
Iniquitas 321.403.449.631 1105.1106.321
Iniquo animo 1735 ferre 1190
Iniquum factum 321.1105 lucrum 776
Iniquus 82.85.321.402.631 2. 1105
Inire amicitiam 771 conjugium 580 gratiam 1795 neceſſitudinẽ hoſpitii, 1119 Coire 63. 230, 3.231.233 cupio 264
Iniri 230, 2
Inita benè ratio 947. Non inita cerva 236 Initiamentum 1072
Initians Chriſti myſteriis 1601 ſacris ibid. ſacris Chriſtianis 1072 ſacris myſteriis. ibid. ſimul cum alio 1601
Initiare 505, 2.1072
Initiatio 505.1072.1600, 2 in ſacris 40. Ad initiationem præparo 1601, 2.
Initiationis locus 1600 ritus ibid.
Initiativum 1601
Initiator 39.1600 quæ Initiatur ſacris 1072
Initiatus 39.40.1191 non 107 2. 1600 non ſacris 1191 recens 1600 ſacris iiſdem 1072
Initio (v) 671.720.1600, 3 ſacris 1191
Ab initio 197 ſtatim fabulæ 535
Initior 691. 1072.1600
Initium 197. 198.199.240 do 199 facere 197.198, 2.1347 habeo 198 præbere diſputationis 593 ſumere 197.198 ſumo 1145
Initor ¶ Admiſſarius 644.645 capellarum Ind. æ.
Initus non 1228
Initus, ûs. ¶ Coitus 437.645 795
Injucundè 595.1796, 2
Injucunditas 595, 596
Injucundum 353
Injucundus 163.185.266.325 377.595.596.1462.1610, 2 1796, 2. Ind. ad. non Ind. æv
Injudicatò 874
Injudicatus 874, 2
Injunctum eſt mihi 1582
Injungens ſeu mandans per ſe aliquid 1582
Injungere dedecus civitati 178
Injungo ¶ Jungo intus 579 ¶ Impono, jubeo, mando 37 1483. 1583.1596, 2. 1620 1623 contra 1582 inſuper 1596
Injuratè 1159
Injuratus ibid.
Injuria 250.264.402.488.959 980.986.1304.1552.1686, 3 contumelioſa ibid. cui ſit in magnis 403 petulans & proterva 206 quâ quis ab homine temulento afficitur 1146
Injuriâ 402 affectus 403.987 affectus nullâ 987.1686 afficere deſino 1686 afficere viciſſim ibid. 2. affici 1029 afficio 135.403, 3.474.4.487 987. 987, 2. 1525. 1686 1687, 2 afficio gravi 366 afficio præterea 1687 afficio ſingulari ibid. afficio viciſſim 403 afficior 267. 403 1251 laceſſo 403. 1687 1791. Ad injuriâ afficiendum pronus 1686. Quo jure quáque injuriâ 402, 2.
Injuriæ 263 expoſitus 987 illatæ memor 726 illatio 403 987 iliator ibid. inferendæ ſocius ſum 403 memor ſum 726 obnoxius 403 obnoxius nulli 1686
Injuriam accipio 403 fecit nobis inſignem 1686 infero 403. 487. 987. infero petulanter 1686 infero temulentus alicui 1146 patienter ferre 203.1638 paſſus ſuper convivium 1146 patior 403.1125 petulantem pati 206, 2, propulſo 144.145 ulciſcor 1686. Quam injuriam facit? 403
Injuriarum actio 402 ago tecum ob verbera 729 memoria 726 oblivio ibidem. 1062
Injurias mediocres accipientes 403 quaſcunque mihi intulit ibid.
Injuriis graviſſimis affectum eſſe 367 nullis affectus 488 obnoxius nullis ibid.
Injuriosa 1686
Injuriosè 39.403.488.1686
Injurioſiſſimus ſum in 1687
Injuriosus 488. 987. 1686, 2 1687. 1750 qui eſſe ſolet 1686
Injurium eſſe petulanter 206
Injurius 263. 402.1687 eſſe in me perges? 679 petulanter & protervè 206 ſum 1686 1687 ſum in ibid. ſum in aliquem 403 vehementer ibidem. Quà in re injurius eſt? ibid.
Injuſtus 766
Injuſta Ind. ea. actio 1378 cædes 1722 res 321
Injuſtè 402. 403. 1037.1105 ago 403.1378
Injuſtitia 402. 403
Injuſtus 402.403.1570 magiſtratus 200 omnino 631
Innaſcor 305.1777, 2 juxta vel præter ibid.
Innatam ſpumam habens 779
Innatans 49. in ſummâ parte 1333 fœtus 1083
Innatatio cibi in ventriculo 490
Innato 489.1099, 2. 1333 1334, 2.1837 aquæ 894 ſtatibus ſummis ibid.
Innatum eſſe deſiderium 1617 odium eſſe ibid.
Innatus 304. 1778. 2. ſum 1777
Innavigabilis 1335, 2
Innavigo 1334, 2
Innecto 178, 2.458.1326, 2 1327 deſuper 579
Innexio
Innexus 203 ſibi mutuò 458
Innixi aliis 302 baculo 238 239 facio 1531, 2
Innitor 233.505.933.548.713 761. 806. 807. 1230. 1231 1485, 5.1488, 3.1532, 2.
Innixi 807
Innixus (a) 509. 1825 ſcepiro 509
Innixus (s) 509.1532
Innocens 89.663.725
Innocenter 663
Innocentia 597.718
Innocuè 267
Innocuus 163. 213.267.1463 prorſus 1305
Innotefcere facio omnibus 1531 qui facilè poſſit 323 qui non facile poſſit ibid.
Innotefco 318 omnibus 1531 Qui innotuit 90 non 322
Innovari 1605
Innovatio 502, 2.720.1093 1094.1605, 2
Innovator 502.1351
Innovatus 1605
Innovo 720, 3.1093.1094, 3 1351.1352.1605
Innoxiè 267.1463
Innoxius 163.203, 3.267, 2 1463 omninò 1305
Innuba 1114
Innubis 1098
Innuens obliquè 1705
Innumera capita habens 748
Innumerabiles 1076.1290
Innumerabilis 169.187
Innumerati dies 939
Innumeri 1076.1290
Innumerus 187.188.517.1076
Ind. ea.
Innuo 848.1096.1097, 5 1705 obſcurè 72, 2 oculis 680 ſimul 1097 undiq; ibid.
Innupta 299.356.949.1114 mulier 155
Innuptæ puellæ 580 virgines 1804
Innuptus 439.598
Innutriens 1618
Innutritus ibid.
Inobediens 101.1261
Inobedientes Ind. æv.
Inobedientia 101.102.103 1262
Inobſequens 10.102.451
Inoculatio 1185
Inoculo ibid.
Inodorus 1135
Inoffenſe 267
Inoffenſo curſu progredior 1666
Inoffenſus 267.844.1391.1666
Inofficioſum teſtamentum. Ind. ea.
Innominatus 801.1466.1718 1719

In-

Inopia 314.386.425. 558.804.883, 2.1151.1270. 1283, 2.1284.1619.1698, 2. 1797.1800.1825. cõmeatus 45 conſilii 1052.1270 mentis 1052.
Inopinabilis 415
Inopinatò 413.947.1149
Ex inopinato 414
Inopinatus 414.416.446. 946.1149.1475 eventus 947
Inopinus 413.1149
Inops 265.345.387.804 883, 2.1270, 1283, 2. 1478 1797.1800. 1823, 2.1825. conſilii 1052. 1270 mentis 1052 ſum 1283 ſum conſilii 1052 ſum mentis ib.
Inordinatè 853.1578. 1584. 1773
Inordinatus 853.1583. 1584 ſum 1584
Inornatè 853.1026
Inornatus 853, 2.1026, 2
Inoſcines 1132
Inprimis 77.197.471 1387
Inquieta 465
Inquietus ſum 131
Inquilini Ind. πε penſio 1141
Inquilinus 307, 441 1283.1140.1142
Inquinamentum 184, 3. 643 1053.1065.1773.1846
Inquinatio 643.1054 1065, 1773
Inquinator 1053
Inquinatus non 1757 ſanguine 1757. 1773 ſum ſordibus 22
Inquino 184.643.819. 1052.1065.1067.1240.1510 1773, 2. 1822 cœno 276 fordibus 1310
Inquinor 1053.1757. 1773
Inquirendi peritus 528
Inquirens diligenter 731 in minima quæque 469
Inquirere in alicujus geſta 535 in ſe aut in alium 528
Inquirit diligenter 715
Vita in quam non inquiritur 528
Inquiro 411.513.527.528 535.585.1038. 1764 in aliumexquiſite 935 curioſè 1034 diligenter 528, 2. 585 1378 in 535
Inquiror 528
Inquiſitio 527, 2.528.2. 757.711.1008, 2
Inquiſitor 528.1008, 1015 diligens 103
Inquiſitu difficilis 637
Inſalubres aquæ 1713
Inſalutatus 19.216
Inſana 991, 2, 1755 cupiditas canendi 993 idololatria 992
Inſanâ laſcivâ prurio 992
Inſanabile 114
Inſanabili inſaniâ laborans 667 morbo teneor 93
Inſanabilis 93.629.665 667
Inſanabiliter 93.667
Inſanè 267. 1337 amans
Inſania 82.991.1002, 2 1337. 1755 accendor 1562 agitor velut œſtro 469 correptus 115 extremâ laboras 992 inſanabili laboras 667
Inſaniam gigneas 991, 2
Ad inſaniam redigens 1369 redigere 1654
Inſaniens amore auri 994 amore virorum 992 contrà 993
Inſanio 131, 2.349, 600. 991.992, 2.1003.1002.1762 1816 contrà 992 in ibid. ſimul ibid. vehementer 992, 2
Inſanire deſino ibid.
Inſano amore captus ſum 992 amore depereo ibid. amore armorum ducor 993 amore avium alendarum captus 993 amore auri teneor 994 amore equorum flagrans 992 amore equorum flagro 993 amore ferarum captus ibid. amore gloriæ qui tenetur 992 amore meretrices profequens 993 amore mulierum flagro 992 amore Muſarum vel Muſices flagro 993 amore puerorum captus ibid. amore rei alicujus ducor 992 amore vini captus 993 libidinis œſtro ſti ulatur ibid. ſtudio flagro 1111
Inſanum ſtudium avium alendarum 993
Inſanus 991, 2.992.1002 1003. 1337. 1338, 1730. 1735 aliquantũ 1003 amor 992 amor ædium ædificandarum 993 amor dæmonum 992 amor equorum 993 amor gloriæ 992 amor mulierum ibid. amor puerorum 993 amor virorum 992 cultus idolorum ibid. vehementer 992. 1003
Semiinſanus 992
Inſatiabilis 51.62.115 228. 849. 1331, 2 aviditas 848 venter 110 ſum 1331
Inſatiabilitas ibid.
Inſatiabiliter 848.1131
Inſatiata libido 1059
Inſatiatus 848, 2.849 1331.1819
Inſaturabilis 848, 2.849, 2 1819
Inſcalpo 1121
Inſcendere facio 237 inſuper 233 cupio (ſc. initu) 1230
Inſcendo ¶ Aſcendo 231 viciſſim 233 ¶ Ineo 1228 iterum ibid.
Inſcendor ¶ Ineor ibid.
Inſcenſor 233
Inſciens 689
Inſcienter 321.689
Inſcientia 689
Inſcitè 689.999.1026 1070.1262.1467
Inſcitia 568.669.689, 2. 999. 1236. 1265, 2. 1713. 1758. 1759
Inſcitus 24.394.1653
Inſcius 321.689, 2.712
Inſcribentes carnem ſummam gladiis 1122
Inſcribere urbem in tripode 334
Inſcribo 334.336.337, 1120, 1794 falsò 336 in cippo 341. 1531 in columna 391 librum 336 nomina 341 ſimul, id eſt, ſimul autorem eſſe dico 337 viciſſim vel loco alterius ibid. virgis 336. 337
Inſcriptio 336.337, 2 ¶ Laniatio, ſcarificatio 337
Inſcriptione carens ibid.
Inſcriptor nominum 341
Inſcriptum dorſum habens nõtis aliquibus 339 nomen habens hoc vel illud epiſtola 337
Inſcriptus 336 falsò 337
Inſcrutabilis 513, 514
Inſculpo 324, 2.824, 2. 1120, 1121.1793.1794, 2
Inſculpor 1793
Inſculpta nota ibid.
Inſculptura 1794
Inſculptus 824 in lapide 324 recenter 1794
Inſecabilis 763.1605.1607
Inſecta 576.816 animalia 1603, 2
Inſectatio 411. 1664.1732 inſecta 411
Inſector 467. 1664 convitiis & maledictis 866
Inſectus 1603, 3
Inſecuti ſunt 1157
Inſecutio eorum, qui priores inſequuntur 412 eorum, qui fugati, vice verſâ inſequuntur eos, à quibus fugabantur ibid
Inſemino 1505, 2
Inſeneſco 315. Id cui inſeneſcimus ibid
Inſeparabilis 77.1834, 2
Inſepultus 620, 2.781 885, 2.1580.1678
Si inſequantur eum 1451
Inſequendo cum impetu 85
Inſequenti anno 523
Inſequor 85.411, 3.467. 491, 2.1157.1501. Ind. πε
Inſerere dextram 243 qui inſeritur 1505
Inſero ¶ Inſemino, ſero 243 769.1505, 2.1780 ¶ Immitto, indo, infigo, innecto, interpono, trajicio 205. 243. 458, 3.565.697.1301.1227. 1348. 1623, 2. obiter ibid.
Inſertio 224.1327.1582. 1623
Inſertus 244, 2 obiter 1623
Inſerviens tempori 1158
Inſervio 419.422, 2.506 511 viciſſim 506
Inſervire commodis ſuis 628 tempori 663
Inſeſtu facilis 441
Inſeſſio 442.644
Inſidens 442 aſinæ 233 equo 686 tergo leonum 442
Inſidentes equis 488 montem 671 tumulum 670
Inſideo 441.2.442, 2.603, 3 644, 2. 670. 673, 4 tergo 672 tergo alicujus 442 vias 413. ¶ Inhæreo 1617.1663
Inſidere dicuntur copiæ 673 locum aliquem 603, 2
Inſidet calici 674
Inſidiæ 278, 3. 441, 2.708 976, 3. 1128 cui facilè ſtrui poſſunt 278 mutuæ 441 ſtruuntur quibuſdam animalibus potu. ibid.
Inſidians cœnis 977 feris 1475 hominibus 603 pani 278
Inſidiantibus aptus locus 413
Inſidiari tyranno 278
Inſidiarum collocatio 976 ſubornatio 1481
Inſidias collocare 441. 566 colloco 1768 molior modò huic, modò illi 441 pono 976 ſtruens noctu 977 ſtruens urbi 1480 ſtruere 441 ſtruo 278. 279 ſtruxerunt 196 tendens ei 441 tende-

te ibid. Per inſidias 976
Inſidiatio 278. 976
Inſidiator 278.442.1463
Inſidiatorius 278
Inſidiis aggredior 1480. aptus locus 976 captus ſuis ipſius 278 occupo 976 peti qui difficulter poteſt 273 peto 976, 2. petor 278 976 præoccupo 977 prævenio 278 prævenior ibid. ſtructis præfectus ſum 42. Ab inſidiis tutus 278. Ex inſidiis ibid. In inſidiis collocarat eum 976 collocatus ſum 976, 2 colloco ibid. diſpoſiti 977 latens peto ibid. lateo. 976. 977. Ind. πρ ſtans 412 qui ſubſident 441
Inſidior 278.279, 2.412 441.442, 2.603. 976. 977 1224 viciſſim 278 unà 278
Inſidioſè 277.976 architectari 1224 molior 278
Inſidioſum inceptum 1224
Inſidioſus 278
Inſigne (s) 249.318.553 853 familiæ vel nobilitatis 1455. 1456 in clypeo 1457 2
Inſignia geſtant philoſophiæ 318 opera 1458
Inſignio 4.1456, 2.1457, 5 1793 notâ 1567
Inſignior 4
Inſignis 15.415.970.1125 1293.1457, 4.1706. 1778
Inſignitè 1457
Inſigniter 389.934.1457 1706 contemni 1016
Inſignitus 1456. 1457. mutilato aliquo membro 1457 non 1457, 2.1458
Inſiliens 125, 2 in Pompeium 84
Inſiliit 125 in currum 64 in medium 645. Qui inſiliit 125
Inſilio 125, 4.644.645, 4 65, 2.653, 2.1208.2.1303. 4 inſuper ibid. ¶ Irrumpo 1236. 1237 ¶ Ineo 644
Inſilire in ignem 125
Inſimulo 88.89, 2.242. 248
Inſimulor mendacii 88
Inſinuando me introeo 428
Inſinuare, i. in actis profiteri & promulgare 335 ſe in amicitiam alicujus 429
Inſinuat illi & conſiliat fratrem 318
Inſinuatio 435.872.1130
Inſinuavit in aulam 33
Inſinuo 33 me 872, 2 1314.1665.1673
Inſinuor per obreptionem 1745.
Inſipido guſtu radices 1082
Inſipidum reddi ibid.
Inſipidus 1808.1831
Inſipiens 568.600, 2.1107 2. 1496. 1741. 1762 ſum 1108, 2
Inſipientem reddens 600
Inſipienter 1108. 1496.1762
Inſipientia 568.1107.1108
Inſiſtent quam viam vitæ 697
Inſiſtere alicui rei cum tolerantia & perſeverantiâ 865 mente & animo 697 adverſus id, quod vehementius eſt 692 veſtigiis 545 veſtigius Reipub. 715
Inſiſti cui nequit 233

Insisto 233.551.697.765. 1626
Insitio 769.1505.1780
Insititia pyra 244
Insititius 1623
Insitus 1623.1780 ex alio in aliud 1777 nuper 1780 ¶ Ingenitus, innatus 1630 2777. 1778
Insociabilis 38.1124.1179. 1158
Insolabilis 19.731
Insolabiliter 19.1074
ad Insolandum aptus locus 1257
Insolatio 601,2.724
Insolatus 602.631
Insolens ¶ Insuetus, inusitatus 596.597.1646, 2 ¶ Arrogans, superbus 11,301.1063. 1149. 1747. 1757. 1767 & petulans 206 & protervus 1686, 2. 1687 & protervus sum 1686 non ibid. sum adversus Ind. 67 ¶ Inusitatum 358 aut acerbum 174
Insolentem reddo 1684
Insolenter ¶ Novè, rarò 1499 1646 ¶ Arroganter 1757 & fastuosè dico 836 & petulanter 1686 & petulanter ago 206 inferendo se 1493 inferens se ibid. 2. inferentes se ibid. infero me ibid. prætereo ibid. sum movens aliquem ibid. utor 1729
Insolentia & elata verba 1749
Insolentia ¶ Insueta novitas 596.597.1093.1646 ¶ Arrogantia, fastus 81.301.1063 1684.1686.1761.1767 cum furore conjuncta 993 cum petulantia 1584 hospitis aut peregrini hominis 1120 verborum 836 vesana 1108 Insolentiâ furibundâ feror 839 modum excedo aut supero 1687. 1814 vesanâ efferri 1108 utor in 1687
Insolentior ¶ Superbior 1686
Insolentissimus ib.
Insolentius effero me 919
efferor 1687
Insolescere 1108 facio 1684
Insolesco 2,301.836 1174. 1364. 1685. 1686. 1707. 1765. 1767 contra 1549 valdè 301
Insolito modo 1646
Insolo 67.474.601.602,2 1257 antè 1258
Insolor 631
Insolubile vinculum 1256
Insolubilis 986 ind. ab
Insomnem noctem ducere 1115 duco 1695, 2
Insomnes noctes duco ob vel super 1695
Insomnia 1695,2
Insomniator ibid.
Insomniorum portæ 1163
Insomnis 287.537.949. 1695,2 omninò ibid.
Insomnium ibid. apertè ostendens quod futurum est 1164 video 1695. 2.
Insonare tibiam 866
Insono 420,614.3.663. 2430.1491. 1682 prius 614
Insons 89. 663 non 89
Insortitus 805
Inspectabilis 446
Inspectare oculis intentis 633
Inspectator avidus mulierum 2184 avidus virginum ibid.
Inspectio ¶ Contemplatio, intuitus 633.1176.1177.1187 1473. 1474 armorum 1476 jecinoris 1475 secretiorum sacrorum 1177. ¶ Curatio 699,2 ¶ Episcopatus 1474
Inspectione farinæ vaticinans 1475
Inspectionem habeo 1187 supremam habens alicujus rei transigendæ ibid.
Inspecto 1175.1474
Inspector ¶ Contemplator, spectator 624.1176, 2.1181 1473.1474 ¶ Cognitor 319 ¶ Custos 1221. 1222.1474 ¶ Episcopus ibid. ¶ Præses 1187 alienarum rerum 1474 frontis 1476 Jupiter 1196 manuum 1476 operum 1215 portuum 1476 regionis 1474 rerum omnium ib. sacrorum 1476 sum 1187. 1474 vini 1178
Inspectores ¶ Ephori 1196 Episcopi 1474
Inspectrices 1181
Inspecturus 1177
Inspectus qui est 1196
Inspectrix & custos ovium 1473
Insperabilis 479
Inseperatò 1149.1708 accidens 479. Ex inseperatò ibid.
Inseperatum lucrum 518.538
Inseperatus 479,3
Inspergebat salem 1246
Inspergo 1113.1246,2 1247,4.1322,2.1415.1416. 1470 præterea 1247 simul ibid.
Inspergor 1247
Inspersa unguenta 286
Inspersum potui 1247
Inspicere 446,2 naturam 1474 secretiores sacrorum ritus 1177
Inspici qui potest 1176
Inspiciendarum rerum peritus 1187
Inspicio 62.215.376.633. 960. 1175. 1176, 2. 1177. 1181 1187. 1474, 2. 1475 jecur 1475 intentis oculis 1591 simul 1177 speculum 1176 ¶ Lustro, recenseo 1474
Inspicior 633
Inspirare animum 1031
Inspiratio 1342,1344
Inspiratus 1344 à Deo ib.
Inspiro 1343.1344.1775 animam 1844 insuper 1343
Inspiror 1343.1344
Inspisso antè 1552
Inspoliatus 1554, 2
Inspuens in faciem patris 1398
Inspuo 1398,3.1460.1823 in aliquem 1398 veneficarum more ibid.
Insputabor ibid.
Insputat venena corporibus ibid. Dignus qui inputetur ibid.
Insputo ibid.
Instabile 1038 tanquam in aëre suspensum 58
Instabiles sunt mentes juvenum 57
Instabilis 127.261.670. 702.709,2.711.1443.1562. 1563.1610 ut euripus 538 sum 709
Instabilitas 708.709
Instabit assiduè 441
Instando cogo 264
Instans ¶ Appropinquans, imminens 344. 521 mensis 574 periculum 699 ¶ Urgens 698
Instante tempore 692
Instanter 698. 700 orabant 969 orando ibid. rogo ibid.
Instantia ¶ Imminentia 1369
Instantia litis & causæ 698
Instar 163.491.946,2 flammæ ardebat prælium 370 multorum fueris 163 multorum populorum ibidem multorum servorum 171. pecudis 1652
Instare operi 97. 699. precibus 762
Instaurabilis 1095
Instaurandi vim habens 1478
Ad Instaurandum aptus ibid.
Instaurari qui non potest 1479
Instauratio 196,2.306, 502.720,2.1348.1478.1479 murorum 1594
Instauratitius 1479
Instaurator 701.1348.1479
Instauro 120.196,437 720,2. 886. 1193. 1194, 2. 1479.1495. Ind. ab. ædificium 370 muros 1594 prælium 1011
Instauror 729.1139
Insternere equos 1447
Insterno 1447.1479.1538 1539,2 super ibid.
Instigans 1215 famulas 1452
Instigatio 1215 canum 1441
Instigator 487
Instigo 110.150.170.437 487. 508. 634, 2. 1015, 2. 1170 2.1190.1196.1215,2. 1508.1509, 2. 1591 canes 1441
Instigor 508.634.1215.1508
Instillatio 1514 in nares 1806
Instillatum est 1513
Instillavit Patroclo nectar 1513
Instillo 1416.1513,2 1514.1806,2.1835, 2 liquefactum 1617,2 super 1514
Instinctu divino 551.571 1735 divino corripior 628 improbæ mulieris 562 naturæ 396 numinis 626 suo 278
Instinctum divinum immitto 626
Instinctus, ûs 565.1195. 1278 divinus 627. 1344 numinis 551.923
Instipo 1518
Instita 987.1258 parva 987
Institam habens 933
Institor 743.1409,2
Institoris munere fungor 1409
Instituendi ars 1235
Instituens senem 39
Instituere accusationem contra aliquem 362 artem 886 eborum 691 disputationem 593 hæredem 1090 orationem 700 senem 39
Instituerunt istud scelleris & maleficii studio 490
Institui ¶ Constitui 1195 Nec omnia institui dicere 1508
Instituis docere ? 429
Instituisse accusationem 697
Instituit, posuit, fundavit 673
Instituo ¶ Incepto 697. 707 ¶ Constituo, ordino 363 364.592.670.673.877. 1105 1140.1480. 1583. 1628. titus ibid. vitam 1252 ¶ Doceo, informo 29,2.1235. 1236, 2. 1671. 1681 aliter 40. 1236. antè ibid. bona honestaque doctrinâ 1072 in diversum 40 in divinis 41 in sacris 1072 monitis 1629 pueros 40
Instituor 363.1803 ¶ Doceor, educor, informor 30.31.40.1072. 1235. prius 1236 ut puer 40
Instituta est cujus gratiâ oratio 1509
Instituta ¶ Ritus 1105 vitæ 1267
Instituti benè à pueritia 38
Instituti vitæ in pejus mutatio 394
Institutio ¶ Constitutio, ordinatio 701.1480 hæredis 698 ¶ Disciplina, educatio, informatio 30. 31. 37. 40, 998. 1235, 2 divina 1427 puerilis 40 quâ prima rudimenta traduntur 614
Institutionæ carens 39 qui caruit in pueritia 40
Institutor sacrorum 1628
Institutum ¶ Constitutio, lex, mos 400,444,2. 615. 1105. 1628 ¶ Inceptum, propositum, studium 245. 490. 698 1652. Ind. ar. vitæ 32. 65. 393.394.1128.1361
Institutus hæres 698 recens 709 ¶ Ineruditus 1235 non in pueritia 40
Insto ¶ Advento 699 ¶ Insisto pergo 1626 precibus 762 846 ¶ Persequor, urgeo 549. 699. 761, 2 762. 969 1483 fugientibus 468
Instragulum 1539
Instratus 1538 non 1539
Instrenuus 117.155.1441
Instrepo 1491.1682
Instructa acies 1583 acies contrà ibid.
Instructâ acie 1583, 2. acie iter facio ibid. acie sto ib. bene mensâ utens 1648
Instructè dolis malis 717
Instructi bonis externis 44
Instructio 395,2.1480,2. aciei 1582. 1583 aciei adversus aliam ibid. quæ armis fit 1173,2
Instructor 1613,2 nuptiarum 1522
Instructus 1480 abundè 189 benè 1523, 2 benè vasis & utensilibus 1478 benè sum vasis & utensilibus ib. erat peritia hastæ 717 non 1523 satis ad docendum 675 satis cognitione omnium ibid. septem modis 1523
Instruebant cœnam 1173
Instruendæ aciei peritus 1581
Instruere cœnam 1173 currum ibid. equo 237 navem 203
Instrui cœnam 1173 rebus suppeditatis 45
Instrumenta 1172 bajulo 1738 fabricor diversi usus 1354 musica 1070 musica quæ pulsantur 54 nautica 1613 portans 1738 rustica 498
Instrumentalis 1189
Instrumentorum expers 1189
Instrumentum fabricatio 1353 publicum

rum custodes 1770 repositorium 1629
Instrumentum 1130.1189 1477.1478,2 musicum 1189 quo ad opus faciendum utimur 498
Instruo 196,2.197,3.238 484,3.717.853,2.877.1172 1173,4.1477.1478.1479,2 1520. 1523. 1581. 1655, 2. aciem 1582. 1583, 2 armis 1479 arte 1615 ex adverso 1581 me necessariis ad iter 1477 perfectè 196 viatico quasi 1130 unà 1479
Instruor 1477.1478.1479 1480,1522 armis 1478. 1611 vicissim 1480
Insuave ori 1536
Insuavem saporem habens 1831 sonum habens 1783
Insuavis 325.595. Ind. ab. auditu 1610
Insuavitas 595
Insuaviter ibid.
Insubulo 458
Insudo 670,2
Insuefaciens 1658
Insuefacio 444
Insueti erant eorum 596
Insuetus 394.596.597. 1668 laboris 1671 sum 596, 2
Insufflatio 1775. Quod insufflatur ibid.
Insuffio 1556
Insulares 1372
Insula 1101, 2 parva 1101, 3 Ex insulâ oriundus ibid
Insulæ incola ibid.
Insularia ibid.
Insularis ibid.
Insulsè ago 597 blatero 942 loquor 597 sapiens 1497
Insulsitas 188 porcina 1559, 2
Insulsus ¶ Non salitus, inconditus 130,3.596,2 ¶ Inculcatus, illepidus, rusticus 25. 1070. 1558. 1757 sum in modum porci 1559
Insultans calcibus 234 calamitatibus alienis 1788
Insultare alicui 212 insuper 233,2 legibus 125 malis 310 mortuis 541
Insultatio 758
Insultator 125
Insulto (pr.) 233. 1206 1468 insuper 233 calcibus insuper 1303. ¶ Illudo, glorior adversus aliquem 233.300.311,2.758. 1687. 1788
Insultus 125. 522 bellicus 488
Insum 305.482.491. 570.571 761, 2
Insumo 84.215,3.1462.1600 in delicias 1498 insuper 358 profuse 1498. In quod multa insumuntur 115
Insumptio 115 profusa 1498
Insuo 458. 1417, 3 circumquaque 458 in tegete 1418
Insuper 530, 2. 531.1388 accendo 723. 1405 accipio 919 accuso 18. 730 acquiro 883, 3 acquisitus 883 acuo 98 addo 399 adhortor 767 adjicio 244 admitto 380 adscribo 337 advoco 732 aduro 723 ædifico 886 affligo 640 alo 1657 amando 1521 amitto 242 annecto 179 ascisco 883 assumo 918. 920. audio 101 averto 1545 aufero 76 augeo 59 calumnior 243 capior 116 cogito 1108 cogo 150 comedo 291 commemoro 592 compleo 1330 compono 1627 condio 753 confirmo 864 connecto 385 considero 1110 consumo 115 convenio in unum 575 coquo 560 corrigo 1193 corrumpo 1745 cudo 1793 curo 1026 damno afficio 584 debeo 1226 deligo 77 demo 76 depravo 1545 descendo 233 detraho 76 dicere 216.493. 1073 dico 20.938, 2 discedo 521 discerno 872 dissipo 1470 distribuo 1090 divido 77 do 398 399.400 ebibo 1311 edo 525 efficio 1377 egens 387 egeo 387, 2 ejulo 1156 elargiri 399 emo 1409 enarro 521 esse 572 excogito 1109 exeo 429, 2 exhibeo 552 eximo 77 expolio 507 exprimo 640 extruo 1479 exuro 723 fabricor 1793 facio 1377 fateor 943 faveo 619 genero 308 gratiam habere 447 jacio sursum 242 impedio 906 impono 1621 incido 1315 incumbo ibid. incurro ibid. indigner 828 induo me 561 induro 1413 inflammo 1405 infundo 1806,2 ingenero 308 insumo 358 intendo 1589. 1593 interrogo 460. 524 invideo 1746 irrideo 311 irrigo 286 irruo 1314 juro 1160, 2 juvo 1856 lego 78 libo 951 machinor 1052. 1615 mandare 1582. 1596 mandere 1006 minitor 174 mitto 1279. 1280 molestiam affero 981 monstro 364 muneror 313 nomino 1167 obtineo 1377 occido 76 ominor 801 opus est 387 ostendo 364 paciscor 1622 pario 1630 pinguefacio 970 percontor 1403 perfolvo 1624 perspicio 1109 perverto 1545 peto 87.88 præbeo 45. 552 præparo 1480 prehendo 920 premo 640 profilio 1303 prosum 1856,2, quæro 401 rado 813 relinquo 954 respondeo 76 rogo 387 sancio 1629 scisitor 712, 2 scribo 338. 712. 1522 sino 434 spondeo 943 suadeo 1073 subministro 45 sunt 570 suppedito 45 uro 723 utor 1821
Insuperabiles bello 1358
Insuperabilis 250.611.1012 1102.1239.1803 vis 559
Insurgens adversus regem 80 ense 84
Insurgo 39.548.695. 1303 adversus vel contrà 695,5. 699. 700 ex adverso 573 in aliquem 707 unà 700
Insurrectio 695 adversus aliquem 80.696
Insurrexerunt adversus populum 695
Insuti aculsi 1417
Insutus femori ibid.
Intacta à tauro juvenca 1585 manebat 1008 virgo 639 1244 vita omni vitio 639
Intactæ triremes adhuc à mari 1244
Intacti 1249
Intactilis 177
Intactum 65 corpus à plagis 663
Intactus 177,3.639,2.771 1008.1708.1822.1838
Intectus 846
Integer ¶ Totus 805 annus 1246. 1738. ¶ Illæsus 224 771.1708 ¶ Infractus 645 ¶ Incolumis, non mutilus 104. ¶ Inviolatus, non attritus 1671. Non imminutus 1023. ¶ Perfectus 195.1217 1328. 1494, 2. 1527. 1599, 4. ¶ Illibatus, incorruptus, purus, sincerus, non vitiosus 177.639.784.805.1745 ævi 95. mentis 1762
Intego 452,2.454.881,2.736 1288.1400.1401.1477.1517 supernè 1477
Integor 736.1402
Integra & absoluta natura cujusque rei 1029 & perfecta verba pronuntians 1536
Integræ sex legiones 1599
Integram vocem habens & perfectam 1783.
Integrè ¶ Absolutè, perfectè, plenè 195.1597.1599. ¶ Incolumiter 771. ¶ Incorruptè 382
Integris membris præditus 1029,2 viribus adhuc præditus 1094,2
Integritas ¶ Perfectio 1597 1598 omnium partium 805. ¶ Incolumitas 771 virium 1460. ¶ Incorruptibilitas 1745. ¶ Honestas 4 morum ibid. vitio carens 805
ab Integro 199
de Integro 170.720
Integros pedes habens 1370 1372
Integrum 1155 esse 305 scribo 341 se & sincerum exhibens in qualibet re 379. In integrum restituo 1193, 2 restituunt res 1654
Integumentum 451.452,453, 2. 736.1712 corporis 1477 tutelare 248. Sine integumentis 736
Intellectu assequor 249, 2 difficile 947 difficilis 97 568.637.998.1108 facilis 97 568.999.1109,2.1177,2
Intellectualis 1107
Intellectualiter ibid.
Intellectum abjicio 1108. Ad intellectum redeo 1546
Intellectus, ûs 1107
Intellexi nihil de Peleo 1402
Intelligenda hæc simplicitùs 99
Intelligendi facultate præditus 1107
Intelligendo facilè 999
Intelligendum præbeo 1457
Intelligens 568, 2.1108.1688 non 1107. 1108 res facilè 97 vis 689
Intelligentem facio 568
Intelligenter ibid.
Intelligentia 83.568,2.1051 1107. 1108. 1110. 1177. 1342 1762, 2
Intelligentiâ assequor dicendem 97
Intelligentiæ carentia 1107
Intelligentiam cui Deus abstulit 297 sub intelligentiam cadens 1107
Intelligi qui potest 568. 1832 qui non potest 1107. 1109 ut difficulter queat 1608 ut facilè queat 1109 ut non possit 1108 ut vix possit 998
Intelligibilis 1107
Intelligibiliter ibid.
Intelligo ¶ Animadverto, cognosco, percipio, sentio 82. 84. 90. 240. 316. 319. 445. 567 922.998,2.1107.1109. 1110.1187.1188.1342.1764 1785 citò 192 hæc ita se habere 82 non 598. 1107 per allegoricam 921 perperam 1109 post ibid. sermonem Romanum 90. ¶ Audio, cognosco, resciso 83.567.1402, 2, 1495 prius 1403. ¶ Interpretor 919. 1110 hoc vel illo modo 379
Intemeratus 784.1053
Intemperans 39. 771. 823. factum 823 sum ibid.
Intemperantem esse 544
Intemperanter 823.863 gerere se 544 gero me 823,2 vivens 394 vivo 863 vivo unà cum aliquo 823
Intemperantia 771. 772. 823. 863, 2 circa res venereas 823
Intemperatus ¶ Immoderatus 772
Intemperies 771.772, 2. 1041 æris 60
Intempertis agor 350
Intempesta nox 1656 nocte 95 1114
Intempestiva sermocinatio 939
Intempestivè 720.721,2 1242 1852 venit ibid.
Intempestivitas 721.1852
Intempestivo partu editus 163 1
Intempestivum tempus 1852
Intempestivus 721, 5.1852,4. admodum 1852 omninò ibid.
Intendebat spes, id est, accendebat, & majores reddebat 1588
Intendebatur pugna 1586
Intendendi vim habens 1587. 1589
Intendens extremas partes 1592
Intendere arcum in scopum 550 arcus 1587 crimen 697 litem 729. 1375. 1623 nervos omnes 1587 oculos 550. ¶ Augere 1589 annonam 1639
Intendo ¶ Contendo 1586. 1587,3.1588.1589,2,1593, 2 animum 699. 1761 animum ad aliquid 1187 animū tibi 1109 insuper 1589. 1593 litem 401. 911 nervos 1591 supra modum ibid. vires 1032 unà 1590. ¶ Augeo 37 pretium 1639
Intendor 1586. 1587 simul 1590
Intensè 1589,2.1592 mugiens 1075
Intensio 1589 certaminis 95
Intenta vox 86 vox admodum 1591 voce 1193 voce loquor 1193, 2 voce prolusum verbum ibid.

Intentare gladium 1588,2
Intentatus 1265,2
Intentatio 1588
Intentè 1589
Intenti erant in me 1786
Intentio ¶ Contentio 1586,2 1587.1588. 1589, 3 animi 1376 chordarum 1593 mentis 1586 ſtudii ibid. quæ ſimul ſit 1589 vocis 1586,2. ¶ Propoſitum, ſcopus 1625. ¶ Actio, quæ intenditur 248.694
Intenſionis depulſio 698
Intentis oculis 1591 oculis aſpicio ibid. oculis inſpicio ib. oculis intuens ibid. oculis ſpeculor 1475 viribus 1589. 1592
Intento 1588,2
Intentum animum habeo ad navigationem 1187
Intentus ¶ Contentus 1586 1589 nervis 1592. ¶ Vehemens 1509. 1589. ¶ Attentus, erectus 1038 admodum 1591 ſum 699 ſum alicui rei 1293
Inter 146.392.481.489,1035 1036. 1037, 3. 1054. alia 481 alios ibid. aſſandum 1037 confabulandum ibid. cœnam 1242 eos rumor percreſcebat 1037 ignem & terram 1035 inſulas 392 nos quæ intercedit amicitia 1388 mortuos jaceo 1054. Muſas & Charitas ibid. omnia ſpectatu dignus 392 pedes 1369 pocula dictus vel factus 892. 1146 quos erat 481 ſcyphos 1145 ſe rapere non cohæreſcunt 123 ſe pugnare. Ind. ωλ virgulta 755 utroſque parum erat terræ.
Interanea 437. 485.817,1100 1531
Interaneum 901
Interbibo 1311
Intercalare 34.1315
Intercalares dies 34.235
Intercalaris 244,3 verſus 48
Intercalatio 244,2.1623
Intercalatus 244,2
Intercalo 243 244,2
Intercapedo 919.1037
Intercedens cum hiſce communio 819
Intercedere ¶ Fide jubere 244
Intercedet ¶ Intererit 520
Intercedo 1272. 1314 ¶ Refragor 1363 ¶ Interpello pro 1676
Intercepta merces 1528
Interceptio 919,2
Interceſſio 1272. ¶ Mediatoria 1036. ¶ Deprecatio 1676
Interceſſor 1272. ¶ Mediator 1036. ¶ Deprecator 731 ¶ Sequeſter 435,2
Interceſſores ¶ Mediatores 1381
Intercidendi actio 1314
Intercidens, id eſt, inter alios medius cadens 420
Intercidentia, æ 1315
Intercidere aquæ ductus 842
Interciderunt iter vocis ibid.
Intercido 842, 3 curſum aut iter ibid.
Intercido 1314.1315
Intercipere prædam 433 800.919,3.924.1603.
Intercipior 919.921 in medio cur ſu 924
Interciſio 842. Ind. ſ. curſus aut itineris 842
Interciſus non ibid. pulſus ibid.
Intercludere commeatum 800
Intercludo 800, 2.919,2 920
Intercludor 919.921
Interclusio 800.919,2
Intercluſiſſe reſpirationem ejus 919
Interclusus 800 non ibid.
Intercolumna 1301
Intercolumnium 324
Intercus aqua 1148.1689,2
Intercute aquâ laborans 1691
Interdicere 492.493 alicui aliquâ re 729 nolle 1427
Interdicitur mihi per præconem 786
Interdico 9.20. 216.459.729 937. 1073. 1640 per præconem 786
Interdictio 20, 2.1426
Interdictum 9.20.786 1426
Interdictum eſt ibid.
Interdiu 606. 1037, Ind. πς cuſtodire 1223 oberrans 1755
Interduca lis 1120
Interdum 483. 1209 1214 quidem interdum vero 1214
Interea 481. 1035.1036. 1227.1855 dum 1035.1227 dum lavaretur 1037
Interemptio. Ind. κα.
Interemptor 76. 1153 hominum 973
Intereo 121.641.1149.1153 1421.1448. 1744, 2 fame 641 iterum 1744
Intererat cujus maximè 1727
Intererit tempus 570
Intereſſe alicui rei 1676 negotiis 571 pugnæ 1676 ſacrificio 571
Intereſt 1727
Interfando 250
Interfari ibid.
Interfatio 941
Interfatus eſt 493 hoc ibid
Interfecit 884
Interfectio 76.1831
Interfector 76.78.564 884. 1153.1722.1800 domini 884 draconis 1154 hominum 289, 2 leonis 1723 liberorum ibid. ſuporum 1416 mortalium 884 multorum 1746 prædonum 884 puerorum 1723 ſuum ibid. taurorum ibid.
Interfectus 351.739.884. 1743. 1744 ab alio 1720 à muliere 884 à ſeipſo 351 à viro 739 recenter 1720
Interfectrix 1153 aprorum 1723. Gorgus ibid. hominum 289,2 liberorum 1723 multorum 1746 puerorum 1723 ſuum ibid.
Interfemina 1049
Interfemoralis congreſſus ib.
Inte ficere ſe mutuò 884 veneno ibid.
Interfici ab aliquo, 641
Interficiens gigantes 1723 multos 885 viros 1722 ſe ipſum 884
Interficientes ſe mutuò 1722
Interficio 69.74.75,2.293 481.5. 507.508.883.884,4. 885. 1560. 1714. 1722, 3. 1723.1744. 1802. 1821,2 antè 1745 contrà 884 hominem ibid. ſimul 1723 viciſſim 1153 unà 884
Interficior 76.641.884,2,1313 1560.1744.1745 abs te 952
Interfluo 1423
Intergerinus paries 1643
Interjaceo 761
Interjecta nubes tanquam diſcrimen 1202 quæ ſunt 1035
Interjecti ſunt multi montes 1037
Interjectio 244.1623,2
Interjectis duobus diebus 953 paucis 1037
Interjecto tempore 1829 temporis intervallo 1035
Interjectum ſpatium 953
Interjectus (a) 1036 ſum 761 1385 ſum inter 1036
Interjectus, ûs 244.1327
Interii 1148.1149
Interjicere 34
Interjicietur tempus 570
Interjicio 244.458.1582 clàm aut obiter 1582 latenter 244
Interjicior 305
Interjicit valdè breve tempus, quin perpetuò germinet 953
Interiſſe 1743
Interiit qui recens 1744
Interim 1035.1036.1227 1855,2 dum 1037
Interimo 78.120.720.784 1153.1743.1744
Interimor 641.884.1153. 1744 ab Atridis 1153
Interior 461.482
Interiora 485
ex Interiori loco 482
qui interit difficulter 1154
Interitui obnoxius 1743.1744
Interitus 199. 1148. 1368. 1744 Ind. απ.
Interitus expers 1154,2
Interiùs 482
Interlabi 1315
Interlabor 1314.1315
Interlapſis ducentis annis 305
Interlita lis & inducta 336 1120
Interloquor 216.1782
Interloquutio 942
Interloquutus eſt 493
Interlucare 719
Interlucatio ibid.
Interlucentia, æ 1705
Interluceo 926
Interlunium 1047.1131
Intermedius 1036, 2,1037
Intermenſtrua luna 1047
Interminari graviter 288
Interminatè 1200
Interminatio adjecta 174
Interminatus. ¶Infinitus 1200 1290.1610
Interminor 174,2
Intermiſſio 548.549.558 953,2.1254. 1255. Sine intermiſſione 52. 554.614 953.1471.1508
Intermiſſionè do 1254.1255
Intermiſſo ſtudio equorum 1568
non Intermiſſus 953
Intermittens pulſus ibid.
Intermitto 244.550.563.564 953 1568
Intermundia 854
Interna pars cujuslibet rei 485
Internaſcor 1777
Internecio 116.641.1153 1154,3.1744,2.1745. Cum internecione 1154
Internitens
Interniteo 926 ibid.
Internodia 905 multa habens 331
Internodiis crebris diſtinctus ibid.
Internodium arundinis 331,2
Internoſcendi vi prædituſ 415
Internoſco 318. 319.323.415
Internuntii functio 32 miſſio 1521
Internuntius 8.9. 32.1036. 1820 vaticiniorum 1718,2
Intero 652.814.1670
Interpellare ſermonem 250
Interpellatio ſermonis ibid. Sine interpellatione 1344
Interpellato ſermone 250
Interpello ¶ mpedio, interrumpo 842,2 879. 919. ¶ Obturbo 880. ¶ Solicito de ſtupro 1264 ¶ Intercedo pro 1676
Interpellor ¶ Interrumpor 842 obturbor, moleſtia mihi exhibetur 1230. ¶ Solicitor de ſtupro 1264
Interplicatio 1327
Interplico ibid.
Interpono 244.697.1582 me 1036
Interpoſitio 1582.1623,2
Interpoſitis ſpatiis 1622
Interpoſitus (a) 1623 ſum 761
Interpoſitus (s) 1759
Interpoſuit ſe cum jurejurando 1036
Interpoto 1311
Interpres 250.328.517. 518. 1705. 1758 deorum 1718.2 ſomniorum 874 ſum oraculorum 1717 ¶ Internuncius 1036. 1120
Interpretamentum 518
Interpretans commentariis ſcriptis 1062
Interpretari in bonam vel malam partem 379 jura 593 ſomnia 873 vitionem ibid.
Interpretatio 518,2 1595.1758,2. callida & coacta 1496 mala & perverſa 518 obliqua & prava 593 quæ fit ſcriptis commentariis 1061 ſcripturæ 1717 ſomnii 873, 2 vocum obſcuriorum 327
Interpretatorius 518
per Interpretem loquor 250
Interpretes Muſarum, Poëtæ 1718 oraculorum 1717 ſacrorum 593
Interpretis divinarum rerum munere fungor 1718
Interpretor 517.518, 873.919 1758, 2 commentariis ſcriptis 1061 malè, perperam, ſiniſtrè 518. 593. 1570. & transfero in aliam linguam 1273
Interpunctio 1524
Interpungo 1532
Interpurgo 719
Interquieſcere facio 988. 1254. 1255

Interquieſco 988.1254.1255
Interregnum 258
Interrepo 1315
Interrex 258
Interritus. 1295
Interrogas de Sole 524
Interrogare 711 7..
Interrogatio 524,3.871.1402 3 mutua 524. Per interrogationem ibid.
Interrogatiuncula 524
Interrogativè ibid.
Interrogativus 140..
Interrogator exquiſitus. 1035
Interrogatorius 524. 871
Interrogaturus. 460
Interrogo 524,6.458,2.459, 13.460.6.87 1,2.1397.1402 3.1591. antè 525.871 clàm 525 inſuper 460. 524.525 rurſus 459 ſimul 525 viciſſim 524.
Interrogor 524. 871
Interrumpo 842.919. 984
Interrumpor 842, 2
Interruptus 549 non 842
Interſcalmium 1306
Interſcapilium 1764
Interſeco 763.842
Interſegmen muro 1559
Interſepimentum 1795
Interſepio 456.1524.1759,3 muro 1594
non Interſeptus 1759
Interſerere 1315
Interſero ¶ Interſemino 244 1504. ¶ Interjicio, interpono 243.2 4,2.458. 1623 interponoque ſubdolè 336.
Interſeror ¶ Interſpergor 1505
Interſitio ſubdola 244
Interſitum 1505
Interſpergo 1504
Interſpergor 1505
Interſpiro 1343
Interſtitia 1201
Interſtitiis longis plantare 393
Interſtitium 181,697,2. 1037 1202 durum rupium 1560 inter artus 1777 inter arborum ſeu plantarum ordines 1207
Interſum, ſu Adſum, præſens ſum 305. 570. 1676 una 572. ¶ Interjicior, interlabor 305,2 570.2
Intertexo 1326. 1698. variè 1356
Intertexor 1326
Intertextus 1699 auro ibid.
Interrigo 1669
Intertrimentum 1670
Intertritura ibid.
Interturbatio 1230,2
Intervalla 1201 locorum 697
Intervallatus 697
Intervallis diſcretus, ibid. longis plantare 393
Intervallo longo cum vidi 393 temporis interjecto 1035. Ex intervallo 953 ſine intervallo & diſtantia 697
Intervallum 697,2. 1035. 1777 magnum inter virtutem & vitium 697 quo abſumus. ibid.
Intervenientia, æ 1315
Intervenio. ¶ Supervenio. 522 699.1706. ¶ Interpono me 1036 ut advocatus & patronus. 732.
Intervallo 1315
Interventor. 435.1036.1120.
Interverſor 433
Intervertere 1112
Interverto 77.802
Interula 561.1812
Inteſtatus 1622
Inteſtina 437.482.484.485. 688.817.1100 recta habens 485
Inteſtinalis 485
Inteſtinorum lævitas ibid. lævore ſeu fluxu laboro ib. roſiones 508 tormen 453 tormina 485 tumultus & ſtrepitus 276,4
Inteſtinum 485. 901.1816. 1817. 1818 coctum. Ind. op. craſſum 1774. 1810 rectum 199.535.
Inteſtinum bellum 390. 1771
Intexere 1049 multam tramam in pauco ſtamine ibid.
Intexo 1247.1326.1698, 3. contrà 1326. auro 1699
Intima pars navium 1087
Intimè 482
Intimus 461.482.1080,3. locus 229
Intingat extremum digitum ſuum in aquam 254
Intingo 254,2.286,2. 1712
Intinctus, ûs 254,2
Intolerabile facinus 548
Intolerabilia 204
Intolerabilis 559.2.708.865 1517,2.1577.1734. Ind. ad. penè 865 ſum 1577.
Intolerabiliter 1150. 1517. 1732 1734
Intolerabilùs 559.1577.1732
Intoleras 548
Intoleranter 548.1517
Intolerantia 1577
Intonſus 762.763.835,2
Intorqueo. 301.669.741. 1760 1486.1545. telum. 106
Intorqueor. 669
Intortè 1486
Intorti crines 1326,2. 1450
Intortum, 301. quod eſt 1542 vellus habens 997
Intortus 452,2. 1415.1486
Intra 461. 484.485,2 ædes 485 diem ſextum 461 dies duos 481 dies paucos 604 dies viginti 484 dies triginta 461 modum 1035 ſe eſſe 484 1242 teli jactum 484 terminos noſtros qui eſt 1201
Intractabile. Ind. αε.
Intractabilis 39,2.252.1570 1619,2.1802
Intranſitiva verba. 234
Intremiſco 1667,5
Intrepida viſcera habens. 1511
Intrepidè 110.621,2.861.1337 2.1511.1579. 1643. 1644. 1667,3. 1720
Intrepido animo 704 pectore præditus 1511
Intrepidus 212. 361, 2. 362 1151.1337. 1395. 1579,2 1643.1644.1667,2.1720
Ind. æſ. animus 1720 in decendo 494
Intricatæ res & perplexæ 1270
Intricati ſermones 1326
Intricatus 342 nexus 1540, 2.
Intrinſeca paſſio 1249
Intrinſecus 461 patiens 1249 1250
Intritum 651. 652,2. 1079 1668,2
Intro ¶ Introeo 522.573. 677 1755
Introrſum 461, 484. admitto 1728 dimitto 565 fero 1728 fero inſuper 1761 jacio 564 recipio 380 voco 730
Introducere perſonas loquentes 33
Introduco 32.33.34.237.833 1728 antè 33 domum 1140 2. inſuper 593 loquentes 1347 penitùs 33 ſimul ibid viciſſim 33, 2. è contrario ibid.
Introducor 33.522. 833 cum certa pernicie 1745
Introductio 33 in ædes 1140, 2. quæ fit viciſſim, vel in alterius locum 33
Introductor literarum Ind. γρ.
Introductus obiter 1623 ſimul 33
Introduxit 592 luxum 593
Introeo 243. 573
Introibo 573
Introitus 243. 428,3.521,2. 1128 venarum & aliarum rerum 1535 vici 1534
Intromiſit carnificem 1279
Intromiſſio 33. 1279
Intromitto 32. 458. 565 566.872. 1728 antè 1279 mecum 33
Intropello 1848
Introrſum 229
Introrſus recedo 1832
Introſpexio 897
Introſpexerit in perfectam illam legem libertatis ibid
Introſpicio exerto capite 897 prono capite & propenſo collo ibid.
Introveho 891
quod Intruditur 293
Intrudo 1848 per ibid.
Intruſus convivio, à convivatore aut qui ſuperveniens ſeipſum intrudit 293.
Intuens eminus 1474 adverſis oculis 1185 intentis oculis 1591 multos 376
Intueor 61.215.269,4 270 376.445.446,2.960,2.1177 1034,2. 1186. 1187. 1242 1473.1474,2. contra 1179 cœlum 1476 in 1187 inclinato capite 897 ſcopum 1477 velut in ſpeculo 1176 1177 terribiliter glaucis oculis 323 tranſverſum 1187
Intueri fixis oculis 62 ſurſum 269
Intuitus omnes 1242 ſum 445.446
Intuitus, ûs 269, 3 continuus & inconnivens 1591
Intulerunt dolorem 226
Intumeo 1137.1750
Intumeſcit vultus 1137
Intumeſco 837.1137,5. 1750 1774,2 rurſus 1751 unà 1137
Intumuerant crura exhauſto veneno 1137. Qui intumuit ibid.
Inturgeſco 1774
Intus 461,2. 482,2.484.485,2 admitto 1761 capio 921 comprehendo 921. 922 recipio 484 relinquo 954,2
Intutus 543
Intybi genus 1455
Intybi 1674
adinvadeadum aptus 1623
Invadens 523 cum impetu 1822
Invadere aliquem aliquid 696 678 fames cives 176
Invadi qui non facilè poteſt 1801 qui non poteſt ibid.
Invadit cum ſenectus 574
Invado 74.166.176.233, 2. 243.248.522,2. 550. 573. 574.761.916.919.920.1149 1315,3.1483,2.1623. 1725 1777 bello 1541 claſſe 1334 contrà 1801 exercitu 1258, 2. feræ in modum 664 furioſè 1820. 1822,2 latenter 243 prior 1802 ſimul 243. 1624 unà 1483
Invador 1801
Invaleſcens paulatim 96
Invaleſcere 490
Invaleſcit malum tibi 590
Invaleſco. 58.96.400. 713, 2 861.864.1589,2
Invalida corpora habent 427
Invalidè 427,2 1441,1460
Invalidi pecuniis 427
Invalidos reddens 271
Invalidum eſſe 427
Invalidus 157.263, 271, 326 346, 713,2,765.863. 929. 973. 1029. 1031, 2. 1257 1441.1459.1463. 1673. ad aliquid 426 eſt 1277 ſum 1592
Invaluiſſe 1103
Invaluit ſermo 551
Invariabilis 127
Invaſi tyrannidem 177
Invaſio 677.920,3.1483 1623. 1663 cum impetu 1196 hoſtilis 34 templi 920
Invaſit civitatem religio 349 mentem 231 & corripuit nuntios 1483
Invaſor 244
Invaſu difficilis 243. 244 facilis 243. 244. 1624
Invectio 273.833
Invectitius 33
Invectiva 1531,2. 1686 oratio 1729
Invectus aliundè 1623
Invehebantur in ipſum 271
Invehi equis 1230
Invehis bellum in Atticam 29
Invehere ibid.
Inveho 34. 838. 1231 1670. 1728. 1729 aliunde 83
Invehor 468, 2. 833 1231 equo 686,3. ¶ Irruo 844 ¶ inſector, reprehendo 1664
Invehunt morbum 1670
Inveniendi ars 1645 facultate prædius 538
Inveniendis verbis ſolers 941
Invenio 131.4.538, 4. 539. 795, 2. 1266. 1602 1677 anxiâ cogitatione 1035 obiter 539,2 viam 1266 ultrà 539 unà ibid. ¶ Acquiro 1266
Invenior 538. 1266
Invenit nova verba 1266
Inventaria 333. 1705
Inventarium 336
Inventio 131. 538,2 539
Inventiuncula 1614
Inventor 131.538,2.539 verborum 494

Inventu difficile 1272 difficilis 538.539 facilis 1802
Inventum 538,2.655. 1615 artificiosum 1614 fortuitum 900 solers 539
Inventus 538 non ibid.
Invenustas 225
Invenustè 1796
Invenustus 225.324.734.1653 1796.1852. Ind. æ.
Inverecunda 1181 frons 1692
Inverecundè 86,2 1180
Inverecundia 66.86,2
Inverecundus 65.86,2.714 970.1692.1829. Ind. æ.
Inversè 1544,2
Inversio 1544.1545 glebarum 1548 scripturæ 338
Inverso ordine 122, 2 colloco 1544 facere aliquid 123
Inversus 122 & contrarius 127
Invertens podicem 1548
Inverto 246.793.1348.1544 1545,3 1546. 2 causas judiciales 404
Investigare 460,2
Investigari qui nequit 715
Investigatio ibid.
Investigator 1008 1517,2 aquarum 1008 naturæ 1776
Investigatu difficilis 513.514 715.2517
Investigo 401. 491.522. 715, 2 1517 diligenter 715
Investis 562. Ind. æp.
Inveteratcere 1668
Inveterasco 315.1829,4
Inveteratio 1237
Inveteratum 502
Inveteratus 1829
Invia via 235
Invicem 127
Invictè 1637
Invicti bello 1358
Invicto animo præditus 746
Invictus 47.133.611.1011. 1102.1651
Invidè 258.1746 non Invidendum contendentibus ad altiora 1746
Invidendus 583
Invidentia 258.1746,2
Invideo 64.258,2.583.1015 1088.1680,2. 1746 alienis 1746 aliquantum ibid. insuper ibid. ob ibid. operibus deorum 6
Invideor 6. 1015. 1746,2
Invidere 1746 cui nemo solet 1680
Invideri 761.1746. Cui invidetur ab oppidanis 1015
Invidia 258.423.582.583. 1015.1746,2 absit dicto aut verbo 423.1555
Invidiâ carens 1015. 1680 1746 commoti 583 laborare apud potentes 544 laboro 1746 nullâ laborans 1089 onerare 1307 percussus 1680 premens 1004 rumpantur 1429 vacuus 258. Ab invidiâ alienus 1746. Absque invidiâ ibid.
Invidiæ expers animus 1746 expositus ibid. non obnoxius 258. 1746
Invidiam conflare 37. 1746 conflo 243 deprecor ejus quod dicturus sum 423. Citra invidiam 258.1089. In invidiam adduco 243. Per invidiam 1746
Invidiosè 1746 non 226 1746
Invidiosum 7 esse 761 est 1746
Invidiosus 6. 226. 583. 584 980. 1015. 1746 minimè 1746 sum ibid.
Invidit mihi partum 1015
Invidus 258. 583,5. 1746 non 258
Invigilo 1695
Inviolabilis 263.1554
Inviolabiliter 263
Inviolatum 65
Inviolatus 1671
Invisam faciem habens 543 invisè 542
Invisibilis 960,2.1177. 1188
Invisibiliter 633. Ind. æ.
Invisissimus 542
Invisо 1473. 1474,2
Invisо aspectu aspiciens 1184
Invisum esse 411 esse alicui 1058 reddo 543
Invisus ¶ Odiosus 496. 542,2 613.624. 655. 1184. 1527. 1550 ob comitum turbam 96 diis 349 hominibus 1550 sum 1186.1550.1803
Invisus ¶ Non visus 624.960. 1178
Invita 466
Invitâ multitudine 263 non invitâ civitate 465
Invitamentum 399
Invitare ad bibendum 1747 donis 373
Invitatiunculâ ad bibendum 1747
Invitatus 728 á se ipso 732
Invitè facta vel suscepta 465
Invitis diis 465 nobis 203,2
Invito me 465,2
Invitò 150.465,2
Invito (v) ¶ Voco ad cœnam 9.728 vicissim 729. ¶ Incito, instigo 738. 1215.1267 ad aliquid agendum 766. ¶ nduco, infero 35
Invitus 171.443.465 facio 1146
Invius 235.765.1128,2.1144 1517
Invultus 403.1189.1378.1642
Inumbro 514.1484.1485 aliquantum 1485
Inumbror 1484
Inunctio 111,2.1826
Inunctus 111.1826,3 recens ibid.
Inundans 1330
Inundatio 616. 809 maris 1330
Inundo 809,4.810.1067.1329 2.1330,2.1423. 1752 antè 809 circumstagnando 968
Inundor 810
Inungi quo solemus 1826,4
Inungo 111.1822.1826,4 antè 1826
Inungor ibid.
Invoca deos 786
Invocatio 729.731 deorũ 810
Invocatò 732,2
Invocatorius 728.729. In quo invocatur Deus 732
Invocatus ¶ Non vocatus 732
Invoco 272.728.729.731,4 766,2. 767. 786. 801. 810. Deum 810
Involo 687. 1298,4
Involucris ¶ Implumis 687. 1394
Involucris verborum tecta oratio 71. Sine involucris 534.736
Involucro insuper impositо munio & integro 454 nullo tectus ibid.
Involucrum 451. 452, 2.453.2. 454. 736 cordis 824 fasciæ usum præbens 1500
Involvens vestem capiti 1503
Involvere calamitatibus 247
Involuntaria 466
Involuntariè 78.280
Involuntarium 280
Involuntarius 78.443
Involvo 1171 384. 451. 452. 453,4.454 547,2 846.893, 3 1288. 1499. 1503. 1678. 1818,2 circumcirca 1523 fasciâ 1576 fasciis 1499. 1500 orationẽ verbis 1327
Involvor 453 1523.1678 fasciis 1499
Involutio 452,453
Involutus 846.1503 spiritus multis 1503 sum 451
Involvuntur calamitatibus multis 893
Inurbanitas 24
Inurbanus 24.1362
Inurendi ars 723
Inurere ignóminiam 248 notam ignominiæ 415
Inures piaculum 1160
Inuritur mihi 1670
Inuro 723.1160,3 1161,2 1670 dedecus 1687 infamiam 86 notam famæ alicujus 1438
Inusitata novitas 1646 res valdè 720. vis quædam 82
Inusitatè 12 .1821
Inusitato modo 1646
Inusitatum 358. 1118
Inusitatus 122. 124.127. 1631. 1646,2. 1771. 1821. sum 1821
Inusta nota 723
Inustio ibid.
Inustione pictus 723,3
Inustiones 541
Inustor 723
Inustus 723,2
Inutilem reddo 499 1823
Inutilia loqui 938
Inutilis 250.501.750.765. 776.1165.1430.1553.1600 1628,2.1733.1821. 1823,2 1856,2 homo 275.764 penitus 1773 sum 1821
Inutilitas 1821. Ind. æx.
Inutiliter 1600. 1733.1821. 1823,2. 1856 occupo 499
Invulnerabilis 257
Invulneratus 645.1637,2

Jo

IO 715. Pæon 674
Jocatio 310
Jocationem amans 311
Jocator 310.1752
Joci 492
Jocis gaudens 1233 oblecto me 492
Joco dicor 1233 & ritu profequuti sunt hæc 1234
Jocor 310.1233.1795 tecum 1234 vicissim 1234. 1796
Jocorum amans 494
Jocos amans 311
Jocosa 310 dicta 492
Jocosus 310.1233.1752
Joculare factum 1795
Jocularis 1605, 2 res 1233
Joculariter 1233
Jocus 310. 492.1233
Jones imitor 716
Jonia ibi d.
Jonice ibid. 2
Jonicus ibid.
Jorci, caprearum genus 684
Jove natus 304 progenitus ipsius 1316 missus 251. Ind. nutritus 1658
Jovialia
Jovialis 581 ibid.
Jovis filius 1235

Ip

IPsa 432 lux 1715 veritas Ind. æv. vita 577. Eâ ipsâ nocte 1115
Ipsam 432.682.1103
Ipsas 432
Ipse 221.222 bonus per se 4 cerno oculis meis 1178 intelligo 1225 sufficiens sibi 1598 testis sibi 1005 quum quis vidit 1179 qui vidit suis oculis 1178 visus ibid. Et ipse 222
Ipsemet 231
Ipsis 432 duobus 1552,2
Ipsissimus 221
Ipsius ● 1057
Ipso cum clamore 273 meridie 95. A se ipso jugulatus 1561. Ex seipso qui didicit 999
Ipsorum 432 duorum 1552
Ipsos 432,2 1057
Ipsum 432.682.1103 esse. Ind. æv. se prædicare & jactitare 943 se perimens 1722

Ir

IRa 654.1031.1190. 1816,2 difficilis 1190 divina 1048, 3 gravis ibid. cui gravis est 1048,3 permanens ibid. repentina & acris 1817 vetus 854. Quum consenuerit & deferbuerit ira 160
Irâ accendo 723.1170. 1190, 4 accendo amarâ 1308 accendor 1190, 3 accensus 658. 1015 accensus valdè 658 concitatus adversus 1015 concitor 1507 exardere 1751 exardescens gravi 1190 excandesco 1048 fremo 288 inflammor 1170 1816 percitus 658 percitus sum 1031 præcipiti excandesco 658 subitâ & acri commovetur 793 subitâ & acri excandescens 658 tumet 285 tument corda 1137 vacuo animo 1048 vacuus ibid. vehementi percitus 1190 sine irâ 1048.1190
Iracunda valdè 904
Iracundè 855,3.1048.1190,2 1191 nimium. Ind. æv. valdè 576
Iracundia 654.658.1190, 1817
Iracundo impetu concitatus 1015
Iracundus 589. 576.658,3 746,2. 855. 1048. 1190,4. 1563. 1790. 1816 nimium Ind æv. valdè 1817 Ind. æp.
Iræ impatiens 448 impotens sum 658
Iram accendere 437 concipiens suâ sponte 1817 concitare 1348 concoquere 1287 de-

1287 deponere 566 depono 1048 differo 658 exerceo 1048 placare 93. Ad iram commoveor 1190 citò qui ferrur 1169 concitare quæ solent 1170 concitatio 1190 concito 658 903. 1170. 1190. 1816, 2. concito simul 658 concitor 1816 concitor subito 1817 præceps 658 proclivitas 1817 provocare 880 provoco 508. 812 provocor 508. 903
Iras graves premens animo 854. 855 veteres non habens 855
Irascens citò, sed facilè, iram deponens 1817 non 1190, 3 subitò 1817
Irasci alicui 1190 desino 1048 non 1190
Irascor 658, 2. 854, 3. 880. 903.904.1048. 1088.1089. 1134.1190, 3. 1488. 1507. 1790.1791.1816,3. Ind. æv. insuper 1191 moderatè 1190 paulum 1191 propter 1817 simul 658 subitò 1817 vehementer ib. vicissim 1048
Irate 855.1791
Irato animo 655. 855 animo nimium. Ind. væ.
Iratum reddo 658 vultum præferens 1488
Iratus 854,4.1190.1816 non 1048 sibi ipsi 1817 supra modum 855. 1817 sum 1031 valdè 855.1032 valdè sum 1032 vicissim 855 ut erat 544
Ire 29.518 medio 1601 obviam 164. 165 obviam hostiliter 1852 obviam primis conatibus inceptisq; 666 suppetias 522 viam longam 598
Iris 688
Ironia 460
Ironicè ibid. loquor ibid.
Irradior 15.257
Irrationabilitas 946
Irreconciliabilis 122. 123. 1507
Irreconciliabiliter 123
Irredux 1655
Irrefutabilis 1426
Irreligiosum 1449
Irreligiosus 924. 1449,2. sum ibid.
Irremediabilis 1074
Irreparabilis 1479
Irrepo 428.519,4. 522, 2. 573,2. 1314. clàm 519, 2. clanculum 1223 cum certâ pernicie 1745
Irreprehensè 730. 731.920 1337
Irreprehensibilis 18.472,2.923
Irreprehensus 730.731.1030. 1032. 1315. 1337. 1518. 1579.1640.1839
Irreptio 428
Irrepitius, qui se clàm insinuavit 33
Irrepto 428
Irrequieta 465
Irrequietè 1255,2
Irrequietus 537.818.1255,2
Irretientes laqueis verborum 1467
Irretio 384,3.1256 1326 1447 tendiculis 1300
Irretior 549.1326
Irretitus pedibus telæ aranеæ 1326
Irreverens 924
Irreverenter 66
Irrevocabilis 731
Irridens 1081
Irrideo 55. 310.311,3. 663. 681, 2. 717. 725. 828. 987 1075,2.1081,2.1234.1525. 1536.1810.1813,2. Ind. æv. amarulenter 347 cavillis 1490 dicteriis ibid. diducto ritu 1445 insuper 55 311 oculis 680. 681 tortis labris 1076 vicissim 1075
Irrideor 311. 1081. 1462. 1813
Irridere 1234
Irridet enses Laconicos veluti parvos 1490
Irrigare 1228
Irrigatio 42.184,2.286.378. 1157.1311.1228.1690
Irrigatus circumcirca 1416,2 nuper 184.286
Irrigo 74. 184, 5. 185.286. 378.393.1104.1157.1311, 2 1586. 1690,2.1699. Ind. æ & æv. antè 378 circum 393 defuper 74 in superficie 1104 insuper 286 prius ibid.
Irrigor 184. 185. 286.1104. 1131. 1690.1699
Irriguus 1306.1422.1690 locus 445.950.951, 2.1311
Irrisio 311. 681.987. 1075, 2.1081,2.1082.1463. 1605 1810. 1813, 2 amarulenta 1445 per scomma 1491
Irrisione dignum 1463
Irrisor 310. 314. 1081.1082 1234.1813
Irrita facit hæc 899 ova 1222,2 1781
Irritabilis 1190 facilè 509 non Irritæ preces 1599
Irritamen 508
Irritamentum 508.509
Irritandi vim habens 703
Irritatio 508.509. 1170
Irritator 508
Irritatorius ibid.
Irritè 1378
Irriti dies 939
Irrito 25.730.508,3.509, 4. 516.564.812.814.903.992. 1190,4.1430.1487,2.1685. aliquantum 509 scommate 512
Irritor 23.508.903.904.1190 1710 Ind. æv.
Irritum facio vel reddo 129 899,2.1682 ovum 153. 1222. Non irritum emisit telum 129
Irritus 129.152.859.899.1598 1628.1781 non 1599
Irrogare infamiam 248 mulctam 1638
Irrogatas legibus mulctas persolvere 584
Irrogo 1623 mulctam 337 pœnam 1642
Irrorans guttis pulchris 1415
Irrorator ibid.
Irroratus ibid.
Irroro 424.1113.1415,2. 1416,2. 1514. 1835, 2 aliquantum 1835
Irruam 84
Irrueto 512
Irruebant in me hastis 84 in se mutuò 85
Irruens 125 cum impetu 1508 1822 in hostes 1196 velociter 1508
Irruerent in eos 574
Irrui 84
Irruit 1207, 2 in nos 598 in Pompeium 1196
Irrumpendo 1847
Irrumpens 565
Irrumpere cùm tentasset vi 1315
Irrumpo 84. 166. 243. 244.468.1196. 1236.1237. 1314, 2. 1848 in alium 244 simul 1314 per vim 263
Irruo 84,3. 125. 182. 243. 248, 268, 2. 632. 653. 844 1144.1149. 1195. 1196,2, 1207.1208. 1314. 1315, 3. 1317. 1337. 1418. 1452. 1482. 1483, 5. 1725. 1731. 1847. 1848 aliquò 84 à tergo 1729 circumcirca 1483 contrà 244. 1196. 1314 in aliquem 84 insuper 1314 juxta 1483 magno cum impetu 1314 simul 85.1314
Irruptio 243.244.1663.1664
Irruptionem facio 248

Is

IS 1225
Ischiadi obnoxius 712
Isicium 690
Isthmi 219
Isthmia ibid.
Isthmiaca victoria ibid.
Isthmiacos ludos celebro ib.
Isthmiacum certamen ibid.
Isthmiaca pinus ibid.
Isthmo similis ibid.
Isthmum traduco ibid.
Isthmus 690.1336
Istic 221, 2.1127
Istinc 221
Istuc 483

It

ITa ¶ Adeò 1127. ¶ Sic, hoc modo 1127, 2. 1147. 1225 1854. 1855 demum 1225 ut 1854, 2. Et hæc quidem ita se habent 719. Quæ cum ita sint 1214. Ut ita dicam 492. 1725. ¶ Affirmandi adverb. 1083. 1225 sanè 719
Itáne verò 462,2
Itaque 719.1025.1031.1216 1219,2.1336.1642,2.1855 Itaque quòd 1215. Non itaque 1216
Itare 619
Itatio 1755
Itator ibid.
Item 231. 1046. Non item 119
Iter 169.230.1128,2. 1267. 1269. 1521. 1668. commune 1131 conficere 1597 conficiens celeriter pedibus 1370 contentum 501 emovitur duplex 1267 expeditum habens 1129 facere 1656 facere cupio 765 facere per terram 1128 faciebant citato gradu 1452 faciebat festinanter 1267 faciens per se 765 facio 1128. 1267, 1269. facio ægrè 1128 facio unà 1131 facit 1267 habeo per 1272 impervium 1128,2 longum conficere 598 nocturnum 1269 per
locum 1272, 2 prosperum 1129 prosperum obtineo à Deo 1130 prosperum & expetitum præbeo ibid. reciprocum ibid. relegens 1208 succedit prosperè 1130 sufferre 1267 unius diei 604; Ad iter conficiendum idoneus 1128
Iteratio 891 1128 nominum 579 verbi ejusdem 943
Iteratus 377
Itero 377.891, 2.917.918
Iterum 215. 228 377.1208, 1239 collectus 935 commemoro, commonefacio 1061 compactus 1302 corrumpor 1744 dico idem 943 dulce reddo 327 effugio 1264 experior 1265 germinans 268 intereo 1744 lacero 1118 mejens 1221 metior 1039 natus 1780 numero 1286 oberro 1320 fortiti 349 venditus 1292 verso 1359
Itidem 222. 1854. Non itidem ut antea 719
Itinere prospero 1129 prospero progredior ibid.
Itineris comes 1131.1269 comes sum 1273 confectio 169, 2 dux 42 socius sum 1131. Multum itineris ibid.
Itio 521,2.1030. 1451 per locum aliquem 1272,2. Contrà itio 231
Ito 1755,2
Itrium 1424

Ju

JUba 443. 1789. Ex jubâ equinâ factus 1789
Jubæ vento expassæ 158
Jubam habens cæsiam 1789 erectam ibid. mollem ibid. nigram ibid. promissam ibid.
Jubar 1721
Jubas erigo 1789
Jubatus ibid. benè ibid.
Jubebat populum silere 170
Jubeo 9.20. 72.170.216. 435.436. 565.766, 3. 933. 1456.1522. 1582. 1583, 2. 1628. 1757 contrà 760 salvere 766 valere 30 vicissim 766
Jubeor 766. 1583 vicissim 766
Jubilatio militum 107
Jubilum 915
Jucunda cibaria ori 1537 comessatio 907 somnia afferens 1164
Jucundam vocem habens 1783.1784
Jucundè 157.594.1610, 1748 1795 olens 1135
Jucundior 1795
Jucundissimè 594
Jucundissimus 595.1610 1795
Jucunditas 595, 2, 1610 animi 595
Jucunditate affectus 595 officio ibid.
Jucunditatem affero 1598 melleam imitans 1927
Jucundius 594
Jucundo colore præditus 1827 colore sum ibid.
Jucundos fructus gignens 751
Jucundum est audire 594 odorem

odorem ſpirans 1345 reddo 596 reddo unà ibid. ver.959 vinum ferens 1145
Jucundus 5.157. 225. 260,2 300.326.327.496.497.540 594.595,3. 867. 929. 930. 968. 1610, 2. 1795. 1796. 1820. animo 595. aſpectu 1185 odor 1135 populo 1610
Judex 230.402.711.870.1425 1674 certaminum. Ind. ex. in heliſæâ 601 juſtus 874 ordinarius 232
Judicandi munus 601 peritia ſeu ſolertia 871 peritus 402.871
Judicandus iterum 403
Judicans rectè 322 ex animi ſui ſententiâ 321
Judicari de quo vix poteſt 872
Judicata res 404. E re judicatâ obnoxius 404, 2
Judicatam controverſiam refero 404
Judicatio 870
Judicatorius ibid.
Judicatu difficilis 874 facilis ibid.
Judicatum 404. Secundum quem judicatum eſt 405
Judicatus non 404.872
Judice ſeipſo qui utitur 403
Judicem eſſe cauſæ 283
Judices 404 conſtituit omnes homines 673 pedanei 405
Judicia exerceo 405
Judiciales orationes 402 præceptiones trado 940 ſportulæ 402
Judicialis 402,2,601
Judiciarius 402
Judicii conſtitutio 701 conſtitutio in aliquem 33 inopia 874. 946
Judiciis peractis 405 qui præeſt 403 ſubjicere 38
Judicio carens locus 1760 contendo 402.403.405,2. 940, 2 contendo, crebro multumque 404 certare 47 offero me 700 periclitor 47 permittens ſe 403 perſequi 467 perſequor 411 præſtitutum tempus 402 ſiſtere 702 ſiſti 305 ſiſto me 403. 528. ¶ Adhibito 870 carens 321. Meo judicio 755. 1149. Meo quidem judicio 317. Nullo cum judicio 874, 2 ſine judicio & delectu verba funditans 1073
Judicium ¶ Dica, jurisdictio, ſententia judicialis 46.401,402. 870. 1359 æquum 874 cædis dictaviſſe mihi 911 conſtitutum 697 corruptum 404. detrecto ib. dictare 332. 405. 522. 697. dicto 911 edo ibid. ferens rectè & juſtè 404 fero 873 irritum factum 403 pravum & iniquum 874 promittere 380 rectum & incorruptum 404 rectum ferre de 870 reſortiri 912 ſinceritum 404 ſubire 555. In judicium voco 729. 732. ¶ Intellectus, cenſura, æſtimatio 83. 870. 872, 2 non adhibitum 874
Judico ¶ Diſcepto, jus dico 402, 2. 870 ex animi mei ſenſu & meo arbitratu 322 iterum 404 perperam 320 unà 405. ¶ Cenſeo, exiſtimo 316.317.402. 870. 873 de 319 hoc de te ibid. dignum 1638 te imperitum 319
Judicor ¶ Diſceptor 402. ¶ Cenſeor 870
Judicum conſeſſus 402.443 merces 402 more ibid. præfectus 405
Juga curruum conſtruere 1350 montium 250 vitium 578 ¶ Tranſtra 440. 578.579
Jugales 578
Jugalia lora 581
Jugalis 578,2. 579
Jugarius 469
Jugatim 579 incedere 578
Jugatorius 578
Jugeri dimidium 1325 menſuram excedens ibid. ſpatium excedens 343
Jugerum 191.343.1325,2. æquans 1325 duorum 343 trium ibid. ſex. ibid. decem ibid. multorum ibid. quinquaginta 343
Jugi lorum 1455 pars in quam jumenta collum immittunt 578
Jugis 380. 1589 opera 1589
Jugiter 607. 953. 961. 969 1084. 1246. 1597
Juglandes 1295
Juglans 752
Jugo aſtrictus 578 eidem ſubditus 580. 581 eodem copulari 581 exolvo 579 ſubdere 38 ſubdor ibid. ſubmitto 578.580
Jugulare 520
Jugularis 1560
Jugulatio ibid. ovium 1561
Jugulationis avidus 1560
Jugulator 1560, 2 porcorum 1561
Jugulatorius 1560
Jugulatrix ibid.
Jugulatus 1606 à ſeipſo 1561 nuper 1561, 2 ſanguinolentè ibid.
Juguli cavitas, cui ſubditur culter jugulatorius 1561
Jugulo vicina pars ibid.
Jugulo 1440. 1560, 3. 1606. antè 1560 oves 1561 ſubtus 1560 ſuper 1560, 2 victimas ibid.
Jugulor 1560
Jugulum vel jugulus 914. 1560 diſſeco alicui 1560 incidens 1606 incido ibid. reſolvens alicui 1560
Jugum 578, 2 aureum habens 581 boum 458.581. Ind. bov. boum ago 469 ferens 1735 non expertus 580 parvum 578 quod cervici imponitur 223 ſocietatis qui deſeruit 581 ſubiens manſuetè 1592. Ad jugum devinctus equus 458.1450. ſub jugum ducere 38. ¶ In acie 578. In jugum porrigi ibid. ¶ Citharæ 578. ¶ Montis 375,2. 1169
Jugumentum 578
Julos polypodas referens 1218
Jumenta 578. 742. 816. paſco 1660
Jumentarius 885
Jumentis conveniens 1380
Jumentorum medicus 667 more 885 paſtor 1660
Jumentum 885 ſubjuge 580
Juncea reſticula 1571
Junceus 651.1571,2 funis 1571
Junco nexus 1327. E junco funes torquens 1328.1548
Juncos altos ferens 1571
Juncoſus 1571
Juncta cum paupertate ſenectus 1037
Junctim 579
Junctio 578
Junctura 204.384,2.545.554. 578,2.740 brachii & humeri 837 membrorum 176
Junctus 578. 579 connubio ſum 1143 fœdere 1507 nuptiis es 578 utrinq; 579
Juncus 651. 1571 acutus 1571 Arabicus 1613 craſſus 1571
Jungere connubio cœlibes cum viduis 580 currum 578. 580 equos rhedæ 577
Jungo 187.577.578 connubio 203. 1693 dextram 373 juxtà 580 matrimonio 578 mihi matrimonio 298 ponte 314.578
Junior 847.1173.1694,2. grandævo me 601
Juniorum mores imitor 1094
Juniperi bacca 188
Juniperinus ibid.
Juniperus ibid.
Junius menſis 376
Juno 610
Junonius ibid.
Junxiſſe Helleſpontum 578
Jupiter 581 Stator 694. 699
Jura communia habere Reip. 1363 mea allego 940 reddens 400 reddo 400. 625 Circa jura reddenda qui verſatur 1359,2
Jurabo 1159
Juramenti exactio 1194 utrinque præſtatio 1159
Juramento adſtringere populum 1195 interpoſito ib.
Jurans prope aras 27
Jurare in capita liberorum 1159 in Vitellium ibid. per 755
Jurarunt pro Vitellio 1159
Juratus 1159 1195
Jure pari 690 ſummo agens 405 ſuo utendo 1105 ſuo utens ibid. De jure ſuo decedere 568, 2. Quo jure quaq; injuriâ 402, 2. ¶ Legitimè, meritò 401.402 403.448.631
Jurejurando 1195 adigere 37 921 caveo 1194 confirmatus 1159 non confirmatus ibid. confirmo 1160 fidem dare 1194 firmatus 1195 obſtrictum eſſe 384 obſtrictus 1159. 1160, 2. 1195 obſtringi 549 obſtringo 1194 ſancitum fœdus ibid. teneor 1159. Cum jurejurando 1159. Cum jurejurando prorogo rem 1160
Jurgioſus 516
Jurgium 405. 1087 inter amantes 813
Jurgor 1012 cum domeſticis & familiaribus, ibid.
Juridicialis 940
Juris condiendi peritus 1350
Juris æqualitatis 690. 1106 æquabilitate utens 1106, 2 ceſſio 403 dictio 1359 modefator 283 queſtio 402 rigor 102 ſui eſſe 569 ſui qui eſt 102. 570. 863,2 ſui natura 1066. In juris æquabilitate vivo 1106
Juriſconſultus
Juriſdictio 1105
Jur is peritus 400
Juris prudentia 402
Juro 1159, 1160. 1621 contra 1159, 2 falſum 1195 in fœderibus ſanciendis 1160 inſuper 1160, 2. priùs ib. ſanctè 1195 ſimul 1160 viciſſim 1159, 2
Jurulentus 559
Jus eſculentum 586 nigrum 69
Jus ¶ Fas, juſtitia 401.402. 625.690 bonum 404 dicam tibi 402 dico 402,2. 625 & fas ignorans 402 cui eſt in manibus, ſeu qui jus robore aut potentiâ ſuâ metitur 404 meum obtineo 690 mutare 625 obtinere ſuum 900 par civitatis 1363 pari, quod ſuum eſt auferre 402 reddo 1824 ſtrictum 405 ſummum ibid. Ind. ex. Contra jus & æquum 401. Contra jus violari 1106. In jus rapere 522 vocare 728, 2. 732,3 voco 402 vocor 729. Præter jus 1106 & æquum 402. ¶ Autoritas, poteſtas 570 non habens 899 nullum erat illis aſſequendi magiſtratûs 570 tanquam nullum haberent in Epidamnum ibid. penes eum erat mittendi 898 penes eum ſit diſtributionis 898 penes ſenatum eſt hujus rei efficiendæ ibid. ¶ Neceſſitudo hoſpitii 1118. 1119. hoſpitii diſſolvere 1119
Jusjurandum 1160, 3. 1194 colens religiosè 1195 dare 398 datum utrinque 1194 deferre 37 delatum 34 exigere 1194 firmum 862 interpono 1160 ſanctum 1195 ſervando religiosè 1195 ſervo firmiter 1194 violare 1194. 1195. Ad jusjurandum maximum adegerunt milites 1194. Ad jusjurandum pertinens ib.
Juſſa 1522.1596 imponens jure ſuo 1582
Juſſi milites ſe recipere 435
Juſſor 766
Juſſum 170, 2. 565,3. 766, 3. 1522.1582.1596,2 divinum 100
Juſſus à ſeipſo 766 qui facit 1582
Juſſus, ûs 766.1583,2
Juſta ¶ Exequiæ, parentalia 885. 1210, 2. 1580 facere 597 facio 885. 1210 ſolvo 22 perſolvo tibi aggeſtâ terrâ 1210
Juſta actio 1378 magnitudo 676
Juſtæ magnitudinis 1040 orgyiæ, id eſt, plenæ 402
Juſtam magnitudinem habere 675
Juſtè 135.402.403.625.1037 1210 ago 1378 factum 402 1378 judicium ferens 404 omninò ibid.
Juſti amans 405
Juſtificari 402
Juſtificatus 663 ibid.
Juſtificor ibid.

Juſtiſſimus 494
Juſtitia 401.402.535.1337
Juſtitium 1378
Juſtitiis 1210
Juſto pretio vendere 398
Juſtum 1210 imperium 200 cenſeo 402.495. pretium 171 761
Juſtus 102.402.403.625,3 1105.1210.1320, 2. judex 874 omnino 404 ſupra modum ibid.
Juvamen 1164
Juvamus pecuniâ amicos 1037
Juvante DEO 1555
Juvantibus diis 1161
Juvare qui poteſt 1164
Juvat 3
Juvenca 356.1366
Juvencula 847,3.1095.1240 1296
Juvenculorum nutritor 1660
Juvenculus 847, 2.1093.1366
Juvencus 1366
Juvenes 95 ætatis virentis ac florentis 617 pulchros habens 848
Juvenesco 1094.1095,3 in 591
Juvenibus florens & ſplendens 848
Juvenilem ætatem ago 847 1095,2. faciem habens 1182 virtutem præſtant 1095
Juvenili ferocià & proterviâ præditus 1095 jactantiâ dico ibidem. robore polleo aut præditus ſum 95. 1095 robore animi ſuſcipio 1095 temeritate & petulantiâ audeo, vel ago ibid. virtute facinus aliquod edo ibid.
Juvenilia ſapio 847
Juvenilis 212.847.1019 1094, 2. 1095. 1380 ætas 1094,2. animus 847 audaciæ facinus 1095, 2. jactantia 1095, 2. incontinentia ibid. ſermo ibidem. ſuperbia ibidem.
Juveniliter 590.1095,2 ago 1094 ago viciſſim 1019 gero me adverſus aliquem 1019 glorior 1095 ſapio 1094
Juvenis 66.212.344.598.1093 1095, 5. 1182. 1240. 1695 adhuc 251,2 ſum 1094.1095 vir 66
Juvenor 1095
Juvenæ oblitus 591
Juventus ¶ Adoleſcentia 600 1094 ¶ Juvenum multitudo 600.1094, 2
Juventutem tero in 1095 tranſigo & conſumo 1094 tranſigo unà cum aliquo 1095
Juvenum multitudo 600 1094 ¶ Juvenum nutritor 1660
Juvo 1164, 3 inſuper 1856
Juvor 1164.1856
Juxta ¶ Prope, propter 273,2 488.1242.1388 pedes 1242 ¶ Secundum 795 leges 462 literas regis 755
Juxta accumbo 808 colloco 671. 699. 702. 1141. 1142 commoror 667 conſitus 1778 cubo 218 dormio 667 habeo 552 habitans 1142 jungo 580 lavo 974 morior 641 naſcor 1778 recline 807,2 ſero 1780 ſiſto 802 ſtatuo 671 ſto 703 ſuſpendo 867 tenco 552

LA

LAbantem factionem Marii reparabat 1733 ;
Labaſcere 1459
Labaſco 655.1150.1733 non 703
Labat mens 698
Labefacio 1562
Labefactans 1451
Labefactare ſtatum rerum 1744
Labefactari 104 qui nequit 1564
Labefactatu facilis 1563
Labefacto 793.1472.1501 1743.1745.1790
Labefactor 980.1391
Labellum ¶ Parvum labium 1797 ¶ Parvum ſolium 974
Labem aſpergo 1510,2
Labeo 1137.1797.1798
Labes ¶ Conſidentia terræ 674 ¶ Corruptio, lues 1744.1745 & pernicies ſtitium 980 ¶ Piaculum, ſcelus 1053 ſceleratæ contagionis 1655 ¶ Macula 1510 2
Labi non 1391
Labia 455 contrahere 1070 1080 curva habens 798 magna habens ibid. pulchra habens ibid. pudendi muliebris Ind. μυ
Labiis carens 1798
Labilis 1152
Labiorum commiſſura 1536 prominens pars 1798. Abſque labiorum compreſſu 1080
Labis expers 1510,2 qui Labitur & peccat citò 1563
Labium 1797.1798
Labor 726
Labor ¶ Cado, concido, decido 1152. 1313, 2. 1391, 1562. 1733 in 1152 in unum locum 1152 per ibid. prior 1391 ¶ Intereo, diffluo 1421 ¶ Erro, fallor 1313.1562
Labor (n) Negotium, opera, opus 1283, 2 ¶ Moleſtia 52,176.738.841,1063.1064 1065. 1070. 1229. 1283 1284. 1412 impenſus alicui rei 1284 inanis 1285 ¶ Ærumna 52.1063.1070.1071 1073.1412.1576
Ad Laborandum promptus 1283
Laborans brevi temporis ſpatio 1063 haſtâ 1285 libenter ibid.
optimè ibidem. in vanum 1671
Laborare ad id 1087 deſino 1284 & malè ſe habere 1063 morbo inſaniæ 545
Laboratus manu 739
Laboravi fruſtra 84
Labore carens 739.1285 confecti 738 confectus 1284 confectus multo 1020 conficio 1284, 2. conficio me ibidem. conficior ibid. exerceo me nimium 1284 deſeſſus ibidem. difficili quod fit 1285 facili 1229 feſſus ſum 1063 frangi antè 1284 magno 1063. 1284 manuum vivens, vel victitans 265. 301 multo 1285 pario 1284 ſummo efficientes ibid. Cum labore acquiro 738 conficio 1284 efficio 1285. In labore verſari 841 ſine labore 845.1063.1285 1509
Laborem exantlare 167.1071 fallere 1280 fugiens 1285 impendere in res dignas 1283 ſubii hunc 580 ſubire 738. 1283 ſuſtinere 548 1283. Citra laborem 739 839,2.1071
Labores 51.425 adeò 1267 adire 57 2 afferens 1284 amans 1355 exantlo 1283. 1644 ferens 727 graves & difficiles afferens 1285 Herculis 52 honeſti 1071 multos ſubiens 1285 odi ibidem. perfero 1284 1412 perfero ſimul 1284 1413 ſanans 1285 ſubeo ob rem aliquam 1413 ſuſcipere 76 ſuſcipio pro te 1285 ſuſcipio viciſſim 429 ſuſtinco 1576 tolero 1063.1784
Laborî finem imponens 1285 ſuccumbo 738
Laboribus aſſuefactus 1284 attritus ſum 1118 clarus 1071 exolui & liberari 564 gravibus conjunctus 1071 liberans 1285, 2 liberare 1283 multis conjunctus 1071 perfungi 1412 premor 1071 premor uſque 1413 ſuccumbere 1283,2
Laborifer 1285
Laboriosa apis 506 conditio vitæ 1284
Laboriosè 738.1284.1412
Laboriosus ¶ Induſtrius, laboris patiens 738.1071.1284,2 conſtanter & perpetuò 1071 ¶ Difficilis, moleſtus 497 738,2.841.845. 1070. 1071 1284.1285,2 non 739 ¶ Ærumnoſus 426. 1063. 1071 1283
Laboris expers 1071 fugitans 506 inſuetus 167 1 patiens 1249. 1251 non tolerans 1285 vacuitas 1285
Laboro ¶ Ago cum labore operor, efficere conor 52 497. 737. 838. 841. 1063 1071.1283. 1376 cum ſedulitate 838 fruſtra 1285 inaniter 1014 pro aliquo 738 739. unà 1284, 2 ¶ Fatiſco, inclino, laborem non ampliùs ſuſtineo 738.1283 antè 738 ¶ Ægroto 738.1283,2. antè aliquo morbo 738
Laborum amans 1071.1285 amans ſum 1285,2 amor ibid. detrectatio ibid. expertes 499 fuga 1285 oblitus ibid. patiens 1249, 2. 1251. 1284 1285. 1570 plenus 1071 perpeſſio & ærumnarum 1249 tolerans 727.1285 tolerantia 1251.1285
Labra 1045.1419 amphoræ 1797 dolii ibidem. fluviorum 152. 1797 ulcerum 868 æquans 1798 attingens ibidem. coarctata habens ibid. contraho 990 craſſa habens 1138. 1798 excedens 1798 movere 1045 prominentia habens 1798 ſcindo 1076 tenuia habens 1798 torqueo 1076
Labrax 910 parvus ibid.
Labri ſuperioris cavitas 1748
Labris tortis illudo 1076 ſummis delibo 1313
Labro circundo 1797. 1798 bene 1798
Labroſus 1137.1798
Labrum ¶ Labium 1797 ſuperius, & in eo enati pili 1006 fluuii 1227 ¶ Solium 476.974. 1399
Labruſca 143
Labyrinthus 910. difficilibus gyris perplexus 454
Lac 296, 2. 1300 acidum 297 bibens 1312 bibo ibid. candore refero 296 habens 297 556 mulctum recenter 260 primum matrum 560
Lacer 1428,2.1673
Lacera 1428 verba 1499 veſtis 1428
Ad Lacerandum probris famam alicujus factus 1557
Lacerando avello 1499 evello ibid.
Laceratâ veſte indutus 430
Laceratio 145, 3.1499, 2 cutis 145 quæ fit unguibus 424
Lacerationes manibus factæ 424 plangentium 145. In lacerationis modum ibid.
Lacerator 358
Laceratus undique 424
Laceri panni 1503
Laceris pannis obſitus 430 pannis plenus 1428
Lacerna 1668,3
Lacernæ in modum 1668 parvæ vileſque 1555
Lacernula 1668
Lacero 145, 2.146.424.645 763, 2. 1118. 1486. 1499 1558.1604 iterum 1118 verberibus fœdum in modum 980 ¶ Obtrecto 1557
Laceror 762.1428.1753 circumcirca 424
Lacerta 1447 viridis 1448
Lacertæ genus 1458
Lacertis brevibus qui eſt 14 vicinus 1849
Lacertorum tori interiores 1849
Lacertos candidos habens 1849
Lacertoſus 1079
Lacertus ¶ Brachium 284 ¶ Lacerta 1447
Lacerus 1417 pannus 1673
Laceſſere 880 arma noſtra aggreditur 622
Laceſſo 177.732, 2. 508,2 injuria 1687 pugnam 251
Laceſſor bello 1357
Lacheſis 912
Lacinia faciei 1428
Lacryma 354,3 plantæ ibidem. plantæ concreta 1273 ſtillans 354
Lacrymabilis 798,2.1176 multùm 354. 355 canino 355
Lacrymabundus 354
Lacrymæ humidæ 617 miſerabiles 50
Lacrymans ad omnia 355 admodum 354 dulce ibid. graviter ibid. multum 354,2.355 2 non 354,2
Lacrymarum amans 355 diſtillatio ubertim manantium, 1318 expers, qui ſine

lacrymis sit 354
Lacrymas ciens 1350 effundere 951 emittere 36.240 fundens 950.1424 fundens malè 1513 fundere 951. 1804 moventia medicamenta, 354 stillare 1513. Ad lacrymas proclivis 1134. In lacrymas erumpere 1428
Qui lacrymavit recens 354
Lacrymis dignissimum 354 exundo 1335 fluens 1424 fuso ibidem. prodo 354 prosequor 798 stillans 354 Cum lacrymis exponebas mihi 1134 narro ibid. Sine lacrymis 354
Lacrymor 354.797.1160.1424 intempestivè aut immodicè 354
Lacrymosus 354.355.798 1134
Lacrymula 354
Lactans 556
Lactare 1568
Lactat ipsos & pascit bonâ spe 828
Lactati bene 297
Lactatio 556.634
Lactatrix 634
Lacte abundans 297.4 alo 1659 carens 297 plena vel plenus sum 296 vicitans 1701. Cum lacte imbuti pietatis dogmatibus 556. Ex lacte facta maza 140
Lactens 634.990,2.1635,3 agnus 1455
Lactes 485
Lactescens & nondum satis adultus 297
Lactesco 296
Lacteus 296,2.297,2 circulus in cœlo 296 orbis 890
Lacticinia 296
Lacticiniorum confector 500
Lacticinium 1683
Lactis abundantia 297 colorem habens 1827 penuria 297
Lacto 556.634,2.663 ¶ Decipio, ducto 827
Lactuca 648,3. Ind. 7s.
Lactucæ similis 648
Lactucula ibid.
In Lacum abeo & exundo 968
Lacuna 1596
Lacunaria 1713
Lacus 379.865.968 ¶ Torcularii præli 965
Lacuster, vel lacustris 968,3
Ladum 964
Ad Lædendum alios natus 1022
Lædens 388 animum 1745 arbores 1305 voce 1784
Lædo 134.163.212,3.267,3 388.403.474, 2. 667.687 781.980,2.1304.1305.1463 2.1637. 1791 famam alicujus 1718, 2.prior 1463 vicissim 267
Lædor 212.213.267.403.1304 1463.1637 unà 267
Læna 1813,2 consuta excorio & pellibus 238 detrita & mala 1813 duplicata 408 pinguis & crassa 1555 tenuior & mollior 1813.
Lænâ attrâ indutus ibidem, attrita & lacerâ indutus ibid. carens ibid. induo ibid. operiri vel involvi ibid.
Lænula 1813,3
Lætam mentem habens 1762, 2
Læsio 68.388.1248
Læsu facilis 267
Læsus 180.1304.1463.1637 à Deo 388
Læta convivia 1129 exta 733 fronte 1183 lux 679
Lætabundè 314
Lætabundus ibid.
Lætatur mihi cor 1787
Lætatus super his 315
Lætè 314
Lætificus 1788
Lætior factus 301
Lætis auspiciis qui sit 1198
Lætitia 15.49.299,2.595.657 1762.1763.1788, 8 ex alienâ calamitate 727 summa & immoderata 1788,2
Lætitiâ affici 595 afficio 299.595.1762 afficior 1762 circumfundo 390 diffusi 1806 gestio 4 perfundo 665 perfundor ibid. summâ affici 1806
Lætitiæ dator 401 efficiens 1355 multum afferens 315
Lætitiam capiens ex aliqua re 1788 afferens 1762, 2 1788 afferens oculis 1184 efficere 1598 prodens vultu 1184
Læto animo 314 animosum 656 vultu prædirus 1183 vultu prosequor advenientem 300
Lætor 131.300, 3.314.1787 1788 aliquâ re 1788 antè 596 malis alicujus 1788 summoperè ibid. unà ibid.
Lætum reddo 1762
Lætus 314.594.679.1229, 2. 1282. 1458. 1762. 1788 1844 supra modum 1788, 2 valdè 315
Lævâ 1467
Lævem corticem habens 1753
Læves ostreæ 1214 pedes habès 1372 testæ 1213
Lævi testâ intectus 1213
Lævia folia habens 1772
Lævigandi vim habens 952
Lævigandis lapidibus aptum instrumentum ibid.
Lævigatio 952.1157
Lævigatrix 952
Lævigatu facilis ibid.
Lævigatum quod est ibid.
Lævigatus tritu 1671 non 952
Lævigo 503.952,6.1156.1157 2 aliquantum 952 antè ibid. 1157
Lævis 691.952,3.970 971, 2.989.1156. lapis Ind. λε.
Lævitas 952, 2 intestinorum 485
Lævitate intestinorum laborans ibid.
Lævo 952,2
Lævor (n) ibid.
Lævus 188.914.1166 1466 utraque manu 188 914
Laganum 911
Lagena 288.911 vimine obducta 1408 vini 143
Lagenas tres continens 911
Lageaula 264
Laicus 265
Lama 957.1596. In lamam lutesco & exiccor 1596
Lambebat ipsi collum 955
Lambendo absorbeo 929 bibo ibidem. ebibo seu exsorbeo ibid. evacuo 955
Lambens os exertâ linguâ 955
Lambit charam sobolem linguâ ibid. Quæ lambitur ibid.
Lambo 955,3
Lamenta edo 1719 mollia edens 329. Ad lamenta proclivis 1134.1155
Lamentabile Ind. αι carmen 647
Lamentabilis 63.329.794.798 1134.1136.1155.1526,3om nino 798,2 planè 1134 valdè 647
Lamentabiliter 647.1525 1576 gannio 813
Ad Lamentandum propensus 647
Lamentari 537 desino 1155
Lamentatio 63.471.647.1134 1155.1570
Lamentatione dignus 647
Lamentis circumsono 647 1526 prosequer 1136 1155. Cum lamentis narro 1134
Lamentor 63.647.794 904.1078.1133.1134.1136 1155,5 1570. 1575. 1689 graviter 1853 vehementer 647. 1134 voce exili 1057 unà 1156
Lamentum 55.665.904.2.1134 1155 exile 1057.
Lamia 925
Lamina 957.1296 aurea 1296 ductilis 467, 2 ensis 1126
Laminæ similis 1296
Laminula 812
Lampada ferens curro 925 fero ibid. trado tibi 378
Lampadem gestans 1736 gesto ibid.
Lampadis gestatio ibid.
Lampas 353.687.925.1704 parva 925
Lampyridem refero 1406
Lampyris 1219.1406.1710
Lana 228.457,4.965.997 1576 carminata 1263 carpta & pexa 1644 coacta 1309 lignea 1124 promissa 997 fordida 1438
Lanæ emporium 1409
Lanæ 1529
Lanam bonam habens 457 ovillam habens 1263 tractàs 832 vendo 1409
Lanariam factito 505
Lanaris herba 1550
Lanarius sum 505
Lanarum jactura 1154 tenuiorum & molliorum confectio & confector 1355 venditor 1409
Lanas cogo 1309 deducere 35 tracto 505
Lanata pellis 997
Lanatus 457. 997 benè 457 utrinque 1263
Lancea 80.912.1169
Lanceæ manum aptans 204 similis 912
Lanceam auream gestans 912 ferens 912.1736
Lancearum fabricator 1352
Lanceatus 81. Ind. λο.
Lancem alteram inter metiendum impello 1041 impellendo circumscribens alterum falso pondere 1041
Lances 1007
Lancinans
Lancino 1116
Lancea vestis 145
Laneam tunicam gestans 457 1813
Lanei fosculi
Laneum indumentum 1309
Laneus 1310
Languenti stomacho esse 457,2
Languentibus viribus 1538
Langueo 399 400.422,2.995 996, 2. 1460 præ consilii inopia & mœrore 131 otio 1415
Languescere
Languescit & emollescit mihi animus 996
Languesco
Languidè ibid. 1592 aggredior 996 facere aliquid 1557 non 399 vivens 265
Languidior fio 996 & remissior fum ibid.
Languidiorem esse ad negotia 1441
Languidum reddo 563.566 190?, 2.1617.1688
Languidus ¶ Enervatus, infirmus 985 1441. 1460.1592 factus 566. ¶ Remissus 137 563. 856. 995. 996. 1081 1441. 1591. 1592. non 399 reddor 566. 567 fum & ignavus 603
Languor 96.566.1592
Laniarium 1410
Laniario 1453,333
Qui Laniatur crudus 1499
Laniatus crudeliter 352
Laniatus, ûs, 424.593.1499 & laceratio cutis 145
Lanifer 1735
Lanifex 505.1576
Lanificii stndiosus 457
Lanificio laborem impendens 1285
Lanificium 505.1576 exercens 501 exerceo 457 501. Ad lanificium pertinens 505
Lanificus 457
Laniger 995.1735
Lanio ¶ Lacero, discerpo 351 424.740. 1499
Lanior 762.1763
Ad Lanium pertinens 1410
Lanius 194.503.1410
Lanosus 997
Lanugine carens 1815 obductum pomum 1045 obsitus 1815,3
Lanuginem primam emittere 1815 emitto 1218 primam produco 1779
Lanuginosa 684 femina 1241
Lanuginosum malum Ind λε.
Lanuginosus 812.932,2.1815, 3 æquè ibid.
Lanugo 227.312.457.683.932 1218. 1241. 1486. 1815 arundinum 1815 barbæ nuper enatæ 312 carduorum 1241 prima 1063 superfiorebat malis 159
Lanx libræ 1324.1574
Lapathum 929
Lapicida 845.1122.1666,3 1680
Lapicidarum instrumentum 1122
Lapicidina 1666,3
Lapidarius architectus 371
Lapidatio 910.1298
Lapidatione dignus 910
Lapidator 910,2. Lapidatorius 910
Lapidatus 910,2
Lapide albo constans 967 uno constans 967. A lapide incisus 1606. In lapide insculptus 324
Lapidea pelle tectus 374
Lapideæ statuæ 967
Lapidem facio 967 jacio ibid. movet à sacrâ lineâ, id est, extrema experitur 334 refero 967. In lapidem verto 910 967,2.1298
Lapides elaborans, 503 elaborantium ars 1671 elaboro 530 eligo 935 frango 640 jaculans 252, 2 incido 1122 1606.1680 legens 935 lego ibidem. liquefacions 967 poliens 1122 polio ibid. pulchros habens 967 scalpens 1122 scalpo ibid. traho seu extraho 477 In lapides verto 503
Lapidescere facio 967
Lapidesco ibid.
Lapideus 1298
Lapidibus bonis pulchrisque structus 910 construo 1606 impetens 252 lectis construction ædificium 93,5 obruo 252.910, 2.967,2.1299 obrutus 910 petere 240 petitus 251 peto 252 quinque constans 967 scalpendis idoneum instrumentum 1122 stratum solum 1258 stratus 1539 E lapidibus extruo muros 1680
Lapidis instar 967 summitas ibid. in modum rigeo ibid.
Lapido 252. 910, 3. 967, 2 1298
Lapidosus 967,2.1298
Lapidum acervus 830. 882 1662 expers 967 fodinæ 1037 jactu fugans 1453 parvorum acervus 1800, 2
Lapilli littorei 875.1662
Lapillis abundans 1532
Lapillos multos habens 1841
Lapillus 758.857.910.967, 3 1532. 1840. 1841 pretiosus 1840.1841
Lapis 910,2.967.1298, 2. angularis 778 aureus 967 fio ibid. index 257, 2 incisus 1122 lævis Ind. λε. Lydius 257, 2.967.978.1830 manualis 1008.1800, 3 molaris 1075. Parius 1244 pretiosus 967 rotundus 1075 summus 967
Lapso in 1152
Lapsus ex alto 1317 sum 510
Lapsus ¶ Casus 1152, 2.1313, 3.1314, 2. 1315, 2. 1391 1562. 1730 ex supplantatione 1472 falsus seu fictitius 1317. ¶ Erratum, error, delictum 135. 1313. 1315, 2 1391.1562 vocis 1562. Citra lapsum 1317. sine lapsu. Ind. εδ.
Laqueatus 1713
Laqueatus 1713,2
Laqueis implico 289 induere se 429
Laqueo illata mors 28.289 mortem sibi consciscere 28
Ad Laqueum pertinens 28
Laqueus 28.192. 194. 289 3. 406. 636. 708. 1300, 2 1326. 1345. 1540. Ind. αν. pedum 1256 quem quis sibi attraxit & induit 1502 quo aves capiuntur 1257 suspendio aptus 91 tortuosus 1540
Lar 526
Lararium 540
Lare excipio 526. Alare incipe ibid. Sine lare 526
Larem habens ibid.
Largâ manu dans Ind. ομ.
Largè 360.567.600.1746
Largior (v) 45. 567.1795. ex adverso 1641 copiosè 1427 populariter 1641
Largiore prisanâ uti 1364
Largiter 50.152.397.563
Largitio 44.397.399.431.552 profusa 567
Largitione corrumpere 379 382, 2 emo 401
Largitionis splendore illustro me 926.927
Largitor 1089 vitæ 401
Largiùs bibo 1312 cibare 50
Largus 51.358.360.532.1746 hausfus 1080 sum in 360
Larix 1299
Larva 1067,2.1183,9 parva, ib.
Larvam non habens 1183
Larvas fabricans 1353
Larus 716.756,783.930
Lasciva cantilena 907 mulier 1010,2
Lascivè agere 206
Lascivi homines 1075 vituli in modum exultans 1068
Lascivia 206.823.911.1010 amatoria 907 insanâ prurio 992 fegetum 1687
Lascivientes pedibus & saltu 1373
Lascivio 260. 662. 776.990 1316. 1549. 1567. 1789 1686 adolescentis more 1019 2 contrà 1549 exiliendo 1468
Lasciviores asini 206
Lascivum convivium 907
Lascivus 206. 823. 911.1010
Laser 1174
Laserpitii folium 1462
Laserpitium 1174.1462
Lassabimini bonis 841
Lassatus 841.845, 2 supra modum 845
Lassescens 841.1284
Lassesco 738. 841.985.1118 1283,2.1674
Lassitudinem fractus 841 sine ibid.845, 2
Lassitudinem solvere ibid.
Lassitudo 176.841
Lasso 841.985
Lassor 841,2 lanificio 1118
Lassus 670. 841. 845 aliquatenus 845 de viâ 841 est de viâ valdè 845
Lata cornua 1297 folia habens 1773 foramina habens 1636 tabella 1324
Latam faciem habens 1183 frontem habès 1182,2.1183
Latas portas habens 1402, 2
Latè 539. 931. 1323 crescens 1779 qui distenditur 1591 fluens 1424, 2. 1425. 1808 fluo 1424 mare occupat 1364 patens 1130 potens 263 potens viribus 1460 rex 859.1017 sonans 1231
Latebra 777,3.881.1741,1781
Latebræ 1811
Latebrosus 1781
Latens 293.881.962,3.1080 1707 benè 881 in lustro 1781
Latenter 880. 881.902,5.978 1218 dejicio 1848 gaudeo 1788 mordens canis 962 mordicans 354
Latentia & occulta 962
Lateo 962, 3.963,3.1080 in 1781 in insidiis Ind. κρ. in lustro 1781, 2 in recessibus interioribus 1080 prorsus 963
Later 1338
Latera aciei custodientes 1770 habens ærea plena quatuor sex, septem 1332 montis incolens 1199 navis 1643
Lateralis 1332
Laterculus 1338,2
Latere in insidiis 1395 qui potest 962 qui non potest 963
A Latere curro 1332 abstraho 1502.1664.sto 703
In medio Latere qui est 1332
Lateres conficiens 504 conficio ibid. coquens 1339 ducere 476 eximo 1339 fingens ibid. fingo ibid. In lateres effingo ibid.
Lateribus bonis firmisque præditus 1332 æquabilibus præditus ibid.
E Lateribus construo 1339, 2
Lateris dolor 1332 morbo laborans ibid.
Lateris forma 1322 formam gerens 1339
Lateritiæ domus 294
Lateritium opus 1339
Lateritius 1338
Laterna 369.1533.1704 obelisco præfixa 982
Laternula 1704,2
Laterum superior pars 1332
Laterum confectio 504 fictio 1339, 2 figlina ibid. in modum ibid.
Latesco 1324
Latet me 953
Latex 951.1083
Lati clavi tunica 1458
Latibula ferarum 347 ferarum subiens 429
Latibulum 428.452,2.777, 3 881.1195.1781.1811 habeo 1781 parvum 1811 piscium 616 serpentis 1810
Latifolia, species quercus 1773
Latifolium ibid.
Latio 1735 conditionis 732 sententia 1739 suffragii vel suffragiorum 1739.1841
Latior 1325 fio 1324
Latitans 428 domi 1222
Latito domi 1222.1223 sub. 1143.1223
Latitudine carens 1325. In latitudinem extendere 539
Latitudo 539. 1323. 1324 1607
Latius 1323
Lato clavo insignis tunica 728 ore hians 1636 pectore præditus 1531
Latomia 1606,2
Latomus 845
Lator sustragii 1739
Latos oculos habens 1185 pedes habens 1372 ungues habens 1169
Latrando se exercens & fatigans 1022
Ad Latrandum natus fato quodam 1022 pronus 1691
Latrans frustra 964.1692
Latrare qui solet 1691 vgnter dicitur 276
Latrat cor, id est, palpitat 1691
Latrator 665
Latratrix 914
Latratum edo 665. In latratum erumpo 1691
Latratus ibid.
Latrina 441,2.1128
Latro (v) 260. 1415.1436 1691,3 in 1692 prius ibid.
Latro. (n) 588. 977. 1222 1748
Latrociniis infesto 1663
Latrocinio infestor 950
Latrocinium ibid.
Latrones 816
Latronum princeps 201
Latrunculi 588
Latus difficilis 1735
Latuerat me illud 962
Latuit id me 963
Latum dorsum habens 1117, 2 fructum ferens 751 oculum habens 1182 os habens 1537; 2 ostium habens flumen ibidem. pectus habens 1528 podicem habens 1390 rostrum habens 1437 scutum habens 1446 spatium 1834
Latumia 1606
Latus (a) 133.408.539.931 1181. 1323. 1325, 2. 1551 1786. æquè 1325 aliquantum ibid. aspectu 1181 valde 1325
Latus (s) 1332.1643 non habens 1332 nullo auxilio stipatum habens ibid. montis 1199
Ad latus qui est 1332 incedo 1273 sisto 703. In latus excurrere 1663 insilio alicujus 1332 spinæ utrumque 483 traho 1502 supra latus qui est 1332.
Lavabat 974
Lavacrum 254, 2. 830. 974 calidum 974 frigidum 975
Lavandi locus 1341
Lavandis manibus aut pedibus aqua 1103
Lavandorum equorum locus 975
Ad Lavandum aptus 1340
Lavantes eos 974
Lavare cupio ibid.
Lavari juxta 974 qui potest ægrè 1103
Qui Lavat 1340,2.1341
Lavatio 809
Lavationi destinata aqua 974
Lavator natium vel pudendorum 1103
Laudabilis 71.72, 2.144.733 938.939 supra modum 72
Laudabiliter 72,2.583
Laudandus 72
Laudare 460 testem 177
Laudari 71.437 ob pulchritudinem 71
Laudatio 71, 3 sui ipsius 943
Laudatissimus 144
Laudator 71.622.1689
Laudatorie 438
Laudatorius 72.438
Laudatus 72. 941 multùm 72
Laude dignus 1689 eximiâ præditus 1719. In laude pono re 1619
Laudes tribuere alicui 1004
Laudi ducere 1619 quibus est id facere 843
Laudibus afficio 437 celebrandus

brandus vel celebratus ſummis 1689 efferre & inflare 1774 extollo 941 qui delectatur 438
Laudo 6.71,3.380.414.437 183. 889. 941. 1689. 1718 - 1719 animum tuum 583 Deum 959 priùs 72 te 933 in his 71 ſupra modum 72 teſtem 34 viciſſim ibid.
Laudor 71.1688
Laudum decantatio 1689
Laver 1463
Lavo 254. 2.809.974.1103,2 1340.1341.1690.1825. aliquantum 1104 circumcirca 974 in 1341 in ſcaphâ 975 juxtà 974 libenter 975 manus 1104 me 974. 1690 priùs 1341 ſimul 974. ſubtus 1104
Lavor 254. 974. 1103. 1340 1690 calidâ 975 frigidâ 975 2 in littore. Ind. æ. ſimul 974
Laurea 360 cum laureâ 1734
Laureatus 1734 ſum ibid.
Lauretum 360
Laureum 360,4
Lauri comeſtor 1701 ramus Ind. æ. ſpeciem gerens. Ind. æ.
Lauriger 1734
Laurinum oleum Ind. æ.
Laurinus 360
Lauro gaudens 315. Cum lauru 1734
Laurum fero 1734
Laurus 360
Laus 71,3.437.853.941 immortalis 315
Lauta convivia 367 ratio victus 394
Lautas epulas paro 1007. In lautas epulas inſumo 1498
Lautè 360. 1321. 1095 accipio 300.542.1854 vivo 651
Lautis epulis victito 1498
Lautitia 394
Lautitiæ 1007.1498
Lautius epulum 360
Lautum epulum 3
Lautus 323.642
Laxam carnem habens 1445 veſtem habens 1287
Laxamentum 399.988
Laxandi vim habens 1790
Laxando emitto ibid. mollius reddo 563
Laxare alvum 985 clauſtra 1789 frontem adductam & corrugatam ibidem. vincula ibid.
Laxata mens 1765
Laxatilis 1790
Laxatio ¶ Remiſſio 399, 2 566.986.1790, 3. ¶ Dilatatio 539 ¶ Relaxatio, apertio 1535 ¶ Diſſolutio, reſolutio 1790.1797
Laxationem do 1254
Laxatis habenis 399.1439
Laxatus 563. 567.1790 ſupra modum 1791
Laxè 563.1797
Laxiorem reddo 1090.1797
Laxitas 1090. 1790. 1767 & vacuitas 913 ſpongioſi 181
Laxo 247 ¶ Remitto 399.566 567.982.1789. 1790 pauluſum 1790 clanculum ibid. ¶ Aperio, diſſolvo, reſolvo 563.1296.1524.1535.1789 1790, 2. 1797. ¶ Dilato 549. ¶ Emollio, ſubduco 1789
Laxo capillo præditus 650
Laxor ¶ Aperior 1790,2.1797 ¶ Remittor 1790
Laxum fungoſumque reddo 1797
Laxus 562.913.1000.1271 1319. 1535. 1591. 1592 1688.1790.1797 fio & exinanior 913 & vacuus fio ib.

L E.

Læna 961
Lebes 933 parvus ibid
Lebetes 1369
Lebetibus gaudens Ind. æ.
Lebetis formam habens 933
Lectæ fuerunt literæ 318
Lectè 933
Lecti genialis expers 949 mollities 537 pes 1371 ſocium habeo 821
Lectica 806.1725.1726
Lecticæ opertæ 1477
Lecticam portans 1739
Lecticaria ſellâ 410 ſellâ geſtans 1734 ſellâ geſtari ibid.
Lecticariam ſellam fero ibid.
Lectio herbarum 1606 ¶ Libri vel literarum 318, 2 multa ibid.
Lecti rotaria 1665
Lectis idoneas herbas ferens 1346 ſplendidis inſtructus 821 tribus, quinque ſex, ſeptem, undecim, triginta, centum, inſtructus 808
Lectiſterninm conficio mihi 1354
Lectitare libenter 318
Lecto affixus 204 carens 949 E lecto 536. In lecto decumbens 1317 colloquia quæ habentur 536 jacens 948 poſitus 537
Lector 318
Lectorium ibid.
Lectorum compactio 1302 fabricator 1351
Lectu facilis 318
Lectulus 293.806,4.821,3 diſcubitorius 1373.1482
Lectum ambiens 821 appetere 948 communem habens 649, 2 præbens æſtate ibid. verſus 948. Ad lectum 948, 2
Lectus (s) 370.806,2.821,2 948,2 cubicularis 537 humilis 1373. 1482 humilis & vilis 527
Lectus ſorte 804
Lecythorum venditor 1410
Lecythos conficiens 1351
Lecythus 964 1156, 2 gemina 964 parva. ibid.
Ledum 961
Legalis 1105
Legati 1381
Legatio 786.838.1279.1381,2 malè geſta 1381 publica 565
Legatione fungor 1381
Legationem gero perperam 1381,2 mitto ibid. renuntio ibid.
Legationis collega 1381.1382 ſocius ſum 1381
Legatos dimitto, id eſt, in diverſas partes mitto 1381 mitto de pace aut fœdere 786 mitto viciſſim 1381
Legatum miſſum eſſe de re aliquâ 1381 mitto 1521 mitto ad ibid.
Legatus 838,1380.1381.1521. conſulis vel prætoris, 43 mittor 1381. 1521 mittor ad 1381 mittor è contrario ibidem, qui mittitur de redimendis captivis 1120 venio 1381 ¶ Vicarius Imperator ibidem. ſum in exercitu ibid.
Lege carens 1105 certâ 1425 cautum eſſe 1628 ſancio 1105 ſancitum eſſe 1628 ſine lege vivens 1629
Legem accipere 1628 addo ad latas 1629 citare 552 ferre 332. 899. 1620 ferre contrariam 1728, 2 fero 1728 fero adverſus 1629 fero legibus contrariam 1106 implere 1328. 1347 obrogo 1629 rogare 899 rogo 1728. Contra legem 1105
Legendi cupidum eſſe 318 cupidus ſeu ſtudioſus ibid. Ad legendum aptus ibid.
Legens poëmata 1676 oſſa 935
Legentes aſſulas 1124
Legere 318 ante librum 1676 literas ibid. viciſſim 318
Leges bonæ 1106 contrariæ 1105 divinæ 631 malæ 1106 ſcriptæ 332 abrogare 75 condere 1622 condo 1351 conſtituere 1629 fero 1628 fero unà 1629 imitor alienas 1105 ludos ſuos faciens ibidem. ſolvere 986 violare 234. Circa leges qui verſatur 1359 Contra leges 1106 faciens ibid. facio ibid. factus ibidem. iniquitas ibid. malis afficio ibid. Juxta leges 462
Legi in quo ſolet, locus 318
Legi conſentaneus 631, 2 derogare 1348 jam latæ aliam obrogo & oppono 338 ſubjectus 1106 ſubjici 1628
Legibus bonis utens 1106 bonis utor ibidem. certis 1425 nullis conſtitutus 1629 malè ordinatus ibid. malis utens 1106 meis vivo ibid. non obtemperans 1629 ſolutus 536 ſuis vivendo 1105 ſuis vivens ibid. De legibus confabulans 959
Legio 1503.1581.1597. Ad legionem pertinens 1581
Legioni qui præeſt 202
Legis doctor 396,2 caſus 1627 peritus 712. 999. 1105 ſanctio 1628, 2. Ex legis præſcripto 1105, 2
Legiſlatio 1628
Legiſlator 341.1631.1735
Legitimum pretium 701 quod eſt 304
Legitimus ¶ Legi conſentaneus 631, 2 1105. 1106 ¶ Legitimè natus, non ſpurius 303
Legitimè ¶ Legibus convenienter 625. 631. 1105. 1106 adminiſtrari 1105. ¶ Non adulterinè 303 natus 304
Lego cum mandatis, id eſt, legatum mitto 1521
Lego ¶ Colligo 933 æra 936 feſtucas 935 ficus 936 floccos 935. 936 flores 935 folia 936 fructus 935 herbas 935, 2 lapides ibidem. oſſa ibidem. pilos 936 ſpicas ibid. venas Ind. æ. ¶ Eligo ſorte 803.804,2 ¶ Perlego 318. 522, 2. 934 ex adverſo & altraſicus 318 etiam ibidem. ¶ Recito 933, 2. ¶ Prætervavigo litus 934 oram 1334
Legor ¶ Perlegor 318 ¶ Eligor ſorte 803.874
Legulcius 402.898
Legum æquabilitas 1106 æquabilitate utens ibid. conſtitutio 1622 cuſtodia 1770 cuſtos 1770, 2 ferendarum peritus 1628 repugnantia 1105 ruptor 1106 ſcientia 1105 ſcriptio 341 violator 1106 in legum æquabilitate vivo 1106
Legumlator 1628, 2. Ad legumlatorem pertinens ibidem.
Legumen 887 1212
Legumina 423 omnis generis 1212 rodens vermiculus 1674 vendens 1410. 1411
Legumini ſimilis 423.1212
Leguminum emptor 185 lomentum elixatum 956
Legunt ripam curſim 632
Lembo ſimilis 956
Lembunculus ibid.
Lembus 477.956
Lemmate uno conſtans 923
Lemnia terra 1566
Lemniſcus 965
Lena 282.1009.1010
Lenæum 965
Lenes & molles 540
Leni animo præditus 1110 1762
Lenia 1374 pharmaca 610
Leniendi actio 1018 vim habens ibid.
Lenimen 827.1018
Lenimentum 610.827.1018
Lenio 19.610.1374
Lenior ¶ Mitior 1374 reddor ibid.
Lenire 167.827
Leniri qui poteſt 1018 qui difficiliter poteſt ibid.
Lenis ¶ Manſuetus, mitis, placidus 300. 449.465.540.610 656. 995. 1374. ¶ Mollis 1288
Leniſſimè 1374
Lenitas ¶ Clementia, manſuetudo 449.540.610.1374, 2 1762 animi 657
Leniter ¶ Clementer, manſuetè, placidè 540. 610.995 1018. 1374, 2 ferre 1415 ¶ Leviter, paululum, ſenſim, paulatim, ſine ſtrepitu 598 610.612.1667. Ind. æ. fiens 1424 ridens 598
Lenitu facilis 1018
Lenitudo 1750
Lenitus ibid.
Leno 37.218.282.1009
Lenocinia 988 coquorum 1116. 1165 verborum 663
Lenocinii plena elegantia orationis 836
Lenociniis abblandior 1292 concilio 1009 formæ exorno 1067
Lenocinio afficio 1712 aptus 37
Lenocinium 37,2.282.835.388 1009 facio 292 orationis 1852
Lenocinor 282.1292
Lens 1709 cocta ibid. cruda ib. ¶ Pediculorum ovum 838 ¶ Pediculorum ovum 838

Lenta aqua 1116
Ex Lente qui eſt 1710
Lentè ¶ Tardè 1572,2 Ind. æ. quæ digeruntur 1268 incedo 1268 moriens 1021 perranſiens 1268 ¶ Sine irâ 1190 ferre injurias ibid.
Lenteſcere & tenaciorem reddi 326
Lenticula 1709
Lenticulatus 1710
Lentiſci bacca 1570
Lentiſcinus ibid.
Lentiſcum mandens 1675,2 referens 1570
Lentiſcus 1570
Lentiſſimè 283
Lentitudo ¶ Non iraſci 1190
Lentor ¶ Viſcoſitas 325
Lentus ¶ Glutinoſus, viſcoſus 325, 2. 326. 475. 685 aliquantum 326 circumcirca ibid. non ibidem. ¶ Flexibilis 978 ¶ Tardus 612. 1572 1829. ¶ Moderatus remiſſus ignis 173 ¶ Non iraſcens 1190,2
Leo 635. 960.961, 2 formicarius ibidem. horribilis ibidem. pumilus ibid. ſolitarius ibid.
Leone natus 1779. Cum leone luctans 1239 pugnans 1013
Leonem radere, id eſt rem difficilem aggredi 1121
Leonina natura 960 naturâ prædita 1775 pellis 960 pelle indutus 1813 præda 1779
Leonino animo prædita 961 animo præditus ibid. more 960,2.
Leoninus 900,2.961
Leonis caput habens 780 ealulus 961 cauda 117 indolem habens 1779 interfector 1723 mixtione aut initu genitus 1055 voce utor 288.
Leontice 961
Leontopodium 1780
Leonum catuli 734 curator 832
Lepida 1029 oratione utor 1795
Lepidè 373. 837. 927. 1795 1796 1852 componor 837 dicor ibid.
Lepidior 1795
Lepidium 957
Lepidius te atque elegantius nihil 927
Lepidotes gemma 957
Lepidum factum 1795
Lepidus 2.70.211.373, 2.474 836.927. 1380. 1535.1656 1796
Lepor 70.837,2.1656 muſicus 1070
Leporarium 1659.1660
Lepores 927
Lepores alo 1660 impetens 252
Leporinæ carnes 913
Leporinus 913,2
Leporis catulus 913 pedes habens 1372 venator 637
Leporum comeſtio 1701 venatio 252
Lepos 128.130.185.205.225, 2.1795,2
Lepra 474.956
Lepris tollendis medicamenta 956
Leproſus ibid.
Lepus 913.1371, 1595 marinus 913
Lepuſculus 913,2
Lesbiorum obſcœnitatem imitor 958
Lethæus 962,2 fons ibid.
Lethale frigus inducens 1845 vulnus 475
Lethalis 65.76.641, 4.685 1153.1722.1744.1745 plaga 721
Lethaliter 721 vulneratus ibid.
Lethargia 507
Lethargicus ibid.
Lethargus ibid.
Letifer 1299.1660.1746 non 784
Lethifero fato qui alitur 1658
Lethiferus 641.642
Lethum 784
Levamen 857
Levans dolorem 1133
Levare inopiam alicui 982 morbo 988 parte laboris 856
Levatio 857
Levatus malo ibid.
Leucochea 628
Leve dorſum habens 1117 ducere 470
Leves naves 181
Levibus & inanibus de rebus diſcepto 944 rebus, ſtudium impendo ibid.
Leviculus 1002
Levior fit mœror 470
Levis 49.348
Levis ¶ Pondere carens, non ponderoſus 256. 287. 470 856 aliquantum 859 armatura 856 armaturæ miles 345 armaturæ milites 1842. 2 ſuberis in modum 1722 ¶ Agilis 1558 & celer inſtar cervi 470 ¶ Inconſtans, ventoſus 152. 856 1762. 1763 in verbis 941 ſum 1295. ¶ Non moleſtus nec difficilis 470. 1803 & facilis p titio 470. ¶ Temerarius, præceps 1295 ¶ Evanidus 1031. ¶ Futilis, vanus 448 ¶ Non profundus, remiſſus, non vehemens 489 856 ignis 470 ſomnus 489 1257. ¶ Exigua ſpes 856
Leviſſima calamitas 1600
Levitas 470.856.1803. ¶ Inconſtantia, vanitas 1010 1762 verborum 941
Leviter ¶ Non graviter 175 470. 856 armati 856 armatus 1523 ferre 856 ¶ Agiliter, celeriter 470. 1433. ¶ Facilè 1735. ¶ Temerariè vanè 856.1010. ¶ Aliquantum, leniter, modicè, paululum, ſtrictim 181. 284.489 610. 639. 966. 1055. 1212 1602. Ind. æ. attingere 639 2 attrecto 177 & defunctorie agere 1210 mordeo 353 tango 177
Levius ſubere 1722
Levunculus 961
Levo 856,2.857, 2 & erigo afflictum 857 ſimul ibid.
Lex 625.631, 2. 1105, 3.1628 malè lata 1106 propoſita eſt 761. ſcripta 333 violata 234 quam nemo tranſgreditur ibid.

L I

Liba 660.661.1274
Libamen 950, 2.1506 1507, 1804, 2.1805 parentationis 22
Libamenta 661 facio 198
Libamentum 1506
Libamina 1805 quæ fiebant ante ſacrificium 199 effundo 1507 fundo 1804 perago 1506
Libamine perfundo 1507
Libaminum conſors ibid.
Libano monti oppoſitus 966
Libantes vinum 1506
Libatio 198.950 1506.1507
Libationibus adhibeti qui ſolet 1506. Abſque libationibus 1507
In quo libatur vinum 1507
Non ibatus 1419
Libella 578 fabrilis 1515
Libellulus 264
Libellus 264, 3.333, 2.369 1309.1801. upplex. 264.676
Libens 208 audio 1403 comedo 208 ſciſcitor 1403 verſor 1749
Libenter 5. 208, 2. 443.656 1393 diſſero 944 dolens 981 habito alicubi 1835 lavo 975 reprehendens 1031 verſor alicubi. 1835 vitupe rans 1082. Non libenter 657
Libentia 362
Libentiſſimè 208
Liber ¶ Cortex. 957,4. ¶ Codex, opus, ſcriptum 332.339, 2. 364 369. 743.938.1130 1573.1613
Liber ¶ Libertatem habens, immunis 263. 473, 3.536 564. 1236 à tyrannis 473 & ſolutus 385 exitus 906 dies, id eſt, libertas 473 meta ibid. ſuique juris 863 prorſus 474
Libera cuſtodia 385 oratio 1429 poteſtas 570. 863 vox 473
Libera me hoc munere 984
Liberale facinus 1641 & benignitatis plenum 162
Liberales doctrinæ 474 exercitationes 473 mores 1641
Liberali facie 474 ingenio præditus 473
Liberalis ¶ Ingenuus liberum hominem decens 474.1379 doctrina 473. ¶ Largus, munificus 358.360.432
Liberalitas ¶ Ingenuitas 474 ¶ Munificentia 432. 474 1641,2
Liberalitate utor 360
Liberaliter ¶ Ingenuè, ut liberum hominem decet 474 1379 dare 399
Liberaliùs & largiùs libare 50
Liberandi vim habens 121.983 2
Liberans teipſum à turpi crimine 984
Liberare à barbaris 473 culpâ 88 periculo 1348
Liberari 499.1066 cupio 121 dominatu 197 laboribus 564 miſeria 982 mœrore 702 morbo 121 quo facilè poſſumus ibid. quo vix poſſumus ibid.
Liberâſti vinculis 98
Liberati ſunt ſervitute 121
Liberatio 121.473.983.984 1439 à febre 983
Liberationis pretium 1357 Pro liberatione alicujus quod datur 1439.1440
Liberativus 984
Liberator 473. 564.983 1440
Liberatorius 121.983
Liberatum eſſe pœnâ 1356
Liberatus à tyrannis 473 hoc carcere 1066
Liberavit diſcrimine maximo 248. Qui liberavit Platonem à morte 1438
Liberè 473.563.984. Ind. æ. agere qui amat 473 ago ibid. dicens & faciens quid libet 363. dico 1427 dicta ibid. loquendo ibid. loquens ibid. 1525 loqui qui non audet 1427 loquor 622. 1537 loquor viciſſim 1427 profitentes veritatem ibid.
Liberior in dicendo 494
Liberi arbitrii impetus 863
Liberi 302. 303.1234 multi 1632
Liberis carens 307.1235.1632 careo 1632 clarens 1236 felix 1632 infelicem eſſe ibid. infelix. ibid. orbo ibid. procreandis idoneus 1355 procreandis operam do 503 1353. Cum omnibus liberis 1236
Libero 120, 3.429.473.520 563.564,2.982.984, 2.985, 2. 1438. 1440 è periculis 1495 te crimine 87 te debito 564
ex Libero arbitrio manans 863
Liberor 121.564.983.985 captivitate 983
Liberorum amans 1632 curam gero 832 educatio 1661 interfector 885, 2 1723 interfectrix ibid. multitudo 1236 occiſio 1723 odium 1632 oſor 1236 1632 orbitas 1235 procreatio 379, 2. 504 1353.1354 1506.1599.1630.1632 procreator 309 504 procreatrix 1631 venditio 1291 vorator 1702
Liberos bonos habens 1236 bonos habere ibid. educare 1661 gigno 309 habeo 1630 multos habens 1236 1632 multos habeo 1632 non amare ibid. paucos habens 1236 procreans 1353 1454 procreo 1353. 1354 1506. 1630 procreo unà 1355 pulchros habens 1235 1246 ſuos quæ perdidit ſeu amiſit 1154 tollere 75
Liberrimus 474
Libertas 362. 473 immodica 563 loquendi 1427. 1537
Libertate dono 474, 2. Sine libertate loquendi 1427
Libertatem dare faciendi aliquid 362 dare loquendi 1427 ſectari vivendi 473 uſurpo 473. In libertatem aſſerere 76, 2. 77 vindico 473
Libertatis amans 474
Libertinus 1744
Libertus 474, 3. 564
Liberum arbitrium 465 570 abire ſino 434 facio 474. 2 os habens 1537 reddere à barbaris 473
Libet mihi ludere 185
Libidine inſatiatâ pruriés 1059 muliebri tabeſco 1249 pruriore 812, 814

Libidinem exercere in aliquâ 823 movens 228 prorita ntia edulia 264. In libidinem effusus 911 ruo 1791
Libidini indulgentes 1010 permitto alicujus 567
Libidinibus perulanter indulgens 206 protervis indulgere ibid.
Libidinis furiis stimulari 993 furiis qui extimulatur equino more ibidem. imaginatio in somnis 1163 insano œstro stimulatur 993
Libidinosa 744.754, 2.1059 furiosè 784 mulier 1010, 2 procacitas 1002, 2
Libidinosæ mulieres 948
Libidinosè cernentes oculi 972 vivo 823, 2
Libidinosi homines 1075 oculi 1567
Libidinositas 1010
Libidinosum esse 911
Libidinosus 206.225.733.823 892. 911. 1010. 1059.1148 1228.1442. 1558 admodum 264 improbè 1002 impudenter & perditè 744
Libido ¶ Cupiditas vehemens 656.1500.1641 impoteas & stupida veluti 1395 consecrandi 1641 puniendi 656. ¶ Cupiditas amatoria & rei venereæ 682. 1500 1647 insatiata 1059 nimia & velut attonita 1394 proterva 206 vehemens & impotens 1396
Libitinarius 620. 885.1409 1522
Libitus 1747
Libo 198,950, 3.951.1354 1506, 3. 1507. 1804 desuper 1507 insuper 951 simul 1507 tibi lacrymis ibid.
Libonotus 1113
Libra ¶ Statera trutina 710 1574. ¶ Signum cœleste 578 sublibrâ natus 579 ¶ Pondo 971 dimidiata ibid.
Libræ regula 1710
Libramentum 476. 580.1420 habens 1096
Librari inæqualiter 1575
Libraria 1629
Librarium atramentum 333
Librarius 340
Librarum quinque 972 sex 971 decem ibid.
Libratus utrinque 1575
Libri 1444.1583 sacræ scripturæ 340 sybillini 332
Libripens 711
Libris servandis destinatus locus. Ind. βι.
Libro 578.659.710.1575,3 ad æquabilitatem 1455
Librorum compositor 1583 propola 743 scriptio 340 scriptor ibid. venditor 1409 volutator 264
Libros sepeliens, id est, in tenebris tanquam sepultos relinquens 620
Librum edere 398 ferens 1734 revolvere 453
Libum 661.1273
Libycum mare 951
Liceat 570. Cùm liceat 570, 2 571.1676.1832
Licebat 569
Licenter 152.563, 3 570. 622. ago 563 vivens ibid.
Licentia 563. 570 loquendi 1427 solura 200
Licentiam permitto 563. In licentiam erumpo 1789
Licentiosè vivo 394
Licentius 570 habitus 563
Liceor adversus alium 1850 supra omnes 1627
Licere 199. Cùm liceret 570, 2 571
Licet ¶ Concessum est, facultas est 305, 2. 381.552.569 570, 2.571.1277.1832 nihil tale 570. Quæ facere licet ibid.
Licet ¶ Quamvis 433. 1288
Lichen 955
Licia addo tela prodigè, & inculco τῇ ατωβῇ 1498. tendo 1050
Liciatorium 164
Liciis multis textus 1059 ternis textus ibid.
Licio simplici textus ibid. tenui textus ibid.
Licitatio 1850
Licitè 625
Licitor plurimo 1364
Licitus 625.631
Licium 393.721.1059.1417 inculco τῇ ατωβῇ 1417
Lictor 558.1738
Lien 1511,2
Liene carens 1511 laboro ibid. Ad lienis vitia curanda medicamenta 1511
Lienosus 1511
Ligamen 384.578.1229 1576
Ligamentum 383 capitis 385 Ad Ligandum aptus 383
Ligare 1565
Ligatio 384.969,2
Ligator 1256
Ligatus 178. 384 auro 386 catenâ 385 gravi vinculo ibid. multis vinculis ibid. non ibid.
Ligna 418,2.1692. cædens 845 cædens in montibus 1681 cædo 1606 collo 1692 comburentes multa 1134 portans 1739 conveho 1124 corrumpens 1745 ferens 1737 porto ibid. sculpens 324 tundens 1680 veho 41. Unde ligna nemo petiit 1124,2
Lignaria ars 505 opera 504
Lignariæ artis peritus 1613 naves 42
Lignarii fabri artem exerceo 504
Lignarius faber 504. 505, 2 1605.1613
Lignatio 1124,2.1692
Lignator 42. 1124.1606.681, 2
Lignatrix 1692
Lignea lana 1124 turris 1067
Ligneæ soleæ 1259
Lignei calcei 1257
Ligneum pedem habens 1372
Ligneus 418, 2.733. 1124, 2 1551 clavus 1678 ensis 1014 intus 1124 murus 1067 penis 1710 pes 1371, 2
Lignis carens 1124 plenus ibid. profundu, id est, opacus ibidem. septus 1760
Ligno carens 1407 spolio 1124 vernaculo constans ib. Ex ipso ligno adhuc rudi cõfectus ibid. Ex ligno unico confectus ibid.
Lignor 1124.1692
Lignorum collectio 1124 congestio 1692 inopia 1124 portatio 1737 structs 631 venditor 1557
Lignosum reddo ex tenero & molli 1124
Lignosus 1124. 1407 cremiorum in modum 1767
Lignum 418. 733. 1124.1661 detraho 1024 exedens 275 fio ibid. parvum ibid. In lignum mutari 1124, 2 muto sen verto ibid. verto ex aliâ materiâ ibid.
Ligo (n) 536. 765, 2. 1469 Ind αγ. & λι parvus 1469
Ligo (v) 383, 3.384.978 annulo aut vinculo in orbem ducto 794 funiculis 663 pedes 1369
Ligor 383
Ligula 327.328
Ligularum vasculum 832
Ligurio 972
Liguritio 956.972
Liguritor 931.956.972.1607
Ligusticum 966
Liliaceus 955,3
Lilietum 870
Lilii planta ibid. Ex liliis confectum unguentum 1496
Lilinus 955
Lilio similis ibid.
Lilium 870.955, 2.1496 agreste 735 aquaticum 1114
Lima 1433 atterens aurum 1830
Limæ strepitus 1668
Limati mores 1121
Limatura 714
Limatus 1433
Limbo candido prætextam vestem habens 1699 circundatus 1259 eleganti prætexta vestis 1699 puniceo prætextam vestem gestans 1699
Limbum aureum gestans ibid. pulchrum attextum habens ibid.
Limbus 875.1147.1229.1258 1259 purus 987
Limen 230,2. 1217 1753.1804 domus 262 inferius 659 superius ibid. senectutis 1217
Limes 1199. 1200, 3 medius inter duas regiones 1202. ¶ Finis, terminus 1199
Limis aspiciendo 270 aspiciens ibid. aspicio 270, 2. oculis a picere 680 oculis aspicio 897. 1187 o ulis prædatus 1188. Quod quis limis aspexit ibid.
Limitatio 843 exacta 103
Limites 1200, 3. 1201.1202 1531 constituti 1628 statuens 1619 transfilio meos 1202
Limitetur additis additamentis 1201
Limitibus circumscriptus 1202 distinguor 1200 qui præest 1610 suis circumscribo 1202 suis describere res venales 1199
Limo (v) 1433,4
Limo obduco 681 obductus ibid. In limo trahor 1502
Limodorum Ind. Aεν.
Limoniates 951
Limosus 207. 681.1304.1586
Limpida aqua 15
Limpiditas 927
Limpidus 215.446,2.643.959
Limula
Limum bajulans 1737 continens 1304
Limus ¶ Cœnum 207. 276 681. 1304 aggestus a fluvio 1809
Limus aspectus 270.1188
Linamenta, quæ vulneribus induntur 925
Linamentum concerptum 1632 3 oblongum vel rotum quod vulneribus vel ulceribus inditur 566.965.1069, 2 vel nerarium indo 1069
Linea 333.710. 1450 perpendicularis 566 piscatoria 566 969 recta 534 sacra 334
Lineâ rectâ 1389 rectâ progredi 535. A sacrâ lineâ lapidem movet, id est, extrema experitur 334
Lineæ rectæ porrectio 535 similis 334
Lineam duco 332. Ad lineam 566
Lineamenta duco 339 prima 1470 prima duco 1794 scitè ducta 342
Lineamentis benè distinctus 342 primis deformo 1470
Lineamentorum ductus 333
Lineamentum 843.1681
Linearis 334
Linearum earundem qui est 342 peritus 334
Lineas curvas habens 342 rectas ducit 332. Inter lineas spacium 1454
Lineis carens 342 multis interstinctus ibid. nigris interstinctus ibidem. rectis distinctus ibid. rubeis interstinctus ibid.
Lineo thorace indutus 664
Lineum textum 969 vinculum habens 385
Linteus 969 amictus 1523
Lingendo assumo 956 evacuo 955
Lingo 955,3
Linguâ 104.327.1781. Ind. αε. anceps 94 divina cui est 328 effrœnis 823 cui amputata est 1607. ¶ Sermo unicuique genti peculiaris 327
Linguâ aliâ seu diversâ utens 327. 328 communi 938 crepo 1680 defendens se ut clypeo 209 eâdem utens 1784 eâdem non utentes 1783 eadem utor 328 efferro. Ind. αε. fave 1537 faveo 1719 humanâ loquens 328 gratiam aucupor ibid. 1796 ori insertâ suaviter 328 puro 109 titubo & hæsito 260 victum quærens 301, 2
Linguæ audacia 328 debilitas ibidem. dolor 109 duplicis 328 ejusdem qui est ibidem. ejusdem usus 1784 hæsitantia vel hæsitatio 1448. 1784. 1839 incontinentia 327 petulantiâ utor 1536 præcipitantia 1317 prurigo 109
Linguam amputo 1605 coërceo 863 continens Ind. γλ. contineo 1073 effrenem habens 327 extensam sen protensam habens 328 excute omnem, id est, omnem dicendi facultatem 327 mellitam habens 328 sacram habens ibid. suavem & jucundam habens ibid. verso agiliter 1548. Ad linguam pertinens 327
Linguarum multarum peritus 328
Linguax 506
Linguis infinitis loquens. Ind. μυ.
Lingula 327.328 tibiæ 327,2
Lingulam non habens tibia 327
Lingulas tibiarum conficiens 1349
Lingulatus 327
Lini confectio 503
Lino textus 875 vincio 969,2. vinctus 385. Ex lino factus 503
Lino (v) 110.111.1822.1826,2
Linor 110
Linquo 952.953
Linquor animo 246.1844, 2 1846. Non linquor animo 703
Linteo substrato 970
Linteolum 1136.1428
Linteos pannos conficiens. Ind. οδ.
Linter 1469
Linteum 561.930. 1135 subtile & tenue 970
Linum 969 album ibid. crudum ibid. elaborans 503
Lippientes oculi 964,2
Lippio 964,2. Ind. γλ.
Lippitudine durâ laborans 1185 scabrâ laborantes oculi. Ind. γλ. scabrâ laboro ibid.
Lippitudo 964 arida 1185 dura ibid. scabra ibid.
Lippus 964,3
Liquabilis 1616
Liquandi vim habens ibid.
Liquans 1616,2
Liquata cera ibid.
Liquatum commisceo 1617 corpus habens 1828
Liquatus 1616, 2 non 1617
Liquefaciendi vim habens 1616
Liquefaciens ibid. lapides 967 membra 1029
Liquefacio 563.665. 1024,2 1616,2. 1617 simul ibid.
Liquefactio 563.1616.1808
Liquefacto obduco 1617
Liquefactum affundo 1617 infundo vel instillo ibid. 2.
Liquefactus 1616, 2 non 1617
Liquefieri qui potest 1616 qui nequit 1617
Liquefio 563.665.1616. 1617
Liquens 1616
Liquescat amore ibid.
Liquescens facilè 564
Liquescono 950.1616.1617 lacrymis 1616
Liquidarum rerum mensuræ 1688
Liquidè 1688
Liquido 318
Liquidis aquis 682
Liquidum unguentum 1078
Liquidus 1311.1688. ¶ Clarus, purus 874
Liquo 1616,2.1617,2.1808 simul 1617
Liquor (v) 951.1616
Liquor (n) 669
Lis 401.405.870,1359 communis 404 contestata 697 interlita & inducta sive interducta 336. 1120
Litantur sacra 672
Litare nequeo ibid.
Litari ibid.
Litata sacra ibid.
non litatus ibid.
Litavit seipsum ibid.
Litem æstimo 1640 citare 728 componere 986 contestari 199 impingo 401 intendere 729.1375 intendo 401 911 prodere 567 transferre 730
Litera 332. 1742 vocalis ibid.
Literæ ¶ Epistola 332. 1522,2 patentes 408. Acta publica, seu tabulæ publicæ 333 ¶ Doctrina 333 sacræ 938
Literaria documenta 333
Literarius 333 ludus 40. 333,2 396.590.1235.1572
Literarum notæ 1793 transpositio 334. ¶ Fascículus 1709. ¶ Amans 1070 alumnus 308 depravatores Ind. χ. imperitia aut penuria 339 introductor ibid. odium 942 studiosus 944
Literas accipere 831. 1677 dat ad regem 1522 missitabat uterque seorsum 1522 perferre 833 resignare 982. ¶ Amans 339 amo ibid. callere 551 docens 333 odi 942 odio habens 942. In literas relatus 336
Literati 175. 484 homines 938
Literator 333,2
Literatorem ago ibid.
Literatorius ibid.
Literatura 333,2
Literaturæ politioris amans 1070
Literatus 333. 940.944 admodum 339
Literis carens aut non constans 339 exiguis & tenuibus descriptus 340 grandibus præscriptæ leges 334 insculptum poculum 333 quatuor constans 339 septem constans ibid. transpositis efferre aut dicere 334. ¶ Significo 1522. ¶ Mandare 1624 mando 334. 1581 mandor ibid. prodere res gestas 711 proditus 334 prodo ibid. prodor ibid. tradere 400. ¶ Humanioribus eruditus 1070 incumbo vehementer 993 studentes 207. In literis educatus 166
Literula 333
Lites 1376 componere 983 984 dirimens 404 dirimere 1601 dirimo 986 non amans 1377 scrutans 409
Lithospermum 1505
Liti offero me 403 offerre se 528. In litibus pervertendis versutia 504
Litigandi voluptas 1378
Litigantium mutua inter se oppositio 403
Litigator 403.516
Litigia 1376 multa moveo 404
Litigiorum osor ibid.
Litigiosus 89.404.602.730.
Litigo 146. 402. 1727 contrà 403
Litis æstimatio 1638, 3 instrumentum 402
Litium æstimator 1638 amans 404 fugitans 1377
Lito 672
Littora custodio 1223
Littoralis 105, 5. 129. 598. 1849
Littoreus 64.1053,3.639
Littorosus 598
Litorum custos 1223
Littus 45. 64. 105.598, 2. 639. 716.1229. 1428. 1838 curvum 36 fluctus excipiens 382 lego 934 magnum & latum 1324 petrosum 1429
Litura 111
Litus qui est 1826
Lividitas 1276,3
Lividum fieri 1276. 1277,3 reddo 1277
Lividus 1276, 3 intus 1277
Livor 1276, 3. 1277
Livore suffundi 1276
Livorem contrahere 1277
Lix 839
Lixa 1738
Lixivium 838.839.1341 colatum è cinere 1513 farmentitium 803

LO

Loca difficilia 1834 prærupta 45
Locabilis non facilè filia 399
Localis 1645
quæ Locant mercede operam suam 1358
Locare. ¶ Statuere 562. ¶ Mercede operam suam alicui 1058 opus 401
Locarunt colendam mercede 1058 templum construendum trecentis talentis ibid.
Locata res mercede ibid.
Locatio 398 quæ fit pactâ mercede 1058, operæ fuæ 191
Locator operis 401
qui Locatur mercede 1058
Locatus est in imperatoria domo 670
Locavit mensam passioni 1058
Loci amor 1835 custos 1771 descriptio ficta 1628 præfectus 202 prærogativa 442 ratione 1645 situs 1638
Loci Dialectici 1645 fœminarum ibid.
Locis communibus aliquid amplifico atque exorno 964
Loco ¶ Sisto, statuo 237.1139 ¶ Eloco 785. 1058 ædificandum 371 faciendum 398 mercede 1058, 2 nuptui 398
Loco emotus 1646 eo 1125 motum membrum 1833 moveo 1628. 1646 nullo esse 1019 ex nullo 1425,2 secundo 377,2. In loco me contineo 1646. ¶ Vice 1822 1834 heræ te habeo 1089 mercenarii esse 1834 multorum populorum 163 sceleris duco 1019 vestimentorum 163
Locorum descriptio 341 descriptor ibid. difficultas 1834 per Locos communes 1645 per locos oppugno, non aperto Marte 1014
Loculamenta dentium 1713
Loculamentum 832. 1834 apum 901.
Loculi seu capuli in modum 1495. In loculo condo cadaverâ ibid. 2
Loculum latum habens ibid.
Loculus ¶ Arca, capulum, conditorium 824. 832. 929 1399.1495.1620,2. ¶ Marsupium 1004
Locum administro 1093 amans aliquem 1835 describo 341 do 1832. 1833 do vicissim 451 mutare solitus 1646 nullum dans desidiæ 1089 obtinens famulæ 1581 relinquere & cedere improbis 954 tenens 1619. Extra locum qui est 1645. In unum eundemque locum 221
Locuples 883.1151.1255.1339 1824.1825. Ind. ων. sum 721
Locupletatus qui est 1825
Locupletes 1271
Locupleto 59
Locus 1645. 1834, 3 amplus ibid. angustus ibid. constitutus conventui 1581 desertus 515. Deo sacer 1189 est 1832, 2 inferior in subselliis 443
Locusta 103. 1394 frumentum arrodens. Ind. μι. parvula 103
Locustæ 1006
Locustis victitans 1871
Lodicum artifex 1699
Lodix 1678
Loliaceus 74,2
Loligo minor 1612
Lolio plenus 74
Lolium ibid. 585. In lolium vertor 74
Lomentum 510, 3 legùminum elixatum 956
Lotiga crura habens 1472 curricula faciens 1666 folia haberis 1772 hasta 416. 1043 oratio 1043 via 675. 1269 vita 1345
Longâ oratione utens 942 oratione utor ibid.
Longæva vita 532
Longævus 90,2. 265,3. 391. 392. 533, 2 sum 1829 vir 115
Longam caudam habens 776 orationem habeo 1588 tunicam habens 1812 umbram faciens 1484
Longas alas habens 1393 portas habens 1402 radices habens 1432
Longè ¶ Prolixè 1044 procul 1363. 1385 à scopo jaculatur 677 à sententia animi 176 ab Ascania 1617 abeo. ind. αφ. quod abest 1386 antè 1385 cernens 1476 currere 1325 distitus à nobis 1386 habito 1044 lateque extendens se 412 lateque fusus 1808, 2 procedior. Ind. αφ. progressus in errorem 1385 remotus 1646 summoveo 1044 vagans 1269. Usque adeo longè rem provexêre 1385. ¶ Multò multum 1363,2. 1365 abest, id est, nequaquam 436 antè 1510 deterior 1242 excedo 571 facilius 1044 post Trojani belli initium 1232 præstantissima 1044 præstantissimus 186.1016 relinquo 955 supero 571.1103
Longinqua bella procul domo 390. Ad

390. Ad longinqua penetrans 1169
Longinqui 463
Longinquitas ¶ Diuturnitas 1829,2
è Longinquo 176.463,2.1385 1617 qui cernitur 1184 vocatus 733
Longinquus ¶ Remotus 176 1043.1202.1320.1708
Longior 1044 alterâ parte ibid.
Longissimè 463. 1043. 1364. 1385, 2. 1386,2. 1617, 2. à Græciâ 1385 antè ibid. ante qui est ibid. currentes Ind. ɑɑ. dissitus 1386 distans ibid. progrediuntur 1364 progressus ætate 1617 provectus 1385 remoras 1617
Longissimus 1043
Longitudine par 1044
Longitudinem hastæ æquans. Ind. ℵ.
Longitudo 1043. 1044 immodica 1589 radicum 1432 temporis 1043
Longivagus 1320
Longius 463.1386,3 à Persis 463 antè 1385 ante qui est ibid. ante ipsos ibidem. ante se 1386 ne digrediar à proposito 1385 dissitus 1386 distans ibid. progrediendo 1245 progredior 679 provectus 1385
Longiusculus 1044
Longo intervallo eum vidi 393 post tempore 1232 tempore 637 675.1829 tempore durans 1829, 2. A longo tempore 675
Longos pedes habens 1371 spiritus ducens 1345
Longum caput habens 780. 860 collum habens 375. 1649 cerricem habens 1753 facio 1043. 1044 tempus 392. 416 post tempus 392. Ad longum tempus 392. In longum extendo 1044.1588 protentus 1044, 2. tempus extendor 1588 tendens recta 1044 textus 1699 vadens 1269
Longus 94. 416. 1043,2.1592. 1593 benè 1044 morbus 1111 natura 1779 omninò 1044 valdè 1044,4 utrinque ibid.
Lopas 958
Lcquacior 915
Loquacissimus ibid.
Loquacitas 109.506.915, 3. 927.939.940.941. 959, 2. 1324. 1535. 1536. 1691. 1719. 1784 futilis 938 obtundens 328 versuta & fallax 1535
Loquacitate obruo 915, 2 obrutus ibid.
Loquaciter 927 recenseo 56
Loquaculus 915,2.927.837
Loquax 72.229. 327.383.494. 816.841.876.909.914.915, 4. 916. 944,2. 959,3. 1003. 1074. 1295. 1517. 1535. 1537.1716.1784 passim 915 sum 959.1535,3
Loquela 915
Loquendi difficultas 916 facultatem habens 915,2 libertas 1427 proprietas 938 ratio 1230 studium 944 vi valens 1758. Cum loquendi libertate 1427
ad Loquendum allicio 1536
Loquens acutè 916 asperè 1537 benè ibid. celeriter 494 de cænis. Ind. ℵ. dicenda tacenda 1165 difficulter 915 ex Deo 1759 ficta & falsa 916 frustra 1784 liberè 1427 linguis infinitis. Ind. μν. magnificè 18, 3 multum 916 obscœna 1457 per nervos 916 semper 915 stulta 942
Loqueris de vivente 963
Loqui 17. 930. 963. 1820 aliud 1719 amans 944 haniter 941 non posse 216 1719 qui non potest 915 proprie 938. 941 superflua & inutilia 938
Loquitor 909
Loquor 180.216,2.229.315,2. 646.866.914.915.933.942 1073,2. 1167. 1421. 1732. 1742.1781 ad placitum 941 alta 944 ante alios 659 audacter 1537 benè de te 933 crassè 1537 cum fastu 1074 cum gravitate ibidem. de 933 de Deo 941 de rebus sacris ibid. de rebus seriis 944 eloquenter 933 facetè 1427 falsa 1074 falsa & mendacia 494 frigidè 1845 honestè 941 impropriè 941. Ind. ɑɑ. inarticulatè 253 ineptè 1839 juxtà 1758 liberè 1537 magna 1427 magnificè 17 malè de te 933 obscœna 939 obscurè & occultè 260 ore rotundo 1537. 1549 per contrarium 1758 procaciter 17 propriè 494 rectè 494 940. 943. 1427 scitè 941, 2. semper 939 stulta 942 turpia 494. 939 rana 1073. 1427 vesutè 941
Loquutio recta 494
Loquutuleius 16.383.506.915. 944.1716
Loquutus primò 647
Lora, æ 378 1515.1708
Lora clypeorum 1725 equorum 385 habenarum 536 jugalia 581
Lorarorium ars 1606
Loreo fune extraho 681,2
Loreus 681 funis ibid. Lori vicem præbens ibid.
Lorica 248. 663,2. 1523 conserta annulis seu hamis 794 muri 648 nulla tectus 309 testacea 648. 664 testaceâ munio 648
Loricam æream gestans 1813
Loricatio 648.664,2 839
Loricatum dorsum habens 1117
Loricatus 664 benè ib. non ib.
Lorico 664,3
Loricor ibid.2
Loricula ibid.
Loripes 1372.1472
Loris cædo 681
Loro appensus 172 non cæsus 681
Lorulum ibid.
Lorum 681. 1726 bubuli corii 280 circa collum vel pectus equi 958, emollitum 1006 ensis 172. 1576 equi ligandi 385 gladio alligando ibid. jugi 1455 marsupii 194 nodosum, quo cædebantur servi 1540 pereg. Ind. m. quo ducimus aliquid. Ind. ɑɑ. quo intenditur aliquid 1589 quo trahitur aliquid 476 remi 1752, 2 temonis 385. Ad lorum ensis pertinens 1576
Loti ferax 987
Lotinus ibid.
Lotio 254. 809, 2. 974. 1340 aquâ quæ fit fervida 974 manuum 1104
Lotium reddo 1159 reddo ægrè 1221
Lotrix 1340,2.1702
Lotum ivit in balneum 974
Lotum carpo 987 producens 1660
Lotura 974.1340
Loturæ merces 974.1340
Lotus aquâ 810 benè 1341 recens 975.1341
Lotus, arbor, 967

L u

Luat pœnam 1641
Lubens 443,6.1764
Lubenter 208.443,3.594
Lubenter 208. 443,3. 594.595
pareo 443
Lubentissimè 594.595
Lubentissimus 208
Lubentiùs 594
Lubet dicere 443
Lubricè 325.1563,2
Lubrici mores & inconstantes 1321.
Lubricitas 1152
Lubrico & mutabili ingenio prædītus 326
Lubricus 325. 1152, 3. 1562. 1563,2.1688 non 1563 valdè ibid.
Lucanica 119
Lucanicas facio 1349
Luce adulterina splendēs 1708 carens 1721 illustrans omnia 1715 orbatus 961 primâ 133 604. 615. 1715 statim primâ 535 sub luce qui est 215
Lucellum 775
Lucem afferens 41. 216 altam habens 1715 auream habens ibid. circumfundo 216 dubiam habens 1715 edo 215 modo qui habuit 1715 obscuram reddens. Ind. ℵ. plenam habens 1715 præbeamus aliis 926 præbeo 1721 reflecto 215 utrinque habens 1715 in lucena 1714 editus nuper 1707 edo 1630. 1703 1705 edor 1705 prodeo 1703 producendi vel proferendi vim habens 36 profero 36.1703.1714,2.1715
Lucens altè vel in alto 1715 hominibus 289 noctu 927 1708 semper 926 totus 1721 utrinque 1715
Lucentem caudam habēs 1219
Luceo 215.300.925,2.1453,2 1533.1703,1.1714,6 aliquātum 927 circumcirca 1715 igni ex aliquo loco 1406 in 926 simul 927 subtus ib. super aut post 926 totus 1708,2
Lucerna 557. 982,3 obeliscō præfixa 982
Lucernæ flamma ibid.
Lucernam ferens 1736
Lucernaria herba 982
Lucernarius ibid.
Lucernarū accensio 724,2 confector 1352 repositoriū 982
Lucernas septem habens candelabrum 982
Lucernula 982,2
Lucifer 216.1735.1739,2
Lucifera dies 557
Lucidam reddo 925.1714
Lucidus 215. 216. 446. 927. 997. 1231. 1533. 1714,3 1715. 1704.1754 admodum 1721 omnino 64 reddor 926 totus 68
Lucina 451.1848
Lucinæ labores nondum experta. Ind. ɑɑ. templum 451
Lucis dator 401 exp.rs 1715 multum habens 1721
Lucrum amœnitatem imitantia loca 130
Lucra quæ avidè rapiuntur, id est, quorum cupidissimi sumus 192
Lucri amans & studiosus 776 amans sum ibid. amor ibid. causâ 488 conciliator 775 gratia uxorem ducere 299 multum afferens 776 turpis studio 775 turpis studium ibid.
Lucrifacere 1347
Lucrifacio 775.776
Lucrifer 775
Lucris sordidis indulgere 498
Lucro prostituere sapientiam 743 turpi deditus 775
Lucror 184. 775, 2. 776.1268. 1376. 1409 amplius justo 776 turpiter 775
Lucrose 775
Lucrosior ibid.
Lucrosissimus ibid.
Lucrosus 775.776.1266.1339. 2.1353 non 775.776
Lucrum 498.775.916.1409. 1727 facio 342 iniquum 776 inſperatum & adventitium 518. 538 maximum consequebatur 1268. Ex quo non facilè lucrum percipi potest 342
Luctā 1238,4.1239 sola vincentes. Ind. ɯ
Luctæ peritus 1238 studiosus ibid.
Luctam difficilem afferens 1239 facilem habens ibid. multam habens ibid. redintegro ibid.
Luctamentum 1238
Luctans cum leone 1239 cum morbo 528
Luctatio 1238
Luctator 1238 armatus 1239 magnus ibid. Ad luctatores pertinens 1238
Luctivagus 1321
Luctor (p. & m.) 1238
Luctu affectus 1282 afficio 1412 carens 1282 dignus 647. 1282. Absque luctu 647. In luctu esse 29 secretutem transigens 392 sine luctu 1282
Luctui deditus 647
Luctum perferrens fortiter 1282
Luctuosa calamitas 1756
Luctuosus 63,2.354.647. 1155.1282,4.1526 videri 781
Luctus 329.471.647.780. 1155.1282,2. 1412,2 gravis 1282,2
Luctûs amans 647,2.1282 dies 442 expers 329 socius 647
Lucubratio 341.1115.1572
Lucubrationes 961
Lucubro, noctu scribo 341
Luculenta spes cui affulsit 925 formâ præditus 1068
Luculenter 482.925
Luculentus 1702
Lucus 125.1130.1189
Ludere calculis 1090 fidibus 1836
Ludi 46 Circenses 1666 cruentales ibid. qui spectantur 623 seculares 90
Ludibrio habeo 652.1018 habetur 1233 habere ibid. haberi 652 majore afficiemus Philosophiam 168 risui, & contemptui ne me habeas 930
Ludibrium 1233. 1605. 1686 1687.1813
Ludibundè 1233
Ludica 310 dicta 492 res 1233 verba 659
Ludicrè 1233
Ludicrum 62. 63 artificium 1234
Ludicrus 1233
Ludificamentum 1234
Ludificatio 512.1130.1234 1722
Ludifico vel Ludificor 512.652 987. 1234. 1605. 1722, 2 1813, 2 supra modum 652 fatigando 1547
Ludimagister 396.1671
Ludo 47.62.63.492.1233 1234, 2 adversus aliquem 1234 aleâ 8 8 9, 2 calculis 1296 ex ultim. 62 par impar 195 pilâ 1234.1561 pueriliter 92 talis 210.211
Ludor 1233
Ludos concelebro 1281 facere, id est, illudere 1234
Ludus 62. 63. 1233, 3 4 nudorum 1234, 2 pilæ 1561 ¶ Literarius 40.44.333, 2 396. 590.1235.1572.1781, 2
Luere pœnas 1356.1638
Luerunt pœnas 538
Lues capite tuo factum hoc 1007
Lues 980, 2.1744 magna 893
Lugendus omninò 1134
Lugens lubenter 647, 2 graviter 1282, 2 multum 647 1282 recens 1282 semper 798 non facilè 63
Lugeo 55.63.647.1155,2.1215 1282,4.1412.1525 cum alio 1282 graviter ibid. super aliquem 1215 vehementer 647 unà 1156
Lugere 29.665
Lugeri qui vix satis potest 63
Lugubre carnem 55 carmen canens ibid. cano ibid.
Lugubris 63,2.329.1155.1182 4 cantilena 665 cantus 55 vestis 972 vox 471
Lugubriter 647.1282.2
Luit crimen 1331
Luitio 983 mutua pœnæ 1642
Lumbare 587 parvum ibid.
Lumbi 1838
Lumbis præcincti 587
Lumborum tenus à palmâ 489
Lumbos flecto huc illuc 1053
Lumbrici 485 equorum 1608
Lumbricis infestor 479
Lumbrico similis ibid.
Lumbriculus 479
Lumbricus 424.479
Lumbus 683.712.1169
Lumen 353.1453,2.1714,3 1721 accendens 179 accendere 1750 adimit 1385 afferens 1739 breve & exiguum præbens. Ind. βρ. præbere 1739 præfero 1707
Luminare 1714
Lumine cassus 960 circumfundo 927 circumfundor ibid.
Luminibus officio 1385 obstruo 1488
Luminis abundantia 1808, accensio 179 autor 1715 reciprocatio 926
Luminosus 1721
Luminum accensio 924,2
Luna 1047.1453, 2 adversâ natus 1048 antiquior 1453 carens ibidem. intermenstrua 1047 nova 1048, 2 obscura 1453 plena 1048 plenilunis 1453
Lunæ defectus 1048.1283 fulgore illustris 1453 lux ibid. sidus ibid. spuma ibid.
Lunam divisam & dimidiatam habens 1048
Lunaris 1453 lapis ibid.
Lunas tres habens ibid.
Lunata forma aciei 1048
Lunatæ placentæ 1453
Lunati splendores 1048
Lunaticus 251.1453
Lunatus 852 sum ibid.
Lunula 1047.1435
Luo 1007.1637.1641,2.1642 4 pœnam 403 pœnas 1641 2 vicissim 1642,3
Lupa 979 parva ibid.
Lupanar 282.753.754, 2 1010.1198, 2. 1235. 1291 1681
Lupanaria 722
Lupatum 979
Lupercalia 979
Lupicatulus 979 colorem habens 1828
Lupina amicitia 1748 amicitiâ inita fœdera. Ibidem audaciâ prædītus 1763 cogitans ibid. pellis 630
Lupinus 630.979,2
Lupis carens 979
Lupo similis ibid. A lupo dilacerata ibid. morsus aut rosus 292
Luporum catuli 734 interfector 1416 more 979 ululatus ibid.
Lupulus 290
Lupus 814.979 cervarius 308 horrendus 979 solivagus 1066
Lurco 300.301.930.1002
Luridi 1827
Luridus ibid.
Luscinia 60, 2.223.1814. Ad luscīniam pertinens 60
Luscīniola 60
Luscīosus 1182, 3. 1684 sum 137.1182
Luscīosus sum ibid.
Luscus 108
Lusio pilaris 1014
Lusitabant 212
Lusito 1234 pueriliter 62
Lusor 1233
Lusorius ibid.
Lussum, quiddam in abiete nascens 974
Lustra ferarum 347, 2 ferarum subiens 429
Lustralis aqua 718 ignis ibid.
Lustrandi vim habens 16
Lustrans fana deorum 1273 oculis omnia 1178
Lustrare ¶ Peragrare 1112 ¶ Expiare classem 717. ¶ Recensere 528 exercitum 270
Lustrari qui circumcirca oculis potest 1475
Lustras & circumspicis 1112
Lustratio locorum 711. ¶ Expiatio, purificatio 15.16.21 717.718.719
Lustrator ¶ Qui in orbem obit & lustrat 1359. ¶ Expiator 718
Lustro ¶ Circum eo, obeo, peragro 36.574.1130, 2. 1359 1360 urbes & regiones 711 ¶ Expio, purifico 15.16.717 719.1754, 2. ¶ Aspicio, contemplor 1177.1187, 2.1241 1242 vestigia alicujus 1476, 2. ¶ Recenseo 1474 unà ibi.
In Lustro latens 1781 lateo ibid. 2
Lustror ¶ Expior. 719
Lustrum ¶ Antrum, latibulum 1195.1781 ferarum 667.777 821.1811
Lusu exhilaro me 492
Lusus 62.1233,3 aleæ 889 amoris 1234 & jocus 492 jocusque conjunctus cum dolo & fallaciâ 816 puerilis 62 1233
Lusus pueriles 212 venerei 1125. ¶ Joci 492
Lutaria ranæ 1596
Luteo colore sum 1045
Luteos flores habet ibid.
Lutefco in lamam 1596
Luteum ovi 875.656.1095
Luteus 814.956.1045.1304
Luti illitio & aspersio 1304
Luto fingens 1323 fingo 371 natus 309 structus 371 struens ibid. struo, ibid.
Lutosa 276
Lutosus 643.1304.1596 aliquantum 1304 in summo ibid.
Lutra 1690
Lutum 840. 1304 bajulans 1737 calco 1252 fero 1737. Extra lutum pedes habere 464. Per lutum gradiens 236
Lux 215.1714, 4. 1721 ipsa 1715 mea 1714 oculorum 1721 prima 979 solis 1721 splendida 1713. ¶ Dies 1721 ¶ Vita ibid.
Luxare 187
Luxata membra restituere 195
Luxatio 187,2.243.1314.1790 & dissolutio membrorum 344 parva 187
Luxatorum restitutio 196
Luxatum membrum 1542
Luxatus 187.1208 sum 187 sum paululum ibid.
Luxo 1542
Luxor ibid.
Luxu carens 1294 consumo 1498 diffluēs 852 diffluo 563 652. 1447. 1553 effœmino 1814. 3 frango 651. 652 non fractus 652 solvor 563 solutus 651.652 turgēs 1750
Luxui dediti 267 deditus 1447 deditus sum 1814 indulgeo 651.652.1553
In Luxum effusa vita 394
Luxuria 823 in segetibus 1687
Luxurians frondibus 1692 fructu 993
Luxuriante stylo uti 652
Luxuriantes segetes depascor 1091 vites frondibus 1086
Luxuriare foliorum copiâ 1686 1687 fronde 1647
Luxurio foliis 993 frondibus ac sarmentis ibidem. 2 gramine & virentibus herbis 944 palmitibus 803. ¶ Metaph. 993
Luxurior ¶ Lascivio 1549 in 1814
Luxuriosa potatio. Ind. ɛɛ.
Luxuriosè 1495.1814 vivo 394 551. 1495 utor hac re 852
Luxuriosorum magister 396
Luxuriosus 1495.1635 1814
Luxus, 2. 571.651.1443.1549 1814,2 summus 1553 sumptuum 1498

L Y

Lybis 951
Lychni accensio 179 bibuli 1701
Lychnites 982
Lychnorum accensio 724 repositorium 982
Lychnuchus 557
Lychnum accendens 179 accendere 982 tenens sustinens 557
Lychnus 687.982 parvus 982
Lycium 979
Lydius lapis 257.967.978 1830
Lydorum more 979
Lydos imitor ibid.
Lygdinus 678
Lygdus ibid.
Lymphata 991
Lymphaticus 251
Lymphatio 923
Lymphato furore corripi 1113
Lymphatus 923.991.992
Lympho 992
Lyncurium 1221
Lynx 978
Lyra 981
Lyrâ canens beatè 981 canens suaviter ibid. cano ibid. cano ipsemet ibidem. gaudens 315 permulsus 625
Lyræ cantus 55 harmonia 1618 pulsus 1682
Lyram bonam habens 981 pulsans 1682 pulsare 866
Lyrarum compactio 1352
Lyras conficiens 503.1352
Lyrica carmina 1028
Lyricè 55
Lyricen ibid.
Lyricorum carminum scriptor 1352
Lyricus 981, 2. 1029 poëta 1352
Lyrula 981
Lysimachium, herba 1013

M

M A

Macellum 1410
Macer 712, 2.713.957 980. 1309 aliquantum 713
Marcer, cordex Indicus 994
Macera ei artus 1674
Macerabat clarum cor 758

Macerans aceto 985 animum 1617 cor dolore 1492
Macerare 983 animum 1616 cor 1744 se dolore 525
Macerata farina vino & oleo 1773
Macerati dolore 1492
Maceratio 1616, 2. 1773
Maceratu facilis 286
Maceratus 393.1580.1616 antè 286 oleo 1773
Maceria 69.1259.1428.1662 1759
Macriæ formam habens 69
Macrioſus ibid.
Macero ¶ Madefacio, ſubigo 286, 3. 1580. 1773, 2 prius 286. ¶ Conficio, conſumo, tabefacio 814. 1042. 1459. 1616. 1617. 1673 me ægritudine 275 undique vel prorſus 1492
Maceror ¶ Subigor 1773, 2 a qua 286 ¶ Contabeſco 814 1744
Machæra pugno 1013. Ad machæræ formam facta ſerra 1011
Machærarum artifex 1352
Machina (p & m) 1051. 1052 belli 1051
Machinamentum 1051. 1052. 1267. 1224.1479.1615 doloſum 754 præſtigioſum 988
Machinandi peritia præditus 1052
ad Machinandum quidvis præceps 1052 promptus ibid.
Machinans mala 1051. 1759 omnia 1052
Machinari clam 802 internecionem 1614
Machinarum conſutura 1418 faber 1352 fabricatio ibid. ſtructor 1418
Machinas fabricâdi peritia præditus 1052 ineſitas & inutiles fabricor. Ind. αμ. machinis oppono 1052 varias callens ibid.
Machinata cædem 1417
Machinatio 1615, 2 contraria ibid. malorum 1417
Machinator 1052, 2. 1480. 1615 audax 1052 doli ibid. malorum 1052, 2. 1417
Machinis nullis expugnabilis 1052
Machinor ¶ Fabricor, ſtruo, comminiſcor, molior 754. 1042. 1052. 1130. 1229. 1237. 1267. 1354. 1417 1479. 1613. 1614, 3. 1615, 3. 1644. 1683. 1776 actu militari 43 captioſè 1224 contrà 1615 doloſè unà 1224 inſuper 1052. 1615 rurſum 1052 ſummo ſtudio ibid.
Macies 712, 2. 980. 1445
Macilenti 713 homines 741
Macilentum reddo 712, 3
Macilentus 866.969.1445. 1446 habitus corporis 768
Macriores facti ſunt 1057
Macrum redditum eſſe. Ind. πτ.
Mactabant 351
Mactans boves 662, 2. 1680 1722 porcos 1561
Mactatio 1560, 2 boum 662. 884. 1561 ſuis 884. 885
Mactationes boum 280. 1723
Mactator 1560, 2
Mactatrix ibid.
Mactatus ibid. 2
Macto 660, 3. 672. 1440. 1560, 3 antè ibid. boves 662. 1561 1723 hoſtias 1560 oves 1561 ſuper 1560, 3
Mactor 660. 1506. 1560
Mactra 747. 1007. 1469
Mactræ aſſidens 1007
Macula 254. 783. 1023. 1510, 2 à ſole. Ind. ſφ. affricata ſuperficiei 1827 oculi nigra 1710 ¶ Probrum 783. 1510. ¶ Foramen retis 289
Maculæ expers 1510, 2
Maculæ & nævi in facie 1510 ineluibiles 783 quibus aliquid diſtinctum & variatum eſt 1532
Maculatus 783. 1510
Maculis diſtinctus albis 1533 nigris 1294 rubeis 1533 rubris 1723
Maculo 783. 1438. 1510
Maculor 1510
Maculoſum collum habens 375
Maculoſus 241. 342. 1243. 1355 1510 circumcirca 1533 ſerpentis in modum 1227
Madefacio 286, 3. 378, 2. 393, 2. 1104. 1112. 1157. 1586. 1688, 5. 1700. 1835, 2 aliquantum 286 ante 378 1113 inſuper 286
Madefactam ſpongiâ 1112
Madefactio 286, 2. 393
Madefactus 286, 2. 393. 1586 bis 286 multum ibid. non 286, 2. 1113. 1586 nuper 286 oculis 1586 undique 286
Madeſio 286. 378. 393. 1104 imbre 1157
Madens 1688, 2 imbre 1157 pinguedine 1017 vino 286, 2
Madeo 989. 1112. 1752 nimio humore 1319
Madidus 286. 393. 1071. 1157. 1688 ſum 1112 undique, id eſt, vino madens 286
Mador 1319
Madore nimio putreſco 1071 nimio vitiatus ibid. perfundo 1688
Mæander 991
Mæandratus ibid.
Mæna 991, 2
Mænula ibid.
Magaduris 989
Magica ars 989 vi inſtructus ibid.
Magicæ artis peritus ibid. artes ibid.
Magicas artes calleo ibid.
Magicis artibus uror ibid. incantationibus occupo ibid.
Magicum machinamentum ibidem.
Magis 995. 1016. 1294. 1727. quàm 1384 quàm deceat aut par ſit 386. Nihilo magis 995
Magiſter 40. 395. 1235 equitum 201 equitum ſum ibid. gymnaſii 1671 ludi literarii 333 paleſtræ 1671 quivis 44 Qui ſine magiſtro & ex ſeipſo didicit 350
Magiſtralis 395
Magiſtratibus fungi 1802
Magiſtratu abdicare ſe 492 696 abdicari 984 fungor 199. 1361 perfunctis 522 perfunctus 121
Magiſtratum ambio 79 ambire 574 creo 79 gero 199 gero optimè 206. Ad magiſtratum admittor moribus & meritis probatus 414
Magiſtratus 171, 3 197. 199. 442. 591, 2. 1362. 1597. 1638 injuſtus 200 parvus ſeu pedaneus 199 ſacer & inviolabilis 200 ſummus 1581 ſummus ſum ibid. ambiens 202. 969. Ind. αφ. ambio 202
Magiſtratuum ſuſceptor. Ind. αφ.
Magmata & ſtrigmenta paſtillorum 1007
Magna aggrediens 245 civitas 1362 facinora edens 504 fames 1264 folia habens 1772, 2 jactito 1427 loquor ibid. pericula adiens 791 portio 675
Magnâ ex parte 1364 mercede faciens aliquid 1058, 2
Magnæ res 517
Magnam claſſem habens 1522 curam gero 1853 rem exiſtimare 1347 ſpicam emittens 1515 vocem habens 1784, 2
Magnanimitas 1016. 1779 1844, 2
Magnanimus 154. 155. 612. 621, 2. 622, 3. 657, 3. 714. 1763, 3. 1779. 1844, 2. Ind. οβ.
Magnarum rerum deſcriptio ſeu pictura 340 rerum inceptatio 1377 inceptator & ſuſceptor ibid.
Magni æſtimo 1016. 1637 æſtimor 1638 facere 1639 facio 622. 1016 fio 1455 refert 1015 ſpiritus 1109 viri & fortes 156
Magnificâ oratione utor 927
Magnifice 2. 1019, 2. 1380. 1600. 1640. 1706 æſtimo 1354 celebro 1454 differens 926 effero 1016 effero me 1767 efferor 1986 geſtio 927 honoratus 1039 infero me 2 inferre ſeſe ibid. loquens 18, 3 loquor 17. 18 1535 oſtento me 925 ſentio de me 1762. 1763. 1797 ſentire de ſe 414
Magnificentia 415. 503. 1016, 2 1380. 1600
Magnificentiam oſtento 926, 2 927
Magnifico animo præditus 1109
Magnificum 1707 dictum 944
Magnificus 2. 416. 503. 925. 938. 1016. 1127. 1379. 1380 1600 admodum 1455 animus & ingens 1109 ineptè 253
Magniloquentia 18. 1427
Magniloquus 1427
Magnis partibus 1021 partibus conſtans ibid. partibus conſtare ibid. rebus gerendis deditus 322 viribus præditus 1460, 2
Magnitudine carens 1016 tanta eſt 1329. Cum magnitudine animi 1763
Magnitudinem juſtam habere 675 tribuo 1016
Magnitudinis æqualis 1016 juſtæ 1040
Magnitudo 50. 1016, 2. 1021. 1329 animi 322. 1016. 1110 1763 artificii 1615 operis 503 vocis 1784
Magno animo 714. 1844, 2 animo præditus 322. 657. 746. 1511, 2. 1779. 1844, 2 animoſum 1844 corde præditus 1511, 2 labore 1508 pretio 1638
Magnoperè 1106. 1211. 1246 1588 gaviſi ſunt 1016 velent te amico 1641
Magnus dentes habens 1132, 2 fructus ferens 752 oculos habens 1185 pedes habens 1372. 1373 ſtrepitus edens 1491 teſticulos habens 1206
Magnum 829. 1455. 1541 animum habens 1763 artificium 1615 bellum 50 collum habens 1564 corpus habens 1574 oculum habens 1181 omninò. Ind. πε os habens 1535 reddo, id eſt, potentem 1016 ſapio 1763 ſpirare 1774 ventrem habens 818
Magnus 50. 228. 366. 671. 675. 787. 1015, 2. 1043. 1095. 1239. 1331. 1363 1609 æquè 1015 animus 322 arte 1615 & vehemens 412 1015 hinnulus 1087 homo & ſtupidus 256 non 1016 omninò ibid. potentiâ 1014 reddor 1016 ſatis 675 ſupra modum 1016 valdè ibid.
Magorum cædes Ind. μα.
Magus 989. 1073. 1712, 2 ſum 989
Majæ cancrorum genus 990
Majeſtas 1016, 3. 1127 1454, 2
Majeſtate afficio 1354. Cum majeſtate 1454
Majeſtatis læſæ reus 8 nihil habens 1455 plenus 171
Major 1016, 2. 1364. 1694 fio 1016 natu 306 natu ſum 1381 pars 1364 propoſitio 916 viribus noſtris 677
Majore incommodo affecti ſunt 121
Majorem in modum 1016 partem ſeu portionem habeo 556 reddo 1016
Majores 170. 306. 309. 822. 922. 1252 ejus 169
Majoris æſtimo 1640
Majoribus quibus ortus ? 308 A majoribus traditum 400
Majus quàm ut oratione ulla exprimi poſſit 862 periculum quum fuerit, quàm putaverint 1591
Mala ¶ Maxilla 312, 2. 329, 2. 1243, 2. 1460
Mala ferens 1736 geſto ibid. montana 1045 ſylveſtris ibid.
Mala æmulatio 583 affectatio ibid. ars 1615, 2 compoſitio 1627 conſuetudo 597, 2 cubatio 821 fama 1718 habitudo 1277 indoles 1779 mater 1050 mens 1763 natura 1779 nutritio 1660 opinio 416 res 726 ſpes 480 tractatio 557. 725
Mala (neutr. plural.) 108 725. 366. Ind. ελ. cogitans 1043. 1759 cura habens 1472 dantes 181 docco 369 ferens 727 machinans 1051 meditãs ib. omnia imprecor 941 parvi & levia qui patravit 506 patior 1250 perfero 5152 ſtruo 1052 ſuſpicans 1646 ſuſpicari ibid.
Malâ famâ liberatus 1719 fide ago 505 fortunâ utor 725 mente prædituς 1762 morte periens 1023 voce 1783. In re mala ſolers 1663
Malabathri folium 1771
Malache 995
Malaciſco 996
Malæ. ¶ Maxillæ 739, 2. 891 1045
Malæ aquæ 1713 famæ 1253 leges 1106 mentis homo 555 ſignificationis 1706
Malagma 995
Malam mentem habens 1763
Malè αφ. viam habens 1144 vocem habens 1784. In malam crucem faceſſere 519 rem abire 519. 1745 abire jubeo 846, 2 rem exeo 519 1745
Malas res agens 1377 molior ibid.
Malas æreas habens 1243
Malè 725. 1029. 1070. 1284 1713. 1790 acceptæ civitates bello 1184 accipio 1821 affecto animo erga aliquem 1031 affecto animo ſum erga aliquem 1032 affectum ſtomachum habens 1538 affectus animus 656 affectus animus erga aliquem 1031 affectus ſplen. 1378 affectus ſum 1628, 2 agi cum aliquo 1725 agitur mecum 1412 animatum eſſe 1761 animatus 1762. Ind. αφ. audiens 1717 audio 415. 416 audio à te 810 cadens 1316 cecidit 879 cogito 1377 coloratus 1827 conſiſtens 707 conſtituto corpore præditus 1630 conſulens rebus ſuis 1108 cubans 821 dicet tibi 458 digeſtus 1630 diſpenſatus 1093 diſpoſitus 1093. 1630 doctus 999 educati 1657 fructificans 751 geri 1562 habens 1277 habentes ſe 1412 habeo 690 habeo aliquem 557 habeo me 738 habere dicuntur res alicujus 1133 habere ſe 1063. 1714 habet ſe res 545 habitus 555 habitus ſum 639 imitando 1057 inſtructâ menſâ utens 1648 interpetor 518 loquor de te 933 metiens 1041 metior ibidem. moratus 1656 naſcens 1770 nutriens 1660 nutrior ibid. olens 1135, 3 ominatus 801 ominor 1718 ordinatus legibus 1629 pennatus 1393 perdo 1153 pereo ibidem. precor 941 pronuntians 1537 ſentiens 416 ſonans 764 temperata regio 1779 temperatus 772 tracto 557. 1847 valeo 544. 1111 velle 1761 veſtitus 562, 3
Malo 103
aledica 914 lingua 725
Maledicè 17
ad Maledicendum factus 941
Maledicens libenter 973
Maledicentia 17. 681. 941. 973 2. 1427. 1718, 3 loquax 109
Maledicere 914
Maledicis verbis inceſſens 372
Maledicit Platoni 20
Maledicitur mihi 973
Maledico 17. 372. 941. 973. 1537 tibi 933
Maledicta ingero 890, 2 regero 973
Maledictio 941. 973
Maledictis inceſſere 930
inceſſo 1605, 2 inſector 666 725. 973 obnoxius 372 proſcindo 1340 profequor 725 1436
Maledictorum ingeſtio 725
Maledictum 17, 2. 941. 943 973, 2. 1605. 1621
Maledicum 372 os convitiatoris 1165
Maledicus 17. 328, 3. 666. 725. 764. 915. 941. 1082. 1427. 1537. 1605. 1718 liber 973
Malefacio 1551
Malefica ſolertia 1663. A malefica manu intactus 502
Maleficè 502
Maleficentia 505. 1022. 1351
Maleficia ingentia perpetrans 1429
Maleficio nullo depravatus 502 utor 1615
Maleficium 388. 403. 502, 3 1351, 2 paſſus 1615 tectum & occultum 502
Maleficus 502, 2. 504. 116. 888 896. 1351 ium 502, 2
Malevola mens 1763
Malevolentia 656 726. 1108. 1109 proſequor 1108
Malevolo animo 726 animo præditus 656 animo ſum ob veterem injuriam 726, 2
Malevolum animum habens 1763
Malevolus 258. 444. 726. 1031 1108. 1109 hoſpitibus 1120. ſum 1109.
Mali nautici conceptaculum 965 media pars 1648 inferior pars 1193 pes 1256 receptaculum 382
Mali depulſor 1653. 726 nihil tibi dixi 491
Mali coloris ſum 1828 nominis 1253 ominis 1718, 2. 1719 rhetores 1713
Malicorium 957. 1461
Malide laboro 997
Maligné 597 quod fit ibid.
Maligni mores 1656
Malignitas 597. 1656 morum ibid.
Maligno animo proſequor 1680 ingenio præditus 597
Malignum ulcus 1617. 1800
Malignus 326. 543. 597. 1615. 1656
Malis commiſta pugna 1013 conſitus 1506. Punicis conſitus locus 1435
Malis artibus ago 1656 artibus utor 1615 humoribus plenus 1808 legibus utens 1106 moribus præditus 597 1656
Malis affício te 1347 afficior ſimul 1250 afflictor ibid. cedo 726 conflictor unà 557 exerceor 51. 52 exercitus 52 frangor 740 gaudens 1788 gaudens alienis 727 jactatus multis 1250 implicitus ſum 762 non affectus 725 premi 554 ſuccumbere 493 ſuccumbo 726. 740 tinctus, id eſt, profunda mala excogitans 499. Ex malis conſutus 1417. Ex malis ſperare meliora 1284. In malis verſor 569
Malitia 1071 deliberata 726
Malitiâ carens 726 deliberatâ ibid. utens 1822 non utor 726
Malitioſa mens 1763
Malitioſum mentem habens 1763
Malitioſè ago 502. 1656 ago contra 504 pugno 1013
Malitioſus 1238 ſum 502
Malle ſervire quam bellare 75
Mallei fabrorum 1236
Malleo ductus ſen fabricatus 470 ductus recens 469 ductus totus 1567 percutiens ſeu tundens 845
Malleoli extrema pars 1568 vena ibid.
Malleolos pedum candidos habens 1568 extendens inter eundum ibid. molles habens ibid. pulchros habens ibid. 2.
Malleolus ¶ Parvus malleus 1567. ¶ pedis 1258. 1567 ¶ Palmes 1069, 2
Malleus 74. 779. 1416. 1567. 1679 ferreus quo fores pulſantur 846, 2. 852
Malluvium 933. 1103. 1104.
Malo 75, 2. 78. 279. 280 eam quàm Clytemneſtram 280
Malo animo præditus 656 conſilio utens 1051 patre natus 1253
Malo affectus 1247 afficio 502. 725, 2 afficior 725, 2. 1247 vincor 726, 2. Cum gravi malo, vel ex malo malè 73
Malobathrum. Ind. ια.
Malorum amans 1071 amolitio 726 averſor & depulſor 1652 autor, cauſa & origo 726 cumulus 910 dirorum datrix. Ind. αι. expers 726 fabricatores 1613 Ilias 680 machinatio 1417 machinator 1052, 2. 1417 magnorum plenus 359 perpeſſio 1250 ſutor 1417 tolerans 726 tolerantia ibid.
Malos fructus gignens 751 pedes habens 1371
Malthâ inductus 996
Malthinus ibid.
Malva 995 arborea ibid. ſylveſtris 114
Malvi 280
Malum ¶ Pomum 1045 aureum 1046 cotoneum 890 lannginoſum. Ind. λα. Punicum 1435. 1461 referens colore 1182 refero colore 1045
Malum (navis) erexerunt 694 erigere 692
Malum conſilium 1759 conſilium habens 1043 fœdus 1627 odorem ſpirans 1135 os habens 1536. 1537 ſemen ferens 1505 ſonum habens 1783. 1785 ſuccum habens 1831 vinum producens 1145. ¶ Improbum appello 724 reddo ibid.
Malum ¶ Afflictio, calamitas 640. 725, 2. graviſſimum 93 pati 916 rependere 422. ¶ Peccatum, ſcelus 725 inexpiabile 93
Malus ¶ Pomus 1044. 1045. Punica 1436. 1461 ſylveſtris 1046. ¶ Navis 694
Malus (2) 113. 269. 365. 724. 973. 1070. 1284. 1713. 1714 adminiſtrator rei familiaris. Ind. κα. æmulator 583 artifex 506 color 1827 de induſtriâ 726 dolus 502 extremè 527 ſio 726 genius 350 habitus corporis 555 minimè 1286 non 725 726 odor 1135, 3 reddor 725 ſervus 419 ſum ſponte & de induſtriâ 726 vates 1001 veſtitus 562 victus 577
Mamma 990, 2. 1217. 1635, 2
Mammâ depelli 1635
Mammæ admotus 990 ſimilis. Ind. μα. Mammæ puellæ 1045
Mammam admovere 550 præbent 555 ſummiſit infantibus ibid.
Mammas magnas habens 990 turgidiores habere ibid. vernantes habens ibid.
Mammilla 990. 1635
Mammillare 384
Mammillarũ exuberantia 1550
Mammillas arrectas habens puella 1635. Inter mammillas medius 990
Mammoſa 990
Mammoſam eſſe ibid.
Mammoſus 634
Manans 1422 velut è fonte 1299 ulcus 518
Manare multo vino 271 rumores dicuntur 1832
Mancipatio 1370
Mancipator ibid
Mancipatus 455. 1370
Mancipia 118. 455. 804. 1003 1573. 1574
Mancipialis 1370
Mancipo conveniens ibid
Mancipiolum ibid
Mancipiorum more ibid.
Mancipium 1370. 1850
Mancipio 1270, 2. Ind. κα.
Mancum reddo 1831
Mancus 344. 829. 1305, 2. 1801. 1832 aliquâ ex parte 829 uno membro ſeu pede 344
Mandare literis 1634
Mandari eis majora quàm pro viribus 1583
Mandata 1522. 1596
cum Mandatis miſit 1522 mitto 1521, 2. 1522
Mandativus 1522
Mandatum 9. 3. 565, 3. 766, 3. 1522, 2. 1582, 2. 1583. 1596 impono 1596. Sine mandato 9
Mandatum eſt mihi 1582 fuerat ei 1596
Mandatus memoriæ 338
Mandens frænum 1702
Mandere 1048
Mandibula 1006
qui Mandit ibid.
Mando ¶ Manduco, mordeo, rodo 289. 1006, 3. 1492 inſuper 1006 iterum ibid. malè ibid.
Mando, as. ¶ Committo 1280 curam vel onus 1583 literis 334. 1581 oblivioni 1062 ſcri-

1062. Scriptis 339 ¶ Impero, injungo, jubeo 435.436 565, 2. 1483.1521,2. 1522. 1582. 1583. 1623 insuper 1522.1582,2.1596 ¶ Mitto 1267
Mandor literis 334 ¶ Edicor 1521
Mandragorâ conditum vinum 998
Mandragoram propino ibid.
Manducare languidè & ignavè 1006
Manducatio ibid.
Manduco ibid.3
Manè 615,3.1390,2 ortus 304 summo 434. 615. 1390 A mane ad vesperam 615. De mane 1390
Manens constanter 1032 constanter apud aliquem 1033 in agro 1034
Maneo 1032,3. 1033, 3 apud 1033, 3. conjunctus ibid. constanter ibid. intus 670 unà 1033. ¶ Expecto 1032, 2. 1033
Manere 1494 qui potest aut solet 1032 periculum aut aliud malum dicitur aliquem 1032.1033,2
Manes 494.1088,2.1471 1483 tractatus de Manibus 1088
Manet mors omnes homines 761
Manete apud me tamdiu 1033
Mango 743.835
Mangonium 835
Manibus ambabus 147, 2 celer 1802, 2 dexter & agilis 1801 exequor curationem 1799 gesticulans concinne 1106 gestus concinnos edo ibid. illatis sibi ipsi 564 inflictus 1338 operatio quæ fit 506 operor ibid. operor ibidem. opus facio ibidem. percutere 412 pugnans 1014 quæstum faciens 1100 supplicibus orabant 676 vivens, id est, manuum labore 265,2 E manibus amittere 567 dimittere 564. 566. In manibus habere 1037 tenere 1802 hominum versari 1725 qui versatur 1802 sub manibus qui est ibid.
Manica 799.1799 parva ibid.
Manicata tunica 1799
Manifesta 1403 probatio 1784
Manifestare 1448
Manifestarium facio 1785
Manifestarius ibid.
Manifestatus à Deo 1708 non 1636
Manifestè 164. 245.273. 388, 2. 389. 718. 1426. 1448, 2. 1636.1704.1705,3.1706,3. 1707, 2. 1708 non 388 valdè 1706
Manifestiùs 389.1448
Manifestò 915.1704,2
Manifesto 388.389.736. 1350.1636.1704.1716 antè 389
Manifestor 736
Manifestum 1708 erat eum cupere dicere 1704 est 388 facio 362. 364 1704. 1705. 1706 reddo 1448,2
Manifestus 9.364. 388.389,6. 472.874.926.1178.1448,2. 1549. 1636. 1637. 1704,2. 1705.1706,3.1759.1785,5. erat hoc faciens 388 fio 362.1704,2 non 388. 389. 1448 omnibus 389 per se 388 sum 75 valdè 388. 389. 1758
Manipularis 976
Manipulorum acervus 167 fascis 1217 ligator 385
Manipulos colligens, 935, 2 colligo 421 portans 1733 portare ibid. vehens 39 vehere ibidem. In manipulos colligo 133
Manipulus 12.133.421.1010
Manium ductor 42 dux 128
Manna 999. Arabum ibid. thuris ibid.
Manni 1693
Mannuli ibid.
Manno 271.1083 velut è fonte 1299
Mansio 35.596.693.1032. 1254 in vitâ 1032
Mansiones viatorum 120
Mansionum curator 401.709
Mansito ¶ Manduco 1006
Mansuefacere qui potest 1619
Mansuefaciens ibid.
Mansuefacio 606,2.886.1374. 1619
Mansuefactio 606,2
Mansuefactu difficilis ibid.
Mansuefactus unà ibid.
Mansuefieri qui nequit 1619
Mansuefio 1374
Mansuesco 1619
Mansueta 606 indoles ibid. natura 1619
Mansuetam cervicem habens 1592
Mansuetè 1018.1374,2
Mansueti 1277 in patienda injuria 597
Mansuetissimè 1374
Mansuetudo 606.1018. 1374,2 1762. Ad mansuetudinem redigo 1157
Mansuetum 1142
Mansuetus ¶ Cicur 597.606. 886. 1619. 1799 non 1619. ¶ Mitis, placidus 300. 597. 606.1018.1374
Mansum 1006,2. Non mansus ibid
Mantica, quæ tergo imponitur 1117
Mantile 1007.1008.1670
Manu carens 1801,2 conficio artem 1616 contracto 177 debilis 1832 decerpens 423 ducens 41 ductio ibidem. elaboratus 739. 1286 faciens opus 506 factum artificium 1616 factum opus 506. 1616 factus 739. 1355 non factus 1355.1803 fortis 1801 frico 1671 interiit 462 larga dans. Ind. ou. occidere 462 ostendo 364 percussus 1338 perpetro facinus 506 propriâ 564. 1802 propriâ exaratum scriptum 340 propriâ facio 1802 propriâ inferens cædem 1722 propria scriptum 1802 pulsare instrumenta musica 506 quærens vel queritans vicêtum 500. 1014. 1800, 2 sapiens 1497 suâ inferens cædem 216 sua interficiens 564 sua ipsius 1801,2 sua ipsius faciens aliquid 1800 sua patrans cædem 1800 sua pulsans, cædens vel pugnans 500 subactus 1774 summâ capto 1802 tracto 1799 utraque æquè utens 1800. Ex manu divinans 1001. In manu habeo 392. 544
Manualis 344 lapis 1008,2
Manuaria mola 1076
Manubiæ 639
Manubrio carens 924
Manubrium 908.916.917. 1801 bipennis 1276 gladii 1402 remi. Ind. ou. terebri 551 habens 908
Manui quod circúponitur 1802
Manuleata tunica 1799 altera tantum parte 1009 utrinque 1009,2
Manum admoveo 245. 1801, 2 amputo 845. 1802 attollo 1592 implens magnitudine 1331. 1332 impono, id est, aggredior, inchoo 1623 injecit huc fatum & mors 919 injicere 240. 245 injicio 919. 920, 922 medicam admoveo 506 porrigere 1730 protendo 1592 unam tantum habens 1802 Ad manum 1369 qui est 1801 1802,2 quæ sunt 1369 situs 1802. 1803. In manum do 344, 3. 1802, 2 ¶ Magnam militum comparare 531
Manumittebant 474
Manumissio ibid.
Manumissor ibid.
Manumissus 564
Manumitto 474,2.564
Manupretium 1801
Manus 1003. 1799 elephantis 1799 medica 1233 medicatoria ibid. parva 1799 simiæ ibid. ¶ Copiæ 707 1799 instructa 877. ¶ Scriptura seu Chirographum 1799
Manus artificio 1616 injectio 920
Manus (nom. plural.) 1003 supinæ 1696
Manus (accusat. plural) abstinebit a 549 afferens sibi ipsi 884 afferre sibi 1731 artificiosas & solertes habens 1801 aureas habens 1802 centum habens 1801 collidere 878 880 conserens ipse in prœlio 1800 conserere 38. 179. 1053. 1054, 2. 1327. 1732 consero 1731 conseruit 1053 inferens ipse sibi 564 inferre sibi ibid. injicio 1801 injicio vicissim 177 impono 1629lavo 1104 multas habens 1801. 1802 nervosas habens 1592 perfectas habens 1800 pulchras habens 1802 sex habens 1801 simplices porrigere 553 sustulerunt 547 tollere ad cœlum 66 validas habens 1801. Ad manus quod est 659 cum ventum est 177. 1337. In manus cadere 481 sumo 916. 917 sumo primum 1803 tradere 397 399 traditur mihi 1802 traditus. Ind. ey. Per manus 380 qui traditur 398 tradido 398.435. Quasi per manus traditum accipio 921
Manuum agilitas 1802 celeritas 1802, 2 complosio 1318 consertio 1327 dexteritate valens 1802 fissura 1800 fissurâ laboro ibid. fissuris laborans ibid. functio 176 impositio 1628 impositione accipere 1629 inspector 1476 labore vivens 301. 1800. 1801 lotio 1104, 3. motus certâ cum lege 1106 operâ indigens 506 opus 1802 pars interior vel extrema 22 potentia 865 viribus supero 1799. Ex manuum inspectione facta divinatio 1001. Vita eorum, qui manuum labore victum quærunt 151
Marathrum 1002
Marcedo 1458
Marceo 539.1458
Marcescere 96. 1459, 2. facio 1002 facio unà ibid.
Marcescit calor ibid.
Marcesco 539.1008.1684. 1744 ætate 96
Marcidum reddo 1002.1459
Marcidus 575.1458,2
Marcor 507.749.906.1002,2 1439.1458 florum 159
Marcorem induco 749
Marcuêre flores omnes 1002
Marculus ferreus janux, seu annulus ostii 1420.1502.
Mare 128. 167.616.968.1273 1365. 1688. 1689. Ind. au. concitare 894 emctior 1365 expertus primùm 129 frequento 616. 617 ingrediens 617 marmoreum 1093 pacatum 894 placidum & tranquillum esse dicitur 709 pervado 1269, 2 reciprocum 407 redolens 1344 stratum 894 subiens 617 sulcare 497 trajicio 1365 turbare 894. Ad mare 128. In mare demergo 1365,2 demersi muri 1335 fluens cum sonitu 1078 fluentes fluvii cum sonitu 1436. Per mare currens gradiens 236 iter faciens & facere 1269. 1665 navigans 1335
Marem filium habens 1235 gestio in utero 902 pario 1631
Mares generans 308 pariens 1531
Margarita 1002
Margaritæ ibid.
Margaritis carens. Ind. au.
Margine carens seu crepidine 1798
Margines fluminum 393
Margo ¶ Crepido 1258.1259
Mari adjacens 1591 qui alluitur 810 aspersus 1146 cinctus 588 cinctus utrinque 616 qui circumluitur 810 circundatus 129. 1530 extans 129 finitimus 1610 immersus 286, 2 imperans 1017, 2 irriguus 286, 2 qui obruitur 810 ortus seu genitus 304 submergo vel obruo 616 supernatantes muri 1335. E vel ex mari 128 1365 exiliens 129 In mari agitans consilia seu solicitus 1043 qui alitur 1658 natans 1099 qui nutritur. Ind. au. qui pascitur. Ind. Su. perdens 175 submergo 427 submersus 286 versans 406 qui versatur 1548, 2 qui versatur & jactatur huc illuc 1655 versor 616. 617 vexatus 1674 sub

Sub mari latens 129
Maria 616
Maria virgo 1236
Maribus liberis carens 154
Marifluus 1436
Marina 1365 aqua 616 aquâ mixtum vinum ibid. piscatio 22
Marinæ aves 129 deæ 128
Maritti porci 1559
Marinus 128. 129, 2. 616. 1273, 2. 1365 canis 1794 lepus 913 prædo 1745 vitulus 1781
Maris æstuantis accessus 1330 agitatio & fluctuatio. Ind. ζα. dominus 864 expers 616 fluctus 1436 fremitus 1765, 2. jactatio 130 imperio potior 864 imperitus Ind. α inexpertus 616, 2. intervallo disjunctus 616 planities 1428 proluvies 616 regnum obtinens 859 serenitas 310 tranquillitas 1335
Marisca 1553,3.
Marisonus 613.1682
Mariti amans 156 amor ibid.
Maritima ora 129,2.617 869.1266
Maritimi 756
Mariti mis actionibus & negotiationibus utor 502
Maritimo in loco 576
Maritimus 105,3. 129,8. 616,2. 617, 2. 1365. 1591. 1849. Ind. eλ.
Marito carens mulier 155 orbatus. Ind. ar.
Maritum deferens 157 unicum habeo 156
Maritus 154.298.536.537,5. 1114.1310. futurus ibid.
Marivagus 1320,2. 1321. 1548, 2.1665.1755
Marmor 1003
Marmoreo candore & nitore splendens 1004 nitore vibrans Sol ibid.
Marmoreum æquor 1003 signum 1004 splendorem ex me vibro ibid.
Marmoreus 1003.1004
Marmori similis 1003
Marmoris cæmentum 1003 fragmentum seu frustulum 1485
Mars 186.485
Marsupiorum amputator. Ind. το.
Marsupium 240.253. 293.557. 832. 850. 1004,2. 1305
Marte æquo 1239, 2. ancipiti pugnare ibid. aperto pugnare 1013 præstantior & præstantissimus 186
Marti charus 1748
Martis templum 486
stella 1403
Martius ¶ Ad Martem pertinens, bellicus 186.485 campus 1257 ¶ Bellicosus 992 1643
Martyr 1004 sum 1005. Ad martyres pertinens 1004
Martyrum reliquias continens locus ibid.
Mas 154.193
Mascula facies 1180
Masculè 193
Masculescere ibid.
Masculi & fœminei generis 635 & fœminei sexus qui est. Ind. γω
Masculino genere 193
Masculinus ibid.
Masculo aspectu præditus 1179
Masculorum concubitor 821 generatio seu procreatio 308
Masculos procreans ibid.
Masculum reddo 193
Masculus 154.193
Massa 294.1127 caricarum 1137 farinæ subactæ 1773 figuli ibid. rotunda 1561, 2 subacta 1007
Masticare 1048
Mastiche 1009
Mastichinum oleum ibid.
Mastigia 1008.1338
Masturbatio 1750
Matella 141
Mater 997.1049.1050. 1630. 1631. 1657 amoris 1659 ipsissima 1050 mala ibid. omnium ibid. 2. nervorum ibid. prisca ibid. sola cui superest ibid.
Mustarum ibid.
Materfamilias 377
Materia 1627, 2. 1692 mundi rudis & indigesta 569. Ex materia ortus 304
Materiæ adhærens 1693 cæsor 1606 tuccisio ibid. expers 1692
Materialis ibid. 2.
Materiam cædendi ars 1606 cædo ibid. comportans 1739 comporto 1692. 1639 scribendi sumo mihi 1627 in materiam abeo 1692
Materiaria ars 1605
Materiariam facto 504
Materiarium opus 505
Materiarius 504.1605 faber 1613
Materiatio 1124.
Materiatura ibid. imponitur mihi ibid.
Materie constans 1693
Materiem veho 41
Materies 1692
Materior 1124.1692
Materna avia 1050 civitas ibid.
Materni affectus 1511
Maternus 1050, 2. avus ibid. 2. 1241.1253
Matertera 307.626. 1635,3
Mathematicæ disciplinæ 998
Mathematicarum disciplinarum peritus ibid.
Mathematicè ibid.
Mathematici 175
Mathematicus 998
Matre eadem natus 1050 ex diversa frater ibid.
à matre ibid. abjectus 1434
Matrem non habens 1050 occidens 1745 occido 884 qui reliquit 1050
Matri manus inferens 1416
Matricem circum qui est 1050
Matricida 128.884.1723 1745
Matrimonia contrahebant ultro citroque 397
Matrimonio jungo 299,3. 578 jungo mihi 298. In matrimonio habeo 1186 habeor ibid.
Matrimonium 1143 contrahere 30 contraho 781
in Matrimonium accipere 30
Matris cædes 884 amans ibid. desum sacra perago ibid. ex parte ibid. pater ibidem. 2 1253
Matrix 1050 arboris 425.746
Matronali modestiæ perfecti magistratus 1092
Matura 141.383.1221.1469
Matura ætas 701 editio fructuum 751 pira 175 virgo 1288 virgo viro 1599
Maturâ satis sum ætate 1039 quum Maturarent navigationem 487
Maturatio (fructuum) 1288 ¶ Festinatio 487
Maturatus in arbore 1288
Maturè 1390, 3. admodū 1390 fructus fero 751 qui seritur 1506 semino 1506
Matuescere 1597
Maturimus 1288
Maturior (fructus) 1288 ¶ Tempestivior 1390
Maturioris ætatis quæ est 1288
Maturitas 51. 1597 præcox 1390 ¶ Tempestivitas 1852, 2
Ad maturitatem perduco 51 1288,2.1738 perducor 1288 non perductus 1738 perfero fructum 750 pervenio 51
Maturius 1390 fieri senem ibid.
Maturo ¶ Ad maturitatem perduco 1287 prorsus 1288 ¶ Festino 487, 3
Maturos fructus ferentes arbores 1738
Maturus ¶ Maturitatem habens fructus 1287, 2. 1288 2.1316. 1407 ¶ Conjugio 95. 1852. ¶ Tempestivus 1390, 3. 1852, 3 maximè 1390,2
Matuta 628
Matutina hora 1390
Matutino tempore 1194,2 quod fit ibid.
Matutinum tempus 365.434 1194.1390
Matutinus 60.434.615,4.1194 2.1390, 2. ago aliquid 1194, 3 qui advenit 1756
Mavortius 485
Maxilla 312,2.329,2.763 1243,2.1460.1810
Maxillæ 739,2.891.1075 1460
Maxillare 1243
Maxillares dentes 859
Maxillas seu buccas implens 329
Maxima ex parte 995.1364
Maximas urbes efficiens 1362
Maximè ¶ Admodum, plurimum præcipuè 598.995 1016.1364.1365.1727.multò maxime 995. Quam poterat maximè 995 ¶ Affirmandi adverbium 995 1566
Maximi faciendus ab omnibus 170. faciendus ob nobilitatem ibid.
Maximopere 1591
Maximum decus 1694
Maximus 1016,2.1076 1694 census 1043 natu 1381 natu sum ibidem. omninò 1016
Maza 989.1774. parva 990 rotunda 1549. E maza factus 990
Mazæ 372
Mazas subigo & conformo 990

ME

ME 432 ipsum 222. Ad me redeo 1726. Quod quidem ad me pertinet 438
Meâ sententiâ 755 quidem sententiâ 317 sponte ago 1569
Meabilis 1267,2
Meæ res 438,2.1293
Meatibus rectis cùm descendat nutrimentum 1271
Meatum non habens 1270
Meatus 134.1266.1422,2 1423. 1805 amplos habens 1272 angustos habens ibid. benè apertos habens 1271 breves habens 1271 duos habens ibid. graciles habens 1272 longos transire 219 multos habens 1272 quatuor habens ibid. quinque habens ibid. raros habens 1271 rectos habens ibid. rectos habeo ibidem. subterranei 1556 subterraneus 134
Meatuum mutatio 1353 rectitudinem habere 1271 rectitudo ibid. statum muto 1353
Mechanica ars 1051
Mechanicæ artes 1616
Mechanicum opus 500
Mechanicus 1051 artifex 253
Mecum cogito 1108 ludere 1388 perpendo 1110
Medela 93,3.114,2.629,2 666
Medelam adhibeo 832
Medendi peritus 666 vim habens 629 vi multa præditus 114.650
ad Medendum idoneus 1233
Medens doloribus 1133 omnibus morbis 93
Medeor 93, 2.114.628.629 630.666,2.1073
Mederi ulceri 93 ¶ Metaph. 95 666 sceleribus 93
Media dies 1036 nocte 1114 nocte surgens ventus 1115 nox 1115. 1205.1444 1656 syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur 1035 tempora ibidem.
Mediæ ætatis qui est 601 oves 103 6 res, id est, adiaphoræ 1035
Mediam naturam habeo 147 ante Mediam noctem 1114
Per mediam turbam evado 428
Mediator 1036 sum ibid.
Mediatores 1381
Medietas 1036
Medica ars 1233 manus ibid. mulier 666, 2
Medicabilis 93, 2. 629 facilè 274 vix 273,2
Medicam manum admoveo 506
Medicamenta 1712 conficiens 1355 conficio 1712 præsentissima 422 vendo 1411
Medicamentaria pyxis 892,4
Medicamentarius 1711.1712,2
Medicamenti porus 1313 vini habens 1711.1712
Medicamentis abundans 1712 conveniens vel utilis ibidem. indigeo ibid. læsus ibid. multis utens ibid. quatuor constans ibid. quinque constans ibid. refertus sum ibid.

Medicamento purgante utor 1712
Medicamentorum multorum peritus 1712 venditor 1411
Medicamentum 114.273.426 666.1711.bibo 1313
Medicina 93.666,2.1233. cquaria 667
De Medicina differo 941
Medicinæ imperitus ibid. peritissimus 666 peritus ibidem, studiosum esse 667 studiosus ibid.
Medicinalis 93,2
Medicinam profiteor 666 Ad medicinam pertinens 1712 valens 1233
Medico vel Medicor 93.1712
Medicorum artem qui profitetur 1615 more 666 princeps 667 victor 1103
ad Medicos pertinens 666
Medicum malum 1042
Medicus 93,2.629.666,2 1233. 1265 equorum 667 jumentorum ibidem. Verbis tenus ibid. ¶ Metaph.666
Medimnum æquans 1016
Medimnus ibid.
Medio carens 1036 digito podicem fodico 1485 ire 1601. De medio summoveo 1478 tollo 79. 192. 1451 1478. 1727 tollo clàm 81. E medio 1036.1371.tolli 1371 tollo 75, 2.81.120. 753. In medio 146. 1035, 3. 1037 ambarum 1037 ambulans 1269 apparens 1708 autumni fum 1186 cœli qui est 1220 cœli fum ibidem. cursu intercipior 924 cursu prehendo ibid. maximè 1035. fum 1036, 3 fine medio 1036 Quæ in medio honestorum & turpium sunt 1835
Mediocres perturbationes habens 1250
Mediocris 1035. 1036.1039 fortunæ qui est 1036
Mediocritas 1035.1036.affectuum seu perturbationum 1250
Mediocriter 1035.1039 per Medios evado 1314
Meditabundus 1110
Meditans mala 1051 secum solus 1519
Meditari 523
Meditata responsio 1766
Meditatio 633. 1025, 2 doli 1762 rerum divinarum 307 Ad meditationē aptus 1025 1766
Meditationi deditus 1025
Meditationis locus 1025 studiosus ibid.
Meditatus fuerat orationem habere ad milites 1026
Mediterranea terra 609
Mediterraneus 296,2.609 1811
Meditor 277.1025.1026,2 1042. 1284. 1480. 1763 1766. 2 assidue 959 fraudes 1762
Medium capio vel prehendo 924 complector 922 comprehendo ibid. constrictum me tenens 545 digitum porrigo 1485 seco 1606 ¶ Præbeo me & in neutras partes transeo 147 servare se ad neutram partem magis inclinando 1035
Medium ¶ Quod est in medio veluti gradu 1035 tenere 1601 ¶ Medietas 1236 cœli tenebat. 1269
In medium adducere 1035 adduco 35 affero 1590.1624 1625. 1728. 1730. 1731 1732 afferor 1730 prodeo 523 prodeo, ostentabundè 364 prodire 574. 1035 produco 702. 703. 1730 producor 237 profero 1590 1803 proferre 1035 recipio 484
Juxta medium qui est 1036
Per medium evado 1314 fissus 1571 incedens 1269 sectus 1606
Medius 1035,2.1036,5.1037 1269 digitus 1562 in choro 1819 inter hos 1037 sum, i. utriusque particeps 1036, 2 terminus 1035 ¶ qui est neutrarum partium ibid.
Medulla 612. 1050. 1071. 1528 arborum 746 ligni ibidem. quercus seu roboris 425 spinalis 1071
Medullâ carens 1072 impleo ibid. refertus 1051
Medullæ expers lignum 746 speciem gerens 1072
Medullam eximo 485 habens in se 1050
Medullosus 1072
Megistanes 1016
Mei ipsius 222
Mejens iterum 1221 supra modum ibid.
Mejere cupio ibid.
Mejo 1159. 1221 contra ibid. de meis non comedes 439
Mel 1027 aërium ibid. frugum ibid. rosaceum ibid. rosicidum ibid. spinæ 1345 stillas 1514 vernum 158 vendo 1410
Melancholia 1817 laboro ibid. Ex Melancholia proficiscens ibid.
Melancholiæ obnoxius ibid.
Melancholiam genero ibid.
Melancholicè ibid.
Melanteria 1023
Melanthium 1024
Melanurus 1220
Melecano 1029, 2 scribo 1352
Meleagrides 1024
Melicratum 588
Melinum oleum 1045
Melilotus 987
Melior 186.262, 2. 861 862, 3.986. 1725 conditio 556 se ipso ut existat 861
Meliora dic 1719
Meliorem reddo 205.262
Melissophyllum 1772
Melitites vinum 1027
Mel turgus 503
Melius 186 862 est domi esse 262 reddo ibidem. In melius progredior 546 provectio 262
Melius 262 agas cum illis 1731 habere cœpit 1441 valens 1415
Mellarii opus 503
Mellarium 1028 vas 1027
Melle condio 1027 condita placenta 1302 misceo 1027 mistum visum 595. mixtus 1773 nutritus 1659
Mellea dulcedine perfundens animum 1763 præditū 1027, 2
Melleam jucunditatem imitans 1027 vocem edens 316
Mellei coloris 1027
Melleum oleum 1027 saporem referens ibid. sonum edens 285.647
Melleus 315.1018. 1027, 4. 1028 potus 1027
Mellificant bene apes meæ 1028
Mellificatio 503
Mellificium ibid.
Mellifico 1619
Mellifluus 1425
Melligenus succus 1027
Mellina ibid.
Mellis colorem imitans 1828,2 dulcedine præditus 595 venditor 1410
Mellita placenta 1027
Mellitam linguam habens 328
Mellitio 1018
Mellitum reddo ibid.
Mellitus 1027, 3 potus ibid.
Melodiâ concinnâ & suavi cantillo 1537
Melodiæ immutatio 1836
Melos 1028 parvum 1029
Membra brevia habens 905 depascens 275 dissolvens 344 duo habens 905 exedens 1701 exteriora 198 frango 344 genitalia 1036 incido 1606 liquefaciens 1029 longa habens 905 paria habens ibidem. pulchra habens 344 quatuor habens 905 solvens 1029 soluta sunt ei dormienti omnia 176 tabefaciens 1617 tria habens 995
Membrana 1048. 1693 extima fœtûs 1818 fœtui proxima 141 oculi 1693
Membranaceas alas habens 1394
Membranaceus 1693,2
Membranæ in modum tenuis 1693 tenues 1048
Membranis inclusum semen habens 1505 volans 1393
Membratim 1038, 2 & artuatim absolvo 187 concido 1028.1029
Membris æreis constans 1792 carens 344 inter ris præditus 1029,2 mutilatus 1029 omnibus constans ibidē. tabem inducens ibidem. truncus 905 valens 189
Membrorum amputatio 845 apta compositio 1040 divisio 1028 extremitas 905 incisio 1602 luxatio & dissolutio 344 omnium perfectio 1029
Membrosus 1442
Membrum 176.344.904 1020. 1028. 1419 genitale 65. 1020 genitale viri 744 periodi 904 virile 154. 903 1075. 1383. 1420 unicum habens 905
Memini 1061,4
Si bene memini 1149
Meminisse 1528.1725
Memor 1061,2 fio 1062 injuriæ sum 716,2 mali seu injuriæ illatæ 726 multarum rerum 1062 semper ibidem sum 1060. 1061 sum tui beneficii 1061 Minus memor eorum quæ didici 963
Memorabilis 101.592 938, 2. 939. 1062 semper ibid.
Memorandus 1425
Memoratu facilis 1062
Non memoratus 1062
Memoria 1060.1061,2 certa 102 recens 344 tenax injuriarum 726
Memoriâ excido 1062 nostrâ 303 repetere 917 teneo 861 tenere 1060. 1061 teneri qui non facilè potest 1062 valens 1061,3 valens multum 1062. A memoria exponere 175
Memoriæ hærens facilè 1062 lapsus 1061 mandatus 334 proditæ res 711 prodo 1061 1531 sanctæ vir 1061 trado 711. Ad Memoriæ subsidium scripta 1061. Res quæ memoriæ mandatur seu memoriâ tenetur ibidem.
Memoriale 1062
Memoriam aboleo alicujus 447 3 tenere alicujus 546 Ad memoriam pertinens 1061. In memoriam revoco 1360. 1061. 2. 1062, 2. 1094. 1286 revoco identidem 161 insuper 1094 iterum 1359 simul 1361 1062
Memoriter dicere 1534 exponere 1060 recitare jubeo 1536 refero ibid.
Memoro 799. 1060. 1061, 2, 1716. 1757 obiter 1061
Memoror 1061
Mendaci nomine 1167 ore præditus 1538 ore sum ibid.
Mēdacia loquor 494.1074 prodigiosa 1608
Mendacii nota 1839 osor 1550 studium 1840
Mendaciorum amans 1840 cōfictio 1352
Mendacissimus 1839
Mendaciter traduco 1840
Mendacium 56.945.1074.1322 1352.1839,3.1840,2 dicere 18 dico 1839
Mendax 18 494.929.945 1429. 1716. 1839. 4. non 1840
Mendica 518
Mendicando colligo 19
Mendicatio 87
Mendicior 1395
Mendicis alendis dicatus locus 1661 conveniens 1395
Mendicitas 1395
Ad Mendicitatem redigo 1395 redigor 1396
Mendico 87,3.88 1395
Mendicorum amans 1396 locus ubi degunt & aluntur 1395 nutritio 1660
Mendicos alens ibid.
Mendicum faciens 1353
Mendicus 26.87,3.88.379.678 688. 699. 714. 1008. 1321 1395. Ind. μα. oberro 1395 ostentator 107 sum 1395
Mendosa exemplaria 335
Mendosè 135 describo 342
Mendosus 135.1019
Mens 317.654.746.938 945. 1106.1107.1108 1374 1472. 1761 acuta & subtilis 957 alienatur 698 alta 1765 cordata 1763 laxata 1765 mala 555. 1763 malevola 1763 malitiosa ibidem. mutata 1109 sana 1764 vana 1763
Mensa 1647. 1713. apponitur 80 coquinaria 473. 1118 frugalis & tenuis 221 instructa epulis 1647 numularium pedem unum habens ibid. sacra 1223 secunda 367 sublata 80
Mensâ accipere 373 bene instructâ utens 1648 eadem utens 745. 1648, 2 malè instructo utens ibid. In mensâ sacrâ epulari 1224. Quæ apponuntur 1648 nostrâ quæ alitur ibid.
Mensæ affecla 1647. 1648 minister 428
Mensæ impono 1648 sacræ ministrans 1224
Mensæ secundæ 525. 1648 1674.1729 Ind. εφ.
Mensam curans 83 2 secundariam perago 1674 tenuem apponens 1648 unicam habens ibidem. Extra mensam constitutus 1648 super mensam qui est, aut fit 1648,2 supra mensam quod ponitur ibid.
Mensarius disputator 1427
Mensarius. ¶ mensæ sacræ ministrans 1224 ¶ Numularius 140. 1648 sum ibidem. Ad mensarium pertinens i-
Mensarum assecla 1648, 2 assecla Ind. πρ. confectio ibid.
Mense tertio maturescens 1047 septimo in lucem editus ibid. octavo natus ibid.
Mensem septimum agens 1047 octavum agēs ibid. decimum complens ibid.
Menses decem complens 1047 omnes durans ibid. sex dormiunt ibid. ¶ Menstrua 441 1047 ciere 792
Mensibus singulis 755
Mensio 1039
Mensis appositis satiatus 849
Mensis 1046 dimidiatus 1047 novus 1047 tertia dies 1047
Mensium duorum, trium quatuor, quinque, sex, septem, octo, novem, decem, duodecim, viginti, triginta 1047 ¶ Suppressio 550
Mensor 1039 frumenti 1041
Mensorum more 1039
Menstrua sacra 1047 mulierum 346. 441. 1047 patiens mulier 603.1424
Menstruæ purgationes 1047
Menstrualis ibid.
Menstruorum eductio 30 retentio 1424
Menstruum excrementum 1047 tempus ibid.
Menstruus 1047,5
Mensula 1309.1648
Mensura 1038 saltûs 742
Mensurâ carens 1041 certa distribuere 1039 certâ dividere 1040 falsâ lucrum captans 956 pari 1472 fine mensurâ 1041
Mensuræ paris 1040.1041
Mensuram admittens 1039 admitto ibid. æquatam habens 1041 auget 1040 cumulatam habens 1598 excedens 1040 1014
Mensurarum scientia 1039
Mensuras viginti capiens 1041
Mensus 1039
Mentalis 1107
Mentha 1057
Mente acuâ præditus Ind. οξ. agito 1107.1108. 1109 agito insuper 1110 alienata sum 1762 alienati 1334 alienatum esse 1335 alienatus 699 alieno 698. 793 altâ sum 1765 captus 267,2.600. 879.924.1082 1305.1338,2 1564. 1761. Ind. αλ. sum 843 carens 321 carens 321 celeri præditus 1110 complecti 916 complector 1110 comprehendere 922 conceptus 1622 concipio 1103,2. 1110 crudeli præditus 1765 diminutus 1763 eadem sum 1764, 2 ejectus 843 elatâ præditus 1110, 2 1765 emotum esse 793 emotus ibid. 2. emoveo 698 emoveor 793 errans 1107 excellenti præditus 1110 excelsâ præditus 1765 firmâ præditus 1762 graviter affectus 1762 graviter affectus sum ibidem. inflatus 1765 infistere & animo 697 læsus 267 malâ præditus 1762 minuor 1023 motus 213 muliebri præditus 1763 non consto 898 optimâ præditus 1108 peccans Ind. αλ. præditus 656.1108 præditus sum 1761 privans 1107 puerili præditus Ind. μμ. rectâ præditus 1129 refertus 293 sanâ 1764 stultâ præditus 1763 tardâ præditus 1762 ventosâ præditus ibidem. A mente 1761. In mente qui fabricatur 1614
Mentem abjicio 1108 adhibeo 699 adhibere 699 animi habens 1110 applico 699 attendo non 1762 attollens, id est superbus 1107 callidam habens 1764 communem habens 1763 crassam habens Ind. πα decipio 173 demulcens 1109. 1763 discordem habens 1762 duram habens 1763. 1764 eandem habens 1764 emovendi vim habens 879 enervans Bacchus 1110 excitans 1108 gravem habens, id est, prudentem ibid. habens 1763 incolumem habens 1764 infelicem habens 1763 læsam habens 1762. 2 malam habens 1763 Ind. αρ. malitiosam habens 1763 miseram habens ibidem. muto 1109 oblectans 625 pravam habens 1764 profundam habens 1762 prudentem habens 1764 reprimens 1763 rigidam habens 1763. 1764 solvens 1763 subibant hæc 317 versans 407. Ad mentem pertinens 1761 sanam redeo 1102 sanam reduco 1761 1765. Extra mentem qui est 1762. In mentem venio 1665. 1755 venire 573. 703 1315 venit 522 quicquid venit 573 quod mihi venit 521 venit 521 venit subitò Assimilare 703
Mentiens aurum 1830
Mentio 1061,2
Mentione dignus 938.939 honorifica profequor 1689
Mentionem facere filii 1060 facio 1060. 1061. 3. 1347 facio obiter 1061
Mentior 18. 841. 945. 1074 1352. 1538. 1839, 2. 1840, 2. adversus 1840 leviter & temerariè 1429 monstrificè 1608 non 1840, 2
Mentiri mores 107
Mentis adjectio ad rem aliquam 1108 agitatio ibidem. alienatio 947.1337. Ind. ξε. attonitæ Ind. λε. cæcitas 1108 celeritas 1110 compos 204. 946. 1107. 1108.1762 1763. 1764 compos sum 1687.1761.1764 non compos 1107 non compos sum 131 compotem esse 484 945 conceptus 938. 1108 1109. 1110. 1758 delirium 1761, 2 elatio 1110 emotio 698. 879. 1562. error 1730. 1731 inopia 1052 inops ibid. inops sum ibid. integer 1762 malæ homo 555 multum habens 1110.1764 præstantia 1109 præstantiâ præditus ibid. sanæ sum 1687. 1764 sanitas 1764 suæ potestatem habere 569 tarditas 1108. De mentis statu dejicio 698 dimotus 699
Mentitor 1839.1840
Non Mentitus 1840
Mento acuto, bipartito, longo, præditus 312
Mentula 1846
Mentum 158.312, 3. læve habens 312 prehendo ejus quem rogo ibid.
Meo (v) 831
Meo judicio 755
Meon: herbæ genus 1023
Meracior potus 1312
Meracius bibere 588 potans 1312 poto ibidem. 2 vinum 588
Meracum ferens 1734 vinum 588, 2.771,2
Meracus 588.771 benè 588 potus ibid.
Mercandus 1268
Mercari 123
Mercatio ibid.
Mercator 1268 1333.1376,3 3 mercium splendidarum 1269
Mercatorius 1298
Mercatorum amans 1269
Mercatura 126833
Mercaturæ amans 1269
Mercaturam facio 1268 humanorum corporum exercens 1269 servorum corporum exerceo ibidem. verborum exercens 1268
Mercede abloco 1058 allicere 457 conducendus, vel qui conducitur 1058 conducentes auxilia ibidem. conduco ibid. 2 conducta res ibidem. conducti ibid. conductus ibidem. doceo ibid. exiguâ qui conducitur ibid. faciens aliquid 218. 1058, locare operam suam 191.1058 locata res 1058 qui locatur ibid. loco ibid. 2 loco operam meam 637 magnâ faciens aliquid 1058, 2 multâ qui conducitur. ibidem. nullâ faciens aliquid. ibid. prostituere 218 serviens nulli 638. Sine mercede 1058 qui fit ibid.
Mercedem capere 191, 3 capiens 1736 capio ibidem. dans 398. 401. do 115 401 plenam accipiens 1058
Mercedis acceptio 191 persolutio 398 solutio 400
Mercedula 1058,2
Mercenaria ancilla 637 ars 191 opera ibid.
Mercenarii pretium 1850 vice qui est 1058
Ad Mercenarios (a) pertinens 191,2.1737.
Mercenarius (a) 637.1058
Mercenarius (s) 191.637.931 1058,3
Merces, cedis 52.398.495,918 1057. 1737. cui non datur 1058, 2 diurna 604.605 iusta seu digna 171 meritis respondens 1058 quâ aliquis operam suam locat. ibid. sceleris alicujus 52
Merces ¶ mercimonia, res venales 21. 30. 1420. 1756 1824 quæ exportantur 33 in navi quæ sunt 311 parvi momenti 1420 peregrinæ 33 variæ 311 viles vendere 1420
Mercimonia 21
Mercimonium 1420
Mercium ejectio in tempestate 243 splendidarum mercator 1269 variarum farcina 311
Mercor 21.1409.1850
Mercuriale 518
Mercurialis ibid.
Mercurii stella 1533
Mercurius 518. 1765 certaminum præses 47
Merda 724.1252,1491.1633,2 aspergere vel inquinare 1057 inquino 1633
Merdam affricare 1057
Merdivorus 1702
Mere ¶ Pure 772
Merenda 365,2
Merendam sumere ibid.
Merent Cæsari 1541
Mereo 401 æra 1736
Mereor benè 501.1226. Ultra quàm meremur 171. ¶ Prostituo me 529.
Meretrices Ind. αρ. juvencæ 1411 insano amore profequens 993
Meretricia coma 1010 vita 529 2
Meretriciam factito ibid.
Meretricius 529.1291
Meretricor 529.754
Meretricula 529.1291
Meretrix 259,2.496.528.529, 2.717.753, 2.754, 4.1275 1291.1340.1516.1755 publica 931 vilis 529
Merges 385
Mergere 427,2
Mergi ibid.2
Mergo 254.3.286.Ind.λο in pontum 1365
Mergor 254,2.1730
Mergus 67.783
Meri bibulus 1312 cupidus 772
Meridianus 482.605,3
Meridiari 365.475
Meridies 365.605.1036 antequam esset 365
Meridior 482.605,2
Pro Meritis 171.172
Merito 401.472.403.448.481 indignor 1088 pœnas luens 403 succenseo 1088 & merito quidem 448
Meritoria mulier 498 vehicula 578 vita 529, 2
Meritorius puer Ind. αλ. quæstus 1058
Meritum 171

Merjtus 448.599
Meritus benè de aliquo 501
Merlio 254
Merula 854
Merum bibo 772.1312 potans 1312 potans largius 964 vinum 588
Merus ¶ Meracus 588.771.772 bene 588. ¶ Purus 772 849
Meſenterium 905
Meſpilo ſimilis 1036
Meſpilum ibid.
Meſpilus 206.1036
Meſſem alienam metens 136 facere ex calamitatibus publicis 500 facio ibid.
Meſſis 136.629,2.1605 tempus 136.137
Meſſor 136.629.728
Meſſoria falx, 136.137.630,2
Meſſius 630
Meta 230.739.1116.1199 1289.1473.1609
Metæ proximus 1610
Metalepſis 921 Per metalepſin ibid.
Metalla effodio 504 eruo 1037
Metallica ars 1038 terra 1037
à Metallicis qui effoditur & elaboratur 1037
Metallicus (a) 1037,2.1038
Metallicus ¶ Metalla ſcrutans & elaborans 504 1038
Metallites 1037
Metallorum ſcrutatio 1038 ſcrutator & effoſſor ibid.
Metallum 1037 ſalis ibidem. In Metallum damnari ibid.
Extra Metam 1646
Extra Metas excurro ibid.
Metaphora 1730
Metaphoricè ibid. loquor ibid.
Metaphoricus ibid.
Metaphraſi qui utitur 1758
Metaphyſica 937
Metatio caſtrorum 579.1258 1479
Metens alienam meſſem 136
Meteora 1038
Meteorologia 942. Ad Meteorologiam pertinens ibid.
Methodum adhibendo 1130, 2
Methodus in quo eſt ibid. 3
Meticulosè 362, 2.366.1203
Meticuloſus 361.362.470.1395 1396.1667.1720, 2 admodum 362.1579. Ind. αμ. non 1579, 2
Meticulus muliebris 346
Metiens malè 1041 ſolida ibid. terram ibid.
Metior 1038. 1039, 2 aërem 1041 circumcirca vel in orbem 1040 cubito 1306 denuò 1039, 2. fune 1571 geometricè 1041 malè ibid. pede 1369 viciſſim 1039 ¶ Æſtimo 1039. 1200. 1201 hoc viribus meis 1040
Metiri ſolida 1041 res ſerias voluptatibus 871
Metitur felicitatem auro 1039
Meto 136.629.630, 2.728,2 circumcirca 137 unà 630 ¶ Metaph. 629
Metonymia 1166
Metonymiam habens ibid.
Metonymicè ibid.
Metor ¶ Demetor 136
Metor ¶ Diſpono 711 caſtra 1258,2
Metreta 1039
Metri nuditas & tenuitas 1041
Metrica 1040
Metricus 1039
Metris binis, ternis, quatuor, quinque, ſex, conſtans 1041
Metro quæ conſtant 1040
Metropolis 1362
Metrorum omnia genera habens 1041
Metu 924 carens 1720 carens animus ibid. carens vita 362 concido 1396 conſternarer non 1150 conſternor 1203 contrahor 1395, 2. 1396 liber 361 perculſa ibid. perculſus 701. 1720, 2. perculſus non 1720 perculſus vehementi ibid. ſuperior 362 teneri 554. Abſque metu 362. In metu verſari 392 verſor ſummo 1721 ſine metu 1720
Metuendum eſt 1121
Metuens 1579 frigidam 1721 interire 214 non 1720 ſanguinem ibid.
Metuere noli 621 non 1203
Metum afferens 1579 non afferens 1720 incuſſerunt tãtum improbis 507 incutiebant ſonitu incutiendo 1720 incutio ibid. injeci 194 injicere omnibus 704. In metũ conjicere 245
Metuo 131. 214. 361, 6. 362 481 544.924, 2.1067.1151 1203. 1431. 1525. 1550 1577.1578.1729,4 aliquantulum 362, 2 aliquatenus 1203 graviſſimè 72 ne quis dicat 1578 prior 361. 362 priùs 1579 ſuper 1203 ſupra modum 362, 2. 1203 tibi 361 Xerxi ibid.
Metus 361, 4,413.479.1150 1203,2.1394.1395, 2.1579 1720 aquæ 1721 inceſſit eum 521 incuſſus antè 1720 nullus erat nobis à Thebanis 362 ſuperſtitioſus deorum 349 vehemens inceſſit 573
Metũs vacuitas 362
Meum facio 433
Meus 432.433.438,2

MI

Mica 827. 1843. 1846 parva 1843 ſalis 1817 Micabat ignis ex oculis 136
Micæ inſtar minutus 1843
Micans igne 927
Micare 1533
Micatio digitorũ 123 manuum 1318
Micationes oculorum 136
Mico ¶ Coruſco 211. 1714 ¶ Palpito 1567
Micturio 1221
Mictus 1159
Micuerunt oculi 1703 oculi ſicut flamma 1705
Migrare 121 cogo 694. 696 702 cogor 1119. 1141 è patriâ 702 e regione ſuâ 123 702 è vitâ 702 feci 1083 facio 1140.1141
Migratio 121. 695. 696. 702 1130.1141, 2.1833 in coloniam 1139
Migrator 523
Migraverunt in Leuconiam 1139
Migro 232. 696. 702. 1083 1084.1139, 2.1140.1141, 2 1480. 1833 ſimul 80 vaſis collectis 1478
Mihi ipſi 222 vivo & ſeorſum 668 uſurpo 433
Miles 229.1541 armatus 1173 claſſiarius 273 gravis armaturæ ibidem. levis armaturæ 345 recens & integer 116
Miliacea puls 759
Miliaceus ibid.
Milii magnitudo ibid. molitor 112 Ind. κτ. & πα.
Milio ſimilis 759. Puls é milio 777
Militans fœmina 1541
Militare in expeditione aliquâ 1541
Militares res ibid.
Militaribus muniis aſſuetus ibid.
Militaris 1357.1541,3 diſciplina 1357 exercitatio 1173 rei peritus 1541 via 468
Militariter 1541.1581
Milites 1541 conſcribo 337, 2 936. Cyri 146 externi 1118 externos alens 1660 externos alo ibid. externos colligo 935
Militia 1541.1612
Militiâ mittor 1542. A militiâ immunis 1541
Militiæ deſertio 1541. 1542 deſertor 242 detrectatio 423 vacatio 1541
Militiæ maturus 1541 ſtudens ibid.
Militiam deſerens 1542 detrecto 1584. In militiam proficiſcor ſimul 1542
Milito 1541, 2 mereede in alieno ſolo 1119 ſimul 1542
Militum amans 1542 externorum exercitus 935 multitudo 1541
Milium 759.777
Mille 1811 annorum 533 annorum ſpatium vel tempus 533. 1853 drachmis mulcto 1812 folia habens 1772 milites 18.11 navibus inſtructus 1087 nautas habens 1087 talentis eonſtans 1575 Bis, ter, mille 1812. Decies mille 1077
Millecuplex 1811
Millefolium 1772
Millenaria cohors 1811
Millenarii 1812
Millenarius numerus 1811
Milleſima pars ibid.
Milleſſimus ibid. decies 1077
Millia duo 1812 decem, viginti, triginta, quadringenta, quinquaginta 1077
E Millibus duobus unus 1812
Millies dictus Ind. μν. plures 1077 Decies millies ibid.
Millum decem numerus 1077
Millum vel millus 375.1256
Milvus 678 Ind. αρ.
Mimicè recito 942
Mimicus 1056
Mimorum princeps ibid. ſcriptor 341
Mimos recitans 942 recito ibid.
Mimus 450,2.964.1056
Mina 1060
Minæ dimidium ibid. pondus vel pretium æquans ibid.
Minæ, arum 174 180 additæ 174
Minam pendens 1060
Minarum duarum, trium, quatuor 1060 quinq; 710.1060 ſex, decem, viginti 1060
Minarum plenæ leges 174
Minas addo 1588 jactare 510
Minator
Minax 174,3.861
Minerva 304.1674 craſſâ 1021 1255 craſſâ fuſus 1809 craſſiore 1021. 1682 craſſiori factus 1570 pingui 1679, 2
Minerval
Mingo 1159.1221. in, inſuper 395 ſimul 1221
Mingor
Miniaceus 1221
Miniatas genas habens 1056,3
Miniatus 1243
Minii effoſſio 1204 effoſſor ibid.
Minima res 1238. In minima quæque inquirens 946
Minimè 142. 471.598.988 omnium 598 verò 1216
Minimum 285 quodque 342 Ne minimum quidem 763 honoravit me 1635 Ut minimum 1598
Minimus 470, 2.598.763,2 1022. 1055. 1152. natu 1173
Minio 1056
Minio illitus Ind. μι. inficio, 1056 ſimilis ibid.
Minis terreor 174
Miniſter 422,2.505,2.511.628 629. 838, 3. 848. 1343 1359, 3. 1377 menſæ 428 publicus 503, 2. 820 verbi divini 838
Miniſteriorum deſcriptæ vices 1090
Miniſterium 422. 503. 506, 2 511,2.628 838, 2. 931 diaconorum 838 Eccleſiaſticum 503 publicum 503, 2. 838
Miniſtra 511.628,2.838,2.848 1359,2
Miniſtrabo ipſe mihi 239
Miniſtrandi peritus 838
Miniſtrans ſibi ipſi 838 viciſſim ibid.
In Miniſtrando expeditior ibid.
Miniſtrator 503.838
Miniſtratorius 503.511.838
Miniſtratrix 838
Miniſtratur mihi 511
Miniſtri 628. 1293 amorum 838 publici 389
Miniſtris carens 511
Miniſtro 169. 421. 511. 838 1134.1343.1358.1359,2
Miniſtrum agere in parandis & adorandis nuptiis 838. Ad miniſtrum pertinens ibid.
Minitans ingentes mulctas 174
Minitatus 1451
Minitor 174,2 inſuper ibidem. 1588 mortem 174
Minium 141.1055.1057
Minor ¶ Comminor 174,2.180 1588 fremebundè 285
Minor (comparat) 386. 470,2 611. 1023. 1055. 1152 aliquantò 115 2 ſio 1057 natu 305. 1273 ſpe gloriæ 387 ſpes 611 ſum 952
Minora viribus 386
Minorem partem ſeu portionem habeo 556 reddo 1023 1152
Minores lepores 238
Minoribus terminis finior. 1220 terminis finitr 1202
Minuebant nihil de veteri 842 numerum eorum 1057
Minuere animus 1031 inſolentiam nimiam 905
Minuo 197. 238. 842. 1023 1057. 1152 hauriendo 167
Minuor 955,1745. mente 1023
Minus 611. 1023 fero 471 habeo 556 habere 1023 reddo 471 Paulo minus, vel paulo plus 485 Paulò minus centum 386
Minùs 470.471, 2. 611 procul 470 quam par vel opus ſit 386. Nec minùs tamen 119 Non minùs 461.611 ſin minus 445.486
Minuta diſputo 941.942 folia habens 1772. In minuta ſcindo 763
Minutal 843
Minutas in partes ſeco 1059
Minutatim 755 concido 844 contundo Ind. λε.
Minutiæ æris 763
Minutim tuſus 1691
Minutiorem monetam non habere Ind. αχ.
Minutis & levibus de rebus accuratè diſputo 94 2 partibus conſtans 1021
Minutiſſimæ carnium particulæ 378
Minutiſſimè tero 1671
Minutiſſimum fruſtulum 1843
Minutulus 957
Minutum fruſtulum 1843
Minutus micæ inſtar ibid.
Mira res 623
Mirabile reddo 416
Mirabilis 622.1646
Mirabiliter 6. 349.623.1337
Miracula 1608 edens 502 1351 edo 502 facere 501
Miraculum 623,2.624.2
Miram dixiſti rem 366
Mirè 366.622.623
Mirificè 6.1779 lætor 1854
Mirificus 622
Miro quodam affectu præditus fuit erga illum 366
Miror 622.623 cum ſtupore 6
Mirum auditu 623 in modum 127.349.366.450.622.1646 1779 viſu 623. Nihil mirum ibid.
Mirus 346.366.622.1277
Miſce muriam iſtis 890
Miſcella 890,3.1053,2
Miſcellanea potio 890 turba 1055
Miſcellaneus 934.1053.1773
Miſceo 378,770,6.772. 890,2 951. 1053, 3.1054, 3. 1239 1669.1757.1773, 2 ad 1054 clam ibid. clandeſtina conſilia 1223 in ſeu inter 771 intra 890 paulatim 1054 præſium ibidem. ¶ Perturbo 890
Miſcor 770.1053,2.1757
Miſcere 169 corpus 1053 terram aquâ 1773. ¶ Turbare 889
Miſcuerunt pugnam cum Amazonibus 1053
Miſer 52.90.266.326.349 350 365, 2. 665. 710.973.1138 1151. 1251. 1282. 1283 1305.1368, 3.1412.1526,2 1570. 1575, 3. 1576, 2 1577.1677. Ind. αϒ. & δι. extremè 104 multum 1577 omninò 52. 1577, 2 ſum 1412 ſum in 1677 ſum in multis ibid. ſum unà 1413. O miſer 1027. Ter miſer 52
Miſera 1575 conditio vitæ 1284 vita 577,2.1845
Miſerabiles lacrymæ 50
Miſerabilia verba fundere 1807
Miſerabilior 1144
Miſerabilis 473.973.978.1492 1570 oratio 940 ſum 1143 valdè 1144
Miſerabiliter 50.473, 2.978 1144.1570 admodum 1144 deſſeo ibid. fundo 1807 loquor 940 queror 1144
Miſeram mentem habens 1763 vitam degens 1284
Miſeranda fortuna 349 ad Miſeranduma pronus animus 1511
Miſerandus 349.1144 non ibid. 2
Miſeratio 1143
Miſerationem moveo tibi 473 Ad miſerationem movẽdam oratio 942
Miſerè 52.1284.1368.1412 1570. 1576 habeo me 52 morior 642 mortuus 641 vivens 577
Ad Miſerendum pronus 1144
Miſereor 473, 2.981 viciſſim 1144,2
Miſereri 1144
Miſeret me 1143, 2 mei alios ibid.
Miſeria 51.52.326,710.1021 1138. 1148. 1151. 1412. 1413.1576,3
Miſerias perpetior 1138. In miſerias conjicio, 426.1412
Miſericordia 473, 2. 1143, 3 1144
Miſericordiâ commoveor ex intimis viſceribus profectâ 1511 commoveor ſuper ibid. dignum eſſe 473 dignus 1144 ejus duci Eccleſiam 1250 indignus 473 inutili proſequor eos ibid.
Miſericordiæ multum habens in viſceribus 1511
Miſericordiam captans oratione 940 implorare 1144. Ad miſericordiam propenſior animus 320
Miſericors 320.473.1143.1144 1511 multum 473
Miſeriis obnoxius 1658 preſſus 688
Miſerior 1575
Miſeror 473.1143, 3. 1144,3 vicem alicujus 1155 viciſſim 1144,2
Miſerrimus 52,2.710.1138 1575.1577, 2 omnium 366 ſum 349
Miſerum voco 1575
Miſit ſagittam 684
Miſſa nondum tela 251. Qui hæc miſſa fecit 121
Miſſam facias matrem 955
Miſſas qui fecit uſuras 564
Miſſile 562.684 telum 105,2
Miſſilia ingero 106
Miſſilibus confodio ibid.
Miſſio 1278,2.1279,2.1521 in colonias 564 internuntii 1521 ſanguinis 1607
Miſſitabat literas uterque ſeorſum 1522
Miſſitius 1521
Miſſo priùs caduceatore 1280
Miſſorius 564
Miſſum facio 564.566,2.567
Miſſus (a) 1278. à Deo 1281 à Jove. Ind. δι. fio 564 ſolus 1522
Miſſus, ûs 1278 ferculorum 1731
Miſtè 1053,3
Miſtio 1054,2 multarum rerum 1055. Abſque miſtione ibid.
Miſtum ex omnibus ibid.
Miſtura 1053,2. multarum rerum 1055, 2
Miſtus 1053.1054 ex multis 1055 veneno ibid. undique 1053
Mitte ¶ Manſuetum 1142
Mitem cervicem habens 1592
Mites 1277
Miteſco ¶ Manſueſco 1619
Miti animo præditus 655.656 1110 aſpectu præditus 1185 ingenio præditus 1051
Mitia ¶ Lenia. 1374
Mitigandi vim habens 1374
Mitigare 827
Mitigatio 19.606, 2.1374
Mitigo 19.606.610, 2.1374
Mitior 1374
Mitis ¶ Lenis, manſuetus, placidus 229.300.320.322 449. 465. 539. 540. 606, 2 610, 2.725.995.1018.1032 1287.1374.1619.1620. Muſa 606 ſum 449 ¶ Maturus, mollis 1287
Mitiſſimæ ac placidiſſimæ viæ 606
Mitiſſimus 1374
Mitra 1059 aurea redimitus 1060 circundo ibidem. molli redimitus ibid. verſicolori redimitus ibid.
Mitram æream geſtans 1060 non habens ibid. variegatam habens ibid.
Mittam 1847
Mittendus 1278
Mittere domum 665 exercitum 1521 foras 1279 qui poteſt 1278 repudium marito 375 ſuppetias 1278 ¶ Jacere 245 teſſeram 888
Mitti qui poteſt 1278. Qui mittitur ſimul 1522
Mitto 560.562.567.665.667 1267. 1278, 2. 1280. 1520 1521 ad 1280. 1522. ad te ſuper hac re 1278 antè 1280 cum mandatis 1521 ex 1279 in vel intrò ibid. in exilium 411, 2.469.702.1213.1740 in ſuffragium 1841 inſuper 1279.1280. 1521. legatum 1521, 2 procul 667 ſanguinem 1607 ſimul 1280 ſuper 1281 ſurſum 1278 ultra 1281
Mittor 1278.1521,2 cum mandatis 1521 in exilium 1213 legatus ibid.
Mixtè 1053,3
Mixtim 1053,3.1054,5.1773, 2
Mixtio 770.771 viarum 1130
Mixtionem non facilè admittendo 1055
Mixtos pilos habens 649
Mixtu difficilis 1055
Mixtum & conflatum ex multis diverſiſque 27
Mixtura 770, 2.1053, 2 medicamentorum 1053,2
Mixtus 770 argento 1055 benè 771. 772. ex omni genere 1055, 2 ex omnibus 1773 melle ibid. non 1055, 2. per ſe 771. 772 purpurâ Ind. πο. recens 772 terræ Ind. χε.
Mnemoſynum 1061

MO

Mobiles oculi 407 oculos habens 1179 ungues 1443
Mobilia bona 1334
Mobilis 331.407.792, 2.1443 1548. 1837. & agilis 273 difficulter 793 ſuapte naturâ ibid.
Mobilitas 331.793
Moderari quem difficulter quis poteſt 557 occaſionibus 40 Remp. 39
Moderatè 449. 823. 853. 1035 1039 1040. 1765. ferre 856 ferre dolores 163. 1415 poto 1312 ſentio de me 1764
Moderatio ¶ gubernatio 557 ¶ Modeſtia, temperatio, refrænatio 823. 853. 1039 1584. 1764 animi & æquitas 320 ſummi juris 449
Moderationem adhibere 1039
Moderationi deditus 1765
Moderato animo 701
Moderator ¶ Gubernator, ordinator, rector 204,2.675 853, 2. 1622 certaminum 1628 certaminum ſum 283 juris 283 olympi 1381 Reip. 205 ſum & diſpenſator 283
Moderatorem non habens 40
Moderatum & æquum me præbeo 1039
Moderatus ¶ Modicus 1039 1040. 1041. ¶ Clemens, modeſtus, temperans 853 1039. 1250. 1764 animus 691 & æquus, non nimium rigidus 1039 in verbis 942
Moderor ¶ Coërceo, reprimo 822. ¶ Conſtituo, ordino rego 29,40.41.283.536.557 593. 675, 2. 700, 2. 1131 1389. 1437. 1802 fræno 41 monitis 1629 unà 535
Modeſtè 558. 853. 1029. 1039 1584. 1685. 1764. 1765 acta 1765 ago 1039 geri 1764 gero me 1040. 1764 loqueris de te 1039 loquor ibid. ſentientes de filio Dei ibid. ſentio de me 1764
Modeſtia 451.853,2.1039 1584,2.1764 in veſtitu 1524
Modeſtiæ utor 1764
Modeſtiæ deditus 1765. Ad modeſtiam revocare 1524
Modeſtus 449. 853. 1029. 1039 1764
Modi peculiaris & proprii 1656 ſimilis ibid.
Modi muſici 1105
Modicè ¶ Moderatè 1035. 1039 1040. 1765 afficior ſeu permoveor aliquâ re 1250 ferro 856 frui 1039 potans 1312 temperatum 1040 ¶ Leviter, parum 284. 1039
Modico cibo utens 1465 contentus 189 contentus circa victum 394
Modicum cibum ſumere 1465
Modicus ¶ Moderatus 1039 ſum ibidem. ¶ Paucus 238 1039
Modificatio 1201
Modiolus rotæ 1556. 1646 1815. ¶ Inſtrumentum chirurgicum 1815
Modis indignis 449 multis 1211,2. 1328 omnibus 1245 3 quot 1211. 1212 tot 1212, 2 quotcunque 1211 quotnam ibid.
Modius 1063

Modo abſimili 449,2 alio 126 530.3 aliquo 1171.1209 alterutro 464 certo 1437 certo quodam affectus 1147 diverſo 530 eo 1125. 1209. 1225 eodem 222. 1161. 1656 hoc 222. 1127. 2 illo 464, 2 nullo 142, 3. 1209. 1572. 1652 omni 358. 462 peculiari & proprio 1656 quocunque 1147 quolibet 1675 quonam? 1209 quoquo 142 quovis ibid. ſingulari 1656 tali 1147 uno 1656 unotantùm 1066 utroque 464 Quo tandem modo? 387 Si quomodo 63. 1209. Pro modo facultatum 755

Modò ¶ Paulò antè, recens 28 195,2.677 genitus 304. 307 308 interrogabat 195

Modò ne 1066 non 1066.1211 Non modò 1216 non modò non 1146. 1216 ſi modò 444. 1336, Veniat modò 1066

Modos faciens ſeu numeros 1437

Modulamine vario canens 55

Modulando pronuntio ibid.

Modulantes fœmineum & molle melos luſciniæ 1029

Modulatio 55. 504.1029.1352 apta 1029,2. Cum modulatione 1029

Modulationem adhibeo 1352 habens 1029 habens bonam ibid.nullam habens 1437

Modulationi repugnans 1029

Modulationis immutatio 1836

Modulator 55

Modulatus 1029

Modulis Laconicis ſaltare 546

Modulor 55.504.675.743.710 1029, 2 cantícâ muſicâ ratione 1070 contrà 1029 ore ſuavem cantum 1537

Modulorum muſicorum deperditor. Ind. *ω*.

Modulus ¶ Numerus, rhythmus 1437

Modum adhibeo 710 excedens 1040. 1293 excedens non 1039 habeo ibid. ſervans 1040. 1041 ſuperans 1211 Ad hunc modum 1225 ad tiaræ modum 445. Horrendum in modum 366. Hunc in modum 1127. Intra modum 1035 majorem in modum 1016 mirum in modum 227. 366.450. Præter modum 1288 ſupra modum 5.39.1273.250,2.490.1041 1211. 1242. 1294. 1337. 1385. 1386 accuratus 103 atrox 367 augeo 78. 59 conſtiſtor 981 creſco 59 dolens 109 doleo ibid. indignor 5 laudabilis 72 laudo ibid.metuo 362 miror 7 placere 414 ſcateo 271 turpis 86 verecundor ibid. virilis 157 Ultra modum cœno 250.368.

Modus ¶ Forma 445. ¶ ratio 1562 ſimilis 1556.¶ Mediocritas 720.1036. ¶ Menſura 1038. 1040 & regula 1199 adſit 1038

Mœchicæ cantilenæ 1064

Mœchor ibid.3

Mœchus ibid.2

Mœnia 561. 1594 circundare urbi 247

Mœnibus concluſus &, cinctus locus 1595 munio contra 1594

Mœnium ambitus 1529

Mœreo 212,2.781.981

Mœror 108.131,3. 162.227,3. 780.781.1282. 1550. 1762. animi 655 gravis 1249 ingens 50 allevatur 470

Mœrore affectus 655, 2 affectus gravi 781. 1249 affectus magno 781 afficere 227,2. afficio 108. 163, 2 781 afficior 28. 108. 163. 781, 2. 962. 1412 afficior gravi 1249 carens 163

Mœrorem afferens 162 concipiens levi de cauſâ 163 deponere 702 percipio 1247 recentem habens 781 ſedans 981

Mœrores & triſtitias ſolvens 163

Mœroribus teneor 545

Mœroris abundantia 781 multum afferens ibid. vacuitas ibid.

Mœſtitia 781.1550,2

Mœſto vultu ſum 1184.1488

Mœſtus 162. 781. 1812 ſupra modum 981 valdè ibid. vultus 1184

Mola ¶ Molendinum 1075,2 aquaria 1076, 2 manuaria ibid. ſuperior ibid. truſatilis ibid. ¶Caro informis & inutilis in muliebri utero concepta 1075 ¶ Patella in genu 331.1075. ¶ Salſa 1075 1218.1807

Molâ fractus 799. 1720 frango 112

Molæ inferior pars 1075 ſuperior pars 1168

Molam non expertus 1076 verſare 1075

Molaria cantilena 1076

Molares dentes 128.409.1075, 2 circa molares dentes ſtrepentia fræna. Ind. *χ*.

Molaris dens 330. 1075. 1082 lapis 1075,3

Molas inſpergo victimis 662

Molendinaria vaſa 1076

Molendinarius ibid.

Molendinum aquarium ibid. 2

Molendum eſt 112

Molendus ibid.

Mole magnâ aſſurgens 1127

Moles 901,1127

Molеſta res 828 vita 1845 vobis erunt 1230

Moleſtatio 813

Moleſtè 108.162.226.256.980 1133. 1735. 1790. 1796 1803 fero 226. 841. 1803 ferre 548.604.1724 non 226

Moleſtia 108. 226,2. 256.497. 595.780.841. 1070.1230,2. 1283. 1284. 1376, 2. 1412. 1413.1610. 1803 ægrè efficiendi aliquid 1656 animi 51.606. 980 obturbatrix & interpellatrix 721 exhibetur mihi 1230, 4 cui nu la exhibetur 1230, 2 quæ exhibetur viciſſim alicui 981

Moleſtiâ affici 916 afficio 163 256. 813,2. 1230. 1791 & ægritudine animi afficio 980 afficio viciſſim. Ind. *αν*. afficior 256. 781.1230,2 carens 1285 & voluptate mixtus amor 980 Abſque moleſtiâ animi 981 ſine moleſtiâ animi 981 ſine moleſtiâ. Ind. *αν*.

Moleſtiæ exhibitio 487.1230 expers 725 quippiam tibi afferam 548

Moleſtiæ 91

Moleſtiam afferens 1230 affero 1579 affero inſuper 981 animi capiens ex minimis rebus ibid. capio 1229 exhibeo 487.1230,3. 1489.1757 exhibeo viciſſim 981 intulerunt 226

Moleſtiarum expers 981 oblitus 1285 vacuitas 1230.1285

Moleſtias afferens 1254 perfero inſuper 1413 ſubeo ob aliquam rem ibid.

Moleſtiis carens 1413 liberans 1285 plenus & difficultatibus 92

Moleſtior 108

Moleſtiſſimus ibid.

Moleſto 813.981.1593 viciſſim 981

Moleſtum 1462

Moleſtus 51.108, 4.110.1631. 226,5. 227.256. 381. 497. 498. 596. 655. 841, 2. 949. 980.981. 1230. 1376.1462. 1610, 2. 1735. 1757. 1790. 1796. 1803 cantu 1784 non 226. 256 ſum 8012 1230. 1489.1803 voce 1784

Moletrinarius 1076

Moli herba 1081

Moli quicquid poteſt 112 ad Moliendas res aptus 1801

Moliens aliquid 1801 res novas 1094.1605 talia 278

Molimen 278.1479.1801

Molimentum 1801,2 ſubdolum 1479

Molior (pr. & met.) 197. 277. 278. 1042.1051.1052.1224 1229. 1237. 1267. 1361. 1376. 1477. 1479. 1480 1614,3.1615,2.1595.1776. antè 1479 & ſtruo profundè 370 inſidioſè 278 inſuper 1052. 1615 prior 1802 res novas 1092. 1094, 2. 1378 1605 rurſum 1053 ſtratagemate 43 ſummo ſtudio 1052 unà 1614 unanimiter 706 viciſſim 1801

Moliri 574 clam 802 facinus unà 505 fundamentum in animo 1479 nuptias 1375 qui nihil novit 1052 rebellionem 278

Molis amplæ 1127 juſtæ ibid. magnæ ibid.

Molitio ¶ Moliendi actio 1801 contraria 1615 frudulenta 1481 rerum novarum 1094

Molitio ¶ Molitura 112

Molitor ¶ Machinator 1479 1480.1801

Molitor ¶ Molendinarius 845 1075 milii. Ind. *κα* & *πε*.

Molitrix 112.1075

Molitum frumentum 112

Molitur omnia pro Philippo 43

Molitura 112

Molitus 11 non 592. 1076 recens 112

Molle viaum 173

Mollem habem cæſariem 1789 cervicem 1649 corticem 1753 cutem 374. 1828 jubam 1789 nucleum 1407 vocem 1784 reddo & effœminatum 996 reddo ac languidum 1617

Molles gemitus edens 329 malleolos pedum habens 1568 pedes 172 pedes habens 1372 pepli & delicati 1814

Molleſcens debilitor 996 facilè ibid.

Molleſco 996. ¶Effœminor ib. ¶ Languidior fio ibid. ignaviâ & inertiâ ibid.

Molli animo præditus 1844 animo ſum ibid. 322 præditus 1445. 1446 coma præditus 834 inceſſu urentes Ind. *αε*. mitra redimitus 1060 ſtamine contextus 1305 teſta intextus 1213 tunica indutus 1812

Mollia, piſcium genus 996

Mollibus pedibus præditus 3 veſtibus indutus 562

Molliculas genas habens 1243

Molliculi 1390

Molliculus 1390

Molliendi vim habens 995

Molliens vocem & frangens ergà amatorem 1773

Mollifico 1588

Mollio 173.378. 676.952.995 996,7. 1190. 1586. 1616. 1688 animum, id eſt,delinio vel flecto 996 ante 952 & ſubigo veluti ceram 996 ſubtus ibid. unà ibid.

Mollior ¶ Emollior 995. 996. 1790. ¶ Met. 995

Mollior & ignavior fuit ad mortem appetendam 996 & ignaviorredor ibid. & languidior fio ibid.

Molliorem præbo me 996

Molliores capilli & delicatiores 1814

Molliri qui poteſt 995 qui nequit 996,2 utuncqueat 1586

Mollis ¶ non durus,tener 133 172. 290. 407. 561. 635, 2. 639.929. 995. 996,2. 1218. 1287. 1288. 1319. 1414 1593,2.1594.1616,2.1688, 2.1814 Ind. *εχ*,2. caſeus 172 ſum 996. ¶ Lenis, placidus non vehemens 172. 995 auras 173 vox 1550 & levis annus 996. ¶ Delicatus, effœminatus 2.155.172.651.652 929 995, 2. 996, 2. 1110. 1553. 1763. Ind. *γν*. educatio 651 non 652,2 omninò 2 valdè ibid. vita 394. ¶ Et ignavus, iners, languidus,remiſſus 995. 996 ſum ad aliquid agendum 996

Molliſſimus 173

Molliter 133. 173. 995. 1688. Ind. *αχ*. ¶ Delicatè, effœminatè 2. 173.651,3.652.995. 1814 attingo & delicatè 173 canentes 1029 non 652 nutritus 1658 ridere 173 veſtitus 1812 vivens 265.394 vivo 651. 1249. ¶ Et remiſſè 995 & ignavè ſeu languidè aggredior 996

Mollitie diffluens 1513 diffluo 1443.1553 laboro 996

Mollities ¶ Teneritudo 172 999.996.1218.¶Delicię luxus 2.563.651,2.995, 1249 2. 1443. 1805. 1814 animi 307.995 leſti 527 vitæ 394

Mollitio 995

Mollitu facilis 996

Mollitudo 995.996

Mollius reddo laxando 563

Mollius 1688 educatus 1659

Molo 112,4.952.1349. ¶ Cœo, comprimo 1076

Molor 112

Molothurus 1065

Momentaneus 763,2

Momenti alicujus quæ ſunt 721 paris 711. 157563 parvi 284 1955.1753

Momento téporis 763,2 eodem 1852 quod fit 1421 ne quidem uno durans 1852

Momentum ¶ Articulus ſeu punctum temporis 95.634 1420.1533. ¶ Pondus 1420 æquale habens ibid. afferens ibid.

Momus 1081

Monachicus 1366

Monachus ibid.

Monarcha 201,1482 ſum 201

Monarchia 201.864

Monaſterium 207.1066

Monaſticus 1066

Monedula 827

Moneo 1342. 1627. 1629 te hanc rem 493

Moneor 1629

Monere 493

Moneri qui non poteſt 1629

Moneta 841. 1791 vilis 1792

Monetæ venditor 1410

Monetam cudere 840. 843 minutiorem non habere. Ind. *αν*.

Monetarius falſus 1794

Monialis 207

Monile 375,3.566,3.1066 1197,3

Monilia 1048.1835

Monitio 1629

Monitionibus qui non emendatur 1629

Monitis inſtituo & moderor 1629

Monitor 250.593,2

Monitorius 72.1426.1629

Monitum 1627.1629

Monitus, ûs 565

Monoceros 774

Monoculus 325

Monopolii jus obtineo 1410

Monopolium 1410

Mons 1199,3. Ind. *ιω* pollicis 1531

Monſtra 1608 deſcribo 341 & portenta edo 505 loquor 1608 patiens 1632 pario ib.

Monſtrans digito 364

Monſtrifica fingo 1608

Monſtrificè mentior & calumnior 1608

Monſtrificum facinus 505

Monſtrificus ibid.

De Monſtris loquens 944 loquor ibid. oratio inſtituta ib.

Monſtro 362.364,2 digito 364 inſuper ibidem.ex propinquo 1706

Monſtror 362

Monſtroſa 1457 oratio 944 ſcribo 341

Monſtroſè 1607, 2 narror 944

Monſtroſis verbis utens ibid.

Monſtroſum effectum 505 opus 1607

Monſtroſus 1277, 2. 1607,3 1631. 1653. 1781 aſpectu 1184 partus 1632

Monſtrum 1277. 1607, 2 immane 1277

Montana 1199,2. Ind *op.* porna 1045 tegio 1199,2

Montanæ nymphæ 1199

Montani 1693

Montanum apium 1454

Montanus 958.1199,4 locus. Ind. *ιω*.

Montem prope ſitus 1199

Montes denſi arboribus 359 pererrans 236. 237.1755 1756 percurrens 1666 ſcandens 236.237

Monti ſubjectus 1199

In Montibus creſcens 1199, 2 degens 760. 1199. Ind. *op.* dego 760. Ind. *op.* habitantes Muſæ 1199 habitans 1142 paſcor 1092 qui paſcitur ibid 2 ſtrata ſeu cubilia ſua habentes 370 verſor 1360

Monticola 218,2.265.886 1199,3 avis ibid.

Monticulorum in manu interſtitium 1531

Montis clauſtrum 1199 latera incolens ibidem. ima pars 1199, 2. 1610 pes 1199. 1369 præcipitium 1199 radix ibid. ſummitas ibid. Ad montis latera ſitus ibid.

Montivaga 1756

Montivagus 1320.1321.1666

Montium clauſtra 1199 fauces 1602 imæ partes 1568 juga 250 latus 1199 umbris gaudens 1484

Montoſa 1199 petra ibid.

Montoſis locis gandens 1788

Montoſus 1199,2

Monumenta 318

Monumento aptatus & conditus 204

Monumentum ¶ Monitorium 954.1060.1061,3. ¶ Sepulchrum 610.1060.1061.1455 inane 610

Mora 242 440.442.477 550. 1028, 2. 1032. 1033 1668. 1669. 1829 lentè agentis 1572. Sine morâ 1028 1627.1671

Moralis 596

Moraliter ibid.

Moram afferre 1669 non pati 103 2 traho 1541

Morari 457.1669

Moras quærere 1266

Morata oratio 596

Moratus eſt Romæ 1669

Moratus benè 1656.1764 malè 1656

Morbi adventatio ſeu præludium 1248 cauſa 1111 conſcientia 84 expers 784. 1285 mutatio in melius aut deterius 870

Morbi 257 acres 1169

Morbidus 344.1111, 6 affectus 1316 locus 1111

Morbis animi afficior 1248 obnoxius 1111

Morbo carens omni 1111 comitiali laborans 920. 2 comitiali labore ibid. 2 conflictor aliquo priùs 738 corripi 916 qui deceſſit 1720 fractus 828 gravatus 227 gravi conflictatus eſt 1111 gravi implicitus ibidem.inſanabili teneor 93 inſaniæ laborare 545 levare 988 perfunctus ubi fuerit 1597 teneri 554 A morbo confirmatus eſt 1441. Ex morbo ortæ inſaniæ 1111

Morborum cognitio 322

Morbos afferens 738. Ind. *πο*. affero 1352 gtaves incutiens 1111 ſedans. 1441

Morboſorum more 1111, 3

Morboſus ibid. 6

Morbulus ibid.

Morbulum afferens 1 3 5 2 invehunt 1670. In morbum incido 1111

Morbus 738.784.1008.1110 1111, 2. 1247. 1248. 1283 1441, 2. adultus 95 animi 1247.1248 comitialis 920,2 communis 3 9 gravis 366 lentus, remiſſus & languidus 271 levior 1111 longus ibid. peracutus 1170 regioni alicui familiaris 390 regius 678 ſacer 671

Mordaci guſtu vel ſapore 424 prurigine præditus 1132

Mordacia dicta 177

Mordacior in dicendo 494

Mordax 353,3.354.1336 acetum 424 non 354 prurigo 1132. ¶ Dicax, ſatyricus 1447. 1490 dictum 1606

Mordens 353 animum 354 655 clàm 354 non 353

Mordeo 289.353,3.745 leviter 353. ¶ Ineſſo 353 1532 dicterio comico 55 dictis 55

Mordeor 353. Ind. *κν*.

Mordetur à ſycophantis 1632

Mordicans latenter 354 omnia ibid.pharmacum 1472

Mordicor 1132

Mordicùs 1132, 2 retineo 861

More alieno vivo 1105 meo vivo 668 receptum eſt 701 ſolito 444. De more aliquid facio 444. Ex more ibidem. facio ibid.In more eſſe ibid. poſitum eſt 701.1105. Pro more 597. ¶ Inſtar 401 pecudis 1652

Morem gerens 1261, 2 gerens libenter 101 gero 448 1810. 1261, 2 gero non 1262, 2. Præter morem 444.596

Ne Moreris diu 391

Mores 596,2.1105.1190.1652 antiqui 1656 aridi 1123 boni 597 compoſiti 853 difficiles 1656 expoliti & limati 1121 graves naturâ 287 improbi 1656 maligni ibid. porcini 1559 recti 1271

Mores antiquos reſipiens 1656 compono 1437 exprimens 1350 exprimens pingendo 340 exprimo 1350 exprimo ſcribendo 340 formo 1350 honeſtos & ſpecioſos præme fero 1354 inſtituens 1350 tolero alicujus 1738

Mori 121. 1148. 1149.1597 1598.1820. cupio 641

Moribundus 641

Moribus antiquis 1656 antiquis præditus ibidem. bonis præditi 1687 bonis præditus 449 compoſitis præditus 853. 1029 difficilibus præditus 1656 his præditus ſum 569 incompoſitis præditus 1350. 1584 iiſdem 1656 malis præditus 597. 1656 probatis præditus 1656 probis præditus 597 ruſticis præditus 1350. ſimilibus præditus 597.1656 ſordidis præditus 597. 1656 ſordidis præditus 326 variis præditus 1052 1655

Moriens ægrè 1154 benè & honeſtè 642 bis 641 difficulter 942 lentè 1021 mando quippiam 1483 ſerò 1021 ſubitò 642

Morientis elogium 1483

Moriger vel Morigerus 100 101. 200. 450, 2.608. 976 1260, 3 ſum 1731 non ſum 1789

Morigerè 608

Morigeri 1277

Morigeror 1731

Morior 121.305.640.641,2 818.954. 1153. 1254. 1255 1343. 1448. 1471. 1546. 1599. 1744. 1745. 1755 ægrè 642 honeſtè 642 in 641 juxta ibid. miſerè 642 poſt aliquem 641 prior 521 pro aliquo 642

Moriturus brevi 642 citò 1368

Moror ¶ inhibeo 550.551,2 ¶ Cunctor, tardo 391.1028 1698, 2.1829, 2 nimium 1669. Habito 305

Moroſè 828

Moroſitas 185.256.828.1803

Moroſum præbeo me 185

Moroſus 127, 185. 516.608 1828. 1131. 1230. 1377 1656 ſenex 875 ſum 828

Mors 64.357.379.640.641 702. 720. 784.818.914.972 1019. 1097. 1153. 1368 1546. 1597. 1744. 1823 1824 bona beatque 642, 2 capitalis 747 conſcita 33 facilis 642, infelix 1021

Morſico 1132

Morſu avello 1674 celer 354 nocens homini animal 353 Ex morſu doleo 1132. Sine morſu 354

Morſus à cane 354 à ferâ ibid. ab homine ibidem.à ſerpente ibid. non ibid.

Morſus, ûs 288.353.745; Ind. *βρ*.canú 354. ¶ Metaph.353

Mortalem fieri 289 reddo ibid.

Mortales 264.288

Mortalis 288.303.641,3.1020 1421.1743.1744

Mortalium interfector 884

Mortariolum 661.662.1053 1154

Mortariorum artifex 1353

Mortarium 662.966.1007 1053.1154,, 2. 1304 quod ſuſtinet 1154

Morte afficio 941. 1821 bonâ & facili 642 macto 1088 malâ perieus 1023 mulctare 584.884. præmaturâ decedens 1023

Mortem accerſens 642 accerſere ſibi 1409 afferens 642 allatura ſubitò hora 1368 bonam honeſtamq; afferens 642 conſciſcendi ſibi juſta occaſio 23 conſciſcere ſibi ibid. difficilem afferens 642 effugere 428 inferens ſibi ipſi 642 infelicem inferens ibid. infero 941 opto ibid. ſubitam afferens vel inferens 642, 2.1022

Morti adjudico 641 obnoxius 642 propinquus 641.642 vicinum eſſe 642

Morticina caro 641 materia ib.

Mortifex vel Mortiferus 75.641 3.1020. 1021. 1299. 1660 1722.1745

Mortificatio 1088 partis,alicujus inflammationem perpeſſæ 1562

Mortifico 641

Mortis depulſor 1021 dies 898 tenebræ 1114 teuro genere qui perit 1022

Mor-

Mortualis 1088
Mortui 494.521.738,818.1088 1364.1743
Mortuis evocatis facta vaticinatio 1001 vaticinium ibid. 2
Mortuo similis 1088
Mortuorum colorem habentes 1827 evacatio 1088 res ibid. servator 1495 spoliatio 1555 spoliator ibid.
Mortuos devorans 275 duco 40 evocando qui vaticinatur 1001 excitans 1453 excito 436 mando Plutoni 1522 recipiens 382,2 transmittens 1522
Mortuum esse 461.760
Mortuus 758.951.961. 1088 2. 1449. 1405. 1720. 1744 dudum 1088 & sub terrâ jacens 495 est 641 fato infelici Ind. αμ. miserè 641 primus 1021 propemodum 641 recens 641,2.739
Morum difficultas 1656 efficiores 941 elegantia 1656 expressio 1350 expressione carens ibid. honestas 4 malignitas 1656 pravitas 597 probitas 597,2.1656 similitudo ibid.
Morum ¶ mori fructus 1067
Morus 1067.1553
Mos 401. 444.1105, 3. 1652 constitutus & confirmatus longo usu 701.
Mosaico opere sternere 945
Moschus 1068
Motacilla 66.788.1220
Moti & exacti è sedibus 695
Motio 461.788, 2.792.1229 castrorum 579, 2
Motor 792,2.1229 terræ 1811
Motu æquali 1592 crebro agitari 788 multiplici qui agitatur 793 perpetuo qui agitatur 1240
Motum perpetuum habens 793
Motum loco membrum 1833
Motus à Deo 1208
Motus, ûs 417.453.792,4 1089. 1450, 2 celer 1836 creber 1318 facilis 793 perpetuus ibid. rapidus 453 vehementior 1247 violentus 84 ultroneus 793 ¶ Perturbatio, tumultus 792, 2.808 1195
Motus facilitas 793 difficultas ibid.
Movendi vi, seu facultate præditus 792
Movendus ibid. non ibid.
Movens caudam 1220 pedem 510
Moventur omnia sub uno ductore 406
Moveo ¶ Agito, cieo, concito 68.467. 765. 792, 4. 1089 1195. 1229, 2. 1276.1451 1493. 1836 affectus 1336 antè 793 assiduè 1525 bellum 1353 castra 579.1258 caudam 1451 celeriter 643 contrà 792 leviter 793 loco 1628. 1646 loco vicissim 702 ordine 872. 1739 senatu 1739 simul 793 vecte 1229. ¶ Proficiscor cum exercitu 79.579.792. Permoveo 792
Moveor 300.501.680.792, 2. 808. 1276. 1493 affectibus 1493 perperam 792 1730
Movere 1205 castra 79. 81 694. 792. 1478 exercitum 1195 lapidem omnem 792 loco ibid. non movenda ibid. pedem loco, 1268 quæstionem 1270 risum 310.1052 rudentem omnem 737 sortes 1240
Moveri 1205 adhuc affectibus humanis 1033
Movere in orbem pedem agilem 1493
Qui Movetur per se 1665
Mox 222.387.594.1211 1570

M V

Mucidus 539 sum ibidem. non 586
Muco abundo 1076 plenus sum 850
Mucor 539.1076
Mucore obsitus 539 vitior ibid.
Mucosus 268.269.1076. Ind. βλ. λε. πλ. admodum 850
Mucro 61.89.94, 2.768.1132 1169.1560 hastæ 912
Mucronatim Ind. αλ. in acutum definere 912
Mucronatus 1170,1536 cometes 1170 sensim ibid.
Mucrone trigemino præfixus 1537
Mucroni similis 912
Mucus 268.269.850.1076. Ind. πλ.
Mugiens 1074. grande ibidem. intensè 1075 valdè 290 1074
Mugil 960. Ind. λι.
Mugiles pisces 1333
Mugio 1074,4 valdè 290
Mugitus 1074.1080
Mugitûs expers 1074
Mula 634.1071.1168.1199
Mularis 1168.1199
Mulcedo 782
Mulcendi facultatem aut vim habens 782,2.1018
Mulcens mentem 625
Mulceo 327.624.782, 2.1073 1610. 1837 ut incantatores solent 54
Mulceor 624
Mulceri qui potest 1018 qui difficulter potest ibid. qui facile potest ibid.
Mulcimentum 1018.1074
Mulcta 404.554, 2. 663.844 1577.1638.1643,2.1642, 4 judicata 1226 cui est irrogata 584
Mulctâ æquâ plectitur 1225 sine mulctâ 1642
Mulctæ non contemnendæ cõdemnari 584
Mulctam imponere 1623 irrogare 1638 irrogo 337 nullam passus 663. Citra mulctam ibid.
Mulctandum censeo 1641
Mulctandus venio 1225
Mulctare 336 exilio 584 morte 584. 884 pecuniis 584
Mulctari 336. 1675 altero tanto 336 drachmis quingentis 1225 publicè 1226
Mulctas persolvere irrogatas legibus 584
Mulctasti me multo infortunio 319
Mulctati sunt acerbissimè 492 morte 405
Mulctatio 584
Mulcto 535.536.584.675 1641.1642 agris 1602 exilio 1201,1202
Mulctor 675.1225.1226 præterea 1226,2
Mulctra seu Mulctrale 140.301 1276,2
Non Mulctus 140
Mulctus, ûs 260
Mulgendi tempus 140
Mulgens vaccas ibid.
Mulgeo 61. 140.260
Mulgere 663
Muliebre imperium 863 ingenium 635 pudendum 156 280. 369, 2. 374. 527.534 722, 2. 765. 832. 900. 903 1442.1454.1803.1816
Muliebrem formam habens 1068 vocem habens 1783
Muliebri animo præditus 346 655 libidine tabescо 1249 mente præditus 1763
Muliebria 346 pati 225 patior 1249 patior in ibid.
Muliebris 304. 346, 3. 635 imitatio 346 meticulus ibid. mundus ibid. superstitio ibid.
Muliebriter 346.655.1379
Mulier 345.1532 lasciva & libidinosa 1010
Muliercula 346, 2
Muliere carens 265. In mulierem degenero 346
Mulieres 1056 decens 1379 imitans 1056 pulchras habens 346
Mulieribus inhiantes. Ind. γυ. plenus 1331.
Mulieris formam habẽs. Ind. γυ.
Mulierositas 346
Mulierosus 238.259.346, 2. 992.1784
Mulierum amans 346,3.1748 amore insano flagro 992 amore insanus ibidem. caterva 638 cœtus 346 concitator ibid. conclave 346, 3. inspectator seu observator avidus 1184 odium 346 osor ibid. 2
Mulio 832
Muliones 468
Mullulus 1650
Mullus ibid.
Mulorum venditor 1410
Mulos curo 1360
Mulsa aqua 588.772.1027
Mulsum 1027 acetum ibid.
Multa cura 1854 eruditio 999 observatio 1854 proles 1632 scientia 689 turba 1230 via 675
Multa atria habens 1023 audiens. Ind. πο. capita habens 747. 748. corpora habens 1574 damna afferens 1305 delubra habens 1084 qui didicit 999 ellychnia habens 1076 expertus 689 folia habens 1772. 1773 Ind. νη. foramina habens 1171.1636, 3 nomina habens 1167 ora habens 1537 ossa habens 1213 pario 1632 passus 1577 patiens ibidem. pecora alens 1659 possidens 883. 1256 sciens 689 significans 1458, 2 qui spectavit 624 suffragia æquans 1841 talenta habens 1575 verba faciens 943
Multâ mercede qui conducitur 1058 cum usura refundens 1808
Multæ viæ
Multam curam gerens 1131 prolem habeo 1632 sobolem procreo ibid. utilitatem afferens 1856
Multarum rerum experientia & peritia 1266 memor 1062 mistio 1055 peritus 322, 999
Multas ædes habens 1023 aures habens 1217 cædes perpetrans 1723 chordas habens 1818 columnas 1551 feras 636 fibras 688 fores 659 manus 1801. 1802 oves 1046. 1387. pennas habens 1394 in partes 1363 divisus 1021 fissus 1571 fusus 1808 radices habens 1432 res trahens 1378 rosas habens 1435 strages habens 1746 turres habens 1407 voces habens 1784
Multesima pars
Multesimus ibid 1022
Multi 1401 consilii qui est 322 liberi 1632
Multicolor 562
Multifariam 447. 1021.1363 1364,2.1656.1727
Multifarius 447.1021.1356
Multifidus 1571.1780
Multifluus 1425
Multiformis 1635
Multiformem aspectum habens cœlum 1183
Multiformis 1356
Multiloquium 940
Multiloquus 328.939 943 1073.1427
Multimanus 1802
Multimodè 1656
Multimodus 1356
Multipeda 1167
Multipedes bestiolæ 1218
Multipes 1372
Multiplex 73.358.1245.1363 1397.1656 ornatus 1331 Quantumvis multiplex 1212
Multiplicandi vim habens 1329
Multiplicatio 1329.1364
Multiplicem radicem habens 1432
Multipliciter 1364
Multiplico 300.1329.1364 una 1331,2
Multiplicor 1329,2
Multis ærumnis & laboribus conjunctus 1071 aquis affluens, 1691 coloribus præditus 1828, 2 fluctibus agitatus 1436. 1548 gemitibus mixtus 1526, 2 indigens 387 è locis 1363 in locis ibidem. malis jactatus 1250 medicamentis utens 1712 modis 1211, 2. 1328 1656 negotiis distinctus 1573 negotiis implicans se 1377 negotiis implico 1378 nexibus 1328 odoribus fragrans 1185 ordinibus constans 1519 pabulum suppeditans 1724 partibus constans 1021 partibus superare 1293 è partibus 1363 sertis redimitus 1530 signis notatus 1567 tunicis amictus 1812 verbis 943 versibus constans 1519 A multis qui conspicitur 1178 E multis unus 1364. Ex multis mistus 1055
Multiscius 712.999
Multisonus 1742

Multistrepus 1436.1437
Multitudine hominum abundans 1230
Multitudo 300. 444. 1158, 2. 1161,2 1329,2.1491.1503, 2. 1805 chordarum 1818 collecta 638. 1733 confusanea 1230. 1558 congregata 562. 1546 deorum 628 hominum 26. 1331 immensa 1012 infinita 1077 ingens & conferta 1097 magna 1331 manuum 1802 nominum 1167 pedum 1372 radicum 1432 suffragia ferentium 1841 versuum 1519. ¶ Plebs, vulgus 1329.1363
Multivagus 1321,3
Multo honore afficio 1640 honore dignus ibid. nidore redolens 816 strepitu resonans 1753 succo abundans 1174 tempore 675 tempore durans 1829
Multò 1363, 2. 1365, 2 audacior evasit 1289 deterior 1242 facilius 1044 inferior 1365 magis 589 major 1364 majoris autoritatis 1365 melior 1401 minùs 589 plures 1365 plus 1364 præstantiores 1056. Non multò ante 1386. Non multo post 1044
Multorum dierum qui est 605 ferax 1737 interfector 1746 interfectrix ibidem. jugerum 1325 verborum qui est 1784
Multos amicos 1748 calculos 1532.1841 clavos. Ind. πο. dentes habens 1132 deos statuens 628 dolores inferens 1133 equos 686 fontes 1307 hospites 1120 hymnos habens 1689 intuens 376 lapillos 1841 liberos habens 1236. 1632 liberos habeo 1632 meatus 1272 nautas habens 1087 occidens. 1723 oculos habens 1179. Ind. πο. patiens 1632 pilos 649. 650 pisces 715 ramos 811. 1134 ramulos habens 797 sonitus edens 615 stipites 1379 truncos 1379 1520 ungues habens 1169
Multoties 1363
Multum 917. 1455 abest ut 383 æris habens 1793 alimenti habens 1660 alimenti suppeditans 1660 artificii habens 1615 auri habens 1830 barbæ habens 1408 bibens 1313 capiens. Ind. πο. comedens 1702 facio 1329 fero 1737 itineris 1131 latitiæ afferens 315 loquens 916 lucis habens 1721 mentis habens 1110 1764 oneris habens 1757 pecuniæ habens 1793.1825 seminis ferens 1505 splendoris habens 1721 strepitum edens 1437 stridorem edens. ibid. succi habens 1831 temporis 1401 vini 1146 vini habens ibid.
Multum 994.1363.1364.1365 1401 ablutus 810 amatus 1748 calcatus 1518 celebratus 651. 801 celebris 1719 currens 1665 fletus 798 densatus 1498 desideratus 1356. Ind. πο. dictus 1427 dives 1151 ebrius 1017 elaboratum ferrum 739 errans 1320 exercitatus 345 expetitus precibus 971 fidens 1263 gemens 1526 germinans 268 implexus 1327 jurans 1195 lacrymans 354 laudatus 72 lugens 1282 madefactus 286 miser 1577 pastus 1465 patiens 1577 ploratus 798 porrectus 1592 potens 427 profundus. Ind. πο. punitus 1642 resonans 1526 scisitans 1403 sonans 1491 sparsus 1505 stillans 1514 strepens 1548 sutus 1418 tinctus 254 variegatus 1356 versatus in musicis 1070 volutatus 893
Multus 50, 2. 60. 169. 491. 517. 675. 849. 931. 1015. 1043. 1293. 1329. 1331. 1363. 1401. 1746. 8805 Ind. αλ. satis 675 sum 490. 1329. 1331 sum aliqua in re 865
Mulus 308.1071.1168.1199
Mundanæ fæces fordesq; 1692
Mundanis rebus deditus 1693 sordibus inquinatus 1692
Mundanus 853
non Mundatum scopis 1442
non Mundatus 719 scopis 487
Mundè 66.718 non vivens 184
Mundi civis 1362 conditor 1351 fabricatio ibid. fictor 1323 generatio 309 opifex 500. 5030pificium 503 princeps 864
Munditia 718
Munditiæ studiosus 734
Mundities 718 quâ quis benè lotus est 974
Mundus ¶ Purus 718,2. 1341 1517
Mundus ¶ Ornatus muliebris 346. ¶ Orbis 853
Munera accipiens 923 accipiens non 431 accipientes ibid. accipio corrumpentia & sordida 382, 2 capiens ibid. fero 1735 offero ibid parva 400 quo demulcemus aliquem 1018
Munera gerere civilia 1140
Muneralis 431
Munerarius ibid.
Munere fungi virtutis 501 fungor 501. 1361 fungor ecclesiasticо 503 fungor meo perperam 853
Muneribus corrumpo 379.382, 2. 1451 non corruptus 400 hospitalibus excipior 1119 placabilis 431
Muneris mei est 599 mei est hoc perpendere 497 tui est ibid.
Muneror 1641 honoris causa 313 insuper ibid.
Munerum acceptio 382 donatio ibid. oblatio 1735 Sine munerum acceptione 382
Munerum, id est, officiorum societas 1022
Mungo 1097 me ibid.
Municeps 389.1361 sum 3090
Munichya, portus Athenienſium 1069
Munificentia 431,2. 432.495. 1641
Munificentiâ certo 1641 inclaresco ibid.
Munificentiam conferre 495
Munificus 431.1349
Munimen 112. 248. 543.918 1460 corporis 248
Munimenti erectio 1595
Munimentum 113. 117. 248. 521. 543 664.1439. 1563. 1594.1759.1760.1768 adjacens 1595 ex vallis depactis in terram 1514 tutelare 248
Munio 521. 543,2. 861. 1400. 1517. 1563. 1564, 3. 1594. 1595,2.1759,2.1760,2. ædificiis 370 aggere 1809 antè 1760 armis ibid. contrà vel è contrario 713,1594 ex adverso 543 fossâ 620 621 juxta 1564 muris 370 obiter & leviter 1564 simul 1595 vallis depactis in terram 1514. 1794 vallo 543.620
Munior 1563. 1759.1760 aggere 1809.1810
Munire navem contra ventorum impetus 861
Muniri aggere 1809
Munita vallis mœnia 203 urbs & ad propulsandos hostes sufficiens 189
Munitè 456
Muniti armaturâ 1759
Munitio 521, 2. 543, 2. 552. 1594, 3 adjacens 1595 adversus aliquem ibid. ambiens aliquem locum ibid. bona 456 oppositа 1594 subsidiaria 1741
Munitionem excito vicissim adversus aliquem 1595
Munitiones 1684
Munitionibus cinguntur urbes 521
Munitu facilis 1594
Munitum dorsum habens 1117 undique esse 544
Munitus 521.543.1477. 1759, 3. 1760 armis circumquaque 1760 bene 456. 1595, 2 locus 543, 2. 862 locus naturâ 1252 navibus 1760 non ibid. non vallo 1795
Munus ¶ Donum, præmium 312.357. 397,3. 431, 3 hospiti quod datur 1119 quo aliquis corrumpitur 916 sordidè & per corruptionem acceptum 382 offero Deo 1022
Munus ¶ Officium 1581.1823 castrense 503 ecclesiasticum ibid. implere 1823 obire 503 publicum 503, 2 publicum obeo ibid. tuum est 1823
ad Murem pertinens 1078
Mures occidens 1723 venor 637
Murex, piscis 785
Muri ambitus 1684 erectio 1595 excitatio adversus aliquem 1595.2 extructio 371. 1354. 1594 extruendi socius sum 1595 oppugnatio 1014 oppugnator ibid.
Muri 561. Ind. αλ.
Muria 130, 3 acidâ ibid. piscium 586
Muria condio 130 conditus ib. In muriâ servo ibid. servor ibid.
Murices 253. Ind. αλ.
Murina tunica 1079
Muris benè cinctæ Thebæ 1530 bonis cinctus 1595, 2 cingo 1594.1595, 3 circumdatus 1594 munio adversus 1595
Murium cavernula 1171
Murmur 646,2.650.1417.1644 1671. 1753 aquæ fluentis 764 exile 1057 lene 1842 ponti 1753 ventris edo 275
Murmurans secum magnum quiddam 285
Murmuratio 330
Murmurator ibid.
Murmuratorius ibid.
cum Murmure bullio 1067
Murmuro 285,3.330,2.651,2. 764. 1067.1487.1644.1671 1842 adversus aliquem 330 clanculum 1842 juxta 1672 leniter 764 paululum 1672
Muro adamantino circundatus animus 1594 cingo præterea 1595 non cinctus 1594 circumvallo 620 distermino & separo 1594 excitato oppugno 1595 includo & circumvallo ibid. munio 1594 obstruo ibid. obstruor ibid. præmunio 1595
Murorum ablatio 1594 captor Ind. αλ. custos 1771 dejector 251 destructor 1154 instauratio 1594 structor 371
Muros custodio 1771 demolior 1595 depingo 341 instauro 1594 struens 1354. Intra muros se continens 204
Murum addo 1595, 2 capio 1594 condo adversus ibid. ducere 467 duco 620 excito juxta 1595 extruo 371 facio 1643 fieri ibid. oppugno 1014 perfodiens 1204, 2 struo 1594 substruo 1595
Murus 370.455, 3. 521. 1594. 1643 ambiens aliquem locum 1595 circumductus ad obstruendum 1594 interseptens ibid ligneus 1067 parvus 1594 substructus 1595
Mus 1078.1559. Alpinus 1079 araneus 297
Musa 1070 porcina ibid. sylvestris 977
Musæ 1156
Musæum 1070
Musarum amans 1070 amor ibid. amore insano flagro 993 ductor 41 famulus 1360 instinctu 1070 mater 1050
Musas amo 1070
Musca. 1074 canina ibid.
Muscarium 1434.1493,2
Mu scarum abactor 1493
Muscas capiens 24.637
Muscerda 840.1797
Musci fertilis 1734
Muscipula 23. 687. Ind. μω.
Musco obsitus 290 oppleo ibid.
Mu scosus 290.1063,3
Musculi lumborum 1838 spinæ ibid.
Musculis carens 1079
Musculosæ carnes ibid. partes carnium circa clunes 132
Musculosus 1079
Musculus ¶ Motus voluntarii instrumentum 1078
Muscus 290.1063.1511
Musica ars 1070 elegantia ibid. instrumenta ibid. ratione tempero & modulor cantica ibid.
Musicam amo 1070
Musicè ibid. 2.
Musices amans ibid. 2 amor ibid. amore insano flagro 993 peritus 53
Musici modi 1070

Muſicis numeris & moduliſque exorno ibidem. 2. In muſicis multùm verſatus ibid.
Muſicorum modulorum deperditor 1154 modulorum imperitus 1070
Muſicos modulos in ſe habens ibid.
Muſicus (a) 1070,3 furor 993 lepor 1070
Muſicus ¶ Muſices peritus 204. 1070
Muſis non initiatus 1070. A Muſis afflatus 923. 993 afflatus ſum 993 alienus 1070
Muſſatio 1072
Muſſitatio ibid. 1671
Muſſito 915.1072.1073
Muſſo 1072.1644.1672
Muſteam dulcedinem non habens 324
Muſtela 297 ſylveſtris 678
Muſtelus nebrias 1087
Muſto abundans 325
Muſtum 324.1652. 1672 decoctum 324.1027
Mutabatur color eorum 1651
Mutabilem voluntatem habens 1655
Mutabili ingenio præditus 326
Mutabilis 126. 127. 246, 2. 252.792.1470. 1548. 1651. 1652.1654.1655.1690 ægrè 122 facilè 246.702 ſubinde 1548
Mutabis ove, quod aperit vulvam aſinæ 119
Mutæ literæ 1783
in Mutandis navarchis 121
Mutare conſilium 1434 faciem ſuam in varias formas 119 felicem ſtatum vitæ 788 genus vitæ facio 1479 locum ſolitus 1646 ſententiam 1012. 1548. 1624 ſubinde 138, 3 veſtimenta 921 uxores 138
Mutari animo 126 qui nequit 1654
Mutat ſententiam 1097
Mutata mens & ſententia 1109
Mutatio 30. 81. 120,3.124 126. 139, 2. 246. 702.1348 1624. 1651,2. 1654 à ſpecie in ſpeciem 1315 conſilii 1026 ex adverſo 246 in contrarium ſtatum 1317 inſtituti vitæ in pejus 394 ſubita 1548
Mutatione ſubitâ 1548
Mutationi obnoxius 1315
Mutationem faciens 245
Mutato nomine tuo in pejus 1315
Mutator 1348
Mutatoria 139
Mutatu difficilis 246.792. 1624.1656 facilis 127.792. 1315.1624
Mutatur color 122
Mutatus eſt ordo 246
Mutatus in cygnum 138 non 1624
Mutavit ei mentem 1651
Mute 216.224.1783. Ind. æv.
Mutilare nares 104
Mutilari ibid.
Mutilata cuſpis 1220. Quæ mutilata extrema habent ibid.
Mutilatio 104.843.1305.1831 corporis 68
Mutilator 829
Mutilatum quod eſt 1305
Mutilatus membris 1029 non 987
Mutilo 104. 829,2. 987. 1305. 1486. Ind. di. contumelioſè 68 corpus 104 viciſſim 1305
Mutilor 987. 1305
Mutilum naſum habens 1333 reddo 1831
Mutilus 45.344,2. 427.829,2. 1029. 1059. 1305, 3. 1463. 1598. 1831 aliquatenus 829 non 104.1029. 1305, 3 pulſus 122 uno membro ſeu pede 344
Mutire 80.343
Mutit & ſtridet 1072
Muto ¶ Altero, immuto, vario 81. 119. 120.122. 123.124. 127. 246,2. 702.792,2.921. 1097. 1266. 1348 1546. 1624.1651.1656 ædificatum 371 colorem 122. 702. 1827 conſilium 279 mentem 246. 1109 opinionem 416 ordinem in acie inſtruendâ 1582 ſcriptum 337 ſententiam 320 1109 varie 1656 veſtem 547 561, 3 vitæ genus 1480. ¶ Commuto, permuto 119. 120. 121 mercatorum more 138
Mutoniatus inſigniter 1585
Mutor 119. 122. 246,2. 698. 702. 1314. 1651. 1653, 2 in pejus vel in melius 1315 unâ 246
Mutua cædes 1722 cædes perennes. ibid. cohærentia 556 conſumptio 1745 convivia agito 495 devoratio 1701 fœneratio 1631 interrogatio 524 peréditio 1745 reſponſio 871 ſcriptio. Ind. æa. pugna ibid.
Mutuam cohærentiam vel connexionem habens 556
Mutuatio 357
Mutuis beneficiis certare inter ſe 1248
Mutuo (v) 1819
Mutuo accipere 357 accipio demenſum 1039 do 357 do inſuper 1040 ſumi 1821 ſumptus ibid.
Mutuò ¶ Invicem, viciſſim 123 127, 2 amant ſe 127 amplector 1327 devorantes ſeſe 1701 interficere ſe 884 interficientes ſeſe 1722
Mutuor 1820
Mutus 216,2. 224,3. 229, 2. 273. 479. 909. 915. 1231. 1305.1536. 1743, 2. 1783. 1787. Ind. æv. 2. Qui mutus ſedet & velut attonitus 1684
Mutuum 357. 1823 do 1038
Mutuum beneficium 1172 officium 506 officium præſto ibid. ortum habentes 1779
Mutuus 139 amor 128. 1748 amplexus 1327 uſus 1821

M Y

MYrica 1076 agreſtis Ind. æy.
Myricæ ſimilis 1076
Myricinus ibid.
Myrinus, piſcis 1078
Myrmeciæ, verrucæ 1077
Myrmecias lapis ibid.
Myrmeciis infeſtor ibid.
Myrrha 1077
Myrrhæ colorem habens ibid.
Myrrham redoleo 1078
Myrrhatus ibid.
Myrſinites gemma ibid.
Myrtetum ibid.
Myrti fructus ibid. ramuli 1795 ramus Ind. æa.
Myrtinum oleum 1078
Myrto conditum vinum ibid.
Myrtus ibid. 3 pumila ibid. ſylveſtris ibid. 2
Myrus, piſcis ibid.
Myſta 1072
Myſteria 1597 ſacra tractans 1072
Myſteriorum diſcipulus & conſcius 1072 peritus ibid.
Myſteriis ſacris initians ibid.
Myſterium ibid.
Myſtica 31. Circa myſtica qui verſatur 1360
Myſticè 1072. 1600
Myſticum carmen 1072
Myſticus 1072,2.1600
Mytilus, conchæ genus 1079

N

N A

NAblam pulſans Nablium 1083 ibid.
Nactus corpus ingens 900 ſi fuero otium 916 ſum 1019
Næ 1083
Nænia 1155
Nævi 1510
Nævus 783.1510.1776
Neiades. Ind. æa.
Nam 1219. 1854 nunc quidem 1854
Nanciſcetur meliorem prædam 950
Nanciſci occaſionem 720
Nanciſcor 164. 220. 538,2. 900,2. 91 1.916,2.919.920. 1019. 1602. 1675. 1677, 3. 1678 abundè 1271 viciſſim 1676
Nandi imperitus 830
Nanus 1084
Naphtha 1087
Narcaphthum 1085
Narciſſinus ibid.
Narciſſus ibid.
Nardinus 1085
Nardo ſimilis ſum ibid.
Nardus ibid.
Nares 616. 1214. 1432,2 amputo 1606 emungere 1692 obſtruere 1075 ſecans 1606 In nares infundendi inſtrumentum 1806. 1808 inſtillatio 1806. Per nares rediens 1432
Naribus abſtergendis aptum linteolum 1008 admoveo 1731 admoveor 1214 carens 1432 editus ſonus 252 quod infunditur 1806 ſonum reddere. Ind. ææ. E naribus 1075. Sub naribus enaſcens barba 1433
Naris 1075.1440
Narium ambitus 1561 amputator 829 ulcus putridum 1135
Narrari 493
Narrari dignus 592
Narratio 422. 592, 4. 1062, 2 1130 fabuloſa 637. 942, 2. 1074 geminata 592 prodigioſa 944 1608 repetita 592 verboſa 937
Narrationis præparatio 702
Narrativè 592
Narratiuncula 99.592
Narrativus 592
Narrator 592 fabularum 942
Narratu facilis 592 indignus 1426
Narraviſſe rem ſi.ut accideret 592
Narro 7.573,2. 592,2. 933. 1073. 1620 fabulas 942 fabuloſè ibid. 1074 iterum 1039 obiter 592 prodigioſa 944
Narta
Narthecium 1085
Naſcendi difficultas ibid.
Naſcens difficulter 1779 in ſummitate ibid. malè ib. ſemine 1780
Naſcentiæ præter naturam 1778
Naſci facio 1777
Naſcor 267. 302, 303. 1630. 1775,3. 1777 inſuper 1777 juxtà 1778 præter naturam ibid. ſenſim aut paulatim 1779
quæ Naſcuntur è terra 1776
Naſi adunctas 343 depreſſi ac demiſſi ſimitas 429 tota ſummitas 1432
Naſo aquilino præditus 343 carens 1432 ſimo præditus 1462 ſubadunco præditus 343 ſuſpendo 1075,2. 1433
Naſſa 899.1447
Naſturtium 745
Naſum acutum habens 1433 aduncum habens ibid. amputo 845 bonum habens 1433 mutilum habeas ibid. parvum habens ibid. rectum habens ſeu juſtę proportionis ibid. ſecans 1606 ſeco ibid. torquendi inſtrumentum 925
Naſus 1075.1089.1432.1440. irriſio 1075. ¶ Piſcis 1080
Nata ¶ Filia
ad Natalem pertinens 303
Natali ex die prædictiones faciens 940. In natali horâ noto & digero 1629
Natalibus obſcuris ortus 1253
Natalis ¶ Natalitius 303,2 dies ibid. locus 977
Natalis Dei 308
Natalitia 303 celebrare 526
Natalitiam horam alicujus conſiderans 1476
Natalitiarum horarum conſideratio & notatio ibid.
Natalitias horas conſidero & noto ibid.
Natalitium ſidus 1620
Natalitius 303,3 dies 302
Natando gradiens 1372 pertranſeo 1099 pervenio ibid. ſubeo. Ind. vr. ſuperare magnos fluctus 1099
Natandum 1098
Natans 1098. 1099. 1804 in aëre 1099 in mari ibid.
Natantes nubes 1333
Natate ſecundo flumine 1098
Natatilia ibid.
Natatilis 1098,3. 1099.1333
Natatio 830.1098,2
Natator 830.1098,2.1333
Natatoribus periculoſus 1099
Natatrix 830 1099
Natatus 1098
Nates 326. 900. 1390.1398 abſtergere 1837 albas habens 183 bonas 183 candidas 1390. 1398 depreſſas 1696 erectas 1328 exiles habens ibid. 2 graciles habentes 970, 2 in ore ſemper habens 959 ferio alicujus planâ pedis 1399 inſpicere 1390 non habens 1398 nigras habens ibid. obſervare adulterorum 1618 obverſas habens 1398 pulchras habens ibid. 2. tango digito 1466 ſecundum nates 1398
Nati ſunt è terrâ 305
Natio 302. 444. ¶ Ordo, ſocietas aut genus hominum 444
Natione Syrus 302
Nationis diverſæ qui eſt 1771 ejuſdem 444
Nativè 1779
Nativitas 302,2 1630
Natium lavator 1103 prominentiæ ſuper quibus ſedetur 442
Nativus 1034.1379
Nato 830, 2. 1098, 4. 1333 adverſum ſeu contra 1099 juxta ibid. 2. ranæ in morem 260 ſimul 830. 1099 ſubter aquas ibid. ſubtus ibid.
Nattix 1690
Natu grandior 1852 grandis 599 major 306 major ſum 1381 maximus ibid. maximus ſum ibid. minimus 1173 minor 305. 1173 poſterior 304
Natum eſſe ad aliquid 1755 primò 1780
Natura 569.1776,2.1777 anceps 1779 duplex ibid. febris 596 humana 161 inhabilis 1779 mala ibid. ut fert 1775
Naturâ bonus 1779 comparatum ut eſt 1775 comparatus ſum ibid. gracili præditus 1779 inhabili ibid. leoninâ præditus ibidem. longus ibid. oſſeus 1780 pravâ præditus 1779 tali præditus ſum 544. A natura habeo 1775. De naturâ diſſero 945
Naturæ æqualis 1779 ancipitis ibid. communitas 1780 diſſimilis 1779 diverſæ 1771. 1779 duplicis 1779 indagandæ ſeu ſpeculandæ ratio 945 indagandæ ſtudium ibid. inſtinctu 396 inveſtigator 1776 modum excedens 1778 ſponte 1779 ſponte proveniens ibid. unius ibid.
Naturali dexteritate ingenii præditus 1779 cum dexteritate ingenii ibid. ratione 1776
Naturalia fœminarum 1645
Naturalis 1776 dexteritas ingenii 1779 mors 221
Naturaliter 1776
Naturam eandem habens 1780 humanam habens 1779 muto 1778 rerum differendo exquirans ſeu indagans 945 rerum differendo indago ibid. triplicem habens 1780 Extra naturam qui eſt 1777. In naturam rerum prodeo 703 produco & producor 707. Præter naturam naſcor 1778 ſecundum naturam 1776
Naturarum cognitor ex corpore, oculis, vultu 322
Naturas cognoſcendi peritia ibid. judico ex aſpectu oris ibid.
Natus alibi 1779 annos viginti 302 annos centum 532 è cœlo 1780. Deo 1236 ex filio 1775 infeliciter 1630 iterum 1780 ex leone 1779 minimè ad aliquid ibid. non 308 nuper 304. 977. 1779. 1780 paluſtribus in locis. Ind éà. patre procul abſente 306 in propinquo 1630 recens 304. 305. 308. 309. 1779. 1780 ſimul 1780 ſponte ſuâ 304 ſum 302. 1775,2.
Natus ¶ filius 1691
Navale 477.977.1086
Navale certamen deferens 1087 iter 1086 prælium 1713 prelium committens ibid. prelium in eo prior ibid.
Navales copiæ 709.1086 ſtationes 440
Navali prælio concurrere cupio 1613 confligo ibid. 2. decerto unà ibid. dimico in ibid. oppugno ibid. propugno ibid. ſupero ibid. re clarus 801.810
Navalia 1142 ligna 1086
Navalis 1086, 3. expeditio 1333 materia 1086 prælii defertio 1013 rei peritus 616
Navarchi vicaritis 1522
Navarchum ago 201
Navarchus ibid.
Naves exploratoriæ frumentariæ 476. 1334 leves ſeu agiles 181 remos longos habentes 511
Naves appellere 691 deducere in mare 477,2 deferens 1087 fabricans 1352 fabricari viciſſim 1302 fabricor ibid. ſubducere. 476. 477 vehens & promovens 1281
Naufragio amitto 46. Ex naufragio ſervati ibid.
Naufragium 46. 1745 facio 46 paſſus ibid.
Naufragus 46,2
Navi deduco 1522 devehor 1334. 1335 diſcedo 1333 duco 1522 qui fertur 1737 imperans. Ind. æp. impone re 232 occurro 1333 permeans 1269 permeant 1269 permeo 1522 peto 1522 vehens ibid. veho ibid. In navi corruptus & perditus 1745. Sine navi trajiciens 1522. Super navi qui eſt aut fit.
Navibus ægrè patens. Ind. fv. fabricandis aptus 1302 impervia 1086 infinitis inſtructus 1089 mille inſtructus 1057 ſeptus 1760 ſupero 864 vehebantur 1334. Ex navibus vivens 265
Navicula 129.477. 1267.1324 oneraria 176
Navicularian exerceo 1333
Navigabile mare 1333,2
Navigabilis 1272.1333,4. 1335
Navigandi facultatem non habere 1335 inſolens 616
Navigando aſcendo 1333. 1335 deſcendo 1334 ingredior ib. tranſeo 1333.1335.
Navigans per mare 1335 primo vel primum 1087. 1335. Ind. æp. proſperè 694 unà 1334
Navigare mare 1335 in amore ibid.
Navigatio 1086.1333,2.1522, 2 adverſus aliquem 1334 brevis & non lõginqua 1335 ſecunda ibid.
Navigatione carens 1335 proſperâ utens ibid.
Navigationem facilem præbens ibid.
Navigationi accõmodus 1333, 5
Navigationis imperitus vel inexpertus 616. 1335 impoſſibilitas 1335 ſocietas 1334. 1335. ſocius 1087. 1334. 1335, 2. ſocius ſum 1334
Navigator 1333
Navigatu difficilis 1335 facilis ibid.
Navigatum mare 1333
Navigiolum 335.1333.1469
Navigium 256.805.1324.1333 1469 actuarium 512 piſcatorium 35
Navigo 1086.1269.1332.1333 3 adverſus 1334. 1335 adverſus aliquem viciſſim 1334 celeriter 1087. 1335 contra 1333 prior 1334 tardè aut vix 1335 unà 1334
Navis 256. 476. 1086. 1267. 1389. 1469. Ind. æa. cum ipſo onere & mercibus 1757 inſtructa & parata 512 nigra 852 oneraria 44, 2. 92. 476.1737. 1757 prædatoria 950 præſidiaria 1769 prætoria 43,2. 201 quieſcens 1334 tecta & conſtrata 1760 tranſtrorum centum 581. Qui ipſe ſibi navis eſt 1522
Navis ingreſſus 1334 extrema pars 1086 onus 311 ſummitas 1522 tractio 477 tutator & cuſtos 557 venter 818
Navium coſtæ 817 fabricandarum locus 1302 fabricatio ibid. fabricator ibid. intima pars 1087 ſervator 1495 ſtatio 476.709.977.1086 1197 Ind. æa. ſtationi accommodus 949. 977
Naulo accepto exporto 1086 loco ibid. 2 vehendum ſuſcipio ibid. ſine naulo ibid.
Naulum 233. 1086, 2 pro trajectu 1267
Navo operam 506. 511. 574. 1508. 1509 operam ſupra fidem 1509 operam unà 1377
Nauſea 51.261.480.1086,7. 1816 nulla 1086
Nauſeâ laborans 51
Nauſeo 51.480.1086,2
Nauſeoſa res 51
Nauſeoſæ affectiones ibid.
Nauſeoſus 1086
Nauta 1086.1333
Nautarum defenſores dii 1086 more ibid. ſervator ibid. ſociorum deſertio ibid.
Nautas mille habens 1087 multos habens ibid. ſocios deſerens ibid.
Nautica ars 1086 res ibid.
Nauticam exercentes mulieres ibid.
Nauticæ rei imperitus Ind. æa. operam dans 502 peritus 1086 rudis 616
Nauticæ acclamationes 1851
Nauticus 616.805. 1086,3. deus 1442 panis 196.1405
Nautis carentia 1086
Naxio opere factus Ind. æe.

N E

NE 1042 dicam 682 fiam vereor 1413 fortè ibid. quidem 1042. 1216 dictu quidem fàs eſt 1042 nominaretur quidem 149 tantillum quidem 967 terra quidem 180 unus quidem 1042. Deſines ne 180
Nebrias muſtelus 1087
Nebritas gemma ibid.
Nebula 1097, 2. 1159 nulla tectus ibid.
Nebuloſa obſcuritas 227
Nebuloſus 1159
Nec 1216 dum 1209 minus tamen 119 opinans 446 tamen 1046 verò ibid.
Neceſſaria 203. 386 ad victum 132. 490 emens ad victum 1850. Præterquam hæc neceſſaria 150
Neceſſariæ res ad vitam 150 264,265
Neceſſarii ¶ Amici 490
Neceſſariis ad iter inſtruo me 1477 veſcor 1659
Neceſſario 150, 3 benè curo corpus 1659 calidus eſt ignis 150
Neceſſariorum ſeu propinquorum amans 1143
Neceſſarium 150
Neceſſarius ¶ Neceſſariò eveniens, coactus 150. ¶ Cujus uſus eſt neceſſarius ibid.
Neceſſarius ¶ Amicus, neceſſitudine junctus 150.490.599. 1139
Neceſſe 150 eſſe 199 non eſſe 150 eſt 150,2. 383.1824 eſt mihi hoc facere 150 futurum putavit 383 habeo hæc facere 544
Neceſſitas 149. 1822. 1825. 1824 comedendi 1701 fatalis 150 ſtabilis conſilii 1051 urget 704 imponitur mihi 150
Neceſſitate 150 equitare 686 in Neceſſitatem devenire 150 677 extremam redigo 468 eò Neceſſitatis venire, ut dimicandum ſit 1823
Neceſſitudine conjunctus 599
Neceſſitudinibus gravibus circumventi ſunt 704
Neceſſitudinis gradu qui eſt tertio 127
Neceſſitudo ¶ propinquitas 150,2. ¶ Hoſpitii 1118.1119
Neco 76. 1478 enſe 885 fame 884
Nectar 1088. E nectare qui diſtillavit 1514
Nectarius 1088
Nectarion 1199
Nectendo 1326
Nectens, ſeu qui nectit 1326 corolla. 1328 dolos ibid.
Nectere dolos 1315
Necto 176.457.458,2 1325. 1326. 1810 coronam 1328
Nector 176.1326
Necydalus 1088
Nedum 589.1042.1146.1211 1216,2.1414
Nefanda 939 & arcana geſtans 1634 perpetrans 1349

Nefandum facinus 500. 1349 factuer 216
Nefandus 216.625.626.631. 1106.1719,2
Nefaria actio 1449 res 1210
Nefaria admittere 625. 626 perpetrans. Ind. ax.
Nefariè 631. 1210 committi 1449
Nefarium 1449 facinus 449 1449
Nefarius 85.625.626.631.1210 1570
Nefas 1210 est 625.626. Per fas & nefas 402
Nefastæ portæ 1758
Nefasti dies ibid.
Nefastus 625.626
Negandus 1705
Negans 1717 Deum 627
Negatio 190,2.1717
Negativus 190.1717
Neglectè 781
Neglectim 1025, 3 transmitto 1728
cum Neglectu 1025. Ex neglectu permitto 1188
Neglectui habens 781 habeo 1025 habeor ibid. habere aliquem ibid.
Neglectus (a) 462. 583. 629. 630.781,2.832.1025,2.1026 2. 1346, 2. 1509.1639.1853 prorsus 1223
Neglectus (s) 629.832.1025,2. 1853 pecuniæ 1825
Neglexi 446
Neglexit 900 jussa 1025
Negligebat Remp. 1509
Negligendus 1025
Negligens 322.566.657.781. 1177. 1188.1546.1853,3. operis 501 rerum domesticarum 499 sum781.1116.1419 1696
Negligenter 781, 2. 1025,3. 1026, 2. 1413. 1509. 1766. 1853 ago 781.1696 facio aliquid 1116 video 1177
Negligentia 554.566.962.1025 2.1026.1766.1853,2
Negligentiâ utens circa quidpiam 1025
Negligere 446,2. 447 dicta patris 1853 occasionem 567 oportet 1025
Negligo 505.566.781, 2. 1003 1025, 5. 1177. 1127. 1188. 1223.2509.1638.1639.1766 1821. 1848. 1853,5 prorsus 1025, 3. 1853, 2 valdè 1025
Negligor 245. 1025, 4. 1804. per inertiam 499
Nego ¶ Contradico, inficior 190, 2.936.1042,1716.1717 1719. ¶ Denego, renuo 459. 1097.1746
Negotia 1572 aliena curo 1378 administrare publica 389 exhibens libenter sibi & aliis 1378 exhibeo 1572 facessere 1375 facesso 1572 propria curans 1377 urgebant nos alia 1283
Negotialis 1376
Negotiatio 1268, 2. 1272.1409 quæstuaria 1825
Negotiatione vivens 498. Ad negotiationem utor 1268
Negotiationis consors & socius 124 locus 1825 πάρεργον 1269
Negotiator 246. 1268. 1376,3 1409 animarum seu hominum 1269 rerum magnarum & splendidarum ibid.
Negotiatorius 1268
Negotiis distineo 1573 distrahi 1572 districtus ibid. districtus multis 1573 distringor 1572. 1573 implicans se variis libenter 1378 implico 1376 implico me multis 1378 implicor 1376 vacuus 1377. In negotiis solers 1376
Negotio nullo 845. 1003. 1285.1377.Sine negotio 1063 1509
Negotiolum 1376
Negotior 1268,2.1377 1409 obiter 1269
Negotiorum ofor 1377 vacatio ibid.
Negotiosus 1376
Negotium 250.497.1283 1376, 5. 1377.1573.1823,2. 1824 confecit 1626 est mihi cum aliquo 1327 exhibeo 1757 facessendi amor 1378 facesso 487 1489 facesso tibi 550 facesso vicissim 981 gero 1824 habeo cum 1675 laboriosum 52 necessarium 1823
Nemesis 1089
Nemo 461.1042,2.1634
Nemorosa loca 1845vallis 1084 Non nemorosus 1692
Nempe 118.180.387.589, 2. 1031.1215
Nemus 425,2. 1091 altum 343
Nendi actio 1099 ars ibid. peritus ibid.
Nendo ductus 811 non ductus ibidem. non connexus ibid. torqueo ibid. victum quærens 1100
ad Nendum aptus 1099 faciles lanæ 1049
Nens stamina 875
Neo 811,4. 875.1098.1099. filum 811
Nepani imitans 1196
Nephriticus 1098
Nepos 141. 308,2. 653 ex filio 1691, 3 ex fratre aut sorore 49. Ind. ad. ¶ Ramulus 268
Nepotes illius 462
Neptis 308. 653 ex filio 1691, 3 ex fratre aut sorore 49. Ind. ad.
Neptunius 1367
Neptunus ibid.
Nequam 724.816.1495. 1713 insigniter 1286 qui non est ibid.
Nequaquam 142.436.598. 958. 995. 1042. 1155.1209. 1216
Neque 1042,2.1216 enim 1216 verò 119. 1046. Sed neque 1046
Nequeo 1052.1151,2.1270 quin 1742
Nequicquam 768
Nequissime 1284
Nequiter 1284. 1495 ago 1284
Nequitia 1106.1284.1377. 1495.1656
Neri 811
Nerites. Ind. vn.
Nerium 1101
Nerveus 1096
Nervi, qui usque ad ossis extremum protenduntur 1219 extracti, & qui chordarum vicem præstant 1096,2
Nervis consuens 1418 consuo ibidem. intentus 1592 septem intentus ibidem. trahor 1503 tractus ibid. E nervis tortus funis 1096
Nervo bovino consuere 1096
Nervorum abscissio vel incisio 1096 matrix 1050 resolutio 986 tumores & tensiones ablongiores 1742 vitio laborans 1096
Nervos adhibeo alicui, id est, confirmo, roboro 1096 contendo omnes 1587 incido 845. 1096, 2 intendens omnes facio aliquid 1587 intendo, id est, anniter 1591 nullos habens 1096 resolvo ibidem. saucios habens 1637 tenues habens 688. Per nervos loquens 916
Nervosas manus habens 1592
Nervosus 688,2.1096,2
Nervum argenteum habens Ind. ag.
Nervus 1096,2.1592 arcûs 176 264. 1096 ¶ Robur, vires 1096
Nescii quò se verterent 689
Nescio 1270.1271. Ind. ay. quid mihi faciendú sit 1270 quis 366 quo pacto laudem 545 quo me vertam 1270.
Nescius 999 sum 321
Nexibus carens 1328 & vinculis involvo 176 multis 1328 multis implicitus 1328
Nexile flagellum 1327
Nexilis 1326,2.1810
Nexu gaudens. Ind. pt.
Nexum quod est 1326
Nexus (a) 1326.1810 eleganter 1327. 1328, 2 in unum 1327.1328 non 1327 recens 1328
Nexus, ûs 176.383.458,2.549 1326. 1447 amicitiæ 1327 inenodabilis 169 intricatus 1540, 2
Nexus multos habens laqueus 289
Neurites 1096
Neuter 530,2
Neutrâ ex parte ibid.
Neutram in partem 530, 2 in partem inclinans 1421,3 inclinans animus 1421 propêsus sum 1575 vergere 1421
Neutras in partes transeo 147
Neutrius generis nomina 530
Neutro modo 530,2 genere ib.
Neutro ibid.

NI

NIctans crebrò 1081 non ibid.
Nictantibus oculis ibid.
Nictare vix cesso ibid.
Nictatione crebrâ signum do ibid.
Nicto 270.680.1080.1081,2 1116.1712
Nictor 1081 non ibid.
Nidi 753.1138,2
Nidificatio 1095
Nidificationem relinquo 1096
Nidifico 1095,2.1096,2
in Nido nutrio ibid.
Nidor 796.815
Nidore multo fumans aut redolens 816 repleo 815,2
Nidorem sectans 411
Nidoris expers 816
Nidorosus 815,2
Nidulatio 1095
Nidulor ibid.2
Nidus 733.1095,3
Niger 67. 452. 684. 887. 951. 1023. 1024. 1179. 1205,2. 1276.1294.1360.1715.Ind. 40. aspectu 1183, 2 ut carbo 160 cinis 67 hyeme 1799 reddor 1024 exustione 67
Nigra 1205 folia habens 1772 navis 852 supercilia habens 1227 tunicâ vestitus 1812
Nigræ altæ naves 1024
Nigram cæsariem habens 1789 caudam habens 1220 comâ habens 835. 1789 jubam habens 1789
Nigras alas habens 1393 nates habens 1398
Nigredine inficior in superficie 1024
Nigredo 1023,2. 1024
Nigrefacio 68.1024
Nigresco 1023.1024.1294 propemodum 1294
Nigri 1179
Nigricans 1024,3.1294
Nigricantes alas habens 1393 crines habens 1789 oculos habens 1181
Nigricantia supercilia 1227
Nigricies 1023.1024,2
Nigrico 1023.1024,2
Nigris aquis fœtens 1691 lineis interstinctus 342 maculis distinctus 1294.oculis decora 1180
Nigro colore imbutus 254 colore præditus 1828,2
Nigror 1023,3 ex putredine 58
Nigros oculos habens 1179 1185 pilos habens 649
Nigrum fructum ferens 750. 751. Ind. au. pigmentum, quo coma denigratur 1023 reddo 681.1023.1024 reddo prius 1024vellus habens 997 vinum 1098
Nigrum oculi 1023 quercûs, id est, medulla ibid.
Nihil 461, 2 ad rem 492 ago 1378 dicere, scil. quod alicujus sit momenti 461 efficiens 1026 mirum 623 obstat 1371 pensi mihi 710 proficio 1378 refert 461 rei mihi fuit cum 819 vetat 906. ¶ Non 461, 2.
Nihili 269 æstimare 1242 facere 591. 1733 facio 461,3 1188. 1293 facio prorsus 1252 homo 747.1428
Nihilitas 461,2
Nihilo magis 999. Ex nihilo hominem produxit 35. Pro nihilo ducere 1242. 1713. 1714 duco 29. 461. 462.1620
Nihilominus 461.611. At nihilominus 119
ad Nihilum redigo 461.462.In nihilum redigi 136
Nimbus 1157
Nimio æstimo 1639.1640
Nimirum 213.589,2.1025. 1031.1209
Nimis 5
Nimium 1211 quod est 250
Nimium 1211 cresco 59 edo 527 iracundus. Ind. ve.
Nimius 5.250,2.849,2.1193 non 1039
Ningo 1104. 1813 aliquantum vel leviter 1104 deorsum ibid. super ibid.
Nisi 63.1193.433.445.589. 607.1042.1214.1215.1335. 1833 enim 1215 fallor 1149 forte 180. 463 quòd 119. 589. 1335. si 1335.

Nitatur eo, quòd &c. 1482
Nitens baculo 1482 fundamento nullo 670 ¶ Contrà 1501
Nitens ¶ Splendens 1533.1714 oris specie & vestibus 1533
Nitentes lebetes 67
Niteo 15. 158.300.1533, 3 circumcirca 1533 fubtus ibi. ¶ Sum nitidi & bene curatâ cute ibid.
Niteris teste hoc 1483
Nitesco 2.651
Niti 670 671 & acquiescere aliqua re 548
Nitidam Zonam habens 588
Nitidè 718. 970. 1533 habeo me 734.
Nitido sermone uti 718
Nitidulus ibid.
Nitidum corpus habens 1828, 2. reddo 1533,3.1703,2.
Nitidus 183. 718. 970. 1533 non 970 reddor 1533 unguentis 1826
Nitor ¶ Splendor 15.299.718 970. 1533,2 fucatus 835
Nitor ¶ Fulcio me, incumbo, innitor 509.1482, 4. 1825 ceu fulcro 1532 hoc 713 ¶ Confido, fiduciam colloco 548.713,3.1260. ¶ Conor, contendo 263.1087.1264, 3 1801
Nitore marmoreo splendens 1004
Nitorem addere orationi 158 concilians 1533 emitto ibid.
Nitro eluo 1104 mista arena ibid. prius perfrico ibid.
Nittosus ibid.
Nitrum ibid.
Nivalis 1104, 2. 1813 natura 1813
Nive candens 183 conspergor 1104 multâ tectus ibid. obruo ibid.obrutus 1682 obtego 1104 qui alitur 1659
Niveo colore præditus 1828
Nives jaculans 253 Per nives gradiens 235
Niveus 1104.1300.1360.1813
Nivibus obruo 253. 1813, 2 obrutus 251,2. tectus ibid.2. victitans 1661.
Nivis casu resonans Ind. vi.
Nivosus 251.1104.1517.1813 valdè 1104
Nix 1104, 2. 1813 cadens minutatim 1238
Nixu suo se continens 509
Nixus ¶ Innixus ibid.
Nixus qui in partu adhibetur 977

NO

NO 1098,3.1099
Nobilem seu notum facio 706
Nobili genere ortus 307
Nobilis genere 1253,2. ¶ Celebris, Clarus 938,2. 939 ¶ Insignis, illustris 1457.¶ Famosus, infamis 53
Nobilitas generis 307 ¶ Excellentia 1638
Nobilitatus 272.273
Nobiliter ¶ Celebriter 1165
Nobilitor ¶ Clarus reddor 926
Nobis duobus 438
Nobiscum qui fuerit 439
Nocens 116. 446 arboribus 1305 cùm aliis, tùm sibi magis 502 dentibus 1132 non 725.1304
Nocent ungulis equorum 980 Quæ nocent ventribus ibid.
Noceo 212, 3.267.474, 2.502 667.687.722.781.782.784, 980, 3. 1304. 1305. 1351 1463, 2. 1791 insuper 267 prior 1463 vicissim 267
Nocere aliis cui in fatis est 1022
Noceri cui potest 1463 cui facilè potest 267 cui non potest 980
Nocet 212 hoc mihi 1388
Nocetur mihi 1463
Nocivum pharmacum 388
Nocivus 267,2.388
Nocte 1114.1115 eâ ipsâ 1115 & die 392 intempestâ 95 1114 mediâ ibid. media furgens ventus 1115 De nocte 1696
Noctem amans 1114 insomnem ducere 1115 transigo ibid.transigo totam ibidem 2 Ante mediam noctem 1114 Per noctem 1205 totâ 1114 1115 faciens aliquid 1115,2 sub noctem 1696
Noctes tres & tres dies durans 1115 Per noctes novem 1115
Noctiluca 927, 2.1219
Noctis primæ tempus Ind. ae. quarta pars 1769 & dici spatium 1115
Noctivagus 1115. 1321. 1360
Noctu 1114.1115,5.1696.Ind. ap. agens aliquid 1115 apparens 1708. 1709 currens 1666 custodio 1770 errans 1320 evagor 3 facio aliquid 1115, 2 & interdiu 606 iter faciens 1269 iter facio ibid.lucens 927 nuntio aliquid 18 occurro 3 qui operatur. 504 qui pascitur 1092 pugno 1013 sacra perago 1599 scribo 341 struens insidias 977 surgo 437 videns 1182 videns melius quam interdiu ibid. vivens & vagans 265 vorans clàm 1702
Noctua 323.895.1232
Noctuæ speciem gerens 323
Noctuarum vox 789
Nocturna actio 1115 cæcitudo 1182 caligo 1048 custodia 1115. 1770 profectio 1269 pugna 1013 pustula 1115 sacra 1599 somnia 1755
Nocturnas excubias ago 437
Nocturni venatores 637
Nocturnum commentarium 1115
Nocturnus 1115 7 fur 803 grassator 977 viator 1666
Nocumentum 388.1463
Nocuus 1463,2
Nodatus 854
Nodavit laqueo collum 176
Nodi & collectiones in corpore humano 1547
Nodis substrictus 854
Nodos digitorum non habens Ind.ax. paucos habens 1134
Nodosam in materiam converti 1134
Nodosum lorum quo servi cædebantur 1540
Nodosus 1134, 2.non ibid.
Nodum solvere 741. 982 985
Nodus 176. 178. 854 arboris 1134 ¶ Plexura, ut digitorum 739
Nola 904
Nolam pulso ibid.
Nolo 75.279.379.1146
Noluerunt mihi venire obviam 319
Nomen 1165, 2 bonum habens 1166 commune habens 1167 commuto 1167, 2 dans aliis 1166 diversum habens ibid. do 335, 1167 faustum habens 1166 habens antea 1167 habens rei non respondens ibidem. idem habens 1166 idem habeo ibid. quod imponitur personæ ob convenientiam quandam ibidem, inditum est urbi 302 infaustum seu malum habens 1166 non habens 1167 occultandum habens 1166 odiosum habens ibidem. pulchrum habens ibidem.sacram habens ibid.sium ferens, id est, veritatem nominis sui 1167. Ad nomen alludo ibidem. ¶ Celebritas, fama 1165 celebre post obitum 1719 illustre 925 ¶ Prætextus 1165
Nomenclator 732.943
Nomenclatura 341
Nomina bona habens oratio 1166 collectiva 922 duo habens 1166 duo habere ibid. fingo 1353 impono 1629 infinita habens 1166 multa habens 1167 scribo seu inscribo 341 testium do 337 tria 1167 tria habens ibid. Ad nomina ultro respondere in delectu militum 335
Nominabilis 1161
Nominandus 1716,2
Nominare aliquem 933
Nominari qui potest aut debet 1165 qui non potest 1167
Nominatim 488.729.1165, 2 1167. 1425. 1426 appellare 728 confecro 1167 recenseo 1165
Nominatio & proditio 248
Nominatissimus 1166
Nominativus ibid.
Nominatorius ibid.
Nominatus ¶ Celebris 1167
Nomine 1165 carens 1166 communi ibid. diverso ibid. eodem ibid. mendaci 1167 obscuro esse 962 rei conveniente 1166 rei non conveniente 1167, ici vere respondente ibidem, voco 1165. 1167 Absque nomine 1166. De nomine nosse 462. ¶ Causâ, gratia. Hujus nomine 1693 1795
Nominibus honestis 1165
Nominis communitas 1166 convenientia cum re 1167 diversitas 1166 mali 1253 mutatio 1167 splendor 935
Nomino 20.728.729. 3. 731 801. 1165, 2. 1167 ex adverso 1167 contra designandum 248 insuper 1167
Nominor 728.729.1165 1824
Nominum artifex 504 fictio 1353 fictor ibidem. impositio 1628 impositor 1629 inscriptio 341 inscriptoribid. multitudo 1167 scriptio 341 scriptor ibid.
Non 461, 2. 1216, abs re 1473 ampliùs 530. 531 antè quam 1383 autem 119 certè 1216 enim ibid. equidem ibidem. 2 jam 531 igitur 1216 ita pridem 1390 item 149 minus 461 modò 1216 modò non 1146. 1216 multò antè 1386 per Jovem 988. 1216 possum 427, 1052 possum non 1042, 2 poterit fieri 1413 quòd 1215 solùm 1042. 1066. 1215. 1216 solùm non 1146 1211 1215. 1413. tamen 1046 1216, 3 ut 1216 1413 Si non 1214. Tantum non 1211. Verum non 1046
Nonagenarius 532
Nonagesimus 484
Nonaginta ibid.
Nonarius numerus ibidem 2
Nongenti 484
Nonne 119. 180. 300. 589 1082. 1216, 3. 1413 igitur 180
Nonnihil 1634
Nonnulli 483
Nono die 606
Nonus cujus jam est dies 484
Norma 317. 742. 1306. Ad normam examino 743 Secundum normam 743
Nos duo 438 ipsos 432
Noscere 999
Noscito 318.711
Nosco 316.318
Noscor 317
Nosocomium 1119
Nosse de nomine 462
Noster 433.438.439.755 duorum 438
Nostra patria 439 ratio aliter comparata est ibid.
Nostram domum ibid.
Nostras 358
Nostris à partibus stans 439
Nostrum 438 duorum ibid.
Nota omnibus 568 omnibus oratio 1131
Nota, χ, 249.1455,1456.1595 & specimen 362 impressa 1566 1793 insculpta 1793
Notâ distinguo 1793 insignio 1457.1567 signo 1533
Notabilis 1456
Notæ impressio 1794
Notæ literarum 1793
Notam differentiæ habens 1793 exprimo ibidem habeo ibid. ignominiæ abstergere 415 ignominiæ inurere ibidem.imprimo 1456 inuro 86 inuro famæ alicujus 1438
Notanter 1618
Notarius 342
Notas impressas non habens 1794 in orthopygio habens 1533. Litteræ quæ per notas arcanas scribuntur 1626
Notatio 934 1456,1618 ¶ Originis verborum indicatio 940
Notatorius 1456
Notatus 1457 ignominiâ 415 non 1457.1458
Notavit nos. 1121

Nothi 1240
pro Notho habeor 1104
Nothos qui odit 1105
Nothus 307.1104
Notificatorius 318
non Notificatus 322
Notifico 318
Notio 1107.1108 & conceptus mentis 245 & forma cujusq; rei 464
Notiones animi 1247 primæ ibid.
Notis albis compunctus 1533 compunctus 1532.1533, 2 compunctus undique 1534 compungo 1532.1533 compungo rursus 1533 compungo undique ibidem. compungor 1532 distinctus 377 distinguo 1533 excipio 1458 nullis compunctus 1533 variatus 1533 utor in scribendo 341
Notitia 83
Notitiam præbens 318 In notitiam qui venit 322
Noto ¶ Insignio 1456.1457, 2 puncto 1533 vestigio impresso 1794 ¶ Observo 1595 diligenti animadversione 1618. ¶ Incesso, taxo 55 dictorio vel scommate aliquem 1457 infamiâ 845 1639, 2
Notum seu nobilem facio 706
Notum 1706 facio 318. 1448 1531. 1803 fecerunt 323 reddo 20
Notus 317, 2.318. 1403 aliis 321 famâ circumquaque 1403 fio 318 multis 321 ¶ Familiaris 318
Notus ¶ Auster 1113 siccus ibid.
Nova loquendi ratio 941 luna 1048, 2 nupta 299, 2. 356 1113.1114
Nova designo 1605 : faciens 1351
Novâ re perturbor 1250
Novacula 1010.1011.1121, 2
Novaculâ abrado 1122 rado 1121 rado in orbem 1122 rado subtus ibid. rador 1121, 2.1122
Novæ civitatis civis 1362 rei designatio 1094
Novæ res 1605 tabulæ 842
Novale 1093,2.1094 3
Novalis 1094, 2 ager 1093
Novandorum agrorum tempus 1094
Novarum rerum designatio 1378 molitio 1094 1605 studiosus 1094 1352.1605 rerum studium 1093,1352
Novas res facio 1351.1605 res moliens 1094.1605 res molior 1093. 1094, 2. 1352 1378. 1605 vias secans 1605
Novatio 1094, 3 agrorum ib. 2 rerum 1605
Novatus 1094 ager ibid.
Novè 720. 1093. 1094. 1605
Novella platanus 1093
Novellos furculos fero clanculum 1069
Novellum germen 847,2,1068 2 plantarium 1069
Novellus 1093. 1094 ramus 1069, 2
Novem 483 annos habens 1075 chordas habens 1818 cubitorum 1306 dies 606 mensium 1047. Musæ 581 pedes habens, seu pedum qui est 1371 sonos habens vel reddens 1743.1783 ulnas longus 1191 voces habens 1783. Per novem noctes 1115
November 158
Novenarius numerus 461
Novennalis 512
Novennis 532.1852
Novennium 532
Noverca 1050
Novercalis ibid. animus ibid.
Novi cives 1362 coloni 702
Novi (v) 316. 447, 2. 711 certissimè 1737 non Ind. æ probè 447. 689.711 supra alios 447
Novies 484, 2 tantus ibid.
Novis rebus immineo 90
Novissimè 1720 Ind. æ.
Novissimus ¶ Ultimus 1093 1094, 2
Novitas 720. 1094. 1605 inusitata 1646 sermonis 941
Novitate rei quasi peregrinâ obstupefacio 1119
Novitatem decentem habens 1380 Ob rei novitatem in admirationem & stuporem adducor 1119
Novitatis amator 720 artifex 1351
Novitii servi 1806
Novitius in religione 1780
Novo (v) 720, 2.10 94,2
Novo anno ineunte 1093 modo 720 modo cõpactus 1302 more 1605 par & simile Ind. æ.
Novum institutum 1605 In novum annum 1094
Novus 720.1093.1094,2.1100 1405. 1548. 1646.1719 dolor 1093 fructus ibid. mensis 1047 poeta Ind. e.
Nox 3.361.992. 1048. 1114 1115.1763 & dies, id est 24 horarum 605 illunis 1048, 2 intempesta 1656 media 142 1115.1205. 1444. 1656 prima 1115 sublustris 979 tenebricosa 1153 ¶ Tenebræ mortis 1114
Noxa ¶ Damnum, damni illatio 212. 249. 267 2.1463 ¶ Exitium, lues, calamitas 784. 980, 2. cui illata non est 980 ¶ Culpa, reatus 549
Noxæ expers 213.267,2
Noxam infero 212
Noxas depellens 180
Noxia 1463 & parva natura 1022
Noxio animo præditus 657
Noxium 1463
Noxius 180.212.213.267, 2. 446. 502. 584. 725. 784, 2. 987.1153, 8. 1305.1463,3. 1562. 1790 animo 657 hominibus 1463 homo ibid.

Nu.

NUbe ruptâ exoriens ventus 1098. E nube prorumpens ibid.
Nubecula 1097
Nubentibus puellis 1113
Nubè è fecundo 299
Nubes 1097. 1281 atra 108 densissima 903 frontis 1097 ¶ Ingens & conferta multitudo ibid.
Nubes accumulans 1098 atras reddens seu atras cogens ibidem. coactas habens ibidem cogens 11 cogo 1097. 1098 excedens 1098 excitans 437
Nubibus coactis obscuro 1098 obduco ibid. obductum esse 1550 obductus 1097. 1098 2 tetricis obductam frontem habens 1098 propinquus ibidem.
Nubigena 304
Nubilem ætatem prætergrediens puella 606
Nubiles puellæ 847
Nubilis 299 virgo 95. 154. 1576
Nubilosus 1098
Nubilus 1097.1098,2
Nubium coactio 1097 congregatio 1098
Nubo 299.847
Nuceus 752,3
Nucifrangibulum 45
Nucis speciem referens 752 succus 1174
Nudeo similis 1407
Nucleorum perticorum ossa 1011
Nucleum eximo 316 mollem habens 1407 non habens ibid.
Nucleus ibid.
Nuda & è vagina educta acies gladii 1500 terra, id est, non consita 1842 vita 345
Nudabo ensem 768
Nudans sinum 563
Nudatio 345,2.1842,2
Nudator 1842
Nudè ¶ Leviter 1842 ¶ Simpliciter 224
Nudis pedibus incedo 1371
Nuditas 435.1842. pedum 385 & tenuitas metri 1041
Nudius tertius 1390 1811
Nudo 345,4. 1842, 3. Ind. æ. circumcirca 1842 glandem Ind. æ. simul 345 ¶ Revelo, aperte dico 374,2. ¶ Exuo, spolio 561.1502.
Nudor 345, 2 ¶ Spolior 1554
Nudorum ludus 1234,2
Nudos pedes habens 1371
Nudum semen habens 1505
Nudus 345.562.971.1842 armis 1842 conspicior 376 in summo 1842 sum 345
Nuentium more inter dormiendum 326
Nugacitas 1752
Nugaciter dictum est 229
Nugæ 256.109. 252. 959.965 1535. 1691.1752, 4 hæ jam sunt veteres 575 ludicræ 63
Nugamenta subtilia 959
Nugamentum 965.1535
Nugari 56.914
Nugas inanes deblaterans 964 loquor 944
Nugatio 959.965
Nugator 1229. 260. 311. 841 907.915.941.944.959.1003 1295. 1752, 2 garrulus 934
Nugatores 1063
Nugatoria verba 152
Nugatorius 944, 2. 965. 1752 sermo 944
Nugatrix 914
Nugax 929. 965, 2. 1752,4.
Nugo 506.1752
Nugor 426.841.915.939.944, 2. 959, 2, 965, 2. 1691 1752, 8. 1839 passim & ubique 1752 unà 965
Nulla 461, 2. curâ dignus 1853
Nullæ & irritæ leges
Nullatenus 142, 3. 58, 9.1209 1572
Nullitas
Nullius pretii 142. 1126 461 homo 1634 res 965 usus sum 1821
Nullo loco esse 1019 ex loco 142. 2 modo 995. 1042. 1155.1209. 1572. 1652 negotio 1083. 1185. 1377 in numero esse 1019 pacto 1042
Nullum
Nullus 142,2.461, 3. 1042, 2 1634
Num 1082 Considero num sit. ibid.
Numella
Numellis inclusa ctura habens 1472
Numen 626 duplex 627 duplex qui statuunt ibid. supremum 349
Numerabilis 187
Numerandi arte pollens 946 peritus 187
Numerare
Numerat se inter pauperes 1581
Numeratio 187.188.948 facta posito calculo 947
Numeratu facilis 188
Numei ejusdem qui est 188, 2
Numeris carês seu modis 1437 modulisque musicis exornans 1070. Absque numeris seu modis 1437
Numero decem 187 & loco habeo 934 expleto 196 impari 1294 in aliquo qui habetur 188 in nullo esse 569 1019 in nullo qui est 187 par & æqualis 188, 2 plurali 1329. In numero habitus 188 sororum habere 29 sum 528
Numero (v) 633. 1286 distincte 188 inter 948 iterum 1289. ¶ Persolvo 1624
Numeror 187, 2.1593
Numerorum peritus 1437
Numeros faciens seu modos 1437 Ad numeros aptos redigo 1437. In numeros militares refero 336
Numerosa gens 1211
Numerosè 1437
Numerosus 1230.1363 ¶ Numerorum modulationem habens 1437
Numerum ineo 947. In numerum referre 710 amicorum referre 334 virorum ascribi 1581 epheborum transeunt 522 Ultra numerum qui est 188
Numerus 187. 527 impar 195 1293 millenarius 1812 par 195 ¶ Modulus, rhythmus 1437. ¶ Homines nullius pretii 187
Numine afflatus 551, 2.627, 3 923. 1735 afflatus sum 551 1281 afflor 627, 3. 628 agor 627 correptus agor 1735 divino non afflatus 927, 2
Numinis afflatio 626 afflatu 626. 627. 628 afflatus 551 923, 1735 instinctu 1735

Numisma 1105 æreum 1792
Nummatus sum bene 598
Nummi aurei 1830
Nummos colligo 936 percutere ex stanno 840. In nummos conflo 1106
Nummum falsum percutio 843
Nummus 1113 aureus 1830 minutus 957 subæratus 843
Numularii Ind. ap.
Numulariorum more 139
Numularius 139. 140. 763 826
in Numulos comminuo 763 764
Numulus 763,2.1533
Nunc 595.594.1114 autem 27 jam 1114 primum 1114 quoque ibid. An nunc fletis? 195. Etiam nunc 530
Nuncupari ¶ Dedicari 1782
Nuncupatio ¶ Dedicatio ibid.
Nuncupatus est 1426
Nuncupo ¶ Appello 21.1165,2 1353 ¶ Vota 540.541 ¶ Dedico 1782
Nuncupor 1165
Nundinarium forum 1268
Nundinator animarum seu hominum 1269 sacrilegus 744
Nundinor 184
Nunquam 1209.1214,2
Nunquid 126.180,3.462.589 1042. 1082. 1216 fateri necesse est 126 igitur? 119 sed nunquid? ibid.
Nunquis 1042
Nuntia 733. vitæ hora 32
Nuntiatio 8. 1048,2
Nuntiativus 8
Nuntiator 1048
Nuntiavit 963
Nuntii læti præmium 10
Nuntii afferebâtur crebri 1755 celeres 1737 infelices 1718 sermones 1402
Nuntio allatus 8 carens 9
Nuntio (v) 7, 2.8,2.9.10.435 458. 459. 1048. 1716.1757 circumquaque 8. 9 clam 9 noctu aliquid 18 simul 9 victoriam 10
Nuntior 7,2
Nuntios retulit 963
Nuntium emitto 1521
Nuntium 7,2.8.9. lætum 9 lætum affero 10
Nuntius 7, 4. 8.210.728.1661 1662. 1716 ipse qui sibi est 9 lætus & faustus ibid. malus 10, 2 mendax ibid. unà qui mittitur 9 qui interfuit 9
Nuto 1067
Nuper 28.195,2.203.344.677 1093,2.1094.1390, 2. Ind. np. altus 1659 auctus 110 captus 116 celebratæ nuptiæ 356 concretus 707 constitutus 702 dictus 175 discere qui cœpit 999 emptus 1850 fabricatus 1613,2. fusus 1808 infimus 1780 irrigatus 184 natus 977.1779.1780 plantatus 1780, 2. pullulans 618 sectus 1604. 1607 tortus 1548 uxorem qui duxit 346 virens 618
Nuperrime 344,1720
quæ Nupsit falsò 1114
Nupta 1113 infelix 1114 nova 299, 2.356. 1113. 1114 recens 581, 2
Nuptæ 578
Nuptam deduco 1522
Nuptiæ 298. 299. 616.780 1114.1125.1693 acerbæ cui contigerunt 299 celebratæ nuper 356 clandestinæ 556 communes & promiscuæ 299 iteratæ ibidem. malæ ibidem pollutæ ibidem. sceleratæ & contra fas contractæ 1114 secundæ 1368 seræ 299,2
Nuptiale carmen 1693, 2 epulum celebrare 350 festum seu epulum 298, 2
Nuptiali more 1113 veste indutus ibid.
Nuptialis 298, 2. 299 oratio 616 tunica, quam sponsa sponso dat 439
Nuptiarum auspex, instructor & exornator 1522 arrhabo 1062 conciliandarum ars 1063 conciliatrix 1062 1063 expertes 580 præses Deus 1693
Nuptias adornans 1114 amans 299 ambio 1062, 3 ambio clam 1063 apparans 1523 apparo ibidem. celebrare 526 celebrare choris 1818 celebro 1598 conciliare 1062 concilio alicui 1063. 2 contracturus brevi 299 contrahere 179 non experta vel expertus 299 furor 803 moliri 1375 perficiens 299 relinquens. Ind. æt. solvens 299. Ante nuptias qui fit 1599
Nuptiis felix 299 junctus es 578 junctus primis 581 privans 299
Nuptui collocanda 1114 colloco 299,3 collocor ibid.1114 datur mihi ibid. do 203.397 398,2.1114
Nuptum dare virgines 398 do 1114. 1143 do simul 399
Nuptura 1114
Nupturio 298
Nurus 1113.1115
Nusquam 142, 8. 1209 alibi. 126. 142 terrarum 142
Nuto ¶ Caput concutio 1096 ¶ Inclino, propendeo, vergo 1096.1097 ad ruinam 1097 simul ibid.
Nutricalia 1635
Nutricator 1635
Nutricatu difficilis 1659
Nutrice eadem usus 1635
A nutrice educatus 1569
Nutricor 1635
Nutrienda greges scientia 1659 vi præditus 1657 1811
ad Nutriendum aptus 1657
Nutriens animal 1659 apes 1660 malè ibidem. populum ibidem. vitulos ibidem probè 1659
Nutrientia benè Ind. xa.
Nutrimentum 1657 copiosum suggerens ibid.
Nutrio 663.831,2.1358.1464, 2. 1635, 3. 1657, 4. 1658 1723 animal 1659 barbam 1661 benè me necessitate coactus 1659 comam 443 1660 curâ magnâ 831 in 1658 in nido 1096 insuper 1657 latenter 1658 præter ibid. simul ibid.
Nutrior 1140. 1657, 2 benè 1659 malè 1660 non 1659 in umbra 1658
Nutrire 133 barbam 207 comam 834,2
Nutriri qui solet 1657 non 1659
Nutrita benè, Ind. xa.
Nutritio 831.1657,3.1635, 2 animalium 1659 avium 1660 bona 1659 equorum ibid. mala 1660 mendicorum ibid. morbi 1660
Ad Nutritionem animalium pertinens 1659
Nutritionis communitas 1658 præmia 1657, 2 Scientia circa communem nutritionis rationem versans 1660
Nutritus 634.1635,2
Nutritor 634 1635, 3. 1657, 4 anguillarum 1659 equorum ibidem. juvenum 1660 omnium ibidem. ovium ibid.
Qui Nutritur à populo 1660 non nutritur 1659. Quod nutritur 1635
Nutritus 1657 ab aviâ 1635, 2 à Jove 1658 à vento ibidem. benè 1657, 2. 1658 1659 bene admodum 1658 domi. ibid. frugibus 1660 in aquâ 1658. 1659 in monte 1658.1659.1660 in profundo 1658 in terra ibid. melle 1659 molliter 1658 recens 1658.1659 simul 1234.1658 Vere 1658
Nutrix 634, 4.990, 3.1635, 6 1657, 2. amoris 1659 equorum ibidem. herbarum 1660
Nutu denego 1097 indico. ibid jubeo ibid. pero ibid. recuso ibidem. significo 1096. 1097 3 veto 1097 uti 1096. Pondere & nutu suo in terram deferre 1096. E nutu meo pendentes 194.
Nutum do 1096. Ad nutum divitum viventes 576
Nuxas 1096,2. ¶ Devergentia inclinatio ibid.
Nux avellana 752 castanaica 754 juglans 752, 2 odorata vulgò moschata ibid. pinea 1213
Nycticorax 846
Nympha 1113. Ad nymphas pertinens 1114

O

OB 1847 calamitatem ibid calamitatem meam 1136 dico, vel exclamo 1847
dii immortales ibid. impudens 1136 iniqua consilia 684 me miseram 1136 miseram te 715 rem miram 1847 vulnera dolorifica 715
Ob ¶ Propter 393. 460. 488 1242. 1293 justitiam laudatur 460 multa 482 pulchritudinem laudari 71. quam rem 482 quod 488. ¶ Oculos dicit tibi, id est, in faciem 755 oculos pono 712 1705
Obæratus 357. 1824, 2 supra facultates ibid.
Obambulo 1252
Obbrutesco 946
Obcallescere 1678
Obdidit ostio lapidem 1823
Obdo ibid.
Obdormio 534.818.819.1695
Obdormisco 819.1116,2.1695 vehementiùs 1730 Qui obdormivit 359
Obduci 248
Obduco 920. 1323 ære 1793 callû 1678 liquefacto 1617 tenebras 1488
Obducor 1323 1778 caligine 1098
Obductâ fronte qui est 1228
Obductæ ferro clavæ 1678
Obducti crassâ hac caruncula 248
Obductum esse nubibus 1550
Obductus ære 1793 nubibus 1097. 1098
Obdura 547
qui Obdurarunt & confirmarunt animum periculis 1535
Obduratio 143,2
Obduro 1471 omni ex parte 1472
Obduruisti adversus gelu 865 Anima quæ obduruit 1471 Qui non obduruit ibid.
Obediens 99.1260, 3.1261 4.102 calcari 450 607 Deo 1262 stimulo 450 607
Obedientia 99.101.201.608 1260, 2.1262
Obedio 201. 1261, 2 facilè 1262 non 103
Obeli appositio 1126
Obeli qui Homericis versibus apponebantur 1414
Obelisco præfixa lucerna 982
Obeliscus 1126
Obelo noto ibid.
Obeo ¶ Circumeo, lustro, percurro, oberro 1130, 2. 1149 1359,2.1546.1547. 1655 in orbem 1149. ¶ Administro, perfungor 1599 domini seu regis more 820 muntis publicum 503
Obequito 468.686,2
Oberrans 574 interdiu 1755
Oberrare facio 1320
Oberratio 1321 & expiatio quæ fit temere 131
Oberro 523.1112.1148.1321, 1546 & temerè expiatior 131 dubius animi & inquietus ibid. iterum 1320 simul 1745
Obesitas 1255
Obesum reddo 1155.1319
Obesus 208. 970. 1255.1309 1319. 1445 reddor 1256 sum 969
Obeundo lustro 1360
Obex 239.659. 906.988.1231 1450.1760
Non Obfirmati ad pietatem 517
Obfirmato animo sum 865
Obfirmatus in suâ sententiâ 322
Obfirmo 715
Obfusco 136.643.1034
Obfuscor 1096
Obice trajecto obsero 249
Obices 1254
Objecit devorandum canibus 1625
Objecta quæ sunt 729
Objectaculum ¶ Tu tamen 230
Objectantes crimina 748
Objectare caput lapidibus 555

Objectio criminis 731. 1733 judicii dictati 248
Objecto 1590 probrosè 1164
Objectum, quod quis sibi propositum habet 762
Objectus bestiis 247 sum 762 sum quasi propugnaculû ibid.
Obiectus, is 284
Objicere (sc. brutis edendum) 246 crimen 1729 servituti 567 urbem aliquibus sc. evertendam ibid.
Objiciens manus 553 hæc criminis loco 89
Objicio ¶ Appono 1625 & ostento 247. ¶ Expono, offero 1625 me imprecationibus 247 periculo 1625 potestati 567. ¶ Obtendo, oppono 248. 553. ¶ Exprobro 731.1732, 2. 1733 præterea 1164. ¶ Propono in quæstionem adduco 247 per exceptionem sermonis 1773
Objicior 247
Obiratus 1190
Obire diem vadimonii 166 munus 503
Obiter 504 affero 1730 damnum vel fructum capio 932 hortor 767 memoro 1061 tango 177 tracto 1269
Obitus 818.984. Ind. æ.
Objurgans libenter 1640
Objurgatio 493. 1337.1338 1606.1640
Objurgator 766.1087
Objurgatrix vox 1089
Objurgo 493.915.973.1087 1337.1340.1640
Objurgor acriùs 1791
Oblædo 267,2
Oblæsam mentem habens 1762
Oblæsio pedum ex offensione 1391
Oblæsus 1463
Oblata & fatuita 166
Oblatio 750. 1726.1731 munerum 1735 spontanea 465
Oblatis inescatus 1590
Oblatro 1692 undique 1691
Oblectamentum 4.32.62,2 299. 595.624.625.652.932 1610
Oblectandi vim habens 41
Oblectans animum 612.1110 homines 289 mentem 625 omnes ibid.
Oblectare 29.526
Oblectatio 7932. 1610 animi 41
Oblectatrix omnium vitis 625
Oblectatur his 310
Oblecto 15. 542. 595. 596 1610, 2. 1762 animum 41 me 1610 me hac re 4 me jocis 492
Oblector 30.782.1250.1610,2 insuper ibid.
Obligata vulnera habens 384
Obligatio ¶ Circumligatio 384 ¶ Obstrictio 549
Obligatum oculum habens fasciâ 1576
Obligatus non 384. ¶ Obstrictus sum 551
Obligo ¶ Circumligo 384, 4 385 canio 1749 ¶ Obstringo 920.921
Oblimo 681
Oblino 111.839.1322.1826,3 circumcirca 1826
Oblinor 1323.1826
Obliqua fistula Ind. æ. via 1540
Obliquam comam habentes Ind. h.
Obliquans sese 420
Obliquare 974
Obliquatio 1319
Obliquè 247.752,2.960,2.973 1319.1486 aspicio per 897 currens 1665 incedens 235 1321 incedo 1269 vagor 1360. ¶ Non apertè, obscurè 1319 nuntiare ibid.
Obliquitas 752.974
Obliquo 420,2.1319,2.1486 ex obliquo 1693
Obliquum reddo 974. In obliquum declinavit 1693
Obliquus 165.420, 2.752, 3 960.973. 1319. 1467. 1486 1540. 1563 aliquantum 1319 qui in latus procedit 1467 utrinque 974
Obliteratio 111.136.1708
Obliteratu difficile 111
Obliteratum judicium ibid.
Oblitero 111, 2. 133. 136, 2. 338.1122
Oblitus 963 laborum & molestiarum 1285 punire 1357 sui 963
Oblivio 962,7. 963, 2.1062, 2 1763 ejus quod didicimus 998 injuriarum 720. 1062 memoriam rerum obruens 809 ne te capiat 74
Oblivione deletus 1062 obruens 962, 3
Oblivionem inducens 963 inducens vocis 1743 inducere 1348 induco 963
Oblivioni dedi 1962 mandari qui nequit 963, 2 mando 1062 tradere 400 962 traditus sum 963
Oblivioſam mentem habens 1763
Oblivioſè 1062
Oblivioſus 962. 963, 2 1062
Obliviſcens citò alicujus rei 506
Obliviſci facio 963, 2 Cujus obliviſci non possumus 962
Obliviſcor 698. 962. 963, 4 1062 accipere 963
Oblongus 1044,6
Obloquar 460
Obloquor 20.915, 2 1742 1782.1842
Obloquutor 915
Obluctari vento dicitur navis 1185
Obluctatio 516
Obluctator 1239
Obluctor 694.1239,2
Obludo 1234
Obmurmuro 330
Obmutescens 327 taciturnitas ibid.
Obmutescere 1783
Obmutesco 909
Obmutuit 1080
Obniti pervicaci audaciâ 611
Obnitor 509.713, 2.1185 1848 viribus 713
Obnixè rogo ℈ 969
Obnixus, ûs 694
Obnoxii febribus quotidianis 116 servituti 549 veterno 89
Obnoxium corpus peccato 1824 execrationi esse 549 frigori esse 101 morbis esse 913
Obnoxius 233.549.1802.1824 contumeliæ 987 crimini 89 536 damnis & injuriis 488 è re judicatâ 404 legibus 549 morbis & senio 115 mortalibus omnibus & subjectus 523 piaculo 553 sum 549. 1225 sum tibi 89 sum tibi injuriæ 1225
Obnubilo 1098.1488
Obnubilor 1098
Obnubilus ibid.
Obnubo 736 me ibid.
Obnuntiatio 363
Obnuntiator 8,2
Obnuntio ibid.
Obolaris 1126
Oboli duo 1126, 2 tres ibid.
Obolis quatuor valens ibid. 2
Obolorum decem 975
Obolos tres æquans pondere vel pretio 1126
Obolus 1126.1274.1756 Ind. æ.
Oborior 1777
Oboritur caligo oculorum 136
Obortus recens pudor 618
Obrepentes auribus vestris 99
Obrepo 428. 519, 2.1314 perniciosè 1745 Qui obrepserunt 337
Obreptio 428.802
Obrodo 1674
Obrogo legem 338.1629
Obruens mentem suam febrietate 736
Obruere mentem 109
Obrugata cute 1439
qui Obruitur mari 810
Obruo 254, 2.274.809, 2.810 1809 aggestâ terrâ 1809, 2 velut cinere 1512 loquacitate 915, 2 mari 616
Obruor 254 fluctu 809.810
Obrutus 1809 argumentis sophisticis 254 loquacitate 915 velut cinere 1512
Obrysum aurum 1126
Obscœna loquens 939. 1427 loquor 939 perpetrans 1349
Obscœnè facta 499
Obscœnitas 206 cinædica 66,2
Obscœnitatem Lesbiorum imitor 958
Obscœnus 1466 sermo 939
Obscura 1179. 1209 lux 144 nubes 108 res esse dicitur & ignota 962 spes & non penitùs certa 136.144
Obscuræ literæ, quæ vetustate attritæ vix apparent 144
Obscuram lucem reddens 216 vitam degens 265 vocem habens Ind. μ.
Obscurandi vim habens 136
Obscurari 1684
Obscuratio 136.144.585.1488 2
Obscuraturus veritatem 1545
Obscuratus 1715
Obscurè 136. 144. 446. 978 1458. ¶ Ænigmaticè non apertè, non manifestè, rectè 71, 3.388.1319. 1448.1707 fero 881 innuo 72, 2 loquor & occultè 260 significo 71,2
Obscurior & ignobilior 136
Obscuriores & exiliores ictus 144
Obscuris natalibus ortus 1253
Obscuritas ¶ Caligo, tenebræ 585.978.1205.1488,2.1707 1840 nebulosa 227 ¶ Met. 1448
Obscuro 136,3.144.329.736 881.1484.1488,4.1707. coactus nubibus 1098 unâ 585
Obscuro nomine esse 962
Obscurum & Ænigmaticum 72 tenebrosus 60, 2. 68.142,2 585, 2.814.978.1024.1205, 6. 1483. 1484, 2. 1715, 2 1840,3. Ind. æ. & λ. locus deri nequit 136.144, 2. 375 1684.1708 lychnus 136. Ænigmaticus, non declaratus non manifestus, oculus 72 358.1448.1458 1636.1707 griphorum more 342 ¶ Ignobilis 1166. 1457. 1458 1707 vir 388
Obsecrare
Obsecratio 387
Obsecro 242.522.676.731.969 1368.1483.1527.1655 ultrà 242
Obsecundo
Obsederunt Andrum 97
Obsepio 603
Obsequar si tibi in omni re 450
Obsequela 1260. 1262
Obsequens 450, 2.608.1260, 2 1261.2. difficilè 1262 facilè ibid.
Obsequenter 608.1262
Obsequi 1726 difficilè 1262
Obsequiis color & observor 838 2
Obsequiosè 629.1262.colo 523
Obsequiosus 629
Obsequium 451, 2.506.511 628. 1262 mulieris 1795 præsto 628. 929. 1795 præsto vicissim 511
Obsequor 97.450.506.1732 non 1796
Obsequutus 1260
Observare 1300.1301
Observatio 799
Observatus ibid.
Obsero ibid. 2
Obseror ibid.
Observabunt te quid agas 623
Observandus ¶ Colendus 626
Observàs dies 1768 feras 1475 foris 1181 jacula 412 ex insidiis ibid. navigandi tempus ibid.
Observantes se invicem 854
Observantia 65.628.1449
Observantiâ concilio 629 prosequor 622 cum observantiâ 65
Observare nates adulterorum 1618 occasionem 720. ¶ Non transgredi 520
Observari ut nequeat 1618
Observatâ nocte obscurâ 1768 nocte procellosâ 1618
Observatio 1619.1769 accurata 1475 curiosa 1224 delatoria & insidiosa ibid. multa 1853 occasionis, hostis, aut alterius rei 1618. ¶ Animadversio, notatio 1456 1618. ¶ Servatio, impletio 1618, 2. 1619
Observator 1473, 1618, 2 avidus mulierum 1184 avidus virginum ibidem. occasionis 442
Observatorius 1618
Observatu difficilis 1618 Quod non observatur 1769
Observatus benè 1770 non 1618.1769
Observo ¶ Capto 412, 4 413 603 698.1187.1618,2.1768 2.1769,3. accuratè 1475 attentè 1618. 1618 in insidiis collocatus 1224 occasionem 1768.1769.1770,2 opportunitatem 1769 vicissim ibid. una 1618. ¶ Animadverto, video 1473.1474. ¶ Annoto, noto, refero in commentarios 334.1456.1457.1595 diligenti animadverſione 1618, 2. ¶ Servo non transgredior 520, 2 1618 firmiter & constanter 1258, 2. religiosè 647 superstitiosè 1618 ¶ Colo 492. 523. 1449 & colo obsequiosè 429 vicissim 629
Obsès 1157.1158 sum 1158
Obsessio 456
Obsessor viarum 413. 1222 urbium 456
Obsessu difficilis 456 facilis ibid.
Obsidebat urbem 603
Obsideo 441, 2.442.456 673, 2. 674. 1258 vicissim 456
Obsidior 456
Obsidere 552.603,4.706
Obsides posco 1158
Obsidibus datis assequor ibid.
Obsidio 442. 456 assidua ibid.
Obsidionalis 456
Obsidione capio 456 capior ibid. cingo ibid. cingor ibid. claudo 800
Obsidium, id est, pignus quod datur in obsidium 1158
non Obsignata 1458
Obsignatio certaminis 1566
Obsignator 1567
Obsignatu facilis 1457
Non Obsignatus ibid.
Obsigno 1456,2.1457,4.1567 ¶ Approbo meâ autoritate 1566
Obsignor 1456.1566
Obsistebam quo minus facerctis 165
Obsistens acriter 698
Obsistentia, æ 704.1376
Obsistere 549 alicui 692.
Obsisti cui nullâ arte aut ope potest 1238
Obsisto 544.694, 2.698.701 705.706.1314.1376,2.1509 1581.1726,2 audaciter 1643 vi 263
Obsitus pannis laceris 430
Obsolescere facio 198
Obsolesco ibid.
Obsoletus 575.1432
Obsonus 1782
Obsorduit 1341
Obstabit nihil, quo minùs periturî sint 905
Obstaculo qui est 1371 sum 1374 Ab obstaculo liber ib. Sine Obstaculo 906
Obstaculum 545.842.844.879 905.906,4.1374.1536,2
Obstare 231
Obstans 709
Obstat nihil 1371. Qui obstat Ind. ευ.
Obstetricis functio 991.3. madum non experta 991 præsidium ibid.
Obstetricius ibid.
Obstetricum ars 991, 2. more ibid. 2
Obstetrix 79.666.977.990 991, 2. 1606. sum 990, 2 991
Obstinatio 1413
Obstinatus 793
Obstipo capite sum 896
Obstо 165. 705. ne hoc facias 550 quo minus 905
Obstrepens 644
Obstreperus 644.764
Obstrepo 614. 706. 810.859 915.1230.1843.cantu 54
Obstricti ære alieno 1225
Obstrictio 194
Obstrictum esse jurejurando 384
Obstrictus 549.1160.1824 jurejurando 1160. 1195 non juramentis 1760
Obstringi jurejurando 549
Obstringo 384 ¶ Metaph. 920 921 jurejurando 1194 pignorum charitate 1158
Obstringor 549 jurejurando 1263
Obstructi periri 1080
Obstructio 920.1080.1760 aurium ibidem. contraria 1759 quæ fit cuneo 1565
Obstructione libero 1759
Obstructiones amoveo ibid.
Obstructrix 293
Obstructus 1760 non ibid.
Obstruendi vi seu facultate prædius 1323.1749.1760.
Obstruere nares 1075.os 1534 1536
Obstrui qui nequit Ind. απ.
Obstruo 34. 293,4.371.919 1300.1322, 2.1447.1565, 2 1759,5.1760, 2 Ind. δν. circumcirca 1565 contrà 1759 cuneo 1565,2 januâ 659 luminibus 1488 meatus 1322 undique 1565
Obstruor 1759 velut cuneo 1565
Obstupefaciendi vim habens 1085
Obstupefacio 6.214.698.1337 3.1394.1395.1396.peregrinâ quadam rei novitate 1119 supra modum 1337
Obstupefactio 1085 dentium 1132. ¶ Consternatio, stupor 6.1338
Obstupefactus 1337, 2.1338 comitate mulieris 1395 non 1337.1338
Obstupefio 698.1336.1338 1394 admirabilitate rei 623 supra modum 1337
Obstupesco 619.698.1337,2 1396.1431 Ind. απ.
Obsurdescere facio 909
Obsurdesco ibid.
Obtectus circumquaque 1477 non 736
Obtegendo circumcirca 1523
Obtegere 453 se 736.3
Obtego 547, 2.736, 2.1297. 1323 circumquaque 1477 faciem præ pudore 736 velut umbraculo 978
Obtegor 736.1323
Obtemperans 99.185 consilio prudentis 100 non legibus 1629 rationi 97
Obtempero 99.100.199.1250 1259 facilè 1262 legibus 199 non 100.101.103.1262 2
Obtendere ¶ Opponere 1385, 2 stultæ stultis 1588
Obtendi hæc Atticæ, id est, hæc propugnacula opposui 248
Obtendo ¶ Objicio, oppono, prætendo 248. 553. 1297 1588. 1590, 2 circumcirca 1297. ¶ Prætexo 248. 553 736
Obtenebratio 585.978,2
Obtenebro 227, 2. 329.585 978, 2. 1385. 1488, 3 1840
Obtenebror 227
Obtensio 1590
Obtensus circumcirca 1297 circumcirca sum ibidem. est ibid.
Obtenta arma 1699
Obtentum mihi hoc est 248
Obtentus ¶ Circumtentus 1590
Obtentus ¶ Obtensio 736 1385.1590. ¶ Prætextus 736.1165.1717
Obtestari & obsecrare 242
Obtestatio 731 assidua 969 per Deum 628, 2 supplex 1369
Obtestatus deos hisce 628
Obtestor 969, 2. 1368.1483 cum clamore 272
Obtexit panno caput 1297
Obtexo 1326. ¶ Prætendo 1326.1590
Obticescere jubeo 1461
Obticescо 1466
Obtineo. ¶ Habeo, Possideo, teneo 544 pro potestate 550 ¶ Adipiscor, consequor 550 911. 1675. 1678 jus meum 690 sortito 911. ¶ Impetro 168 538. 1376. 1675. 1678 1850 insuper 1377. ¶ Invalesco 861
Obtinere ¶ Cõsequi 831.1724 causam 74 certamina 78 jus suum 900 primas partes 104 sententias 1102
Obtinet ac firmare potest 864
Obtingens alicui 803
Obtingere sorte 911,2
Obtingo præterea 492
Obtinuit fama 551
Obtono Ind. αν.
Obtorpefacio 1085
Obtorpefactio ibid.
Obtorpefio ibid.
Obtorpesco 499.1085, 2 frigore 997
Obtorqueo 28.978.1540 collum 1648
Obtorta crura habens 1415 introrsum crura habens 1472
Obtorto collo traho 1648
Obtrectans actiones ejus 487
Ad Obtrectandum aptus 1557
Obtrectatio 17.243.258.487 915.1557
Obtrectator 17.243.258.915 1087
Obtrecto 242.814.1557 1842
Obtritus 1670
Obtrudo palpum 68
Obtruncо extremas partes corporis per ignominiam 1009
Obtuens 1179 aspectu rigido 375
Obtueor 269.270.633.1034 1179.1185
Obtundo ¶ Hebeto 137,2 138, 2 in 138. ¶ Molestus sum, obstrepo, 813.840.915 aures 845. aures populo 391 clamore 859
Obtundor ¶ Hebetor 137.842 ¶ Tædio afficior 813
Obturamentum 293,2.1536,2 1760, 2. quo urinatores os sibi obligant 1749
Obturandi vi pollens 1749
Obturare os 1534 1536,2
Obturatio 920.1565.1760
Obturatrix 293
Obturatus 1760
Obturbans & interpellans 721
Obturbatio 1731
Obturbatrix & interpellatrix molestia 721
Obturbo 614.880 1230
Obturbor 1230
Obturo 293,4.370.919 1447.1565, 3. 1749.1759,3 1760 aures 99 circum 293 cuneo 1565, 2 os 328 1749
Obturor 293.1759
Obtusa vox 842
Obtusam aciem oculorum habens 1179 aciem oculorum reddens ibid.
Obtusè cernere 137 video 323
Obtusio 136.137.842. vocis 842
Obtusis oculis sum 1179
Obtusissimè 137
Obtusitas ibid.
Obtuso visu sum 1185
Obtusum ingenium 909
Obtusus 94. 137. visus 1179, 2
Obtutum figere 248
Obtutus, ûs, 269 qui figitur 248
Obvelo 736,2.1297
Obvelor 736
Obvenire 305.575
Obvenit mihi 911 triburum 575
Obventio ¶ Proventus 916 1266
Obventiones 575
Obversam faciem habens 1183
Obversans animo 656,2
Obversari animo 703
Obversarió 1519
Obversarium 1782
Obversaritas 1621
Ne Obversetur animo tuo mors 656
Obversi vento 1180
Obversim respondens 1545
Obversor alii 1519 oculis 1807
Obversus 1545. Boreæ 755
Obvertere hostibus 185
Obverto 246.1544.1545
Obvertor 1545
Obvia quæque 1369,2
Obviam 674 contendit in pelagus 164 eo 164, 3 165, 2. 166 exire hostibus 522 facta nobis 1676 fero me 1726 fieri 249 fio 1315. 1676 ire hostiliter 1832 iit primis ephatibus inceptisque 666 patri suo 165 præcurro 166 procedo 166, 2 procedo infestus 164 prodeo ibidem. prodeo invadenti 522 prodire 575 venire 164 166
Obvii 168
Obvio 1064.1315
Obvium quemque occidere. 1675
Obvius 168.231.249, 2. 765. 1371 factus tibi 164

1371 factus tibi 164 fio 164 3. 166. 1158. 1315. 1316 1665. 1676 fio antè 1315 fio casu 1676. ¶ Qui ad manum vel in promptu est 1802
Quem Obumbrant supercilia 1484
Obumbratio 978,2.1385.1484 2.1485
Obumbro 978,2.1385.1484,6 1485, 2 aliquatenus 1485 circumcirca ibidem. sensum 1327
Obumbror 1484,2
Obvolvere 453.454
Obvolvo 1523
Obvolutus 1503

OC

Occa 1170
Occæcatâ quibus est ratio 1684
Occæcatio ibid.
Occæco ibid.3
Occasio 399.720.1196.1717 ampla cum obtigisset 552 est 552 flendi præbetur 571 fortuita 1315 rerum benè gerendarum 720
Occasione arreptâ 421 destitutus 721 uti 1624
Occasionem accipere 1717 arripere 1624 capere 1196 captare 920 nactum esse 1196 nancisci 720 negligere 567 observare 720 observo 1768.1769.1770, 2 præbere 399. 1717 quærens 386
Occasiones amplæ 917 captare 442
Occasioni imminere 720
Occasionibus moderari 40
Occasionis captator & observator 442 opportunitas 704
Ad Occasum solis benè situs 365
Occasus 525.585 solis 427,2 universalis, quo fidus aliquod prorsus occidit 428
Occasio 844
Occidens ¶ Occasus 526
Non Occidens 427
Occidens anates. Ind. ψπ feras 1723 fœminas ibid. hircos Ind. ψγ. matrem 1745 mulos 1723 mures ibid. pueros 1154. Ind. ψα. se ipsum 1801
Occidentalis 427,3.525,2
Occidentem versus situs 1466
Occideris 1720
Occidere ¶ Interficere 22.884
Occidere dicitur sol 427.2.428 sol dicitur super irâ alicujus 428
Occidi 884
Occido 74.78.168.169.351 352.356.481, 3.507.720, 2 883.884,2.1153.1240.1604 1714.1722, 5.1723, 2.1831 circùm 884 dolo 1723 hospites 885. 1723 insuper 76 simul 351 vicissim 884
Occidor 69.351
Occidua 525
Occinens 53
Occino 53.54 vicissim modulando 1029
Occipitium 688
Occiput 688. 855 calvum habens 1710
Occisa corpora 1820
Occisi sunt 1719
Occiso 76. 641. 1153.1154 1821 puerorum 1723
Occisor 812. 884. Argi 1722 hospitum 1723 ovium ibid. populi. ibid.
Occisum esse 1720
Occisus 168.1720 est 1719 in prælio 1720 recens 1561, 2 1723
Occlude fores pessulo 1229
Occlamabo rhetoribus 930
Occlamo 859 tibi ibid.
Occludo 800, 2.1080.1623 os 1536 reconditum 1577
Occlusa ulcera vel vulnera 1080
Occlusio ibid.
Occo 844
Occulo 429.777.778.802. 2 880, 881 circumquaque 778
Oculor 1516
Occulta 962 consilia agitans 1043 tenens cogitata animi sui 1109
Occultandi peritus 880
Occultat mons urbem 1385
Occultatio 736.880.881,4
Occultator,ê 881
Occultatorius 880
Occultatu facilis 881
Non Occultatus 736
Occulto 71.880.881,3. 1080 1707 condo 881. fero 1733
Occulto 452.454.547.736.777 778.881,3.1516.1707 intus 881, 2 me 1395 simul 881 subtus 1517
Occultor 736.777.880
Occultum habere 996 vitium 1218
Occultus 293.388.802.880, 2 881,3.962,2.1080.1218 locus terræ vel maris 293 omninò 881 sum 1080
Occupare aliquem dicitur somnus 74 contendo 1347 imperium 74 multum maris 550 proximam ætatem laboribus oportet 920
Occupata fœnore pecunia 501
Occupati fuerunt circa 1497
Occupatio rei alienæ 233 ¶ Negotium, studium 1502 1573 mentis 1419 ¶ Anticipatio 921 922
Occupationes 1572
Occupationibus districtus 1572
Occupato eo 1573 Severo ibid.
Occupatum esse 544.1725 circa aliquid 1388
Occupatus erat in his 569 sum 305. 1572 sum circa 491 1293 sum in 1573 sum in aliquâ re 892. 893 sum in hac re 302. 1388 sum negotiis multis 1573
Occupavit cœlum caligo 547 mentem 231
Occupo ¶ Invado, vendico mihi 74.233.668.669,2.919 920, 2 priores partes 198 per vim 1623 ¶ Corripio 74 550.795,2. ¶ Diffineo, negotia exhibeo 477. 1572 1573 ¶ Anteverto, prævenio 921.922.1742, 3. Occupatione utor 1314
Occupor circa 1284 valdè 1343 ¶ Antevertor 921
Occurrentia in viâ 1128
Occurrere armatum 164 cui malum & periculosum est 166, 2.res dicitur alicui 573
Qui Occurrit forte 1676
Occurro 164, 3.165,3.166,5 242. 249, 2. 250. 435. 574 632.1158.1315.1316 1665 1675.1676, 2. ad causam 528 antè 1315 equitans 686 fortè 1676 fortuitò ibidem. hostibus 273 hostiliter 165 in certamine 1726 invadenti 34. 522. 574, 2 objectioni adversarii 1314 ¶ Subeo animum 522
In Occursum progedior 468
Occursus 164. 166, 3.231.250 sinistri & inauspicati 165
Oceani accolæ 1849
Oceanitis ibid.
In Oceanum egressio ibidem.egressium fuisse ibid.
Oceanus 1849,2
Ocellus 1175,2
Ex Ocimo consectus 1849
Ocimum ibid. referens ibid.
Ocrea 815
Ocreæ fibula 1568
Ocrearum amans 815
Ocreas gestans 1736
Ocreatus benè 815
Ocreis æreis induti ibid.munio malleolos pedum 1568
Octavo die quod fit 605 mensenatus 1047
Octavum mensem agens 1047
Octavus 1151
Octennis 533
Octenarium ibid.
Octies 1151
Octingenti ibid.
Octo ibid.buccellarum Ind. ωκ. columnas habens 1551 cubitorum 1306 dierum infans 1151 dies durans 605 mensium 1047 pedes habens 1372 temones habens 1439
Octogesimus 1151
October 298.560
Octogenarius 532
Octoginta 1151
Octo jugis 1439
Octonarius numerus 1151,2
Octuplex ibid.
Octuplicatus ibid.
Octuplus ibid.
Ocularia equorum 1182
Ocularia ægritudine laborò 1176
Ocularium sordium abstersio 1179
Ocularius 1175
Oculata fides 1179
Oculatum reddo 1175. 1179
Oculatus 376 testis 1178
Oculi species gerens 1175
Oculi 215,891.1175, 2 conjiciuntur in me & appetor 1185 instabiles 91 mobiles 407 regis 1175
Oculis acutis sum 1182 adjectis ad pulchritudinem regionis 1176 adversis intuens 1179. 1185 audacibus præditus 1185 blandis præditus 1179 caninis aspicio 1185 captus 108. 175.1179.1305 captus sum 1176 cavis sum 1185 qui cernitur 1708 quod circumponitur 1182 clausis 1080 destitutus 1712 distortis sum 1543 hebetibus & obtusis sum 1179 impudentis aspicio 1185 impudentibus præditus ibid. innuo 680 intentis 1591 intentis aspicièns 375 intentis aspicio 1591 intentis inspicio ibid. intentis & inconniventibus intuens ibidem. irrideo 680. 681 limis aspicio 1187 limis præditus 1188 lustro 1177. 1187, 2 1241. 1242 madefactus nigris decora 1180 observare 1175 observor 1807 omnium expositus 1178 omnium qui cernitur 1179 oppositus 1185 privo 1684 privor ibidem. prosequi 1175 pulchris 1181 subjacens 1185 subjacens pars 1184 subjecta essa juxta nasum 1184 subjectus 1177 suis videndo 1179 torvis 1188, 2. torvis præditus ibid. trucibus circumspiciens 269 vestigo 1242. Ab oculis remotus 1181. Ex oculis doleo 1176, 2 manans 1586. In oculis esse,id est,in magno pretio haberi 1175 quem gerimus 1183 habens aliquid 1180
Oculo altero orbus 1185 destitutus 270 impositus 1185 privare 108
Oculorum aciem hebetem & obtusam habens 1179 obtusam reddens ibidem. acies 376 acies acuta 1182 acies hebes 1179, 2 anguli minores 1182 anguli qui sunt ad nares 1299 aspitudo 1185 cavitas ibidem. cavitates 817 distortio 1543 medicus 1175 morbus 1176 siccitas 1185 vertigo 453 vibrationes crebræ & micationes 136 Cum oculorum venustate 1185
Oculos adjicere 248 adjicere alicui 550 adjicio alicui rei 1185 aperio 1089 attollere 241 269 attollere in cœlum 437 avertere 1280 averto 269 circumducere quoquo versum 1716 claudens non 1081 claudere morientium 78 claudo 108, 2 conjicio 252 conjicio in aliquam rem 1185 contorqueo 680 convertens in se omnium 1180 converto 1242 converto ad 269 defigens in terram 1181 defigo 1591, defigo in 1591 defixos habeo 1187 dejicere 269 dejiciens 1181 dejicio ibid. demittere 241. 1296. 1097 demitto 896 distorqueo 680 effodio 1179 elidere 842 erigo 896 figo 269 figo humi 269 flecto 246 habens acutos 1182, 2. albidos 1185 amabiles 1181 amplos 1185 bovinos 1180 cæruleos 1181 caninos ibid. caprinos 1179. 1185 cavos 1185 crebros ibidem. distortos 1545 duros 1185 glaucos 1180 horribiles ibid. humidos 1185 impudentes 1181 latos 1185 magnos ibidem. mobiles. 1179 multos 1179. Ind. ωο. nigricantes 1181 nigros 1185 non 1178 pallidos 1179 parvos ibidem. prominentes 1185 pulchros 1179. 1181, 3 1185. 1665 rotundos 1180 ternos 1184 tres 1185 truces 1180 venustos 1180. 1185 versatiles 1180 volubiles habens ibid. jacto 252 injicio & concupisco 1185 intendere 550. Ad oculos pertinens 1175, 2. Ante oculos 164. 1175 positum 1708 positus 1178 versatur 1544
Ob oculos pono 237.712.1705
Oculum exculpere 824 habens latum 1181 magnum ibid. siccum 1185 unum ibid. Supra oculum situs 1185
Oculus 375.680.1175,6.1176. 1485.1714,2 caprinus 1179 heri 1175
Ocyùs 482

OD

ODi 542, 3. 880. 1059.1550 improbos 1286 labores 1285 leviter 1059 literas 942 penitus 1059 te ob impudentiam tuam 1058 unà improbitatem 1286
Odia 880
Odio dignus 1059.1550,2 esse alicui 1058 quæ est 1059 habendus 542 habens literas 942 habeo 542.1058. 1550, 2 haberi 1059illius 542 prosequens nos capitali 123 prosequor 542, 4, 543. 1058. 1059.1347. 1550 prosequor simul 543 sum 542,3. 1059. 1186.1550. In odio qui est omnibus 1058
Odiorum amans 1059
Odiosè 542.1757.1803
Odiositas 1757
Odiosum nomen habens 1166 reddens. Ind. αττ. reddo 243
Odiosus 256. 542. 595.613. 1059. 1186. 1550,2. 1757. 1803 aspectu 543 non 1059 ob turbam comitum 96 sum 1803
Odisse 6
Odit quem Deus 1059. Qui odit Deum 1059 libenter ibid. palàm ibid.
Odium 258.542,4.1051.1048. 1058. 1059. 1550, 2 accerbum 1048 capitale 122. Dei 543. 1550 divinum adversus eos qui deliquerunt 1048, 2 bonorum 4 non diuturnum 1059 exerceo 1048 hospitum 1120 in aliquem 542 in Pausaniam 1058 improbitatis 1286 liberorum 1632 literarium 942 mulierum 346 mutuum 128 peregrinorum 1120. Cui odium facile conciliatur 1059
Odor 1134.1135,2.1214,1404 bonus 1135,2 jucundus ibid. malus ibid.3 teter 1846 unguentorum 1135
Odorabilis 1214,3
Odoramentis imbuo 296
Odoramentum 205.661
Odorandi facultate valens 1214
Odotari leporem 1214
Odorata nux 752
Odoratu deprehensus 1214
Odoratum reddo 469
Odoratus 1135
Odoratus (a) 205,2.1134.1135 2.1435. 1514 flos 1135 sum ibid.
Odoratus, ûs 1134.1214
Odorem ambrosiæ habens.Ind. αμ. bonum spirans 1344 cieo 654 emitto 1343 excitare 1347 jucundum spirans 1345 malum spirans 1135,2 perfero ibid. rosarum habens 1345
Odores incendo 653
Odoribus multis fragrans 1135
Odoriferum vinum ibid.
Odoris carentia 1135 copia ibid. boni sum ibid. expers ibid. 3. suavitas ibid.
Odoror 1134. 1214, 3. ¶ Metaph. ibid.
Odorus 661,2. 1077. 1134, 2. 1135,3

OE

OEconoma 1577
Oeconomia 1092
Oeconomicus 1092
Oeconomus ibid.
Oestri insani amans 993
Oestro agitante rotatus 407 agitari 1182 qui agitatur 469 agitatus 1338 agito 469. 1148,2 agitor 469. 1148 exagito 252 exagitor 1148,2 exerceo ibid. ictus 1338 immisso exagito 1148 immisso exerceor ibid. percellor ibidem. percitùs ibid. 3 stimulo ibid.
Oestrum ¶ Stimulis quo quis velut æstro agitatur 1148
Oestrus ¶ Asilus, tabanus 1147 ¶ Stimulus furibundus ibid.

OF

OFfella 271. 586. 827. 1846, 2
Offendendi seu labendi actio 1315
Offendens pede ad saxum 1838
Offendere facio, id est, scandalo sum 1467 in inceptis 879 ¶ Aliquem, id est, in aliquem incidere 900
Offendiculum 842. 844. 880 1237. 1490. Sine offendiculo 844
Offendit digitum in tenebris 844 Lacedæmonios 880
Offendo ¶ Impingo, incurro 844. 879, 2. 1237.1391, 3. ¶ Infeliciter rem gero 1562. ¶ Infensum mihi reddo, indignationem moveo 116 117. 487. 879. 1229. 1331. ¶ deprehendo, invenio, obvio 795. 920. 1315.1602
Offendor ¶ Impingo 844.1467 ¶ Indignor, iracor 603.880 usu rei cujusquam 1821
Offensa 226.1315,2.1562
Offensator 135
Offensi gravissimè 548
Offensio ¶ Impactio, offendiculum 880. 1237. 1391, 2. ¶ Offensa, indignatio 249. 895.725. 855. 880.1229,2. Sine offensione 1391
Offensiones mutuæ 880
Offenso ¶ Illidor 1430. ¶ Incido,obviam fio 1315
Offenso sum animo 185
Offensus ¶ Collisus 1826. ¶ Sum, id est, infensus 1229
Offerens se temerè & fortuitò 448 se ultrò 731
Offero 31. 37. 397.1726 1731 fructum 749 me 166 me judicio 700 mannera 1735 munus deo 1022 sponte 465
Offeror 1590
Offerre se crimini 730 se liti 528 vitium 86,2
Offerri 1731. Quod offertur 1732
Officii mei est 599, 2 nostri est 1388
Officina 498. 500. 692 æraria 506 aurâria 1830 chirurgi 666 vitraria 505
Officinæ manceps 200
Officio luminibus 1385
Officio deesse 400 defungi 121 defunctus sum 1210 perfungi 599 suo fungi 386. Quod est ex officio 82. Facere quæ sunt ex officio ibid.
Officiorum descriptæ vices 1090
Officiosè 629
Officiosus 629. 838 sum erga aliquem 928
Officium ¶ Munus, partes quod decet 82,2. 599. 1581 1823 deserère 400 faciens vel quod decet 82 tuum est 497. Contra officium facio 853. Præter officium 386. Quod fit præter officium 82. ¶ Beneficium, obsequium 506 mutuum ibidem. mutuum præsto ibid. præsto humanitatis 1359 præsto vicissim 511
Offoco 28,2
Offula 826.1846,2
Offundo tenebras 585.1484 1488
Offusco caliginè nebulosâ 227
Offuscor ibid.
Offusio 1807 tenebrarum 1488
Ogygius ¶ Antiquus 1847

OL

OLea 466 sativa ibid. Oleaceus ibid.2 Oleagineum semen 1776
Oleagino colore sum 466
Oleaginus ibid.
Oleago ibid.
Olearia ampulla 1156 cella 466
Olearis ibid.
Olearium guttum 1807 vas 382.1805
Olearius 466
Oleas colo ibid. legens ibid.
Oleaster ibid. 854. Ind. αγ.
Oleastro vescens. Ind. χδ.
Oleastros ferens 1736
Olei amans 466 confectio 502 expers 466 fæx ibid. parum fero ibid. pauxillum ibidem. vendendi locus 1409 venditor ibidem. unctio 1826
Oleis consitus 1779.1780
Olens benè 722,2.1185,5 graviter 153. 1135 jucundè ibid. male ibid. 3.
Oleo 790. 1134.1135,3.1761 benè 1135
Oleo aqua mixto perfundo 1805 mista aqua 466 mixtum vinum ibidem. imbutus 378.466 perunctus 466 perungo ibid.2
Oleosus 466,2
Olera arborescentia. Ind. ϡ. colligere 931 lego 932
Oleraceus 932,2
Oleribus consitus locus ibid.uitare ibid.
Oleris modo effui sum ibid.
Olerum collectio 932,2 venditor & venditrix 1410
Olet benè 1134
Oletum 466,2.1491.1780
Oleum 111. 466.1826. capiens 382 laurinum. Ind. ϡ. melleum 1027 mixtum aquâ 1805. Ad oleum ferendum aptus 1735
Olfaciendi facultate valens 1214
Olfacio 1134. 1214, 3. ¶ Metaph. ibid.
Olfactor 1214 fumi, id est, præparcus & sordidus ibid.
Olfactorius 1214,3
Olfactorium ibid.2
Olfactus 469
Olfactus ûs 1214
Olidus 1134. 1135,5 aliquatenus 1135
Oligarchia 201. Ad oligarchiam pertinens ibid.
Olim 594. 1237 dictus 1719. Jam olim 462.1237,3. Valdè olim ibid.
Olitor 1224.1853
Oliva sylvestris. Ind. αγ.
Olivæ ramus 617
Olivæ nigræ 1515
Olivarum cultor 832
Olivas colligens 935 colligo ibid. colo 832
Olivetum 466,2.1780
Olivo 935
Olivum 466
Olla 137. 559,2. 958. 1831,2 pedes habens 232. 1373. Ex olla effundo vel oximo 1831 In olla pono ibid.
Ollæ operculum 1831
Ollaris ibid.
Ollarum tabernæ 1831,2 vendendarum locus 1411 venditor ibid.
in Ollis coquens 560
Ollula 1672.1831,3
Olor 892
Olorinus ibid.
Olus 796. 932 aureum ibid. decerpere ibid.
Olusculum 932
Olympia vincere 1156
Olympiaca certamina. Ibid.
Olympiaci certaminis ars ibid.
Olympiacos ludos edere ibid.
Olympiacus ibid.
Olympicum certamen ibid.
Olympicus ibid.
Olympiorum victoria ibid.
Olympum incolens ibid.
Olympus ibid.

OM

OMasa 817 vendens 1415
Omen 249.801,2. 1150,2. 1213. 1716,2. 1718 bonum 1718 infaustum 82
Omentum 295.1334
Ominatio 891
Ominatus malè 801 sum nos esse victuros 1150
Ominis boni 1718 boni qui est 1150 mali 1718, 2. 1719
Ominor 801, 2. 1312 benè 1719 insuper 801 malè 1718
Ominosa loquor ibid.

Omissio 954,2
Omissus ibid.
Omittere occasionem 567 salutem Reip. 564.
Omitto ¶ Prætermitto 434. 523.566.953-954 agere quę decet 566. ¶ Missum facio 564
Omittor 434. ¶ Missus fio 564
Omnem in partem 1245. 1246
Omnes juvans 190 in partes 1245 simul 1161. Ad unum omnes cæsi 1599
Omni ex genere mistus 1055 ex parte 1245 ex parte beatus 944 ex parte splendidus 216 tempore 1214
Omnia audens 1644 cernens 1178, 2. 1476 comburens 1751 devorans 1702 qui didicit 350 excipiens, aut ex omnibus925 ferens 1737 illustrans 1715 inflammans 1751 machinans 1052 pariens 1632 perdens 1154 recipiens 382 speculans 1476 trahens 1558 videns 376 vulgans 651.Per omnia 1246
Omnibus apparens 1725 communis 820 ex partibus 1245 imperans 201. 1017 manifestus 389 modis 1245, 3 pabulum præbens 1724 placens 204 sufficiens 1090. Ex omnibus mistum 1055 mixtus 1773
Omnifariam 358
Omnifarius ibid.
Omnigenas voces reddens 1784
Omnigenus 358.1245
Omnimodè 358
Omnitnodus 1245
Omninò 80.173,2. 175,2.196 460.481.831.1155,3.1245, 3.12469.1256.1452.1597. 1599.1825alienum 127 bonus 4 castus 16 delicatus 2 effici qui potest 169 ferus 25 fœdus 86 gravis 367 inevitabilis 1741 injustus 631 innoxius 1305 insomnis 1695 intempestivus 1852 justè 404 justus ibid. lucidus 64 magnum. Ind. πω. magnus 1016 malus 726 miser 52. 1577, 2 mollis 2 occultus 881 purus 12. 22 ridiculus 311 sanctus 12. 22 scelestus 1053 similis 112 splendidus 64 varius 73. verus 114. 214 utilis 1822
Omniparens 1050,2
Omnipotens 118. 427. 864 865. Ad omnipotentem Deum pertinens, vel ab omnipotente Deo proficiscens 865
Omnipotentia ibid.
Omnis 1245. 1246. 1329 simul 62
Omnis generis 378. Ind. πω. generis feræ 1771
Omniscius 350
Omnium calculis 1841 curam gerens 1764 excelsissimus 1694 excogitatorio 43 ferax 1737 mater 1050, 2 nutritor 1660 oculis qui cernitur 1179 oculis expositus 1178 pater 306 postremus 1698 primus 1387 rector 1017 regina 258 servus 419 suffragiis 1841 supremo 1694 timiditissimus 366
Omphacinus 1163
Omphasites vinum ibid.
Omphacium ibid.

O N

ONera fero 44 impono mentis 1479 navis 1127
Onerabat invidiâ 1307
Oneraria navicula 476 navis44 2.92.476.1737.1757,2
Oneriarian navem traho 476
Oneratus 1757
de Onere subduco aliquid 1757
Oneri impono onus ibid.
Oneris multam habens ibid.
Onera 126. 287. 311. 1307 1446. 1757, 2 cumulatim 1547 undiquaque 287
Oneror 1446
Onerosum cervici 975
Onerosus 226, 4. 1757,2 collo 226 non ibid. valdè 1127 1757
Ononis herba 1134
Onus 190. 226. 256. 1756, 2 excessum 227 jumenti farcinarii 1446 navis 311 quod portatur259 quod vehitur 30 3.134. Cujus onus infinitum est 1757
Onus abjicio 1757, 2 asporto vicissim ibid. excutio ibid.2 impono 311.1446. 1757 leve ferens 39 tollo in humeros 1757 ventris depono vel pono 1478.1832
Onusta facta est mihi alvus 1127
Onustæ mensæ omni genere ferculorum 1086
Onustus sum 287,4. 311,2
Onychinus 1168
Onyx ibid.

O P

OPaca 1845 vallis ibid.
Opaco 514.1484
in Opaca sumus 514
Opacus 514,3.602.978.1466. 1483. 1484, 7. 1485, 2. 1692
Ope omni 1051
Opem fero 48.112, 2. 144,2. 186. 189. 273. 489. 918. 1189 1820 fero contra 489 ferre alicui in periculo 81 ferte mihi vapulanti 145
Opera ¶ Quæ impenditur, studium 1283. 1669. ¶ Quæ navatur, vel præstatur 511. 1377 navatur mihi 1509
Operâ datâ 490, 2 datâ facio aliquid 490 deditâ. Ind. op. dedita facere aliquid 1110
Operæ suæ locatio 191
Operæ pretium 170 esse existimamus 171 est 170 quod est & prævertendum 504
Operam accommodare suam alicui 1272 accomodo 507 collocare in aliquâ re 1509 colloco in 1497 confero in rem aliquam 1612 confero unà 506 da ut 498. 1060 dant 628 dantes rei pecuariæ 1669 dare procreandis liberis 503 dare rei navali 549 dare ut 1026. 1375 dedisse Musicæ 1284 do ¶ Curo, diligentiam adhibeo 544.1187.1480.1509do simul 1419 ¶ Studeo, vaco 207. 208. 490. 1026.1284 1293. 1572 do gnaviter alicui rei 1281 do Socrati totos dies 1572 impendo 1284 impendo unà 48 inanem sumere 1117 locare suam alicui mercede 1058 locare suam ad vendendum 838 navo 506. 574. 1508. 1509 navo alicui 511 navo optimam 733 navo supra fidem 1509 navo viciſſim 511 navo unà 1377 perdo 1285 ponere 1508 pono 1766 pono in 1284.1573,2. 1669,3
Operans per se 501
Operari sacris 506. Dies quâ operari licet 498
Operarius 23.151.498,3. 506. 637
Operas urgens 1215
Operatio 498.501. quæ fit manibus 506
Operculatus 1412
Operculi applicatio 1397
Operculo benè 1412
Operculo claudo & obturo 1412, 3 obturo circumcirca ibid.
Operculum 735. 736. 867. 1397. 1412. 1517. 1623,3 arcæ. Ind. ecw. ollæ 1831
Opere pollens 1376
In opere qui est 501
sum ibid.
Operi qui præest 700
Operiendi vim habens 1477
Operimento carens ibid.2
Operimentum 453. 735,2. 736,2.1397.1477.1517
Operio 735. 736. 881. 1493. 1401.1477,2. 1516,3.1517 3 superne 1477
Operior 245.736. 1477. 1523 circumquaque 1517
quo Operire aliquid possumus 1516
Operis absolutio 505 amans 506 boni actio 506 locator 401 socius 505
Operor 491. 497. 500. 838 manibus 506 sacris 502, 2 unà 506
Operosa apis 498
Operosè ibid.
Operosum animal ibidem. est 497
Operosus ¶ laboris amans aut patiens 498 in rebus bellicis ibid. ¶ Efficax ibid. ¶ Laboriosus,molestus,497. 501.1376,2
Operæ fecticæ 1477
Opertorium ibid. 1623,2
Opertus 735.1477.1516,3 non 1477,3. 1517
Opes 3.224,2. 295.582.882. 583,2. 1151 & copiæ mihi suppetunt 571 jacto in paupertate 1443 profundas possidens 883 profundas fortitus 805
Opitus 805
Ophites lapis 1227
Opibus affluens 225 & potentia polleo 426
Opifex 151. 500. 506. 1347 1479. 1613. 1616. armorum 501 mundi 500. 503 rerum inspector 1474 rex 1351 publicus 500 sum ibid. 1616
ad Opificem pertinens 500
Opificium 500. 506.508.1616, 2. 1479 exerceo 500 mundi 503
Opificum more 500
Opilio 282.1092.1356. 1387
Opinabile ibid.
Opinabilis 414.415.448
Opinandi vi præditus 414
Opinans nihil 415 nec opinans 446
Opinatio 414. 1149 falsa 415
Opinator 414.1149
Opinio 317.413,2.414,2 623. 938. 1149,2 anticipata 922 arrogans & stulta de se 1149 de aliquo 1716 de dogmate aliquo 75 eadem 416 fallit me, quam de te concepi 135 falsa 416 inanis 1763 mala ibid.pulchritudinis suæ 734 recta 416 sapientiæ propriæ 1496 ut mea fert 938. De quo opinio concipitur vel concepta est 415. 923. De quo adversa concepta est opinio 243
ab Opinione deduco 237. Ex opinione vulpi 413
Opinionem arrogantem qui de se concepit 1149 contrariam habens 415 habere de aliquo 414 magnam nimis concipio de me 1149 muto 416 præbere de se 413 præsumo 922. Quam habes opinionem? 544 præter opinionem omnium 416 Supra nostram opinionem 413
Opiniones sectans 416
Opinionis alterius seu diversæ sum 415 diversæ qui est ibidem. ejusdem qui est 416 frustratio 1540 pravæ sum 416
Opiniuncula arrogans de se 1149
Opinor 75.414. 416. 1000 aliud quàm fit revera 415
Opimum epulum 1319
Opimus 970.1460
Opipara convivia 1229
Opiparè 360. 1095 accipio 300
Opiparis epulis instructa mensa 1380
Opiparum convivium 617 epulum 3
Opiparus 970
ad Opitulandum accurro 274
Opitulari cui facile est 274
Opitulatio 112.489.918,2. 922.1377
Opitulator 186,2.273. 489. 496. 703. 918. 1212. 1665
Opitulatrix 703
Opitulatur infirmitati nostræ 918
Opitulor 81,2.112,2.144.145 189,2. 489. 529. 703, 2. 918, 2. 920. 922. 1212. 1377. 1820 ad aliquid conficiendum 495 unà 145. 489. 704
Opium 1174
cùm Oporteat 386
Oportebat 1823. Cùm oporteret 386
Oportet 383.1823.1824 Cùm oporterit 386
Oppedo 1292, 3 tibi ibid.
Oppidanus 526
Oppidatim 755
Oppidò quàm 995
Oppidulum 1361.1834
Oppidum 1141. 1362, 2. Ind. ω.
Oppignorata bona conditoribus 357 prædia 434 res 1126
Oppigneratio 544
Oppignerationis notam appono 1202
Oppignero 435. 544,2. 1201. 1627
Oppigneror 1627
Oppleo 293. 1331. 1332. Ind. ευ.
Oppleor 1332,2
Oppletus 293. 1086. Ind. ευ.
Opponere 1385 legem impudentiæ horum 1581 respondendo 492
Oppono 248. 549. 694. 701. 1581. 1588. 1621. 1622. 1625, 2 machinas machinis 1052 me 1726 me alicui in certamine 47 pignori 1201 1619. 1627 voluntatem voluntati 1728
Opportuna 368 & commoda dicere 721 res 518
Opportunè 386.460. 481. 720. 721,4 collocatum beneficium. 720. Non opportunè 721
Opportunitas 490. 721, 2 loci 720 occasionis 704 situs 721 temporis 720
Opportunitate destituor 721
Opportunitatem habeo 721 observo 1769
Opportunitates dirigere 40
Opportuno in loco vulneratus 720
Opportunum tempus 720 tempus habeo 721. Minùs opportunum tempus 1779
Opportunus 490. 721,4. 1196 locus 1475 non 721
Opposita collocatio inter se duarum rerum 1519 continens Europæ 760
Oppositâ serie 1519
Oppositæ sibi esse & adversari dicuntur res 760
Oppositam faciem habens 1183 frontem habens 1182 seriem habens 1519
Oppositè 1248
Oppositio 1621. Ind. αν.
Oppositò modo 1545. Ex oppositò 760. In oppositò cœli umbilico sum 1220
Oppositos pedes habens 1370
Oppositum tergum habens 1117
Oppositus 165.579.1122,1272 1621.1545 oculis 1185 sum 760. 1588 sum è regione in ducendâ serie 1519
Oppressio 1307
Opprimo 263. 919. 921.1252. 1307,2 incautum 920 potentiâ meâ 427
Opprimor 263,2. 713 potentiâ alicujus 427 sermone 1439
Opprobriis affici 544
Opprobrium 986
Opprobro 1164
Oppugnabilis 1010.1011
Oppugnans sapienter 1497
Oppugnatio 249. 1358 muri 1014
Oppugnator Christi 1014 muri ibid.
Oppugno851.1011 bello 1358 muro excitato 1595 murum 1014 per locos, non aperto Marte ibid.
Oppugnor 1357
Opsonari 1093
Opsonator 21.1851
Opsonatus, ûs 1851
Opsonia apparans 1353 apparo 197. 1353 coëmere 21 coëmo 1851 coëmo clàm ibidem. condio 197 devoro 1702,2
Opsonii loco ad panem qui adhibetur 1465 penuria 1232
Opsoniis abundans 1232.1233 inhians 1702 reponendis locus 1232. De opsoniis disserens 943 sermo ibidem. In opsoniis coëmendis decipio 1851
Opsonio carens 1232
Opsoniolum ibid.
Opsoniorum abundantia 1232 1233 amans ibid. apparatio 1353 apparator 1285 artifex 348. 1353 coëmendorum peritus 1851 conditio 197 conditor ibid. devoratio 1702 devorator avidissimus ibidem. instructio 197 instructor ibid. venditor 1411
Opsonium 351. 1232. 1700. 1851 comedo 1232. 1233 vile 1232
Opsonor 1851
Optabilia 541
Optabilior 75
Optabilis 15.75.497.540. 682 non 280.541
Optabiliter 540,2
Optabilius est 75
non Optans 541
Optando 540
Optandus 450, 2 non 541
Optare 29
Optativus modus 540
Optatus 208, 2 multum 541 sæpè 971
Optimâ mente præditus 1108
Optimas 426,2
Optimates 186.733.1152. 1639
Optimatum regimen 1092
Optimè 186. 262.733.861 impero 200
Optimos generans 307 pariens 1631 parientes 1133
Optimus 4. 186. 262.861.986 1631 sum 861. Quàm optimus 186
Optio 75.934
Optione provoco 732,2
Optionem dare 75
Opto 540,2.541,3. 1527 vicissim 656
Opulentâ 994
Opulenter 1339
Opulentia 225.1825,2
Opulentiam simulans in paupertate 1443
Opulentissimus omnium 1340
Opulento 1339.1340,2
Opulentum templum 1319
Opulentus 50. 224,2. 349. 545. 572. 882. 2970 1255. 1339. 1825 fio 1349 1340.
Opum & copiarum possessio 571
Opus, operis 497. 498. 886. 1383. 1347. 1376 aggredi 1747 albarium seu tectorium 835 artificiosum 348. 1616 bonum 498.506 creatum 886 divinum 502 facio 497 facio publicum 503 facio sedulò 1343 locare 401 manibus quod fit 151 manufactum 1616 manuum 1802 persequi aliquod 97 servile 422 suscipere 916 suscipio faciendum 924 urgeo 411 qui urget 411.487. ¶ Liber, poëma, tractatus 339. 422. 743
Opus est 383. 385. 1823 duabus navibus ad explendum numerum 387 hac re 1822 insuper 387 mihi una re 383 tibi verecundiâ 1823 erit tibi multis 383 habeo ib. 386,2.1796. Minùs quàm opus sit 386. nihil opus est 497 strophis ibid. Quod facto opus est. 386

O R

ORa, æ 105. 527 maritima 64. 617. 1266 navis 1522 vestis 1147
Orâ carens 1798
Ora multa habens 1537 tria habens ibid.
Orabant instanter 969
Oracula 625. 1425. divina 938 do 625 edens 945 edo 57. 1754. 1820. 1822. 1823 rata futura 57 reddere 75 reddo 1460
Oraculi locus 1000 petitio ibid.
Oraculo admoneor 1822 edi 76 editum quod est 1822 editus 1719 Pythico editus vel comprobatus 1822
Oraculorum editrix 1754 internuntius 1718, 2 interpres 945 interpres sum 1717 interpretes ibid.
Oraculum 57, 2. 493. 632,2. 938. 945. 1000,3. 1379. 2. 1426. 1688. 1707. 1716. 1822,2. 1823.1824 completum 1738 consulens 1380 consulo 633. 1000. 1822,2 datur mihi 57 divinum 1458 1759 editum 401 edo ibid. 945.1000 factum est ad ipsos 1707 reddo 632. 1822. Cui oraculum nihil respondit 1822
Oram lego 1334 lego littoris 934 solvere 295
Orando instanter 969
Oratio 216.229.936.938. 1073. 1425, 2. 1534 accurata & exquisita 102 elaborata rhetorices artificio 1426 elegans & compta 340 extemporalis 1569 funebris 1060 humilis & abjecta 944 in ingressu alicujus quæ habetur 573 miserabilis 940 pedestris 1259 recta 1427 sententiosa 1110 soluta 340 tenuis 942
Oratione longâ utor 942 rectâ utens 1427 solutâ 1805 splendidâ utor 927
Orationem finire 338 habeo 1426 habeo publicè 937 habere 17. 938. longam habeo 1588 solutam scribo 341
Orationes forenses 402 scribo 340
Orationi accommodatus 936
Orationis artifex 1352 ductus & structura 30 genus 1793 progressu 574 solutæ scriptor 341 structura 1479 venustas 836
Orationum concinnator ingeniosus 348
scribendarum ars 340
scriptio ibid.
Oratiuncula 939
Orator 16.17.340.930.939. 1073,2. 1352.1425
Oratoria ars 1426 eloquentia ibid. pigmenta 964
Oratoriâ eloquentiâ 1426
Oratoriam artem exerceo 1426
Oratoriè dico ibid.
Oratoriis pigmentis exorno & illustro 964
Oratorio artificio 1426 more ibid.
Oratorius 17.1425
Orba 461.537
Orbata 515
conjecturis 136
Orbari à multitudine suâ dignitate 136
Orbatio 1811
Orbatus 514.515 his 1684 marito. Ind. αν. patre 135 te 1066
ad Orbem terrarum pertinens 1138. In orbem 452. 462. 1503. 1529. 1655. Ind. ww. ago 406. 1736. Ind. ww. agor 1736 circumagere se 890 circumago 407. Ind. ww. circundo 1503 cogor. Ind. ww. conglobo 451 currere coactus 411 factus 891 implico 454 metior 1040 motus lapis 1666 moveor 406 rediens 1891. 1277 redigo 1609 torqueo. Ind. ww. versus 1549. Per orbem terrarum universum 1138
Orbes 1662 in mensa 891 rotarum ibid. bonos seu pulchros habens ibid.
Orbiculari forma 1731 rotunditate dimensus 1040
Orbicularis 347. 1608. 1731 1736
Orbiculata. Ind. ww.
Orbiculatus 1664,2. Ind. ww.3. aliquantum 891 non 1731 pulchrè 891
Orbiculus 1662. Ind. ww. quum mulieres onera portantes capiti imponere solent 1529
Orbis 890. 1549. 1662. lacteus 890 mundi 853 solis 409 terrarum 1138
Orbita 172.1646.1662. 1665,2
Orbitas 1205. 1632 liberorum 1235
Orbo 515. 1015. 1527 liberis 1632
Orbor 515.1205.1527 1528
Orbus 461.537.665. 1205. 1632. 1811. parentibus 1205
Orchilus 1206
ex Orco 508
Orcus 64.65.508
Ordiamur disputationem 878

Ordinandi peritus 853.1581
Ordinare mundum 1580
Ordinarius judex 232
Ordinata acie 1583
Ordinatè 853.1581.1583. 1584
Ordinatim 1207
Ordinatio ¶ Distributio 853 1581. ¶ Constitutio 701. 853.1583
Ordinator 853,2.1582. 1622,2
Ordinatu difficilis 1584
Ordinatus 1581. 1584 benè 853. 854 malè 1584 malè legibus 1629 non 1582. 1622
Ordine 486,4.559.852. 853.1437.1518.1519 disponо 1518 eodem 1520 1584 in eodem locatus 1519 1520 inverso 122,2 inverso facere aliquid 123 moveo 1739 posita 1518 procedo ibid. sequens 486 servato 1581 venientes à pascuis 1519 uno constans ibid.
Ordinem relinquere 953 non relinquens 1584, 2 servans ibid. non servo ibid. In ordinem nullum descriptus 1583 quincuncem positus circumcirca 1519 redacti 1582 paperum redegit se 1581
Ordines bini 1519 carminum 1195 compono 1582 duos habens 1519 militum 1518 muto in acie instruendâ 1582 nullos habens 1519 paucos continens 1519 promovere in acie 36 servare 580 tres 1520. In ordines compono 1582. Inter ordines arborum seu plantarum interstitium 1207 Per ordines ibid. quatuor 1520
Ordinibus compositis 1584 quatuor constans 1520 quinque constans 1519 senis constans ibid. tribus constans 1520
Ordinis alterius qui est 1519 communio 1520 conservatio 1584 dissertio ibid. ejusdem qui est 1584 ejusdem qui sunt 1291 ejusdem sum 443.1520. 1583 permutatio 122 perturbatio 1583
Ordino ¶ Digero, dispono 853, 2. 1580. 1582. in 1582 simul 853 unà cum aliis 1583. ¶ Constituo, instituo 700,2. 853. 1140. 1582 1583
Ordinor 1581 unà cum aliis 1583
Ordinum ductor 202. 592 productio in acie 36 series in exercitu benè composito 34
Ordior 245.1698
Ordiri 399
Ordo 852.853. 1195. 1518,3. 1581. 1583 bonus 1655 concinnus 1629 continuus 1519 conturbatus & permixtus 1584 equester vel equestris 685, 2. 1581 militaris ibidem. parvus 1518 plantarum 1207 quadripartitus 1520 ratus & constitutus 1584 non servatus in acie ibid. vitium 1207
Ore amplo præditus 1535 aperto & hianti sum 1442 aureo loquens 1537 cavo loquens ibid. compresso qui est 1080 conficiens opus suum 505 contumaci præditus 1536 facto aperio 1536 favens 1537 faveo ibid. gravis ibid. hiante 1786 hiante bibo 1080 hiante capto 1786 hiante intueor cœlum ibidem. hiante stans 1786,2 latè diducto loquor 1535 lato hians 1636 in latum diducto loqui 1324 mendaci sum 1538 modulor cantum suavem 1537 morigerari 958 procaci sum 1537 rotundo loquor 1549 1537 similis 1537 temerario præditus 1536 tractabili equus 1537 uno 461. 1534 uno dixistis hoc omnes 1124. In ore esse 392 est omnium 1534 qui est 1536 habeo 544. 1680 habere 149. 1534
Organarius faber 1353
Organicè 1189
Organicus ibid.
Organum ibid.
Orgia 1191 amans ibid. celebrans ibid. celebrantes decens ibid. celebrare 537 celebro 662 peragens 1191 perago ibid.
Orgiis initio 1191 non initiatus ibid.
Orgiorum peractio ibid.
Ori admoveo 1731 grata & jucunda cibaria 1537 gratus 1535 gratus sapor 1537 ingratum & insuave 1536
ex Orichalco confectus 1793
Orichalcum 966.1793
Oriens 615.1596,2
Orientales partes 615,2
Orientalis 615, 3. 1596,2 tractus 615
ad Orientem ibid.
Orificium parvum habens 1536 ventriculi 1534
Origanum 1192 sylvestre ibid. resipio ibid.
Originalis 199
Originem ducens à Melampode 463 duco 267
Origines verborum indicans 940 verborum indico ibid.
Originis autor & princeps. Ind. ℘. causa ibid. verborum indicatio 940
Origo 199. 302.303 malorum 726 sum 189 vera vocabuli alicujus 533
Orion 1853
Orior ¶ Emergo, enascor, existo, fio, nascor 302. 547. 548, 2. 574. 896. 1596, 4. 1775. 1777, 2 ¶ Exorior 427. 548 550. 1596 ad 1596 juxta ibidem. priùs ibidem. una ibid. 2
Oriri facio ibid.
Oris diductio 1536 dignitas 65. 1183. 1379. 1380 dignitate præditus 171 dolor 109 duri equus 1535, 2. 1536 festivitas 1537 habitus 1777 incontinentia 1536 procacitas 1537 specie eleganti præditus ibid. species 1175
Oriundi è regione asperâ 308
Oriundus 306. 308, 2 sum 305
Oriuntur hæc è conviviis 308
Ornamenta 1621 aurea 1830 urbis 1621
Ornamentum 4.15,62.318.553 733.734. 852. 853. 1181. 1454. 1458 afferre mulieribus silentium 853 dictionis 1478 luxuriosius 1814 muliebre 996 parvum 853. Ad ornamentum pertinens 1621
Ornandi peritus 853
ad Ornandum aptus 1181
Ornans defunctos 854
Ornare honoribus 58.853
Ornata variis coloribus oratio 1355 verba 293
Ornatè 734.853.1522.1739
Ornatio 853
Ornator 734.853
Ornatrix 836
Ornatu corporis superfluo gaudeo 1295 decenti 1523 elocutionis carens oratio 1479 privo 853
Ornatum accuratum & supervacaneum adhibeo 835 addo 853
Ornatur rex caput solùm 1491
Ornatus erat & instructus peritiâ hastæ 717
Ornatus (a) 207, 2. 1523 cultu Celtico 1477 decenter 1523 non 847.1181 pulchrè 1523
Ornatus, ûs 15.852.1026. 1522. 1523 accuratus nimis 835, 3 sermonis 494 varius 1355
Ornatus amans 854 studium 854
Orno 2. 4.160. 207. 313. 503. 717. 734. 735. 847. 853. 1181 1226. 1479. 1520. 1523, 2. 1529, 2. 1754 circumcirca 1523 curiosiùs 836 floribus vel floridis coloribus undique 160 simul 735. 1523 vicissim 853 unà ibidem cohonesto, honore & dignitate afficio 1454, 2.
Ornor 2. 4. 15. 207. 546. 734. 1181. 1491. 1522. 1523. 1529. ¶ Cohonestor 1455
Oro 242. 524. 731. 959. 969. 1368. 1527. 1655 pro populo 541 suppliciter & cum lacrymis 1368 unà 387
Orontium 1199
Orphanorum alendorum locus 1660
Orphanos alens ibid. alo ibid. curo 1205
Orphanum reddo ibid.
Orphanus 1205. 1253 curor 1205 sum ibid.
Orphus, piscis ibid.
Orrhopygion 1399. In orrhopygio puncta seu notas habens 1533
Orthium carmen 1193
Orthodoxa religio 321
Orthodoxus 416
Orthopnœa 1346
Ortum quod est 302
Ortum habens 302 habens à seipso 308 habens humanum 1779 mutuum habentes 1779 non habens 306
Ortus (a) 308, 2. ex 306 recens 304. 307. 308. 309. 618. terrâ 304, 2
Ortus, ûs ¶ Generatio, initium, origo, principium 199. 302, 2 303. 1431. 1776, 3. ¶ Exortus 543. 1596, 3. Solis 548. 1714
Ortûs causa. Ind. ℘.
Oryza 1203

O S

OSoris 158. 939. 1006. 1534 comedens utrinque 511 efcax 1537. ¶ Species oris 1175. Ostium fluvii 1175 ¶ Orificium ventriculi 746. 1534, 2
Os acutum habens 1537 æreum habens 1537 ambiens 1536 angustum habens 1537 aperire 1534 asperum habens 1537 aureum habens ibid. breve habens 1536 clausit 1080 cohibere 1534 colluere aquâ 300 compressum habens 1536 contineo 913 contraho 1536 crassum habens 1537 diducens hiatu immani 1787 diducere 1534 diduco 1229 difficile habens 1536 dilato 1324 facio 1535 fœtidum habens 1537 geminum habens 1535. 1536 latum habens 1537 liberum habens ibid. magnum habens 1535. 1537 malum habens 1536. 1537 non habens 1536 obstruere 1534, 2. obturare 1534. 1536, 2 obturo 328. 1749 occludo 1536 parvum habens 1537 patulum habens 1537 procax habens ibid. pulchrum habens ibid. simile habens ibid. solvere 382. 1534 varium habens 1536. 1537 Ad Os pertinens 1535. In os ¶ Coram 1183. 1534
Os, ossis 1212 sacrum 671
Oscedo 1786
Oscitanter 657
Oscitantia 1786
Oscitatio ibid. 2.
Oscitator ibid.
Oscito ibid. 2 vicissim ibid.
Osculans libenter 1748
Osculantes se mutuò 901
Osculari 208
Osculor 5.901.902,2. 1748,3
Osculum ¶ Basium 1748 quo linguæ basiantium sese continguunt mutuò 327. 328 collabello 328
Osculum ¶ Parvum os 1535
Osor 1748 barbæ 1408 bonorum 1822 Christi 1826 civitatis 1362 controversiarum 404 curarum 1767. Dei 628 honesti 734 hospitum 1120 liberorum 1236. 1632 malorum 1286 mendacii 1550 mulierum 346, 2 negotiorum 1377 peregrinorũ 1120 philosophiæ 1497 populi 391 studiosorum literarum 944 tyrannorum 1683
Osores mutui 128
Ossa digitorum 1489 nucleorum perficiorum 1011
Ossa ambiens 1213 legens 93 lego ibid. multa habens 121 non habens ibid. ostendo 1708
Osse gemino constans 1213 uno constans ibid.
Ossea paludum 1214 referens ibid.
Ossea 1297 læves 1214
Ossea 262. 557. 816, 2. 817. 1168. 1213.
Ossibus circumdatus 1213. De ossibus liber 943
Ossinus color 1214
Ossum ibid. referens ibid.
Ostrys, arbor ibid.

O T

OTiandi facultas 1572
Otiari 29.612
Otii altrix urbs 1362
Otio affluo 1573 alto frui 893 deditus 1572 deditus sum 549 frui 749 fruor 637 indulgens 1572 langueo 1415 malè utens 1573 supino cessare 505. In otio 1572 vivo 131. 499
Otior 131. 474. 475. 499, 2. 1572 simul 1573
Otiosa dico & supervacanea 939 vita 418. 422. Ind. ⁂.
Otiosam vitam dego 499
Otiosè 499.1572
Otiosum est 29. 1571. 1572
Otiosus 183.499. 1572 & inutilis sermo 939 sum 131. 499, 2. 1738
Otium 499. 612. 1285. 1378. 1415. 1571. 1572 agendi aliquid 1552 agens ibid. agitare 612 ago 1572 consumebant suum in cogitatione 721 est mihi 721 non est mihi 1572 non est eis ibid. cui non est ibid. non este ei ibid. habere ibid. inutile 1573 pono in ibid. 2. Per otium 612. 1572, 3. Si otium habebis ab hoc 1571
Otus 1216

O V

OVantia tempora 638
Ova irrita 1781 urina 1222, 2 custodio 1771 vendens 1410
Ovali figurâ poculum 1490
Oves 1046 devorans 1702 excipiens 1046 glabræ 824 macto 1561 multas habens 1046. 1388 pasco 282 pingues & vegetæ 714 pulchras habens 193. 1046 venditans Ind. ⁂. Ad oves pertinens 1387.
Ovi generatio 1632 luteum 956 speciem gerens 1851
Ovibus abundans 1046 aptus 1387. Ab ovibus depastus 282
Ovicula 1147.1387
Ovile 667.806
Ovilla cavo 1147 pellis ibid. 2.
Ovillam lanam habens 1263
Ovillum fimum 1252. 1438 stercus 1513
Ovillus 1046.1147.1387
Ovina pellis 1046
Ovinas fordes redolens 1438, 2
Ovinum vellus 909, 4
Ovinus 1046
Ovis 1045.1147.1387, 2
Ovis ungula 1252
Ovis incubo 1851
Ovium custos 1770 grex 1356 jugulatio 1561 nutritor 1660 occisor 1723 pastor 1046, 2 pelles. Ind. ℘. servator 1495 sordes 1438, 2 venditor 1141. Ad ovium gregem pertinens 1356. Ex ovium pellibus tunica 1147
Ovorum fractio 46 venditrix 1411
Ovulum 1851
Ovum 1851, 3 ferens 1739 hypenemium seu irritum 153 pariens 1632 pario ibid. urinum 1222

O X

OXygala 297
Oxymeli 1027
Oxymyrsinus 1078

O Z

OZæna 1134 parva ibid.
Ozænas redolens 1135
Ozenicus ibid.

P

P A

PAbulatio 1091
Pabulatum educere 1091 egredior ibid.
Pabuli bonitas seu ubertas 285, Pabulo carens 1812, 2 caret 282 destitutus 1812
Pabulor 1091
Pabulum 275.281.367.1091, 2. 1723. 1812. 1819 animi 526 continens fiscella 1812 præbens omnibus 1724 præbeo 1812 suppeditans multis 1724
Pacare 610
Pacatum mare 894
Pacatus 457,2. 730
Pace fruor. In pace contineo ibid.
Pacem facere inter ibid.
Pacificatio 234.984.1524 belli 123. A pacificatione alienus 235
Pacificator 122.1350
Pacificatorie 235
Pacificatorius 238 sermo 235
Pacificè 32.457,2
Pacifico 986.1350
Pacificus 457,2.465.725
Pacis custos 1770 studiosus 457
Pacisci 568. 1626. Cum quo facilè pacisci mur 250
Pacisci tur cum legatis 1506
Pacisci or 234. 249. 400. 943, 4 1506, 2. 1622 antè 1627 cum aliquo 124 fœdus 1354 insuper 1622 priùs 943
Paco 457.537.1350
Pacta 373.414. 1354. 1506 servo 1627 transgredi ens 1507 violo ibid. Contra pacta ibid. Cum quo non facilè pacta ineuntur 250
Pactâ mercede 1425
Pactio 942.1426
Pactiones contrahere & contractas dissolvere 124
Pactis ineundis facilem me præbeo 1627 non stare 1244 non sto 1627
Pacto promitto 943. Quo pacto? 1209. 1210. 1413
Pactorum transgressio 1626
Pactum 234. 238. 249, 2. 400. 568. 762. 942. 1426. 1524. 1622. 1626, 3 inco 943
Pactus qui non est 1626
Pæan 1233
Pæanem canto ibid. 2.
Pæanis cantatio ibid. 2 cantu celebro ibid.
Pædagogicus 40
Pædagogorum more ibid.
Pædagogus ibid.
Pædicatio 1398
Pædico 497,2. 1398. 1746. 1748. 1847 sum 1748
Pædotriba sum 1671. Ad pædotribam pertinens 1671
Pædotribarum ars 1671 more ibid.
Pagana 906
Paganus ibid.
Pagatim ibid.
Pagella 1454
Pagi præfectus 201
Pagi 1147
Pagina 1454
Pagos circumjacentes inhabitantes. Ind. ⁂. Mille habens 906
Pagulus ibid.
Pagus ibid. 1141 instar oppidi 1362
Pala annuli 355.452. 1399. 1564. 1770. ¶ Ferrea ad everrendum & complanandum 1121
Palæstra 47.1238
Palestræ imperitus 1239. magister 1671 peritus 1238
Palestricæ exercitationis peritus 345
Palæstrita 1238
Palàm 152. 164, 3. 534. 563. 736. 1426. 1427. 1703. 1704 3. 1705 amans 1749 est 388 faciebant hoc, seu apertè ibid. facio 1704 factus 1261 profiteor & prædico 943 qui est 1706
Phalangæ 517.1489
Palans 1504
Palati exacuendi vi pollens 1535 exacutio ibid.
Palatim 1504,2
Palatium 151
Palatum 1220,3. 1851
Palea 227.753
Paleam terens 1671
Palearium. Ind. ⁂.
Palearum acervus 228 collectio 935 excussio 753
Paleas admisceo 228 lego 935
Paleata constructio 228
Palis sterno & respergo ibid.
Paleolæ ibid.
Palimbacchius. Ind. ⁊⁊.
Palimpsestus 1838
Palinodia 55
Palinodiam cano ibid.
Palis abundans 1486 depactis munio circumcirca 1514 præmunio ibid.
Paliurus Ind. ⁊⁊.
Palla 1712
Pallaca sum 1240
Pallefacio 1856,2
Palles aliquantum 1815 mellis colore 1815
Palleo 787.1814.1856,2
Pallescо 1856
Palliditas 1814.1856,3
Pallidos oculos habens 1179
Pallidum colorem habens in se 1856 ad colorem vergens ibid. reddo ibid.
Pallidus 70. 1814. 1856, 2 admodum 1856 color 1827 fio admodum 1856 perpetuò 1814 quadantenus 1856 reddor 70 sum 1814.1827

Palli triti geſtatio 1738
Palliolum 547. 561 tritum 1668,2
Pallium 242.561 587.895. 1712 tritum 1668, 2 tritum geſtans 1738 tritum geſto ibid.
Pallor 1814,4.1856,4
Pallore cereo perfunder ex metu. Ind. xx. mixtum habens atrum colorem 1815
Pallorem habens in ſe 1856
Palma ¶ Vola manûs 22. 752. 1611. 1237 porrecta 432. ¶ Arbor 1498.1754. ¶ Præmium certaminis vel victoriæ 47.1102
Palmæ ramum geſtans 1734 ramus 1498 tipatha 1755 virga 1009
Palmam gloriæ obtinet 1387 tribuo 1529
Palmes 803.1069.1145.1468 1500
Palmetum 1754
Palmeum caniſtrum 1009
Palmeus 1498.1754,3.
Palmipes 1373
Palmiti ſimilis 803
Palmitibus luxurio ibid.
Palmorum duorum 432.1237 quatuor 432 quinque ibid. 1237 ſex 1237 decem, duodecim, ſedecim 432
Palmula ¶ Palmæ fructus 1754 ¶ remi 467. 1324, 2. 1611
Palmulæ involucrum 1498
Palmulæ remi 1392
Palmus 379. 1237, 3 minor 431. Ind. ſx.
Palo alligata 1246 affigo ibid. 2. 1514 affigor 1514 erigo 1794 figo 1246, infigo 1486 infixum tollo ibid. trajicior ibid.
Pallor 1731
Palorum defixio 1794 depactio 1514
Palos depangens ibid.
Palpabilis 177
Palpatio ibid.
Palpator 1619
Palpebra 270, 2. 1712 inferior 818 ſuperior ibid. 2.
Palpebræ vitium quoddam 1789. Cujus palpebræ gratia aliqua ineſt 270
Palpebræ 270.649.735 ſuperiores 893
Palpebrarum affectus quidam 1519. Cujus palpebris gratia ineſt 1712
Palpitans exhalo animam 1467 ſubſilio 1559 non 1467
Palpitatio 125. 1240. 1467. Sine palpitatione 1560
Palpito 300. 1240, 2. 1467. 1498,3. 1499. 1559. 1567 ad 1499 vehementer 1251
Palpo 2008.1015
Palpum obtrudo 68
Paludamentum 48.178.1813. 1814
in Palude natus 1779
Paludem imitans 968. In paludem redundo ibid.
Paludes purgans 503
Paludi adjacens 967
Paludibus gaudens 1788. In paludibus creſcens 1659,2 degens 1090 qui paſcitur 1092
Paludioſus, Paludoſus 479 968
Palum depango 1514 figo 1246. In palum attollo 514 tolli 1571
Palumbus Ind. φα.
Palus, pali. ¶ Pedamentum vitis 737.1145. ¶ Vallus 737. 742.1246.1301.1486,1514. 1794 ſpinoſus 1429 uſtulatus 1490
Palus, ûdis 479.968.1637
Paluſter 968,2
Paluſtre apium 1454
Paluſtres aves 1637 loci. Ind. ελ.
Paluſtribus in locis natus. Ind. ελ. qui paſcitur 1092
Paluſtris 479,3.968.1090. 1596,2 locus 1586. 1596, 2
Pampinaceus 1145
Pampinatio 935
Pampineus 1145
Pampini 1068
Pampinis & ſarmentis opacor & ſylveſco 803
Pampino 797. 935. 936. 1145
Pampinorum palmes 1145
Pampinus 1145,2 racemarius 1772
Pan 105. 1031. 1241 parvulus 1241 ſemicaper Ind. αι.
Panarium 1629.1734
Pancratiaſtes 865
Pancratio certo ibid.
Pancratiſticè ibid.
Pancratium 864
Padeſtæ 382
Pandere 579 portas 303
Pandi 579
Pandiculatio 1487
Pandiculor ibid.
Pandite nunc mihi muſæ 491
Pando 1137. 1296. 1297 aliquantum 1462 ſecreta 1281
Pandor 1296
Pandum reddo 1462
Panduriſta 1241
Pandura ibid.
Pandus reddor 1462
Pane alo 1659 veſcens 1701 1702 veſcor 1464. 1465. 1701. Cum pane veſcor 1700
Panegyrica pompa vel obſtentatio 27 oratione laudo ib.
Panegyricæ orationes ibid.
Panegyricas orationes habeo ibid.
Panegyricè ibid.
Panegyrici feſti celebratio ibid.
Panegyricos ludos celebrâs ib.
Panegyricum feſtum celebrans ibid. feſtum celebro ibid.
Panegyricus ibid.
Panegyrin agito ibid.
Panegyris 26
Panem 997 conficio 1349 1354 diſtribuo ſeu do 400 vendens 1409. Vendere ibid. In panem formo 1349. Præter panem qui comeditur 1465
Panes 372 coquens. Ind. αρ.
Pangere inſtar plantæ 506
Pangi jusjurandû dicitur 1300
Pango 1299
Pangor 1300
Pani ferendo aptus 1738 inſidians 278
Panicum 453.1027
Panicus 1241 terror ibid.
Panifex 1354
in Panificio occupatus ſum ib.
Panificium 1349. 1354. Ad panificium utor 1354
Panis 196. 1464. furfuraceus 291 nauticus 196. 1405 parvus 1963,2 ſecundarius 1438 ſubcineritius 1512 ſubſtantivus, vel ſuperſubſtantialis, vel ſupereſſentialis, vel ſupervenions, vel ſuſtentandis nobis idoneus 572
Panis fruſtum 196. 651 penuria 196 vendendi locus 1409
Panivorus 1701
Panni lacerando avulſi fragmentum 963
Panni diverſi hinc inde conſuti 244 laceri 1503
Panniculus 1428 vilis & detritus ibid.
Pannis laceris obſitus 430 laceris obſitus ſum ibid.
Pannoſa veſtis 1813
Pannoſus 562,2. 1417.1428
Pannus 1698 attritus & lacerus 1673
Panſu facilis 1297
Panſus ſum 1296
Pantheum 628
Panthera 636.1243
Pantherinus 1243,2
Panus 1777
Papæ! 229,2.1365.1739 qualem pulchritudinem ibid.
Papaver 1044
Papaveracus ibid.
Papaveris caput 904 flos 1324 folium ibid. Ind. τε. ſuccus 1044
Papillo 1844
Papilla 634
Papillarum areola 1714
Pappa dico 1241
in Pappos abire 1241,2
Pappus 158.1241
Papula 662.1752,2.1776
Papulæ 159. 695 ardentes 284
Papyracea charta 292
Papyraceus ibid.
Papyrus 292.1242.1569
Par ¶ Æqualis 141, 3. 581. 690. 691, 2. 1161, 2. 1239. 1421 auro 1830 autoritas in ferendis ſuffragiis 1841 conditio 1640 Deo 627. 628 dignitas 1640 ferè 1162 gloria 416 honor 1640 impar 1294. impar ludo 195 jus 1640 jus civitatis 1363 longitudine 1044 numero 691 numerus 195 numerus ſuffragiorum 1841 pari reddo 1347 pari refero 138 pari referre 144. 690 pondere 7011 pondus habens 1575 ſum 1733 ratio 946 tempore 1829, 3 tyrannis 1683 viribus 1239, 2. viribus noſtris opus 677. ¶ Idoneus, ſufficiens 1824 alicui rei 436 conferendæ pugnæ 1012 eſſe poteto ſolicitudinibus 189 imperio tanto 435 opibus tantis ibid. ſum 189.3
Par eſt 383.448.449, 2. 1823 ut eum oderim 170. Non par eſt 449. Ut par eſt 448,2. 599. 1192. Magis quàm par ſit 386. Minus quàm par ſit, ibid.
Par (Subſt.) 578. 580 alarum 580 calcorum 578 equorum alens 1659 jumentorum alens ibid.
Parabant auxilium ferre 1196 cœnam 1173
Parabat vaſtare agrum 1028
Parabili victu contentus 394
Parabilis 1266.1267 ægrè 883
Parabola 247
Parabolicus ibid.
Paradiſus
Paradoxa dicens 940 oratio 1243 ibid.
Paradoxè loquor ibid.
Paragrammate utor 338
Paragraphi ibid.
Paragraphus ibid.
Paralleli circuli ibid.
Paralyſis 128
Paralyticus 566.986
Parando victui apta civitas 1267
Paranete
Parapherna bona 1094
Paraphraſi utens 1388
Paraphraſis 1758
Parare 531 cœnam 418 condimenta ciborum 1477 prandium 1282
Parari cœnam
Pararius 1172
Paraſanga 1120
Paraſitor 1243
Paraſitus 329. 823. 964. 1006. 1465 gravis ibid. ſum. Ad paraſitum pertinens ibid.
Parata bene ara 1612
Parato viatica 1173
Paratu difficilis 1272 facilis 1613 facilis 1272
Paraturum eſſe cœnam 1613
Paratus ¶ Confectus 1478 recens 1613, 2. ¶ Qui eſt in promptu 189. 195. 531. ¶ Promptus, ſuccinctus 1181.1523.1655. ſum ibid.
Parca 82
Parcæ 1020
Parcarum dux 42 ſilum 811
Parcè 132.321.568.1499.1721 bibentes 349
Parcebatur nulli ætati 1721
Parcendo farinæ. Ind. φε. non parcendo 1721
Parcens farinæ. Ind. φε. Non parcens 1721
Parcere nemini 1721 non ibid. pecuniis ibid.
Parciſſimè 1152
Parcitas 102.325.813
Parco 1721 non ibid.
Parcum eſſe 1792
Parcus 132.324.325.683.813. 946. 1499. 1577. 1578 1600. 1721, 2 ad famem uſque 790 nimis 326 ſum 1721 non ſum 1722 valde 837
Pardalis 1243
Pardus ibid.
Parem altitudinè habens 1699 autoritatem habens in ſuffragio ferendo 184 frontem habens 1182 portionem accipiens 1023
ad Parendum promptus 201 tardus 1262
Parens ¶ Genitor 303. 1630 antiqua 1050 omnium ibid. 2.
Parens citò 1262 difficilè ibid. facilè ibid. habens 608 imperio 200
Parent Athenienſibus 1696 rationi multa 419
Parentalia 22, 2. 780. 1210. 1580
Parentalis cœna 367
Parentant heroi 22
Parentare mortuis 22
Parentatio 22.781
Parentationes 848
Parentationis labamen 22
Parentem utrumque habens. Ind. αμ.
Parentes 303

Parentheſis 942
Parentibus diverſis natus 304 privo 1205
Parento 22. 885. unà ibid.
Pareo 100.101.103.199.201. 1259. 1261, 2. 1732. facilè 1262 in his 199 libenter 443 non 100.103.810 ¶ Subditione ſum 1599.
Parêre 99 conſilio alicujus 1260 dominio alterius 376. imperanti 103
Parere catulos 1632
Pares in pugnâ 1013 numero barbaris 691 cui vix ſunt vires noſtræ 677
Pari animo præditus 1844 celeritate 1585 dignitate 1640 dignitate præditus ſum 1583 honore qui afficitur, vel præditus 416. 1640 jure & conditione 690 lege 581 menſura 1472 ſorte qui eſt cum alio 805
Paria confero tibi 690 crura habens 1472 facere 1038 facio 138 pericula certaminum 1239
Paria tria amicorum 578
Paribus chordis conſtans 1818 indumentis amictus 1712 viribus 1239, 2
Pariendi difficultas 1631
Pariens amorem 1631 brevi tempore 1632 cæcos 1630 curas 1631 bis ibid. citò ibid. 2. difficulter ibid. facilè ibid. fœminam ibid. 'fructum ibid. geminos ib. hinnulos ibid. ignem 1632 mares 1631 monſtra 1632 multos ibid. omnia ibid. optimos 1631 ovum 1632 paucos 1631 rarò ibid. ſecundò 1631 ſingulos ibid. ſolicitudines ibid. tardè ibid. venenum ibid. vermes 1632
Parientes optimos & præſtantiſſimos 1133
Paries 1594. 1643 intergerinus ibid.
A Pariete ad parietem pertinentes 1643
Parietem communem habens ibid. effringo 1204 non habens 1643 obire ibid.
Parietes domus ad utrumque latus januæ 1180. perfodiens 1204, 2 perſcrutans furandi causâ 409
Parietis effractio 1204 foramen ibid.
Parietum perfoſſio ibid. 2
Parilitas 691.1333
Pario 902, 2. 977, 4. 1630. 1718 1775. animal. 1631 bina 308 1631 bis 1631 difficulter ibi facilè ibid. fœmellam ibid. fructum ibid. gemellos ib. geminos ibid. immaturum fœtum 1632 in 1630 inſuper ibid. intus ibid. marem 1631 monſtrum 1632 multa ibid. ovum ibid. primùm ibid. tertiò 309. ¶ Metaph. 303 labore 1284.
Parior 902, 2. 1630
Paris menſuræ 1040 1041 momenti 711 1575, 3. naturæ 1779 ponderis 711
Paritas & æqualitas in aliquo certamine 141
Pariter 133 141. 222. 691, 2. 1161. 1555 cum ſole 133. ¶ Pari numero 195
Paritura quæ brevi eſt. 1630
Parium copulatio 1350
Parius lapis 1244
Paro ¶ Apparo, inſtruo 110 195. 531 754. 1003. 1266. 1267. 1173, 4. 1477, 2. 1612 1613. 1637. 1655, 3 antè 1480 cœnam 1350 facere aliquid 1196 inſuper 1480 me 1478. 1655. me ad interrogandû 31 me ad pugnam 839, 2 me viciſſim 1480 ¶ Acquiro, comparo 1256 1266, 2. 1480.
Parochi munus 552
Parodia 54
Perparodiam dico 1327
Parodiæ formam habens ibid.
Parodiarum ſcriptor. ibid.
Parodias ſcribo ibid.
Parodus repetita & ſecunda 1131
Paropſis 1672
Paror ¶ Accingor, inſtruor 1522
Parricida 128.885.1723,3
Parricidium 885
Pars 352. 1019, 1. 1020, 4. 1022 1429. 1634 bona 1393. corporis 1029 decies millena 1022 decima ibid. dimidiata ibid. duodecima ibid. major 1364 quarta 1022 1023 quinta, ſexta, ſeptima, tertia undecima 1022
Parſimonia 1465. 1566. 1600 1721, 2 nimis tenax & reſtricta 790 Abſque parſimoniâ. 1721
Parta res quovis modo 23. Quæ parta ſunt 882
Parte carens 1020, 2. A parte ſolum unâ 1146. Ab unâ parte, ab alterâ parte 483 ab utraque 146. 1209. Aliâ in parte 126. Eâ parte 125 1299. Ex parte 175 cognoſco 1107 aliquâ 1209 alterâ 530 eâ 1225 ſolùm unâ 1066 utrâque 146. Quâ parte 1209. 1210. Pro mea virili parte 1019. pro ratâ parte ib.
Partem accipio 1019 accipio unâ 1021 accipio ſortitò 912 ampliorem ſeu majorem habeo 556 capio ſortitò 1020 habeo 551 minorem habeo 556 tribuo 1023 In partem alteram 530, 2 alteruram 464 omnem 1245. 1246 utramque 147 464, 2 utramque verſo 147. ¶ Partem gerere ſe, id id eſt, liti ſe offerre 528 gero me. ibid.
Partes duæ 1022 duas habens 1022 exiguas & breves habens 1020 quinque habens 1023. In partes duas diſſectus 1605 duas feco ibid. duodecim diviſus 1022 multas diviſus 1021 quinque diviſus ib. tres divido ibid. In omnes partes 1145 ¶ Factio, ſtudia 1019 In neutras partes tranſeo 147. ¶ Conditio, dignitas. Partes poſteriores 1698 primæ 1386. 1387 primas eripio 1386 primas obtineas in aliquo opere 504. primas obtineo 1386. 1387 primas obtinere 104 primas vindico mihi 556 priores 1386 priores ambio ibid. priores amitto ibid. priores obtineo ibid. ſecundæ 377 378 ſecundas obtines actionis 500 ſuperiores 556 ¶ Officium 1581. Partes tuæ ſunt 497 1823
Partialis 352.1020
Partiarii 912
Partibus carens 1020, 2 conſtans craſſis 1021 diſſimilibus vel diſſimilaribus ibid. duabus 1020 magnis 1021 multis ibid. parvis ibid. ſimilaribus ibid. tenuibus ibid. 2 conſtare magnis ibid. Ex partibus magnis ibid. A partibus alicujus ſtare 572. 1037. 1761. Philippi ſtare 1375 noſtris ſtans 439 tuis ſto 706
Particeps 551 804 819. 820. 1019. 1021, 2 fieret ſepulturæ 1023 fieri cujus aliquis poteſt 921 fio ibid. 1019. 1023. fio viciſſim 921 malorum operum 1124 ne ſis 571, non 820. 1021 ſum 382. 551, 2. 570. 820. 921. 932. 1019, 2. ſum unà 551.
Participandi vim habens 921
Participatio 551, 2. 570. 921, 1022 nulla 820 quæ viciſſim fit 921.
Participativus 551
Qui Participatur ibid.
Participem eſſe periculorum 820 facio 819. 1019. fieri utilitatis 921 reddo 911. 1023.
Participialis 551
Participium ibid.
Participo ¶ Particeps ſum 1202. una 551. ¶ Participem facio 399. 400. 1019.
Particula 1019. 1020. 1602.
Particulæ carnium minutiſſimæ 378
Particularia 488.1019
Particularis 1019
Particulatim ibid. 1201
Particulis craſſis conſtans 1020
Partientes multipliciter artes 1201
Partim 1209 partim quidem partim verò 1125. 1413.
Partio ¶ partus 902. 977. 1630. 2
Partior 76. 350. 351, 4. 352, 2 1019, 2. 1020, 2. 1021. 1089 1090, 3. iterum 352
Partiri 1020 ſubtiliter. 503
Partis alterius qui eſt 1021 unius ibid. unius pro aliâ poſitio 1020
Partiri inter ſe 1090 ſunt ſortitò regionem ſibi aſſignatam 557.
Partitio 351, 4. 352, 2. 1019 1020. 1021. 1089, 3. bifida 1779. inæqualis 1257 nova 1089
Partitor 1019
Partitores 1089
Partium brevitas 1020. craſſitudo 1021 ſimilaritas vel ſimilitudo ibid. tenuitas ibid. 2. ¶ Modò harum modò illarum partium 127.
Partu communi editus 1631 edo 1630, 2. edor. 977, 2. facili utor 1631. felix ¶ 1133 immaturo editus 1631. infelix ibid. non editus 977 primo editus 1632 recens vel recenti editus 977 1631 ſecundo editus 1631. In partu laborans ibid. laboro ibid. Vnâcum partu edo 1630, 2.
Partui vicina ſum 1630 vicinus ibid.
Partum abigens vel elidens medicamentum 138 accelerans 1631 crudum edens 1632 depono 1630, 2. edo ibid. ejicio 243. furans 1631 perfectum edens 1632 perfectum edo ibid. Ad partum conduco 1630. pertinens 977. Circa partum laboro 1631
Parturiens 1630
Parturientem enitentem adjuvo 991
Parturientis dolor 1133
Parturientium ſellæ 977
Parturio 997, 3. 1133, 2. 1630
Partus ¶ Acquiſitus 1267 haſtâ 883.
Partus, us 902, 2. 991, 997. 1630, 5. celer 1632 difficilis 1631 facilis ibid. fœmineus ibid. geminorum ibid. monſtroſus 1632 paucus 1631 perfectus 1632. ¶ Partus dolorem expertus 1133 dolores non ſentiens Ind. αν. doloribus crucior 1133 numeroſitas 1632. Ad partus celeritatem conferens ibid.
Partus infelices edo 1631 paucos edo ibid. pulchros edens ibid. Circa partus laborans ibid.
Parva folia habens 1772
Parvæ rei rationem habens 946 rationem habeo ibid.
Parvam rem in pretio habens aut magni æſtimans 946 rem magni facere ibid.
Parvas res augere verbis 58 res magni æſtimando 946 ſpicas ferens 1515
Parvè 1055
Parvi momenti 284. 1055. 1753 pretii 284. 1055
Parvi facere 134.
Parvifacio 1714,3
Parvipendo 81
Parvis partibus conſtans 1021
Parvitas 1055
Parum 284. 1039. 1055, 3. 1152. aberat quin 953 abeſt quin 383 cum abfuiſſet, quin expugnaretur 953 abfuit quin 436. 763. 1242. abſum à ſpecie fœminæ 952. abſunt à morte 1733. animi inertæ 1151 aquæ habens 1691 bibens 1312 credens ſeu fidens 1263 hoc tibi videtur niſi etiam, &c. 114 refundens 1808 ſeminis emittens 1505 Quid, tam parum curas? 238
Parvos acinos habens 1430 fructus ferens 751 oculos habens 1179
Parus 64

Parvulus 1055 1635 1879
Parvum 285 caput habens 780 caudicem habens 1520 nasum habens 1433 orificiũ habens 1536 os habens 1537 peplum habens 1287 reddo 1055,2. saxum 238. semen ferens 1505 stipendium accipiens 1058 ventrem habens 818
Parvus 238. 284. 470. 957. 1055, 2. 1057, 2. 1152,2. 1254. 1257. 1635. 1679,2. 1713 aspectu 238. fluctus 809
Pascendi actio 1091 jus in alieno vel inter se ibid. scientia, ibid.
Pascendis bobus aptus 1092. multis aptus 282.
Pascendo progredior 1091
Pascendorum pedestrium animalium peritus 1092
Ad Pascendos homines pertinens ibid.
Pascendum 281
Pascens ibid. agrestia 1091. in agro ibid. boves 1092. 1724 equos 1092 in solitudine ibid. in sylvis. 1724 solus 1092. 1724
Pascere animum 526 boves 1848
Pascha celebrare 537
Pasci qui solet in sicco 1092 solitus unà 1091 spe bonâ 827
Qui Pascitur in mari Ind. Sus in montibus 1092 noctu ibid. per se ibid. retrò ambulans, vel retrorsà cervice ibid.
Pasco 281,2. 282. 827,2. 1089 1091, 3. 1356, 2. 1358. 1464,2. 1723. 1812 abundè 1812 boves in alieno 1091 827,2. 1724 gramine 1819 in 1724 jumenta 1660 super 282. 1724 ¶ Metaph. 827
Pascor 1091,2. 1723 betis 282 circumquaque 1091. ex 1724 gramine viridi 1702 in 1091 in montibus 1092 simul 1091
Pascua 281. 1091
Pascualis 1091
Pascuarium commercium ibid.
Pascuis abundans 282 carens 281 iisdem utens 1091. A pascuis qui veniunt ordine incedentes 1519. In pascuis degens 1091,2
Pascuum 1021
Pascuus 282. 1091. locus ibid.
Passæ manus 1696
Passer 1549
Passerculus 1549. 1550,2
Passeris in modum strido, 1550
Passim 463. 1246
Passio 1247 innata vel intrinseca 1249 perpetua 1248
Passioni obnoxius 1247 per petuæ & sempiternæ obnoxius 1248
Passionibus humanis obnoxius ibid.
Passivè 1248
Passivum verbum ibid.
Passos capillos habens 443
Passus ¶ Amplus 1297. 1510
Passus ¶ Perpessus 1576 gravia 1249 multa 1577 nihil 1249 omnia quæ patienda sunt 1375.
Passus, ûs 230. 1191. 1192. 1339. ¶ Per passus metiri 230
Pastæ aliquantum 1516
Pastilli 826. 1746
Pastillus 196. 1566. 1662
Pastinaca 1515 agrestis 1748 marina 1671
Pastinatio 1469,2
Pastinum 244
Pastio 281
Pastor 142. 281,4. 282. 844. 1091. 1356,3. 1456. 1724,2 Ind. ☞. asinorum 1724. boum Ind. ☞. caprarum 1091 equorum 828. 1724. jumentorum 1660 ovium 1046. 1092. suum 1724,3.
Pastore carens 1567. E pastore natus 1356
Pastores 848
Pastorum amans 1356 princeps ibid.
Pastoralis 281. 827. 1091. 1356, 2. cantilena 827 virga aculeo præfixa 94
Pastoritia vita 1091,2.
Pastoritii carminis modulatio 828
Pastoritiũ carmen modulor 827
Pastoritius 827. 1356,3. cœtus virorum 156
Pastorius 827. 1356,3
Pastu superabundans 282 uno utor 1660. In pastum consumo 1846
Pastura suum 1724
Pastus benè 282. in deserto 1092. modò 292 multùm 1465 non Ind. ☞.
Pastus, ûs 281, 2. 1091, 2. 1677
Pastus copia 1724
Patefacere. ¶ Detegere 493
Patefacio ¶ Aperio, adaperio 1137. 1524. 1649 aditum 1266. 1352. ¶ Indico, manifesto, revelo 345. 388. 735. 736. 1048. 1397. 1704. 1705. 1706. 1714.
Patefacio ¶ Apertio 1137 ¶ Evulgatio, manifestatio 1705 1706 rerum occultarum 736
Patefactus ¶ Detectus, manifestatus 9. 1703. 1705
Patefio ¶ Detegor, manifestus fio 318. 735. 736. 1704.
Patella 958. 1450. 1672. parva 958. ¶ In genu 331 1075. ¶ Morbus arborum 958
Patens 563. 1297. latè 1130.
Patente ore 1080
Patentes literæ 408
Patentia populis profanis 761
Pateo ibid.
Pater 180,3. 303. 1241. 1252. 1775 factus est 1630. matris 1253 omnium 306 persequi est 1253. ¶ Autor & effector 1252. Tanquam pater res administrans 1093
Patera 373
Paterculum appello 1241
Paterculus 1241. 1253,2
Pater familiâs 376. 805 sum 376
Pateris gaudens Ind. ☞.
Paterna gubernatio 1093
Paternè 1253
Paterno affectu & amore ibid genere clarus ibid. 3. more aliquid facio ibid.
Paternus 1253,2. avus 1241. 1253
Patet ¶ Palàm est 388
Pathicus 66. 1154
Pati indigna 366 repulsam 467. ¶ Sinere 446
Patiatur malum 916
Patiendo intrinsecè 1249
Patiens 656. 657. 726. 862. 1034. 1575. 1576, 4. ærumnarum 1249,2. dolores graves 1133. ex se vel intrinsecus 1249. 1250 in faciendo opere 505 laboris vel laborum 1249. 1251. 1284, 1285 1570 malorum 726 multa 1577 multum ibid. nihil 1576 semper 1248 sum 726 865 toleratio 1033
Patienter 656. 658. 726. 862. 1576 audio 862 audire orationes 1034 fero 657. 862 ferre 1415 sustinens ærumnas 1251 tolerare 1032
Patienti animo præditus 1765
Patientia 548, 2. 726. 862. 1034. 1251. 1575, 1576
Patina 956
Patior ¶ Suffero, tolero 379. 547. 862. 916. 1247. 1516 1726 ærumnas 1644 facilè 1249 gravia idid. injuriam 403. 1251. mala 1250. me verberari 862 prius 1248 se vinci 567
Patrare cupio 422 facinus unâ 505
Patrari priùs 1644
Patrasti cædem 1598
Patre bono natus 1253 carens ibid. eodem genitus ibidem 3. malo natus ibid. valido & præpotente natus ibid. 2. A parte ibid. acceptum imperium 400. denominatio 1167 denominatus ibid
Patrem appello 1253 deferens ibid. furem habens ibid.
Patrem familiâs deceus 376
Patres conscripti 339. ¶ Majores 1252
Patri adversans 1253
Patria dea 1834 terra 1235
Patria 295. 1253, 2 mala cui est 1253 nostra 439
Patriâ facesso 1478
Patriæ amor 1254 perditor 128
Patriarchæ 199
Patriarchæ domus ibid. Ad patriarchas pertinens ibid.
A Patribus, id est, a majoribus traditus 400
Patricida 1416
A Patriis institutis deficere 394
Patrimus & matrimus 618
Patrio more 1834
Ad Patriotas pertinens 1253
Patris amans 1254 bona habens vel possidens 557 imperio regor 1093 pater 1253 percussor 128 1680
Patrisso 1253
Patrium esse 885
Patrius ¶ Paternus 1834 ¶ Vernaculus 1834,2
Patro 1643 priùs 1644
Patrocinabor 460
Patrocinari alicui 493
Patrocinii merces 69
Patrocinio destitutus ibid.
Patrocinium 19. 705, 2 causæ 404
Patrocinor 19. 20. 48. 273. 404,2. 703. 705, 2. 937. alicui 21
Patrona 705 urbium 1362
Patronum moro munus 1093
Patronum non habens 704
Patronus 19. 404. 474. 705, 2 1253. sum tibi 1482 urbis 557
Patruelis 49. 153. 154
Patruelis filia 154 filius ibid.
Patruelitas ibid.
Patruus 49. 307. 313. 626. 1093
Pauca folia habens 1772 pecunia 1055 somnia habens 1163
Paucâ aquâ contentus 1691
Paucarum rerum indigentia 387
Paucas pennas habens 1394
Paucies 1152
Pauciloquium 1073
Pauciloquus 494. 1073
Paucior 470
Pauciora loquamur 611
Pauciores quàm triginta 470
Paucis 284,2. 392. 1679. comitatus 1152 complexus 79 contentus 189. 387 contentus animus 189 dicam 1604 egens 387 è locis 1152 in locis ibid. scripsi ibid. Cum paucis ibid. Vnus è paucis ibid.
Pauciſſimo numero ibid.
Pauciſſimus 470. 1152
Paucitas 470. 1152 amicorum 1748 annorum 533 fidium 1818. Ad paucitatem redigo 1055.
Pauco cibo utor. 1465
Paucos liberos habens 1236 ordines habens 1519 pariens 1631 partus edo ibidramos habens 1134 versus continens 1519. Ad paucos redigo 1152
Pauculus 1254
Paucus 188 238. 1039. 1151. 1254. 1499, 2. partus 1631
Pavefacio 619
Pavefactus 214 valdè 619
Paveo 156. 365. 1579, 2
Pavesco 50
Pavida 1395
Pavidè 362
Pavidus 48. 361. 362. 1395, 3. 1396. 1740 admodum 362. 1579 non ibid. 2. valdè 1338
Pavimenti genus 1442
Pavimento 441.
Pavimentum 358. 440. 1217. vermiculatum 160
Pavio 441. 971, 2. 1257
Pavito cervi more 470
Pavitus 877, 2. 971 non 443
Paulatim 284. 285, 2. 610. 755. 1152. 1667. abire 573
Paulisper 284
Paulo 1152. 1242 absurdius 1242 antè 28. 195 minus vel paulò plus 485 minùscentum 386 pòst 1037, 2.
Paululum 598. 610, 612. 1057 1152. 1211. declino 1653. sublevans se 612. Ad paululum temporis 1057.
Paulum 284. 1055. admodum 1055 auscultа ibid. mellis ibid.
Pavo 1587
Pavor 366. 1203. 1337. 1394. 1395, 3 attonitus 1396 stupidus 619
Pavore attonito exterreor ibid.
Pauper 387. 558. 714. 724. 804 883, 2. 1151. 1270. 1283, 3. 1460. 1555. 1800. animo 1283 factus ex divite 518. fio 1396 jactabundus 1443 sum 1283, 2.
Paupercula 1283, 2
Pauperculus ibid.
Paupere in domo ibid.
Pauperem facio 1395
Pauperes 870. 1787
Pauperior 1283 fio 471
Pauperrimus 1283
Paupertas 1270, 1283, 2. 1800
Paupertate premi 306. In paupertate vitam degere 577
Paupertinus 1397
Pauperum amans 1396 more 1283 voratores 1702
Pauxillulus 763, 2
Pauxillum 1211
Pauxillus 763, 2. 1152. 1254
Pax 457. 612 firma 261
Paxilli 790 retium 694
Paxillis affigo 1246
Paxillo affigor ibid. trajecto — affigor ibid.
Paxillus 244, 646. 1246, 4 terræ Ind. ☞.

PE.

PEccans 116 citò 1563 mente Ind. ☙. in orphanos 117
Peccare facio 135 in aliquem ibid. in Jovis mandata 116 in minervam ibid. in parentes 135 multa in aliquem ibid. non, vel non posse ibid.
Peccasti in nos 1029. qui sciens, prudensque peccat 116
Peccata 1105
Peccati expers 135
Peccato carens 1320, 2. Pro peccato quod penditur 1029 sine 135
Peccator 3. 116, 4. 117. 135. 1618. Ind. ☙.
Peccatores 108
Peccatrix 3. 116. 135
Peccatum 3. 116, 2. 135, 3. 269. 449. 1029, 2. 1106. 1315, 2. 1320, 2. 1562 ad circumcingendos nos proclive 705 commissum per ignorantiam & imprudentiam 1107 committere 1347
Peccatur 135
Peccavit in deos 1037
Pecco 3. 116, 3. 117, 3. 135, 4. 269. 1320 contra legem 1105 in 117 per vinolentiam 1146.
Pecora multa alens 1659
Pecoribus carens 959
Pecoris dives 1256. 1387
Pecorosius 1046. 1659
Pecten 885. 1118. ¶ Radius textorius 776. ¶ Pubes 785 885
Pectine seu radio pulso 866
Pectines vendens 1410
Pectini similis 885
Pecto 885. 1263, 4
Pector 885. 1263, 2
Pectorale 939. 1532.
Pectoralis fascia 385. 1587
Pectore angusto præditus 664 audaci præditus 746 lato præditus 1531 toto 657 E pectore ejicio 1803. Ex pectore loquor 1531. In pectore aliud clausum habens aliud in linguâ promptum 1109 dæmonem habens & futura prædicens 1001 sub pectore qui est 1528
Pectore applicatus seu appositus 1531 applicatus anteriùs 1528 applico ibid. circumfusius 1531 oppositа pars 1528 subdo vel subjicio ibidem. subjecta pars ibid.
Pectoris anterior pars 1531 locus 1531 medium ibid. munimentum, ægris 73 penetralia 1531 percussio 1681 summa pars 1531. In pectoris sinum recipio 1528
Pectorosus 1531
Pectunculus 885
Pectus 663. 990. 1528. 1531 1803 æneum habens 746 bonum habens 1528 callidum habens ibid. cingens. ibid. circundans 1531 ferire 1528 hirsutum habens ibid. latum habens ibid. plango 1680, 2. 1681. profundum habens 1528 tectum 1181 tundens 1680. 1681. varium habens 1528. Intra pectus qui est 1531
Pectusculum 1531
Pecualis 885
Pecuaria ars 1387 piscina ibid. res ibidem. stoliditas 885
Pecuarius 281. 885. 1387
Pecudes prædando abactæ 950
Pecudum more 885 pastor 1660 venditor 1411
Pecuinam in naturam degenero 886
Peculiarem formam habens 1068
Peculiari modo 1294. 1656
Peculiaris 77. 668 maximè 668 modi 1656 populus 571 ratio loquendi 941
Peculiariter 77. 668
Peculiarius 668
Peculium 1272
Pecunia 184. 1791 fœnore occupata 501 proba 413
Pecunia abundans 184 abundo 1825, 2. carens 1792 1825, 2 careo 1792. 1825, 2 emptus 1850 emungo 1825. numeratâ vendo 1409 permuto 184 spolio 1792
Pecuniæ abundantia 1825 amans 184. 1825 non amans 184 avidus 1825, 2. avidus sum 184 coactio 935 comparandæ deditus 1825 comparandæ peritus ibid. comparatio ibid. contemptus negligentiaque ibid. cupiditas 184 1825 cupidus sum 1825, 2 divisor 351 multum habens 1793. 1825 penuria 1825, 2 serviens 611 theca Ind. ☙.
Pecuniæ 1824
Pecuniam colligens 935 colligo. 1825 constituo 1582 exigo 184. 1357 habens 1793 repræsento & ante diem solvo 1600. Ad pecuniam colligendam institutus 935
Pecuniaria res 1825
Pecuniarius 184
Pecuniarium collectio 1825
Pecunias comparans 1355 exigere 1376 exigo 935 magnas cùm conquisivisset 497
Pecuniis destitutus 184 invalidi 427
Pecuniola 184
Pecuniosus 1825, 2. admodum ibid.
Pecus 281, 2. 885. 1045. 1387, 3
Pedales scrobes 274
Pedalis 1369
Pedamentum 1627. 1794, 2 vitis 737. 1145
Pedanei judices 405
Pedàneus 1369
Pedatim gradiuntur 1472
Pedatus 1369
Pede collato 1369 communi socioque iter faciens 1371 metior 1369 pressò ibid.
Pedem averto 1652 aufero 1733 circundans 1372 confero 234 figere 509 firmo 1532 infero 232 ligneum habens 1372 movens 510 pono in 232 referendo 1369 refero 467. 1374. 1544. 1545, 2. 1547. 1651. 1833. refero unà 1544. referre 31. 1369. referre cogo 1547 reflectens 1372. reflecto 1542 subduco 1786 unum habens mensa 1372
Pedes 1472 agito 1559 curvans 1371 decem longus ibid. habens 1373 habeus æreos ibid. albos 183. 1370 1372. 1373. argèteos 1259 1370 asininos 905 asperos & scabros 1373 aureos ibi cæruleos 1259 celeres 183. 507. 1372. centum 1371 decem. ibid. distortos 1371 1372 draconis Ind. ☙. duodecim 1371 eburneos ibid. firmos 1372 graciles ibid. grandes ibid. hircinos 1373 illotos 1370 infinitos 1372 integros 1370. 1372 latos 1372 leporis ibid. longos 1371 magnos 1372. 1373. malos 1371 molles 1372 multos ibid. novem 1371 nudos ibid. oppositos 1370 planos 1372. pulchros 1371 rectos 1372. rubeos 1371 septem ib. 2. sex ibid. 2. tauri 1373 teneros 1372 tumentes ibid. validos 1371 1372 veloces habens 1370 jacio, seu jacto 1559 implico 1374 ligo 1369 mensæ ibid. metrici ibid. senos longus 1372, 2 trahere ægrè post se 1557 truncatus 1371 Ad pedes demissus 1610 ipsos pertingens 204 ipsos usque dependens 607 Ante pedes 1366, 4. 1371. juxta pedes 1369
Pedes, peditis 1259, 2 sum 1014. 1259.
Pedester exercitus 1259, 2.
Pedestrem pugnam committo 1013
Pedestres copiæ 1259, 2
Pedestri itinere 232. 1257. 1259 oratione 1259
Pedestris 1259. 1518 pugna 1014. 1259 oratio 1259 orationis scriptor 341
Pedestrum animalium pascendorum peritus 1092
Pedetentim 230. 1369. 1569 Ind. ☙.
Pedibus altis insistens 1373 in altum exporrectis sive extensis 231 bonis præditus 1371 carens 905. 1370. 1372 carere 1370 celer. 153. 190. 1373, 2. 1374, 3. 1849 claudicans 1373 conficiens iter celeriter 1370 conveniens 1372 deterior 1374 dimensio facta 1369 facere iter 1259 facere iter qui potest ibid. faciens iter 1370 facio iter 1267. 1269 indefessis currens 1370 infisitendo atque intendo 1369 intentus ibid. lasciviens 1373 mollibus prædituş 3 nudis incedere 1371 plaudens 877 ruptis sum 1800 solidis prædituş 1371. 1372 sonum reddens Ind. ☙. strepitum edens 877 subnixus 1373 suis ipsius 1370 summis insistendo ibid. valens 190 ventos æquans 1372. A pedibus sum 96. 1666. E pedibus 1371
Pedica 406. 636. 1024. 1256 inevitabilis 1256
Pedicæ 1815
Pedicis obligo 1369 vincio 1256, 2
Pedicula 24
Pediculari morbo laboro 1744
Pedicularis herba 1515 morbus 1744
Pediculi pomorum 1750
Pediculs scateo 1744
Pediculo carens fructus 1059
Pediculorum esor 1700
Pediculos colligo 1744 edere 1675, 2 Ad pediculos procreandos aptus 1744
Pediculosius Ind. ☙.
Pediculus ¶ Paruus pes 1369, ¶ Vermis 747 1744. ¶ Quo fructus & folia appensa sunt plantæ 1059
Pediolus 1369
Pedisequa 96. 142. 491.
Pedisequus 96. 491. 1234. sum 96
Peditatus 1259, 2
Pedites conserti 1389
Peditum præfectus 202
Pedo 260, 3. 1192, 3. 1845 clàm 260
Pedum 1421. 1787
Pedum dolor 109 dolore laborans ibid. fissurâ laborans 1800 integritas 1371 multitudo 1371 nuditas 387 pernicitas 1849 planus sus 880 umbrâ protegens se 1373
Pegasus 1299
Pejero 1193, 3
Pejor 735. 1800
Pejus 725 habere se 1070

In Pejus digero 205
Pelagus 1137.1273.1688
Pellacia & illecebræ 34
Pellax 34.37.70
Pelle destitutus 1433 includens 429 intego 1530 lapideâ tectus 1433 nudatus 374 nudo ibid. 378. obtego 419,2
Pellem asperam & scabram habens 374 crassam habens ibid. detraho ibid. 424.957 dissecans 1609 gesto 1734 hinnuleam gesto 1087 tenuem habens 374
Pellens dolores 1720
Pellere in exilium 469,2
Pelles ovium Ind. ☉. tentoriæ 409 subigo 378
Pellex 1586
Pellibus amictus sum 1734 vestitus 410
Pellicea tunica 410. vectis 1084.1512
Pelliceam tunicam gestans 410,2
Pelliceo peplo indutus 1287
Pellicere 29
Pellicium sagum 1464
Pelliceus 1500
Pelliciendi artificium tenere 684 vis pelliciendi homines 30
Pellicio 37. 38. 330. 730. 731. verborum lenocinii aut aliis artibus 37
Pellicior 624
Pellicula 374.1693
Pellis 293,2. 374,5. 409. 997. 1006. 1046. 1084. 1433. 1489. 1500. 1530. asinina 1168 bevis eruda 281 bubula 280 canina 903 detracta recens 375 concinnata pondum 293 feræ detracta 1554 hinnuli 1087 hominis 161,2 lupina 979,2 ovilla 1147 ovina 1046 quæ præcingitur 1489 rugosa & exucca senum 1559 taurina 1584 villosa 1084 cum villo suo ibid. 2 vitulina 1068 ursina 190
Pello 792. 879. 1116. 1847. in exilium 1740. sedibus 694. 695. 696 stipite 1551.
Pellor 1847 sedibus 695. 696
Pelluciditas 1705
Pellucidum ibid.
Pellucidus 215. 216. 446,2. 1686. 1705, 3. lapis 982. sum vitri in modum 1686
Pelluvium 933.1104
Pelta 1277 parvula ibid.
Peltasta ibid.
Peltastica scientia ibid.
Peltatus 1277
Pelvis 206. 933. 956. 974. 1276 parva 956
Penaria cella 1629
Penates dii 307
Pendemus abs te 481
Pendens ab aliquo 545 utrinque 867.
Pendentes è nutu meo 194 ex voce illius, velut ex sacrâ anchorâ 545
Pendeo 57. 91. 194,2. 760. 866 867. 868 animi 107 194
Pendère animi 1270. 1271. ex vultu alicujus 194 faciunt nos ex tot hominum judicio ibid. spes dicuntur ibid. ¶ Pendus habere 475. minus 42
Pendere 1724 pensiones 245 pœnas 1356 tributum 31. 32. 351
Pendat unum ex altero 194
Pendo 245. 1599. 1600,3. 1624 1641,2. 1642,2. 1727. 1728 tributum 1728 vicissim 1642,3. unà 1642.
Pendulus 866,2 sum 57
Penè 1055. 1211. 1242
Pene crasso qui est 1367
Penem arrectum habens 1193 crassum seu tumidum habens ibid. fugens 1220,2
Penes eum jus erat mittendi 898 jus est hujus rei efficiendi ibid. jus fit distributionis ibid.
Penetrabilis 1266. 1272
Penetrale 777. 1080. 1832
Penetralia pectoris 1531
Penetrans 1272 1609, 2 ad longinqua 1269 ex adverso Ind. ☽ facilè 1266. omnia Dei oculus 598. vox 1609
Penetranter 1601
Penetrare facio pulsando 879
Penetro 458. 549. 677. 1099. 1291 1608. 1673. Ind. ☽ splendore & fulgore 926
Penicillo vulneratio indito curo 1069
Penicillus ¶ Graphium stylus 333,3. 1472. ¶ Liniamentū conceptum 1632,2.
Peninsula 1011,2
Peninsulæ figuram gero ibid.
Penis 756. 1286. 1369. 1451. 1504. 1571. coriaceus 1152 1710 erectus 1710 ligneus ibid.
Penitior 461. locus 229
Penitissimus 481. 482. 1080. locus 229
Penitùs 80. 102. 164. 229. 393. 625. 1245. 1246,2. 1385 turpis 86
Penna 1392
Pennarum crusta 453 mutatio annua 1394 productio 1392
Pennas habens duas 1393,2. longas ibidem multas 1394 paucas ibid. similes ibid. varias 1356 variegatas 1394 purgo rostro 1393
Pennatum animal 1392
Pennatus 1392,2. 1393. 1394. benè 1393 malè ibid.
Penniger 1737,2
Pennis agitatus 417 carens 1393,3 instruo ibid. tectum habens corpus universum 1394
Pennosum tegmen in avibus 1392,2
Pensatio meritorum 139
Pensi nihil habens 947. 1171 nihil mihi 710
Pensile exercitamentum 90. 91 vas aut receptaculum 866,2. 867
Pensilis 866,2. 867
Pensio 246. 1727
Pensiones pendere 245
Pensionis pretium 549
Pensitatio ¶ Pensio 1725. 1727 1728 annua ad bellum gerendum 1583, 2. tributi 1600
Pensitator tributi 1734
Pensito ¶ Pendo 1599 tributum 935. 1734. ¶ Trutinâ 1673
Pensum qui dat 401
Pentateuchus 1613
Pentecoste 1286
In Penu custodio 1577
Penuria cella ibid.
Penula militaris 1013
Penultima syllaba 961 In penultimâ acutum tonum habens 1592
Penultimus 1599 sum 961
In Penum repono 1577
Penuria 386,2. 515. 558. 1272 1499,3. 1698, 2. 1797, 3. annonæ 1465 aquæ 1690, 3 rei frumentariæ 385
Penuria annonæ laborans 1465 laboro 1499,2 laboro aliquantum ibid. In penuriâ versari 306
Pepedit 1010
Pependit penas 1642
Peperit 901 filium 977 Quæ peperit 1630 infeliciter ibid. nondum Ind. ☉. nuper 1631 primùm 1632 recèns 1631
Pipigerunt cum illis 234
Peplo carens 1287 extenso & promisso indutus ibid. pelliceo indutus ibid. uno vel simplici indutus ibid.
Peplum 1287 fluxum & longum gestans ibid. parvum gestans ibid. pulchrum habens ibid. 2. tenue & subtile 561
Per 146. 149. 175. 392. 461. 462. 489. 754. 755. 1037. 1242. 1388. 1693. 1696 accidens 234 almâ nocte 393 cadam prehendere 462 Christum rogo te 1693 clypeum transit 392 deos immortales 1739 exercitum totum 1242 fas & nefas 402 forum transeo 1267 invidiam 1388 iram ibid. ipsum ne sapere quidem nobis licuit 1696 locum sylvosum 149 manus 380 manus trado 398. 435 me facio 500 mediam turbam elabor 428 medios evado 1314 mensam 755 montes palantes 149 noctem 1696 omne id tempus 1242 omnia 755 1246 otium 612 1572, 3. Phœbum oro atque obtestor 146 populos ordina viros 755 populum 149 quaternos 461 singulos annos 149. Teucrum 462 totam Judeam 754 totam vitam 264 totam vitam tutus fuit 305 totum annum 461 totum diem 605 606 vestigia 755 vices 139. 380. 605. 1059, 2. 1655 vim 263. 264. 860 vitam 149 unum diem 488 urbem Ind. ☉. urbem incedens 149 Jurare per 755
Per se 222. 755 artem tenens 1615 consistens 707 consummatus 1598 qui convolvitur 455 credibilis Ind. ☉. currens 1665 dominus 899 efficiens 501 elaboratus 1285 esse Ind. ☉. facere 488. 1378 faciens, non aliandâ operâ 500 faciens iter 765 faciens finem 1598 factus 1349 fundamentum habens 625 fusus 1808 genitus 977 injungens aliquid 1582 manifestus 388 mixtus 771 772 qui movetur 1665 natus 1780 operans 500. 501 qui pascitur 1092 pater qui est 1253 perfectus 1598 potens 427 pugnare 1012 temperatus 771. 772 vivens 577 volitus 893
Pera 172. 293. 343. 375. 717. 787. 908. 909. 1305 hyberna 1117 pastoralis 717
Peracta est res 1375
Peractâ re consilium capere 1043
Peractio 1599 sacrorum 22
Peractis judiciis 405
Peracutus 1170 clamor ibid. morbus ibid.
Peralorum. Ind. ☉. similis 909
Peragrè fero 5
Peragi 1597
Peragit ea, quæ sacer ritus præstituit ibid. Dum peragitur funus 1599
Peragere reum 574
Perago ¶ Ago, administro, efficio conficio 168. 169. 508. 1267. 1290. 1377, 2. 1599, 2 ¶ Celebro 1597. 1599 sacra 502. ¶ Rerum 115. 405. 920.
Peragrans regionem suspectam 1128
Peragrare 522. 1112 orbem suum dicitur sol 523
Peragro 108. 574. 1517. 1755 classe 1522 & cognosco loca 711 mente 1131
Peram malam habens 1305. non habens ibid.
Perambilis 497
Peramarum reddo 1330
Peramarus 1299. 1308
Perambulo 231
Peramplus 1315
Peranno 483
Perarefacio 224
Perarida ligna 722
Peraridus 1123
Peraro 217
Peras vendens 343
Perbeatus 1151, 2
Perbellus 837
Percalidus 631
Percanto 53
Percelebris 801,3. 810
Percellat tibi animum 214
Percellens furore 1369
Qui percellitur non facilè 1338
Percello 619. 698. 1337, 2. 1579, 2. 1705 metu 214 simul 1251
Percellor 619. 698. 1337, 2. 1338, 2. 1396. 1579. Ind. ☉. Admiratione 1337 metu 214
Percenseo 187. 521. 933. 934. 937 nominatim 1165 populum Ind. ♎.
Perceptibilis ¶ Comprehensibilis, intelligibilis 633. 1107
Perceptio fructûs 750. ¶ Cognitio, comprehensio 918 998
Perceptrice facultate prædituś 918
Perceptus difficilis 381. 923 facilis 921
Perceptus 916
Percipere commodum 1347. fructum alicujus rei 423
Percipi qui potest ¶ Capi, recipi 423. 916. ¶ Comprehendi, intelligi 922. 1832 qui non potest 921
Ad Percipiendum aptus 918
Percipit ictum ferius ibid.
Percipitur voluptas ex eis 598
Percipio ¶ Capio, fruor 916 919. 1672 fructum 749. 750, 2. fructus terræ 73. ¶ Intelligo, sentio 84. 319. 918, 2. 921. 998. 1764. 1832 animo 319 mente 82 mente ante 1110 mente citò 192 sensu 84 sensu plane 83
Percipior ¶ Comprehendor 1832
Percitus 1728 furore 1015 furore gravi Ind. ☉. furore horribili ibidem. irâ 658 irâ sum 1031 œstro 1148, 3
Percoctus 560
Percolamentum 598
Percolatio 393. 597. 1693
Percolatum 612 quod est 597
Percolo 597, 3. 598 antè 1693 vinum 597
Percontando audio vel cognosco 712
Percontari qui amat 1403 de civitate 524
Percontatio 711. 1402, 3
Percontator anxius 1035
Percontatorius 1402
Percontaturus de patre ibid.
Percontor 471. 524, 3. 535. 711 712. 871, 2. 1402. 1403 insuper 1403 vicissim 524
Percoquo 1288, 2 prorsus ibidem.
Percrebrescebat rumor inter eos 1037
Percrebresco 1755 famâ 272
Percribro 395
Perculit eos subitò 453 mêtem undique 1633
Perculsa metu 361
Perculsæ sunt mentes omnium 417
Perculsus es amoris œstro ad stuporem usque 1394 sum 619
Perculsus 1336. 1337, 2. 1338 admiratione stupidâ 619 hastâ 1396 metu 701. 1720, 2 metu vehementi ibid. non 619 stupore & pavore ibid. vehementer ibid.
Percupio 1015. 1797
Percurram oratione 677
Percurrendi actio 1129
Percurrendo ibid. qui vix exponi potest 573
Percurrens 574 montes 1666
Percurrere aliquid 233 animo & cogitatione 521 oratione 1663 summariè 488
Percurri qui non potest oratione aut cogitatione 573
Oratio quâ percurritur aliquid 1129
Percurro ¶ Currendo pervenio, obeo, pertranseo 272. 522 633. 1129. 1130, 2. 1149 1544. 1663, 2. 1664 hostiliter 632. ¶ Enarro, explico, percurro oratione 521. 522. 573, 2. 1290. 1291 insuper 521
Percursio 1664 & transactio vitæ 1129
Percursu exercitu Athenienses 1663
Percurso populabundè 512
Percursus qui non est oratione aut cogitatione 573
Percussi 1336
Percussio 176 pectoris 182 1681
Percussit me magister 1236 nûmos ex stanno 840
Percussor 128. 217. 564. 1336 1679 patris 1680
Percussor em submittere 566
Percussus 1116. 1336 ære 1681 à cane 1338 hastâ ibidem jaculo 1680 locus 1336 manu 1338 non ibidem. telo 481 utrinque 1336, 2
Percussus, ûs 1336. 1679, 3
Percutere fœdus 1601, 1602 in maxillam 754 manibus 412
Percuti nummos jussit 840
Percutiendi actio 1336 vim habens ibid.
Percutiens femora 1680 graviter 1338 utrinque 1336
Percutio 128. 624. 677. 840 879. 1117. 1236. 1237. 1251 1336, 3. 1418. 1512. 1679, 2 1680 clavâ 1420 fœdus 1506 leniter 1836 monetam seu nummos 840. 843 securi 1276
Percutior 624. 1251. 1236 1336, 2. 1679 securi 1276 ¶ Cudor 840
Perdecorè 1380
Perdendi vim habens 1744
Perdendus 710 ante tempus 1154
Perdens fructum 752 horrendi in modum 1154 in mari 1745 penitus aliquem 1154 omnia ibid.
Perdere 400 juventutem 1649 sese invicem 1745
Perdicis modo callidè subterfugere 1292 pullus ibid.
Perdifficilis 1791
Perdisco 998, 2 accuratè 102
Perditè amans 497. 992
Perditio 1153, 2. 1154. 1744 mutua 1745 nautarum in mari ibid.
Perditissimus 1154
Perdito amore captum esse 497
Perditor 980, 3. 1153. Indorum 1154
Perditores domuum 1143
Perditrix 773. 1153 gigantum 1154
Perditum esse 461
Perditus ¶ Corruptus 1743 1744 in navi 1745 ¶ Deploratus, profligatus 710. 1153 1495. 1670 amor 923 plane 1153. 1154
Perdius 605
Perdix 724. 1292 parvus ibid.
Perdo ¶ Amitto 1153, 2. 1676, operam 1285. ¶ Corrumpo, pessundo 115. 133, 2. 134 168. 481, 2. 1193, 5. 1292 1416. 1448. 1670. 1743. 1744, 4. 1745. 1836. Ind. ☉. antè 1153. 1154. funditùs 1153, 3. malè ibidem. præterea ibid. simul 1745 vicissim 1153
Perdoceo 395
Perdoleo 109,2
Perdomo 356,2
Perdor ¶ Corrumpor, pereo pessundor 980. 1153, 2. 1743 1745
Perducens ad finem 1738
Perduci ad finem 1597, 3. Ad finem non perducitur 169
Perduco ¶ Deduco 36,2 ad exitum 1598. 1610. ad finem 1595. 1597, 2. 1598. 1644 1738. aggerem 1809. ¶ Prostituo 37. 1009
Perductio mulierum 37, 2
Perductor 594 ¶ prostitutor 37
Perductus ad finem 1599 1738
Perdurans 189. 1033
Perduratrix firmitas 1033
Perduravit ad nostram usque memoriam ibid.
Perduro 189. 862. 865. 1033, contra 1033 in 865
Perdendi vim habens 291
Peredens 275
Peredo 291. 525. 1674. 1700, 2
Quum Peregisset annos decem 1598
Peregrè abeo 390, 2. 1646 abigo 1119 ablegor ibid. adveniens 391 advenio ibid. 2 1119 agens 390 ago 1119, 3 ago in loco aliquo 391 profectus sum 1148 rediit 391 sum 390 qui non it ibid.
Peregrina commemoro 1120 sapio & loquor 1119 terra 569 vox 1784
Peregrinâ novitate turbor 1119 & novâ re perturbor 1150 voce utens 1783 1784
Peregrinans 390
Peregrinantes ad cujusque urbis mores contemplandos 632
Peregrinari solitus 390
Peregrinarum rerum & mercium exterarum amor 993
Peregrinatio 390, 2. 391. 1119, 2
Peregrinationibus carens 390
Peregrinator ibid.
Peregrinè vel peregrinorum more 1118. 1119
Peregrini hominis insolentia 1120
Peregrinis frequens 1118 institutis utor 1119 moribus præditus 1631 rebus & mercibus exoticis supra modum delector 993
Peregrinitas 1119
Peregrinitatis rei ibid. reus ago ibid.
Peregrino sermone utor aliquatenus 1120
Peregrinor 390, 2. 1119, 4 1646 à patriâ 390 in 391 simul 390
Peregrinorum expulsio 469 odium 1120 osor ibid.
Peregrinos expello 469. Ad peregrinos pertinens 1119
Peregrinum 127 & insolitum 33 loquendi genus 1784 me esse simulo 1119 vocabulum 327
Peregrinus 117. 122. 381. 327 378, 2. 391. 443. 444. 522 1083. 1105. 1118, 2. 1202 1646, 2. 1771, 3 aliquantum 1119 & ignarus sum ibidem.
Perelegans 735, 2. 837
Perelegantèr 735
Peremptio Ind. ♏.
Peremptor hinnulorum 1723
Peremptus recèns 1710
Perendie 460
In Perendinum 484
Perennes aquæ 1084 nubes idem
Perennis 304. 1084, 3 scaturigo fontis 607 vox 951
Perenno 90. 305
Pereo 1149. 1153, 3. 1422 1743. 1744, 5 antè 1153 circumcirca 1745 circumquaqi 1744 immeritè 1153 malè ibidem. miserè 784 prorsus 1153 simul ibid. 2. vicissim ibid.
Perequitare regionem 685
Perequito 468. 686
Perequitor 686
Pererro 1149. 1321, 2
Peresio 291
Peresum esse ibid.
Peresus 275
Perexiguæ vires 1101
Perexiguus 1152
Perfecta generatio 309 verba pronuntians 1536 Non perfecta fœdera 772
Perfectam vocem habens 1783
Perfectas manus habens 1800
Perfecte 102. 104. 168. 195. 196 507. 1597. 1598. 1599 bonus Ind. ☉. generatus 309 pronuntians 1783
Perfecti fœtus 309
Perfectio ¶ Absolutio, consummatio 168. 169. 196, 2 778. 872. 1290. 1329. 1597 2. 1598. 1599 boni Ind. ☉. operis 505. ¶ Integritas 558 1597. 1599, 2. Ad perfectionem alicujus rei conducens 195
Perfectionis summa 1599
Perfectius 1598
Perfectiùs 507. 1681
Perfector 505. 1597
Perfectrix 859
Perfectu difficilis 1330
Perfectum esse 558 & absolutum reddo 196, 3. 1597 1598 fructum pario 1632 pariens 309 parium edens 1632 parum edo ibidem. facinicium 1650. Ad perfectum reddendum valens 1599
Perfectus 103. 558. 954. 1217 1328. 1494, 2. 1527. 1527 1597, 2. 1598. 1599, 5 calculus 859 non 954 partus 1632 per se 1598 ut sit homo Dei 195
Perfectus serè 1599. Plusquam perfectus ibid.
Perfer & obdura 1578
Perferens ¶ Ferens 1718
Perfero ¶ Fero 1727 literas 833. ¶ Sustineo, tolero 948 1034. 1576, 4. 1577. 1648 1726. 1727 labores 1482 simul 833. 1728
Perferre animam 1282. ¶ Enantlare, perpeti 167. 555 laborem 1283 patienter 1032
Perfice desiderium seu votum 859
Perfici 859 qui nequit 168, 2
Ad Perficiendum idoneus 507
Perficietur 1597
Perficio ¶ Absolvo, conficio, effectum reddo 161. 169, 3 195. 196. 505. 507. 508

859,4.871.1289.1377.1595 1597.1598, 2.1599,2.1644 1699. 1738 antè vel citiùs 169 in 1598. intus 1479 simul 169 una 1290. ¶ Impleo, præsto 1328. 1330
Perficior 168. 196. 859. 872 1289.1597.1598 ex composito & meditatâ fraude 1480 ¶ Impleor, præstor. 1328
Qui non Perficit conceptum 196
Perfidè 1195.1262.1507. violari ibid.
Perfidia 1262,2
Perfidus ibid.
Perflabilis 1343.1344
Perflandum aëri seu ventis expono 1846
Perflant cirros fumi 1838
Perflatilis 1434
Perflatio 1775
Perflatus, ûs 1343.1344
Perflo 228.1775.1343,2.1344 1838.1846, 2
Perflor 1344
Perfluens 1422
Perfluo 1084.1422.1423
Perfodiens murum 1204 parietes ibid. 2
Perfodio 1204.1469.1809 1837
Perforans clypeos 1609 tibias 1673
Perforatio 1636,4
Perforatus 1636, 4 benè ibid. eleganter ibid. non ibidem. 1673 subtus 1636 sum ibid. utrinque ibid.
Perforo 1291. 1608. 1609, 2 1636,6.1673, 2.1837. penitus 1268 subtus 536
Perforor 1268.1636.1673
Perfossi seu destructi sumus 1204
Perfossio 1204.1636 parietum 1204, 2
Perfractio 645
Perfricare caput 1668 frontem 1670
Perfrico manu 1671
Perfrictâ fronte 513
Perfrictio ¶ Refrigeratio 1845 2.1846
Perfrigerari qui difficulter potest 1846
Perfrigeratic 1846
Perfrigeratus ibid.
Perfrigero 1846,2 viciſſim ibid
Perfrigeſcens vix ibid.
Perfrigidus ibid. 2
Perfringere 1326
Perfringo 45. 182. 645. 1501 1633 Ind. ℏ ictu 1337
Perfruor 932
Perfuga 1741 sum 1064
Perfugium 428.1196.1545 1741, 3
Perfuncti magistratu 522
Perfunctoriè 235.504.1389 ago quidpiam 1470 facta res ibid. non perfunctoriè 399
Perfunctum esse disputatione 121
Perfunctus magistratu 121 periculo 1331. Ubi perfunctus fuerit morbo 1597
Perfunde calidis lavacris 74
Perfun dens 565
Perfundere acinacem cruore 1806 aquâ calidâ 168
Perfundibulum 1807
Perfundo 74,2.286,6.393.951 1017. 1415. 1421. 1690 1773.1805, 2.1807, 2. Ind. ☞. antè 286 aquâ 1690 aquâ haustâ 168 circum 393 delectatione 951 instando 1775 lætitiâ 665 laudibus 184 priùs 809 stillatim 1416
Perfundor 286.393.1425.1423 1773 lætitiâ 665
Perfungi laboribus 1412
Perfungor 121.1599
Perfusi 992,2
Perfusa pinguedine 1017
Perfusi erant 1415
Perfusio 74, 2.167.168.286,3 393.1415
Perfusor 1415
Perfusus ibid. aquâ 1808 sudore 1421
Pergam esse 579
Pergaudeo 656
Pergere viam 138
Perges considerare 570 injurius esse in me? 679
Pergo 843.1626 in instituto orationis cursu 1590
Perhibetur testimonium mihi 1005
Perhibeo ¶ Dico, memoro 799.801.1352 testimonium 1004.1005
Perhibeor ¶ Prædicor 1005
Perhorresco 1395.1667, 2 1766
Peri 519
Periclitando temerariè 791
Periclitans fœditione 790
Periclitari de vitâ 1661
Periclitati sumus de vitâ 790
Periclitatio 791 temeraria ibidem.
Periclitator ibid.
Periclitantur oculis 790
Periclitor ¶ Periculum adeo, in periculo verſor 47.790 888,2 capite 790 judicio 47 pro 791 temere ibid. ¶ Periculum facio 472.791.1265 2
Pericula 366 cùm circumſtent monarchas multa 790 ſuſcipiens parva 791 ſuſcipiens frequenter ibid. In pericula præcipito me 791
Periculi adeundi cupidus 791 mihi eſt, ne 366 plena res 46
Periculis objiciens ſe ſponte 791 objicere ſe pro 792 vacuus 791
Periculo carens vita 362 exponentes urbem 552 expono 1625 objicio ibidem. offerens ſe facilè 791 perfunctus 1331. In periculo verſor 791. Sine periculo 1563
Non Periculoſa febris 791
Periculosè 791.975
Periculoſus 247.790.791.1562 1563, 2 minùs 362 non 1563
Periculum ¶ Diſcrimen 46 248. 361. 790. 914. 1270 1420 adeo pro 791 adeo unà 792 adire 790, 2.791,2 afferre 34 creare 46 effugere 790 eſt 1121 eſt maximum in hac re 46 eſt, ne 361. 790 eſt mihi, ne mente alienor 790 imminnens 699 imminere capiti Imperatoris 790 impendens 194 importare 1452 ſtrangulationis 174 ſubire 80 232. 738. 791. ſuſcipere 80. 790, 2. 917. ſuſtinere 790, Citra periculum 791
In Periculum adduco 790 791. ¶ Specimen 1264 facio 257, 2 472.791.1264, 2 1265,5
Perieras morte malâ & infelici 1643 per ſe ſuâq; operâ 1495 vento 1745
Perierunt omnia 1148
Perii 519 1149 infelix 1153
Periimus 507.1377
Qui Periit 1745 ante tempus 1154 funditus 1708 prorſus 1154
Perimens 1153 ſeipſum 1722 viros Ind. ☞.
Perimo 720, 3. 1002.1153,2 1292.1707 ſimul 76 viciſſim 1153
Perimor 1002
Perinde 690.691.719.1161 ac 1161 ac ſi 1854 ut ſupplices 690
Periodus 1341
Peripatetici 175
Peripateticorum more 1252
Peripateticus ibid.
Periphraſin habens oratio 1758
Perire dignus 1495
Peritè 447. 689,3.1236.1265, 1376.1615.1758
Periti remigationis 554
Peritia 350. 447.689,4.1265 1615.1757 multarum rerum 999.1266
Peritus 3. 318.350,3.366 447, 2.480.525.689, 4.711 712. 1042. 1061. 1265, 3 1266.1496, 2.1615,2.1757 1758. 1762 artifex 1496 dicendi 366 equitandi 3. 685 legis 712 orator 366 per ſe 1615 pugnæ 1042 rei nauticæ 1086 rerum multarum 322 ſcribendi 366 ſum 689 1265 ſupra modum 712 uſu 1265
Perjucundus 497
Perjurè 1195
Perjurium ibid. 2
Perjurus ibid. 2
Perlabor 428
Perlætus fio 1788,2
Perlambo 955. Ind. ℏ.
Perlego 318. 522. 574 934
Perlevis 470
Perlino 111. 1826 antè ibid.
Perlinor 1826
Perlubènter 595
Perlucens ſplendor 215
Perluceo 926
Perluo 1103.1343,3
Perluſtro 1187 mente 1131 oculis 1475
Permagnus 1095
Permane in iis, quæ oculis cernuntur 1033
Permanens 1033 conſtanter ibidem. conſtanter apud aliquem ibidem. conſtanter in ibid. 2 conſtanter & fortiter in re ſuſceptâ ibidem. non ibidem.
Permanent apud me ſteriles 1598
Permaneo 189.305.553.1032, 3. 1033, 2. 1598 conſtanter 702 in 1033,3 conſtanter in ibidem. diu in 1829 reſiſtendo 1033
Permanere 1494 apud aliquem & ſemper comitari dicitur res 1033
Permanet mos ille in nuptiis 1033
Permanſio 1033, 2 apud aliquem ibidem. conſtans apud aliquem ibid.in eodem ſtatu 710.
Permeabilis 677.1128.1167, 2 1290
Permeans citò
Permeatio 1269
Permeo 428. 573. 677, 2 1128.1129.1269. 1519 navi 1522
Permingo 1121
Permiſceo 771,3.772.890 2 1053, 3. 1054, 4. 1326 1327.1773. contritum 1669 unà 772
Permiſceor 1054
Permiſceri qui non poteſt 1055
Permiſciſſet omnia amor 1054
Si Permiſerit tempus 399
Permiſſa mori pro te 568
Permiſſio 320.1833
Permiſſum erat nulli 568 eſt mihi 564 fuit 565
Permiſſus 568.625
Permiſſionem non admittendo 1054
Permiſtus 1053
Permittendus non 1833
Permittere judicium de ſe alicui 1654 rem arbitrio amicorum ibid.remigia navi 566 ſe alicui 1280 ſe in fidem 399
Permitti 1833
Permittitur mihi 564
Permitto 397, 2.398.434,2 450.552.564.565, 2. 566,2 568.766.1654.1833 arbitrio alicujus vel poteſtati, aut etiam ſibidini 567 ex negligentiâ 1188 licentiam 563 me 1090
Permittor 434.563
Permixti alii aliis 1053 civibus 771
Permixtim 1054.1773,2
Permixtio 771.890, 2.1054, 3
Permixtus 1054. 2 aëri 1055 non 1807 ſanguine 1773
Permovent homines hæc 792
Permoveo 792,2.501
Permoveor modicè aliquâ re 1250
Permulcendi vim aut facultatem habens 782
Permulcens animum 450
Permulceo 782,3.828.1157 1374,2 mollibus verbis 996 2
Permulceor 782
Permulceri qui nequit ibidem.
Permultis nonnullis 1331
Permultum 1365 præſtas ipſis 1365
Permultus 1331.1365
Permutabat arma ſua cum Diomede 138
Permutabimus arma inter nos 139
Permutare 191 argentum auro 119 nomen aliquod alio 138 pecuniâ 139 pretio 121
Permutarunt locum cum illis 139
Permutatim 110
Permutatio 120, 5.122.123 139,3.921.1624.
Permutationem facere 120
Permutativus 125
Permutator 246
Permutatoria 139 ars 246
Permutatorius 120.139,2
Permutatus 122 pro alio 120
Permuto 120,2. 121,2. 122. 123,2. 138,3. 139,2. 140. 246.691. 921.1624 contrà 122
Permutor 122
Perna 905,3.1392.1472
Pernarratu facilis 592
Pernarro ibid.
Pernegans 190
Pernego 190.713
Pernicie dignus 710 eximere 980. Cum pernicie certâ irrepo & introducor 1745
Pernicii illatio 1153
Perniciem afferens 980 afferens animis 1154 afferens, hominibus ibid. affero 980 3. 1153 certam afferentia facta 1052. In perniciem 488 exeo 1745
Pernicies 116. 388. 792. 980. 987.1153. 1512.1744.1745 civium 1746 domuum 1143. 1745 populi ibidem. & peſtis regionis 1238 ſtirpium 980
Pernicior 224.1585
Pernicioſam mentem habens 1764
Perniciosè obrepo 1745
Pernicioſus 113.162.180.212. 388.724.972,2. 973,2.987. 997. 1153, 8. 1487. 1720. 1790 homo 963. 1153. 1744 in curſu 1665 prorſus 1154
Perniciſſimè 1393
Pernicitas 1585. 1849 pedum ibid.
Perniciter 1609
Pernio 997.1798
Pernionibus laboro ibid.
Pernivorus 1674
Pernix 237. 253. 160. 1468. 1585, 2. 1849 currendo 644 ſum 1666
Pernoctans foris 218
Pernoctare 217. 818 apud maritum 218
Pernoctatio 217.1115
Pernocto 667. 1115, 5 apud 1115 foris ibid. in ibid. ſeorſum 217
Pernoſci 102
Pernoſco 998 accuratè ibid.
Pernoſſe 447
Pernox 1115.1763
Pernumero 187
Perpalleo 1856
Perpalleſco ibid.
Perparum 1055.1364
Perpello 38
Perpendicularis linea 566
Perpendiculum 232.566. 1515. Ad perpendiculum 566
Perpendo 61. 319. 578. 585, 633.659.710.871.945.947, 2. 948. 998. 1473. 1474, 2. 1544. 1651. 1757. 1758, 2. 1764 accuratè 939. 1474. diligenter 401, 2 mecum 1110 priùs 528 rem bene 277
Perpendor 871
Perpenſio 1474 & examinatio exquiſita 103
Perperam 135. 1029. 1652 adminiſtrare 1140 ago 1377 agor 1730 audio 100 cuius 1682 quicquid fit 1142 formo 1682 intelligo 1109 interpretor 518. 593.1570 judico 320 moveor 1730 ſcribo 338 ſeco 1604 ſignatus 1457 ſigno ibidem. 1794 video 1187 quod quis vidit 1188
Perpeſſio ærumnarum 1249 malorum 1250
Perpeſſum eſſe ſupplicium 1598
Perpeſſus gravia 1248. 1249 multa 1577
Perpeti 555 non poſſum 1577
Perpetior 1063. 1575. 1576 1577
Perpetrans maleficia ingentia 1429 nefaria. Ind. ☞.
Perpetrata ſunt talia 498
Perpetrator 1376
Perpetro 421. 507. 1643 facinus manu 506
Perpetua fames 63 febris 554 paſſio 1248
Perpetuâ oratione declamo 459 ſerio 486. 607
Perpetuam orationem ordire 459
Perpetuitas ¶ Æternitas 52 ¶ Continuatio, continuitas 189.554 foliorum 1772
Perpetuò 52.391. 392.607,2. 953.1245.1268 fluens 1084 2 laboriosus 1071 uſus eſt clavâ 1598
Perpetuos tres dies 486
Perpetuum exilium 1741 motum habens 793 ſacerdotium 234. In perpetuum 52, 2.392.607
Perpetuus ¶ Æternus, itidefinens, jugis 52.380.607.641 953.954. 1084, 3.1155 motus 793. ¶ Cohærens, continuus 554.607,2
Perplacere 414
Perplenus 1331
Perplexa & ambigua vox 420
Perplexæ res 1270
Perplexè ibid.
Perplexi 454 & intricati ſermonis 1326
Perplexo & dubio animo ſum 131
Perplexus hæreo in hac re 1052
Perpolio 1492
Perpolitus 1615 non 1121
Perpotare 904
Perpoto 1311
Perpudeo 66
Perpulcher 734.735,4
Perpulchrè 734.735
Perpungo 769
Perpurgandi vim habens 719
Perpurgatio ibid.
Perpurgo 718. 719. 1491. 1838 ſcalpello 1492
Perputare arbores 719
Petopportunus locus 733
Peroptabilis 497
Peroratio 938.1128
Peroro 779
Perquirens 460
Perquiri qui nequit 528
Perquiro 460,1. 528. 585.935. 1008,5 accuratè 102
Perquiſitio 1008
Perrepit in cervicem 519
Perrodo 1674
Perrumpens 563 vi 1428 viam 765
Perrumpere 1326
Perrumpo 182.549.842. 1429.1501.1633 aciem 842 cum copiis 468
Perrupi mediam nubem 549
Perſa 1295
Perſalto 1206
Perſano 93
Perſcribo 334.337. ¶ in acta vel tabulas refero 334.335
Perſcribor 334. ¶ In acta referor ibid.
Perſcriptæ leges grandibus literis 334
Perſcriptio 334. 337. ¶ acta 334. 336 & breviarium 336
Perſcriptor 334
Perſcriptus 334.337. ¶ In acta relatus 334
Perſcrutans 460
Perſcrutari domos 513
Perſcrutatio 177.514
Perſcrutator 513.514.715
Perſcrutor 513,6. 715. 1224. 1678 antè 513 curiosè 1378
Perſecutio 411, 5 hoſtilis ibid.
Perſecutor 403.411
Perſentiſco 83
Perſequendo 1273 expello 411
Perſequens capras. Ind. ☞. hoſtes 636
Perſequi 469. 487 judicio 467 opus aliquod 97 oratione 522, 2 ſapientiam 411 quem debemus ibid. quem difficulter poſſumus 1453
Perſequor 97. 411, 5. 469. 491,3. 574. 632. 715. 761. 1130. 1170. 1171. 1273. 1450. 1451. 1664 judicio 411 oratione ibid. ſtipite 1551 ſtylo 574. ¶ Conſector 411. 522. 574. ¶ Ulciſcor 1273 injuriam à te mihi illatam 1273
Perſeverans 1033
Perſeveranter 189. 1033 incumbere alicui rei 1033
Perſeverantes in precibus ibid.
Perſeverantia 442.692.1033,4 aſſidua in aliquâ re & tolerans 865
Perſevero 969. 1598 in pauperrate 864
Perſica malus 1295
Perſicæ nuces ibid.
Perſimilis 1162
Perſiſto 1033
Perſolvens nihil pro ipſis 1624
Perſolvere mulctas 584 vota 181.540
Perſolvo 245.398.1600:1624, 2.1637.1647. 1737 in 1642 inſuper 1624 juſta 1210
Perſolutio 398.984.1641.1642
Perſona 1183 ſcenica ibid. ¶ Larva 450. 1183 parva ibid. & ſpecies oris 546
Perſonâ differo 1183. In perſonâ aliâ ibid. eadem ibid. propriâ ibid. Sine perſonâ qui agit ibid. Sub perſonâ unâ tantum ibid.
Perſonæ acceptio 923 diverſæ qui eſt 1183 ejuſdem qui eſt ibid. ejuſdem ſum ibid. ſecundæ qui eſt ibid. ſecundæ ſum ibid. unius qui eſt ibid.
Perſonæ in Trinitate ibid.
Perſonale ibid.
Perſonam agere alicujus 873 indui 247 non habens, id eſt, larvam 1183 ſubite Jovis 521
Perſonant aures meæ his vocibus 614
Perſonarum acceptor 923 confictio 1353 omnium imitator efficiorque 1057. Citra perſonarum reſpectum 923
Perſonas fabricans 1353 fingo ſeu fictas induco ibid. reſpicio 923
Perſonata 1183
non Perſonatus ibid.
Perſono 275.614,2.1225
Perſonuerunt jam ante aures tuæ calumniis 614
Perſpectio 1176.1474
Perſpectu difficilis 1109
Perſpectum habere 447
Perſpergens humum aquâ 1505
Perſpergo 1247
qui non perſpexit veritatem 824
Perſpicacia 568,2
Perſpicacitas 366
Perſpicax 366. 568.1107 1177.1187,2
Perſpicere ¶ Conſiderare 446
Perſpicio ¶ pervideo, tranſpicio 269.376.1176.1187 per nebulam 376. ¶ Cerno, cognoſco, perpendo 62,2. 446 447.633.1176.1177. 1187, 2. 1474 ¶ Animadverto, intelligo 1109. 1177, 2. 1187 inſuper 1109
Perſpicior 447
qui perſpicit 1176
Perſpicua oratio 1609
Perſpicuè 482. 689. 1448, 2. 1457. 1609. 1705. 1708. 1708 explico 1609
Perſpicuitas 1448
Perſpicuum & clarum facio 1609 maximè ib. reddo 1636
Perſpicuus ¶ Lucidus, pellucidus, limpidus 446,2. 1231 Ind. ℏ. ¶ Apertus, clarus, dilucidus, evidens, manifeſtus 388. 389,2. 489. 874. 959. 1448,2. 1458. 1636. 1637 non 1707
Perſpiratio 1343
Perſpiro 228. 1343. 1838, 1846,2
Perſplendens 926
Perſplendeo ibid.
Perſpondeo 692. ¶ Conſto, permaneo conſtanter, perſevero 701. 969 in eadem ſententiâ 545 in pervicacia 1033
Perſtrepens 797 igni 1564 valdè 285 vento 1564
Perſtrepere vociferando 837
Perſtrepo 1684
Perſtringendo 337
Perſtringere & taxare obiter 55
Perſtringit Cappadocas 497
Perſtringo ¶ Valdè ſtringo 1566. ¶ Attingo 639. ¶ Leviter ſaucio 145. 337. 1822 ¶ Inceſſo, taxo 177. 639. viſum 1280
Perſtringuntur oculi mei 1180
Perſuadendi ars lenocinio verborum 504 vim habens 34. 1260 vim non habens 1262
Perſuadere 566 conor 1259
Perſuadesi cui ægrè poteſt 1262 2 cui facilè aliquid poteſt 1261 qui facilè poteſt 1262 ſibi qui ægrè & tardè ſinit. Ind. ℘. vix poſſum 1262

Perſuadeo 34, 2.493.740.918 1180.1259.1261, 5. 1451 falſum 1261
Perſuadeor 318.1259.1261, 3 facilè 1262
Perſuaſio 318.703.1260, 4 plena 1737 cuivis adhibetur 150
Perſuaſit 318
Perſuaſor 1260
Perſuaſoria oratio 943 oratione utor ibidem. Effector eorum, quæ ſunt perſuaſoria 504
Perſuaſorius 34. 1260, 3 1261
Perſuaſum habeo planè 1737
Perſuaſus 767 recens 1262, 2
Perſudans 670
Perſudo 670.1303
Perſulto 1468
Perſuo 1417
Pertæſi moræ 1803
Pertæſus ſum ibid.
Pertendens 1588
Pertendo ibid.
Pertenuis 957
Non Perterebratus 1636
Perterebro 1291. 1609. 1636, 2. 1673 circumquaque 1636
Perterrefacio 6.361.698 1251.1337.1395, 2.1396, 2 1767
Perterrefactio 1337
Perterrefio 698.1336.1396, 2 1667
Perterreo 1395.1509.1578 1653
Perterreor 1394.1395, 2.1396 1578.1653
Perterrerentur ut omnes 1395
Perterritus 1337.1727, 2
Perterruerunt dormiętem ſomnia 1395
Pertexere vitam, id eſt, traducere 1326
Pertexo ibid. 1698, 2
Pertica 737
Pertimeſcens 362
Pertimeſcere 1721
Pertimeſco 361, 2
Pertinacia 322.1262
Pertinaciter reſiſto 49
Pertinax 263.322.656.793 1260.1262.1833 non 1088 pectus 1472
Quateaus Pertinebat ea legatio ad ſalutem Phocenſium 598
Pertinens ad cauſam 599
Pertinent hæc ad me 599. Quæ pertinent ad civitates 900 ad Galbam, hæc ſunt 755 ad virtutem 1586 ad urbem 755
Pertineo ¶ Pertingo, porrigor 549. 598. 599, 2677, 2. 1588.1590. ¶ Attineo, ſpecto 177.598. 599. 1096. 1187 1420.1586.1591
Pertinere 1724 ad ipſam vitam 1187. Quæ pertinent ad hos 491 ad prandium 146
Pertinet ad me hæc res 245 ad me purgatio 704 ad ſenatum iſta curare 898. Quatenus ad expurgationem pertinet 545 Quod quidem ad me pertinet 545
Pertingere ad quem poſſumus 677 ad quem non poſſumus ibid. ad quem vix poſſumus ibid.
Ad quam Pertingit mons 1586
Pertingo 544. 549. 598. 599 677, 2
Pertorreo 1174
Pertoſtus ibid.
Pertracto 1377
Pertraho in 477
Pertranſeo 85. 124. 138. 140 237. 521. 522. 598. 599. 1266 1291, 2. 1452 curriculo 1663 cum impetu 1452, 2 prior 522
Pertranſeundo 1129
Pertranſibilis 140
Pertrepidus 1720
Pertritus 1670
Pertundo 182. 824. 842 1204. 1636, 2. 1673, 2 circumquaque 1636 ſubtus ibidem.
Pertundor 1673
Perturbabant minùs Fabium prodigia 1579
Perturbat cor mihi 643
Perturbata erant omnia 890
Perturbatæ res 1578
Perturbatæ ibid.
Perturbatio ¶ Confuſio 890 946. 1653. ordinis 1583 ¶ Commotio 1230 1579 animi 1248 antecepta ibid. ex peregrinâ & inſolitâ rei novitate 1119. ¶ Motus, ſtrepitus, tumultus 792. 808. 827 1578. 1579, 2
Perturbatione carens 1249. Citra perturbationem 1579
Perturbationes cui inſunt 1249 mediocres habens 1250 ſimiles habens ibid.
Perturbationibus immenſè obnoxius 1249. Cum perturbationibus ibid.
Perturbationum immenſitas ibid.
Perturbator 890. 1579 equeſtrium copiarum 1542
Perturbatorius 1579
Perturbatu facilis ibid. Qui non facilè perturbatur 1338
Perturbatus 1336. 1579. 1584 non 644. 1525 rerum ſtatus 853
Perturbo 214. 643, 2. 646. 792 809. 890, 2. 1207. 1493 1544. 1555. 1578. 1579, 4 1731
Perturbor 646. 1578. 1579 1643 re aliquâ tanquam peregrinâ & nova 1250
Pertuſa veſtis 1428
Pertuſio 1636
Pertuſus 1636, 4. Ind. γ. circumquaque 1636 non ibid. ſubtus ibid. ſum ibid. utrinq; ibid.
Pervadens omnia 598
Pervado 231. 522. 549. 598 677, 2. 1517. 1519. 1544 1755. 1832 cum impetu 1452, 2 vortice rapido & impetuoſe 1548. ¶ Percrebreſco 1755
Pervagatus 594. 1402
Pervagator 594
Pervagor 108 ¶ Percrebeſco 1755
Pervaſit rumor 521
Pervello 812. 1116. 1633, 2
Pervenerunt ad teli jactum 233
Perveniet imperium ad unum 704
Pervenio 233. 302. 553. 574 598. 599. 676. 677, 2. 679, 2. 704. 1099. 1742 ad 1838 aliquò 245 in portum 169 incolumis 1495, 2 prior 677
Pervenire ad bonam frugem 1494 ad quem poſſumus 677 ad quem non poſſumus ibidem. ad quem vix poſſumus 978 facere ad gloriam 233
Pervenit huc fama 598
Perverſi mores 1656 oculi 1545
Perverſio 35. 793
Perverſior 1546
Perverſitas 1545 morum 1656
Perverſus 1540, 2. 1543. 1545 1656 eris cum perverſo 1545 non ibid. 1654
In Pervertendis cauſis ſeu litibus verſutia 504
Pervertere 35 ſententias 379
Perverto 379. 793. 805. 1348 1543. 1546. 1547. 1558 1653 inſuper 1545
Pervertor 1558
Perveſtigans oracula 1547
Perveſtigator 715
Perveſtigatu difficilis 585
Perveſtigo 513, 5. 585. 715 1008, 2. 1785 antè 513 diligenter 514
Pervia domus 1605
Pervicaci audaciâ obniti 611
Pervicacia 49. 101. 322. 1087
Pervicaciter 698
Pervicax 49. 322. 698. 1260 1591. 1592
Pervici ut 1376
Pervideo 1176, 2
Pervideri qui facile poteſt 1176 Qui pervidet ibid.
Pervigil 438. 818
Pervigilatio 1115, 2. 1695
Pervigilium celebro 1115
Pervigilo 1695
Pervium reddo velut fiſtulam 1556
Pervius 230, 2. 236. 1128. 1129 2. 1271. 1663. 1732 ægrè 1129
Perula 1305
Peruncto 1826
Perunctus ibid.
Perungo 111. 1826, 3
Pervolo 687, 2. 1298
Pervolvo 893
Perurens æſtus & ardor 733, 2
Peruri ibid.
Peruro 723, 2. 1382. 1492
Peruſtio 723
Peruſtus ibid. 2. Sole 602. 724, 2
Pervulgata opinio 594
Pervulgatio 1728
Pervulgatus 819. 1402
Pervulgo 236. 1444. 1531 1718
Pervulgor 1444
Pes 230. 715. 904. 1369. 1568 1610. 1611 columnæ 230 236 lecti 517. 1371 ligneus, 1371, 2 mali textorii. ibid. montis 1199. 1369 navis 1369 pedi collatus ibidem. rhythmi 230. ¶ Menſura ſedecim digitorum 1369 dimidius 1371
Peſſarium 1295
Peſſimè 725
Peſſimus 725. 726. 1800 omnibus modis 726
Peſſulis obfirmo 1229
Peſſulo occlude fores ibid.
Peſſulum obdo ibid.
Peſſulus 239. 241. 245. 547 988. 1229
Peſſum eo 672. 673. 707. 1736 cunt res meæ 519 ire 287 292
Peſſundans domos 1745 omnia 1790
Peſſundatores domuum 1143
Peſſundo 77. 136. 1563 contra meritum 1153 domum 1746 familiam ibid.
Peſſundor
Peſſus 1563
Peſte infeſtari 673 laborare ibid. 1295
Peſtem Marcionis graſſari in quibuſdam vicis 1111
Peſtifer 116. 446. 1746
Peſtiferi janitores 1022
Peſtilens 973 homo ibid.
Peſtilentiæ 60
Peſtis 784. 973. 1737. ¶ Metaph. 1111. ¶ Peſtilens & exitialis homo 116. 973 & pernicies regionis, Andronicus 1238
Petaſi ſpeciem gerens 1296
Petaſo 905, 2. 1391
Petaſus 643. 1296, 2
Petauriſta 236
Petax 87
Petebant ſibi dari &c. 171
Petendus 87
Petentes adverſas facies pilis ſuis 565
Petere cœpit præturam 335 debitum 729 magiſtratum 9 magiſtratum fratri 1273 ¶ Lapidibus 240
Petitio 87, 2 mulieris in uxorem 1062. ¶ Accuſatio, actio 405. 729
Petitor 87
Petitum mitto 1279. 1280
Petitus ter precibus 971
Peto 86, 2. 87 171. 766. 1280 1343. 1797. 1823 hoc abs te 86 inſuper 87. 88 juſta 1823 partem 87 ſtipem 87, 2 viciſſim 171 unà cum aliis 87. ¶ Libello dato peto, ut qui judicium dictant 565. ¶ Inceſſo 240. 565 jaculo 106 & obruo telis 245 ¶ Navi 1522
Petor 87. ¶ Jaculo vel telo 106
Petra 1298. 1418 aſpera 967 eminens in mari 1710 lævis 1299 unde aqua ſtillat 951. E petrâ præcipitans 1434
Petræ ſupercilium 137, 2
Petræ ſciſſæ 1430
Petræum apium 1454
Petrarum in modum 1298
Petras habens eminentes undique 1299
Petricoſus 1485
Petris confectus 514. In petris naſcens 1298
Petroleum 466
Petroſa loca 882. Ind. εα.
Petroſum littus 1429
Petroſus 514. 1298, 3. 1299
Petulans 39. 206. 772. 907 1002. 1687 ex temulentiâ 1146 factum 823 non 1685 ſum 990 ſum adverſus aliquem 1687
Petulanter 39. 206. 590. 823 1686 ago 206 factum 1584 gero me 823, 2. 1584
Petulantia eſſe dicuntur animalia 1686
Petulantia, æ 206. 212. 823 1002, 2. 1584. 1686 quæ erubrietatem comitatur 1146 oris 1536 verborum 109
Petulantiâ juvenali ago, vel audeo 1095 linguæ utor 1536 modum excedo vel ſupero 1687. 1814 uti in aliquo aut in aliqua 823 utor in 1687. A petulantiâ deſiſto 1686
Petulantior ibid.
Petulantiſſimus ibid.
Petulci tauri 1686
Petulcus 773, 2
Peccedanum 1772
Pexa coma 1263
Pexus 885, 2. 1263 benè 1263

PH.

PHagedæna 439
Phagedænicus 1700
Phalanga parva 1229
Phalangæ 1489. 1848
Phalangarius 1229
In Phalange miles 1710 Per Phalanges 1710
Phalangii genus 1428. 1429. 1565
Phalangis præfectus 203
Phalangium 210
Phalanx 1710 duplicata, quadruplata, triplicata, unica ibid.
Phalarica. Ind. βε.
Phaleræ 1711
Phaleras aureas habens ibid.
Phaleris argenteis ornatus Ind. αρ.
Phalli geſtatores 1739
Phallo inſidio. Ind. φα. ſuper phallum incedo ibid.
Phantaſiâ afficio 1709, 2
Pharetra 184. 382. 1629. 1711, 2. Ind. χα. cum telis & arcu 1644 parva 1711
Pharetram amplam habens 1711
Pharmaca terens 1671
Pharmacopola 1411 ſum ibid.
Pharmacum 684. 1711
Phaſele 972
Phaſianus 1611. 1713
Pheretrum 1725. 1726, 2
Phiala 143. 1747 aurea 1422 1830 parva 1747, 2
Philoſophando excello 1497
Philoſophans inter cænandum 1497
Philophi 175
Philoſophia 1497. A philoſophiâ abhorrens 1497
Philoſophiæ & literarum expers 1497 oſor ibid.
Philoſophiæ contrarium ſtudium 1497 contrarius ibid. non conveniens ibid. deditus adoleſcentulus. Ind. φι. dedo me 1497 operam do unà ibid.
Philoſophiam doceo vel profiteor 1497
Philoſophica diſputatio ibid. quæſtio ibid. veſtis 1523
Philoſophicæ 1497 diſputo contrà ibidem. diſputo in ibid.
Philoſophicum ſtudium ibid.
Philoſophicus ibid. 2
Philoſophor 944. 1496. 1497 ad ſeu apud 1497 in ibid. unà 944. 1497
Philoſophorum more diſputo ibid.
Philoſophus qui non eſt ibid.
Philtrum 1748 oculorum 68
Philyca 1749
Philyra 1569
In Phlegmata converti 1751
Phlegmone 1776
Phocæna 1701
Phœbas 1754
Phœbeas ibid.
Phœbeus ibid.
Phœbi numine afflatus 924
Phœniceus 1754, 3 color ibid.
Phœnix 1223. 1754
Phraſis 1757 concinna & elegans 1070
Phraneſi laborans 1761
Phreneticus ibid. ſum ibid.
Phrygio 1355
Phrygionum ars ibid.
Phthiſi correptus 1744
Phthiſis 109
Phuca 1768 parva ibid.
Phy 1739
Phymatis abundans 1776, 2
Phyſica diſciplina 945
Phyſicâ ratione probo ibid.
Phyſicus 1776
Phyſiognomon 322
Phyſiognomia ibid.
Ad Phyſiologiam pertinens 945

PI.

PIa opera 82
Piacula ¶ Expiatoria ſacra 718
Piaculare crimen 21
Piacularis 22, 2. 116 homo 718, 2
Piaculo obnoxius 553
Piaculum ¶ Piamentum 718, 2. 719. 1210. 1653. ¶ Scelus, nefas 21. 1053. 1210 qui admiſit 116. ¶ Reatus ob homicidium 1655 importans ibid.
Piamen 1653
Piamentum 718. 719. 1653.
Piatio 1210
Pica, avis 795. ¶ Malacia prægnantium ibid.
Picæ vocem edo ſeu emitor ibid.
Picatio 1318
Picatum vinum 908. 1317
Non Picatus 839. 1318
Picè abundans vel plenus 1317 circumlino 908 circumlitus ibid, illineus b 318 illitus 111. 1318. incruſto 1317 oblino 1317. 1318 oblinor 1317 perlino 839 ſublino 1318
Picea 1299
Picem funderis 1660 imitor 1317 referens ibid.
Piceus ibid. 3.
Picis eliciendæ gratiâ uro 724 ſerum 1318
Pico 1317. 1318.
Picta imago 332 tabula 333
Pictor 333. 340 ſordidarum rerum 341
Pictioria ars 340 tabella 369
Pictoris officina 340
Pictorius ibid.
Pictura 332. 333, 2. 340, 2. umbratilis 333
Pictus 337. 342 acu 768 benè 340 multum 769 pulchrè 340 recens 339
Picus martius 824. 1276
Piè 22. 1449. 1450 ago 1449 quod fit 1450
Pietas 447. 626. 924. 1449 1763
Pietatem colo 22.
Piger 183. 266, 2. 498. 499. 116, 2. 1150, 2. 1151 ad omnia 499 ſum ibid. 1117. 1150.
Piget me 1151 nominare ibid.
Pigmenta 836. 1711 oculorum 1534 oratoria 964
Pigmentaria arcula 964
Pigmentis delector 112 oratoriis exorno & illuſtro 964
Pigmentum 650
Pigneratio 544 corporum. Ind. αν.
Pignerationi obnoxius 250
Pignetor 544, 3. 1619. 1620 pueros & navem pro credito 435
Pignora 1563 pignori oppoſita 762
Pignore depoſito certo 400
Pignori capio 544 opponere ibid. 2. oppono 1201. 1619 1627 oppoſita 1200
Pignoris loco capio 1439 capior ibid.
Pignus 193. 385. 544. 1158. 1439. 1554. 1563. 1627 æſtimatum accipere 1639 auferre 541 retinere ibid.
Pigrè 1150. 1151
Pigreſco 657
Pigritia 499. 1116, 2. 1117, 2. 1150, 3
Pigror 1151, 3
Pila. ¶ Mortarium 966. 1053. ¶ Structura in aquis 370 ſaxea 1810. ¶ Qua ludimur 1309. 1561.
Pila certo 1014 ludendi ars 1561 ludens ibid. ludere peritus ibid. ludo 1234. 1561 ludo cum alio ibid.
Pilæ ludus ibid.
Pilam repello 1561. In Pilam conglobor ibid.
Pilaris luſio 1014 pugna ibid.
Pilaris (à Pilus) 649 morbus ibid.
Pileolus 1309, 3
Pileos conficiens 1353
Pileum vel Pileus 778. 903. 1308, 2
Pili inſtar tenuis 639
Pili barbæ 312
Pilis brevibus prædius 649 carens ibid. denſis obſitus 977 horrens 650 horreo 1766 ſimilis 648. Ex pilis qui eſt 648
Pilo craſſo præditus 649, 2 tenui prædiius ibid. 2
Pilorum defluvio laboro 1425 defluvium 989 denſitas 911 emiſſio vel productio 646 eroſor 1675
Pilos evellare agglutinatione calidæ picis 425 habens criſpos 649 duros 650 flavos 649 mixtos ibid. multos 676. 650 nigros 649 paucos ibid. pulchros ibid. raros 1839 rufos 650 ſimiles 649 ſqualidos habens 650 lego 936
Piloſitas 359
Piloſum luteum 649 reddo 359. 647
Piloſus 359, 2. 648. 649, 2. 942, 2 fit ibid. ſum 649
Pilula 1561, 2 caprimi ſterporis 1513
Pilulæ in modum 1561
Pilulæ minutæ 1549
Pilum 243. 342. 1240. 1697
Pilus 648, 649. 773. mollis & tener 1063
Pina redimitus 1530
Pincerna 1806. 1807 ſum 1808.
Pincernæ munus ibid.
Pinea 1316 nux 1213. 1544. reſina 1767. 1774
Pineæ nucis nucleus 822
Pincus 1319. 1544
Pingendi elegantia 340 peritus 333. 340
Pingendo exprimens mores & ingenium hominis 349
Pingens benè 340, 2
Pingere & effingere ea quæ delineata ſunt 334
Pingo 332. 334. 340. 1826
Pingor 332
Pingue 970. 1309. 1319, 3
Pinguedine carens 980 diſtendo 1319 illino 970 obductus 1309
Pinguedinis expers 816 1309
Pinguedo 389. 433. 815. 969 970. 1308. 1319, 3 exigua 815
Pinguefacio 970, 2. 1255. 1319, 3. 1464. inſuper 970 ſupra modum 1256
Pinguefactio 970
Pinguefactorium 1319
Pinguefactus 1464
Pinguefio 1256 ſupra modum ibid.
Pinguem faciem habens 1181 reddo 970, 2. 1319, 2 terram habens 298
Pingueo 969
Pinguet oves 714
Pingui ſimilis 966 Minervæ 1079, 2
Pinguior 1319
Pinguiorem reddo 970
Pinguis 466. 969. 970. 1255. 1309, 3. 1319, 5. 1400. 1657. 1658. 1659. 1660. 2715. 1811 admodum 1309 menſa 1181 non 970, 2. 1319 ſum 969 in ſuperficie 970 terra 1319, 2
Pinguiſſimus 1319
Pinguiter 976
Pinguitudo 969. 970. 1255 1319, 2
Pinguius 1319
Pinguiuſculus 970
Pinis abundans 1819, 2
Pinna ¶ Ala, penna 1392, 2 1393. 1394 inſectorum 1394. ¶ Murorum 117. 648 templi 1393
Pinnacula 104
Pinnaculum templi 1393
Pinnæ alarum prominentiores 1394 avium ibid. piſcium 1393 murorum 876
Pinnæ obſervator 1619
Pinnam unicam habens 1393
Pinnas habens circumcirca 1393 cygneas ibid. multas 1394 nigras 1393 quaternas 1394 rectas ibid. rubeas ibid.
Pinnatus 1393. 1394.
Pinni carrens 1393
Pinnulæ gubernaculi 1392 in thorace 1303, 2
Pinſo 841. 952. 1006. 1067, 4. 1349

1349.1394,2.1757.1773,2
Pinsor 1007,2.1394
Pinus 1318.1344
Pio 1210
Piper 682.1286 referens gustu 1286 refero 1287
Piperis granum 1286
Pippio 1294
Pirafter 227
Pirata 1265 sum ibid.
Piratarum princeps ibid. sedes ibid.
Piratica manus ibid. navis 765
Piraticam exerceo 1265
Piraticus ibid.
Piratis infestus locus ibid.
Pirum 174.175 hortense 1127 sylvestre ibid.
Pirus 174. 1127 silvestris 227
Piscaria porta 714
Piscarium forum 1410
Piscarius 714.1410
Piscatio 129 marina 22 quæ fit hamo 13
Piscator 64. 129, 2.241. 252, 2.342, 2. 477. 616. 637. 1196.1328.1447. Ind. ex arundine uteus 427 retiarius 477
Piscatores 1682. Ind. ex.
Piscatoria ars 129.241.342
Piscatorius 129
Piscatrix rana ibid.
Piscatus, ûs 129.1133.1447
Pisces 737.957. 1232 alens 1660 devorans avidiùs 1702 gregales 1445 venans Ind. ex.
Pisci similis 714
Piscibus abstinens 714 abundans 715 devorandis delector 1702, 2 victitans 1701 victito ibid. A piscibus depastus aut depascendus 292
Piscilus 714
Piscina 830.1310.1469
Piscinarius 1660
Piscis 714.1231
Piscium devoratio avida 1702 fœtibulum 616 modo 714 venditrix 1410 vivarium 1660
Piscor 129. 252. 342,2. 714 1231 arundine 727
Piscosus 714,2,1600
Pisculentus 714,3.
è Pisis confectum pulmentum 1394
Pistacia 1318
Pistillo commisceo in mortario 412 tundo 841
Pistillum 412. 841, 2. 928. 1132. 1695
Pistillus quo sal teritur 670,2
Pistor 844. 1007, 2. 1075 1285.1349.1354
Pistoriam artem exerceo 1349
Pistorum princeps 1354
Pistrinam exerceo 844
In Pistrino torqueo 584.1667
Pistrinum 112.132.577. 844. 1075. 1469 pistrinum possidens 1075. Ad pistrinum pertinens 1076
Pistrix 844.1075
Pistum hordeum 1394
Pistura 1349
Pistus 1394 non ibid. ter 841
Pisum 416.956.1394
Pitissando exhaurio 1311
Pitisso 1313
Pittacium 1324
Pituita 929
Pituitâ abundans 1750
Pituitam elicio 1751
Pituosus 1750
Pium factum 1450
Pius 22.628.924.1449. 1718 1764 sum 1449
Pix 1317 bitumine mixta 212 liquida 1318 recocta ibid.

PL.

Placabilis 88.122. 1018 ægrè 1048 non facilè 1018
Placabilitas 185
Placamen 1018,2
Placamentum 680. 1018, 2 1074
Placandi vim habens 679 1018
Ad placandum aptus 1018
Placare iram 93.679
Placatio 679.680
Placatorius 185
Placatrix 465
Placatu difficilis 1018 facilis 1018. 1074
Placatus 65
Placendi hominibus studium 185 studiosus ibid.
Placens animo 104, 2. benè 185 omnibus 204 sibi ipsi 185. Non placens vita 280
Placenta 652, 2. 1007. 1325. mellita 1027
Placentaceus 1325
Placentæ genus 140. 1514 1612
Placentæ latæ, tenues, & orbiculares 1274 lunatæ 1453 rotundæ ib.
Placentarum venditor 1410
Placentula 1325
Placeo 49. 152.185. aspectu 1183 mihi 734.1181.1278 1641 mihi in 1181. 1852. tibi 185
Placere 481 communiter 414 hominibus studens 185 supra modum 414
Placet animo meo 204 conditio 185 mihi ludere 184. 185. Quod placet alicui 413
Placida nox 612
Placidè 457. 540. 612, 2 995. Ind. ex. fluens 1424
Placidior 610
Placidis moribus præditus 1377
Placiditas 606. 610. animi 655
Placido animo præditus 655 aspectu præditus 1185 ingenio præditus 1051 vultu ridens 311.
Placidum esse dicitur mare 709
Placidus 123.185,2.229.289. 300. 539. 540. 610. 611. 725. 765. 774. 995. 1018. 1032. ¶ Non undosus 894
Placita 413
Placitum 185. 413. Ad placitum loquor 941
Placitus 185.1747.1795
Placo 85. 185, 6. 610. 661. 679,3. 680. 2.1018.1032. 1622.1652
Placor 65
Placuit consilium 49
Plaga ¶ ictus 68,2.186. 241. 1336.2.1679,3. ¶ Rete 636 ¶ Regio 1259
Plagam incutere 1730
Plagarum series, quibus saltus cinguntur à venatoribus 1518
Plagas accipere 544. Ind. ex. infligere 34. 1117. infligo 397 pati 544. Ad plagas venio in altercatione 1336 1337. ¶ Erigire, id est, retia 1568,2.
Plagiarius 1370
Plagium ibid.
Plana 1696 regio 1257 via 952
Cum Planctu deploro 842
Planctus 182. 647. 853.841. 1679.1681.
Planè ¶ Certò, liquidò, 318. 1425. ¶ Omninò, penitus 102.1603. 1615. 1825.
Planeta 1321
Plange me & lugeto 841
Plangere caput 797
Plango pectus 841.1680.1681
Plangor, ôris 835. 841.1679
Plangore profequor 841
Planior 1325
Planities 1257, 2. 1258. 1325.1610 amplas habens terra 1528 maris 1428
Planos pedes habens 1372
Planta 518. 1776, 3. 1777 dulcis 1780
Planta pedis 1258.1276.1611
Plantago 328.1096
Plantam ferens 1596
Plantaria fæcio 1069
Plantarium novellum ibid.
Plantarius 1770
Plantarum fertilis 1780 ordo 1207, 2
Plantas augens 1780 colo 506 curans 832, 2. cuto 506 832 ferens terra 1776. Ad plantas pertinens 1776. Circa plantas effossa terra 1470 fodiens terram ibid.
Plantas pedis atterere 1276
Plantatio 506. 1776, 4. Ad plantationem aptus ibid. 2
Plantationis tempus ibid.
Plantatus nuper 1780,2. non ibid.
Plantis consitus locus 1776,2 laborem impendens 506
Planto 1776, 3. priùs 1780 ramis tenerrimis ex arbore avulsis 1069 simul 1780 transfatum alicunde ibid. vicissim ibid.
Planum reddo ¶ Complano 1156.1257 solû 603. ¶ Facere, id est, demonstrare 363 facio ibid. Quo tandem id planum fit? 388
Planus. ¶ Æquus 691. 952. 1156.1257,4.1258,2. 1325 1665 nô 1157 undiq; 1536
Platanetum 1324
Platanis abundans ibid.
Platanus ibid 2
Platea 931. 1128. 1422 parva 1128
Plaudens pedibus 877
Plaudite 107
Plaudo 876.877. super aliquâre 1325.
Plaudor 876
Plausibus lætis comptobo vel excipio 877 multis resonans ibid.
Plausito 877
Plaustra fabricor 1302
Plaustralis 134,3
Plaustraria via 134, 2 468,2
Plaustrarius 134,2. 1302
Plaustri fabricatio 499 fabritor ibid.
Plaustris impervius 134 trita via 134
Plaustro vehor ibid.
Plaustrum 134.1446
Plausu approbantes morem 1457 carens 877 dignus 876 excipior ibid.
Plausum capto 363 edo 1324 excipio 876.877. tollo 877
Plausus 876,4. alarum 1392 pedum 880 unà cum tumultu 644
à Plebe 389 unus 1675. 1676
Plebecula
Plebeia multitudo 390
Plebeii 389
ibid.
Plebeius 389,2.391.669.1675 1850 homo 389
Plebem sollicito ad res novas 40
Plebicola 389,781
Plebiscitum 1593,2.1841
Plebs 389.1329. 1363. infima 527
Plecti capite 242. Qui plectit 1326
Plecto 1325.1326.1810
Plectra conficiens 1353
Plectrorum fabricatio ibid.
Plectrum 1336
Pleias 1364
Plenæ fides 1737 luna 1048 persuasio 1737 stultitia verba 1328
Plenæ & pressæ amphoræ ad summum usque 1085
Plenam fidem facio 1737 lucem habens 1715 mercedem accipiens 1058
Plene 102.196.1129. 1330. 1597.1599 certioro 1737
Plesi 1036
Plenilunis luna 1483
Plenilunium 1048
Pleniffimè 1331
Pleniffimus 1255
Plenitudo 311.1329, 2. Dei 1329
Plenum quadriennium 1328 esse 300 reddere 1330, 2 In plenum 849
Plenus 102.229.902.1036,4. 1253.1328,2.1329.1330,8. 1599 æqualiter 1331 laborum & ærumnarum 1031 mulieribus 1331 sum 287, 1.290.291.311, 2. 1329,3. 1752 valdè 1330 vino 1331 undiq; 917.1530
Plerique 1363
Plerunque 1246.1364
Plethri mensuram æquans 1325 mensurâ excedens ib.
Plexa coma 1326
Plexi crines 1450
Plexibus carens 1328
Plexilis 1810 coma 1326
Plexum flagellum 1397
Plexus 1326. 1810 benè 1327.1328,2 recens 1328
Plexus, ûs 478
Plica 1396,3
Plicas multas habens 1396 1397
Plicatilis 1396 libellus ibid. 3
Plicatio ib.
Plicatura 1396,2.1397
Plicatus 1396,2
Plico ibid.
Plorabitur à me frustra 797
Plorabundus 354
Plorare cupio 797
Ploratrix 665
Ploratus, ûs 797, 3. 866. 904 2. 1134. 1136,1155. Cum plora-
ploratu 1136
Ploro 797.904.1078.1133. 1136.1155
Plostellum 134.2.
Pluebat Jupiter totâ nocte 1699
Pluendi actio ibid.
Pluendo decidere ibid. emitto 1157
Pluere super peccatores 286
Pluit 1699 statim post 1700
Plumæ 1394.1756
Plumariorum ars 1355
Plumarum mutatio annua 1394
Plumatus 1393
Plumbaceus 1065,2
Plumbatura Ibid.
Plumbea lamina ibid. massa ibid. pila ibidem. 2 vasa ibid.
Plumbeus ibid. 3 aspectu 1708 globus 1065
Plumbi colorem habens 1828
è Plumbo factum opus 1065
Plumbosus ibid.
Plumbum ibid. 2 habens in extrema parte rete ibid.
Pluo 286.1157,2.1699.1700 guttis minutulis 1835
Plura dico 943
Plurali numero 1329
Plures 1364 infinitis partibus 1077. Millies plures ibidem. Multò plures 1365
Pluribus 392
Plurimi facere 591.1245
Plurimis ex locis 1364
Plurimo licitor ibid.
Plurimorum ferax 1737
Plurimum 1364. Quàm plurimum tempus 1331
Plurimùm 1016. 1364. 1365. differre 1016. Quàm plurimùm 1331. Vt plurimum 1246.1364,3. 1365.
Plurimus 1364. Quàm plurimus 1331
Pluris æstimare 1638 facio 75. 1385. 1640 fio 1640. liceor 250. 1364
Plus 995. 1364 æquo audeo 1364 consequi honorum aut numerum 556 habendi aviditas ibid. habeo ib. 1364 habere laborum 556 habet commodorum ibid. posse 713 quàm 1288 quàm expedit ibidem, quàm natura & modus exigit ibid. quàm par sit 1041 quàm perfectus 1599, 2. quàm sufficiens 675. sapio 1765. Paulò plus 485
Plusculum rationis qui habere videtur 436
Pluteum 664
Pluto 64.65.1339
Plutus 1339
Pluvia 286.1157,2. 1699,2. 1700. consequitur 1700
Pluvia aqua 1689,2
Pluviâ carens 286. 1157 perfundi 1699 perfundo 1699. 1700
Pluviæ cupidus 1157 penuria ibid. prænuntia 1001
Pluviales aquæ 581
Pluvialis 1157
Pluviam fundens 271
Pluvias afferens 1690
Pluviosissimus 1700
Pluviosus 1157,2.1700
Pluvius 1157,2.1700,2

Po.

POcillatorum princeps 1878
Pœcenium 418
Pocula 344. Inter pocula dictus vel factus, seu qui fit aut dicitur 892. 1146
Poculentus 1310
Poculi genus 1416.1454. Ind. æn.
Poculorum cœlator seu sculptor 324
Poculum 110.206.373,2.717 727.894.895.951. 1310,3. 1311. 1845. amatorium 1748 amplius 958 angusti oris 275 cælatum 110. collo oblongo 896 desiderii 1748 ovali figurâ 1490 prægrande 1760 repandum vel incurvum 895 in quo liquores resonant 1743
Podagra 24. 109
Podagrâ laboro 24. 109
Podagricus sum 24
Podagrosus 24
Podex 199. 259. 355. 629. 900, 2. 1065. 1390.1456. 1529,2. 1566.1636
Podicem album habens 1390 invertens 1548 latum habens 1390,2
Poëma 422.1347.1425
Poëmation 1347
Pœna 52. 139. 401. 584. 687 823,3.1189. 1356,2. 1357 1641, 3. 1642, 4. proposita est 761
Pœna dignus 1357 liberatum esse 1356
Pœnæ debitæ eximo 1357 infligo 469. 1189. mutua luitio 1642 obnoxius 1357
Pœnæ 1357
Pœnalis 1356,2.1357
Pœnam dare 535 infligere 1188 irrogo 1642 luæ 1641 luo 403 merens 1357 propositam esse eandem noxiis 760 subire 555 sustinere ibidem. Ad pœnam posco 87 rapio 192
Pœnarius 1356
Pœnas dabis non leves 1136 dabo hodie cimicibus 402 dans 403 dare 380. 1356. qui dedit 900. do 797.1136 do injuriæ 823 do tibi hujus rei 555 exegi horum de eo 1375 exigere 1356 exigere de cæde matris 1377 exigo 1189 expetere 87 exposco 1641 infligens 1356 luere 1356. 1638 luerunt 538 luo 220. 1641, 2. pendere 1356 pependit ei 1942 repetentes à Trojanis 1641 repetere 1356 reposcere ibid. solvere ibidem. sumens ibidem sumere 916 sumere de aliquo 80. sumere conor 191 sumo 1642. Ad pœnas exigendas propensus 1189 infligendas aptus 823
Pœnitebat eum sui facti 1036
Non Pœnitendus 1824
Pœnitentia 320. 1026, 2, 1109. 1316. Ind. æn. sera 279
Pœnitentiâ ducor 1026 qui nôn ducitur 1109. Ad pœnitentiam pronus 1026
Pœnitere 1434 nescius 1109
Pœnitet 1026 me 246. 279. 320. 1109. Cujus non pœnitet aut pœnitere potest 1026
Pœnus 651
Poësis 1347
Poëta 53. 1347.1355,2.1360 1628. 1629. 1688 novus Ind. vit.
Poëtæ 1718
Poëtarum enarratores 1718
Poëtica tabula 422
Poëticus 1347
Poëtria ibid.
Polenta 112.132
Poli dimidia pars 1359
Poliendarum hastarum locus 1122
Poliendorum lapidum instrumentum 1612. 1613
Poliens hastas 1122 lapides ibid.
Polio 1120,3. 1121,2. 1122. 1492. 1613 circumquaque 1121 lapides 1122 linîâ 1433
Polita benè scalpro 1492
Politi homines 1795 lapides 508
Politia 1361
Politiæ participes sum 1363
Politicâ ratione vinco ibid.
Politicus 1361
Politio 1533
Politu facilis 1122
Politus 1121. 1517 eleganter 1122 non 1122, 2. 1478. non secuti 1473
Pollans 1238
Pollens 426 viribus supra modum 1459
Polleo 287. 691. 713 authoritate & gratiâ 605 opibus & potentiâ 426 viribus 1460
Pollere quæcunque re 95
Pollex 1015.1800
Polliceor 7. 8.1.380. 555, 3. 707. 943 me doctorum 8. sanctè 1717
Pollicori sibi aliquid de aliquo 269
Pollicis mons 1531
Pollicitatio 8.555.
Pollicitus sum 555
Pollinctor 620,2.1522
Pollaceo 661
Polluctum 367
Polluens se cæde 1723
Polluere virginitatem 86
Polluo 22. 115. 882. 1053. 1065.1757.1820.1827. me cæde 1723 scelere 1079
Polluor 1053.1065.182
Pollutè 1053
Pollutorum ciborû esor 1701 esus 1702
Pollutus 115. 1053 non 1053 sanguine 1757
Polus 1358
Polypis abundans 1372
Polypo similis ibid.
Polypodas julos referens 1218.
Polypus ¶ Piscis 1372 parvus ibidem. ¶ Narium morbus ibid.
Poma 1045. alba ferens 1186 comedens libenter 1187 fero 1737 montana 1045
Pomaceus 1045
Pomeridiana confabulatio 365
Pomeridianis horis ibid.
Pomeridiano tempore ibid.
Pomeridianum tempus 364 365, 2. 986. In pomeridianum tempus vergo 365
Pomeridianus 365,3
Pomeus 1045
Pomifer 1186
Pomis commissa pugna 1013 vescor 1186
Pomorum amans 1046
Pompa 1278 scenica 1485
Pompâ magnâ induco 1279 Cum pompâ incedo 1278 In pompâ ostento ib. præeo & præferor 1281 traduco & transfero 1725 transvehor 1281
Pompam comitabantur 1281 ducens 1278, 2 ducere 35 1278, 2 ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus 1281 duco 40 duco unà 1281
Pompaticè effero me 1281 egredior 638 jacto & ostento me 1281 incedo ibid. memorat facinora illorum præclara ibid. transfeo ibid.
Pompaticus 27
Pompis conveniens 1278
Pomposè 27
Pomum 1045
Pondera 692
Ponderans duplum 711 talenta duo 710
Ponderatio 1575
Pondere 710 æquali 1126. 1426 gravi sum 711 par ibo vinco ibid.
Ponderis æqualis seu paris 711,2 æqualitas ibid. ejusdem ibid. quinque librarum 475
Pondero 691. 710, 2. 1411. 1575, 3. sublatum manu 1455
Ponderor 1575
Ponderosè 287
Ponderosus 256. 257. 287,2. 475. 711 viro 226
Ponderum scientia 710
Pondus, ¶ Gravitas, onus 190 226. 256, 2. 287 1127. ¶ Quod appenditur 475. 710.125 librarum 1575 adjicio 711 æquale habens 1041. 1420 grave habentia 1575 par habens 1575. 3. ¶ Momentum 256 æquale habens 1420 afferens ad rem aliquam ibid.
Ponduscum 256
Pone 1620
Ponè 1172, 2. 1208 qui est 1172 insequebatur fugientem ibid. prehendens me veste ibid. sequens 765. 1372
Ponebat in manibus 1620
Ponent criminis loco ibid.
Ponere argentum apud mensarios 240 in laude 1619 insidias 441 studium 1508
Pono 240. 440. 663. 1347. 1619. 1620. 1621 castra 1541 ex adverso 1625. fundamentum 625 in 1622.1623. in altum 1620 intra 1622. 1623 juxtà 1624,2. ob oculos 237. 712. 1705 operam & studium 1766 studium in 1669, 2 sublatum 441 sursum 1620. ¶ Erigo, statuo

tus 1531. ¶ Affero, censeo, cõstituo, statuo 1261. 1627 ¶ Facio ita esse 943. 1619. casum 1620
Pons 314. 578. 1266 cicharæ 988 nauticus 231. 232. 2 qui machinis admovetur ad muros scandendos 233
Ponte iungere fluvium 314. 2 iungo 578.
Pontem construens 314 facio 1349 pulchrum habens 314.
Pontica charybdis 1796
Pontifex ¶ qui pontem facit 1349. ¶ Maximus 672. 1
Pontificales libri 593
Pontificatus maximus 672
De pontificio iure libri 1109
Pontigradus 1269
Pondivagus 1320. 1321
Ponticum trafficiens 1269
In pontum mergo 1365.
Pontus 1365
Popa 660
Popellus 390. 2
Popina 743. 1411. 1495
Popinales delicias appare 1353
Popinalibus deliciis delector 1702
Popinalis 197. 1353
Poples 677. 739
Poplites 13
Poppysmate demulceo 1403
Populabundè percurso 522
Popularе imperium 863
Populares ¶ Plebei 390
Populari 29. 1724. infulam 352
Populari gratia superans 39 imperio faveo 883
Popularis ¶ Plebeius, ad populum pertinens 389. 2. 928 1230 adulator 17. status 389. ¶ Plebicola, populi amans 389. 391. 496. ¶ Conterraneus, gentilis 391. 1253 2. sum 392.
Popularis auræ captatio 844 status amans 389. 391
Popularitas. ¶ Popularе ingenium, populi amor 39. 389. 496. 844
Popularitate obrepens populo 844 populum mihi servire perpello ibid. 3
Populariter 390 cõcionari 17
Populator 773. Troiæ 1416
Populeus 960
Populi adulator 824 amans 391 doctor 396. favorem aucupor 39 occisor 1723 osor 391 pernicies 1745 rector 928 sermonibus iactatus. Ind. An. Cum populi universi multitudine 391
Populo gratificans libenter 1796 iucundus 1610 obcundo aures 391. prosum 1856 utilis ib. A populo qui alitur 1660. Cum populo ago 1824. E populo 389. In populo qui præsens est 391 versor 1548
Populor 77. 762. 774. 1558 una 77
Populorum domitor 356
Populum alens 1660. concilio mihi vicissim 39 concitans 40. 845. 1453. concito 40. 845. corrumpens & everrens 1745 decipio 390 delectans 1610 moderari 35. percenseo. Ind. An. fertum 1495 voco 275, 2 Ad populum refero 1824. In populum distribuere. 1082.
Populus 389. 928, 2. 1230 universus 391.
Populus alba 226. 960 nigra 64.
Porcarius 282
Porcella 1559
Porcellæ 369
Porcellio 1167
Porcellulus lactens. 369
Porcellus 173. 369. 1559. 1816
Porci marini 1559
Porcina immunditia 1558 insulsitas 1559, 2 musa 1070 pellis 1816 seta ibid. stupiditas 1559, 2
Porcini mores 1559
Porcinis moribus præditus 1558, 2
Porcinus 537. 1558. 2. 1559, 4 1816.
Porco similis sum immunditia & spurcitia 1558
Porcorum curam habeo 1360 venditor 1411
Porcos mactans 1561 vendo 1411
Porcula 1816
Porcularii ibid.
Porculator 282. 1559
Porculatores 1816
Porculi 21
Porculis faginandis destinatus locus 1661
Porculos pulcros pariens 1816
Porculus ibid
Porcus 343. 668. 744. 1558. 1559. 1816 agrestis 1066
Porinus 1413
Pori in modum durum reddo 1413
Pori in corpore humano 1266 obstructi 1080
Porraceus 1375
Porrectè 1592
Porrectio ¶ Extensio 1588 1589. 1590.
Porrectis membris 1192
Porrectus ibid. in longitudinem 607 multum 1592
Porrigentes dextras 1588
Porrigere animo benevolo 361 dextram 372. 373 manum 1730 manus supplices 553 tabellam 397
Porrigine infestari 1318
Porrigo 957. 1318
Porrigo ¶ Extendo, protendo 553. 1588. 1590. 1591 dextram victissim 373. ¶ Offero, præbeo, trado 397. 399. 1191. 1731.
Porrigor ¶ Extendor, pertingo, protendor 598. 599. 1191. 1586. 1588. 2. 1589. 1590. 2. quod porrigitur seu extenditur 1192
Porro ¶ Cæterum, vero, verum 360. 387. 1031. 1046 quidem 1031. ¶ Ago 468. 567.
Porrum 1375 comedens 1702 imitor 1375.
Porta 1401. 3. prætoria 43
Porta non claudus, vel mũnitus. Ind. Ae.
Portabat sublatum in humeros 57
Portæ custodiæ præsum 1224 custos 1223. 1224. 2
Portæ nefastæ 1758
ante Portam qui est 1402
Per portam qui effertur ibid.
Portandi difficultas 1735
Portando 57. 1725. 2.
Portans manipulos 1733 vasa. 1738
Portare fasciculos 1733
Portari qui potest 1726
Portas habens æreas 1402 altas ibid. amplas ibid. 3 centum ibid. 2 longas ibid. multas 659 oppositas 1402 septem ibid. 1537. validas & benè compactas 204 utrinque habens 1401 pandere 363
Portatio 30. 1725 cœnæ 1734 lignorum 1737
Portationis præmium 831
Portator 831. 1721
Portatorius 831
Portatu difficilis 259. 1735 facilis 12 2127. 1735. 2. impossibilis 259.
Portatus, ûs 831
Portendi 1707
Portendo 364. 1456. 1457. 1458. 1707.
Protenta 623 edo 505 inspiciens & interpretans 1476 loquor 1608
ex Protentorum inspectione divinatio 1476
Portento sè 1607. 2
Portentosum facinus 505
Portentosus 1184. 1277. 2 1607. 3
Portentum 1455. 1456. 1458 1607. 1703.
Porticus 67. 704. 705. 1246 1534.
Porticus vestibulum 1534
Portio 352. 912. 2. 1019. 2. 1020. 2. 1022. 1090. 1429. 1601. 1602 æqualis 690 1023 bona 1023 fatalis 1019 quadrupla 1023 terræ 1022 tertia ibidem. tripla 1023.
Portionalis 352
Portione bona 1023
Portionem æquam capio 1023 aliquam accipio fortitò 912 bonam fortitum esse 1023 duplam capiens 1022 minorem habeo 556 parem accipiens 1023
Portis claudo vel munio 1401
Portitor 968. 1267, 2. 1268
Portiuncula 1019. 1020
Porto 34. 57. 79. 259. 831. 833. 2. 1149. 1230. 1724. 1725 difficulter 1735 ligna 1737 simul 259. 1732 sublatum in humeros 1726 una 834
Portor 831. 833. 1230 1725.
Portorii exactor 968
Portorium 36. exigere ib. exigo 968. 2
Portu carens 968. 2. qui continetur 557. E portu erumpo in hostem. 32. In portu contineo me 1197 sum 968 2. versans ibid.
Portula 1401. 1402
Portulaca agrestis 1617
Portum bonum habens 968 continens 557 infideo 1197 subeo ibid. tenere 553 Ad portum qui applicare facit 1197 pervenio 169 venio 968
Portuosus 968
Portus 968. 1197. 1334. manufactus 1081 parvus 968. 2
Portûs carentia 968 custodiendi munus 1770 custos ibid.
Portuum inspector 1476 præfectus 205.
Porus, lapis 1412. In porum converto 1413.
Posca 772
Polca 8. 86. 2. 87. 2. 858 1376.
Poscunt feriatas aures 1033
Posita est statua 760
Posita varie. Ind. Ae.
Positæ sunt literæ 692
Positi sunt in Diis victoriæ termini 545
Positio 692. 1620. ¶ Affirmatio 1624. ¶ Sumptio apud Philosophos 1620. ¶ Casus ibid.
Posititius 1620. 2.
Positivè ibid.
Positivus ibid.
Positum esse 691 est in eo 760 est in more 701 quod est 1620.
Ad positum stellarum pertinens 1628
Positus (a) 1620. ante oculos 1178 in conspectu 1180 sum 760 sum in 761 sum simul 762.
Positus, ûs. 692. 1620. 2. loci 1628.
Posse 481 plus 713
Possessio. 551. 3. 750. 882. 2. 883. 2. 1089. 1256 opum & copiarum 571 universa 1256
Possessione ciiicio 451
Possessionum cupidus. 883. 2
Possessiva nomina ibid
Possessiuncula 882. 2
Possessor 881. 883. 1089
Possessus. 883 non ibid.
Possibile cum sit 1832
Possibilis 426
Possidens multa 883. 1256 nihil 883
Possideo 544. 551. 882. 883. 2. 1089. 1090. 1256. 1339 iam pridem 551 intus 883
Possideor 545
Possum 279. 426. 443. 2. 545. 677 713. 1146. 1271. 1459. 1592. abundè 1271. Non possum 427. 2. 1052, 1151, 1270. 1495 hæc facere 426 non meminisse 1042. Non possumus assequi intellectu 1270
Possunt non inebriari 898
Post 175. 462. 488. 1037 1172. alios qui venit 1697 cœnam 175 ea tempora 1697 equites ibid. factum consultans 279 factum sapiens 1051 hæc 96. 1172 interrogationes ibid. longum tempus 392 mala prudentior 1037 munera militaria peracta 175 prandium 462 quinque annos 393 tempus 1132. 2 Alius vel unus post alium 1:7, 2 461 Brevi post hæc res gestas tempore 1037. Longè post Troiani belli initium 1232. ¶ Secundum 1037. Post ipsum qui plurimum poterat ibid.
Pòst 222. 1172, 2. 1697 decedo 521 eligo, 77. intelligo 1109 nascor 105 natus 308 sapio 1109 sum 570 venio 574. Aliquanto post tempore faciens aliquid 1889. Diu post ibid. non diu post 391 Longo pòst tempore 1232 Haud ita multò pòst 285. Non multo post 1044. Paulò pòst

lo pòst 1037, 2. Quinq; diebus post 1697 duobus post 1037
Postcœnia 418
Postcœnium 367. Ind. Ae.
Postea 215. 462, 4. 953. 1037 1172, 5. 1697, 2 Quid tum posteà 462
Posteaquam 487
Postera dies 1697
Posteri 215. 305. 462. 570. 1697
Posterior 377. 1172, 2. 1697 est sexaginta annis 1697 fio 1697. 1698 natu seu ortu 304 sum 1697 1698, 3 qui vocem edit 1784
Posteriore loco 1697
Posteriores partes 1698
Posteritas 308. 309. 462
Posteritati commendavit Hieronem Simonides 706 tradere 400
Postero anno 1697 die 377
Posterum tempus 215 In posterum 195. 215, 3. 462, 3. 530 1172, 2 diem 220 quoque 531 tempus 1697
Posterus nepos 308, 2
Postes 659 valvarum 1753
Posthabendus 1697
Posthabeo 548. 1188
Posthabere 377. 1697
Posthac 215, 3. 483. 530. 1114 1172. 1697
Postica pars templi 371
Postico admoveo manum 1466
Posticum 371. 659 habens domus 659
posticus 1172. 1398
postis 693
postliminio redeo 522
postponere 377. 1172. 1697 casus domesticos publicis negotijs 548
Postpono 548
Postquam 486, 4. 487, 4. 1854 2. 1855
Postremo loco dicam 1698 Omnium prostremo loco ibid.
Postremò 953. 1399. 1597, 2 1598
ad Postremum 973. 1598
Postremum 1698, 2
Postremus 378, 2. 527. 973 1172. 1399. 1597. 1598. 1698, omnium 1698 omnium 2 aliorum 377 sum 527
Postridie 377 460 1697
Postulare ¶ Accusare 535
Postulari & causam dicere 521 573
Postulatio 87, 2. 1381 ad supplicium aut quæstionem 87
Postulator 87
Postulatum ibid. 171
Postulo ¶ Peto, posco 86, 3. 87. 171, 172 766. 969. ¶ Accuso, defero, insimulo 8. 248. 363. 1727 proditionis 38
Postulor ¶ Accusor 731
Posuit in curru 1620. ¶ Fundavit 673
Potabilis 1310
Potando imitor Scythas 1490
Potandum præbere 1311
Potans fallaciter 1312 modicò ibid. parùm ibid.
Potantes parum ibid.
Potare 664 Scythicè 1313
Potatio 664. 904. 1310, 2 luxuriosa Ind. Ae. vini 1312
Potationes Scythicas imitor 1489
Potationis amor 1313
Potator 1310
Potatu facilis 1312
Potens 426, 2. 713, 862. 864 1157. 1363 æquè 427 hastâ 1460 latè 263 non 426 per se 427 sum 287 426. 713 viribus 1460 viribus latè ibidem. viribus semper 1459
Potentatum obtinens alicujus loci 426 obtinens mulier ibid. obtinenti conveniens ibid. obtineo 426. 427 referens 426
Potentatus 426
Potentem esse 860 reddo 287 1016
Potenter 426. 864, 2
Potentia 287. 426. 582. 713. 1021. 1459 æqualis 864 immensa regis 1799 manuum 865
Potentiâ æquali præditus 864 magnâ præditus 426 meâ optimo 427 polleo 426 præsto 427 sub potentiâ alicujus sum ibid.
Potentiam comparare sibi magnam 1347 frangere 645
Potentior 862. 864. 1016. 1735 A potentiore cogi inferiorem 457
Potentiorem fieri 58
Potentissimus 426. 1016 quam Poterat celerrimè 426 poterat maximè 995
Potest fieri 381 fieri ut 426 inveniri 1146 Qui potest 426 Deus non potest 427. Qui non potest ferri 427
Potestas 217. 70. 899 libera 570. 863 plena & summa ibid.
cum Potestate 570. E potestate exire præ irâ 863 In potestate qui est 1799. 1802 habere 101 nostrâ quæ sunt 762
Potestatem do 570 exercere ibid. facere 362 habent in eas 570 habeo ibid. habere mentis suæ 569 non habens 899 non habebitis ullius rei ibid. sui habens 570 summam habens 705 in potestatem redactus 1802 redigere 101. 1347. 1731 redigo 1348. 1546. 1584. 1799 rediguntur Romanorum 303 trado 567 sub potestatem non redigar ullius 570
Potestati alterius subjectus 570 trado 567
Potestatis suæ qui est 570 suæ naturæ 1066
Poti benè 1145
Potiantur ut oleastro 863
Potiens rerum ibid.
Potio 1310, 5. 1311, 2 ex aromatis intritis 1668 larga 904 vim 1312
Potiorem porrigo 1312
Potionum confector 1353
Potio (v) 864 899. 1264 rerum 861
Potior ¶ Præstantior 862 1391. 1694 commoditas 1386
Potiora habens lucra iniqua quàm fidelitatem 1385
Potiri rebus 1820 voto 540 urbe 862
Potis sum 1592 non sum ibid.
Potissimùm 77. 995. 1387
Potissimus 1381
Potiti sunt lembis viginti 899
Potito 290
Potitum rerum 863
Potius 504 ducere nihil 1381 duco 75
Potiùs 995 quàm 589
Poto 664. 886. 904. 1310. 1311 aquam 1313 fallaciter 1312 frigidam 1313 meracius 1312, 2 moderatè 1312 sanguinem 1313 vinum 1145
Potor ¶ Potator 1310 aquæ 131 favillæ 1312 frigidæ 1313 strenuus 1312
Potrix 1310
Potui implere 1311 pauco utor 1313
Potui aptus 1310. 1311, 2 1312 dari 1311 inutilis 1312
Potulentus 1310
Potum ago 1311
Potum esse benè 1145
Potum potui addo 1311 præbe 184. 1311, 2
Potus, (a) 664 non 1312
Potus, ûs 687. 1310, 5 aqua 1313 frigidæ ibid. immodicus ibid. medicamenti ibid. melleus 1027 meracior 1312 parcus ibid. è poculo hausti 374 præbetur mihi 1311

PR.

Præ 175. 1242. 1293. 1384 1696. cæteris 547 ego eo 1245 gaudio 175 illis sobrius & prudens 1242 me fero 247, 363. 705, 2. 1705. mœstitia dormiens 175 nobis hoc feramus 383 oculis 1384 omnibus honoro te 1293 penuriâ 1696 satietate nimiâ 848 se ferebat se malè habere 388 se ferre speciem leonism 445 te nemo beatior 1245 voluptari lacrymari 1696
Præacutum lignum 1490
Præacutus 94
Præaltus 1359
Præauditus 810
Præbe mihi manum 547
Præbenda 552
Præbens se facilem ibid.
Præbent mammam 555
Præbeo 44. 45. 399 552. 5. 1020 1171. 1266. 1267, 2 cibaria 1465 demensum 1040 documentum 364 epulum 350 insuper 45. 552 porrectâ manu 1191. 1192, 2 simul 45 specimen 346 specimen mei 528 vicissim 552 unà ibid.
Præbeor 1267
Præbere 57 exemplum 592 humaniter 361 occasionem 1717 opinionem de se 413 se facilem 679 spem 477 usum 1822
Præberi 44
Præbitio 552, 2
Præbitor ibid.
Præbitus 1040
Præcalefacio 631
Præcalidus ibid.
Præcaveo 1769
Præcautio ibid. Ad præcautionem aptus ibid.
Præcedit 1518
Præcedite nos 1273
Præcedo 36. 234. 306. 594. 922. 953. 1273 æquo 686 tempore 199
Præcello 37
Præcentio 54. 1144
Præcentor 198, 2
Præceps ¶ Præruptus, pronus 747. 868, 4. 882. 1317. 1382, 1383, 2 admodum 868 agor ibid. utrinque ibid. In præceps 1733. ¶ Præproperus 1585 abiit 778. ¶ Inconsideratus, levis, temerarius 503. 714, 3. 1181 1295. 1317 ad iram 658 audacia 714 in loquendo 916 sum in loquendo 910, 2
Præcepta 594. 1522. 1627 do 72. 1627 servare 1618
Præceptio 400
Præceptis artis adstringo 743
Præceptivus 9
Præceptor 593. 1235. 1691. grammaticæ 333
Præceptorem esse 593
Præceptorius 9
Præceptum 9, 3. 99. 633. 1522 1596, 1627
Præcerpo 76
Præcidendi instrumentum 1604
Præcidens vobis occasiones rerum gerendarum ibid. qui Præcidit ibid.
Præcido 763. 1842, 843. 1571 1602. 1603. 1604. 3
Præcidor 841
Præcinctî lumbis 587
Præcingere ensi 241
Præcingo 587, 4
Præcino 1030
Præcipio ¶ injungo, præcepta 20. 72. 565, 2. 766 1522. 1627 illud tibi 436
Præcipitando in caput 1383
Præcipitanter 1181. 1317 audeo 1644.
Præcipitantia 1317 linguæ ibid. in loquendo 910
Præcipitare 778 moras ibid.
Præcipitatio 1383. ¶ præcipitantia, temeritas 1317
Præcipitatus 1383 e petrâ 1434
Præcipitem ago 868, 3 dare 778 dejicio 868 do 1433 2. ¶ Reddens seu temerarium 714. In præcipitem casum 1676
Præcipiti animo 714
Præcipitia viria 1169
Præcipitia multa habens 868 profunda habens ibid. Per præcipitia ambulans 236
Præcipitiis altis rupes 868
Præcipitium 841. 868. 1418 1711 excelsum 1560 montis 1199
Præcipitius 868
Præcipito ¶ Cadere facio, præcipitem do 868, 2. 1313 1433. 1383. ¶ Me in periculum 791
Præcipitor 863. 1433

Præcipuè 9.77.547.594
Præcipuum in aliqua re 778 quod eſt 1386 eſſe 591
Præcipuus 77.721,2.851.898 ſuma 594
Præciſa 1604
Preciſâ formulâ 919
Præciſè 919. 1603 caveo 1524 denuntio ibid. dicere 492
Præciſio 843. 1603 umbilici 1606
Præciſum naſum habens 1433
Præciſus 843.1603
Præclaræ res 733
Præclaram vocem habens Ind. α.
Præclarè 539 geſtæ res 801
Præclarus 6.144.583,801.890 925.970.1379
Præco 180. 728, 2. 785 1444 1755 exercitus 786 præcurſoribus ibid. ſacer ibid.
Præcoces arbores 1390
Præcoci fato periturus 1852
Præcoërco 551
Præcognitio 320
Præcognitus 810.1177
Præcognoſco 318. 320. 447
Præcognoſcor 320
Præcognoviſſe 446
Præcolligo 934
Præcomedere 1700
Præcommentatio 633
ſub Præcone vendi 785
per Præconem indico priùs 787 interdico 786 vendo 785.786
Præconio cito, convoco, aut voco 785 non celebratus 786 pronuntio 785 pronuntior 786
Præconis voce denuntio 20 edicere 785 enuntiatum edictum 1426 extermino 786 2 proclamo & promulgo ibid. pronuntio 20 renuntiatus 786 renuntio ibid. ; voci ſubjicio 785
Præconium 437.786 commune id eſt, plurium comprobatio 787
Præcontemplor
Præcoquo 560
Præcordia 1342. 1374. 1528 1560. 1761
in Præcordiis dæmonem habens & futura prædicens 1001
Præcox 1852. 1833,2 ficus 1386 maturitas 1390
Præcurro 574. 632. 1664 longè 632 obviam 166
Præcurſor 765.1664
Præcurſoriæ naves 1334
Præda 23.900 949.950,2,1091 1554, 2 capta venatu 22. 636,2 quæſita venatu 23 rapta 192 quam canis inſequitur 411 Ex præda vivunt 950
Prædæ amans 950 periculo immunis 1554
Prædam agere 949 capere ibid. multam capiens 24
Prædamno 405
Prædando capta 950 captus ibid. 3
Prædas agere 467 ago 41
Prædatio 23.1554
Prædationibus incurſo 950 infeſto 1091
Prædatitia pecunia 950
Prædator 950,4
Prædatoria navis ibid. vita ibid.
Prædatorius ibid. 2
Prædatrix ibid. 3
Prædeceſſores 309
Prædeciduus 1314 ſuus ibid.
Prædefinio 1202
Prædelaſſari 1284
Prædeliberatum 279
Prædes dare 20 talentorum 434
Prædeſtinatio 1202
Prædicam 460
Prædicamenta 18
Prædicandus eximiâ laude 1719
Prædicare ſe ipſum 943
Prædicatio 941. 943 beatitatis 994 ſui ipſius 943
Prædicator ſui 273
Prædicatum 18
Prædicendi ars 20
Prædicendum eſt 1426
Prædicens ex aſtrorum contemplatione 1000
Prædicere 493.459
Prædico 19. 664.786. 941,2 1016. 1680. 1689 beatum 583. 994 beatum prorſus 994. hoc de illo 18 jactans 757 ipſe me meâ voce 273 magnificè 18 palàm 943
Prædico 20. 493, 632, 2 938. 1073. 1483. 1595 1717. 1782. 1820 futura 1717,2
Prædicor 1414.005 beatus 994 de 18
Prædicor 1758
Prædictio 20. 1426. 1707 futurorum 1717 ex natali die 940
Prædictorius 1426
Prædictum eſt ibid.
Prædictus 1426, 2. 1707. 1758 vaticinio 1000
Prædiolum 1834
Prædiſco 999
Præditum eſſe ratione 1820
Præditus erat faciliate regendi 717 ſum 1339 1820 ſum his moribus 569
Prædives 883. 1152. 1825 ſum 1340
Prædivino 632
Prædium 28. 803. 882 1834, 2
Prædo 950, 3 marinus 1745
Prædonum agmen 950,3 more ibid. 2 princeps 201 950. A prædonum injuria tutus ibid.
Prædor 39.950.4
Prædormio 534
Prædurum pectus 1472
Prædurus ibid.
Præemo 21
Præemptio ibid.
Præemptor ibid.
Præco 36.591,2.592.593.594 2. 715. 1128. 1131. 1245. 1273 verba legis 593
Præerat artificibus omnibus 700 Quibus præerat ipſe 1089
Præeſſe huic 569 ovibus 699
qui Præeſt emptionibus 1850 operi 700
Præeundi dignitas 1273
Præeuntes alii aliis honore 594
Præexcito 437
Præexerceo 345
Præexercitatio ibid.
Præexiſtentia 199.708
Præfatio comœdiæ ſeu tragœdiæ 938
Præfationem dico 242
Præfecti ſummæ rei 699
Præfecti tribuum Ind. αρ. turmarum 200
Præfectoria dignitas 705
Præfectum eſſe claſſi 43
Præfectura 200. 426. 591, 699 700. 705. 1092. 1141. 1446 1581, 2. 1654 caſtrorum 202 claſſis 201 exercitus 43 202
Præfecturam affecto 43
Præfectus commeatui 200 templo 42 ſum 200. 699. 700 705. 1260 ſum gymnaſio 200 unâ 700
Præfectus (s) 200. 202 491. 496. 591. 705. 1017. 1024. 1140. 1389, 2. 1456. 1473. 1577. 1581 Ind. γρ. annonæ 202 arcis Ind. αι caſtrorum 202 claſſis 42 gentis 200 gymnaſii ibid. loci 202 navium 201 pagi ibid. peditum ibid. provinciæ 1446 ſacrorum 633 ſum 1654 ſum provinciæ 1446 vigilum 200 urbis 202. 705. Ad præfectum pertinens 700
Præferebatur ei ignis de more 1281
Præfero ¶ Antè fero 833 1730 facem 556. 1404 1406 lumen 1707 ¶ Antè pono 78. 673. 695 705. 1384. 1625. 1640 hoc illi 5 multis pecuniis 1638 ¶ Præ me fero 247
Præferor in ſolenni pompâ 1281
Præferox 25
Præferratæ clavæ 1678
Præferre honeſtatem omnibus rebus 75 ſervitutem bello 75
Præfica 647.665
Præficere ducem ſibi 708
Præficio 695. 699. 700. 705, 2 1581. 1583 unà 700
Præficior 1581
Præfidens 157. 480. 622 708
Præfidente animo, ſum 622
Præfidenter 708
Præfidentia 157. 654 animi 704
Præfinio 338. 363. 1202, 2 1602
Præfinior 363
Præfinita dies 1201
Præfinitio 1202,2
Præfinitus 363.1425
Præfinivit diem 493 Quos præfinivit, hos & vocavit 1202
Præfixus cupide accurâ 1536 ¶ Conſtitutus, præfinitus 1425
Præfloreo 160
Præfocatio obluctans 28
Præfocatus 1345
Præfoco 28. 1345, 2. 1346
Præfocor 1345
Præfodio 1204
Præfor 938.1145
Præformo 1682.1794
Præfracta mens 1472
Præfractus 252. 1594. 1763
Prægelidus 1846
Prægermino 268
Prægnans 902 quæ citò fit ibid. ſum 901,3.902
Prægnantem fieri 1329 reddo 1328
Prægnatio 1026
Prægrandis 902
Prægravo 1331
Prægredior 287.711
Prægreſſio 36
Præguſtator 214
Præguſto 314,2.439.1607
Prægnſto 314.1607
Præhumidæ 1112
Præhumidus 1112
Præjaceo 1319
Præjacio 752
Præibat viam in Aegyptum 594
Præiens in itinere 1269 viam 1131
Præindicari 1707
Præinformo 1682
Præire 1644. ¶ Exemplum præbere 592
Præit 1518
Præitio 592,2.594
Præjudicatio 320, 405. 873
Præjudicialis cauſa 48
Præjudicio condemno 320
Præjudicium 320.405
Præjudico 319.405
Præjuratio 1160
Præjuro ibid.
Prælatio 873,2
Prælatus ibid.
Prælector 333
Præligo 384
Prælij navalis defertio 1013
Prælincans, quæ ſequi eos oporteat 339
Prælio collato 706 conferto cum iis 1054 navali conflixo 1013 navali decerto unà ibid. navali dimico in ibid. navali oppugno ibid. navali propugno ibid. navali ſupero ibid. pedeſtria certo ibid. Abſque prælio 1012. In prælio occiſus 1720
Prælior 45. 47. 249. 392. 1010 fervidè & incautè 1014 variis in locis ibid.
Prælium 186. 1010. 2. 1034 1172. 1232. 1583. 1788 commiſſum eſt cum impetu 675 navale 1013 pugnatum collato pede 706
Prælium capeſſo Ind. δ committere 1034 conſerere 179 conſero 1012 conſeruerunt 700 ineo 46 inſtauro 1011 miſceo 1054 navale commiſcere 1013 navale inire prior 1013 navale inire cupio ibid. in prælium exire 392
Prælongus 1044,7
Præloquor 1782
Præluceo 927. 982. 1224 1707
Præluceturface 1404
Præludia certaminis facere 251
Præludium 399.878 cantûs 54 cantus facio 242 certaminis 48
Præludo 242 ibid.
Præmacero 1580 ſale 286
Præmade facio ibid.
Præmadefactus
Præmaturâ morte decedens 1423
Præmaturè 1390,3
Præmaturo exitio qui petiit 1154

Præmaturus 1390, 2. 1853, 2 non Præmeditate 2791569
Præmeditati venerant ad dicendum 1475
Præmeditatio 633. 1025. 1026 ſine præmeditatione 1480
Præmeditor 1026
Præmenſus 1640
Præmetior ibid.
Præmia ultima 973
Præmii conſtitutio 1628
Præmio carens 313 dignus ib. dono aliquem ibid. 2
Præmiorum dator 283,2
Præmiſſio 1280
Præmitto 567.1521
Præmium 52.186.312.398.495 981. 1795 certaminis 51,2 cuſtoditæ domus 1770 facinoris cujuſvis egregii 52 fortitudinis 186. 1529 indicii 1048 nutritionis 1657 portatori quod datur 831 pulcherrimum 733 propoſitum eſt 761 victoriæ 283
Præmium accipere 1795 do certaminis 283 ferens certaminis 1734 proponens 1628 proponens certaminis ibid. repono ibid. reportans 51 reportare 1357
Præmolior 245.251,1093
Præmollio 996,2
Præmoneo 20.938.1782. Ind. ϙ
Præmonſtrare 592
Præmonſtratus 1707
Præmonſtro 364,2.1707
Præmordeo 353
Præmorior 641,2.1755
Præmortuus 1744
Præmunio 1480. 1564 aggere 1809 vallis in terram depactis 1514
Præmunitio apud rhetores 508
Prænarro 592
Prænavigo 1334
Prænigreſco 1024
Prænomine 731
Prænoſcere 350
Prænoſco 320
Prænoſcor ibid.
Prænotio ibid.
Prænumeratio 188
Prænuntia 9 pluviæ 1001
Prænuntiabo 460
Prænuntiare 493
Prænuntiatio 9.20
Prænuntiatus 1758
Prænuntio 9,2. 20. 1049. Ind. ϙ
Prænuntior 1758
Prænuntius 9 ignis 1767
Præoccupatio 921
Præoccupo 551 inſidiis 977
Præopto 78.279
Præpallidus 1856
Præparare ſe 1701
Præparatio 629. 1479 narrationis 702 rei futuræ 1093
Præparativus 1480
Præparatus ibid.
Præparè tribuo 946
Præparcus 790. 1058. 1214 1384
Præparo 195. 531. 629. 702 1478. 1480, 2. 1581. 1655 ad initiationem 1601, 2. inſuper 148
Prærpedio 842
Prærpeditio 842. 1374
Prærpeditus non 1374
Prærpinguis 970. 1309. 1319 1658
Præpollentia, æ 864
Præpolleo 199 viribus 1032
Præpondero 711, 1575, 2
Præponderoſus 288
Præpono 705, 2. 1583. 1625 1627
Præpoſitio 1625
Præpoſitivus 1583. 1625
Præpoſterè collocatio 1544 dictio 944 ſtudia 1669
Præpoſterè 1545, 2 calceantes ſe 385 facio 1348
Præpoſtero ordine 1544
Præpoſterus 127. 1698 ordo 166
Præpotens 714. 1157. 1459 ſum 713 viribus 861 1032
Præpotente parte natus 1253
Præpotenter 864
Prærproperus 1508. 1585
Prærpurgo 719
Prærputiatus 293
Prærputium 34. 293. 1367 amputo 1604 detrahо 1946
Prærradio 927
Prærreptio 193
Prærripio ibid.
Prærrogativa 556.992 loci vel ſedis 442
Prærrupta loca 45. 1232 rupes 1604. ¶ Per prærrupta dejicio 972
Prærruptæ rupes 510
Prærrupti loci Ind. ελ
Prærruptus 167. 868. 882. 958 1234. 1429. 1430. 1603 admodum 868 locus 841. 868 utrinque 868
Præs 434
Præſagiendi facultate præditus 329 virtus ibid.
Præſagio 1186
Præſagium 249, 320 contrarium edo 1456
Præſciendi facultate præditus 320 vis ibid.
Præſciens 446,2. 447
Præſcientia 320
Præſcindo 1604
Præſcio 320,690
Præſcire 350 adventum exercitus 84
Præſciſco 320
Præſcitum ibid.
Præſcius 446, 2. 447 futurorum 320
Præſcribens quæ agere debeant 339
Præſcribere ſibi finem vitæ ſuâ manu 338
Præſcribo pueris quos doceo ſcribere 339 finem 338 ¶ Excipio, exceptione ſubmoveo petitionem 337. 338 tibi, id eſt, exceptione te ab accuſatione repello 334
Præſcripta dies 1201
Præſcriptio ¶ Exceptio præſcribendi jus 338. 1005
ex Præſcripto, & non liberè laxéq; 338 legis 1105,2
Præſcriptum 342
Præſegmina coriorum 852
Præſens 571 neceſſitas 1825 rerum ſtatus 571 ſum 390. 570 tempus 698. In præſens 222. ¶ Animi affectio, quævis pericula ſubire parata 703 animus 704. 964 ¶ Venenum 605
Præſenſio 84
Præſenſiſſe 446
Præſenti animo 704.746.1440 animo prædītus 622, 964. animo ſum 964, 2 In præſenti 571 In præſenti conſilium capio 1569
Præſentia (neut. plur.) 701. 1114. 1369, 2. 1371
Præſentia, æ 571 aſſidua 969 ¶ Animi 621. 622. 654. 657. 703. 704. 708. 964
Præſentiâ animi prædītus 703 In præſentia 222. 571. 1114 2. 1825,2
Præſentio 84. 101. 320 conjecturâ 450
Præſentis vitæ proſperitate metientes beatitatem 483
Præſentiſco 320. 1403
Præſentiſſima medicamenta 422
Præſentiſſimum pharmacum 168
Præſentium temporum ſtatu 701
Præſepe 745,2. 1713 idem habens 745
Præſepi ejicio 1713 ejicior ibid.
Præſepia boum 745
Præſepialis 1712
Præſepium purgamenta 1713
Præſero 1780
Præſertim 77. 126. 995
Præſes 41, 2. 200. 202. 442. 591. 705, 2. 709. 1446. 1456. 1473. 1581 & arbitra 593 certamlnum 200. 1628. ſum 442. urbis 557
Præſidentes populo epiſcopi 441
Præſideo 441. 442. 603. 705
Præſides ſenatûs 442
in Præſidia ſe recipere 1172
Præſidiaria navis 1769
Præſidiariæ naves ibid.
Præſidiarii milites 1223
Præſidiatiorum militum præfectus 203
Præſidiarius 1769
Præſidiis carens 1223,2 inſtructus ſemper ibid. muniri ib. munitus ibid.
Præſidio eſſe 305 ſum 603
Præſidio meo tueor 1223. In præſidio qui eſt, ſeu qui cuſtodit ibid. ſum ibid.
Præſidium ¶ Militæ præſidiarii 449. 1223. 1769 impono 1769. ¶ Arx, munitio 521, 543. 552. 1223. 1768 ¶ Auxilium, munimentum refugium, tutamen 117. 248. 521. 1477. 1712. 1726. 1768 adverſus imbrem 113 & quaſi columen ſuæ familiæ 14 firmum 1563 locare ſum in aliquo 194
Præſignificari 1707
Præſignificatio 1458
Præſignificatus 1707
Præſignifico 389. 1458 1483 per præconem 787
Præſilio 126. 1208
Præſiliebat non quæ pollicitus erat 1599. Non præſtabis re, quod dicis 1597
Præſtans aliis 127
Præſtans 3. 550. 671. 1293. 1363. 1727. 1733 ſum inter 1379
Præſtanter 939
Præſtanti animo prædītus 1844
Præſtantia 571. 294. animi 654. 704. 1844 mentis 1109 regionis 185
Præſtantiâ ſupero 881
Præſtantior 186. 262, 2. 861. 862. 3. 1016. 1640. 1725. 1694 ſum 555. 1102
Præſtantiorem eſſe 1387
Præſtantiſſimè 186. 861 genie 733
Præſtantiſſimi ac generoſiſſimi animi 861 arte remigandi 186
Præſtantiſſimos parientes 1133
Præſtantiſſimum eſſe 1387
Præſtantiſſimus 103. 186, 2. 781. 1631. 1694. 1725 Græcorum omnium 693 habeor 733 longè 187 ſum 186, 861 vir 1598
Præſtantius 186
Præſtare corpori bonam valetudinem 498 culpam 434 incolume 552 legem 1347. ¶ Dignitate 599
Præſtat dominus ſervo 1384
Præſtigiæ 26. 330. 623. 9883 1608, 2
Præſtigiatio 502
Præſtigiator 330. 803. 988. 989. 1351. 1608 calcularius 1234
Præſtigiatores 625
Præſtigiatoria ars 1351
Præſtigiatorius 330. 988. 989
Præſtigiatrix ars 989
Præſtigiis illudo 330. 1608 impono 803 utor 503. 988. 1351
Præſtigioſum machinamentum 988
Præſtites dilecti in acie 934
Præſtitit cæteris civibus 1385
Præſtitutâ mercede 1425
Præſtitutum diem excedo 1625 diem qui exceſſit ibid. 2 diem ſupergrediens 606 Intra præſtitutum tempus 162 ¶ præſtans, quod promiſit ibid. Poſt præſtitutum diem ibid.
Præſtitutus 1615 dies 898
Præſto ¶ Antecello 235. 553. 555. 556. 996. 861, 2. 1694 1727. 1732. 1733 longè 696. ¶ Efficio, impleo, perficio 1330. 1598 eventum 434 obſequium 628. 629 officium mutuum 506 officium viciſſim 512
Præſtò qui eſt 1801 ſum 166, 570. 703
Præſtolor 1034
Præſtructio 1479
Præſtruo 245. 246. 251. 371 1093. 1478. 1470 viam 1352
Præſtruor 370
Præſul 442
Præſultatio 1468
Præſulto 1208
Præſultor 198. 1209 in choreis 851
Præſum 41. 199. 200. 201. 202 234. 591. 593, 2. 594. 700 705, 2. 1456 armento Ind. αγ. certaminibus 1628 exercitui 202. 1260
Præſumo 923 opinionem 922
Præſumptio apud dialecticos 923
qui præſunt in civitatibus 705
Præſuppono 1628
Prætendens falſam ſpeciem 1590

Prætendere 1385 aliquid turpitudini 248
Prætenderunt ſepem 520
Prætendo ¶ Oppono, tendo anté 248. 553. 833. 1297. 1588. 1590 ad tegendum me 736. ¶ Obtexo, prætexo 248. 553. 705, 2. 736. 1076. 1590. 1717
Prætenſus 1591
Prætenta portui 1590
Prætentamentum 1266
Prætentare 1644
Prætento 1266
Prætentum eſt mihi hoc 248
Prætentus ſum 1590
Prætentuis 957
Præter ¶ Citra, præterquam 463, 3. 1335. 1833 ea, quæ dicta ſunt 1833 hunc 213 paucos 1242. ¶ Ultra 488 1288. 1383 modum 1288 panem ſi habeant ſolum naſturtium 488. ¶ Contra 1242. 1288. 1694. conſuetudinem receptam 1106 decorum 734 expectationem 413. 414. 1288 jus & æquum 1106 juſſa facio 1377 mentem evenit 879 morem 444. 596 naturam naſcor 1778 officium 386 opinionem omnium 416 præſcripta naturæ 1242 ſolitum fieri 1603 ſpem 475, 2 voluntatem 280. 465 votum 1677, 2
Prætercurro 632. 686. 1664, 2
Prætereа 126. 483. 530, 2. 531. 1388. 1833 accipio 381 erro 135 facio 508
Prætereo ¶ Pertranſeo, prætergredior 35, 2. 85. 121. 124. 138 139 140. 234. 235. 456 521. 522. 523. 574. 843. 1099, 3. 1131. 1149 1273. 1519. 1664. Ind. πα. curſu 1664 faſtuosè & inſolenter 1493 ¶ Elabor 599. ¶ Prætermitto 523. 954 ſilentio 954. 1466
Prætereor ſilentio 1461
Præterequito 686, 2
Prætereuntes 574
Prætерfluo 1099. 1423
Prætergredior ediens 574
Prætergredior difficilis 574
Præteriens ibid.
Præterierant dies duo 1519
Præterii ¶ Elapſus ſum 599 cum præteriiſſet unus & alter dies 1663
Præterire 1040 ſino 565 urbes 138
Præterit tempus 140
Præterita 1244
Præterità nocte 1743
Præteritio 954
Præterito tempore 1385
Præteritum tempus apud grammaticos 761
Præteritus 1149 ſilentio 1062
Præterlabor 1664
Præterlapſis tribus diebus 1664
Prætermiſſio 954, 2
Prætermiſſus ibid.
Prætermittemus nihil promptitudinis ibid.
Prætermittere ſilentio 1280
Prætermitto ¶ Præterire fino, tranſmitto 565. 1280. ¶ Omitto 434. 523. 566. 953. 954, 2. 1280, 2
Præternato 1099, 2
Præternavigatio 1334
Præternavigo 1099. 1334. 1335 viciſſim 1334
Prætерquam 119. 1315. 1833
Prætervectio 833
Prætervcho ibid. 1231
Prætervchor 138. 139. 140. 468. 833. 1099, 3, 1334. 1335 Ind. πα. equo 686
Prætervolo 687. 1298
Prætentus ſum 1590
Prætexendo tergiverſor 1717
Prætexitur negotium veſtrum humanitati ſpecie 338
Prætexo ¶ Excuſo, prætendo 248. 338. 546. 553, 4. 705, 2. 736. 802 1076. 1477. 1482. 1698. 1717
Prætexta 1367 eleganti limbo veſtis 1659
Prætextatus 1367
Prætextibus multis ne protrahiteretur 1076
Prætextu carens 1717. 1718 nullo 736 ſpecioſo 1718 ſine prætextu 1718, 2. ſub prætextu 1717
Prætextum quærere 1717 ſpecioſum habens 1718
Prætextus, ûs 248, 2. 550. 553. 736, 2. 1076. 1165. 1477. 1482. 1627. 1642. 1717
Prætor 199
Prætoria navis 43. 2. 2 1 porta 43
Prætoriani milites 43
Prætorianus exercitus 1359
Prætoris cohors 1581
Prætorium 43. 441. 687
Prætorius 43 vir 592
Prætuliſſem multis pecuniis 1384
Prætura 43
Prævalens 594
Prævalentia, æ 864
Prævaleo 555. 713, 2 864, 2. viribus 740
Prævalidè 864
Prævalidus 287, 1032 ſum 1713
Prævaricans non ¶ In dicendo nihil remittens, aut timens 1525
Prævaricari ¶ Cauſam deſtituere aut prodere 400. 567
Prævaricatio ¶ Tranſgreſſio 1628. ¶ Cauſæ deſertio 569, Sine prævaricatione 1525
Prævaricor ¶ Tranſgredior 1628 ¶ de jure decedo 568
Prævaticinatio 1091.
Prævaticinor ibid
Præveniendo 1742
Prævenientes rogat ibid.
Prævenio 523. 1742, 4
Prævenire beneficentiâ 199
Prævenitur germinatione 1386
Prævertere 124 aliquem 1172
Præverto 1742, 3. 1803
Prævidendi peritus 1188
Prævideo 446. 624. 633. 1176. 1177. 1186. 1188, 2
Prævideram 446
Prævideri qui poteſt 1188 qui non poteſt ibid.
Prævidiſſe 446
Prævifio 1177
Prævifus ibid. non 446 nullâ cautione 1769
Prævius 765. 1280. 1664
Prævoro 745
Prandeo 188, 2. 1349. non 188 priùs ibid. ſimul ibid.
Prandii tempus ibid.
Prandio carens ibid. excipio ibid.
Prandium 188 afferens 368 præbeo 188 præparcum ib. Ad prandium quæ pertinent 146
Pranſus qui non eſt 188
Prata bona habens 952 profunda habens ibid. 2 ſpatioſa habens ibid.
Pratenſis 951, 2. herba ibid.
Pratis ornatus 952
ex Prato 951
Pratum 445. 845. 951, 3. 1311
Prava adminiſtratio Reip. 1363 cogitans prava 1764
Pravâ indole ſeu naturâ præditus 1779
Pravæ opinionis ſum 416
Pravam mentem habens 1764
Pravè 725. 1486
Pravi mores 1656
Pravitas 787. 1284. 1486. morum 597
Pravo ingenio præditus 1779
Pravos pedes habens 1371
Pravum ingenium 1779 judicium, & iniquum 874 reddo 1286
Pravus 1283. 1486. 1656
Precans fauſta 1718
Precatio 386. 540, 2. 541, 4. 731. 1369 quâ imploramus Dei opem 628
Precatorium 540
Precatorius 386 540
Preces 180. 541, 3. 1381 aſſiduæ & obnixæ 969 ſupplices 971, 2 1655
Preces adhibere 731 fundo 540
Precibus expetitus 180 inſto 846
Precor 87. 180, 242. 386. 387 524. 540, 3. 541, 2. 970. 971 1655. Ind. αι. benè 141. 941 1155 diras 541 fauſta 1718 in ſeu inter ibid. magnoperè ibid pro alio 731 pro te 541 ſimul 387 te per illud mentum 164 unà 541, 2
Prehendens 193 celeriter 924
Prehendere cupio 1191. 1192 poſſeſſionem 421
Prehendi qui poteſt 75
Prehendit Peliden comâ 74
Prehendo 74. 421, 545. 639. 861 913, 2. 916, 2. 919. 922. 1004. 1008. 1307. 1501 celeriter 924 dextram 373 fugientem 1665 inſuper 920 medium 924 viciſſim 920 unà ibid.
Prehenſare ¶ Ambire 373
Prehenſatio ¶ Ambitus 9. 373 ſine prehenſatione 373
Prehenſio 916, 2 920. 922
Prelum 1307, 2. 1543
Premens invidiâ 1004 & urgens ſupra modum 1508
Premere fugientem 761. 762 labra oſculando 640
Premi malis 554 qui poteſt 1307
Premo 233. 640, 3. 688. 1085 1307, 3. 1540. 1541 aliquantum 640, 2 inſuper ibid. viciſſim 640. 1307. ¶ Gravo 256, 2. ¶ Affligo, crucio 640. 1307. ¶ Onero 1307 ¶ Vrgeo 1507. 1508, 2. 1509. 1847. ¶ Gravor 256, 2. præcrucior 640. 1283. 1307 rumnis & laboribus ¶ Perſequente 1141
Prendo 1191
Prenſo 1192
Presbyter & ipſe qui eſt 1381
Presbyterium ibid.
Preſſæ plenæque amphoræ ad ſummum uſque 1085
Preſſio 1307. ¶ Quæ vectibus ſubjicitur 1230
Preſſo pede
Preſſura 1369
Preſſus 1307 bello ibid. calamitate gravi 1733 miſeriis 688 Densè plenus & veluti preſſus 1085
Preſſus, ûs 687
Preſter 1382
Preſteris in modum amburens ibid.
Pretii alicujus 939 boni 1850 magni 170 maximi 1707 nullius 1126. 1713 1741 Ind. μη nullius homines 461 nullius homo 1634 nullius res 965 nullius qui eſt 142, 2 parvi 284. 1055. 1420 quanti eſt? 569
Pretio conducti 1058 juſto & conſtituto dividuus vobis 1040 juſto vendere 171. 398 magno 1638 magno dignus 1642 majore dignus ibid. nimio æſtimo 1639, 1604 ſuo æſtimo 1639 vili 1850. In pretio habendus 781 habeo 414. 547. 622 habeor 1509. 1838, 2. ut haberentur effecit 1625 qui habetur 1639 habitus 1638, 2 magno habeo 1640 maximo qui eſt apud omnes 170 nullo eſſe 569 ſum 1381
Pretioſa ſupellex 760
Pretioſæ ſupellectilis ſcrinium 1639 ſupellectilii qui præeſt 201
Pretioſarum rerum venditor 1411
Pretioſior 1381
Pretioſitas 1638
Pretioſus 15. 170. 384. 1638. 1639. 1640
Pretium 110. 122. 436. 1638, 4. 1640 augeo 478. 1637. 1639, 2. 1640 bovis quanti 1639 emptionis 1850 juſtum, legitimum, & moderatum 701 liberationis 1357 magnum nimis ſtatuo 1639 mercenarii 1851 vile 1840
Priapiſcus 1383
Priapum extendo 1512
Priapus 1383. 1539
Pridem 301. 1237 valdè pridem 1237
Pridianus 575
Pridie 1385. 1386, 2 mutationis 1386 venit ibid.
Prima barba 1408 cæſitie 1278 lux 979 nox 1115 ſedes 442
Primâ luce 133. 604. 604 ſtatim luce 535 parte noctis 103 In primâ acie pugno 1011, 2
Primæ noctis tempus ſol. αι.
Primæ notiones 1107 partes 1386, 1387 partes dicendi 943.
Primariæ civitates 1386
Primariè 594. 1387
Primarii 186
Primariò efficiens 504
Primarium quod eſt 1386
Primarius 199. 721. 1386
Primarum partium amans 1387
Primas obtinet virtutes inter cives 1387 tenens in aliquâ re 131 teneo 553 tenere 1387 partes accipio 189 eripio 1388 obtinens in aliquo opere 504 obtineo 1386. 1387 obtinere 104 fortitus ſum dicendi 943 vendico mihi 556.
Primâs 426, 2
Primates 1036
Primitum ambio 1387
Primitus ibid.
Primi cœnium 642
Primi genitus 304. 309
Primigenus 304. 309
Primipara 1632
Primipilaris 769
Primitiæ 198. 5. 639. 950. 2. 1022 frugum 617. 639 frugum quæ decerpuntur 421 manubiarum vel prædæ 950, 2. ante ſacrificium 1808
Primitias deerpo & ſolvo 198 occupo ibid. offero 639 ſolvens 1210
Primitivum nomen 1682 verbum 1620
Primitivus 304. 309
Primo die menſis 1093 dilucu lo 1390 loco 1386. 1387. partu editus 1632 queq; tempore 221. 481. 1585. 2. throno ſedens 646
Primò 197. 1386. 1387, 3. apparens 1708 exortum 1780 loquutus 647 mortuus Ind. πρ natum 1780 navigans 1335 ſatus 1508
Primogenitura jus 1632 privilegia tribuo ibid.
Primogenitus ibid.
Primores 426
Primoribus digitis 145 digitis tantum attingo 177, 2
Primordium rei divinæ faciendæ 1601
Primum cædo 1606 feco ibid. ſubſellium 442 ſumo in manus 1803
Primùm 1386. 1387, 3. 1390 experiens 1266 navigans 1087 pario 1632 quæ peperit ibid. Heri primùm 1042 Nunc primùm 1042 Quum primùm emergit 195 Vbi primum 486.
Primus 1245. 1386. 1387 accubitus 808 qui aravit 192 cæſus qui eſt 1606 compactus qui eſt 1302 depactus & defixus qui eſt 1302 dico 943 qui dicit ſententiam 222 qui diſtillavit 1514 eſſe cupiens 1387 facio vel dico 198. 199, 2. mortuus 1021 omnium 1387. 1390 putatus qui eſt 1606 ſeminatus qui eſt 1506 qui ſerit ibidem. ſto 709
Princeps 41. 199, 2 200. 491 492. 709. 820, 2 589. 1386. 1682 bubulcorum Ind. αρ. certaminis aut negotii cujuſvis 48 furum 802 generis 41. 198 minorum 1056 mundi 864 paſtorum 1356 pocillatorum 1808 prædonum 950 principum 709 publicanorum 1851 rei alicujus conficiendæ 198 ſodalium 529 ſum 426. 820
Principales cauſæ 88
Principalia membra 898
Principalis ¶ Ad principem pertinens 820. ¶ Primarius 199 ſpiritus 592
Principatum obtinenti conveniens 426 obtineo 199. 820. 1387 teneo 592 tenet Græciæ 1387
Principatus ¶ Ditio, dominatus, ductus, imperium 197 591, 4 592, 2. 1581, 2 bonus 220. 593. ¶ Primæ partes 861 1387
Principe carens 200
Principem eſſe 592 eſſe in malitiâ 1387 locum obtinet in ſapientiâ 1387
Principes 1380 familiarum Ind. αρ.
Principio carens 198. 779 utor 1145. A principio 170 1386, 2
Principiò 197
Principis uxor 1683
Principium 197. 199. 243. 564 1195. 1431. 1518. 1652 boni 198 incundæ vitæ & profectionis 564 & ſeminarium vitæ 1106 ſum 198. ¶ Quod demonſtrari non poteſt apud Philoſophos 1620
Prior 1245. 1386, 3 abeo 511 abſcedo 697 abſito 697 accumbo 807 aggredior 1802 arceo 457 aſcendo 1742 attollo 548 audeo 1644 audio 1011 beneficentia 199 capeſſo pugnam 198, 2 confiendo 231 debeo 1226 deficio 697 do 400 educo 34 egredior 1139 eſſe cupio 1386 excurro 632 exordior 878 exurgo 695. 696. 699 impingo 1391 induco 33 infero 1728 ingredior 522 injuriâ afficio 403 injuriam facio 199, 2 invitarem illum 198 labor 1391 laceſſens 198 lædo 1463 metuo 361 molior 1802 morior 521 nocco 1463 nuptias contrahens 299 percutiens 198 perfranſeo 522 pervenio 677 prohibeo 417 prorumpo 84 punio 1189 ſum 922 1386, 3. 1676 ſum dignitate 1386 vendo 1292 verba facio 938 video 446 ulciſcor 1189.
Priore modo 1386
Priores partes 1386 ambio ibid. amitto ibidem. obtineo ibid. occupo 198
Priſca mater 1050 vivendi forma 1656
Priſcæ res 1237
Priſci 306. 1385 homines 1247
Priſcorum imitatio 198
Priſcus 197. 304. 2. 309 1225. 1237. 1381. 1719 magis 1381
in Priſtinum ſtatum, 197
Priſtinus 197. 1237. 1385. Privans mente 1107 ſole 1528
Privare amoribus 1255 vitâ 1034
Privata ¶ Orba 461. 537 amico tali 267
Privata ¶ Ab aliis ſecreta, ſingula 668 negotia ago 1378
Privata affectio 1250 commoditas 1378 vita 668 669
Privata fœmina 669
Privatâ autoritate 668
Privatæ opes 668 pecuniæ 669
Privatæ ſi fuerint deorum ſuavi cibo 1112
Privatam vitam agens 668 vitam ago 669
Privatim 668
Privatio 515. 1528, 2, 1619 1785 hæreditatis divinæ 804
Privativus 1528
Privatorum hominum more 669
Privarum iri oculis 115
Privatus ¶ Orbatus 461 515. 537. 1528 oculis 1528.
Privatus ¶ Ad privatos homines pertinens, domeſticus 668. 669. 1138. 1139.
Privatus ¶ Non fungens magiſtratu 668 ſum 669
Privavit ſpiritu 1205
Privigna 309
Privignus 308. 309
Privo 213. 345. 515, 763. 1015 1020, 3. 1034. 1112, 3. 1205 1254. 1255. 1527. 1528, 2 1619. 1785. 1811. 1842, 2 clanculum 1528 inſuper ibidem. te hac re 78 viſu 1034
Privor 267, 345. 386. 515. 1019. 1020. 1112. 1205. 1416. 1527. 1528, 2. 1619. 1811
Priùs 1244. 1383. 1385. 1386 1387 affligor 1071 altero 127 affuefacio 444 audio 1403 capio 116 colloco 702 commentor 633 computo 947 concido 1314 condemno 872 conficio 508 confiteor 943 conſtituo 702 conſumo 115. 1811 curo 629 decortico Ind. αρ. defatigor 216 definio 1202 demonſtro 363 deſtituo 955 diſcerno 874, 2 doceo 386 doceor 1236 dormio 534 ebibo 1311 edo, id eſt, vulgo 399 effluo 1422 egredior 1196 emitto 243. 279 exiſtimo 923 expono 592, 2 facio 1348 fio ibid. humecto 1113 illino 1826 imbuo 809 indago 514, 2, inhabito 1140 inſono 614 interrogo 525 latro 1692 laudo 72 lavo 1341 metuo 1579 orior. 1596 paciſcor 943 pario 1248 patro 1644 perfundo 809 perpendo 528 planto 1780 prandeo 188 proficiſcor 1196 purifico 16 refrigero 1846 relinquo 955 ſcrutor 514, 2 ſero 1780 ſolicitus ſum 1035 ſubjaceo 762 ſubjectus ſum ibid. tranſeo 132 urgeo 111
Priusquam 1244. 1283, 2. 1385 1386
Pro 163. 460. 755. 1242. 1293 1384 1388. 1693 aliquo laboro 739 animâ pugno 1293 certo habere 1261. Cteſiphonte oratio 1693 dignitate 1288. facultatibus 755 foribus 1384 imperio 1582 liberis dimicare 1384 magnitudine urbis 1854 me & te illum da 163 meâ virili parte 1019 modo facultatem 755 more 597 naturâ locorum 755 nihilo ducere 1242. 1713 1714 nihilo duco 29. 1293. 1620 nobis futurum 1388 proportione 1019 rata parte ibid. ſe quiſque Ind. αν. velamine 163 viribus 168. 426, 3. 427. 460. 860. 1211 uno tres interfecti 163 ¶ Prout 1242 Major quàm pro humanâ ſtaturâ 1854 Plura quàm pro numero coëſorum 755
Proavia 997
Proavus 1241, 2. 1254. Ad proavum pertinens 1241
Proba, & honeſtè caſteque ſe gerens 501 pecunia 413
Proba, rectè & cum virtute facta vel dicta 4.
Probabantur hæc Ciceroni 413
Probabile 458
Probabilia dico 943
Probabilis 448, 2. 1260 error 568 non 1262
Probabilitas 448. 1260
Probabiliter 1260 non 1262
Probandi ſeu explorandi vi prædius 415
Probantur milites labore 414
Probare & confirmare quis hæc poſſit? 1261 ¶ Tentare 566 experientia 257
Probatæres 1508
Probatio ¶ Confirmatio, demonſtratio 363, 471. 715 898 1260. 1261. 1479 manifeſta 1784, ¶ Exploratio 257. 414, 2 per ignem 1404
ſine Probatione 257. 363, 472 Ad probationem rem adducere 472
Probatis moribus prædictus 1656
Probatiſſimi poëtæ 413
Probatiſſimus 380
Probatu ſeu exploratu difficilis Ind. ſυ.
quod Probatur alicui 413
Probatus ¶ Acceptus 380 & laudatus ab omnibus 415. ¶ Argumentis ſufficientibus 1595 argumento nullo 472 non 1479. ¶ Exploratus 414 eſt 103 quaſi quodam examine ad juſtitiam 257 non 257 415. ¶ Peritus in ſuâ arte 1508
Probè ago 1830 novi 447. 689 711

Probis moribus præditus 697
Probitas 4,3.322 morum 597 2.1656
Problema 1248
Probo ¶ Approbo, laudo 6. 339.380.381,3.414.583. 1567. ¶ Confirmo, demonstro 363, 2.364.472. 703.1479.1704 certis signis 1,595. ¶ Exploro 257, 2.414.528 igne 1404 simul 415. ¶ Me tibi 185
Probor ¶ Approbor 414 ¶ Exploror 157.528
Proboscis elephanti 282.1075 1091
Probra 930 jacio vel jacto in aliquem 314.1164.1718, 2 ingerunrur mihi 1164
Probris afficior 973 dignissimus 472 incesso 372.753. 890.1087,1164, 2.1557. 1605, 2 increpo 1164, 3 increpo priùs ibidem. increpor ibidem. infector 973 vellicavit me pessimis 812
Probro afficio 86.1304 afficior 68 do 1364
Probrosè 415. 1164 dicere 930 objecto 1164 objicio 973
Probrosis verbis impeto 252 incessens 372
Probrosum reddo 1687
Probrosus 1164,3,1687
Probrum 85,3.372 472,3,725 783.889.890.973:1081.1164 3.1304.1732 maximum est, muliere ignaviorem vocari 372
Probum mel 1508 virum me præsto 4
Probus ¶ Probatus 413. ¶ Bonus, frugi, honestus 3.4,2.525.733.781. 872. 1508. 1764 minimè 415
Procaci ore sum 1537 voce utens 1784
Procacitas 910, 2. 927 libidinosa 1002 linguæ 1317 otis 1537 vocis 1784
Procaciter 927 loquax 17 loquor ibid. 1537
Procax 910.913.927 excedo 907 os habens 1537
Procedens ¶ Egrediens 1273. ¶ Tempus 705. ¶ Benè 1666
Procedunt longiùs ad iniquitatem 843
Procedente odio 594
Procedere ex Patre dicitur spiritus S. 1273. ¶ Feliciter 185
Procedo ¶ Progredior 36, 38. 306.523.574,2.594.599 843.1374.1833 simul 575 1519
Proceleusmaticus 767
Procella 58.84,2.653.1685. 1798. Ind. ζα. nigra 85 venti 152 vorticosa 1544
Procellâ conturbo 67
Procellis agitor ind. ζα. Cum procellis pugnans 1012
Procellosus 58, 3. Ind. ζα. imber 34 & repentinus ventus 181 vortex 1483 1685
Proceres ¶ Primores 186.426 427.1016.1125
Procerior. 1016
Procerissimus 1016.1043
Proceritas 50.535.695.1016 1043.1780
Proceritate cœlum tangens 1044. par ibid. In proceritatem crescere 1780
Procerum truncum habens 1520
Procerus 272. 1016. 1043. 1044,3.1780
Processio Spiritus S. 1273
Processit eò impudentiæ 523
Processus ¶ Progressus 845 1131 rectus 535
Proci 496
Procidens non facilè 1316
Procidentia,æ ibid.
Procido 897.1315
Prociduus 1319 1317 in terram 1337
in Procinctu esse 248 do 1583
Procinctus 1173
Proclamare 20.492
Proclamata corona 1426
Proclamatio 20.1426 non Proclamatus tubâ 1444
Proclamo 19. 272 præconis voce 786
Proclinari remigabant 1315
Proclinor 1097
Proclivis ¶ Declivis, præceps 166. 807. 1317 ad lapsum 1563. ¶ Pronus, propensus 867.1152.1317.1415.1420. 1563. 1729, 2. 1730, 4 ad voluptates 30 sum 1452
Proclivitas ¶ Propensio 1317, 2. 1730
Proclivitates 1730
Procliviter 1315
Proconsul 1694 sum ibid.
Proconsulare imperium ibid. 2
Proconsularis ibid.
Proconsulatus ibid.
Procrastinando 242 protraho 1590
Procrastinare 221.1028
Procrastinari qui nequit 1627
Procrastinatio 242,2 1028,3, 1627.1668.1669
Procrastinatione carens 1028 sine procrastinatione ibid. Ad procrastinationm pronus ibid.
Procrastinator 477. 1028, 2
Procrastinatum iri bellum 1668
Procrastino 242. 478.879.1627 1669.1848. Ind. δ. nimium 1669
Procreandi vim habens 1776
Procreandis liberis operam dare 503
Procreatio 303,1777 liberorum 309,504.1354.1506.1599. 1630.1632
Procreator liberorum 504
Procreatrix liberorum vita 1631
Procreavi 302
Procreo 1630.1776, 2 animal 1631 liberos 1354. 1355. 1506.1630
Procul 176,2.463.1044.1385, 3.1386,2. 1510.1617, 6 à 153 à patriâ 176 à spe ibid. ab Achaiâ 1617 ab ædibus 176. 1384 ab Alba 176 ab urbe 1386 abscedo 1385 absentes 1044 apparens 1576 1768 arcens 457 avolans 1298 cernens 1476 dissitus 1768 dubio 147 habito 1044. 1139 inclytus 810 magis 176. 1386 maximè 176.1043.1386.1617 mitto 667 remotus sum ab aliquo 1139 semotus 1184 valdè 1617. Non procul ab Ægypto 1385
Proculco 821.1252
ad Procum pertinens 1062
Procumbens 1313 humi 808
Procumbere facio 1467
Procumbo 807.1313 in genua 1150
Procurans aliquid 1119
Procurare 6. ¶ Prodigia 1279, 2 1281
Procuratio ¶ Curatio 1026. ¶ Præfectura 705. 1654, 2. ¶ Prodigii depulsio 1279
Procurator 780. 2. 1024. 1026. 1140. 1654 imperii 780
Procuratrices 1024
Procuro 404. 628. 832. 833. 1389.1654 illis omnia commoda 1052 negotium unà 1377
Procurrere temerè 36
Procurro 1663
Procus 1062 sum 1060
Procyon 903
Prodeo 274.272,523,3.574,2. 1065.1196.1755 adversus aliquem 523 adversus hostes 522 ex adverso 574 in certamen 574 in conspectum 1707 contra 523 foras 1314 cum impetu 84. 1208 in lucem 1703 in medium 523 in medium ostentabundè 364 in naturam rerum 703 in naturam rerum priùs 708 obviam hosti 31 obviam invadenti 52 repentè ex insidiis 699
Prodere ¶ Evulgare 8.459.493 arcana 8. ¶ Causam 400 litem 567 urbem ibid. ¶ Literis 334 literis res gestas 711. scriptis 1624 & commemorare vitas 711
Proderit id nobis 1164
Prodesse qui potest ibid.
Proeundem 573 esse in conspectum 574 est in hominum cœtum 573
Prodiens 574 non 1755. Ind αω. à Patre spiritus S. 1208
Prodiga erogatio 1498
Prodigalitas 1495
Prodigè ibid.
Prodigia depellere seu procurare 1279.1281
Prodigii depulsio 1279
Prodigiosa 1357 efficio 505 mendacia 1608 narrans 944 narro abid
Prodigiosa narratio 944. 1608 tempestas 1458
Prodigiosè 1507, affingo, & affabulor 1601, 2 proficiscas à Deo ibid.
Prodigiosum opus 505
Prodigiosus 1631.1781
Prodigium 82.1458.1595.1605 1703 contrarium emitto 1456
Prodigo 1498,2
Prodigus 638.1706
Prodiirad dicendum 418
Prodire adversus hostes 183, domo 523 facio 468 foràs 599 in medium 574 1035 in naturam rerum 574 obviam 575 in publicum 389 391
Proditæ memoriæ res 711
Proditio 248. 400. 1376. 1545
Proditor
Proditoriè 400
Proditorius ibid.
Proditrix ibid.
Proditus ¶ Elatus in vulgus 1728 ¶ Proditione traditus 400. ¶ Literis 334
Prodo ¶ Edo, expono 1622. ¶ Effero, evulgo 8. 20.915. 937 & effero testimonio meo 1005 furto 1785 mysteria 1206. ¶ Proditione trado 400, 2. 568. 1311. ¶ Memoriæ 1061
Prodor literis 334
Producebatur diutiùs vita ipsius 1590
Producendi in lucem vim habens 36 seu procreandi vim habens 1776
Producens 1496 dentes 1779 flores ibid.
Producere testem in medium 35 teste 247. ¶ Fructum 397. ¶ In longum 1669
Produci ¶ Extendi 1590
quod Producit terra 1728
Produco ¶ In medium adduco vel profero, ob oculos pono 35.237,2.1803 in lucem 36 in medium 702. 793. 1740. ¶ Edo, emitto, existere facio, gigno, profero 35. 110. 247.398. 548. 1596. 1724. 1726. 1775. 1777, 2 capillos 1780 dentes ibid. velut fructum 1736 in naturam rerum 707 in naturam rerum priùs 708 insuper 1777 rursum ibidem spinas 1779 ¶ Extendo, longum facio 1043. 1044. 1588. 1589 ¶ Prostituo 36 1009
Producor in medium 237. ¶ In naturam rerum ibid. priùs in naturam rerum 708. ¶ Extendor in longum, prorogor 1044 1588, 1590
Productæ ulceriùs lineæ 243
Productè 1588
Productio in medium 36 & traductio ordinum ab altitudine aciei ibid ¶ In naturam rerum ibidem. 397. ¶ Extensio 1588. 1589, 3. 1590, 2 spiritûs longior 1730 syllabæ 1589
Productivus 1776
Productor 248 puerorum 1236 ¶ Leno 37
Productus 38
Productus est insuper 1777
Produxi sermonem 1588
Produxit hominem ex nihilo 35
Profana studia 463
Profani & ethnici ibid.
Profano 262,1210

Profanus 262.294.444 672.819.1072,2.1210,1600 non 262
Profecti terrâ 1832
Profectio 80.984.1128.1129. 1195.1267.1269.1521 navigantis 1521. 1522, 2. Ad profectionem paratus 80
Profectò 113. 387, 2.589, 4, 1031. 1046. 1100. 1216. 1642, 2. Ita profectò 719. Non perfectò 1216
Profectus 573 sum peregrè 1148 Quò profectus? 1064.
Profectus, ûs 168.523.1376 cum profectu 110
Proferendi in lucem vim habens 36
Profero ¶ In medium adduco, exhibeo, produco, promo 35. 247, 2. 1704.1728. 1729. 1730.1732 caput 897 in lucem 36.1703.1705.1714,2. 1715 in medium 1590,1803 ostentabundè 364 ¶ Emitto, fero, produco 247. 1734 ¶ Allego 1732. ¶ Enuncio, dico, loquor 1165, 1732 1742
Proferre argumenta 552 fructum 398 legem 552 literas 1742 in medium 1035 tabulas testamenti 1704 testem 1004 testimonium 552. Sermo qui profertur 1732
Professio 8. 943
ex Professo 594.1704
Proficere 1364 facio 237
Proficiens non 399
Proficio ¶ Cresco, progressus facio 399.844.1352. ¶ Nihil 1378
Proficiscebar ad Deum 1148
Proficiscens 573 simul 1522
Proficisci ad legationem 80
Proficiscor 79. 81. 573. 574. 984.1111.1128.1148, 2. 1196, 2.1267.1272.1273. 1359. 1521. 1522. 1832. ad 1273, 2 cum ibidem. deorsum ibid. ex aliquo loco 1269 cum impetu 1196, 2 per 1273 priùs 1196
Profiteor 8,2.20.938.942 1348. 1717 apertè 1717 censum 335 & nomen do ibid. 2 me tibi supplicem esse 540 palàm 943 ultro ibid.
Profligatio 467
Profligator 1416
Profligatus 78.1495
Profligo ¶ Conficio, disperdo 356.508.1416, 1744. simul 79
Profligor 1313.1416
Profluens 1422 à Deo 1425
Profluentia, æ 1422 loquendi 1423
Profluo 1303.1422.1424,2
Profluvio alvi laboro 1423 genituræ laborans 1424 genituræ laboro, ibidem. laborans 1422 sanguinis laboro 1424
Profluvium 1422, 3 genituræ 1414 sanguinis ibid. ventris 1422 verborum 1423
Profuga 1084
Profugio 423.1741 clàm ibid.
Profugus 636, 1202. 1740, 2
Profunda cogitans 1181 stulta habens 1424, 2 folia habens 1772 fossa 1761 labia habens seu crepidines 1798
Profundam mentem habens 1762
Profundas radices habens 1431 segetes ferens 963
Profundè 229, 2. 460 cogito 370. 737 coloratus 1827 dormio 1186 qui feritur 1505 stratus 1539
Profundens res suas 1806
Profundior 229 sectio 1787
Profundissimus 229. 292, 2 1694
Profunditas 229,4.755.292. 981. 1787 immensa 292 radicis 1431
Profunditare carens 229 immensâ præditus ibid. par ibid.
Profunditates multas habens 229
quod Profunditur 1807
Profundo 1805,3.1807,2. ¶ Absumo, prodigo 567,1821 per luxum 1495
ex Profundo 292. In profundo. Ind. εγ. cogitans 1762 nutritus 1658
Profundos recessus habens 1528 sinus habens 830
Profundum facio 229 fulcimentum habens 1532 fundamentum habens 869 fundum habens 1400 pectus habens 1528
Profundus 229,2.292.293.323. 343. 406. 428. 508. 894. 1043 altè 229 lignis id est, opacus 1124 multum. Ind. πο. putei in modum 1761 somnus 229 sopor 428
Profusa insumptio 1498 largitio 967
Profusè 600. 1721 absumens 1498 consumo ibid. epulari ibid.
Profusio 1806,1807,3. ¶ Prodigalitas 1495 pecuniarum illegitima & superflua 1443
Profusor 1826
Profusis 1806. ¶ Prodigus, largitor 357,2.397.567.1741. ¶ Risus 1317
Progenies 302.303.4.1431
Progenitor 308.309.1253
Programma 338
Programmate promulgeo 335
Progredi ad summum divitiarum 574 ætate 843 facio 237 peditatus dicitur 34 ulteriùs 574
Progrediens 574 citò 1065
Progredior ¶ Procedo 36. 38. 81. 234. 237. 467. 523,2. 574. 2. 599. 1065. 1196. 1273. 1374. 1485. 1833 ex adverso 460. 575 longè Ind. απ. longiùs 468 clàm longiùs 468 pascendo 1091 simul 575 ultrà 468. ¶ Proficio, promoveo 467. 498. 1372 in melius 546
Progressi sunt eò audaciæ 234 eò insaniæ 468 eò usque 523
Progressio 234. 1374 exercitus compositò agmine 34
Progressu orationis 574 temporis 234.574 temporis longo 523
Progressus, aut qui progressum ad aliquid fecit 234 longissimè 1385 longissimè ætate 1617 longiùs 1385 non ultrà 523
Progressus, ûs 160. 234. 523. 844.1131.1267 expeditus 1271 facilis fortunæ ibid. ¶ Incrementum 844.1131
Progressus facio ¶ Proficio 843 magnos non faciendo. Ind. αω.
Prohibeant dii 1042
Prohibeat Deus 456
Prohibeantur lege 457
Prohibente nullo 906
Prohibeo ¶ Arceo 451.455. 456,2. 457.800.905.906. 1848 circumquaque 457 prior ibid. ¶ Impedio 384 905. 906, 2. 1256 insuper 906. ¶ Interdico, veto 20 216.455.457.905.906, 2. 1073 ne 17. ¶ Statuam à cæde 702
Prohibeor 515
Prohibere aliquem exitu 800 nihil Prohiber quin 549
Prohibita 459
Prohibitio 786
Prohibitorius 9 906,2
non Prohibitus 906
Projecit sceptrum in terram 240
Projectâ audaciâ 791
Projectio 1433.1434,2
Projectura 248.1728
Projectus 248,1433 sum 760. 762. 1097. ¶ Prominens 248. 699. ¶ Ad audendum 247.791
Projectus frontis, cui oculi subsunt 309
Projicere extra fines 1202 se ad voluptatem præsentem 567 vitam 569.567
Projicebantur in flumen 397
Projicio 240. 245. 246, 564. 567,3,1313.1433,2,1434,2 introrsùm 564
Projicior 420,247.1313.1433 1434
Proinde 387.719.1209.1642, non 1316
Prolabor 1152,4.1314
Prolapsio 1152.1314,2.1315 1316
Prolatari cunctando 1590
Prolatio ¶ Pronuntiatio 1732
Prolato 477. Ind. δ.
Prolator 1589
Prole carens 1505,1632 careo 1632 felicissima ibidem. felix ibid. multâ beatus ibid. orbo ibid.
Prolem egregiam vel multam habeo 1632 pulchram pariens 1631 vanam habens Ind. αλ. unicam habens 1632
Proles 267.303,2.1504,1630, 2:1777 bona 236
Proletarii 580
Prolificus 290. 307.309, 2 1630
Prolis optimæ parens 308
Prolixa oratio 1043 oratione uti 1044
Prolixam barbam habens 1408
Prolixè 1644.1589, 1592 dicere 17 differere de aliquâ re 1043
Prolixitas 1043 scriptorum 340
Prolixus 416.1033.1044.1592 in dicendo 942 in sermonibus, seu oratione ibid. sermo ibid.
Prologus 938
Prolongatio 1043
Prolongor 1589
Proloquar 460
Proloqui 493
Prolo quor 859.1781
Proludere dicuntur citharœdi 878
Proludo 1234 ad pugnam 1012
Proluentes se amplis & fœcundis calcibus 904
Proluere se plenis poculis 999
Proluo 809, 3, 810 antè 809
Proluviem alvi projicio 1128
Proluvies 809, 2, 1422 matris 616
Proluvium 1422
Prolytæ 986
Promano 1422
Promereor 918
Promereri gratiam 1795
Prominens (a) 699.1301. 1317 habet aliquid 1521 ubique 458
Prominens (s) 553
Prominentes dentes habens 1132 oculos habens 1185
Prominentia, æ 350.1127 oblongior 104 suggrundæ 248 tecti 248.1517
Prominentias oblongas habens 104
Promineo 547.548.550,2.553 897,2.1097
Promiscua multitudo 1558
Promiscuè 142.562.872.1053 1054,4.1774 coëunt cum mulieribus 820
Promiscuus 820.1054.1124
Promisisse 555
Promissa 8 implere 1330
Promissa barba ad talos usque dependens 204
Promissam barbam habens 312. 1408 judam habens 1789
Promissio 812. Per promissionem ibid.
Promissis non stans 836
Promissos cincinnos habens 1328 crines habens 650
Promissum 555
Promissus ¶ Longus, prolixus 1044.1587,2 ad pedes usque 204
Promittere judicium 380 jurejurando 1261
Promitto 9. 434.435.555,3. 942 antè 436. 555 effusè 8 ex pacto 943
Promittor 8. 943 pacto ibid.
Promo 78. 81. 247. 398. 665.1577.1729,1732 hauriendo 226 è thesauro 638
Promontoria 547
Promontorium 104,2.958 1433 parvum 1199
Promoti ad dignitatis gradum 37
Promotio 37
Promoveo ¶ Proveho 36. 58 237, 2. 793. 1671 efficio 1289. ¶ Proficio, progredior, evado 467.1352
Promovere ad honores 237 ¶ Proficere 1364
quum Promoveret nihil 168

Promover opus 1732
Promptè 192.450.462.494.531.655.657.1181.1003.1393.1589.1802
Promptissima ratio comparandarum opum 169
Promptitudo 422.531. 2 animi 655
Prompto animo 482 animo esse ad rem aliquam 657 animo præditus 665
in Promptu 1369 esse facio 1803 qui est 1802 quod est 659 quæ sunt 1369 ut sit facere 531 ut sit, facio ibid.
Promptum ¶ Facile 168 esse 305 est 552 reddo 1190 1015
Promptus ¶ In promptu qui est, paratus 531.1802 ¶ Alacer, expeditus 531.539.656.657.732.828.1014.1169.1181.1271.1802 ad agendum 1419 ad audendum quidvis 422 ad omnia 422 & impiger factor operis 500 501 manu 505 sum 657 sum ad ibid.
Promulgata est lex 761
Promulgatio 786 per præconem ibid.
Promulgo 785 præconis voce 786 programmate 335
Promulgor 1444 tubâ ibid.
Promus condus 1577 sum ibid.
Promuscis 181,1
Prona spectant terram 1096
Pronæ partes corporis 1383
Pronepos 308,2
Proni ¶ Incurvi 897
Pronitas 1420.1733
Prono capite introspicio 897
Pronomen 1166. Ad pronomen pertinens ibid.
Pronominis usum habendo ibid.
Pronuba 500.616.1043.1062.1063.1114,2
Pronubarum ars 1063
Pronum dejicio in caput 1383 facio 896. ¶ Esse ad aliquid 1729
Pronuntians benè 1537. Craſſè ibid. malè ibid.
Pronuntiare congiaria 8 ſententiam 317
Pronuntiari 1781
Pronuntiatio 7.873.1705 1729.1732.1781.1782 bona 1537
Pronuntiativus 1705
Pronuntiatu difficilis 1427
Pronuntiatum 161
Pronuntiatus 1705 à Deo 1719 non 1782
Pronuntio 7.1705.1781.1782. 1841 alta voce 1781 craſſè 1537 præconio 785 præconis voce 20 in publicum 8
Pronuntior præconio 786
Pronus ¶ Propendens 1382 1382,3.1729 incumbo 897, 2 raptus 1592 ſum 896. ¶ Proclivis, propenſus 807. 1420.1730. 4 ad voluptates 30. ¶ Facilis 167
Proœmii loco dico 1145
Proœmio uti 151 utor 1145
Proœmium 243 carminis 242. Ad proœmium pertinens 1145
Propagatio hominum. Ind. au vitium 1624
Propagines 1778
Propago(n) 267,2.1069.1204 chara 617
Propago clanculum & latenter 1069
Propalam 1794,2
Prope 27.436.1242.1274 1388,2.1569. Megara 1388 viam qui eſt 765
Propè ¶ Ex vel in propinquo 27,3.209.436,5.677.1161. 1274,2.1275,3.1569,4.1570 abſuit à periculo 1242 accedere 1053 qui eſt 1559 ſtans 27.710. ¶ Fermè, propemodum 1161. 1569 dixerim 492.1854
Propellendi vim habens 1848
Propellere navem remis 520 qui Propellitur 1508
Propello ¶ Progredi cogo, protrudo 1493. 1507. 1508, 2. 1847.1848. ¶ Arceo, depello, propulſo 144,2.145.456. 879.1655
Propellor ¶ Progredi cogor 1493,1507
Propemodum 1055,2.1066. 1152.1242.1569.1854
Propendens 1383.1420 incumbo 897,2 retro 1421
Propendeo 217, 2. 711. 897. 1096,1097,2.1420
Propendere facio 896
Propenſa ¶ Benevola
Propenſio ¶ Devergentia 1420 ¶ Inclinatio animi, proclivitas 533. 808. 1317. 1420
Propenſo animo 1764 eſſe ad pacem 317
Propenſum eſſe ad rem aliquam 657 eſſe in alteram partem 1421, 2 reddo 808
Propenſus æqualiter 1422 ſum in neutram partem 1575. ¶ Proclivis, pronus 1420, 1730, 3 ad 1249 ad rem aliquam cum impetu ſuſcipiendam 1196 ſum 807. 1352 ſum ad aliquid 761. 1420. ¶ Benevolus 1764 animus 1032 ſum 1420.1620
Properabant ad naves 1452
Properans 1451
Properant nuptias 1508
Properanter 494.838.1451. 1508,3.1585,2
Properare 1661 jubeo 1509 navigationem 487
Properatio 487
Properè 168. 1585 & illotis manibus aggredior quidpiam 1569
Propero 168.487,4.789. 837.839.1195.1507.1508, 1509.1585.1662.1827. Ind. αμ. ad principatum 1508 valdè 965
Propheta 17.1717 falſus 1718
Prophetia 647
Prophetricus 1717
Prophetiſſa ibid.
Propinando offero 1312
Propinatio 1312. 1747 benevolentiæ ergò 1747
Propinatur mihi 1312 mihi viciſſim ibid. Respublica præſenti voluptati & delectationi ibid.
Propinatus potus ibid. ne Propines te deridendum 1236
Propino 1311 viciſſim 1312
¶ Prodo ac porrigo perdendum 1311
Propinqua civitas Romæ 310 habitatio 1142,2
Propinquam ſedem habens 646
Propinqui genere 1274
Propinquior 27.436.1274
Propinquiores quantò mihi eſtis genere 436
Propinquiſſimus 1274
Propinquitas ¶ Vicinitas 436 ¶ Cognatio 1139 generis 27. 150 generis à matre 309
Propinquitate nullâ conjunctus erat cum Tereo 599
Propinquitatis gradu 27 jure ad ſucceſſionem venio ibid. jus ibid.
Propinquùs 27
Propinquo 436.1274,2 1275
e Propinquo 27.436.1064,2 1569. Ex propinquo 1152 1161,2 apparens 1707. In propinquo natus 1630 quod eſt 1274
Propinquorum amans 1143
Propinquus ¶ Vicinus 310,2. 1064. 1142. 1270, 1274. 1370.1707. Deo 627 morti 641 urbi 1362 ſio 1275
Propinquus ¶ Cognatus, neceſſarius 304. 307, 3. 599. 1139.1505 ſum 27.523
Propior 436.1274
Propiora quæ ſunt 436
Propitiatio 679
Propitiatorium 679,2
Propitiatorius ibid.
Propitio 679,2. 680,2
Propitio animo 679
Propitium facio 679,2 reddo 1506
Propitius 679, 2. 680 admodum 680 eſto 679 non ibid. reddor ibid. ſis ibid. 2. ſit mihi Deus in his ib. ſum 679.680
Propiùs 209.210.436,2 accede 710 accedentes 436
Propiuſculè ibid. accedit ad hanc ibid.
Preplaſma 794
Propola 246. 743. 1409 frumenti 744 librorum 743 veſtium 744
Proponens præmium certaminis 1628,2
Proponere exemplum 705 1347 præmium 1619 in publico 1625,2 quæſtionem 1279 ſpem 479
Propono ¶ In medium affero, profero 247. 665. 705, 2 707.1590.1619.1624.1625 2. 1627. 1732 contra 248. 1591 diſputando 1591 præmia 1628 quæſtionem 247. 524 ſpectandum 712. ¶ Propoſitum mihi habeo 1627 mihi in animo 1625
Proponor 1627 & in quæſtionem adduco 1248
Propontis 1365
Proportio 938,946 1040
Proportionabilis 946
Proportione 946, 2. 1041 reſpondens ibid. reſpondeo ibid. Pro proportione 1019
Proportionem non habens 946
Propoſita eſt lex 761 eſt pœna ibidem. eſt vita ibid.
Propoſitam eſſe pœnam eandem noxiis 760
Propoſiti tenax
Propoſitio 524. 1590. 1625 1716 contraria 1591 major 916
Propoſitiones
Propoſitiuncula 733.916
Propoſitivus 916
à Propoſito alienus 1477 Sine propoſito animi 1625
Propoſitum erat certamen de armis 760 eſſe ibid. eſt mihi 1539 eſt mihi hoc facere 78 eſt præmium 761 quod eſt 1620 habeo velut ſcopum 1540. De quâ propoſitum mihi fuit dicere 1617
Propoſitum 75. 245. 317. 2. 517. 698. 919. 964. 986. 1473. 1625. Ind. ωρ. tenax 322. Extra propoſitum 463
Propoſitus eſt ſcopus 761 eſt mihi ſcopus, ut placeam 1539 ſum 771
Proprætor 43
Propria affectio 1250 negotia curans 1377 negotia curo 1378 & peculiaris loquendi ratio 941 virtus, id eſt, quæ propriè ſic dicitur 898
Propria orationis ibid.
Propriâ manu 1802 manu cædem inferens 1722 manu facio 1722 manu ſcriptum ibid. in perſonâ 1183
Propriè 899 loqui 938. 941 loquor 494 maximè 668
Proprietas 668, 2 loquendi 938
Proprii modi 1656
Propriis verbis conſtans oratio vel ſermo 941
Proprio modo 1656
Proprium facio 1351 facio mihi 669 habens nihil 669 habere aliquid & ſibi peculiare 668 ſolum colunt 668
Proprius 668 maximè ibid. ſum 1143. ¶ Non metaphoricus 898
Propter ¶ Ob 146.163.393. 460.462.482.488.755. 1037. 1242. 1293. 1388 auditorem 1388 hæc ibid. Helenam pugnatum eſt 146 quid 1215 quod 488. 1242 virtutem 493. ¶ Juxta 1242
Propterea 1388. Ind. αν. quòd 163.1209,2.1215
Propugnacula turrita. Ind. πν.
Propugnaculum 245.148 2.451.664.909.1011.1067. 1439.1894.1595.1684.1760 adverſus mala 248 munitum contra aliquem 1595 muri 117
Propugnatio 209
Propugnator 48.117.209, 2. 248,2.1011,2. Eccleſiæ 248 veritatis 47
Propugnatores 1206.1585
Propu-

Propugno 48, 2. 209, 2. 791. 1011, 2. 1358 pro ſorore 144
Propulſandi vim habens 879
Propulſare æmulum 189 cædem a filiis 186 crudelem diem ab urbe & liberis 144
Propulſatio 112. 879 injuriæ 145
Propulſator 112. 117. 145,3
Propulſatorius 112. 145,2 169
Propulſatrix 112
Propulſatus 1848
Propulſio 1847. 1848. 2
Propulſo 112,2. 117,2. 144, 2. 145. 189, 2. 520. 842, 2. 879. 1516 1 63. 1748 arcu 1635 auxiliando 186 hoſtes 1011 impetum ſtruentis 1524 injuriam 144 145
Prora 1182. 1390 E prorâ 1390
Proræ 1183
Proram acuminatam, æratam, auratam, cæruleam, depreſſiorem, duplicem, obverſam, promiſſam, pulchram habens 1391
Prorepo 519,2
Proreta 1390, 2 ſum ibid. 2
Prorex 258
Proripiens me diſcedo 1196 ſe concuſſis armis 84
non Proripies te ex ædibus? 411
Proripio me 1196 me fugâ 1148 me raptim 85
Proritandi vim habens 508
Proritatio 508.509
Prorito 508, 2. 509, 2
Prorogare imperium 1040
Prorogatio 477, 2. 879 longa 1232
Prorogator 477
Prorogo 242.477.1590.1621 rem cum jurejurando 1169
Prorogor 1590
Prorſus 80.173, 2. 175. 197. 184.285.481 748.755.831. 1245,2.1246,4. 1268.1389 1597.1599.1615
Prorſus 1451
Prorumpere equo ante alios 468
Prorumpo 68.84.85.674. 1195.1196,3.1451.1452
Prorſus prior 84
Prorupi 1451
Prorupto 274
Prosâ oratione, vel proſaicè 938
Proſcindere ſulcum rectum 1604
Proſcindi dictis mordacibus 840
Proſcindo 1604, 2 convitiis 681.973.1606, 2 maledictis 666.1340
Proſcribo ¶ Edo vulgò 334 inſtelâ 1531. ¶ Auctione vendo, publico 335.786
Proſcriptio 338.786
Proſelyti 523
Proſequi donis 373 honore 1930 honoribus 492 te hac re 1731 Quo proſequimur aliquem abeuntem 1280 Eam quâ proſequimur fumus alicujus 1280.
Proſequor 492, 2. 1280, 2 convitiis 1436 humanitate, 1795 odio 542 unà 1280
Proſequutus eum convitiis 678 ſum vos oculis, quouſque, &c. 1280
Proſerpina 847
Proſiliens 645
Proſiliit 125
Proſilio 84,4. 126, 214. 4. 645, 2. 1208. 1303. 1452. 1468 alicundè 84 clàm 85 intuper 1303
Proſilire è lecto 645
Proſpectans ſuper alios 897
Proſpectio ¶ Proviſio 1475
Proſpecto foras 897
Proſpectum habeo 269
Proſpectus 1176. 1177. in omnem partem 1707
Proſper 373. 1304 ſucceſſus 518.639.1129.1194.1677 ventus 734
Proſpera alea 1725 aquila 373 fortuna 805, 2. 1221 1599.1678.1733 ſigna dans 1458 ſors 1378, 2
Proſperâ fortunâ uſus eſt 1023 fortunâ utor 805 639. 1424. fortunâ utor uſquequeque 1678 navigatione utor 1335 valetudine utor 1440
Proſperæ res 1424
Proſperam viam nanciſcor 1130
Proſperè 348. 373. 1129 ago 625 cedere 1421 ſuccedit iter noſtrum 1130
Proſperitas 1277
Proſpero curſu navigans 694 itinere 1129 itinere progredior ibid. ſucceſſu 1129. 1677 ſucceſſu utens 1129 ſucceſſu utor 1193. 1194
Proſperum iter 1129 iter præbeo 1130
Proſpicere ſuper 897 ad Proſpiciendum caput profero 897
Proſpiciens animo futura 1301
Proſpicienter ¶ Providè 1110
Proſpicio ¶ Proſpecto, ſpecto 269.633.897.960. ¶ Prævideo 1176.1177. ¶ Provideo 279. 446. 1043. 1110 1185.1474.1475, 2 in commune 1475 tibi ibid.
Proſpicior 1389
Proſtare dicitur mulier 705
Proſterno 245. 510, 2. 1313, 2. 1434. 1538, 2. 1539, 2. 1562. 1590. 1652. 1807 ſuper 1452
Proſternor 245. 510. 1433. 1433. 1434. 1652
Proſtibulum 389. 705. 717 publicum 500
Proſtituens corpus victûs quærendi causâ 1723 ſe mœchis 1064 uxorem ad quæſtum corpore faciendum 1058
Proſtituere mercede 218
Proſtituo ¶ Ad venerem expono 37. 705. 1009. 1292 me 529
Proſtitutor 37
Proſto 762
Proſtratio 1539 corporis 1433
Proſtratus 510. 760. 1434 humi 808. 1434
Proſum 168. 249. 505. 1164, 2. 1226. 1347. 1727. 1855 inſuper 1856, 2 populo ibid. unà ibid.
Protectio 231, 1517. 1531
Protector 1477
Protectum ¶ Prominentia tecti 2.8
Protectus ¶ Projectus, prominens 699
Protectus benè 1477
Protegebant & fovebant domum 492
ad Protegendum te ſum in ſtatione 442
Protegens me hac ratione 736 urbem 556
Protegere 555
Protego 145,2. 231. 492. 520 1477. 1516 1523. 1531. 1734 circumeundo 234 clypeo 209
Protelo 879
Protenaplaris 1084
Protendendi vim habens 1590
Protendi ibid.
Protendo 248. 553. 665, 2. 1182, 1588, 2. 1589, 2. 1590 3 manum 1592 ſubter 1593 viciſſim 1591
Protendor 599. 1044. 1588 ex adverſo 599 in ſublimi 91
Protenſus 94. 1590. 1591 in Longitudinem 1044, 2 ut funis 1502
Protenta linea 579
Protentos in longum ſcopulos habens 1474
Protentus 607. 1587
Proterere aliquem 1369
Protero 1251
Proteror ibid.
Protervè 206. 823. 927 ago 206. 823, 2 gero me 201, 2
Protervia 206. 212. 927. 1002 comeſſabundorum & amatorum juvenum 907 ingens 261 linguæ 1317
Protervia juvenili præditus 1093. A protervià deſiſto 1686.
Protervior ibid.
Protervitas 823
Protervus 206. 261. 823. 927. 1002. 1686 admodum 903 ſum 1686
Protinus 221. 387. 574. 594
Protractio ¶ Prorogatio 477
Protrahendo tempus ibid.
Protrahio 520. ¶ Remoror, prorogo 241. 477, 2. 1044 1590
Protrudo 1848 vecte 1229
Protruſio 1848
Protruſus eſt 38
Protuberans 1301
Protubero 271
Proturbo 1433
Provectâ ætate qui eſt 1732
Provecti ætate 523
Provectio 37 ad honores ibid.
Provectus ætate 234. 599 eò ætatis 598 in altum 1038 in medium 468 longiſſimè 1385 longiùs ibid.
Provehebatur in ſapientiâ 843
Provehere ad dignitatem 36 ad honores 36. 171
Provehi in altum 1038 dicendo 37
Provehо 33. 36. ¶ Promoveo 36. 58 ad ampliora 237
Provehor 37. 234 in altum 1333. 1335 equo 468 equo ante alios ibid. ulteriùs 843. ¶ Promoveor 37
Proveni 1778
Proveniens ſponte ſuâ 137
Provenio 574
Proventus 302. 1131. 1176 1725. 1726 pecuniæ 575 publicus 1850
Proverbialis 1144
Proverbialiter loquor ibid. in Proverbii conſuetudinem abiit 1158
Proverbio quod dicitur 936 In proverbio qui eſt 1144 ut eſt 1073
Proverbium 1144
Provida ratio 1110
Prouidè 1043, 2. 1110 1768
Providendi ſolertiam habens 1110
ad Prouidendum propenſus ibid.
Providens & de induſtriâ faciens, 1110. Non providens futuri ibid.
Providentia 1043, 1110 divina 626
Providentiſſimo conſilio 1043
Provideo ¶ Præſentio, prævideo 446. 624 animo 1110 ¶ Proſpicio 279. 1043. 1110. 1185, 1187. 1475. 1769
Provideri qui poteſt 1188
Providus 1043. 1102. 1188. 1475
Provincia ¶ Præfectura 200. 1446
Provincialis 200
Proviſo 1110. 1475 non Proviſo eventu 1110
Proviſor 1110 primarius 279
Proviſus 1177 non 1110 ad Provocandam appetentiam aptus 730
Provocandi ſeu eliciendi vim habens 732
Provocare appetitus 732 vomitum ibid.
Provocatio ¶ Lacceſſendi actus, proritatio 508. 730. 732 diſputationis 399 mutua 732. ¶ Appellatio 565. 730 ſito ad Iovem 565 de quo eſt 730, 2
Provocatorius 732
Provocator 508
ad quem Provocatur 730
Provocatus 732
Provoco ¶ Evoco 730. 732. ¶ Concito, irrito, laceſſo, pellicio 730, 3. 731. 732, 2. 1685 ad contentionem & certamen 116 ad pugnam 732 ¶ Cieo, excito 732. 1655 ¶ Appello 730. 731
Provocor ad iram 903
Provolvo 893, 2
Provolvor ante pedes ibid. 2
Prout 1171.1242.1388 convenicas eſt cuiq; 1388 virtus cujuſque meretur ibid.
Proutcunque 1171
Proxeneta 1120
Proxima cauſa 553 ſit aeriæ naturæ 486
Proximâ olympiade 1697
Proximæ cauſæ 88 ſunt inter ſe 436
Proximè 27, 2. 210. 436, 2. 545 accedens ad 1275 accedentes ad id animo 436 id quod

id quod optimum eſt ibid. ipſos ibid. poſt Arceſilaum 545 ſequens Cæciam 486 ſequor 545
Proximi genere 27,2
Proximo gradu qui contingunt aliquem 436
Proximum concilium 1697 locum à Plutone capere 486
Proximus 436.486.545.553 1274, 3 erat 40 annis 37 genere 599 ſum 545 1482. ¶ Proximè venturus 1697
Prudens 3.211.229.278 317. 322. 366. 392. 424. 558.689. 781. 947. 1043 1051, 2. 1052. 1102. 1107 1108.1299. 1342, 2. 1400 1401.1496.1688. 1762, 5 1763.1764, 2. 1767. Ind. αλ. conſilium habens 1764 in judicando 568 mens 1400 reddor 1761 ſum 1107. 1763. 1764 valdè 279. 1759, 2. 1762 1764
Prudentem mentem habens 1764 reddo 1761
Prudenter 211. 278. 293 558, 3. 689. 945. 1342 1400, 2. 1401, 2. 1475 1758,2.1759.1762,2.1764 gerendo ſe 1765 gero me 1764
Prudentia conſilia 1043
Prudentia, æ 317. 775. 1051 1342,3. 1400.1757.1758 1761. 1762,3.1763,1764,2 in judicando 568
Prudentiâ abundans 1051 abutens ad malum 568 firmâ & ſtabili præditus 1763 inclytus 1051 maximâ 1043 valens 1763 utendo 1765
Prudentiæ multum habens 1110.1764
Prudentiſſimus 278
Pruina 67.1255
Pruinam inducens 306
Pruinoſus 1255.1518
Pruna, æ 160
Pruna agreſtia 1045 Damaſcena 283
Prunæ 160
Prunarum congeries ibid.
Prunis ferendis idoneum vas 1738
Prunum 1045
Prunus 1045.1389
Pruriebat amore puellæ captus 812
Pruriens 812. 813 libidine inſatiatâ 1059
Prurigine mordaci prædictus 1132
Pruriginem excitare. Ind. aſſ. moveo 1132
Pruriginoſus ſenex 1121
Prurigo 812,4. 813,4 mordax 1132
Prurio 812,3. 814. 1121 1132 ad venerem inſtar Satyri 1447 inſanâ laſciviâ 992 libidine 812 814. 1248 libidine coitus 264
Purire 300 facio 812. 814 libidine veneréâ 1500
Pruritum excitans 812, 2 excito ſeu moveo 812, 4. 814 1132
Pruritus 812,6. 813,3. 1121 venereus 813. 1443 quibus Prurient aures & titillantur 813
Prytanica dignitas ſeu poteſtas 1390

P s.

PSalli qui poteſt 1836
Pſallo ibid. & cano ſimul voce 57 viciſſim 1836
Pſalmorum cantatio 57
Pſalmis gaudens 1789
Pſalmos canens 57
Pſalterium 1836
Pſaltes ibid. Ad pſaltem pertinens ibid.
Pſaltria ibid.
Pſephiſma. 1841
Pſithium 1842
Pſittaca 1843
Pſittacus ibid.
Pſorâ infeſtor 1846. Ad pſoram faciens ibid.
Pſillium 1843
Pſylon, piſois ibid.

P t

PTera duo habens ædes 1303
Ptiſana 1344

P v

PVbem primam habens 590 totam complectendo, vel per totam pubem ibid.
Puber 590,3.591,1.601,1235. 1488 ſum 590
ad Puberes pertinens 590
Puberes 590,4.1230
Pubertatem ago 560 attingere 1647 qui nondum attigit 590 conſumo in 591 qui exceſſit 590, 591, 2 tranſeo 591
Pubertati proximus 591
Pubertatis dea 590
Puberum more ibid.
Pubes 301. 590, 2. 885 muliebris 783. ¶ Ipſi puberes 590
Pubeſcens vitis 290 unà 591
Pubeſcentia, æ 590
Pubeſco 590, 2. 591, 2. 1095 in 591 unà ibid.
Publica acta 333. 334 crimina 389 negotia adminiſtrare ibid. via 236. 1251. 1736
Publicæ opes 389
Publicanorum menſa 1851 princeps 202. 1851. Adverſus publicanorum jura commitio aliquid 1851
ad Publicanos pertinens ibid.
Publicanus 968.1851
Publicatio 390,2 qui Publicatur 1291
Publicè 389, 2. 391. 819 alere 389 edo ibid. qui emitur 1291
Publici ludi 389
Publicis expenſis facio 1598 expenſis factus ibid.
Publico 389.390
Publico committo me 391
Publico nomine facio 1598 ſumpto 389
Publicum 391 epulum 642 miniſterium 503, 2 munus ibid. 2 munus obeo ibid. opus facio ibid. In publicum prodire 389. 391
Publicus 389, 2. 390, 391, 2. 1210, 1598 miniſter 503, 2 opifex 500 provectus 1850
Pudebit me 66
Pudefaciendi vim habens 1654
Pudefacio 86, 2
Pudefactio 1654
Pudeſco 86, 2. 1653
Pudenda ¶ Verenda 65, 2 1036. 1042. 1776 mutilo 66
Pudendi muliebris labia. Ind. μυ. palpitatio 1447
Pudendorum lavator 1103
Pudendum ¶ Pudorem afferens 86
Pudendum ¶ Inguen 65. 370 1220. 1463. Ind. ua. & oſ. muliebre 156 280. 369, 2. 374. 527. 34. 5722, 2. 765 832, 900. 903. 1442. 1454 1823. 1816 puerorum 1830 virile 508. 539. 773. 776 1367. 1442. 1584
Pudendus 86 minimè 66
Pudenter 65
Pudet eum ſuorum peccatorum 86 me ibid. 3 me horum 65 me non hujus rei 86. Cujus nos non pudet 66
Pudibundè 86
Pudibundus 86, 2. 1764
Pudicè 15. 1715
Pudicitia 1764
Pudicus 15. 66, 1764 ſum ibid.
Pudor 65. 86. 1180. 1449. 1653 cum mœrore 1716 recens obortus 618
Pudore affici 916 affici quem decet 736 affici qui nequit 1180 affi.iendo 1654 afficio 1180, 1653 afficior 763 qui afficitur facile 1180. confundor 1180 perfundo 66 ſuffundor 1653 tangi 65. Præ pudore obtego faciem 736. Sine pudore 1110
Pudorem afferens 86 oculorum omnem abjicere 1434 Ad pudorem ſuffundendum idoneus 1654
Pudulſet quum eos virtutis noſtrorum 86
Puella 847, 2. 1018. 1095. 1234. 1235, 2. 1240. 1296. fictitia & mentita 848 parvula 1693
Puellam adduco 41
Puellarem faciem habens 1182
Puellaris 847, 2 ibid.
Puellariter ibid.
Puellorum generatio. Ind. xo.
Puellula 847, 4. 1235, 2
Puellulus 1235
Puellus ibid.
Puer 847, 2. 1018. 1019. 1234 1235 adultus jam 1235, 3 fari qui jam poteſt 459 grandior jam 1235, 2 iterum 1236 meritorius. Ind. αλ. quodammodo 1235
Pueri grandiſſimi 459
Puerilem ætatem egreſſus 1235
Pueriles luſus vel ſaltus 212
Puerili mente prædictus. In νη.
Puerilia ſapiens puer 212
Puerilis 847. 1095. 1234. 1235, 3 inſtitutio 40
Puerilitèr 1235 gaudens 847 gero me 1101, 3
Puericia 847. 1234. A puericiâ 1235. In puericiâ 1234
à Puero 1093. 1234. 1235 qui didicit 999
Puerorum altor 282 amator 497. 1748 amator ſum 497. 1748 amor 497 amor inſanus 993 amore inſaniens 993 corruptor 1746 curam gero 832 curatores. Ind. αμ. deceptor 1184 educatio 1660 educator ibid. exercendorum locus 1671 generatio 309 imagines effingens 1323 interfector 885. 1723 interfectrix 1723 occiſio ibid. productor 1236 rector 1093 vorator 292
Pueros amans 1236 curans 832 educo 1666 exercens 1671 exerceo ibid. inſtituo 40 occidens 1154 pulchros habens 1235 regendi artio 1093
Puerpera 948.977.1631
Puerperium 902,977.1630 Ad puerperium pertinens 948,2. 977, 2
Puerulus 1019.1233,3
Pugil 47. 1014. 1403
Pugilatu certare 1403,3 decerto 1014 vinco 1403
Pugilatus 1014. 1303, 2
Pugilicus 1403
Pugillares 369. 1396 parvi 369
Pugillus 421
Pugilor 1403
Pugilo 587. 1123, 1124. 1801 occultus 417
Pugna 272. 352, 3. 392, 2. 1010, 2. 1011. 1034. 1064. 1065 1081. 1172. 1232. 1357. 1785 aëria, id eſt, inanis & imaginaria 1012 in aëre ibid. deorum ibid. quæ enſibus fit 1123 equeſtris 1013 quæ haſtis fit 418 immanis 1013 infenſo cum animo 1012 quum ad manus ventum eſt 177 nocturna 1013 pedeſtris 1014 pilaris ibid. pomis commiſſa 1013 recta id eſt, ex aperto conſerta ibid. ſtataria 693, 2. 707. Ind. αυ. velitaris 251. 1012 verborum 392. 1013 cum umbra 1014
Pugnâ abſtinens 1012 carens ibid. commiſſâ 707 indefeſſus 1012 ſtatariâ præſtans ibidem. velitari ibidem. Abſque pugnâ ibid.
Pugnacior. Ind. aſſ.
Pugnaciter 638
Pugnæ ſocius 1011 ſocius ſum ibid. 2. Omni pugnæ genere certans 1013
Pugnæ conſerendæ par 1012 habilis 1010 inutilis 1011
Pugnam aëriam pugno 1012 appeto 1014 committere 249 committere cum aliquo dignus 1012 conſerere 37. 1054. 2620 conſerunt inter ſe 575 detrectans 1014 detrecto ibidem. duplicem committentes 1012 excitans ibidem. excitare 437 laceſſo 257 miſcuerunt cum Amazonibus 1053 reparo 1239 ſuſtineo 1011 Ad pugnam 1034 excitans 1012
Pugnandi imperitus 1012 Pugnans adverſus aliquem 1011 cum anguibus 1013 armis ibid. cominus 1012 dentibus 1013 cum Deo pariens 1631 vittam habens 868, 2 vocem habens 1784
Pulchras choreas agitans 1819 habens genas 1243 2 manus 1802 mulieres 346 nates 1398, 2 oves 1046 pupillas 325 ſpiras 1503 turres 1407 virgines 1244
Pulchrè 539. 733 compoſitus 1629 confictus 1417 extractus 370 fabricatus 502 fabricatus ære 1793 fabricor 502 floridus 159 fluens 1084. 1424, 2 jubatus 1789 ornatus 1523 tornatus 1609 tortus 1548, 2 veſtitus 562
Pulchircoma 443
Pulchriſſuus 1084.1424
Pulcharis verbis ornatus 1427
Pulchritudinem amo 734 habens ibid. Ob pulchritudinem ſuam admirationem & ſilentium inducens 1461
Pulchritudinis deæ 1852 præmium 733 ſtudioſus 734 minimè ſtudioſus ibid. ſtudium ibidem. ſuæ opinio ibid.
Pulchritudo 446.733.734.847 1852,3 artis 1615 notha & adulterina 735
Pulchriùs reddo 733
Pulchro ære conſtans 1793 ſtamine textum 1305
Pulchros conſectans 411 fructus ferens 750. 751 habens calceos 1257 cincinnos 1328 2 cubitos 1306, 2 equuleos 1412 fluvios 1368 lapides 967 liberos 1235. 1236 malleoſos pedum 1568 oculos 1179. 1181, 3. 1185. 1665 pedes 1371 pilos 649 porculos 1816 ramos. Ind. d. theſauros. Ind. d. partus edens 1631
Pulchrum habens arcum 1645 nomen 1166 os 1537 peplum 1287 ſonum 1743 1784 ſplendorem 1721, 2 ſtipitem 1739 thronum 646 reddo 734 ſpirans 1345
Pulegium 325 ſylveſtre 1631
Pulex 1843
Pulicaria herba ibid.
Pulices venor ibid.
Pulla veſtis 1205
Pullaſtra 1095. 1203, 2
Pullatio 958
Pullatus 562
Pulli 753
Pullinus 1411
Pullis equorum celebris 1412
Pullis veſtibus indutus ſum 562
Pullorum armentum 1412 domitor 357 excluſio 958 more 1411 procreatio 1352
Pullos alo 1660 candidos habens 1412 domo 357 equinos habens 1412 equinos domo & erudio ibid. ſex habens ibidem. varios habens ibid.
Pullulans benè 618 nuper ibidem. placidè ibid. planta 290 ter 618 valdè comam habens 1328, 2. 1789 faciem habens 1391 faciem non habens 1183 prolem pariens 1631 vittam habens 868, 2 vocem habens 1784
Pullulatio 397
Pullulo 159. 268. 290, 2. 617, 3 750 benè 618
Pullulus 1095
Pullus(s) 1095, 4. 1411. Martis 1095 parvus 1411
Pullus ¶ Ater 1205
Pulmentarium ex leguminum farinâ 956
Pulmentum 826 1363
Pulmo 1342, 2
Pulmonarius ibid. 3
ad Pulmonem pertinens ibid.
Pulmoni ſimilis ibid.
Pulmonis concavitates 288 inflatio 1342 morbus 1399 vitium 1342
Pulpa brachiorum & coxarum 1079
Pulpitum 137. 231. 1151
Puls 1363 ex leguminibus 531 è millio 777
Pulſandi vim habens 878
Pulſandorum organorum peritia 878
ad Pulſandum proclivis 68
Pulſans bis 877 lyram 1682 terram pedibus in choreâ 1681
Pulſant arteriæ 1567
Pulſantes citharam 1836 Inſtrumenta muſica quæ pulſantur ibid.
Pulſare 988 citharam 866, 2. 876 crembala 878 fides 988 fores 840 januam 1251 inſtrumenta muſica manu 506 lyram 866 terram 1251 terram pedibus 878 thiaſum 878
Pulſatio 68, 2. 182. 866 organorum 878, 2 parentum 68 tympani 1680
Pulſator 228 januæ 844
Pulſatus 876. 877 fluctibus 1338 non 877
Pulſitans 1567
Pulſo 68. 128. 182. 467. 840 866. 876. 878, 2. 879. 1116 1236. 1251. 1498. 1589. 1679 januam 844 indignè 1848 iterum 1251 ſeviter 1836 ſimul 1251 tympanum 1680 ¶ Mico, ſalio (de arteriis) 1567
Pulſor 182. 840. 876. 878. 1251 1336
Pulſos eſſe omnes 222
Pulſu deſtitutus 1567 deſtitutus ſum ibid.
Pulſui ſimilis ibid.
Pulſum parvum & exilem habens ibid. repræſentando ibid.
Pulſus ex aliquo loco 1501 patriâ 1083 ſedibus 695
Pulſus, ûs 976, 3. 876. 879. citharæ 456 inſtrumentorum muſicorum 878, 2. lyræ 1682. ¶ Motus cordis & arteriarum percuſſus 1567, 2 gracilis 712 inæqualis, formicarum morti ſimilis 1077 inordinatus & incompoſitus 1567
Pulſus clendi vim habens 1567 privatio ſeu defectio ibid.
Pulte veſcor 1464
Pulticula 1238. 1363
Pulvere aſpergo 839, 2 conſpergo ibidem. fœdo ibidem. fœdor ibidem. impleo ibidem. 2 perfundor ibidem. perſino ibidem. reſperſos pedes habens 1371. 1372 ſublimo 839. In pulvere qui eſt ſeu verſatur 839 verſor & volutor ibidem. 2 verſor eodem ibidem, volutari qui ſolet ibidem. voluto me ibidem. Sine pulvere ibid.
Pulverem excito 839, 2. 1208 excutere 1405 ſuſcito 839, 2 In pulverem redigo 952, 2
Pulvereum volutabrum 839, 2
Pulveris excitatio 839 expers ibid.
Pulverulenta via 1234
Pulverulentus 1208
Pulvinar 748
Pulvini 1427
Pulvinus ¶ Cautes ſcrupuloſa ſub aquis 1587
Pulvis 838. 839. 952 excitatus 838. 839. 1208. 1443 1558
Pumex 794
Pumice defrico 795
Pumicoſus ibid.
Pumilio 1084, 2. 1307
Pumilionis formam habens 1084
Puncta in orthopygio habens 1533
Punctio 769. 1116
Punctis diſtinctus 768. 1535 albis diſtinctus 1533 diſtinguo 1532. 1533, 2 diſtinguo circumcirca 1533 variatus ibid.
Puncto noto 1533. ¶ Temporis 768
Punctum ¶ Punctionis opus 769. 1116. 1532. ¶ Minima lineæ pars apud mathematicos 1456. 1532. In punctum deſino 1533. ¶ Momentum 634 temporis quo res aliqua agi debet 95
Punctus (a) 768. 1116. 1533. non 1533
Punctus, ûs 1116, 3
Pungendi vim habens 1336
Pungendo penetro 1116
Pungens 768. 1116
Pungo 658, 2. 663. 768, 2. 769, 6. 814. 1116, 2. 1470. 1532 1579. 1826, 2 ſubtus 1116 1533
Pungor 768. 1116, 2 1579
Punica malus 435. 1461 roſaria 1435
Punicea crura habens 1472
Punicei tapetes 1754
Puniceo colore inficio ibid.
Puniceum roſtrum habens 1437. Ad puniceum colorem vergo 1754. 1755
Puniceus 1461. 1754. 3 amictus 1754 aſpectu 1715 pannus 1754
Punici mali grana 822
Punicum malum 1435. 1461
Punicus 955
Puniens crudeli ſupplicio 1357 ſeipſum. Ind. αν.
Punio 402. 522. 535 822. 1189. 1356, 1637 1641, 2. 1642, 5 antè 823 prior 1189 ſimul 823 viciſſim 823. 1189 1642, 2

Punior 823.1189.1641
Punire 1546 obitus 1357
Punitio 1446. 823, 2.1474 1546.1641
Punitor 823. 1188, 2.1189 1642
Punitorius 823
Punitus multùm 1632 viciſſim ibid 2
Punxerit probos ne ſpina quidem 145
Pupa ¶ Puella 325. 847, 5. ¶ Imaguncula pueri vel puellæ 847 cerea 1322
Pupas fingens 1323
Pupilla 325.847.1693
Pupillaris 1205
Pupillas igneas habens 325 melleas habens id eſt, dulcis aſpectu ibid. non habens ibid. pulchras habens ibid.
Pupillis intentis intuetur 848, 2
Pupillorum curam gero 1205 curator ibid.
Pupillus ibid.
à Puppi 1389
Puppim duplicem habens 1389 pellere 878 pulchram habens 1389 utrinque habens ibid. Ad puppim pertinens ibid. 3
Puppis 1389.2.1391
Puppis interior pars 1623 ſumma pars 1750
Pupugiſti animum vehementer objurgatione tuâ 678
Pura mors 718
Puræ à rebus venereis 15
Pure carens 1400 fluens 1425 mano ibid.
Purè ¶ Mundè, nitidè 66. 718 gero me 718 caſtè, ſanctè 15. 22. 718. ¶ Sincerè 718 775.787.874.1101. ¶ Merè 772
Purgamenta 1556.1557 deterſione detracta 1838 ventis 980
ex Purgamentis cozervatur fimus 1556
Purgamentum 658. 718. 719 847.848.979.1438.1512, 2 1838 argenti 243 fœtens 790
Purgandi vim habens 718, 2
Purgans ſigni 1404
Purgante medicamento utor 1712
Purgatio 783. 717. 718, 2. 719 2. 1438 immodica 683. 719 ipſamet 719. ¶ Menſtrua 441. ¶ Excuſatio 1545
Purgarivus 718, 2
Purgator 718
Purgatoria medicamenta 502
Purgatorius 718, 2
Purgatrix 1754
Purgatu difficilis 719 facilis ibid.
Purgatus nimium 682 non 718
Purgo 717. 718, 2. 846. 980. 1438. 1491, 2. 1754. 3. ante 719 circumquaque ibid. faciem 1183 igne 1204 immodicè 719 inferiores per partes ibid. leviter ibid. ſcopis 1442, 3 ſimul 719 ¶ Excuſo 402
Purgor 717. 718. 980. 1438 1491 ſcopis 1442
Purificatio 162, 1. 718. Ind. ap.
Purificatus 16
Purifico 16, 3. 672. 718. 980. 1351. 1754 ante 1754 circumcirca 719 priùs 16
Purificor 16
Puris fluxus 1425 univerſi collectio 1400, 2
Puriſſimus 22
Puritas 718. 927. ¶ Caſtitas, innocentia, ſanctimonia 15 21. 22. 718. ¶ Sinceritas 771 874
Puro & nitido ſermone uti 718
Purpura 737. 817. 857. 1366 parua 1366
Purpurâ indutus 1363 mixtus. Ind. ap. non amictus 1363
Purpuræ liquore tingens veſtes 254 marinæ colorem imitans 1367 venditor 1409
Purpuram attextam habens 499 in extremitate vel ſummitate habens 1367. Ad purpuram accedens ibid. In purpuram vergens ibid.
Purpurans 1366
Purpuraria officina 1409
Purpurarius 1366, 2
Purpuras vendens 1411 venor 1366
Purpurasco 1754
Purpuratus 481
Purpurea veſtis 499. 1101. 1366 1754
Purpureæ veſtis 1754 vngulæ 1473
Purpurei tapetes 1754
Purpureo cingulo circundatus 588 colore imbutus 1367 1754 inficio 1454 nigrico 1366 perfundo 737 1366 rubeo 1366 cingo 1435
Purpureum florem habens 159 limbum geſtans 1699
Purpureus 140. 499. 1214 1366, 3. 1435 aliquantum 1367 color 159 totus 1367
Purpuriſſeus 499
Purpuriſſum 450
Purpuro 1367 aliquantum ibid.
Purulentum reddo 1400
Purulentus 1399. 1400. 1442
Purum reddo 15 vinum 771
Purus 643. 718. 874. 1394 1673. 1708. 1754. Ind. ð. aëris modo 60 à ſordibus 1301 ſum 718. ¶ Caſtus, ſanctus, innocens 12. 15. 22, 3. 718. 1510. 1754 à cæde 15 mente 718 à nuptiis 15 omninò 12. 16. 22 ſum 22 ſum ab hac vel illa re 15 vivo 15. ¶ Impermixtus, integer, ſincerus 177. 224, 351 718 771. 772. 784, 2. 787 849. 874, 1105
Pus 1399 effundo 1425 excreo 1400, 2 extrahens ſeu educens 478 movendi vim habens 1400 movens 1354 moveo ibid. 1400 ſpuens 1400
Puſillanimis 655. 657. 1764 1844, 4
Puſillanimitas 657. 1844, 2
Puſillo animo præditus 1844, 2 ſum 657. 1844, 2
Puſillum 1211
Puſillus 1055, 1057. 1635
Puſtula 662. 1381. 1752, 3 1774 nocturna 1115 paris uſulati 1751
Puſtulæ ſimilis 1752
Puſtulæ 67. 159. 1843 ardentes & fervidæ 582 quæ pani nimium cocto deraduntur 214
Puſtularis 1752
Puſtularum eruptio 160. 1752
Puſtulas non habens 1752. In puſtulas erumpo ibid.
Puſtulatum argentum 777
Puſtulis non infeſtatus 1843 ſcatens 156
Puſtuloſus 1752
Putamen 735, 3. 957. 958 detraho 957. 958 durum habens 374 molle habens ibid. ovi 957, 2.
Putamine carens. Ind ax. teſtus 957
Putaminis detractio 958
Putaminoſus 735
Putari ¶ Exiſtimari 413. 1105
Putata vitis 78 non 1607 non Putatæ vites 799
Putatio 797. 798
Putator 797. 798 1601
Putatoria falx 797 798
Putatorium inſtrumentum 1601
Putatorius 1602
Putatus qui eſt primus 1606 ferò ibid.
Putealis 1760
Puteanus ibid.
Putearius 1205
Putei hauſtor 168 in modum profundus 1761
Puteolus 1761
Puteorum foſſor 1205
Puteum fodio ibid.
Puteus 1760
Puto vites 797. ¶ Arbitror, exiſtimo 171. 412. 413 479. 923. 1105. 1149, 2 1260
Putredine conſumo 1459 vitiatus 1458
Putredinem quod contraxit in ſuperficie tantùm 1459
Putedo 539. 1399. 1458, 3
Putrefaciendi vim habens 1458
Putrefaciens 1354
Putrefacio 1399, 3. 1458. 1459 2, 1562 circumquaque 1459 penitus ibid.
Putrefactio 1458
Putrefactus non 1459, 2 ſum 1458
Putrefieri qui nequit 1459
Putrefio 1399. 1458. 1459, 4. 1753
Putreo 539. 1458
Putreſcendi facilitas 1459
Putreſcens 1304 1669 facilè 1459
Putreſcentia vlcera 1458
Putreſcere dicuntur cibi repoſiti 575 quod leviter cœpit 1459
Putreſco 1399, 2. 1458. 1459, 2. 1753 carnium modo 459 madore nimio 1071
Putrida ulcera 1458
Putridum oleo ibid.
Putridus 1430. 1442. 1458, 2 multum 1459 in ſuperficie ibid. vetuſtate 1458
Putris 539, 2. 1458, 2 ex parte 1459 ex parte dimidiâ ibid. ex oligine nimiâ 1071

PY

PYgmæis pugnantes grues ind. ap.
Pyra, æ 1404
Pyramides ibid.
Pyrites lapis 1403
Pyrrhichicam ſalto 1404
Pyrrhichicus pes ibid.
Pythia 1399
Pythico oraculo editus vel comprobatus 1822
Pythicus 1399 vates 1001
Pythius Appollo 1399
Python ibid.
Pythonicus ibid.
Pyxis 1401. 1463 medicamentaria 892, 4 parva 1401

Q

QVA

QVâ de cauſa 1209. 1215 Ind. ap. parte 1209. 1200 ratione 1171. 1209, 3. 1210. 1413. Si quâ ratione 1209
Quà 1171. 1209
Quacunque 1171
Quadantenus 142. 1171
Quadra 1310 geometrica 317
Quadrabat haſta ejus manui 203
Quadragenarius 533 juvenis 66
Quadrageſimus 1611
Quadragies 1611
Quadraginta ibid 2 cubitorum 1306 millia 1077 ulnarum 1191
Quadrangulus 347
Quadrans ¶ Quarta pars 1022
Quadrans ¶ Conveniens 205 non 204. 1771 & ratio 946 & rotunda ſimma ibid,
Quadrare 196
Quadrat aptè in te 1369
Quadratio ¶ In quadram formam redactio 347. ¶ Convenientia 205
Quadratum corpus habens 1543
Quadratus 347 aſpectu 1183
Quadriennio recurrens 533
Quadriennium 533. 1156
Quadrifariam 1611
Quadriforis 619
Quadriga 686
Quadrigæ 190. 238. 418
Quadrigarius 1669
Quadrigeminos fœtus edunt 397
Quadrigis qui vehitur 236
Quadrijuges equos alo 1660
Quadrijugi currus 235
Quadrijvgis vel Quadrijugus 458. 581. 1208. 1439 currus 458. 686
Quadrimus 484. 533, 2
Quadringentiſſimus 1515
Quadringenti ibid.
Quadripartitus 1021 ordo 1520
Quadriremis 511
Quadro ¶ In quadram formam redigo 347. ¶ Convenio 176 203. 205, 3. 1663. 1732 non 204
Quadrobolaris 1126
Quadrupedum more gradiens aut vivens 1373
Quadrupes 235. 1373. 1472 quadrupes incedo 1373
Quadrupla portio 1021
Quadruplata phialarum 1710
Quadruplator 363. 730. 1553
Quadruplatores 924

Quadruplaturas factitantes 1793
Quadruplex 581. 625
Quadruplicatio 1612
Quadruplici ſerie 1520
Quadruplicitèr 1611
Quadruplico 1612
Quadruplo major ſeu amplior ibid. 2.
Quadruplus 1611
Quæ ? (fœm. ſing.) 1634
Quæ ¶ Fœm. ſing. 1208. 1634. ¶ Neutr. plur. 1. Quę quum ita ſint 1214.
Quæcunque 1211 offenſio 1675
Quædam (neutr. plur.) 214
Quælibet medicamenta 1676
Quænam 1211. 1634
Quæremus etiam alios ? 401
Quærendo victum 584
ad Quærendum comparatus 1015
Quærens 1015 latebras ibid. occaſionem 386
Quærere & inveſtigare qui ſolet 584 ex eo volo 460 moras 1266 rem, ut judices ſolent 584 victum 264. 365. 497. 1266. 1267. 1272
Quærimus de ea 1271
Quæro ¶ Indago, perquiro, veſtigo 401, 3. 409. 522 584, 2, 1008, 3. 1014. 1015, 2. 1474. 1645. 1785 diligenter 1008 inſuper 401 ¶ Acquiro, colligo, comparo 247. 401. 934. 1266. 1272, 2. 1348 ¶ Interrogo, percontor 711 1402. 1619 addubitans 1270 ¶ Quæſtionem habeo ſeu exerceo 584
Quæror ¶ Acquiror 1266
Quæſtor 401. 409. 584. 1008 1015
Quæſtu difficilis 585
Quæſtum 1402
Quæſtus ¶ Acquiſitus 882
Quæſto te, ne nos deferas 677
Quæſtio ¶ Ipſa quærendi actio 584 ¶ Quæſtum 524, 3. 584. 1402 agitata inter diſceptandum 147 explicanda 248 infinita 1620 juris 402 propoſita 1627 ſuper aliquâ re, de qua dubitatur 1270. 1271, 3. ¶ Inquiſitio criminis, tortura 150. 257, 2. 528. 584 habetur de me 870. 871. Ne quæſtio quidem hoc illi expreſſiſſet 150
Quæſtione habitâ 871 In quæſtione & diſceptatione poſitus 248
Quæſtionem habeo 584 habere 528 moveo aliam 1271 movere ibid. proponere 1150 propono 524 In quæſtionem venire 1271
Quæſtiones crocodilinæ 366
Quæſtionis habendæ locus 257. 584
Quæſtiuncula 584
Quæſtor ¶ Qui quærit & comparat 584. 882. 1267 ærarius 935. 1267. 1367. 1577 qui erat Philippi 1577. ſum ib. Quum quæſtor adminiſtraret maritimam provinciam ibid. ¶ Quæſtor criminum 584
Quæſtores ſumptuum in deos 904
Quæſtorius 882. 1577
Quæſtuaria ars 883 negotiatio 1825
Quæſtuariæ artis locus ibid.
Quæſtuarius 775
Quæſtui habens Deum & res divinas 744 habeo 776. 1851 habere omnes res 743 res ſacras 750
Quæſtum facere 495. 1266. 1267 facere corpore 497 facere ex literarum ſtudio 1825 faciens corpore 717 faciens ſordidum 775, 2. facio 342. 775, 2. 776, 2. 1736 facio aliquâ in re 924 Ad quæſtum corpore faciendum proſtituens uxorem 1058. Ad quæſtum utor 1468
Quæſtuosè 775
Quæſtuoſus 775. 776. 1266 1353. 1355 multum 776 non ibid.
Quæſtura 1577
Quæſtus 497. 498. 750. 775 1266. 1272. 1825 meritorius 1058 ſordidus & turpis 775 ex quo percipi poteſt 1825
Quæſtus facientes indignos homine ingenuo 498
Qualetandem ? 387
non Qualem ſe eſſe dicat ſed qualis ſit 1634
Quali navi advectus es ? 1147
Qualia ? 1147
Qualis ¶ Citra interrogat. 358 601. 1146. 1147, 3. ¶ Interrogativè 1146. 1147. 1634.
Qualiſcunque 1146. 1147
Qualiſnam 1634
Qualitas 1147
Qualitate afficior 1147 præditus ibid. certâ quadam præditus ibid
Qualitatem recipio 1147
Qualitates propriæ corporum 490
Qualitatis expers 1147
Qualiter 1146, 3. 1147
Qualitercunque 1147
Qualus ¶ Caniſtrum 346 colum 597. 968. ¶ ſiſcella 899 ¶ Quaſillus 1576
Quàm ¶ Admirantis 1413 1854 difficilè 1413 graviter ! ibid. moleſta res eſt ! 1854. ¶ In comparatione 589. 3. 719. ¶ Niſi 119. 589. 1335 ¶ Intenſivum 1209 1211. 1215. 1413. 1854 breviſſimo tempore 1215 celerrimè 1211. 1413 celerrimè potuit 1854 citiſſimè 487 fortiſſimè 1211 longiſſimè 1215 maximè ib. maximè fieri potuit 381 maximè poſſumus 1209 maximè poteram 955 optimè poſſit 1209 plurimum 1331 plurimus 1215. 1331. ſcin' tu, quàm audax eſſem 1413
Quamdiu 461. 1042, 2. 1208. 1209. 1211. 1855, 2 tamdiu 489. 1855
Quamobrem ? 163. 682, 1215. 1242. 1389. 1634. ¶ Quare quocirca, itaque 118. 1209, 3 1215. 1855. Ind. ap.
Quam primùm 387. 486. 1211
Quamvis ¶ Etiamſi, licet 433, 2. 719, 2. 1288 1642
Quanam de causâ ? 1634
Quandiu vide Quamdiu
Quando ? 608. 1214. ¶ Quum 540. 607, 2. 608. 1214. 1215 Eſt quando 1214 ¶ Quandoquidem, quia 213. 487. 540. 608. 1214
Quandocunque 1214. 1215
Quandónam periit 608
Quandoque 1209. 1214, 2
Quandoquidem 486. 487. 540. 1025. 1209. 1214. 1215. 1854
Quanquam 118. 480. 481. 719. 1288. 1642
Quantæ ætatis ? 601
Quanti ? 1211 æſtimatis. ibid. æſtimatur 569 docet ? 395. 1211 eſt pretii 569
Quantitas 601. 1211. 1212 certa 1212 ſyllabarum 1829
Quantitatis expers 1212 ratione 1211
Quanto magis ibid.
Quantulus 601. 1211, 2
Quantum ? 1211 das ibid.
Quantum 1211, 4 ad eum attinet 482 audivimus a ſenioribus 1211 differunt ibid. fieri poteſt 570 in eo fuit 1211 in me eſt 598. 1019 in te eſt 245 1019 plurimum 1211 quis poteſt 1271 ſatis eſt 1039. In quantum 1209 1211, 2
Quantumvis 480
Quantus ? 1211
Quantus 601, 2. 1211, 3. 1212 & qualis ille evaſerit 601 qualiſque 1211 ¶ Quàm potens 601
Quantuſcunque 601. 1212
Quantus libet 1212
Quantus vis ibid.
Quapropter 482. 1125. 1209, 3
Quaquaverſum 1246
Quare ? 682. 1209. 1215. 1634
Quare 1209, 3. 1125
Quarta pars 1022. 1023 noctis 1769
Quartanâ febre laboro 1611
Quartanus ibid.
Quartus ibid.
Quaſi 1854. 3
Quaſillum 727. 899
Quaſillus 1576, 2
Quaſſari qui poteſt 1450
Quaſſatio 1450, 2. 1451. 1633
Quaſſator 1633 terræ 461 1811
non Quaſſatus 1451
Quaſſo 797. 858, 3. 1240. 1276. 1443. 1649 undique 858. 1633. ¶ Metaph. 858
Quaſſor 1443. 1451
Quatenus 1209, 4. 1210. 1215. fieri licuit 381. Eatenus, quatenus 1855
Quater 1611
Quatere Ind. ap. caput 792 ſortes 1840
Quaternarius numerus 1611, 3
Quaternas fiſſuras habens 1122 furcas habens ibid.
Quaternio 1611, 3
Quatiri iſis 284
Quatio 461. 662. 792. 808. 858, 3. 1240. 1450. 1451, 2. 1452. 1633, 2. 1680. 1836 caudam 1451 circumcirca 1452 ſimul 858. 1452 undiquaque 858 utrinque 1452. 1633 vehementer 1443
Quatior 1240, 2. 1450. 1633 horrore 858
Quatriduanus 606. 1611
Quatuor 1611, 3 anſas habens 1217 aures habens ibid. cameras habens 514 chordis inſtructus 1818 columnas habens 1551 conos habens 1711 cubitorum 1306 medicamentis conſtans 1712 menſium 1047 menſium ſpatium ibid. metris conſtans 1041 minarum 1660 modis 1611 obolis valens 1126, 2. ordinibus conſtans 1520 phalanges 1710 ſyllabas habens 922 temones habens 1439 tribus habens 1771 verſibus conſtans 1520 ulnarum 1191. In quatuor partes fractus. Ind. tt. Per quatuor ordines 1520. Viginti quatuor 1612
Quatuordecim 369. 1612
Quemadmodum 1146, 2. 1209, 3. 1210, 3. 1215. 1854
Quercus 425
Quercûs medulla 425
Quercus excavatæ & hiantes 1442
Quercuum amputator 1605
Querela 18. 89. 273. 730. 1023
Querelam ad amicum defero 20. Sine querelis 1030
Queribundè gannio 813, 2
Querimonia 18. 1030, 3
Querna ſylva 425, 2
Querni trunci Ind. ss.
Quernus 425, 2
Queror 18 730. 1023 lamentabili voce 794. 1249 paſſim 794 viciſſim 1030
Querula incuſatio fortis ſuæ 1023 & flebili voce loquor 1957
Queruſcè 730. 1134
Querulus 5. 89. 739, 2. 794. 1023, 1030. 1031. 1134. Ind. ax. animus 1089 non 1030. ſum 730
Queſtus, ûs 1030, 2
Qui 387. 1125. 1208. 1211. 1634
Quî 1209, 2. 1413 fieri poteſt iſtud ? 1413 fieri poteſt ut &c. 1051 tandem 387
Quia 213. 482. 1125, 1209. 1215, 2
Quibus 1808
Quibuſcunque ibid.
Quicquid acciderit 1042
Quicunque 1147. 1211 1634
Quid ? 1634 ergo ? 360 eſt cur 1215 eſt quod ? ibid. igitur 387 ni ? 1413 rei agis ? 1824 ſibi vult 426 tum poſtea 462
Ad quid ? 1634
Quidam 366. 1634
Quidam ¶ nonnulli 483. 586 certi dii 530
Quiddam 1634
Quidem 301. 589. 639. 1031, 3. 1219. 1642, 2 certè 1031, 2 certè quidem 1031. 1046.

1219. Ego quidem 301 Et quidem 719, 2. Ne quidem 1216 dictu quidem fas eſt 1042 nominaretur quidem 149 terra quidem 180 unus quidem 1042 ſi quidem 444. Ut quidem 1854
Quiditas 1634
Quidnam 1214. 1634
Quies 465, 2. 563 610, 2. 612. 657. 692. 716. 928. 1254, 2. 1255. 1377. 1667. 1790 ab hujuſmodi rebus 457 pacis 612, 2. ¶ Somnus 612 1254
Quieſce 612
Quieſcere 29. 612 facio 610, 3. ¶ Dormire 537. ¶ Nihil movere aut tentare 1834
Quieſcet mox 988
non Quieſcit 1665
Quieſco 474. 544. 610, 3. 612, 3 657. 673. 692. 1254, 2. 1255, 3 1667, 2 alternis 1255 nec apud inferos à laboribus 537 ſimul 1255. ¶ Nihil moveo, aut rumultuari deſino 612. ¶ Morior 1254. ¶ fileo, taceo 612, 909
Quieta vita 612
Quietè 465. 598. 610, 2. 612, 2. 644. 1667. Ind. ax. contineas te 610
per Quietem 1163. 1695, 2
Quieti indulgeo 1572
Quietior 610. 612
Quietis amans 612 amore teneor ibid. conciliatrix 465. locus 1254, 2
Quietiſſimus 612
Quietiùs 610
Quietum eſſe 29
Quietus 229, 2. 465, 2. 534. 598. 610, 2. 611. 612, 2. 644. 692. 1397. 1579. 1667. Ind. ax. omni ex parte 465 ſto 1667, 2 ſum 1838
Quilibet 1146. 1245. 1246. 1634. 1675. 1676
Quin 1042. 1215 etiam 118. 530, 2. 719. 1046 imò 118 Nemo eſt, quin &c. 433 Non obieritis urbes Iſraëlis, quin venerit Filius hominis 1855
Quinarium per numerum numero 1286
Quinarius ibid. numerus ibid. 2
Quincuncem in ordinem poſitus circumcirca 1519
Quinos per digitos numero 1286
Quinquagenarius 533
Quinquageſimam colligo 935
cum Quinquageſimo fundens 1808
Quinquageſimus 1286
Quinquaginta 1286 annorum fœdera 533 capita habens 747 militum præfectus 1286 millia 1077 talenta 1575 talenta ponderans ibid. ulnarum 1191
Quinque 1286. 2 ærei nummi 1793 chordas habens 1818 cohortes 976 cubitorum 1306 dies durans 605 fiſtulas habens 1556 folia habens 1572 foramina habens 1556 lapidibus conſtans 967 medicamentis conſtans 1712 menſium 1047 militum numerus 1286 minarum 1060 oboli 1126 ordinibus conſtans 1519 partes habens 1023 ramos habens 1134 ſchœnos longus 1571 ſonos reddens 1784 talenta æquans 1575 toros conjugales experta 949 verſibus conſtans 1519 ulnarum 1191 voces reddens 1784 voluminum liber 1613
Quinquefariam 1286, 2
Quinqueſidum verù 1126
Quinquefolium 1773
Quinquefolius 1297
Quinquennalis 533
Quinquennio ibid.
Quinquennis ibid.
Quinquennium ibid.
Quinque partitò 1081
Quinque partitus ibid.
Quinqueremis 511
Quinquertio ¶ Quinquertii victor 864
Quinquertium 52. 862
Quinquies 1286 tantus ibid, 2 victus 1651
Quinta pars 1022. 1286, 2
Quintam partem perſolve 1286
Quintana febris ibid.
Quintanus ibid.
Quintarius 1023 alter ibid.
Quintuplex 1286
Quintupliceatus ibid.
Quintuplo major ibid. majorem facio ibid
Quintuplus ibid. 3
Quintus ibid.
Quippe 213. 1146. 1219 quod 213
Quippiam 1634
Quiritari 537
Quiritatio 940. 1005. 1369. 1570
Quis 1146. 1208. 1634. Neſcio quis 366. Si quis 1634
Quisnam 180. 1634
Quiſpiam 366. 1634 alius 126
Quiſque 463. Digreſſi ſunt in ſuam quiſque civitatem 755 Iverunt domum quiſque ſuam 463
Quiſquiliæ 1442, 1488. 1557. 1757 aridæ 1757
Quiſquilias lego 935
Quiſquis 1634
Quivis 1245. 1246. 1675
Quo facto 483 pacto? 1209, 2. 1210. 1413. Ex quo 480. Si quo modo 1209
Quò magis 1209 minus ibid. ¶ Ut 1227, ¶ In quem locum? 682. 1171. 1208. 1209, 4. 1211 conferam me? 1209 confugiam? ibid. convertam me? 765 laſciviæ? 1209 malorum 1208 pedes ducebat, ibat 1 tendo 1209 terrarum ibid.
Quoad 1042, 2. 1227. 1383, 2. 1855, 2 ejus fieri poteſt 381 fuerit 540 venerunt 1042 vivet quis ibid.
Quocirca 1209, 3
Quocunque 142. 464. 1171 1209, 2
Quocunque modo 1147 1413
Quod 1208. 1634, 2 dici ſolet 387 quidem ad me pertinet 438
Quòd 445. 1209, 2. 1215, 2 1854. Ind. ax. ſi 719 verò 1215. Eò quòd 1209, 2. 1215. Itaque quòd 1215. Non quòd ibid. Propterea quòd 1209, 2. 1215. Quid eſt quòd 1215
Quodammodo 142. 1209, 3. 1413
Quoddam 1634
Quodnam ibid.
Quolibet modo 1675
Quominus 1042
Quomodo 1146. 1171. 1209, 5 1210. 1215. 1413 vis fac ib. Quomodo ſuccurram non habeo 1413
Quomodocunque 1171. 1413
Quonam modo? 1209 tandem modo? 1413
Quónam? 1209
Quondam 1237
Quoniam 482. 486. 487, 2. 1025 1125. 1209. 1210. 1214, 2. 1215, 3. 1242. Ind. ax.
Quopiam aliò 126
tertio Quoque die 393 menſe 1242
Quoque 317. 1219
Quoque modo 142. 1545
Quoquoverſum 464. 1245, 2. 1246
Quorſum? ¶ Ad quid? 1389
Quorum 1208
Quorumcunque ibid.
Quot? 1211 diebus 606. 1212 in locis 1211. 1212 modis 1211. 1212
Quotæ partis 1012
Quotannis 149. 483, 2. 531, 2. 532. 755 recurrere 532, 2
Quotcunque 1212 modis 1211
Quotidiana conſuetudo cum aliquo 604 606 febris 604, 2
Quotidianus 604, 2. 605, 2 victus 490
Quotidie 464. 604. 605, 2 608
Quoties 1211, 3. 1212
Quotieſcunque 1211 1212
Quotlibet 1212
Quotnam modis? 1211
Quoto die? 1212
Quotquot 1211, 2
Quotuplex 1211, 2. 1212
Quotus 1147. 1211, 2. 1212, 2
Quotuſcunque 1212
Quotus libet ibid.
Quóvis 1245, 2
Quouſque 1042, 2. 1208. 1209 1211, 2. 1855, 3
Quum ¶ Poſtquam, quando 486. 487. 540. 607. 608. 1214. 1855 adveſpera'cere 608 vidiſſent 487 ¶ Quandoquidem 1209. 1214 Quæ quum ita ſint 1214
Quum primùm 486. 1854

R

RA

RAbida
Rabidus 981. 982, 2
Rabie agitor 982, 2 concitatus ſum ibid. percitus ſum 131
ad Rabiem agens 982. In rabiem actus furo ibid. ago ibid. agor ibid.
Rabies 981. 1755 furens 662
Rabioſa
Rabioſus 982
Rabula 16. 340. 1425. Ind. ax.
Racematio 1772
Racemationem facio ibid.
Racemi in modum 277
Racemiger 1515
Racemo 728
Racemor 277. 1772
Racemoſus 277, 2. 1235
Racemulus 1772
Racemus 1515 reliquus poſt vindemiam 1772
Radendi vim habens 1121
Radendo complano 1837. 1838 detergeo 1837 deterſus ibid. non perfectus 1121 non politus 1122, 2 penetro 1737
ad Radendum idoneus 1121
Radens haſtas 1122 utraque parte ibid.
Radere leonem, id eſt, rem difficilem aggredi 1121
Radi qui poteſt ibid.
Radiare 251
Radiatus 105
Radicamentum 1431
Radicarius ibid.
Radicatio ibid.
Radicatus benè 1432 benè ſum ibid. per ſe 1379
Radice carens 1431, 2 exuberans ibid. proveniens 1780. A radice foliatus 1773 Cum radice ipſâ 1431. 1432, 2 totâ 1432, 2
Radicem capitatam habens 1432 craſſam habens ibid. effodiens 1204 effodio ib. emittens 1780 emitto ibid. multiplicem habens 1432 rectam habens ibid. in ſummitate habens 1431 unicam habens 1432
Radices montium 1258 unguium 1169
Radices ago 258. 1431. 1780 colligo 935 exſcindo 1606 habens altè infixas 1432 breves 1431 crebras 143: denſas ib. expanſas ib. extenſas ibid. imbecillas 1431 longas 1432 multas ibid. profundas 1431 per ſuperficiem tantùm terræ ſparſas 1432
Radici ſimilis 1431 ſubjectus 1432
Radicibus actis affigo ibid. exubero ibid. firmo, fulcio vel ſtabilio 1431 infixis nitor 1431 veſcens 1702 ſub radicibus montis 1259
Radicis aliquid habens 1432 profunditas 1431
Radicitùs 331. 462. 1431 1432, 3 adhæreo 1431 evelli 625 evello 1431 1432
Radico 1431
Radicor 1432
Radicula ¶ Parra radix 1431. ¶ Herba lunaris 1550
Radiculâ purgo 1550
Radicum brevitas 1431 capillamentum 1431 collector 935 exciſio 1606 exciſor ibid. fibræ. 1429 longitudo 1432 multitudo ibid. fecandarum tempus 1606 venditor 1411. Ad radicum exciſionem pertinens 1606

Radii rotarum 815
Radio calco ſila 776 pulſo 866
Radiorum in formam 105
Radios ejaculans 251 jacio ibid. pulcherrimos habens ibid. ¶ Terrorius confiſcens 1351
Radius ſolis 105 fulminis ib. ¶ Terrorios 776 ¶ Roræ 815. ¶ Hoſtorium 1007 ¶ Os cubiti 776
Radix 1431. dulcis ib. d. montis 1199. 1359. 1369 unguis 1169
Rado 783. 812, 2. 813, 2. 971. 1120, 3. 1121. 1534. 1837. 1840 circunquaque 1121 inſuper 813 intus 1121 me 1121 novaculâ ib. novaculâ leviter 1122 novaculâ in orbem ibid. Scythico more 1480 ſubtus 1122, 2 in ſuperficie 1121. 1122, 1838 unguibus 145
Rador 1120, 2. 1121, 2. 1837 novaculâ 1121, 2. 1122 Scythico more 1489
Radula 812, 3. 813. 816. 971. 1120. 1121. 1837
Ramalia 797
Ramenta tenuiſſima 227
Ramentum 714. 753. 812, 2. 1020. 1120. 1121. 1122, 1433. 1534 deterendo detractum 1669 deſtringendo & detergendo detractum 1837, 2. 1838, 2
Ramex 782 aquoſus 783, 2 callofus ibid. carnoſus ibid. inguinis 782 varicoſus 783 venoſus ibid.
Rami 1428 majores & umbroſores 1484 tenellis 1674 ¶ Fluminum 773
Ramice aquoſo laborantes 783
Ramicoſus ibid.
Ramorum geſtatio 1736
Ramos paucos habens 1134 pulchros habens 1193. In ramos duos findi 1134 duos qui ſpargitur ibid. multos diſperſus ibid. quinos qui diſpergitur ibid. tres diviſus ibid.
Ramoſam in materiam converti 1134
Ramoſus 518. 797. 811. 1134, 1 non ibid. 2
Ramulis carens 811
Ramulos amputo 811 multos habens 797
Ramulum unicum habens 811
Ramulus 268. 619. 797, 2. 811, 3. 1816 adnaſcens ramis majoribus 1777 tenellus 1068 1069
Ramus 125. 475. 518. 796. 850. 1134. 1202, 1414. 1415 grandis 101 lauri Ind. ax. Martis 1134 novellus 1069 2. olivæ 617
Ramuſculus 1199
Rana 259
Ranæ in morem nato 260
Rana virides 915
Rancefco 1574
Rancidus 575. 1458. 1574 fio 1574
Ran or ibid.
Ranunculus 260
Rapa 1549
Rapaciſſimus 556
Rapacitter 192
Rapax 192, 2. 930
Rapere 29 ad necem 466 ad tribunal 29 impetu 1728 in jus 522
Raphani in modum 1418 intruſo in podicem 1418
Raphano in anum immiſſo cruciari ibid.
Raphanus 1418. 1556
Rapi ad mortem 30 impetu 1725
Rapida aqua 287 fuga 507
Rapidè 910 fluens 1424
Rapido curſu ferri 1297 curſu qui fertur 1298 impetu 1437 motu viam carpens 765
Rapidus 860 curſus 507
Rapiendi peritus 192
Rapina 192, 3
Rapinis infeſtare & compilare 430
Raplo 192, 4. 510. 1724. 1730. 1733 ad pœnam 192 ad ſupplicium aut judicem 32 ſimul 192 ſurſum ibidem. violenter 477
Rapior 192. 510 ad pœnam 192 ad ſupplicium 32 huc illuc 1558 ſurſum 192 tranſverſus 1558. 1728. 1730
qui Rapitur à fluvio 1737
Raptim 192, 2. 643. 644
Raptitius 192
Rapto (v) 1439
Rapto quæſitus 192 vivunt 950. E rapto vivens 265 Ex rapto vivens gens 950 vivo ibid.
Raptor 192
Raptrix ibid.
Raptus (a) 192 repentè aut ſubitò ibidem. ſurſum ibid.
Raptus, ûs 192, 2 ſublimis ad deos ibid.
Rapulum 1549
Raptum ibid. 2
Rara folia habens 1772. 1773
Raram barbam habens 1408 carnem habens 1445
Raras columnas habens 1551
Rarè 181 ſeminatus 1505 ſemino 1506
Rarefaciendi vim habens 181
Rarefacio 181. 1000
Rarefactio 181. 1000
Rarefactu difficiles aquæ 1000
Rarefcere ibid.
Raris intervallis 181
Raritas ¶ Laxitas 181, 2. 1000. ¶ Penuria 1499, 2
Raritudo terræ 181
Rarilis 471
Rarò 1000. 1152, 2. 1254, 2. 1499 pariens 1631
Raros capillos habens 1835 pilos habens 1839
Rarus ¶ Laxus, non denſus 181. 957. 1000. 1499. 1831. ¶ Infrequens, cujus penuria eſt 1499, 3 pluſius 181
Raſio 1815
Raſor 1121
Raſtro quæ corraduntur 1556
Raſtrum Ind. ax. 2
Raſura 1120, 2. 1121. 1837 per novaculam 1121
Raſurâ qui opus habet ibid.
Raſus 812. 971. 1120. 1121. 1837 benè 1122, 2 circumquaque 763 ad cutem 1122 iterum ibidem. non 1838
Rata fides 898, 2 ſpes ibid. pro ratâ parte 1019
Ratè abiegnâ 1436
Ratio ¶ Mens 938. 945 dictat 74. ¶ Cauſa 88, 2. 1106 fallax 948 cujus reddi non poteſt 939. ¶ Cura 1135 habenda eſt mediocritatis 1539. ¶ Conditio 1622 noſtra aliter comparata eſt 439 victus 701. ¶ Modus via 1128. 1130, 2. 1264. 1652 docendi ac diſcendi 1130 efficiendi aliquid 1237, 1266 loquendi 1130 pecuniæ comparandæ 1268. ¶ Supputatio 945 benè inita 947 benè ſubductâ ibid. par & æqualis 946 putata & perfecta 718 quadrans 946
Ratiocinans rectè 947 non rectè 948
Ratiocinatio 919 945. 947 falſa 948 ſine ratiocinatione ibid.
Ratiocinationibus fallacibus decipiendi peritus 948
Ratiocinativa vis 947
Ratiocinativus ib. 948 ſtatus 948, 2.
Ratiocinator 945. 1841 fallax 948
Ratiocinatorius 946
Ratiocinatu difficilis 947
Ratiociniorum profecti 946
Ratiocinium 945
Ratiocinor 37. 524. 933. 934. 947. 1131, 1841. Ind. ax. rectè 947
Rationabilis 946
Rationalis 945 946, 2. ¶ Rationum perſcriptor Ind. ax.
Ratione carens res 947 præditum eſſe 1820 præditus 945. 946 præditus ſum 1761 A ratione aberro 946 reddenda immunitas 536. Aliâ ratione 126. 530 Aliquâ ratione 1171. Certâ ratione 1437 non ſine certa ratione 1092. Cum ratione 945. 946 fit ſeu, non abs re 938 Eâ ratione 1125. 1209, 1225. Hac ratione 462, 1117 Illâ ratione 464, 2. Nulla ſui habitâ ratione 1108. Quâ ratione 1171. 1209, 3. 1210. 1413. Quâ maximè ratione fieri poterit 1211 ſi quâ ratione 1209 ſine ratione ſeu rationis uſu 946
Rationem allegans hanc 553 exigere 87 habentes nullam injuriarum præteritarum 948 habeo 480. 947. 948. 1135. 1640 habeo alicujus 110. 269 habeo mei 553 habeo mei nullam 1108 non habeo alicujus 946 habere alicujus 947 habere alicujus rei 269 habuit hanc, ut abſolveret 88 ineo, id eſt, computo 945, 2. 947 ineo cum aliquo 947 reddens 939 reddere 535. 938 reddo 939 repoſcere vitæ anteactæ 535 repoſco Ind. ax. repoſcor adminiſtrati & geſti honoris 535, 2 ſubduco 249 945
Rationes argentariorum & ſimilium hominum 333, 2 conferre cum ſervis 81 confice non calculis 945 reddo 947 referebat quotannis ibid. refero 1727 refero ad ærarium ibid. A quo rationes non petuntur 947. In rationes & calendarium refero 335
Rationi conſentaneum 448 conſentaneum eſt 938 non conſentaneum 946 ſecus quàm conſentaneus eſt 947 conſentaneus ibid. non conſentaneus ibid. ¶ Reddendæ obnoxius 536 reddendæ non obnoxius ibid. 2
Rationibus fallacibus capi qui poteſt 948 falſis decipior ibid.
Rationis carentia 946 compos non ſum ibid. expers ibid. inopia ibid. pluſculum habere videtur 436 ¶ Redditio 947 repoſcendæ actio 535 repoſcendæ peritus ibid.
Rationum codex 947 ſubductio ibid. perſcriptor Ind. ax.
Ratiuncula 317
Ratum facio 435. 898 habeo 898. 899 haberi 898
Ratus ¶ Autoritatem habens ibid.
Raucedo 283. 359
Rauceſco 283
Raucitas ibid.
Raucum creperúmque ſonum edens 777, 3 crepertumque ſonum edo ibid. 3 & creperum quid ſonare facio ibid.
Raucus 283, 2

RE

REdivinâ non peracta abiit 662 infectâ 1378 ipsâ, 825. Abre 449 eſt ibid. Abs re 402. 569. 1009 non abs re 126. 1473. E re nata 1676. In re gerendâ 497 præſenti conſilium capio 1569
Reaccendo 1434
Reædificatio 1132. 1478
Reædifico 371. 886. 1139. 1193. 1478
Realis 1376
Reatus 46. 1655
Rebellio 608. 695
Reboo 797. 1074
Recalcitro 928
Recalfacio 631, 2
Recalfio ibid.
Recalvaſter Ind. ax. 2
Recalvus ibid. 2
Recantatio 55
Recedens 1653
Recedere à propoſito 878 facio 1834
Recedo 427. 524. 698. 1733. 1735, 2. 2786. 1832 celeriter 951 è 1832 introrſus ibidem. ſenſim 1786. 1832. 1833
Recens 72. 344. 1093. 1094, 3. 1389. 1580. 1720. 1814 memoria 344 ſcriptum 1094

Recèns 344 677. 1093, 2. 1094. 1389. 1720 absolutus 1599 acutus 634 adesus 275 qui advenit 523 aspersus 1416 exfusus 845. 1607 celebratus choreis 1819 coagmentatus 1302, 2 coagulatus 1302 1661 collectus 934 combustus 724 compactus 1302, 3 conditus 886 constitutus 709 crematus 724, 2 culta terra Ind. 18. decerptus 423 dilaniatus 1459 editus partu 977 qui effluxit 1425 elaboratus 504 excitatus 1208 excoriatus 375 expressus 640 extructus 370, 2 exuscitatus 1208 fabricatus 739, 2 factus 504. 739, 2. 1613, 2 formatus 1681 fossus 1204. 1469 genitus 304, 2. 307. 308. 309 illitus 111 immolatus 662 incisus 1607 initiatus 1600 institutus 709 qui interiit 1744 inunctus 1826 lotus 975. 1341 lugens 1282 mixtus 772 molitus 112 mortuus 641, 2. 739 nati 135, 2 natus 304. 307. 308. 309. 1779 1780 nexus 1328 nupta 581 nutritus 1658. 1659 obortus pudor 818 occisus 1, 61. 1723 ortus 304. 307. 308. 309. 618 paratus 1613, 2 quæ peperit 1631 peremptus 1720 persuasus 1262, 2 pictus 339 plexus 1328 rediit 195 scriptus 339 sculptus 324 sectus 1606 temperatus 772 tritus 1607. 1631 vitiata puella 1744 virescens 618 ustus 724, 2 vulneratus 1637

Recensens 573

Recenseo ¶ Enumero, lustro 187. 188, 2. 934, 2. 947. 1089. 1474 cum aliis 934 nominatim 1165 unà 1474 inter alios 934 ¶ Commemoro, percurro 522. 1062

Recenseor 528. 933

Recensere ¶ Dinumerare, lustrare 528, 2. 1089 exercitum 187

Recensio 188. 336. 528. 934. civium 1841 quæ fit lustrando & inspiciendo 1474. In recensione desiderari ibid.

Recensiones 1705

Recensiti viri 1474

Recentem mœrorem habens 781

Recenter 1094 insculptus 1794 interfectus 1720 sculptus 1794

Recentiorum more 1093

Recenti partu editus 1631

Recepit in se omnia 389

Recepta omnis terra in usum medicamenti 1313

Receptaculum 379, 2. 380, 2. 381. 1832

Receptatio 381

Receptio 380, 2. 381, 3. 833. 917. 919 in ædes 1140

Receptor 380, 2

Receptorium ibid.

Receptrix 379

Receptui facilis 381

Receptui cano 729 quod datur signum ibid.

Receptum ac moribus comparatum 701 usu 1105 est more 701

Receptum difficilem facio 1350 do alicui 380

Receptus mos 1105 non 38 1 382

Receptus, ûs 1545. 1832 in Recessibus interioribus lateo 1080

Recessim cedens 1196

Recessio 524 quæ sensim fit 1832

Recessor ibid.

Recessus 428. 696. 777. 792. 1080. 1812, 2 1833, 2 cavus 818. 894 extimus 527

Recessus profundos habens 1528

Recidere qui nequit 1391

Recidenunt res huc tandem 483

Recido 1152. 1316 in morbum 1111

Recido 842 breviter 1605

Recipere ad sese 76 aliquem dorso 379 crimen in se 380. 381. 729 in ædes 381 in se, id est, promittere se præstaturum 579 regnum 832 se, id est, retrocedere 702

Recipiatur ut medicina 381

Recipiendus 379. 380

Recipiens mortuos 382, 2. omnia ibid.

Recipio ¶ Accipio rursus, recupero 831. 832. 883. 917. 918 animum 622. ¶ Capio, consequor, reporto 191. 549. 918 gratiam, id est, rependitur mihi gratia 918. ¶ Admitto 379. 380. 381, 3 in amicitiam & societatem 379 in me eventum rei 434 in sinum 830 intrò 380 intus vel in medium 484. 1761 vicissim 823 unà 831. ¶ Excipio, suscipio 381. 831 ad me 917 domum 1140 hospitio 1119 ¶ Me 831, 3 833 me clàm 1112 me intra vel intus 1653 & subduco me in periculo 1525. ¶ Pollicor 380. 707 ad me vel in me 380. 381 me facturum 435

Recipior ¶ Recuperor 919 ¶ Domum 1140

qui Recipitur ægrè 381

Recipiuntur amicè 1140

Reciproca fluenta habens 1424

Reciprocantes fluctus habens 1436

Reciprocare Euripi modo 538

Reciprocatio 740. 798. 842. 1423. 1544. 1545. 1546. 1655, 3 æstûs 1311 aquæ 1425 luminis 926 quâ eadem persona agit & patitur 1249

Reciprocè 1545

Reciproci cursus fluctuum 219

Reciproco 1425. 1545. 1655

Reciprocor 740. 1544, 2

Reciprocum iter 1130 mare 407

Reciprocus 1112. 1249. 1425. 1546. 1666 cursus 1666 sonus 613 vortex 407

Recisio 78. 1603

Recisus 1601 breviter 1605

Recitare 103

Recitatio 47. 103. 318

Recitator 333 clamosus 1251

Recito 573. 933, 2 memoriter 7. 1536 orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ 364

Reclamans 698

Reclamatio 273

Reclamo 272. 273, 2. 302. 644. 668. 859, 2 1363 interpositis testibus 1005

Reclinatio 806

Reclinatus 806. 977 decumbens 807

Reclino 806, 2. 807, 2 in dorsum 396 juxtà 807, 2 me 806 sub 808

Reclinor 806, 2. 807 sub 808

Recoctus 560

Recognitio 1479 censûs 1583 civium 1841

Recognitor 318

Recognosco 319. 528. 934. 1478 census 1583

Recolligendus animus est 590

Recolligere animum 10 se ibi vires ibid.

Recolligo 11. animum ibid. fila dilapsa 1049

Recompensatio 1455

Reconciliandi vim habens 122

Reconciliatio 120. 122, 2. 123. 196. 985. 1524

Reconciliator 122. 196

Reconciliatu difficilis 122. 123. 984 facilis 122. 123, 2

Reconcilio 121. 122. 123, 2. 124. 185. 986

Reconcilior 122, 2. 123, 2. 124

Reconcinnatio 196

Reconcinno 196. 1417. 1479

non Recondendo 1577

Recondens nihil ibid.

Recondentia cibos animalia 638

Recondere animo 1623 in crastinum 1577

Recondi qui solet 1622 benè quod solet 638

Reconditares 1625

Reconditorium 1622

Reconditu asservatúque difficilis fructus 638

Reconditum asservo 638 esse 760 occludo & obsero 1577

Reconditus benè 1578. à longo tempore 1629 non 1577 sum 760

Recondo 638. 800. 1577, 3. 1622. 1625 in 1624 intrò 1577 in thesauro 638 veluti thesaurum ibid.

Recoquo. 560. 1288

Recorroboro 1440

Recordans non 1108

Recordari 481. 916. 1729 filio 1061, 2

Recordatio ibid.

Recordatus ille hujus 1061 paternorum institutorum ibid. Non recordatus se esse magnum 1108

si Recorderis præterita 1061

Recordor 1060. 1061, 1. 1062. 1108

Recorporo

Recreamentum 873

Recreare 576 corpus 1593

Recreari ex animi deliquio 1845

Recreatio 883. 917. 1254. 1343. 1845, 2 animi 41

Recreatorius 883. 917

Recreatrix omnium vitis 625

Recreatu difficilis 918

Recrementum 1007. 1491. 1773 metallorum usforum 1512

Recreo 8, 2. 883. 1254. 1406. 1845. 1846 à morbo 1563 me 1343

Recreor 590. 1440. 1726 à morbo 1563 animo 896 ex morbo 832. 1415, 2

Recrescens 59

Recriminatio 18. 730

Recriminationem habens 730

Recriminatorius ibid.

Recriminor 18. 39. 730

Recta affectio 1104 cogitans 1109 foramina habens 1636 linea 534 loquutio 494 opinio 416 oratio 1427 pugna, id est, ex aperto conserta 1013 scriptura 341 textura 1328 tunica 693, 2 via 534 535 1592

Rectâ facie dico 1193 lineâ 1389 lineâ progredi 535 mente præditus 1109 oratione utens 1427 viâ incedens 765

Recta 534. 535, 2. 674. 1654 1693 adversus Diomedem ivit 675 ambulans 765 feror 674 ferri 1735 ferunt me pedes 1372 quem ferunt pedes ibidem fugere 1193 navigans Pentapolin 535 procedens 1269 prodiens in aciem 1012 spirans 1345 tendens in longum 1044 volans 1298 volare ibid.

Rectæ lineæ porrectio 535

Rectam radicem habens 1432 viam sequor 1271

Rectangulus 347, 2

Recte ¶ Directè, non obliquè 252 534. 674. 1192 currens 1666. ¶ Benè, convenienter, decenter 245. 252. 388. 539. 733. 1192. 1652. 1655. 1687. ago 1349 & ordine constituo 853 efficere qui omnia solet 1194 factum ibid. habeo 1687 ingredior 1372 & justè 135 loquor 494. 940. 943. 1427 scribo 342 sentiens & judicans 322 sentio 416 succedere 785 valeo 1687 vaticinans 1031

Rectiores 1271

Recticortex, roboris species 1753

Rectissimè 674

in Rectitudinem crescere 1780

Rectitudo 535, 2. 1192. 1780 meatuum 1271

Recto corpore prædictus 1193 cursu contendo 1666, 2 cursu qui fertur 1298 cursu pergens 1666, 2 cursu progredior 1372 impetu ferri 1298 itinere progredi posse 1271 tramite 525. tramite progrediens 1271. Recto cursu, seu rectâ viâ avertere vel depellere 536

Rector 491. 675, 4. 1389, 2. 1612 omnium 1017 populi 928 provinciæ 202 puerorum 1093

Rectore carens 491. 1458. Ind. 4v.

Rectorem non habens 40

Rectores currunt 1356 mundi 1389

Rectoris egens 888

Rectos meatus habens 1271 pedes habens 1372 ungues habens 1169

Rectrix 675

Rectum accentum do 1592 accentum habens ibid. & æquum 1192 & minimè obliquum dicendi genus 494 facio 1193 intestinum 525 judicium 674 nasum habens 1433 non est 113. In rectum crescens 1780 extensio 1592 ferri 1735 sectans 1606 seco ibidem sectus 1605. 1606 tendens 674. 1591. 1592. 1733. tensus 1591

Rectus ¶ Arrectus 1192 status corporis 708. ¶ Non obliquus, in rectum tendens, vel tensus 534. 674. 1192. 1591. 1605. 1733 efficior 535 processus ibid. thorax 693, 2 trames 535. ¶ Metaph. 1192 sermo 734

Recubicio 1314

Recubitoria sella 806

Recubitorium ibid. 2

Recubitus ibid.

Recubo 673

Recumbens 806

Recumbere juxtà facio 807

Recumbit in te res omnis 760 in virtutem tuam imperium Romanum 194

Recumbo 602. 760. 761 806, 2. 1213. 1314 unà 807

Recuperandi vim habens 883

Recuperare 1239 benevolentiam subditorum 729

Recuperatio 197. 831. 833. 883. 919 valetudinis 93

Recuperatorius 883. 917

Recupero 720. 831. 832. 833, 2. 899. 918. 1499

Recuperor 919

Recurrens 1112. 1663. 1666 certo circuitu 1131

Recurro 1655. 1663, 3. 1666, 2

Recursus 1663. 1666

Recurvatio 14

Recurvor 14. 741

Recurvus 741. 799

Recusans nullum sumptum 44

Recusari quæ non potest profectio 88

Recusatio 87. 190 simulata 95

Recuso 71. 87. 151. 2. 190. 428. 459. 915. 936. 1210. 1739 non 379. 1785 nutu 1097 peregrinaviam aggredi 1151 simulatè 95

Recutitus 1846 in summo ibid.

Redacti in ordinem 1582

Redactio in servitutem 419. 1370

Redactum ad tertiam partem decoquendo 237

Redactus in potestatem 1802 in servitutem 1370 non redactus in servitutem 419

Redamatio 1748

Redamo 496. 1746

Redamor 496

Redarguo ¶ Refuto 472, 4 sophismata 1497. ¶ Reprehendo 471. 535

Redargutio ¶ Refutatio 472. ¶ Reprehensio 471, 2

Redargutorius 471

Reddendæ rationi obnoxius 536 non obnoxius ibid. 2

Reddens jura 400 rationem 939

Reddere corpus terræ 398 gratiam ibid. infirmos 1347 liberum à barbaris 473 odorem 397 rationem 535. 988 sanum 1479 vicissim sonum acceptum 398

Reddi qui debet 398

Reddidit temperantiores 1480

Redditio ¶ Restitutio, retributio 598. 702. ¶ Figura oratoria 398

Redditionem non habens ibid.

Redditu facilis ibid.

Redditus 397

Reddo ¶ Restituo 397. 398, 3. 701 animum 622 robur pristinum 1441 vicissim 398. ¶ Rependo 1726 par pari 1347. ¶ Ius 1824 jura 400 oraculum 1822 rationem 939 rationes 947. ¶ Efficio, facio 363 552. 700. 701. 1479. 1598. 1704

Reddor ¶ Restituor 398. 702 vicissim 398

Redegit se in ordinem pauperum 1581

Redempta est magnâ pecuniâ 983

Redemptio 983, 2. 984. 1440. 1850

Redemptionis pretium 120. 982 vicissim datum 984

Redemptor operis 924 vectigalium 1851

Redemptura 924 vectigalium 1851

Redemptura 1850

Redemturas facio 924

Redempturus libertatem meâ cæde 120

Redemptus est 1440

Redeo 467. 521, 3. 573, 3. 574. 598. 740. 832. 1098 1099, 3. 1111. 1112. 1272. 1519. 1544, 2. 1545. 1663. 1666, 2. 1755. 1832, 2 ad intellectum 1546 ad me 702. 1102. 1344. 1726 ad fanam mentem 1102. 1109 alicunde 1112 circuitu 1833 circuitu certo 1131 in gratiam 122. 123 postliminio 522 simul 522. ¶ Infero (de proventu dictum) 1129

Redeundum est 1272

Redhibeo 31

Redhibeor 1545

Redhibitio 31

Rediens 1112 in orbem 891, 2. 1277

non Redigar sub ullius potestatem 530

Redigere ad egestatem 704 ad famem 1731 ad insaniam 1654 in potestatem 101. 1347. 1731 in tranquillum Remp. 700

Redigi ¶ Devenire 677

Redigo ¶ Adduco 36 ad nihilum 461. 462 ad paucitatem 1055 ad paucos 1152 in angustum 451. 458. in cinerem 1614 in extremam necessitatem 468 in potestatem 1584. 1709 in potestatem meam 1348 in servitutem 39. 419. 1370, 2. Ind. xx. in statum meliorem 700

Redigor 36. 702. 704 ad mendicitatem 1396

Redigunt ad similes affectiones 36

Rediguntur in potestatem 302

Rediit peregrè 291

Redime salutem morte 1805

Redimens decimas ibid.

Redimere 457

Redimiculum 384. 1543

Redimio 384, 2. 1326. 1529. 1530, 2 circumcirca 1530, 2 dentiò ibid. sertis 1529. 1530 tæniâ 1587

Redimior 1529 lauro 761

Redimitus 1530 circumcirca ibid. coronâ spicâ 1531 coronâ pulchrâ 1530 non 1327 serto 1529 sertis multis 1530

Redimo 21. 120. 520. 983. 984, 3. 1357. 1383, 2. 1438. 1440. 1850 vicissim 984

Redimor 983. 984, 2. 1850

Redintegratio 123

Redintegro 1094

Redire 32. 1230 ad aliquid in sermone & disputatione 573 cum exercitu 579 qui potest 1111 quotannis 575

Rediri unde nequit 1112

Reditio domum cum exercitu 579, 2

Reditiurus 1111. 1112 non 1112

Reditus 740. 833, 2. 1111. 1112. 1128, 2. 1130. 1272. 1544. 1832, 2 anniversarius planetarum in idem signum 702 per circuitum 1833 difficilis vel insanstus 1112 exulum 35. 1130. ¶ Proventus, obventio 224. 916. 1128. 1129. 1131. 1266. 1267. 1726. 1732 annuus 484

Reditûs dies 1111 expers 1112

Reditus ¶ Obventiones 575 qui ex ipsâ summa capitali manant 751 percipio 1131

Redivia 1169

Redivivus 265, 2. 577. 1368. 1479. 1780. 1844

Redolens terram 1134

Redoleo 1135 unà ibid.

Redolere lucernam 1134

Redolet unguentum caput meum ibid.

Redormio 534

Reducas classem ad Isthmum 579

Reducere in lucem 31 urbem in pristinum statum 35

Reduco 31, 2. 32, 2. 35. 1547 ad concordiam 196 ad sanam mentem 1761. 1765 domum ab exilio 35 salvum & incolumem 1495, 2 unà exulem 35 in veram viam 1545 vicissim seu è contrario 32

Reducor 31. 32. 1726 ad bonam frugem 700 in patriam 35 in veram viam 1546

Reductio 31. 32 in concordiam 705

Reduleerat cicatricem 1118

Redundans 168. 490. 849. 1036. 1293. 1331, 2. 1364 numerus civium 1806

Redundanter 490. 1294

Redundantia, æ. 477. 1294. 1329 1364, 2 crapularis 749

Redundo 271. 489. 1294. 1330. 1364, 2

Reduplicatio 408, 3

Reduplicatum quod est ibid.

Reduplico 408, 3

Reduvia 1169

Redux 1548. 1654. 1655. 1656

Reduxit domum 1172

Refectio 1348. 1479. 1657 virium 917

Refector 1348

Refellere sententiam 492

Refelli qui facilè potest 472. 936 qui non potest 472 qui vix potest 936

Refello 471. 472, 3. 879. 937. 1116. 1417. 1478. 1483. 1848

Refercio 1036. 1330. 1401. 1447

Referendo pedem 1369

Referens ad judices 398

Referio 842. 1236. 1336

Refero ¶ Reporto, revecho 832. 833. 1726. ¶ Reporto consequor 1726, 2. ¶ Attribuo 1726 hoc acceptum loci geniis 85. ¶ Par pari 138. ¶ Me 833 pedem 467. 1374. 1544. 1545, 2. 1547. 1651. 1833 pedem unà 1544. ¶ Reduco 31. 1726. ¶ Narro, commemoro 7. 1726 memoriter 1536. ¶ Renuntio 8. 1726. ¶ Ad populum 1824 ad senatum 31. 1726. ¶ In acta 334, 2. 335 in album 1727 in commentarios 334 in numeros militares 336 in tabulas 335 rationes 947. 1727 rationes ad ærarium 1727. ¶ Replico 1733. ¶ Me, id est orationem ad pacem 32. ¶ Similis sum 1796. 1729 sum simul 1706

Referor ¶ Reportor 832. 833. ¶ Reducor 31. 1726. ¶ Attineo, specto 598. ¶ In acta 334. 335

Referre ad aliquem rem quampiam tanquam ejus autorem 178 ad populum 37 ad senatum 31. 1728, 2 beneficium 501 beneficium cum fœnore 138 gratiam 119. 398. 1274. 1795 gratiam parem 495 in numerum 700 in numerum amicorum 334 inter ærarios 336 inter Deos 31 originem generis sui ad aliquem 1726 par pari 144. 690

pedem 31. 1369 pedem cogo 1547 ¶ Exponere 493 ¶ Renuntiare 492.
Referri a ceptum alicui 760 ad populum omnia 1726 in album virorum 336 ratione 1622
Referit 124 magni 1016 nihil 461
Referræ menſæ omni genere ferculorum 1086 ſunt domus opibus ad vitam neceſſariis 1329
Referti 1036 ſaltus cadaveribus 1329
Refertum eſſe 300
Refertur gratia 398. De quibus refertur ad ſenatum aut ad populum 1728
Refertus 293. 902. 1036, 3. 1247. 1330, 4 ſum 1752
Referveo 582
Reficere corpus 917
Reficimur hoc piſcium genere 1440
Reficio ¶ Reparo 628 conſuendo 754 muros 1594 ¶ Recreo, refocillo 1406 1846 cibo 1657 me 1726, 2
Reficior ¶ Recreor 1440
Refictio 1322
Refigo 602
Refingo 1322. 1323
Refingor 1322
Refixi 602 Chriſti, quâ ſe lus è cruce fuit exemptus ibid.
Reflans 1313
Reflectens pedem 1372
Reflectere 806
Reflecto 740. 741 798, 4 lucem 215 pedem 1541 ſplendorem 215. 926 trahendo ſurſum 520
Reflector 740, 2. 798. 799
Reflexa eſt cuſpis 741
Reflexio 740. 798, 2. 1547. 1548 callida 1548 lucis ſeu ſplendoris 215
Reflexionem lucis habens 215
Reflexo equo 1542
Reflexus (a) 798. 799. 1421
Reflexus, ûs 1544
Reflo 1343. ¶ Adverſus ſum ibid.
Refloreſco 159
Reflua unda 1436
Refluens 1425
Refluentes fluctus habens 1436
Refluo 1422. 1423. Ind. av.
Refluus 1424. 1425
Refluxus 1422. 1423. 1425
Refocillare 576
Refocillatio 883. 1845, 2
Refocillativus 576
Refocillatorie 917
Refocillatorius 883. 917
Refocillatrix virium nutritio 917
Refocillatu difficilis 918 facilis ibid.
Refocillo 618. 883. 1406. 1845
Refoc llor 731. 1441
Refodio 1469
Refodior 1204
Reformatio 1322. 1681
Reformido 366. 1188. 1525. 1550 mortem non 621
Reforme 886. 1322. 1438. 1681
Reformor 1322
Refoveo 618
Refractario ingenio præditi 1494
Refractarius 1262. 1584. 1653. 1680
Refractio 758
Refractus 799
Refrænari ut ægrè poſſit Ind. av.
Refrænatio 823
Refrænatu difficilis 608
Refræno 41
Refragari cui nemo poteſt 936
Refragatio 231. 1376. 1593
Refragor 47. 231. 321. 415. 492 859 1272. 1363. 1501. 1588. 1593. 1680. 1716. differendo 698 huic rei 1011
Refrico 1669
Refrigerandi vim habens 1846
Refrigerando deſtinatum vas 1845, 5
ad Refrigerandum aptus ib. 2
Refrigerari qui poteſt 1846 qui nequit ibid.
Refrigeratio 1434. 1845, 4 1846, 3
Refrigerator 1845
Refrigeratorius 1846
Refrigeratu facilis ibid. qui Refrigeratur ventilatione 1434
Refrigeratus 1845. 1846
Refrigero 1844 1845, 3. 1846, 4 contra vel viciſſim 1845. 1846 leviter 1846 priùs ibid.
Refrigeror 1845, 2. 1846
Refringo 798, 3
Refrixerat quod agitatum fuerat de equitatu mittendo 1314
Refugiens aquas 1691
Refugio 1303 præ timore 366. ¶ Subterfugio, vito 113. 698. 1739
Refugium 429. 1726. 1741, 3. 1832
Refulgeo 926, 2
Refundens parum 1808 multâ cum uſurâ ibid.
Refundo 244. 1805, 2 exiguo cum fœnore 1808 multo cum fœnore ibid. veluti è fonte 868 in aliud vas 1104 pardam 1808 ſanguinis instar 271. ¶ Rurſus conflo 1809
Refuſio 809. 1805, 2
Refutandi peritus 936
Refutantis more 471
Refutatio 471. 472. 936. 984. 1478. 1652 ſcripti 735
Refutatoria oratio 1426
Refuto 471. 472, 2. 535 879 2. 984. 1478, 2. 1652 ſyllogiſmo contrario 948
Regalis 257, 2
Regaliter 151. 258
Regem conſtituere 691 creo 258 facio 384 non habens 258
Regendi pueros actio 1093 in Regendo perſevero ibid.
Regeneratio 306. 308
Regenero 308
Regente homines Deo 1089
Regere 535. 593 habenas 535
Regerminare facio 618
Regermino 267. 618, 2
Reges 1340 ſine rege 258
Regi à nobis 592 facilis 200 qui nequit 40
Regia 151. 257
Regia dignitas 860 poteſtas 85. 258
Regiæ poteſtatis amans 258
Regiè 151 258
Regigno 308
Regina 85. 151. 257. 258. 3. 859, 2. 1635 aquarum 1017 omnium 258
Regio 275. 1259 1834 è Regione 164, 3 165, 2. 166 2. 167 258. 263. 1 79. 1289 qui eſt 1289 poſitus 163 poſitus paries 139 ſitus 1289. 1545
Regionem adminiſtro 1093 deſcribo 341 uberem habitans 1834
Regiones ibid.
Regionis deſcriptio 341 deſcriptor ibid. difficultas 1834 inſpector 1474
Regis amans 258 filius 257 locum obtinens 258 more ago ibid. 2
Regius 151. 257, 2 morbus 678
Regnans in alto 1017 late 859. 1017
Regnare 592
Regnator 850. 1017
Regno 85. 151. 258. 8. 9. 1017, 2. 1683, 2 in 258 inter ibid. pòſt 427 ſimul 427 unà 258
Regno dignior 257 diguiſſimus ibid
Regnum 288. 860. 1482. 1683 affecto 258 feræ apti ibid.
Rego 29. 32. 40. 41. 491. 535, 2. 536. 557. 675, 3. 820 821. 888. 919. 1089, 1092. 1126, 2. 1138. 1140. 1351. 1389. 1522. 1548, 2. 1802, 3 fræno 41 habenas 1350 horas 1093 imperio 550 unà 535
Regor 30. 258. 675, 2. 1138
Regredi 228 facio 1569
Regredior 524
Regreſſus, ûs 1373. 1833
Regula 526. 710. 742. 1489 libræ 1710
Regulæ artium 742 organorum, id eſt, tabellæ quæ digitis impelluntur ibid.
ad Regulam dirigo 743
Regularis ibid.
Regulariter 745
Regulus 258. ¶ Avis 257, 2. 1662. ¶ Serpens 258
Regum oſor ibid.
Rei divinæ faciendæ primordium 1601 divinæ faciendæ ſtudioſus 662 familiaris & lapidatio 1745 familiaris diſpenſandæ peritus 1092 familiaris diſpenſatio ibidem. familiaris diſpenſator ibid. frumentariæ penuria 387 nauticæ imperitus Ind. av. nihil mihi fuit cum Othryada 819 ſumma 1155. Quid rei agis 1824. Quid rei eſt tuæ virgini cum Helena 570
Rejeciſti timorem Dei à te 1347
Rejectamenta cœnarum 1058
Rejectamentum 242
Rejectaneus 564
Rejectio ¶ Repulſio 1248. ¶ Aſpernatio, repudiatio 242. 1279 2. 1347. 1488. ¶ Improbatio 415. ¶ Excreatio 31
Rejecto imperio à ſe 1848
Rejector 242
Rejectus 415
Rejicere ſpem 1739
Rejiciantur plebiſcita ad magiſtratus 32
Rejiciendi iſti ab hac ſorte 319 propter improbitatem 1279
Rejiciendus 243. 415
Rejicio calcibus impetendo 928 ¶ Aſperner, reprobo, repudio 81. 151 242. 243. 848. 872. 879. 933, 2. 934. 1112. 1279. 1281. 1347. 1434, 2. 1478. 1488. 1628. 1652. 1669. 1848 Ind. av. ¶ Improbo 318. 415. 871. ¶ Differo, procraſtino, prorogo 879, 2. 1622. 1627 in aliud tempus 250 1848 in futurum 1621. ¶ Remitto, transfero 1726, 2 ad judicium alterius 242 ad majorem poteſtatem 32. ¶ Evomo 31
Rejicior ¶ Contemnor, repudior 242. 471. 1628. ¶ Improbor 415
Rejicit cauſam alter in alterum 1726
qui Rejicitur vel excreatur ægrè 31 facilè 32
qui Reſiciunt cruenta 1726
Rei publicæ adminiſtratio 1361. 1376 adminiſtratio parva 1363 compoſitio & conſtitutio 701 communia jura & inſtitura habere 1263 faveo 863 ſtatus 1361, 2 ſtatus corruptus 1362. Ad reipublicæ adminiſtrationem pertinens 1361. In republicæ adminiſtratione verſor 1363
Rejuveneſco 590. 1095 ſimul 590
Relabor ſupinus 1696
Relanguit 1448
Relatio ¶ Reportatio 833. ¶ Reductio 31. Renunciatio 7. ¶ Ad aliquid 1389 criminis 1726 expenſi 947 gratiæ 139. 145. 984 rationis 947
Relationem habet ad ſcopum 1726
Relativus ibid.
Relatus fuit à prælio 872 ¶ In acta 334. ¶ Repenſus 495
Relaxamur ad finem prandii 181
Relaxatio 563. 1343, 2. 1535. 1790 animi 1415 1790
Relaxativus 563
Relaxatus 563
Relaxo 181. 563, 2. 565. 1279. 1535. 1790, 3
Relegare 1139. 1213. 1279
Relegari 1213
Relegatio 1213, 2. 1279
Relegens iter 1308
Relegere 318
Religio 953, 2. 954
Religiosè 924, 2. 1449. 1459. caveo ne 924 colo 931 colo Deum 1449 declino 924 quod fit 1450 inſtituo & obſervo 647 juro 1165 tractare 1450
Religioſitas 1449
Religioſum id ei fuit ibid.
Religioſus 620. 647, 2. 924. 1449. 1450. 1718. 1764
Religo 178, 2
Relinquens nullum locum deſidiæ 1089 nuptias. Ind. av.
Relinquere locum & cedere impetui 954 ordinem 953 ſpem ibid.
Relinquo 456 457. 566. 567. 912. 953. 954, 2 955, 3. 981 à tergo 1117 hæredi 912 in 953 intus 954, 2 inſuper 954 longè 955 poſteris 953. 954 priùs 953. 954 ſolum 1066, 2 virum, ſeu divortium facio 613. ¶ Derelinquo ib d. ¶ Anteverto, præcedo ibid.
Relinquo 424. 952. 953. 955, 2 in certamine curſus alio præverrente 953, 2 ſolus 1066, 3. ¶ Deſtituor 515. ¶ Superor 953
Reliqua 126 pars 953. ¶ Quæ reſtant ſolvenda ibid.
Reliquari ibid.
Reliqui 953. 1034
Reliquiæ 952. 953. 954 2. 955, 3 1192. 1294 ciborum, quæ ſunt ſub mensâ 933 menſarum quæ excutiuntur canibus 1713 exercitus 471
Reliquias matyrum continens locus 1004
Reliquit ſpeluncam 952
Reliquum 953 eſſe 305 eſt 95 eſt & velut κειμήλιον repoſitum jacet 761 quod eſt viæ 406 facio 955, 2 hoc fuit tantùm 571
Reliquus 126. 953. 954, 2. 955, 3 ſum 571. 952
Reliſio 1848
Relucentia, æ 215
Reluceo 926
Reluctari contumaciter 223
Reluctatio 694. 1588
Reluctativus 694
Reluctator ibid.
Reluctor 80. 694, 2. 695. 713. 1185. 1239 vim adhibens 263
Rem divinam facere 1191 exponere 943 facere 571 familiarem adminiſtro 376. 1092 familiarem augere 571 familiarem exhaurio 1746 familiarem dilapido ibidem. gero ben 1193. 1194 gero feliciter 1677 gero infeliciter ibidem. geſſit non incommodè 121 habeo, id eſt, in umbo, conſuefco 572. 1275 habeo cum aliquo 124. 1327 habere cum viro dicitur puella 682 repetere altiùs 1663. Ad rem nihil faciens 407 nihil ad rem 492. In rem quæ ſint dicere 721 quæ præcipuè ſint 501. In malam rem 1744 abire 519, 2. 1745 abire jubeo 846 exeo 519. 1745
Remandere 1006. 1049
Remaneo 1023, 2 in 953
Remeare cogo 878 retrò 1359
Remeatio 1333
Remedia conſervantia nos è mortis periculo 1439 morborum 112 afferentes radices ibid.
Remedii gratiâ datus vel adhibitus 398
Remedium 93 112, 2. 114. 117. 2. 273. 629. 666. 1052 1248. 1711. 1712. 1820 afferens 1734 affertre 93 excogitatum 1109 malorum 489
Remenſio 1039
Remeo 1333. 1335. 1542
Remetior ¶ Iterum metior 1030. 3 ¶ eadem menſurâ retribuo 1040 ¶ Locum aliquem id eſt, denuo iter facio per locum aliquem 1039
Remex 467. 469. 510. 646. 908, 2. 1563 infimi ordinis 616 ſolus 511
Remi lorum 1652 manubrium ibid Ind. av. palmula 1611 palmulæ 392
Remi 1392 lentè navigantes 616
Remigabant alternis 129
Remigando promoveo ſeu ſubduco 511
Remigans ipſe miles ibid.
Remigare unà ibid
Remigat alis 510
Remigatio 467. 469. 510. Ind. av. difficilis vel mala aut etiam infauſta 511
Remigationi aptus 512
Remigatoria ars 511
Remigavi manibus ibid.
Remiges 129 in navi ſedentes 1087
Remigio inſtructa navis 512 inſtructus 908
Remigium 1318 alarum 510
Remigo 467. 469 510. 511, 2 impetuosè 1436 ſimul 511
Remigrare facio 1139
Remini cens facilè 1061
Reminiſcentia ibid
Reminiſcentia valens ibid.
Reminiſci 1039 facio 1061, 2. 1062
Reminiſcor 9 3. 1060. 1061, 3. 1062, 2
Remis bonis inſtructus 511 quæ agitur navis 512 conficiendis aptum lignum 1304 incumbo 244 inſtructæ naves 511 inſtructus utrinque ibid. inſtruo ibid.
Remiſit legatum 984
Remiſsè 267. 269. 307. 99. 563, 2. 564. 566. 568. 985. 995. 1557. 1591. 1592. 1667. ago 566 factus 568 non 599
Remiſſi nervi 152
Remiſſio ¶ Remittendi actio 1278. 1521. ¶ Laxatio 399, 2. 562. 566 986. 1790, 3 animi 137 566 6 7. 13 4. contentionis 568 doloris 1415 virium 1592 ¶ Condonatio 163 aris alieni ibid. animadverſionis vel ultionis 65
Remiſſionis expers 564
Remiſſio fio 399 ſum 996
Remiſſioni facio 1081
Remiſſiùs ago 399
Remiſſivus 563
Remiſſo animo 267. 307. 657 animo ſum ibid.
Remiſſu facilis 564
Remiſſum eſſe prorſus 505 reddo 563. 566
Remiſſus ¶ Laxatus, laxus 567 1591. 1592. 1688 ¶ Languidus, lentus, non acer ſeu vehemens 137. 563. 566. 568. 610. 612. 856. 995. 1081. 1591. 1592 ad curſum 137 animo 1441 animus 1314 factus 566 non 399 reddor 566. 567 ſum 1313 ſum ad aliquid agendum 996
Remittendo nihil 1525
Remittens 1592 non 566
Remittente morbo 1789
Remittere de animoſitate 568 de indignatione ibid. vires ſeu de viribus conſulto ibid. ¶ Morbus dicitur 988. ¶ Debita 563
qui Remittitur, id eſt, retrò mittitur 1278
Remitto ¶ Retrò mitto 1278, 3. 1521. ¶ Laxo, relaxo 3 9. 563. 564, 2. 565, 2. 566. 567 982. 1279. 1789. 1790 aliquantum 1790 contentionem 566 impetum 563 vires 1525. ¶ Remiſſum & languidum reddo 563. 566. ¶ Ceſſo 1, 89 1790. ¶ Condono 563. 564 debitum tibi 1210 injuriam 65
Remittor ¶ Retrò mittor 1278 ¶ Laxor 1790
Remittuntur in vitam 1278
Remo caren 908 unico utens. Ind. av.
Remoliſcor 996
Remollio ibid.
Remora 550, 2
Remo andi actus 476
Remorari ibid.
Remoraris prandium 906
Remorden animum 655
Remordeo 353, 2
Remoror 32. 141. 520, 2. 906. 1190
Remorſio 353
Remorſus, ûs ibid.
Remorum ordo 1611 ſtudioſus, id eſt, rei nauticæ 511
Remos longos habentes naves 511 multos habens 908 viginti habens navis 511 513
Remota longiſſimè 696
Remoti longè ab amicitiâ 386
Remotior 176 locus 697
Remotiſſimo qui eſt neceſſitati gradu 127
Remotiſſimus 176
Remotus 176 longè 1646 longiſſimè 1617 ſum procul ab aliquo 1139
Removeo 120. 792, 2. 1726. 1848
Rempublicam adminiſtro 136 1363 adminiſtro contrario modo 1263 adminiſtro ſubdolè ibid adminiſtro unà ibid. componere 389 moderari 39. Ad remp. accedo 523
Remulco trahere 478
Remunerabatur eos donis 138
Remuneratio 139. 298. 431. 1058. 1641 beneficii acceptorem 1274
Remuneror 138. 1796
Remus 467. 511. 908. 1303. 1324 parvus 908
Ren 1098
Renaſcens 59. 1780 non 268
Renaſcentia, æ 306
Renaſci facio 1777. Quod renaſcitur 267
Renaſcor 267. 268. 1777
Renatus 304. 1780 non 1445
Renavigatio 1333, 2
Renavigo 1333, 2. 1335 circa Renes pinguis 1068
Renitens 188. 1680
Renitor 80 231. 509. 694. 698. 1314. 1316. 1376, 2. 1598. 1680. 1848, 2. Cum reniti 1680
Renovabilis 1095
Renovare agros aratro 1094 hoſpitium vetus 1119
Renovata tellus 1094
Renovatio 502. 720, 2. 1094, 3 agrorum ibid
Renovatus 1 94 ager ibid.
Renovo 720, 5. 1094 4. 1065. 1351 aliquamdiu 1094 inſuper ibid. terram rubrus ibid.
Renovor 590
Ren ens 171
Renum morbus 1098 pinguedo ibid.
Renuntiabant fieri 21
Renuntians & finiens iram 442
Renuntiare ¶ Referre 492. 493. ¶ Pollicitationem 492 ¶ Imperatorem 19
Renuntiate 1717
Renuntiatio per præconem 786. ¶ Creatio, declaratio 20. 1426. ¶ Repudiatio 1582
Renuntiatu us Cyro, quæ dixerant 459
Renuntiatus 1426 præconis voce 786 ſum conſul 1426
Renuntio ¶ Refero 7, 2. 8 2. 49 786. 1726 legationem 1381 præconis voce 786. ¶ Deſigno 20. 1727 ¶ Valere jubeo 313. 1581 amicitiam alicui 1347
Renuo 71. 151, 2. 459. 492. 915. 933. 1146
Renutus Ind. av.
Repagula 1646
Repagulum 231. 244. 245. 547. 799. 988
Repandus 899. 1462
Reparabat labentem 729
Reparatio 1647
Repato 769 883, 2. 917 1440 cibo 1657 jacturam alii ſuam 917 me 1726 pugnam 1239 vires 618
Reparor 729
Repaſtinatio 1548
Repeda-

Repedatio 1374
Repellebant impressionem 1848
Repellendi vim habens 879. 1848
Repellì 457
Repello 112.117.182.456.457. 467. 520. 524. 842. 878. 879, 5. 1493. 1544. 1652. 1669, 1848, 5 à me 1451 à me concutiendo 1451 contumeliosè 846, 2 vicissim 1848 unà ibid.
Repellor 879 1848
Rependebatur argento purpura 711
Rependentes commiserationem pro commiseratione 398
Rependere beneficia beneficiis 138 contraria ibidem. damnum 1641 malum 422
Rependitur cædes 139 mihi gratia 918. 1248 voluptas commodo 123. Qui rependitur auro 1830
Rependo ¶ Pondero è contrario 711. ¶ Retribuo, compenso, 139. 244. 398. 729, 2. 1011. 1038. 1039. 1575. 1641. 1642, 4. Ind. æ. beneficium 1274. 1347. 1350. 1796 ex æquo 1455 gratiam 138 pari pondere 711
Repens humi 519 tacitus ibid.
Repensio 1455. 1642
Repensum æquale 1248 beneficium 1172
Repensus 398. 495
Repentè 62. 254. 677. 1388. 1389. 1707. 1708, 4
Repentina fuga 535
Repentinum 62 bellum 1012 quod est 1708
Repentinus 1708, 2. Ind. μ. adventus 522
Repercussa vox 613
Repercussio 798. Ind. αγ.
Repercussus, ûs 798. Ind αγ.
Repercutiendo 1680
Repercutiens ibid.
Repercutio 798. 842 1236, 2. 1336, 2. 1680. Ind. αγ.
Repercutior 798. 879. 1336
Reperio 538, 3
Reperire casu ibid.
Repertoria 333
Repertorium 336
Repetendo altiùs 170
Repetens ¶ Recensens 573 memoriâ 574
Repetere memoriâ 917 pœnas 1356 rem altiùs 1663
Repetita narratio 592
Repetitio ¶ Exactio 87. ¶ Iteratio 1128 ejusdem rei aliis verbis 493 summaria 779. ¶ Schema rhetoricum 917. 918
Repeto ¶ Reposco 87. ¶ Conduplico 1726. ¶ Itero 177. 891, 3 917. 918 capitulatim & summatim 779 rem altiùs 573 unum idémque verbum sæpiùs 939. ¶ Redeo 1735
Repetundarum damnari 535 damnatus 1226
Repignorantes corpora pecunia numerata 435
Repignoro ibid.
Replendi vim habens 1329
Replens ibid.
Repleo 1036, 2. 1328. 1329. 1330. 1331. 1332, 3. 1401. 1529 insuper 1330 vicissim ibid.
Repleor 1332, 4. 1729
Repletio 1329, 2 ¶ Saturatio 1819
Repletus cibo 1465
Replicatio 338. 408
Replicatum quod est 408
Replico 1397. 1733
Repo 518, 519 per humum serpentium more 1503 sursùm 519, 2
Repono 638. 1619. 1622. 1624 clanculum 881 in conditorio 1577 in locum priùs inum 701 in penum 1577 in thesauro 638. ¶ Rependo 244
Reportare 1724 aurum ex bello 35 infamiam 80 præmium 1724 victoriam insignem 1103
Reportatio 833
Reporto ¶ Refero 832. 833. ¶ Accipio, consequor 75. 80. 549. 1725. 1727, 2 vicissim 833
Reportor 832
Reposcere pœnas 1356 rationem vitæ anteactæ 535. qui sollet 87
Reposci rationem administratæ reip. 535
Reposco 87 insuper ibid. vicissim ibid.
Reposcor ibid.
Reposita res 1625
Repositio 1622. 1625
Reposititius 1622
Repositoriolum 1577. 1620
Repositorium 638. 1620. 1622 armorum 1629 instrumentorum ibid. vasorum ibid. unguento um ibid
Repositum esse 760 est tibi beneficium apud nos ibid.
Repositus ibid. sum 760, 2. 761 sum in 761
Repostu 1622
Reposuit & recondidit 1625
Repræsentantia hoc ac si vera res esset 1703
Repræsentare atrocitatem rei animis audientium 703 oratores characteribus suis, & scribendi generibus 1793
Repræsentatio 703 1705. 1706 iconica 449 imaginaria futuræ rei 1794 imaginis 448 pensionis vectigalium 246
Repræsentativus 703. 1706
Repræsento ¶ Exhibeo, sisto 247 702. ¶ Exprimo, effingo speciem præbeo vel gero 383. 389. 1007, 2. 1682. 1705. 1706. 1735 imaginem 216. 449. 1350. ¶ Solvo ante diem 246. 1600
Repræsentor 708
Reprehendendi cupidus 471 studio ibid.
ad Reprehendendum proclivitas 472 pronus vel propensus 1640. 1839
Reprehendendus 1089
Reprehendens 1030 libenter 1031. 1082
Reprehendere 177 aliquid in aliquo 1640 amans 1839
Reprehendi 18. Quod reprehenditur in aliquo 1640
Reprehendo 6. 18. 258. 319. 471. 535. 544. 729. 843. 916. 917. 918. 920. 973. 1030, 2. 1082, 2. 1165. 1417. 1483. 1629. 1640. 1664. 1839, 2
Reprehendor 18. 471. 729. 1629. 1640. 1839
Reprehensibilis 471
Reprehensio 471, 2. 918. 1030, 3. 1081, 1082. 1165. 1337. 1463. 1640. 1664. 1746. 1839 in quem non cadit 319 justa 1089
Reprehensione dignum est 1746 dignus 471. 730 920. 1082, 2. 1165. 1426. 1839 dignius nullâ 1089. Sine reprehensione 472
Reprehensionem meritus 1030 Citra reprehensionem 1089 1746
Reprehensioni non obnoxius 920. 1082. 1746
Reprehensionis ansa 918, 2 carentia 1337
Reprehensor 843. 920. 1082, 2. 1640. 1139
Reprehensoris animo considero 1476 animo observans ibid.
Reprehensorius 471. 1640. 1839
Reprehensu facilis 471
Reprehensus 1839 non 1746
Repressio 550, 2. 879. 1524
Repressit vim ignis deprecatio 471
Repressus qui non est 550
Reprimendi vim habens 550, 2. 879. 1524, 3
Reprimens ferociam alicujus 1764 impetum alicujus 524 mentem 1763
Reprimere & coërcere quod exuperat 823 insaniam alicujus 920
Reprimo 78. 471. 515, 2. 544. 546, 3. 550, 2. 691. 699. 822. 843. 878. 879, 2. 905. 1254. 1255. 1307. 1521. 1524, 2. 1789 antè 1524 impetum meum 546 manum 550
Reprimor 550. 823. 1524, 2
Reprobatus à Deo 267
Reprobo 872. 934
Repromissor 380
Reptando abeo 519 advenio ibid. penetro ibid.
Reptans serpentis instar 1503
Reptatio 518. 519
Reptator 518. 519, 3
Reptilia 518. 816
Reptilis 518. 519
Repto 452. 518. 519
Repullascens 1236
Repubescens 590
Repubesco ibid.
in Republicâ versor 1361. 1363 versor eadem cum aliis 1363
Repudiandus 242
Repudiare conditiones 428 uxorem 87. 564. 954. 1279
Repudiatio 242. 1279, 2 1347
Repudiato imperio 1848
Repudio 87. 151. 185. 242. 243. 879. 933, 2. 1200. 1210. 1279. 1347. 1478. 1652. 1669. Ind. αγ.
Repudior 242
Repudium 564. 565. 696. 1279, 3 mittere marito vel viro 335. 953
Repuerasco 101
Repugnabam quo minus facerem 165
Repugnabit
Repugnans 698. 1680. 1239 1012 Deo
Repugnant inter se 165
Repugnantia ¶ Contraria 1010
Repugnantia, æ 165. 1581 affectionum 1248 in dictis & factis 165
Repugnare aliis 476 opinioni veteri 1357
Repugno 165. 694. 695. 698, 1011. 1376, 2. 1501. 1569. 1541. 1581, 1-89. Deo 12 huic rei 1011. 1100, 1785
Repullulo 267. 618, 3 1677
Repulsa 467
Repulsam pati
Repulsio 879, 2. 1848, 4 contumeliosa 846, 2
Repulsus urbe 879
Repulsus, ûs 842. 878. 879
Repurgamentum 719
Repurgare fossas 1535
Repurgatio 719
Repurgo 718, 719. 810. 1754 scalpro 1452
Reputare secum 521
Reputatio ¶ Consideratio 945 947
Reputatu facilis 947
Reputo ¶ Æstimo, considero 945. 947, 2. 948 mecum 945. 1110. 1758 præterita 1286
Requiem afferens 1255 dare à laboribus 1254 do ibid.
Requies 524. 1102. 1254, 5. 1255, 3
Requiescere faciens 1255 facio 1254
Requiesco 1254. 1255, 2 simul 1255. ¶ Somnum capio 1254
Requievimus paululum 988
Requirere 1033
Requiro 563 insuper 585
Rerum alienarum curatio vel tractatio 1377. 1378 novarum molitio 1094. 1605 novarum studiosus 1094. 1605 novarum studium 1093 potior 803 potitus ibidem, status 1375 summa 1245 1375
Res 497. 1375. 1376. 1823. 1824 agenda vel gerenda 1376 benè vel malè se habet 544 divina 22 gesta 1376 feliciter gesta 1104, gesta præclarè 4 ita se habet 544 judicata 404 nautica 1086 parva 1376 pecuniaria 1825 sacra 21 vana 965
Res adversæ 161. 280. 366. 1314. 1378, 3 alienas ago 1378 arduæ 412 bellicæ 497 benè gestæ 386 derenerunt tandem eò 704 divinæ 349 divinas facio 1600 dubiæ 1270 humanæ 161 magnæ 517 meæ 438, 2. 1293 mediæ, id est, adiaphoræ 1055 nostræ sic se habeant 30 novæ, quas aliquis molitur 1605 novas facio ibidem. novas moliens 1094. 1605 novas molior 1093. 1094, 2. 1378. 1605 præclaræ 733 præclarè gestæ 801 prosperæ 1424 secundæ 3. 1378, 2. 1415 venereæ 225. 1107. Ad res agendas inhabilem esse 422 feliciter gerendas idoneus 1198
Resaluto 20. 139. 209
Resarciendi actio 196
Resarciens naves 93
Resarcio 196. 1417
Resarcire 93
Rescindere legem 983
Rescindo 78. 1618 debita 845
Rescisco 567. 1402
Rescissio 76 æris alieni 845
Rescissor debitorum ibid.
Rescissus 352. 986
Rescitum est eum feciſſe 90
Rescribo 334. 1522
Rescriptio 334
Rescriptum imperatorium vel regium ibid.
Resecco 1601 forfice 1836, 2 scalpello 1492
Resecor 1601
Resectus è capite 1605
Resegmina unguium 1169
Reseruare 986 ciſtam 579
Reseratio 1136
Reseratu facilis 1137
Reseratus 563
qui Reseritur 1505
Resero 1137 laxando 563
Reseror 1136
Reservo 1618. 1622
Reservor 760
Resiccatio 1123
Resicco ibid.
Resideo 603. 673
Resident in floribus 674
Residuum 955
Resignare literas 982
Resigno 1566, 2
Resiliens 125. 1452
Resiliunt ſtatim à Socrate 1303
Resilio 125. 645. 652, 2. 1303, 2. 1468
Resilire conor 1468
Resimo 1462
Resimum facio ibid.
Resimus ibid.
Resina 1422 pinea 1767. 1774
Resinam refero 1422
Resinatum vinum ibid.
Resinosus ibid.
Respere facio 1343
Respio 1343. 1761
Respiscentia 1109
Respiscere 947 facio 1102
Respisco 1102. 1109. 1546. 1762
Resistendi vim habens 694
Resistendo permaneo 1033
ad Resistendum par sum 189
Resistentia, æ 1376. 1588
Resistere 476 aliqui. 692 minimè ausi 1032 efficaciter 501 hostibus 548 tempestatibus ibid.
Resisti cui nequit 708
Resistit barbaris 509
Resisto ¶ Restito 699. ¶ Adverſor, reluctor 80. 145. 166. 189. 381. 544. 548. 694, 2. 695. 697. 898. 713. 1239. 1272. 1680 acriter 1012 contrario modo 705 omni ope 713, 2 pertinaciter 49 præcipue in faciem 1185
Resolubilis ægrè 984
Resolvens ¶ Liquans 1616
Resolvere alvum 8. 7. 985
Resolvi in humorem 1689
Resolvo 983 985. 2. 1490, 3. in elementa 1520
Resolvor 968 penitùs & evanesco 984
Resolutio 983. 986. 1727. 1790 corporis dimidii 1338 in elementa 1520 nervorum 986 ventris ibid.
Resolutivus 983
Resolutorius ibid.
Resolutus 986
Resonans 614. 615 è cornu 1784 fluvius 764 igni 1491 multùm 1526 nivis casu. Ind. π. strepitu multo 1753 stridulum 614 undis marinis 1682 vox 613
Resonantia, æ 613
Resonare facio 1782
Resono 223. 613. 614, 2. 615. 667. 668. 748. 758 837, 2. 915. 963. 1419. 1491, 2. 1525. 1556. 1680, 2. 1782 in 275 supra modum 615
Resorbeo 286. 1311, 2. 1436. 1437
Resortior 912
Resortiri judicium ibid.
Respecto 1242 identidem 1546. ¶ Curo 1015
Respectus 269
Respergo 1416
Respersus maculis nigris 1247
ne Respiciat ad exteros 897
Respicio 269. 624. 1097. 1187. 1474, 2. ¶ Specto, propositum est mihi 1539
Respicit te patria, id est, à te pendet 269
Respirans ægrè 1342. 1343 facilè 1343
Respirare qui non potest 1344
Respiratio 654. 1343, 3. ¶ Metaph. 988. 1343
Respiratione carens 1344. Sine respiratione ibid.
Respirativus 1343, 2
Respiret à malis 988
Respiro 1342. 1343, 2. 1344 ægrè 1342 insuper 1343 priùs ibid. ¶ Metaph. 988. 1343. 1344. 1845 nec apud inferos à laboribus 537
Resplendens 68 ad cœlum usque 1709 domus igni 68 stellis 1715
Resplendeo 215. 926. 1003 unà 926
Respondeo ad accusationes 937 contradicens 459
Respondens ex adverso 1545 ex æquo 141. 946 contrariâ voce 1782 his luxus 491 obversim 1545 proportione 946 sibi 127 spatium comparatione suâ æternis 1589 verbis seu sermonibus 494
Respondentia sibi ex adverso 1519 sibi mutuò 128
Respondentibus magnitudini ejus 1239
Respondentium sibi ex adverso duarum rerum collocatio 1519
Respondeo 101. 138. 139. 166. 216. 492, 668. 871, 2. 873. 923. 1743 accusationi 18 non concinnè 1743 de legibus 593 per epistolam 1522 protinus appositèque 1676 simul 871 vicissim 21 871 ultra 871. ¶ Universales 631 insuper 76 ¶ Eventu convenio & congruo 166. ¶ Proportione 946. ¶ Statis horis evenio 103
Respondere 492. 494. 1820 ad calumnias 403 sibi invicem mittendo nuntia 139 non 1782. Ad quæ respondere facilè est 871
Responderi cui difficulter potest 871. Cui non respondetur vel responsum est 871
Responsa divina 1719 do 57. 625
Responsare 492
Responsio 166. 871, 3. 923 ad accusationem 28 mutua 871
Responsione præoccupo 140
Responso careus 1782
Responsum quod est oraculo 1822
Responsum 871, 2 apophthegmaticum 1822 dare 75 de postulatis alicujus 1822 inconcinnum & minimè consentaneum 1743 magistratûs 1822 per scripturam quod datur 324 voce datum 1001. ¶ Oraculum 632. 938. 1163 1716. 1821, 2 reddo 1820
Respuat marinam 1398
Respublica 389. 819. 1361, 2
Respuendus 242
Respuo ¶ Spuendo ejicio 1398 ¶ Aspernor, repudio 151, 2. 428. 1086. 1097. 1398, 2
Respuor 242
Restagnatio maris 1429
Restagno 951. 968, 2. 1330, 2
Restans 955
Restare ¶ Reliquum esse 305
Restaurata ædificia 79
Restauratio 1094. 1657
Restauro 371. 1094. 1095. 1478 vires 1406
ad Restim res redirent 28
Restinctivus 1448
non Restinctus aquâ ibid.
Restinguere stim 93
Restinguo 14. 8. 1845
Restis 28. 451. 1450
Restito 699. 1316
Restituere in eundem statum 720 luxata membra 195
Restitui qui debet 398
Restituo ¶ Reddo 397. 701. ¶ Constituo iterum, restauro 371. 700, 2. ¶ Repono in locum pristinum 701. ¶ Incolumitati pristinæ 1495 in integrum 1192, 2 in meliorem statum ibid. in pristinum statum 701 Sanitati ibid.
Restitutor ¶ Reddor 702 ¶ Incolumitati 1495
Restituta actio 404 sanitati membra 1563
Restitutio ¶ Redditio 702 ¶ In integrum 1193, 2 in pristinam formam vel statum 702
Restituunt res in integrum 1654
Restium venditor 1411
Resto ¶ Supersum 571
Restricti supra modum & sordidi 324
Restrictius nimis tenaciter 789 & parcus sum 326
Restringo 1524 quod simpliciter enunciatum erat 1201
Resudo 669, 2
Resultatio 125
Resumere se, id est, vires suas 917 vices ibid. in. 1392
Resumo ¶ Rursum capio 917. ¶ Itero, repeto ibid. rem quampiam seu opus 662
Resumptio 917
qui Resumpsit animum 1844
Resupina cornua habent 1696
Resupinatio 1314. 1696 cervicis 1649
Resupino 896. 1545. 1696. 1697 in cervicem 1648 me 1097
Resupinor 242. 1696. 1697
Resupinis 1696
Resurgens difficulter ex morbo 1563
Resurgent 694
Resurgere à morbo ibid.
Resurrectio 437, 2. 694 à lapsu ibidem. à morte 266. 694. 695 universalis 306
Resurrectionis dies 695
Resurrectorius 694. 695, 2
Retardatio accessionis (apud Medicos) 1698
Rete 11. 190. 241. 342, 2. 406. 566. 636. 969. 1256. 1326, 2. 1365. Ind. αγ. jaciens 251 piscatorium 295 plumbum habens in imâ sui parte 1065
Retectum sursùm retrahendo 1557
Retectus 735
Retegens pudenda mulier 1557 se 736
Retego 735. 736, 2
Retentio 549. 550, 3. 551, 5. 920. 863 assensûs 550 spiritûs 550. 864
Retentu difficilis 550
Retentus humor biliosus 863
Retexere quæ facta sunt 983
Retexo 983. 984
Reti captus 116. E reti explico 1447
Retia 455. 1442 conficiens 1350 consuens 342 custodio 1223 nectens 1328 plicans ibid. farciens 342 servantes 190. Speculans 1178 speculor ibid. 2. trahens 476. 477. In retia plexus 811
Retiarius piscator 406. 477 custos 1223
Retibus impliciti 406. E retibus evado 969, 2
Reticentia 1466, 3
Reticeo 881. 1466, 2
Reticesco 1466
Reticula nectens 1328
Reticulatum opus 406
Reticulatus ibid. Ind. δ.
Reticulorum intercalatio 244
Reticulum ¶ Parvum rete 406 1749. Ind. αγ. ¶ Capillare 88 1, 2. 1564 aureum habens 143
Retinacula navium 295. 296. 1791
Retinaculum 546. 547. 1300
Retine filiam tuam remittendo 548
Retineat nos nihil 546

Retinebat funem, ne deorsum terretur 917
Retinendi vim habens 546
Retinendo complector 552
Retinens 551
Retinent spiritum tibiæ digitis admotis 919
Retineo ¶ Detineo, inhibeo, sisto 515. 544. 547. 548, 2. 549. 550. 919. 920 consertis manibus 552 pertinaciter 863 prehensum 920 retractis habenis 1590 & inhibeo assensionem ibid. ¶ Affevero, non amitto, non elabi sino 550 551. 552 638. 861. 863, 865. 1516 firmiter 1307 mordicus 861
Retineor ¶ Detineor, inhibeor 550. 551. ¶ Contineor 15 6
Retinere equum 933
Retineri qui potest 551
Retinet firmiter 713
Retis fines 1664 jactus 241 Ad retis formam compono 406
Retium collocatio 708 furculæ seu paxilli 694 tentio 708. 1540
Retorqueo 1336. 1561
Retorqueor 1336. 1545
Retorquere in seipsum 166 manus post terga 36
Retorridum facere 723
Retoridus 1552
Retortus capillus 452
Retractâ sui sum tunicâ 1524
Retractare 947 dicta 1624 quod dictum est 492 verba sua 1502
Retractari dicitur liber 1478
Retractatio 1479. 1802 & mutatio ejus quod dictum est 4 8
quod Retractatur aut retractari potest 11
Retracto 1478. 1621. 1624 mutando fatum 811 & muto quod pactum est 428
Retractum sursum 1557
Retrahere 549 currum & inhibere 548
Retraho 476, 2. 477, 2. 520. 878. 1450. 1501. 1502. 1557 catenâ 1450 sursum 1557. ¶ Metaph. 476. 702
Retrahor 476 15. 1 sursum 1557
Retribuit mihi ittas tam graves pœnas 139
Retribuo 139. 398, 2. 495. 552. 553. 1642. Ind. ęę. eadem mensurâ 1040
Retribuor 398, 2
Retributio 139, 2. 145. 398, 3. 1089. 1090. ¶ Pœna 139
Retributorius 398
Retrimenta 1832 uvarum 1515
Retrimentum 719. 1307, 3. 1491
Retrò 170. 215, 2. 228. 1172, 3. 1208. 1239. 1240. 1317. 1369 agere navem 878 ago 550. 878. 1789 ambulans qui pascitur 1092 convertens gressum 1656 convertere se ibidem. flecto 1545 inhibere 878 pello ibidem, 2 principes 170 relapsus 1317 remeare 1369 vergens 1421 vertor 1544, 2
Retroactio 878
Retroactis temporibus 465
Retroago 1374. 1545, 2
Retroagor 1374
Retrocedens 1196. 1372 citato gressu 1207. 1308
Retrocedere 702 cogo 878. 1544
Retrocedit 1472
Retrocedo 31 28. 427. 524, 2. 80 1196. 1273. 1374. 1524. 1785. 1786. 1832 uni 1544 1833
Retrocessio 428. 806. 1374
Retroegit omnia 1789
Retrograda fluenta habens 1425
Retrogradè 1424
Retrogradi 235
Retrogradus 235. 1269. 1372. 1424. 1452 feror 1452
Retrogredior 524. 1452
Retrorsâ cervice qui pascitur 1092
Retrorsum 215. 228. 1172, 3. 1208. 1239. 1340. 1317. 1708 abeo 1112 converto 1544 convertor ibid. flectens oculos 1239 redi 1172 reverti cogo 1544 tractus 1429
Retrorsus ago 1544, 2 traho 477
Retrudi 1848
Retrudo ibid.
Retrudor 245
Retrusistis hanc mihi gratiam pro consilio 139
Retulit nuncios 963
Retundo ¶ Hebeto 137, 2. 1536, ¶ Inhibeo, repello, reprimo 828. 842, 2. 843. 879 impetum 137 simul 842
Retundor ¶ Inhibeor 842
Retusio ¶ Inhibitio ibid.
Retusus 1122
Revalescens 874 facilè 1563
Revcho 832 vicissim seu è contrario 32
Revehor 832
Revelare qui solet aut potest 736
Revelatè 735
Revelatio 736, 2
Revello 1499 1501. 1633 unâ cum ipso caule 757
Revelo 345. 374, 2. 735. 736. 1307
Revelor 735
Revendens aliquid 1411 vendita 12. 1
Revenditor 744
Revendo 1291. 1409
Reverâ 113, 4. 533. 569. 1389. 1825. 1854
Reverebantur eum omnes
Reverendus 65. 1172. 1454
Reverenter 65
Reverentes Deum 60
Reverentia 65, 2. 1454 regis 65
Reverentiâ dignus 65. Cum reverentiâ 1454
Reverentiam concilio 1354
Revereor 65. 66. 480. 924. 1089. 1172, 2, 1653 valdè 66
Revereri 86, 2. Deum 924
Reveritus 66
Reversio 740. 1544, 3. 1546. 1547. 1655, 3
Reversurus 1112
Reversus 831. 1654. 1655. 1656
Revertens 984. 1112 cursu 1663 non 1655
Reverti 228 ad aliquid in sermone & disputatione 573 cogo 1544 facio 1547 retrorsum cogo 1544
Revertor 573. 574. 579. 740, 2. 831, 2. 832. 983. 1099. 1112. 1272. 1519, 2. 1542. 1544. 1546. 1547. 1655. 1832, alicunde 1112 currens 1663 equitando 467 unà 522. 1544. 1546
Revigescens 590
Revigesco ibid. simul ibid.
Revincio 384, 2
Revinctus ibid. pedibus 1257
Reviviscentia 266
Revivisco facio ibid.
Revivisco 265. 266. 576. 1344
Reum agat impietatis qui velit 404 ago 411. 870 ago te cædis 411 facere 535 facio te hujus criminis 411 falsi esse 47 peragere 574 peragor 185. 405. 920
Revocamen 729
Revocare 476 à pugnâ 520 ab insaniâ 700 in memoriam 917
Revocari ab exilio 1202
Revocata & abrogata dona 983
Revocatio 729, 3 ab exilio 729 exulum 1739 in cogitationem 1359 in memoriam 1062
Revocatorius 729
Revocatu difficilis ibid. facilis ibid.
qui Revocatur è provinciâ 1501 quod revocatur 11
Revocavi me à malis, quæ tum erant 31
Revocavit ab aliis cupiditatibus 1254 gradum 1652
Revoco ¶ Retrò voco, redire facio 729, 4. 731. 1374. 1502. 1546 ab exilio 729 emeritum 587. ¶ In cogitationem 1359 in memoriam 1060. 1061, 2. 1062, 2. 1094. 1286 in memoriam identidem 1061 in memoriam insuper 1094 in memoriam iterum 1359 in vitam 437. Ind. ęę. ¶ Inhibeo, retraho, abduco 31 702. 703. 1652. 1789. ¶ Repetere jubeo lectorem 919 1374. ¶ Retracto 1621 imprecationem, aut votum 180
Revocor 476. 729. 731. 1374
Revolvere librum 453
Revolvo 454, 2. 891, 3. 893, 2. 1049. 1359. 1678. 1731 animo 891. 1359 animo iterum 1359 in gyrum 406 mente 573 simul 891. Ind. συ.
Revolvor 454. 740. 891. 1049
Revolutio 454. 891. 1543 cœli 454
Revolutum ævum multis vicibus 454
Reus 46. 89. 404, 411. 536. 549 cædis 1739 peragor 75 sum 790. 1703. 1739
Rex 85. 151, 2. 257. 496. 562. 859, 2. 1024. 1356. 1359. 1682 multorum 821 omnium 258 parvus ibid. summus 258. Latè rex 859. 1017

RH

RHa Ponticum 1414
Rhapsodi Rhapsodi 54. 56
Rhapsodias recito 56
Rhapsodus 55
Rheda 174. 578
Rheno 410. 688. 1464, 2
Rhenones. Ind. ιγ.
Rhenonibus albis amicti 410
Rhetor 1456
Rhetorica 1428
Rhetoricen profiteor 1496
Rhetorices amans seu studiosus 1427 artificio elaborato oratio 1426
Rhetorum flagellum 1009
Rhinoceros 774
Rhodia radix 1435
Rhododendron 374
Rhombi figuram habens 1419 in modum circumago ibid. in modum versatilis ibid.
Rhombus 1219. 1544 magarum 684. ¶ Piscis 1419
Rhonchiffo 1418
Rhonchus 1418. 1419
Rhythmicus 1437
Rhythmorum fictio 1354 fictor ibid.
Rhythmus 1437

RI

RIcinio similis Ind. ηγ.
Ricinus 877
Rictu diducto irrideo 1445
Rictus 1437. 1780, 2
Ridendi facultate præditus 310
Ridens dulce 221 fletu misto, Ind. δε. ob inutilia 311
Rideo 310. 311 de aliquo homine vel de aliquâ re 310 effusè 716 incompositè 717 leniter seu molliter 717. 1018 placido vultu 311 Sardonium 1445. ¶ Irrideo 310
Ridere cupio 310 immoderatè & indecenter seu lascivè 796 ob mala 310 moliter 173
Ridica 23
Ridicula dico 310
Ridiculæ fabulæ 311
Ridiculè 310. 311
Ridiculum existimare 1347 cujus est studium 311
Ridiculus 310, 2. 311. 3. 725. 1713 omninò 311 sum ibid. valdè 311
Rigare lacrymis epistolas 1806
Rigatio 1699
non Rigatus ibid.
Rigens 1798
Rigeo 1431 2. 1518. 1798 aliquantum 1431 in modum lapidis 967
Rigidam cervicem habens 16. 9 mentem habens 1763 1764
Rigidè ¶ Firmiter, immotè 1525. 1655. ¶ Severè 464. 820. 1586. 1588. 1603
Rigidissimus 1590
Rigiditas 740. 1656 1076
Rigidum Rigidus

Rigidus ¶ Durus, inflexibilis, firmus, immotus 740, 4. 808 865. 892. 996, 2. 1518. 1527. 1548. 1552. 1591. 1655. 1656 non 471. ¶ Acer, immitis, severus 221. 399. 464. 772. 820. 1018. 1589. 1603. 1850.
Rigo 378. 1311. 1690. 1700. 1773. 1807, 2 imbre 1157, 2
Rigor ¶ Frigor 378. 1690 imbribus 1157
Rigor ¶ Algor, frigus, horror 880. 1405. 1431. 1798. ¶ Vehementia 1589 juris 102
Rigores febrium 1431
Rigoris accessio ibid.
Rigus aquis bonis 1690 scaturiginibus & rivis 1083
Rima 181. 799. 1428, 5. 1777
Rimæ terræ 1428. 1442
Rimor accuratè & exquisitè 103 accuratissimè 514
Rimosa 1428
Rimosus 1428, 2. 1442
Ringi animo 131
Ringor 1750
Ripa 598, 2. 1229, 2. 1259 692
Ripæ 692
Riparius 598. 1229
Ripor 310, 2
Risu abstineo 311 concuti 284 digni existimantur à nobis 1226 dignus 310, 3 minimè dignus ibidem ac joco prosequti sunt hæc 1234. Sine risu 311. 1018
Risui ne me habeas 930 habere 1347
Risum capto 1349 efflans veluti magno cum cachinno 745 effundo 311 excitans ibid. movere 1052. 310
Risus, ûs 310, 3. 796. 894. 1017. 1018. 1813 effusus 311 cum fletu ibid. immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat 284 lenis 1017. 1018 profusus 717. 1317 Sardonius 1445
Ritûs abstinentia 311 amans ibid. amor 1018 excitandi gratiâ 310 expers 310. 1018, 2
Ritè 22. 539. 599. 675. 677. 743. 852. 853. 1758
Ritus 401. 1105, 2. 1652. 1793 exoticus 1771 sacri 631 instituo 1628 instituo sacros ibid.
Rivalem esse 496 paxi nequeo 1680 pati qui nequit ibid.
Rivalis 299. 496. 656. 1424 sum 496
Rivi sanguinis 1422
Rivis riguus 1083
Rivorum deductio 1228 ductus 42
Rivos ducens 42 duco 42. 1228
Rivus 950. 1228. 1421. 1422
Riza 392. 1013. 1087
Rizæ amans 1087
Rizari 1010
Rizor 392. 512. 1012. 1013. 1087, 2
Rizotè 1087

RO

ROborandi vim habens 1587
Roborare 1535
Roboratum ferrum acie chalybeâ ibid.
non Roboratus acie 1536
Robore æquali præditus 864 1460 æquali polleo 1460 egregio præditus ibidem. excedens modum ibid. & immani vi præditus 263 juvenili præditus 1095 pugno & vi 1012 vinco 740
Roboreus 425, 2
Roboris magni 118
Roboro 509. 713. 861, 2. 862. 864. 1096. 1459. 1587
Roboror 58. 701
Robur 50. 113. 263. 287. 422. 688. 713, 2. 789. 860. 862. 1031. 1096. 1249. 1440, 2. 1441. 1459. 1535, 2. 1586 aciei 1535 animi 704. 1440 acquiro 1440 frango alicujus 1460 indo 287 infractum & validum 1460 reddo pristinum 1440
Robur ¶ Arbor 425
Robusta velociter 1441
Robustas manus habens 1801
Robustè 155. 862. 1440. 1441. 1518 velox 1441
Robustior 1725
Robustis humeris præditus 865
Robustissimus 862. 1725
Robustiùs 1440
Robusto corpore esse 426 sum 1574
Robustum reddo 287. 713. 1351. 1440
Robustus 66. 96, 2. 117, 2. 118. 256. 263. 271. 287, 2. 713. 714, 2. 862. 1075. 1095. 1440, 2. 1441. 1459. 1460. 1518. 1565. 1592 omninò 1450 reddor 1440 sum 287. 713. 1094. 1460. supra quàm dici possit 714 valdè 263
Rodens animum 275
Rodere cor 525
Rodo 289. 630. 1607. 1674
Rogare legem 899. 1728
Rogationem ferre 332
Rogatorius 586
Rogemus eos hoc unum 87
Rogo ¶ Oro, peto, precor 87 172. 386. 387. 524. 731. 969. 1823 humiliter 387 impensè 969, 2 instanter ib. insuper 387 obnixè 969. ¶ Interrogo 459. 524, 2. 871 sententiam 673. 1841
Rogor 731
Rogus 724. 1404
Roma 1440
Romanâ linguâ ibid.
Romanè ibid.
Romanis faveo ibid.
Romano more ibid.
Romanus ibid.
Ronchos raucos edens gutture 930
Rorantes xiii
Roratio 862
Rore aspergo 424. 1835, 2
Rorem jaciens vel spargens 251
Roriferus 1735
Roris gutta 1842 guttula 1835, 2
Roro 1835. 1842
Rorulentus 424. 519, 3
Ros 424. 519, 2. 1835, 3. 1842 matutinus 1518
Rosa 1435 alba ibid. aquatica 1114 canina 1435 clausa 735 parva 1435
Rosaceum mel 1027 oleum aceto temperatum 1435 vinum ibid.
Rosaceus 1435, 3
Rosæ calyculus 735 planta 1435 similis sum ibid.
Rosæ ibid.
Rosaria punica ibid.
Rosarium ibid.
Rosarum liquor 1514, 2 odorem habens 1345
Rosas producens frutex 1435
Roscidum mel 1027
Roscidus 424, 4. 519, 4 aër 251 valdè 424
Rosea labella 1435
Roseæ genæ 1045
Roseo aspectu præditus 1184 colore decorus. Ind. ξο. colore tingo 1435
Roseos cubitos habens 1306 digitos habens 355
Roseum 1435
Roseum aliquid præ se ferens color in corpore 1435 colorem habens 1828
Roseus 1435, 2 ¶ Roseum colorem habens ibid. 1828
Rosio 1674. Ind. βg.
Rosiones intestinorum 508
Rosis abundans 1435 conspersus ibid. Ex rosis confectus pastillus ibid.
Ros marinus 966, 2
Rostellum 1437
Rostra ærata 312 navium 104 navium amputo ibid.
Rostratæ naves 244
Rostri aduncitas 343 cruentatio, Ind. αι curvitas 1437
Rostris adversis 1182
Rostro adunco præditus 343 pugnare. Ind. ξυ.
Rostrum 739. 1437. avium 374. 1416 navis 244, 2. 700. 744 suis 1204
Rostrum habens acutum 1437. 1537 æratum 244 1537 crassum 1437 latum ibid. rutilum ibid. variegatum 1537
Rota 1419. 1662 qua aquâ è puteo trahitur 1662, 2. Ixionis 1220 pœnalis 1662
Rotâ torqueo 1662
Rotæ circumactio Ind. κυ. modiolus 1646. 1815 vestigium 1646. 1662
Rotæ 891
Rotam impello 469. Iuxta rotam quæ sunt 1665. Sub rotam decidere, ab eaque fauciari ibid.
Rotarum agitatio 469 concursus 1665 quatuor qui est 891
Rotas facio 1355
Rotatio 1419. 1736
Rotatus in gyrum lapis. Ind. χυ.
Rotatus, ûs 1547
Rotis agitatus 469
Roto 454. 1664 Ind. κυ. fundæ more 1564
Rotula 1419. 1662. ¶ Trochus 1662
Rotunda, Ind. κυ. forma 1731 massa 1561 maza 1549 terra 1290
Rotundæ placentæ 1453
Rotundam faciem habens 1183
Rotundari 1549
Rotundatio ibid.
Rotundatus 1565
Rotundè 1549. 1732
Rotunditas 1549. 1731 femorum 168
Rotunditate orbiculari dimensus 1040. In rotunditatem conglobo 1549 inclinatus ibid.
Rotundo 1549, 3. Ind. κυ.
Rotundo ore loquor 1537 1549
Rotundos oculos habens 1180
Rotundum efficio 1549 facio 1639, 2 tabernaculum habens 1481
Rotundus 36. 346. 891. 1549, 2. 1561. 1608, 1662, 3. 1664, 3. 1665. 1731. Ind. κυ. 3 aliquantum 891 benè ibid. clypei in modum 209 lapis 1075 omni ex parte 1665

RU

RUbea aurora 355
Rubeus alas habens 1394
Rubebat aurora 1366
Rubefacio 513, 4. 1755, 2
Rubefactio 1755, 2
Rubefactus ibid.
Rubefio 513, 3. 1755
Rubeis lineis interstinctus 342 maculis distinctus 1533 nigrisque maculis distinctus 513
Rubellio 513
Rubens 1380. 1723
Rubentes circuli in cute 1179
Rubeo 513, 2 purpureo colore 1366. 1367
Rubeos pedes habens 1371
Rubet 140. 512, 2. 513, 4. 1406. 1750, 2. 1754 aliquantum 513, 2 color 1754 ex ustione 67 valdè 513
Rubesco 513, 2
Rubeta 1768
Rubeus, id est qui est è rubo 259
Rubia 512. 513
Rubicundus 512. 513
Rubigine consumo 513, 684 infestor 513 laboro ibid. obduco 684 vitior 513
Rubiginem contraho 684 non sentiens ibid. sentire 513
Rubigini obnoxius 684
Rubiginor ibid. 2
Rubiginosus 513. 684
Rubigo 513 cujuscunque metalli 684 segetum 1056
Rubis abundans 259
Rubor 512. 513. 1750
Rubore suffundo 1755 suffundor 513
Ruborem depono ibid.
Rubori alborem admixtum habens ibid.
Rubram cristam habens 976
Rubrica 710. Lemnia 1055
Rubricâ imbutus 1056 tinge ibid.
Rubricæ effossor 1204
Rubricatus 111. Ind. μι.
Rubris maculis distinctus 1723
Rubro colore distinctus 513
Rubrum mare ibid.
Rubus 259 caninus 903. Idæus 250
Ructare vocem 513
Ructatio ibid.

Ructæritæ herba ibid.
Ructè ibid. 2 acidum ibidem.
Ructu effando ibid.
Ructum fœtidum emittere ibid.
Ructuosus spiritus ibid.
Ructus ibid. 2 acidus ibidem. fœtidus, qualis eorum qui cepas ederint ibid.
Ructus movens ibid. 3
Rudem esse disciplinarum 1265
Rudens grande (sc. asinus) 1074
Rudens ¶ Funis nauticus 737. 1589. 1646
Rudentem omnem movere 737
Rudentes 753 veli 1608 laxos intendo 1591 & funes, quibus navis littori alligatur 296
Rudera 510
Rudes ¶ Rudicula 1497
Rudi descriptione comprehensus 1679
Rudicula 890. 1497
Rudimenta doceo 614 prima disco ibidem. tradens 1519. Quasi rudimenta prima imprimo & insigno 1520
Rudimentis erudio 1519 Cum rudimentis primis indo 1520
Rudimentorum traditio 1519
Rudimentum primum tibicinum 342
Rudior descriptio 1679
Rudis ¶ Inelaboratus, informis 507. 508. 1458. 1478. 1615 ager 1804. ¶ Ignarus, imperitus 999. 1070. 1265 ad. hæc 999 literarum Græcarum ibid. sum 669.
Rudita ¶ Artificium nullum 1615. ¶ Imperitia 999
Ruditor 291, 3. 1126
Ruditus 291. 1126
Rudius 1021. 1235. 1682
Rudo 1126 præ fame 291
Ruebat populus extra 1452
Ruens impetu ibid.
Ruerit urbs Priami 607
Rufitas 1404
Ruforum inspectator avidus 1185
Rufos capillos habens. Ind. ep. pilos habens 650
Rufum colorem imitor 1404 facio ibidem. tergum habens 1119. Ad rufum colorem inclinans 1406
Rufus 1179. 1404, 3. 1406. 1407 color 1404 sum ibid. 2 valdè 1406
Ruga 1396. 1428. 1439, 2 1711 vestis 1523
Rugæ caperatæ frontis 136 vestium 1753
Rugas contraho 1753, 2 non habens 1439. In rugas contractus ibid. contraho ibid.
Rugata folia 1439
Rugatio ibid.
qui **Rugatur** 1711
Rugatus 1523
Rugiens 290
Rugio 290, 3 vehementer ibid. 2
Rugitus 290, 2. 813, 2 1853. Cum rugitu 290
Rugo 1439
Rugor ibid.
Rugosa & exucca fœnum pellis 1559
Rugosæ facies 1428
Rugositas 1439
Rugosos cortices habens 1753
Rugosum fructum ferens 751
Rugosus 333. 1396. 1432, 3. 1439, 3. 1523. 1711 aliquantum 1432 supernè ibid.
Ruina 1314. 1315. 1316
Ruinam minor 806
Ruinosus 510
Ruma 158
Ruminantes vix tandem rem intellexerunt 1006
Ruminatio 1049
Rumino 1006. 1049, 2
Rumor 7. 99. 229. 414. 646, 650. 801, 2. 938. 1212. 1716, 6. 1781 abiit per totam Syriam 521 percrebrescebat inter eos 1037 pervasit 521 sparsus erat 651
Rumore dissipato 1716
Rumorem dissemino 872. 1718 spargo 398. 1352
Rumores disseminare in vulgus 938 infelices 1718 manare dicuntur 1832 rerum præteritarum 99 Forum in quo rumores varii narrantur 1719
Rumpantur invidiâ 1429
Rumpendi vi præditus 1428
Rumpere vocem ibid.
Rumpo 29. 45. 1418, 1427. 1428. 1750 subtus 1430
Rumpor 45. 1428. 1429. 1753 subtus 1430
Runcare 281
Runcatio ibid. 1346
Runcatrix 1346
Runco ibid.
Ruo ¶ Cum impetu vel incitatè feror 84, 3. 166. 1196. 1451. 1452
Rupes 510. 958. 1298. 1428. 1510 altis præcipitiis 868 eminens è mari aliquantum 1816 præruptæ 510 habens eminentes undique 1299
Rupium duarum interstitium 1560
Ruptio 45. 1428, 2 venarum 1430
Ruptor 1428 legum 1106
Ruptorius 1428
Ruptu difficilis 1430 facilis 645
Ruptum quod est 1428
Ruptura 1428, 2 hians 1787
Ruptus 45 dupliciter 1430 undiquaque 1429
Rure 24
Ruralis 25, 191
Ruri 24 ago ibid.
Ruris studiosus 500
Rursum vel Rursus 215, 4 228. 1031. 1208. 1239 ardeo 1751 autem 228 capio 913 creatus 79 intendo 1751 interrogo 459 machinor 1052
Rus 24, 2
Rusculum 191
Rustica 24. 1834
Rustica instrumenta 500 multitudo 1834
Rusticæ rei peritus 500 rei scientia ibid.
Rusticam vivendi rationem sectans 394
Rusticanus 24. 1834
Rusticè 24. 1467. 1834, 2 ago vel loquor 24
Rustici 24. 1701
Rusticis & agrestibus moribus esse 24
Rusticitas 23. 24, 3. 999. 1713
Rusticitate plenus 24
Rusticor 1834
Rusticorum habitatio 24
Rusticus ¶ Agricola 23. 24, 4. 295, 2. 1139. 1834
Rusticus ¶ Ad rusticum pertineris 24, 2. 25. 191. 500. ¶ Imperitus. incivilis, illepidus, insulsus 24 25. 394. 999. 1070. 1362. 1585 valdè 576
Ruta 1301. 1439 sylvestris 69. 1301
Rutæ similis 1300
Rutam refero ibid.
Rutila aspectu 1183
Rutilam comam habens 835
Rutilant igne 216. 927
Rutilo 1003
Rutilo splendore coruscantem faciem habens 1068
Rutilum rostrum habens 1437
Rutilus 67. 814. 1179. 1404. 1750, 2. 1754, 1828 aspectu 1183
Rutrum 136. 890
Rutula 1301

S

S A

SAbulosa loca 1837
Sabulosus 1836 non 1837
Sabulum 839. 1836
Saburra 517, 3
non **Saburratus** 517
Saburro ibid. 2 ventrem 300, 2
Saccatum vinum 597
Saccellator ibid.
Saccello 597. 1446, 2
Saccellus 597. 1692, 2. 1693
Saccharum 1443
Sacco similis 653, 2
Saccorum textor 1699
Saccularii fures 1446
Sacculario 1605
Sacculus 653. 787. 850 909, 2 1004, 2. 1446
per **Saccum** excolo 1446, 2 transmissum vinum ibid.
Saccus 374. 375. 557. 653. 850. 1305. 1446, 3
Sacellum 671. 733. 1084
Sacer 22. 235. 564. 671. 672. cycnus est Apollini 671. Deo 672 dies 1360. erat huic Deo Bassianus 671 ignis 586. 587 morbus 671 scriba 1062. ¶ Devotus, excrabilis 22. 1671. 1712. ¶ Piacularis, sceleratus 22, 2
Sacerdos 180. 294. 671, 672. 2. 1191. 1360, 2. 1601. 1708. Christi 1072 filo 671 sum ibid. summus 672, 2 summus sum ibid. ¶ Antistita 672, 4 futura, & quæ alias sacerdotii mysteriis initiat ibid.
Sacerdotalis 671
ad **Sacerdotem** summum pertinens 672
Sacerdotes 1191
Sacerdotio fungor 671, 3 summo fungor 672
Sacerdotis vestimentum 1591
Sacerdotissa 294
Sacerdotium 671, 3 1600 summum 672
Sacra dies 22 figura cui impressa est 1682 mensa 1223 operatio 1360 res 21 urbs 1362. In sacrâ mensâ epulari 1224
Sacra (neutr. plur.) 671. 1191 arcana 1191 canens 1836 discens 1072 doceo 40. 1709 facere ob victoriam 1103 facio 502, 2 660. 1351. 1366 ferens 1735 fiunt 1360 nocturna 1599 perago 22. 502. 1191 perago nocturna 1599. Ad sacra qui non admittitur 1191 suscipienda præparo ibid. Circa sacra qui versatur 1359
Sacra mysteria tractans 1072 verba pronuntio 941
Sacræ rei peractio 502 scripturæ loci 340
Sacræ mensæ ministrans 1224
Sacræ hostiæ 662 literæ 938
Sacram vocem habens 1784
Sacramento adstringo te cælestè & conscio 1194 agere vel contendere 246 interposito 1195
Sacraria 174
Sacrarium 540. 672. 838, 2. 1770
Sacratissimus 662
Sacratus est 672
Sacri agri 1602 sermones 941 & inviolabiles 671
Sacriferus 1735
Sacrifica 660. 1560
Sacrificabimus Galbam Neroni 661
Sacrificalis 660
ad **Sacrificandum** aptus ibid.
Sacrificans astris 662 non ibid. studiosè ibid.
Sacrificantium antistes. Ind. sc.
Sacrificare 421 pro transitu 660
Sacrificatio ibid.
Sacrificatus diis 662 non 661 1419 nuper 662
Sacrificiis placare Deum 1191 Absque sacrificiis 1507
Sacrificium 185. 502. 660, 2. 671. 1360. 1440. 1503 dæmonicum 1079 facere 660 perfectum 662. 1650
Sacrifico 502. 660, 3. 661, 4. 662. 672, 2. 1211. 1419, 3. 1440. 1560. 1603 ad aras 294 animal 662 antè 661, 2 boves 672 homines. Ind. ep. in 661, 2 pro 661 super ibid. unà 661
Sacrificor 502. 660. 1506
Sacrificulus 1351
Sacrificus 660, 2. 724. 1110. 1351
Sacrilegè 1554
Sacrilegium 1554. 1555 committo 1554
Sacrilegus 192. 594. 977. 1554. 1647 instituor seu nuncupator 744
Sacris mysteriis initians 1072 ordinibus præsum 201 usibus destinatus 671 de rebus loquor 941
Sacris initiatus 1661 initians Christianis 1072 initians iisdem ibid. initiatus non 1191 initio ibid. operas 502 operor 502, 2 qui præsit 201
Sacro modo 1380
Sacro 671, 1351. 1600
Sacror 671
Sacrorum antistes 1072. 1709 antistes sum 1709. curam gerens 832 inspector 1476 institutor 1628 particeps 174 peractio 22 1191 præfectus 633. Ad sacrorum antistites pertinens 1709
Sacros ritus instituo 1628
Sacrosancta 1766
Sacrosanctus 262. 628. 671. 1554. 1766
Sactum 22. 671
Sacrum ignem habere 1211 imperium 200. nomen habens 1166 os 671 reddo 672
Sæpè 391. 1363, 3. 1400. 1401, 3. valdè 1330
Sæpissimè 554. 1364
Sæpius 619. 1364
Sævè 110. 1850
Sævio in aliquem 68
Sævitia 1791. 1850
Sævus 110. 174. 304. 440. 506 608. 1471. 1570. 1790. 1850
Saga pellicea 410
Sagaces conjecturæ 136
Sagacitatis multum habens 1110
Sagaciter 1107
Sagax 469 1433 canis 1214 non 1433
Sagena 295. 342. 1447. reticulata 1749
Sagenâ includo 1447. utens ibid. Ejagenâ explico ibid.
Sagenæ alligatus Ind. sc.
Sagenam jacens Ind. sc.
Saginari 929
Saginatio 970
Saginatus 929. 1464, 2 benè 1658 admodum benè 1658 porcus 1460. 1658
Sagino 929. 970. 1455. 1464 1812. benè 1812 fœno 1819
Saginor benè 1812
Sagitta 213. 261. 417. 684. 699 733. 1149, 2. 1645. Ind. ep.
Sagittâ arceo 1645 conficio ibid. non ictus ibid. percussus 1680 peto 1149 tangi qui nequit 1645 trajicio ibid. 2
Sagittæ crena 1810 jactus aut ictus 1645
Sagittæ cum arcu 1644 cui curæ sunt 1853
Sagittam dirigo in 1645 emitto 1149. 1644, 2. missit 684 mitto per 1150
Sagittandi ars 1944, 2. arte celebris 1645
Sagittaria ars 1644
Sagittariæ artis perita 599
Sagittarii desultores 1645
Sagittarius 357. 565. 1150 1644, 2. 1645 equester 1645
Sagittarum receptaculum pharetra 382 tractores, id est sagittarii 1439
Sagittas arcens 261 aureas habens 599 bonas habens 1645 continens 557 emitto 252 pulchras habens 599. Ad sagittas aptus 1644
Sagittis arceri 1645 configo undique ibid. ferior ibid. gaudens 1788 peto 1644, 2 1645, 4
Sagulum 577. 1813
Sagum 561. 1446 pellicuum 1464, 2
Sagus 178
Sal 118. 130. 1300, 2. comedens 292. In quo sal seminatum & sparsum est Ind. æ.
Salaces 1075
Salacitas 911. 1647
Salarium 1737. 1851
Salarius 1302
Salax 125. 225. 733. 911. 1059. 1228. 1549. 1558. 1585
Sale aspersus caseus 1683 condio 1580 condio priùs ibid. conditum servo ibid. conditus ibid. 2. conspersus 130. 1246 conspersus super 130. emptus 1850. mistus 1055 non conditus 1580. Sale confectus 130
Salebra 1430. 1794
Salebræ 652 ¶ Spinæ difficultates, molestiæ 91
Salebrosa loca 1234
Salebrosè 1157
Salebrositas 1157
Salebrosum reddo 1794. 1795
Salebrosus 1157. 1234. 1428. 1649, 2. 1794. locus 1510. 1649, 2. non 1552 sum 1649
Sales 128. 1490
Salgamum 8 6
Salgamarius 3 0
Saliare convivium 351
Salibus utor 1490
Salices contexens 1328
Salicetum vel **Salictum** 714
Salicortex 1753
Saliens aqua 878. 1306. scatebra 878. Non saliens 1467, 2
Salientibus aquis scatens 1303. 1306
Salignus 714. 1148
Salinæ 1302
Salio ¶ Sale condio 125 129
Salio ¶ Insilio, salto 644. 652, 796. 1303. 1467, 3. à latere 1468 antè ibid. circum 1468, 2. vicissim 1303 unà ibid. ¶ Pulso 1567. ¶ Ineo 1228
Salior ¶ Ineor ibid.
Salior ¶ Sale condior 129
Solire solitus 1303. ¶ Cor dicitur 1567 ¶ Cupio, id est, inire 1230
Salis expers 130 flos 128 in modum contero 129 saporem refero 330 saporem refero aliquantum ibid. venditio 1409
Salitura 130
Salitus 129. Ind. æ. non 130, 2
Saliva 1460, 2
Salivam emitto 1460 fundens 1808 referens 1460
Saliunca 1433
Saliunt arteriæ 1567
Salix 452, 714. 1148
In Salo sto 1443, 2
Salpa 1443
Salpetrum Ind. æ.
Salsa aqua 616 axungia 1580 opsonia 130
Salsamenta advehens 44 vendito 1411
Salsamentarius 1 269. 1411 1580
Salsamentorum amans 1580
Salsamentum 1579. 1580. crudum 1580, 2. imperfectum ibid.
Salsedine aliquanta imbutus 130
Salsedo ibid.
Salsilago ibid. concreta ibid.
Salsuginis aliquantum habens 130 expertia ibid.
Salsuginosus ibid. 4
Salsugo ibid. 4. Ind. æ. gelata ibid.
Salsum dictum 1795
Salsura 1580
Salsus 130, 4. 1580 aliquantum 129. 130, 2 gustu 130 non ibid.
Salta Ind. ap.
Saltandi locus in theatro 1206 peritia certo cum aliquo ibid.
Saltando excidisti nuptiis ib. repræsento 1205
Saltans benè 1468
Saltare 1369 facio 1205 indecenter 412 laconicis modulis 546 lasciviùs 756
Saltatio 125. 907. 1206, 2. 1467. 1818 armata 1389 gesticulatrix 1106
Saltatione celebro 1819
Saltationem accommodo canenti choro 1206
Saltationi aptus 125 conveniens 1818
Saltationibus afficior 1206 demulceo ibid.
Saltationum amans 1206 cantilenæ ibid. Ad saltationum cantilenas pertinens ibid.
Saltator 125, 2. 1206, 3. 1467 1818
Saltatores 205
Saltatoria ars 1206, 2
Saltatoriam artem docens 396
Saltatorius 125. 1206
Saltatrix 1206
Saltatum est 1818
Saltem 119, 2 301. 433. 1219
Saltibus antecellebat omnes 125
Saltito 1467 ludendo 62.
Salto 125. 1205. 1206. 1303. 1467. 1818. 1819 à latere 1468 ad 1206 ad cantum 1030 ad finem usque 1206. contra ibid. ensibus protensis 1123 in altum 1206 in contemptum & contumeliam alicujus ibid. inconditè & turpiter 846 inter 1468 perrhichicam 1404. vicissim 1206
Saltu lasciviens 1373. In saltu agilis 1467
Saltuarius 831
Saltuosus 263. 815
Saltus ¶ Locus sylvosus 263. 425. 1084, 2. 1189
Saltus ¶ Saliendi actus 125, 3 234. 507. 1207. 1303, 2. 1407, 3. lascivi 507 pueriles 212
Salva & inconsumta urbs 569
Saluber 114. 1687
Salubris sum 1687
Salubritas 1217
Salubriter 1687
Salve 1787
Salvere jubeo 208. 1788. tibi dico 20
Salvia 1762 mas ibid. fœmina ibid.
Salvia abundans ibid. conditum virtutis ibid.
Salviatum 1806
Salum 1443
Salus 195. 1494. 1714, 2
Saluta illum meis verbis 208
Salutandi studiosus 19 studium ibid.
Salutare 493 imperatorem 19. 20. 208
Salutares 1494 aquæ 726
Salutaris 577. 1233. 1494. 1734. 1735
Salutatio 19. 20. 208. 209 1426. ¶ Valedictio 1582
Salutationis neglectio 19
Salutativus 19
Salutator 20
Salutatorius 20
Salutatus 1427 est 1426
Salutifer 1217. 1253
Salutis autores 1494
Saluto 19. 20. 208. 1788 amicè 1397 te 20 venerabundè 902
Salvum est & integrum 572 præsto 520. 1494, 4. 1495 reduco 1495
Salvus 1494, 4 conductus 1563 evado 305 magis 1494 omninò 559 pervenio 1495 quum pervenisset solos 1494 prorsus 1305
Sambuca 1444
Sambucâ ludens ibid.
Sambuci flos 743
Sambucinus 105
Sambucus ibidem. humilis ibid.
Sampsuchino odore sum 1444
Sampsuchinum unguentum ibid.
Sampsuchum ibid.
Sana mens 1764
Sanâ mente ibid.
Sanabilis 93, 3. 629. 666, 3
Sanæ mentis qui non est 267 mentis sum 1764. 1687
Ad sanam mentem redeo 1102. 1109 reduco 1765 reducor 1761
Sanandi vim habens 93. 629. 666, 2.
Sanans dolores 1133 mortales 289 omnia 93
Sanare ulcus 93. ¶ Metaph. 666.
Sanari 93
Sanata est ab eo flagello 666
Sanatio 93, 3. 114, 2. 629, 2. 666, 5
Sanato morbo 93
Sanator 629
Sanatoria pharmaca 666
Sanatorium ibid.
Sanatu difficilis 114. 629. 667 facilis 114. 629. 667.
Non Sanatus 667
Sancio 20. 632. 1105. 1628. 1681 insuper 1629 leges 1628
Sanciri 1582
Sancitor 261
Sancitum lege 1105, 2 esse lege 1628
Sancta civitas 1362 res 1210 sanctorum 12 scripta 340
Sanctè 12. 22, 2. 671. 1210 ago 22 juro 1195 polliceor 1717

Sanctificatio 12. 1211
Sanctifico 12, 2. 22, 2. 1211
Sanctificus 502
Sanctimonia 12, 2. 22. 1210, 1454. Ind. εξ.
Sanctimoniam decens 1380
Sanctio 2582,3. 1628 fœderis 568 legis 1628
Sanctissimus 12. 1211
Sanctitas 12, 2. 1210
Sanctuarium 12. 1454
Sanctum 1210 jusjurandum 1195 reddo 12. 672. 1220, 2. 1211.
Sanctus 12. 22,2. 671. 1210. 1454 omninò 12. 22. ter 12.
Sanè ¶ Salubriter 1687, 2
Sanè ¶ Certè, equidem 387. 539. 604. 589. 1031. 1083 1155. 1642 quidem 1031 Ita sanè 719
Sanesco 1688
Sanguificatio 69
Sanguinaria ibid.
Sanguinariè 1722
Sanguinarius 70. 1722, 2. 1723 1788
Sanguine abundans 70 abundo ibid. carens 69, 3. 70 conspersus 1416 cruentotus 1755 destituor: 70 eodem natus 1506 fartum intestinum 69 fluens 1425 gaudens 1788 inficio 1755 permistus 1773 plenæ venæ 797 prœditus 69 pollutus 2757 stillans 1513 stillans adhuc 70 suffusus 1276 tinctus 254 Sine sanguine 695 2.
Sanguinei coloris 753
Sanguinem detraho 69 elicio ibid. 2. emitto 1430 generans 1349 metuens 1720 mitto 1607 poto 374. 1312 sistens 70 spuens 1397 subtus habens 76 In sanguinem verto ibidem. vertor 69
Sanguineum aspectum habens 1179
Sanguineus 69, 3. 1754
Sanguinipota 1312, 2
Sanguinis abundantia. 70 abundantia nimia ibid. concrementum 1179 corruptio in aqueam substantiam 1690 effusio 1806 effusio sub cutem per grumos 1808 effusiones 1086 ejusdem qui est 69 eruptio 1420 eruptionem faciens ib. generandi vim habens 79 generatio ibid. messio 1607 messionem mutueris 1720 cui parum est 70 paucitas ibid. privatio 69 profluvio laboro 1424 profluvium ibid. 2 receptaculum 382 suffusio 1665 suffusio in oculo 1561.
Sanguinolenta manus 1722
Sanguinolente jugulatus 1561
Sanguinolentus 69, 6. 70. 979. 1560. 1773.
Sanguis 69. 433. 434. 930 1722. 1842. cui deficit 76 exiguus 69 jugulatæ pecudis 1560
Sanguisuga 260
Sanies 289. 715. 785
Saniosus 289
Sanitas 195. 1440. 144, 2. 1687 mentis 1764 ad Sanitatem conferens 1687 via ibid.
Sanitate restituo 701. 1687 restituor 832. 1688, 2 restituta membra 1563
Sanitatis capax 1687 recuperatio 93, 2 signum 1687
Sano 93, 3. 114. 628. 629 630. 666, 3. 667. 701. 1687, 2. 1688
Sanor 114. 666
Sanus 213. 784. 1217, 1687. 2. 1688. sum 1217. 1687 non sum Ind. Aa. ¶ metaph 1687
Sanxit septimum diem 632
Sapa 559. 1464
Sapam redolere 559
Saperda 1444
Sapere facio 1342 stultè 1497 velle supra medicum ibid.
Sapidus 1808. 1831
Sapiens cœlestia 1762 divina 1051. 1763 inepta 1763 puerilla puer 212 teperna tantùm & humilia 1503
Sapiens 229. 949. 1342, 2. 1496, 2. 1497. 1688. 1762, 3. 1764. insulsè 1497 manu ibid. post factum 1051 serò 1109 stultè 1497 supra quam dici possit ibid. valdè 1764. in vanis 1496 qui sibi videtur ibid. 2
Sapientem reddo 1496, 2
Sapienter 1342. 1401. 1496 1762 oppugnans 1497
Sapientes Indorum ibid.
Sapientia 317. 1051. 1342, 3 1496. 1762, 2 inanis 1496 stultæ 1497 vana 1496
Sapientiâ omnifariâ prœditus. 1497. De sapientiâ suâ quam quis concipit, opinio 1496, 2
Sapentiæ amor 1497 studio deditus ibidem. studium ibid.
Sapientiæ deditus sum ibid.
Sapientiam amans 1497 amo ibid. doceo 1496 doceor ib. exorsus 1497
Sapientissima sectarum ibid.
Sapientissimus ibid.
Sapio ¶ Oleo, resipio 1761. ¶ Intelligo, prudens sum 1107. 1342. 1761 cum 1765 divina 1051 juveniliter 1094 plus 1765 pòst 1109
Qui Sapit sero 1043
Sapor 1830 austerus 221 gratus 1831 gratus ori 1537 ingratus 1831
Sapore mordaci 424
Saporem acrem habens 424 difficilem & molestum habens 1808 ingratum habens 183 melleum referens 1027
Saporibus perfruor 1808
Sapphirus 1448
Sarciendi ars 93 peritus ibid.
Sarcina 477 1420. 1756 variarum mercium 311
Sarcinæ 80. 1127. 1478
Sarcinarium bajulatio 17. 38
Sarcinas custodio 1770 veho 40
Sarcinator 609
Sarinatrix ibid.
Sarcinis collectis & huc comportatis 1480 necessariis ad iter bene sum paratus 1478
Sarcino 1417
Sartio 667. 729, 2. 917. 1073 1440. 1479. 1495
Sartior 739
Sarcire 195. 609. damna 93
Sarciri ibid.
Sarculo laxo 1468 suffcito iverso terram ibid.
Sarculum 136. 1468, 3
Sardius lapis 1445
Sardonia herba 1445
Sardoniam rideo ibid.
Sardonius risus ibid.
Sardonyx 1169
Sargus, piscis 1445
Sarissa ibid.
Sarmenta defringo 798
Sarmentis luxurio 993 sylvesco 803, 2
Sarmentitium lixivium ibid.
Sarmentitius ibid. 2
Sarmentosus ibid.
Sarmentulum ibid.
Sarmentum 803. 1470
Sarrio 1468, 2
Sarritio ibid. 4
Sarritor ibid.
Sarritura ibid. 3
Non Sarritus ibid. 3
è Sartagine comedo 1617. In sartagine coctus 1616, 3 coquo ibid. 2
Sartago 1322. 1616, 2
Sartor 609
Sartorius 93
Sartrix ibid. 609
Sat non est 114
Sata 133
Satagens circa ea ¶ 224
Satagis de multis 1555
Satago 780. 1224. 1284. 1612 circa aliquid 1284, 3 1376
Sategimus filii 1509
Satelles 209. 692. 924. 1734. 1770. Ind. αι.
Satellites 1223. 1664. 1769 tyrannorum 1372. Ad satellites pertinens 1734
Satellitibus non stipatus 1735
Satellitium 1734
Satellitum hastatorum comitatus ibid.
Satherium 1442
Satiare iram 1332
Satiatus 849, 3. 1390 mensis appositis 849
Satietas 51. 848. 1329
Satietatem adducens 51 afferens, 849, 2. Ad satietatem 848. 489 comedens 1709 comedo ibid. usque 152. 563. 1042
Satio ¶ Serendi actio 1504, 3. 1776 iterata 1505, 3 Citra sationem ibid.
Satio ¶ Exauro 51. 847. 848. 194. 1330, 2. 1331. 1332. 1819 me 1610
Satior 1610. 1729
Satis 5. 114. 189, 4. 675. 1040 1821 erit 1821 esse 5 est 189, 2. 549. 1821, 2 quod est 849 magnus 675 multi ad arcendas malos ibidem. multus ibid. non 387 non illi fuit 1821 sum 189, 3 quæ sunt ib. superq; 849, 2 superque de his 50 superq; habeo 849. Quantum satis est 889. 1039. Vt sit satis 1039
Satisdare
Satisdatio 434 400
Satisdatione obligavi eam apud magistratus 435 obstringo ibid.
Satisdationem offerre 434
Satisdationibus obnoxius ibid.
Satisdato 436 promittere ibid.
Satisdo 1563
Satisfacere 675
Satisfacio 180. 1622
Satisfecit desiderio animi sui 203
Satisfit mihi hac in re 185
Sativæ plantæ 606
Satius est 75 multò est 1725
Sativus 606. 1619. crocus 606
Sator, 1504, 2. 1776 vitium 1780
Satrapa 1446 sum ibid.
Satrapicus ibid.
Satu abundans 1506 editus 1504
Satur 849, 4 supra modum ibid.
Saturatio 1819
Saturitas 1329. In saturitate victus degebat ibid.
Saturnalia 875
Saturni filius ibid.
Saturnius ibid.
Saturnus ibid.
Saturo 847. 1331. 1332.
Saturor 301
Satus ab aliquo, id est, genus & originem ab aliquo ducens 1504 cœlo 1780 densè 1506 hyeme ibid. non 1505, 2. 1780 primò 1506 . simul ibid.
Satus, ûs 1504, 3
Satyri 1493
Satyri instar prurio ad venerem 1447
Satyriasis 1420. 1447
Satyricus 1447
Satyros imitans ibid.
Satyrus ibid. 2
Sautians 146
Saucio 240. 840. 1637, 2 animum 145 circumcirca ibid. leviter 1822
Saucior 840 circumcircà 424
Saucios nervos habens 1637
Saucius ibid.
Saxatilis 1298
Saxea durities 967 pila 1810 structura 1353
Saxeus 967, 2. 1298, 2
Saxi instar 967
Saxifraga 1299
Saxis adhærescens 1780
Saxosis in locis nacens 1298
Saxositas 967
Saxosus 967. 1398, 2
Saxulum 1298
Saxum 967. 1268, 3. 1510. 1800 in mari 517, 2 manuale 1008. In saxum verto 1298

Sc.

Scabellum 235. 646, 3. 1373, 2. 1563. 1804. muliebre, habens foramen & subjectos carbones Ind. εν.
Scaber 956, 2. 1649. 1847 aliquantum 957 fio 956. 957 sum 957.
Scabere Ind. εδ. caput uno digito 355.
Scabie infesto, fœdo seu deturpo 813 laboro 1846.
Scabies 813, 2. 1346. 1847. animantium à fame proficiscens 1847 fera ibid.
Scabiosus 1846, 2
Scabo 650. 812, 2. 813. 1120 me 1120 mutuum 1122.
Scabra lippitudo 1185 lippitudine laborantes oculi Ind. γλ. lippitudine laboro ibid.
Scabram cutem habens 374
Scabri ungues 956
Scabros pedes habens 1373
Scabrosus factus sum 1649
Scabrum corticem habens 1753 reddo 956.
Scala 230. 231. 756, 805. 1151 quâ scanditur in muros 232 navis 231. 232, 2
Scalæ 876
Scalæ in modum 805
Scalaris ibid.
Scalarum firmamenta 1753
Scalmi basis 1468
Scalmos decem habens navis ibid.
Scalmus 908. 1467
Scalpello perpurgo 1492 reseco ibid. 2
Scalpellum 1498 quo vena inciditur 1607
Scalpellus 1492
ad Scalpendum idoneus 1121
Scalpens lapides 1122
Scalper 1492 excisorius 1603 1604. Ind. ιω. incisorius 1492.
Scalpere. Ind. αδ. caput 1668 terram dicuntur aves 1470
Scalpo 323, 2. 650. 812, 4. 813, 3. 1120. 3 lapides 1122. subtus ibid. in superficie 814 1121 vicissim 1122
Scalpor 323
Scalpro amputo 1492, 2 benè polita ibid. repurgo ibid.
Scalpri 324. 1120. 1121. 492 1601 sutorium 183
Scalptor 1121
Scalptura 813. 814. 1120. 1122
Scalptus 1120. 1121
Scalula 805
Scammonia 1468. Ex scammoniâ confectum vinum 1468
Scamnum 230. 1373
Scandalosum 1467
Scandalum 844. 1467
Scandere 193 in altum manibus & pedibus ibid.
Scandix 1468
Scandulæ 735
Scansiles anni 805
Scansilis 231, 2
Scansim ibid.
Scansio 233
Scansorius 230. 233. 236
Scansu difficilis 236
Scapha 477. 1469, 2 parva 1469. ¶ Balneatorius alveus 1148.
Scapham ferens 1738 fero ib. impellens remo 1469. Inter scaphas neco ibid.
Scaphula 971. 1469, 2
Scapula 1469, 2
Scapulæ 1324. 1325. 1498
Scapularum contractio 1850
Scapulis contractis incedentes 1502
Scapus ¶ Caulis 756. 757
Scarabeus 741 aureus 742
Scarificare 1483
Scarificatio 145. 333. 814. 1482. 1568. 1569. 1794.
Scarifico 145. 336. 737. 812. 1122. 1470. 1568, 2. 1569, 2 1793. 1794. in superiore parte 1569.
Scarificor 1793
Scarus piscis 1467
Scatebra 1299. 1306 saliens 878
Scatebræ instar ibid.
Scatebris affluo 271 ornatus 1306
Scatens 290 aquis 1690, 2. aquis salientibus 1303 pedidulis Ind. φδ. pustulis parvis & ulceribus 159 vermibus 582
Scateo 158. 159. 290, 2. 573. 582, 2. 617. 1299. 1422. aquis 1303 pediculis 1744. supra modum 271 ubique & passim 271
Scatere 397. 1663
Scatet fons aquâ 397
Scaturiens è fonte 291
Scaturiente & fluente manu 271
Scaturigine bonâ manans 868
Scaturiginibus riguus 1083
Scaturiginis in modum emitto 1299
Scaturigo 271. 397. 951. 1083, 2. 1805.
Scaturio 271, 3. 290, 2. 391, 2. 573. 582. 1083. 1299. 1303, 3. 1422. 1751 perpetuo 271 sursum ibid.
Scaturire facio 1299
Scaturitio 290
Scaurus 1467
Sceleratam vitam agens Ind. αλ.
Sceleratè 502. 1105. 1210. 1570 ago 116.
Scelerati ssimus 631
Sceleratos extermino 469
Sceleratus 116. 117. 504. 896. 1079. 1210. 1558. 1618. 1670. 1758 sum 502.
Scelere contaminatus nullo 1079 polluo ibid.
Sceleri obnoxius 553
Scelesta facta 1570 patrans 721
Scelestè 1284
Scelestissimus 22. 1053
Scelestus 22. 117. 212. 502. 718. 1053. 1106. 1283. 1570
Scelus 21. 116. 403, 2. 499. 502 2. 504. 505. 631. 725. 1053, 2. 1079. 1106. 1284. admitto 116. 725. expiare 21 expio 469
Scenâ super qui est aut fit 1481
Scenæ superior pars ibid. vestibulum 1482
Scenalis 1481
Scenas pingens 341
Scenaticus 1481
Scenica actio ibid. pompa ib.
Scenici actores ibid.
Scenicus ibid.
Sceptra gerens solus 1482
Sceptrum 1482 gestans manu Ind. σκ. regium 283.
Schedula testificantis 333
Schemata geometrica 546 rhetorum ibid. non habens 558.
Schœnos decem longus 1571 quinque longus ibid.
Schola 44. 395. 1572, 2. 1766. 1781.
Scholæ præsum. 202
Scholæ, in quibus differitur 939
Scholarcha 202 sum ibid. ad Scholas pertinens 1572
Scholia scribens 1572
Scholium 338
Sciebam 689
Sciendi cupidus 447. 712
Sciens ¶ Peritus 318. 447. 2, 568. 711. 712. 689, 2. 1061. multa 689. ¶ Gnara Ind. εδ.
Scienter 447, 2. 689, 2. 700.
Scientia 317. 350. 426. 447. 689, 3. 1757. 1762. divina 1719 divinarum rerum 1496 exacta circa certamina 676 multa 689.
Scientiâ præditus 689
Scientiæ cupidus 447. Sub scientiam cadens 689
Scientissimus 689
Scilicet ¶ Nempe, videlicet 387, 2. 589. 1031. Sed scilicet 119. ¶ Ironicum 387, 2
Scilla 1485. 1570
Scillaceus 1485
Scillinum vinum ibid.
Scimus 689
Scindens 1601 terram ibid. unicâ tantùm parte 1537 utrinque 844. Ind. αμ.
Scindere arva aratro 1603 in contraria studia 1570
Scindi in cõtraria studia 1570 1571 qui nequit 1571 qui potest 1570
Scindo 762. 812, 2. 840. 963. 1429. 1430. 1570, 2. 1601 1602, 2. 1604. antè 1571 circumcirca ibid. in contraria studia 1603 insuper 813 labra 1076 subtus 1571 in superficie ibid. terram 1605.
Scindor 762. 840. 1570. 1602 cuneo 1565
Scingus 1485
Scintilla 925. 1213. 1510. 1741 2 ex ferro candente profiliens 903. In Scintillas converto 1741
Scintillo 1510
Scio 83. 445. 447, 4. 567. 689, 2. 690, 2 certo 214 jam ante 690 me habere 689. ubi miseratione opus sit & ubi non 568.
Scipio 238. 239. 1414. 1482, 4. senilis 238.
Scipione non nitens 1482
Scire 689 plusquam 447
Sciri de quo nihil potest 447
Scirpeus 292
Scirpus 71
Scirrhi species 1471
Scirrho similis 1485
Scirrhus ibid. In scirrhum induro 1486, 2
Scisitabatur 460
Scisitandi studium 1403
Scisitans libenter ibid. multum ibid.
Scisitari ex eo volo 460
Scisitativus 1402
Scisitator ibid.
Scisitor 459. 460. 3. 471. 524, 2. 711. 712, 2. 871. 1402, 3. 1403 insuper 712, 2 libens 1403.
Scisco 1592. 1593. 1841, 2 aliud 1841
Scissæ petræ 1430 vestes ibid.
Scissam auriculam habens 1607.
Scissilis 780 facilè 77
Scissio 1570
Scissu difficilis 1571 facilis ibid.
Scissum esse in varias factiones 1019. 1020.
Scissura 1204. 1428. 1570, 2 1602. 1603 facta cum crepitu 963
Scissuræ 842
Scissus 1570 benè 1571 non ibid. non unguibus. Ind. αυ. summâ seu extremâ sui parte 1570
Scita Gnathæna 1029
Scitamenta 988 & lenocinia coquorum 1116.
Scitamentum 837
Scitè 323. 373, 2. 689. 700. 837. 1070. 1265, 2. 1614, 2. 1615. 1758. 1795. 1852. Ind xo. componor 837 conficio 1496 dico 837, 2 dicor ibid. dictum est ibid. facio ibid. loquor 941, 2.
Scitum ¶ Argutum, eruditum 1496 opus 144.
Scitum ¶ Decretum 319. 1841
Scitus 211. 323. 373, 2. 836. 1029. 1035. 1656. 1758. admodum 837
Sciurus 479. 1220
Scobs 291. 714. 1121. 1384, 3. 1433 terebræ 1673. quæ torno egeritur 1609.
Scolopendra 1486, 2
Scombrus ibid.
Scomma 665. 681
Scommata jacio 314. 1490. 1491, 3. jactans 1490, 2
Scommate illudo vel irrito 512 incesso 1490 noto aliquem 1457.
Scommatis gaudens 1496 1491, 2 gaudeo 1491 incesso 494. In scommatis dicendis dexter 1491 dexteritas ibid.
Scommatum amor ibid.
Scopæ 734. 847, 3. 1226, 2. 1442, 2 farinariæ 848.
Scopi attingendi dexteritas 1540.
Scopis nori mundatum 1442. non mundatus 847 purgo 1442, 2 purgo ibid
à Scopo aberrando 1477 aberrans ibid. aberro 1540 non aberto ibid. non procul 1473. In attingendo scopo dexter sum 1540
Scopulæ 847
Scopulos protentos in longum habens 1474
Scopulus 517. 1298. 1474
Scopum attingere 240. 1473 non attingens 1477 non attingo 135 non habens 1477. intueor ib. præfigo mihi 1200. Ad scopum collimare 1473 dirige jaculum ibid. dirigo 1637. propositum tibi propera 1116. tendendo 1477. tendens ibid. tendo 1539. 1540 velut scopum propositum

habeo 1540. Quem velut scopum nobis proposuimus 1474.
Scopus ¶ Meta 1473 ¶Intentio, finis, propositum 1199 1289. 1473. 1595. 1625. propositus est 761 propositus est mihi ut placeam 1539. Qui veluti scopus spectatur 1474
Scoria787,2.1491 argenti 476
Scoriæ admixtio 787
Scoriam admisceo ibid. admixtam habens ibid. 2. nullam admixtam habens ibid.
Scorpio¶Tormenti bellici genus 1487,2
à Scorpione percussus 1338
Scorpioni similis 1487
Scorpionis caudam habens 1220
Scorpites gemma 1487
Scorpius 1372. 1487
Scorta 533
Scortantes 1010
Scortatio 529. 1292 cum triviali scorto 1681
Scortationi deditus 1022
Scortator 529,717.1103
Scortarrix 754
Scortillum 1291
cum Scortis volutari 1773
Scortor 717. 754. 1291. 1292
Scortum 390. 705. 753.1291. 1662 immane 1292 magnum 685 triviale 1681. 1792 vile 529. 1792.1792.
Screatus 1367. 1823, 2
Screo 1823
Scriba 333,1.2.334.339. sacer 339.1062
Scribæ administer vel vicarius 339.
Scribæ in novo Testam. 333
Scribam ago ibid.
Scribendi elegantia 340 facultas 333. peritus historicus ibid.
Scribendo mores exprimo 340
Scribens bene 340,2 celeriter 341 eleganter 340 hypomnemata. Ind. ων.
Scribere de aliquâ re 332 dicam 405 docens 333
Scribo 332.334.1120 annotationes 1457 ante 338 eleganter 340 insuper 338. 1522 perperam 338 priùs ibid. recte 341. ¶ ¶compono 332. 334. 1583 carmina 1518 commentarios 1456, 2 historias 339. 340 historias insuper 712 orationem solutam 341 orationes 340
Scribor 322
Scriniolum 788
Scriniorum præfectus 1771
Scrinium 1985 chartarum 1771 nummorum & pretiosæ suppellectilis 1629 scriptorium 832
Scripta ars 332 lex 333
Scripta 1061 sancta 340
Scriptæ leges 332
Scriptio 332.334. 339 causarum 340 historiæ 340 historica 339. librorum 340. mutua. Ind. αλ. orationum 340. utilis 341.
Scriptis addo 338 mando 339 prodere 1624.
Scripto 336. comprehendo 338. constans oratio 1622
De scripto actionem intendo 337
Scriptor 333. 339 annalium 341. 342 artis alicujus 341, causarum 340 dramatum 500 fabularum 341 librorum 340
Scriptoria tabella 1309
Scriptorius 333
Scriptorum prolixitas 340
Scriptum 332.333.339. muto 337
Scriptura 333. 1426. elegans 340 falsa 341 recta ibidem. ¶ Publicanorum acta & perscriptiones 336
Scripturæ inversio 338 sacræ libri 340
Scriptus 333.336, 2 benè 340 non 339. 340 pulchrè 340 recens 339. à tergo 341.
Scrobes pedales 274 Stirpes in scrobes condere 346.
Scrobs 274,2. 346.620. 1809 in quâ condita frumenta asservantur 1443 parva 274
Scrofula 1816
Scroti tumor 782
Scrotum 547.850.1069. interfecans lineæ 1203
Scruporum lusus 1485
Scrupuli¶Difficultates, spinæ 91
Scrupulum 333, 2. ¶ Injicio 812
Scrupus 1485. 1662. 1840. 1841
Scruta 343 vendo 1409
Scrutarius 1409,2.1411
Scrutatio 513.528.1764
Scrutator 513
Scrutor 513.527. 528. 1015. 1038. 1468. 1785 curiosè 1037.1038 priùs 514,2 subterranea 409
Scrutorum venditor 343
Sculpens ligna 324
Sculpere 342. 507. calamos 324
Sculpi qui potest 323
Sculpo 323,2. 324, 2. 1793. undique 324
Sculpor 1793
Sculptili fimulacro carens 1122
Sculptilia signa 1120
Sculptor 323.324.calamorum 324 poculorum ibid.
Sculptorius ibid.
Sculptum poculum ibid. quod est 1120
Sculptura 323.324.813
Sculpturam primam facio 1794
Sculptus 323, 2 benè 324. recens vel recenter 324. 1794
Scurra 310.841.964.977.1349 1752
Scurram ago 977 1349
Scurrile dictum aut factum 294.977.
Scurrilis 927.977
Scurrilitas 977.1656
Scurriliter 21.927. 977. ago 1349
Scuta 209 diffecans 1606 perforans 1609 seco 1606
Scutatus 1446
Scutella 1310,3
Scutica 681.928. 1001. 1008. 1336.1489,2
Scutifer 1446.1735.1738
Scutum 73.659. 1433. 1446. amplum seu latum habens 1446 gestans vel tenens 545. Persicum è vimine textum 313 vibrans 1241
Scypho simile poculum 1490
Inter scyphos 1145
Scyphus 1489.1490, 2 argenteus Ind. αμ.
Scytha 1489
Scythas imitor ibid.
Scythicas potationes imitor ibid.
Scythicè potare 1313
Scythicus 1489

S E

SE 432,3 ipsos 222.432. ipsum 222, 2. 1057. Ind. εω. ipsum occidens 1801 perimens 1722. ipsum puniens. Ind. αν. Exse 1138. excitatus 1452 genitus Ind. αν. ipso qui didicit 350. 999. ipso discendo 999 Per se 755 artem tenens 1615 consummatus 1598 credibilis Ind. αν. currens 1665 esse Ind. αν. facere 488 1378 faciens finem 1598. factus 1349 genitus 977 injungens aliquid 1582 manifestus 388 qui movetur 1665 natus 1780 operans 501 perfectus 1598 potens 427. pugnare 1012. Pro se quisque Ind. αν.
Sebum 1515.1516
Secandarum radicum tempus 1606
Secando 1602,2
ad Secandum aptus 1602 1794
Secans aërem 1604 fluctus 1606 glebas 1605 in duas partes ibidem. in rectum 1606 nares ibid. nasum ibid. nuper 1604. utrinque 351
Secare mare 497. viam 1601
Secedo 696. 702. 965. 1833
Secernendi vim habens 872
Secerni qui nequit 1834
Secerno 77,2.870,871,3. 872 934.1176.1200.1581.1834 2 benè 874 postea 872
Secernor 77.871.1201
Secessio 1833 ad exonerandam alvum 1128.¶ Dissensio 708
Secessor 1832
in Secessu 697
Secessus 1832, 2 ad exonerandum ventrem 1003. 1252
Secludo 800,2
Seclusus 1571
Seco 76. 812. 840. 1601, 2 1602,2 arbores 844 carnes ibid. crudum 1607 duas in partes 1605 ferro 1606 medium ibid. minutas in partes 1059 nasum 1606 perperam 1604 primum 1606 radices ibid. in rectum ibid. scuta ibid. in strigas ibid. venam 1607
Secor 840.1601
Secreta clausa retinens in pectore 1516 pando 1281
Secretio 872.934
Secretior locus 697 locus domus 1061
à Secretis 488
Secretius ¶ Magis, seorsim 668
Secretò 1480.1426,2
Secretu difficilis 1834 facilis ibid.
Secretus 1834
Secta est via 1602
Secta 75.96.1128
Sectæ autorem esse 198
Sectam aliquam consector 75
Sectari 1668 studium literarum 1275
Sectatio 1275
Sectator 75.142.553.583.636 1269.
Sectatorem alicujus esse 553
Sectatores 638 Orphei 146
Sectatrix 142
Sectilis 1602
Sectio 841.1601. 1602 1604 profundior 1787 stipularum 1605 tritici 1606 venæ 1607 viarum 1606 vicorum ibidem. umbilici 1605.
Sectione egeo 1601
Sectionem expertus ibid.
Sectionis amans 1607
Sector,oris 1601. 1602, 3 tradicum 1606
Sector,aris 97, 2, 491. 581. 636,2.1171. 1275 è vestigio 40 studiosè 490
Sectrix 1603
Sectu difficilis 1384 facilis 1605
Sectura 1601.1602
Sectus 812.1601. 1602 benè 1605 per medium 1606 non 1604. 1607 non in frustra Ind. αμ. nuper 1604. 1607. recens 1606 in rectum 1605.1606.
Secubans 821
Secubo 534.818.821
ante Secula 90
Seculares ludi ibid.
Secularis ¶Laicus 269¶Temporarius 721
Seculi hujus homines 1114
Seculo nostro 303
Seculum 90.303.600
Secum ipse medikabatur 1388 reputare 521
Secunda alea 1725 mensa 367 oppugnatio 1697
Secundâ die facio aliquid 378 fortunâ utor 603
Secundæ personæ qui est 1183 personæ sum ibid.
Secundæ cœnæ 418 mensæ 525.1648. 1729. Ind. νυ. nuptiæ 1368. partes 377. 378, 2 partes in dicendo 940 res 3.2378,2.1415.
Secundæ ¶ Fœtus involucrum 377. 378. 977. 1697
Secundaria cœna 418 lex 1106
Secundariam cœnam perago 397 mensam perago 1674
Secundarium est 235
Secundarius 378 , 2 panis 1438
Secundas fero 378 partes agens 47 partes obtinens actionis 500
Secundis rebus florens status 705
Secundò (v) 1222,3
Secundo flumine narare 1098 loco 377, 2 loco dico 940 partu edita 1631 vento currens 1666 vento curro ib. vento destituor 1221 vento impellens ibid. vento impello impello ibid. 2. vento proveho ibid. vento uti ibid. 2.
A secundo vento proficiscens 1221
Secundò 377 facio ibid. quæ peperit. 1631
Secundum locum in agendo obtinens 500
Secundum ¶ Juxta 755 leges 1555 literas regis 755¶Post 1037 caput 779 ipsum qui plurimum poterat 1037 ¶ Me sententiam fero 405
Secundus 377. 1697 actus 377 ordo 378 sum ibid. ¶ Inferior 377. 1697. ¶ Prosper 1221 omninò 1222 ventus 41. 677. 734. 1221. 1725. 1729.
Secura eram à nuptiis 1554
Securè ¶ Absque curâ 1035 1766 ¶ Absque metu, tutò 362,2. 1563,2
Secures sex cui præferuntur 1276
Securi ancipiti ferio 1473 aufero 1276 cædo 1275 cædor ibid. cæsus ibid. dolo & complano 1275. 1276 excindo, vel eximo 1276 ferio 1275. 1276 percutere 888 percutior 1276 non politus 1473
Securicula 170.1276,2
Securim gestans 1737 impingo 1276
Securior 362
Securis 74. 170. 312. 841. 888. 1275. 1276. 1442. 1791. Ind. αμ. anceps 1276
Securis, capulus 1276 foramen 1521 manubrium 1521
Securitas ¶ Curarum vacuitas 656.1035.1766. ¶ Metus aut periculi vacuitas 362.1563,2. In securitate agere 29
Securo animo qui est 656
Securum esse de aliquâ re 657 reddo & certum 1737
Securus ¶ Curis vacuus 781 1034. 1546, 2 sum 1035. 1766. ¶ Reddor cautione accepta 1563 sum, id est, confido 621
Secus ¶Aliter 530 facio quam decet 1377 vivo quàm decet 577
Sed 118. 212.221.360.719,2 1336. 1642. enim 118. 1046 etiam 118 neque 119.1046 non 1046 tamen 119,2. 1031
Sedabilis vix 1255
Sedandi vim habens 988 1254
Sedans dolorem 1133 sitim 401
Sedare 1538 1539 sitim 93
Sedare dolores 700 qui non potest 1255 ut vix possit ibid.
Sedata oratio 692
Sedatio 701.1254,2.1374 irati animi 1374
Sedatior reddor ibid.
Sedator 1254
Sedatorius ibid.
Sedatu difficilis 702.1255
Sedatus ¶ Quietus, tranquillus 611. 644.701.702.894. non 701
Sedavit dolores 1254
Sede 643
In Sede contineo me. 1646
Sedecim 368.485
Sedem do 670 figo apud 1482 habeo alicubi 1141 habeo & domicilium 671 habeo in 671 habet 1139 non muto 1646 propinquam habens 646. Ad sedem pertinens 440
Sedens seorsum ab 603,2
Sedent 603
Sedentariam artem exercens 500
Sedentarius 253.440.644
Sedentes in equis 603
Sedeo 440, 3. 441. 602. 603. 643,4. 644,2. 646. 670, 2. 672,2. 673, 4. ex adverso 441 673 circù 603 Ind. αμ. erectus 803 rursum 673. seorsum ibid. simul ibid. super ibid.
Sedere facio 440. 670.672. 673, 2. facio simul ibid. facio sublatâ 441 jubeo 670 673 jubeor 670 jussit 560 otiosum 603
Sedes 35.230. 643.440.4 441 442. 442. 670, 2. 1834. conventui constituta 1581 honoris gratiâ, quæ alicui collocatur 440 inferior 443 prima 442 regia 1834. ¶ Domicilium 440. 441. 482. 1141. ¶ Locus familiaris 440.¶Meatus ventris ibid.
Sedes conjunctas habeo 1142 confuetæ 596 habitandas dedi 1083 infernæ 1834 multas habens 442 patriæ 596. proprias habens 1140
Sedi accommoda pharmaca 440
Sedibus evello 192 incertis errans 442 moti & exacti 695 pello 694, 695, 696. pellor 695. 696. pulsus 695
Sedicula 1804
Sedile 442.643,2.644
Sedilia 231
Sedimentum 440. 672. 674,2 708, 2 lotii 38 vini in dolio, priusquam efflorescat atque ebulliat 1048
Sedis prerogativa 442
Seditio 692,2,695.983. 1073. 1762
Seditione carens 708 circumvenio & opprimo 709
Seditionem concito 695.708. veterem redintegrare 692 Ad seditionem concitare 692.695
Seditiones excito 1353
Seditioni obnoxius 692
Seditionibus agitari 692 laborans civitas ibid. premor 709
Seditionis concitatio 692
Seditiosè 692. 693. diffideo 692
Seditiosus 555 692, 5. 792. 1351 status 692
Sedo 475. 537. 610, 3. 988, 2. 1073. 1254. 1374. accompono seditionem agitantes 196 iram 1254 paululum latenterque 1374
Seduco ¶ Seorsum duco 833 919. ¶ Aberrare facio, decipio 173. 1320. 1563. 1653
Seducor 1320
Sedulitas 506. 969. in ministrando 422
Sedulo 96. 151. 780. 1284. 1508 ago 1508 rem gero 1612
Sedulus 506. 969. 1589 sum 506
Sedum 577 majus 1505.1780 1830
Seges 421. 500. 963. 1504. adulta 722
Segere abundans 1506 carens 1505
Segetem demeto 1606. depascens 282
Segetes 133 malæ malorum seminum 500 profundas ferens 963
Segmen 841.1492,2
Segmenta terræ ¶ Zonæ 1603
Segmentum 814.1570,3.1602 parvum 841
Segnem reddens 1349
Segnis 269. 499. 765.1081. 1116, 2. 1150, 2. 1151. 1413.1572.1751 non 1151 sum 1010. 1117
Segniter 241. 283. 499. 657. 1025. 1150. 1151. 1413. 1415. ago 657.1010. negotia obeo 505. non 1151
Segnities 283. 499. 554. 657. 749. 765. 1116,2. 1117,2. 1150
Segniùs 283.1572
Quid Segregas te à parre? 1112
Segregatio 1785
Segregativus 872
Segrego 871.1112.1201
Segregor 871.1834
Sejunctio 1834,2
Sejunctu difficilis ibid.
Sejunctus 1066. 1571. 1834
Sejungere 408
Sejungo 696. 697, 2. 984. 1112, 2. 1571. dissidiis 709
Sejungor 697
Sejunxit secures à fascibus 984
Selectim 871
Selectus 77. 871,2. 872. 933. 934. 1582. 1601
Seligere 77
Seligo 77,3.870.933.934 benè 874
Seligor 1201
Selenites vinum 1454
Sella 410. 440,2. 442. 646,2. complicari quæ potest 1150 curulis 410. 1370 familiaris 440. 646, 2. 930. gestatoria 1725 honoris gratiâ quæ alicui collocatur 440 recubitoria 806
Sellâ lecticariâ gestans 1734 lecticariâ gestari ibid. E sellâ deturbo 410
Sellam lecticariam fero 1734
Sellarum fabricatio 1302
Sellula 441.646
Sellularius 253. 440. tripes 1472
Semel 173, 3. duntaxat ibid. 2 indie ibid. in anno ibid. in vitâ ibid. tantùm capiens cibum quotidiè 1465 vescor in die ibid.
Semé 749. 1228. 1503. 1504, 3 1776 animantium 1503 emittere 565.567.911 emitto 1504, 2. 1505 emitto in somnis 1163 exile 1504 ferens 1738 fero 1738 1780 fundens copiosè 1505 genitale 308.644.911. gerulate spargo 1416 jacio 1504. malum ferens 1505 membranis intectum habens 1505 nudum habens ibid. parvum ferens ibid. producens ibid. prolificum 303, 2. reddo 1505. vasculis inclusum habens ibid. 2. Ad semen pervenio ibid. ¶ Genus 69. ¶ Principium & autor 1503
Sementans malè 1505
Sementem facio serò 1506
Sementes in quo decem factæ sunt 1505
Semento 1504.1738
Semestre spatium 1047, 2. tempus ibid.
Semestris ibid.
Semesus 292.351
Semialbus 960
Semianimis 1345
Semiardens 1496
Semiassus 1174
Semiavulsus 1502
Semibalbus 1648
Semibarbarus 255
Semibarbatus 312
Semibiliosus 1817
Semibonus 1821
Semicalvus 1710
Semicanis 905
Semicanus 649.1361
Semicaper Pan. Ind. αω.
Semicastratus 1605
Semicinctium 408
Semicircularis 891
Semicirculus ibid. 2.
Semiclausæ fores 800
Semicoctus 560.1288
Semiconcretus 1302
Semicrassus 1256
Semicubitalis 1306
Semicylindrus 893
Semidea 611
Semidecortticatus 958
Semideus 611.628.641
Semidivisus 351
Semidoctus 999
Semidomitus 356
Semiebrius 1017
Semielixus 560
Semiferus 636
Semifractus 799.1430.
Semifrigefactus 1846
Semigenitus 304
Semihomo 162
Semihora 1852
Semiinsanus 992
Semilacerus 1430
Semilotus 974
Semimadidus 286
Semimalus 1071
Semimansus 1006
Semimas 346
Semimedimnus 1016
Semimortalis 641
Semimortuus ibid.
Semimulier 346
Semina colligeris 936 cortice obducta habens 1505 dispergere 351 omnis generis permixta 1505
Seminales partes 645
Seminalis 635.1504,2
Seminari qui solet ibid.
Seminariæ venæ ibid.
Seminarium vitæ 1506
Seminarius 1776

Seminator 1504,2
Seminatus 1504 non 1505,2 primus qui est 1506 rare 1505 simul 1506
Semine abundans 1505.1506. carens 1505 genitali pollicor 1504 nascens 1780
Seminis affluentia 1505 emissio 1348. 1504 emisso in somnis 1164 expers 1505 fluxum patior 1424 multum ferens 1505 parum ferens ibid.
Semino 1503. 1504, 3. 1505. denuò 1505,2 hyeme 1506 in 1505 juxta ibid. mature 1506 occultè 1505 rarè 1506 undique 1505
Seminor 1503
Seminudus 345
Seminum mixtio omnifaria 1505 venditor 1411
Semiobolaris 1126
Semiobolum æquans ibid.
Semiobolus ibid,2
Semioccisus 351
Semipes 1371
Semiplenus 387.1036
Semiprobus 1821
Semiputris 1459
Semirasus 1122
Semirufus 1406
Semirutus 1317
Semisapiens 1496
Semiscriptus 341
Semisectus 1605
Semiservus 419
Semissis 1599
Semita 1144,2. 1517. 1656. 1662. 1668
Semitalentum 1575
Semitertianus 1651
Semivacuus 387
Semivir 156,2. 346
Semiustus 353. 724. 1406. 1751
Semivulsus 1502
Semotus procul 1184
Sempationes aves 1232
Semper 52.392.1214,2.1245. 1246.1268.apparens 1707 ardens 1751 calidus. Ind. æs. conspicuus 1707 custoditus 1223 distillans & defluens 951 ferens 1734 ferens fructus ib. d. fluens 1884,2. 1424. 1425 folia habens 1772 germinans 268 germino ibidem loquens 915 loquor 939 memor 1062 memorabilis ibidem. nautæ 1086 patiens 1248 potens viribus 1459 præfidiis instructus 1223 servans 1495 splendens 926 qui torquetur 1548 trahens 1558 vagus 1321,2. qui vertitur 1548 virens 618.1734 1814 virgo 1244 vivens 577 utilis Ind. æs. & ubique 464
Sempiternè 52
Sempiternitas 710 vitæ 577
Sempiternum ævum 1610
Sempiternus 52.90.2.304.306 307.641.1062
Senarius numerus 485
Senator 277.278.279.313.732 1380 sum 277
Senatores 279.313
Senatoris functio 277
Senatorius 278
Senatorum concilium ibid.
Senatu moveo 1739
Senatum habere 1625
Senatus 313.732.1089
Senatûs princeps 279.322
Senatus consultum 279.317. 632
Senecio 313,3.343
Senecta ¶ Exuvium serpentis Ind. ☧.
Senectâ viridi præditus 1482
In Senectam vergente ætate 1232
Senectus 315. 1439. cruda & viridis cui est 313 extrema 1559. ¶ Anguium 932
Senectute confectum & quasi aresicens corpus 727 consicior 335. In senectute alo 1659 alo viciffim ibid.
Senectutem agens extremam 315 exuunt serpentes ibid.
Senectutis altor 1659 expers 315,3.
Senem alens & curans 831 alo & curo 282. 832 erudiens 39 instituere ibid.
Senes 1515 alens 282 decens 313 decrepiti & capulares 1278. Ad senes pertinens 313
Senescens ætas 601 autumnus 1186,2. citò 315
Senescentia,æ. ibid.2.
Senesco 315, 2. 332. unà 315
Senex 304. 313, 2. 315, 3. 876. 1380 aridus & pruriginosus 1121 bardus 875 capularis 313. 1338. delirus 685. 875. 965. dormitator 313 morosus 875 supra modum 315
Seni gestantes aliquod onus 1735
Senile delirium resipio 313
Senilis 313,5. 332. 1381 ætas 96
Seniliter 313.1381
Senio confecti 459 confectus 315.356 566. felix 315 fractus 426
Senior 304 1380 sum 1381
Seniores Ecclesiæ ibid.
Senis vel senum præceptor 396
Senis ordinibus constans 1519 versibus constans ibid.
Senium felix 315
Senos pedes longus 1371,2
Sensibilis 83
Sensibiliter ibid.
Sensibus captus 1257
Sensilis 83
Sensim 284 598. 610. 612. 1152. 1514. 1557. 1569. 1667 consumo 116 excedo 1832 exco 574 recedo 1832 1833
Non Sensimus nos confeciffe viæ quantum oportebat 962
Sensio 83
Sensu affici alicujus rei 83 afficiuntur frigoris ibidem carens ibid. 321 carens communi 83, 2. percipio 84 percipio planè 83 tangi unà alicujus rei 84 valens 83 In sensu fallor 84 sine sensu 83,2. esse ibid.
Sensum acrem habens 83 effugiens ibid. & fructum percipio unà ibid. habet mœror unicuique, id est, unusquisq; sentit mœrorem ibid. hebetem habens ibid. sub sensum cadens ibid. 2. qui non cadit ibid. ¶ Epistolæ malè affecutus es 1106 orationis affequi 101
Sensus ¶ Sentiendi actus 83,2 658. 746, 2. audiendi 83. ¶ Cogitatio 1761 animi 655.1107. ¶ Sententia 1108 Quis sensus est horum verborum ? 1106
Senssis hebetudo 83 vacuitas ibid. vigor ibid.
Sensuum defectus 83 labefactatio ibid. vigor & integritas 84
Sententia ¶ Cogitatio, consilium, opinio, voluntas 277 279.317.414.1106.1108,2 diversa 322 diversa cujus est ibid. mea 1703. mentis duplex 1108 mutata 1109. quæ est tua d. &c. 317 ¶ Suffragium 1705. 1840. ¶ Dictum 317. 1425, 3. 1705. 1716, 2. ¶ Sensus 1108
Sententiâ duplici tractus 322 De sententiâ deduco 318 dimoveri qui agrè potest 1261 traduci qui nequit ib. Ex sententiâ & consilio alicujus 317 animi sententia 185. 317. 540. 656. 755. 1106. 1249 animi sententiâ loqui 1622. In sententiâ ferenda annumeratus 1841 Meâ sententiâ 755 quidem sententiâ 317. Longè à sententia animi 176
Sententiæ contrariæ qui est & opinionis 321, 2. ejusdem qui est 322 ejusdem sum ibid. 1841 latio 1739 mutatio 320 proloquutio 940 unius qui sunt 322
Sententiæ 1107 breves, singulæ singulis hemistichiis comprehensæ 918
Sententiam dicere 1620 dico 1841 eandem ferens 1739 eandem habens 1844 ferens 1739 fero ibid. fero adversus aliquem 405 ferre 1705.1841 meliorem cogitabit nemo 1106 mutare 1012.1548 1624 muto 320 1109 primus qui dicit 322 profero 317 pronuntiare ibid. propriam & peculiarem habens 322 rogo 673 suam duntaxat sequens 321 qui non tulit 1841 qui nondum tulit 1739. Contra animi sententiam 317 in sententiam aliam adductus 1261 aliquam vergens 1729 diversam traducor 1261 eandem descendere 1624
Sententiarum dictio 1841 fabricator 1681 grandiras 322 proloquutor 940.
Sententias eloquor 940 rogo 1841. Per sententias (quum rogantur sententiæ) 317
Sententiis grandibus utens 32
Sententiola 317.1425
Sententiosa oratio 1110
Sententiosè 940 dico 1843 loquor 940
Sententiosum dictum 317. 1201.1743
Sententiosus
Sententiuncula 317 1107
Sentes 1420. Per sentes gradiens 236
Senticetum 92. 425. 1420.
Senticosus 92,2
Sentiendi actus 83, 2. facultas ibid. instrumentum ib. vim habens ibid.
Sentiens imbecillitatem suam 83 nihil mali ibidem. ¶ Aliter 1761 contraria ibidem, diversa 322 malè de aliquâ re 416 rectè 322
Sentientes non esse navigandum 317
Sentina 167.301
Sentinæ exhauriendæ pœna 167 vas ibid.
Sentinam exhaurio ibid.
Sentio ¶ Sensu percipio 82.83 918 frigus 82 non 83 unâ cum alio 84. Ita ut non sentiatur 83. ¶ Animadverto, cognosco, intelligo 82. 83. 84. 90. 567. 1761 me ferri 82 me habiturum ibidem. ¶ Existimo, judico, opinor, statuo, 414. 1105. 1108. 1761 arroganter de me 1149. 1765 contraria 321. de 319 de me supra modum 1765 demissè ibid. humiliter ibid. idem 322. 416. 1764 ita de his 317 magnifice de me. 1797 modeste de me 1764 rectè 416
Sentire aliquam rem 83 non aliquid ibid. vix ibid. ¶ Idem 1624 magnificè de se 414
Sentis te ludibrio haberi 90. Quid sentis de ? 317
Sentis ¶ Spina 91. 259 canina 903
Non Sentit quæ patitur 83. Dolor qui sentitur ibidem. Qui non sentitur, ibidem. Quæ de ipsis sentiunt 317
Seorsim vel seorsum 146, 2. 153. 213. 222. 408. 463. 668, 2. 1066. 1067. 1112. 1146.1201,2.1833 à 1385. à Jove 146 ab 213.1112 ab aliis 1112. qui aliter 1659 capio 918 capior 919 dego & in secessu 668 deliberare 146 sedeo 603,2.673 stabulor 217 sum 1112 sum ab aliis 668
Separabilis 77.1019.1834
Separandi vim habens 77 1834
Separans 1201
Separare 408
Separari 499
Separarunt me ab Hercule 1112
Separasti tibi eos in hæreditatem 1524
Separata 1201
Separate ibid.
Separati 408 eramus alteri ab alteris 1833
Separatim 76. 408 871. 1833
Separatio 565.579.697.1524. 1785.1834,2. 697
Separativus
Separatus 146. 1066 1571. 1601. 1652. 1834
Separo 409. 457. 696. 697, 842

842. 871. 965. 984. 987. 1019.1112,2.1200.1201,2 1524,2.1571. 1594. 1602. 1603. 1834, 2. Ind. æt. a 1112 ex ibid. me 965.
Separor 194. 697. 871. 1201. 1524. 1571.
Sepelio 620, 3. 1204. 1495. 1580, 2. 1678. 1809,2. in 620. vicissim 885. unâ 620,2. 781
Sepelior 620.781
Sepelire 75.259.1804.1839
Sepem prætenderunt 520
Sepes 69.455,2. 1428.1759,3 1760. Ind. ep. & op. Ad sepes pertinens 1759
Sepia 1458
Sepibus valdè idoneus 1759
Sepimento nullo interjecto ibid.
Sepimentum 648.1759.1794. Ind. ep circundatum munimento 1760
Sepio 1759, 2. antè 1760 me potentiâ & copiis 247
Sepiola 1458
Sepior 455
Sepis formam habens 69
Seponere 77
Sepono 1581
Sepositus 1582
Septa 1254
Septem 490 chordis constans 1818 cubitorum qui est 1306 dierum qui est 604, 2, fides habens 1747 foramina habens 1743 lucernas habens candelabrum 982 mensium 1047 nervis intentus 1592. ostia habens 1269 1424. 1537 pedum qui est 1371 portas habens 1402 1537 sonos habens 1743. 1783 voces habens 1783 In septem partes 491
Septemfluus 1424
Septempliciter 491
Septenarius 491 numerus 308 490,2. 491
Septendecim 369
Septennio 532
Septennis ibid.
Septennium ibid.
Septentrio 276,2.452
Septentrionalis 190, 2. pars orbis ibid. pars urbis 276 ventus 190. A parte septentrionali 276
Septentriones 134
Septicollis Roma 975
Septies 49. 491 tantus 491
Septima pars 1022
Septimana 491
Septimanus 491, 2
Septimo die venit ibid. mense in lucem editus 1047
Septimum mensem agens ibid.
Septimus 491
Septinginti 490
Septisona cithara 1682
Septitius 455
Septo munio 648
Septuagenarius 532
Septuagesimus 491
Septuagies ibid.
Septuaginta ibid.
Septum 247. 455,4. 552.648. 998. 1259. 1428. 1759. 1760,3. Ind. op. prætentum alicui loco 1760. transversum 579. 588,2.
Septuplex 491,2
Septuplo major ib. septies ib.
Septus 455. 1759. 1760 benè 456 lignis 1760. navibus ibid. non 456. 1760. undique calamitatibus 552
Sepulchrales fasciæ 784
Sepulchralis 620, 4. 1060. 1678 sermo ibid
Sepulchri carentia seu jactura 620
Sepulchro circumfusus. 1679 majorum suorum privatus 620. Super sepulchro positus 1678
Sepulchrum 536. 610. 620. 1060. 1455. 1495. 1678. 1702.1809,2. Ind. ao. amplum 1495 commune habens 620 inane ibid. vacuum 610. Ad sepulchrum pertinens 1678
Sepultor 620,3
Sepultorium linteum ibid.
Sepultum esse 760
Sepultura 620,2.781
Sequacitas 473 mentis ibid.
Sequax 97. 142. materia ad quidvis 1262
Sequebantur ipsum circumfusi 492
Sequela 97
Sequendo sententiam Platonis 1037
Sequens 486. 1697. dies 1697,2. tempus 215
Sequente anno 486 nocte 522 tempore 574
Sequenti die 486
Sequentia 34
Sequester 37.435,2.593
Sequestratio 435
Apud Sequestrem deponendam pecuniam stipulor ibid. depositum ibid.
Sequestrum ibid.
Sequi aliquem, id est, alicujus exemplo aliquid facere 97 aliquid, id est, formam ejus sequi vel imitari ibid. institutam viam & methodum 1601. Subeo 1170.
Sequitur somnus has vigilias 138. Qui libenter sequitur 97
Sequor ¶ Affector, comitor, insequor 96. 97, 4. 142, 2. 195.305.491,2.1157,2. Ind. πθ. circumcirca 492. cominus 632 cum exercitu 35 sectorque è vestigio 40 viciffim 97. ¶ Succedo 574. ¶ Assentior 97 imitor ibid.
Sequuti sunt Satanam 1172
Sequuturus ibid.
Sera 799,4. 1450
Sera eruditio 999 pœnitentia 279
Serenâ nocte 718
Serendi tempus 1504
Serendus præmaturè 1506 sero ibid.
Serenitas 67. 297. 298, 2. 534. aëris 67 diei 604. maris 310. pluviis permixta 67 ventos non habens 153 vultus 297
Serenitate fruor 534,3
Serenitatem inducens 306
Sereno 67,2.298,2
Sereno cœlo expono 67 nocturno expono ibid. vultu 297. In sereno cœlo versor 67
Serens plantam 1506 stirpem ibid.
Serenum cœlum 534 nocturnum 67 reddo ibid. vultum habens. Ind. ja.
Serenus 67.153,2.297. 298.3 534,2.1098.1159. Ind. d. aër & sidus 66.67, 2. dies 604 sio 298, 2 sole dies totus 692 sum 298. ¶ Lætus 1282
Serescere 1203
Seria cogitans 1763
Serica vestis 1459 vestis tota ibid.
Sericum 1038
Serie 1518.1519 æqualis 1519 congruenti 127 continuâ 127. 607, 2. eadem 1520. 1584 in eadem locatus 1529 in eadem locatus sum ibid. opposita 1519. perpetua 486 quadruplici 1520 triplici ibid.
Seriei communio 1520 diversæ qui est 1519
Seriem oppositam habens ibid.
Series 458. 579. 1195. catenata malorum 1195 congruens 127 continua 127 continuata 459. 1519 parva 1518 triplex 1520
Seriis rebus gaudens 1509 de rebus loquor 944
Serio sermone qui delectatur 1509 sermone utor 944
Serió 481. 1508, 2. agens in rebus ludicris 1509 ago aut loquor ibid. fieri putare 1508. Serió ne dicit, an jocatur ? 1233.
Serior 1232. 1697. veniens 1697 venio 1698
Seriissimè 1232
Qui Seritur hyeme 1506 maturè ibid. primus ibid. profundè 1505 serò 1506
Serium dictum 1508 esse putare ibid. studium ibid.
Serius 1508 labor ibid.
Seriùs 283 1697 advenio 1697.1698,2
Sermo 216. 229. 915, 2. 936. 938. 1073. 1716 frigidus 945 gravis 944 honestus 941 inanis 17 invaluit 551 obscœnus 939 otiosus & inutilis ibid. peculiaris unicuique genti 937 speciosus 945 rectus vel apertus 534 stultus 942 tropicus 944. ¶ Rumor 938
Sermocinans 938
Sermocinari futilibus de rebus 959
Sermocinatio 937, 4. 958. 1158 intempestiva 939. Ad sermocinationem pertinens 937
Sermocinativus 1159
Sermocinator 592. 937. 938. 1159
Sermocinatrix 1159
Sermocinor 572. 937, 2. 959, 3
Sermone gravi & serio utor 944 maximè ignoto utentes 327 puro uti 718 supervacaneo utor 494 vulgari 938. In sermone omnium versatur 1534. Sine sermone 939
Sermonem abrupisti mihi 938 adjungo 937. spargo 398
Sermones confero cum aliquo 941 conferre cum aliquo 249 conferre inter se 242
Sermoni accommodatus 936
Sermonibus populi jactatus Ind. ☩. vulgi ferebatur 651
Sermonis elegantia 494. forma 937 novitas 941 suavitas 328. 1492 venustas 1759
Sermonum collatio 242
Sermunculus 1038
Serò 283. 1232. 1829 admodum 1232 apparens 1708 qui didicit 999 disco ibid. facere 1829 facio aliquid 1732, 2. genitus 304. 309. iter faciens 765 moriens 1021 pariens 1631 perfectus 1599 putatus 1606 sapiens 1043. 1109. sementem facio 1506 serendus 1506 qui seritur ibid. tandem 1232
Sero 1503. 1504. 1505, circumquaque 1505. densè 1586 insuper 1505, 2. juxta 1780 occultè 1505 præmaturè 1506. prius 1780 simul ibid. surculis ex arbore demptis 1069 surculos novellos clancùlum ibid. tardè 1506 viciffim 1780 utrinque ibid. ¶ Met. 1503.
Seror 1503 densè 1506
Seros fructus reddens 750
Serosum humorem exprimo 715
Serosus 1203
Serotina cœna 418
Serotinos fructus ferens 751 fructus gigno ibid.
Serotinus 1232,2
Serpendi vim habens 519,2
Serpendo humi ibid.
Serpens humi ibid. ulcus 518
Serpens ¶ Anguis 183. 1227. aquaticus 1690,2. 1691,2. parvus 1227 profluvium sanguinis morsu excitans 1424 à putrefaciendo partes commorsas dictus 1458
Serpentem referens 1227
Serpentes oppugnans 1013
Serpentia ulcera 519
Serpentibus vescens 1659
Serpentigena 304
Serpentis caudam habens. Ind. op. exuvium 1753. Ind. ☧. genus quoddam 209. 1489 in modum maculosus 1227 percussor 252
Serpentium more repo per humum 1503
Serpigo 439
Serpo 518. 519. clàm 519, 2. per membra 388
Serpyllum 519 sylvestre 1464
Serra 1384
Serrâ desecо 1384,2 discco ibid. execo ibid. incido ibid. seco ibid. 2. sectus ibid.
Serræ strepitus 1668
Serrati dentes 123
Serratis incisuris sum 1384
Serratos dentes habens 1132
Serratus 1384,2
Serro ibid.2

Serta texens 1328,2
Sertis redimio 1529, 1530
redimitus multis 1530
Serto redimitus 1529 aureo redimitus 1531 violaceo redimitus 1530
Sertum 1529,2. Ind. ☙.
Serva ¶ Ancilla 356. 419, 2. 455. 628. 2. 931. Servæ. Ind. ☙.
Servandi vim habens 1484, 2 1618
Servans homines 289. modum 1040. 1041 populum 1495 semper ibid. vinum ibid. Non servans fœdera
Servare & custodire animo, id est, non effutiri 520. legem 1 3 4 7 præcepta 1618
Servari ¶ Evadere 305 à morte 1495 incolume 863 qui nequit 1495. ¶ Salutem æternam consequi 1494
Servatio 1618
Servator 1440. 1494, 2. apum 1495. Iupiter 474 mortuorum 1495 navium ibid. nautarum 1087 oviũ 1495 vitæ ibid.
Servatrix 1494
non Servatum pactum 1698
qui Servatur difficulter 1498 tutò ibid.
Servi 419. 804. 1003. 1573 1574. Ind. ☙ & ☙. novitii 1806 veri & genuini 357
Serviens cupiditatibus 611 pecuniæ ibid. tempori 419 vicissim 838.
Servile opus 422
Servili ingenio præditus 1370
Servilis 356, 2. 419, 5. 511. 1138. 1370. 1379 forma 1708
Servilitas 1370. 1379
Serviliter 419. 1370. colo 931
Servio 419. 455. 457. 628 931. 1734. gloriæ 416. simul 931 una 419. ¶ Metaph. 931.
Servire commodis suis 628 tempori 40 voluptatibus 419. 611
Servis benignus 419
Servitia ¶ Mancipia, servi 419. 455
Servitia præsto tibi hæc 838
Servitium ¶ Famulitium, ministerium 419. 931. 1283. ¶ ipsi servi 1138
Servitus 213. 419, 3. 455. 459. 931 coacta 7 ad oculum, seu ophthalmodulia 419 perpetua ibid. voluntaria ibid.
in Servitutem abduco 116 redactio 419. 1370 redactus 455 non redactus 419 redigo 39. 119. 1370. ind. ☙. redigor 1370
Servituti obiicere 567
Serum ¶ Vespertinum tempus 1232
Serum lactis 715. 1202 exprimo 1203. In serum abire 1203 conversio ibid. converto ibid. 2
Servo genitus 419
Servo ¶ Asservo, retineo 1495. 1618. ¶ Conservo, custodio, & incolumem præsto, tueor 521. 1348. 1438. 1494, 4. 1495. 1618. 2. 1768 simul 1495 vicissim ibid. ¶ Custodio, in custodia servo 1494. 1618. ¶ Observo, præsto 520. 1494. 1618 iusiurandum firmiter 194 ordinem 1584 pacta 1627 tenorem 1584. Non servo, id est, frango 1839.
Servor ¶ Conservor, custodior, sospitor 1494, 3. 1495, 2. 1768
Servorum amans 419 carcer 1667 imperium seu potestas 863 multitudo 419
Servos multos habens 419 non habens ibid.
Serus ¶ Lentus, serotinus, tardus 1232. 2. 1829. ¶ Vespertinus 1232.
Servulus 419. 1234. 1235
Servum quum quis non habet 419
Servus (adject.) 419
Servus (subst.) 213. 356. 357 419. 628. 931. 991. 1138, 2. 1234. 1283 esse qui videtur 1708 fugitivus 423 libidinum 611 malus 419 omnium ibid. ter ibid. ventris ib. voluntarius ibid. utrinque, id est, ex utroque parente ibid.
Sesamo similis 1459. Ex sesamo factus panis ibid.
Sesamum ibid.
Sescupri pensio 1155
Sese invicem perdere 1745 Per sese fusus 1808
Sesquialiter 1155
Sesquioctavus 1151
Sesquipedalia verba 280
Sesquipedalibus verbis utor 964
Sesquipes 1371
Sesquiplex 1155
Sesquiquintus 1286
Sesquitertius 1651
Sessim 440
Sessio 440. 442. 643. 673. in aqua medicata ibid. 2
Sessitatio 440
Sessor 232
Sessuum octenorum qui est 442 vicenorum qui est ibid.
Setæ 648
Setas agitans inter currendum 1789 porcinas habens 650
Setis equinis comans 834 1219 horrens 650.
Setosus 930
Severam gravitatem præ se ferens. Ind. ☙.
Severè 102. 221. 464. 820 1603
Severitas 121 motum 1454 nimia 1603
Severum 870
Severus 221. 820. 1603. Ind. ☙. natura 464 nimium 1833 in rationibus exigendis 88
Sevi aliquantum 1516
Sevocatus animus ab omni negotio, & apud se esse coactus 62.
Sevum 1515. 1516 referens 1516. In sevum converto ibid.
Sex 485 columnas habens 1551 congiorum capax 1810 cubitorum qui est 1306 dies 606 dies durans 604 digitos habens 355 equos habens currus 686 jugerum qui est 1325 librarum qui est 971 manus habens 1801 menses 1047 mensium qui est ib. 2. metris constans 1041 minarum qui est 1060 modis 485 in partes ibid. pedes habens 1371, 2.
Sexagenarius 532
Sexagesimus 485
Sexaginta ibid. quatuor 1612
Sexangulus 347
Sexcentesimus 485
Sexcenti ibid.
Sexcuplex ibid. 2
Sexcuplo major ibid.
Sexdecim, 368. 485
Sexennio 532
Sexennis ibid.
Sexennium ibid.
Sexies 485 tantus ibid
Sexta pars 1022
Sextanus 485
Sextarius 1022 dimidiatus 485 medimni. ibid.
Sextilis 987
Sextula 485
Sextus ibid.
Sexus 302. 444. 1771. 1776 1793
Sexus duplicis qui est 307 ejusdem 1771

SI

SI 63. 2. 433, 3. 444. 607. Ind. ☙. administrassem 444 esse Alexander ibid. forte ibid. 1413. Ind. ☙. modo 444. 1336. non 445. 1214 quâ ratione 1209 quem nancisceretur 444 quidem 444. Ind. ☙. quis 1634 quo modo 1209 quo pacto 445. Et si quid simile 433
Sibi 432 charus 222 constare 322 ipse testis 1005 ipsi 222 ipsi iratus 1817 ipsis 222. 432.
Sibilator 684. 1555
Sibilis excipio 1556
Sibilo 1365. 1555, 2. 1556. 4 ad 1556
Sibilo ejicio 1555, 1556 innuit 1436
Sibilum edo 1555. 1556
Sibilus 684, 2. 1555, 2.
Sibylla 1460
Sibyllini libri ibid.
Sic 222. 1127, 3. 1225. 1854 1855
Sica 417. 1010. 1011. 1801
Sicarium submittere 566
Sicarius 1722
Sicca frictio 1671 palus 288
Siccam carnem habens. 1446
Siccandi actio 1123 vi præditus ibid.
Siccatio 1123. 1610. 1845
Siccatu difficilis 1123
Siccatus 1471. 1610
Siccescens facile 1123
Siccesco 60
Siccior capite præditus 780
Siccitas 223, 4. 1123, 2. 1672 oculorum 1185.
Sicco 59. 223. 753, 2. 1123. 1352. 1443. 1610, 2. 1845 iterum 1123 leviuscule 753 in superficie 1123
in Sicco ali qui solet 1660 pasci qui solet 1092 statuere 1123.
Siccor 59. 60. 1123, 2. 1610
Siccum balneum 1406. dicendi genus 1123 oculum habens 1185 reddo 1352 unguentum 1078
Siccus 59. 213, 2. 286, 2. 353. 676. 717. 722. 753. 777, 2. 860. 865. 1113. 1122. 1123, 2. 1657. 1846. admodum. 717 locus 1123 supra modum ibid.
Sicilia 1650
Siclus 710
Sicubi 1209, 2
Sicut 540, 2. 1146. 1210, 2. 1215. 1413. 1853, 2.
Sideralis 210, 2
Sideratio 251, 3, 862. 1337
Sideratus 251, 3
Sidere 427. 1112
Sidereus 210. 3
Siderum scientiæ peritus 939
Sido 672, 673, 2. 707, 1730.
Sidus 210
Sigillaris cera 1438 terra 1456
Sigillatim 461, 2. 463. 488. 1059 accipio 919 enarro 938
Sigillatus bene 1567
Sigillo ¶ Obsigno, signo 1457 1566
Sigillum 1456, 2. 1566. 2. 1567
Sigma litera carens 1441
Signa cœlestia duodecim 576 prospera dans 1458 sulphtrilia 1120
Signaculum 1567
Signandæ pecuniæ officina 844
Signans argentum ibid.
Signatorius annulus. 1566, 2
Signatus 1457 perperam 1457 1682 non 1458 1567
Signi datio 1456
Signifer 1738 circulus 1735 orbis 576, 2.
Significans 1456. 1458 ibid. multa 1458 præterea ibid.
Significanter 1457. 1705 1706
Significatio 703. 1004. 1048. 1456. 1457. 1705. 1706 febrilis accessionis 1457
Significationem accipio 1456 do 1457 do obscuram huius rei 717 duplicem habens 1458
Significationis malæ 1706
Significativus 249. 1456, 2. 1706.
Significatus, us 1456
Significo 19. 703. 880. 1005. 1048, 2. 1212. 1448. 1456 2. 1457. 1458. Allegorice 17. contra. 1456 literis 1522 me velle 8 pariter 1457 præterea 1458. 1706 simul ibid. 2. ¶ Notam habeo, denoto, typus sum 1793 per hoc aereum 71. ¶ Significationem habeo apud Grammat. 1456
Significor 708
Signis certis ostendo 1595, 2 multis notatus 1567 quibusdam colligo 1456 ut-endo 1626
Signo aliquo noto 1457 dato repente 1626 testor 1457
Signo argentum 844 ad exemplar 1567 nota 1533 perperam 1457. 1794. vestigio impresso 1794. ¶ Sigillo 1566
Signor 1566
Signum ¶ Indicium, nota 249 1455. 1456. 1456. 1595, 3. 1626 bellicum 352 certum & indubitatum 1595 commune 1458 datum divinitùs ibid. datum est receptui 1456 faustum 250 impressum 1566 militare 249 parvum 1456. ¶ Simulacrum 1456, 2. ¶ Tessera 249. 1626. ¶ Vexillum 1455. 1456, 2. ¶ Sigillum 1456, 2. 1566. ¶ Portentum, prodigium 1455. 1595. 1607 à Ione 1458
Signum accipere 1626 adulteratum imprimo 1567 dans 1456 dare 1626 do 1456, 2. 1457. 1458 falsum imprimo 1457 imprimo 1456 1567, 2. 1679 tollere 1556
Sile 1537
Silebit nomen nulla ætas 1461
Silens 273. 1843
Silentio prætereo 954. 1466. 2. prætereor 1461 præterimus 662 prætermittere 1280 retentum 1461. Cum silentio 939
Silentium 612. 939. 1073. 1427, 2. 1461. 1466. 1783 conditum 1781 quum ne hiscere quidem audemus 343 imperatur mihi 1461 impero ibid. indicere 767 indico 1466 indico manu deorsum commotâ 1452 teneo 1466
Sileo 612. 909. 1460. 1461. 1466
Silex scintillans edens 243
Silicernium 313 somnolentum ibid.
Silices 857. 1404
Silicus 857
Siligineus panis 1462
Siligo ibid.
Siliqua 773, 2. 972
Siliquâ contentus fructus 972 rotundâ inclusus ibid.
Siliquaceus ibid.
Siliquæ similis ibid.
Siliquæ 774
Siliquam longam habens 972
Siliquastrum 773
Silphii semen 1771
Sim 1847
Sima naris 1462
Simblium mel ibid.
Simia 1056. 1307, 2
Simiæ imitatio 1307
Simiam exhibens se erga populum vel fraudulentiâ vel adulatione ibid. imitari 1307. 1308 referens ter, id est, valdè 1308
Simila 1454 crassa 1817. Ex similâ confectus panis 1454
Similago ibid.
Similam facio 1817
Similares partes corporis 307
Similaribus partibus constans 1021
Similaritas partium ibid.
Simile novo. Ind. ☙. os habens 1537
Similem colorem habens 1828 corticem habens 1753 officio 1161. 1162 esse dico 1161 finem habens 1599 formam habens 1068 patris effici 1162
Similes affectus habens 1250 affectus habeo ibid. fructus habens 751 pennas habens 1394 pilos habens 649
Simili celeritate 1586 celeritate præditus 1585 colore præditus 1827 cultu vel habitu utens 1478 modo 448. 1161, 2.
Similibus moribus 1656 moribus præditus 597. 1656 partibus constans 1021
Similior 436
Similis 49, 2. 114, 2. 310. 445. 448, 4. 691. 1161, 4. 1275. 1394. 1681. 1729, 3. 1732 aliquâ ex parte 450 appareo 445, 2 aspectu videtur mortalibus ibid. Deo 447, 2. 450, 2 dictio 942 efficior 1161 es corpore 450 est 449 est valdè 172 fio 445 fœminæ 1708 mammæ. Ind. μα. maximè 27 modi 1656 modus ibidem omni ex parte 450. 1162 omninò 114 ore 1537 per omnia 124 propè 1162 sui 1161 sui semper animus 691 sum 691. 1161, 3. 1706. 1729 sum aliquatenus 450 tauro 1708 vapori. Ind. αr.
Similiter 448. 1161, 3. 1275. 1854 afficior 1250, 2 cadeas 1317. Deo 447 fictus 1322 per omnia 124
Similitudinem significans nomen 1161 veri consequor in iis quæ dico 940
Similitudo 448. 1161, 3. 1162. 1729 affectuum 1250 & quædam naturæ communitas 249 morum 1656 partium 1021
Similius nihil est morti, quam somnus 436
Similtas 1462, 2 nasi depressi ac demissi 429
Simo naso præditus 1462
Simplex ¶ Non compositus, singularis, unjusmodi, unius naturæ 1066. 1626. 1656. 1779 admodum 576 cantus 1784 vestis 175, 2. ¶ Non elaboratus, non involutus, tenuis 172, 2. 224. 971. 1519. 1569 & mediocris 1713 oratio 224 sermo 175. ¶ Non astutus aut solers 743. 837. 1110. 1052. ¶ Apertus, candidus, malitiâ carens, sincerus 175. 224. 596. 725. 726. 771
Simplicem, & candidum exhibeo me 175
Simplici filo textus 1059 tunicâ indutus 1812
Simplicitas 175, 2. 224. 597. 725. 771. 971
Simplicitate morum antiquâ 198, 2. 1656 utor 175. 726. Cum simplicitate 175. 597
Simplicitatis amans 175
Simpliciter ¶ Vno modo 175 ¶ Simplici via ac ratione, nudè, tenuitur 175. 224. 971 1142 valdè 576. ¶ Per se 175. ¶ Incautè, fatuè 597, 2 ¶ Aperte, candidè, sine dolo, non fictè 175. 392. 597, 2. 726. 1323 aso 597
Simul 133, 2. 172. 1157, 2. 1161, 2. 1480. 1555. Ind. ει. abeo 80 abduco 32 abigo 448 abjicio 242 abluo 809 abripio 32 abscindo 852 accubans 808 accumbentes ibid. accumbo 760. 808 accuso 18 acquiro 883 adhæreo 554 adjuvo 1419 adnavigo 1334 ægroto 1111 afficior 1248 affligor 1250 agito 1452 aggredior 177 allevo 470 alor 1658 amitto 242 amo 496 appareo 1706 apparo 1480 appellere 766. 1198 applaudo 877 ascendo 231 aspicio 633 attollo 857 attraho 477 audio 101 aufero 76 augeo 59 auctor sum 1780 auxilior 186 cano 1030 capesso 177. 920 carmino vel carpo 1118 certo 52 cogo 150 colloco 671 comburo 1406 comesser 907 comminuo 952 concutio 1452, 2 contero 1669 contristor 162 coquo 560 corrumpo 1745 cresco 59 criminor 89 cum 1555 cum sole 133 curo 1026 curro 1666 decido 1314 decipio 1496 decoquo 560, 2 decresco 1744 defendo 937 deferor 1730 deficio 954 defluo 1423 delinquo 953 desciscо 697 detrudo 1848 dictum & factum 133 disco 999 discumbo 760 distinguo 77 divido 77. 1090 dormio 534. 819 ebibo 1311 educare 1658, 2 efficio 507. 1480 effulgeo 926 elabor 1314 elido 1670 enavigo 1334 enumero 188 erigo 857 erro 136 etiam est 571 eveho 1726 evello 1633 everto 79. 1470 exalto 1699 exco 522 exereco 345 exhortor 72 exorior 1706 expello 34. 408 exploro 415 facio 1419 fero 834. 1732 fluens 1425 fruor 932 gemo 1526 germinans 268 jaceo 762 illustro 926 immisceo 1054 immuto 127 impingo 510 impleo 1331, 2 impono 1624 incanto 54 in cendo 1466 incido 1315 inclinor 897 incumbo 897, 2 induo 430 infero 1728. 1729 infero vim 264 infigo 509 ingredior 232 innuo 1097 insanio 992. Ind. ου. inspergo 1247 inspicio 1177 interficio 1723 interrogo 525 introduco 33 invado 243 irascor 658 irruor 85 1314 juro 1160 laboro 1248 lavo 974 levo 857 libo 1507 liquo 1617 luceo 927 migrò 80 qui mittitur 1522 mitto 1281 munio 1595 nato 830. 1099 natus 1780 necto 418 nutrio 1658 nutritus 1234 1658 oberro 1745 occido 351 occulto 881 ordino 853 orno 735. 1523 ostendo 1706, 2 pascor 1091 percello 1251 perdo 1745 pereo 1153, 2 perficio 169 perimo 76 planto 1780 porto 259. 1732 positus sum 742 præbeo 45 prandeo 188 precor 387 probo seu exploro 415 procedo 575 qui proficiscitur 1522 profligo 79 progredior 575 pugno 1011 pulso 823 purgo 719 quatio 858 quiesco 1255 rapio 192 redeo 522 rejuvenesco 590 remigo 511 respondeo 871 revolvo 891. Ind. ου. sedeo 873 seminatus 1506 sequor 97 sero 1780 servio 931 significo 1706, 2 simulo 874 solvo 984. 986 sortior 912 spectans 624 stupeo 1251 suadeo 1261 subministro 45 subveho 1726 sum 199 suscipio 177 tero 952 1670 testificor 1005 torreo 1406 velle 444 venor 42 vetero 735 verus sum 114 vescor 1465 vibro 858 vigeo 96 vinco 1103 ungo 111. 1826 uno impetu 85 volans 1394 volare 687 uro 723, 2 vulnero 1637
Simulabis te eam nihili facere 460
Simulac 133. 1854
Simulachra sculpra 1120 rerum imitatis & exprimens 1161
Simulachri effictio 448 speciem habens 1708
Simulachro sculptili carens 1122
Simulachrum 4. 155. 285. 440. 445, 2. 448, 2. 450, 3. 620. 670. 1161. 1162. 1456, 2. 1679 alicujus rei expressum 1007
Simulans opuleatiam in paupertate 1443
Simulare divitias in paupertate 1454 insaniam 873
Simulatè 247. 873. 1218. 1321. 1322 non 1249. 1323
Simulatio 448. 873. 1321. 1348. 1705 divitiarum in paupertate 1443. Sine simulatione agens aliquid 1718
Simulator 873. 1349
Simulatque 133, 4. 222. 486. 1854, 2
Simulatus 873. 1322, 2. 1345. 1717. 1839 non 873. 1218 1322. 1323 non simulatus sermo 1622
Simulavit se furere 1482
Simulo 95. 523. 546. 873. 1321. 1347. 1348. 1482 simul 874 vicissim 873
Simultas 542. 855. 1326. 1641
Simultatem exerceo 542. 1048 gerere 1768
Simultatis amans. Ind. ει.
Simum reddo 1462, 2
Simus ibid. 2. aliquantum ibid. aspectu 1183 reddor 1462
Sin 444 autem 719 minus 445. 486
Sinapi 1084. 1085. 1463
ne Sinatis nos pessundari 448
Sincerè

Sincerè ¶ Incorruptè, purè 379. 771. 787. 849. 874. 1105
Sin ceritas ¶ Puritas 771.874
Sincerum exhibens se & integrum in qualibet re 379 judicium 404 reddo 874 vinum 784
Sincerus ¶ Non adulteratus, purus 177.771.772.784.2. 787.849.1105 non 1105. ¶ Candidus, non fictus, fucatus, aut simulatus 417. 873.874. 1687 animus 743 homo 1192
Sinciput 286,2
Sindon 930 1463. 1698
Sine ¶ Absque, citra 146. 153, 3. 213, 2. 408.409. 463, 4. 1112. 1833 aliquâ re esse 462 causâ 1039 delectu 874 discrimine 518 impedimento 906. 1374 impensâ 357 intermissione 558, 2, 614. 1471. 1508 judicio 321 labore 845. 1509 morâ 1028,1627. 1671 studio 1509
Sinere 446
Singula 463
Singulæ operationes 1019 portæ 149
Singulare certamen 1013
Singulari certamine pugnans 1013 certamine pugno ibid. 2 certamine vinco ibid. modo 1294.1656
Singularis ¶ Vnicus, ad unum pertinens 461. 515. 1066, 2
Singularitas 1066
Singulariter 461
Singulas binasque 755
Singulatim 461, 2.1066 1833 omnia 755
Singuli 463, 2 acceperunt denarium 149 equi 686
Singulis annis 755 diebus 604. 605. 606 mensibus 755. In singulis verbis ibid.
Singulos pariens 1631 servos 461 tradebat interimendos 755
Singultando 979
Singultans 1430
Singultatio animæ ibid.
Singulto 979, 2.1430
Singultus 979, 2
Sinister ¶ Lævus 188. 914. 1166. 1466. ¶ Ineptus. 188. 1466. ¶ Infaustus, infelix 188. 1466
Sinisteritas 188
Sinistra avis ibid. A sinistra 914. 1467 stans 709
Sinistram versus 188. Ad sinistram 188 manum ibid.
Sinistrè 188. 1467
Sinistrorsum 188,2
Sino 434, 2. 564.566.1188 insuper 434 liberum abire ibid.
Sinor 434
in Sinu condo 830 gaudeo 1788 qui gestatur infans 830 latens 830, 2 teneo ibid.
Sinuatio 829
Sinuatum esse ibid.
Sinuatus 830, 2 mille voluminibus 454
in Sinum contraho 829 receptio 830 recipio ibid.
Sinuo 830, me 14
Sinuor ibid.
Sinuosa cavitas 901 vestis 829
Sinuosis aspidibus 452
Sinuoso corpore quercus 1009
Sinuosus 454. 829.1397
Sinus 829.1080,1753. Adriaticus 1080 anterior 830 cavus 901 complicatæ rei 1396 petrarum vel rupium 14
Sinus duo cavi linguæ 1811 littorum 14 maris 829 montium 1396 portuum 12 terræ 829
Sinus amplos habens terra 1528 plures habens 830 profundos habens ibid.
Sipho 232. 1466
Siphone evacuo 1466
Siphones 1556
Siphunculus 1573
Siquidem 487. 1219
Siren 1450
Sirenum cantus ibid.
Siriasi laboro 1442
Siriasis 1443
Sirius 1442
Sis animo bono 621
Sifer 1464
Siste navem 700
Sistendi vim habens 693. 864, 2,1524
Sistens sanguinem 70
Sistere alvum 817 equum 917 equum concitatum 700 equum currentem 703 rejectiones sanguinis 546. ¶ Iudicio 702. Pyli 562 se 509
Sisti ¶ Cohiberi 700. ¶ Iudicio 305
Sisto ¶ Cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo 691. 699. 703. 706. 864. 919. 1521. 1569 gradum 546. ¶ Præsento 237. 247.691.700 ad latus 703 aliquem 699 in judicium 33 me judicio 528 præsentem 247 propè seu juxta 702
Siftrum 1324.1450
Sisymbrium 1464
Sita civitas 1141 est spes in te 760
Sitella suffragiorum 717, 2
Sitibundus 410.2
Sitiones 220
Siticulosa 410 aridita ibid.
Siticulosus 410, 7 & aridus pulvis ibid. valdè
Sitiens ibid.
Sitim provocans ibid. sedans ibid. sedare 93
Sitio 410 intensè ibid. ¶ Metaph. ibid.
Sitis ibid. 2. sedari quæ non potest 1255
Situ & mucore obsitus 539 obsitus sum ibid.
Situla 717.735, 2.1690 suffragiorum 717
Situlæ judiciariæ 735. 1690
Situm esse 691 est in eo 760
Situm contraho 539
Situs, ûs ¶ Puteus, squalor 539 1438. 1846. ¶ Positus 1620 1628
Situs est 1139 sum 670. 760. 761. 762 & fixus sum 230 sum in 671 sum super 761
Sive 433, 2.445.589,5. 1642
nisi Siveritis eos diffugere 446 Non sivi te moti 566
Sium, herba 1463

S M

SMaragdinus 1001
Smaragdum colore refero ibid.
Smaragdus ibid.
Smegma 1491
Smyris 1492
Smyrites lapis ibid.

S O

SObolem multam procreo 1632
Soboles apum 1568
Sobolis educatio 1661
Sobria sacra celebro 1102,2
Sobriè ibid.
Sobrietas ibid. 2. Ad sobrietatem redeo ibid.
Sobriis sacris expio ibid.
Sobrium esse facio ibid. manere faciens ibid.
Sobrius ibid. 2 esse qui solet ibidem. fio ex ibid. sum ibid. 3
Socci 1371
Socculi lanei 1309
Socculus 1370
Socer 439.465. 781. 1282 sum 781
Socerum bonum habens 1282
Socia 657.703 hasta 1114 urbs 1011
Sociabilis ægrè 235
Socialis 819. 1011
Socialiter 529
Sociate communi honore patrem & filium 1124
Societas 819, 2 belli 1011, 2 munerum 1022
Societate dignus 820 gaudens 819. A societate abhorrens 1760. In societate versor 529
Societatem iniit cum eis 1636 regis sequuti 306. In societatem ascitus 529
Societatis amans 819 cultor ibid. jugum qui deseruit 581 sanctio 568
Socii 638 apti, vel cum quibus nobis benè convenit 204 in bello 1011. Pisandri 146
Socio pede iter faciens 1371
Socio vires 1054
Socios belli amans 1011 belli habeo ibid.
Socium adsciso 529, 2 & adjutorem mihi assumo ibid.
Socius 457.458.528. 529. 530.568.572.580. 606. 638. 703 704. 819 in munere publico 503 navigationis 1087.1334.1335 operis 505 pugnæ vel belli 1011 sum & adjutor 1377 sum belli 1358 sum itineris 1131 sum operis 529 sum in publico munere 503 sum pugnæ 1011, 2
Socordia 267
Socordiæ dedo me 266
Socordiam propulso 657
Socorditer 267
Socors 266,3.346.508.758. 1026
Socrus 465. 1282
Sodalem adsciso 529,2
Sodales 128 cum quibus nobis benè convenit 204
Sodali imponens 529
Sodalibus carens ibid.
Sodalis 394.528,529. 806 1465. 1658 fio 529
Sodalitas 529,2.1465
Sodalitatem contrahere 529 ineo ibid. 2
Sodalitia publicè epulantium 155
à Sodalitio absum 1465
Sodalitium 529,2. 1465 1658
Sedalitius 529, 3
Sodalium princeps ibid. studiosus ibid.
Sol 601,2.979.1442.1704. 1714 geminatus 602
Sola. Ind. ix. parte 1066
Solamen 19. 1074, 2
Solanum 1550
Solare vaporarium 738
Solarem splendorem habens 1708
Solarii umbra 1519
Solaris 601 calor 474 caminus 738 ciaritas 1708 herba 1656
Solarium 1358. 1656. 1775
Solatium 827.1074,2.1846
Sole absente 80 aduro 602 carens ibid. illustrari 601 peruro 602 perustus ibid. 724, 2 privans 1528 serenus totus dies 602 ustus 601. A sole aversus 1178 factus 1613. In sole calefactum 474
Solea 385. 754 calceamenti 1276
Soleæ lignæ 1259
Solem fugiens 602 refero 601 spectans 602, 2
Solenne epulum 642 est 701. 1105
Solennis 486. 1832 dies 486
Soleo 444,2. 1748 facere aliquid 444
Solers 366. 373. 504. 656. 1052, 2. 1107. 1540. 1546. 1615. 1663. 1757 in negotiis 1376 in re malâ 1663 minimè 1052 opus 1616
Solerter 373,1107.1546.1614, 2. 1615
Solertes manus habens 1801
Solerti mente præditus. Indoctus.
Solertia 366. 373.1051.1052. 1107. 1110. 2. 1361. 1374. 1546,1615,2,1663 maleficia 1663
Solertior 1107
Solertissimus ibid.
Soles gemini 602
Solet 443
Soli ex pono 601. 602 expositus 252.602, 3 expositus benè 602 expositus minùs benè ibidem. expositus partim ibid. obversus ibid. similis 601
Solicita magis de cibo 1766
Solicitam habebit animam meam oculus meus 1772
Solicitatio de stupro 1264 & concitatio turbæ popularis 845
Solicitè 780.1025.1026.1766 cogito 758. 759. 1034
Solicito ¶ Concito, tento 57. 695. 731. 1265, 2. 1434 ad defectionem 696. 706 ad defectionem præterea 697 ad scelus aliquod 1264 & concito turbam popularem 845
Solicitudine afficio 812. Citra solicitudinem 1035
Solicitudines parcas 1631
Solici-

Solicitudo 780.1762
Solicitus 771, 3. 1025. 1026 1035. 1766. 1854 ne sis 1025 sum de 780. 781 sum de xerce 361 sum priùs 1035 non sum 781
Solida metiens 1041 metiri ibid.
Solidatio 1527
Solidè ibid.
Solidis pedibus præditus - 1371. 1372.
Soliditas 1527,2
Solido 861,2.1354, 2.1527,2 & ferrumino obducto callo 1413
Solidorum corporum demensio 1041
Solidum ¶ Integrum, totum 1115 stipendum accipiens 1058
Solidus 257. 470, 2.706. 905 1302. 1517. 1527,4. 1564
¶ Integer, perfectus 1527
Sillis ardor 724 calore carens 474 calore expositus 474 calore expositus locus 1257 fanum 601 occasus 427, 2 ortus 548. 1614 splendor 474 splendore carens ibid.
Solitaria mulier 1966 natura ibid. vita 218.1066,3
Solitariam vitam agentes 1656
Solitariè 1066,2
Ad Solitarios homines pertinens ibid. 2
Solitarius 265. 512. 514. 515, 2.1066,4.1360 dego 1066 homo ibid. 3 sum 1146. 1360
Solito more 444
In Solitudine ago 515 pascens 1092 vivens 1832
Solitudine affero 1067
Solitudinis amans 515
Solitudo 515.527.612. 1066. 1804.1832
Præter Solitum fieri 1605
Solitus 444,2.596
Solivagus 522 lupus 1066
Solitum ¶ Solide, thronus 643 644. 646 propinquum habens 646. ¶ Alveus balneatorius 206. 232, 2. 1148, 1399,2.
Solius alicujus cum solo congressio 1066
Solo æquo 133. 441. 1257. 1793 allido 441 non allisus aut æquatus 443. E solo 1257. In solo defossus 1470 nutritus 1658
Solœcismus 1142
Solœcos refero in loquendo ibid.
Solœcus non ibid.
Solor 19
Solstitium facio 1651
Solubilis 983
Solvendi quadam facilitate vel facultate 983 solertiâ præbitus ibid. vim habens ibid. 3. Peritus solvendi nodosas quæstiones 985
Solvendo qui est 1814
Solvens curas 1035 membra 1029 mentem 1763. Zonâ 588. ¶ Persolvens 1642
Solvere 986 ænigma 981 alvum 817. 985 calceos 976 leges ibidem. membra 983 nodum 741. 982. os 982. 1534. Zonam 587. 1059. ¶ è portu solvere 983 domum 80 navem 79. 80. oram 295. ¶ Pendere, persolvere 1724 mercedem 1641 naulum 245 obolos duos 240 pœnas 1356.
Solvi à Brunduſio 31
Solvi ut vix possit 986. ¶ Langueſcere 1806
Quod solviter ante diem 246
Solum ¶ Humus, pavimentum, terra 230. 235. 358. 440,2. 1217. 1257, 2. 1804 1834 asperum habens 1258 calcans 1518 durum habens 296 fertile 303 firmum & durum 1258 macilentum habens 296 mutans alio commigro 696 vertere, id est, migrare 121 vertere arando 246 verto, id est, exulo 1739. In solum - 1257, 2.
Solum efficio 1066 reddo 1066.1067. 1146 relinquo 1066,2
Solùm 1066,6. 1067. 1146, 2. 1211. Ad unâ solum parte 1146. Non solùm 1066 1215. 1216. enim 1041 non 1146. 1211 1413
Solummodò 1066, 4. 1146. 1211
Solvo ¶ Dissolvo, laxo 563. 566. 982. 983. 984, 2. 985, 2 captivum 983 me à funiculo junceo 982 nodum alicujus quæstionis 985 simul 984. 986 subter 986. ¶ è portu proficiscor, enavigio 31, 2. 79. 80. 1197, 3. 1333. 2. 1334. 1335. 1521. ad prodeundum in hostem 31 clàm è littore 32 classem 1335 simul 1334 vicissim ibid. ¶ Enervo 985. ¶ Liquefacio 563. ¶ Pendo, persolvo 245 1600, 2. 1637. 1641. 1642, 3 ante diem 276. 1600 pro 1642 simul ibid. tributum 1851
Solvor ¶ Dissolvor, laxor 983 984. ¶ Liberor 121. ¶ Liquefio 563. ¶ Intereo 1421 ¶ Delicis & luxu 563
Solus 221. 684. 1065. 1066. 1146. 1522. apparens 1709 cibum capiens 1465. 1648. 1702 cibum sumo 1465 comedo 1702 cubans 949 iens 1522 imperium obtinens 864 missus 1522 pascens 1092. 1724 relinquor 1066, 3 sum 1066. 1146. vendens 1410 vendo ibid. ¶ Desertus 514
Soluta oratio 340.1259
Solutâ oratione 105
Soluta sunt ei dormienti omnia membra 176
Soluta orationis scriptor 341
Solutam orationem scribo ibid.
Solutè 563.2. 984.985,2. Ind. ix. vivens 563
Soluti vestibus & fracti incessus 985 sunt rudentes 983
Solutio ¶ Dissolutio, laxatio 983. 984. 985, 2. animi à corpore 983 ventris 986. ¶ Explicatio 985. 1397 ænigmatis 983.916. ¶ Exitus è portu 31. ¶ Liberatio 983 ¶ Persolutio 1642 debitorum 983 mercedis 400 stipendii ibid.
Solutiorem & laxiorem reddo 1000
Solutivus 983
Solutor ibid.
Solutos capillos habens 443
Solutu difficilis 986 facilis ibid.
Solutus ¶ Relaxatus 563 functione ibid. his 121 imperio omni 563 legibus 536 & liber 385. 984 non 984 supra modum 1791. ¶ Effusus 563. ¶ Luxu 951 viribus 1284
Somni amans 1696 expers 949 impetus magnus 1730 largitrix 401 portæ 1163
Somni, ex quibus facilè expergesimus 121
Somnia bona videns 1164 interpretari 873 nocturna 1755 pauca habens 1163 suavia afferens 1164. Circa somnia qui versatur 1360
Somnians 572
Somniculosus 1695, 4 sum 534
Somnifer 1739
Somnificus 1355
Somnus malis & tumultuosis molestans 1163 pravis & terrificis uteno 1164 terrens 1721
Somnio 1163.1695,2
Somnio similis 1163. 1164 territus 1338
Somniorum conjector 873 interpres 874 interpres peritus 1764. Ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicens 1900
In somnis 1163.1695, à apertè videns quod eventurum est 1164 semen emitto 1163
Somnium 1163, 2. Per somnium ibid. emittere genituram ibid.
Somnio æterno persusus 1695 alto vel gravi oppressus 1696, 2 brevi contentus 1695, correptus seu domitus 356 exitatus 819 reluctor 1014 similis 1163 sopiri 1695
Somnolentiæ gravis 1730
Somnolentus 1695,4. 1696, 2
Somnos æternos afferens 1695
Somnum afferens 1355. 1739. capere 75 capiens difficulter 1695 capio 1254.1255. 1695,3 concilio 1355. 1395. difficilem efficiens 821 durum capis 667 ferreum dormire 818 longum afferens mors 949 suavem dormire 228. Ad somnum afferendum qui fit 1696. In somnum collabor 1730. Per somnum 1695.
Somnus 667. 821.1695 excitabilis 437 incubans vehementiùs 1730 inexcitabilis 437 levis 489 levis - qui sub auroram occupat hominem 1035 profundus 906
Sonando suaviter 1783
Sonans 613, 3. 614. 1843 agutum 614 benè 614 764. 866. 1743. calamo 1743,2 contrà 1682 grèviter 76 4. 1682. 1743 in 614 latè 1231 malè 674 stridulum 1743 suaviter 647 valdè 420. 614.1743 vicissim 646
Sonant pulsata dolia 613
Sonare dulcè 1029 fac. 613
Sonator 613,2
Sonchus 1493
Soni asperitas 1783 desinentia 613 discrepantia 1782
Sonipedes 615
Cum Sonitu 614, 2. 837. collabor aut decido 420
Sonitum dedit 614 do 963 1843 edens 613 edens simul 1436 edidit 1070 edo 179. 285. 419. 420, 2. 748. 836. 1415 1742 edo simul 1436 emitto 1742 gravem edens 420. 615 614
Sonitus 419.420.613.614, 2 837. 866.915,2. 963. 1215 1415. 1680, 2. 1815 fluctus scopulis allisi 1415 ingens 285 ex tintinnabulis 836 cui inest 1843
Sonitus cui curæ sunt 1043 magnos edens 1682 multos edens 615
Sono 179. 180,2.275.315,2 613. 614. 615. 764. 788. 866.963.1525. 1742.1843. altius 1743 contrà 613. 1782. ¶ Dico, loquor 180
Sono aspiro 1783 consentio 1784 dissideo 1782 silis sum 614
Sonorè 966,2
Sonorum convenientia 1782
Sonorum reddo ibid.
Sonorus 275. 613, 3. 614,4 647. 764. 866. 1231. 1843 valdè 1743
Sonos emittere 1843 quinque reddens 1784 septem habens 1743. 1783 novem habens vel reddens 1743.1783
Sons 83
Sonum acutum edens 614 altum edens 615 amabilem edens 1743 angustum edens 1784 aridum edens 613 asperum habens 1784, 2 bonum habens 1783 contrarium edens 1682.1743. 1782 contrarium edo 1782 dissentientem edo ibidem edere 667 edere qui potest 1843 edo 1682.1742. 1781 edo gutture 1564 edo sonos alios superantem 668 edo vicissim 1742 elatiorem edo 1743 elegantem edens 764 eundem habens 1784 eundem edo ibid. exito istu vel collisione 1324 geminum habens 1743 gravem edens 613. 614.1682. 1743 ingratum edens 614 insuavem habens 1783 levem edere 866 magnum edens 613 malum edens vel habens 53. 1784. 1784 melleum edens 285 647 pulchrum habens

1784 pulchrum reddens 1743 reddens pedibus. Ind. ϰϐ suavem habens 1783. 1784. unicum habens 1743
Sonus 613, 2. 646. 963. 1215. 1342. 1586. 1742. 1781. 1843, 2 asper 1784 bonus 1783 elegans 1784 gutture qui emittitur 1564, 2 musicus 764 odiosus 866 reciprocus 613
Sophismata 773
Sophismate circumvenio 1497 redarguo ibid.
Sophismatis certans contrà ibid. certo contrà ibid.
Sophista 944. 1496.
Sophistæ nomen falso sibi usurpans 1497
Sophistarum insano amore flagro 993 in modum ostento me magnificis verbis 1496 more ibid.
Sophistica ars ibid.
Sophisticam artem doceo seu profiteor ibid.
Sophisticè ibid. ago 1497 decipio ibid 2
Sophistices magistra 1496
Sophistis conveniens ibid.
Sopio 536, 2. 537, 2. 818. 819 Ind. βε. 3 unà 527. ¶ Met. 536. 818
Sopior 819
Sopire 1730
Sopiri 536. 537 somno 1695
Sopitor 818
Sopitores venti. Ind. σν.
Non Sopitus 537. 818
Sopor 749. 3 altus 428. 906 cum gravedine 749 profundus 428
Soporatio 749
Soporativus 819
Sopore afficior leniter 749 alto gravique corripi ibid. alto opprimi. Ind. κσ.
Soporeni affero cum gravedine 749
Soporifer 749. 1695
Soporificus 1695
Sorbeo 286. 288, 2. 1436. 1437, 2. Ind. βg. animam 1437
Sorbilis ibid.
Sorbillo ibid.
Sorbitio ibid. 2
Sorbitone fumo ibid. sumptus ibid.
Sorbitiuncula 826
Sorbum 1147
Sorbus ibid.
Sordeo 1438
Sordes 658. 718. 719. 848. 979. 980. 1310, 2. 1438, 3. 1556. 1557. 1773 aurium 901, 2 caseis adhærentes 1484 quibus caput repurgatum fuit 779 eluo 1438 mundanæ 1692 ovinas redolens 1438, 2 ovium ibid. 2 ex partu 980. Piræ 964 turpidæ 642 verrendo collectæ 1226. 1442, 2 sui ungue quæ sunt 343 ¶ Acceptio munerum 382. ¶ Avaritia, illiberalitas 790. 1389. 1438, 2 1566
Sordesco 1510
Sordibus emaculo 1310 fœdatus ibidem. mundanis inquinatus 1692 inquino 1310 purgor 1438 purus 1310
Sordida artificia 500 lana 1438 vestis ibid.
Sordidarum rerum pictor 341
Sordidatæ vestes 1438
Sordidatum quod est ibid.
Non Sordidatus ibid.
Sordidè vestitus 562. ¶ Avarè, illiberaliter 474. 946. 1382 & præparcè rationem ineo vel tribuo 946
Sordido 753. 1438
Sordido vestitu utor 562
Sordidor 1438. 1510
Sordidum esse, id est, parcum 1792 quæstum faciens 775 reddo 1438
Sordidus 326. 643. 1310, 5. 1438, 2. Ind. λι. homo 1310 moribus 326 non 1438 reddor ibid. sum ibid. vestitus 562 valdè 325. ¶ Accipiens munera 382. ¶ Avarus illiberalis, præparcus 474. 837. 789. 790. 946. 1058. 1214. 1384, 2. 1438. 1844 ad famem usque 790
Sordium circa dentes abstersio aut purgatio 1132
Soror 49, 2. 70, 3. 306. 754. 1506 germana 848 patris marisque 1084
Sororis loco habere 29
Sors ¶ Sortitio, quod sorte obvenit, portio 757. 803. 887. 911. 912, 4. 1022. 1240 1767 prior 912. ¶ Hæreditas 803. 912. ¶ Casus, fatum 784. 1368. ¶ Conditio, fortuna 82. 912. 1020. 1376, 2 adversa 1368 aspera 82. 1378 bona 805 difficilis ibidem. divinitùs tributa 1020 dura 82 1378 funesta 784 mala 82 prospera 1378 vitæ 348. ¶ Caput summa 198
Sortæ accipio 911 addico 804 allegere ib. 2. assignatum possideo 557 bona & felici 1020 consocio 804 datus 803. 804 designatus 804 disceptare 757 dispertior 912 distribuo 401. 804, 2. 1090 distribuo 804 qui distribuitur 1241 quæ fit distributio 400 electus 804. 887 lectus 804 non lectus 805 lego 803. 804, 2 legor 803. 804, 2 obtineo post alium 912 obtingere 911 qui nondum obtigit 912 pari qui est cum alio 805 tribuo 804. 1090 tribuor 804 vincor 912. ¶ Contentum esse sua 1732 premor difficili 805 utor aliquâ 1375
Sortem adeptus divinitùs 1023 bonam nactus sum 805 ducere 803 meam incuso queremoniis crebris 1023 suam incusans ibid. tribuo 911. Per sortem creari regem ibid.
Sortes movere seu quatere 1240
Ad Soriendum pertinens 804
Sortilegus 57. 887
Sortior ¶ Sortes duco, vel mitto 803. 804, 2. 911. 912. 1240, 2 infeliciter 912 inter ibidem mutatis vicibus ibid. simul ibid. ¶ Sorte accipio 804. ¶ Adipiscor, nanciscor 804. 1019. 1023. 1090. 1677.
Sortiri 757. 1767 iterum 349
Sortis expers 1240
Quæ sortita sunt animam 1020
Sortitio 803. 804. 912, 2 1240 secunda 1240
Sortitione factâ 803
Sortitiones agri educere 334
Sortitò 804 accipio 804, 2. 912 accipio portionem 912 capientes partes distributas ibidem. capio partem 1020 divido 912 obtineo 804. 911 partiti sunt regionem sibi assignatam 557
Sortitus fabâ eam digaitatem 911 sum, id est, nactus 1019
Sospes 1494
Sospitari qui nequit 1495
Sospitalis 1494
Sospito ibid.
Sospitor ibid.

SP.

Spado 238. 298. 556, 2. 630 842. 1603. 1500
Spadonem efficio 1500
Spadonius 556
Spargo 1246. 1416. 1487. 1503 circum 1805, 2 famam 1718 in 1505, 2 per ibid rumorem 398. 1352 semen 1504 semen genitale 1416 super 1470
Sparsim 1504, 2
Sparsus ibid. erat rumor 651 multum 1505
Sparteus 1504 funiculus ib. 2 funis ibid. 2
Spartum ibid. plectens 1328 vendens 1411
Spasmus 1500
Spatangus ibid.
Spatha ¶ Rudiculâ 928. 1497. ¶ Palmæ ramus 1498 1755
Spathe 112
Spathula ¶ Rudicula 1497. 1498. ¶ Palmæ ramus 1498
Spathulâ agito ibid.
Spatio duorum dierum 481 interjectio 697
Spatio 1252, 2. 1419
Spatiositas 1323
Spaciosum reddo 1323
Spatiosus 1313. 1363. 1819. 1834, 2 locus 1324
Spatium 1035 angustum 1834 angustum habens ibid. inter lineas 1454 latum 1834
Spe bonâ 480 bonâ fretus ibid. deceptus 1562. elatus inani 91 erigi 81, 2 erigo 896. 1395 evehor 1330 exidere 135 exido 1315 exultare 1392 falsus 1839 frustrari 1676 frustratus suâ 135 implere 1331 inani foveri 619 inani implere 1797 pasci bonâ 827 suspendens 867 suspensus sum 90
Specialis 445. 668
Specialiter 445
Speciatim ibid.
Specie ægrotantis 546 humanâ. Ind. σν. humanâ præditus ibidem. Sub specie 1717, 2
Speciei alius vel diversæ qui est 446 ejusdem 447
Speciem delphini gerens. Ind. δλ. efficio 1350 fingo ibid. gero 1735 lauri gerens. Ind. δλ. leoninam præ 1705, 2 præbere hominis mœsti 546 præbere longitudinis 1703. In speciem obsidionis 545
Species ¶ Forma 445, 2. 1175. 1322. 1703 edita 1705 oris 546. 1175. ¶ Idea 446 445. 446. ¶ Color, prætextus 546. 553. 1717.
Species diversas habens 474
Specificus 1350
Specilli demissio 1046
Specillo demisso exploro ibid.
Specillum 1046. 1176. 1498 auricularium 1046, 2 bifurcum 1810 demitto in 1046 quo ad illinendum utimur 111 latum 1046
Specimen 323. 362. 364. 471. 1264 dare 363, 2 do 528 edere 363. 1728 edere sapientiæ 364 facere 471 industriæ 528 præbeo mei 528 præbere vobis 314. Ad speciem dandum doctrinæ meæ orationem recito 364
Speciosa arbor 50 responsio 558
Speciosè 558. 1380 singo 1454 loquor 944
Speciositas 558. 1380, 2
Speciosò prætextu 1718
Speciosos mores præ me fero 1354
Speciosum prætextum habens 1718 reddo 1454
Speciosus 558. 1183. 1380 sermo 837. 945
Spectabiliores viri 1639
Spectabilis 270. 624. 624, 3. 633. 734. 1187 non 633
Spectabiliter 633
Spectacula 623 edere 364 publica edidit 624. Ad spectacula pertinens 633
Spectaculis deditus 624
Spectaculo digna 325
Spectaculorum amans 624 933 præfectus 633
Spectaculum 623, 3. 624. 933. 1175, 2. 1187. dirum 624 nefandum videntes 623
Spectandi cupidus 624 locus 633
Spectandum propono 712
Spectandus 623. 624 cum admiratione 624
Spectans cum admiratione 624, 2 non ibid. 2 simul ibid. ¶ Via ad Andrum 1651
Spectant huc quæ de Parcis dicuntur 1096
Spectantia ad vertutem 598
Spectare ad ipsam vitam 1187. ad pacem 317
Spectari qui potest ex alto 1176 qui vix potest 1177
Spectatio 623. 624. ludorum 623. 633 theatralis 1475
Spectatione sui, seu, spectando sese 623
Spectatissimus 270. 380
Spectator 623, 2. 624. 631. 1170, 2. 1473

Spectatrix 623
Spectatu dignus 392. 624, 2 facilis 633
Spectatum venio 633
Spectatus ¶ Probatus 413 homo 415
Spectavi 1174. Qui spectavit multa 624
Specto ¶ Contemplor, inspicio 215. 623. 624. 633. 1177 1242 ad Isthmum 1242 cũ admiratione 624, 2 certamen 623 formas 1476, 2 ludos 623. 633. ¶ Propono mihi, propositum est mihi 269. 1539. 1540. ¶ Attineo, pertineo 269. 598. 1096. 1586. 1591. ¶ Vergo 1651.
Spector 633
Spectris liber 361
Spectrum 1067. 1703, 2. Ind. ϰn. In spectrum evanesco Ind. ϰn.
in Specu lateo 1781, 2
Specula 1183. 1473, 2. 1475. unde ignis sublatus hostium aut prædonum advenatum aut aliquid aliud significat 1224. Ex speculâ circumspicio 1183
Speculans omnia 1476
Speculæ custos 1224
Speculari eventum rerum 446
Speculari ratione 1177
Specularis ibid.
Specularius excubitor 1224
Speculatio 416. 624. 633. 1473 1475, 2 cæca 1475. ¶ Commentatio 1473
Speculationis diurnæ locus 1475
Speculator 1175, 3. 1176. 1177. 1473, 2. 1474. 1769. 1784. aquarum 1476 diurnus 1475 sublimium rerum 1476
Speculatores 588
Speculatorius 1475
Speculatorum præfectus 202
Speculaturus priùs 1177
Speculatus, us 1473, 2
Speculi in modum illumino 1176 in modum imagines facio 1177 theca 975
in Speculo contemplor me 1177
Speculor ¶ Ex speculâ circumspicio vel observo 1183 1224. 1473. 1474, 2. 1475 exalto 1474, 2 in insidiis collocatus 1224. Præmissus 1475 retia 1178. ¶ Contemplor, intueor 1473. 1474 3. 1475 intentis oculis 1475 sublimia 1476 ¶ Considero, perpendo 1473. 1595
Speculum 1176, 2. 1177. 1533 inspicio 1176, 2 matricis ibid.
Specus 1470. 1507, 2
Spei frustratio 1540
Spelæum 1507
Spelta 577
Speluncа 218. 323. 998. 1507 2 abscondita 1781 parva 1507
Speluncæ 347, 2
Speluncæ formam habens 1507
Speluncarum amator ibid.
Spem abjicere omnem 319. 480 affere 479. auferre alicui suam 78 collocare in aliis 302 qui collocavit in fortuna 479 colloco in 1263 concipio 480 concipio novam 479 dare ibid. deponere 1674 facere 479 fallere alicujus 1839 frangere 645 frustror alicujus 1562 locare suam in aliquo 124 nullam in te habeo 319 præbere 479 proponere ibid. reddo 622 rejicere 1739 relinquere 953 In spem adduco 479 erectus 621. 622 erigo 1038 1393 bonam erigor 622 Præter spem 479, 2
Sperabile 479
Sperans benè 480, vix ibid. 2
Sperantes inde nihil ibid. Non sperantes quenquam supervenire 479
quæ Sperantur ibid.
Sperare facio ibid.
Sperata 413
Spernendus 242
Spernentes edicta regum 1280
Sperno 848. 928. 1025. 1165
Spernor 946. 1025
Spero 413. 479, 3. 480, 2. 544 1149. 1178. 1260. 1262. alicunde 480 antè ibid. contrà vel vicissim 479 non benè 480
Speror 413. 479
Spes 479, 3. 480. 618 amplà 925 bona 480. 856 certa 409 levis 856 luculenta cui affulsit 925 magna me tenet benè mihi evenire 479 mala 480 obscura 136. tenuis & inanis 957
Spes affulgentes 1707 intendebat, id est, accendebat, majores reddebat 1588 pendêre dicuntur 194
Sphæra 1561 dimidiata ibid. In sphæræ modum ibid. Ad sphæram pertinens ibid.
Spica 1515, 2 nardi ibid.
Spicâ truncatus ibid.
Spicæ 329
Spicæ emissio 1805
Spicam ferens 1515 ferens brevem ibid. magnam emittens ibid.
Spicas bonas ferens 1515 colligo 728 emitto seu protrudo 253 legens 728. 936 lego 936 parvas ferens 1515 prægrandes habens ibid.
Spicatus 1515, 3
Spicilegium 936 faciens 728 facio ibid. facio post alium ibid.
Spicilegus 935
Spicis abundans 1515, 2
Spicor, id est, spicam protrudo ibid.
Spicula 94
Spiculator 1734. 1737
Spiculo armo 768 configo ibid.
Spiculum 64. 89. 105, 2. 418, 2 768. 1559, 2 hastæ 1539.
Spina 91. 94, 2. 1490 acuta 92 alba 91. 1416 sylvestris 91 ¶ Dorsi 91. 105. 808. 813. 1428. 1528. A spinâ ictus. Ind. αι.
Spinæ meditullium 1429
Spinæ, id est, difficultates 91
Spinas colligens 935 evello 92 ferens 1734 gero ibid. jaciens vel emittens 251 produco 1779. Per spinas gradiens 236
Spinetum 92
Spineus ibid.
Spiniger 1734
Spinis carens 92 carens piscis 1407 coronatus 1539 horreo 92, 2 subhorrens ibid. vescens Ind. αχ. vescor ibid.
Spinosos ramos habens 92
Spinosum reddo ibidem. 2
Spinosus 92, 2 palus 1429 sum vel fio 92, 2
Spintheres 420
Spinula 92, 94
Spira 1503, 2. 1543
Spiraculum 1343. 1775, 2
Spiræ in modum 1503 serpentinæ circumvolutio & implicatio 1420
Spiræ similis 1503
Spiræa ibid.
in Spiram contractus sum ib. contraho ibid.
Spirandi difficultas 206 1341 difficultate laboro 1342
Spirans 216. 1342. 1344. ægrè 1345, 2 benè 1344. 1345. dulce 1344. graviter 228 1344 mel 1345 non 1344. odorem bonum ibid. odorem jucundum 1345 pulchrum ibid. rectè ibidem. salubriter 228 suaviter 1345 valdè 1344 unguenta 1345
Spirare magnum 1774 non 1344
Spiras pulchras habens 1503 In spiras multas colligens ibid.
Spiratio 1342 commoda 1344
Spiris multis involutus 1503
Spiritales meatus 1342
Spiritalis ibid.
Spiritu agi 501 aspero vocabulum noto 359 divino agor 1051 divino feror 1735 fanatico agor ibid. impleo 1342 plenus ibid.
Spiritualis ibid.
Spiritualiter ibid.
Spiritum contineo 1344. ducere 476 extremum ducere 973 reprimere 1344 trahere 476 traho 179. Ad extremum usque spiritum depugno 1014 producta acris dimicatio ibid.
Spiritus ¶ Anhelitus, halitus 60. 221, 2. 1341 vitalis ibid. ¶ Flatus 228, 2. 1341, 1342, 1844 densus qui & asper 359 tenuis ibid. ¶ Malus 350. 1341 sanctus 1341 ¶ Afflatus ibid. ¶ Elatio animi 1774
Spiritus difficultas 1345 emissio vehemens 1775 facilitas 1344 longior productio 1730 retentio 550. ¶ Afflatio 501
Spiritus breves ducens 1344. longos ducens 1345 ¶ Franger[illegible] 419 magni 1109. majores duco 1762
Spiro ¶ Spiritum duco, vivo 1341 ægrè 1345. crebrò 1342. ¶ Flo. 58. 223. 228, 2 745. 1134. 1341. 1342, 2. 1343. 1382. 1774. 1845. aliquantum 1344 circum ib. contrà 1343, 2 desuper & cum impetu. Ind. εν. ignem 1344 in 1343 à latere 1344 leviter ibid. subtus ibid. ¶ Odorem emitto 1341. 1343.
Spissamentum 1400
Spissatio 1401, 1551
Spissè 1400. 1518
Spissesco 1400
Spissior 1255
Spissiora semina 554
Spissitudo 1400, 1401
Spisso 706. 1400. 1401. 1551
Spissor 1400
Spissus 1255. 1400. 1401 1518. 1527. reddor 1256.
Spithama 379. 432. 1510
Spithamæ longitudinem æquans 1510, 2
Spithamas duas longus ibid. 2 tres longus ibid.
Splen 1511, 2
Splendens 722. 926. 1533 argento 1721 auri modi 216. 1715 circumquaque 216, 2 eminùs ibidem igne 927. marmoreo nitore & candore 1004 non 926, 2 semper ibid. suavè 1715 summè 1751
Splendeo 15. 68. 136. 215. 2. 223. 299. 300, 2. 925, 2. 926. 299. 300, 2. 1703, 2. 1714, aliquantum 1533 auro, vel in modum auri 216 circumcirca 1533 è contrario 926 eminùs 216 inter 926 à latere 927 per 1533 super aut post 926. ¶ Met. 925.
Splendescere facio 927
Splendesco 15. 158. 215. 925. 927
Splender floribus ibid.
Splendida lux 1713 oratione utor 917 voce præditus 1784
Splendidæ vestis gestatio 1736
Splendidam vestem gerens 1736 zonam habens 588
Splendidè 27. 925. 1533. 1706 honoratus 1639 & laurè 1021 & magnificè 925 verba facio 926 vestitus 562
Splendidior 1704
Splendidis lectis instructus 821
Splendidissimus 1704
Splendidum reddo 15. 927. 1179. 1533, 2. 1702. 1711. 1754, 2
Splendidus 15, 2. 27. 64. 67. 68. 183, 3. 215. 216. 618. 801. 925. 1179. 1533. 1686. 1702. 1704. 1705. 1710, 2. 1714, 2. 1715. 1750, 2. 1754 omni ex parte 216. omninò 64 reddor 926. 927 1533 supra modum 927 totus 68 valdè 1721 undique 927. ¶ Magnificus 925 & liberalis erga amicos ibid. ¶ Clarus, illustris, ibid.
Splendor 15. 64. 136. 211, 2. 215, 3. 216. 299. 716. 925, 2. 926. 1003. 1533, 2. 1702. 1714, 2. 1721 circum

cum aerem qui est 66 circum fusus 1721 eminus apparens 216 enitescens 926 lucis 215 orationis 925 perlucens 214 in picturâ 1586 solis 475 transfucens 215 vocis 1784. ¶ Gloria 801,2 nominis 925.
Splendore abundans 1721 antecello 881 carens 1721. carens solis 474 circumfundo 927 circumfundor ibid. circundo 211 penetro 926 rutilo coruscantem faciem habens 10. 8.
Splendorem affero 925.1715 ejaculari 926 emitto ibid. 1513 marmoreum ex me vibro 1004 præbeo 1721 pulchrum habens 1721. 2. reflecto 926 solarem habens 1708 sparso longè 216.
Splendoris expers 926,2 multum habens 1721
Splenem consumens 358
Splenica vena 1511
Splenicus ibid. 2.
Splenis dolorem patior ibid.
Spodii vicem præstans 1512
Spolia 23.2.481.931.1554,3. abduco 39 ferens 1735 vendo 1410
Spoliando erripio Ind. απ.
Spolians vestimentis 430
Spoliare quem nefas est 1554
Spoliari 30
Spoliatio 1554 mortuorum 1555. Sine spoliationis periculo 1554
Spoliator mortuorum ibid.
Spoliatrix 1554
qui Spoliatur non ibid.
Spoliatus regno 76
Spolio 23. 39.41.345.481. 2. 763.822.929.1502. 1528. 1554.3.1727. Ind. απ. post alium 728, 2, vestimentis 561,2.
Spolior 345.1528.1554 furto 802.
Spoliorum venditor 1410
Spolium ¶ Pellis feræ detracta 374 1554,2.
Spondeis constans metrum 1506 Ex spondeis solis constans versus ibid.
Spondeo 72.434,2.435,2.942 943, 2. antè 436 insuper 436. 943 pro amico 435
Spondeor 1506
Spondeus ibidem. geminus ibid.
Spondylus 1512.1513. primus 1546
Spongia 1511.1512.
Spongiâ abstergo 1512 detergor ibid. extergo ibid. tergo ibid.
Spongiator ibid
Spongiola ibid.
Spongiosa laxitas 181
Spongiosus 181. 1342. 1493. 1494. 1411.
Spongites lapis 1512
Sponsa 1062.1113.1114. 1116 infausta 1114.
Sponsâ adornandâ occupata 1285
Sponsali ritu 1113
Sponsalia 1062.1113
Sponsalibus non initis 1063,2
A sponsalibus contrahendis abhorrens 1114
Sponsalis 1113 ,. 4 tunica 439
Sponsam accepit 1114 adornans 832 deduco ad sponsum 1522 non habens 1114 orno 1522
Sponsi thalamus 1113
Sponsio 72. 380. 434. 435. 943
Sponsione addictus quasi 439 factâ libero 435,2 obstringo ibidem. promissus 434
Sponsionis intercessione factus 435
Sponso assidens vel eum comitans 1114 sponsam adducens 1522
Sponsor 380.434,2
Sponsores 1563 dare ibid.
Sponsos invenientes virgines propter formam 280
Sponsus 1063. 1114,2. 1359. infelix 1114 futurus brevi ibid.
Spontanea oblatio 465 vocatione 732
Spontaneus 79.220.443.465, 2.
Sponte 79.221. 443, 4.465,3. enata vitis 1780 faciens aliquid 465 facio 221 factus 465 quæ fiunt ibid. meâ ago 1569 naturæ 1779 naturæ proveniens ibid. natus 304 offero 465 suâ 78. 222.278 suâ faciens aliquid 8. 766 suâ iens 1064, suapte 1138 subiens opus 500 submittro 221 surdus 909. Non sponte 78
Spondissé videbatur plurium de suâ virtute adversus atrocia 436
Sporta 1427 , 2. 1447. 1750
Sportæ in modum 1756
Sportula ¶ Corbula 1407 1756
Sportulæ judiciales 402
Sportularia pecunia ibid.
Spretus ab amicis 1638
Spuens sanguinem 1397
Spuma 225,2. 284 argenti ex puro argento 728 crassior vino innatans 925 lunæ 1453 maris 932. 1815 nitri 1104. E spumâ ortus 304
Spumâ tectus 225
Spumæ expers 225
Spumam concitare 758 excito 225 innatam habens 1779. In spumam redigi 225
Spumesco 225. 1711
Spumeus 925.1710
Spumilegus 935
Spumo 225
Spumosus 225,3.925
Spuo 1397. 1398 frequenter 1397 sursum 1398.
Spuor ibid.
Spurcitia 718
Spurcitiæ 1438
Spurcum os convitiatoris 1165
Spurcus 1558, 1559
Spurie 1104
Spurii ¶ Nothi 1240. ¶ Peregrini ut qui perperam inscripti 338
pro Spurio habeor 1104
Spurium esse ibid.
Spurius 307.1104.1120.1253 non 1105
Sputatio 1397
Sputatrix ibid.
Sputo ibid.
Sputum 1397,3.1823,2

S Q

Squalens 223
Squaleo ibid. 2
Squalescere ibid.
Squalida vestis 1813
Squalidam cutem habens 1829
Squalidos pilos habens 650
Squalidum colorem habens 1828 reddo 753
Squalidus 223, 3. 832. 1068. 1837
Squalor 59,223. 1310.1837. 1846. sermonis antiqui 1310
Squalore obsitus 223
Squama 957, 2 958. 1756. æris 1756 aurea quæ in fronte gestatur Ind. μα.
Squamæ 714
Squamam detraho 957. 958.
Squamarum expers 958
Squamatus 957, 2. 1756
Squamea lorica 1756
Squameus 957. 1756 thorax 1756
Squamis aureis intectus 658
Squamosus 957
Squamulæ 1754
Squilla 747.1485.1570
Squillula 747

S T

Stabile admodum 1258
Stabili prudentiâ præditus 1763
Stabiliendi actio 1532
Stabilimentum 517. 545.709. 1532
Stabilio 261,2. 440, 2. 517 700.706.861. 1258. 1431 1531. 1532, 1563. 1667. denuò 1532 super ibid.
Stabilior ibid.
Stabilis 230.261.440,3. 692. 693, 3. 702. 709. 1032. 1033,3. 1258. 1300.1314. 1317.1443.1525 aqua 693 consilii necessitas 1051 in fide manco 1034 oratio & fedata 692 sum 709
Stabilitas 261. 970.692. 693. 709. 808.1033.1321.1527. 1532 immota 693
Stabiliter 440 , 2. 899. 1258
Stabilitor 1563
Stabilitum quod est 1431
Stabilitus non 1532
Stabulans in agris 217 seorsim 218
Stabulare antrum ibid.
Stabulatio 709. 1090
Stabulo includo 1455, 2. In stabulo colloco 710
Stabulor 217. 693, 2 alicubi 709. seorsum 217
Stabulum 217,2. 218,2. 667. 693.799.806,2. 998.1016. 1455,1713. verrens seu purgans 848.
Stadii mensuram æquans 693
Stadiodromus 1666
Stadium 693 currens ibidem. curro 1668 decurrens ibid. decurrens in armis ibidem. decurro in armis ibid.
Stagna fluviorum 968
Stagnans aqua 693
Stagno 968, 2
in Stagno natus 1779
Stagnum 968
Stamen 612. 693, 3. 1049. 1099. 1305 , 2 connecto 721 duco 693 educere 1305 ordior , tendo 693
Stamina 599 deduco 811. 1305 fatalia duco 811. intendere 693 necto 811 ecms 693.875.
Stamine laxo qui est. Ind. μα. molli & subtili contextus 1305 multo contextus ibid. pulchro roxtum ibid.
Staminea 693
Staminis connexio 721
Stando 693.700
Stanneus 754
Stanno illitus seu inductus ibinduco ibid.
Stannum 561.754
Stans 693 erectus 709,3. in medio 692 . propè 692. 710. ¶ à Nostris partibus 439.
Stant arrecti pili 692
Stante adhuc acie 706
Stapeda, seu id in quod impositio pede conscendimus equum 242
Stare 691 contra 164 erectus in pedes 691. qui nequit 707. ¶ à Partibus alicujus 572. 1037. 1761. à patribus Philippi 1375. ab aliquo 528
Stata forma 734
Stataria pugna 693, 2. 707. Ind. αυ. pugna præstans 1012
Statarius 693 , 2. miles ibid.
Stater 710 aureus 1830
Statera 578. 710. 1574. 1673.
Statere valens 710
Stateribus decem valens. Ind. Δε.
Staticuli saltantium 546
Staticulus ibid.
Statim ¶ Stando 693
Statim ¶ Continuò 90. 222.4 224,2.447.534.535,3.674. 1128.1388.1433. à puertiâ 534 ineunte ætate 535. Primâ statim luce ibid.
Statio ¶ Ipse stando actus 692 1620 ¶ Locus in quo statur aut consistitur 32.442. 692 1581 excubitorum 1768. 1769. militum 708, 2 navium 32. 476. 709. 977. 1086.1138. 1197. Ind. ne. nocturna 692. ¶ Mangio 35 693.
è Statione deduco navem 1197. deducor ibid. navium discedo ibid. 2 solvens ibid. In statione colloco 710. qui est 1197 sto contra ibid. sto juxtà ibid. sum ad te protegendum 442
Stationem deferere 1581 defero 1584, 2. habens in portu 1197. habens navibus omnibus & semper aptam aptam ibid. habens navium difficilem & incommodam ibid. habens navium opportunam & commodam ibid. non habens navium ibid. habeo 217. 218, 2. 1197. 1198 non relinquens 1584 subire 1197. In stationem circumago 1198 subduco navem 1197. 1198
Stationes navales 440
Stationi navium accommodus 949. 977 accommodus locus 1197. 1198 incommodus 1197. In stationibus pono 1518
Statis temporibus 1581 vicibus ibid.
Stativa 693 habentes ad urbem 441 habeo 693 709
Stato tempore 1581
Stator 728. 1666. Iupiter 699. 699. 1193. sum 1666
Statu dejicior 698. De statu dejicio 698. 699. mentis dejicio 698 mentis dimotus 699. In statu hoc res erat 761
Statua 4. 155. 450. 670 ærea 1792 parva 4. 155 posita est 760
Statuæ lapideæ 967
Statuam æream statuere alicui 691 collocabo 560 erigam ibid. In statuam verto 4
Statuaria ars 324. 1349,3
Statuarii officina 324
Statuarius 324, 2.1349,2
Statuarum fictor 1323 fingendarum ars ibid.
Statuas conficio 1349, 2
Statuere aliquid de aliquo homine 1820 arbitros 673 erateras 692 jus 1200 statuarum alicui 691 tributum 1581 trophæum 437. 691. 692
Si Statuerit quis, formas per se existere 1201
Statuerunt hoc sibi faciendum non esse 316
Statui. ¶ Decrevi 317
Statui ¶ Erigi 692 ¶ De quo non potest 872
Si Statuisti flere 319
Statuit ¶ Decrevit 412 iniqua in me 316
Statum & fixum 701
Statum in pristinum restituo ibid.
Statumina 694
Statuo ¶ Colloco, erigo, fundo, pono 237. 560. 562. 670, 5. 700. 1531. 1627. 1645 aliud pro alio 702 contra 694 firmiter 1532 inter 697 juxta 671 super cippum 1531 trophæum 558 ¶ Constituo, decerno, delibero propono mihi in animo 78. 277. 317. 319. 870.919,1200.1581.1582, 2.1622. 1625. 1681.1757. ¶ Censeo , existimo, judico 316. 919. 1108.1200 1201. 1627 hoc non esse faciendum 319 & judico perperam 320. ¶ Decerno, sancio, scisco 632. 1140. 1840. 1841 contra 1582
Statuor ¶ Collocor, erigor 560, 670 firmiter 1532
¶ Constituor 870
Statura 445.600. 695. 1776. 1777
Staturam virilem habens 1044
Status census 1201 dies 414
Status ¶ Ipsa standi actio 701 rectus corporis 708 ¶ Quies 692. ¶ Constitutio, habitus 701 ¶ Conditio, sors 1376 bonus & tranquillus 710 corruptus Reipubl. 1363 florens 617 rerum 701. 1375 rerum præsens 571. ¶ Constitutio causæ apud Rhetores 692 raciocinativus 948
Status assumptivi 1621
Statura transgredi 232
Staturæ & erectæ sunt ædiculæ 560
Statuto die qui presto non fuit 605
Statutum esse 760 esse à Senatu 413 est certò mori ib.
Statutum 319.1681
Statutus ¶ Decretus 317 antè, id est, præstitutus 1625
Stela parva 1531 sepulchralis 700. In stelâ noto 1531
Stelen non habens ibidem. In stelen inscriptus ibidem.
Stellæ 210
Stellæ fixæ 384
In stellam vertere 210
Stellans ibid. 2
Stellarum contemplator 1475 multarum unus enumerus & conspectus 1707. Ad stellarum positū pertinens 1628 In stellarum modum resplendens 1715
Stellatam faciem habens 1180
Stellatus 210, 3. 1180 non 210
Stellio 207.297.906
Stellis amictus 1812 distinctus 210 distinguo ibid resplendens 1715.
Stellula 210
Stercora colligens 975 ferro 1763
Stercoratio 840,3
Stercoratus ibidem. non ibid.
Stercore abjectiores ibid. inquino 1633,2 boum inquino 1165
Stercoreus 241.368.840,2
Stercoris amans 840
Stercoro 840,3
Stercorosus ibid. 4
Stercus 368. 840, 3. 1128, 3. 1294.1488.1491, 2. 1506 1633,2. 1845 boum 1165 bubulum 245,2 humanum 1057. 1478 ingero 1536 injicio ibid.
Sterilem efficio 1632 esse ibid.
Sterilescere ibid.
Sterilesco 1804
Sterilia ova 1781
Sterilis 308. 747.902,3.977. 1527. 1528. 1631. 1672. 1734 omnino 750 sum 308. 750.1632
Sterilitas 308. 750. 1528. 1734
Sterilitatem inducens 1631
Sterilitati obnoxium esse 1528
Sternax equus 1850
Sternere mare dicitur aër serenus 1538. 1539
Sternitur mihi via 1352
Sterno ¶ Prosterno 245.1538, 2. 1539,2 & excutio ut equus sessorem 241. ¶ Dejectum expando 1538, 3. 1539,2 circumcirca 1539 juxta ibidem. ¶ Viam 1352
Sternor 762
Sternuo 1391,2
Sternutamenta ciens ibid.
Sternutamentum ibid.
Sternutare qui potest aut solet ibid.
Sternutatio 1391.1395
Sternutaturus jam jam 1391
Sternuto 1391, 2 adversus ibid. aliquam ob rem ibid. insuper ibid. 2
Sterquilinium 241. 687. 840,2
Sterto 1186.1418,2
Stibadiis idonias herbas ferens 1346
Stibadium 1518 humi stratum 527, 3
Stibio fuco supercilia 1534
Stibium ibid.
Stigma 722,1532
Stigmata inuro 1532
Stigmate notatus ibid. non signatus ibid.
Stilla 951.1415.1513,3.1540 1689. 1835, 2 minuta 1842
Stillabat ei caput sudore 1515
Stillamentum 1429
Stillando multis guttis 1514
Stillans 951, 3 abundè 1514 mel ibidem. sanguine 1513
Stillare sanguinem ibid.
Stillat aurum ab eorum verbis ibid. Ex quo vel in quem stillat ignis 1514
Stillatim ibid. excludo 1540 fundo 1513. Non stillatim ibid.
Stillatio 1513 humoris ex oculis 951
Stillatitius 951. 1513,4.1835 non 1513, 3
Stillatus ibidem. non ibidem 3
Stillicidio urinæ laboro 1221
Stillicidium 951.1390 urinæ 1221
Stillo 951,3. 1078. 1513, 3 1835, aliquantum 951 circumcirca 1514 minutatim 1842 subtus 951
Stillula 1835
Stimoneus 693
Stimulabat eam honoris amor 487
Stimulandi seu incitandi vim habens 1196
Stimulari ¶ Incitari 467
Stimulatio ¶ Incitatio 1196
Stimulator 768
Stimulatus à conscientiâ scelerum 467
Stimuli cupiditatum 1147 œstri quibus quis agitatur 469
Stimulis confixus 768
Stimulo carens 769 configo 768 domitus seu subactus nondum 769 feriens 1680 ictus Ind. αx. non ictus 769 impellens boves ibid. obediens 450.607
Stimulo ¶ Pungo 658. 768, 2.769,6. 1826,2. ¶ Concito extimulo, incito 36 81,2. 467. 487. 563. 703. 768. 1196 œstro 252 1148
Stimulos subdo 1116
Stimulum subdo ¶ Animo 1844. Adversus stimulum calces jactare 768
Stimulus ¶ Aculeus, punctus 768,2. 928. 1116. 1336. 1338,2. ¶ Metaph. 469 768 furibundus 1147 1148
Stipator 924
Stipatores 1223. 1664. 1769
Stipatoribus non utens 1735 qui præest 1771
Non Stipatus satellitibus 1735
Stipem colligens hirundini 1803 colligo hirundini ibid. peto 87,2.88
Stipendia facere qui solet 1737 facio 1541, 3. 1736 persolvo 1737 præbeo 1851 In stipendia militum exhaurio 1737
Stipendii solutio 400
Stipendium 79. 1057. 1126. 1583,1727.1851, 2 amplum qui meretur 1058 duplex accipientes milites 1022 equestre 701 parvum accipiens 1058 persolvo 491 præbeo 79 solidum accipiens 1058
Stipes 1379. 1551, 2 parvus 1379
Stipibus erogandis qui præest 200
Stipite depello 1551 pello ib. clava è stipite validō pulchrove 1539 Vnâ cum stipite evello ibid.
Stipitem excido 1379 pulchrum habens ib.
Stipites 1429 multos habens 1379
Stipiti similis ibid.
Stipitis aliquid habens ibid.
Stipo ¶ Condenso, obstruo 34.1400.1565. ¶ Comitor 1734 armatus 1737
Stipor. ¶ Condensor 1565. ¶ Ab armatis 1737
Stips 473 exigua 495
Stipula 727.1470
Stipulari 339
Stipularum sectio 1605
Stipulas colligo ex Asia 728 lego ibid. Inter stipulas vertens ibid.
Stipulatio 339
Stipulor 943
Stirpe eadem natus 1506
Stirpem serens ibid.
Stirpes ferens terra 1776 in scrobes condere 346
Stirpitus 1432 extraho 1558
Stirps 372. 1379.1551.1776, 1777,3
Stiva 544. Lignum cui stiva infigitur 130
Sto 692,2.693. 1531. 1532. à partibus alicujus 1011 à partibus tuis 706 à te ibid. 1509 ante 705 apud 703 firmus 701 inter 702 juxta | 703 pactis jurejurando firmatis 1194
Stœcadium acetum 1518
Stoici 175.1538
Stola 1523 parva ibid.
Stolæ Histrionicæ ibid.
Stolatus altè ibid. non ibid.
Stolida actio 1010

Stolidè 83.262.600.1337, 2. Ind γΛ.loqui 600
Stoliditas 83.262. 321. 600. 850.1010. 1082 pecuaria 885
Stolidus 83.262.321.458.594 600,2. 742. 746. 816,2. 859. 885. 909. 1002. 1257. 1320. 1337. 1466. 1635. 1646.1741.1762,2.Ind.Λε. aliquantum 1003 redditus 1082 sum 1765
Stolo 1068.1502.1776
Stolonem fero 1680
Stolones 268. 518. 1064. 1068
Stomach ans 131
Stomachantibus valdè militibus 1250
Stomachatio 5.1316
Stomachi dissolutio in vomitionibus 1652 dolorem sentio 746, 2 orificium 1311 vitio laborans 1538
Stomachicus ibid.
Stomacho bono præditus 1465 conveniens 746 gratus sapor 1538 ingrata iblanguenti esse ibid. utilis ibid. Cum stomacho 1803
Stomacho 5. 1249. 1316 in 1250 vehementiùs 5
Stomachum bonum habens 1538 malè affectum habens ibid.facio. ¶ Facio 812
Stomachus 1538 movetur mihi 1345
Stomate instructum 1535. instruere portum ibid.
Storea 537. 742. 1694. 1756. 1842 parva 1756
Storeæ in modum 1756 1842
Storeæ ex vimine aut junco 313
Storeas conficiens 1351
Storeola 1842
Strabi oculi 270
Strabis oculis intueor 680
Strabo vel Strabus 270. 349. 478.1076. 1543, 2. sum ibid.
Strages 720. 1637. 1744. 1745 multas habens 1746
Stragulis vestis 561.1538
Stragulis intectus ibid.
Stragulum 561, 2. 895. 1538, 2 torale 245 vile 1464
Stramina 227 è frondibus, calamis, culmis 1518
Stramentis ex vilibus confectus funis 1757
Stramentum 1538,2 conficio mihi 1354
Strangulandi vim habens 1345
Strangulando enectus ibid.
Strangulans ibid.
Strangulare seipsum 28
Strangulatio 28.1345,4.1346. 1540 Ind. αγ.
Strangulationis periculum 174
Strangulator virorum 28
Strangulo 28,6.1345, 2.1540 1649 circumjectis manibus 28 unà 1346
Strangulor 28,3
Stranguria 1541
Strata 516 conjugalia qui odit 370 custodiens Ind. Sa.in montibus habentes 370
Strategema 43
Strategemate molior 43 molior unà 44 supero 43
Stratio 1538
In Statio aut super strato qui est 370
Stator 1538, 3 lecti ibid.
Stratorum custos 1770
Stratum 370.1247. 1538, 2 humile 1539 stipatum & quasi calcatum 1518
Stratum mare 894
Stratura 1538 viarum 1539
Stratus 1538 altè seu profundè 1539 cornibus ibid. equus 1447 foliis 1539 lapidibus ibid.non ibid.
Strenuè 96. 155,2.501. 861. 976. 1095. 1376. 1546. certens 52 pugnans 1012 resistimus 969
Strenuissimus 733,1800
Strenuitas 4. 137. 155. 156. 157.186.422,2.525. 1843. paterna 4
Strenuitatis specimen 733
Strenuo animo sustinens bellicos labores 1788
Strenuum factum 525 præstò me 186
Strenuus 3.4.84.96.117,2.144 154.155.157. 193. 249. 263.373.501.525.622.643 733.861.975.1095.1358,2. 1376.1725,1820 admodum
157 in pugnâ 1012 pugnator ibid.
Strepens 614. 644. hastâ 1682
Strepere 697.Ind.γο.
Streperus 614.647. 668.1436 1491.1843
Strepitatio aquæ fluentis 764
Strepito 614.758.877. 1215. 1251.1451 verborum ampullis 1324
Strepitu multo resonans 1753 cum strepitu 614, 2 sine strepitu 1843. Ind. αx. & απ.
Strepitum amans 877 aquæ refero 1067 cieo 963 edens 1436. 1843 edens magnum 285 edens multum 1437 edens non 420. 964.Ind. αλ. edens nullum 285.646.1843,2 edens simul 1436 edere 667. Ind. γο. edere qui potest 1843. edo 181.276,3.614. 1436, 2.1491,2. 1843.Ind. βι. edo magnum 1943 edo simul 1436 excito 1682
Strepitus 181.182.276.614. 758.764, 2. 808. 837. 963. 1203. 1215.1251, 2.1415. 1429.1435.1680,2.1815,2. 1143, 2 acclammantium & applaudentium 644 limæ 1668 remi 1415 remorum 1435 serræ 1668 undarum 1435
Strepitus expers 410
Strepitus cui curæ sunt 1043 magnos edens 1491
Strepo 764.1251.1564.1680, 2 leviter 1843 simul 1251 vicissim ibid.
Striæ frontis 1523
Striatura 1414
Striatus ibid.
Strictè 554.1516
Strictim 294.337. 639. 966, 2 commemorare 639 scabo 157
Strictum jus 405
Stridens benè 1437 flatibus 797
Stridere 290.966.1525
Stridere dentibus 1384 ferrum candens dicitur 1441
Stridet cicada 613
Strido 797,2.869.966. 1436, 2.1491,2.1671.1672 dentibus 1076 ut cicada 1612
Stridor 797. 869. 1436, 4. 1555.1671 dentium 181. 290 ferri cadentis 1441, 2. Cum stridore 1436, 2.1437 dentium 290 volvor 1436
Stridorem edens 1436 edens multum 1347 edo 966. 1436, 2. 1491,2
Stridula jacula 407
Stridulâ voce laborans 1071 voce loquens 1073
Stridulè 966
Stridulum resonans 614 sonans 1743 & argutum sono 966 spirans 1344. 1345,2
Stridulus 274.275.966
In Strigas seco 1606
Strigil 1121, 2. 1534, 3. 1837
Strigiles conficiens 1354
Stragili rado 1534,2
Strigmenta pastillorum 1007
Strigmentosus 326
Strigmentum 326. 1121. 1438. 1534, 2. 1773 1838,2.
Strigo 1606
Strigositas à fame proficiscens 1847
Strigosus 1445
Stringens gladium 477
Qui Stringit 1566
Stringo ¶ Comprimo, constringo, obtorqueo 640. 1384.1540,2. 1565, 1566. 1586. circumcirca 1566 subtus ibid.valdè ibid. ¶ Attingo leviter 177. 1838. ¶ Decerpo 423
Stringor ¶ Constringo 640. 1384.1565. 1586. ¶ Demetor 762
Strio 1606
Strix 777.1067
Stropha ¶ Fraudulenta tergiversatio 1543
Strophas dissimiles habentia 1548 ¶ Multas qui novit 1543
Strophis utor ibid.
Struamus toros altos, 1300
Structa ara 1612
Structio ibid.
Structor 1480.1613 murorum 371
Structura 370,3.371,3. 706. 886.1479, 2.1613 corporis 370 orationis 1479 saxea, 1353
Structuræ apparatus 370
Ad Structuram pertinens ibid.
Structus æqualiter 371 benè 886 non 372
Struens insidias urbi 1480
Struere domum 1620 epulas 1283 fraudes 1051 ignem congestis lignis 1100 insidias 441 ligna in pyram 1518 machinas 1325
Strues lignorum 631
Strui 1792
Struma 1816
Struma labore 865
Strumosus 1816
Struo 195. 197. 370. 1139. 1237. 1299. 1300. 1325. 1477.1594.1612,1613, 2. 1698 ante 1479 cum labore 738 murum 1594 tabernaculum 1299 unà 1614. ¶ Metaph 370. 754. 1042. 1052. 1224. 1417. 1479. 1480. 1595. 1612. 1613.1644.1683.1776 insidias 278.279. malas 1052
Struor 886. 1139.1612.1613. ¶ Metaph 1480 dolose 1479 subdolè 1480
Struthea malus 1550
Strutheus 1549
Struthio ibid.
Struthio camelus 737
Struxerunt insidias 196
Studens inanibus rebus 1509, 2 virtuti obnixè 1640
Studentes adulationibus parasiticis 1509 literis 207
Studeo 207. 490. 546.584. 1026.1480. 1509. 1572. 1766 facere 401.hoc agere 657 supra modum 1509 ut placeam 1539 tibi 1509
Studere alicui 1508.Res cui studetur 1509
Studia literarum 938 præpostera 1669 & voluntates 1190 in contraria scindi 1570. 1571 in contraria scindo 1693.In studia literarum expendo 1767
Studiis honestis quid delectatur 4 iisdem deditus 999
Studio 490, 2 aliquid facio ibid. dignus 1509 flagro insano 1111 honesto deditus sum 734 honoris 1640 inani 1509 omni agere aliquid 657 omni in hoc unum incumbens 47 philosophiæ se dedidit 429 summo elaboro aliquid 103,3 teneor 546. In studio literarum versari 306
Studiorum humaniorum amans 1070
Studiosè 713.831.1169.1508 5.1546 affectari quæ solet 1509 affecto ibid. elaborata res ibidem. expetitus ibid. expetor ibid. facio aliquid. 1285 incumbens alicui rei 1508 sector & colo 490 versor in aliquo opere 838
Studiosi religionis 581
Studiosum esse alicujus 279. 628. esse vetustis 565
Studiosus 656. 1026. 1508 1509 alcæ 889 amicorum 1749 armorum 1174 artium 1615 bonarum artium 734 cantus 1030 elegantiæ 734 equorum 687 esse desino alicujus rei 1509 honestatis 734 honoris 1640 honorum ibidem. hortorum 784 literarum 944 medicinæ 667 munditiæ 734 pacis 457 pulchritudinis 734 rhetorices 1427 sodalium 529 sum

sum 487 sum libertatis 326 venandi 637 virtutis 186. ¶ Fautor 490 1509
Studium ¶ Diligentia, industria, opera 46.47.487.657. 1026.1283. 1285. 1497. 1508.1641,2.1652. 1669. ad efficiendam rem quampiam 1376 artium 1615 differendi 944 honestatis 734,2 honorum 1640.1641 inane 1509,2 inaninm rerum 1605 literarum 944 pulchritudinis 734 rei alicujus 582 sapientiæ 1497 summum 102 veritatis 114 virtutis 141 quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur 207 ¶ Institutum propositum 490. 1190. Ind. αρ. ¶ Favor 706. 1508
Studium adhibeo 1616 collocare suum in aliquâ re 1509 colloco in 1497 confero in rem aliquam 1612 omitto circa rem aliquam 1509 ponere 1508 pono 1766 pono in 1669,3
Studêrunt poëtis 1497
Studuimus unà & commentati sumus nos simul incurvando 897
Studuit amicis 1572
Stulta loquens 942 loquor ibid mulier 1101 sapientia 1497
Stultâ mente præditus 1763 ò Stulte 1027
Stultè 198, 2. 262. 278. 321. 600.1082.1108.1496.1762 Ind. γλ.agens 502 ago 600. 1010.1082 gerere se 994 gero me 1101, 4 sapere 1497 sapiens ibidem.
Stulteseo 600
Stultiloquium 942
Stultiloquus 1752
Stultitia 263.278. 597. 600. 850.1082,3. 1101, 3.1107, 2.1108.1762.1763.Ind. γπ. Ad stultitiam redigor 1082
Stultum factum 321 reddens 600 reddere 1082 reddo 600
Stultus 175. 197, 229. 238. 256.262.269.271. 278, 2. 596.597.600, 2. 879. 991. 1002. 1026. 1082. 1093. 1094.1101,2.1107.3.1151 1320.1451.1762. 1763,2. fio 1082 pugnator ibid. redditus ibid. sum ibidem. 1108,2
Stupa 1551, 2
Stupæ venditor 1411
Stupearum vestium venditor 1551
Stupebant ipsum 619
Stupefacientia medicamenta 1085
Stupefactus 879 valdè 619 vehementer ibid.
Stupenda audacia ibid.
Stupendum mare 1396 in modum 1337,2.
Stupendus 619.1337,2
Stupens 619
Stupeo ¶ Cum stupore admiror 6. 619,2. 620.Ind. αγ.
Stupidè 83. 109. 1337, 2. 1467
Stupidi homines 967
Stupiditas 84, 109.1337 porcina 1559,2
Stupido ingenio præditus 396
Studidum esse 83 ingenium 1467, 2
Stupidus ¶ Torpidus 109. 1085. ¶ Bardus, hebes, tardus, vecors 183,2. 256.280 692.746.930.1116. 1255. 1270. 1337 porci modo 1558. 1559. Magnus & stupidus homo 256
Stupor ¶ Sensûs vacuitas, torpor 83, 2.1085, 2 dentium 330 ¶ Admiratio attonita, obstupefactio 6.288. 619, 2. 621.1337,4.1338.1449. 1684. Ind. αν. corporis mentisque 1337
Stupore percello 214 perculsus 337. 2 perculsus vehementer 619. Cum stupore 1337,2.1338
Stuporem afferens 7. 1337. 1338 excitans 6. Ad stuporem usque admirantes 1337. In stuporem adducor ob rei novitatem 1119
Stupratio 1745
Stuprator 1686. 1745 puerorum 1746
Stupri consuetudinem habeo 1755
Stupro 86. 263. 847. 848. 1064.1292. 1686.1745.
De Stupro interpello 1264
Stupror 1745
Stuprorum consuetudo 206
Stuprum 848 infero 263 oblatum alicui 86 offero ibidem 2
Sturnus 1837
Stygius 1550
Stylus ¶ Graphium, penicillus 333, 3. 769. 1470. ¶ Dictio, oratio 936
Styx 1550

S.

SVa ¶ Fœm. sing. 590. ¶ Neut. plur. 1.432. Ad sua quisque rediimus 433
Suâ ipsius manu 1801 sponte 278
Suada 1260
Suadela ibid.
Suadeo 21.39.72.170. 279. 318.493. 592. 767. 1259. 1717,2 contra 767 contrarium 1261 hoc 33 insuper 1073 præterea 767 simul 1261
Suæ imbecillitatis conscius 83 potestatis natura 1066
Suam domum se recipere 432 sororem 432
Suapte naturâ 1779 naturâ currens 1665 sponte 1138
Suarius 282
Suasio 593.594
Suasiones vix admittens 1074
Suasor 72.593,2.594
Suasoria oratio 279
Suasorius 72
Suave 606.1027 reddo 327 595. splendens 1715 vinum ferens 1145
Suavem canorem habens 1029 cantum ore modulor 1537 linguam habens 328 sonum habens 1783. 1784 vocem emittendo 1783 vocem habens 1783.1784
Suaves fructus gignens 751
Suavi voce 1783
Suavia edulia 1116 somnia afferens 1164
Suaviloquentia 941
Suaviloquus 494.941
Suavior ¶ Osculor 901.902. 1748
Suavis 326.327.540.594.595, 4.682,3. 929. 955. 1018. 1111. 1514. 1748. 1820 guttui 1713
Suavisonus 316
Suavissimè 1288
Suavissimè 594
Suavissimus 595
Suavitas 595, 4.1111 animi 655. odoris 1135 sermonis 328. 941. 1492 vocis 1783
Suavitate afficio 595 afficior ibidem auditûs animum delinio 782 fruor in 1249
Suavitatem nectaris referens 1088
Suavitatis amans 595 expers 1112
Suaviter 540. 594. 966. 1610 1748 canens 1030 canens lyrâ 981 sonando 1783 sonans 647 spirans 1345
Suavium ¶ Osculum 1748
Suavium rerum amans 595
Suaviùs 594
Sub 488. 489. 494. 754. 756. 1389. 1696, 3. alâ 1696. Alexandro, id est, tempore Alexandri 488 alio sedeo 443 aquas demersus vel aquis qui est 1691 aspectum cadens 1187 autoram 365. 489 cavo saxo 1696 cœlo qui est 1220 cute 1696 diluculum 814 dio 67, 2 dio commorari 60 dio cubo 821 dio qui est 67 ditione Persarum 1696 ditione sum 1599 exortum caniculæ 1696 sicu 756 finem belli 1696 hastâ vendo 785 imperio sum 1599 jugum ducere 38 manu qui est 1802 noctem 1696 2 pedibus 494 potentiâ alicujus sum 427 præconе vendi 785 prætextu 1717, 2 principium generationis 1389 radicibus montis 1259 specie 1717, 2 terrâ 1696,2 terram ibidem. terram mitto 754. Habito sub 1143
Subacerbus 424.1552
Subacidus 1170 sub ibidem.
Subacris 424
Subacta farina 1007 massa 1007 maza aquâ 1309 optimè coria 378
Subacta erat gens à Cyro 508
Subactio ¶ Maceratio 1773 farinæ 1668 terræ 508 ¶ Expugnatio, subjugatio 48.1799
Subactu & emollitu facilis 378 facilis terra 508
Subactus manu 1774 non 1671 non à coriario 378 oleo 1773 cum polenta ibid.
Subacutus 1170
Subaduncо naso præditus 343
Subærata moneta 787
Subæratus 1793 nummus 843
Subagitare 792.1236
Subagito 722.1318
Subagrestis 24
Subalbidus 960
Subalternus 128
Subamarus 1308
Subangustus 1526
Subanimadverto 1758
Subaperio 1137
Subargenteus 584
Subargillaceus 183
Subaspernor 1025
Subaudeo præterea 101
Subaudire ibid.
Subaureus 1830
Subauscultо 100.101
Subauscterus 221
Subbalbutio 1648
Subbibo 2901312
Subblandiendo 848
Subblandior 68. 663. 848. 1453
Subcalefacio 631
Subcalidus ibid.
Subcandidus 960
Subcanus 1361
Subcineritius panis 881.1512
Subcœno 368
Subcôlo 1446
Subcontrarius 165
Subdeclino 807
Subdere jugo 38
Subdiaconus 838
Subdialis 67, 3 pars atrii 67
Subdistinctio 1524.1533
Subdistinguo 1533
Subditi 199.1582
Subdititius ¶ Supposititius 250,2
Subditus 233 instar jumenti 580 jugo eidem 580. 581 sum 1582
Subdivido 77.1021
Subdivisio 77.1021
Subdo 808 stimulos 1116
Subdolè struo 1480 struor ibid.
Subdolum molimentum 1479
Subdolus 129. 275.417 566. 788.802,2.1181.1218.1811 non 1218
Subdor jugo 38
Subducendi vim habens 39 238
Subducens me unà cum pecuniis 833 te furtim à publicis negotiis 802
Subducentia alvum medicamenta 470
Subducere alvum 38.817 naves 476.477 & furari latenter tempus 1231
Subducite vos è viâ 38
Subduco ¶ Eximo, subtraho, 34.38.77. 79. 833. 1348. 1502. 1525. 1558. 1733 Furtim ac latenter 801.802 3 me 38. 1314 me clàm 1833 me in periculo 1525 pedem 1786. ¶ Laxo, facio, ut fluat 238.1789. ¶ Navem 31 navem in stationem 1198 ¶ Cum aliquo accepta & expensa 947 rationem 249
Subducor 38.1733
Subducta benè ratio 947
Subductio ¶ Subvectio 31 navis 477. ¶ Alvi 33. 39. ¶ Subtractio 79 mutua ib. ¶ Rationum 947

Subductivus 3
Subductio benè calculo 945
Subductrix facultas 31
Subductu difficilis (ſc. cibus per alvum) 238
Subdulcem reddo 3.27
Subdulcis ibidem 3 ſum ibidem.
Subduxit navem 520 ſe ex urbe 522
Subeo ¶ Ingredior, ſubingredior 427. 428, 2. 429, 2. 523. 573, 2. 575. 1665. Ind. m. aquas 427, 2. 830. 1099 aquas natando 1099, 2. cavernam 428, 2 currens 1665, 2 latenter ibid. natando. Ind. ut. portum 1197 quaſi in ſuffugium 428. ¶ Appello, ſuccedo 707. 1054. ¶ Surſum curro 632. ¶ Inceſſo, invado 523. 676. 1223. ¶ Suſcipio, ſuſtineo, 429. 707. 1034. 1231. 1577. ¶ Aleam 791, 2. 888. ¶ In mentem venio 1665 animum 552. ¶ In locum diſcedentis 702 in locum prioris 521
Suber 715. 1722
Subere levius ibid.
Suberis in modum levis ibid. more fluito ibid.
Subeſſe & inferiorem eſſe 235
Subevacuo 1683
Subeundi actus 1665
Subeunt animum clàm 1424
Subfœtidus 1679
Subfoveo 619
Subfulgidus 927
Subfulvus 794
Subgilvus ibid.
Subglaucus 323 ſum ibid.
Subgracilis 713
Subhorrens 1766
Subhortor 767
Subhumeralis pars 1850
Subjaceo 250. 762, 2 priùs 762
Subjacet hic collibus planities 194
Subibant hæc mentem 317
Subibit deſiderium Achivos 676
Subjecta uni generi 580 ſunt imperio Carthaginenſium 1313
Subjecti Athenienſibus 1011 ſunt Athenienſibus 1696
Subjectio. ¶ Suppoſitio, ſubſtratio 250. 1627. ¶ Parendi actio 570. 1584. ¶ Interpellatio 250. ¶ Schema rhetor: 1733
Subjectos quos ſibi habet duces 1696
Subjectum argumentum 762 tempus, id eſt, de quo agitur ibid.
Subjectus 101 alicui 100 & obnoxius omnibus mortalibus 523 non 1584 nullius imperio 102 poteſtati alterius 570 ſum 762 ſum imperio alicujus 426 ſum priùs 762 ſum tibi 100
Subiens tegulas 429
Subigere farinam 1668. ¶ Subjugare 703. ¶ Subagitare 792
Subigi qui non poteſt, id eſt, inſuperabilis 1803
Subigo ¶ Cego, compello 457. ¶ Aro, colo 507, 1. 508, 2. ¶ Emollio, macero 378, 3. 1190. 1773 coriariorum more 378. pelles ibidem. tudiculâ 1190 unà 996. ¶ Pinſo 1006. 1007, 4. 1757, 2. 1773, 2 & informo panem 196. ¶ Domo, ſubjugo 74. 356. 808. 864, 2, 1584. 1593. 1799
Subigor ¶ Domor, ſubjugor 357, 2. 1584. ¶ Macteror 1773. ¶ Pinſor 1007, 2
Subii aquas 428 hunc laborem 580
Subjice te legibus 1697
Subjicere aliquem imperio alicujus 356 judiciis 38. ¶ Inſuper dicere 494
Subjici legi 1628
Subjicio ¶ Subſterno, Suppono 250, 2. 251. 707. 1434. 1539. 1584. 1627 è contrario 250 vice versâ ibid. viciſſim ib. ¶ Subdo jugo 38. 1316. 1584. ¶ Subjugo 38. 580 mihi 508. ¶ Subjungo 1729 verba 21 ſtatim 937, ¶ Suggero 364. 1591. ¶ Propono 1627. ¶ Voci præconis 785
Subjicior ¶ Pareo 1584 tibi 569
Subjicit ſpem amaram futuri 1591. Quod ſubjicitur 1627
Subjiciunt ſe ipſos calamitabus 250
Subimprobus 1071
Subincito 634
Subincurvo 741
Subincurvus 900
Subinde 126. 619, 2
Subindico 389
Subindignor 1735
Subineptus 1071
Subinflecto 741
Subingredior 429, 2. 522, 2. 573, 2
Subinfanus 1003
Subinſertio 580
Subinſpergo 1247
Subinſtabilis 1443
Subinſtigo 634
Subiraſcor 1191. 1735
Subiratus 1817
Subire aleam pugnæ 1434 aliquem dicitur res 573 animum dicitur res aliqua 427 cœlum 66 judicium 555 laborem 429. 1283 periculum 80, 232. 791 periculum propter aliquem 738 perſonam Jovis 521 pœnam 555. ¶ In mentem venire 703
Subit me admiratio 523
Subita mutatio 1548 occaſio 1169
Subitam mortem afferens 1022
Subitò 284. 344. 1152. 1388. 1389. 1676, 2. 1708, 4. 1825 accidens 1707 factus 1569. 1671 moriens 642 raptus 192
Subito exitio qui perit 1022 fato qui abripitur ibid.
Subitus 1169. 1627. 1708, 2.
Subjudico 405
Subjugalia lora 581
Subjugari qui poteſt 1800
Subjugatio 419. 1799
Subjugatu difficilis 1083 faciles ibid.
Non Subjugatus 419
Subjuge jumentum 580
Subjuges muli ibid.
Subjugis ibid.
Subjugo ¶ Jugo ſubmitto 580. ¶ Subjicio 38. 77. 419. 580. 1546. 1584 unà 419
Subjugor 1584
Subjunctio 580
Subjunctivi modi verbum 1584
Subjunctivus ibid.
Subjungere verbis opus 34
Subjungo 1729
Subveneſco 1095
Sublabor 1424
Sublacrymor 355. 798
Sublamentor 63
Sublatâ menſa 80
Sublatâ omni tergi verſatione 95 voce 1193 voce loquor ibid. 2 ibid. 2
Sublatio ¶ Elevatio, erectio 80. 1588. Ind. av. in altum 80. 81, 2. 1663 enſis ad ictum 89 in humeros 1850. ¶ Ablatio 76. 80 de medio 702
Sublatis in turres pluribus 237
Sublator 76
Sublatus ¶ Erectus 80
Sublego ſc. navigando 1334 clam ſermonem 100 intentis auribus ſermonem hominum 101
Sublevamentum 857
Sulevatio ¶ Levatio ibidem.
Sublevo ¶ Elevo, attollo 470 2. 856. 857, 3. 1193 aliquantum 857 una ibidem.
Sublex 1166
Sublicæ 248. 678 1427
Sublicia 248. 1427
Subligaculum 235. 587, 2. 974. parvum 587
Subligar 1587
Subligatus 1487
Subligo 385. 1524.
Sublimè peto 1038. In ſublime 1699 attollo 90 evectum 81 evecho ibidem. rapio 86
Sublimes nimis res inaniter conſector 1041
Sublimi in ſedili ſedens Jupiter 581 vultu ſuſpenſoque eorpore incedo 1038. In ſublimi 1699 gradiens 1269 protendor 91
Sublimia affectas animo 1699 conſilia habens 1051 peragō & perluſtro 1360 permeans 1269 ſpeculor 1476 verba 976. Circa ſublimia laboro 845 philoſophiam oſtentans 1497
Sublimibus de rebus diſputans 942 diſputans inaniter 959 diſputatio ibidem. fabulor ibid. ſermo 942. verba facio ſeu ſcribo ibid. verbis utor 944
Subliminare 659
Sublimior 1038
Sublimis ¶ Altus, editus 58, 3. 81, 3. 1038. 1558. 1591. 1699, 2. 1708 domus 1317 maximè 1038 raptus ad deos 192. ¶ Metaph 1016 1699
Sublimitas 1699 animi 1110
Sublimitatem orationis conſector 944
Sublimiter 1699
Sublimium rerum ſpeculator 1476
Sublino 111
Sublitio ibid.
Sublividus 1277
Sublongus 1044, 2
Subloquor 1743
Subluceo 27. 1705
Sublucidus
Subluſtris nox 917
Subluteo colore ſum 1046
Subluteus ibid.
Submamillaris 990
Submergo 254. 428. 809, 3. 810. 1365, 2. antè 428 in mari 427, 616
Submergor 254. 428
Submerſio 1365 marina 616
Submerſus 286, 2 in mari ibid.
Subminiſtrare 511 alimenta neceſſaria 1272
Subminiſtrari
Subminiſtrata ſunt ipſi omnia ſufficienter 1272
Subminiſtrator 44. 503
Quod Subminiſtratur 44
Subminiſtro 44. 45, 2. 503, 1267. 1272. 1389 abunde 1292 copioſè 360 inſuper 45 ſimul ibidem. ſponte 221
Subminiſtror 1389
Submiſit mammam infantibus 555
Submiſſa vox 568
Submiſſa voce 1461 voce loqui 802
Submiſsè gero me 1761 loqui 598 loquor 1644 1672
Submiſſio, Demiſsio 1790 genu 1316 & ſuccidus exceptio maris 39 ¶ Ceſſio, obſequium 541. 566 pœnitentiaria 1316
Submiſſum ¶ Demiſſum 566
Submiſſus & abjectus 266
Submitte callum humerorum 897
Submittere pavones mulieribus 568 ſe ibidem. ſe alicui 1697 ſe legi & conſuli 1697 ficarium 566 vocem ibid.
Submitto ¶ Clam mitto, ſubmorne 565, 2. 1279. 1281. ¶ Subdo, ſubjicio 555. 568. 808 jugo 578. 580. ¶ Demitto 565. 566 caput 897 me genu ſuccidus 1150. ¶ Demitto, humilio 1578 me 566. 1316 me præ timore 1396. ¶ Emitto, produco. 548. 563, 2
Submittor ¶ Demittor 566. 568. & dicto audiens ſum 897
Submixtio 1054
Submobilis 1443
Submoneo 364
Submordeo 353
Submotio 702
Submovens aliquem inſolenter 1493
Submoveo 81. 120, 2. 411. 549. 694. 695. 696. 702, 2. 1279. 1646. 1669. 1848 à me 879. clàm 1848 de medio 1478 ex 411 longè 1044 obvios 1453. vecte 1229
Submoveor 702. 1478
Submurmuro 915. 1644 1779
Subnaſcentia, æ Sub-
Subnaſcor ibid.
Subnavigo 1334
Subnecligo 1025
Subnexio 580
Subnigor 1024. 1709. aſinus 1276 ſio 1024, 2
Subnovor 1095
Subnubilus 1098.
Subnumeratio 188
Subo 662. 744, 4 rurſum 661.
Subobſcurè innuo 72
Subobſcurus 144, 2
Subocculatio 881
Subocculto 736. 881
Subolco 1135, 2.
Subornatio inſidiarum 1481
Subornatus 1479
Subornavit falſos teſtes 1480
Suborno 565. 1281. 1480
Subſtendo 1706. 1707
Subpalpito 1499
Subpinguis 790. 1256. 1309
Subprafectus 1140
Subraſus 1122
Subrepo 85. 429. 519, 2. 1665
Subrideo 1017. 1018, 4. clàm 1018 comico more 55 in vel propter 1018
Subrogor 701
Subroſcidus 424
Subroſus eſt 292
Subrotundus 1549, 2
Subruber 13, 2.
Subrubeſco 513
Subrufus 794. 1406 ſum 1406
Subrumi 21
Subruncare herbam 1633
Subruo 1204 muros 1595
Subruſticè 24
Subruſticus ibid
Subſcitello 1446
Subſellus 130, 2
Subſcennatio 1075, 2
Subſcennatrix 1714
Subſanno 55. 314. 247. 1075, 2. 1079. 1433. 1813 morſu labris 1445 viciſſim 1075
Subſcribere alicui 552
Subſcribo 339 inſuper vel unà ibidem. ¶ Approbo, aſſentior 339. 703. 1457. 1567
Subſcripto 329, 2. ¶ Approbatio 329. 381
Subſcriptum quod eſt 339
Subſellia in theatro 410
Subſelliis in primis qui ſedet 220
Subſellium 230. 231. 235. primum 442
Subſequens 1277
Subſequor 97, 205. 521 à latere 574.
Subſerpo 519, 2
Subſervio 1734 unà 506
Subſeſſor 442
Subſibilo 1556
Subſidentes ad excipiendum barbarum 603 tumores 1316
Subſidentia, æ 674
Subſideo 603. 672. 707. 1033. ¶ Subſidens Inſidior 442
Subſidere 702
Subſidia mitto 273
Subſidiaria cohors 1582
Subſidiarii milite 1582
Subſidiarius ibid. ſubſeſſor 442
Subſidio ſum 442. 703
Subſidium 273. 442. 1188 1196
Subſido 420. 672, 673, 2 674 & clunem demitto in coitu 38 flexis genibus 1150 in genibus inflexis ibid.
Subſignifico 1706
Subſigno 1567
Subſili. Ind. av.
Subſilio 214, 2. 291. 1240 1303 palpitans 1559
Subſilire in equum 1303
Subſiſtens eſſentia 572 per ſe 199
Subſiſtentia, æ 199. 707
Subſiſtentiam habens 708 non habens ibid. habeo priùs ibid.
Subſiſtere 692
Subſiſto 550. 697. 762 paulìſper 698. ¶ Sum in naturâ rerum 707 unà 708, 2
Subſolanus 602
Subſono 668
Subſtantia ¶ Eſſentia, ſubſiſtentia 199. 569. 1634. 1776 ¶ Facultates 569
Subſtantiæ autor & conditor 708 meæ partem do 572 inhærens ſeu conjunctus ibid.
Subſtantialis 569 eſſentia 572
Subſtantialiter 569
Subſtantiam craſſam habens 1020 fieri 569
Subſtantiari 569
Subſtantiatio ibid.
Subſtantivus 199 panis 572
Subſternitur mihi 1539
Subſterno 250. 1538. 1539, 3. priùs 1539
Subſtituit ſe vicarium 1581
Subſtituo 237. 699. 702. 701 702, 3. 707. 786 in locum alius, qui fuerat electus 77
Subſtituor 701. 707
Subſtitutus 442. 698. 702, 2
Subſtolidus 1003
Subſtramen 250
Subſtratio ibid
Subſtrictus 1552
Subſtringo 1566
Subſtructio 1595
Subſtruo 652 murum 1595
Subſultans qui incedit 1273
Subſultim incedere ſolitus 1303
Subſulto 214. 653. 1499.
Subſum 572. 762. 1143 imperio 199
Subſuo 1417
Subſuperparticularis numerus 1022
Subtegmen 875, 2. 1698
Subtego 736
Subtendo 1591. 1593.
Subter 756 aquas nato 1099 curro 1665 extende 1593
Subterfluo 1424
Subterfugere 113, 2. callide perdicis modo 1292
Subterfugio 423. 428. 698. 1741, 2
Subterlabor 1424
Subtero 1670
Subterranea ſcrutor 409
Subterraneos meatus habens aqua. Ind ea.
Subterraneus 296, 3. 1217, 2. 1811, 3. canalis. Ind. ſp. locus 296. 768
Subtertius 1651
Subterungo 111
Subticeo 881. 1466
Subtile 1593 linteum 970 reddo 957 veſtimentum 1121
Subtiles argutiæ 957
Subtili artificio factum opus 503, 2 filo factus 1059
Subtilia & minuta diſputo 941. 942. nugamenta 959 opera conficio 503
Subtilibus de rebus garriens 959 garrire ibid. loquens 1759
Subtilis 957 diſputatio de rebus minutis 942 mens 957
Subtilis operis confectio 503
Subtilitas 1021. ¶ Argutia 837. 957
Subtilitates nugatorias effutiens 1759
Subtiliter de rebus levioribus diſputantes 959 & minutatim differens 941 partiri & diſtinguere 503 & argutè rimor 942 nimis verba exquirentes 1073
Subtilium operum artifex 503
Subtimeo 1667
Subtimidus 362
Subtractio 77. 79, 2
Subtrahere aliquem è periculis 833
Subtrahitur mihi 1525
Subtraho 34. 77. 79 477. 520, 2. 568. 833. 1502. 1525 furtim ac latenter 801 furto 802
Subtremulus 1667
Subtriſte 1716
Subtriſtis 1715
Subtumultuor 644
Subturbidus 1807
Subtus 494. Ind. ut. contrecto 1839 currens 1665 fluo 951 humecto 1113 humidus 1157 mollio 996 nato 1099 niteo 1533 perforo 1636 pungo 1116. 1533 rumpo 1430 ſeco 1604 ſpiro 1344 tego 1517 tendo 1591 teneo 555 traho 477 ungo 1826
Subtuſſio 262
Subucula 235. 430. 561. Ind. ut.
Subvecors 1003
Subvectâ navi 1848
Subvectio 31. 90, 2. 1726
Subveho 31. 79. 90. 1832 1726 in altum 81 ſimul 1726
Subvehor 90. 1848
Subvello 1633
Subvenire egenis 189
Subventaneus 152, 2
Subvereor 362, 2
Subverſio 78. 1383. 1546. 1652
Subverſor 1652
Subverſorius ibid.
Subverſu difficilis 1652 facilis ibid. 1655
Subverto 77. 694. 896. 1544, 3. 1546. 1565. 1652
Subvertor 1544. 1546, 1563
Subveſpertinus 365
Subviridis 1815
Subula 609. 768. 1126. 1171 1417. 1810
Subulca 282
Subulcis conveniens ibid.
Subulcus 282. 283. 1360. 1559 1724, 3
Subvolantia. Ind. au.
Subvolo 1298
Suburbanum 211
Suburbanus locus 1142
Suburbium 211
Suburo 1492
Succedanea res 125
Succedaneus 156
Succedens ¶ Felix 1420
Succedentes ſibi invicem 138
Succedere ¶ Benè cedere 232 1833 ex animi ſententia 1677. 1678 non ex voto 1677. Clàm ei res non ſuo cederet 694
Succedit his vigiliis ſomnus 138. Quod ſuccedit, id eſt, benè cedit 1833.
Succedo ¶ Subeo 707. 1054 ¶ Excipio, ſequor, ſubſequor 138. 305. 380, 2, 521. 574
Succendo. 179, 2. 723. 1382. 1492. 1685
Succenſebant Alcibiadi 1791
Succenſens juſtè 1190
Succenſeo 6, 3. 226. 658, 2. 1023. 1030. 1088. 1134. 1488 1559. 1790. 1791. Ind. av. meritò 1088. viciſſim 1791
Succenſere alicui 1190
Succenſio 723
Succenſuit graviter 72
Succenturiatus ſubſeſſor 442
Succerda 1506. 1808
Succerno 1451
Succeſſerunt muro 1054
Succeſſibus proſperis utor 639
Succeſſio 380. 381. Per ſucceſſionem 380. Ind. av.
Succeſſiones in hæreditatibus 380
Succeſſionis jus. 27
Succeſſit mihi hæc res 1678 ex animi ſententiâ 101 non 231
Succeſſor 380. 442.
Succeſſoribus carens 380
Succeſſu felici geror 1194 rem gero ibid. utor. 1130 proſpero 1329. 1677. proſpero utens 1129. proſpero utor 1193. 1194 ſupero 605. uſus 1677 non careſ ib
Succeſſum habeo ibid.
Succeſſus 252 605. 2. 844. infolix 1677, 2 proſper 518, 639. 1129. 1194. 1677.
Succi bonitas 1831 expreſſio 1830 1831 generatio in ventriculo 1830 multum habens 1831 plenus 1808
Succidendi inſtrumentum 1604
qui Succidit 1604
Succido 762. 840. 844. 1316. 1621. 1602. 1604 materiam 1606
Succidor 1601 unà cum ſtipite 1379
Succiduum 1562
Succincta brevitas 1604
Succinctè 1522
Succincti enſibus 588 lumbos 587
Succinctus 1523 alcè 585 1523
Succingo 587. 588. 1524
Succino 54. 615
Succinum 948
Succis ſalutaribus miſcere 1808
Succiſa 1604
Succiſio ibid. materiæ 1606
Succiſus 1601
Succlamo 859. 1783
Succo abundans 1174. 1831 bono præditus 1831. craſſo præditus ibidem. deſtitutus 1808 multo abundans 1174
Succos effundere extra vaſa ſua 1808

Succosus 2830.1831.
Succrescens copiosè 1779
Succresco 110.1779.
Succretio,quæ cribro fit 1451
Succreverunt spinæ 231
Succulentus 1801. 1831
Succulus 1805.1830
Succum crassum habens 1808 difficilem & molestum habens ibidem. elicio 1830 1831 exprimo 1830 extraho 1831 lacteum colligo arboris alicujus 1174 malum habens 1831 tenuem habens ibid. In succum redigo 1830.1831,2.
Succumbere calamitatibus 448 laboribus 1283,2. malis 493
Succumbo 548.611. 726. 1102. 1150. 1424 labori 738 malis 726. 740. vicissim 611
Succurri cui vix potest 273 2.
Succurro ¶ Opem fero 144, 2.145.918 unà 489. ¶ In mentem venio 1665
Succus 260.1073. 1174 1307,2.122.1805. 1830 concretus 1273. expressus 640 lacteus ex caule aut radice inclsâ exceptus 1174. nucis ibid.
Succussio 788. 1452
Succussus,ûs 788
Succuti motu 788
Succutio 182.840.1452.
Succutior 841
Suctio 1073
Suctus,ûs 634.1500
Sucula ¶ Parva sus 1559 ¶ Machin tractoria 1168
Suculæ ¶ Porcelli 369
Suculam versò & circumago 1168.2.
Sudans ægrè 670
Sudaria. Ind. ær.
Sudariolum 1775
Sudarium 670
Sudatio 669, 2.670. 1351 ficca 1404
Sudator 669
Sudatoria. Ind. ær.
Sudo 669,3. 670. unà 670
Sudor 669, 4.670
Sudore diffluo 670 languco ibid. immodico exhaurior & resolvor 1727
Sudorem eliciens 1351 elicio ibidem. excitare 552 movens 669. Citra sudorem ibid.2
Sudorificus 669
Sudoris effusio copiosa 670
Sudum 67
Sudus ibid.aër 66 67.2.
circa Sues versor 1360
non Suffecit eis dies unus 1821
Suffectus 702,2
Sufferendus 1150 non 1727
Sufferens. Ind. ær.
Suffero 707.1230.1516.1575 1576.1726.1733.
Sufferre castigationem 1034 laborem 548 qui potest 1034
Sufferri qui nequit 1150
Sufficere ¶ Satis esse 5.549.
Sufficiens 189,9. 386.1821 ad multa 190 ad vitam 189 omnibus 190 sibi 189. 1598 undequaque 190. Plusquam sufficiens 675. ¶ Aptus, idoneus, par 436.675, 1262. 1824 in arte medicâ 675
Sufficiente cum fide 1262
Sufficientem seu idoneum reddo 675
Sufficienter 5.189,6. 675. 849.1821. 1824 non 386 387
Sufficientia 675 fidei 1262.
Sufficiet 1821
Sufficio ¶ Satis sum 189,5. 1348. ¶ Possum 677. ¶ Substituo 701. 702. 2. 707.786. in locum alterius 76.
Sufficior ¶ Substituor 707
Sufficit 189,3.549.1821, 4 Non sufficit venter ad concoquendum 189
Sufficiunt mihi ista 189. Quæ sufficiunt ibid.
ad Sufficiendum aptus 654
Suffigo 1301
Suffimenta 660.661
Suffimentum 653.654. 660. 661,2
Suffio 653.654,4.661.744,3. 815 intus 654
Suffior 653
Suffitio 653, 2.654,2
Suffitu inficio 653 inficior ibid.
Suffitum emitto 654
Suffitus 653,2. 654,3. 1159 vaporem eliciendo factus 213
Sufflatio 1774
Sufflo 1774.1775 unà 1775
Sufflor 1774
Suffocans 1345 æstu ibid. collum 28
Suffocatio 28.1345,4.1346 Ind. æy.
Suffocationi vulvæ obnoxiæ fœminæ 1697
Suffocatus 1345
Suffoco 28,6.1345,2. 1346, 2. 1540 in 1346 unà ibid.
Suffocor 28, 2.1345,2.1346 unà 1346
Suffodiendo eversus 1470 everto 1469
Suffodio 1204,2. 1470
Suffossio 1470
Suffossor 1204
Suffragatio contraria 593
Suffragatrix 705
Suffragia quæ fabâ ferebantur 887 ferentium multitudo 1841 fero 1593 fero iterum 1841 ferre 1767 multa æquans 1841 In suffragia vocandi actio ibid.
Suffragii latio 1739 lator ibid.
Suffragiis creatus 1593 non creatus ibid. defero 1592 omnium 1841. In suffragiis ferendis par autoritas 1841
Suffraginum vitio laborare 1443
Suffragio absolvo 1841 carens ibid. condemno 1593 confirmo 1831 meo creo 1739. In suffragio ferendo par 1841
Suffragiorum artifex 1355 disquisitio & latio 1841 iteratio ibid. latio 1593 vasculum 782.
Suffragium 1593. 1840 fero 1739 fero adversus aliquem 1593 idem ferens 1841. 1842 ferre 1724. qui non tulit 1841 qui nondum tulit 1739. Ad suffragium ferendum voco 1841. In suffragium mitto ibid.
Suffrago 13.739.905, 2.1450 1472
Suffragor 1841
Suffringo 1680
Suffugio 1665. 1667
Suffugium 113
Suffumigatio 654
circa Suffumigia facienda qui versatur 1359
Suffumigo 654.744, 2 1685
Suffulcio 509.1532
Suffundo 1807, 2.
Suffundor pudore 1653
Suffurari 1112
Suffuror 79. 801. 802. 2
Suffusio 1807 sanguinis 1665 sanguinis in oculo ex ictu 1561
Suffusum cui aliquid est 1807 quod est ibid.
Suffusus sanguine 1276
Sugens caudam 1220,2
Sugere lac 663
Suggero ¶ Subministro, suppedito 189,2. 1267. 1272 insuper 45. ¶ Subjicio, submoneo 250. 364. 1591. 1627.1758
Suggeror ¶ Suppeditor 1272
Suggestu in summo sto 230
Suggestum ascendere 235
Suggestus,ûs 230 ligneus 1067
Suggrunda 309, 2
Suggrundâ nou instructus ibid.
Suggrundæ in modum contormor ibid.
Suggrundatio 309,2 1371
Suggrundia fulcio 1371
Suggrundiorum fulcrum ibid. 2 modo facio vel tego 309.
Sugi quod non potest 1568
Sugillatio in oculis 1179 sub oculo 1184
Sugillo ¶ Lividum reddo 1184.1277. ¶ Obtrecto 814 1687
Sugo 61,260. 634.1072, 3.
Sugor 634
Sui ¶ Genit. sing. 432. 1208 diligens 222 ipsius ibidem. ipsius amor ibid. ipsius prædicatio 943 juris qui est 570.863, 2. juris natura 1066 potestatem habens 570 similis 1161
Sui ipsorum 222.432,2
Suile 281.1559,3
Suilla vulva 1050
Suillæ carnes 1558
Suilli mores 1559
Suillum ingenium ibid. stercus 1506
Suillus 537.1558,2.1559 4
Suis mactatio 884. 885
Suis legibus vivens 1105
Sulcare mare 497
Sulcator 500
Sulco 217,2
Sulcos efficiens 580 habens paucos, & per consequens, paucos agros 217.
Sulcum duco 1127 rectum proscindere 1604 superficiarium produco 1694
Sulcus 217.475.616. 1126. 1602. 1794 aquarius 44 134.217 proscissus orbicularim 1605 torrentis 1794
Sulphur
Sulphure expio 626
Sulphureus ibid.
Sulphuris colorem habens 1827
Sulphureus 626
Sum 199.302, 2. 960. 701. 1277,2. 1596.1612, 1675 1820. 1825 antè 306 1676 ex hac urbe 569 fortè 1675 hoc ingenio ibid. in opere 501 missurus 1028 post 305. 570 prior 1676 simul 199. 306 sub potentiâ alicujus 427 super 570 tibi benevolus 544 tibi inimicus 302 unà 571
Sumen 613.1217
Sumere animos 79 argumentum 363 arma 792 cibum 922 cœnam 418 fiduciam 79 initium 197 198 in manum vel manus 79.916 pœnas 916 pœnas conor 191 vicissim 76 vindictam de 522
Sumerem pœnas de interfectoribus 80
Sumi mutuo 1821
Summa,æ 778,3. 851. 1155 completa 1329 quadrans & rotunda 946 rei 1155 rerum 1245.1375 sermonis 851. De summâ rerum prælio decernere 870. In summâ 922. 1155,3
Summa angustia 1246 gloria 416 injustitia 527 manus 829 pars germinis 594 pars navium 1086
Summa carpens tantum & colligens 935 pedum vestigia 103. Per summa feror 489.
Summâ in cute 489 indole præditus 1779 manu captо 1802 ex parte ædium 1851 in parte ædium qui est ibid. in parte affectus. Ind. æx.
Summæ cujus partes sectæ sunt 1604
Summam colligere 37 rationum conficere 779 rei cognoscere 639 In summam subducor & colligor 778.
Summaria complexio 779 repetitio ibid.
Summariè percurrere 488
Summarius 778
Summas partes amputo 1604 per partes curro 1663
in Summas redigo 778
Summatim 62. 554.778, 2. 1161. 1679 attingo 778 complector 779 comprehendor ibid. dicere 175 dico 851 ut dicam 1679 enumero & colligo 779 & breviter recenseo ibid. repeto ibidem. refpondit 851
Summe regum 1694
Summè 104.460.527,2.1385 villosus 997
Summis digitis 145 digitis attingere 103 digitis pedû gradior 236 digitis pedum ingrediens 235 laudibus celebratus vel celebrandus 1689 pedibus insistendo 1370 unguibus pedum ingredi 103. 104.
Summissus ¶ Submissus 1479.
Summitras 104,4. 152.555. 747.851.1699 cœli 1220 collis 975, 2 cubiti 1849 humeri ibid. lapidis 967 montis 1199 navis 1522.
in Summitate, i.e. in superficie 489 folia habens 1772 nascens 1779 radicem habens 1432
Summitto, vide Submitto.
Summo furore correptus 992 jure agens 495 mane 434 615.1390. In summo apparens 1707 calefactus. Ind. æx. qui est tantùm, & non profundus 1038 ferri 489 fixus 1302 nudus 1842 recutitus 1846 tentus 1592.
Summoveo vide Submoveo quam Submovisset exercitum Mesopotamiâ 120.
Summum 1796 æquor ibid. dececus 1270 jus 405. Ind. æx. morbi 1608 & præcipuum in re aliquâ 778 sacerdotium 672. Ad summum 2245. 1364. Ad summum divitiarum progredi 574 perduco & finem impono 105. Per summum evado 105.
Summus ¶ Supremus 103. 170.1694.3. gradus 104 lapis 967 magistratus 1581 magistratus sum ibid. mediens 104 sacerdos 672, 2. sacerdos sum ibid. in suâ arte, id est, artis suæ peritissimus 104. ¶ Extremus maximus 103.1076. 1246. 1597.1598.
Sumo 74,79.2.916.917.918. 1620 cibum 81 cibum alacriter 1465 fiduciam aliquid faciendi 362 in manus 75, 2. 917 mihi argumentum scribendi 1627 pœnas 1642 post aliud 919 togam virilem 414 vites 713
Sumor sursum 917
Sumptibus parvis 176 propriis apparatus 1523 suis facions aliquid aut vivens 1600
Sumptio ¶ Assumptio, positio apud philosophos 916 1620
Sumptiuncula 916
Sumptu carens 357.1600 parvo 1600 publico 389. Sine sumptu 357.
Sumptum facio 1600 facio unà 116 non facions 357 nullum recusans 44.
Sumptuosè 357. 1600
Sumptuositas 1600
Sumptuosum bellum 357
Sumptuosus 357, 2. 358, 2. 1379.1600 iis in rebus, ubi non oportet 1443.
Sumptus mutuò 1821
Sumptus ¶ Impensa 44. 115. 357, 2. 358. 1597 parvus 1600 supervacaneus & inutilis 115
Sumptus ¶ Impensæ 84 facere in ea quæ decet 84 facio 357,2.358. facio ubi non decet 1443 qui facit lubenter 116 præbeo 44
Sumptuum luxus 1498
qui Sunt in imperio 302. Hostibus qui nunc sunt 701
Suo ¶ Consuo 1417, 2. 1816 simul 1417
Suo ¶ Pronomen 1847 tempore 676
Suopte consilio 317 ingenio 1138
Suor 1417
Supellectilis aureæ repositorium 1629 pretiosæ scrinium ibid.
Supellex 80.1141.1173.1334 1479 pretiosa 760
Super 149. 488. 489. 754. 1693. 1699 manus aquæ 754 scabello pedes habere 550 terram 488 terram superstes 1693 verticem existens lapis 1597. Alii super alios 127. Alius super alium ibid. Habito super 1143. Longè super 170. Vnus super alium moriebantur 210.
Superabilis 1650 facile 1803
Superabundo 1294. 1365
Superædificio 886
Superæstuo 1749
Superans modum 1211 omnes 555
Superappendo 91.867
Superare ¶ Vincere 124. 523. 1172 multis partibus 1293 Vt superaretur à nulla Græcanicarum urbium 953
Superari aliqua re 470
Superarunt cornu extendendo se ulteriùs 1591
Superascendere facio 237
Superascendo 231
Superat reliquos staturâ 1694. Non superat pars totum 555
Superato pelago 82
Superattollo 57. 1627
Superatu difficilis 1239 facilis 250.508
Superba verba 975.1707
Superbâ mente præditus 176.
Superbè 12. 49.836.1493. 1707.1747.1765 contemno 1707 despicando 1178. effero 1707 gero me 49 incedo 236. 1493 infers te 285. 662. loquens 1742
Superbi mores 1707
Superbia 12.18.49.157. 301. 850.1038. 1127.1173.1178 1686.1707.1761. 1774 equina 1685 juvenilis 1095 tumida 1797
Superbiâ inflatus inani & tumidâ 1797
Superbiæ plenus 837
in Superbiam ago 1649
Superbibo 131
Superbibo 4. 131. 157, 2.296 301, 3. 1016, 1109. 1173. 1648. 1707. 1750. 1763. 1765.1774. 1775
Superbior 1707
Superbire 285.662. facio 1775
Superbo animo præditus 1756
Superbos viros faciens 156.
Superbum reddo aliquantum 1797.
Superbus 6.11.49.106. 157, 2. 223.270.301, 3. 329, 746. 773.836.975. 1063. 1107. 1110.1127. 1149. 1188. 1227.1228, 2 1493. 1707. 1712.1747.1765.1797 contemptus 1707 fio 301 valdè 1127.
Supercido 1315
Supercilia adduco 1227 attollens ibid. 2. blanda habens 270 candida habens 1227 cocuntia habens 1228 2 contrahere 37 contraho 1184.1228. hirsuta habens 1227 imitans ibid. nigra habens ibid. nigricantia habens ibidem ibidem pulchra habens ibid. Quem supercilia obumbrant 1484. ¶ Creba habere, id est, clivosum esse 1227 multa habens id est, tumulos multos ibid.
Supercilii prominentia 1489
Superciliis contractis 1184 nuto 1227 paulùm remissis, frontisque severitate laxatâ 564. In superciliis montium situs 1227.
Supercilio elato præditus 1227 fastuoso & superbo qui est 270 grandi tumeo 1227
Superciliorum glabrities. Ind æx. interstitium 1182
Superciliosus 1227. ¶ Superbus 270 1228. 1712.
Supercilium 1227. 1489 contractum & mœstum 1097 grande ostendo 1227 nubibus tetricis obductum habens 1098 tetricum 1184 tollo seu allevo 1227, 3. 1228. ¶ Factus 1227. ¶ Clivus ibid.
Supercomporto 834
Supercurro 1665
Superdecutio 1452
Superduco uxorem 299
Superedo 1700
Superemineo 555.1596
Superesse ¶ Reliquum esse 305. 306.
Superessentialis panis 572
Superest 571 spes 952
Superextendo 91
Superferveo 1749
Superficialiter 145
Superficiarium fulcum produco 1694.
Superficiarius 489
in Superficie 462. 489, 2. Ind. ær. putridus 1459 sum 489. Per superficiem tantum terræ radices sparsas habens 1432.
Superficies 489. 1258. 1706
Superfloreo 159
Superflorescebat lanugo mollis ibid.
Superflorescentia 160
Superflua & inutilia loquor 938.
non Superfluè 504
Superfluitas 1364,2.
Superfluitatis immunis natura Ind. æx.
Superfluum 1331
Superfluus 1364 apparatus 843 non 504
Superfodio 1470
Superfœtamentum 902
Superfœtatio 902
Superfœto 902,3.
Superfringitur fluctus 311
Superfulgeo 926
Superfundere 857
Superfundo 74.1807,2
Supergermino 268
Supergermino 268
Super grediens 235
Supergredior 82. 231. 233 844.1237. 1314
Superhumerale 1849 1850
Superhumeralis 1849 1850
Superjectâ manu 555
Superjicio 1434
Superjicior 245
Superillino 111
Superimpleo 1331
Superimpono 509. 1623. 1627.1629
Superimponor 1623
Superimpositam capiti habens galeam 761
Super impositus sum 761
Superincido 1315.1316
Superincumbo 819
Superinduco 33. 34
Superinductio 33
Superinductus 1129
Superindumentum 430
Superinduo 242. 429. 547 561
Superinducor 430.561
Superinfero 1728
Superinfodio 1470
Superinfundo 1806
Superjectâ veste 242
Superinjicio 247.1246
Superintro 521.1761
Superintroduco 33
Superintroducor 521
Superinveho 34
Superinverto 1546
Superinungo 111
Superior ¶ Altior 169,2. 176 1694 pars domus 1851 ¶ Potentior, potior, præstantior, victor 373. 555. 861.862.864,2.1694,3 fuit 2102 sum 306.552.555,2. 556. 571. 861. 865. 1386 1694, 2. sum te in hoc 556 sum viribus 713 vitio virtus 373.
Superiora omnia habere 556 tempora 169
Superiore anno 1295. E superiore loco 170, 2.1038. In superiore parte 1694 3.
Superiorem esse 556.1016. esse honoribus & muneribus 556
Superiores partes ¶ Superna 169. 1694. partes domus 169. ¶ Melior conditio 556
Superiori in parte habitans 1143 tempore 1386, 2
Superioribus in locis qui sunt 169 temporibus ibid. temporibus qui fuerunt 1386.
Superioris ætatis homines 1386 anni qui est 1295 anni frumentum ib. temporis amici 1386
Superiorum omnium maximè memorabile 306
Superi s ¶ Altius 169, 2 bellum 1386 tempus ibid.
Superlativus 1627
Superlatus 250
Superligo 385
Superliminare 659
Superlino 111
Supermorior 641
Superna 1694 petens 1733 1755. Ad superna vadens 1755

Supernascor 305
Supernato 699.830.1099,3
Supernavigo 1334.1335
Supernè 170.489.1694.3, habitans 1139
Supernus 1125
Supero ¶ Superscando 844 summitatem 105. ¶ Antecello,exupero,præsto, vinco 82. 106. 234.235,247. 248. 250. 468. 508. 555. 3.571.696.720. 861. 864. 978.1103, 2. 1237,1239. 1290. 1589. 1591. 1650. 1651.1663.1730.dignitate 831 longè 571.1103. navali prælio 1013 navibus 864. vi 264.viribus 1032. 1591. ¶ Superstes sum 1277.
Super occido 428
Superor 82.471.555.611,2 952.978.1102.1698. à te consilio 952. classe 864. virtute 555
Superostendo 1706
Super particularis numerus 1021. 1022
Superpendeo 867
Superpingo 335
Superpluo 1700
Superpono 1627
Superprosterno 1452
Superscando 844
Superscribo 337
Superscdebo dicere 87
Superscdeo 549.550
Superscro 1780
Superscilio 125,2.126.645 653.
Supersterno 1539, 2.
Supersterno 1539, 2.
Superstes 571.955, 2 sum 266, 2. 571, 577. 955. 1277.
Superstitem esse pugnæ 955
Superstitio 647. muliebria 346.
Superstitiosè metu deorum teneor 349
Superstitiosus 349. 647, 2 metus demonum deorumve 349
Superstо 570,699
Superstructio 371
Superstruo 371,2.886
Superstruor 371
Supersubstantialis panis 572
Supersum 305.571.952.955 2
Supertego 1517
Supervacanea dicere 941 dictio 938
Supervacaneè 477.1294
Supervacaneo sermone utens 494
Supervacaneum esse 477 nihil habens 1294
Supervacaneus 504.1293 non 504
Supervacuarum rerum expositio 943
Superveho 834
Supervehor 844
Superveniens 1277 panis 572
Subitò 522
Supervenientes 575
Supervenio 305.2,522.571. 564.699 ad auxilium ferendum 274. cum impetu 1452
Supervivo 266, 2.577
Supervolo 687.1298
Supinæ manus 1696
Supinatio ibid. 2
Supinè 657
Supini & defides ne sitis 1313
Supinitas 1696
Supino 1696.1697
Supinor 1696,3. 1697
Supinus 1696 relabor ibid. sum 1313. 1696, 2 supra modum 1697. ¶ Ignavus, negligens 266. 657 sum 1696.
Suppacta sæpiùs calceamenta 1302.
Supparum 895
Suppeditando absumo 45
Suppeditans vitam & victum 189
Suppeditare 511 exercitui res ad victum necessarias 44 pecunias in bellum 460 victum 132.
Suppeditari 44
Suppeditatio 44, 2.45.1267.
Suppeditationis corollarium 45
Suppeditaris subministratisq; rebus instrui 45
Suppeditator 44.1267
Suppeditatrix oratio aliorum omnium 44
Suppeditatu facilis 1267
cui Suppeditatur 44 cui non suppeditatur 45. Vt suppeditavit facultas 21
Suppedito 44.45, 3.189. 2. 1266.1267, 1272. 1389 impensas 115 insuper 45.
Suppeditor 1257.1272 prout Suppetebat cuiq; 1271
Suppetens abundè ibid.
Suppetere omnia abundè 1330.
Suppetiæ 274
Suppetias 144. 273. fero 274.489.713 ire 522 mitto 273
Suppetit 1348 mihi 1271 mihi abundè 1272. Cui non suppetit 45
Suppeto 199
Suppetunt mihi opes & copiæ 571. Cui suppetunt omnia 44
Supplantatio 14.1392.1472
Supplanto 14. 1392.1472. 1562
Supplantor 1562
Supplementum 1329.1330,2 pæbuimus classi 1328
Suppleo 1328.1330, 4 indigentiam 1328 unà 1330
Suppletio 1330
Supplex 386. 675, 1. 676. 677.678. 699. 971. 1655 accedo 677 amplector genua 331 fio 1316.1317 inclinatus 896 libellus 676 non ibidem. obtestatio 1369 oro 676, 2. 970.971,2
cui Supplicamus 1655
Supplicatio 242.629. 676, 4. 677.893. 971, 2.1655.
Supplicationes 164. 676 quibus ad deorum templa & aras itatur 1131
Supplicationum præsides deæ 971.
cui Supplicatum non est, vel non supplicator 676. Cui supplicatur 181
Supplicem accedere 523
Supplices implorant opem à mulieribus 676. preces 164. 971, 2. 1655 preces fundere pro Paulo 676
Supplicia ¶ Supplicationes 676
Supplicibus convenient ibid. 2 manibus orabant ibid.
Supplicii instrumentum 823 locus 823.
Supplicio affacio 402 crudeli puniens 1357
Suppliciter 164 deprecor 1368.oro ibid.
Supplicium 139. 401.402. 522.584.687.1019. 1189. 1641
Supplico 164, 2. 242.540 666, 4. 970. 971,2. Inde vicissim 971 ultra 242.
Supplicum præses Jupiter 675.676.
Supponentes illi cervicalia 293.
Supponere testamentum 505 quod supponitur 1627
Suppono ¶ Subjicio 250. 555.707. 2. 1281. 1627. ¶ Subjicio notum 250. ¶ Thesin facio & Hypothesin,pono velut principium 1619. 1627.
Supponor 250. 707. 1620 1627
Suppositio 1627,2.testamenti 505
Suppositis columnis 707
Suppositiè 250
Suppositius 250, 2. 1627 non 1627
Suppositus ibid.
Suppressio mensium 550 nocturna id est,incubus 1345 2. 1346 urinæ 1221, 2.
Supprime verba 1461
Supprimere crimina 802 veritatem ibid.
Supprimo ¶ Cessare facio, cohibeo 1307. 1448,1524. ¶ Cœlo,occulto 802. 2. 1466.1707.
Supprimor 1448, 2.
Suppullulo 268. 1779.
Suppurandi vim habens 1400.
Suppurans 1354
Suppuratio 696. 1399. 1400 4. 1425.
Suppurationem adjuvans 1354
Suppuratu difficilis 1400, 2
Suppuratus 1400, 3
Suppuro 696.1399. 1400,3
Suppurpuraseo 1755, 2.
Supputatio 188.945
Supputatione subdola fallo 948
Supputationes temporum 742
Supputator 945.1841
Supputo 249.945.1840
Supra 170,2.488.489.1242. 1693 alios 127.1211 aliquem discumbo 761 aliquid attollo 555 caput 1694 caput stetit 1693 dignitatem 1694 fidem 250 flores volant 488 hominem 1288 modum 5.39.127, 2 250, 2. 490 1041. 1211. 1242. 1294. 1337. 1385. 1386 opinionem nostram 413 sapientiam 1385 seipsum quod est 1173 sexaginta annos natus 1694 tectum qui est 514. E loco qui supra exercitum 170 Septem supra nonaginta annos vixit 1388
Supra 169.1694.2.quàm 170 quàm dici potest 1288. 1694. Vt nihil supra 104. 527
Supramundanus 854
Suprema chorda 1694
Supremo in loco 170
Supremus 170. 851,1694, 3 omnium ! 1694
Sura 814.815.905. 1079
Suras non habens 815 pingues habens ibid.
Surculaceus 1124
Surculi 1124 1428
Surculis ex arbore demptis sero 1069.
Surculos amputo 811 novellos sero clanculum 1069
Surculosus 811. 1124
Surculum emitto 1777
Surculus 753. 811, 3. 1199. 1202,1623. 1776 qui ex arbore demptus seritur 1066
Surdaster 287.909,3
Surdeo 909
Surditas ibid. 2.
Surdum reddo ibid. 3
Surdus ibid. 1684 sponte 909 sum ibid.
Surge 149 antequam sis cibrius 695
Surgebat ut deambularet ibid.
Surgendo ibid.
Surgentes de lecto ibid
Surgere cogo ibid. facio 694 jubeo 695
Surgo 673.694.695. 1207,2. ante alium 695.696 ex adverso 573 de nocte 437 postea 695
Surrectio 694 è somno 806
Surrepo 1424
Surreptio clandestina 1112
Surripiendo clanculum & furtim 1112
Surripio 79. 193. 802. 923. 1112
Sursum 463 attollo 547 curro 632 deorsum 167 ac deorsum 756 deorsum curritare 417 deorsum facere,id est,miscere, turbare 169 deorsumque impetu furibundo feror 1015 deorsum vagor 169 erumpo 427 extendo 1587 extendor 1588 fero 1716 feror 796, 2. 1726 qui fertur 1733.1734, flo 1775 jacio 1434 impello 1848 impono 1726 intueri 269 mitto 1278 missio ibid. pono 1620 ponor 1621 prædeo 427 rapio 192 raptus ibidem. repo 519,2 retraho 1557 spectantes 1097 sumor 917 tendens 166.1588 tollo 241 tollor 242 traho 276. 520. 1501.1524. 1557 trahor 476.1501 vergens 1421 vergere ibid. versus in declive 747 versus gradior 1252 volo 687, 2
Sus 1558,2.1559 1816
Susceptibilis 379
Susceptio 380,381,2
Susceptor 379. 381. Dei, seu rerum divinarum 381,382 magistratuum. Ind. ap.
Susceptus est ¶ Generatus est 1353
Suscipere aliquem in dorsum 379 bellum 76. 80. 1195 expeditionem 1541 inimicitias 882 labores 76 liberos 75 opus aliquod 916 periculum 80.790, 2. 917. prælia adversus Messenios 242

Sus-

Suscipientes omnes partes Reip. 429
Suscipio ¶ aggredior, subeo 76,2. 80. 381.429,2. 548. 707.913.916.917.918.920. 1034.1522. expeditionem 470.1541.1542.expeditionem unà 1542. impositum 1621. in humeros 922. insuper 76.1621 juvenili robore animi 1095. labores pro te 1285. labores vicissim 429. opus faciendum 924 simul 177. tuendum 549 unà 918. ¶ Excipio,recipio 378. 379. 381. 831 festivè 373. hospitio 40. 1118 libens & comiter 208 libentissimè ibid.
Suscipior ¶ Incipior 701. ¶ Hospitium 1119.
Suscitabulum 68. 224. ¶ Incitamentum 68. 1196. 1440.
Suscitatio 792.1435
Suscitatum bellum 697
Suscito 792. 1434. 1435. ignem sopitum 1405. farculo 1468. ¶ Metaph. 179.1434. 1435 bella aut alia mala sopita 1405. 1406
Suscitor 1434
Suspecte 1178.1748 non 1110
Suspecto ¶ Suspectum habeo 1178.1188.
Suspectum esse 413 habeo 270.1110. 1149. 1178,2. 1188.1262 habeo vicissim 1178 habere aliquem 973
Suspectus 656. 1178, 4 erat criminis 1832 non 1110 1149 servus 1262 sum 1178.
Suspendatur cogitatio 866
Suspendens spe 867
Suspendere ex aure 867
¶ Suspensum dicare 1621
Suspendi 91
Suspendium 28.91.194
Suspendo 57.90.91.178 194,4. 866,3. 867,3. 1301. ad 178, 2 desuper 194 è cingulo ibid. ex 178.867,2 in 867 juxtà ibid. me laqueo 194 super 867, 2. ¶ Naso 1075,2.1433.
Suspendor 57.194,3. 866, 2. 867
Suspendunt nos ex tot judicibus 194
Suspensam illis esse vitam è tenui filo 194
Suspensio 90.91.194,2. 866
Suspenso animo esse 57 corpore incedo 1038.
Suspensos tenens homines expectatione ibid.
Suspensum quod est 194 quicquid gestatur ibid. tenens animum 866 teneo 1575. 1590 Actio cujus suspensum est judicium 1038
Suspensus 178. 866. agitor 91 de 867, 2 è curru 194 sum 57, 2.91.866.867, 3.868. sum de 867, 2 super ibid. ¶ Erectus animo 1038. & animi dubius 58 sum deliberatione 194 sum spe 90
non Suspicando 1110
ad Suspicandum propensa natura 1178
Suspicans mala 1646 non 1110. Non suspicantes quenquam supervenire 479
Suspicari mala 1646
Suspicaturos esse 1178
Suspicax 1178.1188
Suspiciendus 1277
Suscipio ¶ Aspicio sursum 269.624.896. ¶ Admiror, magnifacio 6.269.622.
Suspicio, onis 923. 1110. 1178, 2. 1188. de quo est mala 1178 est de me vicissim ibid.
Suspicione opprimor 414 vacans 1178. Sine suspicione ibid.
Suspicionem afferre 399. In suspicionem venio 598. 1178
Suspiciosè 1178
Suspiciosus ibid. 3
Suspicor 270. 450. 479. 923. 1110. 1149, 3. 1178. 1180.1645. 1646, 2 vicissim 1178
Suspiria duco 1526
Suspiriosus 206
Suspirium 206.1525,1526 cum imploratione divini auxilii 1369.
Suspiro 1072.1525,4.1526,2. ob 1526, 3 summisse 1072. vehementer 1526, 2
Sustentaculum 509,2. 1231. 1532.1794.
ad Sustentandam vitam nihil non machinans 1052
Sustentans vitam 1659 urbem 1362
Sustentario ¶ Innixus 1532 quâ impetus alicujus sustinetur 1034
Sustento ¶ Fulcio 1531, 2
Sustinens audacter & fortiter irruentem hostem 1034
Sustinere cœlum & terram 547 culpam belli 88 impetum 379 impetum hostium 548 impressionem hostium 551 irruentem 1032, 2 laborem 548 pœnam 555 & sufferre qui potest 1034
Sustineri qui nequit. Ind. av. cujus impetus nequit 708
Sustineo ¶ Fulcio, suffulcio 259.509.544.545.547.1516 ¶ Non cedo irruenti, 379. 381.707.1034. ¶ Perfero, subeo, suffero, tolero, 547.548.707. 1034. 1230. 1231.1516.1576, 2. 1577. 1643, 2. 1726. 1733. culpam 555 cum alio 1728. simul 833. ¶ Faveo & tueor 547. ¶ Audeo 379.1575.1576 ¶ Possum 381 non 865
Sustineor ab aliquo 1230 1231
Sustinuit ¶ Ausus est 675. Qui sustinuit ¶ Qui ausus est 1576.
Sustollo 31. 80.2. 547.548 681.1501. 1620. 1726. in tergum 545
Sustollor 31. 1726.
Sustuleris ubi te mente & cogitatione supra humana 897
Sustulerunt manus 547
Sustulisse animum 1127
Susurrans fama 646 omnia 647
Susurratio 1842
Susurrator 1840.1842
Susurro (v) 650. 651, 2 1671. 1842.1842,2 leniter 1842 unà ibid.
Susurro (n) 1073, 2. 1840.
Susurrum edo 1398
Susurrus 646. 650. 1671 1842,2
Sutile opus 1810
Sutilis 1417. 1810. non 1417
Sutor 1417, 3. 1418. 1489. malorum 1417
Sutoria ars 1506
Sutoriam artem exerceo vel factito 1489. 1606.
Sutrina 1489
Sutrix 609
Sutura 1417, 2 in capite 203
Suturâ carens 1417
Suturam elegantem habens ibid.
Suturarum commissuræ 280
Sutus 1417,2.1810 filo 1418 multipliciter ibid. 2. non 1417
Suum cuique tribuere 599
Suum grex 281.1724, 2 immolatio 1559. interfector 1723 interfectrix ibid. pastor 1724,3 pastura ibid. volutabra 1558
Suus 432,3. 433, 4. 668. 1208.

S r

SYbaritarum mensæ 1553
Sybillini libri 332
Sycamini speciem gerens 1553
Sycaminum ibid.
Sycomori fructus 1067
Sycomorus ibid.
Sycophanta 1553.1704.1709 1713.Ind. ar.
Sycophantæ 924. Ind. 7p.
Sycophantam ago 1709. Ad sycophantam pertinens ibid.
Sycophantarum more ibid.
Sycophantia ibid.
Sycophantiosa accusatio ib. accusatrix ibid.
Sycophantiosè deferor ibid. non delatus ibid. insectari ibid.
Sycophantor ibid.
Syllaba 922 unà constans ibid.
Syllabas connecto ibid. quatuor habens ibid.
Syllabis duabus constans ib. tribus constans ibid.
Syllogismo non utendo 948
Syllogismorum more ibid.
Syllogismum syllogismo oppono ibid.
Syllogismus 948. 1801. cornutus 773
Syllogisticus 948
Sylva 425,4.1692. Hercynia 425
Sylvæ custos 1224 densitas 1580
Sylvarum insano amore captus 993
Sylvaticus 1692,2
Sylvescens ibid.
Sylvesco 977. 993, 2. 1804 sarmentis 803
Sylvestre apium 1454 reddo 25
Sylvestria mala 1045
Sylvestris 977. 1692. apis 1028 caper 73. Musa 977
Sylvis carens 1692 comans 835. In sylvis cubile habens 822 degens 1692 paseens 1724
Sylvosi loci 1692
Sylvosus 425, 2. 1692, 2 locus 359 non 1692
Symbola 495 parva ibid. Sine symbolâ cœnare 250
Symbolam confero 495 confero vicissim ibid. Qui symbolas non confert 250
Symbolicè innuens & figuratis 1679
ex Symbolis quod fit convivium 38
Symbolum 249. Apostolicum ibid.
Symmetriæ carentia 1041
Synagoga 38
Synagogâ motus ibid.
Synagogæ princeps ibid.
Synalœphe 111
Syncope ¶ Figula grammat. 844
Syncope corripior ibid.
Syncopen inducens ibid.
Syndicus 404
Synecdoche 381
Synedrium 443
Syngrapha 333.339
Syngraphâ cavere 339. Contra syngraphæ conventa facio ibid.
Synonymia 1167
Syre loquor aut ago 1555
Syrma 1556
Syrtes 1557

T

T A

TAbanus 1147
Tabe consumo 1744 consumor 1743 laborans ibid. laboro ibid.
Tabefaciens 1616 membra 1617
Tabefacio 566. 814. 1002. 1616.1617,2.
Tabefactio 1002, 2.1616.2
Tabefactum os 1562
Tabefactus 1616 est præcuris 1472
Tabefieri fame 1471
Tabefio 814.1002. 2.1471
Tabella 333,2. 1310,5. 1444. 1569 lata 1324 parva 1401 picturæ 369. scriptoria 1309.1401.
Tabellæ 264 judicum 369 ¶ Indices librorum 1309
Tabellarii 1737
Tabellarius 833.1522. 1734 1735.
Tabellas ferens 1734
Tabellio 1522.1735
Tabellula 369.1569
Tabellulæ 369
Tabem inducens membris 1029.minatia vulnera 1562
Taberna diversoria 383 vinaria 1410
Tabernacula conficio 1354
Tabernaculo carens 1481 in eodem colloco ibid. in eodem habitans ibid.1482. in eodem habito 1481.1482,2
Tabernaculorum collocatio 1481 compactio 1302 fabricatio 1354 fabricator ib.
Tabernaculi 806.1138.1481, 4,1484 habeo juxta 1402 habito 1481, 2 integens ibid.

ibid. parvum ibid. pono 1302. 1481, 3 præbeo ibid. rotundum habens ibidem. semotum habens ab aliis ibid.
Tabernæ ollarum 1831
Tabes 108.1002,2. 1337 1616.1743,2.1744,2 plantarum 223
Tabesco 1002. 1057, 1422, 1541.1744
Tabidus 1471.1744
Tabifica natura 1744
Tablinum 1396. 1629, 1770
Tabula 678.1309.1318 1444 calculatoria 2 lata 1324. 1454 cui maleficos alligabant 1444 picta 333. scriptoria 1309.
Tabulæ erectæ Servatorem affixerunt 678 similis 1444
Tabulæ actorum 336 decalogi 1325 decem 369 lapideæ 1401 in quibus leges aut alia inscribebantur 1444 ex naufragio 46 novæ 842 publicæ 333
Tabularium 199.1629
Tabularius 341
Tabularum coagmentatores 1302 custodes 1770 decem lex 369 duodecim leges ibid. in modum 1310
Tabulas vendens 1411. In tabulas refero 335
Tabulata conficientes 1302 decem habens 1517 duo habens ibid. Spatium quod est inter tabulata navis 1454
Tabulatio 1310
Tabulatum 678. 756. 1310 1760 navis superius 1539.
Tabulatus 1444. 1713 benè 1444
Tabulis bonis instructus 1454 stratus 1444 tego ibid.
Tabulo ibid.
Tace 612.1537.1719
Tacendi impotens 1461 impotentia ibid.
Tacendus sermo 736
Tacens 944 non 1461
Taceo 229. 612. 863. 880 881.1460.1461.1466,2
Taceor 1461
Tacere facio 1461. 1536 jubeor 1461
Tacitè 216.273.1461,3. 1466 1787 hortor 767
Taciti ibant 1987
Tacitos quietosque epulari ibid.
Taciturnitas 1073. 1427 1461.1466.1783
Taciturnus 229. 1073. 1461 1466.
Tacitus 273.611. 1427.1461. 2. 1843. Ind. ex. repens 519
Tactu facilis 639
Tactu decenti 177 exploro vel tento 1008.1015. Citra tactum 1838. Sub tactum cadens 176.1838
Tactus 1838 fulmine 251 non 1838
Tactus,us 176,3. 639.1838, 2
Tæda 352
Tæda abundans ibid.
Tædaceus ibid.2
Tædæ inutilis. Ind. ap. similia 352,2
Tædam fero 1734 gestans ibid. non habens 353. tenens 556. In tædam converto & convertor 352 mutatio ibid.
Tædas conficiens 500 conficio ibid.
Tædio affectus 1284 afficio 813 afficior 51.595.813
Tædiositas 1757
Tædiosus ibid.
Tædium 595. 1803. capio 1229. militandi 1441
Tænia 1587
Tæniâ duplice vinctum 1060 redimo & corono 1587
Talare 1257
Talares lænæ. Ind. xy.
Talem exhibui me erga vos 1731
Talenta centum 1575 decem, duo ponderans, multa habens, quinquaginta, quinque æquans, tria ib.
Talentorum centum ibid. quinquaginta ibid.
Talentum ibid. æquans ibid.
Taleola 753
Tales sunt ut non mutentur 1146
Tali lusorii 210
Tali modo 1147
Talis 1147,3.1656. Non talis ut efficiat 1146
Talis carens 211 ludo 210. 211
Taliter 1147
Talos implicitos habens 211
Talpa 1501
Talus 210
Tam 1212
Tamdiu, quamdiu 1855
Tamen 118.480. 1046. 1161 1219. Et tamen 119. Nec tamen 1046. Non tamen 1216,2. Sed tamen 119, 2
Tametsi 607.719,3.1161.1288
Tandem 180.574.1043.1219. 1289.1597,2.1598,3.1610. 1829, 2 aliquando 1232. Cur tandem 387. Quale tandem? 387. Qui tandem? ibid. Quid tandem vides? ibid. Quo tandem modo? ibid. Sero tandem 1232. Vtrum tandem 119. 180.
Tandiu & quandiu 489
Tangendi facultate præditus 176. A tangendo abhorrens. Ind. ad.
non Tangendus 177. 1838.
Tangere 223. manu 177. quem licet 1838.
Tangi qui potest 176 qui facilè potest 177 qui nequit 1838. Ind. ap. pudore 65.
Tango 176. 177,3. 639,4. 677.1006,1008, 2. 1828,2 1836. 1838, 2 animum alicujus meis dictis 177. intus vel intrò 1008. leviter 177. 1836. non 1838 obiter & in transcursu 177 perperam ibid. Tactu exploro, palpo 1008. Taxo 639.
Tangor 639
Tanquam 213. 1146,2. 1210 1413. 1854,3. Si dicamus 1854 unum & idem censeo 221
Tanta 1212 vulnera facere ret 601
Tantæ ætatis 601 magnitudinis 1212
Tantidem æstimandum 1640
ne Tantillum quidem 238. 967
Tantillus 1679
Tantisper dum 1042,2. 1855, 2
altero Tanto mulctari 336
Tantò 1212. 2. 1242 plures 1212
Tantulum absuit quin 1242 Ne tantulum quidem conantur 197
Tantum 1212,2 abest 1146. 1212. 1414 abest ut 954 1481
Tantùm Tanto 1212. Solùm 1066, 2 non ibidem 1211. Non tantum non 1216.
Tantummodo 1066,2.1146
Tantundem 1275 abesse 690
Tantuplus 1212
Tantus 601,2.1212,3
Tapes 1578, 3 villosus utraque parte vel utrinque 753.1578, 2 non villosus 1578
Tapetes purpurei 1754 spissi ex lanâ crasâ compacti 1309
Tarda concoctio 1288 mente præditus 1108
Tardare Cunctari 475
Tardè 283, 1116. 1572, 2 coquo 1288 florens 159 incedens 1447 navigo 1335 pariens 1631 pertransiens 1268 progredior ibid. fero 1506 qui feritur ibid.
Tardi ingenii 746
Tardigradus 1371.1472
Tardiloquus 328
Tardipes 1371
Tardis cruribus incedens 1472
Tardissimè 283. 1232. 1572
Tardissimus 598.1055
Tarditas 137.283.765 1116,2.1117,2.1232.1572 Indocilitas 999 ingenii 1108
Tardiùs 283. 1572. 1697. accedere qui solet 1698. venio 1697.1698.
Tardo Retundo impetum 157. Cunctor, moror, tardus sum 283. 391. 527 1232.1541. 1698,3. 1829 2
Tardo ingenio præditus 1108
Tardus 283.765.1081. 1116. 1482.1572.1829. ad parendum 1262 in incessu 344 sum 1117.1232. Hebes, indocilis, stupidus 256.283 692.999.1255
Tartareo frigore tremo 1580
Tartareus. Ind. ab.
Tartarum incolens 1580. In tartarum dejicio ibid. Sub tartarum detrusus ibid.
Tartarus 64. 65. 1580. Ind. xa.
Tauri caput habens 748 faciem habens. Ind. pa. formam habens 1068. interfector 885 in modum 1584 in modum efferari 1585 pedes habens 1373
Taurina cornua habens. Ind. va. pellis 1584
Taurinas iras concipio 1585
Taurinus 1848,3
Taurio 1585
Tauro carens ibid. similis 1708. A tauro adhuc intacta juvenca 1585
Taurorum infector 1723 vorator 1702
Tauros occido 885
Taurum facio 1585,2 fio ibid. parvus 1584
Taxare aliquid in aliquo 1640 obiter 55 quum Taxassent ingenti pretio 1581
Taxatio ibid.
quod Taxatur in aliquo 1640
Taxilli 210.211
Taxillis ludens 252 ludere ibid. ludo 210.211
Taxillorum lusus 210
Taxillus ibid.
Taxo Incesso, noto, reprehendo 55. 176. 177. 639. 1417.1532.1640
Taxus 655, 1492

T E

TE 1552 ipsum 221. Techna 505. 1238. 1614
Technarum excogitator 1418
Technas adhibens suo sermoni 944 varias callens 1052
Tecta 1516. 1594 decem habens 1517 multa habens 1516 navis 1760 quatuor habens 514 tria habens 1517
Tectæ æstis benè 514
Tectam habentes animum toto corpore 736
Tectè 1707
Tecti prominentia 1517
Tectis conficiendis idonea materies 514 multis clausus 1517
Tecto carens 514 destitutus 1517 duplici instructus 514 instructus naturâ suâ 1517. Sub tecto qui est 514. 1517 sub eodem qui est 514 sub eodem habitantes 1517
Tector 839
Tectorio opere inductus ibid.
Tectorium opus ibid. 2 parietum 111
Tectum 370. 416. 514,4. 1516,5.1517. calidum. Ind. al. duplex 1517. duplex habens ibid. ferens 1737. habens ex se ipso 514. habens ex lapidibus ibid. impono ibid. tertium 1517. Supra tectum qui est 514. 1517
Tectum pectus 1181
Tectura 514
Tectus 514,2. 735.1477,2 1516,4. 1517 altè 514,2. benè 1477. circumquaque 514 non 1477, 3. 1517,3 supernè 1477. Homo 1080
Tegendi vim habens 1477
Tegens à vento & defendens ibid. undique hominem clypeus 289
Tegere quo aliquid possumus 1516
Teges 1756. 1842. In tegete insuo 1418

Tegetes conficiens 1351. consuo 1418
Tegeti incubo 822
Tegeticula 1756.1842
Tegetis in modum 1756 1842
qui Tegit 1477
Tegmen 248. 716. 735, 2. 736.1477, 3. 1516.1517,2 capitis 561. 1712. capitis muliebre 735. parvum 735
Tegmine gaudens 1477
Tego 293. 514, 2. 735. 736. 880. 881, 2. 1080. 1400. 1401.1477,2.1516,3.1517 subtus 1517 velut umbraculo 978 Tueor, protego 1516
Tegor 514. 735. 880. 1400. 1477,2.1516
Tegula 769,2
Tegulæ 735
Tegulas vendo 1410
Tegulis tego 770
Tegumentum 1477, 3. 1484 1516. 1517. bonum habens 1477
Telæ 694. 1305.1698
Tela extraho 477
Telæ densatio 1498
Telas texo 502
Telephium, herba 1773
Teli jactus 105 Extra teli jactum 484. Intra teli jactum ibid.
Telifer 1737
Tellina, pisces 1596
Tellus 295 alma 577
Telo percussus 481 peto 106
Telum 89.261, 2. 562 emitto 106 missile 105,2
Temeraria periclitatio 791
Temerariè 622. 856 periclitando 791
Temerario animo 714 ore prædituS 1536
Temerarium consilium 278 facinus 502 reddens 714
Temerarius 247. 362. 447. 503.621.714,3. 791. 929. 1173. 1295. 1317. 1558. 1643. 1644. 1762. 1802 in loquendo 1073
non Temeratus 505
Temerè Audacter, temerariè 247.1802. pericliter 791 Inconsulto, inconsideratè 447. 781,2. 947. 1317. 1475.1805 ago 1569,2. factum 448 dictu seu factum 946 & nullo proposito fine 1014 lata lex 1569 Abs re, frustra, sine causâ 222. 499. 569. 1099. non 126. Fortuito 221 & fortuito casu 447
Temeritas 78. 212. 278.447. 448, 3. 505. 621. 622. 714.946.947. 1295. 1317. 1656. 1758. fortunæ 221
Temeritate juvenili audeo vel ago 1095
Temo 287.425.587.1439.1532 in navi 1369 summus 1439
Temones duos, tres, quatuor habens 1439
Temonis clavus 562 extremum 1439
Temperamentum 770. 771. proprium 873
Temperans 1764 admodum 1765
Temperant à cujusvis animalis cæde 15
Temperanter 1764 acta 1765 geri 1764 gero me ibid.
Temperantia 864. 1764. Ad temperantiam naturâ comparatus 1765
Temperare mihi ab his 862 sibi 550
Temperata malè regio 1779
Temperatio 770.771
Temperatum benè vinum 588 modicè 1040
Temperatura 770
Temperatus Concretus, mixtus 770. 873 benè 771 772 cum 771 malè 772 pariter seu æqualiter ibid. per se 771. 772 recens 772. Moderatus 771 Continens, modestus 1029
Temperies aëris 60. bona 772 cœli 604. serenitatis 701
Tempero 770. 2. 771. 772. 1437.1577 à id est, abstineo 1721
Tempestas 894. 1458. 1798. quæ est ante statutum diem 1799 quæ fit circa solènem statutumque diem ibid. oritur 1798 prodigiosa 1458
Tempestate conturbo 67 jacto 1798,2 jactor unà 1799 non jactatus ibid. 2 vexor 1798, 2
Tempestivam mortem obiit 1852
Tempestivè 676. 720. 721, 2. 1389. 1390, 2. 1852, 2 admodum 1390 ducere uxorem 1852. facere aliquid ibid. profert omnia ibid.
Tempestivior 1390
Tempestivitas 720. 721 1352
Tempestivius 1390
Tempestivus 95. 721,3. 1390, 2. 1852, 5
Tempestuosus ventus 1685
Templi procurator 1352 vestibulum 1084.1602
in Templo qui versatur 1360
Templum 46.151,2.294. 672 1084, 2. 1455. ædifico 1352 concordiæ Ind. op.
Tempora 720 superiora 169, 2. Media, apud gramm. 103.5 Capitis partes 763 cana habens 876
Temporales musculi 876
Temporariè 721
Temporarius 721, 2.604. 905 1829, 3
Tempore æquali vivo 1829, 2 alieno 720 belli 1242 brevi durans 1829, 2. constituto 676 eodem 133 eodem sum 1829 exiguo omnino circumscriptus ibid. futuro 574 hoc 1114, 2 impar qui non est 1829 interjecto ib. longo 607, 675. 1829 longo durans ib. 2 omni 1214 orationis 720 par 1829, 3 præterito 1385 primo juventutis 604 suo 676. Ab eo tempore 1215 hoc tempore 195. Ex tempore 221. 344. 571. 720. 1569 1676, 2. 1825, 2 agens 1569 dicendi facultas ibid. dicere 703. 1664. facio 1569, 3. factum opus ibid. 2 factus ibid. 2. Ex eo tempore 531. 1215. In tempore &, opportunè collocatum beneficium 720. Primo quoque tempore 222, 481. Quo tempore 483. sine tempore 1829.
Tempori Maturè 1390
Tempori inserviens 1158 inservire 663 serviens 419. servire 40
Temporibus retro actis 465
Temporis amans 1829 brevis qui est 1852 diuturnitas 1829 expers ibid. extractio 1669 gyrus 168 longitudo 1043 momento 763 pro tempore positio 1829 progressu 234. 574 1829 progressu longo 523 puncto 763 punctum seu articulus, quo res aliqua agi debet 95
Temporum dator 401 defectio 341 duorum sum 1829 inclinatio 720 suppurationes 742 trium qui est 1829
Tempus 604.720.1829. 1851 1852 anni 1851 constitutum ibid. consumo 1669. duplex habens 1829 elapsum 523 extraho 478. floridum 160 impendo 1669 omne exuperans 1829 in omne 392 opportunum 720 posterum 215 præsens 698 præterit 140 præteritum (apud grammat.) 761 procedens 705 subducere & latenter sufferari 1231 superius 1386 terere 879 terere elegantiâ verborum 123 tero 475. 667. 896. 1669 1671 tero in 1669, 2. tero vanè 1010 non terens 1671 quod volvitur firmis jugibusque orbibus 891. Ad tempus 721 pertinens 1829. Ad hoc usque tempus 571. Ad longum tempus 392. In quo tempus tritum non est 1671. Post tempus 1232, 2. Vsque ad hoc tempus 1114. Vt tempus declarat 1829. Pars capitis 876
Temulentè 1146
Temulenter infero me 907
Temulentia 1017 protervâ convitior & obvios pulso 907. Ex temulentiâ petulans 1146
Temulentus 855.1017. 1146, 3. 1752 contumeliam vel injuriam infero alicui 1146
Tenacissimum vinculum 861
Tenacitas glutinosa 325. Parcitas 102.325
Tenaciter 325. 554.1527 hæreus 551
Tenax 325, 2. 326. 551. 683. 825. 861. propositi 322. propositum ibidem. Parcus 132.325. 683 sum 326
Tendebant contra Tegeatas 550 in Lacedæmonios ibid.
Tendendo ad scopum 1477
Tendens 1588 ad scopum 1477 in altum 1592 in anteriora ibid. in aversum ibid. 2. in contrarium 1588 in rectum 1591.1592.1733 insidias 441 supra 1591 sursum 1588
Tendentes adversus Jones 1832
Tendere adversus aliquem 164,3. ad unum finem 1096 insidias 441
Tendicula 24. 289. 1540, 2 cervorum Ind. co.
Tendiculis irretio 1390
Tendo Extendo, intendo 1191. 1586. 1587, 2. 1588. 1590 ad scopum, id est, collimo 1539. 1540 in acutum 1592 in contrariam partem 1588 subtus 1591 supra modum ibid. vicissim 1588 Contendo, proficiscor 1586 aliquo 245 contrà 231. ad eundem finem 1599. Feror, porrigor 1420.1586.1590. Attineo, pertineo, specto 544. 1586.1591.
Tendo (n) 1096. 1587
Tendor 1586. 1587, 2. sub 1591
Tenebræ 60. 2.227.329.412. 585, 2. 814. 978,2. 1115. 1205.1487. 1840, 2. internæ seu infernales 60. 1487 mortis 1114 offunduntur mihi 1488. Metaph. 1487
Tenebrarum offusio 1488
Tenebras induco 1488, 2. offundo 585. 1484. 1488 quæro 1781 submoveo 1488. Per tenebras 1205
Tenebricosa nox 1153 vertigo 407,2
Tenebricosus 65. 142,2. 446, 2.951.1181.1484. 1487, 2 1438,2.1715
Tenebrior 1488
Tenebris involvi & obrui ib. E tenebris 508. In tenebris consilia captans 1043
Tenebrosa 1205 nox 1048
Tenebrosum reddo 585
Tenebrosus 60. 63. 329. 412. 2.446. 508.3. 585,2. 814. 978. 1205, 6. 1487, 2. 1488, 3. 1721. 1837. 1830, 2. Ind. y. undique 814
Tenellus ramulus 1068 1069
Tenens clavum 557 scutum 545
Teneo 544. 545. 546, 3. 554. 918. 1725. antè 549 ante me 553, 2. in custodiâ 456. 2 facem 556. 557. habenas 557,2 juxta 552 memoriâ 861 primas 553 silentium 1466 subtus 555 super aut supra 554 suspensum 1575 1590. Occupo 550. Calleo, scio 554. 689 ad unguem 689
Teneor 545.546.549. 454 arumna 545 amore 496, 2 desiderio voluptatum 496 jurejurando 1195 mœroribus 545 studio 546 vinctus 549. Obligatus sum 551
Tener 133. 172. 212. 635 639.955.997. 1068. 1217 1249.1414.1593,2. 1594. 1616. 1688. 1762. 1814. Ind. cy, 2.
Tenera 1296

Tenera ſapiens ſeu cogitans 1762
Teneræ herbæ 1593 plantæ 1101
Teneram eatem habens 1828,2. 1829
Tenere arcum manu 544 caput ſupra cubitum 546 gubernaculum 557 medium 1601 memoriâ 1000 1061 1725 memoriam alicujus 546 portum 553 primas 1387 remos 862 urbem 544
Teneri crimine illatæ injuriæ 549. crimine piaculari 21 deſiderio 554. 656 metu 554 morbo ibid. religione 349. 552
Tenerior 1593 agno ibid.
Tenéris medius 545
A Teneris annis 1039 unguiculis 1168
Teneritudo 173. 1218. Obtenerirudinem crepitum ſeu ſonum nullum edens 1461
Teneros malleolos pedum habens 1568 pedes habens 1372
Tenerrimus 173
Tenerum Ind. ay. corpus habens 1828,2 reddo 173
Teneſmo laborans 1587 ſimilis ibid.
Teneſmus ibid.
Tenet me aliquid quo minus exercitum mittam 546
Tenetur impietatis 115. Qui tenetur, ſeu captus tenetur 551
Tenor caudæ 1521 continuus 1591 firmus 1599 unus idemque ibid.
Tenore æquali 1592,2 certo procedens 1584 continuo 607 eodem 1592, 2 qui fit 1586 uno qui profertur 1592
Tenorem eundem ſervans ibid. ſervo 1584 non ſervo ibid
Tenores ¶ Accentus 1586
Tenſus ſuprà 1591 ſum ſuper vel ſuprà ibid.
Tentamentum 1264, 2. 1265
Tentandi peritus 1265
Tentare ¶ Probare 566 prudentiam Vlyſſis 528
Tentatio 1264,4.1266
Tentigine laboro 1552,2
Tentigo 1420. 1552. 1587 1591
Tentio 1586, 2 retium 708
Tento ¶ Attento, experior, periculum facio 1264, 2. 1655, 4. 1619 iterum 1265 mutatâ arte 1266 ¶ Exploro 1264, 2 tactu 1008. ¶ Solicito, expugnare conor 1264. 1965, 2. de ſtupro 1264
Tentor 1264,2
Tentoria 1594 colloco paribus ſpatiis 244 conficiens 1354 conſuens 1418 diſſolvo 1481 figere ibid. pono ibid.!
Tentoriæ pelles 409
In Tentoriis habitans 1481,4
Tentorio carens ibid.
Tentoriolum ibid.
Tentoriorum collocatio ibid. fixio 1302 poſitus 244
Tentorium 217, 2. 536. 1481,4.1484.defigo 1481,2 figo ibid. 2. figo juxtà 1482,2. figo unà 1481 moveo ibid. præbeo ibid. orbicolari rotunditate præditum 1220 remotum habeo 1481 ſemotum habens ab aliis ibid.
Tentus 1587 æqualiter 1592 in averſum ibidem. nimium 1591. ſub ibidem. in ſummo 1593 valdè 1590
Tenue 1593 dicendi genus 712. 1125 linteum 970
Tenuem corticem habens 1753 menſam opponens 1648 naturam habens 1779 reddo 957. 1351. 1471 ſpem concipere de futuris 967 ſuccum habens 1831
Tenues nates habens 1398 pedes habens 1372
Tenui capillo præditus 649. licio textus 1059 teſtâ conſtans 1213 victui aſſuetus 394. Cum tenui literâ vel ſpiritu 1842
Tenuia crura habens 1472 folia habens 1772. Ind. Aa labra habens 1798
Tenuibus partibus conſtans 1021
Tenuis ¶ Exilis,gracilis,rarus ſubtilis 181. 144, 2. 407. 712,2. 713. 92. 9. 957, 2. 980. 1021. 1400. 1425, 1558 1693. 1842 & anguſtus 181 ex ariditate 1471 membranæ in modum 1693 inſtar pili 649. ſpiritus 359 ſupra modum 957. ¶ Exiguus, parvus, vilis 957 971. 989. 1020. 1152 1600 dicæa 224 & frugalis menſa 221 oratio 942 victus 394. 577. ¶ Pauper 804
Tenuiſſimus ſpiritus 66
Tenuitas 957 971, 2. 980. 1020 opum 1460. partium 1021, 2. victus 394
Tenuiter 221. 971. 980. 1270. 1600. fluens 1425 & frugaliter educatus 276 vivens 813 vivere 325 vivo 577
Tenuo 957
Tenus 1041. 1042. Verbis tenus 1041. 1042
Tapefacio 665. 1812,2
Tapefactio 1813
Tapefio 665. 1813
Tepeo 110
Tepiditas 1813
Tepidus 110,2. 534. 1813
Tepor 534. 618. 1813 qui eſt in locis apricis 110
Ter 489. 1650,2 amatus 1748 beandus 994 beatus ibid. 2. calamitoſus 1138 deſideratus 2346 elaboratus 1285 expetitus precibus 971 extenſus 1594 florens 618 infelix 350 710. 1368. intempeſtivus 1852. mille 1812. piſtus 841 ſagittis jaculor 1650 vaſtatus Ind. ay. virens 618
Terebat vias 1669 vitæ bonam partem in ſuburbanis ibid.
Terebella 255. 1608
Terebellum 1608
Terebinthinæ reſonæ ſimilis ſum 1608
Terebinthinus ibid. 2
Terebintus ibid. 2
Terebra 1673
Terebrando egero ibid.
Terebratio ibid.
Terebratu difficilis ibid.
Terebratus circumquaque 1636
Terebro 1608. 1636. 1673. 2, intrò 1673
Terebror ibid.
Terebrum 1608
à Teredine infeſtor 1608
Teredinum injuriæ non obnoxius ibid.
Teredo ibid.
Terens 780 atramentum 1668 paleam 1671 multum temporis 1669. Non terens tempus 1671
Terere ætatem 1668 tempus 879 viam 1668
Teres 1459. 1608. 1664 zona 1543. 1549
Tereti corpore præditus 1543
Tergado 1117, 2 vertere ibid. 3 verto 399. 806 1524
Tergemini 397
Tergiverſando 242
Tergiverſatio fraudulenta 1543
Tergiverſatione omne ſublata 95 uti 1542 ſine tergiverſatione 428 agens aliquid 1718
Tergiverſationum fugæ & ſtrophæ 428
Tergiverſor cauſando 1717
Tergo 1837. 2. Ind. Ao. ſpongia 1512
Tergo alicujus inſideo 442 A tergo 1172, 5 calvus. 1710 cuſtodio agmen 1770 qui eſt 1117. 1172 irruo 1729 relinquo 1117. ſequi 1219. qui tutatur agmen 1770
Tergor 1837
Tergore agili præditus 1117 gravi onuſtus ibid.
Tergum 1117, 2. 1383 habens aureum 1117 breve ibid. exceſſum ibid. Ind. ai. oppoſitum 1117 rufum ibid. teſtaceum Ind. ☉ variegatum 1117. varium ibid.
Teri qui nequit 1671. Qui terit pharmaca ibid. Qui teritur crudus ibid.
Termes 1500
Terminalis 1200. 1610. columna 1201
Terminare librum 1200
Terminatio 961, 2
Terminatu difficilis 1201
Terminatur in unum 961
Terminatus 1389 non 1202.
Termini ¶ Fines, limites 104 961, 1200, 3. 1201. 1531 conſtituti 1628. Salaminiæ 961
Terminis circumſcribo 1200 circumſcriptus 1202 deſcriptum & ab aliis ſeparatum 1201 minoribus finior 1220 minoribus finire 1202 qui præeſt 1610. A terminis qui abeſt 1200.
Termino ¶ Finio 1200,3. 1289,1610. ¶ Limitibus diſtinguo 1200
Terminor ¶ Finior 961. 1200. 1289. ¶ Limitibus diſcernor 1200
Terminorum deſignatio 1628
Terminos conſtituere 1200 ſtatuens 1629. Extra terminos qui eſt 1201 Intra terminos qui eſt ibid. ſaltationis manens 1199
Terminus 1199 1200,4. 1289 1290. 1609 medius 1035 medius inter duas regiones 1200. ¶ Metaph. 1199. 1200,3
Termites 1430
Terna folia habens 1773
Ternarii numeri ratio 1650
Ternarius numerus ibid.
Terni 1651
Ternio 1650,2
Ternis metris conſtans 1041
Ternos oculos habens 1184
Ternus 1650,3
Tero 128, 2. 952. 1517, 2. 1593. 1673 circumcirca 1670 leviter 1938 minutiſſimè 1671 ſimul 952. tempus 475. 667. 896. 1669, 1671 unà 952 ¶ Manibus verſo 1251
Teror 128. 1517. 1673
Terque quaterque beatus 1151
Terra 191. 295, 2. 431. 494. 609. 767. 1123. 1257. 1635 1661. 1804. 1809. 1811 arenoſa 1847 Cimolia 1680 culta 498. 501. 507 figlina 1510. 1680 inculta 563 Lénia 1566 ſigillaris 1456
Terrâ 1259. 1793 aggeſta circumvallo Ind. ai. aggeſta extruo vel munio 1809, 2. aggeſtâ obruo ibid. iter facio 1267 ortus 304, 2. 306 veſcens 1701. A terrâ 295 remotus ibidem. E terrâ 295 fictus 1323. Ex terrâ ipſa ortus 1811. In terrâ 6793. 1804 defoſſus 1470 qui eſt 295 ipsâ qui naſcitur. Ind. ey. nutritus 1658 ſuper terrâ vivens 1811
Terræ concuſſor 296 cuſtodes 1223 deſcriptio 340 filius 1236 partitio ſeu diviſo 351 paxillus Ind. yx. portio 1022 quaſſator 461. 1811
Terræ æqualis 296. mixtus Ind. ya. propinqua 1259
Terræ motibus obnoxius 1452
Terræ motus 1450 fuit ibidem.
Terram albam habens 296 ambiens ſuo circuitu ibid. antiquam habens 1811 calcans 1518 colere 497. 628 colo 507. 1285, 2 concutiens 1811, 2 continens 556 deſcribo 343 dimetior 1041 diſtribuens 1080 metiens 1041,2 mollem habens 296 pinguem habens ibidem. pulſans pedibus in choreâ 1681 ſcindens 1605, 2 ſcindo ibid. Ad terram 494. 1793 affligo 1217 Circum terram qui eſt vel hærens 296 In terrâ 494. 1217. 1257, 2. 1793. 3. 1804, 2 cadens 1316 dejectus 1434 delapſus 1316 expoſitus exercitus 442 prociduus 1317. vergendo 1421 vergens ibid. verto 295 ſuper terram qui eſt 296 ſupra terram qui eſt 295. 296
Terrarum alibi 530. Quò terrarum 1209. Ubicunque terrarum ib. Ubi terrarum effet 1208
Terrebat nos metus ille 1198
Terrefacio 361, 2. 366. 1394. 1395. 1720 ante 1720 non nihil 1579
Terrefactus 701
Terrefio 50. 1394-1395
Terrena 756, 2 ſapiens 1503
Terrenis rebus addicti homines 756
Terrens ſomniis & viſis 1721
Terrenus 95, 5. 1809. 1811 Ind. ya.
Terreo 214. 361, 4. 1067, 2 1452. 1720. 1775. Ind. ya. horribili ſpecie 1180
Terreor 50. 156. 214. 361
Terreſtre animal 236
Terreſtri prælio 1259 pugnâ certo 1013
Terreſtris 266. 295. 1217 1518. 1804, 2. 1811, 2. pugna 1014.
Terreus 295. 1809
Terribilem in modum 1337,2
Terribili vultu ſum 1183
Terribilia 1182
Terribilis 215. 269. 331. 361, 3. 366. 508. 903. 1034. 1337, 3. 1338. 1550. 1559. 1579 aſpectu 366. 1034. 1180, 2. 1558
Terribiliter 366. 1034. 1337, 3 intueor glaucis oculis 313
Terricula 1067
Terriculamentorum expers 361
Terriculamentum 361. 1720,2
Terriculum 1067. 172
Terrifico 361
Terrificum reddo 1550
Terrificus 215. 361,2. 1182
Terrigena 1263
Territo 361,2
Territus 365 conſpectu patris 214 fugio 1667 ſomnio 1338
Terror 361,2. 1579. 1720. Panicus 1241. Cum terrore 1337. 1338
Terrorem incutiens equis 1720 incutiens illis 1452 incutio 1720. Citra terrorem 1579
Terrori eras civitati 1579 qui eſt 1710
Terſum reddo 1703,2
Terſus 1837
Tertia contignatio 1517 dies menſis 1047 lux 1650 palma ibid. pars 1022. 1650, 2 pars civium, medimni, tribus 1650 portio 1022 vice 1650
Tertiæ partes ibid.
Tertiana febris ibid. febre laboro ibid.
Tertianarum febrium more ibid.
Ad tertias decoquo ibid. redigo ibid.
Tertio die reſurgit Chriſtus 606 loco 1650 menſe matureſcens 1048 quoque die 1650 quoque menſe 1047
Tertiò 1650 facio ibid. pari 309
Tertium tectum 1517
Tertius 1650, 3 dies ibid. ſum ibid.
Teſqua 930
Teſſella pavimenti 2
Teſſera ¶ Talus 753. 888. ¶ Signum 249. 1457. 1626, 2 excubitorum 1626
Teſſeram jacere 888. ¶ Dare 435
Teſſerarum luſus 889
Teſſeris ludens 1485 ludo 888. 1485
Teſta 769, 3. 1213. 1831 parva 1213 teſtudinis 1803
Teſtâ aſperâ tectus. 1213. durâ opertus ib. gravi onuſtus 1117 lævi intectus 1213 molli intectus ibid. tenui conſtans ibid. In teſtâ condo 1831, 2
Teſtaceum tergum habens Ind. ☉.
Teſtaceus 1213, 3. 1811
Teſtæ 1831 læves 1213
In Teſtam mutor ib. 2. verto ibid. 2
Teſtamentarius 504
Teſtamenti adulteratio 505 adulteratur 504 exequutor 1026
Teſtamentum 333. 369. 1622, 2. 1681 inofficioſum Ind. ax. poſterius 1622 ſupponere 505
Teſtas conficiens 1213
Teſtatio 1622
Teſtator 401
Teſtatum facio 1004
Teſtem cito 1004 laudare 177 laudo 34, 2 proferre 1004 te horum voco ibid.
Teſtes adducere 1004 adhibere ibid. citare ibid. 1005 conſtituere 1004 injuriæ invoco 1005 producere 247 ſubornavit falſos 1480
Teſtes ¶ Teſticuli 396 excido 1606
Teſtibus adhibitis 1004 carens 1005 comprobor ibid. interpoſitis reclamo ibidem.
Teſticuli 887 cui avulſi vel evulſi ſunt 1500. 1501, 2 cui contuſi vel elisi ſunt 640
Teſticulorum facculus cui ſemper eſt laxus 1069
Teſticulos canis referens 1206 excindo 1602. 1603 habens 1206,2 magnos habens ibid. 2
Teſticulum unum habens 1206,2
Teſticulus 1206,2. 1504
Teſtificantis ſchedula 333
Teſtificari contra ſenſum 1005
Teſtificationes ibid.
Teſtificor 706. 1004. 1005,2 falſum 1006 palam 1005. ſimul ibid.
Teſtimonii dicendi deſertio 1005 dicto 1004 falſi convicti 1006
Teſtimoniis convinco 1005
Teſtimonio comprobata 1005 confirmor ibid. falſo oppugnor vel opprimor 1026 legis comprobata 1005 meo comprobo 1005. meo confirmo ibid. meo premo te ibid. meo prodo & effero ibid. nullo probatus ibid. ſuo ornari aliquem 1024. Sine teſtimonio 1005
Teſtimonium 1004. 1595 abſentis 1005 contrarium fero ibid. 2 denuntiatur mihi 730 denuntio 728. 730 quod dicit quis de ſe ipſo 646 dicitur in me 1005 dico 1004 dico contra vel in 1005 falſum 1006 falſum dico ibidem. falſum dico in ibid hoc laudis impertio vobis 1004 perhibeo ibid. 1005 perhibeo unà 1005 perhibetur mihi ibidem. 2 proferre 552. In teſtimonium voco 1004
Teſtis 711. 728. 1004, 2. 1718 falſus 1006, 2 oculatus 1178 ſibi ipſe 1005 ſum 1004 ſuper aliqua re 1005 vocationis in jus 728. ¶ Teſticulus 1206, 2
Teſtium nomina do 337
Teſtium amputatio 1606 intima tunica 397 vinculum 1257
Teſtor ¶ Conteſtor! 20. 1004, 2. 1005, 3 abſens 1005 acclamatione vel ſigno 1457 antè 1005 contra aliquem 1717 contrarium 1005, 2 de memetipſo ibid. falſum 1006 unà 1095. ¶ Teſtamento mando 1622
In Teſta coctus 805
Teſtaceus 687
Teſtudinarius 1804
Teſtudine factâ 209 factâ pugno ibid.
Teſtudinis tegmentum 1804 teſta 1803
Teſtudinum vorator 1702
Teſtudo ¶ Animal tardigradum 1143. 1803. 1804, 2 aquatica 1691. ¶ Machinamentum bellicum 1803 1804. ¶ Quum confertis clypeis pugna initur 209. ¶ Fornix 176. 737. ¶ Inſtrumentum muſicum 183. 1804, 2
Teſtulis damno 1213
Teſtum ſive Teſtus 687
Tetendit lora retro 1590
Tetigiſti animum vehementer objurgatione tuâ 678. Qui non tegigit 1838
Tetragrammaton 339
Tetrarcha 202 ſum ibid.
Tetrarchia ibid.
Tetrico vultu 1018. 1184. 1550 vultu ſum 1184. 1488
Tetricum ſupercilium 1184
Tetricus 1018. 1488
Tetro mortis genere qui perit 1022
Teucrion, herba 1612
Texendi ars 1326
Texendo ibidem abſolvo 1698
Texens culcitras 1699 dolos 1328 ſerta ibidem.
Texo 228. 875. 1049. 1325. 1326. 1498. 1644. 1698, 3 coronam 1328
Texor 1326
Texta 250
Textile 1698, 2 opus 1810
Textilis 1326. 1698
Textor 502. 1698 ſaccorum 1699
Textoria ars 502. 1698
Textorius 1698
Textorum more ibid.
Textrix 721
Textum 612. 694. 1305. 1698 floridum 875
Textura 502. 1698, 2 recta 1328
Textus 1099. 1326. 1698 acu 1417 ex auro 1699 benè 612. 721. 1100. 1517 1698, 2 eleganter 612 1698 in longum 1699 recens 1328
Textus, ûs 1698, 3

T H

THalami conſors 949 pudicitiæ contineo me 616 veſtibulum 372
Thalamum eundem habens 616. Circa thalamum qui verſatur 1359
Thalamus 370. 616. 1113 1114. 1246, 2
Thalia 617
Thapſia 1184
Thapſus 623
Theatralis 27. 623 ſpectatio 1475
Theatraliter 623
Theatri magiſter 3851
Theatricus 623
In Theatro recito, vel ago fabulam 623
Theatrum ibid. 2 minuſculum 730 parvum 623. Per theatrum traduco 624
Theca 739. 745, 2. 1399. 1620. 2 annulorum 1629 argenti. Ind. aq. calamaria 727 citharæ 453 ſcuti & aliorum armorum 1446 ſpeculi 975
Thema 1645
Themis 625
Theologia 941
Theologice explicare & commentari ibid.
Theologus ibid. 1708
Theorema 633
Theoretica diſputatio 633
Theriaca 635
Thermæ 630
Theſaurarius 201
Theſauri cuſtodiæ qui præeſt 1770 cuſtodiendi locus ibid. cuſtos ibid.
Theſauris felix 638
è Theſauro promo ibid. In theſauro repono ibid. 2.
Theſauros congerens ibidem. egregios habens ibid. extruo ibid. pulchros habens Ind. d.
Theſaurum exhaurio 638
Theſaurus 295. 638, 2
Theſes 760
Theſin facio 1619
Theſis 1620
Tholus 643
Thoracatus 664. 1735 benè 664 miles ibid.
Thorace æreo indutus 664 indutus pugnans 1013

lineo indutus 664 indutus non ibid. munio ibid. 3. munior ibid.
Thoracem variegatum habens. ibid.
Thoraces firmi 344
Thoraci quod superinducitur 664,2
Thoracum fabricatio 1351 fabricator ibid.
Thorax 476. 663 dimidius 664 ferreus 1461
Thracius 645
Thrax ibid.
Throni 646
Throno eodem sedens 646 primo sedens ibidem. A throno veniens ibid. In throno colloco ibidem 2. sedeo ibid.
Thronos fabricans 1351
Thronum habens aureum, oppositum, pulchrum 646 habeo ibid.
Thronus 646
Thunnus 658
Thure accenso cui honos non est habitus 966 incenso vaticinans 1001
Thurea planta 966
Thureus ibid. 2
Thuribulum 527. 654. 661, 2 1404
Thurifera arbor 966, 2
Thus 966, 2, referens ibid. vendens 1410, 2 vendo ibid.
Thymbra 653
Thymbrâ vicitans 1701
Thyminus 654
Thymites ibid.
Thymosus ibid.
Thymus 654. 1529
Thynnos observans & captans 1475 speculor & capto ibid.
Thynnus 658
Thyrsi 908
Thyrsi gestatio 1735
Thyrsifer ibid.
Thyrso furens 992
Thyrsum gesto 1735
Thyrsus 661

T I

Tiara 1619
Tibi 1552 ipsi 222 Tibia. ¶ Crus 814. ¶ Fistula 218. 987. 1300. 1774 obliqua Ind. æ. parva 218 quædam parvula 316
Tibiâ accino 219. 220 canendi ars 219 canentem audio 218 cano ibid. succino 220
Tibiæ inflandæ actio 218 cantum audio 219 sono permuleeo ibid.
Tibiæ equi 1532 in rotâ 815
Tibiale 815
Tibialia 1239. 1472 gestans 1736
Tibialibus pulchris vestitus 815
Tibialis ¶ Ad crus spectans 815 ¶ Fistularis 218
Tibiam inflare 1774 inflo ore 220 insonare 866
Tibiarum cantum dimitari 219 cantûs amans 220 cantûs peritus 55 expers 219 instatus ibidem. theca 218
Tibias (crurum) albas habens Ind. æ. malas habens 815 ¶ Longas habens, id est, fistulas 219. perforans 1673
Ob tibias infelix 219
Tibiis instructus 219 personans ibid. persono ibid. sine tibiis ibid.
Tibicen ¶ Aulœdus 54. 218 219,2 indoctus 728. ¶ Fulcimentum 509.
Tibicina 219
Tibicinariæ artis imperitus ibid.
Ad Tibicinem pertinens ibid.
Tibicines ¶ Sublicæ 1427
Tibicinum more 2 9 primum rudimentum 342
Tigella 1427
Tigellæ quæ tignis majoribus insternuntur 1538
Tigna 1587 sustinentia tectum 707
Tignum 245. 416
Tigris 1619
Tilia 1749
Tiliaceæ tabulæ ibid
Tiliaceus ibid.
Timendus 1720
Timens aquam, 1711. Dei 1720 nihil 781 nihil in loquendo 1525
Timentium sibi ipsis ne 1293
Timeo 47. 65. 260. 361, 5. 365. 411. 479. 655. 924. 1088. 1150, 3. 1203. 1578. 1579, 2. 1643. 1667. 1720. 2 aquam 1721 me 655 ne cadam 914
Timere de nihilo 362 omnia tuta ibid.
Timet ne accipiat 479. Non timet à plagis 362
Timida 1395
Timide 362. 366. 924 accedebat ad dicendum 924
Timidior paulò naturâ ibid.
Timidissimus omnium 366
Timiditas 156. 307. 365, 2. 725, 3. 1525. 1643. 1844. circumspecta 924, 3
Timiditatem concipere 79
Timidus 361, 2. 365, 3. 609. 724. 746. 758. 924. 1150. 1395, 3. 1511. 1643. 1720. 1749, 2. 1844, 3 animus 964 fio 725 extremè 104 sum 365, 2. 366. 725
Timor 47. 1150. 1203. 1394. 1395, 2. 1579. 1730 certarri 47 nimius 362 rei incertæ ac dubiæ 47
Timorem afferens 1579 incutere falsum alicui cupio 1606 ingutio 366
Timori qui est 1720
Tincta ftragula 1428
Tinctio 254
Tinctor ibid. 2, 1350
Tinctoria ars 254
Tinctorius ibid.
Tinctrix ibid.
Tinctura 254, 2. 1053. 1827.
Tinctus 254. 1886 benè 1350 bis 254 cocco ibid. croco ibid. non ibid. 1586
Tinea 1458. A tineâ adesus 292. A tinets corrosus 440 derosus 845
Tingi qui nequit 1586 qui potest ibid
Tingo 254. 378. 1053. 1428. 1586. 1712. 1820. 1827, 6. 1828.
Tinnio 107. 904
Tinniunt mihi aures 274
Tinnulus 275
Tintinnabulum 904 pulso ibid.
Titanes Titanica Titanicus 1641
Tithymalus 1635
Titillare. Ind. æ.
Titillari 300 qui sese ægrè finit ibid.
Titillatio ibid. 2.
Titillo ibid. ¶ Lætitiâ afficio ibid. ¶ Pruritum moveo 812 3. 814, 3
Titillor ¶ Prurio 814 amore 812
Titio 352, 2. 1684. 1846
Titione dedolare vel contundere 353
Titiones facio 160
Titubans 1730 genu 1562
Titubenter 1731 incedere 643. 1731
Titubantia linguæ 260. 939. 1839
Titubatio linguæ 1839
Ne Titubes animo & mente 1150
Titubo ¶ Labasco, vacillo 1150. 1562. 1733. 1391, 2. ¶ Offendo linguâ vel sermone 260. 939. 1391. 1562. ¶ Inconstans sum 709
Titulo carens 337
Titulum gerens fictitium & ementitum ibid.
Titulus 337. 916

T O

TOga 1616 candidatoria ib. purpurâ circumtexta ibidem. Romana 561
Togam virilem sumere 154 sumo 9. 155. 414
Togatus cultus 1616 non 547
Tolerabile est 547
Tolerabilia 450. 547. 548. 708. 1149. 1576. 1725, 2. 1735 ægrè 833. 1150. 1833. Ind. æ.
Tolerabiliter 547
Tolerandi difficultas 1735
Tolerandus 547 non 1735
Tolerans 657. 726. 862. 1576, 2. 1643. Ind. æ. laborum 1285 malorum 726 sum ibid.
Toleranter 726. 862. 1576 ferre 746
Toleranti animo præditus 656. 726
Tolerantia 547. 548. 657, 2. 726. 862, 2. 1034. 1251. 1576. Ind. æ. constans laboris 1412 laborum 1285 malorum 726
Tolerare frigus 862 patienter 1032 non possum 1577 vitam 34
Tolerari qui potest 1150
Toleratio 548, 2. 862. Ind. æ. patiens 1033
Toleratu difficilis 548. 1577 1735, 2 facilis 1735, 2
Tolero ¶ Patior, suffero sustineo 544. 547. 548, 2. 707. 862. 1063. 1283. 1516. 1643, 2. 1727. 1737 difficulter 1735, 2 mores alicujus 1738 simul 1728. ¶ Duro 547. 862. ¶ Me vix vel ægrè 577 vitam 305. 577
Tollebant manus ad cœlum 66
Tollens 733
Tollens commercia 843 supercilia 1228, 2
Tollere aliquem in dorsum 379 arma 57 de medio 1727 in equum 241 liberos 75 mortuos ad sepeliendum ibidem. onus 855 signum 1626 veneno 884
Tolletur è medio 1371
Tolli in crucem 1571 dicitur puer expositus 76
Tollimus, manus in cœlum 1588
Tollit onera complurium asinorum camelus 1731
Tollo ¶ Attollo, sustollo, tollo in altum vel sursum 31. 57. 4. 79. 3. 80, 3. 81. 90. 194. 241. 470, 2. 545. 856. 857. 1038. 1406. 1501. 1587. 1699, ad portandum 259 in crucem 1486 in crucem unà 1515 de terrâ 75 humeris 1850 in humeros 1757 onus in humeros ibidem sustercilium 1227 ¶ Animos 622. 1762 clamorem 859. ¶ Abeleo, aufero 57. 75, 2. 80. 120. 499. 796. 1478. 1727. è conspectu 753 cum alio vel mecum 81 de vel è medio 65, 2. 76 79. 81. 120. 192. 753. 1451. 1478 de medio clàm è 81 medio subito 192
Tollor ¶ Attollor, sustollor 31. 57. 80. 242. in altum 1501 in equum 237. in sublime 1038. ¶ Aboleor. auferor 76 499. 1727
Tollunt vocem 668
Tomaculum 1601
Tomentosus 812
Tomentum ibid. 1815
Tonans magno cum fragore 285
Tondeo 762, 2. 763, 4. 834. 1263, 3 ad cutem 1121 circumcirca ad cutem 1122 forfice 1839
Tondeor 762. 1263, 2. 1489 ad cutem 1122
Tondere prava dicuntur animalia 1445. Scythico more 1489 semper 764
Tonderi cupio 762 qui multories potest 1293
Toni dimidia pars 1592 magnitudinem æquans 1586
Tonitru 288, 2. Ind. ép. emitto 288
Tonittrum faciens 1349 imitans frangor 288
Tonitrus 288. 1336
Tonitruum auter Jupiter 288
Tono 288 adversus aliquem ibid. contra tonantem. Ind. æ.
Tono acuto qui finitur 1592 æquali ibidem. exprimor ibidem. gravi efferor, gravi qui pronunciatur ibid.
Non Tonsa coma 1607
Tonsi semper 764
Tonsillæ 164, 690
Tonsor 734. 762, 2. 763, 2
Tonsorium instrumentum 762
Tonsoritis 762. 763
Tonstrina 762. 763
Tonsura 762, 2. 763. 1263 ad cutem 1121
Tonsus 762, 2. 835. 1263. circumquaque 763 ad cutem 1121 primum 764 ter ibid.
Tonum acutum habens in penultimâ: item in antepenultima 1592 æqualem habens ibid. do 1587 rectum do 1592 rectum habens ibid.
Topazius lapis 1645
in Tophum cogo 1413 commuto, ibid. concresco ibid.
Tophus 1412
Topiaria hedera 1481 opera 1646
Torcular 965, 2. 1307, 2
Toreuma 1609
Toreutica ibid.
Tori consors 949 expers ibid. genialis expers ibid.
Tori lacertorum 1849
Tormen intestinorum 453 1543
Tormenta ¶ Quæstio 150 157, 2
Tormentis distraho 1548, 2
Tormentum ¶ Cruciandi instrumentum 356. 823. 1543 2 murale 1594
Tormina 453 intestinorum 487
Torminibus laboro 453 1543
Tornandi ars 1609
Tornando ejicio ibid.
Tornatile opus ibid.
Tornatilis ibid. 1636
Tornator 1609, 3
Tornatu facilis ibid.
Tornatura ibid. Ad tornaturam pertinens ibid.
Tornatus 406, 2. 777. 1609, 2 ex auro 1609 pulchrè ibid. utrinque ibid.
Torno 406. 1608. 1609. 3
Torno factum opus 1609 factus 1636 insculpo 1609
Tornus 406. 1609
Toros conjugales quinque experta 949
Torosus 1079. 1229. 1518 1574
Torpedine afficior 1085
Torpedo, piscis ibid.
Torpefaciendi vim habens ibid.
Torpefacio ibid.
Torpefactio ibid. 2.
Torpens 109. 1117
Torpeo 1085. 1117. 1592
Torpidi equi 506
Torpidam reddo 1085
Torpidus 1085. 1117
Torpor 749. 1085, 2 ex frigore 997
Torpore afficio 1085 deatium laboro 1132
Torporem indusendi vim habens 1085
Torquens funes 1548
Torqueo ¶ Contorqueo, circumago, flecto, verso 452 2. 453. 978. 1345. 1540, 3 1542. 1543. 1544. 1548. 1644. aliquantum 978. fundæ more 1564 labra 1076 in orbem Ind. æ. rapido volumine 453. ¶ Crucio, quæstionem habeo, torqueo distraho 257. 453. 1543. 1590. aliquem donec viribus concidat 1590 in pistrino 1667 rotâ 1662 ¶ Ango 1542 me anxiè in aliqua re 944
Torqueor ¶ Flector, verser, 452. 978. 1540. 1543. ¶ Torto distrahor 1542
Torqueri seu versari qui facilè potest 1548 qui nequit ibidem ¶ Cruciari, vexari 257 dolore 1492
Torques 223. 375. 690. 1000. 1048. 1542. 1835. Ind. æ.
Torquere fusos 1543
qui Torquetur auro 1548 facilè ibid. non ibid. semper ibid.
Torrefacio 1767 nimium 1174
Torrefactio 1767
Torrefactus ibid.
Torrefio ibid.
Torrendi actio 1174 vim habens ibid.
Torrens 220. 1794
Torrens viscera 1174
Torrentibus excavo 1794 frequens locus ibid.
Torrentis alveus aut sulcus 1794, 2 in torrentis alveum excavo 1759
Torreo 224, 3. 542. 1174. 1404. 1720, 2. 1767, 2 penitùs 1174 priùs 1720 in sartagine 1616, 2 simul 1406 supra modum 1174
Torreor 1174. 1767
Torreri qui potest 1174 qui Torret 1767
Torretur 1720
Torridus 860. 865. 1406
Torris 352, 2
Tortiles corollæ in orbem 893
Tortilis 452, 2. 857. 1542 1548, 4
Torto, distraho 1543. 1548 2
Tortor ¶ Carnifex, quæsitor puniter 257. 390. 820 823
Tortoria instrumenta 14
Tortorium instrumentum Ind. æ.
Tortula 881
Tortum quod est 1542
Tortuosa via 1540
Tortuosam comam habentes Ind. æ.
Tortuosè 14. 1486
Tortuositas 1486, 2. 1543
Tortuosum 301 reddo 14 1486, 2
Tortuosus 14. 452, 4. 454, 2. 857. 1076. 1467. 1486. 1540 2. 1543. 1544, 2 laqueus 1540 multis modis 454 non 1548 ¶ Metaph. 14
Torturæ genus, quod fit fidiculis 1571
Tortus 1540. 1542. 1543 1544 benè 1548 fili instar 1099 funiculus 1543 fuso 407 non 1548 nuper ibid. verticillo 407 voluminibus 452 voluminibus millе 454 voluminibus multis ibid.
Torvè 1188 aspiciendo 270 aspicio ibidem 2 intuens 424. 1186 intueor in modum tauri 1584
Torvis oculis 1188 oculis aspicere 1184
Torulus 1518
Torum genialem infelicem habens 949 sternere 1518
Torus 1518
Torvum intuens 1641
Torvus 1180, 2. 1188, 2. aspectus 270. 1188
Torynâ agito 1594
Toftum in prunis 161
Toftus 67. 639. 860. 1174, 2 1767 bis 1767 non 1751 valdè 1174
Tot 1212, 2 modis ibid. 2 tantique ibid.
Totâ cum domo vel familiâ 1142, 3
Totalis 1155
Totam noctem 1114. 1115 transigo 1115
Totidem 188. 1212. 1275 anni 690 modis 691 naves 690 vicibus 691
Toties 1212, 2. 1225
Toto animo 657. 1844 genere 1246 pectore 657
Totum 1155, 2 per diem 605. 606. quadriennium 1328. In totum 395 1155, 2. 1246, 3 1263 perditus sum 1494
Totus 805. 1245. 1246, 3 æreus 1793 argenteus 184 aureus 1830 fulgeo 1708, 2 lucens 1731 luceo 1728, 2 lucidus 68 osseus 1213 simul 62
Toxicum 1644

T R

Trabea 1616
Trabecula 416, 2
Trabs 245. 416, 2 magna quæ per mediam domum trajecta est per transversum 371
Tractabat clavum 491
Tractabilis 397. 597. commodè 1802 difficulter ibid. facilè manibus 1803 non facilè manibus ibid.
Tractam esse dictionem necesse est 458
Tractare 574 dolosè 1224 durè 1802 ut inimicos 492
Tractari ut facilè queat 1802 ut vix queat ibid.
Tractari sunt asperrimè 492
Tractatio ¶ Tractio 1557 ¶ Occupatio circa aliquid 1801. 1802, 2 alienarum rerum 1377. 1378 chirurgica 1802, ¶ Commentatio 1473 ¶ Dura 41 mala 557. 725
Tractatus benè 832
Tractatus, ûs ¶ Liber, opus 742. 938. 1130
Tractim 476. 1557. ambulantia animantia 452 duco 1557 ductæ literæ à celeriter scribente ibid.
Tractio 475, 2. 476, 2. aratri 475 in contrariam partem 1501, 2 navis 477 per ibid. sursum versus Ind. æ. violenta 476. 1439, 2
Tracto ¶ In manu habeo 1799 1802. ¶ Administro, exerceo occupor circa, versor in 176. 491, 2. 1158. 1375 1731. 1799. 1802 artem aliquam 176 negotium 1824 obiter 1269 unà 1803 vulnus 1802 ¶ Transigo 1375. ¶ Differo, disputo, commentor 20. 919. ¶ Accipio 492. 1026. 1802 contumeliosè 68. 558 duriter 1552 fœdum in modum 980 indecenter 558 indignis modis 449 malè 557 1847 violenter 468
Tractor commodè 1821
Tractor, ôris 476. 1439, 2. 1557
Tractores sagittarum, id est, sagittarii 1439
Tractoriæ machinæ 475
Tractorii generis machina 1168
Tractorius 475. 476
Tractu longo 1385
Tractus (a) 485. 520. 1439, 3. 1557 nervis 1503 retrorsum 1439.
Tractus, ûs ¶ Tractio 473, 3. 1439. 1500. 1556 & veluti sulcus serpentum, navium & similium 476 Libyæ 1439.
Tradere 240 cupio 400 literis ibid. in manus 397. 399 oblivioni 400. 962 posteritati 400. ¶ Docere 594
Tradidit doloribus 397
Traditio 400 in manus 1802 per manus 398 ¶ Doctrina quæ ore traditur 400 historica 334
Traditiones doceo 377 hominum 378
Traditionum doctor ibi.
Traditum à majoribus 400
Traditur curæ meæ 1654 mihi in manus 1802
Traditus divinitus 400 in manus. Ind. ey. à patre 400 à patribus, id est, à majoribus ibid.
Trado 397. 400. 1802, 2 curæ alicujus 1657 me alicui 399 memoriæ 711 per manus 398. 435. potestati aut in potestatem 567 per successionem seu per manus posteris 400
Trador 397
Traducere classem 1520 vitam 32. 34. 521. 1326
Traduci de sententiâ qui nequit 1261
Traduco ¶ Trajicio, transporto 32. 138. 237. 238. 832 1267. 1291. 1568. ¶ Transfero 35. 238. 1228. 1568. 1621 animam ex uno corpore in aliud 1844 in aliam personationem 1261 & transveho in pompâ 1725 per theatrum 624 mutato vitæ genere 1479 ¶ Perago, transigo 34 467 1598 vitam 266 ¶ Ostendo in exemplum, circumduco per ora oculosque hominum 362. 1731 expono omnium oculis 236 ignominiæ cau-

să 623 pilam 264. ¶ Calumnior, obtrecto 1557 & carpo prior ibidem insuper ibid. mendaciter 1840
Traducor ¶ Transferor 702 in persuasionem diversam 1261
Traductio ¶ Trajectio transportatio 32.833. ¶ Translatio 35 accentus vel literæ ex unâ syllabâ in aliam 238 animæ ex uno corpore in aliud 1844 ¶ Vitæ 32.34 ¶ Quâ quis exemplo statuitur cæteris 364
Traductu seu transportatu facilis 833
Tragica camœna 1647 simia ibid.
Tragicè 1647 alloquor 56 augeo & amplifico ibid. de canto ibidem. 2 exaggero ibidem. loquor 1647 narro 56
Tragicis conveniens 1647
Tragicus 56,2
Tragœdia ibidem parva ibidem
Tragœdiarum scriptor 341
Tragœdias docens 396
Tragœdorum præparius 56
ad Tragœdum pertinens 56 1.47
Tragœdus 56
Tragula 64.1240
Traha 476
Trahendi vim habens 476 1500
Trahendo 476
Trahens ad fatum funestum 477 omnia 1558 retia 477 semper 1558
Trahentes corpora 1556
Trahere 29 arcum 475. 476 in mare 475 sese ægrè 47 spiritum 476
Trahi ad mortem 30 Qui trahitur 475. Quod trahitur 1556
Traho 197. 475, 2 476, 6. 520, 2. 1438. 1439. 1500 1556 ad me vicissim 476 ægrè 477. 1557 boum more 143 circumcirca 1558 circumquaque 477 contrà 476 currum 477 deorsum ibid. 1558 deorsum simul 477 ex profundo 197 in altum simul 476 in contrariam partem 477. 1501. in diversum 476. 1502. 1558 in latus 1502 moram 1541 navem onerariam 476 obtorto collo 1648 per 477 post me 1557 præposterè 1558 retrorsùs 477 spiritum 179 strictim 1557 sursum 476. 520. 1501. 1524. 1557 una 143
Trahor 475.476.1556 circumcirca 1588 deorsum ibid. in diversum 476 in limo 1502 nervis 1503 sursum 476.1501 transversus 1558 volvendo 1502
Trajecimus navem 1520
Trajecit conto costas 565 fossam 1452
Trajectio ¶ Transitus, transmissio 232. 1267. 1333 navium 1267 ¶ Traductio, transvectio 32. 833. 1280. 1209. ¶ Pertransmissio 243
Trajector 232
Trajectu difficilis 1281
Trajecturas esse naves in lo-
niam 246
Trajectus ¶ Transfixus, perfossus 1268.1609. ¶ Ordo verborum 235
Trajectus, ûs 80. 232. 1266. 1267. 1289. 1290. 1291. 1333. 1607
Trajicere classem 1040
Trajici seu transiri qui nequit 232 qui potest ibidem. 1266
Trajiciendo flumini destinata navis 1267.1268
Trajiciens fluvium 1269. pontum ibidem. ¶ Inserens 458
Trajicio ¶ Transeo, transfreto, transmitto 80 232.237.242.1197.1268. 1273. 1289. 1291, 3. 1333, 2. 1334. 1335. Ind. dein 1291 priùs 1273 ¶ Traduco, transveho 30. 32. 138. 237. 238. 246. 1267. 1273.1278. 1289, 2. 1290. 1291 in 1291. ¶ Insero, Transadigo 458, 2. 565 circumquaque 458 & per medium emitto 243 intrudendo 1848. ¶ Transfigo 241. 468 842. 1268, 2. 1291. 1294.1645 ferro 1608 sagittâ 1645,2
Trajicior ¶ Traducor, transvehor 1268. 1289, 2. ¶ Transfigor 1266 palo 1486
Tralatitius 819
Trama 693.875.1698
Trama filumque duco atque reduco 1732
Trames 172. 1656. rectus 535
Tramite recto ibid.
Tramites 1668
Tramo 875
Trano 468.830.1098
Tranquillè 278. 534. 612, 2 644.1579
Tranquillitas 297. 534. 612. 692. 1003.1569 animi 656 cœli 60 maris 534. 1325 à ventis 1344 ventorum. Ind. æ. ventorum expers 153
Tranquillitate fruor 534,2
Tranquillitatem à bello habens regio 457
Tranquillo animo 298 animo consisto 1667
Tranquillo 298, 2
Tranquillor ibid. 2
Tranquillum 153 esse dicitur mare 709. In tranquillum redigere Remp. 700
Tranquillus 152. 153. 297. 298.3. 534, 3. 610. 611. 612,2. 765. 810. 894, 3. 1579 portus 534 status 710 sum 298.534
Trans 1289. 1694 Euphratem satrapæ 465 fluvium 1242 Ortygiam 1604
Transactio ¶ Compositio 34 238 ¶ Vitæ 1129
Transactor 593
Transadigo 458. 565. 2266
Transcendere facio 238
Transcenderunt turrim 235
Transcendi qui potest ibid.
Transcendo 232. 233. 234. 235
Transcendor 235
Transcribere & transferre accusationem 338
Transcribo 336 in aliam decuriam vel ordinem 1582 tibi partes meas 1089
Transcurro 632. 1664
Transcursus 1664, 2. Intranscursu 235
Transegerat tres decades in morbo 686
Transegit contum per costas 565
Transenna 289 in quam esca imponitur 369
Transeo 35. 140,2. 232, 234. 428. 521. 523. 573. 574. 2. 1099. 1266. 1273. 1289.1290,2. 1291.1452. 1519. 1833 ab uno exercitu ad alium 1582 ad crimen de igne 574 è navi in navim 232 ex 1291 cum impetu 84 in 1291. In diversas partes 1833 navibus 833 navigando 1333. 1335 per 1273 per forum 1267 post alium 232. ¶ Transfuga sum 246.1064. ¶ Mutor 698 & degenero ab unâ specie ad aliam 246. 1315
Transeunt in numerum ephebrorum 522
Transeuntes 574
Transferens saxum pede 1838
Transfero 35. 81. 205. 237. 238. 695. 1229. 1568. 1621. 1624. 1726, 2. 1730 1838 in aliam quod uni decretum est 1841 in contrariam partem 702 in linguam aliam 337. 1273. 1758 in pompâ 1725 incolas 1141 unâ 1730 volvendo 893
Transfer or 246.702.761
Transferre 246 litem 730 literas ad aliquem 1268 scelus in aliquem 1726
Transferri qui potest 1730 ad verbum 518 verba dicuntur 761
Transferunt causas in alios 1651
Transfigens boves 1609
Transfigo 242. 458. 468. 1266. 1268,3. 1291. 1609. 1645. 1673 circumcirca 1268 penitus ibid.
Transfigor 1266.1268
Transfigurari qui nequit 1323
Transfiguratio 559. 1068 1682
Transfiguro 559.1068. 1828
Transfixum aureis clavis 1266
Transfodio 1266.1268. 1609
Transformatio 1323.1682
Transformatus non 1323
Transformo 559. 1068. 1323. 1682.1828
Transformor 1323.1778
Transfreto 242.1268,3.1273
Transfuga 696. 1064.171 falsus 1064 sum 246
Transfugæ more 1064
Transfugientes 574
Transfugio 1064, 2. 1741
Transfugit ad me 1064
Transfugium ibid.
Transfundere 495
Transfundo 771. 1103. 1805 1806 haustum 167 per colum 1692
Transgredi 522 leges 234 statuta 232
Transgrediens pacta 1507
Transgredior. ¶ Transcendo 234. 235. ¶ Violo 232. 234. 1303. Lex quam nemo transgreditur 234
Transgressio 234,2. 235 1628 fœderis 1507 legis 234 pactorum 1626
Transgressor
Transibat per populum 234 1452
Transibo
Transiens 1130 citò 1268 facilè 1266 573
Transigebam insomnes noctes 667
Transigere vitam 577. 1668. ¶ Pacisci 568
Transigo. ¶ Perago 34. ¶ Traduco 467 diem 604, 2 diem juxta quempiam 605 diem unâ 604 605 vitam 266, 2. ¶ Paciscor, tracto 134.986.1375. 1377
Transigor 34.1375
Transiit per clypeum 934
Transilio. 125. 126. 645. 1303.4
Transilire fines alicujus rei 1469
Transire cupio 232
Transiri quæ potest 140 qui potest 232. 235. 2166 qui difficulter potest 573 qui nequit 232 per quem nequit 1129
Transitio 232. 234.1833
Transitionem facio 1833
Transitivus 234
Transitu difficilis 574 facilis 236.1128
Transitu arceo 1603.1604. In transitu 235
Transitum aperiens 1266 facio 1353 difficilem facio 230. 1350 difficilem habens 1271 facilem habens ibid.
Transitus 232, 2. 245. 521. 702. 1128. 1130. 1266. 1290,2. 1589 per quem patet 1290
Transitûs difficultas 1271
Transjungo 580
Translatilis 1780
Translatio 35.81.1730 causæ de foro ad forum 565 in contrariam partem 702 incolarum 1141 statûs apud rhetores 921. 1730. ¶ Figura 1651. Per translationem 1730
Translatitius 34.1730
Translativus 702
Translator 35
Translatus 81. ¶ Figuratus 1651
Translucens 1705 splendor 215 sum 1705
Transluceo 1533
Translucidus 215
Transmeare 1039
Transmisi fluvium 1289 Qui transmisit vitam 1335
Transmissio. ¶ Missio 1379. ¶ Transitus præbitio 565. ¶ Trajectio 1333. ¶ Transcensio 250
Transmissor 1278
Transmissus 1278.127. Transmissus, ûs ¶ Trajectus 1289
Transmittens mortuos 1522
Transmittere qui potest 1278 vitam 32
Transmitti seu mitti qui potest 1278
Transmitto ¶ Mitto ad 567 1279.1522. ¶ Transire sino 564.565. ¶ Trajicio 32 237, 2.242.246.468. 1197. 1278. 1289, 2.1333. 1335. ¶ Prætermitto, non dico 235.434. 1280
Transmittor 1099.1268
Trasmoveo 792. 1229 vecte 1229, 2
Transmoveri qui potest 792 qui facilè potest ibid.
Transmutari 1296
Transmutatio 81. 709
Transmuto 81. 205. 1438 1520
Transnato 830. 1099
Transnominatio 1166. 1167
Transnomino 1167, 2
Transnominor ibid.
Transparens 1705 sum ibid.
Transparentia ibid.
Transpareo 215
Transpectus 1176
Transpicio 376. 1187
Transplantatio 1780,2
Transplanto 270. 4. 1069 1780. 2
Transpono 237. 673. 1568 1624
Transponor 761.1624
Transportando 1273
Transportatio 32.833
Transportator 833
Transportatu facilis ibid.
Transporto 833,3 1273.1289. 1290.1291
Transportor 833
Transpositio 1624.1627
Transpositu difficilis 1624 facilis ibid.
Transpositus non ibid.
Transsumo 921
Transumptio apud rhetores ibid.
Transtuo 458
Transtra 440 578. 579 bona habens 1454 multa habens 581 triginta habens ibid.
Transtorum centum navis ibid. planities 527
Transtrum 1454
Transtulit imperium 702
Transvasare 495
Transvectio 1278. 1280.1289
Transvectus flumen 1289
Transvehens celeriter 1281
Transveho 138. 833,3. 1231. 1267.1278. 1289.1733 in 1291
Transvehor 633,2
Transversa callis 752
Tranversa auferunt omnia obstantia 1558
Transversarium lignum quod cæteras trabes sustinet 416
Transversè 752
Ex Transverso 1545
Transversum aspicio 897 fero 1730 intueor septum 579. 588,2
Transversus 752,2. 1319 agor 1728 auferor 1730 auferor unà 1721 feror 1360 trahor & rapior 1558
Transvexerunt milites 83
Transvolvo 130
Transvolans 687
Trapezita 826
Trecenti 1650
Tredecem 369 cubitorum 1306 ulnas longus 1191
Tremefacio 646.1452
Tremefactus 1667 undiq; ib.
Tremesio 646
Tremens 1667 non ibid. 2.
Tremisco 858.1450
Tremo 131. 260. 1450. 1498, 3.1667, 3 ab omni parte 1667. aliquantum ibid. circa ibid. frigore tartareo 1580 præ frigore 253 pulsatus 748
Tremor 667,2 ex perfrictione 1550
Tremore succutior 1667. Sine tremore ibid.
Tremulus ibid. 3
Trepidando undique 1667
Trepidantes 48
Trepidatio 47. 1395
Trepidationem afferens aut habens 47
Trepidator 47.1667
Trepido 1395,1579,2.1667.3 aliquantum 1667 cum alio 48
Trepidus 1667,4 his 644 valdè 619
Tres 1649 dentes habens 1132 deos qui statuunt 628 dies maneo 1650 dies & tres noctes durans 1115 fratres 581 galeas habens. Ind. æ. lunas habens 1453 oboli 1126 oculos habens 1185 ordines 1520 phalanges 1710 populi 1650 ramos habens 1134. spithamas longus 1610 temones habens 1439. In tres partes 1650, 2 partes divido 102. 1650
Tria crura habens 1472 ellychnia habens 1076 nomina 1167 nomina habens ibid. ora habens 1537 talenta 1575 tecta habens 1517 tempora habens 1829
Triangularis figura 347
Triangulus ibid.
Triarii 442. 1582
Tribadum libido 1668
Tribu motio 1841 ex alia qui est 1771
Tribuere suum cuique 599
Tribuerunt ei primas partes 398
Tribui alicui 760
Tribula 1613
Tribules facio 1771. Ad tribules pertinens ibid.
Tribuli 1371. Ind. æ.
Tribulis 389. 1760. 1771, 5. 1847
Tribulus 253
Tribus non habens 1771
Tribunal 230. 402, 2. 871. 1067
Tribunatus plebis 200
Tribunitius ibid.
Tribunus 203 militum 200 201.203 plebis 200, 2 sum 203 sum plebis 200
Tribuo 178. 344. 398. 911. 1089,2.1090. 1019. 1620. 1625, 2 hæreditatis loco 1090 hoc mihi 338 honorem hunc senectuti 1620 palmam 1529 sorte 1090 testimonium 1005. ¶ Imputo 4
Tribuor 1089. 1090. 1626. sorte 803
Tribus, ûs, 389. 1020. 1022. 1253,2.1771,2.1837
Tribûs judex sum 874 præfectus 203
Tribus decem habens 1771 quatuor habens ibid. Per tribus ibid.
Tribus in locis 1650, 2 ordinibus constans 1520 syllabis constans 922 talentis constans 1575 versibus constans 1520
Tributa 625 exigere ab iis 835
Tributarius 1734
Tributi collectio 935. 936. collector 935. 936 descriptio 337 descriptor ibid. pensitatio 1600 pensitator 1734 scriba 340
Tributis exhaurio 936. A tributis immunis 1728
Tributo pendendo obnoxius 1600. A tributo immunis 936
Tributor 1089
Tributum 351. 1128. 1583. 1600. 1725. 1728 colligo 935 936. conferens eodem 1609 imperare 1581 ordinarium ac fixum 742 pendens idem 1600 pendens simul ibidem. pendentes idem ibidem. pendere 31. 32. 351. pendo 1728 pensito 935. 1724 non solvens 352 solvo 1851
Tributum præfecti. Ind. æ. rex 258
Tricæ 965
Tricenarius numerus 1650
Triceps 747.748.780
Trichiasi laboro 649
Tricies 1649
Triclinium 808. Ind. æ.
Tricorpor 1574
Tricubitalis 1305
Tricuspis 261.329
Tridens 1133 1649
Tridente concutio, cmoveo, moveo, utens 1649
Tridenti simile instrumentum 1950
Triduanus 606. 1650
Triduo antè 1651
Triennalia fœdera 533
Triennalis ibid.
Triennio ibid.
Triennis ibid. suus ibid.
Triennium ibid.
Triens 1022.1650,2
Trierarchus 1093
Trietericus 533
Trieteris ibid.
Trifariam 1650,3
Trifarius 1719
Triferus 752
Trifidus 1780
Trifolium 1297. 1773
Trifolius 1773
Triformis 1068.1184
Trigæ 578
Trigesima dies mensis 1650 pars ibid.
Trigesimus ibid.
Triginta 1649 annorum qui est 573 cubitorum 1306 mensium 1047 millia 1077 ulnarum 1191
Trigonus 347. In trigonum formo ibid.
Trijugis 589
Trilix 1059
Trimestre spatium 1047
Trimestris ibid.
Trimus 484 puer 1533 vitulus ibid.
Trinepos 308
Trineptis ibid.
Trinodis 1134
Triobolaris 1126
Tripartitus 1021
Tripedalis 1373
Tripes 1373 parvus ibid.
Tripla portio 1023
Triplex 581.1021.1325.1650 5.1719.1780 chorus 1819 series 1520
Triplicata phalanx 1710
Triplicatò 1650
Triplicatus 1328. 1397. 1650
Triplicem aciem habens 1537 naturam habens 1780
Triplici cordâ intentus 1818 serie 1520
Triplicitas 1650
Tripliciter ibid. 6
Triplico ibid. 2
Triplo major ibid. majorem facio ibid.
Triplus ibid.
Tripodes Ind. æ.
Tripudiantium cœtus 638
Tripudiare 907
Tripudiatio 241
Tripudiator 1818
Tripudiatum est ibid.
Tripudiis oblectans se 1819,2
Tripudio 241. 1443. 1447. 1467. 1818.1819 ad cantum 1030 unâ 1819,2
Tripudio celebro ibid.
Tripudium 1878
Tripus 1373. 1619
Ad Tritemem pertinens ibid.
Tritemibus advecti ibid.
Tritemis 511.877
Tritemis remex 511
Tritemium præfectus 202
Tristem vultum gerens 1184 præ se ferens 1488
Tristes sedebant 1642
Tristi vultu 1018 sum 1488
Tristificæ noctes 1018
Tristificus 1888. 1018, 2. 1492, 1550, 2
Tristis ¶ Mœstus, tetricus 162 612.1018,2. 1549.1550,2. 1762,1812. ¶ Acerbus, funestus, mœrorem afferens 162 978.1550. 1796 calamitas 443
Tristitia 108. 162. 226. 2278 2.292. 655. 981. 1550 ingens 50
Tristitia afficere 227,2,2 afficere solitus 981 afficio 213. 981 afficior 1550 1552 non affectus 981 conteror 1670 vacans 781
Tristiam afferens 108. 1062 affero 163
Tristius ¶ Acerbius 1431
Tristior 981. 1550,2.1552 ob aliquid 1550
Trisulcus 329
Trita vestis 1668, à via 1251 1656
Tritavia 997
Tritavus 1241
Triti pallii gestatio 1738
Trititia farina 1076 aquâ subacta 1514
Triticea fruges 963
Triticeus 1407, 2
Tritici serax 1737 parum ferens 1408 sectio 1601
Tritico abundans 1408 similis ibid.

Triticum 1147. 1407. 1672. amans 1408 ferens 1737
Tritor 1668,3
Tritu facilis 1671
Tritu abstergo 1669 lævigatus 1671
Tritum palliolum 1668 pallium ibid. palliumgestans, gesto 1738. ¶ Triviale 134 vulgatumque erat apud omnes 243
Tritura 128. 1668
Trituræ tempus 128
Triturare fruges 1668
Triturata semina 128
Triturator 133
Trituratum frumentum 128
Trituro 128
Trituror ibid.
Tritus 1518. 1668, 2 benè 1517 crebrò 1518 denuò 1671 homo rerum usu 1668 non 1517,2. 1671, 2. recens 1607. 1671
Tritus, ûs 1668,3
Triviale 134 scortum 1792
Trivialia 1369
Trivialis 21. 448. 489. 891. 1676. Ind. ιω. amicitia 253
In Trivio constitutus 1131
Trivium 1131
Trium congiorum capax 1819 jugerum 1325 minarum 1060
Triumphalis 648 arcus 167 vestis 648
Triumphans 1737
Triumphare facio 648
Triumphator ibid.
Triumphatus de me ibid.
Triumphavit de regibus ibid.
Triumpho ibid.
Triumpho petitus ibid. In triumpho ducor ibid.
Triumphum ducere 35
Triumphus 648
Trochæis constans 1661
Trochæus ibid. duplex ibid.
Trochisci qui ano subjiciuntur 1627
Trochiscus 1566
Trochlea 1569,1662
Trochus 262,2. 1544, 2 1662
Troglodyta 428
Trophæalis 558
Trophæorum gestatio 1738
Trophæum 1651 gestans 1738 statuere 437. 691. 692 statuo 558 tenens 558
Tropicè 1110. 1651 loquor 944
Tropici circuli 1651
Tropicus sermo 944
Tropis distincta dictio 1479
Per Tropum 1651
Trucem vultum habens 1180, 2
Truces oculos habens ibid. 2
Trucis oculis circumspicio 269
Trucidatio 1560
Trucido 194.1292.1560
Truculentus 1558. 1722 vultus 424.1558
Trudendo 1847
Trudentes se invicem ob festinationem 487
Trudo 1847, 3 indignè 1848
Trudor 1847.3
Trulla 1672
Truncatam caudam habens 1219
Truncatio 829. 843 caudæ 1219
Truncator 829
Truncatus ibid. aliqua ex parte ibid. pedes 1371
Trunci querni. Ind. χε.
Trunco 828. 829.1305. 1604 membris 1606
Truncо carens 1520
Truncor 828
Truncos multos habens 1379. 1520 pulchros habens 518
Truncum procerum habens 1520
Truncus auribus 1607 caudâ 1219, 2 membris 344 905
Truncus (Subst.) 763. 1379. 1520.1551,2. 1777 corporis 901
Trusatilis mola 1076
Trusio 1847.1848
Trusor 1847
Trutina 578. 710. 1574. 1673
Trutinâ examino 1673. In trutinâ appendo 711
Trutino 1673

T v.

Tv 1225.1552
Tua bona 1553
Tuâ causâ 1693
Tuæ opes 1553
Tuba 1444
Tubâ cano, canor, non proclamatus, promulgor ibid.
Tubæ sonitu excitor ibid. sonitus ibid.
Tubam sonantem audio ibid.
Tubarum sonitu qui non circumsonatur ibid.
Tuber 695. 837, 2 in cameli dorso 896 terræ. Ind. αν.
Tubera liventia 145
Tuberculum 1776,2 in capite 61
Tuberis 1773
Tubicen 1444 præstantissimus ibid.
Tubulus 218.1573
Tubus 1466.1537
Tucetarius 1349
Tudicula 197. 776. 928. 1190
Tudiculâ commoveo & subigo 1190
Tuendum susceipio 549
Tuens urbem 556
Tueor 144.231.403. 720, 3. 521. 705.865.1011. 1189. 1224. 1348. 1356. 1438. 1440.1495.1516.1618, 2. 1734. 1768 me 403 me adversus aliquem 144 sententiam aliquam 20
Tueri bona parta 1768 id quod dictum est 404 jura vestra 705 urbem 1769
Tui 1552 ipsius 222
Tuguria 347
Tugurіolum 735
Tugurium 733, 3. 735. 806
Tulit fortiter 1441. Sic ab initio tulit ratio mea scribendi 443
Tum 462,2. 482. 483. 607. 608. demum 387. 462. 594.1215. tum 719. Quid tum postea 462
Tum faciens spiritus 1137
Tumefacio 1127,2. 1137, 5 in superficie 1137
Tumefactio 1127
Tumefactum induro 1127
Tumefactus 1127
Tumefio 1127,2
Tumens 1137 luxu 1750
Tument irâ corda 1137
Tumentes pedes habens 1372
Tumentibus rebus, id est, in bellum & tumultus vergentibus 137
Tumeo 1137,3. 1500. 1750. 1774,2 in superficie 1137, 2. ¶ Superbio 1750. 1775
Tumere animo & inflatum esse 1137 desino 1751
Tumesco 1127. 1137
Tumida superbia 1797 superbiâ inflatus ibid.
Tumidas clunes habens 1137 coxas habens ibid.
Tumidè ¶ Fastuosè 1454
Tumidi æstus maris 1137
Tumido sermone jacto 942 ventre præditus 1137
Tumidos humeros habens ibid.
Tumidum mare ibid. penem habens ibid. reddo 1127. 2 reddo, id est, effero, inflo ibid. reddo aliquantum & superbum 1797
Tumidus 1127, 3. 1137,5. supra modum 1127 reddor ibid. ¶ Inflatus, superbus 1127.1454. 1797.
Tumor 277.695. 782. 1127, 2. 1137,5. 1382. 1776 assurgens 695 bullæ 1127 durus & doloris expers 1485 fermenti 80 eum inflammatione 1750 scroti 782 terræ 1137. ¶ Elatio, fastus 1127.1137. 1774.
Tumore laboro 277
Tumorem referens 1137
Tumores verrucosi tuberosique 1229
Tumoris species 1516
Tumultatio 1678
Tumuli ¶ Colles 975. 1127
Tumuli cacumen 975
Tumulis frequens, seu collibus 280
Tumulo 1678
Tumulos multos habens 1227
Tumulosus 975
Tumultibus plena erat concio 1649
Sine Tumultu 644
Tumultuando clamo seu loquor 646, 2, 647
Tumultuans 701
Tumultuantium clamor 646
Tumultuari 828. 889 facio 644. 646
Tumultuariæ pugnæ 249
Tumultuariè 1569 agens ibid. facio ibid. factum opus ibid factus. Ind. ωυ pugnans 1012
Tumultuario opere facio 1569
Tumultuarium bellum & repentinum 1012
Tumultuarius 1569
Tumultuatio 131.764
Tumultuatorius 644
Tumultuatur 1558
Tumultum cient inter deos 827 concito 695 excitans 2351 excito 644. 1351 magnum excitavit 68
Tumultuor 644,3. 646. 744 844. 889. 1161. 1215.1436 155. Ind. χε. supra modum dum 644
Tumultuosè 644,2. 1579 commoveo 808 concutior ibid.
Tumultuosus 285. 644. 764. 808. 1396. 1555
Tumultus 644. 646. 650. 668. 764,792. 808. 827. 889. 915. 1081. 1064. 1161. 1203.1215.1435. 1555, 2. 1558. 1578. 1579,2. 1753. Ind. ψο. ingens populi erat 1576 rixæ 806
Tumultûs bellici plenus 644 expers 644
Tumultus bellicos sustinens 1682
Tumulum inanem erigo 620 struo 1809. In tumulum congesti sepulchri 1127
Tumulus ¶ Clivus, collis 280 652. 830, 2. 849. 875, 2. 990.1227,1229.1250.1300 1418.1800.1809., 2. ¶ Sepulchrum 620.1809,2.
Tunc 1114.1215
Tundens 780 humi 168 ligna 1680
Tundo 128. 182. 824. 840. 1394,2. 1667. 1679. 1680.
Tundor 1394
Tunica 241. 430. 1812. Brevissima 905 cepæ 957 lati clavi 1458 manuleata utrinque 1009, 2 militaris 1812 mulieribus 1121
Tunicâ carens 1812 indutus æreâ, hederaceâ, molli, nigrâ, simplici, unicâ, 1812. Sub tunicâ latens 1813
Tunicam lineam gerens 1812 1813 longam habens 1812
Tunicis duabus tectus 1812 multiplicibus obvolutus 957. 958. multis amictus 182
Tuniculâ 1812, 3 muliebris ibidem. ¶ Membrana 1693
Turba ¶ Cœtus, multitudo hominum 444. 928. 1158. 1230. 1546. 1555. 1558 miscellanea & confusanea 1055 multa 1230 promiscua 27 vilium hominum 1557. ¶ Tumultus 889. 1555
Turbâ abundans 1230 carens ibid.
Turbabis lutum 1555
Turbæ & multitudinis plena via 1230 tenear amore 993
Turbæ convitians 973
Turbæ ¶ Tumultus 644
Turbam congrego 1353 delectans 1610
Turbamentum 643 sordidum 642
Turbandi vim habens 1579
Turbans 792 cor. 764
Turbare mare 894. ¶ Miscere, tumultuari 169. 889
Ne Turbaretur auditus 1579
Turbari 1451 dicitur mare 809
Turbaris circa multa 1555
Turbarum insano amore teneor 993
Turbas dare 727 dat 1558 existans 644 existare 1230 exito 889. 1351. 1353. 1555. In turbas conjicio 644
Turbat hoc ipsum 1578 ventrem 1430
Turbatio 643, 2. 1546. 1578
Turbatus 643 sum ibid.
Turbidè 643
Turbido cœno similis vel plenas ibid.
Turbidum reddo ibid.
Turbidus 643, 3 aspectu 1182 sio 643 non ibid. sum ibid.
Turbinatim 1544
Turbinatus 406.1544. 1549. Ind. κω.
Turbineo vortice circumago 1544,2
Turbineus 406
Turbinis figuram gerens seu coni 1544. in modum ibid.
Turbis plena erat concio 1649. A turbis & molestiis vacuitas 1230
Turbo ¶ Gyrus 406. ¶ Procella, ventus procellosus 58.262. 406,2. 453. 914. 1154. 1452. 1544. Ind. ζα. magarum 684. ¶ Trochus 262, 2. 907. 1544. 2. ¶ Conus 1544
Turbo ¶ Agito, commisceo, commoveo, turbidum reddo 181. 643,4. 758,2. 965 1207.1230,2. 1451.1578. 1683,2. 1757 leviter 1573, 2. ¶ Metaph. 643. 644. 1451. 1578 peregrinâ quasi novitate 1119.
Turbor 643. 1230. 1451 1555.1757.
Turbulentè 644. 1579
Turbulenter 644
Turbulentum reddo 808
Turbulentus 555. 644. 792 808. 1015. 1230,3. 1548 1578.1579. 1753. Ind. βι. non 644 rerum status 874 valde 85
Turdorum pinguium comestio 796
Turdos pingues epulari ibid.
Turdus ibid.
Turgens luxu 1750
Turgeo 1127. 1137. 1567 superbia 1774
Turgescere 1500
Turgesco 50. ¶ Metaph. 1127
Turgidis labris qui est 1137
Turgidum eratos 293
Turgidus 1137 supra modum 1127. ¶ Fastuosus, superbus 1127.1767.
Turma 451.706. 707. 1158. 1318. 1518. 1581. 1597 equitum 201 parva 1581
Turmarum præfecti 200
Turmatim 11. 451. 1158 1716
Turpe existimare 1620 factum 499
Turpi lucro deditus 775 cum lucro ibid.
Turpia loquens 494. 939. loquor 494.939
Turpiloquentia 1427
Turpiloquus 941. 959 1427
Turpis 85. 86, 2. 446. 1379. aspectu 1068. 1168. penitus 86 quæstus 775 sermo 939 supra modum 86
Turpissimè 85
Turpiter 85. 449. 558. 559 ago 558
Turpitudo 85, 2. 86. 472. 558 sermonis 939
Turres bonas habens 1407 pulchras habens ibid 3.
Turri instruor 1406 munio ibid. E turri pugno 1014 In turri sto. Ind. πυ.
Turribus altis insignis 1407 carens ibid. multis munitus ibidem. In turribus degens passer 1406. ligneis domicilia habentes 1141
Turricula 1406
Turriger 1737
Turrim custodio. Ind. πυ. gesto 1737 sustinens 557.
Turris 1067. 1138. 1406, 2 1684 lignea 1067 ¶ Met. 1406
Turris in modum 1406 instar excelsè. Ind. πυ.
Turrita arca 1406 propugnacula. Ind. πυ.
Turritæ domus 256
Turritus 1406
Tursio, piscis 1781
Turtur 1671
Turunda 1632
Turundâ pasco & nutrio 1846
Turundarum octo. Ind. οκ.
Tussicula sicca 1804
Tussicularis 262
Tussiendo expuo & excreo 262,2
Tussilago ibid.
Tussire 1804
Tussis 262
Tusus 841 minutim 1671
Tutamen 113. 117. 248, 2 521. 1439. 1477. 563. 1760. cordis 1770
Tutatio 1348. 1769.
Tutator 1494. urbis 557.
Tutatrix urbium 1362
Tutela 248. 705. 1654. In tutelâ meâ est regnum 1654. Ad tutelam pertinens ibid.
Tutelaris 1563
Tuti sunt ab omni periculo 1563
Tutissima urbs 521
in Tuto collocare 733. 791 1347 collocare res suas 1624 esse 1563
Tutò 362. 543. 709. 1554 1563,2. Parum tutò 1563
Tutor ¶ Defensor, tutator, 243.705.780,2.1389 imperii 780. ¶ Curator 404. 1205.
Tutorem non habens 705
Tutores 1654
Tutoribus carens ibid. Sum sub tutoribus ibid.
Tutum reddo 261. 1563. 1564, 3. Haud tutum existimamus proferre 362
Tutus 521. 543 à prædonum injuriâ 950 est à plagis 362 reddor 1563
Tuum commodum 1553
Tuus 432.433,2.1552

T y

Tympani pulsatio 1680
Tympanis extendo 1682
Tympanistria 1680
Tympanorum pulsatione circundo 1682
Tympanum 1679 fero 1738 pulso 1680
Typho vel Typhon. Ind. κφ.
Typhonicus 1685
Typicè 1679
Typo crucis 1682
Typum crucis gerens ibid.
Typus 1681. præcedens 1682 primus 1681 sum 1793
Tyranni domus 1683 uxor ibid.
Tyrannicè ibid.
Tyrannici dominatûs princeps ibid.
Tyrannicida 885
Tyrannicidium ibid. à Tyrannico dominatu liber 1683
Tyrannicus 556.1683
Tyrannidem affecto 1683, 2 exercens ibid. exerceo ibid. exerceo in aliquem 427 invasi 177
Tyrannidis amans 1683
Tyrannis ibid.
Tyrannis par & æqualis ibid.
Tyranno faveo ibid. pareo ibidem. subjectum esse ibid. 2
Tyrannorum osor ibid. studiosus ibid.
Tyrannum ago ibid. decens ibid. facio 25 occido 885
Tyrannus 1682 crudelis 1683
Tyro 1358
Tyrocinium 720.1601

V

V A

Vacabant nulli alii rei 721
Vacans Ecclesia 1572 turpitudine 121
Vacare alicui rei 544 causis forensibus 569 malis artibus 490 precibus 1572 ¶ Supervacaneum esse 477
Vacat mihi 721 non 1572
Vacatio ¶ Cessatio, immunitas 362. 1572. 1801 à bello 1801 ab operibus 362 militiæ 1541 negotiorum 1377
Vacavit votis audiendis 1824
Vacca 280. 326
Vaccarum esor 1701
Vacillans non 1317
Vacillo 709.1391.1562
Vaco ¶ Operam do 207 1572 constituendis rebus 1824. ¶ Cesso 1572
Vacuæ naves 856. strepitibus viæ 718
Vacuari 767
Vacuatio humoris per vicinam partem 1228 modica 1557 venarum 1607
Vacui laboribus 499
Vacuitas 913
Vacuo 683. 767,2. 768
Vacuor 767
Vacuum ibid. sepulchrum 610 spatium 767
Vacuus 718. 767, 3. 768,2 913. 928. 1466. sio 913 metu. 362 negotiis 1377
Vada lata habens 1272
Vade 572
Vadens in longum 1269
Vadimonia constituta 434
Vadimonii diem obire 166 dies 898
Vadimonio obstringo 435
Vadimonium 434. 435. desertum 404. 515 promitto 434
Vado 140. 230,3. 518. 519. 796,1064. 1518,2 per 1519
Vador 728
Vadosum æstuarium 1429 mare 1591
Vadosus 232. 1290
Væ 1216
Vafer 279.366.504.568. 775. 790. 806. 816. 837. 876. 877. 1051, 3. 1238. 1355 admodum 1239. valde 776
Vafrè 504. 1355 ago 788 cogitans 1043 comminiscor 1355. 1496 scelus admitto 504
Vafrities 367.408. 504. 775. 1417. magna 776
Vafrum commentum 366 1110.1328 consilium 1051 factum 504
Vaga 108. 1755. depressio 1320 vita 108. 1320
Vagabatur solus 107
Vagabunda. Ind. αλ. vita 1320
Vagabundè 1321
Vagabundo animo factus 1419,2 animo sum ibid.
Vagabundus 1320, 2. 1321 jactor 1320 non 1321 obeo ibid. sum ibid.
Vagans in mari 1755
Vagantes oculi huc illuc 1419
Vagari 84. 116 facio 1320 non 1321
Vagatio 108, 4. 1320. 1321. 1419
Vage 1129
Vagina 824, 2. 1123. 1629 hastæ 1556
Vagire 293. 798 facio 798
Vagitus 270. 798. 813
Vagor 10.73. 107. 108. 5 600,1321,3. 1731. à 1320. in ibid. mente 1419. per 1149.1300
Vagus 108. 1320. 1321. circuitus 1321 error 1320 semper 1321, 2 sermo 1320 ¶ Erro 108, 2. 442 696.1320,2.1419.1504.
Vah 1
Valdè 5.72. 187.449.675.713 831.862. 966. 994. 1016. 1043. 1246. 1337. 1364. 1365. 1385. 1615. acutus 94 æmulandus 583, 2. æmulans 583. agrestis 576 amarus 1308 amo 6 ardens 1751 astutus 776 attentè audiens 101 auctus 576 barbarus. Ind. πε. celeber 321. 810. conspicuus 446 consultus. Ind. αγ. cruento 70 desideratus 1346 doleo 227 dulcis 377 durus 576. glorior 222, 2. hilaris 680 hirsutus 359. jactans se 296 inclytus 810 insanus 992.993 iracundus 576. Ind. αφ iratus 658. 855. lætus 315 lassus 845 latus 1325 longum 1246 manifestus 388. 1758 mugiens 290 notus 321 noxius 213, 2 prudens 279. 1764. pullulans 618 ridiculus 312 robustus 263 roscidus 426 ruber

ruber 513 rugio 290 rusticus 576 simpliciter 576 siticulosus 410 sonans 614 sonorus 1743 splendidus 1721 stupefactus 619 trepidus ibid. virescens 618 utilis 1823 1856
Val: 1440
Valeant consilia 1787
Valebam 1440
Valedicere ¶ Repudiare 1788
Valedico 1581
Valens 426.1440 hastâ 1460 meliùs 1415 non 426
Valent mox talento 546
Valente corpore 1440
Valentia tribus talentis 170
Valentia, æ 1440
Valentior 426
Valeo 195. 789. 862, 1440. authoritate & gratiâ 605, 2 benè 544. 1217 malè 544. 1111. parum 1277 rectè 1687 viribus 1592. ¶ Possum 1459 non 1495
Valere 1440 benè 1426 jubens 1757 jubeo 20 jubeo, id est, renuntio 319. 1581 sinere 1788. ¶ Æstimari 426
Valete 1440.1677.1787
Valetudinarium 832
Valetudinarium reddo 1111
Valetudinarius 1460
Valetudine bonâ præditus 761 bonâ utens 1440 bonâ utor 1687 firmâ 1440 firmâ esse 426 infirmâ conflictari 1441 infirmâ sum 996. 1441 prosperâ utor 1440
Valetudinis recuperatio 93
Valetudo adversa 1441 bona 1441. 1687
Valgus 266,2
Valida contentio 1592 hasta 287
Validam radicem habens 1432
Validas manus habens 1801
Validè 155. 426. 713. 714. 861,2. 862. 1095. 1428. 1441. 1460. 1508. 1546. 1592
Validior 862. 1725 fio 1354. 1589
Validi idiorem reddo 1354
Validis humeris præditus 865 pedibus præditus 1371. 1372
Validissimus 45.356.861. 862. 1725
Validiùs 1440
Validiusculè 1428
Valido corpore esse 426 patre natus 1253,2
Validos artus habe.as 344 ungues habens 1169
Validum dorsum habens 1117 jusjurandum 862 reddo 426.427. 1713., 2.861, 3. 862.1351
Validus 96, 2. 271. 287, 2. 303. 356. 426. 713. 772. 861,3.862.864.1032.1075. 1095. 1096. 1157. 1440. 1441. 1489. 1480. 1566. 1592. 1609. 1793 ad omnia 862 admodum Ind. ℘ æquè 1460 ignis 50 sum 713. 1460, 2. 1592
Vallamentum 1514
In valle dego 219
Valles 219. 263. 344 profundas habens 13
Valli 737
Valli extructio 620
Vallicula 13
Vallis 13, 2. 1711 nemorosa 1084 parva 13.219
Vallis abundans 1486 depactis munio 1514. 1794 munio circumcirca 1514 præmunio ibid.
Vallo circummunio 1795 communio 1794 includo aut occludo 1795 munio 543.628.621.648 non munitus 1795
Vallorum depactio 1514 effossor 1204
Vallos depangens 1514
Vallum 620. 455. 521. 648. 1759.1794,2. 1795.
Vallum depango 1514,2
Vallus 1145. 1486. 1514. 1794,2
Valor 426
Valva 399
Valvæ 1396.1444
Valvarum postes 1753
Vana mens 1763 res 965 sapientia 1496
Vana cogitans 1763 cogito 1010 jacto ibid. loquor 844. 1427 verba 152 1073. verba fundito 1784
Vanæ artis studium 1615
Vanæ res 1752
Vanam prolem habens. Ind. α.
Vanarum rerum studium 1605
Vanas res amans 768
Vanè 1010. 1014. Ind. ℘. tempus tero 1010
Vanesco 1314
Vaniloquentia 17. 107. 942. 1073. 1427
Vaniloquus 942,2. 665
Vanis artibus deditus 1615. In vanis sapiens 1496
Vanitas 152.448,3.767.1010, 2 vanitatum 1010
Vanno purgo 967 redimitus Ind.α. similis ibid.
Vannus 967,2.968
Vanum 1753 reddo 129. In vanum 1009 laborans 1071
Vanus 128.152,2. 153, 2.448. 767.768. 822. 1010. 1014. 1026. 1154. 1163. 1164. 1295.1781. est labor 1009 vir 156
Vapor 213,3. 221,2. 654,2. 676.1343.1422.
Vaporari 653
Vaporarium 723.1345.
Vaporatio 213,2.654, 2
Vaporem elicio 213 exhalo ibid. subduco ibid.
Vapori similis. Ind. αγ.
Vaporiferus 213.654
Vaporatio 213,2.654. 815
Vappa 698.744. 1170. ☞ 1654 . factum vinum 1611. In vappam mutari 1170
Vapulo 624.797.1008
Vari 95.684
Varia confilia habens 1051 contentio 1808 versans animo 1528
Variæ formæ 1328
Non Varians 124
Variare (neutr.) 122
Varias machinas callens 1052 pennas habens 1356
Variatio 126
Variatus 1355 notis 1533 punctis ibid.
Varicis speciem gerens. Ind. ω.
Varicosus 794. Ind. ω.
Variè 1021.1355.1356. 1727 balbutiens 1648 distinguo 1355, 2 distinguor 1355.1356 intertexto 1356 muto 1656 pictus 1355 posita. Ind. αλ.
Variegare 1460
Variegata animantia 650
Variegatam cutem habens 374, 2 mitram habens 1060
Variegatas habenas habens 608 pennas habens 1394
Variegatio 1355
Variegatum rostrum habens 1537 tergum habens 1117
Variegatus 73. 562. 933 1247. 1355. aliquantum 1356 auro 348. 1247 modis omnibus 1356 multùm 73. 1356 non 348. Ind. αζ.
Variego 73,2. 348. 1246. 1355, 2 circumcirca 1460
Variegor 73. 1355
Varietas 1355 colorum 1828 vini 1145
Variis coloribus picta & ornata oratio 1355 formis indutus 1068 moribus præditus 1052. 1655
Vario amictu 562 artificio distinguo 348 colore tinctus 1828
Vario ¶ Activè 58.73. 2.126 1294. 1356, 2 alternatim 124. ¶ Neutral.122.124
Varior 73.1294
Varios capillos habens 1789 pullos habens 1412
Varium os habens 1536.1537 pectus habens 1528 tergum habens 1117
Varius 73.126. 241.342.348. 358.769. 933. 1021. 1245. 2. 1294. 1355. 1837. Ind. ωα. admodum 1356 aliquantum ibid. fio 73 omnibus modis 1356 omninò 73 ornatus 1331. 1355 sum 123
Varix 683.794
Varus 1568
Vas, vadis 434
Vas, vasis 1477.1613 æreum 1792, 2 aquarium 1690 aureum 1829.1830. fictile 10. 769. quodlibet 10. In vas defundere ibid.
Vasa aurea 1830 bajulantur mihi 1738 concava & capacia 895 convivalia 484 domestica 1139 escaria 1804
Vasa aufero 1478 auferre è mensâ ibid. bajulanda mihi curo 1738 bajulo ibid. colligo 1480. 1481. conclamare 579. custodio 1224. 1770. fabricans 1354 fabricor ibid. portans 1738, 2 vacua habere 10 vehens 40 vendens 1411
Vasculis semen in lusum habens 1505, 2
Vasculum 264. 1477 æreum 1792 militare 344
Vasis carens 1478 collectis migro ibid. collectis moveo castra ibid. custodiendis destinatus locus 1770 instructus benè 1478 instructus sum benè ibid.
Vasorum apotheca 1629 bajulatio 1738 custoditio 1224 custos ibid. 1770 repositorium 1629 vacuitas 10
Vasta & vacua antra 718
Vastare 502. 695 agros 1601 urbem 773
Vastari non Vastata terra 695
Vastatio 515. 1292, 2 quæ fit igni 1360
Vastationibus expositus 929
Vastator 76. 515. 695. 773 980. 1292. 1293 urbium 1362
Vastatrix 773 urbium 1362
Vastatu facilis 929
Vastatus 695 non 353. 1293 ter 1293
Vasto 353. 457. 515,3. 695. 762.929,2.950. 980.1022 1292 igni 1360. 1492. igni & ferro 352, 3 incursionibus 1664 vicissim 1293.
Vastor 515,2. 773. 929. 980. 1292 incendiis 1360
Vastus hiatu immani 1787,2 ¶ Desertus 282
Vatem efficiens 1000. Ad vatem pertinens ibid. 2
Vates 17. 18. 57. 810. 938. 945.1000, 2. 1001. 1154. 1163,2. 1189. 1360. 1380. 1460. 1822. deo plena 1754 falsus 1001 fatidicus 55 inclytus 1001 malorum 1000 malus 1001 venerabilis ibidem. versus 1000
Vates sacri 140
Vatieina 494
Vaticinamentum 1000
Vaticinandi ars 945. 1000 perius 1000. 1754,2
Vaticinans ex auguriis 1001 dico 1754 è farinâ 1000 instinctu Dei 1001 malè ibidem. non 1000, rectè 1001
Vaticinantium antistes 1001
Vaticinari quasi inspectis extis 661
Vaticinatio 57. 564. 1000, 2 1212. 1717 ex auspiciis 1001 falsa ibid. quæ sit evocatis mortuis ibid.
Vaticinator 1000
Vaticinatorius ibid.
Vaticinatrix 1460.1754. Pytho dicta 1001
Vaticinia 625.1719
Vaticiniis multis clarus 1001
Vaticinio prædictus 1000
Vaticiniorum internuntius 1718,2
Vaticinium 57, 2. 229. 493. 945.1000,4. 1212. 1389,2. 1426.1717.1824
Vaticinor 18.55.57.625. 631. 632. 801. 828. 945. 1000.1001,2.1073. 1193. 1212, 2. 1380. 1460, 2. 1574, 3. 1717, 2. 1719. 1820 antè 1001 falsa ibid.
Vaticinus 631. 1000. 1754.

V E

UBer ¶ Mamma 1217
Vber ¶ Copiosus 360 regio 360 terra 1319 sum 639
Vberem regionem habitans 1834
Vberes agri 1319 fructus affero 1735 fructus fero 751
Vberibus fructibus fœcundus 751
Ab Vberibus a motus 1635
Vberiorem reddo 59
Vberiùs 1319
Vbertas 639, 2. 751. 1217. 1725.1746 fructuum 751
Vberum appetens 1634 insuetus 634
Vbi ¶ Adverbium loci 482. 483.682. 1125,1171.1208, 2.1209, 6 terrarum esset 1208
Vbi primùm 486 venerit 540
Vbicunque 682.1171.1209,3. 1211 sit 1288 terrarum 1209
Vbilibet 463.464
Vbinam? 1171. 1208.1209,3
Vbique 143,463.464. 1245, 2.1246, 2 gentium 463 terrarum 1245
Vbivis 142.1209.1246
Vdus 1319.1690,2

V E

VEcordia 212. 1002, 2. 1108.1337
Vecors 212. 262. 288. 600. 1002. 1093.1337. 1338 & amens factus ex desperatione 1108 fio 1338 risus ibid.
Vecte elevo 1229 moveo ibid. obdendo claudo 578 submoveo 1229 transmoveo ibid.
Vectes 1489.1848
Vectiarius 1229
Vectibus amolior 1229 emoveo 1229. 1230 obfirmo 1229, 2 quod subjicitur 1230
Vectigal 32. 36. 151. 351. 1158. 1266. 1267. 1597. 1630.1725 exigitur à me 1852 exigo 1851 idem pendens 1600 imponere 245 quod penditur prointroitu 521 poscere 36. A vectigali pendendo immunis 1600
Vectigalia 625 redimo 1851
Vectigalibus suis qui utitur 1600
Vectigalis exactio 1851
Vectigalis 1600
Vectigalium redemptor 1851 redemptura ibid
Vectio 30. 831. 1231
Vectis 244.245.547 1229, 2 humerarius 1726, 2 januæ 799, 2 parvus 1229 feræ 988 valvas seu fores jungens 578.659
Vector 31.273.1168.1291 superfluus 1087 831
Vectorius 871
Vectu facilis 30
Vectura 30.831.1231
Vegetabilis 576
Vegetæ oves 714
Vegetam ætatem egressus 96
Vegetativus 1776
Vegetior sum quàm 96
Vegeto 11.23
Vegetor 618
Vegetus 96,2.189.1566.1567 reddor 96 sum 1094. 1567 sum ætate vel per ætatem 95.96
Vehemens 5. 303. 412. 424. 576.630. 772. 861. 903. 966.1015.1032.1095.1157 1363. 1405. 1509, 1559. 1566,2. 1567. 1588. 1589. 1591. 1674. 1730. 1757. admodum 1032 dolor 1133 febris 424 hyems 1646 ventus 925 vox 1609
Vehementem reddo 1566
Vehementer 5. 127. 155. 366. 424. 576. 704. 713. 860. 862.966.994. 1016. 1032. 1106. 1337. 1385. 1422. 1440.1539.1566. 1589, 2. 1591. 1592. 1615. 1727. 1751 clamans 180 doleo 1133 irascetur 481
Vehementes morbi 1169
Vehementia 424. 703. 1016. 1405. 1566. 1589, 2.1592. animi 654
Vehementior reddor 1566, 2
Vehementissime 1041
Vehementissimus 1566 dolor 1133
Vehementiùs 1041.1294
Vehens commeatum 1738 frumentum 40 navi 1522 vinum 40.
Vehere 29
Vehi quo duo possunt 1231
Vehicula meretoria 578
Vehicularis via 468,2
Vehiculum 578.1230,2.1231. 1446. 1725 contectum 737 mulare 174
Qui vehitur curru vel equo 1231 à laterere alicujus ibid.
Veho 30. 34. 831. 1230. 1278 ad 833 deorsum 31 à latere 1231 navi 1522 sursum 31 vasa, utensilia, farcinas, impedimenta 41 unà 1231
Vehor 233. 831. 1230. ad 834 curru 410 equo 685 à latere 1231 plaustro 134 unà 1231.
Vel 589,2.719
Vela 343.969 consuens 1417 erigere 79
Velamen 736.1627.1712
Velamentum 736.1484. ¶ Prætextus 553
Velare se 735.736
Velatio 736, 3. facici præ pudore ibid.
Velaturam facere 1268
Veles 251.1012
Velis currere dicitur, navis 1666 trinis instructa navis 203
Velitando 1012
Velitare pugnâ ibid.
Velitaris pugna 251.1012
Velitatio 251. 1012 quæ fit verbis 251
Velitor 251.1012. Ind. ℘. ¶ Metaph. 251
Velitum tela ibid.
Velle & cupere universi incolumitatem 326 malè 1761
Vellens vellera 1633
Vellent magnopere te amico uti 1641
Vellera promissa habens 997 vellens 1633 vellere ibid.
Vellere abundans, carens intectus ibid.
Vellicando sanguinem elicio 69
Vellicatim 145, 3. rumpo 814
Vellicatio 145, 3. 813. 814. 1632,2. Cum vellicatione 145. In vellicationis modum 145.
Vellicatorie ibid.
Vellicavit me probris pessimis 812
Vellico 145. 663. 740. 812. 814, 2. 1470. 1499. 1579. 1632. 1815. ¶ Obtrecto 814.1632.
Vellicor 1815
Vello 1155. 1263, 3. 1500. 1932, 2. 1633 circumcisca 1933
Veller 1263
Vellumen adimo ibid. utrinque habens ibid.
Vellus 997, 2. 1084,2. 1263, 3.1473 album habens 997 aureum 374 aureum habens 997 bonum habens 1263 intortum habens 997 nigrum habens ibid. ovium 909,4
Velo 735. 736. 1297
Veloces pedes habens 1370
Velocior 224
Velocissimè 1585.1849
Velocissimus 153. 1585 volucrium 470
Velocitas 331, 2.1170.1585, 2.1849
Velociter 331. 643. 869, 2. 1169,2. 1585, 2. 1604. 1664. 1849 concitatus 1452 currens 1666,2.1667 currens per mare 129 curro 1666. 1667 robusta 1441
Velociùs 1585
Velor 735
Velox 58. 73.183.241. 331,2. 499. 507. 572. 643. 714. 765. 860. 1270. 1370. 1372. 1394. 1467. 1585, 2.1661,2. 1664, 2. 1665. 1837, 2. 1849, 2 æquè 1585 æquo 644 robustè 1441
Velum 736. 1297, 2. 1698 quod aditui alicui obducitur 1502 capitis 1712. ¶ Carbasus 203. 694. 914. 1136. 1392. 1775 contrahere 694 implens ibid. submittere ibid.
Velut 540, 2. 1146. 1413. 1853,2.1855
Veluti 1210. 1854.
Vena 10.69. 1751. incidit mihi 1607
Venabilis 636
Venabuli dentalia 1132
Venabulum 248.912. 1558
Venæ sectio 1607
Venæ applicatus 1751
Venæ aquarum colli grandiores 155, 6. 1751 in metallis 1414 sanguinæ plenæ 707
Venales res 21. 1850
Venalis 1291. 1850 res 1408 1409
Venalitius 743
Venalium rerum foro qui præest 1092
Venam secans 2607 seco ibid.
Venandi ars 396, 2 studium 637 vim habens 636. Tempus non venandi 23
Venando infœlix ibid.
Venans hostes 636
Venari 13 lucrum 636
Venarum vacuatio 1607
Venas legendi actio 935 lego ibidem. magnas habens 1751 obscuras habens Ind. αβ. Ad venus pertinens 1751
Venatici canes 1693
Venaticus 636
Veriatio 22.23,2.41.42.636, 4 facilis & secunda 22 infeli 23 prospera ibid. Ex Venatione 22 qui est Ind. αγ.
Venationi deditus 42 præfectus 23
Venationis amans 42 expers 636 Socius 42.637, 2 studiosus 636.637
Venator 23,4.34.41.42.636, 3 cervorum 252 infœlix 23 leporis 637 thynnorum ibidem.
Venatores 35. 637 nocturni 637
Venatorius 42.636,2
Vententatorum more 42
Venatrix 24.41.42
Venatu capi qui potest 636 fœlix 637 fœlix sum 23 vivere 636
Venatus, ûs 41. 42. 636, 3 ferarum 23
Vendendi salis jus & potestas 1409
Vendendus 1291
Vendens acus 1409 æs 1411 afferes ibid costa 1410 coturnices ibidem. elixa ibidem ipsè per se 1409 legumina 1410.1411 omnis generis res 1411 panem 1409 priùs 1292 purpuram 1411 solus 1410 thus ibidem vasa 1411
Vendere 498. 1850 justo pretio 398 panem 1409
Vendibilis 1128.1291
Vendicans sibi Ægyptum 918
Vendicare 403 sibi 433 sibi causam 178
Vendicatio 403. 920. 1139. 1348,2
Vendico 549. 918.921. 1620 mihi 147. 337. 668. 669. 1139, 2. 1347. 1348, 3. 1351, 2 mihi hoc nomen 921
Vendiderunt illi imperium pecuniis 398
Venditans oves. Ind. ωρ. se conjuratis 363
Venditatio 107,2.363
Venditator 1409
Venditio 398.1291, 2. 1408. 1409,3. 1622. 1850 liberorum 1291 per præconem 786 rerum omnis generis 1292. 1411 salis 1409
Vendito ¶ Jacto, ostento 363 1454 me 8. 107 me libenter 364
Venditor 1291, 2. 1408. 1409, 3. aceti 1410 avium ibidem. caparum ibidem. carnium ibidem. caseorum 1411 chartarum 1291 chordarum

chordarum 1411 coronarum ibid. crepidarum 1410 cultrorum ibid. equorum ibid. farciminum 1409 farinæ ibid. ferri 1411 fictilium 1410 frumenti 1411 gallinarum 1409 gladiorum 1410 hamorum 1409 lanarum ibid. librorum ibid. mellis 1410 monetæ ibid. mulorum ibid. olei 1409 olerum 1410 ollarum 1411 opsoniorum ibid. ovium ibid. pecudum ibid. piscium 1410 plaecentarum ibid. porcorum 1411 pretiosarum rerum ibid. purpuræ 1409 radicum 1411 restium ibid. scrutorum 1409, 2 seminum 1411 spoliorum 1410 stupæ 1411 tritici ibid. verborum 1268. 1292 vestium 1410. 1411 vini 1410 unguentorum ibid.

Venditrix 1291 farinæ 1409 olerum 1410 ollarum 1411 ovorum ibid. piscium 1410

Venditus 1292 iterum ibid. non 1291 obolis duobus 786

Vendo 120 123. 184. 246. 398. 1128. 1129. 1290. 1291 2. 1408. 1409, 3. 1622 carnes 1410 caseos 1411 cum 1292 farcimina 1409 fictilia 1410 flores 1409 in 1291 in aliquo loco 1409, 2 lanam ibid. mel 1410 particulatim 856 porcos 1411 prior 1292 scruta 1409 solus, 1410 spolia ibid. sub hastâ 785 thus 1410 triticum 1411 vinum 1410 unà 1292 unguenta 1410

Vendor 398. 1291, 3. 1408 in auctione 786

Venefica 1678. 1712, 2

Venefica ars 989

Veneficæ mulieres 1238

Venefici 625

ad Veneficia pertinens 1712

Veneficio afficio 1712, 2 non infectus ibidem, utor ibid.

Veneficium 522, 988, 2

Veneficus (a) 989 1238

Veneficus ¶ Magus 988, 989 1712, 3. 1791

Venena 388. 650

Venenata herba 1744

Venenatus 252. 275. 1631

Veneni genus 1711

Venenis abundans 1712 læsus ibid.

Veneno carens 1712 inficio 252 mistus 1055 tollere 884 utor 1712

Venenosus 684. 1487

Venenum 684. 988. 1171. 1644 ejaculans 252 jaculor ibid. lethale bibo 908 pariens 1631 præsens 605

Venerabilis 65, 3. 1449, 2. 1450, 2. 1454 vates 1001

Venerabilitas 1449

Venerabundè 1454 saluto 902

quod Veneramur 1449

Venerandum caput 628 reddo 1454

Venerandus 6. 12. 65. 313 349. 626, 781. 890. 1016 1368. 1449, 3. 1450. 1640. 1766. Ind. αζ. minimè 1455

Veneratio 6, 2. 21. 65, 3. 647. 1449, 3

Venerationе digna res 21 dignus 1449

à Venere alienus 225

Venerea actio 896 libido 225

Veneræ res 225. 896. 1107

Venerearum rerum nulla ¶ cupido 225 usus ibid.

Venerei lusus 1125

Venereis rebus uti 911

Venerem ciens 225 exerceo ibid. passa 1228. Ad venerem propensus ibid. In venerem effusus 1805 pronus 1148

Venereus 225. 1747

Veneris expers 896 venenum 682 umbilicus 1489. 1527 unguentum 734

Veneror 6. 22. 59. 60. 65. 647. 897. 902. 1449, 4

Veni huc 1832

Venia 65. 88. 310. 1833 datur mihi 320 tribuenda est ibid.

Veniâ dignum 320 dignus ibid. 2 dignus est ibid. indignus ibid. 1833. Cum bona dei veniâ dictum sit 1555. In veniâ dandâ facilis 320

Veniæ petitio 87. Citra veniæ spem 1833

Venialis status & deprecatio 320

Veniam 560. 572 ad vos 677

Veniam consequi 916 consequor 320, 2 dare 1089 do 320, 2. 1721. 1833 impetrare 320 impetro 87 impetro à te ibid. meretur 320 non dans 320. 321 peto 87. Ad veniam dandam propensus ibid. Animo ad veniam dandam propenso 320

Veniens 571

Venio 302. 305. 521. 572. 598 599. 676. 677. 678, 2. 679. 701. 965. 1064. 1098. 1099, 2. 1521. 1755. Ind. αι. & πε. ad 522. 1273. 1274. 1755 auxilio 273. 489 in conspectum 1703. 1705. 1796, 2 in mentem 1665. 1755 in suspicionem 598

Venire ad colloquium 392 in buccam 1535 in certamen 701 in colloquium 460. 506. 523 in discrimen 790. 791 in mentem 573. 703. 1315.

Venis abundans 1751 carens ibid.

Venit in mentem 522. Quicquid venit in mentem 573. Quod mihi venit in mentem 521

Veniunt in potestatem 302

Venor 22. 41. 469. 636, 2. 637, 2. gloriam 22 feliciter 23 simul 42

Venter 300. 808. 817, 2. 1100. 1418 & universa intestina 181 imus 301. 612 lavrare dicitur 276 navis 818. 901 parvus 301. Quibus venter deus est 350

Venti carentia 1344 celeritatem habens 1849 procella 152 sopitores. Ind. αν.

Venti pulvèrem excitantes 181.

Ventilabrum 967. 973. 1324. 1398.

Ventilans coma 1452

Ventilari qui potest 1434

Ventilatio ibid.

Ventilator 967, 2

qui Ventilatur 1434

Ventilo 152. 967. 968. 1434 follibus 1775

Ventilor 1434

Ventis expono 153 expositus 153, 2. 228. 1434. Ind. αβ. obrc. 153

Ventis fluens 1424 furens mare 992 vexatus 153 A ventis dejectus 1734

Ventitans ateros. Ind. αι.

Ventitare ad scholam 166

Ventitatio 1755

Ventitator ibid.

Ventito 619. 1755, 2 ad aliquem discendi causâ 1755 frequenter ad aliquem locum 1834 unà 1756 unà huc illuc 1731

Vento carens 1344 impello sive agito 152 impellor ibid. perstrepens 1564 plenus 152, 2 secundo currens 1666 secundo curro ibid. secundo expando 1222 secundo impellens ibid. 2 secundo impello ibid. 2 secundo proveho ibid. secundo uti ibid. 2 A vento disperditus 1745 nutritus 1658 proveniens corruptio 1745 secundo proficiscens 1221 tegens & defendens 1477. Cum vento currens cursor 1665.

Ventorum expers 152

Ventos æquans pedibus 1372 arcens 152. 153 bonos & prosperos habens 153 difficiles & malos habens ibid. non habens ibid. 2 placans seu sedans ibid.

Ventosâ mente præditus 1762

Ventosus ¶ Vento vel spiritu plenus 152, 3. 153, 2. 1342, 2. ¶ Vanus 152. 153, 2. 1154. homo 106. 152. 856

Ventrale 301. 587

Ventre beatus 301 divino 1001 lato qui est 301 parvo præditus 817 tumido præditus 1137. De ventre alendo leges 1106

Ventrem durum habens 818 exonero 1252, 2 expleo & saburro 300 magnum habens 817. In ventrem cædo 300

Ventri deditus 300. 301. 419 611 indulgens ad insaniam usque 1002

Ventricosus 1774

Ventriculi bona affectio 1538 meatus inferior 12. 4 orificium superius 1538 os 746

Ventriculus 300

Ventriloquus 1073

Ventriosus 301, 3. Ind. γα.

Ventris amans 1748 evacuatio 1252 exoneratio 1846 expletio 300 formam habens. Ind. γα. illecebris capior 369 ima pars 1094 impletio. Ind. γα. murmur edo 275 onus depono vel pono 1478 1832 resolutio 986 servus 419 speciem referens 817 vulnerati connexio 1417

Ventrosus 301, 2. 817. Ind. γα.

Ventulum factitabant flabello 1434

Ventulus 752

in Ventum evanescens 153

Venturus 1172

Ventus 152. 228. 1341 contrarius 1343 exoriens ruptâ nube 1098 ferens 1725. 1729 impetuosus 1154 implens velum 694 mediâ nocte surgens 1115 repentinus & procellosus 181 secundus 41. 677. 734. 1221. 1629 tempestuosus 1685 vehemens 925

Venula 1751

Venum exporto 1291

Venundo 1128. 1292. 1408. 1409. 1622

Venus 225, 2. 896. ¶ Concubitus 1747. ¶ Decor, gratia 225

Venusta dictio 1427 formâ conspicuus 1852

Venustam faciem facio 1181

Venustas 225, 2. 323. 1795. 1852, 2 orationis 936 sermonis 1759. 1795

Venustatem concilio 1852

Venustè 323. 1790. 1852, 2 loquor 941

Venustior 1795

Venustiorem reddo me 1852

Venustissimè 1795

Venustissimus ibid.

Venusto 734. 1852, 2

Venustor 734

Venustos oculos habens 1185

Venustus 159. 211. 225. 323. 474. 496. 836. 1656. 1795. 1796. 1852

Vepris 91

Ver 433. 434, 2 jucundum 959. ¶ Metaph. 433

Vera 569 bona ibid. dicere 113, 5 prædicare de aliquo 533

Veracitas 1840

Veraciter 114

Veratrum 478. 1603. Ind. αν.

Verax 113. 114, 2. 328 sum 1840

Verba 938 elata & insolentia 1749 elegantia 1427 grandia 280 gravia & ornata 293 levia 941 sesquipedalia 280 sublimia 976 vana & futilia, seu nugatoria 17. 152

Verba ardua & grandia fundito 17 aurea fundens 1427. 1537 bona dico 1537. 1719 dare 1231 do 30. 1722, 2 effundere 1343 exquirentes nimis subtiliter & exactè 1073 facere 17. 938. 1347. 1622. 1676. 1820 facio 124. 229. 1167 facio prior 938 feci cum eo 1054 funditare 167 fundito 56. 944 fundo 941 lavenio promptè & solerter ibid. multa faciens 943 vana fundito 1784

Verbascum 1754

Verbascum ibid.

Verbera 68, 2 indigna ibid. infligo insuper 1589

Verberare desisto 1680

Verberatio 68 1679

Verberator 1680

Verberator patris ibid.

Verberatus hastâ 1821

Verberibus afficio 1821 dignus 1008 indigeo ibid. lacero fœdum in modum 980

Verbero ¶ Mastigia 1008 1338

Verbero ¶ Percutio 128. 374. 467. 681. 840. 876. 1118. 1483. 1532. 1679, 3. 1680 indignè 68 loris 681 pectus 1680, 2. 1681 vicissim 1680

Verberor 128. 624. 876. 1679

Verberum socius 1009

Verbi gratiâ 1025. 1725

Verbis 938 asperis incesso 493 certis 1425 effero 1454 referor 1455 elegantibus ornatus 1427 errans 494 flecti qui potest 1426 grandibus jactans se 1427 grandibus utor ibid. monstrosis utens 944 multis 943 ornatæ orationes 492 pugnans 1013 pugno ibid. sublimibus utor 944 tenus 1041. 1042 tenus medicus 667. De verbis discepto 1014. In verbis inveniendis solers 941 singulis 755

Verbo & re 938 tenus gratificari vel officiosum esse 319

Verborum ampullas projiciens 1427 ampullis strepito 1381 artificium 944 audacia 328 captator 637, 2 compositio apta 494 concinnator ibidem. contentio 396 elegantia & nitor 494, 2 fabricatio 1613 fictor 1353 funditator 941 humilitas 1427 immutatio 1658 inventor seu excogitator 494 lenocinia 663 levitas 941 magnificentia 18 multorum qui est 1784 origines explicans 940 origines indico ibid. prosilium 1423 pugna 396 1013 venditor 1268. 1292

Verbosa oratio 939

Verbosam orationem habeo 1588

Verbositas 494. 939. 943

Verbosus 494. 939. 1074

Verbulum 492. 939

Verbum 492. 936. 1073. 1165. 1425. 1716. 1781 anceps 373 dicam 492. Ad verbum 755. 938. 1425. ¶ Dictum 938

Vere jam appetente 433 inunte 133. 434 nutritus 1658

Verè ¶ Certè, reverâ, veraciter 113, 3. 114. 136, 2. 214, 2. 533, 4. 569, 2. 1615. 1854 Dicor 114. ¶ Purè, sincerè 874. 1105

Verecundè 65. 86 Non verecundè loquor 1193

Verecundia 65. 86, 2. 513

Verecundia afficior 66

Verecundiam incutere 65

Verecundor 65. 86. 428. 1653 supra modum 86

Verecundus 65, 2. 86, 2. 1762. sum 65

Verenda 1042

Vereor 47. 65. 86. 924, 2. 1080. 1151, 3. 1180. 1525 dicere 924 ne 48. 1641

Vereri de vitâ, non metuere 361

Veretrum 1571 siculneum 1710

Vergendo in terram 1421 non in alterutram partem 1421

Vergens æqualiter 808. 1421 deorsum 287. 807. 1420, 2. 1654 in alteram partem 808. 1421, 2 in contrarium 1420 in idem 808 in terram 1421 in utramque partem 1420 retro 1421 sursum ibid. Non quoquam vergens ibid. 3

Vergente ætate in senectam 1832

Vergeo 1420

Vergere deorsum 269. 287 facio 1420 in alteram partem 1431, 2 in neutram partem ibid. in seipsum 1547 sursum 1421

qui Vergit in aliquam sententiam 1729

Vergo 807, 2. 1096. 1097, 2. 1575 1651 deorsum 1420, 2 in contrariam partem ibid. in me 1097

Veri cognitio 321

Veridicus 17. 494

Veriloquus 647. Ind. αλ.

Verisimile 448 ut est ibid.

Verisimilis 448. 1260

non Verisimiliter 449, 2

Verisimilitudo 1260

Verissimè 113. 214

Verissimus 214

Veritas 113, 2. 214. 533. 569. 1840 ipsa Ind. αυ.

Veritatis amans 114 amor seu studium 114

Veritus nè spolieris animâ 361

Veriùs 113

Vermem imitans 1490 refero ibid.

Vermes carnium Ind. μο. qui in corpore, vulnereve aut ulcere nascuntur 536 longi 1587 terrestres 485

Vermes generans 1632 genero 1350. 1490. 1632.

Vermibus infesto 1490 infector ibid. obnoxius 1669 non obnoxius 795 scatens 581 scateo 1490

Vermiculantes aures 1490

Vermiculari 636 dicuntur plantæ & fruges 308

Vermiculatio 308

Vermiculationem sentio 1490

Vermiculato opere sternere 945

Vermiculatum pavimentum 160

Vermiculor 1490

Vermiculus ibid. legumina rodens 1674 vites adedens, seu infestans 683. 687

Verminatio 1490

Vermino ibid.

Verminor 479

Vermis 1490. 1668 cornua corrodens 687 lignum corrodens 353 qui in frumento, lignove nascitur 794

Vermium instar moveor 1490 procreatio 1632

Verna 304. 1063, 2. 1671 Ex vernâ natus puer 1671

Vernaculum vinum 222. 532

Vernaculus 304. 1834 sum 1834

Vernans 158

Vernant prata flosculis distincta 434

Vernatio ¶ Exuvium serpentis Ind. χδ.

Verno 433

Vernum mel 158 tempus dego 433 dego in 434 dego simul ibid.

Vernus 433, 2. 434

Vero 360. 387. 1031, 1046 At verò 119. 1046. 1216. 1226 & verò 360. Iam verò 719 Neque verò 119. 1046, 2 Quod verò 1215

Verpum facio 1846

Verpus ibid.

Verrendo mundatum 846

Verrens ibid.

Verres 744

Verriculatio 1447

Verriculator ibid.

Verriculum 241. 1447

Verrite domum 846

Verro 734. 735. 846. 848, 2. 1351. 1442, 3 circumcirca 848 simul 735

Verror 734

Verruca 1776. 1818

Verrucæ, myrmeciæ dictæ 1077

Verrucaria herba 1656

Verrucarum eruptio formicarum instar 1077

Verrucosi tumores 1229

Verrucosus ibid.

Versâ facie in solitudinem 1651

Versabam ipse mecum animo 1542

Versabatur inter socios 702

Versabilis 1542. 1548

Versans animo 1089 animo tecum 1651 mentem 407

Versans cum nemine 572

Versare animo 521. 1681 in mente 240, 2 molam 1075

Versari (depon.) 1267 apud aliquem 394, 2 circa nomina 572 in, id est, occupatum esse 1725 in aliquâ re diu 1143 in bello 1158 in labore 841 in literis 1275 in loco aliquo 32 in manibus hominum 1725 in meru 392 in opere aliquo 1149 in otio alto 893 in rebus 1158 in studio literarum 306 in terrâ 1542 inter aliquos 1053 inter libros 572

Versat linguam egregiè 1544

Versati sunt in vinculis 1071

Versatile ingenium 1656

Versatiles oculos habens 1180

Versatili ingenio præditus 1548

Versatilis ¶ Versabilis, mobilis 36. 331. 406. 407. 1542 1548, 2. 1654. 1655. 1731 celeriter 407 nasci 407 rhombi in modum 1419

Versatilis ingenii 1543 1656

Versatilitas 1548

Versatio 454

Versatur ante oculos 1144 per populum 1543 Qui versatur inter homines 1546

Versatus ¶ Circumactus 892

Versatus diu in aliquâ re 1670 sum cum 1675

ne Verses tecum 451

Verseus 1518

Versibus multis constans 1519 quatuor 1520 quinq; 1519 senis ibidem. tribus 1520

Versicolor 1068 1355, 3. 1569 collum habens 375

Versicolorem cervicem habens ibid.

Versiclori mitrâ redimitus 1060

Versiculus 54. 492. 1518

Versificatio 1354

Versificator ibid.

Versificor 505

Versio 1542, 2. 1651, 2

Verspellis 408. 504, 2. 625. 997. 1051. 1238. 1356. 1543

Verso ¶ Circumago, torqueo 36. 406, 2. 451. 452, 6. 454. 978. 1089. 1358, 2. 1542. 1543. 1544, 2 ingyrum 407 iterum 1259 linguam agiliter 1548 terram sarculo 1468 turbineo vortice 1544 ¶ Cogito, perpendo, voluto 1542. 1544. 1651 animo vel in animo 655. 758. 947, 2. 1107. 1196. 1474, 2. 1727. 1757

Verso ¶ Circumagor, torqueor 406. 451. 452. 892. 1542 1543

Verso ¶ deponens 394. 1089. 1158. 1347. 1358, 2. 1361. 1544. 1546 & occupatus sum 305 circa aliquid 491. 1544 circum 1359 cum 1669 1675 cum aliquo 604. 605. 1544 frequenter alicubi 1834 in 32. 136. 1546. 1669 3 in aliquâ re 892, 2. 893 in hac re 302 in malis 569 in philosophiâ 569 in populo 1548 in Republicâ 1361. 1363 in Republicâ eadem cum aliis 1363 incommodè & impedicè 1821 inter 570 702. 1363 libens 1749 libenter alicubi 1835 libens in loco aliquo 1749 per 1544 vobiscum 32

Versu scriptus 1518 uno constans 1519. In versu eodem collocatus sum 1520 locatus 1519

Versura 1542

Versus bis 1359 deorsum 1654 in furorem 793 in orbem 1548

Versus, ûs 904. 1038. 1518, 3. 1586 dimidiatus 1519 intercalaris 54 unicus 1519

Versûs initium 1516

Versus librorum, id est, lineæ 1518 metrici ibid. plantarum ibid.
Versus duos habens 1519 facio 505. 1347 nullos habens 1519 paucos continens ibid. In versus rectos porrigor 1518
Versus ¶ Præpositio 755 boream 1388
Versuta loquacitas 1535
Versutam mentem habens 1764
Versutè 1355 ago 73. 1542
Versutia 408. 775, 2. 816. 1540 1614. 1656
Versutiæ 816
Versutiis utor 1543
Versutiloquus 802
Versutior 775. 1546
Versutissimus 775
Versuto pectore præditus 1528
Versutus 73. 129. 279. 775. 776, 2. 790. 847. 876, 2. 877 1051. 1052. 1238. 1328. 1355. 1356. 1543, 3. 1656. 1663. 1714. 1763
Versuum in modum 1581 multitudo 1519
Vertebra 210. 1512. 1513. 1543. 1648 extrema colli 1576
Vertendo se & flectendo boum arantium more. Ind. gn.
Vertere in fugam 806 quem non licet 1548 se in omnes facies 246 solum, id est, migrare 121 solum arando 246 terga 1117, 3
si Verteris te aliò 1096
Vertex ¶ Capitis pars 748. 851 1358. ¶ Cacumen 747. 830 850. 841. 1169. 1383, 1699 cœli 1220 & cardo 778
Verti facilis 1655 qui nequit 1654. 1655 qui potest 1631
Vertibulum in fistulis aut epistomiis 1543 quo intenduntur nervi
Verticalis 851
Vertice carens. Ind. xg.
Verticem duplicem habens mons 850 triplicem habens 851. In verticem attollo ibidem. conformo ibid.
Vertices montium 830 mundi 1358
Verticilla citharæ 826, 2
Verticillo tortus 407
Verticillum 1648 quo intenduntur nervi 1590
Verticillus 1512, 2
Verticula ibid.
Vertigine corripi dicuntur oculi 407 corripior 1488 laboro 1273. 453, 2 tenebricosâ laboro 407
Vertigines faciens 1488
Vertiginosus ibid.
Vertigo 406. 453. 454. 1488, 3. 1544. 1547. 1655 oculorum 453 tenebricosa 407, 2
Vertit caput aliò 240
Vertitur vitio fortunæ 729 qui semper vertitur 1548
Verto 73. 205. 1358, 2. 1542. 1543, 2. 1544. 1651, 4. 1652 1654. 1655 deorsum 1546 habenas 1548 in aliam formam habitúmque 1479 in contrariam partem 1544, 2 in fugam 1651 1720. 1740 in melius 1654 in orbem 1547 solum, id est, exulo 1739 terga 399. 807. 1524. 1544 vitio 731. 1030
Vertor 1358. 1359. 1542. 1543. 1651, 2. 1652 in seu intra 1653 in contrarium 1545 in fugam 806. 1651 1720 retro 1544, 2
Veru 1125 quinque cuspides habens 1126
Veru affatus panis 1126
Vervactum 500
Verubus fixit 1266
Veruculum 1126
Verum 118. 212. 360. 719. 1031. 1336. 1642 enimvero 118 etiam ibidem. non 1046
Verum 569 dicere 533
Veruntamen 1336 non 1216
Verus ¶ Certus, non falsus 113. 114. 135. 214. 533, 3. 569, 2. 1448. 1840 omni ex parte 533 sum 113. 114 vera loquor ibid. ¶ Non fucatus, sincerus 114. 874. 1338
Verutum 1659
Veruum bases & fulcra 802
Vesana confidentia 1108 desperatio ibidem. insolentia ibid.
Vesanè 1138. 1337
Vesania 262. 288. 1002, 2. 1338
Vesanus 262. 288, 2. 991 1002. 1337
Vescatur eis 439
Vescens acribus 1701 agnis Ind. ap. arbutis. Ind. xo. brassicâ 1701 cambus 1701. 1702 crudis cibis 1465. 1702 Cytiso. Ind. xv. feris 1659 frumento 1702 glandibus 1701 herba 1702 oleastro. Ind. xo. pane 519. 1701 radicibus 1702 serpentibus 1659 spinis. Ind. ax. terrâ 1701
Vescentes carnibus crudis 439
Vesci glandibus 1701 herbis 1702 piscibus 1731 in somnio 520
Vescor 510. 1256. 1354, 1464, 2. 1465, 2 acribus 1701 fructibus ibid. necessariis 1659 pane 1464. 1465. 1701 pulte 1464 simul 1465 spinis Ind. ax. unà cum pane 1700, 2
Vescus 291. 292. 1674, 3
Vesica 383. 900. 1774 fellis 1816 paiva 900
Vesicaria 1774
Vesicula ibid. 2
Vespa 161. 789. 1565 fictitia 1565. In vespam converto ibid.
Vesparum cella 1565, 2 examen ibid. favi ibid.
Vesper 217. 365, 2. 525 dici jam erat 365
Vespera 525, 2. 1232
Vespera carens 526 incipiente ibid
Vesperæ principium habens ibid.
ante Vesperam 365. A mane ad vesperam ibid. Circa vesperam ibid. 2 Sub vesperam facio aliquid
Vesperi 365, 2. 460. 526, 2. 1232. 1488 advigilare 526
Vespertilio 1115
Vespertinum crepusculum 526 tempus 365, 2. 418. 986. 1232, 2 in tempus vergo 365
Vespertinus 365, 2. 525, 3. 526. 814. 1115. 1232. Ind. ai. esus 525
Vespillo 620, 2
Vespulæ 789
Vesta dea 526
Vestalis ibid.
Veste carens 918. 1523 circum induo 958 exuo 561, 2. 958, 3 spolio 561, 2 unâ & simplici indutus 562, 2
Vestem candidam gerens 1736 laxam & sinuosam habens 1287 muto 547. 561, 3
Vester 432. 433, 2. 1553 duorum 1553
Vestes 1503 purpureæ 734
Vestiaria 741
Vestiaria arca 1770 ars 592 capsa 821
Vestiarium 429. 561. 1770
Vestiarius 502. 744. 1410. 1523
Vestibularis janua 817
Vestibulum 271. 659, 2. 1065 1181. 1402. 1753 aulæ 218 cubiculi seu thalami 372 templi 1084. 1602
Vestibus delicatis ac mollibus, nec non splendidis indutus 562
Vestigandæ sunt feræ 715
Vestigans hostes 636
Vestigare hominem 42
Vestigatio 469. 715, 2. 1308
Vestigator 401. 469. 715
Vestigia lustro alicujus 1476, 2 sequor 715. Per vestigia feror 84
Vestigii impressio 1794
Vestigii consequor 469. 715, 3 hostium hæreie 178 inprimo 1517 indagari 715 insistere 545 insistere Resp. 715
Vestigio impresso 1681. 1682 impresso signo & noto 1794. E vestigio 571. 1369, 3. 1604. 1825
Vestigium 715, 2. 1392. 1517 fallo 1733 impressum abeo qui præiit 1518 impressum percutiendo 1679 impressum quocunque modo ibidem. rotæ 1646. 1662 ¶ Et reliquiæ 613. Metaph. 715
Vestigo 411. 469. 513. 715, 4. 1008 ante 715 oculis 1242 prius 514, 2
Vestimenta furor 430
Vestimentis spolians ibid.
Vestimentum 176. 241. 547. 561, 3. 957. 1522. 1523 funebre 620 sacerdotis 1591 subtile 1121 tenue 958
Vestio 561. 1523. 1813
Vestis 561, 5. 958. 1287. 1477 1698. 1814. Ind. m. attrita & lacera 914 aurea 1830 detrita & pertusa 142 demidiata 1712 dupla 1295 exterior 1712 lacera 1428 linea ad talos demissa 728 pannosa & squalida 1813 pellicea 410. 1084 pulla 1205 purpurea 1101 simplex 175, 2 vilis 562, 1428
Vestitu malo utor 562 sordido utor ibid.
Vestitum apparavit sibi 559
Vestitus 561 bene & eleganter 562 malè ibid. 3 molliter 1812 pulchrè 562 sordidè ibid. splendidè ibid.
Vestitus, ûs 247. 429, 2. 547. 561, 2. 1523 malus 562 sordidus ibid.
Vestium compilatio 958 custos 1770 expoliatio 432 venditor 1410. 1411
Vestra 1553
Vestras, atis 358
Vestrî 1552
Vestrum 1553
Vestrûm 1552 duorum ibid.
Vetare 492 nolle 1427. Nihil vetat 906
Veteramentarii sutoris artem exercere 754
Veteraſco 1237
Veterator 252. 504, 816. 1251 1673, 2
Veteratorem ago 776
Veteratores glorioſi 504
Veteratorium facious 505
Veteratorius 252. 504. 776. 1241
Veteres nugæ 575
Veterinarius 667
Veterinorum morbus 997, 2
Veterno obnoxii 89 opprimi Ind. xo. quodam correptum esse in rebus gerendis 995
Veternoſus 507
Veternum induco 749
Veternus 507. 749. 960. 1085 profundissimus 1116
Veterum imitatio 198
Vetitum est 1476
Vetitum magistratûs 20
Vetitus 625. 631, 3. 1426, 2
Veto 20, 2. 216. 455. 456, 3. 457. 459. 729. 905. 906, 2. 937. 1593 ne 17 nutu 1097
Vetor 20
Vetula 332. 1380 quam matris aut aviæ nomine dignamur 1635
cum Vetulis rem habentes 1493
Vetulus 601. 1852
Vetus 391, 2. 484 575. 1237 1432. 1829 fio 1237 testamentum ibidem. vinum ibid.
Vetustas 1237. 1829
Vetustate putridus 1458 tritum peplum 313
Vetustior 1237. 1245. 1381
Vetustissimus 1237, 2. 1245. 1381
Vetustus 197. 304. 1847
Vexandi vim habens 725 non Vexando. Ind. ar.
Vexare 1545 hostili more 29
Vexari 257 bello 1744 hostili more 30
Vexatio 411. 417. 725. 813. 1250. 1489 dæmonum 501
Vexativus 725
Vexator 487
Vexatur a sycophantis 1632
Vexatus febri 725 in mari 1674 Non vexatus bello 1368
Vexillarius 1738
Vexillum 1455. 1456, 2. 1626
Vexo 257. 467. 468. 487. 725 815. 1357. 1376. 1451. 1489 1544. 1558. 2 1593. 1632. 1668. 1673. 1674. 1798. 1847. 1848
Vexor 841. 1376. 1489. 1632. 1669. 1673 malis 1259

V I

Vi 263. 748. 860 cogo 263, 2 cogor ibid. detorqueo ibid. exturbo ibid. irrumpo ibid. magnâ ago 1032 & robore pugnans 1012 roboréque pugno ibid. summâ contendo 263 supero 264. Quæ vi agantur 263. Actio de vi illata ibid.
Via 343. 764. 1126. 1128. 1144, 2. 1217. 1266. 1517, 2. 1662 angusta. Ind. ar. compendiaria 1604 difficilis 1128 facilis 1129 ferens adinferos 1724. ferens Corinthum 1520 longa 675. 1269 militaris 468 obliqua 1540 ostenditur mihi 1128 plaustraria 1343, 2 plaustris trita ibid. publica 239. 1251 1716 recta 534. 535. 1592 sternitur mihi 1352 tortuosa 1540 trita 1251. 1656 vehicularis 408, 2 urbis 25. 1128. ¶ Ratio 1128. 1130. 1237. 1264 docendi ac discendi 1130 facilis 1271. ¶ Metaph. 1266
Viâ aliâ 530 carens 1144 decedebant ei 699 decedere invicem 574 facilè 1129 hac 1127 hac abiit 521 rectâ aberrans 1131 rectâ incedens 765 torâ errare 135 A viâ deflectere 1652. 1653 deflecto 1144. In via occurrentia 1128 situs vel habitans ibid.
Viæ auxillum 1128. 1130 custos 1770 dux 42, 2. 591. 592, 2. 593. 594. 675. dux sum 591. 592. 593
Viæ multæ 1131
Viam absolvit ducentem Pharsalum 1597 affectas ad tyrannidem 1521 aperio 1266 capessere 545 carpamus 1291 carpere 1656 carpo 765 commonstro 42 conficere 523 conficere prius ibid. conficiens celeriter 765 faciens 1352 facio ibid. insistuam & methodum sequi 1601 invenio 1266 ire longam 598 malam habens 1144 malam & imperviam nactus sum 1128 monstrans pedibus 42 monstro pedibus ibid. munio 1352 patefacio ibid. 2 perrumpens 765 præbeo 1352 præiens 1131 præire 594 præstruo 1352 prosperam nanciscor 1130 rectam sequor 1271 respiciens 1131 secare 1601 sterno, metaph. 1352 terere 1668 vitæ quam insistent? 697 utrinque habens 765. Circa viam qui est ibidem. In viam reduco 1545. Iuxta viam qui est 1144 situs 1130 Propè viam qui est 765.
Viarum mixtio 1130 munitio 1352, 2 obsessor 413. 1222 sectio 1606 stratura 1352. 1539
Vias custodiens 1222 infideo 413 muniens & sternens 1352 terebat 1669
Viatica 1465
Viatico instruo 1128. 1130 instruo ante 1130 Pro viatico exigo ibid.
Viaticor 1465
Viaticum 1130, 2 accipio ibid. sumo 1465
Viator ¶ Iter faciens 765. 1128, 2. 1130, 2. 1268. 1269, 2. 1517, 2 nocturnus 1666. ¶ Apparitor 237 728
Viatorius 1269
Vibex 837. 1081. 1492 Ad vibices pharmacum 1492
Vibrans clypeum 1241 hastam 1240 utrinque telum ibid.
Vibratilis 797. 858. 1240
Vibratio 1240, 3. 1633
Vibrator 467. 1633
Vibratus 1240 adversus aliquem 1451
Vibro ¶ Agito, crispo, quatio 89. 858, 3. 1089. 1240, 3. 1452. 1633, 2 jaculum 13. 106 simul 858. ¶ Palpito 300. 1498, 2 & tremo pulsatus 748
Vibror 1240, 2. 1452
Vicana 906
Vicanus ibid.
Vicarius 1619. 1654 episcopi 1474 navarchi 1522
Vicatim 755. 906
Vice 165. 1822. 1834 alterâ 530 alterutrâ seu utraque 464 medicamenti est 481 versâ 122. 215. 1239, 2. 1240. 1545 versâ euenit 1240 versâ facio 1544 vostimentorum 163
Vicem dolco alicujus 227 doleo tuam 109, 2 obtinens famulæ 1581
Vicenarius numerus 448
Vices 605 alterno 122 describæ officiorum ministeriorúmque 1090 meas non obeo 853 refero 138 refert in conferendis beneficiis ibid. Per vices 139. 380. 605. 1019, 2. 1655 opera quæ per vices fiunt 380
Vici 1147
Vici ejusdem incolæ in urbe 906
Viciæ 264 577
Vicibus certis 601 mutatis 120. 122. Ind. av. mutatis facere aliquid 123 permutatis 139 variatis 122
Vicies 448
Vicina, æ 310. 906
Vicina fluenta habens 1424
Vicini 906
Vicinia 26. 310.
Vicinitas 310, 4. 436. Ind. om.
Vicino carens 310
Vicinum esse morti 642
Vicinus (s) 310. 1274, 2. 1834 malus 310 sum 310, 3
Vicinus (a) 217. 295 310. 343. 659. 1142. 1144. 1200 1610, 2. 1834 astris 310 fluviis ibid. mari ibid. morti 642 urbi 310 sum 310. 761. 1482. ¶ Metaph. 310
Vicissim 120. 123. 139. 4. 215. 380. 461. 1019, 2. 1658 accingo me 429 accipere, 76 accipio 380. 918. 919. 921 accipio convivio, 526 accuso 18. 39 accusor 18 adipiscor 1676 adjuvo 1856 admoneo 1629 adoro 902 adulor 824 afficior beneficio 1248 aggredior 177 amando 1279 ambio 523 assumo 921 audio 99 auxilior 145. 273. 489 benevolus sum 1109 cædes fit 139 calco 1252 caveo 1769 cedo 451 clamo 272, cogito 947 colo & observo 629 comminiscor 1109 comparo vel confero 528 complector 209 confiteor 943 consecro 672 consentio 1783 consolor 19 conversor 1158 convitior 973 corrogo 495 cunctor 1028 Curam gero 1026. 1279 cupio 656 custodio 1769 dare 553 debeo 1226 delecto 1610 desidero 1346 dimitto 564. 1279 discо 998 do 398 dormio 534 educare 1658 educo 33 emendico 495 emitto 564. 1521 emo 21 enutrio 1658 erumpo equo 468 examino 528 excindo 843 excogito 1109 expecto 1033 expleo 1330 exporto 1729 exposco 87 expostulo 1030 facio 422. 1347 genero 1780 glorior 1454 honoro 1639 hortor 767 implere 1331 impono 1623 incendo 1382 induor Ind, av. ingredior 621 initio 244 inscendo 233 insidior 278 inscribo 337 inservio 506 instruor 1480 interficio 1153 interrogo 459. 514 introduco 33, 2 invito 729 jocor 1234. 1796 irascor 1048 iratus 855 irrideo 1075 jubeo 766 juro 1159, 2 lædo 267 laudo 72 luo 1642, 3. metior 1039 ministrans 838 misereor 1141 molesto 981 molior 1801 mordeo 353 mutilo 1305 navo operam 511 occido 884 orno 853 oscito 1786 ostendo 364. 1705 particeps fio 921 pendo 1642, 3 perdo 1153 pereo ibid. planto 1780 præbeo 552 præternavigo 1334 prehendo 910 premo 640 1307 propino 1312 psallo 1836 punio 823. 1189 1642 queror 1030 recipio 833 reddo 398 redimo 984 refero 1726 refrigero 1845. 1848 repello 1848 repleo 1303 reporto 833 respondeo 139. 871 salio 1303 salto 1206 scalpo 1122 scribo 334 sepelio 885 serviens, 838 sequor 97 simulo 873 sonans 646 spero 479 strepo 1251 subjicio in sermone 250 subsanno 1075 succenseo 1791 succumbo 611 sumere 76 supplico 971 suspicor 1178 symbolam confero 495 vasto 1293. Ind. av. verbero 1680 vincor 611 ulciscor 1642 voco 729 uro 1382
Vicissitudinem habent hæc 124
Vicissitudines & conversiones cœlestes 139 festorum ibidem. temporum anni 120
Vicissitudo 120. 139. 704 inæqualitatis 124
Vicorum sectio 1606
Vicos mille habens 906, Per vicos seco 1606
Victima 660, 4. 671. 672, 2. 750. 1560, 2 exigua 660
Victimæ 502
Victimam ferio 1429 ferire 198 furans 1647 jugulo 1560
Victimator 660
Victimis abundans 662
Victitans lacte 1701 locustis ibid. pane 1702 piscibus 1701 thymbrâ ibid. visco ibid.
Victitare 34
Victito 577 animalibus 1701 piscibus ibid.
Victor 861, 2. 1102. 1103. 1737 circa certamen 141 evasi 1386 hostium 1103 medicorum ibidem. sum 1102
Victorem declaro 1529 esse 571.
Victoria 471. 861. 1102. 2. 1386. 1714. Ind. xg. anceps 117. 392. 404 de quâ ambigitur inter partes 415 quæ fortiter constanterque manendo paratur 1033
Victoriâ dignus 1102 De victoriâ partâ carmina 1103
Victoriæ præmium 1102
Victorialis 1103
Victoriam comparare 861 egregiam adeptus 1103 insignem reportare ibidem. non expertus Ind. av. Ad victoriam pertinens 1103 Ob victoriam epulum dare ibidem. sacra facere ibid.
Victoriosius in pugnis 1013
Victu abundans 1229 cerro & à medicis præscripto alo 394 frugi utentes 394 parabili contentus ibidem. simili utens 265. In victu comparando industrius 1052
Victui facilè parando aptus civitas 1267 vili & tenui affluens 275. 394 utilis 1821
Victum comparare 264 parans 1272 quærens vel quæritans manibus 265 1014. 1800, 2 quærens nendo 1100 quærere 264.

497.1266,quæro 1267.1272 suppeditans 189 suppeditare 132. Ad victum comparandum industrius 264 necessaria emens 1850 quærendum pertinens 264
Victus, ûs 132. 264. 265. 393 490. 1464.1657 athleticus 1701 durus 394 exiguus 265 malus & tenuis 394. 577. quotidianus 490
Victûs æqualitas 394 causâ locans alicui operam suam 1465 egens 1528 ordinandi ars 394 ratio à medicis præscripta 393. 394 tenuitas 394
Victus quinques 1651
Viculus 906
Vicus ¶ Platea seu via urbis 25. 906. 931. 1128. 1422 1439 parvus 1128. ¶ Pagus 906
Vide 623
Videbat mala animo 1176
Videbo 1174
Videlicet 387,3. 589,2. 1215. 1642
Videndi facultate præditus 1187
Videndo suis oculis 1179
Videndus . 376
Videns benè 376 Deum 1178 dulce 375 inter dormiendum. Ind. ſt. noctu 1182 noctu meliùs, quàm interdiu ibidem. 2 non 375, 2. 624. 1138 omnia 376
Videntur hæc mihi non faciendæ 413
Video ¶ Cerno 61. 215, 3. 375. 2. 445, 2. 446. 623. 932. 960. 1107. 1174. 1175. 1176. 1177, 2. 1187. 1473 ante me 1188 negligenter 1177 obtusè 323 perperam 1187 prior 446. ¶ Animadverto, perspicio, intelligo 1177. 1187. 1473, 2. 1474. ¶ Prospicio, caveo 1474. 2
Videor ¶ Cernor, conspicior 375. 445. 1175. 1177. 1187 1705. ¶ Neutraliter 412. 448. 449. 450, 2. 790. 1703 esse 1706 mihi consequuturus 448 mihi feciſſe 1703 mihi posse sustinere 4 3
Videre aliquem 1675 & colloqui 445 cupio & desidero 62 1175 in 446 me dissimulo 1187 qui potest ibid. ¶ Intelligere 445
Videri à me 623 aptus 1475 qui potest 1187 qui potest alicunde 1176 Non videri aliquid faciendum 414
Vidêris didiciſſe 790 rectè dicere 1703 Vt vidêtis 448
Videtur ¶ Neutra. 448. 450. 1149. 1705 faciendum 445 mihi 413 mihi hoc 1703 mihi quoque oportere hæc fieri 414. Non videtur insipiens 1149 Qui videtur 1175 ab omnibus 1178 non 1176 1684
Vidi 446. 1108. 1174. Qui vidit ipſe ſuis oculis 1178
Vidua 175 domus 1811 ſum ibid.
Vidua ¶ Orba 461. 537
Viduam vitam dego 1811
Viduarum tutores ibid.
Viduatio ibid.
Viduatus comis ibidem. viro Ind. αν
Viduitas 1811,2
Viduo 822. 1811
Viduum reddo ibid.
Viduus ibid. ſum ib.
Viduus ¶ Orbus ib.
Victor 1328
Victus 1458
Vigecuplus 448
Vigens 96 ætate 95 maximè hyems 95 ſummè 1751
Vigeo 605. 639. 1814 ætate 95
Vigere 95. 96 deſino 96
Vigeſco 618
Vigeſimanus 448
Vigeſimus ib.
Vigil ¶ Inſomnis 287. 438. 1695,2 ¶ Excubitor 1768,2
Vigilando 438
Vigilans ibidem. ¶ Providus 1102,2
Vigilanter 437. 438, 2
Vig lare 1115. Vigilate 438
Vigilia 438 2
Vigiliæ 1115. 1695. 1769 nocturnæ 1769
Vigiliarum recognitores 1130
Vigilias afferens 438 ago 821 facilè ferens 169, non dispono 1769 obeundi munus 1130
Vigiliis poſitis 1768
Vigilo 437. 438, 4. 1695
Vigilum præfectus 200 ſtatio 1768
Viginti 448, 2 cubitorum 1306 folia habens 1772 menſuum 1047 menſuras capiens 1041 millia 1177 millia equitum ibid minarum 1060 quatuor 1612 tres 1651 tria ib. ulnarum 1191
Vigor 618. 1535 ætatis 95 ætatis 95. 600. 1852 in picturâ 1586 in vigore conſtitutus 1852
Vigorem accipio 96 ætatis excedo ib. amittere 1190 amitto 96
Vigoris amiſſio 96 remiſſio ibid.
Vile æſtimatu 171 pretium 1810 ſcortum 1792 ſepulchrum 971 vinum 1058
Vilem facio 1850. 1851,2
Viles eſcæ 1434 homines 936 1063. 1486
Vili pretio 170. 1850 quod emitur 1850 quæ venduntur Ind. αν. Pro vili habeo 1714
circa Vilia & ſpernenda anxiè & ſcrupulosè occupor 946
Vilior 1800
Vilipendere 846
Vilipendo 61. 1165. 1488. 1527 1600
Vilipendor 1488
Vilis ¶ Boni pretii 170. 1850 annona 16. ¶ Abjectus, contemptus, parvi vel nullius pretii, plebeius, vulgaris, tenuis 21. 48. 269. 307 449. 724. 793. 890. 971. 980 1025. 1126, 2. 1346, 2. 1420. 1578. 1600. 1675. 1676. 1713. 1714. 1741. 1805. 1850 homo 187. 840, 2. 1600. 1676 ics 1488 vestis 962. 1428
Viliſſima calumnia 1600
Viliſſimum 170
Viliſſimus 1800
Vilitas mercium 1850. ¶ Tenuitas, vulgaritas 971, 2. 1600 1713. 1805
Viliter ¶ Tenuiter 980
Vilium hominum turba 1557, 3
Vilius . 170
Villa 24. 218. 906. 1141. 1834
Villi 648
V Ilica 1834
Villicus 217
Villoſa capra 684
Villoſam caudam habens 776 1219
Villoſus 312. 359. 932, 2. 997, 2 alterâ tantum parte 697 ſummè ibid. tapes utrinque 1578 valdè ibid. utrinque 359. 597. 1263. Non villoſus tapes 1578
Villum 1145
Villus 1480
Viluit 1341
Vim afferentes naturæ 264 affero 263. 1741 afferre qui potest 263 excedens omnem 264 exercbat omnem 1705 inferens 263 infero 263, 3. 1370 1686 infero antè 264 infero ſimul ibidem. patior 1683 tribuo magnam 861. Per vim 263. 264. 860
Vimen 1420
Vimineum vas 1434 virgultum 1420
Vimineus 978. 1148
Vinacci 1307. 1515. Ind. ερ.
Vinaceus 1145
Vinaria cella 1145 taberna 1410
Vinarius 1145. 1410
Vincendi imperitus Ind. απ. peritus 1102 vim habens 306
Vincere 520 accuſando 74 celeritate 124 judicio 1102
Vinci alîquâre 470 ſe patitur 567. 611
Vincio 383, 3. 384. 680. 978, 2. 1217 funiculis 663 lino 969, 2. ¶ In vincula conjicio 383
Vincior 384. 680 ¶ In vincula conjicior 383
Vinco 250. 306 468. 555, 2. 720, 2. 861. 862. 864. 881. 978. 1011. 1102. 1103, 2. 1239. 1386. 1650. 1651 antè 1103 certamen 78, 2 certamine 48 diſputando 472 equeſtribus copiis 864 ſimul 1103 viribus 713
Vincor 448. 555. 611, 3. 713. 952. 978. 1102. 1698 conſultò 1525 viciſſim 611
Vincta 383
Vinctura 378
Vinctus 17. 384. 1256 ferro 386 lino 385 non 1450 & conſtrictus quaſi qui tenetur 549. ¶ Qui in vinculis ſeu carcere habetur 383, 2
Vincula laxare 1789 In vincula conjicio 383, 2
Vinculis æreis ligatus 386 carens 385 colligati erant 554 ferreis conſtrictus 385 multis ligatus ibid.
Vinculo carens 179 graviligatus 385
Vinculum 28. 176, 2. 178, 2. 179. 383, 2. 384, 3. 385. 578. 1229. 1447. 1576. Ind. αν. arcus, Ind. πα. contortum 680. inſolubile 1256 lineum habens 385 manipuli 451 parvum 1256 teſtium 1257 virginitatis 176
Vindemia 277. 423. 1672, 2
Vindemiæ tempus 1672
Vindemialis 423
Vindemiari 452 qui nequit 1672
Vindemiator ibid
Vindemiatu facilis ibid.
Vindemio 423. 1672 denuò 1627
Vindemior ibid.
Vindex 117. 403. 823. 1189. 1356, 3. 1642, 2
Vindicandum peccatum 1089
Vindicare in libertatem 76, 2. 77
Vindico 177. 403. 920. 1637. te ab adverſario 403
Vindicta 145. 522 divina 1171
Vindictæ cupidus 145
Vindictam ſumere de nuptiis 522
Vinea 133. 142. 1145. 1189. 1780
Vineæ cultura Ind. αμ.
Vinealis 142. 143
Vineas habens 142
Vinei coloris 1179. 1182
Vinetum 142. 143
Vineum ſaporem qui perdidit 1145
Vineus 1145
Vini abundantia 1145 amans 1146 amore inſano captus 993 bonitas 1145 colorem habens 1828 copia 1146 deus 1145 dulcis genus 326 ferax 1145. 1331 ferax parùm 1145 infuſio 1808 inſpector 1178 multum habens 1146 mutatio & varietas 1145 potio 1312 potor 1312 præſtantia 1145 venditor 1410
Vinifer 1258 campus ibidem.
Vinitor 133. Ind. αμ. ſum. Ind. αμ.
Vinitores 648
Vino abundans 1145, 2. abundo ibidem. carens ibidem. carens menſa 230. correptus 923 deditus 611. errans 1321 expletus 1145 gravatus 227. 257 gravis 257 gravis ſum ibidem. imbui 1145 madens 286, 2. obrutus 923. 1145. 1746 perfuſus 1338 plenus 1331 Exvino factus 1145
Vinolentia 1017. 1752 Per vinolentiam pecco 1146
Vinolentus 904. 1017, 2. 1145. 1146, 2. 1752
Vinoſitas 1313
Vinoſum ſaporem refero 1145
Vinoſus 1145, 2. 1146. 1733 1752 ſum 1752
Vinum 519. 669. 1017. 1145 1652 auſterum 221 craſſius 1115 fugiens 698 hornum 532 jucundum 1145 lixivium Ind. πρ. melittites 1027 meracum 588. 2 771 merum 1791 muſſum 1027 myrto conditum 1078, 2 nigrum 1058 novum 173 expiris factum 175 roſaceum 1435 ſalviâ conditum 1562 ſelinites 1454 ſuave 1145 vernaculum 532 vetus 1237 vile 1058 unguento conditum 1077 In quo vinum libatur 1507
Vinum adulterans 743 alens 1660 bibo 1312, 2. bonum ferens 1145 bonum feto ibid. emo ibid. facio ibid. ferens 1737 fundo Ind. ſt. guſto 314 infundens 1807 infundo 1807. 1808 infuſum accipere 1808 malum producens 1145 miſceo Ind. ſt. peculare 597 poto 1145 redolens ibid. redoleo ibid. reſipio ibid. ſervans 1495 vehens 40 vendo 1410 In vinum mutor 1145 vertoibid.
Viola 683 alba ibidem nigra ibid
Violaceo cingulo circundatus 588 ferto redimitus 1530
Violaceus 499. 683 color 159
Violæ inſtar floridus 618
Violare jusjurandnm 1194 1195 leges 234. 986
Violare contra jus 1106 perfidè 1507
Violata lex 234
Violatio 263 fœderis 1507. 1626
Violator 263 legis 234 legum 1106
Violatum fœdus 1507
Violenta tractio 476
Violentæ manus 256
Violenter 263 depello 264 non 263 rapio 477 tracto 468
Violentia 263 & impreſſio tyranni alicujus 249 ſine violentia 263
Violento animo præditus Ind. αδ. impetu & concurſu ſe collidentes 1117
Violentum ſtatum 861
Violentus 84. 263. 264. 287 556. 861. 862 1015. 1763 impetus 263. nimium 1032 non 263, 2 pugnator 1012 ventus 206
Violetum 683
Violo 116. 262. 476 contra fœderis fidem 1507 pactas 1507
Violor 1683
Vipera 543
Viperæ catulus ibid.
Viperinus ibid.
Viperula ibid.
Vir 154. 1714 ætate 154 bonus 322. 347 fio 155, 2 ſum ibidem. vanus & futilis 156 ¶ Maritus 154 ¶ Non eviratus ibidem. ¶ Virili animo præditus ibid.
Viragines 155. 156
Virens 425. 518. 617, 3. 1814, 2 arundinibus 1815 benè 618 coma 617 dimidiâ ex parte 1815 non 618 nuper ibidem perpetuò ibidem. placidè & benignè ibidem, ſemper 1734 1814 ter 618
Virentes arbores 617
Virentia alens 1661
Virentis ætatis juvenes 617
Vireo 617, 4. 1814, 4 benè 618 ſemper ibidem. undique ibidem. ¶ Metaph. 617
Vitere fruges faciens 752
Vires 117. 422. 426. 713. 789. 860. 862. 1031. 1096. 1440. 1586 infirmæ & perexiguæ 1101
Vires accipio 58 acquiro 1440 excedit meas 755 frangere 645 frango 566. 1460 intendo 1032 priſtinas reddidit ipſi Deus 1440 recolligere 10 remitto 1525 reparo 618 reſumere 917 ſocio 1054 ſumo 713. Ultra vires 26, 2
Vireſcens difficulter aut malè 618 recens ibid. valdè ibid. 2
Vireſcere faciens 617
Viretum 445
Virga 803. 978. 1144. 1414. 1416. 1420 aculeata 1202 viſcata 1414
Virgâ carens 1414 percutio 1416
Virgam auream habens 1417 geſtans 557 geſto 1738
Virgas craſſas habens 1414 geſtans 1738 geſto 558
Virgatio columnæ 1414
Virgatus ibid.
Virginalis 847. 1244
Virgineam faciem habens 1182
Virginem abduco 41 manere cogo 1244
Virgines 635 adoleſcentulæ 618 quæ propter formam ſponſos inveniunt 280 non decens 1244 pulchras habens ibid. trimes id eſt, intactæ adhuc à mare ibid.
Virgineus ibid.
Virginitas 847, 2 1244, 2. Ind. πα.
Virginitate privo 1244. In virginitate dego ibidem.
Virginitatem eripio 847. 848, 2
Virginitatis amatrix ſæ ſtudioſa 1244 ſigna ibid. ſtatus ibidem 2 vinculum 176
Virginum amator 1244 conclave ibidem. Ind. πα. corruptor 1148 inſpectator, ſeu obſervator avidus 1184
Virgis cædo 1414 cædor ibid.
Virgo 847 949. 1244, 4 falſa 1244 felix ibidem. intacta 639. 1244 matura viro 1599 miſera 1244 nubilis 95. 1576 ſemper 1244 tempeſtiva viro 154
Virgula 1414
Virgulæ ibid.
Virgulas quatio ibid.
Virgulta 753. 1420 arida colligo 1767
Virgultis condenſus 977 plenus locus 1420
Virgultum 102. 1420, 2 aridum 1767 aridum parvum ibidem. vimineum 1420
Virguncula 1244
Viri amans 156 more ago 155
Viri eſtote 154 magni & fortes 156
Viribus æqualibus ſum 1421 carens 1029 concidiſſe 459 contendere adverſus imbecilles 713 defectus 426. 985. 1277. 1284 defectus ſum prorſus 1460 fractus 1459 frangor 1283 iiſdem prædītus 1460 intentis 1592 magnis prædītus 1460 noſtris major 677 noſtris majora 426 obnitor 713 par 1239, 2 paribus ibidem. 2 pollens 861, 2 pollens nimium 1460 pollens paribus ibid. pollens ſupra modum 1459 polleo 789. 1460 potens 1460 potens latè ibidem. potens ſemper 1459 præpolleo 103 2 præpotens 861 1032 2 prævaleo 740 prævalidus 1032 privo 1031 totis 570 860. 861. 1589 totis contendere 1369 valeo 1592 vinco 713 utor ibid. 2. In meis viribus non eſt 755 Pro viribus 168. 426, 3. 427 460. 860. 1211
Viridans 1814 pulchrè 1815
Viridarium 133, 1243
Viride germen 1814
Viridem comam habens corona 835 reddo 1814
Viridi gramine paſcor 1702 ſenectâ prædītus 1482
Viridia gramina ferens 1739
Viridibus herbis paſcor 1814
Viridior 952
Viridis 1814, 2 1815, 2. nigérque 1815 propè ibid. ſum 1814. ¶ Non ſiccus ibid.
Viriditas. 1814, 3
Virile cor 930 membrum vel pudendum 154 773 776. 903. 1075. 1367. 1383, 1420. 1442 quippiam ago 155
Virilem ætatem attingere 154 156 ætatem ingredior 1551, 2 altitudinem ſeu ſtaturam habens 1044 animi elationem habens 964 reddo 155 togam ſumere 154. 155 togam ſumo 9. 414 vocem habens Ind αν. Ad virilem ætatem pervenire 1597 qui pervenerunt 1597
Viriles & ſtrennos faciens 157
Virili facie præditus 1179 & generoſo conſilio utens 278. Pro meâ virili parte 1019
Virilia grandiora habens 1442
Virilis ¶ Ad virum pertinens 154. 155, 2 ætas 95. 155 facies 1180 proles 193 ¶ Fortis. non effœminatus aut mollis 155, 2 156 193 655. 652. 1180. Ind. αν. admodum 157 animus 964 1180 ſupra modum 157 ſum 156
Virilitas ¶ Virilis ætas 153, 2 ¶ Virile robur ibid. 1440 ¶ Fortitudo 154. 155. 156. 157
Virilitate altâ ſeu celsâ prædītus 157
Viriditatis amans ibidem. aliquid præ ſe ferentem faciem habentes fœminæ 1180
Viriliter 155, 3 652 gero me 155 non viriliter ibid.
Viris abundo 156 bonis & acribus abundo ibidem. defici ibidem 2 gloriam afferens ibidem. impleo ibidem. vacuus ibidem. Cum viris decertans 1012. Una cum ipſis viris 156.
Viritim 154, 2. 751. 778 dividere 352, 2
Virium æqualitas 1239 1460 collectio 1736 defectio 1426 defectus ad aliquid agendum 426 integritas 1460 refectio 9 7 quæ ſunt noſtrarum 570
Viro matura vel tempeſtiva virgo 154. 1599 ſimilis 450 ſubjectus 156 viduatus Ind. αν. A viro 154. Cum viro quæ conſuevit 145
Viror 1814, 4
Virore deſtitutus 1815 nitens 216
Virorum amans 157 amatrix 496 amor inſanus 992 amor inſaniens ibidem. cœtus amplus 1331 delectus 935 domitrix 289 fortium copia 156 genitura Ind. αν. paucitate & penuria laborare 1561 2 penuria ibidem vacuitas ibid
Viros adjuvans 157 alens & educans 156 expello 469 forte. habens civitas 156 frangens 157 interficiens 1722 lego 925, 2 magnos faciens 156 multos capiens locus ibidem. multos habens ibidem. 2 perdens 157 terrimens Ind. αν. profequens odio 156. In ſingulos viros 154 Poſtquam inter viros cenſus ſum 1660

Virosa mulier. 156
Virtus 185 bellica ibid.
Virtute laborans 186 juvenili facinus aliquod edo 1095 præditus 186
Virtutem amplectens 4 colere 207
Virtutes 3
Virtuti adhærere 548
Virtutis studiosus 186
Virum amans 1748 atterens 157 decens 155 decipiens 157 emacerans ibidem. fieri 1597 fortem decens 155,2 gignens 308 non experta puella 1585
Virus genitale, quo pisces ova spargunt 644 redolere 291
Vis ¶ Facultas, potentia, robur 263. 426. 587. 688. 713. 789. 1440. 1459. 1535. Ind. ax. dicendi 1440 1719 divina operans in sacramentis 505 impulsrix 1420 naturæ 475. 1776. ¶ Violentia 263. 476 illata 263 modum excedens 264 cui non facile afferri potest 263 cui nulla fieri potest ibid.
Viscata virga 1414
Viscator 683
Viscatoria arundo ibid.
Viscatrix ibid.
Viscera 311. 437. 485. 1511. Ind. ax. torrens 1174 Ad viscera pertinens 1511
Visceratio 351. 400. 503. 1090
Viscerationis particeps sum 1511
Visceribus audacibus præditus ibid.
Viscerum sector 1606 vorator 1702
Visci genus 1699
Visco aves capio 683 victitans 1701
Viscositas 325
Viscosum fieri 326
Viscosus 325. 326. 683, 2 aliquantulum 326 circumcirca ibidem. non ibid.
Viscum 669. 683, 2. 1520
Viscus, eris 1511
Visendarum rerum cupidus 624
Visendus 623. 624 non 624
non Visibilis Ind. av.
Visibiliter 633
Visio 375. 1175. 1703 divina 1178 vera 1693. Per visionem veram 1693
Visiones concipiendo 1704 concipiens aut efficiens ibid. non concipiens 1709 facilè concipiens ibid non facilè concipiens ibid. concipio 1704 Ad visiones concipiendas aptus ibid.
Visionibus carens 1709 terrens 1721
Visitatio ad opem ferendam 1474 ¶ Animadversio, punitio ibid.
Visito 1187. 1473. 1474, 2 ad pœnas sumendas 1474 ut opem feram aut miserear ibid.
Viso 1473 1474, 1755 urbes & regiones 711.
Visor 1175,3. 1176. 1177. 1474
Visorius 1175
Visu digna 633 difficilis 1178 facilis 1178. 1188
Visu hebeti & obtuso sum 1185 gravato sum 1180 privo 1034
Visui facile pervius 1176 vix obvius 1188
Visum 1178, 2. 1703, 3
Visum est 4 cùm esset 413
Visum acutum habens 1182 imbecillem habens ibid. 2 perstringo 1180 recuperavit 926 qui recuperavit modò 1715 recupero 269 restituo 1179
Visus (a) 376 ipse qui est 1178 sum 1174. 1703
Visus, ûs 375. 1175, 3. 1187 acutus 270
Visús acumen 270 376, 2 acumini conferens ibid. expers 1176 hebetudo 137 privatio 1188
Vita 90. 264, 2. 265, 4. 576, 2. 654. 1714. 1721. 1843 ante acta 256 æterna 577 ævi felicis 90 beata 577 benè acta 264 delicata 394. 651, 2 dura 394 ipsa 577 misera ibid. 2. mollis 394 otiosa 422. solitaria 1066, 3 umbratilis 1661
Vitâ dignum 256 excedo 1254 excessit non probè 1327. De vitâ pericli tari 1843 E vitâ decedere 521 excedo 1149 qui excessit 1148. migrare 702. In vitâ 149 umbratili educatus 1658. 1661.
Vitæ amans 577 amor ibidem. amor nimis 1844 autor 577 beatæ locus 994 brevis qui est 265, 3 577 brevitas 265 cupidus sum 577 cupidus sum nimium 1844 cursum qui confecit 1335 discrimen 46 diuturnæ vir 618 duplicis 577 finem sibi præscribere suâ manu 338 finis 427. 1597. 1610 genus 392. 394. genus commuto vel muto 394 1480 institutum 265. 393. 394. 1361 largitor & largitrix 401 longuum tempus traduco 577 servatæ præmium 23 servator 1495 sors 348 cum tædio 266 transactio 1129
Vitæ parco turpiter & ignavè 1844 restituo 266 utilis 1821. 1856
Vitabilis 1740
Vitalia 1341
Vitalis 264, 2. 265. 308. 309 576, 3 infans 264 non 266 sum 264
Vitaliter ibid
Vitam adimere 33 adjuvans 189 afferens 1735, 2 agebant 394 agitare 1820 alens 1659 commutare cum morte 123 consumere 266 corumpens 1745 degere 393 1668 degere in pauperrate 577 dego 394. 1252 delicatam agens 265 donans 411 effundere 509 ferens 265 577 finio 1546 finio in 1599 finio prius ibidem finire 1598 instituo 1252 1361 perducere ad exitum 266 pertexere 1326 profacere 509 scelerosam agens
Ind. ax suppeditans & victum 189 tolerare 34 tolero 305. 577 traducere 32. 34. 521. traduco 266 transigere 577. 1668 transigo 266. 2 qui transmisit 1335 vexans aut excrucians 265 umbratilem dego 1658 Ad vitam necessaria emens 1850 sustentandam intentus aut pertinens 264 sustentandam nihil non machinans 1052 In vitam revoco 487. Ind. av. Per vitam 149 totam 264 totam tutus fuit 305
Vitandus 113. 541. 1159 ob improbitatem 113
Vitari qui potest 1740, 4
Vitatio 112 113. 423. 1740 cauta 924
qui Vitavit 1739
Vitellus 875. 956. 1095
Viteus 142
Vitex. 16. 918
Vitiata recens puella 1744
Viticer ibid.
Vitiatus 1284. 1305
Vitibus abundans 143 consitum solum 142 consitus 1780 consitus locus 372 1145. 1780
Vitice vinctus 385
Viticeus 16. 978, 2
Viticula 143. 803
Vitifer 142
Vitigineus ibid.
Vitile opus 1326, 2
Vitiligo alba 960
Vitio 507. 725. 813. 980. 1286. 1744. ¶ Deviginc, stupro 263. 848. 980. 1064
Vitio vertitur hoc fortunæ 729 quod vertitur alicui 1640 verto 731, 1030
Vitio carens oratio 1142 omni intacta vita 639 sine vitio 1687
Vitior 980. 987 ¶ Stupror 1064
Vitiosè 725. 1029 loquentes 1142
Vitiosi humoris redundantia 1808
Vitiosis humoribus plenus ibid.
Vitiositas 725. 1029
Vitiosum reddo 1286
Vitiosus 1029. 1070. 1284. 1713 sermo 494 succus 1070
Vitis 142. 1145 alba 1046 1892 arbustiva 372. 1484. fructum amittens 1842 putata 78
Vitis flos 159, 2 species Ind. μα & αφ
Vitium 725, 3 1071. 1111, 2. 1283. 1284. 1744 latens & occultum 1218 obvenit 1458 offerre 86, 2 orationis 725 turpissimum 1111
Vitium ordo 1207 sator 1780
Vito 112, 2. 113, 5. 698. 699. 704. 924. 1524. 1653. 1739. 1768, 1 paulatim 1653
Vitra coquens 560
Vitraria officina 405 ibid.
Vitrarius ibid.
Vitreus 1686, 6
Vitri coquendi artifex 1615
Vitricus 1050, 153, 3
Vitrum 1685. 1686 imitor 1686, 2. In vitrum converto ibid.
Vitta 748. 867. 1529. 1587
Vittam pulchram habens 868
Vittis corono 1529
Vitula 1068. 1366, 2 parva 1366
Vitulatur ibid.
Vituli 1296
Vituli lascivi in modum exultans 1068 more ibid.
Vitulina pellis ibid.
Vitulinus ibid.
Vitulos facio 1352 nutriens 1660
Vitulum habens vacca 1366
Vitulus 356. 1068. 1366 marinus 1781 novellus 1068 parvus 1366 tenellus 1068
Vituperabilis 1082, 2. 1165 1426. 1839
Vituperans libenter 1082
Vituperari qui meretur 1165
Vituperatio 725. 1081. 1426 1731
Vituperator 1082. 1839
Vituperatorius 941. 1839
Vituperatus 1839
Vituperio carens ibid
Vituperium ibid. 2. In vituperium incurrens ibid.
Vitupero 17. 725. 1030, 2. 1082. 1164, 3. 1165, 3. 1839 te 933.
Vituperor 725. 1839
Viva 576
Vivaces cornices 851
Vivaciorem me præbeo 331
Vivacitas 331. 577
Vivaciter 1844
Vivarium 23. 1660
Vivax 265. 576, 2 577, 2
Vivè 1844
Vivebat rapis 489
Vivendum 264
Vivens ex bello 1724 benè & commodè 265 duriter ibid. in diem ibid. per se 577. semper ibid.
Viventes ad nutum divitum 576
Vivere 32. 1820 exigue 576 felicissimè 1375 è foro judiciali 576 volens 576
Viverra 678
Vividus 265. 331
Vivificare 431
Vivificatio 576
Vivificativus ibid.
Vivificativum est 1350
Vivificatus 576 ibid.
Vivifico 11. 23. 264. 1350 1844 simul 1350
Vivificus 617. 576. 1350
Viviradices 1068 facere ex sarmentis 1069
Viviradix 1069, 1776
Vivisco 264
Vivo 264, 2. 265. 269. 576. 1138. 1252. 1361. 1555 delicatè 630. 652. 1245. extrapro 950 ad extremum 577 licentiosè 394 luxuriosè 394. 651. 1495. mihi & seorsum, vel more meo 668 parcè ac tenuiter 577 secus quàm decet ibid. unà 577
Vivum capio 23 facio 1844
Vivus 576, 3. 1342. 1344, 2
Vivunt frugibus homines 576
Vix 325. 1063. 1065. 1508 1572

VL

VLcera cavernosa 1733 putrida 1458 serpentia 519 475
Ulcerativus 475
Ulceratum quod est ibid. Non ulceratus ibid.
Ulceribus curatu difficilibus laborans 475 scatens 159
Ulceris crusta 475 curatio difficilis ibid.
Ulcero 475. 135 475
Ulcerosus 475
Ulciscentur ipsum facillimè 144
Ulciscens admissum scelus 522
Ulciscentibus nobis hostes nostros 189
Ulcisci 574 eos ob injurias 14. injuriam alicui factam 1189, 2
Ulciscor 144, 2. 145. 403. 405. 522 2. 1189. 1273. 1637. 1641. 1642 hostem 145 injuriam illatam 403. 1686 prior 1189 te 574 te & scelus 403 te ob risum 144 vicissim 162, 2
Ulcus 174. 475. 783 cuniculosum 1091 malignum 475. 1617. 1800 putridum narium 1135 sanatu facile habens 475 serpens 518
Ulculum 475
Uligine nimiâ putrescо 1071 nimiâ putris ibid.
Uliginosus 1303. 1319. 1688 locus 445. 1637
Uligo 1319. 1688
Ulmeus 1392
Ulmus 1391
Ulna ¶ Brachium, cubitus 12 13. 22. 1849. ¶ Mensura 1191.
Ulnæ 12
Ulnis amplector 12, 2. 1306 attollo 12 circumdo 1306 complecti 12, 2 vicinus 1849. In ulnis gestare 1388 qui gestatur 12. 1849 habere 12
Ulnam longus 1191
Ulnarum quatuor, quinque, novem, decem, viginti, triginta, quadraginta, quinquaginta, centum 1191
Ulnas duas longus 1191 extendo ibidem. tredecim patens ibid.
Ulnatim 12
Ulterior 1289, 4 continens 164 regio 1289 ripa ibid. terra ibid. 2 via 1385. In ulteriorem partem trajicior 1289
Ulteriori ex parte ibid. 3
Ulteriùs 463. 531. 1245. 1289 1364. 1385, 3. 1386, 3 procedite 1285 progredi 574 progredi in ferendis legibus 1385 quàm 1289
Ultima chorda 1094 conditio 613 dies, mensis 1093 & remotissima pars 527 Præmia 973 verba morientis 1129
Ultimæ fortis homo 840
Ultimò 1389. 1698, 2
Ultimus 378. 527, 3. 973. 1093. 1094. 1172. 1610, 2. 1399. 1597. 1598, 2. 1698, 2 in certamine curlorio 973 dies 1597 omnium 377
Ultio 145. 403, 2. 522. 1188 1356. 1557. 1641, 2 divina 1008. 1089. 1171.
Ultionis cupidus animus 145
Ultor 145, 3. 403, 2. 1188 1189. 1356, 3 1376. 1642. 1664
Ultra 465. 488. 1242. 1288, 2. 1289. 1293. 1385. 1386. 1694 fines qui est 1202 fluvium 1242 hæc minimè verba faciam 1386 hoc non progredi 1288 Indos 1288 ipsos 1385 mare 1288 mensuram clepsydræ orationem prosiabere 1694 mille 488 modum 1288. 1386 partes eas quæ extenduntur ad orientem 465 scopum ejaculor 1279. 1281 sexaginta annos natus 1654 tempus 1386 terminos nostros qui est 1201 vites 264, 2
Ultrà accipio 921 emitto 1279 nihil requirere 1288 pergit 1385 progredior 468 quàm 1288 quàm consentaneum sit naturæ 448 quàm oportet 1289 quàm satis sit 1386
Ultrix 1376 conscientia. Ind. αλ.
Ultrò 8. 79. 221. 443, 5. 465, 3. 732, 3 afferens se 731 profiteor 943
Ultrò citróque 127. 1385 cursito 1732 disceptabamus verbis 516 mittunt munera 127
Ultronea 443
Ultroneus 221. 443, 4 non 465
Ulva 651
Ulula 64. 323
Ululatus 1155, 3. 1853, 2 luporum 979 militum 107. Cum ululatu 1853 magno exclamo ibid.
Ululatus edo. 1155
Ululo 107. 813. 1154. 1853, 2

VM

UMbella 643. 722. 1392. 1481. 1484, 3
Umbilicaris 1162
Umbilicatus ibid. 3
Umbilici meditullium ibid. præcisio 1606 sectio 1605
Umbilici librorum 1162
Umbilico tenus ducta effigies 1604. In umbilico cœli qui est 1210 medio situs 1162
Umbilicum habens 1162 habens in medio ibid. Habens prominentem ibid. Circa umbilicum supervacui humoris collectio ibid. Cuteer quo umbilicum infanti obstetrix præcat ib. Supra umbilicum quod est ibid.
Umbilicus 1162, 2. 1399. 1604 clypei 1162, 3 cœli 1220 fornicis 1162 medius ibidem cui protuberat à flatu ibid. Veneris 1489 1527
Umbo 714. 817. 1162, 3
Umbonem aureum habens 1163
Umbra 978. 1163. 1438. 1484, 2 corporis. Ind. km. solarii 1519. ¶ Conviva non invitatus 1483
Umbrâ carens 1484 carens omninò ibid. caudæ protegens se 1210 obtectus 1484. 1485, 2. Cum umbrâ pugna 1014 pugno ibid. In umbrâ educatus 1658 nutrior 1558. 1661 fumus 514
Umbracula fabricor 1354. In umbraculis habitans 1481
Umbraculo obtego 978
Umbraculum 1297. 1352 1484, 3 coriaceum 374
Umbræ amans 1485
Umbræ ¶ Convivæ extraordinariè vocati 731. ¶ Manes 1483
Umbram amans 692 faciens altam, densam, longam 1484 faciens sibi pede 1373 In umbram corporis evanesco. Ind. xm.
Umbras graras habens 1484
Umbratilem vitam dego 1658
in Umbratili vitâ educatus 1658, 2. 1661
Umbratilis vita 1484. 1661
Umbrosa loca 1845
Umbrosas tenebras qui reliquit 1448
Umbrosiores rami ibid.
Umbrosus 514. 917. 978. 1466. 1483. 1484. 8. 1484, 3, 2 utrinque 1484

VN

UNa 461. Ind. ια.
Unâ veste indutus 562, 2
Ab vel ex unâ solâm parte 1066. 1146 Sub unâ personâ tantùm 1183
Unâ 133, 2. 1157, 2. 1161, 2. 1555. Ind. ει. cum 1037. 1054. 1161. 1555 cum amicis 819 cum ipsis viris 156.
Unâ aboleo 985 accumbere facio 807. 808 accumbo 807 accuso 89 acquiro 1271, 2 adjuvo 1856 administro 1377. 1803 administro Remp. 1363 adoleo 22 adolesco 591 adopto 1348 adorior 1624 adorno 1479 adsum 531. 700 adveho 1280 affligor 557 ago 1377 anxius sum 48 ascendo. Ind. συ. ascisco 1348 assisto 704 assumo 922 attollo 80 attraho 1502 aufugere 423 augeo 1331 auxilior 704 bacchor 239 capesso 918 cedo 399 certo 48 circumago 1547 circumfero 1731 circumpono 1625 circumrapio 1731 comburo 1751 comedo 525. 1700, 3 commitor 1280 commoror 218 comprobo 899 concilio gratiam 39 concutio 858 conficio 508. 1377 consecro 22. 672 conservo 1769 constituo 702 convertor 1546 cubo 534 cupio 656 curo 1026 cultodio 1769 damno 1841 dedico 672 deduco 1280, 3 defleo 798 delinquo 135 deliro 965 demergor 428 demitto 566 depono 1624, 2 descendo 243 devoro 1700 deminuor 1744. dirigo 535 diripio 77 disco 999 discumbo 807 disquiro 585 differo 944 dolco 109 dormio 534 dubito 1271 duco mecum 35 efficio 1377 effulgeo 215 ejicio 247 emitto 279 eo 237. 1273 epulor 526 erro 135. 136 erumpo 1196 everto 78 985 excipio convivio 526 exhibeo 596 exhortor 732 expello 468 1848 expleo 1130 exsereo 1823 exuo 429 exurgo 695 facio 1377 floreo 160 frio 952 fluor 932 fugio 1741 funero 781 habito 1143 jento 772 impero 202 importo 1280 incendo 1382 includo 800 inflammo 1382 influo 1775 ingredior 522. 1273 inhibeo 456 insidior 278 insto 1479 insurgo 700 interficio 884 judico 405 lætor 1788 manuefactus 605 marcesco facio 1002 metior 1040 meto 630 miser sum 1413 moderor 535 moliri facinus 505 mollio 996 moveo 793 multiplico 1731 mutor 246 navigans 1334 navigo ibid. nugor 965 obscuro 585 operor 506 opitulor 145 orior 1596, 2 orno 853 oro 387 parento 885 participo 551 pascor 1091 pendo 1642 periclitor 792 phil. sophor 944 populor 77 porto 834 præbeo 552 præficio 700 prehendo 920 proficiscor 142 prosequor 1280 prosum 1856 pubescens 591 recedo 1133 recumbo 807 regno 258 rego 535 remigare 511 repello 1848 resplendeo 926 retrecedo 1544 revertor 522 sacrifico 661 salio 1303 sentio 84 sepelio 620, 2 servio 419 sopio 527 strangulo 1348 struo 1614 sublevo 867 subservio 506 subsisto vel existo 708, 2 succurro 489 sudo 670 sufflo 1775 sufficio 1346 sum 109. 571 sumptum facio 116 suscipio 918 tero 962 testimonium perhibeo 1005 testor ibidem tracto 1803 transfero 1730 trangio vitam 266 tripudio 1819, 2 veho 1231 vendo 1292 vendito 1756 vivo 577 volvo 893 voluto 893 uro 22 utor 1821

Vnam ansam habens 1216 aurem habens ibid. manum habens 1802
Vnanimi consensu 1782,1844 studio 584
Vnanimis 657. 1109. 1758. 1759,2. 1778. 1844,3 sum 657
Vnanimitas 657. 1844
Vnaniter 657. 1844
Vnaquæque portarum 149
Vnarius 1127. 1168
Vnctio 111,2. 1077. 1322. 1826 olei 1826 ficca 111
Vnctionis intermissio 111
Vnctor 111
Vnctus 1077. 1826 non 111. Ind. αχ.
Vncus 343. 1127,2. 1168
Vnda 809. 893. 1436 parva 809. 894
Vndabundum mare 894 reddo ibid.
Vndabundus ibid. reddor ibid.
Vndarum impetus 1436 strepitus 1435
Vnde 1209, 4 manifestum est ibid.
Vnde? ibid 2
Vndecies 364
Vndecim 368 cubitorum 1306
Vndecima pars 1022
Vndecim viri 368
Vndecimum diem agens ibid.
Vndecimus ibid.
Vndecunque 387. 1209, 3
Vndelibet 464. 1209
Vndenam? 1209
Vndenarius numerus 368
Vndevis. 1246
Vndique 464. 482. 1245, 2. 1246, 2 Ind. κυ. apparens 1704 calidus 63 caliginosus 814 circumplector 922 circumplexus est eas 1293 comprehendo 921 922 conspicuus 1179 deprehendo 921 deprehensus ibidem. qui feritur 241 illustror 927 laceratus 424 mistus 1053 plenus 917. 1530 quasso 858
Vndiquaque 1245. 1246 colligo o splendidus 216
Vndis agito 894, 3 agitor ibid. non agitatus 810 pulsatus 1338
Vndosus 810. 894, 2. 1421 non 894
Vngere unguento 110
Vngi non. Ind. αρ.
Vngo 110. 111. 1822. 1826 prius 111 in sicco ibid. simul ibid. 1826 subtus 1826
Vngor 110. 1826
Vngue noto 1168 vulnero 814 Ex ungue leonem 1168
ad Vnguem. Ind. αϑ. exigere 1168,2. 1169 exquisitæ meditationes 1492 factus 103 teneo 689
Vnguenta conficiens. Ind. μυ. spirans 1345
Vnguentaria ampulla 964 1077 ars 560 glans 240 officina 1410 vasa 1077
Vnguentarium vas 1629
Vnguentarius 111. 560. 1077 1410
Vnguenti formam habens 111 illicio 1077
Vnguentis carens 1077 delibutus ibid. illinire se 111 illitus 1826 imbuor 1077
Vnguento delibutus 181 inunctus ibid. mistum vinum 1077 ungere 110
Vnguentorum illitus 111. 1077 odor 1135 repositorium 1629
Vnguentulum 1077
Vnguentum 111. 466. 1077, 2 1826, 4 liquidum 1078 siccum ibidem. Veneris 734
Vngues aduncos habens 1169 ambiens ibidem. excindo ibidem. latos, multos, rectos habens ibid reseco 1168 reseco in orbem 1169 validos habens ibid.
Vnguibus non carptus aut scissus. Ind. αν. summis ingredi 103
Vnguiculus 1168. A teneris unguiculis ibid
Vnguine delector 111, 2
Vnguis 424. 1168
Vnguium extremitas 1168, 2 radix 1169 resugmina ibid. sordes 343
Vngula 1168. 1173 bisulca 1810 ovis 1252
Vngulæ equorum cavitas 1803
Vngulam asininam habens 1810 bisulcam habeo ibid.
Vngulas caprinas habens 1168 fissas habens 1169 solidas habens ibid.
Vnica anima 684 phalanx 1710
Vnicâ chordâ intentus 1818 tunicâ indutus 1812
Vnicam mensam habens 1648 prolem habens 1632 radicem habens 1432
Vnicè 1066
Vnico ex ligno confectus 1124 osse constans 1213 remo utens. Ind. μο.
Vnicolor 1828
Vnicornis 774
Vnicum crus habens 1132 folium habens 1772 incessum habens. Ind. αο. sonum habens 1743 testiculum habens 1206. Ad unicum redigo 1066
Vnicus 5. 515. 581. 1065 1066, 3 filius 303. 1236 hæres 1090 versus 1519
Vniendi vim habens 461
Vniformis 659
Vnigena 447
Vnigenitus 304. 1236
Vnimanus 1802
Vnio 1833 ossium naturalis 1778. & Margarita 1002
Vnio ¶ Aduno 461. 462. 1161
Vnio in tesserâ 1168
Vnitemis 512
Vnitas 461, 2. 1066, 2. In unitate 1066
Vnitatem pono 461
Vnitio ibid.
Vnitus ibid. est cum patre 462
Vnivalvis 659
Vniversa agitans mente 1764 professio 1256 res 1155
Vniversalis 391. 1152. 1509
Vniversaliter 1155
Vniversè 62. 1155
Vniversi superati 391
Vniversi cum populi multitudine ibid.
Vniversitas 62. 1161. 1245 rerum 1155
Vniversum 1155, 2. In universum 391. 1155, 2. 1246, 4 ut dicam 1155
Vniversus 62. 391. 805. 1245. 1246, 2. 1599
Vnius affectus & morbus tantum 1250 animalis nutritio 1660 diei 604 605, 3 diei iter 604 naturæ 1779 patris 102 personæ qui est 1183 sententiæ qui sunt 322
Vniusmodi 447. 1656
Vno animo 657. 819 die 684 impetu 85 lapide constans 967 modo tantum 1066. 1656 ore 461. 1534 ore dixistis hoc omnes 1124 ordine constans 1519 passu utor 1660 versu constans 1519
Vnoculus 1179. 1182. Ind. μο.
Vnquam 1214,4
Vnum 461. 569, 2 caudicem habens 1520 colorem habens 1828, 2 edens partibus singulis 1631 oculum habens 1185 punctum in tesserâ 1056 sonum habens 1743 testiculum habens 1206, 2. Ad unum omnes casi 1599. In unum coëuntes meatus 179 cogo 1161 colligere 37. consultabimus consilium 461 conveniens 575 convenio 1158 eundemq; locum 221. Tanquam unum & idem censeo ibid.
Vnus 142. 238. 461, 2. 684. 1065. 1066 è multis 1675 è vulgo 461 ex triginta ibid. post alium 461 sum è multis 1732. Unus hinc, alter illinc 483. Unus quidem, alter verò 1125. Ne unus quidem 142, 2
Vnusquisque 461. 463 amicorum 461

VO

VObis 1552 ambobus ib.
Vocabat inertes 729
Vocabula bona habens oratio 938 fingo 1353. Ad vocabula pertinens 1425
Vocabularium 936
Vocabulorum artifex 504 fictio 1353 fictor ibid.
Vocabulum 492. 936. 1165. 1425. 1781 parvum 1425, 2 peregrinum 327
Vocalis 216, 2. 273. 810. 915 1231. 1742. 1781, 2. 1782. 1784 cantus 316 non 1743 valdè 1743
Vocalis litera 1742. 1781
Vocandus 728
Vocare in jus 728. 729
Vocari ad cœnam 99
Vocario 728 ad cœnam 723 in jus 728. 732 falsa in jus 733
Vocatione spontaneâ 732
Vocativus 728
Vocator 728, 2. 732
Vocatur hujusmodi nominibus 20
Vocatus 728. 729 à Deo 732 à multis ibid. à seipso ibid. è longinquo 733 non 732
Voce æREm replens 1784, 2 liâ utens 646. 1783, 2 altâ voco 729, 2 augurâ loquor 1784 audaciutens ibid. bonâ 1783 carens 1461. 1748 1783 consentio 1784 contrariâ respondens 1782 datum responsum 1001 destituturn esse 1783 diffideo 1782 duplici loquens 1783 eâdem 1784 elatiore utor 1783 eleganti præditus 1784 intentâ præditus verbum 1193 ladens 1784 malâ 1783 molestus 1784 peregrinâ utens 1783. 1784 procaci utens 1784 splendidâ præditus ibid suâ utens 1783 sublatâ & intentâ 1193 sublatâ & intentâ flens 330 sublatâ & intentâ loquor 1193, 2 submissâ 1461 submissâ loqui 802
Vocem attollere 81 edens 1742 edere 963 edidit cum clamore 667 edo 1742 edo altam 1782 edo eandem 1784 non emittendo 1783 non emittens ibid. emittere 512 erritto 562. 1742 1781 exercens 207 exerceo ibid. posterior qui edit 1784 suavem emittendo 1783 submittere 566 tollere 668
Vocem edens vel habens acutam 1784, 2 æream ibid. agrestem 1783 altam 1784, 2 argutam 1743. 1784 asperam 1784, 3 barbaram 1783 blandam 316 bonam 614, 2 1783 canoram 1784 cavam 964 confusam & indistinctam 1783 contrariam 1782 dimidiatam 1784 discrepantem 1782 diversam 1783 divisam 1232 dulcem 1783 duplicem ibidem. eandem 1784 elatam ibid. exilem & gracilem ibid. 3 feram 1783 firmam 1784 fuscam. Ind. μι. gravem 1783 inanem 1184 integram & perfectam 1783 magnam 1784, 2 malam 1783. 1784 mulieam 316 mollem 1784 mortalium 316 muliebrem 1783 nullam 646. 1231. Ind. αβ præclaram. Ind. αβ pulchram 1784 sacram 1784 suavem 1783. 1784 virilem. Ind. αν.
Voces inanes funditans 1784 multas habens ibidem novem habens 1783 omnis generis reddens 1784 quinque reddens ibid. septem habens 1783
Vocibus consentientibus 1784. De vocibus pugno 1014
Vociferando horror 766
Vociferans hoc 665
Vociferatio 216. 272, 2. 302. 662. 2. 858, 2. 915, 2. 930. 1430 militaris 107 quæ ipsum guttur rupturæ videtur 1499
Vociferator 180. 272. 859. 930
Vociferatrix 914
Vociferetur 302
Vociferor 179. 272, 3. 664. 665. 667, 2. 915, 2. 930, 1786 1810. Ind. αν. clare 302, 2. gruum more 1556
Vocis absurditas 1782 asperitas 1783 audacia & procacitas 1784 convenientia ibid. defluentia 613 discrepantia 1782 diversitas 1783 elegantia 1784 emissio 1781. 1782 exilitas 1784, 3 cum exilitate ibid. expers 264, 2 gravitas 1783 inanitas 1784 intentio 1586 oblivionem inducens 1743 splendor 1784 suavitas 1783
Voco ¶ Accerso, compello 180 728. 729, 3. 1781 in judicium 729. 732 in jus 8, 402 728. 729. 732, 3 intro 730 nomine 1165. 1167 vicissim 729. ¶ Appello, nomino 19. 728, 3. 731. 732. 801. 933
Vocor ¶ Accersor 728. ¶ Nominor 728 id quid id est, vocor isto nomine ibid. ita, ut simul sim ibid.
Vocula 936. 1425, 2
Vocum convenientia 1782 inanium funditatio 1784
Vola, æ 343. 626. 749. 818. 855
Volâ haustus 197
Volabant 665
Volans in aëre 1298 in altum Ind. αε. celeriter 1298. 1394 concitatis alis 1298 humi ibid. malè ibid. rectâ ibid. simul 1394
Volare non potis 687 rectâ 1298
Volatilia animalia 687
Volatilis 687
Volatus 687. 1298
Volebam 569
Volens 443, 2 aliud 444. Me non volente 465
Volo, vis 75. 279. 379. 443, 2. 986. 1032. 1823 simul 444. ¶ Genseo 279
Volo, as 687. 1297. 1298, 2 à latere 687 simul ibidem. 2 supernè ibidem. sursum ibid. 2
Volsella 24. 925. 989
Volubiles conciones 1665 oculos habens 1179. 1180
Volubilis 452, 2. 892. 1662. 1664, 2. 1665, 2 circumquaque 454 suapte naturâ 893
Volubiliter 452
Volucres 1298
Volucris 687. 1150. 1297. 1298, 2. 1392
Volvebat saxum contra montem 1847
Volvendo amolior vel amoveo 893 emoveo 117 trahor 1502 transfero 803
Volvens annus 1277
Volvi 346 in mare dicitur fluvius 452 infortunium dicitur in caput alicujus 892. Qui celeriter volvitur 407
Volumen ¶ Involucrum, spira 452. 453. 1543. ¶ 333. 1613 compositum 583, 2
Voluminibus mille tortus vel sinuatus 454 multis tortus 452
Voluminis majoris sectio 1601
Voluminum quinque liber 1613
Volumus 171
Voluntaria 443 servitus 419
Voluntariè 443. 465, 2
Voluntarius 79. 150. 443, 7. 444. 465, 2. Ind. ου. non 465
Voluntas 277. 479. 317. 443, 2. 562. 964. 986. 1652. Ind. αχ. bonorum. Ind. αχ. extrema 1622 cujus mutabilis est 1655
Voluntate Iovis 465 sum eadem 1764. Præter voluntatem 466. Sub voluntatem cadens 279
Volvo 73. 117. 452, 2. 453, 2 454. 680. 692, 3. 1678 antè 893, 2 in ibidem. iterum 1359 super 893 unà ibid.
Volvor 117. 452. 453. 454. 680 892, 3 antè 893, 2 humi 1520 rhombi in modum 1419 cum stridore 1437
Voluptuaria vita 1249
Voluptuariam vitam dego 1498
Voluptuarius 596, 2. 1249
Voluptas 15. 49. 299. 563. 595, 3. 932. 1249, 2. 1610. 1788 imaginaria & inanis 341 percipitur ex eis 598
Voluptate afficior quadam 1787 afficior unâ 596 circumfundo 300 fruor 1249, 2
Voluptatem afferens 932. 1610, 2 affero 299 afferre 552. 1374 capiens ex aliquâ re 1788 capio 595. Ad luptatem 1795 pertinens 932
Voluptati deditum esse 399 deditus 596. 611
Voluptatibus deditus 823 servire 419. 611
Voluptatis amans 595. 596 privatio 596 studium 595 596
Voluptatum amans 595. 596
Voluptuaria vita 1249
Voluptuarium genus vitæ 563
Voluptuarius 595. 651. 1110.
Volutabra suum 1558
è Volutabro excito 117
Volutabrum 117, 3. 892, 2
Volutari cum scortis 1773
Voluratim 452
Volutatio 117. 452. 454. 892, 2. 893. contraria 454 in luto 1304
Voluratus 892 multum 893 sua sponte 454. 455 ter 893, 2
Volutim 452
Voluto 117. 453, 2. 454. 891 892, 2. 1544. 1678 in 893 unà ibidem. ¶ Cogito, verso 1542 animo vel in animo 955. 758. 1473
Volutor 117. 454. 892, 2. in 893 cum stridore 1437 unà 893, 3
Volutus non 892 per se 893
Volvulus 452
Vomens ægrè 480, 3. facilè ibid.
Vomer 536. 1370. 1559, 2. 1791
Vomere 855, 2 ægrè 480, 2 in 855
Vomeris extrema pars 1113
Vomitio 480
Vomitoria ibid.
Vomitorius ibid.
Vomitu rejectus cibus 495 Cum vomitu ejectus 480
Vomitum ciens 1350 facilem ciens 480 provocare 732
Vomiturio 480
Vomitus ibid 2
Vomo 480. 896 facilè 480
Voraces equi 1593
Voracitas 281. 910, 2. 1003. Cum vorocitate 1713
Voraciter 910. 972
Voraginosus 255
Vorago 292. 1794 ponti 1796
Vorans animum 275 capram 1701 homines 275 noctu clam 1702 populum 275
Voratio crudorum 1702
Vorator 1607. 1674 arietum 1701 boum 642 hominum 292 liberorum 1702 pecorum 292 taurorum 1702 testudinum ibid. viscerum ibid.
Voratores pauperum 1702
Voratus à feris 292
Voratus carnium 1701
Vorax 275. 289. 342. 358. 716 910. 1003. 1065. 1700. 1701 2. 1702. sum 1701
Voro 288, 2. 351. 358, 3. 525. 762. 1006. 1750. 1815. Ind. βρ. avido & hianti ore 1701 carnes 1781 cum impetu & strepitu, more porcorum 1436
Vortex 262. 406. 452, 2. 453. 1543. 1544, 2. 1546. 1547, 2 contrarius 454 fumi 1326 procellosus 1685 reciprocus 407
Vortice rapido & impetuoso pervado 1548 turbineo circumago 1544, 2. In vorticem actus semper 406 ago 453
Vortices aquarum. Ind. νι. argenteos habens 406 aureos habens 406 multos habens 407 nigros habens ibid. profundos habens 406
Vorticis instar circumago 406. 407
Vorticosissima aqua 452
Vorticosus 407, 2. 452 valdè 406
Vos 1552, 2 duo 432 1552
Vota facio 180. 540. 541, 3 legitima nuncupare 540 nuncupo 541 persolvere 181. 530. Qui vota faciunt vel votis faciendis constituti sunt 541
Voti compos 1677 non eris 1742 fio 1695 non fio 1677 qui fit ibidem. impos ibid.
Votis multis exoptatus 181 In votis est mihi hoc 540 habere 29
Votivum donum 542
Voto potiri 540. Ex voto non succedere 1677. Pro voto 540
Votum 540, 2. 541, 3 perficio 859 revoco 180. Ad votum 540. Præter votum 1677
Voveo 540. 555
Vovit se editurum 540
Vox 216. 224. 315. 493. 646. 716, 2. 745. 1212. 1231. 1742. 1781, 2. Ind. ια. acuta 1169. 1784 aspera 1784 bona 1783 canora ibidem. clara 959 concisa 647 definens 613 divina 450. 1163 divino instinctu edita 407 dulcis 1783 inarticulata 684 intenta 1586 lugubris 471 mollis 1550 obtusa 842 penetrans 1609 peregrina 1784 pulchra ibid. submissa 568. Cui supprimitur inter loquendum 1784
Vpupa 748, 1179

VR

VRania 1220
Vrbanè 211 cavillor 837
Vrbanitas 128. 130. 211, 3. 1427. 1656 facetosa 185 sermonis 939
Vrbanitate utor 211
Vrbaniùs 1795
Vrbanus 211, 2. 373, 2. 836 1656
Vrbe carens 1362. In urbe commorans 1034
Vrbem capere statim & primo incursu 273 circumjacens 1362 condo 1361. 1362 excindere 773 sustinens ac sustentans 1362 tuens 556 Ante urbem situs 1362. Per urbem. Ind. αμ. incedo 1359
Vrbes conservans 1362 erigens ibidem maximas efficiens ibid. multas habens regio ibid.
Vrbi finitima 1201 præsum 202 propinquus 1362
Vrbibus census insignis ibid. decem insignis ibid.
Vrbis ambitus 1684 arx 1362 custos, patronus, præses, tutator 557 incensor 1362 magnæ vel parvæ civis ibid. præfectus vel princeps 202
Vrbium expugnatrix machina 1362 patrona & tutatrix ibi tutor 1361 vastator vel vastatrix 1362
Vrbs 211. 1361, 2. 1362, 3 eversa 1362 otii altrix ibid. sacra ibid.
Vrceolus 264
Vrceus 769. 882
Vredo 722 urticæ 813
Vrendi vim habens 722, 2 1404
Vrens 722 cor dolore. 1492
Vrere dicitur aix 721
Si urgeat res 487
Vrgebat inter ea quæ accusabat 1778 iter 1585
Vrgebant hominem iniqui creditores 487

Vrgens 698 demolitionem murorum 574 operas 1215 opus 411 supra modum 1508. Si quid magis urgens 487
Vrgent nuptias 1580
Vrgentia negotia 487
Vrgeo 150. 244. 263, 2. 480. 487, 2. 549. 563. 761, 2. 762 969. 1215, 2. 1483. 1507. 1508, 2. 1509. 1591. Ind. ω. aliquid 1585 calcari 1182 instanter 969 opus 411 precibus 846
Vrgeor 263. 487. 1215 à persequente 1171
Vrgere fugientem 487, 2 inceptum 545 testimonia 1483
Vrget necessitas 704. Qui urget 1215. Qui urgetur 1508
Vri amore 1174 qui potest 722, 2
Vrina 1220, 2. Cum urinâ excerno 1221, 2 excernor vel ejicior ibid. In urinâ molestia ibid.
Vrina ova 1222, 2
Vrinæ difficultate laboro 1221, 2 difficultati obnoxius ibid. excretio difficilis ibid. excretiones 1159 stillicidio laboro 1221 stillicidium ibidem. suppressio ibid. 2
Vrinam ciendi vim habens 1221, 2 ciens ibidem. emittens retrorsum ibidem. emittentia ex anteriori parte animalia ibid. recipiens vesica 383 reddens ægrè 1221 reddo ibid. 2
Vrinandi peritus 830
Vrinans 428. 429
Vrinantes 1485
Vrinarium vas 1221, 4
Vrinarius ibidem. meatus ibid 2
Vrinator 193. 427, 2. 830, 3
Vrinatorum exercitia 193
Vrinatrix 830, 2
Vrinor ibid. 2
Vrinum ovum 1222
Vrna 735, 2. 1514, 3. 1690 ansas habens 264 judiciaria 735 mortui 1148
Vrnæ, in quas calculi & sortes conjiciebantur 1690
Vrnula 264. 1690
Vro 22. 67. 68, 2. 541. 618 721. 1345. 1382, 3. 1404. 1684. 1720, 2. 1750. 1837 amate 814. 1750 in caminо aut furno 687 circumcirca 1492 circumquaque 1751 insuper 723 ad oderem excitandum 22 paulatim 1685 penitus 1751 simul 723, 2 vicissim 1382 unà 22 urticæ in modum 812, 814
Vror 67. 352. 630. 653, 723. 1382. 1492. 1674. 1750. ¶ Depereo 723 amore 812, 814. ¶ Dolore afficior 723
Vrsa 190. ¶ Signum cœleste ibid. major 452
Vrsæ cauda 1219 custos 1770
Vrsina pellis 190
Vrsinus ibid. 2
Vrsorum catuli ibid.
Vrsus ibid.
Vrtica 91, 812, 813
Vrticæ in modum uro 812, 814
uredo 813

VS.

VSitatus sum 1820
VSpiam 1209
Vsque ad 460. 461. 489. 1036. 1041, 2. 1227 ad diluculum 461 ad ipsam caudam 1037 ad meam ætatem 460 ad tempus aliquod 1855 ad transitum 1042 ad vallum 1855 adeò 1212. 1242 adhuc 377. 530 & constanter ero 570 in hodiernum diem 1855 in præsens tempus 195 nunc 1855. Ad hoc usque tempus 1042. Ad vel in hunc usque diem 379. 1042. Huc usque 1855 Ind. αδ.
VSquedum 460. 1036. 1042, 2 1227. 1383. 1855, 2
VSquequo? 1042
VStilis 722
VStio 722. 1382, 2. 1684 ollæ 723
VStivus 997
VStu difficilis 724 facilis 724. 1382. 1751
VStulatam faciem habens fuligine 68
VStulatio 1750
VStulatus ibid. non 1751
VStulo 541. 1492. 1685. 1750
VStus 67. 68. 722. non 724, 2. 1751 recens 724, 2 à Sole 601
VSu attero 1821 offendor rei cujusmodi ibidem. peritus 1265 receptum 1105 rerum tritus homo 1668 venerat hoc Athenienſibus 234 venire solet 381 venit ibid. Ex usu erit 1821. In usu sum 1820
VSui accommodatus 1821
VSum præbens 1820 præbens ad omnia 1822 præbeo facilem seu commodum 1821 præbere 1822 rei bellicæ habere 1668 rerum habens 999. Quem in usum convertet aliquis calceos? 1820
VSum fructum percipio 749
VSura 497. Absque usurâ mutuò datâ 1631. Cum usurâ multâ refundens 1808
VSuræ renovatio 1630
VSuram renovo ibid.
VSuraria pecunia 692
VSurpo 1105 mihi 233. 433
VSus ¶ Vtendi actus 1820 mutuus 1821. Exercitatio 1668, 2. ¶ Commodum, utilitas 750. 751. 932. 1226, 1822. ¶ Domesticus 1139
VSûs difficilis sum 1821 nullius sum ibidem. In usus proprios convertere 433 quotidianos impendere 1822
VSus fructus 750, 2

VT

VT ¶ Quò 488. 682. 1227 1413. 1854. ¶ Sicut 540 1413. 1854. 1855, 2 decet 448. 599. 1226 est in proverbio 1073 fert ingenium meum 1775 fert natura 1775 fert opinio mea 938 ferunt 938. 1073 sit in communi vitâ 265 libet, fac 1413 verisimile est 448. Non itidem ut antea 719. ¶ Postquam 1854. ¶ Quamvis 682
Vt ita dicam 492. 1725. 1854 ita dixerim 1854 uno verbo dicam 492 minimum 1598 nihil supra 527 plurimum 1246. 1364, 3. 1365 quidem 1854. Gravius onus quàm ut ferre possim ibid. Diffido fore ut possim 1042
Vtcunque 222. 1413. 1675
Vtendi difficultas 1821 facilitas ibid.
Vtendo consumo ibid.
Vtendum accipio 1039. 1820. 1821 do 249. 1819 peto 87 præbeo vicissim 1820 qui rogavit ibid.
Vtens familiariter aliquo 572 malitiâ 1822
Vtensilia 838. 1539. 1477. 1824 custodio 1224. 1770 vehens 40
Vtensilibus carens 1478 custodiendis destinatus locus 1770 instructus benè 1478 instructus sum benè ibid.
Vtensilium custos 1224. 1770
Vter, utris 208
Vter, utrius 1368. 1634
Vtercunque 464
Vteri exti emitates 772 ostium 756
Vterinus 301, 3 frater 48. 1050. 1100
Vterlibet 464
Vtero ingravesco 902. In utero gestare 901, 3. 902 gestare 901, 3
Vterque 147. 464. 1368
Vtervis 464. 1368
Vterum ferens 1729 non ferens. Ind. κτ. fero 902. 1736
Vterus 369. 1050. 1100. 1697
Vti aliquo familiariter 1820 quo difficulter possumus 1821 non ibid. qui rebus commode novit 1820 rebus venereis 911 vento secundo 1222, 2 ut non facile possis 1821
Vtile erit 720 esse censeo 414 est 3
Vtilem esse alicui 720
Vtilior 775. 1725
Vtilis 3. 150. 168, 189. 525. 775. 867, 1164, 2. 1165. 12. 6 1436. 1600. 1732. 1733. 1799 1820, 3. 1821, 1823 1856, 4 adversus comitialem morbum 3 domui 1856 familiæ ibid. omninò 1822 populo 1856 scriptio 341 semper. Ind. κε. sum 1600 1732. 1820. 1821 valdè 1165. 1823. 1856 vitæ 1821 1856
Vtilissimus 775. 1725
Vtilitatis 3. 189. 203. 749. 775. 1164, 2. 1226. 1376 1820, 2. 1821. 1822. 1823 1824. 1856, 3 communis 1856. Cum utilitate familiæ totius 1856
Vtilitatem affero 552. 1164 capio 1856 capio ex aliqua re 1165 communem afferens 1856, 2 multam afferens, ibid. percipere 220. 1164
Vtilitates magnas afferens 1165
Vtiliter 4. 386. 490, 2. 775. 1600. 1732, 2. 1733. 1820. 1821. 1856
Vtilità 775. 862
Vtinam 1. 2. 63. 445, 2. 1225 1854
Vtique 180. 301. 589, 2. 1039. 1031, 2. 1083, 2. 1100, 1209. 1219. 1414. 1642 ridenter Græci 589 sanè 1083
Vtor 1495. 1731. 1820, 1821 2 antè 1821 fortunâ adversâ 604. 1368. 1391 fortunâ prosperâ 639. 805. 1424 fortunâ secundâ 605 immodicè 1729. 1821 insolenter 1739 insuper 1821 prospero successu 1193 1194 te inimico 1820 vehementer 1821 unà ibid. ¶ Familiaris sum alicui 1821 familiariter aliquo 1274. ¶ Præditus sum 1820
Vtpote 213. 1854 quod 213
Vtrâ ex parte 1368 in parte ibid. 2
Vtralibet ex parte 1368
Vtraque 147 uice 464. Ab vel ex utrâque parte 146. 1209
Vtram in partem 1368, 2
Vtramque in partem 464, 2 disputans 327 inclinans 1420
Vtriculi seminum 453
Vtriculus 208. 1774
Vtrinque 146, 2. 147. 395. 464. 1246 ablutus 809 acutum. Ind. αμ. acutus 94 634 agitatus 454 ansatus 1216 auritus ibidem. cavus 818 cingo vel attingo 147 claudus 1831. 1832 coloratus 1827 comedens, vel dentibus instructum os 511 commoveo 417 coronatus 1530 demitto 566 dentatus 1132 faciem habens 1183 hirsutus 359 impulsus 454 incurvus 899 junctus 579 ligatus 384 longus 1044 lucens 1715 obliquus 974 pendens 867 percutiens 1336 percussus ibidem. perforatus 1636 præruptus 868 scindens 844. Ind. αμ. secans 351 sero 1780 villosus 997 umbrosus 1484
Vtrique sufficio 147
Vtrique (nominativ. plural.) ibid.
Vtro in loco 1368 modo ibid. 3
Vtrobique 147. 464
Vtrocunque modo 1368
Vtrolibet modo ibid.
Vtroque modo 147, 464
Vtroque ¶ In utramque partem 147
Vtrum ¶ An, nunquid 118. 126, 180, 3. 589, 2. 1083, 1368, 2 tandem 180
Vtrumque 147, 2 simul ibid.

U v

UVa 277. 1515, 2 acerba unâ anguina 515 in mammæ novis similitudinem 990 passi 1515
Uæsylvestres ibid.
in Uvam pallam muto ib.
Uvarum calatores 1652
Uvas acerbas lego 1163 calco 1652 carpo 1672 colore referens 1182 magnas vel egregias ferens 1515 multas habens ibid.
Vvidus 236. 1071. 1112, 2. 1243 1306. 1319. 1752
Vviger 1515. 1738
ab Vvis distillans 1513
Ex Vvis acerbis confectus 1163
Vulcanius 613
Vulcanus ibid.
Vulgans omnia 65
Vulgari sermone 938
Vulgaria 1369
Vulgaris 21. 391. 448. 819. 891 1675. 1676. 1805 amicitia 1664 non 188 res 1238
Vulgaritas 1805
Vulgata 959
Vulgatum erat apud omnes 243
Vulgatur de ejus morte duplex fama 146
non Vulgatus liber 399
Vulgi fabula 651. Ex vulgi opinione 413
Vulgo ¶ Divulgo 785. 1073. Vulgò 391
è Vulgo unus 461
Vulgus 1230. 1329. 1363
Vulnera adversa 1285 obligata 384 Ad vulnera pertinens 1637
Vulnerans corpus 1828 cutem ibid.
Vulnerarius 1637
Vulnerasti 358
Vulneratio 1224. 1637
Vulneratos nervos habens 1637
Vulneratrix 1225
Vulneratus 1637, 2 non 1625, 2 recens 1225. 1637
sine Vulnere 1225. 1637
Vulneribus confectio ibid.
Vulnero 840. 1224. 1225. 1608. 1637, 4 leviter 337 simul 1637
Vulneror 840. 842. 1224. 1225 1637, 2
Vulnificus 1350
Vulnus 174. 186. 475. 843. 1225. 1336, 2. 1637, 3. accipere 1315 lethale 475 tracto 1802
Vulpecula 132, 790
Vulpes 132. 259. 775, 1. 788, 2 790. 903. 1219, 3
Vulpicolor 1827
Vulpina cauda 1219 pellis 132 785
Vulpinor 132
Vulpinus 259. 775
Vulpis latibulus 132
Vulsella 989
Vulsilis 1633
Vulsio 1632, 3
Vulsura 1633
Vulsus 1632 non Ind. απ. velleris in modum 1633
qui Vult non 280. Quid sibi vult? 426
Vultu dejecto qui est 1181 demisso præditus 1715 demisso sum 1716 hilari præditus 1183. 1184 lætitiam prodens 1184 sereno 297 taurino præditus. Ind. τα. terribili sum 1183 tetrico 1184 tetrico sum 1488 tristi sum ibid.
Vultum agrestem habens 1179 aureum habens 1184 demitto 1181 mœstum gero 1184 serenum habens. Ind. χα. tristem gerens 1184 trucem habens 1180, 2
Vultuosus 1488
Vultur 64. 347
Vulturinus 347
Vulturis nidus ibid.
Vultus 269, 2. 1175. 1183 demissus 1716 tetricus 1184 truculentus 424
Vultûs serenitas 297
Vulva 369. 1050. 1697 jumentorum 1585 fusilla 1050
Vulvæ orificium 1538 suffocationi obnoxiæ fœminæ 1697. Ad vulvam pertinens ibid.

V X

VXor 298, 2. 299. 345. 356 537, 4. 821, 2. 822. 949. 1125 principis 1683 tyranni ibid.
Vxorcula 346
Vxore carens ibid. Ab uxore ducenda abhorrens 1114
Vxorem dare 30 dimittere 564 ducere 30. 31. 1597. ducere lucri gratiâ 299 duco 298 duco insuper 299 qui ducturus est brevi 298 qui duxit nuper 346 habeo 1186 repudiare 87. 984. 1279 unicam habens 299. In uxorem accipio 1114 dedit filiam suam 1186 duco 298
Vxores multas qui habuit 346 qui primùm ducunt ibid.
Vxoris dimissio 564. 565
Vxorum duarum maritus 537

X

XIphion herba 1123

X Y

XYli lana 1124
in Xysto exercens se 1121

Z

Z E

ZEa 577
Zelatus sum pro Domino 583
Zelo afficio 584 bono 583 bono qui ducitur ibidem. bono prosequor 1680. Dei accensus 583 qui ducitur ibid. qui non ducitur ibid. ducor 1680 meo commotus est 538
Zelotypia 582. 583, 2. 1680
Zelotypiâ carens 1680 qui non ducitur 583 laboro 1680
Zelotypus 583, 3. sum ibidem 1680
Zelum eundem habens 583
Zelus 582
Zephyrius 581
Zephyrus ibid.
Zeugma, figura grammatica 578

Z I

ZIngiberis 585
Zizanium 585

Z O

ZOdiacus 576. 1735
Zona 587 teres 1453 1549
Zonâ duplice vinctum 1060
Zonam aufero 587 nitidam & splendidam habens 588 non habens ibid. solvens ibid. solvere 587. 1069 unicam habens 588
Zonarius 587. 1328

Z Y

ZYthus 585

FINIS.

LEXICON ETYMOLOGICVM Linguæ Græcæ:

IN QVO,

Non tantùm Etymologia Vocum Primigeniarum (quas vocant) quæ in ampliore Lexico Alphabeticè disponuntur, & in Autoribus usitatis sparsim occurrunt, enucleatè ostenditur: verùm etiam Analogia, quam Lingua Latina & Anglica habent cum Græca, liquidò indigitatur;

In usum tyronum φιλελλήνων, qui Litteris Græcis se dedêre, concinnatum.

Opus quale antehac nunquam prodiit.

Autore

IOANNE HARMARO,

Ex celeberrima Academia Oxoniensi.

Τὸ πολὺ πολέμιον. Hippoc. Aphor.

Maxima pendent à minimis.

Impressum LONDINI,

Typis ANNÆ GRIFFIN, impensis IOCOSÆ NORTONÆ & RICHARDI WHITAKERI; CIↃIↃCXXXIIIX.

Ad Lectorem φιλέλληνα.

HAbes a me, Lector benevole, Majoris Lexici Græci σαχυολογίαν: & in ea quidem (exceptis Herbarum aliquot, rerúmq; minùs occurrentium nominibus) Linguæ Græcæ παναπερμίαν, in paucas hasce paginas, veluti in areolas suas, disseminatam. Ex hac, uti spero, Iuventuti Litteris Græcis animum excolenti uberrima profectûs seges efflorescet Et certè nullus dubito, quin, simplicioribus hisce dictionibus certo numero definitis, rectè præcognitis, in proclivi Illi fuerit Compositarum telam dictùm factùm in sua principia retexere: tum, Derivatas omnes, vel productissimas, ad fontes suos, syllabarum auxesi amputatâ, unde constat illas primùm manásse, revocare. Nequis autem existimet me solummodo jejunum aliquem vocum Catalogum omni materia (quam vocant) inanem pertexuisse; nemini non legenti apparebit, me singulis fere Primitivis, ex melioris notæ scriptoribus, tum Antiquis, tum Hodiernis, (quorum nominibus impræsentiarum supersedeo) Notationes excerptas affinxisse: quarum tamen nonnullas (salvo aliorum judicio) meâ qualicunq; limâ priùs expoliendas censui. Permultas verò nullatenus immutatas, αὐτολεξεὶ in hoc opusculum transvasavi, ne morosâ quadam supinitate perutilem optimorum hominum industriam aspernari viderer, & κινεῖν οὖ κείμενα, contrà quàm Medicinæ Facultatis Oraculum imperavit. Sed nec ubiq; tamen aliorum usus sum ingenio, (quod turpissimum fuisset, & hominis ignaviæ veterno torpescentis) Etymologias utiq; de meo plurimas adjeci, (etiam alijs tacentibus) & illarum pleraſq; (quod itidem in reliquis feci) rationibus ex ipsa rerum indole petitis, adstruere conatus sum: eásq; confirmatas illustratione aliqua, ad majorem Etymologiæ fidem faciendam, locupletavi. Id quod eo consilio feci, ut vocabula per se insipida, & exsanguia, hoc veluti affuso embammate conditiora facta, esitantium palato magis arriderent; & faciliùs in animi quasi viscera raptarentur. Et hæc quidem omnia, ut testatum facerem me Iuniorum studiis bene

bene cupere; & Litteraturæ Græcæ Coryphæos ad ampliora procudenda excitare velle: ideóq; non gloriolam me ex tantillis aucupaturum, sed potiùs deprecaturum veniam. Ne longum faciam, qui brevitati semper studuerim; εἰ μὲν καλῶς, ὡς ἐβουλόμην· εἰ δὲ συδεεστέρως, ὡς ἐδυνάμην. *De erratis autem, quæ vel oculatissimos aliquando prætervolant, cùm paucissima sint, (nec gravissima) & humanitus acciderint, humaniter toleranda sunt, ut in vino acinus, aut in cervisia lupulus.* Vale.

I. H.

Lexicon

LEXICON ETYMOLOGICUM Linguæ Græcæ, &c.

A

Littera Græcorum prima est, & in numeris unum denotat: cumq; significat qui in aliqua re primas tenet. Hoc titulo Deo Opt. Max. seipsum appellare placuit, ut ex Apocalypsi liquet: ea etiam μόνωσιν significat, aiente magno illo Archiepiscopo, & pererudito Homeri interprete. His subtexam versiculum illum ereptum è trivio: α in compositis privat, conjungit, & auget. Privat in ἀνήρ, ὁ, conjungit in ἀδελφὸς, auget in ἀφρόνητος. Theocrit. Idyll. 10. Hæc, ut reliquæ ferè omnes, ab Hebræis originem suam traxisse videtur. α pro vario spiritu & accentu, varios animi affectus indicat. ἆ, quiritantis vox est, optantis & stupentis: ἄ, lugentis: (qualis est illa pueri recèns nati.) ἃ ἃ, ridentis, & præ gaudio exsilientis.

Α'Α'ΖΩ, exhalo, ab ἄω, spiro. Duplicatio τῦ α frequentiam actionis, nempe spirationis indicat.

Α'ΒΑ'ΛΕ, utinam: ab ἆ optantis, & βάλε, jace, da, porrige.

Α'ΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus: ab α priv. & βάσις: quòd pedum fulcris, sive multiplici βάσει non innitatur.

Α'ΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus: fortè ab α priv. & βαρὺς, pondus; quòd sit edulium ἄπαχλον, sive levis digestionis.

Α'ΒΡΑ vel ἄβρα, ας, ἡ, ancilla adolescentior, proprièque nobilem aliquam & primariam fœminam honoris ergo comitatur: ab ἁβρὸς, mollis, delicatus: quòd ejusmodi mulieres, ut plurimùm, sint molliores.

Α'ΒΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, mollis, delicatus: ab α, & βαρὺς, onus; quòd oneribus sustinendis non sit idoneus.

Α'ΒΡΟ'ΤΗ, ητος, ἡ, nox, ab α priv. & βροτὸς, mortalis; quòd mortales noctu lateant, nec, ut interdiu, foràs in operibus versentur. Quo nomine poetarum pater & princeps noctem appellavit ἄμβροτον. Od. λ. i. mortalibus ad res suas gerendas nihil inservientem,— ἠὼ δὲ φθάσῃ ἄμβροτον,—& nox immortalis præteriret.

Α'ΓΑΘΟ'Σ, ὴ, ὸν, bonus: ab α auctivo, & γηθῶ, Doricè γαθῶ, lætor, gaudeo: quòd boni tantùm habeant unde lætentur. Vel quasi ἀγασὸς, admirandus: Rari quippe boni — vel q. ἄγαν θεῖος, valde divinus: vel quòd ἀγαπᾷ θεὸν, quòd boni tantùm Deum ex animo ament, & à Deo invicem amentur. Vel ab ἄγαν, & θοὸς, celer: quòd boni otio non torpescant, sed in operibus suis conficiendis celeres sint & expediti.

Α'ΓΑ'ΛΛΩ, λῶ, αλκα, orno, delectabile facio, & quasi splendidum; ut ducatur ab ἀγλαὸς, splendidus. Vel ab ἄγαλμα, demiror. Ornata & splendida miramur. Vel ab ἄγαν & ἄλλομαι; qui enim res delectabiles faciunt, q. gaudio exsiliunt.

Α'ΓΑΝ. valde, nimis, ὁ, ἡ, τὸ, ἄγαν. nimius, a, um: ab ἀγάω, admiror. Valde admiramur ea quibus delectamur.

Α'ΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ήσω, ησα, doleo, indignor; ab ἄγαν, & ἄχω, dolor, ut fit q. intimo dolore excrucior: vel ab ἄγαν, & ἄγω, frango. Dolor q. frangit animum.

Α'ΓΑΠΑ'Ω, ήσω, ησα, amo, osculor, aquiesco. Vulgò ab ἄγαμαι, & πάνυ, quiesco: in iis enim acquiescimus, quæ diligimus. Ducam etiam (& quidem magis εὐλόγως) ab ἄγαν, & πάω, possideo: avidè enim possidemus & amplectimur ea quæ amamus.

Α'ΓΑ'Ω, (usitatius ἀγάομαι,) ήσω, ησα, miror, invideo: ab ἄγαν & ἄω: quòd in admiratione non tantùm suspicere, sed & suspirare videmur. Vel ex solo ἄγαν. Nimietas cujusque rei causa est vel admirationis, vel livoris, vel utriusque. Ab hoc verbo Anglicæ ducuntur, **To Gaze, and to stand Agast.**

Α'ΓΓΕ'ΛΛΩ, λῶ, κα, nuncio, quasi ἀγέλλω, ab ἄγω, i. fero, κομίζω: quòd ἄγγελος mittentis nuncium ferat.

Α'ΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet ἀφ' ᾧ ἄγεται, sc. ad res ferendas idoneum.

Α'ΓΕΙ'ΡΩ, ερῶ, κα, congrego, colligo; ab ἄγω, duco. Ducam ab ἄγαι & εἴρω necto. Collectio enim est quasi rerum connexio.

Α'ΓΕ'ΛΗ, ης, ἡ, armentum, grex; ab ἄγω, duco, cogo: quòd armenta & greges in unum cogantur. Tityre coge pecus — Sic agmen Latinum ab ago, i. duco.

ΑΓΕ'ΡΩΧΟΣ, ε, ὁ, superbus, valde honoratus, q. ἄγαν γέρας ἔχων, i. magno aliquo præmio honorario donatus. Item ferox, ut sit quasi ἀγελάρτης ἔχων, i. feritate quadam naturæ præditus.

Α'ΓΙΟΣ, α, ον, sanctus: ab ἁγὼ, veneratio: quòd sancti sint veneratione digni.

Α'ΓΚΑΙ', ᾶς, ulnæ: cujus accusativus solitarius apud Homerum adverbialiter; ut ἀγκὰς ἐλεῖν, in ulnas rapere, pro εἰς ἀγκάς. ἀγκὰς autem ab ἀγκὼν, cubitus, sive curvatura brachii.

Α'ΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus: vel ab ἀγκύλος, curvus: vel ab ἀνὰ, rursum, vel ἄνω, sursum, & κίω, eo, ut sit q. ἀνάκιστρον, quòd ad nos redeat, & sursum tollatur.

Α'ΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis, quasi ἄγχος: ab ἄγχω, strangulo; quòd valles ab imminentibus montibus quasi præfocentur. In editioribus locis liberiore cœlo fruimur: aër in vallibus coarctatur.

Α'ΓΚΥ'ΛΟΣ, curvus, aduncus, tortuosus: ab ἀγκὼν, cubitus, qui incurvatur.

Α'ΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora: ab ἀγκύλος, curvus. Scribitur aliquando apud Latinos anchora, quasi ab ἀναχωρέω, redeo; quòd demissa postea attollatur, & eò redeat unde primùm fuerat dejecta: vel quia facit abeuntes naves ἀναχωρεῖν.

Α'ΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus, flexus quivis: ab ἀγκάζω: quòd in illum supposítum caput corpusque q. reclinentur, & recumbant.

Α'ΓΛΑΟ'Σ, ὸν, ὁ, splendidus; ab ἀγλαΐα, splendor, quasi ἀγλαός.

Α'ΓΝΟ'Σ vel ἁγνὸς, ὴ, ὸ, purus, castus: vel quasi ἄγονος infœcundus: vel ab ἄγαν, & γα, lætitia, quòd casti præ aliis habent unde gaudeant: vel ab ἀγάζω, admiror: quòd castitari rari sint, ideoque admirandi: vel q. ἄγυνος, sine uxore.

Α'ΓΝΟΣ, ου, ἡ, vitex: ideo, quòd homines castos, & ἀγήρους reddat: & eo nomine dicitur agnus castus; Mœnymicè.

Α'Γ.ΟΡΑ', ᾶς, ἡ, forum: item concio ad populum habita: Ducam à Præterit. Med. ἤγορα τῦ ἀγείρω, congrego: sive sit locus, in quem ad vendendum & emendum; sive oratio, ad quam audiendam populus congregatur. Concio nomen à verbo concio non malè ducitur à Latinis.

Α'ΓΟΣ, ε῀Θ-, τὸ, veneratio, ab ἄζω veneror. Item scelus. In qua significatione fortasse ab ἄμα, & γάω, nascor; quòd plura scelera simul nascantur. Peccata non sunt solitaria. Ideóque ἁμαρτία non inconcinnè ab ἅμα σὺν τῇ, simul.

Α'ΓΡΑ, ας, ἡ, captura, præda : ab ἄγχω, ager ; quòd in agro capiatur præda.

Α'ΓΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, ager, prædium : ab ἄγω, duco ; quòd illuc pecora ducantur. Vel ab α auctiu. & γεῖρω, edo ; quòd pabulum pecori præbeat.

Α'ΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, vicus, ἅπὸ τῦ δι' αὐτῆς ἄγειν ἡμᾶς τὰ χύμα, quòd pedibus vicos perambulemus. Totum perreptavi oppidum. Ter. Ducatur etiam ab α conjunctivo, & γύῳ, membrum ; quòd in vicis ædificia usqueadeo sint sibi vicina & contigua, ut in unam quasi compagem coalescere videantur.

Α'ΓΤΡΙΣ, ἴσος, ἡ, cœtus, congregatio : quidam ab ἀγορεύω : malim ab α auctiv. & γῦρος, circulus. Audientium turba stat ut plurimùm circulariter in formam coronæ. Ovid. Met. 13. ---vulgi stante coronâ. Discipuli & auditores dicuntur οἱ ἀμφ', sc. docentem circumstantes, & circuitu claudentes.

Α'ΓΧΙ, propè, juxtà. Ducam ab ἄγχω, strangulo : Metaphorâ à strangulantibus ductâ, qui fauces propiùs urgent, arcteque comprimunt.

Α'ΓΧΩ, ξω, γα, strangulo, suffòco. Ducam ab ἀνα' pro ἀνω, & ἔχω, teneo ; quòd strangulati sursum tollantur, & sustineantur, ἀνέχωνται. Hinc Angl. To hang. Camden. Rem.

Α'Γ Ω, ξω, γα, ago, duco, impello.

Α'ΓΩΝ, ῶνο῀-, ὁ, certamen, maximè, laboriosum & ærumnosum : ab ἄγω, ago. Agere enim aliquando sumitur pro concertare. ---spectemur agendo, i. concertando & pugnando. Ovid. vel ἄγων quasi ἀγὼν τῦ αὐτὸν : quòd dolorem inferat : vel ab α priv. & γωνία, angulus ; quòd luctatores angulum non habeant quò evadant, aut in quem se abdant.

Α'ΔΕΛΦΟ'Σ, ὸ, ἡ, frater, propriè ejusdem uteri : ab α conjunctiv. & δελφύς, uterus.

Α'Δ Ε', ήσω, γκα, placeo ; à Dorico ἅδῦ ; pro communi ἡδῦ, dulcis ; quòd dulcia admodum placeant & allubescant naturæ, quæ illa avidè rapiat ; ut in ventriculo, & hepate videre est, quæ sunt admodum ὑπαπαντικά.

Α'ΔΕΜΟΝΕ'Ω, ήσω, νκα, gravissimè angor, paveſco : ab ἄδην, satio, q. dolore satiatus, vel mœroris gurgite absorptus : metaph. ab iis ductâ qui merguntur.

Α'ΔΗΝ, vel ἀδῆν, affatim, ab ἄδω, satio.

Α'Δ Η'Ν, ένο῀-, ὁ, glandula, tonsilla : ab ἄδω, satio : quòd sæpiusculè humore illapso satiata & expleta turgeat.

Α'ΔΙΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, confertus, multus : ab ἄδην, affatim. Vel ab α priv. & δίνεω, circumago : quòd numerosa & conferta turba non facilè circumagatur.

Α'Δ Ρ Ο'Σ, ᾶ, ὸν, multus, magnus : ab ἄδην, affatim.

Α'Δ Ω, ἄσω, ᾄσω, satio, expleo : fortè ab α auctiv. & δόω, δῶ, do ; quòd qui satiat, abundè dat.

Α'ΕΘΛΟΣ, ὸ, ὁ, certamen, labor : ex α auctivo, & θλάω, frango : vires enim luctatio debilitat, enervat & frangit.

Α'Ε Ι', & ἀεὶ, semper, ab α intendente, & ἕω, sum. Verè esse est semper esse. Hinc Ἀϝ Angl. quod in Anglica Psalmorum versione fæpè occurrit.

Α'ΕΙ'Δ Ω, contractè ἄδω, σω, cano : ab α auctiv. & εἴδω, scio. Quippe ex Poetarum monumentis prima manavit Philosophia. Sub istis fabularum pampinis solidæ scientiæ quasi racemos latitare animadvertimus.

Α'ΕΙ'Ρ Ω, ῶ, ῶσ, tollo : q. εἰς ἀέρα αἴρω, in aërem levo, sive sublimè rapio.

Α'Ε ΛΛΑ, ης, ἡ, procella, turbo, ab ἄημι ; quòd mu'ta ἐν τῷ ἄνω φέρε, i. spirando & flando abstulit. Vel ducatur ab ἄω, spiro, & εἰλέω, circumago ; Turbo enim est spiritus convolutus, & circumgyratus ; vel quòd ἀεὶ λα, valde spirat.

Α'Ε'Ξ Ω, (vel αὔξω) ήσω, ξω, augeo, ab α auctiv. & ἔχω, ἕξω, habeo sc. in honore, & quasi magnificio.

Α'ΕΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, aquila ; ab α epitatico, & ἔτ῀-, annus : est enim animal vivax, & ubi consenuit, juventutem redintegrat.

Α'Ζ Ω, ficco, arefacio ; ab α steretico, & ζῶ, à ζάω, vivo. Ea enim sive animalia, sive animata, in quibus humidum radicale absumptum est & perit, pereunt.

Α'Ζ Ω, veneror.

Α'ΗΔ Ω'Ν, ό῀Θ-, ἡ, luscinia : ab ἀείδω, cano, ει in η mutato, ut in ἤδειφ pro εἴδειν, sciveram.

Α'Η'Ρ, έ῀Θ-, ὁ, aër, ab ἄω, spiro : (ἡ ἀὴρ, caligo) quasi in aëre, & ab aëre spiramus.

Α'ΘΕ'ΛΓΩ, ξω, γα, mulgeo : à θηλὴ, papilla, sive mammæ apex. Ex papillis lac molliore compressu elicitur. Vel potiùs ab α intend. & θάλγω, mulceo. Ancillæ antequam lac ubertim exprimunt, papillas manibus permulcent, lacte subinde illito.

Α'ΘΗ'Ρ, έ῀Θ-, ὁ, arista : ab α intend. & θέ῀Θ-, æstas. Æstas suas ostentat aristas. Quid ? quòd Virg. per aristas (metaleptice) intelligit æstates. Vel ab α priv. & θὴρ, fera. Aristis stantibus ferræ haud facilè venatu capiuntur.

Α'ΘΡΕ'Ω, ήσω, νκα, video.

Α'ΘΡΟ'Ο Σ, α, ον, confertus, ut in aristis grana : ab εἴδω.

Α'Θ Τ' Ρ Ω, ludo : ab α priv. & θέ῀Θ-, Foris, i. extra fores tantùm luditur nonnunquam, non domi, sive intra parietes ædium.

Α'Ι, vel αἴ, heu, hei.

Α'Ι'Α'Ζ Ω, ξω, & σω, lamentor, lugeo : ab αἴ lamentantium sono.

Α'ΙΑΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, gravis (vel αἰανὴς, ὁ, ἡ) ab αἰάζω.

Α'ΙΓΑΝΕ'Α, ας, ἡ, vel αἰγάσων, ος, τὸ, jaculum, tragula : ab αἴξ, capra, & ἴημι, mitto : quòd cum impetu mittatur, sive jaciatur. Vel ab ἄγω, & ἴω, mitto ; quòd fit valde, i. validè mittendum.

Α'ΙΓΙΑΛΟ'Σ, ὸ, ὁ, littus : ab ἄγω, frango, & ἅλς, mare. Littus assilientes undas excipit, & frangit.

Α'ΙΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor, à γέλα, splendor Solis. Inde Angl. Zigiet, aliàs Spangle.

Α'ΙΓΥΠΙΟ'Σ, ῦ, ὁ, vultur : à γὺψ, vultur.

Α'ΙΓΩΛΙΟ'Σ, ὸ, ὁ, ululà : ab ἀεὶ, & γωλὸς, spelunca. In speluncis & obscurioribus locis interdiu latet ululà, noctu evolat : ideo noctivaga avis apellatur.

Α'ΔΗΣ, vel αἰδήλης, ου, ὁ, invisibilis mundus, Infernus, sepulchrum : ab α priv. & εἴδω, video ; q. ἀιδήλης : vel ab ἴδην Aor. βαλεῖν.

Α'Ι'Δ Ω'Σ, έ῀Θ-, ῦς, ἡ, pudor, verecundia : ab α priv. & εἶδω, video. Verecundi fugiunt hominum aspectum, oculos suos avertunt, & aliorum averſantur : nec videre, nec videri volunt.

Α'Ι'Ζ ΗΟ'Σ, ὴ, ὸ, vel αἰζῶς, juvenis : ab ἀεὶ, & ζέω, ferveo. Juventus ætas fervida, & libidine æstuans.

Α'Ι'Θ Η'Ρ, έ῀Θ-, ῦ, ὁ, vel αἰζῶς, juvenis : ab ἀεὶ, & ζέω, ferveo. Juventus ætas fervida, & libidine æstuans.

Α'Ι'Θ Η'Ρ, έ῀Θ-, ῦ, ὁ, æther : ab αἴθω, splendeo. --- crebris micat ignibus æther, i. syderibus. Velut inter ignes luna minores Hor.

Α'Ι'Θ Ρ Α, ας, ἡ, aëris ſerenitas : ab αἰθήσσ.

Α'Ι'Θ Ω, σω, ῶ, uro, fulgeo, ardeo : ab ἀεὶ θέω, semper curro. Fulgur & fulgor q. transcurrunt in partes longè dissitas.

Α'Ι'ΚΑ' ΛΛ Ω, λῶ, ῶ, blandior : à κάλλος. Pulchritudini homines abblandiuntur.

Α'Ι'ΚΙ'Α, ας, ἡ, verberatio : ab ἀείκης, indecens. Verberari turpe est & infame : verberare minimè gloriosum.

Α'Ι'ΜΤ' Λ Ο Σ, ι, ὸ, ἡ, blandus, blanditiis decipiens. Homines in quibus maximè dominatur sanguis, sunt ut plurimùm blandiores. Ducamus ergo ab αἷμα, sanguis.

Α'Ι' ΝΟ Σ, ι, ὁ, laus, assensio. Laudamus ea quibus assentimur, & probamus. αἰνέω, laudo.

Α'Ι'ΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, gravis, horrendus : ab αἴ lamentantium voce : vel ab φρίκη, dolor : ut sit q. αἰαιὸς.

Α Ι'ΝΤ Μ Α Ι, capio. Fortè ab α῀Θ-, laus. Quod quis laudat & probat, lubens capit.

Α'Ι'Ξ, αἰγός, ἡ, (ὁ ἴ,) capra : ab αἴθω, ξω, cum impetu ruo. Capra impetuosum animal & insultans. Meteoron quoddam ignicum dicitur capra saltans ob impetum & frequentem motum.

Α'Ι'Ο'Λ Ο Σ, ι, ον, varius : ab α priv. & ἴδνα, totaliter : cùm nempe quid sit multiforme, distinctum & variegatum, & non totaliter idem, sive uniforme.

Α'Ι' ΟΝΑ'Ω, ήσω, νκα, aſpergo : ab ἀεὶ, & νάω, fluo. Aſpersio non sit sine humidi fluxione.

Α'Ι' ΠΤ Σ, έ῀Θ-, εῖα, ὺ, altus, ingens, difficilis : ab ἵεμαι, ob distantiam : vel ab ἄτ῀Θ-, ος῀Θ-, τὸ, altitudo.

Α'Ι'Ρ Α, ας, ἡ, malleus, ſecuris : ab αἴρω. Hæc ad ſecandum, ille ad tundendum tollitur.

Α'Ι'Ρ Ε'Ω, ήσω, κα, capio, eligo, ab αἴρω, capio. Non nisi electa capiuntur : sive electa non sunt neglecta.

Α'Ι' Ρ Ω, αἴρῶ, ἤρκα, tollo, capio.

Α'Ι' Σ Α, ης, ἡ, fatum, ſors, officium : Parca est αἶσα ἴσα. Mors æquo pulſat pede pauperum tabernas, regumque turres. Hor. In ſecunda ſignificatione duci non incommodè poſſit ab α priv. & ἴσ῀Θ-, æqualis. Non agit cum omnibus æquo jure : quippe nonnunquam fortuna favet fatuis. Mopſo Niſa datur. ——

Α'Ι'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, ήσομαι, ſentio : ab αἴσθω, idem : quod fortaſſe ab ἀΐω, audio.

Α'Ι'ΣΣΩ, ξω, γα, proſilio, cum impetu ruo : ab α intend. & ἴσ῀Θ-, æqualis. Motus rem eſſe oſtendit.

Α'Ι'ΣΤΛΟΣ, ι, ὁ, iniquus, flagitioſus : ab ἀεὶ & σὺλάω, prædor, quòd res alienas deprædetur, & ad ſe rapiet. Viri ex rapto. —— Ovid.

Α'Ι' ΣΧΟΣ, έ῀Θ-, τὸ, turpitudo, infamia : ab α priv. & ἴημι, inhibeo, decreſco. Mala fama facilè ſpargitur, & --- creſcit eundo.

Α'Ι'Τ'Ω, ήσω, ησα, peto : à πάω, capio. Cupita capiuntur : ſive quod cupio, capio.

Α'Ι'ΤΙ'Α, ας, ἡ, cauſa, culpa : ab αἴτ῀Θ-, peto, poſtulo : nempe cujus cauſa quis poſtulatur, ſc. ad pœnas dandas.

Α'ΙΧΜΗ', ῆς, ἡ, cuſpis, haſta : quippe ἀΐκὴν ἔχει, mucronem habet.

Α'Ι' Ψ Α, ſtatim, celeriter : ab αἶλω : vel ab α intendente, & ἅλω, tango : ut ſit q. metam curſu celeri ſtatim contingo. —operam curſu contingere metam. Hor.

Α'Ι'Ω'Ν, ῶν῀Θ-, ὁ, ſeculum, ævum : quaſi ἀεὶ ὤν, ſc. χρό῀Θ-. Hinc Latin. ævum manifeſtè ducitur mutatis mutandis.

Α'Ι' Ω Ρ Ε' Ω, ήσω, ησα, ſurſum tollo : ab αἴρω. Inde ἐναιώρημα, i. ſuſpenſum in urina.

Α'ΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, vel ἀκαδημία, Academia, Athenis fuit

locus quidam publicus, ita dictus ab Academo, qui Minervæ & Muſis cum conſecraverat. Sed nullâ ratione habitâ iſtius proprii nominis Academus ; ducamus Α'κηδημίαν ab ἀκέ῀Θ-, remedium, & δῆμῦ, populus : quòd inſcitiæ ſuæ remedium ſive curam populus inde petat. Absque litteris eſſet, in ſpiſſis ignorantiæ tenebris verſaremur. Vel ſit Α'κηδημία, q. Ε'κδημία, ab ἐκδὴς, procul, & δῆμῦ : quòd commodiſſimus Academiæ ſitus ſit extra urbem, procul à frequentiâ & interventu plebis.

Α'ΚΑΛΗ'Φ Η, ης, ἡ, urtica : ab α priv. κνάλη, & ἁφὴ, tactus. Urtica ſine noxa non tangitur.

Α'ΚΑΝΘΑ, ης, ἡ, ſpina : ab ἀκὴ, acies ; quòd ſit acuta. Vel ab ἀκὴ, & ὀπ῀Θ-, ὅος : quòd ejus floribus ſpinæ ſint implexæ.

Α'ΚΕ'Ο ΜΑΙ, ήσομαι & ήσσομαι, medeor : ab ἀκέ῀Θ-, remedium ; ut ſit, ægroto q. remedium adhibeo.

Α'ΚΗ', ῆς, ἡ, mucro, acies : ab α intendente, & κάω, findo, quia perforando rem objectam q. diffindit. Ab ἀκὴ, Lat. acies, acus, & acuo.

Α'ΚΜΗ'Ν, ῆς, ἡ, cuſpis, vigor ſive ſolſtitium ætatis : item morbi ſtatus, (ab ἀκὴ, cuſpis) & in utroque auctionis terminus. Item punctum occaſionis : ab ἀκὴ, itidem. Breve eſt occaſionis momentum, nec diu durat. ὀξὺς καιρός. Hippoc. Aph. vel ἀκμὴ, q. ἀφικμὴ ab α priv. & κάμνω, (unde etiam ἄκμων, incus derivatur : ſc. quod nullis ictibus fatigetur) fatigor. Juvenes ἐν τῇ ἀκμάζειν ἡμέραν ἔρχεται νέων, --- Homer.

Α'ΚΟ'Λ Ο Υ Θ Ο Σ, ι, ὸ, ἡ, pediſſequus, pediſſequa : item congruens : ab α intend. & κέλλω, viaſq. recta cum aliquo tendens. Α'νακέλλω Σὺν, quod non ſequitur, apud Logicos.

Α'κόν. ης, ἡ, cos, ab ἀκὴ, acies : quia ferrum reddit acutum quantumvis ipſa ſit ſecandi expers : vel ab α auct. & κονέω, operor. Cos in acuendo ferro cooperatur, ut cauſa organica.

Α'ΚΟΣΤΗ', ης, ἡ, hordeum : ab ἀκέ῀Θ-, remedium, & ὀστέον, os : quòd oſſa roboret.

Α'ΚΟΥ'Ω, σω, κα, audio : ab ἀκὴ, acies : acutus enim eſt audiendi ſenſus.

Α'ΚΡΕ'Μ Ω Μ, ο῀Θ-, ὁ, ramus grandior, q. ἐπ' ἄκρον μέγαν, vel quòd ἀπ' ἄκρου κρεμάμε῀Θ- ἐπιτείνεται, vel q. ἐκκρέπεται. Platanus patulis diffusa ramis. Cic. de Orator. Majores enim rami à ſummitate arboris late ſuos expandunt ramuſculos.

Α'ΚΡΙΒΗ'Σ, έ῀Θ-, ὸ, ἡ, accuratus, diligens : ab ἄκρο῀Θ-, & βαίνω inuſitat. pro βαίνω, eo, gradior. Diligentes minutias excutiunt, & quaſi ad ſummitates rerum, quæ exiguæ nobis videntur, aſcendunt, ut juſta rerum procul diſtantium magnitudo dignoſcatur. ——tendit ad ardua virtus. Ovid.

Α'ΚΡΙ'Σ, ίδ῀Θ-, ἡ, locuſta : quaſi plantarum ἄκρας, ſive teneriores illarum partes carpens. & arrodens.

Α'ΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, άσομαι, audio, non vulgariter, ſed acriter, & quaſi erectis auribus : Metaphorâ à feris ductâ, quæ auſcultantes aures erigunt, vel erectis auribus adſtant.

Α'ΚΡΟΣ, α, ον, ſummus, ab ἀκὴ : ſummitates enim rerum ſunt acutæ ; puta, montium, turrium, ædium, telorum, plantarum arborum. Hinc Latin. acris duci poſſe videtur.

Α'ΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus : ab ἀγνυμι, frangor. Littus enim perpetuo aquarum aſſultu frangitur & atteritur.

Α'ΚΤΙΝ, ῖν῀Θ-, ὁ, ἡ, radius ſolaris : ab ἀκὴ, & ἄω, frango. Radii ſolares facilè refringuntur.

Α' ΚΩΝ, (& ἄκμης) ον῀Θ-, ὁ, jaculum : ab ἀκὴ. Jacula acuminantur.

Α'Κ Ω Ν, ωσα, ον, invitus : ab α priv. & ἑκων, volens. Α'ἑκων ſit contractè ἄκων. —— ἄκων, ἀλλοπρ γε θυμῷ. Homer. volens, nolenſque.

Α'ΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ι, τὸ, vel ἀλάβαστρο῀Θ-, ι, ὸ, alabaſtrum : ab α priv. & λαμβάνω, quia difficulter manibus prehenditur ob lævitatem & glabritiem. Inde Anglicum Alabaſter.

Α'ΛΑΖΩ'Ν, όν῀Θ-, ὁ, ἡ, jactator : q. ἐν ἄλῃ ζῶν, quia in errore verſatur, dum plus ſibi aſſumit, ſive λαζέται, quàm par eſt, & ψευδὴ περ' ὧν φρονεῖν, nec ideo σωφρονεῖ.

Α'ΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, vox militum ante pugnam initam, aſono : vel à λαλάω, loquor.

Α'ΛΑ'ΟΜΑΙ, ήσομαι, vagor, erro : ab ἄλη, error : vel ab α priv. & λάω, video. Errones enim non vident quò eant.

Α'ΛΑΟ'Σ, ὰ, ὸν, cæcus : ab α priv. & λάω, video : cæcum non videre nemo non videt : & quia non videt, ideoque errat (ἀλᾶται) & cadit.

Α'ΛΓΟΣ, έ῀Θ-, τὸ, dolor, calamitas : ab ἀλήγω, ſolicitus ſum : vel ab α priv. & λέγω, cubare facio : dolor enim ægrotum facit ægrè cubare : vel ab α priv. & λήγω, dico. Dolor hic eſt infandus. Infandum regina jubes narrare dolorem. Virg.

Α'ΑΔΕ'Ω, (vel ἀλάδω) ήσω, ησα, augeo : ab ἀλέα, calor Solaris, qui facit ut vegetabilia augeantur, ſc. creſcendo.

Α'ΑΕ'Α, calor ſolaris.

Α'ΑΕΙ'Φ Ω, ψω, φα, ungo, lino, illino : ab α intend. & λίπ῀Θ- pinguedo. Unctio propriè ſit pinguedine illitâ.

Α'ΑΕ'ΚΤ Ρ, gallus : ab α priv. & λέκτρον, lectus : homines enim ſopitos è lecto ſuâ cantilenâ excitat, & κλῄσιν, i. dormire non ſinit.

Α'ΑΕ'Ξ Ω, vel ἀλεξέω, ήσω, ησα, arceo : ab ἀλκὴ, robur ; quòd

depulſio & averruncatio non fiat ſine robore. Α'λεξητὴρ, mali fugator.

Α'ΛΕ'Ω, ήσω & έσω, molo, vito : fortè ab ἐλάω, (ἀναγκαίως πκώς,) agito, moveo. Mola eſt machina mobilis.

Α'ΛΗΘΗ'Σ, έ῀Θ-, ὸ, ἡ, verus : ab α priv. & λήθω, lateo : quia veritas nunquam ita ſupprimitur, ut ſemper lateat.

Α'Λ Ο Ω, ώλεσα (& ὤλεσα) ήσω, ſano, augeo : ab α priv. & λοῦσθαι, lateo. Res auctæ minimè latebunt.

Α'Λ Ι'ΓΚΙΟΣ, ι, ὸ, ſimilis : ab α conjunctiv. & Λίγγω, ſtrideo : Metaphorâ a chordis ductâ, aut fiſtulis, quæ ſunt ἐμόνοτονοι, i. ſimiliter ſonant.

Α'Λ Ι'Σ, ſatis, abundè.

Α'ΛΙΣΓΕ'Ω, ήσω, κα, polluo. Vox hæc obſcuræ originis & propè deſperatæ, neque conjectura aſſequi poſſum unde ducatur. Fortè ab ἅλις, abundè, & ἀγ῀Θ-, ſcelus : ut ſit q. ἁλισγέω. Qui ſe, vel alterum polluit, eſt abundè ſceleratus, ſceleroſus.

Α'Λ Ι'Σ Κ Ω, ώσω, ᾶσα, capio : ab inuſitato ἅλω, capio, ut ſit q. ἁλίσκω. Vel ab ἅλις, ſatis, & ἔχω (a σχέω) habeo, teneo. Fruſtra capitur quid, niſi etiam teneatur & ſervetur.

Α'ΛΙΤΕ'Ω, (& ἁλείτω) ήσω, ησα, pecco : ab ἀλὴς error, & εἶναι, ire : quòd peccator in errore verſetur, ſive in erroris devia ſe propripiat.

Α'Λ Ι'Ω, ίσω, voluo : ab ἑλίσσω, verſo, volvo.

Α'ΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires : ab ἀλέα ducendum quidam ἀπὸ τῦ τυμανεῖν. Sed notatio iſta durius cula videtur.

Α'Λ Λ Α', ſed : ab ἀλλ῀Θ-, alius. Non hic, ſed alius quiſpiam.

Α' Λ Α Λ' Σ Σ Ω, ξω, γα, muto : ab ἄλλ῀Θ-. Cùm quid ſit ἄλλο ſive ἀλλαῦπου, (alteratur) mutatur.

Α'ΛΛΟΜΑΙ, ἄλμαι, ſalio. Inde Angl. to Vault. Qui enim claudicat, vnâ quaſi ſalit tibiâ. ἅλτο χώμενος, pro ἅλτο. Hom.

Α' ΛΛΟΣ, η, ο, alius, reliquus.

Α'ΛΟΑ' Ω, ήσω, (& ἀσω) κα, trituro, comminuo : ab ἀλέω molo, tero.

Α'ΛΣ, ἁλὸς, ἡ, mare, quod ſemper ἅλλεται, & littori aſſultat ὑ ἅλς, ſal, ut qui fiat ex maris ſalſugine. Wallicum Wallen (ſal) eſt Græco affine.

Α'ΛΣΟΣ, έ῀Θ-, τὸ, nemus, ubi vimina manu detorta q. ἄλλοτπαι. Vel q. ἅλασθ῀Θ-, ab α priv. & λάω, video ; quòd nemus ob denſitatem ſit obſcurius, nec oculis pervium.

Α'ΛΤ' Ω, ύσω, animo concido ; inquietus oberro : ab ἄλη error.

Α'ΛΦΙΤΟΝ, ι, τὸ, farina hordeacea : ab ἀλφὸς, albus.

Α'ΛΦΩ, invenio : ab α littera prima : quòd ad cujuſque rei naturam penitus indagandam, recurrendum ſit ad primum ens, ſive ad eum qui α eſt & ω, fons & finis rerum omnium.

Α'Λ Ω'Π Η Ξ, ικ῀Θ-, ὸ, ἡ, vulpes : Fortè ab ἅλη, error, & ὤψ, ὠπὸς, (inuſitato) ſigo. Vulpes in errore perſeverat, & cubilia mutat.

Α'Λ Ω Σ, ω, ὁ, area in qua fruges ἁλίζονται, i. congregantur. Item circulus circa Lunam, aut Solem, futuræ tempeſtatis prænuncius.

Α'Μ Α, unà, cum.

Α'ΜΑΛΛΑ, ης, ἡ, manipulus : quaſi ἅμιλλα : ἅμιλλα enim ἀλλα ἅμα capiuntur.

Α'ΜΑΛΟ'Σ, ὴ, ὸ, mollis, tener : ab ἀπόμαλ, tango ; quòd mollia ſine damno tangantur. Vel ab α intend. & μάλαν, ovis, cujus lana mollis eſt.

Α' ΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus : ab ἅμα, & ἄγω, duco. Multa in curru ducuntur, j. vehuntur.

Α' Μ Α' Ρ Α, ας, ἡ, aquæ ductus : ab ἅμα, & ῥέω, fluo.

Α'ΜΑΡ Τ Α' Ν Ω, ήσω, ηκα, pecco : ab ἅμα, & ἄγω. Non peccant homines niſi apto loco, & tempore opportuno, rebuſque aliis reſpondentibus.

Α'Μ Α Τ Ρ Ο', ᾶ, ὸ, obſcurus : ab α priv. & μαίρω : vel ab α priv. & αὔγη, aura, quæ luce perfuſa ſplendet ; ſin minùs, minimè.

Α' Μ Α' Ω, ήσω, ηκα, metam. Fortè ab ἅμα, ſimul. In metendo multa ſimul ſecantur, colliguntur, & colligantur.

Α'ΜΒΑΤ' Σ, έ῀Θ-, ὸ, obtuſus : ab ἀπαβάλλω, referio vel retundo. Cuſpis retuſa ſit obtuſa. Vel ab α priv. & βάλλω, ferio. Sagittæ obtuſæ, cum minima illis læſione feriunt feras.

Α'ΜΕΙ' Β Ω, ψω, commuto, alterno : fortè ab ἅμα, ſimul, & λείβω, fundo : ut ſit quaſi quid pro quo refundo. Α'νταμοιβὴ eſt recompenſatio, ſive remuneratio.

Α'ΜΕ'ΛΓΩ, ξω, γα, mu'geo : ab ἀμέλγω, ſ in λ liqueſcente : vel ab ἀπόλγω, λ in μ converſo.

Α'ΜΕ' Ρ Τ Ω, exfugo, propriè ex oleis amuſcam ex primo.

Α'ΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen : ab ἅμα & ἐλάω, cogo : quòd certatores ſe mutuò quaſi in angustias cogant. Vel ab ἅμα & ἴλλος, oculus. Certatores cautè alter alterum intuentur.

Α' Μ Ι' Σ, ίδ῀Θ-, ἡ, matula : ſc. in quam urina ἅμα εἴσεται, i. cum impetu ruit, ſive influit ; vel εἴσω, vadit, it.

Α'Μ Ν Ι' Ο Ν, ι, τὸ, membrana fœtum involvens : quaſi ἄμνιον : à ſanguine quin illa membrana contineatur.

Α'Μ Ν Ο' Σ, ῦ, ὁ, agnus : ab α priv. & μῆλο῀Θ-, robur ; quòd ſit animal non minùs imbelle quàm imbecille : vel a μῆλο῀Θ-,

ut significat iram ; quòd ovis sit pecus placida & innoxia. Quid meruistis oves placidum pecus ? Ovid. Met. 13.

A'MOPBO'Σ, ὕ, ὁ, obscurus : quasi ἄμωρος, quòd forma & species rei obscuræ liquidò non cernatur. Vel quasi ἀμωτῷ φάος, expers lucminis. Item affecta, ab ἄμαι, & ὀρμάω, cum impetu ruo.

A'MΠΕΛΟΣ, υ, ἡ, vitis, vinea : ab ἄμα, & πηλὸς, vinum.

A'MΠΤΞ, υκος, ὁ, ἡ, reticulum muliebre : ab ἀμπέχω, circundo : quòd caput circundet.

A'MΥΓΔΑΛΕ'Α, ας, ἡ, amygdalus : ab ἀμύσσω, ξω, rado : quòd cortex ipsius arboris sit quasi incisus & rasus.

A'MΤΑΡΟ'Σ, υ, ὁ, subobscurus : ab ἄμα & ὕδωρ : quòd cælum sit obscurius ubi pluviâ permaduit. Sudum serenitas est, j. cœlum sine udo.

A'MΥ'ΜΩΝ, ωνος, ὁ, ἡ, inculpatus : quasi ἀμέμπων, ab α priv. & μῶμος, probrum, reprehensio, j. sine reprehensione.

A'MΥ'ΝΩ, νῶ, auxilior, arceo, depello : ab α auct. & μύνη, præsextus. Hinc Angl. Ammunition à μύνη, Munition. Hinc etiam Latin. munio.

A'MΥ'ΣΣΩ, ξω, χα, unguibus rado.

A'MΦΙ', circa : ἀμφὶς, utrinque in medio : ab ἄμφω, ambo : ut sit q. ex utraque parte. P'ήτωρ ἀμφιδέξιος is est, qui pro & con, sive in utramque partem perorare potest.

A MΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, ήσω, κα, controverſor, dubito : quasi ἀμφιζητέω : vel ab ἀμφὶς, utrinque, & βάω, eo.

A'MΦΩ, ambo, ambæ.

A' N, conjunctio potentialis, vel expletiva. ὐδὲ κε δύναιτο, nemo poteſt.

A'NA', per : in compoſitione, re, retro, rurſum : item pro ἄνω, ſurſum, quandoque ponitur : ut in ἀναβαίνω.

A'NA'ΓΚΗ, νης, ἡ, neceſſitas : (ἀνάγκαι, tormenta) ab ἀνάσσω, regno ; quòd in omnibus rebus neceſſitas dominetur. πασσυμίῃ ἀνάγκῃ. Vel ab ἀνάγω, impello : vel ab α auctiv. & ἄγχω, conſtringo. Nemo poteſt ex neceſſitatis manibus eluctari.

A'NAI'NOMAI, renuo : ab α priv. & αἶνος, aſſenſio. Recuſamus ea quibus non aſſentimur.

A'NAΞ, κτος, ὁ, rex, dominus : ab ἄνω : quippe qui ſupra omnes ſuos ſubditos ſit, & ὐνίημι, late imperans. Quod epitheton apud Homer. Agamemnoni attribuitur, qui ἄνακτ ἀνδρῶν ibidem dictus eſt.

A'NAA'NΩ, placeo, ab ἄνημι, idem.

A'NE'ΛHN, licenter, effusè ; ab ἀνίημι, remitto.

A'NEMOΣ, υ, ὁ, ventus : ab ἄω, ſpiro, unde ἄνημα, & ν inſerto ob concurſum vocalium, ἄσημος. Inde ἄνεμος & inde Latin. animus. i. ſpiritus. Si Deus eſt animus — — a ſpiritus.

A'NET, abſque, ſine.

A'NEΨΙΟ'Σ, υ, ὁ, fratris, aut ſororis filius : ab α intend. & ψίς, (ab ἔπω) colloquium : quòd ἀνεψιοὶ, familiares eſſe ſoleant, aut debeant. Vel ab ἀνάπτω, annecto : ut ſint q. ἀναπτικοὶ, ſc. mutuâ ſeſe cognatione attingentes, ſive ſanguine connexi.

A'NHΘON, υ, τὸ, anethum : ab ἄνω & θέω, curro : quòd creſcendo in altum tendat, in modum fœniculi, cui eſt admodum ſimile.

A'NH'P, ἀνδρὸς, ὁ, vir : ab ἄνω & ἄομαι ; quòd vi plurimùm vir ſit fœmina procerior.

A'NΘΟΣ, ους, τὸ, flos : ab ἄνω, ſurſum, & θέω, pono ; quòd in ſumma herba flores natura poſuerit.

A'NΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo : quòd in eo candente, flamma quaſi ἀνθεῖ, floret, & αἴθω, i. huc & illuc cum impetu fertur. — πυρὸς ὀρμὴ, impetus ignis. Homer.

A'NΘΡΗ'NH, νης, ἡ, crabro, veſpa : q. ἀνεθρήνη, ab ἀνὰ, per, & θρέω, æſtas : quòd maximè æſtivo tempore uterque appareat.

A'NΘΡΩΠΟΣ, υ, ὁ, ἡ, quaſi ἄνω ὁρῶν ὠπὰ, quòd ſurſum ſpectet, cœlumque tueatur : vel quaſi ἀθρόον τῷ ὤπὶ, quòd vultum in cœlum tollat, eoque quaſi aſſultet. Huc trium illud Ovidii facit :

Os homini ſublime dedit, cœlumque tueri
Juſſit, & erectos ad ſydera tollere vultus.

A'NI'A, ας, ἡ, triſtitia : ab α priv. & λα, vox, ſc. in qua ſilemus, ut vox faucibus hæreat. Curæ leves loquuntur, ingentes ſtupent, ideoque ſilent, i. ſilerenos, & ſtupere faciunt.

A'NTI', pro, contra. In ἀντίθεος, contra ſignificat : in ἀντὶ ἐκ@, pro, five, vice. Homer. Vlyſſem appellat ἀντίθεον, i. divinum, i. pro Deo, ſive vice Dei.

A'NTAΟΣ, υ, ὁ, ſentina : ab ἄω & ταλὸς (quod a ταλάω) fero. quòd aqua ſurſum feratur & levetur. Fortaſſe etiam a ταὼ (ex ταλάω) Latin. Tollo duci poſſit : & Anglicum Toll, ſc. pecunia, vel aliud quippiam quod a vendentibus, vel prætereuntibus tollitur.

A'NTPON, υ, τὸ, antrum : vel ab ἀνὴρ & τρώω, perforo. Bruta quædam animalcula, puta cuniculi, antra & latibula perforando fodiunt.

Gaudet in effoſſis habitare cuniculus antris :

Monſtravit tacitas hoſtibus ille vias. Mart. in Apoph.

Vel ἄντρον q. ἀνατόδεγον, ab ἄνω, ſurſum, & δέχω, ſalio. Ex antris ſuis, ut plurimùm, ſubterraneis feræ ſurſum proſiliunt.

A'NTΥΞ, υγος, ἡ, ambitus, circumferentia, propriè murus. ab ἄω & τεύχω, fabricor : quòd ſit fabrica in altum tendens, ſive ſtructura elevata.

A'NΥ'Ω (& αὐύτω) σω, ξω, perficio : ab ἄνω. Metaphorâ ab ædificiis ſumpta, quæ non habentur perfecta, niſi faſtigiis illorum ſumma manus fuerit impoſita.

A'NΩ'ΓΩ, ξω, χα, jubeo : ab ἄνω & ἄγω, pello, impello. Qui imperat, excitat & impellit.

A'ΞI'NH, νης, ἡ, aſcia, ab ἄγω, frango ; quòd ligna diffindat, & diffringat.

A''ΞΙΟΣ, ια, ὁ, dignus : ab ἄγω, duco, i. æſtimo. Pro dignitate & meritò quæque res æſtimanda.

A'ΞΩΝ, ονος, axis : ab ἄγω, ἄξω, duco. Ni axis robuſtus ſit actum eſt de vectione : omnia peſſum eunt.

A'OΛΛΗΣ, έος, ὁ, ἡ, conſertus : ab α congregativ. & ἐλλάω, cogo, congrego, convolvo, quaſi ἀέλλης. vel ab α congregativ. & ὅλος, totus : ut intelligatur rem totaliter inferri & imprimi.

A'OP, ος, τὸ, enſis : ab ἀείρω, attollo. Tollitur & diſtringitur enſis, vel ad defendendum, vel ad offendendum.

A'OPTH', ῆρος, ἡ, arteria magna : ab ἀείρω, ſum : quòd vaporibus referciatur, iiſdemque diſtendatur.

A'ΠΑΛΟ'Σ, ὸν, mollis : ab ἄφη, ab ἅπτομαι, tango ; quòd mollia ſine noxa tangantur.

A'ΠΑΞ, ακος, ſemel : quaſi ἅμα & πᾶς. Cùm ſc. τὸ πᾶν ſimul & ſemel inducitur, i omne quicquid expectari poſſit.

A'ΠΑΤΑ'Ω, ήσω, ησα, decipio, ſeduco : ab α priv. & πάτος, ſemita : ut ſit q. a recto tramite aliquem abducere.

A'ΠΕΙΛΕ'Ω, ήσω, ησα, minitor : quaſi ἀπ' ἐλεύσω, procul abſum a miſericordia : nihil ego cuiquam parco : prout minitor, ita plectam.

A'ΠΕ'ΛΕΘΡΟΣ, ὁ, ἡ, immenſus : ab α congregativ. & πέδον, jugerum. Immenſa eſt illa planicies in qua tot ſunt jugera ut facilè enumerari nequeant.

A'ΠΗ'NH, νης, ἡ, rheda : ab α priv. & ἴνια, frænum : quippe rheda ſine frænis regitur.

A'ΠΗΝΗ'Σ, ές, ὁ, ἡ, crudelis : ab ἀπὸ & ἴνια, frænum : ut ſit quaſi iræ effrænis : Metaphorâ ductâ ab equis indomitis & ferocientibus, qui in curſum proni fræna excutiunt.

A'ΠΛΟ'Σ, ους, ὁ, ſimplex : ab α μόνωσις ſive unitatem ſignificante, & πλόος, ſum : ut ſit quaſi ἁπλόος. i. ſimplex, & unus ſum, (ut δίπλοος quaſi δύο πλόος, duo ſum. Nihil exiſtit niſi ſub ratione unitatis. Id quod multis exemplis evinci poſſit.

A'ΠΟ', ab, quaſi ap.

A'ΠΡΙ'ΞΙ, tenaciter : ab α priv. & πρίω, ſerro, ſcindo. Quædam restam tenaciter ſibi invicem adhærent, ut vix aut ne vix quidem vel ſecando dividi poſſint.

A'ΠΤΩ, ψω, φα, necto, accendo (ἅπτομαι, tango) Hinc Angl. Happs, quo poſtis & oſtium committuntur : & ab ἁφὴ, (tactus) Haft. Manubria ſæpius & maximè tanguntur.

A'ΠΤ'Ω, ύσω, κα, ſono, dico : fortè ab ἀπὸ & ὔω, pluo. Vox ab ore, quaſi ſtillat. Metaphor. ſacra. — ῥέει αὐδὴ, fluebat oratio. Hom. & ex eo Cic.

A'ΠΦΤΣ, pater : ab ἅπτω, ſc. unde puer naſcitur.

A''PA, utique, nempe, igitur.

A'PA, an ? utrum ? fortè ab ἔρομαι, interrogo.

A'PA', ἄρ' ἡ, preces, diræ. In precibus & imprecationibus manus ἄρσαντες, tolluntur. Vel ab ἄρω, apto. Preces ad Deum fundi non debent ſine apto & decente geſtu.

A''PABOΣ, υ, ὁ, ſtrepitus armorum, aut dentium : ab ἀράσσω pulſo : vel ſit quaſi ἐν ἄρει βοή, clamor bellicus.

A'PAIO'Σ, ᾶ, ὁ, tenuis, rarus, anguſtus. Tenuia & rara levi brachio ſolvuntur, deſtruuntur.

A'PA'ΣΣΩ, ξω, amputo, pulſo : à ῥάσσω, allido, frango. Inde Angl. Raſſle, i. fragilis eum friabilitate. Epitheton iſtud terræ arabili attribuitur a quibuſdam colonis.

A'PA'ΧΝΗΣ, (ἀράχνη, aranea tela) araneus : ab ἀρτάνη & ἴχνος, veſtigium : quia ἀράσσει ἴχνη ὅδοῦ. Vel ab ἴχνος & αἴρω, quòd veſtigia ſua in aërem tollat. Vel ab ἴχνος & ἄρω : quòd aptè & quaſi ex arte veſtigia ſua in aëre diſponat, & q. figat.

A'PTO'Σ, ὸν, albus, ab α priv. & ἔργον. Alba ἄνευ τοῦ ἔργου, i. facilè cernuntur. Vel quòd albi & pituitoſi ſint otioſi & ἀεργοὶ.

A''PΓΥΡΟΣ, υ, ὁ, argentum : ab ἀργὸς : quòd ſit album.

A'PΔΩ, σω, irrigo, potum præbeo : quaſi ἔρσω δίδω, terram humecto : vel quaſi ἔδει δίδω, valde aqua perfundo.

A'PE'ΣΚΩ, έσω, placeo, placo : ab ἄρω. Quæ apta nobis ſunt, placent ; inepta diſplicent.

A'PETH', ης, ἡ, uirtus : ab ἀρέσκω. Virtus nemini non placere debet. Vel ab Ἄρης, ut ſit virtus bellica, i. fortitudo. In me ſi virtus dubitabilis eſſet, i. fortitudo. Ovid Met. 13. — ὁπόσην ἄρετὴν ἐνέφηνα, fortitudo & vis militum collata. Hom.

A'PHΣ, ος, ὁ, Mars, bellum : ab ἄρω, tollo. In bello homines è medio tolluntur. Ἄρης Ἀρῆος βροτολοιγὸς — ſc. qui perniciem mortalibus machinare, & exitio es. Vel quaſi ἀόρης. Mars utitur enſe.

A''PI, valde, vocula eſt epitatica ; ut in εἰ'δηλος, valde manifeſtus. Fortè ab ἄρης, ut valde à validè : vel ab αἴρω, attollo : elationem enim notat.

A'PIΘMO'Σ, ᾶ, ὁ, numerus : ab ἄρω. Ex unitatibus aptè conjunctis numerus reſultat. A'εὶ δμὸς ὅτι πολλὰ ἔνεκα. vel quòd ſit diſcreta quantitas, ſic quaſi ἀεὶ τετμὸς, ab ἀεὶ & τέμνω : eſt enim admodum indiviſibilis.

A'PIΣTEPO'Σ, ᾶ, ὁ, ſiniſter, infauſtus : ab ἄεσσω, optimus, per antiphraſin.

A'PIΣTON, τὸ, prandium : quaſi ἀείεστον ; quòd tempus ei a veteribus non fuerit definitum, ſive certò aſſignatum. Vel ab ἄδω & ὤν, a πάω. Veteres in prandio vix accumbebant.

A'PKE'Ω, έσω, ſufficio, propu'ſo. (Inde Latin. arceo) quaſi ἀλκέω, ab ἄλκω, unde ἀλαλάλκω, depello, abigo.

A''PKTOΣ, ὁ, ἡ, urſus, urſa : fortè ab ἀρκέω ; quòd urſus ſibi hyeme ſufficiat ſine cibo congeſto, & dormiendo pinguefcat.

Tota mihi dormitur hyems : & pinguior illo
Tempore ſum, quo me nil niſi ſomnus alit. Mart. de Veſpert.

Et quia tempore brumali latere amat, dicatur ἐχθὲς κάπτω, cubile amare.

A'PKΥΣ, υος, ἡ, rete : ſc. ἄρκτος venandis deſtinatum.

A'PMA, ατος, τὸ, currus. De equis propriè dicitur currum trahentibus : ab αἴρω, fero : vel ab ἄρω, apto ; quòd equi currui aptentur loris

A'PNE'OMAI, ήσομαι, recuſo, nego : ab ἀέω, tollo. Aufero manum, i. nego : do manus, i. concedo.

A'PNΥMAI, capio, conſequor : ab ἀείρω, aufero.

A'PO'Ω, όσω, aro : ab ἔρομαι, terra. vel ab ἄρσης, ferrum, quòd ferro eolatur, & ſubigatur.

A'ΠΠΑ'ΖΩ, σω, (Doricè ξω) ττω, rapio : ab ἁρπὴ, falx, quæ arripit & abripit una eademque operâ.

A'P'P'ABΩ'N, ῶνος, ὁ, arrhabo, pignus. Vox Hebræa.

A'P'P'HN, ενος, ὁ, ἡ, mas, vel maſculus : ab ἀείρω, attollo. Fœmina citiùs (ut Philoſophis placet) maſculus fortiùs ſe attollit.

A'PΣ, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, agnus : vel ab αὔω, attollo. Agni ſaltitant. vel ab ἄρνη, preces. In precibus & votis faciendis agni ſacrificabantur.

A'PTAMOΣ, ὁ, lanius, coquus : ab ἄρτος epitatico, & τέμνω pro τήκω ; quòd carnem in partes diſcindat.

A'PTA'Ω, ήσω, appendo, ſuſpendo : ab ἄειρω, vel ἀείρω, vel ab utroque. Appendantur tolluntur, & aptantur.

A'PTEMH'Σ, έος, ὁ, ἡ, integer, incolumis : ab ἄρτος, perfectus : relq. ἀτμὴς.

A'PTE'MΩN, ονος, ὁ, velum navis majus : ab ἀείρω. Malo appendantur vela.

A'PTE'ΟΜΑΙ, apparo, paro : ab ἄρω. Aptæ ſunt cuique rei parandæ.

A'PTHPI'A, ας, ἡ, arteria ſpiritûs receptaculum, quia πηεῖ τ' ἀέρα, quòd aërem va poreſque contineat, & conſervet.

A'PTI, modò, nuper.

A'PTIOΣ, ὁ, par, perfectus : ab ἄρω. Perfectum eſt in quo res rebus aptantur.

A'PTOΣ, ὁ, panis ; quia ſemper ἀείρεται, i. ſumitur : ideoque dicitur ἔδητύος, quotidianus, quia quotidie petitur in diem præſentem. Vel ab ἄρω, quia humanæ naturæ convenit ab ἄρτος : eſt enim alimentorum perfectiſſimum & quaſi vinculum cæterorum.

A'PTY'Ω, (& υ interſerto, ἀρτυόω) σω, κα, apparo, inſtruo : ab ἄρω.

A'PT'Ω, (& ἀφύτω) σω, κα, hautio, ex profundo traho : ab ἄρω, quia in altum tollitur, quod ex profundo hauritur.

A'PXH', ῆς, ἡ, principium ; principatus, imperium : fortè ab ἄειρ & ἔχω, habeo, poſſideo, in rem aliquam poteſtatem habeo, impero. E'γ παρὰ Διὸς ἀρχώμεθα. A'εσ@- fortaſſe eſt qui valde, i. firmiter ſtat, ab ἄειρ & σθ.

A'PΩ, Fut. Æol. ἄρσω pro ἀείρω, apto, congruo. Inde Latin. Artus. Artus artubus congruunt, partes partibus aptantur. Hinc etiam Ars a fint Æolic. Ex arte facere quid ; eſt aptè facere.

A'PΩMA, ατος, τὸ, aroma, odoramentum : ab ἄρω ; quòd ſuavia ſint naturæ apta, eique roborandæ idonea. vel ab ἄειρ & ὄζω ; quòd inſignem quendam odorem ſpiret.

A'ΣΒΟ'ΛΗ, ἡ, ἀσβόλω, ἡ, fuligo : ab ἄσαι, limus, ſc. areſactus, & βάλλω. Fuligo eſt q. fumus pulverulentus.

A'ΣΒΑΤΗΣ, έος, ὁ, ἡ, petulans, laſcivus, improbus : ab α priv. & Σείρις, populo probo. Sunt qui contrarium ſtatuunt.

A'ΣΘΜΑ, ατος, τὸ, fortè ab ἄδω, cano : è cujus præt. paſſiv. ſit ἔσμαι, cantio, ſive cantilena : anheloſi enim difficulter ſpirantes canere quodammodo videntur, ſc. ob anguſtiam meatuum pectoralium quibus pituita leatior eſt impacta.

A'ΣΙΣ, εως, ἡ, limus : (proprièaridus) ab ἀζω, ſicco.

A'ΣΚΕ'Ω, ήσω, κα, exerceo in genere. Specialiter exerceo me in aqua hauriendo, ut ἀσκὸς, i. utres adimpleam.

A'ΣΚΟΣ, ῦ, ὁ, uter, utris : a σκέω, contineo, & α epitatico. Vter liquoris capax eſt.

A'ΣΜΕΝΟΣ, υ, ὁ, gaudens, libens, q. ἥσσομένῳ : ab ἥδομαι, delector.

A'ΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, σομαι, amplector, ſaluto : ab α epitatic. & πάω, traho, q. in amplexus, & ulnas rapio.

A'ΣΠΙ'Σ, ίδος, ὁ, clypeus : ab α epitatic. & σπίζω, extendo ; quia adverſus ictus extenditur, vel ictibus obtenditur.

A'ΣΣΟΝ, propè, propiùs : ab ἀγχὺς, ἀγχίστα, ἄσσων, propior, in neutro, ἄσσον & ἄσσω.

A'ΣΤΗ'P, έρος, ὁ, ſtella : ab αἴω ſplendeo, ut ſit quaſi αἰσήρ : vel ab α priv. & σάω, σήσω ; quia ſemper eſt in motu.

A'ΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, υ, ὁ, vertebra, talus : ab α intendent. & στρέφω, verto. Abſque vertebris eſſet, non flecteremur, nec a latere in latus verteremur.

A'ΣΤΡΑ'ΠΤΩ, ψω, φα, fulguro : q. ἀστέρας ἐκβάλλω, i. ſtricturas dimitto inſtar ſtellarum ſcintillantium.

A'ΣΤΥ, έος, τὸ, urbs, a σάω & ἄομαι, ob ædes contiguas. Contiguas habuere domos — Ovid.

A'ΣΦΑΛΤΟΣ, υ, ἡ, bitumen : quia firmat ſtructuram : ab α priv. & σφάλλω, fallo. Non finit ædificium corruere & fallere conditorem. Debile fundamentum fallit opus ſuperinſtructum.

A'ΣΧΑ'ΛΛΩ, mœreo : ab ἄχος, dolor : ut ſit q. ἀχάλλω.

A'TAΛΟΣ, ὁ, tener, juvenis : ab α priv. & ταλάω, fero ; quòd non ſit par oneri ferendo, ſc. alicui grauiori.

A'TA'P, verò, ſed, cæterùm : ab αὖτε, ſed.

A'TA'ΣΘΑΛΟΣ, damnorum magnorum auctor, perniciosus, quaſi ἄτης θάλλων, damnis (aliisillatis) & improbis actionibus florens.

A'TA'Ω, ήσω, lædo, noceo, damno afficio : ab ἄτη, quæ interjectio eſt lamentantis : vel ab ἄτη, damnum.

A'TE, utpote, quippe, quia : ab ὅτι : ut quia à qui.

ATE'MBΩ, contriſto, id eſt, facio ut quis εἰς ἄτην ἐμβαίνῃ, in damnum incidat.

A'TE'P, ſine, citra ; ab α privat. Hinc fortaſſe Latin. Ater, i. niger. Quod nigrum eſt lucem non ſpargit, ſed illi potius opponitur : Homerus enim lucem albam nuncupat.

A'TMENOΣ, υ, ὁ, famulus, ſervus : ab α priv. & πημένος, honoratus : quòd ſervi conditio fit minùs honorata.

A'TMO'Σ, ὕ, ὁ, & ατμὶς, ίδος, ἡ, vapor, halitus : ab ἄω, ſpiro.

A'TPAKTOΣ, υ, ὁ, ἡ, fuſus, radius ad colum ; quia εἰς πεφάσσεται ; ut ſit q. ἀπεφαγμένος.

A'TPEKH'Σ, έος, ὁ, ἡ, verus, certus : ab α priv. & τρέω, timeo. Qui verax eſt, intrepidus eſſe ſolet, & poteſt, & debet. Vel ab α priv. & τρέχω, curro. Veritas firma ſtat, neque unquam confunditur.

A'ΠΤΩ, proſilio, ſubſulto : ab ἄομαι, ἄσω, ab ἄσαο, ἄσῃαι.

A'TY ZΩ, ξω, χα, terreo, pertubo : ab ἄτη, damnum.

AY', rurſum, viciſſim.

AY'TH', ῆος, ἡ, lux, ſplendor a Sole : vel ab αὔω, ſplendeo : vel ab σύ, re vel retro, & ἄγω, pello ; quòd radii ſolares in terram ſparſi repercutiantur.

AY'ΔH', ῆος, ἡ, vox, oratio : ab αὔω, clamo.

AY'ΘE'NΤΗΣ, υ, ὁ, q. αὐτὸν σέ, ὄντα, ſcipſum ad negotia mittens, & ſynecdochicè dominus, ſc. qui libera eſt poteſtate, ſibique imperat, nec a quoquam imperatur. Eſt etiam qui ſeipſum confodit, ἑαυτῷ ὄντωι, ſuis ipſius armis : vel ab αὐτὸς & ἕνω, occido : quaſi in ſe autoritatem habens. Inde Αὐθεντέω, autoritas ; & ab αὐθέντης. Angl. Authentique.

AY'ΛΑΞ, ακος, ἡ, ſulcus : ab ἕλκω, ab ἕλαχον. Sulcus fit arantri tractione.

AY'ΛH', ῆς, ἡ, locus apertus ante ædes magnas, ſtabulum, locus ſubdialis : ab αὔω, ſplendeo, (ſc. ob ingreſſum lucis) & κέω, video ; quòd in locis apertis res ſint conſpicuæ.

AY'ΛO'Σ, υ, ὁ, tibia, ab αὔω, ſpiro, flo.

AY'P'A vel αὔρη, ας, ἡ, aura ab αὔω, ſplendeo.

AY'PION, cras : ab ἠὼς, luceo. Dies ſequens lux eſt craſtina. Poſtera lux oritur, — i. dies.

AY'ΣTHPOΣ, ὁ, auſterus : ab αὔω, exſicco ; acida enim linguam ſiccant, & ſiccando aſperant.

A'T'TMH', ῆος, ἡ, halitus, ſpiritus, vapor ; q. αὐτμὴ : ab αὔω, ſicco. Vapores enim proveniunt a calida & exſiccante cauſa.

AT'TO'MATOΣ, ſponteneus, ultroneus : ab αὐτὸς & μάτην, temerè ; quòd non moveat ſe ex conſilio interno, ſed externo artificio ; ut in horologiis videmus.

AT'TO'Σ, υ, ὁ, ipſe.

AT'XE'Ω, ήσω, κα, glorior : ab αὐχὴν : quòd gloriantes cervices erigant, & caput attollant.

AT'XH'N, ένος, ὁ, cervix : ab αὐχμὸς, ſiccitas ; cervix oſſea eſt & ſicca.

AT'XMO'Σ, ſiccitas ex æſtu vehementi : ab αὔω, ſicco.

AT'Ω, ſicco, clamo, ſpiro, ſplendeo, dormio, ab ἄω, ſpiro.

A'ΦAP, ſtatim, continuò : q. ἄφαρ ab ἀφὴ, tactus : Metaphorâ ductâ a rebus tam in propinquo poſitis ut tangi poſſint.

A'ΦATPO'Σ, ὁ, imbecillis, debilis : ab α epitatic. & φαῦρος, vilis. Imbecilles enim ut viles deſpicatui habentur.

A'ΦEAH'Σ, έος, ὁ, ἡ, ſimplex : q. ἀφ' ἑ ἕλῃς, a quo, vel invito, capias quæ ſunt ejus bona.

A'ΦENOΣ, υ, ὁ, vel ος, τὸ, divitiæ, reditus, ἀφ' ἑνὸς ἔτους, ab anno uno.

A'ΦNΩ, eximprovisò : ex α priv. & φαίνω, apparco.

A'ΦPOΔI'TH, ης, ἡ, Venus : ab ἀφρὸς, ſpuma, ſc. marina, ex qua orta creditur.

A'ΦPO'Σ, ὸς, ὁ, ſpuma : ab ἀέρω, (q. ἀφέρω) quòd æſtuante pelago

pelago continuò naſcitur : vel ab α intend. & φέρω. Spuma ſtatim ad littus φέρεται : vel quia ἀφρὸς fit, & defit.

Α῎ΧΘΟΣ, ε⊙ς, τὸ, pondus, onus : ab ἄχ⊙, dolor, & ὀφείλω, pono : quòd onus impoſitum dolorem ferenti inferat.

Α῎ΧΛΥΣ, ύ⊙ος, ἡ, caligo, nebuloſa obſcuritas, qualis noctu apparet. Forteſſe ab ἄχ⊙ & λύω, ſolvo. Sub noctem, obrepente ſomno, dolor conſopitur, & mala noſtra leniuntur. Somnus eſt λυτικὸς κακῶν.

Α῎ΧΝΗ, vel ἄχνα, ης, ἡ, gluma, acus, ſpuma : vel ab α priv. & ἔχω : quòd teneri nequeat : vel ab α epitat. & χωῶ : quia facilè funditur.

Α῎ΧΟΣ, ε⊙ς, τὸ, dolor, triſtitia ſilentium afferens : ab α priv. & χάω, hiſco : quòd facit ut ne quis vel hiſcat. Inde Anglic. **To Ake**, i. dolore affici. & **Ache**, i. dolor.

Α῎ΧΡΙΣ, usque, ad, tenus, quoad, intra.

Α῎ΧΤΡΟΝ, ε, τὸ, palea : ab α priv. & ἐχυρὸς, tutus : quòd non ſit à vento tuta, quippe quæ ab eo facilè torqueatur.

Α῎ΧΩΡ, ῶρ⊙ς, ὁ, manans capitis ulcus : ab ἄχ⊙ & ὦρα, excito; quòd dolorem excitet. Vel ab α auctiv. & χέω, fundo : quòd purulentus humor è capite ubertim fluat.

Α῎Ψ, retro, rurſus : ab ἀπὸ receſſionem notante.

Α῎ΨΙΝΘΙΟΝ, ε, τὸ, abſinthium : ab α & πίνω ; quòd ob amarulentiam ejus ægrè bibatur : ut ſit q. ἀπίνθιον. Ob id Lucretius Abſinthium, tetrum appellat.

Α῎Ω, ἥσω, ſpiro, flo : ab α & ω duabus literis ſiue elementis, ex quibus conſtatur : quòd in reſpiratione α auditur, in exſpiratione ω : α os aperit, ω claudit.

Α῎ΩΤΟΝ, ε, τὸ, flos ; item id quod in re quaque præſtantiſſimum & ſummum : ab ἄω. Flos ſpirat odorem.

B

Littera eſt ſecunda, & in numeris binarium ſignificat.

Βᾶ, vox eſt ovium mutuò ſe inclamantium, dum ſe invicem quæritant. Qui clamor dicitur balatus Latinè, a Græco βᾶζ.

ΒΑΒΑΙ', papæ, admirantis : a βᾶ geminato.

Βα῎ΖΩ, σω, (vel ξω) αξω, loquor, poëticum eſt, a φάω : vel a βᾶ ſono, quem matres edunt agnis ablactatis.

Βα῎⊙Σ, ε⊙ς, τὸ, profunditas : a βάω, eo ; ſc. in quam quis poſſit facilè deſcendere. —— facilis deſcenſus Averni. Virg.

ΒΑΙ'ΝΩ, βήσομαι, βέβηκα, gradior, incedo, eo : a βάω, idem. Inde βάσις, fundamentum. Hinc **Baſe** & **Baſe**, quæ ſunt vocabula Gallis cum Anglis communia. **Baſes** ſunt veſtes inferiores in ægro Gloceſtrenſi uſitatæ.

ΒΑΙΟ῎Σ, ὁ, parvus : a βάω ; parva enim facilè loco moventur.

Βα῎ΚΗΛΟΣ, magnus quidem, ſed ſtultus, & ἀφρόβουλος. Item, eunuchus. Quo ſenſu ducatur a βίλος, & κόλος, mutilus, cui nempe teſticuli præciduntur.

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, baculus, ſcipio : a βάσις, greſſus, & τηρέω, ſervo ; quia ſervat ne quis cadat, ſc. firmando greſſus.

Βα῎ΚΧΟΣ, Bacchus : a βαΐζω, ξω, loquor : quòd inebriati fint loquaciores, (ſi loqui poſſint) vociferantes & clamoſi. Vel a βίος, vis, & ἰάχω, vociferor : quòd Bacchi (verè) ὄργια non fuerint ſine tumultu & clamore celebrata.

ΒΑΛΑΝΕΙ῎ΟΝ, ε, τὸ, balneum : quaſi βάλλον ἀνίας, artuum & articulorum dolores pellens, aut certè leniens.

Βα῎ΛΑΝΟΣ, ε, ἡ, glans : a βάλλω : quòd porcis projiciatur.

ΒΑΛΑ῎ΝΤΙΟΝ, ε, τὸ, jaculum : a βάλλω, jacio : quòd jaciatur.

Eſt & crumena, ab eodem themate ; quòd in illam pecunia injiciatur, in eaque aſſervetur.

ΒΑΛΒΙ῎Σ, ίδ⊙ς, ἡ, carceres, unde equi ad currendum mittuntur : a βάλλω, mitto, jacio : vel ⊙ἷς τὸ βάλος λαβεῖν, quòd inde curſus initium capiatur.

ΒΑ῎ΛΛΩ, ελῶ, βέβληκα, jacio, jaculor, ferio, mitto. Inde Anglicum **Bell**, quia ultro citroque βαλλόμενοι.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩ, inarticulatè loquor : a βᾶ, ut ſit quaſi βαβάω.

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, ᾱ, ὁ, ἡ, artifex illiberalis, ſordidus : a βαῦ⊙, fornax, & αὔω, accendo : ſynecdochicè, mechanicus quivis, qui in vilioribus operibus verſatur.

ΒΑ῎ΠΤΩ, ψω, φα, mergo, tingo : a βάω, & πίπτω, cado. Qui mergitur it in aquam cadendo. Hinc βαπτίζειν, aquâ tingere, Anglicè, **To Baptiſe**, id eſt, leviter immergere.

ΒΑ῎ΡΑ⊙ΡΟΝ, ε, τὸ, foſſa, ſc. profunda, in quam facilè deſcenditur : à βάω.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, non Græcus, agreſtis.

ΒΑ'ΡΙΣ, ί⊙ος, ἡ, ἰδ⊙ος, ἡ, navis : à βαίνω, onus ; quòd onera ferat, mercibuſque importandis & aſportandis inſerviat.

Βα῎ΡΟΣ, ε⊙ς, τὸ, pondus, onus ; quia βίᾳ αἴρεται, vi tollitur. βάρ⊙ βαρὺ, onus eſt ferenti grave.

Βα῎ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, probatio, lapis Lydius, inquiſitio per tormenta : à βία, vis : ut ſit, q. βιάσιμος. Veritas enim ex improbis q. vi exſtulpitur.

ΒΑΣΙΛΕ῎Υ Σ, ῆως ὁ, rex : quòd ſit βαίνει τῷ λεῷ, (Articè) i. λαῷ : quia fundamentum eſt & fulcrum, a quo ſalus & incolumitas populi pendet.

ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, faſcino, invideo ; q. naſi φάσκει κακῶν, luminibus i. oculis occido.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, σω, κα, porto, a βάω & σάω : quòd in ferendis oneribus ſtandum ſit & eundum.

ΒΑ'ΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, quaſi ἄβατος ; quòd illum ſpinis horrentem haud facilè ſcandas. Dicitur ergo per antiphraſin βατὸς.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana : a βοάω, & πραχὺς, aſper : quòd vox illi ſit rauca & aſpera, qualem Ariſtophanes deſcripſit in Ranis.

ΒΑΤ'ΖΩ, ξω, χα, latro : a βαῦ, ſono canis latrantis. Inde Latin. Baubari.

ΒΑΤ῎ΝΟΣ, ὁ, fornax : ab αὔω, accendo, & C præfixo.

ΒΑ'Ω, inuſitat : unde βῆμα, & βαίνω, eo, quod eſt receptum uſu.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, κῶ, κα, mulgeo, ſugo, ex primo. Dicitur etiam βδέλλω, unde βδέλλα ſanguiſuga.

Nec miſſura cutem niſi plena cruoris hirudo. Hor.

ΒΔΕ'Ω, ήσω, & ἥσω, pedo, flatum ventris emitto, crepito.

Βε῎ΒΑΙΟΣ, ſtabilis, firmus : a βῆναι. Firmum illud eſt in quo gradi ſive incedere tutò & ſine caſu poſſis.

ΒΕ'ΛΟΣ, ε⊙ς, τὸ, telum : a βάλω inuſitato, pro quo βάλλω uſurpatur.

ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, melior : a βέλ⊙ ; ut is ſit qui in telis ſive jaculis mittendis & jaciendis alios ſuperat. Synecdochicès ponitur pro quocunque in re qualibet aliis meliore. ὑπερβεβηκὼς eſt (Metaph.) vincere.

ΒΗ῎, vox eſt ovium.

ΒΗΛΟ῎Σ, ὁ, limen ædium : a βάω & λίαν ; quòd per limina ſæpius eatur.

ΒΗ῎Σ, ηχὸς, ὁ, & frequentiùs, ἡ, tuſſis : a βῆ βῆ, ſono ovium tuſſi laborantium.

ΒΙ'Α, ας, ἡ, vis ; ab Ἴα, β otioſè præpoſito. Cui vires deficiunt, vox etiam deficit.

ΒΙ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber : a βύβλος, planta Ægyptia ex qua fit.

ΒΙ'ΟΣ, ου, ὁ, vita : a βίᾳ, vis ; quòd vi vivatur. Nihil aliud eſt vita quàm νοσημάτων ἀγὼν, & cum morbis conflictatio.

ΒΙΟ῎Σ, ὁ, arcus : quia βίᾳ tenditur, nervuſque vi adducitur.

ΒΛΑ῎Σ, ώδος, ὁ, piſcis quidam inutilis, nulli animanti vel eſui, vel uſui. Metaphoricè, homo ignavus, abjectus, iners, qui nihil aliud quàm telluris inutile pondus : a βάλλω, quia abjicitur.

ΒΛΑ῎Σ⊙, ψω, φα, lædo : a βάλλω, ferio, & ἴπτω, noceo : ut ſit, quaſi ferlendo lædo.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, fut. βλαςήσω, tanquam a βλαςέω, germino. Ducatur a βαλλω & ἔρω, ſurſum mitto : quòd plantarum flores ſurſum mittantur a protrudente ſucco.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus, tanquam a βλάω inuſitato (pro βάλλω) mitto : quòd e naribus emittatur.

ΒΛΕ'ΠΩ, ψω, φα, aſpicio ; quaſi βάλλω ὄμμα, oculum quaſi ad objectum ſuum mitto.

ΒΛΗΧΡΟ῎Σ, ᾶ, ὄν, debilis : a βλαχὴ, quæ vox ovium eſt animalium imbellium : vel a βλάω, pro βάλλω, & χρόα, color : quòd omnis illorum color (ſc. rubicundus & vividus) ſit amiſſus, & quaſi abjectus. Robuſti verò ſunt optimè colorati. Hinc forteſſe Anglicum **Bleake**.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, ſ. βλίσω, exprimendo aufero, ut mel è favis : ut ſit quaſi μελίττω, a μέλιττα, mel apibus aufero.

ΒΛΥ'ΖΩ, & βλύω, ſ. ύσω, ſcaturio, mano : a ſono aquarum ebullientium : (Inde Latin. bullio) vel a βάλλω, mitto : ut ſit quaſi βαλλύζω. Fons aquam emittit.

ΒΛΩΡΟ῎Σ, altus : a βλώσκω, aſcendo, & ὄρ⊙, ſalio : ut ſit quaſi ſaliendo in altum aſcendo. Vel a βλώσκω, creſco.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, σω, venio, creſco, aſcendo : fortè a μολέω, venio, vado, μ in β converſo. Μολῶ, μολήσομαι, βλώσκω.

ΒΟΑ'Ω, ήσω, ησα, clamo, boo inſtar bovis : ut ducatur a βῦς, βοὸς.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ήσω, ησα, auxilior, ad auxiliandum eo, quaſi εἰς βοὴν θέω, i. curro audito clamore.

ΒΟ῎ΡΟΣ, ου, ὁ, fovea : a βόθ⊙, profunditas : ut ſit quaſi βόθρος.

ΒΟ'ΜΒΥΞ, bombyx, vermis : a ſono quem edit, quòd βομβεῖ dicitur ; qualis eſt ille apum ſonitus. Muſæus etiam βόμβον fluctibus attribuit.

ΒΟΡΑ', ᾶς, ἡ, pabulum, cibus : a βόσκω, (inuſitato) paſco.

ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, ὁ, cœnum, limus : a βορὸς. In illo enim porci pabulum quæritant, & reperiunt βοράν.

ΒΟΡΒΟ῎ΡΤΖΩ, ſtrepo, proprie de inteſtinis crepitantibus dicitur, dum interea ſtercus excernitur. Ducatur vel a ſono, vel a βόρβορος.

ΒΟΡΕ'ΑΣ, ου, ὁ, boreas, aquilo ; a βορὸς, quòd edaciratem afferat, nempe ob frigoris antiperiſtaſin, quæ facit ut pabulum ingeſtum celeriùs digeratur.

ΒΟ'ΣΚΩ,

ΒΟ'ΣΚΩ, paſco : a βόω inuſitato ; fortè a βῦς, βοὸς, quòd boves ſint edaces. Inde βολίμια. Bu enim particula auctiv. a βῦς. Hinc Latinum Boſcus, & Anglicum **Buſh** : quòd illic pabulum pecori ſerveturum.

ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, υ, ὁ, & βόστρυχον, τὸ, & βόστρυξ, χ⊙ος, ὁ, cincinnus : a βότρυς, racemus, & ἔχω : ut cincinnatus is ſit, qui cincinnos habeat racematim, ſive inſtar racemorum pendulos.

ΒΟ῎ΤΡΥΣ, υ⊙ος, ὁ, botrus, vua, racemus : quòd inde ποτὸς ῥέῃ, potus fluat : ſc. per expreſſionem in torculari.

ΒΟΥ eſt augendi particula : a βῦς, bus, qui magnum animal.

ΒΟΥΛΗ', ῆς, conſilium : a βόω, & λαῶ, video : quòd Republicæ interſit conſiliarios eſſe oculatiſſimos, qui ſunt regni ſpeculatores, ἐπισκόπους : a quorum providentiâ (ſecundum Divinam) pendemus omnes.

ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ, ήσομαι, volo : a βόω, & λαῶ, video. Quæ volumus & cupimus, ea primùm videmus. Mars videt hanc, viſamque cupit, —— viſus præcedit amorem. Ἐκ τοῦ ὁρᾶν τὸ ἐρᾶν.

ΒΟΥΝΟ῎Σ, ου, ὁ, collis, a βαίνω, aſcendo : quòd in illum gradatim aſcenditur.

ΒΟΥ῎Σ, βοὸς, ὁ, ἡ, bos.

ΒΟ'Ω, ώσω, & ὠσω, inuſitat. idem quòd βόσκω, paſco.

ΒΡΑΒΕΥ'Σ, έ⊙ος, ὁ, qui dat præmium certaminis. Et quia aliquid ſemper egregium vincenti aſſignatur, quod βραβεῖον nomine venit, ideo Anglicum **Brabe** inde ducemus, b in v mutato. Quæ mutatio in aliis etiam aliquammultis vocabulis obſervatur.

ΒΡΑ'ΧΥΣ, υ, ὁ, vel ε⊙ς, τὸ, raucedo : a βρέχω⊙, guttur : quòd illi raucedo accidat ab humorum decurſu in illam partem decumbentium.

ΒΡΑΔΥ'Σ, έ⊙ος, tardus, ſegnis : a βαίρ⊙, onus, & δῦω, ligo : quòd inceſſu tardi ſint, quibus alligantur onera.

ΒΡΑ'ΖΩ, ferveo, bullio.

ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, brachium, quod ab humero ad cubitum extenditur, ideoque a βραχὺς deducitur : brevis enim diſtantia eſt inter humerum & cubitum.

ΒΡΑΧΥ'Σ, έ⊙ος, ὁ, brevis.

ΒΡΑ'ΧΩ, ſono, dicitur proprie de rebus quæ franguntur, quatum ſtrepitus, fragor appellatur. Hinc Anglicum **Brake**, i. ſpinetum, in quo ſpinæ ab ingredientibus frangantur.

ΒΡΕ'ΜΩ, f. βρεμῶ, fremo : a βρῦ particul. auctiv. & ἐμάω, vomo : qui enim iræ effervescit, quaſi acerbitatis bilem evomit. Metaphora illa eſt Ciceroniana.

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τος, (indeclinabile) ſimulacrum, quia βεβροτῷ ſc. homini mortali ſimile.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, ε⊙ς, τὸ, infans : quaſi φάγ⊙, per metathesin, à φάω, paſco, quòd in utero alatur. Vel quaſi βρύ⊙, quòd ibidem ἐφύη, i. germinat. Infans enim nondum editus, dicitur ἐμβρύων, embryo, quòd in utero quaſi germinet.

ΒΡΕ'ΧΩ, ξω, madefacio, irrigo : a βρῦ, & χέω, fundo : quòd ad irrigationem neceſſe eſt ut aqua effundatur.

ΒΡΗ'ΣΣΩ, tuſſiendo exſpuo. Inde forteſſe Anglicum **Wheſt**, quod locus eſt unde exſpuimus. Ad ſpuitionem itaque facilitandam deſcribuntur a Medicis medicamenta quædam Thoracica, ſive pectoralia nuncupata.

ΒΡΙ', particula eſt epitatica, vim τῆς ἄγαν obtinens.

ΒΡΙΑ'Ω, άσω, robuſtum reddo : a βαχὺς, gravis : quæ enim robuſta ſunt pondus in ſe habent : vel a βῆναι. Qui robuſtiores fiunt augentur.

ΒΡΙ'ΖΩ, σω, vel ξω, ſumpto cibo paulatim dormio : a βόσκ⊙, onus. Vt ſit quaſi βαείζω. Caput a paſtu vaporibus repletum gravatur.

ΒΡΙ'ΘΩ, σω, gravis ſum, gravito, ingraveſco : a βαρὺς.

ΒΡΟΎΤΧΟΣ, ὁ, a βρόχω, ſorbeo : vel quia βρόχω αἴρεται, laqueo conſtringitur. Ibi enim fit ſtrangulatio.

ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitru : a βρέμω : eſt enim quaſi nubium fratarum fremitus, ſive fragor.

ΒΡΟΤΟ῎Σ, ὁ, mortalis : quaſi βροτὸς, a βρέω, fluo : quia fluxus & evanidus.

ΒΡΟ'ΧΩ, ſorbeo, inuſitat. (unde καταβρόχω, uſitatius) a βρέχω, irrigo ; quòd hauſto potu interiora irrigentur.

ΒΡΟΥ'ΚΟΣ, locuſta, brucus : a βρύκω, rodo : plantas enim depaſcitur.

ΒΡΟ'ΧΟΣ, υ, ὁ, laqueus : a βρόχω, per antiphraſin ; quòd gutturi adſtrictus laqueus ſorbitionem impediat. Cui fauces laqueo ſunt eliſæ ; nec ſorbere poteſt, nec flare.

ΒΡΥ'ΚΩ, mordeo, rodo ; a βρῶ, eſca : ut ſit quaſi βορύκω.

ΒΡΥ'ΟΝ, τὸ, muſcus, & herbæ genus : a βρύω, germino. Muſcus inſtar herbæ pullulat.

ΒΡΥ'ΧΩ, frendeo, ſtrideo : a βρύκω, mordeo ; quòd inter mordendum dentes ſtrideant.

ΒΡΥ'Ω, ſcateo, germino.

ΒΡΩ'ΜΟΣ, fætor : a βορὸς, & ὀδμὴ, odor : ut ſit graveolentia. Odor a Philoſophis diſtinguitur in βαρυόδμους, & εὐόδμους.

ΒΡΩ'ΣΚΩ, comedo, depaſco, ab inuſitato βρόω, idem. vel a βορὸς : ut ſit quaſi βορώσκω. Nihil præter pabulum comeditur.

ΒΥ'ΑΣ, ου, ὁ, bubo : a ſono.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, papyrus, ſc. Ægyptia, ut & ipſa vox.

ΒΥΘΟ῎Σ, ου, ὁ, fundum, imus gurges : a βάθ⊙, profunditas.

ΒΥΚΑ'ΝΗ, ῆς, ἡ, buccina ; a βύω, obturo ; quòd dum inflatur, ora appreſſo quaſi obturatur.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis ; a βύω : quòd clauditur, & quaſi obturatur. Inde Anglic. **Purſe**.

ΒΥ῎ΣΣΟΣ, ου, ἡ, byſſus : βυσσὸς, ὁ, fundum, a βυθὸς.

ΒΩ῎ΛΟΣ, ου, ὁ, gleba, maſſa : a βόω & λίαν : quòd e glebis pabulum animantibus uberrimè efflorescat. Hinc in ſignificatione ſecundâ Latin. bolus deſcendit, & Angl. **Bole**.

ΒΩΜΟ'Σ, ου, ὁ, ara : a βάω : quòd aræ fuerint ſitæ in locis editioribus, ad eaſque gradatim populi aſcenderint.

Γ

Γ

ΓΑΓΓΡΑΙ'ΝΑ, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus mortificatio latiùs gliſcens : ab ἄγαν, & γράω, edo : quia partes ſinceras avidè depaſcitur.

ΓΑ'ΖΑ, Perſica vox : ſupellex regia, divitiæ maximè pretioſæ.

ΓΑΙ῎Α, ας, ἡ, terra, regio ; ab ἄω, Poeticum. a γέω, idem : vel a γάω, naſcor : quòd e terra omnia oriantur. Magna parens terra eſt. Ovid.

ΓΑΙ'Ω, glorior, ſuperbio. Inde Anglicum **Gay**. Qui enim ſplendidè veſtiuntur, ut plurimùm ſuperbiunt : quod puerile vitium eſt.

ΓΑ'ΛΑ, κτ⊙ς, τὸ, lac : a γαλάω, rideo ; ut ſit quaſi γέλα. Lac primum eſt hominis alimentum, eique ſemper arridet.

ΓΑΛΕ'Η, γαλῆ, (in proſa oratione) a γέλα : Feles enim lacte delectatur. Vel Metatheticès γαλέη ſit ἀγάλη : quòd ad opus ἀφροδίσιον noctu gregatim conveniant.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ſerenitas, tranquillitas : a γέλα. Cœlum luce perfuſum, lacteo ſive candido colore eſſe videtur :

Nube ſolet pulſa candidus ire dies. Ovid.

Homer. etiam lucem albam appellavit : —— λευκὸ δ' ἦν, ἀμφὶ γαλήνη. οδ. Alba ſerenitas circumfuſa eſt. Et alibi, λευκῇ δ' ὅτε πλήθουσιν αὔγαι.

ΓΑ'ΛΟΣ, ου, vel ω, vel ω⊙ς, ὁ, γάλως, όω, ᾧ, glos, ſoror mariti, vel uxor fratris : a γάλα : quòd ſint quaſi ὁμογάλακτες, i. eodem lacte nutriti, quippe quòd ſæpius conviventur.

ΓΑΜΒΡΟ῎Σ, οῦ, ὁ, gener, focer, frater uxoris : a γαμέω : ut ſit quaſi γαμετός. Ἐκ τῆς γαμέτης orta eſt hæc affinitas.

ΓΑΜΕ'Ω, ήσω, uxorem duco : a γαῖος & ἄμα, quòd conjuncta ſit lætitia.

ΓΑ'ΝΟΣ, ε⊙ς, τὸ, lætitia, voluptas : a γάω, lætor.

ΓΑ'Ρ, enim. Hinc Gallicum *car* ortum eſt, ut Perionius obſervavit.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, titillo, lætitiâ afficio.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶν⊙ς, ὁ, gurgulio, guttur : a ſono qui fit collutione. γαργαρίζειν enim, eſt, os aquâ, ſive alio aliquo liquore colluere.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, ῆρ⊙ς, ἡ, venter : a γάω, capio. Eſt in ventre cavitas & capacitas.

ΓΑΥΛΟ'Σ, ου, ὁ, mulctra : a γάλα : quaſi γαλαυλός.

ΓΑΥ῎ΡΟΣ, ſuperbus : a γαίω, glorior : ut ſit quaſi γαῖ⊙ς.

ΓΑ'Ω, naſcor, genero, lætor, capio, pario.

ΓΕ῎, (ſyllabica adjectio) certè.

ΓΕ'Α, terra ; a γάω. vide γαῖα.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, (& γίνομαι) fio, naſcor : γάω, idem.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ον⊙ς, ὁ, ἡ, vicinus : a γαῖα, terra ; ut ſit ejuſdem terræ incola.

ΓΕΛΑ'Ω, rideo : a γέλα, ſplendor ſolis, qui homines facit γελᾶν.

ΓΕΛΕΙ῎ΝΟΣ, ſplendere : a γέλα.

ΓΕ'ΜΩ, plenus, vel onuſtus ſum.

ΓΕ'ΝΤΣ, υ⊙ς, ὁ, ἡ, mentum : a γένω⊙ ; quòd eo ſexus diſcrimi-netur. Vel quòd in viris maximè ἐγίνετο.

ΓΕΡΑΝΟ῎Σ, ου, ὁ, grus : a γῆν & ἐρέφω, ſcrutor : quòd in terra victum quæritet, nempe in locis paluſtribus & uliginoſis. Vel γέρων⊙ ſit quaſi γῆν ἔρων, vel ὄρων : terram enim noſtro ſubinde fodicat.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατ⊙ς, α⊙ς, ως, τὸ, præmium, munus honoratiſſimum, propriè ſenibus datum : a γέρων. Senium honorandum :

ΓΕ'ΡΩΝ, οντ⊙ς, ὁ, ſenex : quaſi γῆν ὁρῶν, quòd prono capite terram ſpectet, in quam propediem eſt deſcenſurus. Senex diu vivere non poteſt : poteſt & juvenis citò mori. Vel γέρων ſit quaſi γῆν ἐγών, ex qua utilitatem quærit. Hoc habet ſenectus, ut ſit ad rem attentior. ex Terent.

ΓΕΥ'Ω, guſtare facio, γεύομαι, guſto : a γάω. Sapor enim ex ſicci terrei colatura per humidum oritur.

ΓΕ῎ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons : quia εἰς γέαν φέρει, in terram deducit.

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, gaudeo, lætor : a γάω, lætor.

ΓΗ῎ΡΑΣ, ατ⊙ς, ους, ſenectus : a γέρων. Senium ſenum eſt.

ΓΗ῎ΡΥΣ, υ⊙ς, ὑος, vox : a γῆρας. Senectutis eſt oratio : putà, Neſtoris, Ulyſſis.

ΓΙΓΑΣ

ΓΙ'ΤΑΣ, *ατος*, g'igas. a *γῆ* & *χάω*, quòd e terra natus perhibeatur : & obid, Terræ hlius meritò audit, ut sit quasi *γήγας*.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, vel *γιγνώσκω* : a *γείω*, inusitato. Inde Angl. **To know**

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, ῆ, ὁ, glaucus, cæsius : a *γλαύσσω*, splendeo, cerno.

ΓΛΑΥ'Ξ, ulula : a *γλαύσσω*, video : quòd noctu æquè ac interdiu cernat. Quam oculorum indolem in Tiberio viguisse memoriæ proditum est.

ΓΛΑ'ΣΣΩ, splendeo, video. Non videmus nisi per medium illuminatum, ſc. *τὸ διαφανές*.

ΓΛΑ'Φω, vel *γλύφω*, *ψω*, *θα*, cavo, fodio, sculpo.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, *ϵ*Θ-, *τὸ*, mustum, succus dulcis : a *γλυκύς*.

ΓΛΗ'ΝΗ, pupilla oculi : a *γλάω*, splendor Solis. Vt sit quasi *γλαήνη*. Siquidem pupilla objecti speciem per medium allucentem sola excipit. Quæ si membranulâ sit obtecta, excæcamur. Vel sit quasi *γαλήνη* : in pupilla enim, maximè, oculi serenitas residet.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, *ονΘ-*, ἡ, pulegium : quasi *βλήχων* : quòd gustatum ab ovibus, facit illas *βληχᾶσθαι*, i. balare.

ΓΛΙ'Α, gluten.

ΓΛΙΣΧΡΟΣ, ᾱ, ὁ, lentus, viscosus, g'utinosus, & apud Arist. in Ethicis, tenax & perditè avarus, qui, quod tangit, tenet ; ac si digiti ejus essent *γλίφ*, glutine delibuti & quasi perunc̃ti.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio : a *γλίφ*, & *ἔχομαι*, habeor, i. amore tanquam glutine detineor & invisc̃or. Imprudentes amore & voluptate capiuntur, vt pisces esca, aves visco. Immo ne Apollo quidem ipsi illud Amoris aucupium evitavit.

ΓΛΟΙΟ'Σ, ὁ, sordidus, & qui lubrico est ingenio : a *γλίσ-*.

ΓΛΟΤΤΟ'Σ, ῆ, ὁ, nates : a *γλωσ-*. Pars illa reliquis est sordidior a re excerni solitâ.

ΓΑΤΚΥ'Σ, *ϵ*Θ-, ὁ, dulcis.

ΓΛΩ'ΣΣΑ, ης, ἡ, lingua, sermo.

ΓΛΩΧΙ'Σ, & *γλωχίν*, *ῖνΘ-*, ὁ, cuspis, acies, angulus.

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ᾱ, ὁ, maxilla : a *γνάπτω*, pro *γνάμπτω*, flecto ; quia sæpe inter loquendum, & edendum flectitur.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ᾱ, ὁ, caligo, tenebræ : a *νιφ-*, nubes, *γ* præfixo, & *ν* pro *σ* subs̃tituto.

ΓΟΆ'Ω, *ήσω*, *κα*, gemo, deploro. *γόΘ-*, luctus.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro : a *γρύω* ; vel a sono.

ΓΟ'ΗΣ, *ητΘ-*, ὁ, incantator, præstigiator : a *γόΘ-* : fit enim *γοητεία*, sive incantatio, cum clamore quodam luctuoso.

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ᾱ, ὁ, cuneus, clavus : a *κάπτομαι* verbi *κόπτω*, scindo.

ΓΟ'ΝΤ, *τὸ*, genu : a *κονίω*, laboro : genua enim totum corpus sustinent, ut subeatur laboris onus. — *ποιεῖν τι δεῖ γόνυ κλισίης*. Theoc.

ΓΟΡΓΟ'Σ, ὁ, citus, velox, terribilis : quasi ἔ; *γοῦ γαίων*, opere suo glorians.

ΓΡΑΙ'Α, ας, ἡ, anus, vetula : quasi *γηραιά*. Inde fortasse Angl. **Gray**. Vetulæ enim sunt capillo pruinoso.

ΓΡΑΙ'ΝΩ, comedo : a *γρώω*, idem.

ΓΡΑ'ΣΤΙΣ, gramen : a *γρώω*, *σω* : quòd gramen sit animantibus pabulum. Inde Anglicum **Grasse**.

ΓΡΑΥ'Σ, *γερᾶος*, ὁ, anus : quasi *γέρως* : a *γῦρος*, senectus.

ΓΡΑ'Φω, scribo, describo, pingo : a *γλάφω*, λ in ρ liquescente.

ΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, vigilio : ab *ἔγερσις*, *ορέω*.

ΓΡΑ'Ω, *σω*, comedo. Inde Anglicum **To graze upon**, i. herbas depascere.

ΓΡΙΠΟΣ, ῐ, ὁ, rete. Est & *γρῖφ-*, ι, ὁ, & ἡ, rete, ænigma, quo homines quasi irretiri solent.

ΓΡΥ', & *γρῦ*-gry, quicquid minimum est in pecunia, quasi pecuniola. Dedit ne *γρῦ*, ne *μῶ*, i. ne tantillum quidem.

ΓΡΥ'Ψ, *γρυπός*, ὁ, gryphus, avis adunco rostro.

ΓΡΩ'ΝΗ, ἡ, caverna, saxum excisum : a *γερόω* : ut sit quasi *γεγώνη*. In cavernis feræ captas prædas devorant.

ΓΥ'Α, (& *γύα*) ας, ἡ, arvum, fossa, via : a *γᾶα*, *γῆ*, terra.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ῠ, *τὸ*, cavitas, vola : a *γύπτω*, manus. Ε'*γγυαλίζειν* est in manus dare : quasi *ἐν γυίοις πιέσαι*.

ΓΥΙ'ΟΝ, ῠ, *τὸ*, membrum. propriè pes, inde manus, inde reliquum corpus : a *γύα* & *ἴσθαι*, quòd in via eamus.

ΓΥ'ΜΝΟΣ, ῠ, ὁ, nudus, inermis, qui *γύμνωται* habet, i. nihil quo se obvolvat.

ΓΥΝΗ', *αικὸς*, ἡ, mulier, uxor, e quasi *γονὴ*, (genitura) a *γείνομαι*, nascor ; quòd ex mulieribus homines nascuntur.

ΓΥΡΟΣ, ῦ, ὁ, curvus. Hinc *γῦΘ-*, circulus.

ΓΥ'Ψ, *γυπός*, ὁ, vultur.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus : a *γόνυ* ; quòd flexo poplite sit *γωνία*.

Δ

Littera quarta est, & in numeris quatuor denotat.

ΔΑ, particula in compositione epitatica.

ΔΑΗ'Ρ, ἑ, Θ-, ὁ, levir, mariti frater.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, scienter & affabrè factus : a *δαίω*, scio.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, *ονΘ-*, ὁ, ἡ, spiritus intelligens, dæmon : a *δαίω*, scio.

ΔΑΙ'Ω, disco, doceor, scio, divido, epulum præbeo, comburo, incendo. Hinc *δαίσω*, scio.

ΔΑ'ΚΝΟ, f. *δήξω*, (ab inusitato *δήκω*) mordeo : a *δα* & *κέω*, valde rado, ſc. dentibus.

ΔΑ'ΚΡΥ, (& *δάκρυον*) *υΘ-*, *τὸ*, lacryma : a *δα* particulâ auctivâ, & *κρύΘ-*, frigus. Lacrymæ enim oriuntur ex vaporibus cordis in cerebro condensatis, ut ex nubibus pluvia. Eâdem ratione & Lacryma fit ex *λα*, & *χυτὸς*, frigus : ideoque rectiùs scribitur Lacryma, quàm Lachryma.

ΔΑ'ΚΤΤΛΟΣ, ὁ, digitus : a *δήγμαι*, capio : vel a *δείκω* : quòd excogitantium digiti & ungues sæpius rodantur : scabitusque caput, roduntur & ungues. Vel a *δήκω*, ostendo : inde *δακτυλοδεικνύναι*, indigitare, i. digito monstrare. Quàm pulchrum est digito monstrari, & dicier, hic est ? Pers.

ΔΑ'ΜΑΡ, uxor : a *δαμάω* : quòd matrimonii jugo, sive conjugio dometur.

ΔΑΜΑ'Ω, & *σίζω*, domo.

ΔΑ'ΝΟΣ, *ϵ*Θ-, *τὸ*, donum : a *δίνω*, (inusitato) do.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, *ήσω*, consumo, impendo : a *δαπάνη*, impensæ, sumptus.

ΔΑΠΑ'ΝΗ, sumptus : a *δάπτω*, voro : ut sit, sumptus maximè in ventrem insumptus : sumptus sit in illa præcipuè, quæ sumuntur ore.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, *τὸ*, pavimentum, solum : a *δα* & *πίδον* : quòd sit solum solidum & firmum, in quo pedes firmiter stare possint sine lapsionis periculo.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio ; ab inusitato *δερθάω*, quasi *δρθάω*, in pellibus cubo, *ἐν δέρεσί τω δάω*, in pellibus me repono : quod a primævis terræ incolis antiquitus factum est.

ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτΘ-, ὁ, magnorum malorum plenus, atrox : a *δα* & *πλήσω*, *πλάω*, impleo ; ut sit, quasi impletus malis, sive fatur malorum. Vel a *δῆς*, & *πλάω*, appropinquo, accedo propè ad ; ut sit quasi difficilis aditu.

ΔΑΣΤΣ, *έως*, *ύ*, densus, pilosus : a *δα*, & *σδίω*, agito. Pilosi huc & illuc trahi & agitari possint, ſc. crine prehensi

ΔΑΥ'ΚΟΣ, ᾱ, ὁ, audax : a *δαίω*, uro. *Θερμὸς* item, audax. *Θερμὸν ἔργον*, audax facinus. Aristophan. Plut.

ΔΑ'ΦΝΗ, ἡ, laurus : a *δα* & *φαίνω* : quòd ejus folia combusta valde crepitent. Vel a *δαίω* & *φωτῶ* ; quòd eodem recidit.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, *ϵ*Θ-, ὁ, ἡ, dapsilis, largus : a *δάπτω*, voro : ut is sit qui multa & magna det voranda.

ΔΗ', autem, sed, sanè.

ΔΕΙ'ΔΩ, timeo : a *δήΘ-*, timor : a *δέω*, absum. Deest illi fortitudo qui timet, nec est præsente animo.

ΔΕΙΚΝΤ'Ω, & *υμι*, *δείξω*, *δέδειχα*, ostendo : ab inusitato *δείκω*.

ΔΕΙ'ΛΗ, ἡ, tempus pomeridianum, vesperæ : a *δέω* & *ἴλη* : quòd vesperi splendor solis desit, aut saltem quòd desit.

ΔΕΙΔΟ'Σ, ὁ, timidus, ignavus, improbus, miser : a *δείδω*, metuo. Inde fortasse illud Scoticum. **Dotle**, i. improbus.

ΔΕΙ'ΝΑ, ᾶ, ἡ, τὰ, infinitum est, Hic, vel Ille : a *δέω*, deficio : quòd ille, vel illi significantur, quorum nomina reticentur.

ΔΕΙΝΟ'Σ, ὁ, gravis, terribilis, peritus : a *δήΘ-*, metus.

ΔΕΙ'ΠΝΟΝ, *τὸ*, cœna : a *δεῖν ποιεῖν* : oportet interdiu laborare, vesperi cœnare. Veteres enim vix prandebant, ad cœnam verò conveniebant omnes. Cœna itaque rectè q. *κοινὴ*, ſc. *ὁμοφαγία*.

ΔΕ'ΛΕΑΡ, *ατΘ-*, *τὸ*, esca : a *δέλεω*, inesco. Vel *δέλεαρ* quasi *ἔλκαρ*, *ἀπὸ τοῦ ἑλκύειν*, quòd pisces esca capiantur.

ΔΕ'ΛΦΑΞ, *ακΘ-*, *ϵδ*, ἡ, porcellus : rectè a fœcunda *δελφύι*, quòd ejus proles sit numerosior.

ΔΕ'ΜΑΣ, corpus, indeclinab. a *δέμω*, struo : quòd animæ domus sit, (domus, a *δέδημαι* præt. med. *τοῦ δέμω*) &, ut ait Chrysostomus, *τῆς ψυχῆς ἐγκατέπτη*, i. animæ officina. Vel a *δέω*, vincio, quod anima fit quasi corpori illigata.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, *τὸ*, stratum, lectus : a *δέμω* : quòd sternitur, & quasi struitur. Latin. Lectus, a *λέγω*, dormio : vel a *λέγω* quiesco. In lecto dormimus & quiescimus. Aliquando lectus me delectat. Cic. epist. fam.

ΔΕ'ΜΩ, struo, ædifico : a *δέω*, ligo : quòd ligna & lapides colligentur, & ferruminentur emollita calce.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, *τὸ*, arbor, quia *δένΘ-*, *δέρεται*, grauiter & molestè decorticatur : ut sit quasi *δένδρεον*.

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ὁ, probrum, contumelia ; quasi *δενὸς*, gravis & molestus.

ΔΕΞΙΑ', ᾶς, ἡ, manus dextera : a *δέχομαι*, capio.

ΔΕ'ΠΑΣ, *τὸ*, poculum, quia *πῶμα δέχεται*, potum recipit : vel quia *τῷ πόνῳ δύτεται*, potu irrigatur.

ΔΕ'ΡΑΣ, *ατΘ-*, *τὸ*, pellis, corium : a *δέρω*, excorio.

ΔΕ'ΡΗ, & *δείρη*, cervix, collum : quòd pellis circa jumentorum cervices sæpe defricetur.

ΔΕ'ΡΚΟ, video, aspicio.

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, *όσω*, dominor : quasi *ΝΘ- ὀπίζω*, metum comitem do. Dominus metum famulis suis infert : discipulis præceptor.

ΔΕΥ'ΚΟΣ, *ϵ*Θ-, *τὸ*, dulcedo : a *δέχομαι*. Dulce est naturæ amicum, acceptabile, *δεκτὸν ϕύσει*.

ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ, secundus : a *δέω*, deficio : secundùm enim respectu primi aliquo modo deficit : vel a *δέω*, abliigo ; quòd abfit a primo.

ΔΕΥΡ,

ΔΕΥ'Ω, madefacio, humecto. In Ie Anglicum **Dew**, i. ros ; terram enim humectat. — *γλαύΘ- δέρκα δέδια*, i. Lac vasa humectat. Homer.

ΔΕ'Φω, *ψω*, excorio, subigo, mollio.

ΔΕ'ΧΟΜΑΙ, capio, suscipio : a *δή*, & *ἔχω*, vel *ἔχομαι*, in voce media, teneo quidem.

ΔΕΩ, ήσω, ligo, vincio, absum, deficio. *δεῖ*, opus est.

ΔΗ', sanè, profectò : a *δέω*, ligo. Asseveratio enim unit res & quasi colligat, ut negatio dividit.

ΔΗΛΕΩ, ήσω, lædo. Inde medicamenta deleteria, i. nociva : quæ assumpta naturam plus æquo exagitant, atque adeo labefactant.

ΔΗ'ΛΟΣ, manifestus : a *δαΐω*, scio.

ΔΗ'ΜΟΣ, populus : a *δέω* : ut sit quasi sub uno Rege *συνδυμένοι*.

ΔΗ'ΝΟΣ, *ϵ*Θ-, *τὸ*, consilium, ars : a *δέω*, diu ; quòd ad maturum consilium tempore opus sit : & ubi consulueris, facto opus est.

ΔΗ'ΡΙΣ, contentio, rixa : a *δαΐζω*, verbero. Rixantes se recìprocè linguæ scuticâ flagellant.

ΔΗ'Ω, invenio : a *δίω*, diu. Vt inveniamus tempus requiritur.

ΔΙΑ', per, propter.

ΔΙΑΙ'Νω, *αυΘ-*, madefacio, irrigo, ſc. humore *ἐκ Διὸς*, i. ex aëre lapso. Inde Diana dea venatrix (A'*ρτεμις θηρεύτειν*) a poëtis conjuncta duci poterit ; quòd madore nemorum inter venandum fuerit irrorata.

ΔΙ'ΑΙΤΑ, ἡ, vivendi ratio, vel institutum, habitatio, arbitrium : item victus : a *δίω*, *δαιτός*, epulum. Hinc Angl. **Diat** q. **Diatt.**

ΔΙΑΠΡΤ'ΣΙΟΣ, penetrans : quasi *διαπερσύσιος*, a *διὰ*, & *πείθω*, transeo, transadigo.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, percribro : ab *ἀΐπω*, subsulto. Quæ in cribro agitantur, subsiliunt, & quasi subvolant.

ΔΙΑΔΑ'ΣΚΩ, docco : a *δή*, & *διδάσκω*, dispertior sive divido. Qui bene dividit, bene docet.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ὁ, ἡ, geminus, duplex : a *δύω*.

ΔΙΔΩΜΙ, do : a *δίδω* inusitato. Latin. do fit manifestè ex *σῶ* contracto ex *δόω*.

ΔΙ'ΖΩ, quæro : a *δῆς*, & *ζω*, sum : quòd quærentes quasi in bivio hæsitent. Huic simile est *διστάζω*, dubito.

ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, ligo, bidens : a *δῆς*, & *κέλλω*, pervenio. Ligo ab utraque parte penetrat, & ad imum pervenit.

ΔΙ'ΚΗ, justitia, jus, mos, actio. *Δίκην*, more, adverbialiter. Xenophon. *δίκην*, torrentis instar, vel more.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, *τὸ*, rete ; quia in aquas *δέκεται*.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio : a *δίω*, expello.

ΔΙ'ΝΗ, ἡ, vortex, gurges ; quòd ibi aqua *δίεται*, i. expellitur, & quasi eructatur. Vel quasi *δεινὴ*, i. vehemens, & æstuosus. Quod est in aqua vortex, est in capillo vertex : utrumque a vertendo.

ΔΙΟ'ΝΤΣΟΣ, Bacchus ; quia cum nasceretur, femur *Διὸς ἐνέτης*, ut poetæ prodidere. Vel quasi *διόδυτος*, quia *τὸ δεῖνον ἔδυνε*.

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, *διπλόῦς*, duplex : a *δῆ*, & *πλόω*. Vide A'ΠΛΟΥ'Σ.

ΔΙΣ, (*ἄπαξ* consonantem) bis : a *δύω*.

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ὁ, discus : a *δίνω* : quia *δίνεται*, expellitur & mittitur

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, *άσω*, & ξω, dubito : a *δῆς*, ut dubito a duo : vel a *δῆς* & *στάζω*, stillo : Metaphorâ sumptâ a vase pertuso, & rimarum pleno, hâc & illâc perfluente, ut dubites quà perfluat.

ΔΙΦΑ'Ω, *ήσω*, quæro, & palpando quæro : q. *δίω σφῆ*, tactu persequor. Vel a *δῆ* & *φάω*, quasi in bivio appareo, huc & illuc oculos intendens.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ἡ, pellis, membrana, vestis coriacea : a *δέρω*, excorio. Vel a *δῆ*, & *σθείρω*, corrumpo : quia exteriùs pilis denudatur, interiùs raditur, attenuatur, & lævigatur, ut videatur corrumpi.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ἡ, biga, currus : a *δῆ* & *φέρω* : quia duobus equis trahitur, *φέρεται* : vel quia duabus rotis innititur. Vel *δίφρΘ-*, quasi *δίωρ*, celeriter currens, & *φέρων*, ferens.

ΔΙ'ΨΑ, ης, ἡ, fitis : a *δαίω*, uro, & *ἴπτω*, lædo : est enim levis quædam naturæ læsio.

ΔΙ'Ω, expello, abigo, timeo, celeriter curro.

ΔΙΩ'ΚΩ, *οὔξω*, expello, persequor : quasi *δίω ὦκα*, velociter abigo.

ΔΜΩ'Σ, servus : a *δαμάω*, domo : ut sit quasi *δαμώς*.

ΔΝΟ'ΦΟΣ, ὁ, tenebræ, caligo : a *δύω*, & *νέφ-*.

ΔΟΚΑ'ΖΩ, obsèrvo, exspecto, arbitror : a *δοκέω*.

ΔΟΚΕ'Ω, *ήσω*, & ξω, *κα*, videor, existimo. Δοκεῖ, videtur (mihi,) hæc mea est sententia.

ΔΟΚΟ'Σ, ἡ, trabs, a *δέχομαι* Ionico pro *δέχομαι*, suscipio. Trabs enim onera in se suscipit. Tecti moles in trabes recumbit.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ὁ, longus, prolixus, quasi *δ' ἔλω χαμᾶθι*, per totum fusus, i. extensus, & porrectus.

ΔΟ'ΛΟΣ, ὁ, fraus, dolus : a *δέλω*, inesco. Nescis inescare homines. Sannio, i. decipere. Ter.

ΔΟ'ΝΑΞ, *ακΘ-*, ὁ, arundo, calamus : a *δονέω*, agito, quòd a vento facilè agitetur.

ΔΟΝΕ'Ω, *ήσω*, agito : a *δα*, & *ἐνέω*, pro *ἐσέθω*, moveo, impello.

ΔΟ'ΡΞ, *κός*, ἡ, capra, dama : a *δέρκω*, video : quòd ista animalia *ὀξυδερκέστ*. Dicitur & *δόρκ-*, & *δορκάς*, & *δόρκων*.

ΔΟ'ΡΠΟΝ, *τὸ*, & *δόρπ-*, ὁ, cœna : a *δέρω* & *πατέω* : quòd cœnandi tempore hastarum exercitium cessaret. Vel a *δέρω* & *πίνΘ-*, (ut sit quasi *δέρω πονεῖν*) quòd antequam cœnarent, hastis se exercerent milites.

ΔΟ'ΡΥ, *ατΘ-*, pro *υΘ-*, *τὸ*, quia ut fieret, cortex *ἐδέρετο* : a *δέρω* igitur : cujus præt. Med. *δέδορα*.

ΔΟΥ'ΛΟΣ, ὁ, servus : vel *δύω*, calamitas. Vel a *δέω*, ligo. (Servitus Anglicè **Bondage**.) Vel a *δόλΘ-*, quòd dominos suos nonnunquam decipiant.

Quid domini faciens, audent eâm talia servi, i. fures : ut in nonnullis codicibus. Et fortasse latro non immeritò ducatur a *λάτρις*, servus.

ΔΟΥ'ΠΟΣ, ὁ, sonitus : a *δέΘ-*, & *ὀλ*, vox : quòd metum audientibus incutiat : vel a sono. Vel a *δέΘ-* & *ποιῶ*.

ΔΟΧΜΟ'Σ, ὁ, (& *δόχμιος*) obliquus ; a *δέχομαι*. Obliqua & & curva facilè prehendantur, & tenentur.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, *οντΘ-*, ὁ, draco : a *δέρκω* : (cujus Aor. 2. est *ἔδρακον*) : quòd cernat acutùm.

ΔΡΑ'ΣΣΩ, ξω, apprehendo : quasi *δρᾴω ἄνσω*, facio ut quid mihi propè sit.

ΔΡΑΧΜΗ', ἡ, drachma, mensuræ, & mensuræ nomen : a *δράσσω*, ut sit quasi *δραγμή*. *Δράγμαται*, manipuli in messe. Εἰ *μὴ πυγμάτιον*, *ἢ δὲ δράγματι*. Chrysost.

ΔΡΑ'Ω, facio, fugio, ministro. Manus est faciendi organum.

ΔΡΕΠΩ, *πω*, decerpo, carpo : quasi *δρέπω ὕπνον*, l. circa quercum, putà, suecidendam operor. Ad alia etiam hæc vox transfertur.

ΔΡΙΜΥ'Σ, εῖα, ὺ, acris gustu, & sapore adstringente : a *δρῦς*. Omnia quercina sunt adstringentia. Item amarus. — *δριμεῖα χολὴ ποτὶ ῥίνι κεῖται*. i. amara bilis naribus insidet. Theocrit.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ἡ, ros : quasi *ῥύσω*, a *ῥέω*, fluo. (Inde Latinus ros) vel sit quasi *δερσόεσσα*, quia citò evanescit, a *δέρω*, fugio. Justitia vestra aut nos matutinus, i. evanidus. Vid. Hoseam.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, *ψω*, lacero ; a *δρῦς*, quercus, vel arbor. Arbores decorticantur, franguntur, & quasi lacerantur.

ΔΡΥ'Σ, ὁ, quercus. Item arbor in genere : a *δέρω*, excortico.

ΔΥ'Η, infortunium, calamitas : a *δύς*, vel a *δύω*, subeo, & quasi caput occulto. Qui miser est, & in ære alieno, dicitur caput occultare. i. **To hide his head**. Phœbus dicitur *δύσερ*, ſc. in sinu Thetidis occultare caput : & ejus occasus dicitur *δυσμός*.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, *δυνήσομαι*, possum : a *δυνὸς*, validus & peritus : vel a *δυάω*, subeo ; quòd validus laborem & onera quasi subeat.

ΔΥΣ, particula in compositione significans vel difficultatem, vel infelicitatem : ut in *δύσηρες*, & *δύσμορος*.

ΔΩ'ΡΟΝ, *τὸ*, a *δόω*, do : vel a *δῶναι*, & *ἔρω*, excito. Beneficium in nos collatum ad easdem amoris vices rependendas excitat.

E

Litera quinta est, & in numeris quinque significat. Dicitur e tenue, ut discriminetur ab e crasso quod est η.

Ε' est particula dolentis.

Ε'Α, hem, mirantis, vel territi.

Ε'Α'Ν, si : ex *εἰ*, fi.

Ε'ΑΡ, *ϵΘ-*, *τὸ*, ver, sanguis : ab *ἔω*, mitto ; quòd verno tempore terra flores emittat. Quem sanguinem ver invenit, eundem conservat. Galen.

Ε'Α'Ω, *άσω*, sino, permitto : ab *ἔω*, mitto.

Ε'ΓΓΥ'Η, ἡ, sponsio, fidejussio : vel ab *ἐγγύς*, quòd sponsor propè sit, & præstò alicui : vel quasi *ἐν γυίοις*, in manibus pono.

Ε'ΓΓΥ'Σ, propè, ferè : quasi *ἐν γύοις*, in manibus habeo.

Ε'ΓΕΙ'ΡΩ, *ει*, *ῶ*, *ερω*, expergefacio, excito.

Ε'ΓΚΑΤΑ, *τὸ*, intestina ; ab *ἐν* & *κεῖμαι*, q. *ἐγκειμενα*, quòd q. intus jaceant.

Ε'ΓΚΙΣΣΑ'Ω, concipio : ab *ἐν*, & *κίσσα*, pica : quòd mulieres circa conceptum absurdo variorum ciborum desiderio infestentur.

Ε'ΓΚΩ'ΜΙΟΝ, *τὸ*, laus, ſc. publica : ab *ἐν* & *κώμη*, vicus ; quasi *ἐν κώμαις*.

Ε'ΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, vigilo : ab *ἐγείρω*, excito.

Ε'ΓΧΕΛΥ'Σ, *υΘ-*, ὁ, anguilla : ab *ἐν ἰλὺϊ κεῖσθαι*, quòd in limo jaceat. Vel quòd *ἐν ἰλὺϊ ἔχεται*, in limo continetur, sive limo excipitur.

Ε'ΓΧΟΣ, *ϵΘ-*, *τὸ*, hasta : quia *ἐνέχεται*, manibus tenetur. Vel *ἀπὸ τοῦ ἐν χερσὶ ἔχειν*, quòd manibus gestetur.

Ε'ΓΩ', ego.

Ε'ΔΝΑ, vel *ἔδνα*, *τὰ*, dos, munera quæ dantur a sponso sponsæ, quasi *ἥδνα*, quòd *ἡδέα*, jucunda, dulcia : vel quia sint *συζύγματα τοῦ γάμου*, nuptiarum firmamenta, & amoris pignora.

Ε῎ΔΩ, comedo. Inde Latin. edo: & Anglic. Eate, quaſi Gade, ſive ede.

Ε῎ΣΟΜΑΙ, ἐδήσομαι, ſedeo: ab ἕω, pono.

Ε῎ΘΕΙΡΑ, coma, cæſaries: ab ἔθω, mos, & αἴρω, tollo: quòd illam tondere, & quaſi ſubinde tollere, ubi excreverit, mos ſit. Vel ab ἐθείρω, aſſolco, ex ἔθω. Coma ſolitum capitis tegmen. Vel ab ἐθείρω, κοσμέω, orno. Coma alitur ornamenti ergo.

Ε῎ΘΕΛΩ, volo, ſtatuo: quaſi ἔθω λαίω, (volo): ut ſit, quaſi more meo & ex conſilio volo, i. conſulto.

Ε῎ΘΝΟΣ, ἐθνος, τὸ gens: fortè ab ἔθω, quaſi ἐθνῶν: Quòd Natio ſit hìc & illic ſparſa. —— ἐθνῶν ἄκριτα φῦλα. Dionyſ. Perieges.

Ε῎ΘΟΣ, ἐθος, τὸ, mos: ab ἔθω, ex conſuetudine facio.

E I, ſi, an.

Ει῎ΑΜΕ῎ΝΗ, ἡ, locus irriguus: ab εἷα, gramen, quod circa radices ſuas humidum eſt, præſertim ſi ſit denſius.

Ει῎ΔΩ, εἴσω & εἰδήσω, video, ſcio, diſco.

Ει῎ΚΗ῎, temerè, ſine conſilio: ab εἶκω, cedo: ſc. τοῦ πείθει, affectui, ſano conſilio ſpreto, & ſuſque deque habito.

ΕΙ῎ΚΟΣΙ, viginti: ab εἴκοσι, ſimilis, æqualis. Numerus eſt ex duobus denariis conſtitutus. Vel ab εἶκω, cedo: numero enim denario (qui prædicamentorum eſt numerus) ut perfectiſſimo reliqui numeri cedunt.

Ει῎ΚΩ. ξω, ſimilis ſum, cedo: ab ἐικὼ, ſino.

Ει῎ΛΑΠΙ῎ΝΗ, ἡ, epulum, quaſi ἑλαπίνη, ab Aor. β. ἔλαπον τῶ λείπω, lambo: quòd in lautioribus & pinguioribus conviviis digitorum extremitates ſæpius lambantur. Vel εἰλαπίνη, quia εἵλε τὴν πείναν, famem & deſiderium ciborum reſtinxit.

Ει῎ΛΕ῎Ω, ήσω, coarcto, cogo, concludo.

Ει῎ΛΕ῎Ω, verſo, circumago, volvo, involvo. Inde fortaſſe Anglicum To helle one, i. pannis aliquem ad ſomnum compoſitum involvere, ſive operire.

Ει῎ΝΑ῎ΤΗΡ, ήρ, ἡ, (ἀπὸ εἰνάτης) uxor fratris, fratria; ab συνάζομαι, ut ſit quaſi συνάτηρ, cohabitatione juncta.

Ε῎ΡΓΩ, arceo, veto.

Ει῎ΡΓΩ, includo, in carcerem conjicio.

Ει῎ΡΗ῎ΝΗ, ἡ, pax: quia εἴρει εἰς ἓν, diſjuncta in unum nectit.

Ει῎ΡΩΝ, ωνος, ὁ, diſſimulator, irriſor: ab εἴρω, dico: quòd ſit dicacior, & verboſior.

Ει῎ΡΟΣ, ου, τὸ, lana: ab εἴρω, necto: quòd dum netur, nectitur.

Ει῎ρω, necto, dico, interrogo: ab ἄειρω. Rectè dicere, eſt aptè verba connectere.

Ει῎Σ, vel ἐς, ad: ab ἕω, eo: motum enim ad locum denotat.

Ει῎Σ, ἑνὸς, ὁ, unus: ab εἰμὶ, ſum. Ens & unum reciprocè dicuntur.

Ει῎ΤΑ, poſtea, deinde: ab εἶκω, cedo. Dilatio eſt quædamceſſio.

Ε῎Κ, vel ἐξ, (ſequente vocali) ex: ab εἴκω. Ex eſt auctiva particula apud Græcos pariter, & Latinos: ut in ἐκφαυλίζω, expleo, & expeto videre eſt.

Ε῎ΚΑ῎Σ, procul, eminus: ab εἴκω, cedo; Vel ab ἕω, mitto. Quæ cedunt, & mittuntur, procul a nobis ſunt.

Ε῎ΚΑΣΤΟΣ, quiſque: ab ἑκὰς: ut ſint tam ii qui procul abſunt, quàm ii qui in propinquo.

Ε῎ΚΑ῎ΤΕΡΟΣ, alteruter, utervis: ab ἑκὰς. Hic ab illo diſtat.

Ε῎ΚΑΤΟΝ, centum: ab ἑκὰς. Centeſima pars quaſi procul abeſt a prima.

Ε῎ΚΕΙ῎, hìc, illìc.

Ε῎ΚΕΙ῎ΝΟΣ, ille: ab ἐκεῖ illìc, ac ſi diceremus, illìc eſt, ſc. in loco a nobis remoto.

Ε῎ΚΗΑΟΣ, ου, ὁ, ἡ, quietus, mitis: ab εἴκω, cedo: ut ſit quaſi εἰκηλόος, is qui ſe cœtu & hominum frequentia quaſi in ſolitudinem receſſit. Vel ab ἑκὰς. Quietus eſt qui vivit procul negotiis.

Ε῎ΚΤΡΟΣ, ὁ, ſocer, mariti pater: quia εἰς ἑαυτὸν τὴν κόρην ἄγει, quam pro filia ſuſcipit.

Ε῎ΚΩΝ, όντος, ὁ, lubens, voluntarius: ab εἴκω, cedo, i. non repugno.

Ε῎ΛΑΙΑ, ᾶ, olea, oliva: a λεῖος, levis: quòd cutis ejus quaſi glabra ſit, & niteat.

Ε῎ΛΑΤΗ, ῆς, abies: ab ἐλάω, progredior: quòd in altum tendat; eſt enim arbor admodum procera.

Ε῎ΛΑΤΝΩ, agito, ſtimulo, propello, promoveo, progredior: ab ἐλάω minùs uſitato.

Ε῎ΛΑΦΟΣ, ου, ἡ, cervus, & cerva: quia ἔλαι ὄρους, ſerpentes e cauernis trahit. Vel quaſi ἐλαύνων ὄρεις, ſerpentes abigit. Raſura cornu cervini eſt alexipharmaca, ut & os in ejus corde natum. Vel ἔλαφος, quaſi ἐν ἕλεσι φαίνων, i. φαίνων, ſc. circa paludes, maximè quibus ſylva denſior accrevit.

Ε῎ΛΑΧΥ῎Σ, ὁ, parvulus: ab ἔλαχος, ut qui curſu celer ſit.

Ε῎ΛΑΧΥ῎Σ, ὁ, parvulus: ab ἔλαχος, capio. Parva facilè capiuntur.

Ε῎ΛΔΟΜΑΙ, cupio: ab ἕλω, capio. Lubentes capimus quæ cupimus.

Ε῎ΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris: ἀπὸ τῶ ἐλέγειν. Voſſ. in Proſod. Inde Elegia, carmen lugubre, ſive luctuoſum.

Ε῎ΛΕΓΧΩ, ξω, arguo, reprehendo: ab ἕλω, capio, & ἔγχος, ſtrangulo: qui enim refellitur, obmuteſcit, os illi obturatur, & is quaſi ſtrangulatur.

Ε῎ΛΕΟΣ, ου, τὸ, vel ους, ὁ, miſericordia: fortè ab ἐλεὲς, menſa coquinaria; inde enim dantur Eleemoſynæ. De divitum quadra pauperibus victitandum.

Ε῎λεὸς, ὁ, vel ἐλεὸν, τὸ, menſa coquinaria: unde coquus ἕλεος, i. capit coquendo, vel aſſando.

Ε῎ΛΕΥΘΕΡΟΣ, liber, immunis: παρὸ τὸ ἑλιδὸν ὅπως ἐρᾷ: quòd eat quò velit, nullique loco adſtringatur.

Ε῎ΛΕΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas: qui ἐν ἕλῃ φάεις, i. φαίνει: quòd ſit animal magnum & conſpicuum.

Ε῎ΛΗ, ης, calor, vel etiam ſplendor ſolaris: ab ἕλω, capio: quòd a colore ſolari frutices & vegetativa omnia ſuum incrementum capiant.

Ε῎ΛΚΟΣ, ους, τὸ, ulcus, vulnus: ab ἕλκω. Vbi ulcus, illuc humores attrahuntur.

Ε῎ΛΚΩ, ξω, traho: ab ἕλω, capio. Captæ priùs res ſunt, quàm tractæ, & abductæ.

Ε῎ΛΛΕ῎ΒΟΡΟΣ, helleborus: ab ἕλω, & βορὰ: quòd eſu perimat, ut Gorræo placet, & aliis. Intelligit hoc damnum provenire ab Helleb. albo, qui maximè δηλητήριος habetur a medicis in naturæ ſcrutinio verſatiſſimis.

Ε῎ΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Hellen, Deucalionis filius, a quo, ſeu primo auctore, Græci nomen accepere.

Ε῎ΛΟΣ, ους, τὸ, palus, lacus, quòd ἕλω, i. ſplendor ſolaris vix pertingit, ſaltem vix in illis ſentitur.

Ε῎ΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, ſpes: ab ἕλλω, i. ἔλπομαι, & πίειν, cupio poſſidere. Hinc fortaſſe Anglic. Helpe. Spes miſerrimos & in extrema q. tegula hærentes, & veluti morituros erigit.

Vivere ſpe vidi qui morituros erat. Ovid.

Et Propert. —— credula vitam ſpes fovet, & meliùs cras fore ſemper ait. Miſerrimum eſt eſſe ἀνέλπιστον, i. cui nihil ſpei ſit reliquum. In iſto Pandoræ dolio quantumvis referto mala, ſpes tamen in fundo refederat. Μόνη δ' αὐτόθι — Ε῎λπις — Ε῎νδον ἔμεινε, i. ſola vero illìc ſpes intus remanſit. Heſiod. Vel ἔλπις quaſi ἕλκει ἡμᾶς ὡρὸς τὸ πέιειν, ad poſſidendum trahit nos & adducit.

Ε῎ΛΩΡ, ωρος, τὸ, præda; ab ἕλω, capio. Præda Latin. dicitur captura.

Ε῎ΜΕ῎Ω, έσω, ησω, vomo: ab ἕω, emitto. Hinc apud medicos medicamenta emetica.

Ε῎Ν, in. Latin. & Angl.

Ε῎ΝΑΙ῎ΡΩ, αρῶ, occido, ſpolio: ab ἐν, & ἄειρω, tollo. Inde τὰ ἔναρα, ſpolia, quibus occiſi ſpoliantur, ſive denudantur.

Ε῎ΝΑΡΓΗ῎Σ, ές, ὁ, ἡ, clarus, evidens: ab ἐν, & ἀργὸς, albus. Alba ſunt conſpicua.

Ε῎ΝΑΙΟΣ, ου, ὁ, meridianus: ab ἐν & Διὸς, gen. τῦ Ζεὺς, Aerî Sub Dio, i. ſub aperto cœlo.

Ε῎ΝΑΟΝ, intus: ab ἐν. Quod intus eſt, ineſt.

Ε῎ΝΕΚΑ, & ἕνεκεν, propter, cauſâ: quaſi ἓν ἔχω, unum habeo, ſive una res eſt quamobrem hoc vel illud faciam.

Ε῎ΝΘΑ, hic, ibi: ab ἐν. Ε῎νθα μὲν ἔνθα, hìc & illìc, (Hom.) i. πανταχοῦ, ſparſim.

Ε῎ΝΙΑΥΤΟ῎Σ, ὸς, ὁ, annus: quia εἰς ἑαυτὸν, recurrit. Vel q. ἐν ἑαυτῷ, in ſeipſo; quòd ejus quaſi cauda ori ſuo inſerimur. Anguis caudam ſuam arrodens Anni Hieroglyphicum vulgò eſſe notatur.

Ε῎ΝΙΟΙ, aliqui: ab ἔνι (pro ἐστὶ) οἱ, ſunt qui, i. quidam.

Ε῎ΝΝΕ῎Α, novem: quia novenarius inter numeros digit. eſt noviſſimus.

Ε῎ΝΟΣ, ἐνὸς, ὁ, ἔτος, annus: quia ἵσταται, ſc. vetere anno præterlapſo, annus emergit novus.

Ε῎ΝΤΟ῎Σ, intus: ab ἐν. Intus Latin. fit liquidò ex Græco ἐντὸς: & Angl. Into.

Ε῎ΝΤΥ῎ΝΩ, vel ἐντύνω, inſtruo, apparo: ab ἐντὸς. In apparatu aliquid in loco vacuo in itur, ſive intromittitur.

Ε῎Ξ, ſex: fortaſſe ab ἕω, mitto: quia ubi ad numerum quinarium aſcenderis, manus de manu tollitur, denuoque incipis.

Ε῎ΞΗ῎Σ, deinceps, ordine: ab ἔχομαι, proximè ſequor.

Ε῎ΟΡΤΗ῎, feſtum, feriæ: ab ἐδὲς, bona, & ἄειρω, excitor; quòd in Feſto bona & lætæ viſantur. Vel ab ἕρω, excito. Feſtus dies eſt in quo unuſquiſque ſe ad lætitiam excitat.

Ε῎ΠΕΙ῎, poſtquam, quandoquidem: ab ὁπὶ, & εἰ, ſi.

Ε῎ΠΕΙ῎ΓΩ, ξω, urgeo, impello, feſtino: ab ὁπὶ & ἄγω: ut ſic q. adigo.

Ε῎ΠΙΡΕΑ῎ΖΩ, σω, damno, afficio, calumnior: ab ὁπὶ, & ἄρης: quaſi aperto Marte inceſſo, & laceſſo, (ἐπὶ πρεσι, q. ἐπὶ πρεσι, propriè damnum in bello) & hoſtili damno afficio.

Ε῎ΠΙ, ad, ſuper, ſub.

Ε῎ΠΙ῎ΚΟΤΡΟΣ, auxiliator, adjutor: (propriè in bello) ab ὁπὶ, & κῦρος, juvenis. Juvenum eſt in operibus bellicis verſari. Τὸ ἐπικούριον, auxiliares copiæ, propriè juvenum: Anglic. The Jufanery.

Ε῎ΠΙΠΟΑΗ῎Σ, in ſuperficie. Τὸ ἐπιπόλης, ipſa ſuperficies: ab ὁπὶ, ſuper, & πέλω, ſum, i. ſum in rei ſummo, ſive ſuper ſum: Metaphorâ a ſuperficie aquæ ductâ, quæ eſt ejus ſummitas, in qua res natant. Quin & ipſa ſuperficies ſubſtantiæ quaſi innatat, eaque de cauſa deducitur ab ἐπιπλέω, ex opinione veterum. πλὴν autem a πίπτω, ut βολὴ, a βάλλω.

Ε῎ΠΙΤΗΔΗ῎Σ, ές, ὁ, ἡ, idoneus, aptus: qui paratus eſt τὸ ſit,

ἄειν, ſc. ad id quod fieri decet. Vel ab ὁπὶ, & ἀδεὴς, ſine timore, & promptus, ſive acris & alacris ad opus aggrediendum. Vel ſit quaſi ἐπιπέλδηρ, ab ὁπὶ, & πάω, extendo: ut is ſit qui nixu quodam ad opus ſuum extenditur.

Ε῎ΠΤΑ, ſeptem.

Ε῎ΠΩ, operor, ſequor. Uſitatius τπομαι.

Ε῎ΠΩ, dico.

Ε῎ΡΑ, ας, ἡ, terra: τ præfixo & r geminato. Hinc Angl. Earth, Ἐρασθε, in terra, on earth.

Ε῎ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, convivium ex ſymbolis, ſive collatitium, ſc. ex ſingulorum impenſis, quæ quaſi connectuntur; ut ſit quaſi εἰ ἐραῶ, ῶ, ἀείσω, necto.

Ε῎ΡΑ῎Ω, άσω, amo: ab εἴρω, dico. Quæ amamus de iis ſæpe verba facimus. Vel ab ἀείρω, necto. Amor animorum nexus eſt.

Ε῎ΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus: ab ἔρρεζα, præter. med. τῦ ῥίζω, facio. Vel ab ἄειρω: ut ſit quaſi ἔρραγον: quòd ſub initio mundi primus labor terræ excolendæ fuerit impenſus. Ab ἔργον, Latin. ergò, cauſâ, gratiâ. Brevitatis ergò, for brevities ſake.

Ε῎ΡΕΒΟΣ, ους, τὸ, caligo: ab ἐρεφόω, tego: quòd ἔρεος βαθὺ. Ex uliginoſa terra oriuntur obſcurantes vapores.

Ε῎ΡΕ῎ΘΩ, irrito, lacceſſo: ab ἔρις, contentio. Lis exſtimulat, & livex lite pullulat.

Ε῎ΡΕΙ῎ΔΩ, είσω, figo, fulcio, firmo: ab ἔρεισ, cui, ut firmo ſtatuminiomnia innituntur.

Ε῎ΡΒΙ῎ΚΩ, frango, contundo: ab ἔρεικ & εἶκω: ut ſit quaſi valde cedere facio, & in partes diſſilire, veluti cuneis adactis.

Ε῎ΡΕΙ῎ΠΩ, everto, demolior, ſc. ad ἔρεισ, ut everſum humi jaceat, & ſolo æquetur. Inde ἐρείσμα, rudera.

Ε῎ΡΕ῎ΠΤΩ, vel ἐρέπτομαι, edo, velcor: ex ἔρεισ. Terra omnibus animantibus victum ſuggerit. Vel ſit quaſi εἰς ἔρεισ πίτνω, cado, vel πέτομαι, volo: Metaphor. captâ ab ave rapaci, quæ fulicis, & ſi genus avibus aquaticulis imminens mirâ pernicitate alarum in terram devolat.

Ε῎ΡΕΣΣΩ, ήσω, remigo: fortè ab ἀείρασσω, pulſo. Remex (ἐρέσσης) pulſat aquas. Inde ὑπερέτης, ſubremex, & Synecdochicῶς, miniſter.

Ε῎ΡΕΥΓΩ, ξω, ructo: quaſi εἰς ἔρεισ ἄγω, i. in terram pello, ſive dejicio.

Ε῎ΡΕΥΘΟΣ, ους, τὸ, rubor. In rubedine multum ineſt terræi. Ducatur ergò ab ἔρεισ, terra, quæ in aliquammultis regionibus rubet: ut terra Armeniaca, Lemnia, Germanica.

Ε῎ΡΕΥΝΑ῎Ω, ήσω, indago, ſcrutor: quaſi ἐν ἔρεισ εὑράω, in terra cubo, ſive pernocto, ſc. ut quid amiſſum adinveniam.

Ε῎ΡΕ῎ΦΩ, ψω, tego, velut ἔρεισ, i. tellure aggeſtâ.

Ε῎ΡΗΜΟΣ, ου, ὁ, deſertus, incultus: ab ἐρέω, necto, implico. In deſertis omnia implicata, inculta, ſpinis horrida. Vel ab ἐρεύω, vacuo. Solitudo locus eſt incolis vacuus, & ab hominibus deſertus: ideoque eremus deſertum nuncupatur.

Ε῎ΡΕΤΤΩ, inhibeo, verbis reprimo: ab ἐρέω, dico.

Ε῎ΡΙ, particula (in compoſitione tantùm reperta) auctiva.

Ε῎ΡΙΝΝΥΣ, ύος, ἡ, furia: ab ἔρις, contentio. Furia litium artifex. Vel ἐρεννὺς ſit quaſi εἰς ἔρεισ νεύσα, ad litem propendens.

Ε῎ΡΙΣ, ιδος, ἡ, contentio: quia in pugnam εἴρει, i. implicat.

Ε῎ΡΙΣΧΗΛΟΣ, promptus ad convicia: ab ἔρις, & χαλάω, labium: ſc. diſtrictis labiis conviciari alicui, ſive in aliquem debacchari.

Ε῎ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus: quaſi ἔρεσι φαίων, vel φαίνων, vere apparens, quia tum naſcitur: ut ſit quaſi ἐαρίφονος.

Ε῎ΡΜΑ, ατος, τὸ, ſtabilimentum, fulcrum, quaſi ἔρυμα: ab ἐρύω, cuſtodio: vel ab ἔρεπω, repo. Fulcrum tectæ infigitur, & in imo loco defixum quaſi humi repit.

Ε῎ΡΜΗΝΕΥ῎Σ, έως, & έος, interpres: ab ἑρμῆς. Inde ἑρμηνεία, interpretatio in genere. Hac de cauſa Philoſophus librum ſuum de propoſitione, περὶ ἑρμηνείας inſcripſit. Propoſitio, maximè categorica, mentem noſtram interpretatur.

Ε῎ΡΜΗ῎Σ, ου, ὁ, Mercurius: ab εἴρω, dico. Illum Deorum interpretem fuiſſe ſinx it Antiquitas.

Ε῎ΡΝΟΣ, ους, τὸ, planta, germen: ab ἔρεσ, quia e terra pullulat ſive efflorefcit.

Ε῎ΡΠΩ, ſerpo: & hinc, per Metathefin, Latin. repo: (quod idem ſignificat) ab ἔρεσ: quia illìc reptilia.

Ε῎ΡΡΩ, σω, ægrè eo, pereo. Ε῎ρρε, abi, peri: ab ἔρεσ, & ῥέω, fluo: Metaphorâ ductâ a liquidis terræ affuſis, quæ ita pereunt, ut nunquam attolli poſſint. Vulgaris imprecatio eſt, I would you were farre enough. Abi in malam rem & crucem. Ter. Plaut. οἴχ κόρακας. Abi quò dignus es. Plaut. —— ἐκὰς ἐκὰς ἔσι βέβηλοι, i. Procul eſte, abite, & perite profani.

Ε῎ΡΣΗ, vel ἕρση, ἡς, ros: ab ἔρεσ, & ῥέω, fluo; quòd ſit valde fluidus. Vel potiùs ab ἔρεσ, quia in terra naſcitur: vel quia terram facit vireſcere & florere. —— πεδαλιᾷά τι ἔρσῃ. Hom. i. ros florens, Metonymicè, quia florere facit.

Ε῎ΡΥΚΩ, inhibeo, impedio, arceo, cuſtodio: ab ἐρύω.

Ε῎ΡΥΩ, traho, cuſtodio: a ῥύω, traho, tueor, libero, q. e manibus. Hinc fit Latin. eruo.

Ε῎ΡΧΟΜΑΙ, ἐλεύσομαι, venior: quaſi ἐλεύω ἔχομαι, terræ ſpatium habeo, &c. peragrandum ſive decurrendum. Ad faciendum iter

Ε῎ΣΧΑ῎ΡΑ, ας, ἡ, focus, ara: item cruſta cauterio in carne facta. Inde fortaſſe Anglic. Scarre.

Ε῎ΣΧΑΤΟΣ, ultimus: ab ἔχω τῶ φῶ, i. ἔχω, inhibeo. Qui ultimi veniunt obice aliquo fuere præpediti, & inhibiti.

Ε῎ΤΑ῎ΖΩ, σω, examino, inquiro, ſcrutor & indago τὸ ἐτὸν, verum.

Ε῎ΤΑΙ῎ΡΟΣ, ὁ, ſodalis: ab ἔτης. Vel quaſi ἕτης ὁ, alter idem. Ε῎τερος ὡς ἕτερος.

Ε῎ΤΕΡΟΣ, alter.

Ε῎ΤΗΣ, ους, ὁ, amicus, ſocius: quaſi ἐθὴς, ab ἔθω, conſuetudo. Amicitia firma non contrahitur niſi diuturnâ conſuetudine. Ἔτης ergo fortaſſe, & ab ἔτος, annus; quòd anni requirantur ad ineundam amicitiam & ad ſtabiliendum amorem. Vel ducatur ab ἔθω, mos. Amicorum & ſociorum ſimiles ſunt mores. Amicitia (quæ ex animorum συμφωνίᾳ profluit) morum ſimilitudo eſt: definiente Oratore. Ὡς αἰεὶ τὸ ὅμοιον ἀγαπᾷ θεὸς ὡς τὸ ὅμοιον. Hom. Il.

Ε῎ΤΙ, adhuc, ampliùs: ab εἰτὰ, ſum ſc. diutius.

Ε῎ΤΟΙΜΟΣ, ου, ἑτοίμη, promptus, paratus: quaſi ἐτὸς miſſus, vel ἐτὸς, bonus, ſc. εἰς οἶκον, ad viam ſc. (Plaurino verbo) devorandam, ſive expeditus ad iter faciendum: ut ſit q. ἕπομαι.

Ε῎ΤΟΣ, ους, τὸ, annus: quaſi ἐτὸς, miſſus, i. velox & labilis. Eheu, fugaces, Poſthume, Poſthume, labuntur anni: γαμαὶ μὲν δύνει, aiente Plutarcho. Ergo rectè etiam ab ἕω, eo: quia ſemper procedit.

Ε῎ΤΟΣ, verus, bonus: ab εἰμὶ, ſum. Inde ἐτὸς, & ἀτύμη, verus. Ens, verum, & bonum convertuntur. Metaphyſicum theorema.

Ε῎ΤΥ, adverb. bene. In compoſitione, nunc felicitatem denotat, nunc facilitatem. Hanc, in εὐχερὴς, i. bene manu tractabilis: illam, in εὐκραὴς, felix & bona temperies.

Ε῎ΤΔΙ῎Α, ſerenitas: ab εὖ, & Accuſativo Δία τὸν Ζῆν, pro aëre. Vide Ε῎ΝΔΙΟΣ.

Ε῎ΥΔΩ, ήσω, dormio: ab ἕω, colloco. Cubantes ſe ad ſomnum componunt. Vel ab εὖ & ἕδω. Qui liberaliùs ſe cibis invitant, ſunt, ut plurimùm, lenti juxtà & ſomnolenti.

Vt lavit, ſumpſitque cibum, dat membra ſopori.

Ruſticorum noſtratium eſt Proverbium: When the belly is full, the bones are at reſt.

Ε῎ΥΘΥ῎Σ, εῖα, ὺ, rectus: ab εὖ, & ὀύω, cum impetu ruo. Velociter tendit qui ſcit ſe rectà tendere: qui de via dubitat, hæſitantiùs progreditur.

Ε῎ΥΝΗ῎, ῆς, ἡ, cubile, habitaculum: ab εὖ, & νάω, habito. Bene habitare eſt bene cibari, & bene cubare.

Ε῎ΥΡΙΠΟΣ, fretum refluum, ſive reciprocum: ab εὖ, & ῥίπτω, jacto: quòd huc & illuc facilè q. jactetur.

Ε῎ΥΡΥ῎Σ, εῖα, ὺ, latus: ab εὖ, facilè, & ῥύω, fluo: Metaphorâ ductâ ab aqua hàc & illàc diffluente.

Ε῎ΥΡΩΣ, ῶτος, ὁ, ſitus, mucor, putredo: ab ἐρεύω, fluo. Ex humoribus utique fluidis frigore vel calore coagulatis putredo ſuum ortum habet: vel aliter, (ut alii) putredo facit res diffluere.

Ε῎ΥΣ, ἐῶν, ὁ, (poëtic.) bonus: ab ἕω, ſum. Ens eſt bonum. Vel ab εὖ, bene. Bonus eſt qui bene agit. Inter bonos bene agier oportet. Cic. Offic.

Ε῎ΥΤΕ, quum, ſicut, veluti.

Ε῎ΥΧΟΜΑΙ, precor, glorior. Εὔ ἔχειν cupit, qui precatur.

Ε῎ΥΩ, vel εὐω, σω, uro, uſtulo.

Ε῎ΥΩΧΙ῎Α, convivium, epulæ: ab εὖ ἔχειν. Vel ab εὖ & ὄχος, cibus. Convivii apparatus debet eſſe cibus optimus, lectiſſimus, opiparus.

Ε῎ΧΘΟΣ, ους, τὸ, odium. Fortaſſe ab ἔχομαι, adhæreo. Simultas inveterata tenaciter adhæret.

Ε῎ΧΙ῎ΝΟΣ, erinaceus: a ſpinis quibus ἔχεται, i. continetur, & quaquaverſùm munitur.

Ε῎ΧΙΣ, ιδος, ἡ, ὁ, vipera quædam: quia ἔχει in ſe partum uſque ad interitum, ſc. tantiſper dum ingrata proles matris viſcera perruperit. Vipera vi perit a proprio fœtu illata.

Ε῎ΧΥΡΟΣ, ὸν, ὁ, munitus, tutus: ab ἔχω, teneo, firmiter habeo.

Ε῎ΧΩ, ἕξω, ἔσχηκα, (tanquam a σέχω) habeo: quaſi, ὑπὸ χεῖ, (C 2) i. con-

i. contineo, ſuſtento. ἔχομαι, habeor, adhæreo, proximus ſum.
Ε᾽ψι᾽Α, ῆ, colloquium : ab ἔπω, dico. Τα᾽ξψια, joca.
Ε᾽ψΩ, ἥσω, coquo : ab ἕω, uro.
Ε᾽Ω, induo, ſtatuo, mitto, jaculor.
Ε᾽Ω, ſum, eo. Fortaſſe ab ἕω, induo. Veſtis nunc dierum corpori pretium facit. Qui negligenter veſtitur, negligetur.
Ε᾽ΩΑΟΣ, ὁ, heſternus, pridianus : ab ἔως, dies, & ὀλλύω, perdo. Dies heſternus, dies perditus.
Ε᾽Ω᾽ΡΑ, ſuſpendium : ab ἀείρω.
Ε᾽ΩΣ, uſque.
Ε᾽ΩΣ, aurora, item dies : ab ἕω, mitto. Aurora lucem mundo ſpargit, ſic & dies : qui ideo lux appellatur a poëtis.

Z

Eſt ſexta littera, & in numeris ſex ſignificat.
ΖΑ, in compoſitione eſt particula epitatica.
ΖΑΦΕΛΗΣ, ές, ὁ, ἡ, ſimplex, agreſtis, vehemens : ex ζα, & ἀφελής, ſimplex.
ΖΑ᾽Ω, ζήσομαι, vivo : a ζάω, ferveo. Vita corporalis in calore nativo conſiſtit.
ΖΕΤΓΝΤ᾽Ω, copulo, jungo : a ζεύγνυμι, quaſi ζύο ἄγω, i. duo in unum duco : quod & Lat. jungo innuit ; eſt enim quaſi in unum ago.
ΖΕΥ᾽Σ, Διός, Jupiter : a ζάω : quòd det omnibus animantibus τὸ ζῆν.
ΖΕ᾽ΦΥΡΟΣ, ου, ὁ, Zephyrus, Favonius (a favendo) ζωηφόρος : vel quaſi ζωοφόρος, quòd fervid or & benignior ſit ejus afflatus : favet & fovet magis quàm reliqui venti.
ΖΕ᾽Ω, ferveo, bullio, ſcateo. Inde Anglicum Seethe, quaſi Zeethe, i. fervefacere.
ΖΗ᾽ΛΟΣ, ὁ, zelus, æmulatio, invidia. amor cultus divini : a ζέω & λίαν, i. valde ferveo. Vel ζῆλος, quaſi ζέω ὅλος, totus æſtuo.
ΖΗΜΙ᾽Α, ῆς, damnum, pœna, mulcta : quaſi τὸ ζῆν μειῶν, minuens illud unde quis vivit.
ΖΗΤΕ᾽Ω, quæro : q. ζα & αἰτῶ, valde peto.
ΖΟ᾽ΦΟΣ, ὁ, caligo, tenebræ : q. ζαήφως, ex ζα & νέφος.
ΖΥ᾽ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ὁ, τὸ, cerviſia (a Cerere ſic dicta) vel vinum Britannicum : qua ſit ζέοντες οἶνος, fervore ignis.
ΖΥ᾽ΜΗ, fermentum : a ζέω, ferveo : quòd maſſam fervere faciat.
ΖΩΜΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, jus eſculentum : a ζέω, ferveo : quòd ſit fervore ignis decoctum.
ΖΩΝΝΥ᾽Ω, vel ζώννυμι, & ζωννύσκω, fut. ζώσω, cingo : a ζωή, inuſitat.
ΖΩΡΟ᾽Σ, ὁ, merus, meracus : a ζέω, q. ζώσης, potus vivacior, utpote ſpiritoſior.

H

Litera ſeptima eſt, & in numeris octonarius.
Η᾽, vel, aut.
Η᾽, ſanè, ab ἦα, ſum. Affirmamus quod eſt.
Η᾽ΒΗ, ῆ, pubes, ætas pubertatis : ab ἥω, mitto, & βία, vis : ætas hæc vi pollet, & vim exſerit, ſive emittit.
Η᾽ΓΕ᾽ΟΜΑΙ, ἧμαι, fut. ἡσομαι, duco, exiſtimo : ab ἄγω, duco.
Η᾽ΔΕ, & ε (poetic.) ex ἦ, & δή.
Η᾽ΔΗ, jam : ab ἤδη, q. τῇδε ὥρᾳ, hoc ipſo tempore, i. ἐν τῷ νῦν, hoc ipſo inſtanti.
ΗΔΥ᾽Σ, ύς, ὁ, ſuavis, dulcis, jucundus : ab ἥδω, oblecto : vel ab εἴδω, placeo.
Η᾽ ΘΟΣ, ους, τὸ, domicilium, indoles, ingenium, morum quædam proprietas. Diſtinguitur ab ἦθος· τὸ ἐξ ἀρχῆς ἦδη. (Iſocrat.) morum proprietates ſive ſingularitates quædam.
Η᾽ΘΩ, ήσω, colo, as, i. per colum mitto : ab ἕω, mitto.
Η᾽ΙΘΕΟΣ, adoleſcens, juvenis : ab αἴθω, uro : ut is ſit quem urtica libidinis urit.
Η᾽Ι᾽Ω᾽Ν, ήονος, ἡ, littus : ab εἴδω, audio : quòd inde fluctuum ſonitus audiatur.
Η᾽Κ Α, vel ἥκα, leniter, quietè, ſenſim, pauliulùm (inde ἥκιστος, minimus :) ab ἕω, pono, quieſcere facio. ἧ ἥκιστα, ἧ ἥδιστα, verius eſt.
Η᾽ΚΩ, ξω, venio, attineo, pertineo : ab ἵκω, eo. Vel ab ἧμαι εἶμι ἕω, mitto.
Η᾽ΛΑΚΑ᾽ΤΗ, colus, arundo, ſagitta : ab ἠλάω, agito.
Η᾽ΛΑ᾽ΣΚΩ, & ἠλασκάζω, vagor, errò, devior : ab ἄλη, error. Vel ab ἐλάω, agito. Qui vagantur, huc & illuc aguntur.

Θ A

Η᾽ΛΕΟΣ, ſtultus : ab ἄλη, error.
Η᾽ΛΙ᾽ΘΙΟΣ, ſtultus : ab ἠλεός.
Η᾽ΛΙΚΙ᾽Α, ſtatura, ætas, adoleſcentia, vigor : ab ἥλιξ. Ex quantitate conjectamus de ætate. ἥλιξ eſt ætas florida : inde Digammate (F) præfixo, ſit Felix.
Η᾽ΛΙ᾽ΚΟΣ, quantus, quot annorum.
Η᾽ΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol : ab ἔλη, ſplendor.
Η᾽ΛΙΨ, ιπος, calceus : ab ἀλείφω, ungo : quia ſit ex uncto corio. Quin & pedes ſuos veteres perunxere. Vnde apud Homer. λιπαρὲ πόδης.
Η᾽ΛΟΣ, ὁ, clavus : ab ἕω, mitto : quia immittitur, & infigitur.
Η᾽ΜΑΙ, ſedeo : ab ἕω, ſtatuo, i. colloco.
Η᾽ΜΕ᾽ΡΑ, dies, lux : quaſi ἱμέρα, deſiderabilis, ſive appetibilis ob lucem : ar νὺξ ἀλογή.
Η᾽ΜΕΡΟΣ, ὁ, ἡ, manſuetus : ab ἡμέρα : quia dies eſt nocte jucundior.
Η᾽ΜΙΣΥΣ, ἡμίονος, ἥμισυ, ος, dimidius : ab ἥμι & ἴσος. Dimidium unum eſt alteri dimidio æquale.
Η᾽ΜΟΣ, quum, quando, ſine interrogatione. Huic reſpondet πῆμος. Ducantur ab ἥ & τῆ. Vtrique μος adjicitur.
Η᾽ΜΤ᾽Ω, inclino, cado : a μύω, π præpoſito. Μύει, i. πίπτει. Heſych.
Η᾽Ν, ſi.
Η᾽ΝΕΚΗ᾽Σ, ές, ὁ, ἡ, porrectus, continuus, perpetuus : ab ἴς & ἥκω, i. ſub ratione unius venio. Vel ab ἐνέγκω, i. extendo. Continua extenduntur ſine interruptione.
Ε᾽ΝΙ, ecce. Inde Latin. en.
Η᾽Ν Ι᾽Α, habena : ab ἐνέω, colligo.
Η᾽ΝΙ᾽ΚΑ, quum, quando : a caſu ἥ, τῆ ὅς, qui.
Η᾽Π Α Ρ, ατος, τὸ, jecur : ab ἔπω, operor, & ἔαρ, ſanguis : eſt enim jecur officina ſanguinis.
Η᾽ΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea : quaſi ἄπειρος, velut immenſo tractu cohærens, nec ullo interfluo mari.
Η᾽ΠΙΟΣ, ὁ, ἡ, clemens, mitis ſermone : ab ἔπω, quia aſtari aliis non gravatur.
Η᾽ΡΕΜΟΣ, quietus, mitis, placidus : ab ἥμαι, ἀφαγεμαμαρμός.
Η᾽ΡΙ᾽ΟΝ, τὸ, monumentum, ſepulchrum : ab ἕω. Mortui humantur.
Η᾽ΣΣΩΝ, ηον, ων, ὁ, ἡ, minor, inferior : quaſi ἥσσων, ab ἧσσα, pauluùm.
Η᾽συχος, ὁ, ἡ, quietus, quaſi ἧσαν ἔχων, ſuam habens complacentiam, & quaſi ſecretum oblectamentum.
Η᾽Τ Ο Ρ, τὸ, cor : ab ἀάω, ſpiro : cor enim temperiem ſuam amittit, niſi pulmones illi præſtent ἀφύξιον, ſive refrigerium : qui ideo ab Anatomicis dicuntur cordis ſtabellum, & appoſitè a Græcis, πνεύμονες ὅσον τὴ πνεῖν.
Η᾽ΤΡΙΟΝ, ſtamen, textum : ut ſit qua νήσω, a νέω, neo.
Η᾽ΧΟΣ, ὁ, ſonitus : ab ἠχέω, præterit. verbi ἄγω, frango ; ut fragor a frangendo : quod eſt ſuperiùs adnotatum.
Η᾽Ω Σ, οῦς, ἡ, aurora, diluculum : ab αὔω, ſplendeo : ut ſit quaſi αὼώς : ων mutatur in η, & inde fit ἠώς.

Θ

Eſt littera nona, & in numeris novenarius.
ΘΑ᾽ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, cubiculum, domus, nuptiæ : vulgò a Θάλλειν ἄμα. Ε᾽πιθαλάμιον carmen eſt ad celebrandas nuptias, vel in auſpicium nuptiarum compoſitum & comparatum.
ΘΑ᾽ΛΑΣΣΑ, ης, ἡ, mare : a θάλλω, vireo : quòd aqua marina vitrei & viridis ſit coloris. Vel θάλασσα, quaſi ἅλασσα, a ſalſedine. (ἅλς, mare : ὁ ἅλς, ſal.) —— ἁλμυρωδώδης, aqua ſalſa ſive marina. Hom.
ΘΑ᾽ΛΛΩ, λῶ, vireo, pullulo, floreo.
ΘΑ᾽ΛΠΩ, ψω, φα, foveo, calefacio : quaſi θάλλων ποιῶ, florere facio.
ΘΑΜΑ᾽, crebrò, frequenter : ex τὸ & ἅμα, quod ſimul eſt : inde θαμινός.
ΘΑ᾽ΜΒΟΣ, ους, τὸ, ſtupor, attonita admiratio : a θάπτω, ſtupefacio : quaſi θαπτόν.
ΘΑ᾽ΜΝΟΣ, ὁ, fruticetum : a θαμινός, creber & quaſi denſus. Frutices in ſylvis denſiùs concreſcunt.
ΘΑ᾽ΠΤΩ, ψω, ſepelio, ſtupeo, admiror : a θέω, pono. Vel ab ἄσθω (τ præfixo) accendo : quòd veteres cadavera non ſepelirent niſi concremata & ad cineres redacta, —— πυρὶ νεκύων κατέπυσσε θαμειαί Hom. Il.
ΘΑ᾽ΡΣΟΣ, vel θράσος, ους, τὸ. Hoc, audacia : Illud, fiducia : a θέω, ferveo, θερμὸν ἔχειν, audax facinus. (Ariſtoph.) θερμός enim eſt & calidus, & audax.
ΘΑΤΜΑ᾽ΖΩ, miror, colo, obſervo : a θαῦμα, miraculum : quod a θεάω. Vel a θεάω : ut fit q. θέαμα, ſpectaculum : quo viſo homines mirantur.

ΘΕΑ᾽Ω, video : ſc. propriè cum ſtupore & admiratione. Item, nutrio.
ΘΕΑ᾽ΟΜΑΙ, ſpecto, contemplor : a θέω, (contractè ex θέαω) ſpecto : ſc. cum admiratione.
ΘΕΙ᾽ΝΩ, ferio, percutio : ab antiquo θείνω, τύπτω, i. cædo, pulſo.
ΘΕΙ᾽ΟΝ, ſulfur : quòd a θεῖος ſit & fit, tanquam πῦρ κεραυνιον, i. θεῖον, i. ignis fulmineus, vel divinus. Quid ſit τὸ θεῖον in morbis apud Hippocratem vide Gorrhæum, Ranchinum, & Lexicon Hippocraticum.
ΘΕ᾽ΛΩ, ξω, mulceo, delineo : a θηλή, quæ molliter tractanda : vel ὑπὸ τῆ ἄγειν πυξὶς ὁ θέλεις, a ducendo aliquem quò velis.
ΘΕ᾽ΜΕΛΟΝ, (vel θεμέλιον) τὸ, fundamentum : a θέω, pono. Inde formulæ Latin. fundamentum ponere, jacere.
ΘΕ᾽ΜΙΣ, ιστος, & ιδος, ἡ, lex, inſtitutum, fas : a θέω, pono, ſtatuo : quòd leges ſint ſtatutæ, poſitæ, fixæ : immo leges dicuntur ſtatuta.
ΘΕ᾽ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cavitas manûs, & pedis : vel a πθέναρ, quod in illam ponantur quæ dantur : vel, ut Gorrhæo placet, a θείνω : quòd pars illa manûs percutiat.
ΘΕΟ᾽Σ, Deus : a θεάομαι, ſpecto : quia πάντ᾽ ὁρᾷ.
Aſpiciunt oculis ſuperi mortalia juſtis. Ovid.
—ἔχει θεὸς ἔφθιτον ὄμμα. Hom. Bat. Vel a θέω, facio : vel a θέω, curro. Deus ut eſt πανταδυνατος, ita & percurrit ſive pervadit omnia.
ΘΕΡΑ᾽ΠΩΝ, οντος, ὁ, miniſter, cultor : a θέω, curo. Hinc θεραπεύω, medeor.
ΘΕ᾽ΡΟΣ, ους, τὸ, æſtas, meſſis : a θέρω, ferveo : quòd æſtas maximè ferveat, & in æſtate nos pariter incaleſcimus.
ΘΕ᾽ΡΩ, ferveo, calefacio, ſano, curo, medeor quaſi fovendo. Calore fovemur. Fomentationes calidæ eſſe debent ad perſpirationem promovendam.
ΘΕΣΜΟ᾽Σ, ου, lex, ſtrues lignorum : a θέω, pono, ſtatuo.
ΘΕ᾽ΣΠΙΣ, ὁ, ἡ, vaticinus, divinus : a θεὸς, & ἔπος, (vel ἔσσω, poetic.) dico. Hinc θεσπίζειν, vaticinari, ſtatuere, ſancire.
ΘΕ᾽Ω, θεύσομαι, curro.
ΘΕ᾽Ω, pono, facio, ſtatuo ; inde τίθημι.
ΘΕΩΡΟ᾽Σ, ſpectator : a θεάομαι. Eſt & θεωρὸς, qui curam gerit rerum divinarum : a θεὸς, & ὠρέω, cura.
ΘΗ᾽ΓΩ, acuo, incito : quaſi σηγὸς τὸ δοὺν ἄχυ, ad acumen cogo, i. acutum reddo.
ΘΗΛΗ᾽, ῆς, papilla, mammæ apex, ex quo lac θάλλει, ſcaturit, & quaſi pullulat. Vel duci poterit a θέω, nutrio. Inde θῆσθαι, mulgere : & apud Homer. θησάσθαι, lac fugere : i. ἐκθηλάζειν.
Θ Η᾽ΛΥΣ, εῖα, ὁ, ἡ, fœmineus, vel ſexus fœminei : a θηλή, quæ major eſt in fœminis, quàm in viris.
ΘΗΡ, ηρὸς, ὁ, fera, bellua : a θέω, curro. Feræ in ſylvis diſcurrunt.
ΘΗΣ, ητὸς, ὁ, operarius, ſervus mercede conductus : a θέω, facio : ut famulus a facio.
ΘΗΣΑΤΡΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, theſaurus : vel quia τίθεται εἰς αὖθις, in craſtinum reponitur : vel ab αὐερὸς, dives : ut θησαυρὸς illud ſit quod a divitibus reconditur.
ΘΙ᾽ΓΩ, tango : a θέω, pono. Tango manum apponens.
ΘΙ᾽Ν, vel θὶς, ινὸς, ὁ, ἡ, acervus : a θέω, pono. Item, littus : in qua ſignificatione ducatur vel a θείω : quòd littora aquarum affluxu verberentur.
ΘΑΛ᾽Ω, contundo, collido. Inde Anglicum, to Thraſh : A in ρ liqueſcente : niſi ducendum potiùs ſit a θραύω, θραύσω, ferio, frango.
ΘΑΙ᾽ΒΩ, ψω, preme : a θλάω.
ΘΝΗ᾽ΣΚΩ, fut. θανοῦμαι, & θανέομαι, præt. τέθνηκα, morior : a θνάω inuſitato : quod quaſi θέω αὖω, ſurſum tendo : ſc. ad Deum qui animam infuderat.
ΘΟΙ᾽ΝΗ, epulum, convivium, cibus : a θέω, epulor, vel a θέω, pono, & οἶνος, vinum. Convivia ſive Deorum poëticorum, ſive hominum, erant maximè συμπόσια, Combibia. Οἶνος maximè παρεπίδυνο.
ΘΟΛΟ᾽Σ, ὁ, ſordes turbidæ, ut cœnum, & fæx : ab ὀλλύω, perdo : quia τῶν ὀλλυμένων, perditur, & ejicitur. Vel quaſi θέειν ὅλον. Sordes omnes abluuntur, & per ſentinam quaſi teraliter decurrunt.
ΘΟ᾽ΛΟΣ, ædificium, camera faſtigiata : Quia τίθεται ὅλον, & in unam compagem coaleſcit. Ὅλος teſtudo eſt. Tecta magnarum ædium ſunt ſæpius arcuata, & q. teſtudinata.
ΘΟΟ᾽Σ, ὰ, όν, celer, acutus : a θέω, curro. Acuta ſubitò penetrant & percurrunt.
ΘΟΡΥΒΟΣ, ὁ, tumultus, turba : a θρόος, clamor, & βοή, clamor. In tumultu clamor multiplex eſt.
ΘΟ᾽Ρ Ω, ſive θορέω, ſalio : a θέω, curro, & ῥέω, facilè, ſc. ob celeritatem motus.
ΘΡΑΤ᾽Ω, σω, frango, ferio : a θλάω, contundo.
ΘΡΑ᾽Ω, ήσω, fodeo.
ΘΡΕ᾽Ω, vel θρέομαι, tumultuando clamo, vel loquor. Inde θρόος, clamor, vox, ſonus. Hinc fortaſſe Anglic. to Threat. Qui minantur (ut plurimùm) vociferantur.

ΘΡΗ᾽ΝΟΣ, ους, τὸ, & ους, ὁ, luctus, planctus : a θρέω.
ΘΡΗΣΚΕΥ᾽Ω, colo, veneror : quaſi θεῶ σέβομαι.
ΘΡΙ᾽ΑΜΒΟΣ, ὁ, triumphus : a θρίον, folium, & ἀμβαίνω, circumeo. Folia laurina victorum tempora olim circuibant, & ornabant. —— redimitus tempora lauro.
ΘΡΙ᾽ΔΑΞ, κος, ἡ, lactuca, a θρίον, ἄκη, & ἔδω, ξω : quòd citò ſua expandat folia. Vel ſit quaſi θρίνακξ : quòd tota herba ſit fere folia : radicula ejus negligitur.
ΘΡΙ᾽ΞΥσκέω, ἡ, capillus : a θερίζω, meto : quòd ubi excrevit, denuo tondeatur : ut ſit quaſi θέρίξ. —— tondenti barba cadebat. Virg.
ΘΡΙ᾽ΟΝ, ου, τὸ, folium.
ΘΡΟ᾽ΜΒΟΣ, ους, ὁ, grumus, putà, ſanguinis, vel aliùs cujuſpiam rei in maſſam concretæ : a τρέφω, coagulo.
ΘΡΟ᾽ΝΟΝ, τὸ, flos, roſa : quia θορεῖ αὖω, i. in altum ſive ſurſum creſcit, & q. ſalit.
ΘΡΥ᾽ΛΛΟΣ, ὁ, ſuſurrus, rumor : a θρέω, ſono, loquor. Inde πολυθρύλητος, famâ celebratus, vel cujus fama ad multorum aures permanavit.
ΘΡΥ᾽ΠΤΩ, ψω, frango, luxu frango : a τρυφὴ, luxus.
ΘΡΩ᾽ΣΚΩ, ſalio, inſilio : a θόρω, ſalio.
ΘΥΓΑ᾽ΤΗΡ, filia : a θύω, cum impetu moveo, & γαστὴρ. Fœmellæ citiùs in utero moventur, quàm mares.
ΘΥ᾽ΕΛΛΑ, procella : a θύειν & ἐλᾶν : quòd ruens volvitur.
ΘΥ᾽ΛΑΚΟΣ, ὁ, vel θύλαξ, ὁ, ſaccus, frumento cuſtodiendo deſtinatus quod in terram eſt ſpargendum. (Διὰ τὸ χωνεῦσθαι, ἢ ἐμβάλλω τῷ θυλάκῳ. Plut. Θύλακος itaque, quaſi φύλακος, a φυλάττειν : ita & θύλαξ, quaſi ῥύλαξ.
ΘΥΜΙ᾽Ω, ſuffio, odores incendo : a θῦμα, ſuffitus, quod a θύω, ſacrifico.
ΘΥΜΟ᾽Σ, ου, ὁ, animus, ira : a θύω, cum impetu feror. Mens eſt velociſſimum.
ΘΥ᾽ΡΑ, ας, ἡ, janua, fores : a θύω : quòd facilè, & quaſi celeriter per fores egrediamur foràs.
ΘΥ᾽Ω, cum impetu ruo, ſive feror, ferveo, ſuffio : a θέω, curro : vel pono, ſc. aromata, ut incendantur.
ΘΩΗ᾽, ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impoſitum : a θέω, pono. Sic ζωὴ, a ζάω, vivo : φωνὴ, a φάω, dico.
ΘΩΜΙ᾽ΖΩ, & θωμάσω, funiculis ligo, flagris cædo. Θώμιγξ, funiculus.
ΘΩ᾽ΠΤΩ, aſſentor, colo, cavillor, irrideo. Θώψ, aſſentator. Ducam a θέω, cum admiratione video, & ὤψ, facies. Aſſentatoris eſt cum reſpicere, & ſuſpicere, a quo θέπτει, nutritur, ejusque victus cauſâ abblandiri, & ut Plaut. loquitur, q. palpum obtruderé.
ΘΩ᾽ΡΑΞ, ακος, ὁ, pectus, thorax. (Item veſtis pectus præcingens & muniens.) Ita dicitur a corde θυμὸν, ſaliente. Vel a θῶ, (ex θέω) pono. Pectus non inflectitur, ſed manet in ſua reſtitutione. Vide ſupra.
ΘΩΥ᾽ΣΣΩ, ξω, clamo, prædico, cum impetu feror more belluino : a θύω, quod a θέω.

I

Litera nona eſt, & in numeris denarius.
Ι᾽ΩΤΑ quid ἐναγέστατον ſignificet. Litera minima rem minimam denotat.
Ι᾽, ipſe.
Ι᾽Α, vox, vis : ab ἴς, ἰὸς, fibra, robur. Sine robore non loquimur.
Ι᾽ΑΙ᾽ΝΩ, cale-ve lique-facio, lætitiâ perfundo : ab ἴα, vis : vel ab ἴη, læta acclamatio, Ἰὴ lætitiam in hymnis venerabundam notat.
Ι᾽Α᾽ΛΛΩ, αλῶ, mitto, emitto, appeto : ab ἵεμι, (unde ἴημι) mitto.
Ι᾽ΑΜΒΟΣ, ὁ, iambus, pes metricus, vel carmen iambicum : ab ἰὰν βάζειν, quaſi jacula vel venenum loqui. Lapides loqui phraſis eſt Plautina.
Ι᾽Α᾽ΟΜΑΙ, ἰάσομαι, medeor, ſano : ab ἴα, vis. Efficacibus pharmacis opus eſt ad ſanandum.
Ι᾽Α᾽ΠΤΩ, ψω, mitto, neceo : ab ἴημι, mitto : vel quaſi ἰὸν ἵπτω, i. miſſo jaculo lædo.
Ι᾽Α Τ᾽Ω, σω, commoror, tempus tero, dormio.
Ι᾽Α᾽Χω, vociferor, clamo : quaſi ἰαν ἔχω, ſc. magnam & Stentoream. Vel quaſi ἰαν χέω, vocem effundo.
Ι᾽ΔΙΟΣ, proprius, privatus, ſuus, peculiaris : ab ἰδνὸς, ſpecies, ab εἴδω, video : ut ſit quaſi εἰδίδιος. Εἶδος illud ſit quod domo ſpectamus, & eſt nobis familiare.
Ι᾽ΔΝΟ᾽Ω, incurvo, inflecto, intorqueo : ab ἴς, ἰὸς, fibra : ut ſit quaſi ἰνόω. Sine fibris eſſemus inflexiles.
Ι᾽ΔΡΥ᾽Ω, (& ἱδρυμα) ύσω, ſedere facio, ſtatuo, colloco : ab Α or Ζ. τῷ ἵζω, ſedere facio.
Ι᾽Ε᾽ΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter : quòd τὸ ἐδίετο ἴοτατ : vel ῥᾴστην ἵπτατ, i. ῥᾳστατα, nempe huc & illuc tranſvolans.

Ι'ΕΡΟ'Σ, ὁ, sacer, præstans : ab ἵεμαι, cupio. Sunt cupienda sacra.

Ι'ΖΩ, sedere facio, sedeo : ab ἕω, col'oco.

Ι'ΘΥ'Σ, ἰθ-ος, ὁ, rectus, in rectum tendens : ab ἴεται, ire : vel ab εὐθύς.

Ι'ΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, idoneus, sufficiens : ab ἱκάνω, assequor, sc. metam, quod sat est faciens.

Ι'ΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex, & qui supplicem recipit : ab ἵκομαι, venio, sc. ad aliquem veniam implorandi gratiâ.

Ι'ΚΜΑ'Σ, ἀδ-ος, ἡ, humor, vapor : quia facilè ἱκνεῖται, i. penetrat, pertingit.

Ι'ΚΝΕ'ΟΜΑΙ, ἵξομαι, venio, pervenio, supplico.

Ι'ΚΟΝΑΙ, venio : ex ἵκω, venio.

Ι'ΚΡΙ'ΟΝ, τὸ, tabulatum, pulpitum : ab ἵκνω : ut sit quasi ἱκέσιον, quòd in altum tendat.

Ι'ΚΩ, ἕξω, venio : ab ἥκω, venio, quod ab ἕω, mitto : vel ἕω, eo.

Ι'ΑΑ'Ω, & ἵλημι, propitius sum. (Ι'λαο-ς, & Attic ἵλεως, propitius) ἱλάομαι est propitium facio : q. ἵεμαι λάειν, cupio videre, sc. ejus faciem quæ a me nunc est ad tempus aversa, ut placatum reddam.

Ι'ΑΛΟΣ, ὁ, oculus : ab εἰλέω, volvo. Oculus est vo'ubilis.

Ι'ΑΤ'Σ, ύθ-ος, ἡ, limus, cœnum : ab ἕλθ-ω, palus ; ut palus a πηλὸς, lutum.

Ι'ΜΑ'Σ, ᾶντ-ος, ὁ, lorum, funiculus ex loris bubulis : ab ἵημι, mitto, emitto : quòd emitti & extendi soleat ad trahendum.

Ι'ΝΑ, ut.

Ι'ΣΟ'Σ, ὗ, ὁ, viscum, pedica passerum : ab ἴσχω, inhibeo. Avium volatus visco inhibetur.

Ι'ΣΤ'Σ, ύθ-ος, ἡ, lumbus : quasi ἰξύς : ab ἴκω, venio. Non est sine lumborum robore incessus.

Ι'ΟΝ, ε, τὸ, viola : quasi ἴον, solum. Violæ solæ, i. solitariæ, & hinc inde nascuntur.

Ι'ΟΝΘΟΣ, ὁ, lanugo, primi pili : quasi ἴον ἄνθ-ος, i. flos violæ : ut enim violæ primo vere se produnt : ita lanugo circa annum decimum quartum tanquam in juventutis vere effloresc it.

Ι'Ο'Σ, ὁ, missile, jaculum, sagitta, venenum : ab ἵημι, mitto.

Ι'ΟΣ, solus, unus : ab εἷς.

Ι'ΠΠΟΣ, equus, (& equites :) ab ἴεμαι ποσὶ : quòd sint πεδίκης.

Ι'ΠΤΑΜΑΙ, πτήσομαι, volo, as : a πέλω, volo.

Ι'ΠΤΩ, vel ἵπτω, nocco, lædo : ab ἰὸς, jaculum, & πίπτω, cado. Læditur in quem jaculum inciderit.

Ι'ΡΙΣ, ιδ-ος, ιδ-ος, ὁ, arcus cœlestis, iris : ab εἶδω, dico, prædico. Pluviam prædicit iris.

Ι'Σ, ἰνός, ἡ, fibra, robur. Poëticum.

Ι'ΣΗΜΙ, scio : ab εἴδω, fut. verbi εἰδῶ, scio : ut sit quasi ἴσημι.

Ι'ΣΘΜΟ'Σ, ὁ, terra angusta mari utrinque intercluſa : quasi ἰδμὸς, ab ἴδεται, quòd in mare excurrat, & supercilio promineat.

Ι'ΣΟΣ, vel ἴ-ος, æqualis, par : ab εἶκω, assimilo. Ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν, par pari referre.

Ι'ΣΤΗΜΙ, statuo, erigo, colloco, appendo : a φέω inusitat. Vnde sto, Latin. & ab infinitiv. στᾶν. Angl. **To stand.**

Ι'ΣΤΟ'Σ, ὁ, malum navis : ab ἵστημι : quòd firmiter collocetur ad excipienda & sustinenda appensa lintea.

Ι'ΣΤΩΡ, ορ-ος, ὁ, ἡ, sciens, peritus : ab ἴστημι, vel ab ἐπίσταμαι. Hinc ἱστορία, historia, sive scientia. Ex historiis scientia rerum gestarum petitur.

Ι'ΣΧΙΣ, lumbus : ab ἴς, robur, & ἔχω, habeo In lumbis robur inest.

Ι'ΣΧΝΟ'Σ, ὁ, macer, gracilis : ab ἴσχω, inhibeo. Gracilia facilè retinentur, & inhibentur.

Ι'ΤΕ'Α, & Ι'τέη, ἡ, salix, hasta saligna : ab ἰτέα : quia it celeriter crescendo.

Ι'ΤΗΣ, ητ-ος, ὁ, temerarius, audax, animosus : ab ἴεται : quia in medium, sive in apertum prodit.

Ι'ΤΥΣ, υδ-ος, ἡ, circumferentia & curvatura rotæ : ab ἴεται : est enim currui causa eundi.

Ι'ΟΤ'Σ, ύθ-ος, ὁ, piscis : ab ἰθύνω, rectâ ferri. Vel ab ἰκάδων, & ἠθύω : est enim animal πολυκύητον.

Ι'ΧΩ'Ρ, ῶρ-ος, ὁ, sanguis crudus nondum coctus, tabes, sanies : quasi ἴα χωρῶσα, vis cedens. Vbi ejusmodi est sanguis, illic labefactantur vires.

Ι'ΩΝΗ, ῆς, ἡ, tegmen, diversorium, littus, clamor : ab ἴοὴ, & αὐω, in tertia significatione. Sonitus, & quasi clamor a littore pellitur, sive mittitur.

Ι'ΩΗ', ῆς, ἡ, vox, clamor : ab ἴα, vox.

K

Decima Græcorum littera est, in numeris viginti.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, purgo, mundo, expio, flagris cædo : a κτ' & αἴρω. Sordes purgando tolluntur.

ΚΑ ΘΕΙ'Σ, singuli. Martin. ducit a κτ' & εἷς : malim, ut fit quasi κὴ ἓπ εἷς, vel κὴ ἑπτὰ εἷς : εἷς κὴ ἑπτὰ εἷς : vel εἷς κὴ ἕπτ εις : unus item & alter. ἡπτὸς, unus, & adhuc, vel postea, unus, i. singuli, vel omnes singulatim numerati.

ΚΑΙ', &, etiam, vel.

ΚΑΙΝΟ'Σ, ὁ, novus : quasi κὴ νεῶ, qui vel nunc est.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occîdo : a κάω, findo, i. divido sc. animam a corpore. Mors contract è a φάω-ς, fatum ; a præt. Med. πέφαμαι, divido.

ΚΑΙΡΟ'Σ, ὗ, ὁ, occasio, tempus opportunum, vel, una voce, tempestivitas : a κείρω, curro. Tempus perpetuo cursu elabitur.

Tempora labuntur, tacitisque senescimus annis. Ovid.

Præterea nt anni more fluentis æquæ. Idem.

Et fugiunt fœno non remorante dies. Idem.

Ο'ξὺς κείρ-ς. Λελυδότες ὁ χείρ-ων διέρχεται, i. sensim, sine sensu transit χείρ-ων : mulcò magis κείρ-ς, qui est flos temporis.

ΚΑΪ'Ρ-Ω, curro.

ΚΑΪ'Ω, fut. καύσω, uro, cremo.

ΚΑΚΟ'Σ, ὴ, όν, malus, ignavus, ignobilis, imperitus : a κάζω, cedo : Ignavi & timidi recedunt.

ΚΑ'ΑΜΟΣ, arundo : quia κάλαμος ἀμᾶται, facilè metitur, sive succiditur.

ΚΑΛΕ'Ω, ἰσω, & ἡσω, voco, accerso, imploro, nomino. Inde Angl. **To call**, i. voco.

ΚΑΛΙΑ', ἄς, ἡ, nidus : ideo, quia κάλως & affabrè fit ab ave conditrice, & quasi arte componitur. —— ποιέεται κάλιάς. Theocr. Virg. reddi it : —— componite nidos. Georgic.

ΚΑ'ΛΟΝ, τὸ, lignum, clava lignea : quia κάλπιν ὅλον, totum igni imponitur, non in partes diffidum.

ΚΑΛΟ'Σ, bonus, pulcher, honestus, decens : ἀπὸ τῶ κηλεῖν. Omnium oculos pulchritudo allicit, advocat, animosque afficit.

ΚΑ'ΛΠΗ, ἡ, (& κάλπις) urna, situla, hydria : quasi κὴ ὑπὸ, a κηλύπτω, quia cineres mortuorum occultit.

Non manet ex toto parva quod urna capit. Ovid.

ΚΑΛΥΠΤΩ, ψω, tego, velo : quasi κὴλ-ω ὑπὸ, pulchritudo tecta subest, & ab injuria cœli tuta conservatur. Metaphora hic a mulieribus delicatulis ducitur.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ω-ς, ὁ, rudens, funis nauticus : a χαλῶ, remitto, vel relaxo.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακ-ος, ἡ, vitis adminiculum : a κάμνω, laboro : sub pondere enim laborat, & q. fatiscit :

Pomaque læssent matrem, nisi subdita ramo

Longa laboranti furca tulisset opem. Ovid. de Nuce.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, camera : quia ab incumbente pondere quasi κάμνει. Inde Angl. **Chamber**, quasi **Camer.**

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ὁ vel ἡ, camelus : quia sub mercibus dorso imposititis κάμνει. Vel sit quasi χαμαὶ ὅλ-ος, totus humi procumbit ut onera suscipiat : vel eâ de causâ κάμπ-τει ὅλ-ος, totus incurvatur.

ΚΑ'ΜΙΛΟΣ, funis nauticus : a κάμνω etiam : extensione enim quasi fatigatur.

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, fornax, ignis, æstus, flamma : quasi κάμιν-ος : a κάω, κάσω, uro.

ΚΑ'ΜΝ Ω, μῶ, (vel μῶμαι) κέκμηκα, lassesco, fatisco, fatigor, laboro, ægroto, cum labore acquiro : a κάμνω : quia corpus inflectitur in labore graviore. Obiter, labor, a λα, valde, & βαρὺς, pabulum. Ob victum acquirendum laboratur. Lanâ ac telâ victum quæritans. Teren.

ΚΑ'ΜΠΤΩ, flecto, inflecto. Inde κάμπυλ-ος, curvus. Inde Anglic. **To runne camping** : i. currere curvatis cruribus.

ΚΑΝΘΟ'Σ, ὁ, oculi angulus, hirquus : a κάνθω, pruritum excito. Oculorum angulis pruritus fæpe accidit ab acri humore eò affluente.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ων-ος, ὁ, asinus : a κανέω, laboro, & πωδὰς, piger. Asinus laboriferum est animal, at pigrum.

ΚΑΝΩ'Ν, όν-ος, ὁ, regula in libra, mensurâ, & aliis : a κάνη, canna. Cannâ longitudo rerum examinatur.

ΚΑΠΗΛΟΣ, caupo, institor : a κάπλω, comedo : quia caupones, ut plurimùm, sunt voraces, & aliquid semper esitant. Vel a κάω & πίλος : Viatori enim πιλὸν, i. οἶνον subinde adurit, & præparat.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ὁ fumus : a κάπλω, spiro : vel a κάω, uro, & πνέω, spiro : fumus enim spiritus, sive exhalatio sicca est, orta ex lignis concrematis.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, aper : a κάπλω : quia animal edax & gulosum.

ΚΑ'ΠΤΩ, comedo, avidè comedo, spiro, flo. A κάπλω in prima significatione fit capsa, i. fasciculus, in quo reponuntur edulia circumferenda. Inde fortasse **Knapsake**, quasi **Kapsacke.**

ΚΑΡΔΙ'Α, cor, animus : a κάρη, quasi καρδία.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ὁ, mactra, sive alveus in quo farina κερᾶται, miscetur, καὶ διέρχεται, subigitur.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, caput, vertex : a κάρ-ω, idem : vel a κείρω, quia tondetur : vel a κρείω, impero : quòd sit princeps pars corporis : vel κάρ-ω q. ἄκρα : quòd sit suprema pars corporis.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, vel καρκῖν-ος, ὁ, cancer ; piscis, & morbus : a κάρ-ω & κτίν-ω. Cancer morbus q. semper est in motu, latiùs quotidie serpens.

ΚΑ'ΡΟΣ, ὁ, sopor cum gravedine, vetemus : a κάρ-ω, quia caput occupat.

ΚΑ'ΡΠΟΣ, fructus : a κάρπω, sicco. Fructus non sunt maturi, nisi eruditas, sive superfluus illorum humor sit absumptus. Vel ideo κάρπ-ος dicitur, quia quasi κάρ-σαν ποιεῖ, i. caput plantæ constituit. Inde Latin. carpo. Carpere flores, apud Poëtas.

ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, obliquus : a κάρ-ω, caput : ut sit quasi κεφάσιος : caput enim in aliquibus pronum est, & in unam partem magis quàm in aliam propendet.

ΚΑΡΥ'Α, ὴ, nux juglans, arbor. Κάρυον, nux fructus : a κάρ-ω, caput : quòd gravedinem capiti accersat : vel quòd rotunditate sua non sit capiti absimile.

ΚΑ'ΡΦΩ, sicco, arefacio, honore spolio.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, & κασσί'τηρ-ος, ὁ, stannum : a κάσσα, meretrix. Stannum videtur esse argentum, nec est : ut syllogismus sophisticus videtur esse verus, nec est. Κασσίτερα ἀργυρέα φαίνεται, i. Stannea videntur argentea. Arist. Elench. cap. 1.

ΚΑΣΣΥ'Ω, ύσω, confuo. Inde Angl. **to Sue**, vel **Sew.**

ΚΑΤΑ', adversùm, secundùm. Ponitur interdum pro κάτω, ut in κατάβαινω, descendo.

ΚΑΤΑΪΤΤΙΞ, cassis, galea sine crista : a κάτω τετύχθαι : quòd deorsum sit fabricata, nec in altum erigitur.

ΚΑΤΗ'ΛΙΨ, πτ-ος vel ρ-ος, ἡ, tabulatum, trabs, scalæ : a καταλείπω. Exstructa moles super trabem relinquitur, ut illi incumbat.

ΚΑ'Τω, infra, deorsum : a κατά.

ΚΑΤΑ'Ο'Σ, ὁ, caulis.

ΚΑΤΑΧΑ'ΟΜΑΙ, glorior, exsulto : ab αὐχέω.

ΚΑ'ΧΛΗΞ, ηκ-ος, ὁ, lapillus, calculus. Inde κραχλίζω, strepito. Hinc Anglicum **To cackle** ; quæ anserum vox est : qui inter olores a Virgil. dicuntur strepere. Ejusmodi sonum edunt lapilli concussi.

ΚΕ'ΑΡ, ας-ος, τὸ, & contract. κῆρ, cor, animus : a χάω, uro : quòd calorem in universum corpus expandit. Temperies cordis (ex medicorum placitis) est temperies corporis : Vel a χέω, fundo. Curâ cor uritur, & dolore diffinditur. Differor doloribus, i. diffindor. Ter. Adelph.

ΚΕΪ'ΜΑΙ, κείσομαι, jaceo, pendeo : a κέω, cubo ; quasi κίω εἰμί.

ΚΕΪ'ΡΩ, κερῶ, κέκαρκα, tondeo, depopulor : a κέω, seco.

ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ὁ, strepitus, tumultus, clamor : vel a κελέω, voco : sc. tumultuosè. Vel a κέλω δῆτ, valde, vel abundè hortor. Quod non sit fine strepitu quodam.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, murmuro, strepito. Sanguis e vulnere stillans dicitur κελαρύζειν apud Homer. Et quia cum strepitu & murmure quodam fluit, ideo fortasse duci poterit a κέλαδ-ος, & ῥέω, fluo.

ΚΕ'ΛΕΤΘΟΣ, ἡ, via : ab ἐλάω, venio, vel eo.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητ-ος, ὁ, equus desultorius, desultor eques, a κέλλω, celeriter curro ; quòd velox sit.

ΚΕ'ΛΛ, λῶ, appello ad portum : Metaphoricè, pervenio : item celeriter curro.

ΚΕΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, vacuus, inanis : ab inusitat. ἰνέω, vacuo, inanio.

ΚΕΝΤΕ'Ω, ήσω, pungo, stimulo : a κέω, findo, & ἐν πτ-ός, intus. Pungere est intrare.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, terra figularis. Κεραμεὺς, figulus : a κέω, uro, & ἠρα, terra. Vas terreum sive fictile in furno coquitur, & quasi uritur.

ΚΕΡΑ'Ω, misceo : inde κεκράνυμαι : fortè a κέρας, quòd in eo mixtiones aliquando factæ fuerint ad potandum. Nostrates etiam hodie cornicis utuntur poculis.

ΚΕ'ΡΑΣ, ατ-ος, τὸ, cornu, a κάρ-ω. Brutorum quorundam capita cornibus muniuntur.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ὁ, cerasus arbor : fortè a κῆρ, κῆρ-ος, quòd τὰ καρπία, cerasi fructus, cordis specie & colore in pomariis nostris visuntur : quæ Anglicè dicuntur **heart-cherries.** Quinimo, si **cher** in **cherry** pronuncies ut chet in Alchermes, non incommodè duxeris etiam **cherry** a κῆρ.

ΚΕΡΑΤΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, fulmen : a κείρω, depopulor, & αὖω, fulgeo. Non est fulmen sine fulgure.

ΚΕ'ΡΔΟΣ, ους-ος, τὸ, lucrum, astutia : a κέαρ, cor, & ἤδομαι, lætor ; quia lucro gaudemus. Hinc Latin. cerdo, is sc. qui ex illiberali aliqua arte lucellum quæritat. Vel κέρδ-ος quasi κῆρ, cor, & δῶ, do, i. lucro cor meum do, sive applico : Divitiis adaudtis ne apponite corda. Psalm. Κερδῶ, vulpes : quòd prædæ quasi lucro inhiet.

ΚΕΡΚΙ'Σ, ίδ-ος, ἡ, radius textorius : a κέρκω, pulso : quia dum tela fit, pulsatur.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ους, ἡ, cauda : a κέρκω, pulso : sæpe enim agitatur, & q. pulsatur.

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus : a κάω, findo. Mallei operâ & usu findimus ligna.

ΚΕΤ'ΘΩ, σω, occulto : a κεύθω, (unde κέκευμαι) jaceo.

ΚΕΦΑΛΗ', ἡ, caput : quasi κορυφὴ, quòd ἐν αὐτῇ κεῖται τὸ φῶς, lumina, sive oculi : fit enim caput quasi corporis specula, oculi speculatores.

ΚΕ'Ω, vel κεύθω, findo, uro, cubo.

ΚΗ'ΔΟΣ, ους-ος, τὸ, cura, mœror, exsequiæ : q. κῆ δῆλον, cor edit. Τὸ δὴ κηδήσιον, carmen funebre.

ΚΗΛΕ'Ω, ήσω, mulceo, delinio, decipio voce.

ΚΗ'ΛΗ, tumor, ramex : fortè a κῆλον, lignum, quia durus, & q. lignosus. Hinc Herniarum species a medicis, & chirurgis memoratæ.

ΚΗΛΙ'Σ, ῖδ-ος, ἡ, macula, nævus : a κάω, uro ; ut sit ustione facta. Βασανίζε αὐτὸν ὡς ἀὸ θέλεις, ἢν εὑρήσεις ἐν ἑαυτῷ γκλίδα. Chrysost. de Job.

ΚΗΜΟ'Σ, ὁ, camus, fræni genus : a κάμπω, quia flectit & incurvat equi collum. Vel a κάπλω, mando.

Stat sonipes, & fræna ferox spumantia mandit. Virg.

Vel a κάμνω, laboro. Sub fræno equus laborat. —— contunditur ora lupatis. Ovid. Amor.

ΚΗ'ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus, pecten, pubes muliebris : ab inusitato κάπω, spiro. Hortus locus est in quo quis liberiùs spirat, vel locus vento perflabilis, πνευηλήθ-ος.

ΚΗ'Ρ, ῆρ-ος, ἡ, fors, fatum, mors : a κείρω, depopulor. Sors omnia versat. Κῆρ, τὸ, cor, a κέαρ.

ΚΗΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, cera : q. κεμύρ-ος, ὑπὸ ῥεῖ, ustulata fluit.

ΚΗ'ΡΥΞ, κήρυκ-ος, ὁ, præco : a κραύγω, ξω, clamo : vel a γῆρυς, vox, ut Suidas. Vel fortè ab Aor. α. ἠγυξα, traxi, (τοῦ ἀγύω, traho,) i. evocavi, sc. e castris militem, vel etiam populum quemcunque ad audiendum, κ præfixo.

ΚΗ'ΤΟΣ, ε-ος, τὸ, cetus, piscis immensæ magnitudinis : q. κεῖτ-ος, a κεῖμαι : jacet enim ut ingens moles. —— grandia cete. Virg.

ΚΙ'ΒΑΗΑΟΣ, ὁ, ἡ, cui κίβδηλος, lutum, sive metallorum scoria est immissa & immista. Metaphoricῶς, non sincerus, fucatus, impurus, luteus.

ΚΙΒΩΤ'Σ, ὁ, ἡ, arca, cista, capsa : a κίβ-ω, arca, in qua κεῖται βόσις, i. pastus, sive nutrimentum.

ΚΙΔΑ'ΦΗ, ης, ἡ. vel κίνδηφ-ος, vulpes : à κίνεΔ-ω, δ, & τὸ, vulpes : à κινεῖσθαι ἄδην, quòd valde se motitet.

ΚΙΘΑ'ΡΑ, ας, ἡ, cithara : q. cinethera ; quòd sonus ejus κινεῖ τὸ ἔμφυτον, amorem ciet.

ΚΙ'ΚΚΟΣ, gallus, a sono : vel a κίκκη, συμφωνία : est enim avis salacior, & in Venerem proclivior.

ΚΙ'ΚΥΣ, υθ-ος, ἡ, vires, robur : a κίω, moveo. Robur in motu cernitur : vel motus est roboris πρόπεσις.

ΚΙ'ΜΒΗΞ, (vel κίμβιξ) animalculum e vesparum genere. Item parcus, sordidus, ῥυπαρὸς. Aristot. ethic. lib. 4. cap. fortè ἀπὸ τῆς κινεῖν τὴν βῶλα. Avarus negans quippiam roganti, quasi tussiendi causam simulat, & hæsitanter respondet. Hæc notatio si leviuscula cuiquam videatur, sciat nullam hujus vocis exstare seriam, nisi quæ sit alieniſſima, nec ullam posse excogitari arbitror.

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, canum cibus : q. κυνῶν βορά.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ὁ, periculum : vel quia κινεῖ τὰς ὀδύνας, dolores excitat : vel quia δύ-ω, timorem incutit. vel a κινῶ, & δίνη, infortunium. In periculo infortunium in nos movetur, sive irruit.

ΚΙΝΤ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, lugubri voce queror : q. κινῶ ὄρ-μαι, movens me fcisciter quid faciam, quò me vertam.

ΚΙ'ΣΣΑ, ἡ, pica, sive absurdorum ciborum desiderium, quo mulieres gravidæ tentantur. Vel a κίω, vermis : oritur enim ex humore acri ventriculum arrodente.

ΚΙΣΣΟ'Σ, ὁ, hedera : a κίω, eo : quòd in parietes latè serpat.

ΚΙΧΕ'Ω, σω, ηκα, invenio, assequor, comprehendo : a κίω, eo, & χάω, capio.

ΚΙ'ΩΝ, ονθ-ος, ὁ, vel ἡ, columna : quia in altum κίω, tendit, sive surgit —— surgentia mœnia Trojæ. Virg.

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ὁ, ramus tener, & lentus, sive flexilis : a κλάω : quia facilè frangitur.

ΚΛΑ'ΖΩ, f. κλάγξω, clamo, clango : a sono, vel alarum, vel sagittarum. Ἐγλαγξαν ἀ' ὀϊστοὶ, (Hom. Iliad.) i. sagittæ (Apollinis) clangebant.

ΚΛΑΪ'Ω, κλαύσω, lacrymor, ploro : a κλάω. Vox flentium subinde frangitur & quasi interciditur, & crebris singultibus interrumpitur.

ΚΛΑ'Ω, frango. Εἰδωλοκλάστης, idolorum confractor. Inde Angl. **Clash** & **Crash**, i. in r liquescente : & **To claw**, pultando frangere.

ΚΛΕΪ'Ω, claudo, obsero. Item memoro, celebro : a κλύω, audio.

ΚΛΕ'ΠΤΩ, ψω, furor, occulo : vel a forficum sono : vel quasi κλαπίω, noceo. Fures sunt Reipub. nocivi. Vel a κλαυτῶ, abscondo. Inde Anglic. **To Clip**, quasi **Clep**, i. alicui rei, puta, vel numismati, vel etiam panno quippiam præcidendo suffutari.

ΚΛΗ'ΜΑ, τὸ, palmes, virga vitea : a κλάω : quia levi brachio defringitur.

ΚΛΗ'ΡΟΣ, fors, forticlo, hæreditas : quia κλᾶται τὰς ἔριδας, frangit, sive dirimit lites, & controversias decidit.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, ὁ, quasi κείβανος, i. quasi κεῖσθαι, βαίνω, hordei fornax, i. in quo hordeum coquitur.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακ-ος, ἡ, scala, gradus : a κλίνω, ob ejus declivitatem, & declivitatem. Inde Anglic. **To climb.** Camden. Rem.

ΚΛΙ'Νω, inclino, reclino, acclino : a κλίνω, frango. Rerum, quæ inclinantur, vires q. franguntur.

ΚΑΟ'ΝΟΣ, ὁ, motus, tumultus, strepitus : a κλαί̈ω. Fractio eſt obſtrepera.

ΚΑΤΖΩ, σω, abluo, eluo : (Inde κλυσ̈ής, pro quo nunc utimur vocibus enema, & clyſma) a κλύω. ἐν τῷ κλϋζειν ſonus κλύεται, i. auditur.

ΚΑΥ'Ω, audio.

ΚΑΩ'ΖΩ, ξω, vox graculorum, & ex theatro exſibilantium. Inde etiam fortaſſe gallinarum vox eſt, cluck quaſi clock.

ΚΛΩ'ΟΣ, σω, neo : quaſi κεκλῶ̈σθαι, i. optimè, concinnè, aptè & ex arte pono, ſive compono. Hinc Angl. Cloth, i. pannus; quòd nendo fiat.

ΧΑΩ'Ν, χλωροῦ, ὁ, ramulus, vel ſurculus, qui, vel frangi, vel deputari ſolet.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, γναφήσω, γναφω, carpendo expolio, carpo : quod proprium fullonum : a κνάω, rado. Hinc Anglic. To Knap, i. mordere & arrodere. Inde Knapſack, i. pera militaris, in qua reponuntur ἐφόδια, quæ ſubinde κναπέσθαι poſſint ab itinerantibus.

ΚΝΑ'Ω, & κνέω, item κνῆμι, ſcindo, rado. Hinc Anglic. To Knaw, i. rodere, dentibus atterere.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατ-ος, τὸ, caligo, tenebræ, crepuſculum : a νέφ-ος, nubes.

ΚΝΗ'ΜΗ, ἡ, tibia, quaſi κυνήμη, a κινέω, moveo. Tibia jugiter movetur, ſive gradiamur, ſive ſedeamus, ſive cubemus.

ΚΝΙΣΣΑ, ſive κνῖσα, ης, ἡ, nidor, putà, culinæ, pinguedinis incenſæ fumus : ideo quòd nares afficit, & quaſi κνίζει, a κνίζω, rado.

ΚΟ'ΑΞ, rana : a ſono. Κοᾶξ, (oxytonon) vox ranæ. Κοᾶξ κοᾶξ. Ariſtophan.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus, canalis : a κοῖλ-ος : quia cavus.

ΚΟΪΛΟΣ, cavus : Hinc Angl. To Coile up, i. ita glomerare, convolvere, & conglobare, ut in medio relinquatur κοιλότης. Id quod in funibus nauticis, & anguibus convolutis videre eſt.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ήσω, dormire, vel cubare facio : a κεῖμαι, jaceo.

ΚΟΙΝΟ'Σ, communis. Ducit quidam a κεῖμαι : ut ſit quaſi πᾶσι φερεκύκλοις, ut poſſint κοινοχρῆσθαι.

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, princeps, dominus : quaſi κοιηόρανος, a κοινὸς, communis, ſive generalis, & ὄρνυμι : quòd populum ſibi ſubditum ſpeculetur, ejuſque incolumitati proſpiciat. Vel quaſi κύριος, a κῦρος, autoritas. Rex imperium habet in ſubditos ſuos quantumvis longiſſimè diſſitos.

An neſcis longas Regibus eſſe manus? Ovid.

Χοὶς βασιλῆος ὑπερμενέος, immenſa eſt regis potentia. Herodot.

ΚΟΙ'ΤΗ, ἡ, κοίτη, ὁ, cubile, lectus : a κεῖμαι, jaceo.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ὁ, granum.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, σω, punio : a κόλ-ος, mutilus. Punire eſt alicujus ſtatum minuere, mutilare, & in deterius mutare.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακ-ος, ὁ, adulator, ſive (nimius) laudator (ἀδικημάτων·) a κόλ-ος, mutilus. Adulator ex ſe mutilus eſt : nihil habet niſi precarid. Vel a κόλ-ος : quòd ſit facilis, & flexilis κόλα causâ, i. cibi gratiâ. Inde paraſiti, propriè ψευδοκόλακες.

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, tundo, excavo, incido : a κόλ-ος : quòd de re excavata aliquid deciditur : vel a κοῖλ-ος, cavus. A κολαπίω κόλαφος, & inde colaphus.

ΚΟΛΕΟ'Σ, ὁ, vagina : a κοῖλ-ος, cavus : ut ſit quaſi κοιλεός.

ΚΟΛΛΑ, ης, ἡ, gluten.

ΚΟ'ΛΟΨ, οπ-ος, ὁ, corium durius (σπὼ τῷ σμιλᾷ) in cervicibus boum, ex quo fit κόλλα. Inde fortaſſe Anglic. Cotlop, i. cutis vera cum pinguedine adhærescente.

ΚΟ'ΛΤΒΟΣ. numiſmatis ſpecies in ſe bovis effigiem gerentis : a κολλάω, & βοῦς. Bos & moneta in unum coaluere, & quaſi conglutinabantur. Κόλλυβος eſt æs parvum, ſive minuta moneta : fortè a κόλον & λαβεῖν : quòd pereximium ſit, & q. mutilum accipitur.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, fruſtum panis : fortaſſe a κόλ-ος, mutilus, & ἔρ-ω pro εἴρ-ειπω, invenio. Fruſtum ut quid mutilum reperitur.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, ὁ, cornicula : quia κόλ-ος. Perexigua quaſi mutila videntur.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, cucurbita colocyntha dicta.

ΚΟ'ΛΟΝ, τὸ, cibus. Inde ἐυκολ-ος, facilis, i. qui cibum quemlibet aſſumit, nec faſtidioſo, ſive nauſeabundo ſtomacho eſt. Δυσκόλως contrarium ſignificat.

ΚΟ'ΛΟΣ, ε, ον, mutilus.

ΚΟΛΟΤ'Ω, σω, amputo, decurto, trunco, imminuo : a κόλ-ος.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶν-ος, ὁ, faſtigium, ſumma manus, apex : a Colophone urbe. Inde Colophonem addere alicui rei, eſt, eandem perficere, ſive ſummam manum illi imponere.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ὁ, ſinus : a κοῖλ-ος : quia κοιλότης αὐτῷ ὑπάρχει, cavitas ſinum ſequitur : ut ſit quaſi κοίλολ-ος : quòd faciem, ſive ſpeciem habeat rei cavæ. κόλπωμα & κόλαμα alicubi in ſacra pagina promiſcuè ſumuntur.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, ήσω, nato, urinor, aquas ſubeo : quaſi κολυμφάω, a κόλ-ος, & φάω, appareo. Nantes mutili apparent : caput enim tantùm, brachia, ſcapulas, & nates, natantes oſtentant.

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, ὁ, tumulus, colliſis, locus editus : (Κολωὸς, tumultus : a κολοιός·) q. κολ-ωνὸς, a κολύω : quia celeriorem progreſſum itinerantium impedit.

ΚΟΜΕ'Ω, ήσω, curam gero, nutrio, alo.

ΚΟ'ΜΗ, ἡ, coma, cæſaries curioſiùs culta : a κομάω, orno.

ΚΟ'ΜΜΙ, gummi, ſive arborum quarundam lacryma : ſic dictum, quòd ex arbore inciſa (κεκομμένη) fluat, ut ex oculo lacryma.

ΚΟΜΜΟ'Σ, ὁ, ή, ornatus accuratior, & fucatus : a κομέω, curam gero. Quæ ornamus, curamus. Vel potiùs a κόσμος τὸ κτῆμα, ſcindo. Capillamentum auctum præciditur.

ΚΟ'ΜΙΟΣ, ι, ὁ, crepitus (propriè) apri dentes acuentis.

ΚΟΜΨΟ'Σ, ὴ, ſcitus, elegans, venuſtus : a κομέω, orno : vel ſit quaſi κοπτὸς, ſcitus, ſive venuſtus a ſciſſione capilli, qui aliquin horret.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ι, ὁ, ſonitus, ſtrepitus : a κιρτὸς βοήν.

ΚΟ'ΝΑΤΑΟΣ, ὁ, digiti junctura, ſive articulus : a κονέω, quia ſemper eſt in motu : vel a κωνέω. Manus operatur junctarum famulitio, a quibus pendet digitorum flexura. Vel κόνδυλος, quaſi κωνέων ὄν, oporter laborare adhibitis digitorum articulis. Hinc Anglic. Cotton, i. condylis, ſive digitorum nodis eminentibus ferire. Vel ducatur a κοτύλη, curtus. Articulorum inflexio digitum abbreviat, & quaſi decurtat.

ΚΟΝΕ'Ω, feſtino, curro, operor, famulor, laboro.

ΚΟ'ΝΙΣ, εος, ἡ, cinis, pulvis : a κόω, uro. Cinis eſt pulvis ex re uſta naſcens. Vel a κονέω : quia facile ſuppoſione pedis excitatur.

ΚΟΝΤΟ'Σ, ὁ, contus, haſta nautica : a κεντέω, pungo. Hoc in terra defixo lembi curſus promovetur.

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ὁ, ſtercus : a κόπ-ος, moleſtia, ut ſit quaſi κοπρὸς; : quòd retentio excrementorum ſit moleſta, & periculoſa, &, ut Herodotus loquitur, ἐνοχλεῖ.

ΚΟ'ΠΤΩ, ſcindo, pulſo, cudo, tundo, plango. Inde Anglic. Cops : quod Latinis eſt ſylva cædua, i. quæ cæſa paucorum annorum decurſu, repullulat.

ΚΟ'ΡΑΞ, ὁ, corvus : a κόρ-ος, niger. Inde Angl. Crow, quaſi Cogozo.

ΚΟΡΕ'Ω, ήσω, & ήσω, verto, purgo, mundo, orno, fario.

ΚΟ'ΡΘΟΣ, υθ-ος, agger, tumulus : a figura galex, quæ κόρυς.

ΚΟΡΥ'ΖΑ, ἡ, gravedo, crudi humoris in nares diſtillatio per os πλεονασμὸς, mucus. Qui mucoſis eſt naribus, dici poſſit κορύζης, quaſi a κορύζω : e cujus Aor. β. ἐκόρυδον fit Corydon, paſtor Virgilianus, a Snottinos Driveler.

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, ὁ, vel βον, τὸ, vertex, cacumen : a κόρ-ος, caput.

ΚΟΡΥ'ΝΗ, ἡ, clava; a κόρ-ος : quòd ſit quaſi capitata.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθ-ος, ἡ, galea : ex κόρ-ος. Quippe caput circumeingit, & munit.

ΚΟΡΥ'ΦΗ, ῆς, ἡ, vertex, cacumen, faſtigium. ὀβασπὸς τῆς κεφαλῆς ἡ κορυφὴ, i. Rex faſtigium eſt & caput populi ſui, Chryſoſt. ſc. ratione directionis & gubernationis : & βασιλεὺς τῆς λαῆς, ratione ſuſtentationis & firmitudinis.

ΚΟΡΩ'ΝΗ, cornix : a κόρ-ος, niger : vel a κόρ-υξ : ut ſit quaſi corvulus : eſt enim ſimilis, & corvo minor.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, τὸ, cribrum : a κόσ-τω, & κινέω, ut ſit quaſi κοσκινευτὸν, quòd agitato cribro palex, furfures, & alia retrimenta deorſum excutiantur, moveantur, pellantur.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, mundus. Item ornatus : a τίκ-τω, orno : ut ſit quaſi τόσμος.

Non alio mundus debebat nomine dici :
Nomen ob ornatu convenienter habet.

Idcoque etiam a κομέω duci poterit.

ΚΟ'ΤΟΣ, ira inveterata : a κοτέομαι : quia diu in mente manet
——manet alta mente repoſta. ex Virg.

ΚΟΤΤΑΒΗ, ἡ, cavum, caviras : a κίω, jaceo, vel poſitus ſum. In cavitatem recepta, in eâdem jacent.

ΚΟΤ-ῶΔΟΣ, ὁ, levis, inanis, vanus.

ΚΟ'ΧΛΑΞ, ακ-ος, ὁ, lapillus; a ψῆφος, calculus. κύλ-ος, concha; a κόχλος, quia in gyrum acta. Inde Angl. Cockle.

ΚΟ'ΧΛΟ, gyro, roto : fortaſſe a κύκλος, circulus.

ΚΡΑΒΑΤΟΣ, & κράββατος, lecti genus : ita dictum quòd ejus quaſi βάσις κρέμαται. Lectus is eſt penſilis, & levior, ut poſſit attolli.

ΚΡΑ'ΔΗ, ἡ, ramus, vel ſurculus ſiculneus : a κλάδ-ος : ling liquescente.

ΚΡΑ'ΖΩ, ξω, clamo. Inde Anglic. Cracke, & Craſh, i. ſonitus majores, putà, ædificii ad ruinam ſpectantis, ſive collapſuri : vel a κρέξ : quòd in eo, præcipuè, capite quieſcimus.

ΚΡΑΙ'ΝΩ, ανῶ, tanquam imperante manu efficio, perficio, regno : ab inuſitato κράω, impero ; ut ſit quaſi κρ-αίνω.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, crapula ; vulgò a κάρη & πάλλω : quia caput concutit, jactat, & quaſi vibrat.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, ὁ, velox, pernix. Martin. ducit ab ἀκρ-ίζω, ideo quòd, rapidè, raptim, & velociter, idem ſignificent.

ΚΡΑ'ΜΒΗ, braſſica : a κάρη : ut ſit quaſi κραμέμβη, quia capitata.

ΚΡΑ'Μ-

ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, aridus, torridus : a κραῦ, ὁ, aridus.

ΚΡΑ'ΣΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum : idem quod χράσις.

ΚΡΑ'ΤΟΣ, vel κράτ-ος, ὁ, ὁ, τὸ, robur : ab inuſitato κράω, valeo. Inde κρᾰτερ-ὸς, robuſtus : a quo Anglic. Carter, ut a κάρ] ὁ, Cart.

ΚΡΑ'ΥΟΣ, aridus, ſiccus : a κρᾶω, καύσω, uro, ut ſit q. καῦ-ος : quod ſ inter poſito fit κραῦ-ος.

ΚΡΕ'ΑΣ, ατ-ος, τὸ, caro : a κείρω, ſicco. Ἔστι δὲ κρέας ἡ πᾶσα σὰρξ πυκνὴ, i. caro eſt undique cividua. Ariſt. Hiſtor. Animal. lib. 3. cap 16. Vel a κέαρ, cor : quaſi enim eſt cor, tale etiam eſt corpus.

ΚΡΕΜΑ'Ω, & κρέμαμαι, ſuſpendo : fortaſſe a κάρη : ut ſit, a capite pendere facio.

ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, crepitaculum : a κρόειν, pulſare, & βάλλειν, mittere : quòd pulſatum ſtatim emittat ſonum.

ΚΡΗ'ΤΟΣ, jucundus : quaſi κηδὲ ἡδύς. Hinc jucundum & gratum dicitur quod cordi eſt. Corde ſolicito & conturbato nihil quicquam eſt jucundum.

ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, τὸ, capitis ligamentum, pinnæ murorum : a κάρη, & δέω, ligo. Pinnæ ſummitati ædium affiguntur, & quaſi alligantur.

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, præcipitium : quaſi κρεμάμενος, i. pendens locus circa montes, aut rupes, unde quis poſſit præceps dari : ut ſit quaſi κρημνός. Vel quaſi κάρ-η νέφων, prono capite nutans.

ΚΡΗ'ΝΗ, fons : quaſi κρήνη : a κάρ-η νιπτὸν, caput. Fons eſt caput fluminis.

ΚΡΗΠΙ'Σ, ῖδ-ος, baſis, fundamentum : a κάπ-τω, & ῥέπω, vergo : quòd fundamenta rerum deorſum vergant, & infimè repant.

ΚΡΗΣΕ'ΡΑ, ῆς, cribrum : fortè a κείρω, carno, ſecerno : quòd eores a rebus ſecernantur.

ΚΡΙ'ΖΩ, ξω, ſtrido : vel a ſono ; vel a κερ-ίζω. Inde Anglic. To Cric.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum : a κρίνω, ſecerno : quòd ejus grana a ſe invicem diſtent, & quodammodo ſecernantur.

ΚΡΙΝΟΝ, τὸ, lilium : a κείρω, judico : eſt enim κριτήριον & judicium veris. Vel a κρίνω, ſecerno : quòd ejus folia ſint diſtincta, & q. ſecreta, & a ſe invicem ſeparata.

ΚΡΙ'ΝΩ, ῶ, ſecerno, judico, ſentio, examino, diſtinctè ſeparo.

ΚΡΙ'ΟΣ, ὁ, aries : quaſi κρίνων, imperans, gregemque ducens. Dux atque gregis —— Virg.

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ὁ, & ον, τὸ, crocus : quòd κίει ἐν κρύει, in acerbo brumæ frigore creſcit, & viret.

ΚΡΟ'ΝΟΣ, υ, ὁ, Saturnus : quia χρόνου auctor.

ΚΡΟΤΑΦΟ'Σ, ὁ, tempus, pars capitis : a κάρ-η : ut ſit, quaſi κρήπαφος.

ΚΡΟ'ΤΟΣ, pulſus, plauſus : a κρόω, pulſo.

ΚΡΟΥΝΟ'Σ, ὁ, ſcatebra, fons ſaliens : a κρόω : quia terram ſcaturiendo quaſi pulſat : vel ſit quaſi μὲν κρόσιος ὤν, i. cum ſtrepitu fluens.

ΚΡΟΥ'Ω, σω, pulſo : a κρόος, quaſi κεροέω : eſt enim propriè cornibus petere, ſive ferire. —— cornu ferit ille, caveto. Virg.

ΚΡΥ'Ος, ε-ος, τὸ, frigus, algor.

ΚΡΥΠΤΟ'Σ, ὴ, abſcondo, occulo : fortaſſe a κάρ-η : ut ſit quaſi κε-ύπτω : Metaphorâ ab iis ſumptâ qui caput occultant. Quidam a κρύπτω, λ in ρ liquescente.

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ὁ, glacies, cryſtallus lapis : quia κρύει-στάλλω, frigore in duritiem cogitur. Angl. Cryſtall.

ΚΡΩ'ΖΩ, ξω, crocito : Metaphoricè garrio : a κρόζω, clamo.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, acquiro, comparo, poſſideo : a κλάω, idem.

ΚΤΕΙ'ΝΩ, σνῶ, occido : ab inuſitat. Κτέω : quod fortè a κάτω, deorſum. Occidere eſt deorſum pellere, ſive detrudere, & quaſi e vita deturbare.

ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten : ideo ſic dicitur quia pediculos eruit, & κλείσει : ut Varinus ludit.

ΚΤΕ'ΡΕΑ, τὰ, exſequiæ, juſta, a κλέος, poſſeſſio. Κτερέζειν ergo eſſe poterit, mortuum quaſi in poſſeſſionem ſepulchri tradere.

ΚΤΗ'ΝΟΣ, ε-ος, τὸ, jumentum, & pecus, & quaſi poſſeſſio ; a κλάω, poſſideo.

ΚΤΙ'ΖΩ, condo, creo : fortaſſe a κλάω. Cujus eſt condere, ejus eſt jure optimo poſſidere. Ὃς κλίσιός ἐστι κλητής.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ὁ, aries, ductor : a κίω, eo : (ut ſit q. κίλ-ων) quia ἄγει ἄλλων ἀφεστῶς ἑαυτοῦ, i. reliquum gregem præcedit.

ΚΤΙΘΟΣ, ὁ, cyathus, poculum : a κάθ-ω, occulto : quia potum ſervat, & quodammodo occultat : ut ſit quaſi κάθ-ιθος : vel a χέω, fundo.

ΚΤΑ'ΝΟΣ, vel κωνὸς, ὁ, color cæruleus, & quaſi ſubfuſcus.

ΚΤΕΞΡΝΑ'Ω, ήσω, guberno, propriè navem : quaſi κύμασι ἐξανύω, fluctus ſcrutor, i. in fluctus inquiro, eoſque obſervo. Inde Latin. guberno : & hinc Anglic. To Governe.

ΚΤΙ'ΒΗ, ῆς, caput : a κύπτω, inclino : quòd capitis ſit ſe inclinare.

ΚΤΙ'ΒΟΣ, ὁ, teſſera, cubus, vel omne quicquid habens figuram quadratam : quaſi a κείμαι, jaceo, & βάσις : quòd in omni poſitu baſin habeat firmiter jacentem. Inde homo conſtans & immobilis dicitur τετράγωνος. Ariſt. Ethic.

ΚΤΔΟΙΜΩ'Σ, ὁ, turba, tumultus : a κύω, & δέῖμα, timor : quia timorem parit.

ΚΥ'ΔΟΣ, ε-ος, τὸ, gloria, decus : a κύω, pario, & δῆμος, timor. Qui in ſp'endore & gloria conſtituuntur ſunt hominibus infra ſe poſitis venerandi & reverendi.

ΚΤΕ'Ω, prægnans ſum, concepi : a κύω.

ΚΤΚΑ'Ω, ήσω, miſceo : propriè de liquoribus intelligitur.

ΚΤ'ΚΛΟΣ, ὁ, orbis, circulus : a κυλίω, volvo. Orbicularia facilè circumrotantur.

ΚΤ'ΚΝΟΣ, ὁ, cygnus, olor : quaſi ἐν κύμασι νῶν, in fluctibus natans. Cygnus etiam eſt futurorum fluctuum & tempeſtatis prænuncius.

ΚΤΑΙ'Ω, σω, volvo, voluto. Inde Angl. To Wrote, vulgò Wrestle, i. ἀλαυκιλίειν.

ΚΤΑΛΟ'Σ, claudus : a κόλ-ος, mutilus.

ΚΤ'ΜΑ, fluctus : a κύω, pario. Fluctus fluctum parit.

——ὡσεὶ κύματ' κῦμα κυλίνδεται. Hom.

ΚΤ'ΒΟΣ, cavus receſſus, ollæ fundum : a κυφὸς, curvus.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, ὁ, cupreſſus : quia κύον πιείσης πολὺ δικαίωμα, i. ramos grandiores pariles parit.

ΚΤ'ΠΕΛΛΟΝ, cyathus : quaſi κύρτελλον, a κυφὸς, curvus. In cavitate curvitas eſt.

ΚΤ'ΠΤΩ, pronus ſum, inclino, deorſum caput incurvo : quaſi κύβη πίπτω, capite cado, vel caput inclino.

ΚΤ'ΡΟΣ, ε-ος, τὸ, autoritas : a κύρω, ſum. Inde κύριος, dominus, qui eſt, & præeſt. Servus non eſt dominus ſui, ſed domini ſui.

ΚΥΡΤΟ'Σ, ὁ, curvus, gibboſus : a κύπτω. Qui inclinatur, curvatur.

ΚΤ'ΡΩ, f. Æolic. κύρσω, ſum, incido, contingo.

ΚΤ'ΣΘΟΣ, (κύσ-θος, vel κυσὸς) ὁ, nates : fortè a χύω, fundo : vel a κάθω, occulto.

ΚΤ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, veſica, pellis : a κάθω. Veſica urinam excipit, & occultat : vel a κύω, pario : κύει δὲ θέσιν, urinam parit : vel χύει, fundit.

ΚΤ'ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, ſinus, in quo aliquid κάπτει, ſeu κάθεται.

ΚΤΨΕ'ΛΗ, alveare apum : a κυφὸς, curvus : quaſi κυφέλη.

ΚΤ Ω, κύσω, in utero geſto, pario, oſculor, amo. Inde fortaſſe Anglic. To Kiſſe. K Anglicum valet Kappa Græcum, & Y T, & S Sigma.

ΚΤ'ΩΝ, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis : a κύω, pario : κύων δὲ πολυτόκον ζῶον, i. canis enim animal multiparum. Vel ſit a κύω, amo : eſt enim animal etiam φιλοδίδακτον, ſc. dominum amans.

ΚΩΒΙΟ'Σ, ὦ, gobius piſcis : fortaſſe a κύβη, caput : quòd ſit ea pite prægrandi.

ΚΩ'ΘΩΝ, ων-ος, ὁ, poculum : a κάθω, occulto : ut ſit quaſi κάθων. Φιλόκωθωνισταὶ, ebrioſus, ſive poculis deditus.

ΚΩΚΤ'Ω, ύσω, fleo, ejulo : a ſono, quem plorantes edunt.

ΚΩ'ΛΟΝ, τὸ, membrum, ſive periodi pars. Item inteſtinum craſſum quod mædium inter cœcum & rectum : q κόλον.

ΚΩΛΤ'Ω, impedio, prohibeo : quaſi κώλον λύω, membri alicujus integritatem ſolvo, ut ne quis poſſit evadere : ſc. vel pedem præcidendo, vel majores circa poplitem tendines ſuccidendo.

ΚΩ'ΜΑ, ſomnus profundior, veternus : a κοιμάω, ſopio : ; vel a κείμαι, jaceo. Veterno correpti ut attoniti jacent : quo tamen excuſſo, vel naturâ, vel arte, reſuſcitantur.

ΚΩ'ΜΗ, pagus, vicus : a κείμαι : quòd in illo homines & pecora jaceant & quieſcant.

ΚΩ'ΜΟΣ, ὁ, comeſſatio, convivium laſciyum, laſcivia, luxuria ſoporifera : a κῶμα, ſomnus profundior, veternus. Commeſſatores fere ſunt ſomniculoſi.

ΚΩ'ΝΟΣ, ὁ, conus : & fynecdochicῶς, galea.

ΚΩ'ΝΟΨ, ωπ-ος, ὁ & ἡ, culex : quaſi κώρνοψ, a κόρννμι, ſ. πέρθω : eſt enim infectum aculeata facie. Κωνωπῶν, conopeum, rete eſt ad culices arcendos. Inde Anglic. Canopie q. Conopie.

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus, manubrium : a κοπτῶν, tundere vel ſcindere.

ΚΩ'ΡΤΚΟΣ, ὁ, pera, ſaccus coriaceus ; quaſi χώρτος, quia χωρεῖ, i. continet τὰ ἐνεπιδήμια.

ΚΩ'Σ, pellis ovina cum vellere : ἀπὸ τοῦ ἐν ὕπνῳ κοιμᾶσθαι : quòd homines antiquitus in illis dormiverint.

ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, fabulor, loquitor, garrio : propriè, fallaciter & blandè. Δημίλλαι κατὰ τὴν, ἄλλο δὲ τι φρονέων. Heinſius.

ΚΩΦΟ'Σ, ὴ, ὸν, ſurdus, ſtolidus, mutus : a κόπτω, ſcindo ; ὅτι τὸ κακόβουλον τοῦ ὄπτος : quòd vox & lingua ſit illi ita q. præciſa, ut nec verba cujuſquam audiat, nec ipſe eloquatur.

Λ

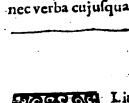

Littera Græcorum undecima, in numeris eſt triginta.

ΛΑ, particula auctiva in compoſitione.

ΛΑ'ΑΣ, λάα-ος, contractè λᾶς, ὁ, lapis, ſaxum : fortè a λᾶς, & ἄζω, ſicco : ſit enim lapis ex terra valde ſiccata & coacta.

ΛΑ'ΒΡΟΣ, vorax, avidus, q. λάβρος : a λᾶς & βορά : quia cibum valde appetit, & ingluvie delectatur.

ΛΑΒΥ΄ΡΙΝΘΟΣ, ὁ, labyrinthus: a λαβεῖν δύ᾽ ὁδοὺς: ut sit quasi λαβυδυο῟ς. Varia ab ingreſſo aperiuntur & q. prehenduntur oſtia, nec tamen exitus adinvenitur.

ΛΑ΄ΓΝΗΣ, & λαγνὸς, ὁ, libidinoſus: vel q. λάγνον ὄ῟ς, mulieroſus: vel λαγνὸν ὄ῟ς, femine prolifico valde turgens.

ΛΑΓΧΑ΄ΝΩ, ſortior, conſequor: ab inuſitato λήχω, idem.

ΛΑΓΩ΄Ο῟Σ, ὁ, ὁ, & ὡ῟ς, ὥ῟, lepus: a λαὶ & ὦ῟ς: quia acri auditu; vel quòd ſit valde auritus: vel a λα & ἄγω, ob celeritatem. Agit ſe ocyùs.

ΛΑ΄ΖΟΜΑΙ, capio, comprehendo: q. λαβαΐζομαι, a λαβὼν prehenſio.

ΛΑΙΑΡΟ῟Σ, ſiniſter, impudens, audax: a λαὸς & δέρκω, fugio: quòd quaſi opera refugit, ſc. in prima ſignificatione. Vel a λαὸς, & ἄρδω, ago: quòd audaces ſint actuoſi: in ſecunda & tertia ducamus a λαὸς, & ἰδεῖν Aor. β. τὸ εἶδον video: quòd impudens audaciter intueatur: ut ſit quaſi λαϊδόρος, & ϱ inſerto λαϊδρόρος, ſine dialyſi λαιδρὸς.

ΛΑΪ΄ΛΑΨ, απο῟ς, ὁ, turbo: quia λίαν ἀθρόον, res quaſi robuſtè rangit, verſat, & torquet.

ΛΑΙΜΟ῟Σ, ὁ, guttur, gula, a λαιὸν: quia jucundis fruitur eduliis. Frumen tractus gulæ ſit etiam a fruor.

ΛΑΙΟ῟Σ, ſiniſter. Inde ſit lævus, mutatis mutandis.

ΛΑΪ΄ΦΟΣ, ϕο῟ς, τὸ, vel λαίφη, veſtis, velum: q. λεῖον ὄϱος, lævis & lenis textura.

ΛΑΛΕ῟Ω, ήσω, loquor: a λαὸς & λαλέω: ut ſit quaſi λαλέω. Viſa memoramus.

ΛΑΜΒΑ΄ΝΩ, capio: a λήβω inuſitat. idem.

ΛΑ΄ΜΠΩ, luceo: q. λίαν φάω, valdè appareo; ut ſit quaſi λάμπω. Hinc lampas Latin. & Angl. **Lamp.**

ΛΑΜΤΡΟ῟Σ, vel λάμυϱο῟ς, diſertus, loquaculus: a λαὸς & μύϱω, fluo: quippe cujus ſermo fluat.

ΛΑ΄Ξ, calce, vel calcibus. adverb.

ΛΑΟ῟Σ, ὁ, populus, turba: a λᾶας, lapis; ut qui ſit ortus e lapidibus retro jactis Deucalionis ævo, cùm univerſum genus humanum (ut poeta fabulosè memorat) duobus tantùm exceptis, fuiſſet diluvio abſorptum, & planè extinctum.

ΛΑΠΑ΄ΖΩ, ξω, evacuo, mollio: a λάπτω, lambo. Lambendo patina evacuatur, ut pitiſſando dolium.

ΛΑ΄ΠΗ, pituita: a λαπίζω, evacuo. Pituita nullâ non horâ per nares, vel per ipſum os λαπίζεται.

ΛΑ΄ΠΤΩ, lambo more canum: ducitur vel a ſono: vel a λαὸς & πίνω, bibo. Hinc Anglic. **To Lap.**

ΛΑΡΙΝΟ῟Σ, ſaginatus, a ΛΑ΄ΡΟΣ.

ΛΑ΄ΡΝΑΞ, ακο῟ς, ἡ, capſa, loculus, in quo λαρινὰ ſive pinguia reponuntur.

ΛΑΡΟ῟Σ, ὁ, jucundus, gratus, acceptus: a λαὸς, cupio. Jucunda cupimus. vel a λαὸς & ἄρω: jucunda enim ſunt naturæ amica & idonea.

ΛΑ΄ΡΥΓξ, υγγο῟ς, ὁ, guttur: a λαὸς & ῥέω; quòd liquida facilè in gulam influant: vel quia per gutturis canalem ſive ductum liquida facilè deglutiantur.

ΛΑ῟ΣΙΟΣ, ὁ, ἡ, hirſutus, hiſpidus: a λαὸς & σείω, moveo. Piloſi ſunt acuoſi, ϰὶ ὀϱεκτικοί. Vel a λαζομαι, cujus futur. Med. eſt λάσομαι. Capillus longior facilè prehenditur. In capillum involare. Phraſ. Teren.

ΛΑ΄ΤΡΙΣ, ιο῟ς, ὁ, ἡ, famulus: a λαὸς & τρέω, tremo. Domini ſunt ſervis reverendi.

ΛΑΤΚΑΝΙ΄Α, ἡ, guttur, gula: a λαύω, fruor. Vid. ΛΑΙΜΟ῟Σ.

ΛΑΤ΄ΡΟΣ, latus, multus, copioſus: a λαὸς, & ἔυρυς, latus.

ΛΑΦΥ΄ΣΣΩ, ξ. ξω, avidè deglutio, more leonis prædam devorantis; a ſono: vel a λαὸς, & φυσάω, ſufflo.

ΛΑΧΑΙ΄ΝΩ, fodio: a λίαν, & χαίνω, hio. Foſſione terra dehiſcit. Inde λαχάνιον, olus cujus caput dehiſcit.

ΛΑ΄ΧΝΗ, lanugo, ſpuma maris: a λαὸς & χηῦς, lanugo.

ΛΑ΄Ω, video, fruor, volo. A λᾶν contracto ex λάαω, video, ſit Angl. **Lo**: ut cùm dicimus, **Lo, there it is**, i. video: illic eſt.

ΛΕ΄ΒΗΣ, πο῟ς, ὁ, pelvis, lebes: a λείβω, fundo: quòd in eum, & ex eo, aqua λείβεται.

ΛΕΊΩ; ξ. ίξω, dico, tolligo, cubare facio, cubo, dormio.

ΛΕΙ΄Α, ἡ, præda, corpora capta: a λάω, cupio. Præda cupitur, & capitur.

ΛΕΙ΄ΒΩ, ϝω, fundo, ſtillo: a λείβω, lubricus, & βάω, eo. Lubrica funduntur, & q. eunt, i. labuntur & ſtillant. Obiter, Latin. Labor (verbum) fortaſſe a λα & βάω, βάω.

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνο῟ς, ὁ, pratum: a λείβω: quia aqua illi affunditur ad fœcundandum. Vel a λείπω: quòd in eo uligo ab alluente flumine relinquitur.

ΛΕΙ΄ΟΣ, ὐ, ὁ, lævis, planus, item lubricus: fortaſſe a λα & ἴσο῟ς, valde æqualis, i. non aſper.

ΛΕΙ΄ΠΩ, λιπ῟ω, relinquo. Neutraliter, deſum, deficio. Fortaſſe a λέπω, decortico. Avulſus cortex q. à ligno deficit, idemque q. relinquit.

ΛΕΙ΄ΡΙΟΝ, lilium: a λεῖο῟ς: ob foliorum lævitatem, glabriem, & nitorem.

ΛΕΙΧΗ΄Ν, ῆνο῟ς, ἡ, lichen, ſummæ cutis aſperitas: fortaſſe a λίαν & ἔχομαι, quod cuti tenaciter adhæreat.

ΛΕΙ΄ΧΩ, ξω, lingo, lambo. Inde Anglic. **To Lick**: & Latin. lixa.

ΛΕΚΑ΄ΝΗ, ἡ, pelvis, catinus, patina: a λίαν & χαίνω: quòd valde, ſive latè hiet.

ΛΕΠΡΟ῟Σ, ὐ, ὁ, leproſus: a λέπω: quòd cutis detrahitur, & ægrotus q. decorticatur vt ſanetur. Vel a λεπὶς, ſquama; quòd ſit q. totus ſquamoſus.

ΛΕ῟ΣΧΗ, ſermocinatio (maximè, futilis,) garrulitas, item locus conſabulandi publicus.

ΛΕΥΚΟ῟Σ, albus, ſerenus: a λεύσσω, video. Alba citò apparent, viſumque feriunt.

ΛΕΥ΄ΣΣΩ, video, aſpicio: a λαὸς, & ὄσσομαι, oculi, lumina.

ΛΕ΄ΧΡΙΟΣ, obliquus: a λέχομαι, cubare facio. Commodiùs cubamus obliquatis cruribus.

ΛΕ΄ΩΝ, οντο῟ς, ὁ, leo: q. λαὸν. Dormit leo dilatatis palpebris.

ΛΗ΄Γ Ω, ξω, ceſſo, deſino: fortè a λέγω, pono, i. quieſco. Jam venti ponunt —— i. quieſcunt & ſtare ceſſant. Virg.

ΛΗ΄ΘΩ, λήσω, lateo: fortè a λαὸς, & θῶ, a θέω, pono, i. valde pono, ſive in locum aliquem me abdo.

ΛΗ΄Γ Ο Ν, τὸ, leges, ipſe campus conſitus: a λεῖο῟ς, lævis, æqualis. Seges fere eſt æqualis longitudinis.

ΛΗΚΕ΄Ω, ſono, reſono, crepitum cieo.

ΛΗ΄ΚΥΘΟΣ, ὐ, lecythus, vas olearum; quia ἔλαιον κεύθω, oleum occultat.

ΛΗ΄ΜΗ, ἡ, (& γλήμη, (Æolicè γλάμμα) γ præfixo) gramiæ, lippientes oculi: a λαὸς & μὴν, ut Eraſ. placet. Meliùs a λαὸς & μύω: quòd lippientes oculi ſubinde claudantur, & aperiantur.

ΛΗΝΟ῟Σ, ῶ, ὁ, lacus præli torcularii, ubi uvæ prælo exprimuntur: a ληνὸς, comminuo. Uvæ in prælo comminuuntur.

ΛΗ΄ΝΟΣ, ϵο῟ς, τὸ, lana: a λεῖος, lævis.

ΛΗ΄ΡΟΣ, ὁ, vel λῆρις, nugæ, ineptiæ: a λαὸς, & ῥέω, fluo: vel a λαὸς, & εἶρω, dico. Loquaciores, ut plurimùm, ſunt ineptiores. Multiloquium ſtultiloquium.

ΛΙΑ΄ΖΩ, σω, agito, turbo: a λίαν: ut ſit quaſi valde ago, i. agito.

ΛΙ΄ΒΑΝΟΣ, ὁ, thus, (vel etiam arbor unde lacryma ſtillat) a λείβω, ſtillo.

ΛΙ΄ΓΓΩ, ξω, ſtrideo: a ſono.

ΛΙ΄ΓΔΗΝ, ſtrictim, leviter, ἀκροδιγῶς, ſummis digitis; ut ſuperficies rei attactæ levem & lenem ſtridorem edat. Ducatur itaque a λίγγω. Hìc metaphora ſubeſt ſumpta ab iis qui muſici inſtrumenti chordas leviter ſive ſummis digitis attingunt, unde levis ſonus editur & auditur.

ΛΙ΄ΘΟΣ, ὁ, ἡ, lapis, homo ſtupidus: a λίαν & θῶ, valde ſive firmiter pono; ſc. ob rei gravitatem, quæ ex ſe deorſum vergit.

ΛΙΚΜΟ῟Σ, ὐ, ὁ, ventilabrum, vannus: a λίαν & κέμω.

ΛΙΛΑΙ΄ΟΜΑΙ, (poëtic.) cupio: a λίαν, & λάω, cupio.

ΛΙΜΗ΄Ν, ένο῟ς, ὁ, portus: quòd in eo ὕδωρ λίαν μένει, nec ventorum afflatu horreat; ut ſit tutus ναυσὶ καὶ ναύταις.

ΛΙ΄ΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, (a ſtando:) q. etiam ejus aqua λίαν μένει, nec extra cancellos ſuos evagetur.

ΛΙΜΟ῟Σ, ῦ, ὁ, fames; a λείπω, deficio. Vbi fames, ibi ciborum eclipſis, & e converſo.

ΛΙ΄ΝΟΝ, τὸ, linum: a λεῖος, lævis. Ex eo fiunt lintea molliſſima, & q. lævia. Hinc Angl. **Linen & Line**, quippe fiunt exlino.

ΛΙΠΑΡΗ΄Σ, ϵῶ῟ς, ὁ, ἡ, aſſiduus, ſedulus: a λίαν παρῆναι: (ut aſſiduus ab aſſidendo) quòd operi ſuſcepto valde præſto ſit, & quaſi inhæreat.

ΛΙ΄ΠΟΣ, ϵο῟ς, τὸ, pinguedo, adeps: a λίαν, & πῖ῟Θ. pinguedo. Λιπαρὸς, pinguis. Inde Angl. **Slippery**. Pinguia lubrica ſunt.

ΛΙ΄ΡΟΣ, ſeu λαγὸς, impudens, audax: a λίαν ἔρδω: quod audentium & impudentium dos & mos eſt.

ΛΙ΄ΣΣΟΜΑΙ, & λίτομαι, ſupplico, ſupplex oro. Hinc λιτὴ, precatio (a quo Latin. lito) & λιτανεύω, ſupplicatio. Angl. **Litanie.**

ΛΙΤΌΣ, ſimplex, nudus, vilis, qui vivit ἐκ λιτῆς, i. precariò.

ΛΙ΄ΤΡΑ, ας, ἡ, libra. Hanc vocem Latinis acceptam teſtimus.

ΛΙ῟Ψ, petra, unde aqua λείβει, ſtillat.

ΛΙΧΑΝΟ῟Σ, index digitus: a λείχω, lingo. Digitum illum inter edendum ſubinde lingimus.

ΛΟΒΟ῟Σ, ὁ, ima pars auris: a λοβὸς, capio: quia facilè prehenditur.

ΛΟΊΧΗ, ſors: a λαγχάνω. Item lancea. Sortis ſive fortunæ lancea ferit omnes & ſingulos.

ΛΟΙΓΟ῟Σ, ὐ, ὁ, pernicies, exitium: a λήγω, ceſſo. Res perditæ ceſſant eſſe.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ὁ, conviciator, maledicus, qui verba q. δόρατα loquitur, iiſdemque ferit. Dicimus Anglicè **Words are ſwords.** Conviciatoris linguam φλογέρυγμον Muſæus appellat. Lapides loqueris. Phraſ. Plautin.

ΛΟΙΜΟ῟Σ, peſtis: metaphor. dicitur de quovis homine exitiali. Cic. hoſtem Reipub. peſtem appellavit. Ducatur a λίμη, pernicies.

ΛΟ΄ΞΟΣ, obliquus, non rectus: a λέγω, cubo. Gubantes ſic incurvant.

ΛΟΥ΄Ω, σω, lavo, ſc. corpus. Νίπτω, ſc. manus. Πλύνω, ſc. coria & pannos: ſed de iſtis vide Ammonium.

ΛΟ΄ΦΟΣ, cervix jumentorum: a λέπτω, decortico. Cervix jumentorum ſolet λέπτεσθαι, & q. decorticari.

ΛΟ΄ΧΟΣ, ὁ, cohors, agmen, inſidiæ: a λέγω, cubo. Inſidiatores cubando ſe occultant. Eſt & λοχὸς, ἡ, puerpera: a λέγω, i. κεῖμαι, jaceo, ſc. ἐν τῷ λέχει, in lecto.

ΛΥ΄ΓΗ, ἡ, obſcuritas, tenebræ: ideo ſic dicitur, quia λύει τὼ αὐγὼ, lucem ſolvit, i. vincit.

ΛΥ΄Γ Ξ, υγὸς, ὁ, ἡ, lynx, animal viſus acutiſſimi.

ΛΥΓΡΟ῟Σ, gravis, funeſtus: a λαὸς & ὑγὸς, valde humidus. Humidiora loca ſunt quibuſcunque cubantibus inimica. Synech. eſt nocivus in genere.

ΛΥ΄ΖΩ, ξω, ſingultio: a ſono: niſi fortaſſe ducamus a λύω. Singultientes enim aliquid ventriculo impactum conantur ſolvere, & excutere. Vel quia λύει τὸ ζῆν, & quodammodo ſuffôcat.

ΛΥ΄ΘΡΟΝ, cruor: a λύω: quia ſolutis venis ſanguis elapſus ſit τοῦ ϰϱύου cruor.

ΛΥΚΑ΄ΒΑΣ, αντο῟ς, ὁ, annus. Ideo ſic appellatur quia ſit λύκος ἐνιαυτὸς, i. progreſſu ſolis in Zodiaco.

ΛΥ΄ΚΟΣ, ὁ, lupus, Sol: a λεύκη, lux. Inde Lat. lucus a vulpino colore.

ΛΥ΄ΜΑ, τὸ, ſordes, purgamentum: a λύω, quia abluitur, & depurgatur: vel etiam a λύω.

ΛΥ΄ΜΗ, lues, noxa, exitium: a λύω, ſolvo. Quæ λύουσι τὸ in exitium tendunt. Solutio unitatis eſt rerum pernicies.

ΛΥ΄ΠΗ, dolor: a λύω, ſolvo. Dolor fere ex ſolutione continui oritur.

ΛΥ΄ΡΑ, lyra: a λύω & ῥᾴ: quòd εὐπονία chordarum ejus facilè ſolvatur & deſtruatur. Corpus languidum & remiſſum dicitur a medicis ἄτονον, metaphor. ductâ a chordarum remiſſione, ſive ſolutione.

ΛΥ΄ΣΣΑ, rabies: a λύω: quia δῆλόν λυσσητῆρ λύσης, ſc. facultatis dianoeticæ corruptio, aut certè conturbatio & interruptio.

ΛΥ΄ΧΝΟΣ, ὁ, ἡ, lucerna: a λύειν τὸ σύγκρι, quòd tenebras diſcutiat, & q. diem reſtituat, ſive redintegret. Camden. deducit Angl. **Lynh** a λύχνος.

ΛΥ΄Ω, ſolvo. A futuro λύσω, fit Angl. **to Loſe**, i. **Untie.**

ΛΩ΄ΒΗ, injuria, contumelia: q. λαοβάη, a λαὸς, & βῶ, (a βάω) ut ſit injuria publica in univerſum populum irruens, involans, eumque appetens.

ΛΩΦᾶ΄Ω, ήσω, reſpiro, interquieſco: a λώφω, collum. Dicitur propriè de jumentis, quorum cervices jugo levantur.

M

Eſt littera Græcorum duodecima, & in numeris quadraginta denotat.

MΑ΄, jurandi vocula, & quidem negandi, apud Ethnicos.

MΑΓΤΑΝΩΝ, veneficus, præſtigiæ: a μάγος, ſapiens ſapientiâ ſuâ fere malè utens, & eo pacto venefícus, & præſtigiator audiens.

MΑ΄ΓΕΙΡΟΣ, ὁ, coquus: παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν.

MΑΓΙΣ, ίδο῟ς, vas farinæ ſubigendæ: a μάσσω, effingo, vel ſubigo.

MΑ΄ΓΟΣ, ὁ, (Perſica vox) ſapiens, præſtigiator: q. intellectu μάγας. Hinc Magicus, & Angl. **Magician.**

MΑΔΟ῟Σ, lævis, glaber, depilis.

MΑ΄ΖΑ, ἡ, maza, farina ſubacta: a μάσσω, ſubigo.

MΑΖΟ῟Σ, ὁ, manima: a μάσσω, exprimo.

MΑΙ΄ΝΟΜΑΙ, μανοῦμαι, furo, inſanio: a μάω, quatenus ſignificat eum impetu in aliquid ferri.

MΑ΄ΚΑΡ, αιρο῟ς, ὁ, ἡ, τό, felix: q. μὴ κηδεῖ, i. ſorti non ſubjectus: vel a μάλα χαίρειν. Qua etymologia vel Ariſtoteles gaudet.

MΑ΄ΛΑ, valde.

MΑ΄ΛΗ, ala, axilla, quæ & μασχάλη dicitur, ut infra videre eſt.

MΑΛΛΟ῟Σ, ὁ, vellus, lana promiſſa: a μήλων, ovis, cujus eſt: vel a μαλὸς, mollis. Vellus tactu molle eſt.

MΑΛΟ῟Σ, tener, mollis.

MΑ΄ΜΜΑ, μάμμη, mater, avia, voces infantium quibus matrem compellant.

MΑΝΘΑ΄ΝΩ, fut. μαθήσομαι, præt. μεμάθηκα, q. a μαθέω, diſco. Quibus, tamen μανθάνω, idem, eſt antiquius, licèt inuſitatius. Ducunt nonnulli a μῆτις, intelligentia. Nemo diſcit niſi qui intelligit.

MΑ΄ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, ariolus: a μαίνομαι. Qui ſupra vulgus ſapiunt, videntur inſanis inſanire.

MΑ΄Ρ ΑΓΔΟΣ, ὁ, vel σμάραγδο῟ς, ſmaragdus: a μαίω, ſplendeo.

MΑΡΑΙ΄ΝΩ, marceſcere facio. Quæ marcore pereunt, pereunt ob defectum humoris. Ducatur ergo fortaſſe a μὴ, & ῥαίνω, aquâ perfundo. Μαρασμώδεις humidum radicale deficit, nec artus rore alimentario irrigantur.

MΑ΄ΡΓΟΣ, ου, ὁ, inſanus, vecors: a μαίλα & ἀργὸς, (ex ἄεργο῟ς) otioſus, malus.

MΑ΄ΡΗ, manus. antiq.

MΑΡΜΑΙΡΩ, fut. αρῶ, rutilo, reſplendeo: a μαίω, idem.

MΑ΄ΡΝΑΜΑΙ, pugno: ab antiquo μάρω, manus. Pugnare eſt manus conſerere. Cic. de Orator.

MΑ΄ΡΠΤΩ, ψω, capio, prehendo: q. μάρω ἅπτομαι, manu tango.

MΑ΄ΡΤΥΡ, υρο῟ς, (eſt & μάρτυρος, & μάρτυς,) ὁ, ἡ, teſtis, martyr: a μείρειν: quòd ſermone ſuo litem dirimat.

MΑΣΑ΄ΟΜΑΙ & μασσάομαι, manduco: a μάσσω, ſubigo.

MΑ΄ΣΣΩ, pinſo, abſtergo, tango, miſceo, ſubigo, effingo, formo, exprimo.

MΑΣΤΕΥ΄Ω, σω, quæro, indago: a μάω, άσω, quæro.

MΑ΄ΣΤΙΞ, ιγο῟ς, ἡ, flagrum, ſcutica: a μάσσω, ſubigo, vel a μάλα, & ἴζω, ξω, pungo, quia quodammodo exſtimulat.

MΑΣΧΑ΄ΛΗ, axilla, ala, armus, locus concavus & piloſus inter brachium & coſtas: idem quod μάλη, ſuprà.

MΑ΄ΤΗΝ, fruſtra, temere: a μάω, quæro, q. temerario & inani nixu, ut ii qui res deſperatas ambiunt & quærıtant.

MΑ΄ΧΛΟΣ, ὁ, ἡ, incontinens, laſcivus: q. μάει ἑαυτὸν, χλίων, i. quærit ſe deliciis & luxu frangere. Vel q. μάλα ἐαυτὸν χαλᾷ, i. valde ſe remittit, & ad omnem turpitudinem impoteatis appetitus ſui fræna laxat. Vel ſit a μάλα, & χλάω, frango. Qui Veneris caſtra ſequuntur, ſiunt ejumbes & luxu enervantur.

MΑ΄ΧΟΜΑΙ, pugno. (Inde μάχαιρα, gladius.)

MΑ΄Ψ, fruſtra, incaſſum.

MΑ΄Ω, quæro, vehementer cupio. Fortaſſe ex α epitatic. & ϖάω contracto ex μάω, ſit Latin. Amo. Cupita & amata valde quæruntur, & vice verſâ.

MΕΓΑΙ΄ΡΩ, invideo: a μέγας. Livor in magnos æſtuat, & magna. Summa petit livor —— Ovid. de Art. Amand.

MΕ΄ΓΑΣ, μεγάλη, μέγα, magnus: a μᾶ & γῆ. virtus —ſpernit humum —— Hor. Magna non repunt humi, ſed q. a terra in altum tolluntur. Magno & elato eſſe animo. Phraſ. Ciceroniana.

MΕ΄ΔΩ, imperium teneo, curo: fortaſſe a μήδω, conſulo. Bona pars regiminis eſt bene conſulere. Hinc medicus & medicina Latin. & inde Anglic. **Medicine.**

MΕ΄ΘΥ, τὸ, vinum: quia μεθύσιον, i. animum remiſſum facit, i. μεδημονα. Sic χαλίξ a χαλάω, relaxo, remitto. **Methygtin** vinum Wallicum, (μελίκρατον) eſt q. μέθυ γλυκύ, i. vinum dulce.

MΕΙΔΑ΄Ω, ήσω, fut. & ήσω, ſubrideo: a μείων, & ὁδὰξ: quòd ſubriſione dentes parum nudentur.

MΕΙΛΙ΄ΣΣΩ, ξω, mellitum reddo, blandis & mellitis verbis demulceo: a μέλι, mel.

MΕΙ΄ΡΑΞ, ακο῟ς, ὁ, ἡ, puer, puella: a μὴ εἴρων, i. a non loquendo: quòd præ modeſtia vix loquatur.

MΕΙ΄ΡΩ, (& μείρομαι) divido: q. μὴ ὤρω, non necto, quin potiùs diſpertior, & diſpeſco, ſive in partes tribuo: μέρο῟ς, pars, eſt a μείρω: pars enim oritur ex diviſione totius.

MΕΙ΄ΩΝ, ονο῟ς, ὁ, ἡ, minor: q. μὴ ὤν: qui enim eſt reliquis minor, ſe ſubducit, ut majorum conſortio indignus, vel minùs idoneus.

MΕ΄ΛΑΘΡΟΝ, τὸ, domus: media tecti trabs: a μελανθόμαι, denigror, vel ætate, vel fumo, vel utroque.

MΕ΄ΛΑΣ, αν῟ο῟ς, niger: a μὴν, & λάω, video. Nigra clarè non cernuntur.

MΕ΄ΛΔΩ, edo: q. μέλει ἔδειν. Item conſumo, liquefacio. Hinc Angl. to **Melt**: a tertia perſona præt. paſſ. μέμελται.

MΕΛΕΔΑΙ΄ΝΩ, curo: a μέλει, curæ eſt. Vel q. μέλει ἔδειν: ſc. curâ, quæ conſumit.

MΕ΄ΛΕΙ, curæ eſt, placet.

MΕ΄ΛΕΟΣ, vanus, ſtultus: quaſi μὴ λέων, nihil videns.

MΕ΄ΛΙ, ιτο῟ς τὸ, mel.

MΕΛΙ΄Α, fraxinus: fortè a μέλω, ſc. ob venuſtatem ramorum pariter & trunci, & lævorem corticis.

MΕ΄ΛΙΣΣΑ, vel ῆα, ἡ, apis: a μέλι. Mellificium opus eſt apum: vel a μέλει, quòd opus ejus curæ ſit: eſt enim ζῶον φιλόπονον.

MΕ΄ΛΛΩ, ήσω, futurus ſum: fortè a μὴ, & λάω, video: quòd futura nondum apparent quæ ſint.

MΕ΄ΛΟΣ, ϵο῟ς, τὸ, membrum, carmen. Mel in ore dulce, melos in aure ſuave. A μέλω, carmen aptis membris conſtans, & ᾠδὴ, cantus, deducitur Anglic. **Melodie.**

MΕ΄ΛΠ Ω, canto, cantu celebro: quaſi μέλω ὄπα. i. carmen dico.

MΕ΄Μ ΦΟΜΑΙ, conqueror: q. μῶμον φάω, reprehenſionem dico.

MΕ΄Ν, quidem, fortè a μάω: quod enim aſſeveratur, manere indicatur.

MΕ΄ΝΟΣ, ϵο῟ς, τὸ, animus. (Inde fortaſſe Latin. mens, & Angl. **Meaning & Minde.**) Item robur, ira permanens q. μάω, utpote quæ totum cor occupavit, & quaſi adimplevit. —— μένος ῥῆξεν ἀμφιμέλαινα Πίμπλαντο. Hom. Et alibi, πάϊς τὸν μένον, i. deſine iram, quæ ſc. ex ſe minimè evaneſcit, ut paſſio aliqua levis, & tranſiens.

ΜΕ᾽ΝΩ, νῶ, μεμήνηκα (tanquam a μηνίω) maneo : a μὴν, & νάω, nuto. Quod manet, locum ita ſervat, ut nec mutet, nec nutet; ſtabile eſt, & minimè caducum.

ΜΕ᾽ΡΑΩ, privo : à μείρω, divido. Privare aliquem aliqua re eſt q. aliquid ab aliquo dividere, decidere, & ſeparare. Fortè q. σὺς τὰ μέρη δῷ, i. do, vel in partes tribuo. Ex uno duo facere, eſt unum in partes tribuere.

ΜΕ᾽ΡΙΜΝΑ, cura, ſolicitudo : quia μείρεται ἢ νοῦσ, mentem diſtrahit, dividit.

ΜΕΡΜΑΙ᾽ΡΩ, & μεριμάω, anxiè cogito, & q. ſtans in bivio, aut trivio : a μείρω. Μεριμνίζω etiam, eſt, anxiè cogito, ſive ancipiti cogitandi curâ teneor.

ΜΕ᾽ΡΜΙΣ, ίνθος, ὁ, ἡ, funiculus, filum : à μέλα, & εἴρω, necto : vel a μήρυμα, filum, a μηρύω, glomero, neo.

ΜΕ᾽ΡΟΨ, homo : a μείρω, & ὄψ, vox. Vox articulata eſt diſtincta, & q. diviſa, nempe in qua ſyllabæ a ſyllabis diſcernuntur. Brutorum vox eſt q. continua, hominum diſcreta.

ΜΕ᾽ΣΟΣ, medius.

ΜΕΣΤΟ᾽Σ, plenus, refertus.

ΜΕΤΑ᾽, cum, poſt, trans. Metaphyſica traduntur poſt Phyſica : vel Metaphyſica Phyſica tranſcendunt.

ΜΕ᾽ΤΑ, pro μήτηρ (accentu retracto) ſimul eſt : ut πάτερ pro πάτηρ, adeſt.

ΜΕ᾽ΤΑΛΛΟΝ, metallum : quia adinvenitur & eruitur ἀλλο μετ᾽ ἄλλο, ſc. effodiendo. In iiſdem venis diverſa metalla diverſantur. Μεταλλᾶν eſt inquirere. Homer. Il. α.

ΜΕΤΕ᾽ΩΡΟΣ, ὁ, ἡ, ſublimis : a μέτρ, & ἀείρω, tollo, vel ὁράω.

ΜΕ᾽ΤΡΟΝ, menſura.

ΜΕ᾽ΧΡΙ, & μέχρις, uſque, tenus.

ΜΗ, ne, non, niſi, nunquid?

ΜΗ᾽Α ΟΣ, εος, τὸ, cura, conſilium : a μέλω, quæro.

ΜΗΚΑ᾽ΟΜΑΙ, balo, (ut capra proprie) a ſono.

ΜΗ᾽ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo.

ΜΗ᾽ΚΩΝ, ωνος, ὁ, papaver : a capitis μήκες, i. longitudine.

ΜΗ᾽Ν, tamen, quidem : a φήν.

ΜΗ᾽Ν, μῆνος, ὁ, menſis : a μείνω, luna, quæ curſu ſuo menſem deſcribit & menſurat. Inde Angl. **Moneth**. Camden. Rem.

ΜΗ᾽ΝΗ, Luna : a μειόω : quòd minui ejus facies ſubinde ſoleat.

ΜΗ᾽ΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana, maximè, quæ cerebrum ambit : a μήω & μήνη, quia manet & roborat, & molle cerebrum adverſus cranii duritiem munit.

ΜΗ᾽ΝΙΣ, ιος, ἡ, ira ; a μὴν, & ἴνια, frænum : ut ſit quaſi ira effrænis, & quæ non facilè dometur ; ἀχαλίνωτ. Eſt apud Pind. ἀχάλινον κῦμα.

ΜΗΝΥ᾽Ω, ύσω, indico, ſignifico, nuncio : fortaſſe a φήμη, mens, ut ſit q. mentem aperio.

ΜΗΡΟ᾽Σ, ὁ, femur, coxa : a μείρω : quòd a femore corpus quaſi in ramos dividitur.

ΜΗΡΥ᾽Ω, revolvo, glomero : fortè a μείρω : quòd glomeratio fiat ſila dividendo.

ΜΗ᾽ΤΗΡ, έρος, τῆρος, ἡ, mater : a μάω, ήσω, quæro ; quòd proli ſuæ victum quærat, & ſuggerat. Vel a μάω, vehementer cupio : eſt enim matrum σοργὴ in liberos ſuos ardentiſſima.

ΜΗ᾽ΤΙΣ, ιδος, ἡ, conſilium, ſapientia : a μήδομαι, conſilium.

ΜΗΧΑΝΗ᾽, ἡ, artificium, machina : a μῆχος, artificium, quo aliquid molimur.

ΜΗ᾽ΧΟΣ, artificium.

ΜΙΑΙ᾽ΝΩ, inquino.

ΜΙΓΝΥ᾽Ω, & υμι, f. μίξω, miſceo (ab inuſitat. μίγω.) Inde Angl. **to Mingle**, & Latin. mixtio, a μίξις : ſed miſtio elegantiùs ſonat, & rectiùs ſcribitur.

ΜΙΚΡΟ᾽Σ, parvus : fortaſſe a μειόω, μικῶ, minuo.

ΜΙΛ᾽ΤΟΣ, ἡ, minium. Qui rubras & roſeas habergenas, dicitur Homero, μιλτοπάρῃος.

ΜΙΜΕ᾽ΟΜΑΙ, ήσομαι, imitor : a μιμέω, cupio. Imitanda cupimus. ϖα μιμῆ δ᾽ ἐθέλοντ, ἐμιμήσω χαλεπῶν. Senten. proverbial.

ΜΙΝΤΟ᾽Σ, parvus. Inde Latin. minuo, & n. minus, & Angl. **Mince**, piſciculi nomen.

ΜΙΣΘΟ᾽Σ, ὁ, merces, præmium : a μῖσος & ὠθω : odium enim depellit, & amorem conciliat.

ΜΙ᾽ΣΟΣ, εος, τὸ, odium ; a μὴ & ἴσος : eſt enim odium inſquum. Quos homines mali oderunt, duriter & iniquè tractant.

ΜΙΣΤΥ᾽ΛΛΩ, in minutas partes ſeco : q. εἰς τὰ μινυθ στέλλω, i. in particulas tribuo.

ΜΝΑ᾽, mina, (contractè ex μνέα.) Ex mina fit Angl. **Mine**, i. fodina : & **Mint**, i. officina monetaria, quòd illìc minæ cudantur.

ΜΝΑ᾽ΟΜΑΙ, ήσομαι, memoro : a μνάω : q. μιμνάω, a μένω : quòd meminiſſe facere, ſit, in mentem revocare.

ΜΝΑ᾽Ω, meminiſſe facio, in memoriam redigo, affecto : a μένος, animus.

ΜΟ᾽ΓΟΣ, ου, ὁ, labor : a μώομαι, vix : ut is ſit qui vix perfertur.

ΜΟ᾽ΘΑΞ, ακος, verna : a μόθων, labor. Vernis laborandum.

ΜΟ᾽ΘΟΣ, ὁ, labor bellicus, pugna : ab ὁμῦ δοῦν : quòd in pugna ſit, ut Hom. ait, συμφέρτη ἀγορῇ, virtus, ſive vis juncta & collata.

ΜΟΙΧΟ᾽Σ, ὁ, mœchus, adulter : quia μὴ ὀλέσπει, i. ab alienis ædibus ægrè diſcedit, in quas furtim & clanculum irrepſerat.

ΜΟΛΕ᾽Ω, μοῦμαι, venio, vado : a μέλλω, futurus ſum. Inde fortaſſe **Mole**, i. talpa, quòd tellurem perforet, & perfodiat.

ΜΟ᾽ΛΙΒΔΟΣ, vel μόλυβδος, ὁ, plumbum : a μολεῖν εἰς βάθος : quòd in fundum facilè deſcendat, ſive imum petat. Vel a μόλις & βάω. Qui plumbum fert, vix velociter procedit.

ΜΟΛΟΒΡΟ᾽Σ, vorax, guloſus : qui μολεῖ ὡς βρόχος, vadit ad pabulum.

ΜΟ᾽ΛΟΣ, ὁ, labor, pugna : a μόλις, vix. Difficilis eſt iſte labor, & vix perfertur.

ΜΟΛΥ᾽ΝΩ, polluo.

ΜΟΡΜΥ᾽ΡΩ, murmuro, inundo : a μύρω, fluo. —— Murmur aquarum Poët. Hinc Angl. **to Murmur**.

ΜΟΡΥ᾽ΣΣΩ, ξω, inquino, miſceo : a μόρος, fatum, quòd confundit omnia, & q. deſœdat.

ΜΟΡΦΗ᾽, forma, metathetic. Inde Anglic. **Forme**, i. ordo, ſpecies. Sedile oblongius, in qua homines ex ordine ſedent, dicitur Anglicè **a Fourme**, q. **Forme**.

ΜΟ᾽ΣΧΟΣ, ὁ, ἡ, vitulus, vitula : ramus tener, muſcus. (Inde Anglic. **Muske**) ab ὄζω, ut ſit q. ὄσφρος, ob fragrantiam & odoris ſuavitatem.

ΜΟΥ᾽ΣΑ, ἡ, muſa : a μῶσαι, Infinit. τοῦ μάω, quæro. Studioſi & φιλόμυθοι ſunt, ut ait Plato, ζητητικοὶ & φιλῶσαι, i. quærere ſolent.

Χρὴ μυθῶν θεράποντα κῆάγγελον, εἰ τι πιθέσθαν
Εἰδέναι σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέειν :
Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτι μῶσος, τὰ δὲ δείκνυσι, τὰλλα δὲ ποιεῖν.
Τί σφιν χρέσσιτι μῦθος ἐπισταμένοις ;

Vel μῶσα q. ὁμοία ἔοσα : quòd novem Muſæ ſibi invicem ſimiles ſint, —— quales decet eſſe ſorores. Ovid. Vel q. ὁμῶς ἔσα : quòd Scientiarum & Artium ſit quædam cognatio. Cic. pro Arch. Poet.

ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, labor, moleſtia : a μοχθέω.

ΜΥ᾽, flebilis vocula : item, ne tantillum quidem.

ΜΥΑΔ᾽ΖΟΜΑΙ, averſor, abhorreo, q. oculos claudendo, a μύω.

ΜΥΔΑ᾽Ω, f. ήσω, nimio madore & uligine vitior & putreſco. Inde ſortaſſe Anglic. **Mouldie**, I inſerto, q. **Mudie** : & ab hoc verbo **Mud**, i lutum putreſcens.

ΜΥ᾽ΔΡΟΣ, ὁ, ferrum ignitum : a μὴ & ὕδωρ : quòd ſit expers aquæ.

ΜΥΕΛΟ᾽Σ, ὁ, medulla : quia in oſſibus μύεται, clauditur.

ΜΥΕ᾽Ω, ήσω, inſtituo in ſacris : a μύω, claudo. Sacra arcana ſunt, & q. a vulgo ſeclusa, ſive ſeorſim poſita.

ΜΥ᾽ΖΩ, murmuro, clauſis labris ſonum e naribus emitto, quod gementes ſolent : a μύω, claudo : vel a μῦ. Inde fortaſſe Anglic. **to Muze** : qui mœſtorum & gementium mos eſt.

ΜΥ᾽ΘΟΣ, verbum, oratio, fabula : a μύω, claudo : quia dum loquimur os ſubinde claudimus. Hinc Angl. **Mouth**, q. **Much** : eſt enim loquendi organum.

ΜΥΙ᾽ΑΞ, ακος, ἡ, muſca : a μύω, claudo : quòd oculi earum conniveant. Vel a μύζω, murmuro : circumvolantes enim quaſi murmurant.

ΜΥΚΑ᾽Ω, mugio. Propriè boum mugitus eſt : a ſono μῦ.

ΜΥΚΤΗ᾽Ρ, ῆρος, ὁ, nares, naſus : a μύζω, premo : ut is quivult aliquid exprimere. Vel a μύσσω, emungo. Mucoſæ nares ſunt emungendæ. Μυκτηρίζειν, eſt quaſi preſſis & detortis naribus irridere. Ὀ ὀνὸς ὁ μυκτηρίζων, i. non irridetur. Hinc Angl. **Mutter**, aliàs **Muckender**, i. linteũ puerorũ, quo mucus narium excipitur.

ΜΥ᾽ΛΗ, ης, mola : (hinc Ang. a **Mylt**) grana q. λίαν μειοῦσι, i. minuit.

ΜΥΛΛΟ᾽Σ, ῦ, ὁ, tortuoſus.

ΜΥ᾽ΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo : a μύνη, (Heſychio) prætextus. Vel a μύω : prætextus enim eſt quædam clauſura.

ΜΥ᾽ΞΑ, ης, ἡ, mucus, mucor : a μύσσω : quia e naribus μύσσεται, i. emungitur.

ΜΥΡΙ᾽ΟΣ, infinitus. Μύριοι, αι, α, decies mille : a μείρω, divido. Numerus uterque eſt valde dividuus, ut qui ſit quantitas diſcreta.

ΜΥ᾽ΡΜΟΣ, ῦ, ὁ, & μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica : quaſi μύρεσθαι : vel ob induſtriam, a μερίζω.

ΜΥ᾽ΡΟΝ, τὸ, Vnguentum : a μύρω, fluo : liquefactũ enim fluit.

ΜΥ᾽Ρω, fluo, ſtillo, fundo : (μύρομαι, fleo, ploro.) In μύρω invenitur ῥύω.

ΜΥ᾽Σ, μυὸς, ὁ, mus : a μύω, μύσω, quia cubili includitur, non tantùm uno. Mus non committit ætatem ſuam uni cubili. Plaut.

ΜΥ᾽ΣΟΣ, εος, τὸ, ſcelus : a μύω, μύσω. Sceleſti ſcelera occultant. Vel a μῦσος. Scelera ſunt odioſa. Μυσὸς, ῦ, ὁ, deteſtandus, abominandus.

ΜΥ᾽ΣΣΩ, emungo. Compoſita ejus ſunt in uſu.

ΜΥΧΟ᾽Σ, ὁ, penetrale, intimus receſſus : a μύω, claudo. Ad penetralia penetrare quiſque non poteſt.

ΜΥ᾽Ω, claudo, conniveo oculis. Inde μυσήεων (a tertia perſona μέμυσκε) quòd ſit res arcana & clauſa, nec cuivis pateat. Hinc Latin. Myſterium, & Angl. **Myſterie**.

ΜΩ᾽ΚΟΣ, fatuus, irriſor. Irriſores, ut plurimùm, fatui aut ſunt, aut erunt. Hinc Angl. **to Mocke**, i. irrideo, illudo.

ΜΩ᾽ΛΟΣ, bellum, pugna, tumultus : quia citò μὴ ἀνίστασι, non ſolvitur, ſive ſinitur.

ΜΩ᾽ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum veſtigium : a μῶλος & ὤψ : ut ſic nota in bello pugnanti ictu obtingens.

ΜΩ᾽ΜΟΣ, ου, ὁ, probrum, dedecus, Deus quidam fictitius reliquorum irriſor : item irriſor in genere.

ΜΩ᾽Ν, num, nunquid?

ΜΩ᾽ΡΟΣ, ὁ, ὄρος, ὁ, ſtultus : a μὴν & ὁράω : quia nihil rectè videt, rerumque ignarus, intelligendo nihil intelligit : cujus, ut ait Sophocles, τὸ σοφὸν ἄσοφον.

N

Littera decimatertia, in numeris eſt quinquaginta.

ΝΑΙ᾽, næ, utique : adverb. aſſentientis, obſecrantis, obteſtantis.

ΝΑΙ᾽Ω, habito.

ΝΑ᾽ΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum ſuo villo.

ΝΑ᾽ΝΟΣ, pumilio, nanus : a νὴ & ἄνω, quòd in altum, ſive ad juſtam hominis altitudinem non excreverit.

ΝΑΟ᾽Σ & νεὼς, ὁ, templum : a νάομαι, adeo : quòd adeundum ſit. Vel a ναίω, habito : quòd divinum numen quaſi illic habitet : eſt enim domus Dei.

ΝΑ᾽ΠΟΣ, εος, τὸ, ſaltus, clivus montis. Forte a νὴ intendente, & αἰπὺς, altus.

ΝΑ᾽ΡΔΟΣ, ὁ, nardus. Vox hæc origine Hebræa.

ΝΑ᾽ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus.

ΝΑ᾽ΡΚΗ, torpor, torpedo piſcis : a νὴ privat & ἀέρκω, ſufficio. In quibus corporibus calor naturalis non ſufficit, illa torpore rigeſcunt.

ΝΑΣΣΩ, σω, & ξω, æquo, complano : fortè a νάω, fluo. In plenitie aqua facilè ſe diffundit. Sed & aqua ſuam habet ſuperficiem lævem & æqualem, ſive æqualiter ſtratam, maximè æquoreã, ſiſit tranquilla.

Jam ponunt venti : ſtratáque æqualiter undâ,
Cæruleus Triton per mare currit equis. Ovid. Epiſt.

Quin & Virgil. æquor pro planitie poſuit.

—— vaſtum maris æquor arandum. Æn. 3.

ΝΑΥ᾽Σ, νεὸς, & νεὼς : vel νηῦς, νηὸς, navis : a νάω, fluo. Hinc ναυτία, & Ionicè ναυσία, (Latin. naufea) quæ navigantibus propriè accidit. Transfertur ad κῶν στομαχέων ſive αἰσθητήριον omnem, undecunque oriatur.

ΝΑ᾽Ω, habito, fluo, a νάω : cujus Aor. β. eſt ἔνασσα, unde νάσσω uſitatum.

ΝΕΒΡΟ᾽Σ, hinnulus, pullus cervi : vel a νὴ & βάρος, quòd onus ferre non poſſit : vel quòd paſcatur νέῳ βορᾷ, novo & q. molli pabulo, ſive gramine : vel quòd gramine adhuc non victiter, ut ſit quaſi νεόβοτος, i. lactens tantùm.

ΝΕΙ᾽ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium : a νὴ, & εἴκω, cedo. Aliur lis, cum neuter neutri cedit. Lis liti fomitem ſufficit.

ΝΕΚΡΟ᾽Σ, mortuus : a νὴ & κηῦς : ut ſit is in quo cor extinctum ſit, & vitæ flammula. Animam tibi extinguam, i. interficiam te. Terent. Adelph.

ΝΕ᾽ΚΤΑΡ, τὸ, nectar : q. νέου κτῆσαρ, i. nova poſſeſſio : juventutem enim ætate deperditam reſtituit, ut ait Suidas.

ΝΕΜΕΣΑ᾽Ω, indignor, juſtâ de cauſâ cupiens ſuum cuique νέμειν, i. diſtribuere. Inde Nemeſis, ultionis Dea, (ſi Poëtis credimus) & ſceleruin vindex.

ΝΕ᾽ΜΩ, νεμῶ, νενέμηκα, tribuo, diſtribuo, habito, habeo, rego, paſco, colo.

ΝΕ᾽ΟΣ, novus, juvenis : quaſi νωῦν ὤν, i. nunc exiſtens & vigens. Inde Angl. **New**, & **Newes** : νέα, nova. Νεῶν, eſt, qui nuper eſt natus, ſive factus : καινὸς, ita novus eſt, ut ſit etiam admirandus. Οἶνος νέος, auctum eſt : οἶνος καινὸς, vinum ita novum eſt, ut ſit & optimum, quale quis nunquam antea deguſtavit.

ΝΕΟΣΣΟ᾽Σ, pullus, recens a partu, avicula : a νέος.

ΝΕΥ᾽ΡΟΝ, nervus, robur : a νάω, nato. Nervus inſtrumentum inclinationis & flexionis.

ΝΕΥ᾽Ω, annuo, nuto, vergo, propendeo.

ΝΕΦΟ᾽Σ, εος, τὸ, nubes, nebula : a νὴ & φῶς : quòd lucem ſolis intercipiat.

ΝΕΦΡΟΣ, ὁ, ren : a νέω, no, fluo, & φέρω, fero : quòd per ductus renales utina fluat, & deferatur in veſicam. Ren etiam fluit ὑπὸ τῆ ῥεῖν.

ΝΕ᾽Ω, νήσω, eo, venio, no, neo.

ΝΗ᾽, adverb. affirmantis, a ναί. In compoſitis negat, ut νὴ. Aliquando autem vim augendi habet, ut in νήχρηστ. Νήχυτον ὕδωρ. Et in νήμερτ, ſuavis, a νὴ epitatic. & ἁλύς.

ΝΗΔΑ᾽Σ, ύος, ἡ, venter, uterus : a νὴ epitatic. & δύω. Teneriores ſunt iſtæ partes, nec difficulter telo perforabiles.

ΝΗ᾽ΠΙΟΣ, infans : a νὴ, & ἔπος, verbum : quòd fari dum nequeat.

ΝΗ᾽ΣΟΣ, ου, inſula : a νάω, no : ut ſit q. in ſalo natans, ſive fluitans. Id quod de aliquibus inſulis memoriæ proditum eſt.

ΝΗ᾽ΣΣΑ, ης, anas : a νάω, no. Anates natant.

ΝΗ᾽ΣΤΙΣ, ιος, ὁ, ἡ, jejunus : a νὴ & ἔδω : quòd pane careat : vel a νὴ & ἐδέω, quòd inediam patiatur : vel a νὴ & ἑστία, focus. Vbi nullus eſt focus, ſc. igne calens, ibi nulla parantur edulia ad famem reſtinguendam. Friget culina, venter crepat, ſtomachus latrat.

ΝΗ᾽ΦΩ, ſobrius, vel providus ſum : a νὴ & φέφη, tactus : vel a νὴ & πίω.

ΝΙΚΑ᾽Ω, ήσω, vinco, ſupero : a νὴ priv. & εἶκω, cedo. Victores cædunt, non cedunt.

ΝΙ᾽Ν, ipſum, am, um : ab ὅ, ipſe : ut μὲν, pariter.

ΝΙ᾽ΠΤΩ, ψω, lavo : a νίφω, ningo, madefacio, irrigo.

ΝΙ᾽ΤΡΟΝ, nitrum, ſuccus concretus ſali admiſtus : poterit dici ſal terræ.

ΝΙ᾽Φω, ningo, madefacio, irrigo.

ΝΟ᾽ΘΟΣ, ὁ, ἡ, ſpurius : a νὸ pro νὲ privat. & θεῖος, divinus : quippe qui nec ex lege divina, nec humana ſit genitus.

ΝΟ᾽ΜΟΣ, lex : quia ſuum cuique νέμει, i. diſtribuit.

ΝΟ᾽ΟΣ, ὁ, (contractè νῦς) mens, cogitatio : a νάω, eo : quia mens in perpetuo motu eſt, & eſt omnium rerum velociſſimum. Vbi non ſum ibi eſt animus. Plaut.

ΝΟ᾽ΣΟΣ, ὁ, morbus : a νὸ (pro νὲ) & σῶς, ſanus.

ΝΟΣΤΕ᾽Ω, rideo, eo : a νέομαι, idem.

ΝΟ᾽ΣΦΙ, fine, ſeorſim : a νὲ, & ἔκπομαι, ſequor.

ΝΟΤΙ᾽Σ, ίδος, ἡ, humor : νότος, ὁ, auſter : a νάω, no, fluo. Ventus Auſtralis morbos ſimul & imbres parturit. Hipp. Aphor.

ΝΥ᾽ΜΦΗ, ſponſa, nova nupta : quaſi νέα φαίνουσα, nova apparens.

ΝΥ᾽Ν, nunc. Νυνὶ, (paragogicè) in ipſo nunc, vel jam nunc.

ΝΥ᾽Ξ, κτὸς, ἡ, nox : a νύσσω, pungo : quia ſomnum nobis ſuadet, & ad eumq. exſtimulat. —— ſuadentque cadentia ſydera ſomnos. Virg. Vel quia tempus eſt τῶν νδίων, i. nutandi : ut ſit quaſi νυθίξ. Vel quia nox tempus eſt νεύων & devergentium ſolis ſubſequens.

ΝΥ᾽ΣΣΩ, ξω, fodio, punctim cædo. Νύσσω, meta eſt, ad quam equi νύσσοντες : vel quæ a ſagittis νυσσόμενος, ſive configitur.

ΝΥΣΤΑ᾽ΖΩ, ξω, dormito : a νδίω : q. νδυσδίζω.

ΝΥ᾽ΧΟΣ, νὸς, nox, tenebræ : a νύξ. Inde νυκτίγονον. Hom. Il.

ΝΩΘΗ᾽Σ, έος, ὁ, ἡ, tardus, piger, ſtupidus : a νὲ, & θέω, curro.

ΝΩ᾽ΤΟΣ, ου, dorſum, tergum : a νάω. Dorſo incurvato nutamus.

Ξ

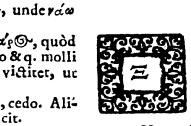

Littera decimaquarta, in numeris eſt ſexaginta.

ΞΑΙ᾽ΝΩ, f. αὐῶ, carmino, carpo, percutio : a ξέω, rado.

ΞΑΝΘΟ᾽Σ, flavus : a ξαίνω. Flavedo oritur in cute ex ictu ſive percuſſione.

ΞΕ᾽ΝΟΣ, & ξεῖνος, ὁ, peregrinus, hoſpes : ab ἔξω & ξῆ) : quòd ſit extraneus, ſive extra exiſtens.

ΞΕ᾽Ω, ήσω, rado, polio, ſcalpo, dolo, feco : a ξέω, feco.

ΞΗΡΟ᾽Σ, ὁ, aridus, ſiccus. Sicca commodiùs raduntur. Hinc ſicca & arida dicuntur Anglicè, **Shere**, q. **Vere** : purè, ligna.

ΞΙ᾽ΦΟΣ, εος, τὸ, gladius : a ξέω, feco, & ἀφὶ. Quod ejus acies tetigerit, illud ſecat.

ΞΥ᾽ΛΟΝ, τὸ, lignum : a ξύω, rado. Lignum eſt raſile.

ΞΥΝΟ᾽Σ, ὴ, ὸν, communis, Atticè, pro κοινὸς.

O

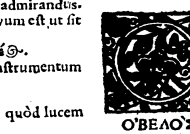

Eſt decimaquinta Græcorum littera, & in numeris ſeptuaginta.

Ο᾽ΑΡ, ατος, ἡ, uxor : ab ἄρω, apto, ἁρμογαμπὸς, ſc. quoad litterarum ſonum. Aptè nubere, eſt pari nubere, Ovid. Epiſt.

——ſi vis aptè nubere, nube pari.

Fœmina viro eſt aptanda, & q. adæquanda.

Ο᾽ΒΕΛΟΣ, ὁ, veru, virgula correctoria : quaſi ἴθμος τῆ βέλες, telo ſimilis, i. in modum jaculi acuminata.

Ο᾽ΒΟΛΟ᾽Σ, ὁ, obolus : quia eſt ut βέλος.

Ο᾽ΓΚΟΣ, ὁ, tumor, maſſa, pondus, q. ὄγκος κάμπτων, ſive ſuperimpoſitum.

Ο᾽ΓΜΟΣ, ου, ὁ, ſulcus, via : ab ὀγω, aperio : q. ὄγμος. In ſulco terra maximè eſt aperta, & q. dehiſcit.

Ο᾽ΔΟ᾽Σ, ὁ, ἡ, via.

Ο᾽ΔΟΤΣ, όντος, ὁ, dens : ab ἔδω : ut ſit q. ἐδές.

Ο᾽ΔΥ᾽ΡΟΜΑΙ, lamentor, ploro : ab ὀδύνη, q. ὀδυνόρομαι.

Ο᾽ΔΥ᾽ΣΣΩ, iraſcor, ſuccenſeo : ab ὀδύνη, dolor. Qui ſuccenſet, dolet rem aliter ſe habere quàm ipſe velit.

Ο᾽ΖΟΣ, ὁ, ramus : ab ὄζω, ſedeo : vel quia in arbore q. ſedet : vel quòd illi aves inſideant.

Ο῾ΖΩ, f. ὀζήσω, & ὄσω, oleo.
Ο῾ΘΗ, cura, ratio : ab ἔθω, assuesco : ut sit cura consueta & quotidiana: vel ab δῶ, moveo. Cura movet mentem.
Ο῾ΘΟ῾ΝΗ, ῆ, linteum.
Ο῾Ι, hei : a sono quem lugentes edunt.
Ο῾Ι῾, quò : ab ὅς, qui.
Ο῾ΙΑΞ, ακος, ὁ, gubernaculum, clavus sive temo navis : ab οἴω, fero : quòd eo navis quasi fertur & dirigitur.
Ο῾Ι῾ΓΩ, ξω, apetio.
Ο῾ΙΔΕ῾Ω, & οἰδάω, f. ήσω, tumeo : ab οἶδα, novi : quia tumida sunt depressis noscibiliora, sive magis conspicua.
Ο῾Ι῾ΖΥΣ, ύος, ἡ, ærumna, miseria : ab οἷ, dolentis vocula, & ἴζω, colloco : ut sit in animo & corpore defixa & q. collocata.
Ο῾Ι῾ΚΟΣ, ὁ, domus : ab ἔχω, habeo, habito. Domus primùm est comparanda, sive habenda. Οἶκον μὲν φερίσασα-Arist. Oeconom. ex Hesiod.
Ο῾Ι῾ΚΤΟΣ, ὁ, misericordia : ab οἴτος, miseria, & κτάω, possideo. Aliena miseria nobis q. miseriam cordis creat. (Misericordia est q. miseria cordis.) Si vis me flere, dolendum est primùm ipsi tibi. Hor. de Art. Poet.
Ο῾Ι῾ΜΗ, via, cantus, verbum, vox : ab οἴω, fero. Via viatores ferit. Hinc παροιμία, proverbium.
Ο῾Ι῾ΜΟΣ, ὁ, ἡ, semita : ab οἶμος, via.
Ο῾Ι῾ΝΟΣ, ὁ, vinum : ab ὀνάω, (unde ὄνημι) juvo. Vinum debiles juvat, roborat, instaurat — ὀπήονας αἶψα πήσθαι , juvaberis fi biberis, dixerat Andromache Hectori. Quam Etymologiam vel ipsi Homero acceptam referimus: vel ab οἰνάδας τὸν νοῦν, quippe dementat, si immoderatè sumatur. Vel, ut vult Suid. fi bibamus ἐπισταμένως, modicè & cautè, οἵες τὸν νοῦν, mentem & ingenium affert & acuit, & facit τὸν νοῦν οἰδεῖν. — bibenti-succurrunt mihi (15 poetæ. Mart.
Ο῾Ι῾ΟΣ, solus : ab Ι῾Ω, solus.
Ο῾Ι῾ΟΣ, qualis : ab ὅς.
Ο῾Ι῾Σ, οἴος, vel οἶς, οἶν, ὁ, ἡ, ovis : ab οἴω, fero. Ovis multas, & à multis illatas fert injurias.
Ο῾Ι῾ΣΤΡΟΣ, ὁ, œstrus, stimulus : ab οἴω, fero : quia violenter οἰστᾶται, fertur, sive infertur.
Ο῾Ι῾ΤΟΣ, ærumna, calamitas : ab οἴ, lamentantium vocula.
Ο῾Ι῾ΦΕ῾Ω, & οἰφάω, coëo, ζωωσιάζω : ab οἶ, & φάω, dico.
Ο῾Ι῾ΧΟΜΑΙ, abeo, discedo, pereo; (Argentum οἴχεται, i. perit. Plaut.) q. οἶ῾Ω ἔχομαι, solum me habeo, i. seorsim ab aliis. Cum significamus quempiam periisse, dicimus illi Anglicè, You are gon. Abiit, excessit, evasit. Cic. de Catilin. profligato.
Ο῾Ι῾Ω, & ὀΐω, puto, porto, vel fero.
Ο῾Ι῾ΩΝΟΣ, ὁ, avis, augurium : ab οἶΩ, solus. Avis prædatrix prædæ capiendæ solitariè inhiat, ut milvus, vultur, &c. Οἰωνοῖσί τε πᾶσι — sc. avibus omnibus carnivoris. Hom.
Ο῾ΚΑΛ῾Ζω, σω, ingeniculo, succumbo : à κλάω.
Ο῾ΚΝΟΣ, pigritia : q. ὁ κινῶν, non movens. Move te ocyùs, (Ter.) sc. tu qui pigeres.
Ο῾ΚΡΙ῾ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum, scalæ : ab ἀκαιρω & βάω : quia ad ejus summum gradatim ascenditur.
Ο῾ΚΤΩ, οκτο : fortè ab ο, & κτάω, possideo : fit enim ejus figura ex o geminato; ut vox ipsa q. possideat geminum o.
Ο῾ΛΒΟΣ, felicitas : q. ὅλος βίος, vita integra, nullis interrupta doloribus.
Ο῾ΛΙ῾ΓΟΣ, parvus, paucus : ab ὀλέω, perdo, & ἄγω, frango. Parva facilè perduntur, & franguntur.
Ο῾ΛΙΣΘΟΣ, lapsus, casus in lubrico : ab ὀλέω, perdo, & λίω, curro. Casu cursus perit.
Ο῾ΛΛΥΜΙ, vel ύω, f. ύσω, perdo : q. ὅλως λύομαι, totaliter solvor, pereo, perdor, perimor, interimor, — λύσε ὅ γυῖα, i. interemit. Homer. Il.
Ο῾ΑΜΟΣ, ὁ, mortarium, tripus : item truncus corporis : ab ὅλος. Ista ni tota sint, & perfecta, nulli sunt usui.
Ο῾ΛΟΛΥ῾ΖΩ, ululo : à ὀλόω.
Ο῾ΛΟ῾ΠΤΩ, vello, decortico : à λέπω, idem.
Ο῾ΛΟΣ, totus, solidus. Inde Angl. whole, quod verius scribitur, hole, maximè si vocis origo spectetur, non vulgaris scribendi consuetudo.
Ο῾ΛΟΦΥ῾ΡΟΜΑΙ, f. ὔσομαι, lamentor, deploro : q. ὅλως φέρομαι, i. perditè huc & illuc dolore impellor, feror.
Ο῾ΛΥΜΠΟΣ, Thessaliæ mons, Olympus, cœlum : q. ὅλος λάμπει, totus fulget : vel (in prima significatione) quia ὅλλυσι πόδας, i. ascendentium pedes q. perditur censet Scaliger ille Hypercriticus.
Ο῾ΛΥΝΘΟΣ, ὁ, grossus, sive ficus immatura : ab ὄλλυμι & ἄνθος, quòd exsistat primùm perdito flore.
Ο῾ΜΑΛΟΣ, planus, æquabilis : ab ὁμός, similis. Hinc anomalum quod analogo contradistinguitur.
Ο῾ΜΑΡΤΗ῾, idem quod ὁμοῦ, simul, unà : ab ὁμοῦ, & ἄρω, apto. Quæ simul sunt sibi mutuò aptantur.
Ο῾ΜΒΡΟΣ, ὁ, imber, pluvia : ab ὁμοῦ & βρέω : ut sit, q. ὄμβρος.
Ο῾ΜΗΡΟΣ, ὁ, obsessio : ab ὁμοῦ ἕρειν, simul nectere; quia dubitantes partes unit, & fidelitatis reciprocæ fidem facit.
Ο῾ΜΙΛΟΣ, ὁ, cœtus, multitudo, maximè militum, quòd ὁμοῦ εἱλῶνται, i. congregatur : vel ab ὁμοῦ, & ἴλη, agmen.
Ο῾ΜΙΧΕ῾Ω, mingo : q. ὁμοῦ χέω, simul fundo.

Ο῾ΜΙ῾ΧΛΗ, & ὀμίχλη, nebula, caligo : ab ὁμοῦ & ἀχλύς.
Ο῾ΜΝΥΜΙ, & ύω, f. ὀμόσω, juro, ab ὁμός, idem.
Ο῾ΜΟ῾ΡΤΝΥΜΙ, & μαι, fut. ὁμόρξω, abstergo : ab ἀμάρξω, exfugo.
Ο῾ΜΟ῾Σ, similis, par : ab ὁμοῦ, simul. Inde Angl. home; quòd illic familia conveniat. Similis item q. simulis, a simul; vel q. simul is, vel q. simul es. Pares cum paribus facillimè congregantur. Cic. ὡς αἰεὶ τὸν ὅμοιον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὅμοιον. Hom. Il.
Ο῾Μ Ο῾Τ, simul.
Ο῾Μ῾ΦΑΛΟΣ, umbilicus, media pars agminis umbonis medio similis, ut ducatur ab ὄμμα, & φαλός, umbo : inde umbilicus.
Ο῾ΜΦΑΞ, ακος, ὁ, & ἡ, uva acerba quæ nondum maturuit, q. ὠμὰς ἐὼς τὸ φαγεῖν, quòd cruda sit & esu injucunda.
Ο῾ΜΦΗ῾, responsum divinum, sive vox divina, q. τὸ ἐν φάσει, quod verum est, sive quod res est loquens.
Ο῾ΝΑΡ indeclinab. somnium : q. ὄντως ὄψις. Somnia, ut plurimùm, vana sunt : in quibus res apparent, nec sunt; sive in quibus ἔμφασις rerum est (quod in meteoris quibusdam videmus) ὑπὸ πάσης non item.
Ο῾ΝΕΙΔΟΣ, ους, τὸ, probrum, dedecus : ab ὄνος, asinus, & εἶδος, vel ab ὀνόω, vitupero. Quibus dedecus sive infamia redundat ex re aliqua, isti vituperantur, & q. asini videntur.
Ο῾ΝΗΜΙ, ήσω, juvo, prosum.
Ο῾ΝΘΟΣ, ὁ, stercus jumentorum : ab ὄνος, proprièasini.
Ο῾ΝΟΜΑ, & ὄνυμα, τὸ, nomen, fama : à ἐνέω. Vnicuique rei nomen suum tribuitur.
Ο῾ΝΟΣ, ὁ, asinus : ab ὄνημι, juvo, prosum. Iumenta (proprièasini) sunt q. juvamenta, & utilia. Ὄνημι ergo q. ὄνος, εἶδος, animal laboriferum & ad aliorum usus comparatũ. Ὄνος & onus leviter differunt.
Ο῾ΝΤΕΣ, χος, ὁ, unguis : a νύσσω, ξω, pungo, vellico, fodico.
Ο῾Ξ῾Τ῾Σ, έος, ὁ, acutus, celer, subitus : ab ὀξύς. Acuta celeriter fecant & penetrant.
Ο῾ΠΑ῾ΖΩ, persequor, sequi jubeo, comitem do : ab ἕπομαι, sequor.
Ο῾Π Η῾, ῆ, foramen per quod videri potest : ab ὄψ, oculus.
Ο῾ΠΗ, ubi, quò ?
Ο῾Π Ι Σ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta divina, cura : ab ἕπομαι. Peccantes sequitur vindex a tergo Deus.
Ο῾ΠΙ῾Σ Ω, & ὀπίσω, retrorsum : ab ἕπομαι, sequor retro.
Ο῾ΠΛΟΝ, τὸ, (vel ὅπλα, τὰ) arma : q. ὁ πάλλεται, quod concutitur & vibratur. — crepitantia concutit arma : vel ab ὅπτα & πάλος, vinum : ut sit q. ὀπτάπλον : vinum enim (ὃ τὸ ἰνὰς, & Ρ digammate præfixo, ut sit q. Finum) pectus armat, munit, roborat, & q. Θωρήσσει. Quo nomine Hippocrates οἰνοποσίαν Θωρηξὶν appellavit. Aphor. 21. Lib. 2. Hesych. καθόπλισιν. Tum, (ut est apud eundem Hesych.) Θωρηχθεὶς est μεθυσθείς. Ennius ipse pater nunquam nisi potus ad arma. Hor. vide Ο῾ΙΝΟΣ.
Ο῾ΠΟΣ, ὁ, succus, humor : quia per ὀπὴν fluit; quod in aquæ ductibus animadvertimus.
Ο῾ΠΤΑ῾Ω, ήσω, torreo, asso.
Ο῾ΠΤΟΜΑΙ, ὄψομαι, video : ab ὄψ, oculus.
Ο῾ΠΤΙΩ, uxorem habeo : ab ὀπάω, vel ὀπάζω. Eustath.
Ο῾ΠΩ῾ΡΑ, ᾶς, Autumnus, quia ὀπὸς ὥρας, sc. succi tempus, in quo fructus succulenti sunt, sive copioso humore turgidi.
Ο῾Ρ Α῾Ω, ὄψομαι, video, cerno, intelligo : Fortasse ab ὄψις, terminus : visus terminatur objecto suo.
Ο῾Ρ Γ Α Ν Ο Ν, τὸ, instrumentum : quasi ἔργανον, ab ἔργον : vel ab ἔοργα, præterit. Med. verbi ῥέζω, operor.
Ο῾Ρ Γ Α῾Ω, appeto, sive impotentiore animo depereo, ut ii qui libidine turgent : ab ὀργή, impetus.
Ο῾Ρ Γ Η, ira, impetus : ab ὄρνυ, excito. Ira est cos fortitudinis. Fortasse ab ἔοργα duci poterit : ira enim actuosa est.
Ο῾Ρ Ε῾Γ Ω, ὀρέγνυμι, ostendo, porrigo : ὀρέγομαι, appeto.
Ο῾Ρ Θ Ο῾Σ, rectus, erectus : ab ὄρνυ, excito, erigo.
Ο῾Ρ Θ Ρ Ο Σ, ὁ, diluculum, sive tempus sub ortu solis : ab ὄρθρος : Phœbus enim q. è Thetidis gremio excitatur. Hinc etiam Latin. ortus manâsse videtur.
Ο῾Ρ Κ Ο Σ, ὁ, jusjurandum : ab εἴργω, coerceo : dat enim nobis quasi cancellos, quos transgredi non licet : ὅρκος ergo sit q. ὅρ῾Θ῾ κεέλων.
Ο῾Ρ Μ Α Θ Ο῾Σ, ὁ, ordo, series : ab ἀείρω, apto, ordino.
Ο῾Ρ Μ Η῾, impetus, animi appetitus : ab ὄρνυ. Impetus animi corpus erigit, sive excitat.
Ο῾Ρ Μ Ο Σ, ὁ, monile : ab εἴρω, necto. In catena pars parti annectitur.
Ο῾Ρ Ν Ι Σ, ιδος, ὁ & ἡ, avis, ales : ab ὄρνυ : est enim avis ἱμαπτικὸν τάχος ζῶον, i. animal maximè impetuosum.
Ο῾Ρ Ο Β Ο Σ, ὁ, erumna : ab ἐρέπτω, edo, quia ὑπὸ τῆ βοῶν ἐρέπτεται : vel à simplici ἐρέπτω : quia brutis animalibus frequens venit in pabulum.
Ο῾Ρ Ο῾Δ Α Μ Ν Ο Σ, ὁ, ramusculus : q. ῥάδαμνος, quia facilè frangitur & domatur : vel quia ὀρόμνος & trunco vel majoribus ramis adnascens facilè δαμᾶται, domatur, confringitur & avellitur.
Ο῾Ρ Ο Σ, ους, τὸ, mons : ab ὄρνυ. Mons est terra edita, & q. excitata : vallis autem depressa, & quasi abdita.

Ο῾Ρ Θ Σ, ὁ, terminus : ab ὄρω, erigo. Terminus reliquâ tellure paulò est editior, ut conspiciatur.
Ο῾Ρ Π Η Ξ, κος, ὁ, ramus, surculus, stolo : ab ἅρπαω : quia ex arbore q. prosilpit.
Ο῾Ρ῾Π Ο῾Σ, ὁ, (ὀξύτονον) serum lactis. At ὄρρῆ῾Θ῾ (παροξύτονον) linea est scrotum dividens, quæ in timore contrahitur.
Ο῾Ρ῾Τ Μ Α Γ Δ Ο῾Σ, strepitus, fragor : q. ὀρύγμασδ῾Θ῾ : ut sit strepitus fossione excitatus.
Ο῾Ρ῾Τ῾Σ Σ Ω, ξω, fodio.
Ο῾Ρ Φ Α Ν Ο Σ, ὁ, pupillus, destitutus re aliqua : ab ὄρφνη : quòd velut in tenebris, sive ὀν τῇ ὄρφνῃ vitam transigat.
Ο῾Ρ Φ Ν Η, ῆ, tenebræ, obscuritas : ab ἐρέφω, tego.
Ο῾Ρ Χ Ε῾Ο Μ Α Ι, ήσομαι, fut. ήσομαι, salto, tripudio : ab ὄρχης, testis.
Ο῾Ρ Ω, fut. ὀρῶ, & Æolicè ὄρσω, excito, concito. Inde Latin. Orior, & Orion. — surgit nimbosus orion. Virg. A præt. Med. ὄρορε τὸ ὄρνυ fit verbum ὀρώρω apud Hom.
Ο῾Σ Ι Ο Σ, sanctus, justus : q. ὁ σιὸς, (Doricè deus) i. deus inter homines.
Ο῾Σ Ο Σ, quantus : ab ὅς.
Ο῾Σ Σ Α, vox, fama : ab ὄψ, vox, ut sit q. ὀψα. Hinc Latin. os, oris.
Ο῾Σ Τ Ε῾ Ο Ν, ου, τὸ, os, ossis : ab ἑστᾶν, quòd corpus stabiliat, sive stare faciat.
Ο῾Σ Τ Α Ι Γ Ξ, γγος, ἡ, scintilla, sive flamma crispa : fortè ab ἄω, splendeo, & λίγγω, strideo : est enim splendor, sive flamma stridens : vel ab ὀστῶν & λίγγω : quòd sonum edat instar ossium quæ confringuntur.
Ο῾Σ Τ Ρ Α Κ Ο Ν, τὸ, testa : ab ὀστέον, ob similitudinem substantiæ.
Ο῾Σ Τ Ρ Ε Ο Ν, & ὄστρεον, ostreum : ab ὀστέον itidem : quòd q. osseo integumento includitur. Hinc Angl. Oister.
Ο῾Σ Φ Α Ι῾ Ν Ο Μ Α Ι, odoror, olfacio : ab ὀσμὴ, odor, & ὄρνιν, aris : quòd per nares olfactamus.
Ο῾Σ Φ Υ Σ, ύος, ἡ, dorsi ea pars qua cingimur : ab ὀστέον & φύω : ut sit ὀσφυής. Pars illa excarnis est & ossea.
Ο῾Τι, quòd, ab ὅς, qui.
Ο῾Υ Τ Ο Β Ο Σ vel ὁ Θόσος, strepitus, tumultus : fortasse ab ὄθω, moveo, & βοή, clamor : ut fit motus cum clamore excitatus.
Ο῾Υ Τ Υ Ν Ω, incito : ab ὄρνυ, excito : ut sit q. ὀρύνω.
Ο῾Υ, ὦ, ὠχ, non : ὐ ante consonantem : ὠκ ante vocalem spiritu leni affectam ; ὠχ ante vocalem asperatam.
Ο῾Υ Α῾Ι, væ : a flebili sono.
Ο῾Υ Α Σ, ὠατος, τὸ, auris : vel ab εἴω, audio : vel ab ἕς, οὐτὸς, auris.
Ο῾Υ Α Ο Σ, εος, τὸ, & ὐδας, solum, pavimentum. ὐδὰς, limen, via : ab ὐθὸς, via : vel ab ἑδῶ, sedes. Itur, vel sedetur in pavimento.
Ο῾Υ῾Θ Α Ρ, ατος, τὸ, uber, mamma : Inde Anglic. Vddar, q. Vther.
Ο῾Υ῾Λ Ο Σ, integer, sanus : ab ὅλος. Perfectum est cui nihil deest : ubi pars deest, ibi morbus est, quem medici vocant, numeri.
Ο῾Υ Λ Ο Σ, mollis, crispus.
Ο῾Υ Λ Ω, valeo, sum ὅλος, sanus.
Ο῾Υ῾Λ Η, cicatrix : Ducam ab ἕλκω, sum sanus, quippe quæ sit nota sanati vulneris. Emplastrum cicatrizans dicitur Græcè ἐπουλωτικόν.
Ο῾Υ῾Ν, igitur, certè.
Ο῾Υ῾ Π Α, ους, ἡ, cauda, extremum agmen : ab ὄρος, terminus, extremitas.
Ο῾Υ῾ Ρ Α Ν Ο῾Σ, cœlum, palatum : q. ὄρεων, ab ὀρόω, video. Cœlum pellucidum est, & visui pervium. Palatum cœlo ob cavitatem non est dissimile.
Ο῾Υ῾ Ρ Ο Ν, τὸ, urina : ab ὀρόω, i. ruo, sive gradu concitato fertur : vel sic q. ὠυῶ ῥέον, simul fluens & ruens. Hinc Latin. urina, & Angl. Vrin liquidò fluunt.
Ο῾Υ῾ Ρ Ο Σ, ὁ, ventus secundus : ab ὄρω excito.
Ο῾Υ῾ Τ Ο Σ, ὁ, custos, inspector : ab ὀράω, video.
Ο῾Υ῾ Τ Α῾Ω, ήσω, vulnero, propriè cominus, non eminus, (quod βάλλω est) i. nec vires multùm intendens, nec me longiùs extendens : quid ergo si ducamus ab ὐ, & πάω, extendo ?
Ο῾Υ῾ Τ Ο Σ, hic, vel ego. ὁ, ἡ, οὗτος.
Ο῾Φ Ε Ι῾ Λ Ω, debeo, mulctor : ab ὀφέλω, idem.
Ο῾Φ Ε῾ Λ Ω, augeo, prosum, debeo. Sensus alter alterum adstruit. Qui alicujus bonum adauget, prodest, & vice versâ.
Ο῾Φ Θ Α Λ Μ Ο῾Σ, oculus, q. ὀφθιος δαΐλμιος, i. visionis subjectum pariter, & instrumentum. Visûs potentia ; visio, actus : utrumque ; suam habet immediatam ὑπαρξιν in oculo. Ducitur etiam, a quibusdam, ab ὄψ, oculus, & ἅλλομαι, salio ; ac si spiritus optici in ipso actu videndi ita illirentur, quod philosophi quidam opinati sunt, sed falsò : sit enim visio non emissione spirituum, sed immissione specierum.
Ο῾Φ Ι Σ, εως, ὁ, serpens : ab πεφασθῆναι, video : est enim visûs acutissimi, sive ἕων ὀπτήτατον.
Ο῾Φ Ρ Α, ut, quò, donec.

Ο῾Φ Ρ Τ῾Σ, ύος, ἡ, supercilium, item superbia : ab ὄρνυμι & φέρω : ut sit q. ὀφρυός : quòd ἐν τῇ ὀφρυῖ tres supercilium sursum ferantur. Id quod superbi faciunt, ideoque supercilioli audiunt.
Ο῾ΧΕ῾ΤΟ῾Σ, ὁ, canalis, aquæductus : ab ὀχέω. Aqua q. devehitur in epistomium.
Ο῾ΧΕ῾Ω, veho : ab ὄχος, currus.
Ο῾ΧΗ῾, cibus : ab Ο῾ΧΩ, sustento. Cibus vitam sustentat. Βίος ἀδίδ῾Θ῾ ἀείσιμος.
Ο῾ΧΘΕ῾Ω, indignor, gravatè fero : ab ὄχθη, littus, quòd limitem ponit aquæ q. indignanti se impediri, & coarctari.
Ο῾ΧΑΕ῾Τ Ω, σω, moveo : ab ὀχέω, veho.
Ο῾ΧΑΟΣ, ὁ, turba.
Ο῾ΧΟΣ, ους, ὁ, & ἡ, τὸ, currus : ab ἔχω, contineo. Currus multorum est capax.
Ο῾Ψ, ὀπὸς, ἡ, vox : ab ἔπω. Item oculus.
Ο῾Ψ Ε῾, sero, vesperi : ab ὀψ, oculus, ἀπὸ φασκω : quòd vesperi res minùs clarè cernantur.
Ο῾Ψ Ο Ν, τὸ, obsonium ; q. opsonium. (a græc. ὀψώνιον) ὄψον autem est edulium omne pani additum, q. ὀψὲ ὃν, i. serò, sive vesperi in cœnam paratum : vel sic ab ὀπτῶ (ab ὀπτάω) torrefacio.

Π

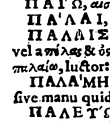

Est decima sexta Græcorum littera, & in numeris octoginta.
ΠΑΙ῾Ζ Ω, ξω, & σω, ludo : a παῖς, cujus est ludere : vel παίζω fit, more puerorum ludo.
ΠΑΙ῾ΠΑ Λ Α, τὰ, loca præruptа, & salebrosa, δύσβατα, difficulter pervia : a πάλλω, quatio : quòd gradientes in illis cõcutiantur & exagitentur : vel a παλλη pulvis. Pulvis est cuntium remora. παιπαλόεις, pulverulentus, asper.
ΠΑΙ῾Σ, παιδὸς, ὁ, ἡ, puer, servus, filius : a πάω, pasco : quòd pascatur ab iis qui curam illius gerunt : vel a πάω, vescor, quia pueri hoc vel illud esitant. Anglicum est proverb. Children and Chicken are alwayes picking.
ΠΑΙ῾Ω, αίσω, ferio. Inde Anglic. to Pay one, i. ferire.
ΠΑ῾ΛΑΙ, olim, pridem.
ΠΑΛΑΙΣΤΗ῾, ῆς, ἡ, palmus, mensura quatuor digitorum : vel a πάλας & ὀστέ : quòd in palma ossa ossibus sint vicina : vel a παλαίω, luctor : quòd in lucta opus sit παλαστῆ.
ΠΑΛΑ῾ΜΗ, palma, manus : a πάλλω : ut sit q. παλάμη. Palmæ sive manu quid vibratur & quatitur.
ΠΑΛΕ῾Τ Ω, σω, allicio, fallo. Fortasse a πάλλω, agito : quòd deceptio quandoque fiat subitaneo & obscuro motu manuum : quæ fallacia Gallis est Legerdemain.
ΠΑ῾ΛΗ, lucta : a πάλλω.
ΠΑ῾ΛΙΝ, iterum : quasi τὸ πάλαι repetendo, sive iterando, quod olim factum est iterum sive denuo facere.
ΠΑ῾ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis : a πάλη, lucta, cui idoneus est.
ΠΑΛΛΑ῾Σ, παλλάδος, ἡ, a πάλλω : quòd armata Dea hastam vibraverit.
ΠΑ῾ΛΛΩ, vibro, quatio, agito, commoveo, & (neutraliter) palpito.
ΠΑ῾Ν, ανὸς, Pan : a πάω, pasco : quòd illum pastorum Deum fuisse poëtæ confinxerint.
ΠΑ῾ΠΠΑΣ, ᾶ, ὁ, pater : a πάειν τὰς παῖδας, quòd liberos enutriat.
ΠΑΠΤΑΙ῾ΝΩ, circumspicio : q. πάντ῾ ὄπτω, vel ὄπτομαι : ut sit q. παντοπτάινω : vel q. φάη παντεύω, lumina pando.
ΠΑ῾ΠΥΡΟΣ, ὁ, ἡ, papyrus, charta. Kes, & vox Ægyptia. Radix ejus olim igni fomitem præstabat : ideoque ducatur a πάω, nutrio, & πῦρ, ignis, quòd ignem nutriverit.
ΠΑΡΑ῾, ab, apud, præter, propter, inter : ΘΕΟ῾Ι τὸ δεῖπνον, inter cœnam, Cic. i. inter cœnandum.
ΠΑΡΑ῾ΔΕΙΣΟΣ, ὁ, hortus, viridarium, pomarium. Paradisus, Persicè, Pardes.
ΠΑ῾ΡΔΟΣ, ὁ, πάρδαλις, sive πάρδαλος, pardus : a παρὸς, ἡ, & ἅλλομαι, quòd adoriens insiliat.
ΠΑΡΕΙΑ῾, & παρῆα, ᾶς, ἡ, gena, maxilla : quòd ἐν ᾗ παρίασιν ostendatur.
ΠΑΡΘΕ῾ΝΟΣ, ἡ, virgo, quæ adhuc solet apud matrem θαλαθένειν, cique inservire.
ΠΑ῾Σ, παντὸς, omnis.
ΠΑ῾ΣΣΑΛΟΣ, ὁ, clavus ligneus, pax illus : q. πάσσω Θ῾, a πήσσω, figo : quòd eo res figantur, sive committantur.
ΠΑ῾ΣΣΩ, σω, conspergo, variego.
ΠΑ῾ΣΧΩ, patior, afficior : ab ἐπαθον. πάθω, idem.
ΠΑΤΑ῾ΣΣΩ, ξω, palpito, ferio : a πατέω.
ΠΑΤΕ῾Ω, ήσω, calco, protero : q. βατέω : a βάω. Inde Anglicum to Pat, propriè, pedè, ut felis murem. Et hinc Patte, femina quæ calcatur.
ΠΑΤΗ῾Ρ, ῆρος, pater : a πάω, ut sit liberorum nutritor, vel

vel sit, ὥςτε τὸ παρεῖν τὰς παῖδας, quòd liberos tueatur, & ſerver.

ΠΑΤΩ, πατήσω, ceſſo, ſedo, finem impono. Inde Anglic. To Paule, id eſt, actionem deſinere, reſiſtere, nec ſtatim procedere.

ΠΑΧΝΗ, ἡ, pruina, ros conglaciatus: a πάγος, ſigo.

ΠΑΧΥΣ, ΕΩς, ὁ, craſſus: à πάσσω, unde ἔπαχνον. Craſſa gravia ſunt, & in loco ſuo q. fixa manent: ut ſit q. πεχυός.

Π Α' Ω, (& πάομαι) guſto, veſcor, acquiro, poſſideo, paſco. ἔπασε eſt jejunus, non paſtus, i. quem paſtor (a πάσσαλος) non cibavit. Ab hoc verbo ſit Latin. Paſco.

ΠΕ'ΔΗ, pedica, compes: a πούς, ποδός.

ΠΕ'ΔΙΟΝ, τὸ, calceus: a πούς, & εἰλέω, coarcto. Pes calceo coarctatur, & ſæpius ringitur, maximè, ſpecioſo & venuſto.

ΠΕ'ΔΟΝ, τὸ, ſolum, terra: a πούς, ποδός. Terra pedes ambulantium ſuſtinet. πεδινός, humilis, q. ſolo æquatus.

Π Ε'Ζ Α, ἡ, planta pedis: a πούς. Inde τραπέζα, menſa, q. τέσσαρας habens πέζας, quòd quatuor pedibus innitatur.

ΠΕΙ'Θ Ω, perſuadeo. πείθομαι, confido. πειθὼ, fides. Heſych.

ΠΕΙ'ΚΩ, (& πίνω) ξω, pecto, carmino, carpo.

ΠΕΙ'ΝΑ, fames: a πένομαι, pauper ſum; pauperes enim ſunt famelici; vel ſit πείρα, (ἀναγραμματικῶς) q. πανία, pauperies. Hinc Anglic. To Pine, i. fame, ſive inediâ petire, aut enecari.

ΠΕ'Νῶ, ago. Quos urget fames, id agunt ut victu fatientur.

ΠΕΙ''Ρ Α, conatus, tentatio: a πείρω, tranſeo.

ΠΕΙ'ΡΩ, tranſeo, tranſadigo. E cujus præterit. Med. πέπορα fit Græc. πόρω: & hinc Latin. porus, & Anglic. Poze.

ΠΕ'ΛΑΤΟΣ, τὸ: vel quia πέλας ἄγει, propè ducit a citeriore ad ulteriorem ripam: vel quia regiones diſtitas maris navigatio unit: vel ſit q. πλέω, & ἄγω.

ΠΕ'ΛΑΡΓΟΣ, ὁ, ciconia: a πελὸς, niger, & ἀργὸς, albus. Plumæ ejus ſunt quà nigræ, quà albæ.

ΠΕ'ΛΑΣ, prope. ὁ πέλας, vicinus.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, ſecuris: ideo, quia ad ſecandum πέλεκις ἀκύς.

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, ξω, moveo, quatio: a πάλλω, verto.

ΠΕ'ΛΛΑ, mulctra: fortè a πάλη, plenus; quòd ſæpe lacte ſoleat impleri.

ΠΕ'ΛΜΑ, τὸ, planta pedis: a πέλω ſum: ut illud ſit, cui tanquam baſi univerſa corporis fabrica innititur.

ΠΕ'ΛΤΗ, pelta, ſcutum breve. τὸ πελτὸν illud eſt quod vibrari poſſit in πέλτην, quæ tela in ſe intorta excipit. Hinc Anglic. Paſted, & To Paſt, a tertia perſ. præt. paſſiv. πέπαλται τὸ πέλτον.

ΠΕ'ΛΩ, ſum, venio, & πάλομαι (περιπέλω, ſuperſtes ſum) πέλω fortaſſe q. πάλαι ὤω, propè, ſive præſto ſum.

ΠΕ'ΛΩ, verto, præt. med. πέπολα. Inde πόλος, polus, ſc. Arcticus, & Antarcticus, circa quos (axis extrema) mundus vertitur & volvitur.

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monſtrum: a πέλας & ὁράω. Propiùs accedimus ut monſtra ſpectemus.

ΠΕ'ΜΠΩ, mitto, dimitto, veho, trajicio.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, bulla: a πέμπω, quia citò mittitur, i. amittitur: ut ſit q. πέπτω.

ΠΕ'ΝΘΕΡΟΣ, ὁ, ſocer: a πένθος. Soceri ſæpe dolent filiarum vicem, & metuunt ne res illis mal è cedant.

ΠΕ'ΝΘΟΣ, mœror, propriè ex amicorum obitu: item mœror in genere. Etymologus ducit a πάσχω, ut ἔπαθον a θάλλω. Quid ſi ducamus a πένομαι, pauper ſum? Conditio pauperis eſt calamitoſa, & luctu plena, ſive luctuoſa.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, & πίνω, facio, ago, pauper ſum. Πένης, labor, a πέπονα τῷ πένω. Hinc Anglicum Penny, quia labore comparatur: vel quia datur πένητι.

ΠΕ'ΝΤΕ, quinque: a πωέων. In digitis numerando ceſſamus ubi ad quinarium devenimus: ergo πέντε q. πάντε.

ΠΕΠΕΡΙ, ωος, τὸ, piper. (Angl. Pepper) a πίπτω, coquo: quòd calore ſuo cibum aſſumptum concoquat.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ὁ, & ου, τὸ: peplum, ſc. veſtis muliebris: ſic a colore dicta: quippe ducitur a πέλω, ſum, & πλὸς, niger: ut ſit q. πελπλὸν. Noſtrates mulieres hodie nigris peplis caput muniunt.

ΠΕ'ΠΤΩ, πέψω, coquo, q. πυεῖ ἕψω, igne coquo.

ΠΕ'ΡΑ & πέρα, ultra modum, ſupra, & interdum citra.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, finis, terminus, quòd in eo πάυεται ἡ ὁδὸς, terra deſinat: vel a πείρω, tranſeo. Ad metam tranſcurrimus.

ΠΕΡΑ'Ω, άσω, & ήσω, tranſeo, tranſporto, vendo: a πείρω, πιπρῶ. Hinc πρᾶσις contractum ex πορᾶσις, & πρασσάτω, vendo.

ΠΕ'ΡΔΙΞ, ικος, ὁ, ἡ, perdix: ideo, quia πετόμενος πηδᾷ, ſaltat e loco in locum: vel quia eſa facit πέρδιν: ut nonnullia placet.

ΠΕ'ΡΔΟ, pedo: a πεῖ auctius & βδέω, pedo, flatum ventris emitto.

ΠΕ'ΡΘΟ, ερω, vaſto: a περὶ, circum, & θέω, curro. Vaſtatores circumcurſitare ſolent, vel a περάω, uro. Ædes combuſtæ depopulantium eſt.

ΠΕΡΙ', de, pro, propter, circa. Sæpe in compoſitione auget, ut in περιπλέω, & in περίσσός.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', ᾶς, ἡ, columba: a περὶ (auctius) & τείρω: vel ſit q. περιστός; ἴφω: quòd columbæ inanuò ſe ſuſpenſæ amentivel πτερὰ τὸ πέτεσθαι τρέφεις, quòd impetuosè volent: vel a περὶ & πτέω, quòd agros ſemine privet, & ſegetes depopulétur; vel a περιστὸς & πέω: eſt enim animal meticuloſum. Vid. πτέρων in ΤΡΕ'Ω.

ΠΕ'ΡΚΟΣ, περκνὸς, niger: ὥςτε τὸ περκάριον, amburere. Adaſtione ligna nigreſcunt.

ΠΕ'ΡΝΑ, perna, a πτέρνα, pes: eſt enim pes ſuis ſalecondituſ.

ΠΕΡΟ'ΝΗ, ἡ, fibula: a πείρω, tranſadigo, quippe perforamen tranſacta.

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ὁ, levis, temerarius: q. ἐβέρεσθαι, a ἀβαίνομαι. Homo levis & inconſtans παρὰ δόξαν ἀβέρεσθαι: item frivolus, (q. ferivolus) i. homo incerto & volatico ingenio.

ΠΕ'ΡΥΣΙ, anno ſuperiore: fortè a πείρω, tranſeo: quia ſuperior annus tranſiit.

ΠΕΣΣΟ'Σ, & πέτ]ος, ὁ, calculus luſorius. Item medicamentum hyſtericum e molli lana confectum.

ΠΕΤΑ'Ω, πετάσω, υμι, pando.

ΠΕ'ΤΟΜΑΙ, αμαι, & πέτομαι, volo: a πτάω, pando, dilato; quòd in volatu pandantur alæ. Hinc πέταλον, folium, (q. velium) quòd ſolium vento arreptum hinc inde volitet.

ΠΕ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis minor, & quaſi ἐγχειρίδιον: a πέτω & ῥάξω, quia facilè proficitur, facileque manibus excidit.

ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, ſcatebra: quia ſc. ejus aqua πηγὴ ὰι πέτῃ, i, e terra ſalit. —— fons ſalientis aquæ. Poet. vel quòd altè ſit in terra q. defixa, ducatur a πέπηγα τὸ πήγω. antiq.

ΠΗΓΝΥ'Ω, & υμι, ήξω: a πήγω, vel πάγω, compingo, figo, condenſo. Ab Aor. β. ἔπαγον τὸ πάγω fit Latin. Pagus.

ΠΗΔΑ'Ω, ſalio, ſalto: a πούς, quòd pede ſaltemus. Iam pede libero pulſanda tellus. Hor. Od. vel a πέδη, quòd in terra ſaltemus.

ΠΗΛΟ'Σ, ου, ὁ, lutum, vinum, mortarium.

ΠΗ'ΛΗξ, ηκος, ἡ, galea, caſſis: a πήλινος, vibro: quòd vibrari ſoleat.

Π Η'Μ Α, ατος, τὸ, damnum, clades: a πάσχω, patior; ut ſit quod quis patitur. πήματα ſunt πεπήματα. πεπήματα ſunt μαθήματα. Ἐξ ὧν (ὁ Χριστὸς) ἔπαθεν, ἐμάθομεν. Epiſt. ad Hebr.

Π Η'Ν Ο Σ, ου, ὁ, & πῆνη, ης, ἡ, textum: a πένω, operor.

ΠΗ'ΡΑ, pera ſaccus: q. φήρα, a φέρω. Fortaſſe a πάω, paſco, quòd ſit pera eſcaria: vel quia πείσει, i. nobiſcum tranſit, & circumfertur.

ΠΗΡΟ'Σ, ὁ, mutilus, mancus. Item mutus, cæcus.

Π Η'Χ Υ Σ, εως, ὁ, cubitus: a πήγω: quòd cubito q. fixo innitimur.

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, fons, q. πήδαξ: quòd aqua fontana ſaliat.

ΠΙΕ'ΖΩ, f. ἔσω, (& πάζω) premo, ſtringo, ſtrictâ manu teneo: fortaſſe a πέζα, pes: ut ſit, propriè, pede premere; dein, quocunque modo.

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, & πίθακος, ὁ, ſimia: a πιθὸς: facilè enim nobis ſuadet ut nugantem illum ſpectemus. Sic nugatur Etymologus.

ΠΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium: in quo πίθεται quod quis poſſit πίθειν.

ΠΙΚΡΟ'Σ, ᾶ, amarus: a πικύω, pinus, cujus lacryma eſt amara: ut ſit q. πάσσαρος. πικρόδης eſt amarus.

ΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ: pileus, propriè, ex lana confectus, quòd ſcad eum τὸ λεῖον πάσχειν, molle quid capitur, & carpitur.

ΠΙΜΕΛΗ', pinguedo: a πίων & μέλος; ut ſit quaſi ſolidarum partium pinguedo, quam tabidorum urinæ innatare videmus.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula: item index. a πίων, pinus: quòd e pineo ligno maximè fuerit olim confecta.

ΠΙ'ΝΟΣ, ὁ, ſordes, ſqualor, illuvies: q. πύνος, quia labore detergitur.

ΠΙ'ΝΩ, πώσω (vel πίσω) a πίω, bibo. Inde Anglicum Pint: Quæ menſura licèt juſto largior ſit doſis, a tricongiis tamen & philocothoniſtis noſtris qui ſe potu ingurgitant, πίνεσθαι & hauriri poteſt vel ἀπαυστί.

ΠΙ''Ο Σ, pinguedo. Inde Pie Anglicum, maximè, artocreas, in quo pinguedo copioſa eſt.

ΠΙ'ΠΤΩ, f. πεσοῦμαι (vel πεσοῦμαι) a πέσω. præt. πέπτωμα, a πίπτω, cado, interficior, i, interfectus cado.

ΠΙ''ΣΣΑ & πίτ]α, ηος, pix (Angl. Pitch) a πίων, quod eſt inflammabile.

ΠΙ''ΣΣΙΤΟΣ, ὁ, ſutor: a πίσσα & σύτάω: ut ſit q. πισσύτάω, quòd picem cum ſevo liquefactam cogat in pilas ſive globulos filamentis ſuis affricandos.

ΠΙ''ΤΤΡΟΝ, τὸ, furfur: a πέσσω: excidit enim a frumento cùm molitur.

ΠΙ''ΤΤΑ, ης, ἡ, picea: a πίττη: ſiquidem ex ea pix defluit.

ΠΙ''ΩΝ, ωνος, ὁ, ἡ, pinguis, obeſus: a πίων, pinguedo.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ὁ, ἡ, obliquus: a πλαζόμαι, erro. Obliquum in ſe fractus exerrat: contrà quàm rectum.

ΠΛΑ'ΔΟΝ, τὸ, & ος, ὁ, humor ſuperfluus: a πλάζομαι: quòd humores ſuperflui per univerſi corporis ductus erraticè vel paſſim ducatur a πολὺ, & ὁδὸς, aqua.

ΠΛΑ'ΖΩ,

ΠΛΑ'ΖΩ, fut. πλάγξω, erro, errare facio: a πολὺς, ut ſit q. πολλάζω, Errantium multæ ſunt viæ, & in diverſa abeunt.

ΠΛΑ'ΝΗ, error, erratio: a πλαζόω. Eſt & πλάνος, error.

ΠΛΑ'ΝΟΣ, η, ον, erroneus. Inde fortaſſe planus. Qui planus eſt & ſimplex in errorem facilè abripitur.

ΠΛΑ'ΣΣΩ, (& πάω) σω, fingo, illino: a πηλὸς, lutum: quòd res multæ ex luto fingantur. A tertia perſona πέπλασται τὸ πέπλασμαι a πλάσσω, fit Anglic. Plaſter.

ΠΛΑ''ΤΤΞ, ΕΩς, ὁ, latus, ſpatioſus: Inde Angl. Plate, & Plat, & Platter.

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, τὸ, jugerum, locus humidus: a πλήθω, impleo; ut ſit, locus humore impletus.

ΠΛΕ'ΚΩ, ξω, plico, necto: q. πολλαὶ ἔχω. Non fit plicatio niſi ex variis ſimul connexis. Ab hoc verbo & Latin. multus, fit multiplex. Vel πλέκω, q. πολλαὶ ἔχω; quia quæ plicantur, πολλὰ ἔχεται, i. valde ſive arctè cohærent.

ΠΛΕ'ΟΣ, & πλεῖος, & πλέως, plenus: a πολύς.

ΠΛΕΤΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, coſta: a πλάω, ſum, & ἐυς ύς: ut ſit q. πλεύρας, quòd circa coſtas ſit latitudo.

ΠΛΕ'Ω, εύσω, navigo: a πλάω, pro πελάω, appropinquare facio, quod a πέλας. Ad regiones a nobis diſjunctas navigationis beneficio appropinquamus.

ΠΛΗ'ΘΩ, σω, impleo: a πλέος. A particip. Aor. α. πλήσας, ασα, ducamus Anglic. Pleſant. Jucunda deſiderium explent.

ΠΛΗ'Ν, præter, niſi, ſed, cæterum: a πλέων.

ΠΛΗ''ΣΣΩ, & πτω, f. πλήξω, percutio, frango. Inde Latin. perplexus, i. qui animo eſt perculſus, ſive percuſſus. Ter.

ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, ὁ, ἡ, later: q. πηλὴ ἀνθος, lapis fictitius ex luto q. efflorescens: vel, ut alii, eſt πηλίνη θέσις, i. lutea compoſitio. Vel ducam a πλάθω, & ἐνθὺς. Exteriùs lateres ſplendent, interiùs lutum latet.

ΠΛΙ'ΣΣΩ, gradior, i. terram pedibus πλήσσω.

ΠΛΟΤΟΣ, ου, ὁ, q. πολυέτης, ſc. divitiæ multorum annorum decurſu partæ ſive paratæ, vel ex multorum annorum proventu provenientes.

ΠΛΥ'ΝΩ, lavo, propriè veſtimenta. Vid. ΛΟ'ΤΩ.

ΠΝΕ'Ω, πνεύσω, flo, ſpiro: fortaſſe ex πνέω: pulmones enim (πνεύμονες) perpetuâ εἰσπνοῇ & ἐκπνοῇ laborant.

ΠΝΙ'ΓΩ, ξω, ſuffoco, ſtrangulo q. πνοὴν ἄγω, ſpiritum frango.

ΠΟ'Α, ἡ, herba: quidam a πάω. Malim a πόω, bibo (inuſitat.) Herba pluviam imbibit, & ab humo humet.

ΠΟ'ΘΟΣ, ὁ, deſiderium: ab inuſitat. πόθω, deſidero: unde Latin. peto.

ΠΟΙΕ'Ω, ήσω, facio: a ποιὸς, qualis, quaſi ad alicujus exemplaris ſimilitudinem.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, varius: a πύξ, ſapienter, & λίαν, valde: ut ſit q. πυκαλὸν. Opera variegata ſunt ſapienter facta.

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, paſtor, quaſi ἐν πόᾳ μένων: quòd in gramine maneat, & in eo ſæpius pernocter.

ΠΟΙΝΗ', ῆς, poena: a πόνος, moleſtia. Pœna eſt moleſta paſſio.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, (& πόλεμίζω) ὁ, bellum: q. πόλεις μεῖων, urbes minuens & devaſtans, i. ex magnis & magnificis minutas reddens.

ΠΟ'ΛΕΩ, verto: a πάλω, verto. Vid. ΠΕ'ΛΩ.

ΠΟΛΙΟ'Σ, canus: q. πάλαι ὢν. Vetuſtas canitiem inducit. Per venerandam capitis nivem. Et —— cana, & cæciſa ſenectus. apud Poet. —— cygneas imitantur tempora plumas: Inficit & nigrâs alba ſenecta comas. Ovid.

ΠΟ'ΛΙΣ, ωος, ἡ, urbs, in qua πολλοὶ πολῶσι, i. multi verſantur.

ΠΟΛΥ'Σ, multus, amplus: a πάλω, verto. Οἱ πολλοὶ, ſunt verſatiles inſtar ſegetis, quam ventus, modò huc, modò illuc impellit. Il. β. Non ego ventoſæ plebis ſuffragia venor. Hor. ſatyr.

ΠΟ'ΝΤΟΣ, ὁ, mare: (ut ſit q. πυνετὸς. Latin. pontus) a πηδάω: quòd in mari laborandum. Vita nautica ſive in mari ducta, amara.

ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, ſibilo, blandè ſive molliter contrecto: a ſono.

ΠΟ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piſcatorium: quia piſces ingredientes πορίσκονται, circumjacet: vel q. πορεύεται.

ΠΟ'ΡΠΗ, fibula: item annulus clypei: a πείρω, tranſeo, quòd per panni foramen ambulet.

ΠΟ'ΡΤΙΞ, ῖγος, ἡ, vitulus, vitula: q. πόεις: quòd jam cœpit πορεύεσθαι.

ΠΟΡΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, purpura. Vox Tyria. Sed & res ipſa Tyriis ſolebat μέγα πόον φέρειν.

ΠΟΣΕΙΔΑ'Ων, ῶνος, vel ῶν, & ᾶν, Neptunus: παρὰ τὸ ποσὶν τὸ πόδας: quòd terram aſſilientibus undis q. concutiat. Vel a πόσις & δῶρα, quòd animantibus potum promat ille aquarum pincerna.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, ὁ, fluvius: quòd animalibus πόσιν præbeat, ſive quòd illa πάσχῃ, i. poter.

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, ερα, ερον, uter, infinitè & interrogativè.

ΠΟ'ΤΜΟΣ, ὁ, ſors, caſus, mors: a πίπτω, cado. Sors omnia verſat. Cadendi ſors cadit in omnes.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, venerandus: (uſitatum fœminium πότνια, & contractè πότνα) a πόσις: quòd coram iis procidi ſoleat quibus veneratio debetur.

ΠΟΥ'Σ, ποδὸς, ὁ, pes: a ποῦς, ubi. Neceſſe eſt pes locum habeat ubi ſe ponat. (Δὸς μοι ποῦ ςῶ.) Alii a πατέω.

ΠΡΑ'ΟΣ, & πρᾶος, lenis, manſuetus: q. πρεῶδης, ſc. ad quem facilè tranſitur, εὐπρόσοδος. Baſil. Hexam. Vel a πρέω, juxta: ut ſit, qui non gravatur juxta alios ſtare.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ, αἱ, præcordia: fortè a πρὸ & ἴδιον: quòd mens ſit futuri προβλεπτική, ſive rerum futurarum ſagax.

ΠΡΑ ΣΙΑ', ᾶς, ἡ, areola: in horto, in quibus vireſcit τὸ πράσον.

ΠΡΑ'ΣΟΝ, τὸ, porrum: a πρέσω, σω, incendo: eſt enim calidum.

ΠΡΑ''ΣΣΩ, & πτω, ξω, facio, ago. exigo, cogo, vivo.

ΠΡΕ'ΠΩ, decorus ſum, excello: q. πρὸς ἕπω, i. dicendi primas teneo. (πρέπει decet.) A re oratoria fit tralatio ad res alias in quibus quis excellit.

ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, υος, & εως, ὁ, ſenex: a πῦρ & σβέω, ſc. in quo vitæ facula vel flammula eſt extincta. Πρέσβυς, legatus. Seniores ſæpiores, & ad legationes obeundas junioribus multò potiores.

ΠΡΗ'Θω, incendo: a πρέω inuſitat. unde πίπρημι, idem.

ΠΡΗΝΗ'Σ, ῆος, ὁ, ἡ, pronus, præceps: a πρὸ, & νεύω, nuto.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, & φωνος, ὁ, montis eminentia: a πρὸ & ὄρος.

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo, redimo: a πρίω, ſc. emendi gratiâ.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, Priapus, hortorum cuſtos, & idolum Ethnicum.

ΠΡΙ'Ν, priùs, antequam: a πρὸ, & πρὶν, ut ſit q. πρείν.

ΠΡΙ'Ω, & πρίζω, ſerrâ ſeco: a πρίω, tranſeo (inde πρίων, ſerra liquidò a præſ. πρίω.)

ΠΡΟ', ante, coram. Inde πρῶτος, primus, ſive qui ante alios. Primus ibi ante omnes ——

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, pecus, ovis, (maximè): a πρὸ, & βάω pro βαίνω: quia paſcendo procedit. (Parcite oves nimiùm, procedere —— Virg. Eclog. 3.) Et ita ducit altera alteram, ut ſi una præceſſerit, reliquæ licèt innumeræ ſubſequentur omnes. Erravi ſicut ovis, ut canit Pſalmographus. Pſal. 119.

ΠΡΟΗΓΟΡΕ'ΩΝ, gula, guttur, ſive receptaculum in gutture avium, in quod primùm ἡ τροφὴ πρόεισι γαίρεται.

ΠΡΟΪ'Σ, & προΐξ, οιτος, ἡ, donum, dos: a πρὸ & ἴημι, ξω, venio: quòd dos, ſive factum de dote celebrationem nuptiarum præcedat.

ΠΡΟ'ΚΑ, ſtatim, repentè: a πρόξ, hinnulus, ob pernicitatem pedum.

ΠΡΟ'Ξ, οκος, hinnulus: a πρὸ & αἴσσω: quòd velox prorumpat.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, extremus: a πέρας, terminus: ut ſit q. πρυμνὸς.

ΠΡΥΜΝΗ', puppis, i. poſterior pars navis.

ΠΡΥΤΑΝΙ'Σ, εως, ὁ, præfectus, cuſtos, tutor: q. πυρόπεμπις, i. (ſpecialiter) πυρᾶς πομπὸς: in genere, cuſtos. Ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας πρύτανις. Nazian.

Π Ρ Ω ί', manè, tempeſtivè: a ὥρα, ante, ſc. ortum ſolis.

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, ὁ, anus, nates: quòd ſit τὸ πέρας κώπης.

ΠΡΩ'ΡΑ, prora, ſive anterior pars navis: a ὥρα & ὁράω: quòd inde proſpiciatur, ſc. ab alto in altum.

ΠΤΑΙ'Ρω, ſternuto, a πτίω, cado: quòd ſternutatione aliquid e naribus decidit.

ΠΤΑΙ'Ω, σω, impingo, fallor: a πτίω, unde πίπτω.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ἡ, calcaneum, calx: item cujuſvis rei extremitas: a πτὼξ: quia τῷ πτέρνῃ animal πατεῖ τὴν ὁδὸν.

ΠΤΕΡΟ'Ν, τὸ, ala, remus: a πέτομαι, volo. Inde πτέρυξ, & πτερύγιον.

ΠΤΙ'ΣΣΩ, (& τίλω) σω, pinſo, tundo.

ΠΤΟΕ'Ω, ήσω, terreo: a πτὼξ: ut ſit, facio q. animo concidere.

ΠΤΥ''ΣΣΩ, ξω, plico: item contraho.

ΠΤΥ'Ω, σω, ſpuo, exſpuo: a πτὼξ. Sputum ex ore q. excidit.

ΠΤΥ'ΘΩ, σω, putrefacio: q. εἰς τὸ πύον ϑεῖν (a ϑέω, pono) in puſ redigo.

ΠΤΥ'ΚΑ, densè, ſpiſſè, prudenter, affabrè. Πτυκολογεῖν, vel πτυκολογεῖσθαι, densè, preſsè, & nervosè loqui: Anglicè, To ſpeak ſtrongly.

ΠΤΥ'ΛΗ, ἡ, porta: a πτόλις, civitas: quòd πόλις πύλαις muniatur: vel a πολλὴ ὕλη: quòd cujuſque rei materia in urbem per portas importetur.

ΠΤΥ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, fundum: item manubrium gladii.

ΠΤΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ, & πεύθομαι, audio, intelligo, interrogo: a πύθω, deſiderium. Libenter audimus de quibus ſciſcitamur.

ΠΤΥ'Ξ, pugno, vel pugnis: a πύγη, densè. Contracta innuus quaſi denſatur in pugnum.

Π Τ' Ρ, ός, τὸ, ignis: q. φῦρ, a φύω: (Inde Anglic. Fyre) quòd vegetabilia a calore incrementum capiant. A πῦρ, Latin. purus & Angl. Pure. Ignis elementorum puriſſimus. Vel ducam a φέω, accendo. Carbo candens eſt lignum accenſum. Flamma nihil aliud quàm Aër accenſus. Ariſt. Top.

ΠΤΥ'ΡΓΟΣ, turris: a πῦρ, & ἄγω: quòd ejus forma ſit pyramidalis.

ΠΤΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus: a πῦς: quòd ignea vis ſeminis in eo inſit. Quia & nuclei, ut plurimum, ſunt rubro, & igneo colore, vel nigro & aduſto: ut in nucibus, amygdalis, pyris & pomis vidimus. Vid. Hiſt. Natur. D. i. Verulam.

ΠΤΥ'Ρ Ο Σ, ὁ, ἡ, triticum: a πῦρ, ob colorem e flavo ſubfulcentem.

ΠΩ'ΓΩΝ,

ΠΩ'ΓΩΝ,ωνος,ὁ, barba: q. σάγων, quòd ætatis πῶϱος & consistentiam indicet: vel sit πὰϱ γωνέα, q. herba in mento fruticans.

ΠΩΛΕ'Ω, vendo: a πῶλος: ut sit, pullos vendo, propriè: nunc vox hæc ad aliam quamcunque venditionem manavit.

ΠΩ˜ΛΟΣ, ου, ὁ, pullus, plerumque equinus: quòd ἐν πόϱᾳ ἄλλεται: vel q. ἐν πὰ λίαν se oblectet.

ΠΟ'ΜΑ, & πῶμα, ατος, τὸ, potus: a πίνω, πόσω, πῖνωτος, πῶνωμαι

ΠΩ˜ΡΟΣ, ὁ, lapis quidam, callus. πωλὼδες, cæcus. πῶϱος, luctus: inde παλαιπωϱος, miser, quòd sit luctuosus, ᾧ τὸν πῶϱον παλᾷ. Hinc fortasse Anglicum **Poore**: & a πωλὸς, cæcus, to **Poze upon**, quod ii faciunt quibus oculi caligant.

ΠΩ˜Σ, quomodo?

P

Littera decima septima est, & in numeris centum.

P'A, certè, utique: partícula expletiva.

P᾽A, (vel etiam ῥὰ) facilè: ex ῥᾴδιος facilè.

P'A'ΒΔΟΣ, virga, bacillus: quia facit ῥᾴδιον βαδίζειν, i. facilius incedere: ut sit q. ῥᾳδιβδος. Hinc Angl. **Rodde**, q. **Rabb**. Camden. Rem.

P'A'ΔΑΜΝΟΣ, ὁ, germen, ramus tener: a ῥᾶ & δάμναμαι, quia facilè avellitur, & q. domatur: vel q. ῥᾳδυὸς mollis, tener.

'Ρᾴ'ΔΙΟΣ, ία, ιον, facilis, proclivis: a ῥᾴδ, facilè.

'ΡΑΘΑ'ΜΙΓΞ, γγος, ἡ, gutta: (poetic.) a ῥαίνειν, ῥαμὰ: quòd subjectas res in quas incidit crebra aspergine humectet.

'ΡΑΙ'ΝΩ, perfundo, aspergo: a ῥίνω, fluo: q. ῥαίνω. Inde Angl. **To Raine.**

'ΡΑΙ'Ω, destruo, corrumpo. Hinc Angl. **To Raze**, q. **Rase**, i. perdo. Camden. Rem.

'ΡΑ'ΜΝΟΣ, ἡ, spina alba, frutex spinosus: a ῥᾶον μάϱνω: quòd spineta facilè incrementum capiant, & spinæ haud facilè exstirpentur.

'ΡΑ'ΜΦΟΣ, ους, τὸ, rostrum avium: a ῥαίω, destruo. Aves rapaces captas aviculas rostris discerpunt. Vel quia ῥᾶον φαίνει: prominet enim.

'ΡΑΠΙ'Σ, ἰδος, ἡ, virga. Hinc ῥαπίζω, verbero. Inde Angl. **To Rap**, i. ferire.

'Ρ˜ΠΤΩ, ῥψω, suo: q. ῥᾴων ἅπτω, facilè necto.

'ΡΑ'ΣΣΩ, ξω, allido, vi decido. Idem quod ἀϱάσσω, pulso.

'ΡΑ'ΦΑΝΟΣ, ὁ, ῥαφανὶς, ἰδος, ἡ, rhaphanus: q. ῥᾳδίως φαινόμενον, citò apparens post seminationem.

'ΡΕ'Α, facilè: a ῥέω, facio: ut facilè a facio. (Facile q. facibile.)

'ΡΕ'ΤΧΩ, & κω, f. ξω, sterto, rhonchizo: a ῥὶν, & ἠχὼ: est enim narium sonitus.

'ΡΕ'ΖΩ, f. ῥέξω, & ῤέξω, facio, sacrificio. Cum faciam vitulam pro frugibus, —— Virg.

'ΡΕ'ΘΟΣ, ους, τὸ, membrum: a ῥέω. Vis animæ per corporis membra q. fluit, & in spiritibus natat.

'Ρ ΕΙ˜Α, (pro ῥέα) poetic. facilè.

'ΡΕ'ΜΒΩ, in gyrum ago: q. ῥέα ἀμείβω, facilè muto, verto.

'ΡΕ'ΠΩ, f. ψω, vergo, propendeo. τὰ ἐπὶ ῥέπει faciunt æquilibrium, eáque in genere per metaphor. denotant, quæ sunt ejusdem momenti.

'ΡΕ'Ω, ῥεύσω, fluo.

'ΡΕ'Ω, dico: a ῥέω, fluo. Fluebat oratio (sc. Nestorea) ῥέουσα λόγος. Hom. Il.

'ΡΗ'ΣΣΩ, ξω, ῥηγνύω, & ῥήγνυμι, frango. Inde Anglic. **Rag**, sc. ab Aor. β. ἔϱϱαγον.

'ΡΙ'ΓΟΣ, ους, τὸ, rigor, frigus acerbum. Latin. frigus a ῥῖγος, Digammate (F) præfixo. Hinc etiam rigidus. Quod friget riget. Frigus, præsertim vehementius, cutem asperat.

'ΡΙ'ΖΑ, ης, radix, unde humor vividus in ramos & folia influit (Qui viget in foliis fluit e radicibus humor. Ov.) Ducamus ergo a ῥέω τὸ ῥίζα.

'ΡΙΚΝΟ'Σ, ῶ, ὁ, rugosus: a ῥηγνύω. Cutis rugosa interfracta aut intercisa videtur.

'ΡΙ'Ν, & ῥῖς, ῥινὸς, ἡ, nasus, vel nasi: a ῥέω: quòd mucus e nare defluat. Nasus est veluti capitis sentina, ex qua sordes ejus hauriuntur.

'ΡΙ'ΝΗ, ἡ, lima.

'ΡΙΝΟΣ, ὁ, vel ἡ, pellis, cutis, corium, per quod humores exsudantur, & q. ῥέοντα.

'ΡΙ'ΟΝ, τὸ, montis cacumen.

'ΡΙΠΤΩ, f. ψω (& ῥιπτέω, ῶ τω) projicio, jacio: a ῥέπω. Projectum ῥέπει, & inclinat.

'ΡΟ'ΔΟΝ, τὸ, rosa: a ῥόδον, & ὀδμὴ, odor: quòd mirâ suavitate nares imbuat. Vel ducatur a ῥᾷ & ὄδωρ. Aor. β. τὸ ῤόδον: quòd odorem facilè spiret. a ῥᾷ & ὄζω, fit Anglicum **Rose**.

'ΡΟ'ΘΟΣ, ὁ, undarum strepitus, tumultus: a ῥέω, & θέω, curro. Aqua marina ventorum afflatu concitata ita fluit & ruit ut magnum sonitum edat.

Μαινομένων ῥόθιον πολυηχέα βόμβον ἀκούειν. Musæus.

'ΡΟ˜ΙΖΟΣ, ὁ, stridor, maximè, quarum & prærupto aliquo loco defluentium. Ejusmodi strepitum facit ὑδατόῤῥοη.

'ΡΟΦΕ'Ω, & ἐέω, ἤσω, sorbeo, exhaurio: fortè a ῥᾷ, & ὀφὴ, haurio: vel a ῥόος & ἀφύω: ut sit, aliquid fluidum haurio.

'ΡΤΘΜΟ'Σ, concinnitas, quicquid certo ordine, modo, & ratione fit: a ῥέω, traho: ut sit tractus æquabilis. Hinc Latin. rythmus, & inde Anglic. **Rime**, q. **Mythme**.

'ΡΤΙΟΣ, ὁ, fordes, sc. quas quis ῥύεται, i. pedibus suis attrahit, sive accersit. Vel ῥύπος, quasi ῥύεται ὑπὸ τῆς ὀυλοχυτώνος.

'ΡΤ'Ω, vel potiùs ῥύομαι, traho, tueor, libero q. trahendo. Est & ῥέω, fluo: ῥύω, idem. Hinc Angl. **Rhume**, sc. humor e capite defluens.

'ΡΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris: frequentiùs ῥώθωνες plurale usurpatur.

'ΡΩΝΝΥ'Ω, υμι, ώσω, (a ῥώω inusitat) confirmo, roboro.

Σ

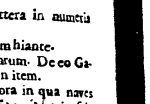

Decima octava Græcorum littera in numeris est ducenti.

ΣΑΙ'ΡΩ, verro: item ore sum biante.

ΣΑ'ΚΧΑΡ, σακχάϱεως, saccharum. De eo Galen. meminit: Hippocrates non item.

ΣΑ'ΛΟΣ, ὁ, salum, maris ora in qua naves stant ad ancoras: σαλεύω, a σείω, quatio, & ἅλς, ἁλὸς: in salo enim naves σαλεύονται.

ΣΑΝΙ'Σ, ἰδος, ἡ, tabula, asser: quasi πανὶς, a τείνω, extendo, σ in τ converso.

ΣΑΡ'Ξ, κὸς, ἡ, caro: q. σὰρξ, (Doricè) quia pellis ab ea σήπεται.

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ὁ, præfectus, satrapa. Persica vox.

ΣΑ˜ΤΙΩ, ξω, onero. Inde Angl. **To Sagge**, i. gravitare: ab aor. β. ἔσαγον.

ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ὁ, satyrus: q. σαῖρος, a σάλλω, τὸ διδύμων ἀφορμικόν.

ΣΑΦΗ'Σ, ές, manifestus. In illo quod manifestum est, σαὸν τὸ φῶς, lux salva est, nec caligine obtenebratur: ideóque Latinis luculentum illud est quod Græcis σαφὲς, sive, εἰλικϱινές. Tum. σαφήνεια claritas est, sive perspicuitas.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, f. σβέσω, exstinguo: q. σαῖω βίαι, vi am quatio.

ΣΕ'ΒΩ, (& σέβομαι) veneror, colo, adoro: q. σαῖω τιμῇ, divinum esse clamo.

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, catena: q. σείϱω, ab εἴϱω, necto: quòd catena ex variis partibus connexis constet: vel quòd res rebus annectat.

ΣΕΙ'Ω, quatio, agito.

ΣΕ'ΛΑΣ, ατος, τὸ, fulgur, lumen: a σείω, & ἅλη, splendor: quòd iste splendor q. σείεται. σελαγίζειν, est, illuminare, apud Nonnum in Ioannem.

ΣΕΛΗ'ΝΗ, luna: q. σέλας νέον: quia novam subinde phasin & faciem induit.

ΣΕΛΙ'Σ, ἰδος, ἡ, pagina: a σέλας, splendor, qui inter lineas ductas apparet. Lineæ nigræ sunt, & q. melancholicæ; ista verò inter lineas spatia q. lucida intervalla.

ΣΕΜΝΟ'Σ, venerabilis, augustus, sanctus: a σέβω, veneror: q. σεβάσιος.

ΣΗΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, stabulum, propriè, ovium & caprarum: ab ἧκω, venio: eò enim, maximè brumali tempore, pecudes se recipiunt, & stabulantur stabulo, ut verbis utar Plaurinis.

ΣΗ˜ΜΑ, signum, nota, sepulchrum. Inde Angl. **Seme**, divisionis signum.

ΣΗ˜ΠΩ, ψω, putrefacio: ubi a madore pannus putrescit, σήπεται tinea statim sequitur, sive oritur, & tum est σητόβρωτος.

ΣΗ˜ΤΕΣ, adverb. hoc anno, item πέϱυσι, i. τῷ πϱὸ ἔτους.

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum: a σθένος: ut sit q. σῖσθ. Δύσθενης apud Hom. est invalidus, & tam debilis, ut vix stare possit.

ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, maxilla: a σείω & ἄγω, moveo & frango, putà, σπᾶσα. Maxillarum operâ cibi assumpti comminuuntur.

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, q. Σιὸς βουλὴ, consilium cœlitus datum, sive divinum. Σιὸς, Doricè, Deus est.

ΣΙΓΑ'Ω, ήσω, fileo: a σιγὴ, silentium. Quidam a σίζω: sed ineptè.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ὁ, ferrum: ab ἴσασθαι aor. β. τῆς σίζω, stridco; quod dicitur de ferro cadente cùm in aqua restinguitur. σίζω, a sono.

ΣΙ'ΚΥΟΣ, & ους, & ικυος, ὁ, cucumis: a σικύδιον & κίκυς: est enim planta ὑγϱοτάτη, & lacè funditur.

ΣΙ'ΜΒΛΟΣ, vel ου, vel ον, alveare: a σιμὸς, i. μέλιτων, & βάλλω: quòd in illud apes mel suum conferant.

ΣΙΜΟ'Σ, simus, sc. qui est prælis naribus.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, ιος, τὸ, sinapi: quòd σίνει ὤπωπα, oculis officit: com-

comestum enim lacrymas ex iis prolicit.

ΣΙΝΗ, & σμὶς, ινὸς, ἡ, noceo, lædo. Inde fortasse Angl. **Sin**: est crimen βιαιοπϱαγίας.

ΣΙ'ΠΑΛΟΣ, & ὁς, deformis, impurus: q. σιφαλὸς, idem.

ΣΙΠΤΗ'Ν, ἡ, arca, propriè, panaria: a σῖτος, panis, & βαίω, impleo: quòd pane impleatur, & famelicos pane impleat & satiet. Marius & ut colorum Aristoteli. ὁμοσίπνους, quòd ex eadem arca pendeo, petam, & eodem pane & penu vigitent.

ΣΙ˜ΤΟΣ, frumentum, panis: quòd frumentum ex involucris suis σίεται, i. excutitur.

ΣΙΩΠΑ'ω, ήσω, fileo: a σιγάω, & ὀψ, vox: vel sit q. σίειν πάω, os movere cessa.

ΣΚΑΖΩ, claudico, & Ab ejus Aor. β. ἔσκαδον fit, ν inserto, σκάζων, offendiculum, in quod ita impingimus ut claudicemus.

ΣΚΑΙ'ΡΩ, saltito, tripudio: q. σκέλλω, σκάϱω, crura attollo.

ΣΚΑ'ΛΛΩ, fodio. Ducunt a κάλλω, moveo, & σκέω pro ξέω, rado.

ΣΚΑΜΜΩ'ΝΙΟΝ, & ία, scammonium, vel scammonia. Fortasse ab ἐσκαμμαι.

ΣΚΑ'ΝΔΑΛΟΝ, scandalum. Angl. **Scandall**: vide ΣΚΑ'ΖΩ.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, fodio, excavo.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ὁ, & τὸ, ον, stylus, penicillus, festuca: a σκάπτω, fodio, festuca.

ΣΚΕΔΑ'Ω, vel ἀζω, ἀσω, dissipo, discerpo, dispergo.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exsicco, arefacio, attenuo: a σκελλὸς, aridus; ut fit, aridum facio. Hinc τὸ σκέλεθϱον, sc. corpus ἀνειμένον, ἀσϱοκόν.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, ους, τὸ, crus: a σκέλλω, διὰ τὸ ἀσαϱκον: est enim pars ossea partibus musculosis & carnosis siccior.

ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, circumspicio, speculor, perperido, consulto. Hinc Latin. discepto: & ab ἔσκοπα, σκοπὸς, finis, & scopus, & hinc **Scope**. Angl. i. spatium locale.

ΣΚΕ'ΠΩ, rego, operio, velo.

ΣΚΕΤ'ΟΣ, ους, τὸ, vas, utensile: fortè a σχέω capio, quòd sit capax.

ΣΚΗΝΗ', tabernaculum theatri. tentorium: ἀπὸ τῆς σκιᾶς: quòd sint umbracula. Hinc Angl. **Scene**.

ΣΚΗΠΤΩ, innitor, incumbo, fulcio me: inde σκηπτϱον, scipio, baculus cui innitor, sceptrum. Hinc Angl. **Scepter**.

ΣΚΙΑ˜, ᾶς, umbra: fortè a κάω, eo: est enim corpori σωματοπλαθοῦς. Invidia gloriam sequitur, ut umbra corpus. Cic.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, tortuosus, pravus: a σκέλος. Crus curvatur.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, ῳπος, ὁ, palus præacutus instar spinæ. Ducatur ergo a σκόλος, spina. ὀπὸν μία Paulum excruciavit, ut spina carni infixa. Est & σκώλος, ὁ, spina, & palus itidem præacutus.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, evello, lacero: a σκολὸς. Spinæ vestes lacerant, & infixæ evellantur. Inde fortasse **Scoup**. Extremitas istius conchæ inæqualis est, & q. lacerata.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, τὸ, allium: sic fortasse dictum; quia χειϱόστομον ἢ τὸ σκῶϱ.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, σω, dissipo, spargo: a σκεδάω, q. dissilire facio.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ὁ, scorpius: quia σκοϱπίζει ἰὸν, spargit venenum.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ους, ὁ, & εος, τὸ, tenebræ, caligo: a σκιὰ: q. σκιότης.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, fæx, stercus, quisquiliæ: q. κυσίβαλον: ut fit vel quod canibus projicitur, vel quod ab iis excernitur, & rejicitur.

ΣΚΥΔΑΛΑ'Ν, irascor, tristi vultu fum: a σκυζάω, murmuro ut canis, ad iram concito: a κύων: ut sit q. κυδαλαίνω.

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ὁ, Scytha: fortasse a σκύζω: quòd sint feroces & facilè σκυζόμενοι.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, vexo, molestiam exhibeo.

ΣΚΥ˜ΤΟΣ, ους, τὸ, corium, pellis; a ξύω: quia radendo expolitur. Hinc Latin. Scutica, & Scutum ὁπὸ σκυτέων, ex coriis sc. bubulis confectum.

——σάκος ἑπταβόειον, sc. Ajacis. Hom. Quod Ovid. septeum septemplicem appellat.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ὁ, & ους, τὸ, scyphus: a κυφὸς, curvus: ubi cavitas, ibi curvitas.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, & ἡ, vermis, quia terram σκάλλει, fodit.

ΣΚΩ'ΛΟΨ, ῳπος, ὁ, spina, palus præacutus.

ΣΚΩ˜ΠΤΩ, cavillor, contumelioso gestu subsanno: q. σκηπτὸς ἕτερος, vel ὀπτομαι. Hinc Angl. to **Scoph**, vulgò **Scoffe**, i. irridere.

ΣΚΥ˜Ρ, gen. σκατὸς, τοῦ, stercus, olerum. Inde Latin. Scoria, quæ q. stercus ferri est: & Angl. **Scurfe**, q. **Scroup**.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, tetano, strepo: a μάϱγη, manus: q. plausione manuum. Quæ enim sonant pleno, vocesq; manuq; theatro. Mart.

ΣΜΑ'Ω, & ἐω, abstergo, defrico, purgo. Inde fortasse Angl. to **Smooth**, i. expolire, & lævigare.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, ους, τὸ, examen apum: ab ἁσμὸς, vel ὀσμὸς, idem.

ΣΜΥ'ΧΩ, ξω, attero, consumo: a σμάω. Inde Angl. (ab aor. β. ἔσμυγον) **To Smug up**, i. defricando detergere.

ΣΜΩΔΙΞ, ικος, & σμώδιγξ, γος, ἡ, vibex, livor ex percussione. Fortasse a σμάω, & δίκη, ξω, jacio. Vibices fiunt ab injectis manibus.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, convicior: a σμάω, defrico. Conviciator alienæ famæ nitorem tetricæ linguæ asperitate defricat.

ΣΟΒΕ'Ω, ήσω, abigo, expello: a σάω, in fugam conjicio. Hinc Angl. **To Sobbe**, i. vapores cordi aggregatos suspirando expellere. Σοβὴ, cauda, quæ in formidine σοβεῖται & q. fugatur è conspectu; ut in canibus videmus quos σοβοῦντα occupat.

ΣΟΜΦΟ'Σ, inanis, fungosus.

ΣΟ'Ος, salvus, sospes, perfectus.

ΣΟΡΟ'Σ, ὁ, loculus, sepulchrum, tumulus. vide ΣΩΡΟ'Σ.

ΣΟΤ˜ΣΟΝ, τὸ, lilium.

ΣΟΦΟ'Σ, sapiens: sc. in quo σὼν τῷ λογικῷ τὸ φῶς, lux rationis erroris tenebris non offuscatur.

ΣΠΑ'ΘΗ, rudicula: a σπάω. Inde Spathula, instrumentum Pharmacopœorum, quo emplastra vel in aluta, vel in alia re quapiam ducuntur.

ΣΠΑΙ'ΡΩ, palpito, vibro, tremo, a σπάω, traho. In palpitatione σφυγμὸς & διασφυγμὸς sunt supra modum vehementes, & q. extra orbitam vagantes.

ΣΠΑΝΟ'Σ, & σπάνης, rarus, infrequens, q. contractus a σπάω.

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, & τ, ξω, lacero, vellico, dilanio, discerpo: a σπείρω, spargo: vel a σπάω, & ἀϱάσσω. Non fit laceratio sine tractione, & pulsione, quæ duæ sunt motûs violenti species.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, fascia, qua infans involvitur: a σπαϱάσσω: quia dum a nutrice convestitur, σπαϱάσσεται, vellicatur: ut sit q. σπαϱαγανον.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, tumeo, distentus sum, ut cùm ubera lacte turgent.

ΣΠΑ'Ω, ἄσω, traho. Ab ejus infinitivo σπᾶν fit Angl. **Span**, quia digitis se invicem trahuntur.

ΣΠΕΙ˜ΡΑ, spira, linea flexuosa.

ΣΠΕΙ'ΡΩ, semino, spargo, a σπάω. Dum semina spargunturs quasi trahuntur a se invicem.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, πέλεθος, τὸ, ὁ, stercus: quia εἰς σπόϱον, putà, cloacam ἔλθει: Alii a σπῶλος, sordes.

ΣΠΕ'ΝΔΩ, σπένω, libo, fœdus ineo, sacrificio. Quæ sacrificantur consumuntur. est σπένδεται, consumi, Angl. **To bee Spent**.

ΣΠΕ'ΟΣ, ους, τὸ, spocus, antrum: quòd in eo lux a tenebris q. σβέννυται, sive extingui videtur: ut fit q. σβέος.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, urgeo, propello, festino, q. σπένδω ἐϱχόμενον.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, σω, festino: a σπεῖν ὁδὸν, viam sequi, sive iter velociter carpere.

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando: a σπάω. Trahendo res extenditur.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ἡ, palmus major, i. spatium inter pollicem & minimum digitum: a σπίζω: quippe manus digitiq; extenduntur.

ΣΠΙ˜ΛΟΣ, ὁ, macula, sordes, inquinamentum: q. σπιλὸς, impurus.

ΣΠΙΝΗ'Ρ, ῆϱος, ὁ, scintilla: est q. σπίζομενον τὸ ἦϱ ἐως, candidum quid extensum, & q. ejaculatum. Quapropter Homerus scintillam appellat σπίνϱα πνοῆς, i. semen ignis: alii ὑποκαυσμα; sive ὑποβολὴν τῆς πνοῆς.

ΣΠΛΗ'Ν, νὸς, ὁ, splen, lien.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ὁ, spongia: a σφᾶς, ὑγϱός. Spongia humorem attrahit & exsorbet.

ΣΠΟΔΟ'Σ, ὁ, cinis: a σβέω: ut sit q. σβοδὸς: quòd lignis exstinctis cinis in foco resideat.

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, vertebra spinæ dorsi: quidam, a σφίγγω, malim a σφᾶν & δίνειν, quòd altera alteram q. attrahat, & q. subingrediatur.

ΣΤΑ'ΖΩ, ξω, stillo: a στάω: quòd antequam decidit, stare videatur, aut saltem rei adhæret unde delapsura est.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ὁ, ἡ, urna, hydria, amphora: a στάω & μάω: quòd in loco suo stet, nec inde dimovetur.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, ὁ, crux: a στάω & ἄϱουϱα: quòd stet in loco publico, sub dio, & extra urbem, ne morientium gemitus audirentur.

ΣΤΑΦΙ'Σ, ἰδος, ἡ, uva passa: a σταζω. Vinum ex uvis stillat per expressionem.

ΣΤΑ'ΧΥΣ, υος, ὁ, spica: a στάω, & χύω, fundo. Seges suo stat caule, & spicæ fluitant quasi a vento fusæ.

ΣΤΑ'Ω, στο. Angl. to **Stand** ἀπὸ τῆς στάσ: & **Staffe** a στάω & ἀφὴ. Βακτηϱία ἀπτομένη τῆς.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, sevum: a στάω: quia liquefactum diffluit, densatum stat.

ΣΤΕ'ΓΩ, ξω, operio, tolero. Hinc Latin. Tego. ablato σ.

ΣΤΕΙ'ΒΩ, calco, condenso. Ducamus a στάω & βαίνω: qui enim calcat quodammodo stat & it.

ΣΤΕΙ'ΧΩ, vado, ordine incedo. Inde steg ejus suis pedibus στείχων, i. incedens.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, ους, τὸ, truncus, caudex: a quo radice στέλεχος: vel quia στέλλει in terra quasi ἐκλέχει, ut plantæ horrentes in sulis pulvillis.

ΣΤΈΛΛΩ, mitto, orno, apparo, instruo, contraho. **Στέλλειν νῆας**, est, armare naves.

ΣΤΕΝΌΣ, angustus, arctus : a **στῆναι** : corpus enim stans minorem locum occupat, quàm humi stratum.

ΣΤΈΝΩ, gemo : a **στεῦς**. Gemitus oriuntur e corde angustato, & arctè compresso.

ΣΤΕΡΓΩ, f. **ξω**, amore naturali complector : **στοργὴ στερκτὸς ἄγει**, & ad prolem fovendam quasi impellit.

ΣΤΕΡΕΌΣ, **ά**, firmus, solidus : a **στῆναι**. —— vos ô quibus integer ævi Sanguis, ait, solidóque suo stant corpore vires. Virg.

ΣΤΕΡΈΩ, **ήσω**, & **ίσω**, privo, orbo, spolio.

ΣΤΈΦΩ, **ψω**, corono, redimio. Inde **στέφανος**, corona.

ΣΤΉΘΟΣ, **εος**, τὸ, pectus : a **στῆναι**. Pectus sive **στέρνον** stat inflexile.

ΣΤΉΛΗ, lapis e terra exstans, columna : a **στῆναι**, & **λα**, valde, i. validè. Columna firmiter stat.

ΣΤΗΡΊΖΩ, f. **ξω**, statuo, firmiter figo : a **στερεός**, firmus.

ΣΤΊΑ, & **στίον**, lapillus. Inde Angl. **Stone**, contractè ex **στίονα**. Germanicè dicitur *Steene*, a **στῆναι** : firmiter enim stant lapides.

ΣΤΊΖΩ, **ξω**, pungo. Inde Angl. **to Stitche**, i. perforare, sive stimulum infigere : & **to Sting**, i. aculeo pungere.

ΣΤΊΛΒΩ, splendeo, lucem emitto : i. **στέλλω ἦλιν βάειν**, i. **ἴνα βαίῃ**, sc. ut quasi emicando progrediatur.

ΣΤΛΕΓΓΙΣ, strigil, idem quod **στλεγγίς**, quia **ἐγγὺς στέλλεται**, propè admoveatur & afficiatur equo.

ΣΤΟΆ, **ᾶς**, **ἡ**, porticus : a **στάω** : quòd in illa stetur, & disputatur. Inde Stoici nomen accepere. Hinc Angl. **Stroage**, i. rerum statio.

ΣΤΟΙΧΕΊΟΝ, elementum. Ex elementis omnia corpora composita **στείχουσι**, i. procedunt ; vel, omnia composita fiunt ex elementorum coalitu.

ΣΤΌΜΑ, **ατος**, τὸ, os, oris : a **τέμνω**, σ præfixo. **Τόμα** sectio est. Dentes cibum q. scindunt : ut **σῖτότομα** sit q. **σιτότομα**.

ΣΤΌΜΑΧΟΣ, ὁ, stomachus ; quia duo **στόματα ἔχει**, sc. superius & inferius. Sunt qui ducunt a **στόμα** & **ἄγχω**, ob angustum ventriculi os. Hinc Latin. stomachus, & Anglic. **Stomach**.

ΣΤΟΡΈΩ, **έσω**, sterno, expando : a **στρόω**. Inde Anglic. **Strow** : Metaphor. a mercatoribus ductâ, qui merces suas humi copiosè sternunt.

ΣΤΟΧΆΖΟΜΑΙ, collimo, specto, conjecto : a **στείχειν** : quasi rectà in rem tendere, & q. acu tangere.

ΣΤΡΑΓΞ, **γγὸς**, ἡ, gutta, stilla : a **στάζω** : ut sit quasi **στάγξ**, quia a re aliqua stillat. A **στάγξ**, & **οὖρον** (urina) fit **στραγγουρία** : Lat. stranguria : Angl. **Strangurte**, i. urinæ stillicidium.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ὁ, **στρατὰ**, **ᾶς**, ἡ, exercitus : a **στρῶσαι** : quia quasi humi **στρωτὸν πεδίον** (A **στρατὸς** Latin. stratus suam ducere originem videtur.) Vel q. **στρωτὸς**, omnia hostiliter sternit & solo æquat. Vel **στρατὸς** a **στρῶσις ἀσπίδων** : Vel **στερρῶς ἱστὸς** : hinc, quòd firmiter collocetur ; illinc, quòd leviter profiliat.

ΣΤΡΈΦΩ, **ψω**, verto, torqueo : a **τρέπω**, idem.

ΣΤΡΗΝΉΣ, **έος**, ὁ, ἡ, asper, indomitus, i. qui rationis habenas excutit. Ducatur ideo a **στερεὸν ἡνίας**.

ΣΤΡΟΤΘΌΣ, ὁ, passer : ideo sic dictus quia crebrò se ad **ὀχέλαν στρωτὸν**. Vel quia **στρωτὸν κῷ θεῖ**. Vel a **στερρὸς** & **θοῦν**, quia velox.

ΣΤΡΩΝΝΤΏ, sterno, fut. **στρώσω**, a **στρόω**, inusitat. Inde Angl. **to Strow**, putà, herbas, vel flores, vel aliud quippiam.

ΣΤΤΓΈΩ, (& **στύγω**) **στύξω**, odi, reformido : **ἀπὸ τῆς Στυγὸς**, a Styge palude Infernali, (Ethnicis) quæ odiosa est & formidanda.

ΣΤΤΛΟΣ, **ου**, ὁ, columna, graphium : a **στάω** : quia stat erecta. Vel Metaphoricè a **στύω**, & **ὅλος**.

ΣΤΤΠΗ & **στύφη**, stupa : a **στύφω**, stringo, spisso : quia utimur stupa ad stipandum & obstruendum.

ΣΤΤΩ, tentigine laboro. Inde fortasse Anglic. **Stues**, i. lupanaria. **Στύφειαι**, idem ; &, tristitiâ afficior.

ΣΤ', Doricè, **σύ**, inde Lat. tu, & hinc Angl. **Thou** q. **Thu** : **Thu** q. tu.

ΣΤΚΉ, ficus arbor, contract. ex **συκέη** : a **σύω**, quòd celeriter crescat. **Σῦκον**, fructus. —— **σῦκα μισίζει**. Martial.

ΣΤ'ΛΗ, præda, maximè, in sylva capta : a **σῶω** & **ὕλη**, sylva.

ΣΤ'Ν, & **ξω**, cum. Aliquando sine casu est, & significat pariter, una.

ΣΤ'ΡΒΗ, tumultus : (Atticè **πτάρβη**, & hinc Latin. turba) a **σύρω** & **βέω**. Qui turbâ obruuntur, huc & illuc **βαίνουσι συχὶ ὁμῶς**. Vel quòd in tumultu incessus lentior est, & illìc sunt motus violenti, i. vectio, pulsio, tractio. Hinc Angl. **Trubje** q. **Turbie**.

ΣΤΡΊΣΣΩ, & **τίω**, sibilo, exsibilo : (Inde **σύριγξ**, syrinx : Angl. a **Spring**) a **σύω**, quippe fugendo **σύρεται**, i. attrahitur.

ΣΤ'ΡΩ, traho, attraho, sibilo : a **σπάω**, ore sum hiante. Qui hiat magnam aëris copiam attrahit.

ΣΤΣ, **συὸς**, & **ὸς**, ὁ, ἡ, sus, porcus : a **σύω**, vel **σθίω** : quòd eundo violenter **ῥυατ** : uel ab **ὕω**, pluo : quòd in humidioribus locis se oblectet.

ΣΦΑΔΆΖΩ, pedes agito, vel jacto, palpito : a **σπάω** : ut sit quasi **σπαδίζω**. Vulneratus, q. **ὡς πασμὸ πιπτῇ**.

ΣΦΆΖΩ, & **τίω**, ξω, jugulo, macto : a **φάω**, occido ; ut sit quasi **φαίζω**.

ΣΦΑΊΡΑ, globus, pila : a **σπαίρω**, idem quòd **σκαίρω**, salto. Sphærica, sive rotunda sunt ad motum comparata, & quasi proclivia, quadrata non item.

ΣΦΆΛΛΩ, supplanto, everto. Inde Latin. fallo, & Angl. **to Falle**.

ΣΦΆΡΑΓΟΣ, & **γγος**, ὁ, sonus vel stre pitus gutture emissus ; item guttur : a **φάρυγξ**, guttur.

ΣΦΕΝΔΌΝΗ, funda, vel aliquid fundæ simile, putà, in annulo pala, in oculo pupilla : a **σπένδω**, occido : ut sit quasi **σπενδόνη**.

ΣΦΗ'Ν, **ηνὸς**, ὁ, cuneus : a **σπάω** : ut sit quasi **ωλήν**. Cuneus sæpiùs lignis infigitur, idemque sæpiùs evellitur & extrahitur.

ΣΦΗ'Ξ, **ηκὸς**, ὁ, vespa. Fortè a **σπάω**. Vespa quid fugendo elicit & extrahit.

ΣΦΙΤΤΩ, ξω, stringo : a **σπάω**. Non est strictio, nisi ubi prægressa est tractio.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, vehemens, validus : a **σφόδρα**, valdè, pro validè. Eust. ducit a **σπάδω**, festino.

ΣΦΡΑΓΙΣ, **ῖδος**, ἡ, signum, sigillum : a **φράσσω**, munio, claudo. Obsignatione litteræ clauduntur, & q. muniuntur.

ΣΦΡΙΓΆΩ, **ήσω**, turgeo, vegetus sum, lascivio. Quidam ducunt a **σπαργάω**, turgeo.

ΣΦΥ'ΖΩ, salio, pulso, mico, palpito, desiderio æstuo : a **ψυχὴ**, anima. **Σφυγμὸς**, pulsus.

ΣΦΥΡΑ', malleus : **σφυρὸν**, malleolus pedis, a **σφυρὸς**, ob similitudinem.

ΣΧΕΔΟ'Ν, propè, ferè : a **σχέω**, i. **ἔχομαι**, proximus sum. Hinc **αὐτοσχεδίως**, & **αὐτοσχεδιασί**, ex tempore.

ΣΧΕΤΛΙΟΣ, infelix, miserabilis : a **σχέω**, & **πάσχω** : ut is sit qui miseriam habet, tenet, ut & invicem tenetur.

ΣΧΙ'ΖΩ, **ισω**, findo, scindo. Inde **σχίσμα**, schisma : & hinc Angl. **Schisme**, & **Schismatique**, sc. qui Ecclesiæ pacem disturbat, & quasi diffindit.

ΣΧΟΙΝΟΣ, **ῦ**, juncus, funis e junco : est enim idoneus ad **τὸ ἔχειν**, sc. ad retinendum.

ΣΧΟΛΗ', schola, q. **χολή**. Vel **σχολὴ** ducatur a **σχέω** & **ὅλος** : quia totum hominem occupat, habet, exercet.

ΣΩ'ΖΩ, servo : a **σῶς**, sanus, ex **σάος**.

ΣΩΛΗ'Ν, **ῆνος**, ὁ, canalis : quia **σωζει λίαν**, sc. aquam, ut ne diffluat.

ΣΩ'ΜΑ, **ατος**, τὸ, corpus : a **σώζω**, quia animam servat : vel quia **σώζει τὸ αἷμα**, si primùm & præcipuè intelligatur de corpore animalis, quod reliquorum est mensura.

ΣΩΡΟ'Σ, ὁ, cumulus, aceruus : **σωρός**, ἡ, sepulchrum, tumulus, quo hominis **λείψανα** reponuntur.

ΣΩ'Σ, salvus : ex **σαος** vel **σάος**. **Σῶς** fœmininum etiam est, & **σῶ**, neutrum.

Τ

Decima nona Græcorum littera, in numeris est trecenti.

ΤΑ'ΑΛΑΝΤΟΝ, τὸ, statera, libra, pondus 125 librarum : a **ταλάω**, fero. Talenta suum pondus habent, nec sine molestia feruntur.

ΤΑΑΆΩ, **άσω**, suffero, perpetior.

ΤΑΜΙ'ΑΣ, **ου**, ὁ, promus condus, dispensator : a **πάμαι**, pro **τέμαι**, scindo : suum enim cuique dividit & admetitur.

ΤΑΠΕΙΝΌΣ, ὁ, humilis : q. **πτεινὸς** : quòd humiles soleant **πεδίδς**, i. conculcari.

ΤΑ'ΠΗΣ, **ητος**, ὁ, tapes : q. **πάσσ** : quòd tapetes in pavimento strati, soleant **πεδίδς**, i. conculcari.

ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, & **τίω**, ξω, commoveo, turbo : ab **ἀρέσκω**, pulso, T præfixo.

ΤΑ'ΡΒΟΣ, **εος**, τὸ, terror, timor : a **ταρέσσω**, vexo.

ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, **ου**, ὁ, vel **εος**, τὸ, salsamentum piscium : a **τείχω**, exsicco. Sal exsiccat. **πτερὶ χοπόλαις**, salsamentorum venditor.

ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ὁ, ἡ, tartarus : a **ταρέπω** : ut sit quasi **ἐράτταρος**. Inde fortasse Anglic. **Tart**, q. ua linguam ferit & quasi vexat.

ΤΑ'ΡΦΟΣ, **εος**, τὸ, densitas, maximè, in sylva : a **τρέφω**, nutrio, quòd in illa sylvæ densitate feræ nutriantur : vel quòd illic frutices etiam alantur & succrescant.

ΤΑ'ΣΣΩ, & **τίω**, ξω, ordino, colloco.

ΤΑΥ'ΡΟΣ, ὁ, taurus : a **τέω** & **ἔυχυς** : quòd cornua late extendat.

ΤΑΧΥ'Σ, **έος**, ὁ, pernix, celer : a **πάω**, extendo, & **χέω**, fundo. Cursor in viam extenditur & q. effunditur.

ΤΑ'Ω, pavo, a **πάω**, extendo. Pavo caudam extendit, ostentique. —gemmantes explicat alas. Mart. de pavone.

Laudatas extendit avis Junonia pennas :

Si tacitus spectes, illa recondit opes. Ovid.

ΤΕ', quæ, particula copulativa enclitica.

ΤΕΓΓΩ, ξω, tingo, humecto : fortè a **τείνω**, extendo. Corpora madore macerata facilìùs extenduntur : ut in coriis videmus.

ΤΕΙ'ΝΩ, **ώ**, extendo : a **τάω**, q. **τιείνω**.

ΤΕΙ'ΡΩ, vexo, sicco, tero. Sicca facilè teruntur. Inde Latin. tero : & Anglic. **to Teare**, & **Teare**, i. lacryma.

ΤΕΙ'ΧΟΣ, **εος**, τὸ, murus, mœnia : q. **τεῦχος**, a **τεύχω**, fabricor.

ΤΕ'ΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei, signum. Inde **τέκμαρσις**, conjectatio sc. ex signis.

ΤΕ'ΛΛΟ, **πλλομαι**, facio, fio.

ΤΕ'ΛΟΣ, **εος**, τὸ, finis, vectigal : a **τέλλω**, facio. Est rerum ut agendarum, ita & faciendarum finis : sc. **ἕ** & **ὦ**, cujus & cui. (**λυσιτελὴς**, utilis.) Inde Anglic. **Tele**, i. **Catle**, sc. animalis **τὸ ἕρδειν**, & q. finis.

ΤΕ'ΜΝΩ, seco, scindo, succido, amputo.

ΤΕ'ΝΑΩ, comedo : a **τείνω**, extendo, & **ἔδω**. Qui edit, fauces extendit.

ΤΕ'ΡΑΣ, **ατος**, τὸ, signum, portentum, quo sc. naturæ ordo **τείρεται**, q. vexatur, & conturbatur. **Τερέσιον**, prodigiosum.

ΤΕΡΕ'Ω, & **τορέω**, **έσω**, terebro, torno : a **τείρω**, vexo.

ΤΕ'ΡΜΑ, **ατος**, τὸ, finis, meta, terminus : (Inde Angl. **Terme**) a **τείρω**. Molestia finem præcedit : vel a **τέρπω**, unde **τέρψις**, & ab eo **τέρμα**. Finis efficientem delectat, & amorem mediis conciliat, ut loquuntur Logici.

ΤΕ'ΡΠΩ, deleto : a **τέρπω**, verto. Animus se ad oblectamenta facilè convertit.

ΤΕΤΤΙΞ, **γος**, ὁ, cicada : q. **τερίσσω**, a **τερετίζω**, musicum pulsum edo : quòd sit stridula. **Τέττιξ μὲ τέττιγα φίλα** —— cicada cicadæ amica est eique accinit. Theocr.

ΤΕΤΤΑ'ΖΩ, satago, negotior, molior, sedulò rem curo : a **τύχω**, & **πτῶ**. Qui aliquid moliuntur, vires suas intendunt, & nervos extendunt.

ΤΕΤ'ΧΩ, ξω, fabricor, struo, paro. Fortè ab antiquo **τέκω**, pario. Paro & pario sunt affinia, & sono, & sensu.

ΤΕ'ΦΡΑ, **ας**, ἡ, cinis : a **τύφω**, uro, incendo. Cinis ex lignis ustularis oritur.

ΤΕ'ΧΝΗ, ars, (**art**,) dolus, (**craft**:) a **τεύχω**, fabricor : ut sit q. **τεύχνη**.

ΤΗ'ΚΩ, ξω, liquefacio, mollio, & Hesychio **λεπθωίω**, tenuo. Quæ liquantur tenuantur.

ΤΗΡΕ'Ω, **ήσω**, servo, asservo, tueor.

ΤΕΤΑ'Ω, **ήσω**, privo : a **πῆν**, penuria :

ΤΗΤΗ, penuria ; quasi **δῆτη**, a **δέομαι**, rogo, indigeo. Egeni rogant.

ΤΙΑ'ΡΑ, capitis gestamen Persicum. Lucian. in Dialogis. Inde Anglicum **Tiar**, i. ornamentum capitis.

ΤΙΘΗΜΙ, pono, colloco : a **θέω**, pono, inusitat.

ΤΙΚΤΩ, **πέω** (tanquam a **τέκω**) pario, procreo.

ΤΙ'ΛΛΩ, vellico. Etymologus a **τείνω**, extendo : ut sit q. **τεινίλλω**. Quæ vellicantur extenduntur.

ΤΙ'ΛΟΣ, ὁ, stercus.

ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, ξω, quatio, vibro, perstringo : a **τείνω**. Vel q. **λάσσω**, ab **ἴς**, **ἰνὸς**. Qui concutiunt & qui concutiuntur, illorum fibræ extenduntur.

ΤΙ'Σ, **τινὸς**, quis ? **τὶς**, **τινὸς**, quidam, & quis.

ΤΙΤΘΟ'Σ, ὁ, mamma. Ideo sic dicitur, quia **θεσσίθεται**, sive infantis ori admovetur. Hinc Angl. **Tit**, sc. mammæ apex.

ΤΙΤΡΑ'Ω, **πήσομαι**, f. **σήσω**, terebro, a **τρέω**, vulnero.

ΤΙ'Ω, honoro, luo, i. solvo : a **τὴ**, aliquid sc. præstans, ergo & honorandum, **Τίμιον**. Aude aliquid — i. magnum & egregium quidam. **Τὶς** pro **μέγας** usurpatur aliquando. **Οἵοντπέ τ' ἐῦδειδυῖς ὀπτῆρες ἀξῶν**. Plato. In secunda etiam significatione ducemus a **τὴ** Aliquid pro delictis solvitur, i. dantur pœnæ, vel in ære, vel in corpore.

ΤΟΙΧΩΣ, ὁ, paries, murus : a **τεύχω**, fabricor. Est & **τοῦχος**, murus.

ΤΟ'ΛΜΑ, **ης**, ἡ, audacia : quasi **ταλάομαι**, a **ταλάω**, fero. Aliquid semper est audacibus ferendum.

ΤΟ'ΞΟΝ, τὸ, arcus : a **πάζω**, extendo. —— **Τόξα πταίνειν**, i. arcus tendere.

Si nunquam cesses tendere, mollis erit. Ovid.

ΤΟΠΟΣ, locus. Inde fortasse Angl. **Top**, i. locus supremus & excellentissimus. Cum quid dicitur Angl. **to Topple downe**, casus iste intelligitur de re aliqua priùs sublimè sita.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ὁ, hircus : a **τραγέειν** aor. **β.** τῷ **τραγεῖν**, edo : solet enim hinc inde aliquid semper carpere.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, ἡ, mensa quatuor pedibus innitens. Vide ΠΕ'ΖΑ.

ΤΡΑΤΑΩ'Σ, **ῶς**, ὁ, balbus, blæsus : a **τραύω**, vulnero. Blæsus est quasi lingua læsus, & quodammodo vulneratus.

ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ, ὁ, collum, cervix : a **τραχὺς**, & **ἥλος**, clavus : quòd ossa circa collum sint quasi asperi clavi.

ΤΡΑΧΥ'Σ, **έος**, ὁ, asper, agrestis : a **τρέφω**, vexo ; ut sit quasi

τρεφαχύς. Aspera & confragosa via itinerantes vexat. Hìc ergo metaphor. ducitur ab asperitate viarum. Quid quòd Glos. Cyril. **τραχὺς** exponit per **πτερώδης** ?

ΤΡΑΤ'Ω, inusitat. a **τρέμω**, vulnero. Inde **τραῦμα**, vulnus.

ΤΡΕΙ'Σ, οἱ & αἱ, τὰ, **τρία**, tres, tria. Fortasse a **τρέω**, **ἀτρεμισῶς**. Tres non tremunt. Triplex funis non facilè frangitur, nec tres facilè terrentur.

ΤΡΕ'ΜΩ, tremo : a **τρέω**, idem. Hinc Angl. **to Tremble**.

ΤΡΕ'ΠΩ, verto.

ΤΡΕ'ΦΩ, **θρέψω**, nutrio.

ΤΡΕ'ΧΩ, **θρέξω**, curro.

ΤΡΕ'Ω, **ήσω**, tremo : si ducatur a **τερέω**, terebro, e elisò, sit **τρέω**. Hinc **τρήρων**, columba.

Terretur minimo pennæ stridore columba. Ovid.

i. quasi terrore terebratur & pertunditur.

ΤΡΙ'ΒΩ, **ψω**, tero : a **τείρω**, vexo.

ΤΡΙ'ΖΩ, **ίσω**, strido : a sono.

ΤΡΥΤΗ, vindemia. Hinc **τρυγάω**, vindemio.

ΤΡΥ'ΠΑ, **ῆ**, foramen : a **τρύω**, pertundo. **Τρυπᾶν**, perforare. Hinc instrumentum Chirurgicum **Trypan**, quod dicitur Græcis **τρύπανον**, i. terebra.

ΤΡΥ'Ω, tero, vexo, terebro : a **τείρω**, vexo, ut sit q. **τειρύω**.

ΤΡΩ'ΓΩ, comedo, arrodo : a **τείρω**, tero. Quæ comeduntur dentibus atteruntur.

ΤΥΓΧΑ'ΝΩ, sum, assequor, evenio : a **τεύχω**, paro. Quod assequor, mihi fuerat antea paratum.

ΤΥ'ΛΟΣ, ὁ, callus, callosa durities.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ὁ, bustum : a **τύφω**, uro, ex sententia Suidæ : quòd Ethnicis olim in more fuerit denatorum corpora concremare. Hinc Anglicè **Tomb**, q. **Tumb**.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ὁ, tyrannus : a **τερέω**, vexo : q. **τείρανννος**.

ΤΥΡΟ'Σ, ὁ, caseus : a **τείρω**, sicco. Caseus est terrestrior & siccior pars lactis.

ΤΥΤΘΟ'Σ, parvus.

ΤΥΦΛΟ'Σ, ὁ, cæcus : sc. in quo **πύρεται**, i. (ex ponente Hesychio) **ὑπόλυπα τὸ λαεῖν**, i. visus destruitur.

ΤΥ'ΦΩ, **θψω**, (ut distinguatur a **πύψω τῶ πύθω**) fumum excito, fumigo, accendo, inflammo.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, **σω**, dicteriis incesso, rideo, mordeo. Nonnulli ducunt ab **ὠθίζω**, trudo, quasi in infamiam. Quid si a **πύθω**, ut sit, aliquem parvi pendere ? & sic erit q. **πυθίζω**.

Υ

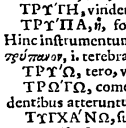

Littera vigesima est, & in numeris quadringenti.

ΥΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ὁ, ἡ, hyacinthus : ideo quia **ὑῷ τὸ ὕειν κινεῖ αἰθέρα**, florem emittit ubi terra vere imbribus permaduit.

ΥΑ'ΛΟΣ, & **ὕελος**, **ου**, ἡ, vitrum. Fortè ab **ὕω**, pluo : est enim, vitrum pluviæ congeniatæ sive stiriis non absimile.

ΥΒΡΙΣ, **εως**, ἡ, injuria, contumelia : quia **ὑπὸ ἥττος**, subest contentio : ut sit q. **ὕπερις**. Alii volunt ut **ὑβρεὶς** sit q. **ὑφβαρεὶς**.

ΥΓΙΗ'Σ, **έος**, ὁ, ἡ, sanus, incolumis : ab **ὑγρὸς** : ut sit q. **ὑγιεινὸς**, is sc. in quo humor radicalis non deficit. Hinc vetus illud, corpus solidum & succi plenum.

ΥΓ'ΡΟΣ, humidus : ab **ὕειν** : q. **ὑβρός**.

ΥΔ'Ω, celebro, cano.

ΥΔΩΡ, **ατος**, τὸ, aqua : q. **τῷ ὕειν δῦσεγ**. Aqua pluviâ augetur. **Dor**, Wallicè, aqua est. Et hinc **Dorcestre** oppidum septem milliaribus distans Oxonio. Est enim locus non tantùm uliginosus, sed variis etiam intersusus lacunis, & multo amne alluitur : Est ergo q. urbs aquæ : **Cester** enim saxonibus erat urbs.

ΥΘΑΟΣ, ὁ, nugæ, loquacitas.

ΥΙΟ'Σ, **ῦ**, ὁ, filius : a **φύω**, quippe **φύεται** a patre. Ideo pater **ἀπὸ** dicitur, **ἀφ'** ἧ filius **φύεται**. Quidam ab **ὕω**.

ΥΑΑ'Ω, **άσω**, latro, a sono. Inde Latin. ululo, & Angl. to **Howle**, q. **Hule**.

ΥΛΗ, materia, sylva, (**ὑ** præfixo, ut **σῦς** ab **ὗς**, & semi ab **ἥμι**, Festus.) ab **ὕω**. Humus in sylvis humidior est : quam enim pluviam recipit, retinet. Sed & notetur obiter, sylvam tum **ὑδίβυς**, tum navibus exstruendis **ὕλαιν**, i. materiem suppeditare, aliisque rebus quamplurimis.

ΥΜΗ'Ν, **ένος**, ὁ, membrana : (Item carmen nuptiale) ab **ὕω** quòd semper ab humore affluente madescat.

ΥΜΝΟΣ, hymnus : ab **ὑδέω**, cano. Inde Angl. **Hymne** & **Inthymne**, i. **ἀπηχὼν**.

ΥΠΕ'Ρ, super, ultra.

ΥΠΝΟΣ, ὁ, somnus : ab **ὑπονίσσω**, leniter spirare, interpretante Eustathio : quòd in somno leniùs spiremus. Vel sit quasi **ὑπόνοθ**. Mens in somno subest, & q. occultatur. Vel **ὕπνοθ** q. **λύπνοθ**, ut vir quidam magnus somniavit.

ΥΠΟ', sub, infra. Notat aliquando motum sursum.

ΥΠΤΙΟΣ, supinus, resupinus : ab **ὑπὸ**, sub. In supinis caput subest, facies sursum spectat.

Τ῎ΣΤΕΡΟΣ, posterior: q. ὑστότερος, ab ὕστω, Sub.

Τ῎Υ Α῎Ω, ύσω, (ὗσα) texo. ὕφη, textura. Hinc Angl. **Woufe** q. huiuſmodi.

Τ῎ΥΦΟΣ, ους, τὸ, altitudo, ſublimitas: ab ὕστω, ſub, quatenus notat motum furſum.

Τ῎Ω, ύσω, pluo. Fortè a χύω, fundo. Hinc Latin. Humor, & Humus, & Hyems.

Φ

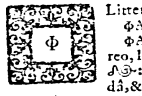

Littera vigeſima prima eſt in numeris 500.

ΦΑ῎Τ Ω, & ἐπίφω. f. Med. φάτμαι, edo, comedo.

ΦΑΙΔΡΟ῎Σ, hilaris, ſplendidus; a φάω, appareo, lucco. vel φαιδρὸς dicatur is cujus φαεινὸν ἐστὶν ἦθος: eſt enim hilaris facie pariter & mente lucidâ, & apparente.

ΦΑΙ῎ΝΩ. lucco, ſplendeo: a φάω, idem.

ΦΑΛΑΚΡΟ῎Σ, ὁ, calvus: a φαλὸς, & ἀκρὸς: eſt enim in capite calvo ſive depili τὸ ἀκρὸν φαλόν.

ΦΑΛΟ῎Σ, albus, ſplendidus: a φάος, lumen. Alba ſpiendent. Item (περιξυπόνητος) ſubſtantivè ſcutulum. Hinc ὀμφαλὸν, umbo.

ΦΑ῎ΡΑΓΞ, γγος, ἡ, barathrum, hiatus: a φαίνω, & ῥῆγμα, fractio. Vbi hiatus, ibi terra conſragoſa, & vice verſa.

ΦΑΡΕ῎ΤΡΑ, pharetra: a φέρω: ut ſit q. φερέτρα, ὅτι φέρει τὰ δυνάμενα πρᾶξαι.

ΦΑ῎ΡΜΑΚΟΝ, τὸ, medicamentum; Item venenum. φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δ᾽ λυγρά. Hom. Od. In prima ſignificatione dicatur φέρειν ἔπος: in ſecunda, ἄγος.

ΦΑ῎ΡΟΣ, εος, τὸ, palla, pallium, veſtis exterior: quia φάος βῇ, facilè apparet; vel, ut alii, ideo φᾶρος q. φέρεται, ſc. exteriùs.

ΦΑ῎ΡΥΓΞ, γγος, ὁ, ἡ, guttur, fauces, per quas φέρεται cibus, & ſpiritus.

ΦΑ῎ΤΝΗ, præſepe: a φάγω: quaſi φάγνη.

ΦΑ῎ΥΛΟΣ, vilis, pravus, vitioſus: a φαῦρος, quod a φλαῦρος, malus, quod a φλύαρος, nugator, quod a φλύω, nugor.

ΦΑ῎ΥΡΟΣ pro φαῦλος, Doricè: vilis, pravus, vitioſus.

ΦΑ῎Ω, dico: a φάος, luceo. Animi ſenſa in oratione lucent. Orationi attribuitur & flumen, & lumen.

ΦΑ῎Ω, luceo, appareo. Inde φάσις. Hinc Latin. facies, & Angl. **Face**. Facies maximè apparet, ut quæ ſit pars corporis neceſſariò conſpicua.

ΦΕ῎ΒΟΜΑΙ, fugio, timeo.

ΦΕ῎ΓΙΟΣ, εος, τὸ, ſplendor, lumen: a φάω, luceo, & ἠγνὺς: ut ſit q. φεγγος: lux enim propè adeſt, & ad ipſos oculos pertingit.

ΦΕΙ῎ΔΟΜΑΙ f. σομαι, parco. parcè utor: ὥσθ᾽ τὸ φείσεσθαι τὸ δ῎ικαι; quòd parcus & tenax dare refugiat.

ΦΕ῎ΝΑΞ, ακος, ὁ, impoſtor, deriſor: a φαίνω, apparere facio. Deriſores indigitant, ſive digito demonſtrant quibus illudunt. In prima ſignificatione poterit is eſſe qui in capite gerit capillamentum futile, ſive comam aſſcititiam.

ΦΕ῎ΝΩ, occido.

ΦΕ῎ΡΒΩ, paſco, alo: q. φέρω ἑόσυν, paſtum affero.

ΦΕΡΝΗ῎, ἡ, dos quam uxor affert: a φέρω: φέρει δὲ γυνὴ ἀνδρὶ, i. emolumentum affert: ut ſit q φερονή.

ΦΕ῎Ρω, f. ὔσω, fero, porto, aufero. Me tribuente feres, i. auferes. Ovid. Met.

ΦΕ῎Υ, heu, papæ, admirantis. Eſt etiam φεῦ vox contemnentis. Inde Anglic. **Phy**.

ΦΕΥ῎ΓΩ, ξω, fugio.

ΦΕ῎ΨΑΛΟΣ & λλ, ὁ, ſcintilla, eſt q. φαΐος ὑλὴ, lux flammæ.

ΦΗΓΟ῎Σ, ἡ, fagus arbor: a φήγω, velcor, inuſitat. A φηγὸς autem levi mutatione fit Latin. fagus, cujus glandes a porcis φαγονται: & a fagus Anglicum **Fagot**: quòd faſces olim maximè ex fago fuerint confecti.

ΦΘΑ῎ΝΩ, & φθάω, prævenio anticipo, præoccupo, inſtitutum aſſequor.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ, loquor, ſonum edo.

ΦΘΕ῎Ω, f. ήσω, φθίω & φθίνω, φθείρω, corrumpo, tabefacio.

ΦΘΕΙ῎Ρ, pediculus: a φθείρω, corrumpo, quippe ex humoribus corruptis naſcitur. **Lowſe** Anglicum oritur ἀπὸ τῆς ἀλωσεως. Ducatur ergo ἀπὸ τῆς φθορᾶς: a λόω, lavo.

ΦΙΑ῎Λ Η, ἡ, phiala, poculum planum & repandum: a πίνειν ἀλύς: quòd ex eo facilè, & affatim bibas: ut ſit q. πάλη.

ΦΙ῎ΛΟΣ, amicus, gratus. Etymologus ducit a πίνω, vel πίω, bibo; ut ſit q. πίλος: ἀπὸ τῆ συμποσίων εὐωθείαν ὃι φίλοι γίνεσθαι. Quid ergo ſi a διαλύσεως φίλος ſit q. φίλος, cùm per φιάλας, i. pocula amicitiæ fœdus & hodie ſit, & olim a veteribus fuerit initū. Fœdifragos Homer. appellat ἀνεφιάλους.

ΦΙ῎ΜΟΣ, & ὸς, fiſcella.

ΦΛΑ῎ΖΩ, f. σω, ſtultè & inarticulatè loquor.

ΦΛΑ῎Ω, contundo, mollio, frango. Inde Angl. **Flaſh & Flaw**, i. fractura.

ΦΛΕ῎ΤΩ, ξω, uro, incendo.

ΦΛΕ῎Ψ, φλεβὸς, ἡ, vena: a φλύω, abundo, & ἕψω, coquo. Venæ

ſanguine abundant qui in illis coquitur.

ΦΛΙΑ῎, ἡ, limen, q. θλιὰ, a θλίβω: ſæpius enim pedibus premitur & proteritur.

ΦΛΟΙΟ῎Σ, ὁ, cortex: fortè a φλάω, quia fragilis eſt.

ΦΛΟΙ῎ΣΒΟΣ, murmur fluctuum: a ſono conficta vox.

ΦΟΙ῎ΒΟΣ, Phœbus q. φῶς βίου.

ΦΟΙΤΑ῎Ω, ιτω, ventito diſcipulorum more.

ΦΟΞΟ῎Σ, cujus caput acutum eſt & q. turbinarum, ὀξὺ φαίνεται. Ejuſmodi caput fuiſſe Therſiti Hom. memorat, ὀξὺς ἦν κεφαλήν.——— Il. β.

ΦΟ῎ΡΜΙΓΞ, γγος, ὁ, cithara: ideo ſic dicitur quia ἐν ὕμνοις φέρεται.

ΦΟΡΜΟ῎Σ, ὁ, ſporta: a φέρω: q. φερμός.

ΦΟ῎ΡΤΟΣ, ὁ, onus, res moleſta & odioſa: a φέρω: q. φέρτος.

ΦΟΡΤ῎Ω, & φορύνω, pinſo, miſceo: a φύρω, miſceo.

ΦΡΑ῎ΖΩ, σω, dico, memoro, jubeo. (φράζωμαι, intelligo) Hinc Latin. phraſis, & Anglicum **Phraze**.

ΦΡΑ῎ΣΣΩ & πίμπλημι, ſepio, munio.

ΦΡΕ῎ΑΡ, ατος, τὸ, puteus: ab antiquo φρέω, emitto.

ΦΡΕ῎Ω, emitto: a φέρω.

ΦΡΗ῎Ν, ενὸς, ἡ, mens, ſapientia: a φέρω; ut ſit q. φερὴς: quòd animus corpus agit, & fert quò velit. (non ſubjectivè, ſed directivè) In nova fert animus——Ovid.

ΦΡΙ῎Ξ, ικὸς, ὁ, maris vel fluctuum fremitus: a φρίσσω.

ΦΡΙ῎ΣΣΩ & πίω, ξω, horreo, horrorem incutio. q. θεῖόνω: metaphor. a capillis ductâ quos metus erigit & horrere facit. Inde Angl. **To fright**, i. terrere.

ΦΡΟΝΕ῎Ω, intelligo, cogito, ſapio.

ΦΡΟΝΤΙ῎Σ, ίδος, ἡ, cogitatio, cura: a φρονέω: ut ſit q. φρονητὶς. Hinc Latin. Frons, in qua ſenſus communis reſidet, qui primam cogitandi anſam præbet.

ΦΡΥΑ῎ΤΤΩ, & frequentiùs φρυάσσομαι, fremo. Inde Angl. **To Frett**, q. **fruat**. Ducunt nonnulli a φρὴς, fera; ut ferus a feroz.

ΦΡΥ῎ΓΩ, & σσω, frigo, torreo.

ΦΥ῎ΚΟΣ, εος, τὸ, fucus, alga herba in mari nata, in quo ſæcile φύει.

ΦΥΛΑ῎ΣΣΩ, & πλω, ξω, cuſtodio, tueor: a φυλὴ, quòd φυλαι ἀεὶ haberent αἱ φυλαί. vel ſit q. πυλάσσω. Non eſt uſus in tutiniſi portæ occludantur.

ΦΥΛΗ῎, ἡ, Athenis decima urbis pars habebatur.

ΦΥ῎ΛΛΟΝ, τὸ, folium: quòd verno tempore φύλλα φύει λίαν. φύω eſt αὐξάνομαι, & φυτὸν planta.

ΦΥ῎ΡΩ, miſceo: idem quod φορύνω.

ΦΥΣΑ῎Ω, & φυσιάω, ſuffio: a ſono.

ΦΥ῎Ω, σω, naſcor, gigno, edo.

ΦΩΛΕΟ῎Ν, τὸ, latibulum, antrum, luſtrum: ideo ſic dicitur quòd in eo φῶς ἧλε, lux periit.

ΦΩΝΗ῎, vox: a φάω, loquor, q. φαώνη. vel ſit quaſi φῶς τῆ νῷ. vel ducatur a φάω, appareo. Quis ſit quiſque ex voce apparet. Loquere ut te videam.

ΦΩ῎Ρ, ῥος, ὁ, fur: a φέρω, aufero: φὼρ τὰ ἀλλότρια φέρει: & eſt peculator: ſed φὼρ, φῶρος eſt ſpeculator, ab ὀπωρεύω. Ἐπ᾽ αὐτοφώρῳ ἁλῶναι, in ipſo furto deprehendi.

ΦΩ῎Σ, φωτὸς, ὁ, vir: a φάω, loquor, dico.

X

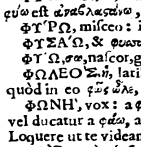

Littera eſt vigeſima ſecunda, & in numeris 600.

ΧΑ῎Ζ Ω, recedo, privo, capio, capax ſum: a χάω, capio.

ΧΑΙ῎ΝΩ, hiſco: a χάω, hio, capio. Terra dehiſcens pluviam imbibit.

ΧΑΙ῎ΡΩ, αρῶ, vel χαιρήσω, lætor, gaudeo: a χαίρος, bonus, & ἄρω, apto. Bono nobis apto lætamur.

ΧΑΙ῎ΤΗ, juba, maximè, equina: a χάω, ut ſit q. χαίτη: eſt enim per collum equi q. fuſa.

ΧΑ῎ΛΑΖΑ, ης, grando, glacies granata: a χαλάω: ut ſit q. τὰ ἄνω ὑφὸς τὸ κάτω χαλωμένη, i. ex alto demiſſa, quæ modò fuerat, ut ait Seneca, glacies ſuſpenſa.

ΧΑΛΑ῎Ω, άσω, laxo, remitto, demitto.

ΧΑΛΕ῎ΠΤΩ, damno afficio, everto. Hinc χαλεπὸν, difficile, perniciosſus.

ΧΑΛΙΝΟ῎Σ, ὁ, frænum: a χαλᾶν & ἴειν: quia ut adducitur, ita & remittitur. Laxare fræna, phraſis uſitata.

ΧΑ῎ΛΙΣ, & ίδος, ὁ, vinum, merum: a χαλᾶν: facit ut animus ſe remittat.

ΧΑΛΚΟ῎Σ, ὁ, æs, moneta ærea.

ΧΑΜΑΙ῎, humi: a χάω, capio. Humus eſt commune omnium Elementorum receptaculum.

ΧΑΟ῎Σ (Dorienſibus) bonus: a χάω, capio. τὸ χαὸν ὀφίσκιον, i. bonum eſt acceptabile.

ΧΑΡΑ῎Σ

ΧΑΡΑ῎ΣΣΩ, & πω, ξω, ſculpo, incido, imprimo. Inde character, ſc. nota impreſſa. & Ang. **Character**.

ΧΑ῎ΡΙΣ, ιτος, ἡ, gratia, venuſtas: a χαίρω. Venuſtis & elegantibus gaudemus.

ΧΑΡΤΗ῎Σ, ου, ὁ, charta: ideo quia litteris χαράσσεται.

ΧΑ῎ΡΥΒΔΙΣ, ος, ἡ, charybdis, vorago maris: q. in χάος ῥοῦν ὕδατος, i. hiatu facilè mergit. Vel ſit q. χάος ῥοιβδοῦσα, i. hiatus ſtridens, vel cum ſtridore ſorbens. Τῶν ὕπο δῖα χάρυβδις ἀναβρόξασα θάλασσαν ὠλεσε νῆα ὀδύρῃ. Euſt. exponit δῖα per φοβερά. Il. μ.

ΧΑΤΕ῎Ω, χεα. εύω, χεπτεύω, eger, cupio: a χαίνω. Quod eger, hiat ut capiat.

ΧΑ῎Ω, capio, capax ſum.

ΧΕΖΩ, εσω, ventris onus depono: a χάω. Excrementa q. effunduntur.

ΧΕΙ῎ΛΟΣ, εος, τὸ, labrum: a χάω. Per labra potum χέομεν, i. infundimus: & ſputum χέομεν, i. effundimus.

ΧΕΙ῎ΜΑ, ατος, τὸ, & χειμὼν, ῶνος, ὁ, hyems: a χάω. Multa cœlitus hyeme funduntur, pluviæ, nives, grandines.

ΧΕΙ῎Ρ, χὸς, ἡ, manus: a χάω, capax ſum. Siquidem manus ὅ,τιών ἔξη τις δοῦναι, τῇ δεξιόν. Vel a χέω, fundo: manus enim expanſa eſt q. effuſa. A χειρὶ δίδωμι fit Anglic. **Hand**.

ΧΕΛΙΔΩ῎Ν, όνος, ἡ, hirundo: ideo, quia χείλη δύτει, vel οἰκοδύτει, vel quia πᾶς χειλεσιν ᾄδει.

ΧΕ῎ΛΥΣ, υος, ἡ, teſtudo, animal, & inſtrumentum muſicum.

ΧΕ῎Ρ'Ρ'Ο Σ, & χέρσος, ὁ, ἡ, deſertus, incultus, aſper: quòd illic γῆ ἔχῃ, terra perit, ut quæ ſit inculta & tribulis horrida. Inde fortaſſe Anglic. **Courſe**, q. **Cherſe**: quod de panno horridiore dicitur.

ΧΕ῎Ω, & εύω, f. σύσω, & εὐσω, fundo, capax ſum, capio.

ΧΗΑΗ῎, forfex, ſeu forceps cancrorum: a χάω, capio, & λα, partic. auct. Forcipes cancrorum vivorum quicquid attigerint, tenere ſatagunt.

ΧΗΝ, νὸς, ὁ, ἡ, anſer: ab aor. α. ἔχανα τῦ χαίνω, hio. Vel ab ἠχὴ, ſonus: eſt enim anſer animal obſtreperum, ſive κρακτικόν.

ΧΗ῎Ρ Ο Σ, ὁ, viduus, deſertus: a χαράσσω πρᾶσεως κάκ.

ΧΘΕ῎Σ, heri: ab ἐχθὲς, idem: q. ab ὀκχθὲς, excurro. Dies præterlapſa dicitur ἡμέρα χθιεσινή.

ΧΘΩ῎Ν, ονὸς, ἡ, terra: q. Χαὼν, a χάω, capio. Plantas terra recipit, & alia quamplurima.

ΧΙ῎ΛΟΙ, χίλιαι, χίλια, mille. Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus millenarius.

ΧΙΛΟ῎Σ, & χειλὸς, ὁ, pabulum: quod per τὰ χείλη recipiatur.

ΧΙΤΩ῎Ν, ῶνος, ὁ, tun ca interior, vel etiam exterior: ὥσθ᾽ τὸ χιγκεῖσθαι τῷ σώματι, quòd circa membra fundatur quodanimodo cùm indutur.

ΧΙΩ῎Ν, ὼνος, ἡ, nix: a χέω, fundo: quia ex alto in terram q. funditur.

ΧΑΑΜΥ῎Σ, ύδος, ἡ, chlamys, paludamentum: a χλιαίνω: quòd indutum corpus calefactet: ut ſit q. χλιαμύς.

ΧΛΕΥ῎Η, riſus, deriſus, ludibrium: a χεῖλος: quòd motu labiorum fieri ſoleat.

ΧΛΙΑΙ῎ΝΩ, tepefacio, calefacio.

ΧΑΙ῎Ω, deliciis frango, effœmino: a χαλάω.

ΧΛΟ῎Α, gramen, herba virens: a χλόος, pabulum, ut ſit q. χλόα: gramen enim eſt pecori pabulum.

ΧΝ῎ΑΥΩ, αύσω, vellico. Inde Anglicum **to knaw**, i. rodere.

ΧΟΙ῎Ρ Ο Σ, ὁ, porcus, χοίρειον ἐρῶ, quod deterius eſt amat, putà, cœnum in quo ſe volutat. Poſſit etiam aliunde deduci.

ΧΟΜΗ῎, bilis, fel, ira.

ΧΟ῎ΝΔΡΟΣ, granum ſalis, vel alius cujuſpiam. Item cartilago. Inde τὰ χονδρύματα, cavitates ſubcoſtales, ſc. ſub cartilagine ſive coſtarum lacinia.

ΧΟΡΟ῎Σ, chorus, chorea, tripudium: a χαίρω, vel a χαράσσω, ut ſit q. χαρὸς.

ΧΟ῎ΡΤΟΣ, ὁ, fœnum, gramen: q. κόρτος, a κείρω, tondeo. Cum gramen reſecatur, pratum q. tondetur. Pecudes dicuntur (politiſſimo Buchanano) tondere paſcua. In Pſalm.

ΧΡΑ῎Ω, ήσω, do utendum, oracula reddo, coloro.

ΧΡΕΙ῎Α, uti itas, ſententia utilis & g'avis, indigentia: a χράομαι.

ΧΡΕΜΕΤΙ῎ΖΩ, ίσω, hinnio: q. χρεμέτιζω ἰαύω. Hinnitus eſt lætabunda equivociferatio: ut ſit q. χαρεμετίζω.

ΧΡΕ῎ΜΠΤΟΜΑΙ, ψομαι, ſereo, exſcreo.

ΧΡΕ῎Ος, έως, τὸ, & χρέως, ω, τὸ, debitum, fatum, neceſſitas, utilitas: a χρὴ, oportet.

ΧΡΗ῎Μ Α, ατος, τὸ, negotium, res geſta, χρήματα, pecuniæ, a χράομαι.

ΧΡΥΜΠ῎ Τ Ω, ψω, admoveo, accedo, innitor, appropinquare facio: i. q. ἐς χεῖρας ἐμπίπτω, in manus devenio, ſive incido.

ΧΡΙ῎Ω, σω, ungo, & etiam pungo: χριεῖ ἴῶ, manu aliquid mitto, infero, illino. **Martin. ducit a** χέω, tingo.

ΧΡΟ῎Α, color, corpus, vel cutis hominis: a χρόω, coloro. Tempus eſt labile. Clepſydra appoſitè eſt temporis menſura.

ΧΡΟ῎ΝΟΣ, ὁ, tempus, temporis diuturnitas: a χίω, & ἧω.

ΧΡΥΣΟ῎Σ, ὁ, aurum: a χρόα: eſt enim colore amabili.

ΧΥΛΟ῎Σ, ὁ, ſuccus: a χύω: quia per univerſum corpus poſt

debitam alterationem diffunditur, ſive ab hepate corporis œconomo diſtribuitur.

ΧΥ῎ΤΡΟΣ, ὁ, & χύσπελα, olla: a χύω: quòd in eam aqua fundatur.

ΧΥ῎Ω, fundo: a χάω, idem.

ΧΩΛΟ῎Σ, claudus, mutilus: a κόλος, idem.

ΧΩΡΕ῎Ω, ήσω, accedo, capio, capax ſum: a χῶρος, locus.

ΧΩΡΙ῎Σ, ſeorſum, ſeparatim, abſque: a χῶρος: ſignificat enim propriè διάστασιν τοπικὴν, i. ſeparationem localem.

ΧΩ῎ Ρ Ο Σ, locus, ſedes, ſpatium: a χάω, i. capio, χώρα, idem: item locus munitus, regio.

Ψ

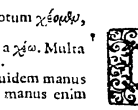

Eſt littera vigeſima tertia, & in numeris 700.

ΨΑΘΥΡΟ῎Σ, ᾶ, ὁ, friabilis, i. in minutas partes digitorum appreſſione reducibilis: a ψάω, i. λεπτύνω.

ΨΑΚΑ῎Σ, άδος, ἡ, ros, ſtilla, gutta: a ψάω, vel a ψίω, λεπτύνω. Aqua in guttas ſoluta λεπτύνεται.

Ψακὰς, άδος, & ψεκὰς, άδος, ideni, quod Ψακάς, ſignificant.

ΨΑ῎ΛΙΟΝ, ψάλιον, ψέλιον, frænum, torquis: a ψάω, tergo.

ΨΑΛ῎Σ, ίδος, ἡ, forfex: a ψάλλω, moveo. Vſus forficis eſt cum celeri motu.

ΨΑ῎ΛΛΩ, tango, leni motu percutio, ut muſici chordas ſuas: item, canto, moveo: a ψάω.

ΨΑ῎ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, ſabulum: a ψάω, λεπτύνω. Arena in pulviſculum redigi poteſt. Dicitur etiam ψάμαθος, & ψάμμαθος.

ΨΑΦΑΡΟ῎Σ, aridus: a ψάω. Arida facilè minuuntur, λεπτύνονται.

ΨΑ῎Ω, ήσω, tergo, abſtergo, comminuo, radendo plano. Inde Anglic. **To Shaw**. q. **Pſaw**, ſerra ligna & aſſeres minuit, λεπτύνει.

ΨΕ῎ΓΩ, ξω, reprehendo, vitupero: a ψάω: vituperatus minuitur.

ΨΕΛΛΟ῎Σ, ὁ, blæſus: a ψίω, λεπτύνω. Blæſus ſyllabarum integritatem minuit, & vocabula nonnunquam dimidiat.

ΨΕ῎ΤΑΩ, fallo, fruſtror: a ψέω, minuo, & ὕδω, idem quod λέγω. Mendax rem narrando minuit: Angl. **A liar doth mince the matter**.

ΨΕ῎ΦΟΣ, τὸ, tenebræ, obſcuritas: a ψῆω & φῶς: quia lux tenebris obſeſſa minui videtur.

ΨΕ῎Ω, minuo.

ΨΗΑΦΑ῎Ω, tango, contrecto: a ψάλλω & ἁφή.

Ψ Η῎ Φ Ο Σ, ἡ, lapillus, calculus: a ψάω, radendo plano.

ΨΙ῎ΖΩ, cibo minutis cibis: a ψίω, tenue facio.

ΨΙΘΥΡΟ῎Σ, ὁ, ἡ, ſuſurrus, ſuſurro: quia ψίθυρος τὸν λιπῆ φωνὴν παρὰ πᾶσι τὴν πόλιν διώκεις, i. pro vicini foribus tacitè & q. muſſitando cum aliquo fabulatur.

ΨΙΛΟ῎Σ, ὁ, tenuis, nudus: a ψίω, attenuo, λεπτύνω. Merum & nudum hominem Chryſoſtom. paſſim appellat ψιλὸν ἄνθρωπον.

ΨΙ῎Ω, λεπτύνω, tenue facio: q. ἐέω, ἴῶσα ψέω, ita comminuo ut q. in iota redigam.

ΨΟ῎ΛΟΣ, ὁ, fumus, flamma, fuligo: a ψύω, uro.

ΨΟ῎ΦΟΣ, ὁ, ſtrepitus, ſonus: a ψάω, radendo plano: ut ſit ſonus, propriè, qui ſit raſione.

ΨΥ῎ΛΛΟΣ, ὁ, pulex: a ψίω, & ἅλλομαι. Pulex breviores & q. minutos facit ſaltus.

ΨΥΧΗ῎, anima, vita: a ψύχω, ξω, refrigero. Ni pulmones cordi refrigerium præſtarent, non viveretur: vel ducatur a ψύχω, ſpiro. Deficiente ſpiritu deficit vita. Terentius animam pro ſpiritu ponit. Animam comprimere, **To hold ones breath**. Anima fœtet, **His breath ſtinkes**.

ΨΩ Α, ἡ, fœtor: a ψάω, tergo. Fœda dum purgantur, & fœtida dum terguntur, fœtent magis. Proverb. Ang. **The more ſtirre, the more ſtinke**.

Ψ Ω῎ΙΟΝ, fruſtulum, a ψάω, minuo: eſt enim pars minuta, ſive particula toto deciſa.

ΨΩΛΟ῎Σ, ὁ, titio, recutitus, verpus. Analoga ſunt.

ΨΩΜΟ῎Σ, fruſtum, buccella: a ψάω, minuo.

ΨΩ῎ΡΑ, ſcabies late diffuſa, altè defixa, artus intimè occupans, ducitur a ψαίω, tergo, ſc. fricando. Hinc Anglicum **Scoze q. Pſoze**.

ΨΩ῎Χ Ω, ξω, in fruſta comminuo, attenuo: a ψάω, comminuo.

Ω

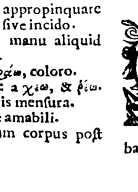

Cranium humanum referens, eſt in ſerie Græcarum Litterarum ultima. Appoſitè. Mors itidem eſt——ultima linea rerum: (Hor.) **bonis πλὴν μαλις ἄγαθον**. Eſt autem in numeris 800.

Ω῎, adverb. vocantis, exclamantis: ὦ admirantis.

ΩΓΥΓΙΟΣ, antiquus, vetuſtus: ab Ogyge antiquiſſimo Thebanorum rege.

Ω῎ΔΙΝ,

Ω᾽ΔΙ᾽Ν, & ὠδῖνος, ἡ, dolor, morientibus juxtà & parturientibus attributus ubique in ſacra pagina. Littera prima cruciatum & queſtum denotat.

Ω᾽ΘΕ᾽Ω f. ὤθησω, & ὤσω, tanquam ab ἤδω, trudo, pello, propello, impello.

Ω᾽ΚΥ᾽Σ, ὠκεῖα, ὠκύ, celer: q. ἀκυὸς, ab ἀκὴ. Acuta celeriter penetrant.

Ω᾽ΛΕ᾽ΝΗ, cubitus, brachium. λευκώλενος (alba habens brachia) Junonis Epitheton apud Homer.

Ω᾽ΜΟΣ, ὁ, humerus: ab οἴω, fero——quid valeant humeri, quid ferre recuſent. Hor. de Art. Poet. —— Iſta decent humeros geſtamina noſtros. Ovid. Met. lib. 1.

Ω᾽ΜΟ᾽Σ, crudus, immitis, ſævus: ab ὠΐζω, exclamo, vociferor.

Ω᾽ΝΕ᾽ΟΜΑΙ, emo: ab ὄνημι, (unde ὄνησις) proſum, juvo. Utilia emimus, & empta juvant.

Ω᾽ΟΝ, τὸ, ſuperior ædium pars: q. ἄνω ὄν.

Ω᾽Ο᾽Ν, τὸ, ovum: ab O, cujus ſimilitudinem gerit: vel ſit quaſi οἷος, ſolum. Ova ſingulatim excluduntur.

Ω᾽Ρ Α, ἡ, pulchritudo, hora in ſpecie, tempus in genere: ab ὁράω, video. Diſcimus quota ſit hora ſcioterici inſpiciendo. Inde Angl. Houre, q. Hoze.

Ω᾽Ρ Α, cura: ὀλιγωρεῖν τῆς ὥρης, virtutem parvi pendere ſive minimè curare.

Ω᾽Ρ Υ᾽Ω, ὠρύομαι, ululo: a ſono. Vlulatus proprie canum, luporum, & leonum eſurientium vox eſt.

Ω᾽Σ, ſicut.

Ω᾽Σ, ſic.

Ω᾽ΦΕΛΕ᾽Ω, f. ὤνησω, juvo, proſum: ab ὄφελλω, proſum, augeo.

Ω᾽ΧΡΟΣ, ὁ, pallor. ὠχρὸς (oxytonon) ὰ, ὸν, pallidus: q. ἀχρως, ab α priv. & χρόα, color: vel q. ἀωχρὸς, expers coloris, ut γαῦρος, expers doloris. Vel quòd habeat pallidus ὃ χρῶτα, ovi colorem.

Ἀρχὴ ἁπάντων καὶ Τέλος τὸ θεόν.